

Một bước lên tiên

Một bước lên tiên

Mục lục

- Chương 1: Ta là bố của con
- Chương 2: Tôi muốn thử xe
- Chương 3: Không thử xe nữa, tôi mua luôn
- Chương 4: Bỏ đi, tôi không thích
- Chương 5: Món quà vô danh
- Chương 6: Liễu Chiêu Phong
- Chương 7: Tập đoàn Hàu Tước
- Chương 8: Cậu thật sự nghĩ mình là người có tiền chắc
- Chương 9: Chủ tịch tập đoàn Hàu Tước
- Chương 10: Cảng Lam Ba
- Chương 11: Lý Tuyết đàm phán thành công
- Chương 12: Cướp công
- Chương 13: Xin lỗi
- Chương 14: Cúi đầu nhận lỗi
- Chương 15: Đồi xử bất công
- Chương 16: Lý Phàm bị đánh
- Chương 17: Bữa tiệc sinh nhật
- Chương 18: Qùy xuống sửa vài tiếng
- Chương 19: Dạ Minh Châu
- Chương 20: Bàn luận về chó
- Chương 21: Chúc mừng sinh nhật
- Chương 22: Mẹ kiếp, thế mà lại là thật!
- Chương 23: Con sẽ không li hôn với anh ấy!
- Chương 24: Giúp anh sống sót
- Chương 25: Căn biệt thự thứ hai
- Chương 26: Họp lớp
- Chương 27: Đánh gãy tay chân
- Chương 28: Không phải nói sẽ trả lại gấp đôi sao?
- Chương 29: Bạch Diệc Phi bị bắt
- Chương 30: Phải xem em có đồng ý hay không?
- Chương 31: Vương Lâu nhập bọn
- Chương 32: Tin đồn
- Chương 33: Tổng giám đốc tập đoàn Hàu Tước
- Chương 34: Bạn nhảy của em chỉ có thể là anh!
- Chương 35: Vũ khúc đầu tiên
- Chương 36: Xin lỗi chúng tôi
- Chương 37: Gọi ba câu 'bố'
- Chương 38: Đề anh xoa bóp giúp em nhé!
- Chương 39: Những lời con nói đều là thật
- Chương 40: Em trai Long Linh Linh
- Chương 41: Chồng nhà người ta
- Chương 42: Nhân vật bí ẩn
- Chương 43: Vị khách không mời

Chương 44
Chương 45: Bmw
Chương 46: Cái ôm an ủi
Chương 47: Kiếm người đóng giả bạn trai
Chương 48: Chồng yêu, chúng ta mua!
Chương 49: Đắt vậy cơ à!
Chương 50: Nụ hôn đầu
Chương 51: Đóng kịch
Chương 52: Khéo quá hóa vụng
Chương 53: Con rể tốt
Chương 54: Nhân viên mới
Chương 55: Anh hùng cứu mỹ nhân
Chương 56: Sói đội lột cừu
Chương 57: Cuộc hẹn trên sân thượng
Chương 58: Gậy ông đập lưng ông!
Chương 59: Lộ diện
Chương 60: Hiểu lầm
Chương 61: Thành ý
Chương 62: Chủ tịch tập đoàn Tân Tây lộ diện
Chương 63: Chủ tịch tập đoàn Tân Tây (1)
Chương 64: Chủ tịch tập đoàn Tân Tây (2)
Chương 65: Bạch Diệc Phi nổi giận
Chương 66: Hiểu lầm được cởi bỏ
Chương 67: Sát thủ
Chương 68: Bạch Hổ cứu nguy
Chương 69: Ai lại muốn giết anh chứ?
Chương 70: Bộ mặt thật của Liễu Chiêu Phong
Chương 71: Đừng đùa với Hổ
Chương 72: Kế hoạch trả thù cho Lý Tuyết
Chương 73: Đe dọa
Chương 74: Gió đổi chiều
Chương 75: Cổ đông Trương
Chương 76: Cháu biết võ thuật?
Chương 77: Kẻ hai mặt
Chương 78: Tham vọng của Liễu Tiêu Dao
Chương 79: Giao vợ tao ra đây
Chương 80: Bạch Diệc Phi không phải là chủ tịch thì là ai hả?
Chương 81: Trùng trị Liễu Chiêu Phong
Chương 82: Gậy ông đập lưng ông
Chương 83: Về nhà ăn cơm
Chương 84: Ngủ cùng phòng
Chương 85: Thân phận Bạch Diệc Phi
Chương 86: Tào Phương Phương nào tàn!
Chương 87: Làm ơn mặc óan
Chương 88: Giang sơn hay mỹ nhân
Chương 89: Phùng Thạch Đông
Chương 90: Thằng đó có chỗ nào tốt hơn tôi?
Chương 91: Quý xuống liềm giày cho tôi

Chương 92: Quỳ xuống liếm giày
Chương 93: Cả thế giới dễ anh lo
Chương 94: Trương Vinh ăn nhầm thuốc
Chương 95: Người nhà Long Linh Linh
Chương 96: Long Linh Linh thông suốt
Chương 97: Long Linh Linh dứt cơm cho Bạch Diệc Phi
Chương 98: Lỡ mất cơ hội tốt
Chương 99: Nguy cơ tiềm ẩn
Chương 100: Thú chó không chủ
Chương 101: Không đến thì không ăn
Chương 102: Tô ra nguy hiểm
Chương 103: Đòi nợ
Chương 104: Bán con gái
Chương 105: 5 triệu tiền mặt
Chương 106: Hết thuốc chữa!
Chương 107: Bệnh nhân tâm thần
Chương 108: Lọ axit
Chương 109: Lý Thị đổi chủ
Chương 110: Mua lại Lý Thị
Chương 111: Chủ tịch mới của Lý Thị
Chương 112: Gặt lại sát thủ
Chương 113: Ngất xỉu trong phòng tắm
Chương 114: Máu này là của tôi
Chương 115: Lý Tuyết ngất xỉu
Chương 116: Sát thủ Từ Lăng
Chương 117: Thỏa thuận
Chương 118: Kẻ vong ân bội nghĩa
Chương 119: Bạch Diệc Phi bị bắt
Chương 120: Lý Tuyết tới thủ đô
Chương 121: Cả cô và tập đoàn đều là của tôi
Chương 122: Ngậm máu phun người
Chương 123: Tất cả chỉ là đóng kịch
Chương 124: Đừng có tuyệt tình quá
Chương 125: Tội giết người
Chương 126: Liễu Thị sụp đổ
Chương 127: Nội dung màn kịch
Chương 128: Xin xỏ
Chương 129: Bom
Chương 130: Thoát chết trong gang tấc
Chương 131: Sát thủ vô tình
Chương 132: Lý Phàm gặp chuyện
Chương 133: Diệp Ngải
Chương 134: Mất điện thoại
Chương 135: Trần Hạo
Chương 136: Truy bắt kẻ bỏ thuốc
Chương 137: Bắt hụt
Chương 138: Trúng thuốc mê
Chương 139: Vẽ tranh chân dung

Chương 140: Lý Phàm lại gây chuyện
Chương 141: Gặp lại Diệp Ngải
Chương 142: Rượu có vấn đề
Chương 143: Hợp tác
Chương 144: Gặp mặt Liễu Vô Cùng
Chương 145: Đôi chọi gay gắt
Chương 146: Súng đồ Chơi
Chương 147: Vô ơn
Chương 148: Khủng hoảng của Hầu Tước
Chương 149: Chu Khúc Nhi đến chơi
Chương 150: Năm người đều bị bỏ thuốc
Chương 151: Đã sai lại còn cãi
Chương 152: Bạch Diệc Phi ngoại tình?
Chương 153: Diệp Ngải khiêu khích Lý Tuyết
Chương 154: Hãy nghe anh giải thích
Chương 155: Lý Phàm ra điều kiện
Chương 156: Lại giúp Chu Khúc Nhi
Chương 157: Tao là người có tiền
Chương 158: Chồng bạn thân
Chương 159: Hầu Tước đòi chủ
Chương 160: Lưu Hiểu Anh
Chương 161: Chuyển bại thành thắng
Chương 162: Bác bỏ tin đồn
Chương 163: Lý Phàm trắng tay
Chương 164: Theo đuôi
Chương 165: Trùng trị Lý Phàm
Chương 166: Lý Thị sụp đổ
Chương 167: Diệp Ngải nổi giận
Chương 168: Liên quan gì đến các người
Chương 169: Gặp lại Tiêu Vinh Đào
Chương 170: Lưu Hiểu Anh châm cứu
Chương 171: Đúng là thần y
Chương 172: Đi tìm thuốc giải
Chương 173: Uống thuốc độc
Chương 174: Lý Tuyết uống thuốc giải
Chương 175: Cứ đưa tiền cho tôi là được
Chương 176: Lý Tuyết mất trí nhớ
Chương 177: Trí tuệ của một đứa bé
Chương 178: Oan gia ngõ hẹp
Chương 179: Lý Tuyết mất tích
Chương 180: Một tỷ tệ
Chương 181: Chị sẽ chăm sóc em
Chương 182: Kết cục của kẻ phản bội
Chương 183: Thủ đoạn của Diệp Ngải
Chương 184: Câu lạc bộ Hải Thiên
Chương 185: Giải cứu
Chương 186: Đến nhà bố mẹ Lý Tuyết
Chương 187: Bạch Diệc Phi có gì không tốt?

Chương 188: Trần Hạo bị bắt
Chương 189: Mua chuộc Trần Hạo
Chương 190: Tin tưởng
Chương 191: Chữa bệnh
Chương 192: Phiên đấu giá
Chương 193: Phải mua bằng được
Chương 194: Buổi đấu giá thú vị
Chương 195: Tôi là kẻ ngốc
Chương 196: Lừa người hóa ra tự lừa mình
Chương 197: Mảnh đất ở ngoại ô phía Nam
Chương 198: Vượt quá ngân sách
Chương 199: Lùi một bước ...
Chương 200: Bài tẩy của Liễu Vô Cùng
Chương 201: Bỏ đá xuống giết
Chương 202: Tiền vốn bị đóng băng
Chương 203: Thả Liễu Vô Cùng đi
Chương 204: Vong ân phụ nghĩa
Chương 205: Tuyên bố phá sản đi
Chương 206: Mò tới công ty
Chương 207: Cô ta phải là của tao
Chương 208: Đang vui thì đứt dây đàn
Chương 209: Thuốc giải thật ở đâu
Chương 210: Ông chủ của mày là ai?
Chương 271: Yêu lại từ đâu
Chương 272: Đòi lại tất cả tổn thất
Chương 273: Không biết ai mới là kẻ ngu?
Chương 274: Tâm sự của Long Linh Linh
Chương 280: Cứu tinh xuất hiện
Chương 281: Thiên vị
Chương 282: Trên tàu cao tốc
Chương 288: Hầu Tước đổi chủ
Chương 289: Còn chửi thề
Chương 290: Trục giác của Liễu Vô Cùng
Chương 296: Thoát chết
Chương 297: Xuất hiện kịp thời
Chương 298: Bản lĩnh của Tần Hoa
Chương 304: Đề phòng bắt trộm
Chương 305: Buổi họp lớp
Chương 306: Không xứng
Chương 312: Vương Hải tới
Chương 313: Có muốn chơi trò chơi không
Chương 314: Ảnh hưởng đến tuần phong mỹ tục
Chương 320: Chủ động giúp đỡ
Chương 321: Lại gặp nguy hiểm
Chương 322: Thả Bông hoa của Linh Nam
Chương 327: Đi cùng nhau
Chương 328: Dâng vợ cho người ta
Chương 329: Đừng giết tôi được không

Chương 334: Tâm sự của Từ Lãng
Chương 335: Tin tưởng 1
Chương 336: Tin tưởng 2
Chương 342: Đến lúc chúng ta xuất hiện rồi
Chương 343: Thằng ngốc làm sao giết người được
Chương 344: Chứng cứ vô dụng
Chương 349: Lưu Tử Vân nổi cáu
Chương 350: Tiện tay cứu người
Chương 356: Diệp Ngải mất tích
Chương 357: Âm mưu
Chương 358: Gió chiều nào theo chiều ấy
Chương 364: Em đến nhà anh
Chương 365: Đám cưới của Chu Khúc Nhi
Chương 366: Bị theo dõi
Chương 367: Gặp lại Hồ Thiên Cẩm
Chương 368: Cứu viện đến
Chương 369: Sự hy sinh của Vô Bệnh
Chương 370: Tần Hoa bị thương nặng
Chương 371: Thù này tất báo
Chương 372: Chuyện đã quyết thì sẽ không thay đổi
Chương 373: Khuyên nhủ
Chương 374: Trút giận
Chương 375: Điều tra
Chương 376: Vương Lâu dò la tin tức
Chương 377: Đào Yêu
Chương 378: Xuất phát
Chương 379: Tại nạn liên hoàn
Chương 380: Ai mới là kẻ ngốc
Chương 381: Trò Đùa
Chương 382: Điệu Hồ Ly Sơn
Chương 383: Giảng Co Trong Hộp Đem
Chương 384: Đến Tìm Tùng Vụ Duy 1
Chương 385: Đến Tìm Tùng Vụ Duy 2
Chương 386: Trúng Kế
Chương 387: Lý Bá Chết
Chương 388: Cảnh Sát Tới
Chương 389: Bị Bắt
Chương 390: Thế Cờ Bé Tắc
Chương 391: Gặp Tùng Thảo Giác
Chương 392: Áp Giải
Chương 393
Chương 394
Chương 395
Chương 396
Chương 397
Chương 398
Chương 399
Chương 400

Chương 401
Chương 402
Chương 403
Chương 404
Chương 405
Chương 406
Chương 407
Chương 408
Chương 409
Chương 410
Chương 411
Chương 412
Chương 413
Chương 414
Chương 415
Chương 416
Chương 417
Chương 418
Chương 419
Chương 420
Chương 421
Chương 422
Chương 423
Chương 424
Chương 425
Chương 426
Chương 427
Chương 428
Chương 429
Chương 430
Chương 431
Chương 432
Chương 433
Chương 434
Chương 435
Chương 436
Chương 437
Chương 438
Chương 439
Chương 440
Chương 441
Chương 442
Chương 443
Chương 444
Chương 445
Chương 446
Chương 447
Chương 448

Chương 449
Chương 450
Chương 451
Chương 452
Chương 453
Chương 454
Chương 455
Chương 456
Chương 457
Chương 458
Chương 459
Chương 460
Chương 461
Chương 462
Chương 463
Chương 464
Chương 465
Chương 466
Chương 467
Chương 468
Chương 469
Chương 470
Chương 471
Chương 472
Chương 473
Chương 474
Chương 475
Chương 476
Chương 477
Chương 478
Chương 479
Chương 480
Chương 481
Chương 482
Chương 483
Chương 484
Chương 485
Chương 486
Chương 487
Chương 488
Chương 489
Chương 490
Chương 491
Chương 492
Chương 493
Chương 494
Chương 495
Chương 496

Chương 497
Chương 498
Chương 499
Chương 500
Chương 501
Chương 502
Chương 503
Chương 504
Chương 505
Chương 506
Chương 507
Chương 508
Chương 509
Chương 510
Chương 511
Chương 512
Chương 513
Chương 514
Chương 515
Chương 516
Chương 517
Chương 518: Người Cửa Bạch Khiếu
Chương 519: Tôi Là Tần Sơn
Chương 520: Tần Sơn
Chương 521: Người Phụ Nữ Roi Xuống Biển
Chương 522: Dẫn Dụ
Chương 523: Chuyện Cũ
Chương 524: Đấu Giá
Chương 525: Thẻ Thăng Cấp
Chương 526: Ai Nhiều Tiền Hơn
Chương 527: Còn Tiền Sao?
Chương 528: Tặng Cho Vợ Tôi
Chương 529: Có Thuyền Tới
Chương 530: Ai Là Bạch Diệc Phi
Chương 531: Phùng Tiên Tiên Gặp Nạn
Chương 532: Cứu Phùng Tiên Tiên
Chương 533: Vũ Khí Cuối Cùng
Chương 534: Sự Cân Bằng Của Bốn Dòng Họ
Chương 535: Cao Thủ Tần Sơn
Chương 536: Nhà Ai Cũng Loạn
Chương 537: Đều Là Người Một Nhà
Chương 538: Vòng Tranh Cử Cuối Cùng
Chương 539: Lén Lút Yêu Đương Há?
Chương 540: Phiếu Có Sai Sót Sao?
Chương 541: Chủ Tịch Mới Của Hiệp Hội Doanh Nghiệp
Chương 542: Lý Tuyệt Rất Yêu Anh
Chương 543: Gặp Bạch Vân Bằng
Chương 544: Chuyện Quái Gì Mà Hốt Hoảng Thế?

Chương 545: Đóng Cửa Đánh Chó
Chương 546: Vương Giai
Chương 547: Say Rượu
Chương 548: Sa Thái Nhân Viên
Chương 549: Sao Em Lại Lừa Anh
Chương 550: Chúng Ta Ly Hôn Đi
Chương 551: Ly Hôn
Chương 552: Kế Hoạch Âm Sát
Chương 553: Liễu Chiêu Phong Xin Lỗi
Chương 554: Kẻ Đứng Phía Sau
Chương 555: Người Họ Muốn Giết Là Tôi
Chương 556: Đảo Lam
Chương 557: Âm Ưc Không Thôi
Chương 558: Bí Mật Tại Đảo Lam
Chương 559: Mày Không Phục Đúng Không
Chương 560: Đảo Lam
Chương 561: Quán Ăn
Chương 562: Tài Nấu Nướng Của Bạch Diệc Phi
Chương 563: Lời Cầu Xin Của Dương Xảo
Chương 564: Đập Quán
Chương 565: Kỳ Kỳ Tìm Đến
Chương 566: Thử
Chương 567: Bữa Tiệc
Chương 568: Nấu Ăn
Chương 569: Món Chay
Chương 570: Ông Hai
Chương 571: Xe Tăng
Chương 572: Thù Dai
Chương 573: Vô Ích
Chương 574: Thấy Chết Có Nên Cứu Không?
Chương 575: Chạy Trốn
Chương 577: Leo Vách Núi
Chương 578: Kiểu Đồ Con Gái Có Một Không Hai
Chương 579: Lối Ra Khỏi Hang
Chương 580: Bí Mật Của Hiệp Hội Liên Minh Doanh Nghiệp
Chương 581: Tôi Muốn Abcxyz Với Anh
Chương 582: Lập Kế Mọi Tin
Chương 583: Người Của Mình Đến Cứu
Chương 584: Lý Tuyết Trả Thù
Chương 585: Thực Lực Của Trần Ngạo Kiều
Chương 586: Uy Hiếp
Chương 587: Chặt Đầu Triệu Thiên
Chương 588: Tôi Nuôi Cô
Chương 589: Cười Cái Gì
Chương 590: Đảo San Hồ
Chương 591: Đợi Anh Về
Chương 592: Chờ Đợi
Chương 593: Trở Về

Chương 594: Cắn Có Nhau
Chương 595: A Vũ
Chương 596: Kế Đánh Tráo Người
Chương 597: Sự Tin Tưởng
Chương 598: Ăn Giấm Chua
Chương 599: Nhà Hàng Kinh Trù
Chương 600: Giải Quyết Đám Đâu Bếp
Chương 601: Giúp Đỡ Bà Chủ Quán
Chương 602: Con Gái Vị Thuyền Trưởng
Chương 603: Chồng Cũ Của Chung Ngọc Đình
Chương 604: Giết Người
Chương 605: Thuê Sát Thủ
Chương 606: Nhận Lý Hữu Sinh Làm Con Nuôi
Chương 607: Anh Có Gia Đình Rồi
Chương 608: Người Anh Có Thể Tin Tưởng
Chương 609: Người Đàn Ông Đeo Mặt Nạ Sắt
Chương 610: Em Gái Từ Lãng
Chương 611: Kỳ Kỳ Là Một Vấn Đề Nan Giải
Chương 612: Khích Bác Trần Hạo
Chương 613: Người Đàn Ông Trong Hang
Chương 614: Mối Hận Nhiều Năm
Chương 615: Đi Tìm Nguồn Vàng
Chương 616: Giao Dịch Với A Vũ
Chương 617: Hạ Gục A Vũ
Chương 618: Lòng Tham Của Con Người
Chương 619: Phá Hủy Lối Ra
Chương 620: Sa Phi Dương
Chương 621: Dương Xảo Và Kỳ Kỳ
Chương 622: Rắc Rối Nhỏ Ở Khu Sòng Bài Khu Bắc
Chương 623: Tìm Lưu Đầu Trọc
Chương 624: Phát Giác Vấn Đề
Chương 625: Bắt Đầu Nghi Ngờ
Chương 626: Bất Thường
Chương 627: Tra Hỏi
Chương 628: Từ Lãng Gặp Nạn
Chương 629: Vương Hầu
Chương 630: Chạy Trốn
Chương 631: Cá Cược
Chương 632: Đi Gặp Lý Chúc
Chương 633: Trăm Mối Tơ Vò
Chương 634: Đánh Lộn Ở Quán Bar
Chương 635: Nhà Họ Mã
Chương 636: Anh Có Cần Phục Vụ Riêng Không
Chương 637: Thần Hồn Nát Thần Tính
Chương 638: Trên Đồi Không Có Nếu Như
Chương 639: Không Liên Quan Tới Tôi
Chương 640: Gài Bẫy Mã An
Chương 641: Răn Đe Đám Ông Chủ

Chương 642: Kết Nối Các Đầu Mối
Chương 643: Bắc Hải Rối Loạn
Chương 644: Diệp Ngải Xuất Hiện
Chương 645: Tin Vui
Chương 646: Cô Cả
Chương 647: Trúng Đạn
Chương 648: A Vũ Bị Bắt
Chương 649: A Vũ Chết
Chương 650: Cục Diện Hồ Rình Mồi
Chương 651: Kỳ Kỳ Chịu Khuất Phục
Chương 652: Ngôi Mộ Tại Nghĩa Trang
Chương 653: Tần Sơn
Chương 654: Thương Lượng
Chương 655: Đồ Cổ
Chương 656: Bắt Đầu Hành Động
Chương 657: Kỳ Kỳ Là Em Gái Anh
Chương 658: Hội Nghị Đấu Thầu
Chương 659: Quan Hệ Giữa Chúng Tôi Rất Tốt
Chương 660: Bộ Mặt Thật Của Lý Chúc
Chương 661: Trúng Độc
Chương 662: Kỳ Kỳ Bị Bắt
Chương 663: Tinh Lại
Chương 664: Lý Chúc Chết
Chương 665: Suy Nghĩ Của Từ Lăng
Chương 666: Trút Giận Lên Bạch Kiều
Chương 667: Long Linh Linh Mắc Bệnh
Chương 668: Nguy Hiểm Trên Đường Đi Thủ Đô
Chương 669: Gã Mặt Sợ
Chương 670: Say Rượu Nhầm Phòng
Chương 671: Ngưu Vọng Phản Bội
Chương 672: Anh Đi Đi
Chương 673: Mai Phục Ở Đường Quốc Lộ
Chương 674: Chiến Trường Tại Khu Nhà Máy Bỏ Hoang
Chương 675: Trụ Sở Hiệp Hội Liên Minh Doanh Nghiệp
Chương 676: Gặp Lại Vợ Yêu
Chương 677: Gặp Lại Vợ
Chương 678: Lựa Chọn Cuộc Sống Của Mình
Chương 679: Tuyệt Nhi Anh Yêu Em!
Chương 680: Sinh Nhật Vui Vẻ
Chương 681: Kết Thù Với Tôn Minh Kiến
Chương 682: Giọt Nước Mắt Của Đàn Ông
Chương 683: Kế Hoạch Giải Cứu Ngưu Vọng
Chương 684: Chặt Thêm Một Ngón Tay
Chương 685: Cứu Người
Chương 686: Tính Số Với Tôn Minh Kiến
Chương 687: Ý Đồ Với Phương Nhiên
Chương 688: Tôn Minh Kiến Tự Vả
Chương 689: Cứu Thoát Bỏ Con Ngưu Vọng

Chương 690: Cái Bẫy Của Đạo Trưởng
Chương 691: Quyết Định Táo Bạo Của Bạch Diệc Phi
Chương 692: Từng Bước Đạp Tan Âm Mưu Của Đạo Trưởng
Chương 693: Gió Tanh Mưa Máu
Chương 694: Hồn Chiến
Chương 695: Tình Phụ Tử Cao Đẹp
Chương 696: Tấm Lòng Người Làm Cha
Chương 697: Tình Nghĩa Của Trường Tiểu
Chương 698: Đạo Trưởng Bị Dí
Chương 699: Tân Thu Xuất Hiện
Chương 700: Đại Sư Huỳnh Của Bạch Diệc Phi
Chương 701: Ứng Chiến
Chương 702: Đòn Khóa
Chương 703: Bạch Diệc Phi Nổi Điên
Chương 704: Hồi Kết Của Cuộc Vây Giết
Chương 705: Hậu Quả Để Lại 1
Chương 706: Hậu Quả Để Lại 2
Chương 707: Chỉ Là Chơi Đùa Thôi
Chương 708: Đánh Gãy Nát Hai Tay Chân
Chương 709: Quay Lại Thiên Bắc
Chương 710: Đùng Giả Vờ Mèo Khóc Chuột
Chương 711: Em Gái Bạch Diệc Phi
Chương 712: Cao Thủ Cấp 1 Lộ Điện
Chương 713: Bạch Diệc Linh Tỉnh Lại
Chương 714: Sự Ra Đi Của Bạch Diệc Linh
Chương 715: Đả Kích Quá Lớn
Chương 716: Uống Rượu Với Phương Nhiên
Chương 717: Tiền Không Phải Là Vạn Năng
Chương 718: Trút Bầu Tâm Sự
Chương 719: Mang Thai
Chương 720: Mang Thai Đôi
Chương 721: Đền Thủ Đô
Chương 722: Góc Thiên Đường
Chương 723: Lại Bị Coi Thường
Chương 724: Đâm Đầu Vào Chỗ Chết
Chương 725: Xát Muối Vào Tim
Chương 726: Gã Họ Cao Chết
Chương 727: Đánh Chết Nó Cho Tao
Chương 728: Tôi Nguyện Đi Theo Anh
Chương 729: Thứ Khó Mua Nhất Là Lòng Tin
Chương 730: Lý Tuyệt Có Thai
Chương 731: Tuyên Chiến Với Bạch Khiếu
Chương 732: Kế Hoạch Của Bạch Khiếu
Chương 733: Cuộc Hẹn Của Các Gia Tộc
Chương 734: Giết Người Diệt Khẩu
Chương 735: Lật Tung Thủ Đô
Chương 736: Đường Hàm Bí Mật
Chương 737: Cơ Quan Trong Đường Hàm

Chương 738: Mất Trí Nhớ
Chương 739: Cặng Tị Vân
Chương 740: Kẻ Chủ Mưu Lộ Diện
Chương 741: Chu Truyền Võ Dừng Hình
Chương 742: Bức Cung
Chương 743: Lâm Dụ Xương Muốn Chiếm Kho Vàng
Chương 744: Ai Cũng Có Nhược Điểm
Chương 745: Nổi Đau Khi Bị Người Thân Bán Đứng
Chương 746: Người Canh Giữ Kho Vàng Lộ Diện
Chương 211: Tình cờ gặp ông cụ Lý
Chương 212: Lý Tuyết là tình đầu của tôi
Chương 213: Tất cả chỉ là dàn dựng
Chương 214: Các người bị điếc hay bị mù
Chương 215: Liễu Chiêu Phong gặp lại Lý Tuyết
Chương 216: Đại ca khu Nam
Chương 217: Không dễ chọc
Chương 218: Bạch Hồ đến
Chương 219: Đại Tổng
Chương 220: Em gái Lưu đầu trợ
Chương 221: Liễu Chiêu Phong đến nhà
Chương 222: Ngu ngốc
Chương 223: Đánh cậu ta cho tôi
Chương 224: Bạch Diệc Phi ngất xỉu
Chương 225: Lấy oán báo ân
Chương 226: Hồn chiến
Chương 227: Nhìn thấy hy vọng
Chương 228: Mất trí nhớ còn hơn mất mạng
Chương 229: Đi tìm Từ Lăng
Chương 230: Xung đột
Chương 231: Dự tiệc
Chương 232: Dẫn mặt Tôn Vĩ
Chương 233: Lòng tự trọng
Chương 234: Ứng hộ
Chương 235: Kết quả không ngờ
Chương 236: Đi chơi
Chương 237: Công viên trò chơi
Chương 238: Tặng quà
Chương 239: So đo
Chương 240: Kế hoạch của Tôn Vĩ
Chương 241: Bắt cóc hụt
Chương 242: Sai lầm tuổi trẻ
Chương 243: Sống trên đời có ai không phạm lỗi
Chương 244: Kẻ đứng sau chỉ đạo là ai
Chương 245: Kế hoạch của Thanh Ngự
Chương 246: Bắt cóc Lưu Hiểu Anh
Chương 247: Kế hoạch thất bại
Chương 248: Hồn chiến
Chương 249: Quyết không bỏ qua

Chương 250: Bị bắt cóc
Chương 251: Không bỏ qua cho anh
Chương 252: Mau khai tên ra
Chương 253: Chết cũng đáng
Chương 254: Hợp tác điều tra
Chương 255: Nước đục thả câu
Chương 256: Vượt ngục
Chương 257: Lý Tuyết ra mặt
Chương 258: Trấn an các cổ đông
Chương 259: Tìm thuốc giải
Chương 260: Giết nhằm người rồi
Chương 261: Ai chết còn chưa biết được
Chương 262: Tao còn sự lựa chọn thứ ba
Chương 263: Giăng bẫy
Chương 264: Tôi vẫn chưa chết sao
Chương 265: Số phận của Hầu Tước
Chương 266: Không rõ ràng lắm
Chương 267: Kết quả duy nhất
Chương 268: Tôn Huy sa lưới
Chương 269: Ăn viên thuốc này đi
Chương 270: Lý Tuyết mất trí nhớ
Chương 275: Anh hùng cứu mỹ nhân
Chương 276: Lý Tuyết cảm cúm
Chương 277: Đền vườn bách thú
Chương 278: Bị đánh
Chương 279: Có chết cũng phải bảo vệ được em
Chương 283: Quen biết chủ tịch Hầu Tước
Chương 284: Hoa nhài cắm bãi cứt trâu
Chương 285: Có bẫy
Chương 286: Tinh thần can đảm
Chương 287: Tôi tên Trần Ngạo Kiều
Chương 291: Ai giết ai
Chương 292: Hôm nay các người phải chết
Chương 293: Chỉ cần anh nghe lời là được
Chương 294: Cái kết của Liễu Vô Cùng
Chương 295: Hàm rắn 1
Chương 299: Gặp em gái
Chương 300: Chung Liên tới
Chương 301: Em gái của Bạch Hồ
Chương 302: Hồ Thiên Cẩm trốn thoát
Chương 303: La cuồng chết
Chương 307: Lần sau đi đâu nhớ báo trước
Chương 308: Tôi có tương lai hơn anh
Chương 309: Ông thì khác gì bọn họ
Chương 310: Thân phận bất ngờ
Chương 311: Anh không muốn em phải lo lắng
Chương 315: Xây dựng thế lực
Chương 316: Bệnh viện

Chương 317: Cầu xin bác sĩ
Chương 318: Ông bị đuổi việc
Chương 319: Hà Thu Hữu
Chương 323: Người phụ nữ váy đỏ
Chương 324: Đàn bà đúng là chúa nói dối
Chương 325: Bữa tiệc giảng hòa
Chương 326: Đừng có uy hiếp tôi
Chương 330: Thoát khỏi vòng vây
Chương 331: Bóc tội
Chương 332: Dai như đĩa
Chương 333: Đám người áo đen
Chương 337: Ai cho mày lá gan đó
Chương 338: Bản lĩnh của Trương Hoa Bản
Chương 339: Thủ đoạn của Bạch Khiếu
Chương 340: Bạ cũ
Chương 341: Người đẹp của tôi đến rồi
Chương 345: Chứng cứ
Chương 346: Làm chứng
Chương 347: Chứng cứ
Chương 348: Chu Khúc Nhi sắp kết hôn
Chương 351: Hôn phu của Chu Khúc Nhi
Chương 352: Nhận quà đáp lễ
Chương 353: Tiệc kỷ niệm thành lập công ty
Chương 354: Tùng Vưu Duy đến gây chuyện
Chương 355: Long hùng tề tựu
Chương 359: Vừa muốn giết vừa muốn giúp
Chương 360: Đến nhà Chu Khúc Nhi
Chương 361: Không thiếu tiền
Chương 362: Giảm giá 20%
Chương 363: Giải đố
Chương 747: Tôi không muốn ngồi với ông
Chương 748: Có muốn thuốc giải không?
Chương 749: Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ
Chương 750: Tự cao tự đại
Chương 751: Tung tích người canh giữ kho vàng
Chương 752: Tử Y xuất hiện
Chương 753: Lâm Dự Xương, tôi giết chết ông!
Chương 754: Tình cảm cha con!
Chương 755: Tần Hoa trở lại
Chương 756: Lương Ngọc biến mất
Chương 757: Đồ Sát nhà họ Chu
Chương 758: Tháo chạy
Chương 759: Người còn lại được chọn để Canh giữ kho vàng
Chương 760: Di truyền
Chương 761: Thay đổi khác thường
Chương 762: Lưu Hiểu Anh bỏ đi
Chương 763: Đi tìm Lưu Hiểu Anh
Chương 764: Bị bỏ thuốc

Chương 765: Vào khu số 4
Chương 766: Giúp con gái tôi rời khỏi đây
Chương 767: Có tiền thì lấy mấy vợ cũng được!
Chương 768: Buổi đầu gia ở Lam Cư
Chương 769: Cái giá phải trả
Chương 770: Tiền trao cháo múc
Chương 771: Cái giá phải trả khi chọc giận tao
Chương 772: Kẻ bất nghĩa đều phải chết
Chương 773: Nhà họ Lục bị giết
Chương 774: Châm cứu hồi phục sức mạnh
Chương 775: Hồi phục sức mạnh
Chương 776: Lại được giúp đỡ
Chương 777: Không biết tự lượng sức mình
Chương 778: Trạng thái cuồng hóa
Chương 779: Anh ta điên rồi
Chương 780: Mọi người đã đến
Chương 781: Lưu Dao
Chương 782: Thế giới mới
Chương 783: Sự độc ác của nhà họ Hồng
Chương 784: Bạch Diệc Phi gặp nguy
Chương 785: Màn đối đầu kịch liệt
Chương 786: Hồng Kỳ chết
Chương 787: Hồng Quân
Chương 788: Có thù phải báo
Chương 789: Một ngày vợ chồng, tình nghĩa trăm năm
Chương 790: Kiếp nạn sắp ập tới
Chương 791: Điều hồ ly sơn
Chương 792: Giết Hồng Phạm
Chương 793: Không để anh em của mình hy sinh vô ích
Chương 794: Chiếm giữ mỏ vàng số 4
Chương 795: Lật đổ đảo Lam
Chương 796: Mạnh Kinh tỏ tình Kỳ Kỳ!
Chương 797: Sự cố ngoài ý muốn
Chương 798: Cô ấy không phải người đoán mệnh
Chương 799: Thành phố Triều Dương
Chương 800: Mời rượu
Chương 801: Chôn xác cùng nhà họ Hồng
Chương 802: Tôi lựa chọn cái chết!
Chương 803: Trận chiến trong mật thất!
Chương 804: Rơi vào trạng thái cuồng hóa
Chương 805: Kẻ thù không đội trời chung
Chương 806: Không gặp được Lưu Hiểu Anh
Chương 807: Dự cảm không lành
Chương 808: A dua nịnh nọt
Chương 809: Dẫn mặt
Chương 810: Phải buông bỏ thôi!
Chương 811: Tôn Tuấn phản bội!
Chương 812: Hợp tác với tôi!

Chương 813: Bỏ chạy
Chương 814: Tiền mất tật mang
Chương 815: Bạch Diệc Phi trên đảo hoang
Chương 816: Các người cần phải trưởng thành
Chương 817: Xóa dấu vết
Chương 818: Trên đảo vẫn còn có người khác!
Chương 819: Lấy đồ Ăn
Chương 820: Đi theo tôi đi
Chương 821: Xử lý vết thương
Chương 822: Đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm
Chương 823: Nhiều điều bất ngờ
Chương 824: Đột nhiên hiểu được
Chương 825: Lang thang trên biển
Chương 826: Nhà họ Triệu
Chương 827: Bị hạ độc
Chương 828: Chôn thân ngoài biển
Chương 829: Tỏ tình thất bại
Chương 830: Quái vật biển
Chương 831: Chỉ có một chữ “Chết”
Chương 832: Mau cút đi!
Chương 833: Chủ tịch cứ căn dặn ạ!
Chương 834: Cô ấy buồn lắm phải không?
Chương 835: Trước giờ quyết đấu
Chương 836: Bắt đầu trận chiến
Chương 837: Cao thủ cấp cao cấp hai
Chương 838: Kế hoạch từ trước
Chương 839: Hỗn loạn
Chương 840: Bát quái chưởng
Chương 841: Quá khủng khiếp
Chương 842: Chạy đằng trời
Chương 843: Anh sẽ giết em chứ?
Chương 844: Anh không xuống tay được!
Chương 845: Không ai nhường ai!
Chương 846: Bỏ hết vũ khí xuống
Chương 847: Chứng cứ
Chương 848: Tự cho là đúng
Chương 849: Lấy cái chết tạ tội
Chương 850: Hội nghị
Chương 851: Không từ bỏ
Chương 852: Bạn học cũ
Chương 853: Giúp đỡ
Chương 854: Về đến cảnh thành phố Hoa
Chương 855: Gặp Liễu Chiêu Phong
Chương 856: Chân tướng
Chương 857: Thay đổi
Chương 858: Ngăn cản
Chương 859: Lại một người nữa!
Chương 860: Sư muội, anh đến rồi

Chương 861: Anh rất nhớ em!
Chương 862: Trải nghiệm cuộc sống
Chương 863: Mềm nắn rắn buông!
Chương 864: Anh có thích cô ta không?
Chương 865: Có người nhảy lầu rồi
Chương 866: Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng
Chương 867: Hai người phụ nữ
Chương 868: Sức mạnh của nhà họ Bạch
Chương 869: Lý Tuyết sắp sinh
Chương 870: Tôi xin lỗi
Chương 871: Ông hai
Chương 872: Một trai một gái
Chương 873: Sụp đổ
Chương 874: Không xứng
Chương 875: Vẫn không hiểu
Chương 876: Nhìn thấy Tần Hoa
Chương 877: Rơi xuống dốc
Chương 878: Mục đích thật sự
Chương 879: Lối ra
Chương 880: Một giấc mộng
Chương 881: Tỉnh táo
Chương 882: Đã nghĩ ra muốn chết thế nào chưa?
Chương 883: Ba kẻ lạ mặt
Chương 884: Bố vợ đến rồi
Chương 885: Sao lại là cô ấy
Chương 886: Câu trả lời
Chương 887: Tổn thất nặng nề
Chương 888: Rác rưởi
Chương 889: Báo thù
Chương 890: Tôi là Hoa Thiên Sơn
Chương 891: Lửa giận
Chương 892: Phù thủy
Chương 893: Đều là lỗi của tôi
Chương 894: Liên hoàn cước
Chương 895: Giết hết cho tôi
Chương 896: Sư huynh
Chương 897: Khu số 2
Chương 898: Theo dõi
Chương 899: Đây là nhà của tôi
Chương 900: Chú ấy là bạn trai của con
Chương 901: Diễn kịch
Chương 902: Cô có sao không đấy
Chương 903: Anh phải chết
Chương 904: Nói chuyện riêng
Chương 905: Từ chối hợp tác
Chương 906: Mạnh Giai là ai
Chương 907: Nghĩ ra rồi
Chương 908: Tam thiếu gia Nam Môn

Chương 909: Phản bội
Chương 910: Nói là làm
Chương 911: Không thể nhẫn nhịn
Chương 912: Anh hùng
Chương 913: Dịch dung
Chương 914: Cát Nhĩ chết
Chương 915: Anh ta là Bạch Diệc Phi
Chương 916: Tội lớn nhất là không tôn trọng phụ nữ
Chương 917: Cô ấy chấp nhận rồi
Chương 918: Nhảy lầu
Chương 919: Thủ lĩnh Nam Môn
Chương 920: Đánh lên lần nữa
Chương 921: Là đàn ông
Chương 922: Nghĩ thoáng ra
Chương 923: Ngày quyết đấu
Chương 924: Kim cương bất hoại
Chương 925: Mệnh môn
Chương 926: Diễn xuất của cô xứng đáng đạt giải Oscar
Chương 927: Tôi cần sự ủng hộ của anh
Chương 928: Tạm biệt
Chương 929: Con có bạn trai rồi mà
Chương 930: Không ai tốt hơn anh ấy
Chương 931: Giám đốc khách sạn
Chương 932: Rời xa với con gái tôi
Chương 933: Đã trở lại và lợi hại hơn xưa
Chương 934: Thay đổi thái độ
Chương 935: Làm người không thể vong ân bội nghĩa
Chương 936: Ông lão nướng cá
Chương 937: Đồ Đệ của Tân Thu
Chương 938: Cuộc chiến của cao thủ
Chương 939: Hậu duệ của người đó
Chương 940: Chạy trốn
Chương 941: Lại Kha đã khác xưa
Chương 942: Khi dục vọng trỗi dậy
Chương 943: Tân Thu thua rồi
Chương 944: Kế hoạch của Phan Bộ Đình
Chương 945: Phan Bộ Đình sợ hãi
Chương 946: Đến lánh nạn
Chương 947: Được bảo vệ
Chương 948: Lý Tuyết bị bắt nạt
Chương 949: Làm bề trên mà không nghiêm
Chương 950: Lý Tuyết bị bắt nạt
Chương 951: Vợ chồng mặn nồng
Chương 952: Mẹ con nói chuyện
Chương 953: Về nhà cũ
Chương 954: Ông cố nội nhà họ Bạch
Chương 955: Chỉ đạo
Chương 956: Mục đích thật sự

Chương 957: Âm sát lần nữa
Chương 958: Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời
Chương 959: Thất sách
Chương 960: Giải đáp bí ẩn của chiếc xe
Chương 961: Lại gặp được người đẹp
Chương 962: Có mắt như mù
Chương 963: Tự đào hố chôn mình
Chương 964: Đạo Trường đến rồi
Chương 965: Là anh ta!
Chương 966: Dao găm!
Chương 967: Nguy hiểm
Chương 968: Giận cá chém thớt
Chương 969: Không ổn
Chương 970: Cô ta quay về rồi
Chương 971: Tự cho rằng đó là tốt
Chương 972: Coi như chưa từng quen
Chương 973: Chỉ là quá khứ
Chương 974: Cậu định đến cướp hôn sao
Chương 975: Cô hai
Chương 976: Lén lút sờ mó
Chương 977: Biện pháp
Chương 978: Cam tâm tình nguyện
Chương 979: Một người lạ
Chương 980: Dụ rấn ra khỏi hang
Chương 981: Môn phái Phi Hành
Chương 982: Không thể ngờ tới
Chương 983: Cứu người như cứu hỏa
Chương 984: Nghi ngờ
Chương 985: Đến thăm trong đêm
Chương 986: Thái độ của Tùng Vu Minh
Chương 987: Thăm dò
Chương 988: Vạch trần thân phận
Chương 989: Nỗi tuyệt vọng của Tùng Lệ Tư
Chương 990: Chết hết rồi
Chương 991: Nhảy xuống biển
Chương 992: Thoát nạn
Chương 993: Mau tránh đi
Chương 994: Bạch Diệc Phi có số đào hoa
Chương 995: Thế thì tốt quá
Chương 996: Lệnh truy nã Bạch Diệc Phi
Chương 997: Di Trà
Chương 998: Sòng bạc
Chương 999: Tiếp tục cuộc lớn
Chương 1000: Sân sau
Chương 1001: Không có khí phách
Chương 1002: Mắt thấy chưa hẳn là đúng
Chương 1003: Đại công tước
Chương 1004: Sự phần nộ đáng sợ

Chương 1005: Đứng lại, tên trộm!
Chương 1006: Làm thật
Chương 1007: Đến thành phố Minh
Chương 1008: Xông vào liên minh chính nghĩa
Chương 1009: Quá mạnh
Chương 1010: Khinh địch
Chương 1011: Người đeo mặt nạ
Chương 1012: Ai cũng từng có quá khứ
Chương 1013: Cứu mạng
Chương 1014: Nổ tung
Chương 1015: Sát ý ngàn ngụt
Chương 1016: Giết trong nháy mắt
Chương 1017: Cô ấy không đáng chết
Chương 1018: Quá khứ của Y Vân
Chương 1019: Bác
Chương 1020: Tôi phải báo thù
Chương 1021: Người đàn ông hồng hách
Chương 1022: Về nhà
Chương 1023: Sự tò mò của Y Vân
Chương 1024: Cậu chủ Vương
Chương 1025: Hồng hách
Chương 1026: Nỗi phiền muộn của hai người
Chương 1027: Ám sát
Chương 1028: Nhà họ Vương
Chương 1029: Ngày hay là đêm
Chương 1030: Một ông lão
Chương 1031: Hợp tác liên hôn
Chương 1032: Thầy trận pháp
Chương 1033: Ngăn cản
Chương 1034: Trúng kế
Chương 1035: Tội đen
Chương 1036: Biến mất tại chỗ
Chương 1037: Đâm xe rồi
Chương 1038: Chết cũng không gả
Chương 1039: Lưu Hiểu Anh sụp đổ
Chương 1040: Loạn rồi
Chương 1041: Là giả đấy
Chương 1042: Hiện thực
Chương 1043: Quay về
Chương 1044: Từ chức
Chương 1045: Gặp Lý Tuyết
Chương 1046: Đưa Tùng Lệ Tư về nhà
Chương 1047: Tùng Thảo Tân
Chương 1048: Rác rưởi
Chương 1049: Tôi là người đàn ông tồi
Chương 1050: Anh em
Chương 1051: Anh hùng cứu mỹ nhân
Chương 1052: Không cần thương hại tôi

Chương 1053: Không thể động tâm
Chương 1054: Xảy ra chuyện
Chương 1055: Hôn lễ
Chương 1056: Ủng hộ nhà họ Vương
Chương 1057: Trở mặt
Chương 1058: Phá trận
Chương 1059: Buổi tối hôm đó
Chương 1060: Lại là một trận hôn chiến
Chương 1062: Bố Oi! Mau Cứu Con
Chương 1064: Xuống Suối Vàng
Chương 1065: Kinh Ngạc
Chương 1067: Con Không Tin
Chương 1069: Đừng Đi Theo Tôi Nữa
Chương 1071: Tôi Sẽ Nhảy Xuống
Chương 1072: Hai Đoạn Video
Chương 1073: Có Chút Hồi Hận
Chương 1075: Thỏ Lộ Nỗi Lòng
Chương 1077: Bất Ngờ
Chương 1079: Khoảng Cách Năng Lực
Chương 1081: Bà Nội Của Ông Nội
Chương 1082: Một Bước Cuối Cùng
Chương 1084: Cảnh Giới Siêu Thần
Chương 1085: Lửa
Chương 1086: Hồi Úc
Chương 1087: Không Biết Xấu Hổ
Chương 1088: Đuổi Tới
Chương 1090: Thua Rồi
Chương 1092: Lại Thêm Một Người Chết
Chương 1093: Về nhà (kết thúc)

Chương 1: Ta là bố của con

"Cầu trời phù hộ cho nhà họ Lý chúng con an khang thịnh vượng, con cháu giỏi giang, đời đời sung túc".

Ông cụ nhà họ Lý vừa nói vừa kính cẩn cắm một nén hương vào lư hương.

Hôm nay là tiệc họp mặt thường niên của đại gia đình nổi tiếng thành phố Giang Châu, gia tộc nhà họ Lý. Không khí của bữa tiệc náo nhiệt, tràn ngập những lời chúc tụng, ai nấy đều vui vẻ.

Một thành viên có vai vế trong nhà họ Lý bỗng đứng lên nói lớn: "Thưa mọi người, gia tộc họ Lý chúng ta có được như ngày hôm nay đều là nhờ phúc của ông nội, nhân buổi tiệc ngày hôm nay, xin mời toàn thể con cháu nhà họ Lý kính tặng ông những món quà đặc biệt nhất, cũng là để minh chứng gia tộc chúng ta làm ăn phát đạt, đời đời thịnh vượng!"

Vừa dứt lời, hàng chục người cùng lấy ra những món quà được chuẩn bị sẵn, xếp hàng ngay ngắn trật tự.

Thế nhưng đúng lúc này, một bóng người vội vã xông vào cửa biệt thự nhà họ Lý, người này mặt mày xanh xao, khắp người còn dính đầy những vết máu.

Bạch Diệc Phi là con rể nhà họ Lý, trong mắt người khác, Bạch Diệc Phi là một kẻ ăn không ngồi rồi, không làm được việc gì ra hồn, chỉ ăn bám nhà họ Lý.

"Sao bây giờ anh mới đến vậy!", Lý Tuyết nhanh chóng kéo Bạch Diệc Phi sang một bên, nhỏ giọng hỏi, lo ngại rằng bộ dạng của anh sẽ bị các thành viên khác trong gia đình nhìn thấy.

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi: "Anh... em gái anh bị tai nạn giao thông, cần gấp 300 ngàn tệ để phẫu thuật!"

Lý Tuyết chưa kịp lên tiếng thì mẹ vợ là Lưu Tử Vân đã nói trước: "Em gái anh bị tai nạn xe hơi? Vậy liên quan gì đến nhà chúng tôi? Chuyện gì quan trọng hơn phải ưu tiên làm trước chứ. Bây giờ đến lúc phải tặng quà ông nội rồi, anh đã mua quà chưa thế hả?"

"Mẹ, con... con đã lấy 30 ngàn tệ tiền mua quà cho ông nội trả... trả trước tiền viện phí rồi!", Bạch Diệc Phi nói xong câu này đầu cũng cúi xuống thấp hơn.

"Anh nói cái gì cơ?", sắc mặt Lưu Tử Vân đột nhiên trở nên u ám: "Tôi biết ngay anh là cái loại bỏ đi mà, làm việc gì cũng không nên hồn, tôi hỏi anh, ai cho phép anh lấy tiền mua quà đi làm việc khác hả?"

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên: "Xin mời Lý Tuyết nhà họ Lý, cùng chồng là Bạch Diệc Phi kính biểu quà ông nội!"

Ngay khi giọng nói cất lên, mọi người đều hướng sự tập trung vào Bạch Diệc Phi, trong mắt hiện lên một chút nghi hoặc.

"Có chuyện gì thế kia? Tại sao ngày vui trọng đại như hôm nay mà trên người lại dính toàn máu me như thế?"

"Thật là xui xẻo mà!"

Bạch Diệc Phi cắn chặt môi bước đến bên ông nội: "Ông nội, cháu... cháu muốn mượn ông một ít tiền. Em gái cháu bị tai nạn xe, cần gấp một khoản tiền để làm phẫu thuật..."

Tất cả tiếng hoan hô lúc nãy đột ngột dừng hết lại, sắc mặt của ông cụ cũng dần dần trầm xuống.

Cả đại sảnh bỗng chốc chìm vào im lặng, im lặng đến nỗi khiến người ta cảm thấy ghê sợ.

Lưu Tử Vân xông tới, đưa tay tát một cái thật mạnh vào mặt Bạch Diệc Phi.

"Anh nói cái gì vậy hả đồ khốn nạn? Hôm nay là đại tiệc thường niên của gia đình chúng ta đây! Cái gì mà tai nạn xe cộ với phẫu thuật, toàn những điều xui xẻo!"

Lưu Tử Vân vẫn luôn không thích Bạch Diệc Phi, bà ta cảm thấy có một tên con rết vô dụng như vậy, dù có đi đâu cũng chẳng ngẩng đầu lên được.

Bạch Diệc Phi còn chưa kịp trả lời, Lý Phàm cũng đã đứng lên, vẻ mặt khinh thường nói: "Cũng thật là không biết xấu hổ? Không có tiền mua quà thì thôi đi, sao phải lôi cả em gái ra đây làm trò cười nữa".

Lý Phàm là anh họ của Lý Tuyết, gã là thành viên đầy triển vọng thuộc thế hệ thứ ba của nhà họ Lý, địa vị trong gia tộc không phải dạng tầm thường.

"Thưa ông nội, chuyện ngày hôm nay là lỗi của cháu, nhưng... nhưng khi em gái cháu cùng cháu chọn quà cho nội đã bị tai nạn xe hơi, giờ cần 300 ngàn tệ để phẫu thuật", Bạch Diệc Phi nói với vẻ mặt đau khổ.

"Ý của anh là sao? Em gái anh bị tai nạn là lỗi của ông nội sao?", Lý Phàm vừa nói vừa nhìn Bạch Diệc Phi với nụ cười đầy đắc ý. Ông cụ nhà họ Lý nghe xong, khuôn mặt đột nhiên trở nên u ám một cách đáng sợ.

"Không, không, cháu không có ý đó, cháu... cháu chỉ muốn hỏi, ông nội, ông có thể cho cháu mượn 300 ngàn tệ không!", Bạch Diệc Phi khẽ nói.

Nghe Bạch Diệc Phi vẫn còn đang nhắc đến chuyện này, Lưu Tử Vân bước nhanh đến chỗ Bạch Diệc Phi và đẩy mạnh anh một cái.

"Đồ vô dụng, còn không mau mau cút đi?", Lưu Tử Vân vẻ mặt âm thầm nói: "Thật là mất mặt mà!"

Bạch Diệc Phi bị đẩy mạnh đến loạng choạng suýt ngã, nhưng lại không có ý rời đi, còn nghẹn ngào nói: "Mẹ, em gái con vẫn đang đợi con trong bệnh viện. Không có tiền, không phẫu thuật được, nó sẽ chết mất!"

Lưu Tử Vân lạnh lùng nói: "Vậy thì đi bệnh viện đi, còn ở đây làm gì nữa? Đừng làm ảnh hưởng tới không khí bữa tiệc của gia đình chúng tôi!"

"Mẹ, mẹ đừng nói nữa! Chúng ta về nhà thôi, con sẽ nghĩ cách", Lý Tuyết rút cuộc cũng không chịu được nữa, bước nhanh đến chỗ của Bạch Diệc Phi.

Ông nội chẳng muốn để ý tới Bạch Diệc Phi nữa, tức giận xoay người rời khỏi đại sảnh.

Lý Phàm nhìn gia đình Lý Tuyết với vẻ giễu cợt: "Em họ, hôm nay ông chồng tốt đẹp của em thật làm cả nhà xấu hổ. Nhưng với tình hình hiện tại của em, muốn bỏ ra 300 ngàn tệ e rằng cũng rất khó phải không? Có cần người anh họ này của em giúp đỡ không?"

Bạch Diệc Phi nghe vậy rất cảm kích, không ngờ người anh họ ngày thường coi thường mình như vậy, hôm nay lại đồng ý ra tay giúp đỡ.

Chẳng đợi Bạch Diệc Phi nói cảm ơn, gã ta đã nói tiếp: "Chỉ cần Bạch Diệc Phi quỳ xuống khấu đầu 3 cái ở trước mặt mọi người thì anh sẽ cho mượn!"

"Lý Phàm, anh đừng có quá đáng!", Lý Tuyết tức giận nói.

Trong mắt Lý Tuyết, cho dù Bạch Diệc Phi có vô dụng đến đâu thì cũng là chồng cô, người khác không được phép xúc phạm anh quá đáng.

Chỉ là, Lý Phàm nói không sai, hiện tại công ty cô đang gặp khó khăn, làm ăn hầu như đều thua lỗ, thực sự không thể có 300 ngàn tệ.

Trước kia Lý Phàm và Lý Tuyết từng có khúc mắc, không ngờ gã ta lại thù dai đến tận bây giờ.

"Lý Tuyết, đừng có thấy người ta tốt bụng lại được đà lấn tới", Lý Phàm bình tĩnh nói.

"Được rồi, anh không cần nói nữa, Bạch Diệc Phi, chúng ta đi thôi".

“Anh không đi được, không có tiền phẫu thuật, em gái anh phải làm sao?”, Bạch Diệc Phi hai tay nắm chặt tóc, chậm rãi đi về phía Lý Phàm, bộ dạng như sắp quỳ xuống.

"Đủ rồi!"

Lúc này, một vị trưởng bối nhà họ Lý đi ra, nói: "Còn thấy chưa đủ xấu hổ sao? Người nhà hôm nay đều ở đây, Lý Phàm cháu cũng đừng quá đáng quá. Hơn nữa, đầu gối của loại người như Bạch Diệc Phi cũng không đáng 300 ngàn tệ".

Lý Phàm nghe xong khước miệng cong lên, lấy điện thoại di động ra: "Được rồi, Bạch Diệc Phi, tôi có thể cho anh mượn tiền, nhưng tiền lãi mỗi tuần là 300 ngàn tệ, nếu không trả được trong một tuần thì sang tuần thứ hai sẽ là 600 ngàn tệ, anh đồng ý không?"

"Không được, trả lãi thế này đắt quá!"

Lý Tuyết lập tức phản đối.

“Tôi đồng ý!”, bất chấp sự phản đối của Lý Tuyết, Bạch Diệc Phi nhanh chóng đồng ý.

"Được, mọi người đã nghe thấy rồi đấy, làm chứng cho tôi nhé, hy vọng gia đình em họ sẽ không quỵt tiền vay nợ", Lý Phàm nói xong cười hả hê, sau đó chuyển tiền cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhận tiền rồi nhanh chóng rời khỏi đại sảnh.

Một giờ sau, khi Bạch Diệc Phi vội vàng đến bệnh viện, y tá mới nói cho anh biết Bạch Diệc Linh đang trải qua ca phẫu thuật, hơn nữa đích thân trưởng khoa phụ trách ca mổ và các chuyên gia hàng đầu của bệnh viện đã chăm sóc cho cô.

“Cô y tá, tôi muốn hỏi, rốt cuộc là ai đã thay tôi trả tiền phẫu thuật?”, Bạch Diệc Phi cảm thấy thật khó hiểu.

Vừa dứt lời, một giọng nói trầm ấm truyền đến: "Không cần hỏi cô ấy nữa, là ta!"

Bạch Diệc Phi nghe tiếng liền xoay mình lại thì thấy một người đàn ông có năm sáu vệ sĩ theo sau đang bước nhanh tới chỗ mình.

“Ở đây không tiện nói chuyện, đi cùng ta nào!”, người đàn ông vỗ vai Bạch Diệc Phi, dẫn anh đến cửa phòng phẫu thuật.

Các vệ sĩ được chia thành hai nhóm bảo vệ ở hành lang để ngăn không cho bất kì ai làm phiền cuộc nói chuyện giữa người đàn ông và Bạch Diệc Phi.

“Xin hỏi ông rốt cuộc là ai?”, Bạch Diệc Phi hỏi, giọng nói có chút run rẩy.

Anh biết rất rõ người đàn ông trước mặt nhất định không phải người tầm thường.

“Phàm nhi, ta là bố của con và Linh Nhi!”, người đàn ông nói với giọng phẫn khích, hai tay ấn vào vai Bạch Diệc Phi nói: “Ta là Bạch Vân Bằng!”

Vừa nghe lời người đàn ông trước mặt nói, Bạch Diệc Phi lộ rõ sự sững sốt!

Một lúc lâu sau, Bạch Diệc Phi mới lấy lại bình tĩnh, hỏi một cách nghi ngờ: "Thưa ông, chắc ông nhận nhầm người rồi, tôi có bố mẹ".

Bạch Vân Bằng ân cần nhìn Bạch Diệc Phi: "Ta biết có thể con sẽ không tin, đây là biên bản xét nghiệm ADN của bố và Linh Nhi, còn đây là một vài bức ảnh các con từ khi còn quấn khăn, đặc biệt là vết bớt trên lưng. Lúc nhỏ đưa các con rời xa, là do ta có nỗi khổ riêng".

Nhìn những tài liệu mà Bạch Vân Bằng đưa, trong lòng Bạch Diệc Phi vô cùng kinh ngạc, bởi vì anh chắc chắn đứa bé trong bức ảnh trên tay là anh, có cả em gái của anh, và người đang ôm họ là người đàn ông trước mặt anh tự nhận là Bạch Vân Bằng.

Sau đó, Bạch Vân Bằng lấy ra một thẻ ngân hàng màu tím sẫm.

"Phàm Nhi, đây là thẻ hạng đế vương, ở Hoa Hạ này chỉ có 20 cái. Hôm nay bố tặng nó cho con. Trong thẻ này có ba trăm triệu".

Tiếp đó, Bạch Vân Bằng lấy ra một chiếc nhẫn khác đeo vào ngón giữa của Bạch Diệc Phi: "Chỉ với chiếc nhẫn này, con có thể rút một tỷ từ bất kỳ ngân hàng nào ở Hoa Hạ, coi như ta bù đắp cho con".

Đầu tiên là ba trăm triệu, bây giờ lại thêm một tỷ? Nếu là người khác, Bạch Diệc Phi nhất định sẽ không tin, nhưng anh cũng không biết tại sao, những lời này nếu từ miệng Bạch Vân Bằng nói ra chẳng làm người khác có lấy một chút nghi ngờ.

Bạch Vân Bằng đưa cho Bạch Diệc Phi một tấm danh thiếp: "Đây là số điện thoại của ta. Lần này vết thương của Linh Nhi rất nghiêm trọng, ta sợ điều trị ở bệnh viện này sẽ để lại di chứng, nên một khi tình trạng của con bé ổn định hơn, ta sẽ đến đón con bé".

Bạch Diệc Phi không từ chối lời đề nghị của Bạch Vân Bằng, bởi nếu Diệc Linh sau tai nạn để lại di chứng gì, anh sẽ hối hận cả đời.

Nửa giờ sau, cửa phòng phẫu thuật chậm rãi mở ra, Bạch Diệc Linh toàn thân quấn đầy băng trắng.

Bạch Vân Bằng vừa nhìn thấy liền đau lòng khôn xiết, xua xua tay, vệ sĩ bên cạnh liền gật đầu rồi gọi điện thoại, sau đó một chiếc xe y tế chạy tới, đón Bạch Diệc Linh đi.

Nhìn thấy cảnh này, hòn đá nặng trĩu trong lòng Bạch Diệc Phi cuối cùng nhẹ đi phần nào!

Vỗ vỗ vai Bạch Diệc Phi, Bạch Vân Bằng nhìn anh bằng ánh mắt đầy tâm tư, sau đó quay người rời đi.

Bạch Diệc Phi sờ chiếc thẻ trong túi, bắt taxi đến ngân hàng! Mặc dù Bạch Vân Bằng không có vẻ gì là đang nói đùa, nhưng Bạch Diệc Phi vẫn

muốn kiểm tra xem có phải thật không.

Mười phút sau, Bạch Diệc Phi mặt mày trắng bệch bước ra khỏi ngân hàng.

Bạch Diệc Phi lúc này mới cảm thấy chân như không đứng vững nữa, nguyên nhân rất đơn giản, trong thẻ này thật sự có 300 triệu!

Khó khăn lắm mới về đến nhà, Bạch Diệc Phi vừa vào đến cửa đã nghe thấy tiếng cãi vã vọng ra từ trong nhà.

"Con ơi là con, con có bị ngốc không? Hôm nay tên rác rưởi kia đã làm mất mặt nhà ta lắm rồi, giờ con còn định bán nhà vì nó nữa sao?", Lưu Tử Vân phẫn nộ gầm lên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 2: Tôi muốn thử xe

Lý Tuyết nhìn Lưu Tử Vân bình tĩnh nói: "Mẹ, con không có ngốc! Bây giờ chỉ có bán nhà mới trả được nợ. Bằng không, mẹ nói anh ấy phải làm thế nào bây giờ?"

Con người không phải cây cỏ, làm sao có thể sống vô tình như thế được?

Hai năm qua, Bạch Diệc Phi cam chịu vất vả, không tiếc thứ gì cho cô, thậm chí có một lần còn vì cô mà bị người ta đánh cho thâm tím mặt mũi, nhưng vẫn chỉ cười với cô mà nói: "Anh không sao".

Những chuyện này cả đời cô cũng không bao giờ quên được.

Hơn nữa, cô cảm nhận được rõ ràng sự thay đổi của Bạch Diệc Phi trong hai năm qua, trước đây anh luôn cố gắng phấn đấu, giờ đây trở nên vô cùng suy sụp, anh thực sự đã phải chịu quá nhiều đả kích.

Bây giờ, nếu ngay cả người em gái duy nhất của anh cũng không còn nữa, cô không biết Bạch Diệc Phi sẽ ra sao?

"Cái gì mà làm thế nào bây giờ? Tiền là do nó tự mượn, muốn trả thì tự nó đi mà trả, dựa vào cái gì mà chúng ta phải bán nhà đi để trả cho nó?", Lưu Tử Vân càng nói càng kích động.

"Mẹ! Bình tĩnh một chút đi! Lý Phàm làm vậy tuyệt đối không phải có ý tốt đẹp gì. Con không muốn anh ấy rơi vào bẫy của Lý Phàm!"

Em gái của Bạch Diệc Phi bị tai nạn xe hơi, anh ấy không còn cách nào khác mới phải đi vay tiền!

Nhưng Lý Phàm rõ ràng muốn cố ý làm khó khiến Bạch Diệc Phi bẽ mặt, cô làm sao có thể chỉ khoanh tay đứng nhìn?

"Hừ! Lý Phàm không tốt bụng gì cho cam, nhưng đâu liên quan gì đến chúng ta? Là cái đồ vô dụng đó tự muốn nhảy vào vũng lầy! Dù có nói thế nào đi nữa mẹ cũng tuyệt đối không đồng ý bán nhà!"

“Mẹ!”, Lý Tuyết trừng mắt nhìn mẹ, không thể tin được mẹ mình lại thực dụng đến như vậy.

Bạch Diệc Phi ở ngoài cửa sững sờ, không ngờ Lý Tuyết lại đứng ra nói thay cho anh.

Lý Tuyết lại một lần nữa nhấn nại thuyết phục: "Mẹ! Nhà không còn nữa sau này vẫn có thể mua lại, còn người mất đi rồi thì chẳng còn gì nữa cả!".

"Nói nghe thì hay lắm, con cũng không nhìn lại xem bây giờ gia cảnh chúng ta như thế nào à? Cha con là đồ vô dụng, trong nhà họ Lý chẳng có chút địa vị gì!", Lưu Tử Vân trừng mắt nhìn Lý Cường Đông, rồi lại than vãn: "Chứ đừng nói tới cái đồ bỏ đi kia, nó mà mua được nhà thì có mà lợn cũng biết trèo cây!"

Lý Cường Đông chỉ trầm mặc không nói gì.

Lý Tuyết nắm chặt tay, vẫn muốn thuyết phục mẹ, nhưng Lưu Tử Vân không cho cô cơ hội lại nói tiếp: "Tuyết Nhi! Con với cái tên vô dụng đó chỉ là kết hôn theo hợp đồng, cũng không có tình cảm gì. Con quan tâm đến nó làm gì? Dù sao khi hợp đồng hết hạn, con sẽ ly hôn với nó, lúc đó con và nó chẳng còn chút quan hệ nào hết!"

"Đúng vậy, chúng con là kết hôn theo hợp đồng thỏa thuận, nhưng mẹ, mẹ đã từng nghĩ tới chưa? Chúng con ở bên nhau hai năm rồi, cũng không phải động vật máu lạnh. Làm sao lại không có tình cảm cho được?", Lý Tuyết rất kiên quyết: "Chưa kể, trên danh nghĩa, anh ấy vẫn là chồng con!"

Bạch Diệc Phi ở ngoài cửa nghe Lý Tuyết gọi mình là "chồng", hai mắt chợt sáng lên, khẽ run nhè nhẹ.

Thì ra trong tim cô vẫn có hình bóng anh.

Những lời châm chọc đay nghiến của mẹ vợ, anh sớm đã chịu đựng quen rồi, nhưng thái độ bảo vệ anh hôm nay của Lý Tuyết khiến anh thấy cảm động vô cùng.

"Hừ! Nó có xứng làm chồng con không? Một tên vô dụng chỉ biết ăn rồi vật vờ qua ngày! Nếu không có chúng ta nuôi nấng thì nó đã chết đói từ lâu rồi!", Lưu Tử Vân còn bồi tiếp: "Con đã từng thấy người đàn ông nào tội tệ được như nó chưa? Nếu không phải do hợp đồng, mẹ sớm đã bắt hai đứa ly hôn rồi! "

Nghe được những lời khó nuốt của Lưu Tử Vân, trong lòng Lý Tuyết cảm thấy khó chịu vô cùng, nhưng cô biết thực lòng Bạch Diệc Phi thật sự không muốn trở nên như thế này!

"Mẹ! Mẹ nghe con, bán nhà trước đi, chuyện sau đó có gì thì tính sau!", chuyện này phải nhanh chóng xử lý, nếu không để mấy ngày nữa cho dù có bán nhà cũng không trả hết nợ được.

Lưu Tử Vân nhất định không nghe, rống lên: "Mẹ nói nhiều như vậy mà con còn muốn bán nhà sao? Con đã quyết tâm rồi phải không? Được! Mẹ nói cho con biết, nếu con dám bán nhà, mẹ nhảy lầu cho con xem!"

Lý Tuyết nghe mẹ nói lời này, khước mắt bất giác ướt đẫm, liền hít sâu một hơi, không nói lời nào, xoay người đóng sầm cửa đi ra ngoài.

Bạch Diệc Phi vội vàng trốn sang một bên, nhìn bóng lưng Lý Tuyết rời đi, trong lòng xúc động vô cùng.

Lý Tuyết vì anh mà cãi nhau với gia đình, còn muốn bán nhà vì anh, tình cảm này, làm sao anh có thể không rung động cho được?

Suy nghĩ một hồi, Bạch Diệc Phi kiên định nói: "Tuyết Nhi, anh sẽ khiến em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này!"

Nhưng trước đó, anh phải nỗ lực hết mình để khiến Lý Tuyết yêu anh, để bố mẹ vợ thật lòng chấp nhận anh mới được.

Đi ra khỏi khu phố nhỏ, Bạch Diệc Phi nhìn thấy Lý Tuyết ngồi trên chiếc xe Trường An cũ không thể cũ hơn, xe nổ máy một hồi lâu mới khởi động được.

Chiếc xe này là xe cũ mà hai người mua lại với giá hơn 10 ngàn tệ, giờ gần như nát rôi, thường xuyên đang chạy bị tắt máy giữa chừng và phanh cũng chẳng còn ăn nữa.

Nhìn chiếc xe đi xa dần, Bạch Diệc Phi sau đó liền bắt taxi đến cửa hàng 4S.

Anh nghĩ, giờ đã có tiền trong tay, ít nhất cũng phải để cho người phụ nữ mình yêu có một chiếc ô tô an toàn để đi.

Đến cửa hàng, Bạch Diệc Phi nhìn ngắm một hồi rồi mới đi vào.

Lúc này, một người phụ nữ mặc váy khoét hông gợi cảm trên taxi nhìn thấy Bạch Diệc Phi, lập tức hét lên với tài xế: "Dừng lại, tôi muốn xuống đây."

Đưa tiền xong, người phụ nữ bước đi uyển chuyển trên giày cao gót bước vào tiệm, lập tức tìm thấy Bạch Diệc Phi.

"Bạch Diệc Phi? Đúng là anh rồi!"

Bạch Diệc Phi nghe thấy liền quay đầu: "Chu Khúc Nhi?"

Chu Khúc Nhi liếc nhìn Bạch Diệc Phi một cái, khinh khỉnh nói: "Anh làm gì ở đây?"

Chu Khúc Nhi là bạn thân của Lý Tuyết, mối quan hệ giữa hai người họ rất tốt.

Có điều Chu Khúc Nhi cũng giống như những người khác, vô cùng xem thường Bạch Diệc Phi.

"Tôi đến đây còn có thể làm chuyện gì khác sao?", Bạch Diệc Phi cũng cạn lời, đến đây không phải là mua xe thì còn làm gì nữa.

Chu Khúc Nhi hiển nhiên không tin: "Anh mua xe? Anh có tiền không mà mua xe?"

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một chút: "Trước kia tôi mua vé số và trúng thưởng. Sắp tới là sinh nhật của Tuyết Nhi, vừa hay cũng muốn mua cho cô ấy chiếc xe làm quà sinh nhật. Tôi muốn tạo bất ngờ cho cô ấy. Mong cô có thể giữ bí mật".

Chu Khúc Nhi "xời" một tiếng rõ to: "Anh coi tôi là một đứa trẻ ba tuổi à! Anh mà cũng tốt số như vậy sao?"

Bạch Diệc Phi: "... Có tin hay không tùy cô, cô làm gì thì làm đi tôi đi vào trước đây".

Chu Khúc Nhi thấy Bạch Diệc Phi muốn rời đi, liền kéo anh lại hỏi: "Anh thật sự tới đây mua xe cho Tuyết Nhi hả?"

“Ừ”, Bạch Diệc Phi gật đầu.

Chu Khúc Nhi do dự một chút, sau đó nói: "Được thôi, tôi đi cùng anh, xem xem anh có thật sự mua không hay chỉ bốc phét!"

Hai người cùng bước vào, Bạch Diệc Phi liếc nhìn xung quanh, nhân viên bán hàng ở từng khu vực trong cửa hàng đang tiếp khách hàng riêng của mình.

Hiện tại khách khá đông, nhất thời không nhân viên nào tư vấn được cho họ, Bạch Diệc Phi chỉ còn cách tự đi vài vòng xung quanh tự xem xe.

Chu Khúc Nhi rảo bước theo sau, bỗng không khỏi kinh ngạc mà hét lên: "Bạch Diệc Phi! Anh có nhầm lẫn gì không thế? Anh đi vào khu nào thế hả?"

Bạch Diệc Phi ngoái lại, nhìn tám biển khu vực này: "Đâu có nhầm lẫn gì đâu!"

Chu Khúc Nhi cười khẩy: "Anh không thấy giá niêm yết ở trên bảng hiệu sao? Loại rẻ nhất ở khu này cũng hơn một triệu!"

Cô ta thiết nghĩ, cho dù Bạch Diệc Phi có tiền mua ô tô, nhiều nhất cũng chỉ có thể mua một chiếc ô tô trị giá tầm hơn một trăm ngàn hai trăm ngàn tệ.

“Tôi biết chứ”, Bạch Diệc Phi bình tĩnh gật đầu.

Chu Khúc Nhi tức giận gầm gừ: "Anh mà có nhiều tiền như vậy sao? Đang nói đến hơn 1 triệu đây, không phải là 100 tệ! Đừng để đến lúc mua không nổi lại làm trò cười cho thiên hạ".

Bạch Diệc Phi biết dù nói thế nào Chu Khúc Nhi cũng sẽ không tin, thôi thì tốt nhất cứ mua được xe đã.

Chu Khúc Nhi thấy vậy, tức đến nổi muốn vả cho anh một cái, cái tên này không phải chạy đến tận đây để tự làm mình mất mặt chứ?

Lúc này, một nhân viên bán hàng vừa tiếp khách xong cũng đi tới, nhưng khi nhìn thấy cách ăn mặc của Bạch Diệc Phi và Chu Khúc Nhi, trên mặt nở một nụ cười có chút giả tạo.

“Chào anh chị, anh chị đến xem xe phải không ạ?”, ý nói họ đến chỉ để “xem xe” theo đúng nghĩa đen.

Bạch Diệc Phi không hiểu ý, liền gật đầu nói: "Đúng vậy, tôi không hiểu về xe cộ lắm, chiếc nào thì có hệ thống an toàn tốt nhất?".

Nụ cười trên mặt của nhân viên bán hàng bỗng trở nên giả tạo hơn, thiết nghĩ thôi thì cứ làm tròn bổn phận tư vấn của 1 nhân viên, cô ta nghiêm túc nói: "Dòng Maserati này là loại tốt nhất ở đây, với hệ thống hỗ trợ an toàn tiên tiến nhất, cũng là mẫu xe được thiết kế riêng, hiện tại đây là chiếc duy nhất trong cửa hàng".

Nhìn theo hướng tay của người bán hàng, Chu Khúc Nhi lập tức tròn mắt kinh ngạc.

Hai triệu! Anh ta bị điên rồi!

Bạch Diệc Phi cũng không đáp nhiều, gật đầu nói: "Được đây, có thể mở cửa ra để tôi ngồi thử không?"

Vẻ mặt của nhân viên bán hàng hơi cứng nhắc: "Thưa anh, anh có chắc không?"

"Chắc chắn", Bạch Diệc Phi gật đầu.

Người bán hàng hít một hơi thật sâu, cố gắng tiếp tục mỉm cười: "Thưa anh, những người khác thì được, nhưng anh thì không".

"Hả? Tại sao?", Bạch Diệc Phi hơi sững sốt một chút.

Chu Khúc Nhi cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhanh chóng đứng ra xa một chút.

Nhân viên bán hàng không còn cười nữa, nói: "Thưa anh, chiếc xe này dành cho những người có khả năng mua mới được ngồi thử, đây là mẫu xe được thiết kế riêng, nếu anh ngồi lên thử mà để lại mùi hoặc làm hỏng xe, tôi e rằng anh sẽ không đền nổi".

Bạch Diệc Phi lúc này mới hiểu ra ý nghĩa của nụ cười treo trên mặt nhân viên bán hàng từ đầu có ý gì: "Được rồi, tôi không thử xe, cô ta thử chắc không vấn đề gì chứ?"

Nhân viên bán hàng nhìn sang Chu Khúc Nhi.

Chu Khúc Nhi sững sốt: "Tôi ngồi thử ấy hả?"

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Ngoài cô ra còn ai khác ở đây chứ".

Chu Khúc Nhi tiến gần lại vài bước, người bán hàng hơi cau mày lại, đang định nói điều gì đó, thì chợt từ phía sau vang lên một giọng eo éo.

"Anh yêu à, nhìn chiếc xe đó xem, chiếc xe đó trông đẹp quá!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 3: Không thử xe nữa, tôi mua luôn

Người đang tới là một phụ nữ quyến rũ, mặc một chiếc váy sexy, trang điểm hơi đậm, một tay cầm túi, một tay khoác lên cánh tay người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên mặc một bộ vest trắng thơm, tay đeo ba chiếc nhẫn vàng, vô cùng khí thế.

Phía sau họ, có một thanh niên trẻ mặc sơ mi đi theo.

Người thanh niên vừa nhìn thấy Bạch Diệc Phi liền sững sờ.

Bạch Diệc Phi cũng vậy, anh không ngờ mình lại có thể gặp gã ở đây.

Người thanh niên này tên là Triệu Bằng, gã là bạn học đại học của Bạch Diệc Phi và cũng từng là bạn thân của anh. Nhưng mới hôm qua, người bạn thân thiết này đã dạy cho Bạch Diệc Phi một bài học giúp anh nhìn thấu bộ mặt thật của đối phương.

Khi tốt nghiệp, Triệu Bằng cần một số vốn lớn để khởi nghiệp, Bạch Diệc Phi là bạn tốt của gã, anh không thể từ chối và đã cho gã vay 20 ngàn tệ!

Nhưng ngày hôm qua, khi em gái của Bạch Diệc Phi xảy ra tai nạn xe hơi, anh yêu cầu Triệu Bằng trả lại tiền, gã lại nói mình không hề mượn tiền của anh, vậy dựa vào đâu mà lại bắt gã trả?

Sau đó, Bạch Diệc Phi lại gọi cho gã nhưng gã ta đã tắt máy.

Người phụ nữ kia kéo tay người đàn ông trung niên lại, nói một cách nũng nịu: “Anh yêu à, em muốn chiếc xe đó”

Người đàn ông trung niên mỉm cười, đặt tay vào eo cô gái: “Được rồi, cục cưng muốn thì anh sẽ mua”.

“Có ai không, lại đây chút nào!”

Nhân viên bán hàng thấy thế thì lập tức nở một nụ cười và bước qua:
“Dạ chào anh, xin hỏi anh cần gì ạ?”

Người đàn ông trung niên liền nói: “Chúng tôi cần thử xe”, ông ta liếc nhìn Bạch Diệc Phi: “Bảo hai đứa nhà quê kia biến đi, nhìn chường cả mắt”.

Người phụ nữ gật đầu, nói với vẻ ôn ẻn: “Đúng đây, chỗ này của các cô sao loại người nào cũng đều vào được vậy?”

Nhân viên bán hàng vẻ mặt ngại ngùng, quay người lại và nói khéo với Bạch Diệc Phi, Chu Khúc Nhi: “Hai anh chị, xin đừng làm phiền người khác thử xe”.

Bạch Diệc Phi di chuyển ánh mắt khỏi Triệu Bằng, quay người nhìn về phía hai người kia, đôi mắt anh hơi nheo lại.

“Không phải chúng tôi làm phiền bọn họ, mà chính họ làm phiền chúng tôi!”

Người phụ nữ nhìn thấy ánh mắt không mấy thân thiện của Bạch Diệc Phi, cô ta lại nói: “Anh yêu à, anh nhìn xem anh ta dữ quá đi à!”

Người đàn ông trung niên chỉ là nghe thấy âm thanh này thì đã yếu mềm rồi, ông ta lập tức nói một cách giận dữ: “Mẹ kiếp, mày nói gì đấy? Mau xin lỗi cục cưng của tao đi!”

Chu Khúc Nhi ở bên cạnh rốt cuộc cũng không thể chịu đựng được nữa, cô ta đứng ra và chỉ vào mũi của người phụ nữ kia: “Xin lỗi cái gì, bản thân mình vô văn hóa mà còn bắt người khác xin lỗi, thần kinh à!”

Đây cũng là lần đầu tiên Bạch Diệc Phi nhìn thấy Chu Khúc Nhi nổi giận dữ dội như vậy, anh có hơi bất ngờ.

Người phụ nữ cười với vẻ khinh thường: “Ở nơi công cộng mà lớn tiếng như vậy, cô mới là người vô văn hóa!”

“Cô!”

Chu Khúc Nhi thực sự bị chọc tức, cô ta giơ tay định dạy cho người phụ nữ đó bài học nhưng lại bị Bạch Diệc Phi ngăn cản.

“Đừng giận, để tôi!”

Bạch Diệc Phi liếc nhìn cặp trai gái nói: “Ông chú, coi chừng con gái chú cho đàn ông, cô ta nói năng như thế thì sớm muộn gì cũng sẽ gây chuyện thôi!”

“Anh nói cái gì hả?”

“Ai là con gái của tao?”

Giọng của người đàn ông trung niên và cô gái vang lên cùng lúc.

Bạch Diệc Phi lại vờ như chẳng biết tí gì: “Không phải à? Tôi thấy các người rất giống nhau”.

Nhìn thoáng qua người đàn ông trung niên là người ta biết ngay tuổi của ông ta đủ để làm bố của cô gái rồi.

“Mày!”

Sắc mặt của hai bọn họ đều trở nên u ám, bản thân họ đều biết là một chuyện nhưng nếu bị nói ra trước mặt đám đông thì lại là một chuyện khác

Sau khi thấy thế, Chu Khúc Nhi không nhịn được cười, bản lĩnh chọc điên người khác của Bạch Diệc Phi cũng rất giỏi.

Bạch Diệc Phi không quan tâm bọn họ nữa, mà quay người nói với nhân viên bán hàng: “Không thử xe nữa, tôi mua luôn!”

Hả? Những người có mặt ở đó đều ngây ra.

Nhân viên bán hàng khựng lại một chút, trong mắt đầy vẻ khinh thường: “Thưa anh, chiếc xe này giá hai triệu, anh có chắc mình thật sự muốn mua không?”

Bạch Diệc Phi còn chưa nói, người phụ nữ lại bắt đầu châm chọc: “Người như anh thì liệu có thể mua nổi xe này không? Có biết nó bao nhiêu tiền không hả? Hai triệu đó! Nếu anh có thể lấy số tiền đó ra tôi theo họ anh luôn!”

Triệu Bằng bị làm lơ này giờ cũng giương mắt nhìn Bạch Diệc Phi, gã vô cùng rõ tình hình bây giờ của Bạch Diệc Phi nên nói: “Trên người cậu bây giờ có được hai trăm thì cũng đã là không tệ rồi!”

“Ha ha...”

Người phụ nữ cười lớn, người đàn ông trung niên cũng chế giễu: “Chàng trai trẻ, phùng má giả làm người mập làm chi! Không mua nổi thì biến, đừng ở đây khiến người khác chướng mắt!”

Bạch Diệc Phi liếc nhìn người phụ nữ đó lạnh lùng nói: “Nhớ lấy lời cô vừa nói!”

Nói xong, Bạch Diệc Phi lấy ra 1 chiếc thẻ và nói: “Tôi quẹt thẻ, thanh toán hết cho tôi”.

Cái gì?

Thanh toán hết sao? Nhưng đó là hai triệu!

Những người có mặt đều sững sờ.

Nhân viên bán hàng nhìn tấm thẻ Đé Vương trong tay anh, cười chế nhạo: “Thưa anh, nếu không mua nổi thì mong anh đừng giả bộ, anh lấy đại một tấm thẻ gì đó ra rồi bảo là thẻ ngân hàng à? Tôi không có ngốc!”

Bạch Diệc Phi cau mày, sau đó anh hiểu ra, loại thẻ này phát hành có 20 chiếc. Ở thành phố Tân Dương cũng chỉ có một chiếc này, chẳng trách sao

bọn họ không biết nó.

Nhưng nhân viên bán hàng không biết thì không có nghĩa là người khác không biết!

Người đàn ông trung niên bên cạnh cũng đơ ra, lẽ nào đây là thẻ Đệ Vương sao?

Chiếc thẻ này đại diện cho cái gì, ông ta rõ hơn bất cứ ai! Bên trong có bao nhiêu tiền cũng không quan trọng, điều quan trọng là trong cả Hoa Hạ này chỉ có hai mươi chiếc thôi.

Chỉ có hai mươi chiếc là khái niệm gì! Đó nghĩa là người có thân phận và địa vị vô cùng hiển hách mới được sở hữu.

Lúc này, người phụ nữ kia mới tỉnh táo lại, cười to: “Không mua nổi thì thôi, còn ở đây vờ vịt à!”

Triệu Bằng hừ lạnh một tiếng, gã thầm nghĩ, sao Bạch Diệc Phi có tiền mua xe được cơ chứ? Hóa ra là tùy tiện lấy một tấm thẻ ra hù người!

Bạch Diệc Phi thờ ơ nói: “Có phải là thẻ ngân hàng không thì cô quẹt là biết, tóm lại đối với cô mà nói thì nó cũng không có tồn thất gì cả”.

Nhân viên bán hàng nhìn tình hình lúc này thì rất khó xử.

Người phụ nữ đó liền nói: “Cô mang đi quẹt cho tôi! Để mọi người xem thử, xem anh ta làm sao mua được chiếc xe hai triệu này!”

Cô ta không tin, người ăn mặc kém sang như vậy, vẫn có thể bỏ ra số tiền hai triệu mua xe sao? Càng hướng hồ, thẻ này nhìn không giống như thẻ ngân hàng!

Chu Khúc Nhi lúc này có chút hồi hận.

Bạch Diệc Phi này rõ ràng không có hai triệu mà còn ở đây giả bộ, đợi chút nữa họ sẽ bị bẽ mặt cho coi.

Sớm biết thế này đã không theo vào rồi.

Sau mười phút, nhân viên bán hàng quay trở lại, sau đó cung kính đưa thẻ cho Bạch Diệc Phi, run rẩy nói: “Thưa anh Bạch, thành thật xin lỗi anh, lúc này tôi có mắt không trông, tôi thực sự cảm thấy vô cùng ân hận”.

Tình huống gì đây?

Thẻ này quẹt được thật sao?

Nhìn thái độ của nhân viên bán hàng, tất cả mọi người đều chết đứng tại chỗ.

Người phụ nữ hỏi một cách không cam tâm: “Tầm thẻ đó là thẻ ngân hàng thật sao?”

Triệu Bằng vẻ mặt vẫn hoài nghi: “Làm sao có thẻ chứ?”

Tình hình của Bạch Diệc Phi thế nào, gã là người biết rõ nhất, nếu không thì sao lại đòi gã trả tiền.

Nhân viên bán hàng liếc nhìn Bạch Diệc Phi, tim vẫn đập thình thịch, thâm nghĩ công việc của mình suýt nữa thì bị mất.

Nếu không phải giám đốc của cô ta đã từng nhìn thấy chiếc thẻ này trước đây thì cô ta hoàn toàn không biết còn có sự tồn tại của thẻ Đế Vương. Đồng thời, dưới sự dạy dỗ của giám đốc, cô ta mới biết những người sở hữu tầm thẻ Đế Vương là loại người mà cô ta không thể đắc tội được.

Bạch Diệc Phi quay đầu hỏi nhân viên bán hàng: “Quẹt xong rồi phải không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 4: Bỏ đi, tôi không thích

Nhân viên bán hàng ngừng lại một chốc: "... Không có".

"Hả?", Bạch Diệc Phi hơi ngây ra: "Có chuyện gì vậy?"

Nhân viên bán hàng đang định giải thích thì người phụ nữ kia cười phá lên: "Nhìn thấy chưa, quả nhiên là đang giả bộ?"

Triệu Bằng chế nhạo: "Ra vẻ ta đây!"

Người đàn ông trung niên thở phào một cái, hóa ra là anh đang nói dóc! Cũng đúng, sao loại thẻ này có thể ở trên người của một kẻ nghèo hèn được cơ chứ?

"Hừm, tùy tiện lấy một tấm thẻ giả để hù người à, anh đúng là thêm tiền đến hóa điên rồi phải không?"

Người phụ nữ cười đều một cái, giọng ghét bỏ và coi thường: "Chưa từng thấy người nào mặt dày như vậy, người nhà quê chính là người nhà quê, có cố như thế nào cũng không thay đổi được!"

Vẻ mặt của Chu Khúc Nhi tối sầm lại: "Bạch Diệc Phi, tôi thật không ngờ anh là loại người như vậy! Bình thường tôi thấy anh rất thật thà, bây giờ còn ra đây lừa bịp người ta, thật tiếc thay cho Tuyết Nhi!"

Nhân viên bán hàng toát mồ hôi, vội vàng nói: "Anh Bạch, giám đốc của chúng tôi nói chiếc xe này tặng cho anh và không lấy một đồng nào".

Gì, cái gì cơ?

Tất cả mọi người tròn mắt kinh ngạc.

Chiếc xe hai triệu mà tặng không người ta như vậy sao?

Mà còn là tặng cho thằng có vẻ ngoài nghèo hèn Bạch Diệc Phi này á?

Chu Khúc Nhi che lại đôi môi đỏ của mình, không dám tin.

Người phụ nữ kia cũng định thần lại, giọng nói có vẻ điệu đà của cô ta trở nên chói tai: “Không thể nào, nhất định là cô nhầm lẫn rồi!”

Nhân viên bán hàng nói với giọng không mấy vui vẻ: “Nếu cô có bất cứ thắc mắc gì thì có thể tự mình đi hỏi giám đốc của tôi”.

Cô gái không dám tin thét lên: “Thằng nhà quê này, cô dựa vào cái gì mà tặng cho nó?”

Triệu Bằng ở bên cạnh siết chặt nắm đấm, vẻ mặt của gã trông rất khó coi. Gã cũng muốn hỏi một câu như thế, dựa vào gì mà lại tặng cho anh?

Nhân viên bán hàng không nói lên lời, nếu Bạch Diệc Phi là kẻ nhà quê vậy bọn họ là gì?

Người đàn ông trung niên cuối cùng cũng bình tĩnh lại, ông ta càng tin rằng tấm thẻ Đế Vương đó không phải là chuyện vô tình và rất hối hận, vừa rồi ông ta đã nói gì với người sở hữu tấm thẻ Đế Vương vậy?

Ông ta vội vàng cười xin lỗi: “Cái đó, cậu Bạch, vừa rồi tôi có chút không đúng. Cậu là người quý giá, đừng chấp loại tép riu như tôi, tôi mong cậu tha lỗi...”

Người phụ nữ thấy vậy thì kéo người đàn ông trung niên lại: “Làm gì mà anh lại có thái độ như vậy với anh ta? Anh...”

Người đàn ông trung niên hét lớn: “Cô câm mồm!”

Người phụ nữ sững sốt, nhõng nhẽo: “Anh làm gì mà hung dữ với em vậy hả? Em nói gì sai sao? Anh...”

Người đàn ông trung niên trừng mắt với cô ta: “Cô câm cái mồm lại cho tôi!”

Cô gái cảm thấy rất oan ức, đôi mắt ửng đỏ mà lại không dám nói thêm câu nào.

Bạch Diệc Phi chỉ liếc nhẹ mắt nhìn người đàn ông trung niên, sau đó nói với nhân viên bán hàng: “Không cần đâu, tự tôi cũng có thể mua được”.

Xí!

Tặng không mà còn từ chối, anh ta bị ngốc rồi sao?

Triệu Bằng nhìn thấy vậy con mắt gã hơi híp lại, gã cũng không để tâm chuyện giữa hai người họ sẽ bị mọi người biết, trầm giọng hỏi: “Cậu có tiền! Vậy sao hôm qua còn tìm tôi đòi tiền?”

Bạch Diệc Phi không thèm nhìn Triệu Bằng, mà hỏi nhân viên bán hàng: “Phải rồi, tôi còn cần làm thủ tục gì nữa không?”

Nhân viên bán hàng sững sờ một chút liền đáp: “Anh còn cần ký hợp đồng nữa”.

Bạch Diệc Phi gật đầu rồi đưa thẻ cho nhân viên bán hàng: “Cô cầm thẻ quẹt đi!”

Nhân viên bán hàng có chút khó xử: “Cái này... Giám đốc chúng tôi nói chiếc xe này là tặng cho anh...”

Bạch Diệc Phi nhẹ giọng đáp: “Không có công không cần nhận thưởng”, anh vốn dĩ không quen người giám đốc này, làm sao tự dưng lại muốn tặng xe cho anh?

Nhân viên bán hàng càng khó xử, Chu Khúc Nhi tức giận nói: “Anh ngốc à! Người ta tặng cho anh, không cần bỏ tiền, anh còn chê tiền quá nhiều hả!”

Đúng lúc này, giám đốc đến, đó là một người đàn ông trạc ba mươi tuổi, anh ta mặc một bộ vest, trên mặt nở một nụ cười kiêu nịnh nọt.

“Anh Bạch, đây là do ông chủ của tôi dặn dò, ông ấy nói là tôi phải làm quen với anh Bạch đây!”

Mọi người hít một hơi.

Làm quen là tặng xe ô tô sao?

Bạch Diệc Phi nhíu mày, anh không ngờ tấm thẻ này lại có tác dụng như vậy?

Người đàn ông trung niên nhìn thấy thế thì trong lòng càng hối hận, đây rõ ràng là người mà ông ta không thể trêu vào, thế là ông ta liền cười xin lỗi: “Cậu Bạch, thành thật xin lỗi! Vừa rồi là tôi có mắt không trông, cậu Bạch rộng lượng đừng chấp kẻo ít học thiếu kiến thức như tôi nhé”.

Người phụ nữ nhìn vào mắt người đàn ông trung niên: “Anh yêu...”

Người đàn ông trung niên tức giận nói: “Tôi bảo cô câm mồm cơ mà!”

Mẹ nó, nếu không phải là do người phụ nữ này, sao ông ta lại đắc tội được với người có địa vị, nắm giữ thẻ Đế Vương trong tay chứ?

Bạch Diệc Phi nhẹ nhàng nhìn họ, anh nói: “Cô còn nhớ vừa nãy mình nói gì không? Nếu tôi mua được chiếc xe đó thì cô sẽ mang họ tôi!”

Lời anh vừa nói ra, mặt cô ta lập tức biến sắc, cảm thấy xấu hổ vì bị làm bẽ mặt nữa.

Chu Khúc Nhi ở một bên cười to rất hả giận: “Nói lời phải giữ lấy lời! Thế thì từ bây giờ trở đi, cô sẽ mang họ Bạch!”

Vừa rồi còn đang lo sẽ bị người ta làm bẽ mặt, ngược lại bây giờ lại làm xấu mặt người khác, thật là sung sướng quá đi thôi!

Người đàn ông trung niên trợn mắt nhìn người phụ nữ, sau đó nói với Bạch Diệc Phi: “Phải phải phải, sau này cô ta sẽ theo họ của cậu, đây là vinh hạnh của cô ta!”

Nghe thấy vậy Bạch Diệc Phi chau mày, nếu người phụ nữ cứ như vậy mà mang họ Bạch, chính anh cũng cảm thấy họ dòng họ của mình đang bị xúc phạm, anh thuận miệng nói: “Bỏ đi, tôi không thích”.

Hai mắt người phụ nữ nhìn chằm chằm vào Bạch Diệc Phi, hình như cô ta vẫn chưa rõ tình hình hiện tại: “Anh nói cái gì? Đừng thấy người ta nể nang mà không biết xấu hổ nhé!”

Bốp!

“A!”

Người đàn ông trung niên giơ tay tát một cái: “Mẹ kiếp, cô không hiểu tiếng người hả? Tôi bảo cô câm mồm, nếu tiếp tục nói thì đừng theo tôi nữa!”

Người phụ nữ hốt hoảng, cô ta sờ vào mặt mình và không dám nói gì.

Khi một phụ nữ trẻ đi theo một người đàn ông trung niên, nếu không phải vì yêu thì tất nhiên là vì tiền!

Bạch Diệc Phi hừ nhẹ một tiếng: “Hãy xin lỗi bạn tôi đi!”

Người đàn ông trung niên liền kéo người phụ nữ lại, lạnh lùng ra lệnh: “Xin lỗi”.

Cô gái phải nói nhỏ: “Xin lỗi”

“Tôi không nghe thấy, cô nói to lên một chút!”, Chu Khúc Nhi đặc ý nhìn người phụ nữ.

Cô gái cắn môi, bắt chập hét lớn: “Xin lỗi!”

Chu Khúc Nhi mãn nguyện, Bạch Diệc Phi lại nói với Triệu Bằng: “Còn cậu nữa”.

Vừa rồi, không chỉ bọn họ chế nhạo anh mà còn có cả Triệu Bằng.

Triệu Bằng hơi kinh ngạc.

Người đàn ông trung niên không cho Triệu Bằng có cơ hội nói: “Lập tức xin lỗi cậu Bạch!”

Triệu Bằng sầm mặt không nói gì.

Bạch Diệc Phi và gã cũng được coi như là bạn bè, gã mượn anh 20 ngàn tệ nhưng dựa vào đâu mà gã phải xin lỗi đối phương?

Người đàn ông trung niên đẩy Triệu Bằng về phía trước: “Tao bảo mày xin lỗi! Nghe thấy không? Còn muốn hợp tác nữa không?”

Triệu Bằng nghe thấy thế liền nắm chặt tay, gã buộc phải cắn răng nói: “Xin lỗi!”

Bạch Diệc Phi mãn nguyện, anh nói với giám đốc: “Anh có thể bảo họ ra ngoài không, tôi cảm thấy loại người này sẽ làm mất danh tiếng của cửa hàng, sau này cũng không nên cho họ vào đây nữa”.

Giám đốc liền gật đầu: “Anh Bạch nói đúng quá, ba người này tuyệt đối sẽ không được bước vào cửa hàng chúng tôi lần nào nữa!”

Sau đó giám đốc nháy mắt một cái, nhân viên bán hàng nói với ba người kia: “Mời các vị ra ngoài, đừng làm phiền những khách hàng khác mua xe”.

Sắc mặt của ba người không dễ nhìn cho lắm, nếu chuyện họ bị cấm vào cửa hàng này bị người khác biết thì không biết họ sẽ bị cười nhạo thế nào!

Nhân viên bán hàng nói tiếp: “Mời!”.

Ba người họ thấy thế thì buộc phải quay người ra ngoài.

Khi Triệu Bằng đi, gã còn trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, hôm nay Bạch Diệc Phi khiến gã bị mất mặt, gã sẽ nhớ mãi! Sớm muộn cũng có ngày gã sẽ trả lại!

Chu Khúc Nhi nhìn thấy thế liền cười to vài tiếng, trong lòng rất thoải mái.

Sau đó, Bạch Diệc Phi làm xong thủ tục, ký kết hợp đồng và nói với giám đốc: “Xe này là tôi mua để tặng cho vợ tôi, mấy hôm nữa là sinh nhật của cô ấy, đến lúc đó tôi mới đến lấy được không?”

Giám đốc cười rồi trả lời: “Tất nhiên là được rồi! Chúng tôi nhất định giữ gìn nó thật tốt”.

Bạch Diệc Phi gật đầu và ra về cùng Chu Khúc Nhi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 5: Món quà vô danh

“Anh quen ông chủ ở đây à?”, lúc này, trong ánh mắt Chu Khúc Nhi nhìn về phía Bạch Diệc Phi đã không còn vẻ khinh thường như ban đầu nữa.

Bạch Diệc Phi vội chuyển đề tài: “Cô đã hứa sẽ giữ bí mật rồi nhé, đừng có nói với Tuyệt Nhi!”

Chu Khúc Nhi bĩu môi: “Yên tâm đi!”

Bạch Diệc Phi cười cười: “Tối nay tôi mời cô ăn cơm, coi như đáp lễ”.

Chu Khúc Nhi đảo mắt: “Ăn cơm thì miễn đi, gần đây tôi ưng ý một sợi dây chuyền, hay là anh mua cho tôi nha? Cũng không đắt lắm, có vài nghìn tệ thôi!”

Thứ này đáng giá hơn một bữa cơm nhiều, mà đằng nào thì Bạch Diệc Phi cũng có tiền, không bòn rút anh thì quá uổng phí!

Sao Bạch Diệc Phi lại không hiểu ý cơ chứ, anh mỉm cười gật đầu: “Được, bán ở đâu, bây giờ chúng ta qua đó luôn”.

Chu Khúc Nhi mỉm cười vui vẻ, vẫy một chiếc taxi, cùng Bạch Diệc Phi tới cửa hàng trang sức kia.

Đến cửa hàng trang sức, nhân viên lịch sự mời họ vào trong, tới bên quầy hàng.

Nhân viên phụ trách bán hàng bên quầy đang mỉm cười, vừa nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Chu Khúc Nhi, nụ cười trên mặt cũng nhạt bớt vài phần, ánh mắt lẫn vẻ chán ghét: “Chào anh chị, xin hỏi muốn xem gì ạ?”

Chu Khúc Nhi chỉ thẳng vào sợi dây chuyền trên quầy: “Lấy mẫu này!”

Nhân viên không mấy hứng thú, lấy sợi dây ra, Chu Khúc Nhi cầm lên đeo thử, rất hài lòng: “Lấy mẫu này đi!”

Bạch Diệc Phi gạt đầu, lấy thẻ Đế Vương ra: “Quẹt thẻ!”

Nhân viên liếc mắt với vẻ nghi ngờ rồi mới nhận thẻ đi quẹt.

Chu Khúc Nhi cười ha hả: “Cảm ơn anh ha!”

“Không cần khách sáo!”, Bạch Diệc Phi nhìn Chu Khúc Nhi, mỉm cười đáp lời.

Chu Khúc Nhi vốn có thân hình xinh đẹp, nhất là vùng xương quai xanh gợi cảm khiến người ta cứ muốn nhìn mãi không thôi, có sợi dây chuyền này điểm tô thêm thì càng khiến người ta suy nghĩ xa xôi.

Đương nhiên, lòng dạ Bạch Diệc Phi vẫn mãi nghĩ về Lý Tuyết, cho nên chỉ nhìn cô ta một lần rồi liếc đi chỗ khác.

Khi nhân viên quay lại, nụ cười trên gương mặt chân thành và có vẻ lấy lòng hơn hẳn, đồng thời cũng được phen sợ hãi, may mà thái độ của bản thân ban nãy không quá đáng.

“Thưa anh, đây là thẻ và hóa đơn của anh!”

Bạch Diệc Phi liếc nhìn, nhận lấy thẻ và hóa đơn rồi đưa hóa đơn cho Chu Khúc Nhi: “Của cô này.”

Chu Khúc Nhi không hề khách sáo mà nhận lấy ngay, cô ta nhìn sợi dây chuyền của mình, vui như mở cờ trong bụng.

Đúng lúc này, nhân viên đột nhiên lên tiếng: “Thưa anh chị, là thẻ này ạ, bởi vì hôm nay cửa hàng có chương trình khuyến mãi, cho nên ông chủ tặng thêm hai vị một cặp nhân!”

Nói xong nhân viên lấy ra một đôi nhân, vừa nhìn là đã biết giá trị không hề rẻ.

Hả? Chương trình khuyến mãi? Chu Khúc Nhi nhớ đợt này có chương trình gì đâu nhỉ?

Vả lại đôi nhẫn này rõ ràng đáng giá hàng mấy chục ngàn tệ, thế mà lấy ra tặng?

Chu Khúc Nhi thoáng sững người, lại nhớ tới ban nãy nhân viên nói là nhẫn đôi, lập tức lúng túng, thậm chí còn ngượng ngùng liếc nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi vừa sững sờ mà cũng lúng túng, khẽ ho một tiếng: “Cô ấy chỉ là bạn của tôi thôi”.

“Hả?”, lần này đến lượt nhân viên bối rối.

Một nam một nữ vào cửa hàng mua trang sức, lại còn là bên nam mua cho bên nữ, thế nhưng không phải tình nhân à?

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Nhẫn thì chúng tôi không cần đâu!”, họ không phải người yêu, vả lại, anh mơ hồ cảm thấy, sự việc này bắt nguồn từ thẻ Đế Vương.

Nhân viên khó xử, không biết nên nói gì.

Chu Khúc Nhi đột nhiên hiểu ra, kéo tay Bạch Diệc Phi: “Này! Đôi nhẫn tặng không mà anh không lấy, có bị ngốc không thế?”

Bạch Diệc Phi chớp mắt: “Tôi sợ Tuyệt Nhi hiểu nhầm!”

“Ồm...”, Chu Khúc Nhi sững người, bĩu môi đáp: “Được rồi!”

Tuy cô ta nhìn đôi nhẫn này rất động lòng, nhưng trong lòng cũng nhớ tới việc Bạch Diệc Phi là chồng của Tuyệt Nhi. Cho dù giữa hai người họ không có chuyện gì nhưng như thế có vẻ cũng không ổn lắm. Vả lại, ai muốn làm tình nhân với anh ta cơ chứ?

Vì thế Chu Khúc Nhi hừ một tiếng, mặc kệ Bạch Diệc Phi, đi ra khỏi cửa hàng.

Bạch Diệc Phi nhún vai rồi đi theo cô ta.

Nhân viên buồn bực: “Không tặng được thì phải làm sao bây giờ?”

Bấy giờ ông chủ cửa hàng vẫn luôn quan sát tình hình từ phòng nghỉ mới bước ra: “Không tặng được thì thôi, lần sau gặp người này nhớ phải khách sáo với người ta!”

Đây là người cầm thẻ Đế Vương đó! Không nịnh bợ anh ta làm sao được?

“Dạ vâng!”, nhân viên gật đầu.

...

Tối đến, đêm hội thường niên trong biệt thự nhà họ Lý vẫn đang tiếp tục.

Lý Tuyết lại quay về nơi này, dù sao cũng là buổi tiệc thường niên của gia tộc, cô bỏ đi như thế cũng khó ăn nói.

Lý Phàm nhìn thấy Lý Tuyết nên ra vẻ quan tâm: “Tuyết Nhi, em quay về làm gì thế? Đi mượn tiền rồi à? Hay là bán nhà rồi thế?”

Lý Tuyết đành mặt: “Liên quan gì đến anh?”

“Sao mà không liên quan chứ? Các em vay mượn hay bán nhà không phải đều là để trả tiền cho anh à?”, Lý Phàm phì cười.

Lý Tuyết sững người, cô quay đi, ngồi xuống góc của mình trên bàn gã ta, không để ý tới gã ta nữa.

Sắc mặt Lý Phàm chợt sa sầm, địa vị của gã ta trong gia tộc này cao đến thế, có ai mà không hòa nhã cung kính đâu, nói gì tới chuyện tỏ thái độ khó ở thế này!

“Hừ! Đúng là vật họp theo loài, người phân theo nhóm! Thứ vô tích sự mới kết hôn với đũa bất tài!”

Ở nhà họ Lý, không ai dám thái độ với gã ta như thế. Gã ta muốn xem thử, có ai dám đứng về phía Lý Tuyết!

Lý Tuyết vờ như không nghe thấy gì. Cô vốn không được mọi người yêu mến, càng không thể gây chuyện trong đêm tiệc thường niên của gia tộc. Cô cũng không muốn làm ông nội mất hứng.

Nhưng ánh mắt của đám đông đồng loạt nhìn về phía này khiến Lý Tuyết lúng túng vô cùng, chỉ muốn tìm chỗ nào đó để trốn đi.

Lý Phàm thấy vậy lập tức cười gằn: “Mọi người đang nhìn em đây, sao em cúi đầu vậy? Như thế bất lịch sự lắm nhé?”

Trong thoáng chốc, ánh mắt của đám đông trở nên khinh thường, chán ghét, bất mãn, như thể Lý Tuyết đã làm sai chuyện tày đình nào đó.

Lý Tuyết nín nhịn không nói gì, liếc mắt nhìn ông nội.

Nhìn thấy tình hình này, ông cụ chọn cách thờ ơ như không thấy, tiếp tục cười khà khà, uống rượu, trò chuyện cùng người khác, cũng giống như đang âm thầm cho phép kẻ khác châm chọc Lý Tuyết.

Lý Tuyết cảm thấy tủi hờn, tại sao cùng là con cháu của ông nội, nhưng lại bị phân biệt đối xử như thế?

Đúng lúc này, Trương Xảo Xảo – con gái của nhà cô họ đột nhiên mỉm cười với Lý Tuyết: “Tuyết Nhi, nào, ăn nhiều vào!”

Lý Tuyết mỉm cười với cô ta, thâm nghĩ, hóa ra vẫn còn người khác biệt.

Nhưng câu nói tiếp theo của Trương Xảo Xảo khiến mặt mũi Lý Tuyết đau đớn bồng rạt: “Đồ ăn đất thế này chắc ở nhà cô cũng không ăn được đâu, bây giờ ăn nhiều vào nhé”.

“Đúng rồi! Bữa này tiết kiệm được bao nhiêu tiền đây!”, Lý Phàm đưa mắt nhìn Trương Xảo Xảo rồi bật cười.

Sắc mặt Lý Tuyết rất khó coi, cô siết chặt đôi đũa trong tay.

Trương Xảo Xảo dường như không nhìn thấy: “Ồ, phải rồi, sao không dẫn theo Bạch Diệc Phi tới vậy? Chắc anh ta cũng chưa từng ăn bữa nào đất đỏ như này nhỉ? Bảo anh ta tới đây ném thử, coi như mở rộng tầm mắt luôn!”

“Chứ còn gì nữa, để sau này ra ngoài đỡ làm mất mặt nhà họ Lý!”

Lý Phàm khẽ hừ một tiếng: “Bạch Diệc Phi cũng xứng với người nhà họ Lý chúng ta à?”

“Cũng đúng, dạng vô dụng như thế thì còn chẳng bằng con chó của nhà họ Lý!”, giọng nói của Trương Xảo Xảo vang lên bên tai Lý Tuyết.

Bàn tay của Lý Tuyết ở dưới gầm bàn không ngừng run rẩy. Vì muốn lấy lòng Lý Phàm mà đám người này không từ mọi cơ hội chế giễu cô.

Nhưng suy cho cùng cô cũng là một cô gái, đối diện với lời chế giễu như thế, cơn ầm ức trong lòng cũng khiến hai mắt cô loang loáng nước mắt, hốc mắt đỏ ửng.

Đúng vào lúc này, quản gia là bác Đồng tiến vào.

“Ông chủ, có người tặng quà chúc mừng!”

Hửm?

Đám đông nghi hoặc.

Ông cụ nhà họ Lý hỏi: “Ai gửi tới?”

Bác Đồng lắc đầu: “Tặng quà xong là đi luôn, không nói rõ thân phận!”

Đám đông sững người.

Tặng quà tới mà không nói rõ thân phận?

Lý Phàm cười ha hả, nói với Lý Tuyết: “Không không phải là hai bác tặng đấy chứ?”

Lý Tuyết nhú mày, làm sao có chuyện đấy?

Những người khác thì bật cười như được mùa.

Lý Cường Đông chẳng qua chỉ là một thằng con riêng, ông nội không hề muốn công nhận quan hệ của hai người, cho nên, họ không có tư cách tới đê mê hội thường niên của gia tộc.

Ông nội nghe thấy câu này, mặt mũi u ám.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 6: Liễu Chiêu Phong

Ông cụ liếc mắt nhìn bác Đông: “Mở hộp ra!”

Ông ta muốn xem thử, rốt cuộc người tặng là ai?

Bác Đông gật đầu, mở hộp gắm trong tay khiến món đồ bên trong hiện ra trước mắt mọi người.

Đám đông sững người.

Là một viên Dạ Minh Châu to bằng miệng bát.

Dạ Minh Châu!

Phải biết rằng, bây giờ Dạ Minh Châu tự nhiên rất đáng tiền! Càng không bàn tới chuyện một viên to như thế này!

Ông cụ nhà họ Lý bình thường yêu thích ngọc thạch nên cũng hiểu biết về Dạ Minh Châu, chỉ cần nhìn qua đã sững người.

Viên này chắc chắn là Dạ Minh Châu thiên nhiên, giá trị rơi vào khoảng vài chục triệu đến một trăm triệu tệ.

“Tắt đèn đi, đóng hết cửa sổ lại!”, ông ta kích động phân phó con cháu.

Mọi người lập tức hành động, đóng hết tất cả các cửa, thậm chí kéo cả rèm.

Ngay khi xung quanh tối đi, cả phòng khách bỗng chốc sáng bừng lên.

Ánh sáng dịu dàng của Dạ Minh Châu chiếu lên gương mặt của từng người, soi ra biểu cảm kinh ngạc và ngưỡng mộ của họ.

“Ông nội, viên Dạ Minh Châu này sáng thế, chắc hẳn giá trị không nhỏ!”, Lý Phàm nhân cơ hội này khen ngợi: “Chắc chắn là nhân vật lớn nào

đó tặng cho gia tộc ta để chúc mừng!”

Ông cụ nhà họ Lý bật cười vui vẻ, món quà chúc mừng gia tộc với giá trị không nhỏ này đủ để nói lên địa vị của ông ta.

Đương nhiên, cũng đủ chứng minh nó không thể nào là món quà do bố mẹ Lý Tuyết đưa tới. Đến một món quà giá một trăm nghìn tệ họ còn không mua nổi chứ nói gì tới hàng chục triệu!

Thế thì rốt cuộc là ai tặng đây?

Đúng lúc này, quản gia phát hiện bên dưới viên Dạ Minh Châu có một tấm thiệp, lập tức lấy ra và yêu cầu mọi người mở rèm.

“Gần đây công việc bận rộn, không thể tới chúc thọ trong đêm tiệc thường niên, thực sự áy náy. Chỉ có một món quà mọn để bày tỏ tấm lòng, lần sau nhất định sẽ đích thân tới thăm hỏi ông và con dâu”.

Ai vậy nhỉ?

Con dâu là ai nữa nhỉ?

Ngay lúc này, một chàng thanh niên chừng ngoài hai mươi tuổi từ cửa bước vào.

“Hóa ra hôm nay là bữa tiệc thường niên của nhà họ Lý, chúc việc kinh doanh của nhà họ Lý càng ngày càng thịnh vượng!”

Đám đông nhìn thấy gã, dường như mọi thắc mắc đã có lời giải đáp.

Ông cụ nhà họ Lý cũng hiểu ra, mỉm cười chào hỏi: “Cậu chủ Liễu đến rồi à, mời ngồi!”

Cậu chủ Liễu là nhân vật cực kỳ xuất sắc trong thế gia nhà họ Liễu, rất được ông cụ nhà họ Liễu yêu thương, sau này rất có khả năng sẽ truyền hết quyền lực của nhà họ Liễu cho gã.

Cậu chủ Liễu cười cười, bước tới.

Lý Phàm thấy vậy vội vàng bước tới: “Cậu chủ Liễu đi người không tới đây là được rồi, chúng tôi làm sao nữa để cậu chủ Liễu tốn kém như thế chứ?”

“Hửm?”, cậu chủ Liễu nghi hoặc trong chốc lát, vừa đảo mắt đã thấy chiếc hộp gấm trên bàn, lập tức chấn động.

Đây là Dạ Minh Châu nhỉ?

Chẳng trách ban nãy gã ở bên ngoài chỉ thấy phòng khách không bật đèn, còn tưởng nhà này không có ai!

Nếu không phải thấy ánh đèn sáng trở lại, chắc gã quay về rồi.

Gã cũng hiểu biết đôi chút về Dạ Minh Châu, viên Dạ Minh Châu đáng giá cả chục triệu tệ thế này, ai tặng vậy?

Lý Phàm cảm nhận được vẻ chấn động của cậu chủ Liễu, dè dặt hỏi: “Chẳng lẽ không phải cậu chủ Liễu tặng ư?”

Cậu chủ Liễu thu hồi nét mặt, bật cười ha hả: “Cháu cũng không rõ lắm, có lẽ là bố cháu tặng. Hôm nay trước khi ra ngoài, cháu có nhắc bố hôm nay là bữa tiệc thường niên của nhà họ Lý”.

Dứt lời, đám đông hiểu ra, đồng thời cũng ngưỡng mộ vô cùng. Một lần vung tay là cả một đồng tiền, đúng là gia tộc lớn.

Quản gia nhanh chóng dẫn cậu chủ Liễu về chỗ ngồi.

Cậu chủ Liễu là người đứng thứ ba trong lứa thanh niên của gia tộc, tên là Liễu Chiêu Phong, rất được ông cụ nhà họ Liễu xem trọng.

Liễu Chiêu Phong vừa bước vào đã liên tục liếc về phía Lý Tuyết, bây giờ còn ngồi ngay xuống bên cạnh Lý Tuyết.

Lý Tuyết nhú mày, không định để ý tới Liễu Chiêu Phong.

Sau khi nhìn thấy, ông cụ nhà họ Lý lặng lẽ nhìn đi chỗ khác. Năm xưa nhà họ Liễu đưa ra đề nghị kết thông gia với nhà họ Lý, chỉ đích danh Lý Tuyết, khi đó ông ta còn vui lắm kìa!

Nhà họ Liễu là gia tộc lớn, nếu kết thành thông gia, nhà họ Lý sẽ kiếm được bao nhiêu lợi ích, không cần phải nói quá nhiều.

Nhưng đợi khi ông ta thông báo cho Lý Tuyết, Lý Tuyết đã nhanh chóng kết hôn cùng một thằng nhãi nông thôn nghèo rớt mồng tơi làm ông ta tức tối đến mức suýt tắt thở luôn.

Cơ hội tốt như thế bị gia đình Lý Tuyết chặt đứt, cho nên bây giờ ông ta càng không muốn gặp Lý Tuyết và bố mẹ cô.

“Cậu chủ Liễu trẻ trung tài hoa như thế, chắc hẳn có nhiều cô gái theo đuổi lắm nhỉ?”

Liễu Chiêu Phong cười cười: “Làm gì có? Chỉ được hưởng ít hào quang của gia đình thôi!”.

“Cậu chủ Liễu khiêm tốn rồi!”, ông cụ nhà họ Lý cười cười: “Kể ra thì, cậu chủ Liễu đã có ý trung nhân chưa”.

Liễu Chiêu Phong liếc mắt nhìn Lý Tuyết: “Không giấu gì ông, quả thực cháu có người trong lòng, cũng vẫn luôn đợi cô ấy”.

Ông cụ Lý âm thầm liếc nhìn Lý Tuyết, tò mò hỏi: “Ồ? Không biết là cô gái nhà nào có phúc phần đến vậy?”

Liễu Chiêu Phong đảo mắt rồi cười: “Đợi đến khi chúng cháu ở bên nhau rồi nói cũng không muộn”.

Ông cụ nhà họ Lý biết tổng, nhưng vẫn đáp: “Thế thì càng khiến tôi tò mò rồi!”

“Ha ha...”, Liễu Chiêu Phong cười cười nhưng không đáp.

Lý Tuyết vẫn luôn cảm nhận được ánh mắt của Liễu Chiêu Phong, cảm thấy không thoải mái, nhưng cũng không bỏ đi được.

Ông cụ nhà họ Lý than thở: “Tôi còn định nói quan hệ hai nhà tốt như thế, cộng thêm nhà họ Lý cũng có tới chín cô cháu gái tuổi tác vừa vặn với cháu, nếu cậu chủ Liễu thích ai có thể kết thành thông gia, thật tiếc...”

“Ông ơi, không có chuyện gì tuyệt đối mà!”, Liễu Chiêu Phong lại liếc nhìn Lý Tuyết.

Nhưng Lý Tuyết lại cảm thấy ngượng lòng vì câu nói của ông nội. Trong lứa của cô, tính cả cô thì có mười người, nhưng ông ta chỉ nói chín người, hiển nhiên không coi cô là người nhà họ Lý.

Suốt cả buổi tiệc, ánh mắt của Liễu Chiêu Phong thỉnh thoảng lại liếc về phía Lý Tuyết, nhưng Lý Tuyết luôn vờ như không thấy, hai người cũng không nói với nhau câu nào.

Sau khi kết thúc buổi tiệc, Lý Tuyết cúi đầu đi ra ngoài, bước tới bên cạnh chiếc xe Trường An của cô.

Đột nhiên, một chiếc Ferrari màu xanh dương đỗ ngay trước mặt. Liễu Chiêu Phong xuống xe, bước tới bên cạnh Lý Tuyết: “Tuyết Nhi, dù sao chúng ta cũng là bạn cùng lớp, sao ban nãy em không ngó ngang tới anh?”

Mặt mũi Lý Tuyết đanh lại, cô thản nhiên đáp: “Chúng ta không thân!”

Hai người học cùng lớp đại học. Suốt thời đại học, Liễu Chiêu Phong luôn theo đuổi Lý Tuyết, nhưng Lý Tuyết không có tâm trí nào để yêu đương nên đã từ chối.

Sau này ông cụ Lý thông báo về chuyện kết thông gia, cô lập tức đoán được ý đồ của Liễu Chiêu Phong nên mới làm hợp đồng hôn nhân cùng Bạch Diệc Phi.

“Sao lại nói là không thân? Chúng ta là bạn cùng lớp đại học cơ mà? Và lại, chúng ta cũng suýt thành vợ chồng đấy”, Liễu Chiêu Phong không quá

để tâm.

Mặt mũi Lý Tuyết sa sầm, cô nhẹ nhàng đáp: “Tôi đã kết hôn hai năm rồi, anh nói năng thì chú ý chừng mực đi!”

“Không sao cả!”, Liễu Chiêu Phong càng không để ý: “Thằng chồng vô dụng của em là người như thế nào, có ai không biết chứ? Anh nghĩ chắc hẳn em cũng không thích hắn đâu nhỉ?”

Lý Tuyết khẽ nhú mày, cô không đến độ yêu mến gì Bạch Diệc Phi, nhưng cũng không hề ghét bỏ anh.

Liễu Chiêu Phong tiếp tục nói: “Tuyết Nhi, em ly hôn với hắn đi, rồi kết hôn với anh! Anh có thể cho em mọi thứ em muốn, em sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này!”

Lý Tuyết không nói gì, bây giờ cô không thể nào ly hôn cùng Bạch Diệc Phi!

Đúng vào lúc này, một giọng nói trầm ồm vang lên sang lưng họ: “Cô ấy sẽ không ly hôn với tôi đâu!”

Bạch Diệc Phi tới rồi!

Lý Tuyết sửng người: “Sao anh lại tới đây?”

Liễu Chiêu Phong phì cười: “Anh chính là Bạch Diệc Phi à? Hừ! Một thằng nhà quê mặc quần áo vĩa hè rẻ tiền, có tư cách gì để độc chiếm Tuyết Nhi? Anh có thể cho Tuyết Nhi cuộc đời ăn sung mặc sướng không? Anh có thể giúp cô ấy muốn mua gì thì mua cái đó không? Anh chỉ là một thằng vô dụng! Không thể mang đến hạnh phúc cho Tuyết Nhi!”

Bạch Diệc Phi vẫn dửng dưng nhìn Lý Tuyết: “Muộn quá rồi, anh không yên tâm để em đi một mình”.

Lý Tuyết khẽ rung động, bước tới bên cạnh Bạch Diệc Phi.

Liều Chiêu Phong bị mất mặt, muốn giơ tay kéo Lý Tuyết nhưng bị Bạch Diệc Phi nhanh nhẹn gạt ra. Anh lạnh lùng nói: “Anh đừng hòng đụng vào tay vợ tôi!”

“Còn nữa, Tuyết Nhi không phải tên để anh gọi!”

Liều Chiêu Phong sững người, Lý Tuyết cũng sững sờ.

Đây là lần đầu tiên Lý Tuyết nhìn thấy phương diện đàn ông như thế của Bạch Diệc Phi, trái tim bắt đầu đập thình thịch không thể không chế được.

Liều Chiêu Phong hoàn hồn lại, trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi: “Anh có tư cách gì? Anh chỉ là một thằng vô dụng!”

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết không để tâm tới Liều Chiêu Phong. Lý Tuyết nói: “Chúng ta về nhà thôi!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 7: Tập đoàn Hậu Tước

Bạch Diệc Phi khẽ cười, “Nhà”, từ này khiến anh cảm thấy rất ấm áp đến lạ.

“Để anh lái!”, Bạch Diệc Phi chủ động ngồi vào ghế lái.

Lý Tuyết không phản đối, chuyên sang ghế phụ, vừa định mở cửa, Liễu Chiêu Phong lại lên tiếng.

"Em suy nghĩ kĩ đi, kết hôn với anh, phía sau em sẽ có nhà họ Liễu hậu thuẫn, muốn gì có nấy, đi theo tên vô dụng này chỉ khiến em bị người khác coi thường thôi. Tình hình ngày hôm nay em cũng đã thấy rồi, ai tốt ai xấu chắc em cũng tự phân biệt được!"

Liễu Chiêu Phong liếc mắt nhìn Bạch Diệc Phi trên xe: "Em chọn anh hay là chọn hấn?"

Lý Tuyết thậm chí không thèm nhìn Liễu Chiêu Phong lấy một cái, trực tiếp hất tay gã ra, nhẹ nhàng ngồi vào ghế phụ.

Liễu Chiêu Phong kinh ngạc nhìn tay mình bị hất ra, không tin nổi vào mắt mình.

Bạch Diệc Phi mỉm cười, trong lòng anh thấy hạnh phúc, Lý Tuyết sẽ chọn anh.

Liễu Chiêu Phong định thần lại liền hét lớn phía cửa xe: "Tuyết Nhi, sao em lại chọn hấn? Hấn hoàn toàn không thể đem lại hạnh phúc cho em!"

Lý Tuyết nâng cửa xe và trả lời: "Bởi vì anh ấy là chồng tôi".

Dứt lời, cửa kính xe nâng lên, Liễu Chiêu Phong không nhìn thấy người, cũng chẳng nghe thấy âm thanh nào nữa.

Bạch Diệc Phi không khỏi kích động, cô lại khẳng định anh là chồng cô.

"Tuyết Nhi..."

Nhìn thấy thái độ của Bạch Diệc Phi như vậy, Lý Tuyết bỗng thấy ngượng ngùng: "Lái xe đi anh".

Bạch Diệc Phi ho nhẹ một tiếng: "Được!"

Không có gì phải vội, cô sớm muộn gì cũng sẽ là của anh!

Chiếc xe nổ máy và phóng vụt đi.

Còn Liễu Chiêu Phong vẫn đứng đó, vẫn không thể tin được chuyện vừa xảy ra, Lý Tuyết thậm chí còn thừa nhận Bạch Diệc Phi là chồng của cô!

Trên đường, Lý Tuyết đột nhiên nói: "Em thuê nhà ở bên ngoài, anh đến ở cùng em đi!"

Bạch Diệc Phi siết chặt vô lăng trong tay.

Anh biết, Lý Tuyết vì em gái của anh mà cãi nhau với gia đình, bây giờ cô còn một mình ra ngoài thuê nhà, cũng không trách cứ gì anh, khiến Bạch Diệc Phi vừa đau lòng vừa cảm động.

"Được", Bạch Diệc Phi đáp.

Lý Tuyết tốt như vậy, làm sao anh có thể buông tay được cơ chứ?

Chạy xe theo hướng dẫn của Lý Tuyết, anh và cô đến trước một tiểu khu trông có vẻ cũ kĩ.

Lý Tuyết dẫn Bạch Diệc Phi lên lầu ba, là một căn hộ hai phòng ngủ rộng 60 mét vuông.

"Anh ở phòng kia nhé!", Lý Tuyết chỉ vào phòng ngủ gần phía trong.

Bạch Diệc Phi gật đầu, Lý Tuyết một mình trở về phòng.

Haizz! Anh cứ tưởng sẽ về sống với nhau theo đúng nghĩa, cuối cùng vẫn là mỗi người một phòng.

Bạch Diệc Phi đưa mắt nhìn quanh một lượt, tuy rằng cũng sạch sẽ ngăn nắp, nhưng so với nơi ở trước kia thật sự còn kém xa.

Anh không muốn Lý Tuyết phải chịu khổ, cô xứng đáng có một cuộc sống tốt hơn!

Xem ra ngày mai phải đến trung tâm mua sắm một chuyến.

Vừa quay người muốn trở về phòng, anh liền nghe thấy từ phòng phía sau truyền đến một giọng nói: "Cung à..."

Bạch Diệc Phi mở to mắt, có chút kích động, không dám quay đầu lại nhìn.

Giọng nói ban nãy lại vang lên: "Cung ơi, hôm nay tiệc gặp mặt thường niên của gia đình thế nào?"

Đây là giọng của Chu Khúc Nhi, Lý Tuyết và cô ta đang gọi video cho nhau.

Bạch Diệc Phi cảm thấy như bị hắt một chậu nước lạnh vào mặt, là anh suy nghĩ nhiều quá rồi!

Không vội, không vội, rồi sẽ có một ngày anh được nghe câu ấy từ cô thôi.

Bạch Diệc Phi lắng nghe một hồi, Chu Khúc Nhi không nói đến chuyện mua xe hôm nay, trong lòng cũng yên tâm phần nào.

Sau khi trở về phòng, anh tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường nằm.

Bây giờ nghĩ lại, anh thấy có chút ghen tị với Chu Khúc Nhi, nếu mối quan hệ giữa anh và Lý Tuyết có thể tốt như vậy, có năm mơ anh cũng bật dậy cười được nữa.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Bạch Diệc Phi thấy Lý Tuyết đã đi làm rồi.

Trên bàn ăn là bữa sáng mà cô chuẩn bị, còn có một tờ giấy nhớ ghi: "Đừng quên ăn sáng nhé".

Nhìn dòng chữ đơn giản này, Bạch Diệc Phi cảm thấy trong lòng thật ấm áp, điều này có nghĩa là quan hệ giữa anh và Lý Tuyết đã trở nên gần gũi hơn rồi sao? Lý Tuyết bây giờ còn quan tâm đến việc anh có ăn sáng hay không.

Ăn sáng xong, Bạch Diệc Phi đi thẳng đến khách sạn Thiên Bắc.

Hôm nay, Bạch Vân Bằng đã hẹn gặp anh.

Trên tầng cao nhất của khách sạn Thiên Bắc, Bạch Diệc Phi đến trước một căn phòng hạng tổng thống và gõ cửa.

Vừa mở cửa, Bạch Diệc Phi liền nhìn thấy Bạch Vân Bằng trong bộ đồ ngủ.

Bạch Vân Bằng trông thấy anh liền vui vẻ nói: "Diệc Phi! Con tới rồi à! Vào trong đi".

Bạch Diệc Phi bước vào phòng, liếc mắt nhìn xung quanh: "Sống tốt thật đấy", anh nghĩ.

Bạch Vân Bằng có chút gượng gạo: "Diệc Phi, con vẫn đang trách ta sao?"

"Nếu tôi nói không trách thì ông có tin không?", Bạch Diệc Phi thờ ơ vừa nói vừa ngồi xuống ghế sofa.

Bạch Vân Bằng càng thêm áy náy: "Không phải...ta..."

Bạch Diệc Phi tỏ ra không quan tâm lắm: "Tôi biết, hồi đó các người nhất định là có nỗi khổ riêng, nhưng rốt cục là tại sao thì tôi không muốn biết, vì có nói thế nào thì tôi cũng không chấp nhận được. Những chuyện

này cũng chẳng quan trọng nữa, dù sao chúng ta cũng có quan hệ huyết thống".

Bạch Vân Bằng nhất thời không biết phải nói gì.

Bầu không khí im lặng một hồi lâu, Bạch Diệc Phi mới nói: "Tôi có một điều kiện".

"Con nói đi, đừng nói chỉ một, hai ba điều kiện cũng được!", Bạch Vân Bằng có chút vui mừng trong lòng, dù sao có điều kiện để mà nói tức là còn có hi vọng.

Bạch Diệc Phi liếc mắt nhìn Bạch Vân Bằng: "Tôi có thể nhận ông, nhưng tôi ở đây đã quen rồi, tạm thời không muốn rời khỏi Thiên Bắc".

"Chỉ vậy thôi sao?", Bạch Vân Bằng có chút kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Nếu như ông thấy không được, thì tốt nhất sau này không cần liên lạc nữa, cứ coi như ông không có đứa con trai này".

Bạch Vân Bằng lập tức cười nói: "Không sao! Hoàn toàn không vấn đề gì!"

Điều kiện đơn giản như vậy, làm sao lại không đồng ý cho được?

Sau đó, Bạch Vân Bằng nói cho Bạch Diệc Phi lí do gia đình bị phân tán và những chuyện xảy ra trong quá khứ.

Lúc này, Bạch Diệc Phi mới biết mẹ mình là Ngô Gia Hương, mà bố của bà là đại gia giàu có bậc nhất thủ đô và là một nhân vật có máu mặt trong giới kinh doanh.

Bạch Vân Bằng đứng dậy, lấy trong túi ra một xấp tài liệu, đưa cho Bạch Diệc Phi: "Như vậy cũng tốt, đây là tài sản của nhà chúng ta ở Thiên Bắc, bây giờ đều giao lại cho con".

Bạch Diệc Phi ngây người.

Nhìn xuống xấp tài liệu, anh nghĩ rằng cha mẹ mình nhiều lắm cũng chỉ gọi là đủ sống dư dả, nhưng anh không ngờ rằng họ còn có một khối gia sản như thế này.

Bạch Diệc Phi ngẩn ra, cảm giác mình một bước lên tiên, đột nhiên trở thành hoàng tử?

Bạch Vân Bằng liếc nhìn Bạch Diệc Phi: "Tập đoàn Hàu Tước thuộc về gia đình chúng ta".

Bạch Diệc Phi tim đập thình thịch, lại lần nữa bị choáng ngợp. Tập đoàn Hàu Tước là một trong hai tập đoàn lớn nhất thành phố Thiên Bắc, có nhiều chi nhánh, hơn nữa còn hợp tác với nhiều công ty khác trong ngành.

Nghĩ đến đây, Bạch Diệc Phi đột nhiên hiểu ra tại sao hôm qua ông chủ cửa hàng 4S đích thân trao xe cho anh, hóa ra là để tạo mối quan hệ hợp tác làm ăn.

Bạch Vân Bằng giới thiệu sơ qua về tập đoàn Hàu Tước, sau đó sắp xếp người đi mua một bộ vest mới, rồi đưa Bạch Diệc Phi đến công ty họp và nhậm chức, toàn bộ quá trình chỉ diễn ra vồn vện trong vài giờ.

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ, Bạch Vân Bằng có việc gấp cần giải quyết nên rời đi trước.

Lúc Bạch Diệc Phi định thần lại thì anh đã đứng trong văn phòng chủ tịch rồi.

Bạch Diệc Phi đưa mắt nhìn quanh phòng làm việc, sau đó đi đến bên cửa sổ, thất thần nhìn những dòng xe đan vào nhau phía dưới.

Không phải hai năm qua anh không chăm chỉ cố gắng, mà là ông trời giống như đang trêu đùa anh, dường như không có cơ hội nào mà anh nắm bắt được, dù có cố gắng như thế nào đi nữa cũng không có kết quả!

Nhưng mà!

Bây giờ thì khác, anh đã là chủ tịch của tập đoàn Hào Tước, mọi ý tưởng, mọi tham vọng trước đây anh từng ôm ấp giờ đều có thể trở thành hiện thực!

Bạch Diệc Phi nắm chặt tay kích động, từ nay trở đi, anh sẽ khiến những người mà anh yêu thương sống một cuộc sống thật tốt.

Từ nay, sẽ không còn phải đi con xe Trường An cũ rích nhìn phát thương, không còn phải sống trong căn nhà nhỏ vón vện 60m², càng chẳng phải lo sợ không có tiền chữa bệnh mà nơm nớp lo sợ bị bệnh nữa!

Đúng lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ, đưa Bạch Diệc Phi quay về với thực tại. Người gõ cửa là cô thư kí Long Linh Linh.

Bạch Diệc Phi nhìn về phía cửa nói: "Vào đi".

Long Linh Linh mặc trên người một bộ đồ công sở, dáng người so với Chu Khúc Nhi có phần nổi bật hơn, nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp không để lộ chút cảm xúc nào, cảm giác thật lạnh lùng: "Thưa chủ tịch, bây giờ cần phải làm gì ạ?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 8: Cậu thật sự nghĩ mình là người có tiền chắc

Bạch Diệc Phi nhướn mày nói: “Đi dạo một vòng”, tập đoàn này lớn như vậy, anh cần phải dần dần làm quen mới được.

Thấy vậy, Long Linh Linh đành phải đi theo, trong lòng không khỏi thờ dài tiếc nuối, một tập đoàn hùng mạnh như thế, sao lại giao vào tay một tên công tử không biết gì như anh ta, như vậy khác gì muốn hủy hoại tương lai của cả một tập đoàn đâu?

Thôi bỏ đi, cô ta cũng chỉ là người làm công ăn lương, hơn thế nữa anh ta còn là con cháu đại gia, cô ta có thể làm được gì chứ?

Bạch Diệc Phi đi dạo một vòng, nhìn ngang liếc dọc, chẳng khác gì du khách đang đi tham quan.

Trên đường đi gặp không ít giám đốc các bộ phận, nhìn thấy Bạch Diệc Phi đều cung kính chào hỏi, còn gọi anh hai tiếng "Chủ tịch".

Bạch Diệc Phi lúc đầu không quen, nhưng nghe nhiều nên cũng quen dần.

Bạch Diệc Phi lúc này đã đi tới bộ phận mua hàng, vô tình nghe thấy cuộc đối thoại trong văn phòng.

"Giám đốc Hứa, công ty chúng tôi thật sự có thành ý, ông xem..."

Giám đốc Hứa cười nói: "Tiểu Chu à! Thành ý không phải chỉ dùng lời nói là được? Hơn thế nữa, nếu so về thành ý thì không thiếu người có thành ý hơn cô".

"Thành ý mà giám đốc nói ý là...", Chu Khúc Nhi thận trọng hỏi lại.

Ánh mắt của giám đốc Hứa từ từ quét lên phần đùi đang lộ ra của Chu Khúc Nhi: "Tiểu Chu! Chúng ta đều là người trưởng thành, va vấp xã hội cũng đâu phải là ít, chẳng lẽ cô không hiểu ý tôi là gì sao?"

Chu Khúc Nhi hiểu ra dụ ý của giám đốc Hứa, khuôn mặt xinh đẹp bỗng nhiên trầm xuống.

"Giám đốc, việc hợp tác chúng ta sẽ bàn bạc lại vào một ngày khác, bây giờ tôi có việc bận, xin phép về trước".

Chu Khúc Nhi đứng dậy muốn đi ra ngoài, nhưng bị giám đốc Hứa ngăn lại.

"Dù sao cũng đã đến tận đây rồi, vội về làm gì chứ!", giám đốc Hứa nhìn Chu Khúc Nhi bằng ánh mắt dâm dăng: "Còn chuyện hợp tác, chỉ cần cô ở lại với tôi đêm nay, những đơn hàng tiếp theo tôi nhất định sẽ hợp tác với công ty cô".

Lý Tuyết ngày nào cũng gọi điện thoại cho Chu Khúc Nhi, giọng của cô Bạch Diệc Phi còn lạ gì nữa, nhất định không thể nghe làm được!

Bạch Diệc Phi lập tức hăng giọng: "Long Linh Linh!"

Long Linh Linh liếc nhìn phòng làm việc, nhanh chóng đi tới chỗ Bạch Diệc Phi: "Chủ tịch".

"Cô xử lý đi, chuyện này tôi không còn muốn nghe thấy thêm một lần nào nữa", Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói.

Ngày đầu đến công ty đã gặp phải chuyện như thế này, anh nhất định không thể nhẫn nhịn để yên được.

Hơn nữa, người bên trong đó lại là bạn thân của Lý Tuyết!

Tất nhiên, nếu đổi lại là một người phụ nữ khác, anh cũng sẽ làm vậy, dù sao bây giờ công ty cũng là của anh, anh nhất định không bao giờ cho phép điều này xảy ra.

Giám đốc Hứa nghe thấy tiếng Bạch Diệc Phi phía ngoài cửa liền bị dọa cho chân đứng không vững, đứng yên không dám nhúc nhích.

Chu Khúc Nhi nhân cơ hội này rời khỏi văn phòng, đang muốn cảm ơn người đã giải vây cho mình, nhưng lúc bước ra chỉ thấy có một mình Long Linh Linh đứng đó và một bóng lưng đang đi xa dần.

Nhìn thấy bóng lưng đó, tim Chu Khúc Nhi đập liên hồi.

Ồ, chờ chút, sao lại thấy người này quen quen vậy nhỉ?

Chẳng lẽ trước đây từng gặp rồi?

Trong phòng chủ tịch, Long Linh Linh đã xử lý xong việc và báo cáo lại với Bạch Diệc Phi, cô ta trông như có lời muốn nói thêm mà không dám nói.

Bạch Diệc Phi nhướn mày: "Có chuyện gì sao?"

Long Linh Linh suy nghĩ một chút rồi nói: "Giám đốc Hứa là thành viên kỳ cựu của công ty, năng lực làm việc và các mối quan hệ đều rất tốt, trực tiếp đuổi việc thì có hơi..."

"Vậy cô nghĩ là không nên đuổi việc ông ta?", Bạch Diệc Phi nhẹ giọng hỏi.

Long Linh Linh lảng nhú mày trả lời: "Chỉ cần phạt răn đe là đủ rồi".

Bạch Diệc Phi khẽ khịt mũi: "Công ty này sẽ không bao giờ giữ loại người như vậy".

Long Linh Linh há hốc miệng, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Bạch Diệc Phi lúc này mới hỏi: "Người vừa rời đến là nói chuyện về vấn đề gì vậy?"

Long Linh Linh trả lời: "Là về vật liệu xây dựng", sau đó, cô ta đưa cho Bạch Diệc Phi một tập tài liệu.

Bạch Diệc Phi xem qua, thấy báo giá vật liệu xây dựng tương đối thấp, liền trực tiếp ký tên, ném cho Long Linh Linh.

Long Linh Linh thấy vậy, lông mày của cô ta càng nhíu chặt hơn, trong đầu thầm nghĩ, loại công tử nhà giàu chỉ biết làm việc theo cảm tính, chỉ cần thấy người đẹp là hành động như mất não vậy.

Bạch Diệc Phi lại không nghĩ như vậy, không phải là anh đọc không hiểu gì, đọc xong tài liệu, anh tính toán cân nhắc thấy khả thi thì mới kí tên.

"Phải rồi, thông báo cho quản lí cấp cao, tạm thời không được tiết lộ danh tính của tôi".

Long Linh Linh trong lòng không đồng tình với cách làm của Bạch Diệc Phi, nhưng cô ta vẫn gật đầu: "Vâng, thưa chủ tịch".

Bạch Diệc Phi bây giờ không muốn quá phô trương, cây càng to đón gió càng lớn, đạo lý này anh vẫn hiểu rõ!

Trước khi nắm bắt đầy đủ mọi thứ về tập đoàn, anh sẽ không tiết lộ danh tính của mình.

Bạch Diệc Phi sau khi giao vài việc cần xử lý cho Long Linh Linh liền rời đi, anh giao cho Long Linh Linh quyền thay anh quyết định rất nhiều việc của công ty, vì vậy tạm thời không cần quá lo lắng.

Sau khi rời khỏi công ty, Bạch Diệc Phi nhớ ra phải mua một căn nhà cho Tuyết Nhi, liền nói với tài xế đi đến khu trung tâm Cảng Lam Ba.

Những ngôi nhà thuộc khu Cảng Lam Ba là những ngôi nhà đất giá bậc nhất ở thành phố Thiên Bắc, có hệ thống trang thiết bị tiện nghi, được tầng lớp thượng lưu ở Thiên Bắc đặc biệt ưa chuộng.

Hiện tại văn phòng giao dịch nhà đất cũng chỉ có vài người đang xem nhà, có thể thấy, nếu không phải cực kì giàu có thì không thể có khả năng sống ở khu này.

Bạch Diệc Phi vừa bước vào, một nữ nhân viên mặc trang phục công sở đi tới: "Chào anh, anh đến xem nhà phải không ạ? Ở đây chúng tôi còn rất nhiều căn còn trống".

Bạch Diệc Phi gật đầu, có chút không quen với sự nhiệt tình của nữ nhân viên.

Thiệt nghĩ, lúc anh đi mua xe vì ăn mặc bình thường mà bị tất cả mọi người coi thường, giờ khoác lên mình bộ đồ hàng hiệu, thái độ của những người này cung kính như gặp cha mẹ ruột của mình của vậy!

Cô nhân viên cười hỏi: "Thưa anh, anh muốn xem loại căn hộ như thế nào?"

Bạch Diệc Phi đi theo, mắt nhìn một lượt rồi nói: "Phong cảnh xung quanh phải đẹp, tầng lầu cao một chút, diện tích cũng lớn một chút".

"Dạ, ở bên này. Căn này ở lầu 28, tổng cộng hai trăm mét vuông, hoàn toàn đáp ứng được yêu cầu của anh".

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Cũng được đây".

Anh suy nghĩ một chút rồi hỏi tiếp: "Còn căn nào lớn hơn không?"

Nữ nhân viên ngây ra một lát, sau đó niềm nở giới thiệu: "Nếu to hơn chút nữa thì là khu biệt thự ở phía bên kia".

Bạch Diệc Phi đi theo, thấy môi trường khu biệt thự tốt hơn khu dân cư, diện tích sử dụng lại lớn nên gật đầu nói: "Vậy thì chốt khu biệt thự đi!"

Nhân viên tư vấn không khỏi kích động, căn biệt thự này có giá năm triệu! Nếu bán được thì phần trăm hoa hồng của cô ít nhất cũng hơn 100 ngàn tệ, ngay cả khi ba năm tới không bán được căn nào thì cô ta cũng không cần lo nghĩ!

"Dạ được, thưa anh, anh chờ một chút, tôi sẽ chuẩn bị hợp đồng cho anh", cô nhân viên tư vấn cố gắng kìm nén sự phấn khích nói một câu rồi lập tức đi làm hợp đồng.

Bạch Diệc Phi đứng chờ, nhân tiện xem thêm những căn khác.

"Bạch Diệc Phi?"

Một giọng nói đầy ngạc nhiên xen lẫn sự tức giận vang lên.

Bạch Diệc Phi nghe thấy liền nhìn sang, có chút không nói nên lời.

Tại sao lại gặp Triệu Bằng ở đây? Đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

Triệu Bằng cũng cảm giác thật đúng là oan gia ngõ hẹp, khoảnh khắc nhìn thấy Bạch Diệc Phi, sự nhục nhã ngày hôm qua phải nếm trải khiến gã găm lên trong tiềm thức.

Cũng bởi âm thanh này, mọi người trong đại sảnh đều nghe thấy, cùng hướng mắt tò mò nhìn sang.

Bạch Diệc Phi khẽ liếc nhìn Triệu Bằng, nhìn dáng vẻ của gã ta chắc là đến để kí hợp đồng làm ăn gì đó.

Triệu Bằng đi tới: "Bạch Diệc Phi, được quá nhỉ! Cậu bây giờ phát tài rồi? Còn đến đây mua nhà sao?"

Nói xong, lại bồi thêm một câu đầy châm chọc: "Có mua nổi không đó? Đừng tưởng mua được ô tô thì cũng mua được nhà, nhà ở đây chọn đại một căn cũng phải ba bốn triệu!"

Gã cho rằng Bạch Diệc Phi dù có tiền đi nữa, nhiều nhất cũng chỉ có hai triệu, làm sao còn có thêm tiền nữa chứ?

Bạch Diệc Phi vốn không muốn quan tâm đến gã ta, nhưng nhìn thấy bộ dạng kiêu ngạo của gã, liền cười nhạt nói: "À, nếu tôi có tiền thì cậu không cần trả lại tiền cho tôi nữa chắc?"

Triệu Bằng nghiến răng nghiến lợi: "Tôi đã phải sống như thế nào cậu có biết không hả? Còn muốn tôi trả lại tiền nữa hay sao?"

Bạch Diệc Phi nhún vai: "Tôi không biết, cũng chẳng muốn biết".

"Cậu!", Triệu Bằng trừng mắt.

Bạch Diệc Phi liếc mắt nhìn cặp tài liệu của gã, hỏi: "Đến kí hợp đồng à? Hợp đồng gì thế? Kí với cảng Lam Ba sao?"

"Liên quan mẹ gì đến cậu!", Triệu Bằng trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi: "Hừ! Đợi công ty tôi kí hợp đồng với tập đoàn Hàu Tước, thì hai triệu của cậu cũng chẳng là cái thá gì hết!"

Cảng Lam Ba thuộc quyền sở hữu của Tập đoàn Hàu Tước, được xem là một nhánh nhỏ của công ty.

Bạch Diệc Phi nhường mày, hợp tác với tập đoàn Hàu Tước hả! Vậy thì đơn giản rồi.

Chẳng thèm để ý Triệu Bằng, Bạch Diệc Phi mở điện thoại gọi thẳng cho Long Ling Linh.

Lúc này, Triệu Bằng mới chú ý đến quần áo của Bạch Diệc Phi, mỉa mai nói: "Hừ! Tưởng rằng mình có vài đồng, còn học đòi mặc đồ hiệu nữa. Cậu thực sự nghĩ mình là người có tiền chắc?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 9: Chủ tịch tập đoàn Hậu Tước

“Có mặc đẹp thế nào thì cậu cũng không che được khí chất nghèo kiệt xác của một thằng nhà quê đâu!”

Đầu bên kia vẫn chưa nhận điện thoại, Bạch Diệc Phi thờ ơ khi nghe thấy những lời này của Triệu Bằng: “Một kẻ nghèo hèn như tôi còn mua được, thế chắc chắn cậu cũng mua được rồi?”

Công việc của Triệu Bằng đang bị đình trệ, gã chắc chắn không mua nổi, hơn nữa nguồn vốn của công ty đang gặp chút khó khăn trong việc xoay vòng, gã lấy đâu ra tiền mà mua những thứ này chứ?

Điều này có nghĩa là đến cả một kẻ nghèo quê mùa, gã cũng không bằng?

Đúng lúc này, người ở bên kia đã nhắc điện thoại.

“Alô, thư ký Long, cô thông báo cho giám đốc Cảnh Lam Ba về việc hủy bỏ hợp tác với công ty quảng cáo Phi Bằng đi”.

Long Linh Linh đầu dây bên kia chau mày: “Chủ tịch...”

“Đây là thông báo, không phải thương lượng”, Bạch Diệc Phi nói xong thì tắt máy luôn.

Triệu Bằng nghe thấy tên công ty của mình và thư kí tập đoàn Hậu Tước thì đờ ra.

Sau đó gã cười to: “Bạch Diệc Phi, đầu cậu có vấn đề không hả? Cậu nghĩ giả vờ gọi một cuộc điện thoại thì tôi sẽ tin là cậu có quan hệ với thư kí tập đoàn Hậu Tước à?”

“Cứ coi là cậu có quen biết đi, cậu cho rằng mình là ai? Cậu nói cái gì thì thư kí Long đều phải làm theo sao?”

Bạch Diệc Phi cười thờ ơ: “Không phải là cậu muốn hợp tác sao? Trễ giờ không phải là thói quen tốt”.

“Cậu!”, Triệu Bằng nghiêng răng: “Cậu đợi đó cho tôi!”

Gã nói xong rồi vào trong tìm giám đốc, lần hợp tác này đối với gã rất quan trọng, không thể xảy ra một chút sai sót nào.

Lúc này, nhân viên bán hàng cũng mới làm xong hợp đồng, cô ấy đưa tất cả các giấy tờ giao cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi gật đầu đầy hài lòng, anh cầm giấy tờ ra về.

Còn Triệu Bằng, sau khi vào trong phòng tìm giám đốc, ông nở một nụ cười chào đón gã.

“Tổng giám đốc Triệu, hân hạnh được gặp anh!”

Triệu Bằng cười: “Giám đốc Lưu, là vinh hạnh của tôi!”

Hai người ngồi xuống và bàn bạc chuyện làm ăn.

Mới nói được mấy phút, giám đốc Lưu liền nhận được điện thoại của Long Linh Linh: “Thật ngại quá, tôi nghe điện thoại chút xíu”.

“Mời ông”, Triệu Bằng đương nhiên không dám để ý.

Một lát sau, giám đốc Lưu nghe xong điện thoại liền quay trở lại, mặc dù hơi khó tin nhưng ông buộc phải làm theo lệnh của cấp trên.

Sau khi vào phòng, Triệu Bằng cười rồi nói: “Giám đốc Lưu đã quay lại rồi à? Vậy chúng ta tiếp tục bàn bạc”.

Giám đốc Lưu không ngồi xuống mà nói luôn: “Thật là ngại, chúng tôi quyết định hủy chuyện hợp tác với công ty anh”.

Nụ cười của gã bỗng tắt ngúm, cả người như chết lặng đi.

Làm sao có thể?

Vừa này đâu có như thế!

“Giám đốc Lưu, chẳng phải vừa rồi chúng ta thảo luận rất vui vẻ sao? Làm sao đột nhiên ông lại thế chứ...”, Triệu Bằng khó mà tin nổi.

Giám đốc Lưu lạnh nhạt nói: “Chỉ vì anh làm mất lòng với người không nên đắc tội, sau này tập đoàn Hầu Tước sẽ không có quan hệ qua lại với công ty anh nữa”.

Àm!

Triệu Bằng như bị sét đánh, cả người gã thừ ra.

Mất lòng người không nên đắc tội là sao?

Gã đã đắc tội với ai?

Lúc này, Triệu Bằng bỗng nhiên nghĩ tới cuộc điện thoại của Bạch Diệc Phi, gã trợn tròn mắt.

Triệu Bằng không cam chịu đứng dậy hỏi: “Là Bạch Diệc Phi phải không? Là cậu ta đúng không?”

Giám đốc Lưu lại không hề quen Bạch Diệc Phi, ông càng không biết chủ tịch mới chính là anh nên chỉ trả lời: “Tổng giám đốc Triệu, tôi chỉ làm theo chỉ thị của lãnh đạo, những chuyện khác, tôi không biết gì cả”.

Không đợi Triệu Bằng nói tiếp, giám đốc Lưu nói thêm: “Chỗ tôi giờ có chút việc, không tiện tiếp giám đốc Triệu rồi”.

Triệu Bằng bị mời ra một cách khách khí.

Đến phòng bán hàng, Triệu Bằng vẫn ở trong trạng thái bàng hoàng: “Không thể nào như thế được!”

Bạch Diệc Phi chẳng qua chỉ là một kẻ nghèo hèn quê mùa, làm sao có thể quen được với thư kí Long?

Huống chi chuyện này còn liên quan đến lợi ích của công ty, thư kí Long không có lý do gì để răm rắp làm theo những lời Bạch Diệc Phi vô điều kiện như thế!

Đúng rồi, chắc là trùng hợp thôi! Gã chỉ tự dọa chính mình mà thôi!

Triệu Bằng tự cho là mình quá hiểu về gia cảnh, cuộc sống của Bạch Diệc Phi, gã làm sao ngờ được rằng Bạch Diệc Phi lại là chủ tịch của tập đoàn Hậu Tước.

...

Bạch Diệc Phi trở về căn nhà thuê của Lý Tuyết, lúc anh về, Lý Tuyết vẫn chưa về, anh vào trong phòng thay bộ vest đắt tiền và cất gọn gàng vào trong tủ.

Sau khi đi ra anh nhìn về phía tủ lạnh, phát hiện trong tủ có nguyên liệu nấu ăn nên Bạch Diệc Phi liền xắn tay áo chuẩn bị nấu cơm.

Anh vừa nấu xong thì Lý Tuyết về.

Lý Tuyết nghe thấy tiếng động trong bếp: “Bạch Diệc Phi là anh sao?”

Bạch Diệc Phi mặc tạp dề, nhìn có vẻ rất đảm đang: “Em về rồi à? Vừa hay có thể ăn cơm được luôn rồi”.

Lý Tuyết gật đầu nhìn bóng dáng Bạch Diệc Phi vào bếp, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy ấm áp.

Ăn xong cơm, Bạch Diệc Phi chủ động rửa chén bát, anh để Lý Tuyết đi nghỉ ngơi, cô không nói gì thêm mà về phòng mình.

Rửa bát xong đi ra, Bạch Diệc Phi nhìn Lý Tuyết đóng chặt cửa phòng, anh thở dài một tiếng rồi trở về phòng mình.

Bên cạnh vang giọng Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi gọi video cho nhau.

“Cung à, hôm nay chán quá trời!”

“Làm sao vậy? Gặp phải chuyện gì à?”

Chu Khúc Nhi thở dài: “Mình gặp phải một tên biến thái! Con mắt dâm dê lắm!”

“Hả, vậy cậu không sao chứ?”

“Không sao cả, may mà lúc đó vừa hay gặp chủ tịch tập đoàn Hậu Tước, chính anh ấy đã giải vây cho mình, à, nói mới nhớ, mình thấy thích anh ấy rồi!”

“Thích anh ta? Chủ tịch tập đoàn Hậu Tước ấy à?”

Chu Khúc Nhi vừa nói vừa cười rạng rỡ: “Đúng vậy!”.

Lý Tuyết ngạc nhiên không nói được gì: “Chủ tịch tập đoàn Hậu Tước lớn tuổi không? Cậu thấy mặt người ta rồi à?”

Chu Khúc Nhi nói lại một lượt những việc đã gặp phải với Lý Tuyết, cô nói: “Mình không quan tâm, nhìn dáng vẻ thì anh ấy vẫn rất trẻ, không quá ba mươi, dù sao mình cũng thích rồi!”

Lý Tuyết không thể không dội nước lạnh bạn mình: “Cậu đừng nằm mơ nữa, tỉnh lại đi! Người ta là chủ tịch, nói không chừng là nhìn chường mắt khi thấy công nhân của mình bị như thế nên mới lên tiếng thôi, mình đoán khéo ngay cả cậu là ai, anh ta cũng không biết”.

“Không phải thế chứ, nói ra mình mới thấy dáng anh ấy hơi quen quen, giọng cũng vậy, rất giống với Bạch Diệc Phi chồng cậu, mà chồng cậu không thể nào là công tử giàu có giấu mình đó chứ, không lẽ anh ta là chủ tịch tập đoàn Hậu Tước?”

Lý Tuyết trừng mắt với bạn mình: “Làm sao có thể?”

Chu Khúc Nhi cười ha ha.

Bạch Diệc Phi nghe được cuộc nói chuyện của hai người họ, không nhịn được cười gượng, nếu Chu Khúc Nhi biết anh đúng là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước thì chắc cô ta sẽ điên mất.

Về phần Tuyết Nhi, chắc hẳn cô ấy rất khó chấp nhận? Bản thân anh rõ ràng sinh ra ở vùng nông thôn, sao có thể là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước được chứ?

...

Sáng ngày thứ hai, tại phòng họp công ty trái cây Lâm Thị.

Tất cả nhân viên Lâm Thị đang làm việc ở công ty đều có mặt.

Ông cụ Lý nhìn mọi người rồi nghiêm nghị nói: “Công ty có được ngày hôm nay cũng đã phải trải qua quá trình làm việc chăm chỉ của ba thế hệ, nhưng ngày nay khoa học kỹ thuật ngày càng phát triển, mô hình kinh doanh của công ty chúng ta lại bị tụt lại phía sau”.

“Nhưng để chuyển đổi, bắt đầu thúc đẩy những dự án mới thì buộc phải có lượng vốn lớn đầu tư vào”.

Ông cụ Lý nói xong liền ra hiệu cho thư kí bên cạnh phát tài liệu xuống cho những người trẻ tuổi.

“Chúng ta cần tài chính, đây đều là những doanh nghiệp mà tự bản thân mọi người cần phải đi đàm phán, có thành công hay không đều phải dựa vào chính mình”.

“Vừa may đây cũng là cơ hội rèn luyện bản thân, nếu đợt đi đàm phán tài chính lần này ai biểu hiện vượt trội, thì sau này sẽ là đối tượng bồi dưỡng nòng cốt của gia tộc”.

Ngay sau khi điều kiện này được nói ra, tất cả mọi người trong công ty đều phấn chấn, muốn thử thể hiện năng lực của bản thân.

Sau khi Lý Tuyết thấy công ty dành cho mình thì cô cau mày.

Doanh nghiệp mà cô cần đàm phán là tập đoàn Liễu Thị, đó cũng chính là tập đoàn mà Liễu Chiêu Phong đang làm việc.

Chuyện mới xảy ra hai ngày trước vẫn còn hiện ngay trước mắt, cô quả thật không muốn đối mặt với Liễu Chiêu Phong tý nào.

Nhưng mà lại có người rất vui vẻ.

Lý Phàm nhìn thấy doanh nghiệp mà Lý Tuyết đi đàm phán là tập đoàn Liễu Thị liền lập tức nêu ý kiến.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 10: Cảng Lam Ba

Tại cuộc họp gia đình thường niên, Liễu Chiêu Phong đã tặng một món quà lớn như vậy, hẳn là gã ta muốn thiết lập mối quan hệ tốt với nhà họ Lý, nếu sau này bàn chuyện làm ăn thì sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, cơ hội tốt như thế, sao có thể để Lý Tuyết cướp mất chứ?

Về phần Lý Phàm, đó là công ty bất động sản cảng Lam Ba, thuộc sở hữu của tập đoàn Hàu Tước, rất khó đàm phán, càng đừng nói đến việc bàn về vốn đầu tư gì đó.

Lý Phàm liếc nhìn Lý Tuyết và nói: “Tuyết Nhi, chúng ta đổi cho nhau đi!”

Nói xong, gã ta cũng không cho Lý Tuyết bất kỳ cơ hội phản bác nào mà đã vội vươn tay ra, muốn trao đổi thông tin của hai người.

Âm thanh và động tác này đã thu hút chú ý của tất cả mọi người.

Lý Phàm hơi sững lại, sau đó cười cười nói với ông cụ Lý: “Ông nội, cháu có quan hệ rất tốt với cậu chủ Liễu, nếu cháu đi thì việc kêu gọi vốn này chắc tới 90%. Nếu như để Lý Tuyết đi, nói không chừng đàm phán thất bại, vậy thì không phải chúng ta sẽ mất đi một nguồn vốn rất lớn sao?”

“Hơn nữa, cháu có một người bạn đang làm ở cảng Lam Ba, nếu như Tuyết Nhi đi cũng sẽ tiện hơn, đến lúc ấy nói với bạn cháu một tiếng là được”.

Ông cụ Lý ừ một tiếng, hỏi: “Lý Tuyết, cháu có muốn đi không?”

So với tập đoàn Liễu Thị, nguồn vốn đầu tư của tập đoàn Lam Ba càng khó khăn hơn, nhưng Lý Tuyết vẫn nói: “Cháu đồng ý”.

Tất cả mọi người đều cảm thấy sốc.

Không ngờ cô lại đồng ý đến cảng Lam Ba, nơi đó thuộc về tập đoàn Hàu Tước.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, Lý Tuyết chưa từng được ông cụ Lý đề ý đến, cơ hội tốt đương nhiên là để dành cho Lý Phàm rồi.

Lý Phàm đắc ý liếc nhìn Lý Tuyết một cái, gã ta mới là người cháu mà ông nội quan tâm nhất.

Lý Tuyết cũng không đề bụng.

Cho dù có khó khăn đến đâu, cô cũng không muốn đối mặt với Liễu Chiêu Phong, cô vẫn muốn giành lấy vốn đầu tư bằng thực lực của mình, cho dù có thất bại đi chăng nữa thì cô cũng đã cố gắng hết sức.

Không chỉ vì lí do đó, mà còn vì Bạch Diệc Phi nữa.

Sáng nay, khi đi ra ngoài, Bạch Diệc Phi nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của Lý Tuyết thì hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Lý Tuyết nói về tình hình của sản nghiệp nhà họ Lý cho anh nghe, Bạch Diệc Phi nói với cô, nếu như có thể đàm phán với tập đoàn Hàu Tước, thì cô nên cố gắng giành lấy.

Mặc dù Lý Tuyết cảm thấy khó hiểu, nhưng trong tiềm thức, cô vẫn tin tưởng Bạch Diệc Phi, đặc biệt là khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của anh.

Sau khi tan họp, cô đứng dậy định rời đi.

“Lý Tuyết có phải bị ngốc không? Tập đoàn Hàu Tước cũng không phải là doanh nghiệp bình thường?”

“Chẳng thế thì sao? Đó là doanh nghiệp hàng đầu của thành phố Thiên Bắc, sao có thể đề ý tới nhà họ Lý chúng ta chứ”.

“Ày! Lý Phàm bên kia chắc chắn sẽ lấy được vốn đầu tư một cách dễ dàng rồi, còn Lý Tuyết, chán không muốn nói nữa!”

Lý Tuyết nghe thấy tiếng xì xào của mọi người thì cô cũng không đáp lại.

Khi bước ra đến cổng, đám con cháu nhà họ Lý đều đứng ở đó.

Lý Phàm còn hét lên một tiếng: “Tuyết Nhi, có cần anh họ đưa em về không? Em tự lái xe qua đó, anh sợ là người ta sẽ cười nhạo nhà họ Lý chúng ta, nói không chừng đến cửa cũng không cho em vào nữa đấy”.

“Ha ha...”, có vài người bật cười lớn.

Lý Tuyết cau mày, phớt lờ họ và đi về phía chiếc xe Trường An cũ của mình.

Lý Phàm tiến lên: “Lý Tuyết, em thật sự không tự lượng sức mình mà đến tập đoàn Hậu Tước để kêu gọi vốn sao? Đừng có mà ảo tưởng nữa đi. Thay vì hoàn thành công việc bất khả thi này, tốt hơn là về nhà nói chuyện với ông chồng vô dụng của em ấy!”

Lý Tuyết dừng lại bước chân, nhìn chằm chằm vào Lý Phàm nói: “Ai nói tôi không thể đàm phán được chứ?”

Mọi người im lặng trong tích tắc.

Sau một lúc yên lặng, Lý Phàm cười giễu cợt: “Chỉ dựa vào em? Em tưởng mình là ai?”

“Không thử thì làm sao biết được?”, Lý Tuyết lạnh lùng nói.

Lý Phàm khịt mũi: “Ồ, nếu em họ mà thành công, anh sẽ lập tức quỳ xuống xin lỗi em, còn giao lại công việc ở tập đoàn Liễu Thị cho em đi đàm phán nữa”.

“Tốt!”, Lý Tuyết siết chặt nắm đấm nói.

Lý Phàm kinh ngạc, cô lại thật sự đồng ý?

“Được, nếu em đã đồng ý, vậy nếu không thành công thì sẽ thế nào?”

Lý Tuyết hừ lạnh một tiếng: “Anh muốn làm gì?”

“Nếu như em không thành công, anh muốn em công khai thừa nhận mình không có quan hệ gì với nhà họ Lý!”, Lý Phàm nham hiểm nói.

Mọi người nghe xong câu này thì đều sáng mắt lên, nếu Lý Tuyết thừa nhận mình và nhà họ Lý không có bất cứ quan hệ gì, vậy khi phân chia tài sản, Lý Tuyết sẽ không có phần, bọn họ có thể được chia nhiều hơn.

Lý Tuyết nghiêng răng nói: “Được!”

Lý Phàm càng cười đắc ý hơn: “Vậy anh chờ tin vui của em!”

Lý Tuyết mặc kệ gã ta, thay vào đó tự lên xe và lái về nhà.

Trên đường đi, mẹ của Lý Tuyết là Lưu Tử Vân gọi điện, nhưng vì bận lái xe nên cô không nghe máy.

Lưu Tử Vân vẫn cứ miệt mài mà gọi liên tục, Lý Tuyết bắt đắ dĩ phải tấp vào lề đường, dừng lại để trả lời cuộc gọi của bà ta.

“Mẹ”.

Lưu Tử Vân nghe thấy giọng của Lý Tuyết thì ngay lập tức hét lên: “Con giỏi lắm rồi? Nếu không phải Thu Dĩnh nói với mẹ là con đồng ý với điều kiện của Lý Phàm thì mẹ vẫn không biết gì cả. Con có còn coi bố mẹ ra gì nữa không?”

Lý Tuyết cau mày, Thu Dĩnh là người chị họ có quan hệ tốt nhất với cô trong nhà họ Lý.

Cô vừa mới đồng ý điều kiện của Lý Phàm, Thu Dĩnh đã lập tức báo với mẹ cô rồi.

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng, mọi chuyện không phải như mẹ nghĩ đâu”, Lý Tuyết không biết phải giải thích như thế nào.

Bạch Diệc Phi kiên quyết đề nghị cô giành lấy cơ hội đàm phán với tập đoàn Hàu Tước, trong tiềm thức cô vẫn tin tưởng anh, về nguyên nhân thì cô cũng không biết tại sao.

Lưu Tử Vân cũng không để ý đến những điều đó: “Không phải như những gì mẹ nghĩ? Con đã đồng ý điều kiện đó rồi, còn muốn làm gì nữa? Đừng nói nữa, con về nhà ngay cho mẹ!”

Lý Tuyết do dự một hồi rồi cúp máy.

Lưu Tử Vân nhìn điện thoại, ngồi trên sofa than thở: “Lần này thì xong rồi!”

Lý Cường Đông điềm tĩnh ngồi trên sô pha đọc báo, ông nói: “Lẽ ra Lý Tuyết phải như thế từ lâu rồi”.

“Ông nói cái gì đấy!”, Lưu Tử Vân tức giận: “Biết rõ là chúng ta không thể đàm phán được mà còn đồng ý với điều kiện của đám đó. Những người này rõ ràng là muốn đẩy chúng ta vào biển lửa mà!”

“Còn ông, nếu không phải ông vô dụng như thế thì sao chúng ta gặp phải tình cảnh này chứ? Ông xem xem mấy người anh em của mình, có ai giống như ông không?”

Lý Cường Đông vẫn im lặng đọc báo, lắc đầu cười khổ.

Ở bên đây, Lý Tuyết quay lại căn nhà thuê của mình, sau khi thay đồ xong thì chuẩn bị đến cảng Lam Ba.

Bạch Diệc Phi đột nhiên từ trong phòng đi ra, vừa nhìn thấy Lý Tuyết anh liền hỏi: “Em đi đâu vậy?”

“Em đi đến Bất động sản Lam Ba để đàm phán về việc vốn đầu tư”.

Bạch Diệc Phi khẽ gật đầu nói: “Ồ”.

Người hỏi người trả lời xong, Lý Tuyết bèn đi ra ngoài.

Sau khi nhìn thấy Lý Tuyết đi ra ngoài, Bạch Diệc Phi bấm điện thoại: “Nói máy cho tổng giám đốc Cảng Lam Ba”.

....

Lý Tuyết vừa mới đến cửa bèn có một người phụ nữ mặc trang phục màu đen bước tới: “Xin hỏi là cô Lý Tuyết đúng không?”

Lý Tuyết có chút kinh ngạc, vội vã gật đầu nói: “Đúng là tôi!”

Người phụ nữ đó khẽ mỉm cười nói: “Xin chào cô Lý, tôi là trợ lý của tổng giám đốc - Tiểu Chu, mời cô đi theo tôi”.

Lý Tuyết đi theo Tiểu Chu đến văn phòng tổng giám đốc.

Tổng giám đốc là một người đàn ông ngoài 50, dáng người hơi thấp bé, nhưng điều đó không cản trở được hào quang lãnh đạo của ông ta.

“Cô Lý!”, tổng giám đốc đứng lên chào hỏi sau khi nhìn thấy Lý Tuyết.

Lý Tuyết có chút vừa mừng vừa lo nói: “Tổng giám đốc, xin chào ông!”.

Ông ta gật đầu, trực tiếp đưa một bản văn kiện hợp đồng cho cô: “Cô Lý, đây là hợp đồng, cô xem một chút đi, nếu không có vấn đề gì thì có thể trực tiếp ký tên”.

Lý Tuyết ngây người, cô nhận lấy bản hợp đồng và mở ra xem.

“... 100 triệu?”

Cô tròn tròn mắt kinh ngạc.

Công ty trái cây Lý Thị chỉ là một ngành nhỏ, theo ngân sách thì vốn khởi nghiệp chỉ cần 50 triệu. Mà họ đến số tiền 50 triệu này cũng không có, thế nên mới cần đi tìm nguồn vốn đầu tư, nhưng tập đoàn Hậu Tước lại bỏ ra 100 triệu cho họ.

Lại còn chưa hỏi han gì nữa! Điều này khiến Lý Tuyết khó có thể tin được.

Khi Lý Tuyết bước ra khỏi cảng Lam Ba, cả người giống như đang mơ.

Cô đã thành công đơn giản vậy à?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 11: Lý Tuyết đàm phán thành công

Nhưng tôi vẫn chưa nói gì với ông cả mà?

Thế giới này có phải là giả tưởng không?

Lý Tuyết ngồi ở trong xe ngẩn người ra một lúc, cô nhìn bản hợp đồng trong tay mình, lúc đó cô mới xác định được là mình đã đàm phán thành công dự án đầu tư này.

Sau khi tâm trạng bình tĩnh lại, Lý Tuyết không quay lại công ty nữa, mà cô về thẳng nhà.

Ngay từ đầu, chính Bạch Diệc Phi muốn cô giành lấy vụ hợp tác này nên cô cảm thấy chuyện này hẳn là có liên quan tới Bạch Diệc Phi, cô muốn về hỏi anh.

Sau khi về tới nhà, quả nhiên cô đã nhìn thấy Bạch Diệc Phi ở đó, anh đang nấu cơm.

Bạch Diệc Phi nhìn Lý Tuyết, anh cười và nói: “Em về rồi à? Sao hôm nay về sớm vậy?”

Lý Tuyết ừ nhẹ một tiếng, sau khi cởi giày, cô trở về phòng mình, cất đồ rồi vào bếp.

Nhìn dáng vẻ Bạch Diệc Phi bận rộn, Lý Tuyết nói: “Hôm nay em đã bàn bạc thành công vụ đầu tư tài chính rồi anh ạ”.

Bạch Diệc Phi khẽ cười nhạt: “Em muốn hỏi anh gì sao?”

Lý Tuyết hỏi thẳng anh: “Tại sao anh lại muốn em giành vụ hợp tác với tập đoàn Hậu Tước này?”

Bạch Diệc Phi biết chắc cô sẽ hỏi vậy nên anh trả lời: “Anh có một người bạn học làm việc ở trong công ty ấy”.

Lý Tuyết nghe anh nói mà thấy nghi hoặc trong lòng: “Bạn học anh giữ chức vụ cao thế hả?”

“Ừ”, Bạch Diệc Phi gật đầu, nhưng không nói với cô là người đó giữ chức vụ gì cả.

Lý Tuyết hứ một tiếng, cô không hỏi nhiều nữa mà nói: “Cám ơn anh!”

Nếu Bạch Diệc Phi không có bạn học làm việc ở tập đoàn Hâu Tước thì cô đoán chắc mình sẽ không dám phán thành công dự án đầu tư này.

Bạch Diệc Phi cười, chớp mắt với Lý Tuyết: “Anh là chồng của em, không cần em phải cám ơn”.

Lý Tuyết mặt đỏ bừng lườm anh, cô liền quay về phòng.

Bạch Diệc Phi thấy thế tim đập thành thịch, vừa nãy Lý Tuyết lườm anh một cái, trông cô rất đáng yêu.

Lý Tuyết về đến phòng, cô sờ lên khuôn mặt ửng đỏ vì ngượng ngùng xấu hổ của mình, nhớ tới những lời Bạch Diệc Phi vừa nãy nói, trong lòng cô thấy rất ấm áp.

Sáng ngày thứ hai, người nhà họ Lý tập trung hết ở phòng họp.

Tất cả mọi người đều cau có mặt mày, có thể đoán ra rằng buổi bàn bạc về vốn đầu tư hôm qua không được tốt cho lắm.

Đặc biệt là Lý Phàm.

Lý Phàm vốn đã có buổi nói chuyện rất vui vẻ với Liễu Chiêu Phong, kết quả là do hưng phấn quá mức mà gã đã nói ra chuyện nhà họ Lý vốn sắp xếp cho Lý Tuyết qua nói chuyện với Liễu Thị.

Lý Phàm không thể ngờ được rằng sau khi Liễu Chiêu Phong biết được thông tin này, gã đã vô cùng tức giận: “Để Lý Tuyết đến bàn bạc với tôi, tôi sẽ không nói chuyện với ai ngoại trừ cô ấy! Hừm! Các anh đều không có tư cách!”

Sắc mặt Lý Phàm tái xanh lại, gã ta bị Liễu Chiêu Phong mời ra ngoài.

Đến nỗi sau khi Lý Phàm nhìn thấy Lý Tuyết bước vào phòng họp, nét mặt gã ta tràn đầy sự tức giận và mắt nhìn chăm chăm về phía Lý Tuyết.

“Hiện tại công ty đang trong tình hình vô cùng căng thẳng, không có cách nào xoay vòng vốn, chỉ có Lý Tuyết vẫn rất thoải mái, vốn dĩ cô ta không hề để tâm tới công ty, uổng phí công sức công ty bồi dưỡng! Đúng là lòng lang dạ sói!”

Do quá tức giận, Lý Phàm xả hết cơn bực của mình ra, có những lời nào khó nghe nhất, gã ta đều phun ra hết.

Mọi người trong phòng họp đều nghe thấy hết những câu nói đó, tất cả đều nhìn về phía cô.

Ông cụ Lý vẫn im lặng, cho dù những lời Lý Phàm nói ra rất chướng tai nhưng ông ta cũng không nói gì cả.

Những người khác thấy vậy đều nghĩ rằng ông cụ Lý cũng đồng ý quan điểm với Lý Phàm, họ bắt đầu nhao nhao chỉ trích cô.

“Hừ! Chắc là hồng bét thôi, tự biết không thương lượng được rồi thì bản thân nên biến đi chứ!”

“Theo tôi thấy, Lý Tuyết có thể vô tâm như vậy chắc là chưa biết tình hình hiện tại của công ty, chẳng trách cô ta vẫn chỉ là một nhân viên quen thôi!”

“Dừng, cô không vừa lòng với nhà họ Lý sao! Cô cảm thấy nhà họ Lý xử tệ với mình, cô cũng không nhìn lại bản thân đi, cô có tư cách gì?”

Lý Tuyết vờ như không nghe thấy gì cả, những lời nói lạnh lùng này cô đã nghe quen rồi.

Ông cụ Lý liếc mắt nhìn mọi người, hắng nhẹ một tiếng, tất cả mới im lặng.

“Mọi người đều nói ra xem hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Nói xong tất cả đều không dám ngắt đầu, vì không có người nào đàm phán thành công cả.

Lúc này, Lý Tuyết nhẹ nhàng nói: “Ông ơi, tổng giám đốc Trương bên Bất động sản Cảng Lam Ba đã đồng ý đầu tư cho chúng ta, hơn nữa ông ấy còn đầu tư 100 triệu tệ”.

“Thình thịch!”

Một tiếng vang lớn dưới nền, tách trà trong tay ông cụ Lý bỗng rơi xuống, vỡ thành nhiều mảnh vụn.

Thư kí lập tức cho người vào quét dọn.

Tất cả mọi người đều bị kinh ngạc.

“Không thể nào!”

“Làm sao có thể thế được chứ?”

Một lúc sau, Lý Phàm tỉnh táo lại rồi lạnh lùng nói: “Lý Tuyết, cô cho rằng khi mình nói những lời bịa đặt này thì có thể biện minh cho bản thân được sao? Cảng Lam Ba là doanh nghiệp gì hả, đó là chi nhánh trực thuộc tập đoàn Hải Tước, cô có tư cách gì, cô chỉ là một nhân viên quèn, còn mơ tưởng hợp tác với tập đoàn Hải Tước ư?”

“Đúng vậy, tập đoàn Hải Tước làm sao có thể dễ dàng mà đầu tư vốn cho chúng ta được? Lý Thị chúng ta giỏi cỡ nào cũng chỉ là doanh nghiệp quy mô nhỏ!”

“Ồ, biết ngay là nói xạo mà, đừng nói người ta có chịu rót vốn không, cho dù có đồng ý cũng làm gì có chuyện bỏ ra số tiền lớn 100 triệu được?”

Lý Tuyết nhú mày, cô lấy bản hợp đồng ra: “Đây là hợp đồng của họ, ông có thể xem qua, tổng giám đốc Trương nói rằng nếu bên mình xác nhận không có vấn đề gì thì họ có thể cho người lấy về để ký tên và đóng dấu”.

Những người có mặt đều ngó ra.

Ông cụ Lý cầm hợp đồng.

Lý Phàm thấy vậy rất lo lắng, nói giọng không cam tâm: “Lý Tuyết, cô làm giả hợp đồng lừa bịp chúng tôi hả, cô coi mọi người là đồ ngốc phải không?”

“Ha ha! Người ta làm phim truyền hình dài tập, đương nhiên là cần hợp đồng giả rồi!”

“Có tác dụng gì chứ? Tất cả đều là lừa bịp, họ không thể nào bỏ vốn cho một công ty nhỏ bé như chúng ta!”

Ông cụ Lý nghe thấy mọi người nói, trong lòng phiền muộn, nhưng trong mắt lại không giấu được sự vui vẻ và xúc động: “Tất cả im miệng cho tôi!”

Tức khắc, mọi người yên tĩnh lại và trên mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

“Lẽ nào bản hợp đồng này là thật sao?”

Sao ông cụ Lý có thể không nhận ra bản hợp đồng này thật hay giả được, chính vì như vậy, ông ta vô cùng kích động, số vốn đầu tư quá lớn, lên đến 100 triệu tệ, người ta lại chỉ cần 15% cổ phần của nhà họ Lý. Đối với nhà họ Lý mà nói, nó giống như một chiếc bánh lớn, hay là người ta không cần tiền nhỉ.

Lý Phàm siết chặt nắm đấm, hồi hận muốn chết.

Nếu biết cảnh Lam Ba dễ đàm phán như vậy thì gã ta đã không đổi rồi, điều tệ hại là bị Liễu Chiêu Phong làm nhục rồi còn bị đuổi ra ngoài!

Ông cụ Lý xem qua mấy lượt xong rồi đưa hợp đồng lại cho Lý Tuyết, ông ta cười rất hiền hậu: “Tuyết Nhi à, lần này cháu làm tốt lắm, từ bây giờ cháu chính là người phụ trách của dự án này, sau này cháu có cần thứ gì thì cứ bảo ông, ông nội sẽ cố gắng đáp ứng cho cháu”.

Lần đầu tiên Lý Tuyết thấy ông cụ Lý hiền từ với mình như vậy nên có chút không quen lắm.

Tuy nhiên mọi thứ vẫn đang đi theo chiều hướng tốt.

Lý Tuyết nhận hợp đồng, khoe miệng cô giật giật, mắt liếc sang phía bên Lý Phàm.

Lý Phàm thấy thế tự nhiên coi đây là sự khiêu khích của Lý Tuyết.

Lý Tuyết nói vẻ lạnh nhạt: “Hôm qua anh nói, nếu tôi hoàn thành vụ đầu tư lần này, thì anh sẽ làm gì nhỉ?”

Lý Phàm trừng mắt nhìn Lý Tuyết: “Anh đùa em thôi, em tưởng thật hả? Hơn nữa nếu anh không đổi cho em thì em có thành công được không?”

Lý Tuyết khẽ cười: “Là trêu tôi hả?”

“Nếu đổi lại hôm nay tôi không thành công, mọi người sẽ thế nào? Hay anh chỉ mong cho tôi lập tức tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Lý và rời khỏi đây, có phải không hả?”

“Mọi người!”, Lý Tuyết nhìn những người có mặt: “Mọi người ở đây ai cũng muốn làm nhục tôi, mỉa mai tôi, thậm chí còn bắt tôi quỳ gối dập đầu trước Lý Phàm đúng không?”

Mọi người nghe thấy thế đưa mắt nhìn nhau, những lời này không sai, nghĩ qua là biết rồi, vậy họ sẽ làm thế nào.

Lý Tuyết nhìn về phía ông cụ Lý, cô hy vọng qua buổi đàm phán tài chính của cô ông sẽ công bằng hơn một chút.

Nhưng ông cụ Lý chỉ ho khan một tiếng và không nói gì cả.

Lý Tuyết nhếch mép cười lạnh lùng, cô thật quá ngây thơ, đến lúc này rồi cô còn mong đợi gì nữa chứ?

Cô có chút bức xúc, cô rất muốn Lý Phàm quỳ gối xuống, nhưng nếu ông cụ Lý không mở lời thì cô sẽ không làm được điều đó.

Đối với cuộc đàm phán tài chính của tập đoàn Liễu Thị, Lý Tuyết không hề để bụng!

Nhưng ông cụ Lý luôn có chút thiên vị Lý Phàm, từ trước tới giờ ông ta đều vậy, làm sao ông ta có thể lên tiếng trong tình huống này được.

Hừ! Cho dù thế nào chăng nữa thì vị trí của Lý Tuyết trong lòng ông ta cũng vẫn luôn không thể sánh bằng Lý Phàm.

Lý Tuyết cũng không muốn nói nhiều, cô chỉ nhìn Lý Phàm và nói: “Anh có quỳ gối xuống không thì tôi cũng không thèm quan tâm. Tôi chẳng để ý gì về dự án đầu tư của tập đoàn Liễu Thị. Tôi chỉ muốn nói với anh rằng, đừng luôn cho rằng chỉ anh mới có thể làm tốt được công việc, người khác cũng không kém cạnh anh đâu!”

Nói xong, Lý Tuyết thấy sắc mặt khó chịu của Lý Phàm, cô thản nhiên đi ra ngoài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 12: Cướp công

Nghe thấy câu nói của Lý Tuyết, gương mặt Lý Phàm tối đen đến mức có thể sánh ngang với đáy nồi. Tuy rằng không phải quỳ xuống, nhưng câu nói kia còn khiến gã ta cảm thấy nhục nhã hơn cả khi phải quỳ.

Sau khi ra khỏi cửa, Lý Tuyết lại nhận được điện thoại từ Lưu Tử Vân.

“Đúng là con gái ngoan của mẹ! Khoản vốn lớn thế mà con lại đàm phán thành công, đúng là niềm tự hào của mẹ! Tối nay về nhà ăn cơm nhé! Mẹ sẽ chiêu đãi con!”

Lý Tuyết gật đầu rồi đáp: “Vâng!”

Xem ra lại là chị họ “mật báo” thông tin cho mẹ cô rồi, cho nên lần nào mẹ cô cũng gọi điện tới ngay sau khi sự việc xảy ra.

Quay về phòng trọ, Lý Tuyết nhìn bàn ăn đã bày sẵn cơm canh, trong phòng thoang thoang hương thơm của thức ăn.

Cô liếc mắt nhìn Bạch Diệc Phi, có vẻ áy náy: “Mẹ bảo chúng mình về nhà ăn cơm!”

Bạch Diệc Phi sững sờ trong thoáng chốc rồi lập tức gật đầu: “Được!”

Lần này đến lượt Lý Tuyết sững sốt, Bạch Diệc Phi đồng ý dứt khoát thế sao? Anh nấu cả một bàn thức ăn như thế này mà không tức giận ư?

Sau khi Lý Tuyết về nhà, Lưu Tử Vân tỏ ra cực kỳ nhiệt tình, bà ta kéo cô ngồi xuống sofa: “Tuyết Nhi đúng là niềm tự hào của mẹ! Đàm phán được với cả cảng Lam Ba rồi, có tiền đồ hơn mấy người kia nhiều!”

Lý Tuyết cười cười, liếc mắt nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thấy Lý Tuyết mỉm cười nhìn mình nên cũng cười theo.

Nhưng Lưu Tử Vân thấy vậy lập tức trở mặt ngay: “Cậu cười cái gì mà cười? Cả ngày chỉ biết ở nhà ăn no rồi chờ chết, lúc Tuyết Nhi gặp khó khăn cũng không giúp được gì, đúng là cái thứ vô dụng!”

“Mẹ...”, Lý Tuyết nhăn mày, nếu không nhờ có Bạch Diệc Phi, vụ này cũng không đàm phán xong.

Bạch Diệc Phi thấy cảnh này cũng chỉ cười cười: “Con đi nấu cơm tối”.

Lý Tuyết sững người. Khi đi ngang qua người cô, Bạch Diệc Phi khẽ bảo: “Đừng nói!”

Anh đi vào phòng bếp.

Lý Tuyết liếc nhìn Bạch Diệc Phi với vẻ nghi hoặc, sau đó tiếp tục nói chuyện cùng Lưu Tử Vân.

Trong phòng bếp, Bạch Diệc Phi nhìn thấy Lý Cường Đông nên cười nói: “Bố cũng ở đây ạ!”

Lý Cường Đông ừ một tiếng: “Nấu với bố đi!”

Hai người lặng lẽ nấu bữa tối.

Trong phòng khách, Lưu Tử Vân phẫn nộ nói: “Hừ! Đàn ông nhà người ta ai cũng bản lĩnh đây mình, nhìn sang đàn ông nhà mình thì ai cũng vô dụng!”

Bạch Diệc Phi: “...”

Lý Cường Đông: “...”

Buổi tối, một chiếc Audi dừng lại trước biệt thự nhà họ Lý.

Lý Phàm xách một hộp quà cỡ to bước vào: “Ông nội ơi, những thứ này đều là để hiếu kính ông ạ”.

Ông cụ nhà họ Lý cười khà khà: “Cháu có lòng rồi”.

Sau khi ngồi xuống, Lý Phàm tỏ ra lo lắng: “Ông nội ơi, thực ra cháu đến đây còn vì một chuyện khác nữa”.

“Cứ nói đi!”, ông cụ nhà họ Lý nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm nặng lòng vì lo lắng: “Ông nội, ông cũng biết mà, dự án mới này rất quan trọng, không thể qua loa có lệ được. Nếu để Lý Tuyết phụ trách, e rằng không xử lý ổn thỏa được!”

“Lý Tuyết trước giờ chỉ là một nhân viên nhỏ, chưa tiếp xúc với mấy thứ này. Ông nội thật sự yên tâm giao cho nó sao?”

Ông cụ nhà họ Lý bình tĩnh đáp: “Nhưng khoản vay là do con bé đàm phán được, không giao cho nó thì giao cho ai?”

“Ông nội ơi, đây là do nó may mắn thôi! Vừa lúc cảng Lam Ba muốn tìm cơ hội đầu tư nên mới để nó nắm bắt được thời cơ. Cháu có người bạn cùng lớp làm quản lý ở cảng Lam Ba, nếu để cháu đi sẽ đàm phán ổn thỏa hơn, chưa biết chừng còn vay được nhiều hơn”.

Ông cụ nhà họ Lý không có nhiều biểu cảm: “Nhiều hơn 100 triệu tệ được không?”

Lý Phàm khựng lại trong chốc lát: “Cho dù không thể nhiều hơn 100 triệu tệ, nhưng cháu mà đi thì chí ít cũng được 100 triệu tệ”.

“Vả lại, ông nội cũng biết đấy, nếu không phải vì Lý Tuyết kết hôn chớp nhoáng, lấy một thằng khố rách áo ôm vô dụng, chúng ta cũng không đến mức độ phải đi vay vốn thế này”.

“Thằng bắt tài kia chẳng được tích sự gì cả, suốt ngày ăn không ngồi rồi của nhà chúng ta, đợi đến sau này...”

Lý Phàm vội vàng ngậm miệng.

Ông cụ nhà họ Lý liếc gã ta một cái, hiểu rõ ý tứ của gã ta, thoáng trầm tư suy nghĩ, qua một lúc mới hỏi: “Việc đàm phán bên cháu thế nào rồi?”

“Vốn dĩ đã đàm phán gần xong rồi, nhưng cháu thấy vụ với cảng Lam Ba đàm phán xong rồi mà. Nếu khoản vốn từ cảng Lam Ba lấy được, chúng ta cùng với tập đoàn Hải Tước, tốt hơn tập đoàn Liễu thị nhiều. Cho nên cháu chưa đồng ý”.

Ông cụ nhà họ Lý gật gù đầu: “Ừ, cây cỏ thụ như tập đoàn Hải Tước quả thực rất lớn, tập đoàn Liễu thị căn bản không là gì cả. Nếu đã như thế, cháu ở vị trí quản lý cấp cao lâu rồi, kinh nghiệm phong phú hơn, dự án này giao cho cháu phụ trách nhé?”

“Cảm ơn ông nội, ông nội uống chén trà!”, Lý Phàm kích động đưa cho ông cụ nhà họ Lý một chén trà nóng.

Ông ta nhận lấy, nhấp một ngụm: “Không cần nói thêm về mức độ quan trọng của dự án này nữa. Ngày mai cháu lập tức đi ký hợp đồng, nhất định phải làm tốt dự án này, ông nội coi trọng cháu nhất đấy”.

“Ông nội cứ yên tâm, cháu sẽ không phụ lòng mong đợi của ông nội đâu”, Lý Phàm cười.

Sáng sớm ngày hôm sau, tất cả mọi người lại tập trung tại phòng họp.

Ông cụ nhà họ Lý đưa mắt nhìn đám đông một lượt rồi cất giọng tuyên bố: “Việc ký kết hợp đồng với cảng Lam Ba sẽ do Lý Phàm tiến hành, dự án mới cũng giao cho Lý Phàm phụ trách. Lý Tuyết, cháu bàn giao tài liệu đang có cho Lý Phàm”.

Đám đông nghe vậy cũng không quá kinh ngạc, dù sao địa vị của Lý Tuyết ở Lý thị không cao, đây là chuyện rất bình thường.

Lý Phàm còn tỏ ra rất thản nhiên như thể vốn dĩ phải vậy, gã ta khoanh tay trước ngực, nhìn Lý Tuyết với vẻ đắc ý.

Còn Lý Tuyết kinh ngạc đến mức trợn tròn hai mắt: “Ông nội, nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì cả! Lý Phàm đã có kinh nghiệm trên phương diện này. Huống hồ, một nhân viên cấp thấp như cháu đi chẳng phải sẽ thất lễ với cảng Lam Ba sao. Nếu làm lỡ hợp đồng này, cháu cũng không gánh nổi trách nhiệm đâu!”

Lý Tuyết đang định nói gì đó, nhưng bị ông ta lườm một cái, đành phải ngậm miệng.

Sau khi tan họp, Lý Tuyết cúi đầu ra khỏi cửa.

Ở cửa, Lý Phàm đặc ý nhìn Lý Tuyết: “Tuyết Nhi, cảm giác thế nào hả? Tư vị này dễ chịu đấy chứ?”

Lý Tuyết trừng mắt nhìn Lý Phàm. Cô biết chuyện này do Lý Phàm làm, Lý Phàm vốn đã thấy chướng mắt với cô, bây giờ gã ta không cướp công của cô mới là lạ!

“Lý Phàm, anh đừng tưởng ông nội cho anh phụ trách đã là ghê gớm lắm, chưa chắc anh đã ký được hợp đồng đâu!”

Nhưng Lý Phàm nhìn Lý Tuyết như nhìn một cô ngốc: “Lý Tuyết, cô tưởng cô là ai? Hợp đồng này không có cô thì sẽ không ký được hả cô gái? Đừng tưởng mình cao giá đến thế chứ?”

“Hừ, tôi nói cho cô biết nha! Hợp đồng này tôi đòi từ chỗ ông nội đây, ở nhà này ông nội thương tôi hơn cô nhiều, cô đừng mơ mộng hão huyền nữa đi!”

“Huống hồ, tôi có người bạn cùng lớp đang làm quản lý ở cảng Lam Ba đấy. Tôi mà đi, hợp đồng này ký được là cái chắc, chưa biết chừng còn đàm phán thêm nhiều lợi ích nữa!”

Lý Tuyết siết chặt nắm đấm, không muốn nói nhiều, đi thẳng về nhà.

Về đến nhà, cô nhốt mình trong phòng, không chịu ra ngoài.

Lưu Tử Vân thấy vậy nên lo lắng, gõ cửa phòng cô, bà ta, Lý Cường Đông, Bạch Diệc Phi cùng vào trong.

“Tuyệt Nhi, sao thế con? Gặp phải chuyện gì à?”, Lưu Tử Vân lo lắng hỏi.

Lý Tuyết nhú mày: “Chuyện phụ trách dự án mới, ông nội giao cho Lý Phàm rồi.”

“Gì cơ?”, Lưu Tử Vân tức giận: “Dựa vào cái gì chứ? Đây là dự án Tuyệt Nhi nhà ta đàm phán được, tại sao phải cho nó?”

“Ông già kia quá thiên vị! Cả cái thằng Lý Phàm nữa, chắc chắn nó nói gì trước mặt ông già rồi! Không được, mẹ phải tìm ông ta nói chuyện cho ra nhẽ!”

Nói xong, Lưu Tử Vân định ra ngoài, nhưng bị Lý Cường Đông kéo lại: “Bà bình tĩnh chút đi!”

“Bình tĩnh, bình tĩnh thế quái nào được? Lý Phàm với ông già kia căn bản không coi Tuyệt Nhi như người một nhà. Hợp đồng đó do Tuyệt Nhi vất vả kiếm được, họ dựa vào cái gì mà cướp công của con bé?”

Lý Cường Đông cũng bất đắc dĩ: “Nhu thế cũng tốt!”

Tránh sau này Lý Phàm lấy dự án ra để bịa chuyện.

“Tốt? Tốt cái quỷ ấy!”, Lưu Tử Vân càng thêm tức giận: “Chính vì ông vô dụng như thế nên con gái mới bị bắt nạt, ông còn nói được à!”

Bạch Diệc Phi nhìn Lý Tuyết, trầm nghĩ: Đáng yêu quá! Chuyện gì cũng viết hết lên mặt, kiểu gì cũng bị thiệt thòi thôi!

“Mẹ, mẹ đừng tức giận!”, Bạch Diệc Phi nói một câu rồi nói với Lý Tuyết: “Tuyệt Nhi yên tâm, có anh ở đây.”

Lý Tuyết sững người, lẳng lặng nhìn Bạch Diệc Phi.

Lưu Tử Vân thấy vậy mới mắng: “Toàn nói nhảm thôi! Có tác dụng không? Một thằng vô dụng, chẳng giúp được cái gì cả!”

Bạch Diệc Phi rất bất đắc dĩ: “Con đi gọi điện thoại, lát nữa sẽ quay lại.”

Lưu Tử Vân liếc mắt nhìn Bạch Diệc Phi: “Tuyệt Nhi gặp khó khăn là nó đi gọi điện thoại, nói với người ta có tác dụng gì không? Ít nhiều phải nghĩ cách đi chứ! Vô dụng!”

Lý Tuyệt nhìn Lưu Tử Vân: “Mẹ à...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 13: Xin lỗi

Lý Cường Đông nhìn theo bóng lưng Bạch Diệc Phi, trầm tư suy nghĩ.

...

Cùng lúc đó, chiếc Audi của Lý Phàm đỗ tại cảng Lam Ba.

Lý Phàm mặc bộ vest màu bạc, nếu không mở miệng nói chuyện trông gã ta cũng có vài phần bánh bao.

Gã ta dẫn theo cô thư ký xinh đẹp của mình từng bước đi vào tòa nhà văn phòng.

“Giám đốc Lý, nếu đàm phán thành công dự án này, địa vị của anh ở Lý Thị sẽ không ai có thể lung lay được!”, thư ký xinh đẹp cười toe toét.

Lý Phàm đắc ý cười theo: “Đương nhiên là thế rồi! Còn cả cái thằng Liễu Chiêu Phong kia nữa! Thái độ lồi lõm với tôi, dám đuổi tôi ra ngoài, đợi vụ hợp tác này thành công, Liễu Chiêu Phong có là cái quái gì đâu!”

“Chứ còn gì nữa! Sau này Liễu Chiêu Phong gặp được anh còn phải niềm nở ấy chứ. Tập đoàn Liễu Thị của hắn ở trước mặt giám đốc Lý chẳng là cái đing gì luôn!”, cô thư ký xinh đẹp cười khanh khách.

Lý Phàm đắc ý gật đầu, bàn tay vỗ một cái trên mũm cô thư ký: “Khá lắm nha! Tiểu Lệ à, em có tiền đồ như vậy, sau này cứ theo tôi làm việc, em sẽ là trợ lý đắc lực nhất của tôi!”

Thư ký xinh đẹp cười thẹn thùng: “Giám đốc Lý yên tâm, em nhất định sẽ làm việc chăm chỉ!”

Lý Phàm cười ha hả, rồi nói tiếp: “Chúng ta phải khiêm tốn tí nhé”.

“Vâng ạ”.

Hai người tiến vào tòa nhà, cô gái xinh đẹp ở quỳ lễ tân lập tức ngăn họ lại: “Chào anh, xin hỏi anh có hẹn trước không ạ?”

“Chúng tôi là người của công ty trái cây Lý Thị!”

“Xin hỏi anh có hẹn trước không ạ?” lễ tân tiếp tục hỏi, mặt không có cảm xúc gì.

Sắc mặt Lý Phàm đã hơi sa sầm: “Chúng tôi là người của công ty trái cây Lý Thị tới đàm phán hợp đồng”.

“Xin lỗi anh, không cần biết có phải đàm phán hợp đồng hay không, ai cũng cần phải hẹn trước, xin hỏi anh có hẹn trước không ạ?”

Lý Phàm trầm giọng đáp: “Không có!”

“Không hẹn trước thì tổng giám đốc không gặp, mời hai người về cho!”, lễ tân lễ độ nói.

Lý Phàm nhìn lễ tân với vẻ nghi hoặc: “Hôm qua con nhỏ Lý Tuyết kia làm sao vào được? Nó cũng không hẹn trước, làm sao mà nó vào được?”

Hôm qua tới đây bàn chuyện hợp tác là quyết định nhất thời, không thể có hẹn trước, thế mà cô ta vào được, mà còn đàm phán thành công!

Lễ tân cười cười: “Chuyện này thì tôi không biết được!”

Thư ký thấy thế lập tức nói ngay: “Nhắc lại lần nữa, cô nghe cho rõ đây. Chúng tôi là người của công ty trái cây Lý Thị, hôm qua đã hẹn tới ký hợp đồng. Nếu vì chuyện này mà cô làm hỏng hợp tác đôi bên, cô không gánh nổi trách nhiệm đâu!”

Lễ tân tỏ ra khó xử: “Xin lỗi, tôi nghe rõ rồi, nhưng tôi thực sự chưa từng nghe nói tới công ty trái cây Lý Thị!”

Sắc mặt của Lý Phàm và thư ký khó coi đến cực độ.

Sau cùng hai người đành ủ rũ quay về công ty.

Không thể tiến vào thì tất nhiên cũng không ký được hợp đồng, chuyện này rất hệ trọng, liên quan tới 100 triệu tệ vốn đầu tư, cho nên gã ta không dám tìm ông nội.

Lý Phàm gọi điện thoại cho Lý Tuyết trước, thế mà Lý Tuyết không nghe.

Hết cách, Lý Phàm đành tới phòng làm việc của bố mình là Lý Đại Hải, kể hết sự việc cho Lý Đại Hải. Lý Đại Hải cũng cảm thấy chuyện này quá nghiêm trọng, sau cùng đành dẫn Lý Phàm tới tìm ông cụ Lý.

Trong văn phòng của ông cụ Lý.

“Cháu nói gì cơ? Không vào được?”, ông cụ Lý đùng đùng lửa giận.

Lý Phàm không dám hó hé, Lý Đại Hải càng không dám nói gì.

Ông cụ Lý nhìn Lý Phàm: “Không phải cháu nói mình có người bạn cùng lớp làm quản lý ở đây ư? Kết quả rồi sao? Không vào nổi công ty của người ta, cũng không gặp được người!”

“Cháu cũng không ngờ...”, Lý Phàm cúi đầu. Người bạn của gã ta chỉ là quản lý hậu cần, căn bản không quản lý được mảng này, hết cách mà!

Ông cụ Lý hừ một tiếng: “Trước kia thề thốt đòi tự mình đi, bây giờ ử rũ quay về, thậm chí đến người cũng không gặp được! Vụ hợp tác này liên quan đến chuyện tồn vong của nhà họ Lý!”

“Ông nội, trách nhiệm ở hết chỗ cháu sao được? Cháu là một thằng đàn ông, Lý Tuyết xinh đẹp như thế, chưa biết chừng đã dùng thủ đoạn gì rồi! Tổng giám đốc Trương chỉ định rõ chỉ ký hợp đồng với Lý Tuyết, nếu nói không có gì, cháu tuyệt đối không tin!”, Lý Phàm không cam tâm.

“Im miệng ngay!”, Ông cụ Lý gầm lên: “Mau chóng tặng quà xin lỗi Lý Tuyết, bảo con bé nhất định phải ký được hợp đồng. Nếu chuyện này xoi hỏng bống không, cả nhà cậu cút ra khỏi nhà họ Lý cho tôi!”

Dứt lời, Lý Đại Hải và Lý Phàm sững sờ, sợ đến mức không dám hé răng.

Vừa mở cửa ra, đám họ hàng thân thích hay hóng chuyện bao đồng lập tức tản ra.

Bình thường những người này thích nịnh bợ Lý Phàm lắm, bây giờ thì hay rồi, gặp phải chuyện này, cộng thêm những lời ban nãy của ông cụ Lý, đám người kia không ngó ngang gì tới hai bố con nhà này nữa.

Lý Phàm rất buồn bực: “Chắc chắn con khôn Lý Tuyết kia đã bán rẻ thân xác, nếu không làm sao mà thành công được?”

“Mày im miệng ngay cho bố!”, Lý Đại Hải giận dữ: “Cái miệng của mày từ nay về sau khép khép lại được không. Tốt xấu gì Lý Tuyết cũng là em họ mày, mày không thể đối xử tốt với nó được à?”

“Bây giờ hay rồi, sự việc thành ra nông nổi này, mày nhìn xem mày toàn làm chuyện tốt gì đâu!”

Mặt mũi Lý Phàm sa sầm: “Vậy làm sao bây giờ? Phải tặng quà xin lỗi con nhỏ để tiện đó thật à?”

Lý Đại Hải tặng cho gã ta một cái tát: “Còn làm sao được nữa? Gọi điện đi!”

Hôm nay Lý Tuyết không tới công ty làm việc, cũng không rõ vì nguyên nhân gì.

Mà bây giờ Lý Tuyết đang ở nhà mình. Đáng ra cô phải đi làm, nhưng Bạch Diệc Phi khẳng khẳng bảo cô ở nhà nghỉ ngơi một hôm, tất cả đã có anh lo liệu.

Vì thế Lý Tuyết ở nhà thật, cũng không biết tại sao, bây giờ cô càng ngày càng tin Bạch Diệc Phi.

“Reng reng reng...”, điện thoại của Lý Tuyết đổ chuông.

Lý Tuyết liếc mắt nhìn điện thoại, thấy Lý Phàm gọi tới, định bắt máy.

Đúng lúc này, Bạch Diệc Phi ấn tay cô: “Đừng nhận!”

Lý Tuyết nhìn anh với vẻ nghi hoặc: “Sao thế?”

Bạch Diệc Phi chỉ cười chứ không nói gì.

Qua một lúc, cuộc gọi từ Lý Phàm lại ập tới, Bạch Diệc Phi vẫn không cho Lý Tuyết nhận.

Đến tận lần thứ ba, Bạch Diệc Phi mới bắt máy, đồng thời mở loa ngoài.

“Lý Tuyết, cô làm mình làm mẩy quá nhỉ! Bạn quá không nghe được điện thoại luôn à?”

Lý Tuyết vừa nghe đã nhú mày, đang định nói thì một ngón tay của Bạch Diệc Phi đã đè lên môi cô, khiến cô run bắn lên, không dám ngọ nguậy nữa.

Bạch Diệc Phi thì thầm: “Đề anh nói!”

Khoảng cách giữa hai người rất gần, hơi thở ấm áp phả lên mặt, cộng thêm cảm xúc ấm nóng từ đôi môi thoáng chốc khiến Lý Tuyết đỏ mặt.

Tuy hai người là vợ chồng nhưng chỉ trên danh nghĩa, đây là lần đầu tiên cách nhau gần đến vậy.

Điều này khiến trái tim Lý Tuyết đập nhanh hơn, thậm chí còn nảy sinh cảm giác rất khác biệt.

“Tuyết Nhi không khỏe lắm, anh tìm cô ấy có việc gì?”

Lý Phàm vừa nghe ra giọng Bạch Diệc Phi đã lập tức chế nhạo: “Là mày đấy hả thằng vô dụng? Đừng lảm lời nữa, đưa điện thoại cho Lý Tuyết!”

Bạch Diệc Phi nghe vậy chỉ nhướn mày: “Đã bảo Tuyết Nhi không khỏe, không tiện nghe máy”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi thẳng tay cúp máy luôn.

Lý Tuyết thấy vậy chỉ nhìn anh bằng ánh mắt nghi hoặc.

Bạch Diệc Phi cười cười, không nói gì.

Qua một lúc, cuộc gọi của Lý Phàm lại ập tới. Bạch Diệc Phi cúp máy luôn, còn tắt nguồn nữa.

“Có phải anh ta có chuyện gì gấp gáp lắm không?”, Lý Tuyết hỏi.

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Chuyện dự án thôi, chắc là có chuyện cần cầu cứu em”.

Lý Tuyết ừm một tiếng, tỏ ra khá nghi hoặc.

Bạch Diệc Phi bật cười: “Anh ta tìm em gấp gáp như vậy chắc hẳn là do không ký được hợp đồng, chắc còn không gặp được Diệp Khuê nhỉ?”

“Sao anh biết Diệp Khuê? Anh quen người này à?”, Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi đầy kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi sững người, ờm, nhất thời quên mất, phải lập liêm thể nào đây?

“... Chi bằng, em đoán thử xem?”

Lý Tuyết: “...”

Hơn nửa tiếng đồng hồ sau, Lý Phàm tới.

Tuy là họ hàng, nhưng đây là lần đầu tiên Lý Phàm tới nhà Lý Tuyết. Cảm giác chán ghét và buồn bực trong lòng sắp nhân chìm gã ta luôn.

“Mày cúp ngay cho tao!”, Lý Phàm nhìn thấy Bạch Diệc Phi ra mở cửa, lập tức bùng nổ.

Đổi mặt với cơn giận từ Lý Phàm, Bạch Diệc Phi rất bình tĩnh, anh đứng yên tại đó, cười nhạt và nhìn gã ta.

Lý Phàm nhú mày, giọng nói cũng to hơn: “Tao bảo mày cút ra chỗ khác, mày không nghe thấy à?”

“Đây là nhà tôi, anh có tư cách gì bắt tôi cút đi?”, Bạch Diệc Phi hờ hững đáp lại một câu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 14: Cúi đầu nhận lỗi

Lý Phàm sững sờ, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Đúng vậy, đây là nhà Lý Tuyết mà, đúng là gã ta không có tư cách bảo Bạch Diệc Phi rút!

Lưu Tử Vân và Lý Cường Đông cùng ngồi trên sofa trong phòng khách, không hề tỏ thái độ với Bạch Diệc Phi.

Nếu trước kia nghe thấy câu này, có lẽ Lưu Tử Vân đã châm chọc Bạch Diệc Phi đủ điều, nhưng tình huống hiện giờ đã khác, Lý Phàm mới là người ngoài!

Một lúc lâu sau, Lưu Tử Vân chỉ hừ lạnh một tiếng: “Cho cậu ta vào đi, hôm nay tôi muốn xem xem kẻ chiếm công lao của Tuyết Nhi nhà chúng ta có còn mặt mũi gì hay không?”

Lý Phàm đi vào, nói: “Công ty có việc gấp, tôi muốn tìm Lý Tuyết”.

“Tuyết Nhi bị ốm rồi, đang nghỉ ngơi”, Lưu Tử Vân trả lời.

Lý Cường Đông không nói tiếng nào mà chỉ im lặng nhìn.

Lý Phàm vốn đã tức giận sẵn, nay lại càng không khác mấy: “Công ty thực sự có việc gấp, nếu như chậm trễ, để xem mấy người bàn giao lại thế nào! Nếu không để Lý Tuyết ra đây, mấy người...”

“Lẳng nhăng lèo nhèo cái gì, tôi đã bảo Tuyết Nhi bị ốm rồi, sao cậu không biết xấu hổ vậy hả?”, Lưu Tử Vân tức giận nói.

Lý Phàm sa sầm mặt, muốn nổi điên mà lại không dám.

Ông cụ Lý đã ra lệnh rồi, nếu như gã ta không mời được Lý Tuyết về thì cả nhà bọn họ sẽ phải cuốn xéo khỏi nhà họ Lý!

Nhưng lẽ nào gã ta thực sự phải xin lỗi đồ tiền nhân kia ư?

Gã ta không làm nổi!

Đột nhiên ánh mắt Lý Phàm sáng lên, gã ta nghĩ tới một chuyện.

“Bạch Diệc Phi, tiền lúc trước tao cho mày mượn, hoặc là trả tao ngay bây giờ, hoặc là bảo Lý Tuyết ra đây”.

Lưu Tử Vân và Lý Cường Đông đồng loạt sửng sốt.

Họ đã quên mất chuyện này, lúc trước chính vì số tiền này mà Lý Tuyết đã phải bán cả nhà cửa.

Tuy nói là Bạch Diệc Phi mượn tiền, nhưng Bạch Diệc Phi lại là con rể của họ, hiện giờ vẫn chưa ly hôn với Lý Tuyết, coi như bị buộc chung lại với nhà bọn họ, bảo Bạch Diệc Phi trả tiền thì có khác gì bảo bọn họ trả đâu?

Ánh mắt Lưu Tử Vân nhìn Bạch Diệc Phi lại ngập tràn vẻ ghét bỏ và bất mãn, cho dù mấy hôm nay Bạch Diệc Phi đã đổi khác nhưng vẫn là cái đồ vô dụng trước kia!

Đúng lúc này, Lý Tuyết mở cửa ra: “Công ty có chuyện gấp gì?”

Khóe miệng Lý Phàm khẽ nhếch lên.

May mà gã ta mưu tính sâu xa, lúc trước đã cho Bạch Diệc Phi mượn 300 ngàn tệ, bây giờ vừa vặn lôi ra làm cơ.

Lý Phàm đặc ý nhìn Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết: “Công ty có việc gấp, cần cô lập tức về đó ngay”.

Lý Tuyết thở dài đầy bất lực, chuẩn bị đi theo Lý Phàm.

Bạch Diệc Phi đột nhiên chặn Lý Tuyết lại, khẽ nói: “Sức khỏe không tốt thì phải nghỉ ngơi trước đã, không cho em ra ngoài!”

Lý Tuyết sững sờ, ngậy người nhìn Bạch Diệc Phi.

Giọng Bạch Diệc Phi rất nhỏ nhẹ, rất dịu dàng, nhưng câu nói này lại vô cùng bá đạo. Đây cũng là lần đầu tiên Lý Tuyết thấy Bạch Diệc Phi tỏ ra như vậy, trái tim cô không kìm được mà đập rộn ràng hơn.

Loại cảm giác này khiến cô cảm thấy mình giống hệt một cô gái nhỏ được chồng yêu chiều vô hạn, một cảm giác thật ngọt ngào.

Lý Tuyết mê đắm trong giây lát, sau đó lại nghĩ đến chuyện tiền bạc.

Không có tiền trả lại Lý Phàm thì phải làm sao bây giờ?

Đã quá thời hạn một tuần thì phải trả tiền, số tiền là 600 ngàn tệ, bây giờ đừng nói là 600 ngàn mà ngay cả 300 ngàn họ cũng không trả nổi.

Lý Phàm nhìn hai người họ, như thể phát hiện ra điều gì đó, gã ta lập tức bật cười: “Tiểu Tuyết, không phải cô thật sự thích cái đồ vô dụng này đấy chứ? Ha ha...”

Lý Tuyết lập tức dờn mắt, không dám nhìn Bạch Diệc Phi nữa, còn Bạch Diệc Phi lại nhìn Lý Tuyết dăm dăm, khóe miệng hơi cong lên.

Lưu Tử Vân lập tức kéo Lý Tuyết đến bên cạnh mình: “Sao Tuyết Nhi nhà chúng tôi có thể thích cái đồ vô dụng này chứ? Cậu đừng nói lung tung!”

Lý Tuyết cắn môi, không nói lời nào.

Lý Phàm hừ lạnh: “Thích hay không cũng có liên quan gì đến thằng này đâu? Tiểu Tuyết, tôi hỏi cô lần cuối cùng, giờ muốn trả tiền, hay là đến công ty với tôi?”

Gã ta vừa dứt lời, ai nấy đều giữ im lặng, không lời được tiền ra trả thì Lý Tuyết chỉ còn cách đến công ty thôi.

Nhưng lúc này Bạch Diệc Phi lại nói với Lý Phàm: “Tất nhiên là chọn trả tiền rồi”.

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Một lát sau, Lý Phàm cười ha hả: “Bạch Diệc Phi, mày bị ngu đấy à? Đừng nói là 600 ngàn, ngay cả 300 ngàn kia cũng là tao cho mày mượn, mày trả tiền á? Ai tin được?”

Lưu Tử Vân và Lý Cường Đông tỏ ra không vui, sắc mặt Lý Tuyết cũng không khá khẩm hơn là bao.

“Nếu tôi trả được thì sao?”, Bạch Diệc Phi thản nhiên hỏi.

Lý Phàm tỏ vẻ lơ đãng: “Nếu mày trả được tiền thì tao gọi mày là bố!”

Một kẻ phải đi vay mượn 300 ngàn, sao có thể trả nổi 600 ngàn tệ cơ chứ?

Bạch Diệc Phi chỉ cười, lấy điện thoại ra: “Nếu mày trả được tiền thì tao gọi mày là bố!”

Đó là câu Lý Phàm vừa nói xong, Bạch Diệc Phi đã ghi âm lại rồi.

Lý Phàm lập tức sa sầm mặt: “Mày làm gì thế hả?”

“Chẳng làm gì hết, chỉ giữ lại chứng cứ thôi, tránh việc anh lật lọng”, Bạch Diệc Phi lấy lại điện thoại di động.

Lý Phàm nghiến răng nghiến lợi, nhưng nghĩ tới việc Bạch Diệc Phi không thể nào trả được tiền nên cũng yên tâm hơn nhiều: “Hừ! Vậy thì mày trả thử xem!”

“Anh cứ chờ đấy!”, Bạch Diệc Phi nói xong liền đi vào phòng ngủ, sau đó cầm một chiếc túi đen bước ra.

“Bộp!”

Bạch Diệc Phi ném cái túi xuống trước mặt Lý Phàm: “Sáu trăm ngàn, không thiếu một xu!”

Miệng túi không hề khóa, muốn phớt lờ số tiền mới toanh bên trong cũng khó.

Đây là những gì Bạch Diệc Phi đã chuẩn bị sẵn sau khi biết Lý Phàm cướp mất dự án của Lý Tuyết, chính là vì giây phút này đây!

Lý Phàm nhìn chiếc túi trên mặt đất bằng ánh mắt khó thể tin nổi.

Cả nhà Lý Tuyết cũng bày ra vẻ mặt kinh ngạc pha lẫn sững sờ.

Mãi lâu sau, Lý Phàm mới nhìn Bạch Diệc Phi mà hỏi: “Mày lấy đâu ra nhiều tiền vậy hả?”

“Điều này không cần anh lo, dù sao cũng trả lại tiền cho anh rồi, anh cũng nên thực hiện những lời mình đã nói”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nhìn Lý Phàm.

Lời vừa dứt, sắc mặt Lý Phàm lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Nghĩ đến những gì mình vừa mới nói, Lý Phàm chỉ hận không thể tự tát mình hai phát, sao gã lại không lường trước việc Bạch Diệc Phi có thể trả được tiền cơ chứ?

Nhưng bảo gã gọi đồ vô dụng Bạch Diệc Phi này là bố á, sao có thể?

“Bạch Diệc Phi! Đừng có mà được nước lấn tới. Mày là cái thá gì, còn muốn tao gọi mày là bố ư?”

Bạch Diệc Phi chỉ khẽ hừ: “Đàn ông nói là phải giữ lời. Sao nào? Anh không phải đàn ông à?”

“Mẹ nó, có mày mới không phải đàn ông ấy!”, Lý Phàm lập tức chửi tục luôn.

Bạch Diệc Phi vẫn tỏ vẻ hờ hững: “Ồ, vậy nếu anh là đàn ông, thì gọi đi!”

Nói rồi, Bạch Diệc Phi chỉ lẳng lặng nhìn gã ta.

“Bạch Diệc Phi!” , Lý Phàm cắn răng nghiêng lợi nhìn Bạch Diệc Phi, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống anh.

Bạch Diệc Phi vẫn chỉ lơ đãng cười khê: “Không muốn à? Đừng quên, anh đang đi cầu xin người ta đấy! Nếu anh làm hỏng chuyện, để xem ông cụ Lý sẽ nói thế nào? Bảo anh rút ra khỏi nhà họ Lý nhỉ?”

Anh biết ông cụ Lý coi trọng việc đầu tư lần này đến mức nào, cho nên chỉ đoán thôi là cũng sẽ biết ông cụ Lý sẽ nói như thế nào.

Đôi mắt Lý Phàm sầm xuống nhìn Bạch Diệc Phi với vẻ không thể tin nổi.

Lưu Tử Vân và Lý Cường Đông cũng thấy hơi sững sờ.

Lý Tuyết thì lại nhìn Bạch Diệc Phi với vẻ mặt sùng bái.

Bạch Diệc Phi chỉ cười khê: “Nghĩ kỹ chưa thế?”

Lý Phàm chẳng nói chẳng rằng.

Lưu Tử Vân thấy vậy cũng thở phào một hơi, Lý Phàm này đúng là cái đồ muốn tìm đường chết!

Lý Phàm vẫn nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi, ngực không ngừng phập phồng, từ nhỏ tới giờ gã ta luôn được cung nụng, đã bao giờ bị chọc giận đến mức này đâu?

“Bạch Diệc Phi! Mà đừng quá đáng quá! Tao không nói nổi, nhưng tao không tin ông nội tao không trị được mày. Đợi đến lúc ông nội tao tới, để xem Lý Tuyết có dám không đi theo tao hay không!”

Ông cụ Lý chính là người có quyền phát ngôn lớn nhất nhà họ Lý, không ai dám làm trái lời ông ta.

Hướng chi, cả nhà Lý Tuyết vốn không được ông cụ Lý coi trọng, nếu như để ông cụ Lý biết việc này rồi, ông ta sẽ đứng về phía nào là điều có thể thấy rõ!

Lý Tuyết có vẻ lo lắng, nếu ông cụ Lý mà tới thì đúng là bọn họ sẽ khó chiếm được ưu thế như hiện giờ.

Bạch Diệc Phi vẫn chỉ dụi dằm nói: “Đừng lo, có anh đây rồi, không sao đâu”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 15: Đối xử bất công

Thấy vậy, Lý Phàm liền tức giận lấy điện thoại ra: "Được lắm, các người cứ đợi đấy!"

Lưu Tử Vân lo lắng nói: "Bạch Diệc Phi! Anh đang làm cái gì vậy? Anh còn muốn làm cho mọi chuyện tồi tệ hơn sao? Nếu ông cụ tới thật, Tuyết Nhi sẽ phải làm sao?"

Ngày thường Lưu Tử Vân hay la lối om sòm, tính khí cũng chẳng dễ chịu gì, nhưng khi đối mặt với ông cụ nhà họ Lý thì cũng phải kiêng nể vài phần.

Bạch Diệc Phi nhìn Lưu Tử Vân bình tĩnh nói: "Mẹ, mẹ đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu".

Lưu Tử Vân nhìn Bạch Diệc Phi, khóe miệng khẽ đưa lên, nhưng cũng không lên tiếng nữa.

Bạch Diệc Phi lúc ấy chỉ nhẹ nhàng thốt ra một câu, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác không thể không phục, nhất thời khiến Lưu Tử Vân thấy bối rối vô cùng.

Cùng lúc đó, Lý Phàm cũng đã gọi được cho ông cụ nhà họ Lý, lập tức mách: "Ông nội, Lý Tuyết và thằng chồng vô dụng của nó xem thường nhà chúng ta, cháu bảo nó đến công ty nhưng nó không đến, lại còn xỉ nhục cháu! Nhà họ Lý chúng ta có ra sao nó cũng chẳng thèm quan tâm!"

Những lời của Lý Phàm khiến Lý Tuyết và Lưu Tử Vân càng lo lắng hơn, nhưng ngược lại Lý Cường Đông vẫn tỏ ra bình thản như không có gì.

"Lý Tuyết, ông nội muốn cô nghe điện thoại này", Lý Phàm nhìn Lý Tuyết miệng nở một nụ cười chế giễu.

Trái tim Lý Tuyết hẫng một nhịp, vội liếc nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy liền vươn tay cầm lấy điện thoại, nói với người phía bên kia đầu dây: "Ông nội, cháu là Bạch Diệc Phi".

Lý Phàm không ngờ Bạch Diệc Phi sẽ giật lấy điện thoại nên không kịp phản ứng, lúc hoàn hồn thì Bạch Diệc Phi đã nghe máy rồi: "Bạch Diệc Phi! Mà điên rồi!"

Ông cụ nhà họ Lý giọng nói có chút lạnh lùng: "Đưa điện thoại cho Tuyết Nhi".

"Ông nội, Tuyết Nhi bị ốm, không tiện nghe điện thoại, bây giờ đang nằm mê man ngủ trên giường".

!!!

Bạch Diệc Phi hôm nay ăn phải gan hùm rồi hay sao? Làm sao có thể trực tiếp nói dối ông cụ nhà họ Lý như thế, Lý Phàm còn đang đứng đây nữa chứ!

Lý Phàm kinh ngạc tròn mắt nhìn Bạch Diệc Phi, cái thằng nói dối không chớp mắt này, Lý Tuyết đang đứng đây sờ sờ mà lại bảo đang ngủ mê man trên giường!

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Lý Phàm lập tức hét lớn: "Ông nội, đừng nghe nó nói, Lý Tuyết đang đứng trước mặt cháu đây này!"

Đầu bên kia điện thoại không có phản ứng gì, xem ra cũng đã nghe thấy lời Lý Phàm nói.

Lưu Tử Vân ngồi thụp xuống ghế sofa, nhìn bộ dạng như trời sắp sập xuống đến nơi.

Một lúc lâu sau, ông cụ nhà họ Lý mới trả lời: "Có gì thì nói đi!"

Cho dù cảm nhận được sự tức giận của ông cụ, Bạch Diệc Phi vẫn bình tĩnh đáp: "Làm người thì không nên quá thiên vị, đều là cháu của ông, tại

sao lại phân biệt đối xử như vậy? Là do Tuyết Nhi không có năng lực sao? Không hề!"

"Anh muốn tôi làm như thế nào? ", ông cụ bình tĩnh hỏi.

Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói: "Làm sai thì phải sửa, làm sai thì cũng nên có thái độ nhận sai".

Nói xong, không để cho ông cụ có cơ hội đáp lại, Bạch Diệc Phi liền cúp máy.

Bạch Diệc Phi đã nói rất rõ ràng rồi, nếu như ông cụ không hiểu, hoặc hiểu rồi nhưng giả vờ không hiểu, vậy anh sẽ cho đối phương biết hậu quả của việc làm như vậy!

Cúp máy xong, mọi người trong phòng nét mặt đều bàng hoàng.

Sau đó là tiếng cười đắc thắng của Lý Phạm: "Bạch Diệc Phi, đồ ngốc! Không ngờ lại dám nói chuyện với ông nội như thế? Mà cứ đợi đấy! Gia đình mà rồi sẽ bị ông nội đuổi ra khỏi nhà họ Lý ngay lập tức!"

Nghe vậy, Lưu Tử Vân bỗng hoàn hồn lại, lập tức rít lên: "Bạch Diệc Phi! Đồ vô dụng, anh không có lương tâm sao? Đã ăn không ngồi rồi ở nhà này, tôi có đối xử tệ bạc với anh không? Tại sao lại muốn hại chúng tôi ra nông nỗi này?"

Thấy vậy, Lý Tuyết vội vàng kéo Lưu Tử Vân ra để xoa dịu tình hình, nhưng thật ra trong lòng cô cũng vô cùng lo lắng.

Lý Cường Đông ban nãy luôn giữ thái độ bình thản lúc này mới lên tiếng: "Tôi nghĩ chúng ta nên dọn dẹp lại nhà cửa, kéo ông cụ nhìn thấy sẽ có ấn tượng không tốt về chúng ta."

"Dọn cái gì mà dọn? Có mà thu dọn đồ đạc rồi chuẩn bị rút luôn ra khỏi nhà thì có!", Lưu Tử Vân giận đến đỏ mặt.

Lý Tuyết hơi sững sốt một chút: "Ông nội sắp sang đây sao?"

Sao có thể như thế được?

Bạch Diệc Phi cười: "Điều này cũng khó nói".

Vừa dứt lời, Lý Cường Đông quay sang nhìn Bạch Diệc Phi: "Phải đấy, chúng ta vẫn nên dọn dẹp một chút đi!"

Bạch Diệc Phi cũng liếc nhìn Lý Cường Đông, lúc chạm phải ánh mắt của bố vợ, Bạch Diệc Phi có chút sững sốt.

Ánh mắt ấy ngoài hiện lên vẻ điềm tĩnh, còn toát ra sự kiên định không gì thay đổi được.

Ông bố vợ này thật không đơn giản như anh tưởng tượng.

Lý Phàm nghe vậy cười đến đau bụng: "Cái gia đình này thật là hài hước, các người nghĩ ông nội là ai? Đích thân tới nhà các người sao? Đừng có nằm mơ!"

Vậy mà, hơn nửa giờ sau, không chỉ có ông cụ nhà họ Lý, mà các thành viên cấp cao khác của gia đình cũng đến, bố của Lý Phàm, Lý Đại Hải cũng đến.

Lý Phàm đứng đó bần thần cả người.

Gia đình Lưu Tử Vân nhìn thấy ông cụ thực sự ở đây, có phần hơi không tin vào mắt mình, vội vã mời mọi người vào trong nhà, phòng khách lúc này trở nên đông đúc lạ thường.

Ông cụ nhà họ Lý ngồi trên sô pha, mắt nhìn quanh căn phòng nhỏ, khẽ cau mày, ông chưa từng quan tâm đến căn nhà này, lần này tới, mới biết được bọn họ sống cũng chẳng thoải mái gì, trong lòng có chút áy náy.

Đột nhiên, ông cụ xúc động thở dài: "Đã lâu lắm rồi mới đến đây nhỉ..."

Lý Cường Đông điềm tĩnh trả lời: "Vâng".

Sau một hồi lâu im lặng, ông cụ nhìn Bạch Diệc Phi: "Chuyện hợp đồng, không nhất thiết phải là Lý Tuyết đi mới được, những người khác cũng có thể làm được".

Bạch Diệc Phi nhìn ông cụ nói: "Ông nội, ông nói những lời này, bản thân ông có tin được không?"

Mặt ông cụ sa sầm lại.

Lý Phàm lớn tiếng hét lên: "Bạch Diệc Phi! Mà nói chuyện với ông nội kiểu gì thế hả?"

"Câm miệng!", ông cụ trừng mắt nhìn Lý Phàm, cái đồ bất tài này!

Lý Phàm nghe vậy liền muốn nói lại, thì bị Lý Đại Hải kéo tay lại: "Mày câm miệng lại cho tao!"

Lý Phàm không dám nói gì nữa.

Ông cụ nhà họ Lý khẽ thở dài, "Coi như ta nhìn lầm người rồi..."

Ngừng một chút, ông cụ lại nói: "Nhưng anh nghĩ chúng tôi bắt buộc cần có hợp đồng này sao?"

"Không, là 100 triệu", Bạch Diệc Phi đáp.

Công ty trái cây Lý Thị cần số tiền này, nếu không có số tiền này thì công ty coi như đi tong.

Ông cụ nhà họ Lý hắng giọng một cách lạnh lùng, không có gì để chối cãi.

Bạch Diệc Phi lại nói: "Ông nội, cháu không muốn gì cả, cháu chỉ muốn ông đến xem xem con trai và cháu gái mình sống như thế nào thôi?"

"Rõ ràng đều là con là cháu, vậy mà tại sao có người lái xe sang, sống trong biệt thự, nhưng có người lại chỉ có thể sống ở một nơi như thế này?"

Có người là giám đốc điều hành công ty, còn có người chỉ là nhân viên quèn? Sao đều là con cháu của mình mà ông lại có thể nhẫn tâm đến vậy?"

Mọi người trong phòng khách kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi.

Ông cụ nhà họ Lý hơi nhíu mày.

Nghe vậy Lý Phàm liền ngắt lời: "Mày cho rằng ai cũng có thể làm giám đốc sao? Bản thân Lý Tuyết không có năng lực, làm một nhân viên nhỏ là xứng đáng rồi!"

Bạch Diệc Phi cười nói: "Được rồi, các người có năng lực, vậy còn đến đây làm gì? Nếu như có năng lực thì tự đi Cảng Lam Ba kí hợp đồng đi, còn đến đây tìm Tuyết Nhi làm gì?"

"Mày thì biết cái gì?", Lý Phàm trợn mắt: "Nếu không phải Lý Tuyết cùng tên tổng giám đốc kia có..."

"Câm miệng!", Lý Đại Hải tức giận trừng mắt nhìn Lý Phàm.

Mọi người ai cũng đều hiểu lời của Lý Phàm có ý gì, nhưng nói thẳng ra và chỉ biết rồi giữ trong lòng lại là hai chuyện khác nhau.

Hơn nữa, chính Lý Phàm cũng chẳng biết chuyện này thực hư là như thế nào, nếu lỡ miệng nói ra, chẳng phải là tự mình tìm phiền phức sao?

Lý Tuyết vốn là điểm yếu của Bạch Diệc Phi, nếu có ai dám động đến cô nhất định sẽ phải trả giá!

Bạch Diệc Phi tối sầm mặt xuống, nếu Lý Phàm không biết điều như vậy, vậy thì anh sẽ dạy cho gã chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói!

Ông cụ nhà họ Lý liếc nhìn Lý Phàm: "Có mỗi chuyện con con như vậy cũng làm không xong, ta thấy cháu mới là đồ vô dụng đây!"

Lý Phàm không dám ho he gì nữa.

Ông cụ liếc nhìn Bạch Diệc Phi, trước đây ông ta cho rằng Bạch Diệc Phi là đồ bỏ đi, bây giờ xem ra, nào đâu có giống một kẻ vô dụng? Đây người cũng chẳng điếm tĩn được như Bạch Diệc Phi!

Bạch Diệc Phi nhìn ông cụ, nhẹ nhàng nói: "Ông nhìn xem, Tuyết Nhi không hề ốm, cháu chỉ muốn ông biết rằng, không thể phân biệt đối xử như vậy được"

"Bản thân cháu thì chẳng sao, nhưng Tuyết Nhi thì khác, gia đình cô ấy là máu mủ của ông, cháu chỉ mong họ cũng được ông coi trọng"

"Nhân đây cháu cũng nói rõ luôn, sau này gia sản nhà họ Lý một đồng một cắc cháu cũng không cần, nhưng gia đình Lý Tuyết là con cháu ruột thịt trong gia đình, hi vọng ông nội có thể đối xử công bằng một chút".

Mọi người đều bàng hoàng nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thật sự lại dám nói ra những lời này, bọn họ đều cố né tránh hết sức không nhắc đến chuyện này, sao có thể nói thẳng ra như vậy chứ?

Bạch Diệc Phi không những nói thẳng ra mà còn đưa ra yêu cầu đối với ông cụ, người này điên thật rồi!

Anh không sợ ông cụ tức giận mà đuổi cả gia đình họ ra khỏi nhà sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 16: Lý Phàm bị đánh

Lý Tuyết đờ đẫn nhìn Bạch Diệc Phi, cảm thấy người đàn ông trước mặt mình bỗng trở nên quá lạ lẫm, lạ đến mức khiến cô thấy sợ hãi.

Lưu Tử Vân tỏ ra rất tuyệt vọng, bà ta không ngừng lẩm bẫm: “Toi rồi, toi rồi...”

Lý Cường Đông nhìn Bạch Diệc Phi, ánh mắt như lóe lên.

Ông cụ Lý im lặng trong chốc lát rồi khẽ cười.

“Thế nên ông mới đích thân đến đây”, nói xong ông ta nhìn về phía Lý Tuyết: “Tuyết Nhi, sau này ông nội sẽ chú ý tới cháu nhiều hơn. Bây giờ công ty đang đợi cháu cứu vớt, cháu bằng lòng theo ông nội về chứ?”

Lý Tuyết cảm thấy hoảng loạn, thái độ của ông nội khiến cô lúng túng.

Nhưng Bạch Diệc Phi ngăn cản Lý Tuyết: “Không, vẫn chưa xong!”

“Bạch Diệc Phi! Mà đừng được đằng chân lân đằng đầu! Ông nội đến đã là giữ thể diện cho chúng mày lắm rồi? Mà còn muốn thế nào nữa?”, Lý Phàm không thể nhìn nổi nữa, gã ta không cam lòng, gào rống lên.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng liếc nhìn gã ta: “Ván cược trước đó của chúng ta vẫn còn người chưa thực hiện, vậy thì chuyện này chưa xong đâu!”

Vì thế, ánh mắt của đám đông đổ dồn về phía Bạch Diệc Phi.

Họ thấy Bạch Diệc Phi lấy điện thoại ra, điều chỉnh âm lượng tới mức cao nhất rồi ấn phát.

Lý Phàm thấy vậy lập tức gào lên: “Bạch Diệc Phi! Mà dám à!”

Bạch Diệc Phi không buồn nhìn gã ta mà nói với mọi người: “Tôi hi vọng mọi người yên lặng trong chốc lát”.

Ông cụ Lý thấy vậy nên nhìn Lý Phàm: “Cháu câm miệng cho ông!”

Lý Phàm siết chặt nắm đấm rất không cam tâm, nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi.

“Nếu mày mà trả được, tao sẽ gọi mày là bố!”

Đoạn ghi âm kết thúc, tất cả mọi người nhìn Lý Phàm với vẻ mặt kỳ lạ.

Lý Đại Hải chỉ hận không thể đập chết thằng con trai này, mẹ kiếp đến cả những câu như vậy cũng dám nói!

Đoạn ghi âm không chỉ có câu này, phía trước còn mấy câu trả tiền nữa nên mọi người vừa nghe đã hiểu ngay.

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Bây giờ, tôi đã trả được tiền rồi”, nói xong chỉ vào một túi tiền mặt trên nền đất.

Sao cơ?

Bạch Diệc Phi trả được tiền rồi?

Tận 600 ngàn tệ đấy!

Đám đông chấn động.

Mọi nhìn xuống chiếc túi đen trên nền đất, ai cũng thấy rõ từng xấp tiền màu đỏ bên trong.

Ông cụ Lý cũng liếc một cái, lòng càng thêm chấn động.

Lý Phàm giận dữ quát: “Bạch Diệc Phi! Bố tao còn đang ở đây, mẹ kiếp, mày muốn bắt tao gọi bố?”

Lý Đại Hải nghe xong, mặt mũi đen sì như đáy nồi.

Bạch Diệc Phi không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn ông cụ Lý.

Chuyện này do bản thân Lý Phàm buột miệng nói ra, nhưng gã ta có bản lĩnh chạm tới giới hạn của Bạch Diệc Phi thì nên dừng cảm gánh chịu hậu quả!

Những người khác cũng nhìn họ, căn phòng bỗng chốc im phăng phắc.

Ông cụ Lý cúi đầu uống trà, không nói năng gì.

Mọi người thấy thế cũng tự hiểu, dù sao Lý Phàm vẫn là đứa cháu được ông cụ coi trọng nhất, vả lại, nếu Lý Phàm gọi Bạch Diệc Phi là bố trước mặt bao nhiêu người bao gồm cả bố của gã ta, chuyện này không thể dứt điểm được.

Thấy thái độ của ông cụ Lý, Lý Phàm lập tức vênh váo hẳn: “Bạch Diệc Phi! Mày tưởng mày là ai? Chẳng qua chỉ là một thằng vô dụng, còn dám sỉ nhục tao!”

“Bây giờ tốt nhất mày nên xin lỗi ông nội ngay, chưa biết chừng ông nội sẽ nể tình thái độ thành khẩn của mày mà không so đo việc mày thiếu tôn trọng ông nội. Nếu mày không biết tốt xấu thì cả nhà mày cứ đợi cuốn xéo ra khỏi nhà họ Lý...”

“Chát!”

Một âm thanh giòn giã vang lên.

Ngay khi đám đông không chú ý, Bạch Diệc Phi đã sải bước tới trước mặt Lý Phàm, giơ tay tát gã ta một cái.

“Mẹ kiếp mày dám đánh tao?”, Lý Phàm trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi như không thể tin nổi.

Bạch Diệc Phi tát thêm cái nữa: “Tôi đánh anh đấy!”

“Cái tát này tát thay Tuyết Nhi. Dù là huynh trưởng nhưng anh chỉ biết chèn ép em gái mình, còn nói năng không biết chừng mực, rất đáng đánh!”

Lý Phàm chưa kịp phản ứng, Bạch Diệc Phi đã giơ chân đá vào bụng gã ta. Lý Phàm đứng không vững, ngồi bệt xuống nền đất.

“Cú đá này đá thay cho bố mẹ vợ tôi. Dù là con cháu nhưng anh không biết kính trọng bề trên, nói năng hàm hồ, đáng bị đánh!”

Lý Phàm ôm bụng, đồng thời cũng tức giận vì bị đánh, gã ta đứng bật dậy định đánh nhau với Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi! Tao liều mạng với mày!”

Nhân lúc gã ta đứng dậy, Bạch Diệc Phi bồi thêm một cú đá nữa: “Cũng không biết bố anh dạy dỗ anh thế nào, hôm nay tôi sẽ thay mặt ông ấy dạy anh làm người!”

Đám đông nhìn cảnh này mà hai mắt như muốn lọt tròng.

Ông cụ Lý vẫn ở đây cơ mà, Bạch Diệc Phi đã dám ra tay đánh người rồi!

Anh điên rồi sao?

Lý Phàm là đứa cháu mà ông cụ Lý yêu thương nhất, đánh thế này có mệnh hệ gì thì sao?

Ông cụ Lý cũng rất chấn động. Dù thế nào ông ta cũng không ngờ rằng Bạch Diệc Phi đột nhiên ra tay đánh người, đã vậy câu nào cũng rất có lý, khiến người ta không thể phản bác được.

Sắc mặt Lý Đại Hải rất khó coi. Bạch Diệc Phi nói và làm như vậy coi như dùng một cách khác để bắt Lý Phàm thừa nhận người “bố” như Bạch Diệc Phi.

“Đủ rồi!”, ông cụ Lý quát lên.

Bạch Diệc Phi dừng động tác, nhìn về phía ông ta.

Đám đông rét run lên, chỉ sợ ông ta tức tối sẽ giận cá chém thớt.

Lưu Tử Vân và Lý Tuyết cảm thấy phen này toi thật rồi, hết đường cứu chữa rồi.

Lý Phàm vẫn còn ôm bụng, đau đến nhe răng trợn mắt.

Ông cụ Lý thấy Bạch Diệc Phi vẫn còn trấn tĩnh như thường nên giật mình. Bạch Diệc Phi này quả nhiên không phải người thường!

“Nó làm sai thì nên xin lỗi rồi sửa sai, nhưng bố của nó vẫn còn ở đây, gọi bố không hợp lắm nhỉ?”

Bạch Diệc Phi khẽ cười: “Không gọi cũng được thôi, nhưng anh ta phải xin lỗi Tuyết Nhi và bố mẹ vợ cháu. Nếu họ tha thứ, vậy thì chuyện này coi như qua.”

Anh biết ông cụ Lý tuyệt đối sẽ không đồng ý đâu, nên mới dựa vào điều này để ra tay, ép ông ta tự mình lên tiếng để Lý Phàm xin lỗi Tuyết Nhi.

Lý Phàm đứng dậy, trừng mắt lườm Bạch Diệc Phi: “Mày đừng mơ!”

“Biết lỗi nên sửa, mới là chuyện tốt!”, ông cụ Lý không giận cũng vẫn oai phong.

Lý Đại Hải hiểu ra, lập tức kéo Lý Phàm: “Xin lỗi nhà Tuyết Nhi đi!”

“Bô!”, Lý Phàm không cam lòng, tại sao phải xin lỗi? Họ chỉ là hạng người thấp hèn đê tiện, không đáng để gã ta xin lỗi.

Ông cụ Lý thấy vậy, có cảm giác như rèn sắt không thành thép nên cũng thực sự tức giận: “Lý Phàm! Xin lỗi ngay!”

Tiếng quát này khiến Lý Phàm run rẩy, lập tức không dám cãi nữa.

Chẳng qua chỉ là xin lỗi thôi mà, so với gọi ba gọi bố khá hơn hẳn đấy chứ? Huống hồ, xin lỗi rồi có thể tiếp tục ký hợp đồng đầu tư cả trăm triệu tệ. Ai có lợi hơn, ông cụ Lý hiểu rõ nhất.

Lý Phàm thấy ông ta tức giận nên mới nhìn gia đình Lý Tuyết với vẻ không cam lòng.

“Bác trai bác gái, Tuyết Nhi, xin lỗi!”

Cả nhà Lưu Tử Vân cũng không ngờ sẽ phát triển đến mức này, họ vẫn đang chờ đợi.

Ông cụ Lý lập tức nói: “Cường Đông, thằng bé này đã xin lỗi rồi, các con tha thứ cho nó chứ?”

Lý Cường Đông hoàn hồn, bình thản đáp: “Người một nhà, cần gì phải tha thứ”.

Hai mắt ông cụ Lý sáng lên, khẽ ừm một tiếng.

“Tuyết Nhi, cháu thì sao?”, ông ta lại hỏi.

Lý Tuyết hả một tiếng, lí nhí đáp: “Không sao đâu ạ!”

Ông cụ Lý hài lòng, Bạch Diệc Phi thấy vậy chẳng vừa ý chút nào, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thôi vậy, ít nhất đã đạt được mục đích. Sau này nếu gã ta còn giờ trò quỷ nữa, anh không ngại ra tay tàn nhẫn hơn.

Lý Phàm cúi đầu, trong đôi mắt lóe lên vẻ tàn độc. Bạch Diệc Phi! Tao sẽ không bao giờ tha cho mày!

“Chuyện hợp đồng đành để Tuyết Nhi lao tâm khổ tứ rồi!”, ông cụ Lý vẫn quan tâm đến hợp đồng nhất.

Lý Tuyết gật đầu đồng ý, Bạch Diệc Phi mới nói: “Ông nội cứ yên tâm đi! Tuyết nhi sẽ làm tốt”.

Ông cụ Lý ừm một tiếng, yên tâm rồi nên dẫn đám đông rời đi.

Đội mọi người đi hết rồi, gia đình Lý Cường Đông vẫn đang mờ mịt.

Lưu Tử Vân thở phào một hơi: “Trời đất ơi! Chắc không phải nằm mơ đấy chứ?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 17: Bữa tiệc sinh nhật

Lý Tuyết kéo Lưu Tử Vân ngồi xuống: "Mẹ, con cũng có cảm giác này, bây giờ trái tim vẫn cứ đập loạn nhịp!"

Hai người nói xong cùng nhìn về phía Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi cũng cười với họ.

Lý Tuyết bỗng nhiên cảm thấy hai má hơi nóng.

Lưu Tử Vân lại nói: "Lần này anh làm rất tốt! Tôi đã không ưa Lý Phàm từ lâu rồi, suốt ngày chỉ biết bắt nạt Tuyết Nhi, xả được cơn tức này ra trong lòng dễ chịu hơn nhiều rồi!"

Lúc này, Lý Cường Đông nói: "Tuy nói như vậy, nhưng hình như hơi quá rồi, cây to thì đón gió lớn..."

"Ông im miệng đi!", Lưu Tử Vân hầm hầm trừng mắt nhìn Lý Cường Đông: "Ông không biết ngượng mà nói Bạch Diệc Phi người ta, ông nhìn lại mình đi? Người ta vừa đến là không dám hé răng, nếu không có Bạch Diệc Phi ở đây thì không biết hai mẹ con chúng tôi phải chịu bao nhiêu uất ức nữa!"

"Đặc biệt là con gái ông, hợp đồng vất vả vả mới đàm phán được, nhường cho bọn họ thì thôi lại còn bị sỉ nhục, người làm bố như ông thật vô dụng!"

Lý Cường Đông: "..."

Nhưng mới nói xong không lâu, Lưu Tử Vân lại bắt đầu lo lắng: "Hả giận thì hả giận, hợp đồng của Cảng Lam Ba thì làm sao đây? Chuyện này đã đồng ý với ông cụ rồi, nếu không thành..."

Lý Tuyết cũng hơi lo lắng, cô không nắm chắc.

Bạch Diệc Phi nhìn Lý Tuyết, cười nói: "Đi đi, không sao đâu".

Lý Tuyết thấy vậy chợt cảm thấy rất yên tâm, cô hoàn toàn tin tưởng lời Bạch Diệc Phi nói.

Sáng sớm hôm sau, Lý Tuyết đến cao ốc văn phòng Cảnh Lam Ba với tâm trạng thấp thỏm.

Thế nhưng không giống như trong tưởng tượng của Lý Tuyết, cô tưởng là sẽ rất khó để vào được, kết quả là vẫn như trước, cô được trợ lý tổng giám đốc tiểu Chu trực tiếp đón vào.

Tổng giám đốc cười ha ha lấy ra hợp đồng, nói: "Ký tên đi! Ký tên xong, công ty tôi sẽ chuyển khoản ngay lập tức."

Lý Tuyết ngây người gật đầu và ký tên.

Đến khi ra khỏi văn phòng, về đến công ty Lý Tuyết mới thật sự tỉnh táo lại: "Đơn giản như vậy thôi sao?"

Cúi đầu nhìn hợp đồng đã ký xong, cuối cùng Lý Tuyết mới tin sự thật trước mắt mình.

Nhưng đồng thời cô cũng rất nghi ngờ, rốt cuộc bạn học của Bạch Diệc Phi có chức vụ gì?

Lý Phàm không tham gia vào chuyện hợp đồng cô cũng biết, cho nên khi đi cùng cô, hai người đối lập rất rõ ràng!

Nhưng Bạch Diệc Phi không nói, cô cũng không hỏi nhiều, chỉ cầm hợp đồng đi tìm ông cụ Lý.

Ông cụ Lý trông thấy bản hợp đồng, vui mừng gật đầu: "Tuyết nhi làm tốt lắm! Hôm nay chắc là mệt rồi nhỉ? Hay là về sớm nghỉ ngơi đi?"

Lý Tuyết đáp vâng, rồi trở về nhà.

Ông cụ Lý thấy Lý Tuyết đã đi rồi, lập tức gọi Lý Nhị Sơn vào.

Lý Nhị Sơn là bố của Lý Thu Dĩnh, cũng là giám đốc bộ phận tài vụ, là một người đàn ông trung niên tương đối nhã nhặn.

"Bố, con cũng đang định tìm bố", Lý Nhị Sơn nói một câu.

Ông cụ Lý hỏi: "Có việc gì?"

"Bên phía Cảng Lam Ba đã chuyển tiền sang rồi", Lý Nhị Sơn trả lời.

Ông cụ nháy mắt kinh ngạc, sau đó gật đầu nói: "Không hổ là công ty lớn!"

Lý Nhị Sơn gật đầu theo.

"Bố, bố tìm con có chuyện gì vậy?"

Ông cụ Lý thu lại nụ cười, trầm giọng nói: "Báo cho bạn bè trong giới kinh doanh rằng ngày kia chúng ta sẽ tổ chức tiệc rượu ở khách sạn Thiên Bắc".

"Cái này, hình như không hay lắm? Bên phía Cảng Lam Ba...", Lý Nhị Sơn ngập ngừng nói.

Ông cụ Lý khẽ cười một tiếng: "Sau lưng Cảng Lam Ba là tập đoàn Hầu Tước, họ sẽ không để ý đâu. Nhân tiện mượn cơ hội này để cho những người khác biết, sau lưng chúng ta chính là tập đoàn Hầu Tước!"

"Phải rồi, không cần thông báo với Cường Đông và gia đình nó đâu".

Lý Nhị Sơn ngừng một chút, hiểu ý của ông cụ Lý: "Con hiểu rồi, bố".

Hôm qua ông cụ Lý đã nhượng bộ nhưng cũng đã mất hết mặt mũi, làm sao ông cụ Lý có thể bỏ qua như vậy được chứ?

Đội Lý Nhị Sơn đi rồi, ở phòng nghỉ trong phòng làm việc có hai người đi ra. Là Lý Phàm và Lý Đại Hải.

"Ông nội, hợp đồng đã ký được rồi, Lý Tuyết này chắc cũng hết tác dụng rồi! Hừ! Nhà bọn họ tự nghĩ mình là cái gì, dám đối xử với ông nội như vậy!", khuôn mặt Lý Phàm vắn vẹo.

Lý Đại Hải gật đầu: "Bố làm như vậy là dạy cho họ một bài học nhỏ, nếu không cái đuôi của họ sắp vểnh hết lên trời rồi!"

Ông cụ Lý sắc mặt u ám nói: "Được rồi, trải qua chuyện lần này, tôi hy vọng anh hiểu được rằng bất kỳ việc gì cũng đừng quá bốc đồng!"

"Con biết rồi, ông nội", Lý Phàm cung kính gật đầu.

...

Khi Lý Tuyết đi Cảng Lam Ba thì Bạch Diệc Phi phải tới công ty, dù sao anh cũng là chủ tịch của công ty, cũng không thể phủ tay hoàn toàn không làm gì được.

Ngồi trong phòng làm việc, cả ngày Bạch Diệc Phi đều xem tài liệu của công ty, mãi đến khi hết giờ làm việc mới thu dọn đồ đạc, chuẩn bị tan làm về nhà.

Đúng lúc này, Long Linh Linh đẩy cửa đi vào.

"Có chuyện gì?", Bạch Diệc Phi mở lời hỏi trước.

Long Linh Linh đưa tới một tấm thiệp mời: "Ngày kia Công ty trái cây Lý Thị tổ chức bữa tiệc, mời anh đi".

Bạch Diệc Phi hơi ngạc nhiên, mở thiệp mời ra xem một chút: "Bữa tiệc?"

"Ngày kia? Vừa khéo là sinh nhật của Tuyết Nhi?"

Đây là đã thông suốt rồi sao?

Không đúng, nếu như là tổ chức sinh nhật thì mời Tập đoàn Hậu Tước làm gì?

Bạch Diệc Phi chợt hỏi: "Ngoài chúng ta ra còn có công ty khác đi không?"

"Những công ty khác có qua lại thân thiết với Lý Thị đều nhận được thiệp mời", Long Linh Linh trả lời.

Bạch Diệc Phi nhú mày, quả nhiên không phải vì Tuyết Nhi.

Long Linh Linh thấy thế muốn nói lại thôi.

Bạch Diệc Phi nhìn cô: "Còn không đi? Có chuyện gì nữa không?"

Long Linh Linh nghĩ một lúc, nói: "Chủ tịch, Công ty trái cây Lý Thị không phải lựa chọn tốt nhất, lần này đầu tư nhiều như vậy, có khi nào..."

Nếu như thua lỗ, đó chính là 100 triệu tệ đấy!

Bạch Diệc Phi nhìn cô thản nhiên nói: "Tôi biết".

Long Linh Linh: "..."

Biết mà anh còn đầu tư nhiều như vậy, những 100 triệu tệ!

Nhiều tiền không có chỗ tiêu phải không?

Đây là một phú nhị đại điển hình, cái gì cũng không biết chỉ biết tiêu tiền, tập đoàn Hậu Tước trên tay anh ta sớm muộn gì cũng có ngày đi tong!

"Còn việc gì không?", Bạch Diệc Phi lại hỏi.

Long Linh Linh cúi đầu trả lời: "Hết rồi ạ, vậy tôi đi xuống trước đây".

Nói xong Long Linh Linh lắc mông đi ra ngoài.

Bạch Diệc Phi không bận tâm nhìn Long Linh Linh, anh biết ý của Long Linh Linh, nhưng mà anh có suy nghĩ riêng của mình.

Thu dọn đồ đạc xong, Bạch Diệc Phi lại trở về nhà.

Vừa về đến nhà, nhìn thấy đồ ăn trên bàn trong lòng liền ấm áp.

Lý Tuyết thấy anh đã về, cười nói: "Anh về rồi à, lại đây ăn cơm".

Bạch Diệc Phi hơi xúc động, dịu dàng nói: "Em không cần vất vả vậy đâu, cơm tối có thể để anh làm, chuyện dự án còn cần em lo, sau này chắc chắn sẽ rất bận".

"Chuyện dự án hình như ông nội còn chưa tuyên bố ai sẽ phụ trách?", Lý Tuyết trả lời.

Bạch Diệc Phi dừng lại: "Còn chưa tuyên bố?"

Sau đó anh nói: "Vậy chắc là tuyên bố ở bữa tiệc ngày kia rồi".

"Bữa tiệc gì?"

"Em không biết sao?", Bạch Diệc Phi thấy Lý Tuyết ngạc nhiên như vậy, nhất thời cũng ngạc nhiên.

Lý Tuyết lắc đầu: "Em chưa nghe về chuyện này".

Bạch Diệc Phi thấy vậy lập tức hiểu ngay, bọn họ vốn dĩ không thông báo cho nhà Lý Tuyết, cố ý không để họ đi!

Hừ! Xem ra ông cụ Lý này đúng thật là không biết hỏi cái, hết lần này tới lần khác đụng chạm tới giới hạn của anh.

Nếu đã như vậy, thì anh không ngại chơi một trò chơi lớn với họ!

Bạch Diệc Phi cười với Lý Tuyết, nói: "Ngày kia là sinh nhật của em".

Lý Tuyết hai mắt sáng lên: "Anh nhớ sinh nhật của em?"

"Đúng vậy, anh muốn tổ chức cho em một bữa tiệc sinh nhật, kiểu cực kỳ sang trọng ấy. Đến lúc đó cả nhà chúng ta đều đi", Bạch Diệc Phi cười nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 18: Qùy xuống sửa vài tiếng

Trong lòng Lý Tuyết vui vẻ đồng thời lại bối rối nói: "Như thế có ổn không? Thật là tốn kém, chúng ta làm đơn giản là được rồi. Hơn nữa em cũng đã đồng ý với Khúc Nhi, chúng em cùng nhau ăn sinh nhật".

Bạch Diệc Phi cười nói: "Không sao, có thể cho cô ấy đi cùng".

Lý Tuyết thấy vậy đành phải gật đầu đồng ý.

Ăn cơm xong, hai người liền tự về phòng.

Bạch Diệc Phi hơi bồn chồn bởi vì vừa nãy anh rửa bát xong đi ra, nhìn thấy Lý Tuyết đã thay xong áo ngủ, lộ ra cánh tay và bắp chân trắng nõn.

Lý Tuyết nhìn thấy anh cũng hơi xấu hổ, vội vàng trở về phòng.

Bạch Diệc Phi có chút lưu luyến, bóng hình xinh đẹp cứ lượn lờ trong đầu, phần nào hành hạ ý chí của anh.

Cuối cùng anh phải hít một hơi thật sâu, đi tắm rồi nằm trên giường nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, đang trong giờ làm việc, Bạch Diệc Phi nhận được điện thoại của Bạch Vân Bằng.

"Diệc Phi, ngày mai là sinh nhật của con dâu phải không?"

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng: "Ông muốn tới à?"

"...Xin lỗi, ta...", Bạch Vân Bằng hơi áy náy, nhưng công ty bên này không bỏ mà đi được.

Bạch Diệc Phi không phản ứng gì: "Tôi biết rồi".

Bạch Vân Bằng thở dài một hơi, đành phải nói: "Mặc dù bố không đến được, nhưng trước đó bố đã chuẩn bị xong quà rồi. Đó là một viên Dạ Minh Châu trị giá 80 triệu tệ, mua được ở phòng đấu giá, bố đã cho người mang tới trước đó rồi, đến lúc ấy con nói với con dâu một tiếng nhé".

Bạch Diệc Phi nghi hoặc, Dạ Minh Châu? Một thời gian trước đã được mang đến rồi? Sao anh không có một chút tin tức nào nhỉ?

"Tôi hiểu rồi".

Chưa nói được mấy câu, hai người đã cúp điện thoại.

Theo bản năng, Bạch Diệc Phi cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ. Nếu Bạch Vân Bằng nói đã đưa đến rồi vậy thì chắc chắn là đã được đưa đến, nhưng anh hoàn toàn không biết gì, trong chuyện này chắc chắn có vấn đề.

Nhưng anh cũng không biết vấn đề nằm ở đâu, đành phải tạm gác lại.

Đã đến ngày sinh nhật của Lý Tuyết.

Cả gia đình Bạch Diệc Phi mặc quần áo trang trọng đến khách sạn Thiên Bắc.

Sau khi Chu Khúc Nhi nhìn thấy Bạch Diệc Phi, nhỏ giọng hỏi: "Anh vẫn chưa tặng xe cho Tuyết Nhi à?"

"Ừ", Bạch Diệc Phi gật đầu: "Lát nữa đặc biệt tặng cô ấy trong bữa tiệc sinh nhật".

Chu Khúc Nhi gật gù, cũng không hỏi nữa.

Lý Tuyết nhìn Chu Khúc Nhi, từ khi nào mà bọn họ qua lại thân thiết như vậy? Trong lòng cô có hơi ghen.

"Các cậu đang nói gì thế?"

Chu Khúc Nhi cười cười: "Còn có thể nói gì, tất nhiên là bảo anh ấy đừng làm cậu mất mặt!"

Lý Tuyết nghi ngờ nhìn Bạch Diệc Phi, thấy Bạch Diệc Phi cười với cô, lúc này mới nói với Chu Khúc Nhi: "Có thể tới đây chúc mừng sinh nhật đã tốt lắm rồi".

Chu Khúc Nhi bất đắc dĩ lắc đầu, lúc đó cô vô tình nhìn thấy một mỹ nữ dáng người xinh đẹp mang giày cao gót đi vào, lập tức kinh ngạc hô một tiếng: "Ai ya!"

Lý Tuyết bị hoảng sợ vội hỏi: "Sao vậy?"

"Đó là thư ký Long của Tập đoàn Hàu Tước, cô ấy cũng tới đây!", Chu Khúc Nhi hưng phấn nói: "Vậy thì có phải là, chủ tịch Tập đoàn Hàu Tước cũng đến rồi đúng không? Trời ơi, đợi lát nữa có thể trông thấy anh ấy rồi nhỉ?"

Lý Tuyết cạn lời: "Cậu đừng có mà mê trai nữa, chủ tịch người ta sao có thể để ý tới phụ nữ ở tầng lớp chúng ta chứ? Hơn nữa ngay cả dáng dấp người ta thế nào cậu cũng chưa nhìn thấy".

Chu Khúc Nhi hừ một tiếng, không tiếp tục tranh luận.

Mọi người lên thang máy khách sạn, nhưng đúng lúc này lại có bảo vệ tiến lên: "Xin chào, xin hỏi các bạn có thiệp mời không?"

Vừa nghe thấy câu này, mọi người đều bối rối, không phải họ đến tiệc sinh nhật sao?

Bảo vệ thấy thế lập tức nói: "Xin lỗi, không có thiệp mời các bạn không thể vào".

Dứt lời, sắc mặt Lưu Tử Vân khó coi: "Bạch Diệc Phi, rốt cuộc là chuyện gì thế này? Không phải anh nói chuẩn bị tiệc sinh nhật cho Tuyết Nhi sao? Sao bây giờ ngay cả cửa cũng không vào được hả?"

Bạch Diệc Phi vỗ trán, anh đi vội quên mang thiệp mời rồi, chỉ có thể cười cười xin lỗi: "Xin chờ một chút, con gọi điện thoại".

"Lại gọi điện thoại!", Lưu Tử Vân phàn nàn nói: "Nhanh lên, chúng tôi cũng không muốn bị người ta xem như khi! Mất mặt xấu hổ, tất cả đều là lỗi sai của đồ vô dụng nhà anh!"

Thật không khéo là, lúc này Lý Phàm cũng đến đây.

"Ồ, tôi không nhìn nhầm đấy chứ? Đây không phải là một nhà vô dụng sắp bị Lý Thị chúng tôi gạch tên sao? Hình như mấy người không có thiệp mời phải không? Không mời tự đến à? Các người đúng là trơ trẽn!"

"Cậu có ý gì?", Lưu Tử Vân bình tĩnh hỏi.

Lý Phàm giễu cợt một tiếng: "Có ý gì hả? Ông nội vốn không cho người thông báo với các người, các người lại mặt dày tự đến, da mặt đúng là dày!"

"Thông báo cái gì?", Lưu Tử Vân nhìn Lý Cường Đông và Lý Tuyết.

Hai người cũng không hiểu.

Ánh mắt Bạch Diệc Phi lóe lên.

Lý Phàm thấy thế biết là bọn họ không suy nghĩ gì mà đã tới chỗ này: "Ồ, không biết nói mấy người thế nào mới tốt đây, biết rõ bản thân không có tư cách đến loại khách sạn này rồi, lại còn cứ thích thể hiện!"

"Lý Phàm, có tư cách hay không không phải cậu nói là được!", Lưu Tử Vân tức giận nói.

Chu Khúc Nhi cũng nói: "Hôm nay chúng tôi đến để chúc mừng sinh nhật Tuyết Nhi, dựa vào cái gì mà không có tư cách?"

"Chúc mừng sinh nhật?", Lý Phàm liếc nhìn Lý Tuyết, đã hiểu ra, sau đó cười nhạt một tiếng: "Loại người như các người, muốn chúc mừng sinh nhật thì nên tìm một quán ăn, tùy ý ăn một chút gì đó không phải là được rồi sao, còn đến khách sạn cao cấp như này, cũng không sợ người ta cười cho à?"

Lý Tuyết cũng tức giận nói: "Lý Phàm, anh đừng có mà coi thường người khác, bản hợp đồng kia nếu không phải tôi ký được, bây giờ các anh còn có tâm trạng ở đây mở tiệc chúc mừng gì sao?"

Cô không phải kẻ ngốc, trước đó cô nhìn thấy thư ký của Tập đoàn Hưu Tước, bây giờ Lý Phàm cũng đến rồi, còn có một vài ông chủ của các công ty khác lần lượt đi vào. Chắc hẳn là ông cụ Lý mở tiệc vì việc kí kết hợp đồng lần này.

"Ồ! Ai biết cô dùng thủ đoạn gì để lấy được hợp đồng chứ? Cứ ở đây mà ra vẻ đơan chính, biết đâu lại ngủ với mỗi người một lượt rồi...", Lý Phàm không ngừng giễu cợt: "Nhưng mà vẫn phải cảm ơn cô, nếu như không phải là cô, Lý Thị cũng không ký được hợp đồng, không thể chạy dự án mới, bây giờ tôi cũng không thể là người quản lý đầu tiên của dự án này được! Còn đám người các người, bây giờ không có tư cách chờ ở đây, các người không cần mặt mũi, nhưng Lý Thị chúng tôi không thể để mất mặt mũi được! Mau chóng cút đi!"

Nghe thấy câu nói này, Bạch Diệc Phi không khỏi tức giận, đứng lên phía trước trừng mắt nói: "Lý Phàm, các anh dựa vào cái gì không mời chúng tôi? Lẽ nào nói, nhà họ Lý không có một chút lễ nghĩa nào, chỉ biết chơi trò qua cầu rút ván thôi đúng không?"

Lý Phàm vô thức nhớ tới cảnh lúc trước bị Bạch Diệc Phi đánh cho không đứng dậy được, đau nhức khắp người, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Bạch Diệc Phi: "Bạch Diệc Phi, con mẹ mày là cái thá gì? Mày chỉ là một con chó chết mà nhà họ Lý chúng tao nuôi mà thôi, người nhà họ Lý chúng tao nói chuyện, đến lượt mày ở đây sủa bậy sao? Nhưng mà từ trước tới giờ Lý gia chúng tao không làm hại động vật, nếu mày thật sự ở trên mặt đất sủa vài tiếng giống như chó, hôm nay tao sẽ phá lệ cho bọn mày đi vào, thế nào?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 19: Dạ Minh Châu

Khi lời nói vừa dứt, Lý Tuyết cũng trở nên tức giận: “Lý Phàm, đừng có mà không coi ai ra gì!”

Do tiếng cãi vã của hai bên quá lớn nên những người ở ngoài cửa đều nghe thấy, đồng loạt quay lại nhìn.

“Này, lại có một vở kịch hay khác để xem rồi!”

“Đừng có nói mát nữa, đó là người của nhà họ Lý...”

“Nhà họ Lý bây giờ tìm được một cây lớn làm chỗ dựa, không chọc vào được đâu...”

Lưu Tử Vân rất tức giận, đây cũng không phải bị bọn họ lừa một hai lần nữa, một bản hợp đồng, khi cần thì đến mời Lý Tuyết giúp đỡ, xong việc rồi thì qua cầu rút ván, bất cứ ai trong trường hợp này cũng sẽ tức giận mà thôi.

Bạch Diệc Phi cũng phẫn nộ, nhưng anh cố giữ cho mình bình tĩnh, lát nữa trong bữa tiệc rượu, anh nhất định sẽ khiến bọn họ phải hối hận.

Lý Phàm vẫn cảm thấy không đủ còn bồi thêm: “Không phải là tôi coi thường người khác, mà các người chính là một lũ rác rưởi, súc sinh, các người không xứng để làm người! Có điều nhìn các người tức giận như vậy, tôi sẽ nhân từ mà cho một cơ hội, Bạch Diệc Phi, nghĩ kỹ đi, chỉ cần mày quỳ xuống sửa hai tiếng, ông đây hôm nay sẽ cho mày vào!”

“Lý Phàm, anh đừng quá đáng!”, Lý Tuyết phẫn nộ gầm lên.

Lý Phàm gù lạnh một tiếng: “Quá đáng? Các người đối xử với tôi như thế nào thì tôi trả lại như thế mà thôi!”

Gia đình Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi căm hận nhìn Lý Phàm.

Ngay khi gươm sáng sẵn sàng thì có một âm thanh truyền tới.

“Tuyết Nhi, em cũng tới à?”

Liễu Chiêu Phong cười tí mắt đi tới, liếc nhìn Lý Phàm rồi lại nhìn gia đình Lý Tuyết và hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra.

“Tuyết Nhi, chúng ta mau vào thôi”.

Lúc này, đám người đang đợi để xem trò vui cũng đã nhìn thấy Liễu Chiêu Phong, không ai dám nói gì nữa.

Liễu Chiêu Phong giống như đang đi dưới ánh đèn sân khấu, khiến người ta không thể rời mắt.

Lý Tuyết hơi nhú mày khi nhìn thấy Liễu Chiêu Phong, nhưng cô không muốn tiếp xúc quá nhiều với gã.

Mà Lý Phàm khi nhìn thấy Liễu Chiêu Phong cũng tự động thu lại sự kiêu ngạo hống hách của mình, ngay lập tức tiến lên lấy lòng Liễu Chiêu Phong: “Câu chủ Liễu, anh đến rồi à, mời vào trong”.

Liễu Chiêu Phong liếc nhìn Lý Phàm một cái, thấy thái độ của Lý Phàm khá tốt, bèn gật đầu cười, nhìn về phía Lý Tuyết: “Tuyết Nhi, đi thôi! Chúng ta cùng vào bên trong nhé?”

Lý Tuyết nắm lấy cổ tay Bạch Diệc Phi nói: “Không cần đâu, chúng tôi không vào nữa”.

Lúc này, Lưu Tử Vân nhanh chóng ngăn Lý Tuyết đang định rời đi lại, cười ha ha nói với Liễu Chiêu Phong: “Cậu quen biết Tuyết Nhi nhà chúng tôi à?”

“Đúng vậy!”, Liễu Chiêu Phong mỉm cười: “Đây là... chị của Tuyết Nhi sao?”

Lưu Tử Vân nghe xong thì vui như được mùa: “Ha ha... cậu bé này thật biết nói chuyện, tôi là mẹ của Tuyết Nhi”.

Liễu Chiêu Phong đột nhiên nói: “Thì ra là bác gái, thật xin lỗi”.

“Đâu có”, Lưu Tử Vân cười nói: “Cậu quen biết Tuyết Nhi nhà tôi thế nào vậy?”

Liễu Chiêu Phong cười đáp: “Cháu là bạn học của Tuyết Nhi, lúc ấy cháu đã bắt đầu theo đuổi cô ấy rồi nhưng lại bị Tuyết Nhi từ chối, haiz...”.

Sau khi Lưu Tử Vân nghe được điều này thì vui mừng tột độ, vừa nhìn là biết Liễu Chiêu Phong này là một công tử nhà giàu, tình yêu của cậu ta dành cho Tuyết Nhi biểu hiện rất rõ ràng trong ánh mắt.

Liễu Chiêu Phong mạnh hơn Bạch Diệc Phi cả trăm lần, đây mới là ứng cử viên hoàn hảo cho vị trí con rể trong lòng bà ta.

“Không sao đâu, mọi người vẫn còn trẻ mà, Tuyết Nhi bây giờ vẫn...”, chưa nói dứt câu, Lưu Tử Vân đã dùng tay bịt miệng lại, ở đây có nhiều người ngoài như vậy, nói ra cũng không tốt cho danh tiếng của gia đình.

Liễu Chiêu Phong cũng hiểu được ý của Lưu Tử Vân, lập tức cười vui vẻ nói: “Bác gái, đi thôi, cháu dẫn mọi người vào trong”.

Lưu Tử Vân vui vẻ gật đầu.

Lý Phàm đứng bên cạnh cảm thấy có chút bất mãn, Liễu Chiêu Phong quay đầu lại nhìn gã ta nói: “Sao vậy?”

“Không sao, xin mời vào”, Lý Phàm sao dám nói gì chứ.

Liễu Chiêu Phong dẫn bọn họ vào bên trong, nhưng Lý Phàm nhìn thấy Bạch Diệc Phi đi phía sau liền ngăn lại: “Không được! Những người khác có thể vào, còn Bạch Diệc Phi thì không!”

Mọi người đều sửng sốt.

“Vậy thì tôi cũng không vào nữa”, Lý Tuyết lập tức kéo cổ tay Bạch Diệc Phi muốn rời đi.

Trong lòng Bạch Diệc Phi cảm động.

Nhưng Lưu Tử Vân có chút nghiêng răng nghiêng lợi, lại là Bạch Diệc Phi!

Cái thằng ở rể vô dụng này, lúc đầu còn nói đưa con gái đi dự sinh nhật, kết quả lại khiến cả nhà xấu hổ thế này!

“Tuyệt Nhi, nó không vào thì thôi, không có nó thì chúng ta vẫn tham gia được mà. Vả lại đồ nhà quê như nó vào trong cũng bị mọi người coi thường thôi, con còn chưa thấy đủ mất mặt à?”

Lý Tuyết nhìn Lưu Tử Vân nói: “Mẹ!”

Lưu Tử Vân còn muốn nói gì nữa, nhưng Liễu Chiêu Phong đã nói nhỏ vào tai Lý Phàm: “Để hắn vào đi! Vào trong rồi thì thế nào chả bị người ta chế nhạo cười chê, người mất mặt là hắn thôi!”

Còn một điểm nữa là, có cái để so sánh thì mẹ Lý Tuyết mới càng hiểu rõ hơn ai mới là người con rể tốt nhất?

Lý Phàm nghe vậy thì lập tức gật đầu nói: “Được, nể mặt cậu chủ Liễu, tao cho mày vào!”

Bạch Diệc Phi nhìn Liễu Chiêu Phong, ánh mắt thâm thúy khác thường.

Khi tất cả mọi người đã bước vào.

Liễu Chiêu Phong dẫn cả nhà họ Lý đi giới thiệu một vòng làm Lý Tuyết cảm thấy có lỗi với Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lại chỉ mỉm cười và nói: “Đi đi, anh không sao cả”.

Lý Tuyết gật đầu và đi cùng họ.

Chu Khúc Nhi biết được thân phận của Liễu Chiêu Phong nên cũng nhanh chóng đi theo, cô ta muốn xem thử có thể gặp được chủ tịch của tập đoàn Hào Tước hay không.

Sau khi bọn họ rời đi, Long Linh Linh mới đi tới: “Xin lỗi chủ tịch, tôi có việc nên đến muộn một chút”.

Bạch Diệc Phi nhàn nhạt nói: “Không sao, đợi chút nữa cô hãy giả làm bạn học của tôi, còn lại mọi chuyện cứ làm theo kế hoạch đã định là được”.

“Vâng thưa chủ tịch!”, Long Linh Linh trả lời rồi rời đi.

Vì cả hai đứng ở trong góc nên không ai biết hai người đang nói gì.

Trong bữa tiệc, ông cụ Lý cười tít mắt.

Lần này ôm được cây lớn như tập đoàn Hàu Tước, thái độ của những thương nhân trong giới này đối với nhà họ Lý không tồi, điều này đã thỏa mãn được tính phù phiếm của ông ta.

Từ nay về sau ở thành phố Thiên Bắc, sẽ không có ai dám đối đầu với nhà họ Lý nữa.

Lúc bữa tiệc đi đến một nửa, ông cụ Lý đứng trên sân khấu vị trí chủ tọa, hắng giọng và nói vào micro: “Chào mừng tất cả bạn bè và người thân đến với bữa tiệc tối nay, tôi là chủ tịch Lý Kính của công ty trái cây Lý Thị”.

Sau khi phát biểu chính thức xong, ông cụ Lý cười nói: “Trong bữa tiệc sinh nhật vừa rồi của tôi, có một người bạn đã tặng nhà họ Lý chúng tôi một viên Dạ Minh Châu, đó là một viên Dạ Minh Châu tự nhiên quý hiếm. Nhân cơ hội ngày hôm nay, tôi sẽ lấy ra để mọi người đánh giá”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 20: Bàn luận về chó

Ông cụ Lý vừa dứt lời, nhân viên hậu cần lập tức tắt đèn, kéo rèm, sảnh lớn bị bóng đêm bao phủ.

Tiếp theo, sân khấu đột nhiên được thắp sáng, rọi sáng cả một khoảng lớn.

Nếu như sảnh không quá lớn thì chắc chắn cả căn phòng này đều sẽ được ánh sáng này chiếu rọi.

“Ôi! Đẹp quá!”

“Đúng là chịu chơi thật!”

“Vừa nhìn là biết viên Dạ Minh Châu này có giá trị không nhỏ rồi! Chắc chắn phải tầm mấy chục triệu!”

Nhưng mà sau khi Bạch Diệc Phi nhìn thấy thì sắc mặt anh lập tức u ám, anh vốn đang định đợi hết hôm nay rồi mới đi điều tra, xem ra giờ không cần nữa rồi!

Rõ ràng đây là quà sinh nhật mà bố anh tặng cho Tuyết Nhi, giờ lại bị người này lấy ra để khoe mẽ, đúng là đám không biết xấu hổ!

Lúc này, Lý Tuyết đã đứng cạnh anh tự bao giờ lại đột nhiên lên tiếng hỏi: “Bạch Diệc Phi, có phải anh đã biết là họ không mời chúng ta tham gia bữa tiệc hôm nay từ lâu rồi không?”

Bạch Diệc Phi hơi sững lại rồi mới gật đầu: “Phải!”

Lý Tuyết thở dài: “Thật ra chúng ta không nên tới đây!”, có tới thì cũng chỉ bị khinh thường mà thôi.

Bạch Diệc Phi lại lắc đầu: “Không, Tuyết Nhi à, em nghe anh nói, hôm nay là sinh nhật của em, anh muốn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật thật đặc

biệt cho em”.

Lý Tuyết nghi ngờ, đến giờ này rồi còn tổ chức tiệc tùng gì nữa?

Bạch Diệc Phi lại không giải thích thêm gì nữa, anh chỉ mỉm cười.

Lúc này, ông cụ Lý cười lớn nói: “Dạ Minh Châu rục rờ thế này hiểm gặp lắm đúng không các vị?”

Còn không phải à? Dạ Minh Châu vốn đã hiểm rồi, mà viên này lại còn vừa to vừa sáng nữa chứ.

Nhưng điều mọi người quan tâm hơn chính là ai tặng? Thứ này chắc chắn không hề rẻ!

Ông cụ Lý thấy mọi người tò mò thì nói: “Đây là món quà tôi nhận được trong bữa tiệc sinh nhật của mình, là do chủ tịch tập đoàn Liễu Thị chuẩn bị cho cậu chủ Liễu - Liễu Chiêu Phong đấy!”

Tập đoàn Liễu Thị?

Thì ra là như vậy, đúng là tay chơi!

Tuy tập đoàn Liễu Thị kém hơn tập đoàn Hàu Tước nhưng nó cũng là tập đoàn lớn, cũng có địa vị nhất định ở thành phố Thiên Bắc, với khả năng kinh tế của tập đoàn Liễu Thị, tặng một món quà đắt tiền như vậy cũng là điều hợp lý.

Nhưng việc khiến người ta không ngờ là hình như tập đoàn Liễu Thị không có quan hệ gì với Lý Thị mà, sao họ lại ra tay hào phóng như vậy?

Liễu Chiêu Phong dưới đài cũng hết hồn, lúc ấy gã cũng chỉ mượn hoa dâng Phật thôi, sau đó về nhà hỏi lại thì mới biết thứ này không phải do bố mình tặng.

Ông cụ Lý nói thế rồi, lỡ bố gã biết được thì chắc chắn gã sẽ bị đập một trận mất.

Khi số người vây quanh Liễu Chiêu Phong ngày một nhiều, bên tai cứ nghe thấy mấy lời tâng bốc thì trong lòng gã cũng lâng lâng, từ đó cũng để mặc mọi việc thuận theo tự nhiên.

“Cậu chủ Liễu đúng là chịu chi!”

“Đúng vậy, cậu chủ Liễu ra tay hào phóng thật!”

Liễu Chiêu Phong cười nói: “Cũng bình thường thôi! Có điều viên Dạ Minh Châu này chỉ là thứ nhỏ nhặt đối với tập đoàn Liễu Thị, không đáng nhắc tới!”

Lúc này đây, Lý Phàm cầm ly rượu đi tới, khen tặng: “Cậu chủ Liễu hào hoa phong nhã, sau này còn thừa kế tập đoàn Liễu Thị, mạnh hơn mấy đứa ăn bám nhiều!”

Liễu Chiêu Phong nhìn sang, thấy Bạch Diệc Phi đứng bên đó thì đặc ý nói: “Tôi cũng chỉ là một người thừa kế thôi mà, nhưng đúng là ngon hơn một thằng nhà quê nhiều!”

Lý Phàm cười ha ha, nói với Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi! Người như mày chắc chưa từng được tới kiểu tiệc tùng cao cấp thế này phải không? Xem mày mặc gì kia, có ăn nhập gì với buổi tiệc đâu, nếu mày biết điều thì nhanh biến đi!”

"Tuyệt Nhi, với tư cách là anh họ của cô, tôi thật sự cảm thấy bất bình thay cô đó! Cô nhìn cậu chủ Liễu rồi quay lại nhìn Bạch Diệc Phi xem, loại người như hắn ta ấy à, có khi làm trâu làm ngựa cho nhà người ta cả đời cũng không đổi lại được một bộ đồ của cậu chủ Liễu! Thứ bất tài vô dụng không bằng rác rưởi như vậy sao có thể xứng với cô chứ?"

Giọng của Lý Phàm không hề nhỏ, mọi người đứng xung quanh nghe thấy thì mắt đều nhìn về phía này.

Đúng lúc này, ánh đèn bên trong sáng lại sáng lên lần nữa khiến mọi người thấy cách ăn mặc của đám người Bạch Diệc Phi rõ ràng hơn.

“Người này ăn mặc quê mùa thật đấy!”

“Đúng thế! Chắc là hàng lẻ đường rồi....”

“Chẳng có đầu óc gì cả, đến một nơi như thế này mà cũng không biết chăm chút cho tử tế”.

Mỗi lời nói như một cây kim đâm lên người bọn họ, khiến toàn thân cảm thấy khó chịu.

Lý Tuyết nóng rát cả mặt.

Bạch Diệc Phi chẳng chút để bụng, mỉm cười: “Tục ngữ có câu miệng chó thì không khạc ra ngà voi! Một con không khạc ra được, lẽ nào cả một bầy thì lại được sao?”

Mọi người nghe thấy thế thì mặt mày u ám, chẳng phải anh đang mắng tất cả bọn họ đều là chó sao?

Điều đáng ngạc nhiên hơn là rõ ràng một kẻ ăn mặc rất tạp nham lại dám lớn tiếng mắng bọn họ!

Sắc mặt Lý Phàm xám xịt, khi gã ta còn chưa kịp lên tiếng, Liễu Chiêu Phong đã lạnh lùng đáp: “Loại người vô dụng và thấp kém đúng là không thể nói ra những lời tử tế, như anh chẳng hạn!”

Nghe thấy Liễu Chiêu Phong nói Bạch Diệc Phi như vậy, Lý Phàm đắc ý liếc Bạch Diệc Phi một cái: “Không biết ai mới là chó!”

Bạch Diệc Phi nhìn Lý Phàm rồi lại nhìn Liễu Chiêu Phong: “Đúng thế! Ai là chó thì trong lòng người đó tự biết!”

Ánh mắt của anh đã nói rõ ý của mình, chẳng phải Lý Phàm là con chó của Liễu Chiêu Phong sao?

Lý Tuyết đứng một bên nhìn Bạch Diệc Phi, cô không hiểu tại sao Bạch Diệc Phi chủ động gây hấn với nhiều người như vậy?

Nhưng cô cũng thấy vẻ mặt của Bạch Diệc Phi rất bình thản.

Còn Lý Phàm đã tức run cả người rồi, giận đùng đùng nói: “Cãi nhau với loại người bất tài ăn bám như mày đúng là phí sức! Chó hoang vô tích sự nhưng da mặt thì dày ghê nhỉ! Đợi lát nữa tao cho người đánh mày tàn phế rồi vứt ra ngoài, để xem sau này mày có dám già mồm nữa không!”

Dứt lời, khi Lý Phàm định gọi bảo vệ vào, đánh Bạch Diệc Phi một trận ngay trước mặt mọi người.

Lời phát biểu của ông cụ Lý ở trên sân khấu khiến gã ta buộc phải tạm dừng lại: “Đương nhiên, trong bữa tiệc ngày hôm nay, tôi còn có một việc cuối cùng cần tuyên bố, chính là công ty trái cây Lý Thị của chúng ta đã ký hợp đồng với bất động sản Lam Ba của tập đoàn Hưu Tước và may mắn hơn là tôi đã mời được chủ tịch tập đoàn Hưu Tước tới đây!”

Mọi người nghe thấy vậy đều không khỏi hít một hơi đầy kinh ngạc.

Chủ tịch tập đoàn Hưu Tước!

Nghe nói, trước đây, tập đoàn Hưu Tước đưa một chàng trai trẻ lên làm chủ tịch, nhưng chẳng người nào biết vị chủ tịch đó là ai, không có chút tin tức nào về người này cả.

Điều này khiến mọi người bắt đầu tò mò, vị chủ tịch đương nhiệm của tập đoàn Hưu Tước rốt cục là ai?

Mọi người nhìn trái nhìn phải trong đại sảnh nhưng vẫn không thấy vị chủ tịch ấy ở đâu.

“Sau đây, chúng ta xin mời vị chủ tịch trẻ tuổi nhất, đầy triển vọng nhất của thành phố Thiên Bắc lên sân khấu đọc diễn văn!”

Ông cụ Lý nói xong, khuôn mặt vui mừng, vỗ tay trước tiên.

Đồng thời, đôi mắt già nua của ông ta cũng đang mong chờ được nhìn thấy phong thái của chủ tịch tập đoàn Hưu Tước!

Những người có mặt còn lại đều nhao nhao, không thể không hét lên, như thể muốn bày tỏ sự tôn thờ của chính mình với ông chủ bí ẩn theo cách này.

Bạch Diệc Phi chỉ đơn giản chỉnh lại cổ áo, liếc mắt nhìn Lý Phàm và Liễu Chiêu Phong, sau cùng mới chậm chậm bước lên sân khấu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 21: Chúc mừng sinh nhật

Giờ phút này, mọi người đều đang đợi chủ tịch tập đoàn Hậu Tước. Hành động của Bạch Diệc Phi lập tức hấp dẫn sự chú ý của tất cả những người có mặt.

Trong lòng họ đồng loạt chấn động, hơn cả đó là sự ngỡ vực!

Đây chẳng phải là đứa con rể vô dụng ăn không ngồi rồi của nhà họ Lý sao?

Đúng lúc máu chốt lại chạy tới đây, lẽ nào cố ý đến gây rối?

Nhưng tất cả mọi người nhìn khắp bốn phía, lại phát hiện lúc này ngoài Bạch Diệc Phi ra thì chẳng còn ai khác!

Không thể nào? Không thể có chuyện người này là chủ tịch của tập đoàn Hậu Tước được?

Lý Phàm và Liễu Chiêu Phong đều tỏ vẻ hoang mang.

Lý Tuyết thì không dám tin, bưng tay che kín miệng mình lại.

Nhưng cuối cùng, Bạch Diệc Phi cũng không đi lên sân khấu, mà chỉ đi đến bên cạnh Long Linh Linh.

Những người có mặt thấy vậy đều khẽ thở phào, nhưng trong lòng lại bắt đầu dậy sóng.

Nhìn dáng vẻ thâm thâm thì giữa Bạch Diệc Phi và Long Linh Linh, xem ra mối quan hệ giữa họ cũng chẳng phải dạng vừa đâu!

Lý Phàm và Liễu Chiêu Phong cũng cảm thấy vậy, rốt cuộc Bạch Diệc Phi và Long Linh Linh có quan hệ thế nào?

Long Linh Linh chính là thư ký của chủ tịch tập đoàn Hậu Tước đấy!

Lý Tuyết sững sờ nhìn Bạch Diệc Phi, bắt giặc đi về phía anh từ lúc nào không hay, hỏi han: “Bạch Diệc Phi, cô ta là ai?”

Bạch Diệc Phi thấy vậy chỉ cười đáp: “Cô ấy là bạn học của anh”.

Trước đó Bạch Diệc Phi đã dặn dò trước rồi nên Long Linh Linh rất tự nhiên gật đầu: “Đúng vậy, tôi là bạn học của anh ấy, tôi tên Long Linh Linh, hiện đang làm việc ở tập đoàn Hàu Tước”.

Long Linh Linh khẽ liếc qua Lý Tuyết, cảm thấy nao nao.

Vẻ đẹp của Lý Tuyết mang đến cho người ta cảm giác hết như đóa tuyết liên vậy, cảm giác đó thật dễ chịu, khác hoàn toàn vẻ gợi cảm của cô ta.

Nhìn thái độ của chủ tịch với cô gái này, chỉ cần liếc qua là thấy mối quan hệ giữa họ không tầm thường!

Lý Tuyết cũng nhìn Long Linh Linh. Long Linh Linh rất gợi cảm, nhất là bộ lễ phục trên người lại càng tôn lên thân hình nóng bỏng hoàn hảo của cô ta.

Nhìn Bạch Diệc Phi và Long Linh Linh thân mật như thế, trong lòng cô thấy hơi ghen tị.

Cô liên tưởng đến chuyện ký hợp đồng lúc trước, Bạch Diệc Phi nói mình có một người bạn đang làm ở tập đoàn Hàu Tước, chắc hẳn chính là cô gái Long Linh Linh này rồi!

Dù rằng người ta đã giúp mình một chuyện lớn, bỏ số vốn đầu tư 100 triệu, đáng ra phải cảm ơn người ta mới đúng.

Nhưng cảm giác đố kỵ trong lòng cô lại càng lúc càng dâng trào.

Bạch Diệc Phi không hề chú ý thấy làn sóng ngầm giữa hai người, mà chỉ nháy mắt với Long Linh Linh.

Vừa nãy anh đã dặn dò kỹ lưỡng rồi, tạm thời anh sẽ không để lộ thân phận, thế nên mọi sắp xếp trước đó đều do Long Linh Linh đứng ra giải

quyết.

Phía bên kia, ông cụ Lý bỗng nói: “Mời chủ tịch tập đoàn Hữu Tước lên sân khấu đọc lời phát biểu chào mừng”.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Lẽ nào người ta cảm thấy công ty trái cây Lý Thị nhỏ quá nên chướng mắt, nên vốn không hề tới?”

“Tôi thấy có khi đúng đấy, chủ tịch của tập đoàn Hữu Tước, có phải ai cũng mời được đâu”.

Ông cụ Lý nghe thấy lời xì xào của đám người, lập tức tỏ ra lúng túng.

Long Linh Linh khẽ liếc Bạch Diệc Phi, sau đó xoay người đi lên sân khấu.

“Chào mọi người, tôi là thư ký của chủ tịch tập đoàn Hữu Tước. Hôm nay chủ tịch bận nhiều việc quá, nên lời phát biểu chào mừng sẽ do tôi đọc thay. Đồng thời, tôi cũng muốn tuyên bố một vài chuyện”.

Rất nhiều lãnh đạo cấp cao đều từng gặp qua Long Linh Linh, thế nên sau khi nhìn thấy cô ta bước lên bục, họ cũng bớt xì xào hơn.

Còn Lý Phàm và Liễu Chiêu Phong thì đồng loạt thở phào, cũng may tên họ Bạch kia không phải chủ tịch tập đoàn Hữu Tước mà chỉ là bạn học của Long Linh Linh.

Lý Phàm vẫn không quên châm chọc một câu: “Có người bạn làm thư ký thôi mà đã bợ đỡ thế kia rồi! Chỉ tiếc không dính chặt như sam với nhau ấy!”

Ông cụ Lý cũng cười cười, may mà vẫn có người đến, nếu không thì thể diện của ông ta cũng mất sạch, mặt khác, điều này cũng cho thấy sự coi trọng của chủ tịch đối với bọn họ, ít nhất người ta cũng cử thư ký riêng đến cơ mà.

Nhưng câu nói tiếp theo của Long Linh Linh đã khiến ông cụ Lý không thể cười nổi nữa, đồng thời cũng làm cho Lý Phàm và Liễu Chiêu Phong kinh ngạc bội phần.

“Lần này chủ tịch quyết định hợp tác với công ty trái cây Lý Thị, không phải vì giá trị đầu tư lớn đến mức nào, mà là bởi vì một người. Chủ tịch quyết định, số vốn 100 triệu lần này sẽ đổi lấy 10% cổ phần, tặng hết số cổ phần đó cho cô Lý Tuyết”.

Gì cơ?

Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt.

Hợp đồng 100 triệu mà chỉ đổi lấy 10% cổ phần của công ty trái cây Lý Thị?

Lại còn tặng tất cả cho Lý Tuyết!

Nhưng những người có mặt đều biết, cô gái Lý Tuyết kia đã kết hôn với một thằng nhà quê nghèo mà!

Chủ tịch làm vậy ý là coi trọng một người phụ nữ đã kết hôn ư, không phải đấy chứ?

Bàn tay ông cụ Lý cũng đang run lẩy bẩy.

Đưa 10% cổ phần cho Lý Tuyết, vậy thì Lý Tuyết chính là một trong số những cổ đông của công ty trái cây Lý Thị rồi.

Lúc này đây, ông cụ Lý nghĩ lại vụ lật lọng lần trước của mình, không khỏi hối hận cực độ. Sớm biết vậy thì ông ta đã để Lý Tuyết phụ trách dự án này rồi, cũng ước gì mình đã mời người nhà con bé tới tham dự tiệc rượu, nhưng mà, ông ta vốn không hề mời cả nhà Lý Tuyết!

Bảo sao lần trước Lý Tuyết lại thuận lợi giành được hợp đồng về tay tới vậy, thêm vào đó bên đối tác lại còn yêu cầu đích danh Lý Tuyết, thảo nào Lý Phàm còn chẳng thấy được mặt mũi người ta!

Nghĩ đến Lý Phàm, ông cụ Lý lại trừng mắt liếc Lý Phàm và Lý Đại Hải, tất cả đều do cái gợi ý chẳng ra đâu vào đâu mà thằng con trai và đứa cháu nội này của ông ta đưa ra!

Sắc mặt Lý Phàm cũng trắng bệch.

Trước đó gã còn sĩ nhục cô em họ Lý Tuyết, giờ thì hay rồi, sau này người ta chính là cổ đông của công ty trái cây Lý Thị, không còn là một nhân viên nhỏ nhoi nữa!

Vậy lúc trước gã vắt hết óc cố giành lấy vị trí phụ trách dự án còn có tác dụng khi gió gì nữa!

Liễu Chiêu Phong cũng kinh ngạc đến mức phát run.

Trước kia gã vẫn luôn theo đuổi Lý Tuyết, thậm chí một ngày nào đó Lý Tuyết sẽ phát hiện ra, mình là người thừa kế tập đoàn Liễu Thị, sau lưng có chỗ dựa là cả một tập đoàn, đúng là miếng bánh từ trên trời rơi xuống đối với nhà họ Lý.

Nhưng hôm nay gã mới biết mình đã ngu xuẩn đến nhường nào!

Chủ tịch tập đoàn Hậu Tước người ta sở hữu cả tập đoàn Hậu Tước đây! Tập đoàn Liễu Thị dựa vào đâu mà đòi vượt mặt? Đây đúng là một cái vớ mặt thẳng tay mà!

Hơn nữa, sao gã lại dám tranh giành phụ nữ với chủ tịch tập đoàn Hậu Tước kia chứ, gã điên chắc?

Bất thành linh, ánh mắt của Lý Phàm và Liễu Chiêu Phong đều dừng trên người Bạch Diệc Phi, bày tỏ sự đồng tình xen lẫn thương hại.

Cái đồ vô dụng này còn chẳng bằng cả một con chó, thế mà lại dám tranh giành phụ nữ với chủ tịch tập đoàn Hậu Tước, chắc chắn kết cục sẽ thê thảm lắm đây!

Còn Lý Tuyết đã kinh ngạc đến mức không thốt nên lời.

Lưu Tử Vân và Lý Cường Đông cũng ngây sững cả người.

Chưa đợi bọn họ hoàn hồn thì Long Linh Linh đã nói tiếp: “Hôm nay là sinh nhật của cô Lý Tuyết. Bộ ngài chủ tịch đã sai người chuẩn bị xong xuôi quà sinh nhật cho cô ấy từ mấy hôm trước, và đã đưa đến nhà họ Lý”.

“Mà món quà sinh nhật chính là... viên Dạ Minh Châu mà vừa nãy mọi người nhìn thấy!”

Àm!

Tất cả những người có mặt đều tròn tròn mắt.

Bọn họ không nghe nhầm đấy chứ?

Viên Dạ Minh Châu này không phải quà mừng sinh nhật mà tập đoàn Liễu Thị tặng cho ông cụ Lý sao?

Bây giờ lại biến thành quà sinh nhật của bố chủ tịch tập đoàn Hậu Tước tặng Lý Tuyết?

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?

Giờ phút này, cuối cùng ông cụ Lý cũng hiểu rõ, hóa ra viên Dạ Minh Châu này là người ta tặng cho Lý Tuyết!

Ông ta chỉ hận mình không tìm được cái hố nào để chui xuống, vừa nãy ông ta còn đắc ý lấy ra thưởng thức, nói là người ta tặng mình, đúng là quá mất mặt!

Nhưng nếu không phải Liễu Chiêu Phong thừa nhận thì ông ta đã chẳng cho là thế, lúc này đây, ông cụ Lý lập tức trừng mắt với Liễu Chiêu Phong.

Liêu Chiêu Phong cũng tròn tròn mắt.

Gã đâu có ngờ kết quả lại vậy đâu?

Không ngờ thứ đồ kia lại là quà mà bố của chủ tịch tập đoàn Hải Tước tặng cho người ta?

Nhưng gã lại nhận vợ là do tập đoàn Liễu Thị của gã tặng rồi!

Liễu Chiêu Phong kinh hãi tới độ đổ mồ hôi hột, lúng túng không thôi.

Ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về phía gã ta.

“Rốt cuộc là thế nào vậy?”

“Không phải là đồ tập đoàn Liễu Thị tặng ư?”

“Tập đoàn Hải Tước nói là bọn họ tặng kia! Chắc hẳn bọn họ không nhầm đâu nhỉ?”

Những câu này khiến Liễu Chiêu Phong hận không thể lập tức quay gót rời khỏi đây, nhưng vì ngại mặt mũi nên gã đành phải cười khan: “Dạ Minh Châu cũng đâu phải rất khó mua, thế nên nhà chúng tôi cũng tặng một viên”.

“Ra là vậy...”, mọi người tỏ ra là mình hiểu rồi, nói nghe cũng khá hợp lý đấy.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại đột nhiên hỏi: “Vậy viên nhà cậu tặng giá trị bao nhiêu? Mua ở nơi nào?”

Liễu Chiêu Phong lập tức ngó người, sao mà gã biết bao nhiêu tiền, mua ở đâu cơ chứ?

Nhưng tầm mắt của những người kia lại đổ dồn về phía gã, khiến gã không trả lời không được: “Cũng chỉ tầm vài triệu thôi, cụ thể bao nhiêu tôi cũng không rõ lắm, món quà đó là bố tôi mua”.

Dứt lời, Long Linh Linh lập tức thốt lên: “Ông chủ của tôi nói viên Dạ Minh Châu này trị giá 80 triệu, giành được trong buổi đấu giá ở nước ngoài”.

Liều Chiêu Phong ngậy ngấn cả người.

Má nó, viên Dạ Minh Châu này tận 80 triệu đấy, một viên mấy triệu bạc mà đòi so sánh sao nổi?

Ánh mắt của đám người lại bắt đầu tỏ vẻ xem thường, khiến Liều Chiêu Phong vô thức mạnh miệng hơn: “Tôi thật sự không rõ giá cụ thể, đó là quà bố tôi chọn”.

Liều Chiêu Phong lúng túng không biết nên nói gì.

Bạch Diệc Phi lại cảm thấy vẫn chưa đủ: “Theo tôi được biết, nhà họ Lý chỉ nhận được đúng một viên Dạ Minh Châu này, vậy viên Dạ Minh Châu mà cậu chủ Liều nhắc tới đang ở đâu nhỉ? Hay là lấy ra cho mọi người cùng thưởng thức với?”

“Tôi...”, Liều Chiêu Phong chỉ hận không thể đập chết tươi Bạch Diệc Phi.

Ông cụ Lý thấy tình cảnh này, trong lòng vô cùng chột dạ, không dám lên tiếng nói chuyện.

Cả đại sảnh lập tức trở nên im ắng, bầu không khí gượng gạo tới cực điểm.

Đúng lúc này, Long Linh Linh đang đứng trên sân khấu lại lên tiếng: “Còn một chuyện cuối cùng, chủ tịch muốn chúc mừng sinh nhật cô Lý Tuyết”.

Ông cụ Lý sững sờ, lại nghe thấy Long Linh Linh hỏi: “Ông Lý, không có vấn đề gì chứ?”

“Không...”, ông cụ Lý nào dám nói có, nói thế có khác gì tự rước lấy phiền phức đâu?

Nhưng vấn đề là, “Tuyết Nhi, con bé...”

Vốn dĩ ông ta có mời cả nhà Lý Tuyết đâu, giờ biết làm thế nào đây?

Long Linh Linh không quá chú ý đến ông cụ Lý, mà chỉ nói: “Tiếp theo đây, xin mời nhân vật chính của buổi tối hôm nay, cô Lý Tuyết”.

Giờ phút này, đám người bắt đầu xì xào bàn tán.

“Lý Tuyết ở đâu vậy?”

“Lý Tuyết hạnh phúc thật đó!”

“Hâm mộ ghê!”

Lý Tuyết cảm thấy ngỡ ngàng, vô thức nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi mỉm cười gật đầu với cô: “Đi thôi!”

Lý Tuyết có dũng khí hơn, đột nhiên nghĩ tới câu nói kia của Bạch Diệc Phi: “Hôm nay anh muốn tổ chức cho em một bữa tiệc sinh nhật đặc biệt”.

Trái tim cô đập thành thịch, bước từng bước lên sân khấu.

Giây phút Lý Tuyết bước lên sân khấu, tiếng vỗ tay bên dưới lập tức vang rền.

“Rào rào rào...”

Lý Tuyết nhìn cảnh tượng này mà giật thót mình, ngay từ nhỏ cô đã bị người khác coi thường, lớn lên cũng chỉ giữ một chức vị nhỏ nhoi, còn phải chịu người ta châm chọc chế giễu đủ điều, nhưng cảnh tượng giờ phút này lại khiến cô có một loại cảm giác nở mày nở mặt.

Nhưng ngay chính cô cũng không biết nên nói gì, cô lại nhìn về phía Bạch Diệc Phi đang đứng bên dưới.

Bạch Diệc Phi thấy Lý Tuyết ỷ lại mình như thế, trong lòng cảm thấy thỏa mãn, liền sải bước đi tới chỗ cô, nắm lấy tay cô, nói vào micro: “Tuyết Nhi, sinh nhật vui vẻ!”

“Sinh nhật vui vẻ!”

“ ... ”

Tất cả mọi người đồng loạt hô theo.

Lý Tuyết nghe thấy câu ‘sinh nhật vui vẻ’, trong lòng thấy hơi xúc động.

Cô nghĩ tới việc mình vẫn luôn bị người khác coi khinh và xem thường, nhưng bây giờ, họ lại đồng loạt chúc mừng sinh nhật cô, ai nấy đều hận không thể nhào đến nịnh bợ ngay!

Tình thế đảo ngược này ập tới quá nhanh!

Vốn là tiệc rượu làm ăn, giờ lại thành tiệc sinh nhật của Lý Tuyết!

Mãi lâu sau, tiếng vỗ tay và tiếng chúc mừng mới ngừng lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 22: Mẹ kiếp, thế mà lại là thật!

Bạch Diệc Phi cầm micro, đảo mắt nhìn một vòng, sau đó trầm giọng nói: “Tôi là Bạch Diệc Phi, chồng của Tuyết Nhi! Hôm nay tại đây, tôi muốn nói rõ với những người mơ ước vợ tôi, cô ấy không phải là người mà các anh có thể mơ ước! Bằng không, tôi sẽ khiến các anh hối hận vì đã xuất hiện ở thế giới này!”

Một câu nói đầy ngang ngược, khiến cho Lý Tuyết ngớ ngàng.

Mọi người bên dưới sân khấu cũng sững sờ.

Không chỉ có vậy, ánh mắt của Bạch Diệc Phi còn nhìn chằm chằm Liễu Chiêu Phong, trong mắt tràn đầy ý cảnh cáo.

Liễu Chiêu Phong thấy vậy, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

Chuyện vừa rồi đã đủ khiến gã xấu hổ, bây giờ cả đám người lại nương theo ánh mắt của Bạch Diệc Phi nhìn sang, khiến gã lại trở thành tiêu điểm.

Đệch mợ nhà nó, nếu để cho ông già nhà gã biết gã đang theo đuổi một người phụ nữ đã có chồng, chắc chắn gã sẽ bị chửi chết mất thôi!

Sững sờ qua đi, có người bỗng phục hồi tinh thần.

“Không phải chủ tịch tập đoàn Hào Tước đề ý đến Lý Tuyết sao? Vậy mà Bạch Diệc Phi còn dám kiêu căng tới vậy?”

“Cũng khó nói lắm! Lỡ đâu chủ tịch tập đoàn Hào Tước quen biết Bạch Diệc Phi, nên mới săn sóc Lý Tuyết như vậy thì sao?”

“Cũng có lý nhỉ!”

Cùng lúc đó, còn có người hỏi ông chủ nhà mình: “Còn tặng món quà này nữa không ạ?”

“Tặng! Dương nhiên phải tặng!”

“Nhưng là ngày sinh nhật người ta, lại là...”, lại là phụ nữ, sợ là món quà này của bọn họ không thích hợp lắm?

Ông chủ lập tức rút thẻ ra: “Mau đi đổi cái khác! Phải đắt đỏ vào!”

“Vâng vâng vâng...”

Tình huống như vậy không chỉ xảy ra một lần, rất nhiều ông chủ đều lặng lẽ cho người đi mua quà tặng khác.

Lý Phàm đứng một bên thấy vậy, tức giận đến mức sắp bóp nát ly rượu trong tay!

Trước kia gã ta coi thường Lý Tuyết là thế, ở nhà bọn họ, Lý Tuyết cũng chỉ là một người có cững đờc mà không có cững chẳng sao!

Bây giờ thì sao chứ!

Người người đều muốn nịnh bợ con bé đó!

Kể từ ngày mai, Lý Tuyết chính là một trong số những cô đồng của Lý Thị, bây giờ trước mặt Lý Tuyết gã ta chẳng là cái thá gì!

Đương nhiên, cũng có người cười vui vẻ đến độ không ngậm được miệng, đó chính là bà mẹ Lưu Tử Vân của Lý Tuyết.

Lưu Tử Vân trông thấy thái độ này của chủ tịch tập đoàn Hàu Tước, quả thật vui mừng khôn xiết!

Chủ tịch tập đoàn Hàu Tước đó!

Đây chính là người mà Liễu Chiêu Phong hoàn toàn không cách nào so sánh được.

Suy nghĩ tác hợp bọn họ của bà ta lúc nãy quả thật hoàn toàn sai lầm! Bà ta nên để cho Tuyết Nhi tiếp xúc với chủ tịch tập đoàn Hàu Tước nhiều hơn

nữa!

Nói không chừng sau này Tuyết Nhi chính là phu nhân chủ tịch, còn bà ta là mẹ vợ của chủ tịch!

Lúc này, Bạch Diệc Phi lấy hai chiếc chìa khóa trong túi mình ra.

“Tuyết Nhi, hôm nay là sinh nhật em, anh muốn tặng em hai món quà sinh nhật”.

Bạch Diệc Phi nhét một chiếc chìa khóa vào trong tay Lý Tuyết vẫn đang trong trạng thái ngẩn ngơ: “Đây là món quà đầu tiên, một chiếc Maserati”.

“Maserati?”, Lý Tuyết kinh ngạc mở to mắt.

Bạch Diệc Phi mỉm cười: “Ừ, xe của em cũ rồi, nên đổi cái mới thôi”.

Lý Tuyết lập tức cảm động không thôi, không ngờ anh lại cần thận tỉ mỉ, và luôn săn sóc cô tới vậy.

Người ở dưới sân khấu vô cùng khiếp sợ.

“Không phải nói anh ta là đồ nhà quê nghèo sao? Mua được Maserati cơ á?”

Lý Phàm và Liễu Chiêu Phong nhìn Bạch Diệc Phi chăm chăm, rốt cuộc Bạch Diệc Phi lấy tiền từ đâu ra?

Trên sân khấu, Bạch Diệc Phi lại giao chiếc chìa khóa thứ hai cho Lý Tuyết: “Món thứ hai, biệt thự ở cảng Lam Ba”.

Gì cơ?

Biệt thự ở cảng Lam Ba!

Tất cả mọi người đều ngỡ rằng mình nghe nhầm!

Lưu Tử Vân còn tự véo mình một cái, nhất thời la oai oái thành tiếng:
“Là thật ư?”

Chu Khúc Nhi cũng sững sốt, không phải chỉ có Maserati sao? Từ khi nào mà anh chàng kia đã mua biệt thự ở cảng Lam Ba rồi?

Không, đây không phải máu chốt của vấn đề, máu chốt là, sao Bạch Diệc Phi mua được biệt thự ở cảng Lam Ba?

Một chiếc Maserati thì thôi đi, lại còn có một căn biệt thự ở cảng Lam Ba.

Tay cầm chìa khóa của Lý Tuyết hơi run, giọng nói cũng run run theo:
“Cái này... là anh mua à?”

Bạch Diệc Phi dịu dàng cười: “Ừm, em thích không?”

Lý Tuyết ngỡ ngàng chớp mắt, cả người đều ngây ngẩn.

Hôm nay hết niềm vui bất ngờ này đến niềm vui bất ngờ khác ập xuống, khiến cô choáng váng đầu óc, cứ như đang ở trên mây, cảm giác không thực tế chút nào.

Người bên dưới lại càng sôi trào!

“Tôi không nghe nhầm chứ? Thứ anh ta mua là biệt thự cảng Lam Ba?”

“Một căn biệt thự ở cảng Lam Ba cũng phải mấy triệu nhỉ?”

“Một tên nhà quê nghèo như anh ta có thể mua nổi Maserati và biệt thự cảng Lam Ba sao?”

“... ”

Lưu Tử Vân không kìm nổi hưng phấn, cũng tỏ ra kinh ngạc cực độ:
“Đứa con rể vô dụng này có thể mua được biệt thự cơ à? Không lừa chúng ta đấy chứ?”

Lý Cường Đông đứng cạnh chứng kiến cảnh này, trong lòng cũng thấy hơi phức tạp.

Sắc mặt Liễu Chiêu Phong lại càng đen xì, hận tới nghiến răng nghiến lợi: “Đồ vô dụng đáng chết! Rốt cuộc thằng đó lấy tiền đâu ra mua biệt thự?”

Lúc này, đột nhiên Lý Phàm đứng ra, lớn tiếng nói: “Mọi người đừng để đồ vô dụng Bạch Diệc Phi này lừa, hắn ta đang tỏ ra tinh tướng thôi! Có ai không biết tình hình nhà hắn chứ, đừng nói là biệt thự, ngay cả một căn nhà bình thường cũng không mua nổi! Lúc trước hắn còn vay tôi 300 ngàn cho em gái phẫu thuật, căn bản không thể nào mua được Maserati và biệt thự, chìa khóa này chắc chắn là giả!”

Người biết chút tình hình thì gật gù.

“Hình như là vậy đó! Đừng có ở đây mà bốc phét nữa?”

“Đúng thế! Sao Bạch Diệc Phi có thể mua nổi bao nhiêu thứ như vậy?”

“Vay tôi thiệt lớn rồi, thế mà còn đi chọn lại quà mới, tốn thêm hơn 100 ngàn!”

“...”

Trong lúc nhất thời, sắc mặt người trong đại sảnh đều thay đổi.

Lưu Tử Vân nhìn Bạch Diệc Phi, hận không thể đi lên tát anh hai phát.

Sắc mặt Liễu Chiêu Phong thì lại tốt hơn nhiều, gã ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, đồ nhà nghèo Bạch Diệc Phi này lấy đâu ra tiền mà vừa mua xe vừa mua biệt thự? Không phải nằm mơ giữa ban ngày đấy chứ?

Bạch Diệc Phi thờ ơ mỉm cười: “Ngu ngốc!”

Lý Phàm cho rằng mình bị mắng ‘ngu ngốc’, lập tức bùng nổ: “Bạch Diệc Phi, chỉ dựa vào một ít mảnh khóc này của mày mà muốn lừa gạt mọi người ư, mày cũng không nhìn lại mình xem, đừng nói là Maserati và biệt

thụ ở cảng Lam Ba, mà chính là đũa còn chẳng mua nổi một chiếc xe tầm thường, ngay cả một căn nhà mua trả góp bình thường cũng không trả nổi, còn không biết xấu hổ mà ra vẻ ta đây?”

“Nơi này có ai không phải người thuộc tầng lớp cao trong xã hội đâu, mà cho rằng mà nói bừa vài câu, cầm hai chiếc chìa khóa giả đến thì mọi người sẽ tin à?”

Đồng thời với việc suy đoán về Bạch Diệc Phi, Lý Phàm còn tâng bốc những người ở nơi này, đám người nghe xong cũng gật gù theo.

Lúc này, Long Linh Linh vô cùng đúng lúc đi lên sân khấu, nói với mọi người: “Xin lỗi đã cắt ngang anh Lý. Biệt thự ở cảng Lam Ba là sản nghiệp của tập đoàn, một thư ký tập đoàn Hầu Tước như tôi vẫn phân biệt được chìa khóa là thật hay giả. Tôi có thể nghiêm túc nói với mọi người, đây đều là đồ thật!”

Dứt lời, mọi người đều tròn tròn hai mắt.

Đồ thật á?

Thế mà lại là đồ thật!

Lý Phàm không cam lòng quát: “Nếu là đồ thật, vậy mà lời giấy tờ bất động sản ra đây!”

Bạch Diệc Phi khinh bỉ liếc Lý Phàm, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Ở trước mặt mọi người, Bạch Diệc Phi lấy giấy tờ bất động sản trong túi xách của mình ra, cũng đưa cho Lý Tuyết: “Tuyết Nhi, chỗ này đều là của em”.

Lý Tuyết thản nhiên nhận lấy, mở ra xem: “Là thật!”

Bên trên còn có con dấu của tập đoàn cảng Lam Ba, thứ này chắc chắn không thể làm giả.

Giọng Lý Tuyết không lớn, nhưng trong tình cảnh im lặng, ai nấy đều nghe vô cùng rõ ràng.

Long Linh Linh còn nói một câu: “Chẳng lẽ lời nói của tôi không được tính là thật sao?”

Ai cũng biết cô ta là thư ký của chủ tịch tập đoàn Hải Tước, tất nhiên lời cô ta nói không thể giả được!

Lần này mọi người đã hoàn toàn khiếp sợ, ai nấy đều như chết đứng tại chỗ.

Mẹ kiếp, thế mà lại là thật!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 23: Con sẽ không li hôn với anh ấy!

Lý Phàm nhìn giấy tờ bất động sản trong tay Lý Tuyết bằng ánh mắt không thể tin nổi, lại thêm những gì Long Linh Linh nói, tai gã ta ù cả đi, cứ như bị sét đánh trúng vậy.

“Chuyện này... Sao có thể?”

Liễu Chiêu Phong thì siết chặt tay, hần học nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi.

Lưu Tử Vân lại vui vẻ vỗ lưng Lý Cường Đông. Lý Cường Đông thoáng lơ đãng, suýt chút nữa đã ngã chúi người về đằng trước.

“Ha ha... Đồ vô dụng này cuối cùng cũng ra dáng con người rồi đó!”

Ánh mắt mọi người nhìn Bạch Diệc Phi bỗng thay đổi hoàn toàn. Người ta có thể mua được biệt thự ở cảng Lam Ba, lại còn qua lại gần gũi với thư ký của chủ tịch tập đoàn Hậu Tước, đó là người mình không thể đắc tội!

Đến khi Lý Phàm hồi phục lại tinh thần, thấy mọi người nhìn mình bằng ánh mắt như nhìn một thằng ngốc, gương mặt gã ta lập tức nóng ran, chỉ tiếc không tìm được cái lỗ nào để chui xuống.

Ông cụ Lý cảm thấy thể diện của mình bị mất sạch trong ngày hôm nay rồi. Nhìn đứa cháu trai mà mình vẫn luôn coi trọng, ông ta lập tức phát cáu nói: “Anh còn chưa cút ra ngoài hả? Đứng đây làm gì nữa? Chưa đủ bẽ mặt à?”

“Ông nội!”, Lý Phàm nhìn ông nội mình bằng ánh mắt không thể tin nổi.

Ông cụ Lý vẫn giữ nguyên sắc mặt khó coi nhìn gã, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Lý Phàm đành phải rời khỏi đại sảnh trong ánh mắt chế giễu của rất nhiều người.

“Bạch Diệc Phi! Ông mày thề không đội trời chung với mày!”

Lý Phàm vừa đi khỏi, mọi người bắt đầu tặng đủ loại quà sinh nhật cho Lý Tuyết, khiến Lý Tuyết cảm thấy lo sợ vì quá được ưu ái, càng khiến Lưu Tử Vân đứng cạnh cười đến mức không ngậm được miệng.

Đợi đến khi gần kết thúc buổi tiệc, Bạch Diệc Phi dặn dò Long Linh Linh vài câu, sau đó Long Linh Linh liền nói với ông cụ Lý: “Viên Dạ Minh Châu này có giá trị không nhỏ, nếu cô Lý Tuyết không ngại thì tập đoàn Hầu Tước sẽ tạm thời bảo quản nó giúp cô”.

Lý Tuyết gật đầu, cô không quen biết chủ tịch của tập đoàn Hầu Tước, thật ra thì cô cũng không tiện nhận món quà tặng quý giá tới vậy.

Bữa tiệc nhanh chóng kết thúc.

Số quà mà Lý Tuyết nhận được chất đầy cả chiếc xe mà họ lái tới đây.

Không chỉ có vậy, Bạch Diệc Phi còn đặc biệt sai người lái cả chiếc Maserati tới.

Lúc Lưu Tử Vân nhìn thấy chiếc Maserati, bà ta vô cùng hào hứng, còn kéo cả Lý Cường Đông cùng ngồi lên xe, mà Bạch Diệc Phi lại bị bà ta đẩy đi lái chiếc xe hãng Trường An cũ kia.

Đúng lúc xe sắp chạy thì sau lưng bỗng vang lên giọng ông cụ Lý.

“Tuyết Nhi... Cường Đông...”

Mấy người họ quay lại nhìn, nhưng trên mặt không có bất cứ biểu cảm gì.

Ông cụ Lý nói với giọng áy náy: “Tuyết Nhi, Cường Đông, trước kia đều là bố không tốt, sau này bố sẽ không bắt công thế nữa! Tuyết Nhi, Cường Đông, bố có nỗi khổ tâm mà!”

Lưu Tử Vân thấy vậy chỉ nói khẽ: “Ông cụ thì có nỗi khổ gì chứ? Ông là người có quyền to nhất nhà, chuyện gì cũng đều do ông định đoạt, thế mà

luôn miệng nói khổ này khổ kia?”

Ông cụ Lý nghe thấy vậy không khỏi tỏ ra lúng túng.

Lý Cường Đông nhìn Lưu Tử Vân, nói: “Bà đừng nói nữa”.

Lưu Tử Vân trừng mắt liếc Lý Cường Đông: “Sao lại không cho tôi nói? Lẽ nào tôi nói sai chắc?”

Trước kia Lưu Tử Vân nào dám nói chuyện kiêu vậy, nhưng qua chuyện tối nay, thái độ rõ rệt của chủ tịch tập đoàn Hải Tước đã cho bà ta dũng khí.

Ông cụ Lý chỉ biết cười khổ: “Trước kia đều do bố không đúng, sau này bố sẽ thay đổi, chắc chắn sẽ không bắt công nữa!”

Lưu Tử Vân hừ khẽ, còn Bạch Diệc Phi thì kéo Lý Tuyết lên chiếc Maserati: “Chúng ta đi thôi, đi xem biệt thự nào”.

“Đúng! Biệt thự!”, Lưu Tử Vân nghe thấy vậy liền tỏ ra hào hứng, nhanh chóng kéo Lý Cường Đông lên xe.

Bạch Diệc Phi chở Chu Khúc Nhi, hai chiếc xe cùng chạy về phía biệt thự cảng Lam Ba.

Đến khu biệt thự cảng Lam Ba, Lưu Tử Vân liền thúc giục: “Ở đâu thế? Mau chỉ đường đi!”

Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ nói: “Đi thẳng về phía trước, sau đó rẽ trái là đến ạ”.

Lưu Tử Vân giật lấy chiếc chìa khóa trong tay Lý Tuyết, kéo Lý Cường Đông chạy về phía trước.

Chu Khúc Nhi thấy vậy, không khỏi nói: “Sao mẹ cậu lại phải gấp gấp thế chứ? Căn nhà cũng có mọc cánh bay mất được đâu”.

Lý Tuyết hơi lúng túng: “Mẹ mình chưa từng được ở biệt thự bao giờ, nên có hơi kích động quá”.

“Hi hi, mình biết mà, mình cũng kích động lắm nè! Đây là biệt thự cảng Lam Ba đó!”, Chu Khúc Nhi cười đáp.

Lý Tuyết cũng cười theo, sau đó lại nhìn Bạch Diệc Phi, giải thích: “Em không quen biết gì chủ tịch tập đoàn Hâu Tước, thế nên vốn không biết tại sao anh ta lại làm vậy nữa”.

Bạch Diệc Phi cười cười: “Anh biết, anh tin em”.

Lý Tuyết thấy vậy bèn thở phào một hơi.

Chu Khúc Nhi đảo mắt một vòng, nói: “Rốt cuộc chủ tịch tập đoàn Hâu Tước kia là ai nhỉ? Cậu nói không quen biết anh ta, thế sao người ta lại tặng quà mừng to tới vậy chứ?”

Lý Tuyết lắc đầu đầy vẻ vô tội: “Sao mà mình biết được?”

“Đúng rồi, anh vừa mua Maserati, lại mua cả biệt thự, rốt cuộc lấy đâu ra nhiều tiền thế?”, Chu Khúc Nhi tò mò hỏi.

Lý Tuyết cũng nhìn về phía anh.

Bạch Diệc Phi tỏ ra hơi do dự: “À, tôi mượn tiền bạn học”.

“...”

Chu Khúc Nhi gào to: “Không phải anh bảo mình trúng số giải đặc biệt à?”

Lý Tuyết tỏ ra nghi hoặc: “Sao cậu lại biết hả?”

Lúc này Chu Khúc Nhi mới ngó ra, Bạch Diệc Phi lập tức nói: “Lúc đang chuẩn bị mua xe thể thao cho em thì vừa vặn gặp cô ấy, vì muốn em bất ngờ nên mới không nói cho em biết”.

Lý Tuyết bỗng vỡ lẽ, liếc Chu Khúc Nhi: “Được lắm!”

Bạch Diệc Phi thấy hai cô gái còn muốn tiếp tục hỏi về vấn đề này, nên nhanh chóng đổi chủ đề: “Chúng ta mau đi xem biệt thự nào!”

Chu Khúc Nhi nghe xong, vui vẻ kéo Lý Tuyết đi trước: “Đúng rồi, mình còn chưa nhìn thấy nó nữa!”

Lý Tuyết trừng Bạch Diệc Phi, sau đó bị Chu Khúc Nhi kéo tay chạy đi.

Bạch Diệc Phi lắc đầu bật cười, chợt nghĩ đến viên Dạ Minh Châu kia, liền gọi điện thoại cho Bạch Vân Bằng: “Nhận được quà rồi, cảm ơn!”

Bạch Vân Bằng đáp: “Nhận được rồi thì tốt!”

Bạch Diệc Phi nghe giọng Bạch Vân Bằng có vẻ mệt mỏi, bèn hỏi: “Sao vậy? Giọng ông có vẻ uể oải”.

Bạch Vân Bằng thở dài: “Không có gì, con cứ đợi ở thành phố Thiên Bắc đi”.

“Có phải ông gặp rắc rối gì rồi không?”, Bạch Diệc Phi nghe thấy giọng điệu này có vẻ sai sai, anh cảm thấy hình như đã xảy ra chuyện lớn nào đó.

Bạch Vân Bằng liền đáp: “Bây giờ con vẫn chưa giải quyết được mấy chuyện này đâu, trừ phi con...”

“Trừ phi cái gì?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Bạch Vân Bằng liền nói nốt: “Trừ phi con có thể phát triển tập đoàn Hào Tước thành tập đoàn đứng đầu tỉnh”.

Bạch Diệc Phi: “...”

Cúp máy, Bạch Diệc Phi liền nhíu mày, xem ra mọi chuyện không đơn giản như những gì anh nghĩ!

Công ty đứng đầu tỉnh...

Hừm!

Bảo không khó thì là giả, nhưng anh tin mình nhất định có thể làm được!

Ở một nơi khác, Lưu Tử Vân đã mở cửa biệt thự, hào hứng dạo quanh.

Căn biệt thự có tổng cộng bốn tầng: tầng một gồm sảnh, nhà bếp và phòng đọc sách, tầng hai là phòng tiếp khách, tầng ba là phòng ngủ chính, tầng bốn thì gồm phòng tập thể hình và bể bơi ngoài trời.

Chu Khúc Nhi tự chạy đến phòng tập thể hình, Lý Tuyết thì tìm thấy Lưu Tử Vân và Lý Cường Đông ở chỗ bể bơi ngoài trời.

Lưu Tử Vân thấy Lý Tuyết tới bèn kéo tay cô, hỏi han: “Tuyết Nhi, con có dự định gì với căn nhà này không?”

“Dự định gì là sao ạ?”, Lý Tuyết vẫn chưa hiểu ý của Lưu Tử Vân.

Lưu Tử Vân liền nói: “Tuyết Nhi à, con nên đổi tên chủ sở hữu thành tên bố mẹ, biết chưa hả?”

“Sao phải thế ạ? Đây là nhà do Diệc Phi mua mà”, Lý Tuyết nhìn mẹ mình bằng vẻ mặt ngỡ ngàng.

Lưu Tử Vân trừng mắt: “Con có ngốc không thế hả? Sớm muộn gì con cũng ly hôn với Bạch Diệc Phi. Nếu căn nhà này sang tên thành đồ của bố mẹ, vậy thì nó sẽ không được chia chác gì! Về sau căn nhà này vẫn là của chúng ta!”

“Con không đổi! Con sẽ không ly hôn với Diệc Phi!”, Lý Tuyết kiên quyết nói.

Lưu Tử Vân sa sầm mặt: “Cái con bé này, đầu óc úng nước à, cái thằng vô dụng Bạch Diệc Phi kia có gì hay ho chứ? Con không thấy à, hôm nay chủ tịch tập đoàn Hào Tước người ta đối tốt với con tới vậy? Tuy rằng chưa thấy mặt mũi thế nào, nhưng người ta đã tặng cả cổ phần cho con rồi, lại còn tặng thêm viên Dạ Minh Châu to thế kia nữa. Lẽ nào con không biết được ai hay ai dở à?”

Lý Tuyết tỏ vẻ không tình nguyện: “Mẹ! Nhưng mà đây...”

“Nhưng nhị cái gì nữa! Nghe mẹ, sang tên căn nhà này thành tên của bố mẹ!”, Lưu Tử Vân hừ lạnh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 24: Giúp anh sống sót

Lý Tuyết còn muốn nói thêm, nhưng Bạch Diệc Phi đã chủ động lên tiếng trước: “Nhà ở thôi mà, cứ đổi thành tên bố mẹ đi!”

“Coi như cậu còn biết điều!”, Lưu Tử Vân khẽ hừ một tiếng.

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi, cảm thấy âm ức thay anh, căn nhà này rõ ràng là do Bạch Diệc Phi bỏ tiền ra mua mà!

Bạch Diệc Phi mỉm cười an ủi, tỏ ý không sao hết.

Lưu Tử Vân tiếp tục kéo Lý Cường Đông đi xem những nơi khác trong biệt thự, thoáng chốc, bên cạnh hồ bơi chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Diệc Phi, cảm ơn anh!”, hai mắt Lý Tuyết ngân ngấn nước.

Bạch Diệc Phi cười nói: “Cảm ơn gì chứ, em là vợ anh, căn nhà này vốn là tặng cho em, mọi người đều là người một nhà, viết tên ai cũng như nhau cả thôi”.

Lý Tuyết nghe thấy vậy lại càng khó chịu, bất chợt ôm chầm lấy Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi hơi ngây người, sau đó cố nén trái tim đang đập rộn ràng của mình, nhẹ nhàng ôm lấy Lý Tuyết.

Lý Tuyết vốn xinh đẹp, dáng người lại càng không có gì để chê, Bạch Diệc Phi chỉ ôm nhẹ thôi là đã có thể cảm nhận được vòng eo thon thả của cô, suy nghĩ bay lên chín tầng mây.

Chờ đến khi Lý Tuyết hoàn hồn, cô lập tức đẩy Bạch Diệc Phi ra, ngượng ngùng cúi đầu: “Tóm lại, em rất thích món quà sinh nhật hôm nay”.

Người đàn ông này thật sự làm được rồi!

Hôm nay là sinh nhật đặc biệt nhất, khiến cô vui vẻ nhất trong cuộc đời này.

Bạch Diệc Phi cười nói: “Em thích là được”.

...

Trong một quán cafe nhỏ ở thủ đô.

Có hai người ngồi trong góc, trước mặt mỗi người đều đặt một ly cafe nhỏ.

“Đây là mục tiêu, sau khi thành công sẽ có năm triệu”, một người đàn ông đẩy bức ảnh trong tay sang phía đối diện.

Đôi mắt như chim ưng của người đàn ông đối diện khẽ liếc qua: “Mười triệu, giá không đổi!”

Hai mắt người đàn ông kia híp lại: “Chặt chém đấy à?”

“Có phải chặt chém hay không, trong lòng anh rõ ràng mà”.

Người đàn ông kia cup mắt, lại nói: “Tám triệu!”

“Mười triệu!”

Cuối cùng người đàn ông kia cắn răng: “Được! Mười triệu! Hy vọng anh có thể hoàn thành nhiệm vụ!”

“Hừ! Trên đời này không có nhiệm vụ nào mà tôi không thể hoàn thành”.

Người đàn ông không tỏ thái độ gì về câu này, lại nói: “Bạch Diệc Phi hiện đang ở thành phố Thiên Bắc, là chủ tịch tập đoàn Hào Tước, tư liệu còn lại tôi sẽ gửi đến cho anh sau”.

“Ừm”, người kia uống nốt ngụm cafe cuối cùng, sau đó đứng dậy rời đi.

Người đàn ông thấy vậy bèn vội vàng bỏ sung một câu: “Giải quyết sạch sẽ chút!”

...

Thành phố Thiên Bắc.

Long Linh Linh vừa bàn chuyện xong, sải bước đi vào trong đại sảnh.

Vừa bước vào sảnh đã thấy một người đeo balo màu đen, khoác chiếc áo jacket màu đen, dáng người ít nhất cũng tầm mét chín, bề ngoài hung ác, vừa nhìn đã biết không dễ chọc.

Long Linh Linh liếc nhìn nhân viên lễ tân, hỏi thăm có chuyện gì.

Nhân viên lễ tân đáp rằng người đó đến tìm chủ tịch, nhưng không hề hẹn trước.

Sau khi hiểu rõ, Long Linh Linh liền bước về phía người kia.

“Thưa anh, xin hỏi anh tìm ai?”

“Chủ tịch Bạch Diệc Phi!”, giọng nói của người đàn ông rất rõ ràng rành mạch.

Long Linh Linh giật mình, người biết chủ tịch là Bạch Diệc Phi không nhiều, sao người này lại biết được?

“Thưa anh, xin hỏi anh có hẹn trước không?”, Long Linh Linh hỏi.

Người đàn ông trả lời: “Không!”

Long Linh Linh tỏ ra khó xử: “Không hẹn trước thì không thể đi vào!”

Người đàn ông lấy một bức ảnh ra: “Người này bảo tôi đến”.

Long Linh Linh cúi đầu nhìn, lập tức giật mình, đây không phải là ông cụ, bố của Bạch Diệc Phi sao?

“Mời đi theo tôi”, Long Linh Linh dẫn người đàn ông đi vào văn phòng chủ tịch.

Trong văn phòng, Bạch Diệc Phi nhìn người đàn ông trước mặt, hỏi: “Tìm tôi làm gì?”

Người đàn ông đặt ảnh chụp xuống, trả lời: “Tôi tên là Bạch Hồ, ông cụ bảo tôi đến giúp anh”.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy ảnh của Bạch Vân Bằng, hỏi: “Giúp tôi cái gì?”

“Giúp anh sống sót!”, Bạch Hồ trả lời.

Dứt lời, Bạch Diệc Phi giật mình, chuyện đã phiền phức đến vậy rồi sao?

Giúp anh sống sót!

Bạch Diệc Phi nhíu mày, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Biết rồi, nhưng mà, anh chắc chắn mình có thể làm được điều đó sao?”

Bạch Hồ nghe vậy, nhìn thấy trên bàn Bạch Diệc Phi có một chiếc chén sứ, lập tức đi đến cầm lên, bóp mạnh.

Cái chén vỡ vụn.

Bạch Diệc Phi và Long Linh Linh đồng thời mở to mắt, lặng im không nói.

Thấy vậy, Bạch Diệc Phi yên tâm: “Ừ, tôi bảo thư ký Long sắp xếp nơi ở cho anh”.

“Không cần, tôi tự có sắp xếp”, Bạch Hồ nói xong thì xoay người rời đi.

Bạch Diệc Phi lập tức lên tiếng hỏi: “Ông ấy đang ở đâu?”

Người anh hỏi là Bạch Vân Bằng, trước đó anh chỉ trò chuyện với ông nên cũng không biết rốt cuộc ông ở nơi nào.

“Nước Mễ”, Bạch Hổ vừa đi vừa trả lời: “Bởi vì trên biển nổi bão, trì hoãn thời gian trở về”.

Bạch Diệc Phi vừa nghe xong lời này, Bạch Hổ đã đi ra ngoài.

“Bão?”

Đây chính là một cơ hội tốt!

Nếu như đã nguy hiểm đến mức đó, vậy hiện giờ anh cũng không được an toàn lắm, tốt nhất vẫn nên nghe theo lời Bạch Vân Bằng, bắt tay vào việc phát triển tập đoàn Hải Tước!

Xem ra anh cũng không cần ẩn giấu nữa!

...

Bên ngoài bắt đầu sáng đèn, Bạch Diệc Phi ra khỏi công ty, bắt xe về nhà.

Vừa về đến nhà đã nhìn thấy Lý Tuyết, cô mặc một chiếc áo ngủ tơ tằm màu hồng nhạt, cánh tay và bắp chân đều lộ ra ngoài, vô cùng lóa mắt.

“Tuyết Nhi...”, Bạch Diệc Phi bất giác nuốt nước miếng.

Lý Tuyết không chú ý những điều này, chỉ tỏ ra không vui nói: “Bố mẹ đã chuyển đến biệt thự rồi”.

Bạch Diệc Phi hoàn hồn, sau khi hiểu rõ, lên tiếng: “Chuyển đến đó cũng tốt, người một nhà ở cùng nhau càng náo nhiệt!”

Lý Tuyết hừ một tiếng: “Nhưng em không muốn ở cùng bọn họ”.

Bạch Diệc Phi nhướn mày, trong nháy mắt đó, anh đã cho rằng Lý Tuyết muốn ở cùng với mình, không muốn bị bố mẹ quấy rầy. Đương nhiên anh biết, hiện giờ điều này cũng chỉ là mơ mộng hão huyền mà thôi.

Lý do thật sự khiến Lý Tuyết không muốn ở chung có lẽ là vì Lưu Tử Vân rồi!

Dựa theo tính cách mẹ vợ, chắc chắn Lưu Tử Vân không muốn cho Bạch Diệc Phi vào ở, đồng thời còn hy vọng sau này ly hôn rồi, Bạch Diệc Phi cũng đừng tranh giành bất động sản với bọn họ.

Trước không nói vấn đề ly hôn, mà anh cũng không quan tâm lắm đến căn biệt thự này, cứ coi như mang ra lấy lòng bố mẹ vợ thôi.

“Không sao! Vậy chúng ta cứ ở lại đây”, Bạch Diệc Phi cười trả lời.

Lý Tuyết bĩu môi: “Mẹ nói muốn bán nơi này, ngày mai sẽ dẫn người đến xem nhà”.

Bạch Diệc Phi im lặng, chẳng lẽ định cho anh ngủ ngoài đường sao?

Lý Tuyết thấy vậy hỏi: “Vậy hay là... chúng ta ở căn phòng thuê kia đi?”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì bật cười: “Không cần, nếu không ở nhà này được, vậy chúng ta vẫn cứ ở biệt thự thôi!”

“Hả?” Lý Tuyết không hiểu, sau đó nghiêm túc nói: “Nhưng mà, mẹ em...”

Bạch Diệc Phi biết cô sẽ nói gì, lập tức nói: “Tuyết Nhi, em đi thay quần áo đi, bây giờ chúng ta lập tức đi đến đó”.

“... Được!”, Lý Tuyết ngẫm nghĩ, cùng lắm thì cô sẽ lấy bản thân ra uy hiếp mẹ, dù sao cô cũng sẽ không để Bạch Diệc Phi ngủ ngoài đường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 25: Căn biệt thự thứ hai

Lý Tuyết đi vào thay quần áo, Bạch Diệc Phi vội vàng lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Long Linh Linh, nói muốn có một biệt thự khác ở cảng Lam Ba, trong vòng nửa giờ phải giao chìa khóa cho anh.

Long Linh Linh nhận được tin nhắn có chút điên tiết, trong đầu nghĩ bọn nhà giàu này chỉ biết kiếm chuyện không đâu, đúng là đốt tiền!

Nhưng biết sao được, ai bảo anh ta là chủ tịch chứ! Long Linh Linh vội vàng giao việc cho Diệp Khuê, nói xong liền nhắn tin báo cáo với Bạch Diệc Phi rằng Diệp Khuê đã đi lo việc rồi.

Lúc này, Lý Tuyết bước ra, cô đã thay một bộ khác trông thật nữ tính, áo phông mặc với quần jean, nhìn trong sáng và đáng yêu như một sinh viên đại học.

Bạch Diệc Phi mỉm cười nói: "Chúng ta đi thôi! "

Lúc ra ngoài, Lý Tuyết vẫn lái con xe Trường An cũ, Bạch Diệc Phi hỏi: "Tại sao em không lái Maserati? Em không thích sao? "

"Không, em thích lắm", Lý Tuyết vội vàng trả lời: "Chỉ là xe mới bố mẹ em lấy đi rồi".

Bạch Diệc Phi: "..."

"Vậy ngày mai anh tặng em xe khác", Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói.

Lý Tuyết có chút kinh ngạc, sau đó nói: "Không cần đâu, xe này vẫn dùng tốt mà".

Cô không biết Bạch Diệc Phi rốt cuộc lấy tiền ở đâu ra? Nhưng cho dù có tiền, cũng không thể tiêu theo kiểu đó được!

Bạch Diệc Phi vẻ mặt bình thản nói: "Không được, vợ anh phải được lái xe sang, sống trong biệt thự".

Lý Tuyết nghe xong trong lòng thấy thật ngọt ngào, nhưng cô vẫn nói: "Vừa mua xe sang, lại mua biệt thự, anh..."

Bạch Diệc Phi khẽ ho một tiếng: "Thật ra thì gần đây anh tìm được việc rồi"

"Thật không? Như vậy thì tuyệt quá!", Lý Tuyết thực sự rất mừng cho Bạch Diệc Phi. Bây giờ anh đã có việc làm rồi, chắc hẳn bố mẹ cô sẽ không thể nói Bạch Diệc Phi là đồ vô dụng nữa.

Bạch Diệc Phi mỉm cười gật đầu, trong lòng thấy nhẹ nhõm hơn: "Ừ".

Nửa giờ sau, hai người đã đến khu biệt thự cảng Lam Ba.

Đến cửa, bảo vệ ngăn hai người lại.

"Xin hỏi hai người tìm ai?"

Sở dĩ giá nhà ở cảng Lam Ba đắt đỏ cũng vì hệ thống an ninh, hệ thống an ninh ở đây cực kì tối ưu, mọi cư dân đều có thẻ ra vào riêng, nếu không có thẻ ra vào thì sẽ bị bảo vệ yêu cầu xác nhận danh tính rồi mới được vào.

Bạch Diệc Phi hỏi: "Vừa rồi không phải có người đã đưa chìa khóa cho anh rồi sao? "

Nhân viên bảo vệ hơi bối rối: "Anh có phải là anh Bạch không? "

"Đúng", Bạch Diệc Phi đáp, đồng thời lấy chứng minh thư ra.

Nhân viên bảo vệ ngậy người nhìn chứng minh thư, trong đầu thắc mắc sao người lái xe Trường An lại ở trong biệt thự khu cảng Lam Ba? Thế giới của người nhà giàu đúng là khó hiểu.

Bạch Diệc Phi lấy chìa khóa từ chỗ bảo vệ, cùng Lý Tuyết đi vào trong.

Lý Tuyết có chút khó hiểu liền hỏi: "Bố mẹ em không phải ở đây sao? Lấy thêm chìa khóa dự phòng à?"

Bạch Diệc Phi mỉm cười đầy bí hiểm: "Đợi chút nữa rồi em sẽ biết thôi!"

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi khó hiểu, liền bị anh nhanh chóng kéo vào khu biệt thự.

Nhưng con đường này khác với con đường lúc trước, tim của Lý Tuyết bỗng đập nhanh hơn, trong đầu cô chợt có một suy nghĩ lóe lên, nhưng suy nghĩ này quả thật đáng sợ!

Đến trước một căn biệt thự khác, Bạch Diệc Phi nói: "Tuyết Nhi, biệt thự đó là anh tặng cho bố mẹ em, còn căn này là anh tặng cho em!", nói xong anh đưa chìa khóa cho Lý Tuyết.

Lý Tuyết cầm chìa khóa trong tay, chân như hóa đá tại chỗ.

Một lúc lâu sau cô mới hoàn hồn: "Anh..."

Bạch Diệc Phi cười nói: "Sao vậy? Em không thích à?"

Lý Tuyết lắc đầu, cô khó có thể diễn tả được tâm trạng hiện giờ, vừa vui sướng, vừa sững sốt xen lẫn nghi ngờ, đủ loại cảm xúc đan xen.

"Bạch Diệc Phi...", giọng nói của Lý Tuyết có chút run rẩy, nhất thời trong đầu cô hiện lên rất nhiều suy nghĩ.

Từ chiếc Maserati, căn biệt thự ở cảng Lam Ba, và bây giờ lại thêm một căn biệt thự khác!

Những thứ này cộng lại ít nhất cũng phải mười triệu, ngay cả khi anh đi làm thì cũng làm sao có nhiều tiền để mua những thứ này? Vậy thì tiền rốt cuộc ở đâu ra?

Ăn trộm? Cướp? Hay vay nặng lãi?

Bạch Diệc Phi không hiểu chuyện gì xảy ra, liền hỏi: "Em sao vậy?"

"Anh nói thật cho em biết, tiền của anh rốt cuộc là lấy ở đâu ra? ", Lý Tuyết chăm chú nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lúc này mới hiểu ra, trong lòng cảm động, liền cười đáp: "Em đừng lo! Tiền này đều là tiền chân chính".

"Nhưng anh...", làm sao một lúc lại có nhiều tiền như vậy được?

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Thật ra nơi anh làm việc chính là tập đoàn Hàu Tước. Họ đề bạt anh làm giám đốc, cộng thêm việc trước kia kí hợp đồng thành công, vì thế mới thưởng cho anh".

"Làm sao có chuyện này chuyện chứ?", Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi tỏ vẻ không tin.

Cho dù là kí được hợp đồng, lại là giám đốc, thì thưởng một căn biệt thự cũng có thể hiểu được, nhưng hai căn biệt thự cộng thêm một chiếc Maserati, điều này thật khó tin.

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một chút, thôi được, chuyện này nói ra cũng có vẻ hơi quá.

"Là thế này, vì anh bảo bọn họ đổi tiền hoa hồng từ hợp đồng kí được thành biệt thự, cho nên mới như vậy..."

Nghe xong, Lý Tuyết cũng bán tín bán nghi, nói như vậy nghe cũng có vẻ có lý, nhưng cô vẫn cảm thấy lạ lạ.

Bạch Diệc Phi nói: "Thôi được rồi, chồng em sẽ không bao giờ làm mấy chuyện không đàng hoàng đâu, em đừng lo lắng nữa! Hôm nay cũng muộn rồi, ngày mai còn phải đi làm, chúng ta vào nhà nghỉ ngơi sớm đi!"

Lý Tuyết không còn cách nào khác đành gật đầu.

Bước vào biệt thự, hai người đi thẳng tới phòng ngủ chính trên lầu ba, Bạch Diệc Phi muốn đi vào cùng Lý Tuyết, liền bị cô ngăn lại: "Anh sang

phòng bên cạnh đi!"

Bạch Diệc Phi xoa xoa chóp mũi suýt chút nữa bị cửa đung phải, cảm thấy thật bất lực, cứ tưởng ít ra đêm nay cũng được ngủ cùng trên một chiếc giường chứ!

...

Nửa đêm, cũng là lúc cuộc sống về đêm bắt đầu.

Trong một quán bar, ánh đèn màu lập lòe cùng tiếng nhạc chói tai vang lên, mọi người cùng lắc lư theo điệu nhạc.

Trong một phòng bao, Lý Phàm liếc nhìn tên mặt sẹo ngồi đối diện nói: "Giúp tôi đánh một người".

"Ai? ", tên mặt sẹo nhấp một ngụm rượu.

Lý Phàm đưa cho gã một bức ảnh.

Tên mặt sẹo nhìn bức ảnh và hỏi: "Cần phải đánh đến mức nào?"

"Đánh đến tay chân tàn tật!", Lý Phàm hần học nói.

Tên mặt sẹo nghe xong không biểu lộ cảm xúc gì, liền uống thêm một ngụm rượu: "Vậy cậu chủ Lý định trả bao nhiêu? "

"200 ngàn tệ!"

Tên mặt sẹo cười khinh bỉ: "Cậu chủ Lý, chuyện này không đơn giản như chuyện khác, nếu không cẩn thận anh em chúng tôi sẽ phải ăn com tù!"

"Bốn trăm ngàn!", Lý Phàm nghiên răng.

Tên mặt sẹo nhìn Lý Phàm không lên tiếng.

Lý Phàm thấy vậy liền đập bàn: "Năm trăm ngàn!"

"Được! Chốt!", tên mặt sẹo uống cạn ly rượu, đặt ly xuống và nói: "Hãy chờ tin của tôi!"

Lý Phàm cười: "Vậy thì tôi sẽ đợi tin vui từ anh".

Những chuyện Bạch Diệc Phi từng làm với gã, gã không bao giờ quên, hết lần này đến lần khác bị ông nội chỉ trích, còn phải chịu bao nhiêu nhục nhã, nếu không trả được thù này, gã thề không phải mang họ Lý!

...

Sáng hôm sau, hai người ra ngoài đi làm, Lý Tuyết nói sẽ đưa Bạch Diệc Phi đi nhưng anh từ chối, tự mình bắt taxi đến tập đoàn Hàu Tước.

"Như thế này thật là bất tiện! Xem ra vẫn phải mua xe, không, phải mua hai cái!"

Lý Tuyết một cái, anh một cái.

Khi đến cửa công ty, chuẩn bị đi vào, thì bị ai đó gọi lại.

"Bạch Diệc Phi?"

Bạch Diệc Phi nghe thấy liền quay đầu lại: "Hà Viên Viên?"

Hà Viên Viên với Bạch Diệc Phi là bạn học đại học, học cùng một lớp, Hà Viên Viên khi đó là hoa khôi, cũng là nữ thần trong tim Bạch Diệc Phi.

Hà Viên Viên có chút hoài nghi: "Thật sự là cậu sao?"

Bạch Diệc Phi mỉm cười cười, đáp: "Ừ! Cậu tới đây làm gì thế? "

Hà Viên Viên nhìn cách Bạch Diệc Phi ăn mặc, liền lộ ra vẻ chán ghét: "Tôi đương nhiên là tới tìm chủ tịch của tập đoàn Hàu Tước để bàn chuyện làm ăn rồi, cậu thì đến đây làm gì?"

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 26: Họp lớp

"Tôi làm việc ở đây", Bạch Diệc Phi đáp.

Hà Viên Viên hơi kinh ngạc: "Bạn làm ở đây sao?"

Những người có thể làm việc trong Tập đoàn Hàu Tước, nếu không phải do có mối quan hệ, thì đều là những người thực sự có năng lực!

Nhưng Hà Viên Viên nghĩ, Bạch Diệc Phi vừa chẳng có mối quan hệ, lại chẳng có năng lực, sao có thể làm việc ở đây chứ? Hừ! Chắc cũng chỉ là một nhân viên quèn không ai chú ý đến thôi!

Bạch Diệc Phi nhún vai, cô ta không tin thì thôi, anh cũng chẳng quan tâm.

Nhưng mà: "Đúng rồi, cậu muốn gặp chủ tịch bàn chuyện hợp tác gì thế?"

Hà Viên Viên xua tay nói: "Nói rồi cậu cũng không hiểu đâu, tôi phải đi gặp chủ tịch đây, tạm biệt".

Nói rồi, Hà Viên Viên liền bước vào, nhưng đi được vài bước, cô ta dừng lại nói: "Phải rồi, lớp chúng ta cuối tuần này họp lớp, cậu cũng đến nhé!"

Bạch Diệc Phi nghĩ lúc đó chắc cũng chẳng có việc gì, liền gật đầu đồng ý.

Sau khi cô ta lên lầu, Bạch Diệc Phi liền liên hệ với Long Linh Linh, bảo cô tiếp đón Hà Viên Viên.

Nửa giờ sau, Long Linh Linh đến văn phòng.

"Chủ tịch, cô Hà tới đây để tìm nhà đầu tư".

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng: "Để tôi xem xem".

Long Linh Linh chuyên tập tài liệu đang cầm trong tay cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cẩn thận xem một lượt rồi nói: "Có thể ký hợp đồng, cô ấy muốn bao nhiêu?"

Long Linh Linh kinh ngạc, nói: "100 triệu, nhưng đã bị tôi từ chối rồi".

Bạch Diệc Phi khẽ cau mày: "Gọi cho cô ấy, có thể ký hợp đồng, đổi thành 200 triệu, nhưng tôi muốn 80% cổ phần của công ty"

Long Linh Linh trợn tròn mắt: "Chủ tịch, chuyện này..."

200 triệu, không phải đang nói giỡn chứ?

Bạch Diệc Phi nhướng mày nhìn cô ta: "Sao thế? Cô không nghe rõ à?"

Nhìn Bạch Diệc Phi, Long Linh Linh không nhịn được nói: "Chủ tịch, 200 triệu không phải là số tiền nhỏ, ban đầu đầu tư vào công ty trái cây của Lý Thị cũng không nói làm gì rồi, bây giờ lại đến công ty ống thép, hơn nữa công ty này sắp phá sản, đầu tư 200 triệu vào một công ty như thế quá lãng phí, nếu làm như vậy, chẳng khác nào đẩy tập đoàn Hậu Tước vào hố lửa! "

"Chẳng lẽ chủ tịch là vì người phụ nữ đó sao? Nhưng bất kể thế nào, cô ta cũng chỉ là một người đàn bà! Tập đoàn Hậu Tước không thể bị tàn lụi chỉ vì đàn bà được! Ông Bạch bảo tôi tới giúp anh phát triển Tập đoàn Hậu Tước, chứ không phải đến để chơi đùa!"

Long Linh Linh thật sự không nhịn được nữa, trước đó 100 triệu thì không nói nữa, nhưng bây giờ đã là 200 triệu, tập đoàn Hậu Tước dù giàu cỡ nào cũng không đủ để anh ta đốt tiền như thế này!

Nếu chuyện này vẫn tiếp tục, tập đoàn Hậu Tước sớm muộn gì cũng phá sản!

Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên Long Linh Linh nói nhiều như vậy với anh, giọng điệu lại còn hung dữ nữa chứ!

Sau đó Bạch Diệc Phi dựa vào ghế, nhẹ giọng nói: "Vậy được, cô lên làm chủ tịch nhé?"

Long Linh Linh lập tức cúi đầu nói: "Thực xin lỗi, Chủ tịch".

Cô ta vì quá kích động mà quên mất thân phận của mình.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn cô một cái, ném tập tài liệu lên bàn, nói: "Mau đi xử lý đi!"

"Vâng", Long Linh Linh trả lời, xoay người đi ra ngoài.

Bạch Diệc Phi nhìn Long Linh Linh đi ra ngoài, hơi nhướn mày, Bạch Diệc Phi làm sao có thể vì một người phụ nữ mà không quản cả một tập đoàn chứ? Cho dù có, thì người phụ nữ đó phải là Lý Tuyết! Nếu là người khác thì tuyệt đối không thể nào!

Anh chọn đầu tư là vì có lý do khác, nhưng anh không cần phải giải thích với Long Linh Linh.

...

Chẳng mấy chốc đã là cuối tuần, Bạch Diệc Phi đến khách sạn Cửu Châu theo địa chỉ mà Hà Viên Viên đưa cho.

Nghe nói, buổi họp lớp này là do Tiêu Vinh Đào tổ chức, Tiêu Vinh Đào là con cháu đại gia, gia đình có công ty riêng, quan hệ của gã ta với Bạch Diệc Phi khá bình thường, không mời Bạch Diệc Phi cũng là điều có thể hiểu được.

Bạch Diệc Phi không có hứng thú với kiểu tụ tập này, cũng chẳng muốn tới. Nhưng nghe Hà Viên Viên nói, lại khiến anh nhớ đến một người, Vương Lâu, bạn thân nhất của anh thời đại học.

Sau khi tốt nghiệp đại học cũng không liên lạc mấy, qua lần họp lớp này có thể gặp nhau, vì thế Bạch Diệc Phi đã đến.

Đến khách sạn, anh hỏi người phục vụ: "Cho hỏi họp lớp là ở phòng nào?"

"Tầng 2, phòng 216", người phục vụ đáp.

Bạch Diệc Phi lên lầu hai, đến bên ngoài phòng tiệc đã nghe mọi người tán gẫu.

"Vương Lô, có phải cậu vẫn đang tìm việc không?"

"Làm gì có? Người ta lại thất nghiệp rồi! Nhưng nói là vẫn đang tìm việc thì cũng không sai!"

"Này, hay là cậu đến làm ở công ty của anh Tiêu đi! Nhất định sẽ có việc phù hợp với cậu!"

Tiêu Vinh Đào cười nói: "Được thì được, nhưng hiện tại công ty chỉ tuyển công nhân dọn vệ sinh thôi, nếu cậu muốn làm, ngày mai tôi sẽ nói giúp cậu một tiếng, đến lúc đó cứ việc đi làm là được".

"Ồi chà, làm công nhân dọn dẹp vệ sinh cũng không ổn lắm nhỉ?"

"Có gì mà không ổn chứ? Công nhân dọn vệ sinh ở công ty người ta lương còn cao hơn nhân viên bình thường ở công ty khác!"

"Haha...nói đúng đấy!"

Vương Lô mặc một chiếc áo phông trắng, quần jean xanh, trên khuôn mặt thật thà và lương thiện không biểu lộ chút cảm xúc nào.

Tình tính của cậu ta luôn rất tốt, cho dù những người này rất giễu cợt châm chọc như thế nào, Vương Lô cũng không hề tức giận.

Bạch Diệc Phi vừa tới đã thấy cảnh này, cười nói: "Thực xin lỗi, tôi đến muộn rồi".

Mọi người thấy vậy thì chào hỏi vài câu.

Chỉ có Triệu Bằng mặt mũi tối sầm, không chào Bạch Diệc Phi.

Vương Lôu thấy Bạch Diệc Phi đi tới, liền để anh ngồi bên cạnh.

Bạch Diệc Phi sau khi ngồi xuống, cười nói: "Vương Lôu, cậu giỏi thật đấy! Tự mình thành lập công ty cũng chẳng nói cho anh em biết!"

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều sững sờ.

Vương Lôu cũng ngây ra: "Cậu đang nói cái gì vậy?"

Bạch Diệc Phi nháy mắt nhìn Vương Lôu: "Xem cậu kia, tự mình thành lập công ty là chuyện tốt, giấu mọi người làm gì chứ?"

Vương Lôu nghe vậy liền hiểu ý, chỉ mỉm cười ngượng nghịu.

Mọi người lúc này đều yên lặng.

Vừa nói người ta như vậy, nhưng kết quả thì sao chứ, người ta đã thành lập công ty riêng, lại còn là ông chủ của công ty nữa!

Lúc ấy, những người vừa lên tiếng trêu chọc đều cảm thấy mặt nóng bừng bừng.

Một số bạn nữ nghe thấy vậy cũng bắt đầu bàn tán về Vương Lôu, kể ra hồi đó Vương Lôu còn là học sinh xuất sắc của lớp mình nữa!

Bây giờ còn tự mình mở công ty, không cần nghĩ cũng biết hẳn là vừa có năng lực vừa có quan hệ rộng, một số người sống không tốt lắm đều tự động tạo mối quan hệ với Vương Lôu.

"Tôi đã nói rồi mà, Vương Lôu làm sao có thể sống như vậy chứ!"

"Không hổ là học sinh xuất sắc của lớp chúng ta! Đúng là lợi hại!"

"..."

Bạch Diệc Phi liếc nhìn những người bạn học này, họ là những người đã vào xã hội nhiều năm, phong ba bão táp nào cũng đã đều trải qua!

Chỉ vì mấy lời mà Bạch Diệc Phi nói, làm cho Tiêu Vinh Đào bị mọi người thâm chỉ trích, khiến gã không khỏi cay cú.

"Tôi nhớ hình như không có mời cậu thì phải? Bạch Diệc Phi".

Hà Viên Viên ngồi bên cạnh Tiêu Vinh Đào lập tức nói: "À, em gặp cậu ấy khi đến tập đoàn Hàu Tước bàn chuyện hợp đồng với chủ tịch, nên tiện thể mời cậu ấy đến luôn".

Mọi người đã hiểu ra.

Tiêu Vinh Đào cười nhạt một tiếng: "Thảo nào, Bạch Diệc Phi làm sao có thể đến được những khách sạn cao cấp như thế này chứ?"

Triệu Bằng liền đổ thêm dầu vào lửa: "Nếu không nhờ có buổi họp lớp này, cậu ta chắc chẳng bao giờ đến được đây! Nên cảm ơn anh Tiêu vì điều này mới đúng!"

Từ sau khi bị Bạch Diệc Phi làm bẽ mặt, gã liền tìm người nhìn theo dõi Bạch Diệc Phi một thời gian, phát hiện Bạch Diệc Phi không hề lái chiếc Maserati đó!

Điều này có thể chứng tỏ Bạch Diệc Phi chỉ nói dối, có lẽ chỉ là mua xe cho người khác, giả vờ là mình mua để thể hiện thôi!

Ở một khía cạnh nào đó, điều gã ta nghĩ cũng đúng, Bạch Diệc Phi thật sự đã mua xe cho người khác.

Hà Viên Viên nghe vậy liền nói: "Không đến nổi thế chứ? Hôm đó tôi gặp cậu ấy ở Tập đoàn Hàu Tước, cậu ấy nói là làm việc ở Tập đoàn Hàu Tước mà".

"Em đang đùa à? Viên Viên, chắc em nhầm rồi? Bạch Diệc Phi làm sao có thể làm việc cho tập đoàn Hàu Tước được chứ?", Tiêu Vinh Đào tưởng

như vừa nghe được chuyện đùa.

Hà Viên Viên nghe xong lời này, có chút nghi ngờ nhìn sang Bạch Diệc Phi, nhớ tới Bạch Diệc Phi lúc đó mặc một bộ âu phục, nhưng bây giờ là một bộ đồ bình thường.

Lúc này, những người khác lên tiếng giễu cợt: "Bạch Diệc Phi e là bây giờ còn chưa tìm được việc làm ấy?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 27: Đánh gãy tay chân

Có người nghi ngờ nói: “Này, đã không có việc làm anh ta còn đến tập đoàn Hầu Tước làm gì nhỉ? Không phải là theo dõi chị Tiêu nhà chúng ta chứ?”

“Tôi đoán là khi còn ở trường đại học, Bạch Diệc Phi thích chị Tiêu, đến giờ vẫn lưu luyến không quên được!”

Vừa thấy thế, Triệu Bằng hung dữ nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi: “Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, chị dâu Tiêu nhà ta thuộc về anh Tiêu rồi!”

Tiêu Vinh Đào vẻ mặt rất đắc ý: “Viên Viên hiện giờ chính là bạn gái của tôi, tốt nhất cậu nên quên cô ấy đi cho tôi!”

Hà Viên Viên cũng nói thêm một câu: “Bạch Diệc Phi, tôi đã có anh Tiêu rồi, cậu nên quên tôi đi thôi!”

Thấy thế, Bạch Diệc Phi không còn lời gì để nói, tuy rằng trước đây anh thực sự coi Hà Viên Viên là nữ thần của mình, nhưng đó là chuyện cũ trước đây, còn về Hà Viên Viên của hiện tại, Lý Tuyết đã hơn cô ta gấp trăm lần rồi.

Bạch Diệc Phi muốn giải thích: “Mấy người hiểu lầm rồi, tôi...”

Tiêu Vinh Đào cười lớn: “Hiểu lầm gì hả? Chẳng trách cậu chưa có bạn gái? Cậu xem mình tiền không có, vẻ ngoài cũng không, ai mà chịu yêu cậu chứ?”

Triệu Bằng nói bằng giọng quái gở: “Còn không đúng à? Loại người như Bạch Diệc Phi thì chẳng có đứa con gái nào thèm để ý!”

Bạch Diệc Phi: “...”

Vương Lâu thấy thế khẽ thở dài và nói nhẹ nhàng với Bạch Diệc Phi: “Cậu đừng để ý, cứ coi như họ xì hơi bằng miệng đi!”

Bạch Diệc Phi khẽ gật đầu, anh cũng không thềm để ý gì mấy người này, nhưng trong tình huống hiện tại, không phải anh muốn lơ là được.

Tiêu Vinh Đào nói về bực tức: “Bạch Diệc Phi, cậu nghe thấy gì không hả? Nếu cậu còn dám tư tưởng những điều không nên với Viên Viên thì đừng trách tôi không niệm tình bạn học mà tìm người đánh cậu tàn phế đấy”.

Hà Viên Viên dùng vẻ mặt kiêu ngạo nhìn Bạch Diệc Phi.

Những người khác cũng tỏ thái độ coi thường hoặc chờ xem kịch hay.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng hét: “Có người đánh nhau rồi!”

Tất cả mọi người đều rất kinh ngạc, nhao nhao đứng hét lên, ra khỏi phòng xem có chuyện gì.

Vương Lâu cũng theo Bạch Diệc Phi ra ngoài.

Có rất nhiều người đang tụ tập phía bên ngoài, phía trước còn có tiếng chai rượu vỡ trên bàn và còn rất nhiều tiếng ồn khác nữa.

Nghe người bên cạnh kể, hình như có ai đó đang tìm người, chưa tìm thấy định quay đi thì bị một người nào đó cố tình đâm trúng, hai bên liền xảy ra mâu thuẫn rồi đánh nhau, đồ vật xung quanh đều rơi đổ hết xuống đất.

Một lúc sau, mọi chuyện đâu vào đấy, một người mặt đầy sẹo do đâm chém liền đi ra cười và xin lỗi mọi người: “Thật là ngại quá, Lưu mỗ xin lỗi mọi người”.

“Họ Lưu? Vết sẹo? không phải là người mà tôi đang nghĩ chứ?”

“Chính là người mà anh nghĩ, mọi người gọi gã là anh Dao!”

“Hả! Thật sự là gã!”

Anh Đào là người làm mưa làm gió trong vùng này, ai gặp cũng phải chào một tiếng đại ca.

Bạch Diệc Phi nghe thấy những lời đó liền liếc nhìn người tên Anh Đào, người đầy khí phái như vậy rất hiếm có, không nên chọc vào.

Anh Đào lúc đó vừa dùng khăn tay mà đàn em đưa cho để lau tay, vừa hờ hững hỏi: “Xin hỏi, có ai ở đây tên là Bạch Diệc Phi không?”

Những người có mặt nhìn nhau khi nghe thấy gã hỏi, vì họ cũng không biết là ai cả.

Đúng lúc này, Tiêu Vinh Đào đứng ra, chỉ tay về phía Bạch Diệc Phi rồi nói: “Cậu ta chính là Bạch Diệc Phi!”

Bạch Diệc Phi: “...”

Vương Lô giận dữ lao về phía Tiêu Vinh Đào: “Tiêu Vinh Đào, cậu định làm cái quái gì vậy hả?”

Tiêu Vinh Đào nhìn Bạch Diệc Phi và Vương Lô tỏ vẻ rất hả hê: “Tôi nói thật mà! Có vấn đề gì sao?”

Cái tên anh Đào này vừa nhìn thấy đã biết là không nên chọc vào, nhưng gã lại đến tìm Bạch Diệc Phi, có lẽ Bạch Diệc Phi gây thù chuốc oán gì với người ta, nên họ đến đây tìm báo thù, đã biết là như thế thì sao gã ta lại không nói ra chứ?

Chỉ cần thấy Bạch Diệc Phi đau khổ, hẳn ta liền cảm thấy rất vui sướng!

Các bạn học khác cảm thấy Tiêu Vinh Đào rất bỉ ổi, cho dù có ghét Bạch Diệc Phi cỡ nào cũng không nên làm như vậy chứ?

Lúc này, anh Đào nhìn qua, gã xác nhận trước: “Anh là Bạch Diệc Phi sao?”

Bạch Diệc Phi không có cách nào đành phải gật đầu thừa nhận: “Chính là tôi đây”.

“Rất tốt!”, anh Đào nói xong liền giơ tay tát cái bốp.

Điều không ngờ là sau khi tát xong, mọi người đều há hốc mồm.

Vì người bị tát không phải là Bạch Diệc Phi mà là Tiêu Vinh Đào!

Tiêu Vinh Đào ôm mặt nói với vẻ rất kinh ngạc: “Anh Đào, anh đánh tôi làm gì? Cậu ta mới chính là Bạch Diệc Phi!”

Anh Đào không nói gì cả, lại thêm một cái tát nữa: “Đồ khốn, anh không biết xấu hổ khi nói lời này sao!”

Tiêu Vinh Đào lại nhận thêm một cái tát!

Những người có mặt đều sững sờ.

Bạch Diệc Phi cũng đơ ra, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?

Tiêu Vinh Đào ôm mặt: “Anh Sẹo, tôi...”

“Bốp!”

Lại thêm một bạt tai nữa.

Mọi người thấy thế, lùi lại theo bản năng, có người còn tự ôm mặt mình, nhìn thôi cũng cảm thấy rất đau.

“Mẹ kiếp! Cạn tài ráo máng vậy mà còn dám nói!”

Mọi người: “...”

Bạch Diệc Phi rốt cuộc cũng hiểu được, người này thật thú vị.

Tuy nhiên vừa nghĩ xong, anh Đào nói tiếp: “Bạch Diệc Phi phải không? Có người thuê tôi khử anh, kêu tôi đánh gãy tay chân anh”.

Bạch Diệc Phi: “...”

Khi nói những lời này xong, những người xung quanh đều nhìn về phía Tiêu Vinh Đào, ngay cả Vương Lâu và Bạch Diệc Phi cũng nhìn qua chỗ gã ta.

Tiêu Vinh Đào vừa nãy đã nói muốn tìm người khử Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Tiêu Vinh Đào, đây là người do cậu tìm sao?”

Tiêu Vinh Đào chưa nói gì cả thì anh Đào liền nói: “Không phải anh ta! Nhưng sau này nếu anh ta muốn thì vẫn có thể tìm tôi”.

Vừa mới đánh người ta mà vẫn còn muốn bàn chuyện làm ăn sao?

Nhìn thấy sắc mặt kinh hãi của mọi người, anh Đào tốt bụng giải thích: “Tôi đánh anh và muốn làm ăn với anh là hai chuyện hoàn toàn khác nhau”.

Mọi người: “...”

Rất có lý!

Anh Đào nhìn về phía Bạch Diệc Phi: “Nào, muốn tay trước hay chân trước!”

Bạch Diệc Phi bình tĩnh trả lời: “Không muốn cái nào cả!”

“Hớ! Cũng cứng đấy! Nhưng anh có cứng thế nào thì kết quả cũng vậy thôi, vậy tôi chọn thay anh, chân trước nhé!”, anh Đào hai tay vòng trước ngực, vẻ mặt hung tợn.

Bạch Diệc Phi vẻ mặt bình tĩnh, thực ra trong lòng cũng rất hoảng sợ, anh sống tới bây giờ nhưng chưa từng gặp tình huống nào như vậy, càng huống hồ phải đối mặt với bọn côn đồ kia!

Bạch Diệc Phi hỏi: “Có thể nói cho tôi biết ai bỏ tiền thuê các anh khử tôi không?”

Anh Đào nói: “Đây là quy tắc nghề nghiệp, không thể nói được, anh cứ bình tĩnh đợi tôi phết chân tay anh là được rồi”.

Bạch Diệc Phi đảo mắt, anh nói: “Không cần biết đối phương trả bao nhiêu, tôi sẽ trả anh gấp đôi?”

Anh Đào không nói gì cả, Tiêu Vinh Đào liền cười: “Ha ha... Bạch Diệc Phi, cậu có tiền sao? Còn trả gấp đôi nữa, thật là buồn cười!”

Những người xung quanh cũng có chút coi thường, người quen đều biết anh không có tiền, vô cùng nghèo, vậy làm sao có thể trả cao gấp đôi được?

Anh Đào thấy vậy liếc nhìn Tiêu Vinh Đào và nói: “Thật ngại, nhưng uy tín cơ bản vẫn cần phải có!”

Bạch Diệc Phi liếc mắt nhìn anh Đào: “Không thương lượng được sao?”

“Không được!” anh Đào không muốn lãng phí thời gian thêm nữa: “Đừng nói nhiều nữa, nhanh lên!”

Bạch Diệc Phi chỉ đành thở dài, hai tay buông lỏng: “Vậy không còn cách nào rồi!”

Anh Đào nghĩ rằng anh đã chấp nhận nên vung tay, để đàn em của mình giữ chặt người anh lại.

Có một tên đàn em sắp túm được Bạch Diệc Phi, cổ tay gã đột nhiên bị người nào đó nắm lấy, rồi gã hét lớn: “A!”

Liên sau đó là tiếng “bộp” rất to, tên đó bị đá bay rồi rơi xuống đất.

Mọi người chỉ nhìn thấy một người đàn ông cao một mét chín đứng trước mặt Bạch Diệc Phi, tựa như bức tường thành không thể lay chuyển.

Bạch Diệc Phi có thể tỏ vẻ bình tĩnh cũng là vì Bạch Hổ. Nếu không phải nhờ Bạch Hổ, anh đoán chân mình đã nhũn cả ra rồi.

Anh Đào thấy thế sai người dìu đàn em đi và hỏi: “Xin hỏi phải xưng hô thế nào với đại ca?”

Bạch Hổ nói vô cùng lạnh nhạt: “Bạch Hổ”.

Anh Đào nghi ngờ, gã chưa bao giờ nghe thấy cái tên Bạch Hổ này ở đây, nhưng vừa nhìn là đã biết ngay, người này là kẻ thường xuyên đánh nhau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 28: Không phải nói sẽ trả lại gấp đôi sao?

"Người anh em, chúng tôi giải quyết vấn đề cá nhân ở đây, không ảnh hưởng đến anh đúng không?"

Bạch Hồ hừ lạnh một tiếng, mặt không cảm xúc đáp: "Các người đang gây trở ngại cho anh ta!"

Nhìn theo ngón tay Bạch Hồ, đây không phải là Bạch Diệc Phi sao?

Anh Dao ngay lập tức hiểu ra, Bạch Hồ là vệ sĩ của Bạch Diệc Phi, chịu trách nhiệm bảo vệ Bạch Diệc Phi!

Chết tiệt! Thằng ôn Lý Phàm kia không hề nói với gã rằng Bạch Diệc Phi có vệ sĩ!

Những người khác thấy vậy thì trên mặt tỏ vẻ khiếp sợ.

Bạch Diệc Phi lại có đàn em lợi hại như vậy từ bao giờ, giấu nghề giỏi thật!

Dù gì anh Dao cũng lặn lội trong giang hồ đã lâu: "Chỉ mình anh thôi à? Vậy thì không nói trước được điều gì rồi! Nhận tiền thì phải làm việc thôi, đắc tội rồi!"

Bạch Hồ rất bình thản: "Ừ, tôi cũng nhận tiền để làm việc",

Anh Dao: "..."

"Anh Dao, chúng ta cùng xông lên!", đám đàn em hét lớn: "Giết hắn đi!"

Anh Dao liếc đàn em một cái, cũng hét lên: "Tất cả xông lên cho tao!"

Nghe lệnh gã, khoảng chục người xông lên cùng một lúc.

Những người xung quanh vội vàng tránh né để tránh bị liên lụy, một số người lùi về vị trí an toàn rồi đứng đó xem kịch.

"Trời, một người đánh với cả chục người, thế này chắc chắn là xong rồi!"

"Ày! Xong rồi, kết cục đã được định trước!"

"..."

Tiêu Vinh Đào nhìn Bạch Diệc Phi, có vệ sĩ thì sao nào? Một tên vệ sĩ thì có tác dụng gì chứ, đợi cho đến khi tên vệ sĩ này bị giải quyết, Bạch Diệc Phi bị anh Đào xử chắc rồi!

Vương Lô lo lắng nhìn về phía Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi lại thong dong đứng đó, còn tìm được chỗ dựa ngay bức tường, đứng dựa vào tường, xem trò hay đang diễn ra trước mắt.

Đằng kia, sau vài cú đánh của Bạch Hồ, đám côn đồ xông vào phía trước đã bị đánh bay ngược ra, người phía sau vẫn tiếp tục xông lên.

Bạch Hồ trái một đấm phải một đấm, thêm một đạp, chỉ với vài phút thời gian, toàn bộ đàn em của anh Đào đã bị đánh ngã sấp xuống đất, không đứng lên nổi.

Mọi người xung quanh vô cùng kinh ngạc!

"Điều này... mẹ kiếp, thật đáng sợ!"

Một người đánh bại 10 người!

Bạch Diệc Phi cũng tròn mắt ngạc nhiên, anh nghĩ Bạch Hồ cũng chỉ có chút lợi hại, nhưng không ngờ rằng lại lợi hại đến vậy! Thế này thì đúng là mạnh đến biến thái!

Nhưng như vậy thì anh lại yên tâm hơn hẳn, có Bạch Hồ ở đây, cuộc sống sau này của anh sẽ tuyệt đối an toàn.

Còn anh Đào tất nhiên cũng bắt đầu sợ sệt: "Anh bạn thân thủ tốt đấy, ông đây không thềm khoản tiền này nữa được chưa? Chúng ta đi!"

Có bao nhiêu tiền cũng không quan trọng bằng tính mạng, tên này biến thái như vậy, nếu tiếp tục đánh thì người bị phế tay chân chính là gã ta!

Chết tiệt! Con chó Lý Phàm này thậm chí không tìm hiểu trước thông tin mà thuê ông đây làm việc, hại ông đây suýt chết ở đây rồi!

Đợi qua chuyện này, không tìm gã ta tính sổ ông đây không mang họ Luru!

Anh Đào đang định bỏ đi, thì nghe thấy tiếng gọi: "Đợi đã!"

"Anh... anh còn muốn gì nữa? Tôi đã nói là không làm vụ này nữa rồi mà!"

Bạch Diệc Phi nhìn anh Đào và nói: "Đối với đề nghị vừa nãy của tôi, anh có muốn suy nghĩ lại không?"

"Đề nghị gì?", bị Bạch Hồ dọa cho mù mị đầu óc, sao gã có thể nhớ nổi vừa rồi đã nói những gì chứ.

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng và nói: "Đánh lại kẻ thuê anh, tôi sẽ trả anh thù lao gấp đôi".

"Điều này.... trong ngành đã có quy tắc, tôi không thể làm như vậy được!", anh Đào có chút sợ hãi, nếu như Bạch Diệc Phi lệnh Bạch Hồ dạy cho bọn chúng một bài học nữa thì có khi gã đã đồng ý rồi.

Bạch Diệc Phi cũng đã thay đổi cách nhìn đối với anh Đào, anh nói: "Vây được! Hết chuyện rồi, anh có thể đi!"

Anh Đào như được ân xá, dẫn theo anh em chuẩn bị biến khỏi đó.

Lúc này, có tiếng ai đó vọng đến: "Không được đi!"

"..."

Lần này, người lên tiếng là Bạch Hổ: “Ông chủ đã dặn, ai dám động đến cậu chủ, thì phải trả lại gấp đôi”.

“Cái gì?”

Mọi người đều kinh ngạc!

Ông chủ? Cậu chủ?

Ai có thể nói cho bọn họ biết, Bạch Diệc Phi này biến thành cậu chủ từ khi nào không?

Anh ta không phải là một thằng nhóc nhà nghèo sao?

Anh Đào bị dọa cho một trận: “Người anh em Bạch Hổ, vừa nãy chúng tôi cũng chỉ nói vậy, vẫn chưa động đến Bạch Diệc Phi mà!”

Bạch Hổ nghĩ lại, cảm thấy nói thế cũng không sai! Sau đó nói với Bạch Diệc Phi: “Anh nói với họ, nếu như còn làm phiền anh, thì kết quả sẽ là gãy tay đứt chân”.

Bạch Diệc Phi: “....”

Đầu óc của người anh em Bạch Hổ này đúng là “thẳng”, có gì nói nấy, tuyệt đối không vòng vo.

Bạch Diệc Phi hiểu kỳ bèn hỏi thêm một câu: “Không phải nói là gấp đôi sao?”

Bạch Hổ đột nhiên hiểu ra, sau đó, khi mấy người đó chưa kịp phản ứng, một bàn tay hần túm lấy cổ tay anh Đào, dùng sức bẻ mạnh.

“Aaaaa!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, người xem nhin không nổi phải lấy tay che mắt, thật là tàn nhẫn!

Bạch Diệc Phi được một phen sợ hãi, vội vàng giữ chặt Bạch Hổ lại: “Chờ đã, gã cũng chưa làm gì được tôi, bỏ đi bỏ đi!”

Bạch Hổ nghe xong nhú mày, sau đó buông tay anh Dao ra và nói: “Lần sau sẽ không có chuyện đơn giản như thế này đâu!”

Nói xong, Bạch Hổ đi ra ngoài và mất hút trong đám đông.

Bạch Diệc Phi lau lau mồ hôi, anh Dao ngay lập tức cúi đầu nhận tội xin lỗi, sau đó kéo theo anh em của mình cúp đuôi chạy mất.

Bạch Hổ đi rồi đấy, nhưng ai biết được một giây sau anh ta có lập tức quay lại hay không?

Anh Dao cũng là người lặn lội từ lâu, sớm đã có kinh nghiệm, những người giống như Bạch Hổ không giỡn được, phải chạy ngay khi còn kịp, sau này nếu có gặp phải, tuyệt đối không nên dây vào.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy bọn họ đi rồi, nhìn Tiêu Vinh Đào đã bị dọa đến ngớ người, cười cười nói: “Cậu đúng là cậu bé ngoan ngoãn thật thà, tôi thật mừng thay cho cậu”.

Tiêu Vinh Đào cúi đầu không dám lên tiếng, sự việc vừa nãy như vẫn còn đang rõ ràng trước mắt, bây giờ gã ta nào dám chế giễu Bạch Diệc Phi nữa.

Những người khác đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Tiêu Vinh Đào, nói ra thì, sự việc này là do Tiêu Vinh Đào dựng lên. Nếu như gã không nói ra ai là Bạch Diệc Phi, thì người ta đã đi rồi, làm gì có chuyện này chứ?

Vương Lô đang định bước lên hỏi Bạch Diệc Phi, thì nghe thấy tiếng bước chân và tiếng người: “Ai đánh nhau? Bước hết ra đây cho tôi!”

Một người mắt tinh nhìn thấy bóng người, hét lên một câu: “Cảnh sát đến rồi!”

Đám đông thấy vậy vội vàng giải tán, chỉ còn đám người Bạch Diệc Phi ở lại.

“Có chuyện gì đây?”, một viên cảnh sát hỏi.

Thấy vậy, không ai trả lời, vị cảnh sát đó tiếp tục nói: “Không phải sợ hãi, chúng tôi là cảnh sát, sẽ lấy lại sự công bằng cho mọi người, ai đang gây rối ở đây, mọi người cứ dũng cảm nói ra”.

Vẫn không thấy ai lên tiếng, viên cảnh sát có chút tức nuối, chuẩn bị bỏ đi.

Ngay lúc này Tiêu Vinh Đào đột nhiên đứng ra trả lời: “Cậu ta! Là cậu ta đang gây rối! Vừa nãy còn đánh người, đám người bị đánh bị dọa sợ đến mức bỏ chạy rồi”.

Cảnh sát lập tức quay người, nhìn về phía Bạch Diệc Phi, sau đó vẫy vẫy tay, nói: “Dẫn anh ta đi!”

“Tiêu Vinh Đào! Cậu làm cái gì thế?”, Vương Lâu tức giận trợn mắt nhìn Tiêu Vinh Đào.

Những người khác thấy vậy cũng nói: “Tiêu Vinh Đào, thật không ngờ cậu là con người như vậy!”

“Bụng dạ thật là hẹp hòi quá đi thôi? Dù gì cũng là bạn học chung mà!”

“Sau này thế nào cũng sẽ bị nghiệp quật cho xem! Thật là bỉ ổi!”

Tiêu Vinh Đào đỏ mặt: “Tôi nói sai sao? Vốn dĩ là như thế!”

Trong nhóm bạn học, chẳng một ai để ý tới gã.

Tiêu Vinh Đào lại nhìn về phía Hà Viên Viên, Hà Viên Viên cũng tỏ vẻ ghét bỏ và khinh bỉ: “Tiêu Vinh Đào, tôi đúng là đã nhìn nhầm anh rồi!”

“Viên Viên, anh nói đều là sự thật mà! Viên Viên!”, Tiêu Vinh Đào có chút hoảng loạn nhìn Hà Viên Viên với ánh mắt tội lỗi.

Hà Viên Viên hừ một tiếng, thái độ chán nản nói: “Đừng nói nữa, tôi coi như nhìn rõ anh rồi! Chúng ta chia tay đi!”

“Chồng ơi!”

Ngay lúc này, tiếng gọi như thấm đến xương tủy vang lên, đám đông hướng về phía tiếng gọi, mắt trở ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 29: Bạch Diệc Phi bị bắt

Lý Tuyết mặc một bộ đồng phục văn phòng, chân váy ôm sát vòng ba, làm nổi bật dáng người của cô, nhưng khuôn mặt của cô lại rất thuần khiết trong trẻo, hoàn toàn không làm cho người ta cảm thấy quá quyến rũ, chính vì vậy trông cô càng trở lên hấp dẫn hơn.

"Người phụ nữ này là ai? Cô ấy tên là gì vậy?"

"Tôi không biết!"

“ ”

Tiêu Vinh Đào nhìn thấy Lý Tuyết thì hai mắt sáng lên, trong lòng thầm nghĩ, dù gì gã cũng chia tay với Hà Viên Viên rồi, người này còn tốt hơn Hà Viên Viên nhiều!

Còn Hà Viên Viên sắc mặt có chút khó coi, bởi vì Lý Tuyết xinh đẹp hơn cô ta, lòng ghen tuông của phụ nữ đúng là chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt.

Bạch Diệc Phi đang bị cảnh sát áp chế, nghe thấy giọng nói quen thuộc thì lập tức quay đầu nhìn và ngạc nhiên: "Tuyết Nhi, sao em lại ở đây?"

Trong lòng có chút phiền muộn, cảnh mình bị cảnh sát bắt cũng bị vợ nhìn thấy rồi, thật là mất mặt!

Thành thật mà nói, Bạch Diệc Phi không hề lo lắng về việc cảnh sát sẽ đối xử với mình như thế nào. Dù gì anh cũng có ông già chống lưng, cho dù anh gặp phải rắc rối lớn đến mấy, cũng không đến nỗi đến đám cảnh sát này cũng không giải quyết được.

Đó là lý do tại sao anh có tâm trí để nghĩ về vấn đề này ở đây.

Nhưng Lý Tuyết, là người đứng đầu của dự án, cô thường rất bận rộn, thậm chí cuối tuần cũng phải đi làm, hôm nay cô cùng khách hàng đến đây

để bàn chuyện công việc.

Cô vừa tiễn khách hàng của mình ra về thì nhìn thấy thấp thoáng bóng dáng Bạch Diệc Phi, còn có cả cảnh sát nên cô có chút lo lắng, theo vào trong thì thật không ngờ đúng là Bạch Diệc Phi.

Những người khác đều ngờ ra!

Một người xinh đẹp như thế này lại gọi Bạch Diệc Phi là chồng!

Tiêu Vinh Đào cảm thấy vô cùng khó chịu, vừa gặp được nữ thần mà cô đã thuộc về Bạch Diệc Phi, thật lãng phí!

Hà Viên Viên sắc mặt càng không tốt, trước đây cô ta còn nói Bạch Diệc Phi không an phận, bây giờ thấy thế này thì chẳng phải tự vả mặt mình sao?

Lý Tuyết đẹp hơn cô ta gấp trăm lần, Bạch Diệc Phi việc gì còn phải tư tưởng đến cô ta chứ.

Lý Tuyết bước đến trước mặt Bạch Diệc Phi, ngăn cảnh sát lại: “Các anh có nhầm lẫn gì không, anh ấy phạm tội gì, tại sao lại bắt anh ấy?”

Cảnh sát cũng nhìn Lý Tuyết, nói: “Chúng tôi là cảnh sát, có người tố cáo anh ta ẩu đả, cô xem đồ rơi đầy trên mặt đất, đây chính là chứng cứ.”

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi: “Không thể nào!”

Bình thường Bạch Diệc Phi là người như thế nào, chẳng lẽ cô lại không rõ, làm sao anh có thể đánh lộn được?

Lúc này, Tiêu Vinh Đào đứng lên trước, nói: “Chính là cậu ta gây ra! Chính mắt chúng tôi đã nhìn thấy!”

Lý Tuyết cau mày, lờm Tiêu Vinh Đào, bèn nói với cảnh sát: “Các anh nói chồng tôi gây sự đánh lộn, vậy tại sao chỉ bắt một mình anh ấy? Những người đánh nhau với anh ấy đâu? Sao các anh không bắt họ lại?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy Lý Tuyết vì anh mà cuống lên bênh vực, trong lòng cảm thấy cảm động.

Cảnh sát liền nói: “Chúng tôi cũng muốn, nhưng đám người đó bỏ chạy rồi, chúng tôi dĩ nhiên sẽ phải bắt những người có liên quan”.

Lý Tuyết bực bội, nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi, giờ phải làm sao đây?

Bạch Diệc Phi nhẹ nhàng mỉm cười: "Vợ yêu, không sao đâu, anh không đánh nhau, đợi đi đến đồn cảnh sát rồi, sau khi tìm hiểu rõ ràng họ sẽ thả anh thôi".

Cảnh sát thấy vậy gật đầu: "Đúng vậy!"

“Chỉ là đi với chúng tôi một chuyến, điều tra rõ ràng rồi chúng tôi sẽ thả người”.

"Hãy tin anh!", Bạch Diệc Phi nhẹ nhàng nói.

Lý Tuyết nhìn thấy Bạch Diệc Phi như vậy, chỉ có thể buông tay, để cảnh sát đưa Bạch Diệc Phi đi.

Tiêu Vinh Đào thấy vậy liền chen mồm vào: "Cô gái, bạn trai của em vô dụng như vậy, lại còn đánh nhau nữa, chi bằng chia tay với anh ta đi cho xong!"

Vương Lâu phần nộ nói: “Tiêu Vinh Đào, đủ rồi! Nếu không phải cậu hết lần này đến lần khác bán đứng Diệc Phi, cậu ấy căn bản đã không bị cảnh sát bắt đi!”

“Sao lại gọi là bán đứng? Tôi nói đều là sự thật!”, Tiêu Vinh Đào thật không biết xấu hổ.

Những bạn học khác thấy vậy đều nhìn gã ta, trong mắt họ nghĩ gì đều đã quá rõ ràng.

Lý Tuyết thấy vậy liền hiểu rõ, cười nhạt nói với Tiêu Vinh Đào: "Trước hết, chúng tôi đã kết hôn được hai năm, anh ấy không phải bạn trai tôi, anh ấy là chồng tôi! Thứ hai, tôi tin anh ấy! Cuối cùng, anh phản bội chồng tôi, anh cũng không phải là một người tốt lành gì, những người như anh tốt nhất là tránh xa chồng tôi ra một chút!"

Nói xong, Lý Tuyết liền bỏ đi.

Mọi người thì ngạc nhiên há hốc miệng.

Bây giờ mọi người yêu nhau xung hô là vợ chồng cũng bình thường, nên họ đều nghĩ Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết chỉ là người yêu thôi, không ngờ là người ta đã kết hôn thật rồi!

Lại còn kết hôn được hai năm!

Vương Lâu nhìn theo bóng dáng của Lý Tuyết mà kinh ngạc không thôi, Bạch Diệc Phi không nói tiếng nào mà lại lấy được một cô vợ xinh đẹp như vậy!

Tiêu Vinh Đào là người sốc nhất, sắc mặt gã cũng là khó coi nhất.

Lúc đó, Hà Viên Viên đi đến, hừ nhẹ một tiếng: “Đồ tồi!”, nói xong cô ta đi thẳng.

Những người khác thấy vậy cũng tiếp bước nhau bỏ đi.

Vậy nên buổi họp lớp này cứ thế mà tan rã, có lẽ sau này họ sẽ không bao giờ họp lớp thêm lần nào nữa.

Bạch Diệc Phi bị bắt vào đồn cảnh sát và nhốt lại.

Chỉ thấy viên cảnh sát vừa bắt anh lập tức gọi điện: "Cậu chủ Lý, người đã bị tôi bắt nhốt rồi!"

Trong điện thoại, Lý Phàm mỉm cười đắc ý: "Rất tốt! Làm tốt lắm! Đúng rồi, hấn ta hiện tại sao rồi, có phải đã tàn phế rồi không?"

"À, không, người ta nói hấn ta một mình đánh bại mười người", cảnh sát ngẫm lại mà vẫn cảm thấy lạnh gáy.

Lý Phạm ngạc nhiên: "Sao có thể như thế được?"

Sau một lúc, Lý Phạm nói: "Chờ đấy, mai tôi sẽ đến!"

Không ngờ tên này vẫn lạnh lặn, vậy ngày mai gã ta sẽ đánh cho anh tàn phế luôn! Như vậy sẽ càng thú vị hơn! Gã ta hoàn toàn không ngờ rằng, người ta một mình có thể đánh bại mười người, gã ta muốn đánh tàn phế là đánh được sao?

"Đã rồi!", viên cảnh sát cười vui vẻ rồi cúp máy.

.....

Lý Tuyết sau khi về nhà thì lập tức đem chuyện này kể với bố mẹ mình, hy vọng họ có thể tìm được mối quan hệ nào đó để giúp đỡ chồng mình, kết cục lại bị Lưu Tử Vân mắng cho một trận.

"Cái gì? Cái thứ vô dụng đó bây giờ lớn gan rồi? Dám đánh nhau để bị tóm vào cục cảnh sát ư! Tuyết Nhi, con đã sáng mắt ra chưa, Bạch Diệc Phi căn bản là không xứng với con, con nhất định phải ly hôn với nó! Bây giờ đánh nhau, ai mà biết được sau này có bạo lực gia đình không?"

Lý Cường Đông chỉ âm thầm đứng nhìn chứ không cho lời khuyên hay đề nghị gì.

Lý Tuyết cảm thấy thật bất lực, biết bố mẹ sẽ không quan tâm, nên cô chỉ biết tự tìm cách giải quyết.

Bên kia, Long Linh Linh nhận được một cuộc gọi và biết được chuyện của Bạch Diệc Phi.

Sau đó, Long Linh Linh phản ứng rất nhanh, ngay lập tức, cô ta yêu cầu đội trưởng đội bảo vệ của tập đoàn Hàu Tước đến khách sạn Cửu Châu thu thập các video của camera theo dõi và gửi đến tay cục trưởng cục cảnh sát.

Cô ta cũng nhấn mạnh nhiều lần rằng phải đưa nó đến tận tay cục trưởng, bởi vì cô ta biết rằng cảnh sát không thể tùy tiện bắt người, họ phải xem camera giám sát trước, nhưng đám cảnh sát kia lại bắt giữ người mà không nói một lời, rõ ràng là có âm mưu gì đó.

Đội trưởng đội an ninh, theo lệnh của Long Linh Linh, đã giao video giám sát đến tay cục trưởng.

Sau khi cục trưởng xem xong, ông ta đập bàn nói: “Đám người ăn hại này!”

Cục trưởng cũng đã hơn 50 tuổi, hai bên tóc mai đã bạc, dáng người vẫn không thay đổi, vẫn cao và mạnh mẽ như khi còn trẻ.

Video giám sát này cho thấy sự việc không liên quan đến Bạch Diệc Phi, mà bên anh còn là bên bị hại, rõ ràng đây là phòng vệ chính đáng!

"Các anh yên tâm, tôi lập tức đi giải quyết ngay. Tôi chắc chắn sẽ cho tập đoàn Hậu Tước một lời giải thích chính đáng".

Tập đoàn Hậu Tước vốn là một tập đoàn nộp thuế khá “đầy đủ” cho nhà nước.

Đội trưởng bảo vệ nhận được hồi đáp liền đi báo cáo với Long Linh Linh.

Long Linh Linh tỏ ý đã biết, tin rằng không lâu sau, Bạch Diệc Phi sẽ được thả ra.

Trong phòng thẩm vấn, Bạch Diệc Phi nhìn Vương Lô bên cạnh và mỉm cười: “Cậu chưa từng ngồi nhà giam đúng không, hôm nay nhờ phúc của tôi để trải nghiệm thử à?”

Vương Lô bắt lực: "Tôi đến đây để làm nhân chứng cho cậu, rõ ràng không phải là cậu đánh nhau, họ không nên bắt cậu, kết quả là giờ tôi cũng bị bắt vào đây với tội danh đồng lõa!"

Bạch Diệc Phi cười nói: "Người anh em tốt, tôi không nhìn nhầm cậu!"

Vương Lô không vì vậy mà giận: "Đều là anh em, nói điều này làm gì!"

"Dựa vào phần tình nghĩa này, tôi sẽ tặng cậu một món quà lớn", Bạch Diệc Phi cười và đáp.

Vương Lô hất tay, còng sắt trên tay vang lên: "Đủ rồi! Đợi cậu ra khỏi đây rồi tính tiếp!"

Bạch Diệc Phi cũng không nói thêm gì, vì anh biết sớm muộn gì anh cũng sẽ được thả ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 30: Phải xem em có đồng ý hay không?

Lúc này, tên cảnh sát bắt bọn họ bước vào, tuy hấn mặc cảnh phục nhưng cũng không ngăn nổi khí chất bĩ ổi trên người, cộng thêm cái đầu trọc lốc, lại càng lộ rõ vẻ hèn hạ.

“Còn muốn ra ngoài sao? Cậu nằm mơ đấy à”

Bạch Diệc Phi híp mắt: “Vì sao không thể ra ngoài? Chúng tôi cũng đâu phạm pháp giết người gì!”

“Đánh người ta tàn phế mà còn kêu không phạm pháp?”, tên cảnh sát đầu trọc gất gỏng.

Vương Lâu tức giận nói: “Chúng tôi vốn không hề đánh nhau, mà cho dù có đi chãng nữa thì anh cũng không thể nào nhốt chúng tôi cả đời được!”

“Đã vào đây rồi thì ai cũng phải nghe lời tôi hết, ai quan tâm cậu đánh nhau hay không làm gì?”, cảnh sát đầu trọc đắc ý nói.

Bạch Diệc Phi và Vương Lâu nghe vậy thì liếc nhau, bây giờ họ cũng coi như hiểu rõ rồi, chắc chắn có người cố ý muốn chĩnh anh!

“Là ai bảo anh làm như vậy?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Cảnh sát đầu trọc hừ một tiếng: “Sốt ruột cái gì chứ? Ngày mai là biết thôi, hơn nữa, tôi nghĩ ngày mai gặp rồi thì cậu sẽ rất vui mừng”.

Ngày mai?

Bạch Diệc Phi không nói nữa, ngày mai thì ngày mai, trái lại anh cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc là kẻ nào muốn gây sự với anh!

Cảnh sát liếc nhìn hai người họ, trông cũng thành thật ra phết, vì vậy liền đắc ý đi ra ngoài. Ngày mai, đó cũng không phải chuyện nhỏ, đến lúc đó hấn sẽ lại thừa dịp dọa dẫm một trận, khả khả!

Vừa ra khỏi phòng thẩm vấn, cảnh sát đầu trực nhận được điện thoại của cục trưởng: “Cục trưởng, ông tìm tôi?”

“Đến phòng làm việc của tôi một chuyên”, giọng nói của cục trưởng rất bình thản, hẳn không nghe ra được điều gì nên thông dong đi đến văn phòng.

Đến nơi, hẳn cười nói với cục trưởng: “Cục trưởng!”.

Cục trưởng Triệu nhìn thấy cảnh sát đầu trực, vẫn rất bình thản hỏi một câu: “Có phải hôm nay cậu bắt người không?”

“Vâng, chỉ là một vài kẻ đánh lộn với nhau thôi ạ!”

Cục trưởng Triệu nhìn hẳn: “Một số? Cụ thể là mấy người?”

“Hả...”, cảnh sát đầu trực ngây ra.

Cục trưởng Triệu thấy vậy, đột nhiên vỗ bàn ‘rầm’ một tiếng, làm hẳn bị dọa sợ giật nảy mình.

“Người đâu!”

Chỉ mấy giây sau, hai cảnh sát khác đi vào: “Cục trưởng!”

Cảnh sát đầu trực nhìn cục trưởng bằng ánh mắt ngỡ ngàng.

Cục trưởng tức giận nói: “Gỡ quân hàm của cậu ta xuống, nhốt vào phòng thẩm vấn!”

“Vâng!”, hai cảnh sát bước đến, một người đè hẳn lại, còn một người gỡ quân hàm.

Cảnh sát đầu trực trợn to hai mắt: “Cục trưởng, cục trưởng, tôi có làm gì sai đâu? Vì sao muốn gỡ quân hàm của tôi?”

“Không làm cái gì?”, cục trưởng Triệu phẫn nộ nói: “Cậu còn nói cậu không làm cái gì? Bắt hai người vô tội về thì cũng thôi đi, nhưng cậu là một

người cảnh sát phục vụ nhân dân, đã không hoàn thành trách nhiệm mà còn bởi vì một chút lợi ích nhỏ nhoi mà bắt người linh tinh. Lương tâm của cậu bị chó gặm mất rồi hả? Cậu căn bản không xứng làm cảnh sát!”

Cảnh sát đầu trục sợ hãi run rẩy, sao cục trưởng lại biết những chuyện này?

Cục trưởng Triệu hừ lạnh nói: “Còng tay cậu ta lại cho tôi!”

Hai người kia nghe vậy, sau khi gỡ quân hàm xuống, lập tức lấy còng tay ra thi hành mệnh lệnh.

“Cục trưởng Triệu, ông nghe tôi nói, tôi không phải...”, cảnh sát đầu trục luống cuống muốn giải thích.

Cục trưởng Triệu lại giận dữ gầm lên: “Cậu câm miệng ngay cho tôi! Thân là một cảnh sát mà chẳng hề có chút tính tự giác nào của cảnh sát, lại còn ngụy biện!”

Dứt lời, cục trưởng cũng không cho hắn có cơ hội nói chuyện, dứt khoát để người dẫn đi.

Chỉ chốc lát sau, cảnh sát đầu trục xuất hiện trong phòng thẩm vấn.

Bạch Diệc Phi và Vương Lâu thấy vậy thì vui lắm.

“Đây không phải là chú cảnh sát à? Sao cũng vào đây rồi?”, Bạch Diệc Phi trêu chọc.

Wang Lou hòa theo: “Nói không chừng là đến để trải nghiệm cuộc sống đó?”

Cảnh sát đầu trục cảm thấy bị sỉ nhục, phẫn nộ nói: “Nhốt con mẹ bọn mày! Ông đây sẽ lập tức được thả thôi!”

“Ồ, vậy anh có bản lĩnh thì bây giờ ra ngoài đi?”, Bạch Diệc Phi cười nói.

Cảnh sát đầu trọc nghe vậy, mặt chột đỏ bừng: “Bọn mày cứ chờ đó cho tao, cho dù hôm nay tao không ra được, sớm muộn gì tao cũng sẽ được thả thôi, trái lại là bọn mày đấy, bọn mày cứ đợi bị tàn phế đi!”

Vừa rồi cục trưởng rất tức giận, nhưng dù nói thế nào thì vẫn còn tình cảm ở đó, cùng lắm là hấn bị giáng cấp mà thôi, đến lúc đó vẫn sẽ được thả ra! Hấn tự cho là vậy.

Bạch Diệc Phi nheo mắt: “Nói như vậy anh Đào và anh đều do người kia tìm đến?”

“Hừ! Mày đắc tội với người không nên đắc tội! Đáng chết!”, cảnh sát đầu trọc hừ lạnh.

Vừa mới nói xong, cửa phòng thẩm vấn mở ra.

“Cũng không biết là ai đắc tội với người không nên đắc tội đâu!”

Cảnh sát đầu trọc nhìn qua, kinh ngạc nói: “Tàn Hoa? Anh đến để thả tôi ra sao?”

Tàn Hoa liếc nhìn hấn, lại liếc nhìn Bạch Diệc Phi và Vương Lôu.

“Cục trưởng rất tức giận, anh nhận hối lộ, bắt người lung tung, cố tình vi phạm quy định, anh cứ ngoan ngoãn đợi ở đó đi!”

“Chào hai cậu, là người bên phía chúng tôi có lỗi, chúng tôi vô cùng áy náy, hai cậu có yêu cầu gì có thể nói cho tôi biết, tôi nhất định sẽ khiến hai cậu hài lòng”.

Cảnh sát đầu trọc không thể tin nổi trùng to mắt: “Anh nói cái gì?”

Thái độ của Tàn Hoa đối với hai bên khác hẳn nhau, làm cho cảnh sát đầu trọc hoảng hốt và không tin nổi: “Có phải anh nhầm rồi không? Vì đánh nhau nên bọn họ mới bị bắt vào đây đó!”

“Anh im miệng đi!”, Tàn Hoa trừng mắt nhìn hấn nói: “Anh cho rằng cục trưởng không biết những chuyện anh làm à? Anh có biết anh bắt phải

người nào rồi không hả?”

“Ai?”, cảnh sát đầu trọc vô thức hỏi một câu.

Tần Hoa hừ lạnh: “Người ta là người của tập đoàn Hầu Tước, trong đầu anh là óc heo à? Thế mà cũng dám bắt!”

Vương Lô ở bên cạnh khiếp sợ nhìn Bạch Diệc Phi: “Cậu là người của tập đoàn Hầu Tước?”

Bạch Diệc Phi chỉ cười không nói.

Cảnh sát đầu trọc lại vô cùng sững sốt.

Hắn biết rõ tập đoàn Hầu Tước lớn mạnh đến mức nào, nhưng chẳng phải Lý Phàm nói Bạch Diệc Phi chỉ là một thằng nhà quê nghèo sao? Từ bao giờ lại trở thành người của tập đoàn Hầu Tước rồi?

“Tần Hoa, anh chắc chắn không nhầm chứ, hắn không phải là một thằng nhà quê sao?”

Tần Hoa cười xùy: “Nhà quê thì sao chứ? Nhà quê thì không thể làm việc trong tập đoàn Hầu Tước à?”

Cảnh sát đầu trọc hoàn toàn cạn lời.

Tần Hoa lại nói với Bạch Diệc Phi và Vương Lô: “Hai cậu, bây giờ các cậu có thể đi ra rồi, nào, mời đi bên này”.

...

Lý Tuyết đang lo lắng nghĩ cách, lúc định ra cửa thì có khách đến nhà.

“Sao anh lại đến đây?”

Liễu Chiêu Phong nhìn Lý Tuyết mở cửa, mỉm cười nói: “Anh nhận lời mời của bác gái, đến nhà ngồi một lát”.

Lưu Tử Vân nghe thấy tiếng nói, lập tức cười cười đi đến: “Chiêu Phong đến đây à, mau vào nhà ngồi, đừng đứng đó mãi thế”.

Lý Tuyết thấy vậy liền nhường đường rồi dợm bước ra ngoài, Liễu Chiêu Phong giữ lấy tay cô: “Tuyết Nhi, anh vừa đến mà em lại đi ngay à!”

Lưu Tử Vân lườm Lý Tuyết: “Còn không mau quay lại đây? Con ra ngoài làm gì? Cậu ta ngồi tù thì cứ để cậu ta ngồi đó, mắc mớ gì đến con?”

“Ngồi tù? Xảy ra chuyện gì sao?” Liễu Chiêu Phong quan tâm hỏi han.

Lưu Tử Vân hừ một tiếng: “Còn chẳng phải Bạch Diệc Phi kia sao, không có chuyện gì đi đánh nhau với người khác, bị giam vào cục cảnh sát rồi!”

Liễu Chiêu Phong kinh ngạc, đồng thời cũng cảm thấy đây là một cơ hội tốt: “Tuyết Nhi, cần anh giúp gì không? Hay là để anh thử nhờ người quen giúp xem sao?”

Lý Tuyết nghe vậy thì ngẩn ra, sau đó hai mắt phát sáng: “Anh thật sự có thể giúp tôi cứu anh ấy ra ư?”

“Ừ, tìm một số mối quen biết, chắc hẳn là được, chẳng qua có chút phiền phức thôi”, Liễu Chiêu Phong lộ vẻ khó xử.

Lưu Tử Vân ở bên cạnh thấy vậy, kéo Liễu Chiêu Phong vào trong phòng khách: “Để ý đồ vô dụng đó làm gì? Cứ để cậu ta ở trong tù đi, đỡ phải đi ra ngoài, chướng mắt”.

Lý Tuyết nhìn Lưu Tử Vân: “Mẹ! Diệc Phi không hề đánh nhau!”

“Ai để ý cậu ta có đánh nhau thật hay không? Dù sao cũng vào tù rồi!”, Lưu Tử Vân lẩm bẩm.

Liễu Chiêu Phong lập tức nói: “Tuyết Nhi đừng lo lắng, bây giờ anh sẽ nghĩ cách”.

Lý Tuyết thấy vậy thì cắn môi, nói thật, cô cũng không muốn để cho Liễu Chiêu Phong giúp đỡ, cũng không muốn nợ ơn gã, nhưng ngoài Liễu Chiêu Phong, cô thật sự không thể nghĩ ra có thể nhờ ai giúp đỡ.

Cuối cùng Lý Tuyết không thể không gật đầu nói: “Được, cảm ơn anh”.

Liễu Chiêu Phong nghe vậy thì nở nụ cười: “Đừng khách khí, đúng lúc anh cũng có việc cần em giúp, phải xem em có đồng ý hay không đã”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 31: Vương Lôu nhập bọn

Mặt mũi Lý Tuyết sa sầm, cô biết ngay gã ta sẽ không giúp đỡ cô mà không có điều kiện.

“Anh nói đi!”

Liễu Chiêu Phong mỉm cười: “Mấy hôm nữa có một buổi tiệc, anh vẫn chưa có bạn nhảy, chi bằng em làm bạn nhảy của anh, chúng mình cùng đi nhé?”

Lý Tuyết sầm mặt đáp lời: “Tôi đã có chồng rồi!”

“Có liên quan gì đâu?”, gương mặt Liễu Chiêu Phong lộ vẻ không để tâm: “Đối với em mà nói, chẳng phải có hẳn ta cũng được, không có cũng chẳng sao à?”

Lưu Tử Vân nghe thấy vội gật đầu: “Chứ còn gì nữa? Sớm muộn gì cũng sẽ ly hôn, con quan tâm nhiều như thế làm gì?”

Trước kia bà ta cảm thấy chủ tịch tập đoàn Hầu Tước mới là lựa chọn tốt nhất, nhưng sau buổi tiệc sinh nhật cũng không còn động tĩnh gì nữa. Cho nên Lưu Tử Vân thấy rằng, nếu cứ chờ đợi chủ tịch mà không biết rõ là ai, chẳng thà cứ chọn ngay Liễu Chiêu Phong chắc chắn.

Lý Tuyết phản bác: “Mẹ, con đã nói rồi, con không tính đến chuyện ly hôn”.

Thời gian này, cô đã nhận ra mọi sự thay đổi của Bạch Diệc Phi, đồng thời cũng hiểu thêm về con người anh. Cô phát hiện thực ra Bạch Diệc Phi cũng rất tốt, cho nên cô quyết định sẽ chấp nhận anh, muốn sống cùng anh.

Lưu Tử Vân lập tức nổi nóng: “Nó có cái gì tốt? Chỉ là một thằng vô dụng! Con nhìn thử xem có thằng đàn ông nào vô dụng như nó không? À đúng rồi, bố con chẳng phải giống hệt như nó hay sao? Con nhìn cuộc đời

mẹ bây giờ là biết ngay, nếu con đi theo nó thì sau này sẽ phải sống thế thảm thế nào!”

Lý Cường Đông nằm không cũng trúng đạn: “...”

Lý Tuyết trừng mắt nói: “Bạch Diệc Phi không phải kẻ vô dụng, căn biệt thự và cả chiếc xe kia đều do anh ấy mua! Vả lại, bây giờ anh ấy có công việc rồi!”

Lưu Tử Vân không quá quan tâm đến chuyện này: “Nó có công việc thì đã sao? Chẳng phải lương lậu vẫn thấp đến đáng thương à? Có nuôi nổi con không? Thêm cả xe và nhà có thể chứng minh được điều gì? Chưa biết chừng là do nó vay tiền để mua đấy”.

Lý Tuyết cắn chặt môi, cảm thấy không có cách nào nói chuyện tiếp với mẹ mình, có nói thêm nữa cũng vô ích. Thực chất, suy cho cùng, Lưu Tử Vân vẫn coi thường xuất thân của Bạch Diệc Phi, cũng không tin anh có thực lực.

Liễu Chiêu Phong ở bên cạnh thấy Lý Tuyết bảo vệ Bạch Diệc Phi thì rất khó chịu, thế nhưng mặt mũi vẫn tươi tỉnh: “Tuyết Nhi, thực ra chỉ là làm bạn nhảy thôi, cũng không có gì to tát cả”.

“Ôi chao, để tôi quyết định thay nó, đi chứ, nhất định phải đi”, Lưu Tử Vân cười ha hả.

Lý Tuyết thấy vậy còn định nói thêm gì đó, nhưng Liễu Chiêu Phong đã chen lời: “Tuyết Nhi, em đừng để tâm, chỉ là một bữa tiệc bình thường, không có ý gì khác, coi như giúp anh thôi, em sẽ không đến mức không giúp chứ?”

“Tuyết Nhi, người ta vừa đồng ý tìm quan hệ giúp con, con xem con kia, làm việc chẳng có tí thành tâm nào hết!”, Lưu Tử Vân ở bên cạnh đỡ lời.

Lý Tuyết bất đắc dĩ, thậm nghĩ thôi thì trả nốt nợ ân tình này, đành phải gật đầu đồng ý.

Sau cùng cô không muốn nấn ná thêm nên quay về biệt thự của mình.

Tuy nhiên khi vừa đến trước biệt thự đã thấy bên trong đèn đuốc sáng trưng, cô bỗng chốc giật mình, chẳng lẽ có trộm đột nhập?

Lý Tuyết hồi hộp mở cửa ra, nhìn vào trong mới phát hiện Bạch Diệc Phi và một người đàn ông lạ mặt khác đang ngồi trên sofa nói chuyện, còn cười rất tươi.

Nhìn thấy cảnh ấy, Lý Tuyết rất giận. Vì anh mà cô đã đồng ý với điều kiện của Liễu Chiêu Phong, thế mà anh ngồi đây chuyện trò vui vẻ cùng người khác, cảm giác mất mát này khiến cô thấy thất vọng về Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nghe thấy tiếng động thì đứng lên: “Tuyết Nhi!”

Vương Lâu cũng đứng dậy theo: “Chị dâu ạ!”

Lý Tuyết trông rất hờ hững: “Anh về rồi à”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, thấy biểu cảm của Lý Tuyết, tưởng rằng cô lo lắng vì mình nên nói: “Anh đã ra rồi, không sao đâu!”

Lý Tuyết chỉ gật gật đầu: “Em đi nghỉ ngơi trước”.

Nói xong tự mình đi lên tầng.

Bạch Diệc Phi không hiểu lắm, chẳng phải anh ra ngoài rồi à? Tại sao trông cô vẫn có vẻ không vui? Lẽ nào chuyện dự án đã gặp phải vấn đề gì?

Vương Lâu thấy vậy cũng không tiện nói nhiều hơn: “Sau này rảnh rồi nhớ liên lạc nhé, hôm nay tôi về trước đây”.

Bạch Diệc Phi mỉm cười gật đầu: “Được, sau này tôi sẽ tìm cậu sau”.

Hai người nói thêm vài câu rồi Bạch Diệc Phi tiễn Vương Lâu ra ngoài.

...

Buổi trưa, Lý Phàm mặc bộ đồ vest tinh tế, kiêu ngạo bước tới đồn cảnh sát.

Có hai viên cảnh sát đứng gác trước cổng, vừa nhìn thấy Lý Phàm đã ngăn gã ta lại: “Anh tới đây có việc gì?”

“Tránh sang một bên!”, Lý Phàm ngang ngược nói: “Đừng có chắn đường”.

Thấy vậy, viên cảnh sát kia sầm mặt: “Đến gây sự phải không? Đây là đồn cảnh sát, muốn gây sự cũng phải nhìn xem đây là chỗ nào chứ?”

“Hừ, cậu biết tôi là ai không?”, Lý Phàm tỏ ra rất tự mãn: “Tôi đến tìm đội trưởng Lưu! Các cậu có biết đội trưởng Lưu không hả? Nếu chọc giận tôi, các người không yên ổn được đâu!”

Gã ta nói dứt lời, hai viên cảnh sát đưa mắt nhìn nhau rồi mỉm cười với Lý Phàm: “Hóa ra là bạn của đội trưởng Lưu. Nào nào nào, mời vào trong”.

Lý Phàm thấy vậy “hừ” một tiếng, vênh vác đi vào đồn cảnh sát.

Thế nhưng vừa vào trong, hai tay gã ta đã bị người ta còng lại.

“Các người làm gì thế?”, Lý Phàm sững sờ.

Viên cảnh sát không còn mỉm cười như trước mà dùng thái độ xử lý việc công nói: “Đội trưởng Lưu nhận hối lộ, biết luật mà còn phạm luật nên đã bị bắt đi rồi, nhưng anh ta không chịu nói ra người hối lộ mình là ai. Chúng tôi đang rầu hết cả người, không ngờ anh tự mình tìm tới”.

Lý Phàm trợn trừng hai mắt, rất muốn giãy giụa, thế nhưng bị hai viên cảnh sát giữ lại, áp giải vào phòng thẩm vấn.

...

Ở bên này, Bạch Diệc Phi tìm Vương Lô tới.

Sau khi tới gần phòng làm việc, Vương Lâu nhìn Bạch Diệc Phi với vẻ mặt kinh ngạc: “Hóa ra cậu là chủ tịch của tập đoàn Hàu Tước?”

Bạch Diệc Phi cười cười: “Tôi cũng mới nhậm chức gần đây thôi”.

Vương Lâu: “...”

“Những câu khác thì không cần nói nhiều nói, tôi biết cậu có hoài bão, có khả năng, cho nên tôi muốn cậu đến làm việc cùng tôi!”, Bạch Diệc Phi nhìn Vương Lâu, nghiêm túc nói.

Vương Lâu nghe xong rất kích động, cậu ta và Bạch Diệc Phi đều là người có năng lực, nhưng không có quan hệ và bối cảnh tốt, cứ liên tục đâm đầu vào ngõ cụt. Bây giờ có cơ hội tốt như vậy, cậu ta chỉ hận không thể lập tức ôm Bạch Diệc Phi hôn một cái!

“Cậu không chê tôi à? Tôi không có bối cảnh gì đâu nhé”.

Bạch Diệc Phi cười: “Nếu tôi chê cậu thì đã không nói cho cậu biết thân phận của tôi rồi”.

Vương Lâu tỏ lòng trung thành: “Nếu cậu đã tin tôi như thế, tôi nhất định sẽ không để cậu thất vọng đâu!”

Trong mấy ngày tiếp đó, Bạch Diệc Phi trực tiếp cho phép Vương Lâu tiến vào bộ máy lãnh đạo cấp cao của tập đoàn Hàu Tước, hai người hầu như lúc nào cũng ở trong phòng làm việc sắp xếp tư liệu.

Sau đó, Long Linh Linh trơ mắt nhìn hai người hôm nay thu mua công ty này, ngày mai thu mua nhà xưởng kia...

Đây không phải chuyện quan trọng nhất, quan trọng hơn cả là tất cả công ty họ thu mua hoặc là sắp bị thị trường đào thải, hoặc là sắp phá sản rồi.

Long Linh Linh cảm thấy bản thân sắp toi rồi, toi thật rồi!

Hai người này, chỉ trong ba ngày, đã khiến công ty bốc hơi hai tỷ tệ.

Long Linh Linh không dám đi tìm Bạch Diệc Phi, bởi vì cô ta biết Bạch Diệc Phi sẽ không nghe lời mình, thế nên cô ta chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

Sau cùng, đến ngày thứ tư, Long Linh Linh cũng không chịu nổi nữa, cô ta tìm đến khu vực cầu thang, gọi điện thoại cho Bạch Vân Bằng.

“Cô cứ quan sát trước đã, một khi có điều gì bất thường lập tức báo cho tôi, tôi sẽ nghĩ cách”, Bạch Vân Bằng dặn dò đôi câu.

Long Linh Linh gật đầu, cúp điện thoại, nhưng vẫn cảm thấy không ổn lắm.

Chỉ là đến ngày thứ năm, công ty bị Bạch Diệc Phi và Vương Lâu lên kế hoạch thu mua đột nhiên đổi ý.

“Chuyện gì thế?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Wang Lou cảm thấy đáng tiếc: “Hình như bị người ta thu mua rồi, ra giá cao hơn chúng ta”.

Bạch Diệc Phi nhướn mày: “Thôi vậy, chúng ta vẫn còn dự trữ nhiều lắm”.

Wang Lou gật đầu: “May mà chúng ta ra tay nhanh, nếu không bị người ta hẫng tay trên, chắc sẽ không kiếm được bao nhiêu”.

Nghe hai người nói chuyện, Long Linh Linh ở bên cạnh cảm thấy ghen hòng.

Toàn là hàng bán chậm, còn tính đến chuyện kiếm tiền? Nằm mơ chắc?

Bạch Diệc Phi nói với Long Linh Linh: “Chuyện còn lại, cô đi sắp xếp đi”.

Long Linh Linh thấy Bạch Diệc Phi và Vương Lâu cuối cùng cũng chịu dừng tay mới yên tâm: “Vâng thưa chủ tịch!”

Thấy Long Linh Linh đi rồi, Bạch Diệc Phi nói: “Đi nào, chúng ta đi ăn mừng”.

Chuyện lần này là do Bạch Diệc Phi lên kế hoạch từ trước, nhưng có Vương Lâu nên mới thuận lợi hơn.

Vương Lâu cũng không hổ là “cỗ máy chiến đấu” trong nhóm học sinh xuất sắc của khoa tài chính, những doanh nghiệp bị thu mua trong mấy ngày nay đều do một tay cậu ta lựa chọn. Ánh mắt của cậu ta vô cùng “chuẩn xác”, Bạch Diệc Phi không khâm phục không được.

Hai người cười ha hả đi ra khỏi tập đoàn, tới cửa hàng thịt nướng cạnh trường học, gọi một bàn xiên nướng, còn thêm hai chai bia.

“Cạn ly nào!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 32: Tin đồn

Hai người cụng ly, nhấp một hớp: “Đã quá!”

“Lâu lắm không đến chỗ này rồi!”, Vương Lô cảm thán một câu.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Tôi cũng vậy!”

Hai người đều có chút nhớ nhung cuộc sống thời sinh viên, tiếc rằng đó đã là quá khứ rồi.

Nhưng đúng vào lúc này, Bạch Diệc Phi nhìn thấy một nhóm người đang vênh vác bước tới.

Bạch Diệc Phi sững người: “Kia chẳng phải anh Đào ngày hôm đó sao?”

Vương Lô cũng nhìn theo hướng mà anh đang nhìn: “Chẳng lẽ chúng đến tìm cậu à? Hay là chúng ta đi trước nhỉ?”

Anh Đào bị Bạch Hồ “giáo huấn” cho một trận, tay còn bị Bạch Hồ bẻ gãy. Gã lăn lộn trên giang hồ bao nhiêu năm, không ai dám đối đầu với gã như thế, nên chắc chắn sẽ không tha cho Bạch Diệc Phi rồi.

Nhưng Bạch Diệc Phi chỉ lắc đầu, thậm chí còn đứng dậy mà bước tới.

Vương Lô sợ hết hồn vội vã giơ tay ra, thế nhưng không kịp kéo anh lại.

Từ sau khi bị Bạch Hồ “dạy dỗ”, anh Đào có thói quen cứ ra đường là phải dẫn theo vài đứa đàn em, tránh cho bản thân mình chịu thiệt.

Chỉ là suốt thời gian dài như thế, mặc dù gã cho người dò tìm tung tích của Bạch Hồ nhưng mãi vẫn không tìm thấy, cũng không ai biết đến người này luôn!

Lúc này, anh Đào và đám đàn em đang định ngồi xuống thì nhìn thấy Bạch Diệc Phi bước tới.

Bạch Diệc Phi cười hi hi nói: “Đã lâu không gặp nha!”

Anh Đào sững sờ, ném đầu lọc trên tay xuống đất: “Thằng nhãi này, ông đang tìm mày đây”.

Đám đàn em lập tức bao vây Bạch Diệc Phi và Vương Lâu lại.

Người xung quanh thấy vậy thì nhao nhao chạy trốn, ông chủ sạp đồ nướng muốn qua xem, nhưng sợ bị đánh nên chỉ đứng đó nhìn.

Vương Lâu cũng thấy sợ, mấy người này toàn là côn đồ, chắc chắn hai người họ không đánh lại được.

Bạch Diệc Phi lại rất điềm tĩnh, còn nói với anh Đào: “Hãy giao dịch với tôi đi!”

“Giao dịch cái quái gì, đánh nó cho tao!”, anh Đào nhổ nước bọt, phát tay ra hiệu cho đám đàn em động thủ.

Bạch Diệc Phi giơ tay lên và nói: “Một triệu tệ!”

“Đợi đã!”

Anh Đào lập tức hô dừng lại, gã ta chẳng phải vì kiếm tiền nên mới làm công việc này sao? Một triệu cơ đấy! Nhiều gấp đôi số tiền mà Lý Phàm bỏ ra.

Bạch Diệc Phi cười cười: “Một triệu tệ, giúp tôi đánh một người”.

“Ai?”, anh Đào hỏi.

Bạch Diệc Phi điềm tĩnh đáp: “Ai bỏ tiền thuê người đánh tôi thì anh đánh người đó.”

Anh Đào hiểu ngay, nhưng khá bối rối, Bạch Diệc Phi đáp: “Hà tất phải bần khoản với tiền bạc chứ? Vả lại, tôi bỏ ra tận một triệu cơ mà! Đương nhiên, anh không làm cũng được, tôi thiếu gì tiền đâu, tôi tìm người khác”.

Anh vừa dứt lời, anh Đào không còn do dự nữa. Ai cũng vì tiền, đánh ai mà chẳng là đánh: “Được, chốt đơn!”

Bạch Diệc Phi cười cười nói: “Đưa trước cho anh 500 ngàn tệ, số còn lại sau khi xong việc sẽ thanh toán nốt”.

“Khá sòng phẳng đấy!”, anh Đào cũng là người hào sảng. Sau khi cả hai trao đổi phương thức liên lạc, anh Đào liền dẫn đám đàn em bỏ đi.

Vương Lôu nhìn toàn bộ quá trình, nuốt nước bọt rồi dựng ngón tay cái lên: “Cậu vẫn là đỉnh nhất!”

Bạch Diệc Phi cười cười lắc đầu: “Thực ra tôi cũng rất sợ, nếu không phải vì có người này ở đây, tôi cũng không dám!”

“Hửm?”, Vương Lôu nhìn về phía đó, bỗng chốc kinh ngạc hô lên: “Oh shit!”

Cậu ta nhìn thấy một người đàn ông cao lớn mặc áo jacket ngồi ở phía đối diện, người này chính là Bạch Hồ.

Lần trước họ đã được mở mang tầm mắt với sức mạnh phi phàm của Bạch Hồ rồi, chẳng trách Bạch Diệc Phi bình thản đến vậy.

Kể ra thì nếu không phải vì nhìn thấy Bạch Hồ, chắc Bạch Diệc Phi cũng không dám chủ động tìm anh Đào.

Bạch Hồ liếc mắt nhìn Bạch Diệc Phi: “Ông chủ dặn tôi phải bảo vệ anh, nhưng nếu anh tự tìm chỗ chết thì tôi sẽ không ra tay đâu”.

Bạch Diệc Phi: “...”

Sau cùng ba người vui vẻ cùng nhau ăn xiên nướng và uống bia.

Vài ngày sau, Bạch Diệc Phi nhận được thiệp mời do Long Linh Linh đưa tới.

“Lễ kỷ niệm hai mươi năm ngày thành lập tập đoàn Liễu Thị?”, Bạch Diệc Phi nhướn mày.

Long Linh Linh gật đầu: “Tập đoàn Liễu thị đã mời rất nhiều doanh nghiệp lớn”.

Bạch Diệc Phi không ưa Liễu Chiêu Phong thành ra không thích luôn cả tập đoàn Liễu thị, anh quăng tằm thiệp đi: “Không đi!”

Long Linh Linh ừ một tiếng, rời khỏi văn phòng.

Ở bên này, cả công ty trái cây Lý Thị bắt đầu đồn đại âm ỉ lên.

“Nghe nói giám đốc Lý sắp làm bạn nhảy với cậu chủ Liễu hả?”

“Đúng đó! Không phải cô ấy có chồng rồi à? Sao còn đi làm partner cho người khác chứ?”

“Đây là một chân đạp hai thuyền đó!”

“...”

Lý Tuyết bước từng bước tới gần văn phòng, nhưng mỗi bước chân đều nghe thấy tiếng bàn tán của đám người kia, khiến cô như bước trên bàn chông.

Đợi khi về đến văn phòng, Lý Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng cực kỳ tủi thân.

Cô đồng ý làm bạn nhảy của Liễu Chiêu Phong cũng vì trả nợ ân tình cho gã, không phải một chân đạp hai thuyền.

Mà Bạch Diệc Phi không hề hay biết về chuyện này, anh còn nói cười vui vẻ với người khác khiến cô càng thêm buồn bã.

Chẳng lẽ bây giờ cô phải nói với Bạch Diệc Phi rằng mình vì anh mới đồng ý làm bạn nhảy của Liễu Chiêu Phong? Có thay đổi được gì không? Những người kia vẫn lời ra tiếng vào, mà cô cũng đồng ý rồi, bây giờ làm sao từ chối được?

Đúng lúc này, Lý Phàm đi vào, ném cho cô một văn kiện: “Ký đi!”

Lý Tuyết hoàn hồn, không chú tâm nhìn kỹ đã ký tên.

Lý Phàm cầm văn kiện nhưng không vội đi ngay: “Nghe bảo cô định đi làm bạn nhảy của Liễu Chiêu Phong hả? Cuối cùng cũng nghĩ thông suốt rồi à? Như thế cũng tốt, cái thằng vô dụng Bạch Diệc Phi kia làm sao bì với Liễu Chiêu Phong được”.

“Liễu Chiêu Phong mới là lựa chọn tốt nhất, cuối cùng cô cũng tự nhận ra rồi”.

Lý Tuyết lạnh lùng nhìn gã ta: “Không còn việc gì nữa thì anh đi được rồi!”

Lý Phàm hừ một tiếng đầy khinh thường rồi quay người bỏ đi.

Quay về văn phòng của mình, Lý Phàm ném văn kiện lên bàn, nói lỏng cà vạt.

Hừ! Gã ta có thể thoát ra được đều nhờ Liễu Chiêu phong. Liễu Chiêu Phong cứu gã nhưng cũng có điều kiện đi kèm, đó là đi khắp nơi phát tán tin đồn Lý Tuyết sắp làm bạn nhảy của gã.

Lý Phàm cảm thấy đây là cơ hội tốt để hủy hoại thanh danh của Lý Tuyết nên không hề do dự đã đồng ý ngay. Đợi khi ảnh hưởng của chuyện này càng lúc càng lớn, để xem vị trí người phụ trách của Lý Tuyết sẽ ngồi được đến bao giờ.

Ở bên khác, Lý Tuyết nhú mày. Nghe Lý Phàm nói vậy, lòng cô càng thêm khó chịu, nhưng đột nhiên cũng cảm thấy kỳ lạ. Chuyện cô đồng ý làm bạn nhảy của Liễu Chiêu Phong, tại sao được nhiều người biết vậy?

Chắc chắn có người giữ trò sau lưng.

Ngoài Lý Phàm ra, cô không nghĩ ra được người nào khác.

Đến giờ tan ca, Lý Tuyết rảo bước ra khỏi văn phòng. Cô không muốn nghe những lời đàm tiếu đó nữa, cho dù là vậy, vẫn nghe lọt vài câu.

Quay về biệt thự, thấy Bạch Diệc Phi không ở nhà, lòng dạ khó chịu đến cực độ. Cô đành gọi điện cho Chu Khúc Nhi: “Khúc Nhi, chúng mình đi uống rượu đi!”

Chu Khúc Nhi sợ hết hồn: “Sao thế? Cậu gặp phải chuyện gì à?”

“Gặp nhau rồi nói!”

...

Bạch Diệc Phi về đến nhà, phát hiện Lý Tuyết không ở nhà nên khá nghi hoặc: “Hôm nay cô ấy bận vậy sao?”

Thế nhưng anh vừa nghỉ ngơi chưa được bao lâu thì nhận được điện thoại của Chu Khúc Nhi.

“Này, Bạch Diệc Phi! Mau đến đón Tuyết Nhi đi, cô ấy uống say rồi”.

Bạch Diệc Phi không khỏi nhíu mày: “Sao lại uống rượu say thế? Hai người đang ở đâu?”

“Anh tới đây đã rồi nói tiếp”, Chu Khúc Nhi nói địa chỉ quán rượu rồi cúp máy.

Bạch Diệc Phi vội vàng cầm quần áo đi ra ngoài, vừa đi đã phát hiện ra, mẹ kiếp mình không có xe.

Mấy hôm nay bận rộn chuyện thu mua công ty quên luôn chuyện chiếc xe rồi, xem ra ngày mai phải đi mua xe mới được.

Bạch Diệc Phi gọi taxi tới quán rượu, vừa xuống xe đã nhìn thấy Chu Khúc Nhi đỡ Lý Tuyết say đến mức bất tỉnh nhân sự đứng bên vệ đường.

“Tuyết Nhi!”, Bạch Diệc Phi rảo bước tới, đỡ lấy Lý Tuyết.

Chu Khúc Nhi cuối cùng cũng thả lỏng, thở phào một hơi: “Cuối cùng anh cũng đến rồi!”

“Cảm ơn nhé, làm phiền cô rồi!”, Bạch Diệc Phi ôm lấy Lý Tuyết, sau đó vội vàng hỏi: “Hôm nay cô ấy sao vậy? Sao lại say đến mức này?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 33: Tổng giám đốc tập đoàn Hàu Tước

Chu Khúc Nhi giận dữ trợn mắt nhìn Bạch Diệc Phi: “Anh còn không biết xấu hổ mà hỏi à, tất cả đều tại anh hết!”

“Do tôi ư?”, Bạch Diệc Phi nhìn cô bằng ánh mắt đầy thắc mắc.

Chu Khúc Nhi nhìn thấy vẻ mặt của Bạch Diệc Phi liền tức giận: “Anh giả bộ vô tội cái gì nữa? Nếu không phải lúc trước anh bị bắt thì có gì Tuyết Nhi phải đi cầu cứu cái tên Liễu Chiêu Phong kia, sau đó vì báo đáp mà phải làm bạn nhảy của gã ta cơ chứ”.

“Lần này thì hay rồi, bây giờ bao nhiêu người đã biết, anh có biết họ xì xào sau lưng Tuyết Nhi thế nào không? Anh có biết những lời nói đó khó nghe đến mức nào không? Anh chẳng biết gì hết! Tôi chỉ hận không thể cho anh hai cái bạt tai!”

Bạch Diệc Phi nheo mắt nói: “Liễu Chiêu Phong?”

Được lắm! Anh đã cảnh cáo Liễu Chiêu Phong một lần rồi mà gã ta vẫn còn ngấp nghé Tuyết Nhi của anh, vậy thì đừng trách anh!

Còn cả Lý Phàm cũng đã được Lưu Chiêu Phong cứu ra khỏi tù, quả thật anh đã coi thường tên này rồi!

“Tôi biết rồi, tôi sẽ bắt gã phải trả giá đắt cho việc này!”, Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói.

Chu Khúc Nhi lơ đãng hỏi: “Chỉ một mình anh?”

Bạch Diệc Phi không giải thích, chỉ đỡ Lý Tuyết lên xe: “Tôi nói lời sẽ giữ lời, hôm nay cảm ơn cô”.

Nói xong, anh liền lái xe của Lý Tuyết, chạy đi.

Chu Khúc Nhi nhìn Bạch Diệc Phi đi xa dần, vẻ mặt có chút phức tạp, quả thật Bạch Diệc Phi khiến người khác xem thường, nhưng kể từ lúc anh ta mua xe cho Tuyết Nhi thì cô đã cảm thấy anh ta không giống trước nữa.

Vừa rồi, khi anh nói ra câu kia đã khiến mọi người vô thức tin tưởng, nếu không phải do thói quen hai năm nay, cô cũng sẽ không hỏi câu cuối đó.

Bạch Diệc Phi đưa Lý Tuyết về biệt thự, ôm lấy cô nằm trên giường, nhìn cô bằng ánh mắt đau lòng.

Nhưng nhìn ngấm một hồi, ánh mắt anh chợt thay đổi.

Lý Tuyết vốn đã xinh đẹp, dáng người lại càng hoàn hảo, vì uống rượu mà giờ đây hai má cô ửng đỏ, đôi môi hơi hé mở, lộ rõ xương quai xanh tinh tế...

Hơn nữa, Bạch Diệc Phi vẫn luôn thích Lý Tuyết, nhìn thấy cảnh này, trong lòng anh chộn rộn, chậm rãi cúi người xuống.

Cảm giác tuyệt vời khi hai đôi môi chạm nhau khiến Bạch Diệc Phi không thể nào dứt ra được.

Chỉ một cái chạm môi đơn giản vẫn chưa đủ để thỏa mãn anh, anh mạnh dạn hé miệng, muốn nhiều hơn nữa.

Đúng lúc này, Lý Tuyết khó chịu ‘ưm’ một tiếng, khiến Bạch Diệc Phi giật mình, lập tức đứng dậy nhìn về phía cô.

Thấy Lý Tuyết vẫn chưa tỉnh, chỉ là do không thoải mái nên mới vậy, Bạch Diệc Phi liền thở dài.

Nếu nhân lúc cô say mà anh làm chuyện kia, không biết cô có trách anh không?

Nhưng chẳng phải họ là vợ chồng sao? Loại chuyện này là chuyện đương nhiên mà?

Bạch Diệc Phi đấu tranh tư tưởng một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định từ bỏ. Anh hi vọng, Lý Tuyết có thể thực sự yêu mình, chấp nhận anh là chồng. Như vậy thì chuyện ân ái vợ chồng mới thực sự có ý nghĩa.

Sau đó, Bạch Diệc Phi lau mặt cho Lý Tuyết, đắp chăn cho cô, đặt lên trán cô một nụ hôn, khẽ nói: “Tuyết Nhi, em yên tâm, tất cả những kẻ đã ức hiếp em, anh nhất định sẽ giúp em đòi lại”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi mới đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Trở lại phòng của mình, Bạch Diệc Phi lấy điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn cho Long Linh Linh: “Tôi sẽ đích thân tham dự lễ kỉ niệm thành lập của tập đoàn Liễu Thị”.

Một đêm say giấc nồng.

Sau khi tỉnh dậy, Lý Tuyết day day vùng đầu đau nhức, cô không nhớ nổi đêm qua đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghĩ rằng là Chu Khúc Nhi đã đưa mình về nhà.

Sau khi tắm rửa xong, Lý Tuyết mở tivi đang phát bản tin buổi sáng rồi tự mình vào bếp chuẩn bị bữa sáng.

“Theo thông tin chúng tôi nhận được, bão Matthew sẽ đổ bộ vào bờ biển phía nam nước ta trong thời gian tới. Chính quyền địa phương đang sơ tán khẩn cấp người dân, tất cả các cơ sở giải trí trên bãi biển đều tạm ngừng kinh doanh...”

“Ting ting...”

Bạch Diệc Phi bị âm thanh tin nhắn đánh thức, anh cầm điện thoại di động lên xem, lập tức xoay người ngồi dậy: “Bão đến rồi!”

Đọc xong tin tức, anh vội vàng đứng dậy tắm rửa, vừa đi xuống lầu liền thấy Lý Tuyết đang làm bữa sáng ở trong bếp: “Tuyết Nhi, em còn đau đầu không? Có muốn uống một chút thuốc giải rượu không?”

Hôm qua, trên đường về anh đã mua thuốc giải rượu, và hồi tối cũng đã cho Lý Tuyết uống một viên rồi.

Lý Tuyết nghe thấy vậy liền nhìn về phía Bạch Diệc Phi, mím môi nói: “Không cần đâu”.

Bạch Diệc Phi vẫn còn định nói gì đó, nhưng thấy Lý Tuyết có vẻ không muốn nói chuyện với anh, vì vậy anh im lặng, nhưng vẫn đứng đó nhìn bóng dáng bận rộn của cô.

Lý Tuyết liếc nhìn Bạch Diệc Phi: “Còn đứng ở đó làm gì? Anh mau đi làm việc của mình đi”.

Bạch Diệc Phi thấy Lý Tuyết thẹn thùng, liền cười đáp: “Ừ”.

Ăn sáng xong, Bạch Diệc Phi liền nói ở công ty có việc, nóng lòng muốn đi ngay.

Đến công ty, anh liền thấy Long Linh Linh đang nhìn mình không chớp mắt.

Bạch Diệc Phi sững sờ: “Thế nào rồi?”

Long Linh Linh cầm một xấp báo cáo đưa cho Bạch Diệc Phi: “Doanh số bán của mặt hàng tồn kho trước đây đột nhiên tăng cao...”

Bạch Diệc Phi gật đầu cười: “Đều nằm trong dự tính”.

“Trong dự tính?”, Long Linh Linh sững sờ.

Nói như vậy trước đó Bạch Diệc Phi và Vương Lâu đã sớm biết rồi, cho nên đã tích trữ hàng trước.

Không phải anh chỉ là cậu ấm cô chiêu chỉ biết đốt tiền sao? Vậy mà lại có đầu óc kinh doanh nhạy bén như thế? Là giả đúng không?

Bạch Diệc Phi không nói nhiều, mà chỉ dậm dò nói: “Mau đi thông báo, những hàng hóa thu mua trước kia, hôm nay nâng giá lên 10%, ngày mai lại

nâng giá lên tiếp 5% so với hôm nay”.

“Hả?”, Long Linh Linh sững sốt: “Chủ tịch, anh chắc chắn chứ?”

Bây giờ hàng tồn kho đang tiêu thụ tốt nên bán gấp rút đi mới phải, khi tăng giá lên thì đến lúc đó chắc gì người ta đã mua!

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Tôi chắc chắn, được rồi, mau đi thông báo đi”.

Long Linh Linh im lặng, đành qua nhà xưởng thông báo.

Sau khi thông báo xong, đến buổi tối, Long Linh Linh chú ý tình hình, kết quả ngạc nhiên trọn tròn mắt.

Những người làm công đều cho biết thiết bị quá ít, cung không đủ cầu, họ vẫn đang xin mua thêm một vài thiết bị.

Thế này là sao? Nguồn cung cấp không đủ? Đã bảo là còn hàng tồn kho cơ mà?

Cùng lúc đó, tại một biệt thự ở Thủ đô, Bạch Vân Bằng kinh ngạc nhìn bảng báo cáo trong tay: “Minh làm thế là sai ư?”

Ông chính là người hồi trước ra giá cao để chặn ngang Bạch Diệc Phi.

Ông vốn cho rằng mình đang ngăn cản Bạch Diệc Phi tiêu pha đốt tiền, hiện tại xem ra là mình lại chặn mất đường kiếm tiền của con trai mình rồi.

Xét theo một phương diện khác, có vẻ con trai ông có tài kinh doanh thật!

Không được, ông vẫn cần phải quan sát thêm, lần này vẫn chưa thể khẳng định cái gì cả.

Chỉ còn một ngày nữa là đến lễ kỷ niệm thành lập của tập đoàn Liễu Thị, Long Linh Linh đến báo cáo: “Hà Viên Viên muốn mời anh đi ăn tối”.

“Hửm?”, Bạch Diệc Phi nghi hoặc: “Cô ta mời tôi làm gì?”

“Lần trước anh đầu tư vốn đã giúp công ty họ hồi sinh lại cho nên muốn mời anh ăn cơm để cảm ơn”.

Bạch Diệc Phi tỏ vẻ đã hiểu, hỏi tiếp: “Cô ta không biết thân phận của tôi sao?”

“Không biết ạ!”

Bạch Diệc Phi ‘ừ’ một tiếng rồi nói: “Được rồi, vậy ngày mai cô để bọn họ đại diện cho tập đoàn Hậu Tước tham dự lễ kỷ niệm thành lập tập đoàn Liễu Thị, tôi sẽ tham dự với tư cách là tổng giám đốc tập đoàn Hậu Tước”.

...

Tại lễ kỷ niệm hai mươi năm thành lập tập đoàn Liễu Thị, hầu hết tất cả những người thuộc tầng lớp thượng lưu trong giới kinh doanh thành phố đều tới dự.

Buổi sáng, Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi chuẩn bị quần áo tươm tất xong mở cửa phòng đi ra.

Bạch Diệc Phi biết rõ rồi nhưng vẫn cố ý hỏi: “Tuyết Nhi, hôm nay em ăn mặc lộng lẫy thế này để đi đâu?”

Hôm nay Lý Tuyết mặc một bộ lễ phục dạ hội váy dài trắng như tuyết, tựa như một thiên thần trong trắng không dính bụi trần.

Lý Tuyết có chút xấu hổ trả lời: “Em đi tham dự một buổi tiệc”.

Bạch Diệc Phi ồ lên một tiếng: “Anh cũng đi tham dự buổi tiệc, vừa hay đang cần một người bạn nhảy đi cùng, không biết liệu em có rảnh không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 34: Bạn nhảy của em chỉ có thể là anh!

“Bạn nhảy?”, Lý Tuyết ngạc nhiên.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Đúng vậy! Em cũng biết mà, những buổi tiệc kiểu như thế này thường đi có đôi có cặp, anh có vợ xinh như thế này, đi dự tiệc tất nhiên phải dẫn em đi cùng rồi”.

Nghe xong, sắc mặt của Lý Tuyết càng khó coi hơn, cô nghi rằng Bạch Diệc Phi đã biết mình định làm bạn nhảy của Liễu Chiêu Phong, nên cố ý nói vậy để làm cô khó xử!

“Bạch Diệc Phi!”, Lý Tuyết khẽ run run: “Có phải anh cố tình không?”

Thấy Lý Tuyết tức giận, Bạch Diệc Phi có chút bối rối: “Anh cố tình làm cái gì chứ?”

Anh chẳng qua chỉ muốn Lý Tuyết đồng ý làm bạn nhảy của anh, bỏ mặc tên Liễu Chiêu Phong, chẳng lẽ đã bị cô phát hiện rồi?

Suy nghĩ của hai người lúc này hoàn toàn lệch sóng.

Lý Tuyết thấy vậy không nhịn được nữa, tức giận nói: “Anh biết em đồng ý làm bạn nhảy của Liễu Chiêu Phong, nên cố ý nói vậy khiến em phải khó xử, ý muốn nói em là loại phụ nữ không biết giữ đạo làm vợ phải không?”

Bạch Diệc Phi sững sờ.

Nhìn thấy Lý Tuyết sắp khóc, Bạch Diệc Phi bối rối giải thích: “Không phải vậy, đúng là anh biết chuyện đó, nhưng anh chỉ muốn em làm bạn nhảy của anh, không muốn em đi cùng tên Liễu Chiêu Phong đó”.

Lý Tuyết lúc này đã sắp rơi lệ, nghe Bạch Diệc Phi nói vậy liền ngay người ra.

“Cái... cái gì?”

Bạch Diệc Phi nói tiếp: “Anh không muốn em làm bạn nhảy của Liễu Chiêu Phong, anh chỉ muốn em làm bạn nhảy của anh, cho nên em đừng đi tìm tên Liễu Chiêu Phong kia nữa”.

Lý Tuyết chớp chớp mắt, cô đã hiểu ra rồi, trong lòng có chút áy náy, nhưng mà: “Em đã hứa với anh ta rồi...”

“Tuyết Nhi, thực ra Liễu Chiêu Phong chẳng giúp gì cho em cả”, Bạch Diệc Phi nói: “Em nghĩ mà xem, lúc em vừa về đã nhìn thấy anh rồi, điều này chứng tỏ chẳng liên quan gì đến anh ta cả”.

Lý Tuyết lúc ấy nghe vậy cũng mới nhớ ra, hôm đó cô vừa nhờ Liễu Chiêu Phong cứu Bạch Diệc Phi xong, đã thấy Bạch Diệc Phi quay lại rồi.

Cho dù là do gã làm đi nữa thì cũng không thể nhanh như vậy được, chưa kể, ít nhất lái xe cũng phải mất nửa giờ!

Cô là bởi lúc ấy nhìn thấy Bạch Diệc Phi đang vui vẻ nói cười với người khác, bản thân lại đang đi cầu xin sự giúp đỡ, trong lòng cảm thấy rất khó chịu vì vậy không để ý đến những chi tiết này.

“Nói như vậy, không phải là do anh ta giúp à? Là anh tự ra được sao?”, Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi hỏi.

Bạch Diệc Phi gật đầu nói: “Ừ, cảnh sát đã kiểm tra camera, điều tra rõ ràng mọi chuyện, cuối cùng đã thả anh ra”.

Lý Tuyết có chút áy náy: “Em xin lỗi...”

“Xin lỗi gì chứ, anh là chồng của em mà!”

Nghe vậy, trái tim của Lý Tuyết càng đập loạn nhịp, cô ngượng ngùng cúi đầu: “Vậy nhưng nếu em đổi ý, phải nói thế nào với Liễu Chiêu Phong?”

Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói: “Đừng lo, có anh ở đây”.

Vậy là cả hai cùng nhau đến khách sạn nhà họ Liễu.

Vừa bước xuống xe, họ đã gặp ngay Lý Phàm.

Sắc mặt Lý Tuyết đã không vui, Bạch Diệc Phi lại càng cằn lờn, tại sao đi đâu cũng đụng phải gã ta vậy!

Đúng là âm hồn đeo đẳng không buông!

“Úi chà, Tuyết Nhi, cô cũng giỏi thật đấy? Đã đi cùng chồng mình còn đồng ý làm bạn nhảy của người khác?”, Lý Phàm châm chọc nói.

Lý Tuyết trừng mắt nhìn gã: “Lý Phàm, anh đừng có nói linh tinh!”

Bạch Diệc Phi tức giận nói: “Anh muốn bị ăn đòn thì tôi chiều!”

Nói xong, Bạch Diệc Phi để Lý Tuyết đi vào trước, nói một lát nữa sẽ vào sau.

“Nhưng mà anh...”, Lý Tuyết có chút lo lắng.

“Không sao đâu, cứ tin anh”.

Lý Tuyết thấy vậy đành gật đầu, xoay người đi vào trước.

Lý Phàm vừa cười vừa giễu cợt: “Này, tao thật sự chưa thấy thằng đàn ông nào vô tích sự như mày, lại còn đem người đàn bà của mình tặng cho thằng khác!”

Bạch Diệc Phi bật cười: “Tao cũng chưa từng thấy thằng nào thích làm màu như mày, suốt ngày đi khắp nơi ra vẻ ta đây, cứ như sợ người khác không biết mày thềm đòn vậy!”

“Mày có tin tao gọi người đánh bỏ mẹ mày không!”, Lý Phàm trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi “Hừ” một tiếng, lấy điện thoại ra bấm gọi cho anh Đào: “Khách sạn nhà họ Liễu, 500 ngàn tệ còn lại tôi sẽ lập tức đưa cho anh!”

Lý Phàm hoảng sợ: “Bạch Diệc Phi, mày muốn làm gì?”

“Ồ, mày sợ rồi à?” Bạch Diệc Phi nhìn gã cười.

Lý Phàm cao giọng: “Tao mà phải sợ á? Nói giỡn cái gì vậy?”

Bạch Diệc Phi nhún vai: “Có sợ hay không cũng không quan trọng, dù sao kết quả vẫn như vậy thôi”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi mặc kệ Lý Phàm, một mình bước vào trong.

Lý Phàm muốn ngăn anh lại, nhưng lại nghe Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Tao nghe nói chỉ cần trả tiền là có thể dễ dàng tìm người trừ khử đưa làm mình ngứa mắt”.

...

Lý Tuyết vừa bước vào đã bị Liễu Chiêu Phong nhìn thấy.

“Tuyết Nhi, em đến rồi à”, Liễu Chiêu Phong vui vẻ đi tới.

Sắc mặt của Lý Tuyết tối sầm xuống, nghĩ đến chuyện Bạch Diệc Phi kể, cô liền nói: “Liễu Chiêu Phong, anh thực ra không giúp tôi gì cả, là Bạch Diệc Phi đã tự mình ra khỏi đồn cảnh sát”.

Liễu Chiêu Phong sững sốt, hai mắt quắc lên, nói: “Tuyết Nhi, em đang nói cái gì vậy? Nếu như anh không giúp tìm mối quan hệ, Bạch Diệc Phi làm sao có thể ra thoát ra được? Hắn ta làm gì quen biết ai chứ? Nếu không phải nhờ anh, nhất định hắn sẽ bị nhốt thêm vài ngày nữa!”

“Anh nói dối! Tôi hôm ấy tôi vừa về đã thấy Bạch Diệc Phi ở nhà rồi, anh dám nói chỉ trong mười phút có thể đưa Bạch Diệc Phi từ đồn cảnh sát trở về sao?”

Liễu Chiêu Phong: “...”

Cho dù gã có là cục trưởng đi nữa thì cũng không thể, ít nhất phải mất nửa giờ lái xe, trừ khi gã biết bay!

“Vì anh đã chẳng giúp đỡ gì, tôi cũng không cần làm bạn nhảy của anh nữa, tuy nhiên tôi cũng rất cảm kích vì anh đã đưa ra lời đề nghị giúp đỡ”.

“Tuyệt Nhi!”, Liễu Chiêu Phong nghiêng răng, nhưng trên mặt vẫn cố nặn ra một nụ cười: “Tuyệt Nhi, dù sao em cũng đã đến rồi, anh cũng không có bạn nhảy, vậy thì giúp anh lần này đi, sau này có việc gì cần anh giúp, anh sẽ nỗ lực hết sức mình giúp em”.

Lý Tuyết lắc đầu từ chối: “Hôm nay tôi đi cùng chồng tôi”.

“Bạch Diệc Phi?”, Liễu Chiêu Phong tưởng Lý Tuyết nói đùa: “Tuyệt Nhi, em có nhầm lẫn gì không vậy? Anh không hề mời tên vô dụng Bạch Diệc Phi đến đây!”

Lý Tuyết nghe vậy có chút tức giận, nhưng trong đầu cũng thắc mắc, Liễu Chiêu Phong đúng là không mời Bạch Diệc Phi, vậy tại sao Bạch Diệc Phi lại có thể đến dự tiệc được?

Lúc này, có một người từ phía bên kia đi tới, Liễu Chiêu Phong vừa nhìn thấy liền biết cơ hội để chuyển đề tài đến rồi, vội kéo người này lại giới thiệu: “Đây là chủ quản trẻ tuổi nhất của công ty Hạ Tam Long, công ty con của tập đoàn Liễu Thị, tên Tiêu Vinh Đào, còn trẻ nhưng rất tài giỏi!”

“Còn đây là cô Lý Tuyết”.

Tiêu Vinh Đào khiêm tốn cười và nói: “Cậu chủ Liễu quá khen rồi”

Nói xong gã mới nhìn sang Lý Tuyết, liền tròn mắt kinh ngạc.

“Cô không phải là...”

Lý Tuyết và Liễu Chiêu Phong đều có chút khó hiểu: “Anh biết tôi sao?”

Lần đó Lý Tuyết chỉ liếc qua Tiêu Vinh Đào, cũng chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì nên đã sớm quên mặt gã.

Tiêu Vinh Đào rất biết nhìn sắc mặt mà đoán ý, biết rằng Liễu Chiêu Phong có ý với Lý Tuyết, liền nói: “Không, là tôi nhìn nhầm người thôi, tôi

còn tưởng là minh tinh nào chứ, nhận nhầm rồi, nhận nhầm rồi...”

Thấy vậy, Liễu Chiêu Phong không nói gì nhiều, vừa định nói gì đó với Lý Tuyết thì có người trong tập đoàn Liễu Thị đến chào hỏi, Liễu Chiêu Phong không còn cách nào khác phải rời đi, liền nhờ Tiêu Vinh Đào giúp đỡ tiếp chuyện Lý Tuyết.

“Hóa ra cô tên là Lý Tuyết à!”, Tiêu Vinh Đào cười nói: “Tên vừa hay, người lại đẹp, chẳng trách cậu chủ Liễu thích cô như thế”.

Lý Tuyết nghe vậy rất khó chịu, sắc mặt cũng tối đi vài phần.

Tiêu Vinh Đào lại nói: “Cô Lý Tuyết xem ra cũng là người hiểu biết, đương nhiên cũng biết chọn Liễu Chiêu Phong sẽ tốt hơn là ở bên người chồng vô dụng của cô!”

“Anh biết chồng tôi sao?”, Lý Tuyết kinh ngạc hỏi.

Tiêu Vinh Đào mỉm cười: “Cô Lý Tuyết hẳn là người bận trăm công nghìn việc nên quên mất, trước đây không phải cô từng đến khách sạn Cửu Châu sao?”

Lý Tuyết vừa nghe vậy, cộng thêm nụ cười nham hiểm trên mặt Tiêu Vinh Đào, liền nhớ lại mọi việc.

“Hóa ra là anh à!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 35: Vũ khúc đầu tiên

"Cô Lý Tuyết đây chắc cũng cảm thấy Bạch Diệc Phi là đồ vô dụng, dù sao cậu chủ Liễu so với hắn đúng là tốt hơn gấp ngàn lần, cậu chủ Liễu lại không chê cô, sau này cô gả cho cậu chủ Liễu, chắc hẳn sẽ rất hạnh phúc".

Tiêu Vinh Đào vốn chẳng để tâm đến chuyện trước kia Lý Tuyết bảo vệ Bạch Diệc Phi, dù sao Bạch Diệc Phi cũng quá vô dụng, lúc đó có nhiều người như vậy, chắc cô cũng chỉ giả vờ cho người ta thấy vậy thôi!

Đàn bà mà, đương nhiên là thích đàn ông lắm tiền, hơn nữa, Liễu Chiêu Phong lại có ý với Lý Tuyết, vậy nếu gã lấy lòng Lý Tuyết, cũng chính là lấy lòng Liễu Chiêu Phong.

Tiêu Vinh Đào định nói tiếp, liền bị Lý Tuyết lạnh lùng ngắt lời: "Đủ rồi!"

"Vợ chồng chúng tôi như thế nào không liên quan gì đến anh, tôi cũng chẳng liên quan gì đến Liễu Chiêu Phong cả!"

"Hạnh phúc hay không cũng chẳng thể đong đếm được bằng tiền!"

Tiêu Vinh Đào bật cười đáp: "Tôi nói không đúng sao? Sống trong biệt thự, lái xe sang, so với sống trong nhà cũ và đi xe buýt, làm phép so sánh đơn giản, ai cũng biết cái nào tốt hơn!"

"Đúng vậy, ở biệt thự, lái xe sang là tốt, nhưng cũng chỉ là vật ngoài thân, tôi cũng chẳng quan tâm!", Lý Tuyết lạnh lùng nói: "Hơn nữa, Bạch Diệc Phi không phải không có khả năng mua biệt thự và xe sang, không những vậy, anh ấy đã mua hẳn 2 căn biệt thự, ngay ở cảng Lam Ba".

"Cái gì? Cảng Lam Ba? ", Tiêu Vinh Đào mở to miệng, hết sức ngạc nhiên.

Giá nhà ở cảng Lam Ba gã không phải không biết, cũng bởi vì biết nên gã mới ngạc nhiên đến vậy, Bạch Diệc Phi nghèo như thế, làm sao có thể

mua được biệt thự ở cảng Lam Ba?

"Cô đang đùa phải không? Biệt thự ở cảng Lam Ba không phải ai cũng có thể mua nổi!", Tiêu Vinh Đào không tin được điều này.

Lý Tuyết bình thản: "Những chuyện thế này giống như nói đùa sao?"

Lý Tuyết thấy vậy cũng chẳng muốn nói nhiều, định bỏ đi tìm Bạch Diệc Phi.

Đúng lúc này, một điệu nhạc vang lên, ánh đèn trong hội trường đều tập trung hướng về phía sân khấu.

Đứng trên sân khấu, Liễu Chiêu Phong liếc nhìn Lý Tuyết, sau đó hăng giọng nói: "Chào mừng các vị đến với lễ kỷ niệm 20 năm thành lập tập đoàn Liễu Thị..."

Sau khi phát biểu khai mạc buổi tiệc, Liễu Chiêu Phong càng tỏ ra hào hứng hơn.

Bởi lẽ khách mời của họ là chủ tịch tập đoàn Hâu Tước, cũng chính là doanh nghiệp hàng đầu ở thành phố Thiên Bắc này! Chủ tịch tập đoàn Hâu Tước xuất hiện trong lễ kỷ niệm ngày thành lập của tập đoàn Liễu Thị, đây quả là một vinh dự lớn!

Ở thành phố Thiên Bắc, có một quy luật bất thành văn, đó là đối với những bữa yến tiệc hay vũ hội quy mô lớn như thế này, sẽ có một điệu nhảy mở màn, và thường thì điệu nhảy mở màn sẽ là do người có địa vị cao nhất thể hiện.

Vì vậy, tất nhiên người đó chính là chủ tịch của tập đoàn Hâu Tước rồi.

Liễu Chiêu Phong không nén được sự hào hứng, nói: "Và sau đây, xin mời chủ tịch của tập đoàn Hâu Tước lên khiêu vũ khai mạc".

Mọi người nghe vậy liền đưa mắt nhìn quanh, buổi tiệc lần trước không thấy chủ tịch tập đoàn Hâu Tước, lần này cuối cùng cũng có thể nhìn thấy

mặt chủ tịch rồi.

Đám đông không có ai nhúc nhích, chỉ có Bạch Diệc Phi đang từng bước từng bước hướng về phía sàn nhảy.

Thấy vậy, sắc mặt Liễu Chiêu Phong tối sầm lại: "Bạch Diệc Phi, mày làm gì ở đây? Đùng có đến đây làm loạn!"

Vừa rồi Lý Tuyết nói cô cùng Bạch Diệc Phi đến, gã vẫn không tin, không ngờ Bạch Diệc Phi đúng là đến thật! Hừ! Đến đây rồi cũng tốt, trông thấy Lý Tuyết làm bạn nhảy của gã, hai người họ nhất định sẽ có rạn nứt, nhân cơ hội này khiến Lý Tuyết trở thành người của gã.

Khi Bạch Diệc Phi đi tới trước mặt Tiêu Vinh Đào, liền bị gã túm lấy: "Bạch Diệc Phi! Sao cậu lại ở đây? Còn không mau cút đi!"

Lý Phàm cũng vừa đi theo vào, nhìn thấy vậy liền chế nhạo: "Bạch Diệc Phi, những nơi như thế này không phải mày muốn tới là tới được, còn không biên ra ngoài!"

Lý Tuyết ở đằng kia cũng đã nhìn thấy Bạch Diệc Phi, trong lòng có chút lo lắng, tại sao Bạch Diệc Phi lại hướng về phía này chứ?

Bạch Diệc Phi liếc nhìn đám người kia, đúng lúc này, ánh đèn chiếu tới.

"Không phải nói chủ tịch tập đoàn Hào Tước sẽ biểu diễn vũ điệu khai mạc sao?"

Mọi người trong khán phòng đều sững sờ.

"Anh, anh là chủ tịch tập đoàn Hào Tước?"

"Cái gì? Điều, điều này...Làm sao có thể?"

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đi về phía Lý Tuyết, hơi cúi người, đưa một tay ra: "Cô Lý Tuyết xinh đẹp, tôi có thể mời em cùng khiêu vũ mở màn bữa tiệc đêm

nay được không?"

Lý Tuyết ngây người nhìn Bạch Diệc Phi, đầu óc cô ong ong, câu "Bạch Diệc Phi là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước" cứ lặp đi lặp lại trong đầu, khiến cô không thể suy nghĩ được điều gì khác.

Như vậy thì mọi thứ trước đó đã được giải thích rồi, xe Maserati, hai biệt thự ở cảng Lam Ba, hợp đồng một trăm triệu...

Lý Tuyết cảm thấy mình gần như thở không ra hơi, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của Bạch Diệc Phi, cô vô thức đưa tay ra: "Em đồng ý".

Bạch Diệc Phi mỉm cười, kéo Lý Tuyết ra giữa sàn nhảy, chuẩn bị khiêu vũ.

Lúc này Liễu Chiêu Phong mới hoàn hồn, vội vàng chạy tới: "Bạch Diệc Phi, mày nói mày là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước là được à? Ai mà chẳng biết lai lịch của mày như thế nào? Còn dám ở đây mạo danh chủ tịch tập đoàn Hàu Tước sao?"

Lý Phàm cũng nói theo: "Nó chắc chắn là tên giả mạo! Chủ tịch tập đoàn Hàu Tước là người thế nào? Còn mày là cái thá gì chứ?"

"Cách ăn mặc của cậu, nhìn như thế nào cũng không giống chủ tịch của cả một tập đoàn? Muốn bốc phét cũng phải chuẩn bị cho kỹ vào chứ!", Tiêu Vinh Đào bồi thêm vào, có đánh chết gã cũng không tin Bạch Diệc Phi là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước.

Bạch Diệc Phi rất bình tĩnh, nhìn mọi người thản nhiên nói: "Tôi quả thực không phải chủ tịch tập đoàn Hàu Tước..."

Vẫn chưa dứt lời, Lý Phàm đã bật cười khoái trí: "Haha... Mọi người thấy chưa, giả bộ ra oai ở đây, còn không tự nhìn lại bản thân như thế nào? Lại dám giả làm chủ tịch tập đoàn Hàu Tước!"

"Loại khó rách áo ôm như cậu, lại giả làm chủ tịch Tập đoàn Hàu Tước, tôi thấy cậu đúng là không biết thân biết phận, cậu tưởng Tập đoàn Hàu

Tước bọn họ là đồ ngốc sao?", Tiêu Vinh Đào nói không chút nể nang.

Ánh mắt của mọi người đều thể hiện sự khinh thường, còn tưởng rằng Bạch Diệc Phi thật sự là chủ tịch, không ngờ chỉ là giả mạo!

Ngay cả Lý Tuyết cũng thấy khó hiểu.

Thế nhưng Bạch Diệc Phi vẫn không biểu lộ cảm xúc gì: "Các người vội vàng cái gì chứ? Tôi còn chưa nói hết mà".

"Thế mà nói đi! Tao cho mà nói đó! Xem mà có thể nói gì!", Liễu Chiêu Phong hần học nhìn Bạch Diệc Phi chăm chăm.

Bạch Diệc Phi bình tĩnh nói: "Tôi quả thực không phải là chủ tịch tập đoàn Hậu Tước, mà là tổng giám đốc tập đoàn Hậu Tước, hôm nay tôi thay mặt chủ tịch tham gia buổi tiệc này".

"Haha...", một tràng cười vang lên.

Liễu Chiêu Phong thấy Bạch Diệc Phi thật sự ngu ngốc: "Bạch Diệc Phi, không thể mạo danh chủ tịch, mà liền đóng giả tổng giám đốc à?"

Lý Phàm lại càng châm chọc không thương tiếc: "Hắn bị nghiện mạo danh người khác rồi, lại còn coi mọi người như những kẻ ngốc nữa!"

Tiêu Vinh Đào vẻ mặt đầy khinh thường, nói: "Bạch Diệc Phi, tôi thật không ngờ cậu lại làm những chuyện như vậy, là bạn học của cậu, tôi cảm thấy thật đáng xấu hổ!"

Trái tim Lý Tuyết vừa được hâm nóng bỗng chốc trở nên lạnh lẽo.

Những người khác đều cười nhạo, chẳng ai tin lời Bạch Diệc Phi.

Ngay lúc đó, Long Linh Linh bước vào: "Có tôi chứng minh những gì anh ấy nói là sự thật".

Hơ, mọi người cùng nhìn sang, thì ra là Long Linh Linh, thư kí của chủ tịch tập đoàn Hậu Tước.

Chờ đã, Long Linh Linh nói gì cơ?

Bạch Diệc Phi thật sự là tổng giám đốc của tập đoàn Hâu Tước sao?

Sao có thể như thế được?

Long Linh Linh bước ra, nói với mọi người: "Chủ tịch đã giao cho tổng giám đốc Bạch toàn quyền đại diện cho chủ tịch đến dự tiệc".

Mọi người trong khán phòng đều kinh ngạc!

Liễu Chiêu Phong sững người, hai mắt mở to.

Biểu cảm của Tiêu Vinh Đào và Lý Phàm càng dở khóc dở cười hơn, mặt mũi khó coi đến cực độ.

Lý Tuyết ngây người nhìn Bạch Diệc Phi, hóa ra anh không nói dối, nhưng không ngờ anh lại là tổng giám đốc của tập đoàn Hâu Tước, điều này không khỏi khiến cô sững sốt.

Nhưng tất cả những điều này đều có thể lí giải được, cho dù không phải là chủ tịch, anh cũng có thể làm được những điều đó.

Bạch Diệc Phi không thèm nhìn những người khác, chỉ chăm chú quan sát Lý Tuyết, ánh mắt anh thật dịu dàng.

Lúc này, tiếng nhạc vang lên, Bạch Diệc Phi cùng Lý Tuyết nhẹ nhàng cất bước nhảy.

Lý Tuyết cùng Bạch Diệc Phi bước từng bước nhịp nhàng, cô ngạc nhiên nhận ra Bạch Diệc Phi không ngờ lại biết khiêu vũ, hơn nữa còn khiêu vũ rất giỏi nữa!

Trước đây cô chưa từng khiêu vũ với Bạch Diệc Phi, cùng với những trải nghiệm trước kia, cô đương nhiên nghĩ anh không biết khiêu vũ.

Anh là tổng giám đốc tập đoàn Hâu Tước, được chủ tịch tin tưởng, làm việc rất thận trọng, càng ngày càng khiến người khác nể phục, bây giờ còn

biết khiêu vũ, đối xử với cô dịu dàng, người đàn ông ưu tú như vậy, thuộc về cô!

Bạch Diệc Phi nhận ra khóe miệng Lý Tuyết hơi cong lên, trước đây anh không biết khiêu vũ, nhưng hồi đại học đã học được một chút, điều này đúng ra phải cảm ơn Hà Viên Viên.

Khi đó Hà Viên Viên là hoa khôi, mọi người vì muốn được nhảy cùng hoa khôi mà đổ xô đi đăng kí học khiêu vũ, anh cũng không phải ngoại lệ, hơn nữa anh là người tiếp thu nhanh vì thế học chẳng bao lâu đã biết cách khiêu vũ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 36: Xin lỗi chúng tôi

Hai người nhẹ nhàng khiêu vũ trong sàn nhảy, như một đôi bướm bướm đang chơi đùa, vờn bắt lẫn nhau.

Những người đứng ngoài nhìn họ chăm chú, ánh mắt mang theo sự thương thức và hâm mộ.

Còn Liễu Chiêu Phong thì siết chặt nắm tay, hần học nhìn Bạch Diệc Phi chăm chăm, suýt chút nữa gã ta đã có thể khiêu vũ cùng Lý Tuyết, thậm chí tỏ tình với cô ở trước mặt mọi người, bây giờ tất cả đều bị Bạch Diệc Phi phá hỏng hết!

Tại một nơi không hề bắt mắt khác, Hà Viên Viên thay mặt tập đoàn Hào Tước đến dự tiệc rượu, nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết đang khiêu vũ, đột nhiên cô ta cảm thấy có chút hâm mộ pha lẫn ghen ghét.

Đặc biệt là về Bạch Diệc Phi, cô ta vẫn luôn cho rằng anh là một tên nhà nghèo vô dụng, còn mơ hồ theo đuổi mình, nhưng bây giờ thì sao, anh không chỉ là tổng giám đốc của tập đoàn Hào Tước, còn có một cô vợ xinh đẹp như vậy, cảm giác chênh lệch đó khiến cô ta không cam lòng.

Âm nhạc nhẹ nhàng lướt qua, điệu nhảy thứ nhất sắp đến hồi kết.

Đúng lúc này, bỗng nhiên trong đám người truyền đến tiếng xôn xao.

“Sao vậy?”, Lý Tuyết tò mò nhìn sang.

Bạch Diệc Phi mượn bước nhảy mà quay người chắn tầm nhìn của cô: “Không có việc gì, chúng ta tiếp tục”.

Ở một nơi khác, anh Đào dẫn theo một đám anh em vọt vào, sau khi tìm được Lý Phàm thì lập tức kéo đi.

Lý Phàm kêu gào: “Anh làm gì vậy? Anh Đào? Em là Lý Phàm mà!”

“Hừ! Ông đây đang tìm mày đấy!”, anh Đào tiếp tục kéo gã ta ra ngoài.

Lý Phàm thấy vậy thì hoảng hốt, bắt đầu cầu cứu: “Mọi người đừng chỉ nhìn như thế! Giúp tôi với!”

Nhưng cả đám người cũng không làm gì, chỉ lẳng lặng đứng nhìn.

Người càng có tiền, có địa vị thì lại càng sợ chết, sợ đau.

Bọn họ đâu phải đồ ngu, rõ ràng đám người này là đám côn đồ đầu đường xó chợ, nếu như họ nhúng tay vào, bảo đảm sẽ bị đánh chung luôn, vì vậy không có người nào ra tay giúp đỡ.

Lý Phàm tuyệt vọng, giãy giụa một cách bạt mạng, nhưng cũng chỉ giãy được hai ba cái thì đã bị đám người kia đè chặt.

Chỉ chốc lát sau, Lý Phàm bị kéo ra bên ngoài, ngoài cửa truyền đến những tiếng kêu thảm thiết.

Mọi người không dám ra xem, nhiều nhất cũng chỉ thông cảm trong lòng mà thôi.

Còn ở tiệc rượu, cuối cùng điệu nhảy đầu tiên cũng kết thúc, mọi người đồng loạt vỗ tay, bắt đầu nịnh bợ Bạch Diệc Phi.

“Tổng giám đốc thật sự vừa tài giỏi vừa đẹp trai! Khiêu vũ cũng rất đẹp!”

“Đúng vậy! Còn trẻ mà đã tài giỏi như vậy, thật khiến người ta khâm phục!”

“...”

Bạch Diệc Phi giả vờ như không nghe thấy lời nịnh bợ của những người này, trước đó thấy anh kém cỏi liền đua nhau giễu cợt, bây giờ biết anh là tổng giám đốc của tập đoàn Hào Tước thì lại bắt đầu nịnh nọt, tất cả đều là đám ba phải, dối trá!

Nhưng trong lòng Lý Tuyết lại cảm thấy vui vẻ, trước kia mọi người đều nói Bạch Diệc Phi là đồ vô dụng, bây giờ Bạch Diệc Phi có bản lĩnh như vậy, cô là vợ anh, tất nhiên là sẽ vừa tự hào lại vừa kiêu ngạo rồi.

Bạch Diệc Phi nắm tay Lý Tuyết đến trước mặt Tiêu Vinh Đào.

Tiêu Vinh Đào thấy vậy, gã không còn ngang ngược như vừa rồi nữa: “Cậu làm gì thế?”

Bạch Diệc Phi khẽ nhếch miệng, kéo Lý Tuyết nói: “Xin lỗi chúng tôi, nếu không tôi đánh cậu”.

Tiêu Vinh Đào: “...”

Mọi người: “...”

“Bạch Diệc Phi, đây là lễ kỷ niệm thành lập tập đoàn Liễu Thị chúng tôi, cho dù anh đại diện cho chủ tịch tập đoàn Hậu Tước, cũng mong anh chú ý lời nói của mình”, Liễu Chiêu Phong đi đến, lạnh lùng nói.

Bạch Diệc Phi không thềm đếm xỉa: “Tôi chỉ bảo cậu ta nói xin lỗi mà thôi, vừa rồi ả nói khó nghe như vậy, cho rằng tôi là kẻ điếc à?”

Anh đã nghe thấy hết những lời Tiêu Vinh Đào nói, tất cả đều là lời chê bai hạ bệ anh, còn hòng làm mối Lý Tuyết và Liễu Chiêu Phong với nhau, đây là điều khiến anh tức giận nhất.

Sắc mặt Tiêu Vinh Đào khó coi, do dự xem có nên xin lỗi hay không, nhưng vừa nghĩ đến Bạch Diệc Phi của trước đây, dù thế nào gã cũng không muốn xin lỗi.

“Bạch Diệc Phi, vừa rồi tôi nói gì hả? Dựa vào đâu mà tôi phải xin lỗi?”

Liễu Chiêu Phong đứng cạnh phụ họa: “Bạch Diệc Phi, đừng tưởng rằng anh đại diện cho chủ tịch tập đoàn Hậu Tước là có thể tùy tiện ức hiếp người khác”.

“Chẳng lẽ không đúng sao?”, Bạch Diệc Phi chớp mắt, tỏ vẻ vô tội: “Khi không biết thân phận của tôi, chẳng phải các anh đều nói tôi là đồ vô dụng, còn muốn đuổi tôi ra ngoài? Đây không phải là ức hiếp tôi à?”

“Vả lại, tôi chỉ bảo cậu ta nói xin lỗi mà thôi, làm sai thì nên xin lỗi, điều này cũng là sai sao? Hay là, các cậu có tiền thì ghê gớm rồi, có tiền thì có thể muốn làm gì thì làm, thậm chí không coi pháp luật ra gì?”

Bạch Diệc Phi rất nặng lời, nếu Liễu Chiêu Phong hay Tiêu Vinh Đào phản bác lại câu nào về vấn đề pháp luật này, chắc chắn Bạch Diệc Phi có thể để cho hai người họ đến sở cảnh sát uống trà một lần.

Không chỉ có vậy, từ nay về sau, tập đoàn Liễu Thị sẽ bởi vì những lời này mà mất đi rất nhiều đối tác làm ăn, thậm chí sẽ bị cô lập.

Quả nhiên, hai người bọn họ không phải kẻ ngu, cũng không lên tiếng đáp lời Bạch Diệc Phi, Liễu Chiêu Phong chỉ tức giận nói: “Bạch Diệc Phi, chúng ta tùy việc mà xem xét chứ, anh đang nói lung tung gì vậy?”

“Tôi cũng tùy việc mà xem xét đấy thôi”, Bạch Diệc Phi nhìn hai người họ: “Cho các anh một phút cuối cùng, xin lỗi chúng tôi đi nếu không tôi thật sự không ngại ra tay đâu”.

Tiêu Vinh Đào thấy vậy liếc nhìn Liễu Chiêu Phong, Liễu Chiêu Phong tỏ vẻ uất ức, trừng mắt nhìn Tiêu Vinh Đào.

Tiêu Vinh Đào thậm chí còn cắn răng, không thể không cúi đầu xin lỗi trước mặt nhiều người: “Xin lỗi, tôi xin nhận lỗi vì lời nói vừa nãy của mình!”

Nói xong, Tiêu Vinh Đào nghiến răng nghiến lợi, gã đã từng này tuổi rồi mà chưa từng phải chịu nhục nhã như vậy bao giờ, trong lòng gã vô cùng uất ức, lại càng chán ghét Bạch Diệc Phi hơn!

Bạch Diệc Phi khẽ hừ một tiếng: “Tôi không chấp nhận lời xin lỗi của cậu”.

Mọi người đều sửng sốt.

“Cậu có ý gì?”, Tiêu Vinh Đào cắn răng.

Lý Tuyết cũng hơi ngỡ ngàng, không phải đối phương nói xin lỗi rồi sao, vì sao lại không chấp nhận?

Liễu Chiêu Phong phần nộ: “Bạch Diệc Phi, anh cố ý phải không?”

Bạch Diệc Phi nhếch miệng cười: “Tôi cố ý đây thì sao?”

“Anh!”, sắc mặt cả hai người đều khó coi đến cực độ.

Người xung quanh thấy vậy cũng không biết nên nói gì cho phải, tính tình người này thật là kỳ lạ.

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi: “Anh ta đã nói xin lỗi rồi, hay là bỏ qua thôi!”

Dứt lời, tất cả mọi người đều nhìn sang, Lý Tuyết cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Bạch Diệc Phi lại khẽ nói: “Được!”

Rồi quay đầu nói với Tiêu Vinh Đào: “Tôi nghe lời vợ tôi, vợ tôi tốt bụng, không so đo với kẻ bỉ ổi!”

Người này là kẻ sợ vợ đấy à?

Vậy sau này nịnh bợ Lý Tuyết thì cũng tương đương với nịnh Bạch Diệc Phi rồi.

Sắc mặt Liễu Chiêu Phong và Tiêu Vinh Đào u ám, bị người ta nói vậy cũng không biết vặn lại thế nào.

Lý Tuyết cảm thấy rất ngọt ngào, không ngờ người đàn ông này lại giữ thể diện cho cô ở trước mặt nhiều người như vậy, mọi chuyện đều đặt cô lên đầu, sao cô có thể không cảm động được chứ?

Thực tế, đúng là Bạch Diệc Phi có mục đích đó, anh muốn cho mọi người biết Lý Tuyết là vợ của mình, là người mà anh che chở, làm vậy cũng coi như tạo dựng uy nghiêm cho cô, không cho người ta tùy tiện bắt nạt cô nữa.

Cuối cùng Bạch Diệc Phi nhìn Liễu Chiêu Phong, cảnh cáo: “Trước đây tôi đã nói rồi, Tuyết Nhi là vợ tôi, không cho phép bất kỳ ai ngấp nghé cô ấy. Nếu anh coi lời tôi nói như gió thoảng bên tai, vậy cũng đừng trách tôi không nhắc nhở. Nhưng nể mặt hôm nay là lễ kỷ niệm thành lập của tập đoàn Liễu Thị, tôi không động đến anh”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi liền kéo tay Lý Tuyết: “Chúng ta về nhà thôi!”

Lý Tuyết sững sờ gật đầu, vừa rồi lúc Bạch Diệc Phi bá đạo tuyên bố quả thật rất đẹp trai, giờ phút này trái tim cô vẫn đang đập rộn ràng.

Ra khỏi khách sạn, hai người ngồi lên xe, cuối cùng Lý Tuyết cũng lấy lại được tinh thần từ trong mơ màng.

“Đợi đã, sao anh lại trở thành tổng giám đốc của tập đoàn Hậu Tước rồi? Vì sao chủ tịch tin tưởng anh như vậy? Còn nữa, vừa rồi anh làm thế, liệu có khi nào khiến chủ tịch ghét bỏ anh không?”

Cô hỏi dồn mấy vấn đề liên tiếp khiến Bạch Diệc Phi cảm thấy buồn cười: “Tuyết Nhi không cần lo lắng, chủ tịch sẽ không nói gì, còn tại sao anh là tổng giám đốc, việc này à, tất nhiên là bởi vì chồng của em tài giỏi rồi!”

Lý Tuyết lườm Bạch Diệc Phi: “Anh nghiêm túc chút coi, nếu như anh nói thật, vậy vì sao hai năm qua anh lại sống khó khăn như vậy hả!”

“À, ha ha...”, Bạch Diệc Phi sờ sờ chớp mũi, cười khan hai tiếng.

“Bạch Diệc Phi, bây giờ em ngày càng không hiểu được anh rồi, anh cũng ngày càng không giống anh”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cười nói: “Đó là bởi vì trước đây em chưa thực sự hiểu hết về anh”.

Lý Tuyết ngây ra, có chút áy náy, quả thật cô chưa từng thật sự hiểu rõ Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nói tiếp: “Tuyết Nhi, từ giờ trở đi, em có thể thử hiểu anh, hiểu rõ con người thật sự của anh. Còn nữa, em là vợ anh, trước kia là do anh không tốt, khiến em phải chịu tội thân, nhưng từ nay về sau, anh sẽ không để bất kỳ kẻ nào ức hiếp em nữa”.

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi, tim đập rộn lên, hô hấp cũng dồn dập hơn.

“Chúng ta về nhà đi!”, Bạch Diệc Phi cười nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 37: Gọi ba câu 'bố'

Lý Tuyết gật đầu: “Được”.

Giờ phút này, trong lòng Lý Tuyết không còn bình tĩnh nổi nữa, bởi vì người ấy đã tạo nên những gợn sóng lăn tăn trong lòng cô.

Sau khi quay về biệt thự, Lý Tuyết vừa nghỉ ngơi được một lát thì lại phải đến công ty bàn chuyện dự án.

Cô vừa đi khỏi, Bạch Diệc Phi liền nhận được tin nhắn của anh Đào: “Đã giải quyết gọn ghẽ”.

Bạch Diệc Phi cười cười, lập tức chuyển khoản: “Đã thanh toán xong 500 ngàn còn lại”.

“OK”, anh Đào nhắn lại.

Bạch Diệc Phi cất di động đi, anh biết anh Đào sống nhờ cái nghề này. Thật ra đối với người bình thường mà nói, họ không tiện dính líu gì với kiểu người như anh Đào, nhưng anh thì khác.

Bây giờ anh có tập đoàn Hậu Tước, nhiều lúc có việc cũng không tiện xuất đầu lộ diện, hơn nữa muốn nắm bắt thông tin cũng cần phải có đường riêng nhanh nhạy, làm thế này cũng thuận tiện hơn.

Bạch Diệc Phi ngồi một lát, lại nghĩ đến chiếc xe mà trước đó Long Linh Linh đã đặt, hôm nay nên đi lấy rồi.

Đến cửa hàng 4S, Bạch Diệc Phi vừa đi vào đã bị chặn ngay cửa: “Ôi chà, chờ chút đã, nói anh đấy? Anh làm gì thế hả? Ra ngoài, ra ngoài ngay!”

Người kia là một người đàn ông dáng dấp cao gầy, khoảng chừng hai mươi tuổi, có lẽ là sinh viên vừa tốt nghiệp đại học không lâu, anh ta nhìn Bạch Diệc Phi bằng ánh mắt khinh khỉnh.

“Tôi đến lấy xe”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

“Lấy xe, anh á?”, người kia lộ rõ vẻ không tin: “Tôi làm ở đây một thời gian rồi, hề ai đến mua xe đều mặc trang phục hàng hiệu. Anh nhìn lại nhìn đi, mặc gì thế kia? Hàng vỉa hè à?”

“Được rồi, biết anh muốn mở mang tầm mắt về xe sang, kiểu như anh tôi gặp nhiều lắm rồi, nhưng tôi cũng phải nhắc nhở anh một câu, đây không phải nơi anh có thể tới đâu, mau đi đi! Đừng lãng phí thời gian của chính mình”.

Giọng điệu nói chuyện của người này cứ như đang bô thí cho Bạch Diệc Phi vậy, cậu ta đặt mình ở vị trí cao hơn người khác.

Bạch Diệc Phi cười, không mặc đồ hiệu tức là không có tiền? Logic gì vậy trời?

“Tôi cũng không muốn lãng phí thời gian với cậu, tôi đến lấy xe, mời cậu tránh ra”, Bạch Diệc Phi không muốn so đo với người này.

Nhưng cậu ta lại cứ không buông tha cho Bạch Diệc Phi.

“Áy chà, sao nói mãi mà anh cứ bỏ ngoài tai thế nhỉ? Đã bảo đây không phải nơi anh có thể tới được kia mà!”

Bạch Diệc Phi cạ lời: “Cửa hàng này do cậu làm chủ chắc, cậu bảo thế nào thì tôi phải nghe thế ấy à?”

“Tôi...”, người kia bị chẹn ngang họng, quả thật cậu ta không phải ông chủ, mà chỉ là một nhân viên nhỏ nhoi thôi.

Điều kiện của gia đình cậu ta không tốt, sau khi tốt nghiệp khó khăn lắm mới tìm được một công việc được trích phần trăm cao như thế, lại còn thường xuyên được nhìn thấy những người mang danh giàu có, tất nhiên cậu ta cũng cho rằng mình hơn hẳn người khác một bậc.

Bạch Diệc Phi lắc đầu, không muốn để ý tới cậu ta mà chỉ sải bước đi thẳng vào trong.

Người kia sững sờ trong chốc lát mới phát hiện ra, sau đó lập tức hô to: “Ồ này này này, đã bảo anh đừng vào trong cơ mà, anh điếc đấy à?”

Bởi vì câu nói này mà phần lớn mọi người trong cửa hàng đều chú ý đến họ.

Đúng lúc quản lý đi ra, thấy cảnh này, lập tức lạnh mặt: “Làm gì thế? Âm ỉ mãi!”

Người kia lập tức nói với quản lý: “Quản lý Vương, em thấy người này muốn mượn có mua xe để đến nơi này nhìn ngó lung tung. Em định đuổi anh ta ra ngoài, thế mà anh ta lại tự mình chạy vào trước”.

Quản lý quay đầu nhìn Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi cũng nhìn thẳng anh ta, chợt nghĩ đối phương dù gì cũng là quản lý, chắc hẳn sẽ không phải người nịnh hót.

Nhưng Bạch Diệc Phi đã đánh giá thấp những kẻ nịnh hót này rồi.

“Cậu! Làm cái gì đấy. Mau ra ngoài ngay”, quản lý Vương vốc người lùn tịt, béo núc, đồng thịt trên mặt lại càng khiến đôi mắt anh ta nhỏ hơn.

Chàng trai cao gầy thấy vậy liền nói: “Đã nghe thấy chưa? Còn không mau ra ngoài đi!”

Quản lý kia cố trừng đôi mắt nhỏ tí hin: “Cậu này, chỗ này là cửa hàng 4S, không phải ai cũng vào được đâu. Tôi biết thanh niên bây giờ đều thích xe sang gái xinh, nhưng mà cũng cần phải có tiền, đúng không?”

Bạch Diệc Phi nhướn mày nhìn bọn họ: “Thật sự muốn bảo tôi đi?”

“Không thì sao?”, chàng trai cao gầy bày ra vẻ mặt vênh váo tự đắc.

Quản lý nhìn Bạch Diệc Phi, anh ta đã từng gặp quá nhiều loại người ăn mặc nghèo xác nghèo xơ đến cửa hàng 4S rồi, thế nên liền không khách khí

nói: “Đừng làm chậm trễ việc làm ăn của bọn tôi, đi nhanh đi!”

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Được, tôi đi, nhưng lát nữa anh đừng hối hận!”

Quản lý và chàng trai cao gầy đều bày ra vẻ mặt khinh thường.

“Hừ! Nếu tôi hối hận thì tôi sẽ gọi anh là bố, ba lần luôn!”

Bạch Diệc Phi khẽ cười một tiếng, quay người rời đi.

Quản lý và thanh niên cao gầy thấy vậy bèn cười, quản lý còn nói: “Về sau phải ngăn mấy người như thế lại, tuyệt đối đừng cho vào!”

Bạch Diệc Phi ra khỏi cửa hàng liền gọi điện cho Long Linh Linh: “Tôi đến lấy xe, nhưng bọn họ ngăn không cho tôi vào, cô gọi tổng giám đốc của bọn họ ra đi”.

Long Linh Linh im lặng giây lát, người ta ngăn không cho anh vào là điều quá bình thường luôn đấy! Có ai từng gặp vị chủ tịch nào mặc hàng via hè chưa hả?

Chỉ chốc lát sau, một người đàn ông trung niên chừng bốn mươi tuổi mặc bộ vest màu đen đi ra, sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi còn tỏ ra không dám tin: “Anh là tổng giám đốc Bạch Diệc Phi?”

Bạch Diệc Phi nhìn vị giám đốc kia, gật đầu: “Ừm”.

Giám đốc Diệp cạn lời, vị tổng giám đốc này quả đúng là khác người, anh ta vừa ra ngoài đã bị người khác châm chọc, thế mà lại còn ăn mặc thành cái kiểu này, chẳng lẽ anh có đam mê nào đó đặc biệt ư?

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng giám đốc Diệp vẫn cười híp mắt nói: “Chào anh, tôi là tổng giám đốc của cửa hàng 4S, mời giám đốc Bạch vào trong”.

Còn quản lý Vương và thanh niên cao gầy đứng đằng sau giám đốc Diệp thấy vậy lập tức trợn tròn mắt.

Vừa rồi giám đốc Diệp vội vàng đi ra nói là muốn nghênh đón một nhân vật lớn nên bọn họ cũng đi theo ra, không ngờ nhân vật lớn kia lại là người vừa mới bị bọn họ đuổi ra ngoài!

Bạch Diệc Phi nhìn quản lý Vương và chàng trai cao gầy, nói: “Vừa mới đuổi tôi ra ngoài, giờ lại mời tôi vào, chơi tôi đấy hả?”

Giám đốc Diệp lập tức đỏ mặt hộc hộc, quản lý Vương và chàng trai cao gầy lại càng cảm thấy gay go.

“Hai người các cậu, còn không mau xin lỗi giám đốc Bạch đi!”, giám đốc Diệp thật sự hận không thể cho hai kẻ kia mỗi người một cái bạt tai.

Chàng trai cao gầy và giám đốc Vương nơm nớp lo sợ nhìn Bạch Diệc Phi trước mặt.

“Giám đốc Bạch, thật xin lỗi, là tôi có mắt như mù...”

“Giám đốc Bạch, thật xin lỗi...”

Bạch Diệc Phi nhìn hai người kia, chỉ thản nhiên hỏi: “Hồi hận không?”

Dứt lời, sắc mặt hai người kia cứng đờ.

Giám đốc Diệp nhìn họ bằng ánh mắt khó hiểu, thoáng chốc không biết nên nói gì cho phải, tốt hơn hết vẫn là giữ im lặng thôi.

Bạch Diệc Phi lại chỉ thản nhiên nói: “Vừa mới nói xong mà, giờ đã quên rồi à?”

“Chuyện này...”

Hai người họ cảm thấy thật gian nan, vừa nãy còn cười nhạo người ta, đuổi người ta ra ngoài, giờ lại phải gọi người ta là ‘bố’ ư?”

Giám đốc Diệp thấy vậy bèn nói: “Vừa nãy nói gì hả? Nếu như nói gì sai thì mau nhận lỗi với giám đốc Bạch đi!”

Bạch Diệc Phi cười một tiếng, hững hờ nói: “Vừa nãy bọn họ mới nói, nếu hối hận về việc đuổi tôi ra ngoài thì sẽ gọi tôi ba tiếng ‘bố’!”

Giám đốc Diệp thật sự cạn mẹ nó lời luôn!

Hai cái đứ đờ đàn độn!

Quản lý Vương và chàng trai cao gầy cúi đầu, cứ như muốn tìm một lỗ nẻ để chui vào.

Bạch Diệc Phi lảng lạng nhìn hai người kia, nói: “Gọi bố! Tôi ở đây này, gọi xong rồi tôi mới lấy xe”.

Chàng trai cao gầy nhìn quản lý Vương, đôi mắt nhỏ của quản lý Vương như nhắm tịt lại không thấy đâu nữa: “Thật, thật sự phải gọi ư?”

“Không thì sao?”, Bạch Diệc Phi cũng không phải loại dễ bị người ta đè đầu cưỡi cổ như trước kia.

Giám đốc Diệp không nói gì, dù sao chuyện này cũng là lỗi sai của bọn họ, hơn nữa người ta còn là tổng giám đốc của tập đoàn Hàu Tước, không đắc tội được đâu! Nếu không đỡ dành được anh ta, có lẽ vụ làm ăn giữa bọn họ sẽ thất bại luôn, nói không chừng sau này cũng khỏi cần hợp tác nữa!

Quản lý Vương thấy thế, biết ngay là không thể chọc nỏ vào Bạch Diệc Phi, bèn nhỏ giọng gọi: “Bố, bố, bố”.

Chàng trai cao gầy thấy quản lý Vương đã gọi rồi, nên cũng cất tiếng gọi theo.

Sau khi gọi xong, giám đốc Vương và chàng trai cao gầy gằn như cú găm mặt, gương mặt đỏ bừng.

Bạch Diệc Phi nghe xong cảm thấy hài lòng, phải cho những người có mắt không trông kia một bài học, rảnh rang quá lại đi coi thường người khác, cũng không xem rớt cuộc mình có thân phận thế nào.

Giám đốc Diệp thấy vậy liền cười: “Giám đốc Bạch, chúng ta cùng vào trong thôi, đã chuẩn bị sẵn xe cho anh rồi”.

Bạch Diệp Phi ‘ừ’ một tiếng, vừa đi vào vừa nói với hai người kia: “Làm người thì phải biết điểm dừng, biết đâu người mà anh coi thường lại lợi hại gấp trăm gấp ngàn lần anh”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 38: Để anh xoa bóp giúp em nhé!

Có thể coi đây là một lời nhắc nhở thiện chí, nếu họ hiểu được thì sau này sẽ có lợi cho họ, còn nếu họ không hiểu thì thật sự không thể cứu nổi nữa.

Quản lý Vương và chàng trai cao gầy nghe thấy vậy hơi sững sờ, dùng ánh mắt đầy vẻ phức tạp nhìn theo bóng lưng của Bạch Diệc Phi.

Giám đốc Diệp vô cùng thấu hiểu câu nói của anh, vì vậy mà anh ta mới đạt được vị trí như ngày hôm nay.

Sau khi bước vào, giám đốc Diệp dẫn Bạch Diệc Phi đi xem xe. Đó là một chiếc xe BMW trị giá hơn hai triệu tệ, một mẫu xe bản giới hạn phải đặt trước. Anh rất hài lòng về nó.

Bạch Diệc Phi khởi động xe, đang định rời đi, đột nhiên dừng lại, nói với giám đốc Diệp: “Muốn đặt trước chiếc xe bản giới hạn này thì cần phải đợi khoảng bao lâu? Tôi muốn mua thêm một chiếc”.

Anh cảm thấy muốn bố mẹ vợ chấp nhận mình thì phải lấy lòng họ, và đây chính là một cơ hội để anh thể hiện.

Giám đốc Diệp cười đến híp cả mắt, trả lời: “Cần khoảng mười ngày, nhưng bây giờ đang có một chiếc Audi hàng mẫu hiếm, cũng trị giá khoảng hai triệu tệ, nếu anh thấy được có thể xem xét lấy chiếc Audi đó luôn”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy nghĩ thầm, cũng được, ngộ nhờ mẹ vợ bảo không muốn đi chiếc xe giống hệt mình, thế thì lại không tặng được nữa: “Được, tôi sẽ lấy chiếc xe Audi đó, ngày mai tôi sẽ cho người tới lấy”.

“Được chứ”, giám đốc Diệp gật đầu cười, trong lòng thầm vui sướng, tổng giám đốc tập đoàn Hàu Tước này quả thật không tầm thường, mua liền một lúc hai chiếc xe luôn.

Bạch Diệc Phi lái xe mới tới tập đoàn Hàu Tước.

Vừa đến công ty, Long Linh Linh đã đi tới báo cáo: “Chủ tịch, cô Chu Khúc Nhi lần trước đến, nói rằng muốn cảm ơn vì đã hợp tác”.

Bạch Diệc Phi ngừng một lát, rồi hỏi: “Tại sao cô ta phải cảm ơn tôi? Muốn mời tôi ăn cơm sao?”

Long Linh Linh không biết vì sao, đột ngột liếc nhìn anh bằng ánh mắt kì lạ: “Cô ấy mời anh ăn cơm, dường như muốn tiếp tục hợp tác ạ”.

Bạch Diệc Phi sờ sờ cằm, Chu Khúc Nhi là bạn thân nhất của Lý Tuyết, tạm thời anh vẫn chưa thể để lộ thân phận của mình cho cô ta biết được. Suy ngẫm một hồi, anh mới nói: “Tôi từ chối ăn cơm, còn chuyện hợp tác thì có thể xem xét”.

“Vậy anh muốn trực tiếp gặp cô ấy, hay là...”, Long Linh Linh ngập ngừng hỏi.

Bạch Diệc Phi xua tay: “Cô bảo Vương Lô đi gặp mặt, cậu ta sẽ tự biết nên làm thế nào”.

“Vâng, chủ tịch!”, Long Linh Linh gật đầu đi ra.

Bạch Diệc Phi thấy Long Linh Linh đã đi ra ngoài, anh nghĩ thầm để tránh gặp phải Chu Khúc Nhi thì một lát nữa nên ra khỏi đây luôn.

Nhưng mà mọi chuyện không như mong muốn, bởi vì một vài chuyện nên anh chậm trễ một tiếng, lúc bước ra thì tình cờ gặp Chu Khúc Nhi.

“Bạch Diệc Phi?”, Chu Khúc Nhi kinh ngạc nhìn anh: “Sao anh lại ở đây?”

Bạch Diệc Phi muốn tránh cũng không tránh được, đành trả lời: “À, tôi làm việc ở đây”.

“Anh làm việc ở tập đoàn Hâu Tước ư?”

Bạch Diệc Phi gật đầu, biết rằng cô ta không tin, liền nói: “Ừm, cô hỏi Tuyết Nhi ấy, cô ấy biết đấy”.

Chu Khúc Nhi nghi ngờ nhìn anh rồi gửi tin nhắn cho Tuyết Nhi hỏi: “Tuyết Nhi, Bạch Diệc Phi làm việc ở tập đoàn Hàu Tước à?”

Bây giờ Lý Tuyết đang họp, không đọc được tin nhắn do vậy chưa trả lời Chu Khúc Nhi được.

Chu Khúc Nhi cũng biết Lý Tuyết bận rộn nên thôi, cô ta nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi bằng ánh mắt kì lạ, sau đó hừ một tiếng: “Làm việc ở tập đoàn Hàu Tước thì sao chứ? Nhìn dáng vẻ của anh, chắc cũng chỉ là một nhân viên quèn mà thôi!”

Bạch Diệc Phi im lặng sờ mũi, không giải thích gì, chỉ nói: “Tôi phải về nhà, tôi đi trước đây”.

Chu Khúc Nhi hừ một tiếng, vừa định rời đi thì nhìn thấy Bạch Diệc Phi đang đi về phía một chiếc BMW, loại xe này thì cô biết, giá trị đến một hai triệu tệ lận!

“Chờ chút, chiếc xe này là của anh sao?”

Bạch Diệc Phi dừng bước, trả lời: “Đúng vậy, có chuyện gì ư?”

Chu Khúc Nhi hít sâu một hơi hỏi: “Xe này là của anh? Hay là của công ty?”

Trước đó, Bạch Diệc Phi đã mua chiếc xe Maserati hai triệu tệ, mua hai căn biệt thự, giờ lại mua thêm một chiếc BMW nữa?

Bạch Diệc Phi không biết Chu Khúc Nhi đang nghĩ gì, chỉ nói: “Tôi mua đây, hôm nay vừa mới lấy xe, đúng rồi, xe của cô đâu?”

Chu Khúc Nhi cũng có xe riêng, nhưng chỉ là một chiếc xe hãng Volkswagen bình thường, không đắt lắm, chỉ ba bốn trăm ngàn, nhưng Bạch Diệc Phi không thấy cô ta lái xe đến.

“À, hôm nay tôi đem đi bảo dưỡng rồi.” Chu Khúc Nhi trả lời, tâm tình vẫn chưa trở lại bình thường.

Bạch Diệc Phi thấy vậy do dự một chút: “Hay là để tôi đưa cô về nhé?”

Nếu Chu Khúc Nhi không phải là bạn thân của Lý Tuyết thì anh cũng sẽ không chủ động đưa tiễn người phụ nữ khác.

Chu Khúc Nhi ngẫm nghĩ một chút rồi trả lời: “Được!”

Vậy là cô được dịp có thể ngồi trên chiếc xe mới trị giá một hai triệu tệ rồi!

Sau khi lên xe, Bạch Diệc Phi khởi động xe, Chu Khúc Nhi không khỏi tò mò hỏi: “Anh nói xem, rốt cuộc anh lấy đâu ra nhiều tiền vậy hả? Mới mua biệt thự xong lại mua tiếp cả xe sang nữa. Một nhân viên nhỏ nhoi không thể nào có nhiều tiền như vậy được nhỉ?”

Bạch Diệc Phi thản nhiên trả lời: “Ông chủ khá coi trọng tôi, tôi giúp ông ấy phát triển kinh doanh nên được thưởng một khoản khá lớn.”

“Anh sao?”, Chu Khúc Nhi không tin tên vô dụng Bạch Diệc Phi này có thể giúp ông chủ kiếm tiền, thậm chí còn được ông chủ khen ngợi!

Bạch Diệc Phi im lặng, không nói nhiều.

Chu Khúc Nhi cũng không nói gì nữa, trong xe yên tĩnh trở lại.

Một lát sau, Chu Khúc Nhi nghĩ ra điều gì đó, liền hỏi: “Anh nói anh làm việc ở tập đoàn Hàu Tước, vậy anh đã gặp chủ tịch bao giờ chưa? Chủ tịch trông như thế nào? Bao nhiêu tuổi? Đã kết hôn chưa?”

Bạch Diệc Phi: “...”

“Anh trả lời đi? Có phải do cấp bậc của anh thấp quá nên chưa gặp được chủ tịch không?”, Chu Khúc Nhi tỏ ra thất vọng, cô ta cứ tưởng rằng có thể nghe ngóng được một số tin tức của chủ tịch từ Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nghĩ một lúc, để Chu Khúc Nhi không tiếp tục hỏi nữa, anh liền thành thật trả lời: “Chủ tịch trông cũng được, 25 tuổi, đã kết hôn rồi”.

Những lời anh nói ra đều là sự thật, chỉ có điều anh không nói rằng mình chính là chủ tịch của tập đoàn Hàu Tước.

“Kết hôn rồi ư?”, Chu Khúc Nhi hơi cao giọng, sau đó lộ ra vẻ mặt thất vọng: “Tại sao lại kết hôn rồi cơ chứ?”

“Ừm, anh ta kết hôn rồi, hơn nữa anh ấy còn rất thương yêu vợ mình”.

Chu Khúc Nhi bất mãn trừng mắt nhìn khiến Bạch Diệc Phi cảm thấy thật không thể hiểu nổi.

Suốt cả đoạn đường còn lại, Chu Khúc Nhi cảm thấy trong lòng mát mát, không mở miệng nói thêm câu nào với Bạch Diệc Phi nữa.

Sau khi đưa Chu Khúc Nhi về, Bạch Diệc Phi trở về nhà, thấy Lý Tuyết vẫn chưa về, trong lòng cảm thấy lo lắng, liền bấm điện thoại gọi cho cô.

“Tuyết Nhi, em đang tăng ca à?”

Lý Tuyết trả lời, giọng nói nghe có vẻ uể oải: “Vâng, dự án em làm đang gặp phải một chút vấn đề, cần phải nhanh chóng giải quyết”.

Bạch Diệc Phi nhíu mày: “Vấn đề gì vậy, có cần anh giúp đỡ không?”

Lý Tuyết nghĩ thầm, Bạch Diệc Phi có thể giúp đỡ được gì đây? Hiện tại dự án do công ty trái cây Lý Thị phụ trách, tập đoàn Hàu Tước là nhà đầu tư, nhiều nhất cũng chỉ là chú ý tình hình một chút chứ cũng không thể nào can thiệp vào được?

“Vấn đề không lớn lắm, sẽ giải quyết rất nhanh thôi, anh cứ ăn cơm trước đi! Không cần đợi em đâu!”, Lý Tuyết nói xong liền cúp máy.

Bạch Diệc Phi nhìn điện thoại di động một lát, sau đó lập tức gửi tin nhắn cho Long Linh Linh: “Kiểm tra tình hình dự án gần đây của công ty trái cây Lý Thị”.

Nửa giờ sau, Bạch Diệc Phi nhận được một email.

Sau khi mở ra xem, anh biết được dự án của công ty trái cây Lý Thị vẫn luôn tiến hành thuận lợi, chỉ là hôm nay đột nhiên một công ty hợp tác gặp sự cố về nguyên vật liệu dẫn đến tình trạng tiến độ của dự án bị đình trệ. Mà lô nguyên liệu này rất lớn, muốn giải quyết được cần phải tìm công ty cung cấp khác.

Thật ra vấn đề cũng không quá lớn, chẳng qua quả thật cần bỏ thêm chút công sức, anh cũng không lo lắng như ban đầu nữa.

Tối khuya, Lý Tuyết mới quay trở về nhà, Bạch Diệc Phi nhìn dáng vẻ mệt mỏi của cô, cảm thấy đau lòng.

“Em ăn cơm chưa? Để anh đi nấu cho em bát mì”.

Lý Tuyết nhìn anh, khẽ gật đầu, những phiền muộn trong lòng cô dường như đã được an ủi phần nào.

Bạch Diệc Phi vào bếp, Lý Tuyết ngồi đợi ở phòng khách.

Chờ đến lúc Bạch Diệc Phi bung một bát mì trứng đi ra, cô không hiểu sao đột nhiên cảm thấy những ngày ấm áp như thế này thật tốt, nó khiến cô cảm thấy rất an tâm.

“Em ăn đi, ăn xong còn nghỉ ngơi sớm”, Bạch Diệc Phi dịu dàng nói.

Lý Tuyết “ừm” một tiếng, cúi đầu ăn mì.

Sau khi Lý Tuyết ăn xong, Bạch Diệc Phi vào bếp thu dọn, còn cô thì về phòng rửa mặt, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Dọn dẹp xong xuôi, Bạch Diệc Phi đi tới ngoài cửa phòng của cô, do dự một chút mới gõ cửa: “Tuyết Nhi, em đã ngủ chưa?”

Một lúc sau, Lý Tuyết mở cửa phòng, cô đã thay sang bộ quần áo ngủ bằng lụa.

Hô hấp của Bạch Diệc Phi dường như ngừng trệ.

“Sao vậy?”, Lý Tuyết không chú ý tới phản ứng của anh.

Ánh mắt Bạch Diệc Phi đầy vẻ say mê, hỏi: “À, em rất mệt đúng không? Có cần anh xoa bóp cho không? Hay là ngâm chân nhé?”

Lý Tuyết nghe thấy vậy liền sững sốt, nhưng nghĩ thấy mình đã chấp nhận anh, vậy nên cô nói: “Anh xoa bóp giúp em đi!”

Ánh mắt Bạch Diệc Phi lóe sáng, hết sức kìm nén sự kích động trong lòng, trả lời: “Được!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 39: Những lời con nói đều là thật

Lý Tuyết ngượng ngùng tránh sang một bên để Bạch Diệc Phi vào trong phòng.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Lý Tuyết, nuốt nước bọt nói: “Em ngồi đi, anh giúp em massage”.

Lý Tuyết ngoan ngoãn ngồi trên sofa trong phòng, Bạch Diệc Phi ở phía sau lưng cô, hai tay run rẩy nhẹ nhàng đặt lên gáy Lý Tuyết, trên tay đột nhiên truyền đến cảm giác trơn trượt.

Bạch Diệc Phi ngừng lại, cố gắng nhịn, cuối cùng anh hít một hơi sâu, tập trung xoa bóp cho Lý Tuyết.

Lý Tuyết không hề phát hiện ra sự bất thường của Bạch Diệc Phi, bởi vì khi Bạch Diệc Phi ấn ngón tay lên sau gáy mình, cô cũng khựng lại một cái theo phản xạ.

Sau khi cảm nhận được Bạch Diệc Phi xoa bóp cho mình, cả người cô rất thoải mái, gần đây cô khá bận rộn nên cột sống quả thực rất khó chịu, sau khi được xoa bóp xong thì cả người cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Một lúc sau, Bạch Diệc Phi dừng tay hỏi cô: “Em có cần xoa bóp chỗ khác không?”

Lý Tuyết ngượng ngùng thì thầm: “Không... không cần đâu...”

Bạch Diệc Phi có chút hồi hận, bất đắc dĩ nhìn vào Lý Tuyết: “Vậy em nghỉ sớm đi, anh không làm phiền em nữa”.

Lý Tuyết cúi đầu ừ một tiếng thì nghe thấy tiếng Bạch Diệc Phi đi ra ngoài.

Khi cô ngẩng đầu lên, nghĩ đến việc Bạch Diệc Phi vừa xoa bóp cho mình, trong lòng cô cảm thấy ngọt ngào, áp lực mà công việc mang lại

dường như đã hoàn toàn tan biến.

Sau khi ra khỏi phòng, Bạch Diệc Phi bực bội đánh mình một cái: “Hỏi gì mà hỏi chứ, cứ trực tiếp bắt đầu là được rồi”.

Haiz, thôi vậy, cũng không vội, hôm nay như thế cũng rất tốt rồi.

Sáng hôm sau, tập đoàn Hâu Tước.

Trong phòng làm việc, Bạch Diệc Phi nghĩ tới chiếc xe Audi liền gọi điện cho mẹ vợ Lưu Tử Vân.

“Alo! Anh gọi điện cho tôi làm gì? Tôi đang bận, không có thời gian!”, Lưu Tử Vân tâm trạng không được tốt, nghe âm thanh bên kia hình như là đang đánh bài.

Bạch Diệc Phi cũng không tức giận, chỉ nhàn nhạt nói: “Mẹ, hôm qua con mua cho mẹ một chiếc xe Audi, hôm nay mẹ có thể đi lấy xe rồi, sau này ra ngoài cũng thuận tiện hơn”.

“Được rồi, tôi biết rồi! Anh... anh nói gì cơ?”, Lưu Tử Vân vốn dĩ không chú ý nghe, lúc này mới phản ứng lại với những lời Bạch Diệc Phi nói.

Bạch Diệc Phi mỉm cười lặp lại những gì vừa nói.

Lưu Tử Vân sững người một hồi, sau đó trực tiếp ném quân bài trong tay xuống: “Bạch Diệc Phi, anh nhàn rồi không có việc gì làm nên cố tình chọc tôi đúng không? Không biết Tuyết Nhi nghĩ gì nữa, còn anh suốt ngày nhàn rồi, chỉ biết nằm mơ!”

Bạch Diệc Phi bất lực nói: “Mẹ, lời con nói đều là thật, không tin thì mẹ đến cửa hàng 4S, hôm qua con nói với người trong cửa hàng rồi, mẹ cứ đến đó lấy là được”.

Nghe Bạch Diệc Phi nói, Lưu Tử Vân không tin. Hai năm qua, bà ta có ấn tượng quá sâu sắc về Bạch Diệc Phi, cho dù anh mua xe và biệt thự cho

Lý Tuyết, bà ta vẫn không tin rằng Bạch Diệc Phi có tiền.

"Được rồi được rồi, đừng nói nữa, làm tôi mất hết hứng!", Lưu Tử Vân nói xong liền cúp máy.

Bạch Diệc Phi: "..."

Có vẻ như việc lấy lòng bố mẹ vợ cũng không hề đơn giản.

Ngay khi Lưu Tử Vân vừa cúp điện thoại, vài người bạn chơi poker đã bật cười một cách vui vẻ.

"Ôi, con rě bà gọi điện cho bà kia! Có chuyện gì sao? Chẳng lẽ là xin tiền?"

"Chao ôi, xin tiền thì cứ trực tiếp đi xin Tuyết Nhi là được mà! Chẳng phải Tuyết Nhi đang là người phụ trách dự án sao?"

"Con rě gọi đên như vậy có khi là để báo hiệu chẳng?"

Lưu Tử Vân nghe thấy mọi người bàn tán thì sắc mặt vô cùng khó coi, trong lòng đối với Bạch Diệc Phi càng không vừa lòng.

"Tiếp tục đánh bài! Đừng nói về nó nữa".

"Này, hình như vừa rồi tôi nghe thấy cậu ta nói mua xe cho bà, tôi nghe đúng chứ?"

"Thật không? Loại xe gì? Xe đạp hay xe điện?"

"Haha... Đừng nói vậy chứ, lỡ như mua BMW hoặc Mercedes thì sao!"

Khi Lưu Tử Vân nghe vậy thì không nhin được mà nói: "Nó mua cho tôi một chiếc Audi! Chính là Audi! Hoặc là một chiếc xe được thiết kế riêng!"

"Yo, thật sao?"

"Có mà bóc phét ấy? Những mẫu xe đặt làm thường có giá vài triệu cơ!"

"Hôm nay không phải bà nói sẽ đi lấy xe hay sao? Hay là chúng ta cùng nhau đi xem thử?"

Lưu Tử Vân lập tức hồi hận, bà ta đúng là không nên nói nhiều, giờ thì tốt rồi, nếu Bạch Diệc Phi không mua xe, vậy thì hôm nay bà ta sẽ mất hết mặt mũi!

"Đi thôi! Cùng nhau đi xem Audi trông như thế nào".

Mọi người đều biết con rể của Lưu Tử Vân là một tên vô dụng bất tài, cho nên họ đều muốn đi xem chuyện cười này.

Đến cửa hàng 4S, cô tiếp tân liền bước ra chào mời đơn đả.

Ba vị phu nhân kia liền thúc giục Lưu Tử Vân: "Mau, nói nhân viên lấy xe của bà tới đây đi, phiên bản Audi thiết kế riêng".

Lưu Tử Vân sắc mặt tối sầm, không muốn nói thêm gì, đơn giản nói: "Lấy xe làm gì, tôi lại cần nó mua xe cho tôi à!", cứ nói chính bà ta không cần còn hơn việc cuối cùng thật sự không có chiếc xe nào cả.

"Đừng như vậy mà! Dù gì đó cũng là tấm lòng hiếu thảo của con rể".

"Đúng vậy! Đều đến đây rồi, chúng ta cũng không nên đi về tay không, vừa đúng lúc chúng ta có thể ngồi xe mới khi về!"

Cô lễ tân nghe xong liền hiểu ra, cẩn thận hỏi: "Ai tới đây lấy xe ạ? Là mẫu Audi thiết kế riêng".

Sáng nay, tổng giám đốc đã báo với mọi người rằng hôm nay sẽ có người đến nhận mẫu xe do Audi thiết kế riêng, vì vậy nhắc nhở bọn họ dù là ai tới cũng phải tiếp đãi thật tốt.

Lưu Tử Vân không muốn trả lời, một người phụ nữ đứng bên cạnh tầm ba mươi tuổi đẩy Lưu Tử Vân ra: "Bà ấy, chính là chiếc xe mà con rể mua cho bà ấy, chúng tôi cùng bà ấy đến đây nhận xe".

"Cô đẩy tôi làm gì?", Lưu Tử Vân rất tức giận, sắp phát điên tại chỗ:
"Không phải tôi, tôi không đẩy bà..."

Cô ta chưa kịp nói hết lời thì cô lễ tân đã kính cẩn nói: "Thưa bà, chính quý bà là người nhận xe ạ! Xin lỗi, vừa rồi tôi đã tiếp đón bà không được chu đáo, mời bà đến đây!"

Uh, tình huống gì thế này?

Ba vị phu nhân kia tròn tròn mắt.

Lưu Tử Vân sững sờ.

Bốn người cùng đi theo người lễ tân đến bên cạnh chiếc xe Audi thiết kế riêng.

Một trong số họ hỏi với vẻ hoài nghi: "Cô có chắc không? Đây là một mẫu xe thiết kế riêng của Audi. Nếu sai người thì sao?"

Lưu Tử Vân cũng rất lo lắng, Bạch Diệc Phi thật sự mua cho bà ta một chiếc Audi thiết kế riêng sao? Làm sao điều này có thể xảy ra được.

Cô lễ tân rất lễ phép hỏi: "Vậy người mời bà đến nhận xe họ gì, xe được đặt khi nào?"

Dứt lời, tất cả đều nhìn về phía Lưu Tử Vân, Lưu Tử Vân đành phải nói lại theo lời của Bạch Diệc Phi: "Họ Bạch. Nó nói hôm qua vừa đặt xong, kêu tôi hôm nay đến nhận xe".

"Vậy thì đúng rồi!", cô lễ tân cười đáp.

Cả bốn người lại lần nữa chết lặng.

Thì ra là sự thật!

Lưu Tử Vân sững sờ một hồi mới vui sướng nhìn biểu hiện của ba người kia, thở phào nhẹ nhõm, lúc này bà ta đột nhiên cảm thấy Bạch Diệc Phi cũng khá vừa mắt.

"Ôi, con rẻ thật hiếu thuận như vậy tôi cũng không biết phải làm sao! Tôi đã nói đừng lãng phí tiền bạc như thế, nó cứ nhất định phải đi mua, thật là!"

Sắc mặt ba người kia trở nên cứng đờ, cảm giác bị bẽ mặt lan khắp cơ thể.

Lưu Tử Vân nghĩ như vậy vẫn chưa đủ, tiếp tục nói: "Này, lúc trước nó đã mua cho Tuyết Nhi một chiếc Maserati, ai mà ngờ nó lại mua cho tôi một chiếc khác?"

Khi những lời này được nói ra, cả ba người đều bị sốc: "Con rẻ bà ta đã mua một chiếc Maserati trước đây?"

"Đúng vậy! Trước sinh nhật Tuyết Nhi, nó đã mua cho Tuyết Nhi một chiếc Maserati thiết kế riêng, còn tặng cho chúng tôi một căn biệt thự tại cảng Cảng Lam Ba!"

"Biệt thự Cảng Lam Ba?"

"Ừ! Thành nhóc này cứ khăng khăng muốn chúng tôi sống ở nơi tốt nhất. Còn không phải biệt thự ở Cảng Lam Ba thôi sao?"

"..."

Cả ba người đều giật mình không thốt nên lời.

Khi cô lễ tân đợi họ nói chuyện xong, cô ta đưa Lưu Tử Vân đi làm thủ tục và đem chìa khóa xe giao lên tay Lưu Tử Vân.

Lưu Tử Vân cầm trong tay chiếc chìa khóa, thật là vui mừng, Bạch Diệc Phi rút cuộc cũng khiến cho bà ta nở mặt nở mày một lần!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 40: Em trai Long Linh Linh

Trong phòng họp của tập đoàn Hàu Tước.

“Những công ty chúng ta đầu tư đều có chuyển biến tốt, trước mắt đang trong thời kì phát triển, lợi nhuận thu hồi tương đối thấp, nhưng đến thời kì chín muồi, lợi nhuận có thể tăng lên gấp đôi...”

“Tình hình trước mắt cho thấy, tập đoàn của chúng ta xếp thứ 10 trên toàn tỉnh, còn cách vị trí số 1 rất xa, vẫn cần thu mua thêm một số công ty có tiềm năng nữa...”

“Thống kê bước đầu cho thấy, những công ty có thể thu mua gồm có: Tập đoàn Đông Việt, tập đoàn Tân Tây, nguyên vật liệu Hồng Nguyên.....”

Từng người trong bộ phận quản lý cấp cao lần lượt báo cáo công việc cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lười biếng mở mắt, anh giống như mới vừa ngủ dậy, còn ngáp một cái: “Nói hay lắm! Tổng kết rất chính xác, cứ theo đó mà làm!”

“...”

Long Linh Linh bất lực không nói lên lời, bấy nhiêu người nói suốt nửa ngày trời, anh ta chỉ coi như là đang hát ru sao? Cô ta còn nghĩ rằng anh ta sẽ nghiêm túc hơn một chút, xem ra là mình nghĩ nhiều rồi!

Bạch Diệc Phi đứng lên, ra khỏi phòng họp. Chân vừa bước ra khỏi cửa thì nhận được điện thoại của Lý Tuyết.

“Bạch Diệc Phi, có chuyện rồi!”

Tiếp theo đó, Bạch Diệc Phi cúp máy, nhớ lại báo cáo trong cuộc họp lúc nãy, ngay lập tức gọi Long Linh Linh đến, hỏi: “Cuộc họp vừa nãy có nhắc đến tập đoàn Tân Tây đúng không?”

Long Linh Linh gật đầu: “Đúng vậy, tập đoàn Tân Tây là một tập đoàn rất có tiềm năng, nhưng gần đây, vì vốn xoay vòng không đủ, có vẻ họ không thể tiếp tục vận hành. Bên chúng ta đang thỏa hiệp với họ, sau khi bàn bạc suôn sẻ thì sẽ trực tiếp thu mua”.

Vừa nãy, Lý Tuyết đã nói là từ sau lần trước, hạng mục của công ty trái cây Lý Thị không ngừng xuất hiện vấn đề, mới đầu còn tạm ổn, vấn đề nhỏ còn có thể xử lý được, nhưng sau thì càng ngày càng nghiêm trọng.

Gần đây, chính tập đoàn Tân Tây cũng tự dung nhảy ra cạnh tranh giá cả với họ, không những thế, còn chơi xấu, tung tin nói công ty trái cây Lý Thị bán sản phẩm được làm từ nguyên liệu có vấn đề, thêm vào trước đó, nhà cung cấp đó cũng thực sự có xảy ra vấn đề, thế nên thành ra lượng tiêu thụ của công ty trái cây Lý Thị bị giảm xuống, trên các trang mạng đều đánh giá thấp và chửi bới công ty trái cây Lý Thị.

Bạch Diệc Phi nhận thấy trong việc này nhất định có vấn đề, tập đoàn Tân Tây đang gặp phải nguy cơ mà lại dám lớn gan đối đầu trực diện với công ty trái cây Lý Thị, cạnh tranh giá cả, đây là không muốn tồn tại nữa sao?

Hiện tại Lý Tuyết phụ trách hạng mục này, xảy ra vấn đề thì nhất định cô sẽ bị nhà họ Lý chỉ trích, thêm vào chuyện đầu tư 100 triệu, anh không thể làm ngơ được.

Dặn dò Long Linh Linh xong, Bạch Diệc Phi vội vàng chạy ra ngoài, muốn đi tìm Lý Tuyết tìm hiểu thêm sự việc, kết quả lao đi quá vội, vừa bước ra khỏi cửa lớn của tập đoàn Hầu Tước liền va mạnh vào một thanh niên.

Bạch Diệc Phi hự một tiếng, lập tức xin lỗi: “Thật lòng xin.....”

Lời xin lỗi còn chưa nói xong, cậu thanh niên kia liền lớn tiếng mắng chửi: “Không có mắt sao? Không nhìn thấy có người à? Mẹ kiếp, nhấn hết quần áo của ông mày rồi!”

Bạch Diệc Phi nghe xong, cau mày nhìn cậu thanh niên kia, người kia mặc một bộ đồ vest lịch sự, trông cũng có vẻ sáng sủa, chỉ là thái độ thì hống hách, khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Ánh mắt cậu ta nhìn Bạch Diệc Phi mang đầy ghét bỏ, đặc biệt là khi nhìn thấy anh mặc một bộ đồ hàng chợ rẻ tiền thì mặt cậu ta càng tỏ vẻ khinh bỉ hơn, dường như lười không muốn nói chuyện với Bạch Diệc Phi, trực tiếp gọi bảo vệ gác cổng: “Này, bảo vệ các anh làm ăn kiểu gì vậy? Tại sao một tập đoàn lớn như Hưu Tước mà loại người nào cũng vào được vậy hả? Các anh có xử lý thằng ăn mày này không thì bảo?”

Mấy bảo vệ vẫn đứng im, chưa biết người ta là ai mà đã ra vẻ huênh hoang kiêu căng, ai muốn nghe lời cậu ta chứ?

Cậu thanh niên kia càng tức hơn: “Tôi nói mấy tên bảo vệ các anh thật là vô dụng, có tin tôi lập tức khiến các anh cuốn gói khỏi đây không?”

“Không tin!”, hai bảo vệ gác cửa rất điềm tĩnh trả lời.

Cậu thanh niên kia vẻ mặt khó hiểu, lập tức giận đến tím mặt.

Bạch Diệc Phi cười thầm, biểu thị hài lòng về cách xử lý của mấy người bảo vệ

Cậu thanh niên kia đang chuẩn bị bùng nổ thì một người đàn ông từ phía sau bước đến, xem ra người này lớn tuổi hơn cậu ta, trên người toát ra khí chất trầm tĩnh chín chắn.

“Tiểu Thiên, đứng ở đó làm gì?”

Trần Tiểu Thiên quay đầu nhìn thấy người đàn ông ở phía sau, cơn thịnh nộ trên mặt càng tăng thêm: “Anh rể, em vừa định đi vào thì bị tên nhà quê này va phải, gọi bảo vệ đuổi hấn ta ra ngoài, vậy mà họ đứng yên không động đậy!”

Người đàn ông kia cũng cười mỉa với ba người, không coi họ ra gì: “Em tức giận với đám hạ đẳng này làm gì? Chút nữa gặp chị em thì cứ bảo em ấy

đuổi họ đi là được rồi!”

“Hừ! Các người đợi đó! Chờ khi chị tôi đến, các người lập tức bị đuổi việc!”, Trần Tiểu Thiên hồng hách lên tiếng cảnh cáo.

Bạch Diệc Phi liền tò mò: “Chị cậu? Chị của cậu có chức vị rất cao ở tập đoàn Hào Tước sao?”

“Không chỉ là cao, nói ra đây sợ dọa chết các người!”

Bạch Diệc Phi được một phen cạ lời, sao câu này buồn cười dữ vậy?

Bảo vệ có chút do dự, nếu thật là như vậy, câu nói trước đó của họ sẽ có thể là câu quyết định bọn họ có bị đuổi việc hay không, nhưng bọn họ thâm nghĩ đến, lương và đãi ngộ của tập đoàn Hào Tước đều rất cao, có ai muốn bị đuổi việc chứ?

“Đừng nói nhiều với bọn họ nữa, đi lên tìm chị của em đi!”, người đàn ông kia không muốn nói nhiều, cũng vì tránh hạ thấp thân phận của mình.

Bạch Diệc Phi thấy vậy lập tức lệnh cho bảo vệ: “Cản họ lại, không cho họ vào!”

“Mẹ kiếp, mày nói gì? Thằng nhà quê mày cũng dám cản ông đây à?”, Trần Tiểu Thiên tức giận chỉ vào Bạch Diệc Phi.

Người đàn ông kia liền cau mày, không vui nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Hai người bảo vệ có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn là tiến lên phía trước chặn Trần Tiểu Thiên hai người lại.

“Mẹ nó chứ! Các người dám làm thật?”, Trần Tiểu Thiên bực không nhịn nổi: “Được thôi, các người cứ chờ đấy, chờ chị tôi xuống xem các người lúc đó khóc như thế nào?”

“Chị, mau xuống đây, bọn em bị hai tên bảo vệ ngu ngốc cản lại rồi”, Trần Tiểu Thiên gọi đi một cuộc điện thoại.

Cúp máy, Trần Tiểu Thiên đặc ý nói: “Các người chờ đó mà xem! Chị tôi xuống đây rồi, các người sẽ phải khóc lóc cầu xin thôi!”

Người đàn ông kia về đặc ý nhìn Bạch Diệc Phi và hai người bảo vệ, tỏ vẻ như đã biết được vận mệnh của ba người họ, hoàn toàn không coi việc này ra gì.

Bảo vệ thấy vậy liền bắt đầu lo lắng, trong lòng không ngừng cầu nguyện, hi vọng địa vị của Bạch Diệc Phi cao hơn người chị trong miệng của thanh niên kia, không thì bọn họ xác định là toi rồi.

Vài phút sau, Long Linh Linh bước trên giày cao gót, mặc một bộ đồng phục công sở đi xuống.

“Chị, ở đây!”, Trần Tiểu Thiên vừa nhìn đã nhận ra Long Linh Linh.

Long Linh Linh nhìn thấy Trần Tiểu Thiên và chồng chưa cưới của cô ta, cũng nhìn thấy Bạch Diệc Phi, đôi mày lập tức cau lại.

Long Linh Linh là ai, người của tập đoàn Hào Tước này, không ai là không biết, cô ta chính là trợ lý của chủ tịch, trong tập đoàn, ngoài chủ tịch, thì cô là người có tiếng nói nhất rồi!

Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc, chị của Trần Tiểu Thiên lại là Long Linh Linh, bây giờ nghĩ lại, trông cũng có chút giống nhau.

Long Linh Linh bước đến, vẫn chưa kịp nói gì thì Trần Tiểu Thiên đã bắt đầu tố cáo: “Chị, chị xem công ty tuyển toàn những tên bảo vệ vô dụng, chúng không cần tên nhà quê kia lại mà nhất quyết nghe lời hấn ta ngăn cản bọn em, không cho bọn em đi vào!”

“Chị, mau đuổi tên nhà quê này ra ngoài, rồi đuổi việc hai tên bảo vệ ngu ngốc này đi! Miễn sau này ảnh hưởng đến hình tượng công ty!”

Bị Trần Tiểu Thiên làm loạn, Long Linh Linh vừa định lên tiếng, ai ngờ Bạch Diệc Phi đột nhiên bước ra trước.

“Cậu là ai? Cậu nói đuổi là đuổi à? Hầu Tước từ lúc nào đến lượt người ngoài như cậu chen mồm vào?”, Bạch Diệc Phi đứng phía trước bảo vệ lạnh nhạt hỏi Trần Tiểu Thiên.

“Tôi là người ngoài, nhưng chị tôi thì không! Chị tôi là thư ký của chủ tịch, anh biết là chức vị gì không? Chỉ cần tùy tiện nói một câu, thì có thể đuổi việc bất cứ ai!”, Trần Tiểu Thiên không chút suy nghĩ nói.

Long Linh Linh cắn răng, đưa em trai ngu ngốc, thế này chẳng phải đang hại cô ta sao?

Quả nhiên, Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn Long Linh Linh: “Thư ký Long, tùy tiện nói một câu thì có thể đuổi việc một người?”

Mồ hôi trên trán Long Linh Linh tuôn ra: “Việc này cần căn cứ vào biểu hiện cá nhân và sự phê duyệt của bộ phận nhân sự để quyết định”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 41: Chồng nhà người ta

Trần Tiểu Thiên nhìn Long Linh Linh một cách khó hiểu: "Chị, sao chị giải thích với hấn ta nhiều như vậy làm gì? Bộ phận nhân sự yêu cầu phê duyệt, chẳng phải chị chỉ cần nói một câu là xong sao?"

"Bốp"

Long Linh Linh thẳng tay cho Trần Tiểu Thiên một cái tát.

"Câm miệng!"

Long Linh Linh giận đến run người, cô ta chưa từng thấy ai ngu ngốc như vậy, khổ nỗi cô ta lại là người làm chị, sớm biết như thế này thì hồi đó đã tuyệt tình luôn cho rồi.

Trước đây Long Linh Linh với gia đình vốn cũng chẳng thân thiết gì, sau này trưởng thành rồi liền cắt đứt mối quan hệ, còn đòi cả họ, nhưng sau này người thân tìm đến cô ta, lại thêm lúc đó đã ra xã hội va vấp nhiều nên thấu hiểu sự quan trọng của gia đình, vậy nên cô ta cũng mềm lòng, ít nhiều vẫn còn giữ liên lạc với họ.

Đối với đứa em trai Trần Tiểu Thiên này, cô ta cũng hết mực quan tâm cậu, ai mà biết được cậu ta ngu ngốc đến vậy, toàn đẩy cô ta vào thế khó xử!

Trần Tiểu Thiên đưa tay lên xoa mặt, sững sờ nhìn cô ta.

"Chị, sao chị đánh em?"

Người đàn ông bên cạnh cũng ngẩn ra, không hiểu sao Long Linh Linh lại tát em trai mình? Chẳng lẽ cậu ta nói sai sao?

Bạch Diệc Phi bật cười, năng khiếu chọc giận chị gái của Trần Tiểu Thiên thật sự làm anh thấy khâm phục.

Hai nhân viên bảo vệ sững sờ, không dám nói nửa lời.

Long Linh Linh cao giọng nói: "Công ty có quy định của công ty, cậu là người ngoài, không có tư cách gì mà nói!"

"Chị!", Trần Tiểu Thiên trợn to mắt, Long Linh Linh đã bao giờ đối xử với cậu ta như vậy đâu?

Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói: "Hai nhân viên bảo vệ này biểu hiện rất tốt, nhớ tăng lương cho họ".

"Vâng", Long Linh Linh lập tức gật đầu.

Nhân viên bảo vệ mắt sáng lên, được tăng lương sao?

Người này rốt cuộc là ai mà có quyền lực như vậy, lại có thể giao việc cho Long Linh Linh?

Trần Tiểu Thiên vẫn không phục: "Chị, sao chị phải hạ giọng với cái tên nhà quê này chứ?"

Lúc này, anh rề đứng bên cạnh liền kéo cậu ta một cái, cái tên Trần Tiểu Thiên này thật sự ngốc hết thuốc chữa, không thấy thái độ của Long Linh Linh với Bạch Diệc Phi sao? Vậy mà vẫn còn hỏi!

"Anh rề, sao lại kéo em?"

"Câm miệng đi! Anh ấy là tổng giám đốc của tập đoàn", Long Linh Linh chỉ còn cách nói thẳng ra.

Trần Tiểu Thiên vẫn chẳng thèm quan tâm: "Cho dù có là tổng giám đốc thì chức vụ vẫn không cao bằng chị mà!"

"Lần sau có người nhà đến thăm, xin nghỉ phép là được", Bạch Diệc Phi cười nói.

"Tôi biết rồi", Long Linh Linh gật đầu lia lịa.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Trần Tiểu Thiên, lắc lắc đầu, trong lòng còn mãi nghĩ đến chuyện Lý Tuyết, liền định rời đi.

Nhưng chưa kịp cất bước, người anh rể nọ đã bước tới, đưa tay ra cười nói: "Xin chào, tôi tên là Phùng Thạch Đông, tổng giám đốc của công ty Thiên Thụy".

Bạch Diệc Phi dừng lại, quan sát Phùng Thạch Đông một chút, rồi cứ vậy mặc kệ đi thẳng.

Vì vậy, Phùng Thạch Đông không khỏi khó xử.

Nhìn thấy bộ dạng khinh bỉ của Bạch Diệc Phi lúc rời đi, anh ta lạnh lùng nói: "Tập đoàn Hầu Tước của các người bị sao vậy? Ai cũng có thể làm giám đốc sao?"

Long Linh Linh không nhịn được nữa liền trợn mắt lườm anh ta một cái: "Chuyện của tập đoàn Hầu Tước không đến lượt các người lo!", nói xong, cô ngao ngán hỏi: "Hôm nay các người đến tìm tôi có việc gì vậy?"

"Gần trưa rồi, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm đi!", Phùng Thạch Đông biết Long Linh Linh thật sự nổi giận rồi, liền tiếp lời ngay một câu.

Long Linh Linh gật đầu: "Đi thôi!"

Họ đến một nhà hàng cao cấp gần đó, sau khi phục vụ dọn hết món lên, Phùng Thạch Đông liền gấp thức ăn cho Long Linh Linh, chậm rãi nói: "Linh Linh, thực ra hôm nay anh và Tiểu Thiên đến để thăm em, công việc của em bận rộn như vậy, cũng không hay về nhà, cả nhà đều rất nhớ em".

Long Linh Linh lặng lẽ một tiếng, không nói gì thêm.

Cô ta và Phùng Thạch Đông đến với nhau không phải do tình yêu, mà là do người thân giới thiệu, lúc đó thấy khá hợp nhau, nhưng về sau tiếp xúc lâu rồi, hiểu về nhau cũng nhiều hơn, cảm xúc lại không được như lúc ban đầu nữa.

Nhìn thấy thái độ lạnh lùng của Long Linh Linh, Phùng Thạch Đông khẽ nhíu mày: "Mà này, nghe nói chủ tịch tập đoàn Hậu Tước đã đổi thành một tên con cháu nhà đại gia rồi phải không? Làm việc dưới trướng của hắn em có phải chịu thiệt thòi gì không?"

Long Linh Linh lắc đầu.

Bạch Diệc Phi không phải loại con nhà giàu suốt ngày chỉ biết ăn chơi, người ta lại đã có vợ, hoàn toàn không thèm để ý đến cô ta.

Nghĩ đến đây, Long Linh Linh cảm thấy có chút phiền muộn, cô ta rất xinh đẹp, thân hình cũng rất gợi cảm, nhưng cái tên Bạch Diệc Phi ấy lại thờ ơ với cô ta, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn nếu không cần thiết.

“Vậy thì tốt rồi!”, Phùng Thạch Đông thực ra đang lo lắng, nếu tên nhà giàu kia có ý đồ gì với Long Linh Linh, cộng thêm thân phận và gia cảnh của tên đó lại tốt hơn anh ta mấy lần, nhớ Long Linh Linh động lòng đi theo tên đó, thì chẳng phải anh ta xong chuyện rồi sao!

Long Linh Linh liếc nhìn Phùng Thạch Đông, ngay lập tức hiểu ra ý của anh ta.

Phùng Thạch Đông chẳng qua chỉ là tổng giám đốc của công ty Thiên Thụy, so với tập đoàn Hậu Tước, đúng là một trời một vực.

Hơn nữa, Bạch Diệc Phi không phải chỉ là con nhà đại gia, mà anh ta còn thực sự có năng lực, lần trước vì cơn bão mà dùng hai tỷ kiếm lời được một tỷ, còn cứu sống được vài công ty đang trên đà phá sản.

Năng lực này không phải ai cũng có, hơn nữa Bạch Diệc Phi lại trẻ tuổi, là một chàng rể không chê vào đâu được.

Chỉ so sánh trong suy nghĩ thôi cũng đủ khiến Long Linh Linh càng ngày càng thấy Phùng Thạch Đông không thuận mắt.

Trần Tiểu Thiên chờ đồ ăn dọn lên hết liền cố ý đi vào nhà vệ sinh, cũng là để tạo cơ hội cho hai người họ có không gian riêng.

Phùng Thạch Đông cũng nhân cơ hội này rút ngắn khoảng cách với Long Linh Linh: "Linh Linh, anh có hai vé xem nhạc kịch, tối nay chúng ta cùng đi xem nhé!"

Long Linh Linh bình thản đáp: "Tối nay tôi không rảnh".

...

Bạch Diệc Phi sau khi rời đi liền lập tức đến Công ty trái cây Lý Thị tìm Lý Tuyết.

Trong văn phòng, Lý Tuyết lộ rõ vẻ lo lắng: "Lần này mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, khiến cho công ty trở tay không kịp, hiện tại công ty bên này đang rất lo lắng, em chỉ muốn anh thông báo trước cho phía tập đoàn Hải Tước, có khả năng 100 triệu kia cũng.... "

Bạch Diệc Phi mỉm cười nói: "Anh sẽ thông báo, em đừng lo lắng".

Lý Tuyết ừ một tiếng, lúc này, từ bên ngoài văn phòng có tiếng ai đó gõ cửa.

"Chủ tịch Lý, lại có người gửi hoa và sôcôla đến", là một cô nhân viên, tay ôm một bó hoa hồng đỏ lớn và một hộp sôcôla Dove.

Lý Tuyết bất giác nhìn sang Bạch Diệc Phi, sau đó đứng lên nói: "Cô đem sôcôla và hoa chia cho các đồng nghiệp khác đi!"

Khi cô nhân viên nọ rời đi, Lý Tuyết liền giải thích: "Em không biết ai đã gửi tới nữa, anh..."

Bạch Diệc Phi nắm lấy tay Lý Tuyết: "Ừm, anh biết vợ anh là người có sức hút rất lớn mà".

Lý Tuyết nghe vậy liền ngượng ngùng đáp: "Thật biết nịnh người khác mà..."

"Em chưa ăn cơm phải không! Chúng ta cùng ăn đi?"

Bạch Diệc Phi cùng Lý Tuyết ra ngoài, anh kéo cô lên chiếc BMW của mình: "Em lên xe đi!"

Lý Tuyết sững sờ: "Chiếc xe này..."

Bạch Diệc Phi bình thản nói: "À, anh mới mua đây, chúng ta đi thôi!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 42: Nhân vật bí ẩn

Sau khi lên xe, Lý Tuyết vẫn không khỏi bàng hoàng: "Sao anh lại mua thêm một chiếc nữa vậy?"

"Đề tiện cho việc đi làm, à phải rồi, anh mua cho bố mẹ một chiếc Audi, như vậy bố mẹ đi lại cũng tiện hơn, sau này đỡ phải gặp cảnh trong nhà chỉ có một chiếc xe, một người đi rồi người kia không có xe mà đi".

"Ba chiếc xe sao?"

Bạch Diệc Phi gật đầu, nhìn bộ dạng sững sờ của Lý Tuyết, anh cảm thấy rất đáng yêu.

Lý Tuyết vẫn không khỏi sốc.

Một chiếc là đã tốt rồi, anh ấy lại còn mua thêm hai chiếc nữa!

"Chiếc ô tô này giá bao nhiêu vậy anh?"

Bạch Diệc Phi bình thản đáp: "Hình như là hai triệu, tương đương với chiếc của em".

"...Vậy chiếc của bố mẹ thì sao?", Lý Tuyết không biết phải nói gì nữa.

"Tất cả đều có giá tương đương nhau, đều là những mẫu xe được thiết kế riêng".

Sau khi hoàn hồn, Lý Tuyết không khỏi lo lắng nói: "Bạch Diệc Phi, anh tiêu tiền mạnh tay như vậy, lỡ sau này hết tiền, lúc cần tiền gấp thì tính sao?"

Bạch Diệc Phi biết Lý Tuyết đang quan tâm đến anh, liền đáp: "Không phải anh đã từng nói rồi sao? Sau này anh sẽ không để cho em và bố mẹ phải chịu khổ, những thứ vật chất này cái gì cần dùng là phải mua, em yên tâm, chồng em đã có thể kiếm tiền rồi".

Lý Tuyết cảm động nhìn Bạch Diệc Phi, trong lòng cảm thấy thật ấm áp.

Bạch Diệc Phi bây giờ không chỉ là tổng giám đốc của tập đoàn Hàu Tước, lại đối xử tốt với cô và bố mẹ cô như vậy, bỗng trong lòng thực sự hy vọng mình và Bạch Diệc Phi là một cặp vợ chồng thực sự.

Nhưng khi nghĩ đến đây, Lý Tuyết lại cảm thấy ngại ngùng: "Vậy sau này anh không được tiêu tiền lung tung nữa nhé".

"Anh biết rồi, anh nghe lời bà xã mà", Bạch Diệc Phi cười đáp.

Lý Tuyết hướng mắt nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, khóe miệng hơi cong lên.

Hai người đến một nhà hàng đồ Tây, gọi bít tết và salad.

Ăn xong, Bạch Diệc Phi đưa Lý Tuyết về công ty, sau khi nắm được tình hình công ty liền lái xe rời đi.

Trở lại Tập đoàn Hàu Tước, Bạch Diệc Phi gọi Long Linh Linh đến: "Liên hệ với Tập đoàn Tân Tây, tình hình thế nào rồi?"

Long Linh Linh thấy có chút kỳ lạ, tại sao chủ tịch lại quan tâm đến tiến độ của tập đoàn Tân Tây đến vậy?

Tuy nhiên cô ta vẫn tận tâm trả lời: "Sáng nay đã nói chuyện với nhân viên cấp cao bên đó, nhưng kết quả không được khả quan lắm".

Bạch Diệc Phi cau mày: "Cho người điều tra nội bộ tập đoàn Tân Tây và chủ tịch tập đoàn Tân Tây".

Sau khi Long Linh Linh ra ngoài, Bạch Diệc Phi gõ ngón tay lên mặt bàn, suy nghĩ điều gì đó, rồi đứng dậy rời khỏi công ty.

Lý Tuyết sau khi về công ty lại bắt đầu bận rộn với công việc, được một lúc thì thấy Liễu Chiêu Phong gọi tới.

Cô không cần suy nghĩ, thẳng tay ấn từ chối cuộc gọi.

Một lúc sau, chuông điện thoại lại vang lên.

Lý Tuyết cau mày, cuối cùng cũng miễn cưỡng trả lời điện thoại.

"Alo, có chuyện gì vậy?"

Liễu Chiêu Phong cười nói: "Tuyết Nhi, không có việc gì thì không được gọi điện thoại cho em sao?"

Lý Tuyết giọng bất mãn nói: "Tôi rất bận."

Bây giờ Lý Thị đang ở trong tình trạng không ổn định, lúc này khi cô vừa về còn nghe nói không chỉ dự án của cô đang gặp trục trặc, mà các dự án khác cũng đang xuất hiện vấn đề.

Mọi người đều đang bận rộn để giải quyết, còn lấy đâu ra thời gian? Hơn nữa, cô cũng chẳng muốn liên lạc với Liễu Chiêu Phong chút nào.

"Nếu không có việc gì thì tôi cúp máy đây".

Liễu Chiêu Phong vội vàng nói: "Tuyết Nhi, em đừng cúp máy, nghe nói gần đây dự án có chút vấn đề phải không?"

"Không phải việc của anh", Lý Tuyết nhẹ giọng đáp: "Tôi thực sự rất bận".

Cúp máy xong, Liễu Chiêu Phong vẫn chưa kịp định thần, sắc mặt dần trở nên u ám, trong mắt lóe lên một tia nhìn ớn lạnh: "Tuyết Nhi, nếu em đã không biết điều, vậy thì đừng có trách anh!"

Lý Tuyết xoa xoa huyệt ấn đường, không thèm để ý tới Liễu Chiêu Phong, tiếp tục xử lý tài liệu.

Sáng hôm sau, Long Linh Linh đến văn phòng báo cáo tình hình.

"Hôm qua đã điều tra rồi, những chuyện khác không có vấn đề gì cả, chỉ có chủ tịch của tập đoàn Tân Tây là người rất bí ẩn, không thể điều tra ra là ai".

Bạch Diệc Phi cau mày: "Tôi biết rồi, tiếp tục lưu ý đến chuyện này".

"Vâng, thưa chủ tịch", Long Linh Linh đáp lại rồi nói tiếp: "Chủ tịch, tôi vừa nhận được cuộc gọi từ tổng giám đốc tập đoàn Minh Tường, nói rằng lần hợp tác vừa rồi rất vui vẻ thuận lợi, muốn mời anh đi dùng bữa".

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Long Linh Linh, mọi khi những chuyện như thế này anh thường để Long Linh Linh tự thay mặt từ chối, hôm nay sao lại báo cáo với anh?

"Không từ chối được sao?"

Long Linh Linh gật đầu: "Ngoài tập đoàn Minh Tường, còn có giám đốc của một số công ty khác nữa, đều là những người ít nhiều từng hợp tác làm ăn với công ty chúng ta, họ cũng đều có lời mời anh cùng dùng bữa".

Bạch Diệc Phi không biết đã từ chối bao nhiêu lời mời rồi, vì vậy những người tò mò về chủ tịch tập đoàn Hậu Tước cùng tập hợp lại mời anh đi ăn tối, họ không tin, nhiều người ra mặt như vậy mà anh vẫn từ chối thì quả thật tập đoàn Hậu Tước không coi ai ra gì!

"... Tôi biết rồi, hẹn lúc nào?", Bạch Diệc Phi nghĩ đi nghĩ lại, thấy như vậy cũng không ổn nên đành đồng ý, nhưng anh vẫn sẽ chỉ đi với tư cách tổng giám đốc.

"Tại khách sạn Cửu Châu, sáu giờ tối".

"Ừm", Bạch Diệc Phi gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, chủ tịch tập đoàn Tân Tây này bí ẩn như vậy, chắc là cố ý che giấu thân phận, không muốn mọi người biết.

Nghĩ đến điều này, Bạch Diệc Phi càng thêm tò mò về vị chủ tịch này, anh cũng mơ hồ cảm thấy tình hình hiện tại của Lý Thị có liên quan đến người này.

Một lúc sau, Bạch Diệc Phi lấy điện thoại ra, bấm số gọi cho tên anh Dao.

"Alo, ông chủ có chuyện gì thế?"

Kể từ vụ hợp tác vui vẻ lần trước, tên anh Dao đã coi Bạch Diệc Phi là ông chủ.

"Giúp tôi điều tra chủ tịch của tập đoàn Tân Tây, 500 ngàn".

“Không thành vấn đề”, tên Anh Dao lập tức đồng ý.

.....

Năm giờ năm mươi, Bạch Diệc Phi có mặt tại khách sạn Cửu Châu.

Bước vào khách sạn và hỏi nhân viên phục vụ xong, anh đi thẳng vào phòng bao đã được đặt trước.

Vừa bước lên lầu, anh liền đụng phải Triệu Bằng đang đi ra từ nhà vệ sinh.

Bạch Diệc Phi đã không gặp lại Triệu Bằng kể từ buổi họp lớp lần trước, hôm nay Triệu Bằng vẫn mặc một bộ âu phục chỉnh tề như mọi khi, nhưng sắc mặt không được tốt lắm, nhìn có vẻ không được chau chuốt như ngày trước.

Triệu Bằng ngay khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi liền vô cùng tức giận, lúc trước mua xe bị xỉ nhục, rồi hôm họp lớp bị chơi cho một vố, tất cả những chuyện này khiến Triệu Bằng cực kì căm ghét Bạch Diệc Phi!

"Bạch Diệc Phi! Sao cậu lại ở đây?"

Bạch Diệc Phi không muốn giao du với Triệu Bằng, nên không thèm để ý tới gã mà đi thẳng vào phòng tiệc.

Triệu Bằng vẫn không buông tha: "Bạch Diệc Phi! Tôi đang nói chuyện với cậu đấy, cậu bị điếc sao?"

Bạch Diệc Phi xoay người cười như không cười, nói: "Tôi không điếc, chỉ hơi mù một chút thôi".

Bằng không, tại sao bốn năm đại học mà anh cũng không phát hiện ra Triệu Bằng là một gã như vậy?

Triệu Bằng đương nhiên hiểu ra ý của Bạch Diệc Phi: "Bạch Diệc Phi! Cậu thì tốt đẹp gì hơn chứ? Cậu chính là đồ cặn bã đạo đức giả!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 43: Vị khách không mời

Gã còn dám bật lại sao?

Triệu Bằng nói với vẻ mặt phẫn nộ: "Bạch Diệc Phi, đừng tưởng bây giờ có ít tiền mà lên mặt, cậu cũng chỉ là thằng xuất thân quê mùa mà thôi! Dù có tiền đi nữa thì cũng chẳng thể nào với được tới tầng lớp thượng lưu đâu!"

"Tôi không với tới được, còn cậu thì sao? ", Bạch Diệc bật cười đáp.

Triệu Bằng háng giọng, lập tức khoe: "Cậu có biết hôm nay tôi đến đây làm gì không? Hôm nay tôi có hẹn với chủ tịch Tập đoàn Hàu Tước, đợi hôm nay tôi kí được hợp đồng, sau này công ty tôi sẽ được tập đoàn Hàu Tước chống lưng, lúc ấy tôi sẽ có hàng triệu, thậm chí hàng chục triệu, mấy đồng lẻ của cậu, ông đây không thèm!"

Bạch Diệc Phi nhướn mày, lập tức hiểu ra: "Chủ tịch tập đoàn Hàu Tước?"

"Chứ sao! Sợ rồi chứ gì!", Triệu Bằng vô cùng đắc ý: "Không cần nói chắc cậu cũng biết địa vị của Tập đoàn Hàu Tước ở thành phố Thiên Bắc này như thế nào, vì thế sau này cậu tốt nhất là hãy cẩn thận, đừng có gây chuyện với tôi!"

Bạch Diệc Phi ho nhẹ một tiếng: "Cậu yên tâm, cậu đừng có gây chuyện với tôi là được, còn về chuyện 20 ngàn đó, coi như bố thí cho ăn mày cũng được!"

Gã tưởng Bạch Diệc Phi là kẻ dễ bị bắt nạt sao?

"Cậu!", Triệu Bằng bị Bạch Diệc Phi châm chọc liên giạt đến nổi đỏ mặt tía tai: "Bạch Diệc Phi!"

Bạch Diệc Phi cười đáp: "Sao thế? Chẳng lẽ tôi nói sai gì sao?"

Triệu Bằng tức muốn bốc hỏa, lúc đó Bạch Diệc Phi cho gã mượn 20 ngàn là chuyện có thật, không ai có thể phủ nhận, bây giờ Bạch Diệc Phi nói như vậy, gã cũng chẳng có cách nào phản bác lại được.

Nhưng bây giờ Triệu Bằng không còn một xu dính túi, lại thêm việc trước kia đến cảng Lam Ba để bàn chuyện hợp tác bị từ chối một cách khó hiểu, gã luôn cố tìm kiếm các mối quan hệ, hy vọng nhờ đó được một cây đại thụ như tập đoàn Hậu Tước chống lưng.

Buổi hẹn hôm nay là cơ hội mà gã đã tốn không ít tiền bạc và các mối quan hệ mới có được, chỉ cần lát nữa gặp được chủ tịch tập đoàn Hậu Tước, kí được hợp đồng, công ty của gã chắc chắn có thể hoạt động trở lại.

"Bạch Diệc Phi! Cậu cứ chờ đây! Đợi tôi kí được hợp đồng, tôi sẽ cho cậu biết ai là người cậu không nên đắc tội!", Triệu Bằng ném lại một câu rồi rời đi.

Bạch Diệc Phi nhìn theo bóng Triệu Bằng đi vào phòng tiệc, trong lòng có chút do dự, rốt cuộc anh có nên vào hay không?

Suy nghĩ một hồi, cuối cùng anh cũng quyết định bước vào.

Những bữa ăn như hôm nay, sau này anh thực sự không muốn đi thêm một lần nào nữa, vì vậy tốt nhất là đến một lần rồi nói rõ mọi chuyện cho xong.

Triệu Bằng vừa ngồi xuống chưa được bao lâu thì Bạch Diệc Phi đã đẩy cửa bước vào.

Triệu Bằng thấy vậy liền bật dậy: "Bạch Diệc Phi! Sao cậu tại theo tôi vào đây?"

Mọi người trong phòng đều hướng mắt nhìn sang, thấy Bạch Diệc Phi mặc một bộ âu phục hết sức bình thường, liền lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, đoán chắc anh là nhân viên của công ty nào đó, dù sao cũng chẳng phải nhân vật tầm cỡ gì.

Lúc này, một ông chủ ăn mặc phong cách Địa Trung Hải lên tiếng: "Anh là ai? Đây là phòng bao, không phải là nơi tùy tiện có thể vào".

"Bạch Diệc Phi, mau ra ngoài đi!", Triệu Bằng mặt mày tối sầm lại, gã tất nhiên không muốn một dịp quan trọng như hôm nay bị phá hỏng.

"Các người có chắc là muốn tôi đi ra ngoài không?", Bạch Diệc Phi lướt mắt nhìn một lượt, nửa đùa nửa thật.

"Chứ còn gì nữa!", một ông chủ khác đứng lên nói.

"Chàng trai, chúng tôi không biết anh làm sao lại biết về bữa tối hôm nay, nhưng chúng tôi sẽ gặp một vị khách rất quan trọng, nếu cậu muốn bàn chuyện hợp tác hay kêu gọi đầu tư, mời cậu trực tiếp đến công ty và làm theo quy trình bình thường".

Bọn họ đều là những người có thâm niên trên thương trường, hiển nhiên đều cho rằng Bạch Diệc Phi chỉ là một nhân viên bình thường, vì muốn lập thành tích mà theo đến đây, nhân cơ hội muốn tạo mối quan hệ, như vậy sự nghiệp sẽ một bước lên tiên.

"Giới trẻ ngày nay thật chẳng ra làm sao, làm việc gì cũng chẳng muốn dựa vào thực lực!"

Triệu Bằng lập tức giễu cợt: "Mọi người ở đây có thể không biết, Bạch Diệc Phi là bạn học của tôi, cậu ta hiện tại chẳng có công ăn việc làm gì, chỉ là nhàn rỗi quá nên kiếm chuyện vậy thôi".

"Gì cơ?"

Nghe xong, vài người thể hiện thái độ ra mặt, thậm chí còn nhìn Bạch Diệc Phi với ánh mắt đầy chán ghét.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Triệu Bằng, trong lòng thầm nghĩ: Được rồi, nếu cậu đã như vậy thì đừng trách tôi quá đáng!

"Các người không phải đang đợi chủ tịch tập đoàn Hậu Tước sao?"

"Vậy thì sao? Liên quan gì đến cậu?", Triệu Bằng trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi bình tĩnh nói: "Ồ, thư kí Long nói với tôi rằng, hôm nay ở khách sạn Cửu Châu có ông chủ của một số công ty mời chủ tịch công ty chúng tôi dùng bữa nên đã gọi tôi đến".

"Chuang!"

Một ông chủ đang định nhấp ngụm trà thì chiếc ly trên tay ông ta bỗng rơi xuống mặt bàn.

Mọi người đều lặng người đi.

Triệu Bằng càng sững sờ hơn!

Trong phút chốc cả căn phòng bị bao trùm bởi sự im lặng.

Cuối cùng, ông chủ Địa Trung Hải cũng phá vỡ sự im lặng đó, giọng run rẩy: "Anh là, chủ tịch Tập đoàn Hâu Tước sao?"

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu: "Tôi không phải, tôi..."

Bạch Diệc Phi vừa nói không phải, Triệu Bằng đã thở phào nhẹ nhõm nói: "Bạch Diệc Phi, nếu đã không phải, cậu còn ở đây nói luyên thuyên cái gì nữa? Còn không mau đi ra ngoài đi!"

Mấy ông chủ khác cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu anh ta là chủ tịch tập đoàn Hâu Tước, bữa cơm hôm nay chắc khỏi phải ăn, công ty cũng khỏi cần hoạt động nữa!

Một số người bị dọa sợ liền có chút tức giận: "Nếu đã không phải thì mau đi đi! Đứng đây thật chướng mắt!"

"Đã nghe thấy chưa hả, đi mau đi!", Triệu Bằng đắc ý quát.

Bạch Diệc Phi bình thản đáp: "Lúc này tôi vẫn chưa nói xong, cậu đã sốt sắng đưa ra kết luận như vậy, có phải là hấp tấp quá rồi không?"

"Tôi không phải là chủ tịch của Tập đoàn Hậu Tước, nhưng tôi là tổng giám đốc của Tập đoàn Hậu Tước, chủ tịch đã ra lệnh cho tôi thay ông ấy đến đây".

Vừa dứt lời, mọi người trong căn phòng đều sững sờ.

Triệu Bằng trợn tròn mắt, không thể tin nổi điều mình vừa nghe.

"Không thể nào!"

"Tại sao lại không thể? ", Bạch Diệc Phi nhún vai.

Triệu Bằng lập tức đáp: "Cậu chẳng qua chỉ thằng nhà quê, không có mối quan hệ, gia cảnh chẳng có gì nổi bật, học vấn cũng chỉ như tôi, trước đây không có việc làm, vậy mà bây giờ lại trở thành tổng giám đốc tập đoàn Hậu Tước, cậu cho rằng tôi ngốc hay sao mà tin lời cậu?"

Nói thẳng ra, theo logic thì đúng là như vậy, nhưng biết làm sao được, bố của Bạch Diệc Phi lại là một nhân vật không hề tầm thường!

Một số người nghe xong cũng bắt đầu thấy bối rối, ông chủ Địa Trung Hải hỏi: "Anh làm sao để chứng minh rằng anh chính là tổng giám đốc của tập đoàn Hậu Tước?"

"Đúng đó! Anh nói đúng là đúng chắc? Nhỡ anh chỉ là kẻ nói dối thì sao?"

Bạch Diệc Phi thờ dãi, lấy điện thoại ra, bấm số của Long Linh Linh: "Cô giải thích đi".

Nói xong, Bạch Diệc Phi liền đưa điện thoại cho ông chủ Địa Trung Hải.

Ông chủ nọ sau khi cúp máy một cách kính cẩn, lập tức cúi đầu hướng về phía Bạch Diệc Phi nhận lỗi: "Giám đốc Bạch, thật sự ngại quá, vừa nãy đã xúc phạm đến anh, mong anh lượng thứ, bỏ qua cho tôi".

Bạch Diệc Phi đón lấy điện thoại, ánh mắt vẫn hết sức bình tĩnh.

Một vài người khác chỉ cần nhìn thái độ cũng biết được, người đứng trước mặt họ đúng là tổng giám đốc của Tập đoàn Hàu Tước.

Các ông chủ đều là những người biết ý, thấy vậy liền bật cười ha hả xin lỗi Bạch Diệc Phi.

Chỉ có Triệu Bằng là vẫn không khỏi bàng hoàng.

Không thể nào! Sao có thể như thế được? Bạch Diệc Phi làm sao lại trở thành tổng giám đốc tập đoàn Hàu Tước cơ chứ?

“Chuyện này tuyệt đối không thể!”, Triệu Bằng rít lên: “Chắc chắn là có sự nhầm lẫn gì ở đây!”

Sắc mặt ông chủ Địa Trung Hải lập tức trầm xuống: "Thư kí Long đã trực tiếp giải thích qua điện thoại rồi, anh nghi ngờ tôi hay nghi ngờ thư kí Long?"

Nghe xong, Triệu Bằng bần thần ngồi thụp xuống ghế.

Gã biết rõ, ông chủ không hề nói dối, điều này không cần thiết, người nhận điện thoại quả thực là thư kí Long, Bạch Diệc Phi thật sự là tổng giám đốc tập đoàn Hàu Tước!

Điều này đối với gã chẳng khác gì sét đánh ngang tai!

Bạch Diệc Phi trước kia, chẳng qua chỉ là một tên nhà nghèo, ít nhất gã còn có chút gia thế, nếu không cũng chẳng thể tự mình lập nghiệp, nhưng nói cho cùng, thì vẫn chỉ là loại người ở đáy xã hội.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 44

Gã cho rằng nếu lần này hợp tác thành công với tập đoàn Hầu Tước, công ty sẽ ngày một hưng thịnh, mà Bạch Diệc Phi trước đây từng sỉ nhục gã thì cũng chỉ là kẻ vô dụng mà gã chẳng thèm quan tâm đến mà thôi!

Bây giờ, thực tế đã giáng thẳng một bạt tai vào mặt gã, người mà trước đây gã nghĩ là vô dụng thì giờ đây lại là tổng giám đốc của tập đoàn Hầu Tước!

Triệu Bằng lại nhớ đến những lời nói châm chọc Bạch Diệc Phi ban nãy liền cảm thấy mặt nóng hết cả lên, không dám nhìn sang Bạch Diệc Phi nữa.

Bạch Diệc Phi nhìn Triệu Bằng, hừ mũi nói: "Mới vừa rồi cũng nghe cậu nói là muốn hợp tác với Tập đoàn Hầu Tước. Nhưng bây giờ tôi rất tiếc phải nói với cậu rằng công ty của cậu không có tư cách hợp tác với tập đoàn Hầu Tước của chúng tôi".

"Sau này cũng đừng mong được hợp tác với Tập đoàn Hầu Tước, kể cả các công ty con của nó".

Lời vừa dứt, Triệu Bằng ngẩng phắt đầu lên nhìn chằm chằm vào Bạch Diệc Phi.

Triệu Bằng siết chặt nắm đấm, hận không thể cho Bạch Diệc Phi một quyền, nhưng không được! Bạch Diệc Phi thân phận giờ đã khác, một lời nói thôi đã có thể khiến công ty của gã phá sản!

Những giám đốc khác cũng chỉ đứng nhìn mà không dám lên tiếng, vị tổng giám đốc trước mặt này chính là người đại diện cho chủ tịch tập đoàn Hầu Tước, tốt nhất không nên đắc tội.

"Haha, giám đốc Bạch, lại đây nào chúng tôi đang đợi cậu đây, chúng ta ngồi xuống rồi từ từ nói chuyện".

Bạch Diệc Phi chẳng buồn nhúc nhích, hờ hững nói: "Không cần, hôm nay tôi chỉ muốn nói với mọi người rằng, ngày sau không cần tổ chức những bữa tiệc kiêu này nữa, chủ tịch rất bận, không có thời gian tham gia đâu".

Nói xong anh bỏ đi mà không ngoái đầu lại.

Mọi người trong phòng đều sững sờ, ngây ra nhìn nhau.

Mà lúc này, Triệu Bằng rốt cuộc cũng hiểu ra, ngày đó tổng giám đốc cảng Lam Ba nói với gã là: Cậu đã đắc tội với một nhân vật lớn rồi, bây giờ xem ra người đó chính là Bạch Diệc Phi!

Lần trước việc hợp tác với cảng Lam Ba thất bại cũng là do Bạch Diệc Phi dùng thủ đoạn tác động vào, hiện tại anh ta đang là đại diện cho tập đoàn Hầu Tước, lại cũng từ chối hợp tác với công ty của họ, vậy tương lai công ty của gã sẽ ra sao?

Bạch Diệc Phi sau khi đi ra ngoài, lông mày cau lại, những bữa ăn như này thật sự không hợp với anh, thật là phiền phức.

Vừa lên xe chuẩn bị về nhà thì nhận được điện thoại của Lý Tuyết: "Bạch Diệc Phi, mẹ bảo hôm nay chúng ta về ăn cơm".

Bạch Diệc Phi gật đầu, liền lái xe thẳng về nhà, nhưng trong lòng vẫn không ngừng suy nghĩ về việc của tập đoàn Tân Tây.

Vừa rồi Lý Tuyết nói với anh rằng, Tập đoàn Tân Tây lại chèn ép Lý Thị một lần nữa.

Ngoài ra, anh Đào đã không điều tra được thông tin cụ thể về Tập đoàn Tân Tây, chỉ biết rằng trước đó ông chủ của bên đó sống ở cảng Lam Ba.

Bạch Diệc Phi tâm tư ngổn ngang, anh không biết gì về tập đoàn này, bây giờ ngoài việc phỏng đoán bọn họ có thù hận với Lý thị ra thì anh chẳng nắm được thông tin gì.

Một lúc sau, Long Linh Linh gọi điện đến.

"Giám đốc Bạch, chiều nay người của công ty ta trở về cho biết tập đoàn Tân Tây đã đồng ý, nói rằng bên

Ta đưa giá bao nhiêu cũng được, nhưng họ có một điều kiện, đó là phải lật đổ Lý thị, hơn nữa không chỉ phải khiến họ phá sản mà còn phải làm cho họ thân bại danh liệt".

Ánh mắt Bạch Diệc Phi trầm xuống: "Tôi biết rồi, tạm thời nghĩ cách kéo dài thời gian, để tôi suy nghĩ một chút".

Anh rất tò mò.

Rốt cuộc là hận thù thế nào mới phải làm đến mức tuyệt tình như thế?

Nửa giờ sau, Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết tình cờ cùng nhau về đến nhà.

Chỉ sau khi cả hai bước vào nhà, họ mới phát hiện ra rằng ngoài Lưu Tử Vân và Lý Cường Đông còn có cả Liễu Chiêu Phong.

Cả ba đang trò chuyện rất vui vẻ.

"Tuyết Nhi về rồi à? Gần đây công việc rất vất vả, mau ngồi xuống đi", Lưu Tử Vân nhanh chóng đứng dậy kéo Lý Tuyết.

Khi Lý Tuyết nhìn thấy Liễu Chiêu Phong sắc mặt liền đanh lại, có chút không vui.

Bạch Diệc Phi chỉ nhìn lướt qua.

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là mẹ vợ đã gọi gã tới.

Liễu Chiêu Phong đứng dậy tươi cười chào Lý Tuyết, nhưng Lý Tuyết phớt lờ không thèm để ý đến gã.

Bạch Diệc Phi đi theo Lý Tuyết, chuẩn bị ngồi xuống ghé xô pha, Lưu Tử Vân liền nói: "Đi đi đi, đừng ngồi đây, chặn cả ti vi không cho khách

xem rồi".

Lý Tuyết liếc nhìn Bạch Diệc Phi muốn nói gì đó, nhưng Bạch Diệc Phi nhìn cô với ánh mắt an ủi, cô đành thôi.

Liễu Chiêu Phong trợn mắt nhìn Bạch Diệc Phi ra vẻ đắc thắng, nói với Lý Tuyết: "Tuyết Nhi, gần đây anh cũng mua một căn biệt thự ở cảng Lam Ba, sau này anh sẽ đưa đón em đi làm".

“Không cần, tôi có xe”, Lý Tuyết cau mày từ chối.

Lưu Tử Vân nói: "Đứa bé này, cậu chủ Liễu đã có lòng, tại sao lại từ chối? Hơn nữa, có cậu chủ Liễu đưa đón, sau này con sẽ có nhiều thời gian hơn để nghỉ ngơi, đỡ phải lái xe mệt mỏi".

“Đúng đó, Tuyết Nhi, để anh đưa đón em đi làm!", Liễu Chiêu Phong vừa cười vừa nói.

Lý Tuyết không lấy gì làm vui vẻ đáp lại: "Không cần, tôi có thể tự mình lái xe được".

Trước đây khi Bạch Diệc Phi phải ngồi tù, cô đã phải nhờ vả Liễu Chiêu Phong giúp đỡ, đến bây giờ cô vẫn còn cảm thấy khó chịu, huống chi ngay từ đầu cô đã không hề thích gã!

Liễu Chiêu Phong có chút không vui, nhưng vẫn cố giữ phong độ, miệng khẽ mỉm cười.

Một lúc sau cơm đã chuẩn bị xong.

Trên bàn ăn, Lưu Tử Vân và Liễu Chiêu Phong vẫn đang nói chuyện, bà ta vẫn đang cố gắng mai mối cho Liễu Chiêu Phong và Lý Tuyết.

Bạch Diệc Phi không nói, nhưng không có nghĩa là anh không tức giận.

Anh vẫn còn ngồi ở đó, mà Lưu Tử Vân lại đang nói về việc yêu cầu Lý Tuyết ly hôn với mình để đến với Liễu Chiêu Phong, là đàn ông nghe được những lời này đều sẽ thấy khó chịu cả.

“Mẹ, con và Tuyết nhi đang rất tốt, sẽ không có chuyện ly hôn”, Bạch Diệc Phi không nhìn được nói.

Lưu Tử Vân quay đầu, nghiêm nghị đáp: "Anh nói không ly hôn thì không ly hôn sao? Tuyết Nhi đi theo kẻ vô dụng như anh thì có ích lợi gì chứ? Đã không giúp được gì trong công việc thì thôi, trong cuộc sống hàng ngày cũng chẳng mang lại cái gì tốt cho Tuyết Nhi cả!"

"Mẹ! Anh ấy đã giúp con rất nhiều, là mẹ không biết mà thôi!", Lý Tuyết liền giải thích.

"Giúp con được cái gì? Mẹ còn không biết sao, con chỉ là muốn bào chữa cho nó thôi!", Lưu Tử Vân không tin Bạch Diệc Phi giúp được gì cho Lý Tuyết.

Tuy nhiên, Lý Tuyết biết rằng, khoản tài chính thu được từ ngành trái cây của Lý thị có được là nhờ sự giúp đỡ của Bạch Diệc Phi, hiện tại cô vẫn có thể ngồi vững ở vị trí người phụ trách cũng là do anh.

Lúc này, Lý Cường Đông đột nhiên nói: "Thực ra Bạch Diệc Phi cũng không tồi. Không phải gần đây còn mua xe và nhà cho Tuyết Nhi sao? Tôi nghĩ nó rất tốt".

“Tốt cái rắm!”, ấn tượng của Lưu Tử Vân đối với Bạch Diệc Phi đã ăn sâu thành lối mòn, trừ phi chứng minh Bạch Diệc Phi thực sự tốt hơn Liễu Chiêu Phong, xứng đáng là con rể vàng, nếu không, bà ta chắc chắn sẽ không thể có được ấn tượng tốt đẹp hơn về Bạch Diệc Phi.

"Mua xe mua nhà đã là xong rồi à? Ông chẳng hiểu gì cả! Bản thân ông cũng là kẻ vô dụng, hứ!"

Lý Cường Đông sau khi nghe những lời đó thị ghen lại, chỉ biết vùi đầu vào ăn.

Lý Tuyết bất lực nhìn bố mẹ mình.

Thấy tình hình như vậy, Liễu Chiêu Phong chen vào nói: "Tuyệt Nhi, anh chỉ là muốn đưa đón em đi làm thôi. Anh không có ý gì khác".

"Tuyệt Nhi...", khi Liễu Chiêu Phong muốn nói gì đó, Bạch Diệc Phi liền ngắt lời gã.

"Tuyệt Nhi là vợ tôi, việc đưa đón cô ấy liên quan gì đến anh?"

Liễu Chiêu Phong khiêu khích nói: "Mày có xe để đưa đón cô ấy à?"

Không đợi Bạch Diệc Phi kịp lên tiếng, Liễu Chiêu Phong lại nói tiếp: "Ý của mày là hàng ngày bắt Tuyệt Nhi cùng mày chen chúc trên xe bus chật chội, hay đi xe điện? Mày không sợ người trong công ty sẽ cười nhạo Tuyệt Nhi sao?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 45: Bmw

"Tôi có xe", Bạch Diệp Phi đáp nhẹ nhàng.

Liễu Chiêu Phong khinh thường hừ khê: "Xe đạp hay xe điện vậy? Hiệu gì?"

"BMW".

"Xời... BMW là hiệu gì vậy, sao trước giờ tao chưa từng nghe nói nhỉ...", Liễu Chiêu Phong xưa nay chưa từng nghĩ Bạch Diệp Phi mua được xe con, nên châm chọc theo thói quen, vừa mỉa mai xong mới biết Bạch Diệp Phi nói gì.

"Mày nói gì? BMW?", Liễu Chiêu Phong nghĩ mình nghe lầm.

Lưu Tử Vân và Lý Cường Đông cũng sững sờ theo.

Lý Tuyết đã biết trước rồi, nhìn thấy bộ dạng của Liễu Chiêu Phong như vậy thì khê mỉm cười.

Bạch Diệp Phi hơi liếc sang: "Thì ra cậu ám của tập đoàn Liễu thị ngay cả BMW cũng không biết? Hiếm thấy ghê".

Liễu Chiêu Phong sa sầm mặt mày, nhìn chăm chăm Bạch Diệp Phi, quái gở nói: "BMW? BMW ra xe đạp điện từ bao giờ sao tao không biết nhỉ?"

"Ồ, vậy còn BMW M8 thì sao? Anh cũng không luôn biết à?"

Liễu Chiêu Phong sững sốt, không thể tin được: "BMW M8, mày đùa tao đấy à?"

Trong dòng BMW, loại này có giá đắt nhất, hầu như toàn tiền triệu!

Lưu Tử Vân và Lý Cường Đông cũng bất ngờ chẳng kém, nhưng nhớ lại trước kia Bạch Diệc Phi đã mua cho họ con xe Audi bản thiết kế riêng, nên giờ anh mua thêm một chiếc xe sang nữa thì cũng là chuyện bình thường.

"Được, xe ở đâu? Mà y lấy ra cho mọi người xem thử", Liễu Chiêu Phong vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Bạch Diệc Phi, xe của anh đâu?", Lưu Tử Vân cũng hỏi hệt muốn xem.

Bạch Diệc Phi sao lại không hiểu mọi người nghĩ gì, chỉ tay: "Ở ngoài đó".

Vậy nên mấy người đều nhìn ra ngoài sân.

Trong sân không xa, một chiếc BMW M8 màu bạc đang đậu ở đó, thân xe mới toanh phản chiếu ánh sáng chói lóa.

Liễu Chiêu Phong tròn mắt, vậy mà là thật sao!

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Liễu Chiêu Phong, sau đó nói với Lưu Tử Vân: "Mẹ, hai ngày trước con đã mua cho mẹ một chiếc Audi còn gì, sao rồi? Chạy êm không mẹ?"

Lưu Tử Vân đang ngây người, nghe xong mới dần tỉnh táo lại, nhớ đến chiếc Audi nọ, mỉm cười: "Cũng tốt lắm, chạy êm ru".

"Mày nói gì? Audi..."

Liễu Chiêu Phong không bình tĩnh nổi nữa.

Bạch Diệc Phi liếc mắt sang: "Đúng vậy, đừng nói cậu chủ Liễu không biết Audi luôn nhé?"

Vừa dứt câu, cả nhà Lý Tuyết đều quay đầu nhìn lại, mắt đầy nghi ngờ, đừng nói thật sự chưa bao giờ nghe đến Audi luôn nha?

Liễu Chiêu Phong thấy vậy càng khó chịu hơn, cắn răng nói: "Tôi biết!"

Xe của gã ta cũng là Audi, tám trăm ngàn, không biết Bạch Diệc Phi mua bao nhiêu tiền?

"Audi cũng rẻ mà, hai ba trăm ngàn cũng không đắt mấy", Liễu Chiêu Phong khinh thường nói.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng, đồng ý: "Đúng là rẻ, gần hai triệu, mua riu qua mắt thợ thôi. Bây giờ mua tạm vậy đã, sau này bố mẹ chán rồi thì đổi loại khác sau".

Mọi người đều sửng sốt.

Sau đó Lưu Tử Vân kích động nói: "Còn có thể đổi xe khác sao?"

Liễu Chiêu Phong trợn to hai mắt: "Hai triệu? Mua dùng tạm?"

Gã ta vốn tưởng rằng Bạch Diệc Phi nhiều nhất cũng chỉ mua loại xe hai ba trăm ngàn là cùng, không ngờ anh lại mua chiếc xe có giá hai triệu tệ!

Lại còn cmn mua dùng tạm nữa? Nếu nghiêm túc mua có khi nào lên cả chục triệu hay không?

"Đúng vậy! Cần dùng gấp nên mua tạm một chiếc thôi", giọng điệu Bạch Diệc Phi vô cùng ung dung.

Lúc này, Liễu Chiêu Phong thật sự nghĩ không ra, Bạch Diệc Phi lấy đâu ra tiền mà mua nhiều xe như vậy?

Trước đó vào ngày sinh nhật của Lý Tuyết đã tặng xe tặng biệt thự rồi, bây giờ lại mua xe nữa?

"Bạch Diệc Phi, khai thật đi, tiền của mày rớt cuộc ở đâu ra? Đừng nói là mày đang làm ăn bất chính gì đó nhé?", mặc dù biết Bạch Diệc Phi hiện tại là tổng giám đốc của tập đoàn Hưu Tước, nhưng anh cũng tuyệt đối không thể nào kiếm được nhiều tiền trong khoảng thời gian ngắn như vậy được. Tất cả những thứ này cộng lại cũng lên đến hàng chục triệu!

Cùng lúc này Lưu Tử Vân cũng bắt đầu nghi ngờ: "Bạch Diệc Phi! Có phải anh đi trộm tiền không? Hay là cướp? Tôi nói cho anh biết, nếu thật sự đã làm ra những chuyện này, thì lập tức li hôn với Tuyết Nhi! Đừng có làm liên lụy đến Tuyết Nhi nhà chúng tôi!"

Lý Cường Đông cũng có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn không mở lời.

Lý Tuyết kéo Lưu Tử Vân lại nói: "Mẹ, anh ấy không có đi ăn trộm, ăn cướp gì cả, những thứ đó đều là do anh ấy tự mình kiếm được".

Thực ra lời Lý Tuyết nói cũng không có sức thuyết phục lắm, ai có thể tin rằng một người vừa mới lên chức Tổng giám đốc, dù cho có năng lực đến đâu đi chăng nữa thì cũng không thể nào giàu có nhanh như vậy được.

Bạch Diệc Phi cũng biết, nhưng anh không thể nói sự thật: "Mẹ, Tuyết Nhi còn chưa nói với mẹ sao! Con hiện tại là tổng giám đốc tập đoàn Hải Tước, một phần tiền là do con tự kiếm, một phần là do công ty thưởng".

"Tổng giám đốc Tập đoàn Hải tước?"

"Thật sao?", Lưu Tử Vân nhìn sang Lý Tuyết.

Lý Tuyết gật đầu: " Vâng ạ".

Liễu Chiêu Phong ở một bên thấy vậy siết chặt nắm đấm, cái tên Bạch Diệc Phi chết tiệt, bây giờ đã không còn là tên vô dụng ai ai cũng có thể cười nhạo nữa. Việc chiếm được Tuyết Nhi càng trở nên khó khăn hơn, lại nhìn thấy ánh mắt của Lưu Tử Vân khiến gã càng thêm phần khó chịu.

"Aiyo! Cuối cùng anh cũng không phải là cái đồ vô dụng nữa rồi!", Lưu Tử Vân vui mừng khôn xiết, tổng giám đốc tập đoàn Hải Tước! Nói ra ngoài, thật hãnh diện biết mấy!

"Mẹ, mẹ nói gì vậy? Anh ấy vốn dĩ không phải như vậy", Lý Tuyết nói.

Vừa mới nghĩ đến đây, ánh mắt Lưu Tử Vân liền đảo qua, cười hì hì nói: “Cậu nếu đã là tổng giám đốc tập đoàn Hầu Tước thì chắc đã gặp chủ tịch rồi đúng không? Chủ tịch nhìn như thế nào? Bao nhiêu tuổi? Đã kết hôn chưa?”

Lý Tuyết đứng bên cạnh có vẻ bất lực nói: “Mẹ, mẹ đang nói gì vậy?”

Lời nói của Lưu Tử Vân có ý gì, mọi người đều quá rõ ràng rồi.

“Mẹ, chủ tịch đã kết hôn rồi, tình cảm của anh ấy và vợ mình rất tốt”.

“Sao có thể như thế được?”

Trong bữa tiệc sinh nhật tối hôm đó, màn thể hiện của chủ tịch tập đoàn Hầu Tước dường như vẫn còn sống động đến ngày hôm nay, dám nói anh ta không có ý gì với Lý Tuyết? Bằng không sao anh ta lại bỏ ra nhiều tiền như vậy để mua cỗ phần tặng Lý Tuyết chứ?

Ngoài ra, bố của chủ tịch cũng đã cho người mang đến một món quà đắt tiền như Dạ Minh Châu, điều đó còn chưa đủ rõ ràng hay sao?

Lưu Tử Vân trừng mắt lườm Bạch Diệc Phi: “Sao cậu lại biết chuyện đó? Có chắc đó là sự thật không?”

“Chắc chắn, con tận mắt nhìn thấy”, Bạch Diệc Phi liếc nhìn Lý Tuyết khi anh nói câu này.

Lý Tuyết nhận thấy ánh mắt này thì tưởng anh hiểu lầm gì đó và muốn giải thích.

Nhưng Liễu Chiêu Phong lại lên tiếng trước: “Tuyết Nhi, chủ tịch tập đoàn Hầu Tước có vợ rồi, hay là em cho anh một cơ hội đi? Mặc dù anh không thể so sánh với anh ta, nhưng ít nhất anh cũng có tập đoàn Liễu Thị?”

Câu nói này thật sự rất trắng trợn, đương nhiên, gã ta là cố ý nói như vậy cho Lưu Tử Vân nghe.

Chủ tịch tập đoàn Hải Tước đã có vợ, vậy sự lựa chọn tốt nhất không phải là gã ta rồi sao?

Lưu Tử Vân nghe vậy thì cười nói với Liễu Chiêu Phong: “Nói cũng đúng, cậu chủ Liễu cũng thuộc hàng tài năng trẻ tuổi, không thua người khác là bao!”

Bạch Diệc Phi lúc này tức giận nói: “Liễu Chiêu Phong, tôi cảnh cáo anh rất nhiều lần rồi, anh vẫn không nghe đúng không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 46: Cái ôm an ủi

Liễu Chiêu Phong khiêu khích nói: "Làm sao? Mà cho rằng bây giờ mình là tổng giám đốc của Tập đoàn Hầu tước thì ghê gớm lắm à? Nói cho cùng thì mày cũng chỉ là một thằng nhà quê mà thôi! Tao nghĩ mày cũng chẳng trụ được lâu ở tập đoàn Hầu Tước đâu. Còn về Tuyết Nhi, sớm muộn gì hai người cũng sẽ ly hôn thôi!"

Lời vừa dứt, má trái của Liễu Chiêu Phong nhận ngay một cú đấm của Bạch Diệc Phi.

Bốp!

Vì lực đấm quá mạnh, Liễu Chiêu Phong đứng không vững mà ngã xuống đất.

Gã lấy tay ôm mặt, từ trên đất nhảy phắt dậy: "Bạch Diệc Phi, mày dám đánh tao?"

"Tôi đã muốn đánh anh từ lâu rồi!", Bạch Diệc Phi nhìn chằm chằm Liễu Chiêu Phong lạnh lùng nói: "Tuyết Nhi là vợ của tôi, bao nhiêu lần anh muốn cướp vợ ngay trước mặt tôi, tôi có thể nhịn được lâu như vậy đã là khá lắm rồi!"

Lưu Tử Vân đã ngầm công nhận Liễu Chiêu Phong là con rết, bà ta lập tức chống nạnh gào lên: "Giỏi lắm Bạch Diệc Phi, anh lại dám đánh người ta? Mau đi xin lỗi cậu chủ Liễu!"

Bạch Diệc Phi không có phản ứng gì.

Lưu Tử Vân càng tức giận: "Bạch Diệc Phi! Cậu chủ Liễu là khách mời của nhà này mà anh lại vô duyên vô cớ đi đánh người ta à? Mau xin lỗi cậu ấy, nếu không anh lập tức ly hôn với Tuyết Nhi ngay!"

"Mẹ!", Lý Tuyết bắt lực giữ Lưu Tử Vân.

Lưu Tử Vân hát tay Lý Tuyết ra: "Đừng nói nữa! Hôm nay Bạch Diệc Phi nhất định phải xin lỗi!"

Bạch Diệc Phi nhìn sang mẹ vợ nói: "Bây giờ con đã là chồng của Tuyết Nhi, con đã nói sau này sẽ đối xử tốt với Tuyết Nhi, không để cô ấy chịu thiệt thòi. Hơn nữa, con và Tuyết Nhi sẽ không bao giờ ly hôn".

Vừa dứt lời, Lý Tuyết gật đầu: "Mẹ, con sẽ không ly hôn đâu".

Nghe xong Lưu Tử Vân nghiêng răng nghiêng lợi, vừa định nói gì đó đã bị Liễu Chiêu Phong ngăn lại.

"Không sao, Tuyết Nhi còn chưa hiểu rõ ai mới thực sự là chân mệnh thiên tử của cô ấy, cháu có thể đợi!"

Liễu Chiêu Phong lấy lưỡi đẩy vào má trái của mình, nhìn Bạch Diệc Phi nói: "Bạch Diệc Phi, tao nói cho mày biết, Tuyết Nhi sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về tao!"

Bạch Diệc Phi khó chịu nói: "Anh có đợi đến chết cũng không đợi được đến ngày đó đâu!"

"Mày!", Liễu Chiêu Phong tức phát điên, chưa từng thấy người nào không biết điều như Bạch Diệc Phi.

Lưu Tử Vân sắc mặt cũng tối xầm lại: "Bạch Diệc Phi, tôi bảo anh xin lỗi ngay, anh không nghe thấy sao?"

Bạch Diệc Phi bình tĩnh nói: "Con sẽ không xin lỗi!"

Sau đó, Bạch Diệc Phi cùng Lý Tuyết lên chiếc BMW lái ra khỏi biệt thự.

"Bạch Diệc Phi!", Lưu Tử Vân vừa xấu hổ vừa tức giận, hét lên the thé.

Lý Cường Đông giữ lấy Lưu Tử Vân: "Thôi, con cháu có phúc phần riêng của mình, bà đừng quản nhiều như vậy."

“Ông thì biết cái mẹ gì!”, Lưu Tử Vân tức giận: “Ông cũng giống như nó đều là loại bất tài vô dụng!”

Lý Cường Đông cup mắt lại, im lặng không nói nữa.

Liễu Chiêu Phong cũng bị Bạch Diệc Phi làm cho bực bội, vốn dĩ muốn công kích anh kết quả lại bị anh khiêu khích ngược lại, còn bị nhận một đấm. Gã không thể nuốt trôi cục tức này được.

Nhưng đôi mắt với Lưu Tử Vân, gã vẫn nở nụ cười mà nói: "Bác đừng tức giận mà ảnh hưởng đến sức khỏe thì thật không đáng đâu".

Nghe thấy lời nói của Liễu Chiêu Phong, Lưu Tử Vân cảm thấy tốt hơn một chút, liền xin lỗi: "Thực xin lỗi, đã để cháu phải cười chê rồi".

“Không có gì, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ là người nhà, đã là người nhà thì không cần phải nói lời khách sáo”, Liễu Chiêu Phong cười đáp.

Lưu Tử Vân bị lời nói của Liễu Chiêu Phong làm cho buồn cười: "Đúng, cậu chủ Liễu nói đúng, đi thôi, cậu chủ Liễu vẫn chưa ăn no đúng không? Chúng ta tiếp tục ăn đi?"

Liễu Chiêu Phong ăn cục tức no rồi, không còn tâm trạng nào tiếp tục ăn cơm: "Bác gái, cháu đã ăn no rồi, đúng lúc có chuyện phải làm, cháu không quấy rầy hai bác nữa".

“Vây cũng được, bác không giữ cháu nữa, hôm khác lại đến chơi nhé!”

Bạch Diệc Phi cùng Lý Tuyết trở về biệt thự của mình, Lý Tuyết kéo tay Bạch Diệc Phi lại.

"Anh đừng giận, những lời mẹ em nói..."

Bạch Diệc Phi mỉm cười: "Anh không giận, anh hiểu mẹ em nghĩ gì, cũng là do trước đây anh quá vô dụng cho nên mới thế".

Lý Tuyết vừa thương lại vừa thấy áy náy khi nghe những lời anh nói.

"Vừa rồi anh ăn chưa no đúng không? Hay là em đi làm cho anh một tô mì nhé?"

Bạch Diệc Phi cười gật đầu: "Được, nấu nhiều một chút chúng ta ăn chung".

Sau khi ăn xong, mỗi người tự về phòng mình nghỉ ngơi.

"Hử?"

Lý Tuyết bước tới ôm lấy Bạch Diệc Phi, tim đập rộn ràng.

Trước đây việc tiếp xúc thân mật với Bạch Diệc Phi chỉ giới hạn ở nắm tay, phần lớn là nắm cổ tay, cái ôm lần này coi như là thân mật nhất.

Bạch Diệc Phi đứng hình.

Cảm nhận được thân thể mềm mại của Lý Tuyết, tim Bạch Diệc Phi cũng đập thành thịch.

Anh nuốt nước bọt, giọng khàn khàn nói: "Tuyết Nhi..."

Lúc này, Lý Tuyết đẩy Bạch Diệc Phi ra: "Thấy anh không vui, em muốn an ủi anh một chút".

Nói xong Lý Tuyết xoay người trở về phòng.

Cô biết những gì mẹ nói tới nay đã làm tổn thương đến anh, cô không muốn thấy Bạch Diệc Phi buồn, vì vậy mới không kiềm chế được mà ôm anh, muốn mang lại chút an ủi cho anh.

Ngoài cửa, Diệc Phi vẫn còn đang lâng lâng, bàn tay muốn đưa ra ôm lấy cô giờ đang cứng đờ trên không trung.

Một lúc sau, Bạch Diệc Phi mới phản ứng lại, cười ngốc nghếch.

...

Ngày hôm sau.

Bạch Diệc Phi vừa mới đến văn phòng, đúng lúc gặp được Vương Lâu.

Vương Lâu đưa cho anh một xấp tài liệu và nói: “Những công ty bị mua lại trước đây cũng không tệ, đã dần dần khôi phục lại. Và dự án ống thép liền khối của gia đình Hà Viên Viên cũng đang hoạt động tốt. Về mặt chất lượng, đều tốt hơn so với những công ty khác. Cho nên có rất nhiều đơn đặt hàng”.

"Những tài liệu này là do tôi dựa trên kết quả tăng trưởng lợi nhuận của các công ty đó để đưa vào báo cáo, cậu đọc đi".

Bạch Diệc Phi ném trả lại tài liệu cho Vương Lâu: "Những việc này cậu tự có tính toán là được".

"Đúng rồi, những công ty và nhà máy này sau khi điều chỉnh, cậu hãy đi đăng ký lại và để nó đứng tên cậu".

Vương Lâu kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi.

"Đứng tên tôi?"

“Ừ”, Bạch Diệc Phi gật đầu: “Công ty này tôi chỉ tin tưởng mình cậu”.

"Anh em tốt, cậu yên tâm, những thứ này ở trong tay tôi, tôi nhất định sẽ điều hành nó thật tốt cho cậu!"

Vương Lâu biết rằng điều mà Bạch Diệc Phi muốn nhận lại không phải là sự cảm kích, mà là muốn anh phát triển công ty này, đó chính là sự báo đáp tốt nhất cho lòng tin của cậu ấy đối với mình.

Tính ra, Bạch Diệc Phi vẫn có suy tính riêng của mình.

Trước đó Bạch Vân Bằng nói rằng ông ta đã gặp phải một số vấn đề, cùng với sự xuất hiện của Bạch Hồ, anh mơ hồ cảm thấy những ngày yên bình của mình sẽ không còn được bao lâu nữa.

Để Vương Lô phụ trách đối ngoại, còn bản thân mình lùi về hậu trường, có thể kéo dài thêm chút thời gian.

Hai người trò chuyện với nhau về những chi tiết cụ thể, hai tiếng sau Vương Lô rời đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 47: Kiếm người đóng giả bạn trai

Trong văn phòng công ty trái cây Lý Thị.

“Khúc Nhi? Cậu làm sao vậy?”, Lý Tuyết khẽ day day trán.

Giọng Chu Khúc Nhi trong điện thoại đầy vẻ ảo não: “Tuyết Nhi, cậu cứu mình với! Mẹ mình cứ bắt mình đi xem mắt ấy!”

“Xem mắt?”, Lý Tuyết kinh ngạc hỏi: “Sớm vậy á?”

“Đúng đó. Mình vẫn là một cô gái trẻ trung xinh đẹp thế này cơ mà!”

Lý Tuyết bỗng cười: “Vậy cậu định ứng phó thế nào?”

“Mình không biết phải làm thế nào nên mới hỏi cậu đây nè!”, Chu Khúc Nhi thở dài: “Giờ mình vẫn chưa có bạn trai nên mẹ mình cứ sốt sắng mãi, cứ làm như mình sẽ ế cả đời không bằng!”

“Ài, cậu thử nói xem, nếu giờ mình nhờ một người đóng giả bạn trai mình thì có ổn không nhỉ?”

“Ồ... Làm vậy nghe có vẻ không được ổn lắm!”, Lý Tuyết hơi do dự.

Chu Khúc Nhi càng nghĩ càng thấy ý tưởng này khá hay, bèn hào hứng nói: “Trước tiên cứ tìm một người để qua mắt mẹ mình đã, rồi đợi đến khi mình có bạn trai thật, mình sẽ bảo với mẹ là chúng mình đã chia tay và mình đã yêu người khác rồi!”

“Hay lắm! Quá hay luôn! Haha... Thôi không nói nữa, giờ mình phải đi tìm ngay đây...”

“Khúc Nhi...”

Lý Tuyết vừa mới nói tới đó thì Chu Khúc Nhi đã cúp máy, cô chỉ có thể lắc đầu bó tay.

Sau khi cúp điện thoại, Chu Khúc Nhi cầm di động trong tay, bắt đầu suy ngẫm, xem nào, nên đi đâu để tìm được một bạn trai giả vừa đáng tin lại vừa dễ qua ải đây nhỉ?

...

Buổi chiều, Bạch Diệc Phi và Vương Lâu cùng đến một công ty để khảo sát.

Nhưng vừa mới bước chân vào tòa nhà thì họ lại bất ngờ đụng mặt Chu Khúc Nhi.

Chu Khúc Nhi đang ngồi trong xe, khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi, hai mắt cô ta lập tức phát sáng.

"Bạch Diệc Phi!"

Hôm nay, Chu Khúc Nhi mặc một chiếc đầm khá đoan trang, trang điểm nhẹ nhàng. So với vẻ hoạt bát mọi ngày thì hiện giờ, trông cô ta có vẻ chín chắn, trí thức hơn.

"Bạch Diệc Phi, anh giúp tôi chuyện này với!", Chu Khúc Nhi nói thẳng luôn.

Bạch Diệc Phi nhướn mày, không ngờ Chu Khúc Nhi lại chờ sẵn ở đây rồi nhờ anh giúp đỡ cơ đấy?

"Chuyện gì vậy? Gấp lắm à?"

Chu Khúc Nhi gật đầu, liếc sang Vương Lâu nhưng không nói gì.

Vương Lâu lập tức hiểu ý: "Hai người nói chuyện trước đi! Tôi tự đi một mình được".

Bạch Diệc Phi thoáng do dự rồi nói: "Vậy cậu đi đi. Xong chuyện thì lập tức đến báo cáo cho tôi".

Sau đó, Chu Khúc Nhi kể sơ qua mọi chuyện với Bạch Diệc Phi.

“Cô muốn nhờ tôi đứng ra làm lá chắn ư? Nhưng tôi đã kết hôn rồi, e rằng không thích hợp đâu”.

Nhưng dường như Chu Khúc Nhi chỉ nhận định mỗi mình Bạch Diệc Phi.

Cô ta biết Bạch Diệc Phi đã kết hôn, lại còn là chồng của bạn thân mình, thế nên cô ta mới không cần phải lo lắng gì cả, đến lúc đó cứ nói với Lý Tuyết một câu là ổn.

Bạch Diệc Phi bó tay, cuối cùng đành nể mặt Lý Tuyết mà miễn cưỡng đồng ý.

Chu Khúc Nhi cười hì hì: “Mười giờ sáng mai, quán cà phê Rotated”.

Giải quyết xong xuôi nỗi lo trong lòng, Chu Khúc Nhi liền đi về.

Còn Bạch Diệc Phi thì bận bịu ở công ty.

Cho đến tận lúc sắp hết giờ làm việc, anh bỗng nhận được điện thoại của bố vợ mình – Lý Cường Đông.

“Diệc Phi, chuyện tối qua là do mẹ con không đúng, tối nay con vẫn đến ăn cơm nhé! Chỉ có người nhà chúng ta thôi”.

Bạch Diệc Phi nhanh chóng đồng ý: “Vâng, vậy con và Tuyết Nhi sẽ tới”.

Cúp máy, Bạch Diệc Phi bỗng thấy xúc động vì câu nói ‘người một nhà chúng ta’ của Lý Cường Đông, nếu như Lưu Tử Vân có thể chấp nhận anh thì anh tin rằng cả nhà bọn họ sẽ sống hòa thuận vui vẻ.

Nghĩ tới đây, anh cảm thấy mình vẫn nên tặng mẹ vợ một món quà, thế là chân nhanh chóng rời công ty, anh đi đón Lý Tuyết trước, sau đó họ sẽ cùng đến trung tâm thương mại.

“Thật ra không cần mua quà gì đâu”, Lý Tuyết không muốn Bạch Diệc Phi phải tốn kém.

“Không sao, thái độ hôm qua của anh cũng không được tốt lắm, phải mua quà nhận lỗi”.

Lý Tuyết nói không lại nên đành chiều theo ý anh.

Hai người họ đến quầy hàng chuyên kinh doanh hàng xa xỉ trong trung tâm thương mại.

Nơi đây toàn là đá quý đồng hồ cao cấp, đều là nhãn hiệu nổi tiếng, chỉ xem khách hàng muốn chọn hãng nào mà thôi.

“Tuyết Nhi, em cảm thấy mình mua tặng mẹ một sợi dây chuyền được không?”

“Ừm, cũng được”, Lý Tuyết gật đầu.

Bạch Diệc Phi ‘ừ’ một tiếng, kéo Lý Tuyết đến quầy chuyên kinh doanh Tiffany & Co: “Tuyết Nhi, em chọn đi!”

Lý Tuyết không từ chối, nhìn một lượt các sản phẩm bày trong tủ.

Nhân viên bán hàng thấy thế liền nở nụ cười chuyên nghiệp nói: “Chào anh, chào cô, xin hỏi hai người cần kiểu dáng thế nào, các vị cũng có thể lấy ra đeo thử”.

Lý Tuyết gật đầu, sau đó hai mắt sáng lên, nhìn một bộ trang sức được cố ý trưng bày trong quầy.

Bộ trang sức kia gồm ba món: vòng tay, dây chuyền và khuyên tai.

Cả bộ trang sức đều được khảm từ viên ngọc Hải lam và nhiều mảnh kim cương nhỏ, chính giữa dây chuyền là một viên đá quý màu xanh biển khá lớn, hai bên là hai viên nhỏ hơn, các vị trí còn lại là đường vòng tròn, trên đó khảm một vài viên kim cương cỡ nhỏ.

Vòng tay và khuyên tai cũng được làm từ ngọc Hải lam khảm thêm kim cương, hai bên vô cùng cân xứng.

“Đẹp quá!”, Lý Tuyết không khỏi cảm thán.

Phụ nữ trời sinh đã thích mấy thứ đá quý long lanh, chớ nói chi là sản phẩm của những nhà thiết kế cố ý tạo ra để chiều lòng khách hàng.

Lý Tuyết cũng không ngoại lệ, tất nhiên, trong số bao nhiêu thứ như kia, cô cũng chỉ thích món đồ này nhất, bởi vì những mảnh kim cương trong suốt và màu xanh biển làm nổi bật lẫn nhau, mang đến cho người nhìn một cảm giác thật thanh tao, cũng làm tăng thêm vẻ ưu nhã và sang trọng cho người đeo nó.

Bạch Diệc Phi chú ý thấy ánh mắt Lý Tuyết, bèn hỏi: “Em thích nó à?”

Lý Tuyết nghe thấy vậy bỗng hơi sững sốt, sau đó lập tức lắc đầu: “Cũng bình thường”.

Thật ra cô rất thích nó, nhưng vừa mới nghĩa thấy giá tiền, bộ trang sức này chắc cũng vào cỡ hai trăm ngàn!

Bạch Diệc Phi tỏ ra nghi hoặc, chẳng phải ánh mắt vừa rồi của Tuyết Nhi ý là rất thích nó đấy sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 48: Chồng yêu, chúng ta mua!

Chỉ chốc lát sau, Lý Tuyết lại nhìn trúng một sợi dây chuyền mặt ngọc Lục bảo. Cả dây cũng chỉ có đúng một viên ngọc đỏ, đường viền xung quanh được khảm bởi những viên kim cương bé xinh, vừa phóng khoáng nhưng cũng không mất đi phần trang nhã.

Thế nhưng khi nhìn vào giá thì: “Một trăm tám mươi tám ngàn tệ! Cái này...”

Bạch Diệp Phi nghe thấy giọng nói thì bèn nhìn sang, sợi dây kia quả thật không tệ, cũng khá phù hợp với khí chất của Lưu Tử Vân, thế là anh nói với nhân viên bán hàng: “Lấy cái này đi, gói nó lại cho tôi!”

“Vâng, thưa anh!”, nhân viên bán hàng tỏ ra ngạc nhiên, dù sao thì cách ăn mặc của hai người kia cũng rất bình thường, không ngờ lại chốt đơn nhanh như thế.

Phải biết rằng ngọc Lục bảo được xếp vào một trong bốn loại bảo thạch đứng đầu, tất nhiên giá cả sẽ không hề thấp, mà viên Bạch Diệp Phi mua là loại ngọc tự nhiên chất lượng tương đối tốt, chỉ hai gram thôi cũng đã trị giá hơn một trăm ngàn rồi.

Lý Tuyết gấp gấp giữ tay Bạch Diệp Phi, nhỏ giọng nói: “Chờ chút, món đồ này đắt quá?”

Bạch Diệp Phi nhìn vẻ mặt lo lắng của Lý Tuyết, bèn nói: “Không sao đâu, chỉ hơn một trăm ngàn thôi mà, anh tin là mẹ sẽ thích nó”.

“Nhưng mà...”

Lý Tuyết lớn thế này rồi mà còn chưa bao giờ mua món trang sức nào đắt như thế, đối với cô, mấy ngàn tệ đã là đắt lắm rồi.

“Tuyết Nhi, có muốn đeo thử cái kia không?”, Bạch Diệp Phi nhanh chóng lảng sang chuyện khác.

Lý Tuyết nhìn theo hướng anh chỉ, đó là bộ trang sức ngọc Hải Lam, trong lòng cũng thấy ngứa ngáy, chỉ thử thôi cũng không sao đâu nhỉ?

“Được”.

Bạch Diệc Phi nói với nhân viên bán hàng: “Chúng tôi muốn thử sản phẩm đó!”

“Vâng, thưa anh”, nhân viên bán hàng tươi cười lấy bộ trang sức kia tới, sau đó đeo lên cho Lý Tuyết.

Bảo thạch và mỹ nữ lập tức khiến Bạch Diệc Phi nhìn ngẩn ngây người.

“Thế nào vậy?”, Lý Tuyết thấp thỏm hỏi.

Bạch Diệc Phi chột hoàn hồn, gật đầu lia lịa: “Đẹp lắm, vợ của anh đẹp nhất!”

Lý Tuyết không kìm được mà bật cười, nhìn vào gương thêm mấy lần, dường như muốn khắc sâu hình ảnh này vào trong đầu.

Đương khi Lý Tuyết thương thức đủ rồi, không nỡ tháo xuống thì bỗng nghe thấy Bạch Diệc Phi nói: “Tôi lấy luôn cả bộ này”.

“Ồ...”, Lý Tuyết đứng cạnh tỏ ra kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi nhìn vẻ mặt ngỡ ngàng của cô mà cảm thấy buồn cười: “Sao vậy? Em không thích nó à?”

Lý Tuyết lắc đầu: “Thích chứ... À đâu, cái này, cái này đắt quá rồi đấy?”

Cô thật sự rất thích, nhưng Bạch Diệc Phi đã mua một sợi dây chuyền đắt đỏ cho mẹ mình rồi, giờ lại mua thêm một bộ khác cho cô, thật sự là một khoản tiền không nhỏ!

Bạch Diệc Phi nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu: “Bình thường mà, không đắt đâu”.

Trong lòng Lý Tuyết khẽ động, cô ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Thôi bỏ đi! Em cũng không phải rất thích nó!”

Nghe cô nói vậy, Bạch Diệc Phi liền do dự trong chốc lát, anh cũng không biết rốt cuộc Lý Tuyết có thích bộ trang sức này hay không.

Nhân viên bán hàng thấy vậy liền nói: “Thưa anh, rõ ràng cô ấy rất thích nó mà! Chẳng qua là sợ anh tốn kém thôi, cô đây thật là tâm lý!”

Bạch Diệc Phi nghe xong liền hiểu ra, lập tức phát tay: “Vậy thì gói nó lại đi”.

Đúng lúc này, một cặp đôi đi tới, người đàn ông mặc bộ vest sang trọng, còn cô gái thì mặc chiếc váy bó sát khêu gợi, trang điểm diêm dúa, trông rất xinh đẹp.

Cô gái đi tới quầy hàng hỏi nhân viên: “Sợi dây chuyền trong bộ ngọc Hải Lam mà trước đó tôi ưng có còn không?”

Cô ta vừa mới dứt lời thì lập tức nhìn thấy nó ngay: “Vẫn còn à, vậy nhờ cô gói lại giùm, tôi mua nó”.

Nhân viên bán hàng tỏ ra khó xử: “Bộ này...”

Bạch Diệc Phi nhìn sang: “Thật ngại quá, bộ này chúng tôi mua trước rồi”.

“Anh là ai hả?”, giọng cô gái khá chói tai: “Rõ ràng tôi nhìn thấy nó trước, mà hôm trước tôi cũng đã đến đây và bảo nhân viên giữ nó lại cho mình rồi!”

“Cô chưa trả tiền thì nó chưa phải là đồ của cô”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

“Xùy!”, cô gái ra vẻ khinh khỉnh: “Trả tiền cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, giờ anh có nói cũng chả có ích gì! Sợi dây chuyền này chính là đồ của tôi!”

Lý Tuyết nghe vậy liền nhú mày, tuy cô cảm thấy Bạch Diệc Phi không nên tiêu xài hoang phí mua mấy món đồ đắt đỏ làm gì, nhưng cô gái kia thật sự rất vô lý.

“Chỉ cần chưa trả tiền thì ai cũng đều có thể mua, dựa vào đâu mà cô nói nó là của mình?”

Cô gái nghe xong liền nhìn sang Lý Tuyết: “Thế chẳng lẽ nó là của anh chắc? Anh có mua nổi không?”

Trước giờ, Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi đều khiêm tốn, cho dù địa vị của họ không tầm thường nhưng vẫn không quá chú trọng vấn đề ăn mặc hàng hiệu, thế nên cô gái kia vừa nhìn quần áo của họ liền cho rằng họ không đủ tiền mua.

Lúc này, người đàn ông liếc Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi bằng ánh mắt không vui, trong lòng có chút nghi hoặc, trông hai người này quen quen, nhưng nhất thời lại không nhớ ra đã từng gặp ở đâu.

“Kiều Kiều, đừng nhiều lời với bọn họ làm gì. Mau mua luôn đi, anh đã đặt nhà hàng tối nay rồi”.

“Em biết rồi, anh yêu!”, cô gái cười e lệ, sau đó nói với nhân viên bán hàng: “Phiền cô gói nó lại giùm tôi”.

Bạch Diệc Phi thấy vậy liền kéo Lý Tuyết ra sau lưng: “Ai bảo tôi không mua nổi? Chúng tôi tới đây trước, cô chưa trả tiền, thì tôi vẫn có quyền mua”.

Dứt lời, Bạch Diệc Phi liền móc thẻ Đế Vương ra: “Quẹt thẻ đi!”

Nhân viên bán hàng thấy khó xử thật sự, cô ta cũng có chút ấn tượng với cặp nam nữ kia, hình như là ông chủ công ty nào đó, không thể đắc tội được. Nhưng còn hai người Bạch Diệc Phi thì cô ta không thấy quen lắm, nhưng dù sao họ cũng là khách hàng, và đúng là họ tới trước thật, nên cô ta cũng không thể nghiêng về bên nào.

Thấy vẻ khó xử của nhân viên bán hàng, giọng cô gái kia bỗng the thé: “Cô có ý gì thế? Hôm trước tôi đã bảo hai ngày nữa sẽ quay lại, cô mở cửa hàng mà không giữ chữ tín đấy à?”

Nói rồi, cô ta lại quay sang Bạch Diệc Phi, nhìn tấm thẻ mà cô ta không nhận ra: “Thẻ này của anh là cái gì? Làm màu đấy à?”

Cũng vì vậy mà Lý Tuyết rất tức giận, cô muốn đi lên nói lý lẽ với cô gái kia nhưng bị Bạch Diệc Phi ngăn lại.

“Ngu ngốc, ngay cả tấm thẻ này mà cũng không biết? Mà cũng đúng, nó đâu phải thứ mà người ở tầng lớp các cô có thể nhận ra cơ chứ!”

“Anh nói cái gì? Chúng tôi tầng lớp gì, còn anh thì sao? Đã mặc đồ via hè lại còn tùy tiện lôi một cái thẻ lạ hoắc ra đây để làm màu nữa!”

Người đàn ông kia cũng khinh bỉ liếc Bạch Diệc Phi, gã ta chưa từng nhìn thấy tấm thẻ này, thế nên cũng không quá coi trọng.

“Đây không phải là nơi mà mấy người nên tới”.

Bạch Diệc Phi cười khẽ: “Trả lại cô y nguyên câu đó đấy!”

Cô gái nghe xong liền sầm mặt: “Hừ, đồ nhà quê không có tiền mà cũng dám nói ra câu này!”

“Chỗ các cô làm việc cái kiểu gì thế? Sao còn cho cả loại người này vào đây?”, người đàn ông kia nói với nhân viên bán hàng.

Cô gái nhân viên thật sự cạn lời, cô ta chẳng có chút ấn tượng tốt đẹp nào với hai người này cả.

“Thưa anh, đây là nơi được tự do ra vào”.

Đây là cửa hàng, nào có ai quy định ai mới được bước vào, còn ai thì không?

Sắc mặt người đàn ông càng cứng, gã ta không nói gì nữa.

Còn cô gái thì nói: “Dù có được ra vào tự do, nhưng các cô cũng chẳng biết làm ăn gì hết, biết rõ hai cái đũa nhà quê này không mua nổi, thế mà còn lãng phí thời gian với bọn họ!”

Lý Tuyết không thể nhịn được nữa: “Ai nói chúng tôi không mua nổi! Anh yêu, thanh toán đi!”

Tất nhiên là Bạch Diệc Phi đưa thẻ cho nhân viên: “Cô quẹt thẻ đi, tính luôn cả viên ngọc Lục bảo vừa này nữa”.

Nhân viên bán hàng thấy vậy liền do dự, hơi cắn răng rồi nhận lấy tấm thẻ: “Vâng, phiền anh chờ một lát!”

Thái độ của hai người kia quá kém, cô nhân viên cũng không chịu nổi, rồi nhìn sang hai người bên này, khí chất và thái độ đều rất tốt, chưa biết chừng còn hơn hẳn hai người kia.

Cặp đôi kia lập tức sững sốt.

Bọn họ chính là khách quen ở đây, theo lý mà nói thì nhân viên bán hàng phải biết điều mà chọn họ, thế mà lúc này đây lại gạt phăng thẻ điện của họ đi như thế!

“Trái lại tôi còn muốn xem xem, thẻ của anh là cái gì khô gì!”, cô gái kia đè nén cơn tức trong lòng rồi khinh thường nói.

Người đàn ông thì khẽ hừ: “Kiều Kiều, em còn thích cái nào nữa không? Anh sẽ mua hết cho em”.

“Anh yêu à, người ta chỉ muốn bộ kia thôi ý~”, cô gái làm nũng.

Người đàn ông ôm eo cô ta, cười nói: “Được, em muốn gì anh đều mua tất cho em”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 49: Đắt vậy cơ à!

Chỉ chốc lát sau, nhân viên bán hàng đã quẹt thẻ xong rồi quay lại, hai bộ trang sức đã được đóng gói kĩ càng.

“Anh Bạch, đây là thẻ của anh, mời nhận lại”.

Đôi nam nữ kia đều sững sờ.

Đó là thẻ ngân hàng thật sao?

Bộ trang sức ngọc Hải Lam và ngọc Lục Bảo cộng lại cũng phải ba bốn trăm ngàn!

Bạch Diệc Phi cất thẻ đi, sau khi cầm đồ, cũng không thèm để ý đến hai người kia nữa mà nắm tay Lý Tuyết rời khỏi đó.

Người phụ nữ không cam lòng nhìn món đồ trang sức mình thích bị kẻ khác cướp mất: “Đội đã! Không được đi!”

Bạch Diệc Phi nói với Lý Tuyết: “Cứ mặc kệ bọn họ đi”.

Lý Tuyết gật đầu, cô cũng không muốn nói lý lẽ với loại người này làm gì.

“Này, hai người điếc đấy à?”, giọng người phụ nữ the thé: “Không được đi! Ngọc Hải lam này là của tôi! Hai người đứng lại đấy cho tôi!”

Lời này khiến cho tất cả mọi người xung quanh quầy hàng đều nhìn sang.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết vẫn không để ý đến cô ta, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, người đàn ông bên cạnh cô ta đột nhiên gất lên: “Im miệng!”

Người đàn ông trừng mắt với cô ta, sau đó bước nhanh về phía trước.

Vừa rồi, gã đã cảm thấy Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết nhìn quen quen, nhưng nhất thời không nhớ ra được họ là ai, sau đó nghe thấy nhân viên bán hàng gọi là ‘anh Bạch’, gã mới chợt nhớ ra rằng lúc trước mình từng nhìn thấy anh tại lễ kỷ niệm thành lập tập đoàn Liễu Thị, chỉ là lúc đó đứng ở xa nên không thấy rõ mà thôi.

Mẹ nó chứ! Hóa ra là tổng giám đốc tập đoàn Hải Tước và Lý Tuyết của công ty trái cây Lý Thị!

Thái độ vừa rồi của bạn gái gã đã hoàn toàn đắc tội Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết, chẳng biết tiếp theo sẽ thế nào đây?

“Tổng giám đốc Bạch, tổng giám đốc Lý, xin dừng bước”.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết đồng thời dừng lại, quay người nhìn họ bằng ánh mắt khó hiểu.

“Tổng giám đốc Bạch, tổng giám đốc Lý, thật xin lỗi, vừa rồi mắt tôi không được tốt lắm, không nhận ra hai người, bây giờ tôi xin lỗi anh chị, hy vọng hai người đừng để bụng những lời Kiêu Kiêu vừa nói”.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết nhìn nhau, chợt hiểu ra.

Cô gái tên Kiêu Kiêu đứng phía sau lập tức tròn tròn mắt.

Tổng giám đốc Bạch? Tổng giám đốc Lý?

Cô ta đắc tội với nhân vật lớn nào rồi sao?

Nghĩ đến đây, cô ả bắt đầu sợ hãi, cả người khẽ run rẩy.

Người xung quanh thấy vậy cũng sửng sốt, tình huống gì thế này?

Bạch Diệc Phi nhìn người đàn ông, rồi lại nhìn cô gái kia, thản nhiên nói: “Chúng tôi chỉ là đồ nhà quê, nào dám làm gì?”

Mồ hôi người đàn ông túa ra như tắm, gã lau trán, sau đó xoay người quát cô gái kia: “Còn không mau xin lỗi tổng giám đốc Bạch và tổng giám đốc Lý đi!”

Cô ả nghe thấy câu này, cuối cùng cũng hoàn hồn, nơm nớp lo sợ đi đến.

“Mau xin lỗi!”

Nghe thấy vậy, cô ả lập tức ngẩng đầu nhìn Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết, giọng run rẩy: “Tổng giám đốc Bạch, tổng giám đốc Lý, xin lỗi anh chị, vừa rồi tôi không cố ý...”

Nhưng Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết hoàn toàn phớt lờ bọn họ, trực tiếp rời khỏi cửa hàng

...

Trên xe, đột nhiên Lý Tuyết cảm thấy hối hận, chủ yếu là vì chuyện vừa xảy ra khiến cô rất tức giận, nhất thời xúc động liền bảo Bạch Diệc Phi mua bộ trang sức kia, bây giờ ngẫm lại, hoàn toàn không cần thiết!

“Bạch Diệc Phi, hay là trả lại bộ trang sức này đi?”

Bạch Diệc Phi lái xe, nghiêng đầu nhìn Lý Tuyết: “Mua cũng mua rồi, nào có chuyện trả lại? Hơn nữa, em đeo cái này trông rất xinh”.

“Nhưng mà, tự dung lại tốn thêm bao nhiêu tiền như vậy...”

Bạch Diệc Phi mỉm cười: “Tuyết Nhi, đừng để ý đến số tiền kia, anh có thể kiếm lại được, quan trọng hơn hết, đây chính là lần đầu tiên anh mua trang sức cho em, nếu em từ chối thì anh sẽ rất đau lòng đấy”.

Anh nói xong, Lý Tuyết cũng không phản bác lại nữa.

Hai năm qua, mối quan hệ giữa họ nhiều nhất chỉ là quen biết, hoặc có lẽ cũng được coi là bạn bè bình thường, Bạch Diệc Phi lúc ấy đang ở vào giai đoạn túng thiếu nhất, tất nhiên chưa từng tặng trang sức cho Lý Tuyết.

Dù sao Lý Tuyết cũng là phụ nữ, có cô gái nào không thích chồng mình mua trang sức cho mình chứ?

Khi họ về đến nhà thì trời đã tối.

Lưu Tử Vân vừa nhìn thấy Bạch Diệc Phi, lập tức sa sầm mặt: “Cậu còn có mặt mũi về đây? Không phải tối qua kiêu căng lắm à? Chẳng coi bà già này ra gì sất!”

Bạch Diệc Phi chột dưng bước, nở một nụ cười khô, không dám cãi lại.

Lý Tuyết thì kéo tay Lưu Tử Vân: “Mẹ, chúng ta đừng nhắc tới chuyện hôm qua nữa”.

Lý Cường Đông cũng nói: “Bà bớt nói mấy câu đi!”

Lưu Tử Vân hừ lạnh, nể mặt Lý Tuyết nên bà ta không nhiều lời nữa, nhưng vẫn không nhịn được nói thêm một câu: “Chẳng biết đồ vô dụng này có cái gì tốt mà chị cứ nhất định muốn thiên vị cậu ta!”

Lý Tuyết áy náy nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lắc đầu, sau đó mỉm cười đi đến, nói: “Mẹ, hôm qua là lỗi của con, hôm nay con xin nhận lỗi với mẹ”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi đưa hộp đựng dây chuyền ngọc Lục bảo trong tay cho Lưu Tử Vân.

Lưu Tử Vân nhận quà, vừa mở vừa nghi ngờ hỏi: “Cậu có thể tặng tôi món quà gì chứ?”

Vừa mở hộp quà ra, đá quý vuông vắn màu xanh biếc phối với những viên kim cương nhỏ xíu, dưới ánh đèn lại càng trở nên long lanh hơn, khiến Lưu Tử Vân cũng phải sững sờ.

“Đây là...”

Lý Tuyết vội vàng nói: “Đây là ngọc Lục bảo, dù chỉ là hai gram thôi nhưng rất có giá trị, giá của sợi dây chuyền này là một trăm tám mươi ngàn tệ đấy ạ!”

“Một trăm tám mươi ngàn?”, Lưu Tử Vân ngạc nhiên bật thốt.

Bà ta gả cho Lý Cường Đông bao lâu nay mà món trang sức đắt nhất cũng không vượt quá năm mươi ngàn, thế mà sợi dây chuyền này lại có giá lên đến một trăm tám mươi ngàn!

Lý Cường Đông cũng bị dọa: “Đắt vậy cơ à?”

Bạch Diệc Phi cười nói: “Cũng bình thường thôi ạ”.

Lý Tuyết trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó nói: “Anh ấy cũng mua tặng con một bộ, đó là ngọc Hải Lam, trị giá hai trăm ngàn”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 50: Nụ hôn đầu

Nhưng sau khi định thần lại, Lưu Tử Vân nghi ngờ hỏi: “Đây là ngọc Lục bảo và ngọc Hải Lam thật sao?”

“Đương nhiên rồi, mẹ nhìn nhãn hiệu này đi, đây là của Tiffany & Co., chúng con mua ở cửa hàng chính hãng đó”, Lý Tuyết giải thích.

Lưu Tử Vân cúi đầu xem, lúc nhìn thấy nhãn hiệu của của Tiffany & Co. thì mới tin đây là đồ thật.

"Ha ha..."

Lưu Tử Vân vừa cười vui vẻ vừa bảo Lý Tuyết đeo cho mình.

Sau khi đeo lên, cả ba người đều khen Lưu Tử Vân một hồi, tâm trạng vui vẻ khiến Lưu Tử Vân quên luôn cả chuyện không vui xảy ra hồi tối qua, còn gọi Bạch Diệc Phi ngồi vào bàn ăn cơm cùng.

Trên bàn ăn, Lý Cường Đông đột nhiên nói: “Có muốn uống chút không?”

“Uống cái gì mà uống?”, Lưu Tử Vân không đồng ý.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Được, để con uống với bố”.

Lý Cường Đông gật đầu, mang chai rượu vang ra.

Lý Tuyết không nói gì, Lưu Tử Vân cũng lười để ý, mặc kệ họ muốn làm gì thì làm.

Cả gia đình hiếm hoi lắm mới có được một bữa cơm chung vui vẻ như vậy.

Tuy nhiên, tử lượng của Bạch Diệc Phi không tốt lắm, mới uống được vài ly mà anh đã say khướt.

Lưu Tử Vân không kiềm được khinh bỉ: “Tử lượng kém như vậy cũng đòi uống, không biết gương!”

Lý Tuyết chật vật đỡ Bạch Diệc Phi về nhà, thả anh ngã vào giường.

Nhìn Bạch Diệc Phi say rượu đến bất tỉnh nhân sự, Lý Tuyết hơi ngần ra.

Bạch Diệc Phi không có vẻ ngoài đẹp trai nhưng cũng không xấu, anh thuộc kiểu người ưa nhìn, càng nhìn lâu càng thấy đẹp.

Lý Tuyết như ma xui quỷ khiến, cô từ từ lại gần Bạch Diệc Phi, sau đó đặt lên môi anh một nụ hôn rồi nhanh chóng rời đi, cô ôm chặt gò má nóng rực của mình, cảm nhận trái tim đang đập loạn nhịp.

Trong lòng có rất nhiều loại cảm xúc đan xen lẫn nhau: xao động, hồi hộp, yêu thích, chờ mong.

Đợi một hồi lâu mà không thấy Bạch Diệc Phi có phản ứng gì, có lẽ anh ấy đã ngủ say rồi, tâm trạng rạo rực hồi nãy biến mất tã, thay vào đó là cảm giác hơi thất vọng. Nghĩ đến nguyên nhân khiến mình thất vọng cô không khỏi khinh bỉ bản thân, cứ như mình thèm khát đàn ông lắm vậy.

Lý Tuyết tự điều chỉnh lại cảm xúc của mình, sau đó dọn dẹp lau rửa cho Bạch Diệc Phi một hồi, cuối cùng bản thân mệt đến không còn hơi sức liền nằm luôn xuống bên cạnh ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Diệc Phi hơi cử động cơ thể, chân mày nhau lại.

Thử lại lần nữa, hử?

Bạch Diệc Phi mở bừng mắt ra, nhìn thấy Lý Tuyết đang nằm gọn trong lòng mình ngủ ngon lành.

Giờ khắc này, trái tim của Bạch Diệc Phi nhảy lên thành thịch, hơi thở dồn dập.

Dường như tôi qua anh uống say rồi, nhưng những việc xảy ra sau khi say thì anh không còn nhớ chút gì, hẳn là anh chưa gây ra chuyện gì chứ?

Cảm nhận được mình không mặc gì trên người, nhưng quần áo của Lý Tuyết thì vẫn rất gọn gàng, hơn nữa anh cũng thấy mình có cảm giác đó, vì vậy Bạch Diệc Phi biết là giữa họ tôi qua không hề xảy ra chuyện gì.

Nghĩ đến đây, anh không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Bạch Diệc Phi cúi đầu nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của Lý Tuyết, cảm giác thoải mái ngập tràn cả trái tim.

Nhìn một hồi lâu, Bạch Diệc Phi nghĩ, Lý Tuyết vẫn còn đang ngủ say, hôn một cái chắc cô ấy cũng không tỉnh dậy đâu, cho nên anh chậm chậm cúi đầu xuống, mặt kề sát cô.

Ngay vào lúc sắp chạm vào cô, Lý Tuyết đột nhiên tỉnh lại.

Lý Tuyết nhìn thấy gương mặt Bạch Diệc Phi ghé sát lại chỗ mình thì không khỏi giật mình sợ hãi, cô vội đẩy Bạch Diệc Phi ra, quay người nhảy xuống giường.

Bạch Diệc Phi bất ngờ bị đẩy ra, còn chưa kịp hoàn hồn.

Lý Tuyết nhớ tới việc hồi nãy, xấu hổ không thôi, bối rối nói: "Em đi làm bữa sáng", rồi chạy thẳng ra ngoài.

Đợi khi Lý Tuyết chạy ra đến bên ngoài, Bạch Diệc Phi mới hoàn hồn.

Có một điều mà không ai ngờ rằng, tôi qua Lý Tuyết đã hôn anh, chỉ là anh không biết mà thôi.

Ăn sáng xong, Lý Tuyết đến công ty.

Bạch Diệc Phi cũng định đến tập đoàn Hải Tước, nhưng lại nhận được điện thoại của Chu Khúc Nhi.

"Này, Bạch Diệc Phi, anh chuẩn bị xong chưa? Có muốn tôi đến đón không?"

Bạch Diệc Phi lúc này mới nhớ ra, hình như hôm qua anh đã hứa sẽ đóng giả làm bạn trai của cô ta.

“Ồ, tôi sắp chuẩn bị xong rồi”.

Sau khi hai người gặp nhau, Chu Khúc Nhi đưa anh đến một góc khuất ngoài cửa.

Chu Khúc Nhi dặn dò anh: “Mẹ tôi và người của bên kia đều đã đến rồi, lát nữa tôi sẽ đi vào trước, anh đợi một chút rồi hãy vào sau nhé, sau đó anh hãy nói anh là bạn trai của tôi, muốn đưa tôi đi!”

Bạch Diệc Phi bất lực gật đầu: “Biết rồi, giờ cô vào trước đi!”

"Được rồi! Anh đừng có làm hỏng chuyện đấy nhé!", Chu Khúc Nhi nói dứt lời liền vội vàng bước vào bên trong.

Bạch Diệc Phi đáp lại một tiếng, rồi đứng ngoài cửa một lúc lâu sau mới bước vào.

Chu Khúc Nhi và mẹ của cô ta đang ngồi cùng nhau, đối diện là một người phụ nữ trung niên và một người đàn ông trẻ tuổi ngồi bên cạnh.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn giật cả mình!

Đây không phải là Tiêu Vinh Đào à?

Đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

Nhưng không phải Tiêu Vinh Đào đang hẹn hò với Hà Viên Viên sao? Sao còn đến đây xem mắt nữa? Phải rồi, hình như trước đó bọn họ đã chia tay rồi.

Chu Khuất Nhi trông thấy Bạch Diệc Phi, dùng ánh mắt ra hiệu cho anh rồi tiếp tục tươi cười nói chuyện.

Do phía Tiêu Vinh Đào ngồi khuất góc, nên gã còn chưa nhìn thấy Bạch Diệc Phi, gã vẫn đang cười nói: “Khúc Nhi bình thường thích làm gì?”

“Cũng không làm gì cả, chỉ đọc sách, nghe nhạc và thỉnh thoảng tập thể dục hay gì đó...” , Chu Khúc Nhi cười dịu dàng.

Bạch Diệc Phi nhìn một Chu Khúc Nhi bất thường như vậy có chút không quen. Chu Khúc Nhi bình thường có tính cách hơi tùy tiện, làm gì có cái dáng vẻ điềm đạm thế này? Lại còn đọc sách nghe nhạc nữa?

Chắc chắn, với kỹ năng diễn xuất thế này, không đi làm diễn viên thật đáng tiếc!

Lời vừa nói xong, mẹ Tiêu liền cười tiếp lời: “Khúc Nhi giỏi quá, Vinh Đào nhà cô ấy à, rất là thích những cô gái thấu tình đạt lý lại hiểu biết như cháu, cô cũng thích nữa”.

“Gia đình nhà cô mở công ty, Vinh Đào hiện đang là Tổng giám đốc của công ty. Bình thường cũng làm việc rất nghiêm túc...”

Chu Khuất Nhi vẫn duy trì nụ cười mỉm trên môi, không nhìn ra chút mất kiên nhẫn nào.

Mẹ Chu nghe xong cười tủm tỉm: "Đứa nhỏ này thật là giỏi! Tuổi còn trẻ mà đã là Tổng giám đốc..."

Cả hai bà mẹ đều không ngừng khen ngợi con mình, bầu không khí quá thực rất hài hoà.

Chu Khuất Nhi dùng ánh mắt ra hiệu cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thấy tình hình như vậy liền lắc đầu, chỉ chỉ vào Tiêu Vinh Đào rồi xoay người rời đi.

Tiêu Vinh Đào biết anh đã có vợ, như vậy vở kịch này không thể tiếp tục diễn được nữa.

Chu Khúc Nhi thấy vậy suýt thì hét lên, nhưng bị mẹ Chu phát hiện ra có điều gì đó không ổn: “Con bị sao vậy?”

“À, không sao đâu mẹ, con muốn đi vệ sinh”, sau đó đứng dậy rời đi.

Bên ngoài quán cà phê, Chu Khúc Nhi kéo Bạch Diệc Phi đang chuẩn bị rời đi lại: "Anh làm cái gì vậy? Đã hứa là sẽ giúp tôi cơ mà? Sao anh lại bỏ đi như thế?"

"Tiêu Vinh Đào là bạn cùng lớp đại học của tôi, cậu ấy biết tôi đã có vợ rồi".

Chu Khúc Nhi hơi khó xử, sau đó bất chấp nói: “Tôi mặc kệ, anh đã hứa giúp tôi rồi, anh không được nuốt lời. Anh có còn là đàn ông không vậy?”

“Cô nói ai không phải đàn ông?”, Bạch Diệc Phi phản bác theo bản năng.

Chu Khúc Nhi cười: "Nếu là đàn ông thì anh phải giúp tôi! Bằng không tôi sẽ nói cho Tuyết Phi biết anh bắt nạt tôi!"

Bạch Diệc Phi bất lực, cúi kính đá vào cửa kính bên cạnh, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi xoay người đi vào.

Tối nay anh sẽ nói với Tuyết Nhi về chuyện này, việc chủ động nói ra sẽ tốt hơn để người khác nói đến tai cô ấy, tránh việc cô ấy lại hiểu lầm. Thêm vào đó còn có Khúc Nhi làm chứng nữa, có lẽ sẽ không có vấn đề gì đâu.

Sau khi Bạch Diệc Phi đi vào, thấy bọn họ vẫn đang trò chuyện rất vui vẻ, anh điều chỉnh lại cảm xúc mới bước thẳng vào trong.

“Khúc Nhi, sao em lại ở đây?”

Lời vừa dứt, cả bốn người trong phòng đều nhìn sang.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 51: Đóng kịch

“Bạch Diệc Phi?”, Tiêu Vinh Đào kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi, lúc trước gã bị Bạch Diệc Phi xỉ nhục, phải xin lỗi trước mặt tất cả mọi người, lúc này nhìn thấy anh lại khiến gã tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Bạch Diệc Phi không để ý đến Tiêu Vinh Đào mà nhìn Châu Khúc Nhi: “Không phải em nói phải đến công ty à? Sao giờ lại ở đây? Các người đang làm gì?”

Những câu chất vấn liên tiếp khiến bốn người đều ngây ra.

Châu Khúc Nhi ngây người là bởi Bạch Diệc Phi không làm theo kịch bản, chỉ cần giả làm bạn trai cô đưa cô đi là được, anh hỏi mấy câu này để làm gì?

“Khúc Nhi, sao em không trả lời anh?”

Châu Khúc Nhi ngây ra một lát rồi mau chóng phản ứng lại, cô làm vẻ kinh ngạc và sợ hãi: “Em... Em không cố ý...”

Mẹ Châu hoàn hồn: “Cậu là ai? Sao lại nói chuyện với Khúc Nhi như vậy?”

“Bạch Diệc Phi, hai người quen nhau?”, Tiêu Vinh Đào kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi mặt vô cảm nói: “Khúc Nhi, em đang xem mắt phải không? Em coi anh là gì? Anh rõ ràng là bạn trai em, em còn đi xem mắt?”

“Khúc Nhi, con có bạn trai từ bao giờ?”, Mẹ Châu ngạc nhiên hỏi.

Khuôn mặt Tiêu Vinh Đào lộ vẻ khó coi: “Bạch Diệc Phi, tên khốn nạn! Khúc Nhi, sao em lại ở bên loại người như cậu ta? Cậu ta rõ ràng đã có vợ, vậy mà còn đi hẹn hò với em!”

“Cái gì?”, Mẹ Châu và mẹ Tiêu đều khiếp sợ.

Bạch Diệc Phi vẫn bình thản: “Tôi có vợ rồi, vậy còn cậu, cậu có bạn gái rồi nhưng vẫn đến xem mắt đấy thôi?”

“Tôi và cô ta đã chia tay rồi!”, Tống Vinh Đào đứng lên.

Bạch Diệc Phi nhạt nhẽo “ồ” một tiếng: “Vậy tôi cũng có thể li hôn với vợ!”

Tiêu Vinh Đào ghen hống, không thốt lên lời.

Mẹ Tiêu thấy vậy vẫn ngồi ngay ngắn, lạnh lùng hỏi: “Như vậy tức là cậu muốn cạnh tranh với Vinh Đào nhà tôi?”

“Vâng”, Bạch Diệc Phi bình thản nói.

Mẹ Tiêu nghe vậy thì khinh thường: “Cậu trai này, xã hội bây giờ coi trọng vật chất, cậu muốn cạnh tranh với Vinh Đào nhà chúng tôi thì cũng phải có vốn để mà cạnh tranh. Nhà chúng tôi mở công ty, Vinh Đào là tổng giám đốc, cậu có chỗ nào hơn được nó?”

“Tôi chỗ nào cũng hơn cậu ta”, Bạch Diệc Phi ngữ khí bình thản nhưng lời nói ra lại rất kiêu ngạo.

Tiêu Vinh Đào tức giận trừng Bạch Diệc Phi, gã muốn phản bác nhưng lại không thể phản bác được.

Hiện tại Bạch Diệc Phi là tổng giám đốc của tập đoàn Hào Tước, mẹ nó, gã so thế nào được?

Mẹ Tiêu lại lạnh lùng nói: “Cậu trai này, khoác lác ai mà chẳng nói được, có bản lĩnh thì phải dùng thực tế để chứng minh!”

Bạch Diệc Phi đảo mắt, trả lời: “Có con có thực tế không?”

“Cậu nói cái gì?”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Châu Khúc Nhi đỏ mặt, Bạch Diệc Phi làm gì vậy? Chẳng phải bảo anh ta đưa cô đi thôi sao? Còn nói có con cái gì?

Cô bây giờ hồi hận muốn chết, đầu óc cô đúng là có vấn đề mới nhờ Bạch Diệc Phi giúp đỡ, anh ta giúp đến hỏng việc luôn rồi!

Tầm mắt của nhóm người mẹ Châu cứ đảo qua đảo lại trên người Châu Khúc Nhi.

Mẹ Châu – Triệu Tình ngây người một lúc lâu mới hoàn hồn lại: “Cậu vừa nói gì? Những lời đó là thật...”

Châu Khúc Nhi cúi đầu, khuôn mặt đỏ bừng không nói lời nào.

Cô phải nói thế nào đây? Nói cô nhờ Bạch Diệc Phi giả làm bạn trai mình ư?

Nếu cô nói như vậy, tất cả đều thành công đã trảng rồi.

Dáng vẻ này của Châu Khúc Nhi lại khiến những người khác nảy sinh liên tưởng, mọi người nhất thời kinh ngạc mà nhìn cô.

Mẹ Tiêu – Trương Thúy xây xẩm mặt mày, đứng dậy nói: “Chị Triệu, hôm nay đến đây thôi! Chúng tôi còn có việc, không làm phiền nữa”.

“Chị Trương...”

Trương Thúy lôi Tiêu Vinh Đào định rời khỏi quán cà phê.

Bạch Diệc Phi cười nói: “Đừng vội như vậy chứ, cà phê còn chưa uống xong mà”.

Tiêu Vinh Đào nghe vậy thì hoàn hồn, phần nộ trùng Bạch Diệc Phi mà nói: “Bạch Diệc Phi, mày đờn đấy! Những việc mày làm với tao, tao sẽ khiến mày phải trả gấp bội!”

Thấy bọn họ đi rồi, Triệu Tình xây xẩm mặt mày trừng mắt nhìn Châu Khúc Nhi và Bạch Diệc Phi, sau đó cũng cầm túi xách rời đi.

Châu Khúc Nhi nhìn theo bóng dáng Triệu Tình, cô ta đứng nguyên tại chỗ, muốn gọi bà nhưng lại không dám.

Châu Khúc Nhi trong lòng tức giận, chỉ có thể dùng túi xách của mình đập lên người Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi! Anh bị điên à? Tôi bảo anh giả làm bạn trai đưa tôi đi, anh còn nói có con làm cái gì?”

“Tôi làm sao? Tôi chẳng phải điên như cô bảo à? Tôi còn chưa diễn đến đoạn đưa cô đi đã thành ra thế này rồi, sao trách tôi được!”, Bạch Diệc Phi cảm thấy bản thân rất vô tội.

“Sao anh còn nói có con, anh... anh...”, Châu Khúc Nhi vừa nghĩ đến chuyện có con lại ghen lời, cuối cùng tức giận nói: “Anh trả tiền!”

Cô ta xách túi, đi giày cao gót, không thèm quay đầu đi thẳng luôn.

Thật ra Bạch Diệc Phi là đang cố ý.

Ngay từ đầu Châu Khúc Nhi đã coi thường Bạch Diệc Phi, lại cho rằng anh không xứng với Lý Tuyết, vì thế cô ta càng thấy anh ngứa mắt, bình thường thi thoảng còn chế giễu anh, cứ như anh thiếu nợ cô ta vậy.

Lấy này cô ta muốn anh giúp, còn tự cho mình là nữ vương, lời anh đến bằng được, không nghe lệnh cô ta thì không yên!

Hừ! Vừa nãy anh cố ý đấy, xem cô ta lần sau còn dám nhờ anh giúp nữa không!

Tuy nhiên tướng tượng đẹp đẽ, hiện thực lại tàn khốc.

Bạch Diệc Phi vừa về đến tập đoàn Hào Tước đã nhận được điện thoại của Châu Khúc Nhi.

“Alo, tối nay anh có rảnh không?”, Châu Khúc Nhi lạnh lùng nói.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Làm sao?”

“... Mẹ tôi bảo anh đến nhà ăn cơm”.

“Gì?”, Bạch Diệc Phi ngu người: “Gì chứ, chúng ta chỉ diễn kịch thôi! Cô biến giả thành thật đấy à? Tôi xin cô đấy tha cho tôi đi! Tôi là người đã có vợ!”

Châu Khúc Nhi “xùy” một tiếng coi thường: “Anh mơ ngủ đấy à? Tôi muốn vậy chắc? Có trách thì tự trách mình đi, ai bảo anh nói mấy lời đó, bây giờ mẹ tôi tin rồi, anh bảo phải làm thế nào?”

Mẹ Châu tin lời Bạch Diệc Phi, bà nghĩ nếu đã như vậy rồi thì dứt khoát mời anh về nhà ăn một bữa xem thế nào, thuận tiện hỏi cho rõ ràng.

Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ: “Cô nói thẳng sự thật với mẹ cô hẳn là được chứ?”

“Tôi sợ mẹ tôi tức chết!”

“Vậy cô muốn thế nào? Chúng ta không thể cứ thế này được, tôi ăn nói thế nào với Tuyết Nhi đây, nếu như cô ấy hiểu nhầm, tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không hết tội!”

“Tôi sẽ giải thích với Tuyết Nhi, buổi tối gặp ba mẹ tôi, anh cố gắng thể hiện thật tẻ vào, khiến bố mẹ tôi ngửa mắt với anh, tốt nhất là khiến bọn họ ghét anh, như vậy chia tay cũng dễ dàng hơn”, Châu Khúc Nhi dặn dò.

Cúp điện thoại, Bạch Diệc Phi thở dài, bất đắc dĩ mà lắc đầu.

Lúc này Long Linh Linh gõ cửa tiến vào.

“Bên tập đoàn Tân Tây tạm thời không đồng ý, bọn họ dường như cũng không vội”.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Tôi biết rồi, cô đi kiểm tra tình hình gần đây của Lý thị đi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 52: Khéo quá hóa vụng

Buổi chiều tan làm, Bạch Diệc Phi lên xe Chu Khúc Nhi đi luôn.

“Anh gặp bố mẹ tôi cứ thể hiện khoa trương vào, để bọn họ ghét anh, biết chưa hả?”, Chu Khúc Nhi không yên tâm nên dặn dò.

“Khoa trương thế nào? Cô ví dụ xem?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Chu Khúc Nhi khinh thường nói: “Ngay cả cái này anh cũng không biết, nói khoác ấy anh hiểu không? Nói cái gì không thực tế ấy. Ba tôi là giáo viên, ông ghét nhất là người vừa khoác lác vừa không thực tế!”

“Ờ”.

Xe đã đến khu chung cư Tân Uyển Lệ Ảnh.

Chu Khúc Nhi đưa Bạch Diệc Phi đến tầng 13, gõ cửa.

Người mở cửa là mẹ Chu – Triệu Tình.

“Vào đi!”, vẻ mặt Triệu Tình không lạnh lùng cũng không nồng nhiệt, nhưng lại có vẻ tùy ý như đối với người nhà.

Chu Khúc Nhi và Bạch Diệc Phi tiến vào thì thấy bố Chu đang xem tivi.

Bố Chu tên là Chu Thành Hoa, là một giáo viên, ông đeo một chiếc kính gọng đen, mặc áo sơ mi màu xám, cả người toát lên vẻ tri thức.

Bạch Diệc Phi mỉm cười: “Cháu chào chú”.

Chu Khúc Nhi nhăn mày, lịch sự như thế làm gì?

Chu Thành Hoa cũng cười, đứng dậy nói: “Tiểu Bạch phải không? Ngồi đi”.

Bạch Diệc Phi ngồi xuống thì Chu Thành Hoa hỏi: “Tiểu Bạch làm công việc gì nhỉ?”

“Cháu đang...”, Bạch Diệc Phi còn chưa nói xong đã bị Chu Khúc Nhi ngắt lời.

“Anh ấy ở nhà, không làm gì cả”.

“...”

Bạch Diệc Phi nhìn Chu Khúc Nhi, không kiên nhẫn mà trừng cô một cái.

Được rồi, anh phải thể hiện thật khoa trương, khiến bố Chu và mẹ Chu ghét anh.

Chu Thành Hoa và Triệu Tình ngần ra.

“Không làm gì hết? Không có công việc?”, Chu Thành Hoa hỏi.

Bạch Diệc Phi nghe vậy lập tức ra vẻ cà lơ phất phơ, nói: “Đúng ạ, nhà cháu giàu, không cần đi làm, tiền tiêu mỗi ngày còn không hết, đi làm làm gì?”

Chu Thành Hoa và Triệu Tình kinh ngạc, đôi mắt lập tức phát sáng.

Lời nói của Bạch Diệc Phi khiến Chu Khúc Nhi cảm thấy khó đỡ nhưng cũng khiến cô rất hài lòng, cô ta dùng ánh mắt cổ vũ anh.

Bạch Diệc Phi được cổ vũ thì càng không kiêng nể gì.

“Vậy nhà cậu làm gì?”, Chu Thành Hoa kiềm chế lại trái tim đang kích động của mình.

“Nghề gì cũng làm, ngành nào cũng có chân, ẩm thực, giải trí, bán lẻ, đồ điện, kể cả bên vận chuyển nhà cháu cũng có phần”.

Anh vừa dứt lời, Triệu Tình đã kinh ngạc đến không thở nổi.

Nhưng Chu Thành Hoa lại hơi nhú mày.

“Nói vậy tức là cậu hiểu rất rõ về những ngành nghề mà nhà mình làm?”

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Đúng thế! Sản nghiệp của gia đình, cháu đương nhiên phải nắm rõ rồi”.

Chu Thành Hoa nghe anh nói vậy thì quay đầu, nhìn bản tin trên tivi đang nói về vấn đề khai thác dầu ở một địa phương, ông hỏi: “Cậu thấy giá dầu thế nào?”

“Sao cũng được”.

Chu Thành Hoa và Triệu Tình ngây người: “Sao cũng được?”

“Đúng thế!” Bạch Diệc Phi bắt đầu chém gió: “Chú xem, dầu mỏ là tài nguyên không thể tái sinh, dùng là hết, quốc gia cũng đã nói rồi, dầu mỏ được sử dụng như một nguồn tài nguyên dự trữ chiến lược, chúng ta phát hiện ra rất nhiều mỏ dầu nhưng việc khai thác khó khăn, có cũng như không, hơn nữa lượng xăng dầu sản xuất ra vừa phải, không nhiều quá cũng không ít quá”.

“Nhưng lượng xe cộ ở đất nước ta ngày càng nhiều, giá dầu tăng lên là bình thường, nhưng giá dầu cho dù tăng hay không tăng, chỉ cần chúng ta có xe thì đều phải mua. Máy tin tức gì mà lượng dầu tồn kho ở nước Mỹ giảm xuống, nguồn dầu cạn kiệt xem cho có thôi, dù thế nào thì chúng ta vẫn phải mua”.

“Đương nhiên nếu chú muốn chơi cổ phiếu về ngành này thì phải xem cẩn thận, lượng dầu tồn kho hay nguồn dầu gì đó đều thay đổi liên tục, không chắc chắn được”.

Nghe Bạch Diệc Phi nói Chu Thành Hoa ngẩn ngơ.

Bạch Diệc Phi tiếp tục chém: “Nói đến xe, hình như chỉ Khúc Nhi có xe thôi phải không nhỉ? Cô chú đi đâu hử cũng bất tiện? Hay là cháu mua cho

cô chú một chiếc luôn, loại vài triệu hay vài chục triệu đều được”.

“Hả...”, Triệu Tình và Chu Thành Hoa đều bị bất ngờ.

Câu mua xe cuối cùng kia đều khiến hai người kích động, Triệu Tình vội nói: “Nào nào, cơm chín rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói”.

Chu Khúc Nhi ngu người.

Tên này nói cái gì đấy? Sao bố mẹ lại có vẻ như tin mấy lời xàm quần của anh ta vậy?

Mọi người ngồi vào bàn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện.

“Tiểu Bạch, nhà cháu ở đâu? Cách nhà cô chú xa không? Cháu đến đây bằng gì?”, Triệu Tình cười tùm tùm hỏi.

Bạch Diệc Phi ăn một miếng cơm: “Cháu ở khu biệt thự cảng Lam Ba, đi xe của Khúc Nhi đến”.

“Biệt thự cảng Lam Ba?”

“Vâng!”, Bạch Diệc Phi gật đầu, câu này là thật, anh thực sự sống ở khu biệt thự cảng Lam Ba.

Ba Chu mẹ Chu ngẩn ngơ, Triệu Tình còn hỏi: “Sao lại ngồi xe của Khúc Nhi đến?”

“À, nhà cháu nhiều xe quá, không biết đi cái nào”, Bạch Diệc Phi bình thản nói.

Triệu Tình đã đặt đũa xuống, hít sâu một hơi.

Chu Thành Hoa lau mồ hôi lạnh.

Chu Khúc Nhi thấy vậy thì có dự cảm không lành, vội nói: “Đừng nói nữa, ăn cơm trước đã!”

Bố mẹ cô ta là phần tử tri thức đấy! Mấy cái lời xàm lông này mà cũng tin được à?

Bốn người lặng lẽ ăn cơm, Chu Khúc Nhi càng cảm thấy kỳ dị.

“Bố, mẹ, hai người còn muốn hỏi gì nữa không?”, Chu Khúc Nhi hỏi.

Chu Thành Hoa và Triệu Tình nhìn nhau, lắc đầu: “Hết rồi, rất tốt rồi!”

“Dạ?”

“Gia thế nhà Tiểu Bạch như vậy, con lấy cậu ấy bố mẹ rất yên tâm, còn hỏi gì nữa?”, Triệu Tình vừa cười vừa nói.

Chu Thành Hoa gật đầu: “Đúng, Khúc Nhi lấy chồng rồi sẽ không bị thiệt thòi, chỉ cần con hưởng phúc, bố mẹ rất yên tâm”.

Chu Khúc Nhi hoảng hốt, sao mọi chuyện lại diễn ra không như cô nghĩ vậy?

Chu Thành Hoa bắt đầu quan tâm Bạch Diệc Phi: “Tiểu Bạch, cháu uống rượu không? Tửu lượng thế nào?”

Bạch Diệc Phi tiếp tục khoác lác: “Câu ngàn ly không say sinh ra là để cho cháu ạ”.

“Được! Nào nào, rót đầy!”, Chu Thành Hoa rót một ly rượu trắng cho Bạch Diệc Phi.

Chu Khúc Nhi cạ lời: “Bố, thế mà bố cũng tin à?”

“Sao lại không tin? Đứa nhóc này thành thật như vậy, sẽ không nói dối đâu”, Chu Thành Hoa cười nói.

“...”

Bạch Diệc Phi tiếp rượu, uống cạn: “Rượu ngon, cho cháu ly nữa!”

“Nào!”

Đến ly thứ 3, Bạch Diệc Phi gục luôn ra bàn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 53: Con rẻ tốt

“Bố, bố thấy chưa, rõ ràng là anh ấy đang nói dối, vừa rồi cũng vậy đấy!”, Chu Khúc Nhi thừa cơ nói.

Câu nói vừa rồi rõ ràng là có hàm ý, cô ta mong rằng bố mẹ sẽ nhận ra tất cả những điều Bạch Diệc Phi vừa nói đều là giả dối, chẳng có lời nào là thật.

Chu Thành Hoa lại chẳng hề để tâm, ông nói: “Không sao, đàn ông ấy mà, khi uống rượu ắt có chút sĩ diện, bố hiểu, bố hiểu”.

“Đúng vậy, đàn ông mà không sĩ diện thì mới là có vấn đề đấy!”, Triệu Tình cũng đồng ý với chồng.

Chu Khúc Nhi cũng đành hết cách.

Bây giờ hồi hận còn kịp không? Cô ta chỉ muốn khiến cho bố mẹ ghét Bạch Diệc Phi, tiếp đó sẽ thuận lợi “chia tay” với anh, việc này cũng theo đó mà được giải quyết êm xuôi!

Vậy mà, ma xui quỷ khiến thế nào, càng nói bố mẹ lại càng hài lòng mới chết!

Chu Khúc Nhi buông xuôi: “Thôi bỏ đi, để con đưa anh ấy về”.

“Áy, chờ đã!”, Triệu Tình vội vàng ấn Chu Khúc Nhi ngồi xuống: “Đưa cậu ấy về làm gì? Con bị ngốc à!”

“Dạ? Không đưa anh ấy về thì đưa đi đâu?”, Chu Khúc Nhi ngẩng đầu hỏi.

Triệu Tình quắc mắt nhìn Chu Khúc Nhi: “Con xem, cậu nhóc này say không biết trời đất gì nữa rồi, con định đưa cậu ấy về kiểu gì đây?”

“Đúng đấy!”, Chu Thành Hoa cũng nói: “Con xem, giờ mà đưa cậu ấy về thì ai chăm sóc được?”

“Khúc Nhi à, chàng trai tốt như thế này, con phải giữ lấy chứ. Dù sao thì con cũng có con rồi, phải giữ cậu ấy cho thật chặt!”. Triệu Tình đánh mắt ra hiệu với Chu Khúc Nhi.

Chu Khúc Nhi ngậy ra như hóa đá.

Nói qua nói lại một hồi, cuối cùng thì Bạch Diệc Phi cũng vẫn ở lại và bị đẩy vào phòng Chu Khúc Nhi.

Ngoài cửa phòng, Triệu Tình nhìn Châu Thành Hoa: “Thế nào? Cậu con rể này được chứ?”

“Cả đời này tôi chưa từng thấy ai có cơ nghiệp lớn như vậy đâu!” Chu Thành Hoa thốt lên.

Triệu Tình cũng nói đầy phấn khích: “Không phải à! Con gái nhà họ Trương bên hàng xóm lấy được thằng chồng làm giám đốc bộ phận của một công ty, thế mà ngày nào cũng khoe khoang cứ như là sợ người ta không biết ấy!”

“Hừ, chẳng mấy chốc nữa khi con gái nhà mình kết hôn, chắc nhà họ phải hết hôn!”

Đúng là càng có tuổi thì càng đặt thêm nhiều kỳ vọng vào con cái. Ai cũng mong con mình giỏi giang hơn, có bản lĩnh hơn con nhà người ta. Khi nói về con mình thì cũng vì thế mà nở mày nở mặt.

Trong phòng, Bạch Diệc Phi nằm ngủ khò khò trên giường.

Chu Khúc Nhi tức giận liền đạp Bạch Diệc Phi một cái: “Đồ con heo!”

“Biết trước như này thì đã chẳng tìm anh đến làm gì!”

“Giờ thì hay rồi, chuyện này càng ngày càng không cứu vãn được rồi!”

“Bố mẹ cũng thật là, nói nhảm như vậy mà cũng tin, không biết là đầu óc để đi đâu rồi nữa?”

Chu Khúc Nhi tức muốn nổ đầu.

Khó khăn lắm mới lấy lại được bình tĩnh thì lại gặp phải một vấn đề khác.

Tôi nay ngủ ở đâu bây giờ?

Lúc này, Lý Tuyết gọi videocall đến.

Chu Khúc Nhi như bắt được vàng, lập tức nhận cuộc gọi: “Tuyết Nhi, mau đến cứu mình!”

Lý Tuyết thấy sắc mặt Chu Khúc Nhi không được tốt liền hỏi: “Sao thế?”

Chu Khúc Nhi lập tức chuyển camera qua phía Bạch Diệc Phi đang nằm trên giường: “Cậu xem, chồng cậu đấy, ngủ như chết! Mình gọi thế nào cũng không được, làm sao bây giờ?”

Lý Tuyết nhìn thấy Bạch Diệc Phi như vậy thì tái mặt: “Các cậu...đang làm gì vậy?”

“Thì ngủ!”, Chu Khúc Nhi lúc này đang nghĩ đến chuyện đi ngủ, nên hai tiếng “thì ngủ” cứ vậy mà vượt ra khỏi miệng.

Lý Tuyết tay run lên, ném điện thoại xuống giường.

Chu Khúc Nhi nhìn màn hình điện thoại tối om mới bừng tỉnh và nghĩ ra: “Tuyết Nhi, không phải như cậu nghĩ đâu...”

Lý Tuyết cầm điện thoại lên, mặt không cảm xúc lạnh lùng hỏi: “Thế thì là thế nào?”

“Tuyết Nhi, tụi mình ...”

“Không cần giải thích nữa, mình đã nhìn thấy cả rồi, có gì để mà giải thích nữa đâu! Chu Khúc Nhi, mình thực sự là đã nhìn lầm cậu rồi. Lúc nào mình cũng coi cậu là người bạn thân nhất, mà cậu lại làm được việc này sao!”

“Tuyệt Nhi, nghe mình giải thích đã!” – Chu Khúc Nhi vô cùng lo lắng.

Nhưng Lý Tuyết đã ngắt cuộc gọi, lời nói của Chu Khúc Nhi không kịp đến tai cô.

Chu Khúc Nhi lập tức gọi lại, nhưng bị Lý Tuyết từ chối.

Cô tiếp tục gọi điện thoại, nhưng từ đầu dây bên kia cũng chỉ là tín hiệu đã tắt máy.

Làm sao đây?

Cô không ngờ Lý Tuyết lại để ý Bạch Diệc Phi đến vậy, cũng không thể ngờ sự việc lại đi đến nước này, cô thực sự không biết phải xử lý việc này sao nữa.

...

Sáng hôm sau, Bạch Diệc Phi tỉnh giấc với một cảm giác quen thuộc, lấy tay tự day trán mình: “Tửu lượng đúng là phải luyện tập thêm!”

Ngay sau đó thì nhìn thấy Chu Khúc Nhi đang ngồi cạnh giường.

“Sao cô lại ở đây?”, Bạch Diệc Phi kinh ngạc bật dậy.

Chu Khúc Nhi tóc tai rối bời, hai mắt thâm quầng vô hồn, sắc mặt tái nhợt.

“Chết tiệt! Cô sao thế? Tôi không làm gì cô chứ?”

Chu Khúc Nhi cúi gằm, giọng khàn đặc: “Tôi gây họa rồi...”

“Sao thế?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Chu Khúc Nhi kể lại chuyện tối qua gọi videocall với Lý Tuyết cho Bạch Diệc Phi nghe. Kể xong thì bật khóc.

“Huhu... Làm sao đây?”

Bạch Diệc Phi tức nghẹn họng: “Cô, cô thật là...”

Anh ta vẫn luôn lo sợ Lý Tuyết sẽ hiểu lầm, tối qua vốn dĩ định về nhà giải thích rõ ràng với cô ấy. Rốt cuộc vẫn chưa giải thích được, lại còn khiến cho hiểu lầm càng lớn thêm, đúng là oan ức quá!

“Tôi... tôi cũng đâu muốn thế! Tôi...” – Chu Khúc Nhi ôm mặt, càng khóc to hơn.

Thấy vậy, Bạch Diệc Phi lại nghĩ, việc này cũng không thể hoàn toàn trách cô ta, liền an ủi: “Thôi, đừng khóc nữa. Tôi về giải thích với Tuyết Nhi, cô cũng giải thích lại với cô ấy đi. Tuyết Nhi sẽ hiểu thôi”.

Sau đó, Bạch Diệc Phi nhanh chóng chỉnh lại quần áo, vệ sinh cá nhân. Vừa ra đến cửa thì đụng ngay Chu Thành Hoa đi thể dục buổi sáng về.

“Tiểu Bạch dậy rồi à? Vừa sáng sớm đã đi đâu vậy?”

Bạch Diệc Phi lễ phép nói: “Thưa chú, ở nhà có chút việc gấp, cháu phải về ngay”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi ra khỏi khu nhà, bắt một chiếc taxi: “cảng Lam Ba”.

Đến cảng Lam Ba, Bạch Diệc Phi không thấy Lý Tuyết đâu nên đoán chắc là cô đã đến công ty rồi liền gọi điện cho cô nhưng không liên lạc được.

Sau cùng, Bạch Diệc Phi chỉ còn cách nhắn tin, giải thích qua một lượt mọi chuyện vừa xảy ra.

Lúc này, Long Linh Linh gọi điện tới: “Chủ tịch, tập đoàn Tân Tây vẫn tiếp tục gây áp lực cho Lý Thị. Lý Thị hy vọng tập đoàn Hậu Tước có thể ra

mặt, đồng thời sang nhượng lại 50% cổ phần”.

Bạch Diệc Phi cau mày trả lời: “Tôi biết rồi, tôi sẽ đến công ty ngay”.

Đến Tập đoàn Hàu Tước, Long Linh Linh bước vào phòng làm việc.

“Bên phía Lý Thị sắp không chống chọi được nữa rồi, vậy nên cứ liên tục liên hệ chúng ta”.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc: “Nhanh vậy sao?”

Long Linh Linh gật đầu: “Nhưng Công ty trái cây Lý Thị trước giờ không phải là mục tiêu của chúng ta, tương lai cũng không có triển vọng gì nhiều. Nhưng tập đoàn Tân Tây lại khác, tập đoàn này rất có triển vọng. Nếu có thể mua lại tập đoàn Tân Tây thì sẽ rất có lợi cho sự phát triển sau này của chúng ta”.

“Vậy nên, tôi vẫn khuyên nên mua lại tập đoàn Tân Tây, từ bỏ Công ty trái cây Lý Thị”.

Bạch Diệc Phi day day chân mày: “Việc này tôi tự có tính toán, phía bên Lý Đại Hải cô cứ tiếp tục tiếp cận đi”.

Toàn bộ tình cảm của Lý Tuyết đều dành cho công ty trái cây Lý Thị, cô thực sự rất để tâm đến Lý Thị. Nếu như Lý Thị không còn, chắc chắn Lý Tuyết sẽ rất đau lòng. Anh không thể để chuyện đó xảy ra được.

Bạch Diệc Phi nói tiếp: “Đúng rồi, cô có người quen bên tập đoàn Tân Tây không?”

“Có”.

“Giúp tôi làm giả một hồ sơ vị trí nhân viên”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 54: Nhân viên mới

Sau khi rời khỏi tập đoàn Hữu Tước, Bạch Diệc Phi đến thẳng tập đoàn Tân Tây.

Mãi vẫn chưa điều tra được ông chủ đứng sau tập đoàn Tân Tây là ai, lại càng không thể biết được mối thâm thù giữa tập đoàn Tân Tây và công ty trái cây Lý Thị là gì. Anh đành thâm nhập vào tập đoàn Tân Tây để tự mình điều tra.

Mối nghi ngờ của anh đang là Liễu Chiêu Phong.

Liễu Chiêu Phong luôn có tư tình với Lý Tuyết, nhưng cô chưa từng để mắt tới gã. Đã vậy còn nhiều lần bị Bạch Diệc Phi phá hoại chuyện tốt, thế nên gã muốn đánh sập Lý Thị. Khiến cho Lý Thị phải cầu cứu đến sự viện trợ từ bên ngoài. Đến lúc đó, Liễu Thị sẽ dang tay cứu vớt rồi dùng Lý Tuyết làm điều kiện trao đổi.

Ông cụ Lý luôn coi trọng Lý Thị, ắt sẽ vì thế mà buộc Lý Tuyết phải ly hôn với Bạch Diệc Phi rồi gả cô cho Liễu Chiêu Phong. Nếu nghĩ như vậy, thì quả là rất hợp lý.

Nhưng hợp lý thì hợp lý, trước khi tìm được chứng cứ cũng không thể kết luận bừa được. Nếu không sẽ gây ảnh hưởng tới phán đoán của bản thân.

Tập đoàn Tân Tây nằm ở quận Bắc Giao thành phố Thiên Bắc, thường được gọi là quận Bắc, cũng không xa lắm, lái xe chừng hai, ba mươi phút là tới.

Đến tập đoàn Tân Tây, Bạch Diệc Phi báo với lễ tân cái tên mà Long Linh Linh đưa, sau đó đợi người ấy ra gặp.

Vài phút sau, một cô gái có nét nhang nhác giống Long Linh Linh rảo bước trên đôi giày cao gót tiến tới phía anh.

“Anh là Bạch Diệc Phi?”, cô ta khẽ liếc nhìn.

Bạch Diệc Phi khẽ gật đầu: “Vâng”.

“Tôi là Kim Mộng Lan, là thư ký chủ tịch”, Kim Mộng Lan nói.

Bạch Diệc Phi lịch thiệp gật đầu: “Chào cô”.

Kim Mộng Lan hắng giọng nói: “Vốn dĩ tập đoàn chúng tôi không có kế hoạch tuyển người, nhưng anh là do Linh Linh giới thiệu đến, nào mời đi theo tôi!”. Nói xong, cô ta quay gót bước đi.

Bạch Diệc Phi rảo bước theo sau.

Kim Mộng Lan dẫn Bạch Diệc Phi lên lầu trên, tới bộ phận nghiệp vụ và giới thiệu anh với một cô gái có vẻ ngoài ngọt ngào: “Phan Tuệ Tuệ, người mới, cô hướng dẫn đi”.

Phan Tuệ Tuệ ngoan ngoãn gật đầu, nhoẻn cười nói: “Vâng, thư ký Kim”.

Kim Mộng Lan quay đi.

Phan Tuệ Tuệ thấy vậy lập tức tắt nụ cười, lấy tay vỗ vỗ lên ngực: “Mẹ ơi, sợ quá!”

“Cô sợ cô ta à?”, Bạch Diệc Phi thấy buồn cười.

Phan Tuệ Tuệ trả lời theo phản xạ: “Tất nhiên rồi, cô ấy thực sự là...”, vừa nói được nửa câu thì vội vàng dừng lại, nhìn Bạch Diệc Phi với vẻ nghi hoặc rồi hỏi: “Công ty không tuyển người, anh lại còn được thư ký Kim dẫn lên, chắc anh là người quen của cô ấy hả?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Lần đầu gặp thôi”.

“Thật đấy?”

“Thật mà”, Bạch Diệc Phi gật đầu xác nhận.

Phan Tuệ Tuệ thở phào nhẹ nhõm, sau đó vẫn không yên tâm nhìn ngó trước sau mới dám thềm thì nói với Bạch Diệc Phi: “Thư ký Kim là sư tử Hà Đông có tiếng ở công ty đó!”

Văn phòng này không lớn lắm, cũng chỉ tầm sáu, bảy mươi mét vuông, bàn làm việc được ngăn với nhau bằng tấm vách màu xanh dương. Những người khác giờ này đều đang cắm cúi làm việc.

Vì sợ người khác nghe thấy, nên mặc dù đã nói rất nhỏ nhưng Phan Tuệ Tuệ vẫn ghé sát về phía Bạch Diệc Phi. Khi nói chuyện, hơi ẩm phả thẳng vào vành tai Bạch Diệc Phi.

Bất giác, vành tai Bạch Diệc Phi động đậy, sau đó anh gơ hai tay thành bộ móng vuốt, ngoác miệng ra: “Như thế này hả?”

“Ha ha ...”

Bạch Diệc Phi cũng cười, vì mới gia nhập công ty mới nên phải tạo quan hệ tốt với đồng nghiệp.

Cảnh hai người cười đùa, đã bị một người ở phía cửa vào nhìn thấy.

Thời gian còn lại, Phan Tuệ Tuệ miệt mài hương dẫn Bạch Diệc Phi, hai người trở nên rất thân thiết và thường nghe có tiếng cười nói.

Về phía Bạch Diệc Phi, vì muốn nhanh chóng tìm hiểu được thông tin mà mình cần nên cần phải nhanh chóng tạo quan hệ tốt với Phan Tuệ Tuệ.

Và cũng vô tình tạo ra cho mình một chuỗi rắc rối.

Sau giờ làm, Phan Tuệ Tuệ dẫn Bạch Diệc Phi đến ký túc xá của nhân viên.

Nhân viên của công ty đều có phòng ký túc riêng, Bạch Diệc Phi mới đến, nên đành phải nhờ Phan Tuệ Tuệ đưa về ký túc. Phan Tuệ Tuệ cũng khá thân thiết với Bạch Diệc Phi nên nhận lời ngay.

Nhưng chưa kịp đến ký túc, thì đã bị 4-5 người chặn lại.

Năm nhân viên công ty khoảng chừng 20 tuổi bao vây lấy Bạch Diệc Phi và Phan Tuệ Tuệ. Gã trai đeo khuyên tai đứng đầu tiên trong số đó nhìn có vẻ là đàn anh.

Gã đeo khuyên nhìn tướng mạo cũng thường thường, nhưng cứ nhìn vào quần áo và chiếc đồng hồ đeo tay của gã là biết, chắc chắn gia đình có điều kiện.

Phan Tuệ Tuệ nhìn thấy gã trai trước mặt thì vội vàng nép vào sau lưng Bạch Diệc Phi rồi hỏi với giọng run sợ: “Tôn Trình, anh làm gì vậy?”

Gã Tôn Trình cười khẩy: “Làm gì?”, nói xong, hấn đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi dò xét một lát rồi nói: “Anh là người mới hả?”

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Đúng vậy”.

Anh đến đây là để điều tra về ông chủ thực sự chứ không muốn gây chuyện. Hơn nữa, anh cũng chẳng hiểu là mình đã làm gì gây hấn với đám người kia.

Tôn Trình nhìn Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Nếu là người mới, thì lần này tôi cũng không so đo nữa. Nhưng tôi cảnh cáo anh, Phan Tuệ Tuệ là người của tôi, anh tránh xa cô ấy ra. Lần sau tôi còn nhìn thấy, thì cứ ở đó mà chờ chết đi!”

“Anh nói gì vậy? tôi không phải người của anh, tôi cũng không thích anh!”, Phan Tuệ Tuệ tức giận nói.

Tôn Trình lạnh lùng: “Vậy thì sao?”

“Anh!”, Phan Tuệ Tuệ cắn chặt răng.

Tôn Trình nhìn Bạch Diệc Phi: “Đã nhớ lời tôi vừa nói chưa?”

“Tôi nhớ rồi”, Bạch Diệc Phi gật đầu.

Anh không muốn gây chuyện nên việc gì tránh được thì nên tránh.

Tôn Trình có vẻ rất ngạc nhiên vì thái độ dễ nói chuyện của Bạch Diệc Phi, nhìn Bạch Diệc Phi với con mắt hứng thú rồi cười nói: “Được đấy, tên này rất biết điều!”

Phan Tuệ Tuệ không ngờ rằng Bạch Diệc Phi lại hèn đến vậy, trong lòng có chút coi thường và bước xa anh ra một bước.

Tôn Trình nhìn Phan Tuệ Tuệ rồi cười khá hài lòng, sau đó dẫn đám người của mình rời đi.

Đợi đám người kia đi hết, Bạch Diệc Phi mới hỏi: “Bọn họ là ai vậy?”

Phan Tuệ Tuệ nhìn anh bằng ánh mắt lãnh đạm, câu trả lời của cô không còn vẻ nhiệt tình như trước đây nữa: “Nhân viên của công ty!”

Bạch Diệc Phi ngẩn người, nói tiếp: “Vậy chúng ta đi thôi?”

“Tôi còn có việc, anh tự đi đi!”, Phan Tuệ Tuệ lạnh lùng trả lời rồi quay gót đi luôn.

Bạch Diệc Phi nhìn theo cạn lời, sau đó cũng tự tìm thấy ký túc. Khi bước vào trong phòng đã có 3 người đàn ông ở đó rồi.

Cũng gần giống với ký túc của sinh viên đại học, ở đây 4 người một phòng.

Bạch Diệc Phi bước vào, thấy mọi người đều đang làm việc riêng. Người thì đang ăn bánh mì, người đang giặt quần áo, còn một người nữa đang nghịch điện thoại. Họ nhìn thấy Bạch Diệc Phi cũng chỉ có thái độ rất thờ ơ.

Bạch Diệc Phi cũng không màng đến họ.

Bước thẳng ra ban công, Bạch Diệc Phi rút điện thoại ra gọi cho Lý Tuyết, nhưng cũng vẫn không liên lạc được.

Gọi liên tiếp mấy lần không có kết quả, cũng hết cách nên đành gửi tin nhắn cho Lý Tuyết, nói buổi tối có chút việc nên không về nhà được.

Gửi tin nhắn xong, Bạch Diệc Phi quan sát ba người kia, muốn hỏi thăm họ về tập đoàn Tân Tây, thế nhưng xem ra, họ cũng chẳng muốn quan tâm đến anh.

Bạch Diệc Phi nhún vai, đúng là đang cần thăm dò tin tức, nhưng cũng chẳng đến nỗi phải xum xoe quây đuôi với tất cả mọi người.

Đang định đi ra ngoài, thì cậu trai nghịch điện thoại đột nhiên hỏi: “Người anh em, ăn cơm không?”

Bạch Diệc Phi hơi bất ngờ, nhưng cũng gật đầu nói: “Có”.

Hai người đến tiệm ăn nhanh bên ngoài và gọi hai suất ăn.

“Tôi là Hàn Uy”, cậu trai tự mình giới thiệu.

Bạch Diệc Phi cười nói: “Bạch Diệc Phi, mới đến công ty, nhờ anh giúp đỡ”.

“Ồ ...”, Hàn Uy đột nhiên thở dài.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Sao vậy?”

Hàn Uy lại thở dài: “Giúp đỡ cái gì, công ty bây giờ hoạt động không tốt, đang cắt giảm nhân sự”.

Bạch Diệc Phi không hề bất ngờ với tin này, tiếp tục nghe Hàn Uy nói: “Có biết vì sao họ có thái độ không tốt với anh không?”

“Vì đang cắt giảm người sao?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Hàn Uy gật đầu: “Đúng vậy, bây giờ công ty đang cắt giảm nhân sự, thế mà anh lại còn vào công ty. Đã thế còn được thư ký Kim đưa tới. Mọi người đều nghĩ là anh vào do có quan hệ nên việc cắt giảm chắc chắn sẽ không rơi vào anh. Thế nên trong bọn họ sẽ phải có người bị thôi việc, anh nói xem ai còn vui được chứ?”.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 55: Anh hùng cứu mỹ nhân

“Không những thế, anh vừa đến đã thân thiết với người tình trong mộng của cả công ty như vậy nên là ai cũng ngửa mắt với anh”.

“Người tình trong mộng? Phan Tuệ Tuệ?”

Hàn Uy gật đầu.

Bạch Diệc Phi tùy ý nói: “Cũng được!”

“Cũng được là thế nào? Cái thằng này, tiêu chuẩn của anh quá cao rồi đấy!”, Hàn Uy cảm thấy Phan Tuệ Tuệ rất xinh đẹp.

Bạch Diệc Phi chỉ cười, cũng không giải thích.

Phan Tuệ Tuệ đúng là cũng được, cười lên trông rất ngọt ngào, đáng tiếc, có đẹp hơn nữa cũng không thể so được với Lý Tuyết.

Bạch Diệc Phi lại khó hiểu hỏi: “Vậy sao anh còn đi ăn cơm với tôi?”

“Aiz!”, Hàn Uy lắc đầu: “Tôi mới đến làm chưa lâu, thành tích trong công việc lại không tốt, đằng nào cũng bị cho nghỉ việc thôi nên chẳng quan tâm”.

Bạch Diệc Phi lặng lẽ ăn cơm, an ủi anh ta thế nào có vẻ cũng không đúng.

“Phải rồi, anh biết Tôn Trình không?”

“Anh nói Tôn Trình?”, Hàn Uy ngạc nhiên, sau đó lại nhìn xung quanh, xác định không có ai mới thở phào một hơi.

Bạch Diệc Phi khó hiểu, Tôn Trình đáng sợ như vậy? Xem ra lai lịch của gã cũng khá đáng gờm.

“Sao tự dưng lại nhắc đến Tôn Trình? Anh gặp gã rồi à?”

Bạch Diệc Phi gật đầu, kể chuyện hồi nãy cho Hàn Uy nghe.

Hàn Uy nghe xong cũng hiểu ra: “Bảo sao, gã không làm gì anh là may lắm rồi”.

“Sao lại nói vậy?”

Hàn Uy lại nhìn xung quanh, sau đó mới thì thầm: “Tôn Trình là con trai tổng giám đốc Tôn của tập đoàn, gã tác oai tác quái ở công ty cũng không ai dám ho he gì”.

“Anh biết đấy, Tôn Trình vẫn luôn thích Phan Tuệ Tuệ nhưng Phan Tuệ Tuệ lại không thèm để mắt đến gã, vì thế mỗi lần gã thấy ai đến gần Phan Tuệ Tuệ thì hoặc là đánh người ta đến nhập viện, hoặc là lấy danh nghĩa của giám đốc Tôn sa thải người ta”.

Bạch Diệc Phi đã hiểu, gật đầu: “Ra thế!”

Sau đó Bạch Diệc Phi còn hỏi thăm quan hệ của Tôn Trình với chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn, nhưng Hàn Uy chỉ là một nhân viên nhỏ, cũng không biết được bao nhiêu.

Nói chuyện được một lát, để tránh người ta nghi ngờ, Bạch Diệc Phi cũng nói thêm một số vấn đề khác, thuận tiện kéo gần quan hệ giữa hai người.

Ăn cơm xong, trên đường về ký túc.

“Cứu với!”

Bạch Diệc Phi dừng lại: “Anh có nghe thấy tiếng gì không?”

“Hả?”, Hàn Uy giả ngu: “Không thấy!”

Bạch Diệc Phi nhú mày, anh đang định đi xem thử thì lập tức bị Hàn Uy ngăn lại: “Người anh em, đừng lo chuyện bao đồng nữa, mau đi thôi!”

“Cứu với!”

Tiếng kêu cứu lại vang lên trong tòa cao ốc của tập đoàn.

Hàn Uy thấy vậy thì nói: “Người anh em, xã hội bây giờ, làm việc của mình là được rồi, đừng có nhiều chuyện, nếu không sẽ tự mua dây buộc mình”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì thở dài.

Hàn Uy nói đúng, bây giờ ai cũng chỉ lo chuyện của mình, hơi đâu mà lo cho người khác, tự làm khổ mình?

Nhưng lương tâm Bạch Diệc Phi day dứt, chẳng may xảy ra chuyện gì thì sao?

Bản thân rõ ràng biết, lại làm như không thấy, khiến người khác gặp chuyện, lương tâm sao có thể yên ổn? Hơn nữa, thử đặt mình vào hoàn cảnh, nếu người kêu cứu là Lý Tuyết thì sẽ thế nào?

Hoặc nếu đó là một người phụ nữ mà anh quen biết thì sao?

Nếu không cứu vậy anh sẽ phải ăn năn cả đời.

Chuyện này người này không làm, người kia cũng không làm nhưng cuối cùng vẫn phải có người làm!

Nghĩ vậy, Bạch Diệc Phi nói với Hàn Uy: “Anh về trước đi!”, sau đó thì quay người đi chạy đến nhà để xe.

Hàn Uy gọi anh lại, nhưng cuối cùng đành thở dài rời đi.

Tám chín giờ tối, gần công ty gần như không có ai, bảo vệ lại cách nhà để xe khá xa, vì thế cho dù có người kêu cứu bảo vệ cũng không nghe thấy được.

Bạch Diệc Phi xông vào thì thấy hai người đàn ông đang lôi một người phụ nữ đến chỗ ngã rẽ của bãi đỗ xe. Bộ đồ công sở trên người cô ta lúc này

đã trở nên xộc xệch, hai chân dẫy dựa đến tuột mất một chiếc giày cao gót.

Người phụ nữ định tiếp tục kêu cứu nhưng lại bị một tên trong đó bịt miệng, cô ta chỉ có thể phát ra mấy tiếng “um um um...”, rõ ràng đã rất tuyệt vọng.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì lùi lại nấp sau cây cột, tim đập thình thình.

“Mẹ nó!”

Hai tên đàn ông cao to cơ bắp, còn đeo mặt nạ quỷ đáng sợ, rõ ràng là kẻ bắt cóc, anh nhất định đánh không lại!

Anh bây giờ hồi hận có còn kịp không?

Bạch Diệc Phi dựa lưng vào cột, thở dồn dập, bây giờ cứu hay là không cứu đây?

Nếu không cứu, anh...

Bạch Diệc Phi lúc trước rất hèn nhát, không phải bởi vì anh sợ mà là vì anh không có bản lĩnh, không tiền, cũng không có năng lực kiếm tiền! Vì thế anh mới không thể ngẩng đầu lên được, cũng không dám tranh giành cái gì.

Nhưng là người kế thừa truyền thống tốt đẹp của xã hội chủ nghĩa, những phẩm chất cần có thì anh vẫn có.

Chỉ là nếu anh cứ thế mà xông ra thì e là lành ít dữ nhiều.

Đắn đo một lát, Bạch Diệc Phi cắn răng, dùng tay che mặt mình lại, chỉ để lộ đôi mắt sau đó xông ra.

“Dừng tay!”

Bạch Diệc Phi tức giận hét lên với hai gã đàn ông.

Hai gã nghe vậy thì quay lại, nhìn nhau một cái, rồi một tên cầm con dao gấp tiến về phía anh.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì hít sâu một hơi, quay đầu bỏ chạy.

Tên cầm dao ngậy ra, sau đó vội đuổi theo.

Thấy Bạch Diệc Phi đã chạy đến chỗ ngã rẽ, gã đàn ông lập tức tăng tốc chạy lên.

Lúc gã nghĩ mình sắp bắt được Bạch Diệc Phi thì “rầm” một tiếng, bản thân gã lại bay ra ngoài.

Lại “rầm” một tiếng, gã ngã lăn ra đất.

Gã đàn ông đeo mặt nạ còn lại không để ý tình hình, chỉ nghe tiếng đập lên đất, gã trợn to mắt, không thể tin nổi!

Tên đeo mặt nạ ngã ra đất nhin đau đứng dậy, hét lên với đồng bọn: “Chạy mau!”

Bản thân gã thì vừa hét vừa chạy, như bị ma đuổi.

Tên còn lại thấy vậy lập tức buông người phụ nữ trong tay ra, chạy trốn chết.

Bạch Diệc Phi thở phào nhẹ nhõm, cũng không quan tâm hai gã đàn ông kia nữa. Anh nói với Bạch Hổ cao to đang đứng trước mặt mình: “Quyền cước của anh cũng được đấy! Có nhận đồ đệ không?”

“Không nhận”.

Bạch Diệc Phi nhún vai, tỏ vẻ không sao cả.

Bạch Hổ quay người bỏ đi, còn để lại một câu: “Có nhận anh cũng không học nổi!”

“ ... ”

Bạch Diệc Phi nhìn người phụ nữ chỗ khúc ngoặt, lại phát hiện ra là người quen: “Phan Tuệ Tuệ?”

Phan Tuệ Tuệ lúc đó đã tuyệt vọng rồi, nhưng đột nhiên một người đàn ông che mặt xuất hiện...

Cô ta cảm động đến nước mắt đầm đìa.

Chuyện này không khác gì tình tiết trong mấy bộ phim truyền hình, nữ chính được nam chính dũng cảm cứu giúp, hai người từ đây quen biết, thân thiết, rồi yêu nhau.

Phan Tuệ Tuệ vừa rồi không nhìn rõ người kia là ai, nhưng cô ta vẫn chú ý đến dáng người cao lớn anh tuấn của anh ta. Cô ta bắt đầu ảo tưởng, người đó là hoàng tử đẹp trai, dũng cảm, mà cô ta là công chúa bị người xấu bắt cóc.

Nhưng lúc cô ta chỉnh đốn trang phục xong rồi đứng dậy, lại không nhìn thấy vị hoàng tử trong tâm trí của cô ta đâu: “Ồm, anh có còn ở đây không?”

Bạch Diệc Phi nghe tiếng nhưng không đi ra, anh chỉ muốn thăm dò tin tức chứ không muốn gây phiền phức.

“Cảm ơn anh!”, Phan Tuệ Tuệ hét lên một câu.

Bạch Diệc Phi vẫn không nói gì mà chuẩn bị rời đi.

“Bạch Diệc Phi!”, Phan Tuệ Tuệ lại hét lên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 56: Sói đội lột cừu

Hầu như cả ngày hôm nay Phan Tuệ Tuệ đều ở cùng Bạch Diệc Phi nên cô ta nhớ khá rõ dáng người anh. Người hôm qua có vóc dáng tương tự như Bạch Diệc Phi, nhưng cô ta không chắc chắn.

Phan Tuệ Tuệ không thấy tiếng trả lời, đành thở dài, buồn bực nói: “Rốt cuộc đó có phải là anh không?”

...

Buổi sáng, Phan Tuệ Tuệ mua hai suất ăn, cho Bạch Diệc Phi một suất.

“Tối qua cảm ơn anh!”, Phan Tuệ Tuệ hơi ngượng ngùng mà nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhìn cô một cách khó hiểu: “Tối qua? Tối qua có chuyện gì?”

Phan Tuệ Tuệ sửng lại, nhưng vẫn không bỏ cuộc mà thử: “Tối qua trong nhà để xe...”

“Hả?”, Bạch Diệc Phi vẫn tỏ vẻ không hiểu.

Phan Tuệ Tuệ thấy vậy thì nghi ngờ, lẽ nào không phải anh ta?

Bạch Diệc Phi thấy Phan Tuệ Tuệ đã trở lại bàn làm việc thì giả như không có gì mà quay người lại, thở phào nhẹ nhõm.

Phan Tuệ Tuệ mặc dù đã về chỗ nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi. Cô ta càng nhìn càng cảm thấy người hôm qua là Bạch Diệc Phi, nhưng dáng vẻ không biết gì của anh khiến cô ta không dám chắc chắn.

Buổi chiều tan làm, Phan Tuệ Tuệ đi đến: “Bạch Diệc Phi, tôi mời anh ăn cơm”.

Bạch Diệc Phi hơi sững người: “Để tôi mời cô đi! Buổi sáng cô đã mời tôi rồi”.

“Được”, Phan Tuệ Tuệ cười đồng ý, trong lòng vui vẻ thâm nghĩ, đợi lát nữa sẽ đến nhà hàng Tây cao cấp nào đó, không cần phải quá lãng mạn, sau đó cô ta sẽ nhân cơ hội hỏi chuyện tối qua.

Nhưng sau khi đến nơi, Phan Tuệ Tuệ lại đờ ra.

Bởi vì Bạch Diệc Phi đưa cô ta đến nhà ăn nhân viên.

Cô ta còn định hỏi Bạch Diệc Phi có phải là người đó không, nhưng bây giờ thì hỏi kiểu gì?

Nhà ăn nhân viên nhiều người như vậy, chẳng lẽ cô ta lại nói chuyện tối qua ra?

Phan Tuệ Tuệ mặt như đăm lê mà ngồi đối diện với Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lại làm như không biết, còn ăn rất vui vẻ.

Ừm, thịt kho tàu khá ngon, món canh cũng được, ăn rất vừa miệng.

Anh còn đang vui vẻ ăn cơm thì đột nhiên bị ai đó đánh vào vai.

Bạch Diệc Phi đau đớn, quay người lại nhìn.

Một gã đàn ông khuôn mặt hung hãn đang đứng sau anh, ngón tay hằn chỉ về phía cửa: “Anh Trình bảo anh ra gặp anh ấy một lát”.

Bạch Diệc Phi nhìn ra cửa, Tôn Trình cùng năm sáu người đàn ông đang đứng ở cửa nhìn anh.

“Anh Trình tìm tôi có việc gì?”, Bạch Diệc Phi cười hỏi.

Gã đàn ông bực dọc trả lời: “Đi thì biết”.

Bạch Diệc Phi bắt đặ́c dĩ cúi đầu thờ dài, lúc anh ngặ́ng đầu lên thì khuôn mặt đã tươi cười trở lại.

Phan Tuệ Tuệ thấy Bạch Diệc Phi như thế thì càng thêm nghi hoặc, nếu đúng là anh đã cứu cô ta thì hẳn là sẽ không e dè như vậy mới phải.

Bạch Diệc Phi đi ra cửa, cười nói: “Anh Trình tìm tôi có việc gì vậy?”

Tôn Trình lạnh lùng nhìn Bạch Diệc Phi, vồ vồ khuôn mặt anh: “Anh gan đây, lời của tôi mà cũng dám phốt lờ?”

Phan Tuệ Tuệ không đi theo mà chỉ đứng nhìn, cô ta muốn xem thử rốt cuộc Bạch Diệc Phi có phải người hôm qua hay không. Nếu như phải thì không có gì phải sợ, nhưng nếu không phải thì Bạch Diệc Phi cứ ăn đòn đi!

Bạch Diệc Phi vừa nghe đã hiểu, cười nói: “Tôi nào dám?”

“Hừ!”, Tôn Trình lạnh lùng liếc nhìn Phan Tuệ Tuệ ở đằng kia, nói: “Không dám mà còn đi ăn cơm cùng cô ta? Mà ý tưởng tao mù chặ́c? Nếu mà đã không nghe lời thì tao sẽ khiến mày phải ngoan ngoãn nghe lời”.

Gã vừa dứt lời, vài tên khác đã vây lấy Bạch Diệc Phi định đánh.

Bạch Diệc Phi mau chóng ngăn cản: “Áy, đợi đã, đợi đã...”.

“Sợ rồi?”, Tôn Trình khinh thường nói.

Bạch Diệc Phi cười: “Nơi này nhiều người như vậy, đánh ở đây sợ là sẽ gây ảnh hưởng không tốt, hay là chúng ta đổi một nơi yên tĩnh hơn đi?”

Tôn Trình cười nhạo: “Được, ông đây chừa cho mày chút thể diện”.

Một lát sau, năm sáu người vây quanh Bạch Diệc Phi đến một con hẻm nhỏ vắng vẻ.

Mà Phan Tuệ Tuệ thấy Bạch Diệc Phi hèn nhát như vậy, bị đánh cũng không dám phản kháng thì hoàn toàn thất vọng.

Vừa đến con hẻm, Bạch Diệc Phi đã đẩy gã đứng trước mặt ra, kéo dần khoảng cách với gã.

Khuôn mặt Tôn Trình âm trầm: “Mày còn định phản kháng?”

Bạch Diệc Phi rũ bỏ vẻ hèn nhát lúc trước, khí thế toàn thân cũng thay đổi, khoe miệng anh còn vương ý cười lạnh lùng khiến người khác không khỏi nảy sinh lòng kính trọng.

“Anh Trình, đánh nó!”

“Đánh nó cho tao!”, Tôn Trình hung ác nhìn Bạch Diệc Phi, người dám chống lại gã còn chưa sinh ra đâu.

Nhóm người vây lại.

Đột nhiên, một cây gậy gỗ bay đến, “bốp” một tiếng trúng ngay mặt tên đứng đầu khiến răng gã cũng theo đó rơi ra.

Đám người còn chưa kịp phản ứng thì một bóng đen đã xông đến, một cước tung ra, một tên ngã xuống, một quyền vung lên, một tên đo đất, người đó lại xách hai tên lên, đập chúng vào nhau, cuối cùng một cú vật ngã qua vai, ngoại trừ Tôn Trình, đám còn lại đều nằm lăn quay ra đất.

Bạch Diệc Phi thấy động tác của Bạch Hổ thì vỗ tay khen hay.

Khi đã xem đủ, Bạch Diệc Phi nhân lúc Tôn Trình còn chưa hoàn hồn, tiến lên phía trước, nắm lấy tóc gã rồi đập đầu gã hai phát vào tường.

Tôn Trình nhất thời cảm thấy mắt toàn đom đóm, kêu lên như bị chọc tiết.

Mẹ nó, tình hình thay đổi quá nhanh, gã còn chưa kịp thích ứng.

Gã nhìn mấy tên đàn em nằm vật vã trên đất lại thấy đầu óc quay cuồng.

“Mày hung hăng nữa đi! Hung hăng nữa cho bố mày xem nào!”, Bạch Diệc Phi ấn đầu gã đập mấy cái.

Tôn Trình kêu lên một tiếng, tóm lấy tay Bạch Diệc Phi định phản kháng.

Bạch Diệc Phi cho hắn một cái bạt tai vang dội: “Mẹ nó, ngoan ngoãn vào cho tao!”

Bạch Diệc Phi lúc này nào còn đáng vẻ hèn nhất lúc trước nữa?

Tôn Trình sợ hãi, gã sợ nếu cứ đánh tiếp thì năm sau mộ gã sẽ xanh cỏ, gã vội cầu xin: “Anh, anh, em sai rồi, tha cho em đi! Anh!”

Bạch Diệc Phi lại đập thêm một phát: “Biết sai rồi? Được, tao hỏi mày vài câu, mày trả lời thành thật cho tao! Nếu mày nói dối thì tao đập chết mày!”

“Vâng, vâng, em nhất định sẽ thành thật”, mặt Tôn Trình như tro tàn, gật đầu lia lịa.

Trước đây gã cậy bố mình là tổng giám đốc tập đoàn, lộng hành đã quen, cũng không có ai dám chọc gã, nhưng ai ngờ cái tên mới đến này, bề ngoài nhu nhược dễ bắt nạt, thực tế lại là sói đội lột cừu.

Đã thế còn có tên biến thái chân dài m9 đi theo sau!

Bạch Diệc Phi ấn đầu hắn, hỏi: “Ông chủ sau lưng tập đoàn Tân Tây là ai?”

Tôn Trình sợ hãi, trả lời: “Anh, hay là anh hỏi câu khác đi? Câu này em không biết!”

“Thật sự không biết?”, Bạch Diệc Phi híp mắt nhìn gã.

Tôn Trình gật đầu thật mạnh: “Em không biết thật! Hay là anh đợi một lát, em đi hỏi hộ anh?”

Bạch Diệc Phi nhìn dáng vẻ của Tôn Trình, gã quả thật không biết, nên anh đổi một câu hỏi khác: “Tập đoàn Tân Tây và công ty trái cây Lý Thị có ân oán gì?”

Nghe thấy câu hỏi này, Tôn Trình càng hoảng: “Anh, hay là... Anh lại hỏi câu khác đi?”

“Hử?” Bạch Diệc Phi trừng mắt, lại chuẩn bị đập.

“Anh, anh, em thật sự không biết! Ngay cả công ty trái cây Lý Thị là gì em còn không biết mà!”, Tôn Trình vừa run vừa nói, thật sự vô cùng sợ hãi.

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, lại hỏi: “Biết khi nào chủ tịch hội đồng quản trị trở lại công ty làm việc không?”

“Em... Em không biết...”, Tôn Trình bình thường đều cậy vào bố mình, gã có chức vụ ở công ty nhưng không làm việc, làm sao biết được khi nào chủ tịch quay về làm việc chứ?

“Mày cái mẹ gì cũng không biết, hỏi gì cũng không trả lời được, mày được cái tích sự gì không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 57: Cuộc hẹn trên sân thượng

Tôn Trình gật đầu, cười nhin ọt: "Anh nói đúng, là em vô dụng, em vô dụng!"

“Cút ngay cho tao!”

Nói xong, Bạch Diệc Phi đập gã một cước khiến Tôn Trình ngã quay ra sàn.

Tôn Trình bò dậy, lập tức lao thẳng ra phía cửa. Không còn cái vẻ hèn mọn lúc trước nữa, hấn quay người nghiêng răng nói: “Bạch Diệc Phi! Nhớ ông mày đấy! Ông mày mà không cho mày chết, thì ông là con mày!”

Nói xong, Tôn Trình nhìn thấy phía bên cạnh Bạch Hồ động dậy, liền co giò chạy mất hút.

Bạch Diệc Phi cười khẩy, không để ý đến. Nhưng về công lực của Bạch Hồ thì đúng là cũng có vài phần ngưỡng mộ: “Nghe này, anh thực sự không muốn nhận đồ đệ sao?”

“Anh muốn học à?”, Bạch Hồ hỏi.

“Anh hỏi thừa vậy? Anh xem tôi dạo này cứ dăm bảy ngày lại gặp phải mấy tên thích động thủ. Tôi mà không có chút gì phòng thân, nhớ đâu một ngày nào đó anh không còn nữa thì tôi biết làm sao?”

“Anh mới không còn ấy”, Bạch Hồ trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cười hề hả: “Ý tôi nói là nhớ mà anh bận việc mà lỡ mất”.

Bạch Hồ hừ một tiếng, nói: “Muốn học thì cũng được”.

“Thật sao?”, Bạch Diệc Phi mắt sáng ngời thì lại nghe Bạch Hồ nói tiếp: “Thẻ chất của anh kém quá, nếu anh có thể kiên trì 3 tháng, mỗi tối chạy bộ

5km thì khi đó tôi dạy anh cũng không muộn”.

Bạch Diệc Phi: “... Tôi nghĩ anh không nhận đồ đệ là đúng”.

...

Sau giờ nghỉ trưa, Phan Tuệ Tuệ từ ký túc đến công ty làm việc, từ xa đã nhìn thấy Tôn Trình cùng một đám người mang theo dây thừng bước vào thang máy.

Phan Tuệ Tuệ đứng ngây ra.

Tôn Trình và đám người kia chẳng phải đi đánh với Bạch Diệc Phi sao? Sao họ lại bị đánh như vậy?

Lúc trưa nhìn cái vẻ hèn mọn đó của Bạch Diệc Phi, cô ta đã chắc mẫm người cứu mình tối qua không phải là Bạch Diệc Phi rồi, nhưng giờ phải giải thích sao đây?

Mấy người này chắc không phải là do Bạch Diệc Phi đánh chứ? Đó chẳng phải là ...

Trong thang máy, đúng lúc cửa khép lại thì nhìn thấy Phan Tuệ Tuệ. Tôn Trình bèn đẩy cửa thang máy, chạy ra ngoài. Máy tên đệ tử cũng theo ra.

Tôn Trình nhìn thấy Phan Tuệ Tuệ thì vô cùng tức giận: “Tên khốn Bạch Diệc Phi đâu?”

“Tôi không biết! Chẳng phải anh ta ở cùng với các anh sao?”, Phan Tuệ Tuệ lắc đầu.

Tôn Trình nghiến răng: “Mẹ kiếp!”.

Đang định quay đi, thì hắt lóe lên một suy nghĩ, quay về phía Phan Tuệ Tuệ lạnh lùng nói: “Cô không biết cũng không sao, đợi một lát là sẽ biết ngay thôi!”.

“Ý anh là sao?”, Phan Tuệ Tuệ nhìn ánh mắt quý quyết của Tôn Trình liền vô thức lùi lại một bước.

Tôn Trình liền nháy mắt ra hiệu bọn đàn em: “Bắt cô ta lại cho tao, tao không tin là tao không như được mày ra mặt?”.

Hắn đối với Phan Tuệ Tuệ cũng có vài phần chân tình, thế nên cả trái tim và thân thể cô ta hẳn đều muốn chiếm hữu. Chỉ tiếc là cô ta không thích uống rượu mừng, nên cũng đừng có trách hắn!

“Á...”, Phan Tuệ Tuệ giãy giụa kháng cự, bị một tên trong nhóm bịt miệng lại rồi kéo vào trong thang máy.

...

Tòa nhà tập đoàn Tân Tây có 20 tầng, không quá cao, nhưng cũng không thấp.

Lúc này, trên tầng thượng tập trung một nhóm người. Ngoài 4, 5 người đang canh giữ Phan Tuệ Tuệ ở một góc thì những tên còn lại đang cùng Tôn Trình đứng chờ ở phía cửa lên.

Cạnh Tôn Trình có mấy người đàn ông cường tráng mặc bộ đồ rộng rãi. Tất cả bọn họ đều có cơ bắp rắn chắc, nổi cuộn cuộn, gương mặt rất dữ tợn.

Tên cầm đầu với nước da đen bóng, cát giọng ồm ồm: “Sao vẫn chưa tới? Hay là hẳn không tới?”.

“Anh Sói lớn, anh yên tâm, hẳn chắc chắn sẽ đến!”, Tôn Trình đứng cạnh vừa cười vừa trả lời.

Sói lớn ừ một tiếng, mặt không biến sắc tiếp tục chờ đợi.

Một lát sau, Tôn Trình không yên tâm, lại nhắc: “Anh Sói lớn, hay là gọi thêm vài người nữa? Hẳn ...”

“Coi thường tôi à?”, Sói lớn trợn mắt nhìn Tôn Trình.

Tôn Trình khúm núm: “Không phải, anh Sói lớn hiểu lắm rồi, em chỉ nghĩ là thêm vài người thì sẽ an toàn hơn ...”

Sói lớn thấy vậy lạnh lùng đáp: “Không cần!”

“Đúng thế, anh Sói lớn là quán quân Taekwondo toàn tỉnh. Ở cái thành phố Thiên Bắc này, làm gì có ai vượt được anh Sói, chứ nói gì đến cái tên vô dụng kia. Anh Sói của em đập một nhát thì hấn bay luôn rồi!”, tên bên cạnh đắc ý nịnh nọt.

Tôn Trình nhìn Sói lớn rồi cười: “Vậy thì tốt quá, em yên tâm rồi!”

Thực ra trong lòng hấn vẫn có chút lo lắng, cái tên trợ thủ biến thái đó, thực sự là quá đáng sợ!

Sói lớn là quán quân Taekwondo nên cũng mở vài lò võ, chiêu nạp đệ tử ở thành phố Thiên Bắc này. Vài năm trở lại đây, cũng là người có máu mặt.

Lần này nhận lời ra mặt giúp Tôn Trình, là do hấn trả thù lao 200 nghìn tệ. Đánh nhau được 200 nghìn, đối với hấn mà nói thì quả thực là việc nhẹ lương cao.

Đợi thêm một lát nữa, Sói lớn bắt đầu sốt ruột: “Cuối cùng là có đến không vậy?”

Tôn Trình thấy vậy bèn giục đám tay chân của mình gọi điện cho Bạch Diệc Phi.

Đầu bên này, Bạch Diệc Phi buổi trưa nhận liền mấy cuộc điện thoại.

Cuộc thứ nhất là do Long Linh Linh gọi tới.

“Chủ tịch, Lý Đại Hải của công ty trái cây Lý Thị đến rồi, nói chỉ cần chúng ta kết hợp để đánh bại tập đoàn Tân Tây thì sẽ đồng ý nhượng lại 60% cổ phần”.

Bạch Diệc Phi nghe xong cau mày, 60%, như vậy khác nào dâng Lý Thị vào tay người khác!

Nếu như trái cây Lý Thị và tập đoàn Tân Tây không có mối thâm thù nào thì đâu thể làm tới nước này. Ông cụ Lý trước này cũng rất coi trọng Lý Thị, lần này có thể dằn lòng nhượng lại Lý Thị, điều này chứng minh giữa họ có và tập đoàn Tân Tây là mối thù không đội trời chung. Kiểu tao mà chết, thì mày cũng đừng mong sống được!

Bạch Diệc Phi nghĩ ngợi một lát rồi dặn dò: “Cứ kéo dài thời gian với Lý Đại Hải, có thời gian tôi sẽ về”.

Gác máy, lại thấy có điện thoại của Chu Khúc Nhi.

“Anh giải thích rõ ràng với Lý Tuyết chưa?”

Bạch Diệc Phi cảm thấy đau đầu: “Tôi không gặp được cô ấy, gọi điện cũng tắt máy. Nhưng tôi đã nhắn tin giải thích rồi, chỉ cần cô ấy đọc được thì chắc chắn sẽ hiểu”.

“Ồ ...”, Chu Khúc Nhi đáp lời: “Vậy được rồi, tôi sẽ liên lạc lại sau”.

“Hả?”, Bạch Diệc Phi hoài nghi, cái gì mà liên lạc lại sau?

Chu Khúc Nhi đã cúp máy rồi.

Vừa định đến công ty, lại tiếp tục có điện thoại.

“Phan Tuệ Tuệ?”

Bạch Diệc Phi lấy làm lạ nhận điện thoại: “A lô?”

“A lô! Bạch Diệc Phi, tên khốn nhà mày cuối cùng cũng nghe điện thoại rồi!”, giọng Tôn Trình đầy tức giận.

Bạch Diệc Phi cau mày: “Tôn Trình?”.

“Bạch Diệc Phi, Phan Tuệ Tuệ đang nằm trong tay tao, nếu mày không muốn cô ta xảy ra chuyện thì tốt nhất là lên ngay tầng thượng cho tao. Nếu không thì tao không dám đảm bảo là lát nữa mày còn được nhìn thấy một Phan Tuệ Tuệ còn nguyên vẹn đâu!”, Tôn Trình lạnh lùng nói: “Còn nữa,

nếu mày báo cảnh sát, thì tao sẽ lập tức cho người ném cô ta từ tầng thượng xuống!”.

Bạch Diệc Phi còn chưa kịp nói, Tôn trình đã cúp máy.

“Mẹ kiếp!”

Bạch Diệc Phi cầm điện thoại lao ra ngoài.

Đúng ra thì Phan Tuệ Tuệ với anh cũng chẳng có quan hệ gì. Bạch Diệc Phi có thể không cần quan tâm. Nhưng nghĩ kỹ thì nếu như không có Bạch Diệc Phi, Phan Tuệ Tuệ cũng không gặp phải biến cố này. Suy cho cùng, vẫn cứ là có liên quan đến anh.

Hơn nữa, Phan Tuệ Tuệ là nữ giới, cũng chẳng làm gì nên tội, vô duyên vô cớ bị uy hiếp. Là một người đàn ông có trách nhiệm, không thể nào khoanh tay đứng nhìn như vậy được.

Bạch Diệc Phi vừa lao đi, vừa gọi điện cho Bạch Hổ: “Sân thượng tập đoàn Tân Tây”.

Trên sân thượng.

“Anh định làm gì?”, Phan Tuệ Tuệ sợ hãi nhìn Tôn Trình đang tiến về phía mình.

Tôn Trình tiến tới trước mặt Phan Tuệ Tuệ, nhìn gương mặt xinh đẹp của cô ta, không kìm lòng được mà đưa tay lên vuốt ve.

Phan Tuệ Tuệ thấy vậy, run rẩy sợ hãi, bật khóc van xin: “Tôn trình, nếu anh dám động vào tôi, tôi sẽ hận anh suốt đời!”

Nghe xong, Tôn Trình dừng tay, rồi buông xuôi. Gã đối với Phan Tuệ Tuệ là thật lòng. Gã thật sự lo sợ cô ta sau này không thêm nhìn mặt hắn nữa.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 58: Gậy ông đập lưng ông!

"Cô thích Bạch Diệc Phi đến vậy sao? Anh ta có chỗ nào tốt?", Tôn Trình không cam lòng: "Địa vị của anh ta trong công ty không tốt bằng tôi, xuất thân cũng không bằng tôi. Anh ta có thể cho cô cái gì?".

Phan Tuệ Tuệ sợ hãi nhìn chằm chằm vào Tôn Trình, nhưng cô ta không trả lời câu hỏi gã.

Trong lòng cô ta còn đang mải bận tâm suy nghĩ về một việc khác: "Đám người cả ngày chạy theo anh đều bị Bạch Diệc Phi đánh sao?"

Buổi trưa nay trong cantin công ty, Bạch Diệc Phi đã khiến cô ta thất vọng hoàn toàn, cô ta cũng không chắc lắm nhưng rất muốn biết người tối hôm qua có phải là Bạch Diệc Phi không?

Nhưng câu hỏi của Phan Tuệ Tuệ khi lọt vào tai Tôn Trình lại giống như đang châm chọc gã vậy, cơn giận của gã tức khắc bùng lên.

"Tên Bạch Diệc Phi chó chết đó, ông thề sau này sẽ cho nó đẹp mặt, cô chống mắt lên mà xem ông đây dạy dỗ nó thế nào!", Tôn Trình lạnh lùng nói đồng thời vươn tay nắm lấy cằm Phan Tuệ Tuệ.

Dứt lời, Tôn Trình hừ một tiếng đẩy Phan Tuệ Tuệ ra, đi đến bên cạnh Sói Lớn.

Sói Lớn liếc Tôn Trình một cái rồi dùng ánh mắt dâm đãng nhìn một lượt từ đầu đến chân Phan Tuệ Tuệ, rồi nói: "Cô em bé nhỏ này trông thật là mọng nước".

Nghe vậy trái tim của Tôn Trình hẫng một nhịp, vội vàng cười giả lả: "Anh Sói Lớn nói đùa gì chứ, cô ta trông cũng bình thường thôi, sao xứng được với câu khen của anh".

Sói Lớn chế nhạo: "Ồ? Nói như vậy thì gu thẩm mỹ của cậu cũng khá cao đấy, nhưng mà tôi lại thấy cô ta khá là hợp với gu của tôi".

Sắc mặt của Tôn Trình hơi đỏ, cười khan vài tiếng nói: "Anh Sói lớn nếu thích kiểu phụ nữ này thì để em nói bọn đàn em đi tìm mang về tặng cho anh, còn cô gái này là bạn gái của em, nhờ anh Sói Lớn giờ cao đánh khế cho ạ".

"Bạn gái?", Sói Lớn khinh thường nói: "Thế mà tôi lại nhìn không ra đây".

Tôn Trình xạm mặt lại nhưng cũng không dám biểu hiện quá lộ liễu, chỉ đành cười khan.

Sói Lớn cũng không nói nữa, trong đầu nghĩ, đợi làm xong vụ này, cầm chắc 200 ngàn tệ trong tay, đến lúc đó gã muốn làm gì thì làm, cái thằng thỏ để Tôn Trình này dám có ý kiến à?

"Sao hán vẫn chưa đến? Rốt cuộc có định đánh nữa hay không?", Sói Lớn hỏi chủ đề.

Nghe vậy, Tôn Trình cau mày nhìn sang cửa lên của sân thượng, gã đã gọi Bạch Diệc Phi hơn nửa tiếng rồi, sao mà giờ còn chưa tới, lẽ nào Bạch Diệc Phi không dám đến thật?

Đúng lúc này, giọng nói của Bạch Diệc Phi từ ngoài cửa truyền tới.

"Đến rồi, đến rồi, đừng vội vàng thế chứ!"

Cả đám nghe tiếng quay mặt sang nhìn, thấy một người đàn ông ăn mặc giản dị đang đi về phía này, theo sát phía sau là một người thân hình vạm vỡ cao cỡ mét chín.

Hai người bọn họ trông nhàn nhã như đi dạo công viên, chẳng có chút bóng dáng nào là bối rối sợ hãi cả, ngược lại còn mang vẻ bất cần, nhìn đời bằng nửa con mắt, kèm khí thế trên trời dưới đất mình ta là nhất vậy.

Phan Tuệ Tuệ tim đập thình thịch khi nhìn thấy khí thế của Bạch Diệc Phi lúc này, quên luôn là mình còn đang bị trói, cũng quên cả việc phải kêu cứu.

Ngắn ra một hồi, Tôn Trình là người đầu tiên tìm lại được phản ứng, lập tức khống chế Phan Tuệ Tuệ, đưa cô ta đến trước mặt mình.

"Bạch Diệc Phi, mày còn giả bộ gì nữa? Ở trước mặt anh Sói Lớn thì mày cũng chỉ như đồng cứt thôi! Để tao xem tí nữa mày còn giả bộ nổi không?", Tôn Trình gào lên.

Bạch Diệc Phi nhìn chằm chằm Tôn Trình, ánh mắt băng lạnh nói: "Thả cô ta ra".

"Thả cái con mẹ mày!", Tôn Trình vênh váo nói: "Mày nên ngoan ngoãn đứng đó mà chịu đòn đi, biết đâu ông đây thấy vui thì sẽ tha cho mày!"

Sói Lớn liếc nhìn Tôn Trình, cười khẩy, sau đó nhìn sang Bạch Diệc Phi: "Cậu là Bạch Diệc Phi?"

Lời nói vừa dứt, Bạch Diệc Phi nhướng mắt đánh giá Sói Lớn: thân hình tương đương Bạch Hổ nhưng hơi kém một chút, do vậy anh cũng chỉ liếc nhìn một cái rồi chung ra bộ mặt vô cảm nói: "Anh bị ngu à?"

Anh và Bạch Hổ cùng nhau đến đây, vừa nhìn là biết Bạch Hổ không giống một nhân viên văn phòng tầm thường, như vậy ngoài anh là Bạch Diệc Phi ra, thì còn ai là Bạch Diệc Phi nữa?

Sắc mặt Sói Lớn thay đổi, vươn tay túm lấy cổ áo của Bạch Diệc Phi: "Mày chửi tao à? Con mẹ mày dám chửi tao à? Mày biết tao là ai không?"

Bạch Diệc Phi mặt chẳng biến sắc thậm chí khí thế của anh còn lấn át cả khí thế của Sói Lớn, quát: "Bỏ ra!"

Sói Lớn là ai? Quán quân Taekwondo cấp tỉnh, đương nhiên sẽ chẳng coi Bạch Diệc Phi ra gì. Ngược lại, sắc mặt của Sói Lớn tối đi, âm hiểm nói: "Mẹ kiếp dám nói năng với tao như thế à? Mày giỏi!"

Lúc này, Tôn Trình ồn ào mở miệng: "Bạch Diệc Phi! Mày chờ đó, anh Sói Lớn là quán quân Taekwondo cấp tỉnh, mày lại dám xem thường anh Sói Lớn như thế, mày chờ chết đi".

Tôn Trình thầy dúi đứng giữa Bạch Diệc Phi và Sói Lớn gây mâu thuẫn, mục đích để Sói Lớn dạy cho Bạch Diệc Phi một bài học nhớ đời, trả thù cho vụ bị đánh lúc trưa.

“Tôn Trình nói đúng, tao là quán quân Taekwondo cấp tỉnh, thằng ranh con như mày cũng dám khiêu khích tao, tao sẽ cho mày hết nhìn thấy mặt trời ngay mai luôn!”, Sói lớn hung ác nói.

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi vẫn không đổi, nhưng anh lặn lại một lần nữa: "Bỏ ra!"

“Không bỏ, mày làm gì được tao?”, Sói Lớn khinh thường khiêu khích.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng cười, nhìn Bạch Hổ nói: “Bảo hấn bỏ tay ra”.

Bạch Hổ không nói năng gì mà trả lời bằng hành động.

Sói Lớn nghe vậy, đang định quay qua xem Bạch Hổ là cái gì, nhưng mà vừa mới quay đầu thì đã “Á” một tiếng gào lên.

Cả đám chỉ thấy Bạch Hổ bước lên một bước, một tay bóp lấy cổ tay đang giữ chặt áo Bạch Diệc Phi khiến Sói Lớn đau đớn kêu ầm lên, đồng thời buông tay đang túm áo Bạch Diệc Phi ra.

Sói Lớn cảm thấy cổ tay mình đã bị bẻ gãy, bởi vì gã rõ ràng nghe thấy tiếng xương kêu cái rắc, gã tức giận quát ầm lên: "Mẹ kiếp! Ông...".

Sói Lớn vừa nói vừa giơ chân muốn đạp vào Bạch Hổ.

Thấy vậy, Bạch Hổ khinh thường hừ một tiếng, với một tốc độ cực nhanh, khi cái chân của Sói Lớn mới đưa lên đến nửa đường thì Bạch Hổ đã tung một cước đá bay Sói Lớn ra ngoài.

Cả đám trông thấy Sói Lớn như một tảng đá bị ném ra ngoài, “rầm” một tiếng rơi đập xuống nền đất chỗ xa nhất của sân thượng, suýt chút nữa là rơi thẳng xuống phía dưới lầu.

Mà ngay khi cơ thể của Sói Lớn chạm đất thì gã đã trợn trắng mắt ngất luôn rồi.

Cả đám đều ngơ ra.

Mẹ kiếp, thật là quá đáng sợ!

Hạ gục nhà vô địch Taekwondo cấp tỉnh chỉ bằng một cú đá, hơn nữa còn đá văng xa như vậy nữa.

Tôn Trình bắt giác nuốt nước miếng, vẻ kiêu ngạo hồi nãy cũng biến mất tăm.

Gã không ngờ được, gã bỏ ra 200 nghìn tệ để thuê về một gã quán quân Taekwondo cấp tỉnh, mà chẳng địch nổi một cước của đối phương! Rốt cuộc thì tên đàn ông kia đáng sợ cỡ nào chứ?

Tôn Trình bây giờ rất sợ hãi và căng thẳng, mà khi con người ta sợ hãi, thì trong vô thức sẽ đi tìm cảm giác an toàn, vì vậy Tôn Trình lập tức lấy ra con dao gập giấu trong người, dí nó lên cổ Phan Tuệ Tuệ: “Bạch Diệc Phi! Mày mà dám cử động, tao sẽ đâm chết nó!”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn chăm chăm Tôn Trình: "Tao nói là thả cô ta ra".

“Ông không thả, mày cứ chờ đó!”, Tôn Trình đá vào gã đi cùng: “Coi chừng cô ta cho tao!”

Tên đi cùng lúc này mới hoàn hồn, nhanh chóng tóm lấy Phan Tuệ Tuệ, kề dao vào cổ cô ta đe dọa: "Đứng yên đó!"

Phan Tuệ Tuệ sợ đến không dám cử động, sợ con dao sẽ đâm vào cổ mình, cô ta không ngừng nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không hấp tấp hành động, ngộ nhớ Tôn Trình chó cùng dút giậu, làm bị thương hoặc thậm chí giết Phan Tuệ Tuệ thì anh mang tội quá, nói cho cùng Phan Tuệ Tuệ cũng là kẻ vô tội.

Bạch Hồ đứng sau lưng Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi mà không ra lệnh thì anh ta cũng sẽ không động thủ.

Sau khi Tôn Trình buông Phan Tuệ Tuệ thì lấy điện thoại di động ra, biết là đã dọa được Bạch Diệc Phi liền nhắc điện thoại lên gọi: "Anh Dao, là tôi, tôi là Tôn Trình...".

Trong cuộc điện thoại, Tôn Trình thêm mắm dặm muối kể lại sự việc từ đầu đến cuối, cuối cùng còn nói: "Tôi sẽ trả 200 nghìn nhân dân tệ".

Không bao lâu, gã ngắt điện thoại, Tôn Trình lại bắt đầu giờ thói vênh váo: "Mày đợi đấy, đợi Anh Dao tới, để ông xem mày còn dám vênh váo nữa không!"

Một không chọi được ba, Bạch Diệc Phi với cái tên biến thái kia cũng chỉ có hai người, cho dù tên kia có giỏi đến mức nào đi nữa, gã không tin là mấy chục người cũng không đánh lại được!

Bạch Diệc Phi thấy vậy hơi nhượng mày.

Anh Dao? Có phải là anh Dao mà mình quen không?

Bạch Diệc Phi không nói gì, có phải hay không, cứ đợi người đến rồi khắc sẽ biết.

Nếu đã như vậy, Bạch Diệc Phi nhìn quanh tìm thấy một cái ụ đá, anh bình tĩnh ngồi xuống nghỉ ngơi.

Bạch Hồ vẫn đứng sau lưng anh như một pho tượng bằng đá.

Thời gian trôi qua, cảm xúc lo lắng và sợ hãi của Phan Tuệ Tuệ cũng dần ổn định lại, thay vào đó là một loại cảm xúc khó mà diễn tả được bằng lời.

Đối mặt với sự đe dọa của Tôn Trình, cùng với sự uy hiếp của anh Dao không biết mặt nào đó, Bạch Diệc Phi lại vẫn bình tĩnh như không, khí thế ngùn ngụt, chẳng có chút gì là sợ hãi.

Lúc này, trong mắt Phan Tuệ Tuệ chỉ có Bạch Diệc Phi, như một vị hoàng tử xuất hiện khi cô gặp nguy hiểm, dùng phương thức bá đạo cứu cô ta khỏi hiểm cảnh.

Sau hơn hai mươi phút, có người bước lên sân thượng.

Dần dần, số người đến càng ngày càng đông, đứng chật kín cả sân thượng.

Tất cả những người này đều có điểm chung là trông rất dữ dằn, một số còn xăm hình Thanh Long Bạch Hồ kín cả cánh tay, chỉ nhìn thôi đã thấy cực kỳ không dễ trêu vào.

Tên cầm đầu mặc áo sơ mi đen, đeo kính râm che đi một nửa vết sẹo trên mặt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 59: Lộ diện

Phan Tuệ Tuệ nhìn thấy đám người kia thì không khỏi lo lắng. Chúng đông như vậy, liệu Bạch Diệc Phi và tên to con đó có chống nổi không?

Bạch Diệc Phi thoáng thấy anh Đào thì lập tức phá lên cười lớn.

Tôn Trình nhìn thấy anh Đào, liền quấy đuôi chạy tới: “Anh Đào, anh đến rồi”.

Anh Đào lạnh lùng ừ một tiếng rồi tháo mắt kính đen, nói: “Hai trăm ngàn, một xu cũng không được thiếu”.

“Anh Đào, anh cứ yên tâm!”, Tôn Trình vừa nói vừa cười lớn.

Nói đoạn, Tôn Trình trình thượng quay về phía Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi, anh Đào chính là lão đại của khu Bắc thành phố Thiên Bắc này, con chó mày cứ chờ đó để chơi nhé? Nhưng nếu mày thấy sợ, thì cứ quỳ xuống mà van lạy, nói không chừng anh Đào sẽ thấy vui mà tha cho mày”.

Bạch Diệc Phi cười khẩy một tiếng, không nói gì.

Anh Đào lại hỏi: “Là anh ta sao?”

“Vâng! Anh Đào! chính là con chó này, nó không coi anh Đào ra gì”, Tôn Trình gật đầu xác nhận: “Anh Đào, cho tên nhãi này một bài học, phế luôn chân tay nó đi, xem nó còn ở đó mà lên mặt được không?”

“Anh Đào, xong việc rồi, tôi sẽ mời anh em uống rượu”.

Mấy lời của Tôn Trình có vẻ rất hữu dụng, anh Đào nghe xong lại được thể, càng trở nên vênh vác hơn.

“Tên nhãi kia, còn không quay lại đây? Còn phải ông mày mời nữa à?”

Bạch Diệc Phi đang quay lưng lại phía họ, thế nên anh Đào cũng chưa nhìn rõ là ai.

“Lâu rồi không gặp!”, Bạch Diệc Phi vừa nói vừa quay người lại cười với anh Đào.

Anh Đào đang định nói: “Lâu rồi không gặp cái con khi”, nhưng vừa há miệng ra thì đã không thốt nổi thành tiếng, miệng cũng không ngậm lại được.

Tôn Trình nghe Bạch Diệc Phi nói vậy thì châm biếm: “Bạch Diệc Phi! Mà sợ rồi phải không? Hay là mà định bắt quen với anh Đào, mà nghĩ mà là ai vậy?”.

Bạch Diệc Phi ngó lơ Tôn Trình, nhìn anh Đào cười cười.

Anh Đào cười khan, gật đầu hạ giọng: “Ông chủ, lâu rồi không gặp, lâu rồi không gặp ...”.

Tôn Trình ngậy ra.

Những người khác cũng đứng như trời trồng.

Bạch Diệc Phi nói giọng nhàn nhạt: “Nghe nói, anh định phé luôn chân tay tôi?”

“Ôi, chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm ...”, anh Đào cười xí xóa.

Bạch Diệc Phi vẫn lạnh nhạt à một tiếng rồi nhìn qua Tôn Trình.

Tôn Trình thấy vậy lập tức đứng thẳng người lên, “Bốp”, một cú tát mạnh giáng thẳng xuống.

“Mẹ kiếp, mà dám chơi ông mà à?”

“Anh Đào ...”, Tôn Trình ôm mặt, chết lặng đứng nhìn.

Anh Dao không để hắn có cơ hội nói tiếp: “Đánh nó cho tao, phé nó đi!”.

“Anh Dao ... á ...”, Tôn Trình không kịp nói gì đã bị một đám người xúm vào đánh túi bụi, hắn kêu la thảm thiết.

Tôn Trình không thể ngờ rằng, một nhân viên quen trong công ty lại có thể có thể lực lớn đến vậy, ngay cả anh Dao cũng quen biết. Không, phải nói là đến anh Dao cũng phải kính nể vài phần, rõ ràng là không dám động tới.

“Anh Dao... tôi thêm tiền... tăng thêm 100 ngàn...”, Tôn Trình vừa chịu trận vừa gào lên.

Anh Dao nhở khan một tiếng, có thêm 100 ngàn thì cũng không thể nào sánh được với ông chủ đây. Người ta khế vung tay đã là 500 ngàn, hàng triệu tệ, so với 100 ngàn kia quả là một trời một vực. Có điên mới đi chọn 100 ngàn!

“Ông chủ, anh xem đã hài lòng chưa ạ?”, anh Dao vừa cười vừa hỏi.

Bạch Diệc Phi khế gật đầu: “Được rồi, xong việc rồi.”

“Dạ vâng!”, anh Dao hô một tiếng, vẫy tay một cái. Cả lũ người kia cũng như lúc ùn ùn kéo tới, lục tục rút lui.

Đợi người đi rồi, Bạch Diệc Phi nhìn về phía mấy tên tay sai và đám người bên võ sư: “Còn không rút?”

Mấy tên võ sư lập tức khiêng gã Sói lớn đã ngất xỉu, cùng với mấy tên tay sai lật đật bỏ chạy.

Ai ngờ một người nhìn vẻ ngoài nhu nhược lại có thực lực mạnh như vậy?

Tất nhiên, mạnh ở đây vừa là nói về khí chất, đồng thời cũng là thể lực chống lưng của anh ấy.

Anh không chỉ có một kẻ tháp tùng biến thái nhưng Bạch Hổ mà còn quen biết cả anh Dao, đại ca của khu Bắc thành phố Thiên Bắc này. Anh Dao còn có thái độ cung kính như vậy với Bạch Diệc Phi, chỉ nhìn vào hai điểm này là đủ hiểu, ai còn dám động vào chứ?

Đám người bỏ đi hết, chỉ còn lại Phan Tuệ Tuệ và ở phía bên kia góc sân thượng là Tôn Trình đang kêu gào thảm thiết.

Bạch Diệc Phi tiến về phía Phan Tuệ Tuệ, tháo dây trói cho cô: “Cô không sao chứ?”.

Phan Tuệ Tuệ đứng ngậy ra nhìn Bạch Diệc Phi, khẽ lắc đầu.

Bạch Diệc Phi xin lỗi nói: “Xin lỗi cô, tất cả là tại tôi, nếu không thì cô cũng không bị chúng bắt...”.

Phan Tuệ Tuệ liên tục lắc đầu.

Bạch Diệc Phi đành nói: “Nếu không sao, thì chúng ta đi xuống thôi!”.

Sau khi xuống khỏi sân thượng, Phan Tuệ Tuệ hoảng hốt phát hiện gã to con theo sau Bạch Diệc Phi đã biến mất: “Người vừa nãy đi theo anh đâu rồi?”

“À, không cần quan tâm anh ta”, Bạch Diệc Phi trả lời.

Phan Tuệ Tuệ cũng không hỏi tiếp nữa vì cô hoàn toàn tin tưởng vào Bạch Diệc Phi.

Do Bạch Diệc Phi còn có việc cần xử lý, nên hai người cũng nhanh chóng tạm biệt nhau.

Bước ra khỏi tòa nhà, Bạch Diệc Phi quay lại nhìn một lượt tòa nhà của tập đoàn Tân Tây, bất giác trút một tiếng thở dài.

Nếu như trước đây, có thể làm việc tại tập đoàn Tân Tây thì khi nói về bản thân cũng có chút tự hào. Hơn nữa, khi kết hôn với Lý Tuyết cũng không bị người ta châm chọc, chịu nhiều ánh mắt coi thường đến vậy.

Nhưng bản thân lúc đó, cho dù có thực lực để ứng tuyển đi nữa thì cũng chẳng có quan hệ, cũng đâu thể trúng tuyển được?

Còn bây giờ thì sao?

Tập đoàn Tân Tây đối mặt với nguy cơ khủng hoảng tài chính, còn anh cũng sắp mua lại tập đoàn này. Đối với anh mà nói, tập đoàn Tân Tây đã trở thành một tập đoàn không đáng để mắt tới, có thể nói nó không bằng một miếng bánh kem. Cùng lắm cũng chỉ như một miếng phô mai thôi.

Bạch Diệc Phi lắc đầu, rồi lên chiếc BMW của mình.

Lúc này, chị họ của Lý Tuyết là Lý Thu Dĩnh gọi điện tới.

Bạch Diệc Phi chau mày nghi hoặc, Lý Thu Dĩnh và Lý Tuyết quan hệ rất tốt nhưng lại không thân thiết với anh. Ngoài một vài lần gặp trong các cuộc gặp mặt gia tộc thì gần như là không có liên hệ gì. Sao giờ lại gọi điện nhỉ?

“A lô, Bạch Diệc Phi à?”

“Vâng, có chuyện gì sao?”

“Có phải Tuyết Nhi bị ốm không?”

“Đâu có, có chuyện gì vậy?”, Bạch Diệc Phi lại càng hồ nghi.

“Tuyết Nhi hai hôm nay đều không đi làm, tôi tưởng cô ấy bị ốm chứ. Thời điểm này công ty cũng đang khó khăn, cô ấy không tới khiến mọi người đều hoang mang, cũng có nhiều lời xì xầm không hay. Cậu hỏi cô ấy xem, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”, Lý Thu Dĩnh lo lắng hỏi.

Bạch Diệc Phi như thất tim lại: “Hai ngày rồi không đi làm?”

“Đúng, cậu không biết Tuyết Nhi bị sao à?”, Lý Thu Tuyết lại hỏi.

Bạch Diệc Phi sững lại, có chút ngại ngùng: “Đề tôi hỏi cô ấy”, nói xong liền cúp máy.

Hai ngày nay anh cứ mãi mê với việc ở tập đoàn Tân Tây mà lơ đãng chuyện của Lý Tuyết.

Bây giờ nghĩ lại mới thấy bản thân đã quá coi nhẹ sự ảnh hưởng của chuyện vừa qua với Lý Tuyết rồi.

Hôm đó qua đêm ở nhà Chu Khúc Nhi bị Lý Tuyết hiểu lầm. Anh cứ nghĩ chỉ cần mình giải thích thì Lý Tuyết sẽ hiểu. Nhưng tình hình hiện tại, có lẽ Lý Tuyết còn chưa buồn đọc những dòng tin nhắn của anh nữa.

Hoặc là, Lý Tuyết chẳng hề tin vào điều đó!

Nghĩ đến đây, Bạch Diệc Phi cảm thấy đau đầu và tự day chân mày. Chỉ trách bản thân, nếu lúc trước thái độ kiên quyết thì đâu nên cơ sự này!

...

Phía ngoài quán bar nhấp nháy đèn màu, Lý Tuyết xiêu xiêu vẹo vẹo đứng cạnh xe, hai vàng má đỏ ửng, đôi môi đỏ khẽ nhếch lên. Nhìn vô cùng cuốn hút.

Liều Chiêu Phong vô tình ngang qua, vừa hay nhìn thấy Lý Tuyết đang đứng bên đường. Mắt hắn sáng lên, dừng xe lại.

“Tuyết Nhi?”

Lý Tuyết đã không còn tỉnh táo nữa, cũng không buồn để ý tới Liều Chiêu Phong.

Liều Chiêu Phong nhìn thấy Lý Tuyết như vậy, lập tức cảm thấy miệng lưỡi khô khan, hai tay ôm lấy Lý Tuyết: “Tuyết Nhi, em say rồi, để anh đưa em về nhà!”.

Lý Tuyết không đồng ý, nhưng cũng chẳng phản kháng.

Liều Chiêu Phong ôm Lý Tuyết đưa vào xe, sau đó lái thẳng tới khu biệt thự cảng Lam Ba.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 60: Hiểu lầm

Bạch Diệc Phi vội vàng lái xe trở về biệt thự, nhưng không tìm thấy Lý Tuyết ở nhà, anh vô cùng lo lắng, vội lấy điện thoại gọi cho Lý Tuyết.

"Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy..."

Chân mày Bạch Diệc Phi nhíu chặt, hai ngày nay đều như vậy, anh còn tưởng là Lý Tuyết vẫn đang giận anh nên không nghe máy, nhưng mà tình trạng này kéo dài quá lâu, hay là đã xảy ra chuyện gì rồi?

Tim Bạch Diệc Phi nhói đau, anh vội vàng bấm số gọi cho Chu Khúc Nhi: "Alo, cô đang ở đâu? Tuyết Nhi có liên lạc với cô không?"

Chu Khúc Nhi giọng nói rất nhẹ: "Không có".

"Không tìm thấy Tuyết Nhi, cô có biết Tuyết Nhi thường đi đâu không?"

"Thường thì Tuyết Nhi cũng không có nhiều nơi để đi...", Chu Khúc Nhi cố gắng nhớ lại.

"Cô ở đâu, tôi đến đón cô, đi tìm Tuyết Nhi".

Chu Khúc Nhi nói địa chỉ, Bạch Diệc Phi liền cúp máy, lái xe đi ra ngoài.

Đúng vào lúc Bạch Diệc Phi lái xe ra khỏi biệt thự thì đã đi ngang qua xe của Liễu Chiêu Phong nhưng Bạch Diệc Phi không chú ý đến, mà Liễu Chiêu Phong trong xe lại nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Khi tới chỗ Chu Khúc Nhi, Chu Khúc Nhi lại chỉ đứng yên tại chỗ, dáng vẻ có chút ngại ngùng, cũng không dám nhìn vào Bạch Diệc Phi.

"Lên xe", giờ phút này Bạch Diệc Phi chẳng muốn để ý nhiều, việc quan trọng nhất bây giờ là phải tìm được Tuyết Nhi.

Sau khi Chu Khúc Nhi lên xe, cả hai đi đến những nơi mà Lý Tuyết thường lui tới, nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng của cô.

Gương mặt của Bạch Diệc Phi u ám đáng sợ.

“Ngoài cô ra, cô ấy còn thân thiết với bạn học nào nữa không?”, Bạch Diệc Phi trầm giọng hỏi.

Chu Khúc Nhi trả lời: "Từ Hiểu Mẫn, để tôi gọi cho cô ấy".

“Không cần gọi, nói luôn địa chỉ đi”, Bạch Diệc Phi nhàn nhạt nói: “Giờ cô gọi điện, nếu Tuyết Nhi ở đó thì Từ Hiểu Mẫn cũng sẽ nói không có”.

Chu Khúc Nhi gật đầu ngay lập tức.

Nhưng sau khi đến nơi, còn chưa kịp nhìn thấy Tuyết Nhi thì mẹ của Từ Hiểu Mẫn đã nói, Từ Hiểu Mẫn và chồng của cô ấy đi hưởng tuần trăng mật rồi, không ở nhà.

Nói như vậy, tức là Lý Tuyết chưa từng đến đây.

Bạch Diệc Phi buồn bực lấy điều thuốc ra hút, anh hít vào một hơi thật sâu: "Cô nghĩ kỹ lại xem, có bỏ sót chỗ nào không?".

.....

Trong một căn biệt thự ở Cảng Lam Ba.

Sau khi ngủ một giấc thật sâu, Lý Tuyết dần dần tỉnh lại.

“Ý?”

Đây không phải nhà mình?

Đây là đâu?

Lý Tuyết ngồi dậy, nhìn phong cách trang trí của căn phòng này giống như của đàn ông, cô tái cả mặt, vội vàng cúi đầu xuống kiểm tra, quần áo

vẫn chỉnh tề, trên người không có cảm giác khó chịu, lúc này cô mới thấy yên tâm.

Đúng lúc đó, cửa phòng mở ra.

“Liễu Chiêu Phong?”, Lý Tuyết ngạc nhiên nhìn người đàn ông đang bước tới.

Liễu Chiêu Phong khẽ cười: "Dậy rồi à? Nào, đến uống bát canh giải rượu này đi!".

Sau đó, Liễu Chiêu Phong đặt bát canh giải rượu lên kệ đầu giường.

Lý Tuyết không nhúc nhích: "Đây là nhà của anh?".

Liễu Chiêu Phong gật đầu: "Ừ, anh gặp em uống say ngồi ở ven đường, tiện đường định đưa em về nhà, nhưng anh lại không vào được nhà em nên đành phải đưa em đến đây".

Nghe gã nói vậy Lý Tuyết xấu hổ nói: "Cảm ơn...".

"Cảm ơn gì chứ? Mình là bạn học với nhau mà, Tuyết Nhi, mau uống bát canh giải rượu này đi cho tỉnh táo, uống vào em sẽ thấy đầu đỡ đau nhiều đấy", lời nói và vẻ mặt quan tâm của Liễu Chiêu Phong làm Lý Tuyết bất giác thả lỏng tinh thần.

Nhưng lời này lại vô tình khiến tâm trạng của Lý Tuyết càng trở nên khó chịu.

Trái tim cô đã đón nhận Bạch Diệc Phi, cô còn từng nghĩ đến việc sau này cô cùng Bạch Diệc Phi sẽ sống những ngày hạnh phúc bên nhau, nhưng Bạch Diệc Phi thì sao? Anh ấy đã làm gì? Còn cả Chu Khúc Nhi nữa, một người là bạn thân, một người là chồng cô, nhưng hai người họ lại đối xử với cô như vậy?

Lại so sánh với Liễu Chiêu Phong lúc này, Lý Tuyết cảm thấy tình cảm trong tim mình đã vơi đi một nửa, mà ấn tượng của cô với Liễu Chiêu

Phong thì dần dần tốt lên.

Liễu Chiêu Phong chỉ yên lặng ngồi trên sô pha nhìn Lý Tuyết bung bát canh lên uống, khoe miệng khẽ cong lên.

Mới rồi khi gã bước vào phòng đã nhìn thấy biểu cảm của Lý Tuyết, gã liền đoán ra được Lý Tuyết đang nghĩ gì.

Là người thừa kế của tập đoàn Liễu Thị, gã đương nhiên không ngốc, bộ dạng Lý Tuyết ngày hôm nay rõ ràng là thất tình muốn uống rượu giải sầu, nếu gã nhân cơ hội này làm một số chuyện thì phỏng chừng cả đời này cũng sẽ không bao giờ có được trái tim của Lý Tuyết.

Nếu xét về địa vị của mình, gã muốn loại phụ nữ nào mà chẳng được?

Nhưng gã lại không!

Lý Tuyết vốn dĩ rất xinh đẹp, cộng thêm khí chất trong sáng, quả thực đám phụ nữ kia khó mà bì kịp được, mà quan trọng nhất là bởi vì Lý Tuyết là mối tình đầu của gã.

Đàn ông luôn đặt mối tình đầu của họ tại một vị trí thiêng liêng nhất trong tim, họ không thể dễ dàng mà buông bỏ được hình tượng nữ thần trong mối tình đầu của mình.

Vì vậy, so với việc có được cơ thể của Lý Tuyết thì gã lại càng muốn có được trái tim cô, có được cả con người của Lý Tuyết!

Sau khi Lý Tuyết uống xong bát canh giải rượu liền bước xuống giường nói: "Cảm ơn anh, tôi muốn về nhà".

Mặc dù có ấn tượng tốt hơn về Liễu Chiêu Phong, nhưng cô cũng không đến nỗi quên cả thân phận của mình, cô là phụ nữ đã có chồng, cho dù người chồng đó đã phản bội cô, nhưng cô cũng không cho phép bản thân mình sa đoạ.

Liều Chiêu Phong không ép cô ở lại: “Được, lần sau em đừng uống say như vậy nữa, không phải mỗi lần em say đều sẽ may mắn như lần này mà gặp được anh đâu”.

Lý Tuyết ừ một tiếng, rồi rời khỏi biệt thự đi về phía nhà mình.

Đều cùng ở tại cảng Lam Ba, nên khoảng cách giữa hai nhà cũng không xa lắm, Lý Tuyết loạng choạng đi bộ về nhà.

Chỉ là vừa định bước vào cổng đã trông thấy chiếc BMW quen thuộc đậu trong sân.

Sau đó, Bạch Diệc Phi và Chu Khúc Nhi cùng một lúc bước xuống xe.

Lý Tuyết mở to hai mắt nhìn, trái tim như bị kim châm đau nhói, hai chân bước lùi lại, ngẩn ngơ nhìn chằm chằm hai người trong sân.

Lúc này, Lý Tuyết bỗng do dự, căn nhà này có còn là của cô không?

Phía bên kia, Bạch Diệc Phi định nói gì đó với Chu Khúc Nhi, nhưng lại nhận được điện thoại của Long Linh Linh.

"Chủ tịch, chúng ta đã hẹn được chủ tịch của tập đoàn Tân Tây rồi".

Bạch Diệc Phi không có nhiều phản ứng, trong mắt anh bây giờ, dù là Tập đoàn Tân Tây hay Công ty trái cây Lý Thị đều chẳng còn liên quan đến anh, tất cả những gì mà anh quan tâm lúc này là Lý Tuyết.

"Chủ tịch Tập đoàn Tân Tây đưa ra điều kiện: đồng ý đàm phán với người của Công ty trái cây Lý Thị dưới sự chứng kiến của chúng ta".

Bạch Diệc Phi nói với giọng thờ ơ: "Biết rồi, cô sắp xếp đi!".

Cúp máy, Long Linh Linh lập tức liên hệ với Lý Đại Hải.

Mấy ngày trước, vì việc này, mà ông cụ Lý đã tức giận đến mức phải nhập viện, mấy ngày rồi mà cũng chưa thấy đỡ hơn, tiền căn hậu quả đều là do bên tập đoàn Tân Tây không từ thủ đoạn đàn áp Công ty trái cây Lý Thị.

Công ty trái cây Lý Thị mặc dù không lớn, nhưng dù sao cũng do ông ta quản lý mấy chục năm, sao có thể cam tâm bị huỷ hoại trong phút chốc? Cho nên ông ta mới đưa ra yêu cầu như vậy, hy vọng có thể đàm phán với tập đoàn Tân Tây, xem rốt cuộc là họ muốn đưa ra điều kiện gì?

Trước đây ông ta cũng đã cử người đến Tập đoàn Tân Tây, hy vọng hai bên có thể thương lượng, nhưng Tập đoàn Tân Tây thì sao? Từ chối ngay từ lúc đầu, người của ông ta còn chưa kịp bước vào cửa nữa.

Mà từ đầu chí cuối, chủ tịch chỉ có duy nhất một quyết định, đó là bất luận ra sao đều phải lật đổ Lý Thị!

Ông cụ Lý lúc này mới thấy bất an, mặc dù nói Tập đoàn Tân Tây với Lý Thị cũng chỉ người tám lạng kẻ nửa cân, nhưng không đâu lại được với suy nghĩ thà chết cũng phải lật đổ Lý Thị của đối phương, vì vậy mà ông cụ Lý mới phải tìm đến tập đoàn Hâu Tước để nhờ vả.

Vì vậy, sau khi Lý Đại Hải nhận được cuộc gọi của Long Linh Linh, thì ông cụ Lý đang nằm trên giường bệnh liền ngồi thẳng dậy, cả người trông như có sức sống hẳn lên, chẳng còn nhìn ra là người đang bệnh nặng nằm liệt giường.

"Nhanh lên! Mau đi chuẩn bị, gọi hết mọi người lại".

Lý Đại Hải ở bên cạnh đưa tay ra đỡ lấy ông cụ Lý đang muốn xuống giường, nhưng chưa rõ lắm ý của ông cụ Lý.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 61: Thành ý

Muốn đàm phán với tập đoàn Tân Tây thì vài người chức cao đi là được, vì sao tất cả bọn họ đều phải đến?

Ông cụ Lý không thể không giải thích: “Mọi người thử nghĩ xem, chúng ta không có thù oán gì với tập đoàn Tân Tây, tại sao bọn họ cứ phải chèn ép chúng ta?”

Mọi người lắc đầu, không rõ.

Ông cụ Lý bắt lặc: “Bọn họ không có thù oán với công ty trái cây Lý Thị, nhưng ai biết được một trong những người ngồi đây có ai gây thù với họ hay không?”

Mọi người nghe vậy thì đã hiểu rõ.

Ông cụ Lý tiếp tục nói: “Nếu thật sự có hiểu lầm gì thì chúng ta gặp mặt trực tiếp rồi giải thích, như vậy bọn họ sẽ không làm khó chúng ta nữa”.

Vì thế, cả họ hơn hai mươi người, bao gồm cả Lý Phàm, cùng ngồi xe đến tập đoàn Hầu Tước.

Long Linh Linh nhìn đoàn người như vậy, trong lòng vừa kinh ngạc, vừa cạn lời. Sau đó, cô ta không nói gì mà đưa đám người vào phòng hội nghị.

Bạch Diệc Phi cũng đã đến công ty, chỉ là anh không phải người nhà họ Lý vì thế mà trở về phòng làm việc của mình, rồi bảo người ta lắp camera để anh xem cuộc đàm phán của họ.

Chỉ là anh nhìn thấy Lý Phàm, lại không thấy Lý Tuyết đầu.

Một lúc lâu sau, người của tập đoàn Tân Tây vẫn chưa đến, ông cụ Lý hết kiên nhẫn, cười hỏi: “Thư ký Long, người của tập đoàn Tân Tây khi nào mới tới?”

Địa vị của ông ta ở nhà họ Lý rất cao nhưng đối với tập đoàn Hàu Tước mà nói, thì không đáng để nhắc đến. Cho dù chỉ là một thư ký thì vẫn lớn hơn chủ tịch của một công ty con con.

Long Linh Linh nghe vậy thì cười nói: “Ông đợi một lát, tôi đi gọi điện hỏi xem”.

“Được, không phải vội, làm phiền cô rồi”, ông cụ Lý tiếp tục cười giả lả.

Trong phòng hội nghị, nhìn thấy Long Linh Linh, Lý Phàm lại nhớ đến tên chết tiệt Bạch Diệc Phi cùng chuyện bị đánh lúc trước, nhất thời lửa giận của gã ta dâng lên ngàn ngút.

“Ông, chúng ta đàm phán với tập đoàn Tân Tây, tại sao phải để tập đoàn Hàu Tước làm chứng chứ? Hàu Tước dù lớn đến đâu cũng không có tư cách xen vào chuyện của chúng ta”.

Gã ta vừa nói xong, ông cụ Lý còn chưa lên tiếng, Lý Đại Hải đã ấn chặt tay gã: “Con ngồi im đi! Lần đàm phán này rất quan trọng với chúng ta, con tốt nhất là ngậm cái miệng lại”.

Ông cụ Lý “hừ” một tiếng, ý tứ rất rõ ràng.

Lý Phàm mặc dù không nói nhưng trong lòng rất bất mãn.

Lúc này, cửa phòng hội nghị lại mở ra, cả nhà Lý Tuyết bước vào.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy Lý Tuyết thì thở phào, nhưng vẻ mặt khó đăm đăm của cô lại khiến anh lo lắng.

Lý Tuyết bước vào khiến Lý Phàm xây xẩm mặt mày. Trước đây thân phận hai người cách nhau một trời một vực, nhưng bây giờ Lý Tuyết đã là cổ đông của Lý Thị, đối với cô, gã chỉ là tên nhân viên quèn.

Đến khi nhìn thấy Lý Cường Đông bên cạnh cô, thì cơn giận của Lý Phàm hoàn toàn bùng nổ: “Lý Cường Đông, ông đến đây làm gì? Đây là nơi ông muốn đến thì đến à?”

Lý Cường Đông là đứa con riêng mà ông cụ Lý không thừa nhận, cho nên người nhà họ Lý không ai tử tế với ông, toàn gọi thẳng tên.

Tâm trạng vốn đã cực tộ của Lý Tuyết bởi câu nói của Lý Phàm mà càng trở nên u ám, cô lạnh lùng: “Bố tôi cũng là người nhà họ Lý, tại sao không được đến?”

“Ông ta?”, Lý Phàm khẽ “xùy” một tiếng: “Cô thử hỏi xem có ai công nhận ông ta là người nhà họ Lý không?”

“Hơn nữa lần này chúng tôi đến đây là để xem có hiểu lầm gì với tập đoàn Tân Tây hay không, đôi bên trực tiếp giải thích rõ ràng. Lý Cường Đông đến làm gì? Ông ta cả ngày ở trong nhà, không bước ra khỏi cửa, làm gì có cơ hội gây hiểu lầm với người ta? Không đến đây thì sợ người ta không biết mình còn tồn tại à? Hay là các người cho rằng tập đoàn Tân Tây và tập đoàn Hậu Tước quen biết với các người?”

Lý Tuyết tức giận nhưng nhất thời ghen hợm.

Lý Phàm “hừ” một tiếng, không quan tâm nữa.

Lần này, Lý Đại Hải cũng không ngăn cản gã, Lý Cường Đông là con riêng, dù vô dụng nhưng vẫn có sự uy hiếp đến địa vị của ông ta, đương nhiên sự uy hiếp ấy cũng chẳng đáng là bao.

Chồng bị mắng, Lưu Tử Vân đương nhiên điên tiết: “Lý Phàm, cậu nói vậy mà nghe được à? Ông ấy dù sao cũng là bậc cha chú của cậu, cậu...”

Lý Cường Đông lại chủ động can ngăn vợ, ông lắc lắc đầu, nói với mọi người: “Đến cũng đến rồi, cứ ngồi xuống đi!”

“Ông! Sao ông lại nhu nhược đến vậy chứ!”, Lưu Tử Vân đã tức đến nổ phôi.

Bị một thằng nhãi bậc con cháu gọi thẳng tên, nhạo báng, mà ông ta còn không phản kháng lấy một câu, đúng là đồ bỏ đi.

Lúc này, Lý Phàm lại đứng dậy: “Các người có tư cách gì mà làm bẽ trên của tôi? Còn nữa, đây không phải chỗ các người có thể ngồi, muốn ngồi thì biến ra chỗ khác!”

Ngón tay Lý Phàm chỉ vào một dãy ghế sát tường trong phòng hội nghị, chỗ đó thường để cho phiên dịch hoặc nhân viên cấp thấp ngồi.

Lý Tuyết tức giận vỗ bàn: “Lý Phàm, anh đừng có mà quá đáng!”

Lý Cường Đông lại cười nói: “Không sao, ngồi đâu cũng được”.

Nói xong ông đứng lên, ngồi vào chiếc ghế đặt sát tường.

Lý Tuyết thấy vậy thì không biết phải nói gì.

Lưu Tử Vân càng điên tiết, tức đến phát ghen.

Cuối cùng, Lý Tuyết và mẹ đành đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Lý Cường Đông.

Thực ra Lý Tuyết là tổng giám đốc, cô ngồi lại cũng không ai dám nói gì, nhưng cô không thể để bố mẹ mình ngồi đó, còn bản thân lại lên trước ngồi được.

Mọi người thấy thế thì đều khinh thường mà nhìn cả nhà Lý Cường Đông.

Cái nhà này đúng là bỏ đi, bảo ngồi đâu thì ngồi đấy.

Mà ông cụ Lý lại vờ như không thấy gì, nhàn nhã ngồi uống trà.

Ông ta thật sự không thích Lý Cường Đông, bởi vậy mới thờ ơ, đối xử bất công với nhà bọn họ. Nếu không phải nể mặt tập đoàn Hầu Tước thì Lý Tuyết bây giờ vẫn chỉ là một nhân viên quen bị người ta khinh thường.

Lúc này, cửa phòng hội nghị lại mở ra, năm sáu người mặc vest, đi giày da, toát lên vẻ tri thức tiến vào, sau đó ngồi xuống trước mặt mấy người nhà họ Lý.

Người đàn ông ngồi chính giữa chỉ chừng 30 tuổi, đeo kính gọng vàng, ăn mặc chỉnh chu, khuôn mặt nghiêm nghị. Hắn từ tốn nói: “Xin chào, tôi là Lâm Nghị, tổng giám đốc tập đoàn Tân Tây”.

Người nhà họ Lý nghe vậy thì cười rồi rít, gật đầu.

Ông cụ Lý đứng lên, vươn tay: “Chào anh, chào anh, xin hỏi chủ tịch có đến không?”

“Lúc nào cần, chủ tịch của chúng tôi sẽ đến”, Lâm Nghị lạnh nhạt nhìn ông cụ Lý, không bắt tay.

Ông cụ Lý lúng túng, đơ ra một lát mới ngồi xuống, nói: “Được, được”.

Hiện tại sự sống còn của Lý Thị đang nằm trong tay tập đoàn Tân Tây, cho dù đối phương có ngang ngược thế nào bọn họ cũng không dám phản kháng.

Lý Tuyết nhìn phản ứng của ông cụ Lý, cảm xúc lẫn lộn.

Lý Phàm ngoan ngoãn ngậm miệng, Lý Đại Hải thì cười giả lả.

Lâm Nghị dựa lưng vào ghế, bình thản nói: “Bắt đầu đi!”

“...”

Cả phòng lặng ngắt như tờ.

Mặc dù nói là đàm phán nhưng đàm phán cái gì? Đàm phán thế nào?

Lâm Nghị thấy bọn họ yên lặng thì nhíu mày: “Không bàn? Không phải các người nói muốn đàm phán à? Sao bây giờ lại không nói gì? Các người cho rằng chúng tôi có thời gian rảnh mà ngồi không với các người chắc?”

Nghe vậy, ông cụ Lý ngớ ra, vội vàng nói: “Không phải, chúng tôi không có ý đó, chỉ là...”.

“Tôi không muốn nghe giải thích, các người có bàn hay không đây?”, Lâm Nghị ngắt lời ông cụ Lý.

Thấy vậy, Lý Phàm chắt vấn: “Ông tôi cho rằng sẽ gặp chủ tịch của các anh nên mới đến, các anh thì sao? Các anh yêu cầu đàm phán nhưng chủ tịch lại không thấy đâu thì bàn bạc kiểu gì? Các anh rõ ràng không có thành ý!”

Lâm Nghị liếc Lý Phàm một cái: “Thân phận của anh là gì mà đòi nói chuyện với tôi?”

Xong hẳn lại nói tiếp: “Người muốn đàm phán là các người, chúng tôi chỉ đưa ra yêu cầu mà thôi, hơn nữa, chúng tôi không có thành ý thì làm sao?”

Lý Phàm ghen họng, không thốt nổi một lời.

“Ừm...”, ông cụ Lý cũng lúng túng, nhất thời không biết phải nói gì.

Lâm Nghị lại chỉ vào Lý Phàm nói: “Anh ta giữ chức vụ gì ở công ty?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 62: Chủ tịch tập đoàn Tân Tây lộ điện

“... Tạm thời không có chức vụ gì”. Ông cụ Lý đành nói.

Lúc trước, vì chuyện của Lý Tuyết mà Lý Phàm bị cách chức, sau đó còn nhập viện.

Chỉ là mọi người đều biết ông cụ Lý yêu thương đứa cháu trai này, vì thế chiếc ghế tổng giám đốc mà Lý Tuyết đang ngồi, sớm muộn gì cũng thuộc về Lý Phàm.

Lâm Nghị tức giận: “Một người vô công rồi nghề mà cũng đến đàm phán với chúng tôi, đây là thành ý của các người đấy à?”

Phòng hội nghị im phăng phắc, ai cũng như đang nín thở.

“Mấy người cũng đâu có thành ý...”, Lý Phàm không suy nghĩ mà đáp trả.

Lý Đại Hải ấn chặt tay hấn: “Im miệng!”

Ông cụ Lý cũng xầm mặt, đang định nói gì đó thì Lâm Nghị đã đứng lên.

“Anh nghĩ anh là ai? Một kẻ không có chức vụ gì như anh mà cũng dám nói chuyện với tôi như vậy? Anh vào đây kiểu gì? Đây là nơi mà anh có thể vào à?”, Lâm Nghị lạnh lùng nhìn Lý Phàm: “Mấy người đã tùy tiện tìm một người đến đàm phán với chúng tôi, vậy chúng ta cũng không còn gì để bàn nữa!”

Người nhà họ Lý đều hoảng hốt, vội vã đứng dậy.

Trong phòng chủ tịch, Bạch Diệc Phi thấy vậy thì vỗ bàn.

Vừa rồi Lý Phàm làm khó cả nhà Lý Tuyết anh đã muốn đi xuống, nhưng hoàn cảnh không cho phép nên anh đành nhịn. Bây giờ người của tập

đoàn Tân Tây trả lại nguyên những lời này khiến anh cảm thấy vô cùng hả hê, nhìn mấy người họ cũng thoải mái hơn.

Lưu Tử Vân cũng nghĩ như vậy. Vừa rồi Lý Phàm còn chê bọn họ không có tư cách, bây giờ bị người ta nói lại y như đúc, loại ăn miếng trả miếng này chỉ có thể diễn đạt bằng một từ: sượng!

Lý Cường Đông không có phản ứng gì nhiều mà chỉ quan sát.

Lý Tuyết ngược lại có phần căng thẳng, hôm nay Lý Thị thành ra thế này, người làm tổng giám đốc như cô cũng có một phần trách nhiệm.

Ông cụ Lý vội cười: “Giám đốc Lâm, đây chỉ là hiểu lầm mà thôi, nó chỉ là đứa nhóc, trẻ con không hiểu chuyện...”.

Lý Phàm trừng mắt: “Ông, con...”.

“Im miệng!”

Lý Đại Hải chỉ hận không thể cho Lý Phàm một cái tát.

Bình thường gã kiêu ngạo thành thói, không thèm coi ai ra gì, mở mồm ra toàn lời ngang ngược, không đắc tội với người ta mới là lạ!

Bây giờ Lý Thị đang phải câu cạnh người ta bỏ qua cho mình, dùng thái độ như vậy thì ai mà vui cho được?

“Giám đốc Lâm, trẻ con không hiểu chuyện thôi mà, không cần phải lãng phí thời gian. Nếu mọi người đã đến rồi thì ngồi xuống cùng nhau bàn bạc, được chứ?”, Lý Tuyết đứng lên, cười nói.

“Vị này là...”, giám đốc Lâm nhìn cô.

Ông cụ Lý còn chưa nói gì, Lý Phàm đã lại định mở miệng.

Lý Đại Hải ấn gã ngồi xuống: “Mày câm miệng cho tao! Vừa rồi nói mày thế nào? Mày nói thêm một câu nữa thì lập tức cút ra ngoài!”

Ông cụ Lý cũng trừng mắt nhìn gã, rồi quay lại cười nói với giám đốc Lâm: “Vị này là...”.

Ông ta còn chưa nói xong thì Lý Tuyết đã ngắt lời, tự giới thiệu: “Chào anh, tôi là Lý Tuyết, tổng giám đốc của công ty trái cây Lý Thị”.

“Chào cô”, Lâm Nghị gật đầu nói: “Chúng ta có thể tiếp tục bàn bạc rồi”.

Hắn nói xong thì ngồi lại vào bàn.

Lý Tuyết cũng ngồi vào giữa, nói một cách rõ ràng mạch lạc: “Không lâu trước, quý tập đoàn luôn gây sức ép mạnh mẽ cho Lý Thị chúng tôi, khiến chúng tôi không kịp trở tay, tổn thất nặng nề. Nhưng Lý Thị từ trước đến nay không hề có qua lại với quý tập đoàn nên tôi muốn thay mặt Lý Thị hỏi một câu: Vì sao tập đoàn các vị lại làm khó chúng tôi như vậy?”

“Có phải hai bên có hiểu lầm gì không? Nếu như vậy, các anh cứ nói rõ ràng, chúng tôi sẽ giải thích, nói cách khác, phải làm thế nào mới thay đổi được tình hình hiện tại?”

Lâm Nghị nghe Lý Tuyết nói cũng không tức giận mà gật gù.

“Nếu đã như vậy thì hôm nay chúng ta nói rõ ràng đi”.

Mọi người lập tức ngồi thẳng lưng, muốn nghe xem rốt cuộc vì sao tập đoàn Tân Tây cứ phải đối đầu với Lý Thị như vậy.

Trong phòng làm việc, Bạch Diệc Phi xóc lại tinh thần, anh cũng rất tò mò với vấn đề này.

“Trước tiên tôi kể cho mọi người nghe một câu chuyện”, Lâm Nghị nhìn mọi người một lượt, sau đó dừng lại phía sau ông cụ Lý.

Mọi người nghe vậy thì ngơ ngác.

Kể chuyện?

Lâm Nghị không quan tâm đến vẻ kinh ngạc của mọi người, bắt đầu kể.

“Một cô gái gặp được một người đàn ông, hai người rất nhanh rơi vào lưới tình. Sau này, người phụ nữ mang thai. Nhưng vào đúng lúc đó, người đàn ông lại bỏ rơi cô ấy. Cô gái khi ấy mới biết được người đàn ông đã có vợ, mà cô chỉ là kẻ thứ ba được nuôi bên ngoài...”

“Người đàn ông bỏ rơi cô chỉ bởi vì việc làm ăn trong nhà có khởi sắc, ông ta không muốn bị đàm tiếu. Vì thế ông ta dứt khoát bỏ rơi mẹ con cô, thậm chí còn không thừa nhận đứa trẻ là con trai ông ta!”

Lời vừa dứt, tất cả mọi người như bị sét đánh giữa trời quang.

Mà mặt ông cụ Lý thì trắng như sáp.

Lâm Nghị vẫn luôn nhìn chăm chăm ông ta, hỏi: “Xin hỏi, người đàn ông đó làm có đúng không?”

“Không đúng!”, Lý Tuyết trả lời.

Là một người phụ nữ, cô ghét nhất bị đàn ông lừa gạt và bỏ rơi, huống hồ ngay cả con mình cũng không thèm nhận.

Ông cụ Lý run lên, không nói gì.

Lâm Nghị lại hỏi: “Nếu đã sai thì hẳn nên làm gì đó để bù đắp lại lỗi lầm của mình, đúng chứ?”

“Đúng!”, vẫn là giọng của Lý Tuyết.

“Câu hỏi cuối cùng”, Lâm Nghị vẫn nhìn chăm chăm ông cụ Lý: “Người này biết bản thân làm sai nhưng lại nghĩ cách che dấu, không hề hối cải, thậm chí còn vô trách nhiệm không thèm quan tâm đến cặp mẹ con kia, ông ta làm như vậy là đúng ư?”

“Đương nhiên là không đúng!”

Lần này người trả lời không phải là Lý Tuyết mà là Lý Cường Đông đang ngồi phía sau.

Mọi người nhìn qua, Lý Cường Đông đã đứng dậy, từng bước từng bước đi đến.

Ai nấy đều kinh ngạc mà nhìn theo ông.

Lý Cường Đông tiến dần về phía Lâm Nghị.

Lý Phàm không quen với một Lý Cường Đông như vậy, gã lập tức đứng lên: “Lý Cường Đông, chúng tôi đang bàn chuyện, ai cho ông xen vào?”

Lý Cường Đông không quan tâm đến gã mà đi đến bên cạnh Lâm Nghị.

Lâm Nghị vội đứng dậy nhường chỗ.

Lý Cường Đông dưới ánh nhìn của tất cả mọi người, khuôn mặt bình thản ngồi xuống chỗ của Lâm Nghị.

Trong phòng làm việc, Bạch Diệc Phi không thể tin nổi.

Đột nhiên, trong đầu anh nảy ra một suy đoán...

Phòng hội nghị, Lý Phàm vừa kinh ngạc vừa tức giận: “Lý Cường Đông, ông điên rồi phải không? Đó là chỗ mà ông có thể ngồi à? Mau đứng dậy, đừng làm mất mặt Lý Thị!”

Lời vừa dứt, ông cụ Lý đã cho gã một cái tát.

“Bốp!”

Âm thanh vang dội khắp căn phòng.

Lý Phàm ôm mặt, không thể tin nổi mà nhìn ông ta: “Ông...”

“Im miệng! Mày còn nói thêm câu nào nữa thì lập tức cút ra ngoài!”

Ông ta thật sự muốn đập chết Lý Phàm.

Ông ta kinh doanh nhiều năm như vậy, không phải thẳng ngực. Lý Cường Đông bình thân ngồi vào chỗ của Lâm Dịch là có ý nghĩa gì, mọi chuyện không cần nói ra cũng đã rõ ràng.

Lúc này, Lý Cường Đông mỉm cười nhìn tất cả mọi người một lượt, nói: “Tại đây, để tôi giới thiệu lại bản thân mình, tôi là Lý Cường Đông”.

Lý Phàm trừng mắt nhìn ông, rõ ràng muốn nói: Ai chẳng biết ông là Lý Cường Đông, rồi sao?

Ông nói tiếp: “Tôi là chủ tịch của tập đoàn Tân Tây, Lý Cường Đông”.

Lúc này, ngoại trừ ông cụ Lý, tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Ông cụ Lý đoán đúng rồi, nhưng những người khác không đoán được.

Mà Lưu Tử Vân càng như không tin nổi vào tai mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 63: Chủ tịch tập đoàn Tân Tây (1)

Những người khác thì kinh ngạc đến không thốt nên lời.

“Ông ấy không phải là con riêng sao? Sao lại...”.

“Ông ấy... là chủ tịch tập đoàn Tân Tây sao?”.

Lý Phàm không thể tin nổi, đập bàn gào lên: “Không thể nào!”.

Vừa rồi còn nói Lý Cường Đông là kẻ vô dụng, không có tư cách ngồi ở đây, thế nhưng người ta chính là chủ tịch tập đoàn Tân Tây, người không có tư cách nhất lại chính là Lý Phàm!

Ông cụ Lý nét mặt u ám đến đáng sợ.

Ánh mắt Lý Cường Đông thâm trầm nhìn về phía ông cụ Lý, nhàn nhạt nói: “Bố, lâu rồi không gặp, vẫn khỏe chứ?”.

“Ừ! Vẫn khỏe, chỉ là suýt chút nữa đã làm Lý Thị phá sản?”, ông cụ Lý khẽ hừ một tiếng: “Đúng là tôi đã xem thường anh rồi!”.

“Ông không phải là xem thường, mà là chưa từng ngó ngang đến”, Lý Cường Đông nói tiếp.

Vừa dứt lời, không khí trong phòng họp như đông đặc lại.

Lý Cường Đông nhìn về mặt xám xịt của ông cụ Lý, liền đặt tay xuống bàn, không nói tiếp chủ đề vừa rồi nữa mà lạnh lùng hỏi: “Chẳng phải muốn đàm phán sao? Nào, xin mời!”

Ông cụ Lý hít một hơi thật sâu, mới thả lỏng một chút.

Từ trước tới giờ, ông ta không hề nghĩ tới nguyên nhân Lý Thị bị tập đoàn Tân Tây chèn ép là bởi vì chủ tịch tập đoàn là Lý Cường Đông đang cố tình làm vậy để báo thù.

Ông cụ Lý khẽ khép mắt, rồi mở mắt và bắt đầu nói: “Được, đã như thế, thì bắt đầu đàm phán thôi!”

“Anh sát nhập tập đoàn Tân Tây vào công ty Trái cây Lý Thị, sau đó tôi sẽ sắp xếp cho anh chức tổng giám đốc. Còn về cổ phần, đến lúc đó chúng ta sẽ tính toán kỹ lưỡng sau”.

Lý Cường Đông nhìn ông cụ Lý cười nhưng không đáp lời.

Lý Đại Hải thấy vậy vội khẽ gọi: “Bố”.

Trong tiếng gọi này có một chút không tán thành, và còn một chút không can tâm. Vốn dĩ sau này khi ông cụ Lý qua đời, thì Lý Thị sẽ là của ông ta. Giờ gã Lý Cường Đông kia lại xen vào, làm sao ông ta cam lòng cho được?

Còn Lý Cường Đông thì đã nhẫn nhịn hơn hai chục năm nay, sự nhẫn nại này quả thực là một loại bản lĩnh mà người thường không dễ gì làm được!

Ông ấy có thể lặng lẽ gây dựng nên một tập đoàn Tân Tây thì cũng có bản lĩnh để gây dựng thêm một tập đoàn khác.

Đương nhiên, những điều này đều không phải là trọng tâm, mà trọng tâm là hiện tại tất cả những điều Lý Cường Đông đã làm đều có âm mưu từ trước. Hiển nhiên điều ông ấy muốn là Lý Thị phải trả giá!

Mọi người có mặt đều im lặng, không dám mở miệng.

Ông cụ Lý suy nghĩ một hồi, cuối cùng đành nhượng bộ: "Vậy thì thế này đi! Anh trả lại toàn bộ thị trường đã cướp của Lý Thị, từ nay về sau, Lý Thị và tập đoàn Tân Tây nước sông không phạm nước giếng".

Đáp lại vẫn là sự điềm nhiên của Lý Cường Đông: “Không được”.

“Anh!”, ông cụ Lý bực mình: “Tôi là bố của anh! Anh định đối xử với tôi như vậy sao?”

Lý Cường Đông nghe xong liền phá lên cười, sau đó mặt trầm xuống: “Thế thì đúng là phải cảm ơn ông, cuối cùng thì cũng đã nhận mình là bố của tôi rồi! Thế nhưng, tôi đối xử với ông như vậy thì có sao không?”

“Lý Cường Đông!”, Lý Đại Hải gào lên: “Đây là bố của chú đây!”

Lý Đại Hải tuy không muốn thừa nhận, nhưng lúc này việc giữ được Lý Thị là quan trọng nhất.

Lý Cường Đông không buồn nhìn Lý Đại Hải, chỉ hướng về phía ông cụ Lý hỏi: “Bố? ông đúng là bố tôi. Nhưng tôi có một câu muốn hỏi ông”.

Ông cụ Lý không nói gì, chỉ tức giận nhìn trừng trừng Lý Cường Đông.

“Ông còn nhớ không? Năm đó, khi mẹ tôi khóc lóc cầu xin ông...”.

Nghe đến đây, mặt ông cụ Lý bỗng trở nên trắng bệch.

“Khi mẹ khóc và cầu xin ông, xin ông chăm lo cho đứa con trai này”, giọng Lý Cường Đông nhẹ như gió thoảng.

Mọi người đều nín thở, lắng nghe từng lời của Lý Cường Đông,

“Khi đó mẹ bị ung thư tuyến tụy, hàng ngày đều bị bệnh tật giày vò, đau đến chết đi sống lại, nhưng mẹ vẫn nén đau, không ngừng khóc và cầu xin ông, xin ông hãy chăm sóc cho đứa con trai này”.

“Khi đó, ông đã nói như thế nào? Ông đã từ chối! Sau khi ông bỏ đi khoảng 5 phút, mẹ vì quá uất hận mà qua đời, lúc ra đi còn không nhắm được mắt!”

“Ông không thể vì mẹ sắp ra đi mà nói với bà ấy vài lời tử tế, đỡ dành cho bà an lòng sao? Dù chỉ là một lời nói dối?”

Ông cụ Lý run rẩy nói: “Tôi chưa từng đỡ dành ai, cũng... không biết nói dối”.

“À!”, Lý Cường Đông bật cười.

“Không biết nói dối, mà lại dấu diếm vợ mình đi lừa gạt tình cảm của người phụ nữa khác?”

“Không biết dỗ dành, vậy mà mẹ tôi lại sinh con trai cho ông sao? Và cho đến tận ngày hôm nay, tôi vẫn là một thằng con không được chấp nhận?”

Ông cụ Lý nhắm mắt lại, lưng còng xuống, dáng vẻ vô cùng bất lực.

Những chuyện cũ này, ông ta đều đã quên cả rồi.

Nhưng giờ đây, khi bị Lý Cường Đông sòng sạo lật lại, bày ra lồ lộ trước mặt mọi người.

“Ông biết không? Trong giây phút cuối đời, mẹ đã nói với tôi...”

“Bố con có nỗi khổ riêng...”

“Con đừng trách ông ấy...”

“Ha ha... Nhưng ông là bố của tôi sao? Ông cần thiết phải thừa nhận đứa con trai này sao?”

Đột nhiên, Lý Cường Đông đập mạnh xuống bàn, đứng dậy, chỉ thẳng vào mặt Lý Phàm: “Mẹ kiếp, loại súc sinh như nó cũng dám gọi thẳng tên tôi, mở miệng ra là xỉ nhục tôi. Ông cũng chưa từng ngó ngang tới, như vậy mà cũng xứng làm bố sao?”

Lý Phàm tức giận: “Ông nói ai là súc sinh?”

“Súc sinh!”, Lý Đại Hải giơ chân tung một cước: “Xin lỗi chú mày ngay!”

Lý Phàm cãi cứng: “Sao con phải xin lỗi! Ông ấy chửi con!”

Lý Đại Hải đang định mở miệng nói, thì Lý Cường Đông cười nhạt: “Không cần đâu”.

“Tôi gọi ông một tiếng bố, đó là vì tôi vẫn thừa nhận mình có người bố này”, Lý Cường Đông tiếp tục nói với ông cụ Lý: “Cho dù là ông không muốn công nhận người con trai này”.

“Tôi cũng không muốn chọc giận ông, dù sao ông cũng là bố tôi, tôi còn mong ông sống thật lâu. Vì đôi khi sống để tự thấy hổ thẹn thì còn tốt hơn nhắm mắt xuôi tay gấp ngàn lần, có phải không, Bố?”

Ông cụ Lý run rẩy, giận đến nỗi không thốt nên lời.

Những người khác bỗng thấy ớn lạnh.

Trong văn phòng, Bạch Diệc Phi kinh ngạc đến ngây người.

Chuyện này, đúng là ngẫu quá đi!

Bình thường ở nhà, bố vợ lúc nào cũng im hơi lặng tiếng, bị Lưu Tử Vân mắng chửi cũng chưa từng hé răng. Ở Lý Thị lúc nào cũng bị lờ đi, bị bài xích, bị châm chọc, cũng chưa từng nói nửa lời.

Mà giờ, ông ấy lại là chủ tịch tập đoàn Tân Tây, là người nắm trong tay quyền sinh quyền sát với Lý Thị, ông ấy muốn giữ thì Lý Thị còn, muốn đập đổ thì Lý Thị sập!

Bạch Diệc Phi nghĩ lại, trước giờ Lý Cường Đông không cãi cự với người khác, không phải vì ông sợ hãi nhu nhược, mà chỉ là ông không buồn cãi cự mà thôi.

Trong phòng họp, ông cụ Lý như ngồi trên bàn chông.

Những chuyện đã qua này, ông ta vốn dĩ không bao giờ muốn nhắc tới. Nhưng giờ đây mọi người đều đã biết, ông ta thực sự là không biết giấu mặt vào đâu, chỉ muốn tìm kẽ hở nào mà chui xuống.

Trước kia ông ta như vậy, cũng chỉ vì Lý Thị phải dựa vào thế lực của nhà vợ mới có thể phát triển được, ông ta không dám để gia đình họ biết chuyện của mẹ con Lý Cường Đông.

Sau này, khi vợ ông ta đã qua đời, Lý Thị cũng đã ổn định, nhưng ông ta vẫn còn rất nhiều điều cần cần nhắc.

Ông ta muốn quên đi, nhưng Lý Cường Đông thì không thể quên.

“Bao nhiêu năm nay, tôi sống mà không có chút sỹ diện, sống nhu nhược, nhưng vì có ngày hôm nay, mà tôi không hề hối hận!”

“Vậy anh nhất định phải đạp đổ Lý Thị, thì anh mới có thể buông bỏ mối hận thù này sao?”, ông cụ Lý trừng trừng nhìn Lý Cường Đông.

Lý Cường Đông khẽ cười, không nói gì.

Lúc này, Lưu Tử Vân mới dần lấy lại tinh thần sau cú sốc: “Ông à, ông... thực sự định đạp đổ Lý Thị sao, Lý Tuyết đang là tổng giám đốc ở đó, ông định hại chết con gái sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 64: Chủ tịch tập đoàn Tân Tây (2)

“Bà xã, đừng nói nữa”, Lý Cường Đông nhìn Lưu Tử Vân nhẹ giọng nói.

Sắc mặt Lưu Tử Vân thay đổi, thoáng sững sờ.

Đã nhiều năm rồi, ông ấy cam chịu chẳng nói chẳng rằng, vậy mà bây giờ lại bảo bà ta đừng nói nữa?

Có tư cách gì để nói bà ta?

“Lý Cường Đông, ông có tư cách gì mà không cho tôi nói?”, Lưu Tử Vân tức giận quát.

Ông cụ Lý thấy vậy lập tức quát lên: "Lưu Tử Vân! Câm miệng!".

Lưu Tử Vân giật mình, cả người bất giác co rúm lại.

Ông cụ Lý tiếp tục tức giận quát: "Phụ nữ thì biết cái gì? Chỉ giỏi nói nhảm! Khi đàn ông nói chuyện thì phụ nữ tốt nhất nên ngậm miệng lại!"

Lưu Tử Vân nghe xong tự nhiên cảm thấy tủi thân.

Thấy vậy, Lý Cường Đông khẽ cau mày liếc nhìn ông cụ Lý.

"Tôi có thể dừng việc chèn ép Lý Thị".

“Cái gì?”, trong một lúc mọi người đều nghĩ rằng họ đã nghe nhầm.

Lý Cường Đông nhìn mọi người nói: "Tôi có thể buông tha cho Lý Thị".

Mà ông cụ Lý lại nhìn Lý Cường Đông nói: "Nói đi! Anh muốn điều kiện gì?"

“Ba điều kiện”, Lý Cường Đông duỗi ra ba ngón tay.

"Thứ nhất, ngày giỗ của mẹ tôi sắp đến rồi. Tôi muốn ông đến mộ thắp hương cho bà ấy, xin lỗi bà ấy và thừa nhận bà là người phụ nữ của ông!"

Lời nói vừa dứt, gương mặt của ông cụ Lý cứng đờ.

Làm như vậy không phải là thừa nhận trước đây ông ta đã sai sao?

Lý Cường Đông thấy vậy thờ ơ nói: "Điều khó nhất của con người là đối diện với lỗi lầm của chính mình. Tôi biết, điều này rất khó đối với ông, nhưng ông phải làm! Đây là những gì ông nợ mẹ tôi".

Sắc mặt của Ông cụ Lý càng xấu, nhưng nghĩ tới Lý Thị ông ta chỉ đành phải hít sâu một hơi nói: "Điều kiện thứ hai là gì?"

Lý Cường Đông liếc nhìn ông cụ Lý, tiếp tục nói: "Gia đình chúng tôi muốn được nhập tên vào gia phả, bao gồm cả mẹ tôi. Tôi muốn linh vị của mẹ tôi được đặt trong nhà thờ tổ của Lý Thị".

Gia tộc Lý Thị cũng coi như có lịch sử lâu đời, vì vậy vẫn luôn giữ gìn gia phả, cũng coi như là một sự tiếp nhận các thành viên của gia tộc.

Mà điều kiện này tương tự như điều kiện thứ nhất, nếu ông cụ Lý có thể chấp nhận điều kiện thứ nhất, thì điều kiện thứ hai đương nhiên cũng sẽ được chấp nhận.

Quả nhiên, ông cụ Lý nói tiếp: "Điều kiện thứ ba".

Lý Cường Đông nghe xong nhìn sang Lưu Tử Vân, khẽ cười nói: "Vợ của tôi Lưu Tử Vân, xấu tính, độc miệng, lòng dạ nhỏ nhen, suốt ngày châm chọc tôi...".

Lưu Tử Vân khi nghe thấy điều này, vừa thấy tủi thân lại vừa muốn mở miệng mắng người, nhưng vừa mới mở miệng định nói thì lại chẳng nói được ra lời, bà ta bây giờ có tư cách gì để mắng người ta?

Tuy nhiên, những lời tiếp theo của Lý Cường Đông lại khiến cho Lưu Tử Vân hoàn toàn sững sốt.

"Nhưng người phụ nữ này, từ lúc lấy nhau đến giờ, bà ấy đã ở bên cạnh tôi hơn 20 năm, đã sinh cho tôi một cô con gái xinh đẹp và giỏi giang. Bà ấy đã ở bên cạnh tôi, chăm sóc cho tôi và chăm sóc gia đình này".

"Mỗi lần bà ấy khinh thường tôi vô dụng, không kiếm được tiền, khinh thường tôi không có năng lực, lại còn chế nhạo và mắng mỏ tôi, nhưng dù vậy, bà ấy chưa bao giờ nghĩ đến việc ly hôn với tôi".

"Bà ấy luôn làm việc chăm chỉ cho gia đình này, và để giúp cuộc sống của chúng tôi dễ dàng hơn, bà ấy đã tìm đến những người giàu có lắm tiền, nịnh nọt họ, bị bọn họ khinh rẻ, nhưng dù vậy bà ấy vẫn ở lại bên cạnh tôi".

"Vì vậy, cho dù bà ấy có nói chuyện khó nghe hơn nữa, khinh thường tôi hơn nữa thì tôi cũng sẽ không chê gì bà ấy, bởi vì bà ấy là người vợ đã gắn bó với tôi hơn 20 năm".

Khi Lý Cường Đông nói đến đây, ông đột nhiên nhìn về phía ông cụ Lý: "Một người từ nhỏ không có tình thương của cha như tôi, chưa từng nhận được sự chăm sóc dù là nhỏ nhất, thì bây giờ, vợ của tôi, bà ấy đã luôn chăm sóc cho tôi suốt 20 năm nay".

"Vậy thì, ông có tư cách gì mà bắt bà ấy câm miệng?", nói đến câu cuối cùng thì đột nhiên tăng âm lượng lên, giọng nói mang theo ý chất vấn.

Lưu Tử Vân ngậy ra nhìn Lý Cường Đông.

Trong đầu bất giác nhớ lại tất cả những hồi ức của suốt 20 năm này.

Mỗi một câu nói của Lý Cường Đông vừa rồi, đi kèm với những hồi ức đã qua vang mãi lên trong tâm trí của bà ta.

Nước mắt dâng đầy rồi giống như nước lũ tràn đê tuôn ra không ngừng.

Nghe những gì Lý Cường Đông nói, trong lòng ông cụ Lý thót lên một dự cảm chẳng lành.

Ngay sau đó, Lý Cường Đông nói: "Hai điều kiện lúc nãy, ông đều đồng ý rồi, như vậy tức là ông cũng đã thừa nhận đứa con trai này, thừa nhận chúng ta là người một nhà, như vậy, với tư cách là con dâu của ông, người đã chăm sóc tôi hơn 20 năm, ông có nên biểu đạt lòng cảm kích với bà ấy không?"

Lời vừa dứt, ông cụ Lý mở miệng mấy lần như muốn nói gì đó, nhưng lại không thể nói được ra lời.

Lúc này, Lý Cường Đông lại lên tiếng: "Cảm ơn thì thôi cũng được, hay là, hãy xin lỗi vì chuyện hồi nãy đi!"

Giọng nói đều đều, như thể đó là chuyện đương nhiên.

Bầu không khí trong phòng họp như đông cứng lại.

Ông cụ Lý tay run run, nhưng lại không nói được lời nào.

Bởi vì mọi lời Lý Cường Đông nói đều có lý, ông ta không thể phản bác, cũng không phản bác lại được

Nhưng bảo ông ta phải xin lỗi Lưu Tử Vân trước mặt nhiều người như vậy, chẳng phải là bảo ông ta tự đánh vào mặt mình hay sao, chẳng phải là muốn ông ta chấp nhận sự xỉ nhục này sao?

Ông ta không làm được!

"Vậy nếu tôi không xin lỗi thì sao?", ông cụ Lý hỏi.

Lý Cường Đông mỉm cười: "Vậy thì Lý Thị cũng không cần phải tồn tại nữa".

"Anh!", ông cụ Lý tức giận vô cùng: "Anh là đồ nghịch tử!", Lý Cường Đông tỏ vẻ chẳng quan tâm: "Kể từ khi tôi bắt đầu chèn ép Lý Thị thì tôi đã là nghịch tử rồi, nếu tiếp tục làm nữa thì cũng có khác gì nhau đâu?"

"Hơn nữa, ông không nghĩ câu nghịch tử này buồn cười sao?"

Đã hơn 20 năm không làm tròn bổn phận mà một người cha nên làm, nay lại quay ra chỉ trích mình là nghịch tử, ông ta có tư cách gì để nói?

Ông cụ Lý tức giận đến nỗi hít thở khó khăn.

Lý Đại Hải vội vàng chạy đến vuốt ngực ông cụ Lý cho ông ta dễ thở hơn, rồi nói với Lý Cường Đông: "Bố đã thừa nhận chú rồi, nói chú một câu nghịch tử thì có gì sai? Chẳng lẽ chú muốn làm bố tức chết à?"

"Sao thế được? Tôi rất là hy vọng bố có thể sống lâu trăm tuổi ấy chứ", Lý Cường Đông nói một cách bình tĩnh.

Lý Đại Hải cũng bị chọc tức: "Chú thật là ngang ngược!"

"Sau ba ngày, nếu câu trả lời không như tôi muốn, thì Lý Thị cũng không cần tồn tại nữa".

Nói xong, Lý Cường Đông không nhìn ai nữa mà đi đến bên cạnh Lưu Tử Vân đưa tay về phía bà ta.

Lưu Tử Vân nhìn người đàn ông trước mặt, cảm xúc trong lòng dâng trào cuộn sóng, nhưng đôi mắt thì lại nhìn ông không chớp.

Vào lúc này, Lưu Tử Vân cảm thấy cục tức tích tụ bao nhiêu năm qua của mình đã được giải tỏa trong phút chốc, bà ta thở hắt ra một hơi.

Ngay sau đó, Lưu Tử Vân ngẩng cao đầu ưỡn ngực đặt tay mình lên tay Lý Cường Đông.

Lý Cường Đông dắt Lưu Tử Vân ung dung bước ra khỏi phòng họp.

Nhìn thấy hai người dắt tay nhau đi ra, cả phòng họp im lặng như tờ.

Yên lặng hồi lâu, Lý Đại Hải mới mở miệng nói: "Bố, chúng ta về thôi!"

Chuyện đã đến nước này, còn có gì để nói nữa?

Ông cụ Lý ngẩn ngơ mất một lúc, được Lý Đại Hải đỡ lấy mới run rẩy đi ra khỏi phòng họp.

Những người trong gia tộc Lý Thị đi ở phía sau nhìn thấy bóng lưng của ông cụ Lý còng xuống, trông như già thêm mấy tuổi.

Mà mỗi người trong số họ đều cảm thấy bước chân của mình càng nặng nề thêm.

Đợi khi tất cả mọi người đi hết, Lý Tuyết vẫn còn ngồi ngây ra trong phòng họp.

Cú sốc mà lúc nãy Lý Cường Đông mang đến, cho tới tận bây giờ cô mới hoàn hồn. Cô có một loại áo giác.

Mình là ai?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 65: Bạch Diệc Phi nổi giận

Tại sao mình lại ở đây?

Giờ mình nên đi đâu?

Suy nghĩ hồi lâu, Lý Tuyết vẻ mặt cô đơn, cô đứng dậy định rời đi, nhưng lại không biết đi đâu.

Vì chuyện của Lý Cường Đông lúc nãy, chắc chắn người của nhà họ Lý sẽ rất ghét cô, như vậy thì cô cũng không thể quay về công ty được nữa.

Mà biệt thự ở cảng Lam Ba, thì một căn là của bố mẹ cô đang ở, bây giờ cũng không phải là lúc thích hợp để trở về.

Còn một căn biệt thự khác, mặc dù nó là nhà của mình nhưng cô lại cảm thấy nó không còn là nhà của mình nữa rồi.

Bởi vì cô sợ, sợ lại nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Chu Khúc Nhi.

Cuối cùng, Lý Tuyết thần thờ bước ra khỏi tòa nhà của Tập đoàn Hào tước.

Trong văn phòng, Bạch Diệc Phi mặc dù cũng bất ngờ vì chuyện của Lý Cường Đông, nhưng bởi trước đây anh cũng từng có suy đoán đến khả năng này cho nên việc này đối với anh mà nói cũng không có gì là to tát, nói cho cùng thân phận của anh mà lộ ra sẽ còn khiến cho người ta ngỡ ngàng hơn nhiều.

Hiện tại, điều duy nhất chiếm trọn tâm trí của anh là Lý Tuyết.

Nhìn thấy Lý Tuyết thần thờ như người mất hồn, Bạch Diệc Phi rất muốn an ủi cô, nhưng khi anh đi tìm Lý Tuyết, thì cô đã rời đi mất rồi.

Bạch Diệc Phi đành phải đuổi theo cô ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy Lý Tuyết ở bên đường đang gọi một chiếc taxi.

Lúc này, một chiếc Audi quen thuộc đỗ lại, cửa kính xe được kéo xuống, lộ ra khuôn mặt của người trong xe.

Là Liễu Chiêu Phong!

Liễu Chiêu Phong và Lý Tuyết hình như đang nói gì đó, Lý Tuyết gạt đầu đồng ý, sau đó mở cửa ngò lên xe.

Rất nhanh sau đó lái xe đi.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này, trong lòng trầm xuống, sắc mặt hơi đổi.

Sau đó anh lập tức gọi một chiếc taxi, anh nói với người lái xe: "Tài xế, phiền anh đuổi theo chiếc Audi phía trước".

Tài xế nghe vậy, vừa lái xe vừa nói: "Anh bạn trẻ à, kia là Audi đấy, không dễ bám đuôi đâu, mà anh đuổi theo người ta làm gì? Anh không phải là muốn theo dõi họ đấy chứ?"

Câu cuối của tài xế chẳng qua chỉ nói đùa cho vui, bởi vì nhìn vẻ ngoài Bạch Diệc Phi cũng không giống người xấu.

Bạch Diệc Phi lo lắng nhìn khoảng cách với chiếc xe trước mặt càng ngày càng xa nói: "Tôi với vợ cãi nhau rồi, anh giúp tôi đuổi kịp chiếc xe đó, tôi sẽ trả anh gấp đôi".

Tài xế mỉm cười nói: "Ok, vậy anh ngồi vững nhé".

Bạch Diệc Phi đi theo chiếc Audi đến quán KTV Huy Hoàng, anh tận mắt nhìn thấy Liễu Chiêu Phong và Lý Tuyết cùng nhau bước vào đó.

"Anh bạn trẻ, đây là danh thiếp của tôi, sau này nếu có việc gì, cứ việc liên hệ với tôi nhé!", tài xế lấy danh thiếp ra, đưa cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cầm lấy tiện tay bỏ vào túi.

Sau khi xuống xe, Bạch Diệc Phi cũng đi theo vào trong.

Lúc này, trong phòng hát riêng.

Lý Tuyết ngồi đó với gương mặt vô cảm.

Bên trong phòng vẫn đang vang lên tiếng nhạc của mấy bài hát được bật tự động.

Liễu Chiêu Phong đưa micro cho Lý Tuyết: "Tuyết Nhi, em hát một bài nhé?".

Lý Tuyết lắc đầu.

Cô chẳng muốn làm gì cả.

Liễu Chiêu Phong thấy vậy cũng không nói gì nữa, gã chỉ ngồi đó cùng với Lý Tuyết.

Trong phòng hát chỉ có hai người, chẳng có ai hát, cũng chẳng có ai nói chuyện với nhau.

Một lúc sau, Lý Tuyết nói: "Tôi muốn uống rượu".

"Được", Liễu Chiêu Phong cầm cốc lên, rót bia vào cốc cho Lý Tuyết.

Đưa cốc bia đầy cho Lý Tuyết, Liễu Chiêu Phong nói: "Tuyết Nhi, uống nhiều bia cũng không tốt, hay là uống ít...".

Trước khi gã kịp nói xong thì Lý Tuyết đã ngửa đầu lên uống cạn cả cốc bia.

Sau đó, Lý Tuyết đưa chiếc cốc qua, ra hiệu cho gã tiếp tục rót.

Liễu Chiêu Phong bó tay, đành phải rót đầy một cốc nữa cho Lý Tuyết.

Lý Tuyết lại ngửa đầu uống một hơi cạn sạch cốc thứ hai.

Sau khi lại rót đầy một cốc mới, Liễu Chiêu Phong đành phải mở miệng khuyên nhủ: "Tuyết Nhi, bia không phải để uống như vậy...".

Nói xong, Liễu Chiêu Phong giữ bàn tay của Lý Tuyết đang định cầm cốc bia lên uống.

Lý Tuyết nhìn sang Liễu Chiêu Phong: "Vậy phải uống thế nào?".

Liễu Chiêu Phong mỉm cười, nhích lại gần Lý Tuyết hơn một chút: "Uống bia là để cho vui thôi, em chỉ uống mà không làm gì khác, không thấy chán sao?"

Lý Tuyết cau mày, cô uống chỉ vì muốn làm cho mình say, rượu vào thì buồn phiền gì cũng vui hết.

"Không cần đâu".

Lý Tuyết nói xong cầm cốc bia lên muốn uống tiếp, Liễu Chiêu Phong lại giữ tay cô.

"Tuyết Nhi...".

"Râm!"

Cánh cửa phòng hát bị người nào đó mở mạnh ra.

Cửa vừa mở, Bạch Diệc Phi liền nhìn thấy Liễu Chiêu Phong đang cầm cổ tay Lý Tuyết, mà lúc này Lý Tuyết uống liền hai cốc bia đầy nên sắc mặt cô như đỏ lên dưới ánh đèn trong phòng hát.

Bạch Diệc Phi cực kỳ tức giận.

Chỉ vài bước chân, anh đã tiến đến chỗ Liễu Chiêu Phong, nắm chặt lấy cổ tay gã kéo ra: "Bỏ bàn tay bẩn thỉu của mày ra khỏi tay vợ tao!"

Bạch Diệc Phi đột nhiên xuất hiện khiến Liễu Chiêu Phong và Lý Tuyết sững sốt mãi vẫn chưa hoàn hồn.

Cổ tay bị kéo mạnh ra, Liễu Chiêu Phong đau đớn hét: "Buông ra!"

Bạch Diệc Phi hừ mũi, hất tay của Liễu Chiêu Phong.

Trước mặt Lý Tuyết, Liễu Chiêu Phong muốn thể hiện mình là một người đàn ông dịu dàng và lịch thiệp, nên dù có tức giận đến đâu, gã cũng nín nhịn nuốt những câu chửi bậy lại.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng lườm gã: "Tao đã từng cảnh cáo mày rồi, đừng có ý đồ gì với Tuyết Nhi, mày coi lời tao nói như gió thổi bên tai đúng không!"

"Việc gì mà tao phải nghe lời mày?", Liễu Chiêu Phong không chịu kém miếng.

Bạch Diệc Phi cười nhạt: "Được! Nếu đã như vậy, thì tao sẽ cho mày rõ, hậu quả của việc có ý đồ với vợ tao".

"Mày muốn làm gì?", Liễu Chiêu Phong bị Bạch Diệc Phi làm cho chột dạ.

Bạch Diệc Phi hừ lạnh, không định buông tha cho Liễu Chiêu Phong cho nên vươn tay đẩy gã, Liễu Chiêu Phong ngã ngồi xuống sô pha, trượt tay gạt đồ cốc bia bên cạnh vào người.

"Bạch Diệc Phi, mày muốn gì?"

Tiếng quát này làm Tuyết Nhi bên cạnh sực tỉnh.

"Bạch Diệc Phi, anh đừng làm bừa!", Lý Tuyết đứng dậy chắn giữa hai người.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy Lý Tuyết đứng ở giữa hai người, cơn tức lại càng bùng lên: "Anh làm bừa? Vậy em với gã thì đang làm gì? Có phải cũng đang làm bừa hay không?"

Lời nói lúc nóng giận buột miệng thốt ra liền hối hận, vốn dĩ anh không phải là người nóng tính, nhưng chỉ vì nhìn thấy Lý Tuyết đi cùng Liễu Chiêu Phong vào KTV nên anh mới nổi giận. Nhưng anh biết, trong khoảng thời gian ngắn như vậy thì giữa hai người cũng không thể nảy sinh chuyện gì!

Lý Tuyết nghe vậy sắc mặt tái nhợt, lắp bắp: "Em không có làm bừa! Anh... anh không tin em?"

Bạch Diệc Phi khựng lại, nhưng vẫn cắn răng nói: "Anh tận mắt nhìn thấy, nửa đêm nửa hôm chỉ có em với gã cùng nhau vào KTV!"

Trong thâm tâm càng để ý thì lời nói ra lại càng dễ gây tổn thương.

Lý Tuyết đau đớn bật cười, ánh mắt lại lạnh lẽo nhìn thẳng Bạch Diệc Phi, sau đó cầm lấy túi xách đi thẳng ra ngoài cửa phòng hát.

Bạch Diệc Phi thấy vậy, trong lòng hối hận không thôi, muốn chạy lên đuổi theo cô.

Lúc này, Liễu Chiêu Phong lại giang tay ngăn Bạch Diệc Phi lại, hừ mũi nói: "Bạch Diệc Phi, tao khuyên mày nên sớm buông tay! Có một số người không thuộc về mày thì đừng nên nghĩ đến! Mày với cô ấy sẽ chẳng có kết quả đâu".

"Mày chỉ là một thằng nhà quê tầm thường xuất thân từ tầng lớp thấp hèn của xã hội, mày rõ ràng không xứng với Tuyết Nhi! Mày và cô ấy là hai người đến từ hai thế giới, cho dù mày có cố gắng bao nhiêu đi chăng nữa, thì cuối cùng mày cũng chỉ là loại cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga mà thôi!"

Liễu Chiêu Phong vừa lắc lắc cổ tay vừa nói.

Bạch Diệc Phi vốn dĩ đã bực mình, giờ lại nghe thấy lời này của Liễu Chiêu Phong thì liền nổi khùng lên.

"Mày có tư cách gì nói tao? Nói tao là thằng nhà quê xuất thân thấp hèn, còn mày thì con mẹ nó cao sang đến đâu? Tao là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, thế thì mày là cái loại gì? Hừ! Tao nói cho mày biết, nếu như tao không xứng với Tuyết Nhi, vậy thì mẹ kiếp, mày lại càng không xứng!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 66: Hiểu lầm được cởi bỏ

“Bạch Diệc Phi! Mà dựa vào đâu mà cho rằng mà xứng với Tuyết Nhi?”, Liễu Chiêu Phong trừng mắt nhìn anh.

Sắc mặt Bạch Diệc Phi âm trầm, nện bình rượu xuống đất.

Trong chớp mắt, mảnh thủy tinh cùng rượu văng khắp nơi.

Liễu Chiêu Phong sợ hãi, cơ thể vô thức run lên. Đến khi gã hoàn hồn thì lại thấy mình quá hèn nhát, nhất thời đen cả mặt.

Bạch Diệc Phi nhìn chằm chằm gã, lạnh lùng nói: “Liễu Chiêu Phong, mà đừng tưởng mà là người thừa kế tập đoàn Liễu Thị thì giỏi giang lắm, trong mắt tao cái tập đoàn của mà chả là cái thá gì cả!”

“Tao cảnh cáo mà lần nữa, Tuyết Nhi là vợ tao, nếu mà còn nhòm ngó cô ấy thì tao sẽ hủy hoại cả mà lẫn tập đoàn Liễu thị!”

Bạch Diệc Phi nói xong thì bỏ đi khỏi căn phòng.

Liễu Chiêu Phong mắng chửi: “Con mẹ nó! Bạch Diệc Phi! Tao không tin! Muốn hủy tập đoàn Liễu Thị? Mà cứ nằm đấy mà mơ đi! Tao nhất định phải có được Tuyết Nhi thì sao, mà làm gì được tao?”

...

Lý Tuyết rời khỏi quán KTV thì cứ đi lang thang không mục đích. Cô thật sự không biết mình có nên quay về cái nhà đó không nữa.

Sau khi đi ra, Bạch Diệc Phi tìm mãi mới thấy được Lý Tuyết, anh lập tức chạy về phía cô.

Lý Tuyết không chú ý đến anh, cứ thần thờ mà đi.

“Tuyết Nhi”.

Âm thanh vang lên phía sau lưng khiến cả cơ thể Lý Tuyết khựng lại, sau đó cô càng bước đi nhanh hơn, giơ tay ra gọi taxi.

Đúng lúc một chiếc xe taxi vấp vấp thì từ từ tấp vào bên đường.

Lúc này, Bạch Diệc Phi kéo cô lại: “Tuyết Nhi!”

Lý Tuyết đột nhiên bị tóm lấy, cô vô thức đẩy anh ra: “Anh bỏ tay ra!”

“Tuyết Nhi, em nghe anh giải thích, vừa nãy anh...”.

“Không có gì để nói hết! Dù sao tôi cũng tận mắt nhìn thấy rồi!”, Lý Tuyết nhớ đến lời nói lúc trước của Bạch Diệc Phi, trái tim như bị dao cắt ra từng mảnh.

“Tuyết Nhi, nhìn em và Liễu Chiêu Phong cùng đi vào mới khiến anh giận quá mất khôn, hơn nữa, bình thường có ai thấy vợ mình đi riêng với một thằng đàn ông vào KTV mà không nghĩ nhiều chứ, anh nào kịp suy nghĩ kỹ càng!”

Lý Tuyết mặt vẫn lạnh lùng nhưng trong lòng lại rõ ràng, chuyện tới nay ai thấy cũng sẽ hiểu lầm. Cô nói: “Tôi và Liễu Chiêu Phong vào KTV chỉ để hát, còn anh thì sao? Anh và Chu Khúc Nhi đã làm gì? Anh còn ngủ ở nhà cô ta nữa!”

Bạch Diệc Phi biết cô còn đang hiểu lầm mình thì lập tức nói: “Tuyết Nhi, em nghe anh giải thích, mọi chuyện không như em nghĩ đâu, anh và Chu Khúc Nhi không có gì cả...”.

Sau đó, Bạch Diệc Phi giải thích ngắn gọn mọi chuyện: “Là như vậy đấy”.

Lý Tuyết ngỡ ngàng, trước đây Chu Khúc Nhi đúng là có phàn nàn với cô chuyện xem mắt, cô ta còn nói muốn tìm một người giả làm bạn trai mình cho qua chuyện. Nhưng cô không thể ngờ được, người bạn trai giả ấy lại là Bạch Diệc Phi, chồng mình!

Thời gian này cô luôn quay cuồng với chuyện của Lý Thị. Tối đó, cô không suy nghĩ kỹ càng về lời nói của Chu Khúc Nhi, khiến bản thân hiểu lầm, chuyện bé xé ra to, tâm trạng cô cũng vì thế mà cứ tụt xuống không phanh.

Lại thêm chuyện xảy ra ngày hôm nay, cô nhất thời không biết bản thân mình nên đi đâu về đâu, thế nên mới hồ đồ lên xe Liễu Chiêu Phong, cùng gã đến KTV.

Hiện giờ nghĩ kỹ lại, Bạch Diệc Phi từ trước đến nay chỉ đối tốt với mỗi mình cô, người khác đều nói anh là đồ bỏ đi, Chu Khúc Nhi cũng coi thường anh, sao có thể cùng anh làm gì được?

Bạch Diệc Phi thấy sắc mặt Lý Tuyết hòa hoãn lại thì mau chóng lấy điện thoại ra, gọi cho Chu Khúc Nhi.

“Tuyết Nhi nghe điện thoại, cô giải thích với cô ấy đi”.

Nói xong, anh đưa điện thoại cho Lý Tuyết.

“Lý Tuyết, chúng ta làm bạn thân nhiều năm như vậy mà cậu còn không tin tưởng mình?”

Lý Tuyết nhất thời nghẹn họng, hiểu lầm bạn thân mình thành như vậy, thực sự khiến cô ngượng ngùng.

Chu Khúc Nhi tiếp tục nói: “Chỉ có cậu mới thích nói Bạch Diệc Phi thôi!”

“Hơn nữa mình còn một lòng hướng về chủ tịch tập đoàn Hậu Tước đây này!”

Lý Tuyết nghe vậy thì trong lòng nhẹ nhõm hơn, sắc mặt cũng tốt hẳn lên: “Cậu còn chưa bỏ cuộc? Người ta đã có vợ rồi!”

“Minh không quan tâm, có vợ rồi thì không thể ảo tưởng một tý à?”, Chu Khúc Nhi lầm bầm.

Lý Tuyết mỉm cười, nói thêm với cô ta vài câu mới cúp máy.

Lúc này, tài xế taxi đợi từ nãy đến giờ đã hết kiên nhẫn: “Rốt cuộc cô có đi hay không?”

“Ây...”, Bạch Diệc Phi ngượng ngùng cười, đuổi taxi đi.

Tài xế lúc rời đi còn không nhịn được mà nói: “Không đi thì nói sớm! Cứ anh anh em em, làm như chỉ mình mình có vợ ấy!”

Hai người cứ thế đi bộ về nhà, ngằm hiểu mà không gọi taxi nữa.

“Tuyết Nhi, về sau em cách xa Liễu Chiêu Phong ra”, Bạch Diệc Phi nhắc nhở cô: “Gã có ý xấu”.

Lý Tuyết nhìn anh khó hiểu, Liễu Chiêu Phong sao lại có ý xấu?

Lúc trước, cô quá đau lòng mà uống rượu, say quắc cần câu ở bên đường. Nếu Liễu Chiêu Phong không đưa cô về, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Với lại, sau khi đưa cô về, gã cũng rất quân tử, không làm gì cô cả, còn cho cô uống canh giải rượu, sao có thể có ý đồ xấu được?

Lý Tuyết hiểu rõ, vừa rồi Bạch Diệc Phi và Liễu Chiêu Phong đối chọi gay gắt với nhau, hơn nữa bọn họ còn mới giải toả được hiểu lầm, không nên nói những chuyện này. Cô bình thản nói: “Em biết rồi”.

Tuy nhiên, cách đó không xa, Liễu Chiêu Phong đứng trong bóng tối, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Lý Tuyết.

“Nếu đã vậy, dù anh chỉ có được cơ thể em cũng chẳng sao!”

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết cứ chậm rãi bước đi, nửa tiếng sau thì về đến gần cảng Lam Ba.

Nơi này gần đây có một công trình đang thi công, xung quanh được vây lại bởi một hàng rào, không nhìn rõ được tình hình ở bên trong.

Bạch Diệc Phi đi đến đây thì kéo Lý Tuyết sang một bên khác che chở cho cô, còn mình thì đi gần phía bên công trình.

Bởi vậy bọn họ đứng sát vào nhau, lúc đi đường, thỉnh thoảng lại vai chạm vai.

Bạch Diệc Phi cảm nhận được sự ấm áp của Lý Tuyết, tâm trạng thêm vui vẻ. Anh nhin không được mà hỏi: “Tuyết Nhi, trước đây em từng nói em sẽ đợi anh...”.

Lý Tuyết nghe vậy thì đỏ mặt, ngượng ngùng nhìn Bạch Diệc Phi.

“Gì... Gì chứ? Em không nhớ”, Lý Tuyết làm bầm.

Bạch Diệc Phi bực mình nghiến răng nghiến lợi, cảm giác như bản thân đã thua lỗ cả tỷ.

Tối hôm đó, nếu Chu Khúc Nhi không lôi anh đến nhà cô ta, có lẽ anh và Lý Tuyết đã trở thành vợ chồng chân chính rồi! Càng sẽ không gặp phải những chuyện lằng nhằng sau đó!

Haizz!

“Ừm, hay là em thử nghĩ kỹ lại xem?”

Lý Tuyết nghe thế thì càng thêm xấu hổ, giả vờ tức giận nói: “Nghĩ gì mà nghĩ, em quên rồi!”

Thôi đi, cứ từ từ vậy, không cần vội, bọn họ đã có bước tiến lớn rồi, chỉ còn thiếu một bước nhỏ nữa thôi, thật sự không cần gấp!

Lý Tuyết giả vờ ho một tiếng, rời đi sự chú ý. Cô hỏi: “Nơi này đang sửa cái gì vậy?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 67: Sát thủ

Lúc này, một gã mặc áo công nhân đẩy chiếc xe đẩy xi măng đi đến.

“Hình như đang sửa...”.

Bạch Diệc Phi vừa nói được một nửa thì nhìn thấy gã công nhân đẩy chiếc xe nghiêng về phía anh.

Trong chớp mắt, Bạch Diệc Phi quay người, nhào về phía Lý Tuyết khiến hai người cùng ngã ra bên đường.

“Tuyết Nhi, em không sao chứ?”, Bạch Diệc Phi kéo Lý Tuyết dậy.

Cô đang định trả lời thì ngẩng đầu lên, trừng to đôi mắt, sợ đến mức không thể thốt ra câu nào.

Gã công nhân hồi nãy đang đứng trước mặt họ, trong tay cầm con dao găm sáng loáng.

Gã thấy Bạch Diệc Phi tránh thoát thì kinh ngạc, nhưng cuối cùng vẫn bình tĩnh lại, lạnh lùng mà nhìn hai người bọn họ, dường như định tiếp tục tấn công.

Bạch Diệc Phi cảnh giác nhìn gã. Vừa rồi anh không chú ý, bây giờ mới thấy người này lộ ra quá nhiều sơ hở.

Gã ta dáng người cao lớn, da ngăm đen, là một tên to con, nhìn qua thì thấy bình thường nhưng ánh mắt lại lạnh lùng như thể băng tuyết giữa ngày đông, khiến người ta rét run.

Hơn nữa khu công trình này có hàng rào bao quanh, công nhân đều ở bên trong, làm sao có người đẩy xi măng ra ngoài được. Đã vậy, tay người này còn rất sạch sẽ, hoàn toàn không giống đôi tay của một người làm việc trong công trường.

Vừa rồi may mà Bạch Diệc Phi cảm nhận được nguy hiểm nên mới phản xạ kịp, nếu không con dao găm đó đã đâm vào người anh.

“Mày là ai?”, Bạch Diệc Phi cố gắng giữ bình tĩnh, hỏi.

Ánh mắt gã như hàm răng sắc nhọn dính đầy độc chất, chằm chằm nhìn anh: “Người đến giết mày!”

Lời vừa dứt, Bạch Diệc Phi đã kéo Lý Tuyết bỏ chạy.

“Chạy!”

Lý Tuyết sợ đến đینگ người, lúc này nghe thấy giọng của anh, cơ thể cô vô thức mà chuyển động, lại nhờ anh kéo đi mới không chôn chân tại chỗ.

Bạch Diệc Phi không biết Bạch Hổ ở đâu, xem tình hình này thì anh ta hẳn cũng không ở gần đây. Đợi Bạch Hổ đến cứu thì chẳng khác nào chờ chết, thế cho nên cách tốt nhất để toàn mạng lúc này là bỏ chạy!

Người đàn ông nhìn Bạch Diệc Phi cũng không vội đuổi theo. Với gã mà nói, đuổi theo hai người quá dễ dàng. Bây giờ gã như con mèo đang tận hưởng thú vui đùa giỡn con chuột, không có gì phải vội.

Bạch Diệc Phi hoảng hốt kéo theo Lý Tuyết, tình cờ bỏ chạy vào trong một tòa kiến trúc đang đing công.

Anh nhìn xung quanh, lại nhìn phía sau rồi kéo Lý Tuyết chạy lên lầu: “Chúng ta lên tầng”.

Lý Tuyết hoảng loạn nhìn anh, cô lúc này đã không thể suy nghĩ được gì nữa.

Mà Bạch Diệc Phi lại nghĩ, chạy lên tầng thì có thể kéo dài thời gian. Hơn nữa nếu bọn họ chạy nhanh, không biết chừng có thể nấp trong một căn phòng nào đó, nhiều phòng như vậy tên sát thủ hẳn không thể dễ dàng lục soát từng căn được.

Gã đàn ông từ từ đi đến khu công trình, nhìn cầu thang mà cười khinh bỉ: “Tuởng như vậy thì sẽ trốn được?”

Trên tầng, Bạch Diệc Phi suy nghĩ lại, cuối cùng từ bỏ việc trốn trong gian phòng nào đó, chui vào đây thì chỉ có thể nằm chờ chết.

Vì thế hai người dứt khoát chạy liền một hơi lên sân thượng. Bên trên còn một số phế thải, gạch vụn và mấy chiếc xe đẩy chưa được dọn đi.

Bạch Diệc Phi nhìn một lát, anh buông tay Lý Tuyết ra định đi thì bị cô kéo lại.

“Bạch Diệc Phi...”, giọng cô run run.

Anh nghe vậy thì quay người, an ủi cô: “Đừng sợ, anh đi tìm vài thứ, sẽ quay lại ngay”.

Mắt Lý Tuyết đỏ lên, gật gật đầu, lưu luyến mà buông tay anh.

Khi cánh tay được buông ra, Bạch Diệc Phi cũng có phần không nỡ. Nếu là lúc trước thì đây quả là cơ hội hiếm có, nhưng bây giờ hoàn cảnh không cho phép anh nghĩ đến việc khác.

Bạch Diệc Phi đi sang một bên, đẩy mấy chiếc xe về, sau đó mang một tấm bạt lớn qua: “Tuyết Nhi, em trốn vào trong góc này”.

Lý Tuyết nghe vậy thì ngơ ngác gật đầu, đèn đứng trong góc.

Bạch Diệc Phi kéo xe và tấm bạt đến, bảo Lý Tuyết ngồi xuống rồi che cả người cô lại.

Xong xuôi anh cũng không định tiến vào.

“Bạch Diệc Phi, sao anh không vào?”, Lý Tuyết không còn sợ như vừa rồi nữa nhưng lại rất lo lắng.

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Mục tiêu của gã là anh. Em cứ trốn ở đây, lát nữa nhân lúc anh và hắn đánh nhau thì em hãy bỏ chạy, đừng quay đầu lại.”

Anh sẽ cố gắng ngăn cản hẳn!”

“Không!”, Lý Tuyết kiên định lắc đầu.

Trái tim Bạch Diệc Phi khẽ rung lên, nhưng tình thế nguy hiểm, anh nói: “Tuyết Nhi, anh không sao đâu, sau khi em thoát ra thì hãy gọi cảnh sát, anh sẽ không có việc gì”.

Đôi mắt Lý Tuyết lại đỏ lên, trong tình huống nguy hiểm nhường này mà anh vẫn lo lắng cô. Anh đối xử với cô như thế, sao cô có thể không rung động được?

“Em...”, Lý Tuyết muốn ở lại, nhưng cô biết mình chỉ khiến anh càng thêm nguy hiểm. Vì thế cô chỉ đành nhẫn nhịn mà gật đầu.

Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, anh nghe thấy tiếng bước chân.

“Mau trốn đi!”

Lý Tuyết kinh hoàng, mau chóng ngồi xuống bất động. Bạch Diệc Phi dùng tấm bạt che cô lại.

Mà anh đi sang bên khác, cách cô thật xa, như vậy mới không bị nghi ngờ là có người trốn trong đó.

Xong xuôi, Bạch Diệc Phi lấy điện thoại ra gọi cho Bạch Hồ, nhưng lúc này gã đàn ông kia đã lên đến nơi.

Gã liếc nhìn xung quanh, không thấy người phụ nữ đâu thì cau mày, nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đưa tay ra sau lưng, cố gắng kéo dài thời gian, hỏi: “Kẻ nào muốn giết tao?”

Gã đàn ông lạnh lùng: “Xin lỗi, đây là quy tắc nghề nghiệp, không thể nói”.

“Vậy mày là ai?”, Bạch Diệc Phi lại hỏi.

Gã “hừ” một tiếng: “Nói cho mày cũng không sao, dù gì mày cũng sắp chết rồi, coi như cho mày chết một cách rõ ràng”.

“Tao là sát thủ số một thủ đô!”

“Cái gì?”, Bạch Diệc Phi kinh ngạc.

Sát thủ số một thủ đô chạy đến tận đây để giết anh?

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại.

Nếu đã vậy thì gã ta hẳn phải rất mạnh, đến Bạch Hổ cũng chưa chắc đã giải quyết được.

Nhưng hiện giờ anh cũng không thể làm gì hơn, chỉ đành cố gắng kéo dài thời gian.

“Vậy có thể cho tao biết vì sao người thuê mày muốn giết tao không?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Gã đàn ông nhíu mày, suy nghĩ rồi trả lời: “Mày ngang đường”.

Bạch Diệc Phi tối sầm mặt, “ngang đường”?

Anh không quen biết ai ở thủ đô thì có thể cản đường ai? Không lẽ có liên quan đến bố ruột anh?

Nghĩ như vậy, Bạch Diệc Phi dường như đã tìm ra được điểm mấu chốt, cũng hiểu được phần nào vấn đề.

“Kẻ đó cho mày bao tiền, tao có thể trả gấp đôi!”

Gã sát thủ nhìn Bạch Diệc Phi: “Tao là một sát thủ có nguyên tắc”.

“...”

Bạch Diệc Phi vô cùng căng thẳng. Gã sát thủ này cứng mềm không ăn, anh sắp không ứng phó nổi nữa.

Lúc này, gã lạnh lùng nói: “Mày đang kéo dài thời gian?”

Gã nói xong lại cười giễu cợt: “Vô dụng thôi! Cái thằng bên mày không phải đối thủ của tao!”

Gã là sát thủ nên đương nhiên phải điều tra rõ ràng con mồi của mình, kể cả những người bên cạnh cũng không bỏ sót, nếu không ngay cả bản thân chết như thế nào cũng không biết!

Tim Bạch Diệc Phi đập nhanh, quả nhiên là vậy, Bạch Hổ cũng không đánh lại gã.

Gã sát thủ tiếp tục nói: “Cái thằng đó chỉ học đấm đá có vài năm, còn tưởng mình là vô địch chắc? Cho mày biết, tao học võ từ nhỏ, đến nay cũng đã được hơn 20 năm rồi!”

Ai mạnh hơn không cần nói cũng hiểu.

“Mày biết Lâm Tiêu không?”

Tim Bạch Diệc Phi nhảy dựng: “Lâm Tiêu?”

“Đúng, chính là Lâm Tiêu mà mày đang nghĩ đến đây, thằng đã vô địch giải Tán thủ thế giới, quán quân môn Kick boxing toàn quốc. Chính tay tao đã giết nó!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 68: Bạch Hồ cứu nguy

Bạch Diệc Phi nuốt nước bọt, trong lòng anh càng thêm khủng hoảng.

Gã sát thủ đó không vội giết Bạch Diệc Phi luôn, gã ta tiếp tục nói: "Thật ra tao cũng thông cảm cho mày! Dù sao thì số phận của chúng ta cũng giống như nhau!"

Bạch Diệc Phi nghi ngờ.

"Gì cơ?"

Gã sát thủ đó mỉa mai: "Lúc đầu tao chỉ là một thằng nhà quê, không tiền bạc không quyền thế, nhưng may mắn sau khi lên thủ đô thì cưới được con gái của gia đình giàu có. Lúc đầu vì chuyện chần gối của tao cũng khá nên cuộc sống vẫn ổn. Nhưng sau này cô ta dần dần chê bai tao, cô ta chê tao không kiếm được tiền, không có việc làm cũng không phải con ông cháu cha, cuối cùng cô ta còn dám mè mả gà đồng với thằng Lâm Tiêu đó nữa!"

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, anh có thể cảm nhận được sự thù địch của người này khi nói về Lâm Tiêu, cảm giác đó vô cùng ngọt ngào và đáng sợ!

Nhưng Bạch Diệc Phi vẫn có chút nghi ngờ: "Không phải Lâm Tiêu đã nhảy lầu chết rồi sao?"

"Ha ha, trợ lý của thằng đó nói với mọi người như thế chỉ để giữ lại chút thể diện cuối cùng cho nó mà thôi".

Bạch Diệc Phi hít một hơi sâu, ngay cả cao thủ như Lâm Tiêu cũng bị giết thì anh và Bạch Hồ chắc rằng cũng chỉ có đường chết mà thôi, nếu đã như thế thì anh phải bảo vệ cho Lý Tuyết được an toàn!

Sau khi nghĩ thông thì Bạch Diệc Phi dứt khoát cúp điện thoại, anh cố ý nói: "Thật ra vừa rồi tao không gọi cho anh ta, mà là gọi cảnh sát".

Anh vừa dứt lời thì ánh mắt của gã sát thủ kia lập tức trở nên lạnh lẽo, gã nói: "Gọi cảnh sát? Đối với tao thì cảnh sát cũng chỉ là một lũ rác rưởi mà thôi! Còn gì muốn nói nữa không? Nếu không thì tao sẽ ra tay đấy".

Bạch Diệc Phi cạn lời, ra tay còn phải báo trước nữa hả? Sao vừa rồi không thấy gã nhắc nhở chứ?

Nhưng Bạch Diệc Phi không dám bắt cản, anh cảm giác được rằng gã sát thủ kia đã hết kiên nhẫn rồi, gã muốn ra tay giết chết anh.

Trái tim Bạch Diệc Phi căng lên, anh nhận cơ hội gã sát thủ đó chưa kịp phản ứng thì nghiêng răng nghiêng lợi lao tới.

"Muốn chết hả!"

Ánh mắt của gã sát thủ trở nên lạnh lùng, khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi lao tới thì gã cũng không hành động gì, chỉ hơi né người sang một bên.

Bạch Diệc Phi mạnh mẽ lao về phía trước, nhưng do không chạm vào được gã sát thủ kia nên người mất đà suýt nữa ngã xuống đất, nhưng gã không cho anh cơ hội, gã nắm lấy cổ áo sau lưng của Bạch Diệc Phi rồi lấy dao găm ra.

Lý Tuyết trốn ở một góc, cô nhìn thấy cuộc đối đầu của hai người họ qua khe hở, khi cô nhìn thấy gã sát thủ lấy dao găm ra thì vội vã hét lớn: "Không!"

Sau đó Lý Tuyết mở tấm bạt rồi chạy ra.

Bạch Diệc Phi nghe thấy giọng nói của Lý Tuyết thì trong lòng vừa cảm động vừa lo lắng.

Có thể vì thấy người mình quan tâm đang gặp nguy hiểm nên Lý Tuyết đột nhiên bộc phát sức mạnh, cô lao tới thật nhanh định đẩy gã sát thủ kia ra.

Nhưng gã sát thủ kia nhìn Lý Tuyết với ánh mắt khinh thường, gã cũng không định dừng lại động tác đâm dao vào lưng Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cũng cảm giác được nguy hiểm, anh chật vật giãy dụa, thậm chí còn khiến gã ta phải thả lỏng tay ra.

Gã sát thủ sững sờ một lúc, sau đó sắc mặt gã trở nên u ám đáng sợ.

“Ha ha, tao thật sự đánh giá thấp mày rồi”, gã sát thủ đó cho rằng Bạch Diệc Phi là đứa trời gà không chật, gã cũng không dùng nhiều sức, nhưng gã không ngờ rằng Bạch Diệc Phi có thể thoát ra được.

Bạch Diệc Phi vừa thoát ra thì Lý Tuyết đã chạy tới trước mặt Bạch Diệc Phi, giọng nói cô vô cùng run rẩy: "Chồng ơi..."

Một câu “chồng ơi”, đã khiến trái tim Bạch Diệc Phi run lên.

“Anh không sao”, Bạch Diệc Phi dừng lại lấy hơi.

Lý Tuyết hơi yên tâm, sau khi cô nhìn thấy gã sát thủ trước mặt thì cũng mất hết dũng khí, lúc này cô sợ hãi ôm chặt lấy cánh tay Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi rất thích Lý Tuyết dựa dẫm vào mình, anh bước tới chắn trước mặt Lý Tuyết rồi nói: "Mục tiêu của mày là tao, hãy để cô ấy đi!"

“Ai cũng đừng mong thoát”, lúc gã sát thủ tới thì không nhìn thấy Lý Tuyết, với thói quen sắc bén của một sát thủ, khi nói chuyện với Bạch Diệc Phi gã quan sát xung quanh, phát hiện trong góc có gì đó không ổn nên đoán được Lý Tuyết đang trốn ở đó. Quả nhiên đúng thật!

Bạch Diệc Phi nhíu mày: "Mục tiêu của mày là tao, không phải cô ấy! Sao thế, kẻ thuê mày trả tiền cho hai mạng người hả?"

Gã sát thủ lạnh lùng nói: "Người thuê tao đã nói chuyện này làm càng sạch sẽ càng tốt, thế nên tao không thể để cô ta đi được!"

Bạch Diệc Phi nhìn thấy gã sát thủ cầm dao găm lao tới, anh theo phản xạ đã đẩy Lý Tuyết ra, Lý Tuyết chẳng qua là bị anh liên lụy, anh sẽ không

để cô xảy ra chuyện gì, hơn nữa Lý Tuyết còn là vợ anh!

Lý Tuyết bị đẩy ra, cô vừa quay lại nhìn thì con dao găm đã đâm thẳng vào bụng Bạch Diệc Phi.

“Bạch Diệc Phi!”, Lý Tuyết kinh hãi hét lên.

Tuy nhiên Bạch Diệc Phi không có cảm giác sắp chết như trong tưởng tượng, anh chỉ cảm thấy đau đớn.

Anh mở mắt ra thì phát hiện con dao găm chỉ mới xuyên qua một chút, lưỡi dao găm đang bị một bàn tay dày cộp cầm lấy, lưỡi dao sắc bén khiến máu trên tay nhỏ xuống đất.

“Bạch Hổ!”, Bạch Diệc Phi vốn nghĩ mình chết chắc rồi, nhưng khi thấy Bạch Hổ thì lập tức bừng lên hy vọng.

Nhưng anh cũng không ngờ Bạch Hổ có thể nhanh như vậy.

Gã sát thủ kia cũng vô cùng bất ngờ, gã ta sững sờ một lúc trước sự xuất hiện đột ngột của Bạch Hổ.

Đúng lúc này Bạch Hổ lạnh lùng nhìn tới, anh ta đá bay gã sát thủ ra ngoài.

"Rầm".

Tên đàn ông ngã xuống đất.

Gã ta ôm bụng đứng lên: “Tới rồi hả? Ha ha, nhưng cũng không có ích gì! Vừa rồi do tao bị bất ngờ thôi, giờ mấy người chuẩn bị chết hết đi!”

Gã sát thủ nói xong thì cầm dao găm lao tới lần nữa.

Bạch Hổ cũng không chịu thua kém, anh ta lao tới.

Bạch Diệc Phi lùi lại mấy bước, Lý Tuyết chạy nhanh tới, cô ôm lấy Bạch Diệc Phi rồi lo lắng nói: "Anh có sao không?"

Bạch Diệc Phi lắc đầu, anh nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Lý Tuyết thì vội vàng ôm bả vai cô, sau đó gật đầu.

Lý Tuyết lo lắng cho Bạch Diệc Phi, cô run rẩy nói: "Làm sao bây giờ? Chảy máu rồi...".

"Tất cả đều là do em, em không nên chạy ra ngoài...", Lý Tuyết tự trách mình, cô nên trốn cho kỹ, nhưng khi cô nhìn thấy Bạch Diệc Phi sắp bị gã sát thủ kia giết chết thì cô không tự chủ được, bây giờ nghĩ lại thì cảm thấy vô cùng sợ hãi.

"Không sao đâu", Bạch Diệc Phi đưa tay sờ đầu của Lý Tuyết: "Là do anh không tốt...".

Không phải tại anh thì làm sao lại xảy ra chuyện này chứ?

Lý Tuyết nghe thấy thế thì lắc đầu không nói gì, dù sao cô cũng cảm thấy rằng đó là lỗi của mình.

Lúc này Bạch Hổ và gã sát thủ kia đã dừng lại sau khi giao đấu vài chiêu.

Gã sát thủ giãn gân cốt, sau đó chậm rãi nói: "Mạnh hơn tao nghĩ một chút, đương nhiên cũng chỉ có một chút thôi!"

Bạch Hổ nhìn gã sát thủ với ánh mắt lạnh lùng, gương mặt anh ta không chút cảm xúc.

Khi gã sát thủ nhìn thấy thế thì đột ngột nói: "Rõ ràng biết đến đây sẽ chết, vậy mà vẫn đến? Là do mày quá trung thành? Hay là...".

"Đúng thế!", Bạch Hổ không cho gã sát thủ cơ hội nói tiếp, anh ta nhanh chóng bước tới đâm một phát.

Gã sát thủ nhanh chóng phản ứng, gã ta né được rồi phản công lại.

Tốc độ của Bạch Hổ càng nhanh hơn, anh ta tóm lấy cổ tay gã sát thủ rồi kéo về phía trước, sau đó đá vào đầu gối gã ta.

Gã sát thủ thấy vậy thì theo bản năng dùng cánh tay còn lại ra chặn, cánh tay chặn trước đầu gối của gã ta cảm thấy đau nhói, khuôn mặt gã bỗng trở nên khó coi.

Bạch Hồ đánh hụt một đòn, cánh tay anh ta nắm lấy cổ tay gã sát thủ, sau đó nhấc bổng gã sát thủ lên.

“Mẹ kiếp!”, Bạch Diệc Phi vừa nhìn đã bị cảnh này làm cho sững sờ.

Lý Tuyệt cũng sững sờ.

Sau đó một tiếng đùng lớn vang lên, gã sát thủ lại bị ném xuống đất.

Gã sát thủ đứng dậy một cách khó khăn, gã kinh ngạc nhìn Bạch Hồ.

"Không thể nào!"

"Mới học võ được mấy năm thì không thể đạt tới trình độ này!"

Gã ta đã luyện võ hơn hai mươi năm, lẽ ra gã ta phải mạnh hơn người mới học võ vài năm chứ, nhưng thực tế Bạch Hồ lại giỏi hơn gã ta, cho dù là tốc độ hay sức mạnh đều mạnh hơn hẳn gã!

Bạch Hồ nhìn tên sát thủ, gương mặt anh ta lạnh lùng nói: "Tài năng bẩm sinh là thứ rất tốt, nhưng đáng tiếc mà không có".

Gã sát thủ mở to mắt, Bạch Hồ lại lao nhanh tới.

Trong phút chốc Bạch Hồ đã tới gần gã sát thủ, gã sát thủ lập tức duỗi tay ra chặn trước ngực, sau đó một luồng sức mạnh kinh khủng ập tới.

Gã ta đã bị đẩy lùi hai ba mét, sau đó mới dừng lại được.

Trước khi gã kịp phản ứng lại thì Bạch Hồ đã lao tới tóm lấy gã ta ấn vào tường, sau đó thì đánh mạnh tới.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 69: Ai lại muốn giết anh chứ?

Gã sát thủ nhanh chóng nghiêng đầu né cú đâm.

Bạch Hồ lại ra một quyền nữa.

Gã sát thủ không kịp né nên bị nắm đấm đấm thẳng vào mặt, gã ta phun ra một ngụm máu, trong máu còn lẫn hai chiếc răng.

Bạch Diệc Phi hít một hơi sâu, anh cảm thấy đau thay cho gã sát thủ.

Lần đầu tiên gã sát thủ bị đánh như thế này, gã ta cũng rất tức giận.

Gã ta lập tức bộc phát sức mạnh rồi đẩy Bạch Hồ ra, sau đó nhanh chóng giơ chân đá vào người Bạch Hồ.

Hai mắt Bạch Hồ hơi rĩ xuống, một tay anh ta dễ dàng bắt lấy chân gã sát thủ, đồng thời cũng giơ chân đá vào người gã ta.

Gã sát thủ thấy thế thì rùng mình, sau đó gã ta đẩy Bạch Hồ ra rồi nhanh chóng quay người chạy.

Chạy rồi.

“Thật không có tí khí khách nào”, Bạch Diệc Phi thở phào nhẹ nhõm khi thấy gã sát thủ chạy đi, anh ôm lấy vết thương trên bụng sau đó ngã xuống đất, trên trán đổ đầy mồ hôi.

Lý Tuyết thấy vậy thì lo lắng ôm lấy Bạch Diệc Phi: "Anh sao rồi? Có đau không? Để em gọi 120..."

Lý Tuyết nói xong thì run rẩy lấy điện thoại di động ra.

Bạch Diệc Phi nhanh chóng nắm tay Lý Tuyết, anh nói: "Không sao, ôm anh một lúc là được".

Thật ra vết thương của anh không nghiêm trọng lắm, vừa rồi Lý Tuyết đã ôm anh suốt, nhiệt độ từ cơ thể cô truyền tới khiến anh cảm thấy không lạnh lắm, nỗi đau cũng giảm bớt đi rất nhiều, hơn nữa đây là cơ hội thân mật hiếm có.

Bạch Hồ mặt vô cảm đứng nhìn Bạch Diệc Phi, mở miệng giọng đều đều nói: "Bị thương một chút đã như thế rồi, yếu như sên!"

Bạch Diệc Phi chột dạ nhìn Lý Tuyết.

"Có thật là chỉ bị thương nhẹ không?", Lý Tuyết lo lắng hỏi.

Bạch Hồ ừ nhẹ một tiếng sau đó xoay người rời đi.

Sau đó Lý Tuyết đỡ Bạch Diệc Phi đứng dậy, bọn họ xuống lầu bắt taxi đi bệnh viện.

Sau khi băng bó xong thì vào trong phòng bệnh, Lý Tuyết vẫn cứ ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi.

"Sao em cứ nhìn anh suốt thế? Trên mặt anh có gì hả?", Bạch Diệc Phi rất thích đôi mắt của Lý Tuyết, nhưng ánh mắt tràn đầy vẻ dò xét của Lý Tuyết khiến anh có chút chột dạ.

Lý Tuyết nghiêm túc nói: "Nói thật thì gần đây anh ngày càng thần bí, em cũng ngày càng không hiểu anh".

Trái tim Bạch Diệc Phi đập dồn dập, sau đó anh lập tức nở nụ cười: "Đâu có? Ngoại trừ đi làm thì không phải ngày nào anh cũng ở cùng em sao?"

Vẻ mặt Lý Tuyết vẫn nghiêm túc: "Vậy anh nói xem tại sao lại có sát thủ tới giết anh?"

"À...", Bạch Diệc Phi giả ngu: "Anh cũng không biết!"

Lý Tuyết tức giận hỏi: "Người tới cứu chúng ta là ai?"

"Anh không rõ...", Bạch Diệc Phi lắc đầu, anh tiếp tục giả ngu.

Lý Tuyết bắt lực, cuối cùng cô thở dài nói: "Được rồi! Anh không còn kẻ thù nào khác nữa đúng không?"

"Không có", Bạch Diệc Phi cười lắc đầu.

"Nếu như thế thì em nghĩ em biết đó là ai rồi", Lý Tuyết nghiêm mặt nói.

Bạch Diệc Phi nghi ngờ: "Hả?"

"Anh nghỉ ngơi cho tốt đi! Em đi mua đồ ăn cho anh", Lý Tuyết nhẹ giọng nói.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì cảm thấy hơi nghi ngờ, nhưng anh vẫn gật đầu.

Lý Tuyết đi ra khỏi phòng, cô đi thẳng đến bên đường gọi một chiếc taxi rồi rời đi.

Bạch Diệc Phi đứng bên cửa sổ cảm thấy không ổn, gần bệnh viện có rất nhiều cửa hàng, thế nên không cần bắt taxi đi mua!

Bạch Diệc Phi vội vàng ra khỏi bệnh viện, anh còn chưa kịp thay quần áo đã đi xuống lầu gọi điện cho Bạch Hồ.

"Tôi đang ở bệnh viện, mau đến đón tôi".

...

Là người thừa kế của Tập đoàn Liễu Thị nên Liễu Chiêu Phong có hai công ty dưới tên, một trong số đó là công ty thép nhẹ Liễu Thị, vì có tập đoàn Liễu Thị nên công ty này được Liễu Chiêu Phong quản lý rất tốt.

Lúc này Liễu Chiêu Phong đang ở công ty, vì thế sau khi Lý Tuyết gọi điện thoại cho Liễu Chiêu Phong và biết gã ở đâu, thì cô đã lập tức đi tới.

Khi cô đến văn phòng của Liễu Chiêu Phong thì thấy gã đang nói chuyện với một số người, một trong số đó có cả bạn học của Bạch Diệc Phi là Hà Viên Viên.

Công ty của Hà Viên Viên được Bạch Diệc Phi mua lại, sau đó được quản lý dưới tên Vương Lôu, hiện giờ cô ta đang làm ăn khá tốt, cũng có hợp tác kinh doanh với tập đoàn Liễu Thị.

Khi Lý Tuyết đẩy cửa đi vào thì Hà Viên Viên không khỏi sững sờ.

Đây không phải là vợ của Bạch Diệc Phi xuất hiện trong buổi họp lớp lần trước sao?

Tại sao cô ấy lại ở đây?

Hà Viên Viên biết Lý Tuyết, nhưng Lý Tuyết không biết Hà Viên Viên.

Liễu Chiêu Phong nhìn thấy Lý Tuyết đi tới thì đứng dậy cười nói với mọi người: "Được rồi, hôm nay chúng ta dùng ở đây thôi! Bên tôi còn có một số việc riêng, chuyện hợp tác cụ thể dựa theo quy tắc cụ thể là được".

Khi gã vừa nói xong thì một số người quay sang nhìn Lý Tuyết, bọn họ lập tức hiểu ra.

Vài người đứng dậy, bọn họ nghiêng ngả nhìn Lý Tuyết và Liễu Chiêu Phong, sau đó mới rời khỏi căn phòng.

Hà Viên Viên đi ngang qua Lý Tuyết thì nhìn thêm lần nữa, cô ta vẫn đang thắc mắc tại sao Lý Tuyết lại đến đây? Đúng lúc này Liễu Chiêu Phong đi tới, gã cười tươi rói: "Tuyết Nhi, em tới rồi hả".

Lúc này Hà Viên Viên lập tức hiểu ra.

Trong lòng cô ta thầm nghĩ: Bạch Diệc Phi thật là, có cô vợ xinh đẹp như | thế mà cũng không để ý kỹ, chẳng lẽ bị cảm sùng rồi hả? | Đồng thời trong lòng cô ta cũng có chút trong cảm với Bạch Diệc Phi, cứ tưởng cưới được một cô vợ xinh đẹp, nhưng kết quả chỉ là bề ngoài mà thôi, haiz! | Có

cần nói chuyện này với Bạch Diệc Phi không?Hà Viên Viên ôm một bụng nghi ngờ bước ra khỏi căn phòng.

Kết quả vừa tới của chính đã thấy Bạch Diệc Phi và một gã đàn ông to cao đi tới.

...

Trong phòng làm việc, Lý Tuyết không ngồi xuống, cô đứng yên đó hỏi: "Có phải anh tìm người giết Bạch Diệc Phi không?"

"Cái gì?", Liễu Chiêu Phong cũng bất ngờ.

Lý Tuyết hít sâu một hơi, cô lạnh lùng nói: "Liễu Chiêu Phong, để tôi nói rõ cho anh biết, tôi sẽ không thích anh, anh bỏ cuộc đi! Nếu Bạch Diệc Phi có chuyện gì thì anh sẽ không xong với tôi đâu!"

Sắc mặt Liễu Chiêu Phong trầm xuống, đồng thời gã cũng hiểu ra, nhưng trong lòng gã cũng có chút tiếc nuối, tại sao lại không giết luôn Bạch Diệc Phi đi?

"Tuyết Nhi, anh không làm vậy!", Liễu Chiêu Phong nhìn chằm chằm Lý Tuyết, gã trầm giọng nói: "Hơn nữa nếu anh là người như vậy thì anh đã kéo em lên giường trong cơn say hôm đó rồi!"

Lời nói thẳng thắn này khiến Lý Tuyết sửng người.

Sau đó cô nghĩ lại, có vẻ cơn say hôm đó chính là cơ hội tốt nhất, nhưng Liễu Chiêu Phong cũng không lợi dụng cơ hội đó, điều này chứng tỏ Liễu Chiêu Phong không phải là một kẻ xấu xa đáng khinh.

Bởi vì trước đó ở quán Karaoke Bạch Diệc Phi đã đánh nhau với Liễu Chiêu Phong, hơn nữa Bạch Diệc Phi còn nói xấu về Liễu Chiêu Phong nên cô mới xúc động tới nỗi nghi ngờ Liễu Chiêu Phong.

Liễu Chiêu Phong tự nhiên đưa cho Lý Tuyết một ly nước ấm: "Tuyết Nhi, có vẻ em thật sự hiểu lầm anh rồi".

Lý Tuyết không biết ai lại thuê sát thủ giết Bạch Diệc Phi, cô cũng không để ý tới cốc nước âm, vì thế thuận tay cầm cốc lên uống hai ngụm: "Vậy anh có biết Bạch Diệc Phi đã đắc tội với ai không?"

Nghĩ đến con dao găm vừa rồi suýt chút nữa đã giết chết Bạch Diệc Phi thì Lý Tuyết lạnh cả sống lưng, cô cảm thấy vô cùng sợ hãi.

"Em nói như vậy khiến anh cảm thấy kỳ lạ đấy, ai lại muốn ra tay với một gã vô dụng như Bạch Diệc Phi chứ? Chẳng lẽ anh ta vô tình quyến rũ cô nàng nào đó rồi bị phát hiện?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 70: Bộ mặt thật của Liễu Chiêu Phong

"Không thể nào!"

Lý Tuyết chẳng nghĩ ngợi gì đã phủ định.

"Bạch Diệc Phi không phải loại người như vậy".

Liễu Chiêu Phong thờ ơ nói: "Tuyết Nhi, có câu nói, biết người biết mặt mà không biết lòng, làm sao mà em biết được anh ta không phải là loại người đó?"

Lý Tuyết cau mày, sắc mặt vừa mới hoà hoãn lại trầm xuống, nói với Liễu Chiêu Phong: "Liễu Chiêu Phong, Bạch Diệc Phi là chồng của tôi, tôi không cho phép anh xúc phạm anh ấy!"

Liễu Chiêu Phong hừ mũi nói: "Hắn ta không xứng với em!"

"Xứng hay không thì liên quan gì đến người ngoài như anh xen vào?!"

Nói xong Lý Tuyết muốn đi ra khỏi văn phòng.

Nhưng đúng lúc này, Liễu Chiêu Phong lại nhanh hơn cô một bước đi đến chặn cửa lại, trên mặt đeo một nụ cười nham hiểm: "Tin anh đi, hắn ta thật sự không xứng với em, bởi vì..."

"Bởi vì chỉ có anh mới xứng với em!"

"Anh có ý gì?", nhận ra sự thay đổi trên gương mặt của Liễu Chiêu Phong, Lý Tuyết không khỏi hoảng hốt.

Liễu Chiêu Phong nổi khùng lên nói: "Tuyết Nhi, tôi thích cô nhiều như vậy mà cô thậm chí còn chẳng nhìn tôi lấy một lần! Tên Bạch Diệc Phi chó má kia chẳng là cái thá gì, từ khi học đại học ông đây đã thích cô rồi, nếu như không phải vì Bạch Diệc Phi, thì tôi với cô đã ở bên nhau từ lâu rồi! Cô lại còn vì tên vô dụng kia mà quay ra chất vấn tôi à?"

Vừa nói Liễu Chiêu Phong vừa đẩy Lý Tuyết ngã xuống ghế sô pha.

"Tôi thấy cô đúng là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt! Đợi tôi ngủ với cô xong, để xem tên Bạch Diệc Phi kia có thể làm gì được tôi?"

Lý Tuyết bị hành động của Liễu Chiêu Phong dọa cho sợ run, cô muốn phản kháng lại, muốn đứng dậy khỏi ghế sô pha, nhưng cô chợt phát hiện cơ thể mình chẳng còn chút sức lực nào, giống như là người vừa mới mắc phải một căn bệnh thập tử nhất sinh.

Cô bắt đầu thấy hồi hận, hồi hận vì đã không nghe lời Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nói Liễu Chiêu Phong có ý đồ xấu, cô lại nghi ngờ là do anh ghen nên mới nói như vậy, thậm chí cô còn ngây thơ cho rằng Liễu Chiêu Phong là chính nhân quân tử.

"Anh, anh đã cho tôi uống cái gì?", Lý Tuyết rớt cuộc cũng nhận ra có gì đó không ổn, chợt nhớ đến cốc nước lúc nãy.

Giờ phút này cô thực muốn tát cho mình mấy bạt tai, vì sao mình lại ngu ngốc như vậy? Vài phút trước cô lại vẫn còn tin tưởng Liễu Chiêu Phong là quân tử, không phải kẻ tiểu nhân đáng khinh!

Liễu Chiêu Phong hừ mũi, cởi áo khoác ném xuống đất: "Mẹ kiếp, hôm nay ông đây sẽ cho cô biết, tôi mạnh hơn Bạch Diệc Phi cả trăm lần".

Lý Tuyết biết sợ rồi, nhưng bây giờ cả sức để phản kháng cô cũng không có, cô lo lắng đến mức hai mắt đều đỏ cả lên.

"Liễu Chiêu Phong! Anh không được làm thế!", Lý Tuyết hoảng sợ nói: "Tôi là vợ của Bạch Diệc Phi, anh không thể làm chuyện này!"

"Ông nhỏ vào!", Liễu Chiêu Phong khinh thường nói: "Bạch Diệc Phi hần là cái thá gì? Hần không xứng với cô! Chỉ có tôi, tôi mới xứng với cô! Hần chỉ là một tên vô tích sự! Cho dù hần biết tôi đã ngủ với cô thì sao, đến đánh rắm có khi hần cũng phải rón rén ấy chứ! Nói không chừng hần còn rất vui vẻ mang cô đi đổi lấy ít tiền tiêu vặt nữa kìa!"

“Chồng tôi không vô dụng!”, Lý Tuyết lớn tiếng phản bác.

Liễu Chiêu Phong đã ngồi xuống, đưa tay cởi quần áo của Lý Tuyết.

"Có phải là đồ vô dụng hay không, hấn tự rõ hơn ai hết!"

Lý Tuyết muốn ngăn Liễu Chiêu Phong lại, nhưng cô lại yếu đến mức không nhấc nổi tay lên được, cô bật khóc thút thít: "Liễu Chiêu Phong... anh dừng lại! Anh dừng lại...".

Món ngon cuối cùng cũng đã dâng đến miệng, làm sao mà dừng được?

"Reng reng reng...", đúng lúc đó, điện thoại trong phòng làm việc của Liễu Chiêu Phong vang lên.

Liễu Chiêu Phong tạm dừng động tác lại, vươn tay cầm lấy điện thoại, quát: "Alo, có chuyện gì chút nữa nói sau".

Nhưng đầu dây bên kia sốt sắng: "Sếp... Có người xông vào công ty!"

Liễu Chiêu Phong ngắt ra: "Xông vào đây?"

Vừa nói gã vừa đưa tay bật máy tính lên, mở màn hình camera giám sát ra.

Trên màn hình hiện lên hình ảnh một người đàn ông mặc áo bệnh viện, theo sau anh ta là một người đàn ông cao đến 1 mét 9. Hai người này chính là Bạch Diệc Phi và Bạch Hổ!

Xung quanh họ, có bảy hoặc tám nhân viên bảo vệ đang nằm lăn lóc rên rỉ trên mặt đất.

Liễu Chiêu Phong hét lên: "Chặn hấn lại cho tôi! Gọi thêm vài người nữa tới! Phải chặn hấn lại cho bằng được! Lỡ tay đánh chết cũng không sao!"

"Vâng, giám đốc Liễu".

Lý Tuyết nằm trên sofa nhìn thấy Bạch Diệc Phi trong camera, hai mắt đỏ hoe, thì thào nói: "Chồng ơi...".

Mười phút trước.

Bạch Hổ lái xe chiếc BMW của Bạch Diệc Phi tới đón anh.

“Anh có biết cô ấy ở đâu không?”, Bạch Diệc Phi hỏi Bạch Hổ.

Bạch Hổ ừ một tiếng, sau đó rồ ga đi thẳng đến công ty Thép nhẹ Liễu Thị.

Bạch Diệc Phi không ngạc nhiên chút nào về chuyện này, vì mục đích Bạch Hổ tới đây là để bảo vệ anh, cho nên việc phải nắm được vị trí chính xác của anh là điều kiện cơ bản nhất, vì thế Bạch Hổ đã gắn một thiết bị định vị trên người anh.

Đây là lý do tại sao mỗi khi Bạch Diệc Phi gặp nguy hiểm, thì Bạch Hổ đều có thể xuất hiện một cách kịp thời như vậy.

Nhưng tình cờ là lần này bị thương Bạch Diệc Phi đã cởi quần áo ra, những đồ dùng có giá trị trên người như điện thoại, chìa khoá đều để trong túi xách của Lý Tuyết, vì vậy mà thiết bị định vị kia đang nằm ở chỗ cô ấy.

Ở trên xe, Bạch Hổ còn nói với Bạch Diệc Phi: "Tôi tra được Liễu Chiêu Phong đã lên chợ đen mua một loại thuốc mà sau khi uống vào sẽ khiến người ta chân tay mềm nhũn, mất hết cả sức lực".

Bạch Diệc Phi vừa nghe lời này liền cau mày, càng thêm bồn chồn lo lắng.

Khi họ đến sảnh toà nhà, nhân viên bảo vệ đã chặn họ lại và hỏi: "Các anh tới đây làm gì? Cần đăng ký mới được vào!"

Thật tình cờ, anh lại gặp ngay Hà Viên Viên ở ngoài cửa.

Lúc trông thấy Bạch Diệc Phi, Hà Viên Viên cũng chào hỏi anh, nhưng sự lúng túng trong ánh mắt của cô ta làm sao qua được mắt của Bạch Diệc

Phi.

“Cậu tới đây làm gì?”, Hà Viên Viên hỏi.

Bạch Diệc Phi chưa kịp mở miệng trả lời thì tên bảo vệ đã cầm dùi cui chỉ chỉ vào đầu vai của Bạch Diệc Phi, gương mặt đầy khinh thường nói: "Hỏi anh đấy, giả điếc à? Hay là bị thần kinh? Mặc quần áo bệnh viện định đến Liễu Thị làm loạn à?"

Nhìn Bạch Diệc Phi mặc áo bệnh viện, Hà Viên Viên cũng rất bất ngờ, cô ta khó hiểu hỏi Bạch Diệc Phi: "Cậu bị bệnh rồi à?"

Hỏi thì hỏi vậy, nhưng bởi lúc này đã gặp Lý Tuyết nên trong đầu cô ta đã tự biên tự diễn ra một vở kịch cầu huyết như sau: Bạch Diệc Phi phát hiện bị vợ cắm sừng, cho nên chạy đến đây tìm Liễu Chiêu Phong tính sổ, nhưng tiếc là đánh không lại người ta, ngược lại còn bị người ta đập cho một trận đến mức phải nhập viện.

Tên bảo vệ tiếp tục ôn ào: "Tôi bảo này, có phải các anh cố ý đến đây gây sự không? Rốt cuộc là các anh có định nói lý do tới đây không? Đừng có đứng ở đây cản đường cản lối, tôi nói cho mà biết, đây là tập đoàn Liễu Thị đấy!"

Ánh mắt Bạch Diệc Phi hờ hững liếc tên bảo vệ nhưng lại mở miệng nói với Hà Viên Viên: "Cậu tránh ra một chút".

“Hả?”, Hà Viên Viên khó hiểu, cô không hiểu tại sao Bạch Diệc Phi lại nói như vậy.

Bạch Diệc Phi chỉ sang một chỗ bên cạnh: "Tránh bị đánh trúng".

Nói xong, Hà Viên Viên còn chưa kịp phản ứng lại, thì Bạch Diệc Phi đã giơ chân đạp thẳng vào tên bảo vệ.

Tên bảo vệ phát khùng, mở bộ đàm ra gọi: "Ở cửa có người đến gây sự, ở cửa có người đến gây sự".

Dứt lời, chẳng bao lâu sau liền xuất hiện hơn chục tên bảo vệ khác chạy đến, bao vây xung quanh Bạch Diệc Phi và Bạch Hổ.

Hà Viên Viên cũng bị bọn họ đẩy qua một bên nhưng vẫn còn đang trong trạng thái sững sờ, cô ta không ngờ được Bạch Diệc Phi lại đánh người.

Khi còn học đại học, mọi người đều biết tính tình của Bạch Diệc Phi rất tốt, bất kể ai nói gì cậu ấy cũng sẽ không đánh lại, cực kỳ hiếm khi nổi cáu, là một người rất giỏi nhẫn nhịn.

Nhưng bây giờ lại hoàn toàn thay đổi.

Bạch Diệc Phi mặc áo bệnh viện, chẳng coi đám nhân viên bảo vệ đang vây lấy mình ra gì, ngược lại còn bá đạo đi thẳng từng bước về phía trước, coi đám bảo vệ kia cứ như không khí.

Mười mấy tên bảo vệ nhìn thấy Bạch Diệc Phi ra vẻ như thế.

Cả đám đều cầm chặt dùi cui xông lên.

Tuy nhiên, khi còn cách Bạch Diệc Phi cả mét thì đám bảo vệ kia đã lăn ra đất kêu gào thảm thiết.

Bởi vì Bạch Hổ nãy giờ đi sát bên cạnh Bạch Diệc Phi đã đốn ngã hết những người dám đến gần anh.

Sau khi đám bảo vệ lăn ra đất, vẫn không bỏ cuộc bò dậy lao đến và lại bị Bạch Hổ đốn ngã thêm lần nữa.

Đối với đám bảo vệ này, Bạch Diệc Phi làm ngơ như không thấy, vẫn tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Chỉ là mới vừa bước gần đến sảnh toà nhà, thì bỗng nhiên trông thấy cả đám ba mươi bốn mươi người gồm nhân viên và bảo vệ lao đến.

Người đi đầu là một tên đàn ông tóc dài, sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Bạch Hổ thì vén tóc lên rồi cất giọng khinh miệt: "Có vẻ là cũng

từng được học vài đường quyền cước nhỉ!”

Tên đàn ông đi tới trước mặt Bạch Diệc Phi, đánh giá anh từ trên xuống dưới: "Nhưng mà, một võ sư Taekwondo đai đen bát đẳng như tôi, đã lâu lắm rồi không tìm được ai thi đấu cọ xát, vừa hay, các cậu tới để cho tôi tập luyện nhé?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 71: Đùng ùa với Hồ

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt.

Gã kia vẫn huênh hoang nói: “Mẹ, chúng mày đúng là không biết trời cao đất dày là gì. Đây là tập đoàn Liễu Thị nhé! Chúng mày ...”.

“Bốp!”

Bạch Diệc Phi vả thẳng vào mặt gã.

“Đùng nhiều lời!”

Cú bạt tai của Bạch Diệc Phi rất nặng tay, gã kia bị đòn nhất thời không kịp phản xạ. Sau đó, gã nổi điên lên: “Mẹ cha lũ chúng mày! Tao sẽ cho chúng mày chết!”

Nói xong, gã tung thẳng cú đá về phía trước.

Tiếc rằng, chân vừa kịp giơ lên thì đã bị Bạch Hồ đập trúng ngực, bay qua một bên.

“Á! Mẹ ơi!”

Gã bị đá văng ra xa, xô vào mấy tên còn lại, tất cả đều ngã sõng soài.

Ngay khi chạm đất, gã trợn ngược mắt rồi lập tức ngất xỉu.

Hai ba chục tên còn lại thấy thế thì sốc nặng.

Gã kia chẳng phải là vệ sĩ của cậu chủ Liễu sao?

Vừa rồi còn nói là võ sư Taekwondo đai đen bát đẳng cơ mà?

Một cước đã ngất? Mẹ kiếp, ùa tao à?

Cả đám người lùi lại phía sau.

Bạch Diệc Phi nhìn đám người đó, biểu cảm không chút thay đổi.

Ở một diễn biến khác, Liễu Chiêu Phong sau khi thấy cảnh tượng vừa rồi thì ngồi đờ ra trong văn phòng nhìn màn hình CCTV.

Gã tóc dài đó là vệ sĩ thân cận của gã ta, võ sư Taekwondo đai đen bát đẳng. Đúng là rất có thực lực. Vậy mà người của Bạch Diệc Phi chỉ đạp một cước đã ngắt xiú, tên điên đó biến thái đến chừng nào?

Lý Tuyết cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng biểu cảm thì đỡ choáng hơn Liễu Chiêu Phong nhiều. Sự lợi hại của Bạch Hồ gần đây cô cũng từng được chứng kiến rồi.

Lúc này, trong CCTV có tiếng hô không rõ là của ai: “Chúng ta đông người, sợ cái mẹ gì? Cùng nhào lên đi!”

Nhìn tới đó, Lý Tuyết lại bắt đầu lo lắng.

Đông người như vậy, Bạch Hồ có giỏi đến đâu thì cũng chỉ có một mình, nhớ mà ...

Thế nhưng, những gì diễn ra sau đó thực sự khiến Lý Tuyết kinh ngạc, còn Liễu Chiêu Phong thì thực sự choáng đến rơi cả hàm.

Chỉ biết rằng đám hai ba mươi người kia cùng xông tới dùng gậy phang tới tấp vào người Bạch Hồ.

Bạch Hồ không che, không tránh mà cứ đứng trơ trơ như tảng đá cho bọn họ tùy ý đánh.

Đám người kia đàn mặt ra, càng đánh càng nhụt trí.

Bạch Hồ hô lên một tiếng, vung hai tay lên, đám người hai bên văng ra xa, tiếp tục mỗi chân một cước, trước sau đều đổ rạp.

Những người chứng kiến đều đứng hình.

Mẹ kiếp, khủng vậy ai chơi lại?

Chỉ một lát sau, đám hai ba mươi người kia chẳng ai còn đứng lên được nữa.

Bạch Diệc Phi mặt không biến sắc bước qua từng tên một, đến thẳng cửa thang máy.

Trong văn phòng, Liễu Chiêu Phong chứng kiến toàn bộ, gã hoang mang cầm áo khoác lên, vừa đi vừa hần học nói: “Tuyệt Nhi, cô cứ chờ đó, không lâu nữa, tôi sẽ khiến cho tên Bạch Diệc Phi kia trở lại nguyên hình, tiếp tục làm tên phế vật như hần đã từng”.

Lý Tuyệt hoàn toàn kiệt sức nhìn Liễu Chiêu Phong, muốn nói gì đó nhưng còn chưa kịp mở miệng thì đã thấy gã tung cửa bỏ chạy.

Liễu Chiêu Phong vừa rời đi không lâu, Bạch Diệc Phi đập cửa văn phòng xông vào, nhìn thấy Lý Tuyệt đang nằm trên ghế sofa.

“Tuyệt Nhi ...”, Bạch Diệc Phi hấp tấp lao tới, ôm chầm lấy Lý Tuyệt. Phát hiện người cô mềm như bún, anh lo lắng hỏi: “Em không sao chứ?”

Lý Tuyệt lắc đầu, bỗng nhìn thấy trên vạt áo bệnh nhân của Bạch Diệc Phi một vết máu đỏ thẫm, biết rằng vết thương của anh lại bị rách, trong lòng cô vô cùng day dứt. Cô muốn nói với anh một lời nhưng chẳng còn chút sức lực nào nữa, trước mắt bỗng tối sầm lại rồi ngất đi.

Lúc này, phía ngoài tòa nhà vang lên tiếng còi xe cảnh sát.

Bạch Diệc Phi không buồn để tâm đến điều đó, cứ thế bế Lý Tuyệt lên và bước thẳng ra ngoài.

Ra khỏi cửa, phía hành lang vẫn là đám người ban nãy đang lăn lộn kêu than.

Bạch Hồ bước tới: “Đã chạy thoát theo cửa sau rồi”.

“Hừ! Tránh được mùng một, không tránh khỏi hôm rằm!”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói.

Trong bữa tiệc của Lý Thị, tiệc của Liễu Thị, và kể cả lần trước trong quán KTV, anh đã rất nhiều lần cảnh cáo Liễu Chiêu Phong, yêu cầu gã tránh xa vợ mình ra, đừng có ve vãn Lý Tuyết nữa. Nhưng Liễu Chiêu Phong luôn bỏ ngoài tai.

Lần này còn dám dùng thuốc với Lý Tuyết, đúng là đã vượt quá giới hạn chịu đựng của anh rồi.

Nếu đã như vậy, anh ấy nhất định phải cho Liễu Chiêu Phong một bài học, để gã biết, người như thế nào, việc gì là thứ gã không nên động vào, không được phép làm!

Bạch Diệc Phi ôm Lý Tuyết bình thân bước ra khỏi thang máy, hướng về phía cửa chính.

Phía sảnh có rất nhiều nhân viên của Liễu Thị nghe ngóng được tình hình đã chạy tới để hóng chuyện.

Ra đến cửa, ngoại trừ nhóm bà tám còn có một đội cảnh sát.

Trong đám đông, Hà Viên Viên nhìn thấy cảnh Bạch Diệc Phi đang bế Lý Tuyết bước ra, trong lòng không tránh khỏi những cảm xúc khác lạ.

Hình ảnh trước đây và hiện tại của Bạch Diệc Phi không ngừng quay vòng vòng trong đầu cô ta, cuối cùng thì cũng phải dừng lại ở hình ảnh của thực tại.

Bạch Diệc Phi đúng là đã thay đổi rồi ...

Lúc này, đội cảnh sát tiến đến: “Này, gây sự xong định phải đi đâu à? Đâu có dễ thế?”

“Đồng chí cảnh sát, tên đầu to phía sau anh ta cũng gây chuyện đấy ạ!”, tên đội trưởng đội bảo vệ bị đánh lúc trước vội vàng chỉ về phía Bạch Hồ.

Bạch Hồ coi như không có chuyện gì, chẳng thèm để tâm đến tên bảo vệ.

Bạch Diệc Phi lại càng không quan tâm đến mấy tên cảnh sát, vẫn ôm chặt Lý Tuyết, cương quyết đi về phía trước.

Viên cảnh sát bị coi thường nên vô cùng tức giận, tiến lên phía trước giơ tay ra ngăn Bạch Diệc Phi lại: “Tên khốn này, dám kính thường cảnh sát, coi thường pháp luật. Đã gây chuyện còn ngang ngược vậy sao? Tôi thấy chắc anh ngứa ngáy quá, phải đến đồn cảnh sát để giãn gân cốt thì mới biết thế nào là tuân thủ luật pháp!”

“Anh em, còng tay anh ta lại. Để tôi xem anh còn ngông cuồng đến đâu?”

Nghe lệnh, một viên cảnh sát lấy còng tay ra định bắt người.

“Đợi một chút”, có tiếng nói vọng lại từ sau lưng viên cảnh sát.

Mọi người quay đầu nhìn về phía giọng nói vừa rồi. Một viên cảnh sát có dáng người cao gầy, bước xuống từ chiếc xe cảnh sát phía sau lưng họ. Đến trước mặt viên cảnh sát đang cầm còng số tám, đẩy tay thu về.

“Chuyện này ...”, viên cảnh sát khó xử nhìn người này.

Bạch Diệc Phi ngược mắt, ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc nhưng sau đó lại trở về vẻ mặt ban đầu.

Viên cảnh sát này chính là người lúc trước đã thả Bạch Diệc Phi khi anh bị bắt về đồn, lại còn khóa tay tên cảnh sát béo kia nữa. Anh ta tên là Tần Hoa.

Tần Hoa cười với Bạch Diệc Phi, sau đó quay qua nói nhỏ gì đó với viên cảnh sát kia rồi rút lui.

Viên cảnh sát nhìn Bạch Diệc Phi bằng ánh mắt không cam tâm, nghiêng răng hô: “Thu quân!”

Nói xong, cả đội cảnh sát lái xe rời đi.

Đám đông ngơ ngác.

Có chuyện gì vậy?

Phút trước còn hô bắt người, phút sau đã thu quân là sao?

Đội bảo vệ thấy vậy thì đều không cam lòng, đội trưởng đội bảo vệ nén đau chạy ra gọi: “Đội trưởng Tần, còn chưa bắt người mà? Đội trưởng Tần ...”.

Nhưng chẳng có lời hồi đáp nào, vì đoàn xe cảnh sát đều đã đi mất.

...

Đứng giữa đám đông, Hà Viên Viên ngậy người ra một lúc lâu, đột nhiên cô ta như bừng tỉnh. Vừa rồi viên cảnh sát kia đã nói những gì mà tay đội trưởng Tần lập tức thu quân vậy, lẽ nào nói là Bạch Diệc Phi có thân thể không phải dạng vừa?

Nhưng cô ta cũng chỉ biết rằng Bạch Diệc Phi là tổng giám đốc tập đoàn Hàu Tước, thân thể đó có uy đến vậy sao?

Đâu chỉ là có uy thôi? Tập đoàn Hàu Tước là sự tồn tại thế nào chứ?

Dù chỉ là một chức trưởng phòng nhỏ bé cũng đã không hề đơn giản rồi, đây còn là tổng giám đốc cơ mà!

Tất nhiên, điều quan trọng nhất là tập đoàn Hàu Tước vô cùng lớn mạnh, là một ông lớn trong việc đóng thuế. Có thể nói là người phát lương cho cơ quan nhà nước, hiển nhiên không thể đắc tội được.

Bạch Diệc Phi ôm Lý Tuyết tiếp tục tiến về phía trước, vừa hay có hai tên bảo vệ đang đứng ngang đường. Nhìn thấy Bạch Diệc Phi tiến đến gần liền run sợ: “Anh... anh... định làm gì?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 72: Kế hoạch trả thù cho Lý Tuyết

Nhưng Bạch Diệc Phi không thèm nhìn gã một cái mà đi thẳng luôn.

Bảo vệ: “...”.

Bạch Diệc Phi mang Lý Tuyết đi gọi xe, nhưng anh không đến bệnh viện hay về nhà mà thuê phòng ở một khách sạn gần đây.

Sau đó anh gọi điện cho Long Linh Linh bảo cô ta cử một bác sĩ đến.

Trong khách sạn, Bạch Diệc Phi ngồi trên ghế trầm tư suy nghĩ.

Lần này anh nhất định phải dạy cho Liễu Chiêu Phong một bài học nhớ đời, khiến gã không dám có ý đồ gì với Lý Tuyết nữa.

Mà thứ gã để ý nhất chẳng phải là thân phận của mình hay sao?

Đã vậy anh sẽ khiến gã mất hết tất cả!

Hủy hoại toàn bộ công ty dưới danh nghĩa của gã, khiến tập đoàn Liễu Thị cũng không chứa chấp nổi gã, làm gã từ trên mây rơi xuống đáy vực!

Đến lúc đó gã còn dám cướp Lý Tuyết sao?

“Cốc, cốc, cốc...”, tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của Bạch Diệc Phi.

Khi anh mở cửa ra thì ngậy người.

Đứng trước cửa là một người đẹp “điện nước đầy đủ”, nhưng điểm nổi bật nhất ở cô ta là loại khí chất rất đặc biệt, không phải quyến rũ, cũng không phải trong sáng, mà là kiêu hòa nhã trầm ổn toát lên vẻ học thức.

Bạch Diệc Phi không khỏi nhìn cô ta thêm vài lần, dù sao phụ nữ có thân hình đẹp lại mang loại khí chất này cũng không nhiều.

“Cô là...”, anh hỏi.

“Bác sĩ”, người đẹp bình tĩnh trả lời, lại hỏi anh: “Anh là Bạch Diệc Phi?”

Bạch Diệc Phi gật đầu, nghiêng người nhường đường cho cô ta tiến vào.

Cô ta vào phòng, nhìn thấy Bạch Diệc Phi đang mặc bộ đồ bệnh nhân còn dính máu thì cau mày: “Bị thương thì đừng có chạy nhảy lung tung. Con người bây giờ đúng là không biết quý trọng sức khỏe của bản thân!”

Nghe cô ta nói vậy khiến Bạch Diệc Phi có hơi ngượng ngùng, anh vội gật đầu: “Vâng, vâng, tôi biết rồi”.

Người đẹp “ừm” một tiếng, lại không kiên nhẫn nói: “Được rồi, anh mau cởi đồ ra! Làm sớm nghỉ sớm!”

Hai mắt Bạch Diệc Phi mở to: “Hả?”

Cởi đồ?

Làm sớm nghỉ sớm?

Người đẹp thấy phản ứng dữ dội của Bạch Diệc Phi thì khó hiểu. Cô ta đang định nói thì đột nhiên nhớ đến điều gì đó, cả khuôn mặt đều đỏ lên: “Anh nghĩ đi đâu đấy? Tôi là bác sĩ đến khám bệnh cho anh! Nếu không phải Long Linh Linh nhờ thì tôi cũng không đến đâu!”

Bạch Diệc Phi biết là hiểu lầm thì cười ngượng ngùng: “Haha... Ra vậy!”

Người đẹp không vui mà trừng mắt nhìn anh: “Được rồi, mau cởi đồ ra”.

Bạch Diệc Phi lại ngây ra, sau đó mới chỉ vào Lý Tuyết đang nằm trên giường: “Không phải, tôi gọi bác sĩ đến là để khám bệnh cho vợ tôi”.

Anh dẫn người đẹp vào phòng rồi để cô ta khám cho Lý Tuyết.

Nhìn vẻ đẹp xuất chúng của Lý Tuyết, lại nhìn sang Bạch Diệc Phi, cô ta bắt giác hơi cau mày, ánh mắt khi nhìn anh đã mang theo một ít khinh thường.

Xem xét một lát, người đẹp mới “hừ” một tiếng nói: “Nếu đã là vợ mình thì đừng dùng cái loại đồ hạ đẳng này, thuốc có tốt đến đâu thì vẫn sẽ có tác dụng phụ, không cần thận anh sẽ ôm hận cả đời đấy!”

Tội lỗi tự dung từ trên trời rơi xuống khiến Bạch Diệc Phi cạn lời.

“Không phải vậy, tôi không làm...”, anh định giải thích.

Người đẹp ngăn anh: “Anh và tôi chẳng liên quan gì đến nhau cả, anh không cần phải giải thích với tôi, tôi cũng không quan tâm đến mấy chuyện rối tinh rối mù giữa các người, tôi chỉ là bác sĩ thôi”.

Cô ta nói xong cũng không cho Bạch Diệc Phi cơ hội giải thích mà rời đi luôn.

Dù sao Lý Tuyết không có việc gì, như vậy là quá tốt rồi.

Chỉ là cảm giác bị hiểu lầm thực không thoải mái gì. Bạch Diệc Phi cười khổ lắc đầu.

Nhưng rất nhanh ánh mắt anh lại trở nên lạnh lùng.

Thấy Lý Tuyết đã an giấc, Bạch Diệc Phi mới đi đến bên cửa sổ gọi điện cho Long Linh Linh.

“Tôi muốn tư liệu chi tiết về tập đoàn Liễu Thị, đặc biệt là Liễu Chiêu Phong”.

Sau đó anh lại gọi điện cho Chu Khúc Nhi, nói cho cô ta số phòng: “Giúp tôi chăm sóc Tuyết Nhi”.

“Tuyết Nhi làm sao? Anh đi đâu?”, Chu Khúc Nhi khó hiểu.

“Tôi?”, Bạch Diệc Phi cười nhạt: “Tôi đi báo thù cho Tuyết Nhi”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi cúp điện thoại. Anh bước đến bên giường, đặt một nụ hôn lên trán Lý Tuyết rồi mới rời đi.

Mà đầu bên kia điện thoại, Chu Khúc Nhi đã như bị sét đánh giữa trời quang, “báo thù cho Tuyết Nhi”?

Chính Liễu Chiêu Phong đã hại cô ấy thành ra như vậy, lẽ nào Bạch Diệc Phi lại định đi đánh nhau với gã?

Hắn là không đâu nhỉ, anh ta đâu phải loại người đó!

Thôi bỏ đi, mình cứ mau chạy qua thì hơn!

“Xin nghỉ giúp tôi”, Chu Khúc Nhi vỗ vỗ người phía sau rồi vội vàng rời công ty đến khách sạn mà Bạch Diệc Phi vừa nói.

Cùng lúc đó, Bạch Diệc Phi đang ở trong văn phòng chủ tịch tập đoàn | Hầu Tước lật xem một tập tư liệu. Long Linh Linh ở bên cạnh tóm tắt ngắn gọn: “Liễu Chiêu Phong sở hữu hai công ty là Thép nhẹ Liễu Thị và Dược phẩm Liễu Thị. Ngoài ra gã còn kinh doanh chuỗi 10 nhà hàng và 10 siêu thị. “đủ tịch Liễu Thị là Liễu Long, ông ta có ba người con trai, con cả đã xuất ngoại, con thứ hai liệu Tiêu Dao tiếp quản 80% sản nghiệp của Liễu Thị, người thứ ba chính là Liễu Chiêu Phong”. “Hiện tại Liễu Long đã giao gần hết sản nghiệp cho Liễu Tiêu Dao và Liễu Chiêu Phong rồi, mọi chuyện đều do hai người đó quyết định, bình thường cũng không có vấn đề gì lớn”. Bạch Diệc Phi cau mày lật tu liệu lần nữa. Liễu Chiêu Phong thật ra không có tài cán gì lắm, muốn chinh hấn không khó. Nhưng muốn lật đổ Liễu | Tiêu Dao thì không phải chuyện dễ dàng.

Long linh linh do dự hỏi: “Chủ tịch muốn điều tra Liễu Thị là để...”.

Bạch Diệc Phi nhếch miệng cười nhạt, sau đó cả khuôn mặt đều trở nên lạnh lẽo: “Tôi muốn hủy hoại toàn bộ sản nghiệp của Liễu Chiêu Phong”.

“Hả?”, Long Linh kinh hãi: “Chủ tịch, anh hãy suy nghĩ cẩn thận, mặc dù tài lực của Liễu Thị không bằng Hầu Tước nhưng cũng chỉ xếp sau tập

đoàn của chúng ta, hơn nữa Liễu Thị và Hầu Tước còn có hợp tác trên nhiều mặt, lật đổ bọn họ chúng ta cũng bị tổn thất nặng nề”.

Bạch Diệc Phi ngẩng lên nhìn Long Linh Linh, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo.

Long Linh Linh sợ hãi, cúi đầu nói: “Tôi hiểu rồi, chủ tịch”.

Nói xong cô ta cũng mau chóng rời đi.

Ánh mắt vừa rời của Bạch Diệc Phi quá đáng sợ. Cô ta lăn lộn làm việc bao nhiêu năm nay, đã quen với đủ các loại người đáng gờm, vậy mà ánh mắt của Bạch Diệc Phi vẫn khiến cô ta sợ hãi, vô thức ngậm miệng, không dám nói gì nữa.

Mặc dù Bạch Diệc Phi nói như vậy nhưng mục tiêu chủ yếu của anh là chinh Liễu Chiêu Phong, còn về tập đoàn Liễu Thị, Liễu Tiêu Dao không phải kẻ dễ chơi, muốn lật đổ gã phải tốn rất nhiều công sức.

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một lát rồi gọi điện thoại cho Vương Lâu.

“Vài ngày nữa hợp tác với Hầu Tước, lật đổ toàn bộ sản nghiệp của Liễu Chiêu Phong”.

Wang Lâu nghi hoặc: “Gã là người của tập đoàn Liễu Thị, có chuyện gì à, sao cậu tự dưng lại muốn làm vậy?”

Cậu ta cũng coi như hiểu Bạch Diệc Phi nên sẽ không khuyên nhủ anh như Long Linh Linh, Liễu Chiêu Phong hẳn đã gây sự với Bạch Diệc Phi nên anh mới muốn cho hắn một bài học!

Bạch Diệc Phi thừa nhận, cũng kể lại đơn giản sự tình cho cậu ta rồi nói: “Cụ thể thì lúc cậu đến sẽ nói”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 73: Đe dọa

“Được, không vấn đề gì!”, Vương Lô tức giận ngàn ngụt: “Thằng chó đó dám động đến chị dâu, không đập chết gã thì tôi không mang họ Vương!”

Mà bên này, sau khi bỏ trốn, Liễu Chiêu Phong chạy thẳng đi tìm anh hai Liễu Tiêu Dao của mình.

Phòng làm việc tập đoàn Liễu Thị.

“Anh, lần này anh nhất định phải giúp em! Anh không biết đâu, tên Bạch Diệc Phi đó quá kiêu ngạo, còn cả tên to con đi bên cạnh hắn nữa, một mình nó đánh hai ba chục người mà không thèm chớp mắt một cái, đúng là biến thái!”, Liễu Chiêu Phong bắt đầu kể lể với Liễu Tiêu Dao.

Liễu Tiêu Dao nghe vậy thì cau mày: “Một mình đánh hai ba chục người?”

Liễu Chiêu Phong gật đầu lia lịa: “Tận mắt em nhìn thấy!”

Liễu Tiêu Dao trầm tư một lát mới nói: “Sao Bạch Diệc Phi lại đem người xông vào công ty?”

Mắt Liễu Chiêu Phong đảo liên tục: “Hắn là thằng điên, biết rõ mình là đồ bỏ đi không được tích sự gì còn cho rằng mình thật sự là chồng của Lý Tuyết”.

“Vói lại, em và Lý Tuyết là bạn học, hôm đó tâm trạng cô ấy không tốt, em chỉ an ủi cô ấy có vài câu, Bạch Diệc Phi nhìn thấy thì lại hiểu lầm. Hôm nay, Lý Tuyết đến tìm em bàn công việc, ai ngờ hắn lại như thằng điên xông vào, rõ ràng không coi Liễu Thị chúng ta ra gì!”

“Anh hai, chẳng phải anh quen biết với anh Dao gì đó à? Hay anh tìm gã đến giúp, tên to con kia nhất định đánh không lại!”

Liễu Tiêu Dao nhìn Liễu Chiêu Phong cười lạnh lùng: “Lý Tuyết thực sự đến bàn công việc với cậu?”

Liễu Chiêu Phong chợt dạ: “Đương nhiên rồi, nếu không thì làm gì?”

“Bàn công việc? Không phải trong lúc bàn cậu lại làm cái gì rồi đấy chứ?”, Liễu Tiêu Dao rõ ràng không tin tưởng con người Liễu Chiêu Phong.

Gã nghe vậy thì lúng túng nhưng vẫn không thừa nhận: “Anh, anh nói gì thế, bàn chuyện là bàn chuyện, còn làm gì được?”

Liễu Tiêu Dao khinh thường, cũng không phí lời với gã nữa: “Bỏ đi, anh cũng không muốn biết cậu rốt cuộc có làm hay không. Chỉ là nếu hấn đã dám gây chuyện với nhà họ Liễu chúng ta, không coi chúng ta ra gì thì anh cũng sẽ giúp cậu dạy cho hấn một bài học!”

“Cảm ơn anh!”, Liễu Chiêu Phong cười gằn trong lòng: “Bạch Diệc Phi, mày chết chắc rồi!”

Chạng vạng, Bạch Diệc Phi tan làm lái xe về nhà thì bị một chiếc Cayenne chặn lại giữa đường.

Tiếp đó, một gã đàn ông mặc vest đen, đeo kính đen bước xuống, gõ cửa xe của anh.

Bạch Diệc Phi hạ kính xe, nhìn gã.

“Ông chủ chúng tôi muốn gặp anh”.

Bạch Diệc Phi nhếch mày, nhìn người đàn ông khoảng 30 tuổi đang ngồi trong chiếc Cayenne kia. Gã ta có khuôn mặt khá giống Liễu Chiêu Phong, không cần nghĩ cũng biết đây nhất định là cậu chủ thứ hai của tập đoàn Liễu Thị, Liễu Tiêu Dao.

“Sau đó thì sao?”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

Gã mặc tây trang hơi sững người, sau đó sầm mặt: “Không có sau đó gì hết, ông chủ chúng tôi muốn gặp anh”.

“Ồ, vậy thì phiền anh chuyển lời cho gã, tôi rất bận, không có thời gian”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói.

Gã đàn ông nghe vậy thì phần nộ: “Ông chủ mời anh mà anh dám từ chối?”

Bạch Diệc Phi trực tiếp khởi động xe, nghênh ngang đi thẳng.

Khi gã đàn ông quay lại xe, Liễu Tiêu Dao cau mày hỏi: “Hắn nói gì?”

Gã đàn ông trả lời: “Hắn nói không rảnh”.

Liễu Tiêu Dao cười khinh thường: “Đuổi theo”.

Hơn 10 phút sau, chiếc Cayenne đuổi kịp chiếc xe của Bạch Diệc Phi khiến anh không thể không xuống xe.

Hai chiếc xe dừng lại bên đường.

Bạch Diệc Phi bước xuống, châm điếu thuốc.

Liễu Tiêu Dao cũng xuống xe, đi đến bên cạnh anh. Gã đánh giá anh một lượt, sau đó nhìn anh như rác rưởi: “Cậu là Bạch Diệc Phi?”

Bạch Diệc Phi bị ép dừng xe nên có hơi bực mình, ngữ khí rõ ràng không vui: “Đúng, anh có chuyện gì thì nói nhanh lên!”

Liễu Tiêu Dao lại cười, rất lịch sự mà giơ tay ra nói: “Tôi là cậu hai của tập đoàn Liễu Thị, Liễu Tiêu Dao”.

Bạch Diệc Phi hơi lúng túng, vẻ lịch thiệp của gã lại khiến anh dường như trở nên rất bất lịch sự. Anh suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn giơ tay ra.

Nhưng đúng lúc đó Liễu Tiêu Dao lại thu tay dứt vào trong túi quần.

Cánh tay đang đưa ra của Bạch Diệc Phi cứng đờ, trông càng thêm lúng túng.

“Liễu Tiêu Dao nhi?”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng: “Tôi biết anh là ai, cũng biết hôm nay anh đến đây để xin lỗi thay cho Liễu Chiêu Phong nhưng không cần nữa, tôi sẽ không chấp nhận”.

Liễu Tiêu Dao nghe vậy thì coi thường cười một tiếng: “Xin lỗi? Cậu cho rằng tôi đến đây để xin lỗi cho em trai mình?”

Bạch Diệc Phi đang định gạt đầu thì gã lại giễu cợt: “Cậu nghĩ mình là ai?”

“Nếu xin lỗi thì phải là cậu xin lỗi em trai tôi!”, Liễu Tiêu Dao gằn giọng: “Hơn nữa còn phải đến công ty, xin lỗi nó trước mặt tất cả mọi người!”

“Tại sao tôi phải xin lỗi hắn?”

“Bởi vì tôi có thể dễ dàng xử lý cậu!”, Liễu Tiêu Dao độc ác nhìn anh.

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Vậy thì tôi cũng phải nói: anh nghĩ mình là ai?”

Liễu Tiêu Dao xây xẩm mặt mày: “Bạch Diệc Phi, cậu đừng có mà không biết điều. Tôi cho cậu xin lỗi là đã nể mặt cậu rồi, nếu cậu còn ngoan cố thì tôi không ngại dùng thủ đoạn khác đâu!”

“Ví dụ?”, Bạch Diệc Phi khiêu khích.

Liễu Tiêu Dao đe dọa: “Vợ cậu là người của Lý Thị đúng không? Cậu không ngoan ngoãn đi xin lỗi thì tôi sẽ khiến Lý Thị lập tức biến mất khỏi cái thành phố Thiên Bắc này”.

“Sau đó thì sao?”, Bạch Diệc Phi bình thản hỏi, hoàn toàn không để tâm đến lời gã vừa nói.

“Sau đó tôi sẽ nói với người của Lý gia rằng những điều này đều là do cậu ban tặng, khiến bọn họ hận cậu từ tận xương tủy!”

Gã tiếp tục nói: “Nghe nói cậu làm việc ở Hầu Tước? Hừ, vừa hay tôi có quen vài người trong ban quản trị, hơn nữa Liễu Thị và Hầu Tước có làm ăn với nhau, chỉ cần một câu nói của tôi, cậu sẽ phải cút khỏi đó ngay lập tức!”

Bạch Diệc Phi cúi đầu khiến người khác không nhìn thấy vẻ mặt anh: “Tuyệt tình vậy?”

“Hừ, biết sợ thì đi xin lỗi em trai tôi!”, Liễu Tiêu Dao nhìn bộ dạng của Bạch Diệc Phi thì đã thấy thỏa mãn, kiêu ngạo nói: “Xin lỗi nó trước mặt toàn bộ nhân viên trong công ty!”

Gã vừa dứt lời, Bạch Diệc Phi đã ngẩng đầu cười.

“Cậu cười cái gì?”, Liễu Chiêu Phong cau mày hỏi.

Bạch Diệc Phi vừa cười vừa lấy di động trong túi ra: “Ngại quá, những lời anh vừa nói tôi đã ghi âm lại hết rồi”.

“Vậy thì sao?”, Liễu Tiêu Dao hoàn toàn không để ý: “Chỉ là ghi âm mà thôi, cậu cho rằng cảnh sát sẽ quan tâm chắc?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Đoạn ghi âm này không phải để đưa cho cảnh sát”.

Liễu Tiêu Dao không hiểu nhìn anh.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Đoạn ghi âm này để chứng minh không phải tự nhiên mà tôi muốn lật đổ Liễu Thị”.

Anh nói xong thì cắt điện thoại, lên xe bỏ đi.

Liễu Tiêu Dao ngẩn người, đến lúc hiểu ra thì cảm thấy rất buồn cười: “Lật đổ Liễu Thị? Haha... Đúng là nằm mơ giữa ban ngày! Cậu cho rằng cậu là ai? Cho dù là chủ tịch tập đoàn Hầu Tước thì cũng còn phải cất nhắc lại!”

Sau khi về biệt thự, không thấy Lý Tuyết đâu khiến Bạch Diệc Phi lo lắng nên anh gọi điện cho cô.

Kết quả người nghe điện thoại lại là Chu Khúc Nhi, nói Lý Tuyết sẽ ở lại chỗ cô ta mấy ngày.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 74: Gió đổi chiều

Bạch Diệc Phi cười méo xệch. Cho rằng hiểu lầm lần này đã được hóa giải, cộng với công lao anh hùng cứu mỹ nhân, chắc hẳn Lý Tuyết sẽ hoàn toàn đón nhận anh. Vậy mà ai ngờ lại xảy ra chuyện của Chu Khúc Nhi, đúng là nỗi khổ khó nói...

Trải qua hai ngày bình yên.

Đến buổi sáng ngày thứ 3, một cặp cha con lại đến tập đoàn Hưu Tước.

Long Linh Linh đưa hai người họ và phòng họp của tập đoàn.

Bạch Diệc Phi ngồi trong phòng chủ tịch, cũng giống như lần trước, anh tiếp tục theo dõi cuộc nói chuyện của họ qua CCTV.

Trong phòng họp.

Lý Cường Đông ngồi đối diện với ông cụ Lý.

Vốn dĩ Lý Đại Hải và những người khác sẽ đến cùng, nhưng ông cụ Lý không muốn phải mất mặt như lần trước nên đã tới một mình.

Lúc này, ông cụ Lý ngồi nhìn Lý Cường Đông với nét mặt u ám.

Lý Cường Đông thì lại trưng ra một bộ mặt thản nhiên, khi gặp ông cụ Lý vẫn chào hỏi rất lễ phép: “Bố”.

“Hừ!”, ông cụ Lý lạnh lùng: “Đừng gọi tôi là bố! Tôi không dám nhận!”

Lý Cường Đông cười buồn, không nói gì nữa.

Vừa hay, Long Linh Linh cất tiếng nói: “Thưa hai vị, chủ tịch của chúng tôi hy vọng hôm nay có thể đạt được kết quả cuối cùng, cũng mong rằng đôi bên đều có thể hướng tới lợi ích chung”.

Phòng hội nghị yên lặng một lát.

Lý Cường Đông mở lời trước: “Hôm nay là ngày thứ ba rồi, không biết bố đã suy nghĩ thế nào rồi?”

“Suy nghĩ cái con khi!”, ông cụ Lý tức giận. “Anh còn coi tôi là bố anh sao? Có đứa con nào bắt bố nó phải nhận sai không?”

Lý Cường Đông cười nói: “Bố, chỉ là thừa nhận mẹ con là người phụ nữ của bố, cho mẹ một danh phận mà thôi, chẳng lẽ khó đến vậy sao?”

“Nói rồi, đừng gọi tôi là bố! Tôi không dám nhận danh xưng ấy!”, ông cụ Lý lạnh lùng quát lên.

Phòng họp trở nên yên tĩnh đến ngột ngạt, cuộc đàm phán cũng rơi vào thế lưỡng nan.

Hai người ngồi lặng thinh, một người quay đầu nhìn ra chỗ khác, một người lặng lẽ cúi đầu uống trà, không hề nhìn về phía đối phương.

Long Linh Linh đứng đợi một hồi lâu cũng không thấy ai nói gì liền chau mày: “Thưa hai ông chủ, cứ cố chấp như thế này thì sẽ không giải quyết được vấn đề đâu. Hy vọng mỗi người có thể tiết chế một chút, và nghĩ về phương diện có lợi nhiều hơn”.

Nghe xong, hai người vẫn ngồi đó, chẳng có chút dấu hiệu nào của sự thỏa hiệp.

Long Linh Linh đang định nói tiếp thì Lý Cường Đông mở lời: “Ba điều kiện mà con nói lúc trước, chỉ cần bố làm được thì con cũng sẽ nói được làm được”.

Ông cụ Lý quay lại trừng mắt nhìn Lý Cường Đông: “Đừng hòng!”

Muôn ông ta thừa nhận lỗi lầm, vứt bỏ hết sĩ diện thì ông ta không thể làm được!

Lại còn muốn một bề trên như ông ta phải xin lỗi con dâu, điều đó càng không thể được!

Lý Cường Đông cau mày, không nói gì nữa.

Long Linh Linh thấy tình hình như vậy thì định khuyên giải nhưng lại bị tiếng nói vọng ra từ loa trong phòng họp làm gián đoạn.

“Chào các vị, tôi là chủ tịch tập đoàn Hậu Tước”, giọng nói khàn trầm vang lên.

Bạch Diệc Phi ngồi xem CCTV trong văn phòng, thấy họ cứng đầu như vậy thì vô cùng nóng mắt. Anh còn bao việc quan trọng hơn cần làm, không thể lãng phí thời gian với cặp bố con này mãi được.

Vậy nên anh quyết định sử dụng máy biến giọng, để ngắt lời bọn họ.

“Tôi cũng đã hiểu đại khái ân oán giữa hai vị lãnh đạo rồi. Để đến cục diện như ngày hôm nay, có thể đôi bên đều không dễ gì thỏa hiệp. Vậy hãy để tôi đóng vai ác đi. Đề nghị hai vị làm theo lời tôi nói”.

“Ông cụ Lý, việc này nói cho cùng vẫn là lỗi của ông. Việc thừa nhận người phụ nữ của mình là trách nhiệm mà người đàn ông cần phải thực hiện, ông nên rước bài vị của bà ấy về thờ trong từ đường nhà họ Lý”.

“Chủ tịch Lý của tập đoàn Tân Tây, việc này thực ra cũng không phải việc gì đáng tự hào, vậy nên cũng không nhất thiết phải công khai ra ngoài, coi như giữ chút thể diện cho ông cụ Lý”.

“Dù sao ông cụ Lý cũng là bố của ông, điều kiện thứ ba cũng nên xí xóa đi!”.

“Tôi chỉ nói đến đây thôi, nếu hai vị thấy không có vấn đề gì thì cứ quyết định như vậy! Còn nếu thấy không thỏa đáng thì ..., cứ chuẩn bị phá sản đi, tôi tin rằng Hậu Tước có đủ khả năng để làm vậy”.

Ý của Bạch Diệc Phi rất rõ ràng, cũng rất kiên quyết, không có chút không gian nào để thỏa thuận nữa.

Đây là cách Bạch Diệc Phi cho mỗi người một cơ hội để xuống nước, để mỗi người lùi lại một chút. Nhưng nếu không nghe theo sắp xếp thì chỉ còn cách sử dụng biện pháp cưỡng chế.

Bạch Diệc Phi nói xong, phòng họp lại tiếp tục rơi vào trầm lặng, không khí như đặc quánh lại.

Long Linh Linh vô cùng kinh ngạc trước những lời Bạch Diệc Phi vừa nói. Cô ta không ngờ Bạch Diệc Phi có thể quyết đoán đến thế.

Nhưng nói thật lòng, nếu cứ để hai người này làm căng với nhau như vậy cũng không phải là cách, mỗi người nhượng bộ một chút cũng tốt. Chỉ là Bạch Diệc Phi đóng vai ác, không thiên vị bên nào.

Trong lúc Long Linh Linh nghĩ rằng việc này có thể nhờ thế mà được giải quyết thì

“Tôi đồng ý với cách của chủ tịch”, ông cụ Lý thở dài nói.

Long Linh Linh kinh ngạc, cô ta vốn nghĩ người đồng ý sẽ là Lý Cường Đông, người không đồng ý là ông cụ Lý. Vì dù sao ông cụ cũng là người đã lăn lộn thương trường mấy chục năm nay, để xuống nước sẽ rất khó.

Còn Lý Cường Đông, chỉ cần ông cụ Lý thừa nhận thì cũng đã đạt được mục đích của mình rồi, nên chắc sẽ đồng ý ngay thôi. Vậy mà

“Tôi không đồng ý”, Lý Cường Đông nói với thái độ kiên quyết.

“Hơn hai mươi năm nay, ông biết là tôi đã phải chịu đựng bao nhiêu ánh mắt của người đời, chịu bao nhiêu sự dè bĩu không? Thậm chí đến một kẻ bề dưới cũng dám gọi thẳng tên tôi, không tôn trọng tôi, cười nhạo tôi, xỉ nhục tôi!”

“ông chưa từng trải qua, nên ông cũng không thể hiểu được. Tôi sống như vậy | suốt hơn hai mươi năm, chứ không phải là hơn hai mươi ngày! Ông sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác đó đâu!”

“Lúc còn nhỏ, mọi người đều chửi mắng tôi, nói tôi là con hoang. Tôi liền về hỏi mẹ, bố con là ai? Mẹ nói với tôi, bố con là một ông chủ lớn rất tài giỏi”.

“Tôi lại hỏi, sao bố không sống cùng tôi? Mẹ nói, ông ấy là ông chủ lớn nên rất bận, thể nhưng ông ấy vẫn luôn quan tâm đến chúng tôi.

Mãi đến sau này, cuối cùng thì bố tôi cũng xuất hiện. Nhưng cũng chỉ duy nhất một lần đó. Sau khi ông ấy rời đi, mẹ tôi đã khóc, khóc rất đau khổ.

“Rồi sau nữa, là người phụ nữ nhà họ Lý đến tìm mẹ tôi, chửi rửa mẹ tôi. Thậm chí dùng cả giày cao gót để đánh mẹ tôi, nói bà ấy là hồ ly tinh, đi quyến rũ người đàn ông đã có gia đình!”.

“Khi đó, mẹ tôi mới biết. Hóa ra tất cả những điều tốt đẹp ấy đều chỉ là mộng tưởng, hóa ra bố tôi đã có gia đình riêng từ lâu!” “Những người phụ nữ đó chơi tôi là đồ con hoang. là đứa con loang do hồ ly tinh sinh ra!”

“Từ giây phút ấy, tôi đã lập lời thề. Sẽ có ngày, tôi bắt tất cả bọn chúng xin lỗi tôi, xin lỗi mẹ tôi. Mẹ tôi không phải là hồ ly tinh, tôi không phải là con hoang!”

“Tôi nhẫn nhịn suốt hơn hai mươi năm qua, tôi muốn để cho tất cả mọi người cùng phải biết việc này. Đó cũng chính là động lực để tôi cam chịu đến ngày hôm nay”.

“Nếu như ông cảm thấy yêu cầu của tôi là quá đáng, ông không làm được, đó là vì ông chưa từng trải qua sự tuyệt vọng như tôi, ông không có tư cách để đánh giá nó”.

“Đối với tôi mà nói, những yêu cầu trên là không thể thay đổi! Tôi không thể thỏa hiệp. Cho dù tập đoàn Tân Tây có phải phá sản vì việc này,

tôi cũng không nhượng bộ!”

Nói xong, Lý Cường Đông đứng dậy, rời khỏi phòng họp.

Ông cụ Lý nghe xong những lời vừa rồi thì toàn thân run rẩy, suy nghĩ cũng trở bên mông lung, không biết đang trôi dạt phương nào.

Vậy là một cuộc đàm phán đang yên lành cũng theo đó mà hoàn toàn sụp đổ.

Long Linh Linh có chút tiếc nuối. Cứ nghĩ rằng sự việc sẽ được giải quyết êm xuôi vậy mà lại trở nên khó khăn đến vậy, cuối cùng đâm ra ai cũng khó xử.

Lúc này, trong phòng làm việc, Bạch Diệc Phi cũng hết sức đau đầu, sao mà lại khó giải quyết đến vậy?

Một lát sau, Long Linh Linh bước vào.

“Ông cụ Lý cũng đi rồi à?”, Bạch Diệc Phi ngẩng đầu lên hỏi.

Long Linh Linh khẽ gật đầu.

“Chủ tịch Lý không đồng ý, vậy tiếp theo chúng ta cần làm gì? Sẽ ra tay với tập đoàn Tân Tây sao?”

Bạch Diệc Phi đau đầu nghĩ, còn phải ra tay thế nào đây?

Nếu như anh ra tay, sau này Lý Tuyết biết được anh là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước, vậy mà còn ra tay với cả bố vợ thì chẳng phải sẽ hận anh đến chết sao?

Bạch Diệc Phi trầm ngâm một lát, sau đó mắt lim dim nói: “Ra tay đi!”.

“Hả?”, Long Linh Linh khá bất ngờ với câu trả lời của Bạch Diệc Phi. Mặc dù tập đoàn Tân Tây cũng rất ổn, họ cũng đã có ý định mua lại. Nhưng với tình hình hiện tại, thực sự là rất phức tạp!

Bạch Diệc Phi lại nói: “Tôi nói ra tay, không phải là với tập đoàn Tân Tây, mà là với tập đoàn Liễu Thị”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 75: Cổ đông Trương

Một ngày sau, tại văn phòng tổng giám đốc Dược phẩm Liễu Thị.

Liễu Chiêu Phong đang ngồi sau bàn làm việc gọi điện.

"Anh Dao, chào anh, tôi có chút chuyện nhỏ..."

"Chỉ cần anh đồng ý thì sau khi chuyện này thành công, anh ra giá bao nhiêu cũng không thành vấn đề".

"Được, được..."

Liễu Chiêu Phong cúp điện thoại xong thì cười gằn: "Bạch Diệc Phi, lần này tao muốn xem mày còn ngông cuồng thế nào nữa? Dám đắc tội với Liễu Chiêu Phong tao thì chỉ có đường chết!"

Gã vừa nói xong thì một vị giám đốc cấp cao gõ cửa bước vào.

"Tổng giám đốc Liễu, khách hàng trước kia đã chấm dứt hợp đồng với chúng ta mà không rõ lý do, thậm chí bọn họ còn sẵn sàng bồi thường thiệt hại trong hợp đồng".

"Anh nói gì?", Liễu Chiêu Phong giật mình: "Làm sao lại thế?"

Người đàn ông tiếp tục nói với vẻ mặt chua chát: "Không chỉ vậy, nhà cung cấp cũng đã dừng cung cấp nguyên liệu, việc sản xuất của bên ta cũng bị đình trệ".

Liễu Chiêu Phong chưa kịp nổi giận thì đã có người gõ cửa bước vào, lần này không phải một người mà là mười mấy người.

"Tổng giám đốc Liễu, hôm qua Cục Y tế đã đến vài lần liền, bọn họ moi móc rồi chuyện bé xé ra to, còn yêu cầu chúng ta lập tức ngừng sản xuất".

"Tổng giám đốc Liễu, sở PCCC đã nhận được trình báo của một người không rõ danh tính, nói rằng các phương tiện chữa cháy của chúng ta có chất lượng kém, đặc biệt là bình cứu hỏa đã hết hạn sử dụng..."

"Tổng giám đốc Liễu, ngoại trừ hiệu thuốc của chúng ta thì tất cả các hiệu thuốc bệnh viện khác đã ngừng sử dụng thuốc của chúng ta, hơn nữa còn dừng mua..."

"Tổng giám đốc Liễu..."

Mười mấy người trong văn phòng đều căng thẳng nhìn Liễu Chiêu Phong, công ty trước giờ chưa từng gặp phải tình huống như vậy.

Liễu Chiêu Phong sững sờ một lúc, cuối cùng gã cũng tỉnh táo lại, gã lập tức hiểu ra chắc chắn là có tên chết tiệt nào đó cố ý gây chuyện rồi.

"Mẹ kiếp! Con mẹ nó là ai làm thế? Còn dám động tới công ty ông nữa? Không biết tôi có tập đoàn Liễu Thị chống lưng hả? Chết tiệt! Kiểm tra ngay cho tôi xem là ai làm! Nhất định phải khiến người đó biến mất khỏi thành phố Thiên Bắc!"

Khi mọi người thấy Liễu Chiêu Phong nổi giận thì đều cúi đầu lặng thinh, vội vàng bỏ ra ngoài.

Khi những người này rời đi thì Liễu Chiêu Phong lại nhận được một cuộc gọi.

"Tổng giám đốc Liễu, nhà cung cấp thép nhẹ đã ngừng cung cấp nguyên liệu rồi..."

"Không chỉ vậy, một số cô đồng đã rút hết vốn..."

"Tổng giám đốc Liễu, khách sạn và siêu thị đã bị điều tra vì bán các sản phẩm kém, hiện đã bị niêm phong rồi..."

"Bộp!"

Liễu Chiêu Phong đập điện thoại xuống bàn: "Mẹ kiếp! Rốt cuộc chuyện này là do ai làm? Không ngờ dám chống lại tập đoàn Liễu Thị, mẹ nó, mà cứ đợi đấy! Tao nhất định phải cho mày biết mặt!"

Liễu Chiêu Phong cầm áo khoác rồi lái xe đến tòa nhà chính của tập đoàn Liễu Thị.

Khi đến phòng làm việc của Liễu Tiêu Dao thì gã vội nhào lên bàn làm việc: "Anh hai, giúp em với..."

.....

Tập đoàn Hậu Tước.

Một người đàn ông trung niên mập mạp cao tầm một mét rưỡi ôm bụng bia nhanh chóng đi vào tòa nhà tập đoàn Hậu Tước.

Bạch Diệc Phi lúc này mới bước ra khỏi phòng làm việc, anh nhìn thấy Long Linh Linh thì chặn cô ta lại, bảo cô ta làm vài chuyện.

"Phía tập đoàn Tân Tây vẫn cần để mắt tới..."

Mới nói được một nửa thì đã thấy một người đàn ông trung niên mập mạp tiến lại gần.

"Linh Linh, đã lâu không gặp!"

Long Linh Linh nhìn thấy ông ta thì nở nụ cười chuyên nghiệp: "Cổ đông Trương, hôm nay ông tới đây có chuyện gì thế?"

Chủ tịch Trương tên là Trương Vinh, ông ta là một trong các cổ đông của tập đoàn Hậu Tước, ông ta có một ít cổ phần, nhưng cũng không nhiều, bình thường không có chuyện gì thì không đến công ty.

Trong buổi họp cổ đông lần trước Trương Vinh đang ở nước ngoài, hơn nữa còn gặp phải bão nên hai ngày trước mới trở về.

Trương Vinh cười nói: "Không sao, tôi chỉ muốn hỏi xem công ty có người tên Bạch Diệc Phi không?"

Long Linh Linh sửng sốt, cô ta liếc nhìn Bạch Diệc Phi bên cạnh rồi đáp: "Có".

"Có là được rồi", Trương Vinh gật đầu: "Tôi tìm anh ta có chút chuyện. Không đúng, tôi không cần tìm anh ta, tìm cô là được rồi".

Bạch Diệc Phi tò mò nhướn mày.

Long Linh Linh khó hiểu hỏi: "Cổ đông Trương muốn tìm Bạch Diệc Phi làm gì? Có chuyện gì sao?"

"Haiz!", cổ đông Trương thở dài một hơi, sau đó mới nói: "Tôi có một người bạn, cậu ta nói cách đây không lâu khi bàn chuyện làm ăn với tập đoàn Hàu Tước thì có gặp tổng giám đốc nào đó tên là Bạch Diệc Phi".

"Bạch Diệc Phi ưởng danh là tổng giám đốc của tập đoàn Hàu Tước, vậy mà anh ta lại là kẻ hèn hạ bỉ ổi. Anh ta cậy mình là tổng giám đốc của tập đoàn để đưa ra các loại yêu cầu vô lý, không biết phép tắc, kiêu ngạo, độc đoán. Người như vậy ở trong tập đoàn chúng ta đúng là con sâu làm rầu nồi canh!"

"Linh Linh, tập đoàn Hàu Tước không cần một tổng giám đốc như vậy. Nếu anh ta tiếp tục ở lại thì tập đoàn Hàu Tước chúng ta coi như xong đời!"

Trương Vinh phẫn nộ nói, như thể Bạch Diệc Phi đã gây ra tội ác tày trời vậy.

Long Linh Linh cảm thấy xong đời rồi, nhưng người xong đời không phải cô ta mà là cổ đông Trương trước mặt này.

Bạch Diệc Phi nhìn Trương Vinh rồi cười, anh không nói gì.

Cổ đông Trương thấy Long Linh Linh không lên tiếng, trên mặt còn xuất hiện vẻ khó xử, vì thế ông ta hỏi: "Khó xử lý lắm sao? Bạch Diệc Phi này là

người thân của cổ đông nào trong công ty hả?" Đọc truyện nhanh nhất tại Tamlinh247.com

Long Linh Linh nghe thấy thế thì gật đầu.

Bạch Vân Bằng là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Hầu Tước, bởi vì trước đó quá gấp, lại cộng thêm một số lý do khác nên hiện tại cổ phần vẫn chưa được sang tên cho Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi đúng là người thân của cổ đông.

Nhưng mà không phải loại người thân bình thường.

Trương Vinh chính trực nói: "Linh Linh, có quan hệ thì cũng phải tùy tình huống. Cô xem Bạch Diệc Phi là người thế nào? Anh ta ở lại công ty chỉ hại công ty thôi!"

"Cho nên mặc kệ anh ta có quan hệ với ai thì cô nhất định phải đuổi anh ta đi. Nếu ai dám có ý kiến phản đối thì cô cứ nói tôi ra. Công ty chúng ta không thể giữ một người như vậy được!"

"Dù sao tôi cũng là cổ đông, làm sao có thể nhìn công ty dần dần phát triển theo chiều hướng xấu được?"

Bạch Diệc Phi nghe xong thì rốt cuộc cũng biết chủ tịch Trương trước mặt là ai.

Trương Vinh đúng là cổ đông thật, nhưng đáng tiếc cổ phần trong tay ông ta không nhiều, bởi vì 80% cổ phần của tập đoàn Hầu Tước đều thuộc về Bạch Vân Bằng.

Sau khi Bạch Diệc Phi tiếp quản tập đoàn Hầu Tước thì anh cũng đã đọc thông tin của từng cổ đông và ghi nhớ kỹ.

Ngoại trừ buổi họp chủ tịch và những dịp cần thiết, thì trong trường hợp bình thường cổ đông sẽ không đến công ty.

Bây giờ cổ đông Trương đến công ty, còn đòi đuổi cổ Bạch Diệc Phi, chỉ cần nghĩ qua thôi Bạch Diệc Phi cũng biết ông ta là tay trong của ai rồi.

Anh nhớ rằng hai ngày trước Liễu Tiêu Dao đã chặn xe anh rồi nói rằng gã có quen một cổ đông trong Tập đoàn Hàu Tước.

Long Linh Linh cảm thấy khó xử, thỉnh thoảng cô lại liếc sang Bạch Diệc Phi.

Cổ đông Trương thấy vậy thì cảm thấy tức giận: "Trợ lý Long, thế là sao? Tôi là cổ đông mà lời nói không có tác dụng gì hả? Còn nữa, cô cứ nhìn anh ta làm gì? Tôi đang nói chuyện với cô, anh ta có thể quyết định thay cô được không?"

Câu này đúng thật, đúng là anh có thể quyết định thay cô ta.

Long Linh Linh cố gắng tiếp tục mỉm cười giới thiệu: "Cổ đông Trương, đây là..."

Cổ đông Trương xua tay: "Đừng lãng phí thời gian nữa, tôi không quan tâm đến người trong tập đoàn, nhưng Bạch Diệc Phi này chính là mối họa của công ty, cô nhất định phải sa thải anh ta!"

Long Linh Linh đen mặt, cuối cùng cô ta hít sâu một hơi: "Cổ đông Trương, có phải ông hiểu lầm chuyện gì không?"

"Hiểu lầm?", cổ đông Trương trợn to mắt: "Hiểu lầm cái gì chứ? Chuyện này còn thật hơn cả vàng bốn số chín nữa! Bây giờ cô lập tức đi đuổi cổ Bạch Diệc Phi ngay!"

"Nếu không..."

"Nếu không thì sao?", Bạch Diệc Phi ngắt lời Trương Vinh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 76: Cháu biết võ thuật?

Biết Diệp Long thất thế nên hẳn nói chuyện cũng không hề khách sáo.

Diệp Long hừ lạnh một tiếng: “Tôi là nhân viên tạp vụ sao? Cái xưởng này là do một tay tôi gây dựng, cậu dám nói tôi là nhân viên tạp vụ sao?”

Phùng Khôn cười đáp: “Thế thì sao chứ? Đó đã là chuyện của mười năm về trước rồi, bây giờ quản đốc của công xưởng này không còn là ông nữa, tôi cũng không cần ông quản nữa, biết điều thì mau đứng sang một bên, nếu không đừng trách tôi làm theo quy định!”

Nhìn thấy Phùng Khôn cầm dùi cui điện với vẻ mặt hung dữ, Diệp Long lộ biểu cảm mỉa mai.

Thế đòi thất thường, không tiền không thế, đến người ban ơn lúc đầu cũng lấy oán báo ân.

Tần Lâm cũng bắt lực lắc đầu.

“Chú Diệp, không cần phải thương hại loại người như ông ta”.

“Được rồi, thu dọn đồ đạc đi, cậu có thể cút đi được rồi”.

Phùng Khôn lạnh lùng hừ một tiếng: “Bảo tôi cút đi sao? Ông tưởng ông là ai hả? Đây là công xưởng của nhị gia, các người có quyền sao?”

Phùng Khôn còn chưa nói xong, Diệp Long đã ném tờ đơn thay đổi pháp nhân trước mắt hắn rồi.

“Bây giờ, công xưởng này là của tôi”.

Phùng Khôn cầm tờ thông báo, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Sao lại trả lại công xưởng cho Diệp Long?

Tầm mấy giây sau, biểu cảm của Phùng Khôn thay đổi từ hống hách vênh váo sang khóc lóc thảm thương, sau đó bày ra dáng vẻ tươi cười nịnh hót.

“Tổng giám đốc Diệp, tôi đùa với ông đấy, tôi biết ông sẽ về mà, bao nhiêu năm nay, ở cái công xưởng này tôi không có công lao thì cũng có công khổ, ông không thể vừa lên chức liền sa thải nhân viên lâu năm như tôi được!”

Tần Lâm cười lạnh: “Làm người mà vô liêm sỉ đến trình của anh thì cũng lợi hại đấy, anh là nhân viên lâu năm của ai chứ? Tôi thấy, anh chỉ là con chó của Diệp Lão Nhị mà thôi, cầm lấy đồ của mình rồi mau cút đi”.

Tần Lâm không điềm tĩnh như Diệp Long được, đương nhiên sẽ không thể dễ dãi với loại người này.

Phùng Khôn mặt tái mét như tro, hắn vốn dĩ chỉ là một kẻ lang thang, ở công xưởng này mới có cái ăn chỗ ở, nếu bây giờ bị đuổi đi thì hắn ta lại phải lang thang đầu đường xó chợ.

Hai người đi đến bên cạnh Phùng Khôn, đột nhiên hắn quay ngắt đầu lại, nhặt cây dùi cui điện đập vào đầu Diệp Long.

Đuổi việc tôi rồi thì ông cũng đừng hòng sống yên ổn.

Dù sao Phùng Khôn cũng đã làm bảo vệ mười năm rồi, cơ thể vạm vỡ cường tráng, nếu như đập cây dùi cui điện này vào đầu, ít nhất cũng phải nằm viện mười ngày nửa tháng.

Tần Lâm tối sầm mặt lại, quay đầu đập thẳng một phát.

Răng rắc một tiếng, anh đập vào xương sườn của Phùng Khôn, lồng ngực hắn lồm xuống.

Sau đó Phùng Khôn bay ra ngoài, ngã trước cửa rồi ngắt lịm đi.

Diệp Long hú hồn, lập tức kinh hoàng nhìn thấy Phùng Khôn bay ra xa cách đó mười mấy mét.

“Tiêu Lâm, cháu.....biết võ sao?”

Tần Lâm đáp: “Cháu theo sư phụ học mười năm nên biết chút ít ạ”.

Diệp Long vô cùng kinh ngạc, công phu này không thể nào "chút ít" được?

“Không phải cháu theo sư phụ học y sao?”

Tần Lâm nói: “Không sai, cháu học cả y học và võ thuật ạ”.

Sư phụ từng nói, chỉ khi nào sở hữu sức mạnh tuyệt đối thì mới có thể nắm chắc vận mệnh của bản thân.

Y học và võ thuật phải đi liền với nhau.

Muốn người sống thì người sẽ sống, muốn người chết thì người phải chết.

Đây mới là sức mạnh thực sự.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 77: Kẻ hai mặt

Lần đầu tiên Liễu Tiêu Dao nhìn thấy Hà Viên Viên thì đã bị vẻ đẹp của cô ta thu hút, sau này lại phát hiện ra Hà Viên Viên rất có năng lực trong công việc nên lại càng yêu thích hơn, vì vậy gã đã quyết định theo đuổi Hà Viên Viên.

Hà Viên Viên và Tiêu Vinh Đào đã chia tay, đối diện với sự đeo đuổi của Liễu Tiêu Dao, ban đầu cô ta cũng có chút không thích, nhưng sau đó suy nghĩ kỹ lại thì thấy Liễu Tiêu Dao là người nắm quyền trong tập đoàn Liễu Thị, gương mặt cũng được coi là đẹp trai, tính ra thì cô ta cũng chẳng thiệt thòi gì, cho nên cũng coi như ngầm đồng ý.

Liễu Tiêu Dao đưa Hà Viên Viên đến một nhà hàng cao cấp để ăn tối.

Sau khi ngồi xuống, gọi đồ ăn xong, Hà Viên Viên mới quan tâm hỏi: "Thời gian gần đây tập đoàn Liễu Thị có gây hiềm khích với ai không?"

Liễu Tiêu Dao nghe vậy hơi cau mày: "Em đã biết những gì rồi?"

"Hai ngày trước bên phía nhà đầu tư của công ty bọn em đã thông báo bên em phải ngừng cấp hàng cho tập đoàn Liễu Thị, nếu không họ sẽ huỷ hợp đồng đầu tư", Hà Viên Viên chậm rãi nói.

Liễu Tiêu Dao hơi sửng sốt: "Nhà đầu tư? Nhà đầu tư của bên em không phải là tập đoàn Hầu tước à?"

Hà Viên Viên gật đầu: "Vâng...".

Cô ta còn định nói thêm gì đó, nhưng Hà Viên Viên lại bất ngờ nhìn về phía sau Liễu Tiêu Dao: "Là cô ấy sao?"

"Ai?", Liễu Tiêu Dao nghe tiếng, tò mò quay đầu lại nhìn.

Hà Viên Viên mắt nhìn chăm chăm vào người kia, trả lời Liễu Tiêu Dao: "Vợ của Bạch Diệc Phi".

Liễu Tiêu Dao giật mình.

Vợ của Bạch Diệc Phi?

Điều này khiến Liễu Tiêu Dao nhớ lại cuộc đối thoại lần trước khi gã ở bên đường chặn Bạch Diệc Phi lại, lúc đó Bạch Diệc Phi nói muốn lật đổ tập đoàn Liễu Thị, chẳng lẽ việc này là do hắn ta gây ra?

Không! Sao có thể chứ!

Bạch Diệc Phi chỉ là tên nông dân từ quê lên, được làm việc ở tập đoàn Hàu Tước thì cũng không thể làm được đến mức này.

Nghĩ đến đây, Liễu Tiêu Dao lại nhớ đến Trương Vinh.

Liễu Tiêu Dao và Trương Vinh là mối quan hệ thâm giao nhiều năm, do vậy việc đầu tiên mà gã làm sau khi biết tin Trương Vinh về nước là thông báo cho Trương Vinh sa thải một nhân viên tên Bạch Diệc Phi của công ty.

Cũng không biết bây giờ tình hình thế nào rồi.

Hắn là không có vấn đề gì, dù sao Trương Vinh cũng là một cổ đông của tập đoàn Hàu Tước, cho nên sa thải một nhân viên thì cũng chẳng có gì to tát.

Liễu Tiêu Dao lại liếc nhìn thêm lần nữa, Lý Tuyết! Ánh mắt gã hơi loé lên.

Không hổ là người mà lão tam chọn trúng, ngoại hình cùng với loại khí chất trong sáng này thật không thể chê vào đâu được, những người phụ nữ bình thường khác quả thực miễn so sánh, khó trách lão tam lại gây ra chuyện như vậy.

"Này! Nhìn lác cả mắt chưa? Có phải là thấy cô ấy xinh hơn em không, nên mới nhìn không rời mắt ra được?", Hà Viên Viên hàm hồ nói, bàn tay thì lắc qua lắc lại trước mặt Liễu Tiêu Dao.

Liễu Tiêu Dao ngược ngùng cười cười, lắc đầu nói: "Anh đâu có nhìn không rời được mắt? Không phải là giờ anh đang nhìn em hay sao?"

Hà Viên Viên hơi dỗi, phồng má lên nói: "Thật không? Vừa rồi hăng hái nhìn người ta lắm mà?"

"Viên Viên, anh không phải người đa tình, em yên tâm, trong lòng anh chỉ có em thôi".

“Nói thật lòng đây?”, Hà Viên Viên lườm gã hỏi.

Liễu Tiêu Dao gật đầu: "Đương nhiên là nói thật".

Tiếp sau đó là một tràng những lời nịnh nọt cam đoan khiến Hà Viên Viên vui vẻ.

Ăn được nửa bữa, Liễu Tiêu Dao đột nhiên đứng dậy nói với Hà Viên Viên: "Anh đi vệ sinh chút".

Ngay sau đó, Liễu Tiêu Dao đi về phía khu vực nhà vệ sinh, cố ý liếc nhìn số bàn mà Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi đang ngồi, sau đó đi thẳng vào nhà vệ sinh.

"Bàn số 23 trong nhà hàng Sunshine, bất cứ giá nào, phải mời được họ đến văn phòng của tôi!"

Liễu Tiêu Dao cúp điện thoại rồi chậm rãi rửa tay trước khi rời khỏi phòng vệ sinh.

Bên này, Chu Khúc Nhi và Lý Tuyết cũng vừa gọi món xong.

Hai ngày nay Lý Tuyết suy nghĩ rất nhiều, trăm mối tơ vò, cảm xúc cũng rất phức tạp, nhưng suy đi nghĩ lại lâu như vậy mà cũng chẳng tìm ra được cách giải quyết nào, có điều cô biết, dù là chuyện gì thì cũng đến lúc phải đối diện mà không thể trốn tránh.

Do vậy, Lý Tuyết quyết định quay trở về.

“Quay về thì cậu cũng đừng nghĩ nhiều, ngồi lại nói chuyện với nhau cho rõ ràng, dù gì thì đó cũng là bố cậu”, Chu Khúc Nhi khuyên.

Lý Tuyết gật đầu, thật ra cô vẫn thấy rất lo lắng, ngay lúc này cô cũng không biết phải đối mặt với Lý Cường Đông như thế nào.

“Thôi được rồi, đừng nói chuyện này nữa, ăn cơm trước đi!”, Chu Khúc Nhi nhìn Lý Tuyết lo lắng liền chuyển đề tài muốn để cho cô quên đi mấy chuyện này.

Lý Tuyết nghe vậy gật đầu nở nụ cười.

Sau khi hai người ăn xong, vừa xuống đến bãi đậu xe dưới hầm liền có hai người xuất hiện, chặn đường bọn họ lại.

"Mời hai vị đi cùng chúng tôi một chuyến".

.....

Trong nhà hàng Sunshine.

Liễu Tiêu Dao nhận một cuộc gọi, vẻ mặt vẫn như thường, sau khi cúp máy gã ta quay ra nói với Hà Viên Viên: "Viên Viên, thực xin lỗi, công ty có chuyện, anh phải về trước, em cứ ăn từ từ nhé! Để anh đi thanh toán".

Hà Viên Viên gật đầu: "Ừm, chuyện của công ty quan trọng, anh đi đi".

Liễu Tiêu Dao rất hài lòng với thái độ của Hà Viên Viên, mỉm cười rồi đi thanh toán, sau đó rời đi.

Một giờ sau, Liễu Tiêu Dao lái xe đến trang viên Liễu Thị.

"Khốn kiếp!"

Khi Liễu Long biết được chuyện có người tấn công vào tập đoàn Liễu Thị, ông ta tức giận đập tan tách trà, những mảnh vỡ của tách trà và nước trà bên trong văng tứ tung khắp sàn, cũng dính luôn lên quần của Liễu Tiêu Dao nhưng Liễu Tiêu Dao không dám tránh đi.

Liễu Long vẫn đang chửi mắng: “Một đám vô dụng! Đối phương là ai mà còn không biết? Ngu ngốc!”

Sau khi mắng xong, cuối cùng Liễu Long cũng dừng lại lấy hơi, lúc này mới nhướng mắt lên hỏi Liễu Tiêu Dao: "Con cũng chưa tra ra được ai là kẻ đứng phía sau?" Đọc truyện nhanh nhất tại Tamlinh247.com

Nghe xong lời này, Liễu Tiêu Dao lắc đầu thở dài, bắt lực nói: "Con muốn điều tra, nhưng lão tam lại không chịu nói đã đắc tội với ai, nên con cũng đành hết cách!”

Liễu Long tức giận đập bàn: "Thằng ngu ngốc này! Đáng ra không nên để nó quản lý tập đoàn!"

Vẻ mặt Liễu Tiêu Dao không có biểu hiện gì, nhưng cảm xúc trong lòng thì đã vô cùng kích động.

Lúc trước gã đồng ý với Liễu Chiêu Phong sẽ nói vài câu dễ nghe trước mặt Liễu Long, hiển nhiên chỉ là nói dối mà thôi, không những thế, sau đây sẽ còn kịch hay để xem nữa!

Liễu Tiêu Dao lo lắng: "Bố, đừng tức giận nữa, sức khỏe của bố quan trọng hơn”.

Nói đến Liễu Long, ông ta năm nay sáu mươi tuổi, chỉ có phần tóc mai hai bên thái dương hơi điểm bạc, do vậy cũng không tính là quá già, ít nhất là nhìn ông ta bây giờ vẫn còn rất trẻ trung phong độ.

Liễu Long hừ mũi: "Nếu nó mà bằng được một nửa của con thì bố cũng đã thấy mãn nguyện lắm rồi!”

Liễu Tiêu Dao cười nói: "Bố, có thể lão tam cũng là vô tình đắc tội người ta mà thôi, có thể sự việc không nghiêm trọng đến mức như vậy”.

"Không nghiêm trọng? Không nghiêm trọng mà người ta lại chèn ép sản nghiệp dưới tên của nó đến mức này à? Được rồi, đến tập đoàn trước”, Liễu

Long than thở một câu: “Đứa nào cũng thế, chẳng có đứa nào để cho tôi được yên thân!”

Hai cha con lái xe đến tòa nhà đại bản doanh của tập đoàn Liễu Thị, trong lúc lái xe Liễu Tiêu Dao gọi điện cho Liễu Chiêu Phong, đương nhiên cuộc gọi này cũng là do Liễu Long yêu cầu, dù sao việc này Liễu Chiêu Phong chính là đầu xỏ gây chuyện, gã đương nhiên phải có mặt.

Ba người gặp nhau trong tập đoàn Liễu Thị.

Liễu Long trừng mắt nhìn Liễu Chiêu Phong: "Anh đi vào đây với tôi, tôi có chuyện muốn hỏi anh!"

Liễu Chiêu Phong biết lớn chuyện rồi nên gật đầu, nhắc gót đi theo Liễu Long vào văn phòng.

Nhưng mà trước khi bước chân vào phòng, lại bị Liễu Tiêu Dao kéo khuỷu tay lại nói nhỏ vào tai: "Lão tam, bây giờ bố đang vô cùng tức giận, chút nữa cậu nói ít vài câu, tốt nhất đừng cãi bố, đợi bố hết giận rồi anh sẽ đi nói chuyện với bố”.

Liễu Chiêu Phong cũng biết gã chịu không nổi cơn thịnh nộ của bố mình nên gật đầu nói: "Em biết rồi, cảm ơn anh".

“Đi thôi!” Liễu Tiêu Dao cười: “Rồi anh hai sẽ chuẩn bị cho cậu một món quà”.

Nói xong, Liễu Tiêu Dao đẩy nhẹ Liễu Chiêu Phong vào văn phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Liễu Chiêu Phong ngẩn ra, quà? Không phải là mình gây họa sao? Nhưng tại sao lại được tặng quà?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 78: Tham vọng của Liễu Tiêu Dao

Sau khi cánh cửa đóng lại, Liễu Tiêu Dao mỉm cười đầy ẩn ý rồi quay người trở về văn phòng bên cạnh.

Trong văn phòng.

Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi đang ngồi trên ghế sofa dành cho khách, xung quanh là năm, sáu vệ sĩ mặc quần áo đen đeo kính râm.

Ngay khi Liễu Tiêu Dao bước vào, cả hai người đồng thời nhìn sang bằng ánh mắt cảnh giác và đề phòng.

Liễu Tiêu Dao đi tới, mỉm cười: "Đừng căng thẳng, chúng tôi chỉ muốn tìm người".

"Anh muốn tìm ai?", Chu Khúc Nhi căng thẳng hỏi.

"Vợ của Bạch Diệc Phi, Lý Tuyết".

Lời vừa dứt, Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi quay sang nhìn nhau, rồi mang theo sự cảnh giác cao độ nhìn về phía Liễu Tiêu Dao.

Trên thực tế, từ khi Liễu Tiêu Dao bước vào trong phòng nhìn thấy hai người, thì gã biết ai là Lý Tuyết, nhưng mà nếu đã muốn diễn kịch thì phải diễn cho sâu.

Sắc mặt Lý Tuyết bình tĩnh hỏi: "Anh tìm Lý Tuyết làm gì?"

Liễu Tiêu Dao mỉm cười: "Giám đốc Liễu của chúng tôi đã ngưỡng mộ cô Lý Tuyết từ lâu".

Lời nói vừa dứt, Chu Khúc Nhi bất giác nhích lại gần Lý Tuyết và kéo cô ra phía sau mình.

Liễu Tiêu Dao thấy vậy liền nói: "VẬY, đây là cô Lý Tuyết nhỉ".

“Anh muốn làm cái gì?”, Chu Khúc Nhi nhìn chằm chằm Liễu Tiêu Dao.

Lý Tuyết thấy động tác của Chu Khúc Nhi thì trong lòng cảm thấy ấm áp, cô đẩy Chu Khúc Nhi ra, sau đó nhìn Liễu Tiêu Dao nói: "Anh nói giám đốc Liễu là Liễu Chiêu Phong?"

Liễu Tiêu Dao mỉm cười, không nói có cũng chẳng nói không.

Lý Tuyết thấy vậy, đương nhiên sẽ nghĩ người mà gã nói chính là Liễu Chiêu Phong, cô cười lạnh nói: "Lần này anh ta lại muốn làm gì? Tôi đã nói rồi, tôi không thích anh ta, tôi là phụ nữ đã có chồng rồi!"

Liễu Tiêu Dao giả bộ như vừa mới hiểu ra điều gì đó: "Thì ra là như vậy à! Thế thì có lẽ là do tôi hiểu lầm rồi, để tôi đi hỏi xem, xem có thể thả hai cô đi không".

Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi đều ngạc nhiên.

Để nói chuyện như vậy sao?

Liễu Tiêu Dao nói xong liền rời đi, Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi ở lại trong phòng bốn mắt nhìn nhau mà không nói nên lời.

Sau một hồi yên lặng chờ đợi, cửa lại bị một vệ sĩ áo đen mở ra.

"Có người tới gây chuyện, mấy cậu mau đi theo tôi!"

Lời vừa nói xong, đám vệ sĩ trong phòng đều chạy hết ra ngoài.

Bên ngoài cửa có một đám người chạy đi chạy lại, trông khá là hỗn loạn.

Chu Khúc Nhi cảm thấy giờ phút này mà không trốn thì làm gì còn cơ hội nào tốt hơn, cho nên kéo tay Lý Tuyết cùng nhau lên ra ngoài.

Khi hai cô gái đang định chạy sang phía hành lang bên trái thì đụng ngay ba người, một người trong đó chính là Liễu Chiêu Phong.

Liễu Chiêu Phong hơi kinh ngạc khi nhìn thấy Lý Tuyết: "Tuyết Nhi? Sao em lại ở đây?"

Lý Tuyết nghe vậy thì phát cáu lên, lại nhớ đến chuyện lần trước bị Liễu Chiêu Phong lừa uống thuốc, liền chỉ thẳng vào Liễu Chiêu Phong quát: "Liễu Chiêu Phong! Tôi đã nói là tôi không thích anh! Hơn nữa tôi còn là phụ nữ đã có chồng, anh lại hết lần này đến lần khác quấy rối tôi, anh làm tôi thấy ghét anh vô cùng!"

Liễu Chiêu Phong ngẩn ra, khi gã nghe thấy Lý Tuyết nói ghét mình, khuôn mặt của gã lại càng đen hơn: "Tuyết Nhi, em đang nói cái gì vậy? Đây là tập đoàn Liễu Thị, anh còn chẳng hiểu tại sao hôm nay em lại ở đây".

"Đừng có giả bộ nữa! Rõ ràng là anh bắt chúng tôi tới đây!", Lý Tuyết tức giận nói.

"Tuyết Nhi, em đang nói cái gì vậy? Anh bắt em tới đây hồi nào chứ!", Liễu Chiêu Phong giải thích.

"Liễu Chiêu Phong, anh có còn là đàn ông không? Có gan làm không có gan chịu sao? Rõ ràng là anh phải người bắt chúng tôi về đây!"

"Không phải anh!"

Lúc này sắc mặt của Liễu Long đứng bên cạnh Liễu Chiêu Phong đã đen như đất nồi.

Liễu Tiêu Dao cúi đầu cười đắc ý, sau đó lại ngẩng đầu lên chung ra nụ cười kiêu mãu nói: "Hai cô gái xinh đẹp, có lẽ là hiểu lầm thôi, như vậy đi, tình hình bây giờ đang khá là lộn xộn, hay là để tôi dẫn hai vị rời đi trước nhé".

Tất nhiên Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi đều muốn ra khỏi đây ngay lập tức, cho nên liền đi theo Liễu Tiêu Dao đến bên cạnh cầu thang máy.

“Hai cô gái xinh đẹp, đừng lo lắng, việc ở đây tôi sẽ xử lý”, Liễu Tiêu Dao ga lăng như một quý ông nhân mở thang máy cho hai người.

Bên này, Liễu Chiêu Phong nhìn Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi rời đi, đuổi tay ra muốn nói gì đó, lại đột nhiên nhớ tới bố mình vẫn còn ở đây liền tái cả mặt.

"Bố, nghe con...".

"Bốp!"

Gã còn chưa kịp nói hết câu, Liễu Long đã cho hắn một cái bạt tai thật vang.

"Đồ khốn nạn!"

Liễu Long tức giận quát: "Tôi để anh quản lý công ty, anh lại quản lý công ty thành như thế này à? Chỉ giỏi làm mấy trò không ra gì, đến cả phụ nữ đã có gia đình mà anh cũng dám dính líu đến à, anh còn biết xấu hổ là gì không?"

"Tại sao anh không học hỏi hai người anh của anh một chút, nhìn xem chúng nó khiến tôi yên tâm ra sao, anh nhìn lại anh đi, anh chỉ biết gây rối cho tôi thôi!"

"Hừ! Bắt đầu từ hôm nay, anh không cần quản lý các công ty trong tập đoàn nữa!"

“Bố!”, Liễu Chiêu Phong lấy tay ôm mặt, không thể tin nổi nhìn Liễu Long.

Liễu Long hừ lạnh một tiếng: "Anh không cần nói nhiều nữa, đợi ngày nào anh học được cách không gây phiền toái nữa, thì ngày đó sẽ bàn lại chuyện này!"

Liễu Chiêu Phong muốn giải thích, nhưng đúng lúc này Liễu Tiêu Dao quay lại: "Bố, bố bớt giận, chuyện này có thể là hiểu lầm, lão tam cũng là

người có chừng mực, không đến mức làm ra chuyện hồ đồ như vậy đâu”.

Lời nói vừa dứt, Liễu Chiêu Phong liền gật đầu, gã không biết rõ chân tướng nên lúc này còn đang ngây thơ cảm kích sự giúp đỡ của Liễu Tiêu Dao.

Liễu Long vẫn còn tức giận: "Hiểu làm? Anh nghĩ tôi điếc hay là mù? Mới vừa rồi tôi không nhìn thấy hay là tôi không nghe thấy gì?"

Liễu Tiêu Dao định khuyên thêm vài câu, chỉ là vừa mới mở miệng thì có một tên vệ sĩ vội vàng chạy tới: "Chủ tịch, ngoài cửa có một người tên là Bạch Diệc Phi nói là chúng ta phải giao người ra ngay, nếu không sẽ..."

“Bạch Diệc Phi là ai?” Liễu Long khó hiểu hỏi: “Giao cái gì?”

Liễu Chiêu Phong cả giận nói: "Quái! Bạch Diệc Phi dám tới? Hắn nói cái gì? Nếu không sẽ xảy ra chuyện gì?"

“Anh ta nói nếu không giao người, anh ta sẽ khiến tập đoàn Liễu Thị không còn chỗ đứng ở thành phố Thiên Bắc”, vệ sĩ run rẩy trả lời.

“Con mẹ nó!”, Liễu Chiêu Phong cả giận chửi: “Thằng chết tiệt, cho rằng mình làm việc ở Hậu tước là ngon lắm sao, con mẹ nó muốn làm gì thì làm sao, lại còn dám đến khiêu khích Liễu Thị?”

Nghe xong lời này, Liễu Long khẽ nhíu mày, vừa rồi hắn còn tưởng Bạch Diệc Phi là nhân vật tai to mặt lớn nào, hoá ra chỉ là một nhân viên quèn, vậy mà lại dám đến đây khiêu khích Liễu Thị, hắn cho rằng Liễu Thị dễ bị người khác bắt nạt lắm à?

"Một đám ăn hại! Bây giờ ai cũng đến tập đoàn Liễu Thị làm loạn được à! Anh em các anh quản lý tập đoàn như thế này đây hả?", Liễu Long sầm mặt mắng.

Liễu Chiêu Phong căm tức nói: "Bố, con biết cách giải quyết, bố không cần lo lắng về chuyện này nữa”.

“Mấy cậu nhanh lên, tìm thêm vài người nữa, quăng hẳn ra khỏi đây cho tôi!”, Liễu Chiêu Phong nhớ đến cảnh lần trước Bạch Diệc Phi xông vào công ty, cho nên vì để đảm bảo an toàn, gã phải tìm thêm nhiều người nữa.

Liễu Long không nói lời nào, coi như ngầm đồng ý với cách làm của Liễu Chiêu Phong.

Nhưng Liễu Tiêu Dao lại không nghĩ vậy.

Mọi chuyện vừa rồi đều là do Liễu Tiêu Dao sắp đặt gài bẫy, từ việc đưa vợ của Bạch Diệc Phi là Lý Tuyết tới đây, để Liễu Long tình cờ trông thấy Lý Tuyết và biết được chuyện của Liễu Chiêu Phong.

Cuộc sống trong những gia tộc lớn như này thì những việc như tranh giành tài sản gì đó cũng giống như tranh giành ngai vàng của các hoàng đế thời xưa, dù là anh em ruột thịt, thì cũng chẳng có được bao nhiêu tình cảm thật lòng.

Liễu Long tổng cộng có ba người con trai, người con cả ra nước ngoài làm nghiên cứu khoa học, đại khái là sẽ không quay về thừa kế tài sản của gia đình, hiện tại chỉ còn lại Liễu Tiêu Dao và Liễu Chiêu Phong mà thôi.

Liễu Tiêu Dao nắm trong tay 80% sản nghiệp của tập đoàn Liễu Thị, Liễu Chiêu Phong chỉ được nắm giữ 20% còn lại. Đợi sau này khi Liễu Long về với tổ tiên, thì cả tập đoàn Liễu Thị này sẽ là của mình gã!

Bây giờ Bạch Diệc Phi đến đây, nói không chừng còn có kịch hay để xem. Nếu như gã để Liễu Chiêu Phong đuổi Bạch Diệc Phi đi, thì còn kịch đâu nữa mà xem!

Liễu Tiêu Dao ngăn Liễu Chiêu Phong lại: "Chờ đã, Bạch Diệc Phi chỉ là một tên tiểu tốt, hẳn ta thì có thể gây ra chuyện gì được, hay là để hẳn lên đây xem rốt cuộc là hẳn muốn cái gì?"

Liễu Chiêu Phong cảm thấy Liễu Tiêu Dao nói có lý nên gật đầu tiếp lời: "Đúng vậy! Con cũng muốn xem tên Bạch Diệc Phi này muốn chơi trò gì?"

Đến tập đoàn Liễu Thị của chúng ta rồi thì không cho phép hấn vênh vào như vậy!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 79: Giao vợ tao ra đây

Lúc này bên dưới tòa nhà tập đoàn Liễu Thị, Bạch Diệc Phi và Bạch Hồ đang đứng ở đại sảnh.

Liễu Chiêu Phong hết lần này đến lần khác đã chạm vào ranh giới cuối cùng của anh.

Lần trước Liễu Chiêu Phong bỏ thuốc Lý Tuyết, may mắn Bạch Diệc Phi đến kịp lúc. Nếu không Bạch Diệc Phi không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra!

Còn lần này Liễu Chiêu Phong lại dám trực tiếp cướp người. Nếu như anh còn tiếp tục nhẫn nhịn nữa thì Bạch Diệc Phi anh không còn là đàn ông nữa rồi!

May mắn là sau chuyện lần trước Bạch Diệc Phi đã bảo Bạch Hồ cài thiết bị định vị trong điện thoại Lý Tuyết, vì thế anh có thể biết rõ được đường đi của Lý Tuyết. Chẳng may cô gặp phải chuyện gì thì anh cũng có thể đuổi theo kịp thời.

Vừa mới lắp thiết bị đó không lâu thì Liễu Chiêu Phong đã ra tay tiếp.

Bạch Diệc Phi đứng yên tại đại sảnh không nhúc nhích. Không phải anh không thể dẫn Bạch Hồ xông thẳng vào trong, nhưng dù sao chỗ này cũng là trụ sở chính của tập đoàn Liễu Thị, số lượng vệ sĩ nhiều hơn bên công ty thếp nhẹ Liễu Thị nhiều.

Bạch Hồ lợi hại thật, nhưng nếu đối phương có một trăm người, còn Bạch Hồ chỉ có một mình...

Vậy nên Bạch Diệc Phi mới phải chờ trong đại sảnh này.

Đợi một lúc, cuối cùng nhân viên lễ tân cũng nhận được điện thoại, lễ tân nói với Bạch Diệc Phi và Bạch Hồ: “Hai anh, chủ tịch chờ hai người trong phòng họp ở tầng tám”.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng, sau đó anh dẫn theo Bạch Hổ đi lên.

Vừa ra khỏi thang máy thi đã nhìn thấy đám vệ sĩ áo đen đứng ở cửa thang máy, bọn họ nghiêm túc xếp hàng cho đến tận cửa văn phòng. Ai không biết còn tưởng là một đám xã hội đen!

Đến cửa phòng họp, Bạch Diệc Phi cũng không còn giữ được bình tĩnh nữa, anh lập tức giơ chân đạp tung cửa phòng ra.

“Rầm!!!”

Cánh cửa vừa mở ra thì những người trong phòng họp đều tức giận nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không hề để ý mà bước từng bước vào, anh nhìn lướt qua, cả phòng có tất cả bảy tám người. Ngoại trừ ba bố con nhà họ Liễu thì những người còn lại anh đều không quen, anh đoán chắc mấy người đó trong ban giám đốc của tập đoàn Liễu Thị.

Tất cả mọi người đều vô cùng bất mãn với tiếng đập cửa của Bạch Diệc Phi, Liễu Chiêu Phong lại càng tức giận, gã vỗ bàn đứng dậy: “Bạch Diệc Phi! Con mẹ nó mày không được dạy dỗ hả? Mày dám đập cửa ở đây à?”

Bạch Diệc Phi lặng lẽ trừng mắt nhìn Liễu Chiêu Phong.

Liễu Chiêu Phong nhìn thấy ánh mắt của Bạch Diệc Phi thì vô thức lùi về phía sau một bước nhỏ, nhưng ngay sau đó gã lập tức gương oai nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, tao nói gì sai à?”

Sắc mặt Bạch Diệc Phi âm trầm, anh nói: “Bớt nhiều lời đi, mau giao vợ tao ra đây!”

“Cái gì mà giao vợ mày ra hả?”, Liễu Chiêu Phong tức giận nói: “Vốn dĩ vợ mày không hề ở đây!”

Ánh mắt Bạch Diệc Phi càng trầm hơn.

Nhưng Liễu Chiêu Phong lại không hề để ý, gã còn cảm thấy ảo não vì ban nãy bản thân sợ hãi. Vì thế gã tiến lên một bước, gã chỉ thẳng tay vào Bạch Diệc Phi rồi cười ha ha: “Bạch Diệc Phi! Là do mày không quản được vợ thôi, cô ấy cấm sừng mày rồi có đúng không?”

“Mày đến đây bắt gian hả? Ha ha...Bạch Diệc Phi, không ngờ mày cũng có ngày hôm nay!”

“Nhưng mà tao cũng mừng thay cho Tuyết Nhi, cuối cùng cô ấy cũng nghĩ thông rồi, không thêm một thằng khốn khiếp như mày nữa!”

Sau mỗi lời gã nói ra thì ánh mắt Bạch Diệc Phi lại u ám đi một phần.

Hôm nay anh đến đây không phải để làm lớn chuyện này, anh cũng không muốn kéo cả tập đoàn Liễu Thị vào, nhưng gã Liễu Chiêu Phong này lại không hề biết trân trọng cơ hội của chính mình, mẹ nó còn dám nói xấu vợ anh nữa!

Lần này bảo anh phải nhịn thế nào đây?

Bạch Diệc Phi híp mắt đi về phía trước mấy bước.

Liễu Chiêu Phong lập tức lùi lại: “Mày... mày định làm gì?”

Gã không sợ Bạch Diệc Phi, nhưng sau lưng Bạch Diệc Phi là Bạch Hổ, đó là người không thể không dè chừng. Gã đã từng chứng kiến thực lực của Bạch Hổ!

Bạch Diệc Phi vừa muốn lên tiếng thì đã bị Liễu Long cản lại.

“Cậu nhóc, nghĩ lại xem bây giờ cậu đang ở đâu?”, Liễu Long không khỏi tức giận nói.

Bạch Diệc Phi dừng bước, anh nhìn về phía Liễu Long của tập đoàn Liễu Thị, ông ta trông khá giống Liễu Chiêu Phong.

Liễu Long nhìn thấy dáng vẻ đó của Bạch Diệc Phi thì lập tức hừ lạnh: “Nếu đã biết rồi thì cậu định làm gì nữa? Tôi khuyên cậu tốt nhất nên tỉnh

táo một chút. Nơi này không phải là nơi để cậu ra oai”.

“Tôi cũng biết cậu đang làm việc ở tập đoàn Hàu Tước, nhưng đây cũng không phải lý do để cậu có thể tùy tiện đến tập đoàn Liễu Thị tôi hổng hách! Huống chi cậu chỉ là một nhân viên ở tập đoàn Hàu Tước thôi. Nói thẳng ra nếu như cậu gây sự ở đây thì cậu cảm thấy tập đoàn Hàu Tước sẽ vì cậu mà đối địch với tập đoàn Liễu Thị sao?”

Bạch Diệc Phi không hề để ý nói: “Ai biết được?”

Liễu Long bùng nổ: “Cậu đừng quá liều lĩnh! Cậu cho rằng tập đoàn Hàu Tước sẽ vì một nhân viên quen như cậu mà bỏ qua lợi ích sao? Quả nhiên là trẻ người non dạ. Trong xã hội này lợi ích luôn được đặt lên hàng đầu. Tôi tin tập đoàn Hàu Tước sẽ không ngu ngốc như vậy!”

Bạch Diệc Phi cười nhẹ một tiếng: “Ông nói đúng, lợi ích luôn đặt trên hết. Nhưng mà ông xác định tập đoàn Hàu Tước người ta sẽ để ý đến chút lợi ích con con của ông sao? Có phải ông quá tự tin rồi không?”

“Láo toét!”, Liễu Chiêu Phong tức giận chỉ vào người Bạch Diệc Phi: “Mày thì biết cái gì! Mày tỏ vẻ gì ở đây hả!”

Đôi mắt của Bạch Diệc Phi trầm xuống, anh lặ lại lần nữa: “Giao vợ tao ra đây!”

“Ha ha!”, Liễu Chiêu Phong giễu cợt nói: “Đã nói vợ mày không ở đây, muốn tìm thì mày đi mà tìm, đừng có kiếm chuyện ở đây!”

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng, anh nhìn thoáng qua Liễu Long rồi nói với vẻ khinh thường: “Đúng là cha nào con nấy! Nói năng y như nhau”.

Sắc mặt Liễu Long cũng trở nên âm trầm, ông ta nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi: “Cậu muốn chết hả! Đây không phải nơi cậu có thể làm loạn!”

Bạch Diệc Phi cười nhạt lắ đầu, “Không, người muốn chết chính là mấy người, tôi chỉ muốn cho các người một con đường sống thôi”.

“Ha ha...”, Liễu Chiêu Phong cười: “Bạch Diệc Phi, mày điên rồi sao? Cho bọn tao đường sống? Ha ha...”.

Những người còn lại trong phòng họp cũng không nhịn được bật cười thành tiếng. Bạch Diệc Phi là ai chứ? Dám nói muốn cho tập đoàn Liễu Thị con đường sống, quả thật là trò cười!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 80: Bạch Diệc Phi không phải là chủ tịch thì là ai hả?

Nhưng những lời Bạch Diệc Phi nói tiếp theo lại khiến gã và những người khác sững sờ.

"Liễu Chiêu Phong, có phải công ty mày sắp đóng cửa rồi không?", Bạch Diệc Phi chậm rãi nói.

"Sao mày biết? Là mày ngậm giờ trò đúng không?", Liễu Chiêu Phong chất vấn, gã suy nghĩ một lát rồi lại lắc đầu nói: "Không! Không thể như thế được! Mày không làm được!"

"Là ai? Mày đã nghe ai nói?"

Liễu Chiêu Phong nói ra tiếng lòng của mọi người, ai cũng không tin chuyện đó là do Bạch Diệc Phi làm, bọn họ chỉ cho rằng Bạch Diệc Phi đã nghe được tin tức gì đó.

Nhưng khi nghĩ kỹ lại thì loại chuyện này ngoại trừ các bên liên quan, thì người ngoài căn bản không thể biết được. Bạch Diệc Phi có thể biết, chứng tỏ...

Liễu Long trầm giọng hỏi: "Nói đi! Người sau lưng cậu là ai? Tập đoàn Hàu Tước sao?"

Mọi người ngay lập tức bừng tỉnh khi nghe câu nói này, đúng vậy! Nhất định là có người đứng sau lưng Bạch Diệc Phi! Nhưng mà tập đoàn Hàu Tước muốn đối phó Liễu Thị sao? Nói như vậy thì cũng không hợp lí?

Bạch Diệc Phi nhìn Liễu Long, anh không trả lời ông ta mà hỏi ngược: "Ông có biết tại sao không?"

Liễu Long nghe thấy thế thì sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, Liễu Chiêu Phong thấy vậy cũng không dám chen miệng vào.

Tập đoàn Hầu Tước đứng đầu ở thành phố Thiên Bắc, các tập đoàn khác không thể so sánh được, mà tập đoàn Liễu Thị chỉ đứng sau Hầu Tước, cho nên chỉ có tập đoàn Hầu Tước mới có thể đối phó được với Liễu Thị.

Nhưng nếu Hầu Tước đối phó Liễu Thị thì bản thân Hầu Tước cũng sẽ bị tổn hại, giống như tôi chết thì ông cũng hấp hối vậy.

Liễu Long âm trầm nhìn Bạch Diệc Phi, ông ta nói: "Tôi muốn nghe cậu nói".

Bạch Diệc Phi đột nhiên duỗi tay chỉ Liễu Chiêu Phong: "Tất cả là do hắn ta!"

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn vào Liễu Chiêu Phong.

Liễu Chiêu Phong tái mặt, gã lắc đầu nói: "Không thể nào! Mà y vu khống tao! Tao và tập đoàn Hầu Tước thì có liên quan gì đến nhau chứ!"

"Đừng nói vì tao nói ra chuyện mà y bị vợ cấm sùng, nên mà y mới muốn đổ tội cho tao đấy chứ! Hơn nữa tập đoàn Hầu Tước là của ai chứ? Sao bọn họ có thể vì tao mà đối phó với Liễu Thị?"

Liễu Chiêu Phong nói xong thì mọi người không ngừng gật đầu, nói rất có lí!

"Mặc dù cậu Liễu là con trai của chủ tịch chúng ta, nhưng nói thật cậu ấy chả dính dáng gì đến chủ tịch tập đoàn Hầu Tước cả!"

"Đúng vậy! Chắc chắn không thể nào!"

"..."

Liễu Long cũng gật đầu, ông ta không tin Liễu Chiêu Phong có thể chọc giận tập đoàn Hầu Tước?

Bạch Diệc Phi hừ nhẹ một tiếng, anh cười lạnh nói: "Vậy tôi hỏi mấy người, tại sao tập đoàn Hầu Tước chỉ công kích công ty dưới danh nghĩa hắn ta, mà không phải là sản nghiệp khác của tập đoàn Liễu Thị?"

"Cái này..."

Mọi người không biết phải nói gì.

Bởi vì đây là sự thật, đúng thật là chỉ có công ty và chuỗi cửa hàng dưới tên Liễu Chiêu Phong mới bị tập đoàn Hầu Tước đối phó.

Bạch Diệc Phi nhìn Liễu Long: "Bởi vì hắn ta đã xúc phạm chủ tịch tập đoàn Hầu Tước, mặc cho chủ tịch cảnh cáo hết lần này đến lần khác, hắn ta vẫn đưng chạm đến giới hạn của chủ tịch, nếu không thì tại sao chủ tịch lại ra tay chứ?"

"Chủ tịch Liễu, chỉ vì Liễu Chiêu Phong mà Liễu Thị suýt bị phá sản, tôi thấy ông nên cho hắn ta mấy cái tát coi như một bài học, ông thấy có đúng không?"

Tay Liễu Long run rẩy.

Bạch Diệc Phi hỏi: "Sao vậy? Không nở ra tay à?"

Liễu Long cắn chặt răng, nói thật thì ông ta rất muốn đánh gã, cái thằng bất hiếu này suýt nữa thì hủy hoại cả Liễu Thị, đúng là không đánh không được!

Nhưng bảo ông ta đánh con trai mình trước mặt nhiều người như vậy, thì có khác nào mình tự làm mất mặt mình. Hơn nữa đó còn là lời một nhân viên quèn của Hầu Tước nữa!

Liễu Chiêu Phong lo lắng nói: "Bố! Thằng đó nói láo! Con không biết chủ tịch tập đoàn Hầu Tước! Càng không thể xúc phạm người đó! Là Bạch Diệc Phi nói láo thôi!"

"Hơn nữa cho dù nó là tổng giám đốc tập đoàn Hầu Tước, nhưng nếu muốn nói gì thì cũng nên là chủ tịch đích thân đến, chứ liên quan gì đến nó?"

Liễu Long nghe thấy vậy thì tạm ngừng lại, ông ta vốn tưởng rằng Bạch Diệc Phi chỉ là một nhân viên, không ngờ lại là tổng giám đốc, nhưng dù vậy thì tổng giám đốc cũng không có tư cách này!

Mà lúc này Liễu Tiêu Dao lại đang suy nghĩ đủ điều.

Nếu Liễu Chiêu Phong thật sự đắc tội với chủ tịch tập đoàn Hậu Tước, vậy thì gã không cần lo lắng Liễu Chiêu Phong sẽ có chỗ đứng trong tập đoàn Liễu Thị, hơn nữa nếu như thế thì Liễu Thị sẽ trở thành của gã.

Rắc rối duy nhất bây giờ là nếu Liễu Chiêu Phong không hỏi cái sẽ khiến tập đoàn Hậu Tước tức giận, nếu Hậu Tước đối phó với tập đoàn Liễu Thị thì gã sẽ mất nhiều hơn được.

"Cậu chỉ là tổng giám đốc thì không thể quyết định chuyện lớn giữa hai tập đoàn được, trừ khi là chủ tịch tập đoàn Hậu Tước tự mình tới đây".

Liễu Long cũng phản ứng lại, ông ta lạnh lùng nói với Bạch Diệc Phi: "Ân oán giữa tập đoàn Hậu Tước và con trai tôi chỉ là ân oán cá nhân, không nên để tổng giám đốc của công ty tới truyền lời, hơn nữa còn làm âm ỉ cả lên. Ngoài ra, còn chưa chắc chắn rằng tập đoàn Hậu Tước muốn đối phó với Liễu Thị, nên cậu càng không tư cách đứng ở đây!"

Liễu Chiêu Phong vội vàng đồng ý: "Đúng vậy! Mà chỉ muốn nhân cơ hội lừa gạt Liễu Thị, nhân tiện phá hủy quan hệ giữa Liễu Thị và tập đoàn Hậu Tước đúng không? Đúng là loại bỉ ổi!"

Gã vừa dứt lời thì mọi người đều gật đầu đồng ý.

Bạch Diệc Phi chỉ nói miệng thôi, không có chứng cứ thì ai mà tin chứ?

Đột nhiên Liễu Tiêu Dao lấy điện thoại di động ra, gã nói: "Muốn biết cậu ta có nói thật không thì trực tiếp hỏi là được. Đúng lúc tôi có quen biết một cổ đông của tập đoàn Hậu Tước, bây giờ tôi sẽ gọi cho ông ta để xác nhận".

Mọi người nghe vậy thì cảm thấy vô cùng vui mừng.

Bạch Diệc Phi hơi nhú mày, anh nghĩ đến Trương Vinh nên hỏi: "Anh chắc chắn là muốn gọi điện thoại chứ?"

"Ha ha...Bạch Diệc Phi, mày sợ sao?", Liễu Chiêu Phong lập tức đắc ý.

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Ồ, vậy thì gọi đi!"

Liễu Chiêu Phong tiếp tục nói: "Bạch Diệc Phi! Mày chờ đó, chờ anh hai tao gọi điện thoại xác nhận xong, nếu mày không cho chúng tao được một lời giải thích hợp lý thì đừng hòng bước ra khỏi tòa nhà Liễu Thị này!"

Mặt Bạch Diệc Phi không hề thay đổi, anh rất bình tĩnh.

Liễu Tiêu Dao gọi điện thoại, vì muốn Bạch Diệc Phi bẽ mặt nên gã còn đặc biệt bật loa ngoài.

Ánh mắt mọi người đều tập chung lại, cực kì chăm chú.

Nhưng lời nói của đối phương tiếp đó lại khiến mọi người vô cùng khiếp sợ.

"Alo, lão Trương, tôi là Tiêu Dao".

"Liễu Tiêu Dao! Mày còn dám gọi điện thoại cho ông hả!", Trương Vinh tức giận nói.

"...Làm sao thế?"

"Làm sao ấy hả? Mẹ kiếp, ông suýt chút nữa bị mày hại chết rồi! Mày còn dám hỏi sao vậy?"

"Lão Trương, ông có ý gì? Tôi lừa ông khi nào chứ?"

"Mày đừng có giả ngu nữa? Là mày bảo tao sa thải người ta, kết quả thì người ta lại là chủ tịch. Mày bảo một cổ đông như tao đi sa thải chủ tịch! Đầu óc mày có vấn đề hả?"

Liễu Tiêu Dao sừng sốt: "Không đúng, tôi nhờ ông sa thải Bạch Diệc Phi mà, cậu ta chỉ là tổng giám đốc của tập đoàn Hậu Tước, liên quan gì đến chủ tịch chứ?"

"Mẹ kiếp, Bạch Diệc Phi không phải là chủ tịch thì là ai hả?"

"Tút tut tut..."

"..."

Liễu Tiêu Dao tức giận khi Trương Vinh cúp điện thoại: "Cúp điện thoại cái gì, không biết công ty có bao nhiêu người tên Bạch Diệc Phi, còn..."

Liễu Tiêu Dao chưa nói hết lời thì đã hoàn toàn sững sờ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 81: Trùng trị Liễu Chiêu Phong

Tất cả mọi người trong phòng họp đều nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Liễu Long vẻ mặt phức tạp, dần trở nên nghiêm nghị hơn, nhìn Bạch Diệc Phi cũng không còn coi thường như trước.

Liễu Chiêu Phong vẫn chưa tin, nói với Liễu Tiêu Dao: “Không thể nào! Anh hai, có phải là hấn nhầm rồi không? Không thể nào!”

Bạch Diệc Phi tốt bụng nói: “Tập đoàn Hầu Tước chỉ có duy nhất một Bạch Diệc Phi”.

Phòng họp lạnh ngắt như tờ, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy cả tiếng hít thở.

Im lặng một lúc lâu cuối cùng cũng có người lên tiếng.

Liễu Long suy cho cùng cũng đã lăn lộn nhiều năm trên thương trường, năng lực ứng biến được xem là tốt, nhưng đáng tiếc, lần này cho dù ông ta có dày dặn kinh nghiệm hơn nữa thì nụ cười cũng khó coi hơn cả khóc.

“Thì ra... Là chủ tịch tập đoàn Hầu Tước! Chuyện vừa rồi chỉ là hiểu lầm... Thất lễ rồi, chúng tôi...”.

Bạch Diệc Phi ngắt lời Liễu Long: “Hiểu lầm? Lần nào cũng là hiểu lầm? Bởi vì tôi là chủ tịch vì vậy là hiểu lầm! Vậy nếu tôi không là chủ tịch, có phải là tôi sẽ thành người nói xằng nói bậy, kiêu ngạo, thậm chí là vu khống hãm hại không?”

“Điều này...”, Liễu Long toát mồ hôi lạnh.

Bạch Diệc Phi cười giễu cợt, tỏ vẻ khinh thường.

Lần nào cũng vậy, nguyên nhân chính là vì địa vị thân phận, bất kể làm gì, đều là sai trái, đều đáng phải nhận sự nhục nhã và chế giễu của những

người có địa vị.

Nhưng nếu như thân phận thay đổi, thì sẽ trở thành hiểu lầm, đám người đó sẽ không chịu một chút trách nhiệm nào cho những lỗi sai của mình!

Nếu anh không phải là chủ tịch tập đoàn Hào Tước thì việc Lý Tuyết bị bắt và bị chuốc thuốc mê mãi mãi chỉ là hiểu lầm, mãi mãi không phải là lỗi của bọn chúng, ngược lại là lỗi của Bạch Diệc Phi, nói không chừng anh còn bị đánh một trận đến không thể ra bước ra khỏi tập đoàn Liễu Thị.

Liễu Long muốn nói gì đó để cứu vãn, nhưng Bạch Diệc Phi không cho ông ta cơ hội.

Bạch Diệc Phi hai mắt nhìn chăm chăm Liễu Chiêu Phong: “Liễu Chiêu Phong, tao đã cảnh cáo mày rất nhiều lần rồi! Mày tránh xa vợ tao ra một chút, đừng có mơ tưởng đến cô ấy!”

“Mày thì thế nào? Hết lần này đến lần khác chạm tới giới hạn của tao, vợ tao đã nói rõ ràng là không thích mày, mẹ nó, thế mà mày vẫn cứ hăm hại cô ấy!”

“Đã thế lần này mày còn cướp người đến thẳng công ty!”

Sắc mặt Liễu Chiêu Phong tái nhợt, đến cả tay cũng không khỏi run lên.

“Các người nói cho tôi biết, cmn có thằng đàn ông nào chịu được?”, giọng nói của Bạch Diệc Phi càng lúc càng to.

Liễu Long khó có thể tin được, con trai mình lại làm ra loại chuyện này với vợ người ta, đối tượng còn là phu nhân của chủ tịch tập đoàn Hào Tước.

Đó chính là chủ tịch của Tập đoàn Hào Tước đấy! Ai mà không muốn nịnh bợ anh ta? Vậy mà gã lại đắc tội đến mức này.

Bạch Diệc Phi nhìn Liễu Long, lạnh giọng nói: “Thế nào, bây giờ ông đánh hay không đánh đây?”

Liễu Long ghen giọng nói: “Cái này...”.

Bạch Diệc Phi dừng lại một chút: “Không đánh cũng không sao”.

Liễu Long nghe xong thở nhẹ ra một hơi.

Bạch Diệc Phi vẫn tiếp tục nói: “Tôi trực tiếp gọi cảnh sát đến”.

Vừa lừa uống thuốc vừa bắt người, đây chính xác là một vụ án hình sự.

Liễu Long vội nói: “Chủ tịch Bạch, chuyện đâu còn có đó, chuyện đâu còn có đó mà...”.

Lúc này, Liễu Chiêu Phong cuối cùng cũng hoàn hồn, gào lên: “Không, tôi không bắt người, không phải do tôi làm”.

Lời vừa dứt, Liễu Tiêu Dao cảm thấy không ổn, lập tức kéo Liễu Chiêu Phong: “Cậu đừng nói nữa”.

Nói xong, Liễu Tiêu Dao đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi, hơi khom người, nói:” Xin lỗi chủ tịch Bạch, tôi thay mặt em ba xin lỗi cậu, nếu cậu cần bồi thường gì, Liễu Thị chúng tôi nhất định sẽ dốc hết sức, mong chủ tịch Bạch khoan hồng độ lượng, tha thứ cho sai lầm lần này của em tôi”.

“Không phải, em không có...”, Liễu Chiêu Phong vẫn muốn giải thích.

“Mày câm miệng!”, Liễu Long tức giận quát lên, đồng thời cho Liễu Chiêu Phong một cái bạt tai.

“Bốp”, âm thanh vang dội.

Liễu Chiêu Phong che mặt kính hải nhìn bộ mình, Liễu Long trước giờ chưa từng tức giận như vậy, điều này khiến Liễu Chiêu Phong cực kỳ sợ hãi.

Liễu Long đại khái đã hiểu hết sự việc, vừa nãy còn thấy Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi, bây giờ Liễu Chiêu Phong còn nói không phải bản thân mình làm, tuyệt đối là giảo biện!

Trước mặt chủ tịch Tập đoàn Hầu Tước còn giáo biện, chẳng phải là tự tìm cái chết hay sao?

Thật sự xin lỗi chủ tịch Bạch, là do nghịch tử gây thêm rắc rối cho cậu”, Liễu Long khóe miệng kéo một nụ cười nói: “Tôi thay mặt nó tạ lỗi với cậu”.

Bạch Diệc Phi nhìn Liễu Long: “Chuyện tự bản thân làm ra thì chính bản thân nên gánh vác, để bố và anh trai thay mặt xin lỗi, có lý nào lại như vậy?”

Liễu Long và Liễu Tiêu Dao hơi sững sờ, không nói gì nữa.

Bạch Diệc Phi không kiên nhẫn cảnh cáo: “Tôi không nói dừng lại, thì không được dừng”.

Liễu Long cảm hận khi nghe thấy câu này, nhưng cũng không làm gì được, chỉ có thể nghiến răng, nâng bàn tay rồi đánh xuống.

Liễu Chiêu Phong bị 2 cái bạt tai, cảm thấy bản thân bị đánh đến muốn ngất rồi, nhưng gã thực sự không có bất người: “Bố, con thật sự không...”.

“Bốp!”

“Con không có...”.

“Bốp!”

Liễu Chiêu Phong càng muốn nói rõ thì Liễu Long càng đánh mạnh tay hơn.

Theo ông ta thấy, Liễu Chiêu Phong còn không thừa nhận lỗi sai, như vậy Bạch Diệc Phi tuyệt đối sẽ không chịu để yên, vậy thì Liễu Thị bọn họ cũng sẽ gặp tai ương.

Cũng không biết là tát bao nhiêu cái rồi nữa, Liễu Long cảm thấy cánh tay mất cảm giác, giống như một cỗ máy vậy, vung lên đánh xuống vung lên đánh xuống.

“Được rồi”, Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng hô dừng lại.

Liễu Long dường như đã thành quán tính, khi nghe thấy Bạch Diệc Phi bảo dừng lại thì bàn tay vẫn vô thức đánh thêm một cái nữa mới dừng.

“Bốp!”, cái tát cuối cùng cực kì mạnh.

Khuôn mặt của Liễu Chiêu Phong sau khi bị tát nhiều như vậy sớm đã sưng lên cả rồi, khóe miệng thâm đỏ, trông cực kỳ thảm hại.

Bạch Diệc Phi không muốn cùng bọn họ nhiều lời: “Giao vợ tôi ra đây”.

“Chủ tịch Bạch, phu nhân của cậu đã rời khỏi đây an toàn rồi”, Liễu Tiêu Dao vừa cười vừa đáp.

Liễu Long cũng phụ họa theo gật đầu: “Đúng vậy, phu nhân đã đi rồi, và lại tên súc sinh này tuyệt đối chưa dám động vào một sợi tóc trên người phu nhân, cậu có thể yên tâm”.

Bạch Diệc Phi trao đổi ánh mắt với Bạch Hồ.

Bạch Hồ hiểu ý mang điện thoại ra định vị vị trí của Lý Tuyết, sau đó gật đầu với Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thả lỏng một chút, không sao là tốt rồi.

“Chúng ta đi”, Bạch Diệc Phi nói với Bạch Hồ.

Bạch Hồ gật đầu, hai người quay người rời đi.

Liễu Long thấy vậy lập tức nói: “Chủ tịch Bạch, xin dừng bước”.

“Còn chuyện gì?”, Bạch Diệc Phi quay người hỏi

Liễu Long có chút khó xử hỏi: “Chủ tịch Bạch, hiểu lầm lần này đã rõ ràng rồi, vậy Tập đoàn Hào Tước với Liễu Thị có phải là...”.

Lời của Liễu Long chưa nói hết, nhưng Bạch Diệc Phi đã hiểu được ý tứ của ông ta, chẳng qua là muốn anh không công kích tập đoàn Liễu Thị. Anh vốn dĩ không có ý định động vào tập đoàn Liễu Thị, chỉ là công kích tài sản đứng tên của Liễu Chiêu Phong.

“Tôi biết rồi, trở về tôi sẽ rút lại tài sản đứng tên Liễu Chiêu Phong...”.

Lời của Bạch Diệc Phi chưa nói xong, cửa phòng họp đã bị đập mở ra từ bên ngoài.

Ngay sau đó, một đoàn người tiến vào, tất cả đều là những gã to con, trên tay đều mang theo một cây côn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 82: Gậy ông đập lưng ông

Trong đó, tên cầm đầu nom rất tàn ác, trên mặt còn có một vết sẹo trông thật gớm ghiếc.

Anh Đào tiến vào, gõ gõ chiếc gậy trên tay xuống bàn họp: “Mẹ kiếp, đứm nào dám gây sự ở tập đoàn Liễu Thị thì ra đây ngay cho tao!”

Liễu Chiêu Phong thấy anh Đào xuất hiện liền cười lớn: “Ha ha ha ...”.

“Bạch Diệc Phi! Hôm nay tao sẽ khiến mày không bước nổi ra khỏi tập đoàn Liễu Thị!”

Bạch Diệc Phi lúc này đang nói chuyện cùng Liễu Long, quay lưng lại phía anh Đào. Nghe câu nói vừa rồi của Liễu Chiêu Phong mới sầm mặt lại, cau mày quay qua nhìn gã ta.

“Thằng hỗn láo, những người này là do anh tìm đến à? Anh định làm gì?”, Liễu Long chỉ vào đám người kia, tay không ngừng run lên.

Liễu Chiêu Phong cười quỷ quyệt, đứng bật dậy, lấy tay lau vết máu ở miệng: “Bố, việc này bố đừng can dự vào, cứ để con!”

Lần trước bị Bạch Hồ xử đẹp ở công ty Thép nhẹ Liễu Thị, Liễu Chiêu Phong lập tức liên hệ với anh Đào hòng tìm cách tiêu diệt Bạch Diệc Phi. Trong mắt gã, Bạch Hồ dù có tài cán đến đâu đi nữa, liệu có thể lại được với đám người của anh Đào không?

Thế nên, Bạch Diệc Phi mà gặp phải anh Đào, chắc chắn không thể có cái kết đẹp. Khi Bạch Diệc Phi vừa tới không lâu, gã liền nhắn tin cho anh Đào, yêu cầu bọn họ đến ngay lập tức.

Liễu Long thấy vậy thì nổi cáu: “Thằng con hỗn xược! Anh định làm cái gì hả?”

“Bố, bố nghĩ xem, chúng ta đã đắc tội với tập đoàn Hầu Tước rồi, sau này họ cũng không bỏ qua đâu. Đã vậy thì hôm nay cứ kết thúc mọi chuyện luôn đi, chúng ta thay một chủ tịch tập đoàn Hầu Tước khác. Thậm chí, có thể sau này tập đoàn Hầu Tước còn là của chúng ta luôn!”

Nghe xong, Liễu Long sững người một lát, mí mắt sụp xuống.

Liễu Chiêu Phong nói cũng có lý. Dù sao cũng đã đắc tội với tập đoàn Hầu Tước rồi, sau này muốn nối lại quan hệ sẽ rất khó. Chi bằng hãy thay một chủ tịch có thể mang lại lợi ích cho mình.

Thấy Liễu Long không nói gì, Liễu Chiêu Phong như con gà trống vừa thắng trận, đắc chí ưỡn ngực nói: “Bạch Diệc Phi! Là mày tự chuốc lấy nhé, đừng có trách người khác!”

“Vừa rồi còn dám kêu bố tao đánh tao! Khốn kiếp, còn ra lệnh cho bố tao! Đồ chó má!”

“Hôm nay tao sẽ cho mày chết, sau đó tung tin mày đã mất tích, tìm một người có dáng hao hao lái xe của mày đi, rồi vùi xác mày xuống đáy bùn sông. Xem ai còn tìm được ra mày nữa!”

“Mỗi ngày có biết bao người mất tích, ai còn quan tâm xem mày sống hay chết?”

“Ha ha ...”

Liễu Chiêu Phong càng nói càng hưng phấn, cứ như là chuyện gã nói đã trở thành sự thật rồi, gã đã nhìn thấy cả tương lai tươi sáng rồi, đơn cử như việc Bạch Diệc Phi chết đi thì Lý Tuyết sẽ là của gã.

Liễu Long thấy vậy liền ôm ngực: “Anh, anh ...”.

Ông ta không nói tiếp được nữa, vậy nhưng hành động cúi đầu thực chất là đã đồng ý với cách làm của Liễu Chiêu Phong, lúc này ông ta chỉ đang giả vờ cho người khác thấy là mình đang tức giận đến không thốt nên lời mà thôi.

Liễu Chiêu Phong cuối cùng cũng hết đắc ý, nói với anh Đào: “Anh Đào, giết chết tên Bạch Diệc Phi này, như lúc trước đã thoả thuận, anh cứ thoả mái báo giá”.

Nói xong, gã đắc ý nhìn Bạch Diệc Phi, rồi lại quay lại cười với anh Đào một cách xảo trá.

Lúc này, anh Đào lại trưng ra một bộ mặt dờ dẩn.

Vừa rồi, khi Bạch Diệc Phi quay lại, anh Đào mới nhìn rõ người mà mình phải giết chết chính là Bạch Diệc Phi nên đứng ngây ra.

Lại nghe tiếp những lời Liễu Chiêu Phong vừa nói, gã nghĩ mình xong đời rồi.

“Ông ... Ông ... Ông chủ ...”, anh Đào nuốt nước bọt, cười khan.

Nói xong, anh Đào bất giác nhìn về phía Bạch Hổ. Sự lợi hại của Bạch Hổ, gã thực sự không muốn thử thêm một lần nữa. Không biết lần này có làm ông chủ tức giận không?

Mà thật là, sao lại đụng trúng ông chủ nhỉ? Khả năng tạo nghiệp của ông chủ quả là không tồi!

Bạch Diệc Phi lười nhác nhìn về phía anh Đào, không nói.

Phía Liễu Chiêu Phong cứ nghĩ anh Đào đang gọi mình, dù sao thì gã cũng là người trả tiền để bọn họ đến giết Bạch Diệc Phi mà, gọi là ông chủ thì cũng phải thôi.

Liễu Chiêu Phong dùng giọng ông chủ trả lời: “Ừ, anh cứ yên tâm, tiền tôi sẽ không thiếu một xu, chỉ cần anh làm cho gọn gàng là được”.

Anh Đào đen mặt: “Mẹ kiếp, câm miệng lại cho tao!”

Nói xong câu đó, anh Đào ném cái nhìn nham hiểm về phía Liễu Chiêu Phong, như là muốn chôn sống gã vậy.

Liễu Chiêu Phong đứng hình.

Những người khác cũng vậy.

Anh Đào không để ý tới Liễu Chiêu Phong, vội bước tới trước mặt Bạch Diệc Phi cười xum xoe: “Chào ông chủ”.

Trong giới bao năm nay rồi, tự khắc phải biết lựa chọn nào là tốt nhất. Tập đoàn Liễu Thị đúng là tốt đấy, nhưng tập đoàn Hầu Tước mới là ông lớn ở thành phố Thiên Bắc này. Hơn nữa, ông chủ này mỗi lần vung tay thì cũng thật là rộng lượng, đám người kia làm sao mà sánh kịp.

Liễu Chiêu Phong không hiểu chuyện gì nữa, rõ ràng là gã gọi anh Đào đến, và cũng chính gã là người có giao dịch với anh Đào. Sao tự nhiên lại gọi tên Bạch Diệc Phi là ông chủ?

Lẽ nào Bạch Diệc Phi cũng quen với anh Đào?

Lúc này, đầu óc của Liễu Chiêu Phong bỗng trở nên vô dụng.

Bạch Diệc Phi quay lại nhìn đám người của tập đoàn Liễu Thị, cười khẩy, rồi từ từ nói: “Vốn dĩ, tôi định bỏ qua cho mấy người, thế nhưng ai khiến mấy người tự dúi đầu vào họng súng của tôi vậy?”

Anh Đào thấy vậy nhanh nhẩu nói: “Ông chủ, có cần tôi xử gã theo cách mà gã vừa nói không?”

Đám người này trước giờ đều hành xử ăn miếng trả miếng, thậm chí còn tàn độc hơn.

Liễu Chiêu Phong nghe xong thì vô cùng sợ hãi, nói giọng run run: “Bạch Diệc Phi! Làm vậy là phạm pháp đấy! Mà dám à!”

Bạch Diệc Phi nhìn gã với dáng vẻ đĩnh đạc mà nói: “Mày làm thì không phạm pháp, tao làm thì phạm pháp sao? Còn nữa, sao tao không dám nhỉ?”

Liễu Chiêu Phong nghe xong thì sợ hãi, lùi liền mấy bước, tim đập thình thịch.

Liễu Tiêu Dao nghe vậy thì lóe lên một ý nghĩ, cũng không mở lời khuyên giải.

Liễu Long không thể không can ngăn: “Chủ tịch Bạch, mọi việc xin đừng quá tuyệt tình!”

Liễu Chiêu Phong là con trai ông ta, không thể cứ chống mắt mà xem con mình bị người khác ép cho đến chết được, cho dù nó có là đứa con vô tích sự đi nữa.

Bạch Diệc Phi cười nhạt.

“Không biết xấu hổ thì cũng phải có mức độ. Tôi tuyệt tình, thế còn các người thì sao?”

Nghe xong, đám người của Liễu Thị đều cảm thấy rát mặt.

Liễu Long như bị chặn họng, không nói được lời nào.

Bạch Diệc Phi vốn định bỏ qua cho người của Liễu Thị. Thế nhưng Liễu Chiêu Phong dám tìm người giết anh, còn ảo tưởng thay luôn chủ tịch tập đoàn Hầu Tước, thâm tóm Hầu Tước vào túi mình!

Bạch Diệc Phi cũng chỉ muốn cho gã ném mùi gậy ông đập lưng ông thôi. Hơn nữa, Bạch Diệc Phi cũng không có ý định giết Liễu Chiêu Phong. Là một công dân tốt, thì nguyên tắc đạo đức cơ bản cũng là điều cần có.

Anh ta không bác bỏ lời của anh Đào chẳng qua là muốn dọa Liễu Chiêu Phong chút chơi, cho hắn sống tốt hơn mà thôi.

Bạch Diệc Phi khẽ hừ một tiếng, nói với Liễu Chiêu Phong: “Liễu Chiêu Phong, mày tự tìm đường chết thì cũng đừng trách người khác. Nhưng mà yên tâm, tao cũng không giết chết mày đâu, muốn làm, thì là sản nghiệp đứng tên của mày kìa”.

“Thế nên ... Cứ chuẩn bị mà phá sản đi!”

Nói xong, Bạch Diệc Phi nhìn một lượt Bạch Hồ và anh Dao rồi ra khỏi phòng họp.

Bạch Hồ thấy vậy cũng rời đi.

Anh Dao cũng hô các anh em của mình, cả hội lũ lượt kéo nhau ra về.

Cảm giác cận kề với cái chết vừa được trải qua khiến Liễu Chiêu Phong vẫn còn hoảng hốt và kinh hãi. Nghe xong lời của Bạch Diệc Phi thì như một quả bóng xì hơi, không trụ nổi nữa, ngồi sụp xuống chiếc ghế bên cạnh.

Những người khác chỉ biết nhìn nhau.

Liễu Long tức giận đến run cả người, ngực không ngừng phập phồng.

“Bốp!”, Liễu Long giáng cho Liễu Chiêu Phong một cái tát như trời giáng.

Liễu Chiêu Phong cũng coi như bưng tỉnh.

“Bố ...”.

“Đừng gọi tao là bố! Tao không có thằng con láo xược như mày! Đồ súc sinh! Đồ phế vật!”, Liễu Long giận giữ quát.

Nghĩ đến vừa rồi Bạch Diệc Phi định rút lại việc tấn công Liễu Thị thì lại bị Liễu Chiêu Phong phá nát. Hại ông ta tội chồng thêm tội với tập đoàn Hậu Tước mất rồi!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 83: Về nhà ăn cơm

“Anh có biết vì anh mà Liễu Thị đã tổn thất bao nhiêu không?”, Liễu Long thật muốn bóp chết gã.

Ông ta nói xong thì quay đầu đi thẳng.

Nơi này chỉ còn lại một mình Liễu Tiêu Dao. Gã an ủi: “Lão tam, chuyện lần này quả thực không ổn, bố tức giận như vậy cũng là bình thường, qua vài ngày sẽ hết thôi”.

“Anh, vậy những công ty đứng tên em...”, điều Liễu Chiêu Phong quan tâm nhất bây giờ là cái này.

Mắt Liễu Tiêu Dao hơi sáng lên, gã thở dài: “Chúng ta không đấu được với Hầu Tước...”.

...

Lúc Bạch Diệc Phi đi ra thì Bạch Hổ đã ngồi trên ghế lái, anh đang định lên xe thì anh Dao đi đến.

“Ông chủ, anh xem...”.

Bạch Diệc Phi hiểu ý gã, anh vừa mở cửa xe vừa nói: “Sáu triệu, tôi sẽ mau chóng bảo người thanh toán cho anh”.

“Được, cảm ơn ông chủ, anh đi từ từ”, anh Dao khom lưng cúi đầu nói.

Nhìn xe đã rời đi, một tên đàn em thấy khó hiểu mà chạy đến hỏi: “Anh Dao, chúng ta có thể kiếm được nhiều tiền hơn...”.

Nếu vừa rời giết Bạch Diệc Phi thì bọn họ có thể thét giá lên mười triệu, thậm chí hai mươi triệu, dù thế nào cũng nhiều hơn sáu triệu.

Anh Đào nhìn tên đàn em, kiên nhẫn giải thích: “Mày thấy giết người cầm vài chục triệu thì tốt hơn hay không làm gì mà được vài triệu thì tốt hơn?”

Gã tiếp tục nói: “Hơn nữa, nếu giết người chúng ta sẽ thành tội phạm, sau này chỉ có thể sống cuộc sống trốn chui trốn lủi, không biết chừng còn bị Liễu Thị khống chế, trở thành con dao cho họ. Mà không giết người thì chúng ta vẫn có thể sống đường hoàng. Hai cái này, giống nhau ư?”

“Còn nữa, ông chủ Bạch là chủ tịch tập đoàn Hải Tước, Liễu Thị sánh thế nào được? Anh ta trông thì trẻ tuổi nhưng bụng dạ khôn lường, khó ai bì nổi. Hơn nữa anh ta không những không ép buộc mà còn vạch rõ giới hạn với chúng ta, chỉ đơn thuần làm giao dịch. Có như vậy, chúng ta mới cam tâm tình nguyện làm việc cho anh ta”.

Gã nói xong, tên đàn em cuối cùng cũng hiểu được điểm mấu chốt của vấn đề, nhất thời sợ đến mức toát mồ hôi hột, còn liên mồm khen.

“Vẫn là anh Đào sáng suốt”.

...

Theo thiết bị định vị, Bạch Diệc Phi tìm được Lý Tuyết ở biệt thự cảng Lam Ba.

Bạch Hồ xuống xe rời đi.

Bạch Diệc Phi đứng trước cửa, anh nhìn Lý Tuyết đang đứng phía trước thì do dự không thôi.

Mà Lý Tuyết cũng vậy, nhưng việc khiến cô lăn tăn là rốt cuộc có nên tiến vào hay không?

Cô không biết sau này nên đối diện thế nào với sự tranh đấu giữa tập đoàn Tân Tây và công ty Trái cây Lý Thị. Cô cũng không biết bây giờ nên đối diện thế nào với Lý Cường Đông và Lưu Tử Vân.

Bạch Diệc Phi thấy cô do dự như vậy thì rất đau lòng. Trông dáng vẻ này thì có lẽ cô đã lưỡng lự rất lâu, nhưng rồi vẫn cứ không tiến vào.

Cùng lúc đó, trên sân thượng biệt thự, Lý Cường Đông cũng đang nhìn Lý Tuyết.

Lưu Tử Vân đặt ly trà xuống, thở dài: “Để tôi gọi nó vào”.

“Không cần”, Lý Cường Đông bình thản.

Lưu Tử Vân không rõ, đau lòng nói: “Con gái cưng đã đứng ở đó rất lâu rồi...”.

“Tùy nó đi!”

Nghe chồng nói vậy, Lưu Tử Vân cũng không lên tiếng nữa.

Từ chuyện lần trước, thái độ của bà ta với Lý Cường Đông đã thay đổi. Mặc dù những lời ông nói về bà ta lúc đó không dễ nghe cho lắm nhưng ông đã không ghét bỏ bà ta thì bà ta còn nói gì được?

Cho nên hiện giờ Lưu Tử Vân vẫn giải quyết những chuyện lông gà vò tỏi, còn chuyện lớn thì giao cho Lý Cường Đông.

“Con bé ngọc này...”, Lưu Tử Vân không nhịn được than thở.

Lý Cường Đông cười nói: “Con gái lớn rồi, rất nhiều chuyện nó phải tự suy nghĩ rõ ràng, tự giải quyết, tự lựa chọn. Huống hồ, đâu phải chúng ta không cho nó vào, thế nên đợi nó tự thông suốt đi!”

Bên ngoài, Lý Tuyết vẫn còn đang do dự.

Đột nhiên một bàn tay to ảm áp nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Lý Tuyết kinh ngạc quay đầu.

“Chúng ta cùng vào đi!”

Lý Tuyết nghe vậy thì nhìn Bạch Diệc Phi, ngây ra như phỗng.

Tuyết Nhi, những chuyện này không phải lỗi của em, dù ra sao, họ vẫn là bố mẹ em, vẫn là người nhà của em, điều này cho dù thế nào cũng không | thay đổi, em đừng nghĩ nhiều như vậy.

Anh vừa nói vừa kéo cô đi.

Sau khi hai người tiến vào, Lý Cường Đông và Lưu Tử Vân vẫn như trước đây không thay đổi. Lý Tuyết thở phào nhẹ nhõm, biểu hiện cũng thoải mái hơn.

“Bố, mẹ”, Lý Tuyết gọi.

Lưu Tử Vân cười nói: “Con cuối cùng cũng về rồi, mẹ nhớ con chết mất”. Lý Cường Đông cũng cười: “Đúng thế! Mẹ con cứ nhắc hai đứa suốt!”

“Làm gì có, tôi chỉ nhớ con gái cưng của tôi thôi”, Lưu Tử Vân lập tức phản bác, còn trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi: “Vào nhà lâu vậy rồi mà không chào hỏi gì cả!” Bạch Diệc Phi vốn tưởng mẹ vợ lại chuẩn bị nói anh, ai ngờ bà lại bất mãn anh không chào hỏi, nhất thời khiến anh vui như mở cờ. “Bố, mẹ”,

Bạch Diệc Phi cười nói. Lưu Tử Vân là một tiếng, kéo lý Tuyết lên tầng. Trong phòng khách chỉ còn lại lý Cường Đông và Bạch Diệc Phi.

Không hiểu sao Bạch Diệc Phi lại cảm thấy bầu không khí không bình thường, bản thân anh còn hơi lúng túng.

Lý Cường Đông chủ động nói: “Miếng thịt Lý Thị này dù nhỏ nhưng cũng là thịt”.

Bạch Diệc Phi hoảng hốt nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ bình thường, anh không hiểu hỏi: “Vâng?”

Lý Cường Đông nhìn anh, ánh mắt thông suốt tất cả đó khiến Bạch Diệc Phi có cảm giác như mình bị ông nhìn thấu, thậm chí ông còn biết được thân phận của anh.

“Không có gì, có câu: đừng để miếng thịt dăng lên đến tận miệng rồi chạy mất”, Lý Cường Đông vừa chậm rãi nói vừa uống một hợp trà.

Bạch Diệc Phi trong lòng đã nổi sóng nhưng bề ngoài vẫn bình tĩnh như thường.

Buổi trưa, trên bàn cơm, không khí vui vẻ hòa thuận, vừa giống trước đây, lại vừa không giống.

Cụ thể là, Lưu Tử Vân không gay gắt với Bạch Diệc Phi như trước, dường như đã tiếp nhận đứa con rể không được tích sự gì này.

Ăn cơm xong, gần chiều, Lý Tuyết kéo Bạch Diệc Phi ra.

“Sao không ở lại cùng ăn cơm tối luôn?”, Lưu Tử Vân thắc mắc.

Bạch Diệc Phi cười hì hì: “Buổi tối bọn con ra ngoài ăn”.

“Ăn ở ngoài vừa tốn tiền vừa không sạch...”.

Lưu Tử Vân còn định cần nhắc thêm vài câu thì Lý Cường Đông đã nói: “Thanh niên cả, kệ chúng nó đi!”

Ngoài cửa, Lý Tuyết lại kéo Bạch Diệc Phi về biệt thự của họ.

Bạch Diệc Phi không hiểu: “Tuyết Nhi, chúng ta ra ngoài ăn đi! Về nhà làm gì?”

Lý Tuyết trừng mắt với anh: “Làm sao? Ở nhà ăn cơm với em thì không ấm áp à?”

“Sao... Sao thế được, anh cầu còn không được”, Bạch Diệc Phi cười sung sướng.

Lúc đi đường hai người cũng không nói chuyện nữa.

Lý Tuyết đang nghĩ đến chuyện công ty.

Mà Bạch Diệc Phi lại nghĩ đến lời Lý Cường Đông vừa nói lúc trước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 84: Ngủ cùng phòng

Thịt dù nhỏ thì vẫn là thịt.

Đừng để miếng thịt dăng đến tận miệng rồi lại rơi mất.

Sao ông lại nói với anh những lời này? Lẽ nào muốn anh “nuốt trọn” Lý Thi? Không lẽ ông đã biết được gì đó rồi?

Nghĩ đến đây, tim Bạch Diệc Phi đập liên hồi. Nếu Lý Cường Đông đã biết anh là chủ tịch tập đoàn Hải Tước thì người này... Cũng thật đáng sợ!

Ngay lúc Bạch Diệc Phi còn chưa thể bình tĩnh lại thì Lý Tuyết đã thông suốt, cô nói: “Em không định đến công ty nữa”.

“Hả?”, Bạch Diệc Phi không chú ý đến lời cô vừa nói.

Lý Tuyết không vui trừng mắt nhìn anh, bỏ đi nhanh hơn.

Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ chỉ đành đuổi theo.

Về đến nhà, Lý Tuyết đeo tạp dề vào bếp nấu cơm.

Đến khi ăn xong, lúc rửa bát, Lý Tuyết nói với Bạch Diệc Phi: “Dọn dẹp xong sớm rồi về phòng”.

Nói xong cô cũng đi.

Bạch Diệc Phi đơ ra tại chỗ.

Sớm về phòng!

Sớm về phòng!

Sớm về phòng!

Câu này lặp đi lặp lại trong đầu Bạch Diệc Phi khiến nhịp thở của anh dần tăng lên.

Anh kích động đến muốn hét lên nhưng lại không thể.

Cuối cùng Bạch Diệc Phi chỉ có thể nhịn xuống, mau chóng dọn dẹp sạch sẽ phòng bếp, không thèm xem tivi mà chạy luôn vào phòng ngủ.

Tiếp đó, anh tắm giặt, đánh răng, vệ sinh bản thân vài ba lần mới ra khỏi phòng tắm, sau đó lại sấy tóc, chải chuốt gọn gàng.

Xong xuôi anh mới kích động gõ cửa phòng Lý Tuyết.

Lý Tuyết mặc bộ đồ ngủ tơ tằm rộng rãi, làn da trắng mịn lộ ra khiến Bạch Diệc Phi thấy mà nuốt nước bọt.

“Vào đi!”, cô nói xong thì quay vào phòng.

Bạch Diệc Phi vào theo, thuận tiện đóng cửa lại.

Ngày này cuối cùng cũng đến!

Anh đã đợi ngày này hai năm rồi!

Nhưng vì quá kích động cùng căng thẳng khiến não anh như bị chập mạch.

“Ừm, chăn bông không dùng đến để ở đâu, để anh nằm đất”.

Vừa nói xong Bạch Diệc Phi đã muốn vả cho mình hai phát. Này thì lỡ lời! Này thì lỡ lời!

Chủ động nằm đất làm cái gì?

Cứ nằm luôn lên giường là được rồi!

Trong lúc anh đang sỉ vả bản thân thì Lý Tuyết đã rộng lượng lên tiếng: “Ngủ trên giường đi!”

Mắt Bạch Diệc Phi lập tức sáng lên, tim đập như điên.

Hai người mỗi người nằm nửa bên giường, không nhìn nhau, cũng không nói chuyện.

Đầu óc Bạch Diệc Phi loạn cào cào, vừa căng thẳng vừa rối rắm.

Đây là lần đầu tiên của anh, phải bắt đầu thế nào bây giờ?

Hôn trước hay cởi đồ trước? Hay là nói chuyện, tán tỉnh trước?

Ây, cuối cùng sẽ không biến thành đắp chăn nói chuyện một cách trong sáng đấy chứ?

Vậy thì lỗ to rồi!

Đúng lúc này Lý Tuyết lại đột nhiên nói: “Ngày mai em sẽ đến công ty từ chức”.

Bạch Diệc Phi ngó ra: “À? Hả?”

Anh có thể hiểu được lựa chọn của Lý Tuyết nên cũng tôn trọng quyết định của cô.

“Ngủ đi!”, Lý Tuyết lạnh nhạt nói xong thì nằm xuống.

Cứ thế ngủ luôn? Hay là đang ám chi?

Bạch Diệc Phi tắt đèn, cũng nằm xuống.

Anh lưỡng lự một lúc, cuối cùng từ từ vươn tay. Nhưng ngay lúc anh sắp chạm đến bờ vai trắng nõn của Lý Tuyết thì cô lại nói: “Hai ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, em rất mệt, chỉ muốn ngủ”.

“Được”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi lại thấy không cam tâm: “Anh có thể ôm em không? Sẽ không làm gì khác”.

Lý Tuyết im lặng.

Bạch Diệc Phi cho rằng cô không đồng ý, thờ dài định thu tay lại thì cô nói: “Ừm”.

Bạch Diệc Phi vui sướng, từ từ vươn tay ôm lấy vòng eo mảnh mai của cô.

Khoảnh khắc chạm vào nhau hai người đều khẽ run lên, sự ngọt ngào thoáng qua trong tim mỗi người.

Một đêm an giấc.

Buổi sáng, Lý Tuyết tỉnh dậy trong vòng tay Bạch Diệc Phi.

Cô vừa ngượng ngùng lại vừa cảm thấy bình yên.

Bạch Diệc Phi còn chưa tỉnh, Lý Tuyết đã khẽ khàng xuống giường nấu cơm.

Ăn sáng xong cô đến thẳng công ty từ chức.

Còn Bạch Diệc Phi thì đến tập đoàn Hậu Tước.

Trong phòng làm việc, Long Linh Linh báo cáo những tin tức điều tra được.

“Bên thu mua tập đoàn Tân Tây là tập đoàn Thủy Tinh”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì hơi nhướn mày: “Tập đoàn Thủy Tinh?”

Long Linh Linh nghi hoặc: “Tập đoàn Thủy Tinh này gần đây mới xuất hiện, hơn nữa...”.

“Hơn nữa cái gì?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Bạch Diệc Phi đưa tư liệu trong tay đến trước mặt Bạch Diệc Phi, nói: “Chủ tịch tập đoàn Thủy Tinh là người anh biết”.

Bạch Diệc Phi lật xem tư liệu.

Lúc trước do bão, anh và Vương Lâu cùng hợp tác kiếm được một món hời. Sau này Bạch Diệc Phi để Vương Lâu dùng danh nghĩa của cậu ta, đăng ký những công ty và công xưởng vừa thu mua đó thành một công ty mới, vậy mà lại là tập đoàn Thủy Tinh.

Chỉ là nhìn thấy Vương Lâu thu mua tập đoàn Tân Tây anh cũng yên tâm, ít nhất đối phương không phải kẻ địch.

Có điều, Bạch Diệc Phi hơi nhăn mày, suy đoán của Lý Cường Đông về anh hẳn cũng bắt nguồn từ đây, nói không chừng ông còn biết nhiều hơn.

Nhưng có một điều Bạch Diệc Phi vẫn không rõ, trước khi tập đoàn Thủy Tinh thu mua tập đoàn Tân Tây, Lý Cường Đông đã quyết định giao tập đoàn Tân Tây cho Hầu Tước rồi. Rốt cuộc vì sao ông lại làm như vậy?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 85: Thân phận Bạch Diệc Phi

"Đúng rồi, chủ tịch, tập đoàn Diệp Thị trên tinh nói có một dự án muốn hợp tác chung với chúng ta".

“Tập đoàn Diệp Thị?”, Bạch Diệc Phi hơi có chút bất ngờ.

Long Linh Linh gật đầu nói: "Đúng vậy, hơn nữa dự án có giá trị lên đến hàng chục tỷ".

"Hàng chục tỷ sao? Tôi nhớ là tập đoàn của chúng ta từ trước tới giờ chưa từng hợp tác với bên tập đoàn Diệp Thị, vì sao bọn họ lại tìm chúng ta?", Bạch Diệc Phi hỏi.

Long Linh Linh lắc đầu, ý là cô ta cũng không biết.

Bạch Diệc Phi thấy vậy khẽ cau mày: "Cô cứ tìm hiểu bên tập đoàn Diệp Thị đó trước đã, có tin tức gì kịp thời báo lại cho tôi".

“Vâng, chủ tịch”, Long Linh Linh trả lời.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: "Liễu Thị thế nào rồi?"

"Những sản nghiệp đứng dưới tên Liễu Chiêu Phong về cơ bản đã phá sản, cửa hàng cũng đều đã đóng cửa...".

Bạch Diệc Phi gật đầu, cảm thấy rất hài lòng.

Văn phòng Tập đoàn Liễu Thị.

Trên chiếc sofa tiếp khách có năm người đang ngồi.

Người ngồi ở vị trí chủ tọa là Liễu Long, cả người mặc bộ vest màu xám, thần thái phấn chấn, một người khác là Liễu Tiêu Dao, ba người còn lại là hai người đàn ông và một phụ nữ trông rất gợi cảm.

Người phụ nữ gọi cảm cất giọng dịu dàng: "Tập đoàn Tân Tây đã bị tập đoàn Thuỷ Tinh mua lại".

“Chắc chứ?”, Liễu Long trầm giọng hỏi.

Người phụ nữ gật đầu: "Đúng vậy, hơn nữa tập đoàn Thuỷ Tinh này gần đây mới xuất hiện, tôi đoán là mới được thành lập không lâu".

Lời vừa dứt, Liễu Long trầm tư một hồi, sau đó nhìn sang phía Liễu Tiêu Dao ở bên cạnh hỏi: "Tiêu Dao, con nghĩ như thế nào?"

Liễu Tiêu Dao khi nghe những lời này thì trong lòng rất phấn khởi, Liễu Chiêu Phong bây giờ coi như là bị phế rồi, tập đoàn Liễu Thị trong tương lai sẽ chỉ là của mình gã thôi!

Ý nghĩa đằng sau câu hỏi của Liễu Long phỏng chừng là đang thử gã, gã nhất định phải biểu hiện thật tốt.

Sắc mặt Liễu Tiêu Dao trầm xuống nói: "Tập đoàn Thuỷ Tinh mới thành lập cách đây không lâu mà có thể chống lại Tập đoàn Hầu tước, đồng thời thôn tóm Tập đoàn Tân Tây, như vậy chỉ có hai khả năng".

"Thứ nhất, thực lực của tập đoàn Thuỷ Tinh rất mạnh, thậm chí còn có hậu phương vô cùng vững chắc".

"Thứ hai, chủ tịch của tập đoàn Thuỷ Tinh là một kẻ liều mạng, điếc không sợ súng".

Lời vừa dứt, mấy người ngồi tại đó đều gật đầu tán thành, ngoại trừ Liễu Long.

Liễu Tiêu Dao lại nói tiếp: "Đương nhiên, một người có thể trong thời gian ngắn, âm thầm xây dựng lên một cơ ngơi như tập đoàn Thuỷ Tinh hiện nay thì tuyệt đối không phải là một kẻ liều mạng, điếc không sợ súng, mà ngược lại vị chủ tịch này là một người rất có thủ đoạn".

Liễu Long lúc này mới hài lòng gật đầu.

"Không tệ!"

Liễu Tiêu Dao được Liễu Long khen ngợi thì rất vui mừng, nói tiếp: "Chủ tịch, chút nữa con sẽ nhờ người đi điều tra Tập đoàn Thủy Tinh này xem có phải bọn họ có thù oán gì với Tập đoàn Hải Tước hay không, nếu có cơ hội, chúng ta có thể hợp tác với tập đoàn Thủy Tinh để đối phó với tập đoàn Hải Tước".

Liễu Long nghe vậy thì rất sửng sốt: "Các cô cậu định đối phó với tập đoàn Hải Tước?"

"Vâng", Liễu Tiêu Dao gật đầu một cách kiên định: "Chủ tịch, chúng ta và tập đoàn Hải Tước coi như đã trở mặt với nhau, cũng đã đắc tội đến mức không thể đắc tội hơn được nữa rồi, con cho rằng, trong tương lai Tập đoàn Hải Tước chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha cho chúng ta. Nếu đã như vậy, tại sao chúng ta lại không nắm quyền chủ động trong tay?", Liễu Long nghe xong thì yên lặng suy nghĩ.

Những gì Liễu Tiêu Dao nói không phải là không có lý, mối quan hệ giữa họ và tập đoàn Hải Tước gần như là không còn cơ hội để hoà giải nữa rồi, chuyện đã đến nước này, ông ta tin là sau khi tập đoàn Hải Tước xử lý hết các sản nghiệp của Liễu Chiêu Phong thì chắc chắn sẽ không bỏ qua cho những sản nghiệp khác của Liễu Thị, nếu đã như vậy thì đối sách tốt nhất là ra tay trước để chiếm lợi thế.

Vì vậy, dưới sự ngầm đồng ý của Liễu Long, Liễu Tiêu Dao đã cử người đi điều tra tập đoàn Thủy Tinh.

.....

Buổi trưa, Bạch Diệc Phi nhận được điện thoại của Hà Viên Viên.

"Alo, Bạch Diệc Phi, hôm nay vừa hay tôi có việc phải đến Hải Tước, cùng nhau ăn bữa cơm nhé!"

Bạch Diệc Phi hơi ngần ra, nói thật, tuy rằng Hà Viên Viên từng là nữ thần từ thời đại học của Bạch Diệc Phi, nhưng bọn họ cũng không tiếp xúc

gì nhiều.

Sau này, khi anh trở thành chủ tịch tập đoàn Hậu Tước, cùng lắm là mua lại công ty của Hà Viên Viên, nhưng Hà Viên Viên lại không biết thân phận thật sự của anh, cho nên mối quan hệ giữa hai người hình như cũng không có thân thiết đến vậy nhỉ?

Bạch Diệc Phi không biết nên trả lời như thế nào, nếu từ chối, thì ngại người ta có lòng mời ăn bữa cơm, còn nếu đồng ý, thì lại thấy hình như cả hai cũng không có thân thiết đến mức đó.

Hà Viên Viên nhận ra sự do dự của Bạch Diệc Phi nên có chút không vui nói: "Làm sao vậy? Rốt cuộc là có đi hay không?"

Bạch Diệc Phi có chút bất đắc dĩ, đành gạt đầu đồng ý.

Hà Viên Viên nói địa chỉ rồi cúp điện thoại.

Thực ra, Hà Viên Viên cũng cảm thấy khó mà giải thích được, tại sao phải mời bằng được Bạch Diệc Phi ra ngoài ăn cơm?

Nhưng mà điện thoại cũng đã gọi rồi, cùng nhau ra ngoài ăn bữa cơm cũng đâu có gì.

Đúng lúc này, một người phụ nữ ăn vận khá lộng lẫy đứng bên cạnh Hà Viên Viên cất tiếng hỏi: "Viên Viên, cậu gọi cho ai vậy?"

"À, bạn học, cậu ấy làm việc ở gần đây, hẹn cùng nhau ra ngoài ăn cơm", Hà Viên Viên đáp.

Người phụ nữ ồ một tiếng rồi cũng không hỏi thêm gì nữa.

Một lúc sau, Bạch Diệc Phi đến trước cửa địa chỉ nhà hàng mà Hà Viên Viên nói, sau đó anh ngạc nhiên đến mức đứng nguyên tại chỗ.

Hà Viên Viên không tới một mình mà bên cạnh cô ta còn có một người phụ nữ ăn vận lộng lẫy với vài nốt tàn nhang trên gương mặt, mà người phụ

nữ này không ai khác, chính là bạn học cũ của bọn họ - Tào Phương Phương.

Bạch Diệc Phi dừng dung đi tới: "Xin lỗi, tôi đến muộn".

Nghe tiếng nói khiến cả hai giật mình, bấy giờ mới quay người lại.

Tào Phương Phương vừa nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì hơi bất ngờ: "Bạch Diệc Phi? Sao cậu lại ở đây?"

Bạch Diệc Phi vô tội chớp mắt: "Không phải là Viên Viên gọi tôi tới ăn cơm sao?"

Tào Phương Phương nhìn sang Hà Viên Viên thấy cô ta gật đầu.

Tào Phương Phương thấy vậy, cuối cùng cũng hiểu ra bạn học cũ mà Hà Viên Viên nhắc tới hồi nãy là ai, nhưng mà...

"Cậu gọi Viên Viên là gì? Cậu quen thân với Viên Viên lắm à? Tên Viên Viên là để cho loại như cậu gọi à?"

Hà Viên Viên kéo Tào Phương Phương một cái: "Phương Phương, đừng nói như vậy".

Bạch Diệc Phi không muốn cãi nhau với phụ nữ, vì vậy cười nói: "Sao tự nhiên lại nghĩ ra mời tôi đi ăn? Nhưng mà nhìn sắc mặt của cậu tươi tắn như vậy, chắc cuộc sống gần đây rất thoải mái?"

"Đương nhiên là Viên Viên của chúng tôi sống rất thoải mái rồi! Không những thế cậu ấy còn có một người bạn trai vô cùng yêu thương cậu ấy nữa!", Tào Phương Phương đắc ý nói: "Cậu có biết bạn trai của Viên Viên là ai không? Anh ấy là cậu chủ của một tập đoàn lớn! Còn cậu thì sao, vẫn chỉ là một tên nhân viên quèn vô tích sự!"

Hà Viên Viên có chút ngượng ngùng: "Phương Phương, Bạch Diệc Phi đã có vợ rồi, cô ấy còn đẹp hơn tôi nữa kìa".

Đây là sự thật không thể chối cãi, cô buộc phải thừa nhận.

Trong lần họp lớp trước, Tào Phương Phương vì xảy ra vài việc nên không đến tham dự, vì vậy cũng chưa gặp được Lý Tuyết.

Theo lẽ thường, với ấn tượng của cô ta về Bạch Diệc Phi thì Tào Phương Phương cho rằng Bạch Diệc Phi sẽ lấy bừa một người phụ nữ nào đó, mà Hà Viên Viên chẳng qua là khiêm tốn chút, và cũng không muốn đả kích Bạch Diệc Phi quá nên mới nói vậy mà thôi.

"Viên Viên, cậu đừng khiêm tốn như vậy, vẻ đẹp của chúng ta trước giờ vẫn luôn được công nhận, nên chẳng sợ bị người khác nói ra nói vào! Tôi không tin, vợ của cậu ta chẳng lẽ còn đẹp hơn cả diễn viên trên phim hay sao?"

Nhưng nói đến Lý Tuyết, Hà Viên Viên lại nhớ tới chuyện xảy ra ở tập đoàn Liễu Thị, lúc đó cô ta nhìn thấy Bạch Diệc Phi cùng một người nào đó xông thẳng vào Lý Thị, sau đó còn ôm Lý Tuyết đi ra, xem ra sự thật cũng gần giống như suy đoán của cô ta, Lý Tuyết thực sự là một người phụ nữ lãng lợ.

Chẳng qua là Bạch Diệc Phi vẫn đang cố gắng để giữ lại mặt mũi cho mình thôi, thật là đáng tiếc.

Nghĩ kỹ, Bạch Diệc Phi của lúc ấy, đối mặt với cảnh sát mà vẫn có thể bình tĩnh, hơn nữa còn khí phách như vậy, quả thực đẹp trai vô cùng.

Đáng tiếc, Bạch Diệc Phi giỏi lắm cũng chỉ là tổng giám đốc của tập đoàn Hầu tước, không có gia thế hậu thuẫn gì, xét cho cùng thì vẫn không bì kịp cậu chủ của một tập đoàn, nếu không, có thể cô ta sẽ lựa chọn Bạch Diệc Phi thay vì chọn một người hơn mình cả chục tuổi như Liễu Tiêu Dao.

Tào Phương Phương không để ý đến sự ngượng ngùng giữa hai người, tiếp tục nói: "Dù xinh đẹp đến đâu cũng không thể đẹp hơn Viên Viên của chúng ta".

Hà Viên Viên vội vàng kéo tay Tào Phương Phương một cái, đổi đề tài nói: "Chút nữa cậu phải thể hiện xuất sắc một chút đó, bọn họ đều là cậu chủ của những tập đoàn lớn, đừng làm tôi mất mặt".

Lời nói vừa dứt, quả nhiên Tào Phương Phương liền im lặng không nói nữa, thậm chí còn có thể nhìn ra chút xấu hổ trên gương mặt cô ta.

Bạch Diệc Phi nghe vậy cảm thấy thú vị, nên tò mò hỏi: "Cậu chủ của những tập đoàn lớn?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 86: Tào Phương Phương nào tào!

Xem ra bữa cơm này ngoài bọn họ ra còn có người khác cùng tham gia.

Thôi bỏ đi, dù gì cũng đã đến rồi, giờ không tiện rời đi trước.

"Lần này chắc sẽ ưu tú hơn Tiêu Vinh Đào nhỉ?"

Mặc dù lời nói của Bạch Diệc Phi không có ý gì, anh chỉ muốn hỏi han một chút nào ngờ Hà Viên Viên sau khi nghe xong lại cảm thấy xấu hổ và có chút không vui.

Tào Phương Phương hừ mũi, khinh thường nói: "Đương nhiên là ưu tú hơn Tiêu Vinh Đào! Nhưng cậu nói vậy là có ý gì? Cậu chê bai Tiêu Vinh Đào, mà không xem lại bản thân cậu có chỗ nào ưu tú hơn hẳn không?"

Hà Viên Viên liếc nhìn Tào Phương Phương: "Được rồi, bớt nói vài câu đi, đều là bạn học với nhau, hẹn nhau ăn một bữa cơm mà cậu nói những lời này làm cái gì?"

Tào Phương Phương cong môi tỏ vẻ bất mãn, nhưng cũng dừng lại.

Bạch Diệc Phi nhún vai, tỏ ý anh cũng không có gì để nói nữa.

Sau đó cả ba người cùng nhau đi vào trong nhà hàng.

Bạch Diệc Phi ban đầu còn tưởng rằng Hà Viên Viên rủ một mình anh đi ăn, sau lại thấy Tào Phương Phương, anh chỉ nghĩ đơn giản là mấy người bạn học cũ làm gần chỗ nhau thì rủ nhau đi ăn bữa cơm mà thôi. Nhưng vừa rồi nghe bọn họ nói chuyện, thì hình như không đơn giản như vậy, mà giống như là một buổi hẹn mai mối do Hà Viên Viên sắp đặt.

Bạch Diệc Phi cảm thấy chuyện này khá là thú vị.

Dù thế nào thì Hà Viên Viên cũng từng là nữ thần trong mắt anh, nói thực anh cũng khá tò mò, rốt cuộc là người đàn ông như thế nào mới có thể

chiếm được trái tim của Hà Viên Viên, thậm chí cô ta còn tìm thêm một người nữa để giới thiệu cho Tào Phương Phương.

Sau đó, khi mọi người bước đến chỗ bàn đã được đặt trước thì Bạch Diệc Phi ngẩn ra, nhìn kỹ còn có thể thấy được khoé miệng anh hơi giật giật.

Mà những người có mặt ở đó, không chỉ mình Bạch Diệc Phi có phản ứng này, cả hai anh em Liễu Tiêu Dao và Liễu Chiêu Phong ở phía đối diện cũng sững sốt không nói nên lời.

Liễu Tiêu Dao nhìn thấy Hà Viên Viên trước nhất, liền kéo Liễu Chiêu Phong đứng dậy chào hỏi Hà Viên Viên, nhưng vừa mới bước tới trước vài bước thì gã đã trông thấy Bạch Diệc Phi.

Vì vậy năm người đứng đó trở mắt nhìn nhau.

Hà Viên Viên và Tào Phương Phương có chút bối rối, tình huống gì đây?

Không chỉ họ mà còn cả Liễu Chiêu Phong và Liễu Tiêu Dao cũng cảm thấy như vậy.

Bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ rằng Hà Viên Viên sẽ đưa Bạch Diệc Phi theo, nhưng mà, sao Hà Viên Viên lại quen Bạch Diệc Phi?

Còn Hà Viên Viên lúc này mới chợt nhớ ra, trong buổi tiệc mừng thành lập tập đoàn Liễu Thị, Bạch Diệc Phi và Liễu Chiêu Phong đã từng xảy ra tranh chấp, điều này cho thấy Bạch Diệc Phi và Liễu Chiêu Phong có quen biết nhau!

Nhưng tại sao đến cả Liễu Tiêu Dao cũng nhìn Bạch Diệc Phi như vậy?

Hà Viên Viên nghi ngờ cất lời hỏi: "Các anh... đều biết nhau phải không?"

Bạch Diệc Phi định thần lại, cười lắc đầu: "Không quen".

Lời vừa dứt, Liễu Tiêu Dao và Liễu Chiêu Phong cùng liếc mắt nhìn nhau, sau đó mời ba người ngồi xuống.

Lúc này, Tào Phương Phương châm chọc nói: "Viên Viên, người ta là cậu chủ của tập đoàn Liễu Thị, làm sao mà quen biết nhân viên tép riu như Bạch Diệc Phi được?"

Liễu Chiêu Phong và Liễu Tiêu Dao khoé môi khẽ giật vài cái, nếu chủ tịch tập đoàn Hầu tước cũng là tép riu, vậy bọn họ là cái gì?

Liễu Tiêu Dao ánh mắt không vui nhìn Hà Viên Viên mang theo ý: người phụ nữ này đâu có vấn đề à? Sao mà ngu ngốc thế?

Hà Viên Viên nhận lấy ánh mắt của Liễu Tiêu Dao, ngượng ngừng cười cười, giới thiệu với Tào Phương Phương: "Phương Phương, hai vị này là con trai thứ hai và thứ ba của Liễu Thị".

"Vị này là bạn thân Tào Phương Phương của tôi", Hà Viên Viên tiếp tục giới thiệu, ánh mắt nhìn sang Bạch Diệc Phi nói: "Bạch Diệc Phi, bạn học của tôi".

Khi Liễu Tiêu Dao và Liễu Chiêu Phong nghe những lời này mới biết hoá ra là bạn học của Hà Viên Viên.

Tào Phương Phương ngượng ngừng nhìn hai người đàn ông đẹp trai nói: "Xin chào, em tên là Tào Phương Phương".

"Xin chào", Liễu Tiêu Dao và Liễu Chiêu Phong cố giữ vẻ ngoài lịch sự, mỉm cười rất quý ông.

Nhìn thấy hai người đang mỉm cười với mình, trái tim Tào Phương Phương rung rinh, cả thế giới như biến thành màu hồng phấn của tình yêu vậy.

Bạch Diệc Phi chẳng muốn nhìn, liền cầm thực đơn lên chuẩn bị gọi món.

Lúc này, tự nhiên Tào Phương Phương như phát điên, đột nhiên cô hét lên: "Cậu cầm thực đơn làm cái gì, ai cho cậu được gọi món? Mau đưa thực đơn lại cho Viên Viên".

Hà Viên Viên lộ vẻ ngượng ngùng.

Liễu Tiêu Dao và Liễu Chiêu Phong thì giật hết cả mình.

Tào Phương Phương cũng không để ý tới bọn họ, mà tiếp tục quay ra nói Bạch Diệc Phi: "Cậu có nghe thấy không vậy? Còn nữa, cậu không nhìn thấy chúng tôi ngồi xuống này giờ còn chưa có trà để uống sao? Mau lên, rót trà cho chúng tôi!"

Liễu Chiêu Phong nhìn đến lúc này khiến hấn suýt nữa thì hét lên, con mẹ nó, Tào Phương Phương này trong đầu có cú thật hay sao?

Sau sự việc lần trước, đến cả anh Đào cũng phải gọi Bạch Diệc Phi một câu là sếp, lại thêm thân phận là chủ tịch tập đoàn Hâu Tước nữa, đến bây giờ thì Liễu Chiêu Phong đã thực sự biết sợ.

Vì vậy Liễu Chiêu Phong lập tức ngồi thẳng dậy, cung kính cầm ấm trà lên, rót đầy cốc cho Bạch Diệc Phi.

"Anh uống từ từ ạ!"

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Liễu Chiêu Phong, nhường này, sau đó bung chén trà uống một hơi cạn sạch. Tào Phương Phương và Hà Viên Viên lơ ngơ ngạc nhiên.

"Bạch Diệc Phi, cậu bị điếc à? Tôi nói là cậu đi rót trà! Cậu còn không biết ngượng mà ngồi đó để cậu chủ Liễu rót trà à!", nói xong. Tào Phương Phương không nhìn được duỗi chân đá vào bắp chân của Bạch Diệc Phi. Cô ta vốn là muốn để Bạch Diệc Phi rót trà cho mọi người chứ không phải là để Liễu Chiêu Phong làm, hơn nữa Liễu Chiêu Phong còn là cậu chủ của

một tập đoàn, sao có thể rót trà cho một người vô danh tiết tốt như Bạch Diệc Phi?

Khuôn mặt Bạch Diệc Phi vẫn chẳng có biểu hiện gì. Nhưng hai anh em nhà Liêu Thị sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Liễu Tiêu Dao thậm chí còn giật luôn ấm trà trên tay liễu Chiêu Phong, lại rót đầy cốc cho Bạch Diệc Phi: "Xin mời".

Đây là cái tình huống quái gì vậy?

Nếu đến lúc này mà Tào Phương Phương còn không nhìn ra vấn đề thì đúng là não cô ta bị bệnh thật rồi, cô ta lắp bắp nói không rõ câu: "Liễu... cậu chủ Liễu, cậu ta... cậu ta chỉ là người bình thường, làm sao... sao dám phiền đến hai vị đày rót trà cho chứ? Cái này...".

"Không không không, chúng tôi nên làm vậy", Liễu Tiêu Dao lập tức lắc đầu.

Thấy vậy, Liễu Chiêu Phong gật đầu: "Đúng đúng đúng, nên vậy, nên vậy".

Ngược lại với sự choáng váng của Hà Viên Viên và Tào Phương Phương, và sự hoảng hốt của Liễu Tiêu Dao cùng Liễu Chiêu Phong, thì tâm trạng của Bạch Diệc Phi lại rất vui vẻ.

Nguyên nhân chủ yếu cũng là do anh nhìn thấy thái độ này Liễu Tiêu Dao và Liễu Chiêu Phong.

Lúc trước, Liễu Tiêu Dao khinh thường yêu cầu anh phải xin lỗi Liễu Chiêu Phong, còn Liễu Chiêu Phong lại năm lần bảy lượt tự làm nhục chính mình, thậm chí còn tự tìm anh Dao đến để hại bản thân!

Bây giờ nhìn lại... ha ha!

Chỉ một từ thôi: Tuyệt!

Bạch Diệc Phi nở nụ cười: "Một nhân vật tép riu như tôi, sao dám phiền hai cậu chủ rót trà cho tôi, thế thì giảm thọ của tôi mất!"

"Đâu có, đâu có? Là do chúng tôi có chút mạo phạm anh Bạch mới đúng", Liễu Tiêu Dao cười đáp.

"Đúng đúng đúng", Liễu Chiêu Phong gật đầu phụ họa.

Bạch Diệc Phi chỉ cười không đáp.

Tào Phương Phương sững sờ hỏi Hà Viên Viên: "Bây giờ những người làm tiên quả là lịch sự, nhưng cũng không đến mức như vậy chứ hả?"

Hà Viên Viên cười khan, cô ta cũng chẳng hiểu ra làm sao.

Liễu Tiêu Dao lại cung kính đưa quyền thực đơn cho Bạch Diệc Phi: "Bạch tiên sinh, mời ngài gọi món trước".

Bạch Diệc Phi hờ hững xua tay: "Mọi người gọi đi, tôi sao cũng được".

Sau khi đồ ăn được dọn ra, Liễu Tiêu Dao và Liễu Chiêu Phong cùng nhau nâng cốc mời rượu Bạch Diệc Phi: "Anh Bạch, anh em chúng tôi kính anh một ly".

"Khách sáo quá", Bạch Diệc Phi gật đầu.

Còn không à? Thái độ vênh váo trước kia có dám chung ra nữa không?

Hiển nhiên là hai anh em nhà này không dám nữa rồi.

Đôi mắt với tập đoàn Hậu tước, tập đoàn Liễu Thị nào dám làm gì, cho nên không thể chọc giận Bạch Diệc Phi, ít nhất làm như vậy thì họ sẽ có được một chút thời gian để mà thở lấy hơi.

Hà Viên Viên thấy vậy hơi nhú mày: "Không cần đến mức phải như vậy chứ?"

Liễu Tiêu Dao và Liễu Chiêu Phong là con trai của tập đoàn Liễu Thị, đã rót trà cho Bạch Diệc Phi rồi mà còn mời rượu cậu ta nữa?

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 87: Làm ơn mắc oán

Anh em nhà họ Liễu vừa cười giả lả vừa gật đầu phụ họa.

Lúc này, Tào Phương Phương đã bị sự “khiếm tốn nhã nhặn” của anh em họ mê hoặc, không ngừng dùng mắt ra hiệu với Hà Viên Viên.

Hà Viên Viên hiểu ý mà nói với Liễu Chiêu Phong: “Bây giờ hai người tìm hiểu lẫn nhau đi. Phương Phương xinh đẹp, gia cảnh cũng tốt, phù hợp với tiêu chuẩn của anh chứ? Nếu được thì hai người thử xem?”

Liễu Chiêu Phong nghe vậy thì suýt nữa phun hết rượu ra. Người phụ nữ đầu óc có vấn đề này thế mà lại đến xem mắt với gã!

Liễu Tiêu Dao cũng rất lúng túng. Gã cười gượng hỏi Bạch Diệc Phi: “Cậu Bạch thấy hai người họ hợp nhau không?”

Hà Viên Viên hơi cau mày.

Tào Phương Phương vừa nghi hoặc lại vừa kinh ngạc. Chuyện này hỏi Bạch Diệc Phi làm gì?

Bạch Diệc Phi nghĩ thầm trong lòng: “Đâu chỉ là phù hợp, phải nói là quá phù hợp ấy chứ! Hai người này chính là một đôi trời sinh!”

Nhưng anh hiểu rõ Liễu Chiêu Phong là loại người nào, mà Tào Phương Phương, cho dù anh không thân thiết gì với cô ta nhưng dù sao cũng là bạn học cũ, anh đâu thể hại bạn mình được?

Bạch Diệc Phi uống một ngụm rượu: “Không thích hợp”.

Liễu Tiêu Dao và Liễu Chiêu Phong đều thở phào, vội gật đầu: “Cậu Bạch nói đúng. Vậy anh em chúng tôi không làm phiền nữa”.

Nói xong, hai gã vội chuồn lẹ.

Hà Viên Viên nhất thời phản ứng lại: “Tiêu Dao, còn chưa ăn cơm xong mà!”

Liễu Tiêu Dao quay đầu, dường như rất vội vã mà nói với cô ta: “Viên Viên, công ty còn có việc, anh về trước, khi nào rảnh sẽ liên lạc với em”.

Sau đó hai người cũng mau chóng rời khỏi nhà hàng.

Tào Phương Phương không thể hiểu nổi: “Chuyện này là thế nào đây?”

“Không biết!”, Hà Viên Viên vừa bối rối vừa không vui.

Bạch Diệc Phi ngạc nhiên nhìn anh em nhà họ Liễu vội vàng rời đi như thể bọn anh là thú dữ vậy.

Chỉ là anh cũng không có tâm trạng ở lại nữa. Anh ăn thêm vài miếng rồi lau miệng, đứng dậy nói: “Tôi ăn xong rồi, đi trước đây, mọi người cứ từ từ dùng bữa”.

“Bạch Diệc Phi!”, Tào Phương Phương nhìn anh định rời đi thì phần nộ: “Cậu đứng lại cho tôi! Chuyện của tôi liên quan gì đến cậu? Cậu dựa vào đâu mà nói không hợp?”

“Ồ, tôi biết rồi. Cậu sống không dễ chịu nên muốn khác cũng phải khó chịu theo đúng không? Bạch Diệc Phi! Cậu thế mà lại là loại người như vậy, thực khiến người ta ghê tởm!”

Hà Viên Viên mặc dù bất mãn với Bạch Diệc Phi nhưng Tào Phương Phương nói vậy cũng quá đáng. Cô ta nói: “Phương Phương, đừng nói vậy”.

“Tôi nói sai à?”, Tào Phương Phương hoàn toàn không để ý đến hình tượng: “Cậu ta không ra gì, nên cũng muốn người khác phải làm một kẻ thất bại vô dụng như mình!”

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi dừng bước, cau mày nhìn cô ta.

Lúc này anh rất hối hận, anh không nên đồng ý đến ăn cơm với Hà Viên Viên, như vậy cũng sẽ không gặp phải người bạn học “cực phẩm” như Tào

Phuong Phuong.

Ánh mắt Bạch Diệc Phi nhìn cô ta dần trở nên lạnh lùng.

“Tôi vừa rồi là vì tốt cho cậu, đừng có không phân đúng sai như vậy”.

“Tốt cho tôi? Cậu có ý gì?”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng: “Ý trên mặt chữ”.

“Tôi khuyên cậu một câu, cách xa anh em hai người đó ra, chẳng phải loại tốt lành gì đâu”.

Bạch Diệc Phi không muốn nói nhiều, đi thẳng luôn.

Qua một lát, Tào Phuong Phuong mới hoàn hồn. Cô ta nói với Hà Viên Viên: “Bạch Diệc Phi có ý gì?”

“Tôi... Cũng không biết...”, Hà Viên Viên cảm thấy phiền muộn, cũng thấy nghi hoặc. Tại sao Bạch Diệc Phi nói anh em nhà họ Liễu không phải loại tốt lành gì? Lẽ nào cậu ta đã biết được gì đó?

Trên đường, Liễu Chiêu Phong ngồi trên xe, khuôn mặt hung tợn: “Me nó! Hai con đàn bà đê tiện!”

Liễu Tiêu Dao nghiêng đầu cười: “Đừng tức giận, phụ nữ mà, để ý làm gì? Nhưng mà Tào Phuong Phuong thật sự quá xấu, lại còn không biết xấu hổ mà đi xem mắt”.

“Mặt toàn tàn nhang, cũng không soi gương xem lại mình đi!”, Liễu Chiêu Phong khinh thường: “Còn không đẹp bằng một nửa Lý Tuyết!”

Liễu Tiêu Dao nghe vậy thì hai mắt hơi sáng lên, nhớ đến dáng vẻ lạnh lùng thanh thoát của Lý Tuyết khiến tim gã nao nao.

“Được rồi, đừng giận nữa. Đợi thêm mấy ngày anh hai sẽ giúp cậu xử tên Bạch Diệc Phi đó”.

“Anh có cách gì?”, chỉ cần nói đến chuyện xử lý Bạch Diệp Phi là Liễu Chiêu Phong lại trở nên phấn chấn.

Liễu Tiêu Dao cười: “Gần đây chúng ta đã đạt được nhận thức chung với tập đoàn Phương Sơn. Mấy ngày nay cũng đang tiếp cận tập đoàn Thủy Tinh, đợi đến khi chúng ta hợp tác được với Thủy Tinh, anh không tin ba tập đoàn liên thủ còn không lật đổ được Hầu Tước!”

...

Bạch Diệp Phi quay về phòng làm việc nghe Long Linh Linh báo cáo tin tức.

“Tôi vừa tra được, gần đây tập đoàn Liễu Thị đang tiếp xúc với tập đoàn Thủy Tinh”.

Anh nghe vậy thì nhướn mày: “Tiếp xúc đến đâu rồi?”

Long Linh Linh lắc đầu: “Tôi vẫn chưa tra được. Ngoài ra, tập đoàn Diệp Thị hẹn chúng ta ngày mai gặp mặt tại câu lạc bộ Hải Thiên”.

“Tôi biết rồi, cô sắp xếp lịch trình ngày mai cho tôi, những việc khác để sau”.

Bạch Diệp Phi lại nói: “Đưa tư liệu của tập đoàn Diệp Thị cho tôi”.

“Vâng”, Long Linh Linh rời khỏi phòng làm việc, nửa tiếng sau lại quay lại, đưa cho Bạch Diệp Phi một tập tư liệu.

“Tập đoàn Diệp Thị xếp thứ 6 toàn tỉnh, sản nghiệp liên quan đến nhiều ngành. Người thừa kế duy nhất của tập đoàn là Diệp Hoan, cũng là người phụ trách hạng mục lần này. Gã ta 30 tuổi, tính cách ngạo mạn, không dễ gần. Gã ta còn có một chị gái và một em gái”.

Bạch Diệp Phi nhíu mày: “Ngạo mạn? Ngạo mạn thế nào?”

Long Linh Linh hơi sững lại: “Cái này... Hơi khó nói”.

E là phải đích thân tiếp xúc mới biết gã ta ngạo mạn thế nào.

Chỉ là cho dù đôi phương có kiêu căng đến đâu thì cuộc làm ăn này vẫn phải bàn. Hạng mục này lên đến chục tỷ, nếu có thể bàn bạc thành công thì tập đoàn Hải Tước có thể leo lên top 8 toàn tỉnh. Đối với anh mà nói chỉ có lợi chứ không có hại.

Hôm sau, vì để bàn việc hợp tác với tập đoàn Diệp Thị mà Bạch Diệp Phi quyết định ngồi chiếc xe xa hoa của công ty, đưa Long Linh Linh và Bạch Hồ đến câu lạc bộ Hải Thiên.

Đây là lần đầu tiên anh đến nơi này nên khó tránh khỏi tò mò.

Câu lạc bộ Hải Thiên là tụ điểm giải trí lớn nhất thành phố Thiên Bắc, cũng là nơi ăn chơi đắt đỏ nhất. Người không có địa vị cùng tiền bạc thì không thể nào chi trả nổi.

Đến cửa, Long Linh Linh lấy thiệp mời ra. Ba người theo phục vụ đến một khuôn viên suối nước nóng.

Đến nơi, ba người đứng trước cửa, bị cảnh trước mắt làm cho kinh ngạc.

Hơn 10 cô gái mặc bikini đang đứng hai bên trái phải bọn họ, ai nấy cũng xinh đẹp như hoa, thân hình bốc lửa.

Các cô hơi cong lưng, đưa tay phải ra mời bọn họ tiến vào.

Mà trong suối nước nóng còn có ba người đàn ông cùng bốn cô gái.

Trong đó có một gã chừng 30 tuổi, hai bên là hai cô gái nóng bỏng đang tận tâm phục vụ. Hai gã khác mỗi gã cũng có một cô gái xinh đẹp chăm sóc.

Bạch Diệp Phi nhìn, gã đàn ông tầm 30 tuổi hẳn là người thừa kế tập đoàn Diệp Thị, Diệp Hoan. Anh thầm nói trong lòng: thật biết hưởng thụ!

Sau khi tiến vào, Bạch Diệp Phi vội cười nói với Diệp Hoan: “Chào anh, tổng giám đốc Diệp. Tôi là người của tập đoàn Hải Tước, Bạch Diệp Phi, hân hạnh được gặp anh”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 88: Giang sơn hay mỹ nhân

Diệp Hoan tựa lưng vào suối khoáng nóng, nhắm mắt hưởng thụ, nghe thấy tiếng của Bạch Diệc Phi mới lười nhác mở mắt nhìn quanh. Ánh mắt dừng lại một giây trên gương mặt Bạch Diệc Phi, sau đó nhìn qua Long Linh Linh và Bạch Hồ.

Sau đó, Diệp Hoan lại nhắm mắt, hắng giọng: “Cởi đi!”

“Hả?” Bạch Diệc Phi không hiểu, cởi gì? Cởi quần áo? Sao mà mạnh bạo vậy?

Diệp Hoan không trả lời, người trả lời là cô gái xinh đẹp bên cạnh Diệp Hoan: “Giám đốc Diệp khi làm ăn thường xem xét thành ý, thế nên giám đốc Diệp thích cách gặp gỡ chân thành”.

Bạch Diệc Phi có chút do dự.

Nhưng một hợp đồng cả chục tỷ đồng lẽ nào lại từ bỏ chỉ vì việc này?

Bạch Diệc Phi đành nhanh chóng trút bỏ quần áo, trên người chỉ còn chiếc quần cộc. Chỉ nghe một tiếng “Bùm”, đã thấy anh ở dưới suối nóng.

“Giám đốc Diệp, vậy bây giờ chúng ta có thể ...”, Bạch Diệc Phi còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị giám đốc Diệp ngắt lời.

“Cô ấy còn chưa cởi”, giám đốc Diệp nhìn về phía Long Linh Linh với ánh mắt lười nhác.

Long Linh Linh thấy vậy thì đứng ngẩn người, xấu hổ đỏ cả mặt.

Bạch Diệc Phi khó xử nói: “Giám đốc Diệp, tôi là nam giới nên không sao, còn trợ lý Long của tôi là nữ giới, có thể bỏ qua được không?”

“Không cởi?”, Diệp Hoan chau mày, “Không có thành ý đến thế à? Vậy thì không cần bàn nữa đâu”.

Bạch Diệc Phi cắn răng, rời viện cỏ: “Chúng tôi đến vội vàng nên không mang theo đồ bơi, mong anh thông cảm!”

Lần này Diệp Hoan không nói gì nữa, nhắm mắt lại tiếp tục hưởng thụ sự phục vụ của người đẹp.

Bạch Diệc Phi trong lòng tức giận. Cuối cùng thì anh ta cũng biết gã này ngạo mạn chừng nào! Không, thế này không gọi là ngạo mạn, mà là làm bộ làm tịch!

Phía Long Linh Linh rất khó xử, dự án lớn như thế này, tất nhiên không thể vì cô mà hỏng việc được. Giờ bảo cô ta cởi đồ trước mặt nhiều người như vậy, cô ta không thể làm được!

Lúc này, một cô gái mặc đồ bikini đứng ở phía cửa bèn tiến đến cười nói: “Không cần lo lắng, ở đây chúng tôi có chuẩn bị đồ bơi”.

“Mời cô đi theo tôi”.

Long Linh Linh nghe vậy bèn nhìn về phía Bạch Diệc Phi, sau đó mím môi đi theo cô gái mặc bikini kia.

Bạch Diệc Phi thấy vậy lộ vẻ không hài lòng, thậm chí nghĩ: có đồ bơi sao không nói sớm? Giờ quần anh ướt cả rồi, lát nữa phải làm sao?

Bạch Hồ không có phản ứng gì, cứ thế lột đồ ra.

Khi anh ta chuẩn bị xuống nước thì Diệp Hoa mở mắt, chậm rãi nói: “Anh không cần cởi, cũng không cần xuống”.

Bạch Hồ nhìn Bạch Diệc Phi, thấy anh ta gật đầu liền lập tức mặc lại quần áo, lặng lẽ đứng sang một bên.

Mấy phút sau, Long Linh Linh bước ra.

Làn da trắng sứ, vòng một căng tràn, vòng eo con kiến, đôi chân thẳng tắp dài miên man, gót sen uyển chuyển bước đi vô cùng hài hòa với khí chất sang chảnh ngút ngàn của cô. Thực sự là một báu vật.

Bạch Diệc Phi nuốt nước miếng.

Thật không ngờ, Long Linh Linh mặc bikini lại là như thế này!

Bên cạnh, Diệp Hoan cũng mở to mắt, nhếch miệng cười nhìn Long Linh Linh không chớp mắt.

Long Linh Linh mạnh dạn xuống nước, bước tới gần Bạch Diệc Phi, sau đó nhẹ nhàng nói: “Giám đốc Diệp, chúng ta có thể đàm phán được chưa ạ?”

“Được rồi”, Diệp Hoan nhìn Long Linh Linh cười.

Long Linh Linh cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng nét mặt không hề biểu cảm. Cố gắng tỏ ra không có chuyện gì, không thể để người khác thấy sai sót được.

Diệp Hoan lười nhác nói: “Thực lực của tập đoàn Diệp Thị chúng tôi chắc không cần phải nói nhiều nữa, nếu hợp tác với Hàu Tước thì các anh chỉ cần đợi đếm tiền là được rồi”.

Bạch Diệc Phi cười gật đầu: “Giám đốc Diệp nói đúng, có thể hợp tác với tập đoàn Diệp Thị thực sự là vinh dự lớn của chúng tôi”.

“Dự án chục tỷ lần này, về phía lợi nhuận, chúng ta sẽ chia 5-5”.

Chia tỷ lệ 5-5! Việc này đối với Bạch Diệc Phi thực sự là một miếng mồi quá hấp dẫn.

Nhưng mà chỉ trong một giây thôi, Bạch Diệc Phi hiểu rõ việc tốt như vậy đâu thể không có điều kiện kèm theo, liền hỏi: “Vậy điều kiện của giám đốc Diệp là gì?”

Ánh nhìn của Diệp Hoan dừng lại trên cơ thể Long Linh Linh, ánh mắt không hề giấu diếm, cười nói: “Rất đơn giản, tôi chỉ có một điều kiện, anh cũng rất dễ thực hiện thôi”.

Trong lòng Bạch Diệc Phi có chút dự cảm chẳng lành ...

Quả nhiên ...

Diệp Hoan nhìn Long Linh Linh nói: “Trợ lý Long phải không? Tôi thấy cô rất tuyệt, không biết là cô có muốn thay đổi môi trường làm việc không, ví dụ như tập đoàn Diệp Thị?”

“Trợ Lý Long cũng biết, vị trí của tập đoàn Diệp Thị trong tỉnh ta thế nào, chắc chắn là tốt hơn Hầu Tước nhiều. Tôi tin là cô sẽ có tiền đồ ở Diệp Thị”.

Sau đó thái độ lập tức thay đổi sắc bén: “Nhưng những người mà tôi đề mắt tới, trước giờ chưa từng có ai từ chối cả, cho dù đó là chủ tịch tập đoàn Hầu Tước cũng không có quyền từ chối”.

Long Linh Linh cau mày không nói gì.

Bạch Diệc Phi trùng xuống: “Đây là điều kiện của giám đốc Diệp?”

“Đúng thế”, giám đốc Diệp gật đầu. “Chỉ có một điều kiện đó, và nếu như tôi hài lòng, thậm chí còn có thể chia 6-4, Hầu Tước 6, chúng tôi 4”.

Bạch Diệc Phi trong lòng có chút kinh ngạc, đồng thời hỏi: “Giám đốc Diệp, như vậy có phải là hơi tùy tiện không?”

“Sau này toàn bộ tập đoàn Diệp Thị sẽ là của tôi, tôi muốn như thế nào thì sẽ là như vậy. Nhưng đối với anh mà nói thì không thể như thế được. Dù sao thì địa vị của Hầu Tước cũng không được như Diệp Thị, không thể có năng lực mà tùy ý như thế được”, Diệp Hoan nói với một giọng khinh thường.

“Tôi nghĩ anh cũng sẽ không từ chối đâu, dù sao đây cũng là thương vụ hàng chục tỷ đồng. Nếu như thành công, địa vị của Hầu Tước các anh sẽ không còn như ngày hôm nay nữa”.

Bạch Diệc Phi nghe xong, im lặng giây lát.

Gã nói đúng, thương vụ hàng chục tỷ đồng, đó không phải là con số nhỏ.

Hơn nữa, Bạch Diệc Phi cũng có một mục tiêu, đó là đưa tập đoàn Hào Tước nâng tầm thành cánh chim đầu đàn của toàn tỉnh. Nếu như có thể đạt được dự án hàng chục tỷ đồng này thì coi như đã tiến tới mục tiêu gần thêm một bước.

Đôi mắt với cảm dỗ lớn đến như vậy, e rằng ít người có thể từ chối được?

Nhưng Bạch Diệc Phi cuối cùng vẫn lắc đầu: “Tôi từ chối”.

“Anh nói sao?”, Diệp Hoan nghĩ rằng mình nghe nhầm.

“Tôi từ chối”.

Diệp Hoan có chút khó hiểu: “Vì sao? Đây là dự án hàng chục tỷ đồng đấy, anh đã nghĩ kỹ chưa!?”

Thương vụ hàng chục tỷ đồng, vậy mà lại từ chối chỉ vì một trợ lý, có nghĩ thế nào cũng thấy sai!

Đều là người lăn lộn trong giới thương nhân, có ai chưa từng có tình nhân chứ? Hơn nữa càng là giới thượng lưu thì giao dịch lại càng dễ đạt được. Mà thông thường thì đều sử dụng phụ nữ hoặc một khoản tiền khổng lồ. Nói chung, là tùy vào sở thích của từng người.

Thương vụ hàng chục tỷ đồng lẽ nào không quan trọng bằng một trợ lý?

Bạch Diệc Phi và Diệp Hoan có suy nghĩ khác nhau. Anh ta không thể vì một thương vụ hàng chục tỷ mà tùy tiện bán người của mình, hơn nữa lại còn là một cô gái. Ai cũng có thể hiểu được Diệp Hoan muốn Long Linh Linh qua đó để làm gì.

Làm sao anh ta có thể làm một việc trái với nguyên tắc và lương tâm như vậy được?

Bạch Diệc Phi đứng dậy khỏi suối nước nóng rồi nói: “Xin lỗi giám đốc Diệp, hôm nay e rằng đàm phán không thành công rồi, xin phép không làm

phiền nhã hứng của anh nữa”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 89: Phùng Thạch Đông

Bạch Diệc Phi nói xong thì đi lên bờ, anh vươn tay về phía Long Linh Linh: "Đi thôi".

Long Linh Linh từ từ vươn tay ra, cô ta được Bạch Diệc Phi kéo lên bờ.

“Mẹ nó, cả đời này tôi cũng không muốn đi suối nước nóng nữa!”, Bạch Diệc Phi nhìn quần lót ướt đẫm của mình, anh cảm thấy rất khó chịu, nhưng không còn cách nào khác, đành phải mặc quần áo vào.

Lúc này Diệp Hoan mới đứng lên: "Bạch Diệc Phi, anh biết vừa rồi anh đã làm gì không hả? Anh từ chối tôi vì một người phụ nữ sao?"

Bạch Diệc Phi xoay người, anh chặn trước mặt Long Linh Linh, sau đó hừ lạnh một tiếng: "Chúng ta đang bàn chuyện làm ăn, không phải về phụ nữ".

“Nếu anh đắc tội với Diệp Thị chúng tôi, thì anh có biết chuyện gì sẽ xảy ra không?”, Diệp Hoan nghiêm mặt nói.

Bạch Diệc Phi khẽ khịt mũi: "Không có chuyện gì vô dụng bằng việc không bảo vệ được người của mình!"

Bạch Diệc Phi nói xong thì trực tiếp đưa Long Linh Linh ra khỏi câu lạc bộ.

Người của mình?

Người của mình mà Bạch Diệc Phi nói thật ra là có nghĩa đen. Những người trong Tập đoàn Hầu Tước làm việc cho anh, vậy tất nhiên bọn họ chính là người của anh.

Nhưng khi Long Linh Linh nghe thấy được thì có vẻ đã hiểu theo một nghĩa khác.

Long Linh Linh cũng biết bản thân đã nghĩ quá nhiều.

Nhưng khi cô ta nhìn bóng lưng của Bạch Diệc Phi thì trong lòng bỗng xuất hiện cảm xúc khác lạ.

Bạch Diệc Phi ngồi lên trên xe, anh cảm thấy rất khó chịu, quần lót ướt ròi, ngay cả lớp quần ngoài cũng sắp ướt theo.

“Quay về biệt thự”, Bạch Diệc Phi không chịu nổi cảm giác nhớp nháp trên người, anh muốn trở về tắm rửa thay quần áo.

"Chủ tịch..."

Bạch Diệc Phi nghe tiếng gọi liền quay đầu sang nhìn thấy Long Linh Linh đang vội vàng đi tới, cô ta còn chưa kịp thay quần áo, anh nhìn thấy cơ thể trắng nõn của cô ta thì vội ho một tiếng, mắt anh tránh đi chỗ khác: “Người cô bị ướt ròi, mau trở về thay quần áo đi. Lát nữa tôi về nhà thì cô có thể vào trong thay quần áo, hoặc thay trên xe cũng được”.

Long Linh Linh cúi đầu, cô ta đỏ mặt nói: "Chủ tịch, hôm nay...thật sự xin lỗi..."

Dự án hàng chục tỷ vì cô ta mà đi tong, không những thế còn đắc tội với tập đoàn Diệp Thị nữa.

Bạch Diệc Phi hiểu ý của Long Linh Linh: "Không sao, không liên quan gì đến cô. Nếu là người khác thì tôi cũng lựa chọn như thế thôi".

Long Linh Linh nghe thấy thế thì cảm động, loại cảm xúc đó càng trở nên mãnh liệt hơn.

Nửa giờ sau xe dừng lại trước sân biệt thự, Bạch Diệc Phi nói với Long Linh Linh: "Ban ngày ban mặt nên không tiện lắm, hay cô cứ thay đồ trên xe nhé? Sau khi thay xong thì đi ra".

Long Linh Linh gật đầu.

Anh vào biệt thự thì không thấy ai ở nhà, anh nghĩ chắc Lý Tuyết đi từ chức vẫn chưa trở về.

Bạch Diệc Phi nhanh chóng đi tắm rửa, sau đó thay quần áo rồi đi ra.

Sau khi ra khỏi nhà thì anh thấy Long Linh Linh ở trong sân, Long Linh Linh mặc bikini lúc này khác hẳn Long Linh Linh bây giờ, giờ cô ta đã trở lại dáng vẻ trợ lý Long vô cảm.

“Đi thôi, trở lại công ty”, lần này Bạch Diệc Phi không đưa Bạch Hồ đi theo, anh tự mình lái xe đến công ty.

Hai người đi đến bãi đậu xe dưới lòng đất của tập đoàn Hầu Tước, Bạch Diệc Phi và Long Linh Linh lần lượt đi ra, Bạch Diệc Phi bước vào thang máy trước.

Long Linh Linh đi đến thùng rác bên cạnh, cô ta ném bộ bikini đã thay vào thùng rác với vẻ chán ghét.

Lúc này có một người đang đứng trước chiếc Mercedes-Benz ở góc đường, gã ta chính là Phùng Thạch Đông, người yêu của Long Linh Linh, trước kia gã ta đã từng đến Hầu Tước một lần.

Khi Phùng Thạch Đông nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Long Linh Linh đi cùng nhau xuống xe thì anh ta nghĩ thầm, không phải Long Linh Linh là trợ lý của chủ tịch sao? Tại sao phải đi theo tổng giám đốc?

Giờ này buổi sáng không phải cô ta nên ở công ty sao? Sao trông giống như vừa đi từ ngoài về thế?

Trong lòng Phùng Thạch Đông xuất hiện đủ loại suy nghĩ, gã ta không nhìn được đi tới thùng rác nơi Long Linh Linh đã vứt đồ, gã nhất thứ Long Linh Linh vừa vứt lên.

Sau đó sắc mặt gã ta bỗng trở nên khó coi.

Đó là một bộ bikini, không ngờ lại là một bộ bikini!

Bọn họ...

Sau khi Long Linh Linh trở lại văn phòng thì cô ta không bắt đầu trạng thái làm việc bình thường, cô ta ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi, trong đầu nghĩ đến chuyện vừa rồi ở suối nước nóng.

Bạch Diệp Phi từ chối Diệp Hoan không chút do dự chỉ vì cô ta!

Bây giờ nghĩ lại thì nhịp tim của cô lập tức tăng nhanh, trong lòng xuất hiện chút ngọt ngào khó giải thích.

Vừa nghĩ tới đây thì có tiếng điện thoại vang lên, là quầy lễ tân của công ty.

"Alo, có chuyện gì vậy?".

"Trợ lý Long, ở dưới lầu có một người tên là Phùng Thạch Đông nói muốn tìm cô".

Long Linh Linh nghe thấy thế thì cau mày lại, tâm trạng tốt đẹp bỗng tan biến, cô muốn từ chối nhưng sau khi nghĩ lại thì nói: "Để anh ta lên đi!".

Phùng Thạch Đông nhanh chóng đi tới phòng làm việc: "Linh Linh".

Gương mặt Long Linh Linh lạnh lùng: "Tại sao anh lại đến đây?"

Sau sự việc lần trước thì Long Linh Linh thật sự không muốn gặp riêng Phùng Thạch Đông, vì vậy cô ta đã đồng ý gặp gã ta ở tập đoàn Hải Tước, mặc dù bản thân không được phép gặp người ngoài trong giờ làm việc.

Nụ cười của Phùng Thạch Đông danh lại, gã ta đáp: "Gần trưa rồi, anh đến mời em đi ăn".

Long Linh Linh cau mày: "Sau này nếu anh muốn mời tôi đi ăn cơm thì cứ gọi điện thoại cho tôi, anh không cần trực tiếp đến công ty".

Nhìn thấy thái độ lạnh nhạt của Long Linh Linh thì Phùng Thạch Đông không khỏi hỏi: "Linh Linh, chúng ta hẹn hò được nửa năm rồi, cũng đã đi

gặp bố mẹ. Khi nào chúng ta đính hôn?"

“Đính hôn?”, Long Linh Linh mở to mắt như thể vừa nghe được tin tức chấn động: “Chúng ta hẹn hò từ bao giờ?”

Vẻ mặt Phùng Thạch Đông đành lại: "Linh Linh, chúng ta đã hẹn hò được nửa năm rồi!"

"Là anh nghĩ thế thôi, chúng ta chưa từng hẹn hò!"

Cô ta và Phùng Thạch Đông được bố mẹ hai bên giới thiệu, chứ bọn họ cũng không thích nhau, lúc đó cô ta muốn từ chối nhưng bố mẹ cô ta nợ tiền của Phùng Thạch Đông, vì thế cô ta cũng không còn cách nào khác, đành phải giữ lại chút thể diện cho gã ta, nên cả hai vẫn giữ liên lạc với nhau. Nhưng chỉ đi ăn chứ không hẳn là hẹn hò.

Phùng Thạch Đông sừng sốt một chút, sau đó gã ta lại cười nói: "Không sao từ bây giờ chúng ta hãy bắt đầu hẹn hò đi! Linh Linh, anh sẽ đối xử tốt với em, em có thể an tâm gửi gắm cho anh".

Phùng Thạch Đông nói xong thì lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, gã ta mở ra đưa tới trước mặt Long Linh Linh Lãng.

"Chúc mừng mối quan hệ chính thức của chúng ta".

Trong chiếc hộp nhỏ là một chiếc nhẫn kim cương sáng bóng.

“Anh đang làm gì vậy?”, Long Linh Linh không hiểu tại sao Phùng Thạch Đông lại mua một nhẫn kim cương.

Thật ra chiếc nhẫn kim cương này Phùng Thạch Đông định dùng để cầu hôn, nhưng ai biết rằng Long Linh Linh thậm chí còn không thừa nhận rằng bọn họ đã hẹn hò, vì thế gã ta cũng chỉ có thể lấy lúi làm tiến, dùng chiếc nhẫn này để kỷ niệm mối quan hệ giữa hai người, sau này cầu hôn lại mua cái khác sau.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 90: Thằng đó có chỗ nào tốt hơn tôi?

Long Linh Linh nhìn Phùng Thạch Đông, trong lòng cô ta vô cùng khó chịu.

"Chúng ta làm bạn không tốt sao?"

Cô ta không có tình cảm gì với Phùng Thạch Đông, không thích cũng không ghét. Nếu như có thể thì cô ta thậm chí còn không muốn tiếp xúc nhiều với Phùng Thạch Đông.

Phùng Thạch Đông nghe cô ta nói thế thì mắt hơi rũ xuống: "Tại sao? Xem mắt là để làm bạn hả? Vậy thì xem mắt làm cái quái gì?"

"Phùng Thạch Đông, từ trước tới giờ tôi chưa từng đồng ý làm bạn gái anh, đó chỉ là một buổi xem mắt để tìm hiểu lẫn nhau thôi".

Vì nhà cô ta còn nợ tiền bọn họ, nên cô ta không dám nói gì nặng lời.

Nhưng đối với Phùng Thạch Đông mà nói thì lời này đã rất nghiêm trọng rồi.

"Con điếm thối tha nhà mày!", Phùng Thạch Đông đột nhiên mắng thẳng mặt Long Linh Linh: "Tìm hiểu lẫn nhau cái gì chứ, mẹ nó chỉ giỏi kiếm cơm mà thôi! Mày đã ngủ với đàn ông cả tỷ lần từ lâu rồi đúng không?"

"Trong đó còn có một tổng giám đốc tên Bạch Diệc Phi đúng chứ?"

Long Linh Linh nghe vậy thì cả người run rẩy, cô ta nghĩ đến việc Bạch Diệc Phi vì mình mà không chút do dự từ chối dự án mấy chục tỉ, trong lòng cô ta bỗng chốc hoảng hốt.

Phùng Thạch Đông thấy vậy càng chắc chắn: "Mày là con ả chế tiết! Con điếm ngủ với cả tỷ đàn ông!"

Long Linh Linh tức giận: "Anh nói linh tinh gì đó? Tôi không có!"

"Không có?", Phùng Thạch Đông hoàn toàn không tin: "Tao đã nhìn thấy mày đi xuống từ trên xe thang đó! Mày còn muốn ngụy biện à? Thư kí chủ tịch như mày đi theo sau tổng giám đốc, còn mặc bikini nữa, mày nói hai chúng mày không có gì hả, ai tin?"

"Phùng Thạch Đông! Anh im miệng ngay!", Long Linh Linh tức giận trừng mắt nhìn Phùng Thạch Đông.

Phùng Thạch Đông cười lạnh một tiếng: "Làm sao? Bị tao phát hiện một mặt bản thù của mày nên sợ hãi hả? Hừ! Không biết xấu hổ khi ngủ với đàn ôngnhưng lại xấu hổ khi bị người khác nói?"

Sắc mặt Long Linh Linh vô cùng tái nhợt, cô ta giơ tay lên muốn tát vào mặt Phùng Thạch Đông.

Phùng Thạch Đông nhanh tay bắt lấy cổ tay Long Linh Linh, sau đó nhìn chăm chăm cô ta: "Mày có biết không? Tao đã đặc biệt chọn chiếc nhẫn kim cương đắt nhất cho mày đấy. Người ta đều nói phụ nữ thích nhất là nhẫn kim cương, tao còn ngu ngốc tin theo. Kết quả thì thế nào, tao mua để làm mẹ gì chứ?"

"Tao thật sự không hiểu được Bạch Diệc Phi có gì tốt?"

"Thằng đó chẳng qua chỉ là một tổng giám đốc mà thôi, cũng chả phải con ông cháu cha gì cả!"

"Rốt cuộc thì tốt hơn tao chỗ nào chứ?"

Long Linh Linh cố gắng giãy giụa, nhưng sức lực giữa phụ nữ và đàn ông chênh lệch quá lớn, căn bản cô ta không thể thoát ra được: "Phùng Thạch Đông, anh buông tôi ra!"

"Ông đây không buông đấy!", Phùng Thạch Đông đã mất đi lí trí: "Để có được vị trí như ngày hôm nay thì mày đã phải ngủ với rất nhiều người đúng không, thêm tao nữa thì có khác gì đâu?"

"Phùng Thạch Đông, anh muốn làm gì?"

"Làm gì hả?", Phùng Thạch Đông cười nham hiểm: "Làm mày!"

"Á!"

Long Linh Linh kịch liệt giãy giụa, cô ta muốn đẩy Phùng Thạch Đông ra nhưng sức quá yếu, chỉ tốn công vô ích.

Phùng Thạch Đông đè lên người Long Linh Linh, gã ta muốn hôn Long Linh Linh.

Lúc này Long Linh Linh đột nhiên nhấc chân đá vào đũng quần Phùng Thạch Đông.

Phùng Thạch Đông kêu á một tiếng, gã ta lùi về phía sau mấy bước rồi khom người che chỗ đó, khuôn mặt gã ta đau đớn trừng mắt nhìn chăm chăm Long Linh Linh: "Con điếm này, mày dám đá tao?"

Long Linh Linh thở hổn hển, trong lòng cô ta vẫn còn sợ hãi: "Phùng Thạch Đông, tôi khuyên anh không nên làm xằng bậy, đây là tập đoàn Hậu Tước! Không phải là công ty của các anh!"

Phùng Thạch Đông cười nhạt không quan tâm: "Hừ! Tập đoàn Hậu Tước thì làm sao? Ông đây ngủ với con đàn bà của mình còn phải báo cáo cho bọn họ sao?"

Long Linh Linh trằm mặt, cô ta căm tức nhìn Phùng Thạch Đông: "Phùng Thạch Đông, tôi đã nói rồi, tôi căn bản không đồng ý làm người yêu anh! Tất cả đều là do anh đơn phương tình nguyện! Chuyện này không hề liên quan gì đến Bạch Diệc Phi cả! Hơn nữa Bạch Diệc Phi đã có vợ rồi".

Phùng Thạch Đông nhin đau đứng lên, gã ta nghe thấy câu cuối càng tức giận: "Con điếm này, Bạch Diệc Phi đã có vợ mà mày còn dám quyến rũ? Rốt cuộc thì nó hơn tao chỗ nào chứ?"

Long Linh Linh cảm thấy Phùng Thạch Đông thật sự rất vô lí, cô ta tức giận hít thở sâu một hơi: "Được rồi, anh muốn so sánh với anh ấy phải

không? Vậy thì tôi nói cho anh biết, anh không sánh được với anh ấy, chỗ nào cũng kém hơn!"

Long Linh Linh cũng không muốn so sánh gã ta với Bạch Diệc Phi, nhưng mà Phùng Thạch Đông cứ ép cô phải so sánh.

Bạch Diệc Phi là chủ tịch tập đoàn Hầu Tước, là con trai Bạch Vân Bằng, chỉ riêng xuất thân thôi Phùng Thạch Đông đã không thể so sánh với anh ấy rồi, chứ đừng nói đến vấn đề tiền bạc.

Còn về tính cách, bây giờ đã có thể lập tức nhận định Bạch Diệc Phi tốt hơn gã ta gấp trăm nghìn lần!

Càng so sánh thì Long Linh Linh càng nghiêng về phía Bạch Diệc Phi.

Phùng Thạch Đông nghe Long Linh Linh nói vậy thì hoàn toàn bị chọc giận.

"Mẹ kiếp!", Phùng Thạch Đông điên lên, gã ta muốn tiếp tục đè Long Linh Linh xuống.

"Rầm!"

Lúc này bỗng có một tiếng động lớn vang lên, mặt Bạch Diệc Phi vô cùng âm trầm, anh dùng một chân đá tảng cửa phòng làm việc.

Phùng Thạch Đông nghe thấy tiếng động thì dừng lại, gã ta thấy Bạch Diệc Phi đang ở cửa. | Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm Phùng Thạch Đông: "T hí Long, cô không biết là trong giờ làm việc tập đoàn Hầu Tước không tiếp đón người ngoài sao?"

Long Linh Linh nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì tia kinh ngạc vừa cảm thấy yên tâm, nhưng khi nghe Bạch Diệc Phi chát cấn thì cô ta lập tức cúi đầu nhận sai: "Thật xin lỗi chủ tịch, là tôi sai". | Phùng Thạch Đông nghe vậy thì tức giận nói: "Tao là người ngoài sao?"

Gã ta nói xong định tiếp tục chất vấn Long Linh Linh, nhưng đột nhiên bỗng khựng lại: "Chờ chút, mày gọi hắn ta là gì cơ? Chủ tịch?" Tên chó má này không phải là tổng giám đốc sao? | Bạch Diệc Phi bước tới bên cạnh Long Linh Linh, anh đứng đối diện với Phùng Thạch Đông. "Mày...", Phùng Thạch Đông vừa mới nói một chữ thì đã bị Bạch Diệc Phi tát vào mặt, tiếng chát vang lên lanh lảnh. Phùng Thạch Đông che mặt, trong mắt gã ta tràn đầy tức giận: "Bạch Diệc Phi! Mày dám đánh tao?"

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn gã nói: "Làm đàn ông nhưng lại ức hiếp phụ nữ thì có nên đánh không?"

"Còn nữa, tôi biết anh muốn hỏi gì? Tôi có thể nói cho anh biết, đúng thế, tôi chính là chủ tịch tập đoàn Hào Tước".

Phùng Thạch Đông lập tức chết lặng.

"Không thể nào, không thể như thế được?"

Bạch Diệc Phi cười nhạt: "Ngu xuẩn!"

Phùng Thạch Đông nghiến răng, gã bị lời nói của Bạch Diệc Phi chọc giận: "Mẹ kiếp! Tao không cần biết mày có phải chủ tịch hay không! Chưa có thằng nào dám đánh tao đâu!"

Phùng Thạch Đông nói xong thì trực tiếp nắm lấy cổ áo Bạch Diệc Phi, gã giơ tay lên muốn đấm anh.

Khuôn mặt Bạch Diệc Phi vô cùng bình tĩnh, không chút hoảng hốt hay sợ hãi gì, anh lạnh lùng nói: "Đánh đi! Nếu anh thật sự dám đánh thì tôi bảo đảm là hôm nay anh tuyệt đối không thể rời khỏi tòa nhà của tập đoàn Hào Tước đâu".

"Mày!", nắm đấm của Phùng Thạch Đông khựng lại trên không trung.

Bạch Diệc Phi liếc mắt nhìn nắm đấm của gã ta rồi nói tiếp: "Tôi tin là đòn cảnh sát rất phù hợp với những người kích động như anh".

Phùng Thạch Đông siết chặt nắm đấm, gã hung tợn nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi, hận không thể ăn tươi nuốt sống Bạch Diệc Phi. Nhưng cuối cùng Phùng Thạch Đông vẫn thả tay xuống, đồng thời cũng buông Bạch Diệc Phi ra.

"Hừ! Mà chờ đó!", Phùng Thạch Đông hừ lạnh một tiếng: "Hôm nay là do tao sơ ý, nhưng mà tao nói cho bọn mày biết, chuyện giữa tao và bọn mày còn chưa xong đâu!"

Phùng Thạch Đông nói xong thì lại hừ lạnh một tiếng, gã xoay người rời khỏi phòng làm việc.

Thấy Phùng Thạch Đông rời đi thì Bạch Diệc Phi mới xoay người hỏi: "Cô có bị sao không?"

Long Linh Linh không dám nhìn Bạch Diệc Phi, cô ta chỉ lắc đầu một cái.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng: "Không sao thì tốt, thật ra thì cô có rất nhiều lựa chọn, cần gì cứ phải là hắn ta".

Bạch Diệc Phi vốn không nên quan tâm tới mấy chuyện này, nhưng vừa xảy ra chuyện như vậy nên anh thật sự không nhịn được mới khuyên một câu.

Vẻ mặt Long Linh Linh đại ra, có rất nhiều lựa chọn?

Lời của Bạch Diệc Phi có ý gì?

Chắc cô ta suy nghĩ nhiều rồi phải không?

Long Linh Linh gật đầu một cái, cô ta nói: "Tôi cũng không muốn, nhưng mà trước đây gia đình tôi từng xây một trại chăn nuôi nên đã vay nhà bọn họ năm triệu tệ. Ba năm trước gặp phải dịch lợn nên năm triệu tệ mất sạch, tiền chúng tôi nợ bọn họ không trả nổi..."

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 91: Quỷ xuống liêm giày cho tôi

Bạch Diệc Phi khẽ nhíu mày.

Trước đây Bạch Diệc Phi cũng sống trong một gia đình bình thường, điều kiện thậm chí còn không bằng gia đình của Long Linh Linh, nên tất nhiên anh cũng biết rõ một gia đình như thế thật sự không đủ khả năng trả được năm triệu tệ.

“Vậy cô cũng không cần dùng tình cảm của mình để trả nợ?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Long Linh Linh lắc đầu: "Vừa rồi anh ta muốn xác nhận quan hệ yêu đương với tôi, nhưng tôi không đồng ý, vì tôi không làm được".

"Đúng vậy, tình cảm là chuyện của hai người, nếu không có tình cảm mà ở cùng nhau thì sẽ không duy trì được lâu dài, hơn nữa quan hệ được ràng buộc từ lợi ích thì tình cảm cũng không đơn giản và đẹp đẽ đâu".

Long Linh Linh rất xấu hổ: "Nhưng tôi đã từ chối anh ta, gia đình..."

“Chuyện này không liên quan đến cô”, Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Cô không cần nghĩ nhiều như vậy”.

“Cô không cần lo lắng nợ nần trong nhà, tôi có thể ứng trước lương cho cô để cô trả nợ”, Bạch Diệc Phi nói xong thì xoay người rời khỏi phòng làm việc.

Chỉ còn lại một mình Long Linh Linh trong phòng làm việc, cô ta ngẩn người hồi lâu vẫn chưa tỉnh táo lại.

...

Buổi tối Bạch Diệc Phi trở về nhà, anh bỗng cảm thấy người có hơi lạnh.

"Không đúng! Cơ thể vẫn chưa hạ nhiệt hả?"

Bạch Diệc Phi lẩm bẩm nói, anh vội vàng mang quần áo đi tắm, cơ thể lập tức ấm hơn rất nhiều.

Bạch Diệc Phi trở lại phòng thì nhìn thấy Lý Tuyết đang ngồi xếp bằng trên giường.

Vì cô bắt chéo chân nên chiếc váy ngủ chỉ che được đùi, những chỗ còn lại thì lộ ra ngoài, hơn nữa làn da trắng nõn nà của cô khiến Bạch Diệc Phi bị choáng váng.

Lý Tuyết không để ý đến biểu hiện của Bạch Diệc Phi, cô quay lại nói với anh: "Em có chuyện muốn nói với anh".

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì tim đập thình thịch, vẻ mặt cô rất nghiêm túc, chẳng lẽ cô muốn anh xuống đất ngủ, không được ngủ trên giường nữa sao?

Không phải chứ? Anh mới chỉ ngủ trên giường một ngày thôi?

"Em đã tìm được việc rồi".

Bạch Diệc Phi nghe xong thì mới thở phào, anh ngồi bên cạnh Lý Tuyết rồi nhẹ nhàng nói: "Thật ra em không cần vất vả như vậy đâu".

Bây giờ Bạch Diệc Phi đã là chủ tịch tập đoàn Hâu Tước trị giá hàng chục tỷ rồi, chưa kể sau lưng anh còn có Bạch Vân Bằng nữa, chỉ thế thôi đã thừa sức nuôi Lý Tuyết rồi.

Lý Tuyết lắc đầu: "Em rất vui khi tìm được công việc của riêng mình, hơn nữa em có một ước mơ, đó là trở thành nhà thiết kế trang sức. Công việc này tuy không liên quan đến trang sức, nhưng lại liên quan đến thiết kế, ít nhất là cũng có thể tiến gần hơn đến giấc mơ của em".

"Vậy được, cụ thể là làm về gì? Làm ở đâu?"

Lý Tuyết tỏ vẻ thần bí nói: "Em sẽ không nói cho anh biết đâu".

"Thần bí thế hả?"

Lý Tuyết âm ừ hai tiếng, cô buông đôi chân đang vắt chéo xuống rồi đung đưa bên giường.

Bạch Diệc Phi đột nhiên bị thu hút, ánh mắt anh tập trung vào bàn chân mềm mại trắng nõn kia, miệng anh bỗng chốc khô khốc, trong lòng ngứa ngáy.

“Tuyết Nhi, đi nghỉ thôi, ngày mai còn phải đi làm đây!”, Bạch Diệc Phi âm thầm nuốt nước miếng.

Lý Tuyết nghe vậy thì vui vẻ nằm xuống giường đi ngủ.

Haiz, những ngày tháng chỉ có thể nhìn nhưng không thể ăn này kéo dài đến bao giờ đây?

Sáng hôm sau, Bạch Diệc Phi muốn biết Lý Tuyết đi làm ở đâu, nên sau khi ăn sáng xong anh cứ bám riết lấy Lý Tuyết, nói muốn đưa cô đi làm, Lý Tuyết không còn cách nào khác đành phải đồng ý.

“Đây, chính là chỗ này”, Lý Tuyết chỉ vào một tòa nhà phía trước.

Công ty TNHH Quảng cáo Thế kỷ

Bạch Diệc Phi nhướn mày, đây không phải là công ty trực thuộc tập đoàn Hậu Tước sao? Thật là trùng hợp?

“Em đi làm đây, anh cũng nhanh lên đi kéo muện”, Lý Tuyết thúc giục nói, sau đó cô cầm túi đi vào công ty.

Bạch Diệc Phi gật đầu, sau khi thấy Lý Tuyết đi vào thì anh mới vui vẻ gọi điện thoại cho Long Linh Linh.

"Trợ lý Long, cho tôi một chức vụ ở Thế Kỷ, tôi muốn tạm thời ở Thế Kỷ vài ngày".

Long Linh Linh vâng dạ xong rồi cúp máy, cô tự hỏi: "Chủ tịch tới Thế Kỷ làm gì thế? Gần đây Thế Kỷ có chuyện gì sao? Nên anh ấy mới tự mình đi xem thử?"

Long Linh Linh làm việc rất hiệu quả, cô ta đã sắp xếp cho Bạch Diệc Phi làm người phụ trách một dự án quảng cáo, để cho Bạch Diệc Phi thuận lợi vào làm việc ở Thế Kỷ.

Đứng sau Công ty TNHH Quảng cáo Thế kỷ là Tập đoàn Hải Tước, tình hình phát triển của Thế Kỷ ở thành phố Thiên Bắc trong những năm gần đây cũng rất tốt, gần đây đã nhận quảng cáo cho Bất động sản Hải Tước.

Quảng cáo này không chỉ tốn rất nhiều chi phí sản xuất, mà còn mời người dẫn chương trình nổi tiếng Hứa Thiển làm người đại diện hình ảnh, có thể nói dự án này rất được coi trọng.

Hôm nay là ngày quay quảng cáo.

Video cần quay hôm nay là ở bãi biển.

Lúc này Bạch Diệc Phi đang ngồi trong phòng có thể nhìn ra biển, anh quan sát những bóng người tập nập trên bãi biển, đương nhiên quan trọng nhất là nhìn Lý Tuyết.

Lý Tuyết chủ yếu phụ trách thiết kế quảng cáo, nên cô cũng đi tới đây, bởi vì thiếu nhân lực nên cô cũng bận rộn luôn tay luôn chân.

Đương nhiên Bạch Diệc Phi cũng có ngắm Hứa Thiển một chút, dù sao cô ta cũng là nhân vật trên TV, bây giờ nhìn thấy người thật thì trong lòng anh đột nhiên có chút cảm khái.

Bởi vì anh nghe nói những ngôi sao này chỉ cần trả tiền là sẽ đồng ý lên giường ngay.

Một lúc sau, người dân trên bãi biển bắt ngờ xúm lại, nhân viên cũng chạy đến đó, trên mặt ai nấy đều hốt hoảng.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy thế thì khẽ cau mày lại, anh sợ có chuyện gì xảy ra nên đứng dậy đi tới.

Giữa đám đông, Lý Tuyết đang cúi người xin lỗi: "Thật sự xin lỗi, tôi không cố ý, tôi xin lỗi..."

Trước mặt Lý Tuyết là người dẫn chương trình Hứa Thiên, vẻ mặt cô ta không hài lòng, cô ta khinh thường nhìn Lý Tuyết: "Xin lỗi? Giày của tôi là hàng hiệu hàng đầu đấy, cô làm nó ra thế này mà chỉ xin lỗi hả?"

Lý Tuyết cúi đầu, cô hơi hoảng sợ nói: "Vâng tôi...tôi đền cho cô..."

Trong lòng cô vừa sợ vừa lo lắng, đôi giày hiệu nổi tiếng phải có giá mấy chục ngàn tệ, thậm chí có đôi còn hơn một hai trăm ngàn tệ, cô mới làm việc, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Hứa Thiên chán ghét nói: "Đền tiền, cô đền nổi hả?"

Khuôn mặt Lý Tuyết hiện lên vẻ khó xử.

Lúc này Hứa Thiên hình như đã nghĩ ra điều gì, cô ta cười nhẹ nói: "Tôi biết cô không có khả năng đền, nhưng thấy cô có vẻ đáng thương, nên tôi đã nghĩ cách giúp cô".

"Cách gì?", Lý Tuyết vô thức hỏi.

Hứa Thiên nghe thấy thế thì khinh thường nhìn cô, cô ta ác ý nói: "Quy xuống liếm sạch giày cho tôi thì tôi sẽ không bắt cô đền tiền nữa".

Lúc này trong lòng Lý Tuyết cũng bùng lên cơn giận.

Không phải trên TV Hứa Thiên rất hiền lành và dễ gần sao? Tại sao ngoài đời lại xấu tính như vậy chứ? Cô ta trông rất kiêu căng ngạo mạn.

Mà chuyện này cũng không phải lỗi của Lý Tuyết, ban đầu cô chỉ giúp đỡ làm một số việc vặt, chẳng hạn như bưng nước chuyển đồ thôi.

Vừa rồi Lý Tuyết nhìn thấy Hứa Thiển vừa chụp hình xong, trên trán cô ta xuất hiện mồ hôi, môi cũng có khô nẻ, nên cô mới mang nước cho cô ta.

Nhưng vừa đến nơi thì cô đột nhiên bị người đại diện của Hứa Thiển đẩy ra, do đứng không vững nên nước tràn ra ngoài đổ vào giày Hứa Thiển.

Lý Tuyết đứng đó không biết phải làm gì.

Người đại diện của Hứa Thiển là một phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi, bà ta thấy Lý Tuyết không tình nguyện thì đột nhiên tức giận: "Cô ngần ra đây làm gì? Cô không muốn hả? Để tôi nói cho cô biết, Hứa Thiển tốt bụng nghĩ ra cách khác để cô không phải đền tiền, cô đừng có mà được voi đòi hai bà trung!"

"Hừ! Đây là cơ hội mà rất nhiều người có muốn tiếp xúc gần với cô Hứa Thiển cũng không được, cô có được cơ hội này chính là vinh hạnh vô cùng lớn rồi. Sao còn không nhanh quỳ xuống liếm sạch giày cho cô Hứa Thiển đi?"

Liếm giày, đây rõ ràng là sự sỉ nhục!

Lý Tuyết có chút tức giận, vì vậy cô ngẩng đầu lên nói: "Vô tình làm bẩn giày của cô là tôi không đúng, nhưng cô bảo tôi liếm giày thì rõ ràng đang sỉ nhục tôi!"

"Sỉ nhục cô thì sao?", người đại diện chế nhạo: "Cô đắc tội với Hứa Thiển thì đáng bị sỉ nhục! Nhanh lên, nếu làm lỡ dở việc quay phim thì cô không được yên đâu!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 92: Quỷ xuống liêm giày

Trong lòng Lý Tuyết cảm thấy vô cùng oan ức, cô đã chọc giận Hứa Thiến khi nào vậy? Chẳng lẽ chỉ chỉ vì không cẩn thận làm bẩn giày mà cô ta có thể có thể sỉ nhục người khác như vậy sao?

Thật ra chuyện này phải kể từ nửa tiếng trước.

Lúc đó Hứa Thiến vừa mới đến, cô ta ý vào mình là người có chút tên tuổi nên chê bai phong cảnh chụp, chê âm thanh ánh sáng không hợp lý,... tóm lại là chê bai đủ thứ.

Đạo diễn cũng biết mình không đắc tội nổi với ngôi sao nổi tiếng này, nên ông ấy liên tục xin lỗi.

Lý Tuyết đứng sau lưng đạo diễn nhìn thấy ông ấy xin lỗi như thế thì không kìm được cơn tức giận nên mới nói một câu: “Là do các cô đến muộn hai tiếng...”

Bởi vì câu nói này nên Hứa Thiến mới chú ý đến Lý Tuyết, tất nhiên cô ta cũng chú ý đến gương mặt xinh đẹp và khí chất của Lý Tuyết.

Hứa Thiến thấy dáng vẻ mình không tệ, có vô số anh chàng hàng ngày đều mơ tưởng đến dáng người của cô ta.

Nhưng sau khi nhìn thấy Lý Tuyết thì Hứa Thiến không khỏi híp mắt lại.

Dáng vẻ của Lý Tuyết thì không cần phải bàn, mấu chốt đó chính là khí chất của cô, khí chất sạch sẽ thuần khiết không nhiễm bụi trần là thứ mà bất cứ người đàn ông nào nhìn cũng sẽ thích.

Năm 2016 vốn dĩ có một cô gái ở đài truyền hình kết hôn sinh con, lúc đầu cô ta có thể giành lấy vị trí đó và trở thành gương mặt mới nhất của đài truyền hình, nhưng không ngờ có một nữ MC tên là Nam Nam xuất hiện cướp mất vị trí vốn có của cô ta.

Nguyên nhân là vì dáng vẻ của Nam Nam vô cùng xinh đẹp, nghiêng về kiểu thanh thuần, hơn nữa còn trẻ hơn so với Hứa Thiển.

Từ đó về sau Hứa Thiển đặc biệt không thích những người phụ nữ có dáng vẻ thuần khiết. Bây giờ nhìn thấy Lý Tuyết thì đương nhiên cô ta sẽ không để yên cho rồi.

“Ngắn ra đây làm gì? Còn không mau liếm đi?”, Hứa Thiển lạnh giọng nói: “Không liếm sạch sẽ thì tôi sẽ không chụp!”

Hứa Thiển nói xong thì nhìn về phía đạo diễn, ý tứ trong mắt cô ta rất rõ ràng.

Đạo diễn thấy thế thì rất khó xử.

Đây vốn là chuyện nhỏ, không hiểu sao lại biến thành như thế này, ông ta phải làm sao bây giờ? Hơn nữa Lý Tuyết mới tới, tính tình rất tốt lại chịu khó, trong lòng ông ta có chút không ổn!

Nhưng ai bảo người ta là ngôi sao nổi tiếng cơ chứ?

“Tiểu Tuyết này...nếu không thì cô mau nói xin lỗi đi, không thì...cứ làm theo những gì mà Hứa Thiển nói...”, mấy chữ cuối cùng đạo diễn không nói ra nổi.

Nhưng Lý Tuyết nghe thấy đạo diễn nói thế thì rất tức giận: “Đạo diễn, chẳng lẽ ông định để tôi liếm giày cho cô ta sao?”

Đạo diễn cũng bất đắc dĩ: “Không thì phải làm sao bây giờ? Cô Hứa Thiển không chụp vậy thì sẽ không kịp tiến độ, cũng không thể hoàn thành quảng cáo, tôi không đền nổi tổn thất này...”

“Cô còn cảm thấy oan ức à? Tôi nói cho cô biết, có được cơ hội liếm giày cho cô Hứa Thiển chính là vinh hạnh của cô đấy. Hơn nữa tất cả mọi người đều đang chờ, đừng làm chậm trễ tiến độ của mọi người!”, người quản lý của Hứa Thiển nói chen vào.

Mọi người vây xem vốn cảm thấy lỗi của Lý Tuyết không lớn, cũng không đến mức phải chịu nhục nhã như thế.

Nhưng sau khi nghe người quản lý kia nói xong thì khuôn mặt ai nấy đều xuất hiện vẻ ích kỷ.

“Đúng rồi đó! Tiểu Tuyết, cô tranh thủ thời gian làm theo đi!”

“Làm nhanh một chút, đừng có chậm trễ tiến độ của mọi người!”

“Mọi người không gánh nỗi tổn thất do chậm tiến độ đâu!”

“Tiểu Tuyết, chuyện này vốn dĩ là do cô không đúng. Nếu như để ông chủ biết cô không làm theo, thì cô sẽ bị đuổi việc đó...”

Lý Tuyết nghe những câu nói chỉ trích mình của mọi người thì tâm trạng trầm hẳn xuống, hơn nữa còn xen lẫn chút tủi thân khó nói nên lời.

Những người xung quanh còn đang chỉ trích thì Lý Tuyết đã nắm chặt tay ngang đầu lên nói: “Vậy thì cứ đuổi việc tôi đi!”

Cô vừa dứt lời thì có người lập tức nói: “Sao cô nói như thế được chứ. Đuổi việc cô thì có thể giải quyết được vấn đề lúc này sao?”

“Đúng đây! Cô có thể đền bù được tổn thất do việc chậm trễ chụp hình không?”

Nghe thấy thế thì hốt mắt Lý Tuyết đỏ bừng.

Đúng lúc này Bạch Diệc Phi cũng chen được qua đám người vây xem, anh thản nhiên nói: “Vậy thì đuổi cô ta là được rồi”.

Mọi người nghe tiếng nói thì quay lại nhìn, có người nhận ra Bạch Diệc Phi, có người thì không nhận ra, đương nhiên những người biết anh cũng chỉ biết được thân phận bây giờ của anh thôi.

Bạch Diệc Phi không nói rõ ràng là ai nên mọi người tưởng người bị đuổi là Lý Tuyết.

Ngay lập tức có người mở miệng nói: “Đuổi việc cô ấy cũng không giải quyết được vấn đề đâu! Dù sao cũng phải để cô ấy làm xong chuyện kia thì mới được?”

“Đúng vậy! Đuổi việc là một chuyện, còn xin lỗi thì vẫn phải làm chứ? Nếu không vẫn sẽ làm chậm tiến độ chụp hình”.

Lý Tuyết có chút kinh ngạc: “Sao anh lại đến đây?”

Bạch Diệc Phi đi đến bên cạnh Lý Tuyết rồi nắm lấy tay cô.

Nhưng theo ý của mấy người kia thì chẳng phải Bạch Diệc Phi muốn đuổi cô sao? Nhưng cô không hề làm sai, vì sao anh lại giúp họ sỉ nhục cô chứ?

Sau đó Bạch Diệc Phi quay đầu lại quét mắt nhìn qua đám người, anh giơ tay chỉ vào Hứa Thiên: “Tôi nói đuổi cô ta!”

“Cái gì?”

Mọi người ngơ ngác.

Lý Tuyết hoàn hồn lại thì cũng ngơ ngác theo.

Hứa Thiên sững sốt một chút, sau đó cô ta giống như bị Bạch Diệc Phi chọc cười.

“Đuổi tôi?”

Người quản lý của Hứa Thiên tức giận nói: “Anh là cái thá gì mà cũng dám đuổi Hứa Thiên của chúng tôi?”

“Tôi là nhân viên phụ trách bên phía nhà đầu tư của quảng cáo lần này”, Bạch Diệc Phi nhẹ nhàng trả lời.

“Một nhân viên phụ trách thôi mà cũng dám phát ngôn bừa bãi? Đuổi Hứa Thiên? Anh còn chưa có tư cách này!”

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng: “Tôi có tư cách hay không cũng không đến lượt cô nói!”

Trên mặt người đại diện của Hứa Thiên vẫn tràn đầy vẻ khinh thường: “Một người phụ trách quảng cáo như anh còn muốn vượt qua cả lãnh đạo cấp cao của công ty hả, dám đuổi ngôi sao do bên chuyên môn của công ty mời đến sao?”

Ánh mắt của Bạch Diệc Phi ngày càng lạnh lùng: “Tôi cho các người hai lựa chọn”.

“Một là để Hứa Thiên nhận lỗi, hoặc là mấy người thu dọn hết đồ đạc rồi cuốn xéo đi cho tôi!”

“Cái gì?”

Nhân viên phụ trách quảng cáo cón con như Bạch Diệc Phi mà dám phách lối bảo một ngôi sao lớn cút đi? Đừng nói anh chỉ là một nhân viên phụ trách dự án nho nhỏ, mà ngay cả chủ tịch tập đoàn Hàu Tước đến đây nhìn thấy ngôi sao lớn như Hứa Thiên thì cũng phải nói chuyện khách khí ấy chứ?

“Anh là cái thá gì hả? Sao dám bảo chúng tôi cút đi?”, người quản lý của Hứa Thiên giận dữ chỉ vào Bạch Diệc Phi nói.

Hứa Thiên nghe vậy thì cười lạnh một tiếng: “Đạo diễn, ông thấy rồi chứ? Không phải tôi muốn làm chậm trễ việc chụp hình, mà là do người này gây chuyện, còn bảo chúng tôi cút đi nữa. Nếu nhà đầu tư đã không muốn cho chúng tôi chụp vậy thì chúng tôi đành xin lỗi”.

Đạo diễn nghe xong thì sắc mặt tái nhợt, ông ấy tranh thủ thời gian khuyên nhủ: “Giám đốc Bạch, chuyện nhỏ mà thôi, làm gì lại âm ỉ đến mức không vui như vậy. Nếu như để mấy vị lãnh đạo cấp cao của Hàu Tước biết thì cậu cũng không giữ nổi công việc đâu!”

Bạch Diệc Phi liếc đạo diễn một cái, anh không nói lời nào.

Mà Lý Tuyết vừa nghe đến chuyện Bạch Diệc Phi bị mất việc thì vội vàng nói: “Bạch Diệc Phi, thôi bỏ đi! Em từ chức là được”.

Bạch Diệc Phi kéo tay Lý Tuyết rồi dịu dàng nói: “Tuyết Nhi, anh đã nói rồi, anh sẽ không để cho em phải chịu oan ức nữa. Hơn nữa chuyện này vốn dĩ không phải lỗi của em, tại sao em lại phải đi?”

“Nhưng mà, chẳng may anh bị mất việc...”, Lý Tuyết nhẹ giọng nói, trong lòng cô có chút áy náy.

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Công việc sao quan trọng bằng em?”

Công việc sao quan trọng bằng em?

Một câu nói nhẹ nhàng nhưng lại chất chứa bao tình cảm sâu sắc.

Câu nói này khiến cho Lý Tuyết sửng sờ tại chỗ, cô không biết nên nói thế nào cho phải. Tóm lại là trong lòng rất cảm động, sự bối rối trong lòng cũng đột nhiên biến mất.

Những chuyện tương lai không đoán trước được kia không còn quan trọng nữa, quan trọng là cho dù xảy ra chuyện gì thì Bạch Diệc Phi cũng ở bên cạnh cô.

Đúng lúc này Tổng giám đốc ở Thế Kỷ nhận được điện thoại của cấp dưới, ông ta vội vàng chạy đến.

“Sao rồi? Xảy ra chuyện gì?”

Trong đám người đi đến có một người đàn ông trung niên khoảng bốn, năm mươi tuổi, ông ta mặc vest, dáng dấp bình thường, giọng nói lạnh lạnh nghe rất chói tai.

Đây chính là Tổng giám đốc của tập đoàn Thế Kỷ, tên là Thẩm Phàm. Thật ra vừa nãy đã nói rõ chuyện này trong điện thoại rồi, chẳng qua bây giờ chỉ tiện miệng hỏi một câu thôi.

Nhìn thấy Thẩm Phàm đi tới thì cả đám nhao nhao lùi lại sau mấy bước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 93: Cả thế giới để anh lo

Người quản lý của Hứa Thiên bước lên phía trước, một tay chỉ về phía Bạch Diệc Phi vừa giận giữ lên giọng: “Giám đốc Thẩm, nhân viên phụ trách dự án bên nhà đầu tư bảo chúng tôi rút đi, theo anh thì việc này giải quyết thế nào?”

Nghe vậy, Thẩm Phàm cau mày.

“Cậu là ai? Ý cậu là kêu cô Hứa Thiên đây rút đi sao?”, Thẩm Phàm tiến đến trước mặt Bạch Diệc Phi. Đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy Bạch Diệc Phi nên không hề biết thân phận của anh.

Bạch Diệc Phi không thèm để ý đến Thẩm Phàm.

Lúc này Thẩm Phàm mới chú ý đến tay Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết đang nắm rất chặt.

Nếu nói về năng lực thì Lý Tuyết cũng không xuất chúng, về chuyên ngành thì cũng không thực sự phù hợp. Nói đúng ra thì Thế Kỷ sẽ không tuyển dụng cô ấy, nhưng cũng vừa may khi phỏng vấn Thẩm Phàm lại nhìn thấy cô ấy.

Vẻ xinh đẹp của Lý Tuyết thì khỏi cần bàn nữa, Thẩm Phàm để mắt tới cô ấy cũng là điều dễ hiểu.

Trong công việc, có rất nhiều quy tắc ngầm, thế nên Thẩm Phàm tuyển Lý Tuyết vào cũng có vài phần là mục đích cá nhân.

Giờ lại thấy Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi nắm tay thân mật như vậy, trong lòng vừa cảm thấy khó chịu lại vừa nảy sinh ý nghĩ thù địch với Bạch Diệc Phi.

“Cậu thanh niên này, chắc cậu không biết, công ty Thế Kỷ cũng thuộc tập đoàn Hậu Tước. Hiện nay, Hậu Tước rất coi trọng dự án quảng cáo này, cậu gây chuyện như vậy sẽ không có kết quả gì tốt đẹp đâu!”

Bạch Diệc Phi sớm đã nhận ra sự háo sắc trong ánh mắt của Thẩm Phàm khi nhìn Lý Tuyết. Anh lập tức nghiêng người che cho cô, nói giọng không vui vẻ: “Anh là ai? Có đủ tư cách để nói chuyện với tôi không?”

Thẩm Phàm bị Bạch Diệc Phi làm cho phát cáu: “Tôi là ai? Được! Tôi sẽ nói cho cậu biết, tôi là Tổng giám đốc của Công ty Quảng cáo Thế kỷ! Cậu chẳng qua cũng chỉ là nhân viên phụ trách bên nhà đầu tư phái đến, người không có tư cách nói chuyện với tôi là cậu mới phải!”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì khẽ cau mày, rồi lạnh nhạt nói: “Nếu ông là Tổng giám đốc, nói lời chắc sẽ giữ lời nhỉ? Vậy thì mau mau đuổi hai người kia cút ngay đi cho tôi.”

“Cậu nói gì?”, Thẩm Phàm nghi ngờ khả năng nghe hiểu của mình.

Người quản lý của Hứa Thiển nghe xong những lời này thì tức đến xịt máu mắt, phun ra những lời thô tục: “Loại chó điên này, có cút thì cũng là mày cút!”

Bạch Diệc Phi khẽ hăng giọng: “Tôi phụ trách quảng cáo của doanh nghiệp, môi trường làm việc, người quản lý và nghiệm thu dự án tôi đều có thẩm quyền quyết định”.

Thẩm Phàm bật cười: “Cậu có phải là ngố rồi không? Hứa Thiển là ai? Cô ấy là ngôi sao lớn, là người dẫn chương trình nổi tiếng, cậu dám đắc tội sao? Đừng nói là cậu, kể cả là lãnh đạo cấp cao của tập đoàn Hào Tước tới đây thì cũng cần phải khách sáo đấy!”

“Nếu cậu còn tiếp tục gây rối ở đây, lãnh đạo cấp cao của tập đoàn Hào Tước biết được, thì chắc chắn cậu chỉ còn nước bị đuổi việc!”

Bạch Diệc Phi không thềm để ý: “Thế thì sao?”

“A!”, Thẩm Phàm tức đến bật cười: “Được, hôm nay tôi sẽ cho cậu chết một cách rõ ràng!”

Nói xong, Thẩm Phàm cảm điện thoai, nhấn nút gọi.

Alo, trợ lý Long. bên phía Thế Kỷ chúng tôi đang quay quảng cáo. Phía tập đoàn có một người đến gây chuyện, mong trợ lý Long có thể đích thân tới đây một chuyện”.

Gác máy, Thẩm Phàm tỏ ra đặc ý: “Đợi nhé! Đợi trợ lý Long đến đây thì cậu không còn chôn dung thân ở đất này nữa đâu”.

Bạch Diệc Phi vẫn giữ vẻ lạnh lùng, chẳng có chút biểu cảm gì.

Những người xung quanh đều nhìn Bạch Diệc Phi với con mắt tiếc nuối. Vì một cô gái mà ra tay hủy cả tiền độ, đúng là không đáng.

Hứa Thiên dù sao cũng là ngôi sao lớn, rất khó khăn mới mời được. Còn tập đoàn Hàu Trước cũng là tập đoàn lớn, càng không nên đắc tội.

Lúc này Hứa Thiên và người quản lý của cô ta đang cười thầm trong | bụng, còn ngoài mặt thì vênh váo. Bọn họ nhìn Bạch Diệc Phi với ánh mắt | châm biếm, khinh bỉ.

Khoảng hai mươi phút sau, Long Linh Linh lái xe riêng tới trường quay. Long Linh Linh tìm tới thì mọi người cũng tự động dẹp sang một bên.

Thẩm Phàm ngay khi nhìn thấy Long Linh Linh trong bộ đồ công sở, vốn dĩ đang đứng thẳng liền vội vàng cúi mình để đón tiếp: “Trợ lý Long, cô đến rồi sao...”.

Long Linh Linh nét mặt không hài lòng, khó chịu hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Thẩm Phàm lập tức trả lời: “Là như thế này, gần đây có một nhân viên mới, vừa rồi đã mắc một lỗi lớn nên cô Hứa Thiên mới có lòng tốt nhắc nhở vài câu. Vậy mà người phụ trách nghiệm thu quảng cáo bên tập đoàn lại một mực đòi đuổi cô Hứa Thiên cắt đi, như vậy chẳng phải là làm ảnh hưởng tiền độ ghi hình của chúng tôi sao? Trợ lý Long xem thử xem việc này...”.

Long Linh Linh vừa nghe chuyện vừa nhìn theo hướng tay Thẩm Phàm chỉ. Thoáng nhìn đã nhận ra Bạch Diệc Phi đang đứng ở đó.

Long Linh Linh tim đập mạnh.

Nhưng sau đó nhìn thấy Lý Tuyết đang đứng nép sau Bạch Diệc Phi, và đôi tay đang nắm chặt của họ liền lập tức hiểu ra nguyên nhân Bạch Diệc Phi nằng nặc đòi đến Thế Kỷ. Cũng chính vì vậy, mà trong lòng có chút buồn tủi, ghen lòng.

Người quản lý của Hứa Thiển cũng tiến đến nói với Long Linh Linh: “Trợ lý Long, diễn biến của sự việc thì cô cũng biết rồi, tên kia thực sự là quá ngang ngược, nhất quyết đòi chúng tôi rút đi. Hơn nữa còn rất thiếu tôn trọng cô Hứa Thiển”.

“Cô Hứa Thiển bình thường rất bận, cũng không có thời gian để lãng phí ở đây. Vậy nên, nếu như phía các cô không cho chúng tôi một lời giải thích thỏa đáng, thì chúng tôi sẽ không quay nữa”.

Long Linh Linh nghe vậy, lạnh lùng nói với người quản lý của Hứa Thiển: “Vậy thì đừng quay nữa.”

“Sao cơ?”

Mọi người đều ngỡ ngàng.

Người quản lý của Hứa Thiển cũng đờ ra, sau đó không thể tin nổi mà hỏi lại: “Trợ lý Long, cô chắc chắn chứ?”

Long Linh Linh xầm mặt: “Tôi chắc chắn, các người rút đi!”

Lời này nói ra thật sự không nể mặt bọn họ chút nào.

Hứa Thiển và người quản lý đứng hình, hoàn toàn không thể ngờ rằng Long Linh Linh sẽ nói như vậy.

Thẩm Phàm đứng bên cạnh lại càng không thể ngờ được Long Linh Linh lại xử lý mọi chuyện như vậy, nên cũng đứng ngẩn ra.

Sau đó Thẩm Phàm ghé sát Long Linh Linh, có chút lo lắng hỏi nhỏ: “Trợ lý Long, Hứa Thiển là do cổ đông Trương bên tập đoàn mời tới đây,

cô có muốn nghĩ lại không?”

Cổ đông Trương là một cổ đông của tập đoàn Hàu Tước, trợ lý Long là trợ lý của chủ tịch, hai bên đều không thể đắc tội.

Còn Hứa Thiên bây giờ đã tức đến phát điên rồi, từ khi bước vào showbiz đến nay, cô ta chưa bao giờ phải chịu ầm ức như thế này. Càng chưa có ai dám đối xử với cô ta ngạo mạn như vậy.

Người quản lý hiểu rõ suy nghĩ của Hứa Thiên, nên lập tức nhanh tay cầm điện thoại gọi cho cổ đông Trương.

Vừa gác máy, người quản lý lạnh lùng nhìn Long Linh Linh, giọng nói cũng không còn thân thiện: “Trợ lý gì chứ? Chẳng có tý năng lực xử lý gì cả, theo tôi thì cũng chẳng rõ là cô em từ đâu đến, cũng chỉ biết ra oai bắt nạt người khác. Nói thẳng ra thì cũng chỉ là trợ lý mà thôi, một câu của chủ tịch tập đoàn thì cô cũng đi đòi rồi!”

Long Linh Linh nghe vậy nét mặt không hài lòng, ánh mắt cũng trở nên sắc lạnh.

Những người xung quanh cũng không khỏi lo lắng, lần này đúng là xong thật rồi.

Chân dài đi với đại gia là chuyện thường gặp, người khác cũng sẽ không nói gì. Nhưng chuyện rắc rối này, lại là vì một nhân viên mới, đắc tội với Hứa Thiên, lại còn đắc tội với cả cổ đông tập đoàn Hàu Tước. Đã vậy lại còn liên lụy đến trợ lý Long, nói không chừng cô còn bị đuổi việc nữa.

Nghĩ tới đây, Lý Tuyết bỗng cảm thấy áy náy trong lòng.

Mọi việc đều là vì cô mà ra. Nếu như không phải là tại cô, thì mọi chuyện cũng không bị làm lớn đến vậy, thậm chí còn có thể khiến Bạch Diệc Phi và đồng nghiệp của anh cùng bị mất việc.

Chỉ một lát sau, Trương Vinh đã tới.

Trương Vinh vừa đến, chưa nhìn rõ mặt ai đã mắg Long Linh Linh tới tấp.

“Trợ lý Long, cô sao vậy hả? Lời của một cô đồng như tôi mà cô cũng dám làm trái sao? Có phải là cô không coi chủ tịch ra gì không? Mẹ kiếp, tôi mời người quay quảng cáo cô cũng can dự vào hả?”

Hứa Thiến đi tới, đứng sau lưng Trương Vinh, giọng kiêu ngạo: “Anh Trương, anh xem đám người của công ty anh này, ai ai cũng bắt nạt em!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 94: Trương Vinh ăn nhảm thuốc

Trương Vinh thấy vậy cười cười: "Đề anh xử lý chuyện này, để xem tên mắt mù nào dám bắt nạt em?"

Nói xong, ông ta lại bắt đầu khiển trách Long Linh Linh: "Trợ lý Long, cô đừng tưởng rằng cô có chủ tịch chống lưng thì muốn làm gì cũng được nhé, cho dù là chủ tịch đi nữa thì cũng phải xem xét tính nặng nhẹ, chừng mực của vấn đề. Mà đúng rồi, còn một tên ngu ngốc nào đó nữa mà? Hấn là ai? Để tôi xem hấn là ai mà dám vênh váo như thế?"

"Là tôi", Bạch Diệc Phi từ từ bước ra.

"Là mày à! Được, để tao xem hôm nay không...", Trương Vinh mở miệng định chửi cho cái tên vênh váo kia một trận, nhưng vừa thấy là Bạch Diệc Phi, ông ta liền im bật.

"Không cái gì?", Bạch Diệc Phi hờ hững hỏi.

Trương Vinh sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Hứa Thiên chỉ vào Bạch Diệc Phi vênh váo nói: "Đương nhiên là phải xử cậu một trận ra trò rồi! Sẽ đuổi cổ cậu khỏi Hầu Tước! Anh Trương đây là cổ đông của tập đoàn Hầu Tước đó, cậu chỉ là một tên nhân viên quèn mà cũng dám ở đây chỉ tay năm ngón, tôi nói cho cậu biết, anh Trương đã nói rồi, cho dù có là chủ tịch tập đoàn Hầu Tước đến đây, nếu anh ấy đã ra mặt thì cũng phải nể mặt anh ấy!"

"Bốp".

Hứa Thiên còn đang định nói tiếp gì đó, đột nhiên bị Trương Vinh tát cho một bạt tai.

Trương Vinh đã mất đi sự dịu dàng và thương tiếc với Hứa Thiên lúc này, giờ trong lòng ông ta chỉ còn lại tức giận và sợ hãi: "Con mẹ nó cô nói

linh tinh cái gì đấy? Tôi nói là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước cũng phải nể mặt tôi lúc nào?"

"Chủ tịch tập đoàn Hàu Tước là người có tài, có năng lực, là tấm gương cho thế hệ trẻ ngày nay, là người tôi khâm phục còn không kịp, con mẹ nó, cô lại ở đây nói linh tinh cái gì đấy? Nếu nói nể mặt thì cũng phải là tôi nể mặt anh ấy mới đúng!"

Hứa Thiên dùng ánh mắt không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra nhìn Trương Vinh, sau đó trừng mắt lên nói: "Anh đánh tôi?"

Người quản lý của Hứa Thiên đỡ lấy cô ta, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trương Vinh hừ lạnh: "Đánh cô thì sao? Không nói ra được lời nào hay ho như cô, bị đánh là còn nhẹ đấy!"

Nói xong, Trương Vinh không để ý đến phản ứng của Hứa Thiên nữa, mà quay hẳn người lại nhìn Bạch Diệc Phi cười tít mắt nói: "Giám đốc Bạch, hoá ra anh cũng ở đây à, xấu hổ quá để anh chê cười rồi..."

Cái thái độ trước sau bất nhất giống như là hai người hoàn toàn khác nhau này khiến cho tất cả mọi người có mặt tại đó đều chả hiểu ra làm sao.

Cổ đông Trương uống nhầm thuốc à?

Chuyện quái gì đây?

Trương Vinh lúc này có cảm giác muốn chết luôn cho xong, làm sao mà ông ta biết được lại gặp Bạch Diệc Phi ở đây cơ chứ? Trước đó Bạch Diệc Phi đã từng dặn dò bên hội đồng quản trị là đừng tiết lộ thân phận thật sự của anh, vì vậy ông ta đương nhiên sẽ không dám hé miệng, mà giống như mọi người gọi Bạch Diệc Phi là "Giám đốc Bạch".

Những người khác không biết đầu đuôi sự việc nên đều cảm thấy có phải Trương Vinh uống lộn thuốc không, người ta chỉ là một giám đốc thôi mà ông ta chung ra vẻ cung kính kia làm cái gì?

Hơn nữa, việc này còn liên quan đến Hứa Thiển! Nghệ sĩ nổi tiếng Hứa Thiển đấy! Hả là tiện tay đã cho một bạt tai, không có chút thương hoa tiếc ngọc nào cả!

Hứa Thiển sau khi hoàn hồn lại liền mở miệng hỏi: "Anh Trương? Tại sao anh lại đánh em? Nếu đánh thì cũng phải đánh cậu ta chứ? Là cậu ta nói em cút đi trước. Chỉ là một giám đốc con con mà dám đuổi em cút đi? Anh Trương, anh phải làm chủ giải quyết cho em!"

Trương Vinh hận không thể cho cô ta thêm một cái tát nữa, mẹ nó, lần trước chuyện của Liễu Tiêu Dao cũng thế, xúi một cỗ đồng như ông ta đi sa thải chủ tịch tập đoàn, đúng là nực cười! Lại thêm lần này nữa, mẹ kiếp!

"Cô có chắc là anh ấy bảo cô cút không?", Trương Vinh trầm mặt hỏi.

Hứa Thiển gật đầu: "Đúng vậy, chính là cậu ta nói!"

Trương Vinh nghe vậy đột nhiên hét lên: "Vậy thì con mẹ cô cút ngay đi! Còn đứng ở đây làm cái gì?"

Hả, chuyện gì đang xảy ra?

Trương Vinh không phải là giám đốc của Tập đoàn Hậu Tước sao? Bạch Diệc Phi chỉ là một giám đốc thôi mà, chức vụ cũng không cao bằng cỗ đồng, lúc này đến Long Linh Linh mà còn bị cỗ đồng Trương mắng như vậy, sao đến lượt Bạch Diệc Phi thì lại lật mặt thành khách sáo như thế? Lại còn cực nghe lời Bạch Diệc Phi, đuổi Hứa Thiển cút đi?

Ánh mắt Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi thay đổi, rốt cuộc anh ấy còn bí mật gì chưa nói với cô?

Lúc này, Thẩm Phàm ba phải thấy tình hình như vậy liền xum xoe nịnh hót nói: "Đúng, cỗ đồng Trương nói cô cút, thì cô mau cút đi!"

Bạch Diệc Phi nghe vậy, lạnh lùng nói: "Ông cũng cút theo bọn họ luôn đi!"

“Hả?”, Thẩm Phàm sững sờ: “Tôi á?”

Bạch Diệc Phi chẳng buồn nhìn đến ông ta.

Thẩm Phàm nổi điên, ông ta là tổng giám đốc công ty Quảng cáo Thế Kỷ, mặc dù chức vụ không cao bằng cô đồng Trương, nhưng chẳng lẽ còn phải sợ một nhân viên quèn hay sao?

"Mày dám bảo tao cú á? Mày nghĩ mày là chủ tịch Tập đoàn Hào Tước chắc?"

Khoé miệng của Long Linh Linh và Trương Vinh khế giạt, người ta lại đúng là chủ tịch tập đoàn Hào Tước đấy!

Trương Vinh lạnh mặt nói: "Đừng nói nhảm nữa, nói anh cú thì anh cú ngay đi! Đừng có đứng đây nói năng linh tinh nữa!"

“Cố đồng Trương?”, Thẩm Phàm trợn tròn hai mắt, khuôn mặt ngỡ ngàng không thể chấp nhận được sự thật này.

Trương Vinh tức phát điên, tại sao lại có nhiều kẻ ngu ngốc đến đào hố cho ông ta nhảy như vậy?

"Ông bảo mày cú! Mày nghe không hiểu à? Mày bị đuổi việc rồi, hiểu chưa?"

Bạch Diệc Phi khá hài lòng với thái độ của Trương Vinh, sau đó anh liếc mắt nhìn sang tấm thẻ nhân viên ghi chữ Tổng giám đốc đeo trên cổ Thẩm Phàm, vì vậy anh quay ra nói với cố đồng Trương: “Cố đồng Trương, vị trí Tổng giám đốc hiện giờ đang trống, dù gì thì cũng phải tìm một người để thay thế chứ hả?”

Trương Vinh nghe xong thì ngẩn ra một lúc, sau đó nhanh chóng hiểu ra liền lấy tấm thẻ nhân viên trên cổ Thẩm Phàm xuống, cung kính đưa sang cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không đưa tay ra lấy, mà khẽ liếc mắt nhìn sang Lý Tuyết.

Trương Vinh ngồi được lên vị trí cô đông, không chỉ bởi trong tay ông ta nắm một ít cổ phần, mà còn bởi khả năng quan sát tinh tế và sắc mặt người khác.

Trông thấy Bạch Diệc Phi đang nhìn Lý Tuyết, lại nhìn bàn tay Bạch Diệc Phi nắm chặt lấy tay cô, ông ta lập tức hiểu ra vấn đề.

Vì vậy Trương Vinh xoay người lại, đưa tấm thẻ nhân viên sang cho Lý Tuyết nói: "Kể từ hôm nay, cô sẽ là tổng giám đốc của công ty Quảng cáo Thế Kỷ".

“Hả?”, Lý Tuyết sửng sò.

Bạch Diệc Phi nhìn Lý Tuyết cười cười, sau đó nói: "Tấm thẻ nhân viên này bị hấn dùng qua rồi, không sạch sẽ, để anh bảo nhân viên làm cho em một cái mới nhé".

Trương Vinh lập tức gật đầu: "Đúng đúng đúng, tôi sẽ cho nhân viên làm thẻ mới ngay bây giờ".

Nói xong, Trương Vinh với biểu cảm ghét bỏ ném tấm thẻ nhân viên vào trong ngực Thẩm Phàm.

Lúc này Thẩm Phàm cuối cùng cũng hoàn hồn, nhưng trong lòng vẫn có chút khó hiểu, ông ta đang yên đang lành làm một tổng giám đốc, tự nhiên lại mất chức không rõ lý do, ông ta không hiểu, rốt cuộc là tại sao?

Những người còn lại đều kinh ngạc không thôi.

Đường đường là tập đoàn Hầu Tước, một công ty với quy mô lớn như vậy mà quyết định nghỉ việc một Tổng giám đốc lại tùy ý như thế sao?

"Đúng rồi, không phải là Hứa Thiên nghỉ rồi sao, hay là dự án quảng cáo này để cô Lý Tuyết đây quay đi?"

"Cái này...", Lý Tuyết bắt giắc quay sang nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi có chút cạ lời, sao ông Trương Vinh này lại nghĩ ra được ý kiến tậ như thế.

Trương Vinh thấy Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi, thì cũng cười tít mắt nhìn sang.

Mọi người trong phòng thấy vậy cũng quay hết sang nhìn Bạch Diệc Phi.

"Tiểu Tuyết còn đẹp hơn cả Hứa Thiển, rất phù hợp để quay quảng cáo này".

"Đúng đó đúng đó! Vừa hay Tiểu Tuyết có thể thay thế cho Hứa Thiển".

"Đúng vậy, thế thì sẽ không ảnh hưởng đến tiến độ công việc nữa".

Nghe bọn họ nói vậy, trong lòng Lý Tuyết hơi lo lắng bất an, cô chưa từng làm những việc này nên không có chút tự tin nào, nhưng từ sâu trong lòng cô cũng muốn thử sức mình, bởi thiếu nữ nào mà chưa từng ôm mộng trở thành ngôi sao?

Bạch Diệc Phi nhìn tình thế này cũng đành bất lực, chỉ đành gật đầu nói: "Có thể thử xem sao".

Dù gì thì Thế Kỷ cũng thuộc tập đoàn Hàu Tước, là công ty của mình, Lý Tuyết muốn làm gì thì làm.

Hơn nữa giờ còn có Trương Vinh chống lưng, ở công ty cũng sẽ không có ai dám bắt nạt Lý Tuyết, anh cũng không cần luôn ở lại đây để trông chừng cô nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 95: Người nhà Long Linh Linh

Hứa Thiên tức giận quay trở lại xe.

“Tên Trương Vinh khôn kiếp nhất định đã “châm” con tiện nhân kia! Phải rồi, đi điều tra cái người tên Bạch Diệc Phi kia xem”.

“Không vấn đề”, người đại diện gật đầu.

...

Trong phòng hội nghị tập đoàn Liễu Thị.

Liễu Tiêu Dao đang nói chuyện điện thoại: “Có gì thì nói đi, miêu tả chi tiết vào”.

Người ở đầu bên kia lập tức kể lại rõ ràng mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay: “Đại khái là như vậy”.

Liễu Tiêu Dao nghe xong cả người đều trở nên kích động.

“Được, tôi biết rồi. Cảm ơn ông đã cung cấp những điều này, công ty quảng cáo của tập đoàn Liễu Thị nhất định sẽ có một chỗ cho ông”.

“Vậy thì phải cảm ơn tổng giám đốc Liễu rồi”, người này không phải ai xa lạ mà chính là tổng giám đốc mới vừa bị đuổi của Công ty Quảng cáo Thế Kỳ - Thẩm Phàm.

Sau khi cúp máy, Liễu Tiêu Dao nhìn mọi người trong phòng hội nghị.

Ai nấy đều có vẻ hung phấn.

Bởi vì qua một thời gian điều tra bọn họ đã biết được không ít điều về chủ tịch tập đoàn Thủy Tinh – Vương Lôu.

Trong đó có hai điểm quan trọng nhất.

Một là, Vương Lôu là bạn học của Bạch Diệc Phi, mà tập đoàn Thủy Tinh của Vương Lôu do Bạch Diệc Phi một tay dựng lên.

Tin tức này khiến bọn họ cảm thấy việc lật đổ tập đoàn Hâu Tước là không thể.

Nhưng vẫn còn một chuyện nữa.

Vương Lôu là người Tứ Xuyên, bố mẹ cậu ta mất trong trận động đất năm 2008, chỉ để lại mình cậu ta. Vì thế cậu ta sống nhờ trong nhà bạn thân bố mình. Người này họ Trần, có một cô con gái tên Long Linh Linh, lúc chưa đổi tên là Trần Linh Linh, lớn hơn Vương Lôu 2 tuổi.

Bởi vì bố mẹ Vương Lôu không còn nên Long Linh Linh vô cùng quan tâm, chăm sóc cho cậu ta. Thời gian dài, cậu ta dần nảy sinh tình cảm với cô ta. Đáng tiếc là sau khi Long Linh Linh lên đại học thì không trở về nữa.

Sau này Vương Lôu lên đại học nhưng không có tiền, may mắn được một minh tinh giúp đỡ, nhờ vậy cậu ta mới có thể tốt nghiệp.

Lúc trước Vương Lôu nắm tay trên tập đoàn Hâu Tước, thu mua tập đoàn Tân Tây là vì cậu ta ghen, cũng vì thế mới ra tay.

Tin này quả là một tin vô cùng tốt đối với bọn họ.

Liễu Tiêu Dao nhìn mọi người một lượt: “Lời vừa rồi của Thẩm Phàm mọi người cũng nghe thấy rồi. Tên Vương Lôu này có thể lợi dụng được”.

Trong phòng hội nghị có 7, 8 lãnh đạo cấp cao, bao gồm cả Liễu Long.

Liễu Long nghe vậy nhíu mày: “Tin tức này có phải quá trùng hợp rồi không?”

Ngay lúc bọn họ cần thì tin tốt xuất hiện.

Lời của ông ta khiến mọi người lập tức giật mình tỉnh ngộ, trở nên nghi ngờ.

Liễu Tiêu Dao lại rất lạc quan: “Chủ tịch, chúng ta thực sự đang điều tra tập đoàn Thủy Tinh, cho dù họ biết chúng ta đang thăm dò họ thì hẳn cũng không thể biết được chúng ta sẽ làm gì chứ?”

“Nếu là cô tình, vậy thì họ đưa vở kịch này cho chúng ta làm gì? Chẳng lẽ bọn họ biết được mục đích của chúng ta?”

Nghe vậy mọi người đều cảm thấy khá hợp lý.

Lúc này, giọng điệu của Liễu Tiêu Dao lại thay đổi: “Đương nhiên, nếu có người tiết lộ bí mật thì lại là chuyện khác!”

“Vớ vẩn!”, Liễu Long lạnh giọng: “Những người ngồi đây đều là chú bác của con, cũng là cổ đông của Liễu Thị, ai lại tự đẩy mình vào chỗ chết? Bọn họ đều rất đáng tin cậy, sau này không được đoán bừa nữa!”

“Con biết rồi bố, con chỉ đang giả định thôi, không có ý gì khác”, Liễu Tiêu Dao cười trả lời: “Chuyện này bố cứ giao cho con đi! Con sẽ giải quyết!”

...

Bạch Diệc Phi và Long Linh Linh đang định đi đến căn nhà bên biển thì đột nhiên nghe thấy tiếng còi xe.

Hai người quay sang nhìn thì thấy một chiếc Mercedes-Benz đỗ lại bên đường.

Trần Tiểu Thiên và Phùng Thạch Đông xuống xe. Ngoài ra còn có một người phụ nữ, cũng là mẹ của Long Linh Linh – Đồng Vân.

Phùng Thạch Đông đi đến trước mặt Long Linh Linh, lạnh lùng nhìn hai người: “Hai người quả nhiên đang yêu nhau!”

Thấy ba người đến, Long Linh Linh và Bạch Diệc Phi đều kinh ngạc.

Trần Tiểu Thiên thấy thế tức giận nói: “Chị, hai người là thế nào? Anh rể nói là thật ư? Em vốn không tin nhưng hai người thế mà lại thật sự yêu

nhau!”

Đông Vân cũng nhìn thấy con gái mình, nhất thời sầm mặt mắng: “Linh Linh, con thật làm mẹ thất vọng. Sao con có thể như vậy? Sao con có thể cùng người đàn ông khác...”

Bị ba người chát vắn, Long Linh Linh vừa tức giận xấu hổ vừa nôn nóng: “Mẹ, không phải như mẹ nghĩ đâu, con với anh ấy không có gì cả...”

Bạch Diệc Phi cũng mau chóng giải thích: “Bác gái, bác hiểu lầm chúng cháu rồi”.

Mặc dù đây là sự thật nhưng khi nghe vậy Long Linh Linh vẫn cười buồn.

Trần Tiểu Thiên tính cách dễ xúc động, lần trước ở tập đoàn Hâu Tước cậu ta cũng đã nhìn ra hết rồi.

“Hiểu lầm? Hiểu lầm con mẹ mày!”, lời còn chưa dứt, cậu ta đã giờ nắm đấm lên.

Bạch Diệc Phi không tránh, bị Trần Tiểu Thiên đấm vào ngực phải lùi mấy bước, cuối cùng nhờ Long Linh Linh đỡ mới không ngã.

Trần Tiểu Thiên khinh thường: “Yếu như sên! Còn cần phụ nữ bảo vệ!”

Long Linh Linh tức giận: “Trần Tiểu Thiên, cậu làm gì vậy?”

Bạch Diệc Phi là chủ tịch tập đoàn Hâu Tước, vốn không dễ động đến, hơn nữa sau lưng anh còn có Bạch Hổ. Cô ta biết Bạch Hổ đáng sợ nhường nào!

Trần Tiểu Thiên không biết thân phận của Bạch Diệc Phi, đã thế cậu ta còn nhớ lại chuyện lần trước ở tập đoàn Hâu Tước: “Là mày? Tên chó má này! Mày lại dám quyến rũ chị tao!”

“Cậu nói linh tinh cái gì thế!”, Long Linh Linh tức đến phát run.

Trần Thiên Thiên càng ngoan cố: “Chị, em chỉ nói sự thật thôi, lẽ nào không đúng? Lần trước ở tập đoàn Hào Tước chị cứ bảo vệ hấn ta, chị là trợ lý chủ tịch, bảo vệ một tổng giám đốc làm gì?”

“Nhất định là hấn ta dụ dỗ chị trước để thuận lợi làm việc. Chị, loại đàn ông thế này không đáng, anh rể mới là lựa chọn tốt nhất! Chị xem cái dáng vẻ này của hấn ta đi, lại phải để chị bảo vệ, không ra dáng đàn ông gì hết!”

“Chị, chị tránh ra, hôm nay em phải đánh cho hấn ta kêu cha gọi mẹ!”, Trần Tiểu Thiên còn xắn tay áo, chuẩn bị đánh người.

Bạch Diệc Phi cạn lời. Nếu là bình thường, cho dù anh không tập võ cũng không phải sợ Trần Tiểu Thiên. Nhưng hôm nay lúc anh tỉnh dậy thì có hơi mệt mỏi cho nên mới không đánh lại.

Long Linh Linh đỡ anh, tức giận hét: “Trần Tiểu Thiên, cậu biết điều chút, đừng có gây chuyện!”

Trần Tiểu Thiên không thềm để tâm: “Chị, hấn ta chẳng qua là một tên giám đốc chết dẫm thôi! Còn nữa, chị nhìn hấn ta xem, không giống đàn ông tý nào, hoàn toàn không xứng với chị!”

“Quan trọng nhất là hấn ta đã kết hôn rồi!”

Nghe đến đây, Đồng Vân khóc lóc: “Đúng là nghiệp chướng! Sao tôi lại sinh ra một đứa con gái như vậy...”

Long Linh Linh vô cùng uất ức, không biết nên nói gì.

Lúc này, Bạch Diệc Phi kéo cô ra phía sau, xoa mi tâm, cố gắng giữ tỉnh táo.

“Bác gái, cháu thật sự không hiểu nổi, giữa cháu và cô ấy không có gì cả. Bác thà nghe lời một người ngoài cũng không tin tưởng con gái mình ư?”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 96: Long Linh Linh thông suốt

“Hay là nói các người trọng nam khinh nữ, con gái trong mắt các người chỉ là một vật phẩm dùng để giao dịch? Vì các người nợ hẳn ta tiền nên lấy con gái ra để gán nợ?”

“Bác gái, con gái bác là người, không phải vật phẩm. Người ta thường nói con cái là miếng thịt trên người bố mẹ, bố mẹ nào không muốn giành những điều tốt nhất cho con cái họ? Còn các người thì sao? Các người coi cô ấy là gì!”

“Bác còn nói tạo nghiệt! Người tạo nghiệt không phải là bác sao?”

Bị nói như vậy, Đông Vân hồ thẹn cúi đầu.

Đúng vậy, bọn họ thiếu nợ nên lấy hạnh phúc của con gái ra để trả, là bọn họ gây nghiệp! Bọn họ vốn không suy nghĩ đến cảm nhận của Long Linh Linh, càng không hỏi cô liệu có đồng ý hay không.

“Có phải bác cảm thấy mình đang gả con gái chứ không phải bán một món vật phẩm không? Kể cả có vậy thì đó cũng chỉ là các người cảm thấy”.

“Trong mắt người khác, đây là một cuộc trao đổi ngang giá. Bác cho rằng cô ấy lấy hẳn ta sẽ hạnh phúc ư? Bác sai rồi!”

“Cô ấy gả sang đó thì chỉ là một món đồ mà người ta mua, muốn đổi xử thế nào cũng được. Giống như khi bác mua một con chó, vui thì cho nó khúc xương, không vui thì đánh mắng nó”.

“Như vậy, bác thấy cô ấy sẽ hạnh phúc ư?”

Đông Vân càng nghe càng phát run, khuôn mặt dần trở nên trắng bệch, ánh mắt nhìn Long Linh Linh cũng dẹt dẹt hơn nhiều.

Mà Long Linh Linh nghe Bạch Diệc Phi nói xong thì đôi mắt đỏ lên, vô cùng cảm động. Nhưng hiện thực là hiện thực, cho dù cảm động đến đâu thì

cô ta vẫn phải đối mặt với nó.

Trần Tiêu Đông nắm chặt tay, không biết là có nghe hiểu hay không.

Đúng lúc này, Phùng Thạch Đông lại xen miệng vào: “Bạch Diệc Phi, đây là chuyện nhà của chúng tao, nếu mày đã không có quan hệ gì với cô ta thì đừng có mà chõ mũi vào”.

Trần Tiêu Thiên ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi: “Đúng! Đây là chuyện nhà chúng tao! Không cần mày xen vào!”

Bạch Diệc Phi không thèm quan tâm đến hai người này mà nhìn Long Linh Linh hỏi: “Chuyện nhà?”

Long Linh Linh cúi đầu im lặng.

Đổng Vân lại nhìn Phùng Thạch Đông, bắt đắc dĩ mà thở dài gật đầu.

Bạch Diệc Phi bó tay cười: “Được, các người tự nói đi”.

Nói xong anh lùi xuống vài bước, không xen miệng vào.

Long Linh Linh trong lòng có rất nhiều điều muốn nói nhưng một chữ cũng không thốt ra được.

Lúc này, Phùng Thạch Đông đi đến trước mặt cô ta, nói: “Linh Linh, lúc này cô kết hôn với tôi là cách tốt nhất. Nợ nhà cô tôi sẽ coi như sính lễ. Không những vậy cô còn có thể đảm bảo cho em trai mình một tương lai sáng lạn”.

Trần Tiêu Thiên mắt sáng lên nhìn Long Linh Linh.

Phùng Thạch Đông lại nói: “Linh Linh, tôi thật lòng thích cô. Cô yên tâm, tôi sẽ không hạ cẳng chân cẳng tay với cô như hấn ta nói, tôi nhất định sẽ đối với cô thật tốt”.

“Hơn nữa, tôi không quan tâm cô đã ngủ với bao nhiêu người, chỉ cần cô đồng ý lấy tôi, chỉ lên giường với tôi, tôi có thể...”.

“Bốp!”

Long Linh Linh không nhin nổi mà cho gã một cái tát.

“Anh im miệng! Tôi không có...”, mấy từ đó khiến cô khó mà mở miệng nói ra được.

Đông Vân thấy vậy thì mắt lóe lên, dường như có lời muốn nói. Dù sao con gái ai bị nói như vậy, trong lòng nhất định cũng không thoải mái.

Hơn nữa lời vừa rồi của Phùng Thạch Đông đúng như Bạch Diệc Phi đã nói, gã chỉ coi Long Linh Linh như một món đồ trao đổi ngang giá mà thôi.

Trần Tiểu Thiên lập tức trừng mắt nhìn Long Linh Linh: “Chị, chị làm gì vậy? Anh rể không quan tâm đến quá khứ của chị, chị còn đánh anh ấy?”

Cậu ta chủ yếu vẫn là vì tương lai của mình.

Long Linh Linh tức đến phát run: “Tôi đã nói rồi, tôi không có!”

Phùng Thạch Đông sẽ tin ư? Không thể nào!

Chỉ là gã thực sự rất thích Long Linh Linh vì thế mới không để bụng một cái tát vừa nãy, tiếp tục nói: “Linh Linh, chỉ cần cô đồng ý lấy tôi, tôi sẽ không tính toán gì hết”.

Trần Tiểu Thiên hưng phấn nói: “Chị, chị mau đồng ý lấy anh ý đi! Chị!”

Đông Vân muốn nói gì đó nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hưng phấn của Trần Tiểu Thiên thì như bị chặn họng. Cuối cùng bà ta chỉ thở dài im lặng.

Long Linh Linh không tin nổi mà nhìn Trần Tiểu Thiên.

Giờ phút này cô ta cảm thấy em trai mình thật xa lạ, hoàn toàn khác với cái người trong quá khứ.

Cô ta lại nhìn mẹ mình. Bà ta chỉ nghiêng người, cúi đầu, ngậm thừa nhận những điều này.

Đây là người nhà ư?

Lòng Long Linh Linh đau như dao cắt.

Bạch Diệc Phi đứng một bên, bất đắc dĩ thở dài, không nhin được mà xen vào.

“Con người vốn ích kỷ, cô nghĩ cho họ, họ lại cho rằng đó là đương nhiên”.

“Người khác không quan tâm cô, lẽ nào ngay cả cô cũng không quan tâm chính mình?”

“Con người, đặc biệt là phụ nữ thì phải biết tôn trọng bản thân, yêu lấy chính mình”.

“Hy vọng cô suy nghĩ thật kỹ”.

Nghe vậy, hai mắt Long Linh Linh sáng lên, hoàn toàn tỉnh ngộ.

Cùng lúc đó, Trần Tiểu Thiên tức giận nói: “Mẹ mày còn dám xen mồm. Đây là chuyện nhà tao, liên quan gì đến mày?”

Phùng Thạch Đông cũng lạnh lùng: “Tôi lấy cô là cho cô một danh phận. Cô đã ngủ với nhiều người như vậy, ai còn thèm cô nữa? Đừng mơ tưởng hão huyền!”

Long Linh Linh đã thông suốt, lời nói của Phùng Tiểu Đông khiến cô ta khinh thường, lạnh giọng nói: “Được, hôm nay tôi sẽ nói rõ ràng với anh”.

“Cho dù đàn ông trên đời này chết hết thì Long Linh Linh tôi cũng không lấy anh!”

“Cô nói gì?”, hai mắt Phùng Thạch Đông trầm xuống. Gã cho rằng nhà cô ta nợ tiền gã nên cô ta sẽ vì gia đình mà đồng ý lấy gã, nhưng không ngờ

cô ta lại cự tuyệt một cách dứt khoát như vậy.

Vẻ mặt Trần Tiêu Đông trở nên nôn nóng: “Chị, chị đang nói linh tinh gì vậy?”

Long Linh Linh không gả cũng đồng nghĩa với việc Phùng Thạch Đông sẽ không quan tâm đến sự nghiệp của cậu ta, tiền đồ coi như cũng không còn gì.

Đông Vân nghe vậy lại không nói lên lời.

Bạch Diệc Phi hài lòng cười.

“Đi thôi!”, Long Linh Linh nói với anh xong thì quay người.

Bạch Diệc Phi gật đầu, liếc Phùng Thạch Đông một cái, sắc mặt gã dần trở nên vụn vẹo.

“Không, cô chỉ có thể là của tôi, là của tôi...”

Đột nhiên, Phùng Thạch Đông ngẩng đầu, hét lên một tiếng: “Long Linh Linh! Đòi này cô chỉ có thể thuộc về Phùng Thạch Đông tôi!”

Gã xông đến, trong tay cầm một con dao gọt hoa quả không biết lấy từ đâu đâm về phía lưng Long Linh Linh.

“Linh Linh!”

Đông Vân hét lên. Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, bà ta còn không kịp phản ứng.

Trần Tiêu Thiên cũng ngậy ra như phỗng.

Long Linh Linh nghe vậy thì quay người lại, nhìn thấy cảnh tượng mà đòi này cô ta không thể quên được.

Một bàn tay rộng lớn đang nắm chặt con dao hoa quả sáng loáng cách cô ta có vài cm, khiến nó không thể tiến thêm một li.

Bởi vì nắm chặt lưỡi dao mà đôi tay bị cắt phải, máu tươi theo kẽ ngón tay chảy xuống từng giọt từng giọt.

“Bạch Diệc Phi!”, Long Linh Linh kinh hãi kêu lên.

Phùng Thạch Đông nhìn thấy anh, hai mắt trừng trừng, khuôn mặt vặn vẹo: “Mày dám cản tao? Mày đáng chết!”

Bạch Diệc Phi phát hiện Phùng Thạch Đông dường như đã phát điên, trong lòng có dự cảm không lành.

Đúng như anh nghĩ.

Một tay khác của Phùng Thạch Đông nắm chặt, gã vừa hét vừa vung nắm đấm về phía miệng anh: “Bạch Diệc Phi! Đi chết đi!”

Bạch Diệc Phi khẽ nói: “Hồng rồi”, muốn né tránh.

Đúng lúc này, Bạch Hồ xuất hiện, bắt lấy nắm đấm của Phùng Thạch Đông, lại vung chân đập bay gã. Con dao gọt hoa quả cũng rơi trên đất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 97: Long Linh Linh đút cơm cho Bạch Diệc Phi

Lúc này nhân viên bảo vệ gần căn phòng hướng ra biển vội vàng chạy tới, bọn họ cùng nhau chế ngự Phùng Thạch Đông.

Mặc dù Phùng Thạch Đông đã phạm tội nhưng Trần Tiểu Thiên đứng bên cạnh vẫn không hài lòng với Long Linh Linh: "Chị, chị nhìn chị xem, chị đồng ý với anh rể không phải xong rồi sao? Cần gì ép anh rể thành như thế này?"

Long Linh Linh không hề đáp lại, cô ta dè dặt nắm tay Bạch Diệc Phi, sau đó khóc lóc nói: "Bạch Diệc Phi, anh sao rồi? Có đau không? Tôi sẽ gọi xe tới ngay".

Nói xong thì Long Linh Linh vội vàng lấy điện thoại gọi xe.

Trong lúc chờ xe, Bạch Diệc Phi nhìn Đồng Vân nói: "Bác gái, bác đã nhìn thấy chưa? Hiện giờ bác vẫn muốn gả con gái mình cho hắn ta sao?"

Đồng Vân không nhịn được khóc nức nở: "Thật là tạo nghiệp mà ... hu hu ..."

Bạch Diệc Phi không nói nữa, đã đến mức này rồi dù người không có lương tâm thì cũng sẽ hiểu.

Thử tưởng tượng xem, nếu Long Linh Linh vẫn gả qua đó, với dáng vẻ vừa rồi của Phùng Thạch Đông thì lỡ như một ngày nào đó Long Linh Linh làm gã không vui, có phải gã cũng sẽ dùng dao đâm chết Long Linh Linh hay không?

Xe đến rất nhanh, Long Linh Linh cùng Bạch Diệc Phi đến bệnh viện.

Bác sĩ nhanh chóng băng bó, sau đó kê đơn thuốc.

Long Linh Linh nhìn lòng bàn tay bị quần băng gạc của Bạch Diệc Phi, nước mắt cô ta đong đầy, sau đó nghẹn ngào nói: "Chủ tịch, xin lỗi, đều tại

tôi..."

“Không sao đâu”, Bạch Diệc Phi nói xong còn vẫy vẫy tay đang quần băng gạc của mình.

"Chủ tịch, cảm ơn anh".

Bạch Diệc Phi không nhịn được cười nói: “Lúc thì xin lỗi lúc thì cảm ơn, rốt cuộc là cô định xin lỗi hay là cảm ơn tôi vậy?”

Long Linh Linh có chút ngại ngùng nói: "Cả hai đi, tóm lại là chủ tịch, tôi mời anh ăn cơm nhé!"

Nếu như hôm nay không có Bạch Diệc Phi thì không biết tên biên thái Phùng Thạch Đông kia sẽ làm ra chuyện gì. Hơn nữa Bạch Diệc Phi còn vì cô ta mà bị thương, dù thế nào cũng phải thể hiện lòng cảm ơn.

Bạch Diệc Phi cũng không từ chối.

Hai người ra khỏi bệnh viện, đi tới "Nhà hàng Bùi Tây" ở gần đó.

Cùng lúc đó, có một người đàn ông mặc quần áo thoải mái ngồi vị trí cạnh cửa sổ trên tầng hai của nhà hàng Bùi Tây. Chỉ có điều người này trông khá trẻ, khoảng hai mươi tuổi, cậu ta đang ăn rất từ tốn.

Liễu Tiêu Dao đã nghe ngóng được Vương Lâu ở đây từ sớm, sau khi nhìn thấy Vương Lâu thì gã khẽ mỉm cười bước qua đó.

"Anh Vương, đi một mình sao?"

Vương Lâu ngẩng đầu lên, hơi nhíu mày: "Tôi có quen biết cậu sao?"

Liễu Tiêu Dao lúng túng một chút, sau đó mỉm cười: "Chào anh, tôi là người của tập đoàn Liễu Thị, tôi tên Liễu Tiêu Dao".

Vương Lâu nghe xong thì trong lòng lập tức cảnh giác. Tuy rằng không rõ chuyện giữa Bạch Diệc Phi và tập đoàn Liễu Thị ra sao, nhưng ít nhất cậu ta cũng biết người trong tập đoàn Liễu Thị không tốt đẹp gì.

"Có chuyện gì sao?"

"Nếu như là chuyện kinh doanh thì không cần nói đâu".

Liễu Tiêu Dao ngồi xuống đối diện của Vương Lâu rồi nói: "Tất nhiên là không phải, nhà hàng này nấu nướng không tệ. Tôi cũng từng đến đây vài lần, không ngờ hôm nay lại gặp được anh Vương ở đây".

"Nhìn thấy anh Vương ở đây một mình thì muốn qua đây làm quen, nhân tiện kết bạn".

Vương Lâu ngẩng đầu thản nhiên nói: "Qua đây làm quen là vì muốn hợp tác với tôi cùng nhau đối phó tập đoàn Hầu Tước sao?"

Nghe mấy lời này thì khuôn mặt của Liễu Tiêu Dao hơi cứng lại, gã muốn nói thêm gì đó thì đã bị Vương Lâu ngắt lời.

"Tập đoàn Liễu Thị đang bị tập đoàn Hầu Tước chèn ép, tôi biết rất rõ chuyện này cho nên đừng hòng muốn lừa gạt tôi!"

Liễu Tiêu Dao cười khỏ, gã không còn cách nào khác đành nói: "Anh Vương hiểu lầm rồi, tôi thật sự chỉ là đến kết bạn thôi".

Vương Lâu cười lạnh một tiếng, cậu ta nói: "Cho dù là có phải thật không thì tôi không có hứng thú với chuyện đối phó Hầu Tước".

Nói xong thì Vương Lâu lau miệng đứng dậy, cậu ta chuẩn bị xuống tầng.

Tuy nhiên khi Vương Lâu vừa đi đến đầu cầu thang thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình.

Liễu Tiêu Dao đuổi theo sau thấy thế thì khó hiểu hỏi: "Anh Vương, có chuyện gì vậy?"

Vương Lâu không nói gì, cậu ta chỉ nhìn chăm chăm vào một cái bàn khác ở dưới tầng một.

Liễu Tiêu Dao nhìn thấy dáng vẻ này của Vương Lâu thì nhìn qua.

Trên bàn ăn, bởi vì tay Bạch Diệc Phi bị quán băng gạc, không tiện cầm đũa ăn cơm, nên Long Linh Linh đã đút cho Bạch Diệc Phi từng miếng một.

Nhưng trong mắt người không biết chuyện thì cảnh tượng này là mấy động tác nhỏ giữa cặp đôi yêu nhau.

Liễu Tiêu Dao nhìn thấy cảnh này thì lập tức cảm thấy vui mừng, sau đó gã cố gắng kìm nén kích động trong lòng lại, gã bình tĩnh quan sát phản ứng của Vương Lâu

Sắc mặt Vương Lâu vẫn như bình thường, nhưng Liễu Tiêu Dao vẫn để ý thấy tay của Vương Lâu đã nắm chặt thành nắm đấm.

Trên bàn ăn dưới tầng.

Bạch Diệc Phi là một người đàn ông, hơn nữa còn là người đàn ông trưởng thành, bị Long Linh Linh đút cho ăn từng chút một như vậy cảm giác bản thân giống như một đứa bé, vô cùng khó xử.

Trái lại tâm trạng của Long Linh Linh không tệ, khoe miệng cô ta luôn nở nụ cười nhẹ.

Bạch Diệc Phi thấy thế cũng không tiện từ chối, anh đành phải thuận theo cô ta.

Bữa ăn này ăn xong trong bầu không khí kì dị như vậy. Vì hai người quá tập trung nên không để ý thỉnh thoảng có một ánh mắt nhìn qua đây, đó là ánh mắt đố kỵ giống như của kẻ thù.

Chắc hẳn là do ghen tị với Bạch Diệc Phi được một người đẹp như vậy đút cho ăn rồi!

Cơm nước xong xuôi thì Bạch Diệc Phi muốn tự về công ty, nhưng Long Linh Linh nhất quyết muốn tiễn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không còn cách nào khác đành phải đồng ý.

Buổi tối Lý Tuyết lê cơ thể mệt mỏi về đến nhà.

Cô nhìn thấy Bạch Diệc Phi, định hỏi anh chút chuyện nhưng lại thấy bàn tay bị thương của anh, trái tim cô thất lại: "Tay anh sao lại bị thương thế?"

Bạch Diệc Phi không muốn Lý Tuyết lo lắng, cười cười trả lời: "Hầy, hôm nay xui xẻo thật, không cẩn thận bị ngã một cái, bàn tay vừa khéo đề lên đá".

"Sao anh bất cẩn như vậy?"

Bạch Diệc Phi nghe thế lập tức chuyển chủ đề: "Đúng rồi, hôm nay buổi chụp hình thế nào rồi? Có thuận lợi không?"

Lý Tuyết nghe đến chuyện này thì trong lòng không khỏi phấn khích: "Rất thuận lợi."

Hứa Thiển là một ngôi sao lớn, bây giờ cô được quay quảng cáo thay Hứa Thiển thì là một chuyện cực kỳ tốt, cô có nằm mơ cũng không ngờ sẽ có ngày như vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 98: Lỡ mất cơ hội tốt

Nhưng mà nhắc đến chuyện này thì Lý Tuyết nhớ ra cô còn có chuyện khác muốn hỏi Bạch Diệc Phi.

"Đúng rồi, về chuyện ngày hôm nay ấy, sao em cảm thấy cổ đông Trương hình như rất nghe lời anh vậy?"

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một chút, anh cũng không định giấu Lý Tuyết nữa nên bèn nói: "Anh là chủ tịch tập đoàn Hào Tước, ông ta chỉ là một cổ đông, đương nhiên phải nghe lời anh rồi".

Lý Tuyết nghe xong sững sốt một hồi, sau đó âm ừ nói: "Anh không muốn nói thì thôi, sao lại đùa kiểu này chứ?"

Nói xong thì Lý Tuyết đi vào phòng tắm.

Lần này đổi lại là Bạch Diệc Phi không biết phải làm sao.

Anh nói thật mà?

Tuy nói như vậy nhưng anh cũng không nghĩ thử xem biểu hiện thường ngày của anh đâu có giống dáng vẻ của chủ tịch tập đoàn Hào Tước chứ?

Khi Lý Tuyết bước tới cửa phòng tắm thì đột nhiên cô đỏ bừng mặt nói: "Chuyện đó, anh cũng mau chóng đi tắm đi!"

Cho dù kẻ ngốc cũng hiểu được ý của vợ mình là gì!

Sau đó Bạch Diệc Phi ừ một tiếng rồi xoay người đi vào phòng tắm khác trong biệt thự.

Ở trong phòng tắm, Lý Tuyết nghĩ đến chuyện lát nữa sẽ xảy ra thì không khỏi nóng bừng mặt, tim cô đập hồi lâu vẫn chưa bình tĩnh được.

Trong khoảng thời gian sống với nhau, Bạch Diệc Phi vẫn luôn nghĩ cho cô, anh vừa tặng xe vừa tặng biệt thự, đương nhiên đây không phải là chuyện quan trọng nhất.

Chuyện quan trọng nhất là thái độ của Bạch Diệc Phi đối với cô, đặc biệt là chuyện ngày hôm nay.

Khi cô bị người khác chỉ trích và làm nhục, anh đã không hề do dự mà đứng lên bảo vệ cô. Thậm chí vì cô đến công việc khó khăn lắm mới tìm được cũng không cần.

Cô làm sao có thể không rung động vì người đàn ông như vậy chứ?

Hơn nữa cô cũng không có ý định ly hôn với Bạch Diệc Phi, nếu đã như vậy thì tại sao còn không chấp nhận anh?

Nửa tiếng sau, Bạch Diệc Phi sửa sang lại khắp người rồi đến phòng của Lý Tuyết.

Tuy nhiên lúc anh đi vào thì Lý Tuyết vẫn ở trong phòng tắm chưa chịu đi ra.

Bạch Diệc Phi đành phải nằm trên giường chờ.

Nhưng hôm nay có quá nhiều việc, hơn nữa cả người anh giống như không còn sức, vậy nên Bạch Diệc Phi đã nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Lý Tuyết lè mề một tiếng trong phòng tắm rồi mới ra ngoài.

Lúc cô hồi hộp đi ra ngoài thì phát hiện Bạch Diệc Phi đã nằm trên giường ngủ rất say.

Lý Tuyết đã cảm thấy có chút mát mát, cô hừ lạnh một tiếng: "Không chút lãng mạn gì cả".

Nhưng khi cô bước qua đó thì mới phát hiện có gì đó không bình thường.

“Bạch Diệc Phi?” , nhìn thấy cơ thể Bạch Diệc Phi đang run rẩy thì Lý Tuyết không kiềm chế được vươn tay sờ trán anh.

Trán của Bạch Diệc Phi rất nóng, anh đang sốt cao.

Lý Tuyết vội vàng lấy điện thoại ra gọi 120, sau đó hai người lập tức đến bệnh viện.

Theo lời bác sĩ nói thì do miệng vết thương ở bụng bị nhiễm trùng nên mới dẫn đến sốt cao.

Nghĩ đến lần đó Bạch Diệc Phi đã chặn dao cho mình thì Lý Tuyết cảm thấy vừa đau lòng và vừa sợ hãi.

Bạch Diệc Phi tỉnh lại đã là sáng hôm sau. Lúc này anh mới phát hiện mình đang ở bệnh viện.

Nhưng mà anh không để tâm đến chuyện bị bệnh này một chút nào, cả tâm trí của anh bây giờ đều là chuyện tối hôm qua!

Lý Tuyết rõ ràng đã nói thế, vậy mà anh lại ngủ thiếp đi.

Vừa nghĩ đến đây thì anh đột nhiên muốn tát mình hai cái.

Đã lỡ mất thời cơ tốt rồi, đúng là hối hận chết đi được.

Lúc này Lý Tuyết đẩy cửa đi vào, cô thấy Bạch Diệc Phi đã tỉnh thì cuối cùng cũng yên tâm, nhưng nghĩ đến việc tối hôm qua Bạch Diệc Phi sốt cao thì không khỏi tức giận nói: "Sao anh lại thế này? Đến mình bị bệnh cũng không biết sao?"

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cười ha ha, anh vươn tay kéo Lý Tuyết: "Tuyết Nhi, tối hôm qua chúng ta ..."

Lý Tuyết nghe đến đây lập tức hất tay Bạch Diệc Phi: "Dưỡng bệnh trước đi".

Nói xong thì khuôn mặt Lý Tuyết đỏ bừng.

"Em mau đi làm việc đi! Đừng để chậm trễ..."

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi: "Đề một mình anh ở lại trong bệnh viện em không yên tâm".

"Anh không sao, truyền dịch xong rồi ngủ một giấc thì sẽ khỏe thôi".

Lý Tuyết vẫn muốn ở lại với Bạch Diệc Phi, nhưng Bạch Diệc Phi nhất quyết để cô đi làm. Lý Tuyết không còn cách nào khác đành phải rời đi.

Chờ sau khi Lý Tuyết rời đi thì khoảng hơn một tiếng sau cổ đông của Hải Tước và Long Linh Linh nhận được tin tức, tất cả đều tới thăm Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cảm thấy đau đầu, chỉ có thể đuổi từng người một về.

Cuối cùng chỉ còn Long Linh Linh ở lại.

Văn phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn Thủy Tinh.

Vương Lô đang nhìn chăm chăm vào bức ảnh trong tay với sắc mặt u ám.

Một lúc sau Liễu Tiêu Dao gõ cửa: "Anh Vương, tôi đột nhiên tới thăm, không làm phiền đến anh chứ?"

Vương Lô ngồi vào bàn làm việc, anh lạnh lùng hỏi: "Cậu tới đây làm gì?"

Liễu Tiêu Dao cũng không câu nệ, gã bước qua ngòai vào chiếc ghế đối diện, không trả lời câu hỏi của Vương Lô mà nói: "Anh Vương, không định mời tôi uống chút gì sao?"

Vương Lô nghe thấy thế thì hơi cau mày lại, nhưng vẫn đứng dậy đi đến tủ lạnh bên cạnh lấy cho gã một chai nước.

Liễu Tiêu Dao nhân lúc Vương Lô quay sang lấy nước thì vươn tay lật đống văn kiện trên bàn cậu ta ra, sau khi nhìn thấy mấy tấm ảnh thì gã để lại

chỗ cũ, vẻ mặt bình thản như không.

"Nghe nói chủ tịch tập đoàn Hâu Tước bị bệnh nhập viện rồi".

Vương Lôu thản nhiên ừ một tiếng: "Vậy thì sao?"

Liễu Tiêu Dao cười hỏi: "Anh không đi bệnh viện thăm anh ta sao? Tôi nhớ hình như các anh là bạn học, quan hệ còn không tệ".

Gã vừa nói dứt lời thì ánh mắt Vương Lôu nheo lại.

Liễu Tiêu Dao bí mật quan sát biểu cảm của Vương Lôu, gã cố ý nói ra chuyện này nhằm mục đích thăm dò thái độ của Vương Lôu đối với Bạch Diệc Phi.

"Có liên quan gì đến cậu?"

Liễu Tiêu Dao cười: "Đúng là không liên quan gì đến tôi, nhưng anh Vương anh không phải là bạn học của anh ta sao? Chẳng lẽ thật sự không định đi thăm?"

Vương Lôu im lặng một lúc, sau đó đứng dậy đi thẳng ra khỏi văn phòng làm việc.

Thấy vậy thì Liễu Tiêu Dao lập tức đi theo.

Nửa tiếng sau, Vương Lôu và Liễu Tiêu Dao cùng xuất hiện ở bệnh viện.

Trong phòng bệnh của Bạch Diệc Phi.

Long Linh Linh đang ngồi ở đầu giường cùng với Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không còn cách nào khác, anh nói: "Còn nhiều việc phải làm nên cô về trước đi!"

Long Linh Linh lắc đầu.

Bạch Diệc Phi thở dài một tiếng, vừa định nói gì đó, cửa phòng đã có tiếng gõ vang lên.

Long Linh Linh đứng dậy đi mở cửa: "Anh Vương mời vào trong".

Lúc nhìn thấy Long Linh Linh thì sắc mặt Vương Lâu hơi thay đổi, sau đó cứng đờ bước vào.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy Vương Lâu thì hơi kinh ngạc, nhưng trong lòng anh vô cùng vui vẻ, dù sao cũng là anh em tới thăm hỏi anh.

"Sao cậu lại biết tôi bị bệnh?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 99: Nguy cơ tiềm ẩn

“Hôm nay tôi cũng có việc đến bệnh viên, nên tình cờ gặp cổ đông của Hầu Tước”, khi Vương Lâu nói chuyện thì gương mặt hơi không tự nhiên.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại không để ý đến sự kỳ lạ của Vương Lâu, chỉ gật đầu nghĩ có lẽ là một cổ đông nào đó nói, liền đáp: “Thực ra cũng không có gì, chỉ hơi phát sốt thôi nhưng giờ thì cũng sắp khỏi rồi”.

Nói xong, bầu không khí bỗng nhiên trở nên ngưng ngưng một cách kỳ lạ, Vương Lâu chỉ cười nhưng cũng không biết nên nói chuyện gì với Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lúc này mới có chút nghi ngờ hỏi: "Thấy cậu có vẻ lơ đãng, gần đây xảy ra chuyện gì à?"

Vương Lâu ngậm miệng, rồi lắc đầu nói: "Không, có lẽ là do gần đây tôi bị mất ngủ thôi”.

"Ồ, vậy cậu trở về nghỉ ngơi đi! Đừng vì bận công việc mà đổ bệnh đấy", Bạch Diệc Phi cũng không suy nghĩ nhiều nói.

Vương Lâu nhìn sang Long Linh Linh bên cạnh, sau đó gật đầu, rời khỏi phòng bệnh.

Long Linh Linh đi đóng cửa, sau đó quay lại bên giường Bạch Diệc Phi.

Lúc này, lại có người gõ cửa đi vào, là một nữ y tá.

Trong tay y tá cầm chiếc cặp nhiệt độ hỏi Bạch Diệc Phi: “Anh đã đo nhiệt độ chưa?”

Bạch Diệc Phi lấy chiếc cặp nhiệt độ từ dưới cánh tay ra đưa cho y tá, y tá đưa tay ra nhận lấy, lại vô tình đụng phải Long Linh Linh.

Long Linh Linh đứng không vững nên ngã nhào vào lòng Bạch Diệc Phi.

Đúng lúc này, Vương Lâu xuất hiện ở cửa, vốn dĩ Vương Lâu đã đi về rồi nhưng đôi ý quay lại định nói với Bạch Diệc Phi là phải cẩn thận Liễu Tiêu Dao, nhưng chẳng may nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Vương Lâu liền trở nên rất khó coi.

Cùng lúc đó, Liễu Tiêu Dao đứng đợi mãi bên ngoài nên định đi vào xem tình hình nên cũng nhìn thấy cảnh tượng xảy ra trong phòng, trong lòng gã mừng thầm.

Vương Lâu không đi vào nữa mà trầm mặt quay người rời khỏi bệnh viện.

Liễu Tiêu Dao đi theo sát Vương Lâu.

"Anh Vương, anh sao vậy?"

Vương Lâu không trả lời.

Sau khi lên xe, Liễu Tiêu Dao lại nói tiếp: "Haizz, vừa rồi anh có nhìn thấy không? Long Linh Linh kia lại nhào vào lòng Bạch Diệc Phi, tôi nhớ là Bạch Diệc Phi đã có vợ rồi mà, phải không?"

"Chặc chặc, thật không ngờ!"

"Nhưng mà nhìn thái độ của anh thì hình như anh có quen biết với Long Linh Linh à? Mà, cũng phải thôi, anh chắc đã từng đến tập đoàn Hầu Tước rồi, Long Linh Linh lại là trợ lý của Bạch Diệc Phi, như vậy thì chắc chắn anh đã từng gặp cô ta".

Liễu Tiêu Dao vừa nói vừa nhìn sắc mặt của Vương Lâu.

Sắc mặt Vương Lâu vốn đã âm trầm, nhưng sau khi nghe xong lời nói của Liễu Tiêu Dao thì lại càng trở nên đáng sợ.

Cuối cùng không thể nhịn được nữa gầm lên: "Đừng nói nữa!"

Liễu Tiêu Dao thấy vậy khoe miệng khẽ nhếch lên, Vương Lâu đang bên bờ vực bùng nổ, chỉ cần gã lại châm thêm mỗi lửa nữa...

Trong xe im lặng một lúc, Vương Lâu đột nhiên lẩm bầm.

"Tôi và cô ấy quen nhau từ khi còn nhỏ, tôi từng sống ở nhà cô ấy năm năm, cô ấy đối xử với tôi rất tốt, tôi cho rằng cô ấy thích tôi, cũng giống như tôi thích cô ấy vậy".

"Nhưng từ khi cô ấy vào đại học, cô ấy đã rời khỏi nhà, cho đến khi tôi lên đại học, tôi cũng từng thử liên hệ lại với cô ấy, nhưng vẫn mãi không liên lạc được, cô ấy dường như đã biến mất khỏi thế giới này vậy...".

"Cho đến khi tôi gặp lại cô ấy ở tập đoàn Hầu Tước, lúc gặp được cô ấy tôi rất vui, tôi muốn nói chuyện với cô ấy nhưng cô ấy lại coi như không quen tôi vậy, chúng tôi như hai người xa lạ, chỉ giữ mối quan hệ đồng nghiệp thông thường mà thôi".

"Tôi nghĩ chắc là do cô ấy có nỗi khổ riêng cho nên mới phối hợp với cô ấy, không nói gì nhiều".

"Tôi nghĩ khi có không gian riêng thì cô ấy sẽ đi tìm tôi, nhưng cô ấy không hề làm vậy...".

"Cô ấy không đi tìm tôi!", Vương Lâu điên cuồng gầm lên.

Sau đó, Vương Lâu cắn răng gằn từng chữ một: "Tôi biết, cô ấy thích Bạch Diệc Phi!"

"Bạch Diệc Phi không phải có vợ rồi à? Hơn nữa cậu ta còn rất yêu vợ. Nghe nói là cậu ta còn vì vợ mình mà tranh chấp với cả một MC nổi tiếng nữa".

"Tôi biết", Vương Lâu nheo hai mắt.

Thấy vậy Liễu Tiêu Dao thâm thúy nói: "Nếu đã như vậy thì anh nên đứng lên đấu tranh giành lại cô ấy. Dù gì, đây cũng là tình cảm, nếu không

phải là cô ấy thì không ai có thể thay thế, tình bạn là tình bạn, còn tình yêu là tình yêu”.

Vương Lô không nói gì.

Liễu Tiêu Dao nói tiếp: "Cô ấy thích Bạch Diệc Phi, có lẽ vì thân phận của | Bạch Diệc Phi. Anh ta thành công hơn anh, có năng lực hơn anh. Vậy nếu như anh có thể vượt qua anh ta, thì cô trợ lý kia có phải sẽ trở thành trợ lý của anh hay không?"

"Thực ra muốn đánh bại anh ta cũng không khó, chỉ cần để tập đoàn Thủy Tinh và tập đoàn Liễu Thị hợp tác với nhau thì tập đoàn Hào Tước chắc chắn sẽ bị đánh bại, như vậy thì anh sẽ có được người mà anh muốn, phải không?"

Lời nói vừa dứt, Vương Lô liền lạ lùng đáp trả: "Quả nhiên là cậu | muốn đối phó với tập đoàn Hào Tước!" Sắc mặt của Liễu Tiêu Dao thay đổi, tiếp đó nở nụ cười: "Anh Vương nói gì vậy? Sao lại là đối phó với tập đoàn Hào Tước? Ý của tôi chỉ là muốn để cho anh trở nên thành công hơn Bạch Diệc Phi mà thôi". Vương Lô cười giễu cợt: "Nói thẳng ra là, bất kể là Bạch Diệc Phi hay là tập đoàn Hào Tước, không phải đều như nhau sao?"

"Nhưng tôi nói cho cậu biết, tôi và Bạch Diệc Phi là anh em, tôi sẽ không bao giờ làm việc gì có lỗi với cậu ấy, cậu là cái thá gì mà ngồi đây chia rẽ tình cảm anh em chúng tôi?"

"Cút xuống xe!", Vương Lô không thêm nề nang gì gầm lên.

Liễu Tiêu Dao cũng không kiên trì ngồi lại trên xe nữa, sau khi xuống xe, gã mỉm cười nhìn Vương Lô đã đi xa, trong lòng mừng thầm vì mọi việc đã nằm trong tầm tay.

Một giờ sau, trong cuộc họp tại tập đoàn Liễu Thị, Liễu Tiêu Dao kể hết mọi chuyện xảy ra gần đây cho mọi người nghe.

Mọi người nghe xong đều không khỏi than thở.

"Tên Vương Lâu này hoá ra lại trọng nghĩa khí như vậy, nhưng mà như thế thì chúng ta làm gì còn cơ hội nữa?"

"Đúng vậy đó Tiêu Dao à, chúng ta cứ yên ổn phát triển công ty thôi, hà tất phải đi trêu chọc Hầu Tước làm gì?"

"Đúng đó! Lỡ chẳng may không thành công lại bị Hầu Tước lật ngược thế cờ thì công ty chúng ta chỉ có được một mất mười thôi".

Liễu Chiêu Phong cũng nói theo: "Anh hai, anh làm vậy có hơi tắc trách không? Lỡ như Vương Lâu nói chuyện này cho Bạch Diệc Phi thì sao? Vấn đề bên Hầu Tước đã từ bỏ ý định xử tập đoàn chúng ta rồi, chẳng may họ biết sự việc lần này nữa thì chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu".

Liễu Tiêu Dao bỏ ngoài tai tất cả những lời khuyên răn và phàn nàn của mọi người, không những thế còn tỏ thái độ tự tin trước nay chưa từng có.

Liễu Long thấy vậy liền hỏi: "Con có chắc chắn kế hoạch sẽ thành công không?"

"Bố, bố cứ yên tâm đi! Tập đoàn Hầu Tước này con đã nắm trong tầm tay!", Liễu Tiêu Dao trả lời một cách đầy tự tin.

Mọi người nghe vậy đều dùng ánh mắt không thể hiểu nổi nhìn gã, rốt cuộc là gã lấy đâu ra sự tự tin như vậy chứ?

Liễu Tiêu Dao thấy vậy nói: "Mọi người nghĩ mà xem, nói gì đi nữa thì giữa Vương Lâu và Bạch Diệc Phi vẫn còn tình anh em, nếu như cậu ta lại đồng ý với tôi ngay lúc đó, thì mới gọi là có vấn đề".

Lời vừa dứt, mọi người trầm tư suy nghĩ, nhận thấy lời nói của Liễu Tiêu Dao cũng có lý.

Người phụ nữ mình thích lại bị người đàn ông khác cướp mất, chẳng lẽ Vương Lâu vẫn nhìn được sao?

Hơn nữa, bọn họ rõ ràng gọi nhau là anh em, nhưng tập đoàn Thủy Tinh lại có cơ hội ra tay trước tập đoàn Hải Tước để mua lại tập đoàn Tân Tây. Nếu như mối quan hệ giữa bọn họ thực sự là anh em tốt, thì đã chẳng có chuyện mà nói.

Đúng như dự đoán.

Cuộc họp mới bắt đầu chưa được bao lâu thì chuông điện thoại của Liễu Tiêu Dao vang lên.

Liễu Tiêu Dao vừa nhìn thấy là điện thoại của Vương Lô thì lập tức ra hiệu cho mọi người yên lặng, sau đó bấm nút nghe và bật loa ngoài.

"Anh Vương, tìm tôi có việc gì vậy?"

"Tôi nay cậu có rảnh không? Cùng nhau ăn bữa cơm đi", không khó để nghe ra vẻ xin lỗi trong giọng nói của Vương Lô: "Vừa rồi tâm trạng của tôi hơi kích động, muốn gặp cậu để gửi lời xin lỗi".

Liễu Tiêu Dao cười: "Đương nhiên là tôi rảnh, anh Vương mà gọi, bất cứ lúc nào tôi cũng rảnh".

Hai người nói thời gian và địa điểm, sau đó cúp máy.

Lúc này, Liễu Chiêu Phong hưng phấn nói: "Anh hai, anh giỏi thật đấy!"

"Từ trước tới nay tôi làm việc đều mười phần chắc chín, lần này mọi người hãy chờ mà xem, tập đoàn Hải Tước không đắc ý được lâu nữa đâu", Liễu Tiêu Dao cười lạnh.

Liễu Long nhìn thẳng con mình giỏi giang như vậy không khỏi cảm thấy an tâm vui vẻ nên gật đầu tỏ ý khen ngợi.

Tại bệnh viện, cuối cùng cũng tiễn được Long Linh Linh đi, giờ chỉ còn lại một mình Bạch Diệc Phi ở lại trong phòng bệnh.

Nằm trên giường, Bạch Diệc Phi không khỏi miên man suy nghĩ, lại nhớ đến buổi tối ngày hôm qua liền cảm thấy một sự tiếc nuối tràn ngập cả tâm

hồn.

Đúng lúc này, Lý Tuyết gọi điện thoại đến.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 100: Thứ chó không chủ

“Anh thấy sao rồi? Tốt hơn chút nào chưa?”

“Tốt hơn nhiều rồi, chắc là buổi tối có thể xuất viện”.

“Vừa rồi mẹ có gọi cho em, nói rằng...ông cụ Lý bảo chúng ta về tham dự bữa cơm gia đình”.

“Bữa cơm gia đình?”, Bạch Diệc Phi kinh ngạc: “Anh cũng phải đi sao?”

“Đúng vậy”, Lý Tuyết trả lời: “Đến lúc đó em đến bệnh viện đón anh đi luôn!”

“Được”, Bạch Diệc Phi cười cúp điện thoại.

Bữa cơm gia đình?

Bạch Diệc Phi lắc đầu cười thành tiếng, chắc hẳn ông cụ Lý không chống đỡ được nữa rồi.

Biệt thự nhà họ Lý, bên trong phòng của ông cụ Lý.

Ông cụ Lý thở dài: “Bố biết, tất cả đều là lỗi của bố...”

“Bố, chuyện đã xảy ra rồi. Bây giờ nói những lời này chỉ khiến bố càng thêm đau xót mà thôi”, Lý Đại Hải nghiêm mặt nói.

“Không, là lỗi của bố. Nếu như không phải do bố thì bây giờ cả nhà cũng không phải liên lụy theo bố. Lúc đầu chỉ có một mình bố sai, lại liên lụy đến tất cả mọi người trong gia tộc”.

“Bố, bố đừng nói như vậy. Nhà họ Lý này đều là do một tay bố gây dựng, nếu như không có bố thì cả nhà chúng ta sẽ không có hôm nay...”

Ông cụ Lý dốc sức xây dựng cơ nghiệp mới có thể khiến tất cả mọi người trong nhà họ Lý có được một cuộc sống tốt như thế. Nhưng cũng bởi vì ông cụ Lý mà tất cả lại quay về con số không.

Ông cụ Lý thờ dài: “Được rồi, đừng nói nữa”.

Cũng bởi vì bất đắc dĩ nên ông ta mới đưa ra quyết định này, thực chất trong lòng ông ta vốn rất khinh thường việc nhận lại đứa con trai Lý Cường Đông!

Buổi tối Lý Tuyết đón Bạch Diệc Phi xuất viện, tiện đường về nhà đổi một bộ quần áo mới rồi sau đó mới lái xe đến biệt thự nhà họ Lý.

Sau khi đến, Lý Tuyết vẫn ngồi tại chỗ, cô chậm chạp không chịu xuống xe.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì hỏi: “Hồi hộp hả? Hay là vẫn chưa biết nên đối mặt như với chuyện này thế nào?”

Lý Tuyết mím môi: “Cả hai!”

Không lâu trước đây cô vẫn là người phụ trách dự án, là Tổng giám đốc của Lý Thị, cô và người nhà họ Lý cùng nhau làm việc. Bây giờ Lý Cường Đông luôn chèn ép Lý Thị nên vị trí của cô trở nên rất khó xử, mà cô cũng không biết nên đối mặt với ông cụ Lý như thế nào.

Bạch Diệc Phi kéo lấy bàn tay của Lý Tuyết, anh nói khẽ: “Không cần phải lo lắng. Chuyện này nên xử lý thế nào thì cứ làm thế đó. Em chỉ cần là chính bản thân là được rồi”.

Lý Tuyết “ừ” một tiếng: “À đúng rồi, sao em chưa bao giờ nghe bố nhắc đến chuyện liên quan đến bà nội nhỉ?”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì thờ dài nói: “Bà nội chính là vết sẹo đau đớn nhất trong lòng bố. Khả năng là bố sẽ không tình nguyện vạch vết sẹo này ra cho người khác xem đâu!”

Lý Tuyết gật đầu, quả thật là thế.

Sau đó hai người lần lượt xuống xe, đi vào trong biệt thự.

Chỉ là lúc hai người chuẩn bị đi vào thì bị Lý Phàm nhìn thấy, Lý Phàm lập tức ngăn cản hai người bọn họ lại.

“Bạch Diệc Phi, Lý Tuyết? Sao hai người còn dám đến đây?”, Lý Phàm vô cùng kinh ngạc khi thấy hai người họ, đồng thời gã ta càng chán ghét bọn họ hơn.

Lý Tuyết không nói lời nào, Bạch Diệc Phi nhẹ nhàng trả lời: “Là ông cụ Lý gọi chúng tôi đến”.

“Xí!”, Lý Phàm không tin: “Chính hai người đã hại nhà họ Lý ra nông nỗi này, ông nội làm sao có thể gọi hai người đến chứ? Không đánh chửi hai người đã là tốt lắm rồi!”

Lý Tuyết cắn môi, cô có chút tức giận. Cô biết rõ lý do vì sao nhà họ Lý trở thành như ngày hôm nay, bây giờ gã ta còn nói bọn họ như thế, rõ ràng là cố ý. Nhưng nếu nói nguyên nhân kia ra lần nữa thì không phải sẽ khiến Lý Phàm càng kích động hơn sao?

Bạch Diệc Phi lạnh lùng liếc mắt nhìn Lý Phàm: “Sao anh lại không chịu xử tử cho tử tế chứ? Đúng là con chó không chủ!”

“Mày nói cái gì?”, Lý Phàm tức giận, gã ta trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi: “Mày dám mắng tao là chó?”

“Tôi có chỉ mặt gọi tên ai sao?”, Bạch Diệc Phi vô tội chớp mắt: “Haiz, anh đã nói như vậy thì chắc chính là anh rồi!”

“Bạch Diệc Phi!”, Lý Phàm nghiến răng nghiến lợi: “Con mẹ nó, mày dám mắng tao?”

Bạch Diệc Phi nhìn thấy dáng vẻ giống như một đứa thiếu năng của Lý Phàm thì bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó anh nói với Lý Tuyết: “Tuyết Nhi,

chúng ta mau vào đi thôi, đừng để bị lây bệnh”.

Lý Tuyết ừ một tiếng, cô không hiểu rõ lây nhiễm bệnh gì, nhưng vẫn đi vào theo Bạch Diệc Phi.

Lý Phàm bị Bạch Diệc Phi mắng thì làm sao gã ta lại chịu để yên được?

Thế là Lý Phàm bước lên một bước, giơ hai tay ra ngăn lại: “Không cho phép chúng mày đi vào! Nơi này không chào đón bọn mày, rút cho tao!”

Hai người dừng bước, Lý Tuyết nhắc lại một lần nữa: “Thật sự là ông nội gọi chúng tôi đến”.

“Tao khinh!”, Lý Phàm chán ghét nói, “Ông nội gọi mày? Mày có tư cách này sao? Vốn dĩ ông nội không hề thừa nhận bọn mày là người một nhà, cả nhà mày đều là con hoang!”

“Bốp!”

Bạch Diệc Phi thẳng thừng giơ tay tát vào mặt Lý Phàm.

Lý Phàm có thể mắng anh, nhưng tuyệt đối không thể mắng Lý Tuyết.

Lý Phàm che mặt, hai mắt gã giận bưng bưng nhìn Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi, con mẹ nó, mày dám đánh tao? Được lắm!”

“Cả nhà chúng mày đã hại nhà họ Lý không thể làm ăn được, mỗi người trong nhà họ Lý đều hận không thể đánh chết chúng mày. Vừa hay bây giờ ông đây lập tức gọi người đến, đánh chết chúng mày!”

Bạch Diệc Phi không hề nao núng: “Tôi khuyên anh nên đi hỏi ông nội anh một tiếng, nếu không kết cục của anh chỉ càng thảm hại hơn thôi!”

“Mày cho rằng mày chỉ cần nói như vậy là ông đây sẽ tin hả?”, dù thế nào thì Lý Phàm cũng không bao giờ tin ông cụ Lý sẽ gọi những người hại gia đình phải phá sản trở về.

Bạch Diệc Phi kéo tay Lý Tuyết rồi hỏi một câu: “Thật sự không cho chúng tôi vào sao?”

“Dù có chết cũng sẽ không để cho hai bọn mày đi vào!”, Lý Phàm kiên quyết nói.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Được thôi, vậy tôi với Lý Tuyết sẽ đi về. Dù sao thì cũng là do anh không chịu để chúng tôi vào”.

Dứt lời thì Lý Tuyết lại đi theo Bạch Diệc Phi đi ra bên ngoài.

Lý Phàm cảm thấy có chút bất ngờ, gã ta còn tưởng hai người sẽ dây dưa đến chết ở đây, tạo cơ hội tốt cho gã ta gọi người đến đánh bọn họ, nhưng mà bọn họ cứ đi như thế sao?

Lúc này có một chiếc xe dừng bên ngoài biệt thự.

Lý Cường Đông bước từ trên xe xuống cùng với Lưu Tử Vân.

Sau khi Lý Phàm nhìn thấy bọn họ thì sắc mặt lập tức trở nên âm u, gã ta sải bước đi đến.

“Người của gia đình mấy người sao lại mặt dày thế chứ? Đuổi được đứa nhỏ thì đứa lớn lại tới!”

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết đi lên chào hỏi Lý Cường Đông và Lưu Tử Vân, sau đó thuật lại đơn giản tình huống xảy ra.

Lý Cường Đông nhíu mày: “Ý là chúng ta sẽ không bao giờ được đi vào trong đó đúng không?”

“Các người là cái thá gì chứ? Biệt thự nhà họ Lý là nơi các người muốn đến thì đến muốn đi thì đi sao?”, Lý Phàm khinh thường nói.

Lưu Tử Vân nghe vậy thì tức giận nói: “Ông ấy là bậc cha chú của cậu, cậu dám nói chuyện với ông ấy như thế sao?”

“Cha chú?”, Lý Phàm khinh thường cười nhạo: “Ông nội tôi thừa nhận sao? Người nhà họ Lý thừa nhận sao?”

Lưu Tử Vân muốn nói điều gì đó, nhưng đã bị Lý Cường Đông kéo lại.

“Tôi muốn hỏi một câu cuối cùng”, Lý Cường Đông thản nhiên nói: “Cậu có thể làm chủ mọi chuyện của nhà họ Lý sao?”

“Vớ vẩn!”, Lý Phàm hừ lạnh: “Tôi là đứa cháu trai mà ông nội yêu thương nhất, trong tương lai toàn bộ nhà họ Lý này đều là của tôi, đương nhiên tôi có thể làm chủ!”

“Được rồi, tôi đã biết”, Lý Cường Đông gật đầu, sau đó quay người kéo theo Lưu Tử Vân, cùng với hai người Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết chia lên hai chiếc xe rời rời đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 101: Không đến thì không ăn

"Đi cũng tốt! Ở đây chỉ tổ chướng mắt!", Lý Phàm xoay người định vào biệt thự, nhưng tình cờ gặp được Lý Hiểu.

Còn Lý Hiểu cũng nhìn thấy rõ tất cả cảnh tượng vừa rồi.

Lý Hiểu cùng tuổi với Lý Tuyết, nhưng nhỏ hơn Lý Phàm ba tuổi, cậu ta là con trai của ông hai nhà họ Lý, Lý Thu Đường, cậu ta biết Lý Phàm được yêu quý nhất nên luôn cun cút theo đuôi Lý Phàm.

"Anh à, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?", Lý Hiểu hỏi.

Lý Phàm hừ lạnh một tiếng: "Không có chuyện gì, chỉ vừa đuổi được bọn ruồi bọ đi thôi! Không ngờ da mặt lũ ruồi bọ này lại dày như vậy? Còn dám tới nhà họ Lý nữa chứ?"

Nghe thấy thế thì sắc mặt Lý Hiểu lập tức thay đổi.

Gia đình Lý Tuyết được ông cụ Lý gọi tới, hơn nữa chính cậu ta là người báo với nhà bọn họ.

Lý Phàm không để ý đến vẻ mặt của Lý Hiểu, gã ta đi thẳng vào.

Lý Hiểu không quan tâm nữa, cậu ta cũng đi theo.

Trong xe Lý Tuyết có chút tò mò: "Không ngờ bố cũng giống như anh, nói đi là đi luôn".

Bạch Diệc Phi nở nụ cười: "Người ta đã đuổi như thế rồi, nếu chúng ta không đi thì lại mặt dày quá".

Sau khi trở về biệt thự thì Lý Cường Đông gọi Bạch Diệc Phi lên ban công tầng cao nhất, còn Lý Tuyết đi theo Lưu Tử Vân vào bếp nấu ăn.

Trên ban công, Lý Cường Đông đang ngồi trên chiếc ghế đan bằng mây, ông nhìn phong cảnh xa xăm rồi nhẹ giọng nói: "Phải tranh thủ thời gian".

"Gì cơ?", Bạch Diệc Phi khó hiểu.

Lý Cường Đông nói một cách bình tĩnh: "Lý Thị".

Bạch Diệc Phi nghe thấy Lý Cường Đông nói thế thì khựng lại, anh cười khan nói: "Bố, bố đang nói cái gì vậy? Con không hiểu".

Lý Cường Đông nhìn Bạch Diệc Phi, ông nói: "Không hiểu cũng không sao, không hiểu cũng có lợi".

Lý Cường Đông lại nói: "Mưa gió tới rồi, chúng ta phải chuẩn bị sớm".

Lúc này Bạch Diệc Phi thật sự có chút không hiểu: "Ý của bố là?"

Lý Cường Đông không nói nữa.

...

Biệt thự nhà họ Lý.

Trong phòng ăn kê mấy cái bàn, bàn nào cũng đủ người, nhưng chỉ duy nhất một bàn còn trống.

Đúng bảy giờ mọi người đều ngồi xuống bàn, sau đó nhìn về phía ông cụ Lý.

Ông cụ Lý là người có địa vị cao nhất trong gia đình, nếu ông ta chưa nói gì thì không ai dám động đũa?

Tuy nhiên đã nửa giờ trôi qua mà ông cụ Lý vẫn không lên tiếng.

Đám người trong nhà họ Lý cũng không ngồi yên được nữa.

"Có chuyện gì vậy?"

"Tôi không biết!"

"Có vẻ như đang đợi ai đó!"

"Đang đợi ai vậy? Đây không phải là bữa cơm gia đình sao?"

"..."

Lý Phàm chờ tới mức đói lả, gã ta lại y bản thân được ông cụ Lý yêu thích, nên đã mở miệng hỏi: "Ông nội, mọi người đều ở đây, chúng ta bắt đầu bữa tối thôi!"

Lý Đại Hải lườm Lý Phàm một cái, rồi lại nhìn xuống đồng hồ.

Ông cụ Lý nhìn sang mấy ghế trống, ông ta nhẹ giọng nói: "Chờ đã".

Lý Phàm muốn nói thêm gì đó, nhưng bị Lý Đại Hải nhìn chăm chăm thì đành phải ngồi đợi.

Một giờ trôi qua.

Hai giờ trôi qua.

Mọi người đều sốt ruột, đã qua giờ ăn cơm rồi.

Lý Phàm càng thảm hơn, gã ta có hơi mập mạp, lúc này dường như bụng đã dính vào lưng rồi.

"Ông nội, đã đến giờ này rồi...", Lý Phàm không khỏi nói.

Ông cụ Lý nhìn đồng hồ, lông mày ông ta hơi nhíu lại: "Chuyện gì vậy hả? Thu Đường, không phải đã bảo con thông báo cho bọn họ sao?"

Lý Thu Đường nghe thấy thế thì nhanh chóng trả lời: "Chúng con đã thông báo rồi!"

Thấy vậy thì Lý Nhị Sơn nói: "Chẳng lẽ là bọn họ không muốn tới?"

“Chắc không phải đâu?”, Lý Đại Hải đoán.

Ông cụ Lý nhíu mày, nếu như bọn họ thật sự không muốn tới, vậy nhà họ Lý...

"Sao có thể chứ? Đều là người một nhà cả, sao bọn họ lại không tới được?", Lý Thu Đường vội vàng nói.

Mọi người nghe xong thì lập tức nhớ tới việc gì đó, sắc mặt ai nấy đều thay đổi, sau đó cúi đầu không dám xen vào.

Lúc đầu mọi người đều không hiểu ông cụ Lý đang đợi ai, bây giờ đã biết rồi nhưng cũng không ai dám nói ra.

Ban đầu chuyện đó rất ồn ào, nhưng bây giờ ông cụ Lý tổ chức bữa cơm gia đình, hơn nữa còn đợi gia đình Lý Cường Đông tới, không cần nói ra cũng hiểu được ý trong đó.

Một lúc sau Lý Phàm lại nói: "Ông nội, giờ này sao còn không ăn cơm thế?"

“Bố, bố có muốn ăn cơm trước không?”, Lý Đại Hải cũng hỏi.

Mọi người gật đầu, ai cũng đói.

Nghe đến đây thì ông cụ Lý quả quyết: "Chờ đã! Không đến thì không ăn".

Ông ta vừa dứt lời thì không ai dám ho he gì.

Tuy nhiên những người ngồi gần nhau lại xì xào bàn tán.

"Lâu như vậy rồi còn không tới, bọn họ chắc chắn không đến đâu!"

"Ừ! Cứ chờ thế này thì đến sáng mai mất!"

"..."

Nửa giờ nữa trôi qua.

Lý Nhị Sơn không khỏi tức giận nói: "Gia đình Lý Cường Đông thật sự quá đáng. Tất cả mọi người đều đang chờ bọn họ, cũng đã muộn thế này rồi, không tới cũng không biết bảo một câu!"

“Câm miệng!”, ông cụ Lý vỗ bàn: “Hôm nay nhất định phải chờ!”

Lý Nhị Sơn không dám nói nữa.

Lúc này cả người Lý Phàm run lên.

Sự chú ý của gã ta đều đổ dồn vào việc ăn uống, thậm chí gã ta còn không nghĩ đến việc ông cụ Lý đang đợi ai?

Tuy nhiên sau khi nghe ba từ "Lý Cường Đông", thì gã ta đột nhiên hiểu ra.

Ông cụ Lý nói đây là bữa cơm gia đình, đương nhiên người có mặt đều là người nhà họ Lý, hiện giờ người nhà họ Lý đều ở đây rồi, ngoại trừ đám người Lý Cường Đông bị gã ta đuổi đi thôi.

Lúc này Lý Hiểu liếc nhìn Lý Phàm, cậu ta do dự một lúc.

Lý Đại Hải đột nhiên nói: "Bố, chúng ta gọi điện thoại cho bọn họ nhé?"

Ông cụ Lý trầm mặc một lát, sau đó gật đầu nói: "Ừ".

Lý Đại Hải nhanh chóng lấy điện thoại di động ra gọi cho Lý Cường Đông.

Nhưng cuộc gọi chưa kêu được bao lâu thì đầu dây bên kia đã cúp máy.

Sắc mặt của ông cụ Lý và Lý Đại Hải trầm xuống.

Lý Đại Hải lại gọi tiếp.

Lần này cuộc gọi đã được kết nối.

"Có chuyện gì sao?"

Lý Đại Hải nghe thấy thế thì cười nói: "Cường Đông, sao chưa đến bữa cơm gia đình hôm nay thế? Có chuyện gấp sao?"

Lý Cường Đông vừa nghe điện thoại đã biết là chuyện gì, vì vậy ông thờ ơ nói: "Không có chuyện gấp".

"VẬY...", Lý Đại Hải xấu hổ.

Lý Cường Đông mỉa mai: "Tôi nhớ khi đuổi chúng tôi đi thì mấy người đã nói không bao giờ cho phép chúng tôi đặt chân vào nhà họ Lý nữa, bây giờ lại gọi điện bảo chúng tôi tham gia bữa cơm gia đình, đúng là lật mặt nhanh như bánh tráng".

Sắc mặt của ông cụ Lý và Lý Đại Hải trầm xuống.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 102: Tỏ ra nguy hiểm

“Mọi người đã từng đến rồi à?”, Lý Đại Hải kinh ngạc hỏi.

“Tút, tut...”.

Lý Cường Đông cứ thế cúp máy.

Mọi người chỉ biết nhìn nhau.

Ông cụ Lý ánh mắt trầm ngâm nhìn qua một lượt mọi người, không nói gì.

Lý Đại Hải hiểu rõ ý tứ của ông cụ Lý, lập tức hô lớn: “Cả nhà họ đã từng đến đây rồi, có ai gặp không? Ai là người đuổi họ đi? Lại còn nói những lời như vậy nữa?”

Lý Phàm nghe xong, tim đập thành thịch, cúi thấp đầu xuống, cố gắng để mọi người không nhận thấy sự tồn tại của mình nữa.

Nhưng gã thực sự không hiểu, vậy là ông đã thực sự mời gia đình Lý Cường Đông đến, dựa vào cái gì chứ?

Trên bàn ăn, Lý Hiểu liếc mắt nhìn Lý Phàm, do dự một lát rồi nói: “Vừa rồi cháu đã nhìn thấy...”

Lý Phàm nghe vậy thì vội vàng nhìn Lý Hiểu, trong lòng có chút sợ hãi.

“Là cháu đuổi họ đi hả?”, Lý Đại Hải hỏi.

Lý Hiểu vội vàng xua tay: “Không, không phải cháu, là anh họ. Vừa rồi cháu thấy anh họ đuổi họ về”.

Sắc mặt của Lý Phàm vô cùng khó coi.

Những người khác trong nhà đều nhìn về phía gã.

Ông cụ Lý vì nghĩ tới tương lai phát triển của nhà họ Lý, khó khăn lắm mới gạt bỏ sĩ diện để định thừa nhận gia đình Lý Cường Đông. Nhưng giờ thì hay rồi, Lý Phàm đã một tay gạt đổ cả rồi.

Lý Phàm thấy vậy thì đứng phắt dậy đập bàn: “Là cháu đuổi đi! Cả nhà bọn họ đều là con hoang, dựa vào đâu mà được bước vào cửa nhà ta, bọn họ không đủ tư cách!”

Lý Đại Hải tức đến run người: “Thằng ngu này! Câm miệng!”

Lý Phàm không phục: “Con nói có gì sai? Cả nhà đó không được chúng ta chấp nhận thì không có tư cách bước vào nhà họ Lý, mãi mãi không phải là người nhà họ Lý!”

“Bốp!”

Lý Đại Hải vung tay tát mạnh.

“Mày có biết là mày đang nói cái gì không?”, Lý Đại Hải tức giận trợn mắt nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm tay bung mặt, ngỡ ngàng như không tin vào chuyện vừa xảy ra: “Bố, bố đánh con sao? Bố vì cái gia đình con hoang đó đánh con sao?”

“Bốp!”

Lý Đại Hải lại bồi một cái tát nữa: “Tao mày đánh mày thì sao? Mày có biết không, vì sự ngu ngốc của mày mà gia đình ta sắp tới sẽ phải đối diện với vấn đề lớn như thế nào?”

Lý Phàm không quan tâm đến điều đó, nói: “Tập đoàn Tân Tây của Lý Cường Đông liệu có mạnh hơn tập đoàn Hàu Tước được không? Chúng ta có thể tìm Hàu Tước giúp đỡ mà!”

Lý Đại Hải nghe xong, xem chút nữa thì tức đến ngất xỉu. Nói nó ngu cũng không hề quá lời. Tập đoàn Hàu Tước có dễ nói chuyện như thế không? Nghĩ rằng tập đoàn Hàu Tước sẽ giúp vô điều kiện chắc?

Những người khác cũng nhìn Lý Phàm mà thấy cạn lời.

Lúc này, ông cụ Lý thở dài: “Được rồi, ăn cơm đi!”

Vừa dứt lời, không khí bỗng trở nên nặng nề.

Mọi người nhìn ông cụ Lý, gương mặt vốn đã nhăn nheo vì tuổi tác, giờ lại càng trở nên già nua hơn, có cảm giác vô cùng tang thương.

“Bố...”, Lý Đại Hải mở miệng gọi.

Ông cụ Lý vẻ mặt bình thản, lạnh lùng nói: “Ăn cơm”.

Cả nhà nhìn nhau, rồi nhìn cả một bàn đồ ăn.

Đều ngội lạnh rồi.

Lý Đại Hải thấy vậy, đành ngồi vào vị trí của mình.

Còn ông cụ Lý tuy nói ăn cơm, nhưng thực ra cũng không buồn động đũa.

Về phần Lý Phàm, mọi người cũng chẳng buồn nhìn gã nữa. Đây là cơ hội duy nhất của nhà họ Lý, vậy mà đã bị một tay Lý Phàm làm hỏng hết, chẳng ai buồn để ý đến gã.

Lý Phàm cũng về chỗ rồi thả người ngội xuống: “Uych” một tiếng, đã thấy gã ngã bệt xuống sàn.

Không biết ghé của gã đã bị người các lấy đi từ lúc nào. Không chỉ có vậy, gã ngã ngội dưới sàn nhà mà cũng chẳng ai buồn nhìn, cũng chẳng ai hỏi đến.

Lý Phàm cảm thấy rất uất ức, gã đâu có sai. Là do cả nhà Lý Cường Đông đều là con hoang, làm gì có tư cách vào nhà họ Lý.

Vì sao lại đối xử với gã như vậy?

Gã không sai!

Cũng vì vậy, mà trong lòng Lý Phàm ngày càng hận gia đình Lý Cường Đông.

...

Biệt thự cảnh Lam Ba.

Bạch Diệc Phi không hiểu ý của Lý Cường Đông là gì. Lý Cường Đông liền đổi chủ đề: “Ngày trước, gã Lý Tuyết cho con không phải là chuyện ngẫu nhiên đâu”.

Lời vừa dứt, Bạch Diệc Phi hơi bất ngờ, vừa rồi Lý Cường Đông nói vậy là có ý gì? Lẽ nào những gì ông ấy biết nhiều hơn Bạch Diệc Phi nghĩ sao? Nếu là như vậy, thì thực sự Lý Cường Đông thật đáng sợ.

“Đổi xử với Tuyết Nhi cho tốt nhé, nếu không thì dù phải trả bằng bất cứ giá nào, bố cũng sẽ không để con được yên đâu”, Lý Cường Đông nhìn xa xăm, khẽ nói.

Bạch Diệc Phi căng thẳng gật đầu: “Bố cứ yên tâm, con sẽ đối xử thật tốt với Tuyết Nhi”.

Khi Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết về đến nhà riêng, anh mới ngồi trên sofa trong phòng khách, một mình trầm tư.

Vừa rồi Lý Cường Đông nói phải gấp rút thu mua Lý Thị, còn nói bảo tập sắp đến nên cần có sự chuẩn bị sớm, những lời này rốt cuộc là có ý gì?

Ý nói không lâu nữa, sẽ có người đối đầu với tập đoàn Hải Tước. Trước mắt, chỉ có tập đoàn Liễu Thị là có năng lực ấy. Nhưng tạm thời thì tập đoàn Liễu Thị chưa đủ để gây áp lực.

Còn về tập đoàn Thủy Tinh, có Vương Lâu thì anh ta có thể yên tâm, cũng có thể tin tưởng. Vương Lâu chắc chắn sẽ không phản bội anh em.

Vậy thì, gần đây anh ta chỉ đắ tội với tập đoàn Diệp Thị thôi, nhưng mục đích của tập đoàn Diệp Thị là gì? Chắc không vì lý do lần trước mà thực sự đối mặt với Hầu Tước chứ?

Thôi bỏ đi, ngày mai vẫn nên tìm Long Linh Linh để thương lượng một chút.

Sau một hồi suy nghĩ, Bạch Diệp Phi nhìn đồng hồ, thế mà cũng đã 11 giờ rồi.

Bạch Diệp Phi đứng dậy quay về phòng.

Buổi sáng, khi Bạch Diệp Phi tỉnh giấc, đột nhiên bật dậy khỏi giường, đập tay vào trán.

Tôi qua có phải mình lại bỏ lỡ rồi không?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 103: Đòi nợ

Phòng làm việc của Bạch Diệc Phi.

“Chủ tịch, Lý Đại Hải đến rồi”, Long Linh Linh tiến vào thông báo.

Bạch Diệc Phi nhướn mày: “Ông ta đến làm gì?”

“Ông ta đến vì chuyện thu mua Lý Thị”.

“Hử?”, Bạch Diệc Phi hơi suy tư, nói: “Cô đưa ông ta đến phòng họp, vấn đề cụ thể thì cô bàn với ông ta là được”.

“Ông ta nói chỉ bàn với chủ tịch”.

Bạch Diệc Phi chặc lưỡi: “Lắm chuyện”.

Sau đó nói: “Cô bảo ông ta nói chuyện qua video call”.

“Vâng, chủ tịch”, Long Linh Linh trả lời rồi đi ra ngoài.

Không lâu sau, cô ta cầm một chiếc điện thoại đi vào, ấn gọi video.

Bạch Diệc Phi lại ngay trang đơn giản cho bản thân, dùng râu giả, còn đeo kính đen, cuối cùng là máy biến âm, hoàn hảo!

Cách một màn hình, Lý Đại Hải hỏi: “Cậu là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước?”

“Là tôi”, Bạch Diệc Phi đáp.

“Chủ tịch, chào cậu, tôi là Lý Đại Hải thuộc công ty Trái cây Lý Thị”.

“Hửn chủ tịch cũng hiểu rõ tình hình hiện tại Lý Thị. Tập đoàn Tân Tây và tập đoàn Thủy Tinh liên tục gây sức ép, chúng tôi sắp không chống đỡ nổi nữa”.

“Thế nên?”, Bạch Diệc Phi bình thản hỏi.

Lý Đại Hải nghe vậy trả lời: “Vì thế tôi mong tập đoàn Hậu Tước có thể thu mua Lý Thị”.

Bạch Diệc Phi không phản ứng quá nhiều, chỉ lạnh nhạt hỏi: “Điều kiện của các ông là gì?”

Lý Đại Hải muốn nói không có điều kiện gì nhưng lại nhớ đến lời dặn dò của ông cụ Lý nên nói: “Chỉ có một điều kiện, ông cụ Lý hy vọng có thể gặp chủ tịch”.

Trong lòng Bạch Diệc Phi kinh ngạc nhưng trên mặt không biểu lộ gì.

Vì sao ông cụ Lý lại muốn gặp anh?

Anh suy nghĩ một lát, bây giờ anh đã không cần phải giấu giếm bọn họ chuyện anh là chủ tịch tập đoàn Hậu Tước nữa. Với anh mà nói có giấu cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Vì thế Bạch Diệc Phi trầm mặc một lát rồi trả lời: “Tôi đã biết, ngày kia tôi sẽ đến nhà họ Lý”.

“Cảm ơn chủ tịch đến thăm”, Lý Đại Hải nhận được đáp án mình muốn thì vô cùng vui mừng.

Sau khi ông ta rời đi, Bạch Diệc Phi sai Long Linh Linh đi chuẩn bị chuyện đến nhà họ Lý.

Mà khi anh dặn dò xong, Long Linh Linh lại không có phản ứng.

“Trợ lý Long?”, Bạch Diệc Phi nhắc nhở cô ta.

Long Linh Linh nghe thấy mới hoàn hồn: “Dạ? Chủ tịch?”

Bạch Diệc Phi nhíu mày: “Trợ lý Long có chuyện gì à? Gần đây cô ta cứ không tập trung”.

Long Linh Linh cảm thấy hối lỗi. Gần đây bởi vì chuyện gia đình mà cô ta phân tâm quá nhiều, cho nên không tránh khỏi sao nhãng trong công việc.

Bạch Diệc Phi thấy vậy cũng đoán được phần nào: “Phùng Thạch Đông thế nào rồi?”

“Mẹ tôi nói đã đưa đến bệnh viện tâm thần rồi”.

“Ừm, không sao thì tốt”, Bạch Diệc Phi gật đầu.

Long Linh Linh đáp một tiếng rồi đi ra ngoài.

Bạch Diệc Phi nhìn bóng lưng của cô ta, bất đắc dĩ lắc đầu.

Anh cũng nhận ra trạng thái gần đây của Long Linh Linh không được tốt như trước. Chỉ là Phùng Thạch Đông đã đến bệnh viện tâm thần, Long Linh Linh hẳn không quan tâm điều này, theo lý mà nói đã không còn chuyện gì nữa rồi chứ?

Trừ phi trong nhà...

Bạch Diệc Phi gõ nhẹ lên mặt bàn, mau chóng quyết định.

Buổi trưa ăn cơm, Long Linh Linh nhận được điện thoại của Bạch Diệc Phi.

“Đến bãi đỗ xe”.

Bạch Diệc Phi nói xong thì cúp điện thoại khiến Long Linh Linh hơi sốt ruột. Cô ta cho rằng Bạch Diệc Phi muốn xử lý công việc cấp bách nào đó vì thế mau chóng đến bãi đỗ xe.

Đến nơi, Bạch Diệc Phi nói: “Lên xe”.

Long Linh Linh nghe lời lên xe, hỏi đi đâu.

Bạch Diệc Phi cười thần bí: “Đến nơi sẽ biết”.

Long Linh Linh nghi hoặc: “Chúng ta đi bàn công việc hay là...”.

Anh vừa lái xe vừa trả lời: “Nói ra hẳn coi là chuyện riêng tư đi”.

“Hả?”, Long Linh Linh sững người.

Chuyện riêng?

Chuyện riêng sao lại gọi cô?

Long Linh Linh thấy Bạch Diệc Phi không muốn nói nhiều, trong lòng dù còn nghi vấn nhưng cũng không hỏi nữa.

Nhưng 30 phút sau, Long Linh Linh nhìn phong cảnh xung quanh càng ngày càng quen thuộc.

“Chủ tịch, đây...”.

Bạch Diệc Phi dừng xe trước đầu đường xã Lục Bình: “Nhà cô đi hướng nào? Chỉ đường”.

Long Linh Linh ngây ngốc chỉ đường. Nếu không phải cô ta nhớ rất rõ đường về nhà thì có lẽ ngay cả bản thân mình đi đâu cũng không biết.

Đi theo hướng Long Linh Linh chỉ, rất nhanh đã đến được nhà cô ta.

Nhà của Long Linh Linh là một trang viên nhỏ, xung quanh còn có vài hàng rào và bồn hoa nhưng không nhiều, trông cũng khá được.

Chỉ là nhà cô ta lúc này có rất nhiều người vây quanh.

Hai người đến trước cửa, Long Linh Linh nhìn thấy cảnh tượng bên trong thì sắc mặt trắng bệch.

Bạch Diệc Phi nhìn cô ta, lạnh nhạt nói: “Vào đi, sớm muộn gì cũng phải đối mặt”.

Long Linh Linh cắn môi không nói.

Lúc này, sâu trong sân, một người đàn ông và phụ nữ trung niên đang đứng, sau lưng bọn họ là Trần Tiểu Thiên.

Đối diện với bọn họ là một đám bặm trợn, đứng ngay chính giữa là một người đàn ông trung niên dáng vẻ bất cần.

Trần Song – bố của Long Linh Linh bắt đắ dĩ: “Có thể thu thả thêm mấy ngày không? Chúng tôi nhất định sẽ trả hết tiền”.

“Hừ!”, bố của Phùng Thạch Đông – Phùng Cung trừng mắt, khuôn mặt dữ tợn: “Ông đây đã thu thả biết bao ngày rồi? À không, mấy năm rồi mới phải!”

“Khi nào ông mới trả hết?”

“Ông đây cũng đã cho các người cách khác rồi, bảo các người gả con gái cho con trai ông, thế mà con gái các người lại làm chuyện đồi phong bại tục như vậy, đã thế còn khiến con trai ông vào viện tâm thần!”

“Mẹ nó ông còn chưa tìm các người tính sổ đâu! Hôm nay dù thế nào cũng phải trả hết tiền!”

Trần Song gật đầu liên tục: “Là nó sai, đều là lỗi của nó. Ông yên tâm, đợi nó về tôi nhất định sẽ dạy dỗ nó hẵn hoi! Nhưng bây giờ chúng tôi thật sự không có tiền...”.

“Ai mà chẳng biết nói lời hay? Ông đây không tin!”, Phùng Cung lạnh giọng.

Đông Vân vội nói: “Chúng tôi thật sự không có tiền, ông cho chúng tôi thêm mấy ngày được không?”

Phùng Cung nhìn hai người, cười đê tiện: “Nói thật, hai nhà chúng ta cũng coi như có duyên, còn suýt nữa thành thông gia. Tôi cũng không muốn thành ra thế này nhưng thiếu tiền thì phải trả, đây là chuyện đương nhiên đúng chứ?”

Trần Song nghe vậy gật đầu lia lịa: “Vâng, vâng, vâng, chúng tôi nhất định sẽ trả tiền, chỉ là có thể trả thêm vài ngày không?”

Đông Vân cũng gật đầu. Nếu có thể trả tiền thì bọn họ còn cần kéo dài đến tận bây giờ ư?

Phùng Cung không quan tâm đến lời bọn họ mà nói: “Tôi biết, không thì thế này đi! Chúng ta cứ làm theo cách cũ, để con gái các người kết hôn với con trai tôi, các người coi như hết nợ, thế nào?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 104: Bán con gái

Phùng Thạch Đông bây giờ đã bị tâm thần rồi, gả Long Linh Linh cho gã khác nào đẩy cô ta vào hố lửa?

“Làm sao? Không đồng ý? Các người đừng quên, nếu không phải tại con gái của các người thì con trai tôi đã không phải vào viện tâm thần!”, Phùng Cung cười lạnh.

Trần Song nghe vậy không biết nói sao: “Chuyện này...”.

Long Linh Linh dù sao cũng là con gái ông ta, kể cả có trọng nam khinh nữ thì cũng không đến nỗi hại đời con gái mình! Hơn nữa, Long Linh Linh rất ưu tú, xinh đẹp, lại kiếm được rất nhiều tiền.

Nói không chừng cô ta còn có cơ hội gả cho nhà giàu. Điều này còn tốt hơn gả cho một tên tâm thần gấp vạn lần.

Phùng Cung hừ lạnh, nhìn Trần Tiểu Thiên đang đứng một bên nói: “Con gái ông lấy con trai tôi cũng không lỗ. Hơn nữa nhà chúng tôi còn có thể cho con trai ông một tương lai xán lạn. Cuộc làm ăn này ông còn không tính toán được rõ ràng ư?”

Trần Tiểu Thiên nghe đến tên mình, mắt lập tức sáng lên: “Bố, bố đồng ý với ông ta đi!”

Đông Vân thấy vậy thì ghen lời, cuối cùng im lặng không nói.

Trần Song cũng sững ra, nhưng nghĩ đến tương lai của Trần Tiểu Thiên lại cắn răng nói: “Được, tôi đồng ý với ông, để con gái tôi lấy con trai ông. Đã nói rồi đấy, tiền nợ xóa sạch toàn bộ”.

“Sớm nói như vậy thì không phải xong rồi sao?”, Phùng Cung vui mừng cười.

“Vậy, công việc của Tiểu Thiên...”.

“Yên tâm, không vấn đề gì. Chỉ cần ông ký vào thỏa thuận, chuyện gì cũng dễ nói”.

“Thỏa thuận gì?”, Trần Song và Đông Vân đều ngây ra.

Phùng Cung cười nhạt: “Đương nhiên là thỏa thuận liên quan đến việc gả con gái ông cho con trai tôi!”

“Tôi chỉ có một thằng con trai, không chịu nổi việc bị con gái các người xoay vòng vòng. Vì thế nhất định phải ký thỏa thuận, cũng cho hai bên một cái bảo đảm, ông nói phải không?”

Trần Song nghĩ nghĩ rồi gật đầu, bảo người lấy giấy bút đến.

Phùng Cung nói: “Ông viết: cả nhà Trần Song tự nguyện gả con gái cho Phùng Thạch Đông – con trai Phùng Cung. Từ đó xóa bỏ 10 triệu mà nhà họ Trần nợ nhà họ Phùng”.

“10 triệu?”, Trần Song giật mình: “Không, tôi chỉ còn nợ 5 triệu”.

Phùng Cung vung tay: “Đừng nói có hay không có cái gì, 5 triệu hay 10 triệu cũng không khác gì nhau. Dù sao con gái các người lấy con trai tôi thì cũng xóa sạch, ông nói đúng không?”

Trần Song ngây ra, nghĩ dù sao đến lúc đó số nợ cũng về không, viết bao nhiêu cũng thế. Ông ta lập tức gật đầu: “Tôi viết”.

“Không được viết!”

Một người xông ra từ trong đám người, là Bạch Diệc Phi.

Trần Tiểu Thiên nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì tức giận: “Bạch Diệc Phi, sao lại là mày? Mày đến đây làm gì?”

Tầm nhìn của mọi người đều đổ dồn sang.

Trong đám người, Long Linh Linh trong lòng vô cùng khó chịu.

Nhìn Trần Song không hề do dự mà bán mình đi khiến cô ta tuyệt vọng. Nhưng hành động của Bạch Diệc Phi lại lần nữa nhóm lên hi vọng trong cô ta.

Những người khác cũng quay qua, không biết Bạch Diệc Phi là ai.

“Cậu là ai?”, Phùng Cung đánh giá anh.

Bạch Diệc Phi không trả lời câu hỏi của ông ta mà nói với Trần Song: “Bác trai, bản thỏa thuận này không được viết, nếu viết thì thành ra các người nợ nhà ông ta 10 triệu”.

“Ý gì?”, Trần Song hỏi.

Trần Tiểu Thiên tức giận: “Liên quan gì đến mày? Mẹ mày đến làm gì? Đây là chuyện nhà chúng tao, mày cút!”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng: “Tôi đến ngăn bố cậu làm chuyện ngu ngốc”.

“Mẹ mày nói cái gì?”, Trần Tiểu Thiên vô cùng điên tiết.

Bạch Diệc Phi không quan tâm, bình thản nói: “Xã hội hiện đại bây giờ chuyện hôn nhân của Long Linh Linh phải nên do cô ấy tự quyết định, chứ không phải cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, thỏa thuận này vốn đã không có giá trị rồi”.

“Mà cô ấy không đồng ý cuộc hôn nhân này, đến cuối cùng tờ giấy này sẽ trở thành tờ giấy ghi nợ 10 triệu”.

Nghe vậy cả Trần Song và Đông Vân đều kinh hãi.

Nghĩ kỹ lại, nếu thật sự viết như vậy, Long Linh Linh cũng không đồng ý, như vậy bọn họ chẳng phải từ nợ 5 triệu thành nợ 10 triệu ư?

“Mày nói linh tinh!”, Trần Tiểu Thiên đẩy Bạch Diệc Phi: “Con mẹ nó đều tại mày nếu không chị tao và anh rể đã sớm kết hôn rồi, lại còn dám đến nói vớ vẩn?”

Phùng Cung không biết Bạch Diệc Phi là ai, vừa rồi còn bị Bạch Diệc Phi ngó lơ. Bây giờ ông ta nghe thấy lời của Trần Tiểu Thiên thì nói: “Cậu ta là ai? Liên quan gì đến chuyện kết hôn của chị cậu?”

Trần Tiểu Thiên lạnh lùng trừng Bạch Diệc Phi: “Chú Phùng, đều tại tên Bạch Diệc Phi này phá hoại tình cảm giữa chị cháu và anh rể, mới khiến chị cháu hủy hôn”.

“Nếu không phải tại hấn, anh rể đã không phải vào viện. Bây giờ hấn lại đến làm loạn, rõ ràng là không muốn chị cháu gả cho anh rể”.

Bạch Diệc Phi không thể phủ nhận câu cuối cùng là thật. Chỉ cần là người có lương tâm thì đều không hy vọng Long Linh Linh sẽ gả cho một người như Phùng Thạch Đông.

Phùng Cung biết được thì trừng Bạch Diệc Phi, không vui nói: “Cậu còn dám đến đây?”

Nói xong, ông ta lại đánh giá anh một lượt, thấy anh ăn mặc bình thường, không có tí gì khí chất của người có địa vị thì coi thường nói: “Một tên nhãi ranh mà cũng dám đến gây chuyện. Cậu còn không bằng đầu ngón chân của con trai tôi, thế mà cũng dám tranh cướp phụ nữ với nó?”

Bạch Diệc Phi nhìn Phùng Cung cùng đám người sau lưng ông ta. Anh mặt ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng nổi sóng, anh không biết Bạch Hổ có đến hay không. Chẳng may không đến thì e rằng hôm nay khó mà êm xuôi được.

Chẳng qua không phải những người này cần tiền sao? Dùng tiền giải quyết là được rồi.

“Tôi nghĩ ông hiểu lầm rồi. Long Linh Linh là trợ lý của tôi mà thôi. Hôm nay, vì cô ấy sao nhãng công việc nên tôi mới giúp cô ấy một tay”, Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói.

“Hừ”, Phùng Cung nhìn Trần Tiểu Thiên, không cần nói cũng hiểu ý ông ta.

Trần Tiểu Thiên lập tức nói: “Chú đừng nghe hắn nói linh tinh. Chị cháu đúng là trợ lý nhưng là trợ lý của chủ tịch. Tên nhãi nhép như hắn sao có thể là cấp trên của chị cháu được?”

Phùng Cung nghe vậy cũng thấy phải. Bạch Diệc Phi không có vẻ gì giống ông chủ, huống hồ lại còn trẻ tuổi như vậy.

“Thằng nhóc, tôi khuyên cậu, tốt nhất là đừng lo chuyện bao đồng, tránh cho người khác không để ý làm cậu bị thương, như vậy thì khó nói lắm”, Phùng Cung uy hiếp.

Bạch Diệc Phi rũ mắt, đang suy nghĩ xem nên nói gì thì Long Linh Linh đã đứng ra.

“Các người đừng nói nữa, tôi đã gọi cảnh sát rồi!”

“Linh Linh!”, Đồng Vân kinh ngạc kêu lên.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên người cô ta.

Long Linh Linh bước lên vài bước, đứng trước Bạch Diệc Phi, lạnh lùng nói: “Chuyện này không liên quan gì đến anh ấy”.

“Chị!”, Trần Tiểu Thiên phẫn nộ gào lên.

Mà khoe mắt Phùng Cung giật giật. Mặc dù có một đám tay sai, ông ta cũng coi như có máu mặt ở xã Lục Bình nhưng rốt cuộc thì vẫn sợ cảnh sát, không biết Long Linh Linh nói thật hay giả?

Phùng Cung suy nghĩ rồi nói: “Cô gọi cảnh sát thì thế nào? Chuyện này là tôi có lý, cho dù thế nào vẫn là nhà cô nợ tôi tiền, cảnh sát đến lẽ nào không cho chúng tôi đòi tiền?”

Long Linh Linh nghe vậy im lặng không nói.

Trần Song và Đồng Vân càng không nói nên lời.

Trần Tiểu Thiên sốt ruột: “Chị, mọi chuyện vốn đang tốt, chị đồng ý gả cho anh rể không được ư?”

“Đúng thế!”, Trần Song cũng hoàn hồn: “Linh Linh, con lấy Phùng Thạch Đông thì chúng ta sẽ không phải trả tiền nữa. Với lại còn có thể cho Tiểu Thiên một tương lai tốt đẹp”.

Đông Vân nhìn Trần Song, lại nhìn Trần Tiểu Thiên, không nói chuyện.

Long Linh Linh im lặng cắn môi.

Đây là người nhà của cô ta, hoàn toàn không quan tâm đến ý nguyện của cô ta, chỉ biết nghĩ đến em trai cô ta!

Thời khắc này, Long Linh Linh cảm thấy vô cùng đau xót, dường như trên thế giới này không có ai quan tâm mình! Thậm chí còn vì người khác mà lựa chọn hi sinh cô ta!

Bạch Diệc Phi chú ý đến cảm xúc của Long Linh Linh, cau mày: “Các người thật không xứng làm người nhà cô ấy”.

Trần Tiểu Thiên tức giận: “Liên quan gì đến mày?”

Phùng Cung lại không quan tâm nhiều như vậy: “Bạch Diệc Phi phải không? Cậu muốn lo chuyện bao đồng?”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn ông ta nói: “Đây không phải là chuyện bao đồng. Nhưng tôi có thể khẳng định chuyện này tôi phải lo”.

“Ha, cậu định lo kiểu gì?”, Phùng Cung nói xong câu này thì đám tay sai sau lưng cũng tiến lên hai bước, bao quanh Bạch Diệc Phi.

Mà khuôn mặt anh vẫn bình thản: “Nhà họ Trần nợ các người 5 triệu, tôi trả thay họ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 105: 5 triệu tiền mặt

“Ha ha...”, Trần Tiểu Thiên bị chọc cười: “Bạch Diệc Phi, con mẹ nó mày nằm mơ sao? Một tên giám đốc như mày lấy đâu ra năm triệu?”

Phùng Cung cũng cười: “Nhóc con, cậu muốn trả thay cho họ mà cũng không xem thử cậu có đủ sức không, là năm triệu đấy, cậu nghe rõ không? Năm triệu!”

Bạch Diệc Phi bình thản, không hề để tâm.

Trần Tiểu Thiên hung dữ nói: “Bạch Diệc Phi, mẹ kiếp, mày đừng làm loạn ở đây được chứ? Còn không mau cút đi!”

Nếu vừa rồi anh không đứng ra thì bố cậu ta đã ký vào bản thỏa thuận kia rồi. Mặc dù việc này sẽ khiến họ phải nợ mười triệu nhưng chỉ cần chi của cậu ta gả cho Phùng Thạch Đông, vậy thì mọi thứ không còn là vấn đề nữa, cậu ta còn có thể làm ở công ty nhà họ Phùng. Có lẽ còn có thể làm giám đốc gì đó, chuyện tốt như vậy mà đều bị Bạch Diệc Phi phá hỏng rồi!

Bạch Diệc Phi lạnh lùng liếc nhìn Trần Tiểu Thiên: “Tiền không phải là vấn đề, tôi đảm bảo một lát nữa sẽ trả hết”.

“Bạch Diệc Phi! Mày là thằng ngu à? Mẹ nó, mày lấy đâu ra năm triệu!”, Trần Tiểu Thiên hét lên: “Một tên giám đốc nhỏ nhoi mày đừng khoác lác ở đây được không?”

Bạch Diệc Phi không để ý đến họ mà gọi điện thoại cho Trương Vinh.

“Năm triệu, Lục Bình Hương, tôi cho ông một tiếng!”

“Tao nói này, mày làm dáng có thể làm giống một chút không? Nói một câu xong là cúp máy, gạt ai vậy? Sợ là còn chưa gọi được nữa kia!”, Trần Tiểu Thiên bật cười.

Phùng Cung cũng cười: “Thằng này, đừng ở đây cản trở việc của người khác. Nếu ông đây không vui thì hôm nay cậu sẽ bị ném ra ngoài đấy!”

“Một tiếng! Tôi sẽ có đủ tiền để trả lại cho các người”.

“Một tiếng?”, Phùng Cung hừ một tiếng.

Trần Tiểu Thiên không đợi được nữa: “Chú Phùng, chú đừng nghe hần nói bậy, hần không có nhiều tiền như vậy đâu”.

Thấy vậy, Bạch Diệc Phi chỉ bình thản nói: “Sao vậy? Đã đợi mấy năm rồi, bây giờ chỉ có một tiếng mà cũng không đợi được à?”

“Được! Một tiếng thì một tiếng!”, Phùng Cung muốn xem thử trong một tiếng này anh sẽ xử lý thế nào, xem thử rốt cuộc anh có kiếm ra được năm triệu không?

Trên đường đi, Trương Vinh lái xe hết tốc độ, suýt nữa bị cảnh sát thổi, lúc này mới đến kịp giờ.

“Sao rồi? Hết một tiếng rồi đấy!”, Phùng Cung liếc mắt nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhìn về phía cửa, thản nhiên nói: “Nóng vội không phải là chuyện tốt!”

Phùng Cung ghen họng, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Trần Tiểu Thiên cười nhạo nói: “Bạch Diệc Phi, đã qua một tiếng rồi, tiền đâu? Hừ! Tao biết ngay mà, mà...”

Thế nhưng cậu ta còn chưa nói hết câu, trước cổng bỗng xuất hiện vài chiếc xe hạng sang, sau đó mấy chiếc xe đó dừng ngay trước cổng.

Một người đàn ông trung niên bước xuống từ chiếc xe đầu tiên, đang chạy về phía Bạch Diệc Phi.

Phía sau ông ta là một nhóm đàn ông mặc vest đen, tay cầm két sắt.

Trương Vinh chạy đến trước mặt Bạch Diệc Phi, vì thân hình mập mạp nên ông ta thở hổn hển: “Chủ tịch, thật xin lỗi, tôi... tôi đến trễ... mong... chủ tịch thứ lỗi!”

Cái gì?

Chủ tịch?

Mọi người đều ngây người ra.

Đây là gọi Bạch Diệc Phi sao?

Thế nhưng sau khi ngạc nhiên, Trần Tiểu Thiên lại bật cười ha ha: “Bạch | Diệc Phi, đây là đội kịch được mài mòn từ đầu tới vẩy? Cũng khá đây, diễn rất giống! Ha ha...”

Vừa dứt lời, mọi người đều tỏ ra khinh thường. Thật ra Phùng Cung cũng nghĩ Bạch Diệc Phi tìm người đến diễn kịch. Dù sao đó là số tiền lớn - năm triệu, sao một nhân vật nhỏ có thể lấy ra số tiền lớn như vậy?

Nhưng Bạch Diệc Phi không nhiều lời với họ, chỉ đưa mắt ra liệ, sau đó nói: “Mở ra!”

Nghe vậy, Trương Vinh lập lại lần nữa với mấy người đằng sau: “Sau mở ra!” Thế nên từng người mặc áo vest đen bước lên trước một bước, cầm mấy kết sắt trong tay, mở từng cái ra.

Lúc thấy toàn mấy tờ tiền chủ tịch Dao đỏ rực bên trong, mọi người đều ngạc nhiên há hốc mồm.

Trần Tiểu Thiên im bật.

Phùng Cung không còn nhìn Trần Diệc Phi với ánh mắt khinh thường nữa. Trần Song và Đồng Vân đều đờ người ra.

Mẹ nó, đây là năm triệu tiền mặt à?

Mọi người không thể không tin, e là thân phận của Bạch Diệc Phi không đơn giản như họ nói. Dù sao thì người có thể gom đủ năm triệu trong vòng một tiếng cũng không phải là người bình thường.

Bạch Diệc Phi rất hài lòng với vẻ mặt của họ, bình thản nói: “Ông chủ Phùng, bây giờ ông đếm đi, năm triệu, không thiếu một xu!”

Lúc này, sao Phùng Cung lại chịu đi đếm tiền? Hơn nữa không cần đếm cũng biết, đem nhiều két sắt như vậy đến thì chắc chắn không thiếu!

Bạch Diệc Phi hừ một tiếng: “Tôi có thể không cần trả thay năm triệu này cho các ông vì tôi không có nghĩa vụ phải trả tiền cho các ông”.

“Nhưng bác gái, trước đây cháu nghĩ bác đã hiểu rồi, Long Linh Linh là người chứ không phải hàng hóa. Bây giờ cháu nghĩ bác vẫn chưa hiểu, bác vẫn xem cô ấy là hàng hóa, dùng cô ấy để trả nợ!”

“Người làm bố, làm mẹ thì có ai mà không móc ruột, móc gan ra để đổi xử tốt với con mình, còn các người thì sao? Các người lại tìm mọi cách để hại con mình! Ha, cũng phải, vì dù các người làm thế nào, Long Linh Linh cũng sẽ không phản kháng, vì các người là bố mẹ cô ấy, cô ấy có lòng hiếu thảo nên dù các người có xem cô ấy là hàng hóa mà bán đi, cô ấy cũng sẽ đồng ý”.

“Nhưng các người có từng nghĩ cho cô ấy chưa, trong lòng cô ấy nghĩ thế nào? Cô ấy có vui hay không? Tôi nghĩ các người chưa từng nghĩ đến! Trong lòng các người chỉ có con trai của mình thôi! Vì tương lai của con trai mà hy sinh hạnh phúc của con gái, không phải sao?”

Từng câu nói của Bạch Diệc Phi khiến Trần Song và Đông Vân không ngừng run rẩy...

Họ đã làm gì vậy?

Đông Vân bật khóc thảm thiết, Trần Song cũng không khá hơn.

Bạch Diệc Phi bỗng nhìn chằm chằm Trần Tiểu Thiên khiến cậu ta sợ hãi mà lùi lại một bước, suýt nữa ngã xuống đất.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng hỏi: “Trần Tiểu Thiên, cậu là em trai ruột của Long Linh Linh sao?”

“Phải! Chắc chắn là phải!”, Trần Tiểu Thiên tưởng Bạch Diệc Phi muốn làm gì. Nếu là em trai của Long Linh Linh, vậy chắc sẽ nể mặt Long Linh Linh mà nhẹ tay một chút.

Nhưng Trần Tiểu Thiên đã nhầm.

“Chết tiệt, cậu còn mặt mũi để nói phải à? Có đưa em trai nào lại đẩy chị mình vào hố lửa không?”, Bạch Diệc Phi nghiêm giọng nói.

“Cậu có từng nghĩ đến cảm nhận của chị mình chưa? Cậu từng quan tâm đến cô ấy chưa? Cậu chưa từng! Cậu chỉ biết để chị mình đi đòi lấy lợi ích mà cậu muốn để cho cái thứ gọi là tương lai của cậu đấy!”

Trần Tiểu Thiên không dám lên tiếng.

Bạch Diệc Phi hừ một tiếng: “Tôi nói cho cậu biết, trong cả thành phố Thiên Bắc này, chỉ cần một câu nói của tôi, sẽ không có công ty nào muốn tuyển dụng cậu! Tương lai, con mẹ nó, cả đời này cậu đừng hòng nghĩ đến!”

Sắc mặt Trần Tiểu Thiên trắng bệch.

Nếu lúc trước Bạch Diệc Phi nói như vậy, Trần Tiểu Thiên sẽ cười nhạo anh nhưng bây giờ, cậu ta chỉ có sợ hãi.

Những người mang tiền đến vẫn còn đứng đây, mỗi người đều đeo thẻ nhân viên của Hầu Tước, còn Trương Vinh lại gọi Bạch Diệc Phi là chủ tịch, vậy thân phận của anh không nói cũng biết.

Chủ tịch tập đoàn Hầu Tước.

Tập đoàn Hầu Tước là tập đoàn lớn ở thành phố Thiên Bắc, chỉ cần một câu nói của Bạch Diệc Phi, thật sự sẽ không có công ty nào muốn tuyển dụng Trần Tiểu Thiên.

Bạch Diệc Phi nhìn Trần Song và Đồng Vân khóc thảm thiết, anh bình thản nói: “Hôm nay tôi nói những lời này ở đây, chuyện hôn nhân của Long Linh Linh nên để cô ấy tự mình quyết định. Nếu các người còn dám ép buộc cô ấy, tôi dám đảm bảo không có tôi gặt đầu, không ai trong thành phố Thiên Bắc được phép cưới cô ấy!”

Lúc này, hai mắt Long Linh Linh nhòe đi vì nước mắt nhưng hình bóng của Bạch Diệc Phi trong đầu cô ta ngày càng hiện rõ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 106: Hết thuốc chữa!

Bên này, đàn em của Phùng Cung nhận tiền, đang chuẩn bị cầm đi thì Bạch Diệc Phi bỗng nhìn qua hỏi: “Muốn đi à?”

Phùng Cung căng thẳng, sau đó cười nhỉnh nói: “Chủ tịch Bạch, cậu còn muốn dặn dò gì sao?”

Bạch Diệc Phi nhìn ông ta lạnh lùng nói: “Nghe cho rõ đây, tôi đã trả hết tiền cho ông rồi, sau này không được đến nhà họ Trần gây phiền phức nữa. Nếu để tôi biết, tôi sẽ khiến ông cút ra thành phố Thiên Bắc!”

Phùng Cung hoảng sợ, gật đầu nói: “Chủ tịch Bạch yên tâm, nhất định sẽ không như vậy!”

Sau đó, ông ta dẫn người của mình mang tiền rời đi.

Trương Vinh thấy không có việc gì nữa thì gọi những người khác lái xe đi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy, đi đến bên cạnh Long Linh Linh, nói: “Chuyện đã giải quyết xong hết rồi, sau này cô có thể yên tâm làm việc rồi chứ?”

“Chủ tịch...”, Long Linh Linh hơi ghen ngào: “Cảm ơn anh...”

“Đừng khách sáo, tôi không muốn nhìn thấy trợ lý của mình mỗi ngày đều thất thần đến mấy lần, không có hiệu suất làm việc, bất lợi cho sự phát triển của tập đoàn!”

Nghe vậy, Long Linh Linh gật đầu, vừa lau nước mắt vừa nói: “Sẽ không như vậy nữa ạ...”.

“Linh Linh à, ăn cơm rồi hãy đi nhé!”, lúc này Đồng Vân đi đến.

Long Linh Linh nhìn Đồng Vân lắc đầu: “Không ạ, con còn công việc chưa làm xong”.

Thấy vậy, Đồng Vân muốn nói lại thôi, ngược lại Trần Song đứng một bên gật đầu: “Còn việc thì cứ đi làm đi! Không sao, công việc quan trọng, nhưng đừng gây phiền phức cho ông chủ!”

Long Linh Linh thấy Trần Song cứ luôn nhìn Bạch Diệc Phi, cô ta lập tức hiểu ý của Trần Song, cúi đầu đỏ mặt nói: “Bố, không có việc gì thì con đi trước đây”.

Thấy vậy, Bạch Diệc Phi cũng định xoay người rời đi nhưng lại bị Trần Song gọi lại.

“Chủ tịch Bạch, chuyện hôm nay thật sự cảm ơn cậu! Cậu đã giúp chúng tôi trả một số tiền lớn như vậy, chuyện này nói thôi không được, sau này chúng ta là người một nhà, có cần cái gì thì cứ sai phái Linh Linh nhà chúng tôi”.

Bạch Diệc Phi khẽ nhíu mày khi nghe ông ta nói vậy.

Long Linh Linh nói: “Bố!”

Trần Song mặc kệ, nói tiếp: “Cậu xem, đã là người một nhà rồi, vậy Tiểu Thiên...”.

Trần Tiểu Thiên vừa nghe lập tức chạy đến: “Anh rể, trước đây là em có mắt như mù, anh rộng lượng không chấp nhặt chuyện cũ, tha thứ cho em đi? Sau này em sẽ không vậy nữa, anh rể”.

Long Linh Linh nhìn Bạch Diệc Phi, cắn chặt môi.

“Đừng gọi lung tung! Tôi không phải anh rể của cậu!”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Tôi và Long Linh Linh chỉ là quan hệ cấp trên và nhân viên, tốt nhất các người đừng có ý đồ gì khác”.

“Hơn nữa tôi đã có vợ rồi!”

Vừa dứt lời, Bạch Diệc Phi đã xoay người rời đi.

Nghe anh nói vậy, Long Linh Linh sững sốt đứng nguyên tại chỗ, trong lòng chua xót, chân lại lập tức đi theo.

Nhưng họ không biết vừa rồi bị người nào đó lấy điện thoại quay lại rồi đăng lên vòng bạn bè.

Trong sân.

Trần Tiểu Thiên nhìn bố mẹ của mình nói: “Bố, mẹ, chuyện này phải làm sao đây?”, tương lai của cậu ta đã mất rồi!

Nhưng Trần Song và Đồng Vân không để ý đến cậu ta.

Trần Song nói: “Quả nhiên là chủ tịch! Rất có khí thế!”

“Đúng vậy! Linh Linh có thể có được người bạn trai như vậy đúng là phúc mấy đời của nhà mình!”

“Ừ, tương lai Linh Linh có thể đi cửa sau, chúng ta cũng có thể hưởng được chút vinh quang”.

Trần Tiểu Thiên há hốc mồm: “Bố mẹ, vừa nãy Bạch Diệc Phi đã nói anh ta có vợ rồi, hơn nữa anh ta và chị không phải mối quan hệ kia”.

Trần Song trừng mắt nhìn Trần Tiểu Thiên: “Bây giờ không phải thì đã làm sao? Sau này có là được rồi, hơn nữa có vợ thì làm sao? Hiện giờ mấy người nhà giàu quyền thế ai mà chẳng nuôi tình nhân bên ngoài?”

Trần Tiểu Thiên bị mấy lời của Trần Song làm cho đảo ngược tam quan.

Mấy lời này của bố là muốn để chị đi làm con giáp thứ mười ba à? Hay là bồ nhí được bao nuôi?

Trần Song lại nói: “Con yên tâm, anh rể của con chỉ là nhất thời nói ác độc khi nóng giận. Đợi khoảng thời gian nữa, cậu ta bớt giận rồi thì lại để chị con đi nói giúp, đến lúc đó có thể sắp xếp một vị trí ở Hậu Tước cho con rồi”.

“Thật sao ạ?”, hai mắt Trần Tiểu Thiên lóe sáng.

Trần Song vô cùng vui mừng cười nói: “Còn có thể là giả à?”

Nợ nần đã trả sạch hết, con gái còn ‘vớ’ được đại gia, tương lai của con trai sáng rực, không vui sao được?

Nếu Bạch Diệc Phi biết họ đang nghĩ gì, chắc anh chỉ muốn nói một câu: Hết thuốc chữa rồi!

Tư tưởng trọng nam khinh nữ của họ đã không thể thay đổi được nữa rồi nên đối với họ, Trần Tiểu Thiên quan trọng hơn cả. Còn con gái thì thế nào, chẳng phải cũng gả đi cho người tốt sao hoặc có thể làm kẻ thứ ba cũng không sao cả, chỉ cần có thể mang lại ích lợi cho em trai cô ta là được.

...

Văn phòng chủ tịch, tập đoàn Thủy Tinh.

Nhìn tấm ảnh của Long Linh Linh và Bạch Diệc Phi lúc ở nhà Long Linh Linh, Vương Lâu nhíu chặt mày.

Đối diện Vương Lâu là Lý Cường Đông, chủ tịch tập đoàn Tân Tây.

Lý Cường Đông nhìn Vương Lâu nói: “Có thể ra tay rồi”.

Nghe vậy, Vương Lâu nhìn Lý Cường Đông, sau đó lấy điện thoại ra bấm số.

Cùng lúc đó, phòng họp tập đoàn Liễu Thị.

Liễu Tiêu Dao nhận được điện thoại của Vương Lâu lập tức cười.

“Anh Vương!”

Wương Lâu bình thản nói: “Tôi nay cậu có rảnh không? Quán bar Huy Hoàng, uống rượu với nhau không?”

“Được, anh Vương đích thân mời, tất nhiên tôi có thời gian rồi”, Liễu Tiêu Dao cười đáp.

Lại nói thêm vài câu rồi hai người cúp máy.

Liễu Long đứng một bên nhìn Liễu Tiêu Dao: “Sao rồi?”

“Xong rồi!”, Liễu Tiêu Dao cười nói: “Hôm nay ở quán bar Huy Hoàng”.

Bảy giờ tối, trong phòng VIP nào đó ở quán bar Huy Hoàng.

Liễu Tiêu Dao bước vào phòng VIP, cười vẫy tay chào: “Anh Vương đến sớm thật, tôi đến trễ rồi”.

Vương Lâu thản nhiên nói: “Ngồi đi, chúng ta nói thẳng vào vấn đề chính”.

“Anh Vương gọi tôi đến là có chuyện quan trọng à?”

Vương Lâu không nhiều lời mà lấy ra một tập tài liệu đưa cho Liễu Tiêu Dao, nói: “Công trình kỳ hai của cảng Lam Ba sắp hoàn thành rồi”.

“Anh Vương muốn ra tay từ phần vật liệu à?”, Liễu Tiêu Dao hỏi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 107: Bệnh nhân tâm thần

Vương Lâu không đáp lời mà nói tiếp: "Tập đoàn Hàu Tước tham gia kinh doanh hầu hết các ngành hàng, duy chỉ có chế tạo tấm ốp tường ngoại thất cách nhiệt là chưa làm".

"Nếu đã muốn làm, thì phải làm cho triệt để".

Dứt lời, cả hai người nhìn nhau cùng nở nụ cười nham hiểm.

.....

Sắp đến giờ tan làm, Bạch Diệc Phi đột nhiên nhận được điện thoại của Lý Tuyết.

"Tối nay Chu Khúc Nhi mời chúng ta ăn cơm, anh nhớ tới nhé".

Bạch Diệc Phi khó hiểu nói: "Mời chúng ta ăn cơm? Anh tham gia có thích hợp không?"

Lý Tuyết cũng có chút khó hiểu: "Chu Khúc Nhi nói nhất định phải gọi anh tới, có lẽ là có chuyện gì đó muốn nói".

Ngay sau khi tan làm, Bạch Diệc Phi tự lái xe đi thẳng tới địa chỉ nhà hàng mà Lý Tuyết nói.

Vào bàn, Lý Tuyết chào Bạch Diệc Phi rồi gọi đồ ăn, Chu Khúc Nhi kéo tay Lý Tuyết thì thầm to nhỏ, hoàn toàn không để ý đến Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cũng chẳng để tâm bọn họ, anh chỉ ngồi mở điện thoại ra xem tin tức gần đây.

Đột nhiên, anh đọc được một bài báo, nội dung đại khái là có một bệnh nhân đã trốn khỏi một bệnh viện tâm thần nào đó ở thành phố Thiên Bắc. Mà tâm lý của bệnh nhân này gần như đã không còn được tinh táo nữa rồi, hơn nữa gã còn có khuynh hướng bạo lực. Trước mắt vẫn đang bị bệnh viện

truy tìm và khuyên người dân thành phố cần cảnh giác cao độ, tránh xa người này để hạn chế nguy hiểm.

Xem xong tin tức thì các món ăn cũng đã lên.

Lúc này, Chu Khúc Nhi mới mở miệng nói: "Bạch Diệc Phi, giúp tôi một việc đi!"

Trái tim Bạch Diệc Phi giật thót, lại nghĩ đến chuyện đóng giả làm bạn trai lần trước, anh

luôn cảm thấy mỗi lần Chu Khúc Nhi nhờ mình giúp đỡ thì hẳn là chẳng có chuyện gì tốt, nhưng anh vẫn hỏi: "Giúp gì?"

"Giai đoạn hai dự án cảng Lam Ba của tập đoàn Hàu Tước sắp hoàn thành rồi, trước đó bên anh đã chọn được nhà cung cấp tấm ốp ngoại thất cách nhiệt chưa?", Chu Khúc Nhi hỏi.

Bạch Diệc Phi trả lời: "Thông thường thì công ty sẽ lựa chọn những nhà cung cấp đã từng hợp tác trước đây, nhưng nếu cô đã nhắc đến chuyện này thì chắc là muốn Hàu Tước đặt hàng bên công ty của cô à?"

"Nói thừa!", Chu Khúc Nhi lờm anh một cái: "Công ty của chúng tôi chủ yếu sản xuất sản phẩm này, nếu như được hợp tác với Hàu Tước thì đương nhiên là tốt quá rồi".

Bạch Diệc Phi thấy là việc này thì thở phào nhẹ nhõm: "Chuyện này đơn giản thôi, cho dù phải đặt hàng thì cũng có thể đặt luôn từ bên công ty của cô".

"Ý của anh là gì?", Chu Khúc Nhi nghi hoặc chớp chớp mắt: "Chẳng lẽ anh nói được là được à?"

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Đúng vậy, tôi nói được là được, bên Hàu Tước có thể ưu tiên sử dụng sản phẩm của bên cô".

"Dừng!", Chu Khúc Nhi không tin: "Quyền hạn của anh đâu có cao như vậy? Tôi mời anh tới chỉ là muốn anh giúp tôi hỏi người bạn học làm trợ lý của anh xem, có thể gặp chúng tôi để nói chuyện thêm không?"

"... Vậy cũng được, tôi sẽ giúp cô hỏi".

Ba người ăn cơm xong, vừa bước ra khỏi nhà hàng thì đã nghe thấy tiếng ai đó hét toáng lên.

"A!"

Tiếp sau đó, xung quanh hỗn loạn cả lên.

"Chạy mau! Là bệnh nhân tâm thần trốn trại đó!"

Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi vẫn còn đang ngáo ngơ chả hiểu gì, nhưng Bạch Diệc Phi đã phản ứng ngay lập tức, một tay kéo Lý Tuyết, một tay túm cổ tay Chu Khúc Nhi lôi đi: "Đi mau!"

Nhưng mà số của họ đỏ như trúng độc đặc vậy.

Do đám đông xung quanh đang rất hỗn loạn, chạy trốn tứ phía, vì vậy Bạch Diệc Phi không phán đoán được người đó ở phía nào, anh đành tùy ý chọn một hướng bất kỳ, kết quả lại chọn trúng hướng của tên bệnh nhân.

"Fuck!", Bạch Diệc Phi không kiềm được hét lên.

Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi cũng nhận ra vấn đề, cùng nhau hét ầm lên.

Lúc này, cách đó không xa trước mặt ba người, có một người đàn ông trung niên mặc áo bệnh nhân, tóc cạo ngắn, trên mặt lộ rõ nếp nhăn, đôi mắt trợn to, khuôn mặt dữ tợn.

Lúc này ông ta như đang tìm kiếm thứ gì đó, một thứ mà có thể để cho ông ta trút giận.

Bởi vì tiếng hét của Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi đã thu hút sự chú ý của bệnh nhân tâm thần, ông ta lập tức quay đầu nhìn sang.

Bạch Diệc Phi phản ứng đầu tiên là chạy, anh kéo theo hai cô gái cùng chạy.

Nhưng bởi vì chạy vừa kéo theo Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi nên tốc độ cũng bị hạn chế lại, vì thế ba người chưa chạy được bao xa thì đã bị tên bệnh nhân kia đuổi kịp.

Người đàn ông vươn tay tóm được tóc của Lý Tuyết kéo lại.

Lý Tuyết hét lên vì đau, cả người ngã ra sau.

Bạch Diệc Phi thất vọng tức đỏ cả mắt, chết tiệt! Ông ta dám động tới Lý Tuyết.

Bạch Diệc Phi xoay người nắm lấy cổ tay người đàn ông, sau đó giơ chân đạp mạnh vào người ông ta.

Người đàn ông bị đau liền buông tay, giật lùi lại vài bước.

“Bọn em đi trước đi!”, Bạch Diệc Phi hét lên với Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi.

Chu Khúc Nhi kéo Lý Tuyết: "Tuyết Nhi, mau đi thôi!"

Lý Tuyết thoát ra được, nhưng cũng không kịp để ý đến cơn đau trên đầu mà nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

"Minh không đi!"

Vẻ mặt Chu Chu Khúc Nhi vô cùng lo lắng: "Tuyết Nhi, anh ấy đang cố gắng giữ chân ông ta để kéo dài thời gian cho chúng mình chạy đi, nếu cậu còn không đi, chút nữa Bạch Diệc Phi không ngăn được nữa thì chúng ta đều chạy không thoát đâu”.

Lý Tuyết cắn môi, còn chưa kịp nói gì, Chu Khúc Nhi đã giậm chân, kéo Lý Tuyết chạy đi.

Chỉ là mới chạy được vài bước, do chạy quá nhanh lại thêm lực kéo của Chu Khúc Nhi khiến cả người Lý Tuyết không vững ngã xuống, không may tẹo cả chân.

Chu Khúc Nhi dừng lại, lo lắng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Chân mình bị tẹo rồi", Lý Tuyết đau đớn cau mày.

Chu Khúc Nhi thấy vậy thì lo lắng không thôi: "Còn đứng dậy đi được không?"

Lý Tuyết cố gắng đứng thẳng người dậy, nhưng vừa đứng lên thì Lý Tuyết lại ngồi xồm xuống vì đau.

Thấy vậy, Chu Khúc Nhi biết Lý Tuyết bị tẹo chân rất nặng, trong lòng lại càng nôn nóng hơn, cũng may là mới vừa rồi bọn họ cũng đã chạy ra xa được một đoạn.

Bên kia, ngay khi Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi chạy đi, tên bệnh nhân tâm thần đã lao đến, ý đồ đuổi theo bọn họ.

Bạch Diệc Phi lập tức chạy tới trước mặt chặn tên bệnh nhân tâm thần lại.

Người đàn ông trừng trừng nhìn Bạch Diệc Phi rồi rống lên: "Mày tránh ra cho ông!"

Bạch Diệc Phi nhìn vào ánh mắt của người đàn ông, trái tim như đông cứng lại, loại ánh mắt này như thể là ông ta vô cùng căm hận người nào đó, ông ta muốn tự tay giết chết người đó.

Nhưng Bạch Diệc Phi không định tránh ra, nếu anh tránh ra, vậy thì Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi coi như xong đời.

Thấy vậy, người đàn ông trừng đôi mắt nham hiểm nhìn Bạch Diệc Phi rồi đột nhiên mở miệng chửi rủa: "Đôi gian phu dâm phụ chó má! Loại đê tiện! Người đàn bà của ông mà mày cũng dám **! Hôm nay ông sẽ giết

mày, để xem mày còn có thể nhòm ngó được người đàn bà của ông nữa không!”

Bạch Diệc Phi tâm trạng phức tạp, ông anh này là bị vợ cấm sùng sao?

“Anh hai, anh nhận nhầm người rồi, tôi không phải người đó”, Bạch Diệc Phi thử nói chuyện với người đàn ông này, biết đâu có thể khiến cho ông ta bình tĩnh lại một chút.

"Con mẹ mày ai là anh hai của mày? Loại chó má nhà mày dám ngủ với vợ ông, hôm nay ông phải giết bằng được mày!", người đàn ông gầm lên một tiếng rồi nắm chặt tay lao tới.

Bạch Diệc Phi vội vàng nghiêng người tránh ra, đồng thời nắm lấy cổ tay người đàn ông: "Anh hai, có việc gì từ từ rồi nói, tôi thực sự không có ngủ với vợ anh".

Thần trí của người đàn ông nào còn minh mẫn nữa, ông ta làm sao mà nghe lọt tai lời anh nói? Ông ta giờ đã hoàn toàn khẳng định Bạch Diệc Phi chính là người ngủ với vợ ông ta rồi.

Lúc này, Bạch Diệc Phi mới có thời gian quay đầu lại nhìn Lý Tuyết, phát hiện Lý Tuyết đang ngồi xổm trên mặt đất, còn Chu Khúc Nhi thì đang ở bên cạnh cô, trong lòng anh vô cùng lo lắng, Tuyết Nhi đã xảy ra chuyện gì? Có vẻ như là cô đã bị trẹo chân rồi, thế này thì phải làm sao?

Bạch Diệc Phi ép mình phải nhanh chóng tìm ra biện pháp giải quyết, sau đó anh quay về phía Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi hét lớn: “Gọi cho bệnh viện đi, mau lên!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 108: Lọ axit

Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi nghe thấy âm thanh đó thì giật mình. Bọn họ quá luống cuống nên quên mất việc gọi điện thoại cho bệnh viện.

Bạch Diệc Phi thầm chửi đổng một tiếng trong lòng, hôm nay anh bước ra ngoài bằng chân trái hả!

Người đàn ông bị Bạch Diệc Phi kiềm chế càng thêm phần nộ: “Mẹ nó!”

Người đàn ông này nói xong thì lấy từ trong túi áo ra một lọ axit.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này thì sợ hãi tới mức trợn trừng hai mắt, mẹ kiếp, lão này bị điên hả, còn mang axit trong người nữa!

“Đôi chó má chúng mày, ông muốn chúng mày chết hết! Chúng mày xuống mồ mà mèo mà gà đồng với nhau!”

Người đàn ông tức giận hét lên một câu, muốn mở lọ axit ném về phía Lý Tuyết.

Chu Khúc Nhi và Lý Tuyết nhìn thấy thì vô cùng hoảng sợ.

Chỉ cần người dính một chút axit thôi thì da dẻ đã bị bỏng rồi, đừng nói đến cả một lọ thế kia.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì cố gắng nắm lấy cánh tay đang cố vung ra của ông ta, anh muốn cướp lấy lọ axit từ trong tay ông ta.

Sức lực của người đàn ông này cũng khá lớn, hai người giằng co một lúc lâu, Bạch Diệc Phi không những không cướp được mà còn bị đánh cho mấy phát.

Còn ở bên kia thì Chu Khúc Nhi đang đỡ Lý Tuyết dậy: “Hay để mình công cậu nhé?”

Lý Tuyết nhìn Chu Khúc Nhi, trong lòng rất cảm động nhưng cô vẫn lắc đầu: “Minh vẫn đứng được, cậu đỡ mình nhảy qua đó thôi!”

“Được!”, Chu Khúc Nhi ôm chặt lấy Lý Tuyết.

Lý Tuyết cố gắng nhảy lò cò tránh xa Bạch Diệc Phi và người đàn ông bị bệnh tâm thần kia.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy thì trong lòng thầm thở phào, ít nhất thì bây giờ Lý Tuyết vẫn an toàn.

Nhưng cũng chính vì lần mất tập trung này mà gã đàn ông kia đã tìm được cơ hội: “Ai bảo mày cướp người phụ nữ của ông này, cho mày cướp người phụ nữ của ông này!”

Người đàn ông kia vừa nói vừa dùng tay mở nắp lọ axit ra.

Bạch Diệc Phi thầm kêu không ổn rồi, nhìn bình axit đã được mở nắp trong tay người đàn ông kia thì Bạch Diệc Phi cắn răng một cái, anh mạnh mẽ xông tới.

Dù sao cũng là một người đàn ông trưởng thành, trọng lượng phải khoảng một trăm cân, Bạch Diệc Phi dùng hết sức lực nhào về phía trước xô người đàn ông ngã nhào trên mặt đất.

Cùng lúc đó, bình axit trong tay người đàn ông văng ra xa rồi rơi xuống đất, bốc khói “xèo xèo”.

Nhìn thấy cảnh này thì những người xung quanh đều vô cùng hoảng sợ.

Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi căng thẳng nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Đặc biệt là Chu Khúc Nhi. Trước đây cô ta luôn cảm thấy Bạch Diệc Phi là một tên vô dụng, không xứng với Lý Tuyết. Nhưng bây giờ, trong tình huống không có bất cứ người nào dám tiến lên hỗ trợ thì anh lại vô cùng dũng cảm vật lộn với tên bệnh nhân tâm thần này. Thậm chí vì muốn Lý

Tuyết không bị axit làm bị thương mà còn nhào đến tranh cướp bình axit với người khác.

Phải biết rằng chẳng may không cầm chắc để cho bình axit kia bị vỡ, hoặc là bị bung ra, thì hậu quả vô cùng nguy hiểm.

Lúc này Chu Khúc Nhi hoàn toàn thay đổi cách nhìn về Bạch Diệc Phi. Anh không hề vô dụng giống như trong tưởng tượng, anh là một người dám liều mạng vì vợ mình.

Cô ta lại nhìn sang Lý Tuyết, cuối cùng cũng hiểu vì sao Lý Tuyết không muốn ly hôn với Bạch Diệc Phi.

Người đàn ông dám hi sinh vì mình như thế này, có người phụ nữ nào không muốn chứ?

Trong lòng cô ta không khỏi cảm thấy ghen tị, nhưng dầu sao đó cũng là bạn thân mình, có người đàn ông như vậy che chở thì sâu trong lòng cô ta vẫn cảm thấy vui mừng.

May mắn thay bình axit đã bắn ra xa, người đàn ông kia và Bạch Diệc Phi đều không bị dính phải.

Bạch Diệc Phi thở phào, nếu như bị thứ đó dính vào người thì kiểu gì cũng bị bỏng?

Người đàn ông kia không đạt được mục đích nên lập tức nổi giận, ông ta xoay người đè lên Bạch Diệc Phi, sau đó giơ nắm đấm.

Bạch Diệc Phi không kịp phản ứng, anh bị trúng hai phát đau đến mức nhe răng trợn mắt, đồng thời trong đầu cũng nghĩ đến hai chiêu đã học được từ Bạch Hổ.

Đúng lúc này người đàn ông kia lại lấy từ trong túi một ra một con dao gọt trái cây.

Khi Bạch Diệc Phi nhìn thấy con dao gọt trái cây này thì anh khẽ hít sâu một hơi. Mẹ nó, ông ta còn dùng cả dao gọt trái cây nữa, bọn họ có thù hận sâu đậm lắm sao?

“Bạch Diệc Phi!”, Lý Tuyết nhìn thấy con dao gọt trái cây kia thì trái tim lập tức đập dồn dập, cô không nhịn được muốn chạy qua. Nhưng vì chân quá đau, cô vừa mới đi được một bước thì cơn đau nhói đã khiến cô phải ngồi xồm xuống.

Lúc Bạch Diệc Phi nhìn thấy người đàn ông kia vung con dao đang nắm trong tay lên, chuẩn bị đâm về phía lồng ngực mình, thì anh bị dọa đến mức vội vàng giơ tay lên nắm lại.

Đúng là đen đủi, lại dùng tay phải để giữ lưỡi dao, vết thương mới khép miệng chưa được bao lâu lại bị lưỡi dao rạch ra một lần nữa.

Bạch Diệc Phi đau đến nhú máu, nhưng bây giờ anh không thể buông ta, nếu buông tay ra thì anh sẽ mất mạng ngay lập tức.

Người đàn ông dùng sức ấn con dao xuống, vẻ mặt ông ta dữ tợn, nhất quyết muốn đâm lưỡi dao vào người Bạch Diệc Phi.

“Đừng mà!”, Lý Tuyết sợ hãi kêu thành tiếng. Chẳng biết từ lúc nào nước mắt đã lặng lẽ lăn dài trên mặt cô.

Đây là lần đầu tiên Chu Khúc Nhi thấy Lý Tuyết quan tâm lo lắng cho Bạch Diệc Phi như thế. Loại tình cảm này có vẻ còn sâu đậm hơn rất nhiều so với những gì cô ta nghĩ. Vậy nên cô ta cũng thấy có chút cảm động.

Lúc này đột nhiên có một người đàn ông vóc dáng cao lớn chạy ra từ trong đám người. Mọi người còn chưa rõ mọi chuyện ra sao thì người đó đã đi đến sau lưng người đàn ông kia, túm lấy tay của ông ta rồi nhấc lên đá bay ra ngoài.

Mọi người kinh ngạc há to mồm.

Mẹ kiếp, ra tay độc ác thế sao?

Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi sững sờ tại chỗ, vẻ mặt cứng lại.

Bạch Diệc Phi nhẹ nhàng thở ra, anh miễn cưỡng đứng lên: “Tôi nói này, anh đến chậm quá rồi đấy?”

Bạch Hồ lạnh nhạt liếc nhìn Bạch Diệc Phi: “Có nhiều việc”.

Lúc này cuối cùng thì người của bệnh viện cũng tới, mấy người hợp sức lại với nhau mới không chế được người bị bệnh tâm thần kia, sau đó mang ông ta lên xe.

Chẳng biết Bạch Hồ đã rời đi từ lúc nào.

Bạch Diệc Phi yếu ớt đi đến bên cạnh Lý Tuyết, anh cố giữ vững tinh thần cười cười nói: “Không sao rồi”.

Người xung quanh đều vỗ tay, khen ngợi Bạch Diệc Phi dũng cảm không sợ gì.

Lý Tuyết cũng đỏ mắt, trên mặt cô còn óng ánh giọt nước mắt, cô nhìn khuôn mặt tươi cười của Bạch Diệc Phi thì sự lo lắng tích tụ trong lòng cuối cùng cũng bộc phát: “Bạch Diệc Phi! Anh không muốn sống nữa đúng không? Anh tưởng mình giỏi lắm có đúng không? Chân em đau, anh cõng em đi!”

Bởi vì góc độ hơi lệch nên Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi không nhìn thấy Bạch Diệc Phi dùng tay nắm lưỡi dao, vậy nên cả hai cho rằng ngoại trừ phải chịu mấy cú đâm thì anh không bị thương chỗ nào khác.

Bạch Diệc Phi cười khỏ một tiếng, sau đó nhận lệnh xoay người cõng Lý Tuyết lên.

Khi bàn tay anh đặt lên đùi Lý Tuyết thì lập tức run rẩy một cái, nhưng lại cố gấn cắn răng nhịn xuống.

Lý Tuyết cũng nhận ra anh run rẩy, tưởng rằng mấy vết thương trên người đau nhức thôi, cũng không để ý nhiều.

Hơn nữa Lý Tuyết vẫn còn đang tức giận, giận chuyện Bạch Diệc Phi không coi trọng tính mạng mình. Cho dù là lọ axit kia, hay là dao gọt hoa quả, cả hai đều khiến cho cô vô cùng sợ hãi. Nếu như lúc đó thật sự xảy ra chuyện gì, cô không biết bản thân mình sẽ như thế nào nữa.

Lên xe, Bạch Diệc Phi tiếp tục nhịn đau để lái xe. Suốt dọc đường Lý Tuyết vẫn không chịu nói chuyện với Bạch Diệc Phi.

Cho đến khi về đến biệt thự, sau khi Bạch Diệc Phi công Lý Tuyết lên phòng xong thì lúc này anh mới xuống lầu, đi đến phòng khách.

Máu trên tay đã nhuộm đỏ băng vải, không cần nghĩ cũng biết đã biến thành thế nào rồi.

Bạch Diệc Phi gỡ băng vải ra, vết thương đã trở nên vô cùng đáng sợ. Một đường kéo dài nằm ngang bàn tay. Vết thương trước đó chưa khỏi hoàn toàn, lần này lại chịu thêm một dao, vết thương lại càng sâu hơn.

Lúc này Bạch Diệc Phi đã hoàn toàn thả lỏng. Về đến nhà là đã an toàn, Bạch Diệc Phi không chống đỡ được nữa, anh ngã người lên trên ghế salon chìm vào mê man.

Về đến phòng Lý Tuyết bất mãn nói: “Cũng không biết lấy lòng mình một chút!”

Cô nhìn mắt cá chân sưng đỏ rồi lầm bầm: “Cơ hội sò mó tốt như vậy mà không biết tận dụng, đúng là đầu gỗ!”

Tự mình chờ thêm một lúc rồi Lý Tuyết mới quyết định đi vào tắm rửa.

Thế nhưng lúc cô cởi quần áo ra thì phát hiện trên đùi mình dính vết máu.

Lý Tuyết giật mình. Vị trí này là vị trí đặt tay lúc Bạch Diệc Phi công cô mà.

Bạch Diệc Phi bị thương!

Lý Tuyết bất chấp chân đau, cô mặc xong áo ngủ thì cố vịn tường, nhảy lò cò đi tìm Bạch Diệc Phi.

Nhưng mà lúc mở cửa phòng ra thì không nhìn thấy Bạch Diệc Phi ở trong phòng mình, Lý Tuyết lập tức xuống lầu, cuối cùng cũng tìm thấy Bạch Diệc Phi đang mê man trong phòng khách.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 109: Lý Thị đôi chủ

“Bạch Diệc Phi!” Lý Tuyết kinh ngạc hét lên, cô vội vàng nhảy tới.

Bạch Diệc Phi mê man không nghe thấy giọng nói của Lý Tuyết.

Lý Tuyết ngồi xổm bên cạnh ghế salon, cô cầm lấy bàn tay của Bạch Diệc Phi, chỉ thoáng nhìn qua đã phát hiện ra vết thương vừa sâu vừa dài trên bàn tay phải anh, còn có cả dấu mũi khâu của vết thương bên cạnh.

Nhìn máu me chảy ra từ vết thương thì Lý Tuyết không nhịn được khóc lên.

“Đồ ngốc này!”

Biết trên tay mình có vết thương mà còn không chịu nói. Lúc đó người anh run lên chắc là vì vết thương này!

Lý Tuyết tự trách bản thân, cô chỉ quan tâm cơn giận của mình mà quên mất Bạch Diệc Phi mới là người phải vật lộn với một tên bệnh tâm thần, cũng quên mất không hỏi Bạch Diệc Phi xem trên người anh có bị thương không.

Nhìn thấy dáng ngủ quen thuộc của Bạch Diệc Phi thì trong lòng cô lại khẽ cười. Cuối cùng cô dứt khoát đứng dậy đi lấy một chiếc chăn đắp lên người cả hai. Cô ghé vào trong ngực anh, ôm nhau ngủ.

Sáng hôm sau, Bạch Diệc Phi đột nhiên tỉnh dậy, anh há miệng thở dốc. Anh vừa mơ thấy một con dao gọt trái cây chuẩn bị đâm vào ngực mình.

Sau đó mới phát hiện ra Lý Tuyết đang nằm ngủ trong ngực.

Nhìn Lý Tuyết ngủ, Bạch Diệc Phi không khỏi thấy xúc động.

Nhớ tới lúc hai người mới kết hôn, Lý Tuyết còn cầm dao trái cây kê lên cổ mình uy hiếp: “Giữa chúng ta chỉ là hôn nhân hợp đồng, không kết hôn

thật sự. Nếu như anh dám đụng đến tôi thì tôi sẽ tự sát ngay lập tức”.

Về sau khi những người trong nhà không thích anh, còn châm biếm anh đủ đường thì Lý Tuyết chỉ thản nhiên nói: “Cảm ơn anh đã bao dung với bọn họ, nhưng mà chúng ta không có tình cảm, đến lúc cần thiết thì chúng ta hãy ly hôn!”

Sau này một lần anh uống say, do trong lòng luôn nhớ nhung cô nên bản thân không tự chủ được mà chạy đến phòng cô, khiến cho Lý Tuyết sợ hãi cầm dao gọt trái cây nhìn chăm chăm anh cả một đêm.

Còn bây giờ Lý Tuyết lại đang nằm ngủ trong ngực anh.

Ba năm nay thái độ của Lý Tuyết đã thay đổi từng chút một, anh thật sự rất vui mừng.

“Ui!”

Bạch Diệc Phi muốn đưa tay ra chạm vào Lý Tuyết, nhưng khi vừa vươn tay ra đã cảm thấy đau đớn, cơn đau khiến anh kêu thành tiếng.

Lý Tuyết nghe thấy âm thanh thì nhíu mày tỉnh lại.

“Em đi nấu cơm”, Lý Tuyết nhanh chóng đứng dậy, cô cố gắng che giấu đi sự thẹn thùng của mình.

Bạch Diệc Phi không khỏi cảm thấy tiếc nuối, nếu có thể hôn một cái thì tốt biết mấy.

Ăn xong bữa sáng, Bạch Diệc Phi định đi ra ngoài.

Lý Tuyết ngăn lại: “Anh ra ngoài làm gì?”

Hôm nay là ngày hẹn gặp mặt với ông cụ Lý, nhưng mà anh không thể nói rõ ra được nên đành phải trả lời: “Công ty có chút việc”.

Lý Tuyết hừ một tiếng: “Không được đi!”

Bạch Diệc Phi hơi ngạc nhiên, hiếm khi Lý Tuyết lại có thái độ cứng rắn như thế này, nhưng mà ngày hôm nay không thể không đi được!

“Tuyết Nhi, đây thật sự là chuyện rất quan trọng”, Bạch Diệc Phi bắt đầu nói.

Lý Tuyết hơi do dự một chút, cô nói: “Muốn đi cũng được, trước tiên chúng ta đến bệnh viện đã”.

“Hãy, được rồi!”, Bạch Diệc Phi gật đầu đồng ý. Tay của anh đã trở thành thế này rồi, nếu như không xử lý thì kiểu gì cũng sẽ bị nhiễm trùng.

Lý Tuyết lái xe đưa hai người đến bệnh viện.

Bác sĩ nhìn bàn tay của Bạch Diệc Phi thì thản nhiên nói: “Anh bạn trẻ, trước đây bàn tay này đã bị thương, lần này lại bị rạch thêm phát nữa. Đúng là không yêu quý bản thân mình chút nào”.

Bạch Diệc Phi gật đầu trả lời: “Vâng vâng vâng, sau này sẽ không như vậy nữa”.

Nghe thế thì cuối cùng Lý Tuyết cũng nhớ ra gì đó, cô hỏi lại: “Lần trước tại sao lại bị thương? Không phải anh nói là đề lên viên đá hả?”

Bạch Diệc Phi dừng một chút, anh kể lại đơn giản chuyện ngày hôm đó, chẳng qua những chi tiết nên lược bớt cũng đã tóm tắt lại, tránh cho Lý Tuyết suy nghĩ lung tung, cũng không cần phải khiến cô phiền lòng thêm.

Lý Tuyết nghe xong lại càng tự trách. Cô không nghĩ rằng sau khi anh rời đi lại gặp phải nhiều chuyện như vậy. Đã thế bản thân còn không quan tâm thêm vài câu nữa. Đột nhiên cô cảm thấy mình không xứng với danh người vợ chút nào.

Đợi đến khi ra khỏi bệnh viện thì Bạch Diệc Phi khẽ nói: “Em đi về trước đi! Khi nào anh xong việc sẽ về sau!”

Lý Tuyết lắc đầu: “Dù sao thì em cũng đã xin nghỉ rồi, để em đi chung với anh. Hơn nữa tay anh đã như thế rồi thì lái xe kiêu gì chứ?”

"Cũng được", Bạch Diệc Phi gật đầu. Dù sao cũng chỉ là đến nhà họ Lý thôi, không quan trọng. Sau khi lên xe thì Lý Tuyết lúi đi đến đầu, Bạch Diệc Phi nói: “Công ty trái cây Lý Thị. “Lý Thị? Anh đến đó làm gì?”

Bạch Diệc Phi khẽ nói: “Thật ra hôm nay anh đại diện cho Hầu Tước đến thu mua Lý Thị Tâm Linh- com | lý Tuyết trầm mặc một lát, sau đó mới cho xe xuất phát. Đến bây giờ trong lòng Lý Tuyết nẫu còn có chút phức tạp, đặc biệt là khi lý Thị Mị Hầu Trước thu mua. Có quá nhiều chuyện xảy ra khiến cô cảm thấy không chân thực.

Phòng họp của công ty trái cây Lý Thị.

Ông cụ lý triệu tập tất cả thành viên trong nhà họ Lý.

Ông cụ lý ngồi vị trí chủ tịch, ông ta nhìn lướt qua mọi người rồi nói: “Một | lúc nữa chủ tịch tập đoàn Hầu Tước sẽ đến thu mua Lý Thị. Từ nay về sau Lý Thị chính là công ty dưới trướng của Hầu Tước”.

Mọi người nghe vậy thì trầm mặc.

Mặc dù đã biết trước tin tức này rồi, nhưng khi nghe ông cụ Lý nói như vậy thì trong lòng ít nhiều gì cũng có chút khác biệt.

Ông cụ Lý lại nói tiếp: “Nhưng mà trước khi bị thu mua, tôi có chuyện muốn tuyên bố”.

Mọi người nghe thấy thế thì lập tức ngồi thẳng người nhìn ông cụ Lý.

Lý Phàm ngồi một bên nghe thấy thế thì ưỡn ngực, giống như đã biết trước ông ta muốn tuyên bố cái gì, trên mặt gã ta lộ ra vẻ đắc ý.

“Bắt đầu từ bây giờ Lý Phàm sẽ nhậm chức chủ tịch của công ty trái cây Lý Thị. Mọi người hãy giúp đỡ thẳng bé”.

Tất cả mọi người đều sững sờ, bọn họ không tình nguyện vỗ tay, sau đó nhìn về phía Lý Phàm.

Thật ra mọi người đều rõ ràng, dù sao Lý Phàm cũng là đứa cháu trai được ông cụ Lý thương yêu nhất, vị trí chủ tịch này truyền cho Lý Phàm là vì muốn sắp xếp cho Lý Phàm một vị trí tốt.

Dù sao sau khi bị Hầu Tước thu mua xong thì chức vụ trước đó sẽ bị hạ xuống hết. Nhưng nếu như là chủ tịch, cho dù hạ chức thì cũng sẽ cao hơn so với bình thường.

Lý Phàm không nghĩ sâu xa về lợi ích, gã ta chỉ cảm thấy vô cùng sung sướng. Cuối cùng thì gã ta cũng có thể ngồi lên vị trí này, đây là vị trí mà gã ta nằm mơ cũng muốn có được.

Sau đó ông cụ Lý gật đầu nói: “Mời chủ tịch mới đứng lên nói mấy câu”.

Lý Phàm hưng phấn đứng lên đi đến bên cạnh ông cụ Lý, sau đó nói với ông cụ Lý: “Ông nội, không phải ông nên đứng dậy rồi sao?”

Ông cụ Lý sững sờ.

Những người khác cũng sững sờ, tên Lý Phàm này cũng quá to gan rồi?

Lý Phàm nói: “Đây không phải vị trí dành cho chủ tịch sao? Bây giờ cháu đã là chủ tịch mới rồi, chẳng lẽ không được ngồi hả?”

Lý Đại Hải nghe thế thì lập tức đen mặt: “Muốn nói gì thì cứ nói, ngồi chỗ đó có gì khác sao?”

“Tại sao lại không khác chứ? Con là chủ tịch, thế nên ngồi vào vị trí chủ tịch là đúng rồi”, Lý Phàm bất mãn nói.

Lý Đại Hải còn muốn quát Lý Phàm, nhưng ông cụ Lý đã đứng lên: “Đúng là tôi nên nhường lại vị trí này”.

Lý Phàm nghe thế thì vô cùng đắc ý nhìn Lý Đại Hải, sau đó gã ta ngồi vào vị trí kia, hưởng thụ cảm giác lướt mắt một cái có thể nhìn hết tất cả mọi người, cuối cùng gã ta gằn giọng nói.

“Tốt lắm, bây giờ tôi đã nhậm chức chủ tịch, tuy chúng ta bị tập đoàn Hàu Tước thu mua, nhưng mọi người không cần lo lắng. Có Hàu Tước làm chỗ dựa thì khả năng phát triển trong tương lai sẽ rất lớn. Tôi đã là chủ tịch nên tất nhiên cũng sẽ tìm kiếm nhiều lợi ích hơn cho mọi người”.

“Đương nhiên, trước lúc đó vì muốn bảo vệ lợi ích của mọi người nên tôi tuyên bố, từ bây giờ mỗi người hãy chuyển nhượng 10% cổ phần trong tay mọi người sang cho tôi. Mọi người có thể yên tâm, tôi không lấy những cổ phần này làm gì, chỉ là tạm thời để ở chỗ tôi mà thôi, còn tiền thì vẫn là của mọi người”.

“Cái gì?”

Mọi người kinh ngạc.

“Làm như vậy không thích hợp”, ông cụ Lý lạnh nhạt nói.

Lý Phàm giải thích: “Không, chuyện này vô cùng thích hợp. Mọi người cũng biết bây giờ Hàu Tước sẽ thu mua chúng ta, cổ phần của mọi người chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, thậm chí còn bị thu hồi một số cổ phần nữa. Còn tôi là chủ tịch, chắc chắn sẽ không nghiêm trọng như thế. Tôi chỉ suy nghĩ cho mọi người mà thôi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 110: Mua lại Lý Thị

Lý Đại Hải nổi giận: "Mày đang nói cái quái gì đây? Ai bảo mày như vậy?"

Ông cụ cau mày: "Lý Phàm, làm như vậy quả thực là không phù hợp, cũng không đúng quy định".

Lý Phàm liếc nhìn ông cụ Lý rồi đột nhiên trầm mặt nói: "Bây giờ con mới là chủ tịch của Lý Thị, con nói gì thì chính là cái đó, mọi người không đồng ý cũng phải đồng ý, không có quyền phản bác".

"Nếu có người nào không đồng ý, con cũng không ngại đuổi người đó ra khỏi Lý Thị!"

"Mày!", Lý Đại Hải tức giận vung một cái tát.

Lý Phàm ăn trọn một cái tát vào mặt thì nổi điên trừng mắt với Lý Đại Hải.

"Bố dám đánh cả chủ tịch?"

Lý Đại Hải hừ mũi: "Tao đánh mày thì sao? Tao là đánh con trai tao chứ không phải chủ tịch!"

"Bây giờ đang là trong phòng họp, không có cha con gì cả, chỉ có chủ tịch và nhân viên!", Lý Phàm trợn mắt nói.

Lý Đại Hải tức điên lên, ngón tay chỉ vào Lý Phàm run run mà người thì ngẩn ra không nói được lời nào.

Ông cụ Lý thấy vậy bỗng hồi hận.

Ông giao chức chủ tịch cho Lý Phàm rốt cuộc là đúng hay sai?

Đúng lúc này, một trợ lý bước vào nói nhỏ vào tai ông cụ Lý vài câu.

Ông cụ Lý nhìn sang Lý Phàm rồi thở dài: "Tôi đi ra ngoài một lát, mọi người tiếp tục họp".

Phòng làm việc của ông cụ Lý, Lý Tuyết có chút căng thẳng.

Bạch Diệc Phi nắm lấy tay Lý Tuyết nói: "Đừng lo lắng, anh là thay mặt Hầu Tước đến mua lại Lý Thị, chuyện này không liên quan gì đến em".

Ông cụ Lý đẩy cửa văn phòng bước vào, cười vui vẻ nói: "Chủ tịch Hầu Tước, đã để anh phải đợi lâu..."

Lời chưa kịp nói xong đã nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết, nụ cười trên môi lập tức đông cứng lại, lạnh lùng nói: "Các người tới đây làm gì? Ra ngoài!"

Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi đứng dậy lên tiếng chào hỏi: "Ông nội".

Ông cụ Lý hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không vì câu chào "Ông nội" mà đáp lại.

Điều này khiến Lý Tuyết có chút buồn lòng.

Bạch Diệc Phi siết chặt Lý Tuyết tay nói: "Cháu tới đây để đàm phán với ông về việc mua lại Lý Thị".

Ông cụ Lý lại hừ mũi lần nữa: "Đàm phán mua lại? Anh còn chưa có tư cách này đâu! Chỉ có chủ tịch tập đoàn Hầu Tước mới có tư cách này! Bây giờ, các người lập tức ra khỏi đây cho tôi!"

"Ông nội...", Lý Tuyết muốn nói vài câu, nhân tiện thuyết phục ông, nhưng lại bị ông cụ Lý quát lại.

"Tôi nói là các người đi ra ngoài, có nghe thấy không?", ông cụ Lý tức giận trừng mắt lên nhìn hai người: "Ha, muốn ở lại để cười nhạo của nhà họ Lý chúng tôi đúng không? Tôi nói cho các người biết, không đến lượt đâu!"

Sắc mặt Lý Tuyết tái mét ngay lập tức, không chỉ bởi vì cơn giận Ông cụ Lý, mà còn bởi vì mấy chữ "Nhà họ Lý của chúng tôi".

Bạch Diệc Phi khẽ cau mày, bảo vệ Lý Tuyết ở phía sau: "Ông nội, gọi ông một tiếng ông nội là hậu bối kính trọng trưởng bối, nhưng ông cũng không nên vì mình là người lớn mà tỏ thái độ như vậy đúng không ạ?"

"Anh! Anh nói cái gì?", Ông cụ Lý rất tức giận.

Lý Tuyết kéo ống tay áo Bạch Diệc Phi: "Bạch Diệc Phi, đừng trọc giận ông nội".

Bạch Diệc Phi nhún vai: "Được!"

Nếu ông già này không trút giận lên Lý Tuyết thì anh còn có thể nói vài câu tử tế.

Bạch Diệc Phi đều đều nói: "Cháu hôm nay thay mặt Hầu Tước đến đàm phán mua lại Lý Thị với ông".

Ông cụ Lý trầm giọng nói: "Ngoại trừ chủ tịch Tập đoàn Hầu tước, tôi sẽ không đàm phán với bất cứ ai".

Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ, đành quay đầu lại nói với Lý Tuyết: "Em ra ngoài chờ anh một lát, việc ở đây chút nữa anh sẽ giải quyết ổn thoả".

Lý Tuyết hơi do dự một chút: "Anh, đừng quá xúc động, dù sao ông cũng là trưởng bối của chúng ta".

Sau khi Lý Tuyết đi ra ngoài, Bạch Diệc Phi quay người lại nói với ông cụ Lý: "Bây giờ chúng ta có thể đàm phán rồi".

"Anh bị điếc hay là có vấn đề nghe hiểu? Tôi đang nói tới chủ tịch tập đoàn Hầu tước, không phải anh!", ông cụ Lý tức giận nói.

Bạch Diệc Phi giọng đều đều nói: "Đúng vậy, chủ tịch tập đoàn Hầu tước".

Ông cụ Lý tức giận chỉ vào Bạch Diệc Phi, vừa định nổi giận thì đột nhiên phản ứng lại: "Anh... Anh! Anh là chủ tịch tập đoàn Hầu tước?"

“Đúng vậy”, Bạch Diệc Phi gật nhẹ đầu.

Ông cụ Lý trầm mặc một lát, ngẩng đầu nhìn Bạch Diệc Phi, lạnh lùng nói: "Anh cậu kết với tên nghịch tử Lý Cường Đông để chơi tôi có phải không? Được, được lắm, rất được! Hai người các anh, quả thực không coi tôi ra gì!"

"Anh nghe cho rõ đây, quay về nói cho tên nghịch tử kia biết, bây giờ Lý Thị bị Hầu Tước thu tóm thì tôi sẽ không bao giờ nhận nó là con trai của tôi, bảo nó từ bỏ cái ý định này đi!"

Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ: "Cháu thật sự là chủ tịch tập đoàn Hầu tước".

“Hừ!”, ông cụ không tin.

Bạch Diệc Phi đành phải lấy điện thoại di động ra gọi cho Long Linh Linh, mở loa ngoài điện thoại.

"A lô, chủ tịch có chỉ thị gì không ạ?"

Khi ông cụ Lý nghe thấy giọng nói của Long Linh Linh thì sững sốt, không thể tin được nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói: "Cô giải thích cho ông cụ biết, rốt cuộc thì tôi là ai?"

Long Linh Linh theo chỉ thị của Bạch Diệc Phi giải thích rõ ràng thân phận của chủ tịch tập đoàn Hầu tước cho ông cụ Lý.

Nhưng sau khi cúp điện thoại, ông cụ Lý lại cười lạnh nói: "cậu tưởng rằng tôi sẽ tin hay sao, Long Linh Linh là bạn học của cậu, giúp cậu nói dối một lần thì có gì đâu!"

Cuối cùng, Bạch Diệc Phi đành phải gọi điện cho Trương Vinh, để Trương Vinh giải thích việc này với ông cụ Lý.

Trương Vinh là một cổ đông thường phải tham gia vào các hoạt động đối ngoại của Hầu Tước, do vậy lời nói của ông ta đương nhiên đáng tin.

Do đó, lúc này ông cụ Lý hoàn toàn bị sốc.

Sau một lúc lâu mới bình tĩnh lại được, ánh mắt của ông cụ Lý nhìn Bạch Diệc Phi đã khác hẳn.

"Anh, hoá ra lại là chủ tịch của Hầu Tước, tại sao lại...", những lời sau đó thì không cần phải nói ra nữa, đường đường một chủ tịch của tập đoàn Hầu Tước, không có lý do gì lại cưới Lý Tuyết, một phụ nữ xuất thân từ gia tộc nhỏ bé, cũng không đáng phải chịu sự sỉ nhục và cười chê mà vẫn phải nhẫn nhịn như vậy.

Bạch Diệc Phi nhún vai: "Có thể như vậy sẽ dễ dàng nhìn rõ bộ mặt thật của một số người".

Kỳ thật Bạch Diệc Phi cũng tự cảm thấy mọi thứ đều không thật, dù sao trở thành chủ tịch tập đoàn Hầu tước cũng là việc mới xảy ra gần đây, không hẳn là đã xảy ra từ lâu trước đây.

Ông cụ Lý nghe xong lời Bạch Diệc Phi nói, thì không dám phát ngôn gì nữa.

Bạch Diệc Phi thấy vậy, nhẹ giọng nói: "Bây giờ chúng ta có thể nói chuyện rồi chứ?"

"Đương nhiên", ông cụ Lý gật đầu, thái độ đã tốt hơn trước nhiều.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng rồi ngồi lên sô pha.

Ông cụ Lý lúc này mới nhận ra mình vẫn để người ta đứng lâu như vậy nhưng khi thấy Bạch Diệc Phi đã yên vị, thì vội vàng gọi người mang trà lên cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi ngăn lại nói: "Không cần đâu, chúng ta đàm phán nhanh rồi kết thúc, cháu rất bận".

"À, được được được", ông cụ Lý lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: "Thật ra, nội dung cụ thể của việc mua lại cũng giống như nhau, cái chính là tôi hy

vọng chủ tịch đồng ý với tôi một chuyện”.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu nhìn ông ta nói: "Chuyện gì vậy?"

“Sau khi chủ tịch mua lại Lý Thị, liệu có thể giữ nguyên chức vụ của người Lý Thị?”, ông cụ Lý cẩn thận thăm dò.

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một chút rồi nói: "Không thành vấn đề, mọi chuyện sẽ căn cứ theo điều khoản của việc mua lại, sẽ có một chút điều chỉnh nhỏ thôi”.

“Được, được”, ông cụ Lý cảm thấy yên tâm hơn một chút, sau đó liền nghĩ tới một vấn đề: “Vậy Lý Cường Đông và anh...”

Bạch Diệc Phi biết ông cụ Lý muốn nói gì: "Tập đoàn Hậu tước là tập đoàn Hậu tước, tập đoàn Tân Tây là tập đoàn Tân Tây, không liên can với nhau”.

Ông cụ Lý gật đầu, có vẻ an tâm hơn.

Bạch Diệc Phi đứng dậy định đi ra ngoài, nhưng khi anh vừa định rời đi, đột nhiên hỏi: "Nghe nói vừa rồi mọi người đang họp, cũng... khá thú vị”.

Ông cụ Lý nghe xong liền xấu hổ.

Lý do mở cuộc họp ngày hôm nay là để thiết lập uy tín cho Lý Phàm, ai mà ngờ được Lý Phàm lại có suy nghĩ như thế, ngược lại để cho mọi người cười vào mặt.

Khi Bạch Diệc Phi bước ra khỏi văn phòng, Lý Tuyết đã tới hỏi thăm tình hình.

“Ông nội là người thấu tình đạt lý, đã đàm phán xong rồi”, Bạch Diệc Phi cười đáp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 111: Chủ tịch mới của Lý Thị

Cùng với đó, ông cụ Lý đứng phía sau cũng vội vàng gật đầu: “Đúng đó, Tuyết Nhi à, vừa rồi là ông không đúng, nói hơi nặng lời, cháu đừng để tâm đến nhé”.

Lý Tuyết ngập ngừng, thái độ của ông cụ Lý khiến cho cô có cảm giác được yêu thương mà vừa mừng vừa lo, bất giác quay sang nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đã nói gì với ông cụ Lý? Thái độ trước sau thay đổi hơi bị nhanh phải không?

“Không sao đâu, ông nội”, Lý Tuyết mỉm cười đáp.

Bạch Diệc Phi vỗ nhẹ bàn tay Lý Tuyết, ánh mắt lóe lên suy tính, sau đó nói với ông cụ Lý: "Cho cháu mượn phòng họp của ông được không?"

"Tất nhiên là được".

Ông cụ Lý đứng tránh qua một bên nhường đường cho Bạch Diệc Phi, thấy vậy càng làm cho Lý Tuyết khó hiểu, sao cô cứ cảm thấy hôm nay ông cụ Lý hạ thấp mình như thế? Cho dù là bị Hầu Tước mua lại rồi thì cũng không đến mức như vậy chứ?

Khi đi đến cửa phòng họp, ông cụ Lý đẩy cửa ra, đồng thời để Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết bước vào trước.

Người của Lý Thị trong phòng họp nhìn thấy là Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết thì sắc mặt đều trở nên không tốt.

Nhất là Lý Phàm.

"Các người làm gì ở đây? Cút ngay! Đây không phải là nơi mà các người nên đến!", Lý Phàm gào lên.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng liếc Lý Phàm một cái, cười lạnh nói: "Bảo tôi cắt đi? Anh cũng có cái quyền ấy à?"

"Hừ!", Lý Phàm ngẩng đầu ưỡn ngực, vênh vác nhìn thẳng Bạch Diệc Phi: "Nói cho mày hay, tao bây giờ chính là Chủ tịch của Lý Thị, đây là phòng họp của Lý Thị, tao bảo mày cắt thì mày buộc phải cắt khỏi chỗ này cho tao!"

"Chủ tịch của Lý Thị là ngon à?", Bạch Diệc Phi nhìn gã bằng nửa con mắt nói.

Lý Phàm nghiên răng nghiên lợi: "Mẹ kiếp, dù thế nào thì cũng tốt hơn mày! Ngay bây giờ, chúng mày cắt hết ra ngoài cho tao!"

Vì cái thái độ này, Bạch Diệc Phi không thèm để ý tới Lý Phàm nữa, mà bước thẳng tới vị trí chính giữa, hờ hững nói: "Sau đây tôi sẽ thông báo một vài việc, nói xong tôi sẽ đi, không làm mất thời gian của mọi người".

Mọi người nghe vậy đều thấy khó hiểu, Bạch Diệc Phi đến để thông báo chuyện gì? Tình huống này là sao đây?

Lý Phàm nổi điên: "Bạch Diệc Phi! Tao bảo mày cắt đi cơ mà? Mày không nghe thấy à?"

"Bảo vệ đâu? Bảo vệ đi đâu cả rồi? Mau tổng cổ tên này ra ngoài cho tôi!"

Bạch Diệc Phi vẫn không để ý tới Lý Phàm, mà tiếp tục thờ ơ nói: "Mới vừa rồi, Hầu Tước đã hoàn thành thủ tục mua lại Lý Thị".

"Bây giờ, thay mặt cho Hầu Tước, tôi thông báo đến các vị hai thay đổi trong bổ nhiệm nhân sự".

Gì?

Bổ nhiệm nhân sự?

Nhưng tại sao lại là Bạch Diệc Phi đến thông báo?

Thấy vậy, trong lòng Lý Phàm bỗng có dự cảm không lành, lập tức nói: "Mày đang nói bậy nói bạ gì đó? Một tên giám đốc quèn như mày thì có tư cách gì thay mặt Hầu Tước quyết định bổ nhiệm nhân sự cho Lý Thị."

Bạch Diệc Phi dừng lại một chút, quay sang nhìn Lý Phàm cười lạnh, sau đó nói tiếp: "Bây giờ, tôi tuyên bố Lý Tuyết sẽ đảm nhận vị trí chủ tịch của tập đoàn Lý Thị".

Gì cơ?

Lý Tuyết sẽ là chủ tịch của Lý Thị?

Tất cả mọi người đều xôn xao bàn tán.

"Sao có thể là Lý Tuyết?"

"Bố của Lý Tuyết không phải là..."

"Tại sao lại là Lý Tuyết?"

"..."

Mọi người anh một câu tôi một câu, xôn xao không dứt bởi bọn họ đều cảm thấy khó hiểu với quyết định này, Lý Thị của ngày hôm nay không phải đều là do bố của Lý Tuyết gây ra hay sao?

Đến Lý Tuyết cũng ngây ra chẳng hiểu gì.

Lại nhìn Bạch Diệc Phi vẫn đứng ở đó, anh hình như cũng không có ý định giải thích lí do mà chỉ đơn giản là đứng đó để tuyên bố mà thôi.

"Về phần Lý Phàm, sẽ đảm nhận một vị trí mới được lập ra, giám đốc quản lý nhà vệ sinh".

Khoảnh khắc khi anh dứt lời, cả phòng họp lặng ngắt như tờ.

Sau đó cũng không biết là ai không nhịn được mà "Phi" một tiếng bật cười, tiếp đến mọi người giống như ăn nhầm phải thuốc cười, trong phòng

hộp bồng vang vọng những tràng cười không dứt.

Nghe mọi người cười âm ỉ, khuôn mặt Lý Phàm nhăn nhó vặn vẹo:
“Bạch Diệc Phi! Con mẹ mày nói cái gì? Mày bảo tao đi làm giám đốc quản lý nhà vệ sinh? Mẹ kiếp mày dám sỉ nhục tao à?”

"Còn Lý Tuyết, tại sao cô ta được làm chủ tịch của Lý Thị? Ở đây có ai mà không biết, nếu như không phải vì Lý Cường Đông thì Lý Thị của bọn tao đã không bị Hầu Tước thâm tóm? Mày lại bảo để cô ta làm chủ tịch, cô ta có tư cách gì?"

"Bây giờ, tao mới chính là chủ tịch của Lý Thị, Lý Tuyết mới phải đi làm giám đốc quản lý nhà vệ sinh!"

Nghe được câu cuối cùng, Bạch Diệc Phi híp mắt lại, nhấc chân bước về phía Lý Phàm.

Lý Phàm còn đang vênh váo nói: "Tao đoán chừng chúng mày đến đây là muốn giúp Lý Cường Đông cướp quyền, muốn khống chế Lý Thị của bọn tao, để bọn tao phải biến thành đồ vật trong túi của chúng mày! Chúng mày đừng hòng được toại nguyện!"

"Tao nói cho chúng mày biết, trừ phi đích thân chủ tịch tập đoàn Hầu Tước tới đây, nếu không tao sẽ quyết không từ bỏ..."

"Bốp!"

Bạch Diệc Phi vung tay cho gã một cái tát.

"Mày câm miệng cho tao!"

"Mày mà cũng xứng làm chủ tịch của Lý Thị? Không đầy ba năm, Lý Thị sẽ bị mày chơi sập luôn! Không, tao nói hơi quá rồi, không đến một năm thôi".

"Còn nữa, tao nói là để mày đi làm giám đốc quản lý nhà vệ sinh là còn đề cao mày rồi, mày còn không xứng để làm ở vị trí này!"

"Mày!", Lý Phàm tức đến run rẩy cả người, hét lớn: "Bảo vệ! Bảo vệ đâu! Mau đuổi cổ tên này ra khỏi công ty cho tôi!"

Tuy nhiên sau đó, chẳng có động tĩnh gì.

Không chỉ vậy, những người khác trong Lý Thị cũng không động đậy.

Cũng bởi khi Lý Phàm vừa mới nhậm chức, thì gã đã to mồm đòi thu lại cổ phần, ai mà đồng ý chứ? Cho nên chẳng có ai buồn lên tiếng giúp gã.

Lúc này ông cụ Lý đang đứng bên cạnh Lý Tuyết, thấy ông ta không nói lời nào, nên mọi người lại càng chẳng thể nói gì.

Bạch Diệc Phi hừ lạnh, quay sang nhìn ông cụ Lý: "Ông tới giải thích đi!"

Ông cụ Lý bắt lực thở dài, bước tới, cất giọng đều đều nói: "Bạch Diệc Phi là người phụ trách mua lại Lý Thị của tập đoàn Hàu Tước, bây giờ Lý Thị của chúng ta chỉ là một công ty con của Hàu Tước, Hàu Tước có quyền bổ nhiệm và bãi nhiệm nhân sự của Lý Thị, mà Bạch Diệc Phi chính là người phụ trách, vì vậy có tư cách này".

Bạch Diệc Phi không nói với bên ngoài anh chính là chủ tịch của tập đoàn Hàu Tước, do vậy để tránh rắc rối thì ông cụ Lý đương nhiên sẽ không nói ra thân phận thật của anh.

Ông cụ Lý lại nói tiếp: "Bây giờ, Lý Tuyết chính là chủ tịch của Lý Thị".

Lời nói vừa dứt, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn Lý Tuyết.

Bị bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Tuyết cảm thấy hơi căng thẳng, mọi người đều nhìn cô, mà cô lại hầu như chưa bao giờ nghĩ đến sự việc sẽ xảy ra như vậy, giờ đây cô chính là chủ tịch của Lý Thị.

Tuy nhiên, Lý Phàm lại vẫn không phục: "Ông, cháu mới là chủ tịch của Lý Thị, bây giờ ông không có tư cách phát ngôn!"

Mọi người đều bị sốc.

Lý Phàm lại có thể vì vị trí chủ tịch này mà bất kính với người ông vẫn luôn yêu thương gã.

Lý Đại Hải nổi giận quát: "Câm miệng!"

Lý Phàm chẳng thèm nghe: "Con nói sai sao? Bây giờ con mới là chủ tịch của Lý Thị, ông nội đã mất chức rồi, như thế thì ông ấy làm gì có tư cách để phát ngôn! Lời con nói mới có trọng lượng!"

"Bốp!"

Thêm một cái tát nữa, nhưng lần này người tát là Lý Đại Hải.

"Nghịch tử! Không có ông của mày, thì mẹ kiếp mày cũng chẳng là cái thá gì cả!"

Mọi người âm thầm gật đầu trong lòng, còn không phải à? Nếu không bởi ông cụ Lý cả đời vất vả phấn đấu, thì làm gì có Lý Thị ngày hôm nay? Gã lại còn đòi làm chủ tịch nữa!

Ông cụ Lý thở dài, trong nháy mắt lại như già thêm rất nhiều, nhưng vẫn tiếp tục nói: "Được rồi, Bạch Diệc Phi sẽ thay mặt cho tập đoàn Hào Tước, cậu ta nói gì thì là cái đó".

Mọi người nghe vậy thì trong lòng mỗi người một suy nghĩ riêng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 112: Gặt lại sát thủ

Lý Phàm thấy vậy thì biết sự việc không đơn giản như gã ta nghĩ, cuối cùng trở nên hoảng loạn.

“Ông, ông, cháu phải làm sao bây giờ? Cháu...”, gã ta không muốn đi làm giám đốc nhà vệ sinh gì đó.

Bạch Diệc Phi nhìn gã cười: “Vị trí này có gì không tốt? Tao cảm thấy rất hợp với mày”.

“Hợp? Mẹ nó mày đùa tao đấy à?”, Lý Phàm phẫn nộ.

Bạch Diệc Phi đột nhiên thu lại vẻ mặt tươi cười, lạnh lùng nói: “Người đang đùa là mày đấy!”

Lý Phàm trợn mắt, gã ta còn chưa lên tiếng thì Bạch Diệc Phi đã tiếp tục nói.

“Thằng ngu, không làm việc gì đứng đắn, chỉ biết cho mình là nhất, không có năng lực cũng muốn trèo cao. Lý Thị mà rơi vào tay mày thì cho dù có Hầu Tước giúp đỡ thì cũng bị mày hủy hoại”.

“Tao có thể cho mày chức vụ, không đuổi mày đi đã là nể mặt ông cụ rồi. Mày tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời cho tao, đừng có làm thiêu thân! Nếu không mày cứ đợi cút khỏi Lý Thị đi!”

Cả căn phòng im lìm.

Cuối cùng, Bạch Diệc Phi hừ một tiếng: “Được rồi, cứ vậy đi, lập tức chấp hành những gì tôi vừa nói”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi kéo Lý Tuyết ra khỏi phòng hội nghị.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Ông cụ Lý bắt đắ dĩ thờ dài.

Đến khi Bạch Diệc Phi đi được rất lâu rồi, Lý Phàm mới đột nhiên ngẩng đầu, mắ: “Bạch Diệc Phi! Mày là cái thá gì! Chuyện của Lý Thị đến lượt mày lên tiếng à?”

“Im miệng!”, Lý Đại Hải quát: “Mày còn chưa đủ mắ mắ à?”

“Bạch Diệc Phi...”.

Ông cụ Lý vỗ bàn: “Im miệng hết cho tôi!”

...

Trên xe, Lý Tuyết quay đầu hỏi: “Tại sao anh có thể quyết định được vấn đề nhân sự của Lý Thị? Có phải anh giấu em chuyện gì không?”

Bạch Diệc Phi lập tức cười khan: “Làm gì có? Những gì cần trình bày thì anh đã trình bày hết rồi đấy thôi”.

“Hứ”, Lý Tuyết bĩu môi: “Vậ anh nói xem tại sao muốn em làm chủ tịch của Lý Thị? Hơn nữa còn không nói trước với em”.

“Thật ra anh cũng chỉ là nhất thời ra quyết định, có điều em thật sự rất phù hợp. Lúc trước chẳng phải em đã từng làm người phụ trách hạng mục của Lý Thị à? Em đã có hiểu biết về Lý Thị, làm việc cũng sẽ dễ dàng hơn”.

Lý Tuyết kinh ngạc: “Nhất thời ra quyết định? Không đúng, anh có thể tùy ý quyết định như vậy ư? Không cần bàn bạc với tập đoàn Hầ Tước ư?”

“Anh là chủ tịch tập đoàn Hầ Tước, anh muốn làm thế nào chẳng được”.

Lý Tuyết nghe vậy thì làm bầm: “Bỏ đi, anh lại lấy chuyện cười này qua loa có lệ với em”.

Bạch Diệc Phi có chút bất lực, anh nói sự thật mà không có ai tin, đâu thể trách anh được!

Hai người lái xe về biệt thự.

Nhưng vừa vào đến nơi thì đã thấy một bóng đen trèo lên tường. Hai người giật mình, lẽ nào là trộm?

Trộm? Không phải đâu nhỉ? Đây là khu biệt thự cảng Lam Ba đấy.

Lúc này, lại có một bóng đen chạy ra, nhưng không trèo tường mà đang tìm kiếm cái gì đó.

Một lát sau, bóng đen nhìn thấy xe của Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi thì từng bước từng bước tiến tới.

Tim Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi lập tức vọt lên cổ họng bởi vì họ biết người này.

Chính là gã sát thủ muốn giết Bạch Diệc Phi lần trước.

Đội đến gần, hai người thấy gã mặc một chiếc áo hoodie, đầu tóc rối tung, râu còn chưa cạo, trông như một tên lang thang.

Nhưng bọn họ biết đây là sát thủ.

Lý Tuyết căng thẳng nói: “Hay là quay xe rời đi?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu, biểu tình của tên sát thủ đã không còn vẻ nhất định phải giết chết anh như lần đầu gặp mặt, lúc này hẳn gã không có ý định ra tay với anh.

Gã sát thủ tiến lên gõ cửa xe.

Bạch Diệc Phi mở cửa bước xuống thì bị Lý Tuyết ngăn cản: “Bạch Diệc Phi!”

“Yên tâm, không sao”, Bạch Diệc Phi an ủi cô, sau đó bước ra.

Anh nhìn gã sát thủ trước mặt mình hỏi: “Mày đến giết tao?”

Gã lắc đầu: “Không phải, đến giúp mày”.

Bạch Diệc Phi nhướn mày: “Giúp tao?”

Rõ ràng là anh không tin. Gã sát thủ không giết anh thì thôi lại còn giúp anh? Sao có thể được?

Gã giải thích: “Giúp mày là vì tao muốn tận tay giết mày, có vậy tao mới lấy được tiền thù lao”.

Bạch Diệc Phi im lặng một lát rồi hỏi: “Còn kẻ khác muốn giết tao?”

Gã sát thủ không phủ nhận: “Tao vừa giúp mày đuổi tên đó đi”.

Bạch Diệc Phi lập tức cảnh giác. Đã đuổi một tên sát thủ, vậy chẳng phải tiếp theo gã sẽ ra tay với anh sao?

Nhìn vẻ mặt của anh, gã lạnh nhạt nói: “Yên tâm, bây giờ tao chưa giết mày”.

“Hử?”, anh nghi hoặc.

Gã sát thủ lạnh lùng: “Tao sẽ giết mày vào lúc tên đó buông lỏng cảnh giác”.

Nói xong gã quay đầu bỏ đi.

Bạch Diệc Phi sững ra. Tên đó? Bạch Hổ?

Lý Tuyết nhìn gã sát thủ đã đi rồi mới xuống xe hỏi anh: “Không sao chứ?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Không sao”.

Hai người tiến vào biệt thự. Lý Tuyết vào phòng khách uống một cốc nước rồi mới lên tầng nghỉ ngơi.

Bạch Diệc Phi ngồi trên sô pha trong phòng khách suy nghĩ về lời gã sát thủ. Còn người khác muốn giết anh? Là tên chủ cũ thuê sát thủ mới hay là một người khác tìm sát thủ đến giết anh?

Chắc, người đã mò đến tận biệt thự rồi, xem ra một mình Bạch Hồ là không đủ! Có lẽ nên tìm thêm hai vệ sĩ nữa, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lúc này, Lý Tuyết đã đi đến đầu cầu thang, cô nói với Bạch Diệc Phi: “Em đi tắm, anh có việc thì gọi em”.

Nếu là bình thường Lý Tuyết sẽ không nói một câu thừa thãi, nhưng bây giờ tay Bạch Diệc Phi đã bị thương, làm gì cũng không tiện cho nên cô mới nói như vậy.

Bạch Diệc Phi đáp lại một tiếng. Đợi đến khi Lý Tuyết đã vào phòng anh mới dựa vào sô pha tiếp tục suy nghĩ.

Đến khi anh nghĩ xong, cầm điện thoại lên thì đã qua hơn một tiếng rồi, anh thật nghi ngờ có phải bản thân nửa mơ nửa tỉnh không nữa.

Anh đứng dậy định đi uống hộp nước thì đột nhiên phát hiện trên bàn có một ít bột trắng, giống như mảnh vụn rơi ra từ viên thuốc. Mà nước trong cốc...

Anh nhớ rằng lúc Lý Tuyết lên lầu đã uống hai ngụm.

Bạch Diệc Phi bất giác nhú mày.

Anh nhìn mảnh vụn trên bàn rồi cho vào một túi plastic, buộc lại, đến ngày mai sẽ đưa đi làm hóa nghiệm.

Thu dọn xong Bạch Diệc Phi mới lên tầng, vào phòng của Lý Tuyết.

Anh nghe thấy tiếng nước chảy. Lúc đầu còn không để ý nhưng sau đó thì lập tức hoảng hốt, đã hơn một tiếng rồi mà Lý Tuyết còn tắm?

Anh đi vài bước đến trước nhà tắm rồi gõ cửa: “Tuyết Nhi?”

Không ai trả lời.

“Tuyết Nhi?”

Vẫn không ai trả lời.

Bạch Diệc Phi bôn chôn, không thèm quan tâm gì cả mà xô cửa, xô vài ba lần cửa mới mở ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 113: Ngất xỉu trong phòng tắm

Cửa mở ra.

Trong phòng tắm, vòi hoa sen vẫn phun nước rào rào, Lý Tuyết lồm lổ nằm trên mặt đất.

Bạch Diệc Phi tim đập dữ dội. Thân hình Lý Tuyết thật sự rất đẹp, làn da vừa trắng vừa mịn, hơn nữa trên người không có một chút tỳ vết nào.

Chẳng qua lúc này anh không có tâm trạng nghĩ đến điều này, Lý Tuyết vẫn nằm trên đất, không biết thế nào rồi.

Bạch Diệc Phi bước đến gọi, anh vỗ nhẹ lên mặt cô, sau đó ghé đầu lắng nghe hơi thở của cô.

“May quá, may quá”, Lý Tuyết vẫn còn hô hấp.

Đang lúc anh định ôm lấy cô thì bên tai vang lên tiếng hét.

“A!”

Bạch Diệc Phi giật mình, vừa định ôm lấy cô đã sợ đến buông tay, may mà anh vẫn chưa kịp ôm cô nếu không cô đã rơi xuống, xảy ra bi kịch rồi.

Lý Tuyết trợn mắt hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Bạch Diệc Phi ngượng ngùng sờ chóp mũi: “Em vào tắm hơn một tiếng rồi, anh sợ em xảy ra chuyện, kết quả tiến vào thì thấy em ngất trên đất...”.

“Anh ra ngoài trước đi!”, Lý Tuyết không tự nhiên nói.

Bạch Diệc Phi tiếc nuối thở dài đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa.

20 phút sau, Lý Tuyết ngồi bên đầu giường, Bạch Diệc Phi trên ghế.

“Ồm, vừa rồi anh thật sự lo lắng cho em. Em xem, em còn hôn mê luôn rồi...”.

Lý Tuyết hừ một tiếng: “Anh nhìn thấy gì rồi?”

Thật ra câu này hỏi cũng như không, người đã ngất ra đấy, cũng không biết Bạch Diệc Phi tiến vào bao lâu rồi, cái gì nên nhìn cũng nhìn rồi.

Bạch Diệc Phi cười hì hì: “Bà xã, anh là chồng em, nhìn một hai cái hẳn không vấn đề gì?”

Lý Tuyết xấu hổ đỏ mặt: “Không được nói nữa!”

“Được được được, anh không nói nữa”, Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ cười, sau đó nghiêm túc nói: “Sao em lại ngất trong phòng tắm?”

Lý Tuyết cũng không hiểu: “Em không biết, không có cảm giác gì cả”.

“Gần đây em có uống thuốc gì không?”

“Thỉnh thoảng em mất ngủ nên có uống một hai viên thuốc ngủ”.

Bạch Diệc Phi nhíu mày, nhưng hiện tại vẫn chưa có đầu mối gì nên anh chỉ đành lắc đầu nói: “Em nghỉ sớm đi! Chỉ là ngày mai vẫn nên đến bệnh viện khám xem, phòng có chuyện gì”.

Lý Tuyết không để tâm: “Chắc không sao đâu. Có lẽ hai ngày này em quá mệt mỏi thôi”.

“Đến bệnh viện kiểm tra cũng không tốn bao nhiêu tiền, hơn nữa bác sĩ cũng đề nghị mỗi năm nên kiểm tra tổng thể ít nhất một lần. Em cứ coi như đi khám sức khỏe đi”.

“Nói sau đi”, Lý Tuyết vẫn không để ý.

...

Hôm sau khi đến Hầu Tước, Bạch Diệc Phi lập tức gọi Long Linh Linh đến, đưa cho cô ta bột trắng mà hôm qua anh nhặt được: “Cô cầm đi hóa nghiệm đi, nhanh một chút”.

Long Linh Linh nhận lấy, mặc dù không hiểu nhưng cũng không hỏi nhiều.

Đang lúc cô ta chuẩn bị rời đi thì lại nhận được điện thoại.

“Có chuyện gì?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Long Linh Linh trả lời: “Lý Thị từ chối ký hợp đồng thu mua”.

“Cái gì? Họ có nói nguyên nhân không?”

Long Linh Linh lắc đầu.

Bạch Diệc Phi cau mày. Hiện tại Lý Thị đã sa cơ lỡ vận, còn có lý do gì mà không ký? Hơn nữa điều kiện anh cho bọn họ cũng khá tốt, lẽ nào còn có tập đoàn khác...

“Cô đi điều tra xem gần đây có ai tiếp xúc với tập đoàn Lý Thị không”, Bạch Diệc Phi lập tức phân phó.

Long Linh Linh gật đầu.

Bạch Diệc Phi đột nhiên nhớ đến, nếu đã như vậy, Tuyết Nhi đến Lý Thị e là sẽ...

Nghĩ đến đây, anh lập tức đứng dậy đi ra ngoài, cùng lúc đó gọi điện cho Bạch Hổ bảo anh ta đi cùng.

Công ty Lý Thị.

Hôm nay Lý Tuyết mặc một bộ đồ công sở vàng nhạt, giày cao gót trắng, từng bước từng bước tiến vào công ty Lý Thị.

Thân là chủ tịch mới nhận chức đương nhiên phải mở cuộc họp định kỳ, Lý Tuyết cũng không ngoại lệ.

Nhưng khi cô tiến vào phòng hội nghị lại thấy Lý Phàm đang ngồi trên ghế chủ tịch, những vị trí khác cũng đã có người nhà họ Lý ngồi.

Lý Phàm thấy Lý Tuyết tiến vào thì nở một nụ cười khó đoán: “Đây không phải là thiên kim của tập đoàn Tân Tây à? Sao vậy? Sao hôm nay lại rảnh rỗi đến Lý Thị thế?”

Lý Tuyết hơi cau mày: “Lý Phàm, anh ngồi đó làm gì?”

Lý Phàm coi thường nhìn cô: “Làm gì? Tôi là chủ tịch của Lý Thị, đây vốn là chỗ của tôi”.

“Từ hôm qua anh đã không còn là chủ tịch nữa rồi”.

“Ha!”, Lý Phàm nhạo báng: “Bạch Diệc Phi là cái thá gì? Dựa vào đâu mà Lý Thị phải nghe lời hắn? Hắn quá đề cao bản thân rồi! Còn cô, không làm thiên kim của tập đoàn Tân Tây, cứ khăng khăng làm chủ tịch Lý Thị, muốn giúp bố cô nuốt gọn Lý Thị, đừng có mà mơ!”

Mặt Lý Tuyết mặt trắng bệch: “Bạch Diệc Phi là người phụ trách thu mua tập đoàn Lý Thị, lời anh ấy nói đương nhiên được tính”.

Lý Phàm âm trầm: “Cút con mẹ nó đi! Thằng đó chả là cái thá gì cả!”

Lý Tuyết lạnh lùng hỏi: “Được, vậy anh nói thử xem ai nói mới được?”

“Đương nhiên là ông tôi”, Lý Phàm hừ một tiếng.

Lý Tuyết dường như thờ phào: “Hôm qua ông đã nói tôi mới là chủ tịch của Lý Thị”.

Lý Phàm giễu cợt: “Cô mà cũng xứng làm chủ tịch Lý Thị, cô nghĩ mình là ai? Cô là người nhà họ Lý chúng tôi chắc?”

Lý Tuyết cắn môi, phần nộ trừng Lý Phàm.

“Được, vậy tôi đi hỏi ông”, Lý Tuyết định đi ra thì bị bảo vệ ngăn cản.

Cô quay lại nhìn Lý Phàm: “Anh định làm gì?”

Lý Phàm cười nói: “Câu này tôi hỏi cô mới phải, cô muốn làm gì? Đây là phòng họp của Lý Thị, người ngoài như cô tự tiện xông vào, nói vài câu là xong à?”

Lý Tuyết nhú mào: “Tự tiện xông vào?”

“Chẳng lẽ không phải?”, Lý Phàm đắc ý nhìn cô.

Lý Tuyết cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó. Đồng thời cô còn có một dự cảm không lành.

Lúc này, Lý Phàm đứng dậy bước đến, đánh giá kỹ càng khuôn mặt cô.

Lý Tuyết cảnh giác: “Anh muốn...”.

“Bốp!”

Lý Phàm vung tay tát cô, trên khuôn mặt cô nhất thời hiện lên dấu năm ngón tay đỏ chót.

“Cái tát này là trả cho Bạch Diệc Phi! Thằng đó là cái mẹ gì mà dám đánh tôi? Thằng đó không có ở đây, kẻ làm vợ như cô nên chịu thay đúng chứ?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 114: Máu này là của tôi

Gương mặt Lý Tuyết tràn đầy phẫn nộ, cô muốn giơ tay đánh gã ta, đáng tiếc vệ sĩ đã bắt được cánh tay của cô.

Lý Phàm nhìn cánh tay bị vệ sĩ bắt được của cô: “Cô muốn đánh tôi?”

Lý Tuyết trừng mắt nhìn Lý Phàm: “Phải đấy, tốt nhất anh đừng để tôi có cơ hội này, nếu không tôi sẽ trả cái tát này cho anh gấp bội!”

“Hừ!”, Lý Phàm khinh thường cười một tiếng: “Cô nằm mơ đi! Trả lại gấp đôi, cô có năng lực đó sao? Đừng nói cô lại muốn dựa vào thằng chồng vô dụng kia của cô chứ?”

“Ha ha... tôi cũng không ngại nói cho cô biết, Bạch Diệc Phi ấy à, hôm nay thằng đó đừng hùng hống vào được cao ốc Lý Thị này!”

“Ồ, có thật không?”

Có giọng nói từ phía sau truyền đến hấp dẫn tầm mắt của tất cả mọi người, tất cả nhao nhao nhìn về phía cửa phòng họp.

“Rầm” một tiếng, hai vệ sĩ ở cửa bước lên đã bị quật ngã xuống đất.

Bạch Diệc Phi và Bạch Hổ liên tiếp bước vào.

Lý Phàm giật mình: “Mày...”

Lý Tuyết vô cùng mừng rỡ.

Mọi người thấy người đến là Bạch Diệc Phi và Bạch Hổ thì cũng vô cùng kinh ngạc.

Đặc biệt là khi Bạch Hổ vừa tiến đến, tất cả mọi người đều cảm thấy có khí thế áp bách ập đến, không ai dám thở mạnh.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn Lý Phàm: “Không phải tao đã đi vào được rồi sao?”

Lý Phàm khẽ giật mình: “Bạch Diệc Phi! Mà y tự tiện xông vào Lý Thị thì không nói, đã vậy còn ra tay đánh người! Con mẹ nó, hôm nay mà đừng mong bước chân ra khỏi Lý Thị!”

Bạch Diệc Phi đi đến bên cạnh Lý Tuyết, thấy năm dấu ngón tay trên mặt cô thì lập tức thay đổi sắc mặt. Sau đó anh quay đầu lại lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Phàm.

“Là mà y đánh sao?”, Bạch Diệc Phi hỏi, giọng nói trầm thấp đến đáng sợ.

Lý Phàm không thèm để ý, gã ta còn đắc ý nói: “Là tao đấy, thì sao?”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cười nhẹ một tiếng, sau đó sầm mặt lại, bước lên mấy bước đến trước mặt Lý Phàm, anh giơ bàn tay lên.

“Bốp!”

Cái tát này Bạch Diệc Phi đã sử dụng toàn bộ sức lực để đánh, khiến cho Lý Phàm nổ đom đóm mắt, ngã ngối trên mặt đất.

Lý Phàm trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi! Con mẹ nó, mà dám đánh tao! Tao nói cho mà y biết....”

“Bốp!”

Lại thêm một cái tát nữa.

“Bạch Diệc Phi! Tao....”

“Bốp!”

“Tao...”

“Bốp!”

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, trong phòng họp chỉ nghe thấy tiếng “Bốp bốp” đánh vào da mặt.

Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt, không biết là do chân động hay là đang lo sợ cái gì. Tóm lại không ai dám khuyên một lời nào.

Nếu như bình thường thì cơ thể Bạch Diệc Phi sẽ không đánh lại được Lý Phàm, nhưng đây là tình huống đặc biệt, trong người Bạch Diệc Phi đang chất chứa cơn giận vô cùng lớn, tất nhiên là không thể so sánh với lúc bình thường.

Bạch Diệc Phi đè Lý Phàm xuống đất đánh một hồi lâu, vết thương trên tay phải đã rướm máu, nhưng anh vẫn đánh tiếp. Cho đến khi anh thấy bớt giận mới dừng tay lại.

Lúc này Lý Phàm đã bị đánh cho chóng mặt, mặt mày sưng vù như đầu heo, cộng thêm cả máu trên tay của Bạch Diệc Phi nữa nên nhìn vô cùng đáng sợ.

Mà những người nhà họ Lý lúc này mới lấy lại tinh thần, | nhìn thấy Lý Phàm máu me đầy mặt thì lập tức kinh hãi. "Sẽ không đánh chết luôn chứ?"

“Trời ạ, tất cả đều là máu!”

“Mau báo cảnh sát đi!”

Thế là có người lấy di động ra báo cảnh sát.

Lúc này ông cụ Lý dẫn theo mấy đứa con trai của mình đi vào trong văn phòng.

Lý Đại Hải nhìn thấy con trai mình nằm trên đất, máu me đầy mặt thì vội vàng chạy đến.

Ông cụ Lý cũng nhìn thấy Lý Phàm, không cần nghĩ cũng biết là ai ra tay, cho nên lúc này ông ta lạnh lùng liếc nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đứng chắn trước Lý Tuyết, không hề tỏ ra yếu thế mà nhìn ông cụ Lý: “Cho cháu một lí do”.

Ông cụ Lý cười lạnh nói: “Lý do? Anh cũng là người thông minh, sao lại hỏi một vấn đề ngu ngốc như thế? Đều là vì lợi ích cả thôi, anh nói xem cần lí do gì chứ?”

Lý Đại Hải đứng một bên nhìn dáng vẻ của Lý Phàm, tức giận mắng: “Bạch Diệc Phi! Cậu quá đáng quá rồi đấy! Sao lại ra tay hung ác như thế?”

Ông cụ Lý nhìn Lý Phàm, khẽ nhắm hai mắt lại, trầm giọng nói: “Hôm nay chúng ta sẽ chấm dứt hết mọi chuyện ở đây”.

Bạch Diệc Phi nhìn về phía ông cụ Lý, biết ông ta đã tìm được chỗ dựa, có sức mạnh trong tay. Nhưng anh rất tò mò, chỗ dựa này có thể là ai chứ? Ai dám cả gan đối đầu với tập đoàn Hàu Tước chứ?

Còn có, không biết ông cụ Lý có tiết lộ ra thân phận thật của anh hay không?

Suy nghĩ của Bạch Diệc Phi biến đổi rất nhanh, nhưng chỉ một lát sau anh lập tức lạnh lùng hỏi: “Được thôi! Ông muốn tính thế nào?”

Ông cụ Lý thân nhiên nói: “Thứ nhất, hiện tại Lý Thị và Hàu Tước không còn bất cứ quan hệ nào, các anh tự tiện xông vào cao ốc Lý Thị, còn xông vào cả phòng họp”.

“Thứ hai, các anh hành hung đánh người, làm bị thương cháu tôi. Anh nói xem, hai chuyện này anh hy vọng là giải quyết trong hòa bình hay là dùng vũ lực để giải quyết?”

Bạch Diệc Phi chế nhạo: “Khác nhau chỗ nào sao? Giải quyết bằng hòa bình hay là dùng vũ lực giải quyết, với cháu mà nói cũng không có gì khác nhau! Bởi vì cháu không chọn cái nào cả!”

“Anh!”, ông cụ Lý chán nản, cuối cùng giống như là cho Bạch Diệc Phi một cơ hội: “80 triệu, hai chuyện này tôi sẽ không truy cứu nữa”.

Lần này Bạch Diệc Phi hoàn toàn hiểu rõ: “Chi tiền là xong hả?”

80 triệu có thể giúp Lý Thị cải tử hoàn sinh. Dù sao lúc trước đầu tư vào Lý Thị anh cũng dùng đến một trăm triệu.

Lý Tuyết sợ ngây người: “Ông nội, là Lý Phàm đánh cháu trước...”

Ông cụ Lý làm như không thấy Lý Tuyết, thái độ vẫn giống như cũ.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy thái độ của Ông cụ Lý, anh khẽ nhú mày thần nhiên nói: “Cháu bỏ ra tám 80 triệu cũng được”.

Hai mắt ông cụ Lý sáng rực lên.

Bạch Diệc Phi tiếp tục nói: “Nhưng mà, một đồng cháu cũng không đưa cho ông!”

“Bạch Diệc Phi, tiền là biện pháp giải quyết tốt nhất lúc này”.

Bạch Diệc Phi khẽ hừ một tiếng, lơ đãng nói: “Ông nói không sai! Nhưng vậy thì sao? Cháu có tiền, nhưng cháu sẽ không tiêu lên đám người ở đây”.

“Cháu không biết tập đoàn phía sau mọi người là ai. Nhưng có biết cũng không quan trọng. Ở thành phố Thiên Bắc này, chưa có ai dám cướp đồ trong tay tập đoàn Hầu Tước, cho dù có, vậy cháu cũng sẽ cho bọn họ biết thế nào là dám đắc tội tập đoàn Hầu Tước!”

“Về phần mọi người, cháu tin, nhất định mọi người sẽ hối hận!”

Anh dứt lời thì sắc mặt của ông cụ Lý hơi trầm xuống.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Lý Phàm nói: “Cháu trai ông đánh cháu gái ông, ông lại làm như không thấy, việc này không quan trọng. Nhưng mà gã ta đánh vợ cháu, cháu sẽ không tha thứ, kia là những gì gã ta nên nhận!”

“Về phần máu kia, là của tôi”, Bạch Diệc Phi nói xong thì mở tay ra cho mọi người nhìn.

Bạch Diệc Phi quay sang nói với Lý Tuyết và Bạch Hổ: “Chúng ta đi”.

Nhưng vừa mới bước được một bước thì Lý Phàm đã tỉnh táo lại bắt đầu kêu gào: “Không được đi! Chúng mày không được đi! Đánh tao ra nông nổi này rồi còn muốn đi? Không có cửa đâu! Hôm nay tao nhất định phải đánh trả, quay lại cho tao!”

Lý Đại Hải cũng lạnh giọng: “Ngăn bọn chúng lại cho tôi!”

Dứt lời, đám vệ sĩ liền xông đến.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 115: Lý Tuyết ngất xỉu

Bạch Hồ lập tức đứng lên phía trước bảo vệ Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết.

Nhân viên bảo vệ thấy vậy đều lùi lại về phía sau vài bước.

Bọn họ không phải muốn lùi lại, mà là khí thế tỏa ra từ người Bạch Hồ thật sự rất nặng nề, anh ta chỉ đứng ở đấy thôi cũng đã khiến người ta cảm thấy sợ hãi, chứ nói chi đến việc ra tay.

Bạch Diệc Phi khinh thường hừ nhẹ một tiếng. Lúc này không ai ngờ được Lý Tuyết bỗng nhiên ngất xỉu.

"Tuyết Nhi!"

Bạch Diệc Phi hoảng hốt, anh vội vàng vươn tay ôm lấy Lý Tuyết.

"Tuyết Nhi? Em bị sao vậy? Tuyết Nhi?"

Lý Tuyết đã hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê.

Người nhà họ Lý thấy thế đều ngờ ngác, đang yên đang lành sao tự dưng lại ngất xỉu?

Bạch Diệc Phi không nghĩ ngợi gì thêm, anh trực tiếp bế Lý Tuyết lên nói với Bạch Hồ: "Đi lấy xe".

Bạch Hồ vâng một tiếng, anh ta hung dữ trừng mắt nhìn đám nhân viên bảo vệ, cảnh cáo bọn họ tốt nhất đừng có mà gây chuyện, sau đó anh ta mới bước nhanh ra ngoài.

Đám nhân viên bảo vệ bị ánh mắt của Bạch Hồ dọa sợ, bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bạch Diệc Phi bế Lý Tuyết đi ra ngoài.

Lý Phàm gào lên: "Ngăn thẳng đó lại cho tôi! Chắc chắn cô ta đang giả vờ! Cô ta cố ý ăn vạ! Mau ngăn bọn chúng lại!"

Đám nhân viên bảo vệ nghe thấy vậy thì đều do dự, rốt cuộc bọn họ nên ngăn cản hay là không ngăn cản đây?

Lúc này Bạch Diệc Phi đột nhiên xoay người lại, anh lạnh lùng nói: "Lý Phàm, nếu Tuyết Nhi có chuyện gì thì tao sẽ khiến mày chết không toàn thây!"

Lý Phàm bị những lời này dọa sợ, gã ta không dám nói nữa.

Mà lúc này sắc mặt ông cụ Lý trắng bệch.

Những người khác không biết thân phận của Bạch Diệc Phi nhưng ông ta lại biết rõ ràng, ông ta vốn không nói cho mọi người biết chuyện này là vì biết Bạch Diệc Phi cố ý che giấu, đây cũng chính là nhược điểm bị ông ta biết. Thế nên ông ta nghĩ có nên lợi dụng điều này để bắt Bạch Diệc Phi cung cấp nhiều lợi ích hơn cho Lý Thị hay không?

Dù sao trong thời điểm này có đòi hỏi nâng giá như thế cũng không có gì lạ. Ông ta cũng định dựa vào chuyện này để tìm đường lui cho nhà họ Lý.

Nhưng ông ta không ngờ Bạch Diệc Phi lại không chịu thỏa hiệp, cũng không ngờ Lý Tuyết sẽ ngắt xiu.

Nếu thật sự có chuyện gì xảy ra với Lý Tuyết, dựa vào sự quan tâm của Bạch Diệc Phi với Lý Tuyết thì chỉ sợ nhà họ Lý...

Bạch Diệc Phi trước khi bế Lý Tuyết bước ra khỏi phòng họp đã để lại một câu nói cuối cùng kia.

"Xong rồi".

Trong lòng ông cụ Lý thâm giật thót, sắc mặt ông ta càng tái nhợt đi, cơ thể không khỏi run rẩy.

Lần này hoàn toàn xong rồi.

Địa vị của Hầu Tước ở thành phố Thiên Bắc thì không cần nói cũng biết rồi, lần này không những không dành được tí lợi ích nào, mà còn hoàn toàn đẩy nhà họ Lý vào hố sâu, chỉ cần Bạch Diệc Phi muốn thì nhà họ Lý sẽ vĩnh viễn không có ngày trở lại.

Bạch Diệc Phi bế Lý Tuyết rời đi.

Những người còn lại trong Nhà họ Lý ngơ ngác nhìn nhau.

Ông cụ Lý đứng ngây ra đó.

Không còn thấy ánh mắt ác độc của Bạch Hổ và Bạch Diệc Phi nữa thì Lý Phàm mới lấy lại được dũng khí, gã ta đi tới bên cạnh ông cụ Lý: "Ông nội, sao ông lại để bọn nó đi? Ông nhìn bọn nó đánh cháu đây này!"

"Còn nữa, Lý Tuyết chắc chắn là giả vờ, nhất định là bọn nó không có moi ra được nhiều tiền như vậy, bọn nó cố ý đấy!"

Ông cụ Lý đột nhiên quay lại trừng mắt nhìn Lý Phàm, ông ta gầm nhẹ một tiếng: "Cút ngay!"

Lý Phàm bỗng run rẩy, gã ta oan ức nói: "Ông nội..."

"Đừng để cho tao nói đến lần thứ hai!", sắc mặt ông cụ Lý u ám đến đáng sợ.

Lý Đại Hải kéo lấy Lý Phàm, bắt gã ta câm miệng.

.....

Về phía Bạch Diệc Phi, rốt cục ba người cũng tới cửa bệnh viện, nhưng nơi đó bị một đám người vây quanh.

Hơn nữa những người này đều mặc đồ tang, bọn họ vừa khóc vừa làm loạn, khiến cho cửa bệnh viện chật như nêm, không những thế phía trước cửa còn có người đốt tiền giấy hoá vàng mã, khói bụi mù mịt.

Bạch Diệc Phi rất sốt ruột: "Sao lại thế này?"

Bạch Hồ trả lời: "Ăn vạ ở bệnh viện".

Bạch Diệc Phi cau mày, anh đặt Lý Tuyết ngồi lên ghế sau rồi tự mình xuống xe.

Anh đi đến bên cạnh một người mặc đồ tang rồi hỏi: "Xin hỏi đã xảy ra chuyện gì? Có thể..."

Còn chưa kịp nói xong thì người đó đã trợn mắt lên: "Đi mau đi mau, chuyện này không liên quan đến anh!"

Bạch Diệc Phi trầm mặt: "Mấy người nhường đường một chút được không, trên xe tôi có bệnh nhân cần cấp cứu".

Giọng nói của anh không nhỏ, mọi người xung quanh nghe thấy đều nhìn sang.

Trong đó có một người phụ nữ béo mặc đồ tang, bà ta nhìn thấy Bạch Diệc Phi rồi hét lớn: "Có bệnh nhân thì nhanh đưa đi chữa trị đi! Đến đây làm gì? Bệnh viện này đã giết bỏ tôi, mấy người còn muốn đến đây khám bệnh hả? Chúng tôi đứng ở đây là để cứu mạng những bệnh nhân khác đấy!"

"Đi mau đi mau!"

Đi nhanh lên!"

Nhóm người đều đuổi Bạch Diệc Phi đi.

Bạch Diệc Phi nhanh chóng bị đuổi ra khỏi đám người.

Trong đám đông không biết có ai mở miệng chế giễu: "Gia đình này thật sự quá mặt dày. Rõ ràng là một ông già tám mươi tuổi bị tái phát bệnh tim, thế mà cũng dám tới bệnh viện ăn vạ, rõ ràng là muốn lừa tiền".

"Chú nói nhỏ thôi, để bọn họ nghe thấy không cẩn thận lại bị đánh cho đầy".

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì đã hiểu chuyện gì xảy ra, anh lên xe nói với Bạch Hổ: "Đi thẳng vào, không cần để ý bọn họ!"

Bình thường nếu gặp phải chuyện này thì anh cũng chỉ nhắm mắt làm ngơ, cho dù ai đúng ai sai thì cũng không liên quan gì đến anh.

Nhưng bây giờ Lý Tuyết đang hôn mê bất tỉnh, bệnh viện cách nơi này gần nhất cũng mất hai mươi phút đi đường nữa, anh không thể chờ thêm một phút nào nữa.

Bạch Hổ nghe lời, anh ta điều khiển xe bấm còi trực tiếp lao tới.

Mọi người nhìn thấy xe lao đến thì định chửi ầm lên, nhưng khi thấy xe rú ga lao thẳng không dừng lại thì đều né tránh mở đường.

Chiếc xe đi gần đến nghiền nát đồng tiền giấy bọn họ đốt, cuối cùng dừng lại ở lối vào đại sảnh.

Người đứng hóng chuyện bị cảnh này dọa sợ.

Mà đám người gây rối thì chửi ầm lên.

"Mẹ nó! Suýt chút nữa đâm chết tao rồi!"

"Con mẹ nó là đứa nào? Không có mắt à!"

"Ói giời ơi, mấy người vội vàng đi đầu thai à!"

"Ngăn anh ta lại cho tôi! Hôm nay nhất định phải nói rõ chuyện này!"

"..."

Một đám người vội vàng chạy tới xe của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi bế Lý Tuyết xuống xe rồi lập tức đi vào trong, người trong bệnh viện thấy thế vội vàng chạy đến vây quanh, sau đó đưa Lý Tuyết vào phòng cấp cứu.

Còn ở bên ngoài, đám người kia đã vội tới định động tay chân.

Nhưng Bạch Hổ đã ra khỏi xe, anh ta đứng ở đó trừng mắt, mọi người thấy thế thì lập tức đứng nguyên.

Bạch Diệc Phi ngồi trên ghế bên ngoài phòng cấp cứu chờ đợi, lúc này anh cũng gọi điện thoại cho Lý Cường Đông, dù sao thì Lý Tuyết là con gái của ông, anh nên thông báo cho bọn họ.

Không biết đã qua bao lâu, điện thoại của Bạch Diệc Phi vang lên.

Là cuộc gọi của Long Linh Linh.

“Chủ tịch, tôi đã tra ra rồi, Lý Thị bị tập đoàn Thủy Tinh thu mua”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 116: Sát thủ Từ Lăng

Bạch Diệc Phi không quan tâm.

Bây giờ cho dù là tin tức gì cũng không quan trọng bằng Lý Tuyết, kể cả đó là tin tập đoàn Thủy Tinh lại lần nữa nâng tay trên thu mua sản nghiệp mà tập đoàn Hào Tước nhắm đến.

Một lát sau Lý Cường Đông đến.

“Xảy ra chuyện gì?”

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu, im lặng một lát. Anh biết Lý Cường Đông đã biết thân phận của anh, cho nên cũng không cần che giấu gì nữa. Vì thế anh kể lại đơn giản mọi việc.

Lý Cường Đông nghe xong cũng không còn nghiêm khắc như vừa rồi nữa, ngược lại ông bình thản nói: “Tuyết Nhi sẽ không sao”.

Bạch Diệc Phi nghi hoặc nhìn ông, nhận ra chỉ có mình ông đến: “Mẹ đâu ạ?”

“Đừng để bà ấy biết không bà ấy lại lo lắng”.

Anh gật đầu, cũng phải, với tính cách của mẹ vợ, nếu bà biết Lý Tuyết đã xảy ra chuyện thì có lẽ sẽ mắng anh té tát.

Im lặng một lát, Lý Cường Đông lại hỏi: “Một đám người bên ngoài là có chuyện gì?”

“Mâu thuẫn với bác sĩ”, Bạch Diệc Phi trả lời: “Vừa nãy họ ngăn cản nên con đành phải xông vào”.

Lý Cường Đông hơi cau mày: “Có chuyện thì không biết làm theo trình tự pháp lý à? Náo loạn ở đây thì được tích sự gì? Người nhà mình đã không

còn, lẽ nào còn định làm lỡ việc của bệnh nhân khác, khiến người nhà họ cũng mất đi người thân ư? Quá vô tâm rồi!”

Lúc này, bác sĩ ở phòng cấp cứu mở cửa ra.

“Bệnh nhân tạm thời không có gì nguy hiểm, đã chuyển qua phòng bệnh bình thường rồi. lát nữa mọi người có thể đi thăm nhưng trước đó mời hai người đến phòng làm việc của tôi một chuyến”, bác sĩ nói với Bạch Diệc Phi và Lý Cường Đông.

Hai người nhìn nhau rồi đi theo bác sĩ đến phòng làm việc.

Trong phòng, khuôn mặt bác sĩ trầm trọng: “Tôi vừa kiểm tra toàn diện cho bệnh nhân, cơ thể không có việc gì, chỉ có duy nhất một vấn đề là trong máu cô ấy có một loại độc tố”.

“Gì cơ?”, Lý Cường Đông và Bạch Diệc Phi đều lấy làm kinh hãi: “Độc tố gì? Có giải được không?”

Bác sĩ trả lời: “Bây giờ còn chưa biết là loại độc gì, chúng tôi đã chuyển sang thủ đô rồi, phải đợi kết quả hóa nghiệm thì mới biết được”.

“Chỉ là hai người không cần lo lắng. Đây là một loại độc mãn tính, chỉ cần đừng để cảm xúc của bệnh nhân quá mức kích động là được”.

“Nếu bị kích động thì thế nào”, Bạch Diệc Phi lo lắng hỏi.

“Có khả năng sẽ khiến tim đập nhanh, nghiêm trọng thì sẽ giống hôm nay, rơi vào hôn mê”.

Tâm trạng của Bạch Diệc Phi và Lý Cường Đông đều trở nên nặng nề.

Lý Cường Đông hỏi: “Khi nào con bé tỉnh?”

“Bất cứ lúc nào”.

Hai người rời khỏi phòng làm việc, đến phòng bệnh của Lý Tuyết.

Bạch Diệc Phi ngồi bên giường nhìn cô, trong lòng vừa sốt ruột, vừa lo lắng.

Trúng độc, sao lại trúng độc?

Đột nhiên Bạch Diệc Phi nghĩ đến một chuyện, lẽ nào là bột trắng hôm đó?

Lúc này điện thoại của anh lại vang lên, vẫn là Long Linh Linh.

Bạch Diệc Phi lúc này không có tâm trạng quan tâm đến bất kỳ tin tức gì, cũng không muốn xử lý chuyện của công ty. Anh chỉ muốn chăm sóc Lý Tuyết vì thế không hề do dự mà ngắt điện thoại.

Lý Cường Đông thấy vậy thì cau mày, lạnh nhạt nói: “Tuyết Nhi bây giờ đã không có chuyện gì rồi, con không cần quá lo lắng”.

Bạch Diệc Phi gật đầu nhưng không nói chuyện.

Lý Cường Đông tiếp tục nói: “Nếu Tuyết Nhi đã không sao thì con nên sóc lại tinh thần, phía sau còn rất nhiều chuyện cần con giải quyết”.

Bạch Diệc Phi hiểu ý của ông, nhưng không thấy Lý Tuyết tỉnh lại, không biết cô trúng loại độc gì thì anh khó mà yên lòng, cũng không có tâm trạng quan tâm đến chuyện khác.

“Bố biết con thật sự lo lắng cho Tuyết Nhi nhưng bây giờ có chuyện quan trọng mà con không thể không xử lý.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc ngẩng đầu, chuyện quan trọng nhất định phải làm?

“Nhưng con cảm thấy chuyện quan trọng nhất là chăm sóc cho Tuyết Nhi”.

Lý Cường Đông bắt đắ dĩ: “Con cứ ngồi đây thì Tuyết Nhi sẽ giải được độc ư?”

“Con đi làm chuyện con nên làm đi! Bây giờ vẫn cần con nếu không màn kịch này sẽ không hoàn chỉnh”.

“Lúc nên trút giận thì cứ trút giận, không cần phải đè nén bản thân”.

“Đối với những chuyện tiếp theo bố hy vọng con có thể suy nghĩ kỹ càng, có lúc mọi chuyện không phải như những gì con thấy”.

Mặc dù những lời này vẫn không khiến Bạch Diệc Phi thông suốt nhưng anh biết bây giờ mình phải làm gì.

Anh mở điện thoại, gọi cho Long Linh Linh.

Cô ta không hỏi nhiều trực tiếp nói: “Chủ tịch, bột trắng mà anh đưa cho tôi đi kiểm tra là một loại độc không tên”.

Sau khi cúp máy, Bạch Diệc Phi lại đến phòng làm việc của bệnh viện một lần nữa lấy mẫu máu của Lý Tuyết, rồi ra cửa tìm Bạch Hổ.

Bạch Diệc Phi đưa mẫu máu cho anh ta: “Đây là mẫu máu của Tuyết Nhi, anh giúp tôi đến thủ đô, tìm...bố tôi, nhờ ông ấy tìm bác sĩ tốt nhất làm xét nghiệm”.

Bạch Hổ không nhận lấy mà lắc đầu.

Khuôn mặt Bạch Diệc Phi lộ vẻ nôn nóng: “Giúp tôi chuyện này đi! Tôi chỉ tin tưởng mỗi mình anh”.

Bạch Hổ mặt không biểu cảm nhìn Bạch Diệc Phi, lạnh lùng nói: “Anh đang tách tôi ra”.

Ngữ khí chắc nịch.

Bạch Diệc Phi sững lại, đúng là anh muốn tách Bạch Hổ ra, để anh ta tạm thời rời khỏi thành phố Thiên Bắc.

Bạch Hổ đã phát hiện nên Bạch Diệc Phi cũng nói thẳng: “Bởi vì có một số chuyện tạm thời không thể cho anh biết”.

Bạch Hồ nghe vậy thì lạnh lùng nhìn anh: “Nhiệm vụ của tôi là bảo vệ anh an toàn”.

Có anh ta ở đây quả thực là an toàn nhưng chỉ cần Bạch Hồ không rời đi thì Bạch Diệc Phi không thể làm được những chuyện tiếp theo, không những vậy bố mẹ anh ở thủ đô cũng sẽ biết được những chuyện xung quanh anh.

Nếu bọn họ biết anh vì một người phụ nữ mà mạo hiểm tính mạng của mình thì nhất định sẽ không đồng ý.

Bạch Hồ dường như đã biết được điều gì đó nên nói: “Ông chủ sẽ không đồng ý”.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu nhìn anh ta: “Tôi nói rồi, tôi chỉ tin tưởng anh, anh có tin tôi không?”

“Tôi tin bố anh”.

Nghe vậy khuôn mặt Bạch Diệc Phi trở nên lạnh lùng: “Được, bảo vệ tôi an toàn phải không? Vậy thì bây giờ tôi có thể tự sát, anh không thể ngăn cản được”.

Bạch Hồ cau mày. Đúng vậy, một người muốn tìm chết thì không thể ngăn cản được.

“Anh đang uy hiếp tôi?”

“Đúng!”, Bạch Diệc Phi thoải mái thừa nhận.

Bạch Hồ không nói gì nữa, anh ta cầm mẫu máu, biến mất ở bệnh viện.

Bạch Diệc Phi thở phào, sau đó mời lái xe về nhà.

Đến khi về nhà, anh ngồi trong phòng khách, từ từ chờ đợi.

Ba tiếng sau, một bóng đen tiến vào, đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi.

“Đây là chịu chết?”, bóng đen nói.

Anh ngẩng đầu, nhìn tên sát thủ mới gặp được hai lần, bình tĩnh nói:
“Ngồi đi”.

Anh điều Bạch Hổ đi chính là vì đợi gã sát thủ này. Bạch Hổ đi rồi, thân là sát thủ, gã tất nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt này.

Gã sát thủ cười nhạt, ngồi lên ghế số pha đôi diện, hỏi: “Thật sự muốn chết?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu hỏi: “Không biết anh tên gì?”

Gã sát thủ không hiểu được thái độ bình tĩnh của anh, cau mày trả lời:
“Từ Lãng”.

“Anh Từ, chúng ta bàn một cuộc làm ăn đi!”

“Làm ăn với tôi?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 117: Thỏa thuận

Từ Lăng khinh thường: “Tôi là sát thủ chuyên nghiệp, không phải đám tạp nham. Tôi có đạo đức nghề nghiệp của mình, cho dù anh có trả bao nhiêu tiền tôi cũng không giết ngược chủ thuê mình”.

Trong tình huống bình thường có thể trả giá cao gấp 2-3 lần để sát thủ giết ngược lại chủ thuê. Gã cũng biết Bạch Diệc Phi hoàn toàn có thể bỏ ra số tiền này nhưng gã không phải hạng sát thủ nghiệp dư, gã có nguyên tắc của mình.

Hơn nữa việc này cũng chạm tới giới hạn của gã, bản thân gã cũng cực kỳ căm hận loại người này vì thế Từ Lăng đã bắt đầu nghĩ đến việc giết Bạch Diệc Phi như thế nào.

“Đã nghĩ xong sẽ chết thế nào chưa?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Chưa”.

Từ Lăng cười: “Tôi đã nghĩ giúp anh rồi, có muốn nghe thử không?”

Bạch Diệc Phi không có hứng với việc mình sẽ chết như thế nào, vì thế mau chóng nói: “Tôi không bảo anh đi giết chủ thuê”.

Thế thì làm gì?

Bạch Diệc Phi bình tĩnh nói: “Tôi cho anh 20 triệu, trước khi giết tôi thì làm giúp tôi một chuyện. Tôi sẽ trả trước cho anh 5 triệu”.

“Chuyện gì?”

“Hôm qua chỉ có anh nhìn thấy tên sát thủ đến nhà tôi, tôi muốn anh mang hắn đến đây giúp tôi, phải sống”, Bạch Diệc Phi nghiêm túc.

Hôm qua sau khi tên sát thủ đó đến thì anh phát hiện ra bột vụn, Lý Tuyết vừa đứng lại uống phải, như vậy độc là tên sát thủ đó bỏ vào. Anh

cần biết là loại độc gì, có giải được không.

Từ Lăng hơi kinh ngạc: “Sống?”

“Đúng, còn sống”, Bạch Diệc Phi gật đầu.

“Bắt sống rất phiền phức, phải thêm tiền”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy không nói gì, nằm ra sô pha, bộ dáng muốn chém muốn giết thì tùy.

Từ Lăng thấy vậy thì cau có, do dự hồi lâu mới cắn răng nói: “Được”.

Nói xong gã cũng bỏ đi.

Bạch Diệc Phi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau lưng đã toát mồ hôi hột.

Lúc này anh hoàn toàn không bình tĩnh như bề ngoài, bởi vì đối phương là gã sát thủ muốn giết anh nên anh chỉ có thể đánh cược, đánh cược với lòng tham của con người.

Cũng may, anh cược thắng.

Chuyện này đã giải quyết xong, vậy thì những còn lại cũng nên giải quyết luôn một thể rồi.

Lý Cường Đông nói với anh rằng có những chuyện không phải như bề ngoài, vậy thì là thế nào? Còn có, vở kịch, có anh mới hoàn thiện?

Từng cái từng cái một.

Bề ngoài là chỉ tập đoàn Thủy Tinh? Vương Lâu hai lần nâng tay trên tập đoàn Hàu Tước, dường như cố ý đối đầu với Hàu Tước, lẽ nào là giả vờ?

Một vở kịch cần có sự xuất hiện của anh, hơn nữa còn cần anh nổi giận.

Nghĩ đến cuối cùng, Bạch Diệc Phi đau hết cả đầu, thôi bỏ đi, đến đâu hay đến đâu.

“Trợ lý Long, cô giúp tôi tra xem tình trạng gần đây của tập đoàn Thủy Tinh”, Bạch Diệc Phi gọi điện thoại cho Long Linh Linh: “Cho cô 5 tiếng, tôi hy vọng 4 giờ chiều có thể nhìn thấy thứ tôi muốn biết”.

4 giờ chiều, Long Linh Linh cầm tài liệu đến phòng làm việc của Bạch Diệc Phi sau đó đưa tư liệu cho anh.

“Tập đoàn Thủy Tinh gần đây ngoại trừ thu mua tập đoàn Tân Tây và công ty trái cây Lý Thị ra thì dành toàn bộ sức lực cho lĩnh vực sản xuất vật liệu xây dựng. Toàn thành phố có 35 xưởng sản xuất tấm cách nhiệt thì tập đoàn Thủy Tinh đã thuê gần hạn 15 xưởng”.

“Nhưng tập đoàn chúng ta không có liên quan đến lĩnh vực đó vì thế giai đoạn hai của các công trình ở cảng Lam Ba đã huy động toàn bộ 35 xưởng sản xuất tấm cách nhiệt, trong đó bao gồm cả 15 xưởng của tập đoàn Thủy Tinh”.

“Có một điều mà tôi không hiểu, bọn họ thuê xưởng sản xuất thì đáng lẽ chất lượng thành phẩm phải nâng cao, nhưng giá tiền mà bọn họ đưa ra cho chúng ta lại giống các xưởng khác, như vậy không kiếm được bao tiền”.

Bạch Diệc Phi nghe xong hơi nhú mày, suy nghĩ một lúc rồi nói: “20 xưởng còn lại thì sao?”

“Đều được Liễu Thị thuê rồi”.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì lập tức hiểu ra, vì thế đứng dậy nói với Long Linh Linh: “Đi thôi, đến cảng Lam Ba”.

Hai người lái xe từ từ đến khu công trình giai đoạn hai cảng Lam Ba.

Sau khi đến, Bạch Diệc Phi nhìn thấy trên công trường xếp đầy các tấm cách nhiệt, có một số tòa đã lắp xong, còn một phần đang trong quá trình lắp.

Lúc trước người phụ trách công trường đã trực tiếp gọi điện cho Long Linh Linh, vì thế lúc này nhìn thấy Bạch Diệc Phi và cô ta thì bọn họ lập tức chạy tới.

Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên tầm 40 tuổi, tên là Tôn Cường, ông ta chào một tiếng: “Trợ lý Long”, sau đó đưa đưa cho cô ta và Bạch Diệc Phi mỗi người một chiếc mũ bảo hiểm.

Bạch Diệc Phi đội xong thì lập tức chạy đến đóng tấm giữ nhiệt. Anh phát hiện có hai đóng, một đóng thì ít một đóng lại rất nhiều.

Như vậy cũng có nghĩa là bọn họ chủ yếu là dùng của đóng ít, còn đóng nhiều kia thì gần như không đóng đến.

Bạch Diệc Phi cau mày chỉ vào đóng cao hơn hỏi: “Bên này có dùng đến không?”

Tôn Trình do dự nhìn Long Linh Linh: “Ừm...”.

Long Linh Linh cau mày: “Hỏi ông thì ông cứ trả lời”.

Tôn Trình thấy vậy lập tức gạt đầu, mặc dù không biết đây là vị lãnh đạo nào nhưng Long Linh Linh đã nói vậy rồi thì nhất định là người tai to mặt lớn, vì thế mau chóng trả lời: “Hai bên đều đang dùng”.

“Bởi vì khi thu mua công ty thường mua thừa ra một ít để phòng ngừa, sau khi công trình hoàn thành, những cái không dùng đến sẽ vận chuyển đến công trình khác, như vậy sẽ không lãng phí, cũng tránh trường hợp thiếu vật liệu”.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng, đi về phía trước, tùy tiện nhắc xem mấy cái, sau đó cũng đi sang bên kia làm tương tự, cầm hai cái trong tay so sánh với nhau.

Nhưng Bạch Diệc Phi thật sự không hiểu rõ về loại vật liệu này, vì thế anh nói với Long Linh Linh: “Cầm về kiểm tra xem chất lượng thế nào”.

“Vâng”, Long Linh Linh cầm lấy hai mảnh nhỏ đặt vào túi của mình.

Bạch Diệc Phi đứng dậy nhìn một lát rồi nói với Tôn Trình: “Vì sao lại dùng bên này nhiều hơn bên kia?”

Tôn Trình nghe vậy thì hơi ngây người, sau đó hoảng loạn né tránh tầm mắt anh, cười khan: “Lúc dùng công nhân đều tiện tay lấy, cũng không để ý là bên nào”.

Bạch Diệc Phi híp mắt, cảm thấy Tôn Trình có vấn đề, chỉ là anh cũng không thể hiện ra ngoài mà ghi nhớ trong lòng.

Đến khi xem xét xong trở lại tập đoàn Hàu Tước thì đã 7 giờ rồi, nhân viên cũng đã tan ca hết.

Bạch Diệc Phi nghĩ nghĩ, không xuống xe mà hỏi Long Linh Linh: “Tối nay cô rảnh không?”

Tối nay rảnh không? Câu hỏi này, có phải là...

Cô ta không dám nghĩ nhiều, lập tức trả lời: “Có...”.

“Vậy thì cùng tôi đến nơi này”.

“Chúng ta... Chúng ta... Đi đâu?”

Bạch Diệc Phi không để ý trả lời: “Khách sạn”.

Khách sạn? Đột nhiên, Long Linh Linh cảm thấy mặt nóng bừng.

Nói thật, lúc đầu Long Linh Linh cũng không để Bạch Diệc Phi vào mắt, cô ta cho rằng anh là con nhà giàu chỉ biết đốt tiền. Nhưng những chuyện liên tiếp sau đó, đặc biệt là chuyện anh giúp gia đình cô ta trả nợ đã khiến cái nhìn của cô ta hoàn toàn thay đổi.

Bạch Diệc Phi lúc đó không những giúp cô ta trả tiền mà còn ra mặt vì cô ta, biết tất cả những nỗi uất ức của cô ta, còn giúp cô ta không bị Phùng

Thạch Đông đâm bị thương, tất cả đều khiến Long Linh Linh không khống chế được mà rung động.

Vì thế cô ta nghĩ, nếu anh thật sự muốn làm gì với cô ta, vậy thì cô ta hẳn sẽ... Nguyên ý.

Trong lúc Long Linh Linh còn đang suy nghĩ lung tung thì Bạch Diệc Phi đã dùng điện thoại gửi tin nhắn, sau đó mới đến khách sạn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 118: Kẻ vong ân bội nghĩa

Đến nơi, Long Linh Linh e thẹn đi theo Bạch Diệc Phi xuống xe và đi vào khách sạn.

Chỉ thấy Bạch Diệc Phi không đến quầy để đặt phòng mà dẫn cô ta vào thang máy luôn.

Trong lòng Long Linh Linh thấy hồi hộp, như này có nghĩa là đã đặt phòng từ trước rồi sao?

Nhưng thực tế thì... Long Linh Linh đã nghĩ nhiều quá rồi.

Đến phòng bao 1108, Bạch Diệc Phi không có thẻ phòng mà đập một cái vào cửa phòng.

Long Linh Linh chờ người tại chỗ và ngượng ngùng không tả nổi. Trong phòng có mấy người liền, và đều là người mà cô ta quen, như Liễu Chiêu Phong, Liễu Tiêu Dao, Hà Viên Viên, Vương Lâu.

Còn những người trong phòng thì đều nhìn Bạch Diệc Phi và Long Linh Linh với ánh mắt kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi không thêm để ý nhiều như vậy, anh bước lại với vẻ mặt phẫn nộ.

Còn Vương Lâu thì hoảng loạn đứng dậy, hỏi: “Bạch Diệc Phi! Sao cậu lại đến đây?”

Trong lúc cậu ta hoảng loạn đứng dậy vì không ngờ Bạch Diệc Phi sẽ đến nên chân tay luống cuống và không cẩn thận làm đổ chén rượu trên đất.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì trong lòng càng chắc chắn được điều gì đó. Anh tức giận rồi lên trước, nói: “Ha ha! Thật ngại quá, có phải là đã làm phiền các người rồi không?”

Vương Lâu vội giải thích: “Không, không đâu, tôi chỉ vừa gặp họ thôi...”.

Bạch Diệc Phi không thèm nghe Vương Lâu giải thích mà nắm chặt cổ áo của cậu ta, tức giận hét rống lên: “Vương Lâu! Cậu được lắm, tôi coi cậu như anh em mà cậu lại đâm một dao sau lưng tôi”.

“Đừng quên rằng tất cả những gì cậu có bây giờ đều là thằng này cho cậu”.

Liễu Tiêu Dao và Liễu Chiêu Phong thấy thế thì lập tức đứng lên ‘khuyên can’.

“Chủ tịch Bạch! Xin đừng kích động, có gì thì từ từ nói”.

“Đúng vậy, mọi người đều là bạn bè mà, đừng làm mất hòa khí thế chứ”, hai người vừa nói vừa lôi Bạch Diệc Phi và Vương Lâu ra.

Nhưng Bạch Diệc Phi không cam tâm, vẫn tức giận mắng: “Vương Lâu, tôi đúng là nhìn nhầm cậu rồi, không ngờ cậu lại là loại vong ân bội nghĩa, tôi đúng là mù rồi”.

“Tôi đối xử với cậu hết lòng còn cậu thì sao? Mẹ kiếp, lại đâm sau lưng tôi vậy à”.

“Kẻ vong ân bội nghĩa”, Bạch Diệc Phi càng nói càng tức, cuối cùng lật mạnh bàn trước mặt, tất cả cốc rượu trên bàn đều vỡ trên đất.

Vương Lâu nghe thấy những lời của Bạch Diệc Phi nói thì cũng tức giận. Cậu ta lớn tiếng quát: “Phải, trước đây tôi từng chịu ơn cậu nên mới có được địa vị như ngày hôm nay, tôi đúng là vong ân bội nghĩa đây”.

“Nhưng còn cậu thì sao, cậu có từng nghĩ tại sao tôi lại làm như vậy không”, Vương Lâu hét lớn, trong phòng đột nhiên yên tĩnh lại.

Sắc mặt Bạch Diệc Phi âm trầm nhìn Vương Lâu, nói: “Được, vậy cậu nói đi, tại sao cậu lại làm thế?”

Vương Lâu giơ tay chỉ về phía Long Linh Linh, nói: “Cậu cho tôi tiền, cho tôi địa vị, còn tôi bán mạng vì cậu nhưng điều đó không có nghĩa là, tôi phải cho cậu cả người con gái tôi yêu”.

“Quá khứ của tôi thì cậu thừa hiểu rồi. Hồi động đất ở Tứ Xuyên, bố mẹ tôi mất hết, là nhà họ Trần nhận nuôi tôi và chị Hứa là người giúp tôi về tài chính nên tôi mới có thể học hết đến khi tốt nghiệp đại học”.

“Còn Linh Linh là người đã luôn ở bên cạnh tôi trong lúc tôi khó khăn nhất, chính cô ấy đã cho tôi cảm giác ấm áp. Cô ấy là ân nhân của tôi và cũng là người tôi yêu nhất”.

“Nhưng cậu thì sao, cậu đã sỉ nhục chị Hứa, đuổi chị ấy đi, thậm chí còn cướp mất người con gái tôi yêu nhất. Cậu nghĩ tôi sẽ tiếp tục nhẫn nhịn nữa hay sao?”, Vương Lâu nói mà toàn thân run rẩy.

Bạch Diệc Phi càng nghe càng thấy mơ hồ, đây nghĩa là thế nào?

Vương Lâu và Long Linh Linh trước đó có quen nhau sao? Sao anh không biết gì cả? Bọn họ còn chưa gặp mặt nhau bao giờ cơ mà?

Long Linh Linh cũng ngây người ra, sao cô không biết là mình đã quen Vương Lâu từ sớm nhỉ?

Còn mọi người trong phòng cũng với biểu cảm kinh ngạc. Hà Viên Viên thì rơi vào trạng thái chấn động kinh hãi, không ngờ Bạch Diệc Phi lại là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước.

Chủ tịch tập đoàn Hàu Tước.... Vậy thì trước đây công ty của cô ta đứng trước khó khăn, chính Bạch Diệc Phi nể tình bạn học mà đầu tư giúp sao? Lúc này trong lòng Hà Viên Viên thấy vô cùng khó tả.

Còn Liễu Tiêu Dao và Liễu Chiêu Phong thì nở nụ cười đều giả.

Lúc này, Vương Lâu lại lên tiếng: “Nếu hôm nay đã đến mức này thì chúng ta đừng ai nấy đi. Tôi không cần nhà họ Lý nữa, từ nay về sau, chúng ta không còn liên quan gì đến nhau nữa”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì cười lạnh, nói: “Nhà họ Lý ư? Tôi không để ý đâu”.

Vương Lô dường như muốn nói gì đó nhưng phía cửa có mấy bảo vệ đến: “Có chuyện gì vậy?”

“Làm gì vậy?”

Ban nãy Liễu Tiêu Dao lôi Bạch Diệc Phi ra khỏi Vương Lô, vì vậy gã đứng ở phía cửa đúng lúc bảo vệ đi qua hỏi thì gã liếc mắt ra hiệu với bảo vệ, ý muốn nói Bạch Diệc Phi đang gây chuyện.

Bảo vệ lập tức nhìn về phía Bạch Diệc Phi, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Bạch Diệc Phi nhìn bảo vệ nhưng không thèm quan tâm.

Liễu Tiêu Dao với vẻ của một người giảng hòa, đi lên trước khuyên ngăn: “Chủ tịch Bạch à, mọi người đều là bạn bè, có gì thì từ từ nói, đừng nóng giận...”.

Liễu Chiêu Phong thu lại ánh mắt ra hiệu với Liễu Tiêu Dao ban nãy, cũng đi lên trước nói: “Đúng thế, có gì thì bàn bạc, chúng ta đừng ra tay...”.

Lời này bề ngoài thì như đang khuyên can Bạch Diệc Phi nhưng trên thực tế thì nói Bạch Diệc Phi đã ra tay và ngầm thừa nhận Bạch Diệc Phi đang gây chuyện.

Bảo vệ nghe thấy vậy thì nghiêm túc nói: “Thưa anh, phiền anh rời khỏi đây cho”.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng quét nhìn nhóm người, cuối cùng nhìn về phía Vương Lô, hừ lạnh một cái, sau đó xoay người rời đi.

Vương Lô cũng hừ lạnh một cái, coi như xong cuộc cãi vã này.

Lúc đi ra khách sạn, Long Linh Linh mới định thần lại, trong lòng vẫn còn chút nghi hoặc. Nhưng nhìn dáng vẻ suy tư của Bạch Diệc Phi nên cô ta cũng không dám hỏi nhiều.

Ngồi trên xe, Bạch Diệc Phi không nhúc nhích, còn Long Linh Linh cẩn thận gọi một tiếng: “Chủ tịch?”

Nhưng Bạch Diệc Phi vẫn trầm ngâm không trả lời.

Ý của Lý Cường Đông là muốn đổi đầu với Vương Lâu nhưng...

“Chủ tịch?”, Long Linh Linh lại gọi một tiếng.

Cuối cùng Bạch Diệc Phi cũng định thần lại, nói: “Tôi đưa cô về nhé”.

Bạch Diệc Phi khởi động xe đưa Long Linh Linh về nhà trước rồi mới đến bệnh viện.

Chỉ có điều, đợi lúc Bạch Diệc Phi đến bệnh viện thì phát hiện Lý Tuyết không còn trong phòng bệnh nữa.

Bạch Diệc Phi đành phải đến hỏi y tá. Y tá nói Lý Tuyết đã xuất viện từ chiều rồi, sau khi tỉnh lại cô ấy không khác gì với lúc bình thường và cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Nhớ lại lời bác sĩ nói, chỉ cần không kích động quá thì sẽ không nguy hiểm đến tính mạng nên Bạch Diệc Phi cũng cảm thấy yên tâm hơn chút, sau đó mới lái xe về nhà.

Vừa về đến nhà, Bạch Diệc Phi nhận được điện thoại từ Long Linh Linh.

“Chủ tịch, đã có kết quả kiểm tra chất lượng của hai tấm bảo vệ nhiệt độ rồi ạ, trong đó có một cái thì phù hợp với tiêu chuẩn bản chống cháy, còn một cái thì là loại phổ thông. Loại này không phù hợp với tiêu chuẩn nên nhà nước đã cấm dùng”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì ánh mắt sáng ngời, cảm giác như đã nghĩ thông suốt tất cả mọi việc.

Tiếp đó, anh sắp xếp một chút rồi mới đi vào trong biệt thự. Nhưng Lý Tuyết lại không có ở đây.

Bạch Diệc Phi cảm thấy nghi hoặc, lẽ nào cô đã bị Lý Cường Đông đón về biệt thự bên đó rồi.

Đang nghĩ thì bên ngoài biệt thự đột nhiên vang lên tiếng còi báo động, đồng thời còn chiếu sáng cả biệt thự lên nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 119: Bạch Diệc Phi bị bắt

Sau khi Bạch Diệc Phi đi, mấy người ở quán rượu cũng không còn tâm trạng để tiếp tục nữa nên cũng giải tán.

Hà Viên Viên đến cùng với Liễu Tiêu Dao, cô ta biết Liễu Tiêu Dao đang lên kế hoạch để đối phó người ta, nhưng lại không biết đối thủ là ai, bây giờ biết rồi thì cô ta lại thấy hơi khó xử.

Bạch Diệc Phi là bạn học của cô ta, người này còn từng giúp công ty nhà cô ta vượt qua giai đoạn khó khăn. Hơn nữa anh cũng không có định nói với cô ta biết, có lẽ không muốn khiến người khác hiểu lầm là nể mặt bạn học mới làm như vậy, ơn này không thể quên.

Mặc dù quan hệ của cô ta với Liễu Tiêu Dao là người yêu nhưng dù sao hai bên cũng chỉ dựa trên mối quan hệ lợi ích nhất định, vừa lúc có nhu cầu mà thôi. Cả hai cũng không xảy ra hành động gì quá thân mật.

Liễu Tiêu Dao và Vương Lâu đang lên kế hoạch để hãm hại Bạch Diệc Phi, chuyện này khiến cô ta cảm thấy hai người này đều là những kẻ hẹp hòi gian ác, nhất là Vương Lâu còn là anh em tốt của Bạch Diệc Phi!

Hà Viên Viên do dự không biết mình có nên nói chuyện này với Bạch Diệc Phi hay không, tránh cho Bạch Diệc Phi bị Liễu Tiêu Dao hại thảm.

Cùng lúc đó, cô ta còn nghĩ đến một vấn đề, Liễu Tiêu Dao nhỏ nhen như vậy, cô ta nghĩ mình ở bên một người như vậy, không chừng bị lừa lúc nào cũng không biết.

Đang lúc suy nghĩ, Liễu Tiêu Dao đã dừng xe trước một siêu thị, gã nói với cô ta: “Anh đi mua gói thuốc”.

Thấy Liễu Tiêu Dao ra ngoài, Hà Viên Viên do dự trong chốc lát, sau đó lấy điện thoại ra.

Cuối cùng cô ta quyết định nên nói chuyện này cho Bạch Diệc Phi biết để anh có chuẩn bị trước. Đây vừa là bạn học, lại là người giúp đỡ nhà mình nữa, cô ta không muốn làm kẻ vô ơn.

Hà Viên Viên bấm số của Bạch Diệc Phi nhưng điện thoại cứ hiển thị đang bận

Thật ra lúc Hà Viên Viên gọi thì Bạch Diệc Phi đang nói chuyện điện thoại với Long Linh Linh.

Hà Viên Viên dứt khoát gửi tin nhắn cho anh, ngón tay bấm cực nhanh trên màn hình.

“Bạch Diệc Phi, có...”

“Em đang làm gì đấy?”

Bỗng nhiên, giọng của Liễu Tiêu Dao vang lên bên tai Hà Viên Viên làm cô ta giật mình.

Hà Viên Viên ngẩng đầu lên thì thấy Liễu Tiêu Dao đứng trước cửa xe đang cười ẩn ý nhìn cô ta.

Liễu Tiêu Dao liếc nhìn điện thoại, cười hỏi: “Đang gửi tin nhắn sao?”

Hà Viên Viên hoảng hốt tắt điện thoại, lắc đầu nói: “Không... không...”

Nhưng cô ta chưa nói xong, Liễu Tiêu Dao bỗng mở cửa xe và bịt miệng Hà Viên Viên lại...

“Um um...”

...

Biệt thự cảnh Lam Ba.

Nghe thấy tiếng còi cảnh sát, Bạch Diệc Phi đi ra ngoài, tắt cả ánh đèn đều chiếu sáng chỗ anh khiến Bạch Diệc Phi phải giơ tay lên che chắn lại.

Sau đó, một nhóm người bước xuống từ xe cảnh sát, trong đó có một người cầm một tờ giấy đi đến.

Vì ánh sáng quá mạnh nên Bạch Diệc Phi vẫn chưa phản ứng lại được, càng không nhìn rõ người đó là ai, chỉ nghe người đó nói: “Đây là lệnh bắt người, phiền anh hợp tác một chút. Anh có quyền giữ im lặng nhưng những lời nói sẽ trở thành bằng chứng trước tòa, dẫn đi!”

Vừa dứt lời, một cảnh sát bước đến, còng tay Bạch Diệc Phi lại.

Bạch Diệc Phi vẫn chưa hiểu chuyện gì thì đã bị một nhóm cảnh sát áp giải lên xe, sau đó dẫn đến cục cảnh sát.

Cùng lúc đó, một chiếc xe khá bình thường đang yên ổn chạy trên đường. Lý Tuyết mơ màng tỉnh lại, thấy mình không phải đang ở bệnh viện, cô ta nhìn qua cửa sổ có thể thấy đèn đường, cô nhất thời chơi ngơ ngác. Lý Cường Đông và Lưu Tử Vân ngồi trên ghế sofa lập tức bật dậy khi thấy Lý Tuyết tỉnh lại.

“Bố, mẹ?”, Lý Tuyết chớp mắt: “Chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Tỉnh rồi à? Con uống nước không?”, Lý Cường Đông cười hỏi.

Lý Tuyết gật đầu, ngủ lâu vậy rồi nên cô hơi khát nước. Lưu Tử Vân lập tức rót cho Lý Tuyết cốc nước: “Uống từ từ thôi”.

Lý Tuyết “Vâng” một tiếng, uống hết cốc nước lại hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy ạ?”.

“Mẹ con muốn đến thủ đồ chơi, vừa lúc cả nhà chúng ta rất ít khi đi chơi | lê nhân cơ hội này đi du lịch một chuyến”, Lý Cường Đông cười đáp.

Lưu Tử Vân cũng gật đầu: “Phải đấy, mẹ đã muốn đi từ lâu rồi nhưng vẫn chưa có cơ hội”.

Lý Tuyết không thấy Bạch Diệc Phi bèn hỏi: “Bạch Diệc Phi đâu ạ?”

Lý Cường Đông bình thản nói: “Cậu ta còn có việc cần phải làm”.

Lý Tuyết dường như cảm nhận được có gì đó không ổn, có bạn cũng phải dẫn theo Bạch Diệc Phi chứ. Nếu không cứ như họ bỏ rơi Bạch Diệc Phi vậy.

Lưu Tử Vân còn bồi thêm: “Cậu ta có việc không thể bỏ dở được, con cứ mặc kệ nó đi. Nó đã lớn vậy rồi, tự chăm sóc cho mình không được sao?”

...

Đến cục cảnh sát, Bạch Diệc Phi vẫn chưa nói gì đã bị mấy cảnh sát dẫn tới một căn phòng lạnh lẽo. Sau khi đẩy anh vào đó, họ cũng không nói gì mà đóng cửa lại rồi rời đi.

Đợi một lúc lâu vẫn không có ai đến nói câu nào, dường như chỉ bắt anh rồi nhốt lại thôi vậy.

Bạch Diệc Phi cạ lờ, muốn gây chuyện gì đây?

Đợi đến buổi trưa hôm sau, cuối cùng cũng có người đến.

Là đến đưa cơm.

Một bát cơm trắng, bên trên bỏ thêm rau và thịt lợn nấu chín qua hai lần*.

(*: một món ăn Tứ Xuyên)

Cơm được đưa qua cái ô hình vuông nhỏ, cảnh sát đó còn nói: “Cục trưởng cố ý dặn thêm cho anh mấy miếng thịt nữa đấy”.

Bạch Diệc Phi giơ tay nhận lấy hỏi: “Đồng chí cảnh sát, tôi có thể hỏi mình phạm tội gì mà lại bị bắt vào đây không?”

Người đối diện là một cảnh sát trẻ, rất kín miệng nói: “Chuyện này à, đến lúc đó anh sẽ biết thôi”.

“Tôi phải được biết tại sao mình bị bắt chứ?”, Bạch Diệc Phi cạ lờ.

Cảnh sát trẻ nói: “Anh yên tâm, tôi sẽ không nói lung tung đâu”.

Ai cần anh nói lung tung? Anh nói cho tôi á!

Cảnh sát trẻ thở dài nói: “Haizz! Cũng không biết vệ sĩ của tập đoàn Hàu Tước đó đã đi đâu mà không tìm được người. Nhưng người đó cũng khá giỏi, mấy chục người cũng không thể lại gần được”.

Nói rồi, cảnh sát trẻ ung dung rời đi.

Bạch Diệc Phi chớp mắt, bung bát cơm nhìn rất lâu, cuối cùng quyết định không ăn, ngộ nhỡ trong đồ ăn có độc thì sao?

Bạch Diệc Phi suy nghĩ về những lời cảnh sát đó nói, vệ sĩ mà anh ta nói chắc là Bạch Hổ. Bạch Hổ bị anh điều đi nhưng mấy chục người mà anh ta nói không thể lại gần được. Tình hình dạo này dường như chỉ có đám người gây chuyện ở bệnh viện kia thôi.

Có lẽ Bạch Hổ đánh người, đám người đó báo cảnh sát, cuối cùng điều tra đến Bạch Diệc Phi, không tìm được Bạch Hổ nên đến bắt Bạch Diệc Phi cũng xem như là chủ mưu.

Nhưng bắt người ta đến rồi lại không tra hỏi sao?

Sao cứ cảm thấy kì quái nhỉ?

...

Văn phòng tập đoàn Liễu Thị.

Liễu Tiêu Dao nhìn trợ lý của mình nói: “Người đã bị bắt rồi à?”

“Vâng, tổng giám đốc Liễu!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 120: Lý Tuyệt tới thủ đô

Nhận được tin tức, Liễu Tiêu Dao lập tức đi tìm Liễu Long.

“Bạch Diệc Phi đã bị bắt vào cục cảnh sát rồi”.

Liễu Long ngạc nhiên: “Sao lại vào đó?”

“Bố, chuyện này không phải vừa đúng ý chúng ta sao?”, Liễu Tiêu Dao cong khóe môi: “Kế hoạch tiếp theo sẽ càng thuận lợi hơn”.

Nghe vậy, Liễu Long gật đầu, ông ta rất hài lòng về đứa con trai này, nhưng nghĩ đến chuyện cuối cùng ông ta nói: “Tiêu Dao, chuyện cuối cần con ra mặt ấy, bố nghĩ hay là vẫn nên để Vương Lô làm chuyện này đi, được không?”

Liễu Tiêu Dao lắc đầu, kiên nhẫn nói: “Bố à, bố cứ nghĩ đi, chuyện này từ đầu đến cuối đều là do chúng ta chỉ đạo. Bây giờ, đến bước cuối cùng lại để Vương Lô ra mặt, đến lúc đó mọi thứ lắng xuống, Vương Lô trở thành người được lợi nhất. Còn lợi ích chúng ta có được lại ít ỏi, lẽ nào bố muốn thấy tập đoàn Thủy Tinh dè đầu chúng ta sao?”

Liễu Long nhíu mày, dĩ nhiên đây không phải là điều ông ta mong muốn nhưng ông ta vẫn không khỏi nói: “Con chắc chắn kế hoạch thuận lợi, đừng để đến lúc đó Bạch Diệc Phi lại được thả ra”.

“Không sao, chỉ cần hai ngày thôi là đủ rồi”, Liễu Tiêu Dao không để tâm nói.

Liễu Long gật đầu: “Bố không can thiệp vào chuyện này nữa, con tự mình để ý một chút, đừng để xảy ra chuyện gì ở bước quan trọng cuối cùng”.

“Bố yên tâm đi! Kế hoạch của chúng ta không có vấn đề gì, lúc trước để tập đoàn Thủy Tinh thu mua Lý Thị đều là để dời đi lực chú ý của hắn ta, sẽ

không để ý đến Liễu thị chúng ta. Bây giờ có lẽ hẳn ta đang ở trong nhà giam tức giận Vương Lâu phản bội kia!”

...

Di Hòa Viên ở thủ đô.

Chỉ có hai người Lý Cường Đông và Lý Tuyết đi dạo xung quanh, còn Lưu Tử Vân buổi chiều đi dạo nửa ngày ở Cố Cung đã mệt lắm rồi, nói gì cũng không đi nữa bèn quay về khách sạn.

Đây là lần đầu tiên Lý Tuyết đến thủ đô nên thấy cái gì ở Cố Cung, Di Hòa Viên, cô đều cảm thấy phấn khích, không thấy mệt chút nào.

Lý Cường Đông thấy phong cảnh ở khu gần đó khá đẹp nên nói với Lý Tuyết: “Tuyết Nhi, chúng ta đến đó, bố chụp cho con tấm hình”.

Lý tuyết gật đầu đồng ý, ngoan ngoãn đi qua đó chụp hình.

Chụp xong, Lý Tuyết sáp lại xem ảnh, thấy ảnh chụp không tệ bèn cười gật đầu.

“Con gái bố xinh quá”.

Hiềm lắm Lý Tuyết mới có dáng vẻ của một cô gái, vừa ngẩng đầu kiêu ngạo nói: “Đó là đương nhiên”.

Nhưng Lý Tuyết bỗng nhớ cách cư xử của cả nhà trong khoảng thời gian này: “Bố, sao con cứ thấy bố nhìn con cứ như sắp phải đi rồi vậy nhỉ? Lễ nào lần này con không phải bị hạ đường huyết mà bị ung thư sao?”

Không thể trách cô nghĩ vậy được, đầu tiên là vô cớ bị ngất hai lần, vừa xuất viện đã được bố mẹ dẫn đi chơi. Họ lại không nói gì cả, tất nhiên sẽ liên tưởng đến những điều này.

Nghe vậy, Lý Cường Đông khẽ nhíu mày: “Nói bậy bạ gì đấy?”

“VẬY BỐ NÓI XEM TẠI SAO BỐ MẸ BỔNG DẪN CON ĐI DU LỊCH VẬY, CÒN CHUYỆN GÌ CŨNG NGHE THEO CON. CON LẠI VỪA MỚI XUẤT VIỆN, NGHĨ NHƯ VẬY CŨNG BÌNH THƯỜNG MÀ”.

Lý Cường Đông nhìn Lý Tuyết, yên lặng một chốc, cuối cùng thở dài: “THẬT RA, CON KHÔNG PHẢI BỊ HẠ ĐƯỜNG HUYẾT MÀ BỊ TRÚNG MỘT LOẠI ĐỘC KHÔNG RÕ”.

“TRÚNG ĐỘC?”, Lý Tuyết vô cùng kinh ngạc, cô đang khỏe mạnh sao lại trúng độc?

Lý Cường Đông gật đầu: “BỐ KHÔNG NÓI VỚI MẸ CON CHUYỆN NÀY, MẸ CON CỨ NGHĨ VÌ CON KIỂM TRA RA KẾT QUẢ BỊ MẮC BỆNH TIM, TÂM TRẠNG KHÔNG THỂ BỊ KÍCH ĐỘNG NÊN MỚI MUỐN DẪN CON ĐI DU LỊCH”.

“BÁC SĨ CŨNG DẶN LOẠI ĐỘC NÀY LÀ LOẠI ĐỘC TÍNH CHẬM, KHÔNG THỂ ĐỂ TÂM TRẠNG QUÁ KÍCH ĐỘNG, NẾU KHÔNG SẼ DẪN ĐẾN HÔN MÊ”.

Lý Tuyết bỗng cảm thấy cực kỳ không chân thật, bị trúng loại độc này chẳng phải chỉ xuất hiện trong phim thôi sao? Trong hiện thực cũng có à?

“NHƯNG DẪN CON ĐI CHƠI CŨNG TỐT, CON Ở LẠI THÀNH PHỐ THIÊN BẮC, TÂM TRẠNG LẠI THẬT THƯỜNG”.

“TẠI SAO Ạ?”, Lý Tuyết không hiểu.

Lý Cường Đông suy nghĩ một lát rồi nói: “VÌ DẠO NÀY BẠCH DIỆC PHI LÀM VÀI CHUYỆN, BỐ SỢ CẢM XÚC CỦA CON KHÔNG ỔN ĐỊNH SẼ ẢNH HƯỞNG ĐẾN SUY ĐOÁN CỦA CẬU TA”.

“ANH ẤY... MUỐN LÀM GÌ?”

Lý Cường Đông thấy cô như vậy khẽ cười: “CHUYỆN NÀY ĐỢI CẬU TA TỰ NÓI VỚI CON!”

...

Thành phố Thiên Bắc.

Hôm nay công trình giai đoạn hai của cảng Lam Ba của tập đoàn Hải Tước cũng đã hoàn thành.

Tập đoàn Hải Tước đã tổ chức một bữa tiệc nội bộ để chúc mừng nhưng không biết vì lý do gì mà lại có các doanh nhân nổi tiếng khác đến. Trong đó có các lãnh đạo cấp cao của tập đoàn Liễu Thị và tập đoàn Thủy Tinh.

Vốn dĩ chỉ là bữa tiệc nội bộ, chắc chắn chủ tịch sẽ không tham dự nhưng đột nhiên có nhiều doanh nhân nổi tiếng đến thế này, lãnh đạo cấp cao của các tập đoàn cũng đến, chủ tịch không tham dự hình như không ổn lắm.

Lúc này Long Linh Linh đang ở trong văn phòng tổng giám đốc của khách sạn Thiên Bắc.

“Vẫn chưa tra ra được chủ tịch đi đâu à?”

Mấy người trong văn phòng đều lắc đầu.

Long Linh Linh cũng rất lo lắng, vốn dĩ không có chuyện gì nhưng lại có nhiều lãnh đạo cấp cao đến như vậy, không thể không mời Bạch Diệc Phi tham dự. Nhưng bây giờ họ không liên lạc được với Bạch Diệc Phi, cũng không biết anh đã đi đâu.

Trong đại sảnh khách sạn, Trương Vinh đang bung ly rượu nhiệt tình nói chuyện với các lãnh đạo cấp cao không mời mà đến kia. Trên gương mặt ông ta luôn nở nụ cười, hoàn toàn không nhìn ra có gì không ổn.

Nhưng khi có người bước vào, Trương Vinh xoa trán: “Thôi xong! Sao nhiều người vậy?”

MC đứng bên sân khấu cũng xoa mồ hôi lạnh trên trán, mẹ ơi, cứ tưởng chỉ là một bữa tiệc nhỏ, kết quả lại có nhiều nhân vật lớn đến thế này!

Sau khi làm công tác chuẩn bị tâm lý xong, MC mới hắng giọng, bình tĩnh bước lên sân khấu, cầm lấy micro: “Chào mừng các vị đến bữa tiệc khánh công giai đoạn hai cảng Lam Ba...”

MC nói bài phát biểu khai mạc khá dài, sau đó lại nói: “Sau đây, xin mời tổng giám đốc cảng Lam Ba – Diệp Khuê lên sân khấu phát biểu”.

Diệp Khuê sửa sang lại cà vạt của mình, chuẩn bị lên sân khấu phát biểu.

Lúc này, trong đám người không biết ai hét lên: “Chủ tịch Hậu Tước đâu? Lẽ nào không nên để anh ta phát biểu trước sao?”

Diệp Khuê khựng bước chân.

Đám người cũng bắt đầu nhón nháo.

“Phải đây! Sao tổng giám đốc lại phát biểu trước chủ tịch được?”

“Nói vậy chủ tịch tập đoàn Hậu Tước đâu?”

“Chưa từng thấy chủ tịch tập đoàn Hậu Tước là ai cả!”

“ ... ”

MC thấy mọi người bên dưới bàn tán xôn xao bèn nhìn Long Linh Linh cầu cứu.

Long Linh Linh trầm mặt, vẫn không lên tiếng, bên dưới lại có người hét lên.

“Sao chưa thấy chủ tịch Hậu Tước nữa? Có phải không nể mặt chúng tôi không? Hôm nay mọi người đều đến để chúc mừng!”

Long Linh Linh nhíu mày, quả thật đến để xoi mói hay cố ý đến để khích bác quan hệ của Hậu Tước với các công ty khác!

Lúc này MC liên tục toát mồ hôi lạnh, không biết nên làm sao.

Long Linh Linh đành phải tự mình lên sân khấu, cô ta cầm micro nói: “Thật xin lỗi các vị, hôm nay chủ tịch tạm thời...”

Cô ta còn chưa nói hết thì bỗng bị cắt ngang.

“Hôm nay Bạch Diệc Phi không đến được!”

Mọi người nghe vậy bèn quay lại nhìn.

Liễu Tiêu Dao mặc một bộ vest màu bạc, trên môi nở nụ cười tự tin, lúc này đang từng bước tiến về phía sân khấu chính.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 121: Cả cô và tập đoàn đều là của tôi

Liễu Tiêu Dao đi lên sân khấu rồi cầm lấy micro trong tay Long Linh Linh, sau đó cố ý ra vẻ thần bí nói với mọi người: “Mọi người phải chăng rất tò mò muốn biết chủ tịch tập đoàn Hào Tước là ai?”

“Cũng phải! Ngay từ đầu chủ tịch tập đoàn Hào Tước đã không mấy khi xuất hiện nên mọi người tò mò cũng phải thôi. Nhưng tôi tin rằng tối nay sẽ không phải tò mò thế nữa, bởi vì tôi biết chủ tịch tập đoàn Hào Tước là ai rồi?”

Mọi người như nín thở và chăm chú lắng nghe.

“Liễu Tiêu Dao! Anh đừng có quá đáng quá”, Long Linh Linh đột nhiên quát lên.

Nhưng Liễu Tiêu Dao căn bản không để ý đến sự tức giận của Long Linh Linh mà cười một cái rồi nói tiếp với mọi người: “Thật ra phần lớn mọi người đều nghe đến cái tên này của chủ tịch tập đoàn Hào Tước rồi, anh ta chính là...”.

Mọi người đều rất hào hứng, ai nấy đều nhìn Liễu Tiêu Dao hy vọng gã mau nói ra cái tên đó.

“Anh ta chính là Bạch Diệc Phi”.

“Bạch Diệc Phi ư?”

“Cái tên này hình như nghe ở đâu rồi?”

“Tôi cũng vậy, cảm thấy quen lắm”.

“...”, mọi người đều bàn luận vô cùng sôi nổi.

Long Linh Linh thì theo bản năng nắm chặt lấy tay nhỏ của mình. Hiện giờ cô ta cũng hiểu ra rồi, chẳng trách đám người này đột nhiên xuất hiện

trong tiệc chúc mừng nội bộ của tập đoàn Hàu Tước.

Liễu Tiêu Dao cười nhếch mép rồi cầm micro tiếp tục nói: “Mọi người đều cảm thấy rất quen đúng không? Đúng thế, thật ra có nhiều người biết”.

“Chắc là mọi người cũng biết đến Lý Tuyết- người đẹp số một của thành phố Thiên Bắc của chúng ta chứ? Và anh ta chính là ông chồng vô dụng của Lý Tuyết. Nói như vậy là mọi người đều hiểu rồi chứ?”

Mọi người nhất thời đều hiểu ra, đồng thời đều vô cùng kinh ngạc.

“Thì ra là tên vô dụng Bạch Diệc Phi à”.

“Không phải chứ? What, thật hay giả vậy?”

“Tên vô dụng đó làm sao có thể là chủ tịch của tập đoàn Hàu Tước được?”

“...”, mọi người đều không thể tin nổi, một tên vô dụng thì làm sao là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước được?

Lúc này, một người phụ nữ trong đám đông kinh ngạc đến nỗi không khép nổi miệng.

Công ty của Chu Khúc Nhi là công ty hợp tác với tập đoàn Hàu Tước nên tất nhiên cô ta cũng phải tham dự tiệc chúc mừng ngày hôm nay rồi. Chỉ là cô ta không thể ngờ, người đàn ông mà cô ta từng mơ ước được gả cho người đó lại chính là Bạch Diệc Phi.

Nhất thời, Chu Khúc Nhi cảm thấy đầu óc mình không còn tỉnh táo nữa. Chẳng trách mà hôm đó sau khi Hàu Tước gặp khó khăn thì Bạch Diệc Phi lại ra tay giúp đỡ, cũng khó trách giọng nói lại giống của anh đến vậy. Bởi vì vốn dĩ đó là anh ấy mà.

Còn cả trước đây, Bạch Diệc Phi từng nói với cô ta là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước đã kết hôn rồi, anh ấy rất yêu vợ mình. Nghĩ lại thì chẳng phải thế sao? Bạch Diệc Phi quả thật rất yêu Lý Tuyết.

Nghĩ đến Lý Tuyết mà Chu Khúc Nhi không biết tại sao tâm trạng của mình lại có chút phức tạp.

Long Linh Linh tức giận trừng mắt nhìn Liễu Tiêu Dao, nói: “Liễu Tiêu Dao! Ở đây là Hầu Tước, mời anh đi ra ngoài”.

Nếu cứ để mặc Liễu Tiêu Dao nói tiếp thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Đúng lúc này Bạch Diệc Phi đang không thấy đâu, nếu xảy ra chuyện gì thì không dễ xử lý.

Nghe thấy vậy, Liễu Tiêu Dao như tính kỹ trong lòng, nói với vẻ tự tin: “Trợ lý Long sợ rồi phải không? Sợ tiếp theo tôi sẽ vạch trần bộ mặt thật của tập đoàn Hầu Tước chứ gì?”

“Gì cơ?”, mọi người đều vô cùng sững sốt.

Bộ mặt thật gì vậy? Nhưng Liễu Tiêu Dao lại to gan như vậy sao? Lại dám khiêu chiến trực tiếp với tập đoàn Hầu Tước.

Long Linh Linh thấy tim như đập loạn, không biết Liễu Tiêu Dao muốn nói gì nhưng chắc chắn không phải lời tốt đẹp: “Liễu Tiêu Dao! Anh muốn làm gì?”

Liễu Tiêu Dao khẽ cười một tiếng, nói: “Trợ lý Long! Nhìn cô sốt ruột rồi kìa? Xem ra, thật sự lo lắng tôi sẽ nói ra việc phạm pháp mà tập đoàn Hầu Tước đã làm chăng?”

“Phạm pháp?”, lần này thì không ổn rồi.

“Chuyện gì phạm pháp? Giám đốc Liễu mau nói rõ đi”.

Đều là người trong giới kinh doanh nên họ thích nhất là những chuyện hot như này. Đặc biệt là hiện giờ hai doanh nghiệp đang cạnh tranh nhau là hai doanh nghiệp lớn đứng đầu thành phố Thiên Bắc: tập đoàn Hầu Tước và tập đoàn Liễu Thị.

Long Linh Linh có chút hoảng loạn, không ngờ Liễu Tiêu Dao lại nói đến từ ‘phạm pháp’ khiến cô cảm thấy chuyện này không còn đơn giản nữa rồi nhưng cô hoàn toàn không biết nên làm thế nào.

“Liễu Tiêu Dao! Đây không phải là tập đoàn Liễu Thị, anh đừng có quá đáng quá”.

“Đúng vậy! Đây thật sự không phải là tập đoàn Liễu Thị của chúng tôi”, Liễu Tiêu Dao xoay người nhìn về phía Long Linh Linh, sau đó lộ ra nụ cười quái dị: “Nhưng không bao lâu nữa nó sẽ là của Liễu Thị rồi”.

Liễu Tiêu Dao giơ tay chỉ về Long Linh Linh, nói với giọng chỉ có hai người nghe thấy: “Bao gồm cả cô nữa, bởi vì tôi sắp trở thành chủ nhân mới của cô rồi”.

Long Linh Linh sửng sờ, trừng mắt nhìn Liễu Tiêu Dao, nói: “Anh đang nói cái quái gì vậy?”

Liễu Tiêu Dao không để ý đến điều này, gã xoay người lớn tiếng nói với những người có tiếng tăm trong giới kinh doanh ở bên dưới sân khấu: “Chủ tịch của tập đoàn Hào Tước không đến, mọi người không tò mò sao? Tôi có thể nói cho mọi người biết, hiện giờ anh ta phạm tội nên bị giam trong cục cảnh sát rồi”.

“Cái gì?”, đây đúng là tin khiến người khác chấn động.

Long Linh Linh cũng kinh hãi, liên lạc bao lâu không tìm thấy, không ngờ anh ấy lại bị giam trong cục cảnh sát.

Dưới sân khấu bỗng trở nên náo nhiệt hơn cả: “Bị giam rồi sao? Phạm tội gì vậy nhỉ?”

“Đây chẳng phải là tin rất hot sao?”

“Đây là chủ tịch của tập đoàn Hào Tước đấy, vậy mà cũng bị bắt giam, chắc phải phạm tội nặng lắm?”

“Không phải chứ? Sao tôi cứ cảm thấy không phải sự thật nhỉ?”

Những người biết chuyện thì không tin lắm, nghi ngờ hỏi: “Không phải chứ? Chủ tịch tập đoàn Hữu Tước phạm tội gì vậy?”

“Đúng vậy, tôi còn nhớ thời gian trước tập đoàn Hữu Tước đánh bại mấy ngành nghề của tập đoàn Liễu Thị, không phải là cố tình báo thù đấy chứ?”

“Khéo vậy đấy”.

Liễu Tiêu Dao biết là mọi người không tin nhưng gã cũng không có gì hoảng loạn mà vẫn với bộ dạng như đã tính toán kỹ.

“Tôi có chứng cứ”.

Nghe thấy câu này, mọi người đều yên tĩnh.

Liễu Tiêu Dao lắc đầu, sau khi cười lạnh hai cái thì nói: “Tám bảo vệ nhiệt độ mà bọn họ dùng trong giai đoạn hai của công trình ở cảng Lam Ba không phải dùng tám chống cháy mà dùng loại tám thông thường nhà nước đã cấm rồi. Vậy thì các tòa nhà được xây dựng nên sẽ là tòa nhà vô cùng nguy hiểm, đây lẽ nào không phải là phạm pháp sao? Lẽ nào không đáng bị giam trong cục cảnh sát sao?”

Mọi người lại một lần nữa chấn động, hơn nữa cảm xúc còn hơn lúc nãy.

“Chuyện này là thật sao?”

“Ôi mẹ ơi, vậy chẳng phải mình đang ở trong tòa nhà nguy hiểm sao?”

“Sao lại thật đứcc vậy chứ, không còn là người nữa”.

Nếu như những gì Liễu Tiêu Dao nói đều là thật thì phần lớn số người sống trong dãy nhà đó đều gặp nguy hiểm, đây cũng coi như phạm tội thương mại rồi.

Đặc biệt là những người sống ở cảng Lam Ba, vừa nghĩ đến tính mạng của mình có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào thì ai nấy đều bất mãn. Họ

đều muốn phía đối phương cho họ câu trả lời, hoặc là chứng minh lời Liễu Tiêu Dao nói là giả, hoặc là họ sẽ trả phòng và đòi bồi thường.

Long Linh Linh ở bên cạnh không ngừng run rẩy. Cô ta nhớ lại hôm trước Bạch Diệc Phi có đưa cô đến công trường của cảng Lam Ba để cầm về hai tấm bảo vệ nhiệt độ, trong đó quả thật có một tấm là tấm bình thường đã bị cầm sử dụng, vì không phù hợp với tiêu chuẩn của nhà nước.

Nghĩ đi nghĩ lại, phải chăng tập đoàn Liễu Thị đã lên kế hoạch hãm hại tập đoàn Hầu Tước từ sớm? Hôm đó Bạch Diệc Phi cũng cảm nhận được nhưng bây giờ đã muộn rồi.

Nhưng lúc này cô làm sao có thể thừa nhận chuyện này trước mặt mọi người được. Long Linh Linh đột nhiên nói: “Liễu Tiêu Dao! Anh không được nói lung tung, anh mà nói thế tôi có thể khởi tố anh tội vu khống đấy”.

Liễu Tiêu Dao không hề để ý đến lời đe dọa của Long Linh Linh, gã vẫn cười nói: “Trợ lý Long! Rốt cuộc là thật hay giả thì tôi nghĩ trong lòng cô chắc rõ chứ. Hiện giờ cô nói những lời này chẳng qua chỉ là phô trương thanh thế mà thôi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 122: Ngậm máu phun người

Ngồi bên dưới khán đài đa phần là những nhân vật có tiếng trong giới thương gia của thành phố Thiên Bắc, Liễu Tiêu Dao từ từ đứng thẳng người dậy, tay chỉ vào sân khấu dưới chân nói: “Hôm nay tôi sẽ cho tất cả mọi người tại thành phố Thiên Bắc được thấy hậu quả của việc dám đắc tội với Liễu Thị là gì, cho dù đó có là tập đoàn Hưu Tước đi chăng nữa!”

Mọi người nghe vậy thì thấy vô cùng ngạc nhiên.

Lời này có nghĩa là tất cả mọi chuyện xảy ra với Hưu Tước ngày hôm nay đều là do Liễu Thị dùng thủ đoạn đứng sau thao túng hay sao?

Nếu đúng như vậy thì sau này ở thành phố Thiên Bắc còn ai dám gây sự với Liễu Thị nữa? Đến Hưu Tước còn bị Liễu Thị gài bẫy thì những doanh nghiệp khác chẳng phải là càng không có sức chống đỡ sao?

Liễu Thị này cũng huênh hoang quá nhỉ!

Nhưng cho dù là vậy thì mọi người cũng không ai mở miệng nói gì.

Nếu Liễu Thị thực sự có khả năng lật đổ tập đoàn Hưu Tước, vậy thì sau này doanh nghiệp đứng đầu của thành phố Thiên Bắc sẽ là tập đoàn Liễu Thị, mà những người ngồi đây đều là người sành sỏi, có ai lại ngu ngốc đến mức đi gây sự với Liễu Thị chứ?

Liễu Tiêu Dao vô cùng hài lòng với thái độ của mọi người.

Trước đó Liễu Long còn định để Vương Lô ra mặt thực hiện việc này, nhưng nhìn tình hình ngày hôm nay, xem ra sự kiên trì của gã là đúng đắn. Vào thời khắc để Liễu Thị có thể thị uy với mọi người như này, sao có thể để Vương Lô ra mặt được? Nếu thực sự làm vậy thì sau này tập đoàn Thuỷ Tinh sẽ trở thành doanh nghiệp dẫn đầu của thành phố Thiên Bắc này, mà Liễu Thị sẽ lại chịu chèn ép thêm một lần nữa.

"Tôi nói như vậy là bởi tôi đã nắm trong tay bằng chứng thép, nếu không thì sao dám làm vậy chứ? Trợ lý Long, cô nói xem có phải hay không?"

Trái tim Long Linh Linh bỗng giật thót, bằng chứng thép?

Liễu Tiêu Dao vừa dứt lời thì màn hình lớn của khách sạn sáng lên.

Đây là một đoạn video, trong video xuất hiện một công trình đang xây dựng, phía trước còn có nhân viên bảo vệ chặn đường.

"Đây là đang làm gì vậy?"

"Không biết nữa...".

Người quay phim cùng một nhóm những người khác đang cố gắng vượt qua chốt bảo vệ để xông vào bên trong, sau đó mở miệng nói: "Tôi là một người sắp mua nhà, ban đầu định mua một căn ở cảng Lam Ba, nhưng lại có người nói với tôi rằng nhà ở khu cảng Lam Ba đều là nhà kém chất lượng, chúng tôi không tin, cho nên hôm nay chúng tôi muốn vào trong này để làm một thí nghiệm xem nhà ở cảng Lam Ba có phải thực sự là nhà kém chất lượng hay không?"

"Nếu đúng là như vậy, tôi hy vọng video này có thể được sử dụng để làm bằng chứng, đừng để bên nhà thầu được ung dung ngoài vòng pháp luật!"

Long Linh Linh xem đến đây liền cảm thấy trái tim mình đã sắp chìm xuống đáy vực.

Trong video, có một ai đó đã đốt cháy một tấm thảm thảm dẫm xăng và quăng nó lên tường ngoài của một toà nhà.

Nhìn thấy cảnh này, Long Linh Linh không nữa xem tiếp nữa, bởi vì cô biết không cần xem thì cũng đã biết kết quả là như thế nào rồi.

Đó là một tòa nhà sử dụng tấm ốp tường rẻ tiền, cho nên chỉ cần châm một mồi lửa thì sau đó cả tòa nhà sẽ bị cháy rụi.

Liễu Tiêu Dao đắc ý cười nhìn làn khói đen từ từ bốc lên trong video, Hậu Tước của ngày hôm nay cũng sẽ giống như tòa nhà này, sẽ bị ngọn lửa thiêu rụi thành tro, rồi sau đó sẽ bị xoá tên khỏi thành phố Thiên Bắc này.

Từ đó về sau, tập đoàn Liễu Thị sẽ trở thành anh cả ở thành phố Thiên Bắc.

Đôi mắt của mọi người vẫn đang dán chặt vào đoạn video này.

Tuy nhiên, 5 phút sau, lửa lại không đốt cháy cả tòa nhà, tấm thảm thảm xăng kia cũng đã cháy rụi mà trên mặt tường chỗ tiếp xúc với tấm thảm chỉ để lại vệt màu đen do tro bụi từ tấm thảm bám vào, ngoài ra không có bất kỳ dấu hiệu nào khác.

"Ồ, thế này không phải là không cháy nhà à?"

"Đúng đó! Giám đốc Liễu, thế này là sao?"

"Có lẽ có nhầm lẫn gì đó!"

Liễu Tiêu Dao vốn đang đắc chí, gã tưởng như đã nhìn thấy được tương lai tươi đẹp trước mắt, nhưng mà gã chưa từng nghĩ đến sự việc sẽ chuyển biến thành thế này, gã ngỡ ngàng trong chốc lát, liền sau đó thì nhăn mày lại nói: "Tuyệt đối không thể sai được! Loại ván ốp mà tập đoàn Hậu Tước sử dụng là loại không chống cháy, chắc chắn là xảy ra sai sót ở đâu rồi, ở đây hẳn không phải là khu đô thị cảng Lam Ba.

"Mọi người xin hãy đợi một chút, chúng ta đổi sang một tòa nhà khác của cảng Lam Ba nhé", Liễu Tiêu Dao vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra định gọi cho Vương Lôu.

Chỉ là gã còn chưa kịp bấm gọi thì trên màn hình lớn, cảnh trong video lại đổi sang một khu vực khác.

Liễu Tiêu Dao thấy vậy thì cười cười, hẳn là Vương Lô đã phát hiện ra rồi cho nên mới sắp xếp người đổi sang hình ảnh một khu khác của cảng Lam Ba.

Nội dung tương tự như trong video trước đó, người ta lại quăng một tấm thảm tấm xăng đã bị đốt cháy lên trên tường của một toà nhà.

Chẳng bao lâu sau thì ngọn lửa bùng cháy dữ dội, khói đen cuồn cuộn bốc lên.

Thấy vậy, Liễu Tiêu Dao cười ha hả nói: "Nhìn thấy chưa, đây chính là bằng chứng, Hầu tước sử dụng vật liệu kém chất lượng để xây dựng nhà, là...".

Có điều lời còn chưa kịp nói hết thì tiếng bàn tán bên dưới khán đài lại khiến cho Liễu Tiêu Dao không thể cười nổi nữa.

"Khu này sao nhìn quen mắt thế nhỉ?"

"Tôi cũng thấy thế!"

"A, tôi nhớ ra rồi, đây không phải là Gia Viên Liễu Thị hay sao?"

"Đúng, đúng là Gia Viên Liễu Thị!"

Long Linh Linh cũng nghe thấy tiếng bàn tán, cảm thấy có gì đó không ổn bèn ngẩng đầu nhìn.

"Đây... không phải là dự án giai đoạn hai của cảng Lam Ba".

Đầu óc Liễu Tiêu Dao hoàn toàn trống rỗng.

"Không, không, không thể nào..."

Liễu Tiêu Dao không hiểu nổi, rõ ràng gã đã lên kế hoạch hoàn chỉnh cho mọi thứ rồi, ngọn lửa này phải đốt cháy hết khu đô thị cảng Lam Ba mới đúng, vì sao nơi bị cháy lại là khu đô thị Gia Viên Liễu Thị?

Vừa rồi gã đã nói những lời chắc như đinh đóng cột, nói tập đoàn Hữu Tước sử dụng loại vật liệu kém chất lượng để xây dựng, nhưng chứng cứ từ video kia mang đến cho mọi người lại là Liễu Thị nhà hẳn sử dụng vật liệu kém chất lượng, khác nào gã đã tự tát thẳng vào mặt mình?

Liều Tiêu Dao lắc đầu biện hộ: "Không phải, chắc chắn là có sai sót ở đâu đó".

Long Linh Linh đã bình tĩnh lại đồng thời cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Vừa rồi cô ta đã trông thấy, công trường đang xây dựng bị cháy kia không thuộc về cảng Lam Ba mà là Gia Viên Liễu Thị.

Liều Thị và cảng Lam Ba gần như khởi công cùng một thời điểm, thời gian thi công cũng tương đương nhau, khu đô thị xây dựng cũng gần giống nhau, chỉ khác là bên Gia Viên Liễu Thị một tháng trước đã hoàn tất nghiệm thu rồi.

Những người bên dưới khán đài giờ mới hoàn hồn lại.

"Đây không phải là Gia Viên Liễu Thị à? Nơi xảy ra sự cố chính là khu đô thị của Liễu Thị mà!"

"Đúng vậy! Thế tôi thấy người sử dụng vật liệu kém chất lượng là bên Liễu Thị các anh đây chứ!"

"Cảng Lam Ba vẫn yên ổn, mà bên Liễu Thị các anh lại có sự cố, giám đốc Liễu, anh có thể giải thích cho chúng tôi được không?"

Liều Tiêu Dao lắc đầu, gã vẫn không chịu thừa nhận: "Đúng, hẳn là có sai sót ở đâu đó rồi".

"Đoạn video ở đâu rồi? Tại sao lại có sự cố như vậy?"

Liều Tiêu Dao cảm thấy trong lòng tràn ngập cảm giác bức bối và hoảng loạn, mẹ kiếp rốt cuộc là sai ở đâu? Rõ ràng gã đã lên kế hoạch rồi mà, vật

liệu mà bên Hầu Tước sử dụng là do gã cung cấp, vì sao lại không có vấn đề gì? Mà bên xảy ra sự cố lại là nhà gã!

Liễu Tiêu Dao không biết chuyện sai ở đâu, gã gần như không thể giải thích nổi.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng từ ngoài cửa truyền đến.

"Mọi người sôi nổi quá nhỉ!"

Nghe tiếng nói, mọi người đều quay ra nhìn về phía cửa ra vào.

Sau khi Long Linh Linh nhận ra là ai thì trong lòng vui mừng khôn xiết, cuối cùng những lo lắng bất an của cô ta cũng đã dịu lại.

Bạch Diệc Phi dẫn theo ba bốn người, ung dung từ phía sau khán đài bước lên, đi đến trước mặt Liễu Tiêu Dao chỉ vào màn hình của video nói: "Lửa cháy hùng hực mang ngụ ý thịnh vượng phải không?"

Vào lúc mà Liễu Tiêu Dao nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì gã đã ngẩn ra đứng như trời trồng tại chỗ, tại sao Bạch Diệc Phi được thả khỏi nhà giam?

Mà những người khác đều nín thở khi nghe thấy lời này của Bạch Diệc Phi.

Bầu không khí trong hội trường dường như đông đặc lại.

Chẳng bao lâu sau thì truyền tới những tiếng thì thầm khe khẽ.

"Đây là vị chủ tịch tập đoàn Hầu Tước à?"

"Nhìn cũng đâu có giống là loại vô dụng!"

"Chủ tịch mà trẻ tuổi như vậy!"

"Bà mẹ! Bị mù hết rồi sao? Người ta rõ ràng có khí chất như vậy lại nói người ta vô dụng à?"

"Nếu đây mà gọi là vô dụng, thì chúng ta chắc vô dụng hết thuốc chữa luôn rồi!"

"Không phải nói chứ, trông đẹp trai quá đi à!"

Lúc này, Chu Khúc Nhi lẫn trong đám người bên dưới đã kinh ngạc đến mức lấy hai tay che cả miệng lại, nơi trái tim thì giống như có con hươu nhỏ đang húc đầu thùm thụp vào lồng ngực: Đây có thật là Bạch Diệc Phi không?

Bạch Diệc Phi thật sự là chủ tịch của Hâu Tước!

Trong đầu vô thức quay lại cảnh tượng thời gian gần đây tiếp xúc với Bạch Diệc Phi, nhịp tim bắt đầu có hiện tượng đập dồn dập, nhất là khi cô ta nhớ đến cảnh tượng đêm mà Bạch Diệc Phi say rượu ngủ lại nhà mình, trái tim cô ta lại đập nhanh hơn nữa.

Nhưng khi vừa nghĩ đến Lý Tuyết, Chu Khúc Nhi liền thấy bản thân đã bình tĩnh hơn nhiều, Bạch Diệc Phi là chồng của bạn thân cô ta, mà cô ta thậm trí còn...

Trái tim cứ như vừa mới chơi trò chơi cảm giác mạnh vậy, lúc lên lúc xuống.

Không biết qua bao lâu, Bạch Diệc Phi yên lặng nhìn chăm chăm Liễu Tiêu Dao nói: "Thế nào? Nhìn thấy tôi ngạc nhiên thế à?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 123: Tất cả chỉ là đóng kịch

Liễu Tiêu Dao nghe vậy thì lấy lại tinh thần: “Anh, anh...sao anh ra được rồi?”

Bạch Diệc Phi cười nhạt một tiếng: “Tôi không phạm pháp, vậy tại sao không thể ra được?”

“Người phạm pháp là ai thì chắc tất cả mọi người đều biết rồi, còn cần tôi nói sao?”

“Nhưng mà giải thích cũng tốt, miễn cho các người lại hiểu lầm, phải không?”

“Thành phố Bắc Thiên có tổng cộng 35 nhà sản xuất tấm ván cách nhiệt, tất cả đều bị tập đoàn Liễu Thị thuê hết, sau đó lại sản xuất những loại ván mà nhà nước cấm sử dụng. Không những thế còn bán cho những thương nhân khác với giá ván chống cháy, trong đó bao gồm cả Liễu Thị mấy người”.

“Xem ra trí nhớ của tổng giám đốc Liễu không tốt lắm! Rõ ràng người phạm pháp phải là anh!”

Liễu Tiêu Dao nghe đến mấy câu này thì không nhịn được lắc đầu, trong lòng đã vô cùng hoảng hốt.

Những người đứng bên dưới như bưng tỉnh.

“Không ngờ Liễu Thị lại nham hiểm như thế!”

“Đúng vậy! Nhiều mạng người như vậy! Không ngờ lại táng tận lương tâm như thế!”

“Ác độc! Không có lương tâm!”

Cả đám người liên tiếp chỉ trích Liễu Thị, chỉ trích Liễu Tiêu Dao.

Liễu Tiêu Dao cảm thấy tim đập nhanh như trống gỗ. Lúc này gã vẫn chưa hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở khâu nào.

“Nói vớ vẩn, nhất định là do anh muốn trốn tội. Tập đoàn của anh phạm tội lại muốn đổ thừa cho chúng tôi. Cục cảnh sát làm sao có thể tùy tiện thả anh ra như thế được”, Liễu Tiêu Dao điên cuồng hét lên: “Cho dù không nói tới chuyện này, thì anh cũng đã tham gia đánh nhau”.

“Tôi trốn tội?”, Bạch Diệc Phi nhẹ nhàng xùy một tiếng: “Chỉ sợ là bây giờ anh còn chưa rõ tình cảnh của mình nhỉ?”

Liễu Tiêu Dao nghe thế thì hơi sững sốt, gã lập tức quát: “Bạch Diệc Phi! Coi như anh không phạm tội về mặt kinh doanh, thì anh cũng đã đánh nhau, cảnh sát chắc chắn sẽ không tha cho anh!”

Bạch Diệc Phi khẽ hừ một tiếng, anh không để ý.

Lúc này một người đàn ông trung niên vẫn luôn đứng sau lưng Bạch Diệc Phi đứng ra nói: “Bạch Diệc Phi không hề phạm pháp, đồng thời cũng không đánh nhau. Cảnh sát chúng tôi sẽ không tùy tiện bắt người”.

“Cái gì?”, Liễu Tiêu Dao trợn trừng mắt: “Cảnh sát?”

Người đàn ông nhẹ nhàng cười một tiếng, anh ta lấy từ trong túi quần ra một tấm thẻ cảnh sát.

“Chào anh Liễu, tôi tên là Tàn Hoa, là cảnh sát”.

Liễu Tiêu Dao sững sờ ngay tại chỗ.

Tàn Hoa tiếp tục nói: “Cậu Bạch không hề phạm pháp, cậu ta chỉ vào sở cảnh sát đợi một ngày thôi, đây cũng chính là yêu cầu của Bạch Diệc Phi. Còn về chuyện náo loạn ở trước cửa bệnh viện, thì cái đó được xem như phòng vệ chính đáng, không tính là đánh nhau”.

“Khôn kiếp! Có ai tự dung lại xin vào sở cảnh sát ngồi không chứ? Bị thần kinh à?”, Liễu Tiêu Dao giận giữ hét lên, đôi mắt gã đảo liên hồi: “Có

phải anh nói dối không? Anh vốn không phải cảnh sát? Anh là người Bạch Diệc Phi mời đến để diễn kịch đúng không?”

“Đúng thế, chắc chắn là anh giả mạo rồi!”

Thấy gã không tin thì Bạch Diệc Phi cười khinh thường: “Người bị điên không phải là tôi, mà là anh đấy. Làm gì có ai tự xưng giả mạo cảnh sát chứ, chẳng lẽ muốn vô tù ngồi thật hả?”

Liễu Tiêu Dao sầm mặt lại, gã vô cùng hoảng hốt, nhưng ngoài mặt lại sống chết không nhận.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy gã như thế thì thản nhiên nói: “Thật ra tôi cũng rất khâm phục anh. Chuyện ác độc như thế mà cũng dám làm. Can đảm lắm. Nếu đổi lại là bố anh thì ông ta chắc chắn sẽ không có gan làm thế đâu”.

“Liễu Long bình thường vốn cẩn thận đa nghi. Nếu như chuyện hôm nay mà do ông ta quyết định, vậy chắc chắn ông ta sẽ không để cho anh ra mặt. Dù sao chẳng may xảy ra sai lầm thì cũng sẽ không liên quan đến Liễu Thị đúng không?”

“Vậy nên vì muốn Liễu Long mất cảnh giác và đồng ý với suy nghĩ của anh, sau khi tôi biết được kế hoạch thì đã tự mình đến sở cảnh sát”.

Nghe xong lời giải thích của Bạch Diệc Phi thì Liễu Tiêu Dao trợn trừng mắt.

Gã cứ nghĩ kế hoạch của mình vô cùng hoàn hảo, không một khe hở, nhưng không ngờ lại bị Bạch Diệc Phi phát hiện từ sớm? Không những thế còn lợi dụng kế hoạch đó đâm gã một nhát!

Không thể không nói tên Bạch Diệc Phi này rất đáng sợ, suy nghĩ thâm sâu hơn người bình thường rất nhiều.

Nhưng dù như thế thì Liễu Tiêu Dao vẫn không thể hiểu được tại sao kế hoạch hoàn hảo kia của gã lại bị Bạch Diệc Phi biết được?

Trước giờ gã làm việc luôn bí mật, cũng không lộ ra manh mối gì, hơn nữa vì muốn Bạch Diệc Phi không chú ý đến tầm vóc cách nhiệt của Liễu Thi, mà gã còn để tập đoàn Thủy Tinh thu hút sự chú ý của anh.

Cũng chính lúc này Bạch Diệc Phi lại gây chuyện ở bệnh viện, còn bị giam giữ, vậy nên người nhà họ Liễu mới thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ nghĩ việc Bạch Diệc Phi bị tạm giam sẽ khiến cho anh không chú ý đến chuyện tầm vóc cách nhiệt nữa, nhưng ai ngờ người ta lại là cố ý làm thế để khiến gã buông lỏng cảnh giác.

Chắc hẳn không ai ngờ Bạch Diệc Phi sẽ nhân dịp đánh nhau ở bệnh viện lần này để làm thế.

Mà lúc này Long Linh Linh cũng rất khiếp sợ.

Mặc dù trong khoảng thời gian ở chung Long Linh Linh đã cảm thấy Bạch Diệc Phi rất có bản lĩnh, nhưng cô ta không ngờ anh lại đoán được cả âm mưu của người khác.

Cảnh tượng hôm nay đã khiến cô ta thật sự rung động. Bạch Diệc Phi không phải một người bá đạo, tùy hứng phóng khoáng, hay có tính tình của một cậu ấm nhà giàu, anh là một người có thể khống chế toàn bộ cục diện, hơn thế nữa lại biết nhìn xa trông rộng.

Giờ phút này Long Linh Linh không thể khống chế được trái tim đang dần đập nhanh của mình.

Lúc này Tần Hoa móc ra một chiếc còng tay, anh ta đi thẳng về phía Liễu Tiêu Dao: “Anh Liễu, phiền anh đi với chúng tôi một chuyến”.

Liễu Tiêu Dao bối rối lắc đầu, gã vừa khéo nhìn thấy Long Linh Linh.

Trong lúc Long Linh Linh còn đang ngẩn ngơ thì gã đột nhiên xông đến ghì chặt cổ cô ta.

Trên bàn có rượu, Liễu Tiêu Dao lập tức đập nát một chai rượu rồi túm lấy Long Linh Linh đứng ở gần nhất, gã dùng một mảnh vỡ của bình rượu đặt lên cổ Long Linh Linh, sau đó gào to về phía Tàn Hoa và Bạch Diệc Phi: “Chúng mày mau rút hết cho tao! Không thì tao sẽ giết chết cô ta!”

Bạch Diệc Phi nhíu mày, sắc mặt anh ngưng trọng: “Liễu Tiêu Dao, anh mau buông cô ấy ra!”

Tàn Hoa cũng không dám tiến lên phía trước nữa, anh ta rất sợ Liễu Tiêu Dao sẽ ra tay: “Liễu Tiêu Dao, anh bình tĩnh một chút!”

Những người đứng bên dưới nhìn thấy cảnh này thì đều tròn tròn mắt.

Sau khi hết ngạc nhiên thì lại trở nên hỗn loạn, bọn họ nhao nhao tản ra, nhưng không ai dám chạy hẳn ra bên ngoài, bởi vì tất cả đều sợ Liễu Tiêu Dao sẽ trở nên xúc động rồi tóm bừa một người làm con tin để uy hiếp cảnh sát, nếu chẳng may trở thành con tin thì có thể sẽ bị thương!

Liễu Tiêu Dao nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn này thì ánh mắt gã hơi lóe lên, gã bỗng nhiên đẩy Long Linh Linh ra rồi quay người chạy.

Long Linh Linh bị đẩy về phía Tàn Hoa, Tàn Hoa đỡ được rồi giao cô ta cho Bạch Diệc Phi, còn mình thì đuổi theo Liễu Tiêu Dao.

Liễu Tiêu Dao chạy một mạch thẳng đến cổng.

Vì để tranh thủ thời gian trốn chạy nên khi Liễu Tiêu Dao nhìn thấy một cô bé ngơ ngác đứng ở cổng, gã chẳng quan tâm phía sau có ai hay không mà trực tiếp đẩy cô bé đó ngã lăn ra đất.

Cô bé sợ hãi khóc thét lên: “Oa...”

Tàn Hoa thấy thế thì hoảng sợ, anh ta nhanh chóng chạy lại đỡ lấy bé gái. Vì để giảm lực va đập nên còn ôm cô bé lăn mấy vòng trên mặt đất, anh ta vội vàng an ủi cô bé hai câu rồi lại tiếp tục đứng dậy đuổi theo Liễu Tiêu Dao.

Liễu Tiêu Dao không ấn thang máy mà chạy xuống cầu thang bộ, may mắn vị trí tầng này không cao, nên không bao lâu sau đã chạy ra khỏi khách sạn.

Tần Hoa đuổi theo phía sau nhưng không kịp, Liễu Tiêu Dao đã lái xe chạy trốn.

Trong đại sảnh, Bạch Diệc Phi đỡ được Long Linh Linh rồi dặn cô ta xử lý qua nơi này, sau đó anh cũng vội vàng đuổi theo.

Bên ngoài khách sạn, anh nhìn thấy Tần Hoa tức giận đứng đó thì lập tức đi tới.

“Bây giờ có thể phát lệnh bắt giữ anh ta rồi chứ?”

Tần Hoa gật đầu: “Tôi lập tức thông báo về cục, để mọi người triển khai kế hoạch đuổi bắt”.

Video trong đại sảnh chính là bằng chứng, cho dù ai cũng không bao biện được.

.....

Liễu Tiêu Dao chạy đi thật xa mới dám gọi điện cho Vương Lâu, trong giọng nói lộ rõ vẻ bối rối: “Xảy ra chuyện rồi. Cảnh sát đã biết chuyện của chúng ta, bây giờ họ đang truy bắt tôi rồi, anh tranh thủ thời gian trốn đi. Chờ một thời gian nữa chúng ta sẽ thương lượng đối sách”.

Vương Lâu rất bình tĩnh, cậu ta không hề hoảng sợ chút nào: “Ồ, tại sao tôi lại phải trốn?”

“Hỏi thừa, chúng ta cùng hội cùng thuyền...”, Liễu Tiêu Dao đang định giải thích thì đột nhiên im lặng. Bỗng nhiên gã có dự cảm không tốt, giống như đã hiểu ra điều gì đó.

Trong nháy mắt.

“Là anh sao?”, Liễu Tiêu Dao không dám tin hỏi lại: “Vì sao chứ? Tôi đang giúp anh mà!”

Vương Lô bình tĩnh thừa nhận: “Là tôi”.

Liễu Tiêu Dao không thể tin nổi, gã phẫn nộ: “Vì sao? Tôi đang giúp anh mà! Con mẹ nó, sao anh lại...”

Vương Lô rất bình tĩnh: “Không. Tôi thấy cậu nhảm rồi. Đến giờ phút này chắc tôi cũng không cần giấu diếm nữa, thật ra ngay từ lúc bắt đầu đây chính là một cái bẫy nhằm vào tập đoàn Liễu Thị”.

“Mẹ nó! Ông đả tội với mày sao? Con mẹ nó sao mày lại hại tập đoàn Liễu Thị của tao?”, Liễu Tiêu Dao tức giận đánh lên tay lái.

Liễu Tiêu Dao vô cùng tức giận. Ngay từ lúc bắt đầu đã bị người ta đùa bỡn, đã thế gã còn cam tâm tình nguyện nhảy vào cái hố do người ta đào sẵn nữa chứ!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 124: Đừng có tuyệt tình quá

Có tổng cộng ba năm nhà sản xuất tấm cách nhiệt, tập đoàn Liễu Thị và tập đoàn Thủy Tinh sản xuất tấm cách nhiệt không chống cháy, sau đó cung cấp cho tập đoàn Hầu Tước, nếu như giai đoạn hai ở cảng Lam Ba của tập đoàn Hầu Tước không có vấn đề gì, thì bọn họ sẽ sử dụng tấm cách nhiệt do tập đoàn Thủy Tinh sản xuất, bởi vì hóa ra tập đoàn Thủy Tinh sản xuất tấm cách nhiệt chống cháy.

Các tấm cách nhiệt không chống cháy do Liễu Thị sản xuất đều được Vương Lâu chuyển đến khu đô thị Gia Viên Liễu Thị.

Nghĩ đến đây thì Liễu Tiêu Dao lập tức chửi thề: "Mẹ kiếp!"

Vương Lâu không hề tức giận mà chỉ thản nhiên đáp: "Tập đoàn Liễu Thị không thể so sánh được với tập đoàn Hầu Tước, thay vì tiêu diệt Hầu Tước thì tốt hơn là tiêu diệt Liễu Thị. Việc này dễ dàng hơn nhiều, và cũng có thể nhận được nhiều lợi ích hơn, đúng không?"

"Hơn nữa nếu tiêu diệt Hầu Tước thì mọi lợi ích sẽ bị Liễu Thị chiếm hết. Vậy tôi làm thế để làm gì? Cậu nghĩ đây là sự thật sao?"

Dù sao tôi cũng không muốn làm những việc vô ích, không có tác dụng.

Vương Lâu nói xong thì cúp máy.

Liễu Tiêu Dao ngồi xụi lơ trên ghế lái, đầu óc gã ta trống rỗng.

Cậu hai của tập đoàn Liễu Thị, người từng nắm 80% sản nghiệp của nhà họ Liễu nay đã trở thành tội phạm bị truy nã, gã ta đột ngột rơi từ thiên đường xuống địa ngục.

Cách đây không lâu gã ta còn đang xuất hiện ở khắp các bữa tiệc, để cho người ở thành phố Thiên Bắc biết cái giá của việc đắc tội với Liễu Thị, ha ha, bây giờ thì sao? Chỉ sợ tập đoàn Hầu Tước mới là người cho bọn họ biết cái giá phải trả khi động tới Hầu Tước.

Khách sạn Thiên Bắc.

Sau khi Liễu Tiêu Dao rời đi, mọi người sợ bóng sợ gió một hồi rồi cũng tiếp tục bữa tiệc mừng, nhưng chủ đề này đã thay đổi, tất cả mọi người đều nịnh nọt Bạch Diệc Phi, nhân tiện đá xéo tập đoàn Liễu Thị.

Bạch Diệc Phi cười trừ, sau đó anh tuyên bố tiếp tục bữa tiệc.

Cuối cùng khi không có ai cuốn lấy Bạch Diệc Phi nữa thì anh đi tới góc đại sảnh tìm Chu Khúc Nhi: "Đồ ăn trong bữa tiệc được không?"

Chu Khúc Nhi nghe thấy giọng nói của anh thì hơi khựng lại, cô ta cố gắng che dấu sự xấu hổ trong lòng rồi ngẩng đầu lên: "Tốt, tốt lắm".

Bạch Diệc Phi gật đầu.

Chu Khúc Nhi nhìn thấy thái độ của Bạch Diệc Phi thì đột nhiên rất tức giận, mọi người đều chẳng hay biết gì, nếu hôm nay cô ta không đến bữa tiệc thì vẫn sẽ cho rằng Bạch Diệc Phi không xứng với Lý Tuyết.

Nhưng hôm nay cô ta không chỉ biết được Bạch Diệc Phi là chủ tịch tập đoàn Hâu Tước, mà còn biết anh đã âm thầm giúp cô ta nhiều lần nữa!

Bạch Diệc Phi lúc này vẫn tỏ vẻ bình thường, anh khẽ cười.

Chu Khúc Nhi đột nhiên khịt mũi, cô ta dửng dưng nói: "Anh là chủ tịch Hâu Tước, sao lại là anh?"

Bạch Diệc Phi nhún vai: "Lúc trước tôi giúp cô nhiều như vậy, lần này cô giúp tôi không được sao?"

"Anh là chủ tịch Hâu Tước mà còn cần tôi giúp sao?", Chu Khúc Nhi nói.

Bạch Diệc Phi bắt lực mỉm cười: "Cô có thể giữ bí mật về thân phận của tôi được không? Chủ yếu là Tuyết Nhi, tôi không muốn cô ấy biết thân phận của tôi trong lúc này".

"Tại sao?"

Bạch Diệc Phi không còn cách nào khác, thật ra anh không cần giấu Tuyết Nhi, nhưng hiện tại cô ấy đang trúng độc, cảm xúc không ổn định, nên anh đành phải giấu diếm.

"Tuyết Nhi bị bệnh".

"Làm sao lại bị bệnh? Bệnh gì? Có nghiêm trọng không?"

Bạch Diệc Phi không nói tới chuyện trúng độc, anh nhỏ giọng nói: "Không phải bệnh nặng, nhưng mà không được khiến tâm trạng thay đổi đột ngột".

Nghe xong thì Chu Khúc Nhi nửa tin nửa ngờ, nhưng cô ta vẫn đồng ý.

...

Sau bữa tiệc, Bạch Diệc Phi trở lại Hầu Tước.

Lúc này, Tần Hoa đã dẫn người quay trở về.

"Bắt được người chưa?", Bạch Diệc Phi hỏi.

Tần Hoa nhìn anh rồi nói: "Người của Liễu Thị đều đi rồi, gần đây có một lượng lớn tiền mặt từ các nơi khác trong nước chuyển đến".

Bạch Diệc Phi nhíu mày: "Chẳng lẽ trong một đêm bọn họ có thể có xoay vòng vốn nhiều như vậy sao?"

"Ngân hàng siêu Vip Bắc Kinh", Tần Hoa thản nhiên nói.

Bạch Diệc Phi im lặng một lúc rồi hỏi: "Bọn họ có quen biết ai ở Bắc Kinh không?"

"Chuyện này tạm thời không rõ", Tần Hoa lắc đầu.

Bạch Diệc Phi cau mày, bản chất của sự việc lần này không phải chỉ là trận chiến bình thường giữa hai tập đoàn, chuyện lần này liên quan đến sự an toàn của rất nhiều người, nếu nhà nước biết được thì chắc sẽ rất coi trọng, muốn lừa được rất khó.

Còn đám người Liễu Thị kia nữa, tập đoàn có thể phát triển tốt như vậy thì làm gì có chuyện hoàn toàn sạch sẽ chứ?

Khi xảy ra chuyện thì không ai muốn vào tù, nên tất cả bọn họ đều ôm tiền chạy trốn.

"Anh có biết họ bỏ trốn đi đâu không?"

Tần Hoa nói: "Ra nước ngoài, chắc là Thái Lan".

"Hả?", Bạch Diệc Phi nhướn mày.

"Theo điều tra của chúng tôi thì nhà họ Lưu có một máy bay riêng, bọn họ mới nộp đơn cho Cục Kiểm soát hàng không hai ngày trước, một trong các cỗ đông đã nói rằng bọn họ sẽ đi Thái Lan, vì vậy chúng tôi nghi ngờ rằng tất cả bọn họ đều trốn sang Thái Lan".

Bạch Diệc Phi yên lặng suy nghĩ.

Cách đây không lâu Lý Cường Đông đã gửi cho anh một tin nhắn, dặn dò anh đừng nương tay cho bọn họ đường sống, nếu không sau này sẽ nguy hiểm cho bản thân và gia đình, Bạch Diệc Phi cũng hiểu rõ câu nói diệt cỏ diệt tận gốc.

Nhưng mà Lý Cường Đông thật sự quá lợi hại, ở đây vừa xảy ra chuyện thì ông đã gửi tin nhắn qua, giống như ông biết được mọi hành động của anh vậy.

Thôi vậy, hiện giờ anh muốn không nghĩ về chuyện này, Lý Cường Đông nói đúng. Nếu sau này bọn họ đe dọa người nhà của anh, thậm chí cả Lý Tuyết, thì...

Tuyệt đối không được!

Đúng lúc này bỗng điện thoại của Bạch Diệc Phi vang lên.

Sau khi nghe được giọng nói trong điện thoại thì gương mặt Tần Hoa trở nên nghiêm túc.

Bạch Diệc Phi vừa nghe điện thoại vừa bật loa ngoài.

“Bạch Diệc Phi, lần này tao thừa nhận là đã tính sai, nhưng tao khuyên mày không nên quá tuyệt tình”, giọng nói của Liễu Tiêu Dao vang lên từ trong điện thoại: “Đừng làm mọi chuyện quá tuyệt tình, như vậy thì mày có thể chừa cho mình một con đường sống”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì nhíu mày: "Tôi mà không làm tuyệt tình thì anh sẽ dồn tôi vào chỗ chết?"

Liễu Tiêu Dao chế nhạo: "Hừ! Chỉ cần lần này mày nói cho thẳng bạn cảnh sát của mày, bảo nó không bắt chúng tao, thì sau này tao sẽ không làm khó mày, nhưng nếu mày định làm tuyệt tình đến cùng, thì tao sẽ khiến mày phải hối hận”.

Bạch Diệc Phi vừa định nói gì đó thì một giọng nữ đã truyền tới từ trong điện thoại: "Liễu Tiêu Dao, buông tôi ra!"

Bạch Diệc Phi sửng sờ, giọng nói này là của Hà Viên Viên?

“Liễu Tiêu Dao, mày thật sự đã ra tay với Hà Viên Viên hả, cô ấy là bạn gái mày đấy!”, Bạch Diệc Phi không ngờ Liễu Tiêu Dao lại xấu xa đến như vậy.

Liễu Tiêu Dao không quan tâm, gã ta ác độc nói: "Mẹ nó cô ta còn dám nói là bạn gái tao hả, cô ta muốn lén lút gửi tin nhắn về kế hoạch của chúng tao cho mày biết, tao không nên bắt cô ta sao?"

Lời vừa dứt, Bạch Diệc Phi khẽ sửng người.

Hà Viên Viên vì muốn báo tin cho anh nên mới bị bắt?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 125: Tội giết người

"Liễu Tiêu Dao, tao khuyên mày nên bình tĩnh. Vốn dĩ chỉ ngồi tù mấy năm, nhưng cộng thêm tội danh bắt cóc thì tao không biết sẽ tăng thêm bao lâu đâu".

Liễu Tiêu Dao khịt mũi: "Bạch Diệc Phi! Đừng có dùng mấy lời lẽ đó dụ dỗ tao, tao nói lần cuối, bảo đám cảnh sát đó đừng đến sân bay bắt tao, nếu tao nhìn thấy cảnh sát thì sẽ giết cô ta ngay lập tức!"

Sau khi nói xong thì Liễu Tiêu Dao cúp máy.

Tần Hoa vốn định bảo người của mình đến sân bay bắt người, nhưng Bạch Diệc Phi đã lên tiếng ngăn cản.

Tần Hoa khó hiểu nhìn anh: "Sao vậy? Nếu không bắt bọn họ thì bọn họ sẽ trốn ra nước ngoài, cậu lo lắng cho Hà Viên Viên sao? Đừng lo, chúng tôi nhất định sẽ giải cứu được con tin".

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Anh không thấy chuyện này quá rõ ràng sao? Hơn nữa không phải nhà họ Liễu có sân bay và đường bay riêng hả?"

"Ý cậu là bọn họ cố ý nói đang ở sân bay?", Tần Hoa phản ứng lại: "Sau đó dụ chúng ta đến đó, nhưng thật ra bọn họ lại rời đi bằng sân bay riêng!"

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Manh mối quá rõ ràng, vừa rồi giọng nói phát ra từ điện thoại tuy là ở sân bay, nhưng khi Hà Viên Viên trả lời điện thoại thì âm thanh rõ ràng nhỏ đi".

Tần Hoa sững sờ, anh ta suy nghĩ một lát, đúng là như thế, anh ta sững sốt nói: "Âm thanh đó là bản ghi âm trên điện thoại hả?"

"Có lẽ là thế", Bạch Diệc Phi gật đầu: "Lúc hắn ta đưa điện thoại cho Hà Viên Viên thì bản ghi âm trên điện thoại kia không theo kịp, cho nên âm thanh bị nhỏ đi".

"Nhưng Liễu Tiêu Dao không thể ngốc như vậy được".

Sau khi Tần Hoa nghe thấy thế thì rầu rĩ nói: "Có thể hấn ta vì muốn chạy trốn quá nên không để ý đến những chi tiết này?"

"Không, sẽ không!", Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Thử nghĩ xem, nếu chúng ta muốn chạy trốn thì sao có thể tiết lộ vị trí của bản thân, nhưng hấn ta lại nói ra trực tiếp như thế, hơn nữa thêm cả manh mối về âm thanh nữa, tất cả mọi thứ có vẻ quá rõ ràng và bất thường".

Tần Hoa giật mình, vậy bọn họ phải đi đâu đây?

Bạch Diệc Phi nhỏ giọng nói: "Bọn họ sẽ không ở sân bay, cũng không phải trên ở đường bay riêng. Nhưng tóm lại hiện giờ bọn họ ở đâu, thì..."

Thật sự khó đoán.

Tần Hoa cau mày, nếu không phải ở sân bay thì rất khó tìm được vị trí mà bọn họ xuất phát.

Lúc này điện thoại của Bạch Diệc Phi lại vang lên...

Một giờ sau, một chiếc tàu buôn khổng lồ rời khỏi cảng Thiên Bắc, nó đi từ từ về phía biển xa xăm.

Trên boong tàu có rất nhiều bàn ăn, trong đó có một bàn tập hợp đám người Liễu Thị.

Liễu Long ngồi xuống ghé thờ dài.

"Haiz!"

Liễu Tiêu Dao nhìn thấy thế thì nói: "Bố, bố đừng lo lắng, số tiền chúng ta lấy đi cũng tương tự như tài sản của Liễu Thị thôi. Chỉ cần chúng ta ra nước ngoài rồi làm lại từ đầu, thì chúng ta vẫn có thể như trước".

"Đám người đó thật sự ngu ngốc, tưởng bắt được chúng ta đơn giản như vậy sao?"

Liễu Tiêu Dao vừa dứt lời thì người nhà họ Liễu đã gật đầu khen gã thông minh.

"Đúng thế! Tiêu Dao từ nhỏ đã thông minh rồi".

"Lần này phải cảm ơn Tiêu Dao, nếu không tất cả sẽ bị bắt hết mất!"

"Đúng vậy, Tiêu Dao xứng đáng là người thừa kế của nhà họ Liễu chúng ta!"

Liễu Tiêu Dao nghe mọi người khen ngợi thì càng tự hào hơn, đồng thời gã cũng đang nghĩ về một tương lai tươi sáng.

Bọn họ có nhiều tiêu thế này, đến khi ra nước ngoài sẽ thành lập công ty mới và cắm rễ ở nước ngoài, cảnh sát sẽ khó bắt được bọn họ, khi phát triển thành công rồi thì có thể quay trở lại trong nước, thậm chí có thể đánh bại tập đoàn Hàu Tước! Nhưng đáng tiếc đó chỉ là một giấc mơ.

"Này, mấy người đang liên hoan ở đây hả? Không phải muốn cho tôi biết cái giá phải trả khi đắc tội với Liễu Thị à? Giờ cứ thế mà đi sao?" Mọi người nghe thấy âm thanh này thì đều giật thót, bọn họ quay đầu lại đã thấy Bạch Diệc Phi, Bạch Hổ và Tân Hoa đứng ở phía sau. Khuôn mặt liễu Tiêu Dao lập tức xuất hiện vẻ kinh ngạc, gã đứng bật dậy: "Sao mà tìm được nơi này?" Bạch Diệc Phi lật mũi: "Không phải ai cũng ngốc đầu, đương nhiên là do có người quá tin".

Anh nói xong thì ba người ngồi xuống bàn đối diện. Người nhà họ Liễu nhìn thấy cảnh này thì tái cả mặt, bọn họ vô cùng sợ hãi.

Liễu Tiêu Dao liếc mắt nhìn về phía sau bọn họ, gã phát hiện chỉ có ba người bọn họ tới thì cao ngạo nói: "Hừ! chỉ có ba người tới mà muốn bắt bọn tao ấy hả? Quá ngây thơ!".

"Chúng tao có hơn ba mươi người ở đây. Mà nói thử xem mà bắt chúng tao, hay là chúng tao giết mà? Dù sao thì con tàu này cũng đang đi ra biển. Chúng tao ném mà thẳng xuống biển thì ai biết được chứ?"

Người nhà họ Liễu nghe thấy thế thì lập tức tỉnh táo lại, đúng vậy, bọn họ đông người thế này, còn bên kia chỉ có ba người, bọn họ có thể âm thầm ném ba kẻ đó xuống biển, như vậy thì có thể nhỡn nhơ ngoài vòng pháp luật rồi.

Bạch Diệc Phi nghe thấy Liễu Tiêu Dao nói thế thì ánh mắt hơi lóe sáng, anh đang nghĩ đến điều gì đó.

Tần Hoa ở đứng bên cạnh nhắc nhở: "Chủ tịch Bạch, tôi biết cậu đang nghĩ gì. Tôi đối xử bình đẳng với cả tội phạm giết người, pháp luật cũng sẽ không tha cho bất kì kẻ giết người nào đâu".

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì nhún vai: "Nếu phòng vệ thì có tính không?"

Tần Hoa bắt lực nói: "Tùy tình huống, phòng vệ quá mức cũng sẽ tính".

"Được rồi!", Bạch Diệc Phi cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Liễu Tiêu Dao cũng nhận ra suy nghĩ của Bạch Diệc Phi, gã khó chịu hét lên: "Bạch Diệc Phi, mày còn muốn giết bọn tao sao? Tao nói cho mày biết, mày đừng có mà nghĩ nhiều. Chúng tao có nhiều người như vậy, còn chưa biết ai sẽ chết đâu!"

Bạch Diệc Phi bắt lực nhún vai: "Anh cảnh sát đã nghe thấy chưa, là bọn họ muốn giết tôi, tôi chỉ phòng vệ thôi".

"Mẹ kiếp!", Liễu Tiêu Dao tức giận chửi bới, sau đó gã nói: "Nói gì thì nói, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của mày!"

Bạch Diệc Phi không nhìn Liễu Tiêu Dao mà quay sang Bạch Hổ: "Anh vất vả rồi, vừa mới trở lại đã phải làm việc luôn".

Thật ra hôm sau Bạch Hổ đã quay lại, nhưng anh ta không hề xuất hiện mà chỉ bí mật quan sát, cho đến khi Liễu Tiêu Dao dẫn người chạy trốn thì anh ta mới đi theo, sau đó thì báo cho Bạch Diệc Phi biết.

Đây là lý do tại sao Bạch Diệc Phi biết Liễu Tiêu Dao đang ở đây.

Thấy thái độ của Bạch Diệc Phi như thế thì Liễu Tiêu Dao vô cùng tức giận, gã hất tay quát lớn: "Giết nó cho tao!"

Gã vừa nói xong thì hơn chục người đứng lên, bọn họ trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, chuẩn bị ra tay.

Tần Hoa cũng lấy súng ra rồi lên đạn.

"Mấy người phải suy nghĩ cho kỹ, mấy người chỉ phạm tội nhỏ thôi, ngồi tù vài năm là xong, nhưng nếu hôm nay ra tay thì sẽ phạm phải tội giết người, đến lúc đó tội sẽ không nhẹ đâu!"

"Nghĩ thử xem có đáng không?"

Liễu Tiêu Dao khịt mũi: "Đừng nghe nó nói vớ vẩn, chúng ta giết ba người chúng nó thì ai biết chứ? Đợi đến lúc ra nước ngoài rồi thì không ai có thể làm gì chúng ta?"

Những lời này khiến đám người Liễu Thị kiên định đứng về phía Liễu Tiêu Dao, nhưng câu nói tiếp theo của Tần Hoa lại khiến mọi người chân động.

"Chúng tôi không ngu ngốc đến nỗi chỉ có ba người tới đây đâu, đội tiếp viện sẽ đến nhanh thôi, anh nghĩ trốn ra nước ngoài là không sao hả? "

"Đất nước hiện giờ tốt hơn trước kia nhiều, tôi tin rằng có thể bắt được tất cả những kẻ trốn ra nước ngoài!"

Tần Hoa nói rất đúng, bây giờ đất nước đang phát triển rất tốt, đã trở thành một quốc gia hùng mạnh, việc bắt tội phạm trong nước đương nhiên không khó, hơn nữa tội của bọn họ không nghiêm trọng, nhưng nếu ra tay thì thật sự sẽ thành tội phạm giết người.

Bản chất của hai tội này hoàn toàn khác.

Nhìn thấy thái độ của bọn họ thì Liễu Tiêu Dao không khỏi sốt ruột:
"Đừng bị nó lừa, nó chỉ muốn mọi người thả lỏng cảnh giác rồi lọt bẫy thôi.
Mọi người mau suy nghĩ kỹ đi, muốn đi tù hay là tiếp tục làm ăn cùng tôi?"

Người của Liễu Thị tiếp tục im lặng.

Bọn họ chạy trốn với Liễu Tiêu Dao vì không muốn ngồi tù, đồng thời cũng muốn được nhiều quyền lợi hơn, nhưng đây là tội giết người đó, hoàn toàn không giống với những việc nhỏ nhặt bọn họ phạm phải trước đây, thật sự không đáng!

Nhìn thấy cảnh này thì Liễu Tiêu Dao lại muốn thuyết phục bọn họ lần nữa, nhưng gã bỗng thấy Liễu Long cũng đã ngồi xuống.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 126: Liễu Thị sụp đổ

Chỉ thấy Liễu Long thở dài, nhẹ giọng nói: "Thôi bỏ đi..."

Liễu Tiêu Dao không thể tin vào tai mình, gã nhìn từng người trong nhà họ Liễu nhưng chẳng có một ai muốn đứng về phía gã.

Không có người giúp đỡ, một mình gã thì có thể làm được cái gì?

Liễu Tiêu Dao chán nản ngồi bệt xuống ghế.

Tần Hoa thấy vậy thì hài lòng gật đầu: "Rất tốt, đây mới là sự lựa chọn đúng đắn nhất của mọi người".

Còn Liễu Tiêu Dao ngồi ở trên ghế, tuy rằng đã mất đi phần lớn khí thế ban nãy nhưng gã không thể cam tâm, gã vát vả lên kế hoạch cho tất cả mọi thứ, vậy mà không những không lật đổ được Hầu Tước, còn mất cả chì lẫn chài phải bù cả Liễu Thị vào, thực sự là gã không cam tâm cho nổi.

Đột nhiên, Liễu Tiêu Dao ngẩng phắt đầu lên: "Anh cảnh sát, tôi muốn tố giác, tôi còn có đồng phạm, hơn nữa anh ta mới là chủ mưu".

"Vương Lâu, chủ tịch của tập đoàn Thủy Tinh, chính gã là người đã sản xuất ra những tấm ván ốp chống cháy bị cấm lưu hành này, từ xây dựng kế hoạch đến thực hiện kế hoạch đều là do gã làm". Liễu Tiêu Dao vội vàng nói tiếp: "Tôi chỉ phụ trách một phần trong đó, còn lại tất cả đều là do gã làm, gã phụ trách sản xuất".

Nếu ban đầu không phải do Vương Lâu cầm tập tài liệu đó đến tìm gã, thì chưa biết chừng gã đã không nghĩ đến việc sử dụng tấm ván ốp chống cháy này để giá họa Hầu Tước, cho nên thực chất tất cả đều là kế hoạch của Vương Lâu.

Nhưng Liễu Tiêu Dao lại sợ sau khi kế hoạch thành công, tập đoàn Thủy Tinh sẽ kiếm được nhiều lợi ích hơn cho nên gã mới chủ động nhận công

việc đứng ra bóc trần sự thật, còn lại chủ yếu là do bên Vương Lâu phụ trách sản xuất.

Bây giờ đã xảy ra sự cố, đương nhiên gã sẽ không để mình gã bị bắt, gã chắc chắn phải kéo theo Vương Lâu nếu không thì sao mà gã cam tâm được?

Cả gia đình Liễu Long nghe thấy vậy đôi mắt hơi sáng lên, nếu như kéo được Vương Lâu vào vụ này thì nhà họ sẽ được xử nhẹ tội, nhất là Liễu Tiêu Dao, nói không chừng còn có thể giảm nhẹ được vài năm tù.

Tuy nhiên giấc mộng của họ lại tan vỡ lần nữa.

Vương Lâu ung dung xuất hiện, đứng bên cạnh Bạch Diệc Phi, từ từ mở miệng nói: "Liễu Tiêu Dao, còm có thể ăn tạm nhưng lời nói thì đừng nói linh tinh".

Sự xuất hiện của Vương Lâu khiến cả căn phòng yên lặng như tờ.

Đừng nói đến Liễu Tiêu Dao bị sốc, mà ngay cả Bạch Diệc Phi cũng không ngờ được Vương Lâu sẽ xuất hiện ở đây.

Bạch Diệc Phi và Tần Hoa có thể lên được con thuyền này là bởi có Bạch Hồ theo dõi báo tin, nhưng mà Vương Lâu làm sao mà biết được cả nhà Liễu Tiêu Dao đều ở đây? Cậu ta lên thuyền kiểu gì?

Nhưng Liễu Tiêu Dao cũng chỉ bị sốc trong chốc lát, rồi sau đó gã chỉ vào Vương Lâu nói với Tần Hoa: "Anh cảnh sát, chính là hấn, hấn chính là Vương Lâu, là chủ mưu của chuyện này! Mau bắt hấn đi".

Tần Hoa nghe vậy thì nhìn về phía Vương Lâu.

Vương Lâu vẻ bất đắc dĩ nói: "Anh cảnh sát, tôi là một công dân tốt luôn luôn tuân thủ luật pháp và các quy định, trước giờ tôi chưa từng làm việc gì xấu, những tấm ván ốp chống cháy bị cấm kia không phải do tôi sản xuất. Nhưng mà trước đó Liễu Tiêu Dao có tới tìm tôi, bảo tôi hợp tác với hấn sản xuất loại ván này, tôi đã từ chối rồi".

"Mày đang nói cái gì đấy? Rõ ràng đây là kế hoạch của mày mà!", Liễu Tiêu Dao không thể tin nổi trợn trừng mắt nhìn Vương Lâu.

Vương Lâu lắc đầu: "Không phải là cậu đến tìm tôi nói chúng ta hợp tác sản xuất loại ván ốp chống cháy này à?", nói xong, anh ta quay sang nói với Tần Hoa: "Anh cảnh sát, anh có thể cho người kiểm tra, tất cả nhà xưởng tôi thuê để sản xuất ván chống cháy đều đạt tiêu chuẩn của quốc gia".

Liễu Tiêu Dao sửng người một lúc: "Mày không sản xuất ván ốp không chống cháy?"

Vương Lâu mỉm cười gật đầu.

Liễu Tiêu Dao chết lặng.

Hoá ra từ đầu đến cuối, chỉ có mỗi Liễu Thị nhà gã sản xuất loại ván ốp không chống cháy!

"Không không không, không phải như vậy, cho dù mày không sản xuất, nhưng mày mới là chủ mưu trong chuyện này, là mày chủ động đến tìm tao, chính mày nói Hầu Tước không tham gia vào ngành sản xuất tấm cách nhiệt!", hai mắt Liễu Tiêu Dao đỏ ngầu, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh.

Vương Lâu hờ hững nói: "Nếu đã như vậy, xin hỏi cậu có chứng cứ gì không?"

Chứng cứ?

Ngay từ đầu mục đích của Vương Lâu chính là nhà họ Liễu, đương nhiên sẽ không để lại chứng cứ.

Khi Liễu Tiêu Dao nhận ra điều này, gã đột nhiên sụp đổ, dường như gã đã không còn sức để chống đỡ nổi cơ thể của mình nữa.

"Vương Lâu, mày quên mất Bạch Diệc Phi đã từng làm gì với mày hay sao?", Liễu Tiêu Dao không cam tâm gào lên.

Nghe gã nói vậy, Bạch Diệc Phi bình tĩnh quay ra nhìn Vương Lâu.

Vương Lôu cười: "Tôi chỉ bịa ra một câu chuyện vậ thôi, thế mà cậu cũng tin sao?"

"Ý mày là gì?", Liễu Tiêu Dao cảm thấy mọi chuyện đã vượt quá khỏi sự suy nghĩ của hắn rồi.

Vương Lôu nhún vai: "Ý là tôi đã bịa ra tất cả những chuyện đó".

"Không thể nào!", Liễu Tiêu Dao trợn to hai mắt, "Những chuyện đó tao đã cho người đi điều tra hết rồi, tất cả đều là thật!"

Trước khi quyết định hợp tác với nhau, Liễu Tiêu Dao đã cho người điều tra kỹ lưỡng về thân thế và thông tin của Vương Lôu, mà sau này nhìn thái độ của Bạch Diệc Phi cùng với diễn biến của câu chuyện đều chứng minh mọi thứ gã điều tra đều là sự thật.

Vương Lôu cười nhẹ: "Tin tức cậu điều tra được đều là do tôi cố ý đưa cho cậu, chẳng qua tất cả đều là giả mà thôi".

"Tôi đúng là đã được nhận nuôi bởi một gia đình họ Trần ở trấn Lục Bình, cũng đúng là có yêu một người tên Long Linh Linh, nhưng là chữ Linh trong từ Linh khí" (Linh: từ đồng âm nhưng khác nghĩa trong tiếng Trung).

"Cuối cùng, tôi đúng là được một ngôi sao nổi tiếng tài trợ, nhưng đó không phải là Hứa Thiên, mà là Tiêu Toàn".

Tiêu Toàn quả thực là một ngôi sao lớn nổi tiếng.

Mỗi lời của Vương Lôu nói ra là mỗi lần Liễu Tiêu Dao có cảm giác như mình đang bị sét đánh: "Không... Không thể như vậy được...".

Vương Lôu bật cười: "Không có gì là không thể, tôi có thể vô cùng nghiêm túc khẳng định với cậu là, những gì mà cậu tra ra được đều là những gì mà tôi muốn cậu biết".

Liễu Tiêu Dao vẫn không chịu tin: "Bây giờ mày lại muốn tiếp tục bợ đỡ Hầu Tước, cho nên mày mới cố ý nói những điều này trước mặt Bạch Diệc Phi mà thôi, chẳng qua là mày không muốn để Bạch Diệc Phi nghi ngờ mày đúng không? Những gì mà tao tra được chắc chắn là sự thật!"

"Tôi không nhất thiết phải làm như vậy, tình cảm anh em giữa tôi và Bạch Diệc Phi, nó không mong manh như cậu nghĩ đâu".

Vương Lô tiếp tục nói: "Tôi biết, cậu sẽ cho người điều tra thông tin của tôi, cho nên trước đó tôi đã tìm người thực hiện một cuộc giao dịch, người đó tên là Cửu Muội, là bà chủ của một siêu thị, là tôi đã bảo bà ấy học thuộc lòng những thứ này sau đó tôi cho bà ấy 100 ngàn tệ".

"Bà ấy đã làm rất tốt, tôi rất hài lòng với cuộc giao dịch này. Không biết cậu có ấn tượng gì với cái tên Cửu Muội này không? Hẳn là có nhỉ? Dù gì thì tất cả những tin tức mà cậu có được đều từ đó mà ra, đúng không?"

"Còn những vấn đề khác, cậu có muốn hỏi gì nữa không? Để tôi nói hết cho cậu nghe?"

Liễu Tiêu Dao ngần ngừ lắc đầu: "Không, sao có thể như vậy được? Không phải như thế! Tao không cam tâm, không cam tâm...".

Sao có thể như vậy được?

Từ bước đầu tiên đã là cái bẫy của Vương Lô dựng nên, nếu vậy không phải là gã đã bị lừa ngay từ đầu rồi sao?

Giờ nghĩ kỹ lại toàn bộ sự việc, là bởi Liễu Chiêu Phong trêu chọc vào Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi muốn trả thù Liễu Chiêu Phong nên mới gài bẫy Liễu Tiêu Dao thực hiện kế hoạch này.

Vốn Liễu Chiêu Dao là người có dã tâm lớn, cho nên gã mới muốn nhân cơ hội này thâm tóm tập đoàn Hầu Tước.

Nhưng gã chẳng những không thể thâm tóm được Hầu tước mà còn đánh mất cả Liễu Thị, thậm chí cả bản thân gã cũng bị kéo theo vào.

Bạch Diệc Phi hờ hững liếc hẳn một cái: "Tặng cho mày một câu, hại người hại mình".

Không phải à? Nếu như Liễu Tiêu Dao không muốn hại người, thì hẳn có đến mức phải rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay không?

Một lúc sau, vài con tàu của cảnh sát tấp vào gần chiếc du thuyền.

Từng tốp cảnh sát nối đuôi nhau nhảy lên thuyền, sau đó dẫn hơn ba mươi người của Liễu Thị trở về.

"Lúc này bên trong khoang thuyền, cuối cùng Hà Viên Viên cũng đã được giải cứu ra ngoài".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 127: Nội dung màn kịch

Hai ngày sau.

Trong một căn biệt thự ở thủ đô.

Ngô Quế Hương, một người phụ nữ đã sắp 50 tuổi rồi nhưng vẻ ngoài vẫn thùy mị, khí chất nhã nhặn, trông như một người phụ nữ mới 34 tuổi. Lúc này, bà đang cầm cốc trà Long Tỉnh bước tới.

Người này là mẹ của Bạch Diệc Phi.

Ngô Quế Hương đặt trà lên chiếc bàn gỗ ở sân thượng, sau đó ngả lưng lên chiếc ghế dựa sát bên tấm nắng.

Bà rót trà cho mình và người đàn ông trung niên ở bên cạnh, sau đó uống một ngụm, vui vẻ nói: “Lần này nó làm rất tốt”.

Người đàn ông là bố ruột Bạch Diệc Phi, Bạch Vân Bằng. Nghe thấy lời vợ, ông cũng chỉ bình thản nói: “Tạm được, nó cũng chỉ đánh sập một tập đoàn Liễu Thị mà thôi, cũng không có gì to tát, mà tốc độ trưởng thành của nó cũng coi như nhanh”.

Ngô Quế Hương đắc ý: “Chứ còn gì nữa, con trai tôi sao có thể kém được”.

“Nhưng vẫn kém hơn em trai nó nhiều lắm”, Bạch Vân Bằng hơi cau mày, uống một ngụm trà.

Vừa nghe đến em trai của Bạch Diệc Phi thì Ngô Quế Hương lập tức cau mày, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Bạch Vân Bằng lại nói: “Thật ra lần này nó vẫn phạm phải một sai lầm”.

“Sai lầm gì?”, Ngô Quế Hương hoàn hồn hỏi.

Bạch Vân Bằng lạnh nhạt: “Làm việc quá cảm tính”.

“Hử? Là đưa bạn đó?”

Bạch Vân Bằng ừ một tiếng, chậm rãi nói: “Người tên Vương Lâu ấy cho tôi cảm giác rất kỳ lạ, hơn nữa tôi còn cảm thấy dường như có người âm thầm giúp Bạch Diệc Phi”.

“Thông gia ư?”

Bạch Vân Bằng cười với bà: “Tôi không biết có phải hay không nhưng nhà thông gia này không tầm thường chút nào”.

Ngô Quế Hương nghe vậy cười khẽ: “Chứ còn gì nữa”.

Những chuyện liên quan đến Lý Cường Đông ở thành phố Thiên Bắc bọn họ đều đã biết rõ ràng.

...

Phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn Hải Tước.

Long Linh Linh rất kinh ngạc: “Tôn Trình cố ý cho người dùng những miếng ốp chống cháy đó?”

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Trước mắt thì là vậy”.

Lúc trước Bạch Diệc Phi đưa Long Linh Linh đến khu công trình giai đoạn 2 ở cảng Lam Ba, anh còn hỏi tại sao không dùng cả hai mà lại để bên ít bên nhiều. Khi đó Tôn Cường trả lời là công nhân tùy ý lấy nhưng ánh mắt gã ta cứ lảng tránh anh, rõ ràng có vấn đề.

“Liễu Tiêu Dao và Vương Lâu cùng sản xuất miếng cách nhiệt không chống cháy, nhưng thực tế, Vương Lâu đã gài bẫy Liễu Tiêu Dao, vì thế cậu ấy mới sản xuất những miếng chống cháy đạt tiêu chuẩn. Nhưng cho dù vậy, tại sao công nhân của chúng ta chỉ dùng những tấm do cậu ấy sản xuất?”

Long Linh Linh hơi ngậy ra: “Do Vương Lô cố ý dặn dò Tôn Trình sử dụng những miếng chống cháy đạt tiêu chuẩn”.

“Đúng vậy”.

“Chẳng qua Vương Lô đã cho Tôn Trình lợi ích, nếu không ai thèm đi để ý những chuyện này”.

Những việc này đều được sắp đặt vô cùng tỉ mỉ, mỗi một bước đều chặt chẽ không một kẽ hở.

Ban đầu, Vương Lô mua chuộc ông chủ của siêu thị nhỏ, để lộ tin tức giả cho Liễu Tiêu Dao. Sau đó lừa Liễu Tiêu Dao sản xuất miếng chống cháy không đạt tiêu chuẩn, rồi lại mua chuộc Tôn Trình để tập đoàn Hào Tước sử dụng những tấm chất lượng tốt.

Cuối cùng, càng đáng sợ hơn là, Bạch Diệc Phi lại đoán được kế hoạch của bọn họ, vì thế anh cũng hòa theo, giả vờ như bản thân bị nhốt trong đồn cảnh sát, cho Liễu Tiêu Dao cơ hội khiến gã lộ tẩy.

Những điều này, nếu xảy ra sai sót gì thì sẽ hoàn toàn thất bại!

“Vậy nên xử lý Tôn Trình thế nào?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Không cần, người như Tôn Trình rất nhiều, cô giải quyết được một kẻ, lại không giải quyết được hàng nghìn kẻ khác. Thay vì tìm một người mới thì không bằng lợi dụng Tôn Trình, đặt gã trong tầm kiểm soát, như vậy thì càng yên tâm”.

“Cô rảnh rồi thì đi chinh đôn gã một chút là được”.

Lúc này Trương Vinh xông vào: “Chủ tịch, không hay rồi chủ tịch”.

“Chủ tịch, chẳng phải cậu bảo tôi đi điều chỉnh lại các nguồn lực của Liễu Thị sao?”, Trương Vinh mặt mày trầm trọng: “Nhưng lúc tôi đến, Liễu Thị đã bị thu mua rồi!”

Tập đoàn Liễu Thị lần này coi như hoàn toàn sụp đổ, Liễu Tiêu Dao bị bắt, người nhà họ Liễu ít nhiều đều không trong sạch, các cấp cao coi như không còn ai rồi.

Ngược lại Liễu Chiêu Phong, lúc trước bị Liễu Long đuổi đi, không can thiệp vào chuyện này nên tránh được một kiếp.

Tập đoàn Liễu Thị là tập đoàn lớn thứ 2 ở Thiên Bắc, sau khi sụp đổ, các nguồn lực của nó chắc chắn ai ai cũng muốn được chia phần, thế nhưng kẻ nào lại to gan như vậy, dám nâng tay trên tập đoàn Hầu Tước?

“Hử?”, Bạch Diệc Phi nhướn mày: “Đây là lần thứ 3 rồi nhỉ?”

Trương Vinh gật đầu: “Hơn nữa lại là tập đoàn Thủy Tinh!”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì ngậy ra một lát, sau đó gật đầu, bình thản nói: “Tôi biết rồi”.

Trương Vinh cũng sửng người: “Chủ tịch, cậu không tức giận à? Tập đoàn Thủy Tinh đã hết lần này đến lần khác đã cướp mất tập đoàn mà chúng ta muốn thu mua rồi!”

Bạch Diệc Phi không hề bực mà cười.

Tập đoàn Thủy Tinh của Vương Lâu là anh bảo cậu ta đi làm, nguồn lực của nó đều là bọn họ nhân công ty khác gặp khó khăn mà kiếm được, vì thế tập đoàn Thủy Tinh cũng coi như là của anh.

Cùng lúc đó, trên sân thượng tập đoàn Thủy Tinh, Vương Lâu yên lặng đứng đó, dõi mắt nhìn xuống dưới.

Một lát sau, một người mặc chiếc áo tay lỡ, đội mũ lưỡi trai đi đến.

“Đứng ngắm cảnh ở nơi này cũng không tồi”, người đó khẽ cười.

Wương Lâu không quay đầu, chỉ ừ một tiếng nhàn nhạt.

Sau đó, người đàn ông cười mỉa xuống: “Lần này Bạch Diệc Phi hẳn đã hoàn toàn tin tưởng anh rồi chứ?”

Vương Lô quay đầu lại nhìn gã. Khuôn mặt quen thuộc, nếu Bạch Diệc Phi ở đây nhất định sẽ kinh ngạc, thậm chí phẫn nộ.

Bởi vì người này là Liễu Chiêu Phong vừa thoát được một kiếp.

“Tại sao cậu không có dù chỉ là một chút cảm giác?”

Liễu Chiêu Phong khẽ hừ một tiếng: “Tại sao phải có cảm giác?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 128: Xin xỏ

“Chỉ vì để Bạch Diệc Phi tin tưởng vào tôi mà phải liên lụy cả Liễu Thị, cậu không thấy đáng tiếc sao?”

Liễu Chiêu Phong cười khế, trong ánh mắt toàn sự khinh thường: “Không đáng tiếc! Vì tôi hoàn toàn chẳng coi Liễu Thị ra gì!”

“Người anh hai kia của tôi thích tự cho là đúng, còn sợ tôi tranh giành tài sản với mình nên luôn tìm cách để bỏ đuổi tôi ra khỏi Liễu Thị. Chắc, gài bẫy tôi hết lần này tới lần khác!”

Vương Lô không khỏi rùng mình một cái: “Nói vậy là cậu chẳng có chút tình cảm nào với anh trai mình à?”

“Tình cảm? Tình cảm chó má ấy! Nếu anh ta coi tôi là người thân thì sẽ không tham lam muốn chiếm hết cả Liễu Thị, anh ta không có tình cảm thì sao tôi phải có?”, trong mắt Liễu Chiêu Phong đều là hận thù và lạnh lùng.

“Nếu một người không có tình cảm, kẻ đó rất đáng sợ!”

Liễu Chiêu Phong cười lạnh: “Anh cứ như đang nói mình ấy nhỉ?”

Hai người đều là tám lạng nửa cân thôi, ai nói ai được?

Vương Lô không đáp.

Liễu Chiêu Phong cũng lười tám nhảm mấy chuyện này, gã nghiêm túc nói: “Nếu anh đã hoàn thành bước đầu tiên, có được lòng tin của Bạch Diệc Phi thì có thể bắt đầu bước tiếp theo của kế hoạch rồi, nếu không phía trên sẽ rất sốt ruột!”

Vương Lô lại im lặng.

Trong giai đoạn đầu thành lập tập đoàn Thủy Tinh, người đầu tiên tiếp xúc với cậu ta là Liễu Chiêu Phong, gã cũng là người giới thiệu cậu ta cho

người phía trên kia.

Sau đó không bao lâu, Liễu Thị bị tập đoàn Hàu Tước chèn ép, Liễu Chiêu Phong tự mình trừ tính toàn bộ.

Sau đó, gã lại để tập đoàn Thủy Tinh bại lộ trước mặt Liễu Chiêu Dao từng chút một, dụ Liễu Chiêu Dao nhảy vào bẫy.

Buổi tối, Vương Lô gọi điện cho Lý Cường Đông, kể hết cho ông nghe.

Người sau lạnh nhạt gật đầu: “Thời cơ chín muồi, mọi việc cứ làm theo lời cậu ta!”

Vương Lô gật đầu, có vẻ muốn nói lại thôi: “Tôi...”

Lý Cường Đông cười: “Có gì thì cứ nói đi!”

Vương Lô nhìn nụ cười của Lý Cường Đông, chẳng biết tại sao, cậu ta có cảm giác như mình bị người khác nhìn thấu, nhưng cuối cùng vẫn hỏi ra miệng: “Ông có phải là người phía trên kia không?”

“Giờ ông ấy là chủ của tôi!”

Vương Lô sửng sốt, cậu ta hiểu ra và không nói gì thêm.

Thật ra trong lòng cậu ta vẫn còn một câu hỏi, Lý Cường Đông dẫn Lý Tuyết đi có phải vì không muốn Lý Tuyết nhìn thấy bộ dạng chán nản của Bạch Diệc Phi?

Nhưng nghĩ tiếp thì dường như trong mắt Lý Tuyết, Bạch Diệc Phi chưa từng vinh quang bao giờ mà.

Từ lúc bắt đầu, Bạch Diệc Phi đã là kẻ tầm thường, vô dụng, thái độ của Lý Tuyết đối với Bạch Diệc Phi rất lạnh nhạt nhưng vì vài chuyện vừa rồi, thái độ mới dần thay đổi, thậm chí còn chân thành chấp nhận Bạch Diệc Phi.

Nhưng từ đầu tới cuối, cô không hề biết thân phận của Bạch Diệc Phi, vì thế, trong mắt Lý Tuyết, Bạch Diệc Phi luôn chỉ là Bạch Diệc Phi, mà không phải là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước.

Nhà họ Lý.

Hiện giờ nhà họ Lý đang rơi vào tình trạng khủng hoảng, lúc trước, Lý Cường Đông cũng không giữ lại chút thể diện nào cũng là vì ông chắc chắn ông cụ Lý sẽ không đồng ý với những điều kiện kia.

Vốn dĩ Hàu Tước thu mua Lý Thị chính là lối thoát duy nhất của Lý Thị nhưng tập đoàn Thủy Tinh xuất hiện khiến người nhà họ Lý thay đổi suy nghĩ.

Lý Phàm không muốn đi cầu xin sở trưởng gì đó, thứ gã ta muốn là Lý Thị, là chức chủ tịch hội đồng quản trị của Lý Thị nên gã ta lập tức đi khuyên nhủ ông cụ Lý.

Ông cụ Lý cũng bị dao động, dù sao tập đoàn Thủy Tinh ra giá cũng rất cao, lợi ích mà họ có được càng nhiều nên ông ta gật đầu.

Nhưng đúng là họ suy nghĩ quá đơn giản.

Lý Thị là Lý Thị, không có Hàu Tước thu mua thì nó chẳng là gì cả.

Còn Hàu Tước, nếu họ không thu mua Lý Thị, họ vẫn là Hàu Tước.

Không chỉ thế, tập đoàn Thủy Tinh còn trêu đùa họ.

Ông cụ Lý đi tìm chủ tịch Vương Lâu của tập đoàn Thủy Tinh là để trao đổi về việc thu mua.

Khi cậu ta thấy ông cụ Lý thì lại cười hờ hững nói: “Tôi và Bạch Diệc Phi là bạn học, cũng là anh em, không có cậu ấy thì sẽ không có tôi”.

Giờ đây ông cụ Lý mới kịp phản ứng, lúc trước ông ta đã ra quyết định ngu ngốc cỡ nào.

Nhưng mọi thứ đã trễ.

Ông cụ Lý không cam tâm khi Lý Thị bị bỏ mặc sống chết mặc bây như vậy nên ông ta lại hạ mình dẫn đám quản lý của Lý Thị tới tập đoàn Hầu Tước.

Ông ta nghĩ, dù thế nào thì Bạch Diệc Phi cũng là chồng của Lý Tuyết, họ cũng có chút quan hệ nên giờ ông ta hạ mình, tiếp tục cầu xin thì có lẽ còn cứu vãn được.

“Chào cô, chúng tôi bên Lý Thị, muốn gặp chủ tịch của các vị!”, ông cụ Lý không nói ra được mấy lời khiêm nhường, nhưng cũng không có cảm giác cao ngạo như trước đây.

Tiếp tân cười đáp: “Chào ông, xin hỏi ông có hẹn trước chưa ạ?”

Ông cụ Lý khựng lại một chút: “Cô gọi điện cho cậu ta nói là ông cụ Lý muốn gặp”.

“Được, xin ông chờ một chút!”

Ai phút sau, tiếp tân vừa cười vừa nói: “Thư ký Long nói mời một mình ông cụ Lý vào”.

“Các người đợi ở đây đi!”, ông cụ Lý nhìn mấy người Lý Đại Hải sau lưng rồi tự mình đi vào.

Mấy người Lý Đại Hải nhìn theo bóng lưng ông cụ Lý, hơi giật mình, dường như ông ta già nua thêm rồi.

Nhưng Lý Phàm không quan tâm mấy việc này, gã ta chỉ chú ý thái độ của ông cụ Lý: “Bố, vì sao ông nội phải như vậy? Chúng ta là quản lý cấp cao của Lý Thị, lại nói với một tiếp tân...”

“Mày im miệng đi!”, Lý Đại Hải nhìn Lý Phàm, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Lý Phàm bất mãn; “Con nói sai gì à? Đâu phải không có Hầu Tước thì Lý Thị chúng ta sẽ chết!”

Lý Đại Hải trừng mắt với Lý Phàm: “Mày còn nói à, nếu không tại mày, ông nội mày cần phải làm vậy sao?”

Lý Phàm đành phải im lặng nhưng trong lòng vô cùng bất mãn.

Trong văn phòng.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu nhìn ông cụ Lý, trên mặt không có cảm xúc: “Mời ngồi!”

Ông cụ Lý không thể phán đoán được thái độ của Bạch Diệc Phi nên do dự mở miệng: “Chủ tịch Bạch, không phải trước đó cháu đã nói là muốn thu mua Lý Thị à? Hôm nay ông đến là vì...”

“Ông nội, hôm nay chúng ta không bàn chuyện này!”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

Ông cụ Lý hơi gấp gáp: “Ông biết là bọn ông không đúng, cháu tức giận là đúng nhưng bọn ông...”

“Ông nội, tôi để ông vào không phải để nói cái này, nếu như ông cứ muốn nói chuyện này thì tôi đành mời ông ra khỏi đây”, Bạch Diệc Phi nói.

Ông cụ Lý nhìn Bạch Diệc Phi, không biết anh muốn nói gì nhưng lại vô thức mở miệng nói: “Bạch Diệc Phi, ông biết cháu rất thương Tuyết Nhi, cháu có thể nể mặt Tuyết Nhi...”

“Ông nội!”, giọng Bạch Diệc Phi hơi trầm, còn mang theo sự nghiêm khắc không được làm trái.

“Ông nội, tôi mời ông vào vì ông là bậc bề trên, không muốn làm khó ông, điều này không có nghĩa tôi sẽ nhượng bộ với các người”.

“Ông bảo tôi nể mặt Tuyết Nhi, tôi lại muốn hỏi ông là ông từng nể mặt Tuyết Nhi chưa?”

“Tuyết Nhi là cháu gái của ông, bị Lý Phàm tát mà ông lại không nói gì, tôi đánh Lý Phàm vì vợ mình, không phải ông đã ngăn tôi lại sao?”

“Vói lại, đây không phải lần đầu tiên, lần trước Hậu Tước bơm thêm cho mấy người một trăm triệu, ông đòi ý ba phen mấy bận khiến Tuyết Nhi bị người khác mia mai, đều là cháu gái cháu trai mà sao ông thiên vị như vậy?”

“Thiên vị đến nỗi không coi Tuyết Nhi là cháu gái, không cho cô ấy mặt mũi, giờ ông lại muốn tôi nể mặt cô ấy sao?”

Trên mặt ông cụ Lý đều là vẻ xấu hổ và áy náy.

Phải, ông ta bất công, vì ông ta hoàn toàn không muốn thừa nhận đứa con trai Lý Cường Đông này, tất nhiên cũng không thừa nhận Lý Tuyết là cháu gái mình, hơn nữa Lý Phàm luôn làm ông ta vui lòng nên hậu quả là ông ta càng thêm bất công.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 129: Bom

Nếu Bạch Diệc Phi không phải chủ tịch tập đoàn Hầu Tước, vậy thì ông ta sẽ tiếp tục bắt công. Bây giờ lại kêu anh nể mặt Lý Tuyết, đúng là hết nói nổi.

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Tôi đã nói trước đó, Lý Thị tiêu rồi, tôi sẽ không cho Lý Thị bất cứ một cơ hội nào!”

Ông cụ Lý nghe thấy vậy thì giật mình sững sốt rồi lập tức cười khỏ.

Đúng vậy, bắt đầu từ giây phút Lý Tuyết ngắt đi trong phòng họp của Lý Thị, Bạch Diệc Phi sẽ không cho Lý Thị thêm một cơ hội nào nữa.

Bạch Diệc Phi mời ông ta cũng chỉ là vì nể mặt chuyện ông ta là bậc cha chú thôi, nếu không hôm nay, anh cũng chẳng thêm gặp mặt nữa ấy chứ.

Tình hình như ngày hôm nay hoàn toàn là gieo gió gặt bão mà thôi.

Ông cụ Lý run rẩy đứng lên: “Tôi đã biết, dạo vừa rồi đã làm phiền cậu nhiều!”

Không phải là làm phiền thì là gì? Hầu Tước vốn không cần dính vào chuyện này, chuyện này là bởi vì Lý Thị cứ mãi cầu xin, đầu tiên là Lý Cường Đông đến Hầu Tước đàm phán, sau đó lại nhờ Hầu Tước thu mua Lý Thị, cuối cùng lại đổi ý giữa chừng, quả thật là phiền quá là phiền!

Bạch Diệc Phi cười lạnh mà không nói gì.

Ông cụ Lý run rẩy bước ra khỏi văn phòng, sau này, Lý Thị còn hi vọng tồn tại nữa không?

Ông cụ Lý đi rồi, Bạch Diệc Phi không khỏi nhớ tới Lý Tuyết.

Từ lúc anh kết hôn với Lý Tuyết tới nay, họ chưa từng xa nhau, cho dù trước đây không có tình cảm gì nhưng dù gì họ vẫn gặp nhau ở nhà hàng

ngày.

Nhưng bây giờ, vừa xa là đã không gặp suốt mấy ngày, Bạch Diệc Phi rất nhớ vợ, anh muốn tới thủ đô gặp cô ngay.

Bạch Diệc Phi không nhìn được mà lấy điện thoại di động ra, định gọi cho Lý Tuyết nhưng vừa bấm số thì điện thoại lại rung chuông, đúng lúc có ai đó gọi tới.

Bạch Diệc Phi nhìn số máy lạ lắm, trong lòng đầy nghi ngờ.

“Alô?”

“Alô, tôi đã tìm được người anh muốn!”, giọng của Từ Lăng vang lên trong điện thoại.

“Anh nói là tìm được người kia rồi à?”

“Phải, tôi gửi địa chỉ cho anh, giờ anh tới đi!”

Bạch Diệc Phi mừng rỡ, tìm được kẻ đầu độc Lý Tuyết, Lý Tuyết được cứu rồi.

Bạch Diệc Phi nhận được địa chỉ thì vội lái xe ra khỏi công ty, vì quá kích động và vội vàng, hoàn toàn quên mất việc phải nói chuyện này với Bạch Hồ.

Đến nơi, Bạch Diệc Phi nhíu mày khi nhìn thấy nơi đây là một kho hàng bỏ hoang, cửa kho hàng đã bị gỉ, tường bên phải còn thủng một lỗ, trông vô cùng tan hoang.

“Tại sao lại chọn chỗ này?”

Bạch Diệc Phi cực kỳ khó hiểu nhưng anh lại không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng sát thủ cần giữ bí mật nên mới chọn một kho hàng bỏ hoang ít người tới.

Sau khi đi vào, Bạch Diệc Phi nhận ra kho hàng này trống rỗng nhưng nhìn khắp lại không thấy ai.

“Tù Lãng?”, Bạch Diệc Phi gọi một tiếng.

Không ai đáp lời.

Trong lòng anh có linh cảm không tốt.

Đúng lúc này, cánh cửa sau lưng đột nhiên đóng ầm một cái

Bạch Diệc Phi hoảng sợ, nhận ra tình hình không đơn giản thì vội vàng chạy tới mở cửa, nhưng cửa này đã bị khóa kín, hoàn toàn không mở ra được.

“Mẹ kiếp!”, Bạch Diệc Phi mắng một câu.

Lúc này, bên phải anh lại vang lên tiếng “Vù vù”

Bạch Diệc Phi cảnh giác quay đầu, phát hiện sát tường bên phải có đặt một cái hòm lớn, âm thanh phát ra từ bên trong hòm đó.

Tim anh nhảy thình thịch. Bạch Diệc Phi vội lấy điện thoại ra, gọi cho Bạch Hồ rồi chậm chậm tới gần cái hòm lớn.

Khi tới trước cái hòm, Bạch Diệc Phi cúi đầu nhìn điện thoại, không có sóng, điện thoại không gọi được.

Trong lòng anh thâm than không ổn, nhất định có người đã chặn sóng ở đây, hơn nữa còn cố tình dụ mình tới.

Là Tú Lãng sao?

Sao gã phải làm vậy?

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, không kịp nghĩ nhiều như vậy, anh cất điện thoại, mở hòm ra.

“Từ Lãng!”

Đúng vậy, người trong hòm là Từ Lãng.

Hơn nữa gã còn đang bị trói, miệng bị dán băng dính, trên bụng có một cái hộp đen gì đó, gã thấy Bạch Diệc Phi thì ư ư mấy tiếng.

Bạch Diệc Phi vội tiến lên, xé băng dính khỏi miệng đối phương rồi hỏi: “Chuyện gì đây?”

Từ Lãng thở hổn hển rồi đáp: “Bị người đánh lén!”

Sát thủ cũng bị đánh lén à?

“Tên kia?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Từ Lãng lắc đầu: “Cởi trói cho tôi trước đã!”

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng rồi cởi trói cho đối phương.

Lúc này, ở chỗ cách họ không xa, một tiếng động vang lên, hai người lập tức ngừng đầu xem xét.

Ở đó có một cái màn hình. Trên màn hình ti vi lóe lên một cái, đầu tiên là hiện lên nền khi ti vi mất sóng, qua vài giây lại có một người xuất hiện.

Tên này đeo mặt nạ quý, hẳn đang ngồi sau một cái bàn, mắt nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi và Từ Lãng, có vẻ tâm trạng tên này đang khá thoải mái nên còn giơ tay chào hỏi hai người: “Chào hai người!”

Giọng nói đang được xử lý qua thiết bị thay đổi âm thanh nên không nghe ra là bao nhiêu tuổi.

Bạch Diệc Phi nhíu mày hỏi: “Anh là ai?”

Mặt Nạ Quý cười rồi lạnh lùng nói: “Anh sẽ không muốn biết tôi là ai đâu!”

“Cố ý dụ tôi tới đây, vậy mục đích của anh là gì?”

Mặt nạ quỷ lại tắc lưỡi một tiếng: “Mục đích ấy hả? Không phải là để giết anh sao?”

Bạch Diệc Phi híp mắt, vờ bình tĩnh nói: “Giết tôi? Tôi không biết anh là ai! Sao anh muốn giết tôi? Tôi từng đắc tội anh à?”

“Đắc tội thì trả thù là được!”, mặt nạ quỷ có vẻ rất thoải mái: “Nhưng mà ấy, anh còn sống hoặc phải nói là sự tồn tại của anh đã là đắc tội tôi rồi, anh còn chưa chết thì tôi còn bất an, nên anh phải chết!”

Trong lòng Bạch Diệc Phi trầm xuống, anh còn sống thì là đắc tội người này, vậy anh đang chắn đường của hắn sao? Nhưng anh chắn đường của ai chứ?

Liễu Tiêu Dao?

Hiện giờ, Liễu Tiêu Dao đang ở trong trại tạm giam, không thể là gã được.

Người đeo mặt nạ lại nói tiếp: “Nhưng tôi đánh giá cao về anh đây, không ngờ lại dễ bị dụ như vậy, chẳng thú vị gì hết!”

“Anh không phải đối thủ của tôi, anh quá yếu!”

Bạch Diệc Phi nhíu mày, nhìn chăm chăm vào màn hình.

“Sao? Không phục à?”, người đeo mặt nạ chế nhạo một tiếng: “Không phục thì làm gì được? Với tôi mà nói, anh yếu như con kiến, tôi chỉ giẫm một cái là anh sẽ nát thành bùn”.

“Nhưng giờ tôi khá vui vẻ, không bằng anh chơi với tôi một trò nhé?”

Bạch Diệc Phi nhìn đối phương hỏi: “Chơi trò gì?”

“Tôi cho anh mười phút!”, người đeo mặt nạ chậm rãi nói: “Anh thấy bom trên người tên kia không? Trong đó có hai sợi dây, màu đỏ và xanh lá.

Tôi cho anh chọn, đáp án là anh phải cắt dây mà mình muốn, đương nhiên, nếu anh trả lời sai thì nghĩa là anh cắt sai, đến lúc đó... bùm, nổ tung hết, ha ha ha...”

“Đương nhiên, anh cũng có thể chọn phương án không chơi trò này mà tự nghĩ cách thoát ra ngoài, không quan tâm tới sự sống chết của người kia!”

Bạch Diệc Phi nghe tới chữ “bom” thì nhìn về phía Từ Lăng, hóa ra trong hộp đen kia là bom.

Khi người đeo mặt nạ nói xong, trên màn hình của quả bom bắt đầu đếm ngược, mười phút, không, hiện tại chỉ còn 9 phút 59 giây, 58, 57...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 130: Thoát chết trong gang tấc

“Mày muốn chơi trò chơi trước hay là nhảy ra trước? Chỉ là nếu muốn nhảy ra thì chỉ còn chút thời gian cuối cùng này nữa thôi”.

“Mày nói xem”, hai mắt Bạch Diệc Phi nhìn trừng trừng vào màn hình.

Gã đeo mặt nạ cười nói: “Trong hòm có 10 quả bóng, tổng cộng ba màu, ít nhất có ba quả màu đỏ, 3 quả màu xanh, 4 quả màu vàng, vấn đề là loại bóng màu nào nhiều nhất?”

Câu hỏi kiểu gì đây? Mẹ nó, thằng nào biết được?

Bạch Diệc Phi trầm mặc một lát, sau đó xoay người mở chiếc hộp trên người Từ Lăng, phát hiện bên trong quả thực có hai sợi dây, một màu đỏ, một màu xanh.

Cảnh này rất giống trong phim bom hẹn giờ, nhất định phải cắt một sợi mới có thể an toàn, nghe thì có vẻ rất kích thích nhưng dù sao cũng chỉ là phim.

Trong cuộc sống, hẳn chẳng ai muốn gặp phải loại chuyện này.

Bạch Diệc Phi trong lòng căng thẳng nhưng không lộ ra mặt. Anh bình tĩnh dỡ quả bom ra, nhìn thấy gần đó có một cái kéo thì cầm lên.

Gã đeo mặt nạ thấy vậy nói: “Mày đã chọn xong đáp án rồi?”

“Quả nhiên quá ngu, nếu tao là mày, tao sẽ chọn tự tìm lối ra, cần gì phải lãng phí thời gian của bản thân?”

Bạch Diệc Phi hờ hững: “Thế à? Đáng tiếc, tao không phải mày”.

Tên đeo mặt nạ hơi sững ra, sau đó hung ác nói: “Hừ! Ngu ngốc! Vì một tên tay sai vô dụng mà kéo cả tính mạng của mình vào, đúng là hết thuốc chữa!”

“Liên quan gì đến mày?”, Bạch Diệc Phi ngẩng đầu: “Hơn nữa, anh ta không phải tay sai mà là sát thủ đến giết tao”.

“Cái gì?”, gã đeo mặt nạ dường như không ngờ đến.

Mà Từ Lãng lúc này cúi đầu nhìn Bạch Diệc Phi, ánh mắt phức tạp, cuối cùng lạnh nhạt nói: “Không cần lo cho tôi”.

Một sát thủ như gã, đối diện với bom cũng hoàn toàn không sợ hãi, chỉ là lựa chọn của Bạch Diệc Phi khiến gã kinh ngạc mà thôi.

“Tôi cũng không muốn quan tâm đến anh, nhưng nếu vì tôi thuê anh tìm người mà anh bị bắt thì tôi phải có trách nhiệm cứu anh”.

Nếu Bạch Diệc Phi không thuê gã đi tìm kẻ bỏ thuốc thì gã cũng không bị gài bẫy, đây thực sự là trách nhiệm của anh.

Từ Lãng ngẩn ra một lát, nghiêng đầu nói: “Tôi sẽ không cảm kích anh, tôi là một sát thủ không có tình cảm, không cần lãng phí thời gian của anh”.

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Tôi biết, nhưng không phải tôi đang lãng phí thời gian mà là đang cứu chính mình. Hơn nữa, tôi cứu anh là chuyện của tôi, còn anh thế nào là chuyện của anh”.

Lúc này, tên đeo mặt nạ đứng phất dậy.

Gã thấy Bạch Diệc Phi đã cắt đứt sợi dây thừng buộc chặt quả bom.

Từ Lãng cũng cho rằng Bạch Diệc Phi sẽ cắt dây bom, nhưng không ngờ anh lại cắt dây thừng.

Mười mấy giây sau, Bạch Diệc Phi cắt hết dây thừng, sau đó dùng tay đỡ lấy quả bom rồi nhẹ nhàng đặt xuống đất.

“Câu hỏi kia của mày hoàn toàn không có ý nghĩa, bởi vì cho dù tao có cắt sợi đỏ hay xanh thì bom cũng sẽ nổ. Vì thế, tao sẽ không ngu mà kết liễu mạng sống của mình”, Bạch Diệc Phi giải thích, rồi nói với Từ Lãng: “Còn thừa 6 phút, đừng gây ra đây, tìm lối ra”.

Từ Lãng hoàn hồn, lập tức chạy qua chạy lại trong kho tìm đường.

Nhưng đã 3 phút trôi qua, ngoại trừ cánh cửa ở lối ra, hoàn toàn không còn bất kỳ lối nào khác, không những vậy, nhà kho còn rất cao, tường bốn bên trơn trượt, không thể trèo lên được.

Chỉ còn lại 2 phút 30 giây.

Từ Lãng rất sốt ruột, trực tiếp dùng cơ thể tông cửa.

Những tiếng “Rầm, rầm” vang lên.

Nhưng cánh cửa không hề lung lay.

Gã đeo mặt nạ cười to: “Haha... Chúng mày vui vẻ chịu chết đi! Bởi vì từ đầu tao chưa từng nghĩ sẽ cho chúng mày sống mà ra khỏi đây!”

Bạch Diệc Phi nhìn màn hình, gã đeo mặt nạ đã mong chờ cảnh hai người nổ tung, trong lòng càng thêm hoảng loạn.

Suy nghĩ một lát, Bạch Diệc Phi nhớ đến lúc vừa tiến vào, anh phát hiện ra một cái lỗ ở bên phải.

Bạch Diệc Phi đi sang xem, quả nhiên là vậy. Anh gõ gõ: “Cộp, cộp”.

“Bên trong rỗng”.

Bạch Diệc Phi nhìn Từ Lãng: “Tông vào chỗ này”.

Chỉ còn lại 1 phút 8 giây.

Từ Lãng cho rằng hôm nay chết chắc rồi nhưng nghe anh nói vậy thì ánh mắt gã vụt sáng, không nói nhiều mà trực tiếp xô vào.

“Rắc” một tiếng, bức tường đổ sụp, cái lỗ vừa nãy lại càng rộng.

Từ Lãng và Bạch Diệc Phi lập tức chui qua.

Bạch Diệc Phi trước khi rời đi còn cười lạnh lùng mà nói: “Tao không biết mày là ai, cũng không biết tại sao lại ngăn đường mày, nhưng chuyện hôm nay tao sẽ nhớ kỹ. Rồi sẽ có một ngày chúng ta gặp lại, ôn chuyện, cuối cùng tao sẽ tiễn mày... lên đường!”

Nói xong Bạch Diệc Phi quay người chạy ra ngoài.

Vừa ra đến nơi thì thời gian chỉ còn lại 10 giây, cùng lúc đó, do điều khiển từ xa mà thời gian ngừng lại.

Bởi vì không giết được Bạch Diệc Phi mà gã đeo mặt nạ tức giận lật bàn, hét lên: “Bạch Diệc Phi! Sớm muộn gì tao cũng sẽ giết mày!”

Sau khi chạy ra ngoài, Bạch Diệc Phi và Từ Lãng còn chạy thêm một đoạn sau đó mới dừng lại.

Hai người ngồi trên đất, thở hồng hộc.

Mà cả người Bạch Diệc Phi đã đổ đầy mồ hôi.

Tiếp đó, hai người một trước một sau cùng lên xe, Bạch Diệc Phi khởi động rồi lái đi.

“Mẹ nó! Cuối cùng cũng an toàn rồi”, Bạch Diệc Phi thở phào.

“Vui mừng quá sớm rồi”, Từ Lãng ở bên cạnh lắc đầu.

“Không phải ư?”, Bạch Diệc Phi ý thức được rằng Từ Lãng sẽ nhân cơ hội mà giết anh: “Muốn giết tôi thì cũng nên tìm một cơ hội tốt! Anh xem bây giờ đã ở trên xe rồi, anh chắc là muốn ra tay chứ? Nếu xảy ra tai nạn thì anh cũng chết”.

Từ Lãng bất lực nhìn anh, rồi nhìn gương chiếu hậu nói: “Có kẻ theo đuôi”.

“Hử?”, Bạch Diệc Phi nhìn qua: “Mẹ nó! Vẫn còn chưa tha cho tôi!”

Kho bỏ hoang lăm ở vùng ngoại ô, con đường thông đến trung tâm thành phố này rất vắng vẻ, gần như không nhìn thấy chiếc xe nào, nhưng sau xe bọn họ lại có tận 3 chiếc xe tăng tốc đuổi theo.

Từ Lãng cau mày: “Tăng tốc, đừng dừng”.

Bạch Diệc Phi không trả lời, tự giác mà đạp tăng ga lên mức cao nhất, chiếc xe lao vọt lên như tên lửa.

Xe phía sau thấy Bạch Diệc Phi tăng tốc thì cũng nhún ga.

Một lát sau, ba chiếc xe cách Bạch Diệc Phi ngày càng gần, cuối cùng còn có một chiếc xe đi tới sát xe của anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 131: Sát thủ vô tình

Lúc này, người trên xe đó mở rèm xe ra, sau đó giơ một tay lên cầm khẩu súng màu đen rồi nhắm vào Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi sau khi nhìn thấy thì không kìm nổi mà phun ra một từ “What”.

Đó là súng, là súng thật, là súng giết chết người đó!

“Bằng”, tiếng súng vang lên bắn trúng cửa xe của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi hít một hơi thật sâu. Ban nãy nếu như không phải là Từ Lãng giơ tay kéo vô lăng sang một bên thì chắc giờ anh đã bị phát súng đó bắn nổ tung đầu rồi.

Từ Lãng chau mày, kéo chặt vô lăng nói: “Đổi vị trí đi”.

Bạch Diệc Phi không nói nhiều với gã, hai người lập tức đổi vị trí cho nhau.

Từ Lãng sau khi ngồi lên thì bẻ vô lăng, giậm chân ga sau đó phóng xe vút ra ngoài, phía sau vẫn còn vang lên mấy tiếng súng.

“Bằng, bằng, bằng”, Bạch Diệc Phi nhìn về sau thì có ba chiếc xe. Một chiếc ở phía sau xe mình, hai chiếc còn lại một cái bên trái một bên phải bao vây xe của Bạch Diệc Phi lại. Còn xe của Bạch Diệc Phi thì chỉ nhanh hơn bọn chúng một chút.

Lúc này Từ Lãng vẫn còn tâm trạng để nói: “Xe hai triệu tệ cũng chưa chắc là xịn lắm”, nhưng xe ở trong tay của Từ Lãng vẫn tốt hơn là ở trong tay Bạch Diệc Phi. Có lẽ gã ở trong tình huống như này thì thích hợp hơn, không hoảng loạn mà tăng tốc rất ung dung thoải mái, còn thảnh thơi rẽ lái mấy lần nữa.

Một lúc sau, xe của họ đi vào đường trục chính, ở đây xe cũng nhiều hơn hẳn. Sau khi Từ Lãng nhắc nhở Bạch Diệc Phi một câu thì bắt đầu rẽ trái rẽ phải, bên cạnh rèm xe cứ chốc chốc lại có một chiếc xe, lái nhanh đến nỗi không nhìn rõ mọi thứ.

Bạch Diệc Phi ở trong xe vì theo quán tính nên bị văng qua văng lại, cũng may anh giữ chặt tay, nếu không thì còn bị văng dữ hơn.

Hơn mười phút sau, Bạch Diệc Phi nhìn về phía sau thì không nhìn thấy bóng dáng ba cái xe kia đâu nữa.

“Lợi hại thật”, Bạch Diệc Phi không kìm nổi mà khen một câu.

Từ Lãng không nói gì nhưng ý tứ trong ánh mắt gã có nghĩa là ‘Đây có là gì đâu’.

Bọn họ đã đến được trung tâm thành phố. Trong tay đám người đó có súng nên cũng không dễ dàng đuổi theo tiếp được.

Xe chậm chậm giảm tốc độ, lúc này Bạch Diệc Phi mới thả lỏng người, nói: “Hôm nay đúng là sinh tử trong gang tấc”.

Từ Lãng liếc mắt nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Anh cứu tôi một mạng, tôi cứu anh một mạng, coi như huề nhé”.

Bạch Diệc Phi ừm một tiếng, nói tiếp: “Tôi cũng không định dùng cái đó để bắt anh làm gì cả”.

Anh cứu mạng gã cũng chỉ muốn được yên tâm hơn thôi chứ không có ý gì khác.

Từ Lãng không nói gì mà đột nhiên dừng xe ở bên đường.

Bạch Diệc Phi thấy hoài nghi đồng thời vẫn có chút cảnh giác. Không phải tên này định giết mình trước mặt bao nhiêu người thế chứ?

Nhưng thực tế đã cho thấy, Bạch Diệc Phi nghĩ nhiều quá rồi.

“Anh lên lái xe đi, thuốc của tôi vẫn chưa phát huy hết hiệu quả”.

Bạch Diệc Phi ngây người ra một lúc, lúc này mới phản ứng lại rồi đổi vị trí với Từ Lãng.

“Anh bị trúng thuốc hả?”, Bạch Diệc Phi khó có thể tưởng tượng được, khi bị trúng thuốc mà gã vẫn có năng lượng và nghị lực đến thế, đúng là không tầm thường mà.

Sau khi đổi vị trí thì Bạch Diệc Phi hỏi: “Anh nhìn thấy kẻ đó ở đâu? Sao anh lại bị hãm hại vậy?”

Từ Lãng mím môi rồi đáp: “Ở KTV Huy Hoàng”, khi Từ Lãng giao đấu với người đó ở biệt thự thì có làm rơi một chiếc bật lửa, bên trên có in chữ ‘KTV Huy Hoàng’. Vì vậy gã cứ phục kích ở gần đó, hôm nay cuối cùng cũng nhìn thấy người đó nên đi theo dõi suốt đoạn đường đến tận khi vào nhà kho bỏ hoang. Nhưng kết quả là vừa vào bên trong thì trước mặt tối sầm lại và ngất lịm đi.

Còn những chuyện xảy ra sau đó thì chắc Bạch Diệc Phi cũng biết rồi.

Bạch Diệc Phi ừm một tiếng rồi nói với giọng cảnh giác: “Hôm nay không phải định giết tôi đấy chứ?”

Từ Lãng nhìn Bạch Diệc Phi một cái, hiện giờ thể lực của gã không đủ, nếu muốn giết Bạch Diệc Phi thì quả thực hơi khó.

Bạch Diệc Phi cũng chú ý đến thanh đao nhọn trên người Từ Lãng, thậm chí nuốt nước bọt, nói: “Vậy thì tôi gọi điện cho Bạch Hổ”.

Từ Lãng không nói gì, Bạch Diệc Phi lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Bạch Hổ: “Đối diện với KTV Huy Hoàng”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi cúp điện thoại. Bạch Diệc Phi lái xe đến KTV Huy Hoàng nhưng từ đây qua đó cũng mất nửa tiếng, vì vậy anh hỏi với ý thăm dò: “Anh trở thành sát thủ kiểu gì?”

Anh nhớ là người này từng nói, hai người họ rất giống nhau. Từ Lãng cũng là con rể của nhà giàu có, gã cũng ở rể rồi bị mọi người châm biếm chế giễu, còn bị chính vợ mình hắt hủi và còn bị cấm sùng nữa. Nhưng những điều này cũng không đến nỗi biến một người trở thành sát thủ chứ?

Từ Lãng hừ lạnh một tiếng, nói: “Tôi không muốn nói quá nhiều với người chết”.

Bạch Diệc Phi đơ người ra, giận dữ nói: “Tôi vẫn chưa chết nhé”.

“Sớm muộn cũng phải chết thôi”, Từ Lãng lạnh lùng nói.

Bạch Diệc Phi trừng mắt nhìn gã một cái, nói: “Tôi bảo này! Hôm nay chúng ta cũng coi như có duyên kết giao, anh xem có thể tha cho tôi không?”

“Không được”.

Bạch Diệc Phi nhếch lông mày lên hỏi: “Tại sao? Chỉ cần anh không giết tôi thì tôi chính là bạn của anh rồi, bạn chí cốt đấy”.

“Sát thủ thì không cần bạn bè”, là một sát thủ thì phải nhẫn tâm, không được có bất cứ tình cảm gì. Bất luận là tình thân, tình yêu hay tình bạn. Một khi vướng vào thì chỉ khiến mình yếu đuối và đó cũng là chính là điểm chí mạng của mình.

Bạch Diệc Phi xùy một tiếng, giả bộ tức giận nói: “Mẹ kiếp, rốt cuộc là kẻ nào muốn giết tôi? Lạ thật, không quen biết gì mà cũng đòi giết tôi, tôi chết cũng không được rõ ràng”.

“Là một người mà anh không hề muốn biết, người đó sẽ không tha cho anh đâu”.

Bạch Diệc Phi vẫn muốn hỏi thêm gì đó nhưng Từ Lãng không muốn nói thêm nữa.

Lúc xe đến KTV Huy Hoàng thì Bạch Hồ đã đợi ở đó.

Bạch Diệc Phi xuống xe kiểm tra một chút. Không nhìn thì thôi, nhìn vào thì sợ hết cả hồn.

“Ôi mẹ ơi, xe của tôi”, vì xe bị đạn bắn trúng, mặc dù không bắn xuyên qua nhưng vẫn còn dấu vết của đạn, thoát nhìn đúng là ảnh hưởng đến mỹ quan của xe quá đi: “Không được, phải mang đi sửa thôi”.

Bạch Hồ nhìn xe rồi lại nhìn về phía Bạch Diệc Phi, trong ánh mắt dường như có câu hỏi.

Bạch Diệc Phi lúng túng sờ lên mũi rồi nói đơn giản về câu chuyện cho Bạch Hồ nghe.

Bạch Hồ sau khi nghe xong thì hừ một tiếng rồi mắng ‘đáng chết’.

Ba người ngồi ở quán đồ nướng đối diện rồi gọi mấy chục xiên đồ nướng, vừa ăn vừa nhìn về KTV đối diện.

Trước đó Bạch Diệc Phi có bảo Bạch Hồ đem mẫu máu của Lý Tuyết đến thử đo xét nghiệm. Kết quả nói rằng đó là một loại vi rút hòa tan trong máu, càng về sau loại vi rút này càng trở nên nghiêm trọng, hiện tại vẫn chưa tìm ra cách giải quyết.

Để cứu Lý Tuyết, anh nhất định phải tìm được người đó. Hôm nay nếu đi ra thì sẽ khiến chúng phải quay về vạch xuất phát, vì vậy anh mới tiếp tục phục kích ở đây.

Ba người không nói gì mà cứ ngồi ăn đồ nướng, ánh mắt thì nhìn chằm chằm vào cửa KTV, chỉ sợ sẽ bỏ lỡ.

Nhưng đến hai giờ sáng mà vẫn không nhìn thấy người đó.

Chủ quán thịt nướng bước lại, nói với vẻ khó xử: “Thưa quý khách, chúng tôi sắp đóng cửa rồi...”.

KTV ở đối diện cũng đóng cửa tâm này, vì thế ba người đành bất đắc dĩ rời đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 132: Lý Phàm gặp chuyện

Vì Từ Lăng không cùng đường với Bạch Diệc Phi nên gã rời đi trước, còn trong lúc Bạch Diệc Phi và Bạch Hồ định quay về thì phía trước xuất hiện một người phụ nữ mặc váy bó sát màu đỏ.

Người phụ nữ cúi đầu, dáng đi lảo đảo về phía này. Ban đầu Bạch Diệc Phi không chú ý đến cô ta nhưng cô ta lại ngã nhào lên người anh.

“Ôi.....”, cô gái toàn thân đều là mùi rượu, Bạch Diệc Phi dùng sức đỡ lấy rồi nói: “Uống say rồi chẳng?”

“Cô vẫn ổn chứ? Có biết được là bây giờ đang ở đâu không?”, nhưng cô gái chỉ nói vài câu mà giọng rất nhỏ, Bạch Diệc Phi không thể nghe rõ.

Phải làm sao bây giờ? Cũng không thể để người ta ở đây như này được?

“Này, tôi hỏi cô còn tỉnh táo không? Nếu thật sự không được, cô nói cho tôi biết nhà cô ở đâu, tôi sẽ đưa cô về nhà”.

Người phụ nữ không nói gì mà với dáng vẻ định ngủ thiếp đi.

“Này cô?”, Bạch Diệc Phi lại gọi một tiếng nữa, đành phải đỡ cô ta rồi cho cô ta ngồi lên trên bậc thang bên đường, nói: “Cô ngồi im nhé, đừng động đây”.

“Điện thoại của cô đâu? Hay là tôi gọi điện cho bạn cô để họ đến đón cô”.

Cô gái dựa sang một bên rồi ngẩng đầu nói: “Tôi... Không có bạn...”.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy nhan sắc của cô gái mới thấy đúng là người đẹp tuyệt sắc, còn đẹp hơn Long Linh Linh vài phần nữa.

Lần này thì hay rồi, cô gái đẹp như này thì anh không yên tâm để lại ở đây. Ngộ nhỡ gặp phải tên khốn nạn nào thì chẳng phải sẽ hủy hoại cuộc

đòi cô ta sao? Nghĩ thôi đã thấy hãì rồi.

Bạch Diệc Phi đứng tại chỗ phân vân một lúc, cuối cùng đưa cô gái đến một khách sạn gần đó.

Bạch Diệc Phi dùng chứng minh thư của mình đặt một phòng cho cô ta rồi đưa cô ta vào phòng, đặt lên giường, nói: “Haiz! Giờ thì ổn rồi”.

Trong lúc Bạch Diệc Phi xoay người định rời đi thì cô gái giơ tay ra kéo chặt tay anh, nói: “Đừng đi...”.

Thân người Bạch Diệc Phi cứng đờ lại, trên tay truyền lại cảm giác nóng rực, ánh mắt anh cũng nhìn lại thì thấy chiếc váy đỏ làm cho làn da cô gái càng trắng hơn, còn cả body hút mắt cũng phô ra trước mắt anh.

Bước chân Bạch Diệc Phi không nhúc nhích nổi. Có câu ‘Đàn ông là động vật suy nghĩ bằng thân dưới’, câu này quả không sai. Kể cả trong lòng mình có người yêu rồi nhưng anh vẫn không kìm nổi mà nhìn cô gái này thêm một chút.

Cô ta nắm chặt tay Bạch Diệc Phi rồi lại kéo lại, nói: “Đừng đi...”.

Bạch Diệc Phi mất cảnh giác đứng không vững rồi quỳ bên cạnh giường, khuôn mặt suýt nữa đã dán sát vào bộ ngực hút mắt kia.

“Xuýt”, Bạch Diệc Phi hít một hơi rồi vội đứng dậy.

Chỉ có điều, anh không lập tức rời đi mà nuốt nước bọt nhìn ‘phong cảnh’ hút mắt trước mặt mình.

Bạch Diệc Phi sống hơn hai mươi năm mà chưa từng động vào phụ nữ. Nếu nói ra chắc sẽ bị người cười chê nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Với điều kiện trước đây của Bạch Diệc Phi thì không có cô gái nào bằng lòng cả. Nhưng từ khi kết hôn với Lý Tuyết, đứng trước cô gái đẹp như vậy, nếu nói anh không có suy nghĩ gì thì là không đúng. Nhưng Lý Tuyết không muốn thì anh cũng không có cách nào khác.

Bạch Diệc Phi nhìn cô gái trước mặt, khuôn mặt xinh đẹp, body mê người, còn cả giọng nói nhẹ nhàng kia, điểm nào cũng như khiêu khích thần kinh của anh.

Nhưng cuối cùng anh vẫn từ bỏ. Kể cả rất hấp dẫn nhưng anh tuyệt đối sẽ không làm gì có lỗi với Lý Tuyết được. Trong lòng anh, Lý Tuyết mới là người con gái anh yêu nhất.

Bạch Diệc Phi chật vật lắm mới buông tay cô gái đó ra, sau đó nhanh bước rời khỏi phòng.

Trong phòng, sau khi cô gái nghe thấy tiếng đóng cửa thì nhếch miệng cười: “Thú vị đấy...”.

...

Nhà họ Lý hiện giờ đang trên đà xuống dốc. Nhưng dù sao cũng là công ty lớn, kể cả không ổn thì vẫn phải kiên trì hoạt động.

Mặc dù Lý Phàm không cam tâm nhưng gã ta vẫn lái xe đến công ty. Mặc dù nói công ty giờ không còn gì nhưng gã ta vẫn là chủ tịch, vẫn tốt hơn là không là gì.

Đậu xe ở bãi đậu xe dưới tầng hầm, Lý Phàm vừa bước xuống thì có mấy người vây lại.

Đám người này to lớn vạm vỡ, vai u thịt bắp, trong tay còn cầm gậy và một cái túi.

“Các người... Các người định làm gì?”, Lý Phàm dựa sát vào xe của mình, nói: “Đây là công ty Lý Thị, các người mà dám làm loạn thì tôi sẽ cho người bắt các người lại đấy”.

Người dẫn đầu trong đám người kia thì có vẻ tốt hơn, thân người cũng bình thường, chỉ có điều mặt đầy râu, nói: “Anh là Lý Phàm?”

Lý Phàm ngây người ra, đảo mắt một cái rồi nói: “Không phải, Lý Phàm là chủ tịch của công ty chúng tôi, tôi chỉ là người họ hàng của nhà họ Lý”.

“Anh tên gì?”, người đàn ông râu ria kia hỏi.

Lý Phàm lập tức nói ra một cái tên: “Lý Hiếu”.

Người đàn ông kia có chút không tin, nhìn xe ở phía sau gã ta, hỏi: “Anh chỉ là họ hàng mà có thể lái loại xe này sao?”

“Sao lại không thể? Nói gì thì nói nhà họ Lý cũng có công ty lớn, lái loại xe này thì làm sao?”, Lý Phàm nói.

Người đàn ông kia liếc mắt ra hiệu với người đàn ông bên cạnh mình, sau đó nói với Lý Phàm: “Anh nói anh không phải là Lý Phàm đúng không? Được rồi, vậy anh gọi điện cho Lý Phàm bảo gã ta ra đây, nói có người tìm gã ta”.

“Tìm hắn có việc gì?”, Lý Phàm cũng không phải kẻ ngốc. Nếu là chuyện tốt thì gã ta có thể thừa nhận thân phận của mình nhưng kết quả là chuyện xấu thì gã ta có thể thừa dịp báo cảnh sát.

Sắc mặt người đàn ông trầm xuống, nói: “Bảo anh gọi thì cứ gọi đi, đâu ra mà lăm điều thế? Còn lèo nhèo, ông đây sẽ đánh chết đây”.

Lý Phàm có chút hoảng loạn. Cảnh tượng mình bị Lưu Đầu Trọc đánh trước đây vẫn còn rõ mồn một nhưng gã ta vẫn mạnh dạn hỏi: “Anh không nói là việc gì, chủ tịch chúng tôi bận thế thì sao gọi được xuống?”

Người đàn ông râu ria nhỏ một cái, nói: “Ông chủ của chúng tôi tìm gã ta nói chuyện, dự án một trăm triệu”.

“Cái gì?”, Lý Phàm trợn trừng mắt: “Anh nói thật không?”

Người đàn ông không đáp lời mà nhìn về phía người đàn ông vạm vỡ kia. Trong tay hắn ta đã lấy ra một bức ảnh, trên đó là hình của Lý Phàm.

Lý Phàm vẫn không biết gì mà cứ nhìn chăm chăm vào người đàn ông râu ria.

Người đàn ông đó nhìn Lý Phàm, cười lạnh một tiếng: “Đánh cho tao”.

“Không phải...”, Lý Phàm hoàn toàn không biết tại sao, chưa nói xong mà mấy người này đã lên đánh cho gã ta một trận.

“Mẹ kiếp, dám lừa tao à, đánh mạnh cho tao”, người đàn ông râu ria phẫn nộ quát.

Lý Phàm đã nằm cuộn tròn trên đất, hai tay ôm đầu, không còn sức đánh trả nữa. Sau trận đánh như đòn này, Lý Phàm bị hai người kéo lên một chiếc xe van.

Lúc này, mặt Lý Phàm sùng húp, trong lòng thấy khủng hoảng vô cùng.

Trước đó bị người ta đánh một trận cũng coi như xong rồi, lần này lại còn bị nhét vào trong xe van nữa, không biết bọn chúng định đưa đi đâu. Ngộ nhỡ bắt cóc gã ta rồi bắt mang tiền chuộc đến thì nhà họ Lý sẽ không còn đồng nào mất, chẳng khác nào bị gã ta hủy hoại.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 133: Diệp Ngái

Nửa giờ sau Lý Phàm xuống xe, trên đầu đội một cái túi màu đen, gã ta bị đẩy vào một gian phòng.

Lý Phàm ngồi dưới đất, gã ta tuyệt vọng ôm đầu khóc: "Đừng đánh tôi, đừng đánh tôi..."

Lúc này có tiếng lộp cộp vang lên, một đôi giày cao gót màu đỏ xuất hiện trước mặt Lý Phàm.

Lý Phàm chậm rãi ngẩng đầu, gã ta không khỏi nuốt nước miếng.

Người phụ nữ có gương mặt điên loạn mặc chiếc váy đỏ nóng bỏng khiến người khác không thể rời mắt.

"Nhắm mắt lại, nếu không tôi cam đoan ngày mai anh sẽ không còn nhìn thấy mặt trời!"

Lý Phàm nghe vậy thì rùng mình một cái, gã ta lập tức cúi đầu không dám nhìn tiếp: "Tôi không dám, tôi không dám, đừng giết tôi..."

Người phụ nữ cong môi cười: "Ai nói tôi định giết anh?"

Lý Phàm sững sờ, nhưng gã ta không dám nói gì.

Người phụ nữ khịt mũi rồi quay người bước tới ngồi lên chiếc ghế sofa cách đó không xa, cô ta ngồi nghiêng hai chân trông rất quyến rũ.

"Người thừa kế của Lý Thị đều thế này sao? Đúng là chưa trải đời".

Lý Phàm khó hiểu: "Cô bắt tôi là vì..."

"Bắt?", giọng người phụ nữ cao lên một chút, trong đó còn mang theo vẻ lạnh lùng khó nhận ra: "Không phải chúng tôi mời anh qua sao?"

Lý Phàm lập tức phản ứng lại, gã ta mạnh mẽ gật đầu: "Đúng đúng, là mời đến đây, mời đến..."

Người phụ nữ thờ dãi, sau đó cô ta thân nhiên nói: "Mời anh qua đây chủ yếu là để bàn chuyện làm ăn với anh, một vụ... làm ăn một trăm triệu".

"Cái gì?", Lý Phàm trợn trừng mắt, gã ta nghi ngờ hỏi: "Chuyện này... là thật sao? Một trăm triệu..."

Người phụ nữ mỉm cười: "Không thì sao?"

Lý Phàm nuốt nước bọt, một dự án trị giá một trăm triệu, chẳng phải như thế có thể cứu sống Lý Thị sao?

Trước đó gã ta còn tưởng người đàn ông râu ria kia chỉ nói đùa thôi, nhưng không ngờ lại là sự thật!

Nghĩ đến đây thì Lý Phàm rất vui mừng: "VẬY THÌ..."

"Đừng vội", người phụ nữ chậm rãi nói: "Dự án một trăm triệu này không phải cho không mấy người đâu".

"Cô nói đi, điều kiện gì tôi cũng đồng ý hết!", đây là dự án một trăm triệu đấy, còn gì hấp dẫn hơn thế chứ?

Người phụ nữ cười khúc khích: "Đừng lo lắng, điều kiện này chỉ có lợi chứ không có hại. Từ nay về sau anh chỉ cần đi theo tôi và làm theo lời tôi, nếu không bảo anh làm thì anh nhất định không được làm! Hiểu không?"

"Vâng, vâng, tôi hiểu rồi", Lý Phàm gật đầu, gã ta sợ rằng mình chậm một tí thôi sẽ phải chịu trận đòn đau nữa.

Người phụ nữ rất hài lòng với thái độ của Lý Phàm, cô ta nói: "Chỉ cần anh làm tốt thì việc vực lại Lý Thị không phải là không thể. Hơn nữa nếu anh muốn thì tôi cũng có thể tặng anh tập đoàn Hàu Tước, khiến cho Lý Thị trở thành công ty đứng đầu ở thành phố Thiên Bắc".

"Vâng vâng, nghe lời cô hết...", Lý Phàm gật đầu theo thói quen, nhưng sau khi phản ứng lại thì gã ta lập tức sùng sốt: "Cái gì...tập đoàn Hàu Tước? Công ty đứng đầu thành phố Thiên Bắc?"

Chẳng phải công ty đứng đầu ở thành phố Thiên Bắc bây giờ là tập đoàn Hàu Tước sao? Cô ta nói sẽ tặng gã ta tập đoàn Hàu Tước? Rồi khiến Lý Thị trở thành công ty đứng đầu thành phố Thiên Bắc? Rốt cuộc người phụ nữ này là ai?

Người phụ nữ mỉm cười tự tin: "Tôi tên là Diệp Ngải".

Lý Phàm nghe cô ta tự giới thiệu thì ừ một tiếng?

Không đúng, họ Diệp sao!

Có phải là tập đoàn Diệp Thị không?

Nếu là tập đoàn Diệp Thị thì muốn thực hiện những điều cô ta vừa nói thật sự quá dễ. Tập đoàn Diệp Thị được xếp vào top năm toàn tỉnh, muốn xử lý Hàu Tước không phải quá dễ dàng sao?

Diệp Ngải nhìn thấy phản ứng của Lý Phàm thì mỉm cười nói: "Bây giờ biết tôi có thể làm được rồi chứ? Nói thật với anh, lần này tôi là người phụ trách của Diệp Thị ở thành phố Thiên Bắc, mục đích của tôi là tiêu diệt tập đoàn Hàu Tước".

"Tiêu diệt Hàu tước...", Lý Phàm lẩm bẩm, trong lòng gã ta xuất hiện vẻ sợ hãi, nhưng đồng thời cũng cảm thấy khó hiểu, Hàu Tước đã đắc tội với Diệp Thị sao?

Nhưng cũng không sao cả, nếu Hàu Tước bị tiêu diệt thì xem Bạch Diệc Phi có dám kiêu ngạo trước mặt gã ta nữa không, quan trọng hơn là Lý Thị sẽ trở thành công ty đứng đầu thành phố Thiên Bắc, sau này ai dám không nể mặt bọn họ chứ?

Diệp Ngải liếc nhìn Lý Phàm: "Anh không cần hỏi thêm những thứ khác, chỉ cần làm theo chỉ dẫn của tôi là được, biết không?"

“Tôi biết, tôi biết”, Lý Phàm gật đầu: “Dự án một trăm triệu đó...”

“Sau này sẽ có người giao cho anh”, Diệp Ngải nhẹ giọng nói.

Thấy Lý Phàm rời đi thì Diệp Ngải cầm ly rượu vang lên nhấp một ngụm, cô ta cong môi nói: "Tiếp theo Bạch Diệc Phi anh sẽ ứng phó thế nào?"

Nếu Bạch Diệc Phi ở đây thì anh sẽ rất ngạc nhiên, bởi vì Diệp Ngải chính là người phụ nữ say rượu đêm qua.

Buổi chiều, Lý Phàm đã mở một cuộc họp khẩn cấp.

Tất cả các thành viên trong của nhà họ Lý đều đến phòng họp của công ty Lý Thị.

Thật ra ai cũng bất mãn, vốn dĩ Lý Thị có thể được Hầu Tước thu mua, nhưng vì sự ngu xuẩn của Lý Phàm nên Lý Thị đã đánh mất đường sống duy nhất.

Mặc dù như thế nhưng Lý Phàm là người thừa kế của Lý Thị, gã ta muốn mở cuộc họp khẩn cấp thì mọi người cũng phải đến phải tham dự.

Khi mọi người đã đến đầy đủ thì ông cụ Lý và Lý Đại Hải mới đứng đỉnh đến muộn.

Sau khi hai người đi vào thì nhìn thấy Lý Phàm đã ngồi trên ghế chính, lẽ ra là vị trí đó là của ông cụ Lý, cả hai người đều sững sốt, sau đó Lý Đại Hải nghiêm nghị nói: "Con ngồi đó làm gì? Qua đây!"

Lý Phàm đứng dậy nhìn ông cụ Lý và Lý Đại Hải, thay vì bực bội như trước thì gã ta lại trầm giọng nói: "Ông nội, bố, con nhớ con đã nói cuộc họp bắt đầu lúc ba giờ? Bây giờ là mấy giờ hả? Hai người đến chậm năm phút rồi đấy".

“Ý con là gì?”, Lý Đại Hải trừng mắt nhìn Lý Phàm.

“Cháu trách ông đến muộn?”, ông cụ Lý cũng sững sốt.

Mọi người nghe xong thì đều nhìn Lý Phàm, Lý Phàm bị làm sao vậy? Đó là người ông yêu thương gần nhất, ông cụ Lý đã già rồi, đi muộn vài phút cũng có thể hiểu được.

Lý Phàm nhìn hai người rồi nói: "Nếu không thì sao? Cháu đã nói ba giờ, nhưng ông lại đến muộn năm phút, ông hoàn toàn không để ý đến kỷ luật trong công ty. Có phải ông đang thách thức kỷ luật của công ty, chính xác hơn là ông muốn biểu thị rằng không hài lòng với cháu không?"

"Lý Phàm!", Lý Đại Hải hoàn toàn tức giận: "Đó là ông nội của con đó! Hơn nữa vị trí hiện tại của con là do ông nội giao cho!"

Lý Phàm không quan tâm: "Con biết, nhưng vì ông nội đã giao vị trí này cho con, nên con là người quyết định ở Lý Thị. Dù là ai thì cũng phải làm theo lời con đúng không?"

Ông cụ Lý ngơ ngác nhìn Lý Phàm, trong lòng ông ta có chút phức tạp.

Lý Đại Hải tức giận phản bác: "Lý Phàm! Con biết mình đang nói cái gì không?"

Lý Phàm giễu cợt nói: "Đương nhiên là con biết, và con cũng muốn nói là hai người đã đến muộn thì không cần tham gia cuộc họp này nữa, hai người hãy ra ngoài đi, đừng làm lỡ dở cuộc họp của mọi người".

"Cái gì?"

Khuôn mặt ông cụ Lý và Lý Đại Hải tràn đầy kinh ngạc.

"Mày bắt chúng tao ra ngoài? Thằng trời đánh này! Mày dám nói chuyện với bố mày như thế hả?"

"Con nhớ lúc trước đã nói rồi, trong công ty chỉ có cấp trên cấp dưới, không có bố con gì hết", Lý Phàm nhẹ giọng nói.

"Mày!", Lý Đại Hải tức giận không nói nên lời.

Ông cụ Lý lấy lại tinh thần rồi đột nhiên thở dài: "Đại Hải, chúng ta ra ngoài đi!"

“Bô!”, Lý Đại Hải không thể tin được nhìn ông cụ Lý.

Ông cụ Lý lắc đầu, ông ta nhỏ giọng nói: "Công ty đã giao cho thằng bé rồi, cứ nghe lời thằng bé đi!"

“Nghe thấy chưa, đúng là ông nội hiểu chuyện”, vẻ mặt Lý Phàm tràn đầy tự mãn.

Lý Đại Hải giơ tay muốn tát Lý Phàm, nhưng nhân viên bảo vệ ở cửa thấy thế thì lập tức bắt lấy tay ông ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 134: Mất điện thoại

Lý Phàm không sợ Lý Đại Hải: "Đây là công ty, không phải là nơi bố làm loạn".

“Mày!”, Lý Đại Hải không ngờ Lý Phàm lại trở nên như thế, gã ta đối xử với ông ta như thế thì không nói, nhưng không ngờ cũng vô lễ với ông cụ Lý.

Trước kia ông cụ Lý thương yêu Lý Phàm thế nào, vậy mà giờ đây Lý Phàm lại đối xử với ông ta như thế?

Lý Phàm hừ lạnh một tiếng: "Bố, con tổ chức cuộc họp này để cứu sống công ty, xin bố đừng làm lãng phí thời gian!"

Ông cụ Lý có chút kinh ngạc: "Cháu có thể cứu Lý Thị sao?"

“Tất nhiên, hôm nay cháu đã giành được một dự án một trăm triệu”, Lý Phàm tự hào nói.

"Cái gì?"

Mọi người đều bị sốc.

"Dự án một trăm triệu?"

"Thật hay giả vậy?"

"Tôi không nghe nhầm chứ?"

Lý Phàm liếc nhìn mọi người rồi nói: "Mọi người không nghe nhầm đâu, đúng là dự án một trăm triệu, số tiền một trăm triệu sẽ sớm được gửi tới tài khoản công ty thôi".

Lý Phàm vừa nói xong thì mọi người đều kích động nhìn gã ta.

“Được, được rồi, công ty giao cả cho cháu, cháu yên tâm đi”, ông cụ Lý rất vui vẻ, thật ra vừa rồi ông ta cũng có ý trách gã ta, nhưng bây giờ Lý Phàm đã tìm được cơ hội cứu Lý Thị, nên ông ta cũng không so đo nữa.

Lý Đại Hải không nói gì.

Tuy nhiên Lý Phàm vẫn tiếp tục nói với hai người họ: "Bây giờ chúng con phải thảo luận về dự án, hai người mau ra ngoài đi".

Vì bị mất hết mặt mũi nên trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, nhưng bọn họ có thể làm gì chứ? Bọn họ thật sự đã lớn tuổi rồi, cũng không còn tư cách để lo những việc này nữa.

Sau đó ông cụ Lý dẫn đầu đi ra ngoài, Lý Đại Hải chua xót đi theo phía sau.

Lý Phàm rất hài lòng với điều này: "Dự án này là cơ hội cho Lý Thị chúng ta, bên kia nói rằng sẽ cung cấp cho chúng ta mạng lưới tiêu thụ và kênh bán hàng. Chúng ta chỉ cần thực hiện tốt phần đầu tiên của dự án là được..."

...

Bạch Diệc Phi đã ôm cây đợi thỏ ở đây những hai ngày liền nhưng vẫn không thấy người hạ độc kia, anh có vẻ hơi sốt ruột.

Bên này không có tiến triển nào, nhưng phía tập đoàn Hầu Tước thì có gì đó không ổn.

Sáng nay ở công ty, Long Linh Linh báo cáo rằng trong hai ngày qua những ngành chiếm lợi nhuận cao đã gặp một số trục trặc.

Chuyện này không cần phải suy nghĩ cũng hiểu được, chắc chắn là có người cố ý làm thế để đối phó Tập đoàn Hầu Tước.

Nhưng hiện giờ Bạch Diệc Phi không đủ sức để quan tâm tới những chuyện đó.

Độc trong người Lý Tuyết ngày càng nghiêm trọng, nếu chưa giải được độc thì anh sẽ không yên lòng.

Hôm nay cũng giống như hai ngày trước, Bạch Diệc Phi, Bạch Hồ và Từ Lăng tiếp tục canh giữ ở quầy thịt nướng đối diện tiệm KTV xa hoa.

Nhưng cũng không thu hoạch được gì cả.

Bạch Diệc Phi và Bạch Hồ chỉ có thể lái xe trở về, anh đang định lấy điện thoại ra xem giờ thì đột nhiên phát hiện mất điện thoại.

"Chết rồi! Điện thoại của tôi đâu?"

Trong điện thoại di động của anh có rất nhiều bí mật kinh doanh của Tập đoàn Hậu Tước, cũng có rất nhiều tài liệu.

Bạch Hồ nghe xong thì bình tĩnh lấy điện thoại di động ra, anh ta kiểm tra vị trí di động của Bạch Diệc Phi.

"Cách chúng ta ba km, nó đang di chuyển về một khu chợ cũ".

Bạch Diệc Phi sững sốt một lát: "Chợ cũ? Chẳng lẽ là ăn trộm rồi mang đi bán hả?"

Hóa ra Bạch Diệc Phi đã đoán đúng.

Bọn họ đi theo dấu vết đến một khu chợ cũ, nhưng vì sáng sớm nên chợ không có ai, xung quanh tối om, không nhìn thấy gì cả.

Hai bọn họ đi theo sau người đàn ông đến một ngôi nhà nhỏ, người đàn ông gõ cửa, cửa nhanh chóng mở ra.

"Đi vào không?", Bạch Diệc Phi hỏi: "Chắc chắn 80% đây là băng nhóm phạm tội".

Bạch Hồ gật đầu bước tới.

Ở trong phòng.

Một gã đàn ông tóc vàng liếc nhìn Chuột Nhắt: "Chuột Nhắt, đêm nay thế nào?"

Chuột Nhắt lấy ra ba chiếc điện thoại di động: "Chiến lợi phẩm của đêm nay đây".

"Thằng nhóc mày được đó!", gã tóc vàng cười nói: "Một đêm được ba cái, tốt lắm!"

"Đương nhiên rồi, mày không biết tao là ai hả? Tao là con cháu của Thời Thiên đó, giờ tao chính là tay trộm số một".

Gã tóc vàng tròn tròn mắt, sau đó gã ta cầm ba cái điện thoại lên nói: "Tốt lắm, có hai chiếc apple nữa".

"Hai chiếc apple này có thể bán được rất nhiều tiền. Cái còn lại là hãng vợ vẫn gì đó chắc cũng chỉ được vài trăm là cùng", Chuột Nhắt ước chừng.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

Gã tóc vàng khó hiểu hỏi: "Ai đấy? Chuột Nhắt, hôm nay mày không bảo những người khác qua đây đúng không?"

Chuột Nhắt lắc đầu: "Không có, hôm nay chỉ có mình tao thôi".

Nghe vậy thì hai người cảnh giác nhìn về phía cửa, bàn tay chuẩn bị mở cửa của gã tóc vàng cũng dừng lại, gã ta nhìn chằm chằm vào Chuột Nhắt.

Chuột Nhắt nghĩ gã tóc vàng nghi ngờ mình nên lập tức nói: "Không phải tao, tao không biết..."

"Bùm!"

Bạch Hồ đá tung cánh cửa.

Gã tóc vàng nhanh chân lao ra ngoài, nhưng lại bị Bạch Hồ nhẹ nhàng tóm lấy xách trở lại.

Dáng vẻ của Bạch Hổ trông rất hỏ báo, nhìn qua đã thấy không dễ chơi rồi.

“Hai người, hai người là ai?”, Chuột Nhắt nhìn thấy Bạch Hổ thì vô cùng sợ hãi, sau khi thấy Bạch Diệc Phi nữa thì hẳn ta càng sợ bọn họ là cảnh sát, nếu là cảnh sát thì lại bị đi bóc lịch mất.

Gã tóc vàng giãy dụa không được thì to gan hét lên: "Buông tao ra! Thả tao ra! Không buông ra tao sẽ đi kiện chúng mày đánh người đấy!"

Bạch Diệc Phi bước ra từ sau lưng Bạch Hổ: "Đánh người? Vậy tao có thể kiện mày tội ăn trộm điện thoại không?"

"Mẹ kiếp! Chúng tao không trộm!", gã tóc vàng phủ nhận.

Chuột Nhắt run rẩy, hẳn ta không dám nói gì.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn gã tóc vàng và Chuột Nhắt, sau đó anh chậm rãi nói: "Điện thoại của tao có gắn thiết bị định vị, nếu mày không thành thật thì tao sẽ gọi cảnh sát".

“Đừng!”, Chuột Nhắt sợ hãi hét lên, hẳn ta co rụt người lại rồi liếc mắt nhìn gã tóc vàng: “Điện... điện thoại... ở chỗ tôi...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 135: Trần Hạo

Gã tóc vàng thấy thế thì trừng mắt nhìn Chuột Nhắt, để không bị liên lụy nên gã ta nhanh chóng lên tiếng: "Mày được lắm! Dám đi trộm điện thoại, bình thường tao vẫn luôn xem mày là bạn tốt, vậy mà mày lại chơi tao một vở như thế!"

"Hai anh trai, người trộm điện thoại là nó chứ không phải tôi, hai người muốn đòi điện thoại thì đi mà tìm nó ấy!"

Bạch Diệc Phi nhường mày, anh cảm thấy chán ghét với cách làm chẳng chút nghĩa khí gì của gã tóc vàng, anh lập tức nói với Chuột Nhắt: "Thật sự là một mình anh trộm sao?"

Chuột Nhắt gật đầu: "Vâng..."

Mặc dù Chuột Nhắt cũng cảm thấy vô cùng tức giận khi thấy gã tóc vàng nói thế, nhưng chuyện này thật sự do mình hấn ta làm.

Gã tóc vàng thấy Chuột Nhắt đã nhận thì nhanh chóng nói với Bạch Hổ: "Mau thả tôi ra đi, chuyện này không liên quan gì tới tôi".

Bạch Hổ không thèm để ý tới những lời gã ta nói, mà nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một lát, dù sao thì điện thoại cũng đang ở chỗ tên Chuột Nhắt này, cũng thật sự do hấn ta trộm, gã tóc vàng này có thể đi, vì thế anh gật đầu.

Bạch Hổ buông lỏng tay, gã tóc vàng ngã nhào xuống đất, sau đó gã ta đứng dậy nhanh chân bỏ chạy.

"Loại nhát cáy!", Bạch Diệc Phi bật cười thành tiếng.

Chuột Nhắt run rẩy lên tiếng: "Chuyện này, hai người có thể bỏ qua cho tôi không? Tôi sẽ trả lại điện thoại di động lại cho hai người, hai người

đừng báo cảnh sát..."

"Sợ báo cảnh sát hả? Trước kia anh đã từng vào đó rồi đúng không? Không đúng? Đã vào rồi thì còn sợ gì nữa?", bây giờ Bạch Diệc Phi đang rất rảnh rỗi.

Chuột Nhắt không biết Bạch Diệc Phi muốn làm gì, hắn ta chỉ nói: "Thật sự là tôi đã vào rồi, nhưng tôi không muốn phải vào đó nữa, tôi..."

Vừa nói xong thì hốc mắt của Chuột Nhắt đã trở nên ửng đỏ, hắn ta thật sự muốn khóc.

Bạch Diệc Phi không nói nên lời: "Một thằng đàn ông, hơn nữa còn đi trộm điện thoại, oan ức cái gì mà khóc hả?"

Chuột Nhắt trề miệng nói: "Không phải, chỉ là tôi đang cần tiền thôi..."

"Cần tiền hả?", Bạch Diệc Phi ả ý nói, sau đó lại hỏi: "Cần tiền để làm gì? Anh cần bao nhiêu?"

Chuột Nhắt do dự một lúc, sau đó lại hỏi: "Hai người sẽ không báo cảnh sát đúng không?"

"Tôi sẽ không báo cảnh sát".

Chuột Nhắt nghe thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm, hắn ta lấy điện thoại từ trong ngực ra, sau đó hỏi tiếp: "Cái nào là của anh?"

Bạch Diệc Phi lấy điện thoại từ trong đồng hồ linh tinh kia ra, anh lật xem thử, những món đồ bên trong cũng vô cùng tốt, vì thế anh cầm lấy điện thoại, sau đó lại nhìn thấy biểu cảm khó hiểu của tên Chuột Nhắt kia.

"Biểu cảm anh là sao hả?", Bạch Diệc Phi lên tiếng hỏi.

Tên Chuột Nhắt lắc đầu, hắn ta làm gì dám nói ra chứ?

Nói chung những người đuổi theo hắn ta một quãng đường xa để lấy lại được chiếc điện thoại, thì chắc chắn rằng là vì chiếc điện thoại ấy rất đắt

tiền. Vì thế hẳn ta đương nhiên sẽ nghĩ rằng điện thoại của anh là hãng apple, thế nhưng không ngờ chỉ là một chiếc điện thoại hãng vớ vẩn mà thôi!

Anh đuổi theo một đoạn đường xa như thế, hơn nữa còn dẫn theo một người đàn ông cường tráng, thế mà chỉ là vì một chiếc điện thoại hãng vớ vẩn này, biểu cảm hẳn ta không trở nên phức tạp mới là lạ đây!

Bạch Diệc Phi cũng không thêm so đo tới những chuyện này, anh lên tiếng hỏi: "Nói xem vì sao lại cần tiền?"

"Tôi cần tiền để mua thuốc cho mẹ tôi....", Chuột Nhắt thật thà nói.

Tên thật của Chuột Nhắt là Trần Hạo, Trần Hạo là một đứa trẻ lớn lên trong một gia đình đơn thân, hẳn ta không có bố mà chỉ có mẹ thôi. Mười chín tuổi bị người ta đổ oan là trộm đồ rồi bị bắt vào tù, sau khi mẹ hẳn ta biết chuyện này thì vô cùng tức giận, dẫn đến điên loạn.

Sau khi Trần Hạo được thả ra thì đón mẹ mình ra khỏi bệnh viện tâm thần để tiện chăm sóc. Bởi vì hẳn ta nghĩ làm thế thì mẹ sẽ mau khỏi hơn.

Và đúng như dự đoán, tinh thần của mẹ hẳn ta đã khá hơn nhiều, thế nhưng cũng không thể dùng thuốc được. Một khi dùng thuốc thì tinh thần của mẹ hẳn ta sẽ lại trở nên bất thường. Nhưng nếu cứ uống thuốc xuyên suốt như thế thì hẳn ta lại không đủ khả năng.

Hẳn ta nghĩ tới việc trước đây bị người ta vu oan tội ăn trộm, thế nên đã bắt đầu làm việc này luôn, thật sự đi trộm đồ của người khác. Hơn nữa hẳn ta lại có tài trong nghề này nữa chứ.

"Anh à, anh có thể thả tôi đi được không?", Trần Hạo cẩn thận lên tiếng hỏi, cái gì cần trả hẳn ta cũng đã trả hết rồi.

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì liếc nhìn Trần Hạo, trong lòng anh cảm thấy bùi ngùi, cuối cùng anh đưa ra một quyết định.

"Không thể!"

"Sao?", Trần Hạo bối rối: "Không phải hai người nói sẽ không báo cảnh sát sao? Tôi không muốn đến đồn cảnh sát đâu, hai người bỏ qua cho tôi đi".

"Thật sự rất sợ cảnh sát sao, thế nhưng tôi cũng không nói là sẽ đưa anh đến đồn cảnh sát, anh hoảng hốt như thế làm gì?"

"Hả?", Trần Hạo càng trở nên bối rối.

Bạch Diệc Phi trả lời: "Ý tôi là sau này anh hãy làm việc cho tôi. Tôi sẽ trả lương cho anh, ừ, cũng có thể chữa bệnh cho mẹ anh, tôi sẽ chi trả toàn bộ tiền thuốc men".

Theo như quan sát của Bạch Hổ thì khả năng trộm điện thoại của Trần Hạo khá tốt, điều này chứng tỏ bản lĩnh của hắn ta không kém, người có bản lĩnh như thế thì phải kéo về làm việc cho mình.

Trần Hạo ngẩng đầu nhìn Bạch Diệc Phi, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi giải thích: "Anh yên tâm đi, tôi sẽ không để anh tiếp tục đi trộm đồ đâu! Tôi là một người làm ăn chính đáng, chuyện làm ăn cũng vô cùng đàng hoàng".

Trần Hạo cảm thấy khó tin, một người dùng điện thoại phèn như thế không thể là một thương nhân được, anh còn nói sẽ chi trả tiền thuốc men cho mẹ hắn ta nữa.

"Anh trai à, tôi chỉ xin anh thả tôi đi thôi! Sau này tôi không dám làm thế nữa, tôi sẽ đi tìm việc làm, không đi trộm đồ nữa đâu..."

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một chút rồi nói: "Anh cảm thấy không yên tâm đúng không? Không sao cả, nếu anh không yên tâm thì tôi sẽ thuê một cô bảo mẫu làm việc 24/24, có thể chăm sóc mẹ anh bất cứ lúc nào, như vậy anh đã yên tâm rồi chứ? À đúng rồi, nếu như nhà anh đang ở không tiện nghi thì tôi cũng có thể kiếm cho anh một căn nhà mới, yên tâm chưa?"

Bạch Hổ nhìn hai người đang không cùng mạch suy nghĩ, anh ta không biết phải nói gì.

"Anh trai à, đêm hôm rồi, có thể nói chuyện hẵn hoi được không?", Trần Hạo thấy Bạch Diệc Phi không có vẻ gì là tức giận vì thế lớn gan hỏi anh.

Lúc này Bạch Diệc Phi mới hiểu ra, người này là đang nghĩ anh nói khoác!

"Những gì tôi nói với anh đều là sự thật, anh cứ tin tôi đi, chỉ cần đi theo tôi làm ăn thì tôi có thể đảm bảo với anh một điều, tôi sẽ chi trả toàn bộ chi phí khám chữa bệnh của mẹ anh".

Trần Hạo nhìn Bạch Diệc Phi, hấn ta vội vàng lên tiếng: "Anh trai, anh tha cho tôi đi! Tôi sẽ quỳ xuống xin lỗi anh..."

Nói xong thì Trần Hạo thật sự quỳ xuống, hấn ta chuẩn bị cúi đầu.

Bạch Diệc Phi vội vàng đưa tay kéo hấn ta: "Sao anh lại không tin tôi chứ! Tôi bằng này tuổi rồi mà còn phải nói dối để khiến người khác tin tưởng sao?"

"Anh trai, anh nói xem một người dùng điện thoại nhãn hiệu phèn ỏi thế này, thì lời nói có thể đáng tin được bao nhiêu chứ?", Trần Hạo lên tiếng hỏi ngược lại anh.

Nói ra thì không phải, nhưng cũng không còn cách nào khác!

Bạch Diệc Phi cũng lười nói chuyện với hấn ta: "Đi, mau đi thôi, anh tận mắt nhìn thấy sẽ tin ngay thôi".

Nói xong thì Bạch Diệc Phi kéo Trần Hạo đi về phía xe ô tô.

Trần Hạo mơ màng: "Anh à, anh muốn dẫn tôi đi đâu thế?"

Không phải là hấn ta không muốn bỏ chạy, một mình hấn ta có thể đối phó được Bạch Diệc Phi, nhưng thêm Bạch Hổ kia nữa thì hấn ta thật sự chịu chết.

"Trước mắt tôi sẽ đưa anh đi xem nhà mới. Nếu anh cảm thấy hài lòng thì ngay ngày mai có thể dẫn mẹ anh tới ở, sau đó tôi sẽ kêu người tìm cho anh một bảo mẫu", Bạch Diệc Phi vừa đi vừa nói.

Chờ tới khi cả ba người họ đi tới trước chiếc BMW thì Trần Hạo cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, sau đó hắn ta nhanh chóng quả quyết rằng đây chính là xe mượn!

Bạch Diệc Phi lên xe thì nhanh chóng lấy điện thoại ra.

"Giám đốc Diệp, trễ như vậy mà còn làm phiền anh, tôi muốn một ngôi nhà ở cảng Lam Ba, có ba phòng ngủ là được rồi".

Trần Hạo nhìn anh, trong đầu hắn ta nghĩ: Anh trai này diễn trò đúng là vô cùng chuyên nghiệp!

Thế nhưng lúc đến cảng Lam Ba thì Trần Hạo hoàn toàn kinh ngạc.

Đây là một căn nhà gồm ba phòng ngủ và một phòng khách, đồ đạc trong nhà cũng tương đối đầy đủ, có thể vào ở ngay.

Trần Hạo nhìn nơi này, sau đó nhanh chóng nhớ lại những lời mà Bạch Diệc Phi vừa nói ban nãy, hóa ra đều là thật!

"Được rồi, đừng tưởng tượng nhiều, ngày mai nghĩ xong thì cứ gọi cho tôi", nói xong thì Bạch Diệc Phi ném chìa khóa cho Trần Hạo, sau đó rời khỏi đó cùng Bạch Hổ.

Trần Hạo đứng ngây ngốc trong căn phòng trống không này.

Một lúc lâu sau Trần Hạo mới lấy lại tinh thần: "Ôi mẹ ơi! Đây là một căn nhà rộng hơn một trăm mét vuông! Nhà ở cảng Lam Ba này cũng phải khoảng ba, bốn triệu! Cứ thế mà cho mình sao?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 136: Truy bắt kẻ bỏ thuốc

“Má ơi! Đừng nói là sai mình đi giết người phóng hỏa hay buôn bán chất cấm đấy nhá!”

Không thể trách Trần Hạo nghĩ như vậy được, căn nhà tận 3 – 4 triệu này cứ thế tặng thẳng cho hắn, lại còn trả viện phí cho hắn, thuê bảo mẫu chăm sóc mẹ hắn, vừa nhìn đã biết là muốn hắn làm chuyện gì đó không bình thường!

Vì thế Trần Hạo ôm theo tâm trạng bất an ở lại căn nhà.

Hôm sau, Trần Hạo gọi điện cho Bạch Diệc Phi. Hắn đã suy nghĩ cả một buổi tối, cho dù là giết người phóng hỏa hắn cũng nhận, dù sao cơ hội như thế này không phải lúc nào cũng có được.

“Lát nữa tôi sẽ đi đón mẹ sang. Cho dù anh bảo tôi làm gì tôi cũng sẽ làm, nhưng tôi hi vọng anh sẽ không nói với mẹ tôi, tôi không muốn bà chịu đả kích”.

“Anh nghĩ nhiều rồi, tôi không bảo anh đi làm chuyện gì trái đạo đức cả. Tôi cũng đã nói với anh, tôi là người làm ăn bình thường, chuyện cần làm cũng đứng đắn”, Bạch Diệc Phi trả lời qua điện thoại.

Trần Hạo nghi hoặc: “Vậy thì làm gì?”

“Anh cứ thu xếp ổn thỏa cho mẹ mình đi, có chuyện cần làm tôi sẽ tìm anh”.

...

Sau khi tan ca, Bạch Diệc Phi và Bạch Hổ lại đến quán thịt nướng ngồi chờ.

Đến nơi thì Từ Lãng đã ở đó. Gã đã nướng ít đồ, còn có hai lon bia lạnh, vừa ăn vừa nhìn phía đối diện.

“Còn chưa xuất hiện sao?”, Bạch Diệc Phi ngồi ở một bên khác hỏi.

Từ Lãng gạt đầu, ăn một miếng cà nướng: “Hai người không cần ngày nào cũng đến”.

Bởi vì chỉ có mình Từ Lãng từng gặp kẻ bỏ thuốc cho nên cho dù Bạch Diệc Phi và Bạch Hồ có đến cũng không nhận ra.

Bạch Diệc Phi biết nhưng anh rất lo lắng cho Lý Tuyết vì thể mới đích thân đến canh. Hơn nữa Bạch Hồ ở đây, nếu phát hiện ra kẻ đó thì cũng có thể giúp được.

“Ba người dù sao cũng mạnh hơn một người”, Bạch Diệc Phi trả lời.

Ba người yên lặng ăn đồ nướng, uống rượu.

Đột nhiên một người đẹp thân hình bốc lửa, mặc váy bó sát ngồi xuống chỗ trống duy nhất bên cạnh chiếc bàn hình vuông.

Ba người quay qua nhìn, Bạch Hồ và Từ Lãng chỉ liếc một cái lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào cửa KTV.

Mà Bạch Diệc Phi lại cảm thấy nghi ngờ, người đẹp này trông rất quen!

“Người đẹp, cô muốn ghép bàn?”, Bạch Diệc Phi lịch sự hỏi.

Người đẹp cười quyến rũ: “Tôi đến tìm anh”.

“Tìm tôi?”, Bạch Diệc Phi hơi ngạc nhiên: “Tôi có quen biết gì với cô ư?”

Người đẹp tự giới thiệu mình: “Tôi là Diệp Ngải, buổi tối hôm kia ở khách sạn...”.

Lời này hơi mờ ám, người không rõ chuyện nhất định sẽ suy nghĩ lệch lạc.

Bạch Diệc Phi nghe vậy lập tức nhớ ra: “À, cô là người đẹp uống say hôm đó? Hôm đó tôi chỉ đưa cô đến khách sạn, không làm gì khác”.

Diệp Ngải cười khẽ: “Anh có làm hay không tôi còn không biết ư?”

Bạch Diệc Phi hơi ngậy ra, cũng cười: “Vậy cô đến đây...”.

“Đương nhiên là để cảm ơn anh!”, Diệp Ngải đôi tư thế ngồi: “Tôi mời anh ăn cơm”.

Bạch Diệc Phi lắc đầu từ chối: “Không cần, bây giờ tôi đang ăn rồi”.

“Ăn cái này? No được chắc?”, Diệp Ngải nhìn đồ nướng trên bàn.

Bạch Diệc Phi cũng nhìn. Nói thật, đúng là ăn không no nhưng cứ ăn thì cũng không đói, hơn nữa đây không phải là nguyên nhân chủ yếu, quan trọng nhất là anh muốn ngồi đây đợi kẻ bỏ thuốc, anh không thể bỏ lỡ.

Diệp Ngải thở dài, rõ ràng có hơi lạc lõng: “Tôi chỉ muốn cảm ơn anh, không có ý gì khác...”.

Một người đẹp lộ ra vẻ mặt thất vọng như vậy, là đàn ông thì đều sẽ đau lòng, nhưng Bạch Diệc Phi thật sự là đang có chuyện quan trọng muốn làm.

“Chuyện hôm đó cũng chỉ là tiện tay mà thôi, cô không cần quá để ý”, Bạch Diệc Phi bình thản nói.

Diệp Ngải nghe vậy lại thở dài: “Xem ra anh ghét tôi”.

“Ấy...”, Bạch Diệc Phi không biết làm sao, nhìn Bạch Hổ và Từ Lăng.

Nhưng hai người lại làm như hoàn toàn không biết gì, chỉ tận chức tận trách mà nhìn cửa KTV.

“Người đẹp, tôi thật sự còn có việc, hay là để lần sau đi?”, Bạch Diệc Phi cố gắng kỳ kèo.

Diệp Ngải nghe vậy bĩu môi: “Lần sau cũng được. Vậy anh cho tôi cách thức liên lạc, có thời gian rảnh thì tìm tôi”.

Người đẹp muốn xin số, nếu là trước đây Bạch Diệc Phi đã vui gần chết, nhưng hiện giờ anh lại chẳng có cảm giác gì.

Đang lúc Bạch Diệc Phi định từ chối, thì Từ Lãng lại thì thầm: “Xuất hiện rồi”.

Bạch Diệc Phi theo đường nhìn của Từ Lãng mà quay qua. Lúc này đã là buổi tối, trước cửa KTV khá đông người đi lại, Bạch Diệc Phi hoàn toàn không biết người Từ Lãng đang nhìn là ai.

Lúc này, Từ Lãng và Bạch Hồ đã đứng dậy, Từ Lãng nói nhỏ: “Cái tên đội mũ”.

Bạch Diệc Phi vừa nhìn đã thấy. Trong đám người có một tên trẻ tuổi đội mũ bóng chày, mặc áo sơ mi đều màu đen, khoảng 20 tuổi, cười một cách thô bỉ, trông có vẻ đáng nghi.

Nhưng sao anh lại cảm thấy người này khá quen?

Không kịp nghĩ nhiều, ba người đã xông ra khỏi cửa.

Diệp Ngải thấy vậy thì ngậy ra. Cô ta xinh đẹp nhường này bị hai tên thô kệch ngó lơ cũng thôi đi, thế mà cả Bạch Diệc Phi cũng mặc kệ cô ta. Chỉ là dường như bọn họ đang tìm người?

Thú vị đây...

Ba người im lặng tiếp cận tên kia.

Mà tên đó đang nói chuyện với một người đẹp ở ngoài cửa, lúc liếc mắt thì thấy ba người Bạch Diệc Phi, trong mắt gã rõ ràng ánh lên sự kinh hoàng, sau đó quay người chạy vào KTV.

Trong KTV có rất nhiều phòng, người lại đông.

Mà Bạch Hổ và Từ Lãng đều là người học võ, tốc độ nhanh chóng, khi Bạch Diệc Phi chạy đến cửa thì đã không thấy hai người họ đâu nữa.

Diệp Ngải đi theo sau Bạch Diệc Phi, muốn xem xem vì sao bọn họ lại đuổi theo người kia.

Bạch Diệc Phi chạy vào. Vì để tạo bầu không khí nên trong quán ánh đèn mờ tối, anh phải mất một lúc để thích ứng mới nhìn rõ được bố cục bên trong.

Phía trước có hai con đường, một đường đi thẳng, một đường rẽ trái. Hiện tại hai con đường đều không có người, ngẫu nhiên sẽ có phục vụ đi qua, bên tai còn truyền đến tiếng kêu gào đình tai nhức óc từ các phòng bao.

“Mẹ! Chạy nhanh khiếp!”

Bạch Diệc Phi do dự một lát, nghĩ thử nếu mình là tên kia, sau khi chạy vào thì sẽ chọn bên nào?

“Bên trái!”

Vì không để người khác nhìn thấy, con người thường không chọn đi thẳng mà chọn ngã rẽ, vì thế Bạch Diệc Phi lập tức chạy về bên trái.

Trong lúc đó, anh không nhìn thấy Từ Lãng và Bạch Hổ, cũng không nghe thấy âm thanh lạ lùng trong phòng bao nào.

“Chạy đi đâu rồi?”

Bạch Diệc Phi không kịp nghĩ nhiều, anh nhìn lối thoát hiểm, sau đó leo cầu thang chuẩn bị lên tầng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 137: Bắt hụt

Bạch Diệc Phi đi vào cầu thang không bao lâu thì nghe thấy một tiếng hét thảm.

Ở khúc quanh cầu thang, Bạch Hổ và Từ Lãng ngăn một người ở góc tường, người đó đau đớn gập người xuống, chắc hẳn vừa rồi có người đã đánh gã.

Bạch Diệc Phi đi đến, anh không hỏi đã xảy ra chuyện gì mà đi thẳng vào vấn đề: “Giao thuốc giải ra”.

Người kia khẽ ngẩng đầu, khoe miệng rướm máu, gã nở nụ cười xấu xa: “Đừng có mơ!”

Lúc này Bạch Hổ đột nhiên lên tiếng nhắc nhở: “Cẩn thận....”

Nhưng chưa kịp nói xong thì người kia đã vung tay lên, bột phấn trắng xóa bay ra.

Từ Lãng và Bạch Hổ mỗi người kéo một cánh tay của Bạch Diệc Phi, bọn họ vội vã lùi lại, đồng thời giơ tay lên bịt mũi.

Người kia giống như cá chạch, gã tranh thủ sơ hở lách ra, sau đó nhanh chóng chạy xuống lầu.

Thấy thế thì Bạch Hổ và Từ Lãng nhanh chóng đuổi theo.

Bạch Diệc Phi cũng chạy phía sau.

Nhưng mà Bạch Hổ và Từ Lãng đuổi được đến nửa tầng thì đã dừng lại.

Bạch Diệc Phi cảm thấy buồn bực. Anh vừa đi được một bước thì đã nghe thấy giọng nói của một người phụ nữ: “Cứu với!”

Anh bước xuống mấy bước, không ngờ người kia đã bắt được Diệp Ngải. Lúc này gã vừa khống chế Diệp Ngải vừa dùng dao găm kề lên cổ cô ta.

“Thả cô ấy ra!”, giọng nói của Bạch Diệc Phi lạnh lùng.

Anh không biết người phụ nữ tên Diệp Ngải này, nhưng anh cũng không muốn vì mình mà ảnh hưởng đến tính mạng của người khác, điều này sẽ khiến lương tâm cắn rứt.

Gã lạnh lùng nói: “Mày nghĩ tao là thằng ngu hả? Nếu như tao thả cô ta thì mày sẽ bỏ qua cho tao sao?”

“Chỉ cần mày thả cô ấy, đồng thời giao ra thuốc giải thì tao sẽ bỏ qua cho mày”.

Rõ ràng người kia không tin. Lúc này này ai lại dám tin tưởng đối phương chứ.

Thấy vậy thì Bạch Diệc Phi nhìn hai người Bạch Hổ và Từ Lãng, anh muốn kéo dài thời gian nên đã hỏi: “Vậy mày có thể nói cho tao biết ai thuê mày tới giết tao không?”

Gã nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi: “Là ai không quan trọng, quan trọng là mày phải chết! Bởi vì mày rất đáng tiền!”

Bạch Diệc Phi nghe thế thì nhíu mày: “Là người ở thủ đô đúng không?”

Trong mắt người kia lóe lên vẻ ngạc nhiên. Bạch Diệc Phi cũng đã hiểu rõ, xem ra anh đã đoán đúng rồi. Ở thành phố Thiên Bắc này, chỉ cần là người biết thân phận của anh thì chắc chắn sẽ không dám tìm đến anh, chứ đừng nói là giết anh. Nếu đã thế thì chỉ có thể là người ở thủ đô muốn giết anh thôi.

Nhưng anh không biết rõ về thủ đô lắm, cũng không biết kẻ đứng sau là ai.

“Vậy mà muốn thế nào mới thả cô ấy ra?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Người kia nhìn Bạch Hồ và Từ Lăng: “Nói bọn họ đứng im tại chỗ, không được đuổi theo. Cả mà cũng không được!”

“Không được!”, Bạch Hồ nói.

Từ Lăng không nói chuyện, nhưng cũng đồng ý với Bạch Hồ.

“Nếu bọn mà dám cử động thì tao lập tức giết cô ta!”

“Đừng mà! Mau cứu tôi!”, Diệp Ngải sợ hãi kêu to.

Bạch Diệc Phi nhìn Diệp Ngải, anh lạnh lùng nói: “Hôm nay mà nhất định phải giao thuốc giải ra đây!”

Ý tứ rất rõ ràng. Hôm nay anh không muốn thả người đi.

Ánh mắt người kia chợt trở nên thâm độc, gã nhấc dao găm lên định ra tay.

Ba người Bạch Diệc Phi thấy vậy thì bước lên. Tốc độ của Bạch Hồ rất nhanh, anh ta bắt lấy cánh tay đang cầm dao găm kia rồi dùng sức bóp nát cổ tay gã.

“Á!”

Một tiếng kêu vô cùng thảm thiết vang lên, tiếp theo là âm thanh con dao găm rơi trên mặt đất.

Bạch Diệc Phi thừa cơ túm lấy cánh tay của Diệp Ngải, kéo cô ta ra sau mình.

Ngay sau đó Từ Lăng bước lên đá một cú, người kia lập tức đụng vào bức tường sau lưng rồi ngồi sụp xuống dưới đất.

Bạch Diệc Phi trầm giọng nói: “Đưa thuốc giải đây, rồi sau đó tao sẽ thả mà đi”.

Người kia hừ một tiếng: “Tiền đã vào tay rồi còn có chuyện đưa ra sao?”

“Vậy thì chúng tao chỉ có thể dùng biện pháp mạnh thôi”, Bạch Diệp Phi lườm biếng nói, anh chuẩn bị bước sang kiểm tra người gã.

Lúc này người kia lại dùng lại chiêu cũ, gã ném ra một nắm thuốc bột. Bạch Hồ và Từ Lãng đứng quá gần, không kịp phản ứng nên đã trúng phải thuốc.

Bạch Hồ và Từ Lãng ngã thẳng xuống dưới đất ngất đi.

Bạch Diệp Phi đuổi theo, nhưng mà lúc đuổi ra ngoài đã không thấy người đâu. Hơn nữa còn là đêm hôm khuya khoắt nên càng nhìn không rõ bóng người, không biết người kia đã chạy hướng nào.

“Khôn kiếp!”, Bạch Diệp Phi không nhịn được mắng một câu.

Vất vả lắm mới bắt được người, cuối cùng lại để trốn thoát mất. Đã thế lần này lại bút dây động rừng, lần sau muốn bắt người sợ rằng sẽ càng khó hơn!

Bạch Diệp Phi hùng hổ đi vào quán KTV, đi vào đến đầu cầu thang đã nhìn thấy Diệp Ngải đứng đó, còn có hai người Bạch Hồ và Từ Lãng nằm trên mặt đất.

“Sao cô còn chưa đi?”

Diệp Ngải lên tiếng: “Anh đã cứu tôi”.

Bởi vì người kia chạy trốn nên không lấy được thuốc, bệnh tình của Lý Tuyết sẽ ngày càng nặng thêm, thế nên lúc này tâm trạng Bạch Diệp Phi rất kém: “Nếu không phải do cô đi lên thì nhất định sẽ không xảy ra những chuyện này rồi”.

Nếu không phải vì Diệp Ngải, biết đâu Bạch Hồ và Từ Lãng đã bắt được người kia, không để cho gã chạy thoát. Đương nhiên trong chuyện này cũng không phải chỉ có mình Diệp Ngải là người sai. Ai mà ngờ được trên người

gã kia lại có nhiều thuốc mê như thế chứ. Đã ném một lần rồi, vậy mà vẫn còn đủ để ném lần hai nữa!

Vẻ mặt Diệp Ngải khễ cứng lại, sau đó cô ta tỏ vẻ sợ hãi thận trọng nói: “Tôi chỉ muốn nhìn xem các anh tìm người thế nào, xem thử mình có thể giúp đỡ được không, tôi không biết mọi chuyện sẽ thành ra thế này...”

Bạch Diệc Phi nhìn thấy dáng vẻ của cô ta như sắp khóc đến nơi thì trong lòng vô cùng bức bối: “Tôi không muốn nhìn thấy cô, lập tức biến đi cho tôi!”

Nghe thế thì vẻ mặt của Diệp Ngải trầm xuống, cô ta cúi mặt xuống, không hề nhúc nhích. Một lúc sau cô ta mới yếu ớt hỏi thăm: “Bọn họ đều ngất hết rồi, một mình anh lo làm sao nổi? Hay để tôi giúp anh nhé?”

Bạch Diệc Phi nhíu mày trầm mặc, cô ta nói không hề sai. Cơ thể của Bạch Hổ và Từ Lãng đều tương đối cao lớn, nhưng mà vừa nãy anh vừa mới trách Diệp Ngải xong, cũng không muốn nhìn thấy cô ta.

“Không cần, tự tôi tìm người khác giúp là được”, Bạch Diệc Phi từ chối.

Diệp Ngải không thêm để ý, cô ta nói tiếp: “Nếu vậy thì thế này được không, tôi sẽ đặt một phòng trong quán này, trước hết anh cứ đưa bọn họ đến phòng đó nghỉ ngơi, chờ đến khi bọn họ tỉnh là được”.

Bạch Diệc Phi lại yên lặng, cuối cùng anh hít sâu một hơi, gật đầu nói: “Cảm ơn”.

Trước mắt thì đây là lựa chọn tốt nhất, chờ bọn họ tự tỉnh lại tốt hơn việc một mình anh đỡ hai người bọn họ đi nhiều.

Diệp Ngải cười: “Không cần khách sáo, anh đã cứu tôi, đây là việc tôi nên làm”.

Nói xong thì Diệp Ngải đi xuống dưới tầng.

Bạch Diệc Phi nhìn theo bóng lưng rời đi của Diệp Ngải, suy nghĩ của anh bay xa, không biết Lý Tuyết bây giờ thế nào rồi? Lần này không thể lấy được thuốc giải, không biết lần sau là lúc nào, nhờ may cô không kiên trì được thì phải làm sao?

Nghĩ đến đây thì trong lòng Bạch Diệc Phi không khỏi hốt hoảng. Vất vả lắm tình cảm giữa anh với Lý Tuyết mới có tiến triển, còn chưa làm được gì, chẳng lẽ Lý Tuyết muốn rời bỏ anh sao?

Không thể được! Anh nhất định phải có được thuốc giải! Kể cả phải trả giá lớn thế nào!

“Đã chuẩn bị được phòng rồi, tôi còn nhờ được hai người nữa giúp đỡ”, giọng nói của Diệp Ngải truyền đến.

Bạch Diệc Phi thu hồi suy nghĩ, anh ừ một tiếng rồi cùng hai nhân viên phục vụ phía sau Diệp Ngải đỡ hai người Bạch Hổ và Từ Lãng vào trong phòng.

“Một mình anh không sao chứ? Nếu không thì tôi ở lại với anh?”

Bạch Diệc Phi ngược mắt lên nhìn Diệp Ngải: “Không cần, cô về đi!”

Diệp Ngải dẫn đo một lát, có chút tiếc nuối, cô ta đang chuẩn bị quay người thì đột nhiên thấy Bạch Diệc Phi ngã xuống đất ngất đi...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 138: Trúng thuốc mê

Ba người Bạch Diệc Phi, Bạch Hồ, Từ Lăng đều giống nhau.

Mặc dù trước đó anh đã kịp thời lùi lại phía sau nhưng vẫn hít phải một ít, cho nên tác dụng của thuốc đến chậm hơn một chút so với những người khác.

Diệp Ngải đứng phía trước mặt Bạch Diệc Phi, trên gương mặt cô ta đã không còn biểu cảm hồi nãy mà thay vào đó là vẻ thích thú, nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi.

Một lúc sau, Diệp Ngải ngồi xổm xuống, đưa tay vuốt ve gương mặt Bạch Diệc Phi rồi nhẹ giọng nói: “Bạch Diệc Phi, rốt cuộc thì anh là người như thế nào?”

"Người khác đều nghĩ anh vô dụng, nhưng anh không hề vô dụng, vậy vì sao anh lại che dấu thân phận thật sự của mình?"

"Người đẹp tự đưa đến cửa mà anh lại từ chối thẳng thừng, thật sự là rất thú vị".

Nhìn một hồi, Diệp Ngải liền lấy điện thoại ra.

"Phòng hát riêng số 123 tại KTV Huy Hoàng".

Nửa giờ sau, ba người phụ nữ ăn mặc loè loẹt xuất hiện trong phòng hát.

Khuôn mặt Diệp Ngải vô cảm nói: "Bắt đầu thôi!"

Nửa tiếng trước cô ta tốn bao công sức mới kéo được Bạch Hồ và Từ Lăng ra khỏi ghế sofa, chỉ để lại mình Bạch Diệc Phi nằm trên đó tiện cho việc sẽ làm tiếp theo sau đây.

Ba người phụ nữ cười nhẹ rồi bắt đầu cởi dần quần áo trên người.

Tiếp đó, ba người phụ nữ vây xung quanh Bạch Diệc Phi, một người nằm ở trên người anh, một người ngồi dưới chân anh, người cuối cùng thì đặt đầu anh lên cặp đùi trắng nõn nà của mình.

Diệp Ngải đứng bên cạnh, cầm điện thoại lên bắt đầu chụp ảnh.

Năm phút sau, Diệp Ngải cất điện thoại đi nói: “Được rồi”.

Vừa dứt lời, người phụ nữ ngồi ở phía đầu của Bạch Diệc Phi tỏ vẻ ngượng ngùng nhìn Diệp Ngải nói: “Bà chủ, có được hôn môi không?”

Diệp Ngải nghe thấy vậy thì gương mặt bỗng lạnh đi: “Xong việc rồi! Ra khỏi đây ngay lập tức!”

Người phụ nữ nghe vậy thì bĩu môi rồi cùng hai người còn lại đứng dậy mặc quần áo và rời khỏi phòng hát.

Diệp Ngải không biết tại sao, vừa rồi khi người đó nói muốn hôn môi Bạch Diệc Phi thì cô ta lại có cảm giác tức giận như vậy, giống như là người nào đó đã cướp hết tất cả đồ của cô ta vậy.

Mãi đến sáng hôm sau Bạch Diệc Phi mới tỉnh lại, Bạch Hồ và Từ Lăng thì vẫn còn chưa tỉnh.

Khi Bạch Diệc Phi tỉnh lại thì đầu vẫn còn rất choáng váng, mắt một lúc anh dường như không còn nhớ nổi là mình đang ở đâu, phải đến khi cảm giác này dịu bớt lại thì anh mới nhận ra là mình đang ở trong phòng KTV.

Hồi tưởng lại chuyện xảy ra hôm qua, giờ không thấy Diệp Ngải đâu anh tưởng là sau khi mình hôn mê thì Diệp Ngải đã bỏ đi rồi nên cũng không có để ý.

Mãi đến 9 giờ hơn, Bạch Hồ và Từ Lăng mới lần lượt tỉnh dậy.

Gương mặt Bạch Hồ vô cảm nói: "Bất cần quá".

Bạch Diệc Phi cảm thấy đau đầu: "Lần này không tóm được lần sau muốn bắt lại càng khó hơn rồi, nói không chừng người ở đâu chúng ta còn

không biết!”

Khi ba người đi ra khỏi KTV, Bạch Diệc Phi nghĩ một lúc rồi nói với Từ Lãng: "Hay là anh về cùng chúng tôi đi!"

Từ Lãng nhìn sang Diệc Phi: "Tôi là sát thủ muốn giết anh".

Bạch Diệc Phi hơi ngẩn ra, biết đối phương đã hiểu sai ý mình, mới nói: "Ý của tôi là, sự cố tối qua khiến mọi người bị trúng thuốc mê, bây giờ tỉnh lại rồi nhưng sức khỏe vẫn còn chưa ổn định, ý của tôi muốn hỏi anh có cần đi về chỗ tôi nghỉ ngơi một lát không, đợi khi nào anh cảm thấy đỡ hơn rồi nói tiếp".

"Anh chắc không?"

Từ Lãng chính là người muốn giết Bạch Diệc Phi, vậy mà Bạch Diệc Phi lại to gan dám đưa hắn về nhà như thế.

Bạch Diệc Phi gật đầu.

Kỳ thật Bạch Diệc Phi có thể cảm giác được, ánh mắt bây giờ của Từ Lãng đã không còn sự thù địch giết chóc như lúc ban đầu.

Mà Bạch Hồ từ đầu đến cuối không hề nói một câu nào.

Cuối cùng, cả ba người cùng nhau quay trở về biệt thự ở cảng Lam Ba.

Bạch Diệc Phi sắp xếp cho Từ Lãng một căn phòng: "Anh nghỉ ngơi đi, khi nào muốn đi thì tự đi là được".

Từ Lãng "Ừ" một tiếng rồi ngập ngừng nói: "Thực ra anh có cơ hội để giết tôi khi chúng ta còn ở trong phòng hát".

Khoé miêng Bạch Diệc Phi khẽ giật: "Giết người là phạm pháp đó!"

Nghe câu này Từ Lãng bật cười: "Đó chỉ dành cho những người bình thường mà thôi".

Đúng vậy, trên đời này, chỉ cần anh có tiền và có quyền, thì dù có giết người, anh cũng vẫn có thể sống tiêu dao ngoài vòng pháp luật.

Bạch Diệc Phi cũng không phản bác.

Từ Lãng lại nói: "Tôi đoán người hạ thuốc là do cùng một người thuê tôi đến".

Bạch Diệc Phi hơi suy tư: "Ý của anh là ngoài việc thuê anh thì người đó còn thuê người hạ thuốc chúng ta?"

"Hẳn là như vậy", Từ Lãng hờ hững nói.

Bạch Diệc Phi suy tư một hồi, sau đó đột nhiên ngẩng đầu nói: "Anh có thể nói là ai muốn giết tôi không?"

"Không thể", thái độ của Từ Lãng vẫn như trước: "Tôi là một sát thủ chuyên nghiệp".

"Nhưng tôi có thể nhắc nhở anh một câu, sau đó anh hãy lần theo dấu vết này để tìm".

...

Buổi chiều, Bạch Diệc Phi đi đến Hậu Tước.

Vừa mới ngồi xuống, Long Linh Linh đã vội vàng đến báo cáo: "Chủ tịch, công ty của Lý Thị đang có động thái chèn ép những công ty bên dưới của Hậu Tước".

"Lý Thị?", Bạch Diệc Phi cảm thấy khó hiểu: "Có chắc là Lý Thị không?"

Long Linh Linh gật đầu: "Mà tôi còn tra được, hình như Lý Thị vừa mới khởi động một dự án mới".

Lúc này, di động của Bạch Diệc Phi vang lên.

Trong điện thoại, Lý Tuyết cười hỏi: "Anh ở đâu vậy? Em về rồi".

"Anh sẽ tới ngay!", gương mặt của Bạch Diệc Phi vui mừng, anh vừa nói vừa đứng dậy, lướt qua người của Long Linh Linh rồi đi thẳng ra khỏi văn phòng.

Nhìn bóng lưng Bạch Diệc Phi, trong lòng Long Linh Linh cảm thấy chua xót.

Bạch Diệc Phi cúp điện thoại rồi lái xe về thẳng biệt thự cảng Lam Ba.

Về đến biệt thự, Bạch Diệc Phi có chút lo lắng, không biết là Từ Lăng đã đi chưa, nếu như để Lý Tuyết nhìn thấy thì chắc chắn sẽ bị dọa, nhỡ xúc động lên lại ngất nữa thì sao?

Sau khi vào cửa, Bạch Diệc Phi nhìn thấy Lý Tuyết đang đứng trong phòng khách, trên người mặc một chiếc váy liền màu trắng hoa nhỏ, kết hợp với vẻ ngoài thanh thuần sạch sẽ càng làm nổi bật khí chất của Lý Tuyết.

"Tuyết Nhi!"

Lý Tuyết nghe tiếng quay đầu lại nở nụ cười với anh: "Anh về rồi à? Mau lại đây".

Bạch Diệc Phi không tự chủ được bản thân bước tới, còn nhìn thấy trên tay Lý Tuyết đang cầm một chiếc cà vạt màu bạc.

"Lại đây thử xem, em mua nó ở thủ đô đó".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 139: Vẽ tranh chân dung

Lý Tuyết thắt cà vạt cho Bạch Diệc Phi xong thì chỉnh lại một chút rồi nói: “Trông được đó”.

Bạch Diệc Phi cười, nắm tay cô, muốn nói gì đó nhưng lại phát hiện tay Lý Tuyết rất lạnh. Bây giờ là mùa hè, cho dù trong phòng có điều hòa thì tay cũng không thể lạnh như vậy được.

“Tuyết Nhi, sao tay em lạnh vậy?”

Lý Tuyết cứng người, rút tay ra: “Không sao”.

Nói xong, cô cầm chiếc túi trên ghế sofa rồi lên tầng.

Bạch Diệc Phi nhìn bóng lưng cô, sắc mặt trầm xuống. Xem ra độc trong người cô đã vô cùng nghiêm trọng.

Mà nghĩ đến kẻ bỏ thuốc kia, Bạch Diệc Phi lại cắn răng nghiên lợi, anh nhất định phải lấy được thuốc giải!

Đột nhiên, Bạch Diệc Phi nghĩ đến gì đó, anh đi vài bước lên tầng, đến phòng khách nhìn xem, Từ Lăng đã rời đi.

Chỉ là trên bàn còn lưu lại một tờ giấy.

“Đôi góc độ suy nghĩ”.

Đôi góc độ? Góc độ nào? Kẻ bỏ thuốc hay tên chủ thuê sau màn?

Không quan tâm nữa, anh muốn tìm thấy kẻ bỏ thuốc trước.

Ăn cơm xong, Lý Tuyết nhận được điện thoại.

“Chị Lưu, sao vậy?”, cô thấy khó hiểu với cuộc điện thoại của chị Lưu.

Cả nhà bọn họ đều đã chuyển đến biệt thự rồi, căn nhà ban đầu để trống, vừa hay có một cặp vợ chồng từ nơi khác đến làm công muốn thuê. Người đàn ông họ Hà, người phụ nữ họ Lưu, cô đã cho bọn họ thuê rồi.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của chị Lưu: “Tiểu Tuyết, căn nhà là thế nào? Tôi đã trả một năm tiền thuê rồi, sao bây giờ lại thuê lại?”

Lý Tuyết ngạc nhiên: “Đâu có, bọn tôi nào có thuê lại”.

“Hôm nay có rất nhiều người đến, nói căn nhà là của nhà họ Lý, bây giờ muốn thuê lại, không cho chúng tôi ở”, chị Lưu nôn nóng nói: “Đột nhiên như vậy bọn tôi phải ở đâu?”

Lý Tuyết vội vàng nói: “Chị Lưu chị đừng nóng, có thể cho tôi biết tên người đến thuê không?”

“Hình như là một gã trẻ tuổi nhà họ Lý, gã nói bây giờ nhà họ Lý do gã làm chủ, nhất định phải thuê lại căn nhà”.

Một gã trẻ tuổi, lại là chủ nhân nhà họ Lý, lẽ nào là Lý Phàm?

“Là Lý Phàm ư?”, Lý Tuyết hỏi.

Chị Lưu a một tiếng: “Hình như phải, gã còn nói ngay mai là ngày cuối cùng, bọn tôi nhất định phải chuyển đi”.

Lý Tuyết cau mày: “Chị Lưu, ngày mai tôi đến, chị đừng nóng ruột, tôi sẽ giải quyết chuyện này”.

“Vậy được”, chị Lưu hết cách, chỉ đành đồng ý.

Ngày hôm sau, Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết cùng lái xe đến căn nhà trước đây.

Chị Lưu ở nhà một mình.

“Tiểu Tuyết, làm sao bây giờ, đột ngột như vậy, chúng tôi còn chưa tìm được nhà!”, chị Lưu sốt ruột nói.

Lý Tuyết kéo tay cô: “Chị Lưu, chị đừng hoảng, tôi sẽ nghĩ cách, căn nhà này là của bố mẹ tôi, Lý Phàm nói gì cũng vô dụng. Tôi sẽ đi nói chuyện với anh ta, hai người yên tâm đi”.

“Chuyện này...”, chị Lưu cũng không biết Lý Tuyết có thể thực sự giải quyết được chuyện này hay không, lỡ như Lý Phàm kiên quyết muốn thu lại nhà thì phải làm thế nào?

Bạch Diệc Phi thấy vậy, suy nghĩ rồi nói: “Chị Lưu, hay là thế này đi! Tôi đổi chỗ ở cho chị, một căn nhà thuộc khu cảng Lam Ba, có ba gian, miễn phí tiền thuê, nhưng có một điều kiện là chị phải chăm sóc một người già sống ở đó, chị thấy thế nào?”

“Hả?”, chị Lưu và Lý Tuyết đều ngạc nhiên.

Bạch Diệc Phi giải thích: “Là thế này, vừa hay tôi có một nhân viên, mẹ anh ta bị bệnh tâm thần nhẹ nhưng không nghiêm trọng, chỉ cần có người trông nom, uống thuốc thường xuyên sẽ không có vấn đề gì. Nhưng bình thường anh ta rất bận, vì thế muốn thuê một bảo mẫu làm việc 24 giờ”.

“Công việc rất đơn giản, cứ như bình thường thôi, chỉ cần làm cơm, dọn dẹp vệ sinh, làm bạn với người già là được, vợ chồng chị ở miễn phí, mỗi tháng tôi cũng sẽ trả tiền lương cho hai người, chị thấy thế nào?”

Chị Lưu ngây ra, do dự hỏi: “Cậu là...”.

“À, tôi là chồng của Tuyết Nhi”.

Chị Lưu thốt lên: “Vậy chẳng phải là...”.

Hai chữ “đồ bỏ” còn chưa nói ra khỏi miệng nhưng Bạch Diệc Phi đã hiểu ý của cô ta rồi.

Bạch Diệc Phi cười cười: “Không sao, tôi biết. Chị yên tâm, những gì tôi nói đều là thật, có Tuyết Nhi ở đây, lẽ nào tôi lại lừa chị?”

Lý Tuyết vội gật đầu: “Chị Lưu, chị yên tâm. Anh ấy đã nói vậy rồi thì chắc chắn không lừa chị đâu, hơn nữa bây giờ anh ấy đang làm việc ở Hải Tước, những gì đã nói anh ấy đều làm được”.

Chị Lưu cuối cùng gật đầu đồng ý.

Giải quyết xong chuyện bên này, Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết cùng đi đến Lý Thị.

Nhưng hai người vừa đến cửa công ty đã bị ngăn cản.

Đây không phải là lần đầu tiên bảo vệ gặp Bạch Diệc Phi nữa, ký ức về hai lần gặp mặt trước vẫn còn như mới.

“Chủ tịch của chúng tôi rất bận, không tiếp khách”.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết nhìn nhau, Lý Tuyết hỏi: “Anh ta là chủ tịch của Lý Thị?”

“Đúng vậy, chủ tịch sẽ không gặp mặt nhân viên quèn như anh”, bảo vệ khinh thường nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cau mày. Hôm nay anh đến chỉ vì một chuyện nhỏ, lại không mang theo Bạch Hồ, không thể xông thẳng vào như trước.

“Hay là chúng ta về đi?”, Lý Tuyết khuyên nhủ.

“Chuyện căn nhà thì làm thế nào?”

“Chẳng phải anh đã giải quyết xong rồi sao?”, Lý Tuyết trả lời: “Chỉ là, căn nhà là của bố mẹ, em không muốn để anh ta thu lại. Chúng ta nghĩ cách khác đi”.

Bạch Diệc Phi nhìn bảo vệ, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, sau đấy anh kéo Lý Tuyết lên xe nói: “Căn nhà chẳng phải là của bố mẹ à? Chúng ta về nhà bảo bố mẹ mau chóng bán đi”.

“Đúng thế!”, mắt Lý Tuyết sáng lên: “Bạch Diệc Phi, anh thật thông minh!”

Bạch Diệc Phi tủm tỉm: “San sẻ âu lo với bà xã là việc nên làm mà”.

Về đến nhà, Lý Tuyết kể lại chuyện cho Lý Cường Đông và Lưu Tử Vân. Lưu Tử Vân lập tức phản nộ: “Lý Phàm là cái thá gì? Nhà của chúng ta mà cũng dám thu?”

“Của nhà họ Lý cái mẹ gì!”

Lý Tuyết kéo tay bà nói: “Mẹ đừng tức giận, Bạch Diệc Phi bảo hai người mau chóng làm bán căn nhà đi, đến lúc đó Lý Phàm cũng không thu lại được”.

“Ý hay”, Lưu Tử Vân nhìn Bạch Diệc Phi một cái.

Lý Cường Đông không quá để ý những chuyện này nên để Lưu Tử Vân đi liên hệ.

Ăn cơm trưa xong, Bạch Diệc Phi quay lại Hầu Tước.

“Chủ tịch, gần đây tập đoàn có đầu tư một mảnh đất ở ngoại ô phía Nam. Vốn chúng ta đã bàn bạc xong với ông chủ Tào là sẽ cùng khai thác rồi, nhưng không biết tại sao một tuần sau mảnh đất đó lại được đem ra bán đấu giá”, Long Linh Linh báo cáo.

Bạch Diệc Phi chỉ gật gật đầu, không để ý. Hiện giờ anh vẫn còn đang nghĩ làm sao để tìm được kẻ bỏ thuốc.

“Tìm giúp tôi một họa sĩ giỏi vẽ chân dung”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 140: Lý Phạm lại gây chuyện

Hai tiếng sau, Long Linh Linh đưa một người đàn ông 50 tuổi vào phòng làm việc.

Họa sĩ trên mặt có nhiều nếp nhăn, tóc hoa râm nhưng trông rất hòa nhã. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời ông ta được tiên cận với người có địa vị bậc này, nhất thời vô cùng kích động.

Bạch Diệc Phi không nói lời thừa thãi mà trực tiếp đưa ra yêu cầu, sau đó để ông ta bắt đầu vẽ.

Hơn 2 tiếng sau, dưới yêu cầu của Bạch Diệc Phi, họa sĩ vẽ vẽ sửa sửa, cuối cùng một thanh niên khoảng 20 tuổi, mắt nhỏ, mũi tẹt, môi mỏng đã hiện ra trên giấy.

Bạch Diệc Phi sau khi thấy đã giống đến 8-9 phần thì gạt đầu hài lòng.

Họa sĩ lau mồ hôi lấm tấm trên trán. Đối với một người đã 50 tuổi, phải vẽ tranh trực tiếp trước mặt chủ tịch, lại còn vẽ lâu như vậy, thực sự là hao tổn sức lực.

Mà Long Linh Linh ở bên cạnh nhìn cảm thấy khó hiểu. Chủ tịch cần vẽ người này để làm gì? Trông có vẻ rất trẻ, lẽ nào có quan hệ với ông chủ Tào? Hẳn không phải là con ông ta đâu nhỉ? Lẽ nào là con ngoài giá thú?

...

Cầm lấy bản vẽ.

Bạch Diệc Phi hẹn gặp Tần Hoa ở quán cà phê.

Sau khi Tần Hoa đến thì anh lập tức đưa bức vẽ cho anh ta: “Anh giúp tôi tìm người này”.

“Đây là ai?”, Tần Hoa nhướn mày hỏi: “Phạm tội gì?”

Bạch Diệc Phi sầm mặt, kể lại đơn giản mọi chuyện.

Vẻ mặt Tần Hoa không thể tin nổi: “Cậu nói thật? Thời đại nào rồi mà còn bỏ thuốc? Trúng độc?”

Bạch Diệc Phi trợn mắt: “Lúc tìm người thì anh làm âm thầm thôi, nếu đối phương biết cục cảnh sát đang tìm người thì sẽ cảnh giác. Đến lúc đó, gã chạy khỏi thành phố Thiên Bắc thì tôi thật sự bó tay”.

Tần Hoa gật đầu đồng ý: “Biết rồi”.

Tiền Tần Hoa đi, Bạch Diệc Phi vẫn ngồi lại gọi điện cho Lưu Đầu Trọc.

Nửa tiếng sau, Lưu Đầu Trọc xuất hiện ở tiệm cà phê.

“Ông chủ, anh tìm tôi có việc gì?”

Bạch Diệc Phi đưa bức chân dung cho gã: “Giúp tôi tìm người này”.

“Chỉ cần tìm được dấu vết của người này thì thưởng 2 triệu. Nếu bắt được thì thưởng 10 triệu”.

Ánh mắt Lưu Đầu Trọc sáng ngời: “Ông chủ, anh yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm được cho anh!”.

...

Đến chiều, Lý Tuyết nói với Bạch Diệc Phi rằng mẹ cô đã bán căn nhà rồi, thủ tục cũng đã làm xong.

Nhưng sau đó Lý Phàm cứ gọi đến làm phiền khiến Lý Tuyết đau hết cả đầu.

“Lý Phàm, tôi biết anh muốn nói chuyện gì. Căn nhà đó là của chúng tôi, chúng tôi muốn xử lý thế nào thì làm như thế”.

Lý Phàm mắng chửi: “Lý Tuyết! Con mẹ cô có tư cách gì xử lý căn nhà, nó là tài sản của nhà họ Lý chúng tôi, cô có tư cách gì mà đem bán?”

“Cô, Lý Cường Đông, cả nhà các người đều không phải người nhà họ Lý, các người không có quyền mẹ gì để đụng vào tài sản của nhà họ Lý hết! Các người nghèo đến điên rồi phải không?”

“Tôi nói cho các người biết, ngoan ngoãn nôn tiền bán nhà ra đây, nếu không tôi sẽ kiện các người tự tiện bán tài sản của người khác, khiến cả nhà các người đều phải ngồi tù!”

Lý Tuyết nghe vậy thì cắn môi, tức đến phát run: “Lý Phàm! Anh nói chuyện bốt khó nghe đi được không hả? Cho dù anh có thừa nhận hay không thì chúng tôi cũng đều là người nhà họ Lý, anh có tư cách gì nói như vậy?”

“Ha, cô còn chưa biết nhỉ?”, Lý Phàm đắc ý nói: “Tôi nói cho cô biết, tôi mới là chủ nhân của nhà họ Lý, chuyện của nhà họ Lý đều do tôi quyết định!”

“Cái gì?”, Lý Tuyết kinh ngạc: “Ông nội đâu?”

“Ông nội? Một lão già sắp vào quan tài thì đương nhiên là ngoan ngoãn nằm im rồi”, Lý Phàm không coi ai ra gì mà nói.

“Đúng rồi, còn một việc nữa tôi muốn thông báo cho các người. Tôi đã quyết định từ hôm nay toàn bộ gia đình Lý Cường Đông đều bị gạch tên khỏi nhà họ Lý! Sau này không còn quan hệ gì với nhà họ Lý nữa!”

“Anh...”, Lý Tuyết vừa tức vừa sột ruột, còn chưa nói gì thì đã ngắt.

Đúng lúc Bạch Diệc Phi đi đến gần cửa thì nhìn thấy.

Lý Tuyết ngã ra ghế sô pha, điện thoại rơi xuống, hiện ra là đang nói chuyện với Lý Phàm.

Bạch Diệc Phi phẫn nộ, cầm lấy điện thoại, lạnh lùng nói: “Lý Phàm, tao nói cho mày biết, tao vốn muốn để Lý Thị tự sinh tự diệt nhưng bây giờ, tao thay đổi quyết định, tao muốn khiến cho chúng mày biến mất khỏi Thiên Bắc!”

Lý Phàm đột nhiên nghe thấy giọng của Bạch Diệc Phi thì giật mình, nhưng bây giờ gã đã dựa vào Diệp Thị nên hoàn toàn không sợ hãi: “Bạch Diệc Phi, mày nghĩ mày là ai? Mày còn muốn khiến Lý Thị biến mất? Nằm mơ đi!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 141: Gặp lại Diệp Ngải

“Giờ không phải ai cũng động vào Lý Thị được đâu. Kể cả Hầu Tước cũng không có cửa! Huống chi mày chỉ là thằng nhân viên quèn, đừng có mà nói nhảm ở đây?”

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng: “Thế hả? Vậy thì cứ chống mắt lên mà xem!”

Nói xong thì Bạch Diệc Phi cúp điện thoại, anh lập tức ôm Lý Tuyết rồi lái xe đi đến bệnh viện.

Lý Phàm nhìn điện thoại, gã ta xùy một tiếng, hoàn toàn không để ý đến những lời Bạch Diệc Phi nói.

Sắp xếp ổn thỏa cho Lý Tuyết xong thì Bạch Diệc Phi tức giận gọi điện cho Trương Vinh: “Tiêu diệt công ty trái cây Lý Thị cho tôi”.

“Hả? Công ty trái cây Lý Thị?”, Trương Vinh hơi sửng sốt: “Chủ tịch, vốn dĩ Lý Thị cũng có chèn ép chúng ta, mà chúng ta cũng đang phản kích lại, nhưng mà hiện giờ những công ty con khác đang xảy ra vấn đề, sợ là chúng ta không có nhiều sức lực như thế!”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Tôi nói tiêu diệt Lý Thị. Dù phải trả bất cứ giá nào!”

Trương Vinh nhận ra Bạch Diệc Phi đang tức giận, ông ta lập tức nói: “Vâng chủ tịch, tôi đã biết”.

Trương Vinh cúp điện thoại, sau đó thở dài một hơi: “Khốn kiếp! Không biết cái đứ ngu ngốc nào làm chủ tịch tức giận nữa đây? Thật là đáng sợ!”

Bạch Diệc Phi nhớ Long Linh Linh đã nói gần đây Lý Thị đang bắt đầu tiến hành một dự án mới, xem ra đã tìm được chỗ dựa vững chắc rồi, thế

nên mới dám lớn lối như vậy. Nhưng như thế thì sao chứ? Ở thành phố Thiên Bắc này thì Hầu Tước chính là công ty đứng đầu!

Hai tiếng sau.

Lý Phàm nhận được điện thoại của Diệp Ngải: “Alo, chị Ngải, chị....”

“Mẹ nó, cậu là đồ ngu hả?”, Diệp Ngải mắng mỏ: “Đầu cậu bị xe đụng hay là chập điện mà ngu thế? Mẹ nó, đang yên đang lành lại động vào Hầu Tước làm gì?”

Lý Phàm hơi bất ngờ, sau đó gã ta trả lời: “Chị Ngải, em không có động vào Hầu Tước. À mà không đúng, em xích mích với Bạch Diệc Phi thôi? Một giám đốc quèn như nó đâu có khả năng khiến cho chủ tịch Hầu Tước tự mình ra tay chứ?”

“Mẹ kiếp! Ngu nó vừa!”, Diệp Ngải cũng không biết phải mắng Lý Phàm thế nào nữa: “Cậu đừng tai lên nghe rõ cho tôi, đừng có trêu chọc Bạch Diệc Phi nữa, nếu không tôi sẽ đá cậu đi đấy”.

“Chị Ngải, Bạch Diệc Phi chỉ là một tên giám đốc quèn, không đến mức thế chứ?”, Lý Phàm chưa biết thân phận thật sự của Bạch Diệc Phi nên không sợ hãi.

Diệp Ngải hít sâu một hơi: “Được rồi, vậy tôi nói lại, đừng đụng vào tập đoàn Hầu Tước, lần này đã hiểu rồi chứ?”

“Hiểu rồi”, Lý Phàm trả lời: “Nhưng mà chị Ngải, tập đoàn Diệp Thị không phải là một trong năm tập đoàn đứng đầu tỉnh sao? Mà Hầu Tước thì còn chả lọt vào nổi top 10, không cần phải sợ bọn họ như thế chứ?”

“Ngu ngốc!”, Diệp Ngải tức đến mức nói năng lộn xộn: “Tôi nói cái gì thì cậu làm cái đó, cậu nghe không hiểu hả? Nếu cậu tái phạm một lần nữa thì đừng trách tôi đưa người khác đến quản lý Lý Thị!”

Nói xong thì Diệp Ngải cúp điện thoại, cô ta vẫn không nhịn được mắng một câu: “Ngu xuẩn!”

Tập đoàn Diệp Thị đúng là nằm trong top 5 của tỉnh, nhưng ông bà ta có câu nước xa không cứu được lửa gần. Công ty chính của bọn họ không ở thành phố Thiên Bắc, ở đây chỉ có một công ty con, vậy thì làm sao có thể đấu lại Hầu Tước được chứ?

Lý Phàm nhìn di động của mình, gã ta sững sốt rất lâu.

Thật sự gã ta không hiểu được, Bạch Diệc Phi chỉ là một giám đốc quen mà thôi, nó có thể khiến cho tất cả mọi người trong Hầu Tước đều nghe lời nó sao?

Bệnh viện.

Sau khi tỉnh lại thì Lý Tuyết nói không muốn ở lại đây nữa, cô cùng Bạch Diệc Phi trở về biệt thự.

Trùng hợp là Lưu Tử Vân và Lý Cường Đông cũng đi đến đó.

“Không biết anh chăm sóc cho Tuyết Nhi thế nào mà con người ta đang khỏe mạnh không đứng lại lăn ra tụt huyết áp. Trước đây sao không thấy con bé bị tụt huyết áp. Chắc chắn là anh không chăm sóc tốt con bé rồi!”, Lưu Tử Vân không ngừng oán trách.

Bạch Diệc Phi không nói gì. Lý Tuyết không phải là bị tụt huyết áp, nhưng Lưu Tử Vân nói rất đúng, tất cả đều là lỗi của anh. Nếu như không phải bị anh liên lụy thì sao Lý Tuyết có thể bị trúng độc chứ?

Hơn nữa anh biết Lưu Tử Vân lo lắng cho Lý Tuyết nên mới nói ra những lời này, thế nên anh mới không phản bác.

“Số Tuyết Nhi đúng là khổ quá mà, lấy phải một thằng đàn ông vô dụng như thế!”

“Nếu như anh thức thời thì mau chóng rời khỏi Tuyết Nhi đi!”

Lưu Tử Vân vẫn không ngừng cảm râm.

Lý Cường Đông thấy thế thì nói: “Được rồi, không phải Tuyết Nhi đã tỉnh lại rồi sao? Sau này tắm bỏ một chút là được”.

“Đúng đó mẹ, hơn nữa chuyện này không liên quan đến Bạch Diệc Phi mà. Mẹ nói ít đi một chút được không!”, Lý Tuyết nói theo.

Lưu Tử Vân thấy hai bố con đều đang nói mình thì lập tức cáu giận: “Tôi nói không đúng sao? Lúc trước nếu không phải ông đồng ý gả Tuyết Nhi cho tên vô dụng này thì Tuyết Nhi có giống như bây giờ, hơi tí là ngất không?”

“Còn nữa, Tuyết Nhi, bảo con ly hôn với cậu ta thì con lại không nghe. Nhìn dáng vẻ bây giờ của con xem, sau khi lấy chồng rồi biến thành thế nào?”

Lúc này Lý Tuyết nói gì cũng vô dụng, cô bảo mình mệt rồi, để Lưu Tử Vân đỡ cô về phòng nghỉ ngơi.

Trước đây cô không muốn lấy Liễu Chiêu Phong nên mới đồng ý kết hôn với Bạch Diệc Phi. Nhưng bây giờ cô đã thật lòng thật dạ với Bạch Diệc Phi, bắt cô ly hôn với anh là điều không thể.

Trong phòng khách chỉ còn lại Lý Cường Đông và Bạch Diệc Phi.

Lý Cường Đông thản nhiên nói: “Nhà họ Lý có biến”.

“Lần này có thể là một kẻ địch rất mạnh, tốt nhất con nên cẩn thận một chút”.

“Con biết rồi. Con đã bảo người đi dò la thử”, Bạch Diệc Phi đảm bảo nói: “Con sẽ khiến cho những người làm tổn thương Tuyết Nhi phải trả giá đắt!”

Nói xong thì anh quay đầu rời đi.

Lúc này Lưu Tử Vân đi xuống: “Tên vô dụng kia đi rồi sao?”

Lý Cường Đông không biết phải nói thế nào: “Dù sao cũng là con rể của bà, suốt ngày gọi là thằng vô dụng, đúng là không lọt tai”.

Lưu Tử Vân hừ một tiếng: “Nếu như cậu ta có năng lực thì Tuyết Nhi có thể trở thành như thế sao?”

“Tôi biết, thật ra Bạch Diệc Phi cũng rất được, nhưng mà Tuyết Nhi sống với nó không tốt, tôi không thích”.

Lý Cường Đông kinh ngạc, không ngờ Lưu Tử Vân lại thấy Bạch Diệc Phi rất tốt.

“Vừa rồi Tuyết Nhi đã kể cho tôi nghe, có một lần hai đứa nó ra bên ngoài ăn cơm gặp phải một bệnh nhân tâm thần, Bạch Diệc Phi đã bắt chấp nguy hiểm lao tới vật lộn với người ta, cướp lấy lọ axit, còn bị chém một nhát nữa”.

“Nhưng mà cơ thể Tuyết Nhi lại kém hơn so với trước đây, nhất định là do nó không chăm sóc tốt cho Tuyết Nhi rồi!”

Lý Cường Đông ngẩn người, thì ra còn xảy ra nhiều chuyện như thế.

“Tôi thấy Tuyết Nhi nhất định phải ly hôn với cậu ta, nếu còn tiếp tục như vậy thì không biết cơ thể Tuyết Nhi sẽ biến thành như nào nữa? Còn nữa, Tuyết Nhi đã như vậy rồi mà cậu ta còn chạy ra ngoài! Không chịu chăm sóc cho con bé!”

Thật ra những lời Lưu Tử Vân nói chỉ là nói nhảm thôi. Hơn hai mươi năm nay, không biết bao nhiêu lần Lưu Tử Vân nói muốn ly hôn với Lý Cường Đông, kết quả thì sao?

Lúc Bạch Diệc Phi đi ra ngoài đã cam đoan sẽ bảo vệ an toàn cho Lý Tuyết, nên anh đã để Bạch Hồ ở lại biệt thự, còn mình thì đến Hầu Tước.

Anh đã gặp Diệp Ngải ở cổng Hầu Tước.

Bạch Diệc Phi vô cùng cảnh giác. Anh không nói cho Diệp Ngải thân phận của mình, vậy thì làm sao cô ta biết anh ở Hậu Tước chứ?

Sau khi Diệp Ngải nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì cô ta cố ý không để ý đến sắc mặt anh, cô ta vừa cười vừa nói: “Thật khéo, anh tới đây làm gì thế? Bàn chuyện làm ăn hả?”

“Cô đến đây làm gì?”, Bạch Diệc Phi trầm giọng hỏi.

Diệp Ngải cười một tiếng: “Đến Hậu Tước thì làm gì chứ? Đương nhiên là hy vọng có thể hợp tác với Hậu Tước rồi”.

“Hợp tác?”, Bạch Diệc Phi nhíu mày: “Không phải bên ngoài đang đồn thổi hình như bây giờ Hậu Tước đang gặp rất nhiều vấn đề hả? Cô còn tới tìm Hậu Tước để hợp tác à?”

Diệp Ngải kêu lên một tiếng: “Công ty nào mà không có vấn đề chứ. Hơn nữa Hậu Tước chính là tập đoàn hàng đầu ở thành phố Thiên Bắc, nếu như có vấn đề thì tôi tin cũng sẽ không ảnh hưởng bao nhiêu đâu”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 142: Rượu có vấn đề

"Đúng rồi, lần trước anh nói sẽ mời tôi ăn cơm, hay đi bây giờ luôn?"

Bạch Diệc Phi cụp mắt xuống, người phụ nữ này và anh đã gặp nhau ba lần, mỗi lần đều giống như trùng hợp, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại thì dường như có vẻ là cố ý.

"Được", Bạch Diệc Phi gật đầu, anh muốn xem thử người phụ nữ này rốt cuộc định làm gì?

Bọn họ đến một quán đồ Tây, hai người ngồi đối diện nhau.

Gọi xong món thì Diệp Ngải mỉm cười: "Đúng rồi, tôi vẫn chưa biết tên anh đâu?"

"Bạch Diệc Phi".

Suốt đường đi cho dù Diệp Ngải nói gì thì Bạch Diệc Phi cũng chỉ âm ừ cho qua chuyện, không thì gật đầu lắc đầu, hoặc trả lời câu hỏi của cô ta chỉ trong vài từ.

Bạch Diệc Phi liếc mắt nhìn Diệp Ngải, trong lòng anh thầm cười nhạo: Đúng là rất nhẫn nại, lâu thế rồi mà chưa nói ra mục đích.

Một lúc sau, bít tết bọn họ gọi đã được đưa lên, Bạch Diệc Phi ăn từ từ, thật ra anh không thích đồ Tây lắm, anh cảm thấy dùng dao nĩa rất bất tiện.

Diệp Ngải giống như một quý cô thanh lịch, cô ta sử dụng dao nĩa một cách khéo léo và từ tốn, cộng thêm bản thân là người đẹp nữa nên trông rất thích mắt.

Ăn được nửa bữa thì Bạch Diệc Phi vô tình nhìn thấy một người, vì vậy anh đứng dậy nói: "Tôi đi vệ sinh".

Diệp Ngải gật đầu.

Trong toilet, sau khi Bạch Diệc Phi gặp người quen thì đối phương nhắc nhở một chữ: "Rượu".

Bạch Diệc Phi gật đầu, sau đó anh đi ra khỏi toilet trở lại bàn.

Nhìn thấy Bạch Diệc Phi trở lại thì Diệp Ngải nở nụ cười, cô ta cầm ly rượu lên: "Tôi mời anh một ly, cảm ơn anh đã giúp tôi hai lần".

Bạch Diệc Phi liếc nhìn ly rượu trong tay Diệp Ngải, sau đó anh cầm ly rượu của mình lên, nhẹ giọng nói: "Không có gì".

Hai người cùng ly rồi uống rượu vang.

Diệp Ngải mỉm cười hài lòng, cô ta tiếp tục ăn bít tết.

Bạch Diệc Phi rũ mắt xuống, anh ăn xong hai miếng bít tết thì cảm thấy hơi choáng váng, một lúc sau thì ngã ra bàn.

...

Trong phòng khách sạn, Diệp Ngải ném Bạch Diệc Phi xuống giường.

"Chắc chắn, lần trước tôi chỉ nhớ chụp ảnh, nhưng lại quên lấy điện thoại của anh", Diệp Ngải lầm bầm.

Nói xong thì Diệp Ngải đưa tay lấy điện thoại trong túi quần của Bạch Diệc Phi, sau đó cô ta dùng vân tay của Bạch Diệc Phi để mở khóa.

Diệp Ngải yên lặng một lúc thì cau mày nói: "Tài liệu đâu? Tại sao không có Wechat?"

"Tại sao chỉ có lịch sử cuộc gọi?"

Diệp Ngải càng nói thì càng cáu, cô ta ném điện thoại đi: "Điện thoại phèn gì thế không biết, không có tác dụng gì cả!"

Một lúc sau Diệp Ngải ngồi lên mép giường, cô ta yên lặng nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó bất giác đưa tay sờ lên mặt anh.

"Nếu là tôi thì anh cũng làm như vậy sao?"

"Nhưng nhìn biểu hiện của anh, thì có vẻ anh không có hứng thú với tôi?"

Diệp Ngải nói xong thì quay người rời khỏi phòng.

Sau khi Diệp Ngải rời đi thì Bạch Diệc Phi - người đáng lẽ phải nằm bất tỉnh trên giường lại mở mắt ra.

Bạch Diệc Phi ngồi dậy, anh cầm lấy điện thoại bị ném qua một bên, sau đó gọi cho ai đó: "816".

Một lúc sau, có tiếng gõ cửa.

Bạch Diệc Phi mở cửa, Trần Hạo bước vào.

"Sếp à, anh không sao chứ?", Trần Hạo lo lắng hỏi.

Vừa rời ở trong nhà hàng Tây Bạch Diệc Phi đã nhìn thấy Trần Hạo.

Không cần bàn cãi gì về năng lực của Trần Hạo, quan trọng nhất là Trần Hạo chưa từng xuất hiện công khai, cho nên hẳn ta rất phù hợp làm những chuyện bí mật.

Đúng là như thế, vừa rời ở trong toilet của nhà hàng Tây, Trần Hạo đã nói từ 'rượu', nó có nghĩa là rượu có vấn đề.

Bạch Diệc Phi hiểu ý Trần Hạo, chắc hẳn hẳn ta đã đổi rượu rồi nên anh mới tự tin uống cạn, sau đó thì giả bộ ngất đi để xem người phụ nữ kia định làm gì.

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Cô ta chỉ xem điện thoại của tôi để tìm tài liệu, nhưng cô ta lại nói một câu khiến tôi cảm thấy không yên tâm".

Sau khi ra khỏi toilet thì Bạch Diệc Phi đã chuyển hết tài liệu trong điện thoại đến chỗ khác, sau đó anh gỡ cài đặt tất cả các ứng dụng trò chuyện, thậm chí còn xóa cả tin nhắn văn bản.

Thực tế cho thấy anh đã làm đúng.

Diệp Ngải nói lần trước chỉ chụp ảnh mà quên xem điện thoại di động của anh, lần trước là lúc đuổi bắt kẻ bỏ thuốc, khi đó bọn họ đã ngất xỉu nên Diệp Ngải làm mọi chuyện rất thuận lợi.

“Sao vậy?”, Trần Hạo hỏi.

Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói: "Tôi cần điện thoại di động của cô ta, làm được không?"

“Được”, Trần Hạo nói.

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Vậy thì tốt, tôi cho anh ba ngày, nhân tiện điều tra xem cô ta là ai".

...

Bạch Diệc Phi trực tiếp trở về biệt thự, anh cũng không có tâm trạng trở lại Hầu tước.

Lý Tuyết đang tưới hoa trong sân biệt thự, cô nhìn thấy Bạch Diệc Phi trở về thì hơi kinh ngạc: "Sao anh đã về rồi? Có phải anh quên gì không?"

Bạch Diệc Phi lắc đầu, anh nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Lý Tuyết thì cảm thấy xót xa: "Anh về coi em".

Lý Tuyết trợn mắt nhìn Bạch Diệc Phi: "Anh không làm việc hả? Em đâu phải bị bệnh nan y. Tại sao anh phải về coi em?"

Bạch Diệc Phi nở nụ cười gượng gạo, anh bước tới nhẹ nhàng ôm Lý Tuyết vào lòng: "Tuyết Nhi, anh rất vui khi có em ở bên cạnh".

Lý Tuyết đột nhiên bị Bạch Diệc Phi ôm lấy nên cảm thấy ngượng ngùng: "Anh sao vậy?"

"Hay là em gọi Chu Khúc Nhi đến chơi cùng đi!"

“Không được, cậu ấy cũng phải làm việc!”, Lý Tuyết lắc đầu đáp.

Bạch Diệc Phi chán nản, anh bị Lý Tuyết đuổi đi.

Trở lại Hầu Tước, Bạch Diệc Phi ngồi ở trong phòng làm việc, anh không làm gì cả mà chỉ ngồi cầm điện thoại di động chờ tin tức tìm được người bỏ thuốc, ngoài ra anh cũng đang đợi tin từ Trần Hạo.

Buổi chiều, Long Linh Linh tới văn phòng rồi nói: "Chủ tịch, gần đây có một số lĩnh vực trong tập đoàn xuất hiện vấn đề, các giám đốc khác mong chủ tịch phản hồi càng sớm càng tốt..."

"Tổ chức cuộc họp cổ đông đi!"

Một giờ sau, mọi người đã đến phòng họp đầy đủ, bọn họ đang thảo luận về những vấn đề gần đây, nhưng Bạch Diệc Phi không đáp lại, anh chỉ nhìn vào điện thoại di động của mình.

Long Linh Linh nhìn Bạch Diệc Phi, trong lòng cô ta rất lo lắng.

"Chủ tịch, chắc chắn có người cố ý nhắm vào chúng ta, không thể để yên thế được, nhất định phải phản công lại".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 143: Hợp tác

“Đúng vậy! Chủ tịch, bọn họ thấy chúng ta dễ tính nên mới dám ra tay với chúng ta!”

“Chủ tịch, chỉ cần một câu nói của anh, chúng tôi sẽ lập tức cho đám doanh nghiệp không biết điều đó một bài học nhớ đời!”

Bạch Diệc Phi cảm thấy hơi phiền. Anh đột nhiên đứng dậy khiến cho mọi người sợ đến mức im bật.

“Nếu mọi người đã biết địa vị của Hầu Tước như thế nào thì ngồi đây nói mồm được tích sự gì? Còn không bằng lập tức đi điều tra xem ai dám ra tay với chúng ta!”

Nói xong, Bạch Diệc Phi cứ thế rời khỏi phòng họp luôn.

Lúc anh định về phòng làm việc thì nhận được điện thoại của Trần Hạo.

“Ông chủ, tôi lấy được điện thoại rồi, bên trong có rất nhiều ảnh. Tôi thấy tốt nhất là anh nên đến một chuyến, tôi ở...”, ngữ khí của Trần Hạo vô cùng trầm trọng.

Bạch Diệc Phi cúp điện thoại rồi lập tức lái xe đi tìm hắn ta.

Hai người gặp nhau ở một nhà hàng nhỏ.

“Ông chủ, anh xem”, Trần Hạo đưa điện thoại cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lướt xem điện thoại, càng nhìn mắt càng trừng lớn.

Trong ảnh, ba người phụ nữ không một mảnh vải ngồi vây quanh Bạch Diệc Phi, vừa ôm vừa hôn anh. Mà Bạch Diệc Phi chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, khuôn mặt vốn hôn mê giờ lại biến thành vẻ hờn thù.

Những tấm ảnh tương tự nhau, chẳng qua động tác của ba người phụ nữ không giống mà thôi.

“Mẹ nó!”, Bạch Diệc Phi ném điện thoại lên bàn.

Trần Hạo nuốt nước bọt. Ba người phụ nữ đó vừa xinh đẹp, thân hình bốc lửa, lại còn không mặc gì.

Bạch Diệc Phi lúc này vô cùng lo lắng Lý Tuyết. Nếu cô nhìn thấy những tấm ảnh này thì cho dù anh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa sạch tội, thậm chí cô còn có thể vì vậy mà tâm tình kích động, làm tăng tốc độ lan ra của độc tố.

Chỉ là Diệp Ngải chụp những bức ảnh này để làm gì? Muốn “chỉnh” anh chác?

Bạch Diệc Phi cau mày suy nghĩ một lát rồi nói với Trần Hạo: “Giữ lại những bức ảnh này, nhưng tôi cần anh tìm người giúp tôi xử lý chúng”.

“Không vấn đề gì”, Trần Hạo gật đầu, cầm lấy điện thoại nói: “Vừa rồi tôi có xem nhật ký của cô ta. Những tấm ảnh này chỉ có một bản, tạm thời cô ta chưa gửi cho bất kỳ ai”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Anh lại dặn dò vài câu rồi tách ra.

...

Trong một căn biệt thự nào đó, Diệp Ngải đặt chiếc điện thoại mới mua xuống, trong mắt toàn là sự tức giận: “Tên trộm chết tiệt!”

“Công sức chụp ảnh đi toi rồi!”

Vì để đảm bảo, Diệp Ngải đã lưu những bức ảnh vào album điện thoại cho nên một khi điện thoại bị trộm thì những tấm ảnh kia coi như cũng mất luôn.

“Rinh rinh rinh...”

Chuông điện thoại vang lên.

Diệp Ngải ấn nhận: “Chị Ngải, có người dùng điện thoại của chị gọi cho tôi, nói là nhật được điện thoại của chị, hỏi có cần gửi qua cho chị không?”

“Thật hả? Cần chứ, cậu hẹn ở một nơi nào đó, bảo anh ta đưa điện thoại cho cậu, rồi cậu chuyển cho tôi”.

“Vâng, chị Ngải”.

Cúp máy, Diệp Ngải nở nụ cười: “Đến ông trời cũng giúp mình, điện thoại mất rồi vẫn tìm được”.

“Nhưng mà điện thoại bị rơi chứ không phải bị trộm à? Mình đâu có vứt điện thoại linh tinh đâu...”.

...

Sân bay, một người đàn ông khoảng 30 tuổi kéo vali từ từ đi sang bên đường, lúc đợi xe thì chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lẩm bẩm: “Thiên Bắc, tao về rồi đây...”.

“Tập đoàn Hàu Tước, tao sẽ bắt chúng mày phải trả giá!”.

Người đàn ông sau khi lên xe thì nói địa chỉ, rồi lấy điện thoại ra liên lạc với người bên mình: “Điều tra người tấn công tập đoàn Hàu Tước gần đây”.

Diệp Ngải cầm điện thoại của mình, giờ xem album thấy mấy bức ảnh vẫn còn, lại xem mấy chỗ khác, không có dấu vết bị động vào, hẳn là thật sự nhật được điện thoại của cô ta.

“Bạch Diệp Phi, không biết khi nhận được những bức ảnh này anh sẽ có biểu cảm gì?”

“Haha...”.

“Cộp cộp...”.

“Vào đi”.

“Chị Ngải, có người tìm chị”.

Diệp Ngải nhìn sang, hỏi: “Ai?”

“Là một người đàn ông nói là đến hợp tác với chị”.

Diệp Ngải nghi hoặc: “Bảo anh ta đợi tôi ở phòng khách, tôi sẽ ra ngay”.

“Vâng”.

Diệp Ngải thay quần áo, đi xuống tầng thì nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi trên sofa trong phòng khách. Người đàn ông khoảng 30 tuổi, mặc vest, khuôn mặt trầm lặng.

Hắn ta nhìn thấy Diệp Ngải thì đứng dậy mỉm cười: “Chào cô, cô Diệp”.

“Anh là ai?”, Diệp Ngải ngồi xuống.

Người đàn ông cười nói: “Tôi là Liễu Vô Cùng”.

Diệp Ngải hơi nhướn mày: “Liễu Vô Cùng? Tôi không biết, cũng chưa từng nghe đến”.

Liễu Vô Cùng không hề lúng túng, mà trầm giọng nói: “Trước đây không quen, nhưng bây giờ chẳng phải đã quen rồi đấy à?”

“Hắn cô cũng biết, tôi đến tìm cô Diệp đây để hợp tác”.

“Hợp tác?”, Diệp Ngải cười khẽ: “Không biết anh Liễu muốn hợp tác hạng mục gì?”

Liễu Vô Cùng mỉm cười: “Lật đồ Hậu Tước, không biết cô Diệp có hứng thú với hạng mục này không?”

Diệp Ngải ngạc nhiên, đôi mắt híp lại: “Anh Liễu đang đùa đấy à? Tập đoàn Hàu Tước là cánh chim đầu đàn của thành phố Thiên Bắc, anh lấy đâu ra tự tin như vậy?”

“Cô Diệp, tôi biết thế lực của Diệp Thị ở tỉnh Bắc Hải không yếu, nhưng ở Thiên Bắc thì tập đoàn Hàu Tước mới là mạnh nhất. Phép vua còn thua lệ làng, nếu muốn động đến Hàu Tước thì cũng cần tốn rất nhiều sức lực”.

Liễu Vô Cùng nói rất đúng, nhưng trong lòng Diệp Ngải vẫn còn nghi hoặc: “Vậy tôi muốn hỏi anh, vì sao anh lại muốn đối đầu với Hàu Tước?”

Sắc mặt Liễu Vô Cùng trầm xuống, chuyện này chỉ cần tùy tiện tra cũng tra ra được, vì thế hắn ta cũng không giấu diếm: “Bởi vì Bạch Diệc Phi đưa cả nhà tôi vào tù”.

Diệp Ngải đã có đáp án: “Vậy hãy cho tôi thấy thành ý của anh đi”.

Liễu Vô Cùng cười nói: “Ba đánh một không chột cũng què, một tập đoàn đối phó với Hàu Tước đương nhiên khó mà làm được, nhưng nếu có đến 5-6 tập đoàn, thậm chí là hơn 10 tập đoàn thì sao?”

...

Trại giam thành phố Thiên Bắc.

Liễu Chiêu Phong cách một tấm thủy tinh đối diện với Liễu Tiêu Dao.

Liễu Tiêu Dao ở trong tù một thời gian đã thay đổi thành một người hoàn toàn khác. Gã đã không còn là cậu chủ Liễu Thị tinh thần sáng lạn như trước mà là một phạm nhân mặc áo tù, râu ria xồm xoàm.

“Anh hai, anh cả về rồi”.

Đôi mắt vô hồn của Liễu Tiêu Dao nghe câu này xong thì lập tức ánh lên tia sáng: “Anh cả về rồi? Về lúc nào? Anh ấy có thể đưa bọn anh ra không?”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 144: Gặp mặt Liễu Vô Cùng

Liễu Chiêu Phong nhìn Liễu Tiêu Dao lạnh nhạt lắc đầu: “Anh hai, anh nghĩ nhiều rồi”.

“Cho dù anh cả có về anh cũng không ra được”.

“Tại sao?”, cho đến lúc này, Liễu Tiêu Dao vẫn chưa phát hiện ra sự khác thường của Liễu Chiêu Phong.

Mà Liễu Chiêu Phong mặt mày âm trầm: “Bởi vì em sẽ không để anh ra ngoài”.

“Anh hai, em không phủ nhận rằng anh thật sự rất thông minh, nhưng... Anh quá tự cao rồi”.

“Mày có ý gì?”

Liễu Chiêu Phong cười khê: “Anh hai, chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ đến việc vì sao Vương Lô lại biết trước anh sẽ điều tra anh ta mà chuẩn bị tin tức giả ư?”

“Là mày!”, Liễu Tiêu Dao nghe vậy thì lập tức hiểu ra tất cả.

Liễu Chiêu Phong cười gật đầu: “Anh hai cũng không quá ngu ngốc, nhưng thì thế nào? Cuối cùng vẫn ngồi tù đấy thôi”.

Liễu Tiêu Dao tức giận trừng mắt nhìn Liễu Chiêu Phong: “Mày đang làm cái gì? Mày có biết vì mày mà toàn bộ người của Liễu Thị đều phải ngồi tù không? Thế mà mày còn cười được!”

“Đúng, trước đây tao có tham vọng muốn độc chiếm Liễu Thị, nhưng mày muốn tranh thì mày có thể đấu với tao, cướp với tao. Tại sao lại lôi cả Liễu Thị vào? Như vậy có ý nghĩa gì nữa?”

Liễu Chiêu Phong gật đầu: “Đúng là không có ý nghĩa gì”.

“Tại sao mày còn làm như vậy?”, Liễu Tiêu Dao không hiểu.

Liễu Chiêu Phong bật cười: “Bởi vì trong mắt tôi, Liễu Thị chẳng là cái thá gì cả”.

“Mày là thằng điên!”

Cả Liễu Thị, Liễu Chiêu Phong nói hủy là hủy, lại còn hoàn toàn không quan tâm đến, như vậy không điên thì là gì?

Liễu Chiêu Phong nhìn biểu cảm của Liễu Tiêu Dao thì cười càng tươi, cũng càng đáng sợ.

“Anh cứ tiếp tục ở trong này đi, đừng mơ tưởng ra ngoài, còn về anh cả, tôi sẽ giúp anh ấy, haha...”.

Liễu Tiêu Dao còn muốn nói gì đó nhưng Liễu Chiêu Phong đã đi rồi.

Liễu Chiêu Phong nói giúp anh cả, chắc chắn không phải là thật lòng giúp đỡ mà là “giúp” đến hỏng việc. Gã sẽ không để Liễu Tiêu Dao ra ngoài.

...

Buổi sáng hôm sau, Bạch Diệc Phi nhận được điện thoại từ một người lạ.

“Tìm được người rồi, bây giờ đang ở quán cà phê Cửu Dương”.

“Tôi đến ngay”.

Bạch Diệc Phi vội vàng xông ra.

Cuối cùng cũng tìm được kẻ bỏ thuốc. Bạch Diệc Phi quá kích động vì thế không thông báo cho Bạch Hồ, hơn nữa lúc này Bạch Hồ còn đang ở ngoài biệt thự, bảo vệ Lý Tuyết. Sự an toàn của cô quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Đến quán cà phê Cửu Dương rồi Bạch Diệc Phi mới sững lại. Kẻ bỏ thuốc kia bề ngoài giống loại người bươn trải lăn lộn trong xã hội, gã sẽ xuất hiện ở quán cà phê như thế này ư?

Cảm giác có gì đó không đúng.

Vì thế Bạch Diệc Phi gọi lại cho số máy lạ kia thì phát hiện đối phương đã tắt máy rồi.

Bạch Diệc Phi trong lòng còn nghi ngờ nhưng đây là cơ hội khó có được, vì thế anh vẫn đi vào. Chỉ là trước đó, anh gọi điện thoại cho Tần Hoa, đề phòng bất trắc.

Bên trong không có nhiều người, dù sao buổi sáng cũng ít ai đến quán cà phê.

Nhìn một cái đã thấy tất cả mọi người.

Cũng vì vậy mà Bạch Diệc Phi ngây ra tại chỗ.

Trong này hoàn toàn không có kẻ bỏ thuốc.

Nhưng lại có Liễu Chiêu Phong đang ngồi xa xa bên cửa sổ!

Hơn nữa bên cạnh gã còn là một người đàn ông có vài nét tương tự với gã.

Bạch Diệc Phi sắc mặt trầm xuống. Anh không biết Liễu Chiêu Phong và người đàn ông kia ở đây có phải là trùng hợp hay không nhưng chỉ cần nhìn thấy gã anh đã thấy không vui.

Anh lại nhìn khắp nơi một lượt, sau khi xác định không thấy kẻ bỏ thuốc thì định rời đi.

Liễu Chiêu Phong ngồi bên cửa nhìn thấy anh thì lập tức đứng dậy gọi.

“Bạch Diệc Phi!”

Bạch Diệc Phi giả vờ như không nghe thấy, bước chân không dừng lại.

Liễu Chiêu Phong trực tiếp đi qua: “Bạch Diệc Phi”.

Anh cau mày, nhìn Liễu Chiêu Phong đang ngáng đường mình: “Có việc gì không?”

Liễu Chiêu Phong cười: “Không có việc gì thì không thể ngồi lại nói chuyện được à?”

“Xin lỗi, tôi rất bận”, nói xong thì Bạch Diệc Phi nâng bước định rời đi.

Liễu Chiêu Phong lại ngăn cản anh: “Bạch Diệc Phi, anh cứ định đi như vậy?”

“Không thì sao?”

Liễu Chiêu Phong đột nhiên đến gần, thì thầm: “Nếu Tuyết Nhi biết anh đang lừa cô ấy thì cô ấy sẽ làm thế nào?”

Bạch Diệc Phi cứng người, hỏi lại: “Tôi lừa cô ấy chuyện gì?”

“Chuyện này anh phải tự hỏi chính mình”, Liễu Chiêu Phong không nói rõ.

Bạch Diệc Phi cau mày. Nếu nói chuyện anh giấu Lý Tuyết mình là chủ tịch tập đoàn Hào Tước thì cũng không đến mức khiến cô quá nổi giận. Những chuyện khác, anh thật sự không nghĩ ra.

Không đúng!

Bạch Diệc Phi đột nhiên nhớ đến việc Diệp Ngải chụp ảnh anh. Nếu Lý Tuyết biết được... Cứ cho là anh lừa cô chuyện này đi, nhưng Liễu Chiêu Phong sao lại biết được?

Lẽ nào gã chỉ tùy tiện nói vậy.

“Liễu Thị bây giờ đã không còn nữa, anh một mình ở ngoài lại rất thoải mái, sao không thấy anh làm gì giúp người nhà ra khỏi ngục?”, Bạch Diệc Phi chuyển chủ đề.

Khóe miệng Liễu Chiêu Phong cứng ngắc: “Chuyện này không cần anh phải quan tâm”.

Bạch Diệc Phi nhún vai: “Tôi cũng không muốn quan tâm, hơn nữa, tôi nghĩ giữa hai chúng ta không có gì để nói vì thế đừng có ngáng đường tôi nữa”.

Liễu Chiêu Phong không nói chuyện cũng thực sự không ngăn cản anh nữa.

Nhưng Bạch Diệc Phi vẫn bị người khác cản lại. Lần này là người đàn ông bên cạnh Liễu Chiêu Phong, hắn ta đã đi đến rồi.

“Bạch Diệc Phi”, giọng nói của hắn ta có vẻ căm hận.

Bạch Diệc Phi nghi hoặc. Anh không quen hắn ta, tại sao hắn ta lại có sự thù địch lớn như vậy với anh?

“Bạch Diệc Phi! Đừng giả vờ không biết gì với tao! Mà y hại Liễu Thị nhà chúng tao, ngoại trừ tao và thằng ba thì đều bị mà y tổng vào tù. Mà y cho rằng tao sẽ bỏ qua cho mà y à?”

Đúng vậy, người đến là cậu cả của Liễu Thị, Liễu Vô Cùng.

Lúc trước, Bạch Diệc Phi đã để Long Linh Linh đi điều tra về Liễu Thị vì thế anh đoán được thân phận của đối phương.

Xem ra bởi vì Liễu Thị không còn nữa nên hắn ta quay lại để báo thù.

“Ồ, anh muốn thế nào?”, Bạch Diệc Phi không hề lo lắng.

Địa vị của Hầu Tước ở thành phố Thiên Bắc vô cùng vững chắc, hắn ta muốn báo thù anh cũng phải xem xem bản thân mình có năng lực đó hay không.

Liều Vô Cùng sầm mặt: “Thế nào? Hừ! Nói thật, tao muốn giết mày”.

“Nhưng mày yên tâm, tao sẽ không làm vậy, vì tao muốn mày biết được cảm giác khi Hầu Tước sụp đổ cũng như cảm giác phải ở tù!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 145: Đòi chọi gay gắt

Bạch Diệc Phi nhìn hấn ta, lạnh lùng nói: “Ồ? Thế à?”

Liễu Vô Cùng thấy Bạch Diệc Phi không quan tâm thì vô cùng điên tiết: “Bạch Diệc Phi! Mà đừng cho rằng mà có Hầu Tước thì không sợ gì cả. Tao nói cho mà biết, Hầu Tước chỉ là một tập đoàn, có mạnh đến đâu cũng không chống lại được một lúc mười mấy tập đoàn!”

Bạch Diệc Phi híp mắt, nghĩ đến gì đó lại ngẩng đầu nói: “Nói vậy tức là mấy người đã ra tay rồi? Vậy thì tôi muốn xem xem, kết quả sẽ thế nào?”

“Hừ! Bạch Diệc Phi, mà cứ đợi đấy!”, Liễu Vô Cùng ép sát vào anh: “Bọn tao bắt đầu từ mảnh đất vùng ngoại ô phía Nam trước, xem xem cuối cùng lọt vào tay ai?”

Mảnh đất vùng ngoại ô phía Nam?

Bạch Diệc Phi nhớ lại hình như Long Linh Linh đã từng nhắc đến. Ban đầu vốn là tập đoàn Hầu Tước và ông chủ Tào sẽ cùng khai thác nhưng bây giờ hình như bị đem bán đấu giá rồi.

Gần đây anh mãi lo chuyện thuốc giải cho Lý Tuyết, Hầu Tước xảy ra chuyện gì anh hoàn toàn vào tai này ra tai kia. Nhưng anh cũng biết, gần đây tập đoàn bị rất nhiều khách hàng cũng như đối tượng hợp tác từ chối, gặp phải đủ các loại vấn đề.

Hóa ra là do hấn ta giờ trò!

“Vậy thì chúng ta cứ chờ xem!”

Bạch Diệc Phi không có hứng thú ở lại nữa, trực tiếp rời đi. Nhưng anh chưa đi được bao xa thì đã thấy Lý Tuyết mặc chiếc váy liền màu trắng tiến vào.

Vì sao cô lại đến đây?

Mà Lý Tuyết cũng nhìn thấy anh, trong lòng cũng khó hiểu. Sao Bạch Diệc Phi lại ở đây?

“Tuyết Nhi”.

Tiếng gọi này không phải của Bạch Diệc Phi mà là của Liễu Chiêu Phong.

Thực chất, chính Liễu Chiêu Phong đã gọi Lý Tuyết đến.

“Anh gọi tôi đến làm gì?”, sắc mặt Lý Tuyết không được tốt.

Liễu Chiêu Phong chỉ cười nói: “Đương nhiên là có chuyện quan trọng muốn nói với em”.

Gã nhắn tin cho Lý Tuyết báo rằng muốn nói với cô chuyện về Bạch Diệc Phi. Lý Tuyết lo lắng cho chồng nên mới đến.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì sây sẩm mặt mày, là Liễu Chiêu Phong gọi Lý Tuyết đến?

“Tôi cảm thấy chuyện này mọi người nên cùng nhau ngồi xuống nói chuyện, đứng mãi cũng không hay”, Liễu Chiêu Phong cười nói.

Bạch Diệc Phi đi đến bên cạnh Lý Tuyết, kéo tay cô: “Bà xã, chúng ta về nhà”.

Lý Tuyết do dự một lát, đang định gật đầu thì Liễu Chiêu Phong lại nói: “Bạch Diệc Phi, anh sợ tôi nói gì với Lý Tuyết ư? Vội đưa cô ấy đi như vậy à? Có tạt giạt mình?”

Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn cô nói: “Tôi là chồng của Tuyết Nhi, cô ấy muốn biết gì thì tôi sẽ tự nói với cô ấy, không cần một người ngoài như anh xen vào”.

“Anh vốn cố ý giấu cô ấy thì làm sao dám nói với cô ấy?”

Liễu Chiêu Phong lại nói với Lý Tuyết: “Tuyết Nhi, em đừng tin lời anh ta. Anh ta đang lừa em, anh ta hoàn toàn không như những gì em thấy đâu”.

Lý Tuyết nghe vậy thì nhìn Liễu Chiêu Phong: “Bạch Diệc Phi là chồng tôi, tôi tự biết anh ấy là người như thế nào, không cần anh phải nói. Hơn nữa tôi cũng đã nói rõ ràng rồi, tôi sẽ không thích anh!”

Nói xong, Lý Tuyết kéo Bạch Diệc Phi rời đi.

Lúc này, Liễu Vô Cùng đột nhiên lên tiếng: “Bạch Diệc Phi, mày rất quan tâm vợ mình?”

Bạch Diệc Phi quay phắt đầu lại, kéo Lý Tuyết ra sau mình: “Tôi cảnh cáo anh, tốt nhất là đừng động vào cô ấy, nếu không tôi có hàng ngàn cách khiến anh phải hối hận!”

Liễu Vô Cùng không hề sợ hãi: “Đừng có nói chắc chắn như vậy, đến lúc đó ai hối hận còn chưa biết đâu”.

Nhưng có Bạch Hổ ở đây, Bạch Diệc Phi hoàn toàn không lo lắng hấn ta có thể làm gì Lý Tuyết.

Nhưng giây tiếp theo, Liễu Vô Cùng đột nhiên bước lên một bước, trong tay cầm một vật đen sì, chĩa vào thắt lưng anh.

“Tao khuyên mày bây giờ tốt nhất là đừng chọc tao điên nếu không tao sẽ giết mày luôn!”

Bạch Diệc Phi không cử động, cả người đột nhiên toát mồ hôi hột.

Anh cảm giác được chĩa vào người anh là một khẩu súng.

Bạch Diệc Phi thừa nhận anh sợ hãi.

Mẹ nó, bị súng chĩa vào người ai mà chả sợ!

“Đây là nơi công cộng, trong này cũng có camera, anh dám ra tay?”, Bạch Diệc Phi bề ngoài vẫn bình tĩnh.

Liễu Vô Cùng không quan tâm: “Tao giết mày xong sẽ lập tức xuất ngoại, cảnh sát hoàn toàn không bắt được ta!”

Bạch Diệc Phi không nói gì.

Đúng lúc này, Liễu Vô Cùng đột nhiên cứng đờ. Bởi vì cũng có vật gì đó chĩa vào lưng hắn ta, nếu hắn ta đoán không nhầm thì hắn là một khẩu súng.

Tiếp đó một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Mày còn cử động thì tao sẽ giết mày”.

Bạch Diệc Phi nhìn phía sau hắn ta, Từ Lãng?

Gã đến lúc nào? Vừa rời ngoài cửa không có ai tiến vào.

Cơ thể Liễu Vô Cùng ngắc, không dám cử động: “Mày bỏ ‘hàng’ xuống, tao cũng bỏ”.

Từ Lãng không bỏ, nói: “Mày trước”.

Liễu Vô Cùng hết cách, dù sao mạng mình vẫn quan trọng. Vì thế hắn ta thu đồ lại, đút vào trong túi mình nhưng vẫn không dám quay người. Hắn cảm nhận được người phía sau rất nguy hiểm.

Bạch Diệc Phi nghi hoặc nhìn Từ Lãng: “Anh đến cứu tôi?”

Lời vừa dứt, Lý Tuyết ở phía sau đã phát run, bởi vì cô nhận ra Từ Lãng chính là sát thủ ngày đó.

Bạch Diệc Phi mau chóng xoay người giải thích: “Không sao, anh ta tạm thời sẽ không giết anh”.

Lý Tuyết không hiểu nhưng vẫn gật đầu, không hỏi nhiều, nhưng sắc mặt cô trắng bệch, có lẽ là vì chất độc, cũng có lẽ vì lý do khác.

Từ Lãng lại lạnh lùng nói: “Anh hiểu lầm rồi, tôi chỉ muốn tự tay giết anh rồi lĩnh tiền thưởng thôi”.

Liễu Vô Cùng nghe thấy tiền thì mắt sáng lên: “Anh trai, anh cần tiền? Tôi có, anh muốn bao nhiêu cứ ra giá”.

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi như đang đợi xem trò hay. Lúc trước anh cũng từng thấy được người này tuân thủ công việc đến mức nào.

Quả nhiên như anh dự liệu.

Từ Lãng lạnh lùng nhìn Liễu Vô Cùng: “Tao có đạo đức nghề nghiệp của tao. Nếu mày còn dám lôi tiền ra, tao sẽ lập tức giết mày”.

Liễu Vô Cùng cạn lời.

Cho tiền còn không muốn? Sao người này lại ngu như vậy? Đạo đức nghề nghiệp là cái mẹ gì, ăn được chắc?

Lúc này, ngoài cửa có một giọng nói vang lên: “Xảy ra chuyện gì?”

Hóa ra Tần Hoa mang theo vài cảnh sát tiền vào.

Trái tim căng thẳng của Bạch Diệc Phi cuối cùng buông lỏng, sau đó lập tức chỉ vào Liễu Vô Cùng: “Cảnh sát, vừa nãy anh ta nói muốn giết tôi! Trong tay còn có súng!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 146: Súng đồ Chơi

Liễu Vô Cùng nhìn thấy cảnh sát thì lập tức sững sờ, hấn ta thành thật giơ tay.

"Anh cảnh sát, tôi không có".

Tần Hoa lạnh lùng chĩa súng về phía Liễu Vô Cùng, anh ta bảo người phía sau tiến lên lục soát.

Đôi mắt với họng súng của cảnh sát thì Liễu Vô Cùng khá sợ hãi, hấn ta ngoan ngoãn để cảnh sát khám xét, sau đó cảnh sát đã tìm thấy một khẩu súng, nhưng...

"Đội trưởng, đó là một khẩu súng đồ chơi".

"..."

Mọi người đều không nói lên lời.

Thậm chí Từ Lãng còn khịt mũi.

Nghe thấy âm thanh này thì Liễu Vô Cùng lập tức quay lại chỉ vào Từ Lãng rồi hét lớn: "Cảnh sát, người này có mang theo súng, vừa rồi mới cầm súng..."

Nhưng chưa kịp nói xong thì hấn ta đã nhìn thấy trong tay Từ Lãng đâu phải là súng, mẹ nó là điện thoại di động.

Tần Hoa liếc nhìn Từ Lãng, theo bản năng nghĩ người này khá nguy hiểm, nhưng anh ta vẫn hỏi: "Anh có súng không?"

Anh ta vừa nói xong, Từ Lãng còn chưa lên tiếng thì Bạch Diệc Phi đã nói: "Trong tay anh ta không có súng, tôi có thể làm chứng".

"Ồ, thế thì được".

Liễu Vô Cùng sững sờ: "Cảnh sát, tại sao lại khám xét tôi mà không khám xét tên đó. Nếu thật sự có giấu súng trong người thì sao? Như thế chúng ta sẽ gặp nguy hiểm đấy!"

Ánh mắt Tần Hoa lướt qua Liễu Vô Cùng: "Không nghe thấy cậu Bạch nói gì sao? Cậu ấy nói không có thì sẽ không có".

"Cảnh sát, tại sao Bạch Diệc Phi nói không có thì là không có?"

"Bởi vì tôi biết cậu ấy!", Tần Hoa nhìn Liễu Vô Cùng giống như nhìn một tên ngốc.

Liễu Chiêu Phong đứng bên cạnh cũng thật sự cạn lời, anh cả của gã sao có thể ngốc như vậy chứ?

Tần Hoa liếc nhìn Liễu Vô Cùng: "Anh cầm súng đồ chơi để đe dọa người khác. Bản chất của việc này rất xấu, mời anh đi cùng chúng tôi".

"Cái gì? Cảnh sát, tôi cũng không cầm súng thật, chỉ là giỡn vui thôi, không đến mức thế chứ?"

"Loại chuyện này có thể giỡn vui được hả? Còn nữa, nếu anh không có ý xấu thì dùng súng để giỡn làm gì?", Tần Hoa nghiêm nghị nói: "Mời anh đi cùng chúng tôi!"

Nói xong thì cảnh sát đứng sau cũng đi tới dẫn Liễu Vô Cùng đi.

Mặt khác, Bạch Diệc Phi đưa Lý Tuyết về biệt thự, trên đường đi Lý Tuyết nói với anh rằng Liễu Chiêu Phong đã gọi điện cho cô, nói rằng có một bí mật liên quan đến Bạch Diệc Phi muốn nói với cô, vì vậy cô mới đến quán cà phê.

Sau khi trải qua chuyện vừa rồi thì sắc mặt Lý Tuyết rất tái nhợt, nhưng cô vẫn lo lắng quay sang hỏi Bạch Diệc Phi: "Anh có chuyện gì không nói với em hả?"

Bạch Diệc Phi cười: "Em muốn biết chuyện gì? Anh sẽ nói tất cả cho em biết"

Lý Tuyết phồng má, cô muốn hỏi chuyện gì chứ, cô cũng không biết phải hỏi gì nữa!

Cuối cùng Lý Tuyết khịt mũi nói: "Thôi vậy, em cũng không muốn biết".

Bạch Diệc Phi quay đầu đi, anh nở nụ cười gượng gạo, nếu có thể anh cũng rất muốn để Lý Tuyết biết được thân phận của mình, nhưng không phải bây giờ. Lý Tuyết không thể chịu được kích động lớn.

Sau khi trở về Hầu Tước thì Bạch Diệc Phi rơi vào trầm tư.

Anh nóng lòng muốn tìm người bỏ thuốc độc, hôm nay anh cũng nhận được cuộc gọi bảo đến quán cà phê, nhưng sau khi đi đến đó chỉ thấy Liễu Vô Cùng và Liễu Chiêu Phong.

Anh gọi điện cho người báo tin nhưng bị dập máy, vì thế anh nghi ngờ có người cố tình dẫn anh tới đây, người đó có thể là Liễu Chiêu Phong hoặc Liễu Vô Cùng.

Nhưng hiện giờ có rất ít người biết được Lý Tuyết bị trúng độc, hai người kia làm sao biết được chứ, hơn nữa bọn họ cũng biết anh đang đi tìm người bỏ thuốc nữa?

Chẳng lẽ người bỏ thuốc có liên quan gì đến Liễu Chiêu Phong hoặc Liễu Vô Cùng?

Bạch Diệc Phi nghĩ tới đó thì đau đầu, gần đây anh hao tâm tổn sức vì gã bỏ thuốc, mà sức khỏe Lý Tuyết cũng ngày càng yếu, thế nên chứng đau đầu cũng nặng thêm.

Bạch Diệc Phi biết độc trong người Lý Tuyết không thể để lâu được, anh cũng biết Liễu Vô Cùng dám kiêu ngạo như vậy thì nhất định hẳn ta phải có chỗ dựa, thậm chí anh còn nghi ngờ Liễu Vô Cùng có liên quan đến chuyện

thuốc độc này, vì để bảo vệ Lý Tuyết, anh chỉ có thể xử lý những vấn đề gần đây của Hầu Tước thôi.

Nửa giờ sau, ở phòng họp.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn các giám đốc cấp cao trong công ty, sau đó anh bắt đầu dặn dò từng người một.

"Chúng ta nhất định phải có được mảnh đất ở ngoại ô phía Nam. Hãy chuẩn bị cho cuộc đấu giá hôm đó".

"Gửi cho tôi bản sao báo cáo tài chính của từng bộ phận kinh doanh".

"Ngoài ra, tôi sẽ kiểm tra ngọn nguồn của từng vấn đề. Tốt nhất là kiểm tra xem đám người đó có liên hệ với ai không?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 147: Vô ơn

Sau đó, các cổ đông cũng lần lượt phát biểu.

“Chủ tịch, có tất cả sáu công ty đã áp dụng lệnh trừng phạt với chúng ta, trong đó có tập đoàn Nguyệt Nha, công ty thương mại Vạn Hưng, tập đoàn Tam Trần...”

“Chủ tịch, mấy tập đoàn này tách lẻ thì không phải là đối thủ của Hầu Tước nhưng họ đều bắt tay nhau để chèn ép chúng ta, chúng ta...”

Trương Vinh vô cùng tức giận: “Chủ tịch, tập đoàn Tam Trần và tập đoàn Nguyệt Nha đối địch với nhau, bây giờ họ liên hợp lại, tôi thấy bên trong chắc chắn có vấn đề!”

“Phải đấy, chủ tịch, chắc chắn giữa sáu tập đoàn này đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không sao họ lại hợp tác với nhau để đối phó với chúng ta?”

“Còn công ty thương mại Vạn Hưng nữa, nó là công ty được Hầu Tước chúng ta giúp đỡ, bây giờ lại tham gia vào đó, đúng là vong ơn bội nghĩa!”

“...”

Mọi người đều trách công ty thương mại Vạn Hưng.

Bạch Diệc Phi nhú mày.

Chuyện công ty thương mại Vạn Hưng được Hầu Tước nâng đỡ thì Bạch Diệc Phi không ở Hầu Tước nên anh không biết tình huống cụ thể, nhưng bây giờ anh đã biết rồi.

“Trương Vinh, ông mang tư liệu của chủ tịch sáu công ty này cho tôi”.

“Được”, Trương Vinh cam đoan sẽ kiểm tra ngay.

“Linh Linh, cô đi chuẩn bị đi, bây giờ chúng ta đến Vạn Hưng”, Bạch Diệc Phi nói tiếp, sau đó lại nhìn các cổ đông khác nói: “Cố gắng giữ bình tĩnh, hai ngày nay tôi sẽ giải quyết chuyện này”.

Các cổ đông khác đều là tôi nhìn anh, anh nhìn tôi.

“Không phải, vấn đề này cũng rất nghiêm trọng, hai ngày có thể giải quyết được sao?”

“Tôi cũng muốn nói vấn đề này có thể giải quyết trong hai ngày à?”

“Có lẽ chủ tịch đã biết phải giải quyết như thế nào rồi nhỉ?”

“...”

Các cổ đông này không biết nhưng Bạch Diệc Phi biết, sở dĩ mấy tập đoàn này cùng nhau đối phó Hầu Tước đều là vì Liễu Vô Cùng.

Chỉ là anh rất thắc mắc, rốt cuộc Liễu Vô Cùng đã làm gì mà có thể khiến nhiều tập đoàn cùng chống lại Hầu Tước như thế.

Trên xe, Bạch Diệc Phi cầm tư liệu Trương Vinh vừa gửi đến, công ty anh xem đầu tiên là công ty thương mại Vạn Hưng.

Chủ tịch của công ty thương mại Vạn Hưng tên là Vạn Hâm, 48 tuổi, đã kết hôn, có một đứa con gái, không phải là người thành phố Thiên Bắc mà là người ở Hà Bắc. Mười năm trước Vạn Hâm đến thành phố Thiên Bắc, sau đó tự mình lập nghiệp.

Ba năm trước, công ty thương mại Vạn Hưng gặp khủng hoảng kinh tế, là tập đoàn Hầu Tước chủ động bỏ ra năm trăm triệu giúp đỡ công ty thương mại Vạn Hưng để Vạn Hưng vượt qua khủng hoảng.

Thế nhưng ngày này ba năm sau công ty thương mại Vạn Hưng lại liên hợp với các tập đoàn khác để chống lại Hầu Tước, có thể nói là vong ân bội nghĩa.

Bạch Diệc Phi muốn biết Liễu Vô Cùng làm sao mà đồng thời liên hợp được sáu tập đoàn, điểm mấu chốt là công ty thương mại Vạn Hưng, dù sao giữa hai bên còn có một mối quan hệ như vậy, đáng tiếc kết quả không được như ý.

Hai người đến tòa nhà công ty thương mại Vạn Hưng, sau đó đi đến quầy lễ tân, nói với nhân viên: “Chào cô, tôi là Bạch Diệc Phi, tôi muốn tìm chủ tịch của các cô, phiền cô thông báo cho người kia”.

Nhân viên lễ tân mỉm cười: “Xin lỗi, chủ tịch đã đi công tác rồi”.

Bạch Diệc Phi khẽ nhíu mày: “Cô chắc chứ?”

“Vâng, thư ký Lý của chủ tịch nói với tôi như vậy”.

Bạch Diệc Phi im lặng một lát rồi nói: “Vậy khi nào chủ tịch các cô mới về?”

“Chuyện này thì tôi không biết”, nhân viên lễ tân cười đáp.

Lúc này, một người đàn ông trung niên mặc đồ vest màu đen, mang mắt kính đi đến: “Chuyện gì vậy?”

Người đến chính là thư ký Lý. Sau khi biết nguyên nhân Bạch Diệc Phi đến đây, gã sửa lại gọng kính trên sống mũi nói: “Phải một tuần sau chủ tịch mới về, các cậu về đi!”

Thấy vậy, Long Linh Linh định hỏi Bạch Diệc Phi có nên về không thì Bạch Diệc Phi cười nhạt: “Vậy được, nếu chủ tịch đã không có ở đây, phiền anh chuyển lời đến anh ta giúp tôi. Cơ hội chỉ có một lần, tôi đã cho rồi, sau này tôi sẽ không cho các người bất kỳ cơ hội nào nữa”.

Nói rồi Bạch Diệc Phi dẫn Long Linh Linh xoay người rời đi.

Thư ký Lý sững sốt, lời này có ý gì? Không đúng, mẹ nó ngạo mạn như vậy, cậu tưởng mình là ai?

Nhưng Vạn Hâm đang ở trong văn phòng thấy cảnh này trong camera, gã bỗng hoảng hốt.

Gã không đi công tác nhưng vì một vài nguyên nhân nào đó không tiện đi gặp Bạch Diệc Phi.

Nhưng lời Bạch Diệc Phi nói vừa rồi khiến gã đứng ngòì không yên nên vội gọi cho thư ký Lý.

“Chủ tịch?”

“Mau, mau đuổi theo, giữ người lại cho tôi! Nếu không giữ lại, cậu cũng không cần đi làm nữa!”

Thư ký Lý thầm nói “Chết tiệt!”, sau khi cúp điện thoại gã ta nhấc bước chạy ra phía cửa...

“Cậu gì ơi, đợi đã, đợi một chút...”

Bạch Diệc Phi và Long Linh Linh đã ra khỏi tòa nhà, khi nghe thấy tiếng gọi ở phía sau, Bạch Diệc Phi cũng không quay đầu lại.

Long Linh Linh liếc nhìn đằng sau nói: “Chủ tịch, thư ký Lý đó đuổi theo chúng ta”.

Bạch Diệc Phi tiếp tục đi về phía trước: “Mặc kệ hănh!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 148: Khủng hoảng của Hầu Tước

Thấy vậy, thư ký Lý vô cùng lo lắng, chẳng phải chủ tịch đang hại mình sao?

Trước tiên bảo gã ta xuống đuổi người ta đi, kết quả người đi rồi, con mẹ nó lại bảo gã ta giữ người ta lại, không giữ được thì cũng mất việc luôn.

Bước nhanh đến ngăn Bạch Diệc phi và Long Linh Linh lại, thở hắt lên nói: “Hai vị... đợi một chút... chủ tịch... chủ tịch chúng tôi... nói... muốn gặp cậu”.

Bạch Diệc Phi kiên nhẫn nghe gã nói hết, bình thản nói: “Ồ, tôi phải đi công tác rồi, không gặp!”

Sắc mặt thư ký Lý thay đổi, Bạch Diệc Phi trả lại những lời gã ta vừa nói.

“Chuyện đó, thưa cậu, là tôi không đúng, đều là lỗi của tôi, tôi nói nhầm lịch trình của chủ tịch...”

Thấy vậy, Long Linh Linh trầm giọng nói: “Mới vừa nói không gặp, giờ lại muốn gặp, anh xem chúng tôi là ai hả? Anh có biết anh ấy là ai không? Anh ấy là...”

“Linh Linh!”, Bạch Diệc Phi nói, anh không muốn nói ra thân phận của mình cho loại người này: “Tôi vừa nói rồi, cơ hội chỉ có một thôi, bỏ lỡ rồi thì không còn nữa”.

Nói rồi, Bạch Diệc Phi và Long Linh Linh lách người sang một bên tiếp tục đi về phía trước.

Thư ký Lý sợ đến toát mồ hôi lạnh: “Thưa cậu, mọi chuyện đều là lỗi của tôi, không liên quan gì đến chủ tịch. Muốn trách thì hãy trách tôi, chỉ cần cậu đi gặp chủ tịch, tôi thế nào cũng được”.

Bạch Diệc Phi hừ một tiếng: “Từ lúc tôi bước ra khỏi cửa thì tôi tuyệt đối sẽ không bước lại vào đó một bước nào nữa. Muốn tôi gặp anh ta cũng được, bảo anh ta đến gặp tôi hoặc mãi mãi cũng đừng gặp nữa”.

Nói rồi cũng mặc kệ thư ký Lý, anh dẫn Long Linh Linh lái xe rời đi.

Thư ký Lý lau mồ hôi trên trán: “Phải làm sao đây?”

“Chủ tịch, cậu đó nói, anh đến gặp cậu ta hoặc...”, thư ký Lý đành phải thành thật báo lại.

Nghe xong, Vạn Hâm cúp máy, ngồi phịch xuống ghế.

“Không, không được, mình không thể trơ mắt nhìn Vạn Hưng tiêu tủng như vậy được...”, Vạn Hâm ngồi thẳng dậy, lập tức gọi cho Bạch Diệc Phi.

Sau đó Bạch Diệc Phi mặc kệ, tắt máy luôn.

Vì thế tay Vạn Hâm run rẩy, gã vội đứng dậy gọi cho thư ký Lý bảo gã chuẩn bị xe, lập tức đến Hậu Tước.

Thư ký Lý liên tục đồng ý: “Cái người vừa nãy là người của Hậu Tước sao?”

Chẳng lẽ là chủ tịch Hậu Tước?

Về đến Hậu Tước, Bạch Diệc Phi mới vừa ngồi xuống, Long Linh Linh gõ cửa: “Chủ tịch, chủ tịch Vạn Hưng muốn gặp anh, bây giờ đang ở bên dưới”.

“Không gặp!”, Bạch Diệc Phi đáp.

Mười phút sau, Long Linh Linh lại đi lên: “Chủ tịch, chủ tịch Vạn Hưng nói anh ta có nỗi khổ riêng”.

Bạch Diệc Phi cười nhạt: “Nói với anh ta, tôi đi công tác rồi, một tuần sau mới về”.

Ở đại sảnh, lúc này thư ký Lý mới biết người vừa rời thật sự là chủ tịch Hầu Tước, gã toát cả mồ hôi lạnh, vô cùng sợ hãi.

Lúc này Vạn Hâm đã sốt ruột lắm rồi, cuối cùng cũng đợi được Long Linh Linh.

“Chủ tịch Vạn, chủ tịch chúng tôi đi công tác rồi, một tuần sau mới về”, Long Linh Linh liếc nhìn thư ký Lý.

Thư ký Lý cúi đầu xuống, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của mình.

Nghe vậy, Vạn Hâm sững sốt: “Thư ký Long, tôi thật sự có nỗi khổ riêng, không phải tôi cố ý không gặp, tôi chỉ là...”

“Chủ tịch Vạn, không phải chủ tịch không gặp mà thật sự chủ tịch chúng tôi không có ở đây, tôi cũng hết cách rồi”, Long Linh Linh cắt ngang lời nói của gã. Dù có nỗi khổ gì, công ty thương mại Vạn Hưng cũng được Hầu Tước giúp đỡ, cũng không nên liên hợp với các tập đoàn khác chống lại Hầu Tước vào lúc này.

“Mời anh về cho!”, Long Linh Linh nói xong bèn xoay người rời đi.

Thấy vậy, thư ký Lý nuốt nước bọt: “Ừm, chủ tịch...”

Vạn Hâm đứng đó hồi lâu, cuối cùng mới cúi đầu thờ dài: “Đi thôi...”

E là kẻ từ hôm nay, Hầu Tước cũng sẽ không quan tâm đến Vạn Hưng nữa.

Long Linh Linh quay lại văn phòng, Bạch Diệc Phi dặn dò: “Cử người đến năm công ty khác nói tôi muốn gặp họ, xem họ có thái độ gì”.

Thật ra Bạch Diệc Phi không cần làm vậy cũng biết chủ tịch của năm công ty kia sẽ có thái độ gì, chắc chắn là không gặp anh nhưng anh vẫn muốn cho họ một cơ hội.

Hai tiếng sau, Long Linh Linh quay lại.

“Chủ tịch, chủ tịch của năm công ty đều nói có việc bận hoặc đang đi công tác”.

Bạch Diệc Phi cười giễu khi nghe cô ta nói vậy: “Tôi biết rồi, cô đi làm việc trước đi”.

Sau khi Long Linh Linh đi ra ngoài, Bạch Diệc Phi hiếm thấy hút một điếu thuốc. Khói thuốc trắng xóa lơ lửng trong văn phòng, người ngồi trên ghế nhìn có vẻ hơi mơ hồ nhưng lại không phải là loại ảo hiện như thần tiên, mà là cảm giác tê lương và chán chường.

Hút xong điếu thuốc, Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, tiếp tục xem những tư liệu còn lại. Trong đó còn tư liệu của chủ tịch năm công ty khác mà Trương Vinh đưa đến.

Xem xong, Bạch Diệc Phi hừ một tiếng: “Muốn núp trong tối à, ai mà không biết làm vậy?”

Bạch Diệc Phi cầm điện thoại lên, chụp lại tư liệu của các vị chủ tịch đó, sau đó gửi cho Lưu đầu trọc.

“Lát nữa tôi gửi mấy tư liệu qua điện thoại của anh, xem xong những người trong đó, anh sẽ biết nên làm thế nào. Sau khi lưu ảnh về, lập tức xóa lịch sử cuộc trò chuyện của chúng ta, rồi chụp màn hình lại cho tôi xem”.

“Xong việc một triệu”.

Một lúc sau, điện thoại của Lưu đầu trọc vang lên, năm tám hình liên tục được gửi đến, mỗi tấm là thông tin tư liệu của một người.

“Tiêu Đăng, chủ tịch tập đoàn Nguyệt Nha, 45 tuổi, đã kết hôn, có hai đứa con trai, hai đứa con gái, một trai và hai gái là con của vợ cả, còn một đứa con trai là con của vợ kế, có tất cả ba tình nhân đều là sinh viên...”

“Đỗ Bách Quân, chủ tịch bất động sản Bách Gia, 46 tuổi, đã kết hôn, có một trai và hai gái, bao nuôi tình nhân, tặng tình nhân một khu biệt thự, một chiếc BMW...”

“ ... ”

Tư liệu của chủ tịch năm công ty hiện thị trước mắt Lưu đầu trọc, gã lập tức hiểu ý của Bạch Diệc Phi.

Còn Bạch Diệc Phi ngồi trong văn phòng, bây giờ trong những người bên cạnh anh, ngoài Long Linh Linh và Bạch Hồ ra, dường như anh không thể tin tưởng một ai khác. Dù là tên Lưu đầu trọc này đã hợp tác mấy lần nhưng cũng không đáng để anh tin tưởng.

Sở dĩ bảo gã xóa lịch sử trò chuyện cũng là không muốn có quá nhiều liên quan. Nếu ngày nào đó gã muốn trở mặt, vậy toàn bộ những cái đó đều là chứng cứ lật tẩy anh, anh không thể để lại.

Giải quyết xong chuyện này, đến chiều, Bạch Diệc Phi không kiên nhẫn được nữa nên đành trở về biệt thự.

Nhưng vừa bước vào phòng khách, anh đã thấy Lý Tuyết cả người chỉ mặc quần trong và áo trong đi ra từ phòng bếp.

Bạch Diệc Phi mở to mắt, hít sâu một hơi.

Lý Tuyết “A” lên một tiếng, lấy cái váy trong tay che trước người lại: “Anh, anh làm gì?”

Bạch Diệc Phi sửng sốt, nhớ đến Lý Tuyết không thể bị kích thích nên anh lập tức xoay người lại: “Anh trở về nghỉ ngơi một lát, em sao vậy? Mau mặc quần áo vào đi, đừng để bị cảm”.

Ban ngày ban mặt mà cởi đồ đi lại trong nhà, cũng không hay lắm nhỉ?

Nghĩ đến vóc dáng thon gọn, làn da trắng nõn, đôi chân thon dài và cái eo mảnh khảnh của Lý Tuyết, Bạch Diệc Phi vô thức nuốt nước bọt.

Nếu không phải bây giờ sức khỏe Lý Tuyết không cho phép, anh dám chắc hôm nay anh có thể trở thành đàn ông chân chính!

Lý Tuyệt thở dốc trong chốc lát, thấy Bạch Diệc Phi xoay người lại, tâm trạng của cô cũng bình tĩnh lại: “Lát nữa Khúc Nhi sẽ đến, em chỉ muốn xuống bếp nấu cơm cho cậu ấy. Kết quả không cẩn thận làm đổ nước lên váy...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 149: Chu Khúc Nhi đến chơi

"Ồ...", Bạch Diệc Phi lơ đãng, anh còn đang suy nghĩ về bộ dạng vừa rồi của Lý Tuyết.

Lý Tuyết hừ một tiếng, mặt cô đỏ bừng: "Anh đi thay quần áo đi", cô nói xong thì đi lên tầng.

Lúc này chuông cửa vang lên.

Bạch Diệc Phi đi ra mở cửa thì nhìn thấy Chu Khúc Nhi, cô ta mặc một bộ váy hoa.

"Sao lại là anh?", Chu Khúc Nhi sững sốt, gương mặt cô ta đỏ bừng.

"Công việc ở công ty đã xong nên tôi về sớm".

Chu Khúc Nhi bước vào: "Tuyết Nhi đâu?"

"Tuyết Nhi về phòng thay quần áo rồi".

Bạch Diệc Phi đang định lên tầng gọi Lý Tuyết, nhưng anh lại nhận được điện thoại của Long Linh Linh.

"Chủ tịch, vừa rồi chủ tịch của tập đoàn Nguyệt Nha Tiêu Đẳng tới công ty, ông ta nói muốn gặp anh, còn có cả chủ tịch của vài công ty khác ở đây nữa".

"Cô trả lời bọn họ thế nào?"

"Tôi nói hiện giờ chủ tịch không có ở đây", lúc này Bạch Diệc Phi đang ở nhà, đúng là không có ở công ty.

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Hiện giờ bọn họ đi chưa?"

"Vẫn chưa, chủ tịch, anh có muốn gặp bọn họ không?"

Bạch Diệc Phi cau mày, anh nhìn đồng hồ đã là tám giờ: "Vậy cô còn chưa tan làm hả?"

"Vâng, bọn họ không chịu đi".

Bạch Diệc Phi đáp: "Vậy thì để bảo vệ đuôi bọn họ đi, sau đó cô có thể tan làm".

Cúp điện thoại xong thì trong lòng Long Linh Linh cảm thấy âm áp, đây chỉ là sự quan tâm của cấp trên đối với cấp dưới sao?

Ba người cùng nhau ăn cơm trong biệt thự, ăn xong thì Bạch Diệc Phi cũng mệt mỏi nên đã trở về phòng đi ngủ.

"Tuyệt Nhi, nhìn chồng cậu kia, ăn xong là lăn ra ngủ, chả biết thương hoa tiếc ngọc gì cả", Chu Khúc Nhi nói.

"Minh nói cho cậu biết, giờ phụ nữ tìm phải tìm được kiểu đàn ông lên được phòng khách xuống được nhà bếp, phải biết nấu cơm rồi làm việc nhà giúp cậu, nếu không thì người ta chẳng yêu cậu đâu".

Lý Tuyết bật cười nói: "Không phải đàn ông nào cũng làm được chuyện này đâu. Ai nói nếu không làm được chuyện này nghĩa là không yêu cậu chứ?"

"Trên mạng nói thế đó!", Chu Khúc Nhi coi đó là điều hiển nhiên.

Lý Tuyết trợn mắt: "Đừng có tin vào mấy thứ trên mạng quá? Chả lẽ cậu nghĩ bản thân là nữ chính phim ngôn tình hả?"

"Hầy..."

Lý Tuyết liếc nhìn Chu Khúc Nhi, cô cười nói: "Sao gần đây cậu cứ nói về chủ đề này thế, có phải muốn tìm gấu rồi không?"

Chu Khúc Nhi trợn mắt, cô ta khịt mũi nói: "Không nhe bò! Mình chỉ muốn làm một quý cô độc thân sang chảnh thôi".

"Lại còn độc thân sang chảnh nữa? Không biết lúc trước ai nhất định muốn cưới chủ tịch Hậu Tước nhờ?"

"Không phải là vì lần đầu tiên mình gặp được cảnh anh hùng cứu mỹ nhân hả? Không để người ta mơ mộng tý à? Hơn nữa chủ tịch Hậu Tước đã có vợ rồi, mình sẽ không làm Tuesday đây!"

Hơn nữa còn là chồng của bạn thân cô ta nữa chứ, dù chết cô ta cũng không thể làm thế.

Chu Khúc Nhi nằm ở trên giường, cô ta không nhịn được hỏi: "Tuyệt Nhi, không phải trước kia cậu không quan tâm đến Bạch Diệc Phi hả? Sao gần đây thái độ của cậu thay đổi thế?"

Lý Tuyệt nhìn Chu Khúc Nhi một cách nghiêm túc, việc này khiến Chu Khúc Nhi bỗng nhiên xuất hiện cảm giác có lỗi không thể giải thích được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 150: Năm người đều bị bỏ thuốc

"Cậu thật sự muốn tìm người yêu hả?"

Lý Tuyết nói xong thì Chu Khúc Nhi thở phào nhẹ nhõm: "Thật sự không phải, mình chỉ tò mò chút thôi. Trước đây cậu đối xử với Bạch Diệc Phi vô cùng lạnh nhạt, chắc bây giờ thích người ta rồi đúng không?"

Gương mặt Lý Tuyết trở nên ửng đỏ, cô cảm thấy ngượng ngùng, nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng nghiêm túc nói: "Mình biết là mọi người cũng xem thường anh ấy, trước đây mình và anh ấy chỉ kết hôn cho có lệ mà thôi. Thế nhưng hai năm bầu bạn với nhau cũng đâu là giả, làm sao có thể không có tình cảm được chứ?"

"Hơn nữa điều quan trọng nhất chính là, mặc dù anh ấy không có nhiều tiền, không phải là người có bản lĩnh lớn. Thế nhưng anh ấy có thể liều mạng vì mình và những người khác, anh ấy luôn đặt mình lên hàng đầu. Đối với một cô gái thì chỉ thế là đủ rồi".

Lý Tuyết vừa nói, khóe miệng vừa hiện lên nụ cười ngọt ngào.

Còn Chu Khúc Nhi thì không biết nên nói gì.

Chị hai của tôi ơi, nếu Bạch Diệc Phi thật sự không có tiền và không có bản lĩnh thì sao có thể làm chủ tịch tập đoàn Hưu Tước được chứ?

Nhưng cho dù Lý Tuyết không biết gì cả thì cô vẫn nở nụ cười hạnh phúc.

Sáng sớm ngày hôm sau, Bạch Diệc Phi ăn sáng xong thì nhanh chóng đi tới tập đoàn Hưu Tước.

Chủ tịch của năm tập đoàn khác đã sớm đứng chờ ở cửa tập đoàn Hưu Tước, vì để có thể nhanh chóng gặp được Bạch Diệc Phi.

Lúc Bạch Diệc Phi vừa đến trước cửa tập đoàn Hàu Tước thì đã nhanh chóng bị năm chủ tịch kia vây quanh.

"Chủ tịch Bạch, cuối cùng cũng gặp được anh. Hôm qua tôi thật sự đi công tác, rạng sáng nay mới trở về...."

"Chủ tịch Bạch, hôm qua tôi bị bệnh, không có mặt ở công ty..."

"..."

Mỗi người nói một câu, bọn họ liên tiếp nói lý do không đi gặp Bạch Diệc Phi được.

Bạch Diệc Phi nhìn năm khuôn mặt xa lạ, anh cười lạnh một tiếng. Những lý do này cũng chỉ là một cái cớ, mấy người này cho rằng anh ngu đến nỗi tin tưởng sao?

"Xin lỗi, mấy người đang cản đường tôi đấy!"

Bạch Diệc Phi nhanh chóng đi vòng qua bọn họ, anh đi thẳng vào trong sảnh.

Chủ tịch tập đoàn Nguyệt Nha, Tiêu Đằng vội vàng đuổi theo: "Chủ tịch Bạch, hôm qua anh tới tìm tôi có chuyện gì thế? Mong anh cứ nói ra, tôi nhất định sẽ làm được".

Bạch Diệc Phi cũng không thèm để ý.

Chủ tịch công ty bất động sản Bách Gia, Đỗ Bách Quân lại nói: "Chủ tịch Bạch, chuyện hôm qua chỉ là hiểu lầm thôi..."

Bạch Diệc Phi cười chế giễu, lại là hiểu lầm!

Những người khác cũng bắt đầu lên tiếng.

Bạch Diệc Phi đột nhiên xoay người lại, khiến năm người kia sợ hết hồn, bọn họ đứng ngây ngốc tại chỗ.

"Chủ tịch Bạch?"

Bạch Diệc Phi nhìn năm người kia, anh lạnh lùng lên tiếng: "Tôi không cần biết mấy người vì nguyên nhân gì mà không đến gặp tôi. Tôi chỉ biết rằng tập đoàn của năm người các ông, à đúng rồi, còn cả tập đoàn ăn cháo đá bát thương mại Vạn Hưng kia nữa, tổng cộng là có sáu tập đoàn. Tôi rất không hài lòng về những việc mà các người đã làm với Hầu Tước, và hậu quả của việc khiến tôi mất hứng chính là, bây giờ tôi không muốn nhìn thấy các người nữa!"

Nói xong thì Bạch Diệc Phi nhanh chóng đi vào thang máy.

Lúc này đang là giờ làm việc. Trong đại sảnh có rất nhiều người đang qua lại, họ đều nhìn thấy Bạch Diệc Phi và năm vị chủ tịch kia, thế nhưng họ lại không nghe được đoạn đối thoại của những người đó, bọn họ tò mò không biết đang xảy ra chuyện gì.

Bạch Diệc Phi ngồi trong phòng làm việc cả buổi sáng, thậm chí anh còn gọi đồ ăn trưa. Năm vị chủ tịch kia cứ ngồi đợi ở ngoài sảnh lớn đến tận trưa, thế nhưng vẫn không đợi được người.

Tiêu Đẳng lo lắng lên tiếng: "Sao thế? Chủ tịch Bạch sẽ không trừng phạt chúng ta chứ?"

Đỗ Bách Quân trả lời: "Chắc là không đâu!"

Bạch Diệc Phi không bảo Lưu đầu trọc làm những chuyện kia là vì muốn để lại cho bọn họ một đường sống, cũng coi như là lời cảnh cáo! Nếu như anh thật sự muốn xử lý bọn họ, thì anh đã không làm mấy chuyện dư thừa, mà trực tiếp ra tay luôn rồi.

Thực tế thì đúng là như thế.

Thương mại Vạn Hưng chính là tập đoàn duy nhất mà Bạch Diệc Phi không cho cơ hội, vì thế hôm nay chỉ có năm vị chủ tịch kia tới mà thôi.

Buổi chiều, Bạch Diệc Phi cảm thấy cũng đã đến lúc rồi, nên anh bảo Long Linh Linh dẫn người vào.

"Chủ tịch Bạch, chúng tôi thật sự không hề cố ý không đến gặp anh, chúng tôi thật sự không còn cách nào khác!", Tiêu Đăng khóc lóc lên tiếng.

Bốn người kia cũng ríu rít gật đầu.

Bạch Diệc Phi nghe thế thì nhìn về phía năm người kia: "Không còn cách nào khác sao?"

Tiêu Đăng gật đầu mạnh: "Thật sự là không còn cách nào khác, bởi vì chúng tôi bị người khác bỏ thuốc".

"Bỏ thuốc?", Bạch Diệc Phi kinh ngạc chớp mắt.

Bốn người kia cũng gật đầu: "Đúng thế, tôi cũng thế".

"Tôi cũng vậy!"

Bạch Diệc Phi nhíu mày: "Thuốc gì mà có thể không chế mấy người?"

"Thật ra là một loại độc, chúng tôi thật sự không biết đó là gì cả, chứ đừng nói chi là giải quyết!", Tiêu Đăng thở dài một tiếng.

Đỗ Bách Quân lại nói: "Chúng tôi còn tới bệnh viện kiểm tra, thế nhưng bệnh viện cũng không kiểm tra được đó là gì. Chúng tôi đã uống kháng sinh nhưng cũng vô ích".

"Triệu chứng thế nào?"

"Bây giờ không có triệu chứng gì cả, hình như là một loại độc mãn tính. Càng về lâu dài thì cơ thể sẽ càng trở nên yếu ớt", Tiêu Đăng trả lời.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng: "Có thể nói cho tôi biết ai đã bỏ thuốc mấy người không?"

Năm người kia trở mắt nhìn nhau, Tiêu Đẳng nhanh chóng lên tiếng: "Chính là Liễu Vô Cùng, anh ta là bác sĩ y khoa du học ở nước ngoài, cũng là cậu cả của tập đoàn Liễu Thị".

Ánh mắt Bạch Diệc Phi trở nên lạnh lùng, hóa ra là Liễu Vô Cùng!

Một du học sinh học nước ngoài giỏi như thế, bảo sao có thể đồng thời khiến sáu tập đoàn phải nghe theo lời hắn ta, hóa ra là dùng thuốc để điều khiển.

Tiêu Đẳng vội vàng tỏ thái độ: "Chủ tịch Bạch, chúng tôi thật sự không còn cách nào khác! Anh ta bắt chúng tôi phải làm theo lời anh ta thì mới cho chúng tôi thuốc giải, nếu không chúng tôi chỉ có thể ngồi đó chờ chết".

"Chủ tịch Bạch, anh phải tin chúng tôi!"

"Chủ tịch Bạch, anh xem chuyện như thế đó? Chúng tôi cũng không muốn chết đâu!"

Bạch Diệc Phi liếc mắt nhìn năm người, trong lòng anh biết rõ, người sống trên đời này có ai mà không sợ chết? Không ai có thể thoát khỏi cái chết cả, vì thế để được sống thì chẳng còn điều gì quan trọng hơn nữa.

"Tôi biết rồi, các ông cứ làm theo lời anh ta đi!"

"Sao?", năm người đó không biết nên làm gì.

"Chủ tịch Bạch?"

Bạch Diệc Phi xoa mắt nói: "Cứ làm theo lời anh ta đi".

"Vâng", Tiêu Đẳng gật đầu, sau đó ông ta nói: "Vậy thì con trai tôi..."

"Đừng lo lắng, mau về đi! Cứ coi như bậc chú bác cho đứa nhỏ ít tiền lẻ làm quà", Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói.

Tiêu Đẳng nghe xong thì thở phào nhẹ nhõm: "Chủ tịch Bạch, anh cứ yên tâm, chúng tôi sẽ nghe theo lời anh. Chờ đến khi chúng tôi lấy được

thuốc giải thì chúng tôi sẽ nhanh chóng báo cảnh sát bắt anh ta".

"Được rồi, không có gì thì mấy người về đi", Bạch Diệc Phi xua tay.

Tiêu Đăng và bốn người còn lại sau khi nháo nhào bày tỏ thì nhanh chóng rời khỏi đó.

Bạch Diệc Phi im lặng ngồi trong văn phòng.

Cả năm người đều bị Liễu Vô Cùng bỏ thuốc. Vậy có nghĩa là Lý Tuyết cũng bị hấn ta đầu độc sao?

Hơn nữa độc trong người Lý Tuyết cũng giống với của bọn họ sao?

Bạch Diệc Phi đau đầu, một bác sĩ y khoa giỏi như thế không nghiên cứu y học mà lại đi nghiên cứu về độc làm gì?

Một lúc sau, Bạch Diệc Phi gọi điện cho Trần Hạo.

"Giúp tôi điều tra xem Liễu Vô Cùng trở về nước khi nào, hấn ta đã làm gì sau khi về nước".

Bạch Diệc Phi cúp điện thoại, anh suy nghĩ một lát rồi cảm thông tin khu đất ở ngoại thành phía Nam lên xem. Nếu Hầu Tước không lấy được khu đất này thì anh tin rằng nhiều người sẽ lợi dụng nó để làm âm ỉ, thậm chí còn nhân cơ hội để trấn áp Hầu Tước.

Liễu Vô Cùng nói rằng sẽ bắt đầu từ mảnh đất này, thế thì sau đó còn có gì nữa?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 151: Đã sai lại còn cãi

Tất cả đợi kết quả của Trần Hạo, nếu như thật sự liên quan đến Liễu Vô Cùng, nếu cần thiết thì anh phải bắt hắn lại để hắn giải độc cho Lý Tuyết.

Nhưng nếu như không phải là hắn ta thì sao? Vậy thì Lý Tuyết phải làm thế nào?

Bạch Diệc Phi lắc đầu, định lái xe về nhà trước nhưng không may trên đường gặp phải tai nạn giao thông nên đường tắc chặt kín.

Đợi hơn nửa tiếng, Bạch Diệc Phi mới thoát khỏi vòng xe đông nghịt đó. Chỉ có điều, vừa mới đi qua vụ tai nạn đó thì anh đột nhiên nhìn thấy Diệp Ngải.

Diệp Ngải đứng ở bên đường, mặc bộ đồ công sở, thoạt nhìn giống như vừa mới tan làm. Còn bên cạnh cô là một cảnh sát giao thông và một người đàn ông trung niên thấp béo.

Người đàn ông đó đang nhìn Diệp Ngải với ánh mắt tức giận, miệng còn nói gì đó nhưng nhìn biểu cảm cũng biết là không nói được lời hay ho.

Còn Diệp Ngải thì biểu cảm lạnh lùng không có phản ứng gì. Cảnh sát giao thông đứng bên cạnh khuyên can nhưng cũng không có tác dụng.

Bạch Diệc Phi nhìn một cái rồi định rời đi. Vì Diệp Ngải là người phụ nữ không đơn giản, trong tay còn có cả ảnh của anh, chắc chắn muốn làm gì anh nên anh không định dừng lại.

Chỉ có điều, vừa định đi thì Diệp Ngải đột nhiên nhìn thấy xe của Bạch Diệc Phi và cũng nhìn thấy anh nên gọi lớn: “Bạch Diệc Phi! Ân nhân ơi, giúp tôi với”.

Bạch Diệc Phi mắng thầm một câu rồi giả bộ như không biết. Nhưng Diệp Ngải không buông tha cho anh mà chạy theo. Bởi vì đúng đoạn rẽ xong người và xe đều nhiều nên tốc độ xe đi không nhanh bằng tốc độ chạy

bộ, vì thế Diệp Ngải chạy theo không bao lâu đã chạy đến gõ cửa xe Bạch Diệp Phi.

Lúc này Bạch Diệp Phi không thể giả bộ được nữa, đành phải hạ rèm xe xuống.

“Bạch Diệp Phi, mau giúp tôi với”.

Bạch Diệp Phi giả bộ hỏi như kiêu không biết: “Có chuyện gì vậy?”

Hóa ra vụ tai nạn ban nãy là giữa Diệp Ngải và người đàn ông trung niên kia. Xe bị xước chút chứ không quá nghiêm trọng. Chỉ có điều, rõ ràng xe hai người đều bị xước, Diệp Ngải cũng nói sẽ đền tiền rồi nhưng người đàn ông trung niên kia không tha, cứ nói những lời vô cùng khó nghe.

Diệp Ngải cũng không phải là người dễ nói chuyện nên đã cãi nhau với người đàn ông đó. Kể cả cảnh sát đến giảng hòa cũng vô dụng. Hai người càng cãi càng hăng.

Sau khi Bạch Diệp Phi nghe xong, cũng không muốn nhúng tay vào chuyện này nên nói: “À, chuyện này thì tôi không giúp được rồi, cô nên tìm cảnh sát đi”.

“Vấn đề là cảnh sát có đến thì cũng không giải quyết được”, Diệp Ngải nói.

Lời vừa dứt, Bạch Diệp Phi dường như định nói gì thì người đàn ông trung niên kia đuổi đến.

“Đồ thôi tha, định chạy phải không? Ai thèm vài cái đồng tiền thôi của cô? Tôi nói cho cô biết, chuyện hôm nay mà cô không nói rõ ràng với tôi thì đừng mơ đi được”.

Cảnh sát giao thông cũng đi tới, nói: “Chú này, giờ đang là giờ tan làm, phiền chú đừng làm lỡ đường của những xe khác”.

“Đi đi đi đi, tránh xa chút. Tôi biết rồi nhưng ả này đâm vào xe của tôi mà còn định chạy. Hôm nay ông đây nhất định phải cho cô ta bài học. Hiện giờ những người trẻ tuổi không hiểu phép lịch sự chút nào cả”.

Diệp Ngải xoay người lạnh lùng nói: “Lịch sự ư? Chú thì lịch sự lắm nhỉ? Xe tôi đang lái rất ngon lành, tại xe của chú vô duyên vô cớ đâm vào xe tôi. Tôi đã ấn còi rồi mà chú cứ như điếc không nghe thấy, nếu không phải tôi phanh kịp thời thì hôm nay khéo chú chết trong xe rồi đấy”.

“Mẹ kiếp, dám rủa ông đây chết à?”, người đàn ông trung niên càng tức giận bước lại định giơ tay tát Diệp Ngải một cái.

Lúc này, Bạch Diệc Phi dừng xe ở bên đường, anh bước lại nắm chặt lấy tay của người đàn ông đó.

Thật ra Bạch Diệc Phi cũng không định quan tâm đến việc này nhưng đã đến bước này rồi thì anh không quản không được.

Người đàn ông đó bị nắm chặt tay nên ngẩng đầu nhìn Bạch Diệc Phi cao hơn mình, phần nộ quát: “Mày là thằng nào? Bỏ tay ra cho tao”.

Bạch Diệc Phi không buông mà dùng sức nắm chặt hơn. Người đàn ông đó thấy thế thì vịn tay về phía sau. Đúng lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên buông tay ra.

Cũng chính vì thế mà người đàn ông kia lùi về sau mấy bước, suýt nữa thì ngã. Diệp Ngải thấy thế không kìm nổi mà bật cười.

Người đàn ông kia thấy vậy thì càng tức hơn, quát: “Mẹ kiếp, việc của mày à, ai khiến mày dây vào...”.

“Anh cảnh sát ời, hình như chú đây uống rượu rồi”, cảnh sát nghe thấy Bạch Diệc Phi nói vậy thì sắc mặt liền thay đổi.

Người kia thấy thế thì liền chột dạ. Quả thật là ông ta có uống rượu, chỉ có điều là không nhiều lắm, vì thế mà cảnh sát và Diệp Ngải không phát

hiện ra ông ta uống rượu, nếu không thì ông ta cũng không dám hống hách ở đây như vậy.

Còn sở dĩ Bạch Diệc Phi phát hiện ra là vì lời Diệp Ngải nói ban nãy rồi liên tưởng một chút là đoán ra ông ta chắc chắn đã uống rượu, chỉ có điều không nhiều mà thôi.

Dừng lại một lúc, người đàn ông đó quát: “Nói linh tinh, tôi có uống hay không chả lẽ tôi không biết sao? Tôi thấy anh định giúp ả này để không phải chịu trách nhiệm đúng không?”

“Này chú! Ngay từ đầu tôi đã nói rồi, tôi sẽ đền chú chi phí nhưng chú là người cứ không buông tha cho tôi. Hơn nữa chuyện này vốn là lỗi của chú, là chú đâm vào xe tôi, tôi còn chưa đòi chú bồi thường đây”.

“Chú đừng có cậy lớn tuổi mà bắt nạt một cô gái như tôi nhé. Nói không chừng, chú cố ý ăn vạ tiền của tôi thì có”.

Cảnh sát ở bên cạnh lập tức nói: “Thôi không nói nữa, chuyện vốn dĩ rất đơn giản, đừng làm phức tạp lên nữa. Các người đứng đợi ở đây cho tôi, tôi đi lấy máy đo nồng độ đến”, nói xong anh ta lập tức đi về phía xe máy của mình.

Người đàn ông trung niên nghe thấy thế thì sợ hãi, nếu như bị tra ra là uống rượu, thì chính là tội uống rượu lái xe. Gần đây kiểm tra nồng độ cồn rất nghiêm ngặt, xử phạt cũng rất nặng. Giờ đây mà bị tra ra, đã không lấy được tiền đền kia mà lại còn bị phạt nữa.

Vì thế ông ta giả bộ không chấp nhận nữa, nói: “Thôi được rồi, cô đã nói thế rồi thì tôi người lớn cũng độ lượng hơn, không chấp nhận với cô gái trẻ như cô nữa”, nói xong ông ta xoay người định đi.

Bạch Diệc Phi xách cổ áo sau của ông ta lại, nói: “Đừng đi vội, chẳng phải là chú phải chịu trách nhiệm với cô gái này sao? Chú đi rồi, cô ấy tìm ai để hỏi đây?”

Người đàn ông kia xoay người lại vặn mình một cái, nói: “Tôi đã nói là không tính toán nữa rồi, mẹ kiếp, các người lại muốn kiếm chuyện đúng không?”

Diệp Ngải lấy lại tinh thần, nhìn người đàn ông này một cái. Tên này đúng là uống rượu rồi, thái độ trước sau quá rõ ràng.

“Chú không tính toán nhưng tôi thì có đấy. Là chú đâm vào tôi trước, tôi bắt chú bồi thường là đúng chứ?”

Người kia thấy hoảng loạn, mắt thấy cảnh sát đã đến nơi nên đảo mắt một cái định chạy.

Bạch Diệc Phi sớm đã chú ý đến động tác của ông ta nên nhanh tay nhanh mắt chặn đường ông ta lại, nói: “Chạy à? Chột dạ rồi chằng?”

Cảnh sát cũng nhìn thấy người đàn ông đó định chạy nên nhanh bước chạy lại, một tay nắm chặt lấy ông ta nói: “Này chú, phiền chú hợp tác một chút”.

Người đàn ông không nhúc nhích mà thề thốt nói: “Thưa đồng chí cảnh sát, tôi không uống rượu, thật đấy. Anh nhìn xem giờ mới tan làm, tôi còn chưa ăn cơm thì sao mà uống rượu được?”

Cảnh sát nghe thấy thề liền nói: “Không uống rượu thì tốt, tôi cũng chỉ kiểm tra theo nguyên tắc thôi mà. Dù sao chú cũng không uống rượu, vậy thì cũng không làm lỡ thời gian của chú nữa, chú thổi một hơi vào đây là xong”.

Người kia với vẻ mặt khó xử, khuôn mặt nhăn nhó, khó coi vô cùng. Sớm biết vậy thì ban nãy đã cầm tiền rồi đi cho xong.

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Bộ dạng chú như này rõ ràng là uống rượu rồi. Để chứng minh sự trong sạch của mình, chú cứ thổi vào đây đi, như vậy thì đồng chí cảnh sát sẽ thả cho chú đi”.

Cảnh sát cũng gật đầu, nói: “Mau thôi đi, đừng làm lỡ thời gian của mọi người”.

Người đàn ông thấy thế thì cắn răng, chỉ có thể gượng ép thôi một hơi. Không bao lâu, thẻ màu dần chuyển sang màu cam.

Bạch Diệc Phi đứng đó mà không nói gì, còn cảnh sát thì trầm mặt xuống nói: “Thưa chú, kết quả cho thấy chú đã uống rượu, phiền chú đi cùng tôi sang bên kia”.

Người đàn ông với vẻ mặt ủ dột, đâu còn bộ dạng hồng hách ban nãy nữa? Lúc này liền ngoan ngoãn đi theo sau cảnh sát.

Đợi lúc ông ta đi cùng cảnh sát rời đi, Diệp Ngải cười nói với Bạch Diệc Phi: “Cảm ơn anh, anh lại giúp tôi lần nữa rồi. Anh vừa mới tan làm à? Đi nào, tôi mời anh ăn cơm”.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 152: Bạch Diệp Phi ngoại tình?

“Không cần đâu, vợ tôi vẫn còn đợi tôi ở nhà”, Bạch Diệp Phi lắc đầu, không đợi Diệp Ngải phản ứng lại mà trực tiếp rời đi.

Còn Diệp Ngải thì ngây người tại chỗ, đứng một hồi lâu cô ta mới lên tiếng: “Anh yêu vợ mình đến thế sao?”

“Cô ta có gì tốt”.

“Tôi mới là người phù hợp với anh nhất”.

Ánh mắt Diệp Ngải biến đổi, cuối cùng trở nên kiên định hơn, như muốn nói ‘Bạch Diệp Phi! Tôi cần anh’.

Ban đầu, vì muốn hủy hoại Hầu Tước nên cô ta mới phải đi điều tra về Bạch Diệp Phi. Nhưng càng tìm hiểu nhiều thì cô ta lại càng có hứng thú với anh. Đến bây giờ, tiếp xúc với anh mấy lần nên cô phát hiện ra, mình muốn có được người đàn ông như Bạch Diệp Phi.

Từ nhỏ đến lớn, Diệp Ngải muốn có thứ gì thì đều có được, kể cả là về người cũng vậy.

Quay trở về xe, Diệp Ngải nhắc mấy gọi số điện thoại của Lý Phàm.

“Tám giờ tối đến tìm tôi”.

Tám giờ, Lý Phàm xuất hiện đúng giờ ở biệt thự của Diệp Ngải rồi được hai vệ sĩ dẫn vào trong.

“Chị Ngải”, Lý Phàm gọi một tiếng, nhìn thấy Diệp Ngải mặc đồ ngủ xuyên thấu thì lập tức cúi đầu xuống.

Nhưng Diệp Ngải không phát hiện ra điều này, cô ta chỉ ném một xấp ảnh cho gã ta, nói: “Cậu biết nên làm thế nào rồi chứ?”

Lý Phàm cầm ảnh lên, nhìn: “Đây là Bạch Diệc Phi?”

“Đúng vậy”, Diệp Ngải gật đầu nói: “Chắc cậu vẫn chưa biết thân phận thật sự của Bạch Diệc Phi chứ?”

Lý Phàm nhìn Diệp Ngải rồi ngậy người ra một lúc, nói: “Thân phận? Hắn thì có thể có thân phận gì chứ?”

Diệp Ngải cười sặc một tiếng, trong lòng thầm nghĩ ‘Đúng là tên ngốc’.

“Chủ tịch tập đoàn Hàu Tước chính là Bạch Diệc Phi đấy”.

“Gì cơ?”, Lý Phàm trợn trừng mắt với vẻ khó tin.

“Chị Ngải, chuyện này làm sao có thể? Có phải là nhầm lẫn gì không?”

Diệp Ngải cười lạnh một tiếng, Lý Phàm lập tức ngậm miệng lại, bởi phản ứng này của cô ta như đã nói rõ tất cả.

Không ngờ Bạch Diệc Phi lại là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước, chẳng trách mà trước đó hắn lại hống hách bỏ nhiệm chủ tịch Lý Thị như vậy, chẳng trách mà thái độ ông nội đối với hắn cũng thay đổi rất nhiều.

Nhưng vậy thì đã làm sao? Hiện giờ nhà họ Lý không sợ Hàu Tước nữa, nói khác đi, không bao lâu nữa tập đoàn Hàu Tước sẽ bị sập rồi.

Diệp Ngải nhìn Lý Phàm một cái, thản nhiên nói: “Chỗ ảnh này đủ cho cậu dùng rồi”.

Lý Phàm lập tức hào hứng nói: “Chị Ngải! Tôi biết nên làm thế nào rồi, chị cứ yên tâm ạ”.

“Ha ha... Bạch Diệc Phi! Lần này thì mày chết chắc rồi”.

Diệp Ngải đứng lên, nói: “Biết rồi thì mau đi đi”.

Lý Phàm gật đầu rồi rời đi luôn. Cầm tấm ảnh trên tay, gã ta cười một cách nham hiểm, thầm nói: “Bạch Diệc Phi! Tao phải khiến cho mày thân

bại danh liệt, mãi mãi không có ngày được sống tốt”.

...

Sáng sớm hôm sau, cả thành phố Thiên Bắc như bùng nổ, bởi vì sáng sớm đã xuất hiện tin hot.

Chủ tịch tập đoàn Hậu Tước, Bạch Diệc Phi, 24 tuổi, có một người vợ đẹp ở thành phố Thiên Bắc vẫn không thấy đủ, còn tìm ‘của lạ’ ở bên ngoài. Không chỉ thế, còn nhiều người ‘phục vụ’ một lúc, cảnh tượng vô cùng nhức mắt, có cả ảnh thật người thật nữa.

Bên dưới tin hot đó còn kèm theo mấy tấm ảnh của Bạch Diệc Phi và ba cô gái đều đang trần như nhộng.

Vì bức ảnh có giới hạn độ tuổi nên những phần nhạy cảm của người phụ nữ trong ảnh đều được làm mờ đi nhưng những người bình thường vừa nhìn đã hiểu được luôn.

Cả buổi sáng, gần như ai cũng thảo luận về vấn đề này.

“Không ngờ chủ tịch lại là người như vậy”.

“Ngoại tình... Trai hư đây mà”.

“Người có tiền đúng là biết ‘chơi’ thật”.

“...”.

Bạch Diệc Phi sáng sớm tỉnh dậy không xem điện thoại, ăn sáng xong anh đi thẳng đến tập đoàn Hậu Tước. Đợi đến lúc anh vào phòng lớn của tập đoàn thì các nhân viên đều nhìn với ánh mắt kỳ dị.

Bạch Diệc Phi thấy buồn bực, hôm nay mình ăn mặc có vấn đề sao? Hay là mình rửa mặt không sạch?

Vào đến văn phòng, vừa mới ngồi xuống thì Long Linh Linh liền chạy vào nói: “Chủ tịch...”, Long Linh Linh ngập ngừng nói.

Bạch Diệc Phi tò mò hỏi: “Sao thế?”

Long Linh Linh nhìn dáng vẻ của Bạch Diệc Phi dường như là không biết tin tức sáng nay nên nói luôn: “Chủ tịch! Anh xem tin tức sáng nay chưa?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu, nói: “Tôi còn chưa xem điện thoại”, nói xong anh lấy điện thoại ra rồi lật xem tin tức.

Tin đầu tiên là tin hot nhất trong ngày: Chủ tịch tập đoàn Hào Tước ngoại tình!

Mí mắt Bạch Diệc Phi giật giật, trong lòng thầm đoán, ấn vào tin đó thì thấy, quả nhiên là như vậy nhưng anh cố gắng không hoang mang.

Trước tiên, anh bảo Trần Hạo đi xử lý ảnh, vốn là mặt của Bạch Diệc Phi nên thoát nhìn thì thấy đúng, nhưng khi nhìn kỹ mới thấy có vấn đề.

Diệp Ngải tự mình chụp thì tất nhiên không thể nghi ngờ gì được, còn Lý Phàm vốn là kẻ ngốc nên làm sao cẩn thận thế được.

Long Linh Linh thấy sau khi xem tin tức xong mà Bạch Diệc Phi không có biểu cảm gì thì cô ta thấy nghi ngờ trong lòng. Nếu như là thật thì chắc Bạch Diệc Phi phải hoảng loạn lắm mới đúng. Còn nếu là giả thì anh phải tức giận chứ. Nhưng cả hai cái đều không phải, Bạch Diệc Phi lúc này đang rất bình tĩnh.

“Chủ tịch?”

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu lên ném điện thoại sang một bên, hỏi: “Cô có tin tôi không?”

Long Linh Linh gật đầu: “Có ạ”.

Nếu là trước đây thì cô ta nghĩ Bạch Diệc Phi sẽ làm ra những chuyện như này. Nhưng giờ đây thì cô ta sẽ không bao giờ tin. Một người đàn ông

mà cứ như khúc gỗ khi đứng trước phụ nữ thì có làm được chuyện này không?

Hơn nữa, cô ta có xinh không? Không phải cô ta tự mãn nhưng ba cô gái trong bức ảnh kia không thể nào so với cô ta được.

Muốn tìm gái bên ngoài thì cũng nên tìm người như cô ta mới phải!

Trời ơi! Cô ta đang nghĩ cái gì vậy?

Bạch Diệc Phi gật đầu, nói: “Không phải sự thật đâu. Những tấm ảnh này là do một cô gái nhân lúc tôi ngất xỉu cố ý chụp lại đấy”.

“Gì cơ? Chủ tịch, anh bị làm sao, anh bị ngất khi nào?”

Bạch Diệc Phi ừm một tiếng, sau đó nói: “Cũng không có gì, chuyện này tôi sẽ xử lý”.

Long Linh Linh gật đầu, giờ đây cô ta rất tin tưởng Bạch Diệc Phi.

Đột nhiên Bạch Diệc Phi nhớ ra có thể Lý Tuyết cũng sẽ nhìn thấy những tấm ảnh này nên anh lập tức gọi điện cho cô nhưng cô không bắt máy.

Nói đi cũng phải nói lại, sau khi Bạch Diệc Phi ra khỏi nhà, Lý Tuyết luôn cảm thấy trong nhà ngột ngột nên định ra ngoài đi dạo một chút.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 153: Diệp Ngải khiêu khích Lý Tuyết

Sau khi thay xong quần áo, Lý Tuyết cầm điện thoại và túi xách đi ra ngoài.

Đồng thời trong lúc này, Diệp Ngải ngồi trong biệt thự biết được chuyện này thì vô cùng phẫn nộ, ném đồ trong phòng vỡ tan tành.

“Cái thằng ngốc Lý Phàm này, ai bảo hắn ta tung ảnh lên cơ chứ?”, ý của Diệp Ngải là bảo Lý Phàm dùng ảnh để uy hiếp Bạch Diệc Phi để Bạch Diệc Phi nhượng lại tập đoàn Hàu Tước cho Lý Phàm. Nhưng kết quả thì thế nào?

Không ngờ thằng ngu Lý Phàm lại tung hết ảnh lên. Hiện giờ cả thành phố Thiên Bắc đều đã biết chuyện này và vô tình làm mất đi ý nghĩa vốn có của nó.

Như này chỉ làm xấu đi danh tiếng của Bạch Diệc Phi mà thôi, đồng thời còn khiến tập đoàn Hàu Tước đứng trước nguy cơ chứ khác xa với mục đích ban đầu của cô ta.

Sau khi trút hết bực tức, Diệp Ngải ngồi thừ trên ghế sofa. Chuyện đã đến nước này, cô ta muốn cứu vãn lại cũng khó, chỉ có thể nhìn xem tên ngốc Lý Phàm sẽ xử lý thế nào thôi.

Nhưng cô ta có thể lợi dụng chuyện này để làm chút việc cho mình. Diệp Ngải định đến biệt thự ở cảng Lam Ba nhưng xe mới lái đến gần trung tâm thương mại thì cô ta nhìn thấy Lý Tuyết đang dạo phố.

“Lý Tuyết”, Lý Tuyết nghe thấy có người gọi mình nên quay đầu lại nhìn thì thấy một cô gái mặc đầm màu đỏ, vô cùng xinh đẹp. Nhưng cô lại không biết người đó.

“Cô là...?”

Diệp Ngải khẽ cười, nói: “Tôi tên là Diệp Ngải”.

Lý Tuyết gật đầu, nói tiếp: “Hình như tôi chưa từng gặp cô”.

“Đúng là chưa từng gặp”, Diệp Ngải gật đầu nói: “Nhưng tôi lại biết cô”.

“Cô là vợ của Bạch Diệc Phi”.

Trong lòng Lý Tuyết thấy kinh ngạc nhưng vẻ mặt không thể hiện rõ: “Cô tìm tôi có việc gì không?”

Diệp Ngải nhìn biểu cảm của Lý Tuyết, nghi ngờ một chút, hỏi: “Giờ mà cô vẫn còn tâm trạng đi dạo phố ư?”

“Ý cô là sao?”, Lý Tuyết hỏi kiêu cảnh giác.

Diệp Ngải nghe thế thì hiểu luôn: “Cô vẫn chưa biết chuyện của Bạch Diệc Phi chẳng? Tin hot sáng nay đó, cô có thể lên xem thử”.

Lý Tuyết không lấy điện thoại ra xem mà thản nhiên nói: “Chuyện của chồng tôi không cần người khác phải nói”.

Lý Tuyết cười một tiếng, nói: “Nếu cô không xem thì tôi có thể nói cho cô biết. Bạch Diệc Phi ngoại tình đấy, một đêm cùng lúc lên giường với ba cô gái, còn bị chụp ảnh nữa. Không tin cô cứ xem điện thoại đi”.

Lý Tuyết nghe thấy thế thì trong lòng run rẩy, khoe môi tái nhợt, cả người như chết lặng. Không chỉ thế, còn có cảm giác choáng váng như muốn ngất đi.

Cuối cùng, cô không ngất mà cố gắng chịu đựng. Cô thản nhiên ngẩng đầu lên, nói: “À, là chuyện đó à?”

Diệp Ngải ngây người ra, hỏi: “Cô không tức giận sao?”

“Không phải là thật thì sao tôi phải giận?”, Lý Tuyết hiểu rất rõ Bạch Diệc Phi. Anh là người sẽ không làm ra những chuyện như này, chắc chắn là có người cố ý vu khống. Nhưng đột nhiên biết chuyện như này, người

phụ nữ nào lý trí đến mấy thì cũng sẽ tức giận và đau lòng. Nhưng ở trước mặt Diệp Ngải, Lý Tuyết không thể thể hiện ra được.

Ánh mắt Diệp Ngải sáng lên, nói tiếp: “Áy, sao cô biết là không phải? Có ảnh làm chứng cứ, lại còn giả sao?”

“Theo tôi biết, cô và Bạch Diệc Phi không phải là vợ chồng thật sự? Anh ta ra ngoài tìm gái thì cũng chẳng có gì là không hợp tình hợp lý cả?”

Lý Tuyết thản nhiên nhìn Diệp Ngải, giọng nói vô cùng kiên định: “Anh ấy không bao giờ như thế”.

Sắc mặt Diệp Ngải trầm xuống.

Lý Tuyết nói tiếp: “Tôi không biết cô đến tìm tôi là vì cái gì nhưng chồng tôi thế nào tôi hiểu rõ nhất, tôi tin anh ấy”.

Diệp Ngải cười lạnh một tiếng, nói: “Vậy sao? Bạch Diệc Phi chưa từng nói với cô về tôi chẳng? Anh ta tổng cộng giúp tôi ba lần, trong đó có một lần còn cứu mạng tôi nữa. Tôi thậm chí có ý với anh ta rồi, anh ta không nói gì thì chắc là thừa nhận rồi”.

Lý Tuyết chau mày, nói: “Cô Diệp! Chắc là cô hiểu nhầm gì rồi chẳng? Ngoài tôi ra, chồng tôi chưa bao giờ nghĩ đến người con gái khác chứ đừng nói là thừa nhận tình cảm của cô”.

Diệp Ngải nắm chặt bàn tay, Lý Tuyết nói đúng, trong mắt và trong lòng Bạch Diệc Phi chỉ có Lý Tuyết mà thôi. Anh căn bản không thèm để ý đến những người con gái khác và cũng không nghĩ về phương diện đó.

“Tình cảm của hai người tốt thật đấy”.

Lý Tuyết khẽ cười rồi nói cảm ơn.

Diệp Ngải ngây người ra, Lý Tuyết đúng là tuýp người vừa nở nụ cười là khiến người khác gột rửa tâm hồn, đến Diệp Ngải cũng không kìm được mà bị hút hồn bởi nụ cười đó.

Sau đó cô ta trầm mặt xuống: “Nhưng cô không thể mang lại hạnh phúc cho Bạch Diệp Phi, cô chỉ làm vương chân anh ta thôi”.

“Có vương chân hay không thì không phải cô nói là được, phải do chồng tôi nói cơ”.

Diệp Ngải cười lạnh một tiếng: “Tất nhiên là anh ta sẽ không nói với cô rồi. Tôi đến chỉ muốn nói với cô, cô nên biết điều, rời khỏi anh ta càng sớm càng tốt”.

Lý Tuyết nghe thế thì không phản ứng lại, chỉ thản nhiên nói: “Cô nói như vậy thì tôi lại cảm thấy, tôi càng không nên rời xa chồng mình”.

“Tại sao?”, Diệp Ngải không hiểu, hỏi.

Lý Tuyết đáp: “Bởi vì chồng tôi tài giỏi như vậy, còn có cả người phụ nữ khác thích anh ấy. Một người đàn ông như thế, tại sao tôi phải rời xa anh ấy chứ?”

Diệp Ngải hít một hơi thật sâu, cảm thấy Lý Tuyết thật cố chấp, lại còn không có chút gì tức giận.

“Được, tôi biết rồi”, Diệp Ngải nói xong thì xoay người rời đi.

Trong lúc xoay người đi, sắc mặt Diệp Ngải âm trầm, hai mắt lộ ra vẻ không cam tâm và đố kỵ ghê gớm.

Còn Lý Tuyết, trong lúc Diệp Ngải rời đi thì toàn thân cô run rẩy. Ban nãy cô cố kìm nén không ngắt đi nhưng giờ cô không thể chịu nổi nữa. Sau khi nhìn thấy Diệp Ngải lái xe rời đi, cô ngắt lịm trước cửa trung tâm thương mại.

“Ôi, mọi người mau lại đây, có người ngắt xỉu rồi”, người ở trước cửa lớn tiếng gọi.

Bảo vệ vội chạy lại rồi nhanh chóng gọi cứu thương.

...

Lúc Bạch Diệc Phi chạy vội đến bệnh viện, Lý Cường Đông và Lưu Tử Vân đã có mặt ở đó.

“Bốp”, trong lúc Lưu Tử Vân nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì bà ta đứng dậy tát cho Bạch Diệc Phi một cái.

“Bạch Diệc Phi, anh đúng là loại súc sinh không bằng con chó con lợn, làm mất mặt nhà chúng tôi”.

Lưu Tử Vân rất tức giận, sáng sớm bà ta cũng xem tin tức rồi, bà ta ngay lập tức bị chấn động. Thứ nhất là vì, không ngờ Bạch Diệc Phi lại là chủ tịch của tập đoàn Hâu Tước. Trước đây bà ta chê Bạch Diệc Phi không có tiền, không có bản lĩnh.

Chỉ đến khi, gần đây anh mua hai biệt thự ở cảng Lam Ba, tiếp đó là một xe Maserati, một xe BMW và một xe Audi, cuối cùng còn mua cho bà ta một chiếc vòng cổ Ngọc lục bảo.

Cái gì mà Tổng giám đốc tập đoàn Hâu Tước, rõ ràng là chủ tịch mà. Chẳng trách lại có nhiều tiền như vậy, muốn làm gì thì làm.

Nhưng những điều này không chấn động bằng tin thứ hai, không ngờ Bạch Diệc Phi lại ngoại tình, mà cùng lúc lên giường với ba cô gái, đúng là không thể chấp nhận được.

Nhưng bà ta còn chưa kịp đi tìm Bạch Diệc Phi tính sổ thì đã nhận được điện thoại của bệnh viện, nói là Lý Tuyết bị ngất xỉu.

Bà ta và Lý Cường Đông cùng vội chạy đến bệnh viện và đợi Lý Tuyết tỉnh lại.

Lúc nhìn thấy Bạch Diệc Phi, Lưu Tử Vân chỉ muốn đánh chết thằng con rể vô liêm sỉ này.

Có tiền thì đã làm sao? Chủ tịch tập đoàn Hâu Tước thì đã là gì? Có bố mẹ nhà nào lại muốn có đứa con rể ngoại tình chứ?

Bạch Diệc Phi ngây người tại chỗ, mặt thì nóng ran đau đớn.

“Mẹ, mẹ nghe con giải thích đã, chuyện không phải như mẹ nghĩ đâu...”.

“Anh còn muốn giải thích cái nỗi gì? Lẽ nào anh là giả sao? Há?”, Lưu Tử Vân chỉ vào Bạch Diệc Phi, nói: “Tuyệt Nhi đâu có làm gì có lỗi với anh? Sao anh lại dám tìm gái sau lưng nó?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 154: Hãy nghe anh giải thích

“Mẹ...”, Bạch Diệc Phi muốn giải thích nhưng Lưu Tử Vân khoát tay, nói: “Đừng gọi tôi là mẹ, tôi không có con rể như anh. Đợi Tuyết Nhi tỉnh dậy, hai đứa ly hôn ngay lập tức cho tôi”.

“Bà à”, Lý Cường Đông lên tiếng: “Cứ nghe con nó giải thích đã”.

Lúc này, Bạch Diệc Phi vô cùng cảm kích nhìn Lý Cường Đông. Thật ra lúc ông nhìn thấy chỗ ảnh đó, ông cũng vô cùng phẫn nộ. Không lâu trước đó, Bạch Diệc Phi còn hứa trước mặt ông là sẽ đối xử tốt với Tuyết Nhi, thế mà giờ đây lại xuất hiện tin tức này.

Nhưng rất nhanh ông đã bình tĩnh lại, vì Bạch Diệc Phi không giống loại người đó. Hơn nữa, tin tức này chưa đầy một tiếng mà đã truyền khắp thành phố. Tốc độ lan truyền này, chắc là có người cố ý gây nên.

Bạch Diệc Phi lập tức giải thích: “Thật ra bức ảnh là thật, người trên đó đúng là con. Nhưng đó là lúc con bị ngắt xiu xong có người cố tình chụp lại, chứ trên thực tế là không xảy ra chuyện đó ạ”.

Lưu Tử Vân trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, rõ ràng là không tin nổi. Còn Lý Cường Đông hỏi: “Có người cố ý hại con?”

“Vâng ạ”, Bạch Diệc Phi gật đầu nói tiếp: “Là do con bất cẩn quá, là lỗi của con ạ...”.

“Vốn là lỗi của anh mà”, Lưu Tử Vân quát lên: “Tôi không quan tâm các người có thể hay không nhưng tôi chỉ cần Tuyết Nhi được sống tốt”.

Bạch Diệc Phi áy náy cúi đầu, anh đoán được có người sẽ cầm những tấm ảnh đó đến tìm riêng anh và ra điều kiện với anh. Nhưng anh không ngờ đối phương lại làm trực tiếp như này khiến anh trở tay không kịp.

Lý Cường Đông nhìn Bạch Diệc Phi, trầm giọng nói: “Bố biết là hiện giờ con có rất nhiều việc nhưng bố chỉ có một yêu cầu, bố hi vọng đừng

liên lụy gì đến Tuyết Nhi”.

“Sau này sẽ không có chuyện này nữa ạ”, Bạch Diệc Phi cam đoan nói.

Lưu Tử Vân hừ một tiếng, nói: “Tôi sẽ không tin lời quỷ quái của anh đâu. Tuyết Nhi theo anh một ngày thì đều có thể gặp bất cứ uy hiếp nào. Tôi không chịu nổi nữa rồi, hai đứa ly hôn đi”.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định: “Con sẽ không ly hôn với Tuyết Nhi đâu ạ”.

“Anh không quyết được đâu, tôi sẽ bảo Tuyết Nhi ly hôn với anh”, thái độ lần này của Lưu Tử Vân vô cùng kiên quyết.

Lý Cường Đông cũng bắt lực, kéo tay Lưu Tử Vân, nói: “Thôi! Chuyện lần này con nó cũng không muốn thế. Hiện giờ Tuyết Nhi vẫn chưa tỉnh, bà bắt chúng nó ly hôn thì cũng phải để Tuyết Nhi đồng ý mới được chứ. Ngộ nhớ khiến con bé sốc thì phải làm thế nào?”

“Tôi...”, Lưu Tử Vân ngập ngừng rồi lại trừng mắt lên, nói: “VẬY thì đợi Tuyết Nhi tỉnh rồi sẽ nói với con bé”.

Lý Cường Đông gật đầu rồi không nói gì nữa.

Ba tiếng sau, Lý Tuyết tỉnh lại. Lưu Tử Vân và Lý Cường Đông bước lại hỏi thăm tình hình rồi mới cho phép Bạch Diệc Phi vào thăm.

“Tuyết Nhi”, Bạch Diệc Phi nhìn sắc mặt Lý Tuyết tái nhợt hơn trước nên vừa đau lòng vừa áy náy. Lý Tuyết chỉ nhìn anh một cái rồi âm ừ một tiếng.

Bạch Diệc Phi có chút hoang mang, nói: “Tuyết Nhi! Em nghe anh giải thích, chuyện không phải như em nghĩ đâu”.

Lý Cường Đông thấy thế vội kéo tay Lưu Tử Vân như đang muốn nói gì, sau đó đóng cửa phòng lại.

“Tuyệt Nhi, những tấm ảnh đó là có người cố ý chỉnh sửa để hại anh, thật ra không xảy ra chuyện gì cả. Trong lòng anh chỉ có em, em mới là vợ anh, anh sẽ không vớ vẩn với bất cứ người con gái nào đâu”, Bạch Diệc Phi nói rất thành khẩn, đây là tiếng lòng thật sự của anh.

Lý Tuyết nghe thế thì gật đầu: “Em biết”.

“Tuyệt Nhi...”, Bạch Diệc Phi không biết biểu hiện này của Lý Tuyết là tức giận hay là cô không thèm để ý đến.

Không... Không đâu, cô ấy đã đón nhận anh rồi.

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi, khẽ cười nói: “Em biết chứ, trừ khi chính miệng anh nói với em là anh thật sự làm chuyện gì có lỗi với em hoặc anh ở bên người con gái khác, còn lại em đều không tin”.

“Tuyệt Nhi, em thật tốt”.

Lý Tuyết ừm một tiếng rồi nói tiếp: “Diệc Phi! Có phải em sắp chết rồi không?”

Bạch Diệc Phi giật mình: “Em nói linh tinh cái gì vậy? Không đâu, em sẽ sống trăm tuổi, anh chắc chắn đấy”.

Lý Tuyết nghe thấy vậy thì lặng lẽ nhìn Bạch Diệc Phi, thở dài một cái nói: “Thật ra, em biết hết rồi...”.

“Gì cơ?”, Bạch Diệc Phi sững người ra.

“Em biết là em bị trúng độc, hơn nữa loại độc này không có thuốc giải đúng không?”, Lý Tuyết hỏi rất bình tĩnh.

Bạch Diệc Phi lắc đầu, nói: “Không, có thuốc giải mà, anh sẽ tìm thuốc giải cho em”.

Nếu Lý Tuyết đã biết rồi thì anh cũng không cần giấu cô ấy nữa, chỉ là cả quá trình đó anh không nói nhiều được.

“Anh đã bảo người đi tìm rồi, rất nhanh sẽ tìm thấy thôi”.

“Ừm! Em tin anh”.

Mặc dù miệng thì nói như vậy nhưng thật ra, trong lòng Lý Tuyết không dám chắc. Sức khỏe của mình thế nào, cô là người rõ nhất. Lần này tỉnh lại, cô cảm thấy yếu hơn trước nhiều. Cô không biết rằng mình có thể chống chọi được bao lâu nữa.

Nghĩ đến đây, cô đột nhiên cảm thấy không cam lòng. Khó khăn lắm cô mới đón nhận Bạch Diệc Phi, anh lại đối tốt với cô như vậy. Bọn họ vẫn chưa trở thành vợ chồng chính thức, cô không muốn đến lúc chết Bạch Diệc Phi vẫn còn thấy tiếc nuối.

“Chồng à...”, Lý Tuyết khẽ gọi một tiếng.

Thân người Bạch Diệc Phi có chút run rẩy, giọng nói của Lý Tuyết mang theo chút nũng nịu, còn có chút ý vị không nói rõ được khiến Bạch Diệc Phi cảm thấy tinh thần chấn động: “Sao thế?”

Lý Tuyết giơ tay ra nắm chặt tay Bạch Diệc Phi: “Chúng ta về nhà, em muốn chúng ta thật sự có nhau”.

Bạch Diệc Phi hơi thở gấp gấp nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường. Nếu như là trước kia thì anh không thể đợi được nữa nhưng giờ thì không được, Lý Tuyết không thể ngắt tiếp được. Anh sợ cô ngắt lần nữa thì sẽ không bao giờ tỉnh lại.

“Không được đâu”.

Lý Tuyết thấy hụt hẫng trong lòng, hỏi: “Tại sao? Anh không muốn sao?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu rồi nắm chặt tay cô, nói: “Tâm trạng của em không được kích động quá mức, anh không muốn em có chuyện gì, sau này chúng ta còn rất nhiều thời gian, ngày tháng còn dài mà”.

Đúng vậy, ngày tháng còn dài....

Bạch Diệc Phi đưa Lý Tuyết về biệt thự, Lý Cường Đông thì kéo tay Lưu Tử Vân đi.

“Tuyết Nhi, em nghỉ ngơi đi, buổi tối anh sẽ cố gắng về thật nhanh”.

Lý Tuyết gật đầu, nói: “Em không sao đâu, anh không cần vội, trên đường lái xe cẩn thận đấy”.

Bạch Diệc Phi đứng dậy định đi nhưng lại không kìm lòng. Anh nhìn Lý Tuyết một lần nữa rồi mới rời khỏi biệt thự.

Trong lúc Long Linh Linh gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho anh nhưng anh đều tắt. Anh biết rằng, một khi tin này truyền đi thì tập đoàn Hậu Tước vốn đã là mục tiêu để họ nhắm đến, giờ lại càng hút hơn. Không chỉ thế, các hoạt động và thị trường chứng khoán của tập đoàn Hậu Tước cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Vừa mới ra khỏi biệt thự, Bạch Diệc Phi đã nhận được điện thoại của Lý Phàm.

“Alo! Bạch Diệc Phi, chúng ta nói chuyện đi”.

Bạch Diệc Phi cúp điện thoại luôn, anh với Lý Phàm không có gì để nói với nhau cả.

Lý Phàm bị ngắt cuộc gọi nên mắng trong điện thoại mấy câu rồi lại gọi lại: “Bạch Diệc Phi! Muốn giải quyết hòa bình chuyện mấy tấm ảnh kia thì tốt nhất đừng cúp máy”.

Ngón tay Bạch Diệc Phi định ấn nút rồi nhưng lại dừng lại: “Anh nói cái gì? Ảnh là anh up lên sao?”

“Là tao làm đấy”, Lý Phàm thừa nhận.

Bạch Diệc Phi nheo mắt lại: “Muốn nói chuyện gì?”

“Gặp nói trực tiếp đi, nói trong điện thoại không tiện”, Lý Phàm nói xong, sau đó nói ra một địa chỉ.

Sau khi Bạch Diệp Phi cúp điện thoại, chuẩn bị lái xe đến quán bar mà Lý Phàm nói.

Lúc này, Bạch Hổ đột nhiên xuất hiện, nói: “Trước khi Lý Tuyết ngất xỉu có gặp Diệp Ngải, hai người đã nói chuyện một lúc. Sau khi Diệp Ngải đi thì Lý Tuyết mới ngất lịm đi”.

Sau khi nghe xong Bạch Diệp Phi sắc mặt trầm xuống, gọi một cái tên: “Diệp Ngải....”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 155: Lý Phàm ra điều kiện

Anh còn tưởng Lý Tuyết nhìn thấy ảnh chụp đó của anh nên không chịu nổi kích thích mà ngất xỉu, nhưng hóa ra là do Diệp Ngải!

Lý Tuyết luôn làm tổ ở nhà, cô cũng không xem tin tức, nếu không phải do Diệp Ngải xuất hiện nói gì đó thì không chừng bây giờ Lý Tuyết vẫn chưa biết chuyện, cũng sẽ không ngất đi lần nữa.

Tất nhiên chuyện xảy ra lần này cũng là do anh không xử lý chu toàn, anh cũng có lỗi, nhưng anh không ngờ rằng Diệp Ngải lại đến tìm Lý Tuyết.

“Anh hãy tiếp tục bảo vệ Tuyết Nhi”, Bạch Diệc Phi nói xong thì lái xe đi tới quán bar.

Trong phòng riêng chỉ có một mình Lý Phàm, gã ta chậm rãi uống từng ngụm Whiskey.

Bạch Diệc Phi đi tới ngồi đối diện gã ta: "Nói đi, mày muốn thế nào?"

Lý Phàm khinh thường nhìn Bạch Diệc Phi: "Mặc dù tao rất ngạc nhiên khi biết mày là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước, nhưng có lẽ chính vì nguyên nhân đó nên mày mới có thể nổi danh ở thành phố Thiên Bắc đến vậy".

"Thế nào? Có thích món quà tao tặng cho mày không?"

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Phàm: "Mấy tấm ảnh này mày lấy từ đâu?"

“Chuyện này mày không cần biết, mày chỉ cần làm theo lời tao nói là được”, Lý Phàm nhếch môi cười.

Bạch Diệc Phi rũ mắt xuống hỏi: "Mày muốn tao làm gì?"

"Rất đơn giản, bây giờ mày cũng thân bại danh liệt rồi, với tình hình hiện tại của Hàu Tước thì chắc hẳn Hàu Tước cũng chẳng chống đỡ được

bao lâu nữa? Không bằng giao Hầu Tước lại cho tao, tao sẽ lập tức giúp mày bác bỏ tin đồn, nói những bức ảnh này là giả, người trong hình là người khác, thấy thế nào?"

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cười lạnh: "Cho dù hiện giờ tập đoàn Hầu Tước có gặp vấn đề thì nó vẫn vững chắc như trước thôi, không đến mức không chống đỡ nổi đâu".

Ánh mắt Lý Phàm trầm xuống: "Mày chỉ có một lựa chọn, giao Hầu Tước cho tao thì tao sẽ bác bỏ tin đồn cho mày, chứng minh mày trong sạch".

"Mày đã làm lớn chuyện đến nước này rồi, toàn bộ người trong thành phố đều biết, Tuyết Nhi, bố vợ, mẹ vợ tao đều biết hết, mày cảm thấy lúc này bác bỏ tin đồn còn quan trọng sao?", Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

Lý Phàm sững người, gã ta lớn tiếng nói: "Bạch Diệc Phi, mày nghĩ cho kỹ vào, nếu chuyện này bị chứng minh là thật thì cổ phiếu của Hầu Tước sẽ rớt giá liên tục. Hầu Tước càng phải đối mặt với nhiều vấn đề hơn, chẳng lẽ mày định trơ mắt nhìn Hầu Tước xuống dốc không phanh à?"

Bạch Diệc Phi trầm mặc.

Lý Phàm cho rằng mình đã nói trúng, nên gã ta tiếp tục bô kích: "Bạch Diệc Phi, tập đoàn Hầu Tước mà còn xuống dốc nữa thì sẽ bay màu đấy, đến lúc đó người ta sẽ cười vào mặt mày!"

Bạch Diệc Phi đột nhiên ngẩng đầu: "Lý Phàm, mày đã yêu cầu giao Hầu Tước cho mày, như vậy sau này Hầu Tước xảy ra chuyện gì thì cũng đâu liên quan đến tao?"

"Mày!", Lý Phàm hoàn toàn không ngờ Bạch Diệc Phi sẽ nói như vậy.

Bạch Diệc Phi đứng lên, anh lạnh lùng nói: "Lý Phàm, thủ đoạn của mày chẳng qua cũng chỉ có thế thôi".

Lý Phàm cũng đứng dậy, gã ta hét lên: "Bạch Diệc Phi, nếu mày muốn Lý Tuyết khỏe lại thì tốt nhất hãy đồng ý với điều kiện của tao".

“Ý mày là gì?”, Bạch Diệc Phi dừng bước, anh quay đầu nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm thấy Bạch Diệc Phi mắc câu thì ngồi xuống, gã chậm rãi nói: "Nghe nói hôm nay Lý Tuyết lại ngất xỉu?"

“Có chuyện thì nói thẳng luôn ra!”, chỉ cần là việc có liên quan đến Lý Tuyết thì Bạch Diệc Phi đều không giữ được kiên nhẫn.

Lý Phàm cười khẩy một tiếng: "Sức khỏe Lý Tuyết không tốt phải không? Nghe nói không được khiến cô ta xúc động quá?"

Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm Lý Phàm, làm sao Lý Phàm lại biết được chuyện này?

“Đừng nhìn tao như vậy, tao chỉ đang nói sự thật thôi”, Lý Phàm nhấp một ngụm rượu whisky: “Tao có thứ có thể khiến Lý Tuyết khỏe lại”.

Ánh mắt Bạch Diệc Phi co lại, trong lòng anh vô cùng kích động, nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng kìm lại: "Mày nói thật sao?"

“Mày thấy thế nào?”, Lý Phàm trợn mắt khinh thường.

Bạch Diệc Phi xiết chặt tay, anh không nói gì.

Lý Phàm nhân tiện nói: "Tao cho mày thời gian suy nghĩ, sáng mai tao lại đến tìm mày, hy vọng đến lúc đó có thể nghe được câu trả lời khiến mọi người đều hài lòng".

Nói xong thì Lý Phàm bước ra khỏi phòng riêng.

Vừa rời sở dĩ Lý Phàm không nói luôn ra chuyện Lý Tuyết vì gã ta muốn thử xem thái độ của Bạch Diệc Phi, đúng là Bạch Diệc Phi rất để ý đến Lý Tuyết. Vì vậy sau khi gã ta nhắc đến Lý Tuyết thì Bạch Diệc Phi đương nhiên sẽ không chút do dự đồng ý.

Bạch Diệc Phi lại ngồi xuống.

Lý Phàm sao lại có thuốc giải độc cho Lý Tuyết?

Hơn nữa tại sao Lý Phàm lại biết được Lý Tuyết trúng độc?

Không phải vụ đầu độc này liên quan đến Liễu Vô Cùng sao?

Mối liên hệ giữa bọn họ là gì?

Quan trọng nhất là bức ảnh này là do Lý Phàm phát tán, mà người giữ bức ảnh ban đầu là Diệp Ngải, vậy giữa Lý Phàm và Diệp Ngải có quan hệ gì?

Bạch Diệc Phi cảm giác trước mắt mình có một lớp sương mù, cho dù anh nhìn thế nào cũng không thấy được đằng sau màn sương mù kia là gì.

Ngồi một lúc thì Bạch Diệc Phi đứng dậy quay về Hậu Tước, còn có rất nhiều chuyện chờ anh giải quyết.

Nhưng vừa mới đi đến tầng một thì đã thấy Chu Khúc Nhi đang uống rượu ở bên cạnh quầy bar.

“Chu Khúc Nhi”, Bạch Diệc Phi hô một tiếng.

Chu Khúc Nhi nghe thấy tiếng gọi thì giật mình: "Bạch Diệc Phi, sao anh lại ở đây?"

Cô ta vừa nói xong thì không đợi Bạch Diệc Phi lên tiếng đã lập tức chỉ vào Bạch Diệc Phi mắng to: "Bạch Diệc Phi! Tôi thật sự nhìn lầm anh, tôi còn tưởng anh thật lòng thích Tuyết Nhi, nhưng hóa ra anh lại ở bên ngoài..., anh không phải là người!"

Bị mẹ vợ mắng, bây giờ lại lại bị bạn thân của vợ mắng.

“Cô bình tĩnh một chút, mọi chuyện không phải như vậy”, Bạch Diệc Phi nhìn xung quanh, bởi vì là buổi chiều nên trong quán bar không có

nhiều người, cuộc nói chuyện của bọn họ đã khiến mọi người đều tò mò nhìn sang.

Chu Khúc Nhi chổng nạnh: "Làm sao? Dám làm mà không dám nhận hả? Tôi nói anh thì làm sao hả đồ fuck boy!"

Bạch Diệc Phi cười khỏ: "Chuyện này là hiểu lầm. Những bức ảnh đó là giả, không phải tôi".

Chu Khúc Nhi đang định chửi âm lên, sau khi cô ta nghe thấy thế thì không khỏi kinh ngạc: "Thật sao?"

"Đương nhiên là thật rồi, tôi đối xử với Tuyết Nhi như thế nào chẳng lẽ cô còn không biết?"

Chu Khúc Nhi nửa tin nửa ngờ: "Vậy anh nói xem người trong bức ảnh là ai?"

"Hầy, thật ra là tôi", Bạch Diệc Phi trả lời: "Nhưng có người cố ý chơi tôi, lúc ấy tôi đang hôn mê, có thể làm gì được chứ?"

Chu Khúc Nhi nghe vậy thì hừ một tiếng, cô ta tiếp tục uống rượu, nhưng khóe miệng không che giấu được ý cười.

May Bạch Diệc Phi không phải là loại người như vậy.

Bạch Diệc Phi ngồi vào bên cạnh Chu Khúc Nhi: "Bây giờ là thời gian làm việc mà? Sao cô lại ở quán bar?"

Ánh mắt Chu Khúc Nhi có ý né tránh: "Đi mời chào khách hàng, không mời được nên uống hai ba ly".

Bạch Diệc Phi gật đầu, anh cũng không hỏi thêm nữa: "Tôi phải trở về Hầu Tước, cô..."

"Từ từ, anh đưa tôi về nhà trước đã", Chu Khúc Nhi đặt ly rượu xuống rồi nói.

"Cô không trở về công ty sao?"

"Sắp tan tâm rồi, quay về công ty làm gì?", Chu Khúc Nhi hừ một tiếng, cô ta trực tiếp bước ra ngoài.

Bạch Diệc Phi không còn cách nào, anh đành phải chờ Chu Khúc Nhi về.

Trên xe, Chu Khúc Nhi không hiểu sao lại hỏi: "Bạch Diệc Phi, anh chỉ thích một mình Tuyết Nhi thôi hả? Sẽ không thay lòng đổi dạ chứ?"

Bạch Diệc Phi nghĩ Chu Khúc Nhi hỏi thế là vì Lý Tuyết, thế nên anh cũng nói thành thật: "Đúng vậy, đời này tôi chỉ yêu mình Tuyết Nhi".

"Ồ....."

Chu Khúc Nhi không nói nữa.

Nhưng không lâu sau cô ta lại nói: "Bạch Diệc Phi, ngày mai làm giúp tôi một việc!"

Bạch Diệc Phi nheo mắt: "Không giúp".

Chuyện lần trước khiến anh và Tuyết Nhi xảy ra hiểu lầm, anh thật sự không muốn giúp Chu Khúc Nhi nữa.

Chu Khúc Nhi bĩu môi: "Anh sao thế hả? Tôi giúp anh che giấu thân phận với Tuyết Nhi, vậy mà anh không thể giúp lại tôi sao?"

"Lần trước tôi giúp cô đã khiến Tuyết Nhi hiểu lầm chúng ta, hiện giờ Tuyết Nhi không chịu nổi kích thích đâu".

"Chuyện lần lần trước không phải do anh hả, ai bảo anh nói lung tung làm gì?", Chu Khúc Nhi nói.

Vốn dĩ cô chỉ nhờ anh giả làm bạn trai để qua mắt phụ huynh, ai ngờ Bạch Diệc Phi lại nhắc đến chuyện con cái, vì thế phụ huynh tin ăng, đã thế còn mời anh đến nhà ăn cơm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 156: Lại giúp Chu Khúc Nhi

Càng cặn lời hơn đó là Bạch Diệc Phi khoác lác như vậy nhưng bố mẹ cô ta lại tin sái cổ. Nhưng xét cho cùng thì những gì người ta nói cũng đâu có khoác lác lắm, Bạch Diệc Phi quả thực có rất nhiều tiền.

Bạch Diệc Phi cảm thấy rất bất lực: "Tôi đã làm theo lời cô nói rồi mà cô vẫn còn trách tôi?"

"Mặc kệ, lần này anh phải giúp tôi, sau lần này chúng ta không nợ nần gì nhau nữa", Chu Khúc Nhi hầm hừ nói.

Bạch Diệc Phi chỉ đành phải nói: "Nói, giúp gì?"

"Làm nền".

"Hả?", Bạch Diệc Phi không hiểu hỏi: "Làm nền gì?"

"Ngày mai anh sẽ biết", Chu Khúc Nhi không tiết lộ thêm.

Sau khi Bạch Diệc Phi tiễn Chu Khúc Nhi xong, anh trở về Hầu Tước.

Long Linh Linh đến tìm Bạch Diệc Phi: "Tất cả cổ đông đều đang ở đây, mong chủ tịch cho bọn họ một lời giải thích. Hơn nữa thời gian gần đây vấn đề mà Hầu Tước phải đối mặt càng ngày càng nhiều, ngoài sáu công ty lúc trước, còn một số công ty cũng đang có ý định huỷ bỏ hợp tác với Hầu Tước".

"Tôi biết rồi, cô làm việc của mình đi! Chuyện này rồi sẽ được giải quyết thôi", giọng Bạch Diệc Phi đều đều nói: "Đợi thêm một ngày nữa, sẽ được giải quyết thôi".

Long Linh Linh muốn hỏi giải quyết như thế nào?

Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của Bạch Diệc Phi, hơn nữa còn có một dấu tay mờ mờ trên mặt anh, cô ta liền ngậm miệng lại.

Bạch Diệc Phi lại lấy một điều thuốc khác ra hút.

Lý Tuyết và sự trong sạch của bản thân, điều nào quan trọng hơn?

Ha, cái này mà còn phải lựa chọn sao?

Có lẽ đối với những người sớm bước chân vào thương trường mà nói, họ sẽ vì lợi ích mà lựa chọn sự trong sạch cho chính mình, dù gì cái mà họ cần là sĩ diện, thậm chí họ còn đặt nó ở vị trí quan trọng hơn cả tình thân.

Nhưng anh không giống như vậy.

Lý Tuyết quan trọng hơn bất cứ thứ gì, thậm chí vượt qua cả sinh mệnh của chính anh.

Tới giờ tan làm, lúc Bạch Diệc Phi đang chuẩn bị về nhà thì Trần Hạo gọi điện đến.

"Sếp, phía sau có người theo dõi".

Bạch Diệc Phi nhíu mày: "Biết rồi".

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Diệc Phi lái xe đi một vòng lớn rồi mới quay trở về biệt thự tại cảng Lam Ba.

...

Trong một biệt thự nào đó ở thủ đô, Ngô Quế Hương sau khi đã tắm rửa sạch sẽ nằm ở trên giường liếc mắt nhìn Bạch Vân Bằng đang dựa vào đầu giường đọc sách: "Việc của con trai ông, ông đã biết rồi chứ?"

"Ừ", Bạch Vân Bằng gật đầu.

"Ông nghĩ thế nào?", Ngô Quế Hương hỏi.

Bạch Vân Bằng khẽ cau mày: "Vẫn là câu nói đó, làm việc quá cảm tính".

"Ông đang nói đến chuyện con dâu của ông à?"

Bạch Vân Bằng gật đầu: "Hiện tại vấn đề mà Hầu Tước phải đối mặt rất nghiêm trọng, nhưng nó cũng chẳng để tâm đến, lại còn dễ xảy ra scandal như vậy, quả thực là...".

Ngô Quế Hương hơi cau mày: "Vậy thì lần này ông định...".

"Tôi sẽ không can thiệp, nếu đến vấn đề này mà nó cũng không thể giải quyết được thì nó không đủ tư cách để tôi lãng phí tinh thần và sức lực cho nó", Bạch Vân Bằng mở miệng nói rất vô tình.

Vẻ mặt Ngô Quế Hương thay đổi.

...

Trong biệt thự, Diệp Ngải nằm ở trên giường quay qua quay lại nhưng vẫn không thể dỗ mình đi vào giấc ngủ, lại nghĩ đến dáng vẻ hờ hững của Lý Tuyết ngày hôm nay, trong lòng cô ta tràn ngập sự không cam tâm và đố kỵ. Dựa vào cái gì mà Lý Tuyết lại tự tin cho rằng Bạch Diệc Phi sẽ không động lòng với những người phụ nữ khác?

Chẳng qua là có vẻ ngoài xinh đẹp hơn cô ta một chút mà thôi, nếu như xét về sự cần thiết trong sự nghiệp sau này của Bạch Diệc Phi thì Diệp Ngải cô mới là sự lựa chọn tốt nhất. Cô ta có thể sử dụng những mối quan hệ của bản thân, thậm chí là cả tập đoàn Diệp Thị để giúp đỡ Hầu Tước bước chân lên một tầng cao mới.

Mà Lý Tuyết thì có gì để cho?

Càng nghĩ lại càng cảm thấy căm phẫn, nhưng cô ta lại không tìm ra được chỗ nào để phát tiết.

Cho đến khi nhớ đến lúc nãy Lý Phàm báo cáo lại rằng ngày mai sẽ đến Hầu Tước để tìm Bạch Diệc Phi, hơn nữa sẽ dùng Lý Tuyết để uy hiếp và yêu cầu Bạch Diệc Phi giao lại Hầu Tước cho gã, thì cảm xúc trong lòng cô ta mới dịu đi đôi chút.

Đợi đến khi Bạch Diệc Phi mất hết mọi thứ thì lúc đó cô ta sẽ đưa tay ra giúp đỡ anh, như vậy Bạch Diệc Phi chắc chắn sẽ rất cảm kích cô ta, cảm kích lâu dần rồi sẽ biến thành yêu thích, rồi sau đó có thể là yêu.

...

Buổi sáng, không lâu sau khi Bạch Diệc Phi đến Hầu Tước, Chu Khúc Nhi liền gọi điện cho anh, bảo anh lái chiếc BMW tới chỗ cô ta.

Bạch Diệc Phi hỏi: "Tôi có cần chuẩn bị gì không? Ví dụ như dây chuyền vàng hay nhẫn gì đó?"

Không phải là muốn diễn kịch à? Máy thứ đó hẳn là đạo cụ cần thiết chứ nhỉ.

Chu Khúc Nhi đầu đầy vạch đen: "Không cần, anh tới thẳng đây là được rồi".

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Diệc Phi liền lái xe đến địa chỉ mà Chu Khúc Nhi nói.

Chu Khúc Nhi đang đứng ở trước cửa tiệm làm tóc, phía trước mặt cô ta có ba người đang đứng, có một người phụ nữ với mái tóc uốn xoắn kiểu gọn sóng, còn lại là hai người đàn ông.

Trong đó một người nhìn khoảng ba mươi bảy ba mươi tám tuổi, có nước da ngăm đen và không được cao cho lắm, thậm chí để mô tả về dáng vẻ thì... hừm... có thể nói là kiểu người rất hiền lành.

Người còn lại thì dáng vẻ trông hơi thô một chút, rất cao, cơ bắp trên người cũng khá đồ sộ, tóm lại là trông rất mạnh mẽ.

Ngoài ra, còn có một đám người trông có vẻ rất sôi nổi vây xung quanh.

Người phụ nữ với lọn tóc xoắn gọn sóng chỉ vào mũi Chu Khúc Nhi mắng mỏ: "Đồ đàn bà vô liêm sỉ, lại còn dám vác mặt đến cửa tiệm nhà tao, không biết xấu hổ à, hồ ly tinh!"

Chu Khúc Nhi nghiêm mặt nói: "Cô nhìn cho rõ ràng nhé, hôm nay tôi tới đây là muốn nói cho cô biết, cái loại như chồng cô ấy à, còn lâu mới lọt được vào mắt bà đây, sợ là chỉ có cô mắt mù mới đi chọn loại đàn ông như vậy!"

"Mày!", cô nàng tóc xoăn ghét nhất bị người ta mắng mình là mắt mù mới cười cái loại đàn ông kia.

Chồng cô ta chính là cái người đàn ông vừa đen vừa lùn đứng bên cạnh cô ta, tên là Mạnh Tuấn Cường, ông ta trông cũng chả ra sao, mặc dù nhìn có vẻ hiền lành nhưng lại nhát gan và nhu nhược, làm gì có người phụ nữ nào sẽ thích loại đàn ông như vậy?

Cô nàng tóc xoăn cười ông ta cũng chỉ bởi vì nhà ông ta lắm tiền, còn không thì ai mà thèm gả cho ông ta chứ?

Mạnh Tuấn Cường đứng đó không lên tiếng, có thể nói là trông rất nhu nhược.

Ngược lại thì cái người đàn ông cao to kia mở miệng quát: "Mày nói cái gì đấy? Chị gái tao còn lâu mới mắt mù, cái mà chị ấy để ý là tiền của anh rê, một đứa con gái như mày thì biết cái gì?"

Những người xung quanh nhin cười thật vất vả.

Mạnh Tuấn Cường sắc mặt tái nhợt, nhưng cũng không nói gì.

Cô nàng tóc xoăn tát mạnh vào vai người đàn ông cao to: "Nói bậy bạ gì đó? Câm miệng lại cho tao!"

Người đàn ông cao lớn nghe vậy nhìn sang chị mình nói: "Chị, em đâu có nói sai".

"Mày câm miệng lại cho tao!", cô nàng tóc xoăn trừng trừng lườm người đàn ông, sau đó mới quay người lại phía Chu Khúc Nhi nói: "Con hồ ly tinh này, tao thấy mày cũng vì tiền của chồng tao cho nên mới mặt dày đi quỵên rũ ông ấy!"

Lời vừa dứt, đôi mắt của những người xung quanh Chu Khúc Nhi đều hiện lên vẻ khinh thường.

Đúng lúc này, Chu Khúc Nhi tinh mắt nhìn thấy xe của Bạch Diệc Phi đã tới.

Chu Khúc Nhi lập tức nở nụ cười tự tin nói: "Cô rửa sạch mắt nhìn cho rõ nhé, thế nào mới gọi là người đàn ông tốt, thế nào mới gọi là người đàn ông có tiền!"

Nói xong, Chu Khúc Nhi bước về phía chiếc BMW đỗ ở bên đường.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn theo cô ta.

"BMW? Hình như là loại thiết kế riêng".

"Đúng rồi, đó chính là loại thiết kế riêng".

"Giá chiếc xe này ít nhất cũng hai triệu tệ đó".

"Mau nhìn đi, có người đang bước xuống xe kia".

Bạch Diệc Phi mặc bộ đồ tây, kỳ thực cũng không đắt nhưng mà đám người kia đứng xa nên cũng không nhìn ra được là hiệu gì.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 157: Tao là người có tiền

“Chuyện gì vậy?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Chu Khúc Nhi đứng về phía Bạch Diệc Phi, miệng khẽ cười, sau đó giải thích câu chuyện một cách đơn giản cho Bạch Diệc Phi được rõ.

Hóa ra Mạnh Tuấn Cường là cấp trên của Chu Khúc Nhi. Hàng ngày, do yêu cầu công việc nên ông ta và Chu Khúc Nhi phải thường xuyên tiếp xúc dẫn đến việc vợ của Mạnh Tuấn Cường biết chuyện và hiểu lầm, nghĩ rằng Chu Khúc Nhi quyến rũ chồng cô ta.

Không chỉ có vậy, cô ta còn cất công đến tận công ty làm âm lên, chửi Chu Khúc Nhi là hồ ly tinh, là loại không biết liêm sỉ, dùng những lời khó nghe nhất để chửi cô ta, còn nói cô ta hám tiền của chồng mình.

Chu Khúc Nhi tức đến uất nghẹn, mắt cô ta có mù đi nữa, thì cũng không bao giờ thích một người vừa lùn, vừa đen như vậy. Hơn nữa, một người đàn ông như thế, làm sao có thể so sách được với Bạch Diệc Phi?

Về thân phận, Bạch Diệc Phi là chủ tịch tập đoàn Hậu Tước, Mạnh Tuấn Cường chỉ là giám đốc của một công ty nhỏ.

Về ngoại hình, không biết nên nói là Bạch Diệc Phi đẹp trai hơn ông ta bao nhiêu lần cho xứng.

Về tính cách, một người có thể hy sinh cả mạng sống vì vợ mình, còn một gã thì nhát gan nhu nhược, không cần so sánh cũng biết kết quả rồi.

Bạch Diệc Phi đã hiểu rõ câu chuyện, gật đầu nói: “Đây là nghề của tôi rồi”.

Lần trước ba hoa cả ngày ở nhà Chu Khúc Nhi nên đã quá quen rồi.

Chu Khúc Nhi định dặn dò gì đó, nhưng suy nghĩ một lát thì lại không nói nữa. Dù sao thì Bạch Diệc Phi nói cũng đâu có sai.

Hai người bước vào giữa đám đông, Bạch Diệc Phi dùng thần thái của người đàn ông hoàn mỹ nhất nói: “Là đám đầu đường xó chợ này bắt nạt Khúc Nhi nhà tôi hả?”

“Đầu đường xó chợ?”

Đám đông đều nhìn về phía ba gã kia.

Lúc Bạch Diệc Phi chưa đến, thì họ cũng không cảm thấy gì nhiều. Nhưng từ sau khi Bạch Diệc Phi xuất hiện trên chiếc BMW hai triệu tệ thì so ra, cũng khá là giống đầu đường xó chợ thật.

Câu nói của Bạch Diệc Phi thực sự khiến cho cô nàng tóc xoăn bị bất ngờ, đứng ngây ra một lát mới kịp bật lại: “Anh là ai? Định đến ra về ta đây giàu có à? Há?”

Câu này nói quả cũng không sai, Bạch Diệc Phi đúng là đang ra về ta đây rất giàu.

“Tôi ra về ta đây giàu hả? Cô thử ra về tôi xem nào? Xe BMW hai triệu tệ thử mua một cái tôi xem?”, Bạch Diệc Phi nói giọng trêu người.

Cô ta không nói được gì nữa.

Mạnh Tuấn Cường cũng chỉ là một giám đốc nhỏ, có được bao nhiêu tiền chứ. Hai triệu tệ, cũng bằng lương vài năm của ông ta rồi.

Chu Khúc Nhi nhìn thấy dáng vẻ lép vế của cô ta liền nhanh chóng tiếp lời: “Thấy chưa? Thế này mới gọi là người đàn ông có tiền. Còn nói tôi quyền rũ chồng bà, tôi bị điên à?”

“Đúng vậy, tôi vừa vung tay đã là hàng triệu tệ. Chuyện khác không kể tới, chỉ riêng biệt thự ở cảng Lam Ba tôi thích căn nào chọn căn đó, mấy căn cũng không phải suy nghĩ. Xe sang, tôi không đếm hết. Hôm nay tôi chỉ lái chiếc rẻ nhất đến để cho mấy người mở mắt ra thôi”, Bạch Diệc Phi nói với giọng rất ngông cuồng, nếu có thêm ít phụ kiện nhẫn vàng, dây chuyền vàng thì đúng là hiệu ứng rõ nét.

“Biệt thự cảng Lam Ba?”

“Mấy triệu tề một căn đấy!”

“Đúng là lắm tiền thật!”

Lúc này, đối tượng bị công kích là Mạnh Tuấn Cường cuối cùng cũng phải mở miệng: “Tiểu Chu, cô cũng biết mà, vợ tôi chỉ là đang đùa thôi, không phải là làm thật đâu, cô đừng tưởng thật nhé. Mọi người đều là đồng nghiệp cả, sau này còn gặp nhau nhiều phải không?”

Mạnh Tuấn Cường làm việc ở công ty đã lâu như vậy, ông ta đúng là người thật thà nhưng đâu có gốc gác. Người này vung tay hào phóng như vậy, chắc chắn thân phận không hề đơn giản. Không thể đắc tội được.

“Anh nói gì?”, cô nàng tóc xoắn không nhịn được nữa: “Cô ta ngày ngày ở công ty quyến rũ anh, thế mà anh còn nói đỡ cho cô ta hả? Có phải từ lâu anh đã muốn ly hôn với tôi rồi không? Hả?”

“Anh là đồ đàn ông vong ơn bội nghĩa, đúng là tôi đã nhìn lầm anh rồi. Anh còn dám đi cặp bồ ở bên ngoài!”

Cô ta bắt đầu khóc lóc.

Những người xung quanh, sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì ai còn tin lời của cô ta được nữa?

Chu Khúc Nhi hừ một tiếng: “Tôi nghĩ là tự cô hám tiền của chồng mình, lại còn vu vạ cho tôi. Người không có liêm sỉ là cô mới đúng. Lại còn đến công ty chửi mắng tôi, cô có biết xấu hổ không?”

Bạch Diệc Phi gật đầu, lại tiếp tục dặm mắm thêm muối cho: “Khúc Nhi đừng sợ, bị người khác bắt nạt thì chúng ta không việc gì phải nhịn. Sau này đừng đến công ty làm nữa, anh mở cho em một công ty, em muốn làm sao thì làm”.

Mọi người đều há hốc mồm.

Mẹ kiếp, là thật hay đùa vậy?

Mở cho một công ty muốn làm gì thì làm?

Chu Khúc Nhi đứng ngây ra, mặc dù câu nói của Bạch Diệc Phi không có vấn đề gì, rõ ràng là anh ấy có khả năng làm vậy. Thế nhưng, đó là chuyện không thể.

Thế nhưng, vừa rồi giọng của Bạch Diệc Phi nói với cô, đã khiến trái tim cô thực sự rung động. Những lời như vậy, người đàn ông như vậy, chắc rằng không có cô gái nào có thể làm vợ đúng không?

Cô nàng tóc xoăn bất giác nuốt nước bọt, vừa rồi mới nhắc đến biệt thự cảng Lam Ba mà cô ta đã đứng ngồi không yên rồi, giờ lại còn cả một công ty nữa, người này giàu đến mức nào cơ chứ?

So với chút tiền của lão chồng mình, chắc không cả bằng con số lẻ của người ta.

Lúc này, Bạch Diệc Phi lại nói: “Nhưng mà, các người phải xin lỗi Khúc Nhi cho tôi! Không thì, tôi sẽ cho công ty của mấy người phá sản ngay lập tức!”

Mạnh Tuấn Cường nghe vậy thì thật kinh: “Không không, chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi. Anh này, việc hiểu lầm giải thích rõ là ổn rồi, đừng động đến công ty có được không?”

Bạch Diệc Phi hắng giọng: “Không được! Phải xin lỗi cho tôi!”

Cô nàng tóc xoăn do dự một chút, nếu như không xin lỗi thì công ty của chồng sẽ không còn. Cái duy nhất cô ta cần là tiền cũng sẽ mất theo, sau này biết sống thế nào?

Lúc này, gã đàn ông cao to yên lặng từ này tới giờ mới giơ tay ra, kéo chị gái mình đứng về phía sau: “Xin lỗi gì? Mà ba hoa này giờ, mà thử có cái gì thực tế để chứng minh đi?”

“Tao nghĩ chắc mày là diễn viên do ả này mời đến hả? Mày giàu đến thế, chắc nhiều người nhận ra lắm nhỉ? Mày thử hỏi xung quanh đây xem, có ai biết mày là thằng nào không?”

Dứt lời, mọi người lại thấy đúng là rất hợp lý, thực sự là giống diễn viên đang diễn.

Sau đó cả đám người cùng nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi, lúc đầu thì không thấy gì, nhưng càng nhìn lại càng thấy quen quen.

“Sao tôi cứ thấy như nhìn thấy ở đâu vậy?”

“Tôi cũng thế, nhìn quen lắm!”

“À! Tôi nhớ ra rồi, chẳng phải là nhân vật chính trong bản tin tối hôm qua sao?”

“Chủ tịch tập đoàn hầu trước!”

“Đúng, đúng là anh ta!”

Lập tức, đám đông vô cùng kinh ngạc.

Hội bà tám ngạc nhiên tột độ, nhìn Bạch Diệc Phi và Chu Khúc Nhi với một con mắt hoàn toàn khác.

Bạch Diệc Phi vừa cạn lời, vừa bó tay.

Chu Khúc Nhi thì vô cùng xấu hổ, bản tin tối hôm qua cũng không có gì tốt đẹp, giờ lại còn cùng cô ta gây chuyện ở đây. Xem ra việc này đúng là phải diễn đến cùng rồi.

Cô nàng tóc xoăn thì như hóa đá, không tin nổi vào tai mình.

Người này hóa ra là chủ tịch tập đoàn Hầu Tước!

Nhìn kỹ lại, thì đúng là không sai!

Bản tin tối hôm qua, gần như tất cả người dân thành phố Thiên Bắc đều biết. Anh cũng đã được xem rồi, giờ nhìn thấy người thật thì đúng là nhận ra ngay.

Giờ phút này, trong vòng mấy mét vuông trước tiệm làm tóc, không khí trở nên thật là kỳ lạ.

Bạch Diệc Phi lên tiếng phá tan bầu không khí: “Bây giờ còn nói tao diễn nữa không? Nếu mày có giỏi thì thử diễn tao xem, tao lập tức cho mày mười triệu tệ!”

Bị phát hiện thân phận, bị người khác châm chọc, những việc đó đều chẳng đáng gì. Tin tức sau này cũng có thể đính chính được. Điều quan trọng bây giờ là chứng minh cho chúng thấy: Tao có tiền, mày không có!

Đám đông kinh ngạc ồ lên: “Mẹ kiếp!”

Mười triệu tệ!

Sao lắm tiền thế!

Chu Khúc Nhi đột nhiên thấy hồi hận, và còn một chút áy náy nữa. Nếu như không phải cô ta kéo Bạch Diệc Phi vào chuyện này, thì anh cũng không bị nhận ra, lại còn có bao nhiêu con mắt hiếu kỳ nhìn vào nữa.

Gã đàn ông cao to cũng đờ mặt ra, không nói nổi câu nào nữa.

Bạch Diệc Phi hắng giọng: “Tôi nói rồi, các người phải xin lỗi cho tôi. Nếu không, tôi nói được làm được”.

Khi mọi người đều đã biết rõ thân phận của anh, thì trọng lượng của câu nói này, không cần nghĩ cũng đủ hiểu rồi.

Mạnh Tuấn Cường cuống quá: “Cô mau xin lỗi người ta đi!”

Cô nàng tóc xoăn mím môi, định mở miệng ra nói thì Bạch Diệc Phi ngắt lời: “Tôi muốn cô ngày mai đến công ty xin lỗi cô ấy, xin lỗi trước mặt mọi người trong công ty!”

“Mày đừng có mà được voi đòi tiên!”, gã đàn ông cao to gào lên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 158: Chồng bạn thân

Ánh mắt lạnh lùng của Bạch Diệc Phi nhìn qua, người đàn ông cao to theo bản năng lùi về phía sau một bước, sau đó ưỡn ngực nói: "Mày chính là thằng ngu lang chạ với gái đúng không! Con nhỏ này không biết đã ngủ với mày bao nhiêu lần rồi, có khả năng cô ta đã từng dụ dỗ anh rể rồi đấy, tại sao tao phải xin lỗi chứ?"

"Đừng tưởng rằng mày có vài đồng bạc thì có thể muốn làm gì thì làm, nói trắng ra chuyện này mày cũng đéo có phần đúng đâu!"

"Bộp!"

Bạch Diệc Phi giơ tay tát gã đàn ông cao to này một cái.

Chu Khúc Nhi nhìn Bạch Diệc Phi bằng ánh mắt phức tạp, cô ta bị người khác nói như vậy thì không thể không tức được, cô ta không phải là người tốt tính gì, cũng đã chuẩn bị giơ tay tát gã kia một cái, nhưng không ngờ Bạch Diệc Phi lại ra tay trước cô ta một bước.

Sau đó Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: "Ngậm miệng chó của mày lại! Tao là tao, cô ấy là cô ấy, mày không biết thì đừng nói linh tinh, mở miệng bôi nhọ một cô gái như thế, mẹ nó mày đúng là không phải đàn ông!"

Gã đàn ông cao to ngơ ngác che mặt, sau khi phản ứng lại thì gã ta xắn tay áo định đánh nhau: "Mẹ nó, mày dám đánh tao! Chủ tịch Hậu Tước thì giỏi lắm sao? Hôm nay tao nhất định phải đánh cho mày liệt giường!"

Bạch Diệc Phi thấy gã ta thật sự muốn đánh nhau thì trong lòng khá sợ hãi, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ bình tĩnh: "Mày đánh đi, hôm nay nếu mày dám đánh tao, thì tao bảo đảm sẽ cho mày bóc lịch cả đời!"

Bàn tay giơ lên của gã đàn ông cao to lập tức bị người phụ nữ tóc xoăn gọn sóng và Mạnh Tuấn Cường kéo lại.

Hai người họ vẫn rất lý trí, đối phương là chủ tịch tập đoàn Hùng Tước, nếu đánh anh thì cả nhà họ sẽ tiêu đời.

Gã đàn ông cao to rất tức giận, nhưng khi nghe được câu từ một công thì đã thuận thế để hai người kia ngăn lại.

Sắc mặt của người phụ nữ tóc xoăn thay đổi, cô ta cười nói: "Anh đừng nóng giận, ngày mai tôi nhất định sẽ đi xin lỗi, tôi sẽ xin lỗi trước toàn thể công ty".

Mạnh Tuấn Cường gật đầu: "Phải, phải, anh đừng tức giận, chúng tôi sẽ xin lỗi, chắc chắn sẽ xin lỗi".

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Mạnh Tuấn Cường, anh đột nhiên nói: "Đàn ông thì phải ra dáng đàn ông. Thương vợ và sợ vợ là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, ông suy nghĩ cho kỹ đi".

Anh nói xong thì Chu Khúc Nhi đặc ý liếc nhìn ba người họ: "chúng ta đi!"

Bạch Diệc Phi và Chu Khúc Nhi xoay người đi, hai người họ lái BMW rời khỏi đó.

...

Trên xe, Bạch Diệc Phi thở phào một hơi: "Công việc này đúng là mệt mỏi ghê".

Chu Khúc Nhi nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi: "Anh mệt gì chứ? Đứng ở đó nói vài câu cool ngầu là xong chuyện, anh mệt cái mẹ gì!"

"Này, con gái con đũa đừng có thô lỗ như vậy", Bạch Diệc Phi cười nói.

Chu Khúc Nhi chông nạnh: "Tôi thô lỗ thì liên quan gì đến anh? Anh tự quan tâm bản thân mình đi! Bị người ta nói cũng không ngại mất mặt!"

Bạch Diệc Phi thành thật lái xe, anh hỏi Chu Khúc Nhi: "Cô muốn đi đâu? Chắc không đến công ty nữa phải không?"

“Nơi nào cũng được, không phải công ty là được”, Chu Khúc Nhi cúi kính đáp.

Một lúc sau Chu Khúc Nhi hỏi: "Anh có muốn làm sáng tỏ tin tức hôm qua không? Nếu không Tuyết Nhi sẽ chịu thiệt mất, cậu ấy sẽ bị người khác chỉ trích".

Thật ra cũng không hẳn chỉ là vì Lý Tuyết, mà còn vì Bạch Diệc Phi, sau khi làm rõ chuyện này thì anh sẽ không bị người ta nói như vậy nữa, ra ngoài gặp người khác cũng sẽ không bị chỉ trích.

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Tôi sẽ nói rõ".

Nửa giờ sau, bọn họ đến phía dưới khu chung cư của Chu Khúc Nhi.

Trước khi xuống xe thì Bạch Diệc Phi nói: "Ngày mai sau khi cô ta xin lỗi thì cô hãy từ chức đi!"

“Cái gì?”, Chu Khúc Nhi tròn tròn mắt: “Tôi từ chức rồi thì biết đi đâu làm? Tôi cũng không giàu như anh đâu!”

“Ý tôi là, tôi muốn cho Tuyết Nhi một công ty, cô qua đó giúp cô ấy”, Bạch Diệc Phi cười nói.

Hóa ra là vì Lý Tuyết.

“Biết rồi, tôi sẽ xem xét”, Chu Khúc Nhi nóng nảy nói một câu, sau đó xoay người xuống xe.

Chu Khúc Nhi xuống xe, xe của Bạch Diệc Phi đi xa rồi mà cô ta vẫn đứng yên tại chỗ, một lúc sau Chu Khúc Nhi mới thở dài nói: "Haiz! Đúng là đồ ngốc!"

Thôi thôi, cô ta không tin mình không gặp được người đàn ông nào tốt hơn Bạch Diệc Phi.

Chu Khúc Nhi không biết mình đã rung động từ lúc nào, có lẽ là vì lần anh hùng cứu mỹ nhân đó, cũng có thể là khi biết thân phận thật sự của

Bạch Diệc Phi, hoặc sau khi nhìn thấy hành động liều mạng cứu Lý Tuyết của anh.

Bạch Diệc Phi trông rất ngốc, nhưng đối với phụ nữ thì anh chính là một người đàn ông vô cùng tốt, nếu như hiểu rõ về anh thì tin chắc rằng không cô nàng nào có thể không rung động.

Nhưng cô ta biết trong lòng Bạch Diệc Phi chỉ có Lý Tuyết, mà cô ta lại là bạn thân Lý Tuyết, vì thế cô ta không thể tà lưà với chồng bạn thân được, cho nên từ nay về sau cô ta sẽ không nghĩ nhiều nữa.

...

Bạch Diệc Phi trở lại Hậu Tước, anh mới ngồi xuống không lâu thì Lý Phàm đã tìm đến.

"Văn phòng làm việc của chủ tịch Hậu Tước quả nhiên khác biệt!"

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: "Ngồi đi".

Lý Phàm ngồi xuống một cách tự nhiên, dáng vẻ tùy ý kiêu ngạo giống như trong văn phòng của mình.

Sau khi Lý Phàm ngồi xuống thì gã ta nhìn thẳng vào Bạch Diệc Phi: "Thế nào? Nghĩ sao rồi?"

Bạch Diệc Phi nhướn mày: "Suy nghĩ xong rồi, chiều nay bảo luật sư qua đây đi!"

"Ha ha ...", Lý Phàm cười đắc thắng: "Bạch Diệc Phi ơi Bạch Diệc Phi, tao cũng không biết nói gì mày nữa, đúng là ngu ngốc, vì một đứa con gái mà tặng Hậu Tước cho tao, nhưng tao cũng cảm ơn sự ngu xuẩn của mày!"

"Cái gì?", Long Linh Linh vốn yên lặng đứng một bên, cô ta nghe thấy thế thì ngạc nhiên đến nỗi bật thốt lên.

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu với cô ta, sau đó anh nói với Lý Phàm: "Bây giờ anh có thể đi tìm luật sư rồi, buổi chiều đến đây tôi sẽ soạn sẵn hợp

đồng chuyển nhượng, lúc đó anh trực tiếp ký tên là xong".

Lý Phàm đứng lên: "Coi như mày thức thòi, tao sẽ tới Hầu Tước đúng ba giờ chiều".

Nói xong thì Lý Phàm quay người đi ra ngoài, gã ta nhìn thoáng qua Long Linh Linh.

Cách ăn mặc của Long Linh Linh hôm nay khá tao nhã, cô ta mặc một bộ quần áo công sở màu trắng, trông rất có cảm giác mới mẻ, Lý Phàm mỉm cười: "Trợ lý Long, bắt đầu từ ngày mai cô sẽ là trợ lý của tôi rồi, ha ha ..."

"Anh!", Long Linh Linh bị Lý Phàm trêu ghẹo như vậy thì tức giận không nói lên lời.

Bạch Diệc Phi khẽ cau mày: "Anh có đi không? Giờ tôi vẫn là chủ tịch Hầu Tước, tôi có quyền đuổi anh ra khỏi đây!!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 159: Hầu Tước đổi chủ

“Hừ!”, Lý Phàm hừ lạnh một tiếng: “Cho mày kiêu ngạo thêm một ngày, tao không so đo với mày!”

Lý Phàm nói xong thì bước ra khỏi văn phòng.

Long Linh Linh chờ Lý Phàm đi khỏi mới hỏi: “Chủ tịch, chuyện này là sao?”

Bạch Diệc Phi xoa lông mày: “Như cô thấy đấy, ngày mai Hầu Tước sẽ đổi chủ”.

Long Linh Linh khiếp sợ, hai mắt cô ta tròn trừng, cô ta nói: “Tại sao lại như thế?”

Bạch Diệc Phi không giải thích, anh chỉ bảo Long Linh Linh đi phác thảo hợp đồng chuyển nhượng.

...

Lý Phàm ra khỏi Hầu Tước, sau đó gã ta gọi điện thoại cho Diệp Ngải: “Chị Ngải, mọi thứ đều thuận lợi, buổi chiều có thể mang theo luật sư qua ký hợp đồng rồi”.

Diệp Ngải thở phào một hơi: “Rất tốt, chuyện chiều nay phải làm cho tốt, sau khi ký xong hợp đồng thì cầm đến đây cho tôi xem”.

“Dạ, chị Ngải”, Lý Phàm gật đầu đồng ý.

Cúp điện thoại xong thì Lý Phàm đắc ý cười: “Bắt đầu từ ngày mai Hầu Tước sẽ là của mình. Mình mới là thanh niên tuổi trẻ tài cao nhất thành phố Thiên Bắc này! Bạch Diệc Phi là cái méo gì chứ!”

Trong biệt thự, sau khi Diệp Ngải cúp điện thoại thì có một người đàn ông sắc mặt tái nhợt đi ra từ trong chỗ tối: “Cô chủ, lần này Lý Phàm sẽ

không làm hỏng chuyện nữa chứ?”

Diệp Ngải hừ lạnh một tiếng: “Nếu gã ta lại làm hỏng chuyện thì tôi sẽ cho gã ta và Lý Thị bay màu ngay!”

Người đàn ông gật đầu: “Nhưng Bạch Diệp Phi thỏa hiệp nhanh như vậy, cô chủ không cảm thấy có vấn đề gì sao?”

Diệp Ngải yên lặng một lát: “Chắc không đâu, người Bạch Diệp Phi quan tâm nhất chính là Lý Tuyết, vì Lý Tuyết anh ta có thể từ bỏ Hầu Tước, chuyện này rất bình thường”.

“Bình thường sao?”, người đàn ông nghi ngờ. Bình thường đối với đàn ông thì sự nghiệp mới là quan trọng nhất, nhưng Bạch Diệp Phi có thể vì một cô gái mà từ bỏ mọi thứ vốn có của mình, thật sự không bình thường chút nào.

Diệp Ngải khẽ cười một tiếng: “Anh không hiểu anh ta, anh ta sẽ làm như thế”.

Cô ta còn nhớ rõ trước kia khi Diệp Thị tìm Bạch Diệp Phi hợp tác, đó là dự án một trăm triệu, nhưng anh lại từ chối chỉ vì một cô nàng thư kí, càng không nói đến lần này là người vợ mà anh quan tâm nhất.

Người đàn ông ồm yếu nghe thấy vậy thì không nói thêm gì nữa.

...

Buổi trưa, Bạch Diệp Phi gọi điện thoại cho Lý Tuyết, anh hỏi thăm tình hình ở nhà của cô. Sau khi xác định không sao cả thì anh yên tâm xử lý công việc ở công ty.

Thật ra giờ cũng không cần xử lý gì cả. Điều duy nhất phải làm chính là chuyển nhượng cổ phần công ty vào chiều nay.

Rất nhanh đã đến ba giờ chiều.

Lý Phàm không chỉ mang theo hai luật sư, mà còn dẫn theo một đám nhân viên gã ta tin tưởng, cả đám tập nập đi tới Hậu Tước.

Vẻ mặt Long Linh Linh không được tốt lắm, cô ta dẫn theo bảy tám người đi vào phòng họp.

Bạch Diệc Phi đã ngồi ở vị trí chính rồi, anh nhìn thấy một đám người thì không khỏi cười nhạt, đúng là không bỏ qua dịp vênh mặt nào mà!

Bởi vì chỉ là ký hợp đồng nên chưa công bố chính thức. Vì vậy trong phòng họp chỉ có Bạch Diệc Phi, Long Linh Linh và đám người Lý Phàm, còn thành viên trong hội đồng quản trị của Hậu Tước phải đợi sau khi ký hợp đồng xong xuôi thì mới mở cuộc họp thông báo.

Lý Phàm đi vào nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì gào mồm nói: “Bạch Diệc Phi, mày còn không biết xấu hổ mà ngồi đó hả? Ngoan ngoãn cút sang bên cạnh đi?”

Chỉ trong chốc lát nữa thôi thì Hậu Tước sẽ thuộc về Lý Phàm gã, vì vậy gã ta rất kiêu căng, cũng đã quên những chuyện đã xảy ra trước kia, mà cho dù có nhớ thì gã ta vẫn sẽ kiêu ngạo như thế.

Bạch Diệc Phi nhíu mày, anh vừa muốn nói chuyện thì Long Linh Linh đã mở miệng: “Lý Phàm, hiện giờ anh ấy vẫn là chủ tịch của Hậu Tước, anh ấy ngồi đó là đúng rồi, người nên ngồi bên cạnh chính là anh đó!”

Cô ta vừa nói xong thì Bạch Diệc Phi cảm thấy kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên anh thấy Long Linh Linh tỏ thái độ như thế, chắc hẳn sự thay đổi vị trí chủ tịch Hậu Tước đã ảnh hưởng rất lớn tới cô ta!

Lúc này một người đàn ông vẻ mặt gian xảo bước ra nói: “Cô chỉ là một trợ lý con con, sao dám nói chuyện như thế chứ? Ai cho cô cái gan đấy hả? Đây là chỗ cô có thể chõ miệng vào à?”

Một người khác cũng bước ra nói: “Đúng vậy, Hậu Tước sắp đổi chủ rồi. Cô chỉ là một trợ lý quen, sao dám lớn miệng thế hả? Đến ngày mai chẳng phải cô sẽ là trợ lý cho anh Phàm chúng tôi sao!”

Vẻ mặt Long Linh Linh tràn đầy phẫn nộ, cô ta muốn phản bác nhưng lại không biết nói gì.

Bạch Diệc Phi vỗ bàn một cái, anh đứng lên: “Có ký hay không? Không ký thì lập tức đi ra ngoài cho tôi!”

Lý Phàm sa sầm mặt: “Ký, sao lại không ký chứ, lấy hợp đồng chuyển nhượng cổ phần công ty ra! Chúng tôi lập tức ký tên”.

Nói xong thì Lý Phàm nhìn hai người kia: “Yên lặng cho tôi!”

Hai người đó ngậm miệng.

Bạch Diệc Phi nhìn Long Linh Linh, Long Linh Linh lấy hợp đồng đặt ở trước mặt Lý Phàm.

Lý Phàm cầm lên đọc trước, đột nhiên gã ta phát hiện ngoại trừ phải chuyển nhượng cổ phần ra thì còn có thêm một điều kiện khác, điều kiện này nhằm thẳng vào gã ta.

Điều kiện trao đổi chính là Lý Phàm phải chuyển nhượng công ty trái cây Lý Thị cho Bạch Diệc Phi.

Lý Phàm sững sốt một chút, gã ta lập tức ngẩng đầu nhìn Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi, mày muốn Lý thị?”

“Đúng”, Bạch Diệc Phi thừa nhận.

“Hầu Tước cho anh thì tôi chẳng còn gì nữa. Tôi vẫn phải nuôi vợ, thế nên đưa Lý Thị cho tôi cũng không quá đáng đâu nhỉ?”

Anh vừa dứt lời thì người đàn ông vẻ mặt gian xảo mở miệng: “Anh Phàm, không thể đưa cho anh ta được! Công ty trái cây Lý Thị là tập đoàn của gia tộc Lý thị, sao có thể đưa cho người ngoài được?”

“Đúng vậy! Công ty trái cây Lý Thị chính là sản nghiệp riêng của Lý thị, đưa cho một người ngoài không phải sẽ khiến mọi người chê cười sao?”

“Câm miệng!”, Lý Phàm trừng mắt nhìn hai người.

Hai người kia đều là tâm phúc của gã ta, bọn họ cũng là bà con với nhau, bọn họ nói vậy chẳng phải chỉ vì muốn nhận được nhiều lợi ích thôi sao.

Mà Lý Phàm cũng có suy tính riêng của mình, hiện giờ Lý Thị đã xuống dốc, dù cho đã có dự án một trăm triệu của Diệp Thị thì tình hình bây giờ vẫn sống dở chết dở.

Lý thị có thể vực dậy được hay không vẫn chưa biết, nhưng gã ta biết rõ rằng ngày mai Hầu Tước sẽ là của mình. Tập đoàn Hầu Tước lớn như vậy, cho dù gặp phải nhiều vấn đề nhưng vẫn có thể vận hành bình thường, điều đó chứng tỏ Hầu Tước cứng cáp cỡ nào.

Hơn nữa có chị Ngải giúp đỡ. Gã ta tin rằng sau khi tiếp nhận Hầu Tước thì có thể giải quyết được những vấn đề kia. Nếu thế thì ném của nợ Lý Thị cho Bạch Diệc Phi chính là lựa chọn đúng đắn.

Sau khi im lặng một lát thì Lý Phàm thản nhiên nói: “Được, sẽ giao công ty trái cây Lý Thị lại cho mày”.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Không có vấn đề gì thì ký tên đi!”

Lý Phàm hừ một tiếng, gã ta đưa hợp đồng cho luật sư: “Nhìn xem có vấn đề gì không”.

Hai luật sư cầm lấy rồi yên lặng đọc.

Sau hơn mười phút thì luật sư trả hợp đồng lại cho Lý Phàm.

“Không có vấn đề gì”.

Lý Phàm hài lòng, gã ta cầm lấy bút nhanh chóng ký tên lên, sau đó đưa cho Bạch Diệc Phi: “Ký đi”.

Bạch Diệc Phi nhìn Lý Phàm, anh cười phì một tiếng rồi cũng ký tên không chút do dự.

Hợp đồng có tổng cộng hai bản, mỗi người một bản.

Long Linh Linh đứng sau lưng Bạch Diệc Phi, cô ta nhìn thấy mọi chuyện đã chắc như đinh đóng cột thì vô cùng bối rối. Cô ta hoàn toàn không kịp thích nghi với việc chủ tịch Hầu Tước đã đổi người.

Vậy cô ta phải làm sao bây giờ?

Không cần nghĩ cũng biết ánh mắt Lý Phàm nhìn cô ta có ý gì, cô ta không muốn!

Chẳng lẽ cô ta phải từ chức sao?

Không, không phải Bạch Diệc Phi đã yêu cầu công ty trái cây Lý Thị rồi sao? Cô ta sẽ theo Bạch Diệc Phi đến công ty trái cây Lý Thị, sau đó tiếp tục làm trợ lý cho anh là được.

Lý Phàm nhìn hợp đồng, gã ta cười phá lên: “Ha ha... Bạch Diệc Phi, chuyện này là chuyện lớn đây, mau báo cho những cổ đông khác trong Hầu Tước đi?”

“Sáng mai chín giờ sẽ mở cuộc họp”, Bạch Diệc Phi thản nhiên trả lời, sắc mặt anh không tốt.

Lý Phàm nhìn vẻ mặt của anh thì cảm thấy vô cùng thoải mái, mấy lần trước đều là Bạch Diệc Phi đánh gã ta, hoặc là làm cho gã ta khó chịu, giờ thì đến thời của gã ta rồi!

Lý Phàm khiêu khích liếc Bạch Diệc Phi, sau đó gã ta dẫn người đi khỏi Hầu Tước.

Trong phòng họp chỉ còn Long Linh Linh và Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi ngồi đó không nhúc nhích.

Long Linh Linh cũng im lặng.

Sau mấy phút thì Long Linh Linh chợt mở miệng: “Chủ tịch, anh đi đâu tôi sẽ theo đó”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì kinh ngạc nhìn cô ta, anh nói: "Không cần đâu".

"Chủ tịch...", Long Linh Linh còn muốn nói gì đó thì Bạch Diệc Phi đã cắt ngang.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 160: Lưu Hiểu Anh

Bạch Diệc Phi thờ ơ nói: "Tôi không còn gì nữa cả, cô đi theo tôi cũng không có ích gì đâu".

“Không phải vẫn còn công ty trái cây Lý Thị sao?”, Long Linh Linh nói.

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Tôi chuẩn bị đưa công ty trái cây Lý Thị cho Tuyệt Nhi rồi".

Hóa ra trước giờ anh chưa từng nghĩ tới bản thân, lúc nào cũng đặt Lý Tuyệt lên hàng đầu.

Long Linh Linh đột nhiên tức giận, tại sao Bạch Diệc Phi lại không suy nghĩ cho bản thân một chút thôi?

Nhưng cô ta cũng đâu có tư cách gì nói Bạch Diệc Phi?

Long Linh Linh nghĩ thế thì hai mắt đỏ hoe, cô ta không muốn bị Bạch Diệc Phi nhìn thấy nên đã xoay người đi: "Vậy ngày mai tôi sẽ từ chức".

Nói xong thì Long Linh Linh bước ra khỏi phòng họp.

Bạch Diệc Phi bất lực thở dài.

Đến giờ tan làm, Long Linh Linh tuyệt vọng quay trở lại căn phòng thuê trọ của mình, cô ta lơ đãng đi tắm, sau đó gọi đồ ăn đơn giản từ bên ngoài.

Sau đó cô ta không biết bản thân nên làm gì, bình thường sau khi về nhà thì cô ta sẽ xem lịch trình và các cuộc họp quan trọng vào ngày mai của Bạch Diệc Phi, hoặc giải quyết một số văn bản khẩn cấp.

Nhưng bây giờ cô ta có thể làm gì đây?

Đúng lúc cô ta đang hoang mang thì có tiếng gõ cửa.

Long Linh Linh tự hỏi không biết ai lại đến tìm mình muộn như vậy?

Không đúng, rất ít người biết về nơi này, ngoại trừ gia đình cô ta thì chỉ có một số bạn bè biết được, nhưng đã muộn như vậy rồi, người nhà không thể tìm cô ta được, còn bạn bè thì thường báo trước một tiếng rồi mới đến.

Nhịp tim Long Linh Linh tăng nhanh, cô ta sợ hãi chậm rãi đi tới gần cửa, sau đó cất tiếng hỏi: "Ai thế?"

Một giọng nữ lạnh lạnh vang lên từ ngoài cửa: "Linh Linh, là mình! Mở cửa đi!"

Hả?

Long Linh Linh giật mình: "Hiểu Anh?"

Long Linh Linh nói xong thì mở cửa ra: "Đúng là cậu rồi!"

Lưu Hiểu Anh cười xách vali đi vào: "Không phải mình thì là ai?"

Nói xong thì Lưu Hiểu Anh ôm Long Linh Linh một cái thật chặt.

Lưu Hiểu Anh là bạn thân thời trung học của Long Linh Linh, cô ta từ nhỏ đã học Trung y, sau khi tốt nghiệp thì đi du học và học Tây y.

Ngoại hình của Lưu Hiểu Anh thuộc kiểu lạnh lợi, cô ta cũng rất đẹp, tích cách vui vẻ hào phóng, rất được mọi người yêu thích.

Long Linh Linh tiện tay đóng cửa lại: "Cậu trở về cũng không nói cho mình biết".

"Ôi dào, chẳng phải mình muốn tạo niềm vui bất ngờ cho cậu sao?", Lưu Hiểu Anh mỉm cười, cô ta đặt vali sang một bên rồi ngồi vào phòng khách.

Long Linh Linh đi tới, cô ta nói: "Vui thì không, chỉ có bất ngờ thôi".

Lưu Hiểu Anh ngẩng đầu lên: "Cậu cho rằng mình là kẻ xấu muốn vào ăn trộm hả?"

"Chứ sao nữa?", Long Linh Linh trợn tròn mắt: "Có ai nửa đêm nửa hôm tới nhà mà không báo trước không?"

"Thì có mình này?", Lưu Hiểu Anh cười.

Long Linh Linh bắt lực: "Được rồi, ăn tối chưa?"

"Mình đã ăn một ít trên máy bay rồi", Lưu Hiểu Anh đáp: "Giờ mình không muốn ăn, mình đi tắm đã. Ngồi máy bay lâu quá, người mệt ghê".

"Vậy cậu đi tắm trước đi, rồi đi ngủ! Mai lại nói chuyện", Long Linh Linh nói.

Lưu Hiểu Anh gật đầu, cô ta mở vali lấy đồ ngủ rồi đi vào phòng tắm.

Lúc đi ra thì Lưu Hiểu Anh có chút kinh ngạc, cô ta nhìn Long Linh Linh đang nằm trên giường: "Người đẹp, cậu đi ngủ sớm thế? Không tin được luôn?"

"Sao vậy?", Long Linh Linh đáp.

"Trước đây không phải cậu luôn tham công tiếc việc hả? Bình thường giờ này cậu đang bận rộn! Hôm nay lạ ghê, sao rảnh thế?"

Long Linh Linh nghe thấy thế thì đột nhiên im lặng.

Lưu Hiểu Anh dừng lại một lát, cô ta cảm thấy có gì đó không ổn, sau đó nửa đùa nửa thật hỏi: "Sao vậy? Đừng nói thất nghiệp rồi chứ?"

Vừa nói xong thì Long Linh Linh đã quay đầu lại liếc cô ta một cái: "Mình không thất nghiệp, nhưng sắp rồi. Ngày mai mình sẽ từ chức".

"Từ chức? Không phải chứ, cậu là trợ lý của chủ tịch tập đoàn Hậu Tước. Công việc tốt như vậy sao lại từ chức?"

"Hơn nữa sau khi nghỉ việc cậu có thể tìm được công việc tốt hơn không?"

Long Linh Linh suy nghĩ một lát, đúng là không thể thật, thế nên cô ta lắc đầu.

“Thì đó!”, Lưu Hiểu Anh khó hiểu: “Vậy sao cậu lại từ chức?”

Long Linh Linh nghe xong thì thở dài nói: "Ngày mai Hầu Tước sẽ thay đổi chủ tịch".

"Rồi sao?"

Long Linh Linh nhìn cô ta: "Thì sau đó mình muốn từ chức".

“Chỉ vì thế hả?”, Lưu Hiểu Anh kinh ngạc không biết nên nói gì.

Thấy vậy thì Long Linh Linh đành phải giải thích cho cô ta.

Lưu Hiểu Anh nghe xong thì tức giận vỗ xuống nệm: "Cái loại chó má như vậy mà cũng làm chủ tịch hả, sớm muộn gì cũng bị đá xuống thôi!"

Long Linh Linh bất lực nhún vai: "Tớ đã tận mắt nhìn thấy bọn họ ký hợp đồng. Ngày mai sẽ tổ chức một cuộc họp hội đồng quản trị để chính thức công bố chuyện này".

Lưu Hiểu Anh thở dài nói: "Mấy công ty lớn này đúng là đủ chuyện xấu xa, không được một ngày yên ổn. Suốt ngày bày trò, vui lắm hả?"

"Mình không biết...", Long Linh Linh nhún vai.

Lưu Hiểu Anh bỗng bật cười: "Vậy sau khi cậu từ chức thì cũng giống như mình thôi, đều là dân thất nghiệp cả, chúng mình cùng nhau tìm việc!"

"Thôi dẹp đi! Mình với cậu đâu có giống nhau", Long Linh Linh lắc đầu.

Một người học y, một người là trợ lý văn phòng bình thường, đâu có tí liên quan nào đâu.

"Có vẻ thế thật...", Lưu Hiểu Anh mỉm cười.

...

Trong biệt thự, Diệp Ngải nhìn bản hợp đồng mà Lý Phàm đưa tới, cô ta hơi nhíu mày: "Cậu đưa Lý Thị cho Bạch Diệc Phi?"

"Đúng vậy, hiện giờ ngân sách của Lý Thị đều phụ thuộc vào dự án của chị. Nếu đưa cho Bạch Diệc Phi thì các chị có thể rút vốn lại bất cứ lúc nào. Hiện giờ Lý Thị đang sống dở chết dở, dù đưa cho Bạch Diệc Phi thì cũng chả làm ăn được gì đâu".

Diệp Ngải im lặng, bản hợp đồng này thật sự không có vấn đề gì, ngoại trừ điều kiện của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cứ khăng khăng giành công ty trái cây Lý Thị để làm gì?

Chẳng lẽ vẫn mong đợi Lý Thị có thể phát lên sao?

Suy nghĩ một lúc lâu nhưng Diệp Ngải cũng không hiểu được Bạch Diệc Phi muốn làm gì, cho nên trong tiềm thức cô ta tự tìm ra một lý do, có lẽ vì anh muốn nắm giữ được chút sản nghiệp trong tay.

Diệp Ngải đưa bản hợp đồng cho Lý Phàm: "Lần này cậu làm rất tốt. Cứ giao công ty trái cây Lý Thị cho anh ta. Sau khi anh ta tiếp quản thì tôi sẽ rút lại vốn".

"Vâng, chị Ngải", Lý Phàm mỉm cười nhận lấy bản hợp đồng.

Lý Phàm rời khỏi biệt thự.

Diệp Ngải ngồi một mình trong phòng khách, cô ta cười lạnh lùng, Lý Phàm cứ nghĩ bản thân sẽ sở hữu Hầu Tước, đúng là mơ mộng viển vông. Mục tiêu của cô ta chính là tiêu diệt Hầu Tước, hiện giờ chỉ coi là thay đổi một người làm chủ tịch thôi.

Thật ra cô ta cũng biết lý do của việc này, chỉ là không muốn nói thẳng ra thôi, Còn gã Lý Phàm thì cô ta muốn làm gì chả được, Lý Phàm không còn công ty Lý Thị, sau này Hầu Tước cũng sa sút, như thế thì gã ta cũng chẳng khác gì con chó cúm!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 161: Chuyển bại thành thắng

Buổi sáng, Long Linh Linh rời giường đến công ty.

Vừa đến nơi thì cô ta nhận được điện thoại của mẹ mình.

“Linh Linh, lâu như vậy rồi, chủ tịch Bạch hẳn hết giận rồi chứ? Con đi nói với cậu ấy, Tiểu Thiên có thể làm bất cứ việc gì, con bảo cậu ấy tùy tiện sắp xếp là được”.

Long Linh Linh cau mày: “Mẹ, chủ tịch...”.

“Linh Linh, bố mẹ chỉ có một đứa con trai, nếu nó vô tích sự thì sau này nhờ vả được gì? Linh Linh, con đi nói thử xem, chủ tịch Bạch quan tâm con như vậy, nhất định sẽ nghe con...”.

Ánh mắt Long Linh Linh trở nên lạnh lùng, trực tiếp cúp điện thoại.

Mẹ đã gọi điện cho cô ta vài lần rồi, nhưng chưa bao giờ hỏi đứa con gái ở ngoài một mình này thế nào mà luôn dặn dò cô ta sắp xếp cho em trai làm việc ở Hầu Tước.

Cho dù đã trải qua chuyện lần trước, bọn họ vẫn chỉ coi cô như công cụ có thể đem lại lợi ích, tiền đồ cho em trai chứ không phải là con gái ruột.

Long Linh Linh phiền não vút điện thoại lên bàn. Hôm nay cô ta phải rời khỏi Hầu Tước rồi, bọn họ biết được sẽ còn như vậy ư?

Nghĩ đến đây, Long Linh Linh không khỏi nở nụ cười lạnh lùng.

9 giờ, phòng họp tập đoàn Hầu Tước.

Các cổ đông đã ngồi kín ghế, Bạch Diệc Phi ngồi vào vị trí chủ tịch ở giữa, bên cạnh anh là Long Linh Linh.

Lý Phàm vẫn đem những người hôm qua đến.

Các cổ đông nhìn thấy gã ta đều cau mày. Gã ta đến đây làm gì? Còn mang theo nhiều người như vậy.

Vừa tiến vào đã nhìn thấy Bạch Diệc Phi vẫn ngồi ở ghế chủ trì, Lý Phàm lập tức nhíu mày.

Người đàn ông lấm la lấm lét hôm qua tên là Hách Kiến. Gã thấy Lý Phàm nhăn mặt thì lập tức ngảm hiểu mà đứng dậy, quát tháo Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi, hôm nay anh đã không còn tư cách ngồi ở vị trí đó rồi, còn không mau đứng dậy, nhường chỗ cho anh Phàm?”

Long Linh Linh cau mày nhìn Hách Kiến: “Có nên ngồi hay không, không đến lượt một kẻ chả là gì như anh lên tiếng”.

Hách Kiến nhìn cô ta: “Cô là cái thá gì? Một trợ lý mà cũng dám nói chuyện như vậy, đúng là không biết điều. Đợi đến lúc anh Phàm trở thành chủ tịch rồi nhất định sẽ dạy dỗ cô hẳn hoi!”

Bạch Diệc Phi nghe vậy ánh mắt lạnh băng: “Đây là Hầu Tước, nên anh còn phun ra mấy lời dơ bẩn, tôi sẽ lập tức cho người đuổi anh ra ngoài”.

“Hôm nay anh đã không còn là cái thá gì nữa rồi, dựa vào anh mà cũng muốn đuổi tôi ra ngoài, nằm mơ à?”, Hách Kiến khinh thường. Hôm qua đã ký hợp đồng rồi, Bạch Diệc Phi đã không còn là chủ tịch của Hầu Tước nữa, chẳng qua chỉ là chưa tuyên bố với mọi người mà thôi.

Các cổ đông như bị sét đánh, vậy là có ý gì?

Bạch Diệc Phi đã không còn là chủ tịch Hầu Tước nữa?

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Được thôi, phiên luật sư tuyên bố hợp đồng cho mọi người cùng nghe. Mọi người nghe cho kỹ vào”.

Các cổ đông nhìn nhau, lại gì nữa?

Hợp đồng gì?

Chẳng lẽ Hầu Tước và Lý Thị có hợp tác?

Không đúng, người kia vừa nói hôm nay Bạch Diệc Phi đã không là gì cả.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mọi người áp chế lòng hiếu kỳ xuống, nhìn về phía hai luật sư mặc vest chỉnh tề.

Luật sư nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm gật đầu, đắc ý nói: “Đọc cho mọi người cùng nghe, đây dù sao cũng là sự kiện lớn trong lịch sử của Hầu Tước”.

Vì thế dưới sự cho phép của Lý Phàm, luật sư đi đến một vị trí trung tâm khác, sau đó đọc hợp đồng.

“Căn cứ theo hợp đồng chuyển nhượng cổ phần mà chủ tịch Bạch và chủ tịch Lý đã ký ngày hôm qua, chủ tịch Bạch sẽ chuyển nhượng toàn bộ cổ phần Hầu Tước mà mình sở hữu cho chủ tịch Lý Phàm”.

“Cái gì?”

Các cổ đông kinh ngạc.

“Chuyện này là thế nào?”

“Sao lại như vậy?”

“Hầu Tước thật sự sẽ đổi chủ tịch ư?”

“Tôi nhớ là chủ tịch có 80% cổ phần”.

“...”

Lý Phàm nghe mọi người nghị luận thì cười: “Bạch Diệc Phi, 80% cổ phần đấy! Mà cũng được lắm!”

“Chỉ là những cổ phần đó đã là của tao rồi!”

Bạch Diệc Phi không nói gì.

Luật sư tiếp tục đọc: “Ngoài ra, chủ tịch Lý chuyển nhượng toàn bộ sản nghiệp của công ty Trái cây Lý Thị cho chủ tịch Bạch, kể từ giờ, Bạch Diệc Phi là chủ tịch công ty Trái cây Lý Thị, đồng thời có quyền sở hữu và định đoạt công ty”.

Lý Phàm gật đầu, như thể bố thí mà nói: “Tao cũng không triệt đường sống của mày. Mày cứ ở Lý Thị mà an ổn sống qua ngày đi! Haha...”.

Bạch Diệc Phi vẫn bình thản.

Long Linh Linh cúi đầu. Ngày hôm qua cô ta đã biết được kết quả rồi nhưng nói thẳng ra như vậy vẫn khiến cô ta khó mà tiếp nhận được.

Các cổ đông cũng như vậy.

Chủ tịch sẽ tiếp nhận công ty Trái cây Lý Thị?

Không, vậy Hầu Tước phải làm sao bây giờ?

Vào lúc này, các cổ đông trao đổi ánh mắt với nhau. Hầu Tước đã đổi chủ tịch, bọn họ quan tâm nhất vẫn là lợi ích của bản thân, những kinh ngạc và lo lắng vừa rồi vẫn không quan trọng bằng lợi ích của bọn họ.

Trương Vinh thể hiện rõ ràng nhất.

“Nào nào, chủ tịch Lý, mời anh ngồi”.

Trương Vinh vừa nói vừa kéo ghế, đặt ở phía đối diện Bạch Diệc Phi, đó cũng là vị trí chủ trì.

Lý Phàm nhìn Trương Vinh như vậy, lòng hư vinh của gã ta vô cùng thỏa mãn: “Không tòi, tòi tin là sự nghiệp của cổ đông Trương ở Hầu Tước sẽ phát triển ngày càng tốt hơn”.

“Đều là nhờ phúc của Lý chủ tịch”, Trương Vinh cười tít mắt.

Long Linh Linh thấy vậy thì nhũu mày nhìn Bạch Diệc Phi.

Mà Bạch Diệc Phi chỉ cười lạnh, vẫn im lặng.

Lúc này luật sư nói với anh: “Phiền chủ tịch Bạch giao hồ sơ cổ phần của Hậu Tước ra, chúng ta cần xác minh và công chứng”.

Bạch Diệc Phi nhìn Long Linh Linh: “Đưa cho anh ta”.

Long Linh Linh do dự một lát mới đưa cho luật sư.

Cô không muốn đưa, nhưng cũng chẳng được gì, hợp đồng chuyển nhượng đã ký, chỉ là xem tình trạng sở hữu cổ phần mà thôi.

Luật sư mở hồ sơ ra, xem kỹ càng.

Lý Phàm sung sướng, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ đắc ý, ánh mắt nhìn Bạch Diệc Phi như nhìn một con chó nhà có tang.

Hách Kiến cùng vài người khác của Lý Thị đều có biểu tình tương tự như vậy. Bọn họ đều là cấp dưới trung thành của Lý Phàm, đến lúc đó Lý Phàm nhất định sẽ sắp xếp cho bọn họ những vị trí quan trọng ở Hậu Tước, nghĩ đến thôi đã thấy phấn khích.

Nhưng sau khi luật sư xem xong thì khuôn mặt trở nên cứng ngắc: “Chủ tịch Lý...”.

Lý Phàm không chú ý sắc mặt của gã: “Anh cứ trực tiếp công bố đi!”.

Luật sư do dự một lát, vẫn đọc ra: “Cổ phần của chủ tịch Bạch Diệc Phi tại Hậu Tước là... 0%”.

“Ủm... Hả? Cái gì?”, Lý Phàm cho rằng là 80%, cũng chưa từng nghĩ đến sẽ xảy ra sai sót vì thế vô thức gạt đầu, gạt xong mới thấy sai.

Hách Kiến cũng sững sờ: “Có phải anh nhìn nhầm rồi không?”

Các cổ đông cũng im lặng không nói.

Trương Vinh đột nhiên đơ ra, rụt rè nhìn Bạch Diệc Phi.

Khóe miệng Bạch Diệc Phi nhếch lên, không lên tiếng.

Long Linh Linh chớp mắt, cho rằng bản thân đã nghe nhầm.

Luật sư đành nói lại lần nữa: “Cổ phần của chủ tịch Bạch Diệc Phi tại Hàu Tước là 0%, 80% là cổ phần dưới danh nghĩa Bạch Vân Bằng”.

Lời vừa dứt, Lý Phàm đã như bị sét đánh giữa trời quang.

Người của Lý Thị cũng ngậy ra tại chỗ.

Các cổ đông nghe rõ ràng, thở phào. Nếu Lý Phàm trở thành chủ tịch Hàu Tước, với năng lực của gã ta thì Hàu Tước sẽ bị hủy hoại mất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 162: Bác bỏ tin đồn

Bạch Diệc Phi lại không như vậy, trẻ tuổi mà quyết đoán!

Sau khi anh tiếp nhận Hầu Tước, đã nhân đợt “sóng gió” mà giúp tập đoàn kiếm được một khoản lớn.

Điều không tốt duy nhất là hiện tại, Hầu Tước phải đối mặt với khủng hoảng nghiêm trọng, bị 6 tập đoàn liên hợp chèn ép, có phần chống đỡ không nổi.

Luật sư cứng rắn nói tiếp: “Vì thế, chủ tịch tập đoàn Hầu Tước vẫn là Bạch Diệc Phi”.

Lời vừa dứt, Trương Vinh liên tục toát mồ hôi hột.

Các cổ đông không có phản ứng gì.

Lý Phàm phần nộ trừng Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi, mày lừa tao?”

Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng lên tiếng: “Tôi đồng ý chuyển cổ phần cho anh là bởi vì tôi muốn cứu vợ mình, nhưng ai cho anh lừa tôi?”

Anh ôm hy vọng mong manh, hy vọng Lý Phàm thật sự có thuốc cứu Lý Tuyết. Nhưng tối hôm kia, Trần Hạo lại nói với anh, ngày mùng 9 Liễu Vô Cùng mới về nước, mà Tuyết Nhi đã trúng độc từ mùng 5, vì thế độc này không liên quan gì đến hắn ta.

Còn một điều nữa, Lý Phàm và Diệp Ngải đều có khả năng là người bỏ thuốc nhưng đây không phải mục đích của họ. Kẻ bỏ độc muốn giết anh chứ không phải Lý Tuyết.

Vì thế cho dù là Lý Phàm hay Diệp Ngải đều không có thuốc giải. Cho nên anh đặt bẫy trong bẫy, diễn theo màn kịch của Lý Phàm, đồng thời lấy được công ty Trái cây Lý Thị cho Lý Tuyết.

Còn về cổ phần, ban đầu Bạch Vân Bằng đi quá vội vã, chỉ đổi anh thành chủ tịch chứ chưa chuyển nhượng cổ phần, vì thế 80% cổ phần vẫn thuộc về ông.

Anh là con trai Bạch Vân Bằng, ông điều anh làm chủ tịch, ai cũng không dám có ý kiến gì.

“Tao không có!”, Lý Phàm lập tức phản bác.

Bạch Diệc Phi hừ lạnh: “Có hay không trong lòng mày tự rõ”.

Ánh mắt Lý Phàm lóe lên, sau đó nghiêm giọng nói: “Bạch Diệc Phi, cho dù thế nào, bây giờ tao mới là chủ tịch Hầu Tước!”

Cho dù không có cổ phần cũng không gì có thể ngăn cản gã!

“Ngay cả cổ phần anh cũng không có còn muốn làm chủ tịch Hầu Tước? Năm mơ giữa ban ngày à?”, Bạch Diệc Phi cười nhạo.

“Chẳng phải mày cũng không có cổ phần đấy ư, mày làm được tại sao tao lại không thể?”, Lý Phàm hỏi ngược. Gã ta không biết Bạch Vân Bằng và Bạch Diệc Phi có quan hệ gì, chỉ cần biết rằng Bạch Diệc Phi không có cổ phần cũng có thể làm chủ tịch Hầu Tước vậy thì lúc anh chuyển nhượng Hầu Tước cho gã ta, gã ta cho dù không có cổ phần cũng có thể trở thành chủ tịch.

Hách Kiến cũng nói theo: “Đúng thế, mẹ nó, anh cũng là chủ tịch đấy thôi, tại sao anh Phàm không được?”

Luật sư nhìn Lý Phàm, cảm thấy có phần mất mặt.

Những cổ đông khác lắc đầu.

Long Linh Linh hoàn hồn, mặt lộ vẻ mừng rỡ, còn về lời của Lý Phàm, cô ta khinh thường cười.

Người ta là con trai Bạch Vân Bằng, anh phải không?

Bạch Diệc Phi nhìn gã, mạnh mẽ nói: “Bởi vì Bạch Vân Bằng là bố tôi”.

Câu này khiến Lý Phàm và người của Lý Thị đều hóa đá tại chỗ.

Câu này cứ như câu “Bố tao là Lý Cường” vậy, chẳng qua ý nghĩa trong hai câu nói khác nhau mà thôi.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Công ty này là của bố tôi, ông ấy để con mình kế thừa vị trí chủ tịch thì có vấn đề gì?”

“Mày... Mày...”, Lý Phàm sững sờ không thốt lên lời.

Hách Kiến nuốt nước bọt, không dám nói chuyện.

Đúng lúc này, luật sư còn bổ sung thêm một câu: “Trong trường hợp người sở hữu cổ phần vẫn còn sống, người kế thừa hoàn toàn không có quyền định đoạt cổ phần”.

Cũng có nghĩa là, Bạch Diệc Phi hoàn toàn không có quyền giao chức chủ tịch cho người khác, càng không có quyền chia cổ phần cho bất kì ai, vì thế anh vẫn là chủ tịch Hậu Tước.

Vẻ đắc ý của Lý Phàm hoàn toàn biến mất, khuôn mặt gã ta xám như tro tàn.

Gã cho rằng Hậu Tước đã là của gã ta, muốn đắc ý bao nhiêu thì đắc ý, muốn kiêu ngạo thế nào thì cứ kiêu ngạo, nhưng tất cả đều trở thành trò hề.

Bạch Diệc Phi nhìn gã ta, lạnh lùng nói: “Vì thế người có tư cách ngồi lại vị trí này vẫn là tôi, các người con mẹ nó đều đeo có tư cách nói tôi!”

Hách Kiến co rúm lại sau lưng nhân viên Lý Thị.

Lý Phàm đột nhiên ngẩng đầu: “Bạch Diệc Phi, một kẻ ngoại tình như mày còn có mặt mũi mà tiếp tục làm chủ tịch? Chỉ cần mày còn ngồi đây thì mày chính là nỗi nhục của Hậu Tước, tập đoàn nhất định sẽ vì mày mà xuống dốc!”

Lời này khiến các cổ đông nhớ ra.

Vài ngày trước, khi tin tức kia được đưa ra, bọn họ còn đặc biệt đến công ty yêu cầu chủ tịch giải thích, kết quả bị Long Linh Linh lấy cớ đuổi về, nói mọi chuyện đã giải quyết xong rồi. Nhưng đã hai ngày trôi qua, chuyện đâu vẫn hoàn đấy.

Trong đó có một cổ đông can đảm hỏi: “Chủ tịch, chuyện này chúng tôi cần một lời giải thích”.

Có một người sẽ có người thứ 2, thứ 3...

“Đúng thế, chủ tịch, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Chủ tịch, nếu chuyện này là thật thì nhất định sẽ ảnh hưởng rất lớn đến Hâu Tước”.

“...”

Lý Phàm thấy vậy cuối cùng trên mặt cũng lộ ra vẻ đắc ý. Nếu gã ta đã không thể trở thành chủ tịch vậy thì gã ta sẽ hủy hoại danh tiếng của Hâu Tước khiến Hâu Tước không thể ngóc đầu lên được.

Long Linh Linh lo lắng, hơi mím môi, muốn nói gì đó.

Bạch Diệc Phi đã lên tiếng trước: “Ha, là cổ đông của Hâu Tước, chẳng lẽ bình thường không xem tin tức sao?”

“Ý gì?”

“Ý tôi là bây giờ tốt nhất là các người nên đi xem tin tức”, Bạch Diệc Phi bình thản nói.

Lý Phàm nghe vậy sững ra, nói: “Bạch Diệc Phi, mày lại làm gì? Tin tức về mày mọi người đều đã xem rồi, còn cần xem gì nữa?”

“Đúng thế! Cả cái thành phố Thiên Bắc này ai ai cũng biết chủ tịch Hâu Tước ngoại tình, còn xem cái gì nữa?”, Hách Kiến bây giờ cũng không sợ

nữa.

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Tôi không nói tin tức hôm kia mà là tin tức hôm nay kìa”.

Nghe vậy, các cổ đông nhìn nhau, sau đó lấy điện thoại ra xem.

Lý Phàm nghi hoặc, nhưng hẳn không muốn nghe lời Bạch Diệc Phi vì thế chỉ đứng đấy, không xem điện thoại.

Nhưng mấy người Lý Thị thì có.

Mà Long Linh Linh cũng không làm vậy.

Mặc dù rất tò mò nhưng cô ta biết, tin tức hôm kia là giả, trừ phi lại có tin xấu gì truyền ra, mà Bạch Diệc Phi tự tin như vậy, cô ta không hề lo lắng lại sẽ có tin tức không tốt gì.

Quả nhiên là vậy.

Trương Vinh kêu lên: “Tin đồn bị bác bỏ rồi, người đó không phải chủ tịch”.

Tầm 8 giờ sáng hôm nay, một phóng viên nhận được tin tức nội bộ, người trong bức ảnh không phải là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước mà là một người đàn ông khác. Loại ảnh này được tung ra để hãm hại anh.

Còn về việc ai muốn bôi nhọ anh thì vẫn chưa biết.

Vì thế mà dư luận cũng đổi hướng.

Ai ai cũng bắt bình thay cho chủ tịch tập đoàn Hàu Tước. Trên mạng còn có người bình luận kẻ hãm hại anh là người tâm địa độc ác, loại ảnh ghê tởm như này cũng chụp được.

Dù thế nào, chủ tịch Hàu Tước cũng trong sạch, hoàn toàn không phải tên đàn ông rác rưởi ngoại tình, anh vẫn chủ tịch trẻ tuổi đầy hứa hẹn của Hàu Tước.

Các cổ đông thấy vậy thì yên tâm. Chuyện này là giả thì Hầu Tước sẽ không bị nó ảnh hưởng nữa, tình huống có lẽ sẽ còn chuyển biến tốt hơn.

Lý Phàm nghe lời Trương Vinh nói thì không thể tin nổi, giựt lấy điện thoại của Trương Vinh lướt xem.

“Chuyện này, chuyện này không thể nào!”

“Sao có thể là giả được? Đây rõ ràng là thật!”

Bạch Diệc Phi nghe thấy thì hỏi: “Sao anh biết là thật? Lẽ nào mấy tấm ảnh là anh chụp?”

Lý Phàm định phản bác thì nhận ra trong lời Bạch Diệc Phi có bẫy, gã lập tức chuyển hướng: “Cút mẹ mày đi! Sao tao biết được lúc đó mày đang làm gì? Tao chỉ thấy người trong ảnh giống mày y đúc, rõ ràng là mày, lẽ nào ở thành phố Thiên Bắc này còn có người giống mày đến thế?”

Gã ta vừa dứt lời, mọi người đều lặng thinh. Đúng là như vậy, người trong ảnh thực sự quá giống Bạch Diệc Phi rồi.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Anh nói rất đúng, chẳng qua phiên anh mở to mắt mà nhìn cho kỹ, trên mặt tôi có nốt ruồi không? Có vết sẹo không nhìn thấy được đó không?”

Lúc đầu Bạch Diệc Phi bảo Trần Hạo đi xử lý các bức ảnh đó, thêm vào bức ảnh một nốt ruồi, còn có một vết sẹo, không nhìn kỹ thì sẽ không thấy.

Người Trần Hạo tìm có kỹ thuật rất tốt, nhìn không ra được ảnh đã bị chỉnh, từ đó biến giả thành thật.

Mà tối qua, anh đặc biệt phân phó Trần Hạo, buổi sáng đưa tin tức cho phóng viên, để bọn họ trong vòng một tiếng phải công bố tin tức ra ngoài, như vậy, công chúng sẽ thấy được chủ tịch tập đoàn Hầu Tước bị người ta hãm hại

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 163: Lý Phàm trắng tay

Các cổ đông khác thăm quan sát, quả nhiên là vậy!

Trên mặt của Bạch Diệc Phi không chỉ không có nốt ruồi mà còn không có vết sẹo nào.

“Bây giờ tôi nghĩ mọi chuyện đã rõ hết rồi, vậy anh hãy dẫn người của mình lập tức rút khỏi Hầu Tước!”

Nghe anh nói vậy, Trương Vinh cười nói: “Đúng, mau rút ra khỏi Hầu Tước, Hầu Tước không hoan nghênh các người!”

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Trương Vinh nhưng không nói gì.

Trương Vinh nhận thấy ánh mắt của Bạch Diệc Phi, trong lòng vô cùng sợ hãi, ai biết Lý Phàm lại vô dụng như vậy? Sau khi làm âm làm ỉ thì mẹ kiếp, cuối cùng cũng chỉ là một trò đùa!

Sắc mặt của Lý Phàm và người Lý Thị vô cùng khó coi.

“Luật sư, công ty trái cây Lý Thị...”

Lý Phàm muốn nói nếu chủ tịch Hầu Tước vẫn là Bạch Diệc Phi thì công ty trái cây Lý Thị cũng nên thuộc về Lý Phàm.

“Hợp đồng đã ký, hơn nữa nó đã có hiệu lực”.

Nói cách khác, chủ tịch Hầu Tước vẫn là Bạch Diệc Phi nhưng công ty trái cây Lý Thị đã không thuộc về Lý Thị nữa, mà thuộc về Bạch Diệc Phi rồi.

Lý Phàm và người của Lý Thị nghe tin này thì thấy chẳng khác nào sét đánh ngang tai.

Họ không chỉ không có được Hầu Tước mà còn mất luôn cả công ty trái cây Lý Thị!

Vậy chẳng phải họ không còn gì hết sao?

“Không, không được! Bạch Diệc Phi vẫn là chủ tịch Hầu Tước thì tôi vẫn là chủ tịch công ty trái cây Lý Thị chứ!”, Lý Phàm hét lên.

Bạch Diệc Phi chế nhạo: “Lý Phàm, chữ ký còn ở đây, anh muốn lật lọng sao? Vậy chúng ta cứ làm theo thủ tục pháp lý thông thường nhé”.

Hợp đồng có hiệu quả là hợp đồng hợp pháp, Lý Phàm muốn lật lọng thì phải ra hầu tòa, hơn nữa không thể thắng kiện.

Ngực Lý Phàm cứ phập phồng lên xuống, cảm thấy hoảng hốt không thôi.

Nhà họ Lý không còn công ty trái cây Lý Thị nữa thì cả gia tộc phải sống sao?

Không cần nghĩ cũng biết, sau khi về, chắc chắn gã ta sẽ bị ông nội, bố và những người trong Lý Thị khác chỉ trích, thậm chí là đuổi gã ta ra khỏi nhà họ Lý.

Vừa nghĩ đến đó, Lý Phàm vô cùng hoảng sợ, càng thở gấp.

Lúc này, Bạch Diệc Phi lại nói: “Lý Phàm, anh ngu xuẩn quá, ngu ngốc đến mức tôi không cần phải động não mà vẫn có thể thắng anh”.

“Kết quả này cũng là do anh tự chuốc lấy”.

Bây giờ Bạch Diệc Phi rất sảng khoái, anh vẫn chưa quên cảnh tượng Lý Phàm làm Lý Tuyết tức đến ngất xỉu. Không phải anh không giải quyết Lý Phàm, chỉ là bây giờ anh không có thời gian nhưng gã ta lại tự mình nộp mạng lên thì sao anh có thể từ chối được?

“Mày!”, Lý Phàm chỉ vào Bạch Diệc Phi, mới vừa nói được một chữ, trước mắt biến thành màu đen, tức đến độ lảo đảo ngã tại chỗ.

“Anh Phàm”, Hách Kiến vội bước đến đỡ Lý Phàm.

Thấy vậy, Bạch Diệc Phi hừ một tiếng: “Chút khả năng chịu đựng như này mà dám đấu với tôi à?”

Các cổ đông thấy một mặt này của Bạch Diệc Phi, ai nấy cũng đều rất ngạc nhiên. Vị chủ tịch này có trẻ tuổi thật nhưng thủ đoạn và lòng dạ khiến họ không thể không cân nhắc lại mọi thứ về anh, đồng thời cũng phải xác nhận lại thái độ của mình với chủ tịch Hầu Tước.

Trương Vinh bị dáng vẻ này của Bạch Diệc Phi làm cho khiếp sợ, ông ta vừa ngã theo chiều gió, Bạch Diệc Phi chắc chắn sẽ xử trí ông ta, lúc này ông ta cảm thấy mình xong đời rồi!

Bạch Diệc Phi không để ý đến những người khác mà nói với Hách Kiến: “Bây giờ đưa Lý Phàm cút khỏi Hầu Tước”.

Thấy vậy, người của Lý Thị đỡ Lý Phàm béo núc ních rời đi.

Lúc này, Bạch Diệc Phi bỗng lên tiếng: “Khoan đã!”

Mấy người đó đứng lại: “Các người đi đi, để Lý Phàm ở lại”.

“Ừm... không thích hợp lắm đâu nhỉ?”, Hách Kiến nhỏ giọng nói.

Bạch Diệc Phi ngược mắt lên, Hách Kiến rùng mình một cái: “Thích hợp, bây giờ chúng tôi đi đây”.

Hách Kiến, người của Lý Thị và hai luật sư đó vội rời đi.

Chỉ để lại một mình Lý Phàm nằm trên nền đất.

Trương Vinh lập tức nịnh nọt hỏi khi thấy vậy: “Chủ tịch, anh muốn xử lý Lý Phàm thế nào?”

Bạch Diệc Phi không trả lời mà nói với các cổ đông: “Các người bận gì thì cứ đi làm đi”.

Các cỗ đông lập tức đứng dậy khi nghe anh nói vậy, chào tạm biệt rồi đi làm việc của mình.

Trương Vinh đi một bước mà quay đầu lại ba lần, Bạch Diệc Phi không có phản ứng gì.

Chủ tịch muốn làm gì ông ta đây? Hay là tha cho ông ta?

Mọi người đi hết rồi, trong phòng họp chỉ còn lại Bạch Diệc Phi, Long Linh Linh và Lý Phàm đang nằm trên mặt đất.

“Chủ tịch, Lý Phàm...”

“Đợi anh ta tỉnh lại”, Bạch Diệc Phi bình thản nói: “Cô đi lấy tài liệu mang đến phòng họp cho tôi”.

Long Linh Linh ngơ ngác gật đầu, nhắc chân đi ra khỏi phòng họp.

Bạch Diệc Phi cười giễu nhìn Lý Phàm trên mặt đất, vừa rồi anh muốn để Lý Phàm đi với mấy người kia nhưng nghĩ lại, như vậy quá dễ dãi với gã ta quá.

Ở Lý Thị, Lý Phàm làm Lý Tuyết tức đến ngất.

Ở biệt thự, Lý Phàm gọi cho Lý Tuyết lại làm cô tức đến ngất.

Còn lần này, nếu không phải Lý Phàm công khai mấy tấm ảnh kia ra thì Diệp Ngải sẽ không tìm đến Lý Tuyết rồi nói nhiều lời kích thích, cô sẽ không biết những chuyện đó.

Càng sẽ không vì thế mà ngất đi dẫn đến sức khỏe càng sa sút!

Thế nên anh sẽ không để Lý Phàm đi dễ dàng như vậy.

Bạch Diệc Phi lấy điện thoại ra gọi cho Lưu Đầu Trọc.

“Lát nữa hấn ta sẽ đi ra từ Hậu Tước, anh đi theo hấn ta xem thử tên này đi đâu. Đợi sau khi hấn ta đi ra khỏi đó thì lại tìm một nơi không có người

đánh hẳn ta cho tôi”.

“Không thành vấn đề!”, Lưu Đầu Trọc đồng ý, sau đó lại hỏi: “Cụ thể phải đánh đến mức độ nào?”

“Đánh gãy hai chân hẳn ta cho tôi”, Bạch Diệc Phi trầm giọng nói, như vậy gã ta mãi mãi chỉ có thể nằm trên giường, xem gã ta làm thế nào ra ngoài chọc tức Lý Tuyết nữa.

Cúp điện thoại, Bạch Diệc Phi cười giễu: “Lý Phàm, anh nên từ từ hưởng thụ món quà tôi tặng đi!”

Chẳng bao lâu, Long Linh Linh mang tài liệu đi vào, Bạch Diệc Phi nói: “Có phải sắp đấu giá mảnh đất ở ngoại ô phía Nam rồi không?”

Long Linh Linh gật đầu: “Vốn dĩ là ngày kia nhưng vừa nghe nói bị lùi lại, ngày giờ cụ thể vẫn phải đợi thông báo”.

Bạch Diệc Phi nhíu mày: “Ai là người tổ chức buổi đấu giá này?”

“Chắc là bên chính phủ”.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Tôi biết rồi, cô cứ bận việc của mình đi, có chuyện gì tôi gọi”.

Nghe vậy, Long Linh Linh muốn nói lại thôi: “Chủ tịch, anh đã chuẩn bị làm như vậy từ lâu rồi à? Tại sao...”

Tại sao không nói với cô ta? Để cô ta lo lắng cả đêm, hôm nay cô ta còn định từ chức.

“Chuyện này là chuyện riêng của tôi, không cần thiết phải để các cô theo cùng. Từ đầu đến cuối, người họ muốn nhắm vào là tôi”.

Long Linh Linh gật đầu, vẫn thấy hơi mất mát.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Thật ra, trong công ty này, cô là người duy nhất mà tôi có thể tin tưởng, đi làm việc đi!”

Long Linh Linh sững sốt gật đầu, đi ra ngoài.

Tâm trạng Long Linh Linh rất kích động, không ngờ cô ta lại là người duy nhất được chủ tịch tin tưởng trong công ty. Điều đó chẳng phải chứng tỏ cô ta không giống với người khác sao?

Đang suy nghĩ thì chuông điện thoại của Long Linh Linh vang lên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 164: Theo đuôi

“Hiểu Anh?”

Trong điện thoại, Lưu Hiểu Anh oán trách: “Không phải cậu đi từ chức sao? Sao mà lâu vậy? Quy trình nghỉ việc ở công ty các cậu kéo dài vậy à? Không có chút hiệu suất nào cả vậy!”

“Mình... không nghỉ việc nữa, không đòi chủ tịch”.

Long Linh Linh kể đại khái về chuyện lúc này.

Lưu Hiểu Anh ngạc nhiên nói: “Oa, vị chủ tịch này lợi hại ghê! Anh ta là nhân tài đấy”.

Vừa nghe Lưu Hiểu Anh khen Bạch Diệc phi, Long Linh Linh cảm thấy tự hào như thể đối phương đang khen cô ta vậy. Sau đó cô ta vui vẻ kể cho Lưu Hiểu Anh nghe mọi chuyện từ khi gặp Bạch Diệc Phi đến bây giờ.

Sau khi nghe xong, Lưu Hiểu Anh nói: “Quả thật là một người không đơn giản, có cơ hội có thể làm quen một chút”.

Long Linh Linh vừa muốn lên tiếng, Lưu Hiểu Anh lại thở dài: “Haizz! Bây giờ chỉ có một mình mình tìm công việc, đúng là cô gái số khổ mà!”

“Ha ha...”, Long Linh Linh khẽ cười thành tiếng: “Cậu giỏi như vậy mà còn phiền não không tìm được việc à? Mình tin cậu tùy tiện đến một bệnh viện nào đó, người ta cũng phải tranh giành để tuyển cậu”.

“Xi, đây là trong nước, không giống nước ngoài đâu. Thôi đi, không nói nữa, mình đi in sơ yếu lý lịch đây”.

Một tiếng sau, Lý Phàm tỉnh lại.

Gã ta bỗng mở mắt ra nhìn xung quanh, nhớ lại chuyện vừa này, lập tức chống tay đứng dậy, sau đó nhìn thấy Bạch Diệc Phi đang ngồi cách đó

không xa.

Lý Phàm khiếp sợ, lúc này gã ta bị ngất sao?

Tại sao tỉnh lại vẫn còn ở trong phòng của Hầu Tước?

Tại sao không ai đỡ gã ta theo hết vậy?

Sao phòng họp chỉ có mình gã ta và Bạch Diệc Phi vậy?

Sau đó đã xảy ra chuyện gì?

“Bạch Diệc Phi!”, trong lòng Lý Phàm như đánh trống nhưng giả vờ bình tĩnh lớn tiếng gọi.

Bạch Diệc Phi bình tĩnh nhìn Lý Phàm rồi ngả người ra sau tựa vào lưng ghế, nói: “Biết tại sao chỉ để một mình anh ở lại không?”

“Mày muốn làm gì? Tao nói cho mày biết, giam giữ người phi pháp là phạm pháp đấy!”

Bạch Diệc Phi cười nhạt: “Tôi không ngu ngốc giống anh đâu, chuyện gì cũng phải tự mình xuất đầu lộ diện, đến heo cũng có đầu óc hơn anh đấy!”

“Bạch Diệc Phi! Mày mắng tao là heo?”, Lý Phàm trừng mắt: “Mày có được cái gì tốt chứ? Chẳng qua mày chỉ dựa vào chức chủ tịch Hầu Tước mà thôi, nếu mày không phải là chủ tịch, mẹ nó mày chẳng là cái thá gì cả!”

“Hơ, anh nói rồi đấy, là nếu như, đáng tiếc trên đời này không có nếu như”, Bạch Diệc Phi thản nhiên đáp lời.

Lý Phàm nén giận.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Anh muốn ra khỏi Hầu Tước này thì phải làm theo những gì tôi nói”.

“Cái gì?”, Lý Phàm sừng sốt.

Bạch Diệc Phi đứng dậy: “Bắt đầu từ cửa phòng họp, lăn ra ngoài cho tôi”.

“Nhớ lấy, tôi nói là lăn chứ không phải đi”.

“Bạch Diệc Phi, mày ức hiếp người quá đáng!”

Bạch Diệc Phi bỗng đập bàn tức giận nói: “Tao bắt nạt người quá đáng? Mẹ kiếp, mày làm Tuyết Nhi tức đến ngất ba lần, tao còn chưa tính toán với mày đâu. Mày tự mình dâng đến cửa, công bố mấy tấm ảnh đó còn uy hiếp tao giao nộp Hầu Tước cho mày, ai ức hiếp người khác quá đáng?”

“Nếu hôm nay chuyển nhượng thành công, mày trở thành chủ tịch Hầu Tước thì dễ dàng sẽ bỏ qua cho tao vậy sao?”

Lý Phàm sợ hãi trước cơn giận của Bạch Diệc Phi, lời anh nói làm Lý Phàm không thể phản bác.

Nhưng.

Lý Phàm vẫn mạnh miệng nói: “Lý Tuyết ngất có liên quan gì đến tao? Là sức khỏe của con nhỏ đó yếu, trách tao sao được?”

Bạch Diệc Phi lười nói nhiều lời vô nghĩa với Lý Phàm: “Mày chỉ có một lựa chọn, lập tức lăn từ đây ra ngoài cho tao”.

Lý Phàm thấy chỉ có một mình Bạch Diệc Phi, thầm nghĩ gã ta không lăn ra ngoài thì anh có thể làm gì được gã ta?

“Tao không lăn đây, phải đi đường đàng hoàng, mày có thể làm gì được tao?”, Lý Phàm hừ một tiếng, xoay người đi ra khỏi phòng họp.

Vừa mở cửa phòng họp ra, gã ta đã thấy Bạch Hồ cao một mét chín, cả người vạm vỡ.

Lý Phàm lập tức khiếp sợ lùi về sau mấy bước.

“Tao... tao nói cho mày biết... mày tốt nhất đừng làm bậy... nếu không... tao báo cảnh sát đấy!”

Bạch Diệc Phi không quan tâm: “Mày đi báo đi, để tao xem là mày vì cố ý tung tin đồn thất thiệt, tranh giành ác ý mà bị bắt giữ, hay tao bảo mày lăn khỏi đây bị bắt giữ?”

“Đồ vô liêm sỉ!”, Lý Phàm tức giận mắng.

Bạch Diệc Phi bỗng thấy mất hứng: “Tao không muốn lãng phí thời gian, cho mày ba giây, nếu mày không lăn đi, tao sẽ bảo anh ta đánh đến khi mày chịu lăn mới thôi”.

Nghe anh nói vậy, Lý Phàm liếc nhìn thân hình cao to của Bạch Hổ, lập tức kinh sợ, lăn thì lăn!

Thế nên Bạch Diệc Phi và Bạch Hổ thấy Lý Phàm quỳ xuống rồi nằm trên mặt đất, lăn từng chút ra khỏi phòng họp.

“Trông chừng anh ta, nếu giữa đường anh ta đứng dậy thì cho anh ta một bạt tai. Nếu anh ta dám đứng thêm một giây thì cứ đập anh ta ra ngoài”.

Nghe Bạch Diệc Phi căn dặn Bạch Hổ như vậy, cơ thể Lý Phàm khẽ run rẩy. Vừa rồi còn nghĩ vào thang máy có thể đứng được một lát, kết quả Bạch Diệc Phi chặn luôn đường thoát của gã ta.

Hai phút sau, đại sảnh Hầu Tước xuất hiện cảnh tượng rất thú vị.

Một người đàn ông hơi mập lăn trên đất như một quả cầu.

Bạch Hổ thân hình cao lớn đi theo phía sau gã ta.

Mọi người đều đứng đằng xa nhìn, còn cố ý nhường đường.

“Đây là ai vậy?”

“Hình như là người của công ty trái cây Lý Thị”.

“Tin tức mới nhất, về chuyện chủ tịch của chúng ta là giả, sau đó Lý Phàm dùng chuyện này để đe dọa chủ tịch, bảo chủ tịch phải giao Hầu Tước cho gã ta”.

“Hả?”

“Tin tức tôi vừa mới nghe đấy, đúng 80-90%, dù sao gã ta muốn làm chủ tịch của chúng ta nhưng bị chủ tịch đánh phủ đầu lại. Bây giờ vẫn là chủ tịch của chúng ta, còn tiếp quản luôn cả công ty trái cây Lý Thị”.

“Oa! Chủ tịch giỏi quá!”

“Phải không? Đúng là vừa trẻ vừa có nhiều tiền, quả là ước mơ của phụ nữ!”

“...”

Nghe mấy người đó bàn luận, mặt Lý Phàm đỏ bừng, đành phải nhẫn nhịn mà tiếp tục lẩn ra ngoài.

Cứ thế lẩn ra đến ngoài cổng Hầu Tước, Lý Phàm mới được phép đứng dậy.

Lý Phàm không dám nhiều lời bèn vội rời đi.

Trong văn phòng, Bạch Diệc Phi gọi cho Trần Hạo: “Đi theo Lý Phàm”.

Cùng lúc đó, Lưu Đầu Trọc cũng lặng lẽ hành động.

Anh chỉ muốn đảm bảo, nếu Trần Hạo không thể theo kịp đến nơi Lý Phàm muốn đến, thì có lẽ Lưu Đầu Trọc có thể.

Hơn một tiếng sau, Lý Phàm đến nhà Diệp Ngải, nói hết mọi chuyện cho Diệp Ngải nghe, còn tức giận nói: “Thằng chó Bạch Diệc Phi này đúng là tàn nhẫn, nham hiểm, quả thật không phải người! Mẹ nó, còn bắt ông đây lẩn từ Hầu Tước ra đến bên ngoài, cả đường đi bị người ta cười nhạo!”

“Chị Ngải, chị nhất định phải giúp tôi, giúp tôi lấy lại công ty trái cây Lý Thị, nếu không nhà họ Lý thật sự đi tong đấy!”, cuối cùng, Lý Phàm thành khẩn cầu xin.

Nhưng nghe xong, Diệp Ngải giơ tay tát cho Lý Phàm một bạt tai.

“Bốp!”

“Thằng ngu này!”

“Chả được trò trống gì cả!”

“Lúc trước tôi đưa ảnh cho cậu là bảo một mình cậu đến gặp Bạch Diệp Phi rồi đe dọa anh ta giao Hầu Tước cho mình, cậu đã làm gì? Trực tiếp công bố hình ảnh, làm mọi chuyện âm ỉ hết lên”.

“Tôi còn tưởng lấy Lý Tuyết làm vật uy hiếp thì cậu có thể làm được chuyện, nhưng cậu lại làm như vậy à?”

“Tôi thật sự có mắt như mù mới tìm đến kẻ ngu ngốc như cậu!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 165: Trùng trị Lý Phàm

“Không, cậu ngay cả làm một quân cờ cũng không xứng!”

“Cậu là con lợn!”

Lý Phàm bị Diệp Ngải mắng cho một trận, lại thêm bị Bạch Diệc Phi sỉ nhục khiến gã hoàn toàn bùng nổ: “Đều là lỗi của tôi chắc? Mẹ nó, chị không nói rõ ràng, tôi đương nhiên tự làm theo ý của mình rồi!”

“Còn nữa, Bạch Diệc Phi căn bản không có cổ phần của Hải Tước, chị con mẹ nó biết chuyện này không? Chị không biết còn ở đây can thiệp, có giỏi chị tự đi mà làm, tìm tôi làm gì?”

“Lúc đầu tôi đã nói với cậu rồi, tôi bảo cậu làm gì thì làm đấy, chuyện tôi không bảo thì tuyệt đối không được làm!”, Diệp Ngải lạnh lùng nhìn Lý Phàm.

“Chị không nói rõ ràng còn trách tôi?”, Lý Phàm trả lời.

Diệp Ngải nghe vậy hít sâu một hơi, không nên cãi nhau với một đứa ngu, nếu không sẽ tự hạ thấp IQ của mình.

“Cậu rút mau, tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa”.

Lý Phàm hừ lạnh, đi thẳng.

Gã ta thật sự điên tiết, nên cũng không nghĩ nhiều.

Đến khi gã ta rời khỏi biệt thự, đi trên đường mới hối hận.

Công ty Trái cây Lý Thị đã mất, nhà họ Lý cũng không còn, gã ta đã mất tất cả, không có sự giúp đỡ của Diệp Ngải thì đừng nói lấy lại công ty, gã ta muốn sống yên ổn cũng khó.

“Tiêu rồi...”. Lý Thị thực sự xong đời rồi.

Trong lúc Lý Phàm đang hoảng loạn thì đột nhiên bị một bao tải màu đen trùm đầu, sau đó bị bịt miệng đưa đến một hẻm nhỏ không người.

“Um, um...”, Lý Phàm giãy giụa.

Nhưng vô dụng.

...

“Sếp, nhiệm vụ hoàn thành”, Lưu đầu trọc gọi điện cho Bạch Diệc Phi, đồng thời còn gửi anh mấy tấm ảnh, toàn bộ đều là Lý Phàm.

Trong hình, Lý Phàm nằm trên đất, hai chân bầy ra một tư thế kỳ dị, người bình thường thì không thể nào làm thế được, vì thế có thể xác định được, chân của Lý Phàm đã bị đánh gãy.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng: “Rất tốt, lát nữa sẽ chuyển 2 triệu cho anh”.

“Vâng, sếp”, Lưu đầu trọc cười trả lời, tiền này kiếm thật dễ dàng.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Các anh theo Lý Phàm đến đâu?”

Lưu đầu trọc cảm thấy đây là chuyện quan trọng vì thế thành thật trả lời: “Một căn biệt thự, không ở cảng Lam Ba mà ở một khu khác. Gã ta sau khi tiến vào khoảng 30 phút thì đi ra, trông có vẻ rất tức giận”.

Biệt thự?

Xem ra Diệp Ngải sống ở biệt thự đó.

Anh đang suy nghĩ thì Long Linh Linh gõ cửa.

“Vào đi”.

“Chủ tịch, cô đồng Trương muốn gặp anh”.

Bạch Diệc Phi cau mày: “Không gặp”.

Long Linh Linh gật đầu rồi ra ngoài.

Trương Vinh không gặp được Bạch Diệc Phi thì càng nôn nóng nhưng cũng không làm gì được, chỉ đành ngoan ngoãn làm tròn bổn phận của mình.

Buổi trưa, Bạch Diệc Phi định về biệt thự thăm Lý Tuyết.

Anh vừa lái xe ra đường thì phát hiện một chiếc xe Limousine cứ đi theo mình. Anh lập tức cảnh giác.

Bởi lần trước anh và Từ Lãng từ bị theo đuôi xe nên anh nhạy cảm với xe đi phía sau hơn nhiều, cũng vì thế mà phát hiện ra người theo dõi.

Bạch Diệc Phi hơi cau mày. Anh cố ý đi loanh quanh một vòng, người kia cũng không có hành vi gì mà chỉ đi theo sau anh. Điều này khiến Bạch Diệc Phi không hiểu nổi rốt cuộc người đó là ai? Có mục đích gì?

Cuối cùng, anh vẫn quay về cảng Lam Ba.

...

Nhà họ Lý đã náo loạn hết cả lên.

Lúc bọn họ cho rằng Lý Thị được cứu rồi thì hành động của Lý Phàm lại đẩy bọn họ xuống đáy vực.

Ông cụ Lý, Lý Đại Hải cùng những bề trên khác đều đứng trước một cửa phòng bệnh.

“Haizz!”

Ông cụ Lý thở dài, trong chớp mắt đã già đi rất nhiều.

Lý Đại Hải lo lắng nhìn phòng bệnh: “Rốt cuộc nó chọc phải ai? Sao lại bị đánh thành thế này? Đôi chân này e là phải bỏ đi rồi...”.

Lý Nhị Sơn nghe vậy thì nói: “Anh cả, còn sống là may rồi”.

“Chú ăn nói kiểu gì đấy? Chú muốn nó chết có phải không?”, Lý Đại Hải trừng mắt nhìn Lý Nhị Sơn.

Lý Nhị Sơn nghẹn lời: “Em đang an ủi anh đấy, thái độ vậy là thế nào?”

Ông ta nói xong thì hừ một tiếng, không nói chuyện nữa.

Lý Đại Hải cũng tuyệt vọng. Ông ta chỉ có một đứa con trai, ban đầu nó là đứa cháu mà ông cụ Lý yêu thương nhất, cũng là người thừa kế nhà họ Lý, người làm bố như ông ta đương nhiên kiêu ngạo.

Nhưng bây giờ thì thế nào?

Lý Phàm làm chủ tịch rồi thì không coi những người bề trên như họ ra gì, vô cùng xác láo.

Hôm nay lại bị người ta đánh gãy chân, sau này còn có tương lai gì nữa?

Đúng vào lúc này, Lý Hiểu thở hồng hộc chạy đến bệnh viện: “Ông, không xong rồi, không xong rồi!”

“Không xong cái gì, ông cụ vẫn khỏe đây này!”, Lý Thu Đường mắng.

Lý Hiểu lập tức lắc đầu: “Không phải, ý của cháu không phải vậy”.

Ông cụ Lý nhìn cậu ta: “Có chuyện gì? Cứ từ từ nói”.

Lý Hiểu rất vội vã: “Vừa rồi người của tập đoàn Hậu Tước đến, cầm theo một bản hợp đồng, nói là từ bây giờ công ty Trái cây Lý Thị đã thuộc về Hậu Tước, à không, thuộc về Bạch Diệc Phi”.

“Cái gì?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 166: Lý Thị sụp đổ

“Có chuyện gì vậy?”, có lẽ thời gian gần đây ông cụ Lý đã chịu quá nhiều đả kích rồi nên thấy vậy thì vẫn giữ được tâm thái trấn định.

Lý Hiểu giải thích: "Cháu đã đọc qua bản hợp đồng đó, là do anh Phàm đã ký chuyển nhượng công ty Trái cây Lý Thị cho Bạch Diệc Phi, điều kiện là anh Phàm muốn đổi lấy cổ phần của Bạch Diệc Phi tại Hải Tước, nhưng mà Bạch Diệc Phi lại không hề có cổ phần ở Hải Tước, sau đó thì hợp đồng có hiệu lực, và kết quả cuối cùng là Bạch Diệc Phi vẫn là chủ tịch của tập đoàn Hải Tước mà công ty Trái cây Lý Thị thì thành của Bạch Diệc Phi".

Đến lúc đó Lý Hiểu mới biết, hoá ra Bạch Diệc Phi lại là chủ tịch của tập đoàn Hải Tước, điều này quả thực khiến cậu ta bàng hoàng, nhưng còn một điều khiến cậu ta bàng hoàng hơn nữa đó là công ty Trái cây Lý Thị đã thuộc quyền sở hữu của Bạch Diệc Phi.

Lý Đại Hải nghe xong, hai mắt tròn trảng suýt chút nữa thì ngất xỉu, cũng may có Lý Nhị Sơn đứng bên cạnh đỡ lấy mới giữ được tỉnh táo.

"Cái thằng súc sinh này!"

Các thành viên khác của Lý Thị thì giống như bị sét đánh trúng vậy.

"Bạch Diệc Phi là chủ tịch của Hải Tước?"

"Không phải, công ty Trái cây Lý Thị giờ thuộc về Bạch Diệc Phi rồi đúng không?"

"Điều này...".

Mà đúng lúc này, ông cụ Lý đã ngã thẳng xuống đất bất tỉnh nhân sự.

"Bố!"

"Ông nội!"

Mọi người đều hoảng sợ.

Bề ngoài nhìn ông cụ Lý có vẻ rất bình tĩnh nhưng thực ra đều là đang giả bộ, mà sau khi thấy Lý Hiểu nói hết thì không chịu nổi nữa mà ngất xỉu.

Một tay ông dựng lên công ty Trái cây Lý Thị, cả đời ông ta đã dồn hết tất cả công sức và xương máu vào đó, có thể nói nó là thứ mà ông ta để tâm đến nhất, nhưng từ lúc Lý Cường Đông bắt đầu đối phó với Lý Thị thì công ty Trái cây Lý Thị đã ngày càng sa sút.

Ông cụ Lý đã gằn như kiệt quệ về tinh thần và sức lực, đến cuối cùng khi nghe tin công ty Trái cây Lý Thị đã thuộc quyền sở hữu của Bạch Diệc Phi thì ông ta đã không còn chút sức lực nào để chống đỡ nữa.

Bác sĩ vội vàng chạy tới, chuyển ông cụ Lý vào trong phòng bệnh, sau khi làm xong các thủ tục kiểm tra nói: “Do gặp phải đả kích lớn, lại thêm thời gian dài lo lắng bất an cho nên gục ngã là điều khó tránh được”.

"Tốt nhất mọi người nên khuyên ông ấy suy nghĩ thoáng ra một chút, dù gì sức khoẻ mới là quan trọng”.

Cả nhà họ Lý đều gật đầu đồng ý.

Nhưng mà, liệu có làm được không?

Công ty Trái cây Lý Thị là tâm huyết của cả đời ông cụ Lý, bây giờ lại biến thành của người khác thì liệu ông ta có khoẻ lên được không?

Cả gia đình đều nhìn vào ông cụ Lý đang nằm trên giường bệnh, người nào người nấy sắc mặt nghiêm trọng, Lý Phàm bị đuổi rồi, công ty Trái cây Lý Thị mất rồi, ông cụ Lý cũng gục ngã rồi, Lý Thị thực sự sắp sụp đổ...

.....

Văn phòng Chủ tịch Tập đoàn Hậu Tước.

“Bạch Hổ, đưa cái đuôi thời gian gần đây luôn đi theo tôi vào đây”, Bạch Diệc Phi nói qua điện thoại với người ở đầu dây bên kia.

Trong điện thoại liền truyền đến tiếng đáp trầm thấp của Bạch Hổ, sau đó ngắt điện thoại.

Một giờ sau, Bạch Hổ đến nơi, trên tay lôi theo một người nữa, một người trông có vẻ rất là bình thường, nếu như đặt gã vào trong một đám đông thì chắc chắn sẽ chẳng có ai chú ý đến.

Người đàn ông bị Bạch Hổ mang đến trông có vẻ vô cùng sợ hãi, bước vào trong văn phòng, khi Bạch Hổ buông tay ra thì gã đã sợ quá mà quỳ thẳng xuống đất cầu xin: “Xin tha mạng! Đại ca...”.

Bạch Diệc Phi ngồi ở trên ghế sofa, Long Linh Linh đứng ở phía sau anh, Bạch Hổ thì đứng ở cửa ra vào.

"Tha mạng? Mà đã làm gì mà phải để tao lấy mạng của mày?"

Người đó hơi ngừng lại, rồi sợ hãi nói: “VẬY các anh bắt tôi lại làm cái gì? Tôi có quen các anh đâu”.

Nói xong, gã còn dùng ánh mắt sợ hãi liếc nhìn về phía Bạch Hổ, cả người run lập cập.

Khuôn mặt Bạch Diệc Phi không có chút cảm xúc: "Mày mà không biết thì tao lại càng không biết".

“Hả?”, người đó nghi hoặc ngẩng đầu lên.

Long Linh Linh đứng ở phía sau cũng chẳng hiểu ra sao, mấy phút trước cô ta bị Bạch Diệc Phi gọi vào nên cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, lại càng không đoán ra được người này bị làm sao, vì sao Bạch Diệc Phi lại bảo Bạch Hổ bắt hắn đến đây?

"Nói, tại sao mày lại đi theo tao?"

Cơ thể người đàn ông bỗng trở nên căng thẳng, gắng gượng lắc đầu: “Tôi không có theo dõi, tôi thực sự không...”.

“Mày không có cái gì?”, Bạch Diệc Phi từ tốn hỏi.

"Tôi không theo dõi anh mà, tôi...".

Gã vừa định nói câu tiếp theo thì đột nhiên im bật.

Bạch Diệc Phi mỉm cười: "Vừa rồi tao nói là mày đi theo tao, chứ có nói là mày theo dõi tao đâu, nói đi, mày theo dõi tao làm gì?"

Người đó ngậm chặt miệng không nói gì.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Bạch Hổ: "Đánh cho tôi, đánh đến khi nào gã nói thì thôi".

Bạch Hổ nhắc chân tiến về phía trước mặt của người nọ, một tay nhắc gã lên, một tay khác vung quyền đâm cho gã một cú trúng bụng, người nọ hự một tiếng rồi sau đó đau đến không phát ra nổi âm thanh nữa.

Bạch Diệc Phi thấy vậy, người này cũng khá là cứng đầu đó.

Long Linh Linh chưa từng chứng kiến những cảnh bạo lực như vậy, có chút không chịu nổi nhưng vẫn cố gắng chịu đựng đứng nguyên tại chỗ.

Tiếp theo là màn đánh đập dã man và tàn bạo nhưng mà bất kể ra tay nặng đến đâu thì người nọ cũng không tiết lộ một câu, thậm chí bị đau cũng không rên lên một tiếng.

Bạch Diệc Phi nhíu mày, kiêu người như vậy chắc chắn là đã từng được huấn luyện, xem ra nếu tiếp tục đánh thì cũng không hỏi được gì.

"Không cần đánh nữa", Bạch Diệc Phi từ tốn nói.

Bạch hổ dừng tay lại.

Người đàn ông nọ nằm vật trên mặt đất, gương mặt thì vẫn bình thường nhìn không ra vừa bị đánh, nhưng cả cơ thể thì đều là những vết thâm tím, chỉ cần nhìn gã nằm trên mặt đất thế kia là đủ biết đau đến cỡ nào.

Bạch Diệc Phi cân nhắc một hồi, nếu không hỏi được gì thì chỉ còn cách dùng thủ đoạn đặc biệt.

"Linh Linh, đi gọi Trương Vinh lại đây".

Long Linh Linh gật đầu rồi quay người đi ra khỏi văn phòng.

Mười phút sau, Long Linh Linh đưa Trương Vinh vào.

“Chủ tịch, anh đang tìm tôi à?”, Trương Vinh cười nịnh nọt, nhưng trong lòng thì thấp thỏm bất an, lúc này mà chủ tịch lại tìm ông ta làm cái gì? Định xử lý ông ta chắc?

Khuôn mặt Bạch Diệc Phi không có nhiều biểu cảm thừa, chỉ liếc mắt nhìn người đang nằm trên đất nói: “Ở đây có một người anh em, tôi lỡ tay đánh hơi mạnh, ông đưa cậu ta đến bệnh viện kiểm tra xem sao, tiện thể mời cậu ta ăn một bữa tử tế, hãy tiếp đón cậu ta thật chu đáo”.

“Hả?”, Trương Vinh theo hướng nhìn của Bạch Diệc Phi liền trông thấy trên mặt đất có một người đàn ông đang nằm thì giật cả mình.

Vừa nhìn liền biết người nọ bị đánh không nhẹ, Trương Vinh lo lắng khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, chủ tịch là muốn để cho ông ta nhìn thấy sao? Nếu như ông ta không làm việc trung thực thì đây cũng sẽ là kết quả của ông ta sao?

“Chủ tịch cứ yên tâm, tôi sẽ lập tức đi giải quyết ngay, giờ sẽ đi ngay”, Trương Vinh miệng nói tay thì đỡ người nọ đứng dậy.

Bạch Diệc Phi gật đầu, Trương Vinh mau lẹ dẫn người nọ ra ngoài.

Thấy người đi rồi, Long Linh Linh hỏi: "Chủ tịch, cổ đông Trương ông ấy...".

“Tôi biết”, biểu hiện của Trương Vinh trong buổi họp lúc sáng nay rõ ràng là kẻ tát nước theo mưa, nhưng Bạch Diệc Phi không những không xử lý Trương Vinh lại còn để ông ta đi giải quyết công việc, điều này thực sự khiến cho Long Linh Linh thấy rất là khó hiểu.

"Loại người như vậy nhiều không đếm xuể, lập trường của những cổ đông khác cũng chẳng vững hơn được bao nhiêu, chỉ là bọn họ không muốn bản thân mình là người đầu tiên đứng ra nói mà thôi. Trương Vinh chính là cái người đứng ra kia, cho nên so với những cổ đông khác mà nói thì hiệu suất làm việc của ông ta còn cao hơn một chút".

Tiếp sau đó, Bạch Diệc Phi lại cầm điện thoại lên gọi cho Trần Hạo.

"Chuột nhất, người mà Trương Vinh đưa đi anh theo dõi chặt chẽ cho tôi, khi nào hắn thực hiện xong cuộc điện thoại đầu tiên thì anh hãy trộm nó về"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 167: Diệp Ngải nổi giận

Sau đó Bạch Diệc Phi lại hỏi Lưu Đầu Trọc: "Có tin tức gì từ người mà tôi bảo anh tìm không?"

“Thưa sếp, chúng tôi đang tìm, vẫn chưa có tin tức gì”, Lưu Đầu Trọc trả lời qua điện thoại, gã sợ Bạch Diệc Phi sẽ tức giận: “Sếp đừng lo lắng, chúng tôi sẽ thay phiên nhau tìm người 24/24. Khi tìm được sẽ báo cho anh ngay”.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng rồi cúp máy, sau đó anh lại gọi điện thoại cho Tần Hoa, vẫn cùng một câu hỏi hời hợt cũ, anh vẫn nhận được đáp án giống Lưu Đầu Trọc.

Hai bên đều không có tin tức gì, Bạch Diệc Phi thậm chí nóng nảy, anh thật sự rất sợ hãi, nếu Lý Tuyết không kiên trì được đến lúc tìm được người bỏ thuốc thì sao?

...

Trong biệt thự, Diệp Ngải rút cuộc cũng bình tĩnh lại, cô ta lấy điện thoại di động ra định liên lạc với người của mình, cô ta cũng không định sử dụng tên gốc Lý Phạm này nữa, sử dụng người của mình vẫn yên tâm hơn.

Nhưng cô ta có muốn cũng không dùng được nữa, Lý Phạm bây giờ đã tàn phế rồi.

Nhưng cô ta vừa lấy điện thoại ra thì chuông cửa vang lên.

Diệp Ngải cất điện thoại đi rồi ra mở cửa.

“Sao anh lại tới đây?”, Diệp Ngải xoay người bước vào.

Liễu Vô Cùng cũng đi theo, hắn ta cười nói: "Tôi đã biết về chuyện Hầu Tước".

“Thế nên?”, Diệp Ngải ngồi trên sô pha, cô ta rót rượu vang cho cả hai.

Liễu Vô Cùng nhận lấy rồi nhấp một ngụm: "Thế nên bao giờ chúng ta hợp tác".

Diệp Ngải bật cười: "Tôi phải thừa nhận rằng anh có thể khiến cho cả sáu tập đoàn đều nghe theo thì đúng là có chút năng lực, nhưng chuyện của tôi không cần người khác xen vào".

Với tiền lệ của Lý Phàm thì bây giờ Diệp Ngải không tin bất cứ ai ngoài nhà họ Diệp.

Liễu Vô Cùng thở dài: "Cô Diệp, đừng vội từ chối, tôi nghĩ chúng ta cần thiết phải hợp tác đây".

“Vậy anh thử cho tôi một lý do xem”, Diệp Ngải nhẹ giọng nói.

Liễu Vô Cùng lắc ly rượu rồi nói: "Tôi rất ngưỡng mộ cô Diệp".

"Cô Diệp không chỉ xinh đẹp mà còn rất có năng lực, phụ nữ bình thường nào có thể so sánh được với cô".

"Vậy cô có nên cân nhắc việc trở thành người phụ nữ của tôi không?"

Diệp Ngải trừng mắt: "Anh nằm mơ giữa ban ngày à?"

Cô ta không phải loại người bán mình để có thể đánh bại kẻ thù, chưa kể Bạch Diệc Phi mới là người cô ta muốn có nhất, hợp tác với Liễu Vô Cùng sẽ chỉ khiến cô ta ngày càng cách xa Bạch Diệc Phi thôi.

Liễu Vô Cùng liếc mắt nhìn Diệp Ngải: "Tôi biết cô đang nghĩ gì? Cô thích Bạch Diệc Phi đúng không?"

Diệp Ngải hào phóng thừa nhận: "Ừ, thì sao?"

Liễu Vô Cùng thản nhiên nói: "Tôi không ngại cô thích ai, nếu cô muốn Bạch Diệc Phi thì tôi còn có thể giúp cô có được anh ta".

Diệp Ngải nhìn Liễu Vô Cùng, cô ta không biết người này muốn gì, hẳn ta nói muốn cô ta làm người phụ nữ của hắn, nhưng cũng có thể giúp cô ta có được Bạch Diệp Phi, điều này rất mâu thuẫn.

Liễu Vô Cùng nhìn ra vẻ nghi ngờ của Diệp Ngải: "Tôi khác với người bình thường. Hầu hết mọi người đều quan tâm đến địa vị, tiền bạc và quyền lực, nhưng tôi lại quan tâm đến người".

"Tôi rất ngưỡng mộ cô, vì vậy tôi muốn có được cô, mà tôi thì luôn thoải mái với người của mình. Tôi sẵn sàng kiên nhẫn và khoan dung với người phụ nữ của tôi".

Lời nói của Liễu Vô Cùng khiến Diệp Ngải cảm thấy có chút nguy hiểm, những người như thế này thường đáng sợ và điên cuồng hơn những người chỉ quan tâm đến địa vị tiền bạc.

“Thật sự xin lỗi, tôi từ chối”, trong tiềm thức Diệp Ngải không muốn liên quan đến Liễu Vô Cùng, nhưng cô ta không biết rằng từ khi Liễu Vô Cùng đến đây gặp cô ta, thì quan hệ giữa họ đã không tách ra được nữa rồi.

Liễu Vô Cùng nghe vậy cũng không tức giận, hắn ta chỉ cười nhạt: "Cô Diệp, tôi sợ cô từ chối cũng vô ích, bởi vì chỉ cần tôi muốn thì không gì là không được".

“Ý anh là gì?”, Diệp Ngải trở nên cảnh giác.

Liễu Vô Cùng mỉm cười: "Thả lỏng đi, nếu tôi muốn làm gì cô thì cô cũng không thoát được đâu? Cô có biết tôi đã khiến sáu chủ tịch của các tập đoàn nghe lời như thế nào không?"

Diệp Ngải không trả lời, đó chắc chắn không phải là thủ đoạn tốt đẹp gì.

"Bởi vì tôi đã bỏ thuốc bọn họ, cho dù con người có ham muốn tiền bạc và địa vị thế nào, thì cũng không ai muốn mất mạng phải không?"

Cơ thể Diệp Ngải run lên, Liễu Vô Cùng thật sự rất đáng sợ.

Liễu Vô Cùng uống thêm một ngụm rượu vang nữa rồi mới nói: "Gần đây cô có nóng nảy, tính tình trở nên cáu kỉnh không?"

Diệp Ngải lập tức phản ứng lại: "Anh bỏ thuốc tôi?"

Liễu Vô Cùng gật đầu thừa nhận: "Đúng vậy, cô Diệp có muốn xem xét lại không?"

Đôi mắt Diệp Ngải trầm xuống, cô ta không nói gì.

Liễu Vô Cùng cũng không vội, hần ta uống nốt ngụm cuối cùng rồi đứng dậy nói: "Cô Diệp, tôi sẽ cho cô hai ngày để suy nghĩ. Hai ngày nữa tôi sẽ đến".

Nói xong thì hần ta dặn dò hai vệ sĩ ở cửa: "Hai người nhớ bảo vệ cô Diệp cho tốt".

Đại Hắc và Tiểu Hắc gật đầu.

Đại Hắc và Tiểu Hắc được nhà họ Diệp đặc biệt cử đến để bảo vệ Diệp Ngải, không ngờ bọn họ lại phản bội cô ta!

"Mấy người vào đây cho tôi!", Diệp Ngải rống lên.

Đại Hắc và Tiểu Hắc cúi đầu bước vào.

"Hai người biết phản bội nhà họ Diệp thì sẽ thế nào không?", Diệp Ngải tức giận nói.

Đại Hắc và Tiểu Hắc là chị em sinh đôi, trông bọn họ rất giống nhau, hiện giờ cả hai đều cúi đầu xuống không dám nhìn Diệp Ngải.

Diệp Ngải hừ lạnh một tiếng: "Tốt lắm!"

Nói xong Diệp Ngải lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi điện.

Lúc này Đại Hắc đột nhiên giơ tay giật lấy điện thoại của Diệp Ngải: "Cô chủ, xin lỗi cô".

Diệp Ngải bị cướp mất điện thoại thì vô cùng tức giận: "Cút! Cút cho tôi!"

Trong lúc nói chuyện thì cô ta đã đập vỡ chai rượu vang trên bàn.

Mảnh vỡ của chai rượu vang bắn lên mặt Đại Hắc và Tiểu Hắc, hai người không hề né mà chỉ im lặng đi ra ngoài.

Diệp Ngải tức giận dùng tay quét sạch mọi thứ trên bàn xuống đất, tiếng đổ vỡ vang lên.

...

Trần Hạo khẽ di động vừa trộm được lên trên bàn của Bạch Diệc Phi: "Sếp, đây là di động của người đó".

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Trần Hạo, sau đó anh nói: "Tôi sẽ cố gắng không bảo anh đi trộm điện thoại quá nhiều".

"Hà?", Trần Hạo sững sờ, sếp không cần hấn ta nữa sao?

Trước khi Trần Hạo lên tiếng thì Bạch Diệc Phi đã nói: "Trộm điện thoại không phải là chuyện hấn hoi. Tôi đã bảo anh đi theo tôi, nhưng tôi không muốn anh làm mấy chuyện lén lút đó. Tôi muốn anh sống ngay thẳng và kiếm tiền bằng chính khả năng của mình, anh hiểu không?"

"Sếp..."

Ban đầu Trần Hạo cũng không nghĩ nhiều như vậy, hấn ta chỉ nghĩ đi theo Bạch Diệc Phi làm ăn, nhưng không ngờ anh lại suy nghĩ vì hấn ta nhiều đến thế, sếp thật sự rất quan tâm hấn ta.

Trần Hạo bỗng dung cảm thấy không biết nói gì.

Bạch Diệc Phi cũng không nói thêm nữa: "Anh đi nghỉ ngơi đi!"

"Vâng sếp", Trần Hạo cúi chào, sau đó bước ra ngoài.

Bạch Diệc Phi lắc đầu, anh cầm lấy điện thoại rồi mở khóa, Trần Hạo đã xử lý qua rồi, nên không cần mật khẩu cũng mở được khóa.

Sau khi mở ra thì Bạch Diệc Phi tìm nhật ký cuộc gọi, anh nhìn thấy một dãy số.

Đây là một dãy số lạ, có nghĩa là Bạch Diệc Phi không biết người này.

Suy nghĩ một lát thì Bạch Diệc Phi trực tiếp gọi điện thoại cho số đó, sau đó anh bật loa.

Cuộc gọi đã được kết nối, sau khi đổ chuông hai lần thì bên kia đã nhận máy, sau đó là một giọng nói khàn khàn vang lên: "Nói đi".

Bạch Diệc Phi không nói, hai bên đều im lặng.

Một phút sau, bên kia dường như nhận ra điều gì đó không ổn nên đã cúp máy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 168: Liên quan gì đến các người

Bạch Diệc Phi chau mày, giọng nói này nghe rất lạ. Nói như vậy thì anh vẫn không biết kẻ nào theo dõi mình và mục đích là gì?

Bạch Diệc Phi day day ấn đường rồi ném điện thoại sang một bên. Anh thở dài một cái, đứng dậy quay về biệt thự.

...

Long Linh Linh quay về nhà thuê của mình thì Lưu Hiểu Anh đang mặc váy ngắn không thể ngắn hơn, vừa ăn hoa quả vừa nghịch điện thoại.

“Haiz, cậu nói xem, mình đã phỏng vấn ở mấy công ty rồi mà sao vẫn chưa có hồi âm nhỉ?”

“Cậu yên tâm đi, với học lực đó của cậu thì còn sợ người ta không cần cậu sao?”, Long Linh Linh đáp.

Lưu Hiểu Anh hừ một tiếng: “Biết đâu người ta thật sự không thèm để ý”.

Long Linh Linh bắt lực, lắc đầu nói: “Vậy ngày mai cậu còn phải đi không?”

“Có chứ, hình như là một bệnh viện tư nhân”.

...

Trong biệt thự của Diệp Ngải, trên cổ của Đại Hắc và Tiểu Hắc có một vết máu. Nếu không nhìn kỹ thì hoàn toàn không thể nhìn ra.

Người đàn ông bệnh tật bước vào, rất rõ ràng, hai người kia là do hắn giải quyết.

Hắn đưa điện thoại về cho Diệp Ngải, nói: “Cô chủ”.

Diệp Ngải cầm lấy điện thoại nói: “Tôi liên hệ với người nhà họ Diệp, anh đi xử lý họ đi”.

“Vâng thưa cô chủ”, người đàn ông đó đáp một tiếng rồi đi ra ngoài.

Lúc này, Diệp Ngải cầm điện thoại lên nhắc gọi một số.

...

Sáng sớm, Bạch Diệc Phi đưa Lý Tuyết đến viện kiểm tra. Lý Tuyết vốn không muốn đi nhưng thái độ Bạch Diệc Phi cương quyết quá nên cô đành phải đi theo.

Lúc đến bệnh viện, Bạch Diệc Phi đang định đưa Lý Tuyết đến tìm Nguu Vọng là bác sĩ chữa cho Lý Tuyết trước đó để kiểm tra nhưng vừa bước vào phòng thì nhận được điện thoại của Trương Vinh. Bạch Diệc Phi bảo Lý Tuyết cứ sang bên cạnh ngồi trước.

“Chủ tịch! Người anh em đó cứ đòi đi, có thả cho anh ta đi không?”, Trương Vinh hỏi. Bởi vì Bạch Diệc Phi không dạn dò nên ông ta cũng không dám tùy ý thả người ra.

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một chút, nói: “Thả cho hắn đi”.

“Vâng, chủ tịch. Anh còn gì dặn dò không ạ?”, Trương Vinh hỏi.

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Ông để ý một chút đến miếng đất ở ngoại ô phía nam, có thông tin gì mới thì phải thông báo cho tôi ngay”.

“Vâng ạ”, Trương Vinh đáp lại một tiếng rồi nói mấy câu, lát sau hai người mới cúp điện thoại.

Bạch Diệc Phi đi nghe cuộc gọi khẩn cấp, còn Lý Tuyết ngồi ở đằng kia, trúng độc cộng với thể lực yếu nên sắc mặt cô lúc này tái nhợt đến phát sợ. Thân thể cảm thấy cũng yếu ớt hơn, cô ngồi mà cảm giác không còn chút sức lực nào.

Lúc này, có người đi qua bên cạnh cô rồi lại quay lại, hỏi: “Cô có phải là vợ của Bạch Diệc Phi không?”, giọng nói của Tiêu Vinh Đào vang lên.

Lý Tuyết không có ấn tượng với Tiêu Vinh Đào lắm nhưng có biết. Cô biết đây chính là người mà Bạch Diệc Phi bảo xin lỗi mình ở bữa tiệc lần trước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 169: Gặp lại Tiêu Vinh Đào

Nhìn tiếp sang bên cạnh gã là một cô gái đẹp cũng vô cùng lạ lẫm. Nhìn dáng vẻ của họ thì chắc là người yêu.

Tiêu Vinh Đào nhìn bộ dạng của Lý Tuyết thì nói với giọng châm biếm: “Sắc mặt của Bạch phu nhân kém vậy, chắc bị chủ tịch Bạch làm cho tức giận đây mà?”

Lúc Tiêu Vinh Đào biết được Bạch Diệc Phi là chủ tịch tập đoàn Hào Tước thì kinh ngạc đến mức suýt rơi cằm xuống. Chẳng trách mà trước đây Bạch Diệc Phi lại hống hách thế? Nhưng gã nghĩ không ra, Bạch Diệc Phi chẳng phải chỉ là tên nhà quê nghèo rớt sao, sao lại trở thành chủ tịch tập đoàn Hào Tước được?

Chấn động hơn nữa chính là tin hot về Bạch Diệc Phi.

Ngay cả khi tin đồn đã được bác bỏ nhưng Tiêu Vinh Đào vẫn cảm thấy đó chính là Bạch Diệc Phi. Thật không ngờ Bạch Diệc Phi thoát nhìn ra về đạo mạo, thế mà lại bạo chơi thế, một đêm ‘vui vẻ’ với ba cô gái liền.

Nhưng gã càng không hiểu nổi, vợ của Bạch Diệc Phi đẹp như này mà anh ta vẫn ra ngoài tìm gái được?

Lại nhìn sắc mặt hiện giờ của Lý Tuyết, gã nghĩ rằng chuyện của Bạch Diệc Phi khiến Lý Tuyết đau lòng nên mới tiêu tụy như này.

Lý Tuyết nghe thấy lời nói đó của Tiêu Vinh Đào thì chau mày, nói: “Tôi không quen anh”.

Lời nói vừa dứt thì người con gái bên cạnh Tiêu Vinh Đào hỏi với giọng nũng nịu: “Vinh Đào, đây là ai vậy?”

“Cô ấy à? Chính là vợ của người đàn ông hot nhất mấy ngày nay đấy”, Tiêu Vinh Đào giải thích.

Người con gái kia nghe vậy thì bật cười: “À, hóa ra là Bạch phu nhân”.

“Bạch phu nhân đừng đau lòng, tin rằng chủ tịch Bạch cũng không cố ý ra ngoài tìm gái đâu. Cô xinh đẹp thế này thì cứ nói chuyện hăng hoi với anh ta, chắc là anh ta cũng sẽ hồi tâm chuyển ý thôi”.

“Đúng thế! Bạch Diệc Phi là bạn học của tôi, tôi cũng hiểu được nhân cách của cậu ấy, có lẽ là có gì hiểu nhầm thôi. Cô đừng đau lòng quá, tin rằng cậu ấy không phải loại người đó đâu”.

Lý Tuyết nghe thấy hai người kia mỗi người nói để một câu thì trong lòng nghi hoặc: Chủ tịch Bạch ư? Nhưng trên mặt cô không thể hiện rõ, chỉ thản nhiên nói: “Có liên quan gì đến các người không?”

Vừa dứt lời, Tiêu Vinh Đào và cô gái kia đờ người ra, tiếp đó Tiêu Vinh Đào sầm mặt lại, nói: “Chúng tôi cũng có lòng tốt khuyên cô vài câu thôi, chồng cô ngoại tình mà còn trách chúng tôi sao?”

“Ha ha! Tôi thấy, giờ cô một mình đến bệnh viện, biết đâu cậu ấy đang ‘vui vẻ’ trong mùi thơm của cô gái nào khác ý chứ? Vậy còn quan tâm được đến cô không?”

Lý Tuyết nghe thấy thế thì thở gấp nhưng trên mặt vẫn cố trấn tĩnh: “Chuyện của chồng tôi không cần các người quan tâm”.

“Đúng là không cần nhưng tôi chỉ nhắc nhở cô, bên cạnh Bạch Diệc Phi không thiếu gái đâu. Nào là hoa khôi của lớp tôi ngày trước, còn cả trợ lý của tập đoàn Hào Tước nữa, tất cả những người này đều có mối quan hệ không rõ ràng với cậu ấy. Nói không chừng, dan díu với nhau từ lâu rồi ý”.

“Cô không biết gì cả, bị cậu ấy giấu diếm như thế, tôi thấy bất công cho cô đấy, chi bằng cô...”, lời nói chưa xong thì gã bị người ta nắm chặt cánh tay.

Lúc quay người lại thì “bốp” một cái, Tiêu Vinh Đào bị cho một cái bạt tai.

“Câm ngay cái miệng thối của cậu lại”, Bạch Diệc Phi đi đến cạnh Lý Tuyết bảo vệ cô, hai mắt nhìn chăm chăm vào Tiêu Vinh Đào.

“Bạch Diệc Phi?”, Tiêu Vinh Đào bị đánh nên ngây người ra. Gã còn tưởng Lý Tuyết đến một mình, không ngờ Bạch Diệc Phi lại xuất hiện, còn cho gã một cái tát nữa.

Những người ở xung quanh nhìn thấy cảnh này thì đều đưa mắt nhìn lại.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Chuyện của tôi không liên quan gì đến các người, câm ngay cái miệng thối của các người lại. Nếu không thì tôi sẽ cho cậu mãi mãi không nói được đây”.

“Cậu dám uy hiếp tôi?”, Tiêu Vinh Đào đáp lại luôn: “Bạch Diệc Phi, đừng tưởng thân phận hiện giờ của cậu to tát lắm nhé, nhưng vụ bê bối gần đây thì tôi nói không đúng sao?”

“Cậu có dám nói mối quan hệ của cậu với Hà Viên Viên và trợ lý Long là trong sáng không?”

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng, nói: “Tại sao không dám? Hà Viên Viên chỉ là bạn học trước đây của tôi, tôi giúp cậu ấy thì cũng là bình thường. Còn trợ lý Long là đồng nghiệp, có gì mà không trong sáng?”

“Suy nghĩ của mình bản thủ mà cũng nói người khác được sao?”

“Cậu...”, Tiêu Vinh Đào tức giận nhưng không biết phản đòn kiểu gì. Còn Lý Tuyết ở phía sau Bạch Diệc Phi đột nhiên ngất đi.

“Tuyết Nhi”, Bạch Diệc Phi hoảng loạn, gọi lớn: “Tuyết Nhi, Tuyết Nhi”.

“Người đâu, người đâu mau đến đây”, Bạch Diệc Phi hoảng loạn gọi lớn, khóe mắt đỏ ửng.

Nghe thấy thế, các bác sĩ vội mang cáng đến đưa Lý Tuyết đi.

Lúc Bạch Diệc Phi đi theo, anh còn quay lại nhìn Tiêu Vinh Đào, nói: “Nếu Tuyết Nhi có chuyện gì thì tôi sẽ không tha cho cậu đâu”, nói xong, Bạch Diệc Phi xoay người đi theo.

Tiêu Vinh Đào đứng đờ tại chỗ, trong lòng thấy ớn lạnh. Ánh mắt ban nãy của Bạch Diệc Phi quá đáng sợ, giống như muốn giết người vậy, thật khiến người ta sợ chết khiếp.

“Mau đi thôi”, gã không biết tại sao Lý Tuyết lại ngất xỉu nhưng Bạch Diệc Phi nói như vậy thì chắc chắn nghĩ là trận tranh cãi ban nãy gây ra, vì vậy lúc này không đi còn đợi lúc nào nữa?

Lý Tuyết được đưa đến phòng cấp cứu, một bác sĩ đi tìm bác sĩ Nguu Vọng đến.

Còn bác sĩ Nguu lúc này đang ở trong văn phòng viện trưởng cùng với viện trưởng và chủ nhiệm, phỏng vấn Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh ngồi ở phía đối diện nhìn ba người trước mặt. Họ đều không nói gì khiến cô ta vô cùng lo lắng.

Một hồi lâu, viện trưởng mới lên tiếng: “Học lực của cô rất tốt, lại du học từ nước ngoài về nên chúng tôi đều công nhận năng lực của cô”.

Chủ nhiệm là một ‘tay sai’ nên khi nghe viện trưởng nói thế thì lập tức phụ họa vào: “Đúng thế, trình độ này ở trong nước rất hiếm, vừa là bác sĩ Đông y vừa Tây y, giỏi lắm”.

Lúc này, Nguu Vọng không nói gì.

Viện trưởng nói tiếp: “Chỉ có điều cô trẻ thế này, lại tốt nghiệp chưa lâu, chắc là chưa có nhiều kinh nghiệm thực tế chẳng? Cô muốn ứng tuyển bác sĩ chính thì sợ không được”.

“Nhưng nhìn học lực của cô, chúng tôi thừa nhận khả năng học tập của cô, cô có thể đi từ cơ bản trước, học thêm chút kinh nghiệm, sau này làm bác sĩ chính thực tuyệt đối không có vấn đề gì”.

Chủ nhiệm nghe thấy thế thì cũng gật đầu, nói: “Đúng vậy, cô cũng biết đấy, làm nghề này, kể cả cô hiểu nhưng không có kinh nghiệm thực tế thì cũng là đòn chí mạng. Nếu như không có kinh nghiệm, ngộ nhỡ không cẩn thận chữa không được thì khó nói lắm”.

Ngưu Vọng không nói gì, ông ta cảm thấy cô gái này rất ổn, học lực ổn, hơn nữa, hiện giờ bác sĩ Đông y ở Hoa Hạ đã ít còn ít hơn nên người học được Đông y cũng khá giỏi rồi. Chỉ có duy nhất một điểm là như viện trưởng nói, kinh nghiệm của cô ta chưa đủ.

Lưu Hiểu Anh nghe xong thì bĩu môi, nói: “Ý của các người là tôi không đỡ phỏng vấn đúng không?”

“Cũng không phải, chúng tôi có thể sắp xếp cho cô làm trợ lý bác sĩ để cho cô học hỏi thêm chút kinh nghiệm. Cô cũng biết đấy, nghề này của chúng ta, thời gian mới là thử thách”.

“Vâng, ông nói đúng”, Lưu Hiểu Anh đã không còn nhẫn nại được nữa. Rõ ràng không muốn tuyển cô ta, thế mà còn nói dài dòng vãn tự, nghe mà thấy mệt người.

Chủ nhiệm thấy thái độ của cô ta không tốt lắm nên lập tức sầm mặt lại, nói: “Cô có thái độ gì vậy? Chúng tôi nói thế nào thì cũng là bề trên của cô, những lời này đều là kinh nghiệm cho cô, vậy mà cô là thế hệ sau, không nghe nghiêm túc thì thôi, đã thế còn làm ra biểu cảm đó, không coi ai ra gì cả”.

Lưu Hiểu Anh nghe xong thì tức giận: “Các ông còn nói tôi thái độ không tốt à, ông xem các ông có thái độ thế nào? Một câu nói thôi, được thì bảo được, không được là không được. Cứ nói mấy lời kia thì có ích gì không, phí cả thời gian”.

Sắc mặt của viện trưởng cũng không dễ coi cho lắm: “Cô là người không có kinh nghiệm, cô nghĩ bệnh viện nào sẽ cần cô? Chỉ e là không có đâu, làm bác sĩ cơ mà, ai dám mạo hiểm thế chứ?”

“Còn nữa, trẻ tuổi thì cũng phải học cách điềm tĩnh. Vừa đến đã muốn làm bác sĩ chính thì cũng phải nhìn xem mình có năng lực và tư cách đó không chứ?”

Lưu Hiểu Anh hừ một tiếng, đứng dậy nói: “Ai bảo tôi không có kinh nghiệm và năng lực? Các người toàn dùng ánh mắt thiên cận của mình đi nhìn người khác, cảm thấy người trẻ thì không có kinh nghiệm và thực lực chứ gì? Tưởng ai cũng phải đi theo đúng quy trình à?”

Viện trưởng và chủ nhiệm dồn nén tức giận: “Cô...”

Lúc này, Lưu Hiểu Anh xoay người định rời đi. Đột nhiên cửa bị mở ra: “Bác sĩ Ngưu! Không xong rồi, cô Lý Tuyết kia lại ngất rồi, bây giờ đang ở phòng cấp cứu đợi bác sĩ qua đó ạ”.

Ngưu Vọng nghe thấy thế thì lập tức đứng lên đi ra bên ngoài. Viện trưởng và chủ nhiệm thấy thế thì cũng đi theo, họ đều biết thân phận của Lý Tuyết nên không dám chậm trễ.

Thoáng chốc trong văn phòng không còn ai nữa, Lưu Hiểu Anh cũng đi theo đám đông đi rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 170: Lưu Hiểu Anh chăm cứu

Ngoài cửa phòng cấp cứu, Bạch Diệc Phi nhìn thấy Ngưu Vọng thì lập tức bước tới, anh nghẹn ngào nói: "Bác sĩ Ngưu, xin ông hay cứu vợ tôi, ông phải cứu cô ấy!"

"Tôi sẽ cố gắng hết sức".

Ngưu Vọng nói xong thì đi vào trong cùng một vài bác sĩ.

Lưu Hiểu Anh đứng ngoài cửa nhìn một lát thì thấy Bạch Diệc Phi, cô ta cảm thấy có chút quen thuộc nhưng không nhớ đã nhìn thấy ở đâu, cô ta hỏi: "Vợ...anh sao thế?"

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu lên nhìn Lưu Hiểu Anh, anh không trả lời, hiện giờ anh không có tâm trạng trả lời đám người xa lạ, anh chỉ nhìn chăm chăm vào cửa phòng cấp cứu, mong bác sĩ Ngưu đi ra nói với anh rằng Lý Tuyệt không sao cả.

Nửa giờ sau, Ngưu Vọng đi ra ngoài.

Bạch Diệc Phi lo lắng hỏi: "Thế nào rồi?"

Sắc mặt Ngưu Vọng rất xấu, ông ta lắc đầu: "Cô ấy đột nhiên trở nên rất yếu, chúng tôi phát hiện các cơ quan khác trong cơ thể cô ấy cũng bắt đầu suy yếu, tôi sợ..."

Bạch Diệc Phi lùi về phía sau mấy bước: "Không, không đâu..."

Viện trưởng và trưởng khoa cũng nghe thấy, viện trưởng lo lắng nói: "Bác sĩ Ngưu, chuyện này là sao? Làm sao lại không chữa được chứ? Ông là bác sĩ giỏi nhất thành phố Thiên Bắc mà".

Ngưu Vọng lắc đầu: "Tôi chưa từng gặp loại độc này thì biết giải kiểu gì? Loại độc này đã hòa tan vào máu, các cơ quan trong cơ thể cô ấy đã bắt đầu suy yếu, không cứu được..."

Bạch Diệc Phi cảm thấy thế giới như sụp đổ.

Làm sao có thể như thế?

Cơ quan nội tạng suy yếu!

Viện trưởng sững sờ tại chỗ, đã nghiêm trọng tới mức này rồi!

Trưởng khoa cũng buồn phiền: "Bác sĩ Ngu đã là bác sĩ giỏi nhất ở thành phố Thiên Bắc rồi. Nếu ông ấy không cứu được, thì chẳng phải..."

Không ai có thể cứu được sao.

Bạch Diệc Phi cảm thấy khó thở, anh không muốn tiếp nhận kết quả như vậy.

Nhưng sự thật đã nói với anh rằng Lý Tuyết hết thuốc chữa rồi.

Bạch Diệc Phi đột nhiên cảm thấy choáng váng, tin Lý Tuyết không cứu được nữa đã khiến anh chấn động, cơ thể anh không chịu nổi.

Viện trưởng liếc mắt nhìn Bạch Diệc Phi, người này chính là chủ tịch của Hầu Tước, còn bên trong là vợ anh, cô là người mà Bạch Diệc Phi quan tâm nhất, nếu không cứu được thì không biết có ảnh hưởng tới bệnh viện không?

"Mấy người làm việc kiểu gì thế hả?"

"Nhiều người như vậy mà không cứu nổi một người?"

"Vậy còn làm bác sĩ làm gì, chữ thầy giả thầy hết rồi hả?"

Viện trưởng bắt đầu lớn tiếng khiển trách tất cả mọi người trong phòng ngoại trừ Bạch Diệc Phi, ông ta có vẻ muốn cho Bạch Diệc Phi nhìn thấy, muốn Bạch Diệc Phi biết ông ta tức giận đến mức nào, ông ta cũng cố gắng hết sức rồi!

Đúng lúc này một giọng nữ lạnh lạnh đột nhiên vang lên.

"Tôi có thể thử".

Cô ta vừa nói xong thì mọi người đều nhìn qua, đó là một cô gái mặc quần bò, áo phông trắng, đeo ba lô.

Khi viện trưởng nhìn thấy Lưu Hiểu Anh thì sắc mặt càng kém hơn, ông ta tức giận mắng Lưu Hiểu Anh: "Cô còn chưa đi hả? Chúng tôi không chào đón cô!"

Cuộc phỏng vấn khó chịu vừa rồi khiến bọn họ tưởng rằng Lưu Hiểu Anh đã đi, nhưng không ngờ lâu thế rồi mà cô ta vẫn còn ở đây.

Lưu Hiểu Anh vốn định rời đi, nhưng thứ nhất là cô ta cảm thấy Bạch Diệc Phi rất quen, thứ hai là lương y như từ mẫu, khi thấy người bệnh thì cô ta không nỡ rời đi.

"Làm sao? Sợ tôi chữa khỏi cho bệnh nhân trong bệnh viện ông hả?", Lưu Hiểu Anh thẳng thừng hỏi.

"Một con nhóc không có kinh nghiệm như cô mà cũng chữa khỏi được hả?", viện trưởng bác bỏ.

Lưu Hiểu Anh dẫu môi: "Con nhóc như tôi thì làm sao hả? Chỉ cần có thể chữa bệnh cứu người thì còn quan trọng tuổi tác à?"

"Cô nói vớ vẩn gì thế? Ngay cả bác sĩ giỏi nhất của thành phố Thiên Bắc cũng không chữa được mà đến lượt cô hả? Để cô vào thử nhỡ đâu bệnh nhân xảy ra chuyện gì thì cô có chịu trách nhiệm được không?"

Lưu Hiểu Anh cãi lại: "Nói tôi không chữa được thì mấy người có chữa được không!"

Viện trưởng và trưởng khoa im lặng, bọn họ không giỏi bằng bác sĩ Ngưu nên đương nhiên cũng không chữa được.

Nhưng mà: "Một con nhóc không có kinh nghiệm như cô mà cũng muốn chữa bệnh cho người ta, cô tấu hài hả!"

Lưu Hiểu Anh tròn tròn mắt: "Tôi không phí lời với mấy người nữa, thời gian của bệnh nhân vô cùng quý giá, vậy mà mấy người lại đứng đây lãng phí thời gian. Tôi thấy có mà mấy người không muốn cứu bệnh nhân đấy!"

"Cô!", viện trưởng và trưởng khoa tức giận.

Liễu Hiểu Anh đã tự mình bước vào phòng cấp cứu.

Viện trưởng và trưởng khoa thấy vậy thì vội vàng đưa tay ra ngăn cản: "Cô dừng lại cho tôi! Không được vào phòng cấp cứu!"

Lưu Hiểu Anh không quan tâm đến bọn họ, cô ta đi tới bên giường, nhìn thấy vẻ mặt của Lý Tuyết thì lông mày cô ta chột cau lại: "Đây là thiếu máu sao?"

Sau đó Lưu Hiểu Anh đưa tay ra bắt mạch cho Lý Tuyết.

Khi mọi người nhìn thấy điều này thì đều bị choáng váng.

Bắt mạch?

Đây là Trung y.

Viện trưởng, trưởng khoa và Ngưu Vọng đều không ngạc nhiên, vì trong hồ sơ có ghi.

Nhưng những người khác đều bị sốc, thời đại này rồi mà vẫn còn một cô gái trẻ tuổi biết Trung y hả?

Đúng là không tin được?

Biết Trung y thì chỉ có mấy người lớn tuổi thôi!

Sau khi viện trưởng phản ứng lại thì ông ta bước tới kéo tay Lưu Hiểu Anh: "Dừng lại ngay, đừng làm vướng chân mọi người".

Lưu Hiểu Anh cũng tức giận: "Tôi thấy ông mới là người lãng phí thời gian đây, với tình hình hiện tại của bệnh nhân, nếu tôi không ra tay thì tôi chắc chắn cô ấy sẽ không tỉnh lại nữa!"

Bạch Diệc Phi nghe thấy những lời này thì rất cuộc cũng tỉnh táo lại: "Cô nói gì?"

"Tôi mới thử bắt mạch qua, vợ anh không đủ máu, nội tạng của cô ấy đã hỏng. Tôi có thể dùng kim bạc đánh thức cô ấy, nhưng tôi không thể loại bỏ độc tố trong người cô ấy", Lưu Hiểu Anh nói ngắn gọn.

"Được rồi, cô làm đi", Bạch Diệc Phi hét lớn.

Viện trưởng thấy thế thì lo lắng: "Chủ tịch Bạch, cô ta là cô gái trẻ mới ra trường, còn ít kinh nghiệm. Anh không thể tùy tiện để cô ta chữa bệnh, nhờ đâu..."

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu, ánh mắt anh lạnh lùng: "Tôi nói để cô ấy chữa"

Đừng nói là cô gái trẻ thiếu kinh nghiệm, cho dù chỉ là một đứa trẻ vài tuổi, chỉ cần có thể chữa khỏi bệnh thì anh sẽ không bao giờ từ bỏ một cơ hội dù là nhỏ nhất.

Lý Tuyết đang ở thời khắc nguy hiểm mà bọn họ còn tranh cãi về những chuyện này ở đây, anh thật sự muốn đánh chết hết cái lũ này.

Anh thật sự sợ hãi, sợ Lý Tuyết không tỉnh lại, anh không thể chấp nhận được kết quả đó.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh gật đầu, cô ta lập tức mở ba lô lấy ra một bọc kim châm.

Lúc này trưởng khoa cười lạnh một tiếng: "Làm màu!"

Viện trưởng gật đầu: "Lát nữa không chữa được thì phải làm sao? Giới trẻ bây giờ đúng là coi trời bằng vung!"

Lưu Hiểu Anh mặc kệ hai người này.

Sau khi lấy kim bạc ra thì cô ta khử trùng qua, sau đó cẩn thận cắm vào huyết đạo của Lý Tuyệt.

Mọi người đều không dám nhìn cảnh này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 171: Đúng là thân y

Ngộ nhờ châm sai thì khéo cái mạng nhỏ này cũng khó giữ.

Viện trưởng và chủ nhiệm lại hy vọng Lưu Hiểu Anh để xảy ra sai sót. Đến lúc đó, chỉ e cô ta có quỳ xuống khóc lóc xin lỗi thì cũng không đủ đền mạng cho người ta.

Lúc này viện trưởng và chủ nhiệm hoàn toàn quên mất một điều, họ là bác sĩ. Vì một chuyện nhỏ nhặt mà bỏ mặc tính mạng của người khác, đâu còn đạo đức nghề nghiệp cơ bản nhất của một bác sĩ?

Bạch Diệc Phi nắm chặt nắm đấm, trong lòng như cầu khẩn, nhất định phải tỉnh lại. Chỉ cần tỉnh lại thì anh sẽ tặng thêm tiền, bất luận phải bỏ ra bao nhiêu tiền để họ tìm ra người hạ độc.

Một lát sau, Lưu Hiểu Anh lấy cây kim bạc trong tay mình rồi châm lên, sau đó thở một hơi nói: “Đợi thôi! Nửa tiếng chắc sẽ tỉnh lại”.

Viện trưởng nghe nói thì không kìm được, châm biếm: “Hừm! Nửa tiếng đồng hồ? Cô có biết nửa tiếng có thể cứu sống được bao nhiêu bệnh nhân không? Lại còn bắt đợi nửa tiếng nữa, nếu như sau nửa tiếng đó mà Bạch phu nhân không tỉnh lại, làm lỡ mất thời gian cứu người quý báu, tôi xem cô sẽ làm thế nào?”

“Cây kim bạc này là cô châm, xảy ra vấn đề gì đều do cô chịu trách nhiệm”, chủ nhiệm nói tiếp.

Lưu Hiểu Anh nhìn viện trưởng và chủ nhiệm với vẻ không muốn chịu trách nhiệm nên cô ta bĩu môi, nói: “Ông yên tâm, xảy ra chuyện gì thì một mình tôi chịu, không liên quan gì đến bệnh viện các ông cả”.

“Hừm! Lại còn bệnh viện gì nữa, không có tí tinh thần trách nhiệm cứu người nào”.

“Cô...”, viện trưởng và chủ nhiệm bị Lưu Hiểu Anh nói cho sắc mặt đỏ bừng.

Bạch Diệc Phi không thèm để ý đến cuộc tranh cãi của họ mà chỉ chăm chú nhìn Lý Tuyết, anh mong đến giây phút được nhìn thấy cô mở mắt ra. Còn Lưu Hiểu Anh cũng chú ý đến ánh mắt của Bạch Diệc Phi, lúc này trong lòng có chút xúc động.

Thoắt cái nửa tiếng đồng hồ qua đi, không ai ra khỏi phòng bệnh. Có người thì đợi xem kịch hay, có người thì tin sẽ có kỳ tích xuất hiện, tóm lại là mọi người đều đang đợi.

“Tĩnh rồi kìa”, không biết là ai hét lên một câu, ánh mắt mọi người lập tức nhìn về phía đó.

Lý Tuyết khẽ chớp mắt rồi từ từ mở mắt ra, đồng thời các dữ liệu trên thiết bị ở người cô cũng hoạt động lại bình thường.

Mọi người đều kinh ngạc đến đờ đẫn người ra: “Đúng là tĩnh rồi”.

“Thần kỳ quá đi”.

“Đúng là thần y”.

Ngưu Vọng vô cùng kích động. Cô gái này tuổi trẻ mà y thuật lại cao siêu như vậy, lại còn hiểu cả Đông y và Tây y nữa, đúng là nhân tài. Còn viện trưởng và chủ nhiệm thì chấn động và cũng có chút lúng túng.

“Làm sao có thể thế được?”

“Đến bác sĩ Ngưu không chữa được mà cô ta dựa vào một cây kim bạc là có thể làm người ta tĩnh rồi?”

Thấy vậy, Lưu Hiểu Anh chỉ thần nhiên nói: “Tây y hao khí huyết, Đông y dưỡng khí huyết, rõ ràng, cô gái này gặp vấn đề về khí huyết”.

“Tây y có cái hay của Tây y, Đông y cũng có cái hay của nó”.

Viện trưởng và chủ nhiệm nghe thấy vậy thì không nói nên lời.

Bạch Diệc Phi cứ ngồi nhìn Lý Tuyết, vì vậy anh là người đầu tiên nhìn thấy Lý Tuyết tỉnh lại, giờ đây kích động bước lại gọi: “Tuyết Nhi”.

Lý Tuyết nghiêng đầu thì nhìn thấy vẻ mặt Bạch Diệc Phi đầy kích động. Cô biết khi mình ngất đi, Bạch Diệc Phi đã rất lo lắng cho cô, vì thế khẽ cười nói: “Em không sao đâu”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì sòng mũi cay cay, anh rất muốn khóc nhưng anh không thể.

“Ừm, em không sao rồi”, Bạch Diệc Phi gật đầu đáp lại.

Lưu Hiểu Anh ở bên cạnh thấy vậy liền nói: “Sức khỏe của cô vẫn còn yếu, tôi đề xuất là tốt nhất nên ở bệnh viện theo dõi, ngộ nhỡ xảy ra gì ngoài ý muốn thì còn kịp thời xử lý được”.

Bạch Diệc Phi không ngẩng đầu lên mà chỉ ừm một tiếng, sau đó nghĩ tới gì đó, hỏi: “Cô là bác sĩ của bệnh viện sao?”

Thật ra câu này đúng là lời thừa. Nhìn cô ăn mặc, cộng với ban nãy cô nói chuyện với viện trưởng và chủ nhiệm là biết cô không phải bác sĩ. Vì vậy Bạch Diệc Phi hỏi thế chỉ là ám chỉ viện trưởng phải giữ Lưu Hiểu Anh ở lại, bởi vì chỉ có cô ấy mới chữa được bệnh của Lý Tuyết.

Lúc này Ngưu Vọng bước ra giải thích: “Cô gái này đến viện phỏng vấn”, nhưng Ngưu Vọng không nói kết quả, bởi vì buổi phỏng vấn trước đó không được vui vẻ cho lắm.

Bạch Diệc Phi cũng đoán ra được. Anh ngẫm nghĩ chút rồi nói với Lưu Hiểu Anh: “Có thể mời cô làm bác sĩ riêng cho Tuyết Nhi không?”

“Xin lỗi, tôi từ chối”, Lưu Hiểu Anh từ chối trực tiếp luôn. Cô ta học bao nhiêu năm như vậy thì không chỉ đơn giản muốn làm bác sĩ tư. Cô ta cũng có lý tưởng của riêng mình. Chỉ làm bác sĩ tư thì làm sao thực hiện được ước mơ của mình chứ?

Mọi người đều vô cùng sửng sốt, đây là chủ tịch tập đoàn Hải Tước đây, tuyển làm bác sĩ tư cho vợ người ta thế mà còn từ chối?

Lưu Hiểu Anh chỉ cảm thấy Bạch Diệc Phi rất quen nhưng không nhớ ra thân phận của anh, vì vậy cô từ chối rất quả quyết.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì rất thất vọng, hiện giờ chỉ có Lưu Hiểu Anh mới có thể cứu Lý Tuyết. Nếu như Lý Tuyết ngất xỉu như lần trước mà không có Lưu Hiểu Anh, vậy thì Lý Tuyết chẳng phải sẽ... Anh không dám nghĩ thêm nữa.

Lúc này, viện trưởng lên tiếng: “Bảo cô làm bác sĩ tư, đã là coi trọng cô lắm rồi đấy, cô đừng có không biết điều như vậy”.

“Người khác muốn làm bác sĩ tư của chủ tịch Bạch cũng không được đâu”.

Lưu Hiểu Anh nghe thấy từ ‘chủ tịch Bạch’ thì trong đầu như lóe lên gì đó nhưng vẫn không chắc chắn. Cô bèn nói: “Tôi có muốn hay không thì đó là việc của tôi, liên quan gì đến các người không?”

“Tôi thấy các người không có bản lĩnh nên mới ghen tỵ khi tôi có cơ hội này thì có”.

“Cô...”, viện trưởng giơ tay lên chỉ về phía Lưu Hiểu Anh: “Tí tuổi đầu đến lượt cô dạy đời tôi sao?”

Bọn họ quả thật có ghen tỵ, với thân phận của Bạch Diệc Phi, nếu làm bác sĩ tư cho họ thì tiền lương sẽ cao hơn bệnh viện nhiều, công việc lại còn nhẹ nhàng nữa, có ai mà không muốn đi chứ?

Lưu Hiểu Anh bĩu môi không nói gì nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Lúc này Lý Tuyết đột nhiên lên tiếng: “Chồng à, em muốn về nhà”, cô không muốn ở lại bệnh viện lạnh lẽo này.

Bạch Diệc Phi dừng lại một chút sau đó gật đầu, nói: “Được, chúng ta về nhà”.

Lời nói vừa dứt, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía này, viện trưởng nói: “Chủ tịch Bạch! Hiện giờ sức khỏe của phu nhân như vậy thì nên để lại bệnh viện sẽ tốt hơn”.

“Đúng thế, chủ tịch Bạch, ở lại viện sẽ tiện hơn. Nếu như gặp phải tình huống đột xuất thì chúng tôi còn có thể chữa được”, chủ nhiệm cũng gật đầu tán thành.

Ngưu Vọng định nói gì nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ thở dài.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn bọn họ một cái, nói: “Cứu chữa? Lần này ai trong số các người cứu được vợ tôi thế?”

Viện trưởng và chủ nhiệm cứng họng, không nói nên lời.

Lưu Hiểu Anh nhìn Lý Tuyết, vừa lúc Lý Tuyết cũng nhìn cô ta, khẽ cười: “Cảm ơn cô đã cứu tôi”.

Lưu Hiểu Anh trầm ngâm một lát, không từ chối thẳng thừng mà nói uyển chuyển: “Tôi không đồng ý làm bác sĩ tư nhưng thời gian này có gì cần thì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào”.

“Cảm ơn cô”, Bạch Diệc Phi lưu lại số điện thoại của Lưu Hiểu Anh, sau đó đưa Lý Tuyết về.

Trên đường về, Lý Tuyết đột nhiên nói: “Chồng à, nếu em chết...”.

Lý Tuyết chưa nói dứt lời, Bạch Diệc Phi liền ngắt lời: “Đừng nói linh tinh, em sẽ không chết đâu, em sẽ sống trăm tuổi”.

Lý Tuyết khẽ cười, cô còn không rõ tình hình sức khỏe của mình sao? Cô biết mình thật sự không kiên trì được bao lâu nữa rồi.

“Nếu như em chết thì anh lấy vợ khác đi”, Lý Tuyết muốn khi mình ‘đi’ rồi, Bạch Diệc Phi còn quãng đời dài phía sau không thể không có ai ở bên

chăm sóc được.

Bạch Diệc Phi sau khi nghe xong thì dừng lại chút, đột nhiên cô hống nghẹn ngào, anh hít một hơi thật sâu, nói: “Cả đời này Bạch Diệc Phi chỉ có một vợ duy nhất là Lý Tuyệt thôi”.

Lời nói vừa dứt thì trong xe bỗng yên ắng lạ thường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 172: Đi tìm thuốc giải

Quay về biệt thự, sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Lý Tuyết, Bạch Diệc Phi khước mắt hơi đỏ, sau đó đi đến phòng khách tầng một.

“Alo! Tôi phải nhanh chóng tìm được kẻ đó, ai tìm được tôi sẽ thưởng cho người đó trăm triệu”.

Lưu Đầu Trọc trong điện thoại vội gật đầu, nói: “Vâng thưa ông chủ, tôi sẽ đi làm ngay”.

Sau khi cúp điện thoại, Lưu Đầu Trọc nuốt nước bọt một cái, thầm nghĩ ‘Tìm một người mà một trăm triệu, như này thì lời quá chẵn?’

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc Bạch Diệc Phi muốn tìm người đó làm gì? Sao lại vội thế chứ?

Bạch Diệc Phi sau khi gọi điện cho Lưu Đầu Trọc thì lại gọi cho Tần Hoa cũng với điều kiện như vậy. Anh hy vọng có thể nhanh chóng tìm ra kẻ bỏ thuốc đó.

Anh không đợi được nữa, thật sự không đợi được nữa rồi.

Lần này Lý Tuyết có thể tỉnh lại, hoàn toàn nhờ vào Lưu Hiểu Anh. Mặc dù Lưu Hiểu Anh đã hứa có thể tìm cô ta bất cứ lúc nào nhưng chỉ có việc giải độc hoàn toàn thì anh mới yên tâm.

“Chủ tịch! Tin mới nhất đây ạ. Ba ngày sau, mảnh đất ở ngoại ô phía nam sẽ tiến hành bán đấu giá ở khách sạn lớn tại thành phố Thiên Bắc”, Trương Vinh báo cáo trong điện thoại.

Bạch Diệc Phi sau khi nghe xong chỉ ừm một tiếng. Thời gian những ngày sau anh không quan tâm đến gì hết, chỉ ở biệt thự với Lý Tuyết, nhân tiện đợi tin tức.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Diệc Phi vừa ăn cơm sáng xong, chăm sóc Lý Tuyết một chút thì nhận được một cuộc gọi lạ.

“Bạch Diệc Phi?”

“Anh là ai?”, ánh mắt Bạch Diệc Phi nghiêm túc và cảnh giác. Giọng nói này có chút kiêu ngạo, đùa cợt, không giống với kiểu muốn báo cáo tin tức gì cho anh.

Người trong điện thoại nói: “Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là anh có muốn thuốc giải không?”

“Thuốc giải ở đâu?”, Bạch Diệc Phi lập tức thấy căng thẳng.

“Nếu muốn có thuốc giải thì trong vòng một tiếng phải đến kho bỏ hoang ở ngoại ô phía bắc, quá giờ thì không tiếp”.

“Phải rồi, nhắc anh một câu, anh nhất định phải đến một mình, nếu không thì đừng mơ có thuốc giải”, nói xong đối phương cúp máy luôn.

Bạch Diệc Phi chau mày, đây đúng là cái bẫy mà, một cái bẫy nhằm vào anh.

Bắt anh đến một mình, chắc là không đưa thuốc giải mà muốn giết anh.

Nhưng anh chỉ có cơ hội lần này, vì vậy bất luận thế nào anh cũng phải đi. Tất nhiên anh không ngu đến mức làm theo nguyên tắc của đối phương đi một mình.

Ở bên ngoài biệt thự, Bạch Diệc Phi nói chuyện này cho Bạch Hổ để anh ta đi theo phía sau mình.

Hiện giờ anh không lo lắng có người sẽ gây bất lợi cho Lý Tuyết vì đối phương muốn nhằm vào mình, anh chỉ cần lấy được thuốc giải thôi.

Một tiếng sau, Bạch Diệc Phi đến kho bỏ hoang đó. Ở đây chỉ có một kho thôi, Bạch Diệc Phi nhìn xung quanh, cây cối um tùm, tường ngoài của kho đều là kim loại đã bị rỉ sét.

Bạch Diệc Phi nghĩ lại kinh nghiệm lần trước, vì vậy anh chỉ đứng ở cửa kho mà không vào trong.

“Tao đến rồi, mang thuốc giải ra đi”, sau khi Bạch Diệc Phi hô lên nhưng không có ai đáp lời.

Bạch Diệc Phi lại hô lên lần nữa nhưng vẫn không có ai lên tiếng.

“Chuyện gì vậy?”, Bạch Diệc Phi chau mày, lẽ nào mình bị lừa rồi? Hay là điệu hồ ly sơn, mục tiêu của bọn họ là Lý Tuyết?

Nghĩ đến đây, Bạch Diệc Phi không dám ở lại lâu, xoay người đi về phía xe của mình, đồng thời còn gọi điện cho Bạch Hổ bảo anh ta bảo vệ Lý Tuyết.

Chỉ có điều, trong lúc Bạch Diệc Phi vừa mới xoay người thì cửa kho mở ra. Bạch Diệc Phi dừng bước chân rồi lại quay người lại.

“Đến rồi mà còn định đi sao?”, người nói câu này là người đàn ông tầm ba mươi tuổi, trông có vẻ lịch sự thư sinh, còn đeo cả kính.

Bên cạnh gã ta còn có một người đàn ông râu ria với vẻ mặt hung hãn.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy gã đeo kính đó thì cảm thấy có chút nguy hiểm nhưng trên mặt không chút biểu cảm, hỏi: “Tao đã đến rồi, thuốc giải đâu?”

“Thuốc giải ư?”, gã đeo kính cười khênh, nói: “Ngày này năm sau chính là ngày giỗ của mày rồi, còn cần thuốc giải làm gì nữa?”

Bạch Diệc Phi sầm mặt lại, quả nhiên, đây là cái bẫy nhắm vào anh.

“Đưa thuốc giải cho tao, tao tuyệt đối không phản kháng”, chỉ cần có thể cứu được Lý Tuyết, anh có chết cũng không sao.

Gã đeo kính nghe thấy vậy thì bật cười, nói: “Si tình quá nhỉ? Nhưng trong mắt ông chủ, đúng là ngu xuẩn. Vì một người phụ nữ mà đến tính mạng mình cũng không cần”.

“Người ngu ngốc như mày thì không bao giờ so được với ông chủ đâu”.

Bạch Diệc Phi không để ý đến mà nói: “Tao chưa từng muốn so sánh với ông chủ của mày, tao chỉ muốn cứu vợ tao thôi”.

“Hừm! Mày không so sánh nhưng cũng không có nghĩa là người khác không so. Không, phải nói là mày không nên tồn tại, không nên sống trên đời này mới đúng”.

Tiếp đó, không đợi Bạch Diệc Phi nghĩ nhiều, gã đeo kính và tên râu ria ở đối diện đã nhanh bước lên trước, trong tay cầm đao dài chém về phía anh.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc, xoay người bỏ chạy.

Gã đeo kính và tên râu ria đều là sát thủ, đối mặt với một người yếu ớt như Bạch Diệc Phi thì không tốn công chém đao làm gì cả.

Chỉ có điều, trong lúc đao lớn chém xuống đầu Bạch Diệc Phi thì Bạch Hổ xuất hiện. Bạch Hổ lao về trước, đá một cái lên tên râu ria, còn một chân xoẹt qua định đá về gã đeo kính.

Nhưng gã đeo kính phản ứng rất nhanh tránh được cú đá của Bạch Hổ, cũng vì thế mà đao lớn không chém lên đầu Bạch Diệc Phi được.

“Mẹ kiếp”, gã đeo kính mắng một câu: “Ông mày biết ngay là mày sẽ không thành thật đến một mình mà”, vì vậy gã ta cũng dẫn theo tên râu ria kia.

Bạch Hổ mặt không biểu cảm khi giao đấu với gã đeo kính.

Gã đeo kính cầm đao lớn rồi tìm những góc khó đỡ để tấn công Bạch Hổ. Bạch Hổ cũng không ngại gì, mỗi lần đều tránh rất điêu luyện.

Ở bên kia, Bạch Diệc Phi tránh được một lần thì tim đã đập loạn nhịp rồi. Đao đó nếu chém lên đầu anh thì chẳng phải sẽ vỡ đôi sao? Trong lúc lo lắng anh vẫn không quên vỗ lên đầu mình.

Nhưng Bạch Hồ đang bị gã đeo kính theo sát nên tên râu ria kia có cơ hội cầm đao lớn chém về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lại xoay người bỏ chạy, đối mặt với sát thủ thì anh không cẩn thận sẽ bỏ mạng thật.

Cũng không biết có phải ông trời đùa giỡn anh không nhưng trong lúc anh chạy vội, chưa chạy đến bên cạnh xe mình thì chân bị mấy cây cỏ quán chặt lấy.

“Bịch” một cái, Bạch Diệc Phi ngã sấp mặt trên đất.

“Mẹ kiếp”, Bạch Diệc Phi mắng một câu, vừa bò lên vừa nhìn về sau.

Nhưng khi nhìn thấy thì Bạch Diệc Phi sợ đến mức suýt nữa gào hét lên. Tên râu ria kia đã đuổi kịp anh, đao lớn đã đến trước mặt.

Đứng trước nguy hiểm, Bạch Diệc Phi phát huy sức mạnh tiềm tàng chưa bao giờ có trước đó. Anh nghiêng người né tránh, đao lớn chém xuống đất. Bởi vì dùng sức quá mạnh nên đao lớn của tên râu ria xuyên cả vào đất.

Bạch Diệc Phi vội bò dậy rồi tiếp tục chạy về phía xe của mình. Tên râu ria phía sau dùng lực nhấc đao lên, mũi đao còn mang theo ít đất nhưng dường như không ảnh hưởng gì đến độ sắc của nó.

Tên râu ria chạy nhanh mấy bước đuổi kịp Bạch Diệc Phi, một tay nắm chặt vai anh, sau đó đao nhắm chuẩn chém về lưng anh.

Trong lúc nguy cấp, một bàn tay đột nhiên xuất hiện nắm chặt lấy tay của tên râu ria rồi dùng sức bóp chặt, sau đó đá một cái. Tên râu ria đau đớn lùi về sau mấy bước.

Hơi thở Bạch Diệc Phi trở nên gấp gáp, xoay người nhìn lại rồi có chút kinh ngạc: “Từ Lãng?”

Từ Lãng không để ý đến Bạch Diệc Phi mà giao đấu với tên sát thủ kia.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 173: Uống thuốc độc

Gã đeo kính thấy Từ Lăng xuất hiện, hơn nữa lại thấy người đàn ông râu ria vẫn chưa thành công thì ánh mắt gã ta càng trở nên u ám, gã ta vừa chống trả vừa nói: "Không ngờ Bạch Diệc Phi có thể chiêu mộ được Từ Lăng, đúng là khiến người khác bất ngờ!"

Bạch Hồ hừ lạnh một tiếng, anh ta không nói gì nhưng ra tay càng mạnh mẽ hơn.

Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng an toàn, anh đi đến bên cạnh xe rồi dựa vào thân xe há miệng thở dốc: "Mẹ kiếp! Suýt nữa thì đi gặp ông bà ông vải rồi!"

Ba lần!

Thanh kiếm kia rơi xuống người anh ba lần!

Nếu không phải có Bạch Hồ và Từ Lăng thì sợ rằng anh đã chết từ lâu rồi!

Anh cảm thấy mình cần phải đi theo Bạch Hồ học mấy chiêu, đặc biệt là chiêu chạy trốn.

Bốn người chia làm hai phe đánh nhau quyết liệt, bọn họ đều là những sát thủ lợi hại, ra tay vô cùng tàn nhẫn, mỗi một chiêu đều vô cùng chí mạng, nhưng lại không thể hạ được đối phương, thậm chí cũng không khiến đối phương bị thương.

Bạch Diệc Phi nhớ lại thì thầm nuốt nước bọt, không hổ là những sát thủ lợi hại.

Nhưng lúc này điều khiến anh quan tâm nhất chính là thuốc giải!

Gã đeo kính đánh nhau với Bạch Hồ, gã ta thấy người đàn ông râu ria vẫn đang ngang tài ngang sức với Từ Lăng thì cảm thấy nếu đánh tiếp cũng

không có ích lợi gì, vì thế nhanh chóng lên tiếng: "Dừng tay! Nếu không tao sẽ đập vỡ chai thuốc giải này!"

Bạch Hổ và Từ Lãng dừng tay, gã đeo kính và người đàn ông râu ria cũng dừng lại.

Bạch Diệc Phi đi tới đứng ở giữa Bạch Hổ và Từ Lãng, anh nói: "Đưa thuốc giải cho tao!"

"Đưa cho mày cũng được, nhưng tao có một điều kiện!", gã đeo kính lạnh lùng lên tiếng.

Bạch Diệc Phi hỏi lại: "Điều kiện gì?"

Gã đeo kính lấy ra hai cái bình sứ nhỏ, có một bình chứa viên màu trắng, bình còn lại thì có một viên thuốc màu đen.

"Viên màu đen là thuốc giải, viên màu trắng là thuốc độc, giống như loại độc trong người Lý Tuyết!"

Bạch Diệc Phi đảo mắt, anh đã đoán được yêu cầu của gã đeo kính là gì rồi.

Đúng như anh dự đoán.

"Nếu mày uống viên thuốc độc này thì tao sẽ đưa thuốc giải cho mày", gã đeo kính nhìn Bạch Diệc Phi rồi nói.

Gã ta vừa nói xong thì Bạch Hổ và Từ Lãng đồng thời quay đầu nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thản nhiên hỏi: "Tại sao tao phải uống nó? Sau khi chúng tao giết chết mày thì có thể lấy được thuốc giải rồi".

Gã đeo kính lơ đãng cười: "Chúng mày có tin là trước khi giết được tao, thì tao sẽ có một trăm cách để phá hủy viên thuốc giải này không?"

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì im lặng, gã ta nói đúng, có thể giết chết được hai người này, nhưng nếu muốn lấy được thuốc giải trước khi giết chết bọn họ là chuyện không thể.

"Mày yên tâm đi, chỉ cần mày ngoan ngoãn uống viên thuốc độc này thì mỗi tháng tao sẽ gửi thuốc giải theo đúng hẹn. Tao sẽ không để mày chết nhanh như thế đâu, chỉ cần mày ngoan ngoãn ở thành phố Thiên Bắc thì sếp tao có thể sẽ nhân từ, để mày sống thêm mấy năm nữa".

Bạch Diệc Phi nghi ngờ: "Hắn ta sẽ nhân từ sao?"

Nếu như nhân từ thật thì sẽ không cử người tới giết anh đâu.

Gã đeo kính cười: "Chỉ cần mày vĩnh viễn ở thành phố Thiên Bắc, không cần đường sếp, thì sếp tao sẽ cho mày một con đường sống!"

Vĩnh viễn ở lại thành phố Thiên Bắc sao?

Bạch Diệc Phi hừ lạnh: "Tao chưa bao giờ định rời khỏi đây!"

"Nói thế thôi chứ ai có thể đảm bảo được chuyện sau này chứ?", gã đeo kính nhún vai, gã ta quơ chiếc bình sứ trong tay: "Vì thế đây là cách đảm bảo duy nhất để chúng tao có thể tin tưởng mày".

Bạch Diệc Phi cau mày.

Gã đeo kính ném chiếc bình sứ về phía này, Bạch Hồ đưa tay nhận lấy.

"Mạng sống của vợ mày nằm ở trong tay mày, để xem mày sẽ lựa chọn thế nào?", về mặt gã đeo kính giống như đang xem trò vui.

Bạch Hồ nhìn về phía Bạch Diệc Phi, anh ta không lên tiếng.

Ánh mắt âm trầm của Bạch Diệc Phi nhìn về phía gã đeo kính, anh đưa tay ra.

Bạch Hồ hiểu ý anh, anh ta không hỏi nhiều mà đưa thuốc độc trong tay cho Bạch Diệc Phi.

Từ Lãng thấy thế thì muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi.

Ngay cả tên sát thủ giết mình mà anh cũng muốn cứu, thì cho dù gã có khuyển thế nào cũng chẳng có tác dụng.

Nhưng có lúc gã thật sự không nghĩ ra Bạch Diệc Phi làm như thế để làm gì?

Nhưng cũng chính vì điều đó mà gã mới đột nhiên không muốn giết người nữa.

Gã đeo kính cười đắc ý, trong lòng gã ta thầm mắng Bạch Diệc Phi là thằng ngu!

Người đàn ông râu ria không có phản ứng gì, hắn ta chỉ làm theo lệnh của gã đeo kính, gã ta nói gì thì hắn ta làm như thế.

Đối với những người khác thì sự lựa chọn của Bạch Diệc Phi thật sự quá ngu ngốc, nhưng đó chỉ là suy nghĩ của mọi người thôi.

Bạch Diệc Phi có sự cố chấp của riêng mình, anh biết mình đang làm gì, anh cũng biết rằng bản thân đã lựa chọn gì thì vĩnh viễn không hối hận.

Vì thế có ngốc hay không thì không ai có thể nói được.

Bạch Diệc Phi không chút do dự mở bình sứ ra rồi nuốt viên thuốc màu trắng.

Gã đeo kính cười: "Tốt lắm! Chuyện ngu ngốc như thế cũng chỉ có mày mới làm được. Nhưng mày yên tâm, nếu mày đã có thành ý như thế thì sếp tao đương nhiên sẽ giữ lời".

Bạch Diệc Phi không phản ứng gì: "Đưa thuốc giải cho tao".

Gã đeo kính thấy Bạch Diệc Phi đã uống viên thuốc độc thì cũng không dây dưa nữa, gã ta nhanh chóng ném bình thuốc giải tới, nhưng lần này Bạch Diệc Phi không đưa tay bắt lấy.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn chiếc bình sứ, ánh mắt anh chợt lóe lên, anh thật sự không biết rốt cuộc đó có phải là thuốc giải không, vì thế...

Dường như Bạch Hồ và Từ Lăng đã phát hiện ra ý đồ của Bạch Diệc Phi, hai người họ cũng đã sẵn sàng ra tay.

Thế nhưng lúc này gã đeo kính lại nói: "Muốn giết tao sao?"

"Mày nên biết rằng nếu chúng tao chết thì mỗi tháng sếp sẽ không gửi thuốc giải đến cho mày đâu, khi đó mày chết chắc".

Bạch Diệc Phi sửng người, đúng là thế thật.

Anh chọn uống thuốc độc để có thể lấy được thuốc giải cho Lý Tuyết, không phải anh vĩ đại gì, mà chỉ bởi vì trong lòng anh Lý Tuyết quan trọng hơn cả mà thôi.

Hơn nữa nếu bây giờ anh có được cơ hội thì anh cũng muốn sống tiếp, đây là lẽ thường mà thôi.

Gã đeo kính thấy Bạch Diệc Phi yên lặng thì quay sang nhìn người đàn ông râu ria, người đàn ông râu ria cũng hiểu ý, cả hai xoay người đi vào trong kho hàng.

Một lát sau bên trong vang lên âm thanh nổ máy.

Người đàn ông râu ria chạy xe máy ra khỏi đó, hẳn ta dừng lại bên cạnh gã đeo kính, gã đeo kính bước lên xe, sau đó quay sang cười với Bạch Diệc Phi: "Nếu muốn sống thì tốt nhất đừng nên hành động thiếu suy nghĩ".

Nói xong thì người đàn ông râu ria khởi động xe máy, hai tên đó nghênh ngang rời đi.

Từ Lăng nhìn bọn họ, gã cau mày hỏi một câu: "Còn muốn tiếp tục nhiệm vụ không?"

Bạch Diệc Phi im lặng chớp mắt một cái, anh trả lời: "Vẫn tiếp tục, nhưng bây giờ không chỉ tìm hấn ta không thôi, mà còn phải giết chết hấn".

Nhiệm vụ trước chính là tìm ra người đã bỏ thuốc, nhưng bây giờ không chỉ tìm được tên đó không thôi, mà còn phải giết chết hắn ta. Nếu như thế thì bọn họ sẽ lấy được thuốc giải, sau này cũng không bị hạn chế gì nữa.

Sau đó bọn họ nhanh chóng đến bệnh viện, Bạch Diệc Phi muốn tìm Ngưu Vọng để ông ta kiểm tra viên thuốc giải này, xem thử nó có thật sự là thuốc dùng để giải độc trong người Lý Tuyết hay không.

Hai tiếng sau Ngưu Vọng cầm kết quả xét nghiệm đưa cho Bạch Diệc Phi, về mặt ông ta kích động nói: "Cái này thật sự có thể giải được độc trong người cô Bạch, chẳng qua là..."

"Chỉ là sao?", Bạch Diệc Phi hỏi.

Ngưu Vọng thở dài: "Chẳng qua tôi không thể nghiên cứu được thành phần của nó, nhưng may mắn chỉ có cô Bạch trúng độc này thôi, vì thế cô ấy uống nó là tốt rồi".

Bạch Diệc Phi do dự một chút rồi nói: "Bác sĩ Ngưu, ông có thể cố gắng nghiên cứu ra thuốc giải này giúp tôi không? Bởi vì..."

"Bởi vì sao?", Ngưu Vọng hỏi.

Bạch Diệc Phi mím môi: "Bởi vì tôi cũng trúng độc này".

"Cái gì?", Ngưu Vọng khiếp sợ tròn tròn mắt: "Chuyện này..."

Thuốc giải chỉ có một viên, thế nhưng Bạch Diệc Phi cũng trúng độc này, vậy thì...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 174: Lý Tuyệt uống thuốc giải

Nhìn thấy vẻ mặt của Bạch Diệp Phi thì Nguu Vọng đã hiểu rõ, ông ta chỉ đành gật đầu: “Tôi sẽ cố hết sức”.

Bạch Diệp Phi gật đầu: “Cảm ơn bác sĩ Nguu”.

Nói xong thì Bạch Diệp Phi cầm thuốc giải đi về.

Nguu Vọng nhìn theo bóng lưng của Bạch Diệp Phi, không biết ông ta nghĩ đến cái gì mà lại thở dài: “Haiz!”

Chất lượng cuộc sống hiện giờ đã được nâng cao, khoa học kỹ thuật cũng phát triển, tất cả mọi người đều sống trong ngôi nhà rộng lớn ấm áp, vậy nên bản tính tư lợi mới được bộc lộ rõ ràng. Vì thế sẽ chẳng có ai đồng ý hy sinh tính mạng vì người khác.

Cho dù đó là người thân nhất!

Đương nhiên cũng không thể vơ đũa cả nắm được, nhưng những người như thế sẽ rất ít ỏi.

Vừa khéo Bạch Diệp Phi chính là một người trong số ít người đó.

Bạch Diệp Phi trở lại biệt thự thì phát hiện ra Lý Tuyệt còn đang ngủ, thế là anh cầm theo cốc nước đi vào đánh thức Lý Tuyệt dậy.

“Tuyệt Nhi, mau dậy uống thuốc trước đã, uống thuốc xong rồi ngủ tiếp”.

Lý Tuyệt mơ màng tỉnh lại, cô nhẹ giọng gọi một tiếng: “Chồng ơi...”

Thấy Lý Tuyệt mềm mại dịu dàng như thế thì Bạch Diệp Phi vô cùng đau lòng, anh dịu dàng nói: “Dậy nào, uống thuốc đi, uống xong sẽ tốt hơn”.

Lý Tuyết ngồi tựa vào thành giường, cô ngược nhìn Bạch Diệc Phi rồi không tin nói: “Làm gì có chuyện tốt như thế?”

“Mà đây là thuốc gì thế? Sao nó lại đen xì thế này?”

“Đây là thuốc giải, chỉ cần em uống vào thì sẽ tốt hơn”.

Lý Tuyết chớp chớp mắt, cô nghi ngờ bản thân đã nghe nhầm.

Bạch Diệc Phi cười nói: “Đây đúng là thuốc giải đó. Anh đã tìm bác sĩ Ngưu kiểm tra thử rồi, yên tâm đi!”

Lý Tuyết nghe thế thì ngoan ngoãn uống thuốc.

...

Lưu Hiểu Anh trở lại phòng trọ của Long Linh Linh, cô ta ném ba lô của mình lên trên ghế: “Chỉ là một bệnh viện quèn mà thôi! Đúng là đáng ghét, thế mà cũng xứng làm viện trưởng rồi trưởng khoa!”

Tất nhiên Lưu Hiểu Anh cũng căm thù viện trưởng và trưởng khoa đến tận xương tủy.

“Nhưng sao người kia lại quen thế nhỉ? Hình như đã gặp qua ở đâu đó rồi thì phải?”, Lưu Hiểu Anh không nhớ ra thân phận thật sự của Bạch Diệc Phi. Đúng là não cá vàng.

Oán giận xong thì Lưu Hiểu Anh gọi điện thoại cho Long Linh Linh, hẹn tối nay ra ngoài ăn cơm.

Long Linh Linh đồng ý rồi cúp điện thoại, cô ta nhìn vào văn phòng chủ tịch trống trơn bên cạnh mà cảm thấy vô cùng lo lắng. Cô ta đã gọi điện thoại cho Bạch Diệc Phi nhưng anh không nghe, không biết có xảy ra chuyện gì không?

Sau khi tan làm Long Linh Linh đi cùng với Lưu Hiểu Anh đến một nhà hàng ăn cơm.

“Linh Linh, cậu không biết chứ, hôm nay mình đi phỏng vấn ở cái bệnh viện kia, mình gặp phải một đám người vô cùng chó má, đặc biệt là viện trưởng và trưởng khoa ở đó...”, Lưu Hiểu Anh lại căn nhắc với Long Linh Linh một lượt.

Long Linh Linh bắt đầu dĩ lắc đầu: “Vậy bây giờ cậu tính sao? Cậu cũng không thể lãng phí trình độ y thuật được!”

“À đúng rồi, nói đến cái này mình bỗng nhớ ra một chuyện, lúc phỏng vấn xong ấy, mình có gặp hai người hình như là một đôi vợ chồng, người vợ bị trúng độc, người chồng luôn ở bên cạnh trông coi vợ mình, nhìn si tình lắm”.

“Những người kia không tin mình, chỉ có anh ta mới để mình thử, may mà thế đó, nếu không vợ anh ta sẽ không tỉnh lại đâu”.

Long Linh Linh cũng không suy nghĩ nhiều: “Cậu lợi hại ghê! Cứu sống được người ta, mà đúng rồi, cậu cứu được người rồi thì đám viện trưởng sẽ không thể nói cậu không có kinh nghiệm nữa đúng không?”

“Xí! Mặt bọn họ đen như đất nồi ấy, kiểu gì cũng không thừa nhận đâu!”, Lưu Hiểu Anh liếc mắt nhìn.

Long Linh Linh cười một tiếng: “Bọn họ không nhận cậu thì chính là tổn thất của họ”.

“Đây là đương nhiên!”, Lưu Hiểu Anh vô cùng tự tin với khả năng của mình.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện rất rôm rả, bọn họ không hề để ý trên tầng hai đang có người quan sát mình.

Diệp Ngải nhìn hai người bên dưới, sắc mặt cô ta lạnh tanh.

Ngược lại Liễu Vô Cùng lại cười.

Diệp Ngải thấy thế thì hỏi: “Anh biết họ?”

“Đâu chỉ biết thôi đâu, kia còn là học trò của tôi”, Liễu Vô Cùng nhìn Lưu Hiểu Anh.

Diệp Ngải nhìn lại: “Học sinh của anh rất lợi hại đúng không?”

Liễu Vô Cùng cười nhạo một tiếng: “Cô có biết vì sao tôi là sư phụ còn nó là học sinh không?”

Diệp Ngải lập tức ngậm miệng.

Liễu Vô Cùng thu mắt lại: “Tốt nhất cô nên ra tay nhanh một chút, không phải lúc nào cũng có cơ hội tốt như thế đâu”.

“Tự tôi biết phải làm gì”, Diệp Ngải nhú mày trả lời. Nếu như không phải Liễu Vô Cùng cũng hạ độc lên người cô ta, thì cô ta sẽ không làm việc cho Liễu Vô Cùng.

“Thật ra nếu như chuyện này thành công thì cũng sẽ có lợi cho cô. Dù sao Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết chưa ngủ với nhau, vì thế cô sẽ trở thành người phụ nữ đầu tiên của Bạch Diệc Phi”.

Diệp Ngải nghe thế thì bỗng yên lặng.

Nhưng nói thật thì trong lòng cô ta vẫn có chút kích động. Cô ta biết tuy Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết đã kết hôn hai năm, nhưng bọn họ vẫn chưa trở thành vợ chồng chính thức, vậy nên cô ta mới lợi dụng cơ hội này.

Tốt nhất nên để cho Lý Tuyết tận mắt nhìn thấy. Như vậy thì tình cảm giữa bọn họ sẽ bị cắt đứt?

...

Chạng vạng tối, Bạch Diệc Phi tỉnh lại thì thấy Lý Tuyết vẫn còn đang ngủ, anh rón rén đi ra ngoài.

Đầu tiên là gọi thức ăn bên ngoài, sau đó mới từ từ trả lời điện thoại.

Cuộc đầu tiên là Bạch Hổ. Trước đó Bạch Hổ đi điều tra chuyện của gã đeo kính kia, nhưng anh ta nói rằng không điều tra được gì.

Cuộc thứ hai là Long Linh Linh.

“Chủ tịch, hôm nay anh bị bệnh sao?”

“Tôi không sao. Mảnh đất ở ngoại ô phía Nam kia chuẩn bị thế nào rồi?”

“Tài liệu và tiền đã chuẩn bị xong, chờ ba ngày sau sẽ bắt đầu cuộc đấu giá”, Long Linh Linh trả lời.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Rất tốt. Đúng rồi, cô chú ý tin tức từ bệnh viện một chút. Có thể sau khi buổi đấu giá kết thúc thì tập đoàn Hậu Tước sẽ cân nhắc đến việc đầu tư cho bệnh viện”.

Cúp điện thoại thì Long Linh Linh có chút mông lung, sao đột nhiên chủ tịch lại muốn đầu tư cho bệnh viện chứ?

Vấn đề là hiện tại tập đoàn Hậu Tước chưa hoàn toàn giải quyết xong rắc rối, bây giờ lại đi đầu tư, sợ rằng sẽ không tốt lắm?

Bạch Diệc Phi không giải thích, mà cô ta cũng không dám hỏi nhiều.

Cuối cùng là gọi điện cho Lưu Đầu Trọc và Tần Hoa: “Vẫn tiếp tục tìm người, nhưng không cần gấp rút quá”.

Gọi xong mấy cuộc điện thoại thì Bạch Diệc Phi mới xoay người trở về phòng.

“Tuyệt Nhi, tỉnh dậy đi. Chúng ta đi ăn cơm nào”.

Lý Tuyết nghe tiếng gọi thì từ từ tỉnh lại.

“Mấy giờ rồi?”, Giọng nói mềm mại của Lý Tuyết vang lên.

Nghe thấy thế thì trái tim Bạch Diệc Phi giống như có một chiếc lông chim cọ qua, vô cùng ngứa ngáy.

“Hơn sáu giờ, nên ăn cơm rồi”.

Lý Tuyết ồ lên một tiếng, cô lập tức ngồi thẳng dậy: “Em cảm thấy tinh thần tốt hơn rất nhiều rồi”.

Trước đó cô cảm thấy cơ thể của mình rất yếu, không có sức lực, nhưng bây giờ cô thấy tinh thần và sức khỏe của mình đều trở lại rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 175: Cứ đưa tiền cho tôi là được

Thuốc giải thật sự có tác dụng. Lý Tuyết vén cái chăn lên, lộ ra bàn chân nhỏ trắng nõn dưới chiếc váy ngủ, Bạch Diệc Phi nhìn thấy mà đỏ mặt người.

Sau đó Bạch Diệc Phi cảm thấy choáng váng, lập tức quay lưng lại, cố gắng lấy lại bình tĩnh, nói: “Anh xuống xem đồ ăn gọi ngoài đã đến chưa?”

Lý Tuyết vẫn không để ý gì mà cứ vậy cởi váy ngủ ra rồi ngang nhiên thay đồ, sau khi thay đồ xong mới đi ra khỏi phòng.

“Chồng à, đồ ăn gọi bên ngoài đã đến chưa?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy giọng nói của cô thì tim đập loạn nhịp, đột nhiên cảm thấy có gì đó khó tả nhưng không nói nổi đó là gì.

“Sắp rồi”.

Lý Tuyết đáp lại một tiếng rồi mở ti vi ra xem. Sau đó thức ăn được mang đến, hai người ăn xong rồi lại ngồi xem ti vi với nhau.

Buổi tối, Bạch Diệc Phi không ngủ cùng phòng với Lý Tuyết nhưng Lý Tuyết đột nhiên chạy sang bên chỗ anh: “Chồng à, sao anh lại phải ngủ phòng bên thế?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì thở hắt hắt, nói: “Tuyết Nhi, em...”.

Lý Tuyết chớp chớp mắt, hỏi: “Chúng ta không phải vợ chồng sao? Lẽ nào vợ chồng không được ngủ chung phòng à?”

Bạch Diệc Phi kìm nén trái tim kích động của mình, nói: “Vợ à, em vừa mới khỏe lại, không phải lúc đâu, đợi qua một thời gian nữa đi”.

Lý Tuyết nghe thấy thế thì chớp mắt, nói: “Ngủ cùng nhau thì liên quan gì đến sức khỏe? Hơn nữa, em cảm thấy sức khỏe mình đang rất tốt”.

Bạch Diệc Phi ngậy người ra, có phải anh nghĩ nhiều quá không?

Nhìn đôi mắt long lanh trong trẻo của Lý Tuyết, đúng là không có ý muốn làm ‘chuyện ấy’ nên Bạch Diệc Phi cũng thấy rầu rĩ.

“Vậy thì ngủ cùng nhau đi”, Bạch Diệc Phi cười đáp lại. Thế là hai người chung giường chung chăn gối. Nhưng đúng thật sự chỉ là chung những thứ đó thôi chứ không làm bất cứ gì cả.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Bạch Diệc Phi thức dậy thì Lý Tuyết cũng dậy cùng. Nhưng sau khi cô tỉnh dậy thì tinh thần có chút không tỉnh táo.

“Em sao thế?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi, giọng nói có chút phòng vệ: “Sao anh lại ở phòng của em? Tối qua anh đã làm gì rồi?”

Lúc này Bạch Diệc Phi cạ lời luôn: “Tuyết Nhi! Chẳng phải tối qua em bảo anh ngủ cùng em sao? Với lại, anh cũng không làm gì cả”.

Lý Tuyết chau mày hỏi: “Thật thế không?”

Bạch Diệc Phi thấy thế thì cảm giác kỳ lạ lúc trước lại dâng lên nhưng anh vẫn không thể diễn tả được.

“Thôi được rồi, anh đi mua đồ ăn sáng cho em, sau đó anh lại đến công ty”, Bạch Diệc Phi nói xong rồi đi ra khỏi phòng.

Giờ đây Lý Tuyết mới lẩm bẩm: “Bạch Diệc Phi có việc làm từ khi nào vậy?”

Bạch Diệc Phi mua xong đồ ăn sáng đặt ở nhà ăn, dặn dò Lý Tuyết mấy câu rồi lái xe đến công ty.

Đến tập đoàn Hầu Tước, Bạch Diệc Phi xem một lượt tài liệu ở ngoại ô phía nam rồi đưa cho Long Linh Linh.

“Cô đi liên lạc với người này, nói là tôi nhờ cô ta giúp, sau đó liên lạc tiếp với chủ tịch của năm tập đoàn này bảo họ đến tìm tôi”.

Long Linh Linh nhận lấy cách thức liên lạc mà Bạch Diệc Phi đưa cho nhưng không nhìn kỹ mà cứ thế gật đầu cầm ra bên ngoài.

Sau khi đi ra, cô ta dùng điện thoại công ty gọi đi, sau đó liền cảm thấy số máy này rất quen.

Điện thoại vừa gọi được thì truyền đến giọng nói quen thuộc của Lưu Hiểu Anh.

“Alo, ai vậy?”

“Hiểu Anh?”

“Linh Linh? Sao cậu lại dùng điện thoại công ty gọi cho mình thế này? Rảnh ghê nha”.

Hiện giờ Long Linh Linh mới nhớ lại chuyện mà ban nãy Bạch Diệc Phi dặn cô, lập tức hiểu ra, năm vị chủ tịch kia đều trúng độc và Lưu Hiểu Anh là người có thể giải độc. Chỉ có điều, sao Bạch Diệc Phi lại biết Lưu Hiểu Anh?

“Chuyện này... Chủ tịch của mình muốn nhờ cậu giúp”.

“Gì cơ?”, Lưu Hiểu Anh có chút khó hiểu, hỏi: “Mình có quen chủ tịch của các cậu đâu, anh ta tìm mình giúp cái gì chứ? Cậu nói đi, có phải cậu nói với anh ta không?”

Long Linh Linh nói với vẻ bất lực: “Làm sao mình biết được, dù sao thì chủ tịch nhờ cậu đến giúp, chắc là giải độc giúp mấy người thì phải”.

“Giải độc?”, Lưu Hiểu Anh lập tức nhớ ra điều gì đó: “Người ở bệnh viện hôm đó chính là chủ tịch của các cậu à?”

“Hả?”, Long Linh Linh ngây người ra, nhớ lại những lời Lưu Hiểu Anh nói với mình ngày hôm qua, đột nhiên hiểu ra. Hôm qua Bạch Diệc Phi đưa

Lý Tuyết đi viện, chẳng trách không nhận điện thoại và cũng không đến tập đoàn Hậu Tước.

“Thôi được rồi, anh ta cũng được đấy, vậy thì tớ miễn cưỡng đồng ý vậy, anh ta có nói khi nào đến không?”

“Thời gian cụ thể mình sẽ báo với cậu sau”, Long Linh Linh định thần lại, nói.

Hai người nói chuyện một lúc rồi mới cúp điện thoại. Long Linh Linh đột nhiên thấy cảm xúc phức tạp. Hóa ra người mà Lưu Hiểu Anh gặp hôm qua lại là Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết, nhưng Lý Tuyết đã đến mức nghiêm trọng vậy rồi sao?

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Long Linh Linh lấy lại tinh thần rồi liên lạc với năm chủ tịch kia.

Buổi chiều, Lưu Hiểu Anh và năm chủ tịch đều có mặt đông đủ tại tập đoàn Hậu Tước.

Văn phòng chủ tịch rất rộng nên năm người, cộng với Lưu Hiểu Anh và Long Linh Linh mà vẫn không kín phòng.

Tiêu Đăng- chủ tịch tập đoàn Nguyệt Nha cười hỏi Bạch Diệc Phi: “Chủ tịch Bạch gọi chúng tôi đến đây là...”.

Bạch Diệc Phi nhìn Lưu Hiểu Anh một cái, nói: “Cô đây là bác sĩ, mọi người hãy để cô ấy xem qua độc tố trên người mình”.

Năm người đều kinh ngạc, đồng thời lúc này mặt cũng tươi cười.

Đều là những nhân vật số một số hai của thành phố Thiên Bắc, có ai muốn mình bị độc tố khổng chế đâu? Nếu như có thể giải độc thì họ sẽ không bị chịu sự kiểm soát của Liễu Vô Cùng nữa.

Lưu Hiểu Anh liếc mắt nhìn Bạch Diệc Phi, nhếch miệng nói: “Anh nói cứ như kiểu tôi là cấp dưới của anh ý nhỉ”, miệng thì không muốn làm theo

nhưng hành động của cô lại khác: “Nào, đưa tay cho tôi”.

Tiêu Đăng thấy thế thì nhìn Bạch Diệc Phi một cái, sau đó giơ tay ra. Lưu Hiểu Anh bắt mạch cho Tiêu Đăng, vẻ mặt bình tĩnh như thường.

Bốn người còn lại thấy thế thì đều vô cùng kinh ngạc.

“Đây là bắt mạch chẳng?”

“Bác sĩ Đông y?”

“Bác sĩ Đông y trẻ thế này sao?”

Lưu Hiểu Anh mặt không biến sắc nhưng chau mày lại, sau đó đặt tay xuống rồi nhìn về phía người khác. Người đó thấy thế thì lập tức giơ tay ra cho Lưu Hiểu Anh bắt mạch.

Khám xong cho năm người, Lưu Hiểu Anh nói: “Loại độc này trước đây thầy giáo của tôi nghiên cứu rồi, tôi giải được”.

“Tốt quá rồi”.

“Tốt quá rồi”, năm chủ tịch đều vui mừng khôn xiết.

Bạch Diệc Phi cũng thở phào một cái, chỉ cần có thể giải độc cho năm chủ tịch này thì tập đoàn Hào Tước sẽ không phải chịu chế tài của năm tập đoàn nữa. Điều này cũng là một tin tốt lành với anh.

“Vất vả cho cô rồi”, Bạch Diệc Phi khẽ nói.

Lưu Hiểu Anh hừ một cái, nói: “Trả tiền tôi là được”.

“Không vấn đề, bao nhiêu nhỉ, cô cứ nói trực tiếp với Linh Linh là được”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 176: Lý Tuyệt mắt trí nhớ

Chuyện này cũng coi như giải quyết xong rồi, năm vị chủ tịch cũng bày tỏ lòng biết ơn, còn nói sau này mọi việc sẽ nghe theo tập đoàn Hâu Tước, ai cũng bày tỏ thái độ của mình theo những cách khác nhau.

Bạch Diệc Phi không để ý đến mà khoát tay bảo họ về đi. Đồng thời anh còn bảo họ tiếp tục duy trì trạng thái hiện giờ.

Năm vị chủ tịch cảm ơn một lần nữa rồi mới rời khỏi tập đoàn Hâu Tước.

Lưu Hiểu Anh nhìn Long Linh Linh hừ một cái rồi xoay người rời khỏi văn phòng.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì cảm thấy hiếu kỳ, hỏi: “Hai người...Biết nhau à?”

“Vâng, cô ấy là bạn thân của tôi. Ban đầu tôi cũng không biết người mà chủ tịch định tìm là cô ấy, lúc liên hệ với cô ấy tôi mới biết”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, trong lòng bỗng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Lưu Hiểu Anh là bạn thân của Long Linh Linh, vậy thì cũng coi như người của mình rồi. Tất nhiên, cũng có khả năng cô ta không muốn cho lắm.

...

Hiện giờ mọi việc đều phát triển theo chiều hướng tốt, Lý Tuyệt và năm vị chủ tịch đều giải độc được rồi, tiếp theo sẽ phải chuyên tâm chuẩn bị để đối phó với Liễu Vô Cùng.

Chỉ có điều, không biết Liễu Vô Cùng đã khống chế bao nhiêu chủ tịch tập đoàn rồi, chuyện này anh cũng không biết được nhưng chắc chắn không chỉ có mấy người như này. Vì vậy anh cần phải quan sát thêm vài tập đoàn nữa.

Còn về kẻ bỏ thuốc kia, hiện giờ bao nhiêu người tìm kẻ đó, anh không tin là tìm không ra.

Sau khi tan làm về nhà, Bạch Diệc Phi phát hiện Lý Tuyết đang ngồi xem ti vi trong phòng khách, cô đang xem phim hoạt hình. Từ lúc nào cô ấy lại thích xem cái này vậy? Hay là chán quá nên xem để giết thời gian?

“Tuyết Nhi?”, Bạch Diệc Phi gọi một tiếng: “Em đói chưa?”

Lý Tuyết chỉ nhìn Bạch Diệc Phi một cái rồi lại xem phim hoạt hình tiếp: “Em đói rồi, tối nay ăn gì vậy?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì cảm giác kỳ quái trong lòng cũng tiêu tan đi chút ít, nói: “Anh vẫn gọi đồ ăn ngoài nha”.

Anh tự mình vào bếp thì ‘thê thảm’ lắm. Nhìn bộ dạng của Lý Tuyết không muốn ra ngoài ăn nên anh đành phải gọi đồ bên ngoài vậy.

Sau khi ăn cơm xong, Lý Tuyết lại tiếp tục xem phim hoạt hình, Bạch Diệc Phi cũng quen với kiểu đó rồi. Cuối cùng, đến tối đi ngủ, Lý Tuyết lại quấn lấy Bạch Diệc Phi đòi ngủ chung. Anh không còn cách nào khác, đành phải chiều theo ý cô ấy.

Sáng sớm, Bạch Diệc Phi tỉnh lại thì thấy Lý Tuyết vẫn còn ngủ. Chỉ có điều, dáng ngủ của cô có chút khó diễn tả. Toàn thân cô co rúm lại, còn đè cái chân ở dưới như đứa trẻ.

Bạch Diệc Phi mỉm cười đắp lại chăn cho Lý Tuyết, sau đó mới ra khỏi phòng tắm rửa và mua đồ ăn sáng.

Chỉ là, sau khi mua đồ ăn sáng về, Bạch Diệc Phi phát hiện Lý Tuyết ngồi ở đầu giường, khóc thút thít: “Con muốn tìm mẹ, con muốn tìm bố...”.

“Hự...”, Bạch Diệc Phi ngưng lại một lát, sao cảm giác này lại giống như kiểu trẻ con bị bỏ rơi rồi khóc lóc tìm bố mẹ vậy. Hay đây là ảo giác của anh?

Bạch Diệc Phi thấy bất lực, đành phải đỡ dành Lý Tuyết trước: “Được rồi được rồi, anh sẽ tìm bố mẹ cho em, đừng khóc nữa, chúng ta ăn sáng trước, được không?”

“Chú ơi! Chú thật sự có thể dẫn cháu đi tìm bố mẹ sao?”

“Chú... Chú ư?”, Bạch Diệc Phi rất lâu mới cất lên lời.

Lý Tuyết không khóc nữa mà nhìn anh, hỏi lại lần nữa: “Chú ơi! Ban nãy chú nói có phải thật không? Đây là đâu vậy? Sao không nhìn thấy bố mẹ đâu?”

Bạch Diệc Phi thấy chấn động trong lòng, cũng vô cùng hoảng loạn. Cũng do anh quá kích động nên thấy trước mặt tối sầm mà ngã xuống giường. Cũng may là anh cố gắng chịu đựng nên không bị ngất đi.

“Chú à, chú làm sao thế?”

Bạch Diệc Phi cố gắng khôi phục lại cảm xúc của mình, lúc này mới ngồi dậy, hỏi với giọng run rẩy: “Tuyết Nhi, em còn nhớ anh là ai không?”

Lý Tuyết chớp chớp mắt, cô chậm rãi lắc đầu trong ánh mắt mong đợi của Bạch Diệc Phi: “Chú à, chú là ai? Đây là nhà cháu sao? Hay là, chú là bố cháu?”

Tâm trạng Bạch Diệc Phi cũng trầm xuống theo những lời của Lý Tuyết nói, khi nghe đến từ ‘bố’ cuối cùng thì suýt nữa anh sặc chết.

“Tuyết Nhi! Anh là chồng em, chồng của em, em hiểu không?”, Bạch Diệc Phi cố gắng ổn định cảm xúc, khẽ hỏi.

Lý Tuyết lắc đầu, nói: “Không biết đâu...”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì suýt nữa ngã chúi đầu xuống nhưng giờ anh không thể gục ngã, anh phải đưa Lý Tuyết đến bệnh viện ngay lập tức.

“Tuyệt Nhi, em ngồi dậy đi, chúng ta ăn sáng, sau đó anh đưa em đến bệnh viện”, Bạch Diệc Phi khẽ nói.

Lý Tuyệt nghe thấy ăn cơm thì dường như quên mất việc tìm bố mẹ, lúc này cô ngoan ngoãn gật đầu rồi nhìn váy ngủ trên người mình rồi cởi phăng ra luôn.

Bạch Diệc Phi hít một hơi lạnh, giật mình xoay người lại, thở hổn hển, cố gắng kìm nén cảm xúc của mình. Không bao lâu, sắc mặt anh sầm xuống.

Bộ dạng này của Lý Tuyệt hoàn toàn là một đứa trẻ, còn không biết bố mẹ mình là ai nữa.

Bạch Diệc Phi lập tức nghĩ đến viên thuốc giải kia, là viên thuốc đó có vấn đề hay đây là di chứng? Tất cả đều phải đợi kiểm tra xong mới biết được.

Lúc này, Lý Tuyệt đột nhiên hô lên: “Chú ơi, quần áo mặc thế nào? Mặc cái nào được? Sao lại to thế này?”

Bạch Diệc Phi nghe thế thì ngẩng đầu lên, sau đó nhìn thấy Lý Tuyệt chỉ mặc mỗi đồ lót, thân thể trắng nõn bày ra trước mặt anh, còn cầm chiếc váy vung văng trước mặt nữa.

Lần này thì Bạch Diệc Phi thật sự không chịu nổi nữa rồi, anh ngã gục đầu xuống giường.

“Chú à? Chú à?”, Lý Tuyệt bị hù dọa nên vừa gọi vừa khóc.

Không biết bao lâu bên tai Bạch Diệc Phi mới truyền lại tiếng khóc thút thít của Lý Tuyệt, trong lòng anh đau đớn vô cùng, lúc này mới tỉnh lại được.

“Chú... Chú... Tỉnh rồi à?”, Lý Tuyệt vừa khóc vừa nói.

Bạch Diệc Phi day day ấn đường, đây là lần đầu tiên anh ngất xỉu. Sau khi tỉnh lại thì cảm giác toàn thân không còn chút sức lực. Anh khẽ mở mắt ra, yếu ớt đáp lại một tiếng: “Ừm, em mặc quần áo vào trước đã”.

“... Ờ”, Lý Tuyết chớp chớp mắt, thấy Bạch Diệc Phi thật sự không sao thì mới bắt đầu ‘nghiên cứu’ đồng quần áo đó: “Nhưng chú ơi, cháu không biết mặc cái này...”.

Bạch Diệc Phi ử rữ hít một hơi sâu, lúc này mới ngẩng đầu lên cố gắng mặc quần áo lên cho Lý Tuyết.

Lý Tuyết mặc chiếc đầm màu trắng, cười hì hì đứng trước mặt Bạch Diệc Phi.

Anh thấy thế thì cười chua xót, tại sao lại trở nên như này chứ?

Sau đó, Bạch Diệc Phi dẫn Lý Tuyết đến bệnh viện rồi trực tiếp vào văn phòng của Ngưu Vọng, nói: “Bác sĩ Ngưu! Mau nhìn giúp vợ tôi, rốt cuộc cô ấy làm sao vậy?”

Ngưu Vọng nhìn Bạch Diệc Phi với dáng vẻ lo lắng, hỏi: “Sao vậy? Thuốc giải không có tác dụng sao?”

Nhưng nhìn khí sắc của Lý Tuyết thì tốt hơn trước nhiều, chắc không phải là thuốc giải có vấn đề chẳng? Chỉ có điều, cử chỉ hành vi của Lý Tuyết có chút kỳ quái, giống như một đứa trẻ vậy, cứ nhìn đông nhìn tây rồi hỏi.

“Tuyết Nhi uống thuốc giải xong thì quả thật có tốt lên nhưng giờ hoàn toàn như một đứa trẻ, không nhớ gì cả, còn gọi tôi là... Chú”.

Lời nói vừa dứt thì Ngưu Vọng đơ người ra: “Sao có thể như thế được?”

Bạch Diệc Phi lo lắng, nói: “Vì vậy tôi đưa cô ấy đến kiểm tra, xem rốt cuộc vấn đề ở đâu? Còn... Có thể chữa khỏi được không?”

“Tôi đưa cô ấy đi kiểm tra chút”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, sau đó nói với Lý Tuyết: “Tuyết Nhi! Đi theo chú này một lát, được không?”

Lý Tuyết nghe vậy thì chớp chớp mắt, nói: “Cháu muốn chú đi cùng cháu cơ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 177: Trí tuệ của một đứa bé

Không biết vì sao Lý Tuyết lại thấy rất có thiện cảm với Bạch Diệc Phi, vì thế cô rất ỷ lại vào anh.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì vừa vui vẻ vừa đau lòng. Vui vẻ là vì dù có biến thành một đứa trẻ thì Lý Tuyết vẫn vô thức ỷ lại anh, còn đau lòng chính là Lý Tuyết mới giải được độc xong lại biến thành một đứa trẻ.

Ngưu Vọng nhìn thấy thế thì gật đầu nói: “Được rồi, vậy thì chủ tịch Bạch cùng đi theo đi!”

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng, anh dẫn theo Lý Tuyết đi kiểm tra.

Hai tiếng sau.

Sắc mặt Ngưu Vọng cứng lại.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy thì biết kết quả không được tốt lắm, nhưng anh vẫn hỏi: “Bác sĩ Ngưu, vợ tôi...”

Ngưu Vọng thở dài: “Trí thông minh của cô Bạch hiện giờ giống như một đứa bé năm sáu tuổi, cô ấy không hề nhớ những chuyện lúc trước. Ngoại trừ tên mình ra thì không nhớ gì cả”.

“Chuyện này chắc là tác dụng phụ của viên thuốc giải kia, nhưng mà lúc tôi làm xét nghiệm lại không phát hiện ra việc sử dụng thuốc giải sẽ dẫn đến hậu quả thế này. Là do sơ sẩy của tôi, tôi...”

Bạch Diệc Phi nghe thế thì nhìn về phía Ngưu Vọng: “Không trách ông được”.

Có thể chế tạo ra được một loại độc tố như thế, vậy thì bên trong thuốc giải có trộn lẫn một vài thứ gì đó không kiểm tra ra cũng là chuyện bình thường. Nhưng tại sao lại là Lý Tuyết chứ?

Đáng ra thuốc độc này là dành cho anh, người phải biến thành đứa trẻ cũng nên là anh, vì sao người phải chịu đựng lại là Lý Tuyết?

Trong lòng Bạch Diệc Phi vô cùng kích động, anh vừa đau lòng vừa không cam tâm cho Lý Tuyết, anh cũng vô cùng tự trách bản thân và căm hận kẻ bỏ thuốc.

“Chủ tịch Bạch!”

Giọng nói của Ngưu Vọng truyền đến, nhưng Bạch Diệc Phi đã hôn mê.

“Chú ơi!”, Lý Tuyết nhìn thấy Bạch Diệc Phi ngất xỉu thì vô cùng sợ hãi: “Chú ơi....Chú bị làm sao vậy....”

Ngưu Vọng vội vã gọi các bác sĩ đến sắp xếp phòng cấp cứu cho Bạch Diệc Phi.

Sau đó ông ta an ủi Lý Tuyết: “Đừng lo lắng, chú...cô chỉ mệt mỏi quá thôi, ngủ một giấc là ổn”.

Bây giờ Lý Tuyết giống như một đứa trẻ, cô không hiểu gì cả, chỉ chớp mắt hỏi lại: “Thật chứ?”

“Thật!”, Ngưu Vọng vô cùng kiên nhẫn trả lời: “Cô chờ ở đây, một lúc sau chúng tôi sẽ ra ngoài”.

Lý Tuyết ngoan ngoãn gật đầu: “Được...”

Trong phòng cấp cứu.

Ngưu Vọng làm kiểm tra toàn diện cho Bạch Diệc Phi, sau khi có kết quả kiểm tra thì ông ta phát hiện tình trạng trúng độc của anh giống y hệt với Lý Tuyết, ông ta không khỏi thở dài một hơi.

Hai vợ chồng này thay phiên nhau trúng độc, thuốc giải thì chỉ có một viên, uống thuốc giải rồi thì có thể giải được độc, nhưng mà tính tình lại biến thành trẻ con, cái này thật sự là... haizzz!

Ba tiếng sau Bạch Diệc Phi mới tỉnh lại, anh lập tức hỏi: “Vợ tôi đâu?”

Ngưu Vọng đứng trong phòng bệnh, còn Lý Tuyết ngồi ngay ngắn bên giường.

Bạch Diệc Phi thấy Lý Tuyết đang ngồi bên cạnh mình thì mới yên tâm trở lại.

Ngưu Vọng đứng một bên thấy thế thì lắc đầu: “Chắc anh cũng hiểu về độc trong người mình rồi, không thể xúc động mạnh được....”

“Tôi biết”, Bạch Diệc Phi gật đầu.

Ngưu Vọng thấy thế cũng không nói thêm gì, ông ta nhìn về phía Lý Tuyết: “Không biết bao giờ tình hình của cô Bạch mới tốt trở lại, chủ tịch Bạch phải để ý cô ấy nhiều hơn, cố gắng đừng để cô ấy ra ngoài một mình”.

Sau mấy phút yên lặng thì Bạch Diệc Phi mới nói: “Bác sĩ Ngưu, tôi muốn thành lập một bệnh viện Trung Tây y kết hợp. Ông đảm nhiệm Tây y còn Lưu Hiểu Anh thì Trung y. Tôi tin rằng với thực lực của hai người thì nhất định sẽ đem lại hiệu quả vô cùng tốt”.

Nghe anh nói thế thì Ngưu Vọng bỗng khựng lại một lúc.

Sau đó ông ta lập tức thở dài: “Chủ tịch Bạch coi trọng tôi như vậy chính là vinh hạnh của tôi. Nhưng mà thật sự xin lỗi, tôi có nguyên tắc của riêng mình, chỉ sợ không thể đồng ý với chủ tịch Bạch rồi”.

Bạch Diệc Phi vô cùng kinh ngạc. Khả năng của Ngưu Vọng tốt như vậy, ông ta không nên vùi mình trong một bệnh viện tư nhân thế này. Dù sao ông ta cũng là bác sĩ giỏi nhất thành phố Thiên Bắc này.

Ngưu Vọng chìm đắm trong hồi ức xa xưa, ông ta nói: “Ba năm trước trong một cuộc phẫu thuật, bởi vì sai lầm của tôi mà dẫn đến cảnh một xác hai mạng. Sự việc lần đó rất nghiêm trọng, tôi bị ép phải rời khỏi bệnh viện tỉnh. Suốt một năm sau sự việc ấy, bản thân tôi luôn sống trong dằn vặt”.

“Mỗi ngày đều mượn rượu giải sầu, nhưng mà cũng chẳng có tác dụng gì. Thậm chí lúc đến bệnh viện tôi vẫn nhớ như in cảnh tượng đó. Tôi vô cùng sợ hãi. Cứ tưởng rằng bản thân sẽ không bao giờ làm được bác sĩ nữa”.

“Cho đến khi gặp được người đầu tư vào bệnh viện Bắc Hóa, người đó đã tìm đến tôi. Người đó đã cho tôi hy vọng, để tôi đứng lên một lần nữa, cho nên...”

“Nhưng chủ tịch Bạch, tôi thực sự rất muốn làm bạn với anh”.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu, anh đột nhiên cười cười: “Vậy sau này anh chính là anh trai em”.

Ngưu Vọng mới khoảng bốn mấy tuổi, nhìn cũng không có vẻ già lắm.

“Được thôi, vậy anh cũng không gọi cậu là Chủ tịch Bạch nữa!”

Hai người nhìn nhau rồi cười một tiếng.

Lúc rời đi Ngưu Vọng nói Bạch Diệc Phi: “Mặc dù anh không thể đến bệnh viện mà cậu nói, nhưng mà chúng ta đã là bạn bè, anh sẽ cố gắng giúp cậu hết mức có thể”.

Tất nhiên là Bạch Diệc Phi vô cùng cảm kích.

Trên xe, Bạch Diệc Phi đang suy nghĩ có nên nói chuyện này với Lý Cường Đông và Lưu Tử Vân không?

Có lẽ sẽ nói cho Lý Cường Đông, nhưng còn Lưu Tử Vân thì... Nghĩ đến viễn cảnh sau khi bà ta biết chuyện thì Bạch Diệc Phi không khỏi rùng mình một cái. Thôi dẹp đi!

Trở về biệt thự, Bạch Diệc Phi thấy không còn chuyện gì phải làm nữa nên ở lại chăm sóc Lý Tuyết.

Cho đến tận sáng hôm sau khi Long Linh Linh gọi điện thoại đến, cô ta nói rằng có một cô gái tới Hầu Tước đòi gặp anh.

Bạch Diệc Phi nghi ngờ: “Tên là gì?”

“Diệp Ngải”.

Bạch Diệc Phi nhú mày: “Tôi biết rồi, tôi sẽ đến ngay”.

Với tình hình Lý Tuyết hiện giờ thì cô không thể ở một mình được, nhưng Diệp Ngải đã tìm đến anh thì nhất định không có ý tốt. Anh cảm thấy mình phải đi gặp cô ta, cũng tranh thủ chuẩn bị một chút.

Nhưng mà Lý Tuyết....

Nghĩ một lát thì Bạch Diệc Phi gọi điện thoại cho Chu Khúc Nhi.

“Cô có rảnh không? Đến biệt thự chăm sóc cho Tuyết Nhi dùm tôi với”.

“Không rảnh!”, Chu Khúc Nhi hừ một tiếng, cô ta thả tay cúp điện thoại.

Bạch Diệc Phi: “....”

Từ chuyện lần trước Chu Khúc Nhi và Bạch Diệc Phi đã hoàn toàn không liên lạc với nhau, cô ta cũng cố gắng quên Bạch Diệc Phi đi, nhưng ai ngờ anh lại chủ động gọi điện đến.

Bây giờ Lý Tuyết rất tốt, không cần cô ta đến chăm sóc, mà cô ta cũng không muốn nhìn thấy Bạch Diệc Phi. Hơn nữa bây giờ cô ta cũng đang vô cùng bận rộn, phải ứng phó với chuyện bố mẹ bắt cô ta đi xem mắt.

Bạch Diệc Phi không còn cách nào khác, anh đành dặn dò Lý Tuyết, nói mình ra ngoài mua kẹo cho cô, bảo cô ngoan ngoãn ở trong nhà, không được chạy lung tung.

Lý Tuyết nghe thấy sắp có kẹo ăn thì ngoan ngoãn gật đầu.

Mặc dù thế nhưng Bạch Diệc Phi vẫn không yên lòng, anh bảo Bạch Hổ ở lại bảo vệ Lý Tuyết.

Lúc đến Hầu Tước thì Diệp Ngải đã chờ ở văn phòng chủ tịch.

Cô ta nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì nở một nụ cười quyến rũ: “Bạch Diệc Phi, đã lâu không gặp!”

Sau khi Bạch Diệc Phi ngồi vào bàn làm việc thì anh khoát khoát tay với Long Linh Linh: “Cô ra ngoài trước đi”.

Long Linh Linh gật đầu, trong lòng cô ta hơi nghi ngờ. Trước kia có chuyện gì cô cũng được ở lại đây, nhưng vì sao lần này anh lại bảo cô ta ra ngoài? Hơn nữa còn ở riêng với một cô gái vô cùng xinh đẹp nữa?

Thấy Long Linh Linh ra ngoài rồi thì Diệp Ngải mới đi qua, một tay cô ta chống lên bàn làm việc, một tay kéo cà vạt của Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi, lâu như thế mà không gặp, anh không nhớ tôi sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 178: Oan gia ngõ hẹp

Bạch Diệc Phi cười nhạt: “Cô nghĩ sao? Cô định lật đổ tôi thế nào?”

Diệp Ngải tỏ vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra, cười đáp: “Anh nói gì vậy? Sao tôi lại lật đổ anh được? Tôi yêu quý anh còn chưa hết đây này?”

Bạch Diệc Phi nhìn Diệp Ngải, rõ ràng là không mấy tin tưởng vào những lời cô ta nói: “Cô làm những gì, trong lòng mọi người đều rõ cả, chắc không cần tôi phải nói ra đâu nhỉ?”

Việc của Lý Phàm đều là do Diệp Ngải đứng sau chỉ đạo, anh đã biết cả rồi.

Nghe xong, Diệp Ngải rụt tay lại, nhìn chăm chăm Bạch Diệc một lát rồi cười nói: “Đúng vậy, nhưng mà tôi thực sự thích anh, hay là anh làm bạn trai của tôi đi?”

“Tôi có vợ rồi”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng trả lời.

Diệp Ngải tỏ vẻ không quan tâm: “Nhưng việc anh có hay không có vợ hình như cũng chẳng có gì khác biệt nhỉ? Hơn hai năm rồi, chẳng phải là anh vẫn chưa được ngủ cùng vợ sao?”

Bạch Diệc Phi sững lại, đây đúng là điều mà anh mong mỏi nhất, nhưng anh thích Lý Tuyết chứ không phải là vì muốn ngủ với cô ấy.

“Vợ chồng không phải là chỉ có việc ngủ chung, cô không hiểu được đâu”.

Không để Diệp Ngải có cơ hội nói thêm, anh tiếp lời: “Nói đi, lần này cô đến tìm tôi với mục đích gì?”

Ánh mắt Diệp Ngải lấp lánh: “Chỉ là tôi nhớ anh, muốn đến gặp anh”.

Bạch Diệc Phi không tin, nhưng cô ta cứ nhất quyết không chịu nói ra mục đích của mình nên anh cũng chẳng có đủ kiên nhẫn mà chơi trò mèo vờn chuột với cô ta nữa: “Nếu không có chuyện gì, mời cô đi cho”.

“Đừng có vô tình thế chứ!”, Diệp Ngải nũng nịu nói.

Bạch Diệc Phi nổi cả gai ốc: “Mời cô đi cho”.

Diệp Ngải nhìn vẻ mặt của Bạch Diệc Phi như vậy thì cũng đành cắn răng rời đi.

Bạch Diệc Phi không thể hiểu nổi, người phụ nữ này rốt cuộc định đến đây để làm gì? Đúng là lãng phí thời gian của anh, mà cũng chẳng biết Lý Tuyết thế nào rồi?

Vừa đúng lúc Bạch Diệc Phi định ra về thì Long Linh Linh tiến vào báo cáo: “Chủ tịch, Cổ đông Trương đến rồi”.

“Sao cơ?”, Bạch Diệc Phi vừa hỏi dứt lời thì Trương Vinh đã bước vào.

“Chủ tịch! Tập đoàn Lục Gia đang ngày càng gia tăng chế tài đối với Hầu Tước, chẳng lẽ chúng ta không có động thái gì hay sao? Hơn nữa, những cổ đông khác cũng đang hỏi rằng chẳng phải chủ tịch nói có thể giải quyết trong vòng hai ngày sao? Giờ thì đã gần 1 tuần trôi qua rồi...”

Trương Vinh cả gan tới tận nơi chất vấn Bạch Diệc Phi cũng chỉ vì mục đích lợi ích mà thôi. Nếu như Bạch Diệc Phi không giải quyết vấn đề của Hầu Tước thì Hầu Tước sẽ sụp đổ, như vậy Trương Vinh với tư cách là một cổ đông sẽ chẳng có chút lợi lộc gì, không chỉ vậy, nói không chừng ông ta còn tán gia bại sản.

Bạch Diệc Phi nói với vẻ bất cần: “Tôi nói giải quyết trong hai ngày và đúng là đã giải quyết rồi, chỉ có điều ông không nhìn thấy hiệu quả của nó mà thôi”.

“Chuyện này...”, Trương Vinh không tin, chỉ cần đã giải quyết thì sao lại không nhìn thấy hiệu quả được chứ?

Hiện tại doanh nghiệp Lục Gia vẫn đang thực hiện chế tài với Hầu Tước, hầu như chưa có dấu hiệu dừng lại.

Bạch Diệc Phi không giải thích: “Những việc như thế này không cần các ông phải bận tâm, cứ yên tâm chuẩn bị cho phiên đấu giá là được rồi”.

Trương Vinh định nói lại, nhưng Bạch Diệc Phi đã ra dấu dừng lại: “Tôi biết rồi, việc này liên quan đến lợi ích sát sườn của các cổ đông, tôi sẽ không lấy nó làm trò đùa đâu. Dù sao thì cổ đông lớn nhất ở đây cũng là bố tôi mà”.

Trương Vinh cũng chẳng còn lời nào để phản pháo nên đành quay ra về.

Sau khi ông ta ra ngoài, Long Linh Linh không hài lòng nói: “Chủ tịch, cổ đông Trương này thật là quá...”

“Không sao”, Bạch Diệc Phi nhàn nhạt nói: “Người như thế này càng dễ dùng, nhưng không thể tin tưởng được. Dù sao thì ông ta cũng đang rảnh rỗi quá, cô sắp xếp cho ông ta nhiều việc một chút là được”.

“Tôi hiểu rồi thưa chủ tịch”, Long Linh Linh gật đầu.

Bạch Diệc Phi đứng dậy: “Tôi còn có việc, tôi đi trước đây”.

Long Linh Linh nhìn theo bóng Bạch Diệc Phi vội vàng rời đi. Cô muốn gọi anh lại, nhưng e rằng chẳng có lý do gì chính đáng để gọi.

Bạch Diệc Phi lái xe, anh nghĩ trước tiên phải đến siêu thị mua cho Lý Tuyết mấy gói kẹo sữa thỏ trắng và một số loại kẹo khác nữa, nghĩ vậy nên anh lái xe đến thẳng siêu thị.

Vừa đến bãi đỗ xe của siêu thị, bỗng trông thấy một người, một người mà đã lâu lắm rồi anh không còn để ý tới nữa.

“Bạch Diệc Phi!”, người kia trợn mắt nhìn Bạch Diệc Phi cứ như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy.

Bạch Diệc Phi có chút ngạc nhiên: “Triệu Bằng?”

Cách ăn mặc của Triệu Bằng có chút thay đổi so với trước kia, không phải là đóng bộ đồ âu mà là bộ đồ thường nhật, đã vậy còn là loại quần áo bán đầy ở vỉa hè.

Từ lần gặp gỡ trước đây, cho tới tận thời điểm này Bạch Diệc Phi vẫn không để tập đoàn Hậu Tước được phép hợp tác với công ty của Triệu Bằng. Do không tìm kiếm được nhà đầu tư nên công ty của Triệu Bằng ngày càng sa sút, giờ đây cũng chỉ còn cầm cự chút hơi tàn mà thôi.

Và tất cả những điều này, Triệu Bằng đều quy đổ trách nhiệm cho Bạch Diệc Phi.

Khi đó, gã cho rằng Bạch Diệc Phi chỉ là một giám đốc của tập đoàn Hậu Tước. Chỉ đến gần đây xem tin tức mới biết, mẹ kiếp hóa ra Bạch Diệc Phi là chủ tịch của Hậu Tước!

Thử nghĩ mà xem, tên nhà què lúc trước không tài nào so bì được với mình giờ đột nhiên đổi vận trở thành chủ tịch một tập đoàn đứng đầu thành phố. Cảm giác đó, thật là tồi tệ!

Nhưng cũng chính vì vậy mà Triệu Bằng càng hận Bạch Diệc Phi. Chẳng phải Bạch Diệc Phi là chủ tịch của Hậu Tước sao? Vậy tại sao khi đó chỉ cho gã vay có hai mươi ngàn tệ, vì sao không đầu tư luôn vài chục triệu tệ, thậm chí là vài trăm triệu tệ đi?

Đến cuối cùng, khốn kiếp còn đến tìm gã để đòi nợ!

À, gã không trả tiền thì lại tiếp tục không cho Hậu Tước hợp tác nữa, thật là một tên đốn mạt!

Những suy nghĩ đó cứ bủa vây lấy Triệu Bằng.

Bạch Diệc Phi từ lâu đã chẳng bận tâm đến Triệu Bằng nữa, công ty của gã thế nào cũng chẳng liên quan gì tới anh.

“Xin nhường đường”, Triệu Bằng đứng trước mũi xe Bạch Diệc Phi, chắc xe bên cạnh là của gã.

Triệu Bằng không tránh ra mà hần học nói: “Bạch Diệc Phi, cậu có biết giờ đây tôi phải sống thế nào không? Mẹ kiếp vậy mà cậu vẫn còn mặt mũi để nói chuyện với tôi bình thản như thế hả?”

Bạch Diệc Phi cau mày: “Có liên quan gì tới tôi?”

“Hừ, nếu không phải do cậu từ chối hợp tác với công ty chúng tôi thì liệu chúng tôi có phải đối mặt với nguy cơ phá sản không?”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Triệu Bằng, chẳng lẽ công ty các cậu tách khỏi Hậu Tước là không sống nổi sao? Thế thì nó còn lý do gì để tồn tại nữa?”

“Cậu!”, Triệu Bằng trừng mắt: “Dù sao thì tất cả chuyện này đều là do cậu gây ra, tôi yêu cầu cậu bồi thường năm mươi triệu tệ cho tôi!”

Nghe xong, Bạch Diệc Phi thấy thật là phiền nhiễu.

Cái tên Triệu Bằng này chắc là cố tình đến chặn xe anh hay sao?

Năm mươi triệu tệ tiền bồi thường, vậy mà cũng mở miệng nói được, dựa vào cái gì chứ?

“Tôi nói cho cậu biết, đây là số tiền cậu cần phải bồi thường cho tôi!”

Triệu Bằng cho rằng Bạch Diệc Phi nếu đã là chủ tịch của Hậu Tước thì năm mươi triệu tệ đối với anh cũng có thâm vào đâu. Dù sao thì hai người cũng từng là bạn học, hơn nữa đền bù là việc anh nên làm, cho nên Triệu Bằng cho rằng đây là điều hiển nhiên.

Bạch Diệc Phi ánh mắt giận dữ: “Triệu Bằng, tôi nói lại lần cuối cùng, tôi và cậu đã không còn mối quan hệ bạn bè trước đây nữa rồi, nó đã chấm dứt từ khi cậu không chịu trả nợ rồi”.

“Tất cả những gì xảy đến với cậu ngày hôm nay đều là do cậu tự làm tự chịu, chẳng liên quan gì đến tôi cả. Sau này đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa, bằng không tôi sẽ không ngại sử dụng những thủ đoạn đặc biệt đâu”.

“Cậu biết đấy, tôi nói được làm được”, ánh mắt sau cùng của Bạch Diệc Phi thực sự khiến cho Triệu Bằng cảm thấy sợ hãi.

Bạch Diệc Phi đẩy Triệu Bằng qua một bên, mở cửa xe, hiên ngang bước đi.

Triệu Bằng đứng như trời trồng, một lúc sau mới gào lên: “Bạch Diệc Phi! Cậu cứ chờ đấy!”

...

Lý Tuyết ở nhà xem hoạt hình một mình, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa reo lên, trong lòng cô chột vui.

Đứng dậy mở cửa: “Chú, chú về rồi ạ?”

Thế nhưng trước mắt là một người phụ nữ lạ mặt, gương mặt cô trùng xuống rồi chuyển sang nghi hoặc và có chút hiếu kỳ.

Diệp Ngải đứng trước cửa, bị câu gọi “chú” của Lý Tuyết làm cho bất ngờ. Nhìn vẻ mặt của Lý Tuyết, cô ta đành hỏi: “Cô không nhận ra tôi sao?”

Lý Tuyết lắc đầu: “Chị là ai vậy?”

“Chị?”, Diệp Ngải ngạc nhiên: “Cô gọi tôi bằng chị?”

Đúng là Lý Tuyết nhỏ hơn Diệp Ngải một hai tuổi, nhưng mối quan hệ của họ cũng không tốt đến mức đó.

Lý Tuyết chột mắt: “Vậy gọi là gì? Gọi là cô sao?”

Diệp Ngải trầm hấn xuống, nét mặt cũng u ám hơn: “Cô thực sự không biết tôi là ai sao?”

“Không biết...”, Lý Tuyết lắc đầu rồi lại hỏi: “Chị đến tìm chú phải không? Chú đi ra ngoài mua kẹo cho tôi rồi”.

“Sao cơ?” Diệp Ngải ngó người.

Chú? Mua kẹo?

Đội đã, sao cái cô Lý Tuyết này cứ có gì đó sai sai.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 179: Lý Tuyết mất tích

“Chú... Chú của em là ai?”, Diệp Ngải hỏi.

Lý Tuyết nghe thấy vậy thì ‘ùm’ một tiếng, nói: “Chú là chú đây”.

“Vậy thì chị có thể vào trong ngôi không? Chị thật sự đến tìm chú của em”, Diệp Ngải không hỏi ra được ngọn ngành nên chuyển chủ đề luôn.

Lý Tuyết ngẫm nghĩ một chút rồi nghiêng người nói: “Vậy chị vào đi, có lẽ chú một lát nữa mới về cơ”.

Diệp Ngải ngồi trên ghế sofa thấy Lý Tuyết đang xem phim hoạt hình, khóe miệng run run, đây là thứ mà trẻ con hay xem mà?

Trẻ con? Diệp Ngải khẽ nheo mắt lại, lẽ nào Lý Tuyết biến thành trẻ con rồi sao?

“Tiểu Tuyết! Chị đột nhiên nhớ ra vẫn còn việc chưa làm xong, lần sau chị lại đến tìm chú em”.

Lý Tuyết quay đầu lại, chớp mắt một cái nói: “Vâng...”.

Diệp Ngải thở dài, nói: “Nhưng, ban nãy chị nghe nói là chú đi mua kẹo cho em rồi đúng không?”

“Vâng”, Lý Tuyết gật đầu.

Diệp Ngải cười dịu dàng, nói: “Vậy thì chị cũng mua kẹo cho em ăn nhé, hơn nữa còn có rất nhiều đồ ngon, đồ chơi nữa, chị dẫn em đi ăn, đi chơi, được không?”

Lý Tuyết nghe thấy vậy thì chớp chớp mắt, rõ ràng, với tính cách trẻ con hiện giờ của cô khi nghe thấy câu này thì thấy động lòng rồi.

“Nhưng chú nói là không được tùy tiện đi ra ngoài với người khác”.

Diệp Ngải cười nói: “Chị không phải người ngoài, chị có mối quan hệ rất tốt với chú của em, nếu không thì sao lại đến nhà tìm chú em được chứ?”

Sau khi nghe xong, Lý Tuyết cảm thấy cũng có lý, cô do dự hỏi: “Thật sự có nhiều đồ ăn và đồ chơi sao?”

“Tất nhiên rồi, chị sẽ không gạt em đâu”, Diệp Ngải cười híp mắt nói.

Lý Tuyết ồ một tiếng, nói: “Vậy em đợi chú về dẫn em đi cũng được”.

Nụ cười của Diệp Ngải cũng không kéo dài được bao lâu, sức kiên nhẫn lớn nhất trong đời cô ta đều thể hiện ra hết rồi, vậy mà vẫn không dỗ được Lý Tuyết. Lúc này trong lòng cô ta có chút bực tức, cuối cùng đành phải nói: “Được rồi, như này đi, chị có địa chỉ và số điện thoại này. Nếu em không đợi được thì có thể đến tìm chị, chị sẽ dẫn em đi chơi nha”.

Lý Tuyết cầm lấy danh thiếp mà Diệp Ngải đưa cho nhưng nhìn không hiểu, cuối cùng cô vẫn gạt đầu.

Diệp Ngải không nói gì rồi ra về. Nhưng vừa bước qua cửa thì đột nhiên nghĩ tới gì đó, cô ta xoay người lại nói với Lý Tuyết: “Tiểu Tuyết! Chị không những có thể đưa em đi ăn đồ ngon, đi chơi vui mà còn có thể dẫn em đi tìm bố mẹ nữa”, nói xong Diệp Ngải rời đi luôn.

Lý Tuyết ngây người tại chỗ, nói: “Bố mẹ...”.

Diệp Ngải phát hiện, Lý Tuyết toàn nói đến chú chứ không nhắc đến bố mẹ mình. Trẻ con chẳng phải đều mong muốn được ở cạnh bố mẹ sao? Vì vậy cô ta nói đến câu cuối cùng xem Lý Tuyết có ‘mắc câu’ không?

Lý Tuyết nhìn danh thiếp, trong đầu toàn nghĩ đến bố mẹ. Rốt cuộc bố mẹ cô là ai? Tại sao chú lại không dẫn cô đi tìm bố mẹ mình? Tại sao bố mẹ lại không đến tìm cô? Có phải cô là đứa trẻ bị bỏ rơi không?

Nghĩ đến đây, khóe mắt Lý Tuyết đỏ ửng, hơn nữa Bạch Diệc Phi cũng chưa về nên trong lòng cô càng cảm thấy tủi thân, hoảng sợ và bất lực.

Cuối cùng, Lý Tuyết lấy hết dũng khí, lảm bảm một mình: “Minh phải đi tìm bố mẹ”, Lý Tuyết cầm danh thiếp đi ra khỏi cửa.

Bạch Hồ lúc này đang giao đấu với tên ma ôm nên không để ý được Lý Tuyết đã rời khỏi biệt thự.

Lý Tuyết sau khi đi ra khỏi biệt thự thì bắt đầu thấy khó khăn.

“Đây là đâu? Phải đi kiêu gì?”, trên đường có nhiều xe cộ qua lại, người cũng nhiều nhưng không tìm được ai để hỏi. Cô cứ đi trong vô vọng, hy vọng có người đến nói cho cô nên đi thế nào.

Lúc này, Diệp Ngải đứng nấp ở góc chết của camera rồi gọi to về phía Lý Tuyết: “Tiểu Tuyết! Có muốn đi tìm bố mẹ không? Lại đây, chị dẫn em đi”.

Lý Tuyết nghe thấy thế thì vội đi lại...

...

“Lý Tuyết mất tích rồi”, giọng nói của Bạch Hồ vang lên trong điện thoại.

Bạch Diệc Phi đang lái xe khi nghe thấy tin này thì tay run rẩy, xe ngoặt một cái, cũng may là kịp thời nắm vững tay lái, hỏi: “Chuyện gì?”

Bạch Hồ trầm giọng nói: “Diệp Ngải đến tìm Lý Tuyết, còn dẫn theo vệ sĩ nữa”.

“Ý của anh là Diệp Ngải dẫn Tuyết Nhi đi và anh không có năng lực giữ người lại?”, Bạch Diệc Phi lúc nói câu này như muốn phát điên, ai cũng biết được vị trí của Lý Tuyết trong lòng anh. Anh bảo Bạch Hồ bảo vệ cô nhưng bây giờ Bạch Hồ lại nói với anh là Lý Tuyết đã bị người khác dẫn đi mất.

Giờ đây Bạch Hồ chỉ trầm ngâm không nói nên lời.

Bạch Diệc Phi tức giận cúp điện thoại luôn, thoát cái lái xe tăng tốc đến cực điểm. Mười phút sau, Bạch Diệc Phi về đến biệt thự.

Bạch Hổ đứng ở trước cổng biệt thự đợi Bạch Diệc Phi về. Ánh mắt Bạch Diệc Phi âm trầm bước lại, giơ tay định đánh cho Bạch Hổ một quyền. Nhưng vì cảm xúc quá kích động, đầu choáng váng mắt mờ màng nên anh loạn choạng hai bước.

“Cẩn thận”, Bạch Hổ nhắc nhở.

Bạch Diệc Phi ôm ngực thở dốc, giọng nói trầm nặng đến đáng sợ: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Hổ nói đơn giản sự việc xảy ra trước đó.

Bạch Diệc Phi cố gắng kìm nén để mình không ngắt đi, nói: “Đi kiểm tra camera đi”.

“Đã kiểm tra camera rồi, Lý Tuyết tự đi ra ngoài”.

“Tự đi ra? Không phải là Diệc Ngải dẫn đi?”

“Không chắc chắn lắm”, Bạch Hổ lắc đầu nói.

Bạch Diệc Phi hít một hơi thật sâu rồi gọi điện cho Tần Hoa.

Tần Hoa rất nhanh đã dẫn theo cảnh sát đến biệt thự, nghe Bạch Diệc Phi nói qua sự việc thì lập tức sai người đi kiểm tra camera bên đường xung quanh biệt thự.

Nửa tiếng sau, mọi người nhìn thấy Lý Tuyết đi lang thang trên đường, sau đó cô nhìn thấy ai đó thì liền cười đi theo họ, đến đây thì không thấy tung tích của cô đâu nữa.

Đám người Bạch Diệc Phi sắc mặt lập tức trầm xuống. Rõ ràng là có âm mưu trước đó rồi, người dẫn Lý Tuyết đi rõ ràng là đã chọn góc chết của camera.

“Tôi sẽ phái thêm người lập tức đi tìm”, Tần Hoa đứng lên nói: “Mặc dù không biết đối phương là ai nhưng chúng tôi sẽ cố gắng hết sức tìm kiếm”.

Bạch Diệc Phi gạt đầu tiễn Tần Hoa ra ngoài.

Bạch Diệc Phi thấy khó thở, anh luôn cố gắng để mình không ngất đi nhưng không được, anh không yên tâm, Lý Tuyết bị người ta cố tình dẫn đi, không biết sẽ gặp những chuyện gì?

Một phút giây chưa tìm thấy Lý Tuyết thì anh đều không yên lòng. Anh lấy điện thoại ra gọi cho Lưu Đầu Trọc.

“Không cần tìm kẻ bỏ thuốc trước đó nữa, bây giờ lập tức đi tìm Lý Tuyết cho tôi, đợi lát nữa tôi sẽ gửi ảnh cho anh. Vẫn như thế, ai tìm được người, sẽ thưởng cho một trăm triệu. À không một tỷ”.

“Á...?”, Lưu Đầu Trọc thấy đầu óc tê dại, nói: “Ông chủ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Một tỷ... Gã nghi là mình vừa nghe nhầm.

Bạch Diệc Phi sốt sắng nói: “Mẹ kiếp! Bảo anh tìm thì đi tìm đi, nói gì mà nhiều thế?”, nói xong Bạch Diệc Phi cúp điện thoại rồi lại gọi cho Trần Hạo.

“Chuột Nhất, những anh em nào anh có thể liên lạc được thì liên lạc tìm Lý Tuyết giúp tôi. Tôi gửi ảnh cho anh, ai tìm được tôi sẽ thưởng một tỷ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 180: Một tỷ tệ

Bạch Hồ cũng ra ngoài đi tìm Lý Tuyết.

Bạch Diệc Phi ngồi một mình trong biệt thự, anh nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định gọi điện thoại cho Lý Cường Đông, nói hết mọi chuyện của Lý Tuyết với ông, còn về việc ông có nói lại cho Lưu Tử Vân hay không, thì đối với anh nó không quan trọng.

Sau khi Lý Cường Đông biết chuyện, ông không vội nói cho Lưu Tử Vân hay mà chỉ vội vàng đi đến biệt thự.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”, vẻ mặt Lý Cường Đông nặng nề hỏi.

Bạch Diệc Phi chỉ nói đơn giản: "Con đã cho người đi tìm rồi, bố, bên bố còn người nào có thể dùng không? Bố nói bọn họ cũng đi tìm Tuyết Nhi, nhất định sẽ tìm được cô ấy thôi".

Lý Cường Đông còn chưa kịp quở trách thì đã trông thấy Bạch Diệc Phi lo lắng như vậy, nên ghen lại cũng không nỡ nói ra nữa: “Bố biết rồi”.

Sau khi nghe được những lời này của Lý Cường Đông thì Bạch Diệc Phi không còn sức để kiên trì được nữa, anh phun ra một ngụm máu rồi ngất xỉu luôn trên ghế sofa.

"Bạch Diệc Phi!"

...

Tại bệnh viện, sau khi Nguu Vọng kiểm tra sức khỏe của Bạch Diệc Phi thì gặp Lý Cường Đông trong văn phòng của mình.

Lý Cường Đông hỏi: "Bác sĩ Nguu, nó bị làm sao vậy?"

Nguu Vọng thở dài: "Bạch Diệc Phi có tình cảm sâu đậm với cô Bạch, giám đốc Lý anh biết chuyện con gái mình bị trúng độc chứ?"

Lý Cường Đông gật đầu, lúc đó ông cũng ở đây.

Ngưu Vọng nói tiếp: "Bạch Diệc Phi cũng bị trúng độc, giống hệt như của Lý Tuyết. Hai ngày trước, tôi không biết cậu ấy lấy thuốc giải độc từ đâu, nhưng thuốc giải chỉ có một viên, cậu ấy không hề do dự đưa nó cho cô Bạch".

Lý Cường Đông kinh ngạc nhìn Ngưu Vọng, bàn tay cũng bất giác nắm chặt lại.

Ngưu Vọng nói tiếp: "Chuyện này cậu ấy không cho tôi nói với bất kỳ ai, cậu ấy muốn tự mình giải quyết, nhưng mà không nghĩ tới viên thuốc giải độc đó lại khiến cho trí não của cô Bạch biến thành một đứa trẻ năm sáu tuổi, cũng không còn nhớ ai nữa cả".

Lý Cường Đông mím môi: "Bệnh của Tuyết Nhi, có thể chữa khỏi được không?"

"Hẳn là cần phải có thuốc, nhưng mà chúng tôi...", Ngưu Vọng chưa nói hết câu nhưng ý nghĩa phía sau đó thì ai cũng hiểu.

Văn phòng yên lặng một lúc, Ngưu Vọng lại nói: "Trước đây, có một cô gái trẻ tuổi đến bệnh viện để phỏng vấn, vừa hay lại gặp phải cô Bạch bị ngắt xiu nên đã hỗ trợ chữa trị làm thuyên giảm bệnh tình của cô Bạch, có lẽ cô ấy có cách".

Lý Cường Đông mắt sáng lên "Cô ấy ở đâu?"

"Bạch Diệc Phi biết thông tin liên lạc của cô ấy, có thể liên hệ với cô ấy", Ngưu Vọng đáp.

Ra khỏi văn phòng, Lý Cường Đông ngồi đợi cho đến khi Bạch Diệc Phi tỉnh lại.

Trong thời gian chờ đợi, Lý Cường Đông đã suy nghĩ rất nhiều.

Khi xưa khi ông để Lý Tuyết gả cho Bạch Diệc Phi nhưng trong thâm tâm thì Bạch Diệc Phi không phải là hình mẫu con rể lý tưởng của ông. Nhưng đến hôm nay, ông đã thật lòng chấp nhận người con rể này, anh đối xử với Lý Tuyết rất tốt, tình cảm này người ngoài khó mà có thể tưởng tượng ra được.

Vì vậy, sau khi Lý Tuyết bị người ta đưa đi mất thì mặc dù ông muốn mắng anh nhưng mà ông lại không thốt được ra lời, bởi vì ông biết anh mới là người lo lắng nhất.

Chỉ hy vọng Tuyết Nhi sẽ không sao, Bạch Diệc Phi cũng có thể khoẻ lại, mọi người đều khoẻ mạnh vui vẻ.

Ba giờ sau thì Bạch Diệc Phi tỉnh lại, thân thể còn yếu hơn so với trước.

"Tuyết Nhi... Tuyết Nhi...".

Bạch Diệc Phi vừa tỉnh lại đã nghĩ ngay đến Lý Tuyết.

Lý Cường Đông bắt lực thở dài: "Vẫn đang tìm, con cứ để ý đến sức khoẻ của mình trước đi".

Bạch Diệc Phi ngồi dậy: "Không được, con muốn đi tìm Tuyết Nhi".

Nhìn thấy Bạch Diệc Phi như vậy, Lý Cường Đông lập tức ngăn anh lại: "Con không phải không biết tình trạng sức khoẻ hiện tại của con, nếu như bản thân con cũng gục ngã thì sau này ai sẽ chăm sóc cho Tuyết Nhi?"

Bạch Diệc Phi nghe xong thì nghẹn ngào: "Đều là tại con không tốt, con không nên rời mắt khỏi cô ấy...".

Nhìn thấy cảnh này, Lý Cường Đông cũng không nhịn được mà hai mắt đỏ lên.

"Con phải phấn chấn lên, Tuyết Nhi vẫn đang đợi con đó, bác sĩ Ngưu nói, có một cô gái trẻ có thể kiểm soát được tình trạng của con, phải không?"

Bạch Diệc Phi vâng một tiếng.

"Con gọi cô ấy đến đây đi! Để cô ấy kiểm soát tình trạng bệnh đừng để bệnh trở nặng".

"Không cần đâu, cứ tìm Tuyết Nhi trước rồi tính sau".

Lời vừa dứt, Bạch Diệc Phi kéo chăn ra, bước xuống giường.

Lý Cường Đông không thể làm gì hơn nhưng cũng không tiếp tục ngăn cản Bạch Diệc Phi nữa.

Sau khi Bạch Diệc Phi đi ra ngoài liền gọi điện thoại cho Long Linh Linh, bảo cô liên hệ với giám đốc của các tập đoàn khác để mọi người cùng đi tìm Lý Tuyết, bất kể là ai, chỉ cần tìm được Lý Tuyết thì sẽ được thưởng 1 tỷ.

"Chủ tịch, một tỷ tệ à?"

"Ừ", Bạch Diệc Phi đáp: "Đúng rồi, sau khi thông báo thì lại đi tìm các ký giả, nói họ giúp chúng ta đăng tin tìm người".

Lý Tuyết mất tích rồi?

Long Linh Linh cũng không dám chần chừ nữa, liền làm theo lời Bạch Diệc Phi nói.

Không quá nửa ngày, việc vợ của chủ tịch Hầu Tước mất tích đã trở thành một thông tin mà mỗi hộ gia đình ở thành phố Thiên Bắc đều biết đến.

Chỉ cần ai tìm thấy Lý Tuyết thì người đó sẽ nhận được phần thưởng là một tỷ tệ.

Vì vậy mọi người đều như phát điên.

Một tỷ tệ!!

Ai mà không thèm thường chứ?

Khi Lý Cường Đông biết chuyện này, ông không biết phải dùng từ nào để hình dung tâm trạng hiện giờ của mình nữa.

Ông đã khéo léo tìm cách để tránh cho Lưu Tử Vân đọc được những tin tức này, ông tìm cách để bà ta ở trong nhà, dấu nhẹm việc này đi.

Ban đêm, Bạch Diệc Phi chán chường ngồi trên ghế sofa thì đột nhiên Long Linh Linh gọi điện thoại đến.

"Không tìm thấy Hiểu Anh".

"Cái gì? Cũng bị bắt đi rồi sao?"

Long Linh Linh ừ một tiếng: "Tôi sống một mình, cho nên có gắn một camera nhỏ trong nhà, lúc về đến nhà không thấy Hiểu Anh đâu, gọi điện thoại cũng không thấy nghe máy. Đoán có chuyện chẳng lành nên tôi mới mở màn hình camera giám sát lên xem, cô ấy bị hai người bắt cóc đi rồi".

"Cô đã báo cảnh sát chưa?", Bạch Diệc Phi hỏi.

"Đã báo rồi, cảnh sát đang ở đây, đang truy tìm manh mối".

Lời vừa dứt, Long Linh Linh lại hỏi: "Chủ tịch, hai người bọn họ đều bị bắt đi rồi, hẳn là nên có ai liên hệ rồi chứ?"

"Người đến là cảnh sát Tần Hoa?"

"Phải", Long Linh Linh đáp.

"Bảo anh ta đến biệt thự, cô cũng theo cùng".

Tần Hoa và Long Linh Linh đến biệt thự tại cảng Lam Ba.

"Hôm nay sau khi rời đi, tôi đã đi tìm cái người tên Diệc Ngải mà cậu nói, nhưng mà không có chứng cứ nên cô ta không nhận tội, đồng thời cô ta có chứng cứ ngoại phạm, cho nên...", Tần Hoa nói.

Bạch Diệc Phi nghi hoặc, chẳng lẽ không phải Diệp Ngải sao?

Nhưng mà sau khi gặp Diệp Ngải thì Lý Tuyết mới bỏ đi một mình.

Nhưng không có bằng chứng, chỉ dựa vào điểm này thì phía cảnh sát cũng không thể tùy ý bắt người được.

Bạch Diệc Phi nhú mày.

Long Linh Linh cũng có chút lo lắng: "Vậy bây giờ phải làm sao?"

“Tiếp tục cho thêm người đi tìm”, Bạch Diệc Phi nói xong lại nhìn về phía Tần Hoa: “Một tỷ tệ, các anh cũng vậy”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 181: Chị sẽ chăm sóc em

Tần Hoa mím môi: "Đây là chức trách của cảnh sát chúng tôi".

Lúc này Chu Khúc Nhi biết được tin nên cũng đi tới.

"Sao Tuyết Nhi lại mất tích rồi?", Chu Khúc Nhi chất vấn.

Bạch Diệc Phi không nói gì, Long Linh Linh đứng bên cạnh chủ động lên tiếng: "Bị người khác cố ý bắt đi, không liên quan gì đến chủ tịch".

Chu Khúc Nhi đột nhiên nghĩ đến việc hôm nay Bạch Diệc Phi bảo cô ta đến trông Lý Tuyết, nhưng cô ta đã từ chối.

Nếu lúc đó cô ta không từ chối thì Tuyết Nhi có phải sẽ không bị bắt cóc không?

Bỗng nhiên phòng khách trở nên yên tĩnh.

Một lúc lâu sau Bạch Diệc Phi mới nói cho họ biết trí thông minh của Lý Tuyết đã trở thành một đứa trẻ năm sáu tuổi.

Khi anh vừa nói xong thì mọi người lập tức kinh ngạc, thảo nào Lý Tuyết tự ra ngoài một mình, sau đó bị người khác bắt đi.

...

Mặt khác Lý Tuyết đi theo Diệp Ngải đến một biệt thự.

Diệp Ngải nói đi lấy đồ ăn cho Lý Tuyết trước, sau đó sẽ đưa cô đi tìm bố mẹ.

Nhưng Diệp Ngải đi rồi không trở lại.

Lý Tuyết đợi trong phòng hơn ba tiếng cũng không thấy Diệp Ngải trở về.

Một mình Lý Tuyết ở trong biệt thự nên cảm thấy rất sợ hãi, tại sao không có ai tới đây?

Sau một lúc sợ hãi thì Lý Tuyết mới nhớ ra cô có thể tự đi ra ngoài được, cô đi ra ngoài mở cửa nhưng phát hiện cửa đã bị khóa.

Cô không biết điều này có nghĩa gì, chỉ biết nếu không có ai đến thì cô sẽ không ra ngoài được, cô rất sợ ở một mình.

"Chú ... huhu ...", Lý Tuyết ngồi xồm bên cửa khóc, nhưng không có ai trả lời.

Một giờ nữa trôi qua, ngoài cửa truyền tới âm thanh.

Lý Tuyết đột nhiên kinh ngạc: "Chị, chị về rồi sao?"

Cô vừa nói xong thì cánh cửa bị mở ra, một cô gái hoạt bát mặc áo phong quần jean bị đẩy vào, sau đó cánh cửa lại đóng sầm lại.

"Mẹ nó! Nhẹ thôi!"

Lưu Hiểu Anh ngã thẳng lên người Lý Tuyết.

Lý Tuyết không ngờ sẽ có người nhào tới, nên hai người trực tiếp ngã xuống đất.

Lưu Hiểu Anh cảm thấy mình đang đè lên ai đó nên cô ta lập tức đứng dậy: "Xin lỗi, xin lỗi, tôi không... Ồ? Cô là cô Bạch đúng không? Sao lại ở đây?"

Trong khi nói chuyện thì Lưu Hiểu Anh đã kéo Lý Tuyết lên.

Lý Tuyết rung rung nước mắt tò mò nhìn Lưu Hiểu Anh: "Chị, chị biết em sao?"

"Gì cơ?", Lưu Hiểu Anh ngỡ ngác: "Chị?"

Lý Tuyết chớp mắt, trông rất vô tội.

Lưu Hiểu Anh phát hiện có gì đó không đúng: "Cô không nhớ tôi sao?"

Lý Tuyết lắc đầu.

Lưu Hiểu Anh nhìn Lý Tuyết, cô ta quan sát tỉ mỉ một lúc mới nhẹ giọng nói: "Tôi có thể bắt mạch cho cô được không?"

"Bắt mạch là cái gì?", Lý Tuyết tò mò hỏi.

Có thể vì người tới đây là một chị gái xinh đẹp nên Lý Tuyết cảm thấy an toàn hơn nhiều, cô không cảm giác sợ hãi như trước nữa.

Lưu Hiểu Anh nheo họng, cô ta kiên nhẫn giải thích: "Tôi chỉ sờ cổ tay cô một lát thôi, rất đơn giản".

"Sờ kiểu gì ạ?", Lý Tuyết lại tò mò hỏi.

"Cô đưa tay ra đây, như thế này này".

Lý Tuyết nhìn Lưu Hiểu Anh, cô đưa cổ tay về phía Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh ho nhẹ một tiếng, cô ta nghiêm túc bắt mạch cho Lý Tuyết.

Vài phút sau gương mặt Lưu Hiểu Anh xuất hiện vẻ kinh ngạc, độc tố trên người Lý Tuyết đã biến mất, chuyện này khiến cô ta rất ngạc nhiên, độc tố đó tan trong máu, muốn loại trừ không dễ dàng, vậy thì hai ngày này Lý Tuyết đã trải qua những chuyện gì?

Sau khi suy nghĩ một lúc thì Lưu Hiểu Anh chắc chắn Lý Tuyết đã uống thuốc giải, nhưng không biết tại sao Lý Tuyết lại mất trí nhớ, nói đúng hơn là bị thoái hóa trí tuệ.

Hèn chi cô ấy không nhận ra cô ta, còn gọi cô ta là chị nữa.

Nhưng tại sao Lý Tuyết lại bị bắt? Còn bị nhốt chung một chỗ với cô ta nữa? Lý Tuyết không phải là vợ Bạch Diệc Phi sao?

Lưu Hiểu Anh nghĩ mãi không ra, nên cô ta cũng dứt khoát bỏ qua.

"Em biết em tên gì không?"

"Lý Tuyết".

Lưu Hiểu Anh gật đầu, vậy vẫn ổn: "Tiểu Tuyết, bây giờ chúng ta phải sống ở đây một thời gian, chị sẽ luôn ở bên em, em không cần sợ đâu".

Nói đến đây thì Lý Tuyết đột nhiên sụp mắt xuống: "Em nhớ chú, chú đâu rồi? Sao chú không đến tìm em? Huhu..."

"À...", Lưu Hiểu Anh thật sự không biết phải dỗ dành mấy đứa con nít thế nào.

Nhưng mà chú?

Chú là nói đến ai vậy?

Lưu Hiểu Anh kéo Lý Tuyết đi đến ghế sofa trong phòng khách, cô ta nói: "Đừng lo lắng, chú sẽ đến tìm em thôi, chúng ta chỉ là đi tới đây...nghỉ ngơi...chơi một chút thôi".

Lý Tuyết tiếp tục nhe răng nói: "Em muốn chú..."

Lưu Hiểu Anh đau đầu, làm sao bây giờ?

"Vậy chị có thể hỏi chú của em là ai không?"

"Chú chính là chú, tại sao mọi người đều hỏi em như vậy?"

"Hả?", Lưu Hiểu Anh phát hiện có gì đó không ổn: "Còn có ai hỏi em rồi hả?"

Lý Tuyết trả lời: "Một chị gái xinh đẹp".

"Chị ấy nói chị ấy đến tìm chú, còn nói có thể dẫn em đi ăn đồ ăn ngon, chơi đồ chơi, còn muốn dẫn em đi tìm bố mẹ ..."

Nói đến đây thì Lưu Hiểu Anh đã hiểu ra Lý Tuyết bị người khác bắt tới đây như nào rồi?

Bạch Diệc Phi không biết tình hình của Lý Tuyết sao?

Nếu như biết tình hình của vợ mình thì anh nên ở bên cạnh cô ấy chứ, sao lại để người khác bắt cóc tới đây?

Lưu Hiểu Anh đột nhiên tức giận, cô ta lại càng kiên nhẫn với Lý Tuyết hơn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 182: Kết cục của kẻ phản bội

Bạch Diệc Phi thức trắng cả đêm, đám người Long Linh Linh tới thuyết phục nhưng cũng không được.

Cuối cùng Bạch Diệc Phi tự mình lái xe ra ngoài tìm người.

Nhưng Bạch Diệc Phi đã lái xe vòng quanh thành phố Thiên Bắc mấy lần rồi cũng không tìm ra manh mối gì, huống chi là tìm thấy Lý Tuyết.

Cuối cùng Bạch Diệc Phi đậu xe bên ngoài biệt thự, anh châm một điếu thuốc.

Khói thuốc bay qua cửa kính ô tô hòa vào trong không khí...

...

Mới sáng ra mà Diệp Ngải đã cáu kỉnh.

Cô ta không ngờ Bạch Diệc Phi lại quan tâm đến Lý Tuyết như vậy, còn chịu chi một tỷ cho người tìm được Lý Tuyết nữa.

Bây giờ tất cả mọi người đều đang đi tìm Lý Tuyết, cô ta có muốn làm gì cũng không được.

Cô ta vốn định sau khi bắt được Lý Tuyết thì tìm cách dụ Bạch Diệc Phi tới, sau đó cho Bạch Diệc Phi uống thuốc để Lý Tuyết nhìn thấy cảnh Bạch Diệc Phi quan hệ với mình.

Đợi đến khi gạo nấu thành cơm thì cho dù Lý Tuyết có trở thành một đứa trẻ thì cũng sẽ bị bóng đen tâm lý, hơn nữa sau khi Bạch Diệc Phi và cô ta gạo nấu thành cơm thì anh chắc chắn sẽ không thoát khỏi cô ta.

Lúc này có tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi".

Tên ma ôm đi vào, tay có xách theo hai gã vệ sĩ mặc đồ đen, cơ thể hai tên vệ sĩ này run rẩy, có vẻ rất sợ hãi.

“Có chuyện gì?”, Diệp Ngải cau mày nhìn họ.

Tên ma ôm ném hai gã vệ sĩ xuống đất rồi nói: "Một tý".

Diệp Ngải nghe thế thì lập tức hiểu ngay, cô ta nhìn hai gã vệ sĩ.

"Hai người phản bội tôi?"

Vệ sĩ run rẩy, sợ hãi đến nỗi không dám nói gì.

Diệp Ngải cũng không cho bọn họ trả lời: "Tốt lắm! Nhà họ Diệp nuôi mấy người để mấy người quay sang cắn chủ hả?"

"Ha ha, cũng đúng, một tý là con số không nhỏ!"

Đột nhiên một người trong số họ quỳ xuống dập đầu: "Cô chủ, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi, xin cô chủ tha mạng! Xin cô chủ tha mạng!"

Người còn lại cũng làm theo: "Cô chủ, xin cô tha mạng!"

Ở trong nhà họ Diệp đã lâu nên bọn họ hiểu được, người phản bội sẽ bị giết chết!

Diệp Ngải hừ lạnh một tiếng: "Kẻ phản bội chỉ có một kết cục mà thôi!"

Vừa dứt lời thì tên ma ôm đã lập tức ra tay.

Sau đó giọng nói của hai gã vệ sĩ đột ngột dừng lại, bọn họ mở to mắt, trên cổ rỉ máu.

Diệp Ngải thậm chí còn không liếc mắt nhìn, cô ta nói: "Thu dọn đi".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 183: Thủ đoạn của Diệp Ngải

Tên ma ồm gật đầu hỏi: "Cô chủ, tiếp theo tôi phải làm thế nào?"

Phản thưởng một tỷ triệu tệ quá là nhiều, có ai lại không động lòng với số tiền này?

Hôm nay giải quyết được hai người, khó tránh được người khác sẽ không động lòng, sớm muộn gì cũng sẽ bị người của mình bán đứng, như vậy thì chỉ có thể thả Lý Tuyệt bọn họ đi hay sao?

Nhưng Diệp Ngải không cam tâm.

Cơ hội chỉ có một lần này thôi, nếu bỏ lỡ thì sẽ không còn nữa.

"Đi tìm hai người đàn ông đến đây".

Lời nói vừa dứt, tên ma ồm hơi ngừng một chút sau đó lập tức hiểu ý của Diệp Ngải, cúi đầu nói: "Cô chủ, cô chắc chắn chứ?"

"Tôi chắc chắn", Diệp Ngải nói chắc nịch.

Thấy vậy, tên ma ồm cũng không nói thêm gì nữa, quay người đi ra ngoài.

....

Sáng ngày hôm sau, khi mà tất cả người dân của thành phố Thiên Bắc còn đang truy tìm tung tích của Lý Tuyệt thì Bạch Diệc Phi cũng không nhàn rỗi, anh lái xe chở theo Chu Khúc Nhi lượn hết vòng này sang vòng khác, đi khắp thành phố để tìm Lý Tuyệt.

Đột nhiên, Bạch Diệc Phi nhận được một cuộc gọi lạ.

"Muốn biết tung tích của Lý Tuyệt không?", giọng nói đã sử dụng thiết bị để thay đổi âm thanh.

Gương mặt của Bạch Diệc Phi nghiêm lại, phanh gấp xe ô tô, dừng lại ở ven đường: "Cô ấy ở đâu?"

"Câu lạc bộ Hải Thiên".

Nói xong bốn chữ này, liền ngắt điện thoại.

Bạch Diệc Phi nghe đến bốn chữ này thì gân xanh trên trán nổi lên rần rật, lập tức nổ máy phi nhanh trên đường.

Xe rô ga quá nhanh Chu Khúc Nhi bị kéo giật về phía sau một cái: "Anh làm cái gì vậy?"

Bạch Diệc Phi siết chặt vô lăng: "Tuyệt Nhi đang ở câu lạc bộ Hải Thiên".

Câu lạc bộ Hải Thiên là một câu lạc bộ giải trí ở thành phố Thiên Bắc, nhìn bề ngoài thì có vẻ hào nhoáng nhưng thực chất bên trong thì ai cũng biết, thứ thực sự được kinh doanh trong đó là cái gì.

Nếu Lý Tuyết ở đó, thì...

Đột nhiên, Bạch Diệc Phi mở miệng nói: "Báo cho Tần Hoa đến câu lạc bộ Hải Thiên".

"...Ồ, được", Chu Khúc Nhi hơi ngẩn ra một lúc rồi vội vàng lấy điện thoại ra gọi.

Hai giờ trước.

Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh ngủ dậy sau đó đi nấu bữa sáng, mới ăn chưa được bao lâu thì có hai vệ sĩ áo đen đi vào trong biệt thự.

Vệ sĩ cũng không nói năng gì, tiến thẳng tới chỗ hai cô gái, mỗi người một cô vác đi ra ngoài rồi nhét vào trong xe ô tô.

Hơn một giờ sau, Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh tỉnh dậy.

"Ui da...", Lưu Hiểu Anh sờ sờ cái gáy suýt xoa: "Không biết nhẹ tay một chút hay sao!"

Sau khi Lý Tuyết nhìn thấy Lưu Hiểu Anh ở bên cạnh thì cũng không có phản ứng gì, chỉ dùng ánh mắt tò mò nhìn xung quanh: "Chị ơi, đây là đâu vậy ạ?"

Lưu Hiểu Anh nghe xong thì nhìn quanh đánh giá căn phòng.

Đây là một căn phòng rất sang trọng, trang trí với gam màu ấm và nội thất được bố trí một cách tỉ mỉ, có thể đoán được đây là một gian phòng trong khách sạn hoặc là một phòng riêng của ai đó.

Mà bọn họ lúc này đang nằm trên một chiếc giường vô cùng mềm mại.

Nhìn thấy vậy, Lưu Hiểu Anh lờ mờ đoán ra được gì đó, trong lòng bắt đầu cảm thấy hoảng loạn nhưng cô lại không dám biểu hiện ra ngoài, cô sợ lỡ như Lý Tuyết trông thấy cô hoảng loạn thì sẽ càng sợ hãi.

"Tiểu Tuyết nè, chị thấy chút nữa chắc chắn sẽ có người vào đây, hay là chúng ta trốn đi?"

Lý Tuyết chớp chớp mắt: "Trốn đi làm gì vậy?"

"Chúng ta cùng nhau chơi một trò chơi ấy, chơi bịt mắt trốn tìm nha!"

Lý Tuyết có vẻ hứng thú: "Được đó, được đó, vậy chúng ta trốn ở đâu?"

Lưu Hiểu Anh cũng đang quan sát, phía trong cùng là một gian phòng tắm, chắc chắn là không trốn được. Vậy nếu như muốn trốn thì chỉ có một chỗ thôi, tủ quần áo.

"Nào, chúng ta trốn vào trong tủ đi", Lưu Hiểu Anh kéo Lý Tuyết ra khỏi giường, trong lòng cầu nguyện đừng có ai bước vào đây lúc này.

Thật may, sau khi cả hai đã an toàn trốn vào trong tủ rồi thì vẫn chưa có ai bước vào.

Nhưng mà đây chẳng qua chỉ là kéo dài chút thời gian mà thôi.

Sau khi bọn họ trốn không bao lâu thì cửa phòng bị mở ra.

"Người đâu?"

"Có phải đi nhầm rồi không?"

"Không phải chứ? Đúng là ở đây mà!"

"Xoạch xoạch!"

Tiếng khóa cửa vang lên.

Trong tủ quần áo, mí mắt Lưu Hiểu Anh giật giật, trong lòng thâm thốt lên không xong rồi.

Còn Lý Tuyết thì vất rất ngoan ngoãn nhìn Lưu Hiểu Anh, bởi vì Lưu Hiểu Anh đã dặn cô không được phát ra tiếng động, nếu không những người đó sẽ phát hiện ra bọn họ, như vậy thì bọn họ sẽ bị thua trong trò chơi này.

Hai người bước vào nhìn nhau rồi nhếch mép cười.

"Ra đây đi! Tao biết chúng mày đang trốn ở đâu".

"Ông chủ đã dặn dò chúng tao hôm nay phải phục vụ cho hai cô em thật chu đáo".

Lưu Hiểu Anh lấy che miệng Lý Tuyết, hơi hơi lắc đầu.

Lý Tuyết chớp mắt không phát ra tiếng.

Nhưng bọn họ có thể nghe được tiếng thở của nhau, cùng với tiếng nói chuyện của hai người đàn ông truyền đến, hơi thở của bọn họ càng ngày càng trở nên dồn dập. Bọn họ đang sợ hãi, mặc dù Lý Tuyết không biết được tiếp sau đây sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng trong bầu không khí như vậy thì cô cũng vô thức cảm thấy sợ hãi.

"Con mẹ nó! Nếu còn không ra đây, thì có đừng trách ông!"

Vừa nói hết câu, một trong hai người đàn ông tiến gần đến chiếc tủ quần áo.

Nghe tiếng bước chân, trái tim của Lưu Hiểu Anh đập thành thịch liên hồi.

Rồi đột nhiên bước chân kia dừng lại.

Lưu Hiểu Anh siết chặt bàn tay mình, nhìn chăm chăm vào cánh cửa tủ quần áo.

Một tia sáng lọt vào bên trong, cánh cửa tủ quần áo bị mở ra.

Mà khi cánh cửa tủ quần áo vừa được mở ra, Lưu Hiểu Anh liền hét lên một tiếng, giơ chân đạp thẳng vào bụng người đàn ông, sau đó kéo tay Lý Tuyết chạy về phía cửa ra vào.

Người đàn ông không ngờ Lưu Hiểu Anh lại ra tay đánh gã, bị đạp trúng người khiến gã thối lui mấy bước, suýt chút nữa thì ngã lăn ra đất.

Người đàn ông còn lại sau khi nhìn thấy Lưu Hiểu Anh và Lý Tuyết thì vươn tay ta, một tay tóm được Lý Tuyết kéo mạnh lại, cả hai người đồng loạt ngã lăn ra đất.

"Muốn chạy?"

Lời vừa dứt, người đàn ông còn lại liền bước đến.

"Hàng ngon ghê!"

"Ngon thật! Hàng tuyệt nha, hôm nay chúng ta gặp may rồi!"

Lưu Hiểu Anh bảo vệ Lý Tuyết nhìn chăm chăm hai người đàn ông cao lớn: "Tôi nói cho mà biết, các người đừng có qua đây!"

"Ha!", người đàn ông chẳng thèm để ý.

"Mày nghĩ, giờ chúng mày nói mấy câu này có tác dụng gì không?"

"Mày có biết ở đây là đâu không?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 184: Câu lạc bộ Hải Thiên

"Đây là câu lạc bộ Hải Thiên".

"Đã đi vào đây rồi còn muốn an toàn ra ngoài sao? Nằm mơ hả?"

Lưu Hiểu Anh ngẩng đầu, cô ta phần nộ trừng mắt nhìn hai gã đàn ông trước mặt: "Vậy thì sao? Người khác không thể không có nghĩa là chúng tao cũng không thể!"

"Dựa vào hai cô em thôi ấy hả?", gã đàn ông khinh thường nhìn cả hai.

Lúc này Lý Tuyết vô cùng sợ hãi, cô thu mình lại sau lưng Lưu Hiểu Anh, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn, hai mắt cô đỏ hoe, cô cố gắng nhịn khóc.

Lưu Hiểu Anh kéo Lý Tuyết đứng dậy, cô ta nhỏ nước bọt nói: "Chúng mày làm việc cho ai? Biết cô ấy là ai không? Chúng mày cũng dám động vào cô ấy hả?"

"Ai?", hai gã đàn ông này là người trong câu lạc bộ Hải Thiên, Diệp Ngải tìm bọn họ để cưỡng ép Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh, nhưng họ không hề biết thân phận của hai cô gái này.

Lúc này Lý Tuyết đang cúi đầu xuống, vì thế càng không biết được Lý Tuyết là ai.

"Cho dù là ai thì đến nơi này cũng phải nghe lời chúng tao, nếu hôm nay hai cô em phục vụ tốt thì không chừng tâm trạng bọn anh tốt lên, còn có thể thả hai cô em ra đây".

"Mày đùa à?", gã còn lại nói: "Hàng tốt như vậy mà thả ra thì phí của trời quá? Sau khi dạy dỗ chúng nó thì không chừng còn kiếm được kha khá đó!"

"Cũng đúng!"

Lưu Hiểu Anh nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ thì vô cùng sợ hãi, nếu thật là như thế thì cô ta thà chết còn hơn!

Lý Tuyết không hiểu bọn họ đang nói gì, nhưng cô có thể cảm giác được đó không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Gã đàn ông không còn kiên nhẫn nữa, bọn họ lần lượt đi đến gần Lưu Hiểu Anh và Lý Tuyết.

Lưu Hiểu Anh kéo Lý Tuyết lùi lại từng bước.

"Tao nói cho bọn mày biết, nếu hôm nay bọn mày dám động vào chúng tao thì bọn mày chắc chắn sẽ hối hận!"

"Người đứng sau tao chính là vợ của chủ tịch tập đoàn Hải Tước!"

"Nếu chủ tịch Hải Tước biết bọn mày làm gì cô ấy, thì đừng nói riêng bọn mày thôi, mà ngay cả câu lạc bộ Hải Thiên này cũng sẽ tàn đời!"

Hai gã đàn ông vốn không để ý, nhưng sau khi nghe thấy câu vợ chủ tịch Tập đoàn Hải Tước thì lập tức dừng lại.

"Mày nói gì?"

"Cô ta là vợ của chủ tịch Hải Tước sao?"

Lưu Hiểu Anh nhìn thấy cảnh này thì vui mừng khôn xiết, cô ta cảm thấy có hy vọng nên vội nói: "Đúng thế! Chính là cô ấy!"

"Hôm qua cô ấy bị người khác bắt cóc, chắc bây giờ chủ tịch của Hải Tước đang tìm cô ấy, tao tin rằng không bao lâu nữa sẽ tìm đến nơi này, nếu bọn mày dám động vào cô ấy thì chủ tịch Hải Tước chắc chắn sẽ không tha cho bọn mày!"

"Mày nói thật sao?"

Lưu Hiểu Anh gật đầu: "Đương nhiên là thật!"

Một gã đàn ông trong đó giơ tay bóp cằm Lý Tuyết: "Thật sự là cô ta!"

Lưu Hữu Anh cảm thấy nghi ngờ, bọn họ biết Lý Tuyết sao? Vậy tại sao vừa rồi lại không nhận ra?

Bởi vì vừa rồi hai bọn họ chỉ liếc qua một lát, hơn nữa Lý Tuyết cũng cúi đầu xuống nên cả hai không phát hiện ra, dù sao bọn họ đến đây chủ yếu là để hoàn thành nhiệm vụ mà Diệp Ngải giao cho.

Lưu Hữu Anh không đoán được bọn họ đang nghĩ gì nên cũng không nói thêm nữa.

Một lúc sau một gã lên tiếng: "Có đưa cô ta về không? Một tỷ đó!"

"Vậy bên sếp thì..."

"Cô ta vừa rồi cho chúng ta bao nhiêu?"

"Mười triệu".

"Có thể so được với một tỷ sao?"

Lưu Hữu Anh sững sờ, một tỷ gì vậy?

Hai gã đàn ông do dự một lúc, một người trong đó nói: "Dù sao anh ta cũng không biết vợ mình ở đây, hay là chúng ta vui vẻ một phen rồi mới đưa cô ta về, nếu thế thì chúng ta vẫn lấy được một tỷ!"

"Mày ngốc à?", gã còn lại tát vào mặt tên đồng bọn một cái: "Cô ta đâu có câm, chắc chắn cô ta sẽ nói chuyện đó ra, khi đó mày mơ mà được một tỷ!"

"Cũng đúng, vậy cứ bỏ qua như thế hả? Toàn hàng ngon!"

"Không được động vào vợ chủ tịch Bạch, nhưng còn con nhỏ kia thì có thể..."

Lưu Hiểu Anh nghe thấy thế thì cảnh giác nói: "Hai người định làm gì? Tao là bạn thân của cô ấy, nếu mày dám động vào tao thì cũng sẽ nhận kết quả như thế thôi!"

Hai gã đàn ông nghe thấy vậy thì ngừng lại, ánh mắt bỗng lóe lên.

Bây giờ Lưu Hiểu Anh mới biết hóa ra Bạch Diệc Phi đã chi một tỷ để tìm Lý Tuyết, thật sự Bạch Diệc Phi rất quan tâm Lý Tuyết.

Cuối cùng hai bọn họ vẫn thích một tỷ hơn, có một tỷ rồi thì muốn ngủ với cô nàng nào chả được chứ?

Nhưng ngay khi bọn họ định nói gì đó thì cánh cửa phía sau đã bị đá tung ra.

Sau đó một nhóm cảnh sát ập vào.

Cuối cùng Bạch Diệc Phi và Chu Khúc Nhi vội vã lao vào.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy Lý Tuyết thì vội vàng chạy qua đó ôm cô vào lòng.

"Tuyết Nhi, cuối cùng anh cũng tìm thấy em rồi..."

Sau khi Lý Tuyết nhìn rõ là Bạch Diệc Phi thì cô ngỡ ngác một lúc, sau đó òa khóc lên: "Chú ...chú...bọn họ đáng sợ quá..."

Nhìn thấy Lý Tuyết khóc thảm thiết như thế thì lòng Bạch Diệc Phi cũng đau nhói theo: "Không sao rồi, không sao rồi..."

Lưu Hiểu Anh nhìn thấy cảnh sát tới thì thở phào một hơi: "Ôi mẹ ơi, may là các anh đến kịp lúc, nếu không thì..."

Cô ta vừa nói xong thì Chu Khúc Nhi lập tức nhìn về phía hai gã đàn ông: "Có phải chúng mày đã làm gì Tuyết Nhi rồi không?"

Tần Hoa cũng chỉ vào bọn họ: "Nói!"

"Không có, anh cảnh sát, chúng tôi không làm gì".

"Anh cảnh sát, chúng tôi cũng không biết tại sao bọn họ lại ở đây, chúng tôi đang định đi báo cảnh sát thì các anh đã tới rồi".

"Đúng vậy, anh cảnh sát, chúng tôi vừa phát hiện cô ấy là vợ của chủ tịch Hữu Tước, chúng tôi đang định đi báo cảnh sát, chúng tôi không làm gì cả!"

Bạch Diệc Phi vỗ về Lý Tuyết xong thì quay đầu lại nhìn chăm chăm hai gã đàn ông.

Sau đó anh bước từng bước lại gần hai bọn họ.

"Phụt!"

Âm thanh va chạm vang lên, Bạch Diệc Phi đâm một cú vào bụng một tên, sau đó lại đâm thêm cú nữa vào người gã còn lại, cuối cùng thì ấn chặt gã ta xuống đánh đấm không ngừng.

"Bạch Diệc Phi!"

Tần Hoa gọi một tiếng, anh ta bước tới ngăn lại.

Bạch Diệc Phi bị Tần Hoa và một cảnh sát khác kéo ra, vẻ mặt anh vô cùng hung dữ.

Tần Hoa ấn anh xuống rồi nói: "Tôi biết tâm trạng của cậu, nhưng nhìn dáng vẻ của cô Bạch thì chắc không xảy ra chuyện gì đâu".

Lúc này Lưu Hiểu Anh cũng gật đầu nói: "Đúng đúng đúng, không xảy ra chuyện gì hết, mọi người tới rất kịp thời, bọn họ còn chưa động vào cô ấy!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 185: Giải cứu

Bạch Diệc Phi nhìn chằm chằm hai người đàn ông: "Bàn tay nào đã chạm vào cô ấy? Tao cho người chặt bỏ nó đi!"

"Bạch Diệc Phi! Cậu bình tĩnh đã!", Tần Hoa không thể không quát lên.

"Chủ tịch Bạch, chúng tôi không sao cả! Thật đó!"

"Chủ tịch Bạch, chúng tôi thực sự là chưa có chạm vào ai cả, chúng tôi còn chưa kịp chạm đến móng tay họ!"

Mặc dù hai người này bị đánh rất thê thảm nhưng Bạch Diệc Phi là người mà bọn họ có thể chọc vào hay sao? Bọn họ còn muốn lấy một tỷ tệ nữa kia, vì vậy lập tức cầu xin tha thứ.

Bạch Diệc Phi hừ mũi, kéo tay Tần Hoa và một viên cảnh sát khác đi đến bên cạnh Lý Tuyết.

"Tuyết Nhi, em không sao, thật tốt quá!"

Bạch Diệc Phi mỉm cười nhìn Lý Tuyết, nhưng vừa nói xong câu này thì đã ngã ra đất bất tỉnh nhân sự.

"Bạch Diệc Phi!"

"Chú... Chú ơi..."

Từ lúc nhìn thấy Lý Tuyết, cảm xúc của anh chưa giây phút nào bình tĩnh lại được, anh có thể kiên trì đến tận bây giờ đã cố gắng lắm rồi.

Lưu Hiểu Anh vội vàng bước tới bắt mạch cho Bạch Diệc Phi.

"Tại sao anh ta cũng trúng độc?"

Tần Hoa thấy vậy quay sang ra hiệu cho viên cảnh sát đứng phía sau mình: “Đưa đi!”

Viên cảnh sát nghe vậy thì đưa hai người đàn ông kia đi.

Tần Hoa lúc này mới nói: "Chuyện này rất phức tạp, chờ cậu ấy tỉnh lại cô hãy hỏi cậu ấy cho rõ! Nghe nói cô có thể cứu cậu ấy?"

Lưu Hiểu Anh đáp: "Không cứu được đâu, tôi từng gặp loại độc này trên người Lý Tuyết trước đây, nhưng mà độc trên người cô ấy đã được giải rồi, ai mà biết Bạch Diệc Phi cũng bị trúng loại độc này?"

"Haiz...", Tần Hoa nhìn Bạch Diệc Phi, bất lực lắc đầu.

Lý Tuyết nắm lấy tay Lưu Hiểu Anh hỏi: "Chị ơi, chú bị làm sao vậy? Sao lúc nào cũng bị thế này? Có phải chú sắp chết rồi không?"

Lưu Hiểu Anh nghe vậy thì ánh mắt trở nên phức tạp, nghĩ một hồi rồi nói: “Không sao đâu, chú sẽ không có việc gì đâu”.

“Thật không?”, tròng mắt của Lý Tuyết xoay tròn.

Lúc này, Chu Khúc Nhi đi tới: "Tuyết Nhi, anh ấy sẽ ổn thôi".

Lúc này khi nghe Lý Tuyết gọi Bạch Diệc Phi là chú, Chu Khúc Nhi không biết dùng từ nào để diễn tả biểu cảm của mình, mà bây giờ khó khăn lắm mới quen được cách gọi này thì cô ta lại phát hiện ra rằng, Lý Tuyết đã quên cả cô ta, người bạn thân thiết nhất của mình.

Nghe tiếng, Lý Tuyết ngẩng đầu lên nhìn Chu Khúc Nhi, ánh mắt như nhìn một người xa lạ nói: “Chị ơi chị là ai vậy?”

Chu Khúc Nhi bỗng thấy xấu hổ, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nói: “Mình là bạn thân của Tuyết Nhi đó!”

Lý Tuyết chớp chớp mắt: "Nhưng mà em lại không quen chị!"

Chu Khúc Nhi suýt nổi đóa lên, bình thường với tính khí nóng nảy của cô ta, nếu Lý Tuyết dám nói như vậy thì chắc chắn Chu Khúc Nhi sẽ dạy cho cô một bài học. Nhưng bây giờ, Lý Tuyết đang ở trong một hoàn cảnh đặc biệt, vì vậy cô ta chỉ cảm thấy vô cùng bất lực.

Tần Hoa thấy vậy liền hỏi: "Hay là, chúng ta về nhà trước đi?"

Dù gì đây cũng là một nơi vui chơi giải trí, không phù hợp để cho mọi người đứng nói chuyện.

Những người khác không có ý kiến gì, Tần Hoa gọi vài viên cảnh sát đến dẫn họ đưa Bạch Diệc Phi ra ngoài rồi cùng nhau đi về biệt thự ở cảng Lam Ba.

Trong biệt thự, trước đó Lý Cường Đông đã nhận được tin nên đã đợi sẵn ở nhà.

Lý Tuyết thu mình ngồi trong góc sofa chỗ gần với Lưu Hiểu Anh nhất, bởi vì ngoại trừ Bạch Diệc Phi thì Lưu Hiểu Anh là người thân thiết với cô nhất.

Chu Khúc Nhi thấy vậy cũng tỏ ý phản đối, nhưng mà Lý Tuyết lúc này lại chỉ nhận ra mỗi một mình Lưu Hiểu Anh.

Thấy Lý Tuyết nhìn mình bằng ánh mắt đầy nghi ngờ, Lý Cường Đông nhẹ nhàng nói: "Tuyết Nhi, là bố đây".

"Bố?", Lý Tuyết kêu lên: "Bố là bố của con à? Thật không?"

Trong giọng nói mang theo sự phân khích và mong đợi.

"Thật", Lý Cường Đông gật đầu, đột nhiên trong lòng cảm thấy xót xa.

"Bố".

Lý Cường Đông mỉm cười gật đầu: "Tuyết Nhi ngoan lắm!"

Lý Tuyết cười ngốc nghếch: "Vậy mẹ con đâu rồi?"

“Mẹ con ấy à, bà ấy đang ở nhà nấu cơm cho chúng ta”, Lý Cường Đông trả lời.

Nhìn thấy mọi người đã ổn định, Tần Hoa nói với Lưu Hiểu Anh: "Tôi cần phải lập biên bản vụ việc, cô không ngại cho tôi chút thời gian chứ?"

“Đương nhiên”, Lưu Hiểu Anh đáp.

Một giờ sau Tần Hoa mới hoàn tất biên bản của mình.

"Hiện tại vẫn chưa có chứng cứ xác thực chỉ rõ ai là người đứng sau thao túng chuyện này, nhưng mà tôi cho rằng bọn họ làm vậy ắt là bởi vì khoản tiền một tỷ tệ kia của Bạch Diệc Phi, nếu không thì cũng sẽ không thả các cô đi một cách dễ dàng như vậy”.

"Nhưng tại sao lại đưa các cô đến câu lạc bộ Hải Thiên, hơn nữa còn...".

Lưu Hiểu Anh nhún vai: "Ai mà biết được? Theo tôi thấy, đến tám phần người này là phụ nữ!"

“Là sao?”, Tần Hoa tò mò hỏi.

Lời vừa dứt, những người phụ nữ có mặt ở đây đều liếc mắt khinh bỉ Tần Hoa, Tần Hoa ù ù cạc cạc chả hiểu gì.

Chu Khúc Nhi không nhịn được nữa liền giải thích: “Loại thủ đoạn tìm người để hủy đi sự trong trắng của một người con gái này, chỉ có loại phụ nữ đang ghen tị đến phát cuồng mới nghĩ ra được”.

Lý Cường Đông không phản ứng gì mà chỉ đang ngồi suy nghĩ, nếu đã là phụ nữ, vậy thì hẳn là người thích Bạch Diệc Phi cho nên mới ra tay như vậy?

“Tóm lại, tôi sẽ để ý hơn đến phần này”, Tần Hoa chốt lại một câu, sau đó đứng dậy nói: “Được rồi, tôi còn có việc phải làm nên không làm phiền quý vị nữa”.

Lý Cường Đông theo sau, đưa Tần Hoa ra ngoài.

Một giờ sau, Bạch Diệc Phi cũng tỉnh dậy, việc đầu tiên mà anh làm là tìm Lý Tuyết.

"Tuyết Nhi!"

Anh bật người ngồi dậy lại phát hiện ra đang nằm trong của mình, Bạch Diệc Phi thở phào một hơi sau đó mới xuống giường đi tìm Lý Tuyết.

"Tuyết Nhi? Tuyết Nhi?"

"Ồ đây! Đừng có gào lên nữa!", Chu Khúc Nhi quát lại một câu.

Bạch Diệc Phi bước xuống tầng một, phát hiện ngoài Chu Khúc Nhi và Lý Tuyết còn có Lưu Hiểu Anh và Long Linh Linh đang ở đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 186: Đến nhà bố mẹ Lý Tuyết

“Mọi người....”

Lưu Hiểu Anh hết cách nhìn Lý Tuyết: “Cô ấy không cho tôi đi, tôi cũng hết cách”

Chu Khúc Nhi cũng bắt đắ dĩ: “Tuyết Nhi không chịu ở chung tôi, tôi cũng đành chịu thôi”.

Bạch Diệc Phi xin lỗi Lưu Hiểu Anh, anh cười nói: “Cảm ơn cô”.

Lưu Hiểu Anh khoát tay: “Không cần khách sáo! Ai bảo tôi xui xẻo gặp phải chuyện này chứ?”

Diệp Ngải tự dung nổi hứng bắt Lưu Hiểu Anh. Bởi vì cô ta là học trò của Liễu Vô Cùng, vậy nên Diệp Ngải nghĩ bắt Lưu Hiểu Anh thì có thể sẽ kiếm chế được Liễu Vô Cùng một chút.

Bạch Diệc Phi nói: “Linh Linh, đã trễ cả rồi, mọi người đi về nghỉ ngơi đi!”

Long Linh Linh nghe vậy thì gật đầu, nhưng khi cô ta nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Bạch Diệc Phi thì lại nói: “Chủ tịch, cơ thể của anh....”

“Tôi không sao”, Bạch Diệc Phi nhẹ nhàng trả lời.

Lưu Hiểu Anh kéo tay Long Linh Linh rồi nói: “Được rồi, được rồi. Người ta cũng đã tỉnh lại rồi, chúng ta mau đi thôi. Đây cũng đâu phải nhà mình”.

Long Linh Linh khựng lại, vẻ mặt có chút xấu hổ, cô ta đành phải đi theo Lưu Hiểu Anh.

Khi bọn họ rời đi thì Lý Tuyết rất lưu luyến: “Chị ơi, chị không thể ở lại sao?”

Lưu Hiểu Anh bất đắc dĩ nói: “Tiểu Tuyết muốn ăn cơm cùng với bố mẹ thì chị cũng phải ăn cơm cùng với bố mẹ chị chứ!”

“Ồ...”, Lý Tuyết nháy mắt mấy cái, cô từ từ buông tay Lưu Hiểu Anh ra.

Bạch Diệc Phi không còn cách nào khác, anh đành nói: “Tuyết Nhi, ngày mai để chị ấy đến chăm sóc cho em được không?”

“Được ạ, được ạ”

Lưu Hiểu Anh nhìn về phía Bạch Diệc Phi, cô ta muốn từ chối, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ của Lý Tuyết thì chỉ có thể đồng ý: “Được rồi, ngày mai chị đến chơi với em”.

“Dạ”, Lý Tuyết gật đầu cười.

Khi hai người rời đi thì Chu Khúc Nhi bĩu môi: “Thả thính lung tung! Hừ!”

“Tôi với Tuyết Nhi muốn đi ăn cơm với bố mẹ, cô...”, Bạch Diệc Phi do dự nói.

Chu Khúc Nhi đứng dậy: “Biết rồi, biết rồi. Bây giờ tôi đi được chưa?”

“Không phải...”, Bạch Diệc Phi cũng không muốn đuổi Chu Khúc Nhi đi, nhưng anh không thể làm gì khác.

Chu Khúc Nhi ngắt lời, cô ta dữ dằn nói: “Anh phải chăm sóc tốt cho Tuyết Nhi đấy, nếu như Tuyết Nhi còn xảy ra chuyện gì nữa thì tôi nhất định sẽ không tha cho anh”.

...

Trên đường đi Lưu Hiểu Anh liếc nhìn Long Linh Linh: “Mình nói nè, có phải cậu có ý với chủ tịch nhà cậu không?”

“Cậu nói linh tinh gì thế?”, Long Linh Linh bị hỏi như thế thì thảm giật mình.

Lưu Hiểu Anh ngắt lời: “Cậu xem phản ứng nhanh thế kia không phải do tự nhột hả? Nhưng mà ánh mắt cậu cũng không tệ lắm đâu, mình đồng ý với cậu”.

Long Linh Linh sững sốt một lát: “Cậu...có ý gì?”

Lưu Hiểu Anh bĩu môi: “Không nói đến thân phận của Bạch Diệc Phi, chỉ riêng con người anh ta thôi thì đã vô cùng hấp dẫn rồi. Mình tin chắc mấy cô nàng xung quanh anh ta đều bị anh ta hớp hồn hết. Đương nhiên cũng không thể quơ đũa cả nắm. Dù sao thì mỗi người có một gu riêng!”

Long Linh Linh thấy thế thì dứt khoát nói: “Đúng thế. Nhưng mình cũng hiểu được địa vị của bản thân trong lòng anh ấy. Mình chỉ là cấp dưới của anh ấy, cùng lắm thì coi là bạn bè. Còn những thứ khác chắc chắn không có khả năng”.

“Haiz, cô bạn của số khổ của mình!”, Lưu Hiểu Anh chép miệng hai tiếng.

Long Linh Linh trừng mắt nhìn Lưu Hiểu Anh: “Nhưng mà cậu hỏi nhiều như thế làm gì? Chẳng lẽ cậu cũng...”

“Thôi thôi thôi, mình là ai chứ? Gu của mình không giống với các cậu đâu nha”, Lưu Hiểu Anh hất cằm nói.

Long Linh Linh cười một tiếng: “Thôi đi? Gu cậu là gì? Sao mình chưa bao giờ thấy vậy?”

Lưu Hiểu Anh hừ một tiếng: “Mấy năm nay mình đều ở nước ngoài nên cậu đương nhiên chưa nhìn thấy rồi. Cậu không biết chứ, mấy anh đẹp trai ở nước ngoài kia mới đúng là đàn ông thật sự!”

...

Bạch Diệc Phi dẫn Lý Tuyết đến nhà Lý Cường Đông. Chắc chắn không thể lừa gạt Lưu Tử Vân được rồi. Vậy nên tiếp theo anh chắc hẳn sẽ phải đối mắt với con thình nộ từ Lưu Tử Vân.

Lưu Tử Vân bước ra từ phòng bếp, bà ta nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết đến thì nhân tiện nói: “Tối rồi à, đợi một lát, cơm sắp xong rồi”.

Nói xong thì bà ta lại đi vào bếp.

Bạch Diệc Phi nhìn Lý Cường Đông, ánh mắt mang theo ý hỏi thăm.

“Bà ấy còn chưa biết, nhưng mà...”

Chắc lát sau sẽ biết ngay thôi, vậy nên...

Bạch Diệc Phi gật đầu tỏ ý đã hiểu, anh dẫn theo Lý Tuyết đi vào phòng khách ngồi xuống.

“Chú ơi...”

Bạch Diệc Phi muốn vào bếp để giúp đỡ nhưng lúc đứng dậy lại bị Lý Tuyết kéo lại.

Tuy nơi này là nhà của bố mẹ nhưng Lý Tuyết vẫn cảm thấy có chút lạ lẫm. Nếu Bạch Diệc Phi rời đi thì một mình cô sẽ cảm thấy sợ hãi.

Bạch Diệc Phi nhìn Lý Cường Đông một lát, Lý Cường Đông nhẹ nhàng nói: “Con ở đây chăm sóc cho Tuyết Nhi đi, để bố đi!”

“Vâng ạ”, Bạch Diệc Phi lại ngồi xuống.

Lý Cường Đông đã đứng dậy, ông đột nhiên quay lại nói: “Cẩn thận Vương Lâu”.

Nói xong thì ông đi vào nhà bếp.

Bạch Diệc Phi khựng lại một lúc, Vương Lâu?

Lý Tuyết kéo tay Bạch Diệc Phi: “Chú ơi, sao cháu thấy bọn họ không giống bố mẹ cháu chút nào thế?”

Bạch Diệc Phi vỗ trán một cái, anh nói: “Bởi vì em luôn ở bên cạnh anh, nên em mới không có ấn tượng sâu sắc với họ. Nhưng mà bọn họ thật sự là bố mẹ em”.

“Ồ....”

Bạch Diệc Phi nghĩ đến chuyện một lúc nữa sẽ xảy ra thì nói: “Tuyết Nhi, một lát nữa có thể mẹ sẽ tức giận, nhưng mà em đừng sợ. Bà ấy chỉ tức giận với anh thôi, không hề liên quan đến em, nhớ chưa?”

“Tại sao lại tức giận ạ?”, Lý Tuyết không hiểu.

Bạch Diệc Phi Cũng không thể giải thích rõ ràng, anh chỉ có thể nói: “Bởi vì anh đã làm sai một vài chuyện”.

“Làm sai thì phải nhận lỗi. Nhận lỗi rồi sẽ là đứa trẻ ngoan”.

Bạch Diệc Phi cười nói: “Đúng rồi. Tuyết Nhi nói rất đúng”.

Lát sau, đồ ăn đã làm xong, cả nhà ngồi quây quần bên bàn ăn.

Lúc này Lưu Tử Vân mới có cơ hội nhìn ngắm con gái mình: “Mẹ nói này Tuyết Nhi, có phải con quên bố mẹ rồi không? Sao lâu vậy rồi mới sang thăm bố mẹ?”

Lý Tuyết nhìn Lưu Tử Vân, cô chớp mắt mấy cái rồi nói: “Mẹ?”

“Con bé này sao lại giống như hồi còn bé thế?”, Lưu Tử Vân không phát hiện ra có gì đó không đúng.

Lý Cường Đông và Bạch Diệc Phi yên lặng không nói.

Lý Tuyết nhìn về phía Bạch Diệc Phi, cô muốn mở miệng gọi chú ơi.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 187: Bạch Diệc Phi có gì không tốt?

Lúc này Lý Cường Đông lên tiếng: "Ăn cơm trước đi! Sau khi ăn xong chúng ta sẽ nói sau".

Sau khi dùng bữa xong mới nói cho Lưu Tử Vân biết thì tốt hơn là chưa ăn xong mà đã bắt đầu nổi giận.

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Lý Tuyết, ăn cơm thôi".

"Được!", Lý Tuyết gật đầu, cô ngoan ngoãn ngồi ăn cơm.

Lưu Tử Vân cảm thấy vô cùng kỳ quái, Lý Tuyết trở nên ngoan ngoãn như thế từ bao giờ?

Không đúng, Lý Tuyết vẫn luôn ngoan ngoãn và hiểu chuyện mà. Nhưng bà ta cảm thấy hôm nay Lý Tuyết lại ngoan ngoãn giống như một đứa bé vậy, cuối cùng bà ta cũng không nghĩ nhiều nữa mà yên lặng ăn cơm.

Sau khi ăn cơm xong.

Lý Cường Đông nhìn về phía Bạch Diệc Phi, ý bảo anh mau nói đi.

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi rồi nói: "Mẹ à, Tuyết Nhi cô ấy..."

Lưu Tử Vân thấy bầu không khí trở nên nghiêm túc, hơn nữa còn là chuyện liên quan đến Lý Tuyết thì nhanh chóng trầm mặt: "Tuyết Nhi làm sao?"

Bạch Diệc Phi nhỏ giọng nói: "Tuyết Nhi đang bị mất trí nhớ, bây giờ trí thông minh của cô ấy chỉ như đứa trẻ năm sáu tuổi mà thôi, cô ấy..."

"Sao?", Lưu Tử Vân cất cao giọng: "Anh nói cái gì?"

Bạch Diệc Phi nhắm chặt hai mắt, anh tưởng thuật lại đơn giản chuyện này, nhưng cũng không nói đến chuyện bị trúng độc.

Lưu Tử Vân nghe xong thì hít sâu một hơi, bà ta suýt nữa thì ngất mất, may là có Lý Cường Đông kịp thời đỡ lấy thì bà ta mới có thể đứng vững được.

Sau đó Lưu Tử Vân bỗng nhiên đứng dậy, bà ta giơ tay lên định tát Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhắm mắt lại, anh không định né tránh.

Nhưng anh cũng không cảm thấy đau đớn.

Bạch Diệc Phi vội vàng mở mắt nhìn, anh phát hiện Lý Cường Đông đang nắm lấy cổ tay Lưu Tử Vân: "Bà bình tĩnh lại đã".

"Bình tĩnh hả?", Lưu Tử Vân mắng to: "Giờ này thì tỉnh táo cái gì!"

"Ông nhìn xem cậu ta hại con gái chúng ta thành ra thế nào rồi?"

"Tuyệt Nhi đi theo cậu ta không được tốt lành gì! Bây giờ thì lại trở thành đứa trẻ!"

"Anh đúng là kẻ giết người, rốt cuộc thì Tuyệt Nhi đã tạo nghiệp gì mà phải chịu khổ như thế chứ?"

"Không được! Hai người hãy mau chóng ly hôn cho tôi!"

"..."

Lưu Tử Vân đang mắng vô cùng hăng say thì Lý Tuyệt đột nhiên òa khóc.

Sau đó trong phòng khách chỉ còn vang lên tiếng khóc của Lý Tuyệt.

Bạch Diệc Phi vội vàng ôm lấy Lý Tuyệt: "Tuyệt Nhi, em đừng khóc, không có gì đâu, không có chuyện gì đâu..."

"Chú...không được đánh chú...", Lý Tuyết vừa khóc vừa kéo.

Lưu Tử Vân thấy Lý Tuyết như thế thì trong lòng cảm thấy rối bời, hai mắt bà ta dần dần trở nên đỏ ngầu: "Rốt cuộc đã tạo nghiệp gì thế này..."

Lý Cường Đông không biết làm sao, ông than thở vài tiếng rồi vỗ nhẹ lưng Lưu Tử Vân, im lặng an ủi bà ta.

Không biết qua bao lâu thì cuối cùng thì Bạch Diệc Phi cũng đỡ được Lý Tuyết.

Lý Cường Đông lên tiếng: "Hai đứa về trước đi".

"Vâng", Bạch Diệc Phi gật đầu, anh nhìn Lưu Tử Vân một cái rồi kéo Lý Tuyết rời khỏi đó.

Chờ sau khi hai người đã rời khỏi đó thì Lý Cường Đông mới lên tiếng: "Tuyết Nhi vẫn có thể giữ được mạng sống như bây giờ đều là nhờ vào Bạch Diệc Phi..."

Lưu Tử Vân ngẩng đầu: "Ông có ý gì?"

"Thật ra thì Tuyết Nhi không phải bị hạ đường huyết mà là trúng độc", Lý Cường Đông thản nhiên nói: "Bạch Diệc Phi cũng trúng độc đó, nhưng thuốc giải lại chỉ có một viên. Thằng bé đã không chút do dự đưa thuốc giải cho Tuyết Nhi. Cũng chính vì thế mà Tuyết Nhi mới biến thành như thế này!"

"Lúc Tuyết Nhi bị bắt cóc thằng bé cũng đã bỏ ra một tỷ để người trong thành phố Thiên Bắc đi tìm con bé!"

Lưu Tử Vân trợn mắt há mồm.

Vì Tuyết Nhi mà con rể không quan tâm tới mạng sống của mình.

Trong lòng Lưu Tử Vân thoáng rung động, một người đàn ông có thể liều mạng vì người phụ nữ của mình, tình cảm sâu đậm như thế trên đời này còn được mấy người chứ?

Lưu Tử Vân không biết phải làm sao, Bạch Diệc Phi là một tên vô dụng sao?

Không đúng, thằng bé là chủ tịch tập đoàn Hậu Tước mà, sao có thể là một kẻ vô dụng được?

Không phải thằng bé đối xử với Tuyết Nhi không tốt sao?

Cũng không phải, thằng bé có thể đánh đổi tính mạng vì Tuyết Nhi.

Lưu Tử Vân nhìn Lý Cường Đông, bà ta không biết nên nói gì.

....

Bạch Diệc Phi nằm trên giường suy nghĩ tới chuyện ngày mai sẽ đến chỗ Lưu Hiểu Anh để hỏi xem tình hình hiện giờ của Lý Tuyết, không biết có thể chữa khỏi bệnh cho cô hay không. Hơn nữa cũng tiện thể kiểm tra xem có thể phân tích được độc tố trong cơ thể anh không. Nhưng đa phần là không thể phân tích được, vì thế anh cũng không hy vọng quá nhiều.

Còn một ngày nữa là tới buổi đấu giá, tập đoàn Hậu Tước nhất định phải thắng được buổi đấu giá lần này, anh sẽ không để cho Liễu Vô Cùng được như ý.

Nghĩ đến Liễu Vô Cùng thì Bạch Diệc Phi lập tức nhíu mày một cái. Người này có thói quen dùng thuốc để không chế người khác, điều này khiến Bạch Diệc Phi vô cùng phản cảm. Thế nhưng anh cũng không có cách nào khác, chỉ có thể cẩn thận từng người bên cạnh mình, ai mà biết được một ngày nào đó người bên cạnh anh bị Liễu Vô Cùng khống chế chứ?

Nhưng mà....

"Tuyết Nhi".

Bạch Diệc Phi đang nhập tâm suy nghĩ thì đột nhiên anh cảm thấy cơ thể mềm mại của Lý Tuyết đang ôm lấy mình, anh nhanh chóng thu lại suy

nghĩ.

Anh cảm nhận được mùi thơm trên cơ thể mềm mại của Lý Tuyết, cổ họng anh trở nên khô nóng, cơ thể anh cứng lại.

Lý Tuyết ôm lấy Bạch Diệc Phi, trông cô giống như một đứa trẻ đang ôm lấy bố mẹ mình vậy, cô ngủ rất say.

Bạch Diệc Phi không nhận được sự đáp lại của Lý Tuyết, anh chỉ đành cười khổ một tiếng.

Nếu như trước đây Lý Tuyết có thể chủ động như thế thì Bạch Diệc Phi dám cam đoan anh chắc chắn sẽ không ăn chay.

Thế nhưng bây giờ Lý Tuyết chỉ như một đứa trẻ, sao anh có thể làm những chuyện như thế với một đứa trẻ chứ? Thật sự vô cùng kinh tởm!

Hơn nữa anh cũng không còn cách nào khác, nếu anh trở nên kích động thì sẽ bị hôn mê ngay! Con mẹ nó!

....

Buổi sáng, vì để phòng chuyện Lý Tuyết có thể bị bắt đi lần nữa, vì thế trước khi đi Bạch Diệc Phi đã đưa Lý Tuyết đến nhà Lưu Tử Vân, ngoài ra anh cũng bảo Chu Khúc Nhi nếu muốn tìm Lý Tuyết thì hãy đến chỗ của Lưu Tử Vân.

Sau khi đã sắp xếp ổn thỏa đâu vào đấy thì Bạch Diệc Phi mới đi đến công ty.

Lúc đến công ty Bạch Diệc Phi đã hỏi Long Linh Linh: "Bây giờ Lưu Hiểu Anh vẫn chưa có việc gì làm đúng không? Cô hỏi cô ấy xem có muốn suy nghĩ về chuyện làm bác sĩ tư của tôi không?"

"Bây giờ cô hãy gọi cô ấy đến đây đi! Hỏi thẳng luôn, để tôi tiện thể hỏi về độc tố trong cơ thể. À đúng rồi, cô gọi cả bác sĩ Nguu đến đây giùm tôi luôn".

"Vâng thưa chủ tịch!", Long Linh Linh xoay người rời khỏi đó.

Một tiếng sau Nguu Vọng và Lưu Hiểu Anh đã có mặt đầy đủ.

Bạch Diệc Phi không vội nói về chuyện bác sĩ tư, anh hỏi hai người: "Hai người kiểm tra cơ thể tôi một chút, xem thử có thể nghiên cứu được thuốc giải không?"

Nguu Vọng và Lưu Hiểu Anh quay sang nhìn nhau, Lưu Hiểu Anh bước lên một bước bắt mạch cho Bạch Diệc Phi.

Một lúc sau Lưu Hiểu Anh nói: "Chất độc trong người anh rất lì lợm, đã hòa tan vào máu. Tôi chỉ có thể không chế nó chứ không thể hóa giải được".

Nguu Vọng cũng thở dài một tiếng: "Chất độc này đúng là vô cùng lợi hại".

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì cũng không quá thất vọng.

Lúc này Lưu Hiểu Anh lại nói: "Thế nhưng có thể cô hai của tôi sẽ chữa được".

"Thật sao?", Bạch Diệc Phi có chút kích động: "Vẫn cứu được sao?"

Lưu Hiểu Anh gật đầu: "Cô hai tôi đã dạy Trung y cho tôi. Cô ấy lợi hại hơn tôi rất nhiều, nhưng bây giờ cô ấy lại không có ở đây, cô ấy đã đến Nam Cương rồi. Phải chờ đến khi cô ấy quay về thì mới có thể chữa được".

"Trong khoảng thời gian này tôi sẽ cố gắng không chế nó giúp anh. Đương nhiên anh cũng phải chú ý một chút, không thể suy nghĩ quá nhiều, tâm trạng phải thật ổn định".

"Tôi sẽ kê cho anh một loại thuốc, hơn nữa cũng sẽ châm cứu cho anh, chắc hẳn sẽ tốt lên được một chút".

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 188: Trần Hạo bị bắt

Bản thân được cứu rồi, Bạch Diệc Phi vô cùng vui mừng.

Ngưu Vọng thấy vậy thì nói: “Có bác sĩ Lưu chăm sóc, sức khỏe của cậu tốt hơn nhiều rồi, tôi cũng yên tâm”.

Thật ra Lưu Vọng đến đây cũng không làm được gì nhiều, chỉ là Bạch Diệc Phi muốn ông ta yên tâm mà thôi.

Bạch Diệc Phi gật gật đầu, lại hỏi: “Bệnh của Tuyết Nhi có khỏi được không?”

Ngưu Vọng ngập ngừng: “Chuyện này rất phiền phức”.

Liêu Hiểu Anh xen vào: “Đúng vậy. Tôi bắt mạch cho cô ấy rồi. Bệnh của cô ấy là do bị thuốc ảnh hưởng, chỉ cần loại trừ hết dược tính là được. Nhưng quá trình rất phức tạp, hơn nữa cô ấy sẽ rất đau đớn”.

Một tiếng sau, Lưu Hiểu Anh cất kim châm đi, Bạch Diệc Phi mới hỏi: “Cô có muốn làm bác sĩ tư nhân không? Đãi ngộ thế nào tùy cô nói”.

Lưu Hiểu Anh nghe vậy thì “xùy” một tiếng. Lúc Long Linh Linh cho rằng cô ta sẽ từ chối thì Lưu Hiểu Anh lại nói: “Trông anh đáng thương như thế, tôi miễn cưỡng đồng ý vậy”.

Bạch Diệc Phi cười: “Đúng là vinh hạnh cho tôi quá”.

Lưu Hiểu Anh hừ một tiếng: “Tôi đói rồi, Linh Linh đi ăn với mình đi”.

Nói xong thì kéo Long Linh Linh vẫn đang ngây ngẩn rời đi.

Bạch Diệc Phi bật cười, không chỉ bởi vì Lưu Hiểu Anh đồng ý trở thành bác sĩ tư nhân cho anh mà vì hiện giờ anh cảm nhận được cơ thể đã khỏe mạnh, không còn suy yếu như trước.

Không thể phủ nhận được, tay nghề của Lưu Hiểu Anh thực sự rất tốt.

Sức khỏe đã tốt hơn nên Bạch Diệc Phi cũng phải trở về xử lý chuyện của Hầu Tước rồi. Hai ngày này bởi vì Lý Tuyết mất tích mà toàn bộ công việc của tập đoàn đều bị tồn đọng, anh nhất định phải giải quyết thật nhanh.

...

“Linh Linh, bây giờ chúng ta hẳn là đồng nghiệp rồi nhỉ?”, Lưu Hiểu Anh vừa ăn vừa hỏi.

Long Linh Linh gật đầu: “Đương nhiên rồi, hoan nghênh cậu gia nhập Hầu Tước”.

Lưu Hiểu Anh tủm tỉm: “Nghe nói lương ở Hầu Tước rất cao”.

Long Linh Linh trừng mắt nói: “Liêm sĩ rơi đầy đất rồi kìa! Cậu là bác sĩ tư nhân, lương và đãi ngộ sẽ khác”.

“Đúng rồi, lúc trước mình nghe chủ tịch nói muốn đầu tư bệnh viện, về sau cậu nhất định sẽ có đất dụng võ”.

“Thật ư? Quá tốt rồi!”

Thật ra Lưu Hiểu Anh vốn không muốn là bác sĩ tư nhân nhưng Bạch Diệc Phi thật sự rất thú vị, hơn nữa cô khá quan tâm đến độc trên người đối phương vì thế mới đồng ý.

Bây giờ Bạch Diệc Phi muốn đầu tư bệnh viện, vậy thì sau này cô ta có thể không làm bác sĩ riêng nữa mà tiếp tục ước mơ của mình.

Long Linh Linh thấy Lưu Hiểu Anh như vậy thì ánh mắt lóe lên.

Nếu cô ta nhớ không lầm thì Lưu Hiểu Anh là một người rất có nguyên tắc, điểm giới hạn của cô ta là làm bác sĩ tư nhân.

Nhưng vì Bạch Diệc Phi, cô ta đã phá bỏ nguyên tắc của mình.

Đương nhiên, đây cũng là chuyện tốt, có Lưu Hiểu Anh ở đây thì sức khỏe của Bạch Diệc Phi sẽ không có gì phải lo lắng nữa.

Buổi chiều, trong lúc Bạch Diệc Phi đang bận đến bù đầu thì nhận được điện thoại của Tần Hoa.

“Hai người hôm qua nói đã giúp tìm được cô Bạch vì vậy yêu cầu cậu chuyển tiền thưởng cho họ”.

Bạch Diệc Phi xa sầm mặt mày: “Bọn chúng không xứng”.

Tần Hoa cũng nghĩ thế: “Nhưng bọn họ cứ náo loạn ở cục cảnh sát, hay là cậu đến một chuyến?”

Bạch Diệc Phi xoa mi tâm: “Được, tôi đến ngay”.

Đến cục cảnh sát, Tần Hoa dẫn Bạch Diệc Phi vào phòng thẩm hỏi.

Hai gã đàn ông mặc đồ tù nhân nhìn thấy Bạch Diệc Phi ở phía bên kia tấm thủy tinh thì vô cùng kích động.

“Chủ tịch Bạch!”

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Muôn 1 tỷ?”

“Chủ tịch Bạch, quả thực là chúng tôi phát hiện ra cô Bạch, chỉ là tình huống có hơi đặc biệt mà thôi”.

“Đúng thế, hy vọng anh là người giữ chữ tín”.

Hai gã nhìn Bạch Diệc Phi, mắt sáng rực, 1 tỷ tệ đấy!

Bạch Diệc Phi cười lạnh lùng.

Hai gã nọ lại hoàn toàn không biết gì.

“Tao đến là để cho chúng mày biết vì sao chúng mày lại phát hiện ra vợ tao”.

“Bọn mày hoàn toàn không biết vợ tao ở đâu cả, chẳng qua bọn mày nghe người khác dặn dò, đi bức hại phụ nữ, vừa hay trong đó có một người là vợ tao mà thôi”.

“1 tỷ khiến bọn mày thay đổi ý định, vì thế mới không làm gì vợ tao, nhưng không thể phủ nhận, việc bọn mày định làm là phạm pháp!”

“Vì thế bọn mày hoàn toàn không có tư cách đòi tao 1 tỷ này!”

“Cuối cùng tao khuyên bọn mày một câu, cẩn thận hôm nào đó, người bị hiếp là vợ chúng mày!”

Nói xong, Bạch Diệc Phi không thèm nhìn hai gã mà rời đi luôn.

Bọn chúng ngậy ra tại chỗ, rất lâu sau mới vang lên tiếng mắng chửi.

“Mẹ nó! Không chịu trả tiền!”

“Mẹ kiếp, chủ tịch tập đoàn Hậu Tước là tên đạo đức giả!”

Bạch Diệc Phi không quan tâm đến bọn chúng, dù sao anh cũng sẽ không trả 1 tỷ, điều đáng tiếc là không thể đập cho bọn chúng một trận.

Tần Hoa thấy anh đi ra thì hỏi: “Sao rồi?”

“Giải quyết xong rồi, nếu không có chuyện gì thì tôi về đây”.

“Ừ”, Tần Hoa gật đầu, đúng lúc này thì anh ta nhận được điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Tần Hoa xây xẩm mặt mày, lại nhìn Bạch Diệc Phi đã ra khỏi cục cảnh sát.

Tần Hoa mau chóng đuổi theo: “Bạch Diệc Phi, đợi đã!”

Bạch Diệc Phi đang định mở cửa xe đi thì nghe thấy giọng anh ta. Anh quay lại hỏi: “Còn chuyện gì nữa?”

Tần Hoa gật đầu, trầm trọng nói: “Tôi vừa nhận được điện thoại, Trần Hạo ăn trộm bị bắt tại trận”.

“Sao lại như vậy?”

Tần Hoa nói ngắn gọn: “Vừa rồi có người đến báo cảnh sát nói Trần Hạo ăn trộm điện thoại bị bắt được, đang được đưa đến cục cảnh sát. Người báo là... Liễu Vô Cùng”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì híp mắt: “Liễu Vô Cùng...”.

Nửa tiếng sau, Trần Hạo và Liễu Vô Cùng đã đến đồn cảnh sát.

Liễu Vô Cùng nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì như cười như không mà nhìn anh.

Mà Trần Hạo lại không ngờ mình sẽ bị bắt, còn bị mang đến cục cảnh sát, càng không nghĩ rằng sẽ gặp được sếp của mình ngay tại đây.

“Sếp...”, mặt Trần Hạo đỏ bừng. Sếp vừa nói với hắn ta, phải làm việc quang minh lỗi lạc, bây giờ lại bị bắt vì ăn trộm điện thoại, còn bị sếp nhìn thấy, điều này khiến hắn ta vô cùng xấu hổ, không còn mặt mũi nào nhìn anh.

Bạch Diệc Phi không lên tiếng. Tần Hoa đứng một bên hỏi tình huống cụ thể.

Đại khái là đi đường thì bị trộm điện thoại, không có gì đặc biệt.

Bạch Diệc Phi sầm mặt. Trần Hạo hẳn là đi điều tra Liễu Vô Cùng nên mới nghĩ đến chuyện trộm điện thoại của hắn ta, chỉ là không cẩn thận bị bắt được.

Liễu Vô Cùng lên tiếng: “Cảnh sát, tên trộm này vô cùng tệ hại, nếu bắt được rồi thì phải dạy dỗ cho hắn hối, nếu không lúc đi đường ai dám lấy điện thoại ra nữa”.

“Đương nhiên rồi”, Tần Hoa trả lời, sau đó nhìn Trần Hạo: “Cậu ra đây với tôi”.

Trần Hạo bị Tần Hoa đưa đi, hắn ta còn nhìn Bạch Diệc Phi nhưng anh chỉ khẽ lắc đầu, ý bảo gã đừng làm việc xằng bậy. Trần Hạo lúc này mới thở phào, hắn ta còn cho rằng sếp không muốn giữ hắn ta lại nữa!

Hai người rời đi, nơi này chỉ còn lại Liễu Vô Cùng và Bạch Diệc Phi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 189: Mua chuộc Trần Hạo

“Bạch Diệc Phi, không ngờ đàn em của mày cũng không sạch sẽ gì”, Liễu Vô Cùng châm chọc.

Bạch Diệc Phi vẫn bình thản: “Anh cũng không “sạch sẽ” đấy thôi, vậy anh cũng là đàn em của tôi?”

“Mày!”, Liễu Vô Cùng trừng anh: “Bạch Diệc Phi! Ngày mai là ngày đấu giá rồi, để tao xem đến lúc đấy mày còn cười được nữa hay không?”

“Sao lại không cười được?”, Cơ thể của Bạch Diệc Phi đã khỏe mạnh hơn trước nên tâm trạng anh cũng thoải mái hơn.

Nói xong, anh còn cười lên.

Liễu Vô Cùng ghen hống, ánh mắt hung ác mà nhìn anh, cuối cùng hắt ta phun ra một câu: “Chúng ta cứ chờ xem!”

Bạch Diệc Phi hoàn toàn vô cảm với lời hắt ta, bởi vì ai phải chờ xem còn chưa biết được đâu!

Một lát sau, Tần Hoa đi ra, nói với Bạch Diệc Phi: “Người báo cảnh sát là Liễu Vô Cùng, nếu hắt ta không bỏ qua thì Trần Hạo có lẽ không thể ra được”.

“Tôi biết rồi”, Bạch Diệc Phi nghĩ nghĩ: “Anh bảo với Trần Hạo rằng không cần lo lắng”.

Tần Hoa nghe thấy vậy thì ừ một tiếng, do dự nói: “Bạch Diệc Phi, mặc dù tôi biết có một số việc phải sử dụng thủ đoạn đặc biệt nhưng tôi vẫn hy vọng cậu sẽ đi còn đường đứng đắn”.

Bạch Diệc Phi không làm khó anh ta: “Yên tâm, tôi là một công dân tốt tuân thủ pháp luật, tôi biết điem dừng”.

Tần Hoa bất đắc dĩ nở nụ cười.

Bạch Diệc Phi lại nói thêm vài câu mới rời đi.

Vừa ra khỏi cục cảnh sát, anh đã gặp Liễu Vô Cùng còn chưa rời đi.

“Bạch Diệc Phi, mày có muốn cho nó ra không?”

Hắn ta không đợi anh trả lời lại nói: “Chỉ cần mày giao mảnh đất ngoài ô phía Nam cho tao, tao sẽ cho Trần Hạo ra, thế nào?”

Bạch Diệc Phi hiểu ý của hắn ta, anh bình thản nói: “Đấu giá còn chưa bắt đầu, mảnh đất đó cuối cùng thuộc về ai bây giờ còn chưa nói được”.

Liễu Vô Cùng rất chắc chắn: “Không, mảnh đất đó cuối cùng sẽ thuộc về tao”.

“Thế ư?”, Bạch Diệc Phi cười nhạt: “Vậy con mẹ anh còn nói với tôi làm gì?”

Nói xong, anh lên xe rời đi.

...

Buổi tối, Tần Hoa mở cửa phòng thăm vấn Trần Hạo: “Cậu có thể đi rồi”.

Trần Hạo thần thờ đi ra: “Cảnh sát, anh chắc chứ?”

Tần Hoa thấy hơi phiền: “Không muốn đi cũng được, cậu muốn ở lại bao lâu thì ở”.

“Không, không, không, không cần đâu, tôi ra ngoài thì hơn”,

Đùa nhau à, nếu như mẹ hắn ta biết hắn ta lại ngồi tù rồi thì nhất định sẽ đánh chết hắn ta, không chừng bệnh tình lại tái phát. Như vậy hắn ta sẽ trở thành một kẻ bất hiếu rồi.

Trần Hạo thoải mái ra khỏi cục cảnh sát nhưng lại gặp Liễu Vô Cùng.

Liễu Vô Cùng hạ cửa xe: “Là tôi bảo anh ta thả cậu ra, không cảm ơn tôi à?”

Trần Hạo đứng bên cạnh xe, cảnh giác nhìn hắn ta: “Tôi biết anh không có ý gì tốt”.

Liễu Vô Cùng không để tâm: “Không cảm ơn cũng không sao, tôi có thể lại đưa cậu vào, đến lúc đó, nếu mẹ cậu biết được thì sẽ thế nào?”

Mặt Trần Hạo trắng bệch: “Đồ dê tiện”.

“Cậu quá khen”, Liễu Vô Cùng khẽ cười: “Lên ngồi chơi?”

Trần Hạo nhìn khuôn mặt gợn đò của Liễu Vô Cùng, rất muốn đập cho một phát nhưng hắn ta không làm vậy mà mở cửa xe, ngồi xuống ghế phụ.

“Nói đi, anh muốn làm gì?”, Trần Hạo hỏi thẳng.

Liễu Vô Cùng châm thuốc, hít một hơi, lại nhả khói trắng rồi mới từ từ nói: “Bạch Diệp Phi cho cậu bao tiền? Tôi trả gấp đôi. Hơn nữa tôi có thể liên hệ với bệnh viện tâm thần tốt nhất ở nước ngoài trị bệnh cho mẹ cậu, sau này cậu đi theo tôi”.

“Tôi từ chối”.

Câu trả lời của Trần Hạo khiến Liễu Vô Cùng hơi bất ngờ: “Cậu chưa nghe rõ tôi nói gì à? Cậu từ chối?”

“Phải”, Trần Hạo gật đầu dứt khoát.

Liễu Vô Cùng cau mày, sau lại giãn ra, nói: “Cậu không cảm thấy đi theo Bạch Diệp Phi là quá lãng phí tài năng à? Hơn nữa, cậu biết không? Sau khi cậu bị nhốt vào, hắn không thèm lo cho cậu. Tôi còn nói dùng mảnh đất ngoại ô phía Nam để đổi lấy tự do cho cậu, hắn không hề do dự mà từ chối. Trong lòng hắn, lợi ích mới là quan trọng nhất, cậu vì hắn như vậy, có đáng không?”

Trần Hạo hơi dờ ra: “Sếp có chuyện riêng của mình, tôi chỉ là một cấp dưới nhỏ nhoi mà thôi, không đáng để lãng phí nhiều thời gian và sức lực của anh ấy”.

“Phải không?”, Liễu Vô Cùng cười nhạt: “Tôi không giống hẳn, chỉ cần là người tôi đã chọn thì cho dù địa vị thế nào thì đều là anh em của tôi, tôi sẽ coi trọng họ”.

Hắn ta lại nói: “Vì thế cậu cứ đi theo tôi, tôi sẽ cho cậu càng nhiều không gian để phát triển, còn có thể giúp mẹ cậu trị bệnh, sau này chúng ta là anh em”.

Trần Hạo nghe xong thì cười khinh bỉ: “Anh nói những lời này, tự anh có tin không?”

“Anh em? Anh có biết anh em là thế nào không?”

Liễu Vô Cùng bị phản ứng bất ngờ của Trần Hạo làm cho sững sờ.

“Tôi biết mình là người thế nào, cũng không hy vọng xa vời sau này có thể trèo lên đầu lên cổ người khác. Mà những gì tôi có ngày hôm nay đều là sếp cho. Tôi vẫn luôn gọi anh ấy là sếp nhưng anh ấy chưa từng coi tôi là thuộc hạ. Anh ấy coi tôi là anh em, cũng nhờ có anh ấy mới có tôi ngày hôm nay”.

“Đúng, thủ đoạn của tôi không ra gì, nhưng anh tốt hơn chỗ nào? Những lời đó nghe thì có vẻ hay ho đẹp đẽ lắm nhưng sự thật thế nào lòng anh tự rõ”.

“Còn nữa, chuyện của mẹ tôi, tôi tự lo được, không cần anh phải quan tâm”.

Nói xong, Trần Hạo mở cửa xuống xe.

Liễu Vô Cùng gọi hắn ta lại: “Cậu nghĩ cho kỹ, tiếp tục ngồi tù hay đi theo tôi?”

Lúc này, động tác của Trần Hạo dừng lại, trong lòng vô cùng do dự.

Lời vừa rồi đều xuất phát từ tận đáy lòng hấn ta nhưng hấn ta cũng thật sự không muốn ngồi tù.

Liễu Vô Cùng lấy ra một chiếc bình sứ, bên trong là chất lỏng màu đỏ.

“Tôi cho cậu lựa chọn, uống nó hay tiếp tục ngồi tù?”

Trần Hạo nhìn đồ trong tay: “Đây là thuốc độc? Giống như của các chủ tịch đó?”

Liễu Vô Cùng lắc đầu cười: “Không, độc tính loại này còn mạnh hơn, không quá ba ngày, sẽ phát độc mà chết”.

Tay Trần Hạo run rẩy, sắc mặt cũng trắng hơn.

Liễu Vô Cùng cười nham hiểm: “Yên tâm, chỉ cần uống nó cậu sẽ là người của tôi, tôi sẽ cho cậu thuốc giải định kỳ”.

“Đây là anh em mà anh nói?”, Trần Hạo trào phúng.

Liễu Vô Cùng thản nhiên: “Vấn đề là cậu bây giờ vẫn là người của Bạch Diệt Phi, đây là đề đề phòng bất chắc, đúng chứ?”

Trần Hạo nhìn Liễu Vô Cùng, cuối cùng mở bình sứ ra, uống cạn chất lỏng bên trong rồi xuống xe.

“Tôi uống nó không có nghĩa là tôi về phe anh”.

“Cậu có ý gì”, Liễu Vô Cùng cứng lại.

Trần Hạo trầm giọng: “Ý là tôi sẽ không làm việc cho anh, càng không làm chuyện có lỗi với Bạch Diệt Phi, anh ấy mới là sếp trong lòng tôi”.

“Cậu!”, Liễu Vô Cùng híp mắt: “Cậu sẽ chết!”

“Tôi không quan tâm! Trước đây tôi vô cùng hèn mọn, như con chuột không thấy được ánh sáng nhưng sếp đã cho tôi cơ hội, để tôi được sống dưới ánh mặt trời, cảm giác đó anh không thể hiểu được!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 190: Tin tưởng

“Anh em trong miệng anh chẳng qua là cái có để anh không chế người khác, anh em chân chính sẽ không cần phải làm vậy”.

“Người như anh, vĩnh viễn cũng không biết anh em là thế nào! Bởi vì anh không xứng!”

“Anh cho rằng những người bị thuốc không chế thực sự thật lòng làm việc cho anh ư? Họ chẳng qua bị uy hiếp mà thôi! Nếu có một ngày, bọn họ không bị thuốc không chế nữa thì kết cục của anh sẽ rất bi thảm!”

Nói xong, Trần Hạo quay đầu đi thẳng.

Liễu Vô Cùng ngồi trong xe, trong đầu lặp đi lặp lại những lời Trần Hạo vừa nói.

Đột nhiên, hắn ta đập mạnh lên tay lái: “Bộp...”.

Âm thanh chói tai vang lên trong đêm tối.

“Mẹ nó! Không biết điều!”

“Thằng điên! Đồ điên!”

...

Sáng hôm sau, Bạch Diệp Phi nhận được điện thoại của Tần Hoa.

“Trần Hạo được thả ra rồi nhưng lúc cậu ta đi ra...”.

Cúp điện thoại, Bạch Diệp Phi nhận được video mà Tần Hoa vừa gửi cho anh. Là video mà Trần Hạo và Liễu Vô Cùng gặp gỡ ở trước cửa cục cảnh sát.

Bạch Diệp Phi xem xong còn nhớ Tần Hoa dặn dò anh phải cẩn thận.

Chỉ xem video có thể thấy được, Trần Hạo và Liễu Vô Cùng gặp nhau, có lẽ có bí mật gì đó. Vậy Trần Hạo phản bội anh?

Không, Bạch Diệc Phi tin Trần Hạo.

Anh cũng không phải thực hiểu rõ con người hắn ta nhưng anh biết, hắn ta sẽ không phản bội anh.

Nhưng sau khi Trần Hạo được thả ra, anh cũng nên gọi điện hỏi thăm.

“Chuột Nhắt, ra rồi? Vậy thì tốt, sau này tôi sẽ cố gắng không để anh làm những việc đó nữa. Tạm thời anh không cần điều tra Liễu Vô Cùng nữa”.

“Vâng, sếp”, Trần Hạo trả lời.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Bác gái gần đây thế nào?”

“Mẹ tôi ổn, còn thường nói tôi mời anh đến nhà ăn cơm cơ!”, Trần Hạo khuôn mặt vui vẻ, hoàn toàn không lộ ra điều gì bất thường.

“Vậy thì tốt, bây giờ không có chuyện gì, anh nên ở bên cạnh bà ấy nhiều hơn”, Bạch Diệc Phi nói.

Trần Hạo đồng ý.

Bạch Diệc Phi cúp điện thoại, tay không cẩn thận ấn vào chuột, video vừa nãy lại phát lại.

Anh vốn định xóa nó đi thì đột nhiên lại nhìn thấy Trần Hạo dường như uống thứ gì đó mà Liễu Vô Cùng đưa cho.

Khuôn mặt Bạch Diệc Phi trở nên trầm trọng, nhìn chăm chăm vào Chuột Nhắt, xem đi xem lại vài lần, xác định Liễu Vô Cùng thực sự đã cho Trần Hạo uống gì đó thì hoảng hốt.

Anh gọi điện cho Lưu Hiểu Anh.

“Cô ở đâu, tôi đến đón cô”.

...

Đến nhà Trần Hạo, Bạch Diệc Phi ấn chuông cửa.

Trần Hạo mở cửa, khó hiểu nhìn anh: “Sếp?”

Lúc này, mẹ hắn ta cũng đi ra: “Sếp Chuột Nhắt đến rồi? Mau vào ngồi, mau vào ngồi!”

Bạch Diệc Phi đang định nổi giận thì nhìn thấy bà, anh lập tức bình tĩnh lại, cười nói: “Bác gái, cháu đến xem hai người đã quen sống ở đây chưa”.

“Quen rồi, quen rồi”, mẹ Trần Hạo đã hơn 50 tuổi, hai bên tóc mai bạc trắng, có lẽ vì gần đây sống rất thoải mái nên tâm trạng cũng tốt hơn, trông tinh thần bà rất phấn chấn.

Lưu Hiểu Anh tiến vào theo: “Bác gái”.

“Mọi người đều ngồi xuống đi, bác đi rót trà cho mấy đứa”.

“Mẹ, để con”, Trần Hạo hoàn hồn. Hắn ta vừa nhìn thấy vẻ mặt của Bạch Diệc Phi, trong lòng hơi sợ hãi. Có phải sếp đã biết gì đó rồi không?

Mẹ Trần Hạo xua tay: “Để mẹ, để mẹ”.

Trần Hạo bất đắc dĩ, chỉ đành đi pha trà cùng mẹ.

Pha trà xong, rót cho mỗi người một chén, mẹ Trần Hạo nói: “Hiếm khi cháu đến, buổi trưa bác nhất định sẽ nấu cơm mời cháu”.

“Bác gái, không cần phiền phức như vậy đâu”, Bạch Diệc Phi cũng không muốn làm phiền người ta.

“Không sao, không sao. Bác đi mua rau, Chuột Nhắt, con ngồi lại với sếp”.

Nói xong, bà mau chóng thu dọn rồi ra ngoài.

Trong phòng khách chỉ còn lại Trần Hạo, Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu anh.

“Sếp...”.

Bạch Diệc Phi cũng bót giận đi một chút, anh không ra tay nhưng sắc mặt cũng không tốt. Anh mắng: “Anh thì giỏi rồi! Cho rằng mình là anh hùng hiệp sĩ phải không?”

“Anh cho rằng anh chết vì tôi thì tôi sẽ cảm ơn đại ơn đại phúc của anh chắc? Anh muốn tôi chăm sóc mẹ anh thì mẹ nó, anh nói thẳng ra, ông đây không cần anh dùng cách này nói với tôi!”

Trần Hạo ngây người.

Lưu Hiểu Anh cũng sững sờ.

Cô ta vốn định tìm Lý Tuyết nhưng Bạch Diệc Phi đột nhiên gọi điện cho cô ta, trên xe cũng không nói là chuyện gì, cứ thế mà đưa thẳng cô ta đến đây, sau đó thành thế này.

Ai có thể nói cho cô biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì được không?

Trần Hạo không nói chuyện. Lúc đầu, hẳn ta cho rằng sếp phát hiện hẳn ta nói chuyện với Liễu Vô Cùng nên đến để hỏi rõ mọi chuyện. Hẳn ta chưa từng nghĩ rằng Bạch Diệc Phi sẽ tin tưởng mình nên đã nghĩ cách từ chức.

Nhưng Bạch Diệc Phi không hỏi hẳn ta những điều này mà trực tiếp mắng hẳn ta.

Ý là, anh đã biết hẳn ta uống thuốc độc.

Trần Hạo vô cùng cảm động.

Bạch Diệc Phi mắng xong mới dùng ngữ khí không mấy tốt đẹp nói với Lưu Hiểu Anh: “Bắt mạch cho anh ta đi”.

Thấy thái độ anh không tốt, Lưu Hiểu Anh không nhịn được thốt lên: “Anh gắt với tôi như thế làm gì?”

Bạch Diệc Phi hơi cứng người: “Tôi chỉ là...”.

Lưu Hiểu Anh trừng anh: “Được rồi, tôi biết anh lo lắng. Tôi là quân tử không chấp kẻ tiểu nhân, không so đo với anh”.

Nói xong, Lưu Hiểu Anh đi đến bắt mạch cho Trần Hạo.

Một loạt những việc này khiến Trần Hạo ngu người luôn. Sếp muốn cứu hẳn ta?

Không đúng, uống độc này thì hẳn hết cứu nổi rồi chứ?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 191: Chữa bệnh

“Thế nào? Có cách nào không?”, Bạch Diệc Phi căng thẳng, dù sao Liễu Vô Cùng cũng quá độc ác.

Lưu Hiểu Anh buông tay Trần Hạo ra nói: “Còn cứu được nhưng phải dùng biện pháp đặc thù trong hai ngày, từ từ loại trừ”.

“Còn cứu được là được”, Bạch Diệc Phi thở phào.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy thì nhắc nhở một câu: “Liễu Vô Cùng hẳn là biết được tôi đang làm việc cho anh, bởi vì độc lần này không giống với độc của mấy tên chủ tịch kia, tôi chưa từng thấy”.

Bạch Diệc Phi cau mày: “Hắn rốt cuộc nghiên cứu bao nhiêu loại thuốc độc?”

Lưu Hiểu Anh nhún vai: “Tôi sao biết được, may mà hắn không biết sở trường của tôi là trung y”.

Nếu không cô ta cũng không dám chắc chắn mình có thể giải độc của Liễu Vô Cùng.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Cô giải độc cho anh ta trước”.

Trần Hạo thấy anh như vậy thì càng cảm động: “Sếp, tôi...”.

“Tôi biết anh muốn nói gì”, Bạch Diệc Phi ngắt lời hắn ta: “Chuột Nhắt, tôi thật lòng hy vọng anh sống tốt, anh cũng cần phải tự trân trọng tính mạng mình, anh hiểu không?”

“Không gì quan trọng hơn tính mạng mình”.

Trần Hạo chấn động.

“Không gì quan trọng hơn tính mạng của mình!”

Câu này rất đúng nhưng hẳn ta chưa từng coi trọng nó, bởi vì những tháng ngày trước đây cuộc sống chật vật, mẹ lại bị bệnh nên trong mắt hẳn ta chỉ có tiền, không có gì khác.

Trần Hạo cảm thấy đời này gặp được một người sếp như Bạch Diệc Phi là điều may mắn nhất trong cuộc đời hẳn ta.

“Sếp...”, Trần Hạo nghẹn ngào.

Bạch Diệc Phi tỏ vẻ ghét bỏ: “Đừng như thiếu nữ mới lớn vậy, sên chết đi được!”

Lưu Hiểu Anh lấy kim châm ra, sau đó nói với Trần Hạo: “Cởi đồ, cởi cả quần ra”.

“Như vậy... Như vậy không hay lắm đâu?”, Mặt Trần Hạo lập tức đỏ lên.

Bạch Diệc Phi chọc chọc đầu hẳn ta: “Mẹ nó, anh lại nghĩ đến thứ đen tối gì đấy? Người ta châm cứu giải độc cho anh, đầu óc anh trong sáng một chút được không hả?”

Lưu Hiểu Anh trừng mắt: “Mau lên! Đừng làm lỡ thời gian nữa”.

“Ờ...”.

Trần Hạo vô cùng ngượng ngùng. Hẳn ta ngoan ngoãn cởi quần, Lưu Hiểu Anh chăm chú châm cứu cho hẳn ta.

Ngược lại, Bạch Diệc Phi liếc nhìn bộ phận nào đó trên người hẳn ta, trêu đùa: “Ồ ồ, kích cỡ này không tồi nha”.

Nếu chỉ có một mình Bạch Diệc Phi thì hẳn ta dám nói đùa với anh nhưng ở đây còn có một người đẹp, hẳn ta cảm thấy rất xấu hổ.

“Ông chủ, ở đây còn có người!”

Bạch Diệc Phi cười cười: “Cô ấy còn không xấu hổ thì anh xấu hổ cái mẹ gì!”

Lưu Hiểu Anh im lặng không lên tiếng, cô là bác sĩ, đã nhìn thấy không biết bao nhiêu là người lỏa thể, mấy câu đùa này chẳng là gì, đương nhiên không xấu hổ.

Hơn nữa, nếu một bác sĩ nhìn thấy những điều này mà xấu hổ thì còn khám bệnh gì nữa!

Trần Hạo liếc nhìn Lưu Hiểu Anh, thấy người ta vẫn bình thản chăm chú cho mình, mà bản thân lại bẽn lễn xấu hổ, chẳng ra làm sao.

Bạch Diệc Phi cũng không trêu chọc hấn ta nữa, yên lặng ngồi một bên.

Một lát sau, Lưu Hiểu Anh chăm chú xong thì thu dọn đồ đạc: “Ngày mai còn phải chăm chú lần nữa”.

“Cảm ơn bác sĩ”, Trần Hạo ngượng ngùng nói.

Lưu Hiểu Anh xua tay: “Đừng khách khí, tôi chỉ là làm công ăn lương thôi”.

Lúc này, điện thoại Bạch Diệc Phi vang lên, nhìn cái tên Long Linh Linh hiện lên trên màn hình anh mới nhớ đến còn việc đấu giá.

“Alo, tôi biết rồi, tôi qua ngay đây”.

...

Khách sạn lớn tại thành phố Thiên Bắc, Liễu Vô Cùng lái một chiếc Audi đến.

Trước khi xuống xe, Liễu Chiêu Phong gọi điện cho hấn ta.

“Anh cả, lần này có chắc chắn không?”

Liễu Vô Cùng cười khê: “Em yên tâm, anh chắc chắn 100%”.

“Anh, chẳng phải anh bảo tên Trần Hạo kia không chịu làm việc cho anh sao?”

Liều Vô Cùng nhớ đến lời hôm qua của Trần Hạo, trong lòng không gọn sóng: “Loại người thấp hèn đấy không xứng làm việc cho anh! Có nó hay không cũng thế”.

“VẬY... Anh, buổi đấu giá kết thúc có đi thăm anh hai không? Anh ấy cũng hy vọng anh mau chóng cứu bọn họ ra”.

“Anh biết rồi, đến lúc đó hẵng nói. Buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi”, Liều Vô Cùng nói cho có lệ rồi cúp điện thoại.

Nửa tiếng sau, buổi đấu giá bắt đầu.

Đồ được đem ra đấu giá ở đây rất đa dạng, có đá quý, có đồ cổ, còn có cả hợp đồng đất đai... Đó cũng là lý do mà có rất nhiều ông lớn đến đây.

Lúc này, bãi đỗ xe trong tầng hầm của khách sạn.

Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh thong dong đến nơi.

Hôm nay có rất nhiều người đến đấu giá vì thế chỗ đỗ xe có hơi chật. Bạch Diệc Phi vừa hay nhìn thấy một chỗ trống nên mau chóng lái vào.

Anh hoàn toàn không nhìn thấy một chiếc xe ở gần đấy cũng đang muốn tiến vào. Vì thế sau khi anh xuống xe, người ở xe kia cũng đi xuống.

“Này! Anh có mắt không vậy, không nhìn thấy chúng tôi đến trước à?”, là một cô ả sexy, trang điểm đậm, mặc chiếc váy bó sát, xách túi Chanel.

Không lâu sau, một người đàn ông trẻ tuổi cũng xuống xe, hẳn ta ăn mặc bóng bẩy, trông có vẻ là một tên con nhà giàu.

Hắn ta không vui nhìn Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh: “Các người làm gì thế hả? Không có mắt à? Chỗ đỗ xe này là của chúng tôi”.

Bạch Diệc Phi nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt, cảm thấy hắn ta rất quen nhưng nhất thời không nhớ ra, anh cũng không nghĩ nhiều: “Tôi nhớ bãi đỗ xe của khách sạn này là công cộng mà nhỉ?”

“Thì sao? Bãi đỗ xe này bọn tôi nhìn thấy trước, đương nhiên là của chúng tôi”, cô ả sexy vênh vác nói.

Người đàn ông gạt đầu: “Đúng thế, chuyện gì cũng phải theo thứ tự trước sau, các người mau lái xe tránh ra”.

“Tại sao phải vậy?”, Lưu Hiểu Anh đứng ra: “Nói đến trước sau thì cũng là chúng tôi đến trước, xe của chúng tôi vào trước, các người muốn đỗ xe thì tự tìm chỗ khác đi!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 192: Phiên đấu giá

Nói xong, người đàn ông đối diện nhìn chằm chằm Lưu Hiểu Anh, lý do là vì cô ta rất xinh đẹp lại có vẻ nhanh nhẹn hoạt bát khác hẳn với những người phụ nữ hắc thường gặp.

“Người đẹp, chúng ta đều là người văn minh mà, phải nói lý lẽ chứ, rõ ràng là chúng tôi tới trước nên chỗ này phải là của chúng tôi”.

Lưu Hiểu Anh trừng mắt: “Anh có giỏi thì dịch xe của chúng tôi ra đi!”

Bạch Diệc Phi không muốn đôi co với bọn họ nên quay sang Lưu Hiểu Anh: “Phiên đấu giá sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi thôi”.

“Mấy người không tự xem lại bản thân mình đi, có tư cách gì mà đến phiên đấu giá vậy? mấy người có tiền không?”

“Đúng vậy, nghèo kiệt xác mà cũng muốn tham gia buổi đấu giá, không biết ngượng hả?”, người phụ nữ đi cùng nói thêm vào.

Lưu Hiểu Anh nhìn Bạch Diệc Phi bằng ánh mắt phức tạp.

Nếu như chủ tịch tập đoàn Hậu Tước là tên khố rách áo ôm, thì không biết mấy người là cái gì nhỉ?

Bạch Diệc Phi cau mày, phiên đấu giá đã bắt đầu rồi nên anh rất vội: “Tôi có tới phiên đấu giá hay không thì liên quan gì đến mấy người? Đừng ở đó chõ mũi vào chuyện người khác!”

“Hiểu Anh, chúng ta đi thôi”.

Lưu Hiểu Anh bật cười thành tiếng rảo bước đi cùng Bạch Diệc Phi.

Nhưng sau khi bị chửi vỗ mặt như vậy, đôi nam nữ kia sao có thể để họ đi dễ dàng thế chứ?

“Hai người đứng lại!”, gã đàn ông tiến lên mấy bước chắn trước mặt Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh, lại còn đánh mắt với Lưu Hiểu Anh nữa.

Cô ả sexy cũng tiến đến, nhìn ánh mắt của hắn ta thì tỏ thái độ không hài lòng: “Vạn Đại Bảo, anh nhìn cái gì thế hả?”

Vạn Đại Bảo đánh mắt đi không trả lời câu hỏi mà nói với Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh: “Hai người chiếm mất chỗ để xe của tôi mà còn định đi vào hả? Đừng có hòng!”

“Hôm nay tôi sẽ cho hai người biết, đừng có mơ tới được buổi đấu giá nhé!”

Cô ả cũng lên tiếng đồng tình: “Đúng vậy, với thân phận của hai người thì nên ở đúng chỗ của mình đi, những nơi như thế này không phải là chỗ các người có thể đến đâu!”

Lưu Hiểu Anh phát cáu: “Chúng tôi là thân phận gì? Mấy người là thân phận gì? Có phải hai người chưa được học giáo dục công dân không? Không biết bây giờ là thời đại mới, người người bình đẳng rồi à?”

Bạch Diệc Phi sau khi nghe thấy cái tên Vạn Đại Bảo thì chợt giật mình nhớ lại, bảo sao anh thấy người này quen đến vậy, hóa ra đó là Vạn Đại Bảo con trai của Vạn Hâm.

Trước đây khi xem hồ sơ về Vạn Hâm, anh có xem qua bức ảnh chụp con trai của ông ta, thế nên khi nhìn thấy Vạn Đại Bảo cũng thấy có chút quen quen.

Vạn Đại Bảo và cô ả kia nghe xong câu nói của Lưu Hiểu Anh thì vẻ mặt vô cùng khó chịu, cô ả lớn tiếng: “Người người bình đẳng cái nỗi gì? Nếu bình đẳng thì cô thử mang tiền ra đây!”

“Cô có tiền không?”, Vạn Đại Bảo hừ một tiếng.

Bạch Diệc Phi kéo Lưu Hiểu Anh về phía sau rồi nói: “Chúng tôi không có thời gian để lãng phí với hai người, nếu có tổn thất gì thì cả cậu và bố

cậu cũng không đền nổi đâu!”

Nói xong, Bạch Diệc Phi kéo Lưu Hiểu Anh bước vào thang máy.

Bạch Diệc Phi cũng không cần thanh minh về thân phận của mình.

Ba năm trước, khi công ty thương mại Vạn Hưng rơi vào khủng hoảng chính Hầu Tước đã ra tay giúp đỡ Vạn Hưng. Thế nhưng gần đây Thương mại Vạn Hưng lại vong ân phụ nghĩa, liên kết với tập đoàn khác thực hiện chế tài trừng phạt Hầu Tước.

Bạch Diệc Phi đã cho Vạn Hâm một cơ hội thế nhưng ông ta không biết trân trọng nắm bắt, nên cũng đừng có trách anh vô tình. Chính vì lẽ đó nên dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, Bạch Diệc Phi cũng không nể mặt người của Vạn Hưng.

Do đó, Bạch Diệc Phi cũng không cần phải nói rõ thân phận với Vạn Đại Bảo.

...

Bước vào sàn đấu giá, Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh lần lượt ngồi vào vị trí. Khi đó, phiên đấu giá đã bắt đầu được một lúc rồi.

Sau khi ngồi xuống, Long Linh Linh báo cáo tình hình với Bạch Diệc Phi: “Đã đấu giá xong ba món đồ rồi, đều là các bức tranh chữ cổ”.

Mấy mảnh đất đó sẽ được giữ đến cuối phiên đấu giá, đặc biệt là mảnh đất ở ngoại ô phía Nam.

Ngồi cách mấy hàng ghế dịch sang dãy bên một chút là chỗ của Liễu Vô Cùng, hắn ta quay lại nhìn Bạch Diệc Phi cười đầy vẻ tự tin.

Bạch Diệc Phi cũng nhìn lại hắn, nhưng không để lộ bất cứ biểu cảm gì.

Đúng lúc này, Vạn Đại Bảo và cô ả sexy cũng vào tới nơi, vừa hay lại ngồi đúng hàng ghế sau lưng Bạch Diệc Phi.

“Sao hán lại ngồi ở chỗ đó nhỉ?”

Khi đó Long Linh Linh đang nói chuyện với Bạch Diệc Phi, Vạn Đại Bảo thấy vậy liền lập tức nảy số: “Người kia chắc không phải là bạn của trợ lý Long đâu nhỉ?”

Cô ả sexy không biết Long Linh Linh và cũng chưa từng nghe tới trợ lý Long Linh Linh của tập đoàn Hàu Tước.

Vạn Đại Bảo đã từng gặp Long Linh Linh một lần, nhưng cũng chỉ nghĩ rằng Bạch Diệc Phi là bạn của Long Linh Linh chứ không hề nghĩ rằng chức chủ tịch tập đoàn Hàu Tước có thể liên quan đến anh.

Chủ tịch của một tập đoàn hàng đầu thành phố Thiên Bắc chắc chắn không thể tùy tiện như vậy được!

Nhưng vấn đề là người ta cứ thích tùy tiện thế đấy!

Phía hàng ghế trước, đột nhiên Lưu Hiểu Anh nói với Bạch Diệc Phi: “Nếu như không vì phiên đấu giá đã bắt đầu, thì tôi có thể đại chiến với họ cả trăm trận cũng được”.

Bạch Diệc Phi giật mình: “Cô là phụ nữ đấy”.

“Tôi biết chứ!”, Lưu Hiểu Anh nhìn anh một cách kỳ quặc: “Phụ nữ thì làm sao?”

Bạch Diệc Phi hét cách: “Phụ nữ thì nên dịu dàng một chút”.

“Dịu dàng cái con khi!”, Lưu Hiểu Anh hậm hực: “Bị người ta cười lên đầu rồi còn ở đấy mà dịu dàng!”

Long Linh Linh thấy hai người như vậy liền hỏi: “Vừa rồi có chuyện gì sao?”

Lưu Hiểu Anh phẩy tay: “Gặp hai kẻ đàn độn”.

“Hả?”, Long Linh Linh có chút bất ngờ.

Vừa hay, Long Linh Linh quay đầu nhìn về phía sau thì bắt gặp Vạn Đại Bảo và bạn gái của hắn ta.

Vạn Đại Bảo nhìn thấy Lưu Hiểu Anh thì cười tí mắt chào hỏi: “Người đẹp, chúng ta có duyên quá!”

Cô ả sexy thấy thế vội kéo Vạn Đại Bảo: “Anh làm cái gì đấy? Bạn gái anh đang ở đây này!”

Nghe giọng đay nghiến của bạn gái mà Vạn Đại Bảo nổi hết cả da gà: “Tôi chào hỏi thì làm sao?”

“Anh!”, cô ả sexy không làm gì được Vạn Đại Bảo đành quay đầu lại trừng mắt nhìn Lưu Hiểu Anh: “Hồ ly tinh!”

Long Linh Linh chú ý đến câu chuyện phía sau, nghe thấy câu nói vừa rồi trong lòng cô thầm nghĩ: “Cô mới đúng là hồ ly tinh”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 193: Phải mua bằng được

Lưu Hiểu Anh rất muốn cười thật to nhưng khổ nỗi hoàn cảnh không cho phép: "Linh Linh, chính là hai tên ngu ngốc này".

Long Linh Linh nghe xong lập tức hiểu ra, ánh mắt nhìn bọn họ cũng trở nên không có thiện cảm.

Nhưng cô ả sexy bị Long Linh Linh nói, thì căn môi không nói lời nào nữa, cô ta biết rõ thân phận của Long Linh Linh cho nên không dám có hành động lỗ mãng.

Vạn Đại Bảo cảm thấy rất xấu hổ liền gằn giọng quát: "Yên lặng đi, đừng làm tôi phải xấu hổ!"

Cô ả sexy không thể làm gì khác, chỉ đành hừ một tiếng rồi không lên tiếng nữa.

Lưu Hiểu Anh và Long Linh Linh nhìn nhau, giả vờ như vô tình nhìn về hai người đang ngồi phía sau, sau đó cả hai cùng hiểu ý nhau nở nụ cười.

Bạch Diệc Phi thấy vậy nhạy cảm phát hiện bọn họ có mưu đồ: "Hai cô làm cái gì vậy? Cười gì mà thần bí thế?"

Lưu Hiểu Anh khẽ ho một tiếng: "Đợi chút sẽ biết".

Vạn Đại Bảo không nghe lọt tai cuộc trò chuyện của bọn họ, bởi hắn còn đang cảm thấy rất bất công.

Lưu Hiểu Anh và Long Linh Linh đều là kiểu phụ nữ đẹp rất hấp dẫn đàn ông, nhưng mà hai người đẹp này lại mỗi người ngồi một bên trái phải của tên nghèo kiết xác kia.

Tại sao lại như vậy chứ?

Một người đàn ông nghèo kiệt xác tại sao lại có được đái ngộ tốt như vậy?

Lại nhìn sang cái người ngồi bên cạnh mình, đột nhiên cảm thấy vô vị nhạt nhẽo, gần như không có gì có thể đem ra so sánh được với Lưu Hiểu Anh và Long Linh Linh.

Tại sao hẳn ta lại không có được cái diễm phúc kia chứ?

"Món đầu giá tiếp theo, tôi chắc mọi người đều đã được nghe nói về nó. Dù là các quý ông hay các quý bà, chắc chắn sẽ không thể cưỡng lại được sức quyến rũ của món đồ này. Cái mà tôi muốn nói ở đây chính là... Ngôi sao trên biển do nhà thiết kế trang sức lừng danh Victoirede..."

...Castellane...

...Thiết kế".

"Viên đá chính được làm bằng đá sapphire tự nhiên, với trọng lượng ban đầu là 35 carat, sau khi được cắt theo thiết kế, trọng lượng hiện tại là 5,9 carat. Ý tưởng độc đáo đến từ cảm hứng của nhà thiết kế đã làm nổi bật sự hoàn hảo của tác phẩm, mang vẻ đẹp mênh mông huyền bí và sâu thẳm của biển cả thu trọn vào trong viên đá".

"Tôi tin rằng mọi người đều không cưỡng lại được sức cám dỗ của món trang sức này, cho dù là dùng để tặng cho bạn gái hay vợ, hoặc là cho vào bộ sưu tập thì cũng đều có ý nghĩa không tầm thường. Vậy, tiếp sau đây chúng tôi sẽ bắt đầu tiến hành đấu giá, giá khởi điểm là năm triệu tệ".

Bạch Diệc Phi không hứng thú lắm với đồ trang sức, nhưng sau khi nhìn viên đá quý màu xanh đậm kia thì anh thực sự bị thu hút.

Đương nhiên, sự thu hút này là để dành cho Lý Tuyết.

Kết hôn với nhau lâu như vậy, ngoài lần trước mua tặng Lý Tuyết viên ngọc Hải Lam ra thì anh cũng chưa từng mua đồ trang sức hay đá quý nào

cho cô, cho nên lần này Bạch Diệc Phi có thể đấu giá rồi mang nó về tặng cho Lý Tuyết.

Mọi người thấy vậy bắt đầu bàn tán xôn xao.

"Đây là một viên sapphire tự nhiên, giá trị không tầm thường đó!"

"Còn không à? Màu sắc tinh khiết thế kia cơ mà!"

"Thực sự đáng giá để sưu tập".

"..."

Bạch Diệc Phi nghĩ thầm: Một viên đá tốt như vậy chắc là không dễ để đấu giá được nhỉ?

Sau lưng anh, cô ả sexy kéo tay Vạn Đại Bảo nũng nịu nói: "Đại Bảo, anh đấu giá cho em đi? Người ta muốn có nó..."

Vạn Đại Bảo cố gắng kìm lại cơn buồn nôn trong lòng, tinh bơ rút tay về sau đó ho nhẹ một tiếng: "Cứ đợi đó, anh đấu giá cho em".

Là một người giàu có, đương nhiên vào lúc này hẳn ta không thể để mình bị mất mặt, hơn nữa, vừa hay có thể khiến cho tên nghèo túng kia được mở rộng tầm mắt, để hẳn biết thế nào mới gọi là người có tiền.

Hơn nữa cũng có thể để Lưu Hiểu Anh nhìn rõ, đi theo một người có tiền tốt hơn hay là đi theo một tên nghèo túng tốt hơn?

"Sáu triệu!"

Vạn Đại Bảo ra giá mà không hề do dự.

Bạch Diệc Phi nhìn ra phía sau, hơi nhướng mày.

Thấy vậy Vạn Đại Bảo dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Bạch Diệc Phi: "Nghèo kiết xác, giá cao như vậy có làm cho mày sợ không?"

Long Linh Linh không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì nên rất khó hiểu, nhìn Bạch Diệc Phi giống người nghèo kiết xác sao? Chẳng qua là anh ăn mặc đơn giản chút thôi mà!

Hiển nhiên, do cảm xúc với Bạch Diệc Phi trong lòng cô ta đã lặng lẽ thay đổi cho nên Long Linh Linh cũng cảm thấy việc này rất bình thường.

"Bạch Diệc Phi, anh xem viên sapphire này đẹp không? Hay là đấu giá mua lại nó đi?"

"Mang về tặng cho vợ của anh, chắc chắn cô ấy sẽ rất thích".

Lời nói của Lưu Hiểu Anh khiến trong đầu Bạch Diệc Phi nổi đầy dấu chấm hỏi, nói thì nói vậy, anh mặc dù cũng định làm thế, nhưng mà tại sao nhìn bọn họ còn có vẻ tích cực hơn cả anh vậy?

Tất nhiên, Bạch Diệc Phi cũng chẳng hỏi nhiều mà ra giá luôn: "Tám triệu!"

Vạn Đại Bảo và cô ả sexy không thể tin nổi tròn to hai mắt lên.

"Mày ra giá thật à?"

"Mày ra giá mà không trả nổi tiền thì chút nữa người mất mặt là mày đó!"

Bạch Diệc Phi hờ hững đáp: "Không liên quan đến anh".

"Hừ! Câu này là tao nói với mày mới đúng, bởi vì đến cuối cùng thì viên đá sapphire kia cũng sẽ là của một mình tao!", Vạn Đại Bảo đắc ý nhìn Bạch Diệc Phi.

Lưu Hiểu Anh lập tức nói chen vào: "Anh nói của anh thì nó sẽ là của anh chắc? Cái này phải dựa vào thực lực, hiểu thực lực là gì không?"

"Đúng vậy, có tiền mới được gọi là có thực lực", Long Linh Linh tán thành nói.

Lời vừa dứt, Bạch Diệc Phi gần như không thể tin được vào tai mình nữa.

Long Linh Linh mà cũng nói chuyện kiểu này? Thật không thể tin được.

Mà cô ả sexy với Vạn Đại Bảo nghe xong thì lại có phản ứng khác.

Cô ả sexy quên luôn cả thân phận của Long Linh Linh, khinh thường nói: “Biết anh ấy là ai không? Anh ấy chính là cậu chủ của thương mại Vạn Hưng đó, nói anh ấy không có tiền? Điều này là không thể nào!”

“Mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ, xem bọn tao lấy viên sapphire này thế nào, để chúng mày biết thế nào mới gọi là người có tiền!”, Vạn Đại Bảo nói một cách tự tin.

Thái độ của Long Linh Linh và Lưu Hiểu Anh chỉ hờ hững: "Ngại quá, chúng tôi không tin!"

Thấy vậy Vạn Đại Bảo và cô ả sexy suýt tức phát điên, Vạn Đại Bảo giơ tấm thẻ gọi giá trong tay lên hét: “Mười triệu tệ!”

Nghe vậy, mọi người đều quay lại nhìn.

Nếu họ không nghe lầm thì hình như người này đang tranh đồ với chủ tịch tập đoàn Hàu Tước thì phải.

Lúc đầu mọi người đều ra giá, nhưng sau đấy phát hiện chủ tịch tập đoàn Hàu Tước cũng ra giá, nên mọi người đều dừng lại, dù có nhiều tiền hơn nữa thì cũng không tranh được với Hàu Tước nha!

Nhưng mà người nọ, lại hết lần này đến lần khác ra giá với Bạch Diệc Phi, bị ngu rồi sao?

Vạn Đại Bảo không để ý đến ánh mắt của mọi người, chỉ đắc thắng nhìn Bạch Diệc Phi.

Vẻ mặt của Bạch Diệc Phi hờ hững: "Anh quả là có thực lực".

Quả thực viên đá sapphire này rất có giá trị, anh cũng muốn mua nó cho Lý Tuyết, nhưng mà giá đẩy lên cao quá thì lại không còn đáng giá nữa rồi. Hơn nữa, anh còn có thể mua trang sức khác cho Lý Tuyết chứ không nhất định phải mua cái này.

Vạn Đại Bảo dùng tư thế của kẻ chiến thắng nhìn Bạch Diệc Phi, lại nhìn sang Lưu Hiểu Anh và Long Linh Linh: “Thấy chưa, tôi mới là người có bản lĩnh thực sự”.

“Đúng vậy”, cô ả sexy cũng đắc ý: “Các cô ấy à, cũng chỉ được nhìn mà thôi”.

Lúc này người dẫn chương trình đang hét lên: "Mười triệu một lần, mười triệu hai lần..."

"Mười một triệu!"

Lưu Hiểu Anh giơ thẻ lên.

Biểu cảm đắc thắng của Vạn Đại Bảo và cô ả sexy cứng đờ lại ngay lập tức.

Sắc mặt của Bạch Diệc Phi cũng không khá hơn bọn họ: “Cô ra giá làm cái gì?”

“Anh không định mua cho Tiểu Tuyết sao?”, Lưu Hiểu Anh nói như thể đây là một lý do chính đáng.

Long Linh Linh gật đầu: "Đúng vậy, cô Bạch chắc chắn sẽ rất thích”.

Bạch Diệc Phi cảm thấy hình như mình không còn quen biết Long Linh Linh nữa, rốt cuộc là cái quái gì đang xảy ra vậy?

Mọi người xôn xao cả lên.

"Thế này là quyết tranh đến cùng sao?"

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 194: Buổi đấu giá thú vị

“Hình như là...”.

“Đó là ai vậy? Sao lại dám đối đầu với Hầu Tước chứ?”

“.....”.

Vạn Hâm đứng ở bên cạnh nhìn thấy con trai mình đối đầu với Bạch Diệc Phi thì sắc mặt tái mét lại. Những chuyện trước đây vẫn chưa qua đi, Bạch Diệc Phi căn bản chưa gặp gã, gã thậm chí thấy may mắn trong lòng, có lẽ Bạch Diệc Phi không thèm để ý đến gã rồi.

Hơn nữa gã bị độc dược của Liễu Vô Cùng không chế nên không dám đi chọc vào Bạch Diệc Phi, có thể tránh xa được bao nhiêu thì tránh bấy nhiêu vậy. Đâu có ngu ngốc như thằng con mình, còn đi đến gây gổ với người ta nữa, đã thế còn ra mặt đối đầu với họ.

“Đi, ngăn nó lại cho tôi, không được đấu giá nữa”, Vạn Hâm dặn dò thư ký của mình đi cảnh cáo Vạn Đại Bảo.

Sau đó, thư ký khễ đi đến bên cạnh Vạn Đại Bảo, nói: “Giám đốc Vạn, chủ tịch cảm thấy giá tiền cao quá, không đáng”.

Gã ta không nói quá rõ ra, dù sao thì đây cũng là con trai chủ tịch, không thể nói quá thẳng.

Vạn Đại Bảo sau khi nghe xong thì không coi ra gì, nói: “Đi đi đi đi, tôi tự biết có đáng hay không?”

Thư ký sau khi nghe xong thì ngừng nói, Vạn Đại Bảo lại nói: “Anh ra kia đi, tôi sẽ không đấu giá bừa đâu”.

Hắn ta nghĩ rằng, không đấu giá bừa là khi vẫn giữ được thể diện, nhưng hiện giờ căn bản không phải là nói bừa nữa mà là bảo vệ danh dự của mình.

Thư ký thấy vậy thì đành phải quay lại, chuyển lời với Vạn Hâm.

Gã cảm thấy bất lực với đứa con trai không có chí tiến thủ của mình. Tính cách con trai gã như nào gã biết chứ. Đây rõ ràng là muốn tranh đấu đến cùng, nhưng rốt cuộc nó có biết được thân phận của đối phương không?

Vạn Đại Bảo lại một lần nữa hét giá: “Mười hai triệu tệ”.

Sau khi hét giá xong thì hắn ta nhìn Bạch Diệc Phi với ánh mắt đầy khiêu khích: “Có bản lĩnh thì mày hét giá tiếp đi”.

Bạch Diệc Phi không thèm để ý đến mà bảo Lưu Hiểu Anh và Long Linh Linh đừng giơ biển nữa.

Lời nói vừa dứt, cô ả sexy liền nói: “Đúng là nghèo rớt thớt, có mỗi mười hai triệu tệ mà đã không dám đấu giá tiếp”.

“Đừng nói là mười hai triệu, chỉ e đến hai triệu hắn cũng không lấy ra được ý chứ”, Vạn Đại Bảo đắc ý nói.

Long Linh Linh ở bên cạnh không nói gì, còn Lưu Hiểu Anh xùy một tiếng, nói: “Các người đừng có đắc ý, đợi xem”.

Nói xong, mặc dù Bạch Diệc Phi không cho nhưng Lưu Hiểu Anh vẫn giơ biển lên: “Mười lăm triệu”.

Bạch Diệc Phi trầm mặt xuống, hỏi: “Cô làm gì vậy?”

Lưu Hiểu Anh nói với vẻ chắc chắn: “Tất nhiên là giúp anh rồi”.

Long Linh Linh gật đầu, nói: “Đúng vậy! Chúng ta không thể thua được”.

Bạch Diệc Phi sắc mặt khó coi, nói: “Không cần thiết”.

Còn Vạn Đại Bảo và cô ả sexy khi nghe thấy Lưu Hiểu Anh tiếp tục đấu giá thì liền lên giọng châm biếm: “Giá cao như vậy, đến lúc có lấy tiền ra được không đây?”

“Đến lúc đó sẽ thành trò cười đấy”.

Lưu Hiểu Anh hừ một tiếng, nói: “Các người mới giống trò cười, luôn miệng nói mình có tiền, thế mà giá như này đã không dám tăng thêm rồi? Gạt người à?”

“Cô nói ai không dám tăng giá?”, Vạn Đại Bảo ghét nhất là bị người khác coi thường. Nói xong, hắn ta lại giơ biển lên hét lớn: “Mười tám triệu”.

Vừa dứt lời, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Đá saphia này quả thật rất đáng tiền, cũng có giá trị sưu tầm nhưng đâu đến mức hét giá cao thế?

Người dẫn chương trình vô cùng kích động, vốn dự đoán giá cao nhất là mười lăm triệu, bây giờ lên đến mười tám triệu rồi, nhiều hơn hẳn ba triệu.

“Mười tám triệu lần một! Mười tám triệu...”.

“Mười chín triệu”, Lưu Hiểu Anh lại giơ biển lên.

Bạch Diệc Phi không kịp được mà thấp giọng nói: “Cô hét giá thế, vậy thì các cô bỏ tiền ra nha”.

Cô ả sexy kia nghe thấy lời này, liền phì cười: “Ôi, vậy là không có tiền rồi”, nói xong cô ả nói với Vạn Đại Bảo: “Đại Bảo! Người ta thấy đá saphia kia đẹp quá đi, anh mua cho người ta đi”.

Vạn Đại Bảo không thèm để ý đến cô ả mà nhìn Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh tức giận trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi! Anh có phải là đàn ông không vậy?”

Long Linh Linh không nói gì nhưng ý tứ trong ánh mắt thì đã thể hiện rất rõ ràng.

Vạn Đại Bảo nhân cơ hội, nói: “Hắn ta tất nhiên không phải là đàn ông rồi! Người đẹp! Cô nhìn cho rõ đi, ai mới là đàn ông đích thực?”

Lưu Hiểu Anh nghe thế thì quay đầu nhìn Vạn Đại Bảo, sắc mặt không tin, nói: “Anh sao? Xời, tôi không tin đâu”.

Cô ả sexy kia thấy thế thì trừng mắt nhìn Lưu Hiểu Anh, còn kéo tay Vạn Đại Bảo, nói: “Đại Bảo! Em mới là bạn gái của anh mà”.

Vạn Đại Bảo nghe thấy giọng nói điệu chảy nước của cô ả thì hắn ta không kìm chế được mà thấy nổi da gà. Nhưng lúc này cũng không nên trở mặt, nói: “Được rồi được rồi, chẳng phải anh đang hét giá mua cho em sao?”

Hiện giờ, người dẫn chương trình trên sân khấu kích động hô lên: “Mười chín triệu lần hai...”.

Vạn Đại Bảo lập tức giơ biển lên: “Hai mươi triệu”.

Người dẫn chương trình thêm phần kích động, giọng nói vang hơn rất nhiều: “Hai mươi triệu, hai mươi triệu, còn ai hét giá nữa không? Còn ai nữa không?”

“Hai mươi triệu lần một”.

“Hai mươi triệu lần hai”.

“Hai mươi triệu lần ba”.

“Đã xong”.

“Chúng ta hãy cùng chúc mừng anh đây đã có được sản phẩm đầu giá”, nói xong, mọi người đều vỗ tay vang giòn.

Vạn Đại Bảo đắc ý nhìn Bạch Diệc Phi, tiếp đó lại nhìn Lưu Hiểu Anh, nói: “Cô nhìn thấy chưa? Ai mới là đàn ông đích thực?”

Cô ả sexy thấy thế thì bĩu môi nhưng có được viên đá saphia nên cô ả cũng không chấp nhặt gì nhiều, dù sao thì Vạn Đại Bảo không tặng viên đá đó cho Lưu Hiểu Anh là được.

Lúc này, đám người Lưu Hiểu Anh ánh mắt đều đồng loạt nhìn về phía bọn họ như nhìn những kẻ ngốc.

Vạn Đại Bảo thấy thế thì sắc mặt trầm xuống, ngẫm nghĩ lại cuộc đối thoại của ba người này, nhất thời hắn ta đã hiểu được... Minh bị lừa rồi.

“Các người cố ý sao?”

Lưu Hiểu Anh nhún vai, nói: “Không không, tôi thật sự rất thích nhưng tiếc là chúng tôi không có tiền”.

Long Linh Linh thở dài: “Đúng vậy, chúng tôi quả thật không có tiền”.

Còn Bạch Diệc Phi thì cố kìm nén để mình không bật cười. Ban đầu quả thật là anh cũng muốn mua nó cho Lý Tuyết, nhưng sau đó Vạn Đại Bảo cứ liên tục tăng giá nên anh nghĩ không cần thiết. Nhưng Lưu Hiểu Anh và Long Linh Linh lại làm một việc ngoài sức tưởng tượng của anh, lại tăng giá theo hắn ta.

Điều này khiến Bạch Diệc Phi rất đau đầu nhưng sau đó nghe thấy lời của Lưu Hiểu Anh và Long Linh Linh nói thì anh đột nhiên phát hiện ra, mình đúng là đã đánh giá thấp phụ nữ rồi.

Hai cô gái này ‘một người hát một người phụ họa’, rõ ràng là cố ý. Vì thế mà sau đó anh cũng phối hợp với họ, kết quả thành ra như này đây.

Cô ả sexy kia không phản ứng lại, chỉ đặc ý nhìn chằm chằm vào bọn họ, nói: “Hừm! Không có tiền mà còn học người khác đầu giá, đúng là giả bộ”.

Vạn Đại Bảo sắc mặt trầm xuống, quát: “Câm miệng! Bọn họ cố ý khích mình tăng giá lên đây”.

Lưu Hiểu Anh lắc đầu, nói với vẻ vô tội: “Không đâu, chúng tôi thật sự rất muốn nhưng hai mươi triệu tệ thì chúng tôi thật sự không có”.

“Các người...”, cô ả sexy chỉ vào bọn họ, ngây người ra mà không nói nên lời.

“Hừm! Hai mươi triệu tệ đối với chúng tôi chỉ như món rau trên đĩa thôi, tôi không để ý đâu! Còn các người, đúng là lũ nghèo rớt”, Vạn Đại Bảo lúc này chỉ đang cố giữ thể diện mà thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 195: Tôi là kẻ ngốc

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì mặt không chút biểu cảm, còn Lưu Hiểu Anh và Long Linh Linh thì thản nhiên chấp nhận.

Rất nhiều người ở đây cũng biết thân phận của Bạch Diệc Phi, đợi đến lúc mọi người nói ra thì chắc chắn biểu cảm của Vạn Đại Bảo sẽ thú vị lắm đây.

Vạn Hâm ở phía bên kia thì sắc mặt đã tối sầm lại từ lúc nào rồi. Đã bảo đừng đầu giá nữa nhưng kết quả là thằng con mình vẫn đầu mà còn thét giá lên tận hai mươi triệu.

Hai mươi triệu đối với gã không là gì cả những gã chỉ sợ đắc tội với Bạch Diệc Phi. Trên thực tế thì Vạn Hâm đã đắc tội với anh rồi, còn là loại vong ân bội nghĩa nữa.

Lúc này mọi người đều bàn luận vô cùng sôi nổi.

“Đây hình như là con trai của Vạn Hâm”.

“Cậu ta cố ý cướp của chủ tịch tập đoàn Hàu Tước sao?”

“Cũng không phải không có khả năng này đâu. Gần đây chẳng phải công ty thương mại Vạn Hưng luôn đối đầu với tập đoàn Hàu Tước sao?”

“Cũng có lý...”.

Vạn Đại Bảo không cam tâm khi mình bị lừa như vậy, còn cô ả sexy bên cạnh hắn ta mặc dù biết mình bị lừa nhưng vẫn đắc ý khi có được viên đá sapphire kia.

“Đại Bảo, anh mau nhìn sản phẩm kia kìa, là vòng tay ngọc đầy”, cô ả sexy nói bên tai Vạn Đại Bảo.

Vạn Đại Bảo nói có vẻ ghét bỏ: “Thích thì tự bỏ tiền ra”.

“Đại Bảo?”, cô ả sexy nhìn Vạn Đại Bảo với vẻ khó tin, còn Vạn Đại Bảo thì không nói gì nhưng lại có một chủ ý hay.

“Ê! Chúng ta lại đánh cược đồ phía trước kia đi”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì quay đầu lại, thềm hỏi: “Đánh cược ư? Dựa vào cái gì?”

Vạn Đại Bảo ghen giọng, nhưng vì kế hoạch sau đó nên hắn ta liền nói với giọng khiêu khích: “Ban nãy đấu giá nhanh như vậy, chắc là mày cũng có chút tiền. Chi bằng chúng ta đánh cược đi, những sản phẩm đấu giá còn lại chúng ta dựa vào bản lĩnh của mình để mua hết lại, mày thấy sao?”

“Đến cuối cùng, chúng ta sẽ cộng hết tiền đấu giá lại, xem ai mới là người có tiền nhất”.

Lời nói vừa dứt, Bạch Diệc Phi nhìn Vạn Đại Bảo giống như nhìn một kẻ ngốc, hỏi: “Anh thấy tôi có giống thằng ngu không?”

Vạn Đại Bảo rất muốn nói là ‘có’ nhưng hiển nhiên Bạch Diệc Phi không phải thế. Hắn ta nghĩ rất đơn giản, Bạch Diệc Phi lừa hắn ta một vố thì hắn ta cũng phải lừa lại, vì vậy mới nghĩ ra trò đánh cược này. Chỉ cần Bạch Diệc Phi đồng ý thì hắn ta sẽ ra giá cao cho Bạch Diệc Phi phải chơi theo.

Bạch Diệc Phi xoay người rồi ngồi xuống. Tâm tư của Vạn Đại Bảo có gì khó đoán đâu, chẳng phải vì không cam tâm bị bọn họ lừa thôi mà. Nhưng anh cũng đâu phải kẻ ngốc, lại còn để người ta lừa lại dễ dàng vậy sao?

Vạn Đại Bảo nhìn gáy của Bạch Diệc Phi mà hắn ta càng thấy bức bối và không cam lòng. Nếu như không phải ở buổi đấu giá thế này thì hắn ta đã mắng té tát rồi.

Nhưng lúc này, Lưu Hiểu Anh bỗng quay đầu lại nói: “Tôi thấy được đây, ý kiến hay đó chứ”.

Bạch Diệc Phi nhìn Lưu Hiểu Anh một cái, nói: “Cô đừng làm càn nữa”.

Lưu Hiểu Anh bĩu môi, nói: “Tôi không làm càn, tôi chỉ giữ thể diện cho anh thôi”.

“Đây là giữ thể diện sao? Nhưng tôi không cần”.

Lưu Hiểu Anh vỗ vai Bạch Diệc Phi một cái, nói: “Người anh em, anh không hiểu rồi, đây như cuộc chiến của những người đàn ông, cũng đáng lắm chứ”.

Vạn Đại Bảo nghe thấy Lưu Hiểu Anh nói vậy thì lập tức gật đầu, nói: “Đúng vậy, là đàn ông thì chúng ta cùng lại đánh cược đi. Tất nhiên, nếu mày không thừa nhận mình là đàn ông thì tao cũng không còn cách nào khác”.

Bạch Diệc Phi nhìn Vạn Đại Bảo một cái, hiển nhiên ‘kê khích tướng’ không có tác dụng gì với anh.

“Tôi là đàn ông nhưng không phải là loại đàn ông ấu trĩ”.

“Mày...”, Vạn Đại Bảo phần nộ trùng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, hỏi: “Ý mày nói là tao ấu trĩ?”

Bạch Diệc Phi nhún vai nói: “Nếu đúng thì sao?”

Vạn Đại Bảo càng phần nộ hơn, còn cô ả sexy chen miệng vào nói: “Ai bảo là ấu trĩ chứ, đây mới là đàn ông đích thực! Tôi thấy anh không có tiền nên mới không dám đánh cược chẳng?”

“Đúng thế, có phải mày không dám không?”, Vạn Đại Bảo gật đầu phụ họa vào.

Lưu Hiểu Anh lại vỗ vai Bạch Diệc Phi, nói: “Cược thì cược đi, tôi đỡ cho anh”.

“Bà chị ơi, cô có thể đừng gây rối nữa được không?”, Bạch Diệc Phi nói với giọng cầu xin.

Lưu Hiểu Anh hừ một tiếng, nói: “Vậy thì thôi, tôi tự mình làm vậy”.

Nói xong, cô ta nói với Vạn Đại Bảo: “Tôi đánh cược với anh, tiền thì đều do anh ta bỏ ra”.

Bạch Diệc Phi với vẻ mặt bất đắc dĩ, đây đúng là nằm không cũng dính đạn.

Long Linh Linh không tham gia vào nhưng cũng không phản đối. Bởi vì cô ta rất hiểu Lưu Hiểu Anh, cô ta sẽ không để gì để mình bị lừa đâu. Mà những lúc như này thông thường người khác sẽ bị lừa thì đúng hơn.

Vạn Đại Bảo nghe thấy thế thì ánh mắt sáng ngời, nói: “Được, đây là cô nói đấy nhé”.

Chỉ cần lừa lại được tiền của Bạch Diệc Phi thì đều không thành vấn đề, đã thế còn được nói chuyện nhiều hơn với người đẹp nữa. Vừa hay có thể cho đối phương biết được thân phận của hắn ta, biết không chừng cô ta sẽ ‘đá’ Bạch Diệc Phi và sà vào lòng của mình.

Lưu Hiểu Anh lại nói: “Nhưng, tôi có một quy tắc. Để đảm bảo đối phương cố tình không đấu giá, mỗi người trong chúng ta đều phải ít nhất hết giá một lần, thế nào?”

“Tất nhiên là được nhưng đánh cược thì cũng phải phân định thắng thua như nào chứ?”

Vạn Đại Bảo thấy lần này Bạch Diệc Phi thua chắc rồi. Chỉ cần mỗi lần hắn ta hết giá trước Lưu Hiểu Anh thì cô ta đều phải hết giá, mà giá chắc chắn phải cao hơn của mình, thế thì Bạch Diệc Phi sẽ tức phọt máu mắt.

Lưu Hiểu Anh hỏi: “Tất nhiên là được nhưng thắng thua thì tính thế nào đây? Ai hết giá cuối cùng mà cao thì người đó thắng?”

“Tất nhiên rồi, tiền đấu giá cộng gộp cuối cùng của ai cao thì người đó thắng”, Vạn Đại Bảo gật đầu, sau khi nói xong thì đột nhiên cảm giác có gì

đó không ổn. Nếu theo suy nghĩ của hắn ta, vậy thì cuối cùng người thắng chắc chắn là Bạch Diệc Phi rồi.

Lưu Hiểu Anh cũng hiểu được, nói: “Vậy thì được, ai mà thua thì người đó phải đứng trước mặt mọi người hô lớn ‘Tôi là kẻ ngốc’, thế nào?”

Cô ả sexy nghe thấy thế thì hừ lạnh nói: “Cô đúng là ức hiếp người quá đáng, có ai lại đánh cược như vậy không?”

“Anh không dám sao?”, Lưu Hiểu Anh đánh trúng tâm lý, nói với kiêu khích tướng.

Vạn Đại Bảo là người thích thể diện nhất, bị người con gái mình thích nói là không dám sao, vậy thì còn ra thể thống gì nữa?

“Tất nhiên là được rồi”, Vạn Đại Bảo ngẩng đầu, nói tiếp: “Nhưng nếu tôi thắng thì người nói câu đó phải là hắn ta”.

Lưu Hiểu Anh nhìn Bạch Diệc Phi, gật đầu nói: “Không thành vấn đề”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 196: Lừa người hóa ra tự lừa mình

Vạn Đại Bảo thấy thế thì sắc mặt cũng không tốt hơn là bao. Giữa hai sự lựa chọn: lừa lại tiền của Bạch Diệc Phi và không mất thể diện, thì hẳn ta đành phải chọn cái sau rồi.

“Vậy thì cứ quyết định thế đi. Linh Linh, cậu làm chứng nha”.

Long Linh Linh gật đầu, nói: “Tôi làm chứng, tôi nghe thấy hết những lời ban nãy rồi, vì vậy mong hai người chấp hành nghiêm chỉnh”.

Lưu Hiểu Anh cười hì hì, nói: “Tất nhiên không thành vấn đề”.

“Tôi cũng không thành vấn đề”, Vạn Đại Bảo vốn định lừa lại Bạch Diệc Phi, kết quả là hẳn ta lại tự mình lừa mình rồi. Nếu như không muốn lát nữa phải hét lên trước mặt mọi người là ‘Tôi là kẻ ngốc’ thì chỉ có thể ra giá cao hơn Bạch Diệc Phi mà thôi.

Mẹ kiếp...

Bạch Diệc Phi lúc này cũng hiểu ra rồi nên anh không có phản ứng gì nữa. Vạn Đại Bảo là con trai của Vạn Hâm, anh vốn không nghĩ ngợi gì nhiều nhưng người ta lại cứ cố tình đến để ‘bị lừa’, vậy thì anh cũng không ngăn cản.

Cô ả sexy ở phía sau kéo tay Vạn Đại Bảo, nói: “Đại Bảo! Sao em cứ cảm thấy anh bị lừa vậy nhỉ?”

Vạn Đại Bảo sầm mặt lại nói: “Em không nói thì ai bảo em bị câm đâu”.

Cô ả sexy không dám nói nữa, mặc dù Vạn Đại Bảo là bạn trai của cô ả nhưng cô ả cũng biết thân phận của người ta, thay người yêu như thay áo ý mà. Nếu như Vạn Đại Bảo không vui thì có thể ‘đá’ cô ả bất cứ lúc nào, vì thế nên lúc này không dám nói nhiều nữa.

Rất nhanh, sản phẩm đấu giá tiếp theo được ra mắt mọi người, là một lò nung thời Tống, giá khởi điểm là ba triệu tệ.

Người dẫn chương trình vừa nói xong thì có người đã hét giá nhưng đó không phải là Lưu Hiểu Anh và cũng không phải là Vạn Đại Bảo.

Lưu Hiểu Anh không vội đấu giá, dù sao muốn lừa đối phương thì cũng phải lừa nhiều chút. Cô ta phải đợi đến khi Vạn Đại Bảo hét giá trước, sau đó mới hét giá tiếp. Nếu Vạn Đại Bảo muốn thắng thì hẳn ta chắc chắn sẽ hét giá càng cao.

“Năm triệu”.

“Năm triệu năm trăm”.

“...”

Qua một hồi lâu, Vạn Đại Bảo thấy Lưu Hiểu Anh vẫn chưa hét giá nên cũng biết dự định của cô ta. Để đối phương không tiếp tục hét giá được nữa, hẳn ta đành phải hét giá cao ngất ngưỡng: “Tám triệu”.

Lời nói vừa dứt, mọi người đều đưa ánh mắt nhìn lại.

“Người này làm sao vậy? Lại chen chân vào?”

Lưu Hiểu Anh cười, hét giá: “Chín triệu”.

Vạn Đại Bảo sầm mặt, cắn răng nói: “Chín triệu năm trăm”.

Mọi người lại kinh hãi, hai bên này lại đối đầu với nhau rồi?

Vạn Hâm ở bên cạnh như sắp phụt máu rồi: “Thằng súc sinh này”.

Vạn Đại Bảo không hề thích đồ sứ cổ kia nhưng vẫn thét giá như vậy nên khiến Vạn Hâm nghi ngờ. Chắc chắn thằng con ngu dốt của mình muốn nhắm vào Bạch Diệc Phi đến cùng đây mà.

Vạn Hâm nói với thư ký: “Bảo thằng súc sinh đó rút về nhà cho tôi”.

Thư ký cũng biết được tính khí của Vạn Hâm nên lập tức đứng dậy đi tìm Vạn Đại Bảo, nói nhỏ bên tai hắn ta: “Giám đốc, chủ tịch bảo cậu về đi”.

Vạn Đại Bảo cũng rất muốn về nhưng đánh cược này là hắn ta đưa ra, còn có cả lời hứa sau khi thắng thua nữa. Nếu như hắn ta không có mặt ở đây, Bạch Diệc Phi tùy ý đấu giá vài món, vậy chẳng phải hắn ta sẽ là người thua hay sao.

“Tôi biết rồi”, Vạn Đại Bảo nói một câu cho xong.

Thư ký nghe thế thì cũng không biết nên nói gì, cuối cùng đành phải quay lại báo cáo với Vạn Hâm.

Vạn Hâm nghe thế thì suýt nữa đã định bước lại tát cho thẳng súc sinh kia một cái, nhưng cuối cùng gã vẫn cố nhẫn nhịn. Giờ đây chỉ trừng mắt nhìn Vạn Đại Bảo, hi vọng nó có thể ‘khiêm tốn’ chứ chứ đừng gây thêm họa cho gã nữa.

Nhưng Vạn Hâm không thể ngờ tới. Sản phẩm đã được Vạn Đại Bảo mua lại với giá chín triệu năm trăm.

Sắc mặt của Vạn Đại Bảo lúc này đen hơn đít nồi, hắn ta đang sắp không chịu nổi nữa rồi. Còn cô ả sexy muốn nói gì nhưng thấy sắc mặt của Vạn Đại Bảo thì cuối cùng vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Tiếp đó, Vạn Đại Bảo mới biết thế nào gọi là sự dày vò.

Cuối cùng còn lại mười lăm sản phẩm đấu giá. Vạn Đại Bảo trực tiếp đấu giá sáu món đồ: Tranh, đá quý, dạ minh châu... Hơn nữa, giá đưa ra đều cao hơn giá dự đoán nhiều hơn chút.

Cũng may Vạn Hâm không bị bệnh tim, nếu không lúc này chắc chắn không đỡ nổi. Nhưng lúc này vẫn không ngừng mắng: “Thằng súc sinh, thằng mất dạy này, thằng phá gia chi tử, tức chết bố mày rồi”.

Thư ký ở bên cạnh cũng vô cùng sợ hãi, chỉ sợ chủ tịch Vạn không chịu được mà ngất đi thì chết.

Còn Lưu Hiểu Anh ở bên kia cười không ngậm được miệng, xoay người nói với Vạn Đại Bảo: “Ôi chao, anh lợi hại thật đó, đấu giá được bao nhiêu món đồ rồi”.

Hiện giờ tâm trạng của Vạn Đại Bảo mới tốt hơn chút, bởi vì hắn ta có thể chắc chắn mình thắng rồi. Bạch Diệc Phi không mua trúng được cái nào, có nghĩa là Bạch Diệc Phi sẽ phải hết lớn trước mặt mọi người ‘Tôi là kẻ ngốc’.

Mặc dù mình bỏ ra nhiều tiền nhưng có thể khiến Bạch Diệc Phi mất mặt thì cũng coi như trút được cục giận. Coi như bỏ tiền mua niềm vui vậy.

Còn đám người Bạch Diệc Phi không lo điều này, bởi vì bọn họ muốn đấu giá là miếng đất ở ngoại ô phía nam cơ, gần như phải tính tiền trăm triệu ý chứ.

Những món đồ mà Vạn Đại Bảo đấu giá đều là mấy triệu, cùng lắm là mười triệu, cộng hết vào chưa quá năm mươi triệu, ai thắng ai thua còn phải nói sao?

Tất nhiên, Vạn Đại Bảo không biết điều này, vì thế lúc này hắn ta vẫn vô cùng đắc ý.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 197: Mảnh đất ở ngoại ô phía Nam

Buổi đấu giá sắp kết thúc, nên tất nhiên cũng bắt đầu đến màn đấu giá quan trọng nhất.

"Tiếp theo là đấu giá hợp đồng đất đai của nhà máy đồ ngọt chúng tôi, nhà máy đồ ngọt ở gần cảng Lam Ba, vị trí địa lý rất tốt, thế nên chắc cũng không cần phải nói nhiều về điểm lợi của mảnh đất này. Cuộc đấu giá bắt đầu với giá khởi điểm là 80 triệu, mỗi lần tăng giá không dưới năm triệu”.

Vừa dứt lời thì đã có người ra giá.

"85 triệu".

Mọi người nhìn sang thì thấy là chủ tịch tập đoàn Nguyệt Nha, Tiêu Đăng.

Bạch Diệc Phi liếc Tiêu Đăng một cái, gương mặt anh vẫn lạnh nhạt.

Mục đích chính của anh là mảnh đất ở ngoại ô phía Nam, anh không có hứng thú với mảnh đất khác lắm.

Sau khi Tiêu Đăng ra giá thì không thấy ai ra giá theo.

"85 triệu lần một! 85 triệu lần hai! 85 triệu lần ba! Chốt!"

“Chúc mừng chủ tịch Tiêu của tập đoàn Nguyệt Nha đã giành được hợp đồng đất nhà máy đồ ngọt”, người dẫn chương trình hào hứng nói.

Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc, không ngờ không có ai ra giá, Tiêu Đăng chỉ ra giá một lần mà đã lấy được rồi.

Ba mảnh đất tiếp theo lần lượt bị ba tập đoàn khác giành được, mà ba tập đoàn này đều là tập đoàn từng bị Liễu Vô Cùng kiểm soát.

Nhưng lúc này Liễu Vô Cùng lại không có bất cứ phản ứng gì.

Bạch Diệc Phi nghi ngờ, Liễu Vô Cùng muốn giành lấy mảnh đất ở ngoại ô phía Nam thì phải cần rất nhiều tiền vốn, mà hắn ta là du học sinh từ nước ngoài trở về nên chắc chắn không có đủ tiền, vì thế chắc chắn sẽ cần các tập đoàn khác giúp đỡ.

Nhưng mấy tập đoàn này đều lần lượt đấu giá một mảnh đất, cũng tốn kha khá vốn rồi, nếu muốn đấu giá được mảnh đất ở ngoại ô phía Nam thì không dễ dàng như trước nữa.

Bạch Diệc Phi nghĩ mãi không ra.

Lúc này Long Linh Linh bỗng kêu lên: "Chủ tịch, chuyện này rất bất lợi với chúng ta, bốn mảnh đất này vừa khéo bao vây cảng Lam Ba lại".

Sau khi xem xong thì Bạch Diệc Phi hiểu ngay lập tức.

Liễu Vô Cùng muốn hạ gục Hầu Tước thì cách tốt nhất chính là bất động sản, đây cũng là phương diện mà Hầu Tước làm tốt nhất, bốn mảnh đất này vừa khéo bao vây cảng Lam Ba của Hầu Tước.

Cả bốn mảnh đất đều là của Liễu Vô Cùng, đến lúc đó hắn ta cứ xây dựng công trình dở dang ở các mảnh đất đó, vậy thì toàn bộ kinh tế xung quanh sẽ không hoạt động được, các khu vực lân cận ở cảng Lam Ba đều dang dở thì tất nhiên sẽ không có ai đến mua phòng ở cảng Lam Ba nữa.

Đúng là suy nghĩ quá độc ác!

Lúc này cả Vạn Đại Bảo và Lưu Hiểu Anh đều không ra giá nữa, Vạn Đại Bảo nghĩ dù sao hắn ta cũng gần thắng rồi, những mảnh đất này thật sự không có tác dụng gì đối với hắn ta, cho nên không cần ra giá.

Mà Lưu Hiểu Anh biết món đấu giá quan trọng cuối cùng là mảnh đất ở ngoại ô phía Nam, cho nên cô ta cũng không ra giá.

"Tiếp theo đây là vật đấu giá cuối cùng của cuộc đấu giá lần này, là vật đấu giá cuối cùng nên chắc hẳn mọi người cũng biết là gì rồi, đó chính là hợp đồng hợp tác phát triển mảnh đất ở ngoại ô phía Nam".

"Chắc không cần phải nói tới giá trị của mảnh đất này nữa, giá khởi điểm 500 triệu, mức tăng mỗi lần không được dưới 50 triệu".

Sau khi người dẫn chương trình nói xong thì mọi người đều lần lượt nhìn xung quanh.

Miếng đất ở ngoại ô phía Nam chính là thứ quan trọng nhất của buổi đấu giá lần này, đương nhiên mọi người cũng chỉ đứng ngoài hóng chuyện thôi, dù sao mấy tập đoàn có tư cách cạnh tranh mảnh đất này cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

"Năm trăm năm mươi triệu!", Tiêu Đăng là người đầu tiên giơ bảng.

Long Linh Linh cau mày nhìn Tiêu Đăng.

Lưu Hiểu Anh nhìn Tiêu Đăng, cô ta cũng nhận ra ông ta, nên sắc mặt không vui lắm: "Hừ, loại ăn cháo đá bát!"

Bạch Diệc Phi chỉ liếc nhẹ Tiêu Đăng, sau đó lập tức giơ bảng lên: "Sáu trăm triệu!"

Anh vừa nói xong thì lại có người giơ bảng lên, lần này là Đỗ Bách Quân, chủ tịch công ty bất động sản Bách gia.

"650 triệu!"

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn qua bọn họ rồi lại tiếp tục giơ bảng.

"700 triệu!"

Vừa giơ bảng xong lại có người theo giá, lần này là một tập đoàn khác, nhưng cũng là một trong năm tập đoàn đó.

"750 triệu!"

Long Linh Linh thấy vậy thì cau mày: "Bọn họ đang làm gì vậy?"

Sắc mặt Bạch Diệc Phi u ám, anh nghiên răng trực tiếp giờ bằng nói: "Một tỷ".

Mọi người đều kinh ngạc.

Một tỷ!

"Không hổ là Hầu Tước!"

"Chứ còn gì, không phải ai cũng có thể bỏ ra được một tỷ đâu".

"Dù sao Hầu Tước cũng là xí nghiệp hàng đầu ở thành phố Thiên Bắc!"

"..."

Lúc này Vạn Đại Bảo và cô ả sexy ngồi phía sau Bạch Diệc Phi đều ngơ ngác tròn tròn mắt.

Bọn họ cho rằng Bạch Diệc Phi không có tiền, anh có thể ngồi ở ghế khách VIP đó là dựa vào mối quan hệ với Long Linh Linh, nhưng không ngờ tiền của người ta lại tính bằng tỷ.

Kể từ lần đầu tiên Bạch Diệc Phi ra giá thì cả hai người đều kinh ngạc.

Bọn họ chưa kịp phản ứng lại thì Bạch Diệc Phi đã tiếp tục ra giá đến tận một tỷ, cả hai không biết nên diễn tả cảm xúc hiện giờ như thế nào, đặc biệt là Vạn Đại Bảo.

Vừa rồi hẳn ta còn nghĩ rằng mình thắng chắc rồi, nhưng bây giờ tất cả các vật phẩm đấu giá của hẳn ta cộng lại còn chưa tới một trăm triệu, chứ đừng nói chi là một tỷ!

Hơn nữa hẳn ta cũng đã nghe thấy những người khác bàn tán, thế nên không khỏi suy đoán.

"Anh là chủ tịch Hầu Tước?"

Nhưng không có ai trả lời câu hỏi của hẳn ta.

Bạch Diệc Phi đang ra giá với vài người khác.

Sắc mặt cô ả sexy hơi thay đổi, cô ả nghĩ tới trước đó đã nói Bạch Diệc Phi nghèo kiệt xác không có tiền, giờ thì đúng là tự vả rồi, người ta là chủ tịch tập đoàn Hâu Tước, nghĩ sao mà bảo không có tiền?

Sợ rằng người giàu nhất ở thành phố Thiên Bắc này chính là Bạch Diệc Phi rồi.

Lúc này Tiêu Đăng lại giơ bảng lên.

"Một tỷ năm mươi triệu!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 198: Vượt quá ngân sách

“Sao tôi có cảm giác bọn họ đang cố ý đối đầu với Hầu Tước nhỉ?”

“Tôi cũng thấy vậy. Không phải gần đây mấy tập đoàn này đang ngăn cản Hầu Tước sao?”

“Nghe ông nói thì thấy đúng thật!”

Sắc mặt của Vạn Đại Bảo trông như nuốt phải ruồi. Bạch Diệc Phi là chủ tịch của Hầu Tước, vậy thì mấy lời hấn ta nói ban nãy ngu tới cỡ nào chứ? Lúc này hấn ta chỉ hy vọng sau khi Bạch Diệc Phi đấu giá xong sẽ quên luôn chuyện cá cược vừa rồi của bọn họ đi.

Hiện giờ Bạch Diệc Phi không rảnh để ý đến Vạn Bảo Đại, anh nhìn về phía Tiêu Đăng, Tiêu Đăng quay đầu lại cười một tiếng.

Long Linh Linh vô cùng lo lắng: “Chủ tịch, ngân sách dự tính của chúng ta chỉ có 1 tỷ, nhưng bây giờ...”

Bạch Diệc Phi rũ mắt xuống, sau đó anh lại giơ bảng lên lần nữa: “1 tỷ một”.

Long Linh Linh kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi.

Lưu Hiểu Anh không tham gia cùng hai người họ, nhưng cô ta có thể cảm thấy tình thế bây giờ không được lạc quan lắm.

Bây giờ cũng đã vượt mốc 1 tỷ, đã vượt qua những gì đám Vạn Đại Bảo nói lúc nãy rồi.

Người dẫn chương trình vô cùng kích động. Một tỷ đã coi là giá tiền hợp lý rồi, bây giờ lại tăng thêm, giá tiền này chắc chắn sẽ còn cao hơn nữa!

Đương nhiên đối với người dẫn chương trình mà nói thì là một chuyện vô cùng sung sướng. Dù sao giá tiền cao hơn thì hoa hồng chia cho bọn họ

cũng cao hơn. Đấu giá hơn một tỷ, chỉ nghĩ đến thôi cũng đã biết hoa hồng được chia dày thế nào rồi.

“Một tỷ một! Một tỷ một! Còn ai tăng giá nữa không?”

Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm vào người dẫn chương trình, nhìn đến đỏ cả mắt. Mặc kệ mảnh đất này có vượt qua dự toán bao nhiêu thì cũng nhất định phải có được, nếu như bỏ lỡ mảnh đất này thì Hầu Tước sẽ phải gặp khó khăn.

Tất cả mọi người đều nín thở.

Một tỷ một rồi đó!

Đây là số tiền không phải một doanh nghiệp bình thường nào cũng có thể bỏ ra, cho dù có thì cũng phải xoay được số tiền đó mới tính. Nhưng mà Hầu Tước không giống như vậy.

Việc này cũng đủ để chứng minh rằng Hầu Tước thật sự là doanh nghiệp đứng đầu thành phố Thiên Bắc này.

Đúng lúc này Liễu Vô Cùng đột nhiên giơ bảng lên: “Một tỷ hai”.

Mọi người xôn xao.

“Đây là tập đoàn nào vậy?”

“Không biết nữa, nãy giờ có thấy anh ta ra giá đâu!”

“Không phải đại diện của tập đoàn nào đó chứ?”

“ ... ”

Liễu Vô Cùng vẫn luôn ở nước ngoài, gần đây mới về nước cho nên những người biết về hắn ta không nhiều.

Bạch Diệc Phi cắn răng. Đằng sau Liễu Vô Cùng có mấy tập đoàn khác ủng hộ, nên hắn ta giá bao nhiêu cũng không sợ, nhưng anh thì không được,

anh chỉ có Hầu Tước mà thôi. Dù cho tài lực của Hầu Tước có hùng hậu thì cũng không thể đọ được với cả đám tập đoàn kia cộng lại!

Long Linh Linh nghe thế thì lo lắng: “Chủ tịch, chúng ta...”

Trương Vinh ngồi bên cạnh cũng rất lo lắng. Đúng là Hầu Tước bắt buộc phải có được mảnh đất ở ngoại ô phía Nam này. Nhưng mà bây giờ giá đã lên đến một tỷ hai rồi, nếu như mua được thì cũng lỗ một khoản lớn!

“Chủ tịch, nếu không thì chúng ta bỏ cuộc đi?”, Trương Vinh nói vọng sang.

Bạch Diệc Phi làm như không nghe thấy, anh lại giơ bảng lên một lần nữa: “Một tỷ tư”.

Mảnh đất này quả thật vô cùng đáng giá, nhưng cũng không đến mức trở thành bảo vật có một không hai. Một tỷ đã coi như là rất tốt rồi, bây giờ lại nâng lên thành một tỷ tư, vượt xa giá trị vốn có của mảnh đất này.

Nếu thế cho dù là ai đi chẳng nữa thì dù có lấy được mảnh đất này cũng chắc chắn sẽ không có lời.

Theo lý thuyết thì chắc sẽ không ai ra giá nữa, nhưng không ngờ bọn họ lại vẫn tiếp tục.

Liễu Vô Cùng xoay người nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi bình tĩnh nhìn lại Liễu Vô Cùng.

Hai người giao chiến trong yên lặng, những người khác không ai hay biết.

Lúc này, Liễu Vô Cùng giơ bảng một lần nữa: “Một tỷ rưỡi”.

“Trời ạ!”

“Một tỷ rưỡi!”

“Anh ta điên rồi sao?”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Liễu Vô Cùng.

Có rất nhiều người không biết hắn ta, cũng không biết được thân phận của hắn ta, nhưng khi thấy hắn ta chỉ ra một tử rươi để tranh với Hầu Tước thì tất cả mọi người đều bội phục dũng khí và tài lực của hắn ta.

Người này phải nhiều tiền cỡ nào mới có thể chỉ ra một tử rươi mà không thèm chớp mắt một cái thể chứ!

Người dẫn chương trình càng trở nên kích động: “Một tử rươi! Một tử rươi! Đến thời điểm này thì đây là giá cao nhất đêm nay, còn ai muốn tăng giá nữa không? Còn có ai muốn tăng giá không?”

Sắc mặt của Bạch Diệc Phi thật sự trở nên không tốt.

Trương Vinh sợ Bạch Diệc Phi lại giơ bảng lên lần nữa nên vội vàng nói: “Chủ tịch, thật sự không có lời, lỗ to đó!”

Mặc dù biết rõ mảnh đất này rất quan trọng với Hầu Tước, nhưng nếu tiếp tục nữa thì chỉ có lỗ vốn mà thôi. Đến lúc đó Hầu Tước sẽ càng thảm hại hơn!

Lưu Hiểu Anh không hiểu những chuyện làm ăn này của bọn họ nên cũng không dám xen vào.

Sau khi ra giá xong thì Liễu Vô Cùng đặc ý liếc nhìn phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi trầm mặc không nói, giống như đang tính toán xem có nên ra giá nữa hay không.

Lúc này Liễu Vô Cùng lại nhìn về phía Bạch Diệc Phi, hắn ta nói ra hai chữ: “Thuốc giải”.

Bạch Diệc Phi chấn động. Anh hiểu rõ ý của Liễu Vô Cùng. Chỉ cần Bạch Diệc Phi ngừng ra giá thì Liễu Vô Cùng sẽ đem thuốc giải của Trần

Hạo đưa cho Bạch Diệc Phi.

Liễu Vô Cùng nhếch môi cười một tiếng: “Phải xem mày lựa chọn thế nào đây?”

Mặc dù hai người ngồi cách xa nhau nhưng vẫn có thể nhìn rõ khẩu hình miệng của đối phương, biết rõ đối phương muốn nói cái gì.

Bạch Diệc Phi siết chặt tay.

Không có mảnh đất ở ngoại ô phía Nam này, cộng thêm bốn mảnh đất khác nữa thì trước mặt Hầu Tước chính là một nước cờ thua thảm hại, không thể nào trụ nổi nữa!

Nhưng nếu như anh có được mảnh đất ở ngoại ô phía Nam này, vậy thì Hầu Tước vẫn còn khả năng sống sót, nhưng mà nó lại được đánh đổi từ tính mạng của Trần Hạo.

Đương nhiên Lưu Hiểu Anh vẫn có thể giải độc, chẳng qua chỉ có chút phiền phức mà thôi.

Mà Liễu Vô Cùng cũng biết Lưu Hiểu Anh làm việc cho Bạch Diệc Phi, nhưng hẳn ta không cho rằng Lưu Hiểu Anh có thể giải được độc của mình, nên hẳn ta mới dám dùng thuốc giải để ép Bạch Diệc Phi phải từ bỏ.

Đồng thời hẳn ta cũng muốn để Trần Hạo biết rằng những lời mà hẳn ta nói đêm hôm đó có giá trị hay không.

Lúc này Liễu Vô Cùng đang gọi video với Trần Hạo. Trần Hạo có thể thấy được tất cả những gì diễn ra ở chỗ này.

Không phải Trần Hạo thấy Bạch Diệc Phi là người trọng tình nghĩa, coi mình là anh em sao?

Không phải Trần Hạo đã nói dù có chết cũng sẽ không bao giờ làm việc có lỗi với Bạch Diệc Phi sao?

Được thôi, cứ để hấn ta tận mắt nhìn thấy Bạch Diệp Phi chỉ quan tâm tới lợi ích của bản thân, căn bản không hề quan tâm đến tính mạng của những người như Trần Hạo!

Để hấn ta biết rõ bản thân đã sai lầm thế nào!

Sắc mặt của Trần Hạo ở bên kia màn hình vô cùng nghiêm túc.

Hấn ta biết rõ đối với Bạch Diệp Phi thì mảnh đất ở phía Nam kia quan trọng như thế nào, cho nên hấn ta cũng không nghĩ rằng Bạch Diệp Phi sẽ vì thuốc giải của mình mà từ bỏ mảnh đất đó. Hơn nữa không phải Bạch Diệp Phi đã tìm người đến giải độc rồi sao, chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Trần Hạo chỉ nhìn vào màn hình mà không nói lời nào.

Trong hội trường đấu giá, người dẫn chương trình thấy không ai tiếp tục ra giá nữa thì cầm cây búa nhỏ, kích động nói: “Xem ra không có ai tăng giá nữa rồi”.

“Một tỷ rưỡi lần một!”

“Một tỷ rưỡi lần hai!”

“Một tỷ rưỡi lần...”

“Một tỷ sáu!”

“Một tỷ sáu! Một tỷ sáu!”, người dẫn chương trình kích động đến mức lạc cả giọng.

Tất cả mọi người đều bất ngờ nhao nhao nhìn sang.

Người ra giá chính là người phụ nữ mặc một bộ váy màu đỏ ôm sát cơ thể. Cho dù là ngồi lẫn trong đám người nhưng lại mang dáng vẻ cao quý của bậc nữ hoàng.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 199: Lùi một bước ...

“Diệp Ngải?”

Bạch Diệc Phi không ngờ rằng Diệp Ngải cũng trả giá.

Liễu Vô Cùng thì cau mày, cô ta xuất hiện vào lúc này để làm gì? Chẳng phải là đang gây rối sao?

Diệp Ngải không để mắt tới Liễu Vô Cùng mà quay sang nhìn Bạch Diệc Phi đầy ẩn ý.

Bạch Diệc Phi không hiểu chuyện gì đang diễn ra, Diệp Ngải đúng ra phải đối đầu với anh nhưng như giá cô ta vừa trả thì rõ ràng là đang đối đầu với Liễu Vô Cùng.

Diệp Ngải bình thản trước ánh nhìn của mọi người, không phản ứng gì.

Đám đông râm rì bàn luận.

“Là ai đấy nhỉ?”

“Không biết nữa!”

“Phiên đấu giá này đúng là ngọa hổ tàng long nhỉ!”

Liễu Vô Cùng bất đắc dĩ trả giá một lần nữa: “Một tỷ bảy”.

“Mẹ kiếp! Kịch tính thật!”

“Lại tăng giá rồi kìa!”

“Mảnh đất khu ngoại ô phía Nam tốt đến vậy sao?”

Lần này Diệp Ngải không trả giá nữa.

Liễu Vô Cùng nhìn sang Bạch Diệc Phi sau đó nói thảm ra dẫu: “Thuốc giải”.

Bạch Diệc Phi trầm ngâm một lát, sau đó đứng dậy.

Mọi con mắt đều đổ dồn về phía anh, hành động đứng dậy này quả thực là quá chơi trội có muốn không chú ý cũng không được.

“Tôi có một câu hỏi, nếu như trả giá thành công rồi nhưng lại không đủ tiền để chi trả thì sẽ xử lý thế nào?”

“Chuyện này...”, người dẫn chương trình khó xử nhìn Bạch Diệc Phi sau đó nở một nụ cười chuyên nghiệp: “Chủ tịch Bạch đang đùa phải không ạ? Sao lại có chuyện chủ tịch Bạch không đủ tiền chi trả chứ?”

Bạch Diệc Phi là chủ tịch tập đoàn Hưu Tước sao có thể không đủ tiền chi trả được? Ai mà tin nổi điều đó chứ?

Mọi người đều hoài nghi, vì sao Bạch Diệc Phi lại hỏi câu hỏi như vậy?

Thực ra, chỉ cần những người thường xuyên tham gia các phiên đấu giá thì đều hiểu rõ quy định, nhưng vừa hay là Bạch Diệc Phi lại chưa từng đến.

Nhưng trong mắt của mọi người, Bạch Diệc Phi là chủ tịch Hưu Tước thì làm gì có chuyện không biết luật đấu giá?

Thế nên sau khi người dẫn chương trình vừa dứt lời, mọi người đều nghĩ rằng Bạch Diệc Phi đang nói đùa.

“Câu hỏi này tôi không hỏi cho bản thân mình mà tôi hỏi cho anh ta”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi chỉ tay về phía Liễu Vô Cùng.

Liễu Vô Cùng cũng đứng bật dậy: “Hừ! Chủ tịch Bạch lo xa quá rồi, có khả năng chi trả hay không tôi tự biết”.

Bạch Diệc Phi không nói thêm gì nữa mà tiếp tục hỏi: “Xin hãy cho tôi biết, nếu như trường hợp đó xảy ra thì sẽ xử lý thế nào?”

Người dẫn chương trình không thể không trả lời: “Trước khi bắt đầu phiên đấu giá, các vị đã đóng 10 triệu tệ tiền đặt cọc. Nếu như thực sự xảy ra trường hợp chủ tịch Bạch vừa nói sau khi đấu giá thành công mà không có khả năng chi trả thì chúng tôi có quyền tịch thu khoản tiền đó, đồng thời sẽ liên hệ với cảnh sát vì hoạt động đấu giá này được pháp luật bảo hộ. Đối với những vi phạm nghiêm trọng thông thường sẽ bị phạt tù đến 6 tháng”.

Sau khi nghe câu trả lời Bạch Diệc Phi rất hài lòng: “Vâng, cảm ơn lời giải đáp của anh”.

Người dẫn chương trình cười gượng.

Bạch Diệc Phi quay sang nói với Liễu Vô Cùng: “Nếu như vậy, hãy đưa thuốc cho tôi, tôi bỏ cuộc”.

“Sao cơ?”, Liễu Vô Cùng bất ngờ nên không kịp phản ứng mà hỏi lại Bạch Diệc Phi.

“Đưa thuốc giải cho tôi, tôi từ bỏ khu đất ngoại ô phía Nam”.

Liễu Vô Cùng cũng kịp lấy lại tinh thần: “Mày từ bỏ sao?”

“Đúng”, Bạch Diệc Phi gật đầu.

Liễu Vô Cùng nghi ngờ hỏi lại: “Đây là hy vọng cuối cùng của Hầu Tước đấy, mày từ bỏ thật sao?”

“Liễu Vô Cùng, tôi không giống anh và cũng đừng nghĩ ai cũng giống anh”.

“Đúng vậy, chuyện này rất quan trọng với Hầu Tước nhưng quan trọng hơn cả chính là mạng sống”.

“Tôi biết trong mắt anh chỉ có lợi ích, nhưng đối với tôi mà nói chỉ cần những người bên cạnh mình được sống vui vẻ thì những cái mà anh coi là lợi nhuận đó chắc chắn cũng sẽ đạt được chỉ là sớm hay muộn mà thôi, phải không?”

“Mày là thằng ngu ngốc!”, Liễu Vô Cùng tức giận. Vốn dĩ đây là kết quả mà hắn ta mong muốn nhưng đến hôm nay lại khiến hắn ta cảm thấy không thoải mái.

Bạch Diệc Phi không trả lời.

Liễu Vô Cùng cười nhạt: “Được, đấu với một kẻ ngu ngốc như mày thật là xỉ nhục trí tuệ của tao!”

Nói xong, Liễu Vô Cùng kêu người phục vụ giao một lọ nhỏ cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cầm được thuốc giải thì như mở cờ trong bụng.

Liễu Vô Cùng lại cười nhạt: “Bạch Diệc Phi, trước đây tao đã đánh giá cao mày rồi, mày vốn dĩ không đáng để tao phải lao tâm như vậy, và kể từ hôm nay Hầu Tước sẽ dần dần sụp đổ!”

Bạch Diệc Phi không để tâm đến những lời đó.

Liễu Vô Cùng hết sức căm giận. Hắn ta không thể hiểu nổi, vì sao đám người của Liễu Thị lại để một kẻ ngu ngốc như Bạch Diệc Phi phá hỏng như vậy?

Mọi người hết nhìn bên này lại nhìn bên kia, vừa thấy kinh ngạc lại vừa thấy nghi hoặc.

Kinh ngạc vì Hầu Tước bỏ cuộc!

Bỏ cuộc dễ dàng như vậy sao!

Nghi hoặc vì không hiểu họ đang nói gì?

Còn nữa thứ mà Bạch Diệc Phi cầm được là gì vậy?

Giữa hai người này có mối ân oán gì sao?

Vì sao Liễu Vô Cùng lại nói Hầu Tước sẽ dần dần sụp đổ?

Lẽ nào người này đang đối đầu với Hầu Tước?

Liễu Vô Cùng chẳng bận tâm đến những điều đó, chỉ cảm thấy bản thân đúng là đã nhìn nhầm Bạch Diệp Phi rồi, vậy là đã lãng phí mất bao nhiêu công sức.

Ở một diễn biến khác, Trần Hạo đã chứng kiến toàn bộ sự việc qua CCTV.

Hắn ta không ngờ rằng Bạch Diệp Phi có thể vì thuốc giải mà từ bỏ khu đất ngoại ô phía Nam

Bất giác, mi mắt hắn ta ươn ướt ...

Người dẫn chương trình cũng không hiểu chuyện gì nhưng vẫn nói tiếp: “Vậy thì, còn ai trả giá nữa không?”

Sau đó, vốn dĩ nghĩ rằng Liễu Vô Cùng đã thắng chắc rồi thì Diệp Ngải lại lên tiếng: “Một tỷ tám”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 200: Bài tẩy của Liễu Vô Cùng

Liễu Vô Cùng sầm mặt: “Cô làm gì vậy?”

Diệp Ngải nhún vai: “Chủ tịch Bạch không theo, không có nghĩa là những người khác cũng không theo!”

Liễu Vô Cùng híp mắt, Diệp Ngải không sợ thuốc độc của hắn ta nữa ư? Thế mà dám đối đầu với hắn ta?

Bạch Diệc Phi cười cười: “Liễu Vô Cùng, anh xem, đã đến mức giá này rồi, anh còn theo nữa không? Nhưng tôi phải nhắc nhở anh một câu, không có tiền trả thì sẽ bị tạm giam đấy”.

Liễu Vô Cùng lạnh giọng: “Tao đã dám trả giá thì đương nhiên có khả năng chi trả, không đến lượt mày quan tâm, mày tự lo cho Hầu Tước của mày đi!”

“Hầu Tước không cần anh lo, nó sẽ phát triển ngày một tốt hơn, mà anh...”.

Anh không nói hết nhưng ý tứ đã rõ ràng. Anh không tin Liễu Vô Cùng có nhiều tiền để trả như vậy.

Liễu Vô Cùng cười nhạo: “Bạch Diệc Phi, mày vẫn còn quá non. Mày nghĩ Hầu Tước của mày còn có thể phát triển được gì? Bốn mảnh đất vừa rồi, cộng thêm mảnh đất ngoại ô phía Nam này, mày có thể làm gì được?”

Lời vừa dứt, mấy ông lớn đều kinh ngạc.

Liễu Vô Cùng quả thực lắm thủ đoạn, cũng rất dũng cảm.

Hắn ta đối đầu với Hầu Tước mà còn chiếm được lợi thế, suy cho cùng, bọn họ đã quá coi thường hắn ta.

Lúc này, đám người đó gió chiều nào xoay chiều đấy, đều nghiêng về phía Liễu Vô Cùng, nhân cơ hội “giã đập” Hầu Tước.

“Đúng thế, chủ tịch Bạch vẫn còn quá non”.

“Chủ tịch Bạch vẫn chưa hiểu được sự biến đổi của thị trường”.

“Biết sao được, chủ tịch Bạch chưa trải đời, không hiểu cũng là bình thường”.

“ ... ”

Bạch Diệc Phi không tỏ vẻ gì, chỉ là Long Linh Linh và Trương Vinh đều sầm mặt.

Trương Vinh còn nói chuyện với người gần đó.

“Các người thì biết gì? Chủ tịch tự có suy nghĩ của mình, đến lượt các người lảm mồm à?”

Những người kia nghe thấy câu này đều coi thường nhưng cũng không nói gì nữa.

Liễu Vô Cùng nhìn Bạch Diệc Phi, đắc ý nói: “Mày xem, sự thật là mày không thắng được tao! Hầu Tước sớm muộn cũng đi đời!”

Tiếp đó, hắn ta híp mắt, nhìn về phía vị trí nào đó phía sau lưng.

Không lâu sau, mọi người lại nghe thấy một tiếng trả giá.

“2 tỷ!”

Nhìn về hướng phát ra âm thanh lại thấy được Tôn Vĩ – chủ tịch ngân hàng Cự Đỉnh.

Tôn Vĩ nói: “Ngân hàng chúng tôi có tiền, tôi thay cậu Liễu ra giá”.

Bạch Diệp Phi nhường mày, hóa ra chủ tịch Cự Đỉnh cũng bị Liễu Vô Cùng khống chế rồi.

Mà những người khác cũng kinh ngạc.

Chủ tịch của Cự Đỉnh vậy mà lại giúp Liễu Vô Cùng trả giá, hai người đó rốt cuộc có quan hệ gì?

Chẳng lẽ hai người có hợp tác với nhau?

Rất có khả năng là vậy!

Nhưng phải nói rằng, Liễu Vô Cùng quả thực rất đáng gờm, ngay cả chủ tịch của Cự Đỉnh cũng giúp hắn ta.

Liễu Vô Cùng cười nhìn Diệp Ngải: “Thế nào? Cô Diệp vẫn muốn theo tiếp à?”

Diệp Ngải nhún vai: “Ngay cả Cự Đỉnh cũng ủng hộ anh Liễu rồi, tôi đương nhiên sẽ không làm chuyện vô ích”.

Ý là cô ta không theo nữa.

Mọi người đều nhìn về phía Liễu Vô Cùng, vào lúc này mọi người đã có cái nhìn hoàn toàn khác về hắn ta.

Họ đều có cùng suy nghĩ là sau này tuyệt đối không được đối đầu với hắn ta. Hắn ta không chỉ có bản lĩnh mà còn có Cự Đỉnh chống lưng, mẹ nó, đến thế rồi ai còn dám động vào nữa?

“Sau này nên chú ý lấy lòng anh ta!”

“Đúng thế, nhưng mà có ai biết được rốt cuộc thân phận của anh ta là gì không?”

Mọi người cùng lắc đầu.

Liễu Vô Cùng đặc ý nhìn Diệp Ngải. Nhà họ Diệp không phải rất có tiền à? Không theo nữa đi?

Diệp Ngải không có vẻ gì là tức giận, mà nhìn Bạch Diệc Phi, cười ẩn ý.

Bạch Diệc Phi khó hiểu.

Cô ta có ý gì?

Theo lý mà nói, Diệp Ngải là đối thủ của anh, sao cô ta lại giúp anh?

Nhưng cho dù không có cô ta, trò chơi này cũng đã đủ hấp dẫn.

Bởi vì Bạch Diệc Phi biết, Liễu Vô Cùng không thể lấy ra nhiều tiền như vậy, thế nên hẳn ta chỉ có cách gom góp tiền của 6 tập đoàn. Nhưng hẳn ta không ngờ rằng, ngoại trừ chủ tịch của Vạn Hâm ra, Bạch Diệc Phi đã giải độc cho 5 người còn lại.

Không có sự giúp đỡ của 5 vị chủ tịch, Liễu Vô Cùng không có tiền, chỉ còn nước ngồi tù. Điều này có lợi cho anh.

Đáng tiếc là, anh bỏ sót mất chủ tịch Tôn Vĩ của Cự Đình.

Anh đã sớm đoán ra được Liễu Vô Cùng không chỉ không chế 6 tập đoàn đó nhưng không ngờ hẳn ta lại nằm trong tay Tôn Vĩ. Cự Đình là ngân hàng, thứ không thiếu nhất là tiền.

Nhưng kết cục thế nào, đến cuối cùng mới có thể biết được.

Bạch Diệc Phi cúi đầu nói với Lưu Hiểu Anh vài câu. Cô ta gật đầu, rời đi.

Sau đó anh nói với Liễu Vô Cùng: “Anh Liễu, mảnh đất ngoại ô phía Nam này xem ra là của anh rồi, chúc mừng anh!”

Liễu Vô Cùng nghe vậy đặc ý cười: “Bạch Diệc Phi, mày còn non lắm!”

Bạch Diệc Phi mặc kệ, nhìn người dẫn chương trình: “Đã không còn ai theo nữa, hẳn là nên gõ búa rồi?”

Người dẫn chương trình lúc này mới hoàn hồn, kích động cầm micro nói: “2 tỷ lần 1! 2 tỷ lần 2! 2 tỷ lần 3! Đã chốt! Chúc mừng anh Liễu đã đạt được hợp đồng mảnh đất ngoại ô phía Nam”.

Người dẫn chương trình nói xong thì tiếng vỗ tay của mọi người cũng vang lên.

“Rào, rào, rào...”.

Liễu Vô Cùng hưởng thụ tiếng vỗ tay, dùng dáng vẻ của kẻ chiến thắng mà nhìn Bạch Diệc Phi một cách coi thường.

Bạch Diệc Phi cười nhìn gã, trong nụ cười mang đầy ẩn ý.

Liễu Vô Cùng đột nhiên có dự cảm không lành: “Mày cười cái gì?”

“Tôi đang lo lắng cho anh Liễu đây”.

“Mày có ý gì?”, Liễu Vô Cùng sầm mặt hỏi.

Mà Bạch Diệc Phi lại quay sang nói với người dẫn chương trình: “Mặc dù anh Liễu có chủ tịch Cụ Đỉnh chống lưng nhưng tôi cảm thấy đề đề phòng bất trắc, chúng ta vẫn nên kiểm tra tài khoản của anh Liễu thì hơn”.

“Bạch Diệc Phi, mày bị ngu à?”, trong mắt Liễu Vô Cùng tràn đầy coi thường.

Mọi người thấy vậy đều ngậm gật đầu, còn mang theo sự khinh bỉ với Bạch Diệc Phi.

Bọn họ đều cho rằng anh không thắng được người ta nên muốn nhân cơ hội gây chuyện.

Bạch Diệc Phi cũng không động não mà nghĩ xem, người ta có Cụ Tinh chống lưng, sao có thể thiếu tiền được?

Liễu Vô Cùng cười lạnh: “Không giấu gì mà, cho dù không có Cụ Đình, tao cũng có thể thanh toán, bởi vì 6 tập đoàn Vạn Hưng, Nguyễn Nha, Bách Gia... đều có hợp tác với tao. Chúng tao có quyền góp tiền, mà cảm thấy còn cần kiểm tra ư?”

Mọi người nghe vậy đều lấy làm kinh hãi.

Mẹ nó, Liễu Vô Cùng cũng quá ghê gớm rồi đấy!

Nếu đã hợp tác với 6 tập đoàn thì cho dù Cụ Đình không ra tay thì cũng có thể gom đủ tiền giải quyết!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 201: Bỏ đá xuống giết

“Lần này Hầu Tước thật sự không đấu lại rồi!”

“Sáu tập đoàn hợp tác với nhau chèn ép Hầu Tước, sợ rằng Hầu Tước sắp đi tong rồi!”

“Con mẹ nó! Kích thích quá, tận sáu tập đoàn hợp tác cơ mà!”

“...”

Sau khi người dẫn chương trình nghe đến đây thì cũng thở dài: “Chủ tịch Bạch, anh cũng nghe rồi đây. Bây giờ anh Liễu đây có khả năng thanh toán cho chúng tôi, vậy nên đề nghị chủ tịch Bạch không nên gây chuyện”.

Lần này người dẫn chương trình cũng định mượn gió bẻ măng. Hiện tại Hầu Tước đang là bia ngắm của sáu tập đoàn, kết quả như thế nào không cần nghĩ cũng biết, vậy nên hẳn ta cũng không cần giữ thái độ tốt với Hầu Tước làm gì.

Bạch Diệc Phi nhìn người dẫn chương trình, anh cười lạnh một tiếng rồi thản nhiên nói: “Tôi gây chuyện sao?”

Bạch Diệc Phi chưa nói tiếp thì Trương Vinh đã đứng dậy: “Này anh, anh bị làm sao vậy? Chủ tịch chúng tôi gây chuyện gì? Chẳng qua chỉ hỏi thêm một câu thôi, vậy mà cũng coi là gây chuyện hả?”

Người dẫn chương trình không thêm đề ý, hẳn ta khẽ nói: “Anh Liễu đã nói mình có khả năng thanh toán rồi, nhưng mà chủ tịch Hầu Tước còn muốn chất vấn, đây không phải là cố tình gây sự thì là gì?”

“Hơn nữa Hầu Tước cố tình gây sự như thế là vì không coi ai ra gì đúng không. Cứ xem như Hầu Tước đúng là tập đoàn hàng đầu của thành phố Thiên Bắc này, vậy thì anh có thể tùy tiện chèn ép đám người thấp cổ bé họng như chúng tôi hả?”

Trương Vinh tức đến đỏ cả mặt: “Anh! Anh nói bậy! Chúng tôi ức hiếp người khác khi nào? Rõ ràng anh chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng mà!”

Người dẫn chương trình thấy mình bị nói thành chó thì sắc mặt cũng trầm xuống: “Chẳng lẽ không đúng sao? Hầu Tước lần lượt chủ nhà, cậy quyền cậy thế bắt nạt kẻ yếu. Nếu không phải có anh Liễu ra mặt thì sợ rằng đám người thấp cổ bé họng như chúng tôi sẽ không được sống yên ổn đâu!”

Phải nói rằng người dẫn chương trình này nói năng rất ghê gớm. Một chuyện còn con con mà cũng lái sang việc cậy quyền cậy thế được, không những thế còn diễn đến nỗi vô cùng đáng thương nữa.

Có mấy người ngồi gần đó nghe thấy lời của người dẫn chương trình thì cũng gật đầu phụ họa theo.

“Đúng đó, Hầu Tước là tập đoàn lớn như thế, chúng ta đâu dám nói gì đâu!”

“Haiz! Đúng là phải có nhiều người như anh Liễu ra mặt mới được!”

“Đôi khi muốn từ chối mà cũng không dám nữa!”

“...”

Bạch Diệc Phi chậm rãi nói: “Hắn ta nói gì thì mọi người cũng tin sao? Chẳng qua hắn ta chỉ đang chém gió thôi. Sao mọi người không suy nghĩ thử xem. Hắn ta đã mạnh thế rồi, còn hợp tác với sáu tập đoàn nữa thì chắc phải có rất nhiều tiền, vậy thì cần gì phải đứng ở đây nữa?”

“Cái gì?”

Mọi người kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi.

Trong lòng người dẫn chương trình bắt đầu cảm thấy căng thẳng: “Anh bảo những gì anh Liễu nói là giả sao?”

“Không thì sao?”, Bạch Diệc Phi nhún vai: “Chỉ có kẻ ngu mới tin tưởng mấy lời vớ vẩn mà hắn ta nói thôi”.

“Bạch Diệc Phi!”, Liễu Vô Cùng tức giận trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi: “Hầu Tước sắp xong đời rồi, mày tức giận thì tao có thể hiểu. Nhưng đừng có mà thêm mắm dặm muối ở đây!”

Người dẫn chương trình thấy vậy thì cũng lo lắng: “Đúng thế. Đừng tưởng anh là chủ tịch Hầu Tước thì tôi sẽ sợ anh. Chắc chắn anh định cố giãy giụa lần cuối chứ gì. Tôi nói cho anh biết, mọi chuyện đã quyết định xong xuôi rồi, anh có nói gì thì cũng vô ích thôi!”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Sáu tập đoàn này thì có đến năm tập đoàn đã bị đóng băng tài chính rồi. Thế nên tôi muốn hỏi anh, anh định thanh toán 2 tỷ này thế nào?”

Anh vừa dứt lời thì tất cả mọi người đều tròn tròn mắt, vô cùng kinh ngạc.

Nếu như những lời Bạch Diệc Phi nói là thật, vậy thì việc Bạch Diệc Phi hỏi như thế thì đúng là không có vấn đề gì.

“Nếu thế thì khó trách vừa rồi chủ tịch Bạch lại hỏi như thế!”

“Đúng vậy, không có tiền thanh toán thì tạm thời sẽ bị giữ lại rồi”.

“Không phải thế chứ?”

Người dẫn chương trình nghe thế thì biến sắc, hẳn ta có dự cảm không tốt.

Liễu Vô Cùng khựng lại một lát, sau đó hẳn ta cười nhạo: “Bạch Diệc Phi, chẳng lẽ tao lại không biết người hợp tác với mình như thế nào sao? Tao biết rõ tài chính của bọn họ có bị đóng băng hay không hơn mày nhiều!”

Liễu Vô Cùng nói tiếp: “Tao hiểu tâm trạng bây giờ của mày, nhưng tao cũng phải nói rõ cho mày biết, rằng mày đã thua thảm hại. Vậy nên đừng cố gắng làm mấy trò vô ích nữa”.

“Bạch Diệc Phi, đủ rồi đó. Mày càng như vậy thì càng thể hiện mày rất vô dụng, mày đang vô cùng uất ức, như thế thì mọi người càng coi thường mày thôi!”

“Không phải thế sao? Ngay từ lúc bắt đầu đây đã là một trò hề rồi!”

Vạn Đại Bảo nói, lúc đầu hắn ta còn lo lắng Bạch Diệc Phi sẽ tìm mình tính sổ, nhưng giờ thì không cần lo lắng nữa rồi. Bạch Diệc Phi ốc không lo nổi mình ốc thì đâu còn sức mà quan tâm người khác nữa.

Lại thêm việc Bạch Diệc Phi đã cướp cả đồng tiền của hắn ta nữa, nên hắn ta không thể nuốt trôi cục tức này!

Vạn Đại Bảo tiếp tục nói: “Chủ tịch Hầu Tước cái gì chứ? Cũng chỉ có thể thôi? Vậy mà cũng dám vác mặt đến tham gia buổi đấu giá này hả, à không đúng, phải nói là ngay từ lúc bắt đầu mày đã không có tư cách làm chủ tịch Hầu Tước rồi!”

Hắn ta nói xong thì cô ả sexy cũng cũng trào phúng theo: “Đúng vậy. Hầu Tước có kết cục thảm hại như ngày hôm nay chắc cũng là vì anh ta cả đấy!”

Theo bọn họ thấy thì Bạch Diệc Phi chắc chắn đã xong đời rồi, vậy nên bọn họ không hề nể mặt bỏ đá xuống giếng.

Vạn Hâm đứng ở bên cạnh thật sự không muốn nhận là quen biết bọn họ.

Con mẹ nó, không thể ngồi yên được hả?

Đúng là tình hình hiện giờ của Hầu Tước thật sự xong đời rồi, nhưng bọn họ đâu có biết Hầu Tước không chỉ là một tập đoàn bình thường thôi đâu, mà sau lưng của Bạch Diệc Phi chính là nhà họ Bạch ở thủ đô!

Đó không phải thứ mà những người ở đây có thể động vào!

Vạn Hâm rất sợ hãi, nếu Bạch Diệc Phi báo chuyện này cho bà Bạch, hoặc là bà Bạch biết chuyện này, thì thật sự bọn họ không gánh nổi cơn giận đâu.

Lần này là bị Liễu Vô Cùng dùng thuốc khống chế, thế nên gã không còn cách nào khác mới phải đổi đầu với Hầu Tước. Gã đã cố gắng không để cho người khác chú ý đến mình, nhưng tại sao gã lại có thằng con ngu ngốc như thế chứ, không những thế con bạn gái của nó cũng ngu không kém, làm lộ cả gã ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 202: Tiền vốn bị đóng băng

“Mọi chuyện còn chưa đến hồi kết, nói những câu như thế chỉ khiến lát nữa bản thân bị nghiệp quật mạnh hơn thôi”.

“Bạch Diệc Phi, rốt cuộc mày nói đủ chưa?”, Liễu Vô Cùng không còn kiên nhẫn nữa.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Nói đủ rồi. Nhưng mà có phải anh nên chứng minh lời anh nói là sự thật không?”

Liễu Vô Cùng ghen hống, hất ta hừ lạnh một tiếng: "Được rồi, bây giờ tao sẽ cho mày xem lời tao nói có phải là thật không?"

Liễu Vô Cùng nói xong thì nhìn về phía Tiêu Đẳng của tập đoàn Nguyệt Nha.

Tiêu Đẳng thấy vậy thì lập tức đứng dậy muốn nói gì đó, nhưng lúc này điện thoại của ông ta lại vang lên, Tiêu Đẳng vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi, tôi trả lời điện thoại đã”.

Tất cả mọi người đều nhìn ông ta, trong lòng cảm thấy nghi ngờ, cuộc gọi gì còn quan trọng hơn lúc này chứ?

Nhưng sau khi Tiêu Đẳng nghe điện thoại thì sắc mặt lập tức trầm xuống, ông ta nói: "Tôi biết rồi".

Mọi người thấy vậy thì càng nghi ngờ hơn.

Mà trong lòng Liễu Vô Cùng cũng có dự cảm xấu.

Đúng như thế thật.

Sau khi Tiêu Đẳng cúp điện thoại thì ông ta nghiêm nghị nói: "Vừa rồi bên tài chính thông báo cho tôi, nói tất cả tiền vốn của Nguyệt Nha không biết tại sao lại bị ngân hàng đóng băng".

"Cái gì?"

Tất cả mọi người xôn xao.

Trong lòng Liễu Vô Cùng xuất hiện cơn tức giận.

Người dẫn chương trình thì chết lặng.

Chuyện này là sao vậy? Chẳng lẽ hẳn ta đã chọn nhầm người rồi sao?

Tất cả mọi người đều nhìn nhau.

Bầu không khí có chút khó xử.

Liễu Vô Cùng trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi: "Là mày giờ trò sao?"

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Tôi không giỏi đến thế đâu".

“Mày!”, Liễu Vô Cùng tức đến nỗi không nói nên lời, nhưng hẳn ta cũng bình tĩnh lại, Bạch Diệc Phi thật sự không có khả năng khiến ngân hàng đóng băng tiền vốn của một tập đoàn được, vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Giờ không kịp nghĩ mấy chuyện này nữa rồi, nhưng không sao, chỉ có tập đoàn Nguyệt Nha mà thôi, tiền vốn của năm tập đoàn khác cũng đủ rồi.

Liễu Vô Cùng cố gắng duy trì bình tĩnh: "Không sao, chỉ có tập đoàn Nguyệt Nha thôi, tao còn có năm tập đoàn khác nữa, nhiều đó cũng đủ rồi".

Thế nhưng Liễu Vô Cùng ngây thơ quá rồi.

“Cậu Liễu, tiền vốn của tập đoàn chúng tôi cũng bị đóng băng rồi”, Đỗ Bách Quân đứng lên rồi nói với vẻ mặt nghiêm nghị.

Liễu Vô Cùng hít sâu một hơi, hẳn ta chưa kịp nói gì thì sau đó ba chủ tịch của tập đoàn khác cũng đứng lên nói như vậy.

"Tiền vốn của tập đoàn chúng tôi cũng bị đóng băng rồi ..."

"Tôi cũng vậy..."

"Tôi cũng vậy..."

Liễu Vô Cùng nhìn chăm chăm năm chủ tịch: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Phàn Đông, chủ tịch tập đoàn Tam Trần bất lực trả lời: "Chúng tôi cũng không rõ nguyên nhân là gì".

“Đúng vậy!”, bốn người còn lại hòa theo.

Liễu Vô Cùng nghe thấy câu nói này thì giống như bị ngàn vạn mũi tên đâm vào người, mỗi lần bọn họ nói ra thì Liễu Vô Cùng đều cảm thấy như tim mình bị người khác dùng dao cứa vào vậy.

Tất cả mọi người thấy vậy thì đều vội vàng nhìn tới, không ngờ lời Bạch Diệc Phi nói lại là thật!

Có phải anh biết trước rồi nên mới nói thế không?

Không phải vì thua nên mới chật vấn, mà người ta chỉ nói sự thật thôi.

Thế mà vừa rồi bọn họ còn cười nhạo Bạch Diệc Phi, bây giờ còn chẳng dám í ới câu gì ấy chứ.

Long Linh Linh và Trương Vinh vui mừng thở phào một hơi.

Cuối cùng Liễu Vô Cùng cũng hoảng sợ.

Mặc dù vừa rồi Bạch Diệc Phi đã nói thế, nhưng theo tình hình bây giờ thì chỉ có Bạch Diệc Phi mới có khả năng nhúng tay vào nhất, nếu không thì tại sao năm tập đoàn lại đồng thời xuất hiện vấn đề giống nhau chứ?

Lúc này Liễu Vô Cùng đột nhiên bật cười: "Ha ha ha... Bạch Diệc Phi, có phải mày đã quên là tao không chỉ hợp tác với mấy xí nghiệp này thôi, tao còn có Cự Đỉnh nữa!"

Hắn ta vừa nói xong thì mọi người đều sững sờ, sau đó lập tức hiểu ra.

Đúng vậy, vừa rồi chủ tịch Cụ Đỉnh còn giơ bảng giúp Liễu Vô Cùng nữa!

Người dẫn chương trình thấy vậy thì sắc mặt thay đổi như lật sách: "Đúng vậy! Anh Liễu còn được Cụ Đỉnh giúp đỡ nữa, chẳng lẽ không chi ra nổi 2 tỷ sao?"

Liễu Vô Cùng hừ lạnh một tiếng: "Bạch Diệc Phi, ông ta cũng là người của tao, chỉ cần tao mở miệng thì ông ta chắc chắn sẽ đưa tiền cho tao!"

"Phải thừa nhận rằng mày cũng có chút bản lĩnh đó, nhưng vẫn còn non quá!"

Bạch Diệc Phi vẫn vô cùng thản nhiên, anh nhẹ giọng nói: "Anh nói không sai, tôi thật sự còn trẻ, nhưng anh thì đã già rồi, có câu nói tre già măng mọc đấy".

Liễu Vô Cùng ghen họng.

Bạch Diệc Phi lại nói: "Đúng là vừa rồi Cụ Đỉnh giơ bảng lên vì anh, nhưng tôi đề nghị anh tốt nhất nên hỏi chủ tịch Cụ Đỉnh xem bây giờ ông ta có sẵn lòng bỏ tiền ra cho anh không".

Liễu Vô Cùng nghe thấy thế thì bật cười: "Đương nhiên là có rồi, ông ta là người của tao đó!"

"Vậy sao?", Bạch Diệc Phi nhẹ giọng hỏi.

Liễu Vô Cùng nghe thấy thế thì nhìn về phía sau, hắn ta nhìn thấy Tôn Vĩ đang ngồi ở chỗ đó nhìn hắn ta với ánh mắt khác thường, hắn ta gọi một tiếng: "Chủ tịch Tôn".

Tôn Vĩ nghe thấy thế thì cô ý không để ý tới ý tứ sâu xa trong mắt hắn ta, ông ta đứng lên nói: "Anh Liễu, thật sự xin lỗi, vừa rồi thư ký thông báo có việc gấp cần phải giải quyết, tôi phải đi rồi".

Liễu Vô Cùng nghe thấy vậy thì sa sầm mặt mũi: "Chủ tịch Tôn, ông phải suy nghĩ kỹ xem chuyện nào quan trọng hơn?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 203: Thả Liễu Vô Cùng đi

Tôn Vĩ đứng yên: "Anh Liễu, nếu anh đã nói như thế thì tôi cũng nói rõ cho anh biết luôn. Chuyện hợp tác giữa chúng ta đến đây là chấm dứt, tôi còn có việc nên đi trước đây!"

Tôn Vĩ nhanh chóng rời khỏi đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Liễu Vô Cùng cũng ngạc nhiên đến nỗi tròn tròn mắt.

Bạch Diệc Phi nhướn mày: "Anh Liễu, sao chuyện này có hơi khác với anh nói nhỉ?"

Không đợi Liễu Vô Cùng lên tiếng thì Bạch Diệc Phi đã tiếp tục nói: "Liễu Vô Cùng, mọi chuyện đã rõ như ban ngày rồi! Ngay từ đầu anh đã tính sẽ không chế nhóm người chúng tôi, thế nhưng đó chỉ là những gì anh nghĩ mà thôi".

"Tôi thừa nhận khả năng của anh, nhưng không phải mọi người sẽ thật lòng phục tùng anh chỉ vì khả năng này đâu, anh cũng không phải là người mạnh nhất trong lĩnh vực này".

"Những người bị anh không chế một khi được tự do thì cũng sẽ đồng loạt quay sang thù hận anh. Anh thử nghĩ xem có ai lại muốn bị người khác không chế không?"

"Trước khi anh làm những việc này thì nên suy nghĩ thử, xem bản thân sẽ gặp kết cục thế nào?"

"Bây giờ chắc hẳn anh đang lo lắng không biết tiếp theo mình nên làm gì?"

"Cũng phải sáu tháng nhỉ?"

Bạch Diệc Phi nói tới đây thì Liễu Vô Cùng cũng lấy lại tinh thần, Tôn Vĩ không chịu đưa tiền cho hắn ta, tiền vốn của năm tập đoàn cũng bị đóng

băng, hấn ta lấy đâu ra hai tỷ để trả đây?

Nếu không trả nổi thì dựa theo pháp luật hấn ta sẽ bị giam sáu tháng!

Người dẫn chương trình sợ bị Liễu Vô Cùng liên lụy, nếu theo tình hình hiện tại thì hấn ta cũng phải đền bù, vì thế hấn ta vội vàng nói: "Đúng, dựa theo luật, nếu anh không trả nổi tiền cho món đồ đấu giá, thì chúng tôi sẽ báo cảnh sát".

Liễu Vô Cùng nhanh chóng rút từ thiên đường xuống địa ngục, sự chênh lệch quá lớn khiến hấn ta không kịp phản ứng.

Sau khi người dẫn chương trình nói xong thì hấn ta sững sốt một lúc, sau đó mới nói: "Cái đó, có thể trả góp được không?"

"Không thể!", người dẫn chương trình nổi nóng, đã bị Liễu Vô Cùng liên lụy rồi thì chớ. Vậy mà bây giờ Liễu Vô Cùng còn nói muốn trả góp nữa: "Anh cho rằng chúng tôi là tổ chức từ thiện đấy sao? Từ trước tới giờ các buổi đấu giá đều là tiền trao cháo múc, con mẹ nó, nếu anh không có tiền thì đấu giá làm gì!"

"Rốt cuộc là anh có tiền hay không? Nếu có thì đóng mau lên, còn không có tiền thì đừng trách tôi báo cảnh sát!"

Sắc mặt Liễu Vô Cùng nhanh chóng biến thành màu gan lợn: "Anh..."

Lúc này hấn ta chỉ hận không thể lập tức rời khỏi nơi này, hấn ta quên mất bản thân vẫn chưa trả tiền mà đã nhanh chân đi ra ngoài.

Người dẫn chương trình thấy vậy thì nhanh chóng bước lên ngăn cản Liễu Vô Cùng: "Anh Liễu, anh muốn đi sao?"

"Vậy có nghĩa anh không có tiền đúng không?", hấn ta nói xong thì nhanh chóng lấy điện thoại ra, chuẩn bị báo cảnh sát.

"Chờ một chút!", Bạch Diệc Phi lên tiếng ngăn cản.

Người dẫn chương trình thấy thế thì nhanh chóng ngoan như cún: "Chủ tịch Bạch, anh muốn dặn dò gì sao?"

Bạch Diệc Phi không để ý đến hấn ta, anh nhìn Liễu Vô Cùng: "Liễu Vô Cùng, tôi sẽ để cho anh đi, anh thấy thế nào?"

"Mày muốn làm gì?", Liễu Vô Cùng cảnh giác nhìn Bạch Diệc Phi, hấn ta cảm thấy Bạch Diệc Phi không thể nào để hấn ta đi đơn giản như thế được.

Bạch Diệc Phi thản nhiên lên tiếng: "Tôi không muốn làm gì cả? Tôi chỉ là muốn cho anh một cơ hội mà thôi, anh muốn không?"

Có muốn hay không hả?

Liễu Vô Cùng rũ mắt xuống.

Đương nhiên là muốn chứ?

Nếu Bạch Diệc Phi không cho hấn ta cơ hội này, thì hấn ta sẽ bị cảnh sát bắt đi, sau đó sẽ bị giam trong sáu tháng, hấn ta thật sự không còn gì cả!

Cho dù Bạch Diệc Phi có mục đích gì thì hấn ta cũng phải nắm lấy cơ hội này, chỉ cần hấn ta có thể chạy thoát thì sau này sẽ từ từ xử lý Bạch Diệc Phi sau.

"Đương nhiên là muốn rồi, thế nhưng tao muốn mày phải hối hận vì đã cho tao cơ hội này".

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng: "Không hề, tôi sẽ không hối hận, người hối hận chính là anh".

Liễu Vô Cùng quá ngây thơ.

Hấn ta nghĩ anh có lòng tốt thả hấn ta đi sao? Sao có thể?

Bị tạm giam trong sáu tháng là quá nhẹ đối với hấn ta.

Một khi hấn ta được thả ra ngoài thì những người từng bị hấn ta khống chế chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hấn ta.

Đến lúc đó Liễu Vô Cùng sẽ biết, bị tạm giam sáu tháng sẽ hạnh phúc biết bao.

Người dẫn chương trình thấy thế thì cũng không nói gì thêm, dù sao Hầu Tước cũng muốn để Liễu Vô Cùng đi, vì thế vẫn phải nể mặt bọn họ.

Liễu Vô Cùng nghe được những lời Bạch Diệc Phi nói thì sùng sốt một lát, hấn ta nghĩ mãi không hiểu, nên cuối cùng chỉ hừ lạnh một tiếng: "Để rồi coi!"

Nói xong thì Liễu Vô Cùng sai bước đi ra khỏi buổi đấu giá.

Người dẫn chương trình nhìn thấy thế thì quay sang nói với Bạch Diệc Phi: "Chủ tịch Bạch, chuyện này..."

Dù nể mặt nhưng chuyện cần giải quyết thì vẫn phải tính, Liễu Vô Cùng đã đi rồi, thế thì mảnh đất ở ngoại ô phía Nam kia phải xử lý thế nào đây?

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì lạnh lùng lên tiếng: "Có hai cách, một là mảnh đất này sẽ thuộc về người đấu giá gần với Liễu Vô Cùng nhất, hai là sẽ cho đấu giá mảnh đất này một lần nữa".

Người dẫn chương trình nghe thấy thế thì ngừng một lát, hấn ta cảm thấy cũng có lý, vì thế nhanh chóng cầm micro nói với tất cả mọi người: "Nếu đã như thế thì chúng ta sẽ đấu giá lại mảnh đất ở ngoại ô phía Nam này".

Nói xong thì người dẫn chương trình bước lên trên khán đài chuẩn bị tổ chức đấu giá lại.

Lúc này Bạch Diệc Phi đã không còn nghĩ đến việc sẽ giành lấy mảnh đất này nữa, vì thế lúc những người khác ra giá thì anh cũng không tham gia.

Trương Vinh cảm thấy khó hiểu: "Chủ tịch, chúng ta không cần mảnh đất này nữa sao?"

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng.

Trương Vinh lại hỏi: "Cứ để Liễu Vô Cùng đi như thế có phải quá nhân từ rồi không?"

Bạch Diệc Phi lạnh lùng liếc mắt nhìn Trương Vinh: "Ông cảm thấy tôi nhân từ sao?"

"Sau khi hấn ta rời khỏi đây thì sẽ có người xử lý".

Cần gì phải gây phiền phức cho mình chứ, hơn nữa còn khiến bản tay.

Trương Vinh cũng không hiểu lắm, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Trong lúc cả hai đang trò chuyện thì mảnh đất ở ngoại ô phía Nam kia đã có người sở hữu, Diệp Ngải đã dùng một tỷ để mua nó.

Bạch Diệc Phi cũng không có phản ứng gì với đợt đấu giá lần này, sau khi kết thúc thì anh muốn rời khỏi đó, nhưng anh lại nhìn thấy Vạn Hâm, người đang định lặng lẽ trốn khỏi đây.

Lúc này mọi người cũng đang chuẩn bị ra về, vì thế người tương đối nhiều.

Vạn Hâm định thừa lúc nhiều người, không có ai chú ý sẽ lặng lẽ rời khỏi đây, thế thì sẽ không đụng phải Bạch Diệc Phi.

Nhưng Bạch Diệc Phi cũng không cho gã có cơ hội làm thế.

"Chủ tịch Vạn, đi gấp thế hả?"

Tiếng nói này rất lớn, đương nhiên là Vạn Hâm có thể nghe thấy, người chung quanh cũng nghe thấy, vì thế ai cũng nhanh chóng dừng chân quay đầu nhìn sang.

Trong lòng Vạn Hâm thầm run sợ, sau đó gã xoay người lại, trên mặt hiện lên nụ cười: "Chủ tịch Bạch, tôi không gấp, không vội chút nào cả".

Bạch Diệc Phi đi tới bên cạnh Vạn Hâm: "Chủ tịch Vạn, thật ra tôi cũng biết tình cảnh của ông, tôi cũng hiểu vì sao ông lại làm như thế. Chuyện mà nhóm Tiêu Đăng và ông gặp phải vô cùng giống nhau, tôi cũng không phải một người hay ghi thù, vì thế cũng không trách bọn họ".

Vạn Hâm nghe thấy thế thì đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, Tiêu Đăng cũng bị giống như ông ta vậy, cũng đều bị Liễu Vô Cùng dùng thuốc khống chế, ông ta cười nói: "Chủ tịch Bạch quả là người hiểu lý lẽ, tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ...."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 204: Vong ân phụ nghĩa

Bạch Diệc Phi cười nhẹ: "Nhưng mà, tôi lại không trách bọn họ, còn ông thì lại khiến tôi rất thất vọng".

Trái tim của Vạn Hâm như muốn nhảy lên cổ họng: "Chủ tịch Bạch, tôi...".

Bạch Diệc Phi ngắt lời gã: "Chuyện mà ông gặp phải cũng giống như bọn họ, nhưng vị trí của ông lại khác so với bọn họ, biết tại sao không? Bởi bọn người Tiêu Đăng chẳng có liên quan gì đến tôi cả, nhưng ông thì lại khác, nếu như không có Hầu Tước giúp đỡ thì thương mại Vạn Hưng đã sập từ lâu rồi chứ chẳng được như ngày hôm nay".

"Vì vậy, trong trường hợp đó, bọn họ đối xử với tôi thế nào thì cũng chẳng có gì đáng nói".

"Ông biết không? Có một người cũng giống như ông, anh ấy cũng từng nhận sự giúp đỡ của tôi, cũng bị Liễu Vô Cùng hạ độc, nhưng thuốc độc mà hắn ta cho anh ấy uống còn độc hơn của ông nhiều".

"Ông có biết anh ấy lựa chọn thế nào không?"

"Anh ấy thà uống thuốc độc, nhưng lại nói với Liễu Vô Cùng rằng anh ấy thà chết cũng không muốn làm việc gì có lỗi với tôi, anh ấy sẽ không bao giờ phản bội tôi!"

Nghe đến đây, cơ thể Vạn Hâm không kiềm chế nổi run lên bần bật.

Bạch Diệc Phi nói tiếp: "Cho nên, tôi đang nghĩ, giữa người với người quả thực là có sự khác biệt, không phải là ai cũng như ông nghĩ, cũng không phải ai cũng sẽ ghi nhớ những ân tình trước đây".

Vạn Hâm run rẩy: "Chủ tịch Bạch, tôi biết sai rồi, tôi...".

"Bố!"

Vạn Đại Bảo thấy bố mình bị Bạch Diệc Phi “hiếp đáp” như vậy thì muốn ra mặt để bảo vệ.

"Bạch Diệc Phi! Trước đó người đả tặc với anh là tôi, không liên quan gì đến bố tôi! Có vấn đề gì anh tìm tôi, chứ anh quay sang dạy dỗ bố tôi làm gì?", Vạn Đại Bảo nhớ đến câu mà Bạch Diệc Phi nói với hắn trước khi bước vào phiên đấu giá, vì vậy tự cho rằng là hắn đã đả tặc Bạch Diệc Phi nên mới làm liên lụy đến bố mình.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Vạn Đại Bảo cười khinh thường, anh đâu có thèm quan tâm đến một kẻ cật bố lấm tiền được chiêu đến hư hỏng.

"Vạn Hâm, những gì cần nói tôi đã nói rất rõ ràng rồi, nếu như ông vẫn còn muốn giữ lại chút sĩ diện cho mình thì tốt nhất ông nên tự tuyên bố thương mại Vạn Hưng phá sản, nếu không đợi đến khi Hầu Tước vào cuộc thì chắc chắn sẽ không chỉ đơn giản là phá sản như vậy đâu".

Người Vạn Hâm run lên, sắc mặt tái mét.

Vạn Đại Bảo gào lên: "Bạch Diệc Phi, mày đe dọa ai đấy? Mày có tư cách gì mà bắt chúng tao phải tuyên bố phá sản? Tao chẳng qua chỉ nói mày một câu nghèo kiệt xác mà mày lại ghi thù cho thương mại Vạn Hưng chúng tao như vậy, lại còn muốn chúng tao phải phá sản. Thật không ngờ chủ tịch của Hầu Tước lại là người nhỏ nhen và thù dai như vậy!"

"Thương mại Vạn Hưng chúng tao không có dễ bị người ta bắt nạt như vậy đâu!"

"Đừng nói nữa!", Vạn Hâm hét lên: "Im đi!"

Vạn Đại Bảo còn lâu mới chịu im: "Bố, con chẳng qua chỉ mắng hắn vài câu, còn hắn thì muốn nhà chúng ta phá sản, hắn có tư cách gì mà nói thế? Hầu Tước dù có lớn mạnh hơn nữa thì cũng không nên ức hiếp người khác như vậy!"

Vạn Hâm biết lý do, nhưng ở đây có nhiều người như thế thì bảo gã làm sao mở miệng nói ra được.

Bạch Diệc Phi thì lại chẳng buồn quan tâm đến những điều này, bởi vì anh biết, nếu hôm nay anh không giải thích rõ ràng thì không chỉ có Vạn Đại Bảo mà tất cả mọi người đều sẽ nghĩ rằng Hầu Tước đang ức hiếp người khác.

"Được, vậy để tôi nói cho anh biết, nguyên nhân tôi muốn các anh phá sản, chẳng có một chút xíu nào liên quan đến anh cả!"

"Mà bởi vì chủ của thương mại Vạn Hưng vốn dĩ là một kẻ vong ân phụ nghĩa!"

Mọi người đều cảm thấy nghi hoặc.

Vạn Đại Bảo lại càng chẳng hiểu gì nhưng cũng không muốn để người ta nói mình là kẻ vong ân phụ nghĩa: "Mày nói linh tinh cái gì đó?"

Bạch Diệc Phi không trả lời hẳn, mà kể lại đầu đuôi câu chuyện cho mọi người cùng nghe.

"Ba năm trước, thương mại Vạn Hưng gặp phải khủng hoảng về tài chính suýt chút nữa đã phá sản".

"Vạn Hâm đã đến tìm hầu hết tất cả các ngân hàng lớn nhưng không có ngân hàng nào chịu cho Vạn Hâm vay vốn".

"Vào thời khắc quan trọng nhất, là Hầu Tước chúng tôi rót vốn ba trăm triệu tệ để cứu sống Vạn Hưng và giúp họ vượt qua giai đoạn khó khăn!"

"Nhưng mà, hãy nhìn xem hiện tại Vạn Hưng đang làm gì?"

"Liên kết với năm doanh nghiệp khác cùng nhau thực hiện chế tài với Hầu Tước! Đây chính là sự báo đáp của các người với Hầu Tước hay sao?"

Nói xong, Bạch Diệc Phi lại nhìn về phía Vạn Đại Bảo: "Giờ anh nói xem, có phải là tôi đang nói linh tinh hay không, tôi nói các người là những kẻ vong ân phụ nghĩa chẳng lẽ sai à?"

Mọi người như chột bùng tỉnh, sau đó đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn sang Vạn Hâm và Vạn Đại Bảo.

"Hóa ra thương mại Vạn Hưng quả thực là kẻ vong ân phụ nghĩa!"

"Không ngờ được Vạn Hưng lại như vậy!"

"Đây chẳng lẽ còn không phải là vong ân phụ nghĩa sao?"

"..."

Vạn Đại Bảo quay đầu lại nhìn bố mình: "Bố, lời hấn ta nói... đều là thật sao?"

Hấn chưa bao giờ nghe bố mình nhắc đến việc này, do vậy không biết được hoá ra giữa bọn họ và Hầu Tước lại có mối quan hệ này.

Vạn Hâm nghe vậy cúi đầu xuống không nói gì, nhưng như vậy cũng có nghĩa là ngầm thừa nhận.

Gã không thể tìm ra được bất cứ lý do gì để phản bác, cũng chẳng có lập trường để phản bác, dù gì tất cả những điều này đều là sự thật.

Việc gã bị hạ độc cũng không thể đưa ra để làm cái cớ, bởi vì Bạch Diệc Phi cũng đã nói rồi, có người đã đưa ra lựa chọn khác với gã.

Vạn Đại Bảo nhìn bố mình, muốn mở miệng chất vấn gì đó, nhưng biết hỏi cái gì nữa đây?

Chẳng lẽ lại hỏi chúng ta thực sự là kẻ vong ân phụ nghĩa, lấy oán trả ơn? Hay là hỏi ông tại sao lại làm thế? Bây giờ hỏi còn có ý nghĩa gì không? Sự đã rồi, cũng chẳng thể thay đổi được kết quả!

Bạch Diệc Phi lạnh lùng hừ một tiếng: "Những lời tôi nói lúc nãy không phải là đe dọa mà là thông báo cho các người, là cảnh cáo cuối cùng của tôi dành cho các người. Hãy tin là, tôi nói được sẽ làm được!"

Bạch Diệc Phi nói xong liền xoay người rời đi.

Long Linh Linh và Trương Vinh thấy vậy thì lập tức đi theo.

Mọi người nhìn nhau không dám mở miệng nói chuyện.

Vạn Hâm chán nản thở dài: "Hết rồi...".

Vạn Đại Bảo nhìn bố mình nhưng trong lòng thì đang dồn nén cơn tức giận.

Tại sao mọi việc lại thành ra thế này?

Tất cả mọi việc ngày hôm nay dồn lại khiến cho hắn cảm thấy không thể thở nổi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 205: Tuyên bố phá sản đi

Lúc đó Lưu Hiểu Anh làm theo lời dặn dò của Bạch Diệc Phi đi tìm chủ tịch của Cự Đỉnh, Tôn Vĩ, giải độc cho ông ta.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, Lưu Hiểu Anh và Bạch Diệc Phi lại gặp lại.

“Tôn Vĩ nói muốn gặp anh”.

Bạch Diệc Phi đi thẳng ra xe của mình: “Không gặp”.

Tôn Vĩ chẳng qua là một người bị Liễu Vô Cùng khống chế mà thôi. Bình thường anh và Cự Đỉnh rất ít khi va chạm, mà anh cũng không có hứng thú nên không muốn lãng phí thời gian của mình đi gặp ông ta.

Lưu Hiểu Anh nhún vai, theo anh lên xe.

Mà Tôn Vĩ còn đang đang ngồi trong xe đợi anh, cho đến khi mọi người rời đi hết ông ta mới nhận ra anh không thèm quan tâm đến mình.

Bạch Diệc Phi cùng Long Linh Linh và Lưu Hiểu Anh trở lại Hậu Tước. Trương Vinh có xe riêng nên không đi cùng họ.

Trên xe, Long Linh Linh nói với Bạch Diệc Phi: “Chủ tịch, Diệp Ngải đã mua được mảnh đất khu ngoại ô phía Nam đó rồi, sau này liệu có gây bất lợi cho chúng ta không?”

Người phụ nữ Diệp Ngải này rất nguy hiểm, lại còn có ý với Bạch Diệc Phi, cô ta không thể không nhắc nhở anh.

Bạch Diệc Phi mặt không cảm xúc: “Tôi biết Diệp Ngải không đơn giản, nhưng so với mảnh đất đó, mảnh đất mà Tiêu Đẳng mua được càng có lợi với chúng ta”.

Độc của bọn Tiêu Đẳng đã được Lưu Hiểu Anh giải rồi. Chuyện hôm nay cũng đã bàn bạc xong xuôi với Bạch Diệc Phi, vì thế bốn mảnh đất bao quanh cảng Lam Ba này càng đáng giá để Hầu Tước khai thác hơn là mảnh đất ngoại ô kia.

Bạch Diệc Phi nói vậy, Long Linh Linh cũng hiểu.

Lúc này, Lưu Hiểu Anh nói: “Diệp Ngải đã mua mảnh đất đó rồi? Vừa này cô ta hình như là đang giúp chúng ta?”

Long Linh Linh gật đầu: “Đúng là vậy”.

Bạch Diệc Phi cũng thấy khó hiểu: “Nhưng cho dù cô ta muốn là gì thì Long Linh Linh, cô vẫn phải trông chừng cẩn thận cho tôi. Còn những việc khác, có Bạch Hồ ở đây, tôi không cần lo lắng”.

Về đến Hầu Tước, Long Linh Linh đi giải quyết công việc. Lưu Hiểu Anh lại nhàn nhã ngồi xem tạp chí trong phòng làm việc của Bạch Diệc Phi.

“Cô rảnh rồi như vậy thì đi chơi với Tuyết Nhi đi”.

Lưu Hiểu Anh bĩu môi: “Tôi là bác sĩ tư nhân chứ không phải trông trẻ tư nhân”.

“Nếu vậy thì hay là cô về nhà trước đi?”

Lưu Hiểu Anh nhướn mày nhìn anh: “Anh quên là trong người anh vẫn còn độc à? Nếu tôi đi rồi, chẳng may độc của anh phát tác thì phải thế nào?”

“Bây giờ không có chuyện gì, hẳn sẽ không xảy ra tình huống tâm trạng bị kích động đâu”, Bạch Diệc Phi bình thản nói.

Lưu Hiểu Anh không đồng ý: “Ai biết được có chuyện gì bất ngờ xảy ra hay không? Tôi nhất định phải đi theo anh không rời nửa bước”.

Bạch Diệc Phi chẹp miệng, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, tùy cô! Chỉ cần đừng làm phiền tôi làm việc là được”.

Sau một thời gian ngắn tiếp xúc, ấn tượng của Lưu Hiểu Anh về Bạch Diệc Phi đã thay đổi rồi. Ban đầu chỉ là hình tượng một người chồng vô cùng yêu vợ, bây giờ trở thành một người đàn ông chân chính, mạnh mẽ, có nguyên tắc, trọng tình trọng nghĩa.

Người đàn ông như vậy, có người phụ nữ nào mà không rung động cho được?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 206: Mò tới công ty

Biệt thự cảnh Lam Ba, Lưu Tử Vân và Lý Cường Đông đều đang ngồi trong phòng khách cùng Lý Tuyết. Ngoại trừ bọn họ còn có Chu Khúc Nhi.

“Khúc Nhi, ăn hoa quả đi”, Lưu Tử Vân đặt hoa quả đã được gọt xong lên.

“Cảm ơn cô”, Chu Khúc Nhi cười cầm lấy một miếng táo.

Lưu Tử Vân cười ngồi xuống: “May mà có cháu bên cạnh Tuyết Nhi nếu không cô chú cũng không biết phải làm sao!”

Mặc dù hai người là bố mẹ Lý Tuyết nhưng suy cho cùng thì vẫn có sự cách biệt về tuổi tác, đặc biệt là lúc này trí não của Lý Tuyết chỉ còn có 5 tuổi, sự cách biệt này lại càng thêm lớn. Có Chu Khúc Nhi ở đây, mọi chuyện cũng tốt hơn nhiều.

Lúc này, Lý Tuyết cầm một miếng táo, vừa ăn vừa hỏi: “Chị, khi nào chú mới về?”

“Nhớ nó làm gì?”, Lưu Tử Vân bất giác nói: “Nó chỉ biết mang lại phiền phức với nguy hiểm cho Tuyết Nhi!”

Lý Tuyết nghe vậy thì không vui. Rõ ràng chú là người tốt như vậy, tại sao mẹ lại nói thế? Sao mẹ lại không thích chú?

Chu Khúc Nhi chỉ đành cười khan, nói với Lý Tuyết: “Tuyết Nhi, đến tối chú mới về, chú đang kiếm tiền mua đồ ăn ngon cho Tuyết Nhi đấy!”

“Thật ạ?”, Lý Tuyết chớp mắt hỏi.

Chu Khúc Nhi gật đầu: “Đương nhiên”.

Lưu Tử Vân hừ một tiếng bày tỏ sự bất mãn của mình.

Lý Cường Đông lại cười vui vẻ, không nói gì.

Đến lúc Chu Khúc Nhi đi vệ sinh thì vội vã lấy điện thoại gọi cho Bạch Diệc Phi.

“Alo, Bạch Diệc Phi, tối nay lúc về anh nhớ mang đồ ăn ngon cho Tuyết Nhi”.

Bạch Diệc Phi đáp: “Cô không nói thì tôi cũng mang”.

Chu Khúc Nhi hừ một tiếng: “Được rồi, không có chuyện gì thì về sớm, Tuyết Nhi cứ nhắc anh suốt”.

Phòng làm việc tập đoàn Hầu Tước, Lưu Hiểu Anh nhìn Bạch Diệc Phi cúp điện thoại, trêu chọc: “Vợ gọi à?”

“Đừng nói linh tinh, là Khúc Nhi”, Bạch Diệc Phi đặt điện thoại xuống, bởi vì biết Lý Tuyết nhớ mình mà khoe miệng còn vương ý cười rõ ràng.

Lưu Hiểu Anh tâm tặc: “Tôi thấy anh rất có duyên với phụ nữ đấy”.

“Anh xem phụ nữ bên cạnh anh xem, ngoại trừ vợ anh ra còn có Chu Khúc Nhi, Linh Linh, tôi, à, còn cả Diệp Ngải nữa”.

Cô ta tiếp tục nói: “Anh thấy Diệp Ngải thế nào? Tôi nhìn ra được là cô ta thích anh”.

“Cô nghĩ nhiều rồi”, Bạch Diệc Phi trả lời: “Không thế nào”.

Diệp Ngải tiếp cận anh là vì có mục đích, sau này còn bắt tay với Diệp Phàm, hại Lý Tuyết suốt nữa thì không tính lại được. Mục đích của cô ta có lẽ cũng là lật đổ Hầu Tước, vì thế Bạch Diệc Phi cảm thấy không có chuyện cô ta thích anh.

Chỉ là thái độ của Diệp Ngải ở buổi đấu giá rất khó hiểu, anh không hiểu được.

Lưu Hiểu Anh chẹp miệng: “Anh đúng là tên đầu đất, e là ngoại trừ Tuyết Nhi ra, anh đều cảm thấy không ai thích anh”.

Bạch Diệc Phi quả nhiên gật đầu, sau đó chuyển đề tài: “Tôi nay cô về với Linh Linh đi”.

Lưu Hiểu Anh không đồng ý: “Tôi nay tôi đi ăn cơm với anh”.

“Tại sao?”

Lưu Hiểu Anh trợn mắt: “Anh giai à, anh vẫn còn đang trúng độc đấy!”

“...À”, Bạch Diệc Phi vốn muốn nói gì đó nhưng suy nghĩ một lát, dường như cũng không có gì không tốt nên anh gật đầu đồng ý.

Buổi chiều, Long Linh Linh gõ cửa: “Chủ tịch, có người muốn gặp anh”.

“Ai?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

“Tôi chưa từng gặp người này”.

Nói xong, Long Linh Linh bật camera lên cho Bạch Diệc Phi xem.

Đó là một người đàn ông đeo kính, bề ngoài văn vẻ lịch sự, nhưng cho dù vậy cũng không che được sự độc ác trong mắt gã ta.

Nhìn thấy người này, tim Bạch Diệc Phi nảy lên. Đó chính là người muốn giết anh hôm đó, cũng là người cho anh thuốc độc cùng thuốc giải.

Bạch Diệc Phi rũ mắt: “Đề gã vào”.

Anh lại nói với Lưu Hiểu Anh: “Cô ra ngoài đi”.

Lưu Hiểu Anh thấy đôi mắt Bạch Diệc Phi lạnh lẽo hơn nữa thái độ kiên quyết, người này hẳn không đơn giản, vì thế cô ta rất nghe lời mà ra khỏi phòng làm việc cùng Long Linh Linh.

Gã đeo kính đã đợi ở ngoài một lúc lâu, thấy Lưu Hiểu Anh và Long Linh Linh đi ra thì mắt gã ta sáng lên.

“Tên ngu ngốc này thật là có phúc! Bên cạnh có nhiều người đẹp như vậy!”

Hai cô gái không thèm quan tâm đến gã ta.

Gã ta đeo kính không vội gặp Bạch Diệc Phi mà từng bước đến gần Lưu Hiểu Anh: “Người đẹp, theo tôi được không?”

Lưu Hiểu Anh trừng gã ta: “Ngại quá, tôi không có hứng thú yêu đương với tên thần kinh”.

“Haha...”, gã ta không những không tức giận mà còn càng thêm thích thú: “Gắt đấy, tôi thích!”

Sắc mặt Long Linh Linh sầm xuống, nhắc nhở gã: “Chủ tịch của chúng tôi còn đang đợi anh trong phòng làm việc đấy”.

Gã đeo kính vẫn nhàn nhã: “Không vội, tôi muốn bồi dưỡng tình cảm với hai người đẹp”.

“Anh! Đây là Hậu Tước, không phải là nơi để anh chơi bời!”

Gã đeo kính nghe vậy thì nhìn Long Linh Linh, đánh giá cô: “Cô cũng được đấy, hay là cả ba chúng ta cùng tới luôn?”

Lưu Hiểu Anh chặn trước người Long Linh Linh: “Anh nhìn gì mà nhìn, còn nhìn nữa tôi móc mắt anh ra đấy!”

Gã ta nhếch môi, đột nhiên vươn tay, tốc độ nhanh đến kỳ lạ, trong chớp mắt đã kéo Lưu Hiểu Anh vào lòng, trong tay còn cầm một con dao găm, đặt lên cổ cô ta.

“Hiểu Anh!”, Long Linh Linh kêu lên.

“Cô định móc mắt tôi thế nào?”

Lưu Hiểu Anh sợ đến mức không dám nói chuyện. Cô ta không ngờ rằng một gã đàn ông trông lịch sự, hơi háo sắc một chút lại cầm dao găm ra, rõ ràng là tên biến thái!

Long Linh Linh lo lắng nhìn Lưu Hiểu Anh: “Tôi nói cho anh biết, nơi này là Hầu Tước, nếu anh dám làm loạn, anh nhất định sẽ không ra khỏi đây được đâu!”

Gã đeo kính không thèm quan tâm: “Yên tâm, chủ tịch của các cô không dám”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 207: Cô ta phải là của tao

Gã đeo kính tiếp tục nhìn Lưu Hiểu Anh, gã ta dùng tay sờ mó gương mặt trơn mịn của cô ta: “Thế nào rồi? Nghĩ xong chưa?”

“Buông cô ấy ra!”

Lúc này giọng nói của Bạch Diệc Phi vang lên phía sau ba người.

Anh đứng bên trong đợi nhưng mãi không thấy người tới, đang định hỏi thì nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng kêu la, vậy nên mới nhanh chóng chạy ra đây, không ngờ Lưu Hiểu Anh lại bị gã đeo kính kia bắt.

Long Linh Linh thấy người đến là Bạch Diệc Phi thì lập tức cảm thấy an tâm hơn.

Bạch Diệc Phi liếc mắt nhìn hai người một chút, sau đó anh nói với gã đeo kính kia: “Buông cô ấy ra. Người anh cần tìm là tôi, không liên quan gì đến cô ấy”.

Gã đeo kính không buông tay: “Đúng là tao tới tìm mày, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc tao chơi đùa với gái? Dù sao chuyến đi lần này cũng không biết trước được gì. Tất nhiên phải hưởng thụ vui vẻ trước mắt rồi”.

“Mày!”, Bạch Diệc Phi mới nói được một chữ thì cảm giác choáng váng quen thuộc kia lại truyền tới, anh cố gắng không để bản thân ngất đi: “Mày muốn phụ nữ thì có thể đi nơi khác, đây không phải là chỗ mày chơi gái đâu!”

“Ôi chao, ai bảo em nó lại đúng gu tao chứ?”, gã đeo kính cười nói: “Thật ra thì Lý Tuyệt hợp gu tao hơn, nhưng mà sếp đã bảo rồi, không được động vào nó, nếu không thì tao đã sớm ra tay rồi!”

Bạch Diệc Phi nghe thấy những lời này thì càng tức giận, cảm giác choáng váng bao phủ lấy người anh. Nếu không phải anh tựa vào khung cửa

thì chắc rằng đã ngắt đi rồi: “Nếu mày dám đụng vào cô ấy thì tao sẽ không để cho mày chết toàn thây!”

Lý Tuyết chính là tử huyết của Bạch Diệc Phi, ai động vào đều phải chết!

Gã đeo kính hừ lạnh một tiếng: “Mày yên tâm đi. Sếp đã ra lệnh rồi, tao sẽ không động đến Lý Tuyết, nhưng mà... nhỏ này chắc chắn phải là của tao!”

Lưu Hiểu Anh và Long Linh Linh đều cảm thấy sợ hãi. Qua đoạn đối thoại vừa rồi thì bọn họ có thể thấy gã đàn ông này không phải là người bình thường như những gì họ nghĩ, bọn họ không thể trêu chọc nổi gã ta.

Bạch Diệc Phi cố sống cố chết bám vào khung cửa, anh lạnh lùng nói: “Rốt cuộc mày tìm tao có mục đích gì?”

Gã đeo kính liền nhìn Lưu Hiểu Anh trong ngực, sau đó buông cô ta ra: “Tao đến đây để đưa thuốc giải cho mày”.

Lưu Hiểu Anh được tự do thì vội chạy đến bên người Long Linh Linh.

Bạch Diệc Phi nghi ngờ nhìn gã đeo kính: “Thuốc giải?”

“Mày đừng suy nghĩ quá nhiều. Đó chỉ là thuốc giải tạm thời trong vòng một tháng. Trong một tháng này nó sẽ giúp cho thuốc độc trong người mày không trở nên nghiêm trọng hơn”.

Sau khi nghe xong thì Bạch Diệc Phi đã hiểu rõ. Lúc trước gã ta cũng đã nói rồi, mỗi tháng anh nhất định phải uống một lượng thuốc giải cụ thể. Vậy nên hôm nay gã ta đến để đưa thuốc giải cho anh.

“Chúng ta vào đây nói chuyện”, Bạch Diệc Phi tránh người sang một bên để cho gã đeo kính đi vào.

Gã đeo kính thấy thế thì cười một tiếng, sau đó lại liếc mắt nhìn về phía Lưu Hiểu Anh rồi mới chịu đi vào phòng.

Gã đeo kính ngồi lên ghế salon, giống như gã ta mới chính là chủ nhân của nơi này vậy.

Bạch Diệc Phi cũng không so đo mấy chuyện này, anh trực hỏi: “Thuốc giải đâu?”

Gã đeo kính cũng không nhiều lời, gã ta ném một bình sứ nhỏ về phía Bạch Diệc Phi: “Đây là phần của tháng này. Ngày này tháng sau tao sẽ đến tiếp”.

“Ồ”, Bạch Diệc Phi máy móc trả lời. Bởi vì đã có Lưu Hiểu Anh ở đây nên anh cũng không lo lắng cho độc dược trong cơ thể mình lắm. Vậy nên cái gọi là thuốc giải gì đó cũng không quan trọng. Chẳng qua anh có thể đưa nó cho Lưu Hiểu Anh nghiên cứu, không chừng sẽ phát hiện ra cái gì đó.

Gã đeo kính nhìn thấy Bạch Diệc Phi bình tĩnh như vậy thì trong lòng xuất hiện vẻ nghi ngờ. Nhưng mà suy nghĩ một lát thì gã ta cảm thấy Bạch Diệc Phi chẳng qua chỉ là một tên ngốc mà thôi, anh phản ứng như thế cũng là bình thường. Vậy nên gã ta cũng không hỏi nhiều.

Nhưng mà vẫn nên cảnh cáo: “Tốt nhất mày ngoan ngoãn đợi ở đây. Nếu không thì mày sẽ không nhận được thuốc giải đâu!”

Bạch Diệc Phi nghe thế cũng cất giọng lạnh lùng: “Không cần mày phải nhắc”.

“Còn nữa, mày đừng có mà động vào hai người ở ngoài kia, nếu không thì tao cũng không ngại giết mày đâu!”

Gã đeo kính cười nhạo một tiếng: “Chỉ dựa vào mày thôi sao? Mày phải hiểu rằng tao là sát thủ, còn mày chỉ là một đứa trời gà không chặt thôi, mày muốn giết tao ấy hả?”

“Thử thì biết thôi”.

Gã đeo kính không hề sợ hãi: “Bạch Diệc Phi, nếu như mày giết tao thì sẽ không còn ai đưa thuốc giải cho mày nữa. Mày chỉ còn đường chết thôi!”

“Tao không quan tâm!”

Gã đeo kính cười lạnh: “Đúng là một thằng ngu! Chết vì đàn bà! Tao thật sự không hiểu nổi, coi trọng phụ nữ cũng không sai, nhưng vì phụ nữ mà vứt bỏ cả mạng sống của mình thì đúng là ngu hết thuốc chữa!”

Bạch Diệc Phi không còn gì để nói với dạng người như thế này nữa: “Mày chỉ cần nhớ kỹ một điều, đến đây tìm tao là đủ rồi!”

“Không phải mày rất yêu vợ mình hay sao? Làm sao vậy? Còn dây dưa với cô em khác nữa hả?”, gã đeo kính giễu cợt nói: “Xem ra mày cũng không yêu vợ mình như vẻ bề ngoài nhỉ”.

“Người phụ nữ kia chắc chắn tao phải có được!”

Nói xong thì gã đeo kính bước ra bên ngoài.

Bạch Diệc Phi siết chặt nắm đấm, anh nhìn chăm chăm vào bóng lưng rời đi của gã đeo kính.

Một lúc lâu Bạch Diệc Phi mới gọi điện thoại cho Bạch Hồ.

“Giết gã ta cho tôi. Làm sạch sẽ một chút!”

Mỗi tháng gã đeo kính sẽ đến đây đưa thuốc giải cho anh, đồng thời cũng liên lạc với người đứng đằng sau. Vì thế tất nhiên Bạch Diệc Phi sẽ không động đến gã ta, nhưng mà gã đeo kính kia lại tự tìm đường chết, cứ nhất định phải động đến người bên cạnh anh. Vậy thì đừng trách anh ác độc.

Đặc biệt là trước đó gã đeo kính còn nói có tâm tư khác với Lý Tuyết, đây cũng là lý do để anh không thể nào tha thứ được.

Người đàn ông kia đi không bao lâu thì Lưu Hiểu Anh và Long Linh Linh đã tiến vào.

Bạch Diệc Phi đưa lọ thuốc giải kia cho Lưu Hiểu Anh: “Đây là thuốc giải trong vòng một tháng, cô xem qua một chút, xem thử có thể nghiên cứu ra thuốc giải cuối cùng hay không. Nếu như không được thì cũng không sao”.

...

Trong một biệt thự nào đó, Liễu Vô Cùng ngồi trên ghế salon, hắn ta quăng điện thoại trong tay đi, mặt mũi tràn đầy tức giận.

Hắn ta vừa gọi điện thoại cho năm tập đoàn kia, còn có cả Tôn Vĩ, chủ tịch ngân hàng Cự Đỉnh nữa, anh bảo bọn họ đến biệt thự để tìm hắn ta. Hắn ta muốn hỏi cho rõ tại sao bọn họ dám phản bội mình?

Ngồi im một lát thì Liễu Vô Cùng lại lấy điện thoại ra, hắn ta vừa muốn gọi điện thoại thì đã thấy một tin tức mới truyền đến.

“Công ty thương mại Vạn Hưng tuyên bố phá sản!”

Liễu Vô Cùng cảm thấy hơi sững sốt, hắn ta nhanh chóng ấn vào xem. Đúng là Vạn Hâm tự mình tuyên bố công ty thương mại Vạn Hưng phá sản thì Liễu Vô Cùng mới dám tin. Nhưng hắn ta không hiểu nổi, rõ ràng Vạn Hâm đang rất tốt, sao tự dưng lại tuyên bố phá sản chứ?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 208: Đang vui thì đứt dây đàn

Liễu Vô Cùng gọi điện thoại cho Vạn Hâm, hỏi: “Sao thế? Ông tuyên bố phá sản ư?”

Vạn Hâm không nói nhiều, chỉ nhắc nhở một câu: “Liễu Vô Cùng! Tôi chỉ khuyên cậu một câu, tốt nhất là dừng tay lại đi, đừng đấu với Hầu Tước nữa, cũng đừng đấu với Bạch Diệc Phi nữa, cậu không đấu lại được đâu”.

Liễu Vô Cùng sắc mặt trầm xuống, nói: “Tôi không đấu lại được? Chẳng qua là lần này tôi coi thường Bạch Diệc Phi quá, lần sau tôi sẽ không để thua hắn đâu”.

Vạn Hâm thở dài một tiếng, nói: “Cậu tự lo liệu đi”, nói xong gã cúp điện thoại luôn.

Liễu Vô Cùng rất tức giận, thậm chí mắng: “Dựa vào đâu mà nói ông đây không đấu lại được Bạch Diệc Phi? Chẳng qua hắn ta cũng chỉ có mỗi cái tập đoàn Hầu Tước thôi, đợi ông đây đánh sập nó thì lúc đó Bạch Diệc Phi sẽ chẳng là cái quái gì hết”.

Nhưng hắn ta không biết là, Bạch Diệc Phi không chỉ có một tập đoàn Hầu Tước mà sau lưng anh còn có nhà họ Bạch ở thủ đô, đó là thế lực mà hắn ta không thể động vào được.

Đợi một hồi lâu nhưng không thấy năm vị chủ tịch của năm tập đoàn đến, Liễu Vô Cùng cảm thấy bức bối. Đang định gọi điện thúc giục thì hắn ta nhìn qua camera biệt thự thấy có mấy người lạ mặt xuất hiện.

Mấy người này mặc toàn đồ đen, thân hình vạm vỡ, trong tay còn cầm đao to.

Liễu Vô Cùng nhìn thấy thế thì lập tức trốn tránh, sau đó nhanh trí khóa trái cửa chạy lên tầng rồi đến bên cạnh cửa sổ của một phòng.

Vừa hay, bên cạnh của biệt thự này sát với một con hẻm khá yên tĩnh. Chỉ cần hấn ta có thể từ trên cửa sổ nhảy xuống thì có thể thoát thân rồi.

Liễu Vô Cùng đã nghe thấy âm thanh phá cửa, lúc này hấn ta không còn thời gian mà nghĩ nhiều nữa, lập tức mở cửa sổ rồi nhảy xuống.

“Phụp...”, lúc tiếp đất, Liễu Vô Cùng trọ cả chân, đau đến mức nhăn nhó mặt mày. Nhưng lúc này không phải lúc để hấn ta kêu đau mà là lúc phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Hấn ta thập thễnh đi ra ngoài hẻm và còn gọi điện cho Tiêu Đăng.

“Tiêu Đăng! Các ông đến chưa vậy?”

“Sắp rồi, mấy phút nữa là đến”.

“Đừng đến nữa, nhà tôi có người đột nhập vào định giết tôi, các người mau đi đi”.

Tiêu Đăng kinh hãi, hỏi: “Vậy cậu phải làm sao?”

“Tôi không sao, tôi thoát được ra ngoài rồi, đang ở con hẻm phía sau. Đợi tôi không sao rồi tôi sẽ liên lạc với các ông”.

Sau khi nghe xong, Tiêu Đăng ừm một tiếng rồi nói tiếp: “Nhưng e rằng không cần đâu”.

“Cái gì?”, Liễu Vô Cùng ngậy người ra, lập tức phản ứng lại, phẫn nộ quát: “Là các người?”

Sau khi nói xong, Liễu Vô Cùng lập tức cúp điện thoại mắng: “Mẹ kiếp”, ném điện thoại sang một bên, hấn ta vội chạy ra ngoài, thậm chí còn không để ý đến chân thập thễnh của mình nữa.

Mẹ nó chứ! Bây giờ Liễu Vô Cùng mới biết, đám sát thủ kia là chủ tịch năm tập đoàn liên kết lại và phái đến nhà mình.

Ban đầu khi phát hiện nhà mình có sát thủ thì hẳn ta còn tưởng rằng Bạch Diệc Phi phái đến. Dù sao thì Bạch Diệc Phi cũng nói là tha cho hẳn ta, còn nói hẳn ta sẽ phải hối hận. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Bạch Diệc Phi không thể nào ngang nhiên cho người đến giết mình như vậy được, vì vậy có lẽ không phải là Bạch Diệc Phi.

Sau đó, hẳn ta lại nghi ngờ Diệp Ngải. Bởi biểu hiện của Diệp Ngải lúc đấu giá khiến hẳn ta không thể không nghi ngờ. Có phải cô ta đã không còn nằm trong sự khống chế của mình nữa không? Nhưng hẳn ta rất có niềm tin về thuốc của mình, nên cảm thấy chắc không phải là Diệp Ngải.

Kết quả lại là năm doanh nghiệp kia. Nhưng Liễu Vô Cùng không hiểu, bọn họ không muốn sống nữa sao? Nếu giết hẳn ta rồi thì không còn ai cho họ thuốc giải nữa.

Nhưng nghĩ không ra thì cũng không còn quan trọng nữa, hiện giờ hẳn ta phải sống đã, phải chạy thoát đã.

Không biết là chạy bao lâu, cuối cùng hẳn ta nấp trong một công trường hỗn loạn để tránh tai mắt người khác.

Liễu Vô Cùng hiện giờ đâu còn phong thái của ngày xưa, hẳn ta chỉ còn là một tên lang thang bị người ta truy giết mà thôi.

Nấp ở công trường một lúc lâu, đột nhiên Liễu Vô Cùng ngẩng đầu lên, gọi lên một cái tên: “Lưu Hiểu Anh”.

Đúng rồi! Sau khi bình tĩnh lại, cuối cùng hẳn ta cũng nghĩ ra. Tại sao dám người kia lại dám phái người đến giết mình, chẳng phải là đã được giải độc rồi sao? Mà người có thể giải độc, ngoài Lưu Hiểu Anh thì hẳn ta không nghĩ ra ai khác.

Hơn nữa, buổi đấu giá ngày hôm nay, Bạch Diệc Phi hỏi như vậy chắc chắn là đã thương lượng với năm doanh nghiệp từ trước rồi, Bạch Diệc Phi đã giải độc cho đám người đó rồi.

Cũng khó trách Bạch Diệc Phi lại tha cho hắn ta. Bởi vì ngồi tù mới là sự lựa chọn tốt nhất và an toàn nhất với hắn ta. Nhưng... Đã muộn mất rồi.

...

Gã đeo kính sau khi rời khỏi Hầu Tước thì liền đến câu lạc bộ Cửu Thiên trút bỏ dục vọng mà Lưu Hiểu Anh đã ‘gây’ ra với gã ta.

Là một sát thủ, gã ta có rất nhiều tiền nên đã thuê một phòng vip, bên trong có cả suối nước nóng, còn gọi thêm hai người đẹp vào phục vụ mình.

Ngâm mình trong nước nóng, bên cạnh là hai cô em mặc bikini, gã ta cầm chén rượu vang lên nhấp một ngụm và hưởng thụ cảm giác đó.

Gã ta nheo mắt nhìn hai người đẹp bên cạnh mình, còn giơ tay ra sờ mó vài cái, phê thì có phê nhưng vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó?

Là thứ gì vậy? Chính là khí chất ‘vạn người mê’ của Lưu Hiểu Anh.

Đám gái này quá quen với cảnh tượng như này rồi, trên người còn ‘nồng nặc’ mùi phong trần nhưng Lưu Hiểu Anh thì khác. Cô ta vẫn còn trong trắng, lại thông minh cơ trí, chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta rạo rục trong người.

Đột nhiên ‘bụp’ một cái, cửa và trần nhà của phòng vip đó bị phá tan. Người đi đến trước cửa là Bạch Hồ, còn người nhảy từ trên trần nhà xuống là Từ Lãng.

Bạch Hồ nhìn Từ Lãng, có chút bất ngờ khi gã ta lại đến đây. Nhưng hai người dường như hiểu ý nhau, lúc đi vào trong thì chỉ nhìn nhau một cái rồi ra tay cùng lúc luôn.

Gã đeo kính đang ngâm mình trong nước nóng sau khi nghe thấy âm thanh thì lập tức đẩy người đẹp ra, vội vã đứng lên. Hai người đẹp kia khi thấy tình huống này thì sợ hãi đến nỗi hét lớn.

Từ Lãng cách gã ta khá gần, ba bước chân là đến bên cạnh gã ta rồi đâm về phía đó.

Nhưng gã đeo kính cũng không phải loại kém cỏi, gã ta cúi người tránh được cú đâm của Từ Lãng, đồng thời đá một chân lại với ý đồ đá ngã Từ Lãng để có cơ hội chạy thoát.

Từ Lãng không đâm trúng gã đeo kính, khi nhìn thấy động tác đó của gã ta thì một tay nắm chặt lấy cánh tay của gã ta, dùng sức nhảy lên để tránh cú đá chân, đồng thời đè nén người xuống khiến gã đeo kính suýt nữa không đỡ kịp rồi đè gã ta trên đất.

Bạch Hồ cũng bước lại, một tay nắm chặt gã đeo kính rồi lên gối. Gã đeo kính cảm giác như dạ dày của mình sắp bị đâm thủng.

Từ Lãng lại ra tay, lấy ra đao cong của mình rồi đâm lại.

Gã đeo kính theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, cũng không để ý đến bụng của mình nữa mà lúc này gã ta như muốn bùng nổ. Gã ta giãy ra khỏi sự khống chế của hai người để tránh đao đâm đến. Nhưng đao đã để lại một lỗ dài trên cánh tay gã ta. Máu tươi từ lỗ đó chảy xuống rồi chảy xuống đồ gốm sứ màu trắng.

Bạch Hồ và Từ Lãng ra tay cùng lúc, gã đeo kính có lợi hại đến mức nào thì cũng không đánh lại được hai người. Mấy phút sau, gã đeo kính hơi thờ yếu ớt nằm gục trên đất, trên người còn có vết thương lớn, mặt sưng vù, khóe miệng, trên tay và chân đều đang chảy máu.

Từ Lãng và Bạch Hồ dừng tay, sau đó Từ Lãng hỏi: “Đề sống hay chết đây?”

Bạch Hồ đáp: “Chết”.

Từ Lãng định ra tay nhưng bị Bạch Hồ ngăn lại.

“Chẳng phải là cho chết sao?”, Từ Lãng hỏi.

Bạch Hổ đáp: “Quả thực là đáng chết nhưng tôi cảm thấy, sống sẽ có tác dụng hơn”.

Từ Lãng nghe thấy thế chỉ ừm một tiếng chứ không nói gì thêm: “Vậy thì giao lại cho anh đấy”, chỉ có điều, trong lúc rời đi gã vẫn không kìm nổi mà đá gã đeo kính một cái.

Bạch Hổ nhìn gã đầy thâm ý, lúc này Từ Lãng ánh mắt lóe lên, giải thích: “Nhìn tôi làm gì? Tôi nhìn thấy gã ta là đã thấy không vui rồi. Trước đây gã ta còn nói tôi không có bản lĩnh, còn cướp cả mối làm ăn của tôi”.

Quả đúng là như vậy, nếu như không xuất hiện gã đeo kính này thì Từ Lãng chỉ có một nhiệm vụ thôi, tiền thù lao gã cũng được lĩnh một mình nhưng giờ đây ông chủ lại phái thêm người đến. Gã đeo kính này còn nói gã không có bản lĩnh, vì vậy ông chủ mới phái gã đến. Là sát thủ số một thủ đô mà bị nói là không có bản lĩnh, làm sao mà gã nuốt được cục tức này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 209: Thuốc giải thật ở đâu

Bạch Hồ đánh ngất gã đeo kính rồi khiêng gã ta đi.

Lúc gã đeo kính tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở một nơi tối om, xung quanh không có gì, gã ta cũng không nhìn thấy gì cả.

Thân người gã đau ê ẩm, rõ ràng là những vết thương kia chưa được xử lý. Gã đeo kính hô lên: “Có ai ở đây không?”

Lời nói vừa dứt thì ‘phụp’ một cái, toàn bộ không gian này sáng trưng. Gã đeo kính theo bản năng nhắm mắt lại, đợi sau khi thích ứng được thì mới từ từ mở mắt ra.

Lúc này gã mới phát hiện đây là một không gian bí mật, đến cửa sổ cũng không có. Thoạt nhìn giống như một chiếc container, còn mình bị trói chặt và bị ném nằm trên đất.

Cách trước mặt gã ta hai mét là Bạch Diệc Phi đang ngồi đó, còn Bạch Hồ đang đứng phía sau Bạch Diệc Phi.

Sau khi nhìn thấy bọn họ, gã đeo kính nuốt nước bọt rồi ngồi gượng dậy, lưng dựa vào tường.

“Bạch Diệc Phi! Mà mày không muốn có thuốc giải nữa sao?”

Theo như gã ta thấy, Bạch Diệc Phi cần thuốc giải mỗi tháng nên sẽ phải đối xử tốt với gã ta, lại còn phải cung phụng cho gã ta nữa. Nhưng không ngờ Bạch Diệc Phi lại tìm Bạch Hồ và Từ Lăng đến để bắt mình.

Bạch Diệc Phi ngồi đó, mặt không biểu cảm, hai mắt bình tĩnh nhìn gã ta. Anh nhận được thông báo của Bạch Hồ nên mới đến đây. Mặc dù mệnh lệnh của anh là phải giết gã đeo kính nhưng Bạch Hồ nói là gã ta chưa chết nên anh mới lái xe đến. Vừa hay có thể hỏi gã một số chuyện.

“Thuốc giải ở đâu?”

Gã đeo kính hừ lạnh một tiếng, nói: “Bạch Diệc Phi! Tao nói cho mày biết, mày dám bắt tao, đánh tao mà mày còn đòi thuốc giải à? Mày nằm mơ đấy à? Tao sẽ nói chuyện này cho ông chủ, ông chủ mà biết được thì mày sẽ chết khó coi lắm đó”.

Bạch Diệc Phi cười lạnh, nói: “Trước khi tao chết thì tao sẽ cho mày chết trước”.

“Bạch Diệc Phi, mày không dám đâu”.

Gã đeo kính chắc chắn rằng Bạch Diệc Phi cũng sợ chết nên chắc sẽ không dám giết mình, nếu không thì gã ta sẽ không đưa thuốc giải cho Bạch Diệc Phi.

“Tao biết mày cần thuốc giải thật, đúng không? Nhưng tiếc là tao không phải kẻ ngốc, tao sẽ không đưa thuốc giải cho mày đâu. Đưa thuốc cho mày thì tao sẽ cách cái chết không xa nữa”.

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Bây giờ mày cũng cách cái chết không xa nữa đâu”.

Gã đeo kính nheo mắt lại, hỏi: “Mày thật sự muốn giết tao?”

Bạch Diệc Phi không đáp lại câu hỏi của gã ta mà hỏi: “Thuốc giải thật đang ở đâu?”

Gã đeo kính nghe thấy câu này thì thật sự tin Bạch Diệc Phi không dám làm gì mình, dù sao thì Bạch Diệc Phi vẫn cần thuốc giải mà?

“Chủ tịch Bạch, nếu muốn thuốc giải thì hãy mau cởi trói cho tao rồi hạ tao cho tốt. Phải rồi, nhớ là bảo người đẹp đó đến đây. Đợi tao vui vẻ rồi, biết đâu tao sẽ cho mày thuốc giải của hai tháng liền”.

“Tao hỏi thuốc giải thật cơ”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

Gã đeo kính bật cười, nói: “Mày coi tao là kẻ ngốc sao? Hơn nữa, ông chủ sẽ không cho mày thuốc giải thật đâu, bởi vì cả đời mày chỉ có thể nằm

trong quyền kiểm soát của ông chủ”.

“Nếu như mày muốn sống tốt quãng đời còn lại thì hãy thành thật một chút, đừng có giở trò, nếu không thì ông chủ sẽ không nhân từ đâu, biết đâu cho người giết mày luôn đấy”.

Bạch Diệc Phi vẫn không chút biểu cảm.

Gã đeo kính lại nói: “Lựa chọn tốt nhất của mày hiện giờ là thả tao ra, nếu không tao sẽ cho mày biết kết cục của việc đắc tội với tao”.

Bạch Diệc Phi nghe đến đây thì đứng dậy rồi giơ một tay với Bạch Hổ. Bạch Hổ lập tức lấy dao trên người gã đeo kính đưa cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi giơ tay ra nhận lấy rồi từng bước tiến lại gần gã đeo kính.

Gã đeo kính thấy thế thì tưởng rằng Bạch Diệc Phi sẽ cời trói cho mình nên vẻ mặt đắc ý, nói: “Nhìn đi, chủ tịch Bạch, biết điều sớm thì có phải tốt không, sao phải làm người khác khó chịu như này chứ?”

“Mày yên tâm, chỉ cần lần này mày bù đắp cho tao thật tốt rồi dẫn người đẹp đó đến đây coi như đền tội với tao thì tao sẽ không chấp nhận chuyện lần này nữa. Chỗ ông chủ tao cũng sẽ không nói gì nữa, thuốc giải tao cũng đưa cho mày”.

Bạch Diệc Phi nghe đến đây thì cười lạnh một tiếng. Anh biết rằng gã đeo kính hiểu nhầm rồi, cứ tưởng anh sẽ cời trói cho gã ta. Tưởng rằng anh sẽ sợ sao, nhưng, anh có sợ không?

“Ngoài những điều này ra mày còn muốn gì nữa không?”, Bạch Diệc Phi hỏi mà mặt không biến sắc.

Gã đeo kính nghe thấy thế nên ngẫm nghĩ thật kỹ, nói: “Mày trói tao như này lại còn đâm tao nhiều vết dao, trên người tao giờ bao nhiêu vết thương. Hiện giờ trong lòng tao không được vui cho lắm, chi bằng mày xin lỗi tao rồi bung nước cho tao ba ngày đi”.

“Được”.

Nghe thấy Bạch Diệc Phi đáp lại, gã đeo kính càng đặc ý: “Nhanh, cởi trói cho ông mày đi”.

Bạch Diệc Phi đi đến trước mặt gã đeo kính, quỳ xuống, giơ tay lên rồi đâm mạnh xuống.

“A...”, tiếng kêu thảm thiết vang vọng cả không gian bí mật.

Gã đeo kính toát hết mồ hôi lạnh, hét lên: “Mẹ kiếp, mày làm gì vậy?”

Bạch Diệc Phi ánh mắt lạnh lùng, nói: “Tất nhiên là hầu hạ mày cho tốt rồi”, nói xong Bạch Diệc Phi rút đao ra, gã đeo kính lại một lần nữa kêu thảm. Vẫn chưa kịp hoàn hồn thì Bạch Diệc Phi lại đâm một nhát nữa xuống, cũng cùng vị trí đó luôn.

“A....”, gã đeo kính cảm giác chân mình như sắp gãy, hai lần bị đâm đúng một vị trí, cảm giác đau đớn đó không thể nào diễn tả bằng lời.

“Nói, thuốc giải ở đâu?”, Bạch Diệc Phi nói với giọng lạnh lùng.

Gã đeo kính lớn tiếng mắng: “Bạch Diệc Phi! Mày điên rồi à?”

Bạch Diệc Phi rút đao ra rồi lại đâm cùng vị trí đó, hỏi: “Nói, thuốc giải ở đâu?”

“A....”, gã đeo kính đau đến nỗi toàn thân run rẩy, dường như ngất lịm đi.

“Tao không biết”, gã đeo kính đau đớn nhưng vẫn cố nói: “Bạch Diệc Phi, mẹ kiếp, mày dám đối xử với tao thế này, mày cứ đợi đấy, bố mày sẽ giết chết mày”.

Bạch Diệc Phi nói lớn: “Hà tất phải thế”, nói xong anh lại đâm một đao nữa, cũng cùng vị trí đó luôn.

Lần này, gã đeo kính đau đến nỗi không thở nổi, ngất luôn.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì lắc đầu, nói: “Đúng là vô dụng, mới bốn nhát mà đã thế”.

Khóe miệng Bạch Hồ giật giật, gã đeo kính này vốn đã vết thương đầy mình, Bạch Diệc Phi lại đâm cho bốn nhát ở cùng một vị trí, có ai chịu được thế không?

Nếu như gã đeo kính mà nghe thấy câu nói này của Bạch Diệc Phi chắc phải mắng to ‘Mẹ kiếp, có bản lĩnh thì mày thử đi’.

Bạch Diệc Phi đứng lên, nói: “Làm cho gã ta tỉnh lại đi”.

Bạch Hồ nghe thấy thế thì đi lên trước mấy bước, ngồi ở bên cạnh gã đeo kính, sau đó dùng tay ấn vào vị trí mà ban nãy Bạch Diệc Phi đâm gã ta rồi dùng sức ấn tiếp.

“A...”, tiếng kêu thảm thiết lại vang lên, gã đeo kính bị đánh cho tỉnh lại.

Bạch Diệc Phi lại đi tới, lắc lắc con dao ở trước mặt gã đeo kính, hỏi: “Có nói không?”

Gã đeo kính thở hắt hắt, mồ hôi toát đầy trên trán, nhìn con dao. Nếu gã ta không nói thì con dao đó sẽ đâm ở cùng vị trí ban nãy.

“Tao nói... Tao nói...”, gã đeo kính lúc này không dám hồng hách nữa, nói: “Thuốc giải ở chỗ đàn em”.

“Đàn em của mày là ai?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 210: Ông chủ của mày là ai?

Gã đeo kính ngáp ngừng một chút, nói: "Hắn và tôi đều là sát thủ".

Ánh mắt Bạch Diệc Phi trở nên lạnh băng, con mẹ nó nói cũng như không!

"Đàn em của mày đang ở đâu?"

"Tôi không biết, hắn không để lộ dấu vết".

Bạch Diệc Phi lại hỏi: "Mày có thể lấy được thuốc giải không?"

"Không thể, tôi chỉ có thể lấy được thuốc giải tạm thời còn thuốc giải thật sự thì không lấy được".

"Vậy mày có thể điều chế thuốc giải không?"

"Không thể".

"Thật sự không thể?", Bạch Diệc Phi đem con dao lại gần bắp đùi của gã ta đe dọa.

Chân của gã đeo kính run lên: "Thật sự không thể, vấn đề này không phải sở trường của tôi".

Con dao của Bạch Diệc Phi dừng lại: "Mày còn biết cái gì?"

"Tôi không biết, cái gì tôi cũng không biết, nên nói cái gì tôi cũng nói hết rồi".

"Thật không?", Bạch Diệc Phi hỏi một câu rồi sau đó không thêm báo trước liền cắm con dao xuống chân gã.

Gã đeo kính lại kêu lên một tiếng vô cùng thảm thiết: "Tôi... Tôi đều đã... nói hết... rồi"

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng: "Ông chủ của mày là ai?"

"Tôi... Tôi không thể nói...", gã đeo kính cắn răng.

Ánh mắt Bạch Diệc Phi lóe lên, nhìn dáng vẻ của gã đeo kính, dường như có giết gã thì gã cũng sẽ cảm như hén, vậy mình cũng không cần phải hỏi nữa: "Nếu đã như vậy, tao thấy mày có thể yên tâm lên đường rồi đấy".

"Cái gì?", gã đeo kính đột nhiên ngẩng đầu: "Không, không, anh không thể giết tôi!"

Gã đeo kính hoảng sợ, gã nằm mơ cũng không nghĩ tới, Bạch Diệc Phi quả thật muốn giết gã.

"Anh giết tôi rồi sẽ không có ai đưa thuốc giải cho anh đâu!"

Bạch Diệc Phi không thèm để ý chút nào, hừ lạnh một tiếng cũng không trực tiếp giết gã mà đem con dao cho Bạch Hổ, rồi chậm rãi nói: "Mày ở đây chờ chết đi".

Nói xong, Bạch Diệc Phi và Bạch hổ trực tiếp rời đi.

Nơi này là một cái container chứa hàng, hơn nữa còn là một cái container bỏ hoang trong nhà kho, nói cách khác, nơi này sẽ không có ai tới.

Gã đeo kính bị trói ở trong container, không có người tới cũng không có thức ăn nước uống, lại thêm trên người gã còn có vết thương. Không bao lâu nữa, gã ta cũng sẽ bị chết đói chết khát, thậm chí bởi vì vết thương trên người không được xử lý kịp thời cũng có thể dẫn đến mất máu mà chết.

Tóm lại, gã ta chết cũng không phải là do Bạch Diệc Phi động tay động chân.

Gã đeo kính nhìn Bạch Diệc Phi và Bạch Hổ, hét lớn: "Bạch Diệc Phi! Không phải anh muốn thuốc giải hay sao? Bạch Diệc Phi!"

"Tôi dẫn anh đi tìm đàn em của tôi! Tôi có thể tìm thấy hắn!"

Bạch Diệc Phi đã đi tới cửa, nghe xong câu này liền dừng bước.

Gã đeo kính thấy vậy nên cho là gã ta có hy vọng rồi: "Tôi có thể đưa anh đi tìm đàn em của tôi để hã đưa thuốc giải thật sự cho anh!"

Nhưng trong lòng gã ta thầm nghĩ, chỉ cần Bạch Diệc Phi cười trối, gã ta có thể lập tức chạy trốn hoặc có thể đưa Bạch Diệc Phi đi tìm đàn em rồi sau đó trực tiếp để đàn em giải quyết Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi xoay người, cười lạnh một tiếng: "Mày nghĩ tao là thằng ngu sao?"

Gã đeo kính sững sốt, ngay sau đó nói: "Lời của tôi nói đều là sự thật, tôi có thể tìm được đàn em, chỗ của hã có thuốc giải!"

Bạch Diệc Phi không muốn nói nhiều, trực tiếp quay người rời đi để cho Bạch Hồ khóa chặt cửa lại.

Trong đầu gã đeo kính tràn đầy nghi ngờ.

Tại sao có thể như vậy?

Bạch Diệc Phi thật sự không sợ chết sao?

Không có thuốc giải, sau này bệnh tình của anh ta sẽ càng trở nên nghiêm trọng, anh ta không quan tâm một chút nào sao?

Cảm giác sợ hãi trước cái chết đang bủa vây lấy gã đeo kính.

Song, gã bị người ta trối chặt cả tay chân, con dao duy nhất cũng bị Bạch Hồ lấy mất, nơi này không có gì cả, bên ngoài cửa cũng bị khóa, gã muốn đi ra ngoài nhưng căn bản là không thể.

Giờ phút này, gã đeo kính đã cảm nhận được nỗi tuyệt vọng sâu sắc.

...

Bạch Diệc Phi không giải quyết gã đeo kính mà trở về Hầu Tước rồi nằm trên ghế sofa ngủ.

Long Linh Linh ban đầu định báo cáo công việc nhưng nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của Bạch Diệc Phi, cô liền lặng lẽ đắp tấm chăn mỏng lên người cho anh rồi rón rén đi ra ngoài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 271: Yêu lại từ đầu

Cuối cùng Bạch Diệc Phi lên tiếng: "Tuyệt Nhi, em..."

Anh vẫn chưa nói hết câu thì Lý Tuyệt đã nói: "Bọn họ đều nói chúng ta là vợ chồng, nhưng em thật sự không nhớ ra anh, vì thế cho tới bây giờ em vẫn chưa thể chấp nhận mối quan hệ của chúng ta".

Bạch Diệc Phi hơi sững sốt, đồng thời anh cũng cảm thấy tim mình như bị một con dao cứa vào, vô cùng đau đớn.

Lý Tuyệt thấy vẻ bi thương trong ánh mắt của Bạch Diệc Phi thì muốn nói gì đó.

"Anh...có ổn không?", Lý Tuyệt dè dặt lên tiếng hỏi: "Em chỉ cảm thấy có hơi không quen thôi..."

"Anh biết", Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Em không cần phải thế, em cứ làm gì bản thân thấy thoải mái là được, anh không để ý đâu".

Sau khi anh nói xong lời này thì Lý Tuyệt thở phào nhẹ nhõm, cô cũng cười một tiếng.

Sau đó Bạch Diệc Phi đứng dậy bước lên lầu: "Anh lên phòng nghỉ ngơi trước đây".

Chờ khi Bạch Diệc Phi đã lên lầu thì Lý Tuyệt mới tò mò nhìn phòng khách, sau cô đó đứng dậy đi một vòng quanh biệt thự.

Sáng hôm nay khi cô thức dậy thì đã thấy có một đám người đang vây quanh mình. Lúc đó cô cực kỳ sợ hãi, cô không nhận ra ai cả, hơn nữa cũng không biết mình là ai, mình đang ở đâu và tại sao lại như thế?

Sau đó Chu Khúc Nhi nói hai cô là bạn thân của nhau, nói cho cô nghe tên của mình, thân phận của cô, hơn nữa còn kể cho cô về cuộc sống của cô

trong suốt hơn hai mươi năm qua. Cuối cùng còn nói cho cô biết rằng bản thân đã kết hôn.

Chu Khúc Nhi còn nói cho cô nghe những chuyện Bạch Diệc Phi đã làm vì cô, đối xử với cô rất tốt. Cô bắt đầu cảm thấy tò mò, Bạch Diệc Phi là người như thế nào?

Anh thật sự vì cô mà làm nhiều chuyện không thể tưởng tượng được như thế sao?

Cô luôn cảm thấy bản thân như đang ở trong thế giới cổ tích vậy.

Đến buổi chiều khi cô thấy Bạch Diệc Phi tỉnh dậy, Lý Tuyết tò mò quan sát anh, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ ngây ngô của anh thì cô lại cảm thấy dường như không giống như những gì Chu Khúc Nhi đã nói.

Lúc này Bạch Diệc Phi lên lầu, anh ngả lưng xuống giường nhưng lại không hề cảm thấy buồn ngủ.

Những lời Lý Tuyết nói vừa rồi vẫn luôn quanh quẩn bên tai anh, khiến anh cảm thấy có chút khó thở.

Bạch Diệc Phi nghĩ một lát cũng đành chịu.

Lý Tuyết bị như thế cũng là vì anh.

Nếu đã như thế thì anh chỉ cần nghĩ thoáng hơn một chút là được.

Cũng vừa khéo giữa anh và Lý Tuyết chỉ là kết hôn theo hợp đồng, hoàn toàn không hề trải qua giai đoạn yêu đương. Anh sẽ nhân cơ hội này khiến Lý Tuyết thích mình lần nữa, có vẻ đây thật sự là chuyện đáng để mong chờ.

....

Buổi tối, chợ đêm tấp nập người qua kẻ lại, ánh đèn lập lòe.

Tại một cửa hàng thịt nướng, hai người Từ Lãng và Bạch Hổ đã gọi rất nhiều đồ nướng, vừa uống bia vừa ăn đồ nướng.

Hai người họ đều không phải là những người nói nhiều, trong suốt toàn bộ quá trình không ai nói với ai câu nào. Ngược lại cả hai còn rất ăn ý cụng ly với nhau, hình ảnh này trông vô cùng kỳ quái.

Chỉ một chốc lát sau, bàn của họ đột nhiên xuất hiện một người đàn ông khác.

Người đàn ông này trông vô cùng gầy yếu, sắc mặt cũng không được tốt lắm, trông như một người có bệnh.

Từ Lãng và Bạch Hổ đều ngừng lại, Bạch Hổ không có biểu cảm gì, còn Từ Lãng thì dừng lại một chút, gã hơi mím môi.

"Anh à!", tên ma ồm lên tiếng.

Từ Lãng ừ một tiếng, sau đó gã lại cầm một xiên nướng lên tiếp tục ăn.

Bạch Hổ thấy thế thì cũng làm như người này không hề tồn tại, anh ta tiếp tục ăn xiên nướng.

Tên ma ồm cảm thấy có chút mất mát: "Anh à, chuyện hôm qua, em..."

"Tôi biết rồi, cậu không cần phải giải thích", Từ Lãng trả lời.

Tên ma ồm sững sốt một lát, sau đó hấn cười tự giễu: "Anh à, thật sự xin lỗi".

Từ Lãng khẽ run: "Cậu không cần phải xin lỗi tôi".

Hai người họ là người thân, cho dù cả hai đứng ở hai phía đối lập, hơn nữa còn đánh nhau một trận. Nhưng cả hai người họ đều là những người trung thành, vì thế cũng không cần phải xin lỗi.

Nhưng tên ma ồm kia lại không nghĩ như thế, Từ Lãng đã đối xử tốt với hấn như thế. Vậy mà hấn lại ra tay với Từ Lãng, trên nguyên tắc thì đúng là

không có vấn đề gì, thế nhưng trên phương diện tình cảm thì hẳn cảm thấy rất áy náy, vì thế mới vội vàng nói xin lỗi Từ Lãng.

Sau một lúc im lặng thì tên ma ôm kia lại nói: "Anh à, em có thể ăn không?"

Từ Lãng liếc mắt nhìn hắn: "Không thể, cơ thể cậu không tốt, không thích hợp ăn những thứ này".

Tên ôm yếu cười một tiếng: "Vâng, nghe lời anh".

...

Chuyện Tôn Huy bị bắt đi có chứng cứ vô cùng xác thực, vì thế tập đoàn Cự Đỉnh nhanh chóng bị điều tra từ đầu tới cuối, sau đó đã tra ra rất nhiều vấn đề, vì thế tập đoàn Cự Đỉnh cũng bị ảnh hưởng vô cùng lớn.

Giá cổ phiếu nhanh chóng giảm xuống, chuyện hợp tác kết thúc, các tập đoàn khác rút vốn, một loạt chuyện rơi xuống khiến tập đoàn Cự Đỉnh tiêu đời.

Ban đầu Bạch Diệc Phi đã đề cho Long Linh Linh và Trương Vinh đặc biệt thông báo cho những tập đoàn kia, đề bọn họ mau chóng rút vốn, thế nhưng những tập đoàn kia lại không chịu nghe. Bây giờ thì tốt rồi, Cự Đỉnh đã tiêu đời.

Những tập đoàn không chịu rút vốn cũng bị ảnh hưởng theo, tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Bọn họ thật sự vô cùng hối hận!

Nhưng trên đời này lại không có thuốc chữa hối hận.

...

Hai ngày sau, bên trong một phòng họp lớn của một tòa nhà mới ở khu Nam.

Diệp Ngải đang tổ chức một buổi họp.

Phòng họp này vô cùng lớn, sức chứa lên tới một trăm người.

Diệp Ngải đã mời tới hầu hết những chủ tịch của các tập đoàn trong thành phố Thiên Bắc này, bọn họ có vẻ ngồi kín hết cả phòng họp.

Chờ đến khi mọi người đã đến đông đủ thì Diệp Ngải mới xuất hiện ở trên vị trí chủ trì buổi họp.

Khi mọi người nhìn thấy Diệp Ngải thì vô cùng tò mò, tập đoàn giải trí Diệp Thị tập trung mọi người tới đây để làm gì thế?

Diệp Ngải cầm micro, âm thanh phát ra khắp phòng họp: "Mục đích hôm nay tôi mời mọi người tới đây là muốn họp tác với mọi người, cùng nhau đối phó với tập đoàn Hầu Tước".

Cô ta vừa nói xong thì phòng họp nhanh chóng trở nên náo nhiệt.

"Cái gì?"

"Đối phó tập đoàn Hầu Tước sao? Tôi không nghe lầm đấy chứ?"

"Tập đoàn Hầu Tước là tập đoàn đứng đầu ở thành phố Thiên Bắc. Nếu chúng ta đối phó với Hầu Tước thì không phải là lấy trứng chọi đá sao?"

"Cô ta là ai thế? Nói muốn đối phó với tập đoàn Hầu Tước là có thể đối phó được hả?"

"Nếu tôi nhớ không lầm thì cô ta chính là chủ tịch của tập đoàn giải trí quy mô nhỏ. Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với chúng ta, cậy mà lại nói ra những lời ngông cuồng như thế, còn muốn đối phó với tập đoàn Hầu Tước ấy hả?"

"Đúng là suy nghĩ hão huyền!"

"...."

Diệp Ngải bình tĩnh ngồi ở đó, chờ bọn họ thảo luận.

Năm phút sau, khi mọi người thấy Diệp Ngải không nói tiếng nào thì cuối cùng cũng yên lặng.

Lúc này Diệp Ngải mới tiếp tục nói: "Tôi biết mọi người thấy tập đoàn Hàu Tước là tập đoàn đứng đầu thành phố Thiên Bắc, vì thế mới nghĩ chúng ta không đấu lại được đúng không?"

"Đương nhiên một tập đoàn không thể đấu lại, nhưng nếu tất cả các tập đoàn ở thành phố Thiên Bắc này kết hợp lại với nhau, thì chẳng lẽ không đối phó nổi một tập đoàn Hàu Tước sao? Cho dù tập đoàn Hàu Tước có lợi hại đến đâu thì chẳng lẽ còn lợi hại hơn tất cả những tập đoàn cộng lại sao?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 272: Đòi lại tất cả tổn thất

Đám người nghe xong thì ngơ ngác nhìn nhau một lúc.

Diệp Ngải lại nói tiếp: “Hầu như mọi người ở đây đều có hợp tác cùng với Cự Đỉnh, nhưng bây giờ Cự Đỉnh đã sụp đổ, tôi tin mọi người cũng đã phải chịu tổn thất không nhỏ. Mà tất cả những thứ này đều do Hầu Tước gây ra, chẳng lẽ mọi người không muốn đòi lại tất cả tổn thất sao?”

Đòi lại được tất cả tổn thất sao?

Đương nhiên là muốn rồi!

Nhưng bọn họ thật sự có thể làm được sao?

Hơn nữa cho dù muốn liên kết lại với nhau thì tại sao bọn họ phải nghe lời một người phụ nữ chứ? Đúng hơn là tại sao phải nghe theo một công ty bé tí như thế?

“Chủ tịch Diệp chỉ là chủ tịch của một công ty con con, cô tuổi gì mà muốn lãnh đạo chúng tôi?”

“Đúng vậy! Công ty giải trí Diệp Thị còn không lớn bằng công ty chúng tôi, tại sao chúng tôi phải nghe theo cô chứ?”

“...”

Diệp Thị mở một công ty giải trí nhỏ ở thành phố Thiên Bắc, công ty này vẫn chưa có chỗ đứng ở đây, nên tất cả mọi người đều không phục.

Diệp Ngải nghe thấy giọng điệu nghi ngờ của mọi người thì không hề cảm thấy tức giận, cô ta chỉ thản nhiên cười.

Chờ cho mọi người bình tĩnh trở lại thì thư ký đứng sau lưng Diệp Ngải mới đứng dậy.

“Mọi người, đúng là công ty giải trí Diệp Thị không tính là gì ở thành phố Thiên Bắc cả. Nhưng còn nhà họ Diệp ở thủ đô thì sao?”

“Nhà họ Diệp ở thủ đô?”

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Ý là công ty giải trí Diệp Thị thuộc về nhà họ Diệp ở thủ đô sao?

Là nhà họ Diệp ở thủ đô đứng đầu trong top mười gia tộc có sản nghiệp hàng đầu cả nước sao?

Sau khi hiểu ra thì tất cả mọi người đều hít sâu một hơi.

Nhà họ Diệp ở thủ đô không phải là thứ mà đám doanh nghiệp con con như bọn họ có thể so sánh được. Đó mới thật sự là cây đại thụ che trời! Ngay cả tập đoàn Hầu Tước cũng không thể sánh bằng.

Đương nhiên đây là do bọn họ không biết đằng sau Hầu Tước chính là nhà họ Bạch ở thủ đô. Nếu không thì chắc chắn sẽ không nghĩ như thế đâu.

Diệp Ngải thấy bộ dạng khiếp sợ của mọi người thì lòng hư vinh được thỏa mãn, cô ta thản nhiên nói: “Đúng thế, tôi chính là người nhà họ Diệp. Nhưng dù sao chuyện lần này cũng không tính là lớn lắm. Tôi là người phụ trách ở thành phố Thiên Bắc, nên tôi sẽ không làm phiền đến công ty mẹ bên kia. Hơn nữa tôi tin rằng chỉ cần mọi người ở đây hợp tác với nhau thì có thể thuận lợi thu mua được Hầu Tước, đúng không?”

Sự tự tin trong lời nói, nụ cười tự tin, cộng thêm với bối cảnh hùng hậu phía sau nên khiến người khác không thể không tin tưởng và phục tùng.

Nhưng mà luôn có người lo lắng.

“Chủ tịch Diệp, nói thì nói như thế, nhưng không phải trước đó tập đoàn Liễu Thị đấu với Hầu Tước rồi cuối cùng cũng rơi vào kết cục kia sao...”

“Đúng vậy, tập đoàn Cự Đỉnh lớn như thế, vậy mà cũng sụp đổ dưới tay Hầu Tước?”

“Nghe nói lúc trước là do chủ tịch Bạch đở bệnh không quản lý được, nên Hầu Tước mới bị Cự Đỉnh áp chế. Bây giờ anh ta khỏi bệnh rồi, chắc chắn sẽ không để chúng ta có cơ hội thừa nước đục thả câu đâu”.

“...”

Diệp Ngải nghe thế thì tự tin cười một tiếng: “Mọi người lo lắng thế cũng không sai, nhưng điều kiện tiên quyết là Bạch Diệc Phi phải khỏe lại đã”.

“Mà tôi đã nhận được một tin tức vô cùng chính xác, rằng bây giờ Bạch Diệc Phi...”

“Đã giống như đứa trẻ năm sáu tuổi rồi!”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người đều nghi ngờ bản thân nghe nhầm.

Tin tức này quả thật vô cùng chấn động.

Một người trưởng thành hơn hai mươi tuổi lại không khác gì đứa trẻ năm sáu tuổi, như thế có phải chứng tỏ trí thông minh của Bạch Diệc Phi đã bị giảm sút, hiện giờ anh đã trở thành kẻ đần độn rồi không?

Nếu đây đúng là sự thật thì chẳng phải ngay cả ông trời cũng đang giúp bọn họ rồi sao?

Hầu Tước bị một thằng ngốc lãnh đạo thì có thể phát triển kiểu gì chứ?

Diệp Ngải cười nói: “Bây giờ Hầu Tước đang chia năm sẻ bảy, cộng thêm với những tổn thất trước đó, chúng ta hợp tác lại với nhau sẽ đối phó rất dễ dàng”.

“Mà Bạch Diệc Phi vì đã biến thành một đứa trẻ nên có lẽ sẽ không đến Hầu Tước. Anh ta hiện giờ hầu như lúc nào cũng ở trong nhà”.

Cả đám nghe xong thì lo lắng trong lòng cũng biến mất, nhao nhao đồng ý hợp tác.

Diệp Ngải thỏa mãn cười.

Cô ta biết rõ việc này như vậy là bởi vì đã cử người tự mình đi xem, xác nhận tình trạng bây giờ của Bạch Diệc Phi.

Hơn nữa chỉ cần là người có quan hệ thì đều biết tình hình hiện nay của Bạch Diệc Phi.

Không biết những tin tức này do ai truyền ra, nhưng tóm lại nó là sự thật.

...

Hai ngày trước.

Liễu Vô Cùng mặc vest đi vào Hậu Tước, hẳn ta nói muốn tìm Bạch Diệc Phi.

Nhưng nhân viên lễ tân mỉm cười trả lời: “Thật xin lỗi, hôm nay chủ tịch không có ở công ty”.

“Không có ở công ty?”, Liễu Vô Cùng kinh ngạc chớp mắt một cái, nhưng sau đó hẳn ta cũng cảm thấy hợp lý. Mất trí nhớ rồi thì đúng là không thích hợp đến công ty.

Thế là Liễu Vô Cùng cảm ơn một tiếng rồi đi thẳng đến khu biệt thự cảng Lam Ba.

Khu biệt thự cảng Lam Ba.

Một mình Bạch Diệc Phi ở trong phòng thể hình của khu biệt thự, anh lạp đi lạp lại động tác chống đẩy, mồ hôi trên trán chảy xuống dọc theo hai gò má, rơi xuống trên mặt đất.

Cuối cùng cũng đếm đến hai trăm, anh dừng lại rồi nằm bẹp xuống đất.

“Minh...đỉnh...thật sự”

Ngay cả anh cũng không ngờ nổi bản thân lại thực hiện được hai trăm cái chổng đây.

Sau khi anh khỏe lại thì đã suy nghĩ một hồi, anh cảm thấy xung quanh mình lúc nào cũng đầy rẫy nguy hiểm, vì thế anh đã bảo Từ Lăng dẫn cả nhà Lý Tuyết đi tới thủ đô ngay trong đêm.

Cơ thể Lý Cường Đông đã tốt hơn rất nhiều, chỉ phải tĩnh dưỡng nhiều hơn, cũng không có gì đáng ngại cả.

Sau khi Lưu Tử Vân và Lý Cường Đông biết được tình huống của Lý Tuyết thì Bạch Diệc Phi không tránh khỏi việc bị mẹ vợ quở trách một trận, sau đó bà ta đã hùng hổ đi đến bên cạnh Lý Cường Đông, dẫn Lý Tuyết đang mất trí nhớ rời đi.

Mới đầu Lý Tuyết còn rất sợ hãi, bởi vì cô không nhớ bất cứ gì cả.

Nhưng dù sao vẫn là người thân, là quan hệ máu mủ ruột già, vì thế Lý Tuyết có thể cảm giác được sự thân thiết, cô đã nhanh chóng đón nhận.

Nhưng lúc rời đi không biết tại sao cô lại cảm thấy có hơi lo lắng, cũng có chút không ổn.

Sau khi Bạch Diệc Phi tiễn bọn họ đi thì anh lập tức tìm người tung tin ra ngoài, nói rằng hiện tại trí thông minh của anh chỉ đã giống như đứa trẻ năm sáu tuổi, anh không nhớ rõ bất cứ chuyện gì, những người nên biết đều đã biết hết rồi.

Tin tức này cũng giống như tin tức anh vượt ngục lúc trước, đều là tin tức giả, nhưng khi bị tung ra ngoài thì tất cả mọi người đều xem là thật.

Anh làm như thế là vì muốn trốn ở một nơi bí mật quan sát xem người đứng đằng sau là ai.

Bạch Diệc Phi nghĩ đến cuộc điện thoại trước đây không lâu thì cười lạnh một tiếng.

Nếu như không phải nhờ Lưu Đầu Trọc gọi điện báo cho anh biết, rằng em gái anh đi chơi với bạn học thấy được cảnh tượng kia, thì sợ rằng đến bây giờ anh còn không biết Liễu Vô Cùng vẫn chưa chết!

Càng không biết rằng vua của Linh Nam kia thật sự đã đến thành phố Thiên Bắc này.

Ha ha, bây giờ anh lại muốn xem thử, cuối cùng ai là người giết ai đây?

Nhưng mà cơ thể anh bây giờ đúng là rất kém cỏi, hơn nữa còn chẳng có tí võ nào, nhờ may Bạch Hồ với Từ Lãng không thể đến kịp thì sao?

Vì thế Bạch Diệc Phi đã chân thành đề nghị Bạch Hồ dạy võ cho anh.

Bạch Hồ nói muốn học võ thì trước hết phải tăng cường thể lực trước đã.

Cho nên hạng mục thiết yếu mà ngày nào anh cũng phải tập chính là hai trăm cái chông đẩy, rồi chạy đường dài...

Bạch Diệc Phi đã nghỉ ngơi đủ, sau khi anh ngồi dậy thì điện thoại vừa khéo vang lên, là Trần Hạo gọi điện đến.

“Sếp à, vừa rồi Liễu Vô Cùng mới đến Hầu Tước, em đoán lát nữa hẳn ta sẽ đến tìm anh thôi”.

“Anh biết rồi, cậu để ý thật kỹ phía Diệp Ngải, có động tĩnh gì thì báo cho anh ngay”.

Sau khi tắt điện thoại thì Bạch Diệc Phi nghe được tiếng chuông cửa.

Bạch Diệc Phi sắp xếp lại biểu cảm trên mặt, sau đó thì anh tỏ vẻ ngờ ngác đi ra mở cửa.

Người đến tất nhiên là Liễu Vô Cùng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 273: Không biết ai mới là kẻ ngu?

"Bạch Diệc Phi?", Liễu Vô Cùng gọi một tiếng thăm dò.

Bạch Diệc Phi "sợ hãi" từ đằng trước rụt một cái về phía sau: "Chú... quen cháu ư?"

Liễu Vô Cùng thấy vậy không nhịn được cười lớn: "Haha..."

Bạch Diệc Phi thế mà cái gì cũng không nhớ, thật là tốt quá!

Ánh mắt của Liễu Vô Cùng tràn đầy ác ý nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi: "Bạch Diệc Phi, mày cũng có ngày hôm nay à!"

Bạch Diệc Phi chớp mắt, không hiểu Liễu Vô Cùng đang nói gì.

Liễu Vô Cùng cười đã đời rồi, lại nói: "Bạch Diệc Phi, lần này là mày tự tìm đến cái chết, đừng có trách tao!"

Nói xong, Liễu Vô Cùng đem chiếc vòng ngọc trong tay đưa cho Bạch Diệc Phi: "Cầm đi, không bao lâu nữa, hấn sẽ tới lấy mạng chó của mày!"

Bạch Diệc Phi cầm chiếc vòng ngọc trong tay, ánh mắt hơi rũ xuống, sau đó đột nhiên ném chiếc vòng ngọc ra ngoài: "Chú là ai vậy? Cháu không thể tùy tiện nhận đồ của người lạ!"

Nụ cười trên mặt Liễu Vô Cùng đột nhiên tắt ngấm.

Chú?

Hấn ta mới có hơn ba mươi tuổi, so với Bạch Diệc Phi cũng chỉ hơn có bảy tám tuổi mà thôi, sao anh ta lại gọi mình là chú?

Đợi đã, Bạch Diệc Phi mất trí cũng không nên trở thành bộ dạng thiếu năng trí tuệ như thế này chứ?

"Mày gọi tao là cái gì?", Liễu Vô Cùng hỏi.

Bạch Diệc Phi vẻ mặt rất chi là vô tội: "Chú à, chú già như vậy rồi, lẽ nào cháu không gọi chú là chú sao? Hay chú muốn cháu gọi là chú là ông cố nội?"

Liễu Vô Cùng suyt chút nữa phát cáu, ông cố nội?

Liễu Vô Cùng hít một hơi sâu, hấn tạm thời bị sự khác thường của Bạch Diệc Phi làm rời đi sự chú ý, hấn còn nhớ Hồ Thiên Cẩm nói Bạch Diệc Phi mất trí rồi, nhưng chưa nói là Bạch Diệc Phi biến thành dáng vẻ như này đâu?

Con mẹ nó chứ anh ta mất trí rồi sao?

Anh ta biến con mẹ nó thành một thằng thiếu năng luôn rồi.

Liễu Vô Cùng hơi đảo tròn mắt, hấn suy nghĩ một chút rồi cười gian nói: "Bạch Diệc Phi, tao và mày chơi trò chơi được không nào?"

Không phải con nít đều rất thích chơi trò chơi sao?

Quả nhiên, Bạch Diệc Phi nghe thấy chơi trò chơi xong mắt sáng rực lên, gật đầu nói: "Vâng ạ!"

Liễu Vô Cùng cười nham hiểm một tiếng, lập tức giơ một chân lên, chống ở cánh cửa, sau đó chỉ chỉ dưới háng của mình nói với Bạch Diệc Phi: "Mày nhìn đi, đây có phải là một cây cầu không, mày có thể ở bên dưới cây cầu chui qua chui lại, chơi có vui không?"

"Ha ha..."

Liễu Vô Cùng vừa nghĩ tới Bạch Diệc Phi chui qua đũng quần mình, cười càng vui vẻ hơn, cơ hội có thể làm nhục Bạch Diệc Phi như vậy cũng không nhiều, đúng dịp cho hấn trút giận.

Bạch Diệc Phi dừng lại một chút, đôi mắt lóe lên tia sáng gằn nhưng không thể nhận thấy, sau đó ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngây thơ vô số tội nói:

"Cháu không muốn chơi trò qua cầu, chơi chẳng vui tí nào!"

Liễu Vô Cùng ngung cười, hấn quyết tâm làm cho Bạch Diệc Phi chui qua đũng quần mình, nên càng ngon ngọt khuyên nhủ: "Làm sao lại không vui, mà xem tao cười vui thế mà, mày phải biết ngay là chơi rất vui chứ!"

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Chính là không vui".

Liễu Vô Cùng có chút không nhịn được: "Vậy mày nói chơi trò gì vui?"

Bạch Diệc Phi cười hì hì, trông rất đần độn: "Chú bỏ chân xuống trước, sau đó quay lưng về phía cháu".

"Cái gì cơ?"

Liễu Vô Cùng không hiểu tại sao, nhìn ánh mắt nghiêm túc của Bạch Diệc Phi, lại thật nghe lời bỏ chân xuống, quay lưng về phía Bạch Diệc Phi, đợi ngay sau khi hấn đứng ngay ngắn rồi mới chợt phát hiện ra, làm sao hấn nghe lời Bạch Diệc Phi như vậy?

Đang muốn quay người qua dọa Bạch Diệc Phi một chút, lại bị Bạch Diệc Phi từ phía sau lưng bổ nhào tới.

"A!"

Liễu Vô Cùng bất ngờ nên không kịp đề phòng, ngã sấp mặt, lỗ mũi và cằm chạm cằm thẳng xuống đất, trợn mắt nhe răng vì đau.

Đúng lúc đó, Bạch Diệc Phi đặt mông ngồi trên người Liễu Vô Cùng, trong miệng còn kêu: "Cưỡi ngựa... cưỡi ngựa..."

"Cha... Cha..."

Liễu Vô Cùng suýt chút nữa hộc máu.

Bạch Diệc Phi đáng chết, lại đem hấn thành con ngựa mà cưỡi.

Hơn nữa mỗi lần Bạch Diệc Phi ngồi, hấn đều có thể cảm nhận được cảm giác như bị vật nặng đè lên, nội tạng đều đau nhức âm ỉ.

Bạch Diệc Phi ngồi trên người Liễu Vô Cùng, chờ ngồi chán rồi, Liễu Vô Cùng không còn chút sức lực nào, Bạch Diệc Phi mới đứng dậy, còn nói với Liễu Vô Cùng bằng vẻ mặt ngây thơ vô số tội: "Chú, có phải cười ngửa rất vui không?"

Liễu Vô Cùng chảy cả máu mũi, cả người dính đầy bụi bặm, nhếch nhác không thể chịu được, vẻ mặt u ám đáng sợ: "Bạch Diệc Phi! Con mẹ nó mà thật là ngu!"

"Mày cứ chờ đây!", Liễu Vô Cùng để lại mấy câu rồi trực tiếp rời đi.

Liễu Vô Cùng cũng không phải là chưa từng nghĩ đến việc ra tay giải quyết Bạch Diệc Phi, nhưng mà anh ta vẫn chưa hoàn toàn mất đi sự tỉnh táo.

Cảng Lam Ba là nhà của anh ta, cho dù anh ta hiện tại tại cái gì cũng không biết, nhưng cẩn thận vẫn hơn, hấn cũng không muốn lại sống cuộc sống bị người ta đuổi giết, hơn nữa, cảnh sát cũng không bỏ qua cho hấn.

Liễu Vô Cùng nghĩ là Hồ Thiên Cẩm lợi hại như vậy, nhất định sẽ để cho Bạch Diệc Phi chết một cách khó coi, đến lúc đó gã ra tay không liên quan gì tới mình, chuyện có bị bại lộ cũng chẳng sao cả.

...

Liễu Vô Cùng rời khỏi, Bạch Diệc Phi phui quần áo mình một cái, cất giọng nói: "Không biết ai mới là kẻ ngu?"

Nói xong, Bạch Diệc Phi đóng kín cửa, vừa mới quay người, bị Bạch Hồ đột nhiên xuất hiện ở phòng khách làm cho hết hồn.

"Mẹ kiếp! Anh vào đây lúc nào?"

Bạch Hồ chậm rãi mở ti vi, mở tới một bộ phim hoạt hình, vừa nhìn vừa trả lời: "Vừa mới đi vào, phải rồi, anh đã chống đậy xong chưa?"

Bạch Diệc Phi khước miệng co giật nói: "Làm xong rồi".

Bạch Hồ ừ một tiếng, nghĩ ngợi một chút, tắt ti vi: "Lên đi!"

Ngoài luyện tập thể lực bên ngoài ra, còn một hạng mục cần thiết nữa chính là bị Bạch Hồ đánh.

Bạch Hồ nói, nếu muốn đánh nhau với người ta thì phải chịu được đòn, đồng thời còn có thể rèn luyện phản xạ rất tốt.

Bạch Diệc Phi nghĩ đến hai lần trước bị đánh lên bờ xuống ruộng, anh rùng mình một cái: "Anh nhẹ tay một chút coi!"

"Kẻ thù sẽ không nương tay với anh", Bạch Hồ mặt không biến sắc nói.

Bạch Diệc Phi bị đánh một trận, cổ nhin cơn đau để đi tắm, lúc này mới nằm trên giường nghỉ ngơi.

Hai ngày không thấy Tuyết Nhi, không biết bọn họ ở thủ đô như thế nào rồi?

...

Trong phòng đọc sách của một biệt thự ở thủ đô.

Một người đàn ông trẻ tuổi mặt mũi khôi ngô đang ngồi sau bàn làm việc, trước mặt là một cái máy tính, còn có một tập tài liệu.

Mà đứng ở phía sau lưng hắn là một người đàn ông trung niên khoảng chừng 40 tuổi.

"Cốc cốc..."

"Vào đi", người đàn ông trẻ tuổi mở miệng nói.

Một người trợ lý đi vào, đeo gọng kính màu đen, che đi sự tinh nhanh trong ánh mắt

"Cậu chủ, thất bại rồi".

Người đàn ông trẻ tuổi ngừng lại một lát, khẽ cau mày: "Phế Vật!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 274: Tâm sự của Long Linh Linh

Trong phòng làm việc im lặng một lúc lâu, người đàn ông trung niên nói: "Ra ngoài đi!"

Sau khi người trợ lý rời khỏi, người đàn ông trẻ tuổi đập mạnh cây bút xuống bàn.

"Một lũ ăn hại!"

Người đàn ông trung niên mặt không cảm xúc, đi tới nhặt cây bút kia lên, sau đó đổi một cây bút mới đưa cho người đàn ông trẻ tuổi, đồng thời mở miệng nói: "Dù sao cũng là người họ Bạch, không thể bị giết dễ dàng như vậy được".

Người đàn ông trẻ tuổi hừ lạnh một tiếng: "Ông già ấy không cho người bảo vệ thì hẳn đã chết từ lâu rồi!"

"Vâng", người đàn ông trung niên gật đầu đáp lại.

Người đàn ông trẻ tuổi cầm lấy bút, khôi phục lại dáng vẻ trầm tĩnh ban đầu: "Chỉ cần hắn không đến thủ đô, tôi có thể bỏ qua cho hắn, còn nếu hắn không yên phận..."

...

Lại một ngày huấn luyện trôi qua, Bạch Diệp Phi nhận được điện thoại của Trần Hạo.

"Anh, Diệp Ngải đã kích động những công ty khác liên kết với nhau đối phó với Hào Tước".

Bạch Diệp Phi gật đầu: "Anh biết, cậu đi thông báo với Long Linh Linh, cô ấy biết phải làm gì".

Ngắt điện thoại, Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng, đám người này, người nào cũng muốn nuốt một miếng thịt béo bở, nhưng cũng phải xem anh có cho hay không?

Còn nhớ Lý Cường Đông trước khi đi có dặn: "Con hãy sắp xếp công việc cho tốt và cho Tuyết Nhi một mái nhà ấm áp".

Anh hiểu ý của Lý Cường Đông chính là mong cho anh hãy bảo vệ Tuyết Nhi để cho cô ấy có thể sống an nhiên dưới mái nhà ấm áp.

Bây giờ bốn phía của Thiên Bắc đều đầy rẫy nguy hiểm, trong thời gian này anh nhất định phải xử lý những đám sâu mọt này sạch sẽ thì Lý Tuyết mới có thể an tâm ở lại đây.

...

Long Linh Linh sau khi tan làm trở lại phòng trọ của mình, cô có thói quen ngâm mình trong bồn tắm để xả tan đi mệt mỏi của cả một ngày dài.

Bây giờ Bạch Diệc Phi không có ở công ty, cô ta cũng không thể tự mình gánh vác hết được, đồng thời trong lòng cô còn vô cùng bất an, luôn cảm thấy sắp có chuyện chẳng lành.

Mà ngày đó Lưu Hiểu Anh có tặng cho cô một cái vòng bình an, cô vẫn luôn mang theo bên người.

Xả nước xong, Long Linh Linh ngồi vào bồn tắm, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm

Dáng người của Long Linh Linh rất đẹp, có lồi có lõm, da thịt trắng nõn mịn màng, ở trong nước lại càng nổi bật hơn.

Đột nhiên, Long Linh Linh nghe được một tiếng động.

"Ai?"

Long Linh Linh đột nhiên ngồi dậy.

Ngay sau đó, chiếc rèm trong phòng tắm bị kéo ra, xuất hiện một người.

Long Linh Linh trợn tròn hai mắt, vội vàng đứng dậy, dùng khăn tắm quấn quanh cơ thể: "Liễu Vô Cùng, anh vào bằng cách nào?"

Liễu Vô Cùng quan sát trên dưới cơ thể của Long Linh Linh, chặc hai tiếng nói: "Dáng người không tệ, chính là không biết "chơi" thì sẽ như thế nào?"

"Anh muốn làm gì?"

Liễu Vô Cùng nhún vai: "Cô yên tâm, tôi tạm thời sẽ không làm gì cô".

Nghe xong câu này, Long Linh Linh thở phào nhẹ nhõm.

"Nhưng mà, tôi tới cũng không phải để thưởng thức dáng người cô", Liễu Vô Cùng lấy từ trong ngực ra một bình sứ nhỏ rồi nói tiếp: "Trong đây, có một thứ có thể khiến cho người ta nghe lời, cô chỉ cần ăn ngay ở trước mặt tôi, tôi sẽ lập tức rời đi".

"Anh có ý gì?", Long Linh Linh siết chặt chiếc khăn tắm trong tay.

Nghe lời?

Nghe lời của ai?

Liễu Vô Cùng?

Liễu Vô Cùng không thêm giải thích: "Cô chỉ có sự lựa chọn này, nếu không, tôi cũng không ngại việc đêm nay sung sướng một chút đâu".

Long Linh Linh co rúm lại, sợ hãi nhìn chăm chăm vật ở trong tay Liễu Vô Cùng, bên trong đó là một con sâu nhỏ, con sâu còn thỉnh thoảng ngo nguậy một chút.

Nhìn những thứ này, Long Linh Linh chán ghét tới mức suýt nữa thì ói ra ngoài, loại vật này làm sao có thể nuốt vào trong bụng?

Liễu Vô Cùng đem bình sứ nhỏ đặt ở trên bồn rửa mặt: "Đừng có chần chừ, cô chỉ có một sự lựa chọn".

Long Linh Linh nắm chặt chiếc khăn tắm của mình.

Làm thế nào đây?

Cô không muốn để một người đàn ông làm nhục mình, nhưng cũng không muốn nghe lời của ai đó.

Cô chỉ muốn nghe lời của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đang ở nơi nào? Anh ấy có biết hoàn cảnh của cô không?

Chắc chắn là không thể biết rồi, Liễu Vô Cùng tới đây, sẽ không để cho Bạch Diệc Phi biết được.

Long Linh Linh cười giễu cợt.

Liễu Vô Cùng nhăn mày: "Lựa chọn này khó đến thế sao?"

"Tôi biết, cô thích Bạch Diệc Phi có phải không?"

Long Linh Linh đột nhiên ngược mắt lên nhìn hắn.

Liễu Vô Cùng nói: "Cô không cần ngạc nhiên như vậy, biểu hiện của cô quá rõ ràng".

"Rõ ràng sao?", Long Linh Linh nỉ non nói.

Nhưng tại sao Bạch Diệc Phi lại không nhận ra?

Hay là, anh đã biết nhưng lại vờ như không biết.

Liễu Vô Cùng nhìn Long Linh Linh nói: "Trong mắt Bạch Diệc Phi chỉ có Lý Tuyết, cô cũng không cần hy vọng, hơn nữa, cô đi theo tôi, tôi có thể

cho cô sống trong sung sướng, thậm chí còn có thể cho cô sự nghiệp tốt hơn bây giờ".

Long Linh Linh nhìn Liễu Vô Cùng, ánh mắt hiện rõ sự chán ghét, cuối cùng lạnh lùng nói: "Tôi sẽ không phản bội anh ấy".

Liễu Vô Cùng vẻ mặt trầm xuống: "Vậy bây giờ cô muốn trở thành người đàn bà của tôi sao?"

Cơ thể mềm mại của Long Linh Linh không chịu được khẽ run rẩy.

"Có thể... cho tôi suy nghĩ một chút không...", Long Linh Linh không còn cách nào khác nói.

"Có thể, nhưng sự kiên nhẫn của tôi có hạn, cho cô một ngày để suy nghĩ", nói xong Liễu Vô Cùng lại cảnh cáo nói: "Đừng có nghĩ đến chạy trốn, cô không thoát khỏi bàn tay của tôi đâu".

Long Linh Linh không lên tiếng, nhìn Liễu Vô Cùng rời đi.

Nghe được tiếng cửa đã đóng lại, Long Linh Linh không còn chút sức lực nào ngồi trong bồn tắm đã nguội lạnh từ lâu, nước lạnh như băng thấm ướt toàn cơ thể, khiến cho Long Linh Linh cảm thấy lạnh tới cực điểm.

Không biết đã ngâm mình trong bồn nước lạnh bao lâu, Long Linh Linh đổi nước nóng, ngâm mình một lần nữa rồi mới đi ra ngoài.

Long Linh Linh gọi điện thoại cho Bạch Diệc Phi.

Nhưng mà điện thoại vang lên rất lâu mà vẫn không có ai nhắc máy.

Tại sao anh lại không nghe điện thoại?

Long Linh Linh trước giờ chưa từng cảm thấy hoảng sợ như vậy, cô còn cảm giác như bị tất cả mọi người bỏ rơi.

Lúc cô bị người xấu uy hiếp, không có một ai biết, không có một ai tới cứu cô, cho dù cô gọi điện thoại cầu cứu, vẫn không có người nào đến giúp.

Long Linh Linh đột nhiên nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Từ nhỏ, cha mẹ cô vốn trọng nam khinh nữ, luôn luôn đối xử rất phân biệt, cho tới bây giờ cũng không thay đổi, cô vất vả lăn lộn lắm mới có được vị trí như ngày hôm nay, cô còn thích một người đàn ông rất ưu tú.

Nhưng anh là người đàn ông đã có vợ, cô căn bản không dám bộc lộ tình cảm của mình.

Hôm nay, bởi vì người đàn ông vô cùng xấu xa kia tới uy hiếp cô, hẳn muốn chiếm đoạt cô.

Tất cả những suy nghĩ trong đầu đều làm cho cô cảm thấy ngạt thở.

Ban đêm ở thành phố náo nhiệt sôi động làm cho Long Linh Linh cô đơn lẻ loi cảm thấy hoàn toàn xa lạ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 280: Cứu tinh xuất hiện

“Anh có chết cũng không tránh!”

Câu nói này cứ lặp đi lặp lại trong đầu Lý Tuyết khiến lòng cô chỉ còn lại người đàn ông sừng sững bất động trước mắt.

Bạch Diệc Phi bị đánh đến thương tích khắp người, ngay cả đầu cũng bị đâm mấy phát, nhưng anh không thể tránh ra, cũng không thể ngã xuống.

Chỉ cần anh buông xuôi một chút thôi, Lý Tuyết sau lưng anh sẽ gặp chuyện.

Bạch Diệc Phi bị đánh đến mức đầu đầy sao.

Lúc này, ở khúc ngoặt xuất hiện một người đàn ông trung niên.

Người đàn ông có diện mạo tuấn tú, mặc một bộ quần áo thoải mái, cả người đều lộ ra khí chất không tầm thường. Ông từ từ đi đến.

Lý Tuyết nhìn thấy ông như nhìn thấy hy vọng, cô hét to: “Cứu chúng tôi! Cứu chúng tôi!”

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi và đám người cùng ngẩng đầu lên nhìn sang.

Trong lúc bọn họ ngây ra, người đàn ông trung niên lên tiếng.

“Người của nhà họ Bạch chúng ta, tuyệt đối sẽ không để người ngoài bắt nạt!”

Giọng nói của ông rất lạnh lùng, cũng rất trầm ổn.

Đám người nghe xong cũng hoàn hồn.

Tên đại ca vênh vác nói: “Mẹ nó, ông là ai? Chuyện của ông đây ai cho ông xen vào?”

“Đến từ đâu thì biến về đấy đi, đừng có lo chuyện bao đồng!”

Người đàn ông trung niên nhìn Bạch Diệc Phi bị đánh cho mặt mũi bầm dập thì cau mày, sau đó lạnh lùng nhìn đám người kia: “Dám đánh người của nhà họ Bạch thì kết cục chỉ có một chữ!”

“Chết!”

Lúc nói đến chữ này, khí thế trên người ông càng trở nên mạnh mẽ khiến cho đám người vô thức lui lại một bước, trong mắt ông toàn là sự giết chóc.

Đám người lãn lộn đã lâu, biết được có thể chọc ai, cũng biết được không nên dây vào ai. Bọn chúng vừa nhìn đã biết người đàn ông này thuộc về sau.

Bọn chúng hoàn toàn không nhìn rõ động tác của đối phương, đến khi hoàn hồn thì người đàn ông đã ở trước mặt, một tay bóp chặt cổ tên đại ca.

Sau đó ông không cho hắn bất kỳ cơ hội lên tiếng nào mà bóp vỡ cổ họng hắn.

“Rắc...”

Tên đại ca trợn trắng mắt, đi đòi nhà ma.

Bốn tên còn lại thấy vậy thì vô cùng sợ hãi, bỏ chạy tán loạn.

Người đàn ông trung niên cười lạnh: “Muốn chạy?”

Bốn người đó nào quan tâm nhiều đến vậy, chỉ biết chạy thực mạng.

Người đàn ông trung niên xoay người, bước nhanh lên trước, nhảy lên đạp trúng tên gần nhất, sau đó đá hắn đập thẳng vào tường.

Nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy, nơi ông đạp trúng bị hõm xuống.

Thật mạnh!

Cùng lúc đó, người đàn ông trung niên lại quay người, vung nắm đấm vào đầu một tên khác. Tên đó trợn trừng hai mắt, thần thờ ngã ra đất, lại thêm một tên ra đi.

Nếu Bạch Diệc Phi đoán không nhầm thì một đấm vừa rồi đã đập vỡ hộp sọ của tên đó.

Còn lại hai tên.

Người đàn ông lại nghiêng người, tóm lấy một tên, đánh thẳng lên đầu hắn.

Tên đó chưa kịp kêu lên đã ngã xuống, không còn thở nữa.

Người cuối cùng.

Người đàn ông không vội giết hắn mà là bắt lấy hắn, đập xuống đất.

“Nhìn cho rõ ràng, đối phó với kẻ địch phải tàn nhẫn, độc ác, tuyệt đối không có một chút thương tình nào!”

Bạch Diệc Phi nhìn người nằm trên đất và Bạch Vân Bằng.

Không sai, người đến chính là bố ruột của anh, Bạch Vân Bằng.

Ông lại nói: “Nhớ kỹ, muốn trở thành kẻ mạnh thì phải vô tình!”

“Người nhà họ Bạch không nuôi kẻ yếu!”

“Cũng không thể để cho người ngoài bắt nạt!”

Lời vừa dứt, Bạch Vân Bằng giẫm chân, tên kia phun máu mà chết.

Bạch Vân Bằng thực sự quá mạnh.

Một quyền một cước là một mạng.

Bạch Diệc Phi khó mà tin được. Anh cứ nghĩ rằng ông chỉ là một thương nhân tài giỏi ở thủ đô.

Nhưng bây giờ toàn bộ nhận thức của anh bị đảo lộn.

Bạch Vân Bằng lại mạnh như vậy. Anh có thể cảm giác được, kể cả Bạch Hổ có đến cũng chưa chắc đã là đối thủ của ông.

Quả thực khiến người ta sợ hãi.

Cùng lúc đó, Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng biết được mình có bao nhiêu yếu đuối.

Vào thời khắc này, anh khát vọng trở nên mạnh mẽ, chỉ có trở thành bậc vương giả, mới có thể bảo vệ người bên cạnh mình, mới không bị người khác bắt ép, xỉ nhục!

Lý Tuyết đã bị dọa đến ngây người.

Cô vốn đã mất trí nhớ rồi, sau đó lại bị người đuổi đánh, cuối cùng tận mắt chứng kiến cảnh giết người, cô đã không thể thốt lên lời nữa.

Bạch Vân Bằng từng bước tiến đến.

Bạch Diệc Phi còn chưa kịp gọi một tiếng đã ngất đi.

Sau khi xác nhận đã an toàn thì anh không chống đỡ nổi nữa.

Lý Tuyết lúc này mới hoàn hồn, lập tức đỡ lấy anh. Nhưng Bạch Diệc Phi rất nặng, cô suýt nữa cũng ngã xuống theo, may mà Bạch Vân Bằng tiếp được anh.

“Để bố”, Bạch Vân Bằng khẽ nói, hoàn toàn không còn vẻ đáng sợ như vừa rồi.

Lý Tuyết nhất thời cho rằng mình đã nhìn lầm.

“Ông...”, Lý Tuyết không biết thân phận của Bạch Vân Bằng, cô vốn bị mất trí nhớ nên cảnh giác với tất cả mọi người, đã thế lại còn chứng kiến cảnh ông giết người không chớp mắt nên càng khiến cô sợ ông hơn.

Bạch Vân Bằng mỉm cười: “Bố là bố nó”.

Lý Tuyết dường như không tin: “Thật ư? Chứng minh thế nào?”

Bạch Vân Bằng trả lời: “Con xem bố và nó có giống nhau không?”

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi, mặt anh bị đánh bầm dập không thể nhìn ra được, nhưng trong ký ức của cô thì vẫn có khuôn mặt anh. Cô lại nhìn Bạch Vân Bằng, đúng là cũng khá giống.

“VẬY... Làm phiền ông”, Lý Tuyết rụt dè nói.

Bạch Vân Bằng công Bạch Diệc Phi lên, lúc này ông chỉ là một người bố.

Lý Tuyết chớp chớp mắt, có phần không thể tin nổi. Người này trước và sau khác biệt cũng quá lớn đi? Hơn nữa, đây đúng là bố của Bạch Diệc Phi ư?

Nghĩ đến Bạch Diệc Phi, trong đầu Lý Tuyết chỉ còn lại hình ảnh anh không chịu tránh ra. Tim cô lập tức thắt lại, trên thế giới này sao lại có người đàn ông ngốc nghếch như vậy?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 281: Thiên vị

Lúc Bạch Diệc Phi tỉnh lại thì phát hiện ra mình đang mặc quần áo bệnh nhân ở trong bệnh viện. Mà Lý Tuyết thì ngồi bên giường, còn Bạch Vân Bằng thì đứng bên cửa sổ.

Bạch Diệc Phi nhìn Lý Tuyết, nhếch nhếch miệng: “A...”.

Lý Tuyết mau chóng nói: “Anh đừng động đậy, cẩn thận, anh cần gì? Anh chỉ đi, em lấy cho”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì kích động, anh thậm chí còn nghi ngờ người trước mắt này có phải là Lý Tuyết hay không.

Kể từ khi mất ký ức, thái độ của Lý Tuyết với anh rất lạnh nhạt, dè dặt, sợ hãi, tò mò, chỉ duy nhất là không có nhiệt tình. Thái độ của cô lúc này khiến anh cảm thấy vừa mừng vừa lo.

Bạch Diệc Phi khẽ ho một tiếng: “Anh muốn uống nước”.

Lúc này, Bạch Vân Bằng đi đến, nói với Lý Tuyết: “Đề bố, con đi gọi bác sĩ đi”.

Lý Tuyết hơi ngậy ra, sau đó gật đầu đồng ý, đi ra ngoài gọi bác sĩ.

Bạch Diệc Phi nhìn Bạch Vân Bằng, anh biết ông cố tình để Lý Tuyết rời đi thì lạnh lùng nói: “Có gì thì nói đi!”

Bạch Vân Bằng quay người rót cho anh cốc nước nhưng anh không uống.

“Uống nước đi rồi nói”.

Bạch Diệc Phi nghĩ nghĩ rồi vẫn nhận lấy cốc nước từ tay ông uống vài ngụm, uống xong cũng thấy dễ chịu hơn nhiều.

Bạch Vân Bằng đặt cốc nước xuống, ngồi bên giường, từ từ nói: “Lý Tuyết là một người vợ tốt”.

Bạch Diệc Phi nhìn ông, không lên tiếng.

Ông lại nói tiếp: “Bố không trách con làm việc quá cảm tính, là người đàn ông thì nên bảo vệ người phụ nữ của mình, đây là chuyện bình thường”.

“Con dưỡng bệnh cho tốt, khỏe rồi mới có thể làm chuyện của mình”.

Không biết có phải Bạch Vân Bằng cố tình nói câu này hay không, nhưng dù sao thì vào tai Bạch Diệc Phi cũng thành ông đang cảnh cáo anh.

Bạch Diệc Phi hí mắt: “Bạch Khiếu thì sao?”

Bạch Vân Bằng hơi khựng lại: “Hỏi nó làm gì?”

“Chẳng phải chuyện này do cậu ta làm à?”, Bạch Diệc Phi hỏi ngược lại.

Bạch Vân Bằng mím môi: “Anh em đùa giỡn với nhau, không cần coi là thật”.

Đùa giỡn?

Muốn giết anh ruột của mình là đùa giỡn?

Trò đùa này con mẹ nó đúng là hài hước thật đấy!

Bạch Diệc Phi không ngu, thái độ của Bạch Vân Bằng rất rõ ràng. Ông biết Bạch Khiếu cố ý nhưng vẫn muốn bao che cho hắn nên lấy cái có “đùa giỡn” ra để qua quít với anh.

Bạch Diệc Phi không cam tâm!

Dựa vào đâu?

Chẳng phải đều là con ruột ư?

Tại sao lại thiên vị như vậy?

Đã thiên vị sao còn sinh thêm một đứa?

Anh mới là đứa ra đời trước!

Mà cũng đúng, đứa được chiều luôn là đứa nhỏ hơn.

Không nói Bạch Vân Bằng, cho dù là trong gia đình bình thường thì cả nhà đều sẽ thiên vị đứa bé, mà đứa lớn sẽ phải gánh vác nhiều hơn.

Bạch Diệc Phi không cam tâm cũng vậy, bởi vì bây giờ anh vẫn còn quá nhỏ yếu.

Anh muốn trở nên mạnh mẽ hơn!

Chỉ khi trở nên mạnh mẽ mới có thể nắm giữ được cuộc đời mình!

“Ông nói đúng”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng trả lời.

Bạch Vân Bằng nhìn anh: “Bố biết trong lòng con không cam tâm, đây cũng là một bài kiểm tra cho con”.

Bạch Diệc Phi cúi đầu cười lạnh, kiểm tra?

Một cái có đường đường chính chính!

Bạch Vân Bằng đứng dậy: “Nghỉ ngơi cho khỏe, bố về trước”.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng, nhắm mắt lại.

Anh không muốn nhìn thấy Bạch Vân Bằng, anh sợ rằng nhìn ông lâu hơn sẽ khiến anh bùng nổ.

Mẹ nó, đều là con ông nhưng phân biệt đối xử lại rõ ràng đến vậy sao?

Chuyện hôm nay suýt chút nữa đã khiến anh tàn tật, Lý Tuyết còn có nguy cơ bị làm nhục, kết quả chỉ cần hai chữ “đùa giỡn” đã xong chuyện.

Bạch Vân Bằng chưa đi được bao lâu thì Lý Tuyết đã đưa bác sĩ về.

Bác sĩ nói không việc gì, chỉ cần chú ý nghỉ ngơi, khi nào vết thương khỏi thì có thể xuất viện.

Sau khi bác sĩ đi thì Bạch Diệc Phi mới mở mắt nhìn Lý Tuyết.

Lý Tuyết căng thẳng, né tránh ánh mắt anh: “Anh... Anh có khó chịu chỗ nào không?”

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu, còn cười với cô, chỉ là khóe miệng vừa nhếch lên đã khiến anh bị đau.

Lúc này trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người, Lý Tuyết hơi ngượng ngùng, cũng không biết phải nói gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 282: Trên tàu cao tốc

May mà, Bạch Diệc Phi cũng không hy vọng Lý Tuyết chấp nhận mình nhanh như vậy, ít nhất sau khi cùng nhau trải qua chuyện này, suy nghĩ của Lý Tuyết về Bạch Diệc Phi đã thay đổi rất nhiều.

Về việc nằm viện, Bạch Diệc Phi dặn Lý Tuyết không cần nói với bố mẹ, còn nói dối là bọn họ có việc gấp nên đã về thành phố Thiên Bắc trước rồi.

Lưu Tử Vân chỉ trách cứ vài câu sau rồi không nói thêm gì nữa, cũng không nghi ngờ bọn họ nói dối.

Lý Tuyết ở lại bệnh viện chăm sóc Bạch Diệc Phi ba ngày.

Ba ngày này, Bạch Diệc Phi cảm thấy như mình đang được sống trong bể mật, mỗi ngày trôi qua đều vô cùng ngọt ngào. Mặc dù Lý Tuyết vẫn còn một chút căng thẳng và không được thoải mái, nhưng mà ít nhất thì cảm giác của cô với anh cũng đã không còn xa lạ như trước kia nữa, không những vậy còn luôn chăm sóc cho anh, tốt với anh đến mức anh không còn mong gì hơn nữa.

Cứ như vậy đến ngày thứ ba, Bạch Diệc Phi nhận được điện thoại của Bạch Hồ.

"Xảy ra chuyện rồi".

Khuôn mặt tươi rói hồng hào của Bạch Diệc Phi do mấy ngày nay được Lý Tuyết chăm sóc bỗng chốc sa sầm lại.

Sau đó, Bạch Hồ kể lại ngắn gọn rằng Long Linh Linh, Trần Hạo và Chu Khúc Nhi, ba người họ lần lượt gặp nguy hiểm.

Trong khoảng thời gian này, Long Linh Linh và Trần Hạo đều đã từng gọi điện thoại cho Bạch Diệc Phi, nhưng điện thoại di động của Bạch Diệc Phi vẫn luôn tắt máy.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì trong lòng hẫng một nhịp, ba ngày trước khi đánh nhau với đám người nợ, điện thoại của anh không may bị rơi ra ngoài, giờ không tìm thấy nữa, mà điện thoại của Tuyết Nhi lúc lấy ra để gọi báo cảnh sát, trong lúc giằng co cũng bị rơi vỡ rồi.

Hôm đó Lý Tuyết vì cần gọi điện báo bình an cho Lưu Tử Vân nên đã mua luôn cái mới nhưng mà Bạch Diệc Phi vì không có việc gì cần dùng đến điện thoại nên cũng quên luôn.

Bạch Diệc Phi mở loa ngoài của điện thoại nên Lý Tuyết cũng nghe thấy câu chuyện của Bạch Hồ, đợi sau khi Bạch Diệc Phi cúp điện thoại thì Lý Tuyết mới dè dặt hỏi: “Phải về rồi sao?”

“Ừ”, Bạch Diệc Phi gật đầu: “Phiên em... giúp anh làm thủ tục xuất viện nhé”.

...

Bạch Hồ và Từ Lăng đã lái xe đến nơi và đợi sẵn ở cổng bệnh viện rồi, đợi Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết ra đến bên ngoài, Bạch Diệc Phi mới quay qua nói với Lý Tuyết: “Tuyết Nhi, vừa hay chúng ta cũng nói dối phải về, vậy em cùng anh về luôn nhé!”

Lý Tuyết hơi do dự: "Em cứ về như vậy được không? Còn bố mẹ...".

"Không sao đâu, bố mẹ vẫn nghĩ em đã về nhà cùng với anh rồi mà, hơn nữa để em ở lại đây anh cũng không yên tâm".

Bạch Diệc Phi đến thủ đô chưa được bao lâu thì Bạch Khiếu đã cho người đến dạy dỗ anh, như vậy đủ để chứng minh tai mắt của Bạch Khiếu có ở khắp nơi, anh không thể để Lý Tuyết luôn phải đối mặt với nguy hiểm được, cho nên anh buộc phải đưa Lý Tuyết theo bên cạnh mình mới có thể yên tâm.

Lý Tuyết nghĩ lại tình huống của ngày hôm trước liền cảm thấy sợ hãi: “Vậy bố mẹ có khi nào cũng sẽ gặp nguy hiểm không?”

“Không đâu, mục tiêu của bọn họ là anh”, Bạch Diệc Phi nói: “Mà em, lại chính là điểm yếu duy nhất của anh”.

Cuối cùng Lý Tuyết cũng gật đầu đồng ý: “Được, em đi về với anh”.

...

Để không gây sự chú ý của đám người đó nên Bạch Diệc Phi quyết định để Bạch Hồ và Từ Lăng lái xe, còn anh và Lý Tuyết thì giống như đôi vợ chồng bình thường khác, ngồi tàu cao tốc quay về.

Bạch Hồ và Từ Lăng cũng không phản đối, bọn họ đưa hai người đến ga tàu xong thì lập tức lái xe đi luôn.

Hai người Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết đi mua vé sau đó cũng lên tàu.

Hai người họ cũng khá may mắn, mua được hai vé ngồi cạnh nhau.

Bạch Diệc Phi để Lý Tuyết ngồi vào ghế bên trong, còn mình thì ngồi ghế bên ngoài chỗ gần lối đi.

Mà ở bên phía đối diện là một ông chú đầu hói béo tốt, người này thuộc kiểu người mà khiến người ta vừa nhìn đã thấy muốn ói.

Tuy nhiên, tất cả đồ dùng lẫn quần áo mặc trên người đều là hàng hiệu, trên cổ tay còn đeo một cái đồng hồ to dùng bằng vàng sáng lấp lánh, trên tay còn lại thì đeo một chiếc nhẫn to cũng bằng vàng, sắc mùi nhà giàu mới nổi.

Bạch Diệc Phi không để ý tới ông ta, chỉ nhìn thoáng qua rồi thôi, sau đó đứng dậy đi toilet.

Mà ông chú béo tốt kia sau khi thấy Bạch Diệc Phi rời đi thì đột nhiên lộ ra nụ cười dung tục sau đó ngồi sang bên ghế của Bạch Diệc Phi.

Lý Tuyết tự nhiên thấy bên cạnh có một người xa lạ ngồi xuống thì hơi sợ nên cô ngồi nhích vào phía bên trong, còn ánh mắt thì nhìn trừng trừng vào ông chú béo tốt.

Ông chú béo tốt cố gắng nặn ra một nụ cười dung tục mà ông ta cho rằng là chân thành nhất: "Thật là trùng hợp! Cô bé, em cũng đi thành phố Thiên Bắc à!"

Lý Tuyết không trả lời, nhưng trong ánh mắt thì mang theo chút bất an và cũng có một chút hiếu kỳ.

Thấy vậy, ông chú béo tốt lại nói: "Cô bé đừng sợ, anh chỉ là cảm thấy nhìn em rất quen mắt, trước đây mình từng gặp nhau rồi đúng không?"

Lý Tuyết lắc đầu: "Tôi không biết".

Nếu là trước đây thì chắc chắn Lý Tuyết sẽ hiểu được tình huống hiện tại là ông chú này có ý định bắt chuyện với cô, nhưng mà cô của bây giờ thì làm sao mà đoán ra được, cô thực sự không biết, bởi vì cô đã mất trí nhớ rồi!

Ông chú nghe thấy vậy thì cả người hưng phấn cả lên.

"Haha... Vậy thì chắc chắn là chúng ta đã từng gặp nhau rồi, anh tên là Tô Đại Lưu, em tên là gì vậy?", Tô Đại Lưu vừa cười vừa hỏi.

Lý Tuyết đang lưỡng lự có nên nói cho ông ta tên của mình không.

Lúc này, một cô gái ngồi ở hàng ghế phía trước của Lý Tuyết không nhìn được nữa mới quay đầu lại nói với ông chú kia: "Tôi nói chú này, cái kiểu bắt chuyện làm quen của chú nó lỗi thời quá rồi, chú không thấy ngại à?"

Lý Tuyết tò mò nhìn chăm chăm cô gái trẻ trước mặt, cô ấy nhìn có vẻ là một cô gái rất có cá tính, ừm, nói thế nào nhỉ? Về cách ăn mặc trông có vẻ cá tính, sau đó thì đến mái tóc cũng rất cá tính, tóm lại là trông cực kỳ có cá tính.

Tô Đại Lưu cười một cái, hết cách nên đành phải trở về ghế ngồi của mình.

Ông ta vừa ngồi xuống ghế của mình thì Bạch Diệc Phi đã quay lại.

Lý Tuyết không nói với Bạch Diệc Phi chuyện vừa mới xảy ra, mà cô gái trẻ kia thì đã xoay người lên phía trước rồi, cô ta cũng không biết mối quan hệ giữa Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết.

Tô Đại Lưu nhìn Bạch Diệc Phi một cái, quần áo mặc trên người là đồ bình thường, trên tay cũng chẳng có lấy một cái đồng hồ để đeo, nhìn qua chỉ thấy anh là một kẻ nghèo rớt, ừm, hẳn là cũng dễ bị bắt nạt nữa.

Vì vậy Tô Đại Lưu băng qua lối đi sang bên chỗ Bạch Diệc Phi ngồi, vỗ vào vai anh: “Cậu trai trẻ, đổi chỗ đi”.

Mặt Bạch Diệc Phi đầy dấu chấm hỏi.

Đổi chỗ với anh?

Chỗ này cũng không phải ghé sát cửa sổ, có gì khác biệt à?

Tô Đại Lưu nhìn Bạch Diệc Phi đang không hiểu gì nên giúp anh giải thích: “Cái cô bên cạnh cậu, quen với tôi, tôi đổi chỗ với cậu”.

Lý Tuyết biết Bạch Diệc Phi đang nói chuyện với người đó nhưng cũng không để ý đến bọn họ đang nói chuyện gì. Bởi vì lúc này Tô Đại Lưu bị đã bị phát hiện một lần nên bây giờ ông ta cũng không dám mở miệng nói lớn tiếng, mà âm thanh ông ta nói ra cũng chỉ đủ cho hai người là ông ta và Bạch Diệc Phi nghe thấy mà thôi.

Tô Đại Lưu thấy nói mãi mà Bạch Diệc Phi vẫn không hiểu ra vấn đề nên nghiên răng nói: “Sao con người cậu không hiểu lý lẽ gì hết vậy, tôi với người nọ có quen biết nhau, nhờ cậu một chút thì có làm sao?”

Lúc này, Bạch Diệc Phi mới phản ứng lại và hiểu ra vấn đề, lúc này anh còn đang nghĩ Tuyết Nhi quen người này lúc nào, bây giờ khi nhìn thấy biểu cảm nôn nóng này của ông ta, con mẹ nó, hoá ra lão già này muốn bắt chuyện với vợ của anh!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 288: Hậu Tước đổi chủ

"Cho tôi sao?"

Trong lòng Tô Đại Lưu vui mừng khôn xiết, chuyện này giống như nằm mơ vậy!

Long Linh Linh đưa quần áo cho hai trợ lý, sau đó cô ta đi ra ngoài cùng Trương Vinh.

Tô Đại Lưu thấy hai cô trợ lý xinh đẹp thì nở nụ cười dâm dăng, còn hai cô trợ lý vô cùng tận tâm giúp "chủ tịch" mặc quần áo và thắt cà vạt mới.

...

Trong tầng hầm tối tăm.

Liễu Vô Cùng chán ghét cau mày, sau đó hắn ta lấy lại cảm xúc bình thường rồi lạnh lùng nói: "Bạch Diệc Phi từ thủ đô trở về rồi".

Khi Liễu Vô Cùng vừa dứt lời thì một cái chạm quen thuộc tởm lợm lại xuất hiện trên ngực hắn ta.

Tay của Hồng Hâm không ngừng vuốt ve trên ngực Liễu Vô Cùng, miệng cô ả thở nhẹ nhàng bên tai Liễu Vô Cùng: "Bạch Diệc Phi đi thủ đô khi nào vậy? Đi một mình sao?"

Liễu Vô Cùng trả lời: "Không biết, chắc không phải".

Bạch Diệc Phi đã trở thành một đứa trẻ, Liễu Vô Cùng tin vô cùng tin tưởng việc này, một người bị như thế thì không thể tự mình đến thủ đô được, vậy chứng tỏ có người đưa Bạch Diệc Phi đến đó.

Nhưng ai đã đưa Bạch Diệc Phi đến thủ đô?

Hồng Hâm nghe thấy câu này thì cười khúc khích: "VẬY anh đã đi điều tra chưa?"

“Đang điều tra”, Liễu Vô Cùng trả lời: “ Bên ông Hồ thế nào rồi?”

Hồng Hâm nhẹ giọng nói: "Người của sư phụ sắp đến hết rồi".

Liễu Vô Cùng ừ một tiếng, hẳn ta định tiếp tục đi dò thám tin tức nhưng lại bị Hồng Hâm ôm chặt lại.

“Anh đi vội vàng như vậy sao?”, giọng nói Hồng Hâm mang theo vẻ tủi thân: “Không ở với người ta hả?”

Liễu Vô Cùng chịu đựng sự tỏm lợm: "Không phải tôi còn có việc quan trọng sao? Bạch Diệp Phi có thể đến thủ đô thì chúng tôi có người ở bên cạnh, chúng ta phải điều tra rõ ràng càng sớm càng tốt, tránh xảy ra chuyện”.

Hồng Hâm thở dài nói: "Thế cũng đúng, nhưng cũng không cần phải vội vàng như thế đâu, anh thấy đúng không?"

Liễu Vô Cùng nhẫn nhịn trả lời: "Không điều tra tin tức sớm thì tôi nghĩ mọi người sẽ không yên tâm?"

Hồng Hâm buông tay ra: "Nhặt nhèo".

Liễu Vô Cùng không nói gì mà đi thẳng.

...

Trong biệt thự của Diệp Ngải, tên ma ồm nói với Diệp Ngải: "Cô cả, Bạch Diệp Phi trở về từ thủ đô rồi".

"Thủ đô? Anh ta tới thủ đô khi nào?"

Tên ma ồm lắc đầu: "Không biết".

"Nhưng hôm nay anh ta trở về rầm rộ lắm, một hàng ô tô sang trọng đến tận trạm tàu cao tốc đón anh ta về".

Diệp Ngải nhíu mày, giở trò gì vậy?

Sao Bạch Diệc Phi lại đến thủ đô? Mà khi trở về lại còn rầm rộ như vậy nữa chứ?

Chẳng lẽ Bạch Diệc Phi vốn không giống với Lý Tuyết, anh chỉ đang cố ý thôi sao?

Có lẽ không phải, Liễu Vô Cùng đã đích thân đi xem, vậy thì chuyện này rốt cuộc là thế nào?

...

Sau khi Bạch Diệc Phi trở về biệt thự thì đã gọi Trần Hạo tới.

Trần Hạo đến biệt thự, hẳn ta nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì mím môi không nói gì.

Bạch Diệc Phi bình tĩnh nói: "Chuyện này là thế nào? Không cho anh một lời giải thích hả?"

"Anh ...", Trần Hạo cúi đầu, có chút nghẹn ngào.

Bạch Diệc Phi siết chặt tay lại, trong lòng anh vô cùng tức giận, nhưng không phải tức giận với Trần Hạo, mà là tức giận vì bản thân quá yếu!

Nếu anh đủ mạnh thì sẽ không khiến những người bên cạnh mình thường xuyên rơi vào trong nguy hiểm, không khiến bọn họ phải hy sinh vì anh như thế!

Anh hận!

Tại sao bản thân lại yếu đuối như vậy?

Trần Hạo chỉ nhìn thấy Bạch Diệc Phi nắm chặt tay lại, hắn ta không hề nhìn thấy vẻ mặt của Bạch Diệc Phi: "Anh, anh muốn làm gì cũng được, em sẽ không oán trách gì đâu".

Bạch Diệc Phi nghiêng răng nghiêng lợi: "Anh sẽ không làm gì cậu, cậu làm cái gì thì cứ làm cái đó đi, tôi sẽ không xen vào, cậu đi đi!"

Trần Hạo sững sờ nhìn Bạch Diệc Phi, hắn ta thấy Bạch Diệc Phi vẫn không nhìn mình thì nắm chặt tay đứng lên: "Anh, xin lỗi anh".

Trần Hạo nói xong thì chạy ra ngoài.

Cho đến khi cửa đóng thì Bạch Diệc Phi mới quay đầu lại, anh không còn phần nộ và tức giận nữa, gương mặt anh tràn đầy vẻ lo lắng.

...

Văn phòng chủ tịch Hầu Tước.

Long Linh Linh bước vào: "Chủ tịch, có người tới gặp".

Tô Đại Lưu ho nhẹ hỏi: "Ai vậy?"

Cả ngày nay ông ta chỉ quan tâm hưởng thụ, không biết gì về công việc trong Hầu Tước, giờ đột nhiên có người tới gặp nên ông ta có chút hoảng

“Liễu Vô Cùng”, Long Linh Linh đáp.

Tô Đại Lưu hoàn toàn không biết Liễu Vô Cùng cho nên vô cùng ngờ ngác: "Liễu Vô Cùng là ai? Tìm tôi làm gì?"

Long Linh Linh cung kính đáp: "Trước kia Liễu Vô Cùng là cậu cả của tập đoàn Liễu Thị, nhưng vì trước đây đã đắc tội với Hầu Tước nên bây giờ tập đoàn Liễu Thị đã không còn nữa".

Cô ta vừa dứt lời thì tim Tô Đại Lưu đập như trống trận, mặc dù không biết quy mô của tập đoàn Liễu Thị, nhưng ông ta thấy chỉ vì đắc tội với Hầu Tước mà khiến cả tập đoàn sụp đổ.

Điều này chứng tỏ ở thành phố Thiên Bắc không có ai dám chọc vào Hầu Tước!

"Vậy được, cho anh ta vào đây đi!"

Tô Đại Lưu chỉnh lại quần áo và cà vạt của mình, ông ta đứng dậy ngồi trên ghế sofa đợi Liễu Vô Cùng.

Vài phút sau Long Linh Linh dẫn theo Liễu Vô Cùng bước vào.

Đợi đến khi Liễu Vô Cùng ngồi xuống thì Long Linh Linh tự giác lui ra ngoài.

Liễu Vô Cùng nhìn Tô Đại Lưu với ánh mắt nghi ngờ, người đàn ông trung niên này là ai? Sao hắn ta chưa từng gặp qua? Ông ta cũng đến đây để gặp Bạch Diệc Phi sao?

Còn Tô Đại Lưu nhìn Liễu Vô Cùng với ánh mắt khinh miệt, kẻ bại trận dưới tay Hầu Tước còn dám tới gặp ông ta, đúng là không biết hắn ta nghĩ gì?

Chẳng lẽ tới cầu xin mình cho tập đoàn Liễu Thị một con đường sống sao?

Mỗi người ngồi trên sofa với suy nghĩ riêng, không ai nói một lời.

Hơn mười phút trôi qua, Liễu Vô Cùng vẫn không thấy Bạch Diệc Phi thì nhíu mày, chuyện này là sao?

Không phải Bạch Diệc Phi đã trở lại Hầu Tước rồi sao?

Bây giờ Bạch Diệc Phi vẫn chưa xuất hiện, có phải chứng tỏ việc Bạch Diệc Phi về Hầu Tước là giả không? Hay nói cách khác thật ra Bạch Diệc Phi chưa khỏe nên không đến Hầu Tước?

Lúc này Tô Đại Lưu chờ hơi lâu nên đã bực mình: "Tôi nói này, cậu tới đây gặp chủ tịch Hầu Tước sao?"

Trên mặt Liễu Vô Cùng vẫn duy trì nụ cười: "Phải".

Tô Đại Lưu nói: "Vậy cậu gặp tôi có chuyện gì? Nói thẳng đi! Cứ ngồi không ở chỗ này hoài, lãng phí thời gian".

Liễu Vô Cùng ngẩn ra: "Cái gì?"

Tô Đại Lưu thấy vậy thì nói: "Không phải cậu nói là tới gặp tôi hả? Gặp được tôi rồi lại không nói gì là sao? Cậu xin người ta cũng phải có thái độ hẳn hoi chứ?"

"Tôi nói cho cậu biết, với thái độ này của cậu thì cậu có cầu xin tôi cũng tuyệt đối không đồng ý!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 289: Còn chửi thề

Lúc này Liễu Vô Cùng mới phản ứng lại được: “Ông nói ông là chủ tịch của Hầu Tước?”

Tô Đại Lưu tỏ vẻ đương nhiên: “Đúng là tôi!”

Sắc mặt của Liễu Vô Cùng thay đổi, hắn ta không kìm được hét to: “Long Linh Linh!”

Long Linh Linh nghe thấy tiếng gọi thì đi đến: “Chủ tịch, anh Liễu”.

Liễu Vô Cùng chỉ vào Tô Đại Lưu hỏi: “Ông ta là chủ tịch của Hầu Tước sao?”

Long Linh Linh nhẹ nhàng gật đầu.

Liễu Vô Cùng tức giận đến mức không nhận được: “Chết tiệt!”

Tô Đại Lưu nghe thấy vậy thì không vui: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Còn chửi thề nữa chứ?”

“Ngu ngốc!”, Liễu Vô Cùng mắng một câu, sau đó hắn ta quay người muốn rời đi.

Long Linh Linh thấy thế thì tranh thủ đi theo, cô ta giải thích: “Là do người phía trên kia điều xuống”.

Liễu Vô Cùng dừng bước: “Nếu thế thì người bên trên cũng biết chuyện Bạch Diệt Phi trở nên ngốc nghếch rồi sao?”

Long Linh Linh cúi đầu, hắn ta không nhìn thấy rõ vẻ mặt của cô ta, chỉ nghe thấy cô ta trả lời: “Đúng vậy”.

“Hừ! vậy có nghĩa đi tới thủ đô là vì chuyện này sao? Những người đi đến trạm tàu cao tốc cũng để đón tên chủ tịch mới này à?”

Long Linh Linh vẫn gật đầu như cũ.

“Vậy thì tốt”.

Nói xong thì Liễu Vô Cùng yên tâm rời đi.

Lúc này Tô Đại Lưu bước ra: “Trợ lý Long, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Long Linh Linh xoay người trả lời: “Tình hình cụ thể thì tôi cũng không rõ ràng lắm, chắc anh ta có chuyện quan trọng gì đó thôi?”

Tô Đại Lưu nghe thế thì “ồ” lên một tiếng, ánh mắt hèn mọn kia lại di chuyển khắp người Long Linh Linh: “Trợ lý Long à, nào, vào văn phòng với tôi, chúng ta nói chuyện một chút”.

Cả người Long Linh Linh cứng đờ, trong cái khó bồng ló cái khôn: “Chủ tịch, đêm nay chúng ta có một bữa tiệc ở câu lạc bộ Hải Thiên. Chủ tịch có muốn tham gia không?”

Tô Đại Lưu ừ một tiếng: “Câu lạc bộ Hải Thiên?”

Tô Đại Lưu có biết đến câu lạc bộ Hải Thiên, đó chính là một chỗ ăn chơi vô cùng cao cấp, người bình thường không thể bước vào, không ngờ đêm nay ông ta có thể đi vào đó rồi!

“Đi, đương nhiên có đi rồi!”

...

Khu biệt thự cảng Lam Ba.

Bạch Diệc Phi gọi điện cho Bạch Hổ: “Chặn hấn ta lại”.

Liễu Vô Cùng vẫn luôn lẩn trốn, ngoại trừ lần trước có ra bên ngoài thì hấn ta vẫn luôn ẩn nấp, lần chủ động ra ngoài này chính là một cơ hội tốt.

Nhưng mà trên đường đi Bạch Hổ và Từ Lăng đều gặp phải phiền phức.

Xe của bọn họ bị buộc phải dừng lại.

Bạch Hồ và Từ Lãng xuống xe. Đứng trước mặt bọn họ là một người phụ nữ ngoài ba mươi, người đó ăn mặc vô cùng xinh đẹp, dáng người cũng không tệ lắm, trên mặt trang điểm đậm.

“Ôi cha, cũng may ghê nha!”, Hồng Hâm yêu kiều cười một tiếng: “Chắc chắc, nếu không mấy người đi theo sư phụ tôi đi? Sư phụ tôi tốt hơn Bạch Diệc Phi gấp mấy lần liền. Thấy thế nào? Có cần suy nghĩ không?”

Cô r vừa dứt lời thì Bạch Hồ đã lạnh lùng nói: “Không cần”.

Hồng Hâm cười một tiếng: “Vậy thì không còn cách nào khác rồi, tôi chỉ còn...”

Cô ả còn chưa nói xong thì Từ Lãng đã nhanh chóng ra tay, đồng thời nói: “Nói nhảm nhiều quá”.

Từ Lãng nhanh chóng tiến lên, gã rút con dao cong của mình ra, sau đó xông vào đánh nhau với Hồng Hâm.

Cơ thể Hồng Hâm rất mềm mại, cô ả thấy Từ Lãng bước tới thì ngửa người ra sau, tránh được một chiêu của Từ Lãng.

Sau khi thấy chiêu kia chưa trúng thì Từ Lãng thu tay lại, đồng thời gã quét chân một vòng. Hồng Hâm phản ứng cực nhanh, cô ả nhảy lên tránh được. Sau đó Hồng Hâm chủ động ra đòn, cô ả duỗi hai bàn tay của mình ra cào.

Đúng vậy, chính là cào.

Bởi vì trên tay cô ả có kịch độc, một khi bị đụng vào da thì Từ Lãng nhất định sẽ bị mất mạng.

Tất nhiên Từ Lãng cũng nhìn thấy tay Hồng Hâm, nên gã ra đòn cũng vô cùng cẩn thận. Cũng vì lý do này nên trông Từ Lãng có chút gò bó tay chân, trận chiến với Hồng Hâm vẫn chưa thể kết thúc được.

Lúc này phía sau lưng Bạch Hổ cũng xuất hiện một người, là một người đàn ông mặc trang phục võ sĩ, trong tay cầm một thanh đao.

Người đàn ông này là người trước xuất hiện muốn bắt Chu Khúc Nhi đi, gã là kẻ dùng đao giỏi nhất Linh Nam.

Lần trước là gã không ngờ được Tần Hoa lại mạnh như vậy, nhưng lần này gã không tin cái tên ngu si tứ chi phát triển trước mắt này là người lợi hại!

Bạch Hổ cảm giác được phía sau lưng có nguy hiểm, anh ta lập tức quay người đánh một cú.

Gã đó thấy vậy thì tỏ vẻ không để ý, gã rút thanh đao võ sĩ của mình ra, rồi chém thẳng vào cánh tay Bạch Hổ.

Đòn tấn công của Bạch Hổ không chút thay đổi, anh ta đánh thẳng tới.

Kẻ dùng đao giỏi nhất Linh Nam cứ nghĩ sẽ chặt đứt được cánh tay của đối phương, nhưng không ngờ gã lại không thấy rõ được nắm đấm của Bạch Hổ, lúc thanh đao của gã còn cách cánh tay của Bạch Hổ mấy centimet nữa thì nắm đấm của Bạch Hổ đã đâm thẳng vào người gã.

“Vù!”

Gã bay thẳng ra ngoài.

“Rầm!”

Gã rơi trên mặt đất, miệng trào ra máu tươi.

“Mẹ nó! Ở thành phố Bắc Thiên này chẳng lẽ lại có nhiều cao thủ thế hả?”

Đây là lần thứ hai gã bị người ta đánh bay ra ngoài, nếu chuyện này bị truyền ra thì gã còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa.

Gã cố gắng bò dậy rồi cầm lấy thanh đao muốn tiếp tục giao chiến với Bạch Hồ.

Nhưng trong lòng Bạch Hồ đang nghĩ đến Bạch Diệp Phi nên anh ta không có tâm trạng đánh nhau, thấy đôi phương tiến đến thì anh lại vung tay đâm một cú.

Gã cầm đao lại bị đánh bay đi xa một lần nữa, gã rơi xuống trên mặt đất.

...

Bạch Diệp Phi lái xe đi đến tập đoàn Hầu Tước, anh nhìn thấy Long Linh Linh.

Long Linh Linh cũng rất kì lạ. Ngày đó khi đứng ở tàu cao tốc đón anh thì hình như cô ta không hề nhìn thẳng vào Bạch Diệp Phi.

Không bàn đến chuyện sức hút của anh thế nào, nhưng vì là chủ tịch nên trước giờ Long Linh Linh đều rất nghe lời anh, có chuyện gì xảy ra cô ta cũng sẽ đi đến tìm anh, thậm chí đôi lúc còn khuyên bảo anh vài chuyện.

Nhưng lúc này hai người giống như những người xa lạ, không bằng cả mối quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường nữa.

Trong văn phòng chủ tịch, Bạch Diệp Phi nhìn Long Linh Linh đứng trước mặt, anh thản nhiên hỏi: “Gần đây Hầu Tước thế nào?”

Long Linh Linh cúi đầu, trong mắt tràn đầy sự đấu tranh: “Hầu Tước rất tốt”.

Bạch Diệp Phi không nói gì, bây giờ Hầu Tước rất tốt sao?

Haiz, vớ bừa một người nào đó để hỏi thì cũng sẽ không nói thế này đâu.

Vấn đề Cụ Đình đã được giải quyết, nhưng mà Diệp Ngải và mấy doanh nghiệp khác lại đang gây chuyện với Hầu Tước, bọn họ sẽ nhanh chóng hành động, thế nên Hầu Tước tốt chỗ nào chứ?

Bạch Diệc Phi im lặng một lúc lâu rồi lại nói: “VẬY cô có biết hôm nay Liễu Vô Cùng đến công ty làm gì không?”

Long Linh Linh mím môi không nói.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì nhú mày: “Linh Linh, nếu như có chuyện gì cô có thể nói cho tôi biết, để tôi giải quyết, cô...”

“Không có”, Bạch Diệc Phi còn chưa nói xong thì Long Linh Linh đã nhanh chóng lên tiếng phủ nhận.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 290: Trục giác của Liễu Vô Cùng

"Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi đi làm việc trước đây".

Vừa nói dứt lời, Long Linh Linh quay người đi thẳng ra ngoài.

Bạch Diệc Phi nhìn bóng lưng của Long Linh Linh thì bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

Một lúc sau, Bạch Diệc Phi nhận được một cuộc điện thoại, là của Bạch Hồ gọi.

"Hắn chạy thoát rồi".

"Biết rồi, các anh cẩn thận một chút".

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Diệc Phi cũng không cảm thấy bất ngờ lắm, bởi vì anh biết Liễu Vô Cùng đã đi theo Hồ Thiên Cẩm, cho nên có người bảo vệ hắn ta là chuyện đương nhiên.

Chỉ là đã bỏ lỡ cơ hội lần này thì lần sau muốn tìm được Liễu Vô Cùng sẽ càng khó khăn hơn.

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một lúc rồi lập tức gọi điện thoại cho Lưu đầu trọc.

"Giúp tôi theo dõi Liễu Vô Cùng xem hắn ta đã đi đâu rồi".

"Đồng ý luôn, sắp cứ việc yên tâm".

Sau khi cúp điện thoại, Lưu đầu trọc lập tức sắp xếp đám anh em ở gần đó tìm ra được vị trí của Liễu Vô Cùng sau đó bám theo hắn ta.

Đợi đến khi nhìn thấy Liễu Vô Cùng bước vào một căn hầm thì anh em của Lưu đầu trọc đã gọi điện thoại báo cho gã ta, Lưu đầu trọc nhận được tin lại gọi điện cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi sau khi biết chuyện, liền nhanh chóng rời khỏi Hậu Tước.

Nhưng điều mà Bạch Diệc Phi không biết chính là, sau khi anh rời đi chẳng bao lâu, thì Long Linh Linh cũng đi ra ngoài, còn gọi một cuộc điện thoại.

...

Sau vài chiêu thì Bạch Hổ đã hạ gục gã Đệ nhất đao của Linh Nam, sau đó bèn quay qua giúp đỡ Từ Lăng, nhưng cũng không quên buông một câu châm chọc: “Vô dụng thế”.

Từ Lăng hừ mũi một tiếng, thế tấn công trên tay của Từ Lăng bỗng mạnh mẽ hơn.

Trông thấy sự thay đổi này, Hồng Hâm ngẩn ra, liền sau đó đã bị Từ Lăng đánh trúng vào bụng, cả người ả ta bay ra ngoài.

"Phụt!"

Hồng Hâm phun ra một ngụm máu.

Bản lĩnh của ả ta vốn cũng không đủ để đánh thắng được Từ Lăng, nhưng ả ý vào trên người mình có độc nên ả đã chiếm được ưu thế. Cứ tưởng rằng vẫn có thể ứng phó được một lúc, nào ngờ tự nhiên Từ Lăng lại tăng sức mạnh đột ngột như vậy khiến ả ta không kịp phòng bị.

Từ Lăng đánh xong thì liếc nhìn Bạch Hổ một cái.

Tuy nhiên Bạch Hổ lại chẳng thèm nhìn lại Từ Lăng.

Hồng Hâm ôm bụng đứng lên, hai người này đều quá mạnh, cô ta và Đệ nhất đao vương của Linh Nam đều đánh không lại. Không những không đánh lại được, còn bị người ta coi như đang đánh nhau với trẻ con vậy, nhìn bọn họ hầu như không hề mất chút sức nào.

“Đi!”, Hồng Hâm nói với Đao vương một câu sau đó lập tức xoay người lên xe.

Đao vương cũng ôm bụng rồi leo nhanh lên xe.

“Không đuổi theo?”, Từ Lãng hỏi.

Bạch Hồ đang định trả lời thì có điện thoại gọi đến.

“Đến đây, nhanh lên”, giọng của Bạch Diệc Phi truyền đến.

Bạch Hồ ừ một tiếng rồi nói với Từ Lãng: "Lên xe".

Từ Lãng cũng không hỏi nhiều, sau khi hai người lên xe, Bạch Hồ lái xe đi đến địa chỉ mà Bạch Diệc Phi gửi.

...

Bên này, Bạch Diệc Phi sau khi gọi điện cho Bạch Hồ xong cũng lái xe đến địa chỉ mà Lưu đầu trọc gửi, chính là khu tầng hầm ở gần đó.

Trong tầng hầm, Liễu Vô Cùng đang báo cáo với Hồ Thiên Cẩm.

“Chúng ta hình như đã bị lừa rồi”, vẻ mặt của Liễu Vô Cùng rất nghiêm trọng.

Khuôn mặt già nua của Hồ Thiên Cẩm đánh lại: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Liễu Vô Cùng trả lời: "Vừa rồi tôi đến gặp Bạch Diệc Phi, nhưng kết quả lại gặp một người lạ, Long Linh Linh nói là bên trên phải một người mới đến để tiếp quản Hầu Tước, sau này hắn sẽ là chủ tịch mới của tập đoàn Hầu Tước.

“Đây không phải là điều hoàn toàn bình thường sao?”, Hồ Thiên Cẩm tỏ vẻ không quan tâm.

Liễu Vô Cùng lại không nghĩ như vậy, nhìn bề ngoài thì có vẻ bình thường, nhưng từ sau lần đụng độ trước, sự nhận thức của hắn về Bạch Diệc Phi đã thay đổi rồi. Hắn cảm thấy dường như tất cả đều là một cú lừa, Bạch Diệc Phi vốn dĩ không bị mất trí và trở thành một kẻ ngốc.

Chỉ là hắn không có chứng cứ xác thực để chứng minh điều mà hắn suy đoán, lại thêm có Long Linh Linh ở đó nên hắn mới hơi tin tưởng một chút, nhưng trực giác trong hắn vẫn nói với hắn nghiêng về điểm này hơn.

"Được rồi, đừng có chuyện bé xé ra to nữa, chỉ cần đám người đó vẫn nằm trong sự khống chế của chúng ta thì cho dù Bạch Diệc Phi vẫn khoẻ mạnh, tôi cũng có cách khiến hắn phải chết đau đớn".

Hồ Thiên Cẩm nói xong liền phẩy tay: "Đừng làm phiền tôi nữa".

Liễu Vô Cùng nghe vậy đành phải xoay người rời đi.

Hồ Thiên Cẩm thấy Liễu Vô Cùng đi rồi thì lập tức gọi điện thoại cho Hồng Hâm.

Ở bên kia Hồng Hâm đang lái xe, nhìn thấy là Hồ Thiên Cẩm gọi điện thoại đến nên lập tức nghe máy: "Thầy".

"Thế nào rồi?"

"Thầy, hai người bên cạnh Bạch Diệc Phi đều rất mạnh, hơn nữa con nghi ngờ rằng Bạch Diệc Phi không hề mất trí!", Hồng Hâm nói xong liền ho mấy tiếng.

Hồ Thiên Cẩm nghe vậy thì chau mày lại: "Con trở về đây trước đã".

...

Sau khi Liễu Vô Cùng đi ra ngoài nhìn trái ngó phải một hồi, thái độ vô cùng cẩn thận, dường như không muốn bị người ta phát hiện, nhưng thật đáng tiếc đã muộn rồi.

Bạch Diệc Phi đã đợi ở đây từ lâu rồi, chỉ là Bạch Hổ và Từ Lăng vẫn chưa kịp đến mà thôi.

Anh không muốn tiếp tục đợi nữa nên đã đi thẳng ra, dự định đánh gục Liễu Vô Cùng.

Bạch Diệc Phi có phần tin tưởng vào bản thân khi đối mặt với Liễu Vô Cùng, dù sao trong khoảng thời gian gần đây anh cũng đã cố gắng để không làm phí công Bạch Hổ rèn luyện cho mình, cộng thêm trận thực chiến lần trước ở thủ đô nữa, cho nên anh tự tin rằng chỉ với một mình Liễu Vô Cùng thì sẽ rất đơn giản.

Tuy nhiên, Bạch Diệc Phi không ngờ rằng mình lại bỏ qua một người.

Long Linh Linh.

Ngay khi Bạch Diệc Phi vừa đứng dậy, Liễu Vô Cùng dường như không ngạc nhiên lắm khi thấy anh, ngược lại còn nở một nụ cười hàm ý sâu xa, sau đó liền nhìn về phía sau của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì bỗng giật mình, đang định quay đầu lại nhìn đã thấy gáy nhói đau sau đó liền mất đi ý thức.

Liễu Vô Cùng cười cười: "Làm tốt lắm!"

Long Linh Linh cúi đầu không nói gì.

Liễu Vô Cùng không nói nhiều mà khiêng Bạch Diệc Phi lên, nhưng thay vì quay lại tầng hầm thì hắn lại đưa Bạch Diệc Phi về chỗ của hắn.

Hắn ta đã từng là cậu chủ lớn của tập đoàn Liễu Thị đương nhiên là sẽ không sống ở dưới tầng hầm ẩm thấp, cho nên chỗ mà hắn ta ở cũng tạm được, là một khu chung cư nhỏ.

Căn hộ của hắn là một căn nhỏ có hai ngủ một khách, đối với Liễu Vô Cùng mà nói thì đã là tốt lắm rồi, bởi vì hắn cũng không có nhiều tiền để mà trả cho căn nhà lớn hơn.

Bạch Diệc Phi tỉnh dậy lần nữa thì thấy mình đang ở trong một căn hộ chung cư nhỏ, anh bị ném trên nền đất của phòng khách mà Liễu Vô Cùng và Long Linh Linh thì đang ngồi trên ghế sofa.

Sau khi Bạch Diệc Phi tỉnh dậy, người đầu tiên mà Bạch Diệc Phi nhìn thấy không phải Liễu Vô Cùng mà là Long Linh Linh đang ngồi bên cạnh Liễu Vô Cùng.

Long Linh Linh cứ cúi đầu mãi không dám ngẩng lên nhìn Bạch Diệc Phi.

Liễu Vô Cùng thấy Bạch Diệc Phi đã tỉnh, trên mặt nở nụ cười: "Bạch Diệc Phi, mày không ngờ đúng không?"

Bạch Diệc Phi không nhìn Liễu Vô Cùng, mà nhìn chăm chăm vào Long Linh Linh nhưng giọng nói ra lại rất bình thản: "Đây là không có chuyện gì mà cô nói đó à?"

Long Linh Linh nắm chặt tay không nói gì.

Liễu Vô Cùng có chút tức giận vì bị Bạch Diệc Phi phớt lờ: "Bạch Diệc Phi, mày bây giờ đã là cá nằm trên thớt, con mẹ mày lại còn dám phớt lờ tao à?"

Lúc này Bạch Diệc Phi mới đưa mắt nhìn sang Liễu Vô Cùng: "Mày có tư cách để tao cần phải nhìn đến mày à?"

"Mày!", Liễu Vô Cùng đứng bật dậy, đi đến bên cạnh người Bạch Diệc Phi, sau đó dẫm một chân lên ngực anh: "Bạch Diệc Phi, con mẹ mày, luôn tự cho mình là giỏi, đến giờ không phải vẫn bị tao dẫm dưới chân sao?"

"Hừ! Tao buộc phải thừa nhận là mày rất giỏi, nếu như không phải có Long Linh Linh ở đây thì sợ là tao cũng bị mày lừa rồi, diễn xuất của mày quả thực không tệ đâu!"

"Có cần tao trao cho mày cái giải thưởng Ảnh đế cho khả năng diễn xuất của mày không?"

Phải đến sau khi Long Linh Linh gọi điện thoại báo cho Liễu Vô Cùng thì hắn mới biết được, hoá ra trực giác của hắn vẫn luôn đúng. Bạch Diệc

Phi đang giả vờ, điều này khiến cho cơn thịnh nộ của hắn vọt lên đến đỉnh điểm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 296: Thoát chết

Hàm Rắn nhìn Bạch Diệc Phi ngã ra đất thì khinh thường cười lạnh: “Đối đầu với thầy Hồ thì chỉ có một con đường chết”.

Bạch Diệc Phi nằm trên đất ôm lấy đầu gối mình, biểu tình mờ mịt.

Hàm Rắn đạp lên chân anh rồi giẫm mạnh xuống: “Mày yên nghỉ đi!”

Chân đau nhức đến mức khiến Bạch Diệc Phi muốn ngất đi.

Hàm Rắn khinh thường nhìn anh. Thầy Hồ vậy mà lại phái gã đến giết một tên không biết võ, đúng là dùng dao mổ trâu để giết gà. Với gã mà nói, giết Bạch Diệc Phi dễ như giết một con kiến.

Mà lúc này, cơn đau nhức khiến Bạch Diệc Phi gần như nghẹt thở, cảm giác cái chết đang dần đến gần.

Trong đầu anh dần hiện lên những ký ức khi sống cùng em gái.

Còn nhớ, khi còn nhỏ, nhà anh rất nghèo, đến Tết mới được ăn há cảo. Lúc đó anh cảm thấy há cảo là món ngon nhất trên đời.

Khó khăn lắm mới được ăn một lần nên Bạch Diệc Phi sẽ giữ lại cho em gái vài cái.

Em gái nói: “Em không thích ăn há cảo”.

Lúc đầu Bạch Diệc Phi tin thật nhưng sau này anh mới biết được, em gái thương anh, biết anh thích ăn há cảo nên nói vậy để nhường anh ăn nhiều hơn.

Em gái của anh còn nhỏ nhưng lại vô cùng hiểu chuyện, điều này khiến người làm anh như anh cảm động khôn cùng.

Tất cả bé gái trên đời này đều nên được đối xử như công chúa, nhưng hoàn cảnh gia đình không tốt khiến em gái phải chịu khổ quá nhiều.

Anh không thể để cô phải mất mạng vì mình.

Mắt Bạch Diệc Phi dần đỏ lên. Trong đôi mắt anh ẩn chứa sự không cam lòng và khát vọng sống vô cùng mãnh liệt. Bây giờ anh không thể chết được, ít nhất không thể chết trước khi em gái anh được an toàn.

Hàm Rắn không để ý đến anh. Gã đã lấy ra một con dao găm, chuẩn bị kết thúc tính mạng của anh.

“Đi chết đi!”

Con dao găm hướng thẳng về phía tim anh.

Lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên vươn tay tóm lấy cổ tay Hàm Rắn.

Gã khựng lại nhưng vẫn không coi anh ra gì, chỉ là con kiến mà thôi, cần gì phải quan tâm?

“Định phản kháng? Không biết tự lượng sức!”

Nói xong, gã càng thêm ra sức đâm vào ngực anh.

Nhưng tay Hàm Rắn không thể hạ xuống thêm một mi – ni - mét nào.

Bạch Diệc Phi nắm chặt cổ tay gã, không cho gã đâm xuống.

Ngay lúc gã định dùng toàn bộ sức lực của mình thì lại phát hiện, tay gã không những không hạ xuống được mà còn đang dần dần bị đẩy lên.

Bạch Diệc Phi cũng theo tay của gã mà chậm rãi đứng dậy.

Ngay lúc anh đứng lên được thì lập tức đẩy Hàm Rắn một phát thật mạnh.

Gã lão đảo lùi vài bước mới đứng vững được.

Bạch Diệc Phi đứng đối diện, trừng trừng nhìn gã: “Không ai được phép động vào em gái tao”.

Hàm Rấn ngậy ra một chút rồi lập tức trở lại như bình thường, lạnh lùng nói: “Chỉ là một con kiến mà thôi, trước khi nói thì nên xem lại năng lực bản thân đến đâu”.

“Tối nay, mày sẽ không có cơ hội gặp lại em gái mày lần cuối đâu! Bởi vì mày sẽ xuống gặp Diêm Vương trước em gái mày!”

Bạch Diệc Phi cười lạnh lùng: “Tao đã nói rồi, không ai có thể đụng vào em gái tao, kể cả tao có chết cũng không được!”

“Em ấy là mạng của tao, chúng mày không đứa nào có thể lấy đi được!”

Khi nói, đôi mắt Bạch Diệc Phi đầy tia máu cùng sự kiên quyết khiến Hàm Rấn cảm thấy hơi lo lắng, nhưng gã cũng không quá quan tâm. Gã rất tự tin vào thực lực của mình.

“Nói mồm thì được tích sự gì? Cuối cùng vẫn phải chết, chẳng qua là được chết muộn hơn vài giây mà thôi!”, Hàm Rấn khinh thường nói.

Bạch Diệc Phi không lên tiếng mà xông thẳng qua.

Tiếng cười của Hàm Rấn ngưng lại, ánh mắt trầm xuống, vươn hai tay ngăn cản anh.

Lúc này, Bạch Diệc Phi chỉ còn nghĩ đến việc giết Hàm Rấn rồi tìm em gái mình.

Vì thế, sau khi anh xông đến thì trong đầu chỉ còn lại hai vị trí trí mạng là cổ và tim mà Bạch Hổ đã dạy anh.

Anh không có vũ khí, muốn giết đối phương thì chỉ có hai cách, một là bóp chết gã, hai là đánh liên tục vào phần tim gã.

Cách sau quá khó, anh không thể làm nổi, Hàm Rấn cũng sẽ không cho anh cơ hội.

Vì vậy, chỉ còn lại cổ.

Hàm Rắn cuối cùng cũng nghiêm túc hơn. Gã cảm thấy sự bất thường của Bạch Diệc Phi. Dù sao con người lúc sắp chết sẽ bùng phát sức mạnh khó mà tưởng tượng được, vì thế gã phải càng thêm cẩn thận.

Nhưng dù sao thì Bạch Diệc Phi cũng chỉ là một tên nhãi không biết võ, không đáng để gã phải dùng toàn lực ứng phó.

Hàm Rắn bắt lấy anh, định dùng một tay khác đâm vào tim anh.

Bạch Diệc Phi nhìn con dao găm, ánh mắt sáng lên. Anh lập tức cong lưng, ôm lấy Hàm Rắn, ấn gã xuống đất.

Gã không ngờ được anh lại đột nhiên lao tới, hơn nữa một tay còn đang túm lấy anh nên không đứng vững, bị anh ấn xuống đất.

Bạch Diệc Phi nhân cơ hội mà tóm lấy cổ tay Hàm Rắn, sau đó làm theo cách ấn huyết mà Bạch Hồ đã dạy, tay Hàm Rắn lập tức tê rần, con dao găm cũng vì thế mà rơi xuống đất.

Lúc đối phó với kẻ thù, làm rơi vũ khí là cấm kỵ. Hàm Rắn lập tức trở nên hoảng hốt.

Hàm Rắn quá mạnh nên Bạch Diệc Phi chưa từng nghĩ đến việc dùng dao găm để giết gã. Cũng vì thế ngay khi tóm được con dao thì anh cũng lập tức vứt nó đi.

Nơi này là nền đất, tiếng rơi không quá lớn, trời lại tối nên hoàn toàn không biết con dao văng đến nơi nào.

Sau khi vứt nó đi, Bạch Diệc Phi ngồi lên người Hàm Rắn, ép chặt hai chân gã, rồi anh dùng toàn bộ sức lực bóp cổ gã.

Hai tay Hàm Rắn nắm chặt lấy tay anh, cố gắng khiến anh buông tay nhưng Bạch Diệc Phi đã quyết tâm giết gã, cho dù có có làm gì cũng không thể ngăn cản được anh.

Hoặc là nói, lúc này anh đã điên rồi, không thấy Hàm Rắn tắc thở nằm trên đất thì anh tuyệt đối không buông lỏng tay.

Hàm Rắn cảm thấy ngạt thở thì hoảng sợ.

“Mẹ mày... buông tay... cho tao!”

Gã hoàn toàn không lay chuyển được tay Bạch Diệc Phi, gã vừa nói vừa dùng hai tay đập mạnh lên người anh.

Nhưng Bạch Diệc Phi vẫn không ngừng lại. Nếu nhìn kỹ sẽ thấy hai tay anh nổi đầy gân xanh, từ đó có thể biết được trạng thái hiện tại của anh ra sao.

Hàm Rắn thấy không có tác dụng thì lập tức muốn bóp cổ Bạch Diệc Phi. Gã mạnh hơn anh nhiều nên gã tin rằng, trước khi anh bóp chết gã thì gã sẽ bóp chết anh trước.

Nhưng Bạch Diệc Phi dường như đã đoán trước được điều này. Vì thế lúc anh bóp chặt lấy Hàm Rắn thì luôn ngồi thẳng lưng, hai tay cũng duỗi thẳng, từ độ cao này, gã có vươn tay ra cũng không chạm được đến cổ anh.

Bạch Diệc Phi cứ thế bóp chặt cổ gã trong mấy giây. Cảm giác ngạt thở càng ngày càng mãnh liệt, chân gã cũng bắt đầu dẫy dựa, hai tay không ngừng vỗ lên tay anh.

Nhưng hoàn toàn vô dụng.

Bạch Diệc Phi không hề buông tay.

Hàm Rắn sắp không nói chuyện được nữa: “Mày...”.

“Mày...”.

Hai tay Hàm Rắn dần mất đi sức lực, hai chân dẫy dựa cũng dần yếu đi, cuối cùng dừng hẳn, không động đậy được nữa.

Bạch Diệc Phi không buông tay, anh vẫn bóp chặt lấy cổ gã.

Thật lâu sau, một trận gió thổi qua, Bạch Diệc Phi mới hoàn hồn.
Lúc này anh mới chú ý đến Hàm Rắn đã bất động rất lâu. Gã chết rồi.
Bạch Diệc Phi từ từ buông tay, thở dốc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 297: Xuất hiện kịp thời

Hàm Rấn không thể ngờ được, một cao thủ như gã lại bị một kẻ không có tí thực lực gì như Bạch Diệc Phi bóp chết, hơn nữa còn không thể phản kháng.

Bạch Diệc Phi ngồi không được bao lâu thì đứng dậy, mau chóng lái xe đi về phía thôn.

...

Từ Lãng lúc này đang phải đối phó với hai người nên có hơi gặp khó khăn, Hồng Hâm lại giỏi dùng độc, hại anh ăn một đao của tên Đao Vương.

Đương nhiên, tên Đao Vương cũng không khá hơn bao nhiêu. Từ Lãng bắt được cơ hội cho gã một nhát.

Còn Hồng Hâm ngoại trừ thở dốc ra thì không bị thương gì.

Sau một hồi ẩu đả, hai bên đều ngằm hiều mà dừng lại.

Hồng Hâm thở dốc, đắc ý cười: “Mày đừng giãy chết nữa, mày cho rằng một mình mày có thể đánh lại hai người bọn tao à?”

Đao Vương gật đầu: “Hơn nữa đồng quyền cước của mày không xứng với danh xưng đệ nhất sát thủ của thủ đô!”

Câu này rõ ràng là nhạo báng.

Từ Lãng nghe xong mặt không cảm xúc nhưng trong lòng đã bắt đầu nghĩ đến việc giết người rồi. Sở trường của sát thủ là giết người, cho dù trong bất kỳ tình huống nào thì cũng phải giữ bình tĩnh để giải quyết mục tiêu.

“Xứng hay không đợi tao giết chúng mày thì sẽ rõ!”

Hồng Hâm coi thường, còn khiêu khích: “Có giỏi thì mày làm đi!”

Đao Vương khinh bỉ: “Mày ngoan ngoãn chịu chết đi!”

Từ Lãng cũng không phí lời mà cầm một con mã tấu xông lên.

Đao Vương và Hồng Hâm thấy vậy thì cũng đồng loạt ra tay. Trong nháy mắt, ba người lại quần ẩu.

Dù sao cũng là một đấu hai, Từ Lãng quả thực lực bất tòng tâm.

Một lúc sau, gã đã bị thêm không ít vết thương nhưng không ảnh hưởng đến hành động.

Là một sát thủ, cho dù có bị trúng đạn thì cũng phải bỏ qua đau đớn mà đuổi giết mục tiêu.

Hồng Hâm và Đao Vương lúc này cũng đã buông lỏng hơn. Trong mắt chúng, Từ Lãng đã là người chết, bọn chúng chỉ đang chơi đùa với gã một chút mà thôi.

Nhưng bọn chúng không biết rằng, đối mặt với một sát thủ thì nhất định phải thật cảnh giác, như vậy mới không để lộ bất kỳ sơ hở nào cho đối phương.

...

Bạch Hổ lúc này đang phải đối mặt với vợ chồng La Cuồng, bọn chúng cũng là cao thủ. Nếu một đánh một thì cỡ lẽ anh ta còn đánh được ngang tay, nhưng một mình anh phải chấp hai người thì sẽ hơi quá sức.

Quả là vậy, Bạch Hổ đã đánh với bọn chúng rất lâu rồi, phần lớn đều là anh ta rơi vào thế bị động chịu đòn.

May mà cơ thể anh ta cứng cáp, cũng thường xuyên ăn đánh nên lúc này mới chịu được.

Vợ chồng La Cuồng đánh anh ta nhiều như vậy mà anh ta vẫn không kêu lên một tiếng, đã thế lại vẫn còn sức mà đánh với chúng. Điều này khiến chúng rất ức chế.

“Đội đã!”

Bông hoa của Linh Nam đột nhiên hét lên.

Bạch Hồ và La Cuồng nghe vậy thì đều dừng tay mà nhìn sang.

Bông hoa Linh Nam nói: “Mày làm bằng gì vậy hả? Ăn đòn nhiều thế mà không đau à? Còn không kêu lấy một tiếng”.

La Cuồng gật đầu: “Minh à, tôi cũng thấy kỳ lạ!”

“Chồng à, người ta mệt rồi, hay là cứ giết nó luôn đi?”, Bông Hoa làm nũng với La Cuồng.

Bạch Hồ thấy vậy thì khóe miệng co giật. Bông Hoa Linh Nam còn coi như xinh đẹp nhưng ngoại hình của La Cuồng thực sự khiến người ta cạn lời, vừa thấp lại vừa xấu, cũng không biết ả ta nghĩ sao mà lại lấy một người đàn ông như vậy, đã thế còn làm nũng.

La Cuồng cười ngô nghê: “Nếu mình mệt rồi thì nghỉ đi, tôi sẽ mau chóng giải quyết tên này”.

“Chồng thật tốt!”, bông hoa cười thẹn thùng, còn liếc mắt đưa tình với La Cuồng.

La Cuồng nhất thời vui vẻ: “Vợ, hay là lát nữa chúng ta...”.

“Đáng ghét...”, Bông hoa điệu bộ kêu lên một tiếng, dừng một lát lại nói: “Minh còn không mau lên!”

“Được, được, được!”, La Cuồng lập tức cười gật đầu, biểu tình cũng trở nên dâm dăng.

Bạch Hồ thấy thế thì nổi hết cả da gà. Để tránh bản thân lại chịu tội, anh cũng không nói nhiều mà xông lên.

La Cuồng và Bông hoa Linh Nam quả thực rất mạnh, cho dù anh chủ động ra tay thì một lát sau cũng bị hai người chúng đè ép. Huống hồ người ta còn là cặp vợ chồng vô cùng ăn ý.

Bạch Hồ lùi lại từng bước, không biết đã bị đánh trúng bao nhiêu cái, dù vậy anh vẫn không để ý.

Vợ chồng La Cuồng cuối cùng cũng chơi chán, định ra tay kết liễu anh ta.

Anh ta cũng cảm giác được ánh mắt chúng thay đổi, trong lòng trở nên nặng nề, cười khở một tiếng, xem ra hôm nay anh ta phải nằm lại đây rồi.

Không biết La Cuồng kiếm đâu ra một thanh mã tấu, đâm thẳng về phía tim của Bạch Hồ.

Lúc này, Bông hoa Linh Nam đang phân tán sự chú ý của anh ta, khiến anh ta không cách nào ứng phó được với La Cuồng, như vậy anh ta nhất định sẽ phải chết.

Nhưng lúc này, một luồng sáng mạnh mẽ chiếu thẳng vào mắt La Cuồng.

Hắn ta nhất thời nhắm mắt lại.

Bạch Hồ nhân cơ hội trốn thoát, lui đến vị trí an toàn.

Đối phương lái chiếc jeep đến, tốc độ không phải rất nhanh, cuối cùng dừng lại bên người anh.

Bởi vì ánh sáng mạnh nên La Cuồng và Bông Hoa Linh Nam vụt mất cơ hội giết Bạch Hồ. Lúc này, bọn chúng nhìn về phía chiếc xe, biểu cảm giận giữ.

Ngay sau đó, một người bước xuống xe.

Tần Hoa.

Bạch Hổ hơi bất ngờ. Sao Tần Hoa lại ở đây? Lại còn kịp thời như vậy. Lẽ nào Bạch Diệc Phi thông báo cho anh ta?

Quả thực đúng là vậy.

Lúc Bạch Diệc Phi một mình đuổi theo Hồ Thiên Cẩm thì bên cạnh anh đã không còn ai nữa, nhưng ông ta thì vẫn còn. Hết cách, anh chỉ đành gọi điện cho Tần Hoa.

Tần Hoa đại diện cho phía cảnh sát, có lẽ có thể dọa đám Hồ Thiên Cẩm một chút, cũng có thể giúp đỡ Bạch Hổ và Từ Lăng.

“Thằng nhóc từ đâu chui ra vậy, muốn chết à?”, La Cuồng tức giận nói.

Bông Hoa Linh Nam thì cười lạnh, khoác tay La Cuồng nói: “Người trẻ tuổi bây giờ đúng là không biết lượng sức, cứ thích đi tìm đường chết”.

Tần Hoa nhìn bọn họ, lạnh lùng nói: “Thật ngại quá, tôi là cảnh sát, các người đánh nhau ở đây thì mời theo tôi về đồn”.

“Hả?”

Cảnh sát?

Cái mẹ gì vậy?

Tần Hoa đã lấy còng tay ra, nghiêm túc nói: “Xin hai vị phối hợp”.

La Cuồng ngẩn ra một lát rồi lại gào lên: “Cảnh sát cái gì? Mà đùa tao à?”

Nửa đêm nửa hôm, lại là nơi vắng vẻ không người, sao cảnh sát lại đột nhiên chui ra được? Hơn nữa, có mỗi một mình anh ta đến lại còn mặc thường phục thì ai mà tin cho được?

Tần Hoa bất đắc dĩ mà lấy giấy tờ ra, vừa hay anh ta không tắt đèn xe nên có thể nhìn rõ chữ ghi tên tấm thẻ.

“Nhìn rõ chưa, tôi thật sự là cảnh sát”.

La Cuồng không tin mà ngó nhìn, sau đó sợ đến nhảy dựng, mẹ nó, cảnh sát thật kìa!

“Chồng ơi...”, Bông hoa Linh Nam thấy phản ứng của La Cuồng thì lập tức biết được thân phận của Tần Hoa, ả ta có hơi lo lắng.

La Cuồng đảo mắt, suy nghĩ trong chớp nhoáng, sau đó không cảm xúc mà lùi sang bên cạnh vợ mình, nói: “Cảnh sát cũng giết! Sẽ không ai biết được!”

Bông hoa nghe vậy thì gật đầu. Bọn chúng đã giết rất nhiều người, thêm một tên cảnh sát thì cũng thế.

“Lên!”

Hai người nhìn nhau, trực tiếp ra tay.

Bạch Hổ thấy vậy thì lập tức tiến lên. Tần Hoa chỉ là một cảnh sát, đối đầu với hai người này đến mình còn không thoát được huống chi là anh ta?

Nhưng một cảnh tượng khiến Bạch Hổ ngạc nhiên đến rớt cằm xuất hiện.

Tần Hoa vốn đứng sau lưng anh trong chớp mắt đã tiến đến trước mặt La Cuồng. Hắn ta vừa nâng tay đã bị Tần Hoa nắm chặt, mà một tay khác của anh ta khoát lên lưng hắn ta.

Cuối cùng, Tần Hoa dùng sức, ném hắn ta đi như ném một viên đá.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 298: Bản lĩnh của Tần Hoa

"Rầm!"

La Cuồng bị ném ra xa bảy, tám mét.

Bạch Hồ đột nhiên giật mình kêu lên.

Lúc này, tốc độ và sức mạnh của Tần Hoa gần như không phải là của một cảnh sát nên có!

Rõ ràng Tần Hoa không phải chỉ là một cao thủ bình thường, nhưng mà anh ta chưa bao giờ để lộ ra bản lĩnh thực của mình, tại sao vậy?

Hắn là Bạch Diệt Phi cũng chưa biết điều này đúng không?

La Cuồng suýt chút nữa phun một ngụm máu ra ngoài, hắn ta phải nằm trên đất một lúc mới lấy lại được sức để bò dậy.

Còn Bông hoa của Linh Nam thì vẫn đang đờ đẫn.

Vừa mới gặp mặt đối phương mà La Cuồng đã bị ném ra ngoài như vậy, cảnh tượng này thực sự là quá mức kinh hãi.

Phải đến khi La Cuồng đứng dậy hét lên một câu: "Đi!", thì cô ấy mới phục hồi lại tinh thần.

Người trước mặt này bọn họ vốn nghĩ chỉ là một cảnh sát tầm thường, hoá ra hắn lại là một cao thủ giấu tài.

Nếu giờ mà bọn họ không rời đi thì chỉ có nước chết mà thôi.

Hành động chạy trốn của La Cuồng và Bông hoa rất nhanh, nhưng mà Tần Hoa lại không cho bọn họ có được cơ hội này.

Tốc độ của Tần Hoa còn nhanh hơn bọn chúng, nhanh đến mức Bạch Hồ còn chưa kịp nhìn thấy rõ ràng anh ta đến bên cạnh La Cường và Bông hoa bằng cách nào.

Sau đó, hai tay Tần Hoa mỗi tay tóm lấy một người kéo mạnh về phía sau, vì vậy hai người đều bị kéo trở về, không những thế bọn họ còn không thể phản kháng.

Theo lý mà nói, tư thế này thực ra rất dễ để phản kháng lại, nhưng mà không hiểu sao bọn họ lại không thể làm thế, chỉ đành để Tần Hoa lôi về phía sau.

Sau khi Tần Hoa kéo hai người lại, thì nhanh chóng lôi ra còng số 8 khoá chặt tay bọn họ lại với nhau, sau đó đi về phía chiếc xe Jeep của mình rồi đẩy bọn họ vào trong xe: “Lên xe cho tôi!”

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, cả hai người còn chưa kịp hoàn hồn thì đã bị bắt rồi, lại còn bị còng số 8 khoá lại.

Bạch Hồ lúc này mới hoàn hồn, do dự mất một lúc mới nói: “Cảm ơn”.

Không thể không thừa nhận, nếu Tần Hoa không kịp thời xuất hiện thì nói không chừng Bạch Hồ đã chết ngắc rồi, dù gì thì anh ta cũng đã cứu mình một mạng.

Tần Hoa trịnh trọng nói: "Đây là nhiệm vụ mà một cảnh sát như tôi nên làm".

Nếu không phải là anh ta mặc quần áo bình thường, một mình đi tới đây, nếu như anh ta không phải là bạn của Bạch Diệc Phi thì lời mà Tần Hoa nói có thể Bạch Hồ sẽ tin.

La Cường và Bông hoa của Linh Nam bị đẩy đến trước cửa xe: “Lên đi!”

Bọn chúng nhìn sang Tần Hoa, sau đó lại quay ra nhìn nhau, bọn họ chắc chắn sẽ không nghe lời mà đi theo Tần Hoa, nếu chẳng may phải vào

đòn cảnh sát thì chết chắc!

Đáng tiếc, thời gian làm cảnh sát của Tần Hoa lâu như vậy, khi đối diện với phạm nhân, điều mà anh nắm chắc nhất là quan sát thần sắc của bọn họ, cho nên vừa rồi khi hai người kia liếc mắt nhìn nhau thì Tần Hoa cũng không hề bỏ sót.

Vì vậy, trước khi La Cuồng kịp ra tay thì Tần Hoa đã nhanh hơn ra tay trước với hắn ta.

Với một tốc độ nhanh đến mức thần kỳ, Tần Hoa ấn vào huyệt nào đó trên người của La Cuồng, ngay lập tức La Cuồng ngã lăn ra đất, không còn sức để đứng dậy nữa.

Bông hoa hét lên: “Chồng ơi...”.

Tiếp đó, tay của Tần Hoa lại ấn vào một huyệt nào đó trên người Bông hoa, ả ta cũng giống như chồng mình ngã lăn ra đất không dậy nổi.

Trong lòng Bạch Hồ các loại cảm xúc đan xen phức tạp.

Bản thân thì bị hai kẻ kia liên thủ đánh cho tơi tả, mà Tần Hoa chỉ cần vài chiêu đã giải quyết luôn cả đôi, cảm giác này thực sự là đáng lòng.

Tần Hoa đưa hai người kia lên xe sau đó quay ra nói với Bạch Hồ: "Lên xe".

Sau khi xe phóng đi, Bạch Hồ đột nhiên hỏi: “Trên đường đi anh không gặp được người nào khác sao?”

Tần Hoa đáp: "Tôi gặp hai người chết, một nam một nữ".

Sau đó anh ta lại bổ sung thêm một câu: “Không phải là anh ấy”.

Bạch Hồ đã hiểu, người chết chính là Hồng Hâm và đao vương, nhưng mà không thấy Từ Lãng, tại sao vậy?

...

Ánh trăng vốn mờ mờ, bỗng có một đám mây trôi qua che mất làm cho bầu trời đột nhiên tối sầm lại.

Bạch Diệc Phi lo lắng lái xe vào làng, trên còn đường làng nhỏ anh rẽ ngang rẽ dọc một hồi cuối cùng cũng đến được địa chỉ nhà của em gái mình.

Một sân xi măng nhỏ, đó là một căn nhà kiểu xưa, trông cũng không có gì khác biệt so với những ngôi nhà bên cạnh.

Trời đã về khuya, đèn trong sân đều đã tắt hết, chứng tỏ em gái của anh đã đi ngủ rồi.

Bạch Diệc Phi nhìn xung quanh nhưng không thấy chiếc xe van kia, bọn chúng hẳn là vẫn chưa tìm được đến đây.

Thay vì bước xuống xe, anh quyết định ngồi lại trên xe, xuyên qua lớp cửa kính nhìn vào cái sân nhỏ quen thuộc đầy ắp những ký ức. Anh nhớ những ngày anh và em gái sống cùng với nhau, cuộc sống mặc dù khốn khó nhưng mà bọn họ lại sống rất vui vẻ.

Một lúc lâu sau, Bạch Diệc Phi thu lại tầm mắt, lái xe đi ra ngoài.

Anh không thể ở lại đây quá lâu, khu làng này cũng chỉ có bấy nhiêu, nếu anh cứ ở mãi đây thì sẽ thu hút đám người kia đến đây.

Bạch Diệc Phi vừa lái xe đi được một đoạn thì phía trước mặt có một chiếc xe van từ hướng ngược chiều đi đến.

"Không hay rồi!"

Bạch Diệc Phi chửi thề, bọn chúng thực sự đã tìm được đến đây rồi.

Giờ khắc này, anh cảm thấy vô cùng may mắn bởi vì anh đã lái xe rời đi sớm hơn, nếu không thì.

Nghĩ đến hậu quả có thể xảy ra, sau lưng Bạch Diệc Phi đổ một lớp mồ hôi lạnh.

Khi người trong xe van nhìn thấy chiếc xe phía đối diện thì cũng đã nhận ra là xe của Bạch Diệc Phi bèn dừng lại.

Vốn dĩ đường trong làng cũng rất hẹp nên sau khi xe van dừng lại thì xe của anh cũng buộc phải dừng lại theo.

Hồ Thiên Cẩm và một người còn lại cùng bước xuống xe, bọn họ cho rằng Bạch Diệc Phi đã bị Hàm rắn giết chết rồi cho nên bây giờ người đang lái xe của Bạch Diệc Phi là Hàm rắn.

Tiếp đó, khi hai người nhìn thấy Bạch Diệc Phi bước xuống xe thì đều rất kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi chưa chết?

Sao lại có thể như thế?

Hàm rắn có bản lĩnh thế nào bọn họ hiểu hơn ai hết, không thể nào hấn lại không giết được một tên Bạch Diệc Phi không biết chút võ nào cả?

Trừ phi, Bạch Diệc Phi vốn dĩ luôn che dấu bản lĩnh của mình!

Trên thực tế, Bạch Diệc Phi không hề che dấu bản lĩnh của mình mà là do Hàm rắn quá mức khinh địch, hấn đã đánh giá quá thấp quyết tâm bảo vệ em gái của một người anh trai, cũng đã đánh giá quá thấp sức bật của một người khi phải đối mặt với cái chết.

Hồ Thiên Cẩm hoàn hồn sau cơn kinh hãi, sắc mặt cũng khôi phục lại bình thường, chỉ có giọng điệu của ông ta nghe có vẻ không được tốt: “Có thể thoát được khỏi tay của Hàm rắn, coi ra mà cũng có chút bản lĩnh, nhưng mà... cũng chỉ có chút chút đó mà thôi”.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn bọn chúng: "Hàm rắn chết rồi”.

“Mày nói gì?”, Hồ Thiên Cẩm không thể tin nổi mà trợn trừng mắt lên.

“Tôi nói là, Hàm rắn đã chết rồi”, Bạch Diệc Phi nói lại lần nữa, giọng nói của anh hờ hững giống như người vừa mới giết Hàm rắn không phải là

anh vậy.

Hồ Thiên Cẩm và người phía sau ông ta đều cảm thấy kinh hoàng.

Hàm rắn thực sự đã chết?

“Mày giết sao?”, Hồ Thiên Cẩm hỏi.

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Đúng".

Ánh mắt Hồ Thiên Cẩm nghi hoặc, nhưng phần nhiều trong đó là cảm xúc phẫn nộ: “Bạch Diệc Phi! Tao phải giết mày!”

Bạch Diệc Phi hờ hững nhún vai: "Thế thì làm đi!"

Chỉ cần không động đến em gái của anh thì có giết anh cũng chả sao.

"Đầu bò, giết hẳn cho ta!"

Hai mắt Bạch Diệc Phi tối lại, giết được Hàm rắn là do anh may mắn, nhưng lần này thì làm gì còn may mắn được như thế nữa.

Mắt thấy Đầu bò đang định lao đến, Bạch Diệc Phi đột nhiên mở miệng nói: “Ông Hồ, chúng ta đàm phán một chút được không?”

Hồ Thiên Cẩm lạnh lùng hừ một cái: "Tao không có gì để nói với mày, hơn nữa, mày không có tư cách để đàm phán với tao, chỉ có một kết quả duy nhất mà thôi, đó chính là mày sẽ chết!"

Bạch Diệc Phi hờ hững nói: "Ông Hồ, tôi sẽ để ông giết tôi, tôi sẽ không phản kháng, nhưng mà đừng giết tôi ở đây, tôi muốn chết trong biệt thự ở cảng Lam Ba.

Lời vừa dứt, Hồ Thiên Cẩm đại ra: “Biệt thự cảng Lam Ba?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 304: Đề phòng bất trắc

Trần Hạo không biết làm thế nào khác, hắn ta đành lặng lẽ đi ra sau lưng Lý Tuyết.

Nói đi cũng phải nói lại, lúc Trần Hạo đi rồi thì trên mặt Bạch Diệc Phi vẫn tràn đầy lo lắng, anh tìm Lưu Hiểu Anh bảo cô ta đi coi thử Trần Hạo.

Lúc ấy Trần Hạo đang ở trong phòng của mình xử lý một số chuyện, Lưu Hiểu Anh và dì hai của cô ta đi tới.

Khi đó hắn ta cứ tưởng là người bên kia đến đây lấy mạng mình, nhưng khi thấy là Lưu Hiểu Anh thì mới thở phào một hơi.

Hai người cùng nhau giải quyết đám côn trùng cho Trần Hạo, lúc này Trần Hạo mới cảm thấy được tự do.

Bạch Diệc Phi vừa trở về thì Trần Hạo đã tới tìm anh, sau đó anh sắp xếp cho Trần Hạo ở biệt thự trông coi Lý Tuyết, để đề phòng bất trắc.

...

Sau khi Lý Tuyết rời khỏi đây thì đã nhanh chóng đi gặp Chu Khúc Nhi.

Mà Trương Lô cũng đang ở khu biệt thự cảng Lam Ba, cách biệt thự của Lý Tuyết rất gần, ở ngay cửa sân đã có thể trông thấy, đúng là vô cùng trùng hợp.

...

Bên trong chốn vui chơi ở thành phố Thiên Bắc, Tô Đại Lưu và Trương Vinh đang cùng nhau ngâm mình trong suối nước nóng.

“Ôi chao, ha ha...”, tâm trạng của Tô Đại Lưu rất tốt. Khoảng thời gian mấy ngày gần đây khiến cho ông ta muốn quên đi tất cả mọi thứ, làm chủ tịch Hầu Tước quả thật là quá sung sướng rồi.

Trương Vinh ngoài mặt cười nhưng trong lòng lại thầm chửi: Nếu Tô Đại Lưu mà thật sự là chủ tịch Hậu Tước thì sớm muộn gì Hậu Tước cũng sẽ đi đời, còn ông ta sẽ rút cổ phần rời đi ngay lập tức.

Tô Đại Lưu cười bí ối: “Haiz, lão Trương à, chỗ này có cô gái nào không nhỉ?”

Trương Vinh không còn cách nào khác, ông ta đành phải đứng dậy đi lên bờ gọi loại dịch vụ đặc biệt cho Tô Đại Lưu.

Chờ Trương Vinh đi ra rồi thì Tô Đại Lưu mới tựa vào bờ, ông ta nghĩ lại chuyện xảy ra tối hôm qua. Tối hôm qua có một bữa tiệc, ông ta muốn bảo Long Linh Linh đi cùng, nhưng ông ta gọi điện thoại thì lại bị tắt máy, báo hại ông ta phải đi một mình.

Nhưng mà sau khi đi rồi mới phát hiện ra, mẹ nó, tiệc tùng ở đâu chứ, vốn dĩ là lừa ông ta mà!

Tô Đại Lưu vô cùng tức giận, ông ta gọi điện thoại cho Long Linh Linh nhưng vẫn không được, đành phải đi tìm Trương Vinh. Vậy nên sáng sớm Trương Vinh đã dẫn ông ta đến chỗ này để tiêu khiển, xem như là bồi thường cho chuyện tối hôm qua.

“Cộp cộp cộp...”

Tiếng giày cao gót đi trên nền đất khiến Tô Đại Lưu quay đầu lại nhìn, ông ta quan sát một lát thì hai mắt lập tức phát sáng: “Người đẹp...”

Diệp Ngải mặc một bộ âu phục, cô ta bước tới nhìn Tô Đại Lưu, ánh mắt lóe lên sự ghét bỏ: “Ông chính là người vừa mới nhận chức chủ tịch Hậu Tước à?”

Sau khi nhìn thấy người đẹp thì Tô Đại Lưu cũng muốn chảy miếng luôn. Nghe thấy cô ta hỏi vậy thì ông ta vừa cười vừa gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, tôi chính là chủ tịch Hậu Tước”.

“Nhanh lên, mau xuống đây nhanh lên, chúng ta chơi một lát nào!”, Trương Vinh ra ngoài một lúc rồi nên ông ta nghĩ Diệp Ngải chính là người mà Trương Vinh gọi đến.

Diệp Ngải nghe ông ta nói thế thì sắc mặt lập tức trầm xuống, sau đó cô ta hít sâu một hơi, nghiêm mặt nói: “Chào ông, tôi là Diệp Ngải, là Diệp Thị...”

“Diệp Thị này Diệp thị kia cái gì chứ. Đừng nói mấy lời này nữa, mau xuống đây đi”, Tô Đại Lưu không đợi được nữa rồi, Tô Đại Lưu nuốt nước bọt đi đến bên cạnh Diệp Ngải, ông ta nắm lấy mắt cá chân của cô ta rồi kéo thẳng cô ta xuống dưới hồ.

“Á!”

Âm thanh vang lên, Diệp Ngải rơi thẳng vào trong hồ, cô ta còn uống phải một hớp nước trong suối nước nóng nữa, cả người ướt đẫm.

Đợi đến lúc giãy giụa đứng lên thì đã thấy khuôn mặt tươi cười hèn hạ của Tô Đại Lưu đang cố nhích lại gần mình, cô ta giật mình kêu lên một tiếng, sau đó tiếng bốp vang lên, cô ta tát thẳng vào mặt ông ta.

“Mẹ nó!”

Tô Đại Lưu bị ăn một tát thì lập tức nổi giận: “Con mẹ nó, cô có ý gì hả? Đã đi bán thân còn giả vờ thanh cao nữa à?”

“Bốp!”

Diệp Ngải lại vung tay tát một cái nữa: “Ông nói vớ vẩn gì đấy hả?”

Ông ta dám nói Diệp Ngải cô đi bán thân hả!

Tô Đại Lưu lại bị đánh lần nữa. Lần này thì ông ta tức điên lên rồi, ông ta giơ tay đánh trả.

“Mẹ kiếp! Ông mà để ý đến cô chính là may mắn mấy đời nhà cô. Con mẹ nó, cô còn dám phản kháng hả? Thử phản kháng nữa cho tôi coi?”

“Bây giờ ông mày chơi cô tại đây luôn, xem cô có ngoan ngoãn không hả!”

Nói xong thì Tô Đại Lưu dùng cơ thể to béo của mình giữ chặt lấy Diệp Ngải. Sau đó dùng một chân đè Diệp Ngải lại không cho cô ta chạy trốn, còn hai bàn tay thì kéo quần của cô ta.

Dáng người Diệp Ngải rất đẹp, cộng thêm việc mặc một bộ âu phục bó sát, hơn nữa quần áo còn bị ướt nên trông rất quyến rũ.

“Ông dám hả! Ông biết tôi là ai không hả?”, Diệp Ngải không ngừng giãy giụa.

“Con mẹ nó, ông cóc cần biết, cô là ai chứ? Làm đĩ còn muốn lập đền thờ hả?”, Tô Đại Lưu bị dục vọng che mờ lý trí.

Lúc này Trương Vinh trở về.

“Thằng ngu này!”

Diệp Ngải chính là con gái của tập đoàn Diệp Thị, con mẹ nó, nếu như đắc tội thì kể cả tập đoàn Hầu Tước cũng chẳng là gì đâu.

Nhưng mà Diệp Ngải này cũng chẳng phải là hạng tốt lành gì. Trước đây còn muốn thừa cơ thu mua lại Hầu Tước, bây giờ thì lại hợp tác với mấy doanh nghiệp khác đối phó Hầu Tước, thế nên bị Tô Đại Lưu bắt nạt một chút cũng đáng.

Đương nhiên Trương Vinh sẽ không làm ngơ việc lần này, bởi vì ông ta luôn để lại một đường lui cho mình.

“Chủ tịch, chủ tịch”, Trương Vinh nhanh chóng đi tới kéo tay Tô Đại Lưu lại.

Tô Đại Lưu bị cắt ngang thì vô cùng không vui: “Làm gì đấy?”

“Chủ tịch, cô ta không phải gái gọi đâu, cô ta là người của tập đoàn Diệp Thị!”, Trương Vinh giải thích.

Tô Đại Lưu nhăn mày: “Tập đoàn Diệp Thị gì chứ, không biết! Mà thế thì làm sao, dù sao cũng đi bán thân cả!”

“Không phải, cô ta không phải gái gọi đâu”, Trương Vinh vội vã nói.

Diệp Ngải thấy Trương Vinh đang nói chuyện với Tô Đại Lưu thì nhanh chóng thoát ra, cô ta xoay người đi lên bờ rồi nói với Tô Đại Lưu: “Ông! Ông cứ chờ đó cho tôi! Tôi sẽ không để yên cho ông đâu!”

Nói xong thì Diệp Ngải quay người rời đi.

Hôm nay Diệp Ngải đến đây để thăm dò thực hư. Cô ta nhận được tin Hầu Tước đã thay chủ tịch mới. Vì thế cô ta mới đến đây xem chủ tịch mới này thế nào.

Hai ngày trước cô ta vừa hợp tác với mấy doanh nghiệp ở thành phố Thiên Bắc để ngáng chân Hầu Tước, khiến cho nhiều hàng hóa của Hầu Tước không thể nào lưu thông được. Nhưng mà Hầu Tước cũng không bị ảnh hưởng là bao, vì thế cô ta có chút tò mò, còn tưởng chủ tịch mới tới kia là người thế nào ấy chứ!

“Ngày mai tôi muốn tên chủ tịch mới nhận chức của Hầu Tước phải trả giá đắt trước mặt mọi người trong Liên minh thương mại!”

...

Sau khi Bạch Diệc Phi trở lại biệt thự thì phát hiện ra trong biệt thự không ai, anh nhanh chóng gọi điện cho Trần Hạo.

Trần Hạo đành phải kể lại mọi chuyện, trong lòng Bạch Diệc Phi cảm thấy rất lo lắng. Tại sao Lý Tuyệt tự dưng lại đi ra ngoài chứ? Chẳng lẽ ai đó gọi cô ra ngoài sao? Nếu như người mà đối phương muốn nhắm vào là Bạch Diệc Phi, vậy chẳng phải Lý Tuyệt sẽ rất nguy hiểm sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 305: Buổi họp lớp

Chả trách Bạch Diệc Phi lại nghĩ nhiều như vậy, hiện giờ có không ít người nhìn chăm chăm vào anh, Bạch Hổ suốt ngày đi theo anh nên không ra tay được, vì thế bọn chúng sẽ ra tay với những người bên cạnh anh, người đầu tiên chính là Lý Tuyết!

Nhưng sau khi Trần Hạo nói vị trí...

"Ở ngay cạnh Lam Ba sao?"

Sau khi cúp điện thoại thì Bạch Diệc Phi muốn đi ngay, nhưng vừa sót ruột thì cơn đau ở lồng ngực đã xuất hiện, cơn đau này khiến anh phải nhíu mày.

Lúc này Bạch Hổ ở bên cạnh nhắc nhở: "Đến giờ phải tới bệnh viện rồi".

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Không được, tôi phải đi xem Tuyết Nhi trước thì mới an tâm".

Nói xong thì anh mặc kệ Bạch Hổ, anh đứng thẳng người dậy cố gắng tỏ vẻ bình thường, sau đó đi về phía biệt thự cách đó không xa.

Khi vừa bước ra khỏi biệt thự nhà mình thì anh nhận được một tin nhắn từ bố ruột, Bạch Vân Bằng.

"Con trai, làm tốt lắm!"

Sau khi xem xong thì Bạch Diệc Phi cười nhạt một tiếng, anh biết Bạch Vân Bằng cũng biết chuyện tối qua, hơn nữa có lẽ người của ông ta đang quan sát từ nơi nào đó.

Làm tốt thì sao chứ?

Không phải ông vẫn thiên vị đó sao?

Bạch Diệc Phi không thèm quan tâm, anh tiếp tục đi đến biệt thự bên cạnh, kết quả lại nhận được một cuộc gọi của Trương Vinh.

“Chủ tịch, suýt chút nữa Tô Đại Lưu đã giở trò đòi bại với Diệp Ngải rồi”, Trương Vinh sốt ruột nói, giọng điệu rất lo lắng.

Còn Bạch Diệc Phi nghe xong thì sừng sốt một lát, anh tiếc nuối nói: "Suýt chút nữa sao? Tại sao không làm thật chứ?"

“Hả?”, lúc này đến lượt Trương Vinh sừng sốt, sau khi suy nghĩ xong thì ông ta trả lời: “Chủ tịch, tôi cản lại rồi, dù sao Diệp Ngải cũng là... người của tập đoàn Diệp Thị”.

"Vậy thì thôi!"

Nói xong thì Bạch Diệc Phi lập tức cúp điện thoại.

Trong lòng anh rất tức giận, không ngờ tên ngốc Trương Vinh này lại ngăn cản chuyện đó!

Ông ta cũng không nghĩ xem Diệp Ngải và bọn họ có quan hệ gì? Bọn họ là kẻ thù đấy! Thế mà ông ta lại ngăn cản!

Trần Hạo nhìn thấy Bạch Diệc Phi đi tới trước cửa biệt thự của Trương Lôì, hẳn ta phát hiện dường như Bạch Diệc Phi rất không vui: "Anh..."

Bạch Diệc Phi nhìn Trần Hạo, anh nhìn đau hít sâu một hơi, anh không muốn nghĩ đến những chuyện đó nữa, anh hỏi: "Biết đây là biệt thự của ai không?"

"Anh, em đã hỏi rồi, chủ nhân của biệt thự này tên là Trương Lôì, hình như là biệt thự vừa mua, còn nữa, chị dâu đến đây cùng Chu Khúc Nhi".

“Ừ”, vậy thì chắc là người quen của hai người, Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì cảm thấy yên tâm hơn, nhưng anh vẫn quyết định đi vào xem thử.

Bạch Diệc Phi đứng ở cửa đã nhìn thấy sân sau biệt thự có rất nhiều người, đều là những người trẻ tuổi chừng hơn hai mươi, có cả nam và nữ,

trông có vẻ giống như một buổi tụ họp.

“Anh, anh có muốn vào không?”, Trần Hạo hỏi: “Nhưng hình như chúng ta không vào được”.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng, anh đang nghĩ cách thì phía sau truyền đến tiếng xe.

Trần Hạo và Bạch Diệc Phi quay đầu lại, là một chiếc Toyota rất bình thường, chiếc Toyota đi thẳng đến bên cạnh bọn họ rồi dừng lại.

Sau đó có một người đàn ông khoảng hơn hai mươi tuổi bước xuống, người đó đeo một cái kính gọng đen và mặc bộ vest vừa người, hắn ta chậm rãi đi về phía cửa.

Người đó cũng nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Trần Hạo, thấy hai bọn họ ăn mặc bình thường thì lông mày của hắn ta vô thức nhíu lại.

Đặc biệt là tối hôm qua Bạch Diệc Phi đã đánh nhau với người khác một trận, cộng thêm vết thương nên trông vô cùng nhếch nhác thảm hại, trên quần áo còn dính nhiều bùn đất, thậm chí còn lẫn cả vết máu.

Trông Bạch Diệc Phi thế này lại giống như một gã nông dân quê mùa vừa từ ruộng lên vậy.

Bình thường Trần Hạo cũng ăn mặc tùy tiện, nên trông chỉ sạch sẽ gọn gàng hơn Bạch Diệc Phi một chút mà thôi.

Bạch Diệc Phi và Trần Hạo cũng nhìn người đó, hai bọn họ suy đoán thân phận của hắn ta.

Hắn ta trực tiếp ngó lơ hai người, sau đó bấm chuông cửa.

"Trương Lô, là tớ," hắn ta nói: "Tiền Minh đây".

"Tiền Minh à! Mau tới đây, mọi người đều đến đủ rồi, chỉ đợi cậu thôi", giọng nói của Trương Lô rất vui vẻ, sau đó cậu ta mở cửa lớn ra.

Sau khi cúp máy thì Tiền Minh đi vào.

Lúc này Bạch Diệc Phi nói với Trần Hạo: “Cậu đi gọi Ngưu Vọng, lát nữa đến nhà anh”, Bạch Diệc Phi bước vào cùng Tiền Minh.

Trần Hạo sững sốt tại chỗ một lát: "Tại sao anh muốn gọi bác sĩ Ngưu? Chẳng lẽ anh đang bị thương à?"

...

Bạch Diệc Phi bước vào theo, cho đến khi cửa lớn đóng lại thì Tiền Minh mới phát giác Bạch Diệc Phi đã đi vào cùng rồi, hắn ta có chút ngạc nhiên, hắn ta nhìn Bạch Diệc Phi rồi chủ động nói: "Tôi nhớ hình như không có bạn học nào như anh ở cấp ba nhỉ?"

Bạn học cấp ba? Chẳng lẽ là buổi họp lớp?

Bạch Diệc Phi còn chưa kịp nói gì thì Tiền Minh đã nói: "Anh là người nhà của ai phải không?"

“Đúng vậy, tôi là người nhà của Lý Tuyết”, Bạch Diệc Phi gật đầu.

"Cái gì?", Tiền Minh không dám tin: "Không thể nào!"

Lý Tuyết là hoa khôi của lớp họ, ở trường cấp ba cô là nữ thần của mọi người, hồi đó Trương Lôì còn theo đuổi Lý Tuyết tận hai năm trời, nhưng Lý Tuyết vẫn thờ ơ, đến Trương Lôì mà cô cũng không vừa mắt thì sao đến lượt một đứa nông dân quê mùa như vậy chứ?

Bạch Diệc Phi nhìn thấy vẻ mặt của Tiền Minh thì cười nhạo một tiếng: "Tại sao lại không thể?"

Tiền Minh trả lời: "Trông bộ dạng nhà quê thế này của anh thì chắc chắn Lý Tuyết sẽ không để ý đến anh đâu? Anh ảo tưởng hả?"

Bạch Diệc Phi không đáp lại, anh rũ mắt xuống rồi đi vào trong.

Ở sân sau, tất cả mọi người túm năm tụm ba đứng cạnh nhau, bọn họ đều là bạn học cấp ba, quan hệ cũng khá tốt, vì đã lâu không gặp nhau nên có rất nhiều chủ đề để nói chuyện, ai nấy đều cười nói vui vẻ.

Lúc này Trương Lôi mới đi từ trên lầu xuống.

"Này, Trương Lôi tới rồi".

"Đã nhiều năm không gặp, cậu ta đẹp trai hơn rồi đó!"

"Còn trưởng thành và quyến rũ hơn nữa!"

"..."

Trương Lôi mặc một bộ âu phục sang trọng thoải mái, theo sau cậu ta là một người đàn ông trung niên, hai người vừa đi xuống lầu vừa nói chuyện.

Sau khi xuống lầu thì Trương Lôi nói gì đó với người đàn ông trung niên bên cạnh, sau đó cậu ta đi thẳng về phía Lý Tuyết.

Mọi người đều đưa mắt nhìn sang.

Hôm nay Lý Tuyết mặc một chiếc váy trắng có đính những bông hoa nhỏ, trông rất thuần khiết và đáng yêu, khiến mọi người không khỏi cảm thán, cô đúng xứng danh là hoa khôi của lớp!

Cùng lúc đó Bạch Diệc Phi đã bước vào, theo sau còn có Tiền Minh với vẻ mặt không vui.

Lúc này Trương Lôi bước tới trước mặt Lý Tuyết, cậu ta cười nói với cô: "Tuyết Nhi, đã lâu không gặp, mấy năm nay cậu sống thế nào?"

Lý Tuyết nhìn thấy Trương Lôi bước tới thì căng thẳng nắm lấy tay Chu Khúc Nhi.

Chu Khúc Nhi lập tức giới thiệu cho Lý Tuyết biết: "Đây là Trương Lôi, cậu ta là người đã tổ chức buổi họp lớp, đúng rồi, hồi cấp ba cậu ta còn từng theo đuổi cậu đấy".

“Hả?”, Lý Tuyết kinh ngạc nhìn về phía Chu Khúc Nhi, trong mắt có chút tò mò.

Chu Khúc Nhi không nói nhiều, bây giờ Lý Tuyết đã có chồng, với tư cách là bạn thân thì đương nhiên cô ta sẽ không mang những chuyện này ra giỡn.

Lý Tuyết nhìn Trương Lôi trước mặt, cô chỉ cười nhẹ: "Tôi rất tốt, cảm ơn cậu".

Thái độ không tính là xa lạ, nhưng lễ phép có chừng mực làm cho người khác không soi mói ra lỗi gì.

Nụ cười trên mặt Trương Lôi cứng lại, cậu ta nói với dáng vẻ rất điệu dàng: "Vậy thì tốt".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 306: Không xứng

Mọi người đều là bạn học nên đương nhiên biết chuyện Trương Lôi từng theo đuổi Lý Tuyết, hơn nữa Trương Lôi từng theo đuổi Lý Tuyết tận hai năm, nhưng Lý Tuyết chưa từng đồng ý.

Bây giờ mọi người nhìn thấy cảnh này thì đều tỏ ra vẻ mờ ám.

Chu Khúc Nhi có hơi khó chịu, nhưng câu hỏi của Trương Lôi cũng rất bình thường, cô ta chỉ có thể thềm hừ lạnh hai tiếng, sau đó nói nhỏ bên tai Lý Tuyết: "Cậu cứ đối xử lạnh nhạt với cậu ta vào".

Trương Lôi không biết Chu Khúc Nhi nói gì với Lý Tuyết, cậu ta chỉ cười hỏi: "Tuyết Nhi, hôm nay cậu tới một mình hả? Người nhà cậu đâu? Tớ nghe nói cậu đã kết hôn rồi".

Lý Tuyết chưa kịp mở miệng thì Chu Khúc Nhi đã giành nói trước: "Đúng vậy, hơn nữa hai vợ chồng cậu ấy cũng rất yêu thương nhau".

Sắc mặt Trương Lôi có chút xấu hổ và mất mát.

Từ lớp mười một cậu ta đã công khai theo đuổi Lý Tuyết, nhưng đáng tiếc Lý Tuyết rất lạnh lùng, cô chưa từng đồng ý cậu ta.

Sau khi tốt nghiệp trung học phổ thông cậu ta đã sang nước ngoài du học, bây giờ trở về vẫn nghĩ Lý Tuyết còn độc thân, nên muốn tiếp tục theo đuổi.

Ai ngờ Lý Tuyết lại kết hôn rồi!

Trương Lôi hơi ghen tị, rốt cuộc Lý Tuyết đã kết hôn với ai? Ngay cả cậu ta còn không được thì ai lại lọt được vào mắt xanh của Lý Tuyết chứ? Theo gu của Lý Tuyết thì chắc hẳn phải là cậu ấm nhà nào đó?

Nghĩ tới đây thì sắc mặt Trương Lôi tối sầm lại.

Lúc này một người bạn cùng lớp bất ngờ nói: "Tớ nhớ Lý Tuyết hình như lấy một đứa vừa nghèo vừa quê mùa thì phải".

"Đúng thế, nghe nói còn ở rể nhà Tuyết Nhi, đúng là thằng vô dụng".

"..."

Mọi người mồm năm miệng mười bàn tán xôn xao.

Hiện giờ thân phận của Bạch Diệc Phi ở thành phố Thiên Bắc không coi là bí mật, nhưng cũng chỉ có đám tai to mặt lớn mới biết được thân phận của anh thôi, đám bạn học này cơ bản không có tuổi biết được, cho nên mới tưởng Bạch Diệc Phi chỉ là thằng nhà quê mới lên phố.

Mà cho dù trước kia cả thành phố Thiên Bắc đều biết tin Bạch Diệc Phi ngoại tình, nhưng qua một khoảng thời gian thì ai nấy đều quên hết, không ai cố tình nhắc lại nữa, dù sao thì anh cũng là chủ tịch Hậu Tước!

Sắc mặt Lý Tuyết vô cùng khó coi, cô mất trí nhớ nhưng không có nghĩa là cô không biết gì cả, nghe thấy những lời nói khó nghe của bọn họ thì trong lòng cô cũng rất khó chịu.

Sắc mặt Chu Khúc Nhi cũng không tốt, Tuyết Nhi lấy ai thì liên quan quái gì tới bọn họ! Cả đám còn là bạn học đây, sao có thể nói như thế sau lưng, à nhầm, ngay trước mặt Lý Tuyết chứ!

Hơn nữa cho dù Bạch Diệc Phi là dân quê nhưng giờ người ta đã là chủ tịch Hậu Tước rồi, mấy người bọn họ có cửa so được sao?

Trương Lôi nghe thấy thế thì cho rằng Tuyết Nhi đã lấy một gã vô dụng.

Điều đó có khác nào nói Tuyết Nhi sống không tốt, cậu ta vẫn còn có cơ hội.

"Tuyết Nhi, rõ ràng cậu sống không tốt, tại sao phải nói dối là mình rất tốt chứ?", Trương Lôi đau lòng nói: "Chỉ cần cậu nói một câu thì tớ có thể..."

"Bạn có thể làm cái gì?"

Một giọng nói đột ngột vang lên sau lưng mọi người.

Bạch Diệc Phi không nhìn được nữa, nhìn tiếp thì người này sẽ cướp vợ anh một cách trắng trợn mắt!

Mọi người nghe thấy âm thanh thì quay sang nhìn, một anh chàng quần áo hơi bẩn bước vào, lông mày ai nấy đều nhăn lại, chỉ có sắc mặt Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi là có vẻ phấn khích.

Trương Lôi nhìn Bạch Diệc Phi từ trên xuống dưới: "Anh là ai? Anh ở đây làm gì? Ai cho anh đi vào?"

Lúc này Tiền Minh cũng đi tới, hẳn ta nghe thấy tiếng bàn tán của mọi người, cộng thêm những lời Bạch Diệc Phi đã nói thì hẳn ta biết Bạch Diệc Phi nói thật!

Bạch Diệc Phi thật sự là người nhà của Lý Tuyết, hơn nữa còn là chồng cô ấy nữa.

Điều này khiến Tiền Minh sửng sốt tại chỗ, đến tận lúc này mới phản ứng lại được.

Tiền Minh nói giúp Bạch Diệc Phi: "Anh ta là chồng của Lý Tuyết".

Hắn ta vừa nói xong thì tất cả mọi người đều kinh ngạc há hốc mồm.

Trương Lôi ngược lại còn toét miệng cười.

Không ngờ chồng Lý Tuyết thật sự là thằng nhà quê, nhìn cách ăn mặc thế này, trên người còn dính bùn đất nữa, chắc vừa lăn lộn từ vũng bùn nào lên đây?

"Anh là chồng của Tuyết Nhi? Tôi nhìn kiểu gì cũng thấy... anh không xứng?", Trương Lôi khịt mũi cười, trông cực kỳ khiêu khích.

Cậu ta vừa dứt lời thì đám bạn học đều gật đầu đồng ý.

"Đúng vậy, anh nhìn Tuyết Nhi rồi nhìn lại mình xem, thấy có xứng chút nào không!"

"Đúng vậy, một cô gái tốt như Tuyết Nhi đáng được ở với người tốt hơn".

"Ví dụ như Trương Lôi".

"Đúng đúng, Trương Lôi luôn thích Tuyết Nhi, nhiều năm rồi mà cậu ấy vẫn không thay lòng, chứng tỏ cậu ấy thật lòng thật dạ".

"..."

Trương Lôi cười nói với Lý Tuyết: "Tuyết Nhi, tớ biết cậu lấy một người vô dụng như thế thì chắc chắn cuộc sống cũng không tốt đẹp gì, không sao cả, tớ đã trở lại rồi, tớ sẽ đối xử tốt với cậu. Bây giờ tớ đang ở biệt thự cạnh Lam Ba, chỉ cần cậu muốn thì sau này đây sẽ là nhà của cậu".

"Uầy! Hâm mộ ghê..."

"Good boy..."

"Tuyết Nhi, người đàn ông tốt như thế hiếm có khó tìm đấy!"

"..."

Trương Lôi nghe thấy lời đám bạn học nói thế thì rất vui vẻ, trên mặt không giấu nổi vẻ đắc ý, cậu ta tốt hơn tên Bạch Diệc Phi kia rất nhiều, Lý Tuyết chắc chắn sẽ chọn cậu ta.

Lúc này người đàn ông trung niên đi theo Trương Lôi cũng tới, ông ta đã nghe hết cuộc đối thoại vừa rồi, ông ta nghĩ mình và Trương Lôi có hợp tác nên cũng định giúp cậu ta một chút.

"Đúng vậy, tiểu Trương là một người rất tốt, còn trẻ tuổi mà đã đạt được thành tích như thế thì cũng coi như nổi bật hơn so với những thanh niên cùng thế hệ rồi. Hơn nữa phụ nữ thì quan trọng nhất là lấy được một người đàn ông tốt, như thế thì sau này mới được hạnh phúc!"

"Cô yên tâm, Vương Hải tôi đảm bảo với cô!"

Vừa nói xong, không ít người khiếp sợ.

"Vương Hải? Tôi không nghe lầm chứ? Là Vương Hải nổi tiếng đấy sao?"

"Là chủ tịch liên minh doanh nghiệp tỉnh thành phố sao?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 312: Vương Hải tới

Bạch Diệc Phi cũng nói: "Tuyệt Nhi, em không nhớ gì cả nên không cần đáp lại tình cảm của anh, khi nào hồi phục trí nhớ thì đáp lại anh cũng được, anh có thể chờ".

"Nếu em không hồi phục được trí nhớ thì chúng ta sẽ làm lại từ đầu, được không?"

Lý Tuyệt ngẩng đầu nhìn Bạch Diệc Phi, sau khi nghe thấy lời anh nói thì vẻ hoang mang trong mắt cô từ từ tan biến, thay vào đó là sự ngạc nhiên, xúc động và ngượng ngùng.

Cô xấu hổ một lúc, cuối cùng không biết trả lời thế nào nên đành im lặng.

Hiện giờ Bạch Diệc Phi không cần Lý Tuyệt phải trả lời ngay, chỉ cần cô không từ chối là được rồi.

...

Sau khi Lý Tuyệt đi ra ngoài thì Chu Khúc Nhi kéo Lý Tuyệt đi mua đồ ăn, vừa rồi ở nhà Trương Lôi không ăn được gì cả, mà phẫu thuật lại mất hai tiếng, mọi người cũng đói mốc meo rồi.

Trần Hạo ở cùng Bạch Diệc Phi.

"Anh, Trần Ngạo Kiều đi rồi".

Bạch Diệc Phi hơi giật mình, trong lòng thầm thở dài một tiếng.

Anh giữ Trần Ngạo Kiều lại mục đích là để nhờ gã giúp anh xây dựng thế lực riêng, anh đã định ngày mai đi gặp gã để nói chuyện này, nhưng không ngờ Trần Ngạo Kiều lại đi mất.

Anh phải tìm người khác giúp xây dựng thế lực rồi?

Nhưng rất khó tìm được người như thế, anh cần một người không liên quan gì tới mình, đồng thời người đó phải giấu mình không lộ diện, phải mạnh mẽ và tàn nhẫn.

Bạch Diệc Phi đột nhiên nhíu mày, lần này chỉ đối phó với vua Linh Nam thôi đã tốn rất nhiều sức, nếu thế anh sẽ chẳng có cửa thắng nào khi đối đầu với Bạch Khiếu.

Trần Hạo không biết Bạch Diệc Phi đang nghĩ gì, hắn ta lo lắng hỏi: "Anh à, vết thương bị đau hả? Em gọi bác sĩ nhé?"

"Không cần", Bạch Diệc Phi tỉnh táo lại: "Anh đang suy nghĩ chút chuyện thôi".

Trần Hạo gật đầu, hắn ta cũng không làm phiền nữa.

Một lúc sau Chu Khúc Nhi và Lý Tuyết mang thức ăn về.

Sau khi ăn cơm xong, Bạch Diệc Phi không muốn Lý Tuyết mệt mỏi nên đã bảo Chu Khúc Nhi đưa Lý Tuyết về biệt thự, Trần Hạo có việc nên cũng rời đi.

Buổi tối, cửa phòng bệnh của Bạch Diệc Phi vang lên tiếng gõ cửa, hóa ra là Vương Hải.

Bạch Diệc Phi hơi ngạc nhiên, đây là bệnh viện tư nhân, sao đối phương lại biết anh ở đây, hơn nữa khi đó anh đâu có biểu hiện gì khác thường, chẳng lẽ lúc gọi xe cấp cứu đã khiến bọn họ chú ý?

Có lẽ không đâu, anh đã cố gắng trở về biệt thự rồi mới ngắt đi, hơn nữa anh cũng mơ hồ cảm giác được một lúc sau xe cấp cứu mới tới.

Nếu tính thời gian thì những người đó đáng lẽ đã trở về biệt thự, bọn họ không thể biết anh đã lên xe cấp cứu.

Wang Hai bước vào rồi cười: "Vết thương có vẻ nặng nhỉ".

Wang Hai nói xong thì tự nhiên ngồi xuống ghế.

Người này có vẻ trông hơi quen.

Bạch Diệc Phi nhẹ giọng đáp: "Không sao, cảm ơn đã quan tâm".

Vương Hải mỉm cười: "Thật ra hôm nay tôi tới đây không phải để hỏi thăm vết thương của anh, anh biết tôi là ai không?"

“Chủ tịch hiệp hội thương mại tỉnh Bắc Hải”, ánh mắt Bạch Diệc Phi chứa đựng sự dò xét.

Vương Hải không quan tâm: "Đúng vậy, vậy anh cũng biết tôi có quyền lực rất lớn, tôi có thể bóp nát Hầu tước dễ như trở bàn tay".

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi nghiêm túc: "Ý của ông là gì? Ông muốn đối phó với Hầu tước?"

"Hôm nay anh không nể mặt tôi".

Lời nói của Vương Hải khiến cho tâm trạng của Bạch Diệc Phi lập tức trầm xuống, lúc đó vì tức giận quá mới không nể mặt Vương Hải, nhưng bây giờ nghĩ lại thì thấy thật sự quá hấp tấp.

Anh đúng là có chút kiêu kỳ thân phận của Vương Hải, vì thế thái độ của anh cũng nên tốt hơn một chút.

Bạch Diệc Phi định nói gì đó thì Vương Hải đã ngắt lời: "Gần đây tổng cộng có hai năm công ty đã tố cáo Hầu tước với tôi, yêu cầu tôi điều tra kỹ về Hầu tước".

Bạch Diệc Phi nghe thế thì chỉ cười: "Vậy ông tới đây để điều tra Hầu tước sao? Ông đến nhầm chỗ rồi? Đây là bệnh viện, không phải Hầu tước".

“Anh không lo lắng sao?”, Vương Hải hỏi.

"Nếu tôi lo lắng thì ông sẽ không điều tra Hầu tước hả?"

Vương Hải ghen hợm, ông ta hoàn toàn không ngờ Bạch Diệc Phi sẽ trả lời như thế.

"Khụ khụ...", Vương Hải ho nhẹ một tiếng, sau đó nghiêm mặt nói:
"Thật ra không phải, chỉ là tố cáo mà thôi, tôi không quan tâm lắm".

"Ý ông là...", Bạch Diệc Phi càng bối rối hơn, ông ta muốn giúp anh sao? Tại sao? Không phải vừa rồi anh đã khiến ông ta mất mặt hả?

Vương Hải lại nói: "Chỉ cần anh hứa với tôi một điều kiện, tôi có thể cam đoan Hầu Tước sẽ không xảy ra vấn đề gì, hơn nữa còn có chỗ đứng ở tỉnh Bắc Hải nữa".

Bạch Diệc Phi ngạc nhiên, hiện giờ có rất nhiều công ty đang nhắm tới Hầu Tước, lại thêm cả những người đang âm thầm đối phó với anh nữa, nhưng Vương Hải lại dám đảm bảo như thế, không cần nghĩ cũng biết tính chắc chắn của lời nói này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 313: Có muốn chơi trò chơi không

Hơn nữa ngay từ đầu Bạch Vân Bằng cũng nói rằng bài kiểm tra đầu tiên của anh chính là tỉnh Bắc Hải, nếu có Vương Hải giúp đỡ thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn.

"Điều kiện gì?"

Bạch Diệc Phi không tin tự dung lại có cơ hội từ trên trời rơi xuống như vậy, thế nên anh nghĩ điều kiện của Vương Hải chắc chắn không đơn giản.

Vương Hải cười nói: "Con người tôi ấy, rất thích ăn, cũng thích nấu ăn, nghe nói trước đây anh học nấu ăn, vì thế chắc tài bếp núc của anh cũng khá tốt, cho nên..."

"Điều kiện của tôi là anh hãy làm cho tôi một món ngon, món đó phải khiến tôi hài lòng".

What the fuck?

Nấu ăn ấy hả?

Trước kia Bạch Diệc Phi cũng học nấu ăn, hồi trước nhà anh rất nghèo nên chỉ có thể tự nấu ăn, sau này đến nhà Lý Tuyết, vì để lấy lòng bọn họ nên anh đã cố gắng học hỏi thêm, cũng coi như có chút tay nghề.

Nhưng mấu chốt là làm sao Vương Hải lại biết được?

Hơn nữa ông ta chỉ dùng một món ăn ngon để đổi lấy vị trí và an toàn cho Hầu Tước, rõ ràng hai thứ này không cân xứng.

Mục đích Vương Hải làm thế là gì? Ông ta có ý xấu hay tốt?

Vương Hải bật cười: "Tôi nói rất nghiêm túc, nếu anh không tin thì cứ việc đi kiểm tra".

Bạch Diệc Phi cụp mắt xuống, ông ta dám nói như vậy thì đương nhiên cũng không ngại việc anh kiểm tra, nhưng anh vẫn sẽ cho người đi dò la xem, nếu đối phương không nói ra mục đích, hơn nữa việc này cũng có vẻ có lợi cho Hầu tước thì tại sao anh lại không đồng ý chứ?

"Được rồi, tôi đồng ý với ông".

...

Mấy ngày nay Tô Đại Lưu được Trương Vinh đưa đi quây khắp chốn ăn chơi, hầu như ông ta đã lượn hết một lượt chốn đàn ca sáo nhị ở thành phố Thiên Bắc rồi.

Những ngày tháng thế này đã khiến Tô Đại Lưu gần như quên mất chục năm về trước mình đã làm gì.

Cuối cùng sau vài ngày ăn chơi thì Tô Đại Lưu dường như đã nhớ ra mình là chủ tịch, chủ tịch thì phải xử lý rất nhiều tài liệu của công ty.

"Anh Trương, tôi bảo này, tôi cứ thế này thì có vẻ không hay lắm? Có phải nên làm việc rồi không?", Tô Đại Lưu thành khẩn nói.

Khóe miệng Trương Vinh giãn giãn, sau đó ông ta tỏ vẻ tự nhiên: "Chủ tịch lo lắng quá rồi. Nhân viên sẽ làm những chuyện đó, anh không cần lo lắng đâu, anh chỉ cần hưởng thụ là được rồi".

"Dù sao anh cũng là người trả tiền cho bọn họ. Bọn họ rảnh rồi còn anh phải làm việc thì coi sao được!"

Tô Đại Lưu nghe vậy cũng thấy có lý: "Cũng đúng..."

Vì vậy Tô Đại Lưu lại bị Trương Vinh thuyết phục lần nữa, ông ta tiếp tục vút quách vấn đề Hầu Tước sang một bên.

Hôm nay Tô Đại Lưu và Trương Vinh lại đến câu lạc bộ đá quý, bọn họ định tận hưởng một hôm.

Vừa bước tới sảnh lớn đã có một hàng mỹ nữ mặc sườn xám, dáng người ai nấy đều mảnh mai, trên tay bung khay chậm rãi bước vào.

Tô Đại Lưu ứa nước bọt, ông ta nhìn chăm chăm vào cặp đùi di động của mấy cô nàng xinh xắn, mắt không rời khỏi cặp mông ngúng nguẩy hai bên.

Trương Vinh vội vàng kéo ông ta lại: "Chủ tịch, chúng ta tới quày lễ tân trước đã..."

"Không, không cần", Tô Đại Lưu ngắt lời Trương Vinh: "Anh về trước đi! Tôi cần lấy lại bình tĩnh trước đã".

Có cái quần què mà tin!

Nhưng Trương Vinh cũng hiểu ý của Tô Đại Lưu, nên cũng không tiện nói nhiều: "Đúng rồi, tôi nhớ ra còn có chuyện cần giải quyết, hay là tôi về trước nhé?"

"Ừ ừ, có việc thì phải giải quyết kịp thời, cứ đi đi!", Tô Đại Lưu bị mấy cô nàng mặc sườn xám kia hấp dẫn, ông ta không thèm để ý đến Trương Vinh mà đi thẳng qua đó.

Mấy cô nàng này đi thẳng lên tầng một, rồi đi vào một gian phòng riêng.

Tô Đại Lưu cũng không thèm quan tâm đến thiệt hơn, bởi vì mấy ngày nay hưởng thụ riết thành quen, nên ông ta cho rằng chủ tịch Hầu Tước không gì là không làm được.

"Bùm!"

Tô Đại Lưu đá tung cánh cửa như một gã xã hội đen.

Trong phòng, có một người đàn ông bán khỏa thân đang nằm trên giường, hai cô nàng mặc sườn xám ngồi bên cạnh giường xoa bóp cho người đàn ông đó.

Tô Đại Lưu nhìn thấy cảnh này thì trong lòng ngứa ngáy, nếu như ông ta cũng được mát xa kiểu này thì phê phải biết, sau khi mát xa có thể cùng mấy cô em vui chơi lăn lộn cả đêm dài, nghĩ thôi đã thấy sướng rơn người.

Lúc này mọi người trong phòng đều nhìn sang, người đàn ông kia là Lý Phàm.

Nhưng Tô Đại Lưu và Lý Phàm không hề biết nhau.

Lý Phàm liếc nhìn Tô Đại Lưu, gã ta cau mày nói: "Ông là ai? Tại sao lại xông vào phòng tôi?"

Tô Đại Lưu cũng không thèm quan tâm, ông ta trực tiếp nói ra thân phận, sau đó thì chỉ vào hai cô nàng: "Tôi là chủ tịch Hậu tước, cô, cả cô, cô nữa, đi hết cùng tôi!"

Lý Phàm nghe vậy thì bật cười: "Hóa ra là chủ tịch Hậu Tước! Tôi hâm mộ đã lâu!"

Tô Đại Lưu thấy thái độ của Lý Phàm như thế thì vô cùng kiêu ngạo, thân phận chủ tịch Hậu Tước tốt ghê, chỉ cần ông ta dùng thân phận này thì ai nấy đều phải gọi dạ bảo vâng.

Lý Phàm nằm trên giường cười nói: "Chủ tịch, ông muốn thì tôi có thể cho ông, nhưng tôi có một nơi chắc chắn còn sung sướng hơn cả chỗ này".

Nghe xong lời này thì cuối cùng Tô Đại Lưu cũng chịu rời mắt khỏi hai cô nàng mặc sườn xám: "Thật sao?"

Có nơi nào còn sung sướng hơn chỗ này hả?

Tô Đại Lưu bắt đầu tưởng tượng trong đầu, sau đó ông ta đột nhiên bật cười: "Nơi nào, đưa tôi tới đó đi!"

Lý Phàm cười tủm tỉm: "Đừng vội, tôi sẽ đưa chủ tịch đi, nhưng tôi phải nhờ chủ tịch giúp đỡ rồi, chân của tôi không tiện lắm".

Tô Đại Lưu trông có vẻ bối rối.

Sau đó ông ta nhìn thấy hai cô nàng ngồi bên giường giúp đỡ Lý Phàm, một cô nàng trong số đó đẩy xe lăn đến bên cạnh gã ta, sau đó thì đỡ Lý Phàm lên xe lăn.

"Cậu...", Tô Đại Lưu có hơi ngạc nhiên, nãy giờ ông ta chỉ mãi nhìn người đẹp mà không để ý trong phòng có một chiếc xe lăn, nếu không lấy ra thì ông ta cũng không biết đâu.

Lý Phàm cúi đầu che đi u ám trong mắt: "Không sao, đi thôi!"

Tô Đại Lưu không phải là người thích hóng hớt gì, điều ông ta quan tâm nhất chính là được hưởng thụ một đêm say cùng gái đẹp, vì thế ông ta cũng chủ động bước tới đẩy xe cho Lý Phàm.

Hơn nửa giờ sau Lý Phàm đưa Tô Đại Lưu đến khách sạn Thiên Bắc.

Tô Đại Lưu sừng sốt: "Đây hả? Cậu có nhầm không?"

Nếu ông ta nhớ không lầm thì đây là khách sạn lớn nhất ở thành phố Thiên Bắc, đồng thời cũng là khách sạn sang trọng, nơi này chắc không tổ chức mấy loại như thế đâu nhỉ!

Lý Phàm cười nói: "Đừng sốt ruột, ông là chủ tịch tập đoàn Hậu Tước. Muốn cái gì cũng có, hơn nữa cũng chuẩn bị xong hết rồi. Làm việc trong khách sạn cũng thích hợp hơn".

Tô Đại Lưu nghĩ gì đó rồi nở nụ cười: "Đúng thế, đúng thế, đi thôi..."

Một lúc sau hai người đến một gian phòng riêng, Lý Phàm nói với Tô Đại Lưu: "Chờ một chút, tôi sẽ gọi người".

"Tốt, tốt, tốt", Tô Đại Lưu gật đầu đồng ý.

Khi Lý Phàm rời đi thì Tô Đại Lưu đứng ở trong phòng đi đi lại lại, ông ta vô cùng sốt ruột, thậm chí còn cảm thấy lo lắng.

Vài phút sau có hai người đẹp mở cửa bước vào.

Tô Đại Lưu lập tức quay đầu lại, ông ta nhìn thấy cặp đùi trắng nõn cùng hai tâm hồn to và đẹp thì lập tức nuốt nước bọt: "Cái này..."

"Đúng là cực phẩm!"

Một người đẹp đi tới kéo Tô Đại Lưu ngồi lên ghế sofa trong phòng, cô nàng nhẹ giọng nói: "Anh, anh muốn chơi trò chơi không?"

"Chơi trò chơi hả?", Tô Đại Lưu sững sốt một chút, sau đó ông ta gật đầu: "Được, được, chơi trò chơi".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 314: Ảnh hưởng đến thuần phong mỹ tục

Người đẹp cười khúc khích một tiếng, cô nàng lấy ra một chiếc ruy băng lụa: "Vây chúng ta chơi trò trói tay nhé!"

"Trói tay ...", Tô Đại Lưu cười một cách hèn hạ: "Các em biết chơi ghê, anh thích..."

Cuối cùng Tô Đại Lưu bị hai người đẹp trói lại sau đó còn dùng dây ruy băng bịt mắt, hai người đẹp sờ soạng người Tô Đại Lưu, khiến trong lòng ông ta cảm thấy ngứa ngứa khó chịu.

Đúng vào lúc Tô Đại Lưu bị bịt mắt thì một bức tường trong phòng riêng bị người khác kéo ra, thật ra đó không phải là tường mà chỉ là một tấm rèm.

Phía bên kia tấm rèm có một nhóm người đang dùng bữa, bao gồm Diệp Ngải, Lý Phàm, chủ tịch các doanh nghiệp và Vương Hải, chủ tịch liên minh doanh nghiệp tỉnh thành phố.

Mọi người đang ăn uống thì tấm rèm đột nhiên bị mở ra, cả đám hú hồn hú vía.

"Đây là cái gì?"

Mọi người nói xong rồi quay sang nhìn, vừa nhìn thấy cảnh tượng đối diện thì sắc mặt ai nấy đều cứng đờ.

"Chuyện này..."

"Đây là ... chủ tịch mới của Hậu Tước?"

"Hình như đúng thế, sao ông ta lại..."

"Đúng là làm bại hoại thuần phong mỹ tục!"

Diệp Ngải che giấu sự vui mừng trong mắt, cô ta lập tức liếc sang Vương Hải: "Ông Vương, đây là Tô Đại Lưu, chủ tịch mới của tập đoàn Hải Tước, thường ngày trông khá tốt, nhưng không biết đời sống riêng tư ông ta lại..."

Ánh mắt Vương Hải lóe sáng, ông ta khẽ ho một tiếng: "Không sao, có thể hiểu được, có thể hiểu được".

"Hả?", Diệp Ngải nghi ngờ, đáng lẽ Vương Hải nhìn thấy cảnh này nên nổi trận lôi đình chứ?

Bọn họ vốn đã tố cáo Tập đoàn Hải Tước, ông ta đến đây cũng nhằm kiểm tra tình hình thực tế, bây giờ tình cờ nhìn thấy loại hành vi này của chủ tịch tập đoàn Hải Tước thì không phải nên tức giận, sau đó trực tiếp định tội tập đoàn Hải Tước sao.

Nhưng bây giờ...

Dường như Vương Hải không quan tâm lắm, ông ta nâng ly nói: "Nào nào, chúng ta uống tiếp thôi".

Mọi người chưa kịp phản ứng lại, trong lòng bọn họ cũng nghĩ giống như Diệp Ngải, vì thế khi thấy phản ứng của Vương Hải thì cảm thấy có chút khó hiểu.

Không biết có chuyện gì mà lúc này tấm rèm lại được thả xuống, tạo thành vách ngăn giữa hai căn phòng.

Thấy Vương Hải thờ ơ thì Diệp Ngải không cam lòng: "Ông Vương, chủ tịch Hải Tước làm những việc này thật sự có hại đến thuần phong mỹ tục, cộng thêm những gì chúng tôi đã nói trước đây nữa, tập đoàn Hải Tước thật sự không có lợi cho sự phát triển của thành phố Thiên Bắc".

"Đúng vậy, đúng vậy, nếu loại nếp sống này được hình thành thì rất nguy hại đến sự phát triển của các doanh nghiệp ở thành phố Thiên Bắc!"

"Đúng vậy, ông Vương, không thể dễ dàng cho qua chuyện này được!"

Mọi người lần lượt hòa theo lời nói của Diệp Ngải.

Vương Hải cầm ly rượu, ông ta bình tĩnh nói: "Chuyện này có gì mà căng? Thường ngày mọi người đầu tắt mặt tối, áp lực quá lớn, ra ngoài giải tỏa áp lực không phải rất bình thường sao?"

Đây là lời mà chủ tịch liên minh doanh nghiệp tỉnh thành phố nên nói sao?

Vậy theo cách nói của ông ta thì có phải mọi người đều có thể giải tỏa áp lực như thế này không? Vậy toàn bộ tụ điểm ăn chơi ở thành phố Thiên Bắc này đều biến thành tụ điểm dâm ô hả?

Mọi người câm nín nhìn Vương Hải.

Diệp Ngải cũng sững sốt một lúc, Vương Hải làm sao vậy? Sao cô ta cảm thấy ông ta đang cố tình cho qua chuyện này? Chẳng lẽ ông ta đang giúp Hầu Tước hả?

Nếu Vương Hải cũng giúp đỡ Hầu Tước thì bọn họ càng khó hạ gục Hầu Tước hơn.

Lúc này cô ta cũng không thể không khâm phục Hầu Tước, không ngờ bọn họ lại mua chuộc được chủ tịch liên minh doanh nghiệp ở tỉnh thành phố là Vương Hải, để ông ta nhắm mắt làm ngơ.

Diệp Ngải nhìn Vương Hải rồi cười nói: "Ông Vương, nhưng như thế thì thật sự không hay cho lắm? Nếu thế thì chẳng phải sẽ khuyến khích xu hướng không lành mạnh ở thành phố Thiên Bắc sao? Với tư cách là doanh nghiệp hàng đầu trong các doanh nghiệp ở thành phố Thiên Bắc, đáng lẽ Hầu Tước nên dẫn đầu làm gương mới đúng, chuyện này..."

"Ôi chao, sao dám người trẻ tuổi các cô lại còn bảo thủ hơn cả ông già tôi thế? Ra ngoài thư giãn mà thôi, cũng đâu làm chuyện gì bất hợp pháp đâu, mọi người thấy đúng không?"

"Được rồi, uống rượu đi", Vương Hải nói xong lại uống một ngụm rượu.

Sắc mặt của Diệp Ngải và những chủ tịch khác đột nhiên sụp đổ, nhưng vì nể mặt Vương Hải nên cũng không dám biểu hiện quá rõ ràng, bọn họ đành phải giả vờ cười uống rượu.

Vương Hải mượn tư thế uống rượu để liếc nhìn đám người này, trong lòng thầm cười nhạo, ông ta biết rõ đám người này đang âm mưu gì, ông ta cũng đâu phải con nít ranh ba tuổi.

Nếu ông ta đã chủ động nhờ Bạch Diệc Phi giúp đỡ thì tất nhiên nói phải giữ lời, hơn nữa người trước mặt chỉ là chủ tịch trên danh nghĩa, chủ tịch chính thức chính là Bạch Diệc Phi.

Phải công nhận thằng nhóc Bạch Diệc Phi đúng là có năng lực, ít nhất có thể đủ để đối phó với đám người này.

Vương Hải bỏ qua chuyện này, ông ta ở lại một lúc sau đó nói mình có việc nên về trước.

Đợi sau khi ông ta rời đi thì chủ tịch các doanh nghiệp khác lần lượt chất vấn Diệp Ngải.

"Chủ tịch Diệp, không phải cô nói bên ông Vương đã chắc chắn rồi sao?"

"Chủ tịch Diệp, sao ông Vương lại nói thay cho Hầu Tước?"

"Chuyện này rốt cuộc là sao hả?"

"Nếu ngay cả ông Vương cũng đứng về phía Hầu Tước thì chúng ta làm gì còn phân thắng chứ?"

Diệp Ngải nghe thấy thế thì suy t chút nữa nổi giận với đám người này, cuối cùng cô ta hít sâu một hơi: "Mọi người chớ nóng vội, tôi cũng không biết tình huống cụ thể, ông Vương chắc không bị Hầu Tước mua chuộc đâu, tôi nghĩ có nguyên nhân gì mà chúng ta không biết".

"Mọi người yên tâm, chúng ta chắc chắn đánh bại được Hầu Tước, tôi sẽ cho người đi điều tra ông Vương, nếu như điều tra được gì thì tôi sẽ thông báo cho mọi người ngay".

Sau một hồi an ủi thì đám người này cuối cùng cũng an tâm, Diệp Ngải tiễn bọn họ đi.

Bây giờ trong phòng riêng chỉ còn lại Diệp Ngải và Lý Phàm, Diệp Ngải liếc nhìn căn phòng đối diện, sau đó trực tiếp đi đến vén rèm ra lặng lẽ nhìn Tô Đại Lưu.

Lần trước Tô Đại Lưu muốn cưỡng hiếp cô ta, khiến cô ta hận Tô Đại Lưu thấu xương, cô ta tạo ra vở kịch ngày hôm nay nhằm khiến Tô Đại Lưu bẽ mặt, nhân tiện cũng để Vương Hải căm ghét Hầu Tước.

Nhưng cô ta không ngờ rằng Vương Hải lại nói giúp Hầu Tước!

Lý Phàm đẩy xe lăn đến bên cạnh Diệp Ngải: "Chị Ngải, bây giờ phải làm sao?"

Diệp Ngải trừng mắt nhìn Lý Phàm, cô ta tức giận nói: "Còn làm sao nữa? Đi điều tra cho tôi!"

Nói xong Lý Phàm thì tự mình đẩy xe lăn ra ngoài.

Bởi vì lúc này có Diệp Ngải ở đây nên hai cô nàng cũng không làm gì nữa, Tô Đại Lưu không cảm giác được người vuốt ve nên hỏi: "Đâu rồi? Đi đâu rồi vậy?"

Nhưng bản thân bị trói lại nên không thể tháo ruy băng bịt mắt được, ông ta đành phải tiếp tục hét lên: "Người đẹp đi đâu rồi? Có phải muốn anh đi tìm em không?"

"Thế thì phải cởi trói cho anh trước đã chứ? Không thì anh tìm các em kiêu gì? Đúng không?"

Diệp Ngải nhìn về mặt hèn hạ của Tô Đại Lưu thì vô cùng bức bối, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đánh cho tôi!"

Đám đẹp yếu ớt vừa rồi bỗng chốc trở nên mạnh mẽ, bọn họ đè Tô Đại Lưu xuống ghế sô pha rồi ra sức đánh mạnh.

"Ôi trời, á...", Tô Đại Lưu căn bản không biết chuyện gì xảy ra thì đã bị đánh tới tấp, đã thế lại còn bị trói, có muốn đánh trả lại cũng không được.

...

Năm ngày trôi qua, Bạch Diệc Phi xuất viện.

Anh về đến biệt thự thì được Lý Tuyết đích thân chăm sóc.

Bạch Diệc Phi đang ngồi trong phòng khách xem tin tức tài chính, Lý Tuyết ngồi một bên gọt táo cho anh.

Một lúc sau Lý Tuyết đưa táo đã gọt vỏ đến trước mặt Bạch Diệc Phi.

Bây giờ Bạch Diệc Phi đã có thể cử động được, anh vươn tay cầm lấy một miếng: "Bà xã anh đảm đang thật".

Câu nói này khiến cho Lý Tuyết đỏ mặt, cô xấu hổ nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó cúi đầu trả lời: "Gần trưa rồi, em đi nấu cơm đây".

Nói xong thì Lý Tuyết đứng dậy đi vào phòng bếp.

Sau khi ăn xong thì đúng lúc Trần Hạo đến tìm Bạch Diệc Phi, hai người đi ra sân sau biệt thự.

"Anh, em điều tra rồi, ba miếng đất đó quả nhiên có vấn đề".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 320: Chủ động giúp đỡ

Trần Hạo và Hà Thu Hữu rất giống nhau, bọn họ đều không muốn sống nghèo khó, chật vật như vậy nhưng cuộc đời đâu cho phép.

Mà người như bọn họ thì nhiều không đếm xuể, ai ai cũng có nỗi khổ riêng, nhưng trong mắt người khác thì nghèo chính là nghèo!

Bạch Diệc Phi nghĩ nghĩ, trước khi anh trở thành chủ tịch Hậu Tước, chẳng phải cũng như vậy sao?

Đặc biệt là lúc em gái xảy ra tai nạn, anh thực sự bất lực, không có tiền làm phẫu thuật anh mới đành đi cầu xin ông cụ Lý, cho dù bị người ta xỉ nhục anh cũng cam chịu.

“Aizz...”

Bạch Diệc Phi thở dài: “Anh đừng lo lắng, tạm thời cứ ở lại đây, chúng tôi sẽ xử lý. Nếu anh sợ mất việc thì thế này đi, hiện tại tôi là chủ tịch bệnh viện, tôi tuyển dụng anh, còn về việc để anh làm gì thì phải xem năng lực của anh”.

“Trước đó thì đợi anh bé kia làm phẫu thuật xong đã, anh cứ làm chuyện mà mình nên làm đi”.

Hà Thu Hữu lập tức gật đầu đồng ý. Anh ta còn định quỳ xuống dập đầu với Bạch Diệc Phi nhưng Bạch Diệc Phi ngăn anh ta lại.

Bạch Diệc Phi thấy anh ta không còn vấn đề gì nữa thì rời đi. Đột nhiên anh nhớ đến mẹ của anh ta nên quay đầu lại: “Đợi mọi chuyện xong xuôi rồi thì anh mang mẹ mình đến bệnh viện đi, không cần tiền”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi rời đi.

Ba người đi được một lát thì gặp được Trần Hạo đã giải quyết xong xuôi mọi chuyện. Sắc mặt hẳn ta trầm trọng: “Anh, người nhà đưa bé kia đến rồi,

âm ỉ hết cả lên”.

“Đi xem xem”, Bạch Diệc Phi cau mày nói.

Vì thế bốn người đi đến đại sảnh. Từ xa đã nghe thấy tiếng của người nhà đứa bé.

“Người đâm vào đâu? Bảo nó ra đây cho ông!”

“Cháu tôi mà có mệnh hệ gì thì tôi liều mạng với các người!”

“Ra đây!”

“Gọi người phụ trách bệnh viện của các người ra đây, chuyện này chưa xong đâu!”

Hai người dẫn đầu là một người phụ nữ và một người đàn ông trung niên. Người phụ nữ là mẹ của đứa bé còn người đàn ông là cậu nó, người bố thì lại không thấy đâu.

Trần Hạo bước lên một bước: “Cô chú làm ơn nói nhỏ thôi, đây là bệnh viện, cấm không được ồn ào. Hai người cứ thế này sẽ ảnh hưởng đến các bệnh nhân khác”.

“Ai quan tâm chứ? Bệnh viện các người còn dám che giấu, mau đưa người ra đây!”

“Đúng, mau giao thủ phạm ra đây!”

Trần Hạo sầm mặt: “Chú đừng làm ồn nữa, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ”.

“Anh là ai?”, người đàn ông liếc thấy Trần Hạo ăn mặc bình thường, cũng không mặc áo blouse: “Người ngoài như anh lăm mồm cái gì? Liên quan mẹ gì đến anh?”

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì đi đến trước mặt Trần Hạo: “Chào chú, tôi là chủ tịch bệnh viện này. Nơi này là bệnh viện, không phải là nơi để chú làm

loạn, có chuyện gì thì chúng ta có thể đến phòng làm việc bàn bạc”.

Người phụ nữ nghe vậy thì đánh giá Bạch Diệc Phi một lượt: “Anh là chủ tịch bệnh viện?”

“Đến đúng lúc lắm, mau giao người đâm con tôi ra đây, chúng tôi muốn bàn chuyện bồi thường với hẳn”.

“Đúng, giao ra đây!”, người đàn ông gật đầu nói.

Bạch Diệc Phi thấy bọn họ không quan tâm gì đến con mình mà chỉ để ý đến việc bồi thường thì tức giận.

“Nơi này là bệnh viện, không phải nơi các người ăn vạ, nếu các người còn tiếp tục thì tôi không ngại đưa các người đến viện tâm thần đâu!”

“Còn nữa, đứa bé đang làm phẫu thuật là con các người à? Các người xứng làm mẹ và cậu nó ư? Các người không quan tâm đến tình trạng của nó thì thôi đi lại còn ở đây làm ầm ĩ lên đòi tiền?”

“Các người còn có lương tâm không?”

Nghe vậy, cả người đàn ông và người phụ nữ đều không dám nói gì nữa, hẳn là cảm thấy rất xấu hổ.

Lúc này, Bạch Diệc Phi lại nói: “Chúng tôi đã báo cảnh sát rồi, tình huống cụ thể thế nào cảnh sát sẽ giải quyết. Hai người yên lặng mà đợi kết quả phẫu thuật đi”.

Tiếp đó, anh đưa hai người đến phòng làm việc: “Hai người tự xem đi”.

Người đàn ông và phụ nữ đều cảm thấy khó hiểu, cho đến khi trên màn hình phát ra cảnh mà camera đã ghi lại.

Trong màn hình, Hà Thu Hữu quỳ trên đất không ngừng dập đầu: “Xin mọi người... Cứu em ấy...”.

“Nhìn thấy chưa? Anh ta là người gây ra chuyện nhưng một người xa lạ cũng sẽ cầu xin bác sĩ cứu con các người. Còn các người thì lại không quan tâm nó mà chỉ biết đến tiền. Tôi thật sự nghi ngờ, các người có thực sự là người nhà đưa bé không?”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn bọn họ.

Xem lại cảnh đó khiến hai người kia không khỏi xấu hổ, bọn họ còn không bằng một người xa lạ.

Thật ra trên đời này có không ít người như họ, biết con mình bị đâm phải thì sẽ nhận được một khoản tiền bồi thường. Đối với một gia đình bình thường mà nói, số tiền đó quả thực có ý nghĩa rất lớn.

Nhưng loại tâm lý này giống như một căn bệnh vậy. Dù sao tính mạng con người không thể dùng tiền bạc để mua được, huống hồ đó còn là con mình.

Không lâu sau cảnh sát đã đến. Bọn họ xem xét camera giám sát bên đường lúc đó thì phát hiện ra toàn bộ quá trình. Hà Thu Hữu không sai, trách nhiệm là ở đứa bé.

Cảnh sát giải thích: “Bởi vì cậu bé đi ngược chiều nên chỉ có thể tự trách cậu nhóc đấy thôi”.

Cũng có nghĩa là Hà Thu Hữu không cần chịu trách nhiệm.

Đám người nhà kia hoàn toàn ngậm miệng, không ai âm ỉ gì nữa.

Một tiếng sau, đứa bé đã thoát khỏi trạng thái nguy hiểm, được đưa vào phòng bệnh bình thường.

Hà Thu Hữu đã bàn bạc riêng với gia đình anh bé, nhưng Bạch Diệc Phi hiểu hoàn cảnh của anh ta, cũng biết chút về gia cảnh của cậu bé kia, vì thế anh chủ động trả toàn bộ phí phẫu thuật.

Cũng nhờ thế mà sự việc cũng coi như đã được giải quyết xong.

Bạch Diệc Phi không muốn cho người khác biết hành tung của mình nên để Trần Hạo, Long Linh Linh và Lưu Hiểu Anh quay về.

Còn anh thì ngồi xe Ngưu Vọng. Anh có một số chuyện cần nói với ông ta.

Trên xe, Bạch Diệc Phi nhìn đèn giao thông đang đếm ngược: “Em vừa mới phân phó rồi, sau này anh là viện trưởng của bệnh viện, hơn nữa anh cũng biết lý do rồi đấy”.

Lúc đó, Ngưu Vọng đã từ chối “cảnh ô liu” của anh, bởi vì viện trưởng bệnh viện này có ơn với ông ta nên ông ta muốn đến báo ân.

Mà lúc đó Bạch Diệc Phi không nói gì, bây giờ anh mua thẳng bệnh viện, còn để Ngưu Vọng làm viện trưởng, kết quả vẫn như vậy.

“Cần gì phải thế?”, Ngưu Vọng thở dài.

“Em biết anh tự có quyết định của mình, nhưng em cũng có ý của riêng em. Kết quả thế này không phải rất tốt ư? Đúng rồi, anh Ngưu, còn một chuyện nữa muốn nhờ anh”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 321: Lại gặp nguy hiểm

“Em mới xây một bệnh viện tư nhân, xong xuôi sẽ cần một nhóm bác sĩ. Thời gian này anh có thể bồi dưỡng những người có tiềm năng để chuẩn bị”.

Ngưu Vọng thấy khó hiểu. Mới xây một bệnh viện? Nhưng không phải anh đã mua một bệnh viện rồi ư?

Cuối cùng, Ngưu Vọng cũng không hỏi mà chỉ gật đầu đồng ý.

Trong xe nhất thời rơi vào trầm mặc.

Một lát sau, Ngưu Vọng đột nhiên đạp phanh xe khiến Bạch Diệc Phi đang nhắm mắt nghỉ ngơi cũng phải tỉnh lại.

Đứng trước xe là một người phụ nữ đeo balo, ăn mặc trông có vẻ trẻ trung hoạt bát như một sinh viên đại học. Cô ta ngăn xe lại xong thì đi đến nói: “Chú à, có thể cho cháu đi nhờ một đoạn không? Cháu đứng đây lâu rồi mà không bắt được xe”.

“Cháu... Định đi đâu? Nếu tiện đường thì được”, Ngưu Vọng nhìn Bạch Diệc Phi, thấy anh không có phản ứng gì mới trả lời cô ta.

Cô gái nghe vậy thì vội nói: “Chú, giúp cháu đi mà! Cháu đợi ở đây rất lâu rồi, cho cháu đi nhờ một đoạn đi mà, đến chỗ bắt được xe thì cháu sẽ xuống”.

Ngưu Vọng lại nhìn Bạch Diệc Phi, thấy anh không nói gì thì cho cô ta lên.

Cô gái ngồi ở ghế sau, thầm thở phào nhưng khuôn mặt lại hơi căng cứng: “Cảm ơn chú, chú thật là người tốt”.

“Không có gì”, Ngưu Vọng ngượng ngùng. Ông ta cũng chú ý đến vẻ cứng đờ trên khuôn mặt cô. Là một bác sĩ, ông ta liếc một cái là nhận ra cô

gái này đã phẫu thuật thẩm mỹ.

Nhưng tư tưởng của mọi người càng ngày càng thoải mái, người phẫu thuật thẩm mỹ cũng càng ngày càng nhiều, bây giờ chuyện này đã là chuyện bình thường.

Tính cách cô gái khá cởi mở, sau khi lên xe thì nói chuyện không ngừng với Ngưu Vọng, bầu không khí cũng vì thế mà thoải mái hơn nhiều.

“Cháu thật là xui xẻo mà, gặp phải lái xe bất lương, còn bắt cháu trả thêm tiền...”, cô gái giải thích tại sao mình lại bắt xe giữa đường.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì liếc cô ta một cái nhưng lập tức khựng lại, anh dường như đã từng thấy đôi mắt này ở đâu đó.

“Nhà cô ở đâu? Đã sắp trưa rồi mà còn định đi chơi với bạn?”, Bạch Diệc Phi làm như chỉ hỏi ngẫu nhiên.

Cô gái than thở: “Nhà tôi ở khu chung cư Vạn Gia Hoa, hơn chín giờ sáng tôi đã đến rồi, ai ngờ lại gặp phải tài xế bất lương nên sau đó cứ đứng đợi ở đây, mãi chẳng thấy cái xe nào”.

“Ồ”, Bạch Diệc Phi đáp lại một tiếng, sau đó nhẹ nhàng lấy điện thoại của mình ra.

Cô gái lại nói chuyện với Ngưu Vọng: “Chú, hai người định đi đâu vậy? Cháu xem có chỗ nào thích hợp để xuống không”.

Ngưu Vọng đang định trả lời thì Bạch Diệc Phi đột nhiên lên tiếng: “Anh Ngưu, phía trước có siêu thị không? Mua gì đó uống đi, nếu không đi từ đây đến trấn Can Châu thì em sẽ chết khát mất”.

Ngưu Vọng hơi ngây ra. Bạch Diệc Phi dùng ánh mắt ra hiệu cho ông ta.

“Được, đợi lát nữa thấy cái siêu thị nào thì vào mua”, Ngưu Vọng hiểu ý.

Lúc này, Bạch Diệc Phi nhân cơ hội bật chế độ im lặng cho điện thoại rồi gọi cho Bạch Hổ, sau đó nói với cô gái: “Cô có vội không? Lát nữa có lẽ sẽ hơi mất thời gian đấy”.

“Không sao, tôi không vội”, cô gái khua khua tay.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng, lại nói: “Tôi thấy mặt cô hơi bất thường, từng phẫu thuật thẩm mỹ à?”

Cô gái khựng lại như thể bị đập trúng chỗ đau, hơi tức giận mà nói: “Phẫu thuật thì sao? Có ăn mất miếng nào của anh không? Chẳng liên quan gì đến anh hết!”

“Đừng tức giận!”, Bạch Diệc Phi ra vẻ vô liêm sỉ: “Tôi cũng chỉ tò mò thôi. Công nghệ phẫu thuật thẩm mỹ bây giờ rất phát triển nhưng tôi thấy chẳng ra sao, nhìn mặt cô xem, cứng đơ ra kìa”.

Người này thực không biết ăn nói.

Cô gái nghe xong thì tức giận: “Anh giai à, con người anh kiểu gì vậy? Nói chuyện kiểu đấy mà nghe được à, vừa nhìn đã biết là không có bạn gái!”

...

Bạch Diệc Phi tán gẫu rất nhiều với cô gái. Mà từ khi nghe điện thoại đến giờ, Bạch Hổ vẫn không hề lên tiếng nhưng anh ta đã nghe được hết nội dung cuộc trò chuyện ở đầu bên kia, cũng đã hiểu rõ vấn đề.

Bạch Hổ biết Bạch Diệc Phi không phải loại người gọi điện thoại cho người ta rồi lại ngó lơ. Ngược lại, nếu anh làm vậy thì chỉ có một khả năng, đó là anh gặp phải nguy hiểm.

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Hổ lập tức định vị chỗ của Bạch Diệc Phi rồi mau chóng lái xe đi tìm.

...

Bạch Diệc Phi thấy Bạch Hổ cúp điện thoại thì yên tâm, hẳn anh ta đã hiểu ý rồi.

Trên xe lúc này, Nguu Vọng là một người không biết võ, xương ngực của anh còn chưa khỏi hẳn. Hai người quá yếu, hoàn toàn không phải là đối thủ của đối phương.

Nhưng tại sao Bạch Diệc Phi lại làm những điều này?

Bởi vì anh nhớ ra mình đã gặp đôi mắt này ở đâu.

Lúc này, Nguu Vọng hoàn toàn vẫn chưa biết gì, nhưng rất ăn ý mà phối hợp với Bạch Diệc Phi.

Cuối cùng đã nhìn thấy một siêu thị. Bạch Diệc Phi bảo Nguu Vọng dừng xe, đồng thời nói với ông ta: “Cùng đi đi, em không mang ví, anh trả tiền hộ em”.

Nguu Vọng bắt đắ dĩ, chỉ đành xuống xe, trước đó còn dặn dò cô gái: “Chúng tôi sẽ quay lại ngay”.

Ánh mắt cô gái lóe lên: “Cháu đi cùng hai người! Dù sao ở trong xe lâu cũng ngọt ngào, cháu nhân tiện mua bánh mì lót dạ luôn”.

Bạch Diệc Phi không ngăn cản mà nhìn cô ta một cái, sau đó kéo Nguu Vọng vào siêu thị.

Ba người mua đồ một cách rất bình thường, xong xuôi thì quay lại xe.

Bạch Diệc Phi đưa cho Nguu Vọng một điều thuốc, cũng châm cho mình một điều: “Hút thuốc đi!”, nói xong thì lại quay sang cô gái: “Cô không vội chứ? Tôi sợ trong xe ám mùi thuốc”.

Cô gái lắc đầu: “Không sao, không vội”.

Nguu Vọng và Bạch Diệc Phi cùng đứng cạnh xe hút thuốc nhưng Nguu Vọng lại cảm thấy nghi hoặc, Bạch Diệc Phi định làm gì? Tại sao ông ta

không thể nào hiểu nổi? Từ trước đến nay ông ta chưa từng thấy Bạch Diệc Phi lẳng nhăng như vậy!

Bạch Diệc Phi vốn định lấy điện thoại ra xem giờ nhưng động tác này lại kích thích người bên cạnh.

Anh vừa rút điện thoại ra thì cô gái vốn đang yên lặng ăn bánh mì lại đột nhiên xông đến.

Bạch Diệc Phi mau chóng phản ứng. Anh vút điều thuốc trong tay đi, đẩy Ngưu Vọng ra, còn bản thân thì né tránh.

Cô gái không đánh trúng Bạch Diệc Phi thì chuyển sang tóm lấy gáy anh.

Bạch Diệc Phi hít vào một hơi, nhân tư thế của mình mà quét chân một cái. Cô gái không chú ý đến nên ngã lăn ra đất.

Ngưu Vọng đã nhìn đến đứng hình. Ông ta hoàn toàn không ngờ được, cô gái gặp trên đường lại biến thành một người... muốn ra tay với Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đứng lên, mau chóng cách xa cô gái rồi kéo Ngưu Vọng bỏ chạy.

Cô gái hành động mau lẹ, vừa ngã xuống đất đã đứng bật dậy đuổi theo: “Bạch Diệc Phi! Tao phải giết mày!”

Ngưu Vọng chạy theo Bạch Diệc Phi, trong lòng kinh hoàng. Người này là ai? Cô ta muốn giết Bạch Diệc Phi?

Xương ngực của Bạch Diệc Phi còn chưa khỏi hẳn, động tác vừa rồi lại ảnh hưởng đến vùng ngực khiến nó đau nhức, nhưng may mà anh vẫn chịu được.

Vào lúc này, Bạch Diệc Phi và Ngưu Vọng lại nghe thấy tiếng kêu của cô gái.

“A!”

Hai người quay lại nhìn thì lập tức thở phào.

Bạch Hồ đến kịp lúc, kéo lấy cổ áo của cô gái rồi ném cô ta qua vai. Cô ta kêu lên thảm thiết rồi lăn ra đất.

Sau đó, Bạch Diệc Phi bình tĩnh đi đến: “Mặt cô ta có vấn đề”.

Bạch Hồ hiểu rõ mà gật đầu. Anh ta khom người, gỡ bỏ mặt nạ của cô gái. Anh ta sờ lên mặt cô ta một lúc, tìm được gì đó rồi giựt mạnh, khuôn mặt căng cứng biến mất mà thay vào đó là khuôn mặt vô cùng xinh đẹp.

Ngưu Vọng nhất thời kinh ngạc: “Chuyện này... Chuyện này là thế nào?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 322: Thả Bông hoa của Linh Nam

Bạch Diệc Phi không giải thích, chỉ lạnh lùng nhìn người đang nằm trên mặt đất: “Đưa về”.

...

Trong căn phòng nhỏ âm u, Bông hoa bị mấy sợi xích to bằng đầu ngón tay cái xích chặt cả tay lẫn chân, do ả ta vẫn đang ngất nên không có sức đứng lên mà bị đặt ngòi tựa vào bên chân tường, còn đầu thì lệch về một bên.

Bạch Diệc Phi đứng ở vị trí chỉ cách khoảng hai mét, ra hiệu cho Bạch Hồ làm cho ả tỉnh dậy.

Bạch Hồ bước tới, không hề nề nang gì mà vươn tay tát thật mạnh vào mặt Bông hoa “Bốp” một tiếng vang dội.

Bông hoa của Linh Nam tỉnh dậy, ngẩng đầu lên liền phát hiện mình bị xích sắt xích lại thì cố sống cố chết giãy dụa, mắt ả vẫn lên đầy hận thù nhìn Bạch Diệc Phi nói: “Mày sẽ không được chết tử tế!”

“Tại sao tao lại không được chết tử tế?”, Bạch Diệc Phi hỏi: “Là do mày đến báo thù cho chồng mày? Nhưng mà sao tao lại nhớ chồng mày không phải do tao giết nhỉ”.

Bông hoa của Linh Nam tận mắt nhìn thấy Tần Hoa nổ súng bắn chết La cuồng, nhưng tất cả những điều này không phải đều xuất phát từ Bạch Diệc Phi hay sao?

Nếu như Bạch Diệc Phi không giết hai tên học trò của Vua Linh Nam trước thì ông ta sẽ không đến thành phố Thiên Bắc tìm giết Bạch Diệc Phi, như vậy thì sẽ không có những chuyện xảy ra tiếp theo, như vậy thì chồng ả sẽ không chết.

“Chúng mày đều đáng chết!”, biểu cảm trên mặt Bông hoa vô cùng hung ác.

Bạch Diệc Phi nhìn ả giãy dựa một cách vô ích nên mới tốt bụng nhắc nhở một câu: “Mày vì chồng mà làm như vậy quả thực là cảm động cả trời đất, nhưng mà mày có từng nghĩ đến việc, mày chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ đáng thương không?”

"Lợi dụng tình cảm của mày với chồng, biến mày trở thành một công cụ giết người, đợi đến khi mày không còn giá trị lợi dụng nữa thì lại coi mày như một quân cờ mà ném đi không thương tiếc, à không, phải nói chính xác là xử lý mới đúng!"

Bông hoa nghe đến đây thì đột nhiên ngẩng phắt đầu dậy trừng lớn đôi mắt nhìn Bạch Diệc Phi: “Ý mày là gì?”

Bạch Diệc Phi không trả lời mà hỏi: "Là ai nói cho mày hành tung của tao?"

Bông hoa nghe vậy thì quay mặt đi không thèm trả lời.

Thực ra Bạch Diệc Phi có một suy đoán.

Chuyện về bệnh viện tư nhân chỉ có một số ít những người bên cạnh anh biết được, nhưng trong đó lại có một ngoại lệ.

Vương Hải vốn không phải là người ở bên cạnh Bạch Diệc Phi, nhưng mà ông ta lại biết đến bệnh viện tư nhân của anh, đồng thời ông ta cũng là người đưa ra lời hứa sẽ bảo vệ Hầu Tước, với điều kiện là chỉ cần ăn một bữa thật ngon.

Vương Hải là người duy nhất không phải là người của mình nhưng lại biết được hành tung của anh.

Bạch Diệc Phi hờ hững nhìn Bông hoa, cất giọng nhẹ như gió thoảng: “Vương Hải nói cho mày chứ gì”.

Đông tử của Bông hoa bỗng nhiên co lại, ngay sau đó vội cup mắt xuống như đang che giấu gì đó.

Mà Bạch Diệc Phi thì không hề bỏ sót bất cứ biểu cảm nào trên mặt ả ta, cho nên anh đã có thể chắc chắn rằng suy đoán của mình là đúng.

"Lời tao nói lúc nãy, mày cứ suy nghĩ cho kỹ, mày muốn báo thù cho chồng mày hay là trở thành quân cờ cho người khác".

Con ngươi của Bông hoa hơi co lại, dường như ả đang nghĩ đến điều gì đó, ngẩng đầu nhìn Bạch Diệc Phi sau đó dốc sức nói: "Vậy thì mày giết tao đi!"

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Không, tao sẽ không giết mày, tao sẽ thả mày đi".

Bông hoa kinh hãi nhìn chăm chăm anh: "Mày muốn thả tao đi? Mày muốn làm gì?"

Bạch Diệc Phi cười lạnh lùng nói: "Vậy tao sẽ cho mày thêm một sự lựa chọn nữa, làm vệ sĩ của tao thì sao?"

"Mày nằm mơ đi!", Bông hoa không suy nghĩ mà trả lời thẳng thừng.

Bạch Diệc Phi cảm thấy nhạt nhẽo nên hừ một tiếng rồi quay ra nói với Bạch Hổ: "Thả đi!"

Sau đó, Bạch Diệc Phi lại nhìn Bông hoa: "Một phụ nữ, cần gì phải khổ như vậy? Quay về sống một cuộc sống yên ổn đi, đừng có tham gia vào những chuyện như thế này nữa, nếu còn có lần sau thì mày chưa chắc đã được may mắn như vậy nữa đâu".

Bạch Hổ không nói năng gì liền mở khoá xích sắt thả Bông hoa đi.

Bông hoa hơi ngừng lại, cuối cùng quay sang trợn mắt lườm Bạch Hổ: "Lần sau mà rơi vào tay tao, thì tao sẽ không mềm lòng đâu".

Mặt Bạch Hổ vô cảm, thậm chí anh ta còn chẳng thèm ừ hử một câu.

Bông hoa hừ mũi rồi rời đi.

Bên ngoài chính là hành lang của bệnh viện tư nhân, thoạt nhìn thì chẳng ai có thể đoán ra bên trong lại là cảnh tượng như hồi nãy cả.

Sau khi Bạch Diệc Phi ra ngoài, anh đi tìm Ngu Vọng, cuối cùng thì Ngu Vọng cũng có được cơ hội để hỏi cụ thể tình hình: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?”

"Trước đây người hạ độc em chính là học trò của vua Linh Nam, hẳn chết rồi, ông ta đến tìm em trả thù, có lẽ còn có người nhân cơ hội này cũng thuê người giết em, Bông hoa của Linh Nam này cũng là học trò của ông ta”.

Ngu Vọng lo lắng nói: “Vậy cậu...”.

“Không sao”, Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Em sẽ giải quyết việc này”.

Ngu Vọng cũng không thể giúp được gì cho Bạch Diệc Phi, điều duy nhất mà ông ta có giúp Bạch Diệc Phi đó là khi anh bị ốm hoặc bị thương, nhưng mà ông ta lại không hề mong muốn Bạch Diệc Phi gặp phải những chuyện không may mắn này.

Trên đường đi, Bạch Diệc Phi bất ngờ nhận được điện thoại của Vương Hải.

“Tiểu Bạch nè, ngày kia tôi có việc phải quay về một chuyến, hay là ngày mai chúng ta gặp mặt nhau nhỉ?”, Vương Hải nói thẳng vào vấn đề.

Bạch Diệc Phi hơi nhướn mày: "Được, không có vấn đề gì”.

Wương Hải cười cười: “Đúng rồi, vấn đề của doanh nghiệp kia tôi đã giải quyết xong rồi, anh yên tâm đi!”

“Vâng cảm ơn ông Vương nhé”, Bạch Diệc Phi đáp.

Wương Hải cười nói: "Anh khách sáo với tôi làm gì, những gì tôi đã nói thì ắt sẽ làm được”.

Bạch Diệc Phi đáp lời sau đó hẹn lại chính xác thời gian và địa điểm ngày mai rồi tắt điện thoại.

Vương Hải hoàn toàn không hề đề cập đến Bông hoa, nhưng ông ta lại gọi cho anh đúng vào lúc này thì quá là trùng hợp, cũng có thể coi đó như một loại ám thị.

Quay trở lại biệt thự, Bạch Hổ không xuống xe mà quay sang nói với Bạch Diệc Phi: “Tôi đi đón một người”.

Bạch Diệc Phi ừm một tiếng, phải đợi đến sau khi chiếc xe ra khỏi khu biệt thự anh mới phản ứng lại: “Anh ta đi đón ai vậy? Hẳn là không phải đi đón Chung Liên chứ?”

Chung Liên giờ vẫn còn đang nằm trong bệnh viện mà, nói vậy thì Bạch Hổ hẳn là nên quay về bệnh viện để thăm em gái của mình chứ?

Bạch Diệc Phi lắc đầu, thôi bỏ đi, đợi anh ta quay về rồi hỏi sau.

Một lúc sau, Bạch Hổ đưa theo Từ Lãng quay về.

Khi nhìn thấy Từ Lãng, Bạch Diệc Phi hơi bất ngờ: “Lúc đó anh đi đâu vậy?”

“Tôi bị thương, mà tôi cũng quen tự xử lý vết thương rồi”, Từ Lãng trả lời.

Câu trả lời này khiến Bạch Diệc Phi chẳng biết phải nói gì và anh cũng không hỏi thêm Từ Lãng nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 327: Đi cùng nhau

“Cảm ơn”, Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói.

“Một tin tức đáng giá như vậy có thể đổi được mạng cho tôi rồi chứ?”

Câu trả lời của Bạch Diệc Phi lại khiến gã hơi ngạc nhiên: “Tôi vốn cũng không định giết anh”.

Thực ra Bạch Diệc Phi có ý định giết gã nhưng tên vệ sĩ này không đơn giản lại còn biết nhiều chuyện. Bạch Hổ và Từ Lăng đều vô cùng nghiêm túc, vì thế sau khi suy nghĩ, anh mới quyết định thả gã.

Sau khi có được đáp án thì tên vệ sĩ gầy gò cũng mau chóng rời khỏi hiện trường.

Tiếp đó, anh nhìn Đào Yêu: “Tình nhân của cô tên gì? Liên hệ với hắn, nếu không tôi sẽ giết cô”.

“Được, tôi gọi cho anh ấy, tôi gọi cho anh ấy”, Đào Yêu biết bản thân không phải chết nữa thì rất kích động, lập tức đồng ý.

Nhưng Bạch Diệc Phi tò mò mà hỏi: “Anh ta nói cô có rất nhiều người tình, rốt cuộc là có bao nhiêu người?”

Đào Yêu do dự một lát, cô ta sợ Bạch Diệc Phi tức giận nên trả lời thành thật: “Ba người”.

Rốt cuộc cô ta phải ghê gớm đến mức nào mới có thể chơi đùa với ba người đàn ông cùng lúc chứ?

“Người đầu tiên là bạn từ nhỏ với tôi, anh ta chỉ là một tên thô lỗ, không được tích sự gì. Người thứ hai là một người chuyên thu thập tình báo, người thứ ba là... cậu chủ nhà họ Tùng, nghe nói bị đưa đi đày, không biết có về nữa không?”

“Nhà họ Tùng?”, Bạch Diệc Phi nghi hoặc: “Ghê gớm lắm à?”

Đào Yêu cạn lời, chỉ đành nói: “4 dòng họ lớn ở thủ đô bao gồm Diệp, Lâm, Bạch, Tùng. Nhà họ Tùng là một trong số đó”.

Bạch Diệc Phi đã hiểu. Nhưng anh không có hứng thú với người nhà họ Tùng, anh chỉ quan tâm đến nhà họ Bạch: “Nhà họ Bạch cũng tính à? Là dòng họ nhà Bạch Vân Bằng hay là nhà nào khác?”

“Anh biết?”, Đào Yêu ngạc nhiên, sau đó khẳng định: “Đúng là dòng họ Bạch nhà Bạch Vân Bằng”.

“Nhà họ Bạch yếu nhất trong bốn dòng họ nhưng căn cơ thâm sâu khó dò, những nhà khác không đấu lại họ”.

Nghe như thế rất ghê gớm vậy.

Cuối cùng, Bạch Diệc Phi để Từ Lãng và Đào Yêu trao đổi số điện thoại với nhau, đến lúc cần thì cô ta sẽ liên lạc với gã.

...

Lên xe, Bạch Diệc Phi thả lỏng, sau lưng anh đã đổ đầy mồ hôi. Thật lòng mà nói, lần đầu anh giết người là vì không thể bỏ mặc em gái mình, cho nên anh hoàn toàn không có cảm giác tội lỗi.

Nhưng lần này là giết người chân chính.

Đến tận lúc này, tay anh vẫn run lên. Vừa rồi anh chỉ là cố tỏ ra bình tĩnh để không bị người khác nhìn ra sơ hở mà thôi.

Từ Lãng nhìn cánh tay đang run lên của anh nói: “Khả năng nhẫn nại của anh được đấy, thích hợp để học võ, đáng tiếc...”.

“Đáng tiếc cái gì?”, Bạch Diệc Phi được khen thì vui vẻ nhưng nghe đến 2 chữ “đáng tiếc” thì lại cảm thấy tụt hứng.

“Đáng tiếc anh đã già rồi”.

...

Sáng hôm sau, trước khi Bạch Diệc Phi đi thì Lý Tuyết gọi anh lại: “Em muốn ra ngoài đi dạo”.

“Em muốn đi đâu? Anh bảo người đưa em đi”, Bạch Diệc Phi do dự một lát mới trả lời. Tình hình hiện tại quả thực không an toàn, nhưng cứ luôn ở trong nhà thì sẽ rất ngột ngạt.

“Em... Em muốn đi cùng anh, anh yên tâm, em sẽ không làm phiền đến anh đâu”.

Lời cô nói khiến anh hơi bất ngờ nhưng tâm trạng cũng tốt hơn: “Được, em có làm phiền cũng không sao”.

Lý Tuyết ngượng ngùng đi theo anh. Hai người cùng lái xe đến bệnh viện tư nhân.

“Anh đến bệnh viện kiểm tra lại à?”, Lý Tuyết vừa tò mò vừa lo lắng hỏi. Chẳng lẽ vết thương của anh còn chưa khỏi?

Bạch Diệc Phi thấy cô lo lắng như vậy thì giải thích: “Không phải, anh đến để xem xét thôi. À đúng rồi, bệnh viện này bây giờ là của anh, cũng là của em rồi”.

“Anh đã mua bệnh viện rồi, sau này... nếu muốn khám thai thì có thể đến bệnh viện nhà mình, không cần phải trả tiền”.

Bạch Diệc Phi vốn định nói là sinh bệnh thì có thể đến nhưng lại cảm thấy sai sai. Anh không hy vọng Lý Tuyết bị bệnh, càng không hy vọng sức khỏe của cô xảy ra vấn đề gì. Vì thế không bị bệnh mà đến bệnh viện thì hẳn chỉ có khám thai thôi?

Mặt Lý Tuyết lập tức đỏ lên: “Đừng... Đừng nói linh tinh!”

Bạch Diệc Phi tủm tỉm: “Được, anh không nói linh tinh, sau này anh đến cùng em”.

Đến bệnh viện, Bạch Diệc Phi đi tìm Ngưu Vọng có việc nên để Lý Tuyết tự do đi dạo, có chuyện gì thì gọi điện cho anh.

Bạch Diệc Phi vào phòng làm việc của Ngưu vọng, còn Lý Tuyết thì đi thăm thú gần đây. Cô cảm thấy nhạt nhẽo nên tìm một chiếc ghế ngồi nghỉ ngơi.

Cô vừa ngồi xuống thì một người đàn ông mặc áo sơ mi đen, khuôn mặt đê tiện cũng ngồi theo.

“Hi, người đẹp”, người đàn ông ra vẻ như quen biết mà chào hỏi: “Xin hỏi đến khoa xương khớp thì đi đường nào?”

Lý Tuyết hơi sững ra, sau đó lại lắc đầu: “Xin lỗi, tôi cũng không biết, hay là anh đi hỏi y tá xem”.

Người đàn ông khua tay: “Không sao, cái bệnh viện này lớn quá, tìm mãi cũng không thấy chỗ mình cần đâu, đúng là phiền phức”.

Lý Tuyết vừa biết bệnh viện này là của Bạch Diệc Phi, giờ lại nghe người khác chê bai thì thấy không vui: “Bệnh viện hiển nhiên phải rộng rãi, mỗi khoa phải được sắp xếp hợp lý mới không bị loạn. Anh không tìm được đường thì có thể đến quầy lễ tân hỏi mà!”

Người đàn ông không ngờ Lý Tuyết lại gắt như vậy nên chuyển đề tài: “Này, cô đến bệnh viện làm gì? Hay cô là người nhà bệnh nhân?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 328: Dâng vợ cho người ta

Lý Tuyết cảm thấy khó hiểu rồi cứ vậy lắc đầu.

Người đàn ông thấy thế thì mặt nhăn nhó, sau đó liền khôi phục lại nguyên dạng rồi cười với vẻ nham hiểm: “Người đẹp! Chúng ta có duyên đây, cho xin số điện thoại nha”.

Lý Tuyết lập tức hiểu được ý của tên này.

“Không cần thiết”, Lý Tuyết nói xong đứng lên định cách xa người đàn ông này.

Hắn ta nhanh tay nhanh mắt nắm chặt tay Lý Tuyết, nói: “Đừng đi mà! Khi khi, một người đẹp cực phẩm như này đúng là hời cho thằng Bạch Diệc Phi quá”.

“Anh nói cái gì?”, Lý Tuyết nghe thấy tên của Bạch Diệc Phi thì ngược mắt lên nhìn hắn ta.

Người đàn ông không giải thích gì mà nói tiếp: “Tôi nói này! Hay là cô đi theo đại ca của tôi đi? Thân phận của đại ca tôi cao hơn Bạch Diệc Phi nhiều. Người ở thủ đô đều không dám động vào đây”.

“Hoặc là cô đi theo tôi cũng được, tôi bảo đảm sẽ đối tốt với cô”.

“Tôi...”, nhưng người đàn ông đó chưa nói hết câu sau thì đã bị Bạch Diệc Phi đâm một cái vào má trái.

Anh kéo Lý Tuyết lại che ở phía sau mình, nói với người đàn ông kia: “Đứng cách vợ tao xa ra một chút”.

“Mẹ mày chứ”, người đàn ông ôm má trái của mình, sau đó đột nhiên ghé sát lại Bạch Diệc Phi, nhỏ giọng nói: “Có tin tao sẽ nói ra chuyện mày giết Vương Hải không?”

Bạch Diệc Phi chau mày, sau đó hỏi với kiêu không hiểu: “Mày đang nói gì? Ve vãn tán tỉnh vợ tao không được, bây giờ lại định vu khống tao à?”

Người đàn ông cười thành tiếng, nói: “Đừng giả ngốc nữa, mày biết tao đang nói gì mà”.

Bạch Diệc Phi nheo mắt nói: “Chúng ta tìm nơi nào yên tĩnh nói chuyện được không?”

“Ok thôi”, người đàn ông gật đầu nói.

Nói xong, Bạch Diệc Phi bảo Lý Tuyết đợi ở đây, sau đó anh dẫn người đàn ông kia đến văn phòng của mình. Sau khi vào, tên kia nhìn xung quanh rồi thốt lên: “Ồ, văn phòng này tuyệt quá nhỉ”.

“Cứ tự nhiên”, Bạch Diệc Phi không có ý rót trà cho hắn ta mà hỏi thẳng: “Mục đích của mày?”

Người đàn ông khoanh tay trước ngực, nói: “Vậy là mày đã thừa nhận mày giết Vương Hải rồi?”

“Đâu có”, Bạch Diệc Phi vẫn bình thản nói.

Người đàn ông ngậm ngừng, nói: “Đừng phét nữa! Không phải mày giết thì ai giết? Mày đừng gạt tao. Bạch Diệc Phi, mày to gan thật đấy, chuyện này nếu đồn ra ngoài thì mày đợi ngồi tù đi”.

“Vậy mày muốn thế nào?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Người đàn ông thấy thế liền lấy điện thoại ra gọi một số, sau khi đối phương bắt máy thì hắn ta liền cung kính, nói: “Vâng! Gặp được rồi”.

“Vâng”, đợi hắn ta cúp máy rồi lại quay sang nói với Bạch Diệc Phi: “Mày có biết người trong điện thoại ban nãy là ai không? Là Tùng Vuư Duy, phó chủ tịch hiệp hội thương mại tỉnh Bắc Hải đấy”.

Bạch Diệc Phi sau khi nghe xong thì ngón tay động đậy, đây chính là một trong những người tình của Đào Yêu? Không ngờ gã ta lại là phó chủ tịch?

Nhưng vẻ mặt Bạch Diệc Phi vẫn không thể hiện ra: “Vậy thì đã làm sao? Lẽ nào muốn tao thể hiện ra vẻ kinh ngạc sao?”

Người đàn ông nhất thời không phản bác lại được, chỉ hung hăng nói: “Phó chủ tịch nói, mày nhất định phải có câu trả lời hợp lý, nếu không sẽ cho tập đoàn Hầu Tước của mày biến mất khỏi thành phố Thiên Bắc”.

Bạch Diệc Phi nhìn hắn ta nhưng vẫn nói với vẻ mặt không biểu cảm: “Chả có gì nói cả”.

Người đàn ông nghe xong, trước tiên ngật ngừng nhưng sau đó cười chế giễu: “Bạch Diệc Phi, mày đúng là to gan, nhưng mày sẽ phải trả giá cho cái gan chó đó của mày”.

“Mày tưởng rằng mày giết chủ tịch rồi thì sẽ không sợ phó chủ tịch sao? Tao nói cho mày biết, phó chủ tịch và chủ tịch không giống nhau đâu. Vương Hải dựa vào tổng hiệp hội thương mại toàn quốc, nói cho cùng thì ông ta cũng không có bản lĩnh gì”.

“Nhưng phó chủ tịch của chúng tao, thế lực sau lưng không phải là thứ mày có thể tưởng tượng được đâu. Đừng nói là Hầu Tước của mày, ngay cả Vương Hải cũng không dám đắc tội với phó chủ tịch đâu”.

“Mày hãy đợi đấy, tao sẽ nói hết những lời hôm nay của mày cho phó chủ tịch biết. Ông ta biết được thì Hầu Tước của mày sẽ biến mất thôi”.

Bạch Diệc Phi nheo mắt nhìn hắn ta, nói: “Mày muốn nói là, phó chủ tịch lợi hại hơn chủ tịch? Hay là gã ta ngầm làm những chuyện xấu xa hơn cả chủ tịch?”

“Mày đừng có nói lung tung”, người đàn ông sốt sắng, bởi hắn ta căn bản không có ý này.

Bạch Diệc Phi hừ một tiếng, kể cả biết rồi thì đã làm sao? Người cũng giết rồi, thật sự không có gì để nói nữa.

Người đàn ông đặc ý nói: “Mày cứ nói bừa đi, dù sao thì mày cũng không sống được bao lâu nữa”.

“Nhưng tao có một cách có thể khiến mày sống được thêm thời gian nữa”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy liền hỏi: “Cách gì?”

“Vợ của mày đẹp như thế, phó chủ tịch vô cùng thích gái đẹp. Chi bằng mày dâng vợ lên cho phó chủ tịch, ông ta vui thì biết đâu sẽ cho qua chuyện này”.

“Mày đừng tiếc, đàn bà ý mà, nhiều vô kể. Sau này có thể tìm tiếp, hơn nữa dâng vợ cho người ta còn cứu được mạng mình, tốt quá còn gì”.

Bạch Diệc Phi chỉ sầm mặt lại trong lúc người đàn ông nói câu đó.

“Chỉ có cách này sao?”, Bạch Diệc Phi cắn răng, hỏi.

Người đàn ông nghe thấy, đảo mắt một cái, cười hì hì nói: “Tất nhiên còn một cách nữa, đó là lấy lòng tao. Như này đi, mày cắt cổ phần Hầu Tước cho tao, phó chủ tịch biết tao có cổ phần trong đó thì sẽ ra tay nhẹ thôi”.

“Nhưng muốn làm giảm lửa giận trong lòng phó chủ tịch thì vẫn nên dâng vợ của mày lên. Nếu không thì phó chủ tịch vẫn ra tay với Hầu Tước đấy”.

Bạch Diệc Phi nắm chặt nắm đấm nhưng lại buông lỏng, nói: “Nếu đã như vậy... Tao đành phải làm theo cách của mình thôi”.

Người đàn ông cười khinh bỉ, nói: “Cách của mày? Có phải mày vẫn chưa rõ tình hình hiện giờ không? Mày căn bản không có quyền nói chữ ‘không’ rồi”.

Vừa hay lúc này Bạch Hồ mở cửa bước vào.

“Xử lý gọn gàng vào”, Bạch Diệc Phi nói xong liền xoay người rời đi.

Người đàn ông kia ngậy người ra, lập tức mắng: “Bạch Diệc Phi, mẹ kiếp mày muốn làm gì? Mày muốn giết tao? Mày dám giết ư? Mày có biết bố mày là ai không?”

“Tao là tâm phúc của phó chủ tịch đây, mày dám động vào tao, mày...”.

Bạch Diệc Phi không thèm quay đầu lại liền đi ra khỏi văn phòng. Lúc cửa phòng đóng lại, anh nghe thấy tiếng kêu thảm của tên kia, anh cười một tiếng rồi đi thẳng về trước.

Sau khi ra ngoài gặp Lý Tuyết, anh gọi Từ Lãng bảo gã lái xe, mấy người lại quay về biệt thự.

Vừa đến nơi, lúc này Từ Lãng nhận được điện thoại của Đào Yêu.

“Tôi đã liên hệ với gã ta rồi, anh bảo với sếp của anh là gã ta đợi sếp anh ở nhà, lát nữa tôi sẽ gửi địa chỉ cho anh”.

Từ Lãng ừm một tiếng, sau khi cúp điện thoại liền thông báo cho Bạch Diệc Phi: “Đào Yêu nói là đợi anh ở nhà, địa chỉ sẽ gửi đến ngay”.

Lúc này, phản ứng đầu tiên của Bạch Diệc Phi là đi gặp Lý Tuyết nhưng cô ấy chỉ cầm điều khiển ti vi định mở ti vi lên xem chứ không nhìn anh.

Bạch Diệc Phi liền quay đầu nói với Từ Lãng: “Tôi biết rồi, lát nữa anh gửi cho tôi”, nói xong anh lại nói với vẻ bất an: “Lần sau nói năng thì nói cho rõ, đừng để dễ gây hiểu nhầm như vậy”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 329: Đừng giết tôi được không

Nhận được địa chỉ cụ thể, Bạch Diệc Phi bảo Bạch Hồ ở lại bảo vệ Lý Tuyết, còn Từ Lãng thì đi cùng anh.

Lái xe đến cổng khu chung cư, hai người cùng nhau bước vào. Họ tìm được nơi ở theo như lời Đào Yêu nói.

“Cốc, cốc, cốc...”, không bao lâu, cửa phòng được mở ra.

Một người đàn ông thư sinh đeo kính tầm hơn ba mươi tuổi đứng ở cửa nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì không kinh ngạc chút nào, nhưng ánh mắt thì điềm tĩnh, nói: “Vào đi”.

Bạch Diệc Phi cũng không khách khí, dẫn Từ Lãng đi vào.

Ba người ngồi trên ghế sofa, người đàn ông đó rót nước cho hai người.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Tên?”

“Trương Hoa Bân”.

“Hợp với anh đây”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói, sau đó anh quét nhìn một lượt. Ngôi nhà có hai phòng đơn giản, phong cách cũng khá dị. Nếu như không biết Trương Hoa Bân làm nghề gì thì đây đúng là nhà vô cùng bình thường.

Trương Hoa Bân không ngờ Bạch Diệc Phi lại nói vậy, gã sững người ra một lát rồi nói thẳng: “Tôi biết mục đích anh tìm tôi, muốn chiêu dụ tôi...?”

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng, nói: “Anh cũng hiểu đó nhỉ, nhưng... Không phải tôi đến chiêu dụ anh mà là... Giết anh”.

“Cái gì?”, Trương Hoa Bân đứng dậy nhưng bị Từ Lãng chặn lại. Gã nói: “Anh giết tôi thì anh cũng không sống được bao lâu đâu”.

“Ý anh muốn nói là có người muốn giết tôi?”, Bạch Diệc Phi chau mày hỏi.

Trương Hoa Bân im bật, trong mắt lóe lên vẻ ảo não.

Bạch Diệc Phi thản nhiên hỏi: “Tôi rất tò mò, sao anh lại biết những thông tin đó?”

Trương Hoa Bân nghe vậy liền nói: “Tôi có thể xâm nhập vào hệ thống camera toàn thành phố và để có được thông tin tôi muốn thì rất đơn giản. Tất nhiên, đây không phải là cách duy nhất”.

Bạch Diệc Phi vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Anh làm như vậy mà không sợ chết sao?”

Phải biết rằng, biết càng nhiều thì chết càng nhanh.

“Hiện giờ chẳng phải tôi vẫn sống tốt sao?”

Bạch Diệc Phi bưng tỉnh, Trương Hoa Bân nói cũng đúng. Nếu gã đã làm nghề này thì chắc chắn phải có thủ đoạn giữ bí mật, nếu không sẽ không sống được đến hiện tại.

Nhưng nhìn dáng vẻ hiện giờ của Trương Hoa Bân, Bạch Diệc Phi cười lạnh nói: “Đáng tiếc là bây giờ anh phải chết rồi”.

“Tôi có thể giúp anh, anh muốn biết thông tin của ai thì tôi có thể điều tra giúp anh”, Trương Hoa Bân vội nói.

Thật nực cười! Ban đầu khi chắc chắn rằng Bạch Diệc Phi đến chiêu dụ mình thì gã đặt mình lên vị trí cao. Nhưng hiện giờ Bạch Diệc Phi không phải đến chiêu dụ gã mà đến giết gã, có ai mà không sợ chết thì lúc này gã lại hạ thấp mình xuống, thấp đến mức đáng thương.

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng, nói: “Tôi không có hứng thú với chuyện đó, thứ mà tôi muốn biết thì tôi có thể tự tìm”.

Trương Hoa Bân nghe thấy thế thì càng hoảng loạn hơn. Lúc này nỗi sợ chết như chiếm trọn đầu óc gã nhưng gã không biết nên làm thế nào. Những gì gã có thể làm chỉ có thể thôi.

Bạch Diệc Phi trầm ngâm một lát, đang định nói gì thì cửa phòng ngủ mở ra rồi có tiếng gọi: “Chồng ơi”.

Trương Hoa Bân kinh ngạc quay đầu nhìn, trong lòng cũng vô cùng chua xót. Gã cố gắng giữ bình tĩnh, hỏi: “Vợ à, sao thế?”

Bạch Diệc Phi và Từ Lăng cũng nhìn lại thì thấy một người phụ nữ mặc đồ ở nhà, ngoại hình không quá nổi bật nhưng cũng không tệ, trông vô cùng dịu dàng. Chỉ thấy cô ta nói: “Em khát quá”.

“Ừm, đợi anh một lát, anh đi rót nước cho”, Trương Hoa Bân nhìn Bạch Diệc Phi rồi đứng lên đi vào phòng bếp rót nước cho vợ mình.

“Em uống từ từ thôi”, Trương Hoa Bân dịu dàng nói.

Người vợ nhận lấy cốc nước, nói: “VẬY em vào xem ti vi tiếp nha”.

“Ừm, em đi đi”, Trương Hoa Bân gật đầu rồi nhìn vợ mình đi vào trong phòng. Đợi lúc cô ta đóng cửa lại, gã mới xoay người lại nói: “Đó là vợ tôi, cô ấy...”.

“Tôi nhìn thấy rồi”.

Mắt của vợ Trương Hoa Bân không nhìn thấy gì, nếu không khi phát hiện thấy tình hình hiện tại, có ai lại điềm tĩnh hỏi chồng mình nước uống chứ?

Bạch Diệc Phi nói xong thì trầm ngâm một lát. Cảnh tượng này khiến anh nhớ đến Lý Tuyết, vì anh cảm nhận được Trương Hoa Bân rất yêu vợ mình.

VẬY, gã chắc hẳn không muốn để vợ mình rơi vào nguy hiểm mới đúng. Nhưng tất cả những việc mà gã làm hiện giờ, có việc nào không đẩy họ vào

nguy hiểm không?

“Anh làm như này có từng nghĩ sẽ hại chết cô ấy không?”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng hỏi.

Trương Hoa Bân bắt lực, nói: “Đây là công việc của tôi, tôi phải duy trì kế sinh nhai”.

“Duy trì kế sinh nhai? Ha ha...”, Bạch Diệc Phi cười chế giễu một tiếng: “Duy trì kế sinh nhai là phải làm những chuyện nguy hiểm như này sao? Kể cả là anh đến công trường rồi khuân vác cũng được, ít nhất cũng tốt hơn hiện giờ”.

Bạch Diệc Phi có chút tức giận, nếu đã quan tâm vợ như vậy thì không nên để cô ấy đứng trước mũi sào nguy hiểm chứ?

Bao nhiêu lâu nay, anh không dám để Lý Tuyệt sống trong nguy hiểm, kể cả một chút thôi cũng không dám.

Trương Hoa Bân không giải thích mà nói: “Có thể đừng giết tôi không? Tôi sẽ trung thành tuyệt đối với anh”.

Trung thành tuyệt đối?

Một người có thể xâm nhập vào hệ thống camera, một người có thể dễ dàng kiểm soát nhiều thông tin, đối với Bạch Diệc Phi mà nói thì đây là người không dễ có được.

Bạch Diệc Phi có lòng muốn xây dựng thế lực của riêng mình, về phương diện tình báo mà có được người như này thì đúng là thành công một nửa rồi.

Trong lúc Bạch Diệc Phi định hỏi gì đó, Trương Hoa Bân lại nói: “Nhưng tôi có một điều kiện”.

“Bảo vệ vợ anh?”, Bạch Diệc Phi nghĩ đến ngay điểm này.

Trương Hoa Bân lắc đầu, nói: “Sống được đến ngày mai. Nếu anh sống được đến ngày mai thì tôi sẽ nói lời giữ lời”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 334: Tâm sự của Từ Lãng

Bạch Diệc Phi gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa mà bắt một chiếc xe taxi đưa theo Từ Lãng và Trần Ngạo Kiều rời đi.

Rất nhanh sau đó, ba người Bạch Diệc Phi đã về đến biệt thự cảng Lam Ba. Bạch Diệc Phi nói với Lý Tuyết là tối nay anh có việc bận nên sẽ không về, Lý Tuyết hơn ngẩn ra một lúc, không biết là đang nghĩ gì, chỉ gật đầu tỏ ý cô đã biết.

Bạch Diệc Phi sợ Lý Tuyết hiểu lầm nên cũng không giải thích nhiều, sau khi dặn dò xong thì Bạch Diệc Phi để Bạch Hồ ở lại bảo vệ Lý Tuyết, còn Từ Lãng và Trần Ngạo Kiều vẫn đi theo Bạch Diệc Phi.

Trời tối dần...

“Đi đâu vậy?”, Từ Lãng hỏi.

Bạch Diệc Phi trầm giọng nói: "Hộp đêm ở khu Bắc".

Khu Bắc là địa bàn của Lưu đầu trọc, để so sánh giữa các khu Đông Tây Nam Bắc, thì chắc chắn anh sẽ tin tưởng khu Bắc của Lưu đầu trọc nhất, dù gì thì giữa bọn họ đã từng hợp tác với nhau nhiều lần rồi, hơn nữa anh còn từng cứu mạng của em gái gã.

Từ Lãng không nói gì chỉ quay đầu xe lái thẳng đến hộp đêm ở khu Bắc.

Chẳng bao lâu sau, xe của bọn họ đã đến trước cửa hộp đêm.

Đây không phải là lần đầu tiên Bạch Diệc Phi đến hộp đêm này, khi anh vừa mới bước đến gần cửa hộp đêm thì có một nhân viên nam gác cửa lập tức tươi cười chạy đến đón tiếp: “Chào sếp, anh đến rồi ạ, xin mời vào bên trong”.

"Đại ca đang ở bên trong, để em đi gọi đại ca”.

Bạch Diệc Phi xua tay: “Không cần đâu, hôm nay tôi đến đây chơi thôi, không cần gọi anh ấy”.

Nhân viên gác cửa hơi khựng lại sau đó cười ha ha nói: “Vâng sếp, vậy để em báo nhân viên lấy một phòng cho anh nhé”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, sau đó đi theo nhân viên gác cửa đi lên một phòng VIP trên tầng hai.

Nhân viên gác cửa rất hiểu chuyện, sau khi lấy một phòng VIP cho Bạch Diệc Phi thì lập tức bảo nhân viên mang rượu và hoa quả lên, thậm chí còn gọi thêm ba em gái nóng bỏng vào tiếp khách.

Nhìn thấy mấy em gái đó, Bạch Diệc Phi liếc mắt nhìn sang Trần Ngạo Kiêu và Từ Lãng đang ngồi bên cạnh, cười gian nói: “Đừng nói là tôi không đối xử tốt với hai anh nhé, tối nay các anh cứ việc hưởng thụ thoải mái đi!”

Nói xong, Bạch Diệc Phi đứng dậy, lại nói tiếp: “À, hẳn là nên đặt cho các anh mỗi người một phòng mới đúng, giờ tôi đi đặt đây”.

“Không được đi!”, Từ Lãng vội vàng đứng bật dậy, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc nhưng nếu như nhìn kỹ thì sẽ nhận ra một chút mất tự nhiên trên đó.

Trần Ngạo Kiêu liếc nhìn Từ Lãng, bình tĩnh nói: “Tôi không cần”.

“Tôi cũng không cần”, Từ Lãng nói theo.

Bạch Diệc Phi xua tay: “Đừng xấu hổ chứ, chúng ta đều là đàn ông, tôi hiểu mà, hơn nữa với tư cách là một ông chủ như tôi thì đây là một trong những chế độ mà các anh đáng được nhận”.

Ai mà thêm cái chế độ này.

Câu này mặc dù không nói ra miệng nhưng qua ánh mắt của hai người thì cũng không khác mấy.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại của Bạch Diệc Phi vang lên, cho nên anh quay ra nói với ba cô gái: “Phục vụ các anh ấy cho tốt vào”.

Nói xong anh đi thẳng ra ngoài, đầu cũng không thèm quay lại.

Để lại Trần Ngạo Kiều và Từ Lãng bốn mắt nhìn nhau.

...

Bạch Diệc Phi đi ra khỏi phòng VIP đi đến khu vực nhà vệ sinh của tầng hai, sau khi anh bước vào bên trong thì mới ấn nút nghe điện thoại.

Giọng nói của Tần Hoa ở đầu dây bên kia có vẻ rất nghiêm trọng: “Tôi phát hiện ra một vài thứ, tôi không biết có phải là thật hay không, cái này cần cậu tự xem xét và đưa ra phán đoán”.

Hoá ra lúc mà Tần Hoa chuẩn bị rời đi thì cái người tưởng là đã bị Bạch Diệc Phi bóp chết thực ra vẫn chưa chết, hắn chỉ là giả vờ chết mà thôi. Nhưng bởi vì lúc đó Bạch Diệc Phi đã đi rồi cho nên hắn nghĩ rằng nếu có thể bắt được Tần Hoa thì sẽ uy hiếp được Bạch Diệc Phi.

Ai biết được phản ứng của Tần Hoa lại nhanh như thế, quay người một cái đã không chế được hắn ta, sau đó hắn bị Tần Hoa đưa về thăm vấn một hồi rồi hỏi ra được một số chuyện.

Bọn chúng là sát thủ thuộc tổ chức R Sấm sét, mệnh lệnh giết Bạch Diệc Phi là do thủ lĩnh của chúng truyền đạt xuống, mà thủ lĩnh của bọn chúng chính là Từ Lãng!

Bạch Diệc Phi nghe vậy không khỏi vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc: “Từ Lãng? Có khi nào đây là kế ly gián của bọn chúng không?”

“Cho nên mới phải cần cậu tự mình xem xét và phán đoán”, Tần Hoa trả lời: “Từ Lãng vẫn luôn ở bên cạnh cậu, hắn là chỉ có mình cậu biết là thật hay giả”.

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Diệc Phi ở lại trong toilet một lúc mới cầm điện thoại lên gọi cho Bạch Hồ.

"Anh có biết tổ chức sát thủ R Sám sét không?"

"Biết".

"Ai là thủ lĩnh của họ?"

"Từ Lãng".

"Tôi vừa gặp một sát thủ, hắn nhận được mệnh lệnh từ thủ lĩnh của tổ chức sát thủ R Sám sét, anh có ý kiến gì không?"

"Không có ý kiến".

Có thật là Từ Lãng không?

Nhưng mà có cần thiết phải làm vậy không?

Rõ ràng khi bọn họ ở cùng nhau, anh ta có bao nhiêu cơ hội để ra tay giết mình, nhưng mà anh ta không hề làm vậy, còn mất công ra lệnh cho sát thủ của mình ra tay sao? Không mệt à?

Bạch Diệc Phi không muốn nghi ngờ Từ Lãng, mối quan hệ của anh với Từ Lãng có thể nói là mối quan hệ đã từng trải qua sống chết với nhau, cho nên trước khi có được chứng cứ xác thực thì anh sẽ lựa chọn tin tưởng Từ Lãng.

Sau khi Bạch Diệc Phi điều chỉnh lại suy nghĩ của mình thì anh quay trở lại phòng VIP, nhưng khi vừa mới mở cửa ra thì anh ngây ngẩn cả người.

Ba em gái thân hình nóng bỏng lúc đầu bây giờ đang nằm vật trên mặt đất với một tư thế vô cùng mất hình tượng, ồ, nói đúng hơn là, ba em gái này đã bị người ta đánh ngất, ngã trên mặt đất.

Trần Ngạo Kiều và Từ Lãng mỗi người ngồi ở một bên ghế sofa nghịch điện thoại.

“Tôi nói, các anh cũng... quá là không biết thương hoa tiếc ngọc đi?”, khoé miệng Bạch Diệc Phi giật giật.

Hai người đồng thời ngẩng đầu, liếc nhìn Bạch Diệc Phi một cái sau đó lại coi như không có chuyện gì cúi xuống tiếp tục nghịch điện thoại, không thèm để ý đến anh.

"Không phải, các anh thực sự không cần à? Thế những năm gần đây các anh sống thế nào vậy? Em gái Năm ngón? Cứ dùng mãi em gái Năm ngón cũng không ổn đâu hả?"

Sau đó, chẳng có ai thèm để ý đến Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhún vai: “Thôi được rồi!”, nói xong liền gọi nhân viên phục vụ vào dặn bọn họ khiêng ba em gái bị đánh ngất đi, sau đó rút ra ba cốc bia đưa cho bọn họ mỗi người một cốc.

“Không nói nhiều nữa, uống”, Bạch Diệc Phi cầm cốc bia lên.

Từ Lãng và Trần Ngạo Kiều nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó cả ba người ngửa đầu uống cạn cốc bia.

Bạch Diệc Phi đặt cốc bia xuống: “Haiz, nếu như có thể giống như những người bình thường khác thì tốt biết mấy, lúc cần làm việc thì làm việc, lúc cần đi chơi thì đi chơi”.

Từ Lãng nhìn Bạch Diệc Phi, mở miệng quăng một câu rất vô tình: “Anh nằm mơ à?”

Trần Ngạo Kiều tò mò nhìn Bạch Diệc Phi, thật ra anh ta cũng không biết nhiều về Bạch Diệc Phi, nhưng mà anh ta cũng cảm nhận được Bạch Diệc Phi không phải là một người bình thường cho nên mới lựa chọn gia nhập vào phe của anh.

“Chẳng thú vị gì cả”, Bạch Diệc Phi cảm râm một câu: “Chẳng lẽ các anh đều không muốn sống một cuộc sống bình thường hay sao? Suốt ngày đánh đánh giết giết, không được yên ổn”.

Từ Lãng siết chặt nắm tay, cụp mắt xuống che giấu đi suy nghĩ của chính mình.

Thành thật mà nói, những người như anh ta vốn dĩ đã quen với cuộc sống trong bóng tối, đã không còn nhớ được cuộc sống dưới ánh mặt trời là thế nào nữa rồi. Mà cuộc sống như vậy không phải anh ta cứ muốn là có thể đạt được.

Nhìn thấy bọn họ đều im lặng, Bạch Diệc Phi lực bất tòng tâm lắc đầu, anh cảm thấy tối nay mình cũng đa sầu đa cảm quá rồi, nhưng anh biết rất rõ bản thân mình cần làm cái gì, anh muốn cho Lý Tuyết một căn nhà vững chãi và yên ổn, để làm được điều này thì cho dù bất anh phải làm gì anh cũng đồng ý.

“Khó có được cơ hội hôm nay, chúng ta cứ thư giãn trước đã, chút nữa thì sẽ chẳng còn nữa đâu”, Bạch Diệc Phi nói bằng giọng mang hàm ý sâu xa.

Từ Lãng và Trần Ngạo Kiều nhìn sang Bạch Diệc Phi, cũng coi như đã ngầm hiểu hàm ý trong câu nói của anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 335: Tin tưởng 1

Trương Hoa Bân nói là phải sống được qua ngày mai, bây giờ vẫn đang là buổi tối của ngày hôm nay, như vậy thì đám người kia chắc chắn sẽ đến để giết mình.

Ngồi được một lúc, Trần Ngạo Kiều đứng dậy đi vào toilet, trong phòng VIP chỉ còn lại mỗi hai người Từ Lãng và Bạch Diệc Phi.

Đặt ly rượu xuống, Bạch Diệc Phi đột nhiên hỏi: "Tại sao anh không giết tôi nữa?"

Từ Lãng nhìn Bạch Diệc Phi bằng ánh mắt như nhìn một tên bị ám đầu: "Tại ngu quá".

Lúc này, Bạch Diệc Phi chuyển đề tài hỏi: "Anh có biết R Sấm sét không?"

Lời vừa dứt, Từ Lãng ngẩng phắt đầu lên nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cũng nhìn Từ Lãng: "Hôm nay người đến giết tôi chính là sát thủ của R Sấm sét".

Ánh sáng trong mắt Từ Lãng dần tối lại: "Cho nên, anh nghi ngờ tôi?"

Mặc dù đây là một câu hỏi nhưng giọng nói của anh ta lại vô cùng khẳng định.

Bạch Diệc Phi không tỏ ra yếu thế: "Tôi chỉ muốn biết sự thật, muốn biết rằng tôi có tin nhầm người hay không".

Từ Lãng cố chấp hỏi: "Đây là nguyên nhân để anh nghi ngờ tôi?"

Nhất thời Bạch Diệc Phi cũng không biết nên nói gì, về mặt tình cảm thì anh không nên nghi ngờ Từ Lãng, nhưng về mặt lý trí, nếu đã xuất hiện một

manh mỗi khả nghi thì cho dù là người bình thường cũng sẽ sinh nghi theo phản xạ.

Không, chính xác mà nói, cảm xúc này là bất an và thất vọng.

Nếu đó chỉ là một người xa lạ hoặc chỉ là một người quen rất bình thường thì anh sẽ không bao giờ cảm thấy thất vọng hay là có cảm giác bị phản bội cả.

Nhưng nếu người đó lại là một người mà anh vô cùng tin tưởng, thì cái cảm giác bị phản bội, bị đâm một dao từ sau lưng đó thực sự khiến anh không thể thờ nổi.

Bạch Diệc Phi không muốn như vậy, bởi vì anh đã dùng sự chân thành của mình để đối xử với họ, cho nên anh hy vọng đối phương cũng đối xử chân thành với mình.

“Vậy thì anh nói cho tôi biết, thủ lĩnh của tổ chức này có phải là anh không?”, Bạch Diệc Phi trầm giọng hỏi.

Từ Lãng lạnh lùng hừ mũi: "Không phải anh biết rồi à còn hỏi lại tôi? Hơn nữa, anh không tin tôi thì tôi nói ra có tác dụng không?"

"Chỉ cần anh nói, tôi sẽ tin".

Trong một lúc, cả hai đều im lặng, nhiệt độ trong phòng như tụt xuống đến 0 độ.

Không biết qua bao lâu, Từ Lãng mở miệng trước: “R Sấm sét do tôi sáng lập, tôi quả thực là thủ lĩnh của R Sấm sét, nhưng, tôi chỉ làm hai năm sau đó rời đi, bởi vì tôi không thích hợp để làm thủ lĩnh”.

“Không có thích hợp hay không thích hợp, chỉ có muốn hay không muốn”, giọng Bạch Diệc Phi nhàn nhạt, không có ai sinh ra đã thích hợp để làm lãnh đạo, chỉ có nếu bạn muốn làm thì bạn sẽ tìm mọi cách để khắc phục những chướng ngại mà mình gặp phải trên đường mà thôi.

Từ Lãng cũng không phản bác: “Tôi không muốn”.

Tính cách của anh ta là như vậy, không thích nói chuyện, không thích tiếp xúc với người khác, chỉ quen ở một mình, cho nên anh ta không hề muốn làm lãnh đạo gì hết.

Bạch Diệc Phi cũng hiểu được tính cách của Từ Lãng, làm lãnh đạo thực sự là... một lời khó mà nói được hết.

Nhưng mà Từ Lãng nói như vậy thì tức là anh ta không phải là người đưa ra mệnh lệnh, vậy thì tại sao anh lại nhận được tin người đưa ra mệnh lệnh này chính là Từ Lãng.

Là cố ý? Hay là...

Bạch Diệc Phi không tiếp tục suy nghĩ nữa mà quay sang xin lỗi Từ Lãng: “Xin lỗi anh”.

“Tôi không chấp nhận lời xin lỗi của anh”, Từ Lãng hàm hồ: “Anh nghi ngờ tôi”.

“Không phải, người anh em...”, Bạch Diệc Phi có chút bối rối: “Thực sự không đến mức nghiêm trọng như vậy đâu, nếu như tôi nghi ngờ anh thì đã không hỏi thẳng anh rồi, mà tôi sẽ...”

Anh không nói hết câu nhưng cả hai đều hiểu ý của anh muốn nói gì.

Từ Lãng nhìn thẳng Bạch Diệc Phi: “Anh dám nói anh không nghi ngờ tôi, cho dù chỉ là một giây không?”

Bạch Diệc Phi im lặng không nói nên lời.

Sự thực, đã từng có một khoảnh khắc khi mà anh vừa mới biết được thông tin này, sau phút kinh ngạc đó thì anh quả thực đã nghi ngờ, đây cũng là điều bình thường mà. Nhưng ngay sau đó khi mà anh đã bình tĩnh lại thì anh đã không còn nghi ngờ Từ Lãng nữa.

Từ Lãng thấy thái độ của Bạch Diệc Phi thì cup mắt nói: “Anh chắc chắn đã nghi ngờ tôi”.

Thật là con mẹ nó chứ, cái gã Từ Lãng đầu làm bằng đá này, đã nhận định việc gì là chắc chắn không đổi.

Bạch Diệc Phi tức giận đứng bật dậy: “VẬY TÔI XIN LỖI ANH ĐƯỢC CHƯA? LÀ DO TÔI KHÔNG ĐÚNG, TÔI ĐÃ DẪM NÁT SỰ CHÂN THÀNH CỦA ANH, TÔI LÀ KẼ LÒNG LANG DẠ SÓI, TÔI XIN LỖI ANH, TÔI...”.

Cánh cửa phòng Vip đã mở ra từ lúc nào, Trần Ngạo Kiều với vẻ mặt đại ra đứng như trời trồng ở cửa.

Bạch Diệc Phi và Từ Lãng đồng thời quay đầu nhìn anh ta.

“Làm sao vậy?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Trần Ngạo Kiều nhìn Bạch Diệc Phi, rồi nhìn Từ Lãng, biểu cảm trong mắt anh ta thực sự là một lời không thể nói hết, đầu tiên là kinh hãi, sau đó lại biến thành hiểu rõ, đến cuối cùng là trêu trọc.

“Không phải, anh hiểu lầm cái gì à?”, Bạch Diệc Phi vừa nhìn là biết Trần Ngạo Kiều đã hiểu lầm cái gì, chắc chắn không phải là do nhìn thấy bọn họ đang cãi nhau.

Trần Ngạo Kiều lắc đầu: "Không, tôi không có hiểu lầm, tôi chỉ là hơi sốc một chút”.

Cái gì vậy?

Sốc? Cãi nhau thôi cũng sốc?

Câu nói tiếp theo đã khiến cho Bạch Diệc Phi và Từ Lãng hiểu ra vì sao mà anh ta lại sốc, cả hai đều đen hết cả mặt.

“Hóa ra các anh lại biết chơi như vậy!”, vẻ mặt của Trần Ngạo Kiều như đang nói tôi có thể chấp nhận được: “Các anh cứ yên tâm, tôi sẽ không kỳ thị các anh đâu, nhưng mà nếu hai người các anh có hiểu lầm gì thì giải

quyết cho sớm, dù gì hai người đàn ông ở bên nhau cũng không có dễ dàng”.

Trần Ngạo Kiều vừa bước vào liền nghe thấy Bạch Diệc Phi đang cãi nhau với Từ Lăng, vừa đúng lúc Bạch Diệc Phi nói những lời như vậy, lại ở trong một hoàn cảnh đặc biệt như thế này cho nên cũng khó tránh được anh ta có suy nghĩ lệch lạc.

Bạch Diệc Phi câu cũng không xong, mà không câu cũng không được, nhẫn nhịn mãi cuối cùng anh nhấc chân lên đi ra ngoài: “Tôi ra ngoài chút để bình tĩnh lại”.

"Rầm!"

Cửa đóng mạnh.

Trần Ngạo Kiều có chút xấu hổ quay đầu nhìn Từ Lăng: "Người anh em, các anh hồi nãy làm sao vậy?"

“Bớt lo chuyện bao đồng đi!”, Từ Lăng lạnh lùng hừ một tiếng sau đó cũng đi ra ngoài.

Bạch Diệc Phi đứng trên hành lang tầng hai một lúc thì nhìn thấy Từ Lăng đi ra, hơi ngần ra: “Anh có người mình thích không? Cũng đến lúc nên tìm một người phụ nữ rồi”.

"Anh chỉ có một mình, cũng không có ai lo lắng chuyện dựng vợ gã chồng cho anh, nhưng bây giờ thì khác rồi, anh đã có chúng tôi cho nên cũng đến lúc cần phải suy nghĩ về việc này rồi”.

"Đừng nói cái gì mà cần hay không cần, con người ấy à, rồi cũng phải cần có một người bạn đời đi cùng với mình, như vậy thì mới không cảm thấy cô đơn”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi cũng không định cho Từ Lăng cơ hội để mở miệng, anh xoay người đi thẳng, định xuống tầng dưới xem xét tình hình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 336: Tin tưởng 2

Từ Lăng sững sờ đứng nguyên tại chỗ, một lúc lâu sau mới hoàn hồn lại.

Khi thầy còn sống thì anh ta vẫn còn rất nhỏ, không cần phải lo lắng đến việc dựng vợ gả chồng của mình, sau đó khi thầy không còn nữa thì anh ta cũng không ở lại bên cạnh các anh em khác, từ đó trở đi anh ta vẫn một thân một mình đến tận bây giờ.

Chưa từng có ai quan tâm đến những việc nhỏ nhất trong cuộc sống của anh ta chứ đừng nói đến chuyện dựng vợ gả chồng, mà việc này đến ngay cả bản thân anh ta cũng chưa từng nghĩ đến.

Nhưng bây giờ, lại có người để ý đến.

Từ Lăng nhìn bóng lưng Bạch Diệc Phi đang rời đi, trong lòng như có điều suy nghĩ.

...

Bạch Diệc Phi vừa đi đến đầu cầu thang, lúc đi ngang qua gian phòng VIP cuối cùng thì đột nhiên dừng lại.

Cửa của gian phòng này đang mở, có lẽ là do có người đi ra ngoài nhưng quên chưa đóng cửa lại mà người bên trong thì cũng không để ý đến nên cứ để cửa mở như vậy.

Bạch Diệc Phi vừa liếc mắt đã nhìn thấy hết tình hình bên trong gian phòng đó.

Trên ghế sofa có tổng cộng năm, sáu người đàn ông và ba người phụ nữ. Trên tay những người đàn ông này đều đang cầm một cốc bia, nhưng mà không phải để bọn họ tự uống mà là để chúc cho một người phụ nữ xinh nhất trong số đó uống.

Hai người phụ nữ còn lại không những không tức giận mà ngược lại còn cố sức nháy mắt với mấy người đàn ông bên cạnh để bọn họ chuốc rượu người phụ nữ kia.

Những việc thế này là chuyện rất bình thường, hơn nữa còn là trong hộp đêm nên nếu có nhìn thấy thì Bạch Diệc Phi cũng không muốn xen vào, nhưng mà hôm nay lại khác, bởi vì anh nhìn thấy một người quen.

Người phụ nữ đang bị chuốc rượu chính là Phan Tuệ Tuệ, người quen cũ của Bạch Diệc Phi.

Dù gì cũng từng quen biết, không thể không cứu.

Trong gian phòng, một người đàn ông vẻ mặt gian xảo cầm một cốc bia đưa đến trước mặt Phan Tuệ Tuệ: “Nào nào nào, uống thêm một cốc nữa, cốc này là anh Lý mời em, em không được từ chối đâu nhé”.

Gương mặt của Phan Tuệ Tuệ ửng hồng, cô ta đã uống rất nhiều rồi, lúc này cô ta đang khó xử nhìn vào anh Lý mà gã đàn ông kia nhắc đến. Đó là một người đàn ông trung niên tầm gần bốn mươi tuổi, béo ú và trên miệng còn có một chòm râu trông như mấy tên Hán gian.

"Tuệ Tuệ, không nể mặt anh à?"

Một câu nói này thôi nhưng Phan Tuệ Tuệ không còn cách nào để từ chối được nữa.

Với thân phận địa vị của người được gọi là anh Lý này thì cô ta không thể đùa được.

Phan Tuệ Tuệ chỉ đành phải đưa tay cầm lấy cốc bia.

Đột nhiên, một giọng nói vừa quen thuộc lại vừa xa lạ vang lên.

"Tuệ Tuệ?"

Phan Tuệ Tuệ hơi sửng sốt, ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt cô ta hơi loé lên lấp lánh, đang định mở miệng thì lại bị ánh mắt của Bạch Diệc Phi ra hiệu

ngăn lại.

Bạch Diệc Phi đi tới, nhìn một vòng xung quanh: "Tuệ Tuệ, em say rồi, anh đưa em về".

Đến lúc này thì đám người còn lại mới có phản ứng.

"Tuệ Tuệ, đây là ai?", một trong những người phụ nữ cười hỏi: "Sao mà trước đây chưa từng gặp vậy?"

Phan Tuệ Tuệ đảo mắt: "Đây là anh trai tôi, tối nay anh ấy tìm tôi có chút chuyện, tôi xin phép đi trước nhé".

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng, coi như xác nhận cái thân phận anh trai này.

Đột nhiên anh Lý đứng dậy: "Chờ đã, Tuệ Tuệ đang chơi với chúng tôi, sao có chuyện nói về là về được?"

"Đúng đó, Tuệ Tuệ, chúng ta mới bắt đầu chưa được bao lâu mà cô lại về như vậy à, mất hết cả hứng của mọi người! Anh Lý cũng sẽ không vui đâu", người phụ nữ cuối cùng trong đám mở miệng vừa cười vừa khuyên.

Lại thêm một tên đàn em nữa đứng dậy mở miệng quát: "Cho dù có là anh trai thì cũng chẳng có quyền để quản lý cô ta như vậy, cô ta đi uống rượu với anh Lý của chúng tao, con mẹ mày cút càng xa càng tốt!"

Trên mặt của Bạch Diệc Phi chẳng có chút cảm xúc, chỉ quay qua nói với Phan Tuệ Tuệ: "Em có muốn đi cùng anh không? Hay là muốn ở lại?"

Phan Tuệ Tuệ cắn môi, đương nhiên là cô ta muốn đi, nhưng mà anh Lý là người mà cô ta không thể làm mất lòng, cô ta đang do dự.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì cũng đoán ra được suy nghĩ của cô ta, lại thêm hai cô gái lúc nãy cũng chẳng có ý tốt gì bèn tự ý quyết định: "Đi theo anh đi? Không phải nói là có chuyện à?"

Phan Tuệ Tuệ thấy vậy thì trong một khoảnh khắc bỗng thấy lòng mình vô cùng hoảng hốt, sau đó liền gật đầu: "Vâng".

“Tuệ Tuệ, em định đi thật sao?”, trên mặt anh Lý đeo một nụ cười nhưng lại mang hàm ý uy hiếp vô cùng rõ ràng.

Phan Tuệ Tuệ gật đầu: "Anh Lý, em thực sự có việc, ngày khác em lại tiếp anh nhé!"

Đột nhiên gương mặt của anh Lý sa sầm lại: “Hôm nay tôi đến chẳng qua là nể mặt cô, nếu cô lại bỏ đi như vậy thì tôi sẽ rất không vui, mà nhớ không vui một cái là không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu”.

Lúc này, tên đàn em mới bước lên trước đánh giá Bạch Diệc Phi từ trên xuống dưới rồi huênh hoang nói: “Biết anh Lý là ai không? Tuệ Tuệ là người đàn bà được anh Lý nhà chúng tao để mắt đến, tao khuyên mày biết điều chút, mau đi đi, nếu chẳng may làm anh Lý của chúng tao bực mình thì mày tự mà gánh hậu quả!”

Nghe vậy, gương mặt của Phan Tuệ Tuệ tràn ngập sự khiếp sợ: “Anh, hay là...”.

Bạch Diệc Phi chẳng để ý đến Phan Tuệ Tuệ mà quay qua nói với anh Lý: “Vậy anh biết tôi là ai không?”

“Mẹ kiếp tao thêm vào biết mày là thằng nào?”, tên đàn em bật cười: “Nói chung là mày không đủ trình để đụng vào anh Lý của chúng tao đâu!”

Bạch Diệc Phi hừ mũi cười lạnh, anh còn chưa kịp nói gì thì có một người khác tiến vào trong phòng.

Ngoại trừ Bạch Diệc Phi, tất cả những người có mặt ở đó đều trông thấy người nọ, hơn nữa trên mặt bọn họ người nào người nấy đều rất là kinh ngạc. Phan Tuệ Tuệ lại càng muốn nhắc nhở Bạch Diệc Phi nhưng lại bị dọa cho sợ đến nói không ra lời.

Con ngươi của Bạch Diệc Phi hơi co lại, đột nhiên cảm thấy sau lưng mình có một luồng khí lạnh lẽo.

...

Ở trong một gian phòng khác, vốn dĩ Trần Ngạo Kiều đang ngồi trong đó nhưng không biết đã đi đâu mất, khi nhân viên phục vụ đẩy cửa bước vào thì phát hiện ra người bên trong phòng đã đi đâu hết rồi.

Nhân viên phục vụ rất tự nhiên bước đến trước bàn, nhìn thấy trên bàn có ba cốc bia, sau đó lấy từ trong túi ngực ra một gói bột nhỏ màu trắng.

Gã không biết cốc nào là của người đó cho nên bỏ thuốc vào cả ba cốc.

Sau khi bỏ thuốc vào cốc xong, đang định đi ra ngoài thì căn phòng vốn dĩ trống không tự nhiên lại có một bóng người, anh ta đang đứng ở ngoài cửa phòng, yên lặng quan sát tất cả những hành động từ nãy đến giờ của nhân viên phục vụ.

“Chiêu này cũng cũ quá đi”, Trần Ngạo Kiều khinh thường buông một câu.

Gã nhân viên phục vụ thấy vậy thì con mắt sắt lại, liền sau đó lập tức rút từ trên eo ra một khẩu súng ngắm thẳng vào Trần Ngạo Kiều.

...

Cùng lúc đó, bãi đỗ xe của hộp đêm đang xảy ra một vụ đánh nhau.

Một người đàn ông cao gầy và một người phụ nữ thấp béo đang đánh nhau.

Người phụ nữ kia mặc dù vừa béo vừa thấp nhưng động tác và tốc độ của người đàn ông lại không bắt kịp được người phụ nữ. Động tác của cô ta vô cùng nhanh nhẹn khiến cho người ta nghi ngờ cô ta có thực sự là một người béo không.

Đúng vậy, người phụ nữ béo kia chính là Chung Liên, cô ta đã được xuất viện rồi.

Các chiêu thức của Chung Liên chiêu nào cũng tàn nhẫn, toàn chọn đúng chỗ hiểm của đối phương, chỉ cần đánh trúng thì chắc chắn sẽ mất

mạng.

Đôi phương ra tay cũng tàn nhẫn không kém, hiển nhiên là biết Chung Liên rất mạnh.

Chỉ có điều, sau một hồi đánh nhau thì người đàn ông phát hiện ra, hắn còn không thắng nổi một người phụ nữ béo lùn, trong cơn tức giận hắn liền rút súng ra.

"Pằng pằng...".

...

Bạch Diệc Phi không quay đầu lại, chỉ là khoé miệng khẽ cong lên.

Lúc này, trong tầm nhìn của tất cả mọi người, người đứng phía sau đang giơ một khẩu súng lên, mà họng súng thì đang chĩa thẳng vào sau gáy của Bạch Diệc Phi, chỉ cần anh ta bóp cò thì Bạch Diệc Phi chắc chắn sẽ chết.

Tuy nhiên, đúng vào lúc này, sau lưng người đó cũng xuất hiện một người khác.

Anh ta không cầm súng, mà trong tay chỉ cầm một thanh đao cong cong.

Tất cả mọi người đều không biết người đàn ông này là ai, giờ phút này bọn họ hầu như đã không còn tâm trí đâu để mà suy nghĩ nữa. Anh ta là người của Bạch Diệc Phi hay là đồng bọn của kẻ đứng sau lưng Bạch Diệc Phi đây?

Sau vài giây thì mọi người đã có câu trả lời.

"Phập!"

Thanh đao cong cong đâm vào cơ thể của người nọ, sau đó móc cơ thể kéo về sau.

Trông thấy cảnh tượng này, cả đám người đều đại ra.

Con mẹ nó, thật là tàn nhẫn.

Muốn giết thì giết luôn đi, chứ làm cái trò này để làm gì?

Chỉ cần nhìn biểu cảm trên gương mặt của người kia đã đủ biết hắn ta đang phải chịu đau đớn đến mức nào. Mũi dao kia đâm vào tim, sau đó lại trượt qua, cuối cùng bị vướng vào xương bả vai, nhưng dao không cắt được xương cho nên cả người bị thanh đao kia treo lên.

Có thể tưởng tượng được, nếu như không có phần xương kia cản lại, thì có lẽ thanh đao này sẽ cắt đôi cơ thể kia ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 342: Đến lúc chúng ta xuất hiện rồi

“Chủ tịch Tô! Ông ăn nói như vậy có phải là không tôn trọng phụ nữ không?”, Lý Phàm ngồi ở phía sau, lớn tiếng nói.

Nói xong, mấy sếp tổng của doanh nghiệp hợp tác với Diệp Ngải cũng nói giúp cho cô ta.

“Đúng thế, thật không biết tôn trọng người khác”.

“Sao chủ tịch tập đoàn Hậu Tước lại hạ lưu thế?”

“Đúng là làm xấu cả thành phố Thiên Bắc này”.

“...”

Tô Đại Lưu thấy thế thì không coi là gì. Cuộc sống hơn một tháng nay khiến ông ta hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của ông trùm thành phố Thiên Bắc. Vì vậy, chỉ cần ở thành phố Thiên Bắc thì ông ta không quan tâm đối phương là ai, ông ta nói là được.

“Các người là ai? Tôi còn chưa từng gặp bao giờ, có tư cách nói chuyện với tôi sao? Các người có biết tôi là ai không?”, Tô Đại Lưu tức giận nói: “Tôi là chủ tịch tập đoàn Hậu Tước của thành phố Thiên Bắc, tôi nói là được”.

Lời này vừa thốt ra liền khiến mọi người càng bất mãn hơn.

“Hậu Tước hống hách quá đi”.

“Đúng là không coi ai ra gì”.

“Thái độ này của Hậu Tước đúng là không coi các doanh nghiệp khác trong thành phố Thiên Bắc của chúng ta ra gì”.

“Thật sự coi mình là ông trùm của thành phố Thiên Bắc rồi sao? Có tin là các doanh nghiệp liên kết với nhau chống lại Hầu Tước không?”

“...”

Tô Đại Lưu thấy bao nhiêu người lên tiếng thì không hoang mang chút nào, cũng không biết ai cho họ dũng khí đó: “Mọi người yên lặng, yên lặng hết đi. Tôi biết mọi người không phục nhưng có cách gì khác đâu? Sự thật bày ra trước mắt rồi, các người không tin cũng không được”.

“Hơn nữa, các người có nhiều tiền bằng Hầu Tước không? Không thì đừng có nói”.

“À phải rồi, có công ty cần đầu tư đúng không? Không vấn đề, tôi vui thì tùy ý ra tay đầu tư mấy trăm triệu cũng được, các người có cần không?”

Lời nói vừa dứt thì mọi người đều cứng họng. Đầu tư mấy trăm triệu có ai mà không muốn chứ?

Diệp Ngải thấy thế liền hừ lạnh nói: “Đám ngu ngốc vô dụng”.

Tô Đại Lưu đắc ý bật cười, quả nhiên là doanh nghiệp hàng đầu của thành phố Thiên Bắc có khác, hiệu quả hơn hẳn.

Lúc này, Từ Chí lên tiếng: “Chủ tịch Tô, đây là cuộc họp giao lưu các doanh nghiệp không phải để ông đến làm loạn”.

Từ Chí không hiểu lắm về tập đoàn Hầu Tước, chỉ biết Hầu Tước là doanh nghiệp số một thành phố Thiên Bắc, chỉ thế mà thôi.

Còn ai là chủ tịch của tập đoàn Hầu Tước thì ông ta không biết, cũng không cần thiết phải biết. Trong mắt ông ta, tập đoàn Hầu Tước giống như con kiến, tùy ý giẫm một cái là chết ngay. Người mà ông ta quan tâm chính là Bạch Diệc Phi.

Trong thư mật đã viết rất rõ, Bạch Diệc Phi đã giết Vương Hải, và bốn người ông ta chỉ cần bắt được Bạch Diệc Phi, giết chết Bạch Diệc Phi thì có

thể trở thành chủ tịch của hiệp hội thương mại tỉnh.

Tô Đại Lưu ngẩng đầu nhìn Từ Chí ngồi ở bên trên, nói với vẻ không vui: “Không phải là ông bảo tôi phát biểu sao?”

Từ Chí sững người, nhất thời không nói nên lời, chỉ háng giọng nói: “Chủ tịch Tô, ông phát biểu đến đây thôi, tiếp theo chúng tôi phải vào tiếp chương trình rồi”.

“Mục đích của cuộc họp lần này là hy vọng mọi người có thể cùng nhau nỗ lực vì sự phát triển của thành phố Thiên Bắc, vì vậy tiếp theo sẽ là thời gian để mọi người đưa ra đề xuất. Những gì tốt cho sự phát triển thành phố Thiên Bắc thì mọi người đều có thể nói, mọi người cùng nhau thảo luận luôn”.

Tô Đại Lưu có chút buồn bực, ông ta mới là ông trùm của thành phố Thiên Bắc, tại sao phải chịu đãi ngộ như này? Càng nghĩ càng thấy không vui, càng nghĩ càng tức.

Vì thế, trong lúc mọi người đang yên lặng nghĩ ra đề xuất thì Tô Đại Lưu đứng phắt dậy. Ông ta đập bàn, hai chân nhảy vọt lên phía trên. Lúc đó ông ta cảm thấy mình siêu đẹp trai. Sau đó, ông ta cầm lấy micro và lên tiếng.

“Cuộc họp quái quỷ gì vậy? Tưởng ông đây muốn tham gia sao? Ông đến là nể mặt các người lắm rồi, còn dám nói ông đây không đúng sao? Ông đây làm gì cũng đúng hết”.

“Hôm nay, tôi sẽ nói hết ở đây, Hầu Tước mới là đại ca của thành phố Thiên Bắc, các người không là gì hết”, nói xong, Tô Đại Lưu bá đạo ném micro sang một bên rồi đi ra khỏi phòng họp.

Trong phòng họp yên tĩnh lạ thường, sau khi Tô Đại Lưu rời đi, mọi người như bùng nổ.

“Quá đáng quá rồi”.

“Ức hiếp người quá đáng”.

“Đúng là không coi hiệp hội thương mại ra gì”.

“Sao lại có loại người như thế chứ?”

Sắc mặt của Từ Chí khó coi cực độ, nói gì thì ông ta cũng là phó chủ tịch của hiệp hội thương mại tỉnh. Không ngờ Tô Đại Lưu lại hống hách trước mặt bao nhiêu người như vậy, đúng là không coi ông ta ra gì.

Trong phòng họp lúc này đều huyên náo, ai cũng đang nói về Tô Đại Lưu.

Lúc này, Lý Phàm lại lên tiếng: “Ông chủ Từ, ông cũng nhìn thấy rồi đấy. Chủ tịch tập đoàn Hậu Tước đúng là không coi ai ra gì, hống hách không chịu được. Nhân cơ hội hôm nay, chúng ta tố cáo tập đoàn Hậu Tước đi. Họ đang khởi công ba mảnh đất, tất cả đều chưa được cho phép, vẫn chưa được chính phủ phê chuẩn, bọn họ đang phạm pháp”.

Lúc này, lại có người đứng ra nói: “Tôi cũng sẽ tố cáo họ”.

“Tôi cũng thế”.

“Tôi cũng thế”.

Mọi người đều đứng ra nói sẽ tố cáo tập đoàn Hậu Tước, cũng chỉ là làm chứng từ giả, trốn thuế, còn cả mấy tội danh kinh doanh phi pháp và rửa tiền bất hợp pháp, còn nói có chứng cứ hết rồi.

Từ Chí tổ chức mọi người lại, thấy vậy nên trong lòng cũng sáng khoái hơn nhiều. Quả là doanh nghiệp không được lòng mọi người, bao nhiêu người muốn tố cáo như vậy, bất luận có phải thật không thì Hậu Tước cũng sẽ toi đời. Nhưng có một người vẫn rất lo lắng, đó chính là Diệp Ngải.

Diệp Ngải biết Bạch Diệc Phi không hề thành kẻ ngốc, vì vậy cô ta lo lắng hôm nay Bạch Diệc Phi sẽ đứng ra làm loạn, vậy thì tất cả sẽ trở nên vô ích. Trước đó cô ta đã do dự, không biết kế hoạch có cần dừng lại tạm

thời không, dù sao thì Bạch Diệc Phi cũng giấu mọi người giả ngọc, lẽ nào vì trận này sao?

Lúc này đứng ra không được sáng suốt cho lắm. Nhưng cô ta không cam lòng, đây là cơ hội duy nhất, nếu như không ra tay, đợi đến lúc Bạch Diệc Phi quay lại thì sẽ không có cơ hội nữa.

Hơn nữa, tên Tô Đại Lưu là tên vô lại, lần trước chưa bị giết chết thì lần này sẽ không dễ dàng được nữa. Cuối cùng, Diệp Ngải quyết định đặt cược làm theo kế hoạch ban đầu. Chỉ có điều phòng bị hơn một chút để đề phòng Bạch Diệc Phi đột ngột xuất hiện.

Nhưng đợi đến lúc này mà Bạch Diệc Phi vẫn chưa xuất hiện, vậy có phải chứng tỏ là Bạch Diệc Phi tạm thời không quan tâm chuyện này nữa không?

...

Trên thực tế, sao Bạch Diệc Phi lại không quan tâm được chứ? Anh đang quan sát trong phòng camera, mọi tình hình trong cuộc họp anh đều thấy rõ.

“Đi thôi, đến lúc chúng ta xuất hiện rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 343: Thằng ngốc làm sao giết người được

Hôm nay Bạch Diệc Phi đặc biệt mặc bộ đồ âu và đeo đồng hồ hàng hiệu. Toàn thân anh toát ra khí thế của người có địa vị cao, khiến người ta không kìm nổi mà thấy sợ hãi.

Nhưng trước khi xuất hiện, anh phải đi gặp một người.

“Cô đi dẫn Tô Đại Lưu đến đây”.

Không lâu sau, Long Linh Linh dẫn Tô Đại Lưu đến. Sở dĩ ông ta đi theo Long Linh Linh vì sắc đẹp của cô ta. Ông ta vốn cảm thấy tức giận định rời đi rồi nhưng khi nhìn thấy Long Linh Linh thì lại thay đổi chủ ý.

Vừa hay, Long Linh Linh bảo ông ta đi cùng đến một nơi. Ông ta vừa nghĩ thì lập tức hưng phấn hẳn lên, sau đó đi cùng luôn. Nhưng một lúc sau thì nhìn thấy Bạch Diệc Phi.

“Đây... Đây là ai vậy?”, Tô Đại Lưu đã được sống trong lối sống xa xỉ nhiều tháng nên giờ ông ta đã không còn ấn tượng gì với Bạch Diệc Phi nữa rồi.

Long Linh Linh đứng đó, rất cung kính nói với Bạch Diệc Phi: “Thưa chủ tịch, ông ta đã đến rồi ạ”.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu nhìn Tô Đại Lưu. Ông ta cũng nhìn anh, nói có chút kinh ngạc: “Chủ tịch ư?”

“Ồ, hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải?”, Tô Đại Lưu lúc này có chút ấn tượng mơ hồ, còn cụ thể gặp ở đâu thì không nhớ rõ.

Lúc này, Long Linh Linh phải lên tiếng nhắc nhở: “Vị này là Bạch Diệc Phi, chủ tịch của tập đoàn Hưu Tước”.

“Cái gì?”, Tô Đại Lưu nghi ngờ mình nghe nhầm: “Anh ta là chủ tịch tập đoàn Hưu Tước? Vậy tôi thì sao?”

Bạch Diệc Phi nhìn Tô Đại Lưu, hỏi: “Có phải là ông không biết?”

Lúc này, Tô Đại Lưu cảm thấy sau lưng mình lạnh buốt, đột nhiên ông ta nhớ ra. Cuối cùng ông ta cũng nhớ ra đã từng gặp Bạch Diệc Phi ở đâu rồi.

Chính là trên tàu cao tốc, sau đó là trong chiếc xe sang.

“Cậu, cậu...”, lúc này Tô Đại Lưu gần như hiểu được rồi. Đây mới là chủ tịch thật sự, còn hơn một tháng nay mình chỉ là thể thân thôi.

Tô Đại Lưu thấy kinh hãi, tất cả những thứ hiện giờ của ông ta đều dựa vào Bạch Diệc Phi. Đồng thời giờ đây mới thấy Bạch Diệc Phi xuất hiện với dáng vẻ như này, lại trẻ tuổi, còn ông ta hơn bốn mươi tuổi rồi, cảm thấy có chút không tương xứng.

Nói thế nào được nhỉ? Tuổi trẻ mà đã có thủ đoạn như này, lại còn có được khí chất đến vậy. Đợi đến độ tuổi của ông ta thì nhất định sẽ lên một tầng cao mới, và ông ta thì không động vào nổi rồi.

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Biết tôi gọi ông đến làm gì không?”

“Tôi biết chứ”, Tô Đại Lưu vẻ mặt khổ sở, nói: “Chẳng phải nói là những ngày tháng tốt đẹp của tôi kết thúc rồi sao?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì không kìm nổi mà bật cười. Thật ra anh cũng không có ác ý gì với Tô Đại Lưu lắm, bao lâu nay ông ta giúp anh chống lại tai họa này, cũng coi như nợ ông ta một ân tình.

“Đợi lát nữa vào trong cùng với tôi đi”, Bạch Diệc Phi đứng dậy nói.

Tô Đại Lưu ngây người ra, hỏi: “Đi đâu cơ?”

“Phòng họp”.

“Á? Tôi vừa mới từ trong đó đi ra, bây giờ lại vào... Không phù hợp lắm chẳng?”

Chủ yếu là ông ta vừa mới uy phong được một lúc, kết quả là chủ tịch tập đoàn Hầu Tước thật ra mặt rồi, vậy thì thể diện của ông ta để vào đâu, ngại chết đi được.

“À... Không muốn đi thì thôi vậy”, Bạch Diệc Phi nói với vẻ bất cần: “Vậy thì tôi đành phải gọi cảnh sát vậy”.

“Áy, không phải, đợi đã. Cậu gọi cảnh sát làm gì? Tôi đi, tôi đi là được chứ gì?”, Tô Đại Lưu thấy tim đập nhanh, nếu như gọi cảnh sát thì ông ta có bị coi là lừa gạt không? Lại còn dùng của tập đoàn Hầu Tước bao nhiêu tiền nữa.

Vì thế, Bạch Diệc Phi dẫn theo Tô Đại Lưu, Long Linh Linh và những lãnh đạo cấp cao của Hầu Tước đang đứng đợi ở bên ngoài cùng vào phòng họp.

...

Lúc này, trong phòng họp vẫn đang lên tiếng thảo luận về Hầu Tước. Từ Chí đang bảo người ghi chép lại ý kiến của từng người, đợi cuộc họp kết thúc sẽ kiểm tra sát hạch cả thể.

“Từng người một, bất luận có bao nhiêu thì chúng ta đều phải ghi chép hết lại, không được có bất kỳ sự bao biện nào”.

Nhất thời, mọi người đều xếp hàng ngay ngắn, nhẫn nại đợi người phía trước ghi chép rồi đến lượt mình.

Diệp Ngải từ đầu đến cuối đều không hề đứng ra, từ cách nhìn của người ngoài cuộc, nhìn thấy thế cục hiện giờ, kể cả lúc này Bạch Diệc Phi có đứng ra thì muốn đảo ngược tình thế cũng là điều không thể.

Vì thế, sau khi Diệp Ngải nhìn Lý Phàm một cái rồi yên tâm rời đi.

Chỉ có điều, Diệp Ngải vừa đi ra ngoài chưa được bao lâu, mới đến thang máy liền bị người ta chặn lại.

“Anh muốn làm gì?”, Diệp Ngải cảnh giác nhìn người ở phía trước.

“Đưa cô đi thôi”.

“ ... ”

Lúc này phòng họp mở ra.

Những người đang muốn tố cáo cùng với những người đến hóng chuyện, lúc này đều nhìn lại.

Giờ đây, ai đến phòng họp được? Nhưng sau khi mọi người nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì...

“Đây là Bạch Diệc Phi mà?”

“Đúng là Bạch Diệc Phi sao? Sao hẳn lại đến đây?”

“Chẳng phải nói là Bạch Diệc Phi trở thành kẻ điên rồi sao?”

“ ... ”

Bạch Diệc Phi chậm chậm đi vào, sau lưng anh còn có Long Linh Linh, Trương Vinh và đám lãnh đạo cấp cao của Hầu Tước và Tô Đại Lưu đang đi sau cùng.

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Bạch Diệc Phi chứ không ai chú ý đến Tô Đại Lưu.

Lý Phàm là người kích động nhất, gã ta kinh hãi đến nỗi như muốn từ xe lăn mà đứng phắt dậy. Tiếc là gã ta không đứng nổi, vì vậy đành phải hét lớn lên: “Bạch Diệc Phi? Sao mày lại đến đây, thằng ngốc này”.

“Đúng là tên ngốc à”.

“Thằng ngốc còn đến đây làm gì? Chuyện gì đây?”

“Không biết nữa, kẻ ngốc có nghe hiểu lời chúng ta nói không?”

Lúc Từ Chí nghe thấy câu này thì chau mày, tự hỏi ‘Thằng ngốc ư? Bạch Diệc Phi là kẻ ngốc? Làm sao có thể thế được? Nếu hắn là kẻ ngốc, vậy thì sao Vương Hải bị giết được?’

Lẽ nào trong chuyện này còn có chuyện gì mà ông ta không biết sao?

Từ Chí quyết định lặng lẽ quan sát sự việc, xem ra chuyện này không đơn giản rồi đây.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 344: Chứng cứ vô dụng

Bạch Diệc Phi tiến vào thì thấy Lý Phàm, anh coi thường: “Thằng ngu nói ai đây?”

“Thằng ngu nói mày đây!”, Lý Phàm lập tức phản bác, sau đó mới nhận ra là đang tự mắng mình: “Mẹ nó! Mày mới là thằng ngu!”

Bạch Diệc Phi cười khinh bỉ, lười đôi co với gã ta.

Lý Phàm lại không muốn bỏ qua anh. Thứ mà gã ta đang nắm trong tay nhất định có thể hạ gục Bạch Diệc Phi, vì thế gã ta lại nói: “Ông Từ, đưa thứ ở chỗ tôi cho mọi người xem, để họ thấy Hầu Tước rốt cuộc là cái dạng gì!”

Từ Chí rất có hứng thú: “Đồ gì? Không được vu oan giá họa cho người khác đâu đây”.

“Tuyệt đối sẽ không!”, Lý Phàm hừ một tiếng, vô cùng tự tin.

Nói xong, gã ta gọi người chiếu văn kiện trong USB lên màn hình lớn trong phòng họp.

Tất cả mọi người đều tò mò. Rốt cuộc Lý Phàm muốn chiếu cái gì?

Bạch Diệc Phi cũng muốn biết, nhưng anh không hề lo lắng vì thế cũng không ngăn cản gã ta.

Rất nhanh trên màn hình đã xuất hiện một khung cảnh.

Trên chiếc ghế sofa trong căn phòng bao mờ tối, một người đàn ông mập mạp đang bị trói chặt bởi sợi dây màu đỏ. Ba người phụ ăn mặc hở hang ở bên cạnh không ngừng uốn éo, vuốt ve...

Hình ảnh tục tĩu như vậy khiến tất cả mọi người có mặt đều khó chịu, lũ lượt mắng.

“Đòi phong bại tục!”

“Còn ra thể thống gì nữa!”

“Người này là Tô Đại Lưu? Đúng là thói nát”

“Đường đường là chủ tịch Hậu Tước mà lại làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy, đúng là gai mắt!”

“ ... ”

Một loạt lời chỉ trích tập đoàn Hậu Tước vang lên.

Lý Phàm đắc ý nhìn Bạch Diệc Phi, vừa cười vừa nói: “Chủ tịch tập đoàn Hậu Tước bề ngoài thì đường hoàng đứng đắn, sau lưng lại bại hoại, thói nát, làm việc không đúng với tác phong của một vị chủ tịch!”

“Lão Từ, người như vậy không xứng làm chủ tịch, ông ta sẽ hủy hoại hình ảnh của thành phố Thiên Bắc, ảnh hưởng đến sự phát triển của các doanh nghiệp khác!”

Lời vừa dứt, những người khác cũng gật đầu đồng tình.

Lúc này, Tô Đại Lưu nấp sau lưng các cổ đông cảm thấy xấu hổ không thôi. Sao lại có người chụp những cảnh như thế này? Quá mất mặt rồi!

Mà lúc này, các cổ đông của Hậu Tước đã tức điên lên được. Tô Đại Lưu làm việc tùy tiện, như này khác nào bôi tro trát trấu lên mặt Hậu Tước?

Nhưng Bạch Diệc Phi lại không có phản ứng gì nên bọn họ chỉ đành im lặng nuốt giận, đợi anh lên tiếng.

Từ Chí thấy vậy thì mừng thầm trong lòng, mở miệng chất vấn: “Tô Đại Lưu, chủ tịch tập đoàn Hậu Tước, ông có thể giải thích được không?”

Rất rõ ràng là cho dù Tô Đại Lưu có trốn tránh thế nào cũng vô ích.

Mọi người đều chuyển tầm mắt sang ông ta, có người ngằm chỉ trích, cũng có người đứng đợi xem trò hay.

Lúc này, Tô Đại Lưu biết mình xong đời rồi vì thế lập tức nhìn sang Bạch Diệc Phi. Bây giờ chỉ có anh mới cứu được ông ta.

Bạch Diệc Phi cũng không phụ lòng ông ta, bình thản nói: “Ông Từ, tôi nghĩ ông nhầm lẫn rồi, chủ tịch tập đoàn Hàu Tước là tôi, Bạch Diệc Phi”.

“Hả?”

Từ Chí ngậy ra.

“Cậu là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước? Vậy Tô Đại Lưu thì sao?”

Long Linh Linh nói: “Chủ tịch tập đoàn Hàu Tước là Bạch Diệc Phi, còn Tô Đại Lưu có thân phận gì thì chúng tôi hoàn toàn không biết. Nhưng có thể chắc chắn rằng ông ta không phải người của tập đoàn chúng tôi”.

Nếu Tô Đại Lưu không phải chủ tịch Hàu Tước thì hành vi này của ông ta hoàn toàn không có ảnh hưởng gì đến tập đoàn cả. Nhưng vừa rồi chẳng phải ông ta đã ngồi vào ghế chủ tịch, thậm chí còn phát biểu đó ư?

Lý Phàm đột nhiên nhận ra, Bạch Diệc Phi không ngu, chuyện Tô Đại Lưu là chủ tịch Hàu Tước chắc chắn là do anh sắp xếp.

Bạch Diệc Phi vậy mà lại trở nên giao hoạt như thế!

Rất nhanh, Từ Chí cũng hiểu rõ, không khỏi nhìn Bạch Diệc Phi bằng con mắt khác. Người đã giết Vương Hải quả nhiên không đơn giản!

Bạch Diệc Phi nói một cách vững vàng: “Tôi không biết Tô Đại Lưu là ai. Chuyện ông ta làm không liên quan gì đến Hàu Tước hết, vì thế anh lấy cái này ra thì có tác dụng gì?”

Lý Phàm tức giận: “Cái này vô dụng, vậy thì cái kia thì sao?”

“Ba miếng đất đó không đúng với quy định, Mà chưa được phê chuẩn đã tự ý khởi công, như thế là phạm pháp!”, Lý Phàm ra hiệu cho người bên dưới màn hình.

Người đó tự giác phát một đoạn video, quả thực là một khu công trình đã được khởi công.

Mọi người xem xong thì lũ lượt nhìn Bạch Diệc Phi.

Từ Chí cũng nói: “Nếu cậu là chủ tịch Hầu Tước thì cậu giải thích chuyện này thế nào? Đây là chứng cứ hàng thật giá thật! Nếu cậu không nói rõ mọi chuyện thì tôi có quyền tiến hành trừng phạt với Hầu Tước”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cười: “Trừng phạt Hầu Tước? Chứ không phải ông định biến Hầu Tước thành của mình à?”

“Hơn nữa, ai nói ba mảnh đất này chưa được phê chuẩn?”

Nói xong, Long Linh Linh chuyển một tập văn kiện qua: “Hai ngày trước tôi đã lấy được giấy cho phép thi công trên mảnh đất này của các bộ ngành liên quan rồi”.

“Không thể nào!”, Lý Phàm gào lên phản bác: “Ba mảnh đất này là đất nông nghiệp, không được dùng cho thương mại, chính phủ không thể phê chuẩn được!”

Từ Chí cũng cười lạnh: “Bạch Diệc Phi, nghe rõ chưa hả? Đây là đất nông nghiệp, quốc gia không cho phép dùng cho thương mại. Giấy tờ trong tay cậu là giả phải không?”

“Ông không xem đã nói là giả à?”, Bạch Diệc Phi vẫn bình tĩnh: “Ông cố tình không nhìn là muốn nhân cơ hội chiếm Hầu Tước chứ gì?”

“Bạch Diệc Phi!”, Từ Chí tức giận: “Cậu đang nói linh tinh cái gì? Tôi là người của liên minh doanh nghiệp, quản lý doanh nghiệp là điều đương nhiên, lẽ nào ngay cả cái quyền này mà tôi cũng không có ư?”

“Cậu tùy tiện nhục mạ tôi thì nên biết, những chứng cứ này, bao gồm cả những thứ tố giác Hầu Tước đều vô cùng xác đáng, như vậy cũng đã đủ để người khác thay thế Hầu Tước rồi!”

Bạch Diệc Phi không có cảm xúc gì: “Từ Chí, nói thì hay lắm, nhưng rốt cuộc là ai thay thế Hầu Tước? Những người ở đây ư? Hay là ông?”

“Cậu!”, Từ Lăng tức giận trừng Bạch Diệc Phi, ông ta tức đến không thốt ra lời.

Bạch Diệc Phi nhìn qua đã biết Từ Chí đang nghĩ gì. Ông ta muốn giết anh, sau đó chiếm lấy Hầu Tước vì dù sao Hầu Tước cũng là một miếng bánh ngon.

“Bạch Diệc Phi, mày nói chuyện quá vô lễ rồi đấy!”, Lý Phàm chỉ trích.

“Đúng thế, ông Từ là người của liên minh doanh nghiệp, nói chuyện như vậy thì quá không tôn trọng người ta rồi!”

“Hầu Tước bây giờ thật coi thường người khác!”

“Hầu Tước cậy mình là doanh nghiệp đứng đầu mà chèn ép người khác, thật quá đáng!”

“...”

Bạch Diệc Phi nhìn mọi người, lạnh lùng nói: “Tập trung phát triển công ty của mình không được à? Cứ muốn đối đầu với Hầu Tước thì mới được?”

“Hầu Tước chặn đường phát triển của các người ư? Hẳn không phải vậy đi? Không những thế, ai hợp tác với Hầu Tước mà chả được lợi, bây giờ lại đối đầu với chúng tôi, lương tâm mấy người không cắn rứt à?”

“Mấy người cứ muốn nhắm vào Hầu Tước cũng chả sao nhưng chúng cứ đưa ra cũng phải chân thật vào”.

“Mày có ý gì?”, đột nhiên Lý Phàm có dự cảm không lành.

Bạch Diệc Phi cười gằn: “Anh nói đúng, ba mảnh đất quả thực là đất nông nghiệp, không được dùng cho thương mại, nhưng anh nhìn cho kỹ, chúng tôi dùng nó vào việc gì!”

Lúc này, Trần Hạo cầm một tập tài liệu qua: “Ba mảnh đất lần lượt được dùng để xây viện phúc lợi, cô nhi viện và viện dưỡng lão, tất cả đã được chính phủ phê chuẩn mới khởi công xây dựng”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 349: Lưu Tử Vân nổi cáu

Lý Đại Hải nghe vậy thì tưởng Bạch Diệc Phi đang nói về thái độ của mình với gia đình Lý Tuyết, nên ông ta lập tức xin lỗi: "Trước đây là chúng tôi không đúng, là lỗi của chúng tôi, tôi xin lỗi mọi người..."

"Ông hiểu sai rồi, đối xử khác biệt mà tôi nói là ông đối xử với Lý Phàm và ông đối xử với ông nội".

Anh vừa dứt lời thì Lý Đại Hải đã lập tức trở nên xấu hổ, ông ta cũng hiểu ý trong đó, Lý Phàm phạm sai lầm thì ông ta chạy vạy khắp nơi tìm người giúp đỡ, còn ông cụ Lý đánh đối nhiều thứ như vậy vì nhà họ Lý, vậy mà sau khi trải qua những chuyện này thì không ai trong số họ chịu ở bên cạnh ông cụ Lý, cũng không một người thật lòng quan tâm đến ông ta.

Bạch Diệc Phi lại nói: "Năm đó ông nội đã làm chuyện sai trái, bây giờ ông ấy đã thừa nhận và cũng đã bị trừng phạt rồi, ông ấy chỉ là một ông già ngoài bảy mươi tuổi, ông ấy không quan tâm đến lợi ích gì nữa, ông ấy chỉ quan tâm đến con cái của mình".

"Vừa rồi tôi luôn ở đó với ông nội, mặc dù ông ấy không nói gì nhưng tôi có thể cảm nhận được rằng có người ở bên ông ấy, ông ấy rất hạnh phúc".

Lý Đại Hải cúi đầu, ông ta vô cùng xấu hổ.

"Có thời gian thì ở bên ông nội nhiều hơn đi! Ông hơn 70 tuổi rồi, không còn bao nhiêu thời gian nữa đâu", Bạch Diệc Phi khẽ thở dài.

Lý Đại Hải nói một cách áy náy: "Tôi sẽ làm vậy".

Khi anh về đến nhà thì đúng lúc Lý Tuyết đang nấu cơm.

Lúc cả hai ăn cơm thì Lý Tuyết nói: "Khúc Nhi nói cậu ấy sẽ kết hôn vào nửa tháng sau, em hỏi cậu ấy chú rể là ai thì cậu ấy không nói".

"Nửa tháng nữa chúng ta sẽ biết thôi mà", Bạch Diệc Phi uống một ngụm canh.

Lúc Tần Hoa nói với anh về chuyện kết hôn thì anh đã đoán ra là Chu Khúc Nhi, mà lúc này Lý Tuyết lại nói rằng Chu Khúc Nhi sắp kết hôn, như vậy khẳng định suy đoán của anh đúng rồi.

Điều anh tò mò là tại sao Tần Hoa và Chu Khúc Nhi lại trực tiếp đi đến bước kết hôn trong thời gian ngắn như vậy?

...

Sáng sớm hôm sau, Bạch Diệc Phi nhớ tới hôm nay là ngày bố mẹ vợ trở về nên anh phải đi đón họ.

Anh không đánh thức Lý Tuyết mà chỉ dẫn Từ Lăng theo, hai người lái xe xuất phát.

Sau khi rời đi không lâu thì Bạch Diệc Phi nhận được điện thoại của Long Linh Linh.

"Chủ tịch, xảy ra tai nạn xe rồi..."

Câu nói này khiến Bạch Diệc Phi sợ đến mức lập tức đạp phanh, may mà chiếc xe phía sau không đâm vào, nhưng khi đi ngang qua thì chửi: "Bị điên à? Mẹ nó!"

Bạch Diệc Phi không để ý tới bọn họ mà hỏi: "Ai bị tai nạn xe?"

Sau khi Long Linh Linh giải thích một phen xong thì Bạch Diệc Phi thở phào nhẹ nhõm, anh tiếp tục lái xe, nhưng tốc độ nhanh hơn trước một chút.

...

Có một tai nạn xe xảy ra trên đường cao tốc cách thành phố Thiên Bắc 20 dặm, nhưng không có thương vong, chỉ là chiếc xe bị quẹt qua khiến thùng bảo hiểm của xe bị hỏng.

Khi Bạch Diệc Phi đến nơi đã nhìn thấy có hai chiếc ô tô trên làn đường khẩn cấp, trong đó có một chiếc Audi mà anh tặng cho bố vợ.

Bên cạnh chiếc xe là Lưu Tử Vân, Lý Cường Đông và Long Linh Linh, đối diện với họ là một người trẻ tuổi nhìn trông thật thà, bên cạnh người trẻ tuổi là một cảnh sát giao thông mặc đồng phục.

Hai tay của Lưu Tử Vân đang ôm ngực, vẻ mặt u ám trách móc người trẻ tuổi phía đối diện: "Lái xe mà không lái đúng hàng, tự dưng đụng phải xe người khác, không có mắt à? Không biết tốc độ xe trên đường cao tốc nhanh thế nào hả? Đi nhanh như thế lỡ như va chạm nghiêm trọng thì sao, chết rồi xuống dưới lái tiếp hả?"

"Cậu nói cậu trẻ tuổi, không thể lái xe chậm hơn được, cậu thi bằng lái xe gì hả? Học ở trường xe nào? Đã thế còn không chịu trách nhiệm nữa? Người như cậu cũng có thể lấy được bằng lái xe thì một năm chắc phải xảy ra cả tá vụ tai nạn ấy chứ?"

Người trẻ tuổi có thái độ rất tốt, Lưu Tử Vân nói ra những lời khó nghe như vậy mà không những không tức giận lại còn xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi... đều là lỗi của cháu, sau này cháu nhất định sẽ chú ý".

Cảnh sát giao thông đứng một bên cũng bất lực không biết nên nói gì.

Từ khi xảy ra tai nạn xe Lưu Tử Vân luôn quở trách người trẻ tuổi này, nói gần nửa tiếng đồng hồ không ngừng chút nào, ngay cả cảnh sát giao thông như anh ta cũng không thể xen miệng vào.

Còn Lý Cường Đông thì bình tĩnh, rõ ràng đã quen rồi.

Sau khi Bạch Diệc Phi xuống xe thì Lưu Tử Vân đã nhìn thấy, bà ta lập tức chuyển cơn giận sang anh: "Anh cưới rùa đến đây hả? Sao chậm thế? Thái độ thế này mà anh còn đòi làm con rể người ta? Đợi anh đến nơi thì người ta đã rời đi từ lâu rồi!"

"Có phải anh không coi chúng tôi là bố mẹ vợ không hả? Đã giờ nào rồi? Đưa ngủ dậy muộn còn nhanh hơn anh đấy".

Bạch Diệc Phi nở nụ cười gượng gạo, anh rất bất lực.

Sau đó Lưu Tử Vân lại nói: "Nhìn thấy chưa, đây là con rể của tôi, nó là ông lớn ở thành phố Thiên Bắc, hai người không dây vào nỗi đâu, tôi cũng không thêm bồi thường của cậu!"

Bạch Diệc Phi tiến lên một bước: "Hai người vào trong xe trước đi để con giải quyết cho".

Lý Cường Đông cũng lên tiếng: "Bạch Diệc Phi đến rồi, chúng ta đừng quan tâm nữa!"

Lưu Tử Vân hừ một tiếng, bà ta chủ động trở về trên xe.

Bạch Diệc Phi thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh nói mấy câu đơn giản với cảnh sát giao thông, sau đó cũng đã biết quá trình câu chuyện, chỉ là chàng trai này không quen thuộc với đường cao tốc, lúc đi vòng không chú ý nên hai chiếc xe không cẩn thận va vào nhau.

May mà lúc đó đang đi vòng nên tốc độ khá chậm, nếu không thì không đơn giản như đâm vào thùng xe thôi đâu.

Sau khi hiểu ra thì Bạch Diệc Phi hỏi người trẻ tuổi đó: "Cứ giải quyết riêng đi, cũng không xảy ra chuyện gì lớn".

"Được, tôi sẽ bồi thường", người trẻ tuổi gật đầu.

"Không cần bồi thường đâu, cậu cũng xin lỗi rồi, cứ như vậy đi".

"Hả?", người trẻ tuổi ngắt ra: "Không cần bồi thường? Vậy sao được chứ?"

Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói: "Tôi không thiếu tiền, hơn nữa mẹ vợ tôi cũng chỉ nói thế thôi, thật ra không tốn bao nhiêu tiền".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 350: Tiện tay cứu người

Nam thanh niên cảm thấy vẫn chưa đủ, dù gì cũng là lỗi của cậu ta cho nên nhất quyết đòi bồi thường cho Bạch Diệc Phi. Bạch Diệc Phi cảm rất bất lực chỉ đành phải chuyển đề tài: “Có phải mẹ vợ tôi đến đây nói rất lâu?”

"À... cũng không lâu lắm...", người thanh niên gãi đầu mỉm cười.

Bạch Diệc Phi khước miệng khẽ giật, hơn nửa tiếng rồi mà còn không lâu, anh thật sự khâm phục từ tận đáy lòng: “Vậy được, cậu đứng ở đây nghe mẹ vợ tôi giáo huấn lâu như thế, tiền bồi thường coi như là phí tổn thất tinh thần của cậu đi, chúng ta huề nhau rồi”.

Tính như vậy cũng được sao?

Thấy người thanh niên không có phản ứng gì, Bạch Diệc Phi vỗ vỗ vai cậu ta rồi xoay người rời đi, nhưng đột nhiên người thanh niên kia kéo Bạch Diệc Phi lại: “Cái đó, hay là tôi để lại số điện thoại cho anh, hai chúng ta coi như kết bạn với nhau, được không?”

Sau khi để lại số điện thoại, việc này coi như đã được giải quyết xong, Bạch Diệc Phi đi đến chỗ xe của Lý Cường Đông, Lưu Tử Vân lập tức nói: “Xử lý nhanh vậy sao?”

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Vâng”.

"Anh đòi người ta bồi thường bao nhiêu?"

Bạch Diệc Phi hầu như không có khái niệm gì về vấn đề này, anh do dự một lúc mới nói: “Hai mươi ngàn...”.

Anh ước chừng chi phí bảo hiểm sửa xe cho chiếc xe một triệu tệ cũng nhiều đó nên mới nói hai mươi ngàn.

Lưu Tử Vân rất vừa ý: "Tạm được, như vậy đi!"

Bạch Diệc Phi thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn sang Lý Cường Đông: “Bố, sức khoẻ của bố đều...”.

“Đều ổn rồi”, Lý Cường Đông nói: “Cũng không có bị thương nặng nên khoẻ lại nhanh”.

Lưu Tử Vân bĩu môi: "Còn biết quan tâm người khác nữa đấy, không uổng công dạy dỗ, đúng rồi Tuyết Nhi đâu? Tuyết Nhi thế nào rồi? Con bé có biết chúng tôi tới không, sao lại không tới đón vậy?"

Bạch Diệc Phi cười đáp: "Con còn chưa nói với cô ấy, đợi bố mẹ về đến nơi rồi cho cô ấy bất ngờ”.

Lưu Tử Vân thấy như vậy cũng được nên không nói thêm gì nữa.

Sau đó Bạch Diệc Phi trở lại xe của mình, dù sao xe của mình thì mình cũng phải tự lái thôi, cũng tiện thể chở luôn cả Long Linh Linh.

Chỉ là lúc anh đang chuẩn bị lái xe đi thì đột nhiên có một chiếc BMW lao vào bên làn đường dành cho xe cấp cứu, hơn nữa còn đột nhiên phanh gấp dừng lại ngay phía trước xe của Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi ngập ngừng một chút rồi chau mày.

Từ Lãng thấy vậy hỏi: "Cần xuống xe xem không?"

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một chút, mọi chuyện cứ cẩn thận vẫn hơn cho nên gật đầu đồng ý, sau đó cũng theo Từ Lãng xuống xe.

Chiếc BMW kia dừng lại nhưng không có ai xuống xe, cũng không biết là đang làm gì, mà Bạch Diệc Phi và Từ Lãng đứng bên ngoài cửa xe nhưng do cửa kính màu đen nên nhìn không ra tình hình bên trong xe.

Bạch Diệc Phi khẽ nhíu mày, đúng lúc vừa định gõ vào cửa kính xe thì nó lại được kéo xuống lộ ra người ngồi bên trong xe, đó là một người đàn ông trung niên, gương mặt vạm vỡ vì đau đớn, giống như là ông ta đang phải chịu đựng một thứ gì đó.

"Cứu...".

Ông ta chỉ kịp thốt ra một chữ như vậy rồi bất tỉnh nhân sự.

Bạch Diệc Phi sững sốt, vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Nguu Vọng, sau khi cúp điện thoại liền quay sang nói với Từ Lăng: “Đưa ông ta theo, chúng ta quay về”, như vậy thì sẽ rút ngắn được thời gian chờ đợi.

Không lâu sau, xe của bọn họ gặp được xe cấp cứu của Nguu Vọng ở giữa đường, các nhân viên y tế nhanh chóng đưa người bệnh lên xe cấp cứu rồi chở về bệnh viện.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì cũng yên tâm, anh giúp đỡ người ta đến đây cũng tạm đủ rồi, mọi cái sau này phải xem số phận của họ thôi.

Sau khi xử lý xong mọi việc, Bạch Diệc Phi đi đến nhà xác bên dưới tầng hầm của bệnh viện.

Vốn dĩ đây là khu vực nhà để xác, nhưng do bệnh viện mới đi vào hoạt động cho nên vẫn chưa có thi thể nào được đặt tại đây, vì vậy nơi này tạm thời được đặt làm phòng giam.

Bạch Diệc Phi vừa đi tới cửa liền nhìn thấy Tô Đại Lưu đang đứng canh ngoài cửa.

Đầu của Tô Đại Lưu dựa vào một bên cửa, gật gà gật gù, nước bọt đang chảy ra từ khoé miệng, trông có vẻ như đang có một giấc mơ đẹp.

Bạch Diệc Phi bước tới đá ông ta một cái, mãi một lúc lâu sau Tô Đại Lưu mới nhìn rõ người đứng trước mặt, ông ta lập tức đứng bật dậy, cười nịnh nọt nói: “Chủ tịch Bạch, cậu đến rồi ạ!”

"Chủ tịch Bạch yên tâm, người vẫn đang ngoan ngoãn ngồi ở bên trong!"

Bạch Diệc Phi nhướn mày: “Không làm trò gì đấy chứ?”

Tô Đại Lưu ngừng lại, sau đó vội vàng trả lời: “Tôi nào có không biết xấu hổ như vậy...”

Bạch Diệc Phi bật cười, tâm tư của Tô Đại Lưu lộ lộ trên mặt như vậy, trước đó ông ta vẫn luôn giữ ý đồ xấu xa với Diệp Ngải, lại còn ở trước mặt tất cả mọi người trong phòng họp trêu chọc Diệp Ngải.

Nhưng Tô Đại Lưu cũng không ngốc, trước đó ông ta bị vẻ đẹp của Diệp Ngải mê hoặc nhưng bây giờ biết được thân phận của cô ta thì đương nhiên sẽ không dám làm gì cả, nếu không thì ông ta có mấy trăm cái mạng cũng không đủ để bị người ta giết.

Bạch Diệc Phi không hỏi nhiều chỉ lấy chìa khoá mở cửa bước vào bên trong.

Đồ đạc bên trong rất đơn giản, có một cái bàn, một cái ghế sofa đơn, thêm một cái ghế đầu, ngoài ra không còn gì khác nữa.

Diệp Ngải đang ngồi trên sofa nhắm mắt nghỉ ngơi, cũng không biết cô ta đang nghĩ cái gì.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Diệp Ngải bất giác mở mắt ra, sau khi nhìn thấy là Bạch Diệc Phi thì lập tức đứng dậy: “Bạch Diệc Phi! Mau thả tôi ra!”

"Tại sao tôi phải thả cô?", Bạch Diệc Phi hỏi ngược lại: “Cho dù cô có là thủ tướng thì tôi cũng sẽ không thả cô! Hơn nữa, bây giờ cô đang bị tôi bắt giữ, cô lấy cái gì để yêu cầu tôi phải thả cô?”

Diệp Ngải cảm thấy Bạch Diệc Phi điên rồi: "Anh có biết nếu để nhà họ Diệp biết được chuyện này thì sẽ có hậu quả gì không? Hơn nữa, anh chẳng lẽ không phát hiện ra, Vô Bệnh hay đi cùng tôi không có ở đây?"

Vô Bệnh là sư đệ của Từ Lăng, chính là tên ma ồm.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 356: Diệp Ngải mất tích

Diệp Hoan chau mày, nói: “Bạch Diệc Phi! Anh không đấu được với nhà họ Diệp đâu. Huống hồ tôi đã hợp tác với Tùng Vu Duyệt rồi, anh chỉ có đường chết thôi. Vì vậy tôi khuyên anh tốt nhất hãy nói cho tôi Diệp Ngải đang ở đâu?”

Nói xong, Bạch Diệc Phi vẫn chưa nói gì thì Lâm Cuồng ở bên cạnh đi lại đứng bên cạnh Bạch Diệc Phi, nói: “Diệp Hoan! Anh đến đây định làm gì?”

Diệp Hoan quét nhìn Lâm Cuồng, nói: “Tôi làm gì thì có liên quan gì đến anh không?”

“Anh...”, Lâm Cuồng hít một hơi thật sâu, nói: “Anh phải nhìn rõ đây là lễ kỷ niệm của tập đoàn Hào Tước chứ không phải là nơi các người đến để tiêu khiển”.

Tùng Vu Duyệt xùy một tiếng, nói: “Mỗi cái Hào Tước nhỏ bé thôi mà, kể cả là hẳn đang hợp thì chúng tôi vẫn coi như để tiêu khiển được”.

Lời vừa dứt, Diệp Hoan nói tiếp: “Hơn nữa, chúng tôi không phải đến tiêu khiển mà để ‘xử lý’ Hào Tước, hôm nay Hào Tước chết chắc rồi”.

Lâm Cuồng sầm mặt lại, nói: “Hai người liên kết với nhau rồi?”

“Rõ như ban ngày rồi”, Diệp Hoan nhún vai nói.

Tùng Vu Duyệt nhìn Lâm Cuồng như đang nhìn kẻ ngốc, nói: “Cậu cũng liên kết với Bạch Diệc Phi rồi còn gì, tại sao tôi không thể bắt tay với nhà họ Diệp được?”

Bạch Diệc Phi ở bên cạnh, bề ngoài thì có vẻ trấn tĩnh nhưng trong lòng lại có chút hoảng. Anh thật không ngờ sau khi Tùng Vu Duyệt đến thì Diệp Hoan cũng đến. Trong tình huống như này, kể cả Lâm Cuồng có ra tay giúp đỡ, vậy thì muốn hoàn toàn rút ra cũng khó. Phải làm sao bây giờ?

Tùng Vưu Duy hừ lạnh một tiếng, cười nói: “Bạch Diệc Phi! Giờ biết sợ chưa? Còn hồng hách được nữa không?”

Diệp Hoan lại hỏi: “Diệp Ngải đang ở đâu?”

“Nếu anh nói cho tôi biết Diệp Ngải ở đâu thì có lẽ tôi sẽ cân nhắc có giờ cao đánh khế, để lại cho anh chút đồ để anh không chết đói”.

Nếu đổi lại là người khác khi đứng trước điều kiện như này thì đã đồng ý rồi, dù gì cũng tốt hơn việc không có được cái gì. Nhưng Bạch Diệc Phi lại từ chối.

“Tôi không biết”.

Diệp Hoan sầm mặt, nói: “Là anh bắt Diệp Ngải, vậy thì làm sao anh không biết được?”

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Tôi thật sự không biết”.

“Anh...”, Diệp Hoan suýt nữa thì chửi tục: “Được lắm! Nếu đã vậy thì tôi cũng không có gì để nói nữa”.

Lâm Cuồng nghe thấy vậy thì dường như cảm thấy có lẽ đây là điểm mấu chốt, liền hỏi: “Ồ, em gái của anh mất tích rồi sao?”

“Không liên quan đến anh”, Diệp Hoan hừ lạnh nói.

Lâm Cuồng khi khi hai tiếng, nói: “Làm sao mà không liên quan được? Dù gì thì cũng quen biết mà, quan tâm một chút cũng là nên làm. Nhưng em gái của anh lợi hại như vậy thì sao mất tích được?”

“Phải rồi! Lẽ nào anh không mau đi tìm em gái mình sao? Ở đây hỏi chúng tôi làm gì?”, dường như Lâm Cuồng tự động phớt lờ câu hỏi Diệp Hoan hỏi Bạch Diệc Phi ban nãy.

Còn Diệp Hoan dường như không muốn tiếp tục tranh cãi, giơ tay chỉ về phía Tùng Vưu Duy, nói: “Anh đi tuyên bố việc phân chia tài nguyên của thành phố Thiên Bắc đi”.

Thấy vậy, Tùng Vu Dục cầm tập tài liệu định tiếp tục nhưng vừa nói được một chữ thì mới nhớ ra, micro đã bị ngắt điện, hiện giờ không có ai nghe được giọng nói của gã ta.

Vì thế, gã ta dặn dò Đào Yêu ở bên cạnh: “Đi nối điện lại cho tôi”.

Đào Yêu nghe thấy liền gật đầu, chỉ có điều, lúc cô ta xoay người thì bị Bạch Diệc Phi kéo lại.

Tùng Vu Dục chau mày, nói: “Bạch Diệc Phi! Anh làm như vậy có ích gì không? Kể cả tôi không nói những điều này thì hôm nay Hầu Tước cũng toi đời luôn”.

Lâm Cuồng chen miệng vào nói: “Tùng Vu Dục! Một Hầu Tước nhỏ bé thôi mà, sao cứ phải nhắm vào anh ta?”

“Lời này cậu nói sai rồi, không phải là tôi nhắm vào anh ta mà chỉ làm việc nên làm thôi”, Tùng Vu Dục cười lạnh một tiếng rồi nhìn Diệp Hoan ở bên cạnh.

Lâm Cuồng ngay lập tức hiểu được, là Tùng Vu Dục giúp Diệp Hoan mua lại Hầu Tước, còn Diệp Hoan giúp Tùng Vu Dục có được vị trí chủ tịch của hiệp hội thương mại.

Nhìn tình hình trước mắt, Diệp Hoan và Tùng Vu Dục cộng lại ép chết Bạch Diệc Phi và Lâm Cuồng khiến họ không còn đường sống nữa mà.

Lâm Cuồng nhìn Bạch Diệc Phi, bất lực nói: “Xin lỗi anh, em không giúp được rồi”.

Bạch Diệc Phi lắc đầu, nói: “Chuyện này vốn không liên quan đến cậu nên đừng nói lời xin lỗi, ngược lại anh phải cảm ơn cậu mới đúng”.

“Anh đừng khách khí như thế”, Lâm Cuồng bất lực nói: “Thật ra em giúp anh là vì em trai Bạch Khiếu của anh, em và cậu ấy có mối quan hệ khá tốt”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì sững người, nhìn chăm chăm vào Lâm Cuồng.

Lâm Cuồng đang định giải thích thì Diệp Hoan như cắt ngang lời: “Muốn hàn huyên cái gì thì để từ từ nói. Tôi cho anh cơ hội cuối cùng, nói cho tôi biết Diệp Ngải đang ở đâu, tôi có thể cho anh chút đồ để anh không chết đói”.

Bạch Diệc Phi bất lực, nói: “Tôi đã nói rồi, tôi không biết thật”.

“Vậy thì chúng ta bắt đầu thôi”, nói xong Tùng Vu Duyệt tự mình đi nối điện nhưng lại nhìn thấy Lý Tuyết xông lại.

Micro có dây nối với phích cắm. Nếu muốn có điện thì nhất định phải cắm vào ổ cắm.

Lý Tuyết đứng ở phía trước Tùng Vu Duyệt rồi dứt ổ cắm ra, đồng thời còn vứt phích cắm của micro sang một bên.

Động tác này khiến phích cắm cách ổ cắm càng xa hơn. Nói thật thì tác dụng cũng không quá lớn nhưng lại phải đi thêm mấy bước nữa.

Bạch Diệc Phi hoàn toàn không thể ngờ Lý Tuyết lại xông lên và làm động tác đó. Rõ ràng cô đang giúp anh mặc dù tác dụng không quá lớn.

“Tuyệt Nhi”, Bạch Diệc Phi đi hai bước lên trước mặt Lý Tuyết rồi chắn tầm nhìn của Tùng Vu Duyệt và Diệp Hoan.

Lý Tuyết nắm chặt một cánh tay của Bạch Diệc Phi, cẩn thận hỏi: “Có phải bọn họ định bắt nạt anh không?”

Cô không biết ân oán giữa tập đoàn Hầu Tước và mấy người này, cũng không hiểu những điều trong đó. Chỉ biết rằng hai người này đang bắt nạt Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nghe thấy lời này thì bật cười, nói: “Không sao đâu, không ai có thể bắt nạt anh”.

Lý Tuyết không tin, rõ ràng ban nãy nhìn thấy mấy người này có ác ý với Bạch Diệc Phi, hơn nữa nhìn dáng vẻ của anh hình như không thể giải quyết được, dáng vẻ rất phiền não.

Anh cũng không nói nhiều, chỉ nói với Tùng Vu Dục: “Việc phân chia tài nguyên thành phố Thiên Bắc không đến lượt anh, còn tập đoàn Hào Túc có thể nào thì cũng không phải các anh nói là được”.

Tùng Vu Dục lúc này đã hoàn toàn bị Lý Tuyết làm cho đơ người. Đẹp... Thật sự đẹp quá đi thôi! Ngoại hình này, khí chất này đúng là tuyệt sắc nhân gian.

Bạch Diệc Phi thấy ánh mắt đỏ của Tùng Vu Dục thật ghê tởm nên anh lên che chắn cho Lý Tuyết.

Thần sắc của Diệp Hoan cũng thế, nhưng gã còn chú ý đến một thứ. Đó là chiếc nhẫn trên tay Lý Tuyết.

Diệp Hoan nhìn hồi lâu, sau khi chắc chắn thì sắc mặt biến đổi, kéo tay Tùng Vu Dục nói: “Anh nhìn nhẫn trên tay cô ấy kìa”.

Tùng Vu Dục lúc này mới định thần nhìn lại, sắc mặt biến đổi: “Thật hay giả vậy?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 357: Âm mưu

Có vẻ là vì một chiếc nhẫn?

Bạch Diệc Phi nghe thấy thì cúi đầu xuống nhìn, Lý Tuyết đang vịn vào tay anh với chiếc nhẫn khảm đá quý màu xanh trên ngón tay, anh nhớ rằng chiếc nhẫn này là người phụ nữ kia đã tặng anh như một lời cảm ơn.

Trước khi xuất phát, anh cảm thấy đẹp nên đã đeo nó cho Lý Tuyết.

Chẳng thể ngờ chiếc nhẫn này lại có uy lực lớn đến mức khiến cho Diệp Hoan và Tùng Vưu Duy kinh ngạc như vậy.

Cho dù không đoán ra được, nhưng sau khi biết bọn họ sợ hãi như vậy, Bạch Diệc Phi cũng yên tâm hơn rất nhiều mà nói: “Sao không tiếp tục vậy?”

Lâm Cuồng có chút không nói lên lời khi nghe câu này, anh zai à, mặc dù chiếc nhẫn này không hề đơn giản, nhưng cũng không thể kiêu ngạo như vậy chứ? Chẳng may đám người này không quan tâm đến vẫn muốn đổi đầu với anh thì sao?

Diệp Hoan và Tùng Vưu Duy có chút kiêng kị, sau khi trao đổi ánh mắt với nhau họ đã biết suy nghĩ của đối phương.

“Chủ tịch Bạch, lần đầu gặp mặt, vừa rồi chỉ nói đùa với anh thôi, mong anh bỏ quá cho”, Tùng Vưu Duy cười ha ha nói.

Diệp Hoan gật đầu: “Đúng vậy, chỉ là nói đùa, như vậy sẽ làm chúng ta thân nhau nhanh hơn!”

Hai người nói chuyện như thể chuyện vừa mới xảy ra chỉ là ảo giác, sắc mặt biến đổi cực nhanh, không có dấu vết gì về sự việc trước đó nữa.

Trong lòng Bạch Diệc Phi hừ lạnh, đúng là một lũ mặt dày!

“Thế nên đây là quà tặng trong lần đầu gặp mặt sao?”, Bạch Diệc Phi cười lạnh nói.

Tùng Vu Duy cười cười gật đầu: “Đúng vậy, mọi người đều là tứ đại gia tộc của thủ đô, dĩ nhiên phương thức chào hỏi cũng phải có gì đó đặc biệt chứ!”

Diệp Hoan khẽ cau mày, gã không vội nói chen vào mà đang cố gắng tìm cách giải vây. Vừa rồi đã gây chuyện đến mức như vậy, không thể chỉ bằng một hai câu nói mà cho qua được.

Quả đúng như gã ta nghĩ.

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng đáp: “Vậy tôi thà rằng không quen biết các người!”

“Vả lại, tôi rất để ý đến đây”.

Tùng Vu Duy nghiêng răng, nếu không phải vì chiếc nhẫn đó, tối nay bọn chúng mới là người chiến thắng.

Lâm Cuồng nhìn Tùng Vu Duy đang căng thẳng cười ha ha nói: “Biết bây giờ anh đang có biểu cảm gì không? Thật sự rất buồn cười, thật đấy!”

“Cậu im mồm cho tôi!”, Tùng Vu Duy hét lên.

Lâm Cuồng vốn dĩ có chút kiêu ngạo, không sợ hãi mà nói: “Tôi cứ nói đấy, ngược lại là anh, vừa rồi còn nói với người ta ‘dí chết’ Hầu Tước, đứng lên vị trí chủ trì, bây giờ anh thu mua cho tôi xem nào?”

“Không dám nữa à?”

Lúc này, Diệp Hoan đột nhiên nói: “Chủ tịch Bạch, hôm nay không phải là lễ kỉ niệm của tập đoàn Hầu Tước sao? Chúng ta không nên làm lỡ thời gian của mọi người nữa, nhanh chóng bắt đầu buổi tiệc thôi, anh nói có đúng không?”

“Đúng vậy, chủ tịch Bạch, buổi lễ nên bắt đầu rồi”, Tùng Vưu Duy gật đầu nói.

Bạch Diệc Phi nhếch mép nói: “Tôi mới là chủ tịch của Hậu Tước, khi nào buổi lễ bắt đầu đều do tôi quyết định, các người là cái thá gì, chuyện vừa rồi...”

“Thấy tôi dễ bắt nạt, liền nói muốn thu mua Hậu Tước, thấy tôi có chỗ dựa vững chắc sau lưng bèn nói là lời đùa? Tôi không phải ngốc, có ngu mới tin lời của mấy người!”

“Bây giờ, với tư cách là chủ tịch của Hậu Tước, tôi nói cho các người biết, Hậu Tước không chào đón hai người, mời hai người lập tức rời khỏi bữa tiệc!”

Lời vừa dứt, tiếng bàn luận lập tức vang lên.

Vừa rồi bọn họ không phải không nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra, mà là không dám lên tiếng, nhưng giờ vấn đề là, vốn dĩ tưởng rằng tập đoàn Hậu Tước đi đời rồi, kết quả tình thế lại đảo ngược.

Hai người trước đó vốn kiêu ngạo, giờ đột nhiên trở nên hèn nhát, lại còn bảo đó là nói đùa?

Đây con mẹ nó là đang diễn kịch gì?

Lại nhìn vào cục diện hiện tại, chủ tịch Bạch lạnh lùng đũa người, lời nói không chút khách sáo, bọn họ chỉ muốn biết, chủ tịch Bạch lấy đâu ra dũng khí?

Dù có chỗ dựa vững chắc đến đâu, cũng không thể kiêu ngạo như vậy chứ? Có câu nói thừa một đường cho chính mình, sau này gặp lại để nói chuyện!

Một cậu chủ của nhà họ Diệc- chủ tịch tập đoàn Diệc Thị, một phó chủ tịch liên đoàn thương mại tỉnh, đây hoàn toàn là đặc tội người khác, sau này sẽ không dễ dàng gì!

Lâm Cuồng không sợ làm to sự việc còn nói thêm: “Nghe thấy chưa? Còn đứng đây làm gì? Đi đi chứ?”

Diệp Hoan bắt lực lạnh lùng liếc nhìn Bạch Diệc Phi, trầm giọng nói: “Vậy thì chúc buổi lễ kỉ niệm của chủ tịch Bạch diễn ra thuận lợi”.

Sau đó, Diệp Hoan xoay người rời đi.

Tùng Vu Duyệt thấy vậy cũng đi theo, nhưng lúc đang đi thì nhìn thấy Đào Yêu, ánh mắt gã ta đảo một vòng, lóe nên ý tưởng nào đó thì cười và nói: “Chủ tịch Bạch, tôi cũng chúc buổi lễ của anh thuận lợi, lúc đến cũng không mang theo quà gì, hay là, tôi tặng cô ta cho anh, coi như đền tội”.

Đào Yêu bị Tùng Vu Duyệt đẩy ra phía Bạch Diệc Phi.

Tặng phụ nữ trắng trợn như vậy sao? Vợ của chủ tịch Bạch lại còn đứng ngay đó nữa?

Lâm Cuồng khinh thường nói: “Anh không biết xấu hổ sao? Người ta có vợ rồi, lại dám tặng phụ nữ trước mặt vợ anh ấy?”

“Thì ra người đẹp này là vợ của chủ tịch Bạch?”, Tùng Vu Duyệt liếc nhìn Lý Tuyết đầy ẩn ý.

Bạch Diệc Phi cau mày, vẻ mặt ngày càng lạnh lùng hơn, nhưng câu trả lời của anh lại nằm ngoài dự đoán của mọi người: “Được, vậy tôi sẽ nhận”.

“Cái gì?”

Mọi người há hốc miệng kinh ngạc.

Dám nhận phụ nữ trước mặt vợ mình, anh to gan đến mức như vậy ư?

Chỉ có thể nói: Người có tiền có khác, đúng là biết cách chơi!

“Vậy tôi không làm phiền anh nữa”.

Tùng Vu Duyệt nói xong liền xoay người rời đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 358: Gió chiều nào theo chiều ấy

Thực tế lại một lần nữa chứng minh, nhất định đừng đắc tội với Hầu Tước và Bạch Diệc Phi, càng đừng nghĩ đến việc đối đầu với anh. Bởi vì không biết lúc nào Bạch Diệc Phi sẽ có màn lật tình thế đẹp mắt nữa.

Hãy nhìn xem, ngay cả hai cậu chủ của hai trong bốn gia tộc lớn của thủ đô muốn trừng trị Bạch Diệc Phi nhưng cũng đành phải rời đi.

Bạch Diệc Phi đi đến bục dẫn chương trình, cầm micro. Còn Long Linh Linh ở bên dưới nhanh tay nhanh mắt cắm phích cắm vào.

“Thật sự xin lỗi để mọi người đợi lâu, giờ những người tạp nham đã không còn, chúng ta có thể chính thức bắt đầu rồi”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

Sau khi nói xong những lời khách khí thì buổi phân chia tài nguyên chính thức bắt đầu.

Vì nhận được lợi ích nên ai nấy cũng cười ha hả, hoàn toàn quên đi việc không vui vẻ ban nãy.

Bạch Diệc Phi bảo mọi người cứ tự nhiên tham gia vào bữa tiệc, còn mình kéo Lý Tuyết đến ban công của khách sạn và giải thích với cô: “Tuyết Nhi! Anh thu nhận cô ta chỉ là biện pháp ứng phó tạm thời thôi chứ không phải thật”.

Lý Tuyết ừm một tiếng không nói gì. Vì cô không biết nên nói gì cả.

Bạch Diệc Phi bắt đầu dĩ thử dài một tiếng, chủ động ôm chặt lấy cô, nói: “Tuyết Nhi! Hãy tin anh”.

Lý Tuyết ngây người ra, sau đó sắc mặt đỏ ửng lại ừm một tiếng. Cảm giác khó chịu ban nãy cũng tan biến nhờ cái ôm này của Bạch Diệc Phi.

...

Ở bãi đỗ xe của khách sạn, Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết định về trước. Vừa mới đóng cửa xe ghế phụ thì Lâm Cuồng và Đào Yêu chạy ra.

Lâm Cuồng hét một câu: “Anh định về sao?”

Bạch Diệc Phi quay đầu, nói: “Ừm! Cũng không còn việc gì cả nên anh đưa chị về thôi”, dù sao thì Long Linh Linh ở đó, nếu không có gì quan trọng thì cũng không phải lo.

Lâm Cuồng ồ một tiếng, nói: “Chắc về ‘thân mật’ với chị à? Em ghen ty chết đi được”.

“Cậu cũng có thể như thế mà”, Bạch Diệc Phi đùa giỡn, nói: “Hay là anh giới thiệu cho cậu một người nha?”, nói xong anh nhìn thấy Đào Yêu, nói luôn: “Vừa hay bên cạnh cậu có một người đẹp kìa”.

“Hự...”, Lâm Cuồng sắc mặt cứng ngắc, nói: “Vậy thì... Em độc thân vẫn tốt hơn”.

Bạch Diệc Phi bật cười nhìn Lâm Cuồng. Lâm Cuồng lúc này giống y như lúc gặp trên đường cao tốc, lúc đó cậu ta trông rất thật thà và dễ bắt nạt.

Chàng trai này đúng là thú vị. Nhưng mối quan hệ giữa cậu ta và Bạch Khiếu...

Bạch Diệc Phi lắc đầu, thôi bỏ đi, không nghĩ đến những cái này nữa, anh nói tiếp: “Thôi anh chị về trước đây”.

Lâm Cuồng gật đầu, nói: “Vâng, hôm khác có thời gian em mời anh ăn cơm nha”.

Bạch Diệc Phi khoát tay rời lên xe. Nhưng điều khiến người ta bất ngờ là, Đào Yêu cũng lên cùng.

Lâm Cuồng đứng ở bên ngoài mà sắc mặt kinh hãi, thậm chí nói: “Không phải chứ? Anh Phi thật sự định thu nhận cô ta sao?”

Bạch Diệc Phi ở trong xe không nghe thấy lời Lâm Cường nói nên chỉ chau mày hỏi: “Cô lên xe làm gì?”

Đào Yêu ngồi ở ghế sau để lộ đôi chân dài gợi cảm, nũng nịu nói: “Chẳng phải tôi là người của anh sao? Tất nhiên là phải đi theo anh rồi”.

“Ôi mẹ ơi, cô đừng có nói bừa”, Bạch Diệc Phi nói xong thì nhìn Lý Tuyết.

Lý Tuyết chớp mắt một cái ra vẻ mình hiểu được.

Bạch Diệc Phi thở phào một cái rồi nghiêm túc nói: “Đào Yêu! Tôi biết là cô muốn làm gì?”

“Làm gì?”, Đào Yêu nói với vẻ vô tội.

Bạch Diệc Phi hừ một tiếng, nói: “Một câu thôi, gió chiều nào theo chiều ấy”.

“Vì vậy ở trước mặt tôi thì hãy thu lại những ý đồ đó, cũng đừng nghĩ là có được thông tin gì từ chỗ tôi để truyền lại cho Tùng Vuư Duy, tôi không sập cái bẫy này đâu”.

Sắc mặt Đào Yêu có chút khó coi.

Bạch Diệc Phi tiếp tục nói: “Không có chuyện gì thì đừng có lượn lờ trước mặt tôi, cút đi”.

Đào Yêu hừ lạnh một tiếng, nói: “Chủ tịch Bạch quả nhiên lợi hại”, nói xong cô ta xuống xe rồi đóng cửa xe rầm một cái.

...

Diệp Hoan sau khi rời đi liền sai người đi điều tra xem Bạch Diệc Phi sao lại có được chiếc nhẫn đó, rất nhanh đã có tin tức.

“Chủ tịch Diệp, hôm qua Bạch Diệc Phi ở trên đường cao tốc cứu được Lương Vĩ Siêu, vì thế Lương Vĩ Siêu tặng cho hẳn ta cái nhẫn đó”.

Sau khi Diệp Hoan nghe xong, cười lạnh một tiếng: “Hóa ra là vậy, còn tưởng bám vào được mối quan hệ đó rồi”.

“Cũng coi như có mối quan hệ đó chẳng? Dù sao thì cũng cứu được Lương Vĩ Siêu một mạng mà”, thư ký đáp.

Diệp Hoan cười một tiếng nói: “Nếu hẳn làm vật cảm ơn thì chuyện này cũng coi như hiểu được phần nào rồi. Lương Vĩ Siêu và Lương Minh Nguyệt chắc chắn sẽ không vì chuyện khác mà bao che cho Bạch Diệc Phi đâu, càng không vì hấn mà đổi đầu với nhà họ Diệp chúng ta”.

“Chủ tịch Diệp! Có cần quay về...”.

“Không cần”, Diệp Hoan khoát tay, nói tiếp: “Trước tiên cứ phái thêm người đi tìm Ngải Ngải đã, đợi khi tìm được rồi thì sẽ từ từ xử lý thằng Bạch Diệc Phi đó”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 364: Em đến nhà anh

Một bữa cơm mà cả chủ và khách đều vui, Tần Hoa còn dặn dò bọn họ sớm đến.

Trong lúc Tần Hoa đưa Chu Khúc Nhi về thì cô ta nói: “Em không muốn về nhà”.

“Em muốn đi đâu?”, Tần Hoa hỏi: “Anh đưa em đi”.

“Đến nhà anh”, Chu Khúc Nhi quay đầu nhìn anh ta.

Tần Hoa suýt chút nữa thì phanh gấp, may mà anh ta kịp thời ổn định lại, thế nhưng cả khuôn mặt cũng đã đỏ lên: “Nhà anh không tốt lắm”.

“Không, cứ đến nhà anh đây”, Chu Khúc Nhi nằng nặc: “Nếu không hôm nay em ra đường ngủ”.

Tần Hoa hết cách, chỉ đành đỏ mặt, gật đầu đồng ý.

...

Buổi chiều ngày hôm sau, Bạch Diệc Phi đến nhà Tần Hoa.

Trong nhà ngoại trừ Bạch Diệc Phi còn có vài đồng nghiệp của anh ta. Anh nói với họ được một lát, sau khi làm quen xong thì ai làm việc nấy.

Dù sao cũng là nhà mới nên cần phải trang trí lại một lượt.

Đợi đến khi xong xuôi thì cũng đã bảy tám giờ tối. Tần Hoa gọi mọi người cùng đi ăn cơm.

Ăn xong, anh ta lại tiễn những người bạn kia về, cuối cùng chỉ còn lại Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lấy một chiếc hộp từ trong túi ra đưa cho Tần Hoa: “Quà cưới”.

Tần Hoa cúi đầu: “Đồng hồ Longines...”.

Bạch Diệc Phi cướp lời: “Anh, thực sự không đắt đâu, hơn nữa anh kết hôn thì cũng phải chải chuốt lại một lượt chứ, vừa hay còn thiếu một cái đồng hồ”.

Tần Hoa im lặng một lát rồi nói: “Cảm ơn”.

Cuối cùng, Bạch Diệc Phi ở lại chỗ Tần Hoa vì ngày mai anh cũng phải đi đón dâu từ đây.

...

Ánh mặt trời ló rạng, một ngày mới bắt đầu.

Bạch Diệc Phi và Tần Hoa đã dậy từ sớm.

“Anh, em đi trước đây”.

Bạch Diệc Phi không những phải đi đón dâu mà còn phải đi sớm nhất dò đường. Đây là một phong tục khi kết hôn của người Thiên Bắc. Vì thế anh đi trước, Tần Hoa đi sau.

“Đợi đã”, Tần Hoa gọi anh lại.

Bạch Diệc Phi quay người: “Sao vậy?”

Tần Hoa lấy chiếc vòng cổ xuống rồi đưa cho anh: “Cho cậu”.

Bạch Diệc Phi ngạc nhiên: “Anh làm gì vậy?”

Tần Hoa đột nhiên trở nên buồn buồn, khẽ nói: “Chiếc vòng cổ này là bố anh cho anh, nó đã được khai quang, có thể mang đến bình an, bây giờ anh cho cậu”.

“Anh không phải là người khéo ăn nói nhưng anh coi cậu là người thân duy nhất của mình, anh cũng không cầu gì nhiều, chỉ mong cậu bình an. Cậu nhận đi”.

“Được!”

Thật ra anh không tin những thứ này nhưng vì để đối phương yên tâm thì nhận lấy cũng đâu có sao?

Bạch Diệc Phi đeo chiếc vòng mà Tần Hoa đưa cho lên cổ, rất cẩn thận.

“Vây em đi đây”, Bạch Diệc Phi nói.

Ngoài cửa một hàng Bentley đã đợi sẵn, còn đốt pháo, vô cùng náo nhiệt.

Mọi người đứng xem đều tò mò. Nhà nào kết hôn mà chơi lớn vậy, toàn là siêu xe, trang phục của những người kia trông cũng không đơn giản.

Có hàng xóm biết Tần Hoa thì kinh ngạc vô cùng.

“Vãi chưởng! Cảnh sát có thể kiếm được nhiều tiền thế à?”

“Không phải chứ? Cảnh sát ăn lương viên chức, được bao nhiêu đâu?”

“Các người không biết đấy thôi, đây là do anh em người ta chuẩn bị”.

“Sao tôi lại không có đưa anh em nào đáng đồng tiền bát gạo thế này cơ chứ?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 365: Đám cưới của Chu Khúc Nhi

Một bữa cơm mà cả chủ và khách đều vui, Tần Hoa còn dặn dò bọn họ sớm đến.

Trong lúc Tần Hoa đưa Chu Khúc Nhi về thì cô ta nói: “Em không muốn về nhà”.

“Em muốn đi đâu?”, Tần Hoa hỏi: “Anh đưa em đi”.

“Đến nhà anh”, Chu Khúc Nhi quay đầu nhìn anh ta.

Tần Hoa suýt chút nữa thì phanh gấp, may mà anh ta kịp thời ổn định lại, thế nhưng cả khuôn mặt cũng đã đỏ lên: “Nhà anh không tốt lắm”.

“Không, cứ đến nhà anh đây”, Chu Khúc Nhi nằng nặc: “Nếu không hôm nay em ra đường ngủ”.

Tần Hoa hết cách, chỉ đành đỏ mặt, gật đầu đồng ý.

...

Buổi chiều ngày hôm sau, Bạch Diệc Phi đến nhà Tần Hoa.

Trong nhà ngoại trừ Bạch Diệc Phi còn có vài đồng nghiệp của anh ta. Anh nói với họ được một lát, sau khi làm quen xong thì ai làm việc nấy.

Dù sao cũng là nhà mới nên cần phải trang trí lại một lượt.

Đợi đến khi xong xuôi thì cũng đã bảy tám giờ tối. Tần Hoa gọi mọi người cùng đi ăn cơm.

Ăn xong, anh ta lại tiễn những người bạn kia về, cuối cùng chỉ còn lại Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lấy một chiếc hộp từ trong túi ra đưa cho Tần Hoa: “Quà cưới”.

Tần Hoa cúi đầu: “Đồng hồ Longines...”.

Bạch Diệc Phi cướp lời: “Anh, thực sự không đắt đâu, hơn nữa anh kết hôn thì cũng phải chải chuốt lại một lượt chứ, vừa hay còn thiếu một cái đồng hồ”.

Tần Hoa im lặng một lát rồi nói: “Cảm ơn”.

Cuối cùng, Bạch Diệc Phi ở lại chỗ Tần Hoa vì ngày mai anh cũng phải đi đón dâu từ đây.

...

Ánh mặt trời ló rạng, một ngày mới bắt đầu.

Bạch Diệc Phi và Tần Hoa đã dậy từ sớm.

“Anh, em đi trước đây”.

Bạch Diệc Phi không những phải đi đón dâu mà còn phải đi sớm nhất dò đường. Đây là một phong tục khi kết hôn của người Thiên Bắc. Vì thế anh đi trước, Tần Hoa đi sau.

“Đợi đã”, Tần Hoa gọi anh lại.

Bạch Diệc Phi quay người: “Sao vậy?”

Tần Hoa lấy chiếc vòng cổ xuống rồi đưa cho anh: “Cho cậu”.

Bạch Diệc Phi ngạc nhiên: “Anh làm gì vậy?”

Tần Hoa đột nhiên trở nên buồn buồn, khẽ nói: “Chiếc vòng cổ này là bố anh cho anh, nó đã được khai quang, có thể mang đến bình an, bây giờ anh cho cậu”.

“Anh không phải là người khéo ăn nói nhưng anh coi cậu là người thân duy nhất của mình, anh cũng không cầu gì nhiều, chỉ mong cậu bình an. Cậu nhận đi”.

“Được!”

Thật ra anh không tin những thứ này nhưng vì để đối phương yên tâm thì nhận lấy cũng đâu có sao?

Bạch Diệc Phi đeo chiếc vòng mà Tần Hoa đưa cho lên cổ, rất cẩn thận.

“Vây em đi đây”, Bạch Diệc Phi nói.

Ngoài cửa một hàng Bentley đã đợi sẵn, còn đốt pháo, vô cùng náo nhiệt.

Mọi người đứng xem đều tò mò. Nhà nào kết hôn mà chơi lớn vậy, toàn là siêu xe, trang phục của những người kia trông cũng không đơn giản.

Có hàng xóm biết Tần Hoa thì kinh ngạc vô cùng.

“Vãi chưởng! Cảnh sát có thể kiếm được nhiều tiền thế à?”

“Không phải chứ? Cảnh sát ăn lương viên chức, được bao nhiêu đâu?”

“Các người không biết đấy thôi, đây là do anh em người ta chuẩn bị”.

“Sao tôi lại không có đưa anh em nào đáng đồng tiền bát gạo thế này cơ chứ?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 366: Bị theo dõi

Buổi hôn lễ kết thúc lúc hơn ba giờ chiều.

Sau khi tiễn hết các khách mời về, tại hội trường chỉ còn lại mấy người bọn họ.

“Hôm nay mọi người vất vả rồi”, Tần Hoa cười nói.

Bạch Diệc Phi xua tay: "Không vất vả, ngược lại hai người...".

“Bọn anh làm sao?”, Tần Hoa khó hiểu.

Bạch Diệc Phi nhướn mày đá lông nheo: “Tôi nay sẽ rất vất vả đó!”

Tần Hoa hiểu ngay lập tức, khuôn mặt đỏ rực lên.

Bạch Diệc Phi cười he he: “Bọn anh mau về đi! Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng đó nha!”

Nói xong, chưa đợi Chu Khúc Nhi kịp nổi khùng, Bạch Diệc Phi đã kéo tay Lý Tuyết chạy ra khỏi hội trường.

...

Bạch Diệc Phi kéo Lý Tuyết chạy đến bãi đậu xe.

Sau khi lên xe, Bạch Diệc Phi đưa Lý Tuyết trở về biệt thự còn mình thì lái xe đến tập đoàn Hào Tước.

Trong phòng làm việc, Bạch Diệc Phi hỏi Long Linh Linh: “Bên tỉnh có tin tức gì không?”

"Tạm thời vẫn chưa có".

Câu trả lời của Long Linh Linh khiến trong lòng Bạch Diệc Phi càng thêm khó hiểu, mấy gã muốn ngồi lên vị trí chủ tịch Hiệp hội thương mại ắt

sẽ phải ra tay với anh, như vậy, tình hình hơn một tuần vừa rồi sóng yên biển lặng lại khiến cho Bạch Diệc Phi càng cảm thấy bất an hơn.

Đề bọn họ từ bỏ việc này là không thể, như vậy thì chỉ có một khả năng duy nhất, đó chính là bọn họ đang áp ủ một âm mưu lớn nào đó, mà âm mưu này sẽ đủ để hạ gục anh trong một chiêu.

Nghĩ đến đây, Bạch Diệc Phi liền gọi điện cho Chung Liên xác nhận rằng cô ta đang ở biệt thự cảng Lam Ba bảo vệ cho cả nhà Lý Tuyết thì anh mới yên tâm, sau đó anh dặn dò cô ta phải nhớ không được để Lý Tuyết rời khỏi tầm mắt của mình.

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Diệc Phi liếc nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ tan làm rồi nên anh đứng dậy định ra về.

Bạch Hồ và Từ Lăng cũng đi theo anh đến Hầu Tước nên bây giờ cũng theo anh cùng đi về.

Trên đường đi, Bạch Diệc Phi nhận được một cuộc điện thoại.

Người gọi là Trương Hoa Bân, mà giọng nói trong điện thoại lại trùng với câu nói mà Bạch Hồ và Từ Lăng đang nói.

"Sau xe có người theo dõi".

Bạch Diệc Phi sửng sốt, lập tức nhìn vào gương chiếu hậu, quả thực trông thấy mấy chiếc xe kiểu sedan đang bám sát phía sau xe của bọn họ, anh hỏi: "Biết là ai không?"

"Tạm thời không tra ra được".

Bạch Diệc Phi trả lời một câu: "Tôi biết rồi", sau đó ngắt máy.

Đối với vấn đề này thì anh lại không hề thấy lo lắng, vì anh đã sớm biết đám người kia sẽ không an phận cho nên việc bị theo dõi cũng không nằm ngoài suy nghĩ của anh, có điều anh không biết đây là người của ai mà thôi?

Bạch Diệc Phi lại liếc nhìn thêm lần nữa: “Tìm một chỗ nào vắng vẻ chút, giải quyết hẳn đi”.

“Ừm”, Bạch Hổ đáp lời sau đó tăng ga phóng về phía ngoại thành.

Mấy chiếc xe phía sau thấy vậy cũng lập tức phóng theo.

Hơn mười phút sau, xe của Bạch Diệc Phi dừng ở bên lề đường ở ngoại thành, đồng thời mấy chiếc xe phía sau cũng dừng lại theo.

Tiếp đó người của hai bên đều bước xuống xe.

Bên đối phương tổng cộng có khoảng hơn mười người mà bên Bạch Diệc Phi chỉ có ba.

Bạch Diệc Phi thấy vậy cũng không tỏ vẻ lo lắng, Từ Lãng và Bạch Hổ mỗi người đánh mười người còn dư sức, hơn nữa sức chiến đấu của Bạch Diệc Phi bây giờ đã hơn trước rất nhiều, cho nên mười mấy tên bên kia cũng chẳng đáng là gì.

"Tốc độ nhanh chút".

Bạch Diệc Phi nói xong câu này thì Từ Lãng và Bạch Hổ lập tức xông lên.

Mười mấy người thấy vậy thì cũng rút côn trên người ra đánh nhau với Bạch Hổ và Từ Lãng.

Bản lĩnh của Từ Lãng và Bạch Hổ thì khỏi cần phải nói, chỉ cần một hai chiêu là đã hạ gục một người của đối phương.

Bạch Diệc Phi xem bọn họ đánh nhau mà trong lòng ngứa ngáy, đi theo Bạch Hổ học võ lâu như vậy anh cũng muốn biết thành quả của mình bây giờ ra sao.

Vì vậy Bạch Diệc Phi cũng đi lên vài bước đánh nhau với tên đứng gần anh nhất.

Đối phương cầm côn định đánh thẳng vào đầu Bạch Diệc Phi nhưng bị anh một tay bắt được, bàn tay khác của anh nắm chặt đám thừng vào bụng của đối phương, sau đó bàn tay giữ côn của anh xoay một vòng hoá giải thế tấn công của đối phương, rồi anh giơ chân đạp thật mạnh.

Đương nhiên khi đánh nhau phải chọn chỗ yếu nhất của đối phương để tấn công.

"Aaa!"

Gã đàn ông hét lên đau đớn sau đó ôm chặt hạ bộ của mình, gã đau đến nỗi nằm lăn lộn trên mặt đất.

Đúng lúc này, sau lưng Bạch Diệc Phi bị một người đánh lén.

Đợi đến khi anh cảm nhận có người ở phía sau và quay lại thì con dao đã ở ngay trước mắt anh rồi nên không kịp trở tay ngăn cản.

"Phập!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 367: Gặp lại Hồ Thiên Cẩm

Con dao găm thẳng vào bên vai của Bạch Diệc Phi.

"Con mẹ nó!"

Bạch Diệc Phi cắn răng chịu đau chửi một câu.

Bạch Hổ thấy vậy thì vội vàng giải quyết gã đang đấu với mình trong hai chiêu rồi chạy nhanh về phía Bạch Diệc Phi, lấy đà đập mạnh vào kẻ địch đang đứng trước mặt Bạch Diệc Phi, sau đó nhanh nhẹn nhặt con dao của người khác lên cắm thẳng vào tim gã.

Bạch Diệc Phi ôm chặt vết thương trên vai quỳ sụp xuống, dựa vào bên cạnh xe.

“Mẹ kiếp!”, có vẻ như anh đã quá tự tin, cho rằng mình đã theo Bạch Hổ học được một thời gian là tạm được rồi, nhưng thực tế đã chứng minh, anh quả thực chẳng ra sao cả, ít nhất là kinh nghiệm trong thực chiến của anh vẫn chưa ra đâu vào đâu.

Vì không muốn gây thêm phiền toái cho Bạch Hổ và Từ Lãng, Bạch Diệc Phi định chui vào trong xe ô tô ngồi đợi bọn họ, nhưng còn chưa kịp đợi anh mở cửa xe ô tô thì lại xuất hiện thêm hai người nữa.

Vô Bệnh và Hồ Thiên Cẩm.

Lúc này, Từ Lãng và Bạch Hổ đã giải quyết xong đám người lúc nãy.

Vô Bệnh sau khi trông thấy từ Lãng thì bỗng gọi một tiếng: “Su huynh”.

Hồ Thiên Cẩm thì lại nhìn trừng trừng vào Bạch Diệc Phi sau đó mở miệng cười to: “Bạch Diệc Phi, hôm nay để xem mày trốn kiểu gì? Mày giết học trò của tao, hạ bao nhiêu người của tao, hôm nay mày chết chắc rồi”.

Ngay vào lúc Bạch Diệc Phi nhìn thấy Hồ Thiên Cẩm thì anh đã biết hôm nay khó có thể rút lui an toàn được rồi, kết cục ngày hôm nay của hai bên chắc chắn sẽ là người chết ta sống.

Nhưng mà, vì sao Hồ Thiên Cẩm lại biết được hành tung của anh, là ai đã tiết lộ cho ông ta? Diệp Hoan?

Vô Bệnh dường như nhìn ra sự nghi hoặc của Bạch Diệc Phi nên nhún vai nói: “Mày yên tâm, tao không phải đến để giết mày”.

“Ồ”, Bạch Diệc Phi không tin.

Vô Bệnh nhún vai, đành phải dùng hành động để chứng minh, vì vậy hắn bước đến đứng trước mặt của Từ Lăng.

Việc của hắn ngày hôm nay là đến ngăn cản Từ Lăng, chỉ cần chặn được Từ Lăng thì Hồ Thiên Cẩm sẽ có cơ hội để giết Bạch Diệc Phi.

Hồ Thiên Cẩm lười giải thích thừa thãi: “Chịu chết đi!”

Nói xong ông ta xông thẳng về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Hổ phản ứng nhanh chóng, xông ra đánh nhau với Hồ Thiên Cẩm.

Cả hai đều không mang theo vũ khí nhưng trong tay Hồ Thiên Cẩm có độc cho nên chỉ cần dính một chút thôi cũng đủ để mất mạng.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì cực kỳ lo lắng, thực lực của Bạch Hổ kém hơn của Hồ Thiên Cẩm, mà bởi trên người Hồ Thiên Cẩm có độc nên Bạch Hổ lại càng không thể tấn công ông ta, cứ đà này thì Bạch Hổ sẽ bị ông ta lấn át, mà bên kia Từ Lăng bị Vô Bệnh bám dính lấy không thể thoát ra được, cứ thế này chắc chắn anh sẽ phải chết.

Quả nhiên như vậy, Bạch Hổ bị Hồ Thiên Cẩm đánh cho lùi về phía sau cách Bạch Diệc Phi một khoảng khá xa, ngay sau đó Hồ Thiên Cẩm quay ngoắt người lại xông về hướng Bạch Diệc Phi.

Bạch Hổ thấy vậy định xông lên nhưng do khoảng cách quá xa nên không kịp hỗ trợ.

Khoảng cách của Từ Lãng thì có thể kịp thời quay lại ứng cứu nhưng lại bị Vô Bệnh bám riết.

“Choeng” một tiếng, thanh đao của Từ Lãng va chạm mạnh với thanh đao của Vô Bệnh, sau đó anh ta không thèm để ý gì nữa xông thẳng về hướng của Hồ Thiên Cẩm.

Hồ Thiên Cẩm lập tức cảm nhận được luồng gió tấn công phía sau lưng nên nhào người, vươn tay đánh về phía sau.

Từ Lãng biết trên tay ông ta có độc nên dùng thanh đao của mình đỡ lại nhưng không thể ngờ được sức lực của Hồ Thiên Cẩm quá mạnh, bị ông ta đánh lùi về phía sau mấy bước.

Cũng may nhờ vào mấy giây ngắn ngủi này mà Bạch Diệc Phi có cơ hội thoát thân, anh lộn vài vòng tránh xa Hồ Thiên Cẩm, đồng thời cũng vào được phạm vi bảo vệ của Bạch Hổ.

Nhưng Vô Bệnh lại quán lấy Từ Lãng một lần nữa, Hồ Thiên Cẩm lại đánh nhau với Bạch Hổ.

Bạch Diệc Phi hơi thở hỗn hển, đè nén cơn đau cầm điện thoại di động lên bắt đầu dĩ muốn gọi điện cho Tần Hoa vì anh đã từng chứng kiến bản lĩnh của Tần Hoa trong lần đụng độ trước tại quê nhà của anh.

Nhưng hôm nay là ngày cưới của Tần Hoa, lúc này Tần Hoa và Chu Khúc Nhi hẳn là đang hạnh phúc bên nhau, anh không nên gọi điện thoại làm phiền bọn họ.

Lại nhìn đến cục diện hiện tại, nếu như anh không có được chi viện thì anh chắc chắn chỉ có chết.

Do dự một hồi lâu, Bạch Diệc Phi mới cắn răng nhét điện thoại vào trong túi áo ngực.

Không thể lần nào cũng dựa vào người khác, anh không tin, anh và Bạch Hổ không đánh lại được một người, cùng lắm thì anh sẽ cần chết ông ta!

Bạch Diệc Phi cũng không quan tâm đến vết thương trên vai mình nữa, anh nhặt con dao trên đất lên xông về phía hai người kia.

Bạch Hổ thấy vậy cũng không nói gì cả, bởi vì giờ phút này có hai người cùng xông lên là lựa chọn tốt nhất, nếu không đợi đến lúc anh ta không thể đánh được nữa thì cũng chính là giờ chết của bọn họ.

Bạch Diệc Phi và Bạch Hổ huấn luyện cùng nhau đã lâu nên giữa hai người đều có sự ăn ý, một người bên trái một người bên phải cùng nhau tấn công, nhất thời Hồ Thiên Cẩm bị hai người hợp sức dồn ép nhưng mà để giết được ông ta thì không phải dễ dàng.

Sau một hồi đánh nhau, Bạch Hổ dần dần mất sức, Bạch Diệc Phi cũng không còn đủ sức nữa rồi, vết thương trên vai anh chảy quá nhiều máu khiến cho cánh tay của anh nhấc lên cũng khó khăn.

Hồ Thiên Cẩm cười nham hiểm nói: “Chúng mày giãy dụa để làm gì? Sớm muộn gì thì cũng bị giết thôi, nếu như chúng mày ngoan ngoãn chịu thua thì tao có thể chọn cho chúng mày một cái chết thoải mái”.

“Ai phải chết còn chưa chắc đâu!”, Bạch Diệc Phi cắn răng nói.

Sau khi nói xong, Bạch Diệc Phi cầm dao lên nhắm chuẩn vào thân dưới của Hồ Thiên Cẩm, còn Bạch Hổ rất ăn ý nhấc chân nhắm thẳng vào thân trên của Hồ Thiên Cẩm.

Hồ Thiên Cẩm nhảy chồm người lên nhấc chân tấn công Bạch Diệc Phi, đồng thời hai tay cong lại ý đồ muốn tóm chân của Bạch Hổ.

Bạch Hổ thấy vậy liền thay đổi hướng tấn công.

Bạch Diệc Phi thì thu tay lại, ngồi sụp xuống quét chân một vòng.

Tốc độ của Hồ Thiên Cẩm cực nhanh, hơi nghiêng đầu đã tránh được đòn tấn công của Bạch Hồ, nhưng lại bị chiêu gạt chân của Bạch Diệc Phi làm cho mất đi trọng tâm.

Bạch Hồ thấy vậy lập tức ra chiêu, tay nắm chặt đòn sức đâm mạnh vào ngực của Hồ Thiên Cẩm.

Hồ Thiên Cẩm vội vàng khoanh tay chặn lại đòn tấn công của Bạch Hồ, đồng thời lùi về phía sau mấy bước.

"Hồ Thiên Cẩm, tôi đã gọi điện thoại cho Tần Hoa, chính là người mà ông gặp đêm hôm đó, đợi anh ấy đến thì ông chết chắc rồi!"

Hồ Thiên Cẩm vừa nghe Bạch Diệc Phi nói vậy thì hơi khựng lại: "Mày đánh rắm à!"

Kỳ thực trong lòng ông ta rất lo lắng, bởi vì Tần Hoa rất mạnh mà ông ta thì đánh không lại, nếu như Tần Hoa thực sự đến đây thì ông ta cũng không giết được Bạch Diệc Phi.

Nhưng trong chốc lát, ông ta giật mình phản ứng lại: "Mày nói dối! Mày làm gì có thời gian gọi điện thoại, hơn nữa nếu như Tần Hoa đến đây thì chẳng lẽ con mẹ mày sẽ nói trước với tao à?"

Cuối cùng, Hồ Thiên Cẩm không nói thêm gì nữa mà tiếp tục xông về phía Bạch Diệc Phi.

"Mẹ kiếp!"

Bạch Diệc Phi giật mình, bà mẹ nó, trước khi đánh cũng không nói một câu à?

Bạch Hồ lập tức đứng chắn trước người Bạch Diệc Phi, bị một chiêu độc toàn lực của Hồ Thiên Cẩm đánh bay ra ngoài.

Bạch Diệc Phi vô cùng lo lắng nhìn sang Bạch Hồ, sau đó vội vàng né đi, nhưng do Hồ Thiên Cẩm ra tay quá độc ác, hai ba bước đã tóm được

Bạch Diệc Phi rồi đạp cho anh ngã lăn ra đất.

"Phụt!"

Bạch Diệc Phi phun ra một ngụm máu.

Hồ Thiên Cẩm từ từ bước đến gần Bạch Diệc Phi, giơ bàn tay dính độc của mình lên, nham hiểm nói: “Bạch Diệc Phi, tao muốn báo thù cho học trò của tao! Mà đi chết đi!”

"Viu viu!"

Ngay khi tay của Hồ Thiên Cẩm sắp sửa chạm vào Bạch Diệc Phi thì từ phía xa bay đến hai thanh phi đao ngăn lại hành động của ông ta.

Hồ Thiên Cẩm phản ứng cực nhanh và ngả người ra sau, tránh được hai thanh phi đao.

Cùng lúc đó, Bạch Diệc Phi bị một bàn tay tóm lấy lùi nhanh về phía sau.

Sau khi đứng vững thì Bạch Diệc Phi và Hồ Thiên Cẩm mới nhìn ra người đến là ai.

"Bông Hoa?"

Đúng vậy, người dùng phi đao lúc này chính là Bông Hoa của Linh Nam.

Hồ Thiên Cẩm nổi khùng: “Mày làm cái gì vậy? Tao đã sắp giết được nó rồi mà mày lại dám ngăn tao lại!”

Bông Hoa lạnh lùng hừ một tiếng, coi như không nghe thấy lời của Hồ Thiên Cẩm mà quay ra nói với Bạch Diệc Phi: “Ân tình lúc trước, tao trả rồi”.

Giờ này phút này, Bạch Diệc Phi mới thực sự cảm thấy may mắn rằng lúc đó khi bắt được Bông Hoa rồi quyết định thả ả ta đi mà cũng không gây

khó dễ cho ả, nếu không thì bây giờ cũng không được Bông Hoa cứu một mạng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 368: Cứu viện đến

Hồ Thiên Cẩm thấy vậy càng nổi cáu: "Mày điên rồi hả? Hắn ta là kẻ thù của mày mà mày lại đi giúp cho hắn?"

Bông Hoa lạnh lùng nói: "Hắn là kẻ thù của tôi, ông cũng vậy!"

"Nếu không phải vì ông thì tôi với chồng của tôi sẽ không đến đây, thế thì chồng tôi cũng sẽ không chết! Tất cả đều là bởi vì ông!"

"Lúc chúng tôi bị bắt, ông hầu như mặc kệ chúng tôi mà chỉ lo cho bản thân mình, nếu không phải như thế thì chồng tôi có bị chết không? Những người anh em cùng đến đây có bị chết không?"

Mặt Hồ Thiên Cẩm sa sầm: "Mày đang nói cái gì đấy? Chúng ta mới là người đi chung một đường, người giết La Cuồng là Tần Hoa, là tên cảnh sát đó, còn có cả Bạch Diệc Phi nữa!"

"Mày nên tìm bọn họ mà trả thù chứ không phải lấy oán trả ơn như bây giờ!"

"Ông nói dối!", Bông Hoa chửi rửa: "Tôi không phải đồ ngốc! Tôi phân biệt được ai là kẻ thù, ông không cần ở đây giả vờ giả vịt, tôi cũng sẽ không để cho ông tiếp tục lợi dụng nữa đâu!"

"Mày!", Hồ Thiên Cẩm nói không lại được Bông Hoa nên nhân lúc mọi người không để ý, ông ta ra tay nhanh như chớp.

Bạch Diệc Phi sững sốt, ôm chặt lấy ngực của mình lăn một vòng trên đất.

Cùng lúc đó, Bạch Hổ và Bông Hoa cùng nhau ngăn chặn đòn tấn công của Hồ Thiên Cẩm.

Do có thêm Bông Hoa gia nhập nên Bạch Hổ đối phó với ông ta có phần dễ dàng hơn.

Mà bên phía Từ Lãng thì từ đầu đến cuối vẫn bị Vô Bệnh níu chân không thể thoát ra được.

Bạch Diệc Phi không xông lên nữa mà đứng dựa vào cột đèn bên lề đường thở hổn hển.

Trời đã nhá nhem tối, đèn đường cũng được thắp sáng lên, trên con đường rộng rãi mà trống trải hầu như không có mấy chiếc xe qua lại, càng không có ai biết đến ở nơi này đang diễn ra một trận đấu sinh tử.

Tuy nhiên, điều khiến người ta bất ngờ đó là Từ Lãng đột nhiên dừng tay lại bởi vì Vô Bệnh đã nói một câu.

"Anh đã từng gặp Đạo trưởng chưa?"

Từ Lãng hơi khựng lại, đứng đối mặt với Vô Bệnh.

Vô Bệnh nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt của Từ Lãng liền hiểu, bản thân đã nói đúng điểm mấu chốt rồi: "Anh có muốn biết tung tích của em gái út không?"

"Cậu muốn nói cái gì?", Từ Lãng siết chặt nắm tay.

Vô Bệnh thờ ơ nói: "Nói chuyện với em một lúc được không?"

Từ Lãng không nói gì mà chìm đắm vào trong dòng ký ức.

Lần trước Bạch Diệc Phi đưa bọn họ đuổi theo Hồ Thiên Cẩm, trên đường đi, anh ta là người xuống xe đầu tiên, anh ta đã chiến đấu với Đệ nhất đao vương của Linh Nam và Hồng Hâm. Sau đó, nhờ vào lợi thế về đánh nhau trong bóng tối nên anh ta giết được bọn họ nhưng bản thân mình cũng bị thương không nhẹ.

Đúng lúc đó thì Đạo trưởng xuất hiện.

"Ta đưa cậu đi trị thương trước", Đạo trưởng không nói gì nhiều chỉ đỡ anh ta dậy rồi đưa đi.

Tiếp theo sau đó là thời gian anh ta dưỡng thương, Đạo trưởng chỉ nói với anh ta rằng có lẽ em gái út vẫn còn sống, ông ta sẽ tiếp tục điều tra tung tích của em gái út, nếu ông ta tìm thấy sẽ nói cho anh ta.

...

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì hơi nhú mào: “Từ Lãng, nghĩa là sao?”

Từ Lãng không dám nhìn Bạch Diệc Phi, anh ta vẫn đang do dự.

Vô Bệnh lập tức nói: "Có thể em gái út vẫn còn sống...".

Lời vừa dứt, không ngờ được Từ Lãng lại bước chậm chậm đứng sang bên cạnh.

Bạch Diệc Phi cảm thấy lòng mình trầm hẳn xuống, tự điều cười một tiếng.

Bên kia Hồ Thiên Cẩm thấy vậy thì vô cùng đắc ý: “Bạch Diệc Phi, đến người của mày cũng không giúp mày nữa rồi, tao thấy là hôm nay mày chết chắc rồi! Ha ha...”.

Cùng lúc đó, Hồ Thiên Cẩm vung tay quăng ra một đám bột, Bông Hoa và Bạch Hồ vội vàng lùi ra sau.

Hồ Thiên Cẩm đứng ở bên cạnh Vô Bệnh nói với hắn: “Đi giữ chân Bạch Hồ để tôi giết Bạch Diệc Phi và ả phản đồ kia!”

"Ông không đủ tư cách để ra lệnh cho tôi!"

Vô Bệnh nhận được mệnh lệnh giúp đỡ ông ta giết Bạch Diệc Phi nhưng hắn không phải là thủ hạ của Hồ Thiên Cẩm, không cần thiết phải nghe theo sự sắp xếp của ông ta.

Sắc mặt Hồ Thiên Cẩm sa sầm: "Thế nào? Cậu cũng định phản bội?"

"Tôi biết mình nên làm việc gì, không cần ông nhắc tôi".

Hồ Thiên Cẩm nghe vậy thì hít sâu một hơi, chỉ cần có thể giết được Bạch Diệc Phi thì ông ta đều có thể nhẫn nhịn, cho nên ông ta không so đo với Vô Bệnh nữa mà chuyển qua giết Bông Hoa.

Nếu không có Bông Hoa thì sẽ chẳng còn ai để bảo vệ Bạch Diệc Phi, đến lúc đó thì ông ta muốn giết thế nào cũng được.

Bông Hoa và Hồ Thiên Cẩm lại bắt đầu đánh nhau, mà Vô Bệnh thì lại quay sang giữ chân Bạch Hổ, Từ Lãng thì ngo ngẩn đứng ở một bên đường như đang thả hồn đi đâu đó.

Bốn người đánh nhau mà trong lòng nóng như lửa đốt, chẳng có ai giết được đối phương trong thời gian ngắn nhất.

Đúng lúc này, lại có một người khác xuất hiện.

Tần Hoa vốn dĩ nên ở nhà ôm vợ mới cưới thì đột nhiên lại xuất hiện ở đây.

Sau khi Tần Hoa nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì lập tức chạy qua: “Cậu bị thương à?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Vết thương nhẹ thôi, không nghiêm trọng".

Hóa ra sau bữa tối, Tần Hoa với Chu Khúc Nhi đang đi dạo bên ngoài thì nhìn thấy một chiếc xe ô tô lái ngang qua, mà người ngồi trong xe chính là Hồ Thiên Cẩm. Do trước đây anh ta từng đánh nhau với Hồ Thiên Cẩm một lần cho nên nhận ra ông ta, vì vậy bèn nói với Chu Khúc Nhi tự đi về nhà sau đó mình lái xe đuổi theo phía sau xe của ông ta đến tận đây.

Nhưng mà lúc đuổi đến nơi thì ở đây đã đánh nhau được một lúc rồi mà Bạch Diệc Phi còn bị thương nữa.

“Để anh đi giúp bọn họ”, Tần Hoa đỡ Bạch Diệc Phi ngồi xuống trên mặt đất.

Bạch Diệc Phi gật đầu.

Tần Hoa nhanh chóng chạy qua, một luồng gió thổi tới khiến cho Bông Hoa và Hồ Thiên Cẩm đồng thời trở nên cảnh giác, nhất là Hồ Thiên Cẩm, ông ta đã từng đánh nhau với Tần Hoa nên biết rõ bản lĩnh của anh ta.

Bên kia, Bạch Hồ và Vô Bệnh cũng dừng tay lại.

Vô Bệnh lần đầu tiên nhìn thấy Tần Hoa đánh nhau nên có chút giật mình nhìn sức mạnh của anh ta.

Tình thế hiện tại đã đảo ngược, có sự tham gia của Tần Hoa và Bông Hoa, cho dù không có Từ Lăng thì bọn họ vẫn thắng chắc, nên Bạch Diệc Phi không cần lo lắng nữa.

Hồ Thiên Cẩm cũng hiểu được điều này cho nên ông ta định bỏ chạy.

Bạch Diệc Phi chống người đứng dậy: “Giết ông ta!”

Đối với Hồ Thiên Cẩm, chỉ cần có cơ hội thì nhất định không thể để cho ông ta chạy thoát, bởi không ai có thể đảm bảo được lần sau ông ta sẽ xuất hiện vào lúc nào.

Cách an toàn nhất chính là giết ông ta ngay bây giờ để tránh hậu họa về sau.

Hồ Thiên Cẩm theo phản xạ lùi về phía sau một bước, trong đầu thì nghĩ nên chạy trốn hay là nghênh chiến, nếu như nghênh chiến thì tỷ lệ Vô Bệnh giúp đỡ ông ta là bao nhiêu phần trăm?

Sau cùng, Hồ Thiên Cẩm trông thấy Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đứng một mình ở bên lề đường, Từ Lăng thì chắc chắn sẽ không tham gia vào nữa, Tần Hoa và Bông Hoa thì đang đứng ở trước mặt ông ta.

Chỉ cần ông ta có thể vượt qua Tần Hoa và Bông Hoa, tấn công từ phía bên cạnh thì chắc chắn Bạch Diệc Phi sẽ phải chết!

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 369: Sự hy sinh của Vô Bệnh

Sau khi quyết định, Hồ Thiên Cẩm lạnh lùng hừ một tiếng: “Chúng mày cùng lên hết đi! Để xem độc của tao mạnh hay là chúng mày mạnh hơn?”

Tần Hoa và Bông Hoa lập tức xuất kích, Bạch Hổ bên cạnh cũng xông vào.

Khi Hồ Thiên Cẩm thấy bọn họ đã cắn câu thì cười lạnh lùng tung một nắm bột ra, sau đó nhanh chóng chạy vòng qua bên cạnh để tấn công Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi vốn không chú ý đến nhưng đột nhiên nghe thấy tiếng quát của Từ Lãng.

"Cẩn thận!"

Nhìn thấy bàn tay của Hồ Thiên Cẩm sắp đánh lên người Bạch Diệc Phi, Từ Lãng dùng tốc độ không ai ngờ tới xuất hiện bên cạnh Bạch Diệc Phi, anh ta lấy thanh đao của mình chặn đứng đòn chí mạng từ Hồ Thiên Cẩm, nhưng bản thân anh cũng bị lực đánh mạnh mẽ của ông ta đẩy lùi về phía sau mấy bước.

Hồ Thiên Cẩm không ngờ Từ Lãng lại ra tay nên lòng bàn tay của ông ta đã bị thanh đao cứa một đường thật dài.

"Ý mày là gì?"

Không phải Từ Lãng sẽ không tham gia nữa sao?

Vô Bệnh kinh ngạc nhìn chằm chằm Từ Lãng: “Su huynh?”

Từ Lãng đứng chắn phía trước mặt Bạch Diệc Phi cất giọng đều đều: “Tôi biết mình đang làm gì”.

“Anh không quan tâm đến em gái út nữa sao?”, Vô Bệnh không thể tin nổi chất vấn.

Ánh mắt Từ Lãng tối sầm lại: "Em ấy sẽ không trách tôi".

“Tại sao?”, Vô Bệnh không hiểu.

Từ Lãng cười: "Bởi vì anh ấy là bạn của tôi".

Vô Bệnh nhìn sang phía Bạch Diệc Phi, nhưng Bạch Diệc cũng không quá bất ngờ, hình như anh đã sớm đoán được Từ Lãng sẽ làm như vậy.

Từ Lãng lại nói: "Tôi đã sống hết nửa đời người rồi, từ lúc mà tôi bắt đầu trở thành một sát thủ thì bên cạnh tôi đã không còn bạn bè. Lại càng không có người nào thực sự mở lòng để coi tôi như một người bạn, bởi vì bọn họ đều sợ tôi".

"Tôi là một sát thủ, không có tình cảm, là một cỗ máy chỉ chuyên để giết người, đó chính là tôi trong mắt tất cả mọi người!"

"Nhưng mà tôi, là một con người".

"Cuối cùng cũng có một người coi tôi như con người thực sự, coi tôi là bạn, đây là ánh sáng duy nhất trong cuộc sống của tôi, cũng là ý nghĩa duy nhất để tôi tiếp tục sống".

Vô Bệnh nhắm mắt lại dường như hiểu được: “Vây sư huynh, anh hãy sống thật tốt nhé”.

Bạch Diệc Phi không ngờ Từ Lãng lại nói ra những câu này, bình thường anh ta vẫn rất kiệm lời giống như cái tàu điện vậy, suy cho cùng thì trong lòng có lẽ có rất nhiều điều muốn nói chỉ là không biết phải nói cho ai mà thôi.

May mắn thay, anh đã không nhìn nhầm người.

Hồ Thiên Cẩm hừ lạnh: "Ngu ngốc!"

Ông ta khinh thường những kẻ bị tình cảm dẫn dắt và chi phối bởi như vậy thì mỗi một bước đi sau này đều sẽ bị người khác khống chế, đến cuối cùng chính là muôn đời muôn kiếp không thay đổi được.

Nhưng Hồ Thiên Cẩm lại không tự nhìn lại bản thân mình, ông ta chẳng lẽ không phải là người như vậy hay sao? Chẳng qua là mỗi người đều chỉ đứng trên góc độ của mình để nhìn nhận vấn đề mà thôi!

Bông Hoa liếc nhìn Từ Lãng vài lần nhưng không nói gì.

Tần Hoa cảm thấy rất vui, Bạch Diệc Phi có được những người bạn như vậy ở bên cạnh thì mức độ an toàn của anh sẽ tăng thêm một bậc.

Khi tất cả mọi người đều đang chú ý đến Từ Lãng thì Hồ Thiên Cẩm lại có ý đồ trốn thoát.

Ông ta biết, bây giờ ông ta đã mất đi cơ hội để giết Bạch Diệc Phi, Vô Bệnh cùng lắm thì cũng chỉ có thể giữ chân được Từ Lãng nhưng còn có ba người Bạch Hồ, Tần Hoa và Bông Hoa thì ông ta không thể đối phó được.

"Tóm lấy ông ta!"

Bạch Diệc Phi là người đầu tiên phát hiện ra ông ta định bỏ chạy.

Thấy vậy, mấy người kia phản ứng cực nhanh muốn chạy lên tóm Hồ Thiên Cẩm.

Đúng lúc này, từ phía xa có một chiếc ô tô bảy chỗ màu đen đột nhiên xuất hiện, chiếc xe này dừng lại cách chỗ bọn họ khoảng năm mươi mét.

Mấy người Bạch Diệc Phi đều trở nên cảnh giác, ngay đến cả Hồ Thiên Cẩm cũng quên luôn cả việc chạy trốn.

Đúng lúc này, có một người bước xuống từ trên xe ném về phía bọn họ một vật gì đó.

"Không xong! Mau tránh ra!"

Bạch Hồ hét lên thật to.

Lời vừa dứt bèn nghe thấy một tiếng “âm” đình tai nhức óc, sau đó là một ngọn lửa cháy bùng lên thật cao.

Cùng lúc đó, Vô Bệnh nhào người về phía Từ Lãng, cả hai cùng ngã lăn xuống vệ cỏ bên đường.

Tần Hoa và Bạch Hồ đồng thời bảo vệ Bạch Diệc Phi, cũng nhào về hướng vệ cỏ ven đường.

Mà Hồ Thiên Cẩm và Bông Hoa thì gần như không kịp tránh thoát nên đã bị quả bom và ngọn lửa nuốt trọn.

...

Không biết qua bao lâu, ngọn lửa đã nhỏ dần.

Chiếc xe bảy chỗ kia đã không còn ở đó nữa.

Vệ cỏ ven đường có năm người đang nằm, trong đó có một người bị thương nghiêm trọng nhất, cả người toàn là máu, mà người được anh ta cẩn thận bảo vệ bên dưới lại hầu như không bị thương chút nào.

"Sư đệ!"

Từ Lãng khó khăn dịch chuyển cơ thể của Vô Bệnh từ trên người mình ra, vừa nhắc tay lên thì thấy toàn là máu: “Sư đệ?”

Vô Bệnh khẽ mở mắt: “Sư huynh... khụ khụ...”.

“Đừng nói chuyện, tôi đưa cậu đến bệnh viện”, trong giọng nói của Từ Lãng có một sự hoang mang trước giờ chưa từng có.

Trong đầu anh ta vẫn dừng lại tại khoảnh khắc quả bom phát nổ lúc nãy, khoảnh khắc mà Vô Bệnh dừng cảm quên mình nhào người về phía anh ta, anh ta dường như lại nhìn thấy những ngày mình và sư đệ cùng nhau huấn luyện.

Vô Bệnh nhắm hờ mắt lại nhẹ giọng nói: “Sur huynh, hãy sống...thật tốt...”.

Nói xong, bàn tay của Vô Bệnh buông thõng xuống, hai mắt cũng nhắm nghiền lại.

Hai mắt Từ Lãng ngây dại, cả người đờ đẫn tại chỗ.

Mà bên kia, Bạch Diệc Phi được Bạch Hổ và Tần Hoa đồng thời che chắn nên không hề bị quả bom làm cho bị thương, Bạch Hổ thì bị bỏng nhẹ mà Tần Hoa là người bị thương nặng nhất trong ba người.

"Anh...".

Bạch Diệc Phi ôm Tần Hoa vào trong lòng, tay anh dính đầy máu, cũng không biết Tần Hoa bị thương ở chỗ nào nhưng Bạch Diệc Phi với bàn tay đầy máu thì vô cùng hoảng loạn.

"Bạch Hổ, mau lên, mau gọi xe cấp cứu”.

Bạch Hổ lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Ngưu Vọng.

Hai mắt Tần Hoa nhắm nghiền, hôn mê bất tỉnh.

Hai tay của Bạch Diệc Phi bắt đầu run rẩy, theo phản xạ anh cởi áo của Tần Hoa ra muốn nhìn xem rốt cuộc Tần Hoa bị thương ở đâu, nhưng hai bàn tay của anh phát run đến nỗi không mở nổi chiếc cúc áo.

Bạch hổ bên cạnh thấy vậy thì yên lặng không nói gì.

Rất nhanh, xe cấp cứu đã đến, Bạch Hổ và Bạch Diệc Phi giúp đỡ đưa Tần Hoa lên xe cấp cứu.

Lúc này, Bạch Diệc Phi mới nhìn thấy Vô Bệnh đã chết trong lòng Từ Lãng, mà cả người Từ Lãng thì vẫn đang chìm đắm trong trạng thái thẫn thờ.

Bạch Diệc Phi bước tới, quỳ xuống, vỗ vỗ lên vai Từ Lãng, nhưng không nói gì cả.

...

Trước cửa phòng cấp cứu của một bệnh viện tư nhân.

Bạch Diệc Phi cả người bê bết máu, anh đứng đó, hai mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng mổ, dường như anh đang sợ mình sẽ bỏ lỡ mất điều gì đó.

Không lâu sau, Chu Khúc Nhi và Lý Tuyết nhận được tin cũng chạy đến.

“Làm sao vậy?”, hai mắt Chu Khúc Nhi đỏ bừng, dáng vẻ vô cùng lo lắng.

Bạch Diệc Phi lúc này mới hoàn hồn, miệng hơi há ra nhưng anh không biết phải nói cái gì.

"Anh nói đi chứ!", Chu Khúc Nhi sốt ruột: "Tại sao lại như thế này? Tại sao anh ấy lại ở cùng với anh? Tại sao anh ấy lại ở trong kia? Nói đi!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 370: Tần Hoa bị thương nặng

"Thực xin lỗi...", Bạch Diệc Phi cúi đầu, trong lòng anh cũng đang vô cùng tự trách.

"Xin lỗi? Xin lỗi thì có ích gì? Xin lỗi thì có thể khiến anh ấy khoẻ lại không?"

Chu Khúc Nhi hừ mũi ngồi xuống chiếc ghế dựa của bệnh viện.

Chẳng có ai hiểu được tâm trạng của cô ta.

Tần Hoa là người mà cô ta lựa chọn mãi mới tìm được, cô ta vốn muốn cùng Tần Hoa sống hết quãng đời này, nhưng mà đúng vào ngày hôm nay, ngày mà bọn họ vừa mới cưới nhau thì Tần Hoa lại vì Bạch Diệc Phi mà phải vào cấp cứu trong bệnh viện.

Còn nhớ lúc đầu khi mới đến với nhau, cô ta đã biết mối quan hệ giữa Bạch Diệc Phi và Tần Hoa nên có hỏi một câu: "Thân phận của Bạch Diệc Phi đặc biệt, là một người bạn của anh ấy thì cũng sẽ không tránh khỏi gặp nguy hiểm".

"Không sao, anh có thể bảo vệ được bản thân mình, có thể bảo vệ được cậu ấy, dù gì thì bọn anh cũng là anh em", Tần Hoa cười đáp.

Chu Khúc Nhi đã biết thực lực của Tần Hoa cho nên không hề lo lắng.

Nhưng sự thật của ngày hôm nay như là một tiếng sét đánh ngang tai.

Hiện tại cô ta vô cùng sợ hãi, sợ hãi Tần Hoa sẽ không tỉnh lại nữa.

...

Hơn hai giờ sau, cửa phòng mổ mở ra.

Cả ba người cùng lúc nhìn qua.

Ngưu Vọng nhìn thấy biểu cảm trầm trọng trên gương mặt của ba người thì lắc đầu.

"Àm!"

Bạch Diệc Phi không còn đứng vững được nữa ngã quỵ xuống nền đất lạnh băng.

Chu Khúc Nhi cũng không thể trụ vững được mà ngã ngối xuống ghế, tiếp sau đó lại như không thể chấp nhận được sự thật nên bật dậy chạy đến túm chặt lấy Ngưu Vọng: "Bác sĩ, anh ấy thế nào rồi? Ông lắc đầu như vậy là ý gì?"

Ngưu Vọng nhìn thấy bọn họ như vậy thì trong lòng cũng rất khó chịu, ông ta đưa tay kéo Bạch Diệc Phi đứng dậy trước rồi nói: "Mạng thì giữ được rồi".

"Cái gì?", Bạch Diệc Phi ngẩng phất đầu lên.

Ngưu Vọng lại nói: "Tính mạng đã giữ được, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?", Chu Khúc Nhi vội vàng hỏi.

Ngưu Vọng thở dài: "Sau lưng cậu ấy bị bỏng một mảng lớn, nhưng đây chỉ là vết thương nhẹ, nghiêm trọng nhất là cột sống bị thương nặng, phần đầu cũng bị thương, sợ là sau này sẽ trở thành người thực vật..."

Cái gì?

Tất cả mọi người ở đó đều ngây ngẩn.

Người thực vật?

Thế này... sao có thể như vậy?

Tần Hoa là một cảnh sát, một cảnh sát rất có bản lĩnh, anh ấy vẫn còn rất trẻ, cũng mới lấy vợ, làm sao lại trở thành người thực vật được!

Bạch Diệc Phi vẫn ngồi trên mặt đất không nói lời nào.

Chu Khúc Nhi chết lặng rồi sau đó gần như không thể kiềm chế được nữa mà bật khóc.

"Hu hu...".

Lý Tuyết âm thầm ở bên cạnh bọn họ.

Ngưu Vọng bắt lực lắc đầu: “Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức, nếu như hồi phục tốt thì cũng có thể có cơ hội tỉnh lại, nếu như không thể làm gì được hơn thì chúng ta cũng có thể đưa anh ấy ra nước ngoài, điều kiện y tế ở nước ngoài tốt hơn ở trong nước”.

"Bạch Diệc Phi! Tôi hận anh!"

Chu Khúc Nhi hét lên rồi nhào đến bên cạnh Bạch Diệc Phi tát cho anh một bạt tai.

"Bốp!"

Bạch Diệc Phi không hề động đậy.

“Khúc Nhi!”, Lý Tuyết giật mình giữ chặt bàn tay đang định đánh thêm của Chu Khúc Nhi.

“Cậu tránh ra!”, Chu Khúc Nhi rống lên: “Tớ muốn đánh chết anh ta! Để anh ta cũng trở thành người thực vật!”

Lý Tuyết giữ chặt tay Chu Khúc Nhi không buông: “Khúc Nhi! Đây không phải là lỗi của anh ấy! Cậu...”.

"Tại sao không phải là lỗi của anh ta?", Chu Khúc Nhi đẩy Lý Tuyết: “Đều tại anh ta! Đám người đó đến là để giết anh ta, chỉ vì bảo vệ cho anh ta mà chồng tớ mới trở thành người thực vật!”

"Tất cả đều là do anh ta! Bản thân anh ta vô dụng, rác rưởi! Nên mới cần người khác phải bảo vệ cho anh ta!"

Lý Tuyệt không thể phản bác, nhưng cũng không muốn chòng mình bị người khác nói như vậy, nói cho cùng thì chẳng ai hy vọng việc này xảy ra, hơn nữa, đám người kia muốn giết Bạch Diệc Phi cũng không phải là lỗi của anh.

"Đủ rồi!"

Bạch Diệc Phi ngăn hai người đang cãi nhau lại, anh vẫn quỳ ở trước mặt của Chu Khúc Nhi: "Là lỗi của tôi, tôi xin lỗi, tôi sẽ chăm sóc cho cuộc sống sau này của anh ấy".

"Thù này, cũng ắt sẽ báo!"

"Tôi nhờ vào!", biểu cảm của Chu Khúc Nhi trở nên hung hãn: "Không cần anh phải chăm sóc!"

Bạch Diệc Phi siết chặt tay nhưng không hề phản bác.

Đúng lúc này, Ngưu Vọng đi tới, vừa rồi không phải ông ta không muốn đi khuyên mọi người, mà ông ta biết rằng có khuyên cũng không thể khuyên được, cho nên ông ta muốn đợi Chu Khúc Nhi phát tiết hết cảm xúc thì mới mở miệng nói: "Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức".

Sau đó, ông ta lại quay sang nói với Bạch Diệc Phi: "Đi thôi, để anh xử lý vết thương cho cậu, nếu không xử lý vết thương thì sẽ bị nhiễm trùng đó".

Bạch Diệc Phi đứng dậy, không nhìn Chu Khúc Nhi thêm nữa mà đi theo Ngưu Vọng.

...

Tàn Hoa được chuyển về phòng bệnh cao cấp và thuê y tá riêng chăm sóc.

Bạch Diệc Phi cũng đã xử lý xong vết thương và nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày thứ hai anh đã thức dậy định đi điều tra

xem ai là kẻ chủ mưu đứng sau chuyện lần này.

Việc đầu tiên, anh gọi điện cho Lưu Hiểu Anh.

"Giúp tôi kiểm tra xem có thể chữa khỏi được không?"

"Tôi sẽ cố gắng hết sức", Lưu Hiểu Anh đã biết tình trạng của Tần Hoa, lúc nói câu này thực ra cũng không ôm hy vọng gì, bởi vì có mấy người thực vật được chữa trị khỏi đâu.

Bạch Diệc Phi cũng không để ý, chỉ cần còn một tia hy vọng, dù mong manh thì anh cũng sẽ quyết không bỏ cuộc.

Tiếp đó, anh lại gọi điện thoại cho Trương Hoa Bân.

"Tra, ngày hôm qua người tập kích tôi là ai, tôi muốn biết rõ ràng ai là người thực hiện".

"Hiểu rồi".

Kỳ thật trong lòng Bạch Diệc Phi cũng có suy đoán, người vừa muốn giết anh lại vừa có khả năng làm việc đó thì cũng chỉ có mấy người, chẳng qua là cần chờ chứng cứ để chứng thực nữa mà thôi.

Kết thúc cuộc gọi, Lý Tuyết bê cháo được đặt trong bình giữ nhiệt đi vào.

"Ăn chút gì đi!"

Bạch Diệc Phi ừm một tiếng, uống vài ngụm cháo rồi đặt đũa xuống nhìn về phía Lý Tuyết: "Em cảm thấy, anh vô dụng không?"

Lý Tuyết hơi khựng lại, lắc đầu đáp: "Không, anh là anh hùng".

Anh hùng?

Sao thế được? Anh chính là kẻ vô dụng, vô dụng đến mức không thể bảo vệ được người bên cạnh của mình, ngược lại còn cần người khác đến bảo vệ

mình!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 371: Thù này tất báo

Lý Tuyết ngồi một bên, khẽ nói: “Em không có ký ức về những chuyện trước đây nhưng bọn họ đều đã kể cho em nghe”.

“Anh vì em mà chịu đựng những lời oán trách của mẹ”.

“Anh vì em mà đối địch với người nhà họ Lý”.

“Anh vì em mà không màng nguy hiểm đối đầu với tên bệnh nhân tâm thần”.

“Anh vì em mà cho em uống viên thuốc giải duy nhất”.

“Anh vì em mà bị đánh đến bầm dập, thậm chí còn suýt mất mạng”.

“Vì thế, trong lòng em, anh là anh hùng”.

Bạch Diệc Phi nghe từng câu của Lý Tuyết mà nhớ lại những chuyện trước đây, anh không nói gì mà khóe miệng chỉ khẽ cong lên.

Lý Tuyết lại nói: “Người có mạnh đến đâu thì cũng không thể chắc chắn 100% mọi việc, cũng không thể bảo vệ tất cả những người bên cạnh mình, bởi vì chúng ta không phải thần”.

“Vì thế đây không phải nỗi của anh, anh không phải đồ bỏ đi”.

Câu cuối cùng khiến Bạch Diệc Phi tỉnh táo lại. Đúng thế, anh không phải thần, anh không thể bảo vệ tất cả mọi người, nhưng anh phải trở nên mạnh mẽ, trở thành người mạnh nhất!

...

Nghỉ ngơi thêm một buổi sáng xong Bạch Diệc Phi cũng không quan tâm đến vết thương của mình nữa, anh định đi tìm Lưu Hiểu Anh.

Sau một buổi sáng thảo luận, Lưu Hiểu Anh cũng bắt đắ dĩ mà lắ đầu: “Tạm thời không có cách nào”.

Lúc này, Trương Hoa Bân gọi điện thoại đến.

“Đã tra ra rồi. Là Tùng Vuơ Duy, nhưng Diệp Hoan cũng nhúng tay vào, cung cấp cho gã một ít tin tức”.

Đúng như anh đoán!

Sau khi cúp điện thoại, Lưu Hiểu Anh không nhịn được nói: “Bây giờ anh muốn đi báo thù?”

“Đúng thế”, lửa hận của Bạch Diệc Phi đã bùng cháy, thù này không báo thì vĩnh viễn không thể dập tắt được.

Lưu Hiểu Anh nghĩ nghĩ: “Tôi biết việc báo thù là tất yếu nhưng với tình hình bây giờ thì không quá thích hợp. Người nhà họ Tùng và họ Diệp anh cũng biết rồi đấy, e là...”.

“Tôi không quan tâm”, Bạch Diệc Phi nói xong thì rời đi.

Trên xe, Bạch Diệc Phi lại nhận được điện thoại của Ngô Quế Hương.

Bà nhất định đã biết được chuyện xảy ra vào ngày hôm qua nhưng lúc này mới gọi điện đến, rốt cuộc là muốn làm gì?

“Diệc Phi, mẹ biết con phải chịu uất ức nhưng đừng kích động. Chúng ta phải suy tính về lâu về dài. Mẹ biết con không cam tâm, muốn báo thù nhưng con không thể lấy trứng chọi đá, bây giờ con còn chưa đủ sức để đối đầu với nhà họ Diệp, chẳng may...”.

“Đây là chuyện của riêng con”, Bạch Diệc Phi cảm thấy hơi phiền.

“Sao lại là chuyện của riêng con được? Con là người nhà họ Bạch, mỗi một hành động của con đều đại diện cho nhà chúng ta. Hơn nữa bây giờ con vẫn đang trong thời gian kiểm tra, nếu làm chuyện thiếu suy nghĩ thì những người khác sẽ không chấp nhận con”.

“Vớ lại quân tử báo thù mười năm chưa muộn, sao không đợi đến lúc con đủ lông đủ cánh rồi hãy cho kẻ địch một cú trí mạng?”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Con không quan tâm nhà họ Bạch có thừa nhận hay không”.

“Sao con cứ không nghe chứ? Chuyện này dính dáng đến quá nhiều thứ. Nếu con không suy nghĩ kỹ mà đã ra tay thì sẽ chịu thiệt. Nói không chừng sẽ đẩy nhà họ Bạch vào thế bị động...”.

“Vì thế tất cả những điều này đều chỉ vì nhà họ Bạch?”, Bạch Diệc Phi cười gằn.

Ngô Quế Hương trả lời: “Con là người nhà họ Bạch thì đương nhiên phải vì chúng ta. Con phải suy nghĩ đến toàn cục, biết không?”

“Hơn nữa người kia không phải còn chưa chết ư?”

Bạch Diệc Phi nghe đến đây thì lập tức cúp điện thoại.

Chưa chết?

Bông Hoa, Vô Bệnh không phải đã chết rồi đấy ư?

Bọn họ không gây thương tổn gì cho anh, thậm chí Bông Hoa còn cứu anh, mà Vô Bệnh cũng đã cứu Từ Lăng.

Bọn họ đáng chết ư?

Còn có Tần Hoa, anh ruột anh, đã trở thành người thực vật.

Anh sao có thể cam tâm, có thể nhẫn nhịn được?

Vì thế thù này anh tất phải báo!

- - - - -

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 372: Chuyện đã quyết thì sẽ không thay đổi

Bệnh viện Ngọa Long.

Bạch Diệc Phi ngồi trên sô pha hỏi Trương Hoa Bân: “Anh còn tra được gì nữa?”

Trương Hoa Bân do dự một lát, không trả lời câu hỏi của anh: “Anh muốn báo thù lúc này? Nhưng... hiện tại anh vẫn chưa đủ sức để đối đầu với nhà họ Tùng. Anh làm vậy chẳng khác nào tự hại mình cả, anh phải nghĩ cho cả vợ anh nữa”.

Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm anh ta: “Tôi hỏi, anh còn tra được gì nữa?”

Trương Hoa Bân bị anh nhìn đến lạnh sống lưng, sau đó đành nói: “Vô Bệnh và Hồ Thiên Cẩm là người của Diệp Hoan, kẻ ném bom sau cùng là người của Tùng Vưu Duy”.

“Còn gì nữa?”

Trương Hoa Bân khựng lại: “Có lẽ em trai anh – Bạch Khiếu cũng có phần...”.

“Tôi biết rồi”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi đã đoán được đại khái Tùng Vưu Duy và Diệp Hoan lên kế hoạch thế nào, vì thế anh đứng dậy, định rời đi.

Đột nhiên, Trương Hoa Bân gọi anh lại: “Đợi đã, buổi sáng vừa nhận được tin tức, tôi qua xe của ba ông chủ nhà họ Tùng đã đến Bắc Hải, hẳn là để bảo vệ Tùng Vưu Duy”.

“Hơn nữa nhà họ Diệp cũng cử người đến, hai bên đều có cao thủ bảo vệ vô cùng chặt chẽ. Lúc này không phải thời cơ tốt nhất, hay là đợi thêm một khoảng thời gian...”.

Bạch Diệc Phi quay lưng về phía anh ta, lạnh lùng nói: “Cho dù là lúc nào thì cũng không thể thay đổi”.

Nói xong anh cũng rời đi.

Trương Hoa Bân bắt đắ dĩ cười lắc đầu.

Sau khi Bạch Diệc Phi rời đi thì nhắn tin một lượt cho người bên mình, bảo bọn họ tập trung tại bệnh viện Ngọa Long. Sau đó một đám người bàn bạc rất lâu trong phòng họp.

Sắp xếp xong tất cả, Bạch Diệc Phi rời khỏi Ngọa Long mà đến bệnh viện tư nhân của Ngưu Vọng. Anh lại gặp Lâm Cuồng ở bãi đỗ xe.

Lâm Cuồng nhìn thấy xe của anh thì tiến vào.

“Anh Bạch, anh...”.

Bạch Diệc Phi ngắt lời Lâm Cuồng: “Cậu đến làm gì?”

Lâm Cuồng trả lời: “Nghe nói anh bị tấn công, em lo lắng nên đến xem xem”.

Bạch Diệc Phi cười nhạo: “Anh không sao, không cần phải đến xem anh chết hay chưa”.

Giọng Lâm Cuồng ghen lại: “Em không có ý đó. Em thật sự lo lắng cho anh. Chuyện lần này dây mơ rễ má quá nhiều, anh tốt nhất phải làm việc cẩn thận, đừng quá kích động. Phải rồi, em trai anh bảo em chuyển lời cho anh”.

Bạch Diệc Phi khó hiểu nhìn cậu ta: “Hắn nói gì?”

“Hắn bảo anh cố nhẫn nhịn”, Lâm Cuồng trả lời: “Một mình anh không thắng nổi hai nhà đó”.

“Thế nên?”, Bạch Diệc Phi thờ ơ.

Lâm Cuồng nóng nảy: “Cậu ấy cũng lo lắng cho anh, thật sự không phải đùa đâu. Anh cũng biết nhà họ Diệp và họ Tùng là hai trong bốn dòng tộc lớn ở thủ đô, đừng nói là hai nhà, một trong bốn nhà thôi cũng không dễ đối phó”.

“Hắn lo lắng cho anh?”, Bạch Diệc Phi bật cười: “Hắn muốn anh chết thì có! Nếu hắn thật sự lo lắng cho anh thì nên sớm thông báo cho anh chứ không phải là bí mật đưa bom cho Tùng Vụ Duy!”

Cũng không biết sao Bạch Khiếu lại thích bom như vậy. Lần trước hắn cũng buộc bom lên người Từ Lăng để dụ anh.

Bạch Diệc Phi nhìn Lâm Cuồng rơi vào trâm mặc thì cười lạnh: “Xem ra cậu đã sớm biết rồi”.

“Em không biết”, Lâm Cuồng lắc đầu: “Nhưng anh nói vậy thì em cũng đã đoán được rồi”.

Bạch Diệc Phi không nhìn cậu ta mà lạnh lùng nói: “Anh không biết cậu nghĩ thế nào, tại sao lại có quan hệ tốt với Bạch Khiếu, nhưng anh phải nhắc nhở cậu, Bạch Khiếu đang lợi dụng cậu”.

“Trong bữa tiệc, bởi vì một người phụ nữ mà người của anh đã giấu anh chuyện Tùng Vụ Duy và Diệp Hoan đến, vì thế đến tận khi bữa tiệc bắt đầu anh mới biết được”.

“Nhưng cậu cũng đến”.

“Là Bạch Khiếu bảo cậu đến”.

Lâm Cuồng gật đầu.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Bạch Khiếu bảo cậu đến là để tăng thêm lợi thế cho bên anh, khiến Tùng Vụ Duy và Diệp Hoan không thể đè ép anh ngay được”.

“Cùng lúc đó hắn chuyển sự chú ý của anh vào hai tên đó, vì thế người của anh dường như chỉ chăm chăm vào bọn gã, lại không điều tra Bạch Khiếu”.

“Mà hắn thì âm thầm vận chuyển bom cho Tùng Vu Duyệt, cuối cùng, cho dù anh không bị Hồ Thiên Cẩm và những tên sát thủ kia giết chết thì cũng bị bom nổ chết!”

“Bây giờ Bạch Khiếu lại bảo cậu đến, ngoài mặt thì khuyên anh, lo cho anh, nhưng trên thực tế, hắn đang lợi dụng cậu để chọc giận anh, khiến anh kiên quyết báo thù hai nhà Tùng, Diệp”.

“Đến lúc đó, anh không biết lượng sức mình, sẽ bị Tùng Vu Duyệt và Diệp Hoan bắt tay giải quyết, mà chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến Bạch Khiếu hắn, còn nhà họ Bạch chỉ còn một mình hắn kế thừa mà thôi”.

“Cậu nói xem, có phải không?”

Lâm Cuồng nghe xong, tim giật thót: “Những điều này... Chỉ là suy đoán của anh?”

Bạch Diệp Phi cười lạnh: “Không, đây là sự thật. Con người cậu đơn giản, chỉ cần tiếp xúc qua là có thể hiểu rõ ràng, vì thế lợi dụng cậu cũng rất dễ”.

Lâm Cuồng nghe xong thì cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Một chuyện nhìn như đơn giản nhưng thật ra lại vô cùng phức tạp, cậu ta không thể nào hình dung được những quanh co lòng vòng trong đó.

Chủ yếu là con người Lâm Cuồng quá đơn giản, nghĩ gì nói đó, chưa từng suy nghĩ sâu xa, nói thẳng ra thì là không có mưa mờ.

“Anh Bạch, cho dù em có tin lời anh nói đều là thật thì tình hình thực tế cũng không khả quan. Nếu anh mạo hiểm ra tay thì người chịu thiệt sẽ là anh”.

Bạch Diệc Phi không quan tâm, trầm giọng nói: “Chuyện anh đã quyết thì tuyệt đối không thay đổi”.

“Anh Bạch...”, Lâm Cuồng bứt rứt không yên: “Chuyện này phải suy tính lâu dài, hơn nữa, chẳng phải tên cảnh sát đó chưa chết ư? Anh có thể từ từ báo thù!”

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn Lâm Cuồng: “Chưa chết?”

“Đúng, quả thực anh ấy chưa chết nhưng đã thành người thực vật. Cậu biết người thực vật là thế nào không? Anh ấy còn đau khổ hơn cả chết!”

“Rõ ràng hôm qua là ngày kết hôn của anh ấy. Anh ấy đáng lẽ nên hạnh phúc bên vợ mình, nhưng vì anh mà anh ấy trở thành một người thực vật không thể làm bất cứ việc gì, chỉ có thể nằm liệt trên giường!”

“Cậu có biết đây là cú shock lớn đến mức nào với người vợ mới cưới của anh ấy không?”

“Cậu có biết, người làm em như anh cảm thấy thế nào không?”

“Em...”, Lâm Cuồng nghèn nghẹn. Cậu ta không cảm động nhưng có thể hiểu được Bạch Diệc Phi khó chịu đến nhường nào.

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi: “Thế nên không có gì để nói nữa”.

Lâm Cuồng thấy vậy thì biết không thể khuyên anh được nên đành nói: “Người nhà họ Tùng phải cao thủ đến, anh cẩn thận”.

Bạch Diệc Phi nhìn cậu ta, lạnh lùng nói: “Lẽ nào cao thủ nhà họ Tùng còn phải bảo vệ người nhà họ Diệc?”

Lâm Cuồng giật mình: “Người anh nhắm đến không phải Tùng Vưu Duy?”

...

Bạch Diệc Phi đến bệnh viện là bởi vì Ngưu Vọng nói với anh Lương Vĩ Siêu muốn gặp anh.

Anh không biết thân phận của Lương Vĩ Siêu nhưng từ thái độ của Diệp Hoan và Tùng Vưu Duy thì có thể thấy thân phận của anh ta không đơn giản. Vì thế anh khá tò mò vì sao anh ta muốn gặp anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 373: Khuyên nhủ

Trong phòng làm việc, một cô gái mặc chiếc váy dài màu xanh nhạt, khoác chiếc áo gió màu be đang ngồi trên sô pha, bên cạnh bàn là cốc trà long tinh đã được pha xong.

Lúc Bạch Diệc Phi tiến vào thì khựng lại: “Cô là...”.

Đây chẳng phải là người phụ nữ đã đưa nhẫn cho anh ư? Không phải nói Lương Vĩ Siêu muốn gặp anh à? Sao bây giờ lại thành em gái anh ta?

Cô gái đứng dậy, chủ động mở lời: “Chào anh, tôi là Lương Vĩ Siêu, anh tôi là Lương Minh Nguyệt, chủ tịch liên minh doanh nghiệp thủ đô”.

Chuyện này... Lẽ nào nhà họ Lương thịnh hành việc đặt tên con trai cho con gái, đặt tên con gái cho con trai ư?

Vậy thì người đàn ông mà anh cứu, anh trai của cô ta, mới là Lương Minh Nguyệt?

Nhưng điều kinh ngạc nhất là, anh trai cô ta lại là chủ tịch của liên minh doanh nghiệp ở thủ đô!

Chẳng trách Diệp Hoan và Tùng Vưu Duy khi gặp anh ta thì đều phải nể nang, không dám nói gì.

Đừng nói là Diệp Hoan và Tùng Vưu Duy, cho dù là người đứng đầu bốn dòng họ lớn đến thì cũng phải nể mặt đôi phần. Dù sao anh ta cũng là chủ tịch của liên minh doanh nghiệp thủ đô, có thể quyết định sự phát triển thương nghiệp của cả bốn nhà, những quy tắc cũng là do liên minh lập ra.

Lúc này, Lương Vĩ Siêu thở dài: “Tôi đến đây là vì anh. Anh đừng bộp chộp. Chuyện này không phải của riêng anh, anh còn đại diện cho nhà họ Bạch nữa”.

“Anh tôi nói với tôi rằng hiện tại anh đang tiếp nhận bài kiểm tra của nhà họ Bạch. Nếu anh làm việc thiếu suy nghĩ thì thái độ nhà họ Bạch với anh sẽ không được tốt”.

Bạch Diệc Phi còn cho rằng là chuyện quan trọng gì, vòng đi vòng lại cũng chỉ có vậy. Anh cười lạnh: “Cô nói quá nhẹ nhàng rồi. Không phải là không được tốt mà sẽ là trực tiếp vứt bỏ tôi”.

Lương Vĩ Siêu uống một hớp trà: “Anh đã biết vậy thì hẳn cũng nên hiểu rõ hành động thiếu suy nghĩ sẽ đem lại kết quả thế nào”.

Cô ta dừng lại một lát rồi nói: “Nhà họ Tùng đã có chuẩn bị từ sớm. Anh bị nhà họ Bạch vứt bỏ thì sẽ phải một mình chống lại cả nhà họ Tùng”.

“Nhà họ Tùng? Nhà họ Tùng đúng là rất mạnh, nhưng tôi có nói là muốn nhắm vào họ à?”

“Ai cũng nói tôi nóng nảy thiếu suy nghĩ, nói tôi một mình chống lại nhà họ Tùng nhưng chuyện này thì liên quan gì đến nhà họ Tùng?”

Bạch Diệc Phi không cho Lương Vĩ Siêu cơ hội lên tiếng: “Ý tốt của cô tôi nhận, nhưng tôi đã quyết định thì sẽ không thay đổi!”

Nói xong, Bạch Diệc Phi rời đi.

...

Bạch Diệc Phi về chỗ để xe nhưng không lập tức lái đi mà châm thuốc từ từ hút.

Chỗ bãi đỗ xe mờ tối gần như không còn ai, vừa hay có thể khiến anh bình tĩnh lại.

Từ khi xảy ra chuyện đến nay đã được 10 tiếng. Cho dù anh đã gặp rất nhiều người, sắp xếp rất nhiều chuyện, nhưng trong đầu anh lúc này chỉ còn lại hình ảnh Tần Hoa lao đến che chắn cho anh, toàn thân nhuốm máu.

Một tay khác của anh vô thức vuốt ve chiếc vòng trên cổ. Đây là chiếc vòng Tần Hoa tặng anh, nó đã được khai quang, có thể bảo vệ bình an.

Nếu sớm biết mọi chuyện sẽ thành thế này, anh sẽ không nhận chiếc vòng, anh tình nguyện người nằm trên giường kia là mình!

Tùng Vu Duyệt...

Diệp Hoàn...

Anh sẽ không bỏ qua tên nào!

...

Biệt thự nhà họ Tùng tại thành phố Bắc Hải.

Tùng Vu Duyệt chỉ mặc một chiếc quần Boardshorts bơi vài vòng trong hồ bơi, cuối cùng cảm thấy hết hứng mà lên bờ.

Lúc này, một ông lão khoảng 50 tuổi mặc bộ đồ thời Đường đi đến, cung kính mà đưa khăn tắm cho gã ta.

Tùng Vu Duyệt cầm lấy, tùy ý lau tóc rồi vắt lên người, sau đó nằm lên chiếc ghế cạnh đó, lười nhác mà uống nước.

“Một người được nhà họ Bạch thu nhận mà thôi, có cần như vậy không?”

Ông lão mặc đồ thời Đường cúi đầu trả lời: “Vẫn lên cẩn thận thì hơn, cẩn tắc vô ưu”.

Tùng Vu Duyệt bĩu môi: “Cũng cẩn thận quá mức rồi đi? Ông già phái Trương Thiết Lâm đến bảo vệ tôi chẳng khác nào chuyện bé xé ra to! Tôi không tin Bạch Diệp Phi có thể làm được gì!”

“Cậu chủ, cứ đề phòng thì hơn”, giọng nói của ông lão vô cùng nghiêm túc.

“Hơn nữa, theo như điều tra, Bạch Diệc Phi nhìn qua thì chẳng ra sao nhưng quả thực khá thông minh, cộng thêm tính nghiêm trọng của sự việc, không ai biết hẳn sẽ làm ra việc gì”.

Tùng Vu Duyệt cười nhạt: “Các người thật sự coi trọng hẳn? Một tên nhà quê mới lăn lộn trên thương trường nửa năm thì có thể làm được gì? Cho dù hẳn muốn thì cũng không có năng lực làm được!”

“Cậu chủ nói phải”, ông lão mặc trang phục thời Đường nói: “Nhưng thời gian này cậu vẫn cẩn thận thì hơn”.

Tùng Vu Duyệt rất bực mình, cẩn thận không sai, nhưng dù sao cũng đã phá Trương Thiết Lâm đến rồi, không nhất thiết phải giam lỏng gã ta thế này chứ! Giam lỏng thì giam lỏng đi, việc gì phải ngăn người khác tiến vào chứ!

Gã ta quen chơi bời rồi, bây giờ sống “thanh đạm” kiểu này thì mẹ nó, ai mà chịu được?

Ông lão mặc trang phục thời Đường theo gã ta đã lâu như vậy, đương nhiên hiểu được sự bất mãn của gã ta: “Cậu chủ, qua một đoạn thời gian sẽ ổn thôi”.

“Hừ!”, Tùng Vu Duyệt lạnh giọng: “Một thời gian nữa là bao lâu? Nếu Bạch Diệc Phi cứ không ra tay thì tôi phải ở đây cả đời chắc?”

Ông lão nghĩ một lát rồi nói: “Không đến mức đấy đâu cậu chủ, theo tin tức vừa nhận được thì cái cậu bên nhà họ Lâm có nói người Bạch Diệc Phi nhắm vào là nhà họ Diệc, không phải cậu”.

“Như vậy chẳng phải xong rồi à?”, Tùng Vu Duyệt trừng mắt: “Mau lên, tôi muốn ra ngoài”.

Ông lão bất đắc dĩ: “Cậu chủ, quan hệ giữa người bên nhà họ Lâm kia và Bạch Diệc Phi rất tốt. Chẳng may hẳn ta cố ý tiết lộ sai tin tức, hoặc là Bạch Diệc Phi cố ý nói vậy khiến cậu buông lơ cảnh giác thì sao? Vì thế...”.

Tùng Vưu Duy bị nói đến bực mình: “Được được được, đừng nói nữa, tôi muốn đi ngủ!”

Nói xong gã ta nằm xuống, lấy tay che mắt mà ngủ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 374: Trút giận

Trong phòng làm việc, một cô gái mặc chiếc váy dài màu xanh nhạt, khoác chiếc áo gió màu be đang ngồi trên sô pha, bên cạnh bàn là cốc trà long tinh đã được pha xong.

Lúc Bạch Diệc Phi tiến vào thì khựng lại: “Cô là...”.

Đây chẳng phải là người phụ nữ đã đưa nhẫn cho anh ư? Không phải nói Lương Vĩ Siêu muốn gặp anh à? Sao bây giờ lại thành em gái anh ta?

Cô gái đứng dậy, chủ động mở lời: “Chào anh, tôi là Lương Vĩ Siêu, anh tôi là Lương Minh Nguyệt, chủ tịch liên minh doanh nghiệp thủ đô”.

Chuyện này... Lẽ nào nhà họ Lương thịnh hành việc đặt tên con trai cho con gái, đặt tên con gái cho con trai ư?

Vậy thì người đàn ông mà anh cứu, anh trai của cô ta, mới là Lương Minh Nguyệt?

Nhưng điều kinh ngạc nhất là, anh trai cô ta lại là chủ tịch của liên minh doanh nghiệp ở thủ đô!

Chẳng trách Diệp Hoan và Tùng Vưu Duy khi gặp anh ta thì đều phải nể nang, không dám nói gì.

Đừng nói là Diệp Hoan và Tùng Vưu Duy, cho dù là người đứng đầu bốn dòng họ lớn đến thì cũng phải nể mặt đôi phần. Dù sao anh ta cũng là chủ tịch của liên minh doanh nghiệp thủ đô, có thể quyết định sự phát triển thương nghiệp của cả bốn nhà, những quy tắc cũng là do liên minh lập ra.

Lúc này, Lương Vĩ Siêu thở dài: “Tôi đến đây là vì anh. Anh đừng bộp chộp. Chuyện này không phải của riêng anh, anh còn đại diện cho nhà họ Bạch nữa”.

“Anh tôi nói với tôi rằng hiện tại anh đang tiếp nhận bài kiểm tra của nhà họ Bạch. Nếu anh làm việc thiếu suy nghĩ thì thái độ nhà họ Bạch với anh sẽ không được tốt”.

Bạch Diệc Phi còn cho rằng là chuyện quan trọng gì, vòng đi vòng lại cũng chỉ có vậy. Anh cười lạnh: “Cô nói quá nhẹ nhàng rồi. Không phải là không được tốt mà sẽ là trực tiếp vứt bỏ tôi”.

Lương Vĩ Siêu uống một hớp trà: “Anh đã biết vậy thì hẳn cũng nên hiểu rõ hành động thiếu suy nghĩ sẽ đem lại kết quả thế nào”.

Cô ta dừng lại một lát rồi nói: “Nhà họ Tùng đã có chuẩn bị từ sớm. Anh bị nhà họ Bạch vứt bỏ thì sẽ phải một mình chống lại cả nhà họ Tùng”.

“Nhà họ Tùng? Nhà họ Tùng đúng là rất mạnh, nhưng tôi có nói là muốn nhắm vào họ à?”

“Ai cũng nói tôi nóng nảy thiếu suy nghĩ, nói tôi một mình chống lại nhà họ Tùng nhưng chuyện này thì liên quan gì đến nhà họ Tùng?”

Bạch Diệc Phi không cho Lương Vĩ Siêu cơ hội lên tiếng: “Ý tốt của cô tôi nhận, nhưng tôi đã quyết định thì sẽ không thay đổi!”

Nói xong, Bạch Diệc Phi rời đi.

...

Bạch Diệc Phi về chỗ để xe nhưng không lập tức lái đi mà châm thuốc từ từ hút.

Chỗ bãi đỗ xe mờ tối gần như không còn ai, vừa hay có thể khiến anh bình tĩnh lại.

Từ khi xảy ra chuyện đến nay đã được 10 tiếng. Cho dù anh đã gặp rất nhiều người, sắp xếp rất nhiều chuyện, nhưng trong đầu anh lúc này chỉ còn lại hình ảnh Tần Hoa lao đến che chắn cho anh, toàn thân nhuốm máu.

Một tay khác của anh vô thức vuốt ve chiếc vòng trên cổ. Đây là chiếc vòng Tần Hoa tặng anh, nó đã được khai quang, có thể bảo vệ bình an.

Nếu sớm biết mọi chuyện sẽ thành thế này, anh sẽ không nhận chiếc vòng, anh tình nguyện người nằm trên giường kia là mình!

Tùng Vu Duy...

Diệp Hoan...

Anh sẽ không bỏ qua tên nào!

...

Biệt thự nhà họ Tùng tại thành phố Bắc Hải.

Tùng Vu Duy chỉ mặc một chiếc quần Boardshorts bơi vài vòng trong hồ bơi, cuối cùng cảm thấy hết hứng mà lên bờ.

Lúc này, một ông lão khoảng 50 tuổi mặc bộ đồ thời Đường đi đến, cung kính mà đưa khăn tắm cho gã ta.

Tùng Vu Duy cầm lấy, tùy ý lau tóc rồi vắt lên người, sau đó nằm lên chiếc ghế cạnh đó, lười nhác mà uống nước.

“Một người được nhà họ Bạch thu nhận mà thôi, có cần như vậy không?”

Ông lão mặc đồ thời Đường cúi đầu trả lời: “Vẫn lên cẩn thận thì hơn, cẩn tắc vô ưu”.

Tùng Vu Duy bĩu môi: “Cũng cẩn thận quá mức rồi đi? Ông già phái Trương Thiết Lâm đến bảo vệ tôi chẳng khác nào chuyện bé xé ra to! Tôi không tin Bạch Diệc Phi có thể làm được gì!”

“Cậu chủ, cứ đề phòng thì hơn”, giọng nói của ông lão vô cùng nghiêm túc.

“Hơn nữa, theo như điều tra, Bạch Diệc Phi nhìn qua thì chẳng ra sao nhưng quả thực khá thông minh, cộng thêm tính nghiêm trọng của sự việc, không ai biết hẳn sẽ làm ra việc gì”.

Tùng Vu Dục cười nhạt: “Các người thật sự coi trọng hẳn? Một tên nhà quê mới lăn lộn trên thương trường nửa năm thì có thể làm được gì? Cho dù hẳn muốn thì cũng không có năng lực làm được!”

“Cậu chủ nói phải”, ông lão mặc trang phục thời Đường nói: “Nhưng thời gian này cậu vẫn cẩn thận thì hơn”.

Tùng Vu Dục rất bực mình, cẩn thận không sai, nhưng dù sao cũng đã phá Trương Thiết Lâm đến rồi, không nhất thiết phải giam lỏng gã ta thế này chứ! Giam lỏng thì giam lỏng đi, việc gì phải ngăn người khác tiến vào chứ!

Gã ta quen chơi bời rồi, bây giờ sống “thanh đạm” kiểu này thì mẹ nó, ai mà chịu được?

Ông lão mặc trang phục thời Đường theo gã ta đã lâu như vậy, đương nhiên hiểu được sự bất mãn của gã ta: “Cậu chủ, qua một đoạn thời gian sẽ ổn thôi”.

“Hừ!”, Tùng Vu Dục lạnh giọng: “Một thời gian nữa là bao lâu? Nếu Bạch Diệc Phi cứ không ra tay thì tôi phải ở đây cả đời chắc?”

Ông lão nghĩ một lát rồi nói: “Không đến mức đấy đâu cậu chủ, theo tin tức vừa nhận được thì cái cậu bên nhà họ Lâm có nói người Bạch Diệc Phi nhắm vào là nhà họ Diệc, không phải cậu”.

“Như vậy chẳng phải xong rồi à?”, Tùng Vu Dục trừng mắt: “Mau lên, tôi muốn ra ngoài”.

Ông lão bất đắc dĩ: “Cậu chủ, quan hệ giữa người bên nhà họ Lâm kia và Bạch Diệc Phi rất tốt. Chẳng may hẳn ta cố ý tiết lộ sai tin tức, hoặc là Bạch Diệc Phi cố ý nói vậy khiến cậu buông lơ cảnh giác thì sao? Vì thế...”.

Tùng Vưu Duy bị nói đến bực mình: “Được được được, đừng nói nữa, tôi muốn đi ngủ!”

Nói xong gã ta nằm xuống, lấy tay che mắt mà ngủ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 375: Điều tra

Thành phố Bắc Hải, văn phòng chủ tịch tập đoàn Diệp Thị.

Nữ thư ký cầm theo điện thoại vội vàng chạy vào.

Vừa rồi nữ thư ký này mới nhận được một tin nhắn nặc danh, trong tin nhắn là một đoạn video, nhìn thoáng qua thì rất khiếm nhã. Vì thế cô ta tưởng rằng điện thoại dính vi rút.

Nhưng mà sau khi nhìn kỹ lại thì cô ta bỗng phát hiện ra người phụ nữ trong video kia hình như là con gái lớn nhà họ Diệp, Diệp Ngải.

“Chủ tịch, tôi vừa nhận được một tin nhắn. Là một đoạn video, hình như là cô Diệp Ngải”, nữ thư ký đưa điện thoại cho Diệp Hoan.

Trong video là tiếng kêu của Diệp Ngải, cô ta bị một người đàn ông to lớn xé rách quần áo. Những vị trí quan trọng đều đã được che đi, nhưng mà ngay cả kẻ ngu cũng biết quần áo trên người Diệp Ngải đã bị lột sạch cả rồi.

Cuối cùng video dừng lại ở cảnh Diệp Ngải bị lột sạch, còn sau đó thì không có nữa.

Sau khi xem xong thì Diệp Hoan không nhịn được chửi đổng: “Con mẹ mày! Bạch Diệp Phi! Ông muốn chém mày làm trăm mảnh!”

Loại video này ngoại trừ Bạch Diệp Phi gửi thì còn có thể là ai chứ?

Gã nhớ tới buổi tiệc hôm trước, Bạch Diệp Phi một mực nói không biết. Mẹ nó! Không phải Diệp Ngải đang ở trong tay tên đó hả? Vậy mà còn dám dùng loại video này để uy hiếp gã nữa!

“Chủ tịch định làm gì? Có cần nói cho người trong nhà biết không?”

“Không cần!”, Diệp Hoan hừ lạnh một tiếng: “Chẳng qua chỉ muốn giương đông kích tây thôi! Mấy cái mảnh khõe này tôi không thèm để vào

mắt!”

“Nhưng cô Diệp Ngải, cô ấy....”, nữ thư ký do dự nói.

Diệp Hoan lắc đầu: “Bạch Diệp Phi chỉ muốn chọc giận tôi mà thôi. Sau video này không có gì nữa, tức là hiện tại đã an toàn rồi. Sau này sẽ không xảy ra chuyện gì nữa đâu”.

“Anh có muốn điều tra vị trí cụ thể của cô Diệp hay không?”

Diệp Hoa im lặng vài giây: “Tạm thời không cần. Lúc trước tôi đã nhận được tin tức, người Bạch Diệp Phi muốn đối phó là tôi. Vậy nên hẳn ta nhất định sẽ đến tìm tôi”.

Diệp Hoan lại nói: “Việc này là do Tùng Vụ Duy làm, chúng ta chỉ châm thêm chút lửa thôi. Hẳn ta làm như vậy chỉ đơn giản là muốn dời lực chú ý lên người chúng ta, để Tùng Vụ Duy buông lỏng cảnh giác thôi. Thực tế hẳn ta đang muốn đối phó với Tùng Vụ Duy?”

Một lát sau Diệp Hoan bảo thư ký đi ra ngoài, nhưng gã phát hiện một người đang đứng ở cửa.

“Jack?”

Đó là một người đàn ông cao trên mét tám, dáng người khô ngô khỏe mạnh, đoán chừng mới ba mươi tuổi, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai. Mặc dù đã cố gắng che dấu nhưng vẫn có thể cảm giác được vẻ sắc bén tỏa ra từ người này.

“Sao anh lại đến đây?”

Jack nghe vậy thì đi đến bên cạnh Diệp Hoan: “Tôi nhận lệnh ông chủ đến đây bảo vệ anh”.

Diệp Hoan cảm thấy đúng là chuyện bé xé ra to: “Bảo vệ tôi? Không đến mức đó chứ?”

Jack là một cao thủ của nhà họ Diệp, cũng coi như là trợ thủ bên cạnh ông cụ Diệp, ngay cả bố gã cũng không dám làm cản trước mặt Jack, sao sao bây giờ anh ta lại được phái tới để bảo vệ gã chứ?

Không đến mức như vậy chứ? Chỉ là một tên Bạch Diệp Phi thôi mà? Kể cả hẳn ta có thông minh đến đâu thì cũng không đấu lại được với nhà họ Diệp và nhà họ Tùng.

Jack trả lời: “Bố anh đã nhận được tin tức, người trong hội doanh nghiệp thủ đô nói Bạch Diệp Phi muốn đối phó anh”.

“Sao có thể chứ?”, Diệp Hoan vô thức nhíu mày: “Không phải hẳn ta muốn chơi trò giương đông kích tây sao? Ngoài mặt thì nói muốn đối phó với tôi, nhưng thật ra là muốn dời sự chú ý để sau đó ra tay với Tùng Vu Duyệt”.

Jack lắc đầu: “Tin tức rất đáng tin. Là do chính Lương Vĩ Siêu nói, cô ta đã tự mình đi gặp Bạch Diệp Phi”.

Diệp Hoan không nói gì, trong mắt hiện lên vẻ suy ngẫm sâu xa. Rốt cuộc tên Bạch Diệp Phi này muốn làm gì chứ? Nếu như nói hẳn ta muốn giương đông kích tây, khiến cho gã và Tùng Vu Duyệt đều nghĩ người hẳn ta muốn đối phó là người kia, vậy thì bọn họ sẽ đồng thời buông lỏng cảnh giác. Nhưng sự thật người hẳn ta muốn đối phó là ai thì vẫn chưa biết!

Nhĩ tới đây thì Diệp Hoan đột nhiên giật mình, gã đã quá coi thường hẳn ta rồi...

...

Biệt thự nhà họ Tùng.

Tùng Vu Duyệt đang bị giam lỏng, không thể làm gì, cũng không thể đi ra ngoài, vì thế gã ta sắp phát điên rồi, tính tình cũng rất nóng nảy.

“Mẹ nó! Lúc nào mới được đi ra ngoài chứ?”, Tùng Vu Duyệt ném cốc rượu trước mặt đi.

“Choang!” một tiếng vỡ giòn tan vang lên, chiếc cốc pha lê vỡ tan tành, văng tán loạn trên mặt đất.

Vẻ mặt của ông lão mặc bộ quần áo thời Đường không chút dao động, ông ta bình tĩnh sai người dọn dẹp mảnh cốc vỡ, sau đó mới nói với Tùng Vu Duyệt: “Cậu chủ, phải kiên nhẫn. Chờ chuyện này xử lý xong xuôi thì cậu chủ muốn chơi như thế nào cũng được”.

Ông lão mặc đồ thời Đường không biết phải làm thế nào. Bây giờ Bạch Diệp Phi còn chưa bắt đầu ra tay, bọn họ hoàn toàn không biết người Bạch Diệp Phi muốn đối phó rốt cuộc là Diệp Hoan hay là Tùng Vu Duyệt. Vậy nên tuyệt đối không thể mắc sai lầm nào.

Lúc này quản gia bước đến: “Cậu chủ, cảnh sát đến”.

Tùng Vu Duyệt lập tức nổi nóng: "Cảnh sát đến đây làm gì? Bị điên à!"

Ông lão mặc đồ thời Đường ra hiệu cho quản gia đi trước, sau đó mới nói với Tùng Vu Duyệt: “Cậu chủ, bọn họ đến đây chắc là để điều tra cậu, để tôi ra ngoài đối phó!”

"Vậy thì đuổi đi nhanh nhanh một chút", Tùng Vu Duyệt cũng không phải kẻ ngu. Nếu như cố chấp không cho vào thì ngược lại giống như là có tật giat mình, không bằng cứ thoải mái để bọn họ vào điều tra.

Ở ngoài cổng có mấy người mặc đồng phục cảnh sát, người dẫn đầu là Cổ Vinh, là đồng nghiệp và cũng là bạn bè của Tần Hoa. Buổi hôn lễ hôm trước anh ta cũng có đến tham dự.

Biết Tần Hoa bị người ta gài bom rồi bị nổ thành người thực vật, nên là đồng nghiệp cũng là bạn bè, cộng thêm việc là tổ trưởng tổ điều tra hình sự, anh ta có trách nhiệm và nghĩa vụ phải đi điều tra chuyện này.

Ông lão mặc đồ thời Đường mở cửa lớn ra, ông ta đứng ngay tại cổng nói: “Mấy đồng chí cảnh sát đến đây có việc gì không?”

“Điều tra”, Cổ Vinh lạnh lùng nói: “Phiền mọi người phối hợp một chút, chúng tôi cần hỏi Tùng Vưu Duy một vài vấn đề”.

Ông ta cũng không ngăn cản, chỉ tránh sang một bên rồi nói: “Mời mọi người đi theo tôi”.

Cổ Vinh dẫn người trong đội của mình bước vào. Sau đó anh ta nhìn thấy Tùng Vưu Duy đang ung dung ngồi trong phòng khách xem tivi uống rượu vang, nhất thời cơn tức giận xông lên não!

Tần Hoa bị hại đến mức nằm im trên giường không biết còn có thể tỉnh lại hay không, còn người rất có thể là thủ phạm này lại vô cùng ung dung tự tại.

Chuyện này khiến cho Cổ Vinh rất tức giận!

Tùng Vưu Duy lạnh lùng nhìn bọn họ: “Có chuyện gì thì mau hỏi đi, tôi bận lắm!”

Cổ Vinh siết chặt nắm đấm. Bận? Bận xem tivi à?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 376: Vương Lô dò la tin tức

Cổ Vinh hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ cho mình thật tỉnh táo: "Xin hỏi tối qua khoảng sáu giờ tới tám giờ anh Tùng đang ở đâu và làm gì? Có người nào làm chứng cho anh không?"

Ông lão mặc đồ thời Đường đang định lên tiếng thì bị Cổ Vinh ngắt lời: "Xin lỗi, tôi đang hỏi anh Tùng Vu Duy đây, vì thế cần anh ấy trả lời, nếu không tất cả mọi thứ sẽ coi như không tính".

Tùng Vu Duy nhướng mày một cái, ông lão mặc đồ thời Đường nhanh chóng lui về sau một bước.

"Tôi hôm qua tôi ở nhà. Trong khoảng thời gian từ sáu giờ tới tám giờ tôi không nhớ rõ mình đang làm gì, có lẽ là đang ăn cơm, hoặc cũng có thể đang xem tivi, cũng có khi đang... cày cuốc trên giường".

Cổ Vinh nghe thấy hai chữ cuối cùng thì cả người trở nên cứng đờ, sau đó anh ta bình tĩnh hỏi: "Có ai làm chứng không?"

"Thật đáng tiếc, không có ai cả", Tùng Vu Duy thờ ơ trả lời.

Cổ Vinh còn muốn hỏi gì đó nhưng lại bị ông lão mặc đồ thời Đường ngăn lại: "Cậu cảnh sát ơ, nếu ở nhà thì tất nhiên không có chứng cứ rồi. Thế thì chẳng phải ai cũng là kẻ tình nghi hả?"

"Không phải", Cổ Vinh trả lời: "Chẳng qua chỉ có anh Tùng đây là người bị nghi ngờ nhất mà thôi".

"Sao cơ?", ông lão mặc đồ thời Đường kia giả vờ không biết: "Có chuyện gì mà dính dáng tới cậu chủ nhà tôi thế? Cậu cảnh sát à, hay cậu nói rõ một chút đi, có thể chúng tôi sẽ cung cấp được manh mối đấy".

Cổ Vinh liếc nhìn ông lão này, anh ta cảm thấy người này không hề đơn giản, thế nhưng vẫn nói: "Tôi hôm qua chủ tịch tập đoàn Hậu Tước bị tấn công, hơn nữa còn có người sử dụng thuốc nổ, khiến ba người chết, một

người bị thương nặng. Mà người bị thương nặng đó chính là đồng nghiệp của chúng tôi, cũng là bạn của chủ tịch tập đoàn Hàu Tước".

Ông lão mặc đồ thời Đường cố làm ra vẻ nghi ngờ: "Chuyện này có liên quan gì với cậu chủ của chúng tôi thế? Tập đoàn Hàu Tước ở thành phố Thiên Bắc, còn chúng tôi lại ở thành phố Bắc Hải, khoảng cách giữa hai nơi xa nhau như thế, nếu muốn làm cái gì sợ cũng không kịp".

Cổ Vinh cau mày: "Theo như điều tra của chúng tôi thì cách đây không lâu tại buổi tiệc thường niên của tập đoàn Hàu Tước, anh Tùng đây và tổng giám đốc Bạch đã xảy ra tranh cãi không vui. Vì thế chúng tôi có lý do để nghi ngờ anh Tùng đây có ý đồ mưu sát".

"Cậu cảnh sát, những lời thế này không nói bậy bạ được đâu", ông lão mặc đồ thời Đường trả lời: "Người oán hận chủ tịch tập đoàn Hàu Tước sâu sắc nhất phải là tập đoàn Liễu Thị. Dù sao thì tập đoàn Hàu Tước cũng đã thu mua tập đoàn Liễu Thị mà".

"Chỉ với điều này thôi đã có thể nói người của tập đoàn Liễu Thị phạm tội mưu sát rồi đúng không? Cậu cảnh sát?"

"Tập đoàn Liễu Thị sao?", rõ ràng là Cổ Vinh không biết rõ chuyện này, vì thế mới bị ông lão mặc đồ thời Đường kia dễ dàng lừa bịp như thế, sự chú ý của anh ta nhanh chóng bị chuyển hướng.

Ông lão mặc đồ thời Đường gật đầu: "Đúng là như thế, ai ở trong giới kinh doanh thành phố Thiên Bắc cũng biết chuyện này hết".

"Không thể nào", Cổ Vinh phản ứng kịp thời: "Người của tập đoàn Liễu Thị hầu như đã sa lưới, bây giờ bọn họ đang ở trong trại giam, không thể nào là bọn họ được".

Ông lão mặc đồ thời Đường cảm thấy hơi sững sờ, không ngờ cậu cảnh sát này lại phản ứng mau chóng như thế. Vì thế ông ta cũng nhanh chóng đổi đề tài: "Chuyện cụ thể là thế nào đương nhiên bên cảnh sát phải điều tra rồi. Tóm lại cậu chủ nhà chúng tôi không có bất kỳ nghi ngờ nào".

"Ngược lại tôi còn muốn nhắc nhở cậu cảnh sát đấy. Hung thủ muốn giết chủ tịch tập đoàn Hải Tước, thế nhưng hẳn ta lại không chết, mà người chết là những người khác. Còn khiến đồng nghiệp của cậu bị thương nặng, cậu không cảm thấy chuyện này có gì kì lạ sao?"

"Đương nhiên là tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu cảnh sát một chút mà thôi. Dù sao thì có lúc người bị hại mới là hung thủ thật sự, tôi tin cảnh sát hiểu được đạo lý này".

Nghe thấy thế thì Cổ Vinh không thể đặt câu hỏi thêm nữa, bởi vì bọn họ cũng chẳng nhận được câu trả lời có ích nào, ngược lại còn bị người khác khích bác, ly gián. Thế nhưng anh ta thật sự có hơi nghi ngờ.

...

Biệt thự cảng Lam Ba, sau khi ăn sáng xong thì Bạch Diệp Phi nhanh chóng rời khỏi nhà, nhưng lại gặp Vương Lô trước cửa.

Wang Lu nhanh chóng dập tắt điều thuốc trên tay rồi chủ động lên tiếng: "Thật sự muốn ra tay sao?"

Bạch Diệp Phi đã hiểu ý ngay, anh nhanh chóng khuyên nhủ cậu ta không nên xen vào: "Chuyện này không liên quan tới cậu".

Wang Lu nhanh chóng ghen lời, không ngờ Bạch Diệp Phi lại nói theo hướng đó: "Nếu cậu muốn báo thù thì có thể, tôi cũng sẽ ủng hộ việc cậu trả thù. Thậm chí tôi cũng có thể giúp cậu, nhưng vấn đề là cứ cho là tôi giúp cậu thì cũng sẽ không đấu nổi với nhà họ Diệp và nhà họ Tùng."

"Đó là người của bốn gia tộc lớn ở thủ đô, cậu không hề biết họ có bao nhiêu cao thủ đâu. Hơn nữa đối phương cũng đã phòng bị từ sớm, nếu bây giờ cậu hành động thì hoàn toàn không có lợi chút nào".

Bạch Diệp Phi lạnh lùng nhìn cậu ta: "Tôi không cần cậu khuyên nhủ, cũng không cần cậu giúp đỡ!"

Vương Lôu nghe thấy thế thì không biết làm sao, cậu ta than thở: "Được rồi, tôi không khuyên cậu nữa. Tôi biết một khi cậu đã quyết định thì có mười trâu cũng không kéo lại được. Tôi chỉ là muốn hỏi cậu một chút, sao cậu lại phải đối phó với Diệp Hoan? Không phải chỉ cần đối phó với Tùng Vu Dư Dư thôi sao? Như thế thì ít nhất cậu chỉ đắc tội với một nhà".

"Sớm muộn gì thì cũng phải đối chọi nhau, có gì khác nhau đâu chứ?", Bạch Diệp Phi chỉ cười nhạt.

"Cậu muốn đối phó với cả hai nhà sao?", Vương Lôu không biết nói gì cho phải.

"Không có chuyện gì thì cậu mau về đi".

Sau đó không đợi Vương Lôu trả lời thì Bạch Diệp Phi đã xoay người lên xe rời đi.

Bạch Diệp Phi vừa lái xe vừa cau mày, anh luôn cảm thấy Vương Lôu có gì đó không ổn, cậu ta giống như đang tới dò hỏi tin tức, nhưng cũng không rõ ràng lắm, chẳng lẽ do anh suy nghĩ nhiều rồi sao?

...

Biệt thự nhà họ Tùng.

Ông lão mặc đồ thời Đường nhanh chóng nói cho Tùng Vu Dư Dư biết tin tức vừa nhận được.

"Cậu chủ, có tin tốt đây".

"Tôi có thể ra ngoài rồi sao?", Tùng Vu Dư Dư kinh ngạc, gã ta vui mừng nhìn ông lão. Đối với gã ta mà nói thì việc ra ngoài chính là tin vui duy nhất.

Ông lão mặc đồ thời Đường ho nhẹ một tiếng: "Không phải, mà là..."

"Không phải thì đừng nói nữa, không có tin tức gì tốt cả", Tùng Vu Dư Dư nhanh chóng khoát tay, tỏ vẻ không muốn nghe.

Ông lão mặc đồ thời Đường vô cùng kiên nhẫn: "Cậu chủ, bên Diệp Hoan nhận được video Diệp Ngải bị người ta cưỡng bức".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 377: Đào Yêu

Tùng Vu Duyệt vừa nghe đã vô cùng vui vẻ: "Vậy thì tốt rồi, tôi đã có thể đi ra ngoài!"

"Cậu chủ, vẫn chưa được", ông lão mặc đồ thời Đường ngăn cản nói: "Tuy rằng như vậy, nhưng ai có thể cam đoan Bạch Diệp Phi sẽ không cử người ra tay với cậu?"

Tùng Vu Duyệt lập tức giận dữ: "Mẹ kiếp, hắn ta đã đối phó Diệp Hoan rồi, chẳng lẽ vẫn còn sức ra tay với tôi hả?"

Ông lão mặc đồ thời Đường không biết phải làm sao: "Cậu chủ, đề phòng mọi chuyện có thể xảy ra là vô cùng cần thiết, chỉ cần chuyện này còn chưa lắng xuống thì tất cả đều khó có thể đoán được".

Tùng Vu Duyệt trợn to hai mắt, gã ta cực kì tức giận: "Mẹ kiếp! Dù sao Bạch Diệp Phi cũng muốn đối phó Diệp Hoan, bác Lý đề Trương Thiết Lâm đi cùng tôi đến giết Bạch Diệp Phi lần nữa là được!"

"Cái này...", ông lão mặc đồ thời Đường có chút do dự, Trương Thiết Lâm được phái đến bảo vệ Tùng Vu Duyệt. Nếu Bạch Diệp Phi dùng kế điệu hổ ly sơn rồi quay ngược lại giết Tùng Vu Duyệt thì chẳng phải không trở tay kịp sao?

Tùng Vu Duyệt nhíu mày: "Làm sao? Thế này cũng lo lắng, thế kia cũng lo lắng, rốt cuộc thì có thể làm gì hả?"

Ông lão mặc đồ thời Đường không biết phải làm sao: "Vậy thì nghe cậu chủ, nhưng trước khi chưa chắc chắn Bạch Diệp Phi đã đi gặp Diệp Hoan thì cậu chủ còn phải đợi ở nhà".

...

Bạch Diệp Phi đến tập đoàn Hào Tước lần cuối.

Trong phòng làm việc, anh gọi Trương Vinh và Long Linh Linh tới dặn dò mấy câu:

"Tôi phải rời đi mấy ngày, hai người sẽ toàn quyền phụ trách mọi chuyện ở Hầu Tước, tất cả cứ như bình thường, có người hỏi thì hai người cứ trả lời là không biết".

"Còn nữa, tôi không hy vọng sẽ giống như lần trước, nghe được một chút tin tức đã bắt đầu lung lay. Nếu lần này trở về để tôi phát hiện ra thì tự giác rút đi cho tôi!"

Trương Vinh và Long Linh Linh nhìn nhau, bọn họ không biết tại sao Bạch Diệc Phi lại nói như vậy, nhưng có thể cảm thấy Bạch Diệc Phi đang muốn làm chuyện lớn gì đó.

Long Linh Linh có thể đoán được một chút, nhưng cô ta không dám nghĩ sâu.

Sau khi thu xếp xong thì Bạch Diệc Phi lại nhận được một cuộc gọi từ Lý Cường Đông.

"Bố..."

Bạch Diệc Phi cho rằng Lý Cường Đông gọi tới vì muốn khuyên anh, dù sao thì lần này phải đối mặt với những kẻ khó nhằn, không phải Liễu Chiêu Phong, cũng không phải là Liễu Vô Cùng, mà là người của bốn gia tộc lớn ở thủ đô.

Nhưng Bạch Diệc Phi đã suy nghĩ kỹ rồi.

"Trưa nay về ăn cơm đi, Tuyết Nhi tới rồi".

...

Buổi trưa, Bạch Diệc Phi đúng giờ trở về khu đô thị cảng Lam Ba, lúc vào cửa anh thấy cả nhà Lý Cường Đông gần như đã chuẩn bị xong xuôi.

Khi Lưu Tử Vân nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì hiềm khi không mở miệng trách móc mà lại ôn hòa nói: "Nhanh đi rửa tay rồi ăn cơm".

Bạch Diệc Phi gật đầu, anh rửa tay xong rồi ngồi vào bàn ăn.

Cả nhà quây quần ăn cơm, Lưu Tử Vân thường xuyên hỏi Lý Tuyết, Lý Tuyết cũng nghiêm túc trả lời từng câu một, chỉ có Lý Cường Đông và Bạch Diệc Phi là yên lặng ăn cơm.

...

Cơm nước xong xuôi Lý Tuyết và Lưu Tử Vân vào bếp dọn dẹp chén đĩa, Lý Cường Đông thì gọi Bạch Diệc Phi lên sân thượng.

Hai người đứng trên sân thượng ngắm nhìn khu đô thị cảng Lam Ba, nhìn phong cảnh đằng xa, từng cơn gió nhẹ nhàng phát qua người, nếu như không xảy ra chuyện như vậy thì chắc hẳn sẽ rất thoải mái.

Một lúc lâu sau Lý Cường Đông mới mở miệng nói: "Đi làm đi, bố ủng hộ con".

"Bố biết, theo khía cạnh lý trí thì làm như vậy không tốt, cũng khó thực hiện được".

"Nhưng theo khía cạnh cảm tính mà nói thì con làm rất đúng!"

"Một người đàn ông thì phải làm như vậy, chứ không phải hèn nhát như con rùa đen rúc đầu".

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì vô cùng kích động, anh siết chặt nắm tay: "Con không phải rùa đen rúc đầu".

"Vì vậy bố sẽ không khuyên con", Lý Cường Đông nói: "Cho dù bố có lý do, có lập trường để khuyên con".

Bạch Diệc Phi kinh ngạc nhìn Lý Cường Đông, anh vừa định nói lời cảm ơn thì Lý Cường Đông đã đổi giọng.

"Nhưng con không thể làm mà bất chấp hậu quả được, nếu chỉ biết xông về phía trước mà không quan tâm kết thúc như thế nào thì cũng chẳng ích gì cả!"

"Nói cho bố nghe con có từng nghĩ đến hậu quả chưa? Từng nghĩ sẽ kết thúc như thế nào chưa? Có nghĩ tới Tuyết Nhi sẽ như thế nào không?", Lý Cường Đông hỏi.

Bạch Diệc Phi mím môi không nói, anh không biết nên nói như thế nào. Trong lòng anh chỉ có thù hận, chỉ muốn trả thù, muốn giết Tùng Vưu Duy, còn hậu quả...

Lý Cường Đông nhíu mày: "Xem ra là con chưa bao giờ nghĩ tới!"

"Ngu xuẩn!"

Bạch Diệc Phi cười khỏ một tiếng, cũng không phản bác.

Lý Cường Đông bất lực lắc đầu, ông nhìn dáng vẻ của Bạch Diệc Phi thì không muốn nói gì nữa, mà lại nói đến người không liên quan chút nào: "Đào Yêu có phải là do người khác đưa cho con không?"

"Hả?", Bạch Diệc Phi sững sốt một chút, ngay sau đó thì rất chột dạ, sao Lý Cường Đông lại biết chuyện này được? Hơn nữa bỗng nói vậy có phải là muốn hỏi tội anh không?

Không được, anh chưa từng làm chuyện gì có lỗi với Lý Tuyết, hơn nữa cũng đã giải thích rõ ràng, Đào Yêu không có chút quan hệ gì với anh cả!

"Bố, con không có quan hệ gì với cô ta cả", Bạch Diệc Phi vội vàng nói.

"Bố biết, bố chỉ muốn để con biết đến Đào Yêu mà thôi, được rồi, đi làm chuyện của con đi!", Nói xong thì Lý Cường Đông trực tiếp xoay người xuống lầu.

Bạch Diệc Phi đứng một mình trên sân thượng hứng gió, anh nhìn như rất tinh tảo, nhưng thật ra trong đầu lại vô cùng lộn xộn, tại sao lại phải

nhắc đến Đào Yêu?

Chẳng lẽ trên người Đào Yêu có điều gì đó mà anh không chú ý tới sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 378: Xuất phát

Biệt thự nhà họ Tùng.

"Cậu chủ, tôi vừa nhận được tin tức Bạch Diệp Phi đã đưa người rời khỏi thành phố Thiên Bắc, có tổng cộng ba chiếc xe, có vẻ hẳn ta mang theo cao thủ đi cùng.

Tùng Vu Duyệt nghe thấy thế thì vỗ tay nói: "Tốt lắm, xem ra hẳn ta thật sự muốn ra tay!"

Ông lão mặc đồ thời Đường vẫn không hề buông lỏng cảnh giác, ông ta quay sang hỏi người vừa nói: "Còn có tin tức gì nữa không?"

"Là tin tức do nhà họ Diệp gửi tới. Trước khi đi Bạch Diệp Phi đã gửi cho Diệp Hoan một tin nhắn, nói rằng muốn tối nay đàm phán, địa điểm là hộp đêm ở khu Nam".

"Đã nghe gì chưa?", Tùng Vu Duyệt mừng thầm trong lòng: "Hẳn ta muốn tìm Diệp Hoan!"

Ông lão mặc đồ thời Đường thở phào nhẹ nhõm: "Tốt lắm! Cậu cứ tiếp tục theo dõi! Có tin tức gì thì phải báo cáo ngay!"

"Được".

Người kia vừa đi thì Tùng Vu Duyệt đã nhanh chóng nói: "Chú Lý, chú thấy đó, hẳn ta tới tìm Diệp Hoan để đàm phán kia kìa! Thế có nghĩa tôi có thể ra ngoài được rồi phải không?"

Ông lão mặc đồ thời Đường vẫn hơi do dự: "Cậu chủ, trước mắt đừng quá gấp".

"Không gấp, không gấp! Không gấp cái quần què ấy!", Tùng Vu Duyệt nổi giận: "Ông bị nhốt ở đây lâu như thế, ra ngoài thư thả một chút cũng

không được hả? Hơn nữa Bạch Diệc Phi đi tìm Diệp Hoan thì có liên quan gì tới tôi đâu chứ?"

"Tôi còn đưa cả Trương Thiết Lâm đến nữa, tới nay Bạch Diệc Phi phải chết là điều chắc chắn rồi. Chẳng lẽ còn không cho phép tôi ra ngoài ăn mừng một chút à?"

Phấn nộ mắng một trận xong thì Tùng Vu Duyệt giận tới mức uống một hơi cạn sạch ly rượu vang trong tay.

Ông lão mặc đồ thời Đường kia cũng không hề bị cơn giận của Tùng Vu Duyệt dọa sợ, dáng vẻ ông ta vẫn lạnh lùng: "Cậu chủ, cậu nói rất đúng. Thế nhưng ít nhất chúng ta cũng phải chờ đến khi Bạch Diệc Phi đến nơi gặp Diệp Hoan đã".

...

Trên đường ở thành phố Bắc Hải có ba chiếc xe đang vững vàng lăn bánh.

Chiếc xe dẫn đầu có Bạch Hổ, Chung Liên và Lưu Hiểu Anh. Bạch Diệc Phi ngồi ở chiếc xe giữa cùng với Chu Khúc Nhi và Trương Hoa Ân. Còn trên chiếc xe cuối cùng là Từ Lăng, Trần Hạo và Trần Ngạo Kiền.

Trên xe của Bạch Diệc Phi, Trương Hoa Ân đang chuyên tâm lái xe, Bạch Diệc Phi và Chu Khúc Nhi mỗi người ngồi một hướng, bọn họ nhìn cảnh vật không ngừng chuyển động bên ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Một lúc sau Bạch Diệc Phi cảm thấy bầu không khí vô cùng nặng nề và khó chịu, vì thế anh nhanh chóng chủ động lên tiếng hỏi Trương Hoa Ân: "Bên phía chị dâu đã thu xếp ổn thỏa hết chứ?"

Trương Hoa Ân ngừng một lát, Bạch Diệc Phi nhìn sắc mặt có chút bất an của Trương Hoa Ân từ kính chiếu hậu, sau đó mới nghe thấy anh ta trả lời: "Đã thu xếp ổn thỏa".

Bạch Diệc Phi lại hỏi tiếp: "Chị dâu sao rồi?"

"Không... không sao cả!", Trương Hoa Bân lắc đầu. Thế nhưng kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra được chuyện không đơn giản như thế.

Bạch Diệc Phi thấp giọng nói: "Có chuyện gì thì cứ nói. Đều là người nhà cả, có thể tôi sẽ giúp được anh".

Ngoại trừ chuyện này thì anh còn nghĩ tới Chu Khúc Nhi và Tần Hoa. Anh thật sự không muốn nhìn thấy những người bạn tốt bên cạnh mình vốn đang hạnh phúc với gia đình nhưng lại vì chuyện này mà chia cách.

Nếu bi kịch của Tần Hoa và Chu Khúc Nhi lại xảy ra thì anh thật sự không thể chịu nổi.

Trương Hoa Bân nghe thấy lời nói của Bạch Diệc Phi thì sững sờ mất một lúc, trong lòng anh ta khẽ lung lay, sau đó mới bắt lực thở dài: "Là lỗi của tôi... cô ấy biết được... muốn ly hôn..."

Anh biết rõ vợ Trương Hoa Bân vì chuyện anh ta ngoại tình nên mới muốn ly hôn.

Bạch Diệc Phi vẫn không nói gì, bởi vì anh không biết nên nói thế nào cho phải.

Trên cơ bản mà nói thì Trương Hoa Bân đã có vợ, hơn nữa anh ta lại rất yêu vợ mình, nhưng việc anh ta nuôi tình nhân bên ngoài là không đúng.

Mà một người phụ nữ thì ai có thể chịu được việc chồng mình bao nuôi tình nhân ở bên ngoài cơ chứ. Huống chi vợ anh ta lại còn là một cô gái mù.

Trương Hoa Bân lầm bầm: "Cô ấy đã đề cập chuyện này với tôi rất nhiều lần... tôi... tôi đã ký vào giấy thỏa thuận ly hôn".

"Nếu như anh còn muốn hàn gắn lại thì không cần làm như thế".

Trương Hoa Bân sững sờ, rõ ràng anh ta không hiểu ý của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lại nói: "Chỉ cần không có giấy chứng nhận ly hôn thì sẽ không được tính. Nếu như anh cảm thấy thật sự có lỗi với cô ấy, vẫn còn muốn xoay chuyển tình hình thì phải đối xử thật tốt với cô ấy".

"Sau này cũng đừng qua lại với Đào Yêu nữa".

Thật ra thì Bạch Diệc Phi biết nguyên nhân chị dâu muốn ly hôn không chỉ có như thế. Chị dâu chỉ mượn cớ thôi, nguyên nhân thật sự là vì không muốn làm liên lụy đến Trương Hoa Bân.

Trương Hoa Bân làm việc cho Bạch Diệc Phi thì chắc chắn sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm. Vì thế vợ của Trương Hoa Bân có thể sẽ bị dùng để uy hiếp anh ta.

Trương Hoa Bân đối xử với cô ấy tốt như thế, sao có thể không bị uy hiếp chứ?

Có lẽ Trương Hoa Bân cũng biết được điều này, nhưng vì vợ anh ta không thể nhìn thấy nên cuộc sống luôn gặp bất tiện. Vì thế anh ta sẽ không bỏ vợ mình một mình, cũng không chịu đồng ý ly hôn.

Chuyện lần này vừa khéo đủ làm lý do ly hôn.

"Hãy suy nghĩ thật kỹ!", cuối cùng Bạch Diệc Phi nói một câu, sau đó không nói thêm gì nữa.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, ba chiếc xe dần đi tới lối rẽ nên nhanh chóng giảm tốc độ.

Nhưng đúng lúc này lại xảy ra chuyện bất ngờ!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 379: Tại nạn liên hoàn

Chiếc xe đi đầu là của đám người Bạch Hồ, sau khi đi qua một khúc cua thì xe phía trước và xe phía sau đều cách nhau ít nhất một trăm mét.

Khi Bạch Hồ vừa lái xe qua thì chiếc xe nhỏ vốn luôn đi thẳng lại đột nhiên chuyển hướng quẹo vào khúc cua trước đám người Bạch Diệc Phi.

Trương Hoa Bân nhìn thấy cũng không để ý lắm, anh ta kịp thời đạp phanh xe, dù sao tình huống như vậy cũng thường xuyên xảy ra, ví dụ như đang đi thì đột nhiên nhớ ra mình phải rẽ vào khúc cua đó.

Nhưng mà bọn họ không biết là sau khi xe Bạch Diệc Phi rẽ vào khúc cua thì phía sau lại có một chiếc xe chen vào, xe này chen giữa xe Từ Lãng và Bạch Diệc Phi.

Cùng lúc đó sau lưng Từ Lãng cũng có một chiếc xe khác đi tới.

Từ Lãng cảm thấy tình huống này có vẻ không đúng, đang muốn gọi điện thoại cho Bạch Diệc Phi thì cũng đã chậm.

Trên khúc cua có tổng cộng sáu chiếc xe, đám người Bạch Diệc Phi bị ba chiếc xe này tách ra, không chỉ như vậy, ba chiếc xe còn đồng thời tăng tốc độ muốn tông vào chiếc xe ở trước mặt.

Khi Bạch Diệc Phi phát hiện chiếc xe đang trước đang tăng tốc và lao tới thì ánh mắt anh đột nhiên co lại, anh quay đầu nhìn thì thấy chiếc xe đang sau cũng tăng tốc độ lao tới.

"Cẩn thận!"

Bạch Diệc Phi hô to một tiếng, anh kéo Chu Khúc Nhi qua bảo vệ cô ta.

"A!"

Chu Khúc Nhi còn chưa kịp phản ứng lại thì đã cảm thấy chiếc xe bị va chạm dữ dội, sau đó bởi vì bị đâm nên chiếc xe đã lao về phía trước một cách mất kiểm soát.

Trương Hoa Bân bị động nhận một cú va chạm mạnh, anh ta cố gắng giữ vững tay lái rồi nhanh chóng quẹo cua, muốn tránh khỏi quỹ đạo của chiếc xe đằng sau.

Nhưng mà cũng không có tác dụng gì, bởi vì phía trước cũng đang xảy ra chuyện như vậy, khoảng cách giữa các xe rất nhỏ. Hơn nữa cho dù bọn họ cố gắng đạp phanh xe thì cũng không thể tránh khỏi việc đâm vào chiếc xe phía trước.

"Rầm!"

"Rầm!"

"Rầm!"

Các xe liên tiếp va chạm nhau tạo nên âm thanh vô cùng lớn.

...

Rốt cuộc tất cả cũng yên tĩnh lại.

Trên đoạn đường nhỏ hẹp, sáu chiếc xe đâm vào nhau, trong đó bị đâm nặng nhất là mấy chiếc xe ở giữa, xe đằng trước hay đằng sau bị đâm phải đã hoàn toàn biến dạng.

Một lúc sau có ba người ra khỏi một chiếc xe.

Bạch Hồ và Chung Liên đều không sao cả, Lưu Hiểu Anh được Chung Liên bảo vệ rất tốt, cũng không bị thương.

Vừa xuống xe thì ba người đã chạy thẳng ra xe phía sau.

"Bạch Diệc Phi!"

Lưu Hiểu Anh lo lắng hét to, khi cô ta chạy đến trước xe Bạch Diệc Phi, thấy chiếc xe bị đâm đến nát bét thì đột nhiên bật khóc.

Bạch Hồ và Chung Liên đã bình tĩnh hơn nhiều, hai người nhìn nhau một cái, Chung Liên vội vã đi xem xe của Từ Lãng. Còn Bạch Hồ thì thò tay vào cửa xe, mở khóa từ bên trong, cố gắng kéo Trương Hoa Bân đang bị kẹt trong túi khí an toàn ra ngoài.

"Cô xem thử anh ta sao rồi?", Bạch Hồ nói.

Lưu Hiểu Anh lau nước mắt, cô ta đỡ lấy Trương Hoa Bân, để anh ta dựa vào ven đường rồi bắt mạch. Trên cánh tay anh ta có vết thương do thủy tinh cắt qua, không nghiêm trọng lắm, anh ta bị ngất đi là do túi khí an toàn, cũng không có vấn đề gì lớn.

Sau đó Bạch Hồ lại mở cửa xe hàng ghế sau, nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Chu Khúc Nhi.

Rất may mắn là Chu Khúc Nhi chỉ bị ngất đi.

Nhưng Bạch Diệc Phi cũng không may mắn như vậy.

Bởi vì cú va chạm ở sau lưng rất nghiêm trọng, phần lưng của Bạch Diệc Phi bị cọ rách một vết thương lớn, trên cánh tay cũng bị thương, bởi vì chân bị kẹt trong một không gian nhỏ hẹp nên đã có chút tụ máu, nhưng tổng thể mà nói thì không nguy hiểm đến tính mạng, như thế cũng được coi là có chút may mắn rồi.

Kiểm tra xong thì Lưu Hiểu Anh lập tức chạy về một chiếc xe, cô ta lấy ba lô, băng gạc và những vật dụng y tế đơn giản ra khỏi xe rồi quay lại xử lý vết thương cho Bạch Diệc Phi.

Lúc này người trên trên chiếc xe cuối cùng cũng xuống.

Hai người Từ Lãng và Trần Ngạo Kiều đều phản ứng rất nhanh, bọn họ kịp thời giảm bớt lực va chạm nên trên người chỉ có mấy vết thương nhẹ, bởi vì Trần Hạo được Trần Ngạo Kiều bảo vệ nên cũng không có bị thương.

Đám xe liên hoàn nghiêm trọng như vậy nhưng chỉ có Bạch Diệc Phi bị thương nặng nhất, những người khác chỉ bị xây xước nhẹ, phải nói là kỳ tích.

Mọi người tụ tập lại một chỗ, Bạch Diệc Phi vừa nhìn Lưu Hiểu Anh xử lý vết thương, vừa nói: "Là tôi sơ sót".

Anh cho rằng mình đi đàm phán với Diệp Hoan, phía bên Tùng Vuu Duy sẽ không có hành động gì, cho dù có thì cũng là sau khi anh và Diệp Hoan động thủ. Không ngờ rằng gã ta lại hèn hạ như vậy, sẽ chặn anh ở trên đường.

Mà đúng là do Tùng Vuu Duy làm. Tùng Vuu Duy muốn dỡ bỏ lệnh cấm sớm một chút nên đã sắp xếp người tạo ra vụ tai nạn xe cộ này, chỉ là không ngờ rằng vẫn không thể khiến Bạch Diệc Phi chết.

Trần Hạo nhìn vết thương trên người Bạch Diệc Phi, không nhịn được khuyên nhủ: " Anh bị thương nghiêm trọng nhất, vậy chuyện hôm nay..."

"Tiến hành theo kế hoạch", Bạch Diệc Phi không chút thay đổi nói.

Đã đến nước này thì trừ phi Bạch Diệc Phi chết, nếu không anh sẽ không đổi ý.

Lúc này Chung Liên đột nhiên chạy tới: "Tôi vừa đi xem ba chiếc xe kia, không thấy tài xế ở trong".

"Ừ", chuyện này cũng không ngoài suy đoán của Bạch Diệc Phi.

Tùng Vuu Duy đã từng giết anh một lần, nếu gã ta muốn giết anh một lần nữa thì nhà họ Bạch ở thủ đô cũng không dễ yên, cho nên gã ta cũng chỉ là tìm người đến chế tạo chút tai nạn xe cộ.

Lưu Hiểu Anh xử lý vết thương xong thì hỏi: "Bây giờ chúng ta không có xe thì phải làm thế nào đây?"

"Chờ", Bạch Diệc Phi nói.

Có mấy người không hiểu, trên mặt tràn đầy dấu chấm hỏi, chờ cái gì chứ?

Mặc dù nơi này rất gần thành phố Bắc Hải nhưng bọn họ phải đến hộp đêm, còn phải tiến hành theo kế hoạch, nếu như không đến sớm một chút thì sợ là sẽ không đủ thời gian.

Nhưng mà Bạch Diệc Phi cũng không hề giải thích.

Cho đến khi cảnh sát giao thông tới thì mọi người mới bừng tỉnh hiểu ra.

...

Biệt thự nhà họ Tùng.

Ông lão mặc đồ thời Đường cúp điện thoại, trên mặt mang theo tươi cười: "Thiếu gia, trên đường đi xảy ra tai nạn đâm liên hoàn, có lẽ không chết thì cũng tàn tật".

"Thật không?", Tùng Vu Duyệt vui vẻ: "Nhìn đi, muốn giết một người cũng đâu có khó đến vậy, thật sự không hiểu tại sao các người lại phiền toái như vậy!"

Nhưng ông lão mặc đồ thời Đường vẫn nhắc nhở: "Tuy nói là như vậy, nhưng cẩn thận một chút luôn là tốt".

Tùng Vu Duyệt khinh thường: "Hừ, nếu tối nay Bạch Diệc Phi có thể an toàn đến chỗ của Diệp Hoan thì tôi thật sự bội phục hẳn ta!"

Theo gã ta thì Bạch Diệc Phi bị đâm liên hoàn, dù có cố thế nào thì cũng không thể đi đàm phán với Diệp Hoan được.

Tùng Vu Duyệt muốn gọi điện thoại cho Diệp Hoan, nói cho gã biết, để tranh thủ chút lợi ích.

Nhưng chưa kịp gọi điện thoại thì ông lão mặc đồ thời Đường lại nhận được một cuộc gọi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 380: Ai mới là kẻ ngốc

“Cái gì?”, ông lão mặc đồ thời Đường đáp một câu với vẻ khó tin, sau khi sầm mặt cúp điện thoại thì báo cáo với Tùng Vu Duyệt: “Vừa nhận được tin, chỉ có Bạch Diệc Phi bị thương một chút còn những người khác đều không sao ạ”.

“Sao có thể thế được?”, Tùng Vu Duyệt trợn trừng hai mắt, dáng vẻ kinh ngạc cũng giống y như ông ta ban nãy.

Ông lão mặc đồ thời Đường trầm ngâm, nói: “Bên cạnh hẳn có cao thủ nên chắc chắn rất có kinh nghiệm ứng phó với tai nạn xe như này, vì vậy cố gắng tránh được thương tật trong tai nạn. Chỉ là không biết tại sao, lẽ nào bọn họ không bảo vệ Bạch Diệc Phi sao?”

Tùng Vu Duyệt vừa nghe liền hiểu được, đồng thời cũng nghi ngờ với câu hỏi của ông ta. Bạch Diệc Phi không phải là người an toàn nhất mà lại là người bị thương nặng nhất. Trong này xảy ra chuyện gì, bọn họ đều không biết được.

“Xem ra chuyện tối nay là không thể tránh được”, ông ta thở dài nói.

Tùng Vu Duyệt định thần lại, nói: “Sợ cái gì chứ? Diệp Hoan cũng đâu phải kẻ ngốc, hướng hồ nhà hẳn cũng phái Jack ra bảo vệ hẳn rồi, cộng với việc tôi phái Trương Thiết Lâm đi, lẽ nào còn không đánh nổi đám Bạch Diệc Phi sao?”

Ông lão lắc đầu, nói: “Theo như điều tra thì Bạch Hồ từng là sát thủ trên chiến trường, kỹ thuật đánh rất cao, giết người không chớp mắt”.

“Còn Từ Lăng là sát thủ số một thủ đô, giết người nằm ngoài dự đoán của người khác”.

“Chung Liên là em gái của Bạch Hồ, là người được gia chủ của nhà họ Bạch đào tạo ra. Mặc dù chỉ là cô gái nhưng lực đánh còn mạnh hơn đàn ông”.

“Vẫn còn một người chưa điều tra được thân phận, người này đột nhiên xuất hiện bên cạnh Bạch Diệc Phi nhưng thực lực không thể xem thường”.

“Cộng lại thì cũng có bốn người biết võ nhưng thực lực của mỗi người đều rất mạnh”.

“Cộng lại thì Trương Thiết Lâm và Jack nhiều nhất chỉ có thể ngang bằng với bọn họ thôi”.

Tùng Vu Duy sau khi nghe xong thì có chút kinh ngạc, còn có chút không cam tâm: “Bạch Diệc Phi chỉ là thằng nhóc lớn lên ở vùng quê, dựa vào đâu mà có nhiều người bảo vệ hắn vậy? Hắn có xứng không?”

...

Trong văn phòng chủ tịch tập đoàn Diệp Thị, nữ thư ký nói cho Diệp Hoan nghe tin tức cô ta vừa nhận được.

Diệp Hoan bật cười, nói: “Tùng Vu Duy đúng là tên ngốc. Gã ta chắc chắn biết được tôi bị Bạch Diệc Phi uy hiếp, cũng biết Bạch Diệc Phi muốn đàm phán với tôi. Gã ta làm như này tưởng là giúp tôi nhưng ngược lại là hại mình thôi”.

“Bạch Diệc Phi không hề ngốc, ngược lại còn rất thông minh. Hắn chắc chắn biết được không thể là tôi phái người đi, vậy thì chỉ có Tùng Vu Duy thôi”.

“Đến lúc đó Bạch Diệc Phi và tôi đàm phán xong rồi, vậy thì mũi sào sẽ chỉ về phía Tùng Vu Duy, còn với thực lực của Bạch Diệc Phi có thể đánh bại được Tùng Vu Duy... Khi khi”.

...

Ngồi xe đến thành phố Bắc Hải, nhìn thấy các kiểu cao ốc, mọi người không kìm nổi mà thốt lên: “Không hổ danh là thành phố trực thuộc tỉnh, thành phố nhỏ đúng là không thể so sánh được”.

Lúc này sắc trời đã tối, đèn đường và đèn trên các hàng chữ chạy đều bật hết, xe qua lại và người tấp nập đã tạo nên thành phố lớn nhộn nhịp này.

Xe cảnh sát đưa đám người Bạch Diệc Phi đến đồn, trên đường đã hiểu được phần nào sự việc, cũng nhìn camera hành trình, đúng là không liên quan gì đến bọn họ.

Sau khi xuống xe, Bạch Diệc Phi nhìn mọi người một cái, sau đó gọi xe đến hộp đêm để đàm phán với bên kia.

Khi đến phòng vip, phòng cũng khá lớn, bọn họ đông người nhưng không cảm thấy chật.

“Có muốn ra ngoài dạo chút không?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Mọi người đều không đáp lại.

Chỉ có Chu Khúc Nhi đi lên trước, nói: “Tôi đi”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, nói: “Hoa Bân cũng đi cùng đi”.

Vì thế mà ba người cùng nhau đi ra ngoài đi dạo. Trước khi đi, Trần Ngạo Kiều lên tiếng: “Thời khắc quan trọng như này mà anh vẫn còn tâm trạng đi dạo sao?”

“Ngộ nhớ có kẻ xử lý anh ở bên ngoài ngay thì sao?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu, nói: “Không đâu, lúc quan trọng như này tất cả mọi người đang nhằm vào tôi. Nếu tôi xảy ra chuyện thì nhà họ Bạch sẽ không để yên đâu”.

Từ Lãng chen miệng vào nói: “Tôi đi cùng mọi người”.

“Không cần đâu”, Bạch Diệc Phi từ chối, nói: “Các người làm gì thì cứ làm đi”.

“Hãy nhớ lời của tôi”, nói xong Bạch Diệc Phi đi ra khỏi phòng rồi gọi một chiếc taxi, tùy ý đi dạo một chút. Nhìn thấy một quán bar, Chu Khúc

Nhi nói: “Đến quán bar đi”.

Cô ta muốn uống rượu, vì thế mà trả tiền xong, ba người xuống xe rồi đi thẳng vào quán bar.

...

Đến bảy giờ tối, Diệp Hoan dẫn nữ thư ký của mình và mấy vệ sĩ, còn có Jack và Trương Thiết Lâm cùng đến hộp đêm. Nhưng khi bước vào nhìn thì Diệp Hoan lập tức chau mày lại.

“Bạch Diệc Phi đâu?”

Nghe thấy lời này, Trần Hạo nằm ở trên ghế sofa, nghiêng đầu nói: “Anh tôi nói là lần đầu đến thành phố Bắc Hải nên muốn đi dạo một chút”.

“Cái gì?”, Diệp Hoan chau mày hỏi: “Hắn có ý gì vậy?”

“Ý gì là ý gì?”, Trần Hạo hỏi với vẻ vô tội.

Nữ thư ký thấy Diệp Hoan bị đối đãi như này, không kìm nổi nói: “Tất nhiên là hỏi các người, sao Bạch Diệc Phi nói tối nay sẽ đàm phán vậy mà giờ còn ra ngoài chơi, đúng là không coi chúng tôi ra gì”.

Trần Hạo nhún vai không đáp lời, dường như muốn nói: “Đúng là không coi các cô ra gì đấy”.

Dáng vẻ cột nhà hồng hách, đúng kiểu xã hội đen khiến ai nhìn thấy cũng khó chịu.

Những điều này đều là ngày trước hắn ta học từ người khác.

Bạch Hổ đứng bên cạnh cửa sổ nhìn cảnh đêm bên ngoài đúng là có chút u sầu, nhưng anh ta vẫn cảm thấy có chút khác thường.

Lúc này đám người Trần Ngạo Kiều, Chung Liên và Lưu Hiểu Anh nhàm chán nên ngồi chơi bài, còn là chơi bài kiểu ‘đấu địa chủ’ nữa.

Diệp Hoan đang định hỏi: “Khi nào Bạch Diệc Phi...” thì tiếng của Lưu Hiểu Anh vang lên: “Một đầu tám”.

Diệp Hoan nhìn lại, định phớt lờ và hỏi lại: “Khi nào hẳn ta quay về?”

“Đánh K”, Chung Liên hét lên một tiếng.

Những người phía sau Diệp Hoan đều quay lại nhìn, trong ánh mắt đều là vẻ khinh bỉ. Đám người này mà đến đàm phán ư, đúng là sỉ nhục bọn họ rồi.

Chỉ có Diệp Hoan sắc mặt bình tĩnh nhưng nhìn kỹ thì mới phát hiện huyết thái dương đột nhiên nháy loạn lên, có một cảm giác mình bị giễu cợt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 381: Trò Đùa

“Rốt cuộc các người còn muốn đàm phán nữa không? Nếu không thì...”, Diệp Hoan cắn răng, nói. Trần Hạo lập tức ngồi thẳng người dậy, nói: “Chủ tịch Diệp! Đừng vội mà, anh tôi thật sự đi ra ngoài chút, còn đi đâu thì chúng tôi thật sự không biết”.

“Đàm phán cơ mà, anh tôi nói rồi, anh sẽ đợi anh ấy”.

Diệp Hoan nheo mắt lại, hỏi: “Dựa vào cái gì?”

“Dựa vào việc trong tay anh tôi đang nắm điểm yếu của anh”, Trần Hạo nói với vẻ đương nhiên.

Diệp Hoan sững người ra, nheo mắt nói: “Ồ? Vậy thì giờ tao bắt hết chúng mày đi, tao không tin là hấn không đến?”

“Cứ tùy ý”, Trần Hạo nói với vẻ bất cần.

Diệp Hoan nghiêng răng nghiêng lợi, thái độ bất cần này khiến người ta nhìn mà cảm thấy không vui nhưng gã không thể động vào đám người này được. Đám này mà cộng lại thì không có giá trị bằng Diệp Ngải được.

“Được, tao đợi đấy”, vì Diệp Ngải, Diệp Hoan phải nhẫn nhịn. Đợi khi đàm phán xong rồi, biết được tung tích của Diệp Ngải rồi thì gã nhất định phải để Bạch Diệc Phi biết gã không phải người dễ uy hiếp.

...

Trước cửa của hộp đêm có một chiếc xe van màu đen. Trong xe, Cổ Vinh dẫn theo tiểu đội của mình vẫn luôn chăm chú quan sát.

“Đội trưởng, ban nãy Diệp Hoan vào rồi nhưng không thấy Bạch Diệc Phi”.

“Đội trưởng! Không phải là lúc lâm trận Bạch Diệc Phi lại chạy thoát đấy chứ”.

“Không thể nào”, Cổ Vinh lắc đầu phủ định. Mặc dù anh ta không hiểu về Bạch Diệc Phi nhưng lần tiếp xúc trước ở hôn lễ, nhìn từ những tài liệu mà họ điều tra được thì những chuyện Bạch Diệc Phi muốn làm thì nhất định sẽ làm đến cùng.

...

Trong biệt thự của nhà họ Tùng, ông lão mặc đồ thời Đường cúp điện thoại nói với Tùng Vu Dục: “Người của nhà họ Diệc đã đến hộp đêm rồi nhưng Bạch Diệc Phi không có ở đó”.

“Bạch Diệc Phi không ở đó? Không phải là hấn sợ rồi chứ?”

Ông lão kia lắc đầu, nói: “Không đâu! Tôi cảm thấy Bạch Diệc Phi không đơn giản, có khả năng là hấn đang làm chuyện gì khác, cố ý đánh lừa chúng ta”.

Tùng Vu Dục cười khinh bỉ, nói: “Chú Lý! Chú cẩn thận quá rồi, Bạch Diệc Phi có lợi hại thế nào, thông minh cỡ nào thì hấn cũng chỉ là một thằng sống ở quê, nửa năm nay mới khôn lên được một tí nhưng những điều này không đủ đâu”.

“Thằng ranh Diệc Hoan gian xảo vô cùng, Bạch Diệc Phi muốn đàm phán với hấn, nếu không được lợi gì thì tôi sẽ phái Trương Thiết Lâm qua đó, Bạch Diệc Phi sẽ không giở trò gì được”.

“Vì vậy, chú Lý cứ yên tâm, qua tối nay thôi, thế giới này sẽ không tồn tại người có tên là Bạch Diệc Phi nữa”.

Ông lão mặc đồ Đường kia nghe thấy lời này của Tùng Vu Dục, mặc dù trong lòng tán thành nhưng không hoàn toàn buông lỏng cảnh giác. Lúc này ông ta vẫn đợi điện thoại của Trương Thiết Lâm để có được thông tin đầu tiên.

Tùng Vu Duy thì ngồi không yên, nói: “Chú Lý! Đại cục đã định, tối nay tôi sẽ ra ngoài”.

“Câu chủ, hay là cứ đợi tin ở bên kia truyền đến rồi đi cũng không muộn”.

Tùng Vu Duy đã bị giam lỏng hai ngày, sớm ngọt ngọt đến nơi rồi: “Chú Lý! Có tầm một tiếng thì có thể xảy ra chuyện gì được?”

“Một tiếng cũng đủ để Diệp Hoan giải quyết được Bạch Diệc Phi, vì vậy tối nay tôi chắc chắn phải đi”.

Ông lão mặc đồ Đường ngẫm nghĩ cũng đúng, đành phải nói: “Vậy tôi đi cùng cậu chủ”.

Tùng Vu Duy chau mày, vốn muốn từ chối nhưng chú Lý đi cùng để bảo vệ gã ta. Gã ta có nói thì đoán chừng sẽ không đi ra được nữa, vì vậy xua tay và vào phòng thay quần áo.

...

Trong phòng vip hộp đêm, bởi vì Diệp Hoan quyết định đợi nên những người khác cũng tản ra tự tìm chỗ để ngồi hoặc đứng. Tất nhiên là Diệp Hoan ngồi trên ghế sofa nhưng cách Trần Hạo rất xa. Bởi vì gã không muốn ngồi cùng chỗ với người như này, khác gì hạ thấp bản thân mình.

Jack quét nhìn xung quanh rồi đi đến bên cạnh Bạch Hổ đứng cùng anh ta ở chỗ cửa sổ ngắm cảnh đêm, đồng thời cười chào hỏi: “Đã lâu không gặp”.

Bạch Hổ chỉ nhìn một cái rồi quay đầu không thèm để ý.

Jack không cảm thấy ngượng ngùng gì rồi tiếp tục nói: “Lần trước gặp anh đi theo gia chủ của nhà họ Bạch, lúc đó ít có cơ hội nói chuyện với anh, hôm nay thì có cơ hội rồi”.

“Tôi sớm đã muốn tìm anh để đo tài, hay là chúng ta so tài cái nhỉ?”

“Tôi không có hứng”, Bạch Hồ trực tiếp lắc đầu từ chối.

Còn ở bên kia, Trương Thiết Lâm ngồi ở bên cạnh Từ Lãng.

“Ông Từ này, người đến mà không hoan nghênh sao?”, Trương Thiết Lâm dường như rất quen với Từ Lãng.

“Không cần thiết”, Từ Lãng nhắm mắt tĩnh tâm, không thèm mở mắt ra một cái.

Trương Thiết Lâm thở dài một tiếng, nói: “Từ sau lần gặp mặt trước, tôi đã rất lâu không nhìn thấy anh, không ngờ anh chạy xa vậy rồi”.

Từ Lãng không thèm đáp lại. Còn Diệp Hoan quét nhìn Jack và Trương Thiết Lâm vài cái, thấy bọn họ hoàn toàn vô dụng, Bạch Hồ và Từ Lãng như cục đá cứng không di chuyển được.

Nhìn thời gian lạng lẽ trôi còn Bạch Diệc Phi vẫn chưa xuất hiện, sức nhẫn nại của Diệp Hoan cũng dần tan biến. Không bao lâu, người của Diệp Hoan chạy về nói: “Chủ tịch! Bạch Diệc Phi đi quán bar rồi, giờ vẫn chưa ra”.

“Cái gì?”, Diệp Hoan như muốn nổ tung, hỏi: “Hắn đi quán bar thật sao?”

Bao nhiêu người đợi hắn ở đây mà hắn thì hay rồi, chạy đến quán bar tiêu khiển vui chơi, mẹ kiếp, có phải cố ý bỡn cợt gã không?

“Đúng ạ, đã vào hơn một tiếng rồi”.

Diệp Hoan sầm mặt xuống hỏi Trần Hạo: “Bạch Diệc Phi làm vậy là có ý gì? Chúng tao đến mà nó lại đến quán bar? Đùa chúng tao à?”

Trần Hạo cười hì hì nói: “Tất nhiên không phải rồi. Anh cũng biết chỗ chúng tôi có người nhà của người bị hại mà, có lẽ cô ấy đau lòng quá nên mượn rượu giải sầu ý mà”.

“Chắc chắn anh tôi không thể để một cô gái một mình ở quán bar, anh nói phải không?”

Diệp Hoan hừ lạnh một tiếng, nói: “Giờ hãy gọi điện cho hẳn ta bảo hẳn ta quay về, nếu không thì hủy bỏ cuộc đàm phán này”.

Trần Hạo nghe thế thì đảo mắt, sau đó nhìn đồng hồ của mình, nói: “Được rồi, tôi sẽ gọi điện hỏi anh tôi”, nói xong Trần Hạo gọi điện thật.

“Anh ơi, chủ tịch Diệp đến rồi, đang đợi anh đây”.

“Dạ được ạ, vâng, vâng”, Trần Hạo cúp điện thoại, cười nói: “Anh tôi nói là anh đừng vội, anh tôi mà vội là không biết phải làm việc gì. Ngộ nhờ gọi một cuộc mà không cẩn thận gọi sang phía cô Diệp Ngải thì không hay”.

“Mày...”, Diệp Hoan nắm chặt nắm đấm nhưng bất lực. Bạch Diệc Phi rất biết cách nắm thóp, biết được tầm quan trọng của Diệp Ngải nên bắt gã phải thỏa hiệp rồi tiếp tục đợi.

...

Trong biệt thự nhà họ Bạch ở thủ đô, Ngô Quế Hương và Bạch Vân Bằng ngồi ở trong phòng sách. Vừa mới nhận được tin mới nhất thì hai người đều có sắc mặt nghi hoặc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 382: Điệp Hồ Ly Sơn

Bạch Diệp Phi đến thành phố Bắc Hải và cũng hẹn gặp Diệp Hoan để đàm phán. Nhưng đến lúc đàm phán thì Bạch Diệp Phi lại đến quán bar uống rượu, như này thì sao được. Rốt cuộc Bạch Diệp Phi muốn làm gì? Lần này, đến Bạch Vân Bằng cũng không hiểu. Ngô Quế Hương chau mày, nói: “Nhà họ Tùng và nhà họ Diệp đều phải cao thủ đi rồi, Diệp Phi một mình có ứng phó được không? Ngô nhớ...”.

Bạch Vân Bằng thản nhiên nói: “Bên cạnh nó ngoài Bạch Hồ, Chung Liên còn có cả sát thủ của thủ đô và một người không biết thân phận, chắc không bị thiệt đâu”.

“Nhưng Diệp Phi không ở cùng bọn họ”, đây mới là lý do khiến Ngô Quế Hương lo lắng: “Thằng nhóc của nhà họ Tùng đúng là gan to hơn trời, không ngờ lại tìm người ra tay với Diệp Phi khi thằng bé trên đường đến Bắc Hải, nếu không phải là Diệp Phi mệnh lớn thì...”.

Bạch Vân Bằng chớp mắt, nói: “Chuyện Nhà họ Tùng và nhà họ Diệp ra tay thì mọi người đều rõ trong lòng. Mấu chốt là mọi người đều để ý vậy mà hắn ta vẫn ra tay. Bà nói xem chúng ta có nên đến nhà họ Tùng cho câu trả lời không?”

Ngô Quế Hương dừng lại một chút, lập tức hiểu được nhưng hiện giờ bà lo lắng là Bạch Diệp Phi: “Những chuyện đó nói sau đi, quan trọng là tình hình hiện giờ của Diệp Phi. Ông xem có thể phải người qua đó giúp con không?”

Lời vừa dứt, Bạch Vân Bằng liền lắc đầu, nói: “Không được. Giờ mà phải người qua đó thì nó sẽ thất bại trong lần sát hạch đó. Bà cũng biết sát hạch thất bại có nghĩa là gì rồi đấy”.

Ngô Quế Hương không cam lòng, hừ một tiếng, nói: “Thất bại thì đã làm sao? Lẽ nào thất bại thì có thể phủ nhận nó không phải là con trai của chúng ta sao? Quan hệ huyết thống ở đâu? Ai có thể phủ nhận được?”

“Nhưng nó vẫn chưa được nhà họ Bạch thừa nhận”, Bạch Vân Bằng bắt đầu nói.

Ngô Quế Hương cười khở một tiếng, nói: “Con của chúng ta còn cần người khác thừa nhận sao?”

Bạch Vân Bằng thở dài rồi khẽ lắc đầu. Nói cũng phải, rõ ràng là con trai của mình mà lại còn cần người khác thừa nhận nữa, như câu chuyện cười vậy, khiến người ta cảm thấy nực cười làm sao.

Còn bản thân Bạch Vân Bằng cũng chỉ gặp Bạch Diệc Phi vài lần. Ông ta cảm thấy mình không phải là người bố tốt, kể cả muốn bù đắp cho con trai nhưng lại hết lý do này lý do khác rồi không ra tay được.

Ngô Quế Hương ngồi ở bên cạnh Bạch Vân Bằng, người hay lo lắng như bà lúc này đã thất thần, trong đầu toàn là cảnh Bạch Diệc Phi xảy ra chuyện.

...

Trong hộp đêm, lại một tiếng qua đi, sức nhẫn nại của Diệp Hoan cũng đã cạn, gã nói: “Đến quán bar tìm Bạch Diệc Phi cho tao”.

Có người nhanh chóng chạy đi, đi thẳng đến quán bar Bạch Diệc Phi đang ở. Nửa tiếng sau, người đó quay về, chạy hụt hơi, nói: “Không xong rồi chủ tịch ơi, Bạch Diệc Phi không ở quán bar, phòng trống không luôn”.

“Cái gì?”, Diệp Hoan kinh ngạc đứng phất dậy, nói: “Không có kẻ nào nhìn thấy hắn đi ra sao?”

Người đó gật đầu, nói: “Không nhìn thấy ạ”.

Rốt cuộc Bạch Diệc Phi đang làm cái gì vậy? Gọi gã đến đàm phán còn Bạch Diệc Phi lại đến quán bar, sau đó lại kéo dài thời gian, bây giờ lại không ở quán bar nữa...

Đột nhiên, Diệp Hoan trợn trừng mắt, hét lớn một tiếng: “Trương Thiết Lâm, mau quay về, chúng tôi cứ tưởng rằng hấn đến tìm tôi nhưng thực tế thì hấn đến tìm công tử nhà anh rồi. Hấn kéo dài thời gian như vậy, nói không chừng đã đến cổng nhà rồi đó”.

“Một mình Bạch Diệp Phi thì có thể làm gì chứ?”, Trương Thiết Lâm nghi ngờ hỏi.

Đúng vậy, cao thủ bên cạnh Bạch Diệp Phi đều ở đây rồi. Một mình hấn, kể cả dẫn theo hai người nhưng hai người này hoàn toàn không có sức chiến đấu thì không có gì phải sợ. Ba người không có sức chiến đấu đến biệt thự nhà họ Tùng, chẳng phải tìm cái chết sao?

Diệp Hoan chau mày, nói: “Tôi không cần biết nhưng tốt nhất là bây giờ anh quay về đi, đề phòng bất trắc”.

Trương Thiết Lâm nghe vậy thì lập tức gạt đầu, không kịp chào hỏi mà ra khỏi cửa luôn.

Chạy ra bên ngoài hộp đêm, Trương Thiết Lâm vừa đứng bắt xe vừa gọi điện cho Tùng Vu Duyệt nhưng không có ai bắt máy, gọi mấy lần đều vậy.

Trương Thiết Lâm bắt đầu hoảng loạn, bên trên cử hấn ta đến bảo vệ Tùng Vu Duyệt nhưng giờ hấn ta lại không ở bên cạnh Tùng Vu Duyệt, nếu xảy ra chuyện gì thì hấn ta chết chắc.

Buổi tối người đông, xe cũng không dễ bắt, dường như xe nào cũng có người. Trương Thiết Lâm sốt sắng, điện thoại lại không có ai nghe.

Lúc này, có một người mặc áo màu đen đeo khẩu trang bước lại, giả vờ va vào hấn ta, sau đó nhỏ giọng nói bên tai hấn ta: “Cậu chủ rất an toàn, đừng trúng kế”, nói xong người đó cúi đầu đi.

Trương Thiết Lâm ngây người tại chỗ, ý gì đây? Người này là ai? Sao hấn ta chưa gặp bao giờ?

‘Cậu chủ rất an toàn, đừng trúng kè?’, lẽ nào nói cậu chủ không bị sao, hiện giờ họ đã trúng kè, kè điệu hồ ly sơn sao?

Trương Thiết Lâm giật mình phản ứng lại, tình thế cấp bách ban nãy bọn họ tưởng Bạch Diệp Phi kéo dài thời gian để đi tìm Tùng Vu Dục nhưng không hiểu tại sao lại đi một mình chứ không dẫn theo cao thủ.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì mục đích của Bạch Diệp Phi căn bản không phải là Diệp Hoan. Trong lúc bọn họ đang nghĩ thế thì hẳn ta chạy về bảo vệ Tùng Vu Dục, còn phía Diệp Hoan không có Trương Thiết Lâm giúp đỡ, người mà Diệp Hoan dẫn theo căn bản không ứng phó được. Đến lúc đó Diệp Hoan toi đời rồi.

Trương Thiết Lâm vừa hiểu chuyện thì lập tức chạy về luôn.

...

Tùng Vu Dục mặc bộ quần áo thường ra ngoài cùng với chú Lý. Hai ngày không được ra ngoài nên gã ta quyết định đến hộp đêm gần đó để tiêu khiển.

Chưa đầy hai mươi phút, Tùng Vu Dục và chú Lý đến bãi đỗ xe hộp đêm Starry Sky, sau khi Tùng Vu Dục xuống xe thì sửa sang lại quần áo, khước môi nhếch lên, nói: “Quả nhiên ra ngoài vẫn hơn”.

Chú Lý không đáp lời mà quan sát xung quanh xem có gì khác thường không.

Đến giờ mà Trương Thiết Lâm vẫn chưa gọi điện cho ông ta, cho thấy bên đó vẫn đang đợi hoặc đã đàm phán xong với Bạch Diệp Phi rồi, vậy thì Tùng Vu Dục an toàn rồi.

Tùng Vu Dục không quan tâm nhiều như vậy, sau khi thở phào một cái thì đi thẳng vào hộp đêm. Gã ta là khách quen ở đây, người gác cổng ở đây đều quen gã, thấy gã đến thì tươi cười nghênh đón: “Cậu Tùng đã lâu không đến rồi”.

“Đúng là đã lâu không đến, tôi bí bách chết đi được”, Tùng Vu Duyệt đắc ý ngẩng đầu, nói: “Phòng cũ nhè, chuẩn bị hết cho tôi”.

“Vâng, mời cậu vào trong”, người gác cửa cười gật đầu, nói.

Tùng Vu Duyệt và chú Lý cùng đi vào trong. Ngoài ra chú Lý còn dẫn theo bốn vệ sĩ. Sau khi đến phòng, chỉ có Tùng Vu Duyệt và chú Lý vào, còn vệ sĩ canh gác bên ngoài. Không bao lâu, người mà nhân viên gọi đến cũng đi vào.

Hai cô em thân hình bốc lửa, ăn mặc hở hang đi vào. Bọn họ thường xuyên ‘hậu hạ’ Tùng Vu Duyệt, sau khi vào thì ngồi bên cạnh gã rồi bày ra đủ tư thế.

Tùng Vu Duyệt trái phải ôm mỗi bên một cô, phê phải biết. Chú Lý thấy vậy, không muốn nhìn nên đứng lên đi ra khỏi phòng.

...

Sau khi Trương Thiết Lâm đi thì Diệp Hoan chau mày suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy không ổn. Đột nhiên gã nghĩ tới điều gì đó, ngẩng đầu nhìn thì thấy giật mình thon thót.

Những người vốn dĩ tản ra đứng các phía, lúc này đều đổ dồn hết về phía gã, với dáng vẻ chuẩn bị ra tay.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 383: Giăng Co Trong Hộp Đêm

Lung Diệp Hoan đỏ mồ hôi lạnh, gã tức khắc hiểu ra vấn đề, hoá ra gã mới là người bị trúng kế! Bọn họ khiến gã cho rằng Bạch Diệc Phi đi tìm Tùng Vu Duyệt, nhưng thực tế, vẫn là con mẹ nó đến tìm gã!

Trương Thiết Lâm vừa mới rời đi thì những người này liền như hổ đói rình mồi.

Gã không có sự giúp đỡ của Trương Thiết Lâm, chỉ có Jack thì chắc chắn không đủ.

Nữ thư ký phát hiện ra tình hình không ổn nên lập tức hét lên: “Bảo vệ chủ tịch!”

Đám vệ sĩ lập tức vây quanh Diệp Hoan, Jack cũng đứng ngay phía trên đầu, cảnh giác nhìn chằm chằm bọn họ.

Diệp Hoan thấy vậy thì lạnh lùng hỏi: "Chúng mày muốn giết tao?"

"Đừng quên, chủ mưu là Tùng Vu Duyệt chứ không phải tao!"

Trần Hạo tỏ vẻ bất lực nhún vai: "Bọn tôi biết chứ, nhưng mà anh cũng đã tham gia, không phải à?"

Diệp Hoan không hiểu nổi, gã đúng là có tham gia, nhưng gã chỉ là tiết lộ một chút tin tức sau đó phái Vô Bệnh và Hồ Thiên Cẩm đến thôi, mà quan trọng là Vô Bệnh với Hồ Thiên Cẩm đều đã chết rồi.

Nói đến đây thì rõ ràng hắn còn bị tổn thất mất một người nữa cơ mà.

Mà bên Bạch Diệc Phi thì chỉ chết có một mình Bông Hoa của Linh Nam, nhưng mối quan hệ giữa bọn họ cũng không tính là quá tốt, chỉ có tên cảnh sát Tần Hoa kia là bị thương nặng, trở thành người thực vật.

Theo lý mà nói thì gã không đến mức bị dồn đến đường chết mới đúng!

Diệp Hoan cau mày hỏi: "Bây giờ Bạch Diệc Phi đang ở đâu?"

Trần Hạo nhún vai: "Tôi không biết nữa, không phải là các anh có thể tra được à? Bọn tôi đã ở đây lâu như vậy rồi, đã không còn nắm được tình hình ở bên ngoài từ lâu rồi".

Đúng lúc này, Trương Thiết Lâm chạy lại.

Sau khi nhìn thấy Trương Thiết Lâm, Diệp Hoan thở phào nhẹ nhõm, mà Trương Thiết Lâm thì đang luôn miệng chửi rủa: "Bạch Diệc Phi con mẹ nó quá là xảo quyệt!"

"Suýt chút nữa là bị hấn lừa rồi!"

Diệp Hoan gật đầu, sau đó lại quay sang nhìn đám người Bạch Hổ, nhất thời vẻ mặt gã đại ra.

Đám người kia nào còn bộ dáng muốn xông lên giết người như lúc nãy nữa?

Kẻ ngắm cảnh thì ngắm cảnh, kẻ ngồi ngây ra thì tiếp tục thần thờ, kẻ buồn ngủ thì lãn ra ngủ, nhóm đánh bài thì tiếp tục đánh bài.

Diệp Hoan nghiến răng ken két, mẹ kiếp!

Đám người này con mẹ nó vô lại hết biết, Trương Thiết Lâm vừa đi thì bọn họ liền động tay động chân, Trương Thiết Lâm không đi thì bọn họ lại tiếp tục giả ngu, mang tiếng là đàm phán, đàm phán cái rắm ấy!

Diệp Hoan bị đám người này làm cho tức ói máu luôn rồi!

...

Bên ngoài biệt thự của nhà họ Tùng, một chiếc xe taxi dừng lại trước cửa, có ba người bước xuống từ trên xe, chính là nhóm ba người Bạch Diệc Phi mà không ai biết tung tích.

Tuy nhiên khi vừa bước xuống xe, Trương Hoa Bân lại nhận được cuộc gọi từ người báo tin.

"Tùng Vuu Duy không ở trong biệt thự, gã đang ở hộp đêm Starry Sky".

Lời vừa dứt, Bạch Diệc Phi lập tức vươn tay tóm lấy chiếc taxi đang định rời đi, tài xế taxi vội vàng phanh gấp xe lại: "Bà mẹ nó! Người anh em, làm gì vậy hả? Chơi vậy chết người đó!"

"Xin lỗi, chúng tôi lại phải đi đến chỗ khác".

Hai mươi phút sau, ba người họ đến hộp đêm Starry Sky.

Trước khi bước vào bên trong, Trương Hoa Bân hít sâu một hơi: "Sau khi vào trong thì sẽ không còn đường lui nữa đâu".

Bạch Diệc Phi nói: "Tôi chưa từng nghĩ sẽ quay đầu".

"Được", Trương Hoa Bân gật đầu, nói xong anh ta lấy ra một quả cầu nhỏ màu đen đưa nó cho Bạch Diệc Phi: "Cái này có thể tạm thời làm nhiễu tín hiệu trong phạm vi năm mét".

Bạch Diệc Phi cầm lấy quả cầu nhỏ màu đen nghiên cứu một lúc nhưng chẳng tìm ra được cái gì bèn đưa nó cho Chu Khúc Nhi: "Cầm lấy đi, chút nữa không tiện".

Im lặng một hồi, sau đó ba người cùng bước vào bên trong.

"Xin chào, xin hỏi quý khách đã đặt trước phòng chưa hay là bây giờ sẽ đặt phòng ạ?", nhân viên phục vụ tiến lên hỏi.

Bạch Diệc Phi thờ ơ nói: "Chúng tôi là bạn của cậu chủ Tùng Vuu Duy".

Nhân viên phục vụ hơi ngẩn ra sau đó liền nở nụ cười: "Hoá ra là bạn của cậu chủ Tùng ạ, nào, xin mời đi theo bên này".

Thực ra, nhân viên phục vụ đang cảm thấy rất khó hiểu, bởi vì Tùng Vu Dục thường xuyên đến đây cho nên hẳn cũng nhận ra đám bạn của gã, nhưng mà mấy người này thì hoàn toàn lạ mặt.

Tiếc là một nhân viên phục vụ nho nhỏ như hẳn thì dám nói cái gì? Ngộ nhớ bọn họ thực sự là bạn của cậu chủ Tùng, lại là lần đầu tiên đến đây thì sao? Chẳng may làm phật lòng bọn họ thì không ổn.

Rất nhanh sau đó, nhân viên phục vụ đã đưa ba người Bạch Diệc Phi lên đến phòng VIP trên tầng hai.

Bên ngoài phòng VIP, mấy tên vệ sĩ và ông lão mặc đồ thời Đường đều trông thấy bọn họ, phát hiện bọn họ đều dừng lại trước gian phòng VIP của mình thì đột nhiên cảnh giác hẳn lên.

“Người nào?”, ông lão mặc đồ thời Đường hỏi một câu.

Người phục vụ ngần ra trong giây lát, không phải chứ? Bọn họ không quen nhau à?

Nhân viên phục vụ còn chưa kịp nói gì thì Bạch Diệc Phi đã ngẩng đầu lên: “Đến tìm Tùng Vu Dục”.

"Cậu là...", ông lão mặc đồ thời Đường mới nhìn thấy ảnh của Bạch Diệc Phi trong tập tài liệu cho nên chỉ cảm thấy có chút quen mắt chứ chưa kịp nhận ra Bạch Diệc Phi ngay lập tức.

“Bạch Diệc Phi”, Bạch Diệc Phi chủ động báo tên.

Lời vừa dứt, ông lão mặc đồ thời Đường tròn trừng mắt, kinh ngạc thốt lên: “Bạch Diệc Phi!”

Cùng lúc đó, bốn tên vệ sĩ lập tức đứng chặn kín cửa ra vào của gian phòng, quyết không cho Bạch Diệc Phi đến gần một bước.

Trong lòng Ông lão mặc đồ thời Đường quá khiếp sợ, cũng ngay lập tức ông ta hiểu ra mọi vấn đề.

Ban đầu, Bạch Diệc Phi tung tin muốn đối phó với nhà họ Diệp khiến bọn họ vẫn luôn nghi ngờ tính xác thực của thông tin này, mãi cho đến khi Lương Vỹ Siêu cũng nói là Bạch Diệc Phi muốn đối phó với nhà họ Diệp thì bọn họ mới thực sự tin tưởng.

Tiếp sau đó, Bạch Diệc Phi gửi cho Diệp Hoan đoạn video Diệp Ngải bị lăng nhục, còn hẹn Diệp Hoan ra để đàm phán, lại thêm người của Bạch Diệc Phi đều đi sang hết bên đó nên càng khiến cho bọn họ tin tưởng rằng anh muốn đối phó với Diệp Hoan.

Nhưng trên thực tế, người mà anh muốn đối phó vẫn là Tùng Vưu Duy.

Ngoài mặt thì nói anh đã đi ra ngoài, để đám người của mình ở lại trong hộp đêm, Diệp Hoan cũng đã đến, hai bên giằng co giữ chân nhau tại đó, ai cũng không dám manh động.

Như vậy, người duy nhất có thể hành động tự do chính là Bạch Diệc Phi, người đã không rõ tung tích.

Bạch Diệc Phi lại đã lợi dụng điểm này để tìm được Tùng Vưu Duy.

Nhưng Bạch Diệc Phi hiện tại chỉ mang theo có hai người thêm cả anh là ba, hơn nữa cả ba người đều là những người không hề có sức chiến đấu.

Khi cơn khiếp sợ qua đi, ông lão mặc đồ thời Đường bắt đầu thấy yên tâm hơn, mấy người này, đừng nói là ông ta, cho dù là mấy tên vệ sĩ kia cũng đủ để đối phó rồi.

"Cậu cũng to gan gớm, chỉ mang theo có hai người mà cũng dám đến đây tìm cậu chủ nhà tôi".

Bạch Diệc Phi thờ ơ nói: "Hay là vào trong rồi nói?"

Ông lão mặc đồ thời Đường ngậy ra một lúc, để đảm bảo an toàn cho Tùng Vưu Duy, tốt nhất là không nên để Bạch Diệc Phi bước vào trong phòng. Nhưng nếu như ở bên ngoài hành lang thì sẽ gây sự chú ý cho người

khác, sau cùng có muốn giết Bạch Diệc Phi cũng sẽ bị người khác nhìn thấy, quả thực là bất tiện.

Sau vài lần kiểm tra xác định không có ai đi theo Bạch Diệc Phi thì ông lão mặc đồ thời Đường mới nói: “Đợi chút, để tôi đi báo với cậu chủ”.

Nói xong, ông lão mặc đồ thời Đường quay người gõ cửa sau đó đẩy cửa bước vào.

Trong khoảnh khắc cửa mở ra, cho dù có mấy người vệ sĩ cao to đứng chắn phía trước nhưng Bạch Diệc Phi vẫn có thể nhìn qua kẽ hở vào cảnh tượng dâm loạn vô cùng phía bên trong, cùng với một mùi tanh hôi nhàn nhạt.

Cánh cửa phòng khép lại rất nhanh.

“Cậu chủ”, ông lão mặc đồ thời Đường cúi thấp đầu, ánh mắt nhìn thẳng xuống đất.

Tùng Vu Dục đang chơi vui bị quấy rầy liền cảm thấy bực mình: “Làm cái gì? Có để cho tôi chơi được thoải mái chút không?”

Ông lão mặc đồ thời Đường vẫn cúi thấp đầu nói: “Cậu chủ, Bạch Diệc Phi...”.

Còn chưa kịp nói hết câu thì phản ứng đầu tiên của Tùng Vu Dục khi nghe thấy tên Bạch Diệc Phi là: “Bạch Diệc Phi chết rồi à? Ha ha... Tốt quá đi! Tên nhãi nhà quê còn muốn đến để báo thù! Không biết tự lượng sức!”

“Cậu chủ, Bạch Diệc Phi đến rồi”, ông lão mặc đồ thời Đường lại nói tiếp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 384: Đến Tìm Tùng Vu Duyệt 1

Tùng Vu Duyệt không thể tin được đẩy một người phụ nữ xinh đẹp ra khỏi người gã: "Ông nói cái gì? Hắn ta đến đây?" "Đúng, giờ đang ở ngoài cửa".

Tùng Vu Duyệt nhìn ông lão mặc đồ thời Đường, chỉ trong vài giây liền hiểu được hết chuyện gì đang xảy ra: "Bạch Diệc Phi quả là có bản lĩnh, đã lừa được tất cả mọi người!"

Ông lão mặc đồ thời Đường cúi đầu, đúng vậy, Bạch Diệc Phi đã lừa được hết tất cả mọi người, hơn nữa bọn họ còn coi thường anh ta nữa, cũng may mà lúc ra ngoài bọn họ còn đưa theo ông ta với vài tên vệ sĩ.

Tùng Vu Duyệt bình tĩnh lại: "Xem ra bên cạnh Bạch Diệc Phi không còn ai nữa?"

"Đúng vậy, cậu chủ, ngoài hắn ta ra chỉ còn một nam một nữ nữa, hai người này không hề biết võ, không đáng sợ chút nào cả".

Nói như vậy thì...

Tùng Vu Duyệt cười: "Hắn bị ngu à? Không có ai bảo vệ cũng dám đến tìm tôi? Muốn báo thù đến phát điên rồi à?"

Vừa dứt lời, ông lão mặc đồ thời Đường nhắc nhở: "Cậu chủ, hay là để bọn họ vào đây, hơn nữa, nếu lúc đó xảy ra chuyện gì thì cũng chỉ là phòng vệ chính đáng, như vậy thì người nhà họ Bạch cũng không thể nói được gì".

Tùng Vu Duyệt hiểu ngay lập tức, rồi nói một cách âm hiểm: "Cũng được, đây là do bọn chúng tự đâm đầu vào, đừng trách tôi!"

Vì vậy, Tùng Vu Duyệt nhanh chóng đứng dậy, mặc quần áo vào, sau đó quay ra bảo hai cô gái xinh đẹp mặc xong quần áo rồi đi ra ngoài, gã không thích đám người này có mặt trong lúc gã giải quyết công việc.

Mười phút sau, hai cô gái xinh đẹp sắc mặt ửng đỏ bước ra, tiếp sau đó là ông lão mặc đồ thời Đường.

“Vào đi!”, ông lão mặc đồ thời Đường nói với đám người Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi kéo Chu Khúc Nhi bước vào bên trong phòng, Trương Hoa Bân cũng đi sát theo phía sau.

Trong gian phòng VIP, Tùng Vu Dục vắt chéo chân ngồi trên ghế sofa, hai bàn tay để mở thả tự do đặt trên ghế, gã lấy tư thế của một bậc vương giả nhìn sang Bạch Diệc Phi.

“Bạch Diệc Phi, không thể không thừa nhận, tao khá là khâm phục lòng dũng cảm của mày”, Tùng Vu Dục cười khẩy.

Nhóm ba người Bạch Diệc Phi đứng trước mặt Tùng Vu Dục, ở giữa là chiếc bàn của hộp đêm, mà ông lão mặc đồ thời Đường thì đứng ở bên cạnh Tùng Vu Dục, đám vệ sĩ thì đứng ở bên cạnh cửa.

Thấy Bạch Diệc Phi không nói gì, Tùng Vu Dục lại nói: “Nói đi, còn có di ngôn gì không”.

“Người tìm mày, là anh ấy”, Bạch Diệc Phi kéo Chu Khúc Nhi lùi về phía sau một bước để Trương Hoa Bân đứng lên phía trước.

Vẻ mặt của đám người bên phía Tùng Vu Dục ngó ra: “Anh ta là ai?”

Trương Hoa Bân đột nhiên thấy mình có cảm giác tồn tại, khí thế cũng trở nên âm trầm hơn rất nhiều, nhìn chăm chăm đám người Tùng Vu Dục nhấn mạnh từng chữ nói: “Tìm mày để đòi lại công lý!”

“Cái gì?”, Tùng Vu Dục như thể nghe được một câu chuyện cười: “Tìm tao để đòi lại công lý? Mày chắc không? Con mẹ mày là ai hả?”

Nhiều năm như vậy, người bị Tùng Vu Dục chơi nhiều không đếm xuể, ai biết được người đàn ông này là ai? Hơn nữa, chỉ cần là người biết đến

thân phận của gã, thì còn chưa có ai dám đi tìm gã để đòi lại công lý.

“Tao là cháu của Vương Hải”, Trương Hoa Bân mở miệng.

Tùng Vu Duyệt ra: "Cái quái gì vậy?"

Ông lão mặc đồ thời Đường khẽ chau mày, dò xét nhìn Trương Hoa Bân.

“Mẹ kiếp mày là cháu trai của Vương Hải thì liên quan gì đến ông?”, Tùng Vu Duyệt nổi khùng.

Trương Hoa Bân nhìn chằm chằm vào Tùng Vu Duyệt vô cùng tức giận nói: "Tại sao lại không liên quan? Là mày giết ông ấy! Tao đến đây để đòi nợ!"

Lời vừa dứt, Tùng Vu Duyệt mở miệng liền chửi: "Mẹ kiếp! Người giết Vương Hải rõ ràng là Bạch Diệc Phi! Đang đứng sau lưng mày kia kìa, con mẹ mày không có mắt à?"

“Chính là mày!”, Trương Hoa Bân vô cùng khẳng định nói: “Bởi vì mày và ông ấy đều nhìn trúng một người phụ nữ, cô ta tên Đào Yêu!”

Câu này thì đúng, nhưng con mẹ nó Tùng Vu Duyệt gã không có giết người nha.

"Tao với ông ta tranh nhau Đào Yêu thì có làm sao? Tao không giết Vương Hải, là Bạch Diệc Phi!"

“Đào Yêu đang mang thai, mày có biết chuyện này không?”, Trương Hoa Bân hỏi.

Ánh mắt Tùng Vu Duyệt theo phản xạ lảng tránh đi, quả thực gã biết chuyện này, đứa bé trong bụng của Đào Yêu cũng là của gã, chỉ là gã bắt Đào Yêu không được nói cho bất cứ ai biết.

Trương Hoa Bân lại nói: "Đáng tiếc, mày bắt Đào Yêu phải giấu kín chuyện này, nhưng một người phụ nữ mang thai thì giấu kiểu gì, trừ khi

không ai gặp cô ta. Vương Hải biết chuyện Đào Yêu mang thai nhưng lại không phải con của ông ấy cho nên muốn bỏ thai”.

"Sau khi mà biết chuyện này thì bí mật tìm người đi giết Vương Hải sau đó giả hoá cho Bạch Diệc Phi.

Tùng Vu Duyệt nghe đến đây thì ngây ra như phỗng, những việc này đều là sự thật nhưng mà việc giết Vương Hải và giả hoá cho Bạch Diệc Phi còn chưa kịp làm thì Vương Hải đã chết rồi.

“Nói năng linh tinh!”, Tùng Vu Duyệt rống lên: “Không có chứng cứ thì mà đừng có nói linh tinh!”

Nói đến đây, qua ánh mắt của Tùng Vu Duyệt, ông lão mặc đồ thời Đường đã có thể khẳng định những việc này đều là thật, còn về việc Vương Hải bị ai giết thì ông ta vẫn chưa dám xác định một cách tùy tiện.

Vì vậy, ông lão mặc đồ thời Đường bước đến gần Tùng Vu Duyệt nói nhỏ: “Cậu chủ, Vương Hải thực sự là do cậu giết à? Nếu là thật thì hôm nay dứt khoát xử lý một mẻ, tránh sau này phát sinh rắc rối”.

“Không phải tôi!”, Tùng Vu Duyệt rống lên: “Mẹ kiếp tôi còn chưa kịp ra tay!”

Ông lão mặc đồ thời Đường nghe vậy thì cúi đầu, đứng thẳng người dậy không hỏi thêm gì nữa.

Tùng Vu Duyệt khinh bỉ: "Muốn đến đây vu oan cho tao à? Mà cũng không nhìn lại xem mà có tư cách đó không?"

Trương Hoa Bân không nói gì mà chỉ nhìn chăm chăm Tùng Vu Duyệt: “Đây đều là do Đào Yêu nói cho tao”.

"Cái gì? Không thể nào!", mặt Tùng Vu Duyệt đầy vẻ không thể tin nổi.

Vào lúc này, Bạch Diệc Phi vốn vẫn tự khiến mình trở nên lu mờ cuối cùng đã mở miệng nói: “Tại sao lại không thể?”

Tùng Vu Dục ghen hòng mới giết mình nhớ lại, gã đã tặng Đào Yêu cho Bạch Diệc Phi, Đào Yêu vì muốn được sống yên ổn bên chỗ Bạch Diệc Phi thì đương nhiên sẽ nói ra một số tin tức có giá trị.

Tuy nhiên, Tùng Vu Dục vẫn không hề bối rối.

"Tao đã tặng Đào Yêu cho mày, nhưng cô ta vẫn là người tình của tao, mày nghĩ là những gì cô ta nói với mày đều là thật à?"

Bạch Diệc Phi tiến lên phía trước một bước, lạnh giọng nói: "Có phải thật hay không, điều tra là sẽ biết, đến lúc đó nhân chứng vật chứng đầy đủ, thì dù mày có nguy hiểm cũng chẳng có tác dụng gì!"

"Mày!", Tùng Vu Dục phát khùng: "Con mẹ mày hôm nay đến đây là vì chuyện này à?"

Nếu như nói Bạch Diệc Phi đến đây chỉ là vì để gã nhận tội giết người thì gã chỉ có thể nói là Bạch Diệc Phi đã quá ngây thơ rồi!

Thực lực của nhà họ Tùng vốn không thể xem thường, cho dù gã có giết người đi nữa thì có nhà họ Tùng đứng sau thao túng, lại không có chứng cứ cụ thể thì chắc chắn không ai có thể bắt được gã, lại càng không thể kết tội cho gã được.

Gã còn tưởng là Bạch Diệc Phi vút đám cao thủ kia ở lại thì sẽ tự tay đến để đối phó với gã, kết quả lại chỉ mang lời nói không biết là thật hay giả của một người phụ nữ đến để uy hiếp gã?

Ha, ngu xuẩn!

"Bạch Diệc Phi, lúc này tao còn đánh giá cao mày, nhưng bây giờ, trong mắt tao thì mày chả là cái thá gì!", Tùng Vu Dục bật cười nói.

Bạch Diệc Phi cười chế nhạo: "Thế mày có biết, trong mắt tao mày là cái gì không?"

"Cái gì?", Tùng Vu Dục hỏi lại theo phản xạ.

Bạch Diệc Phi cong khoe miệng, nói bằng giọng âm hiểm: “Người chết!”

Lời vừa dứt, Tùng Vu Duyệt đột nhiên đứng bật dậy, ông lão mặc đồ thời Đường cũng vội vàng bảo vệ phía trước của Tùng Vu Duyệt, đám vệ sĩ thì càng tiến sát đến chỗ Chu Khúc Nhi và Trương Hoa Bân.

Ánh mắt của Bạch Diệc Phi hờ hững liếc qua đám vệ sĩ: “Không biết có thể mượn tạm toilet của phòng VIP này chút không?”

???

Đang lúc gương cung bạt kiếm thế này, con mẹ nó đòi mượn toilet? Không lẽ sợ quá nên muốn đi toilet trước?

Nghĩ đến đây, Tùng Vu Duyệt cười nói: “Ha ha... Bạch Diệc Phi, sợ rồi à? Còn muốn đi toilet nữa à? Con mẹ mày làm tao buồn cười chết mất, mày có từng thấy ai trước khi đánh nhau còn phải đi toilet trước không?”

Trương Hoa Bân không có biểu cảm gì, ngược lại Chu Khúc Nhi từ khi bước chân vào gian phòng này đến giờ, ánh mắt cô ta chưa từng rời khỏi Tùng Vu Duyệt.

Trong lúc đôi bên nói qua nói lại, cô ta đã biết, đây chính là người đã hại chồng cô trở thành người thực vật vào đúng ngày cưới của bọn họ, chính gã đã hại cô ta mất đi cuộc sống hôn nhân hạnh phúc.

Cô ta hận! Hận không thể nhào lên bóp chết Tùng Vu Duyệt, nhưng mà cô ta phải nhịn.

Cô ta biết Bạch Diệc Phi sẽ tự ra tay để trả thù, mà cô ta, không thể vì sự tùy hứng của mình mà làm loạn kế hoạch của Bạch Diệc Phi.

Bây giờ Bạch Diệc Phi lại nói muốn dùng toilet, cô ta cũng cảm thấy hơi khó hiểu.

Bạch Diệc Phi không quan tâm đến sự chế giễu của mọi người, chỉ hỏi: “Tao cứ coi như là mày ngầm đồng ý rồi nhé”.

Nói xong, hai tay Bạch Diệc Phi mỗi tay kéo một người Trương Hoa Bân và Chu Khúc Nhi đi vào trong toilet của gian phòng VIP.

Gian phòng VIP rất rộng nhưng khoảng cách đến toilet thì lại rất gần, chỉ đi vài bước là đã đến, đến trước cửa, Bạch Diệc Phi nói nhỏ với hai người: “Vào đi, khoá trái cửa lại, đợi đến khi nào cảnh sát đến gõ cửa thì mới được đi ra”.

Nói xong Bạch Diệc Phi đẩy hai người vào bên trong.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 385: Đến Tìu Tùng Vu Duy 2

Ngoài cửa, ông lão mặc đồ thời Đường phản ứng lại trước nhất: “Hoá ra là để bảo vệ cho bọn họ, nhưng mà cậu cho rằng làm như vậy có ích gì không? Đợi cậu chết rồi thì chúng tôi vẫn có thể lôi bọn họ ra”. “Chúng mày sẽ không có cơ hội đó đâu”, Bạch Diệc Phi đáp.

Tùng Vu Duy thấy chỉ có mỗi mình Bạch Diệc Phi, mà bên hấn thì có bốn tên vệ sĩ còn có thêm một chú Lý chưa bộc lộ hết bản lĩnh cho nên rất là vênh váo: “Thế nào? Mày định dựa vào sức của mình mày để giết tao à?”

"Mày lấy đâu ra sự tự tin này thế? Mày còn đánh không lại cả vệ sĩ của tao mà lại đòi đến giết tao à?"

“Giết mày không cần phải có tự tin”, ánh mắt Bạch Diệc Phi dán chặt lên người Tùng Vu Duy, sau đó tiến thẳng đến chỗ gã.

Chỉ là vừa mới nhắc chân thì bốn tên vệ sĩ đã bao vây xung quanh Bạch Diệc Phi.

“Đánh cho tao, đánh chết nó!”, Tùng Vu Duy ra lệnh: “Không được để cho nó sống sót mà ra ngoài!”

Tùng Vu Duy đã nhìn ra sự thông minh của Bạch Diệc Phi, gã phải công nhận anh rất có bản lĩnh, nếu như hôm nay không nhân cơ hội này để trừ khử thì sau này chắc chắn anh sẽ trở thành hòn đá ngáng chân gã, gã không cho phép một người như vậy tồn tại.

Ông lão mặc đồ thời Đường không nhúc nhích mà đứng bên cạnh Tùng Vu Duy, lặng lẽ quan sát.

Theo gã thấy, Bạch Diệc Phi là người không hề có sức chiến đấu cho nên để bốn tên vệ sĩ đến giải quyết một mình Bạch Diệc Phi là đủ, gã chỉ cần ở đây đợi kết quả sau đó sắp xếp người đến xử lý xác của Bạch Diệc Phi.

Tuy nhiên, khi Bạch Diệc Phi đối diện với bốn tên vệ sĩ thì anh không hề để lộ một chút biểu cảm sợ hãi nào, ngược lại anh chỉ bình tĩnh đứng tại chỗ, nhưng khí thế凛冽 của anh lại khiến cho đám người kia cảm thấy anh là một kẻ địch mạnh mẽ.

Gương mặt của Tùng Vu Duyệt và ông lão mặc đồ thời Đường đầy vẻ khinh thường, khí thế có mạnh mẽ hơn nữa thì cũng có ích gì đâu? Chẳng qua cũng chỉ là ngoài mạnh trong yếu mà thôi.

"Ra tay đi!"

Ông lão mặc đồ thời Đường hét lên.

Nghe tiếng, bốn tên vệ sĩ lập tức bước tới đám đá tới tấp về phía Bạch Diệc Phi.

Tùng Vu Duyệt và ông lão mặc đồ thời Đường cười híp mắt nhìn bọn họ đánh nhau, quả nhiên là Bạch Diệc Phi không hề có chút sức chiến đấu nào.

Nhưng...

Ngay khi họ cho rằng mọi chuyện sắp kết thúc thì Bạch Diệc Phi ra tay.

Không biết Bạch Diệc Phi lấy đâu ra một con dao, tay vung lên dao hạ xuống, xoay người, lại vung tay chặt xuống, tốc độ cực nhanh, thủ pháp thuần thực, chỉ một lúc mà bốn tên vệ sĩ đã bị dao của Bạch Diệc Phi cắt ngang cổ họng, lăn ra chết hết.

Nụ cười của Tùng Vu Duyệt và ông lão mặc đồ thời Đường ngay lập tức cứng ngắc.

"Thế này là sao? Không phải nói là không có sức chiến đấu à? Không phải nói là không biết võ à?"

Ông lão mặc đồ thời Đường bắt đầu trở nên cảnh giác, ông ta khẽ nhíu mày, rõ ràng trong tài liệu điều tra có nói Bạch Diệc Phi quả thực không hề biết võ, nhưng làm sao để giải thích được tình hình lúc này?

Bọn họ quả thực không biết nguyên nhân là gì.

Bởi vì trong kết quả điều tra là bắt đầu từ lúc Bạch Diệc Phi sinh ra, biết được anh từ nhỏ sống ở vùng nông thôn, biết anh ở rể, cũng biết nửa năm trước đây anh mới lên làm chủ tịch của tập đoàn Hâu Tước.

Thậm chí trong vòng nửa năm, Hâu Tước phát triển rất nhanh còn hạ được tập đoàn Liễu Thị, tập đoàn Cự Đỉnh cùng với hơn hai mươi doanh nghiệp khác, có thể nói là phát triển một cách thuận lợi và nhanh chóng ở thành phố Thiên Bắc.

Tuy nhiên, trong kết quả điều tra lại không có một ai nhắc đến Bạch Diệc Phi biết võ.

Quả thực là như vậy, trước đây Bạch Diệc Phi không hề biết võ, nhưng mà hai tháng gần đây được Bạch Hồ dạy võ và huấn luyện, thậm chí còn có mấy lần thực chiến và kinh nghiệm giết người.

Cho dù là kỹ năng không đủ, nhưng tâm thái của anh giờ đã khác xa so với Bạch Diệc Phi trước kia.

Sau khi Tùng Vu Duy nhìn thấy bản lĩnh giết người của Bạch Diệc Phi thì tức khắc nhũn ra: “Mau lên, ngăn hắn lại!”

Ông lão mặc đồ thời Đường tiến lên, chặn trước mặt Bạch Diệc Phi.

"Cũng có chút bản lĩnh đó, nhưng mà cậu, không qua được ải này của tôi đâu".

Bạch Diệc Phi nhướn mày, anh biết nếu muốn giết Tùng Vu Duy thì bắt buộc phải xử lý ông lão trước mặt này, mà ông ta mặc dù nhìn bề ngoài giống như một ông già nhưng trên thực tế lại là một cao thủ.

Ông lão mặc đồ thời Đường cười khẩy: “Bạch Diệc Phi, đừng trách tôi không nhắc cậu, bây giờ cậu ngừng tay vẫn còn kịp, nếu không thì cậu sẽ phải đối mặt với sự truy sát của cả nhà họ Tùng, thậm chí còn có thể liên lụy đến nhà họ Bạch các cậu”.

"Ồ, không đúng, sau khi mà cậu quyết định ra tay báo thù thì nhà họ Bạch của cậu đã từ bỏ cậu rồi!"

"Dù gì thì, bọn họ không cần một người thừa kế làm việc quá mức cảm tính".

Gương mặt Bạch Diệc Phi không hề có biểu cảm gì: "Chẳng sao cả, tôi không quan tâm".

Ông lão mặc đồ thời Đường cảm thấy uy nghiêm của mình đang bị khiêu khích, ông ta cười khẩy nói: "Rất tốt, trước khi chết, hãy nhớ kỹ tên của tôi, là Lý Bá tôi đã giết Bạch Diệc Phi cậu!"

Khoảnh khắc lời nói vừa dứt, hai người bắt đầu ra tay...

...

Nhà họ Bạch ở thủ đô, Ngô Quế Hương và Bạch Vân Bằng biết Bạch Diệc Phi đã đi tìm Tùng Vụ Duy, Ngô Quế Hương rất tự hào vì mình có một đứa con trai giỏi giang như vậy nhưng cũng đồng thời thấy lo lắng cho an nguy của Bạch Diệc Phi.

"Sao nó lại một mình đi tìm Tùng Vụ Duy? Bên cạnh Tùng Vụ Duy có người bảo vệ, mà nó chỉ có một mình chắc chắn không thể đối phó được với bọn chúng!"

Bạch Vân Bằng thấy Ngô Quế Hương lo lắng như vậy, không khỏi mở miệng nói: "Bà phải tin tưởng vào con trai bà, nó nếu đã dám đi một mình tức là đã biết phải làm gì rồi, không cần quá lo lắng".

"Làm sao mà không lo lắng cho được, cho dù nó có biết phải làm gì thì một mình nó cũng không đánh lại được nhiều người như vậy, hơn nữa Lý Bá cũng ở bên cạnh Tùng Vụ Duy, ông ta lại là một cao thủ!", Ngô Quế Hương trừng mắt lườm Bạch Vân Bằng.

Bạch Vân Bằng bất lực lắc đầu: "Bà cứ chờ mà xem, sẽ có kết quả nhanh thôi".

...

Hộp đêm.

Đám người của Diệp Hoan và Bạch Hổ vẫn đang trong trạng thái giằng co, kiềm chế lẫn nhau, mà Bạch Diệc Phi từ đầu đến cuối đều không xuất hiện.

Diệp Hoan đã sắp mất hết kiên nhẫn: “Gọi điện thoại lại cho Bạch Diệc Phi, đã chín giờ hơn rồi, có đàm phán nữa hay không? Nếu không thì tất cả chúng ta không có lý do gì phải ở đây nữa cả”.

Trần Hạo cười gật đầu: "Không vấn đề gì, giờ tôi sẽ gọi đây”.

Lại gọi một cuộc điện thoại nhưng vẫn không có ai nhắc máy.

“Anh tôi không trả lời, tôi đoán là anh ấy đang bận!”, Trần Hạo tỏ vẻ xin lỗi.

Chân mày Diệp Hoan nhíu chặt: “Bận? Bận cái gì? Bận uống rượu hay là bận chơi đàn bà? Rốt cuộc là hẳn có đến hay không?”

Trần Hạo bất lực nhún vai: "Nếu như chủ tịch Diệp cứ phải đợi anh tôi đến, vậy thì chúng tôi cũng hết cách, nhưng mà á, tôi phải nhắc nhở chủ tịch Diệp một chút, có lẽ anh không đợi được đâu”.

"Ý gì? Giỡn mặt với bọn tao à?", Diệp Hoan nổi cáu trừng mắt nhìn cả đám người trong phòng.

Trần Hạo xua tay: "Cũng không phải, chỉ là thực sự không thể đến được thôi!”

Diệp Hoan nhíu mày, không thể đến? Sao lại không thể đến? Hẳn ta không có xe thì có thể gọi taxi, bây giờ mới có chín giờ rõ ràng vẫn còn thời gian.

Trần Hạo thấy thời gian cũng hòm hòm rồi nên chủ động nói: “Hay là mọi người đều về cả đi, chúng ta lại hẹn ngày khác?”

Nữ thư ký thấy vậy thì không vui nói: “Rốt cuộc mấy người có ý gì? Anh cho rằng chủ tịch của chúng tôi rảnh lắm à?”

Trần Hạo trả lời: "Chúng tôi cũng bó tay mà, chủ yếu là chỗ mà anh tôi đi hơi xa chút, mấy người nếu muốn đợi anh ấy thì chắc sẽ phải đợi thêm khoảng một tiếng nữa, hơn nữa việc này có chút phức tạp, theo tôi thấy thì một tiếng nữa cũng chưa chắc đã gặp được anh tôi đâu".

Diệp Hoan khựng lại, một tiếng?

"Anh ta đi đâu vậy? Mấy người biết không? Không đúng, mấy người đã biết từ lâu rồi?"

Diệp Hoan càng hỏi thì trong lòng càng hoảng hốt, hy vọng là không phải như những gì gã đang nghĩ.

Trần Hạo từ tốn trả lời: “Đi thăm viếng một người cũ, cũng tiện thể nói lời tạm biệt với người cũ”.

Trong lòng Diệp Hoan đang nghi ngờ nên cũng không hỏi nhiều, chỉ có Trương Thiết Lâm ở bên cạnh thì lại cười nói: “Nói lời tạm biệt với người cũ, thế mà hấn cũng nghĩ ra được? Theo tôi thấy, là hấn không dám xuất hiện thì có?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 386: Trúng Kế

Vẻ mặt Trần Hạo không hề thay đổi: "Lần cuối cùng đúng là nên nói lời từ biệt! Chẳng lẽ mấy người trước khi châu trời không muốn trần chối gì hả?" "Cái gì?"

Diệp Hoan sững sốt, gã cảm thấy da đầu tê dại, bọn họ thật sự quá khinh thường Bạch Diệc Phi rồi.

"Trương Thiết Lâm!", Diệp Hoan kêu một tiếng: "Mau trở về!"

Trương Thiết Lâm ngẩn ra, hắn ta hoàn toàn không nghĩ tới trường hợp kia: "Sao vậy?"

"Chúng ta bị lừa rồi!", Diệp Hoan trầm giọng nói: "Bạch Diệc Phi đi tìm cậu chủ nhà anh rồi".

Trương Thiết Lâm không động đậy: "Không đúng, vừa rồi không phải đã bị lừa sao? Bây giờ lại xảy ra chuyện gì nữa vậy? Bọn họ dùng cùng một chiêu hả?"

Diệp Hoan cắn răng nói: "Đã hơn hai giờ rồi mà Bạch Diệc Phi còn chưa tới, không chừng hắn ta đã đến biệt thự nhà họ Tùng rồi! Có lẽ bây giờ anh đi cũng đã muộn".

Vẻ mặt Trương Thiết Lâm đột nhiên cứng đờ, hắn ta nghĩ lại lời Trần Hạo vừa nói, sau khi giật mình hiểu ra thì vội xoay người chạy ra ngoài.

Diệp Hoan lắc đầu một cái, lúc này gã đã nói rồi, đã không còn kịp nữa, Trương Thiết Lâm đi qua cũng vô ích, nhưng mà...

Gã nhớ bên người Tùng Vưu Duy còn có Lý Bá, đó cũng là một cao thủ, mà Bạch Diệc Phi lại chỉ có một mình, hắn ta cũng không có sức chiến đấu, cho dù đi cũng chưa chắc làm được gì.

Trương Thiết Lâm vừa chạy ra ngoài vừa gọi điện thoại cho Lý Bá nhưng mà không gọi được.

Trương Thiết Lâm vô cùng hoảng loạn, hắn ta vội vàng cầm một chiếc xe taxi lại rồi nhanh chóng lên xe: "Khu biệt thự phía Nam".

Trên xe, Trương Thiết Lâm vẫn chưa chịu thua, hắn ta không ngừng gọi điện thoại cho Lý Bá, sau đó lại chuyển sang gọi cho Tùng Vưu Duy, hắn ta cứ liên tục như vậy nhưng không một ai bắt máy.

Cuối cùng thì hắn ta cũng đã nhớ ra điều gì đó không ổn.

Lúc đi ra ngoài hắn ta có gặp một người mặc đồ đen lạ mặt, người đó nói cậu chủ đang an toàn, đừng trúng kế, nhưng giờ nghĩ lại thì người đó có khẩu âm của thành phố Thiên Bắc!

Rõ ràng là người kia đang cố tình làm rối loạn suy nghĩ của hắn ta, khiến hắn ta tưởng rằng mình đang trúng kế, sau đó nhanh chóng chạy về, nhưng khi hắn ta chạy về mới thật sự là trúng kế.

"Đệt mẹ!"

Trương Thiết Lâm bực bội ném điện thoại xuống ghế.

...

Trong một gian phòng.

Diệp Hoan đã không còn hốt hoảng như lúc nãy, gã tinh táo lại liếc nhìn Trần Hạo: "Tao biết bây giờ Trương Thiết Lâm đi qua đã trễ, nhưng mà Bạch Diệc Phi không biết rằng bên cạnh Tùng Vưu Duy vẫn còn có người bảo vệ nữa".

Trần Hạo ồ một tiếng, hắn ta cũng không tò mò chút nào.

Diệp Hoan ghen hợm, gã thấy bọn họ bình tĩnh như vậy thì có lòng tốt nói: "Bên người Tùng Vưu Duy có một gã tên Lý Bá, là cao thủ nhà họ Tùng, được đặc biệt phái tới để bảo vệ Tùng Vưu Duy".

"Bạch Diệp Phi đi một mình, hắn ta cũng không biết chút võ vế gì, sợ rằng hắn ta sẽ chết trước ấy chứ!"

"Ồ".

Trần Hạo vẫn âm ừ không quan tâm, đám người Bạch Hổ cũng không có phản ứng gì.

Diệp Hoan rất bức bối: "Chẳng lẽ chúng mày không lo lắng sao? Rõ ràng Bạch Diệp Phi đang đi chịu chết! À không đúng, có lẽ là lúc này cũng đã chết rồi!"

Trần Hạo lắc đầu một cái: "Tôi tin anh ấy có thể làm được".

"Mày tin thì có tác dụng gì chứ?", Diệp Hoan cười nhạo một tiếng: "Sự thật đang ở ngay trước mắt".

Lúc này Bạch Hổ lại xoay người, anh ta mở miệng nói: "Tôi đã huấn luyện anh ấy".

Diệp Hoan ngẩn ra, ngay sau đó gã lại cười: "Đã huấn luyện hắn ta thì sao chứ? Huấn luyện mấy tháng thì có thể đánh thắng được người đã tập luyện mấy chục năm sao? Nói đùa gì vậy?"

"Trên lý thuyết thì không thể, nhưng anh ấy không giống người thường, anh ấy vừa có tài năng vừa có thể chịu khổ", Bạch Hổ trả lời.

"Chỉ vậy thôi?", Diệp Hoan khinh bỉ cười: "Chúng mày cũng quá ngây thơ rồi!"

"Tuy rằng vừa có tài năng vừa có thể chịu khổ đúng là đền bù được một chút khuyết điểm, nhưng chúng này đừng quên rằng có những thứ phụ thuộc vào thời gian, không phải có tài năng, có thể chịu được cực khổ là có thể làm được!"

Lời nói của Diệp Hoan khiến mọi người đều phải quay lại nhìn.

"Làm sao? Tôi nói không đúng sao?", Diệp Hoan cười nói.

Từ Lãng ngòì thẳng người: "Anh nói đúng, nhưng đôi khi có những điều bất ngờ mà chúng ta không thể đoán trước được".

Diệp Hoan không quan tâm: "Ở trước mặt những người có thực lực, tất cả bất ngờ đều không là gì cả".

Đám người Từ Lãng không nói gì, cũng không phản bác lời của Diệp Hoan.

Diệp Hoan thấy thế thì đặc ý nói: "Nhìn đi, chính chúng mày cũng không chắc chắn đúng không? Lúc nãy còn luôn miệng nói tin tưởng hứa ta, bây giờ thì thế nào? Chúng mày còn tin tưởng hả?"

"Hừ, tao biết chúng mày đều rất lo lắng! Nhưng mà lo lắng cũng không có tác dụng gì, đã lâu như vậy rồi, không chừng hẳn ta đoàn tụ với tổ tiên từ sớm rồi đây".

Nói tới đây thì Diệp Hoan vô cùng thoải mái, hôm nay bị Bạch Diệc Phi đùa giỡn một trận, phải đợi ở đây lâu như vậy, nhưng nói chung gã cũng không tổn thất gì.

Có thể nói dùng chút thời gian để đổi lấy mạng sống của Bạch Diệc Phi thì rất có lời.

Chỉ có điều vẫn không biết được tung tích của Diệp Ngải, nhưng mà không sao, nếu không có Bạch Diệc Phi thì bọn họ tuổi gì mà đấu với gã?

Đến lúc đó chắc chắn sẽ ngoan ngoãn nói ra tung tích của Diệp Ngải thôi.

Lúc gã đang vô cùng đặc ý thì Từ Lãng lại hiếm khi nở một nụ cười, nhìn rất đáng sợ: "Tôi cũng đã dạy anh ấy một ít kỹ xảo ám sát".

Diệp Hoan sững sốt một chút, ngay sau đó gã giễu cợt: "Vậy thì sao? Lý Bá đã từng gặp rất nhiều ám sát, trong thời gian ngắn như vậy thì Bạch Diệc Phi có thể học được cái gì chứ? Sợ rằng hẳn ta còn chưa kịp dùng đến đã bị Lý Phách giải quyết rồi".

Từ Lãng lắc đầu: "Không, anh ấy sẽ không thua".

Diệp Hoan nhíu mày, trong lòng vô cùng khó chịu. Tại sao những người này lại tin tưởng Bạch Diệc Phi như vậy? Chẳng lẽ Bạch Diệc Phi thật sự có tài năng đến vậy sao? Hoặc là hẳn ta có vũ khí bí mật gì đó?

"Chúng này đã chuẩn bị cho Bạch Diệc Phi cái gì?", dù thế nào thì Diệp Hoan cũng không tin Bạch Diệc Phi có thể sống sót dưới tay Lý Phách.

Lúc này Lưu Hiểu Anh mới thả lá bài trong tay xuống, cô ta chậm rãi nói: "Thật ra thì mấy người suy nghĩ quá phức tạp, đơn giản một chút liền được".

"Có ý gì?", Diệp Hoan hỏi.

Lưu Hiểu Anh nhún vai, cũng không định nói nhiều.

Diệp Hoan chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi nhìn, cảm giác bị người ta gọi lên hứng thú nhưng hết lần này tới lần khác lại không chịu nói ra thật sự vô cùng khó chịu!

Gã cũng không tin, một lúc nữa chắc chắn sẽ có người báo tin cho gã, đến lúc đó sẽ biết.

Nhưng mà không đợi gã suy nghĩ nhiều thì Trần Hạo đã đứng ra: "Diệp Hoan, có lẽ tối nay anh ấy sẽ không đến được, nhưng anh ấy nói chúng ta vẫn phải tiếp tục đàm phán".

"Tiếp tục? Người không có ở đây thì tiếp tục kiêu gì?", Diệp Hoan nhướng mày hỏi.

Trần Hạo cười nói: "Chúng tôi có nhiều người như vậy, ai cũng được! Anh ấy còn muốn anh giúp một chuyện".

"Cái gì? Có phải Bạch Diệc Phi bị ngu rồi không, muốn tao giúp đỡ?", Diệp Hoan thật sự không hiểu nổi, gã không biết Bạch Diệc Phi đang muốn làm gì.

Nhưng Trần Hạo vẫn giữ nguyên nụ cười: "Anh ấy nói, anh sẽ giúp"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 387: Lý Bá Chết

Phòng riêng tầng hai của hộp đêm Starry Sky. “Rầm!”

Bạch Diệc Phi bị Lý Bá đá một cái, anh đập vào bức tường cách đó không xa rồi ngã xuống dưới đất.

Sức mạnh của cú đá kia không nhỏ, nó khiến cho lồng ngực anh đau rất, vết thương sau lưng cũng nứt ra. Nửa người trên bị đau đến mức mất đi tri giác, chỉ còn nửa người dưới là vẫn không bị thương.

“Cậu rất thông minh, kế hoạch tính toán cũng rất hoàn hảo, nhưng đáng tiếc cậu đã đánh giá chính mình quá cao”, Lý Bá đứng im tại chỗ, ông ta nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi rồi nói.

Khóe miệng Bạch Diệc Phi chảy xuống vài giọt máu tươi, anh tùy ý lau đi rồi chậm rãi đứng lên. Anh cười lạnh một tiếng, không nói lời nào.

Lý Bá thấy thế cũng không để tâm, ông ta không giết Bạch Diệc Phi vội. Dù sao ông ta cũng ở đây rồi, trước sau gì Bạch Diệc Phi cũng phải chết, không bằng chơi đùa thêm một chút.

Tùng Vu Duy ngồi trên ghế salon nhìn thấy thế thì cười: “Bạch Diệc Phi ơi Bạch Diệc Phi, không phải mày muốn giết tao sao? Đến đây đi chứ? Sao lại không đến?”

“Ha ha, cứ tưởng là đến báo thù, kết quả lại thành tự tìm đường chết. Tao tò mò không biết mày nghĩ cái gì? Do xúc động hả? Quả nhiên, mày hãy non lắm!”

Lý Bá tiến lên một bước, ông ta muốn đánh nhau tiếp với Bạch Diệc Phi.

Ánh mắt Bạch Diệc Phi khẽ run lên, anh đột nhiên vọt tới.

Lý Bá muốn dùng tay ngăn cản, nhưng đáng tiếc Bạch Diệc Phi xông lên hoàn toàn không có tính toán gì cả, vốn dĩ cũng chẳng ra chiêu, mà dùng chính cơ thể của mình đâm tới, cuối cùng anh còn kẹp cả hai chân mình lại, cố gắng bám trên người Lý Bá.

“Đi xuống!”

Ban đầu Lý Bá đột nhiên bị Bạch Diệc Phi xô phải nên có chút ngỡ ngác, sau đó ông ta bị Bạch Diệc Phi bám vào người thì không khỏi nổi nóng, ông ta dùng sức ném Bạch Diệc Phi từ trên người mình xuống.

Bạch Diệc Phi cố gắng kẹp lấy Lý Bá từ sau lưng, một tay anh túm lấy tóc của Lý Bá, một tay mò vào túi quần của mình.

Tùng Vu Duy ngồi một bên nhìn, gã ta cảm thấy rất buồn cười. Cách Bạch Diệc Phi đánh nhau giống như mấy đứa học sinh tiểu học đánh nhau vậy, không trình tự quy tắc gì, còn rất đánh đá, haiz, kéo đầu nắm tóc hết như mấy đứa con gái vậy.

Cảnh này trong mắt gã ta chẳng khác gì trò hề, dù sao thì Lý Bá vẫn rất mạnh.

Thời điểm Tùng Vu Duy nhìn thấy thứ Bạch Diệc Phi móc từ túi ra thì lập tức giật mình: “Lý Bá, cẩn thận phía sau!”

Lý Bá nghe thấy thế thì không thèm để ý mà dùng sức áp lưng mình đập vào tường.

Bạch Diệc Phi bị đụng lập tức kêu lên một tiếng, máu trong miệng chảy ra càng nhiều, nhưng động tác của anh vẫn không hề ngừng lại.

Lý Bá cũng nhận ra. Bởi vì Bạch Diệc Phi chỉ dùng một tay để túm lấy ông ta, vậy thì một tay khác nhất định cầm một thứ gì đó, không cần đoán cũng biết, không phải dao thì cũng là súng.

Đương nhiên xác suất Bạch Diệc Phi có súng là không cao, vậy thì khả năng lớn nhất chính là dao rìu.

Lý Bá lại mạnh mẽ dùng lưng đập vào bức tường phía sau, Bạch Diệc Phi tiếp tục kêu rên, cùng lúc đó anh cũng lấy được thứ trong túi ra.

Lúc Tùng Vu Duy nhìn thấy được món đồ đó thì tròn mắt.

Sau đó một tràng cười vang lên: “Ha ha ha... Bạch Diệc Phi, mày bị ngu à? Mày cầm theo bật lửa với pháo hả? Bây giờ còn chưa đến tết đâu!”

“Mày đang muốn đốt pháo cho mình trước khi chết sao? Ha ha...”

Lý Bá nghe thấy mấy lời Tùng Vu Duy nói cũng sững sờ. Ông ta nghi ngờ bản thân mình nghe nhầm rồi.

Thứ Bạch Diệc Phi lấy ra là bật lửa với pháo sao?

Định làm gì vậy?

Những lúc như này thì trên người không mang theo dao mà lại mang theo bật lửa với pháo?

Lý Bá cảm thấy Bạch Diệc Phi làm thế là rất xem thường mình. Thế nên trong lần thứ ba đụng vào tường thì ông ta đã dùng sức lực lớn hơn rất nhiều so với hai lần trước.

Máu trong miệng Bạch Diệc Phi không chỉ chảy ra nhiều hơn mà còn chảy ra nhanh hơn.

Nhưng anh không hề từ bỏ, bàn tay vốn nắm lấy tóc bỗng ghìm lấy cổ Lý Bá, đồng thời anh cũng cầm lấy một chuỗi pháo, bàn tay còn lại bật lửa lên.

“Bạch Diệc Phi! Mày muốn làm gì?”

Tùng Vu Duy nhìn thấy anh châm lửa muốn đốt dây dẫn pháo, ông ta bỗng ý thức được đây không phải chuyện gì tốt.

Bạch Diệc Phi không trả lời ông ta, anh chăm chú đốt pháo.

Lý Bá nghe thấy tiếng bật lửa, ông ta đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, trong lòng trầm xuống rồi bắt đầu luống cuống. Ông ta muốn đung Bạch Diệc Phi ở sau lưng vào tường một lần nữa, định trước khi Bạch Diệc Phi châm lửa sẽ đập anh đến chết luôn.

Đáng tiếc chuyện châm lửa đốt pháo này chỉ diễn ra trong nháy mắt thôi.

Sau khi Bạch Diệc Phi châm lửa vào ngòi nổ xong thì vội mở cổ áo của Lý Bá ra rồi ném quả pháo đang cháy vào.

Lý Bá cũng giật mình, ông ta muốn ngăn cản thì Bạch Diệc Phi đã làm xong rồi, đồng thời anh còn kẹp lấy hai tay Lý Bá, không cho ông ta lấy pháo ra.

Mấy giây sau, trong phòng riêng bỗng vang lên tiếng pháo nổ vang vọng ngột ngạt, cùng với đó là tiếng kêu thảm thiết của Lý Bá.

“Á...”

Tùng Vu Duy ngồi một bên xem cũng bị dọa một trận.

Pháo này không thể nổ chết người, nhưng có thể khiến bị thương. Hơn nữa Bạch Diệc Phi lại còn ném cả một chuỗi pháo vào bên trong quần áo, dán thẳng vào da nữa. Nghĩ thôi cũng khiến cho người ta thấy sợ hãi.

Lý Bá không nhìn thấy tình trạng bây giờ của cơ thể mình, nhưng ông ta cảm thấy ngực mình có một mảng lớn nứt ra do pháo nổ, bỏng rát, đồng thời còn chảy cả máu.

Lúc tiếng pháo nổ vang lên, Lý Bá không còn thời gian để ý đến Bạch Diệc Phi ở sau lưng, ông ta chỉ một lòng muốn lấy pháo ra.

Bạch Diệc Phi cũng buông tay, cho ông ta cơ hội lấy nó ra.

Đồng thời cũng tạo cơ hội cho mình giết người.

Trong chớp mắt lúc buông tay, Bạch Diệc Phi lấy từ một bên túi khác ra một chiếc dao gọt trái cây bén nhọn. Mặc dù dao rất nhỏ, nhưng cũng có thể

giết được người.

Thế là trong lúc Lý Bá vươn tay sờ vào quần áo của mình, Bạch Diệc Phi đã cầm dao gọt trái cây kê lên cổ của Lý Bá.

“Cẩn thận!”

Đây là lời nhắc nhở của Tùng Vu Duyệt, thế nhưng vẫn chậm một bước.

Lý Bá nghe thấy mấy lời này thì muốn ra tay phản kháng, nhưng tốc độ của Bạch Diệc Phi rất nhanh, anh dùng sức cứa một phát, máu tươi lập tức chảy ra.

Tay Lý Bá dừng lại giữa không trung, khoảng cách với người Bạch Diệc Phi còn chưa đến năm centimet nữa.

Bạch Diệc Phi nhảy xuống từ trên người Lý Bá, anh dùng chân đạp một cái, Lý Bá ngã ngay xuống dưới đất, chết không nhắm mắt.

Giờ phút này Tùng Vu Duyệt nhìn Bạch Diệc Phi giống như nhìn ma quỷ bò ra từ Địa Ngục, trong lòng gã ta tràn ngập sợ hãi, sự phách lối vừa rồi cũng biến mất.

Không ai nghĩ đến việc Bạch Diệc Phi lại dùng việc đốt pháo để dời đi sự chú ý của Lý Bá, cuối cùng dùng dao gọt trái cây cứa đứt họng ông ta!

Người khác nghe thấy thế lại tưởng là trò đùa ấy chứ?

Pháo á? Làm sao có thể?

Nhưng sự thật thì đúng là như vậy.

Bạch Diệc Phi làm vậy để trả thù.

Bông hoa của Linh Nam và Vô Bệnh chết vì bom nổ, Tần Hoa cũng vì bom nổ mà bị thương, vậy nên anh cũng muốn mấy người này trải qua cảm giác bị bom nổ là như thế nào.

Đáng tiếc là anh không lấy được bom, cũng không thể dùng bom. Bởi vì anh không muốn chết cùng với bọn họ, anh còn có vợ đang chờ ở nhà.

Tùng Vu Duyệt thấy Bạch Diệc Phi nhìn sang bên này thì lập tức núp vào góc tường trong phòng bao: “Mày...mày đừng đến đây....”

“Có chuyện gì từ từ nói...mày muốn cái gì tao cũng đồng ý...”

“Tao có thể giao vị trí chủ tịch cho mày, còn có thể nâng mày lên làm chủ tịch...”

Bạch Diệc Phi bước từng bước tới.

Tùng Vu Duyệt sợ hãi vô cùng, mặt mày gã ta trắng bệch, thấy Bạch Diệc Phi không chịu nói lời nào thì trong nháy mắt lao ra ngoài cửa.

Bạch Diệc Phi đã đề phòng gã ta sẽ chạy, nên anh đã nhanh chóng ngăn Tùng Vu Duyệt lại, anh đá gã ta một cú. Gã bay ngược lại trong phòng, ngã ngay bên cạnh thi thể của Lý Bá.

Tùng Vu Duyệt nhìn thoáng sang bên cạnh, gã ta bị dọa cho trắng bệch mặt. Cổ Lý Bá đang chảy máu, vẫn còn nóng hổi, hai mắt ông ta thì trừng lớn, nhìn rất dã man.

“Đừng, Bạch Diệc Phi, tha cho tôi... tha cho tôi đi...”, Tùng Vu Duyệt rất sợ chết, khi cái chết cận kề thì gã ta không thể suy nghĩ được gì nữa.

Sau khi Bạch Diệc Phi đi đến thì Tùng Vu Duyệt thẳng thừng quỳ xuống.

“Đừng giết tôi... đừng giết tôi... tôi dập đầu cầu xin anh, tôi sẽ làm trâu làm ngựa cho anh...”, nói rồi thì Tùng Vu Duyệt bắt đầu dập đầu.

Bạch Diệc Phi cố đứng vững trước mặt Tùng Vu Duyệt, anh ngồi xổm xuống dùng tay bóp cổ Tùng Vu Duyệt rồi cười lạnh: “Tao tha cho mày, vậy mày sẽ tha cho tao chứ?”

Tùng Vưu Duy sững sờ, sau đó gã ta trả lời: “Sẽ, tôi sẽ. Anh muốn gì tôi cũng sẽ cho anh, tôi có thể làm bất cứ chuyện gì...”

“Hừ!” , tay Bạch Diệc Phi khẽ dùng sức, Tùng Vưu Duy cảm thấy khó thở. Loại cảm giác hít thở không được này khiến cho gã ta càng cảm thấy sợ hãi cái chết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 388: Cảnh Sát Tối

Sau đó trong phòng tỏa ra một mùi hương vô cùng khó chịu. Bạch Diệc Phi kinh tởm bỏ lại Tùng Vu Duyệt.

Tùng Vu Duyệt cho rằng Bạch Diệc Phi bỏ qua cho mình nên không ngừng dập đầu: "Cảm ơn anh Bạch, vô cùng cảm ơn anh Bạch..."

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng, sau đó anh giơ chân lên đá Tùng Vu Duyệt ngã xuống đất. Anh cũng không chờ Tùng Vu Duyệt kịp phản ứng thì đã nhanh chóng cầm con dao gọt trái cây đâm thẳng vào bảp đùi Tùng Vu Duyệt.

"A!"

Một tiếng kêu la thảm thiết vang vọng khắp phòng.

Lúc này ở trong nhà vệ sinh, Chu Khúc Nhi và Trương Hoa Bân hai mắt nhìn nhau, ánh mắt cả hai có chút thả lỏng.

Hai người họ nghe thấy tiếng pháo vừa rồi, cũng nghe được tiếng kêu la thảm thiết của Lý Bá.

Bọn họ biết rằng Bạch Diệc Phi đã thành công giết chết Lý Bá.

Còn tiếng kêu la thảm thiết mới vừa nghe thấy thì không cần suy nghĩ cũng biết là của Tùng Vu Duyệt.

...

Ở bên ngoài phòng riêng, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: "Nhát này tao chém thay cho bông hoa của Linh Nam".

Bông hoa của Linh Nam và anh cũng không liên lạc nhiều, nhưng anh đã thả cô ả một lần, cô ả cũng đã cứu anh một lần, hai người họ xem như huề nhau, có thể cũng vì điều đó mà cô ả phải chết.

Bạch Diệc Phi đưa tay rút con dao gọt trái cây ra, anh đâm thẳng vào bụng Tùng Vu Duyệt: "Còn nhát này tao chém thay cho Vô Bệnh".

Vô Bệnh là đàn em của Từ Lăng, hai người ở hai phe đối nghịch nhau. Nhưng cuối cùng Vô Bệnh cũng không làm gì nhiều, chỉ ngáng đường một chút mà thôi, nhưng Vô Bệnh cũng từng là đàn em duy nhất của Từ Lăng.

Vô Bệnh vì cứu Từ Lăng mà chết, chắc chắn rằng Từ Lăng cũng vô cùng đau lòng.

Sau khi Bạch Diệc Phi rút con dao gọt trái cây kia ra thì Tùng Vu Duyệt đã đau tới mức ngất đi.

Sự tàn nhẫn trong ánh mắt Bạch Diệc Phi càng sâu hơn, anh cầm con dao gọt trái cây lật mặt Tùng Vu Duyệt, để gã ta nằm trên mặt đất.

Tùng Vu Duyệt không tỉnh lại, nhưng Bạch Diệc Phi vẫn nói tiếp: "Còn nhát này là cho Tần Hoa".

Nói xong thì Bạch Diệc Phi hung hăng đâm thẳng xuống xương sống của gã ta.

"A!"

Lần này Tùng Vu Duyệt bị đau mà bừng tỉnh, gã ta kêu la thảm thiết.

Tùng Vu Duyệt vừa tỉnh dậy đã cảm thấy xương sống đau đến phát điên, gã ta muốn trở người xem một chút. Đáng tiếc xương sống bị thương khiến gã ta không thể làm gì, cộng thêm việc Bạch Diệc Phi đang đè lên người nên gã ta không thể nào đứng dậy nổi.

"Bạch Diệc Phi..."

Bạch Diệc Phi nhìn bộ dạng thảm hại của Tùng Vu Duyệt thì trong lòng cuối cùng cũng thấy dễ chịu hơn một chút. Nhưng khi nghĩ tới Tần Hoa thì anh lại trầm xuống.

Tần Hoa rõ ràng là người mạnh mẽ như thế, còn là một cảnh sát chính trực, hơn nữa anh ấy còn người vợ mới cưới. Tại sao anh ấy phải chịu cảnh sống thực vật vì Tùng Vưu Duy chứ?

Còn người chuyên gieo họa như Tùng Vưu Duy lại nhõn nhõn trên thế giới này?

Tùng Vưu Duy không thấy được biểu cảm của Bạch Diệc Phi, miệng gã ta không ngừng run rẩy: "Anh thả tôi đi. Cầu xin anh hãy thả tôi đi. Sau này anh muốn gì tôi sẽ cho anh cái đó, anh chính là anh cả của tôi..."

Bạch Diệc Phi lại rút con dao gọt trái cây ra lần nữa, anh đột nhiên cười lạnh lên tiếng: "Được!"

Sau khi nghe thấy thế thì Tùng Vưu Duy kích động không thôi: "Anh, anh chính là anh trai tôi, anh muốn cái gì tôi cũng sẽ cho anh!"

Bởi vì Tùng Vưu Duy đang đưa lưng về phía Bạch Diệc Phi nên anh không nhìn thấy vẻ nham hiểm trong mắt gã ta. Mà cho dù anh có nhìn thấy thì cũng không có chuyện gì xảy ra.

Từ nhỏ tới giờ Tùng Vưu Duy chưa bao giờ phải chịu khổ như thế. Nhưng một thằng nhà quê như Bạch Diệc Phi lại dám đối xử với gã ta như thế, bây giờ gã ta cầu xin tha thứ thế thôi, chờ tới khi Bạch Diệc Phi buông lỏng cảnh giác thì gã ta chắc chắn sẽ trả lại cho Bạch Diệc Phi gấp trăm lần!

Bạch Diệc Phi thấy dáng vẻ nịnh nọt của Tùng Vưu Duy thì cảm thấy vô cùng chán ghét, anh cười lạnh một tiếng: "Tao muốn mạng của mày!"

Tùng Vưu Duy kinh ngạc quay đầu lại nhìn, ánh mắt gã ta trợn to nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cũng không nói gì thêm nữa, anh nâng tay lên, dao gọt trái cây từ phía sau lưng nhắm thẳng vào tim Tùng Vưu Duy.

Cùng lúc đó, cửa phòng đột nhiên mở ra.

"Dừng tay lại!"

Cổ Vinh đưa một nhóm người chạy tới.

...

Tại hộp đêm ở khu Bắc.

Diệp Hoan cau mày nhìn chằm chằm những người trước mặt, bọn họ đã dùng Diệp Ngải để gây khó dễ cho gã, khiến gã không thể không nghe lời họ.

"Tôi có thể giúp một tay, thế nhưng tôi có một chuyện muốn biết đó chính là Bạch Diệc Phi thật sự muốn giết chết Tùng Vu Duyệt sao?"

Cho đến tận bây giờ gã vẫn chưa thể tin vào điều này, cũng không nghĩ ra được chuyện này.

Thấy thế thì Trần Hạo nhún vai một cái: "Thế này đi, anh cứ để người của anh điều tra thì sẽ biết, đoán chừng bây giờ đã có kết quả rồi".

Diệp Hoan nghe thấy thế thì hơi ngừng lại, sau đó gã liếc nhìn cô thư ký của mình.

Cô thư ký nhanh chóng hiểu ý gật đầu, cô ta ra ngoài gọi điện thoại, sau đó lại tiến vào.

Mười phút sau.

Cô thư ký lại nhận được một cuộc điện thoại, để cho tiện nên cô ta trực tiếp mở cửa ra ngoài.

"Tùng Vu Duyệt đến hộp đêm bị Bạch Diệc Phi tìm được. Người của Tùng Vu Duyệt đều chết hết, bao gồm cả anh ta. Bạch Diệc Phi bị cảnh sát đến bắt đi".

Sau khi ngắt điện thoại thì tất cả người trong phòng đều trở nên im lặng.

Nhóm người Trần Hạo không có phản ứng gì, bọn họ đã sớm dự đoán được tình huống như thế, nên không quá bất ngờ.

Còn người của Diệp Hoan có mặt ở đây đều cảm thấy vô cùng kinh hoàng.

Lý Bá thật sự bị Bạch Diệc Phi giết.

Tùng Vu Duy cũng đã chết.

Bạch Diệc Phi chỉ có một mình, sao có thể làm được chuyện này?

Diệp Hoan đột nhiên có cảm giác lạnh lẽo, cái tên Bạch Diệc Phi này thật sự khiến người khác không ngờ!

"Tao muốn hỏi Lý Bá chết như thế nào?", Diệp Hoan lại hỏi.

Đó là việc duy nhất gã nghĩ không ra, gã biết rất rõ thực lực của Lý Phách, đừng nói một mình Bạch Diệc Phi, mà cho dù có năm Bạch Diệc Phi tới đây cũng không đánh lại một mình Lý Bá.

Trần Hạo nghe thấy thế thì trả lời thật lòng: "Trước khi xuất phát anh ấy đã bảo tôi đến tiệm bán pháo hoa".

Mặt Diệp Hoan hiện lên vẻ nghi ngờ, đến nơi đó làm gì chứ? Không lẽ để mua pháo hoa chúc mừng sao?

Trần Hạo tiếp tục nói: "Anh ấy kêu tôi mua một dây pháo, sau đó mua thêm một cái bật lửa".

"Dây pháo sao?", Diệp Hoan càng cảm thấy nghi ngờ, dây pháo có ích gì chứ? Đừng có nói với gã rằng dây pháo có thể giết người đấy.

Trần Hạo cười ha ha: "Đúng thế, chính là dây pháo".

Nói xong thì Từ Lãng lại xen vào: "Đây chính là một bất ngờ".

Ai cũng không nghĩ ra bất ngờ là gì.

Diệp Hoan nghe thấy thế tựa như nghĩ tới điều gì đó, gã nhanh chóng sáng tỏ, ánh mắt gã trừng to: "Cái này...thật sự..."

Thật sự không bình thường!

Có tên quái nào mà lúc đi giết người lại mang theo dây pháo chứ?

Nhưng nếu như suy nghĩ cẩn thận lại một chút, lúc bạn vô tình đốt dây pháo thì cũng sẽ là lúc kẻ thù lộ ra sơ hở. Chỉ với mấy giây ngắn ngủi đó đã có thể quyết định sinh tử của một người.

Diệp Hoan run lên, không biết vì lý do gì mà gã luôn có cảm giác mình bị người ta đốt pháo vào người.

Trần Hạo thấy thế thì lên tiếng hỏi: "Vì thế chủ tịch Diệp, chuyện này anh có thể giúp được không?"

Diệp Hoan liếc nhìn Trần Hạo, gã cau mày, cho đến tận bây giờ gã vẫn chưa hoàn hồn. Vì thế khi bị hỏi đột ngột như thế khiến gã không biết nên trả lời Trần Hạo thế nào.

Lúc này Trần Hạo nhanh chóng lấy ra một chiếc bút ghi âm, bấm mở một đoạn ghi âm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 389: Bị Bắt

Bạch Diệc Phi ngồi trên xe cảnh sát, hai tay bị còng, hai bên là hai viên cảnh sát đang nhìn chăm chăm vào anh. Bạch Diệc Phi cũng không còn chút sức lực nào nữa. Sau khi hoàn toàn báo thù xong, cơn đau nhức từ những vết thương trên người anh như được phóng đại, nếu anh không cố gắng chịu đựng thì e là đã sớm ngất rồi.

“Cảnh sát...”, Bạch Diệc Phi yếu ớt kêu lên.

“Anh định làm gì?”, viên cảnh sát cảnh giác mà nhìn anh. Cho đến lúc này anh ta vẫn còn nhớ rõ, khi anh ta đẩy cánh cửa phòng bao ra, Bạch Diệc Phi đang hung ác mà đâm con dao gọt hoa quả vào tim Tùng Vu Duyệt.

Bọn họ hoàn toàn không kịp ngăn cản. Khi bọn họ đi đến thì Tùng Vu Duyệt đã chết rồi.

Bạch Diệc Phi cười một cách mệt mỏi: “Cảnh sát, hai người bạn của tôi... vẫn ở trong phòng bao...”.

Anh nói xong câu này thì thực sự không thể chống đỡ nổi nữa, đầu anh nghiêng sang một bên, hoàn toàn mất ý thức.

...

Cảnh sát bao vây bên ngoài phòng bao của hộp đêm Starry Sky, Cổ Vinh đang dắt theo vài người khác đi điều tra hiện trường thì nhận được điện thoại của viên cảnh sát đang trông chừng Bạch Diệc Phi. Anh ta ngẩng phắt đầu lên nhìn về cửa nhà vệ sinh.

Người đầu dây bên kia nói bạn của Bạch Diệc Phi còn ở trong phòng bao nhưng từ khi bọn họ tiến vào đến giờ, ngoại trừ Bạch Diệc Phi ra thì chỉ còn người chết, hoàn toàn không thấy bạn của anh.

Như vậy chỉ còn một khả năng duy nhất, là nhà vệ sinh.

Cổ Vinh cúp điện thoại rồi đi đến gõ cửa: “Có ai không? Tôi là cảnh sát”.

Trương Hoa Bân và Chu Khúc Nhi nghe vậy thì nhìn nhau, sau cùng Trương Hoa Bân mở cửa.

Cổ Vinh nhìn thấy Chu Khúc Nhi thì khựng lại: “Chị dâu...”.

Chu Khúc Nhi cũng biết người trước mặt này là bạn của Tần Hoa. Lúc cô ta nhìn thấy anh ta thì bật khóc nức nở.

Cổ Vinh lúng túng tay chân: “Hay là hai người ra ngoài trước đi, ở đây không tiện”.

Trương Hoa Bân kéo Chu Khúc Nhi đi ra. Khi nhìn thấy những thi thể cùng vết máu trên mặt đất, cả hai người đều kinh hãi.

Họ đều nghe thấy tiếng kêu thảm thiết nhưng không nhìn thấy gì hết, vì thế hoàn toàn không có cảm giác gì quá mãnh liệt.

Lúc này, thi thể của những vệ sĩ còn đỡ, Lý Bá và Tùng Vưu Duy thì đúng là vô cùng kinh khủng.

Cổ Vinh đích thân đưa hai người họ ra ngoài, sau đó dặn dò vài câu rồi mới quay lại phòng bao.

Bên ngoài, trong đầu Chu Khúc Nhi chỉ còn lại hình ảnh vừa rồi, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Bạch Diệc Phi nói báo thù. Anh quả thực đã làm được.

Nhưng một người bình thường như anh đã phải ra tay giết nhiều người như vậy. Những hình ảnh vừa rồi cùng tiếng kêu thảm thiết trong ký ức hiện lên sống động trong đầu Chu Khúc Nhi.

Cô ta không tưởng tượng nổi vừa rồi Bạch Diệc Phi đã giết người như thế nào nhưng cảm giác kinh hãi đã khiến cô ta không còn hận anh như trước.

Bạch Diệc Phi vì Tần Hoa mà làm đến mức này là đã quá đủ rồi.

Chu Khúc Nhi đang suy nghĩ thì đột nhiên ngẩng đầu hỏi Trương Hoa Bân: “Bạch Diệc Phi đâu?”

Trương Hoa Bân bất đắc dĩ nói: “Cảnh sát đã đến rồi thì chị nghĩ sao?”

Chu Khúc Nhi lão đảo, lắc đầu liên tục.

Không, đây không phải là kết cục mà cô ta mong muốn. Cô ta chỉ muốn những kẻ làm hại Tần Hoa phải chịu báo ứng. Cô ta muốn Bạch Diệc Phi đi báo thù là bởi vì suy cho cùng, những chuyện này đều từ anh mà ra.

Nhưng bây giờ Bạch Diệc Phi giết nhiều người như vậy, lại còn bị cảnh sát bắt đi.

Đây là tội tử hình!

...

Trương Thiết Lâm xuống xe, vội vàng chạy đến biệt thự nhà họ Tùng, nhưng lúc hắn ta đến thì căn biệt thự hoàn toàn tĩnh lặng, cũng không có bất kỳ ai.

Đến khi hắn ta biết Tùng Vụ Duy ở đâu thì gã ta cũng đã chết rồi.

Trương Thiết Lâm lại chạy đến hộp đêm Starry Sky.

Ngoài phòng bao, Trương Thiết Lâm đang định xông vào thì bị cảnh sát ngăn cản.

“Tôi là người nhà”, hắn ta nói.

Cảnh sát lúc này mới không ngăn cản nữa mà để hắn ta tiến vào.

Lúc này, các thi thể đều được gom lại rồi dùng vải trắng che đậy, khi xe đến thì sẽ chuyển từng thi thể đi.

Trương Thiết Lâm run rẩy lật xem cái gàn hấn ta nhất.

Lọt vào mắt hấn ta là khuôn mặt hã hùng của Tùng Vu Doy, trên người gã ta có rất nhiều vết dao cùng máu.

Vừa nhìn một cái, Trương Thiết Lâm đã vội che lại.

Tiếp đó, hấn ta nhìn thi thể của Lý Bá.

Khi hấn ta nhìn thấy những vết cắn trên cổ Lý Bá thì lấy làm kinh hã. Hấn ta không thể tưởng tượng nổi rốt cuộc bằng cách nào mà Bạch Diệc Phi làm được việc này?

Lúc này, Cổ Vinh đi đến: “Chào anh, anh là...”.

Nếu anh ta nhớ không nhầm thì người này cùng Diệc Hoan tiến vào hộp đêm, sau đó thì ra ngoài một lần, không biết sao lại chạy về rồi.

“Người nhà”.

Nói xong, không đợi Cổ Vinh lên tiếng, Trương Thiết Lâm đã quát: “Bạch Diệc Phi ở đâu?”

“Bị bắt rồi”, Cổ Vinh trả lời.

...

Bạch Diệc Phi bị bắt, Trương Thiết Lâm cũng không rời đi.

Sau khi ra ngoài, hấn ta ngồi xuống bên đường cạnh cửa hộp đêm hút thuốc, gọi điện thoại cho người ở thủ đô.

Hấn ta vốn đến để bảo vệ Tùng Vu Doy, nhưng gã ta đã chết rồi, hấn ta không biết phải nói thế nào nữa.

Nói ra, hấn ta có lẽ không sống được bao lâu nữa.

Rất nhanh đã có người nhắc máy.

“Ông ba, cậu chủ... Chết rồi”.

Không biết đầu bên kia nói gì mà sắc mặt Trương Thiết Lâm vô cùng tồi tệ. Một lát sau thì hẳn ta cúp máy.

Trương Thiết Lâm hút điếu thuốc, cả người đều trở nên âm trầm đáng sợ.

...

Đã mười một giờ nhưng thành phố phồn hoa vẫn chưa định chìm vào giấc ngủ, các ánh đèn nê ông rực rỡ màu sắc chiếu sáng cả một vùng.

Tôi nay đã định sẵn là một đêm mất ngủ.

Nhà họ Bạch ở thủ đô.

Trong phòng khách, người đàn ông trung niên đứng thẳng tắp vừa báo cáo xong tin tức mới nhất, hiện tại đang chờ đợi Bạch Vân Bằng ra lệnh.

Bạch Vân Bằng ngồi dựa lên sô pha, thong dong mà uống trà.

Ngô Quế Hương sau khi biết tin thì cảm xúc rất phức tạp. Bà vừa tự hào lại vừa lo lắng.

Đúng như Bạch Vân Bằng nói, Bạch Diệc Phi đã báo thù một cách hoàn mỹ như kế hoạch của anh, không hổ là con trai bọn họ, vô cùng thông minh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 390: Thế Cờ Bể Tắc

Nhưng Bạch Diệc Phi đã giết người, còn bị cảnh sát bắt ngay tại trận. Hiện tại anh đã được cảnh sát đưa đến bệnh viện, khi anh tỉnh lại sẽ bị áp giải về thành phố Thiên Bắc, sau đó tiến hành thẩm tra. Giết người là tử tội!

Ngô Quế Hương nóng nảy đi đi lại lại trong phòng khách. Bà nghĩ rất nhiều cách để giúp Bạch Diệc Phi nhưng đều không có tác dụng. Giết người là tội chết, cho dù có trời bỏ thế nào cũng vô dụng, hơn nữa đây còn là cảnh sát tận mắt nhìn thấy.

“Lúc nào rồi mà ông còn uống trà, mau nghĩ cách đi chứ!”

Bạch Vân Bằng bất đắc dĩ: “Tôi nghĩ cách gì?”

Ngô Quế Hương sốt ruột ngồi xuống bên cạnh, túm lấy tay ông: “Ông nghĩ cách cứu Diệc Phi đi! Nó bị cảnh sát bắt ngay tại trận, tội giết người sẽ bị phán tử hình đấy!”

“Ông nghĩ cách cứu nó đi!”

Bạch Vân Bằng vỗ tay bà an ủi, sau đó nói với người đàn ông trung niên: “Ông đi nói chuyện này cho Bạch Khiếu”.

“Vâng”, người đàn ông trung niên rời đi.

Ngô Quế Hương trừng Bạch Vân Bằng: “Rất cuộc ông có muốn cứu con ông không?”

Bạch Vân Bằng lắc đầu: “Không phải tôi không cứu nó mà là không cần thiết phải cứu nó”.

“Nó muốn báo thù, lại còn giết người, chuyện nghiêm trọng như thế, nếu là người bình thường đã trốn tránh cảnh sát, nhưng nó không làm vậy”.

“Không những thế nó còn cố ý để cảnh sát phát hiện ra mình, hơn nữa còn phát hiện vô cùng đúng lúc. Bà nghĩ sao?”

Ngô Quế Hương ngây ra một lát: “Nó cố ý để bị bắt?”

“Ừ”, Bạch Vân Bằng gật đầu, tiếp tục nói: “Vừa nãy đã nói rồi đấy thôi, cảnh sát tìm được nó là vì có người báo cho họ biết vị trí của nó”.

Ngô Quế Hương gật đầu, vừa rồi bà chỉ chú ý đến chuyện Bạch Diệc Phi bị bắt nên vô cùng lo lắng.

Bạch Vân Bằng lại nói: “Bị cảnh sát bắt cũng nằm trong kế hoạch của nó nên bà phải tin tưởng con trai của chúng ta, nó rất thông minh”.

“Hồ phụ sinh hồ tử”.

Ngô Quế Hương bình tĩnh lại, đột nhiên nghĩ đến gì đó: “Nhưng nó vẫn giết người, sẽ bị phán tử hình, chuyện này phải làm sao?”

Bạch Vân Bằng im lặng bởi ông cũng không hiểu. Bạch Diệc Phi rất thông minh, anh biết giết Tùng Vưu Duy thì mình cũng không sống được bao lâu nên để cảnh sát bắt. Đây là biện pháp rất an toàn, nhưng tội giết người thì phải tẩy thế nào?

Ngô Quế Hương trừng ông: “Thế mà ông còn bình tĩnh như vậy, con trai chúng ta sẽ bị tử hình đấy!”

Bạch Vân Bằng cau mày, ngón tay gõ gõ lên đùi. Đây đã là thế cờ không có lời giải.

Bạch Diệc Phi không vào tù thì sẽ bị người nhà họ Tùng giết để báo thù, nhưng vào rồi thì sẽ bị phán tử hình vì tội giết người, dù thế nào cũng phải chết.

Bạch Vân Bằng xoa mi tâm, an ủi vợ: “Bà phải tin tưởng nó. Tôi thấy nó dám đi bước này thì hẳn đã có cách giải, hẳn sẽ không sao”.

...

Nhà họ Tùng ở thủ đô.

Hơn 11 giờ, đã sắp mười hai giờ rồi, vốn là thời gian đi ngủ nhưng lúc này nhà họ Tùng lại đèn đuốc sáng chung.

Một chiếc xe sang trọng màu đen dừng lại bên ngoài biệt thự.

Không lâu sau một người đàn ông xuất hiện. Ông ta có dáng người cao lớn, mặc chiếc áo khoác, râu lún phún dưới cằm, đôi mắt tràn ngập sự tàn bạo, nhìn không khác gì tên tướng cướp.

Người này hẳn là ông ba nhà họ Tùng - Tùng Thảo Giác, cũng là bố của Tùng Vưu Duy.

Từ khi biết con trai mình đã chết thì Tùng Thảo Giác luôn ở trong trạng thái âm trầm như vậy, lửa giận của ông ta đã bùng lên dữ dội, kẻ nào không cẩn thận thì sẽ bị thiêu rụi.

Một lúc sau, trong chiếc xe ngọt ngào vang lên âm báo tin nhắn.

Một người phụ nữ da ngăm đen nói với Tùng Thảo Giác: “Ông ba... đã tra được rồi. Bạch Diệc Phi đã bị cảnh sát bắt nhưng vì bị thương nặng nên hiện tại đang nằm ở bệnh viện số 1 Bắc Hải, cảnh sát không cho bất cứ ai gặp hẳn”.

Tùng Thảo Giác nghe vậy thì lập tức bùng nổ: “Mẹ nó! Hắn cố ý!”

“Ông ba... Chúng ta không cần thiết lại đi...”.

Tùng Thảo Giác không nghe: “Đến bệnh viện số 1 Bắc Hải”.

“Ông ba, nhà họ Tùng đã phái người đến rồi, hơn nữa chúng ta có đi cũng không gặp được Bạch Diệc Phi, thật sự thì...”.

“Tôi không muốn nói lại lần thứ 2”, Tùng Thảo Giác cao giọng.

Thấy vậy không ai dám dị nghị nữa.

Ánh mắt Tùng Thảo Giác ác độc. Ông ta muốn xem xem rốt cuộc kẻ giết con trai ông ta trông như thế nào? Có năng lực gì?

...

Bệnh viện số một Bắc Hải.

Bạch Diệc Phi mơ màng tỉnh lại, anh chỉ cảm thấy dường như bản thân đang nằm trong bệnh viện.

Tiếp đó tiếng hai người nói chuyện vang lên trong phòng nhưng có vẻ cách rất xa, dường như là ở ngoài cửa.

“Chị, anh ta tỉnh chưa?”

“Vẫn chưa tỉnh!”

“Tỉnh dậy thì lập tức thông báo cho đội trưởng”.

“Tôi biết rồi, tôi còn mong anh ta tỉnh quá đi chứ! Đã lâu rồi tôi chưa thấy ai giết nhiều người như vậy, đúng là kẻ điên!”

“Chị à, kể ra thì em thấy rất lạ. Anh ta là chủ tịch Hậu Tước, nhìn qua không giống tên giết người, không biết sao lại...”.

“Chủ tịch tập đoàn Hậu Tước?”, giọng nói của người phụ nữ đầy vẻ coi thường: “Tên điên như anh ta mà cũng xứng làm chủ tịch Hậu Tước? Đám người Hậu Tước có phải mù rồi không?”

“Em nghe nói đây là doanh nghiệp gia đình”.

“Bảo sao, chẳng qua là con nhà giàu mà thôi, được người nhà chiều thì tác oai tác quái, ngay cả giết người mà cũng dám!”

“Hả? Thật ư?”

“Nhảm nhí, đám con nhà giàu này, được mấy người hấn hoi đâu!”

“Được rồi, mau đi nghỉ đi, anh ta tỉnh lại thì tôi sẽ thông báo cho đội trưởng”.

“Được, vậy em sang phòng bệnh cạnh”.

“ ... ”

Bạch Diệc Phi lặng yên nghe cuộc đối thoại của họ. Trong đầu anh hiện lên cảnh trong phòng bao, lại nhìn ánh đèn sáng như ban ngày trong phòng, anh nhất thời trở nên hoảng hốt.

Cuối cùng tiếng nói chuyện ngừng lại thay vào đó là tiếng bước chân đang dần đến gần.

Bạch Diệc Phi đã hoàn toàn mở mắt. Lúc này anh đang tò mò mà đánh giá người phụ nữ đứng bên cạnh giường.

Cô ta mặc chiếc áo hoodie, quần bò, tóc cắt ngắn đến sát tai, gọn gàng sạch sẽ, có vẻ cũng không lớn tuổi, nhưng đã đi làm thì hẳn cũng phải hơn 20 tuổi rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 391: Gặp Tùng Thảo Giác

“Tỉnh rồi à?”, giọng điệu của cô gái có vẻ khó chịu. Bạch Diệc Phi khẽ gật đầu.

Cô gái hừ một tiếng, sang phòng bên cạnh gọi đội trưởng.

Bạch Diệc Phi lập tức lên tiếng: “Đội đã...”.

“Gì?”, cô gái bực bội quay lại trừng anh: “Có gì thì nói mau!”

Bạch Diệc Phi cau mày, lúng túng nói: “Có thể đội tôi đi vệ sinh không?”

Cô gái khựng lại, sau đó nói: “Anh là biến thái à? Bảo một cô gái như tôi đội anh đi vệ sinh? Không có cửa đâu!”

Bạch Diệc Phi nào có ý này!

“Tôi nói là... Đội tôi đi vệ sinh...”, nhưng anh còn chưa nói xong thì cô gái đã lạnh giọng: “Đi cái gì mà đi! Nhịn cho tôi!”

Bạch Diệc Phi cảm thấy khó chịu. Anh thật sự đã nhịn rất lâu rồi nhưng cô gái này lại muốn lập tức đi gọi đội trưởng, người ta đến thì nhất định sẽ hỏi một đồng thứ, anh nhịn thế nào được!

“Đội đã, ý tôi là đội tôi đi vệ sinh xong rồi cô hãy gọi đội trưởng”, Bạch Diệc Phi cố gắng nói liền một hơi.

Nói xong anh thở dòn dập, vùng ngực đau nhức khiến khuôn mặt anh nhăn nhó.

Cô gái nghe vậy thì sững lại, thấy Bạch Diệc Phi đau đớn như vậy thì nhất thời cảm thấy áy náy, nhưng nghĩ đến anh là tên điên giết người thì lại thấy anh đáng đời!

“VẬY anh đi đi!”, cô gái hừ một tiếng, đứng sang một bên.

Bạch Diệc Phi gật gật đầu, định lật chăn xuống giường nhưng vết thương quá đau đớn, anh mới cử động một chút đã không chịu nổi. Anh vừa ngồi dậy đã hết sức đi vệ sinh rồi.

Cô gái thấy vậy thì bĩu môi: “Này, cần giúp không?”

Bạch Diệc Phi lập tức gật đầu: “Cảm ơn”.

“Xùy!”, cô gái miễn cưỡng đi đến đỡ anh dậy, sau đó dìu anh vào nhà vệ sinh trong phòng.

Cả quá trình bởi vì vết thương quá đau nên Bạch Diệc Phi đi rất chậm.

Cô gái không chịu nổi nữa: “Anh đi nhanh tí được không hả? Lẽ mà như vậy có phải là có ý đồ gì không? Tôi cho anh biết anh đừng có mơ tưởng, anh không chạy nổi đâu!”

Bạch Diệc Phi đau đến mức không nói lên lời, chỉ muốn nhanh chóng giải quyết xong rồi về giường nằm.

Cô gái vẫn nói: “Thật không biết đám con nhà giàu các người suy nghĩ thế nào, có tiền thì cứ phung phí đi, giết người làm gì, chẳng khác gì giết chính mình cả”.

“Đầu óc chập mạch mới đi giết người!”

Cuối cùng cũng đến cửa nhà vệ sinh. Cô gái buông anh ra. Anh khó khăn lê bước vào trong, đóng cửa lại, thở dài, thầm nghĩ: “Cảnh sát gì mà lảm chuyện vậy?”

Mấy phút sau, Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng về giường. Dựa vào giường quả nhiên dễ chịu hơn nhiều, chỉ cần không cử động mạnh thì sẽ không quá đau.

Sau khi đỡ anh về giường, để đề phòng chuyện không may, cô gái lấy còng tay ra.

“Cách”, Bạch Diệc Phi bị còng vào đầu giường.

Anh lạnh lùng nói: “Cô không còng thì tôi cũng sẽ không chạy”.

“Tôi không tin!”, cô gái hừ một tiếng rồi chạy đi tìm Cổ Vinh ở phòng bên.

Nhưng cô ta vừa đi ra thì thấy Cổ Vinh đã đứng gần đấy, chỉ cần đi vài bước là đến cửa.

Đối diện với Cổ Vinh là 7,8 người. Dẫn đầu là một người mặc áo khoác, râu lởm chồm, phía sau ông ta là hai người phụ nữ và sáu vệ sĩ.

“Xin lỗi, tạm thời không thể gặp nghi phạm được”, Cổ Vinh mặt mày nghiêm túc nói.

Người phụ nữ phía sau Tùng Thảo Giác lên tiếng: “Vì sao không thể gặp? Biết người trước mặt anh là ai không?”

Cổ Vinh không biết nhưng cũng đoán được ông ta không phải người đơn giản.

Tùng Thảo Giác nói: “Cảnh sát, tôi là bố của nạn nhân, tôi muốn gặp kẻ giết con trai mình cũng không quá đáng chứ?”

Cổ Vinh giật mình: “Nạn nhân nào?”

Mặc dù hỏi vậy nhưng anh ta cũng đã đoán ra.

“Tùng Vưu Duy”.

Cổ Vinh nói thầm trong lòng: “Quả nhiên là người thân của Tùng Vưu Duy”.

Nhưng anh ta vẫn kiên quyết: “Xin lỗi, tôi có thể hiểu được tâm trạng của ông nhưng hiện giờ không thể để ông vào được. Bây giờ đang trong quá trình điều tra, người nhà nạn nhân không được gặp nghi phạm. Nếu muốn gặp thì phải đợi đến khi chính thức ra tòa”.

Tùng Thảo Giác sầm mặt: “Tôi chỉ gặp thôi, không động tay động chân”.

Cổ Vinh lúng túng: “Chuyện này...”.

“Một mình tôi vào, những người khác ở bên ngoài, các cậu vào cùng tôi, như vậy cậu yên tâm rồi chứ?”

Cổ Vinh nghe vậy thì hết cách, đành nói: “Vậy được! Tôi đưa ông vào”.

Lúc này, cô gái đi đến nhìn Cổ Vinh, anh ta lập tức hiểu ý, biết Bạch Diệc Phi đã tỉnh.

Ba người cùng vào phòng bệnh.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy người tiến vào thì cau mày. Cổ Vinh và cô gái ban nãy là cảnh sát thì anh biết nhưng người đàn ông mặc áo khoác, mặt mày hăm hăm này là ai? Chẳng lẽ là cục trưởng?

Không thể trách Bạch Diệc Phi nghĩ như vậy được. Lần này anh giết 6 người, trong đó còn có cậu chủ nhà họ Tùng ở thủ đô, cục trưởng đích thân ra mặt cũng không khó hiểu.

Nhưng anh nhầm rồi.

“Mày là Bạch Diệc Phi?”, Tùng Thảo Giác đi đến bên giường, ông ta còn muốn đến gần hơn nhưng bị Cổ Vinh ngăn cản.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Là tôi”.

Tùng Thảo Giác nắm chặt tay như đang áp chế cơn giận giữ của mình.

Lúc này Bạch Diệc Phi mới phát hiện ra mình đã nhầm. Người này rõ ràng thù hận anh, không, phải nói là muốn giết anh.

Ông ta nhất định không phải là cục trưởng mà là người nhà họ Tùng.

Im lặng một lát, Tùng Thảo Giác chủ động mở miệng: “Tao là bố của Tùng Vưu Duy, Tùng Thảo Giác”.

Trong thế hệ của mình, Tùng Thảo Giác rất có tiếng ở nhà họ Tùng. Người nhà họ Tùng thấy ông ta còn phải kính cẩn chứ đừng nói người ngoài.

Nhưng Tùng Vưu Duy chỉ là một phó chủ tịch của liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải, chẳng có tài cán gì lắm, là kẻ bị coi thường nhất.

Chẳng qua Tùng Vưu Duy là con trai duy nhất của Tùng Thảo Giác, cho dù coi thường thế nào thì vẫn được cả nhà nuông chiều.

Bạch Diệc Phi bình tĩnh nhìn ông ta, hoàn toàn không có vẻ sợ hãi hay hoảng loạn: “Chào ông”.

Tùng Thảo Giác vốn đã tức giận, thấy anh bình thản như vậy thì càng thêm điên tiết: “Ai cho mày gan giết con tao?”

“Tùng Vưu Duy”, Bạch Diệc Phi trả lời.

Tùng Thảo Giác hí mắt: “Mày nói gì?”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Hắn không chọc tôi, tôi động vào hắn làm gì? Ông ba hắn biết đạo lý có qua có lại chứ?”

“Giỏi!”, Tùng Thảo Giác cắn răng cắn lợi: “Nhớ kỹ lời mày nói”.

“Tao sẽ cho mày biết thế nào là có qua có lại!”

Bạch Diệc Phi khinh thường: “Cảm ơn, nhưng tôi không muốn biết”.

Tùng Thảo Giác nắm chặt tay, gân xanh nổi lên, hận không thể lập tức xử lý anh.

“Mày sẽ phải trả giá cho những lời hôm nay của mình!”

Bạch Diệc Phi không quan tâm đến ông ta nữa mà nói với Cổ Vinh:
“Cảnh sát, đây có tính là ác ý uy hiếp không?”

“Mày!”, Tùng Thảo Giác cảm thấy anh chẳng khác gì một tên vô liêm sỉ.

Cổ Vinh cạn lời, coi anh ta là không khí chắc? Anh ta đã nghe toàn bộ câu chuyện đấy.

Tùng Thảo Giác hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Lúc này Bạch Diệc Phi đột nhiên nói: “Ông ba, ông muốn báo thù tôi, tôi chờ. Nhưng tôi nhắc nhở ông, ông không làm được đâu! Hơn nữa, người của ông sẽ ngoan ngoãn trở về, tuyệt đối không động được đến tôi!”

Tùng Thảo Giác quay người lạnh lùng nhìn anh: “Động được đến hay không, đến lúc đó sẽ biết!”

Nói xong ông ta cũng bỏ đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 392: Áp Giải

Lần này Tùng Thảo Giác tới chủ yếu là để xem rốt cuộc thì ai đã giết con trai ông ta. Ông ta nhất định phải nhớ kỹ người này, sẽ khiến người đó phải chịu sự trả thù kinh khủng nhất, để cho người đó biết kết quả khi dám đắc tội ông ta! Cô gái bĩu môi, cùng theo ra khỏi cửa.

Lúc này không có ai chú ý tới, Bạch Diệc Phi vốn luôn bình tĩnh lại thờ ơ mạnh ra một hơi, sắc mặt cũng trắng hơn lúc nãy một ít.

Không hổ là ông ba Tùng, khí thế quanh thân ông ta rất đáng sợ, hơn nữa vốn dĩ ông ta đang nhắm vào Bạch Diệc Phi anh, mặc dù tim anh đập rất nhanh nhưng ngoài mặt cũng không hề lộ ra một chút sợ hãi.

Cuối cùng khi ông ta rời đi thì Bạch Diệc Phi mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

...

Cổ Vinh và nữ cảnh sát trở về phòng bệnh.

Cổ Vinh ngồi trên một băng ghế nhìn Bạch Diệc Phi: "Anh không sợ ông ta một chút nào hả".

"Chỗ này khá an toàn", Bạch Diệc Phi cười nói.

Cổ Vinh lắc đầu: "Đúng là anh ở chỗ này rất an toàn, nhưng anh không thể thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật, giết người là tội chết".

"Tôi biết", Bạch Diệc Phi rất bình thản.

Thấy vậy thì Cổ Vinh thật sự không hiểu nổi Bạch Diệc Phi, đừng nói là tội chết, cho dù chỉ mấy năm tù giam thôi thì cũng có rất nhiều người sợ hãi, thậm chí trốn chạy.

Đây chính là tử hình đấy, không phải là nhốt mấy năm rồi sẽ được thả ra đâu! Chỉ cần một phát súng thôi là xong đời rồi!

Sắc mặt Bạch Diệc Phi rất bình tĩnh, anh không nói thêm gì nữa.

Lúc này nữ cảnh sát lại mở miệng nói: "Đội trưởng, trời đã sáng rồi, nên đi thôi?"

"Ừ, đi thôi!", Cổ Vinh gật đầu.

...

Trên người Bạch Diệc Phi vẫn còn vết thương, nhưng không còn cách nào, bọn họ phải trở về sở cảnh sát thành phố Thiên Bắc, cho nên giờ bắt buộc phải đi, hơn nữa cũng là vì bảo vệ Bạch Diệc Phi.

Một giờ sau, Bạch Diệc Phi bị nhét vào xe cảnh sát, loại xe cảnh sát này chuyên dùng để bắt tội phạm, sau khi ngồi vào thì cửa sẽ tự động khóa lại rất chặt chẽ.

Không những thế còn có cảnh sát ngồi bên cạnh canh giữ, muốn trốn cũng không trốn nổi.

Sau khi mọi người đều đã lên xe thì bắt đầu xuất phát, xe đi thẳng đến sở cảnh sát thành phố Thiên Bắc.

Trên hàng ghế sau của xe cảnh sát, Cổ Vinh ngồi bên cạnh Bạch Diệc Phi, anh ta nhàm chán nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, mà nữ cảnh sát thì ngồi đối diện Bạch Diệc Phi, vô cùng cảnh giác nhìn anh.

Bạch Diệc Phi thả lỏng, anh dựa lưng vào thành ghế, hai chân dạn ra, nhìn rất nhàn nhã thoải mái.

Nữ cảnh sát thấy thế thì khẽ nhíu mày, cô ta cảm thấy người này chính là loại con nhà giàu có chút tiền thì không sợ trời không sợ đất, giết người mà còn thả lỏng thoải mái như vậy, không có một chút cảm giác áy náy khi giết người!

Bạch Diệc Phi thấy thế thì lập tức hứng thú, dù sao hiện tại cũng không sao, anh giương mắt hỏi: "Người đẹp, em tên gì vậy?"

Nữ cảnh sát sững sốt một chút, sau đó cô ta ghét bỏ mắng một câu: "Đê xôm!"

Nói xong cũng không thèm nhìn Bạch Diệc Phi nữa.

Bạch Diệc Phi cười, anh quay đầu sang hỏi Cố Vinh: "Đội trưởng, nữ cảnh sát này tên gì vậy?"

Cố Vinh quay đầu nhìn Bạch Diệc Phi, không trả lời câu hỏi của anh mà hỏi ngược lại: "Người báo cảnh sát đó là do anh bảo tới phải không?"

Bạch Diệc Phi hơi ngừng lại, sau đó anh nháy mắt mấy cái.

Thật ra thì Cố Vinh cũng chỉ muốn hỏi một chút, có lẽ trong lòng anh ta đã chắc chắn rồi.

Ngược lại nữ cảnh sát kia nghe thấy lời này thì vô cùng khiếp sợ: "Đội trưởng, sao có thể có chuyện này chứ?"

Cố Vinh thở dài: "Còn nhớ khẩu âm của người đó không? Đó là người ở thành phố Thiên Bắc".

Lúc ấy bọn họ liên tục canh giữ ở hộp đêm là vì Bạch Diệc Phi, nhưng từ sau khi rời đi thì Bạch Diệc Phi cũng không hề quay lại. Khi đó anh ta đã cảm thấy không đúng, nhưng do chưa đoán ra được nên đã yên lặng tiếp tục theo dõi tình hình.

Cho đến khi có một người đàn ông mặc áo len đen, đeo khẩu trang kín mít tới báo cảnh sát, còn nói ra vị trí của Bạch Diệc Phi.

Lúc đó anh ta mới hiểu ra Bạch Diệc Phi không xuất hiện bởi vì đang cố ý câu giờ, cũng như đánh lừa dư luận, Bạch Diệc Phi thật sự đi tìm Tùng Vu Duyệt.

Cho nên mấy người bọn họ không kịp suy nghĩ kĩ tại sao người kia lại biết chuyện mà báo cảnh sát, khi đó bọn họ đã trực tiếp lái xe rời khỏi hộp đêm Starry Sky. Lúc bọn họ đến nơi thì vừa vặn nhìn thấy Bạch Diệc Phi giết Tùng Vu Duyệt, mà những vệ sĩ khác đều đã chết hết.

Sau khi nghe được lời nói của Cổ Vinh thì nữ cảnh sát khó tin tròn to mắt, không thể ngờ được.

"Tại sao lại có người báo cảnh sát để tự bắt mình chứ?"

Bạch Diệc Phi cười, anh bỏ qua câu hỏi của cô ta: "Vì thế nên người ta là đội trưởng còn cô thì chỉ là một cảnh sát nhỏ thôi đó".

Nữ cảnh sát tròn mắt nhìn Bạch Diệc Phi nhưng không thể phản bác.

Cổ Vinh giải thích cho nữ cảnh sát: "Bởi vì ở sở cảnh sát là an toàn nhất, nếu không anh ấy cũng không sống được đến hôm nay".

Nữ cảnh sát vừa nghe thấy thế đã nghĩ tới dáng vẻ của ông ba nhà họ Tùng lúc tìm Bạch Diệc Phi sáng nay, cô ta lập tức hiểu ra. Ánh mắt nhìn Bạch Diệc Phi cũng có chút thay đổi.

Người này thật sự là công tử bột nhà giàu sao?

Nhưng cho dù vậy thì giết người cũng là tội chết!

Cổ Vinh cũng đang suy nghĩ đến vấn đề này, vì vậy tò mò hỏi: "Những lời anh nói với ông ba nhà họ Tùng ở bệnh viện là thật sao? Bọn họ thật sự sẽ ngoan ngoãn trở về à?"

"Là thật", Bạch Diệc Phi gật đầu: "Hơn nữa tôi có thể chắc chắn mình sẽ không sao".

"Tại sao?", Cổ Vinh không hiểu: "Cho dù bọn họ không làm gì anh được, nhưng anh giết người, có đầy đủ chứng cứ anh vẫn sẽ chết".

Nghe vậy thì Bạch Diệc Phi chỉ nở nụ cười thần bí, không trả lời.

Nữ cảnh sát thấy thế thì không nhịn được đá anh một cái: "Sao anh không trả lời? Anh nói dối đúng không?"

"Không ai có thể cứu anh đâu!"

Bạch Diệc Phi cười nhạt không nói.

Cổ Vinh nhíu mày: "Người của anh sẽ đến cướp anh đi sao?"

Lần này Bạch Diệc Phi không nhịn được cười to: "Đội trưởng, anh cho rằng giống cổ đại, lên pháp trường sẽ có người đến cướp tù nhân sao?"

Cổ Vinh ghen hống: "Cũng không phải là không thể, đoạn đường này rất hẻo lánh, bên người anh cũng có rất nhiều cao thủ, ai có thể cam đoan bọn họ sẽ không đến cướp anh?"

Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ nói: "Những người bên cạnh tôi đều là người tốt, bọn họ sẽ không làm chuyện vi phạm pháp luật như vậy đâu".

Nữ cảnh sát lại đá anh một cái nữa, Bạch Diệc Phi kêu đau: "Tôi nói này, cô đang lợi dụng việc công làm việc riêng, đây là phạm pháp đấy!"

"Anh, anh nói bậy!", nữ cảnh sát nóng nảy.

Bạch Diệc Phi nói: "Vậy cô đừng đá tôi nữa! Trên người tôi vẫn còn vết thương, cô còn đá tôi thì không phải là đang lợi dụng việc công làm việc riêng sao?"

Nữ cảnh sát đỏ mặt nói với Cổ Vinh: "Đội trưởng, tôi không có..."

Cổ Vinh xoa tay: "Anh ấy đang nói đùa với cô thôi".

Nữ cảnh sát trợn mắt nhìn Bạch Diệc Phi, quyết định không nói chuyện với Bạch Diệc Phi nữa.

Bạch Diệc Phi toét miệng cười: "Yên tĩnh như bây giờ có phải tốt không, con gái con đưa tại sao lại muốn đi làm cảnh sát vậy? Vừa nguy hiểm, vừa mệt mỏi, còn bị người khác bắt nạt nữa".

"Cần anh quan tâm chắc!", nữ cảnh sát hét to một câu.

Bạch Diệc Phi nhún vai không trả lời nữa.

Cổ Vinh nhìn nữ cảnh sát, ý bảo cô ấy đừng nói chuyện với Bạch Diệc Phi nữa.

Nữ cảnh sát rất bực bội, nếu có thể thì cô ta thật sự rất muốn lợi dụng việc công làm việc tư, đánh cho Bạch Diệc Phi rãng rơi đầy đất!

"Không có ai tới cứu anh, vậy sao anh có thể chắc chắn được mình sẽ bình yên vô sự?", Cổ Vinh tò mò hỏi: "Về phía pháp luật là không thể làm gì được rồi, chuyện này tuyệt đối không thể đàm phán".

Bạch Diệc Phi nhàn nhạt nói: "Không có cái gì là tuyệt đối cả".

"Ngay từ đầu mọi người đều cảm thấy tôi không đấu lại tập đoàn Liễu Thị, nhưng tập đoàn Liễu Thị đã sụp đổ. Sau đó bọn họ lại cho rằng tôi không đấu nổi Diệp Ngải và hơn hai mươi công ty, nhưng mà tôi đã thắng".

"Cuối cùng, mọi người đều cho rằng tôi không giết được Tùng Vưu Duy nhưng kết quả thì sao?"

Cổ Vinh nhíu mày, cho dù Bạch Diệc Phi đã nói như vậy nhưng anh ta vẫn không hiểu tại sao Bạch Diệc Phi lại có thể chắc chắn mình sẽ không sao, anh ta không thể làm gì khác hơn là bỏ qua và đổi câu hỏi khác.

"Anh giết Tùng Vưu Duy là bởi vì đội trưởng Tần sao?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 393

Nữ cảnh sát vẫn còn đang kinh ngạc vì lời nói vừa rồi của Bạch Diệc Phi. Anh ta không phải là tên cậu ấm chỉ biết ăn chơi sao? Gì mà còn đấu đá với mấy tập đoàn nữa vậy? Nghe hư cấu hết sức? Cổ Vinh không để ý đến nữ cảnh sát, anh ta chỉ nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nghĩ đến Tần Hoa thì trong lòng trầm xuống.

Ngay lúc Cổ Vinh nghĩ rằng Bạch Diệc Phi sẽ không chịu nói gì thì anh lại mở miệng: “Thật ra các mấy người đều biết là do Tùng Vụ Duy, cũng đã đi điều tra Tùng Vụ Duy, nhưng sao mấy người lại không có chứng cứ”.

Cổ Vinh khẽ giật mình, đôi mắt sụp xuống.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Nếu không có chứng cứ thì Tùng Vụ Duy cứ thoải mái nhơn nhơ như thế hả? Vậy những người mà hắn ta giết thì sao? Anh tôi còn đang phải nằm trên giường bệnh, cả đời này chưa chắc có thể đứng dậy nổi đấy”.

“Anh nói xem tại sao chứ?”

“Không phải nói giết người là phạm pháp sao? Vì sao hắn ta giết người xong thì không bị gì?”

Cổ Vinh giật mình nhìn Bạch Diệc Phi, anh ta cảm thấy được sự khó chịu trong lời nói của Bạch Diệc Phi: “Không có chứng cứ thì không thể tùy tiện bắt người. Nhưng chỉ cần có đầy đủ chứng cứ thì không ai có thể thoát khỏi sự trừng trị của pháp luật”.

“Ha ha...”, Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng: “Phải không?”

Cổ Vinh nhíu mày: “Nếu ai cũng giống như anh thì không phải sẽ loạn lăm sao? Nhà nước còn cần cảnh sát làm gì chứ? Mỗi người đều là cảnh sát luôn rồi!”

Bạch Diệc Phi không nói gì, anh quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Cổ Vinh hơi nhíu mày: “Xem ra anh cũng thấy những gì tôi nói là đúng”.

Nữ cảnh sát thấy thế cũng hừ nhẹ một tiếng, trong mắt cô ta tràn đầy sự khinh thường và ghét bỏ dành cho Bạch Diệc Phi.

Thật ra Bạch Diệc Phi không phải không thể phản bác, chỉ là không cần thiết. Người khác còn không hiểu được tâm trạng của anh thì huống chi là cảnh sát chứ.

Lúc này Bạch Diệc Phi quay đầu lại, anh nhìn nữ cảnh sát kia, ánh mắt sắc bén khiến cô ta vô thức lùi lại, sau đó vẫn cố tỏ ra bình thường: “Muốn gì? Có phải lại muốn giết người không?”

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng: “Không. Tôi muốn kể cho hai người nghe chút chuyện cũ”.

“Lúc trước có một đứa trẻ mới sinh được không bao lâu đã bị cha mẹ bỏ rơi, vì thế nó trở thành trẻ mồ côi. Sau này được một người đàn ông nhặt về”.

“Người đàn ông kia cho nó cơm ăn áo mặc, cho nó chỗ ở. Nhưng khi nó được ba tuổi thì đã bắt nó học đủ loại cách đánh nhau. Cuối cùng lúc năm tuổi thì đã bắt nó đi giết người”.

Nói xong thì nữ cảnh sát kia vô thức run lên.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Nó không biết tại sao lại phải giết người, nhưng nó biết, chỉ có giết người thì nó mới tiếp tục có cơm ăn, có chỗ ở”.

“Vậy nên, nó giết người”.

“Lần đầu tiên giết người nó đã rất sợ hãi, nó gặp ác mộng suốt năm năm. Mà trong năm năm này nó vẫn bị người đàn ông kia sai đi giết người, nó

không nhớ mình đã giết bao nhiêu người nữa".

“Thời gian dần qua, nó cũng dần chết lặng. Cuối cùng trong đầu nó chỉ có một ý niệm duy nhất, đó chính là...”

“Giết người”.

Nữ cảnh sát run lên: “Anh muốn ám chỉ cái gì?”

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Không có gì”.

Nữ cảnh sát không tin, nhưng đúng là từ câu chuyện cũ này thì không nhìn ra được cái gì.

Thật ra Bạch Diệc Phi chỉ muốn hù dọa cô ta một chút mà thôi, để cô ta hiểu cái gì mới đúng là chỉ biết giết người.

Trước đây anh luôn là một công dân tốt, tuyệt đối không làm những chuyện phạm pháp. Sau này anh học được rất nhiều, không phải cứ đồng theo quy tắc của bản thân thì sẽ được an ổn.

Anh đã giết người, không chỉ là một lần không thôi.

Nhưng anh sẽ không giết người vô tội. Những người mà anh đã giết đều là những người đáng chết.

Cổ Vinh cau mày, anh ta nói lảng sang chuyện khác: “Anh ở lại sở cảnh sát sẽ an toàn, vậy còn người nhà của anh thì sao? Cần tôi phái người đi bảo vệ không?”

“Không cần”, Bạch Diệc Phi lắc đầu.

Cổ Vinh hỏi: “Anh không lo lắng à. Ông ba nhà họ Tùng có vẻ là người không dễ chọc vào. Anh giết Tùng Vuơ Duy thì không sợ ông ta sẽ lấy người nhà ra để uy hiếp anh hả, hoặc chẳng cần uy hiếp mà thẳng thừng ra tay luôn rồi”.

Sắc mặt Bạch Diệc Phi lạnh nhạt: “Ông ta sẽ không làm vậy đâu. Trước đây tôi đã từng xem một chương trình, nhìn thấy được một vụ án hình sự”.

“Ở một thôn quê rất nghèo khó nào đó, có một người đàn ông tên là Đại Chùy ra ngoài làm công ăn lương. Đáng tiếc tiếc vui chóng tàn, anh ta đắc tội với ông chủ, rồi bị đuổi việc”.

“Không còn cách nào khác, anh ta đành phải quay về thôn đợi một thời gian”.

“Nhưng khi anh ta về đến nhà thì phát hiện trong nhà truyền ra tiếng kêu của người vợ. Anh ta gấp gáp chạy vào, phát hiện ra con trai của bí thư thôn đang cưỡng gian vợ anh ta”.

“Đại Chùy không nói không rằng cầm lấy dao phay trong nhà bếp chém chết người”.

“Sau đó, anh ta bỏ chạy”.

Nữ cảnh sát dường như nghe thấy gì đó, cô ta hỏi một câu: “Rồi sao nữa?”

Bạch Diệc Phi tiếp tục nói: “Sau này bí thư ở thôn thường xuyên mang đồ đến thăm hỏi cô vợ trẻ của Đại Chùy. Trong thôn có chuyện gì tốt cũng nghĩ đến cô ta đầu tiên”.

Nữ cảnh sát sững sờ: “Ông ta bị sao vậy?”

Không phải ông ta nên báo thù sao? Sao lại đối tốt với vợ của kẻ thù như vậy chứ?

Bạch Diệc Phi không giải thích mà tiếp tục nói: “Thời gian lâu dần vẫn không xảy ra chuyện gì. Cho đến một hôm Đại Chùy không chịu được nữa mà quay về thăm người vợ trẻ của mình”.

“Khi anh ta đến gần cửa nhà, bí thư thôn trốn ở đằng sau cổng đã dùng dao chém chết Đại Chùy”.

Nữ cảnh sát bất ngờ kêu lên: “Sao lại như thế?”

Cổ Vinh suy tư nói: “Bí thư thôn không phải không hận Đại Chùy, ông ta chỉ là muốn để cho Đại Chùy hoàn toàn buông lỏng cảnh giác rồi mới ra tay”.

“Ông ta đối xử với vợ Đại Chùy rất tốt, Đại Chùy có thể biết được. Chuyện anh ta giết người không liên lụy đến người nhà, vậy nên anh ta mới yên tâm, đang tính toán thời điểm để về thăm vợ. Đó là lúc Đại Chùy buông lỏng cảnh giác nhất”.

Sau khi nói xong thì Cổ Vinh đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, anh ta nói với Bạch Diệc Phi: “Vậy nên anh chắc chắn ông ba nhà họ Tùng sẽ không làm người nhà anh bị thương sao?”

“Không phải”, Bạch Diệc Phi nhún vai: “Không phải vậy. Đây chỉ là vụ án hình sự trên một chương trình về pháp luật thôi”.

Cổ Vinh rũ mắt, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Nữ cảnh sát lúc này mới phản ứng kịp, cô ta vừa kinh ngạc vừa sợ hãi nhìn Bạch Diệc Phi.

...

Biệt thự nhà họ Tùng.

Trước mặt Tùng Thảo Giác là bài vị của Tùng Vưu Duy, phía trước bài vị là một lư hương nhỏ cắm ba nén hương đang cháy từ từ, từng sợi khói xanh bay ra.

Người đi phía sau đều cúi đầu, không ai dám chọc giận ông ta.

Không biết trôi qua bao lâu, Tùng Thảo Giác cuối cùng cũng xoay người lại. Thấy vậy thì có người đề nghị: “Ông ba, ông có muốn sai người đi bắt cóc vợ của Bạch Diệc Phi không?”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 394

"Không cần", Tùng Thảo Giác lạnh lùng nói: "Cử người theo dõi là được". "Bên phía đồn cảnh sát cũng cử người theo dõi sát sao cho tôi", Tùng Thảo Giác dặn dò thêm.

Người phụ nữ da ngăm đen cúi đầu trả lời.

Tùng Thảo Giác đi ra ngoài, ông ta không hề để tâm đến lời nói của Bạch Diệc Phi lúc sáng nay, chỉ coi đó là những lời nói giãy dụa trước khi chết mà thôi.

...

Sau khi đến sở cảnh sát thành phố Thiên Bắc, Bạch Diệc Phi được đưa đến phòng thẩm vấn, bọn họ để anh ngồi một mình trong căn phòng đó.

Bạch Diệc Phi đi từ trên xe xuống đến phòng thẩm vấn mà đau đến mức suýt xoa, lúc thấy mấy người cảnh sát chuẩn bị rời đi thì không nén nổi hỏi một câu: "Khi nào thì sẽ thẩm vấn?"

"Có thể cho tôi chút thuốc giảm đau không?"

Nữ cảnh sát xoay người lại lờm Bạch Diệc Phi: "Vẽ chuyện thế!"

Nữ cảnh sát cùng với mấy người khác bước ra khỏi cửa nhưng rất nhanh đã quay trở lại, bởi vì bọn họ cũng mang theo thuốc mà bác sĩ kê cho Bạch Diệc Phi.

"Cầm lấy uống đi", ngoại trừ thuốc còn có một cốc nước lọc.

Sau khi uống thuốc, nữ cảnh sát bèn cầm lấy cốc rồi nói: "Phải đợi một lúc nữa mới thẩm vấn, anh ngồi đợi ở đây trước đi!"

Nói xong cô ta đi thẳng ra ngoài.

Bạch Diệc Phi thả lỏng cơ thể nằm bò ra bàn, nhưng thực ra anh đang nghĩ: Tại sao lại phải đợi một lúc nữa mới thẩm vấn? Không lẽ bọn họ còn muốn nghỉ ngơi một lúc?

Bên ngoài phòng thẩm vấn, nữ cảnh sát gặp Cổ Vinh, thấy anh ta hình như định đi ra ngoài hơn nữa bộ dáng có vẻ rất bồn chồn: “Đội trưởng, sao vậy?”

“Có một ông lớn ở thủ đô sắp đến đây, ông ấy muốn ngồi dự thính”, Cổ Vinh trả lời: “Chắc là sắp đến nơi rồi, tôi đi sắp xếp một chút”.

Nữ cảnh sát hết sức kinh ngạc: "Từ thủ đô?"

Cổ Vinh không giải thích nhiều: "Trên bàn có tài liệu của Bạch Diệc Phi, cô sắp xếp lại rồi nghiên cứu thêm xem sao, chút nữa tôi sẽ quay lại”.

“Ồ, vâng, Đội trưởng”, Nữ cảnh sát gật đầu sau đó quay người đi vào văn phòng.

Sau khi trở lại văn phòng, nữ cảnh sát cầm tập tài liệu trên bàn lên, trong miệng thì vẫn không ngừng oán trách: “Đều đã tận mắt chứng kiến rồi, thông tin cũng đã tìm gần đủ rồi còn phải xem cái gì nữa chứ!”

Nói thì nói vậy nhưng cô ta vẫn nghe lời mở tập tài liệu ra xem từ đầu đến cuối.

Bạch Diệc Phi, năm nay 27 tuổi.

Từ nhỏ không có cha mẹ, sau này do thành tích học tập xuất sắc nên thi đỗ vào đại học thành phố Thiên Bắc.

Sau khi tốt nghiệp đại học, đi làm một thời gian nhưng sự nghiệp cũng không có nhiều thay đổi, đến năm 24 tuổi vào ở rể nhà họ Lý, kết hôn với Lý Tuyết.

Nửa năm trước, đột nhiên trở thành chủ tịch của tập đoàn Hậu Tước, từng bước từng bước củng cố địa vị, dựa vào sự nhạy bén trong kinh doanh

của mình mà kiếm được một khoản tiền lớn.

Tập đoàn Liễu Thị, tập đoàn Cự Đình đều bị Bạch Diệc Phi làm cho phá sản.

Con gái lớn của tập đoàn Diệp Thị liên kết với hơn hai mươi doanh nghiệp khác đối phó với tập đoàn Hầu Tước nhưng kết quả vẫn thất bại, không những thế, có rất nhiều chủ doanh nghiệp đều bị bắt đến cục cảnh sát.

Cách đây không lâu, đã ra tay sắp xếp và điều chỉnh lại từ đầu tất cả các doanh nghiệp tại thành phố Thiên Bắc, từ đó trở thành một doanh nghiệp xứng đáng với vị trí dẫn đầu của thành phố Thiên Bắc.

Tiếp sau đó chính là quá trình xảy ra của vụ án.

Bốn ngày trước, vào ngày đám cưới của Tần Hoa, khi đang trên đường về nhà thì bị tập kích, Tần Hoa xuất hiện, quả bom phát nổ, chết mất ba người, Tần Hoa bị thương nặng trở thành người thực vật.

Mới hôm qua, Bạch Diệc Phi lên kế hoạch trả thù sau cùng bị cảnh sát bắt được.

Đọc đến đây nữ cảnh sát không khỏi cảm thấy run tay.

Đây thực sự là cậu ấm quần là áo lượt của một gia đình giàu có hay sao?

Lại nhớ đến những lời Bạch Diệc Phi nói khi đang ngồi trên xe, cô ta cảm thấy hình như mình đã hiểu lắm điều gì đó.

...

Bạch Diệc Phi ngồi một mình trong phòng tắm vẫn thì cảm thấy rất nhàm chán cho nên nằm bò ra bàn ngủ một giấc.

Đợi khi ý thức của anh tỉnh táo lại thì có người mang cơm hộp đến cho anh, Bạch Diệc Phi lúc này mới biết hoá ra đã đến buổi trưa rồi.

Khi anh ăn xong hộp cơm, nhân viên cảnh sát bắt đầu thu dọn để mang đi thì Bạch Diệc Phi vội vàng hỏi: “Vẫn chưa thẩm vấn sao?”

“Tôi cũng không biết nữa!”, nhân viên cảnh sát nọ cũng không rõ lắm cho nên không thể trả lời anh.

Đợi đến khi có người đến lần nữa thì đã là buổi tối.

Bước vào phòng có tổng cộng bốn người, Cổ Vinh và nữ cảnh sát nọ, ngoài ra còn có thêm hai nhân viên cảnh sát lạ mặt khác.

Cổ Vinh và nữ cảnh sát ngồi đối diện với Bạch Diệc Phi, hai cảnh sát còn lại cũng tự giác đứng sát vào mép tường.

Bạch Diệc Phi rất tinh táo, nhưng đồng thời cũng cảm thấy hốt hoảng, có một khoảnh khắc anh cho rằng mình đang ở trong phân cảnh thẩm vấn của một bộ phim truyền hình nào đó.

Mà trên thực tế, anh quả thực cũng đang ở trong hoàn cảnh bị thẩm vấn, chỉ có một điều khác biệt duy nhất đó là, đây không phải là một bộ phim truyền hình, mà là hiện thực.

Cổ Vinh nhìn Bạch Diệc Phi hỏi: "Tinh táo chưa? Có cần giúp anh tỉnh táo không?"

“Không cần”, Bạch Diệc Phi lắc đầu.

Cổ Vinh thấy vậy bèn nói: "Vậy được, bây giờ hãy kể lại động cơ giết người và quá trình giết người của anh".

“Không phải đều đã rõ rồi hay sao?”, Bạch Diệc Phi không muốn nói nhiều.

Cổ Vinh trầm giọng nói: "Bảo anh nói thì anh nói đi".

“Được thôi!”, Bạch Diệc Phi nhún vai: “Động cơ giết người, là phòng vệ chính đáng”.

“Phòng vệ chính đáng?”, nữ cảnh sát khó hiểu nhìn Bạch Diệc Phi, cô ta lúc này đã không còn thành kiến như lúc trước với anh nữa, cho nên khi nghe thấy anh nói là phòng vệ chính đáng thì bất giác cho rằng anh có lý do khó nói.

Cổ Vinh nhíu mày, anh ta biết nguyên nhân trong đó, phòng vệ chính đáng chỉ là một phần nguyên nhân, còn phần lớn nguyên nhân chính là vì Tần Hoa, nhưng anh ta là cảnh sát cho nên không thể nói những điều này.

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Đúng, phòng vệ chính đáng".

"Về phần quá trình giết người..."

Bạch Diệc Phi nhún vai, từ tốn kể lại tất cả quá trình xảy ra sự việc, trong phòng thẩm vấn vẫn luôn yên tĩnh chỉ có mỗi giọng kể đều đều của Bạch Diệc Phi.

Khi Bạch Diệc Phi kể về việc anh sử dụng pháo để đánh lạc hướng của Lý Bá rồi nhân cơ hội giết ông ta thì tất cả mọi người đều kinh hãi.

Pháo? Có lẽ sẽ không có ai nghĩ đến điều này nhỉ?

Bạch Diệc Phi vẫn đang trần thuật lại, nhất là khi anh miêu tả việc mình giết Tùng Vu Dục, anh nói anh chủ ý đâm vào cột sống của gã trước rồi sau cùng mới đâm vào tim.

Cổ Vinh biết rằng xương cột sống của Tần Hoa bị tổn thương, đây là nguyên nhân chính khiến cho Tần Hoa phải nằm liệt giường, không ngờ được Bạch Diệc Phi sẽ đâm vào cột sống của Tùng Vu Dục, đây rõ ràng là cách trả thù kiểu ăn miếng trả miếng.

Nữ cảnh sát nghe xong, sắc mặt càng tái nhợt, cô ta không chỉ sợ hãi trước thủ đoạn giết người của Bạch Diệc Phi mà càng sợ hãi trước sự thông minh của anh, anh đã lừa được hết tất cả mọi người mới có được cơ hội để giết người.

Cổ Vinh hít một hơi thật sâu sau đó trầm giọng nói: “Động cơ giết người của anh không thành lập”.

Bạch Diệc Phi chỉ cười: "Anh nói đúng, tôi giết mấy người liền”.

Lông mày Cổ Vinh nhíu chặt, lại nói: “Bạch Diệc Phi, anh có thể hợp tác một chút không?”

“Hợp tác thế nào?”, Bạch Diệc Phi hỏi: “Không phải là tôi rất nghe lời, các anh hỏi gì tôi đáp nấy hay sao?”

Cổ Vinh cảm thấy tinh thần mệt mỏi, anh ta biết Bạch Diệc Phi là vì Tần Hoa, mà mối quan hệ của anh ta với Tần Hoa vốn rất thân thiết, anh ta cũng muốn đòi lại công lý cho Tần Hoa.

Do vậy những gì mà Bạch Diệc Phi đã làm không hề khiến cho anh ta thấy phản cảm, mà anh ta chỉ lo lắng, Bạch Diệc Phi mà cứ như vậy thì chỉ có nước chết.

“Anh hợp tác một chút, biểu hiện tốt một chút có lẽ sẽ được xử lý khoan hồng”, Cổ Vinh bất lực nói một câu.

Bạch Diệc Phi cười: "Anh cảnh sát, anh đang đùa tôi à?”

Cổ Vinh nhíu mày nhìn anh.

"Anh cảnh sát, tôi phạm tội giết người, còn giết liền mấy người, anh nói xử lý khoan hồng là xử lý như thế nào? Chẳng lẽ từ tử hình giảm còn chung thân, hay là nhốt tôi tám năm mười năm rồi lại thả tôi ra?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 395

“Không thể!”, Cổ Vinh trầm giọng đáp. Bạch Diệc Phi chẹp miệng: “Chính là vậy đó, cho nên cho dù tôi làm như thế nào đi nữa thì kết quả cũng có thay đổi được đâu”.

“Anh!”, Cổ Vinh không biết phải nói với Bạch Diệc Phi như thế nào nữa, anh ấy như thể là lợn chết không sợ nước sôi vậy, khiến cho người ta cảm thấy bất lực.

Lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên nhìn về phía nữ cảnh sát ở một bên, cong khoé miệng cười hỏi: “Có thể nói cho tôi biết tên của cô được không? Ít nhất trước khi chết tôi còn quen biết thêm được một người bạn”.

Đến lúc này rồi mà còn nói những lời chẳng liên quan gì vậy!

Nữ cảnh giật mình ngậy ra một lúc, sau đó theo phản xạ mở miệng nói: “Tôi tên Lương Ngọc”.

Cổ Vinh quay đầu nhìn sang Lương Ngọc bằng ánh mắt kỳ quái, không phải là Lương Ngọc vẫn không nói cho Bạch Diệc Phi biết tên của mình hay sao? Sao bây giờ lại chịu nói rồi? Hơn nữa cảm giác thái độ của Lương Ngọc đối với Bạch Diệc Phi đã thay đổi rồi.

Lương Ngọc không nhìn Cổ Vinh mà lại nhìn Bạch Diệc Phi.

"Cái tên rất đẹp”.

Lời vừa dứt, Bạch Diệc Phi lại nói với Cổ Vinh: “Anh cảnh sát, tôi có thể nói riêng vài câu với cô ấy không? Chỉ một câu thôi, tuyệt đối không nói nhiều hơn”.

Cổ Vinh nhíu mày: “Bạch Diệc Phi, anh muốn làm cái gì? Tôi nói cho anh biết, bây giờ anh đang bị thẩm vấn chứ không phải là lúc để anh tán tỉnh con gái!”

Bạch Diệc Phi không phản bác mà chỉ nhìn Lương Ngọc.

Lương Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói với Cổ Vinh: "Đội trưởng, tôi đồng ý, biết đâu anh ta sẽ nói chuyện gì liên quan đến vụ án thì sao?"

Cổ Vinh khựng lại, nhìn sang Lương Ngọc bằng ánh mắt kỳ lạ nhưng cuối cùng cũng đành chịu.

Nếu theo như tính cách trước đây thì Lương Ngọc tuyệt đối sẽ không thèm đề ý đến kiểu người như Bạch Diệc Phi, nhưng không biết tại sao mà hôm nay Lương Ngọc lại khác thường như vậy, năm lần bảy lượt thay đổi thái độ với Bạch Diệc Phi.

Lương Ngọc đứng dậy đi đến bên cạnh Bạch Diệc Phi: "Nói đi!"

Bạch Diệc Phi ra hiệu cho Lương Ngọc cúi đầu: "Tôi muốn nói thầm".

Lương Ngọc đành phải cúi đầu ghé sát về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói: "Giúp tôi chuyển lời cho bố của cô, nói tôi biết thân phận của cô".

Vẻ mặt của Lương Ngọc vô cùng khó hiểu nhìn Bạch Diệc Phi: "Ý gì vậy?"

"Cô chỉ cần chuyển lời giúp tôi là được rồi".

Lương Ngọc lại càng khó hiểu hơn, việc này thì có liên quan gì đến bố của cô ta? Chẳng lẽ Bạch Diệc Phi lại quen biết bố cô ta? Tại sao anh ta lại muốn cô phải chuyển lời cho bố cô bằng được? Việc này thì có liên quan gì đến tội trạng của anh ta?

Lương Ngọc quay về chỗ ngồi, tiếp tục suy nghĩ về vấn đề vừa rồi.

Cổ Vinh thấy vậy thì rất không vui nói: "Bạch Diệc Phi, anh đã nói cái gì? Anh lại muốn làm cái gì?"

Bạch Diệc Phi nhún vai: "Chẳng muốn làm gì cả, chỉ là nói chuyện thôi mà".

Cổ Vinh còn muốn nói gì đó bèn nghe thấy Bạch Diệc Phi chỉ vào mặt tường phía bên phải nói: "Nếu như tôi không đoán nhầm thì bên ngoài có người đang xem tôi đúng không?"

"Hơn nữa, người này còn là một nhân vật lớn? Đúng không?"

Cổ Vinh ngần ra sau đó lập tức trả lời: "Không có, anh đoán sai rồi".

Bạch Diệc Phi cười tỏ vẻ không sao cả: "Phải hay không cũng không sao, dù sao thì tôi cũng chẳng có gì để nói cả".

Cổ Vinh im lặng, đúng vậy, có nói nữa thì có thể làm gì được? Dù sao thì cũng không thể thay đổi được kết quả bị phán tội tử hình.

"Cho nên, anh cảnh sát, có thể kết thúc được rồi đúng không? Vết thương trên người tôi còn chưa khỏi hẳn, rất là đau, có thể cho tôi về nghỉ được chưa?", Bạch Diệc Phi thờ ơ nói.

Cổ Vinh thấy vậy thì chỉ thở dài sau đó bảo hai nhân viên cảnh sát đứng bên cạnh đỡ Bạch Diệc Phi đi ra ngoài.

Trước khi anh ta ra khỏi phòng thẩm vấn thì Bạch Diệc Phi đã rời đi trước rồi.

Cổ Vinh thấy Lương Ngọc đứng dậy bèn hỏi: "Vừa rồi Bạch Diệc Phi nói gì với cô vậy? Có phải là anh ta uy hiếp cô không?"

Lương Ngọc à một tiếng sau đó lập tức lắc đầu: "Không có, anh ta nói là anh ta biết thân phận của tôi".

Cổ Vinh hơi ngậy ra: "Ý là gì?"

Lương Ngọc lắc đầu: "Tôi cũng không biết nữa...".

Cổ Vinh cup mắt suy nghĩ, câu này của Bạch Diệc Phi là có ý gì? Có ý nghĩa gì?

...

Sau khi đi ra ngoài, Cổ Vinh và Lương Ngọc đi đến căn phòng thẩm vấn bên cạnh, ở đó có camera quay lại tất cả tình huống xảy ra trong phòng thẩm vấn.

Có vài người đang ngồi ở đây, người ngồi ở vị trí đầu là một người mặc chiếc áo khoác màu đen làm nổi bật mái tóc màu bạc của ông ta.

"Lãnh đạo, thẩm vấn xong rồi".

Người đàn ông gật đầu, tỏ ý đã biết, sau đó nhìn về phía Lương Ngọc: "Vừa rồi anh ta nói với cô cái gì?"

"Anh ấy nói, tôi biết thân phận của cô", Lương Ngọc thành thật trả lời, nhưng lại bỏ qua nửa câu trước.

Người đàn ông tóc bạc hơi sừng sốt: "Cô biết thân phận của tôi?"

"Hả?", Lương Ngọc cũng sừng sốt: "Tôi không biết?"

Người đàn ông khẽ ho một tiếng rồi hỏi Cổ Vinh: "Thái độ vừa rồi của anh ta hình như không quan tâm lắm đến sống chết, nhưng tôi lại nhìn thấy sự không quan tâm của anh ta là bởi anh ta dường như biết là mình sẽ không chết".

...

Khi Lương Ngọc về nhà đã là hơn mười giờ tối, nhưng từ sau khi cô ta nghe thấy những lời nói của Bạch Diệc Phi thì cô ta vẫn luôn không thể tập trung làm bất cứ thứ gì, nghĩ thế nào cũng không hiểu được rốt cuộc câu nói kia của Bạch Diệc Phi nghĩa là gì.

Nhưng cô ta vẫn muốn thử một lần xem sao nên đã gọi điện cho bố của mình.

"Bố?"

"Tiểu Ngọc, có chuyện gì vậy?"

"Có người muốn con chuyển lời cho bố".

"Lời gì vậy?"

"Anh ta nói, tôi biết thân phận của cô".

Đầu bên kia điện thoại hơi khựng lại: "Ai muốn con chuyển lời?"

“Một phạm nhân mà hôm nay thăm vấn”, Lương Ngọc trả lời.

Lần này đầu dây bên kia đã chìm hẳn vào yên lặng.

"Bố? Có chuyện gì vậy? Bố, bố còn nghe máy không?", Lương Ngọc không nghe thấy bên kia nói gì nên gọi liền mấy lần.

Trong điện thoại lại phát ra âm thanh nhưng mà giọng nói so với lúc này đã trầm thấp hơn rất nhiều: “Bố vẫn nghe, nói cho bố nghe, người đó tên là gì?”

"Bạch Diệc Phi".

"Con có chắc tên là Bạch Diệc Phi không?"

"Đúng ạ".

"Được rồi, bố biết rồi".

"A? Bố, anh ta nói vậy nghĩa là sao?", Lương Ngọc vẫn chưa hiểu đầu đuôi thế nào mà bố cô ta lại chỉ nói mỗi câu biết rồi?

Bố của Lương Ngọc không nói thêm gì nhiều, chỉ nói: “Không có việc gì, con cứ làm tốt việc của mình rồi nghỉ ngơi sớm”.

"Ồ, vậy bố cũng nghỉ ngơi sớm nhé".

Sau khi cúp điện thoại, Lương Ngọc luôn cảm thấy hình như bố mình biết chuyện gì đó, nhưng ông không chịu nói cho mình biết, chẳng lẽ có chuyện gì giấu diếm?

Chuyện này cũng không phải là không thể.

Ban đầu cô ta vẫn cho rằng Bạch Diệc Phi là một cậu ấm quần là áo lượt của gia đình giàu có, đến nông nổi ngày hôm nay là do bị gia đình chiều quá sinh hư, nhưng mà sau khi xem xong tập tài liệu về anh thì mới biết, cuộc sống của anh rất vất vả, đừng nói là được chiều hư, thậm chí anh còn chẳng có bố ở bên cạnh thì lấy ai ra để được cưng chiều?

Còn có, sau khi anh tiếp nhận Hầu Tước, thì những sự việc liên tiếp xảy ra sau đó khiến cô ta biết rằng, Bạch Diệc Phi không cùng một tầng lớp với đám cậu ấm cô chiêu kia, người ta là một người vô cùng giỏi giang có thể đánh bại được vài tập đoàn lớn.

Như vậy án mạng lần này, nói không chừng là còn có điều gì bí ẩn, Bạch Diệc Phi là bị oan?

Nhưng bọn họ đã tận mắt nhìn thấy Bạch Diệc Phi giết người thì làm sao có thể là bị oan được?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 396

Cùng lúc đó, tại khu VIP của một bệnh viện nào đó ở thủ đô, người vừa cúp điện thoại chau mày. "Thật không ngờ, lại bị Bạch Diệc Phi gài bẫy".

Bên giường bệnh, Lương Vĩ Siêu đang rót nước nghe vậy thì ngẩn ra: "Sao thế? Bây giờ Bạch Diệc Phi không phải đang ở đồn cảnh sát à?"

Đúng vậy, người trên giường bệnh lúc này chính là Lương Minh Nguyệt, người mà lúc trước từng được Bạch Diệc Phi cứu, Lương Vĩ Siêu đang ở bệnh viện chăm sóc ông ta.

Lương Minh Nguyệt cười khỏ: "Bạch Diệc Phi bảo Tiểu Ngọc chuyển lời cho anh, nói cậu ta đã biết thân phận của Tiểu Ngọc".

Lương Vĩ Siêu đang rót nước liền dừng lại: "Bạch Diệc Phi đang đe dọa anh à? Nếu không thì anh ta đang muốn lôi chuyện Vương Hải bị giết ra, mà cái chết của Vương Hải sẽ lại lôi chuyện anh ra lệnh giết Bạch Diệc Phi ra, như vậy thì việc Tùng Vu Duy giết Bạch Diệc Phi khiến cho một nhân viên cảnh sát bị thương nặng cũng không thể giấu được nữa, đến lúc đó thì sẽ lôi ra thêm nhiều vấn đề hơn nữa".

Lương Minh Nguyệt cười khỏ gật đầu: "Điều quan trọng hơn nữa là cậu ta lại để Tiểu Ngọc chuyển lời cho anh".

Lương Vĩ Siêu giật mình: "Anh ta đã điều tra anh rồi!"

Lương Minh Nguyệt gật đầu: "Nếu như chỉ lôi ra một số việc này thì anh cũng không cần lo lắng gì, nhưng quan trọng là cậu ta biết được điểm yếu của anh là Tiểu Ngọc cho nên mới để Tiểu Ngọc chuyển lời cho anh".

Lúc đầu, bởi vì cái chết của mẹ Lương Ngọc mà mối quan hệ giữa cô ta với Lương Minh Nguyệt đã rạn nứt nghiêm trọng. Sau Lương Minh Nguyệt phải mất rất nhiều công sức mới giải toả được hết hiểu lầm giữa cả hai, cuối cùng mới nịnh được Lương Ngọc quay về nên đương nhiên sẽ cực kỳ để tâm đến cô ta.

Lương Ngọc hầu như không biết những việc này, Lương Minh Nguyệt cũng không muốn để Lương Ngọc biết quá nhiều chuyện.

Nếu như việc này bị Bạch Diệc Phi lộ hết ra thì Lương Ngọc nhất định sẽ biết những việc này có liên quan đến ông ta, đến lúc đó nói không chừng hai bố con sẽ lại hiểu lầm nhau thậm chí Lương Ngọc sẽ hận ông ta.

Đây rõ ràng là do Bạch Diệc Phi đã điều tra từ trước cho nên mới lựa chọn thời điểm và đối tượng chuẩn xác như vậy.

Lương Vĩ Siêu không khỏi thở dài cảm thán: "Quả thực không thể coi thường Bạch Diệc Phi".

"Nhưng anh ta làm như vậy thì có nghĩa lý gì?", Lương Vĩ Siêu không hiểu: "Cho dù là chúng ta muốn giúp anh ta thì nhân chứng vật chứng đã đầy đủ rồi, chúng ta không thể xen vào thì anh ta vẫn phải chết mà thôi".

"Cho dù lộ ra những chuyện kia thì nhiều lắm cũng là cả hai bên cùng tổn thất, nói như vậy thì anh ta là đang trả thù anh?"

Lương Minh Nguyệt lắc đầu: "Không đơn giản như vậy đâu! Bạch Diệc Phi bảo Lương Ngọc chuyển lời cho anh, tức là cậu ta đã có đối sách nhưng cụ thể là cái gì thì anh cũng không đoán được".

Ông ta cũng nghĩ không ra, đây rõ ràng là một nước cờ chết, vậy thì hoá giải thế nào?

"Vậy tiếp theo đây cần phải làm gì?", Lương Vĩ Siêu đưa cốc nước cho Lương Minh Nguyệt.

Lương Minh Nguyệt uống một ngụm nước sau đó thở dài một tiếng: "Cứ bình tĩnh quan sát tình hình đã, đợi khi thời cơ thích hợp thì hãy ra tay vậy!"

...

Biệt thự cảnh Lam Ba.

Sau khi Lý Tuyết biết tin Bạch Diệc Phi đã bị bắt vì tội giết người, cô gần như ngây dại, không, phải nói là cả bầu trời của cô như đã sập xuống vậy.

Bạch Diệc Phi muốn đi trả thù cho Tần Hoa nhưng cô không ngăn được cũng không khuyên được, cho nên cô đã không can ngăn anh, nhưng đến bây giờ thì cô cảm thấy vô cùng hối hận, cô hối hận lúc đầu nên ngăn cản anh.

Nhưng bây giờ hối hận thì có ích gì đâu? Bạch Diệc Phi đã bị bắt đi rồi, chẳng bao lâu nữa chắc sẽ bị phán tội tử hình, là tử hình đó!

Lý Tuyết ngồi một mình trong phòng cả buổi chiều cho đến tận lúc xế chiều thì cô mới đột ngột hoàn hồn: “Không, mình nhất định phải nghĩ cách để cứu anh ấy!”

Vì vậy, Lý Tuyết đi đến một biệt thự cách đó không xa để tìm Lý Cường Đông.

“Tuyết Nhi, con đến đây à”, Lý Cường Đông không ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Lý Tuyết, ông còn rót cho Lý Tuyết một ly trà nóng.

Trông Lý Tuyết có vẻ vô cùng lo lắng: "Bố, có cách nào có thể cứu được Bạch Diệc Phi không?"

Lý Cường Đông thở dài, nhẹ giọng nói: "Không có cách nào cả".

Đúng vậy, bởi vì khoảng cách giữa thân phận và địa vị cho nên ông không có tư cách để xen vào.

Ánh sáng trong mắt của Lý Tuyết tức khắc tối đi: “Như vậy thì phải làm sao? Anh ấy sẽ chết...”.

Lý Cường Đông vỗ vai Lý Tuyết an ủi: "Tuyết Nhi, con phải tin tưởng Bạch Diệc Phi, cũng đừng quá lo lắng, trước giờ nó làm việc gì cũng đều có chừng mực cả”.

Lý Tuyết lắc đầu bất lực: "Việc đã thế này thì con phải tin tưởng thế nào đây? Cảnh sát đều tận mắt chứng kiến rồi...".

"Được rồi, Tuyết Nhi, có lẽ chuyện này sẽ có cơ hội lật ngược tình thế", Lý Cường Đông dù gì cũng không nhẫn tâm cho nên đành phải nói câu này.

Lý Tuyết ngẩng đầu, hai mắt đỏ lên: "Ý của bố là gì? Có cơ hội lật ngược tình thế? Cơ hội gì vậy?"

Lý Cường Đông không nói là cơ hội gì mà chỉ nói: "Bố cũng chỉ đoán thôi, mọi việc đều không có gì là tuyệt đối".

Lý Tuyết hơi ngẩn ra, sau đó lập tức đứng dậy nói: "Con biết rồi, vậy con cũng không làm phiền bố nghỉ ngơi nữa, con về nhà trước đây".

Lý Cường Đông gật đầu, không nói thêm gì nữa mà chỉ nhìn Lý Tuyết đi về.

Lúc này, Lưu Tử Vân vẻ mặt rầu rĩ đi ra: "Những gì ông vừa mới nói là thật hay giả? Việc này thực sự có thể thay đổi không?"

"Cũng không biết nữa", Lý Cường Đông nhẹ giọng trả lời.

Lưu Tử Vân nghe vậy thì nhìn chằm chằm Lý Cường Đông: "Tôi chẳng biết ông đang nói nhằm cái gì nữa? Ông nói thế chẳng phải là cho Tuyết Nhi hy vọng hay sao? Rồi sau này khi có kết quả và cũng không thể thay đổi được thì tôi xem ông làm thế nào để an ủi Tuyết Nhi".

Lý Cường Đông bất lực cười khỏ.

...

Trên đê kè bên bờ sông ở thủ đô, một người đàn ông dáng vóc to cao và một người đàn ông ngồi trên xe lăn đứng song song với nhau.

Lâm Cuồng ngồi xổm xuống, nhặt hòn đá dưới chân ném xuống mặt nước, viên đá trượt trên mặt nước vài cái rồi mới dừng lại và chìm hẳn xuống sông.

Bạch Khiếu ngồi trên xe lăn yên lặng quan sát, thấy Lâm Cuồng không có ý định nói gì bèn chủ động nói chuyện: “Gọi tôi đến đây chỉ để nhìn cậu ném đá thôi sao?”

Lâm Cuồng lại ném một viên đá khác: “Không phải”.

“Vậy thì để làm gì?”, Bạch Khiếu hỏi.

Lâm Cuồng đứng thẳng người dậy nhìn Bạch Khiếu: "Bạch Diệc Phi bây giờ chỉ còn con đường chết, có phải cậu thấy rất vui không?"

Bạch Khiếu không ngờ cậu ta lại hỏi như vậy nhưng hắn lại rất vô tư và thẳng thắn gật đầu: “Đúng, tôi rất vui”.

Lâm Cuồng chau mày, không khó để nhìn ra, cậu ta cực kỳ không vui.

Bạch Khiếu thấy vậy liền nói: "Bạch Diệc Phi cho cậu uống bùa mê gì à? Anh ta chết hay không thì liên quan gì đến cậu? Hay là mới gặp nhau vài lần thì cậu đã coi người ta là bạn rồi?"

Vẻ mặt Lâm Cuồng nghiêm trọng nói: "Bạn bè không phải là dựa trên số lần gặp mặt để định nghĩa”.

“Nói như vậy thì cậu thực sự đã coi Bạch Diệc Phi là bạn rồi à?”, Bạch Khiếu bật cười: “Cậu nên biết, cậu và Bạch Diệc Phi khác nhau, anh ta cũng không chắc đã coi cậu như bạn”.

Lâm Cuồng lạnh lùng hừ một tiếng: "Tôi và anh ấy vừa giống nhau, lại cũng không giống nhau, còn về việc có phải là bạn hay không thì tôi chẳng quan tâm”.

Bạch Khiếu khó hiểu nhìn cậu ta.

Lâm Cuồng bèn hỏi: "Nếu là cậu, thì cậu sẽ làm thế nào?"

Bạch Khiếu nghe xong thì từ tốn nói: "Tôi ấy à? Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, rồi sẽ có một ngày, tôi sẽ khiến cho những người đã sỉ nhục tôi biết hậu quả của việc đắc tội với tôi”.

Lâm Cuồng dường như đã đoán được câu trả lời: "Nhìn đi, đây chính là sự khác nhau giữa con người, nếu như là tôi thì tôi sẽ lựa chọn giống Bạch Diệc Phi".

“Ngu ngốc”, Bạch Khiếu nói mà không nề nang gì.

Lâm Cuồng cười nhẹ: "Đúng là ngu ngốc, nhưng lại không thẹn với lòng mình".

Bạch Khiếu quay đầu lại: "Cậu là cậu, anh ta là anh ta, anh ta làm như vậy là bởi vì không có ai có thể ngăn cản anh ta, nhưng cậu thì khác, cậu còn có cả một gia tộc họ Lâm, cậu cho rằng nhà họ Lâm sẽ cho phép cậu làm như vậy hay sao?"

“Đúng vậy!”, Lâm Cuồng hít một hơi thật sâu: “Cậu nói đúng, đây cũng chính là điểm khác biệt giữa tôi và anh ấy”.

Bạch Khiếu không đáp lời.

Lâm Cuồng trịnh trọng nói: "Ngày kia, mời cậu tới tham dự bữa tiệc sinh nhật của bố tôi".

Bạch Khiếu ngẩng đầu: "Mời tôi? Cậu chắc chứ?"

“Không cần phải nghi ngờ, đúng là mời cậu”, Lâm Cuồng liếc Bạch Khiếu: “Bạch Diệc Phi đã không còn đường để đi nữa rồi, cũng đã bị nhà họ Bạch từ bỏ rồi, mà cậu thì sẽ trở thành người thừa kế duy nhất rồi”.

Bạch Khiếu nghe vậy hơi nhướn mày: "Vậy thì đã sao? Nhỡ chẳng may thì sao?"

“Không có chẳng may”, Lâm Cuồng trả lời.

Việc này sẽ không còn chẳng may nữa rồi, bởi vì chứng cứ quá xác thực, sẽ chỉ có duy nhất một kết quả mà mọi người đã dự đoán mà thôi.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 397

Lý Tuyết sau khi quay về biệt thự thì cả buổi tối không thể ngủ được. Những lời nói của Lý Cường Đông không hề an ủi cô mà chỉ khiến cô cảm thấy bất lực và càng lo lắng hơn. Vì vậy, Lý Tuyết quyết định phải cứu Bạch Diệc Phi, cô quyết định ngày mai đi tìm bạn thân của anh là Vương Lâu, có lẽ cậu ta sẽ có cách cứu Bạch Diệc Phi.

Sáng sớm hôm sau, Lý Tuyết đi đến tập đoàn Thủy Tinh tìm Vương Lâu.

Wang Lâu dẫn Lý Tuyết đi vào văn phòng, nói: “Tôi biết là chị muốn tôi cứu Bạch Diệc Phi nhưng tôi không cứu nổi”.

Lý Tuyết ngưng lại một lúc, nói: “Chẳng phải cậu là bạn của anh ấy sao? Hiện giờ anh ấy gặp khó khăn...”.

“Tôi cũng muốn thế lắm chứ...”, Vương Lâu cười khổ một tiếng, nói: “Nhưng chị phải biết là không có cách nào giúp được. Nếu tôi giúp được thì đâu cần chị phải đích thân đến tìm tôi?”

Lý Tuyết đột nhiên thấy thất vọng, lẽ nào không còn cách nào sao?

Wang Lâu thấy thế, đột nhiên nói: “Chị à, hay là chị đi thủ đô một chuyến, tìm bố mẹ đẻ của Bạch Diệc Phi. Có lẽ họ sẽ có cách cứu Bạch Diệc Phi”.

Lý Tuyết nghe thấy thế thì ánh mắt sáng bừng lên. Đúng thế, bố mẹ đẻ của Bạch Diệc Phi ở nhà họ Bạch- một trong bốn gia tộc lớn ở thủ đô. Đến tìm họ thì có lẽ họ sẽ có cách cứu anh ấy.

...

Về đến nhà, Lý Tuyết tắm rửa rồi chọn bộ quần áo mà Bạch Diệc Phi mua cho cô rồi trang điểm một chút. Đợi sau khi chuẩn bị xong xuôi cô mới xuất phát.

Trước đây đều là Bạch Diệc Phi giúp cô, lần này cô nhất định phải giúp được anh. Hơn nữa cô cũng không thể gạt bản thân nữa. Kể cả là mất trí nhưng người cô quan tâm nhất vẫn là Bạch Diệc Phi. Vị trí của Bạch Diệc Phi trong lòng cô quan trọng hơn cô tưởng nhiều.

Lý Tuyết ngồi trên taxi, vừa mới xuất phát không lâu thì bị người ta chặn lại.

“Chuyện gì vậy?”, phanh gấp nên khiến Lý Tuyết không kịp nhìn mà nhìn về phía trước.

Lái xe thở phào một cái, nói: “Mẹ kiếp! Tên nào lái xe vậy? Có biết lái không thế?”

Ở đây cách trung tâm thành phố khá xa, khá ít xe, nhưng chiếc xe màu đen này lại chặn trước mặt xe của họ và chặn đường đi luôn.

Không bao lâu có người xuống xe, tổng cộng có ba người đàn ông với thân hình vạm vỡ.

Lý Tuyết thấy thế thì cảm giác có gì không ổn. Cô định xuống xe bỏ chạy nhưng bị một tên râu ria nắm chặt lại: “Định chạy à, đừng mơ”.

Lái xe thấy thế thì sợ vô cùng, nói: “Đại ca, các người muốn làm gì? Trên người tôi không có tiền đâu...”.

Ba người đàn ông không để ý gì đến lái xe mà kéo Lý Tuyết vào trong xe.

“Các người buông tôi ra, buông ra”, Lý Tuyết không ngừng giãy dụa, nói.

Người đàn ông râu ria không nhẫn nại được, nói: “Ngồi nguyên cho tao, không tao đánh chết mày đấy”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 398

Lý Tuyết sau khi quay về biệt thự thì cả buổi tối không thể ngủ được. Những lời nói của Lý Cường Đông không hề an ủi cô mà chỉ khiến cô cảm thấy bất lực và càng lo lắng hơn. Vì vậy, Lý Tuyết quyết định phải cứu Bạch Diệc Phi, cô quyết định ngày mai đi tìm bạn thân của anh là Vương Lâu, có lẽ cậu ta sẽ có cách cứu Bạch Diệc Phi.

Sáng sớm hôm sau, Lý Tuyết đi đến tập đoàn Thủy Tinh tìm Vương Lâu.

Wang Lâu dẫn Lý Tuyết đi vào văn phòng, nói: “Tôi biết là chị muốn tôi cứu Bạch Diệc Phi nhưng tôi không cứu nổi”.

Lý Tuyết ngưng lại một lúc, nói: “Chẳng phải cậu là bạn của anh ấy sao? Hiện giờ anh ấy gặp khó khăn...”.

“Tôi cũng muốn thế lắm chứ...”, Vương Lâu cười khổ một tiếng, nói: “Nhưng chị phải biết là không có cách nào giúp được. Nếu tôi giúp được thì đâu cần chị phải đích thân đến tìm tôi?”

Lý Tuyết đột nhiên thấy thất vọng, lẽ nào không còn cách nào sao?

Wang Lâu thấy thế, đột nhiên nói: “Chị à, hay là chị đi thủ đô một chuyến, tìm bố mẹ đẻ của Bạch Diệc Phi. Có lẽ họ sẽ có cách cứu Bạch Diệc Phi”.

Lý Tuyết nghe thấy thế thì ánh mắt sáng bừng lên. Đúng thế, bố mẹ đẻ của Bạch Diệc Phi ở nhà họ Bạch- một trong bốn gia tộc lớn ở thủ đô. Đến tìm họ thì có lẽ họ sẽ có cách cứu anh ấy.

...

Về đến nhà, Lý Tuyết tắm rửa rồi chọn bộ quần áo mà Bạch Diệc Phi mua cho cô rồi trang điểm một chút. Đợi sau khi chuẩn bị xong xuôi cô mới xuất phát.

Trước đây đều là Bạch Diệc Phi giúp cô, lần này cô nhất định phải giúp được anh. Hơn nữa cô cũng không thể gạt bản thân nữa. Kể cả là mất trí nhưng người cô quan tâm nhất vẫn là Bạch Diệc Phi. Vị trí của Bạch Diệc Phi trong lòng cô quan trọng hơn cô tưởng nhiều.

Lý Tuyết ngồi trên taxi, vừa mới xuất phát không lâu thì bị người ta chặn lại.

“Chuyện gì vậy?”, phanh gấp nên khiến Lý Tuyết không kịp nhìn mà nhìn về phía trước.

Lái xe thở phào một cái, nói: “Mẹ kiếp! Tên nào lái xe vậy? Có biết lái không thế?”

Ở đây cách trung tâm thành phố khá xa, khá ít xe, nhưng chiếc xe màu đen này lại chặn trước mặt xe của họ và chặn đường đi luôn.

Không bao lâu có người xuống xe, tổng cộng có ba người đàn ông với thân hình vạm vỡ.

Lý Tuyết thấy thế thì cảm giác có gì không ổn. Cô định xuống xe bỏ chạy nhưng bị một tên râu ria nắm chặt lại: “Định chạy à, đừng mơ”.

Lái xe thấy thế thì sợ vô cùng, nói: “Đại ca, các người muốn làm gì? Trên người tôi không có tiền đâu...”.

Ba người đàn ông không để ý gì đến lái xe mà kéo Lý Tuyết vào trong xe.

“Các người buông tôi ra, buông ra”, Lý Tuyết không ngừng giãy dụa, nói.

Người đàn ông râu ria không nhẫn nại được, nói: “Ngồi nguyên cho tao, không tao đánh chết mày đấy”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 399

Bạch Diệc Phi sáng sớm tỉnh dậy đã bị đưa lên xe cảnh sát, anh lại một lần nữa phải ngồi lên chiếc xe có khung sắt. Anh bị đưa tới trại giam ở Bắc Hải. Lương Ngọc vẫn ngồi đối diện với Bạch Diệc Phi, còn Cổ Vinh thì ngồi bên cạnh anh. Chỉ có điều, lần này là từ thành phố Thiên Bắc đến thành phố Bắc Hải, hướng đi khác nhau.

Trên đường đi, Lương Ngọc nhìn Bạch Diệc Phi với ánh mắt phức tạp, dường như cô ta muốn nói gì nhưng lại không lên tiếng.

Bạch Diệc Phi có thể nhìn ra cô ta có nhiều điểm hoài nghi và tò mò. Nhìn từ biểu hiện hôm nay thì cô ta đã nói rõ rồi, như vậy thì cũng không có gì lo lắng cả, tất nhiên anh cũng không nói thêm gì nữa.

Đi được nửa đường, Lương Ngọc cuối cùng không kìm nổi, nói: “Trông anh không giống kẻ giết người”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì sững người ra một lát, sau đó cười, nói: “Nhìn cô cũng không giống cảnh sát”.

“Anh nói cái gì vậy?”, Lương Ngọc cảm thấy không vui. Mơ ước của cô ta là một cảnh sát giỏi tiêu diệt cái xấu. Giờ đây lại bảo cô ta không giống cảnh sát, vậy có khác nào sự phủ định?

Bạch Diệc Phi nhún vai, nói: “Không có chi”.

Lương Ngọc bĩu môi rồi nghĩ lại tập tài liệu mình đọc được thì cảm thấy cũng không đến nỗi khó chịu lắm. Tiếp đó cô ta lại lên tiếng: “Trong chuyện này có phải còn chỗ nào anh chưa nói rõ ra không?”

Lời nói vừa dứt thì Cổ Vinh cũng nhìn lại, anh ta cũng vô cùng hiếu kỳ với câu hỏi này. Nhưng Bạch Diệc Phi không nói gì mà chỉ lắc đầu.

Lương Ngọc cảm thấy có chút bất lực, nói: “Không nói thì thôi vậy”.

Cổ Vinh cũng thở dài một tiếng. Anh ta biết nhiều hơn Lương Ngọc một chút nên cũng nghĩ nhiều hơn cô ta. Sau khi trầm ngâm một lát thì anh ta lại nói: “Tôi sẽ đi thăm anh ta”.

Bạch Diệc Phi trầm giọng xuống đáp: “Ừm”.

Cổ Vinh lại nhìn anh, nói: “Thật ra anh không cần giết người”.

Tần Hoa thành người thực vật, dù sao cũng giữ được tính mạng rồi. Nhưng anh ta không hiểu tại sao Bạch Diệc Phi lại giết nhiều người thế?

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu lên, khẽ cười nói: “Tôi không giết Tùng Vu Duyệt thì gã ta cũng sẽ giết tôi”.

Đúng vậy! Tần Hoa vẫn còn sống nhưng có khác gì với đã chết không? Hơn nữa, người mà tên Tùng Vu Duyệt phái đến vốn là giết Bạch Diệc Phi, lẽ nào anh không được phản đòn sao? Lẽ nào cứ để bọn chúng giết vậy sao? Rồi lại còn liên lụy đến anh em bạn bè của mình nữa?

Cổ Vinh và Lương Ngọc liếc mắt nhìn nhau, Lương Ngọc nói: “Gã ta phái người đến giết anh thì anh có thể báo cảnh sát”.

Bạch Diệc Phi không nghĩ thế. Lúc đó báo cảnh sát có tác dụng không? Chỉ e lúc cảnh sát đến thì người cũng chết rồi.

Lương Ngọc sầm mặt xuống, nói: “Tôi biết, có những lúc cảnh sát đến không kịp nhưng chúng tôi đều cố gắng hết sức”.

“Nửa năm nay tôi học được một câu nói”, Bạch Diệc Phi đột nhiên nói: “Dựa vào người khác chỉ bằng dựa vào chính mình”.

Khi mới tốt nghiệp xong, anh thật sự hy vọng người khác sẽ cho anh cơ hội để thể hiện tài năng của mình, có thể thực hiện được ý tưởng của mình. Nhưng những gì người khác nhìn không phải là tài năng của anh mà là thân phận và địa vị. Mỗi lần anh không có được cơ hội thì anh lại oán trách và cảm thấy xã hội không công bằng.

Nhưng sau này anh không mơ mộng người khác cho mình cơ hội nữa, anh cũng từ bỏ cái gọi là hoài bão của bản thân, đến khi anh trở thành chủ tịch tập đoàn Hữu Tước.

Hơn nửa năm nay, anh đã phải trải qua quá nhiều chuyện, khiến anh hiểu rằng chỉ khi mình có sức mạnh, có thân phận địa vị thì vấn đề gì cũng giải quyết được.

Mỗi lần bị ám sát, mỗi lần gặp âm mưu nào đó, anh đều nhận thức rõ một điều ‘Dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình’.

Lương Ngọc và Cổ Vinh ngây người ra nhưng cũng không phản bác lời của Bạch Diệc Phi. Lời của anh rất đúng nhưng có những lúc không phải chỉ dựa vào mỗi bản thân là có thể làm được.

Đoạn đường sau đó không ai nói thêm câu gì nữa.

Khi đến trại giam ở thành phố Bắc Hải, Cổ Vinh và Lương Ngọc dẫn Bạch Diệc Phi đi vào giao lại cho đồng nghiệp ở bên trong. Bạch Diệc Phi bị một người khác dẫn đến nơi mới.

Ở đây không khác trong phim là mấy, hàng dài các phòng, mỗi phòng đều là khung sắt, ở bên cạnh có một cửa nhỏ đủ để một người ra vào.

“Vào đi”, Bạch Diệc Phi bị một người canh gác đẩy vào trong, sau đó xùy một tiếng rồi đóng chặt cửa và khóa lại.

Sau khi Bạch Diệc Phi bước vào thì nhìn thấy toàn bộ hai bên đều là giường xếp hàng dài, ở góc trong cùng là WC ngồi xổm, bên cạnh đó có vòi nước, còn có mấy chậu nhựa. Hai bên giường đã chật kín người. Chỉ có góc trong cùng, chính là vị trí sát WC là còn trống.

Bạch Diệc Phi không còn cách nào khác, đành phải đến chỗ trống đó. Trên người anh có vết thương nên cần nghỉ ngơi. Lúc này cũng không nghĩ nhiều đến môi trường xung quanh nữa.

Những người trong phòng đều nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi, thấy anh ngoan ngoãn đi đến đó ngồi xuống và cũng không có dáng vẻ hống hách nên mọi người đều tưởng rằng dễ bắt nạt. Tất nhiên trước đó vẫn phải hỏi tại sao anh lại vào đây.

Vì thế, khi Bạch Diệc Phi ngồi xuống liền có một người đàn ông trung niên mắt to lông mày rậm lên tiếng hỏi: “Người anh em, phạm tội gì đấy, xử mấy năm?”

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu lên nhìn rồi thản nhiên đáp: “Giết người! Tử hình”.

Vừa nói xong mọi người đều kinh ngạc, tiếp đó người đàn ông kia xùy một tiếng, nói: “Giết người? Dựa vào mày mà giết được sao? Mày tưởng ông đây tin à?”

Lời này dường như một tín hiệu, gã vừa nói xong thì đám người đang nằm trên giường lập tức xuống giường và vây Bạch Diệc Phi lại.

Không bao lâu, người đàn ông râu rậm kia bước lại, mọi người tự giác nhường một vị trí cho gã.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì chau mày, cảnh này lẽ nào giống như trong phim, người mới phải ‘xử lý’ gọn gàng mọi thứ thì mới ở lại đây được?

Người đàn ông đó đứng trước mặt Bạch Diệc Phi rồi kéo tóc anh bắt anh ngẩng đầu lên: “Nói! Ông đây cho mày một cơ hội, nói xem mày phạm tội gì?”

“Nghĩ kỹ rồi hãy nói, nếu dám hù dọa tao thì tao sẽ dạy mày cách làm người đấy”, những kẻ khác cũng hung dữ nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không giơ tay ra nhưng miệng vẫn nói: “Giết người”, anh không muốn gây chuyện mà chỉ muốn nghỉ ngơi.

“Mẹ kiếp”, người đàn ông phần nộ quát: “Mẹ mày chứ, không nghe lời đúng không? Hôm nay ông đây sẽ cho mày biết, ở đây nên nghe lời của ai”.

“Đánh cho tao, đánh đến khi nó phải cầu xin thì thôi”, lời vừa dứt thì người đàn ông xoay người rời đi rồi ngồi trên sập giường xem.

Những người khác vây Bạch Diệc Phi lại, đồng thời giơ tay lên với ý Bạch Diệc Phi hãy quỳ xuống.

Bạch Diệc Phi không muốn gây sự nhưng đối phương chủ động gây phiền phức với anh. Lúc tên thứ nhất giơ nắm đấm lên, anh nắm chặt rồi đứng phắt dậy đá cho hắn một cái. Tên đó bị đá ngã, vì phía sau vẫn có người nên kéo theo ba tên cùng ngã nhào trên đất.

Cùng lúc đó, tay trái của Bạch Diệc Phi nắm chặt cánh tay một tên bên cạnh rồi kéo mạnh. Tên đó mất thăng bằng và nắm đấm của Bạch Diệc Phi cũng tới mặt hắn.

“A...”, tên đó hét lên một tiếng rồi bị Bạch Diệc Phi đánh bay ra.

Những người khác đồng loạt xông lên, Bạch Diệc Phi ứng phó liền một lúc. Không bao lâu, tất cả đều ngã trên đất kêu gào thảm thiết.

Trong ánh mắt Bạch Diệc Phi tràn đầy vẻ hung dữ, kèm với sát khí lúc giết người khiến mọi người không dám lên trước.

Người đàn ông râu rậm kia xùy một tiếng, nói: “Đúng là đám vô dụng”, nói xong gã xông lên.

Bạch Diệc Phi nhanh chóng nghiêng người sang một bên tránh được nắm đấm của người đàn ông đó, đồng thời anh giơ chân ra đạp lên đầu gối của gã. ‘Phup’ một tiếng, tên đó quỳ sụp xuống đất.

Bạch Diệc Phi lại bẻ cánh tay của gã về sau rồi ấn chặt gã xuống, nói với giọng lạnh lùng: “Tao không muốn gây chuyện, nếu không... Giết thêm mấy người nữa tao cũng không để ý đâu”, lời nói khiến người đàn ông kia cảm thấy sợ hãi. Người này thật sự bị vào đây là vì giết người sao?

Bạch Diệc Phi buông người đàn ông đó ra, dạy dỗ chúng như vậy là đủ rồi. Ban nãy vì đánh đấm một trận nên vết thương trên người càng đau, lúc

này anh cần nghỉ ngơi. Nhưng trong lúc anh buông tay ra thì người đàn ông kia đứng dậy, nắm chặt nắm đấm với ý đánh lại Bạch Diệc Phi một cái.

Bạch Diệc Phi từng giết người thì đã làm sao? Ở đây gã mới chính là đại ca, hơn nữa trong phòng này không có thứ gì, không ai tin Bạch Diệc Phi có thể giết người ở đây?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 400

Bạch Diệc Phi phản ứng nhanh, một tay nắm chặt lấy năm đấm người đàn ông râu ria kia, sau đó thuận thế đè gã ta xuống rồi xoay người ngồi lên bụng gã ta, đấm liên tiếp xuống: “Mẹ kiếp, tưởng ông đây dễ bắt nạt à?” Những người khác thấy thế thì co rúm người trong góc, ánh mắt đánh người và lực ra tay của Bạch Diệc Phi đáng sợ quá.

Người đàn ông râu ria kia kêu trời gọi đất, cuối cùng đành phải cầu xin: “Anh ơi, em sai rồi, anh tha cho em đi... Anh là đại ca ở đây, sau này anh sẽ là đại ca...”.

Cuối cùng Bạch Diệc Phi cũng dừng tay, ngồi trên người tên đó thở hổn hển. Tên kia sau khi Bạch Diệc Phi dừng động tác thì cũng không ngừng thở gấp, còn cắn răng cắn lợi kêu đau, vì ban nãy bị đánh đau quá.

“Anh ơi, anh ngồi dậy trước được không? Lát nữa cảnh sát trại giam sẽ đến đó...”, gã ta vẫn chưa nói xong thì Bạch Diệc Phi đã ngồi ở vị trí của mình rồi quét nhìn đám người đang run rẩy, sau đó anh lại cúi đầu nhìn tên râu ria đó hỏi: “Quy tắc ở đây là gì?”

Tên đó đứng lên, gật đầu khom người, nói: “Thưa anh, lời anh nói chính là quy tắc”.

Bạch Diệc Phi nhìn tên đó với vẻ khó hiểu. Tên đó lập tức giải thích, lúc này anh mới hiểu ra. Ở đây ai mạnh nhất thì người đó là đại ca và lời người đó nói chính là quy tắc.

Bạch Diệc Phi gật đầu, hỏi: “Tên là gì?”

“Em tên là Lưu Tác, hi hi...”, Lưu Tác cười nói. Vì trên mặt có râu quai nón nên khi cười trông có vẻ dữ tợn.

Bạch Diệc Phi ừm một tiếng, nói: “Tôi muốn đi ngủ”.

“Anh ngủ đi ạ, chúng em không quấy rầy nữa”, Lưu Tác đi ra trừng mắt với những người khác. Bọn họ cũng quay về vị trí của mình rồi yên lặng nằm xuống.

Cuối cùng Bạch Diệc Phi cũng có thể nghỉ ngơi. Vừa nằm xuống nhắm mắt được chút thì giọng nói của Lưu Tác vang lên: “Anh ơi, ở đằng đó gần WC, hay anh đổi chỗ đi, như vậy ngủ sẽ ngon hơn”.

“Không cần đâu”, Bạch Diệc Phi nhắm mắt lại, không bao lâu anh đã ngủ say.

Vị đại ca này có vẻ hơi khó gần, lạnh lùng như vậy, những tháng ngày sau phải sống thế nào đây?

Thực tế đã chứng minh Lưu Tác nghĩ nhiều quá rồi, yêu cầu duy nhất của Bạch Diệc Phi là đừng gây sự với anh, còn những việc khác tùy họ làm thế nào cũng được.

Bạch Diệc Phi không có sức làm đại ca ở đây, anh cũng không hề có ý đó. Anh chỉ muốn có nơi yên tĩnh mà thôi. Hiện giờ đã ‘xử lý’ xong, anh có thể yên ổn ở lại đây rồi, chỉ đợi đến ngày mở phiên tòa thôi.

...

Trong một tòa biệt thự khác của nhà họ Bạch ở thủ đô, Lý Tuyết ngồi trong phòng khách mà không biết nên làm gì. Cô cùng Kinh La đến thủ đô, sau khi đến thì liền được dẫn đến đây. Lúc này có một người đàn ông trung niên giống như quản gia đến nói Bạch Khiếu vẫn đang ở bên ngoài nên cô phải đợi một chút.

“Mời cô uống nước”, quản gia rót chén trà Bích La Xuân mời Lý Tuyết.

Lý Tuyết giơ tay nhận lấy rồi nói lời cảm ơn.

Quản gia không nói gì mà cười rồi đứng dậy rời đi. Một lát sau, ông ta lại bung hoa quả đã gọt sẵn đến mời cô ăn.

Lý Tuyết có chút sốt ruột và cảm thấy không được tự nhiên lắm. Người nhà cô chưa bao giờ như vậy nên cô chưa thích ứng được.

Dường như quản gia nhìn ra sự lúng túng của cô nên ông ta chủ động đứng ra xa một chút để Lý Tuyết không chú ý đến mình.

Nửa tiếng sau, Bạch Khiếu quay về.

Khi Lý Tuyết nhìn thấy Bạch Khiếu ngồi xe lăn thì cô liền nảy ra ý nghĩ ‘Đây là Bạch Khiếu em trai của Bạch Diệc Phi sao? Sao cậu ta lại ngồi xe lăn?’

“Chị dâu, xin lỗi chị, để chị đợi lâu quá”, Bạch Khiếu đi đến đối diện với Lý Tuyết, quản gia lập tức bung chén trà nóng lên.

Lý Tuyết vội lắc đầu, nói: “Không đâu, không lâu đâu”.

Bạch Khiếu bung chén trà lên nhấp một ngụm, lúc này mới chậm rãi nói: “Chị dâu! Gặp chị em thấy rất vui, trước đây khi anh của em kết hôn, mọi người đều không biết, cũng không đến tham dự được, sau này mới biết được. Bây giờ cũng coi như gặp được rồi”.

Lý Tuyết nghe thấy vậy thì sắc mặt rất thản nhiên, trong lòng không tìm nổi suy nghĩ. Nếu như cô nhớ không nhầm thì Chu Khúc Nhi từng nói với cô, khi cô và Bạch Diệc Phi kết hôn thì Bạch Diệc Phi vẫn chỉ là chàng trai quê mùa, nhà họ Bạch cũng không hề tìm anh về. Sau này khi tìm được thì cũng không để tâm đến anh lắm, chứ nói gì đến chị dâu như cô?

Bạch Khiếu dường như không để ý gì đến biểu cảm của Lý Tuyết, tiếp tục cười nói: “Chị dâu! Chị đến thủ đô chắc mệt rồi nhỉ? Hay là đi nghỉ ngơi chút?”

“Không cần đâu”, Lý Tuyết lắc đầu, nói: “Tôi đến là muốn...”, cô chưa nói dứt lời thì Bạch Khiếu đã thở dài, nói: “Em biết là chị muốn nói gì. Muốn cứu anh của em đúng không?”

Lý Tuyết gật đầu, nói: “Đúng rồi, các cậu có cách gì không?”

Bạch Khiếu lại thở dài, nói: “Em cũng muốn cứu anh trai chứ. Mặc dù em và anh ấy có chút xa cách nhưng dù sao cũng là ruột thịt. Nhưng em cũng hết cách rồi, haiz...”

Nhìn bộ dạng này của Bạch Khiếu, Lý Tuyết cảm thấy Bạch Khiếu thật sự lo lắng quan tâm cho Bạch Diệc Phi nên cô lại nghĩ thêm: ‘Có lẽ mối quan hệ của Bạch Khiếu và Bạch Diệc Phi không đến nỗi tồi tệ lắm’.

Nhưng những điều này không đáng để nghĩ nhiều, bởi vì Bạch Khiếu cũng không có cách cứu Bạch Diệc Phi.

Lý Tuyết cảm thấy tuyệt vọng, ánh mắt cũng ảm đạm đi nhiều.

Lúc này, Bạch Khiếu lại nói: “Chị dâu, chị cũng đừng nản lòng, em bất lực nhưng chị cũng biết, bố em có khả năng hơn em mà”.

Lý Tuyết ngây người ra, hỏi: “Bố... Bố cậu?”

“Vâng, cũng là bố chồng chị đấy”, Bạch Khiếu cười nói: “Chúng ta đều là người một nhà, chị đi tìm bố, chắc bố sẽ có cách thôi”.

Lý Tuyết mím môi, lát sau ngập ngừng nói: “Nhưng...”.

Ấn tượng của cô với Bạch Vân Bằng chỉ là lần gặp ở vườn bách thú. Chỉ thoáng cái mà mấy người đều bị ông ấy giết sạch, người kinh khủng như vậy sẽ ra tay giúp cô sao? Hơn nữa, nếu ông ấy thật sự muốn cứu Bạch Diệc Phi thì đã ra tay giúp từ lâu rồi, đâu đợi cô đến cầu xin?

Lý Tuyết nghĩ mãi không hiểu, trong lòng thì do dự.

“Chị dâu đừng lo, trước đó em không biết anh Phi phạm tội này nên chúng em muốn ra tay cũng không kịp. Hiện giờ mọi chuyện đã định nên tạm thời không thể ra tay được”.

Lời này là Bạch Khiếu cô ý nói cho Lý Tuyết nghe. Sau khi nghe xong, trong lòng cô quả thật buông lỏng chút cảnh giác. Lý Tuyết không từ chối

được và cũng không muốn từ chối. Bởi vì đây là cách duy nhất để cứu Bạch Diệc Phi.

...

Trong tập đoàn Hầu Tước ở thành phố Thiên Bắc, Long Linh Linh cùng Trương Vinh và Lưu Hiểu Anh liên hệ và hẹn hôm nay gặp luật sư.

Gần đây họ liên hệ với các luật sư để biện hộ cho Bạch Diệc Phi tại phiên tòa. Nhưng tất cả luật sư tìm đến khi nghe thấy các chứng cứ xác thực như vậy thì không do dự gì mà từ chối luôn.

Hôm nay họ lại hẹn gặp luật sư. Người này là người thanh niên vừa tốt nghiệp nghiên cứu sinh, đeo kính gọng đen, mặc đồ âu lịch thiệp. Thoạt nhìn thì rất ra dáng nhưng trên thực tế thì anh ta chưa từng nhận một bản án nào.

Long Linh Linh dẫn người đến văn phòng rồi đưa tài liệu cho anh ta. Sau khi nhìn xong, người đó sắc mặt cũng không được dễ coi, nói: “Thật sự thì bản án này kết quả đã quá rõ ràng rồi, căn bản không có cơ hội lật ngược tình thế...”.

Long Linh Linh không nói nhiều, thản nhiên hỏi: “Thế anh có muốn nhận không?”

Người thanh niên đó suy nghĩ hồi lâu. Đây là bản án đầu tiên trong cuộc đời anh ta, tất nhiên anh ta rất muốn thành công rồi. Giống như bản án này thì hoàn toàn không có giá trị gì, vì vậy anh ta đẩy tài liệu lại rồi từ chối một cách quả quyết: “Xin lỗi, tôi không nhận được”.

Long Linh Linh cũng không tức giận, chỉ gật đầu rồi tiễn người ra về.

Quay về văn phòng, Lưu Hiểu Anh hỏi: “Sao thế, lại không nhận à?”

“Ừm”, Long Linh Linh đáp, nói có chút mệt mỏi: “Cố gắng tiếp thôi, chắc chắn sẽ có người nhận”.

“Chắc chắn sẽ có, chắc chắn có người chỉ thích nhận tiền”, Lưu Hiểu Anh nói tiếp: “Dù sao, không cần biết kết quả thế nào thì chúng ta cũng đều sẽ trả tiền”.

Long Linh Linh gật đầu bày tỏ tán thành, sau đó cầm tài liệu ở bên cạnh đưa cho Lưu Hiểu Anh: “Cậu tiếp tục liên hệ đi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 401

"Ừ...", Lưu Hiểu Anh nhăn mặt, cô ta cầm điện thoại lên gọi theo phương thức liên lạc trong tài liệu. Long Linh Linh tiếp tục xử lý những tài liệu của công ty, trông không có vẻ gì lo lắng khi sếp ngồi tù.

...

Bạch Khiếu đưa Lý Tuyết đến một biệt thự khác.

Đến giờ Bạch Vân Bằng phải đi làm, trong nhà chỉ còn lại Ngô Quế Hương.

Ngô Quế Hương biết con dâu mình sẽ tới đây nên cảm thấy vô cùng kích động, bà đích thân ra cửa đón, hơn nữa còn vô cùng nhiệt tình kéo Lý Tuyết vào phòng khách.

"Nào, lại đây, ngồi xuống đi, con muốn uống gì không?"

Lý Tuyết thấy bà nhiệt tình như thế thì cảm thấy có hơi bất an, hơn nữa đây còn là lần đầu tiên gặp mặt nên cô không biết phải ứng phó thế nào, cô chỉ có thể ngượng ngùng gật đầu, sau đó lên tiếng phụ họa.

"Nước lọc là được rồi ạ..."

Ngô Quế Hương lại không đồng ý: "Uống nước nóng làm gì chứ? Phụ nữ phải đối xử tốt với bản thân mình một chút, mẹ quyết định thay con, uống trà hoa đi".

Nói xong thì Ngô Quế Hương nhanh chóng kêu quản gia đi pha trà hoa, còn bà thì kéo Lý Tuyết cùng trò chuyện.

"Con đi đường tới đây có mệt không? Có đói bụng không? Con có muốn ăn gì không?"

Lý Tuyết cười đáp lời: "Không mệt đâu ạ, con cũng không đói, con..."

Ngô Quế Hương lên tiếng ngắt lời Lý Tuyết: "Thật không? Nếu không thì con cứ nói, mẹ sẽ bảo quản gia chuẩn bị thức ăn cho con".

"Thật sự không cần đâu ạ, con tới đây là vì Bạch Diệc Phi", Lý Tuyết vội vàng nói.

Ngô Quế Hương ngăn người, tâm trạng kích động nhanh chóng biến mất: "Tuyết Nhi à, thật ra bố mẹ cũng lo lắng cho nó, thế nhưng... chuyện này cần bậc cha chú nhà họ Bạch đồng ý".

"Mẹ nói thế là có ý gì?", Lý Tuyết cảm thấy không hiểu.

Ngô Quế Hương không biết nói kiêu gì, đúng lúc này Bạch Khiếu lên tiếng: "Mặc dù nhà họ Bạch có thế lực lớn, nhưng nội bộ bên trong lại vô cùng phức tạp. Nếu như quyết định quan trọng như thế, hơn nữa việc này còn có thể ảnh hưởng đến chuyện nhà họ Bạch, thế thì cần phải có sự nhất trí đồng ý giữa các trưởng bối có quyền uy nhất ở nhà họ Bạch thì mới có thể đưa ra quyết định".

"Cứu con trai mình chẳng lẽ còn phải cần người khác đồng ý nữa sao?", điều đó không phải chứng tỏ mạng sống của mỗi người trong gia tộc này đều nằm trong tay những đám trưởng bối kia sao?

Trong một gia tộc lớn thì luôn phức tạp như thế, chỉ là Lý Tuyết chưa trải qua nên không biết mà thôi. Mà cũng không đúng, tuy nhà họ Lý không to lắm, nhưng chi nhánh cũng không hề ít, chẳng qua bây giờ Lý Tuyết không nhớ nữa thôi.

Ngô Quế Hương cảm thấy có hơi bất ngờ với Bạch Khiếu, bà không ngờ hẳn lại nói rõ ràng như thế, nhưng những điều hẳn nói lại là sự thật.

"Tuyết Nhi, vì thế bố mẹ cũng không còn cách nào khác...", Ngô Quế Hương thật sự không biết làm sao.

Lý Tuyết lại một lần nữa trải qua sự tuyệt vọng. Bắt đầu từ hôm qua cô đã đi cầu xin người khác, nhưng câu trả lời mà cô nhận lại được cũng chỉ toàn là không có cách nào.

Lúc này Bạch Khiếu lại lên tiếng: "Tôi có cách này, chúng ta có thể thử một chút"

"Cách gì cơ?", Lý Tuyết vốn muốn đi, nhưng sau khi nghe thấy lời của Bạch Khiếu thì đột nhiên dừng lại.

Ngô Quế Hương cũng nhìn sang: "Con có cách gì?"

"Mẹ, không phải nhà họ Bạch đang cần một người thừa kế sao? Bây giờ con hoàn toàn không có cơ hội, chỉ còn lại một mình anh con mà thôi. Anh đang bị cuốn vào chuyện này, nhưng anh còn có chị dâu!"

"Chỉ cần chúng ta nói chị dâu mang thai thì chắc chắn họ sẽ suy nghĩ", Bạch Khiếu nhàn nhạt lên tiếng.

Ngô Quế Hương và Lý Tuyết đều sững sờ: "Mang thai sao?"

"Đúng thế!", Bạch Khiếu gật đầu: "Nếu chị dâu mang thai thì không phải chúng ta sẽ có thể chứng minh nhà chúng ta vẫn có người thừa kế sao? Như thế thì vị trí người thừa kế gia tộc cũng sẽ không rơi vào tay đứa con trai ngốc nghếch của chú ba?"

Sắc mặt Ngô Quế Hương trở nên cứng đờ, sau đó bà cảm thấy áy náy với Bạch Khiếu: "Con trai, con thật hiểu chuyện. Bố mẹ thật sự đã nợ con..."

"Con không sao đâu, mẹ không cần phải tự trách như thế", Bạch Khiếu cười đáp lời.

"Nhưng con không hề mang thai...", Lý Tuyết nhỏ giọng nói. Không chỉ thế, cô và Bạch Diệc Phi vẫn còn chưa ngủ với nhau!

Ngô Quế Hương nghe thấy thế thì vỗ đùi một cái: "Đúng rồi, Tuyết Nhi vẫn chưa mang thai, thế thì chúng ta phải nói thế nào?"

Bạch Khiếu nghe thấy vậy thì lạnh lùng nói, giọng nói mang theo vẻ cứng rắn: "Con và mẹ đều biết chị dâu đang mang thai, phải không mẹ?"

Ngô Quế Hương liếc nhìn Bạch Khiếu, sau đó cũng phản ứng kịp: "Đúng thế, Tuyết Nhi đang mang thai".

Lý Tuyết cảm thấy hồi hộp, cô chớp mắt một cái, sau đó cô cũng nghĩ thông. Nhưng vì cảm thấy có lỗi nên không nhìn được cúi đầu, cô cũng không nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ mà Bạch Khiếu đang nhìn cô.

Vì đã có cách nên Ngô Quế Hương không chút do dự đưa Lý Tuyết về nhà cũ của nhà họ Bạch.

Nhà cũ nhà họ Bạch nằm ở ngoại ô, nó chiếm diện tích vô cùng lớn, cả căn biệt thự cũng vô cùng lớn, phong cách tương đối cổ kính, bởi vì căn biệt thự này đã được xây dựng từ rất lâu.

Ngô Quế Hương và Lý Tuyết đứng bên ngoài biệt thự, hai người yêu cầu được gặp các bậc trưởng bối, nhưng họ đều biết được hai người đến đây để làm gì vì thế nhanh chóng từ chối.

Ngô Quế Hương nói rằng con dâu mình đã mang thai nhưng vẫn không nhận được sự đồng. Sau đó có một chú bác gì đó khoảng hơn sáu mươi tuổi nói rằng vợ của con trai chú ba cũng đang mang thai.

Ngô Quế Hương và Lý Tuyết đứng ngây tại chỗ.

Lúc này Lý Tuyết hỏi Ngô Quế Hương: "Mẹ, nếu như trưởng bối chịu cứu Bạch Diệc Phi thì Bạch Diệc Phi sẽ sống sao?"

"Chuyện này...", Ngô Quế Hương không dám chắc chắn: "Có thể trì hoãn việc thi hành".

Lý Tuyết suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng siết chặt tay lại: "Được rồi, con sẽ ở lại đây cho đến khi nào trưởng bối chịu đồng ý gặp con mới thôi. Dù chỉ có thể trì hoãn việc thi hành thì con cũng cam lòng".

Ngô Quế Hương không nhìn được nghĩ tới bà và Bạch Vân Bằng lúc trước, bà nghiêng răng một cái: "Được rồi, mẹ sẽ ở đây với con".

Vì thế bên ngoài biệt thự có hai người phụ nữ cứ cố chấp đứng ở đó.

...

Ba ngày sau, tại nhà cũ của nhà họ Bạch không còn thấy bóng dáng của Ngô Quế Hương và Lý Tuyệt đâu nữa, bởi vì hai người đã ngất xỉu.

Bạch Khiếu đã sắp xếp người lo cho Ngô Quế Hương và Lý Tuyệt, sau đó đưa người của mình tới.

"Cầm thuốc này đến đưa cho Lý Tuyệt", Bạch Khiếu nhàn nhạt nói.

"Vâng thưa cậu chủ", người nọ cung kính gật đầu: "Nhưng cậu chủ, nếu như vẫn cái đà này thì cho dù Bạch Diệc Phi có lấy được sự giúp đỡ của nhà họ Bạch thì cũng sẽ không sống được bao lâu, thuốc này..."

Bạch Khiếu đắc ý cười: "Đương nhiên là không thể xảy ra sai sót gì. Nếu tôi không có con nối dõi thì Bạch Diệc Phi cũng không thể có".

Người nọ biết rõ, thuốc này là thuốc khiến phái nữ mất đi khả năng sinh sản, nếu cho Lý Tuyệt uống thì cho dù có xảy ra kỳ tích xuất hiện, Bạch Diệc Phi được thả ra thì anh cũng không có khả năng có con nối dõi.

"Vậy... không phải vợ của Bạch Xuyên đang mang thai sao?"

Bạch Khiếu cười giễu cợt một tiếng: "Là giả đấy!"

"Nhưng cũng là vì không để cho nhà họ Bạch ra tay cứu Bạch Diệc Phi mà thôi", Bạch Khiếu lại bổ sung thêm một câu: "Huống chi thuốc này cũng không phải chỉ có một viên".

"Ý của cậu chủ là vợ của Bạch Xuyên cũng..."

Khóe miệng Bạch Khiếu cong lên, không cần nói cũng biết.

....

Lại nửa tháng trôi qua, Long Linh Linh và Lưu Hiểu Anh vẫn còn đang tìm luật sư.

Hôm nay luật sư mà họ hẹn gặp là một nghiên cứu sinh vừa mới tốt nghiệp, một cô gái tên là Đồng Di Huyền.

Hai cô vốn cho rằng Đồng Di Huyền cũng sẽ giống những luật sư trước đây, sẽ từ chối các cô, nhưng không ngờ cô ta lại nhận lời.

Long Linh Linh sừng sốt một chút: "Cô đồng ý nhận sao"

"Ừ", Đồng Di Huyền gật đầu: "Cho dù kết quả có thế nào thì cũng đều phải trả tiền, không phải sao? Mục đích của tôi là kiếm tiền".

Cuối cùng thì Long Linh Linh cũng thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên có người như thế: "Tốt lắm, tôi sẽ gửi cho cô tài liệu cụ thể. Phiên cô ngày mai hãy đến trại tạm giam Bắc Hải để gặp người trong cuộc một chút".

"Không thành vấn đề", Đồng Di Huyền gật đầu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 402

Trại tạm giam của thành phố Bắc Hải. Bạch Diệc Phi bị quản ngục đưa tới phòng riêng, anh ngồi xuống nhìn người phụ nữ đối diện.

Ở đối diện, Đông Di Huyền mặc chiếc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác áo màu be, tóc vừa dài vừa thẳng, khuôn mặt rất dễ nhìn nhưng ánh mắt lại lạnh như băng.

Bạch Diệc Phi còn chưa lên tiếng thì Đông Di Huyền đã tự giới thiệu: "Tôi tên Đông Di Huyền, hiện tại tôi là luật sư của anh".

"Anh muốn nói gì liên quan tới vụ án không, tôi có thể giúp anh."

Bạch Diệc Phi sửng sờ, sau đó anh nói: "Không có".

Lần này đến lượt Đông Di Huyền sửng sờ. Theo lý thuyết thì loại con nhà giàu này sẽ rất sợ chết, nhưng Bạch Diệc Phi lại vô cùng bình tĩnh, là do không quan tâm hay là đã chắc chắn mình sẽ không sao?

Không thể nào, sao có thể chắc chắn sẽ không sao chứ?

Đông Di Huyền nhíu mày: "Đây là một vụ án không có bất kì đường sống nào, nhưng tôi vẫn sẽ cố gắng hết sức khi phiên tòa mở ra".

"Như vậy ích gì không?", Bạch Diệc Phi hỏi.

Đông Di Huyền trả lời: "Có tiền sẽ có ích".

Hóa ra đến vì tiền.

"Năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hai mươi tư", vốn Đông Di Huyền không muốn nói, nhưng nghĩ đến đối phương cũng không sống được bao lâu nữa nên cô không giấu diếm.

Bạch Diệc Phi ồ một tiếng: "Đây là vụ án đầu tiên cô nhận sao?"

"Phải", Đồng Di Huyền gật đầu.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: "Lần đầu tiên mà dám nhận vụ án như vậy, cô không nghĩ tới sự phát triển sau này hả?"

"Có tiền là đủ rồi", Đồng Di Huyền trả lời.

"Đúng rồi, trợ lý của anh nhờ tôi nói với anh, vì muốn cứu anh mà vợ anh đã đến thủ đô cầu xin người nhà họ Bạch, nhưng bọn họ lại không chịu ra gặp mặt nên cô ấy vẫn luôn chờ ở bên ngoài, ba ngày sau đã ngất đi".

"Ngất đi?", Bạch Diệc Phi siết chặt đầu dây điện thoại trong tay, bỗng nhiên anh trở nên trầm mặc.

Đồng Di Huyền kỳ quái nhìn anh: "Nếu anh không muốn nói gì nữa thì tôi cúp máy đây".

Nói xong thì Đồng Di Huyền cúp điện thoại, trực tiếp rời đi.

Bạch Diệc Phi mơ màng trở về, anh ngồi một mình ở đầu giường.

Anh biết chuyện lần này nhất định sẽ khiến Lý Tuyết lo lắng, nhưng anh không ngờ Lý Tuyết sẽ tới thủ đô cầu xin người nhà họ Bạch giúp đỡ, còn chờ ba ngày đến ngất đi nữa.

Càng khiến anh không ngờ tới là Ngô Quế Hương.

Bạch Diệc Phi cũng không có ấn tượng với Ngô Quế Hương và Bạch Vân Bằng, một chút tình cảm cũng không có.

Nhưng mà lúc anh rơi vào đường cùng, những gì Ngô Quế Hương thể hiện lại chính là tình yêu mãnh liệt của một người mẹ dành cho đứa con của mình, điều này khiến anh có chút rung động.

Có lẽ trong ngôi nhà xa lạ đó vẫn còn có một chút ấm áp.

Đám người Lưu Tác cũng rất lo lắng khi thấy Bạch Diệc Phi như vậy, nhưng lại không có ai dám lên tiếng làm phiền.

Thật lòng mà nói trong nửa tháng này, phòng giam của bọn họ trôi qua vô cùng thoải mái, mỗi ngày ăn ngủ đều đặn, thỉnh thoảng tập chung lại chơi đùa với nhau rất là vui vẻ.

Tất cả những điều này là nhờ Bạch Diệc Phi.

Sau khi Bạch Diệc Phi trở thành đại ca thì anh cũng không bắt người khác phải hầu hạ mình, bọn họ chỉ cần tự lo cho bản thân là được.

Hơn nữa mọi người đều biết, vì muốn báo thù cho anh em của mình nên Bạch Diệc Phi mới đi giết người, vì vậy càng cảm thấy Bạch Diệc Phi là một người trọng tình trọng nghĩa, rất đáng kết bạn.

Lưu Tác thấy mọi người đều nhìn chăm chăm mình, bởi vì quan hệ giữa anh ta với Bạch Diệc Phi tốt hơn những người khác một chút nên lúc này mới bị đẩy ra, để gã ta thay mặt mọi người đi hỏi.

"Đại ca, anh không sao chứ?", Lưu Tác đi tới ngồi đối diện Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi trở lại bình thường, trong mắt anh hiện lên sự kiên định chưa từng có: "Tôi không sao".

"Luật sư của anh nói gì vậy?", Lưu Tác hỏi.

Bạch Diệc Phi biết bọn họ đều có ý tốt nên trả lời: "Không có đường sống nào cả".

Lưu Tác không ngạc nhiên chút nào, đây là một vụ án giết người, hơn nữa còn bị cảnh sát tận mắt nhìn thấy, có đường sống mới lạ đấy!

"Anh đừng buồn, hai mươi năm sau anh lại làm một người đàn ông dũng cảm!"

"Đúng vậy...", những người khác đều gật đầu đồng ý.

Bạch Diệc Phi cười: "Bây giờ tôi đã là một người đàn ông dũng cảm rồi, hơn nữa sẽ luôn như vậy, không cần chờ hai mươi năm sau".

"Anh?", Lưu Tác không hiểu, tại sao gã ta lại cứ có cảm giác là lạ?

Bạch Diệc Phi cười một tiếng: "Cứ chờ đi!"

...

Nửa tháng trôi qua rất nhanh, đã đến ngày mở phiên tòa của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi bị còng chân tay đem lên xe để đi đến tòa án tối cao của thành phố Bắc Hải.

Cùng lúc đó, cửa tòa án của thành phố Bắc Hải vô cùng náo nhiệt.

Bởi vì hôm nay là ngày xử lý phiên tòa của Bạch Diệc Phi và Tùng Vuu Duy, nên Tùng Thảo Giác đã sớm sắp xếp người nhà họ Tùng canh giữ bên ngoài tòa án, còn những người gần gũi nhất đương nhiên là đi theo ông ta.

Lúc này Tùng Thảo Giác đang ngồi trong một chiếc xe Bentley, ngồi cùng ông ta là một người phụ nữ da đen và người đàn ông đeo kính trung tuổi.

"Ông ba, đây là luật sư Hồ".

Tùng Thảo Giác nhìn luật sư Hồ ở đối diện, luật sư Hồ cười nói: "Ông ba, rất vinh hạnh được làm luật sư của ông".

"Chỉ là lần này thôi", Tùng Thảo Giác không thèm giữ thể diện, đương nhiên ông ta cũng không nói quá, bởi vì ông ta biết luật sư Hồ là luật sư giỏi nhất thủ đô, luật sư Hồ chưa từng thua kiện.

Luật sư Hồ cũng không tức giận, gia tộc lớn như nhà họ Tùng kiêu ngạo cũng rất bình thường.

"Ông ba yên tâm đi, vụ án này kín không một khe hở, hơn nữa bọn họ cũng không cơ chứng cứ gì", luật sư Hồ tự tin nói.

Tùng Thảo Giác gật đầu, về điều này thì ông ta rất yên tâm, nhưng mà để chắc chắn thì ông ta vẫn hỏi người phụ nữ da đen: "Cô đã tìm thấy tất cả những thứ tôi yêu cầu cô điều tra ngày hôm đó chưa?"

"Tôi đã tìm thấy, nhưng cần phải chờ một thời gian nữa mới có thể chuyển về".

"Còn kịp", Tùng Thảo Giác gật đầu.

Luật sư Hồ nghe cuộc đối thoại của bọn họ thì khẽ nhíu mày, dường như thân chủ của ông ta đang giấu ông ta chuyện gì đó, chỉ hy vọng là điều đó không có hại cho vụ án.

Tùng Thảo Giác nói xong thì quay đầu muốn xem Bạch Diệc Phi đã tới chưa, nhưng lại nhìn thấy hai người kia.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 403

"Trường Tiểu? Lệ Nhã?", Tùng Thảo Giác ngạc nhiên khi thấy hai người này xuất hiện. Người trước thì không nói làm gì, nhưng mà người sau thì hơi lạ, Tùng Thảo Giác vô thức nhíu mày một cái. "Lệ Nhã tới tới đây làm gì? Đưa nó về cho tôi", Tùng Thảo Giác rất khó chịu.

Người phụ nữ da đen khỏ sở nói: "Tiểu thư chỉ muốn tận mắt nhìn thấy người giết hại anh trai bị phán tử hình. Cho dù có bất ngờ gì xảy ra thì vẫn còn Trường Tiểu đi giết Bạch Diệc Phi, có lẽ tiểu thư muốn báo thù cho thiếu gia".

"Hừ! Đây là nơi nó có thể tùy tiện tới sao?", Mặc dù Tùng Thảo Giác vẫn còn tức giận, nhưng đã không còn cứng rắn như trước nữa.

Người phụ nữ da đen lại nói: "Trường Tiểu sẽ bảo vệ tiểu thư an toàn".

Tùng Thảo Giác hừ lạnh một tiếng, mặc dù không nói nhiều nữa nhưng trong lòng cũng cảm thấy yên tâm, ông ta không khỏi liếc nhìn Trường Tiểu: "Nếu Trường Tiểu thật sự giết Bạch Diệc Phi thì nhớ tìm kẻ thế tội cho cậu ta".

Trường Tiểu và Tùng Vụ Duy là anh em tốt chơi với nhau từ bé đến lớn, bây giờ Tùng Vụ Duy bị giết chết, đương nhiên là Trường Tiểu sẽ tới báo thù cho Tùng Vụ Duy.

"Vâng thưa ông ba".

Luật sư Hồ không dám nói một lời, ông ta cố hết sức làm giảm cảm giác tồn tại của mình xuống, sợ rằng mình sẽ bị xử lý khi nghe được chuyện không nên nghe.

...

Cách đó không xa, người đàn ông mặc vest màu xanh sẫm đang nhìn chăm chăm vào cửa tòa án, đứng bên cạnh anh ta là một cô gái xinh xắn cọt

tóc đuôi ngựa.

"Anh Trường Tiểu, Bạch Diệc Phi chắc chắn sẽ bị phán tử hình, chúng ta đến cũng không có tác dụng gì đâu".

Sắc mặt Trường Tiểu rất bình tĩnh, nhưng trong mắt lại mang vẻ ưu sầu và lửa giận: "Anh muốn tự tay giết chết Bạch Diệc Phi để báo thù cho anh trai em".

Tùng Lệ Nhã ngẩng đầu nhìn Trường Tiểu: "Anh Trường Tiểu, anh yên tâm, người của nhà em gần như đều ở chỗ này hết, Bạch Diệc Phi không thể chạy thoát được đâu".

"Ừ", Trường Tiểu gật đầu, anh ta lại dặn dò: "Lát nữa em nhớ phải tránh xa một chút, chú ý an toàn".

"Em không muốn, có anh Trường Tiểu ở đây thì em rất an toàn", Tùng Lệ Nhã nũng nịu nói.

Trường Tiểu không biết phải làm sao: "Lệ Nhã, anh không chắc chắn sẽ luôn chú ý đến em được".

"Em biết rồi, dù sao thì ở đây toàn là người của chúng ta mà", Tùng Lệ Nhã lè lưỡi, trông rất năng động đáng yêu.

Thấy vậy thì Trường Tiểu cũng không nói gì nữa, anh ta tiếp tục nhìn chăm chăm bên ngoài tòa án.

...

Trên một chiếc xe Audi không chút bắt mắt, Long Linh Linh đưa một tập tư liệu cho Đồng Di Huyền.

Đồng Di Huyền nghi ngờ nhận lấy rồi hỏi: "Đây là cái gì?"

"Tư liệu có thể lật ngược vụ án", Long Linh Linh thản nhiên trả lời.

Đông Di Huyền ngẩn người một chút, sau đó cô ta cười lạnh một tiếng: "Không thể nào lật án được, đây là án tử, không có chút đường sống nào cả".

"Tôi đề nghị cô xem tư liệu này trước đã".

Đông Di Huyền bữu môi rồi mở tập tư liệu ra thờ ơ nhìn. Cô ta không tin vụ án này còn có thể lật ngược được, dù sao thì nhân chứng vật chứng đều đầy đủ cả, có mười cái miệng cũng không nói lại được.

Nhưng mà sau khi Đông Di Huyền lật được mấy tờ thì sắc mặt lập tức thay đổi, trở nên vô cùng nghiêm túc, cô ta khiếp sợ, thậm chí là hung phấn.

Đông Di Huyền thay đổi thái độ thờ ơ vừa rồi, cô ta vô cùng nghiêm túc đọc tập tư liệu từ đầu đến cuối, thậm chí là lấy bút ra ghi chép lại.

Một lúc lâu sau Đông Di Huyền đọc hết tập tư liệu mới nói: "Tại sao mấy người lại không lấy tập tư liệu này ra sớm hơn?"

"Vì để khiến mọi người đều tưởng rằng chủ tịch không thể nào lật ngược vụ án", Long Linh Linh trả lời: "Hơn nữa đây cũng là điều mà chủ tịch đã ra lệnh, chưa tới phút cuối cùng thì chưa thể đưa cho luật sư".

"Có ý gì?", Đông Di Huyền khiếp sợ: "Anh ta biết mình có thể lật ngược vụ án sao? Không đúng, khoảng thời gian này anh ta đang ở trong trại giam thì sao mấy người có thể liên lạc với nhau được?"

Long Linh Linh cười nhạt trả lời: "Chủ tịch đã dặn dò điều này trước khi vụ án xảy ra rồi".

"Cái gì?"

Trước khi vụ án xảy ra đã dặn dò xong, điều đó có nghĩa là trước khi phạm tội đã nghĩ kỹ đường lui cho mình rồi, hơn nữa còn chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, anh ta hoàn toàn biết mình có thể lật ngược vụ án.

Thảo nào lúc cô ta gặp Bạch Diệc Phi trong trại tạm giam thì thấy anh không hề sợ bị tử hình, bởi vì căn bản là anh sẽ không bị kết án tử hình!

Lòng dạ mưu mô như vậy khiến Đồng Di Huyền cảm thấy mình rất non nớt và hoàn toàn không cùng đẳng cấp với Bạch Diệc Phi.

Trong xe yên tĩnh một lúc, Đồng Di Huyền lại cầm tập tư liệu lên đọc một lần nữa, cô ta phát hiện một nhân chứng máu chó: "Nhân chứng Đào Yêu ghi trong đây đang ở đâu vậy?"

"Cũng giống như chúng ta, đang trên đường tới", Long Linh Linh trả lời.

Đồng Di Huyền gật đầu, có nhân chứng thì tốt, nếu không có nhân chứng này thì tất cả đều trở nên vô dụng.

Long Linh Linh biết Đồng Di Huyền đang lo lắng cái gì. Đào Yêu không chỉ là người tình của Tùng Vu Duy mà còn là người có lập trường không kiên định, nhờ trong lúc làm chứng lại đột nhiên căn ngược lại một cái thì sẽ thua thảm.

Nhưng Long Linh Linh cũng không lo lắng, vì cô ta cho rằng Bạch Diệc Phi đã sớm sắp xếp xong.

...

Bên ngoài tòa án, có vẻ Tùng Thảo Giác đã không còn kiên nhẫn: "Sao vẫn chưa tới nữa?"

"Sắp tới rồi", người phụ nữ da đen xem thời gian: "Đã chín rưỡi".

Mười giờ phiên tòa sẽ chính thức bắt đầu.

Đúng như dự đoán, người phụ nữ da đen vừa dứt lời thì có mấy chiếc xe BMW liên tiếp chạy tới.

Mọi người đều nhìn sang.

Mỗi chiếc xe xuống hai ba người, có cả nam lẫn nữ: Bạch Hổ, Từ Lãng, Chung Liên, Lưu Hiểu Anh, Trần Hạo, Trần Ngạo Kiều, Trương Hoa Bân, Long Linh Linh, Đồng Di Huyền.

Tùng Thảo Giác khinh thường hừ lạnh: "Nhiều người tới như vậy thì có tác dụng gì chứ?"

Ông ta không tin vụ án của Bạch Diệc Phi còn có thể lật ngược được, Bạch Diệc Phi nhất định sẽ bị kết án tử hình. Hơn nữa trường hợp xấu nhất cũng chỉ là Bạch Diệc Phi dùng cách nào đó để chạy ra ngoài thôi.

Cho dù ra ngoài được thì ông ta cũng không lo lắng, có hơn ba trăm người nhà họ Tùng canh giữ ở đây, dư sức để xử lý chín người kia, hơn nữa còn thêm cả Trường Tiểu thì Bạch Diệc Phi nhất định phải chết.

Người phụ nữ da đen trả lời: "Đều tới chịu chết mà thôi".

Tùng Thảo Giác mỉm cười, rất đồng ý với lời nói của người phụ nữ da đen.

Bên ngoài, sau khi đám người Bạch Hổ xuống xe thì cũng không lập tức đi vào, chắc hẳn là chờ người máu chốt nhất xuất hiện.

Không bao lâu sau, một chiếc xe cảnh sát xuất hiện.

Đám người Bạch Hổ lập tức tiến lên nhưng lại bị hai cảnh sát xuống xe trước cản lại, bọn họ chỉ có thể đứng từ xa nhìn Bạch Diệc Phi mặc quần áo tù, bị còng tay đưa xuống xe.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy mọi người đều ở đây thì khẽ mỉm cười, sau đó đi theo cảnh sát vào tòa án.

Trên xe, Tùng Thảo Giác cũng nhìn thấy Bạch Diệc Phi, vừa nhìn thấy anh thì cơn giận của Tùng Thảo Giác phút chốc đã lên tới đỉnh điểm. Nếu như không phải đang ở tòa án thì ông ta hận không thể đi giết Bạch Diệc Phi ngay lập tức.

Bạch Diệc Phi vừa đi vào tòa án thì Tùng Thảo Giác lập tức dẫn luật sư Hồ xuống xe, cũng chuẩn bị đi vào.

Lúc này lại có một chiếc xe đi tới, đó là một chiếc xe Bảo Tuấn cực kỳ phổ thông, chỉ khác BMW một chữ nhưng giá lại rất rẻ, chỉ cần khoảng năm sáu triệu là có thể mua được rồi.

Mọi người nhìn thấy chiếc xe này thì sắc mặt đều thay đổi.

Sắc mặt Tùng Thảo Giác có chút mất tự nhiên: "Tại sao ông ta cũng tới đây?"

Người phụ nữ da đen cũng có chút lo lắng, nhưng vẫn mở miệng nói: "Ông ta tới cũng chưa chắc là vì lật án giúp Bạch Diệc Phi".

"Ừ", Tùng Thảo Giác nhú mày, ông ta than nhẹ một tiếng: "Đi kêu bọn họ tránh xa chiếc xe này một chút".

Nói xong thì Tùng Thảo Giác xoay người bước vào tòa án.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 404

Bạch Diệc Phi và nhóm người Bạch Hồ đã đi vào tòa án từ sớm, vậy nên không biết rõ những chuyện xảy ra vừa rồi. Giờ phút này Bạch Diệc Phi và Đồng Di Huyền đã lần lượt đứng ở vị trí bị cáo và luật sư, còn nhóm người Bạch Hồ thì ngồi vị trí chờ xét xử.

Mà điều khiến Bạch Diệc Phi bất ngờ đó là anh thấy Lý Cường Đông cũng ngồi ở vị trí chờ xét xử. Lý Cường Đông nhìn lướt qua Bạch Diệc Phi rồi lạnh lùng rời đi, không hề có cảm xúc dư thừa.

Phía bên kia, Tùng Thảo Giác và luật sư Hồ ngồi ở vị trí nguyên cáo và luật sư, đứng đối diện với Bạch Diệc Phi.

Người nhà họ Tùng cũng đến tham gia rất nhiều, bọn họ ngồi ở vị trí chờ xét xử bên phía Tùng Thảo Giác.

Bạch Diệc Phi nhìn về phía đối diện. Luật sư bên kia đeo một chiếc kính màu đen, dáng vẻ rất bình thường. Ông ta mặc một bộ âu phục màu đen, nhìn rất nghiêm túc, nhìn tuổi tác thì xem ra là một luật sư rất có kinh nghiệm.

Đồng Di Huyền thấy vậy thì chủ động nói: “Người bên kia là luật sư Hồ, là luật sư số một ở thủ đô”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì nhíu mày: “Coi trọng tôi như vậy sao?”

Nói xong thì anh lại hỏi Đồng Di Huyền: "Luật sư tốt nhất thủ đô đấy, cô có lòng tin chứ?"

“Không vấn đề, tôi đủ tự tin”, Đồng Di Huyền tự tin nói.

Bạch Diệc Phi cười: “Vậy thì tốt rồi”.

Không đợi Đồng Di Huyền gật đầu thì Tùng Thảo Giác ở phía đối diện đã hét lên một một câu: “Bạch Diệc Phi!”

Tùng Thảo Giác vô cùng căm tức nhìn Bạch Diệc Phi, ông ta hận không thể lôi Bạch Diệc Phi đi lột da rút gân: “Mày còn dám cười sao?”

“Vì sao tôi lại không thể cười chứ?”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng phản bác: “Cười là chuyện của tôi. Ông ba đây còn muốn chĩa mũi vào chuyện người ta cười hay không nữa hả, ông lo hơi xa rồi đó?”

Trong lòng Tùng Thảo Giác càng khó chịu hơn, nhưng ông ta còn chưa nói gì thì tầm mắt của mọi người đã bị người đang bước vào hấp dẫn. Đồng thời cũng không ai dám nói chuyện.

Bởi vì người đang bước vào lúc này là mấy quan tòa chủ trì phiên tòa ngày hôm nay, dẫn đầu là một người có mái tóc trắng, còn đeo một chiếc kính mắt kiểu cũ.

Đi sau bọn họ còn có bồi thẩm đoàn, là mấy người Cổ Vinh.

Nếu không phải lúc bị thẩm vấn Bạch Diệc Phi đã nhìn thấy qua, thì anh sẽ nghĩ mấy người này là người ngồi bên cạnh chờ xét xử xong.

Quan tòa ngồi xuống theo thứ tự. Vị chủ thẩm ngồi ở giữa khể nhìn mọi người, sau đó làm theo quá trình bắt đầu phiên tòa. Chờ làm xong các nghi thức thì chủ thẩm mới tuyên bố chính thức mở phiên tòa.

Sau khi mở phiên toàn, dựa theo nguyên tắc thì cần luật sư Hồ của bên nguyên cáo tự thuật lại toàn bộ vụ án.

Luật sư Hồ cũng tự thuật lại những chuyện đã xảy ra. Trong quá trình tự thuật ông ta đã một mực bảo vệ nguyên cáo, đồng thời cũng mắng chửi bị cáo.

Đợi đến khi ông ta tường thuật xong thì lại đến lượt Tùng Thảo Giác tự thuật lại, không khác với luật sư Hồ là mấy.

Người nhà họ Tùng nghe xong thì rất căm tức, bọn họ nhao nhao nhìn về phía Bạch Diệc Phi. Bạch Diệc Phi chính là một tên ác ma giết người không ghê tay, phải phán án tử hình.

Quan tòa sau khi nghe xong thì lạnh nhạt hỏi nguyên cáo: “Còn muốn bỏ sung gì không?”

“Có”, Tùng Thảo Giác nói: “Trước khi mở phiên tòa tôi đã đi đến bệnh viện để điều tra. Bạch Diệc Phi không hề có tiền sử bệnh tâm thần, cũng không hề xuất hiện dấu hiệu tinh thần không bình thường nào”.

Chỉ riêng điểm này thôi đã có thể cướp mất cơ hội lật ngược tình thế của Bạch Diệc Phi, bởi vì bệnh nhân thần kinh không ổn định có thể được miễn hình phạt.

Bạch Diệc Phi hơi nhíu mày. Nếu như không có Tùng Thảo Giác nhắc nhở thì anh đã quên mất điều này rồi, chẳng qua quên mất rồi cũng tốt, dẫu sao thì làm như vậy cũng là rất mạo hiểm.

Quan tòa quay đầu hỏi bị cáo: “Bị cáo, tất cả những lời nguyên cáo nói vừa rồi có đúng hay không?”

“Không đúng”, Bạch Diệc Phi trịnh trọng trả lời.

Quan tòa đã gặp nhiều trường hợp, trên mặt vẫn không thể hiện quá nhiều cảm xúc: “Vậy thì đề nghị anh nói lại quan điểm của mình.”

Ông ta nói xong thì Đồng Di Huyền mở miệng nói: “Thưa quý tòa, mọi chuyện là như thế này. Thân chủ của tôi là tự vệ quá mức mới vô ý giết người, không phải là có ý mưu sát như những gì nguyên cáo nói”.

“Cô nói láo!”, Tùng Thảo Giác chỉ nghe một câu đã không nhịn được muốn mắng chửi người.

Rõ ràng Bạch Diệc Phi cố ý chạy đến Bắc Hải, cố tình đi tìm Tùng Vu Duyệt để giết thẳng bé, cái này mà gọi là tự vệ à?

Những người khác trong nhà họ Tùng cũng sửng sờ.

Tự vệ? Con mẹ nó cái này mà gọi là tự vệ?

Tự vệ mà có thể giết nhiều người như vậy, mà cả quá trình chỉ tầm khoảng mười phút thôi?

Chỉ một thoáng những người bên phía nguyên cáo bên này đều muốn đứng lên chửi người.

Đông Di Huyền chỉ lạnh lùng nhìn Tùng Thảo Giác, không nói gì.

Lúc này quan tòa gõ một gõ: “Nguyên cáo, chú ý lời nói của ông. Bây giờ đang đứng trong tòa án, đề nghị ông không có những cảm xúc và ngôn từ quá khích”.

Tùng Thảo Giác cố nhin, ông ta hừ một tiếng nhìn chằm chằm vào Bạch Diệc Phi.

Đông Di Huyền thấy vậy thì nói tiếp: “Tình huống lúc đó rất hỗn loạn. Thân chủ của tôi là nạn nhân bị công kích. Trong tình huống như vậy thì chỉ cố gắng tự vệ, nhưng vì khẩn trương cực độ dẫn đến tinh thần hỗn loạn, thế nên mới làm ra phản ứng tự vệ quá mức. Chuyện này chỉ có thể xem như là phòng vệ chính đáng quá mức, tội danh cố ý mưu sát không thành lập”.

Tùng Thảo Giác siết chặt nắm đấm nhìn về phía luật sư Hồ.

Luật sư Hồ lắc đầu, bây giờ vẫn chưa phải lúc nguyên cáo phát biểu, ông ta không thể tùy tiện mở miệng được.

Tùng Thảo Giác hừ lạnh một tiếng, sau đó lại dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi.

Đông Di Huyền tiếp tục nói: “Thật ra toàn bộ vụ án chính là như vậy. Nguyên nhân gây ra chuyện này là vì nạn nhân Tùng Vuơ Duy uy hiếp thân chủ tôi. Vậy nên thân chủ của tôi không thể không đến thành phố Bắc Hải để cam kết với nạn nhân. Nhưng vốn dĩ nạn nhân cố ý để thân chủ của tôi đi vào Bắc Hải, còn sắp xếp sát thủ ám sát thân chủ của tôi”.

“Thân chủ của tôi bị vệ sĩ và cao thủ mà nạn nhân sắp xếp vây hãm. Dưới tình huống cận kề cái chết như vậy, thân chủ của tôi không còn cách

nào khác mới ra tay đánh trả. Vậy nên mới xảy ra vụ án như này”.

Cô ta nói xong thì tất cả người nhà họ Tùng đều trợn tròn mắt.

Cái này hoàn toàn là bóp méo sự thật!

Rõ ràng Bạch Diệc Phi để lộ ra tin tức muốn đôi phó với Tùng Vưu Duy và Diệp Hoan, nhưng thực tế lại mượn chuyện đàm phán với Diệp Hoan để nguy trang, sau đó tìm Tùng Vưu Duy, đồng thời giết chết luôn Tùng Vưu Duy.

Lần này Tùng Thảo Giác thật sự không nhịn được nữa: “Con mẹ nó, cô nói bậy!”

“Yên lặng!”, quan tòa lại gõ một lần nữa: “Nguyên cáo, chú ý cảm xúc của ông. Nếu không tôi sẽ tạm thời mời ông ra ngoài”.

Luật sư Hồ nghe thế thì đề Tùng Thảo Giác lại, giọng nói trầm thấp của ông ta vang lên: “Thưa quý tòa, tôi muốn phản bác quan điểm của bị cáo”.

“Mời nói”, quan tòa gật đầu.

Luật sư Hồ mở miệng nói: “Những lời của bên phía bị cáo có rất nhiều điểm đáng ngờ. Thứ nhất, luật sư bên bị cáo nói bị cáo bị nạn nhân uy hiếp nên không thể không đến gặp nạn nhân, nhưng mà giữa nạn nhân và bị cáo chỉ gặp mặt đúng một lần, không quen nhau. Vậy xin hỏi nạn nhân lấy lý do gì để uy hiếp bị cáo?”

“Thứ hai, giết người cần phải để ý động cơ. Giữa nạn nhân và bị cáo không có quá nhiều mối liên hệ, cậu ấy hoàn toàn không cần sắp xếp sát thủ để hại bị cáo”.

“Vậy nên hoàn toàn không thành lập được phương án tự vệ như luật sư bên bị cáo đã nói”.

Quan tòa nghe vậy thì gật đầu, sau đó nhìn về phía Đồng Di Huyền: “Mời luật sư bên bị cáo giải thích rõ hai điểm đáng ngờ này”.

Đông Di Huyền gật đầu, cô ta mở miệng nói: “Việc nạn nhân uy hiếp thân chủ của tôi liên quan đến một vụ án khác, cần phải làm rõ ngay tại đây”.

Tất cả mọi người sững sờ, vụ án khác gì nữa đây?

Mặt mũi Tùng Thảo Giác và luật sư Hồ tràn đầy nghi hoặc, luật sư Hồ còn có chút lo lắng.

Quan toàn thân nhiên nói: “Mời nói”.

“Sở dĩ nạn nhân tiến hành uy hiếp với thân chủ của tôi là vì thân chủ của tôi biết chuyện nạn nhân mưu sát chủ tịch của hiệp hội kinh doanh Bắc Hải, Vương Hải”.

“Cái gì?”

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Những người đang ngồi ở đây đều là những người có chức vị, tất nhiên là biết Vương Hải, chủ tịch hiệp hội kinh doanh tỉnh Bắc Hải. Nhưng mà nghe nói thời gian trước Vương Hải đột nhiên tái phát bệnh tim, vì cứu chữa chậm trễ nên mới mất mạng, sao bây giờ lại biến thành mưu sát rồi?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 405

Luật sư Hồ cũng hơi sửng sốt, ông ta lập tức phản bác: “Mọi người đều biết chủ tịch Vương Hải của hiệp hội kinh doanh Bắc Hải qua đời là do nhồi máu cơ tim, không phải là do mưu sát”. Đồng Di Huyền thản nhiên nói: “Không đúng, thật ra nạn nhân đã mưu sát Vương Hải, sau đó bị thân chủ của tôi biết, vậy nên nạn nhân mới uy hiếp thân chủ tôi. Thân chủ tôi không còn cách nào khác mới đi tìm nạn nhân, sau đó nạn nhân muốn giết người diệt khẩu. Từ đó mới dẫn đến thân chủ của tôi phải tự vệ đánh trả lại”.

Cô ta nói xong thì tất cả mọi người đều im lặng.

Nếu như Đồng Di Huyền nói vậy thì toàn bộ vụ án này có vẻ như rất hợp lý.

Luật sư Hồ cũng có chút kinh ngạc, chuyện này Tùng Thảo Giác chưa nói cho ông ta biết, vậy nên tình tiết cụ thể thế nào ông ta cũng không nắm rõ. Nếu như Tùng Vu Dục thật sự mưu sát Vương Hải, vậy thì bản án này...

Tùng Thảo Giác nhắm mắt lại, chuyện của Vương Hải tất nhiên ông ta cũng biết, đối phương không phải chết vì bệnh tim, mà là bị Bạch Diệc Phi giết.

“Cô ta đang nói dối!”, Tùng Thảo Giác vỗ bàn nói: “Chính Bạch Diệc Phi là người giết Vương Hải!”

Quan tòa nhíu mày: “Đề nghị nguyên cáo yên lặng, bây giờ là thời gian để bị cáo phát biểu ý kiến”.

Tùng Thảo Giác ghen lời, đành phải im miệng.

Đồng Di Huyền nhìn hai người phía đối diện rồi tiếp tục nói: “Nạn nhân Tùng Vu Dục có một sở thích không tốt, đó chính là thích đủ loại gái đẹp trên đời”.

“Những tình nhân ở bên cạnh anh ta cũng cũng có mười mấy người, trong đó có một người tên là Đào Yêu. Dáng vẻ cô ta rất xinh đẹp, nhưng ngoại trừ là tình nhân bên ngoài của Tùng Vu Dục, thì cô ta còn là vợ bé mà Vương Hải bao nuôi”.

“Vừa hay Đào Yêu lại mang thai. Đứa bé này là của Tùng Vu Dục, mà Tùng Vu Dục không muốn để Vương Hải biết nên không cho phép Đào Yêu nói ra. Nhưng chuyện mang thai không thể lừa gạt được nên cuối cùng Vương Hải vẫn biết.

“Vương Hải yêu cầu Đào Yêu bỏ cái thai, chuyện này lại bị Tùng Vu Dục biết được. Vậy nên Tùng Vu Dục mới nảy sinh thù hận, phái người đi giết Vương Hải”.

Luật sư Hồ lập tức đứng dậy: "Quan tòa, tôi phản đối mấy lời này của đối phương, bởi vì Vương Hải là bị Bạch Diệc Phi giết chết!"

Vừa rồi ông ta vẫn còn chút mơ hồ, nhưng sau khi nghe Tùng Thảo Giác nói xong mới nhanh chóng phản ứng lại, nên lúc này ông ta mới đứng ra phản bác Đồng Di Huyền.

Đồng Di Huyền không hề bị hoảng hốt: “Ông đã nói giết người phải để ý đến động cơ. Vậy xin hỏi, động cơ giết người của thân chủ tôi là gì?”

“Chuyện này....”

Những người ở đây đều là những nhân vật có tên tuổi, đều biết rõ Vương Hải bị Bạch Diệc Phi giết, hơn nữa hiệp hội kinh doanh thủ đô đã đặc biệt hạ lệnh. Bởi vì muốn báo thù cho Vương Hải nên ai giết được Bạch Diệc Phi thì người đó lập tức có thể trở thành chủ tịch của hiệp hội kinh doanh Bắc Hải.

Mà đào sâu mọi chuyện thì sẽ lộ ra chuyện Tùng Vu Dục cho người ám sát Bạch Diệc Phi, thậm chí còn kéo cả chuyện của hiệp hội kinh doanh thủ đô ra...

Luật sư Hồ tỉnh táo lại, ông ta nói tiếp: “Vậy cô có chứng cứ chứng minh Vương Hải do nạn nhân mưu sát không? Không có chứng cứ thì chính là vu khống.”

Quan tòa nghe vậy thì gật đầu: “Bị cáo, mấy người có chứng cứ không?”

“Có”, Đồng Di Huyền nói: “Chúng tôi có nhân chứng là Đào Yêu”.

“Đào Yêu?”, Tùng Thảo Giác nheo mắt lại, không ngờ Bạch Diệc Phi còn chuẩn bị cả nhân chứng.

Luật sư Hồ nhú mày. Đối phương có nhân chứng, chuyện này rất bất lợi với bọn họ.

Quan tòa thì gật đầu, đồng ý để người bước lên làm chứng.

Chỉ một lát sau Đào Yêu mặc một bộ quần áo màu trắng bước lên phía trước. Cảnh tượng này khiến mấy người mới gặp qua Đào Yêu đều rất kinh ngạc.

Bởi vì Đào Yêu rất hiểu phong cách ăn mặc của mình, cũng rất chú ý quần áo mình mặc. Bình thường nhan sắc của cô ta đã rất xinh đẹp, cộng thêm việc trang điểm nên rất dễ khiến đàn ông nảy sinh dục vọng.

Nhưng hôm nay Đào Yêu lại ăn mặc rất mộc mạc, nhan sắc cũng rất bình thường, chỉ trang điểm nhẹ, thoạt nhìn không giống với bình thường.

Sau khi nhìn thấy Đào Yêu thì quan tòa nói: “Nói ra những gì cô biết”.

Đây cũng là lần đầu tiên Đào Yêu đến tòa án, cô ta rất khấn trương và sợ hãi, may mà đã thấy nhiều khung cảnh hoành tráng rồi nên cũng không biểu hiện ra ngoài mặt: “Thưa quý tòa, chuyện là như thế này. Ngày đó ở khách sạn Vương Hải bị tên vệ sĩ bên cạnh giết chết”.

Luật sư Hồ nghe xong thì lập tức nói: “Vậy chuyện này hoàn toàn không liên quan đến nạn nhân, là do người bên cạnh Vương Hải làm ra”.

Đào Yêu nói tiếp: “Nhưng mà tôi đã từng gặp tên vệ sĩ đó lúc ở bên cạnh Tùng Vu Duyệt. Hơn nữa tên vệ sĩ kia mới làm việc bên cạnh Vương Hải không lâu”.

Lời nói này ám chỉ rất rõ ràng, rằng chính Tùng Vu Duyệt đã phái người cố ý tiếp cận Vương Hải, chỉ chờ thời cơ tốt để giết chết ông ta.

Quan tòa hỏi tiếp: “Nguyên cáo có gì để phản bác không?”

Luật sư Hồ trâm tư một lúc: “Chuyện này có thể chứng minh Vương Hải đúng là bị mưu sát, nhưng không phù hợp với bản án hiện tại của chúng ta. Giữa Bạch Diệc Phi và nạn nhân vẫn không có bất cứ quan hệ nào”.

Người nhà họ Tùng nhanh chóng phản ứng lại. Đúng vậy, chuyện này có liên quan gì với Bạch Diệc Phi chứ?

Chuyện này thì liên quan gì đến việc Bạch Diệc Phi giết Tùng Vu Duyệt? Rõ ràng mấy lời nói lúc trước là toàn là vớ vẩn!

Nhưng Đào Yêu lại nhỏ giọng nói: “Có liên quan, bởi vì ngay sau khi trở về Vương Hải đã đi gặp Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi đã nhìn thấy”.

Cô ta nói xong thì Đồng Di Huyền lên tiếng rất đúng lúc: “Chính vì thân chủ của tôi đã chứng kiến được chuyện đó, nên anh ấy mới bị nạn nhân uy hiếp, bắt thân chủ của tôi không được nói ra”.

“Thân chủ tôi không còn cách nào khác, đành phải tự mình đến gặp mặt nạn nhân. Còn nạn nhân thì không hề yên tâm về thân chủ tôi. Mà cách khiến cho một người vĩnh viễn không tiết lộ bí mật chính là giết người diệt khẩu”.

“Những việc xảy ra liên tiếp này đã nói rõ được nguyên nhân và kết quả, cũng đã chứng tỏ Bạch Diệc Phi vì tự vệ nên mới giết người”.

Đồng Di Huyền cuối cùng cũng thở phào một hơi. Căn cứ vào tình hình hiện tại thì khả năng Bạch Diệc Phi không bị phán án tử hình lên đến hơn năm mươi phần trăm.

Sắc mặt bên phía nhà họ Tùng trở nên khó coi. Bây giờ bản án đã phát triển theo hướng càng ngày càng có lợi với Bạch Diệc Phi, nếu như làm không tốt thì Bạch Diệc Phi thật sự sẽ lật ngược được tình thế.

Đúng lúc này Tùng Thảo Giác ở đối diện đã nhận được tin tức gì đó, ông ta quay đầu nói với luật sư Hồ một câu, luật sư Hồ nhắc tay lên nói: “Quan tòa, phía nguyên cáo đề nghị được nghỉ ngơi”.

Quan tòa thấy thế thì gõ búa nói: “Vậy hãy nghỉ ngơi nửa tiếng”.

Nói xong thì nhóm quan tòa đứng dậy, tạm thời rời khỏi nơi này. Còn Tùng Thảo Giác lại nhìn về phía cửa, giống như đang đợi cái gì đó.

Một lát sau có người vội vàng chạy vào đưa cho Tùng Thảo Giác một tập hồ sơ, lại nói thêm mấy câu rồi mới rời đi.

Tùng Thảo Giác nhanh chóng lấy ra nhìn thử, sau khi xác định không có gì sai sót mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Bạch Diệc Phi. Nét lo lắng vừa rồi biến đâu mất, thay vào đó là sự đắc ý giống như đã chắc thắng vậy.

“Bạch Diệc Phi, mày đừng có mà đắc ý, chờ lát nữa tao sẽ cho mày biết kết cục của việc nói dối là như thế nào!”, Tùng Thảo Giác hừ lạnh một tiếng.

Bạch Diệc Phi khẽ nhíu mày. Anh đã nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, trong lòng anh bỗng có chút lo lắng. Túi hồ sơ trong tay ông ta là cái gì? Chẳng lẽ là thứ gây bất lợi cho anh sao?

Nhưng anh thật sự không nghĩ ra còn cái gì có thể gây bất lợi cho mình, vậy nên chỉ có thể nghi ngờ nhìn Tùng Thảo Giác.

Tùng Thảo Giác thấy Bạch Diệc Phi như vậy thì cơn tức lại bộc phát, tại sao con của ông ta phải chết thảm, còn Bạch Diệc Phi thì bình yên vô sự đứng ở đây chứ?

“Mày nhất định phải chết!”, Tùng Thảo Giác dùng khẩu hình để nói ra câu này.

Sau khi nhìn thấy vậy thì Bạch Diệc Phi cũng không thêm để ý, ngược lại anh còn rất thoải mái nói: “Còn nhớ mấy lời tôi đã nói ở bệnh viện chứ? Cho dù thế nào thì mấy người cũng ra về tay không thôi”.

“Hừ! Bạch Diệc Phi. Sắp chết đến nơi rồi mà mày còn mạnh miệng?”, Tùng Thảo Giác không tin những gì Bạch Diệc Phi nói, cũng không để mấy lời đó.

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Sẽ có kết quả nhanh thôi”.

Tùng Thảo Giác cười lạnh một tiếng: “Chúng ta cứ chổng mắt lên mà xem”.

Nửa tiếng sau quan tòa đã quay lại, phiên tòa lại được tiếp tục.

Luật sư Hồ lập tức nói: “Quan tòa, theo kết quả chúng tôi điều tra được thì Đào Yêu và bị cáo Bạch Diệc Phi có quen biết với nhau. Vậy thì lời khai của cô ta còn cần phải kiểm chứng lại, không đủ cơ sở chứng minh những gì cô ta nói đều là sự thật”.

“Hả?”, quan tòa nhìn lại: “Có chứng cứ không?”

“Có”, luật sư Hồ gật đầu, ông ta bước lên đưa túi hồ sơ cho quan tòa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 406

Quan tòa mở tập tư liệu ra, bên trong là một số hình ảnh Đào Yêu và Bạch Diệc Phi lén lút gặp nhau. Ngoài ra còn có thông tin về biệt thự nơi Đào Yêu đang sống và xe cô ta lái đều đến từ tập đoàn Hâu Tước, mà tập đoàn Hâu Tước lại là của Bạch Diệc Phi. Điều này đã đủ cho thấy Đào Yêu và Bạch Diệc Phi có quen biết nhau, hơn nữa quan hệ còn rất thân thiết, vì vậy lời khai của cô ta có thể bị nghi ngờ là nói dối và không thể coi như bằng chứng.

Người nhà họ Tùng trở nên đặc ý, bọn họ nhìn Bạch Diệc Phi đầy khiêu khích.

Mà sắc mặt đám người Bạch Hồ lại rất bình tĩnh, không bị bọn họ ảnh hưởng một chút nào.

Bên ngoài tòa án, người ngồi trên chiếc xe Bao Jun đang nhìn điện thoại, trên điện thoại chính là hình ảnh trong tòa án.

Bạch Diệc Phi vẫn rất bình tĩnh, không thể nhìn ra tâm trạng của anh lúc này. Tùng Thảo Giác rất khó chịu vì lúc nào Bạch Diệc Phi cũng thể hiện mình đã nắm chắc phần thắng, hoặc mọi chuyện đều nằm trong dự đoán.

Lúc trước Bạch Diệc Phi có chứng cứ để lật ngược thế cục thì ông ta không có ý kiến gì, nhưng bây giờ không thể chứng minh là hắn ta tự vệ, vậy mà hắn ta vẫn không chút thay đổi, mẹ nó, khó chịu thật sự!

Sau khi quan tòa xem xong thì đưa tập tài liệu cho người bên cạnh xem: "Bị cáo có muốn nói gì không? Nếu không có thì chúng tôi sẽ không chấp nhận lời khai của Đào Yêu".

Đông Di Huyền nhìn Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi không nói việc này cho cô ta.

Tùng Thảo Giác và luật sư Hồ thấy Đông Di Huyền nhìn Bạch Diệc Phi thì đoán chắc chắn Bạch Diệc Phi không nghĩ tới điều này, thế nên Bạch

Diệp Phi sẽ không còn cách nào khác.

Nếu Bạch Diệp Phi không thể đưa ra lý do gì thì lời khai của Đào Yêu sẽ không được chấp nhận, những điều lúc trước cũng không được tính nên càng không thể chứng minh Bạch Diệp Phi tự vệ.

Bạch Diệp Phi chết chắc rồi!

Nhưng Bạch Diệp Phi chỉ hờ hững nói: "Thưa quan tòa, tôi cũng cho rằng lời khai của cô ấy không được thuyết phục, nhưng ngoài cô ấy ra tôi vẫn còn một nhân chứng khác".

"Ai?", quan tòa hỏi.

Mặt Tùng Thảo Giác và luật sư Hồ nghệt ra, bọn họ còn chuẩn bị nhân chứng khác nữa?

Lúc này một người đàn ông mặc áo đen đội mũ lưỡi trai ngồi bên ghế nhà họ Tùng bất ngờ đứng lên.

"Tôi".

"Anh là..."

Người đàn ông đi lên phía trước rồi bỏ mũ lưỡi trai xuống: "Tôi là Diệp Hoan".

Mọi người đều sợ hãi, không ngờ là Diệp Hoan của nhà họ Diệp.

Sau khi Đồng Di Huyền biết anh ta là Diệp Hoan thì lập tức cảm thấy không ổn. Theo cô ta được biết thì vào ngày vụ án xảy ra, Bạch Diệp Phi vốn muốn đi đàm phán với Diệp Hoan, nhưng thực tế Diệp Hoan không tới đàm phán với Bạch Diệp Phi.

Mà giữa Diệp Hoan và Bạch Diệp Phi lại có chút xích mích nhỏ, có thể nói là quan hệ thù địch, cho dù không đến mức đấy thì cũng không có khả năng đứng ra làm chứng cho Bạch Diệp Phi.

Tùng Thảo Giác và luật sư Hồ cũng nghĩ như vậy, dù sao thì Diệp Hoan cũng là người của bốn gia tộc lớn, ngoài ra quan hệ với Tùng Vưu Duy cũng tạm được, hơn nữa gã còn có xích mích với Bạch Diệc Phi, chắc hẳn lời khai của Diệp Hoan sẽ nghiêng về bọn họ.

Nhưng mà bọn họ không ngờ sau khi Bạch Diệc Phi nói xong thì Diệp Hoan mới xuất hiện, nhưng gã lại không đứng lên khi luật sư Hồ nói xong.

Luật sư Hồ vui vẻ nói với quan tòa: "Thưa quan tòa, Diệp Hoan là cậu chủ nhà họ Diệp, thân phận địa vị quá rõ ràng, lời khai đương nhiên rất đáng tin, hơn nữa lúc vụ án xảy ra cậu Diệp cũng tình cờ biết được một số chuyện".

Quan tòa cũng biết thân phận của Diệp Hoan nên nói: "Mời anh nói ra lời khai của mình".

"Thưa quan tòa, chuyện là như vậy", Diệp Hoan thản nhiên mở miệng: "Tôi có biết chuyện Đào Yêu là người tình của Tùng Vưu Duy nhưng chuyện Đào Yêu mang thai tôi lại chưa từng nghe anh ta nhắc đến".

"Nhưng tôi vẫn nhớ khi ăn tối cùng nhau, tôi đã nghe thấy anh ta gọi điện thoại, đầu tiên là nói về bệnh viện gì đó, còn nói không cho phép, cuối cùng thì nói vậy dứt khoát tìm người xử lý, như thế anh ta mới yên tâm".

Diệp Hoan vừa dứt lời thì quan tòa lập tức nhìn luật sư Hồ và Tùng Thảo Giác.

Tùng Thảo Giác và luật sư Hồ sững sờ.

Diệp Hoan đang nói cái quái gì vậy?

Đây không phải là đang làm chứng giúp Bạch Diệc Phi sao?

Đông Di Huyền kinh ngạc nhìn Diệp Hoan, trong lòng cô ta tràn đầy đầy nghi ngờ, chuyện này cứ như một giấc mơ vậy!

Sắc mặt Bạch Diệp Phi rất bình tĩnh, anh đã sớm đoán được việc này, thế nên không kinh ngạc chút nào.

Luật sư Hồ nhìn Tùng Thảo Giác, trong lòng ông ta bắt đầu bất an, ông ta hận không thể rút lại lời nói vừa nãy, như vậy thì lời khai của Diệp Hoan cũng sẽ bị nghi ngờ, không thể được chấp nhận.

Tùng Thảo Giác vỗ bàn một cái: "Diệp Hoan, có biết mình đang nói gì không?"

Luật sư Hồ thấy vậy thì nhanh chóng lên tiếng: "Cậu Diệp, xin hãy chú ý đến lời nói của mình, lời khai của anh có thể ảnh hưởng đến thanh danh và uy tín nhà họ Diệp, tôi nghĩ cậu Diệp nhất định không muốn vì bản thân nói ra lời khai sai sự thật mà bị người ngoài cười nhạo đúng không?"

Diệp Hoan thờ ơ đáp: "Tôi biết rõ mình đang nói gì, tôi cũng chỉ nói sự thật mà thôi, không phải là lời khai giả thì đương nhiên sẽ không ảnh hưởng đến thanh danh nhà họ Diệp rồi".

Tùng Thảo Giác giận giữ: "Diệp Hoan, quan hệ giữa hai nhà chúng ta vẫn luôn rất tốt, nhưng hôm nay cậu lại làm chứng giúp đối phương, cậu muốn khiêu khích nhà họ Tùng tôi phải không? Hay là cậu muốn đứng về phía nhà họ Bạch?"

"Xin lỗi, chuyện này không hề liên quan đến nhà nào cả, như tôi đã nói lúc nãy, tôi chỉ đang trần thuật lại một sự thật mà thôi", Diệp Hoan thản nhiên trả lời.

Tùng Thảo Giác lạnh lùng nói: "Sự thật hoàn toàn trái ngược với những gì cậu vừa nói".

Diệp Hoan lắc đầu: "Ông ba, tôi nói lại lần nữa, những gì tôi nói đều là thật, lúc nãy các người cũng đã nói lời khai giả sẽ ảnh hưởng đến thanh danh nhà họ Diệp. Vì vậy có lý do gì có thể khiến tôi nói ra lời khai giả đây?"

"Cậu...", Tùng Thảo Giác không tìm được lý do phản bác Diệp Hoan.

Quan tòa thấy hai người giống như sắp cãi nhau đến nơi thì lập tức gõ búa: "Yên lặng!"

"Cảnh cáo lần cuối cùng, nếu nguyên đơn không nghe lời thuyết phục thì xin hãy tạm thời ra ngoài".

Tùng Thảo Giác vô cùng bức bối, ôn ga hận không thể tát Diệp Hoan mấy cái, không ngờ gã lại nói giúp Bạch Diệp Phi!

Bạch Diệp Phi nhìn dáng vẻ của Tùng Thảo Giác thì khẽ mỉm cười.

Luật sư Hồ thấy vậy thì mở miệng nói: "Thưa quan tòa, lời khai của cậu Diệp cũng chỉ là lời nói của một bên. Nếu vì một lý do nào đó mà anh ta nói dối nhưng chúng ta không thể phát hiện được, thì sẽ quá bất công với người bị hại".

"Vì vậy tôi cho rằng, ngoại trừ nhân chứng thì chúng ta cần có thêm vật chứng để chứng minh".

Nghe vậy thì quan tòa suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: "Đúng vậy, lời nói của một bên không đủ để chứng minh chuyện đó là thật hay giả, vẫn cần vật chứng để chứng minh, bị cáo có vật chứng nào không?"

Quan tòa vừa dứt lời thì Bạch Diệp Phi lập tức đáp: "Thưa quan tòa, nếu như có vật chứng, cộng thêm lời khai của hai nhân chứng thì có thể chứng minh những lời tôi nói đều là thật không? Hơn nữa cũng không bị nguyên đơn phản đối".

"Chỉ cần anh có vật chứng thì đương nhiên có thể chứng minh, chúng tôi cũng sẽ không phản đối!", luật sư Hồ lập tức nói.

Quan tòa gật đầu: "Ừ".

Thấy vậy thì Bạch Diệp Phi khẽ mỉm cười: "Vậy thì tốt, đưa vật chứng lên đi!"

Anh vừa nói ra lời này thì Tùng Thảo Giác và luật sư Hồ đều sợ hãi, Bạch Diệc Phi thật sự có vật chứng?

Đông Di Huyền càng kinh ngạc hơn, từ khi đối phương lấy ra chứng cứ chứng minh Đào Yêu và Bạch Diệc Phi có quen biết thì Bạch Diệc Phi đã tự mình làm chủ toàn bộ quá trình, mà luật sư như cô ta thì lại rơi vào bị động.

Cô ta không hề hay biết những chuyện xảy ra sau đó, Diệp Hoan làm chứng rồi cả vật chứng hiện tại nữa, cô ta không biết gì hết.

Đông Di Huyền rất phiền muộn. Đã như vậy rồi còn thuê cô ta đến làm gì? Đến xem kịch hả?

À, đúng rồi, chủ tịch phải có một luật sư bên cạnh thì vở kịch này mới có thể tiếp tục chứ!

Đông Di Huyền tự giễu mỉm cười.

Lúc này vật chứng mà Bạch Diệc Phi nói đã đến.

Là một người đàn ông trẻ tuổi cao gầy, người đó còn đội mũ lưỡi trai. Nhưng mà trông người đó rất tùy tiện, không có chút nghiêm túc và mất tự nhiên khi đến tòa.

Luật sư Hồ thấy người nọ đứng lên thì khẽ nhíu mày: "Anh là ai? Anh muốn làm gì?"

"Đưa vật chứng cho các người chứ còn làm gì!", người nọ lười biếng nói.

Bạch Diệc Phi nói tiếp: "Vật chứng ở chỗ của anh ta. Đúng rồi, tôi quen giới thiệu, anh ta tên là Dương Ngưu, là người Tùng Vưu Duy sắp xếp bên cạnh Vương Hải".

Anh vừa dứt lời thì sắc mặt Tùng Thảo Giác và luật sư Hồ lập tức trở nên nghiêm trọng.

Dương Ngưu đúng là người mà Tùng Vu Duyệt sắp xếp bên cạnh Vương Hải.

Bây giờ Dương Ngưu lại đứng lên nói muốn đưa vật chứng, điều này chứng tỏ Dương Ngưu đứng về phía Bạch Diệc Phi.

Nhưng mà không phải Dương Ngưu là người của Tùng Vu Duyệt sao? Tại sao lại đưa vật chứng giúp Bạch Diệc Phi? Còn nữa, rốt cuộc thì vật chứng là cái gì?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 407

Dương Nguu đi tới chính giữa, đứng ở trước bàn đặt vật chứng, tùy ý lục lội trong túi quần áo của mình. Một lát sau, móc ra một con dao có dính vết máu màu đỏ thẫm. Mọi người đều ngồi ngay ngắn để xem cái gọi là vật chứng kia.

Đám người nhà họ Tùng bên này sau khi trông thấy con dao, đều im lặng, trong lòng còn rất hoảng sợ.

Mà Bạch Hồ ở bên này, không nhìn ra biểu cảm gì, bởi vì từ đầu đến cuối bọn họ đều duy trì vẻ mặt như vậy, khuôn mặt gần như không hề biến sắc.

Dương Nguu cầm vật chứng ra rồi nói: "Đây chính là hung khí, phía trên còn có dấu vân tay của Thân Hà và ADN của Vương Hải, quý tòa có thể kiểm tra".

"Thân Hà chính là hung thủ sát hại Vương Hải".

"Mà thân phận của Thân Hà, chắc hẳn mọi người cũng không còn xa lạ gì, anh ta chính là người của Tùng Vưu Duy".

Dứt lời, trong lòng Tùng Thảo Giác cùng luật sư Hồ bỗng hẫng một nhịp, ngay lập tức không còn khí thế.

Thẩm phán thấy vậy liền hỏi: "Bên nguyên, các anh còn muốn nói gì nữa không?"

Luật sư Hồ nghe vậy lắc đầu cười gượng: "Không ạ".

Nhân chứng, vật chứng đều đủ cả, còn có thể nói cái gì nữa?

Tùng Thảo Giác cũng không còn gì để nói, bây giờ ông ta nghĩ đến nhiều thứ hơn, đồng thời cũng biết, hôm nay bản thân đã thua triệt để rồi.

Dương Nguu trông có vẻ lười biếng lẩn tỳ tiện, nhưng ông ta không cho rằng đây chỉ là tính cách của một người, chỉ bởi vì anh ta không sợ hãi hay lo ngại thân phận của mọi người có mặt ở đây.

Người như vậy, không thể nào là người của Bạch Diệc Phi.

Hơn nữa địa vị của những người trong tứ đại gia tộc đều tương đương nhau, Dương Nguu không thể nào có thái độ như vậy đối với ông ta, thái độ của anh ta có thể thấy người chống lưng cho anh ta ở phía sau còn mạnh hơn cả tứ đại gia tộc.

Có thể trên cơ của tứ đại gia tộc, chỉ có thể là người của hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô!

Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô muốn giúp Bạch Diệc Phi!

Nghĩ tới đây, cảm giác bực bội cùng bất lực mà trước giờ chưa từng có ập đến trong lòng Tùng Thảo Giác, ông ta chỉ muốn báo thù cho con trai, bây giờ, ông ta lại phải từ bỏ vì hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô đã nhúng tay vào.

Không cam lòng, phẫn nộ, nhưng cũng không dám nhiều lời.

Tùng Thảo Giác ngẩng đầu nhìn Bạch Diệc Phi, anh lộ ra vẻ mặt lạnh nhạt, thậm chí còn có chút ý cười châm biếm.

Thấy vậy, Tùng Thảo Giác nắm chặt bàn tay của mình thành nắm đấm, ông ta sợ mình không nhìn được sẽ giết chết Bạch Diệc Phi ở tòa án.

Bây giờ, cuối cùng ông ta cũng hiểu tại sao từ đầu đến cuối Bạch Diệc Phi lại bình tĩnh như vậy, bởi vì anh đã sớm ngấm ngấm mưu tính, đây đưa đến hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô, bọn họ vì thể diện sẽ không thể để người khác biết được mệnh lệnh giết người nên ra mặt giúp Bạch Diệc Phi. Anh có thể lật lại phán quyết cũng là lẽ đương nhiên.

Nếu ông ta lại tranh cãi thêm nữa, chính là muốn trở mặt cùng hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô, nhưng như vậy không thể được, tứ đại gia

tộc luôn âm thầm đấu đá lẫn nhau, nếu như nhà họ Tùng đắc tội với hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô, bọn họ sẽ nhanh chóng bị ba gia tộc kia lật đổ.

Tùng Thảo Giác bây giờ không dám nói cái gì nữa, ông ta đã thật sự khiếp sợ rồi.

Lúc này, thẩm phán thấy vậy, liền muốn giơ tay lên gõ búa để tuyên bố phán quyết cuối cùng rồi.

Nhưng lại bị luật sư Hồ ngắt lời.

"Thẩm phán, tôi còn có lời muốn nói".

"Mời nói", thẩm phán dừng lại, đặt chiếc búa trong tay xuống.

Luật sư Hồ lạnh nhạt nói: "Vừa rồi nhân chứng vật chứng có thể chứng minh Vương Hải bị mưu sát, cũng chứng minh bị cáo là bị uy hiếp, nhưng điều này không thể chứng minh người bị hại muốn giết người diệt khẩu, cũng không cách nào chứng minh bị cáo do tự vệ nên mới giết người".

Lúc đó là ở trong phòng riêng, người bên ngoài căn bản không thể nào phát hiện được, chớ lúc cảnh sát chạy đến chỉ nhìn thấy Bạch Diệc Phi giết Tùng Vụ Duy mà thôi.

Luật sư Hồ vừa dứt lời, người nhà họ Tùng trong nháy mắt đã phản ứng kịp, chứng cứ nói trên chỉ có thể chứng minh Vương Hải bị giết, không thể chứng minh Bạch Diệc Phi tự vệ.

Tùng Thảo Giác cũng được xoa dịu một chút, nói: "Thẩm phán, tình huống lúc đó là như thế nào, chúng ta cũng không hiểu rõ, chỉ là lời nói từ một phía, không thể chứng minh anh ta giết người để tự vệ".

Đông Di Huyền thấy vậy khẽ mỉm cười, cuối cùng cô ta có thể nói chuyện rồi, nhưng mà, cô ta đang muốn mở miệng, Bạch Diệc Phi đã giành trước một bước.

"Vậy tôi đưa ra chứng cứ chứng minh tôi giết người để tự vệ được chứ?", Bạch Diệc Phi lạnh nhạt hỏi.

Luật sư Hồ lập tức nói: "Nếu anh có chứng cứ chứng minh bản thân giết người để tự vệ, tôi tuyệt đối không nói thêm câu nào nữa!"

Tùng Thảo Giác hừ lạnh nói: "Hãy bớt nói nhảm đi, mày có chứng cứ sao?"

Vào ngày thứ hai, Tùng Thảo Giác liền cho người đến lấy đoạn camera giám sát của hộp đêm Tinh Không, đáng tiếc là, hộp đêm vì bảo vệ sự riêng tư cho khách hàng nên trong phòng riêng sẽ không có camera theo dõi, chỉ có một cái ở ngoài hành lang.

Nếu không phải như vậy, ông ta liền có thể chứng minh Bạch Diệc Phi thật sự giết người, mà không bị Bạch Diệc Phi lật ngược thế cờ, nói thành giết người để tự vệ.

Bạch Diệc Phi nhìn dáng vẻ ung dung của Tùng Thảo Giác, cười một tiếng: "Cầm chứng cứ tới đi!"

Lần này người tới là Trần Hạo, trong tay hắn ta cầm một cái bút ghi âm rất nhỏ, đưa cho thẩm phán.

Sau đó, thẩm phán nhận hai cái, bút ghi âm liền bắt đầu tự động phát ra.

"Tôi là cháu trai của Vương Hải".

"Cái mẹ gì thế?"

"Con mẹ nó mày là cháu của Vương Hải thì liên quan đếch gì đến tao?"

"Tại sao lại không liên quan? Là mày giết ông ấy! Tao tới để tính sổ với mày!"

...

"Đáng tiếc, may để cho Đào Yêu che giấu việc mang thai, nhưng cái thai của cô ta làm sao có thể lấp liếm được, trừ khi cô ta không gặp người khác, Vương Hải biết Đào Yêu mang thai đứa con không phải của mình cho nên đã bắt cô ta bỏ thai".

"Sau khi may biết được chuyện này, liền bí mật cho người giết chết Vương Hải, lại vu oan giá họa cho Bạch Diệc Phi".

Bản thu âm này lại một lần nữa chứng minh Tùng Vu Duyệt giết Vương Hải, khi nghe đến đây, Tùng Thảo Giác cũng không có phản ứng lớn.

Cho đến đoạn sau...

"Đánh cho tao, đánh chết nó đi!"

"Nhất định không thể để cho nó đi ra ngoài!"

"Ra tay đi!"

Tiếp theo chính là một loạt âm thanh thượng cẳng chân hạ cẳng tay, rồi trở nên yên tĩnh, sau đó lại là mấy lời đối thoại, cùng với tiếng điện thoại không rõ ràng.

"Rất tốt, trước khi chết, hãy nhớ kỹ tên của tao, tao là Lý Bá, người giết may!"

Tiếp đó chính là âm thanh va chạm của vật nặng, một lát sau, lại có mấy tiếng va đập, sau đó âm thanh của Lý Bá biến mất.

Rồi sau đó chỉ còn âm thanh của Tùng Vu Duyệt cầu xin tha thứ, cuối cùng, tất cả đều trở lại bình thường.

Bản ghi âm đã phát xong.

Âm thanh Tùng Vu Duyệt gọi người giết chết Bạch Diệc Phi vừa bắt đầu, Tùng Thảo Giác cùng luật sư Hồ liên biết, vụ án này xong rồi.

Phía sau càng không cần phải nói, chính là âm thanh của Lý Bá cùng mấy tên vệ sĩ bao vây tấn công Bạch Diệc Phi, Lý Bá còn nói rõ ràng là muốn giết Bạch Diệc Phi, âm thanh va chạm phía sau, cũng có thể tưởng tượng lúc đó Lý Bá đang đánh Bạch Diệc Phi.

Cuối cùng Bạch Diệc Phi không biết làm thế nào đã giết chết Lý Bá, mà lúc đó, bởi vì phải đối mặt với sự uy hiếp của cái chết, Bạch Diệc Phi đã đánh mất đi lý trí cho nên không thêm để ý tới Tùng Vu Duyệt ở trước mặt đang cầu xin tha thứ, mà giết chết Tùng Vu Duyệt để bảo đảm an toàn cho bản thân.

Thật ra thì đoạn ghi âm này đã được xử lý, một ít đoạn ghi âm đã bị cắt đi, ví dụ Bạch Diệc Phi nói bản thân đến để giết Tùng Vu Duyệt, còn nữa Bạch Diệc Phi dùng dây pháo giết Lý Bá, cuối cùng nói ra những lời giết Tùng Vu Duyệt.

Đồng Di Huyền thấy vậy lập tức lên tiếng: "Dựa vào bản ghi âm có thể phán đoán được, đương sự của tôi lúc đi đến đó là bởi vì chuyện người bị hại mưu sát Vương Hải, có thể người bị hại không thừa nhận, còn nổi lên sát tâm muốn giết đương sự của tôi".

"Đương sự của tôi bị vệ sĩ cùng cao thủ bao vây, tình huống như vậy, vì để tự vệ, đương sự của tôi không thể không đánh lại, càng về sau mất đi lý trí nên mới dẫn đến chuyện giết người liên hoàn".

"Đây hoàn toàn là giết người để tự vệ".

Dứt lời, thẩm phán nhìn về phía bên nguyên, luật sư Hồ thấy vậy dường như muốn phản bác điều gì đó, nhưng lại hoàn toàn không phản bác được.

Lúc này, Tùng Thảo Giác trầm giọng nói: "Thẩm phán, tôi không còn gì để nói, xin rút lại lời buộc tội".

Luật sư Hồ khiếp sợ trợn to cặp mắt, mặc dù chứng cứ hơi khó giải quyết, nhưng chỉ cần xin mở thêm phiên tòa khác, đi điều tra một chút, có thể sẽ điều tra ra được cái gì, còn có thể lật ngược tình thế.

Nhưng Tùng Thảo Giác cứ vậy từ bỏ, còn chủ động nói rút đơn kiện.

Thẩm phán ngược lại không chút bất ngờ, chỉ bình tĩnh tuyên bố kết quả: Bạch Diệc Phi giết người để tự vệ, bên nguyên lại rút đơn kiện nên được phán vô tội và Bạch Diệc Phi được thả tự do!

Chờ thẩm phán tuyên bố xong, trên gương mặt của đám người Bạch Hồ cuối cùng cũng có biểu cảm, không nhịn được mà cười ra tiếng, vỗ tay hoan hô, tóm lại là vô cùng kích động.

Trái lại Bạch Diệc Phi rất bình tĩnh, mà còn đứng dậy đi về phía Tùng Thảo Giác nói: "Tôi nói là làm, ông từ đâu tới đây thì về lại nơi đó đi!"

Tùng Thảo Giác ngừng một lát, ánh mắt âm trầm.

Mọi người cho là, Bạch Diệc Phi tỏ thái độ này Tùng Thảo Giác sẽ vô cùng giận dữ nhưng ngược lại ông ta vô cùng bình tĩnh, chẳng qua là ánh mắt có chút dọa người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 408

"Lần này coi như may mắn!", Tùng Thảo Giác lạnh lùng mở miệng "Chưa biết chừng lần sau may mắn không còn may mắn được như thế đâu". Nói xong, Tùng Thảo Giác dẫn người của mình cúi chào thẩm phán rồi rời đi.

Luật sư Hồ sững sờ tại chỗ, có chút ngơ ngác, bọn họ cứ như vậy rời đi sao?

Thật sự không thể tiếp tục được nữa sao?

Đây là lần đầu tiên luật sư Hồ phải chịu sự thất bại khó tin trong sự nghiệp của mình, lúc này danh hiệu luật sư số một thủ đô có chút buồn cười.

Vụ án lẽ ra rất đơn giản, hoàn toàn có thể xác định được kết quả, vậy mà lại bị lật ngược tình thế!

Từ nay về sau, vụ án này thật sự đã trở thành huyền thoại kinh điển.

Các vị thẩm phán đã rời khỏi chỗ ngồi, người nhà họ Tùng lẫn Dương Ngưu cũng đã ra về, chỉ còn lại Diệp Hoan và người của Bạch Diệc Phi.

Diệp Hoan đi tới, trầm giọng nói: "Nên nhớ là anh đã đồng ý với tôi rồi đấy".

"Yên tâm đi, tôi đã hứa thì sẽ giữ lời", Bạch Diệc Phi trả lời.

Diệp Hoan có thể ra mặt giúp anh làm chứng đều do ngày hôm đó Trần Hạo nói chỉ cần Diệp Hoan để Bạch Diệc Phi được thả ra thì sẽ giao Diệp Ngải còn nguyên vẹn trở về với gã.

Diệp Hoan hừ lạnh một tiếng, trước khi đi còn nói với Bạch Diệc Phi: "Tôi mong anh sẽ giữ lời".

Diệp Hoan nói xong câu này cũng rời đi.

Lúc này, mấy người Long Linh Linh hồ hởi vui vẻ đi tới: "Chủ tịch".

"Anh..."

Bạch Diệc Phi cười một tiếng: "Thời gian này mọi người đã vất vả rồi".

Mọi người lắc đầu, bọn họ đều cam tâm tình nguyện đi theo Bạch Diệc Phi, bọn họ cũng biết kế hoạch của Bạch Diệc Phi. Bây giờ bọn họ lại nhìn thấy Bạch Diệc Phi thật sự được thả ra, không những không cảm thấy mệt mỏi vất vả mà trái lại bọn họ còn vui vẻ và cũng càng thêm khâm phục Bạch Diệc Phi hơn.

Lúc mọi người hò reo ăn mừng Đổng Di Huyền vẫn có chút ngỡ ngàng, mặc dù đã chiến thắng vụ kiện này nhưng kết quả cũng khiến cô có chút khó tin.

"Tại sao ông ta lại từ bỏ?", đây là điểm khó tin nhất.

Bạch Diệc Phi hơi nhíu mày, lần đầu tiên gặp gỡ cô ta đã để lại trong lòng anh ấn tượng khó phai về một cô gái lạnh lùng kiêu ngạo, lúc này nhìn dáng vẻ tò mò của cô ta, anh cũng có chút bất ngờ: "Muốn biết không?"

Đổng Di Huyền gật đầu.

Bạch Diệc Phi cười nói: "Bởi vì Dương Ngu không phải người của tôi".

"Hả?", Đổng Di Huyền kinh ngạc: "Không phải người của anh? Vậy đó là...", người của ai?

"Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô", Bạch Diệc Phi đáp lời.

Trong nháy mắt, Đổng Di Huyền còn rất nhiều chỗ không hiểu cũng đã nghĩ thông suốt.

Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô còn lớn mạnh hơn cả tứ đại gia tộc, bọn họ đích thân lấy người của mình làm nhân chứng, như vậy rõ ràng là bọn họ có ý bảo vệ Bạch Diệc Phi.

Cho nên Tùng Thảo Giác đã lựa chọn nhẫn nhịn chứ không phải kiên quyết như vừa rồi.

"Nhưng mà, tại sao người của hiệp hội liên minh doanh nghiệp sẽ...",
Đông Di Huyền vẫn có chỗ không hiểu.

Bạch Diệc Phi giải thích: "Bởi vì... sau khi Vương Hải bị giết, hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô nói là muốn đích thân báo thù cho Vương Hải".

"Bây giờ bọn họ thông qua vụ án này liền biết được hung thủ thực sự giết hại Vương Hải, người của hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô đương nhiên sẽ đứng ra, nếu lúc này Tùng Thảo Giác vẫn tiếp tục bảo vệ cho Tùng Vu Duyệt, vậy thì người của bọn họ sẽ đối phó với nhà họ Tùng".

"Tùng Thảo Giác không dám đem an nguy của cả nhà họ Tùng để đánh đổi công bằng cho con trai đã bị giết của ông ta, thậm chí, Tùng Thảo Giác có thể cắt đứt quan hệ với Tùng Vu Duyệt để bảo vệ cho nhà họ Tùng".

Một lần nữa được nghe toàn bộ đầu đuôi câu chuyện, Đông Di Huyền lạnh cả sống lưng, Bạch Diệc Phi có thể tính toán kỹ lưỡng như vậy, thậm chí ngay cả thái độ của hiệp hội liên minh doanh nghiệp cũng có thể nhìn ra không khỏi làm cho người ta khiếp sợ.

Cô ta lại nhìn Bạch Diệc Phi, lúc này anh đã dẫn đám người Long Linh Linh đi ra bên ngoài rồi.

Bạch Diệc Phi muốn nói chuyện với Lý Cường Đông, nhưng lúc anh được tuyên bố được thả tự do thì Lý Cường Đông đã rời khỏi chỗ ngồi rồi.

Không tìm được Lý Cường Đông, anh chỉ có thể đi ra ngoài, chờ đến khi trở về lại đi tìm bố vợ.

Bên ngoài tòa án, Tùng Thảo Giác ngồi trên chiếc xe sang trọng của mình, nhìn chiếc xe hiệu Bao Jun đang đậu cách chỗ đó không xa, đôi mắt của ông ta híp lại một cái, ngay sau đó trầm mặt nói: "Đi!"

Một lát sau, Tùng Thảo Giác dẫn toàn bộ người của ông ta rời đi.

Trường Tiểu cùng Tùng Lệ Nhã vẫn một mực quan sát chiếc xe hiệu Bao Jun kia.

Lúc này, bọn họ vừa vặn nhìn thấy Bạch Diệc Phi đi ra.

"Anh Trường Tiểu, Bạch Diệc Phi đi ra rồi".

Trường Tiểu khẽ nhíu mày, quay đầu sang nhìn, Bạch Diệc Phi có thể đi ra ngoài, còn Tùng Vu Duy đã chết, chỉ có thể là Bạch Diệc Phi đã được thả ra.

"Có chút thú vị", Trường Tiểu hừ lạnh một tiếng.

Tùng Lệ Nhã thấy vậy bĩu môi: "Anh Trường Tiểu, chúng ta còn ra tay nữa không?"

Trường Tiểu lắc đầu, lại nhìn chiếc xe kia một lần nữa: "Không, chúng ta đi thôi".

Bất cứ lúc nào cũng có thể giết chết Bạch Diệc Phi, thời điểm này không nên vội vã, quan trọng nhất là, người ngồi trong chiếc xe Bao Jun kia, có thể không dễ dây vào.

Người ở thủ đô đều biết rằng, Bạch Vân Bằng là chủ nhân của nhà họ Bạch nắm giữ tập đoàn lớn cùng tài sản trăm tỉ như vậy, nhưng cho tới bây giờ vẫn không thích đi xe sang mà chỉ thích đi chiếc xe bình thường nhất.

Mà tất cả số đuôi xe của ông ta không phải là 666 mà chính là 888, số đuôi của chiếc xe này lại đúng là 888.

Cho nên, không cần đoán cũng biết người trong xe là Bạch Vân Bằng.

Mà điều Bạch Vân Bằng làm cho người khác phải kiêng dè nhất không phải là thế lực nhà họ Bạch mà chính là bản lĩnh của ông ta, nếu như không phải là cao thủ võ nghệ cao cường, không mấy ai có thể sống sót được dưới tay của ông ta.

Trường Tiểu rời đi, Bạch Diệc Phi từ đầu đến cuối cũng không hề chú ý tới anh ta.

Lúc này, Cổ Vinh cũng đuổi theo ra ngoài.

"Chúc mừng anh", Cổ Vinh nói.

Bạch Diệc Phi khách sáo nói: "Cảm ơn anh".

Cổ Vinh nghe vậy đột nhiên thở dài: "Là tôi phải cảm ơn anh mới đúng".

Bởi vì Tần Hoa là bạn tốt của anh ta, mà Bạch Diệc Phi lại báo thù cho Tần Hoa.

Lương Ngọc đi theo sau Cổ Vinh, ánh mắt cô ta tương đối phức tạp nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đem tới cho cô ta quá nhiều sự chấn động, từ lúc mới bắt đầu là tên giết người khát máu, cho đến cậu chủ con nhà giàu sống trong nhung lụa, rồi đến chủ tịch tài ba của một công ty lớn, cuối cùng cho dù anh ta có giết người cũng thành công lật ngược vụ án mà được tuyên bố vô tội có thể thả tự do!

Tất cả đều diễn ra trong thời gian ngắn ngủi chưa đầy một tháng.

Bạch Diệc Phi cùng tất cả những người cô ta đã gặp trước đây đều không giống nhau.

Nhưng Lương Ngọc cũng sẽ không thể hiện ra sự khâm phục của mình, cô ta chỉ nói với Bạch Diệc Phi: "Là do anh may mắn mới thoát tội thôi!"

Bạch Diệc Phi nghe vậy liền cười một tiếng, thành thật nói với Lương Ngọc: "Cảm ơn cô".

"Hả?", Lương Ngọc ngơ ngác.

Bạch Diệc Phi không hề giải thích, cứ thế quay người đi ra ngoài: "Trở về thôi, tôi muốn nghỉ ngơi một chút".

Mọi người đi tới ven đường, chuẩn bị lên xe, lúc này, người ngồi trên chiếc xe bình thường kia cuối cùng cũng bước xuống.

Sau khi mọi người nhìn thấy người bước xuống xe là ai thì mọi người đều cực kỳ kinh ngạc, sau đó là một trận vô cùng vui sướng.

Mà Bạch Diệt Phi lại sững sờ ngay tại chỗ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 409

“Tuyệt Nhi?” Bạch Diệc Phi sững sờ nhìn Lý Tuyệt đang đứng đợi ở phía trước, anh chưa từng nghĩ sẽ được gặp cô ngay khi vừa bước chân ra ngoài thế này.

Lý Tuyệt sau khi xuống xe thì đứng ở bên đường, cô bước lên phía trước một bước rồi dừng lại sau đó cứ đứng yên lặng như vậy nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì vội chạy lên vài bước ôm xiết cô vào trong lòng mình.

Lý Tuyệt không hề đẩy anh ra mà cũng vòng tay ôm thật chặt Bạch Diệc Phi sau đó nhẹ nhàng nói: “Anh không sao rồi, tốt quá”.

Lời vừa dứt, Lý Tuyệt lặng lẽ khóc.

Đám người Lưu Hiểu Anh đứng phía sau thấy vậy không khỏi lần lượt đều nở nụ cười chúc phúc cho bọn họ.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyệt quay trở lại biệt thự tại cảng Lam Ba.

Ở trong trại tạm giam một tháng, việc đầu tiên khi Bạch Diệc Phi trở về nhà là đi tắm sau đó thay một bộ đồ mới sạch sẽ, cả người dường như cũng thoải mái và nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Lý Tuyệt ngồi ở phòng khách đợi Bạch Diệc Phi nhưng cô vẫn không kiếm được sự kích động trong lòng bởi vì cô còn một việc nữa muốn nói cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi tắm xong đi xuống thì thấy Lý Tuyệt đang ngồi đợi mình, trong lòng anh không khỏi cũng cảm thấy xúc động.

"Tuyệt Nhi".

Lý Tuyết đáp lời anh rồi nói: “Anh ngồi xuống trước, em có việc muốn nói với anh”.

Bạch Diệc Phi nghe Lý Tuyết nói vậy thì hơi khựng lại, sau đó quan sát biểu cảm trên gương mặt cô rồi không kiềm được tò mò muốn biết Lý Tuyết định nói gì với mình? Chẳng lẽ bởi vì chuyện lần này đã khiến cho cô nhận ra tình cảm của mình, cho nên mới muốn chủ động thổ lộ lòng mình với anh sao?

Lý Tuyết nhìn thẳng Bạch Diệc Phi rồi nói: "Em... đã khôi phục trí nhớ rồi”.

“Uỳnh” một tiếng, Bạch Diệc Phi có cảm giác như vừa có một sự kinh ngạc và vui sướng dội thẳng vào tâm trí mình.

Bạch Diệc Phi ngây người ra mắt một lúc lâu mới phản ứng lại: “Thật không? Em nhớ lại tất cả rồi sao?”

“Ừm”, Lý Tuyết gật đầu, cô đã nhớ lại tất cả mọi thứ, cô đã biết ban đầu giữa cô và Bạch Diệc Phi chỉ là mối quan hệ hợp đồng hôn nhân, cũng nhớ lại sự lạnh nhạt của mình đối với Bạch Diệc Phi hai năm trước, lại càng nhớ rõ nửa năm gần đây Bạch Diệc Phi đối xử với mình tốt ra sao.

Bạch Diệc Phi vô cùng hưng phấn, anh theo phản xạ ngồi xuống bên cạnh Lý Tuyết rồi ôm cô thật chặt vào lòng mình.

"Tuyệt quá...".

Thực sự tuyệt vời quá, Lý Tuyết đã nhớ lại rồi, cô ấy đã nhớ lại tất cả những điều dù nhỏ nhặt nhất giữa hai người, những điều vui vẻ, những điều không vui, tất cả đều đã nằm trong đầu cô.

Bạch Diệc Phi suýt nữa bật khóc vì vui sướng nhưng anh vẫn không kiềm chế được mà muốn xác nhận lại một lần nữa: “Tuyệt Nhi... Vợ ơi...”.

"Ừm...", Lý Tuyết dựa vào lòng Bạch Diệc Phi xấu hổ đáp lời.

Bạch Diệc Phi nghe thấy cô đáp lời thì lại càng thêm kích động: “Vợ ơi, chúng ta... có được tính là đã tu thành chính quả rồi không?”

Lý Tuyết gật đầu nhưng không nói gì.

Cho dù như vậy thì Bạch Diệc Phi cũng hiểu ý của Lý Tuyết, cô chỉ là xấu hổ nên mới không mở miệng nói chuyện mà thôi, chỉ cần trong lòng anh hiểu là được rồi.

Cuối cùng thì Bạch Diệc Phi cũng đã đợi được đến ngày mà Lý Tuyết mở rộng lòng với anh, cuối cùng thì bọn họ cũng đã tu thành chính quả.

Từ từ đã, bọn họ còn chưa động phòng thì tu thành cái chính quả gì?

Vì vậy Bạch Diệc Phi cẩn thận mở miệng hỏi: “Tuyết Nhi, chúng ta còn một bước cuối cùng để tu thành chính quả, em xem hay là chúng ta có nên đi nốt bước cuối cùng này không?”

Anh đã rất khéo léo đặt câu hỏi rồi, cũng biết là Lý Tuyết sẽ hiểu được anh muốn nói cái gì.

Quả nhiên Lý Tuyết hiểu được ý của anh, nhưng cô lại càng thấy xấu hổ hơn, đầu cô gần như đã chôn sâu vào trong lòng anh rồi, nhưng mà Bạch Diệc Phi vẫn nghe được Lý Tuyết trả lời bằng âm mũi nghe mềm mềm, yếu ớt.

"Được...".

Lời nói vừa dứt, Bạch Diệc Phi kích động bé bỏng Lý Tuyết lên, quay trở về phòng ngủ thực hiện nốt bước còn lại để tu thành chính quả.

...

Biệt thự nhà họ Bạch ở thủ đô.

Ngô Quế Hương lái chiếc xe của Bạch Vân Bằng trở về nhà, chuyện lần này vốn dĩ Bạch Vân Bằng có thể tự giải quyết nhưng mà bên thủ đô lại có

việc giữ chân ông nên Ngô Quế Hương không còn cách nào khác đành phải tự mình đi.

Mà Ngô Quế Hương biết sức uy hiếp của mình không đủ cho nên lấy xe của Bạch Vân Bằng để đi, làm gì có ai lại không nhận ra xe của Bạch Vân Bằng, chỉ cần bà không bước ra khỏi xe thì đám người kia làm sao biết được người ngồi trong xe là Bạch Vân Bằng hay không, như vậy thì bọn họ cũng sẽ không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Sau khi trở về nhà, Ngô Quế Hương đi vào trong thư phòng tìm Bạch Vân Bằng đang xử lý công việc, sau đó lập tức vui mừng nói: “Tôi về báo tin vui cho ông đây!”

“Tôi đã biết rồi, dù gì thì cũng là dòng giống của tôi mà”, Bạch Vân Bằng gật đầu.

Ngô Quế Hương mỉm cười: “Lần này con trai giải quyết vấn đề quá tuyệt vời!”

Ngay từ đầu Bạch Diệc Phi đã dùng những thông tin thật giả lẫn lộn, sau đó thông qua miệng của Lương Minh Nguyệt và Lâm Cuồng để đánh lạc hướng tất cả mọi người, khiến cho bọn họ không biết rõ được Bạch Diệc Phi sẽ đi đối phó với ai, sau đó lại lợi dụng Diệc Hoan tham gia đàm phán để kéo dài thời gian.

Mục tiêu cuối cùng là đi tìm Tùng Vuu Duy đồng thời một mình anh đã giết chết gã ta, sau đó lại lập kế hoạch cho cảnh sát đến bắt anh để nhà họ Tùng không thể ra tay trả thù anh nữa.

Sau đó lại lợi dụng Lương Ngọc chuyển lời cho Lương Minh Nguyệt để cho Hội liên minh doanh nghiệp ở thủ đô buộc phải can thiệp vào vụ này, cuối cùng chính là bản ghi âm lại quá trình xảy ra vụ án, đây chính là chứng cứ hoàn hảo nhất.

Tất cả các tình tiết xâu chuỗi lại với nhau, không hề có sơ hở nào khiến cho nhà họ Tùng bị đùa giỡn quay mòng mòng mà không biết.

Ngô Quế Hương càng nghĩ càng thấy Bạch Diệc Phi thông minh vô cùng, thực sự là niềm tự hào của bà: “Đúng rồi, lần này Bạch Diệc Phi giải quyết vấn đề giỏi như vậy thì đám trưởng bối kia còn tiếp tục phản đối nó nữa không?”

“Đều là một đám người gió chiều nào xoay chiều đó chỉ biết đến lợi ích cá nhân mà thôi, bà thấy sao?”, Bạch Vân Bằng thờ ơ nói.

Ngô Quế Hương lại lờ đi câu nói của Bạch Vân Bằng, chỉ vui vẻ nói: “Vậy thì được rồi, đây mới đúng là con trai tôi, nó có thể danh chính ngôn thuận trở thành người thừa kế của nhà họ Bạch rồi!”

Bạch Vân Bằng ngược lại không hề cảm thấy vui vẻ mà còn có chút lo lắng: “Đúng là danh chính ngôn thuận, nhưng trước lúc đó thì tôi phải khiến cho đám người kia tỏ ra ngoan ngoãn một chút”.

Sự lo lắng của Bạch Vân Bằng không phải là thừa, những trưởng bối của nhà họ Bạch quả thực vô cùng coi trọng lợi ích, để việc Bạch Diệc Phi là người thừa kế trở thành sự thật thì trong quá trình đó chắc chắn bọn họ sẽ phải moi thêm nhiều lợi ích hơn nữa, đây cũng là một vấn đề rắc rối.

Nhưng mà dù sao thì bọn họ cũng là trưởng bối của nhà họ Bạch, bà cũng chỉ là một cô con dâu thôi nên cũng không tiện để can thiệp vào, việc này giao cho Bạch Vân Bằng xử lý đi!

...

Một căn biệt thự khác của nhà họ Bạch, Bạch Khiếu ngồi bên cạnh hồ cá của biệt thự thả thức ăn cho cá.

Quản gia Hoàng Bá yên lặng đứng phía sau lưng hắn.

Vừa rồi Bạch Khiếu đã nhận được tin tức thắng lợi của Bạch Diệc Phi, cho đến tận bây giờ Bạch Khiếu vẫn không hề mở miệng nói một câu nào.

Rất lâu sau đó, Bạch Khiếu mới nói: “Quả nhiên là vậy, tôi đã đề phòng việc ngộ nhỡ xảy ra là hoàn toàn đúng!”

“Đúng vậy, cậu chủ”.

Bạch Khiêu chẹp miệng: “Nhưng mà tôi vẫn chưa thấy yên tâm”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 410

Tốc độ trưởng thành của Bạch Diệc Phi thật sự rất đáng sợ, mặc dù đang trong hoàn cảnh bị tấn công, nhưng Bạch Diệc Phi vẫn có thể lập ra một kế hoạch báo thù hoàn hảo, đồng thời bản thân cũng thoát được tội. Bạch Diệc Phi như vậy thật sự là mối uy hiếp rất lớn, mặc dù hẳn đã cho Lí Tuyết uống thuốc không thể mang thai được nữa.

“Vậy nên Hoàng Bá, ông thấy cách nào mới khiến người ta yên tâm nhất đây?”

Hoàng Bá cúi thấp đầu nói: “Chỉ có người chết mới khiến người khác yên tâm được”.

“Nói đúng lắm”, Bạch Khiếu cười lạnh: “Ông đi sắp xếp chút đi”.

Hoàng Bá gật đầu, sau đó ông ta do dự nói: “Bây giờ bên cạnh Bạch Diệc Phi có rất nhiều người, có cần đích thân tôi đi xử lý không?”

Bạch Khiếu lắc đầu: "Không cần, nếu như ông đi thì ngược lại sẽ bị phát hiện”.

Bây giờ mấy lão già nhà họ Bạch đã hoàn toàn thừa nhận Bạch Diệc Phi là người thừa kế tiếp theo, vì thế nếu Hoàng Bá rời đi sẽ dẫn đến hoài nghi, đến lúc đó muốn giết Bạch Diệc Phi cũng càng khó hơn.

“Vậy...”, Hoàng Bá không biết nên phái ai đi mới tốt.

Bạch Khiếu cũng đang cân nhắc: "Nghe nói Trường Tiểu và Tùng Lệ Nhã rời thủ đô rồi?”

“Đúng vậy”.

Bạch Khiếu quay đầu lại nhìn Hoàng Bá: “Hai người họ nên là một đôi phải không?”

Hoàng Bá nhìn hẳn, trong chớp mắt lập tức hiểu ra, sau đó ông ta cúi đầu: "Tôi đã hiểu thưa cậu chủ".

....

Biệt thự nhà họ Tùng

“Ông ba, chẳng lẽ lần này cứ kết thúc như thế sao”, người phụ nữ da đen không cam tâm nói.

Tùng Thảo Giác đương nhiên không cam tâm, nhưng còn có thể làm thế nào khác?

“Có biết Dương Ngưu là ai không? Anh ta chính là người của liên minh doanh nghiệp thủ đô đó”.

“Cái gì?”, người phụ nữ sững sốt, sau đó cũng hiểu được vì sao Tùng Thảo Giác lại lựa chọn như vậy.

Tùng Thảo Giác hừ lạnh một tiếng: “ Đi điều tra một chút, xem thử vì sao Diệp Hoan lại giúp Bạch Diệp Phi tạo chứng cứ”.

Mối quan hệ giữa hai nhà họ Diệp và họ Tùng vốn rất tốt, Diệp Hoan không nên giúp Bạch Diệp Phi mới phải, không hiểu được vì sao Diệp Hoan ở trên tòa án lại nói những câu như thế.

Tùng Thảo Giác không thể không nghi ngờ có phải giữa Diệp Hoan và Bạch Diệp Phi có thỏa thuận nào đó không? Dù sao tối hôm đó Bạch Diệp Phi vốn dĩ cũng phải đàm phán với Diệp Hoan.

...

Thủ đô, trong một công viên nọ, một nam một nữ ngồi đối diện nhau đang đánh cờ.

“Đàn em, nước cờ này đi sai rồi”, cô gái đặc ý nói

Chàng trai hừ nhẹ: “Nước cờ này đi sai không đồng nghĩa với việc trình độ của em thấp”.

“Ồ, cậu luôn có quy tắc đánh cờ à?”, cô gái cười đáp

Chàng trai nhìn bàn cờ rồi lại hạ xuống thêm một quân: “ Có quy tắc gì chứ? Dùng được là được”.

“Tại sao tôi lại không nhìn ra có tác dụng gì nhỉ? Tôi thấy trình độ của cậu cũng chỉ như vậy thôi”, cô gái chế giễu nói.

Chàng trai không vui, sau đó lại tùy tiện đánh xuống quân cờ: “Vậy chị cũng không thể làm bậy như vậy được?”

“Tôi làm bậy?”, cô gái chớp chớp đôi mắt, tỏ vẻ bản thân rất vô tội.

Chàng trai không thể không nói: “Vậy sao chị lại để Trần Ngạo Kiêu đi tìm Bạch Diệc Phi? Đó chẳng phải là đồ đệ cung của chị à”.

“Còn cậu không phải cũng phái đồ đệ đi tìm Từ Lăng sao? Cậu cũng biết năng lực của hắn ta mà?”, cô gái không khách khí đáp trả.

Chàng trai hừ nhẹ: “Đều như nhau cả thôi”.

Cô gái nhún vai nói: “Được thôi, dù sao thì cậu cũng thua”.

“Ai nói vậy?”, chàng trai không tin, lại đánh thêm quân cờ nữa.

Lúc này cô gái cũng đánh nốt một quân rồi thản nhiên nói: “Đàn em, cậu thua rồi”.

Chàng trai không biết nói gì.

Chàng trai nhìn bàn cờ, quân đe của mình đều bị quân trắng bao vây cả: “Bị bao vây sát sao như vậy, em thua cũng là chuyện đương nhiên”

...

Thành phố Thiên Bắc

Sau khi Bạch Diệc Phi và Lý Tuyệt tình cảm mặn nồng xong thì sáng hôm sau anh đã lái xe đến bệnh viện Ngọa Long để tìm Trần Ngạo Kiều.

“Thế lực của nhà họ Tùng không nhỏ, lần này chỉ là một nhánh trong số đó, mà chúng ta lại quá yếu”.

Trần Ngạo Kiều gật đầu: “ Người của nhà họ Tùng nhất định sẽ trả thù”.

“Vì vậy tôi cần thế lực một nhánh của tổ chức anh”, Bạch Diệc Phi đáp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 411

Tùng Vu Duy bị anh giết chết, trên toà Tùng Thảo Giác lại không thể trả thù, sau này chắc chắn nhà họ Tùng sẽ không buông tha cho anh dễ dàng như vậy! Trần Ngạo Kiều gật đầu: "Có yêu cầu gì?"

“Đáng tin là điều quan trọng nhất”, Bạch Diệc Phi nói: “Những điều còn lại thì anh tự xem xét, tôi tin tưởng ở anh”.

Vừa dứt lời, Bạch Diệc Phi lại bổ sung thêm: “Người không quan trọng về số lượng mà quan trọng ở chất lượng”.

“Đã hiểu”, Trần Ngạo Kiều gật đầu, lại hỏi: “Cần đặt tên?”

“Cái gì?”, Bạch Diệc Phi chớp chớp mắt: “Ý anh là đặt tên cho thể lực của chúng ta?”

“Chứ không thì sao?”, Trần Ngạo Kiều nhún vai: “Không thể lần nào cũng gọi là thể lực chứ? Nghe chẳng ra làm sao cả”.

Khoé miệng Bạch Diệc Phi hơi giật giật, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Hay gọi là Cuồng Sa đi!"

Trần Ngạo Kiều lặp lại cái tên này một lần nữa, thấy cũng khá hay nên gật đầu.

...

Sau khi Bạch Diệc Phi và Trần Ngạo Kiều bàn xong việc thì đi thẳng đến nhà xác dưới tầng hầm.

Tô Đại Lưu một mình ngồi trên ghế tựa ôm ipad, cũng không biết ông ta đang xem cái gì mà vẻ mặt ông ta khi nhìn vào màn hình vô cùng dung tục, cảm giác như nước miếng của ông ta sắp rớt ra đến nơi rồi.

“Tô Đại Lưu!”, Bạch Diệc Phi gọi ông ta.

Tô Đại Lưu giật mình sợ hãi quăng luôn cái ipad đi, “bộp” một tiếng đập trên nền đất sau đó trượt đến dưới chân Bạch Diệc Phi.

"Chủ... chủ tịch đến rồi ạ...", Tô Đại Lưu trông thấy Bạch Diệc Phi thì lập tức thở phào một hơi rồi nịnh nọt chào hỏi.

Bạch Diệc Phi liếc xéo Tô Đại Lưu một cái, sau đó từ tốn mở miệng hỏi: "Cả tháng nay ông đều làm gì vậy? Có từng vào trong kia hưởng thụ không đấy?"

Tô Đại Lưu lắc đầu, trong lòng thầm kêu khổ không thôi: "Không có, tôi không có làm cái gì hết!"

"Ừm", Bạch Diệc Phi gật đầu rồi bước vào bên trong.

Bởi vì người đã bị nhốt trong này rất lâu cho nên Bạch Diệc Phi dặn dò phải chăm sóc người đó thật tử tế, do vậy nếu như đây không phải là nhà xác dưới tầng hầm của bệnh viện thì khi mới bước vào người ta sẽ cho rằng ở đây là một căn phòng vô cùng ấm cúng.

Mọi thứ cần thiết đều có đủ: đồ ăn, đồ uống, sô pha, giường, ti vi, tủ lạnh.

Lúc này Diệp Ngải đang ngồi trên sô pha xem ti vi, nghe thấy tiếng mở cửa thì lập tức xoay đầu lại nhìn, vào giờ này mà có người đến thì nếu không phải là mang đồ ăn đến cho cô ta thì chính là Tô Đại Lưu.

Diệp Ngải quay đầu, nhìn thấy Bạch Diệc Phi đứng ở cửa, ánh mắt chột lạnh đi.

"Đã lâu không gặp", Bạch Diệc Phi bước vào trong phòng, ngồi xuống đầu bên kia của ghế sô pha, Tô Đại Lưu không dám ngồi chỉ ngoan ngoãn đứng phía sau ghế sô pha.

Diệp Ngải quay đầu tiếp tục xem ti vi, không thèm để ý đến Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cũng không tức giận, dù sao thì trước đó anh cũng gây ra tương đối nhiều việc không vui vẻ gì lắm với cô ta, hơn nữa anh còn nhốt cô ta ở đây mãi chưa chịu thả ra, như vậy chỉ cần là người thì chắc chắn sẽ không trung bô mặt dễ chịu ra được.

"Cô định xem hết chương trình ti vi rồi đi hay là đi luôn bây giờ?"

Lời vừa dứt Diệp Ngải ngăn ra: "Ý anh là gì? Muốn thả tôi đi?"

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Đúng, hôm nay sẽ đưa cô về, anh trai cô sẽ đến đón cô".

Diệp Ngải dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn anh: "Trước đó tôi nói anh thả tôi đi nhưng anh không chịu, bây giờ nghĩ thông rồi nên muốn đến thả tôi đi à?"

"Tôi chưa từng có ý định giam giữ cô ở đây cả đời", Bạch Diệc Phi trả lời.

Diệp Ngải cười khẩy nói: "Nói đi, anh muốn làm gì? Tôi không tin anh lại có lòng tốt thả tôi đi như vậy".

"Cô không tin cũng chẳng sao, đi theo tôi!", Bạch Diệc Phi đứng dậy.

Diệp Ngải hơi híp mắt lại: "Anh thực sự thả tôi đi sao?"

"Có phải là anh tôi đã tìm được tôi rồi không? Anh ấy đang trả thù anh? Anh không chịu đựng được nữa cho nên mới phải thả tôi đi?"

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Không phải, nói một cách đơn giản là tôi chỉ thực hiện một giao dịch với anh trai cô, điều kiện chính là cô".

Diệp Ngải hơi ngây ra, cô ta bị nhốt ở đây hơn một tháng trời nên hầu như không biết được tình hình bên ngoài hiện giờ ra sao, cho nên cô ta nghĩ không ra Bạch Diệc Phi và anh trai cô ta có thể giao dịch gì với nhau.

Mối quan hệ của anh trai cô ta và Bạch Diệc Phi hẳn nên là mối quan hệ đối địch mới phải chứ?

Bạch Diệc Phi thấy cô ta như vậy đành phải giải thích thêm một câu: “Việc này rất phức tạp, đại khái chính là liên quan đến Tùng Vưu Duy, còn bây giờ thì tất cả mọi chuyện đã kết thúc rồi, tôi tuân thủ lời hứa giữa chúng tôi nên đưa cô về nhà”.

"Bây giờ, cô có thể đi được chưa?"

Diệp Ngải nghe xong câu này liền cho rằng Tùng Vưu Duy đã gây khó dễ cho Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi không chịu nổi nên mới đàm phán với Diệp Hoan để gã giúp anh và điều kiện chính là cô ta.

Càng nghĩ Diệp Ngải càng cảm thấy chuyện này đúng là như vậy, bởi vì Bạch Diệc Phi chắc chắn không thể đấu lại được với Tùng Vưu Duy.

“Ồ, tôi biết rồi”, Diệp Ngải gật đầu: “Anh ra ngoài trước đi, thôi thay quần áo xong rồi ra”.

Một lúc sau, sau khi Diệp Ngải thay quần áo xong, Tô Đại Lưu lái xe, Bạch Diệc Phi ngồi ở ghế lái phụ, Diệp Ngải ngồi hàng ghế sau.

"Tới thành phố Bắc Hải".

Tô Đại Lưu gật đầu.

Quãng đường đi tương đối dài, Diệp Ngải đã lâu lắm rồi mới được đi ra ngoài nên có vẻ hiếu kỳ nhìn phong cảnh bên ngoài, một lúc sau lại cảm thấy vô vị nên quay qua hỏi Bạch Diệc Phi: “Kể cho tôi nghe xem anh làm thế nào mà chọc vào Tùng Vưu Duy vậy?”

"Tùng Vưu Duy chính là người của một trong tứ đại gia tộc, anh hẳn là biết điều này chứ? Anh trêu chọc vào gã ta thì chắc chắn sẽ chẳng có được kết cục tốt, cho dù anh có đưa tôi về đi nữa, tôi cũng sẽ không giúp anh đâu!"

Bạch Diệc Phi cười cười: "Cô cảm thấy là tôi không đối phó được với Tùng Vưu Duy à?"

"Không phải sao? Anh chỉ có mỗi tập đoàn Hầu Tước, ở thành phố Thiên Bắc cũng coi như có danh tiếng, nhưng mà nhà họ Tùng lại là một trong tứ đại gia tộc ở thủ đô, anh làm sao mà so sánh được?"

"Nói cũng phải", Bạch Diệc Phi không phản đối.

Diệp Ngải thấy vậy thì càng cho rằng suy đoán của mình là đúng nên lại nói: "Anh tôi đã đồng ý với anh cái gì rồi? Giúp anh đối phó với nhà họ Tùng? Không thể nào, mối quan hệ giữa nhà họ Diệp và nhà họ Tùng trước giờ vẫn rất khăng khít, cho nên chúng tôi tuyệt đối không thể đối phó với nhà họ Tùng".

Bạch Diệc Phi không nói gì.

Diệp Ngải càng ngày càng thấy tò mò, rốt cuộc là Diệp Hoan đã đồng ý với Bạch Diệc Phi cái gì, không đúng: "Anh trai tôi biết tôi ở trong tay anh?"

"Đúng", Bạch Diệc Phi gật đầu.

Diệp Ngải có chút tức giận: "Vậy sao anh ấy lại không đến cứu tôi?"

Chẳng lẽ bởi vì suy cho cùng thì cô cũng chỉ là con gái, không có giá trị quá lớn cho gia tộc, nên cho dù bọn họ là anh em ruột đi nữa thì cũng không có tình cảm?

"Cô nghĩ nhiều quá rồi", Bạch Diệc Phi nhìn Diệp Ngải qua gương chiếu hậu, trả lời: "Anh của cô vốn không biết điều này, là tôi chủ động nói cho anh ta, lần trước...".

Lời còn chưa nói hết thì Diệp Ngải đã hiểu ra vấn đề, lần trước Bạch Diệc Phi đến rồi bảo Tô Đại Lưu cưỡng hiếp cô ta nhưng vẫn chưa làm đến bước cuối cùng, cô ta cũng biết Bạch Diệc Phi đã quay video lại, hoá ra là dùng để uy hiếp anh trai cô.

Bạch Diệc Phi lại nói: "Anh ta biết cô ở chỗ tôi nhưng anh ta không tìm được cô".

Rất nhanh xe của bọn họ đã đến bờ sông của thành phố Bắc Hải nơi mà bọn họ hẹn gặp nhau.

Xe của Bạch Diệc Phi vừa đến nơi thì Diệp Hoan đã tức khắc bước từ trên xe xuống.

Cả hai bên xuống xe gần như cùng một lúc.

“Anh!”, sau khi Diệp Ngải nhìn thấy Diệp Hoan thì không kiềm chế được chạy qua bên đó.

Dù gì thì cô ta cũng chỉ là một người phụ nữ, bị người ta nhốt lâu như vậy nên sau khi nhìn thấy người thân thì khó tránh khỏi kích động, cũng khó tránh khỏi cảm thấy tủi thân.

Đã thả người về rồi nên Bạch Diệc Phi chuẩn bị rời đi: “Người, tôi đã trả về rồi, gặp lại sau nhé”.

Tiếp đó, lời vừa mới dứt.

“Đứng lại!”, Diệp Ngải đột nhiên hét lên: “Không được đi!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 412

"Bạch Diệc Phi, anh tưởng rằng anh giam giữ tôi lâu như thế rồi cứ vậy mà cho qua sao? Anh nghĩ đẹp quá nhỉ?" "Tôi nói cho anh biết, hôm nay anh thả tôi ra chính là quyết định ngu ngốc nhất mà anh từng làm!"

Nói xong Diệp Ngải quay đầu qua nói với Diệp Hoan: "Anh, mau bắt anh ta lại!"

Thấy vậy, sắc mặt của Diệp Hoan hơi sa sầm sau đó dùng ánh mắt phức tạp nhìn Diệp Ngải: "Tiểu Ngải, có một số chuyện mà em không biết, chúng ta về nhà rồi nói".

"Ý của anh là gì?", Diệp Ngải hơi ngây ra sau đó nổi khùng lên: "Anh, em bị Bạch Diệc Phi giam giữ lâu như vậy, còn suýt chút nữa là bị... chẳng lẽ cứ như vậy mà cho qua hay sao?"

Diệp Hoan cảm thấy rất bất đắc dĩ, muốn nói cái gì đó nhưng lại bị Bạch Diệc Phi mở miệng nói trước.

"Việc của các người thì các người tự giải quyết đi, tôi còn có việc phải đi trước đây!"

Bạch Diệc Phi không muốn tiếp tục ở lại đây lãng phí thời gian của anh nên ra hiệu bảo Tô Đại Lưu đi.

Tô Đại Lưu liếc nhìn bọn họ sau đó lập tức chui vào trong xe, ông ta lo lắng bọn họ sẽ đánh nhau, cái thân già của ông ta mặc dù nhìn có vẻ to con nhưng thực tế lại yếu như gà ốm, cho nên nếu có xung đột thì chắc chắn ông ta chỉ có nước chịu ăn đòn.

Bạch Diệc Phi cũng chui vào xe, không lâu sau thì chiếc xe đã biến mất khỏi tầm nhìn của hai người kia.

Diệp Ngải rất không cam tâm: "Dựa vào cái gì? Anh có phải là anh trai của em không vậy?"

Diệp Ngải cảm thấy vô cùng tủi thân, lúc đầu khi cô ta đến thành phố Thiên Bắc chính là vì muốn chứng minh cho mọi người thấy cho dù cô ta là một phụ nữ thì vẫn có thể rất mạnh mẽ, cũng có thể kế thừa sự nghiệp của nhà họ Diệp.

Cô ta và Bạch Diệc Phi đối đầu với nhau lâu như vậy, nhưng đến cuối cùng cũng chỉ có mình cô ta thua cuộc, hơn nữa còn thua đến không còn manh giáp.

Cô ta cũng hiểu, bản thân mình thua kém người ta nhưng mà điều này không có nghĩa là sau khi cô ta bị giam giữ lâu như vậy, lúc được thả ra lại còn phải đối ơn đối phượng, cô ta không đi tìm người đến giết chết Bạch Diệc Phi đã là nhân từ lắm rồi.

Mà lúc này, Diệp Hoan với tư cách là anh trai của cô ta, đã không giúp cô ta đi xử lý Bạch Diệc Phi thì thôi lại còn để cho Bạch Diệc Phi cứ thế mà đi mất!

Diệp Ngải cảm thấy bản thân mình rất đáng thương cũng rất bi đát.

Diệp Hoan bất đắc dĩ thở dài, nhìn thấy em gái của mình như thế này lẽ nào gã không muốn trả thù cho em gái mình? Làm sao có thể như vậy được?

"Tiểu Ngải, Bạch Diệc Phi của bây giờ, chúng ta không trêu chọc vào được".

Diệp Ngải đột ngột ngắc phất đầu dậy: "Ý của anh là gì? Anh ta cho dù có giỏi hơn nữa thì cũng làm sao đấu lại được với nhà chúng ta? Anh ta còn mạnh hơn cả nhà họ Tùng hay sao? Không phải anh ta đã đắc tội với nhà họ Tùng rồi à? Chúng ta hợp tác với nhà họ Tùng đối phó với anh ta, chẳng lẽ anh ta còn cơ hội để đòi được nữa hay sao?"

"Trong tháng này đã xảy ra rất nhiều việc", Diệp Hoan nói giọng nhàn nhạt: "Tùng Vu Dục chết rồi".

Diệp Ngải khựng lại: "Chết rồi?"

Diệp Hoan gật đầu: "Bạch Diệc Phi giết".

"Sao có thể như vậy? Không phải anh ta không biết võ hay sao? Hơn nữa bên cạnh Tùng Vu Duyệt không có người bảo vệ sao? Là người của Bạch Diệc Phi giết à?"

Diệp Ngải biết bên cạnh Bạch Diệc Phi có Bạch Hổ còn có một sát thủ tên là Từ Lăng, do vậy muốn đột phá vòng vây bảo vệ của Tùng Vu Duyệt để giết chết gã là điều hoàn toàn có thể.

Diệp Hoan lắc đầu: "Là chính tay Bạch Diệc Phi giết, một mình anh ta giết bốn tên vệ sĩ, còn giết chết cả Lý Bá, sau cùng mới giết Tùng Vu Duyệt".

Diệp Ngải tròn tròn mắt không thể tin được.

Đám vệ sĩ bị giết thì cô ta cũng không thấy có vấn đề gì, nhưng mà Lý Bá cũng bị Bạch Diệc Phi giết chết...

Lý Bá là một cao thủ chuyên đi theo bảo vệ Tùng Vu Duyệt, do vậy đẳng cấp của ông ta khác hẳn với những người khác.

Nhưng anh trai của cô ta nói rằng Lý Bá đã bị Bạch Diệc Phi giết chết rồi.

Bạch Diệc Phi, rốt cuộc là thể loại quái vật gì vậy?

Diệp Ngải giật mình ngây ngẩn một hồi lâu mới hoàn hồn nói: "Vậy nhà họ Tùng không đuổi giết anh ta sao? Tùng Vu Duyệt chính là con trai của ông Ba, ông ta không thể không trả thù cho con trai mình!"

"Muốn trả thù, nhưng...", Diệp Hoan lại nhìn về phương hướng mà Bạch Diệc Phi đã đi xa: "Có người của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô bảo vệ, không có ai dám động vào anh ta".

Lần này Diệp Ngải ngây ra như phỗng: "Cái này thì lại có liên quan gì đến Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô?"

Diệp Hoan lắc đầu, đại khái kể lại từ đầu đến cuối mọi chuyện, cuối cùng chốt lại: “Cho nên, bây giờ chúng ta tốt nhất đừng nên đi trêu chọc vào anh ta”.

...

Cả đường Tô Đại Lưu tập trung lái xe cũng không dám chủ động nói chuyện với Bạch Diệc Phi.

Lúc này Bạch Diệc Phi lại chú ý thấy có một biển báo đường đi trên cao tốc, phía trước mặt có một đoạn rẽ đi về phía huyện Phụng Cự, đó chính là quê nhà của vợ Trương Hoa Ân.

“Rẽ đi, đi huyện Phụng Cự”, Bạch Diệc Phi đột nhiên nói.

"Hả? Ồ...", Tô Đại Lưu nhanh chóng bẻ tay lái rẽ vào đường cao tốc đi huyện Phụng Cự: “Chủ tịch, chúng ta đi huyện Phụng Cự làm gì vậy? Có dự án nào cần đàm phán hay sao?”

"Không có".

Bạch Diệc Phi chỉ là nhớ tới Trương Hoa Ân, anh ta và vợ vì chuyện của Đào Yêu mà đã ly hôn, nhưng kỳ thực trong lòng của anh ta vẫn rất yêu vợ mình.

Nhưng mà việc anh ta cặp bồ là sự thật không thể chối cãi, một người phụ nữ bình thường còn không thể chịu đựng được chồng của mình có người phụ nữ khác.

Huống hồ gì là vợ Trương Hoa Ân, cô ấy vì tự ti bản thân là một người mù, sẽ chỉ mang đến rắc rối cho Trương Hoa Ân mà thôi, cho nên nhân cơ hội này mới quyết định ly hôn.

Bạch Diệc Phi nhận thấy bọn họ vẫn còn rất để tâm đến đối phương, cuộc đời của một người, điều khó khăn nhất là có thể gặp được một người đi cùng mình đến cuối cuộc đời, nếu chẳng may bỏ lỡ thì sẽ không tìm được nữa.

Cho nên Bạch Diệc Phi nghĩ, có lẽ anh có thể giúp đỡ khuyên nhủ vài lời.

...

Nửa giờ sau, Tô Đại Lưu lái xe vào trong thị trấn của huyện Phụng Cự.

"Chủ tịch, chúng ta lái xe đi đâu?"

Bạch Diệc Phi lúng túng ho khan, anh vừa giật mình nhận ra anh chỉ biết chị dâu ở tại huyện Phụng Cự nhưng cụ thể địa chỉ ở đâu thì anh không rõ, không ngờ được anh lại có thể quên được điều quan trọng như vậy.

Huyện Phụng Cự cũng không hề nhỏ, mẹ kiếp giờ anh biết tìm người kiêu gì đây?

Bạch Diệc Phi đang suy nghĩ có nên gọi điện hỏi Trương Hoa Bân hay không thì đột nhiên có ba người phụ nữ đi qua trên vỉa hè khiến cho anh ngẩn ra.

"Đợi đã, dừng xe, chính là chỗ này!"

Tô Đại Lưu ồ một tiếng rồi vội vàng dừng xe lại bên vệ đường.

Bạch Diệc Phi lập tức mở cửa xe, trước khi xuống xe thì quay qua nói với Tô Đại Lưu: "Ông ở đây đợi tôi".

"Vâng, chủ tịch...", Tô Đại Lưu thực ra rất muốn đi theo, nhưng vấn đề là ông ta không biết chủ tịch muốn làm cái gì, chủ tịch cũng nói rồi, muốn ông ta ở lại đây đợi, như vậy thì ông ta chỉ có thể ở lại đây mà thôi.

Bạch Diệc Phi cũng khá là may mắn bởi vì ba người phụ nữ vừa đi ngang qua xe anh ban nãy có một người chính là chị dâu.

Hai người phụ nữ còn lại cũng không biết là ai, mỗi người một bên trái phải đi theo chị dâu, trong tay chị dâu còn cầm một cây gậy dò đường của người mù, trên mắt đeo cặp kính màu đen đang dò dẫm đi từng bước về phía trước.

Bạch Diệc Phi đi theo bọn họ rồi phát hiện họ bước vào một quán trà.

Lúc này trong quán trà không có nhiều người, chỉ có vài bàn đang có người ngồi, hơn nữa đều là những người cao tuổi.

Sau khi bước vào bên trong quán trà, chị dâu bị bọn họ đưa đến một chiếc bàn trong góc quán.

Trên chiếc bàn đó có một người đàn ông đang ngồi, nhìn bề ngoài khoảng gần bốn mươi tuổi, phong cách ăn mặc cũng tạm được chỉ là khuôn mặt mang vẻ “một lời khó mà tả hết”.

Sau khi ngồi xuống, mấy người bọn họ bắt đầu chào hỏi nhau, không lâu sau trà cũng được mang lên và bọn họ bắt đầu nói thẳng vào câu chuyện.

Bạch Diệc Phi không rõ tình huống lúc này là gì, cho nên chọn một chiếc bàn gần với bàn của bọn họ để ngồi, anh muốn nghe xem bọn họ đang nói chuyện gì.

"Đây là Ngô Hân Hân mà tôi đã kể với anh trước đó, ngoài đôi mắt không thể nhìn thấy được thì mọi thứ đều tốt", đây là giọng nói của một trong hai người phụ nữ.

Ngô Hân Hân chính là vợ của Trương Hoa Bân.

Người đàn ông ở phía đối diện nhìn chằm chằm Ngô Hân Hân, trong ánh mắt mang theo chút khinh miệt, nhưng thấy vẻ bề ngoài của Ngô Hân Hân cũng không tệ, nên chặc lưỡi thôi mù thì mù vậy.

Người đàn ông mở miệng giới thiệu: “Tôi tên là Đồng Ngưu Lại, năm nay bốn mươi ba tuổi, nhà tôi làm nghề nuôi trồng thủy hải sản, thu nhập hàng năm khoảng một trăm ngàn tệ, không có nhiều ham mê gì khác, chỉ có một sở thích nho nhỏ là thích uống rượu”.

"Sau khi uống say thì có thể sẽ hơi thô bạo một chút, nhưng chỉ cần cô đừng đến gây sự với tôi thì tôi chắc chắn sẽ không động tay chân đâu”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 413

“Hân Hân à, cô thấy thế nào?” Ngô Hân Hân cắn môi nhưng không nói gì.

Bạch Diệc Phi ngồi bên cạnh thấy thế thì đã hiểu ra, đây là đến xem mắt hả!

Ngô Hân Hân không đủ kiên nhẫn để đi xem mắt. Một là rất ghét bỏ Trương Hoa Ân, hoặc là vẫn còn yêu Trương Hoa Ân. Theo Bạch Diệc Phi thấy thì chắc chắn là về sau.

Vậy thì Bạch Diệc Phi không thể để Ngô Hân Hân tự làm khổ mình nữa, bây giờ vẫn còn cơ hội cứu vãn.

Bạch Diệc Phi không nhịn được mà đứng lên đi đến bàn của bọn họ.

Ngoại trừ Ngô Hân Hân thì tất cả đều nhìn lại.

Một người có lẽ là bà mối lên tiếng hỏi: “Anh này, anh...”

“Xin thứ lỗi, tôi đến đây tìm chị dâu của mình”, Bạch Diệc Phi nhẹ nhàng trả lời, sau đó anh chỉ vào Ngô Hân Hân.

Ngô Hân Hân sững sờ, cô ấy ngẩng đầu lên nhìn về phía Bạch Diệc Phi. Cô không nhìn thấy nhưng đã từng nghe qua giọng nói của Bạch Diệc Phi rồi: “Là cậu?”

“Là tôi”, Bạch Diệc Phi trả lời: “Chị dâu, chúng ta nói chuyện một chút được không?”

Đông Ngưu quay đầu lại nhìn rồi không vui nói: “Con mẹ nó, mày là ai vậy? Ai là chị dâu của mày hả? Bây giờ cô ấy đã là vợ tao rồi, nghe rõ chưa!”

Bạch Diệc Phi nhìn Đổng Ngưu, ánh mắt anh lóe lên một vẻ khinh thường: “Một thằng đàn ông đánh phụ nữ như mày còn dám đi xem mắt hả? Mày xứng đáng độc thân cả đời!”

“Mẹ nó! Ông đánh người phụ nữ của mình thì liên quan gì đến mày!”, Đổng Ngưu đập tay xuống bàn.

Những người xung quanh nghe thấy tiếng động thì lập tức nhìn sang. Chủ quán vội vàng đi đến ôn hòa nói: “Đừng tức giận, đừng tức giận. Có chuyện gì thì mọi người từ từ nói, từ từ nói...”

Đổng Ngưu bình tĩnh lại một chút: “Không có chuyện gì thì đừng đứng đực ra ở đây, cút nhanh lên!”

Bạch Diệc Phi không thèm để ý đến Đổng Ngưu, anh quay sang nói với Ngô Hân Hân: “Chị dâu, chị thật sự muốn kết hôn với hắn ta sao?”

“Tôi...”, Ngô Hân Hân há to miệng, trong lòng cô ấy thật sự không tình nguyện, nhưng nghĩ đến Trương Hoa Bân thì gật đầu nói: “Tôi đồng ý”.

“Đã nghe rõ chưa? Còn không mau biến đi?”, Đổng Ngưu hừ lạnh một tiếng.

Bà môi thấy thế cũng nói: “Anh bạn trẻ, người xưa có câu thà phá hủy một tòa thành còn hơn hủy hoại một cuộc hôn nhân! Hơn nữa Hân Hân cũng đã ly hôn rồi, cậu đừng quấy rầy cô ấy nữa”.

Bạch Diệc Phi nghe thế thì nhú mày. Xem ra không giải quyết được những người này thì không thể nói chuyện hãn hoi được.

Thế là Bạch Diệc Phi đưa tay lấy ra một tập chi phiếu, nhanh chóng ký một tờ ném cho Đổng Ngưu: “Cầm lấy rồi cút nhanh!”

“Thu nhập một năm của ông đây là hai trăm ngàn đấy, mày coi thường ai vậy hả?”, Đổng Ngưu nói vậy nhưng vẫn cầm tấm chi phiếu lên: “Cả người mặc toàn mấy món via hè như mày thì có được bao nhiêu tiền chứ?”

Sau đó Đổng Nguru thấy trên chi phiếu ghi một triệu.

“Một... một triệu?”, Đổng Nguru không tin dụi mắt: “Mẹ nó! Thật sự là một triệu!”

Bà mới cũng kinh ngạc há to miệng.

Đổng Nguru nhanh chóng thay đổi thái độ: “Anh này, mời ngồi, mời ngồi...”

Vừa rồi anh ta chỉ nói bừa rằng thu nhập một năm của mình là hai trăm ngàn, kết quả người ta tùy tiện quăng ra một tờ chi phiếu cũng lên đến một triệu rồi. Mẹ nó, thế này bằng thu nhập năm năm của anh ta rồi.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Còn chưa cú hả?”

“Bây giờ cú ngay đâu, bây giờ cú...”, Đổng Nguru nhanh chóng cầm chi phiếu bước ra, anh ta liếc mắt nhìn bà mới một cái rồi cười nịnh nọt nhìn Bạch Diệc Phi. Sau đó thì bỏ đi không thèm quay đầu lại.

Bà mới thấy vậy thì tất cũng không dám đắc tội với những người có tiền thế này, bà ta rời đi ngay lập tức.

Lần này trên bàn chỉ còn lại Ngô Hân Hân và Bạch Diệc Phi.

“Cậu muốn khuyên tôi sao?”, Ngô Hân Hân mở miệng nói trước: “Tôi sẽ không tha thứ cho anh ấy”.

Bạch Diệc Phi ngừng lại, anh cười khở một tiếng: “Chị dâu, tôi muốn hỏi, chị thật sự không tha thứ cho anh ấy sao?”

“Đúng vậy”, Ngô Hân Hân kiên định trả lời.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Vậy chị gấp gấp đi xem mắt như vậy làm gì?”

“Mắt tôi không tốt, muốn tìm người chăm sóc”, Ngô Hân Hân trả lời.

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Lý do này tôi tin. Nhưng mà chị dâu cũng không cần tìm dạng người vũ phu như này chứ?”

Ngô Hân Hân mím môi không nói.

“Chị dâu, tôi biết thật lòng thì chị cũng không muốn. Thật ra chị cũng tha thứ cho anh ấy rồi”.

“Không có!”, Ngô Hân Hân lập tức phủ nhận.

Bạch Diệc Phi mở miệng nói: “Chị dâu đừng nhanh chóng phủ nhận như vậy. Tôi biết ngoại tình là lỗi của anh ấy, nhưng chị làm thế này cũng là do không muốn liên lụy tới anh ấy. Tôi nói có đúng không?”

“Ngoại tình đã cho chị đủ lý do để ly hôn. Nhưng trên thực tế hai người chỉ đang tra tấn lẫn nhau thôi”.

“Anh ấy vừa nói với tôi, anh ấy rất hối hận. Tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm nữa, anh ấy chỉ muốn chăm sóc cho chị”.

“Trong lòng hai người đều còn đối phương, sao lại khiến nhau đau khổ như vậy? Làm lại từ đầu một lần nữa không được sao?”

Ngô Hân Hân bóp lòng bàn tay mình rồi lạnh lùng nói: “Cũng đã ly hôn rồi. Cậu không cần khuyên nữa”.

Bạch Diệc Phi không biết phải làm sao, cuối cùng đành thở dài một hơi: “Chị dâu, chị biết gần đây anh ấy đang làm gì không?”

“Anh ấy một lòng kiếm tiền. Kiếm tiền để chị làm phẫu thuật thay giác mạc”.

“Chị biết rằng có những loại tiền kiếm rất dễ, nhưng ngược lại cũng có loại rất nguy hiểm. Thậm chí còn đánh đổi bằng chính mạng sống của mình!”

Nghe đến đây thì rốt cuộc Ngô Hân Hân cũng không giữ được bình tĩnh nữa, gương mặt cô ấy tràn đầy vẻ lo lắng: “Anh ấy... xảy ra chuyện gì?”

“Không có”, Bạch Diệc Phi trả lời: “Bây giờ anh ấy đã kiếm đủ tiền rồi”.

Ngô Hân Hân không nhịn được mà cắn môi, cô ấy sợ mình sẽ khóc lên.

“Vậy nên chị dâu à, chị vẫn quan tâm anh ấy đúng không?”, Bạch Diệc Phi đột nhiên hỏi.

Ngô Hân Hân sững sờ, cô nhanh chóng thu lại cảm xúc rồi lạnh lùng trả lời: “Không quan tâm”.

Bạch Diệc Phi thấy thế nhú mào: “Được rồi. Tôi biết rồi”.

“Tôi sẽ không đi tìm chị nữa, chia tay thì chia tay đi! Chị nói đúng, đúng là đã ly hôn rồi thì không cần phải quay lại nữa”.

“Dù sao thì chị cũng không quan tâm anh ấy nữa. Cứ kệ anh ấy có đau lòng hay không, anh ấy sống hay chết cũng không quan trọng. Vừa hay số tiền kiếm đủ kia có thể lấy ra dưỡng lão”.

“Chị Ngô, tạm biệt”.

Nói xong những lời này thì Bạch Diệc Phi thẳng thừng đứng dậy rời đi.

Ngô Hân Hân ngây ngẩn cả người, trong vô thức cô ấy muốn kéo Bạch Diệc Phi lại, nhưng cô ấy không nhìn thấy nên bắt hụt, còn đánh đổ một cái chén. Nước trà trong chén chảy xuống, nhỏ trên mặt đất, còn nhỏ lên quần áo của cô ấy.

Chủ quán thấy vậy muốn đi lên giúp đỡ, nhưng bị Bạch Diệc Phi bắt được, anh lắc đầu rồi chủ động thanh toán tiền.

Ông chủ thấy thế cũng không xen vào, chỉ cười híp mắt rời đi.

Bạch Diệc Phi cứ đứng từ xa nhìn lại, nhìn Ngô Hân Hân đang ngồi trong góc.

Ngô Hân Hân ngồi đó, cả người như bị rút hết sức lực, cô ấy tự hỏi mình phải làm gì đây?

Những tiếng trò chuyện ồn ào xung quanh, tiếng xe cộ đi lại trên đường, tất cả âm thanh đều trộn lẫn vào nhau khiến cho Ngô Hân Hân cảm thấy dường như bản thân không thể hòa nhập vào đó, bản thân bị bỏ rơi.

Đôi mắt không nhìn thấy nên cô ấy rất sợ hãi. Dù cho có âm thanh nhưng trước mắt chỉ là một vùng tăm tối, mãi mãi chỉ là một vùng tăm tối.

Ngô Hân Hân nghĩ đến Trương Hoa Bân thì nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Trương Hoa Bân là ánh sáng của cô ấy, nhưng chính tay cô ấy đã đem ánh sáng ấy nhốt ở bên ngoài.

“Hu hu...”

Nhìn Ngô Hân Hân bất lực khóc lên thì Bạch Diệc Phi chỉ biết lắc đầu, anh gọi điện thoại cho Trương Hoa Bân rồi gửi định vị, sau đó quay người rời đi.

...

Bạch Diệc Phi đi bộ trở về. Thật ra bãi đỗ xe cách quán trà không xa lắm, khoảng chừng một trăm mét.

Lúc Bạch Diệc Phi đi qua thì nhìn thấy mấy người vây quanh xe. Tô Đại Lưu cũng đi ra, còn đang tranh cãi chuyện gì đó với người ta.

Sau khi đến gần, Bạch Diệc Phi nghe thấy giọng nói vô cùng phách lối của Tô Đại Lưu: “Ông đây chưa bắt bồi thường thì thôi, còn muốn bảo tôi bồi thường? Anh nghĩ anh là ai vậy?”

Lúc này một giọng nói hơi quen thuộc vang lên: “Không phải. Là ông dừng xe ngay trước xe tôi, xe tôi cũng bị xước đó, thấy không? Đây là trách nhiệm của anh, ông nhất định phải bồi thường cho tôi!”

“Ha ha, hôm nay ông đây sẽ để cho anh biết là ai phải bồi thường!”, Tô Đại Lưu kéo tay áo lên, bộ dáng chuẩn bị đánh nhau đến nơi.

Người kia cũng không sợ: “Ông lại đây? Muốn đánh nhau đúng không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 414

“Tôi khinh!”, Tô Đại Lưu gất lên: “Tôi thấy xe của anh là loại BMW x3 nhĩ, cái xe rách nát thế này mà còn lái ra ngoài? Anh nhìn thấy xe của tôi chưa? Hả?” Sau khi Bạch Diệc Phi đến gần đám người thì hơi nhú mày lại, người tranh chấp với Tô Đại Lưu không phải là tên Đồng Ngưu lúc này sao?

Cả Đồng Ngưu và Tô Đại Lưu đều không để ý đến Bạch Diệc Phi, cả hai còn đang tranh cãi.

Thật ra Đồng Ngưu đang cố ý, đương nhiên anh ta biết xe của Tô Đại Lưu là xe xịn.

Nếu đối phương lái xe xịn thì chắc chắn sẽ không thiếu tiền. Lúc lúi xe anh ta đột nhiên run tay một cái, không cẩn thận cạo sơn xe của mình. Vậy nên muốn nhân cơ hội này lừa một ít tiền.

Hơn nữa vận may của anh ta hôm nay đặc biệt tốt, vừa gặp được người cho một triệu, bây giờ lại được một tên dâng tiền đến cửa.

Bạch Diệc Phi đi đến: “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Chủ tịch, cậu quay về rồi”, sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì Tô Đại Lưu thấy tin cậy hơn, ông ta liền thoảng nói lại mọi chuyện: “Là do kỹ thuật của anh ta không tốt nên mới tự làm tróc sơn xe của mình, nhưng mà lại muốn đòi tôi tiền bồi thường, chính là anh ta!”

Lúc này Đồng Ngưu lại ngây ngẩn cả người: “Là anh sao?”

“Hả, anh biết chủ tịch của chúng tôi sao?”, Tô Đại Lưu nhìn thoảng qua, trong lòng bắt đầu sợ hãi. Nếu như biết chủ tịch, nhờ may lại có quan hệ tốt với chủ tịch, vậy thì những hành động vừa rồi của ông ta không phải là tự đào hố chôn mình sao?

Đồng Ngưu lại càng mơ hồ: “Chủ tịch? Chủ tịch nào vậy?”

Tô Đại Lưu nghe xong thì ngửa người, chẳng lẽ anh ta không biết sao?

Bạch Diệc Phi không muốn để lộ thân phận nên vội vàng nói: “Không có gì. Sao anh không nói tiếp đi?”

Đông Ngưu hơi ngừng lại, anh ta nhanh chóng đứng dậy. Đối phương không muốn nhiều lời, nhưng mà anh ta cũng biết người có thể tùy tiện bỏ ra một triệu, còn được người ta gọi là chủ tịch thì nhất định không đơn giản.

“Xin lỗi, xin lỗi. Tôi không biết đây là xe của anh... Tôi không muốn bồi thường nữa, tôi từ chối...”

Tô Đại Lưu hừ một tiếng, ông ta hoàn toàn yên tâm rồi: “Sao lại từ chối rồi? Vừa rồi không phải náo loạn lên muốn bồi thường sao, còn muốn ăn vạ hẳn một trăm ngàn mà?”

“Xe của anh bây giờ có giá một trăm ngàn ấy hả? Xí, cho tôi một triệu tôi cũng không cần!”

Đông Ngưu ngây ngô cười, ý đồ muốn lừa dối cho xong.

Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nhìn Đông Ngưu, sau đó anh chỉ về phía chiếc xe BMW kia, anh nói với Tô Đại Lưu: “Đạp cho tôi!”

“Hả?”, Tô Đại Lưu sững sờ, nhưng ông ta nhanh chóng hưng phấn: “Được thôi!”

“Từ từ đã, anh, anh, tôi sai rồi, tôi sai rồi thật sự sai rồi. Xin anh nương tay, anh...”, Đông Ngưu có chút sợ hãi, còn muốn đạp xe của anh ta, chứng tỏ đối phương không phải người tốt lành gì.

Tô Đại Lưu nhìn Bạch Diệc Phi một chút, ông ta không ra tay ngay.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì nhìn quanh bốn phía, có rất nhiều người đang đứng xem chuyện hay, nhưng sau khi nghe đến việc đạp xe thì đều đứng ra xa. Anh nhìn quanh một vòng, lúc này mới nhìn sang bên đường, thấy một cục đá bị vỡ.

Cục đá chỉ to chừng một nắm đấm, được đặt bên cạnh thùng rác để cố định thùng rác.

Bạch Diệc Phi chỉ vào cục đá đó rồi nói với Tô Đại Lưu: “Có thấy cục đá kia không?”.

Tô Đại Lưu nghe vậy thì nhanh chóng chạy đến nhặt cục đá lên, ông ta không chệ bản mà chạy đến trước xe của Đồng Ngưu, sau đó không nói một lời nhắm ngay mui xe đập xuống.

Sắc mặt Đồng Ngưu trắng bệch: “Anh, tôi biết sai rồi... đừng đập nữa được không?”

Bạch Diệc Phi liếc anh ta một cái, sai đó thản nhiên nói: “Không phải tôi mới đưa cho anh một triệu sao? Coi như bồi thường”.

Đồng Ngưu lộ ra nụ cười còn khó coi hơn khóc: "Ha ha..."

Dù sao Đồng Ngưu vẫn coi như được hời. Chiếc xe này của anh ta không đáng một triệu, nhưng có nhiều người chứng kiến xe anh ta bị đập như vậy, còn là trong khu của anh ta nữa, chắc chắn sẽ có rất nhiều người biết, anh ta sẽ bị chế giễu. Nói không chừng cũng không đến trang trại của anh ta mua heo nữa.

“Choang!

Kính vỡ.

“Chủ tịch, đập xong rồi”, Tô Đại Lưu bước tới khoe.

“Làm tốt lắm! Đi thôi”, Bạch Diệc Phi bước lên xe, anh nói với Tô Đại Lưu.

Người xung quanh nhìn thấy không giống trò đùa thì lúc này mới nhao nhao tản ra.

Đồng Ngưu nhìn chiếc xe nát của mình, giận mà không dám nói gì. May mà có một triệu Bạch Diệc Phi đưa cho, nếu không anh ta cũng sẽ không để

yên như vậy.

...

“Đi đến bệnh viện Ngọa Long”, Bạch Diệc Phi lên xe rồi nói một câu.

Bây giờ bệnh viện đã khai trương, nhưng mà bởi vì mới mở nên không có nhiều người đến khám, toàn bộ đại sảnh của bệnh viện đều rất trống.

Sau khi Bạch Diệc Phi đến nơi thì đi thẳng tòa nhà bên cạnh, anh có chuyện muốn tìm Từ Lãng.

Vừa đi đến dưới lầu anh đã gặp Lưu Hiểu Anh.

“Bạch Diệc Phi!”, sau khi Lưu Hiểu Anh nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì rất kích động, cô ta chạy thẳng đến.

Bạch Diệc Phi mỉm cười: “Đã lâu không gặp!”

Lưu Hiểu Anh hừ một tiếng: “Anh đến đây làm gì? Tìm ai sao?”

“Ừ, Từ Lãng đâu?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

“Không biết”, Lưu Hiểu Anh lắc đầu. Phần lớn thời gian cô ta đều khám bệnh ở tòa nhà bệnh viện phía trước, mấy chuyện ở phía sau này không rõ lắm.

“Cô đi làm việc đi, tôi đi hỏi những người khác” nói xong thì Bạch Diệc Phi đi vào. Lưu Hiểu Anh cũng không nghe lời anh nói, cô ta đi theo phía sau anh.

Ở dưới lầu gặp được Chung Liên.

Chung Liên nói với Bạch Diệc Phi, hình như Từ Lãng đi viếng mộ của Vô Bệnh rồi.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 415

Bạch Diệc Phi đi lên tầng ba, anh tùy tiện tìm một căn phòng rồi ngồi xuống, Lưu Hiểu Anh cũng đi vào ngồi cạnh anh. "Tôi nói này, cô không bận sao?"

"Không bận!", Lưu Hiểu Anh chớp mắt: "Anh không thấy phòng khám này chẳng có mấy người sao?"

"Vậy cô tới đây làm gì? Có chuyện gì muốn nói với tôi hả?", Bạch Diệc Phi hỏi.

Lưu Hiểu Anh nói: "Anh cũng biết rồi đấy, bệnh viện vừa mới thành lập nên không có mấy người đến. Tôi muốn mượn tên tuổi tập đoàn Hàu Tước của anh để thu hút khách đến được không?"

"Không được", Bạch Diệc Phi không suy nghĩ mà từ chối luôn: "Đó là căn cứ bí mật của tôi, không thể liên quan đến tập đoàn Hàu Tước được".

"Được rồi!", Lưu Hiểu Anh hiểu ý của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lại nói: "Như vậy đi, tôi có thể khuyến khích nhân viên của tập đoàn Hàu Tước đến đây kiểm tra sức khỏe".

"Như vậy cũng được", Lưu Hiểu Anh mỉm cười.

Lúc này Từ Lăng bỗng gõ cửa một cái.

Bạch Diệc Phi thấy là Từ Lăng nên đưa gã lên sân thượng.

Lưu Hiểu Anh biết bọn họ có chuyện muốn nói thì biết điều rời đi.

Vừa lên sân thượng Bạch Diệc Phi liền trực tiếp hỏi: "Đạo trưởng là ai? Có phải là hấn ta đang uy hiếp em gái anh không?"

Lần bị chặn đánh đó vừa nhắc đến đạo trưởng thì Từ Lãng đã bắt đầu do dự, anh đoán có lẽ Từ Lãng đang có nhược điểm gì đó ở trong tay đạo trưởng.

Bạch Diệc Phi nhất định phải gỡ nút thắt này ra, nếu không sau này Từ Lãng vẫn sẽ bị tên đạo trưởng đó không chế.

Từ Lãng thờ dài: "Không hẳn là uy hiếp, hẳn ta chỉ biết tung tích của em gái tôi thôi".

"Tôi còn có một em gái, nhưng tôi tưởng rằng em ấy đã chết. Sau đó tôi gặp đạo trưởng, hẳn ta nói em gái tôi vẫn còn sống, cũng biết tung tích của em ấy".

Cho nên lúc nhắc đến đạo trưởng gã mới do dự.

Nhưng mà Từ Lãng nhún vai: "Tôi cũng không quá cố chấp với việc biết tung tích của em ấy, chỉ cần em ấy còn sống thì tốt rồi".

"Nếu có duyên thì sẽ gặp lại".

"Nhưng thân phận của tên đạo trưởng này không hề đơn giản, tôi đề nghị anh tốt nhất là không có ý đồ gì với hắn".

Có thể nói Từ Lãng rất hiểu Bạch Diệc Phi, sau khi biết được tầm quan trọng của đạo trưởng với gã thì Bạch Diệc Phi nhất định sẽ nghĩ cách đi điều tra đạo trưởng, nhưng mà người như đạo trưởng thật sự không dễ chọc.

"Ồ?", Bạch Diệc Phi hơi nhướn mày.

Từ Lãng nói: "Đạo trưởng là người đứng đầu bốn gia tộc lớn và liên minh doanh nghiệp thủ đô, trong bốn gia tộc lớn thì có hai nhà là do đạo trưởng nâng đỡ lên".

Vừa dứt lời thì Bạch Diệc Phi đã nhíu mày: "Xem ra hẳn ta đúng là một người không dễ chọc".

Bạch Diệc Phi vốn cho rằng bốn gia tộc lớn và liên minh doanh nghiệp thủ đô chính là tồn tại mạnh nhất, nhưng không ngờ còn có một người trên cả bọn họ.

Khiếp sợ thì khiếp sợ thôi, bây giờ cũng không tiếp xúc được với những người đó, Bạch Diệc Phi sẽ không suy nghĩ nhiều để tự làm mình đau đầu.

Sau khi rời khỏi bệnh viện Ngọa Long thì Bạch Diệc Phi trực tiếp lái xe về nhà.

...

Sáng sớm hôm sau, Bạch Diệc Phi lại một lần nữa cảm nhận được hạnh phúc khi ôm vợ mình lúc tỉnh dậy. Anh hôn Lý Tuyết mấy cái rồi mới đứng dậy đi rửa mặt.

Lý Tuyết cũng dậy, cô còn nói với Bạch Diệc Phi: "Em đã tìm được một công ty trang sức, dự định hôm nay đi phỏng vấn".

Bạch Diệc Phi ngừng một lát: "Vợ ơi, anh có thể trực tiếp đưa em một công ty trang sức không?"

"Hả? Không cần đâu", Lý Tuyết lắc đầu: "Hiện tại em đã biết cái gì đâu!"

Bạch Diệc Phi lại nói: "Không biết có thể từ từ học mà. Hơn nữa sau khi đến công ty, em nhất định sẽ là tổng giám đốc, cái này thì em rất thành thạo rồi, đến lúc đó có thể vừa học hỏi kinh nghiệm vừa tiếp thêm kiến thức".

Nghe vậy thì Lý Tuyết đã bắt đầu do dự: "Nhưng mà em nhớ là tập đoàn Hâu Tước không có công ty trang sức nào mà?"

"Cái này rất đơn giản", Bạch Diệc Phi nói: "Hôm nay anh đi mua một công ty, ngày mai là có".

Cuối cùng Lý Tuyết cũng đồng ý với lời nói của Bạch Diệc Phi. Đầu tiên là để tập đoàn Hâu Tước đi mua một công ty trang sức, sau đó sang tên

cho Lý Tuyết, thế là cô có thể trực tiếp đến công ty làm tổng giám đốc.

Vốn dĩ Lý Tuyết đồng ý là vì bản thật thật sự còn thiếu kinh nghiệm trong việc thiết kế trang sức. Nếu bắt đầu làm từ một nhân viên quèn thì không biết đến ngày tháng năm nào cô mới có thể thực hiện ước mơ của mình.

Bây giờ cô cũng đã nghĩ thông suốt rồi, nếu có thể sử dụng tài nguyên của chồng thì tại sao cô phải tự mình chuốc lấy khổ vào thân chứ?

...

Bạch Diệc Phi vừa đến tập đoàn Hào Tước đã lập tức gọi Long Linh Linh tới, kêu cô ta xử lý chuyện thu mua công ty.

Hiệu suất làm việc của Long Linh Linh vô cùng cao, buổi chiều đã tìm được hai công ty trang sức phù hợp với yêu cầu của Bạch Diệc Phi, hơn nữa còn sửa sang lại tài liệu vô cùng kỹ càng tỉ mỉ rồi mới đưa lên bàn làm việc của Bạch Diệc Phi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 416

“Hai công ty này, một cái là đá quý Phúc Thụy, một cái là đá quý Kim Tường. Hai công ty đều phù hợp với yêu cầu của anh. Nhưng điểm khác là, đá quý Phúc Thụy thì nghiêng về kim cương và ngọc bích, còn đá quý Kim Tường thì nghiêng về vàng”. Bạch Diệc Phi cúi đầu nhìn tài liệu về hai công ty đá quý này, trầm ngâm một lát rồi chọn một cái: “Đá quý Phúc Thụy đi! Cố gắng làm thật nhanh, ngày mai Tuyệt Nhi có thể đi làm rồi”.

“Vâng thưa chủ tịch”, Long Linh Linh lập tức đi ra ngoài giải quyết.

Bạch Diệc Phi thấy Long Linh Linh rời đi thì ánh mắt ngưng trọng, đột nhiên anh nghĩ tới Lương Ngọc.

Hai ngày nay anh đều rất an toàn, không bị uy hiếp gì, đây cũng là điều nằm trong dự liệu của anh.

Anh thông qua Lương Ngọc gián tiếp uy hiếp được Lương Minh Nguyệt. Lương Minh Nguyệt phái người lộ diện, dẫn theo hội thương nghiệp thủ đô bảo vệ anh. Hiện giờ nếu có ai dám ra tay với anh thì chính là đối đầu với hội thương nghiệp thủ đô rồi.

Hội thương nghiệp thủ đô là tổ chức mà đến bốn gia tộc lớn đều không dám động vào, tất nhiên sẽ không có ai dám động đến Bạch Diệc Phi. Cũng may là có Lương Ngọc. Bạch Diệc Phi nghĩ đến đây thì cảm thấy nên mời cô ta ăn bữa cơm để cảm ơn một tiếng, nhân tiện hỏi thăm tình hình hiện giờ của Lương Minh Nguyệt, cũng coi như kịp thời chuẩn bị mọi thứ.

Nghĩ đến đây, Bạch Diệc Phi lập tức đứng lên, định buổi trưa tìm Lương Ngọc đi ăn cơm, nhân tiện gọi điện cho Lý Tuyệt bảo cô ngày mai đến công ty đá quý Phúc Thụy làm việc, chức vụ của cô là Tổng giám đốc. Đồng thời anh còn gửi cho cô một bản tài liệu về công ty đó nữa.

Sau đó anh lái xe đến cục cảnh sát, vừa đúng lúc tan ca có mấy người đi ra ngoài ăn cơm.

Đợi một lát thì Bạch Diệc Phi nhìn thấy Lương Ngọc mặc đồng phục cảnh sát màu đen, tóc ngắn trông bắt mắt vô cùng, trên mặt cô ta còn không ngừng nở nụ cười, dường như đang nói gì với đồng nghiệp.

Bạch Diệc Phi ấn còi xe một cái, Lương Ngọc theo phản xạ quay đầu lại, lập tức kinh ngạc, thốt lên: “Bạch Diệc Phi?”

“Sao anh ta lại đến tìm cậu thế?”, đồng nghiệp của Lương Ngọc hiếu kỳ hỏi. Mọi người đều biết Bạch Diệc Phi, dù sao hai ngày trước anh mới từ cục cảnh sát đi ra, còn lật án được nữa.

Lương Ngọc cũng thấy tò mò, vì vậy bảo đồng nghiệp đi trước, sau đó bước lại ghé sát vào xe, hỏi: “Anh tìm tôi à?”

“Tất nhiên rồi”, Bạch Diệc Phi gạt đầu, nói.

Lương Ngọc nhìn Bạch Diệc Phi với ánh mắt kỳ quái, nói: “Anh tìm tôi làm gì? Chẳng phải vụ án của anh đã kết thúc rồi sao?”

Bạch Diệc Phi khẽ cười, nói: “Tất nhiên là đến cảm ơn cô rồi. Tôi có thể bình an ra khỏi đó đều nhờ vào cô”.

“Hả?”, sắc mặt cô ta cứng đờ, cô ta cũng không biết việc Bạch Diệc Phi thông qua mình để uy hiếp Lương Minh Nguyệt.

Bạch Diệc Phi cũng không nói nhiều: “Đi thôi, tôi mời cô ăn cơm”.

Lương Ngọc ngẫm nghĩ chút rồi từ chối: “Tôi không đi, tôi cảm thấy tôi không giúp được gì cho anh mà anh nói muốn cảm ơn tôi, vì vậy tôi có lý do để nghi ngờ anh. Anh cố ý đến tìm tôi, biết đâu là có chủ ý khác?”

Thật ra, đúng là bị Lương Ngọc nói trúng rồi. Nhưng hình như cách hiểu của cô ta khác với Bạch Diệc Phi.

“Tôi thật sự muốn cảm ơn cô mà”, Bạch Diệc Phi nói rất nghiêm túc: “Hơn nữa, ăn bữa cơm thôi mà, có cần cảnh giác thế không?”

Lương Ngọc chớp mắt một cái rồi cảm thấy cũng đúng, vì thế mới lên xe.

Bạch Diệc Phi cũng không đưa cô ta đến nhà hàng sang trọng nào mà chỉ dừng lại ở quán ăn bình thường ven đường, sau đó gọi mấy món.

“Một cô gái mà làm cảnh sát ở đây, người nhà cô không phản đối sao?”, Bạch Diệc Phi nói rất ngẫu nhiên.

Lương Ngọc không để ý gì mà đáp: “Phản đối cái gì chứ? Tôi làm việc của tôi, liên quan gì đến họ?”

Bạch Diệc Phi ngưng lại chút rồi gật đầu, nói: “Cũng phải, vậy thì chắc bố cô yêu cô lắm, vì thế mới tôn trọng lựa chọn của cô chứ”.

Lương Ngọc ngẫm nghĩ chút, cũng không nói gì nhiều, chỉ nói: “Cũng bình thường”.

Bạch Diệc Phi nhìn Lương Ngọc, cảm thấy mặc dù Lương Minh Nguyệt và Lương Ngọc đã giảng hòa rồi nhưng vẫn còn khoảng cách. Bình thường thì không sao, nhưng cứ nhắc đến nhau là có vẻ không được vui lắm.

“Bố cô có về thăm cô không?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Lương Ngọc lắc đầu, nói: “Ông ấy mới ra viện không lâu mà, vẫn còn nhiều việc phải làm nên không có thời gian đến thăm tôi”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, cũng coi như có được một số tin tức hữu ích nhưng nói chung cũng không nhiều lắm. Anh vẫn muốn biết thái độ của Lương Minh Nguyệt đối với chuyện này. Nhưng anh không dám hỏi nhiều mà cứ cúi đầu ăn cơm.

Lương Ngọc cảnh giác, nói: “Hình như anh rất có hứng thú với bố tôi? Anh quen ông ấy à?”

Bạch Diệc Phi cười gượng, nói: “Cũng không được coi là quen! Nhưng có duyên gặp mặt một lần, lần đó trên đường cao tốc ông ấy đột nhiên phát

bệnh, là tôi cứu ông ấy”.

Lương Ngọc ngạc nhiên hô lên một tiếng: “Hóa ra là anh à?”

Cô ta cũng biết chuyện này, trong lòng vẫn luôn cảm kích người qua đường cứu bố mình hôm đó. Chỉ là cô luôn không có cơ hội tìm ra được người đó, không ngờ lại là Bạch Diệc Phi.

Điều này khiến cô ta có cảm giác gần gũi hơn với Bạch Diệc Phi.

“Chỉ là tiện tay giúp người thôi”, Bạch Diệc Phi cười nói. Như này cũng coi như kéo gần khoảng cách rồi, sau này muốn nghe ngóng gì chắc cũng dễ hơn chút.

Ăn cơm xong, lúc định ra về thì Lương Ngọc đột nhiên kéo anh lại, nói: “Tôi nay tôi có chuyện tìm anh, anh nhớ đợi tôi đây”.

“Á?”, Bạch Diệc Phi ngậy người ra, tự hỏi chuyện gì thế này? Nhưng chưa đợi anh nghĩ thông suốt thì Lương Ngọc đã đi vào trong cục cảnh sát.

Anh ngồi trong xe mà ngậy người ra một lúc, không hiểu sao đột nhiên Lương Ngọc lại tìm mình có việc?

Bạch Diệc Phi cảm thấy mơ hồ, vì vậy bảo Trương Hoa Bân điều tra động thái của Lương Ngọc hai ngày gần đây, nhân tiện điều tra địa chỉ nhà của cô ta để đề phòng luôn.

Rất nhanh, Trương Hoa Bân gọi điện đến nói: “Không có gì khả nghi cả, cô ta ngày ngày chỉ ở nhà hoặc đi làm, chỉ có hai việc đó”.

“Được, tôi biết rồi”, Bạch Diệc Phi gật đầu, đặt điện thoại xuống nhưng trong lòng vẫn không yên tâm, vì vậy chiều đi tìm Lương Ngọc thì anh dẫn theo cả Bạch Hồ.

Bạch Hồ đi theo sau Bạch Diệc Phi, hai người đeo cả tai nghe bluetooth để giữ trạng thái nói được với nhau.

“Có phải anh chuyện bé xé ra to không?”, Bạch Hổ không kìm được mà hỏi một câu.

Bạch Diệc Phi lắc đầu, nói: “Anh nghĩ nha, một cô gái không quen với anh lắm, hơn nữa còn là một cảnh sát, đột nhiên nói tìm anh, anh có thấy bình thường không?”

Bạch Hổ đáp: “Tôi không biết”, bởi vì anh ta chưa từng gặp chuyện như này bao giờ.

“Nói tóm lại, cẩn thận vẫn hơn”, Bạch Diệc Phi nghĩ như vậy. Tạm thời đám người nhà họ Tùng chưa động đến anh nhưng không có nghĩa là đám người Lương Minh Nguyệt không ngấm ra tay. Ngộ nhờ Lương Minh Nguyệt mượn Lương Ngọc ngấm xử lý anh thì chẳng phải anh sẽ toi đời sao?

“Có lẽ là để ý đến anh rồi”.

“Anh nói cái shit gì vậy?”, Bạch Diệc Phi tức tối hét một câu: “Tôi là người có vợ rồi đấy”.

...

Lương Ngọc vẫn mặc đồng phục cảnh sát, sau khi tan làm, cô ta rất nhanh xuất hiện ở bên ngoài cục cảnh sát rồi nhìn xung quanh cho đến khi nhìn thấy xe của Bạch Diệc Phi lên trước.

“Anh đúng giờ thật đấy”, Lương Ngọc hồn nhiên ngồi lên vị trí ghế phụ trong xe, nói: “Đến nhà tôi đi”.

Bạch Diệc Phi ngưng lại chút, hỏi: “Trò gì đây?”

“Đi đến nhà tôi”, Lương Ngọc thản nhiên nói: “Chẳng phải buổi trưa đã nói rồi sao?”

Bạch Diệc Phi khắp mặt đều là dấu hỏi: “Chẳng phải buổi trưa nói là cô có việc muốn tìm tôi sao? Chứ đâu có nói là đến nhà cô”.

Lương Ngọc gật đầu, nói: “Chuyện tôi nói chính là đến nhà tôi đó, có vấn đề gì sao?”

“Chuyện này... Không ổn lắm?”, Bạch Diệc Phi cười khan một tiếng. Anh nghĩ lại câu nói ban nãy của Bạch Hồ, lúc này nghiêm túc nói với cô ta: “Tôi là người đã có vợ rồi”.

Lương Ngọc sầm mặt lại, nói: “Anh nghĩ cái gì vậy? Tôi biết là anh có vợ rồi”.

“Vậy cô bảo tôi đến nhà cô làm gì?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 417

“Không đi thì thôi vậy”, nói xong Lương Ngọc xuống xe rồi đập vào cửa một cái, sau đó đi luôn. Bạch Diệc Phi ngậy người ra rồi lập tức xuống xe đuổi theo: “Đợi đã, đợi đã, tôi không có ý đó...”.

Lương Ngọc dừng bước chân rồi nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi, nói: “Đừng tưởng anh lật lại vụ án rồi nên tưởng mình thật sự không giết người. Nói trắng ra thì anh may mắn mà thôi”.

Bạch Diệc Phi sững người ra, trong lòng nghi ngờ, thầm nghĩ cô gái này đã biết được những gì rồi?

Lương Ngọc nói xong câu này thì cũng không để ý đến anh nữa mà đi thẳng về nhà. Bạch Diệc Phi thấy vậy thì ngậy người tại chỗ, ngẫm nghĩ chút rồi cuối cùng cũng đuổi theo. Có lẽ Lương Ngọc thật sự tìm anh có việc.

“Tôi có cần đi theo không?”, Bạch Hồ hỏi ở trong tai nghe bluetooth.

Bạch Diệc Phi lập tức đáp: “Có chứ, sao lại không đi cùng?”

Bạch Diệc Phi và Bạch Hồ đi theo Lương Ngọc, rõ ràng là giữ khoảng cách phù hợp để không mất dấu nhưng kết quả là Bạch Diệc Phi để người ta đi mất rồi.

“Anh có nhìn thấy cô ta đi về hướng nào không?”, Bạch Diệc Phi hỏi Bạch Hồ.

Bạch Hồ thản nhiên đáp: “Anh không nhìn thấy thì sao tôi thấy được?”

Bạch Diệc Phi lập tức có chút bất an, theo như tốc độ đi đường bình thường thì kẻ ngốc cũng sẽ không để mất dấu như này. Trừ khi là bị người ta phát hiện ra nên cố ý làm mất dấu hoặc có lẽ là giữa đường gặp nguy hiểm gì rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bạch Diệc Phi thấy lo lắng. Dù gì cô ta cũng là cảnh sát cơ mà, chắc không đến mức đó chứ?

Bạch Diệc Phi ngẫm nghĩ, cảm thấy có chút không yên tâm nên định đi thẳng đến nơi ở của Lương Ngọc.

Đúng lúc này, anh đột nhiên nhìn thấy một người phụ nữ. Người này mặc áo gió màu kem, còn đội mũ và đeo khẩu trang, chỉ lộ ra đôi mắt đầy ác ý.

Bạch Diệc Phi thấy kinh hãi, tiếp tục nhìn theo thì người phụ nữ đó đã ngoặt vào một con ngõ nhỏ. Hơn nữa đây còn là đường nhất định phải đi qua khi muốn đến nhà Lương Ngọc.

“Không xong rồi”, Bạch Diệc Phi không nghĩ nhiều mà đuổi theo luôn, vì thế mà Bạch Hổ ở phía sau cũng đi theo.

Sau khi vào ngõ, ánh sáng thì ít, hơn nữa sắp tối rồi nên ánh đèn càng mờ. Nhưng Bạch Diệc Phi vẫn quyết định đi theo người phụ nữ kia. Anh nhìn người đó ra khỏi ngõ, sau khi rẽ vào mấy ngõ thì cô ta thật sự đi đến nơi ở của Lương Ngọc.

Quả nhiên cô ta đến tìm Lương Ngọc? Nếu đã nhìn thấy rồi thì Bạch Diệc Phi không thể không lo được, dù sao anh cũng nợ Lương Ngọc một mối ân tình. Vì thế, anh nói với Bạch Hổ: “Mau vào thôi”.

Nói xong câu này, Bạch Diệc Phi liền xông vào. Đây là khu chung cư nhỏ nên vẫn có kiểu nhà vườn, xung quanh đều là tường, chỉ có ở giữa là để lại một cửa đi.

Sau khi bước vào, Bạch Diệc Phi chỉ quét nhìn một cái rồi gọi tên Lương Ngọc. Lời nói vừa dứt thì trong phòng truyền lại động tĩnh, dường như là tiếng của đồ vật rơi vỡ.

Bạch Diệc Phi nghe thấy thì cảm thấy không ổn, anh không nghĩ nhiều mà lập tức xông vào trong. Nhưng vừa mới vào thì anh nhìn thấy người phụ

nữ áo gió ban nãy. Cô ta đứng bên cạnh ghế sofa, đôi mắt lạnh băng nhìn anh.

Trong phòng khách, ngoài người phụ nữ đó và Bạch Diệc Phi thì không có người thứ ba.

“Lương Ngọc đâu?”, Bạch Diệc Phi trầm giọng hỏi: “Cô đã làm gì cô ấy?”

Người phụ nữ khẽ cười một tiếng, không nói gì mà thoắt cái đã lao tới trước mặt Bạch Diệc Phi. Anh mở to hai mắt, chỉ chớp mắt một cái mà người phụ nữ đó đã đi đến trước mặt anh với tốc độ kinh người.

“Bạch Hồ”, Bạch Diệc Phi hét lên một tiếng, lúc này thân người anh cũng nhanh chóng phản ứng lại với ý định tránh đi.

Nhưng tốc độ của cô ta quá nhanh, Bạch Diệc Phi chỉ di chuyển một chút mà đã bị cô ta đánh cho bay ra ngoài.

“A... Bup”, tiếng thứ nhất là tiếng kêu đau của anh, thứ hai là tiếng anh rơi xuống đất.

Bạch Diệc Phi đau đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Vết thương vừa lành giờ lại đau, tất nhiên đây cũng không có vấn đề gì. Lúc này, điều anh lo lắng nhất chính là người phụ nữ trước mặt mình mạnh quá.

Với tốc độ ban nãy thì anh dám nói, Bạch Hồ, Từ Lăng, thậm chí là Trần Ngạo Kiêu đều không đạt tới được.

Bạch Hồ nghe thấy âm thanh của Bạch Diệc Phi trong tai nghe nên lập tức chạy vào. Sau khi anh ta nhìn thấy người phụ nữ thì lập tức xông lại, với ý dùng vai và lực của mình để đánh đối phương.

Bạch Diệc Phi định ngăn lại, dù sao Bạch Hồ cũng không phải là đối thủ của người đó. Nhưng đã muộn rồi, Bạch Hồ đã xông tới.

Quả nhiên người phụ nữ đó khẽ giơ tay lên một cái mà Bạch Hổ cũng bay ra ngoài.

“Bụp”, Bạch Hổ va vào tường ở phòng khách. Lúc này, anh ta cũng tràn đầy vẻ kinh hãi và khó tin.

Bạch Diệc Phi biết Bạch Hổ đánh không lại, nhưng không thể ngờ, chỉ một cú đánh nhẹ mà người phụ nữ đó đã đánh bay họ đi, đúng là kinh người.

Người phụ nữ đó đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi, hừ một tiếng nói: “Yếu quá đây”.

Bạch Diệc Phi cứ tưởng rằng mình cũng có chút năng lực nhưng không ngờ lại bị đánh ở đây và trên người đang không có chỗ nào lành lặn.

Kê cả như vậy nhưng anh vẫn hỏi: “Lương Ngọc đâu? Cô làm gì cô ấy rồi? Cô có biết bố của Lương Ngọc là ai không?”

“Đồ ngốc”, người phụ nữ mặc áo gió nói với ý châm biếm.

Bạch Hổ đã đứng dậy, không nói nhiều mà lại xông lại lần nữa. Nhưng kết quả không nói cũng rõ, anh ta lại bị đánh bay ra.

Bạch Diệc Phi buộc phải nói: “Đừng đánh nữa, không đánh nổi đâu”.

“Cô muốn gì?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Người phụ nữ cười một cái rồi ngồi trên ghế sofa nói: “Tôi muốn lấy mạng của anh”.

Sắc mặt Bạch Diệc Phi khó coi, anh bắt đầu suy nghĩ. Đây là nhà của Lương Ngọc mà người phụ nữ này xuất hiện không phải vì Lương Ngọc mà vì anh.

Vậy thì, có phải là Lương Ngọc thông đồng với người này cố ý dụ anh đến đây để giết người diệt khẩu không? Hoặc có lẽ là ý của Lương Minh Nguyệt?

Bạch Diệc Phi nghĩ, kể cả có Lương Minh Nguyệt ở đây, nhà họ Tùng và nhà họ Diệp không dám động đến anh thì cũng chưa chắc là anh được an toàn.

“Mạng của tôi là do tôi quyết định”, Bạch Diệc Phi nói xong câu này liền liếc mắt với Bạch Hổ, hai người cùng xông lên.

Nhưng chuyện khiến người khác kinh hãi cũng xảy ra rồi.

Người phụ nữ ngồi ở đó không cử động, trong lúc Bạch Diệc Phi lao tới thì chớp mắt một cái, cô ta đã đến phía sau Bạch Diệc Phi. Anh kinh ngạc, không kịp phản ứng đã bị cô ta đá cho một cái bay ra sân.

Bạch Hổ cũng với sắc mặt kinh ngạc rồi xông lại. Người phụ nữ đó xoay người một cái rồi lại đá chân, Bạch Hổ cũng bị đá ra ngoài.

Hai người không kìm nổi mà kêu đau đớn bò lăn trên đất.

Bạch Diệc Phi cúi đầu xuống nghĩ, đối mặt với người như này anh và Bạch Hổ không thể thắng nổi. Nhưng anh mới có thời gian tươi đẹp bên Lý Tuyết nên giờ anh không thể chết được. Vì vậy, anh lại xông lên.

Nhưng lần này, anh không lỗ mẫn như trước mà nhảy lên như đang ôm Lý Bá. Hai tay và hai chân khóa người phụ nữ kia, đồng thời hét lớn: “Bạch Hổ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 418

Bạch Hồ lập tức hiểu ý, đứng dậy định xông lại phía người phụ nữ kia. Nhưng chưa đợi anh ta xông đến thì Bạch Diệc Phi đã bị cô ta đánh bay ra ngoài. Bạch Diệc Phi kinh ngạc không ngớt, lần trước giống như Lý Bá thì anh giữ chặt ông ta không vấn đề. Nhưng đến người phụ nữ này thì liền bị đánh bay ra ngoài.

Lực như này đúng là ngoài trí tưởng tượng của Bạch Diệc Phi.

Anh cố gượng đứng dậy nhưng không xông lên mà bình tĩnh hỏi: “Cô muốn giết tôi đúng không?”

“Lời thừa”, người phụ nữ đáp.

“Vậy tại sao cô vẫn chưa giết tôi?”, Bạch Diệc Phi nghĩ cô gái này mạnh như vậy thì anh và Bạch Hồ căn bản không phải là đối thủ. Đối phương chỉ cần một chiêu là có thể giết chết họ rồi nhưng đến giờ, ngoài việc đánh họ bay ra ngoài thì vẫn chưa ra tay giết họ.

“Không phải là cô đến giết tôi”, Bạch Diệc Phi nói với ngữ khí chắc chắn: “Vì thế, cô chỉ đến tìm tôi, vậy cô muốn tôi làm gì đây?”

Người phụ nữ nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Anh cũng không phải là kẻ ngốc”.

“Cô và Lương Ngọc có mối quan hệ gì?”, Bạch Diệc Phi hỏi, mặc dù đối phương không giết anh nhưng ở đây mà nói không liên quan đến Lương Ngọc thì anh không tin lắm.

Người phụ nữ kia không đáp lại mà thoắt cái đã đi đến trước mặt anh.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc định né tránh nhưng tiếc là không tránh kịp. Lần này người phụ nữ kia không đánh bay anh mà dùng một tay đánh anh ngất lịm đi.

Bạch Hồ chạy đến, cảnh giác nhìn người phụ nữ đó.

Người đó nhìn Bạch Diệc Phi rồi lại nhìn Bạch Hồ, nói: “Tôi mượn anh ta một tháng, một tháng sau anh ta sẽ về”.

“Cô là ai? Cô muốn làm gì?”, Bạch Hồ hỏi.

Người phụ nữ không đáp lại, chỉ nói: “Dù sao chỉ có lợi với anh ta thôi, không có hại gì cả”, nói xong cô ta không để ý đến Bạch Hồ mà dùng một tay nhắc Bạch Diệc Phi lên như nhắc một đứa trẻ, còn rời đi rất nhẹ nhàng.

...

Buổi tối, Lý Tuyết chưa thấy Bạch Diệc Phi quay về, ban đầu cô còn tưởng do anh bận việc nên không để ý lắm nhưng mười giờ tối vẫn chưa thấy Bạch Diệc Phi về nên cô bắt đầu lo lắng.

Lẽ nào lại kẻ thù nào đến tìm anh báo thù rồi? Bạch Diệc Phi không gặp nguy hiểm gì chứ?

Lý Tuyết vội gọi điện thoại cho Bạch Diệc Phi nhưng chỉ là câu nói của tổng đài: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy...”.

Trong lòng Lý Tuyết lo lắng run rẩy, lúc này cô có cảm giác không hay.

Đúng lúc này Bạch Hồ gọi điện tới: “Bạch Diệc Phi có chút việc phải giải quyết, một tháng sau mới về được”.

“Chuyện gì? Đến nỗi điện thoại cũng không dùng được sao?”, Lý Tuyết vội hỏi.

Bạch Hồ cũng không biết nên nói thế nào, chỉ nói: “Anh ta không có nguy hiểm gì đâu, chỉ là không tiện dùng điện thoại thôi”, nói xong Bạch Hồ cúp máy luôn.

Lý Tuyết ngồi trên giường rồi ngáy người nhìn điện thoại, trong lòng thấy bất an, rốt cuộc là ý gì đây? Có chuyện gì mà không tiện dùng điện

thoại để liên lạc chứ? Lẽ nào đến nơi không có tín hiệu? Nhưng anh ấy đến nơi đó làm gì chứ? Hơn nữa còn đi đột ngột vậy nữa?

Vì nghĩ không ra nên Lý Tuyết không ngủ được. Lúc này Long Linh Linh gọi điện đến: “Chủ tịch đã xử lý xong tất cả thủ tục, ngày mai cô có thể đến công ty đá quý Phúc Thụy làm việc rồi ạ. Tôi sẽ gửi tin nhắn địa chỉ công ty cho cô”.

“Tôi biết rồi, cảm ơn...”, Lý Tuyết cúp điện thoại. Lúc này cô không cảm thấy vui mừng vì chuyện này mà chỉ lo lắng cho Bạch Diệc Phi.

Cũng may Bạch Hồ nói Bạch Diệc Phi không gặp nguy hiểm nên mới khiến cô không đến nỗi lo lắng quá.

...

Sáng sớm hôm sau, Lý Tuyết đến công ty đá quý Phúc Thụy.

Hôm qua Long Linh Linh đã nói, Lý Tuyết sẽ là Tổng giám đốc của công ty này. Tổng giám đốc cũ vì nhận hối lộ, vừa hay lúc này có Lý Tuyết đến thay. Còn cô nhìn tài liệu công ty mà Bạch Diệc Phi đưa cô nên cũng hiểu biết chút về công ty, chứ không đến nỗi sau khi nhậm chức mà không biết gì.

Hôm nay là ngày đầu tiên, đồng thời cũng phải họp cuộc họp cấp cao. Vì Tổng giám đốc thay người nên nhất định phải thông báo cho lãnh đạo cấp cao của các bộ phận, đây là quy trình bắt buộc.

Hôm nay Lý Tuyết mặc bộ đồ công sở màu kem, cô vốn da trắng, giờ mặc bộ đồ này càng trắng hơn. Cộng với dung mạo xinh đẹp hơn người nên khiến mọi người đều quay đầu lại nhìn.

Lý Tuyết đã quen với những ánh nhìn như vậy, hơn nữa trong lòng cũng có tâm sự nên cô cũng không có tâm trạng để tâm đến những điều này.

Đi đến thang máy thì lúc này có rất nhiều nhân viên cũng đang đợi.

Công ty đá quý Phúc Thụy không lớn lắm, chủ yếu là phụ trách việc kinh doanh đá quý nên tất nhiên cũng có nhà thiết kế đến thiết kế đá quý. Cũng vì điểm này nên công ty mới không cần có công xưởng. Vì vậy đá quý thiết kế ra, lúc sản xuất đều gửi đến công xưởng trang sức khác để họ làm giúp.

Diện tích của công ty có hai tầng, tầng một chủ yếu là văn phòng của lãnh đạo cấp cao, còn lại là tầng của nhân viên và các bộ phận khác.

“Ting...”, khi thang máy mở ra, Lý Tuyết đi vào cùng đoàn người.

Sáng sớm có rất nhiều người đi làm nên thang máy cũng rất đông, điều này khiến Lý Tuyết cảm thấy có chút không thoải mái. Cô không muốn có tiếp xúc cơ thể với người lạ nhưng trong tình huống như này thì không thể tránh được.

Lý Tuyết đành phải đứng trong góc trong cùng của thang máy. Cuối cùng, sau khi một nhóm người đi ra thì cô mới dễ thở hơn một chút.

Lúc này, bên cạnh Lý Tuyết có một người đàn ông trung niên mặc đồ âu, chân tóc hơi cao, vì thế vàng trán nhìn khá cao và sáng sủa.

“Người đẹp, tôi thấy hình như cô cũng lên tầng 16, đến công ty đá quý Phúc Thụy chẳng?”, người đàn ông cười hỏi.

Lý Tuyết ngậy người ra, lập tức phản ứng lại, gật đầu nói: “Coi như là vậy đi”.

Người đàn ông cười nói: “Người đẹp như này, là người của phòng kinh doanh chúng tôi chẳng? Chào cô, tôi tên là Vương Đào, trưởng phòng phòng kinh doanh, cũng là phó tổng của đá quý Phúc Thụy, rất vui được gặp cô”.

Lý Tuyết chau mày, cảm thấy đôi phương nói năng tùy tiện nhưng để thể hiện sự lịch sự nên cô vẫn gơ tay ra nói: “Chào ông, tôi tên là Lý Tuyết”.

“Lý Tuyết? Cái tên hay quá, đẹp như người vậy”. Vương Đào cười híp mắt nhìn Lý Tuyết, nói: “Hôm nay là ngày đầu cô đến làm chẳng? Đợi lát nữa đến báo danh ở phòng nhân sự, điền vào hồ sơ rồi có thể đến văn phòng tìm tôi, tôi sẽ sắp xếp công việc cho”.

Theo như Vương Đào thấy, Lý Tuyết đẹp như này, chắc chắn làm ở phòng kinh doanh. Hơn nữa ban nãy cô ấy cũng không phản bác, vì vậy ông ta càng tin là cô làm ở bộ phận của mình.

Vừa nghĩ đến bộ phận mình có người đẹp như này nên Vương Đào thấy vui mừng. Lần này phòng nhân sự làm rất tốt, không ngờ lại tuyển được người đẹp cực phẩm như này.

Nhưng ông ta bỏ qua một điểm là Lý Tuyết và ông ta cùng tầng. Tầng đó chỉ có lãnh đạo cấp cao mới vào được, tất nhiên Vương Đào đã nghĩ được lý do. Ngày đầu tiên đến báo danh thì chắc chắn phải đến phòng nhân sự. Trưởng phòng nhân sự cũng ở cùng tầng với ông ta mà, nên không có vấn đề gì.

“Phải rồi, lãnh đạo như tôi làm việc rất theo cảm tính. Nếu làm ở đây có gì vất vả thì tôi có thể sắp xếp cho cô vị trí nhẹ nhàng hơn”.

Lý Tuyết nhìn ông ta với vẻ chán ghét, nói: “Không cần đâu, cảm ơn ông”.

Đúng là không cần thật, cô là Tổng giám đốc của công ty đá quý Phúc Thụ, cô là người sắp xếp vị trí cho người khác mới đúng.

Vương Đào không để ý đến thần sắc của Lý Tuyết, tiếp tục nói: “Đừng từ chối nhanh thế chứ. Hơn nữa tôi thấy, xinh đẹp như cô thì nên làm công việc nhẹ nhàng thôi, được đàn ông cưng chiều là được rồi. Cô nói có phải không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 419

Câu nói này hoàn toàn khiến Lý Tuyết cảm thấy chán ghét, Lý Tuyết cũng hiểu được ý tứ của Vương Đào, thế nên trong lòng càng cảm thấy chán ghét hơn, đồng thời cô cũng quyết định phải cơ cấu lại công ty này, đặc biệt là những lãnh đạo cấp cao trong công ty. Lý Tuyết ghét nhất loại người cậy bản thân là cấp trên, giở trò quy tắc ngầm với cấp dưới.

Lý Tuyết quay đầu đi không để ý đến Vương Đào nữa, may mắn thang máy cũng tới nơi.

Sau khi ra khỏi thang máy Vương Đào còn đặc biệt dẫn đường cho Lý Tuyết: “Đây là người của bộ phận nhân sự, giải quyết xong giấy tờ thì tới tìm tôi, tôi ở ngay phòng bên cạnh, tới lúc đó chúng ta lại tiếp tục bàn luận về công việc”.

Lý Tuyết nhìn thấy phòng làm việc của bộ phận nhân sự thì trực tiếp đi vào, cũng không thèm để ý đến Vương Đào.

Vương Đào không để bụng, ông ta chỉ cảm thấy gái đẹp phải cá tính như vậy mới thú vị.

Lý Tuyết đến bộ phận nhân sự, sau khi bước vào thì nhìn thấy một người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi, vì theo lễ phép hỏi: "Xin chào, cho hỏi ông có phải là quản lý Ngưu Kim của bộ phận nhân sự không? Tôi là Lý Tuyết”.

Chỉ một câu nói này Ngưu Kim nhận ra thân phận của Lý Tuyết: “Tổng giám đốc, cô tới rồi”.

Ngưu Kim biết được thân phận của Lý Tuyết, bởi vì Ngưu Kim không chỉ là quản lý của bộ phận nhân sự, mà còn là quản lý cấp cao của tập đoàn Hậu Tước, hôm qua ông ta cũng mới nhận được thông báo về việc tới đây làm.

Lúc đó ông ta rất sợ hãi, vì làm quản lý ở một công ty bé như này rõ ràng không được xem trọng bằng việc làm quản lý ở Hậu Tước, khi đó ông ta còn nghĩ không biết có phải mình đã làm sai điều gì không, thế nên mới bị chuyển tới đây.

May là có Long Linh Linh nhắc nhở, nói rằng công ty này sẽ do vợ chủ tịch tới tiếp quản, bảo ông ta nhớ giúp đỡ Lý Tuyết một tay.

Sau khi Ngưu Kim biết được thì vui mừng không thôi, đây chính là cơ hội tốt, chỉ cần ông ta lấy lòng được vợ chủ tịch, để cô thổi chút gió bên tai với chủ tịch, vậy thì tiền đồ của ông ta không phải là vô cùng sáng lạn sao?

“Tổng giám đốc, mời ngồi”, Ngưu Kim mời Lý Tuyết ngồi xuống.

Lý Tuyết xua tay: “Không cần đâu, trước tiên dẫn tôi tới văn phòng của tôi đã”.

"Được được", Ngưu Kim lập tức đồng ý, ông ta dẫn Lý Tuyết đi.

Vương Đào đã về văn phòng rồi, không còn đứng bên ngoài nữa.

Văn phòng của Lý Tuyết ở trong cùng, ngoại trừ những đồ dùng cơ bản ra thì hôm qua lúc cho người sắp xếp lại căn phòng, còn đặc biệt chuẩn bị thêm tài liệu và công cụ liên quan đến thiết kế đá quý, giúp Lý Tuyết thuận tiện học tập nghiên cứu.

Vào trong văn phòng, Ngưu Kim lập tức cười nói: “Văn phòng này hôm qua chủ tịch đã cho người bố trí lại, không biết tổng giám đốc muốn sửa đổi chỗ nào không?”

Lý Tuyết nghe thấy vậy thì sững người, cô nhìn quanh bốn phía, cô có thể hiểu được tâm lòng của Bạch Diệc Phi, anh biết cô thích học thiết kế đá quý nên đặc biệt chuẩn bị cho cô rất nhiều sách, còn có một bộ công cụ hoàn chỉnh, thậm chí còn đặt riêng một bàn làm việc để chuyên dùng cho cô vẽ tranh nữa.

“Rất tốt, cứ như vậy đi”, Lý Tuyết trả lời rồi đặt túi xách xuống, cô nói với Ngưu Kim: “Đi chuẩn bị cho buổi họp hôm nay đi”.

...

Trong một ngọn núi không biết tên ở đâu đó, Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng tỉnh lại.

Sau khi Bạch Diệc Phi tỉnh lại thì đập vào mắt là trần nhà của một căn phòng, không, nói một cách chính xác thì là nóc nhà, là loại bằng gỗ.

Bạch Diệc Phi ngồi dậy thì phát hiện bản thân đang ngủ trên một chiếc giường bằng gỗ, cách đó không xa có một chiếc bàn gỗ, còn có hai băng ghế tròn cũng bằng gỗ nữa, xem chừng đã dùng từ rất lâu rồi.

Bốn bức tường cũng làm bằng gỗ, lúc này Bạch Diệc Phi mới hiểu ra, anh đang trong một căn phòng gỗ.

Nhưng đây là đâu?

Bỗng nhiên Bạch Diệc Phi nhớ lại cảnh ngày hôm qua, còn có cô gái mạnh mẽ dũng mãnh đó.

Bạch Diệc Phi vén chăn ra muốn xuống giường, nhưng nhoáng cái anh đã ngã quỵ xuống đất.

Hôm qua không biết bản thân bị đánh bao nhiêu lần, lúc đó không cảm thấy đau đớn là bao, nhưng tới ngày thứ hai thì đau đến kêu cha gọi mẹ.

Người bên ngoài nghe thấy bên trong có tiếng động nên mở cửa vào.

“Lương Ngọc?”

Bạch Diệc Phi không dễ gì mới ngồi lại lên giường được, sau khi anh nhìn thấy người bước vào là Lương Ngọc thì vô cùng ngạc nhiên, đồng thời cũng hiểu ra, quả nhiên cô gái đó và Lương Ngọc có quen biết nhau.

Lương Ngọc đã thay đồng phục cảnh sát ra, cô ta mặc một chiếc áo len đơn giản cùng áo khoác ngoài.

Lương Ngọc ngồi bên cạnh chiếc bàn, tự rót cho mình một cốc nước.

“Tỉnh rồi thì mau đi đánh răng rửa mặt đi, đánh răng rửa mặt xong thì ăn sáng, sau đấy chúng ta sẽ bắt đầu huấn luyện”.

Trong chớp mắt đầu óc Bạch Diệc Phi như bị đình trệ, rõ ràng anh hiểu hết lời cô ta nói, nhưng đặt trong tình huống này thì Bạch Diệc Phi thật sự không hiểu gì.

“Đây là trò chơi gì vậy?”

Lương Ngọc nghe vậy thì cười một tiếng: "Ha ha..."

Bạch Diệc Phi nhìn chằm chằm Lương Ngọc, anh hỏi: “Có thể nói cho tôi biết đây là tình huống gì không?”

Anh chỉ biết hôm qua mình bị cô gái kia đánh đến say sẩm mặt mày, lúc tỉnh lại thì phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng gỗ, sau đó lại nhìn thấy Lương Ngọc, Lương Ngọc nói phải huấn luyện cái gì đó, anh hoàn toàn không hiểu.

Nhưng xâu chuỗi các sự việc lại thì Bạch Diệc Phi đoán rằng mọi việc xảy ra hôm qua đều chỉ là một vở kịch, mục đích là đưa anh tới này.

Không thể không nói Bạch Diệc Phi đoán rất chính xác.

Lương Ngọc thu lại nụ cười: “Đây là một ngọn núi nhỏ ở thành phố Thiên Bắc, chúng ta đang ở trong núi, không có tín hiệu di động, cậu muốn gọi điện thoại ra ngoài cũng không được đâu”.

“Tiếp theo anh phải ở đây một tháng, chịu sự huấn luyện của tôi và sư phụ”.

“Sau một tháng anh có thể trở về”.

Bạch Diệc Phi trầm mặt.

“Vì sao tôi phải chịu sự huấn luyện của mấy người? Còn nữa, sư phụ của cô là ai? Cô gái hôm qua nữa?”

Lương Ngọc trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi: “Không được vô lễ với sư phụ”.

“Hơn nữa anh cũng phải gọi là sư phụ, đúng rồi, tôi là đàn chị của anh”.

Bạch Diệc Phi bây giờ đã hiểu được đại khái, nhưng anh vẫn cảm thấy không dễ chịu, tại sao bọn họ muốn huấn luyện anh thì anh phải luyện tập, đã thế còn tự dưng đánh anh một trận như tử nữa chứ.

Thật sự việc này khiến anh rất không thoải mái.

“Tôi không cần huấn luyện gì đấy của mấy người, tôi muốn về nhà”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói.

Lương Ngọc thấy vậy thì cười nhạt: “Anh cho rằng tôi muốn dạy anh hả! Nếu không phải sư phụ bảo tôi huấn luyện anh, thì tôi đâu có rảnh lãng phí thời gian ở đây”.

Bạch Diệc Phi cũng lạnh nhạt đáp: “Tôi không cần sư phụ gì cả, tôi nói rồi, tôi muốn về nhà”.

Nói xong thì Bạch Diệc Phi trực tiếp đứng lên, anh nhìn cơn đau trên người đi ra khỏi phòng gỗ.

Lương Ngọc cũng không ngăn lại, cô ta vẫn cứ ngồi ở đó.

Sau khi Bạch Diệc Phi ra ngoài thì chết lặng, đập vào mắt đâu đâu cũng là cây cối cao ngút trời, dưới chân lại là cỏ xanh và bùn đất ẩm ướt, ngẩng đầu lên chỉ nhìn thấy một khoảng trời nhỏ.

Chết tiệt! Đây rốt cuộc là nơi rừng sâu nào vậy? Anh phải ra ngoài thế nào?

“Mau mang tôi ra ngoài”, Bạch Diệc Phi không nhận được quay lại hét lên với Lương Ngọc.

Lương Ngọc vẫn thản nhiên ngồi bên trong: “Phải ở đây một tháng rồi mới ra được”.

Bạch Diệc Phi nhíu chặt lông mày, anh không thể làm gì khác, đành ngồi xuống đối diện với Lương Ngọc, anh nói một cách chân thành: “Tôi không biết các người muốn làm cái gì, nhưng tôi không phải là người chịu sự sắp xếp của người khác, tôi muốn trở về”

Lương Ngọc hừ nhẹ một tiếng: “Chẳng lẽ tôi là người chịu sự sắp xếp của người khác sao?”

“Ồ...”, Bạch Diệc Phi ngừng lại, anh không hiểu ý tứ của Lương Ngọc.

Lương Ngọc nói thẳng: “Tôi biết trước kia anh lợi dụng tôi, dùng tôi để uy hiếp bố tôi”.

Bạch Diệc Phi trầm mặc, trong lòng có chút áy náy, nhưng anh không hối hận, nếu quay lại lần nữa thì anh vẫn sẽ làm như vậy.

Lương Ngọc hừ nhẹ: “Nếu như không phải sự phụ nói với tôi, tôi cũng không biết, nhưng cũng không thay đổi được việc anh từng lợi dụng tôi”.

“Vậy buổi trưa mời cô ăn cơm, coi như cảm ơn cô đã giúp tôi”, Bạch Diệc Phi đáp.

Lương Ngọc trợn mắt: “Như vậy sao đủ, phải mời một bữa nữa, nhưng phải đợi sau một tháng đi ra ngoài rồi hẵng nói”.

Bạch Diệc Phi rất đau đầu: “Tôi nói chứ, tôi thật sự không cần huấn luyện gì đó đây, tôi muốn trở về, vợ tôi còn đang đợi tôi ở nhà kia”.

Nói tới đây Bạch Diệc Phi rất lo lắng, tối qua anh không về, điện thoại cũng không có, gọi điện thoại cũng không được, Lý Tuyết nhất định sẽ lo lắng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 420

Phải rồi, Bạch Hồ đâu? “Bạch Hồ đâu?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Lương Ngọc uống một hớp trà: “Về rồi, anh ta không sao”.

Nói xong, tâm trạng vốn đang căng thẳng của Bạch Diệc Phi cũng thả lỏng, nhưng anh vẫn nói: “Phiền cô đưa tôi ra ngoài! Sau khi ra tôi mời cô bữa cơm”.

“Không được”, Lương Ngọc lắc đầu, trước khi Bạch Diệc Phi nói thì cô ta đã than thở: “Lúc đầu tôi cũng không hiểu, thậm chí cảm thấy khó tin khi cô giáo tôi nhận anh làm trò”.

“Nhưng tình huống của anh hiện giờ không cần tôi phải nói nhiều nữa, anh nhất định phải trở nên mạnh hơn”.

Bạch Diệc Phi biết anh chỉ tạm có được sự an toàn mà thôi: “Có Bạch Hồ và Từ Lãng huấn luyện tôi là đủ rồi”.

“Thời gian không chờ đợi ai cả”, Lương Ngọc chậm rãi nói: “Cô dạy anh một tháng sẽ có hiệu quả hoàn toàn khác với bọn họ”.

Bạch Diệc Phi im lặng, người phụ nữ đó quả thực rất mạnh.

“Cô nói đúng, nhưng tôi muốn về”, anh vẫn cố chấp nói.

Lương Ngọc bó tay, đứng dậy nói: “Được, anh muốn về cũng được thôi. Đánh thắng tôi, tôi sẽ đích thân dẫn anh đi”.

“Được”, Bạch Diệc Phi cũng đứng dậy, đi theo Lương Ngọc ra khỏi căn phòng gỗ.

Hai người đứng đối diện cách nhau ba mét trên khoảng đất trống, không xa cũng không gần.

“Lên đi!”, Lương Ngọc ngoắc ngoắc tay với Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cảm thấy bị khiêu khích. Anh đã huấn luyện với Bạch Hồ được mấy tháng rồi, cộng thêm kinh nghiệm thực chiến lúc trước khiến anh rất tự tin vào mình.

Lương Ngọc là phụ nữ, cho dù có là cảnh sát thì cùng lắm cũng chỉ biết một số chiêu cơ bản, hẳn không hiểu rõ mấy ngón võ giết người. Điều này khiến anh càng thêm tự tin có thể đánh bại cô ta.

Nhưng thực tế và anh sắp mặt.

Bạch Diệc Phi xông lên, muốn mau chóng khống chế Lương Ngọc. Nhưng anh vừa dơ tay lên thì cô ta đã bắt lấy cổ tay anh. Bạch Diệc Phi hơi sưng lại, chưa kịp hoàn hồn thì đã bị cô ta ném bay.

“Rầm!”

Bạch Diệc Phi đâm sầm vào cây, sau đó ngã xuống.

“A...”

Vết thương ngày hôm qua còn chưa khỏi hẳn, bây giờ lại ngã thêm lần nữa, đã thế sau lưng anh còn là thân cây thô cứng gồ ghề, đâm thẳng vào như thế còn đau hơn cả đâm vào tường.

Lương Ngọc đi tới đứng bên cạnh anh: “Anh thua rồi”.

Bạch Diệc Phi không tin, cắn răng đứng dậy: “Không tính, thử lại lần nữa”.

Lương Ngọc đồng ý, nhưng kết quả vẫn vậy, chỉ khác ở chỗ, anh ngã thêm vài lần nữa, vết thương lại càng đau hơn.

“Chịu thua rồi chứ?”, Lương Ngọc từ tốn: “Anh còn không chịu thua thì tôi thật nghi ngờ anh có phải là đàn ông không đấy”.

Bạch Diệc Phi cũng không mặt dày như vậy, chỉ đành nói: “Tôi chịu thua”.

Anh thật sự không ngờ, Lương Ngọc bề ngoài thì nhỏ nhắn, nhưng bên trong lại vô cùng đáng gờm. Cô ta không cần khoa chân múa tay gì nhiều mà cứ thể ném bay anh.

Điều này khiến Bạch Diệc Phi lung lay. Nếu anh cũng mạnh như vậy thì tỷ lệ thắng khi đối đầu với người hai nhà Tùng, Diệp sẽ cao hơn.

Nhưng anh vẫn muốn trở về gặp Lý Tuyết.

Lương Ngọc kéo anh dậy, vỗ vỗ tay nói: “Vì thế anh vẫn nên ngoan ngoan mà đợi đi. Anh yếu quá đấy. Ăn cơm sáng đi, ăn xong thì luyện tiếp”.

Anh bị coi thường rồi.

Bạch Diệc Phi đứng lên đi ăn sáng nhưng vẫn không cam lòng: “Khoan đã, tôi có đồng ý mấy bài huấn luyện của cô đâu!”

“Anh thua rồi nên không được xuống núi, không xuống núi thì chỉ có thể luyện tập”, Lương Ngọc nói như thể đây là điều đương nhiên.

Bạch Diệc Phi cau mày: “Sao cô lại muốn huấn luyện cho tôi? Muốn tôi làm gì ư?”

Anh đã làm chủ tịch rất lâu rồi nên cũng hiểu trên đời này không có bữa cơm nào là miễn phí. Cô ta muốn huấn luyện anh, làm gì có chuyện không cần hỏi báo?

Lương Ngọc lại cảm thấy rất khó hiểu: “Tôi cũng không biết. Tôi còn thắc mắc tại sao cô giáo lại nhận anh làm đồ đệ đây này. Anh đâu có gì đáng giá để cô nhận anh đâu?”

“Vậy cô giáo của cô muốn làm gì?”

Lương Ngọc sửa lại: “Bây giờ cũng là cô giáo của anh”.

“Tôi không thừa nhận!”, Bạch Diệc Phi cạ lời: “Đây là cô đơn phương nói vậy, tôi hoàn toàn không muốn làm học trò của của cô ta”.

Lương Ngọc tặc lưỡi: “Biết bao nhiêu người muốn được học cô ấy mà cô ấy còn không đồng ý, anh có cơ hội thì nên vui mừng đi, còn ở đây mà không muốn cái gì!”

Nói xong, cô ta không đợi Bạch Diệc Phi lên tiếng đã xua tay, không muốn tiếp tục đề tài này với anh nên chỉ nói một câu: “Dù sao bây giờ anh cũng phải ở đây tập luyện, một tháng sau mới được xuống núi”.

“Nếu anh còn thắc mắc gì thì đợi cô đến rồi tự đi mà hỏi”.

Bạch Diệc Phi không quan tâm đối phương có thân phận thế nào, anh chỉ muốn về nhà: “Khi nào cô ta đến?”

“Ngày mai”.

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một lát rồi nói: “Cô dạy đi!”

Lương Ngọc chớp chớp mắt: “Sao lại muốn luyện tập rồi?”

“Cho không thì tội gì lãng phí”, Bạch Diệc Phi cũng không ngu, nếu người ta đã tự mò đến tận cửa lại còn tạm thời không có điều kiện gì thì đương nhiên phải trân trọng cơ hội rồi.

Lương Ngọc chán chả buồn nói, cứ thế ra tay luôn.

“Rầm!”

Anh còn chưa kịp phản ứng thì lại bị Lương Ngọc ném bay.

“Tôi bảo... Có thể dùng phương pháp huấn luyện nhẹ nhàng hơn không?”

Anh sợ người phụ nữ kia còn chưa đến anh đã bị Lương Ngọc đánh chết.

Lương Ngọc lắc đầu: “Sur phụ đã nói rồi, muốn có cơ thể cường kiện thì nhất định phải ăn đập”.

Mẹ, chân lý gì đây?

Bạch Diệc Phi còn chưa nghĩ xong thì Lương Ngọc đã đi đến ném văng anh thêm lần nữa.

“Rầm!”

“Bộp!”

“Bịch!”

Cả ngày này, Bạch Diệc Phi cứ thế liên tục bị ném đi ném lại, lúc đầu anh còn thấy đau đớn, cuối cùng thì đã chết lặng.

...

Đúng mười giờ tổ chức cuộc họp quản lý cấp cao.

Trong phòng họp, mọi người đều biết hôm nay có hai vị trí quan trọng cần đổi người, một là giám đốc nhân sự, một là tổng giám đốc của bọn họ.

Giám đốc phòng nhân sự đến từ chiều hôm qua, nên mọi người cũng đã làm quen, chỉ có tổng giám đốc hôm nay mới đến.

“Không biết tổng giám đốc là người thế nào? Đừng có là người ngang ngược, nếu không công ty đi đời chắc luôn”.

“Nghe nói là một người phụ nữ”.

“Cái gì? Nữ? Phụ nữ làm tổng giám đốc? Có kinh nghiệm không?”

“Biết đâu được!”

Mọi người bàn tán sôi nổi, chỉ có Ngưu Kim là vẫn bình thản, bởi ông ta là người duy nhất biết thân phận thật sự của tổng giám đốc.

Đó là vợ của chủ tịch Hà Tước đấy!

Đáng tiếc ông ta không thể nói ra được.

Vương Đào ngồi vào vị trí phó tổng giám đốc ngay bên cạnh chỗ của Lý Tuyết. Ông ta cũng rất tò mò: “Tôi thấy giám đốc mới mà đến thì thẻ nào cũng phải ra oai phủ đầu, lát nữa mọi người nhớ phải cẩn thận, đừng cho cô ta bắt được cơ hội”.

Nghe vậy mọi người đều gật đầu đồng tình, dù sao sếp mới đến thì thẻ nào thể hiện cái uy của mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 421

Đang lúc mọi người nghị luận sôi nổi thì cửa phòng hội nghị được mở ra. Mọi người đều quay qua nhìn, nhất thời sững sờ.

Trời ơi, người đẹp từ đâu ra đây? Đẹp chết đi được!

Trong đó, Vương Đào đã từng gặp Lý Tuyết nên cũng bình tĩnh hơn nhiều, nhưng ông ta vẫn cảm thấy kinh ngạc, đồng thời còn nghi hoặc.

Đây là phòng họp, người đẹp này tiến vào làm gì?

Chẳng lẽ muốn tìm ông ta?

Như vậy sao được! Mặc dù ông ta rất vui khi người đẹp đến tìm mình nhưng bây giờ là thời gian họp, hơn nữa tổng giám đốc mới cũng sắp đến, nếu bị nhìn thấy thì sẽ bất lợi cho ông ta.

“Sao cô lại đến đây?”, Vương Đào không vui đứng lên: “Cô ra ngoài đi, sau khi họp xong tôi sẽ sắp xếp công việc cho cô”.

Nghe vậy, mọi người đều quay qua.

“Đây là nhân viên mới của công ty?”

“Sao tôi không biết có nhân viên mới?”

“Đây là phòng họp, đi nhầm à?”

“...”.

Ngưu Kim nghe mọi người nghị luận thì khựng lại. Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ Vương Đào không nhận ra vợ của chủ tịch? Ông ta còn định sắp xếp công việc cho tổng giám đốc?

Lý Tuyết nhìn thấy Vương Đào thì cau mày, cũng không trả lời ông ta mà đi đến vị trí chủ trì.

Mọi người thấy vậy thì ghen hòng, trong lòng không vui vẻ gì. Nhân viên mới này bị làm sao vậy? Lại còn dám đi vào? Không hiểu tiếng người à?

Vương Đào cũng sầm mặt: “Lý Tuyết, còn không mau ra ngoài? Đây là phòng họp, không phải nơi cô nên đến”.

Ngưu Kim ngậy ra, nhất thời hiểu rõ mọi chuyện.

Trời đất, Vương Đào bị ngu à? Ông ta đúng là biết Lý Tuyết nhưng lại không biết thân phận thật sự của cô! Đã thế còn coi Lý Tuyết là nhân viên mới.

Lý Tuyết đã đứng vào vị trí của tổng giám đốc nhưng không lập tức ngồi xuống mà đi về phía Vương Đào, lạnh lùng nói: “Thứ nhất, tôi biết đây là phòng họp”.

“Thứ hai, người không nên đến đây không phải là tôi mà là ông!”

Nghe vậy, có người đột ngột kêu lên. Hôm nay là ngày tổng giám đốc mới đến nhậm chức, hơn nữa còn là nữ, cùng với ngữ khí và vị trí mà Lý Tuyết đang đứng lúc này thì lập tức có thể đoán ra được thân phận của cô.

Nhưng Vương Đào vẫn chưa hiểu, ông ta nghe cô nói vậy thì tức giận: “Tôi là phó tổng giám đốc của công ty, bất kỳ chỗ nào của công ty tôi cũng có thể tiến vào được. Một nhân viên mới đến như cô mà lại coi thường người khác như vậy, hoàn toàn không ý thức được thân phận cấp dưới của mình!”

“Chúng tôi không cần nhân viên như cô!”

“Đương nhiên nếu cô tình nguyện thay đổi thì tôi vẫn có thể giữ cô lại, nếu không, cô chỉ còn nước mà rời khỏi công ty!”

Những người đoán được thân phận của Lý Tuyết không khỏi liếc nhìn ông ta, có người đồng tình, có người lại muốn ra hiệu cho ông ta, nhưng ông ta không nhìn thấy.

Lý Tuyết cười lạnh: “Là phó tổng giám đốc của công ty mà lại quấy rối nhân viên nữ, bất kính với lãnh đạo, không biết trên dưới, công ty không cần nhân viên như ông”.

Cô trả lại những lời vừa rồi cho ông ta.

Vương Đào ngậy ra, một lúc sao thì đột ngột trừng mắt, hoảng loạn nhìn Lý Tuyết.

Lúc này, Vương Đào cuối cùng cũng đoán ra thân phận của cô. Nghĩ đến những lời mình nói lúc trong thang máy cùng vừa nãy, ông ta hận không thể tát cho chính mình vài phát.

Quấy rối ai không quấy rối, lại đi trêu vào tổng giám đốc mới đến. Vừa rồi lại còn lên giọng với người ta, khác nào đâm đầu vào chỗ chết!

Lý Tuyết không nhìn Vương Đào nữa mà nói với mọi người: “Chào mọi người, tôi là Lý Tuyết, tổng giám đốc mới”.

“Trước khi đến tôi đã có hiểu biết sơ bộ về công ty, nhưng tôi không ngờ là nhân viên của công ty lại như vậy, hơn nữa lại còn là lãnh đạo”.

“Công ty là nơi tạo lập lợi ích và giá trị, không phải là nơi để mua vui cho bản thân. Nếu mỗi lãnh đạo đều quấy rối nhân viên nữ như Vương Đào, thậm chí áp dụng quy tắc ngầm với nhân viên nữ thì công ty không cần phải tiếp tục mở cửa nữa!”

“Cứ mở khu vui chơi là được!”

“Vì thế chuyện đầu tiên mà tôi muốn làm là tiến hành chỉnh đốn công ty, những ai có tư tưởng lệch lạc thì dứt hết cho tôi!”

Lời vừa dứt thì mọi người đều giật thót, chẳng phải vì bọn họ có tư tưởng lệch lạc gì mà là vì khí thế của Lý Tuyết.

Xem ra tổng giám đốc mới này không phải người dễ bắt nạt, sau này phải thành thật hơn.

Đương nhiên có người không cho là vậy, chỉ nghĩ rằng cấp trên đang dẫn mặt mà thôi, đợi mọi chuyện xong xuôi, sau này thế nào còn chưa biết.

Vương Đào biết thân phận của Lý Tuyết thì lập tức nịnh nọt: “Giám đốc Lý, tôi chỉ đùa với cô thôi, cô đừng coi là thật...”.

Lý Tuyết lạnh lùng nói: “Ông nghĩ tôi là con cóc chắt? Trong thang máy ông cho tôi là nhân viên mới đến nên nói lời ve vãn, thậm chí còn định dùng quy tắc ngầm với tôi, biết tôi là giám đốc thì lại nói là đùa?”

Vương Đào xây xẩm mặt mày, lúng túng nói: “Giám đốc Lý, tôi...”.

“Đừng nói nữa, lời vừa rồi tôi không muốn nhắc lại lần thứ 2”, Lý Tuyết ngắt lời ông ta: “Bây giờ, mời ông lập tức rời khỏi công ty, ông bị tôi đuổi việc”.

“Giám đốc Lý!”, Vương Đào trừng mắt: “Giám đốc Lý, cô làm vậy chẳng phải là quá độc đoán hay sao?”

“Tôi quả thật có chút tật nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến công ty, cô dựa vào đâu mà đuổi việc tôi?”

Lý Tuyết lạnh lùng nói: “Tôi mới là tổng giám đốc của công ty, mà ông chỉ là một phó tổng giám đốc mà thôi”.

“Giám đốc Lý, cô muốn dùng tôi để ra uy với bọn họ chứ gì?”, Vương Đào cũng đã hiểu ra. Hôm nay ông ta xui xẻo đụng ngay Lý Tuyết, nhưng ông ta làm việc ở công ty lâu như vậy rồi, khó khăn lắm mới leo lên được chức phó tổng giám đốc, ông ta không muốn mất việc.

“Cô có thể chinh lý lại công ty nhưng không cần phải ra tay với tôi!”

Lời của Vương Đào rất thẳng thắn, người có quan hệ tốt với ông ta đều đồng loạt gật đầu, hơn nữa còn khuyên can vài câu.

“Giám đốc Lý, phó giám đốc Vương làm việc ở công ty rất lâu rồi, không có công lao cũng có khổ lao, đuổi việc ông ấy quả thực không được ổn thỏa cho lắm”.

“Đúng thế, giám đốc Lý, đàn ông có tý tật là bình thường mà, sau này tiết chế lại là được”.

“Ở công ty, chỉ cần làm việc chăm chỉ, mang lại lợi ích là được, nhưng việc khác cứ mắt nhắm mắt mở là được”.

“...”.

Lý Tuyết nghe họ nói thì không trả lời.

Ngưu Kim lo lắng. Chẳng may những người này bắt tay với nhau đối phó với cô thì chẳng phải cô sẽ bị bắt nạt ư? Sau đó chủ tịch mà biết được thì ông ta chắc chắn là người phải chịu hậu quả.

“Tôi đồng ý với giám đốc Lý”, Ngưu Kim lên tiếng: “Một công ty tốt thì tác phong làm việc cũng rất quan trọng, những hành vi như kia không thích hợp với công ty”.

Nghe vậy mọi người đều cho rằng Ngưu Kim là người mới đến, vì thế muốn dựa dẫm vào Lý Tuyết nên mới mở lời giúp cô.

Vương Đào thấy thế thì cau mày nói: “Giám đốc Lý, cô thực sự muốn đuổi việc tôi? Cô nghĩ kỹ chưa? Tôi không chỉ là phó giám đốc mà còn là giám đốc bán hàng đây”.

“Tôi nắm hầu hết nguồn khách hàng của công ty, nếu cô cứ đuổi việc tôi thì tôi sẽ mang cả những khách hàng này đi!”

Đây là uy hiếp. Số khách hàng mà một giám đốc bán hàng có được nhiều hơn hẳn so với các nhân viên bình thường.

Nếu ông ta mang hết nguồn khách đi thì công ty sẽ mất một lượng khách lớn, đến lúc đó sẽ mất nhiều hơn được.

Mọi người nghe Vương Đào nói vậy cũng nhấp nhòm không yên.

“Giám đốc Lý, để phó giám đốc Vương ở lại đi!”.

“Đúng thế, giám đốc Lý, hầu hết các nguồn lực của công ty chúng ta đều nằm trong tay phó giám đốc Vương, nếu ông ta đem đi hết thì công ty sao có thể vận hành tiếp được? Hơn nữa tìm các khách hàng mới sẽ phải hao tốn rất nhiều nhân lực và vật lực, e là chúng ta không thể xoay sở không được”.

“Đúng thế, giám đốc Lý, cô nghĩ lại đi!”

Vương Đào thấy vậy thì đắc ý cười. Một tổng giám đốc mới đến, không có mối quan hệ nào ở công ty, muốn sa thải phó giám đốc như ông ta là không thể nào!

Cho dù cô có không thích ông ta đến đâu thì cũng không thể làm đến mức đấy, nếu không công ty này đóng cửa luôn rồi, cô còn làm tổng giám đốc gì nữa.

Lý Tuyết mặt không cảm xúc, trong lòng lại hơi căng thẳng. Không phải cô sợ hãi, mà là hưng phấn. Đây không phải là lần đầu tiên cô phải đối diện với tình huống thế này, bởi vì cô có ký ức về khoảng thời gian biến thành trẻ con.

Lúc đó, cô cố gắng đi diễn vai vợ chủ tịch, đã thế tư duy chỉ mới có 5,6 tuổi, không hiểu được những người đó nói gì.

Nhưng bây giờ cô hiểu rồi, còn có ấn tượng với lời nói hùng hổ của đám Diệp Ngải. So với những chuyện đó thì chuyện hôm nay chưa là gì.

Nghĩ đến đây lại nhớ đến Bạch Diệc Phi khi đó trúng độc sắp chết nhưng vẫn nghĩ giúp cô, trong lòng cô không khỏi nhói đau. Suy nghĩ việc hiện tại anh không biết đang ở đâu khiến cô nhất thời lơ đãng.

Khi cô hoàn hồn thì mọi người đều đang im lặng mà nhìn cô chăm chăm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 422

Lý Tuyết ngừng nghĩ về việc đó, lạnh nhạt nói: “Vương Đào, ông bị đuổi rồi, tôi cho ông mười phút, tôi không muốn thấy ông ở công ty nữa, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ”. Nghe vậy mọi người đều sững sờ.

Bọn họ đều cho rằng dù thế nào tổng giám đốc cũng phải nghĩ đến lợi ích của công ty. Nhưng lời vừa rồi của cô lại càng thêm nghiêm túc.

Vương Đào ngậy ra một lúc, sau đó rất không cam lòng bản thân cứ bị đuổi việc như thế, ông ta hung tợn nói: “Cô sẽ phải hối hận vì đã đuổi việc tôi! Đến khi tôi đem khách hàng đi, sau đó chèn ép công ty, tôi sẽ khiến các người phải đóng cửa!”

Nhất thời không khí trong phòng họp trở nên căng thẳng. Những nhân viên cấp cao khác đều tỏ vẻ không vui. Nếu Vương Đào thật sự làm vậy thì bọn họ còn ở lại công ty làm gì? Nhất định sẽ bị bóc lột đến chết, còn không có tiền.

“Giám đốc Lý, nếu cô cứ cố chấp sa thải phó giám đốc Vương thì tôi không làm nữa, tôi từ chức”.

“Đúng, tôi cũng từ chức”.

“Tôi cũng từ chức...”.

Vương Đào vốn đã định đi nhưng giờ thấy vậy thì cười lên, cũng không đi nữa. Trận này nếu Lý Tuyết cứ kiên quyết sa thải ông ta thì người phải rời đi không còn là ông ta nữa mà là các lãnh đạo cấp cao của công ty.

Một công ty mà phân nửa các lãnh đạo cấp cao đều rời đi thì còn vận hành thế nào? Nhất định sẽ trở nên hỗn loạn.

Lý Tuyết không ngờ đến tình huống này, nhưng cô cũng chỉ cau mày.

Ngưu Kim rất lo lắng. Nếu nhiều lãnh đạo cấp cao rời đi như vậy thì công ty quả thực sẽ gặp khó khăn. Trong lòng ông ta không khỏi trầm nghĩ, cô vợ chủ tịch này lẽ nào là người kiêu căng phách lối đến thế?

Lý Tuyết không hề hoảng loạn, đợi bọn họ nói xong cô mới chậm rãi lên tiếng: “Ngưu Kim, ghi những người vừa nói muốn từ chức lại”.

“Vâng, giám đốc Lý”, Ngưu Kim không biết Lý Tuyết định làm gì nhưng lời của cô, ông ta vẫn phải nghe.

Mọi người cũng không hiểu mục đích của Lý Tuyết, chỉ đành nghi hoặc mà nhìn Ngưu Kim đang thực sự ghi tên bọn họ lại.

Lý Tuyết quay sang, lạnh lùng nói với bọn họ: “Tôi nghĩ các người hoàn toàn không biết thân phận của tôi, vì thế các người mới ra quyết định ngu ngốc như vậy”.

“Ý gì?”, có người bật thốt lên.

Lý Tuyết cười lạnh: “Biết chồng tôi là ai không?”

“Hả?”, đám người khó hiểu, sao tự dung lại nhắc đến chồng cô? Chuyện này thì liên quan gì đến anh ta?

Ngưu Kim hơi khựng lại, sau đó lập tức hiểu ra Lý Tuyết muốn nói gì. Ông ta không khỏi nhìn Lý Tuyết bằng ánh mắt tán thưởng, rồi im lặng ngồi nhìn, không lên tiếng.

Vương Đào tặc lưỡi: “Đúng là đàn bà, xảy ra chuyện thì chỉ biết tìm chồng mình. Chồng cô thì có tác dụng gì? Hắn cũng chẳng phải chủ tịch công ty, có thể giúp cô quản lý chuyện của công ty chắc?”

“Hơn nữa cho dù chồng cô rất ghê gớm đi chăng nữa thì quyết định của cô vẫn là sai lầm. Cô đang làm tổn hại đến lợi ích của công ty, chồng cô cũng sẽ không đồng ý”.

Ngưu Kim cười lạnh. Vương Đào quả thực là tên ngu ngốc, không biết rõ chồng người ta là ai mà còn dám nói vậy, ai mà không biết còn tưởng ông ta ghê gớm lắm.

Nhưng không chỉ mình ông ta mà còn có vài người gật đầu phụ họa.

Lý Tuyết cười lạnh, chậm rãi nói: “Chủ tịch tập đoàn Hậu Tước là chồng tôi”.

“Cái gì?”

Mọi người nghe vậy thì ngu người, thậm chí còn nghi ngờ tai mình có vấn đề.

Vương Đào chết đứng tại chỗ: “Cô nói gì? Chủ tịch Hậu Tước là chồng cô?”

“Đúng”, Lý Tuyết mặt vô cảm nói: “Ông có thể đem nguồn khách hàng của công ty đi, tôi không quan tâm. Ở thành phố Thiên Bắc này, chỉ cần một câu nói của chồng tôi thì tôi đảm bảo không có một công ty nào dám nhận ông”.

“Mà những nguồn lực trong tay ông đối với tôi mà nói, hoàn toàn vô dụng”.

“Còn có đám người muốn đi theo cũng có thể rời đi, tôi không ngăn cản. Nhưng hôm nay, chỉ cần ra khỏi cánh cửa này thì đừng nghĩ đến chuyện quay lại!”

“Bây giờ, tôi nói lại lần cuối cùng, Vương Đào, ông bị sa thải, mời ông lập tức rời khỏi đây”.

“Còn về những người nói từ chức thì tôi đã ghi lại rồi, tôi hỏi lại lần cuối, các người thật sự muốn từ chức ư?”

Lý Tuyết cũng không ngốc. Cô đương nhiên không thể bùng bột mà đuổi hết đám người này khỏi công ty, nếu không công ty làm sao tiếp tục

vận hành được? Suy cho cùng khác nào tự hại mình?

Mọi người nghe vậy thì im thin thít, không dám nói gì nữa.

Người ta là vợ của chủ tịch Hầu Tước đấy, tùy ý nói một câu cũng có thể định đoạt sống chết của họ, bọn họ còn dám nói gì nữa.

Hơn nữa, nghe nói tập đoàn Hầu Tước đã mua lại công ty này, nói không chừng bây giờ đã nằm dưới quyền quản lý của Hầu Tước, có thể dựa dẫm vào tập đoàn, nâng cao khả năng phát triển của công ty.

Vương Đào lấp bắp nói: “Giám đốc Lý, tôi sai rồi, là lỗi của tôi. Tôi xin lỗi cô, tôi xin lỗi cô, tôi còn cần phải nuôi vợ và con, cô có thể không đuổi việc tôi được không? Tôi thật sự biết sai rồi...”.

Lý Tuyết cười lạnh: “Có vợ và con rồi mà còn đi ve vãn người phụ nữ khác, người như vậy thì càng không cần ở lại”.

“Đi đi! Ông còn không đi thì tôi sẽ gọi bảo vệ thật đấy”.

Vương Đào nhất thời ủ rũ, thẫn thờ ngồi xuống, hồi hận bản thân đã trêu chọc Lý Tuyết, đã thế người ta còn là vợ chủ tịch Hầu Tước.

Những nguồn lực và khách hàng trong tay ông ta chẳng là gì so với Hầu Tước cả.

Vương Đào nhìn Lý Tuyết, thấy mọi chuyện đã hết hy vọng thì chỉ đành đứng dậy, mau chóng ra ngoài.

Mọi người nhìn nhau. Bọn họ cho rằng tổng giám đốc mới chỉ là một người bình thường, bây giờ mới biết được, mẹ nó, người ta là vợ chủ tịch Hầu Tước.

Như vậy có khác nào chủ tịch Hầu Tước đích thân đến đây đâu.

Thấy Vương Đào đã rời đi, Lý Tuyết thở phào. May mà chồng cô có quyền có thế, chỉ cần nhắc đến tên anh đã có tác dụng vô cùng to lớn. Điều này khiến cô rất tự hào.

Giải quyết xong chuyện vừa rồi, Lý Tuyết vào chủ đề chính. Đương nhiên cô vẫn phải nhắc qua về tác phong làm việc ở công ty. Nếu phó tổng giám đốc là cái dạng này thì nhất định cấp dưới cũng sẽ có những người như vậy.

Nói xong vấn đề tác phong thì đương nhiên phải nói đến kế hoạch phát triển trong tương lai của công ty.

Lý Tuyết mới đến, đương nhiên không thể nói mấy chuyện to tát. Cô căn cứ theo tình huống thực tế mà đưa ra một vài điều chỉnh nho nhỏ. Đến khi cô có thể hiểu hết mọi vấn đề thì có thể chính thức bắt đầu quy hoạch phương hướng phát triển cho công ty.

Lý Tuyết tạm thời coi như là nhân nhĩ, nhưng Bạch Diệc Phi thì đang rất đau khổ.

...

Bạch Diệc Phi bị ném qua ném lại cả ngày trời, cả người không chỗ nào lành lặn.

Buổi tối ăn cơm xong, anh đã mệt đến mức chỉ muốn đi ngủ, nhưng anh phát hiện ra một vấn đề, nơi này chỉ còn một căn phòng gỗ, cũng chỉ có một chiếc giường.

Lương Ngọc đã đi vào: “Ngủ sớm đi, ngày mai cô sẽ đến”.

Bạch Diệc Phi im lặng một lát: “Có mỗi chiếc giường thì ngủ thế nào?”

“Ngủ cùng nhau!”, Lương Ngọc lườm anh một cái rồi ngồi xuống bên giường.

Mà Bạch Diệc Phi vốn đứng bên giường, định nằm xuống ngủ thì lúc này lại đứng ra đây, bởi vì cơ thể đau nhức mà ngồi xuống bên bàn: “Nam nữ thụ thụ bất thân, mẹ nó, ngủ cùng nhau mà được à?”

“Hơn nữa tôi có vợ rồi”.

Lương Ngọc khinh bỉ: “Anh nghĩ tôi muốn ngủ với anh chắc? Anh mới là người được lợi còn gì!”

Bạch Diệc Phi ngồi im bất động.

Lương Ngọc đã nằm xuống: “Anh ngủ hay không thì tùy, dù sao người phải huấn luyện vào ngày mai cũng không phải tôi!”

Bạch Diệc Phi do dự một lát, hỏi: “Có thừa cái chăn nào không?”

“Có, trong tủ, anh tự lấy đi”, Lương Ngọc nhắm mắt lại trả lời.

Bạch Diệc Phi nhìn đầu đứng dậy, tìm thấy một tấm chăn không dày cũng không mỏng, vừa đủ dùng trong tủ, đáng tiếc là cũng chỉ có mỗi chăn mà thôi.

Anh định nằm đất ngủ nhưng lại quên mất, cho dù có nằm đất thì một chiếc chăn cũng không đủ.

Anh lại nhìn Lương Ngọc đang nằm ngủ trên giường, lắc lắc đầu, thôi bỏ đi, cứ thế nằm ngủ luôn vậy. Anh dùng chăn bao lấy người mình, miễn cưỡng đi vào giấc ngủ, dù sao vẫn tốt hơn ngủ cùng một chiếc giường với Lương Ngọc ở cái nơi hoang vắng này.

“Này! Anh ngủ trên đất không sợ bị cảm lạnh à?”, Lương Ngọc không nhìn được mà ngồi dậy, nhìn Bạch Diệc Phi quấn chăn trông như con nhộng đang ngồi trên đất.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng: “Không sao, sức khỏe tôi tốt”.

Lương Ngọc thấy vậy thì giễu cợt: “Anh cũng quân tử phết đấy nhỉ”.

“Tôi vẫn luôn là vậy”, chuyện khác thì Bạch Diệc Phi không dám đảm bảo, nhưng chuyện này thì anh hoàn toàn có thể. Bởi vì trong lòng anh chỉ có một mình Lý Tuyết, những người phụ nữ khác có xinh đẹp đến thế nào cũng vô ích.

Lương Ngọc nghe vậy thì cười cợt, cuối cùng cũng không nói gì nữa mà từ từ chìm vào giấc ngủ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 423

Sáng sớm, Lương Ngọc tỉnh dậy thấy Bạch Diệc Phi vẫn còn ngủ thì không chút nương tay đập thẳng vào người anh: “Mau dậy đi, tí nữa sư phụ sẽ đến”. “Chết tiệt!”, Bạch Diệc Phi bị đập tỉnh nên rất tức giận: “Cô không thể gọi người ta dậy bằng cách khác hả?”.

Anh đang mơ được ngủ cùng vợ yêu, kết quả đang mơ đẹp thì bị người ta đập cho tỉnh lại, không tức giận mới lạ đấy.

Sắc mặt Lương Ngọc không tốt: “Với bộ dạng này của anh, thì tôi thấy có huấn luyện một tháng cũng không có tác dụng gì, dù sao anh cũng chỉ là bao cát để người khác đánh thôi”.

Nói xong thì Lương Ngọc hừ lạnh một cái rồi đi ra ngoài.

Bạch Diệc Phi ngồi một mình ngẩn người trên giường, thật ra anh đang nhớ lại giấc mơ lẩn lộn trên giường cùng Lý Tuyết vừa nãy, anh nghĩ một lát thì thở dài.

Anh rất nhớ Lý Tuyết.

Nhưng dù nhớ thế nào thì cũng không thể gặp được, đã vậy còn phải chịu loại huấn luyện vô nhân tính này nữa chứ.

Sau khi ăn sáng xong thì một lát sau người được gọi sư phụ kia đi tới.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cô gái đó vẫn mặc một chiếc áo khoác gió, nhưng lần này không mang mũ và khẩu trang, điều này khiến cho Bạch Diệc Phi sững sốt.

Vì trông vẻ ngoài của cô gái này cũng chỉ khoảng 30 tuổi, diện mạo xinh đẹp, khí chất xuất chúng, nếu như chưa từng được chứng kiến sức mạnh của cô ta thì thật sự khó mà tưởng tượng được cô gái này mạnh đến mức nào.

“Ồ, xem ra vẫn sống tốt nhỉ”, cô gái nhì. Bạch Diệc Phi một cái.

Sau khi Lương Ngọc nhìn thấy cô gái này thì cung kính gọi một tiếng: “*Sư phụ*”.

Cô gái gật đầu, sau đó lại nhìn về phía Bạch Diệc Phi: “*Thế nào, sao không gọi? Đúng là không lễ phép*”.

“*Gọi cái gì?*”, Bạch Diệc Phi ngăn người đáp.

Cô gái nhú chặt mày: “*Gọi sư phụ! Hôm qua Lương Ngọc chưa nói à?*”

“*Con nói rồi*”, Lương Ngọc lập tức chen vào: “*Là bản thân anh ta không chịu nhận*”.

Cô gái nhướng mày: “*Có biết bao nhiêu người muốn bái tôi làm sư phụ không? Cậu còn không muốn nhận hả?*”

Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói: “*Cô cũng không hỏi tôi mà đã tự ý bắt tôi nhận làm sư phụ, như vậy thì gọi là gì hả*”.

Anh tự biết bản thân mình yếu kém, nhưng anh cũng không có chấp niệm với việc tìm được một sư phụ giỏi giang, anh chỉ cần bảo vệ được bản thân là đủ rồi.

Cô gái hừ nhẹ: “*Nếu như không phải vì em gái cậu thì tôi cũng không nhận cậu làm đồ đệ đâu, nhìn qua tư chất của cậu thôi đã thấy lười rồi*”.

“*Cô nói cái gì?*”, Bạch Diệc Phi kinh ngạc: “*Cô biết em gái tôi?*”

Cô gái không nói nhiều: “*Ngược lại tôi còn rất thích khí chất của cô ấy, nếu không phải vì cô ấy thì cậu cho rằng tôi sẽ rảnh rỗi sinh nông nổi thế này sao? Cậu sống hay chết vốn chẳng liên quan gì đến tôi*”.

“*Mấy người có phải nghiêm trọng hóa vấn đề quá rồi không?*”, Bạch Diệc Phi không nhịn được hỏi câu này, hai ngày nay thứ anh nghe được nhiều nhất chính là phải làm anh trở nên mạnh mẽ, bởi nếu sau này anh gặp kẻ mạnh hơn thì anh nhất định sẽ chết.

Anh cũng biết Lương Minh Nguyệt không thể bảo vệ anh mãi được, vì vậy anh cũng đang cố gắng gây dựng thế lực của chính mình, nhưng cũng không đến mức độ anh không thể bảo vệ bản thân trong mấy tháng này chứ?

Vả lại vài tháng ngắn ngủi đó cũng đủ để anh làm được rất nhiều việc rồi, anh cũng có thể cùng Bạch Hồ và Từ Lăng luyện tập, hoàn toàn không cần như bây giờ, ù ù cạc cạc bị bắt tới đây, còn bắt anh huấn luyện trong vòng một tháng nữa.

Cô gái nghe thấy lời của anh thì không nhịn được cười lạnh, cô ta quay lại nói với Lương Ngọc: “Con đi trước đi”.

Lương Ngọc đi rồi thì cô gái mới nhìn Bạch Diệp Phi, sau đó sâu xa nói: “Chắc cậu cũng biết đạo lý cá lớn nuốt cá bé, cậu cho rằng những việc mình đã làm có thể đảm bảo an toàn cho cậu rồi sao? Cậu đánh giá quá cao bản thân rồi đây”.

“Nhà họ Tùng và họ Diệp nhất định không bỏ qua cho cậu, lại còn chuyện cậu lợi dụng Ngọc Nhi nữa, đợi việc bên này qua đi cậu cho rằng Lương Minh Nguyệt sẽ không tính sổ với cậu sao?”

“Hơn nữa em trai cậu cũng không phải là loại hiền lành gì, cậu cho rằng bản thân có thể đối đầu với cậu ta hả?”

“Cậu bây giờ chỉ như một kiến, nhưng một mực nghĩ rằng mình có thể giết được Tùng Vưu Duy, cậu không sợ hãi à?”

“Đây chính sai lầm trí mạng của cậu! Ngoài kia khắp nơi đều là cao thủ, chỉ là cậu không biết mà thôi, giống như hôm trước, nếu như thật sự gặp được cao thủ thì đến cả cơ hội mở miệng cũng không có ấy chứ”.

Tùng câu từng chữ đều khiến Bạch Diệp Phi run rẩy.

Không phải bọn họ làm quá lên mà là bản thân nghĩ quá đơn giản.

Nhà họ Tùng, họ Diệp, liên minh doanh nghiệp thủ đô, Bạch Khiếu, hiện giờ anh không động vào nổi một người trong số bọn họ.

Nhìn vẻ mặt của Bạch Diệp Phi thì cô gái biết anh đã hiểu, vì thế lại nói thêm: “Từ góc độ của cậu thì liên minh doanh nghiệp thủ đô là lợi hại nhất phải không?”

“Thật ra có một bộ phận nằm ngoài liên minh, bọn họ căn bản không để ý bốn gia tộc lớn hay liên minh doanh nghiệp, những người như thế mới là đáng gờm nhất”.

Bạch Diệp Phi cũng đột nhiên nhớ lại lời nói của Từ Lăng, vị trưởng bối kia là thành viên cấp cao của liên minh doanh nghiệp thủ đô, người đó không nghe lệnh của bất kỳ thế lực nào, mà thực lực lại khiến người ta không thể không kiêng dè.

Nghĩ tới đây thì sau lưng Bạch Diệp Phi rét lạnh.

“Nhưng tôi vẫn không hiểu, chỉ vì em gái tôi mà cô mới huấn luyện tôi sao?”, Bạch Diệp Phi hỏi.

Cô gái cũng lười giải thích: "Cơ hội chỉ có một, cậu muốn hay không?"

Bạch Diệp Phi nghe thấy tim mình đang đập loạn lên, anh vội đáp: “Tôi muốn”.

Cô ta nói đúng, đây là cơ hội khó có được, anh lại không phải kẻ ngốc, thế nên đương nhiên là muốn rồi, anh tin sau một tháng bản thân sẽ khác với bây giờ, anh sẽ càng mạnh hơn, khi đó gặp đối thủ chí ít cũng không rơi vào thế bị động.

“Rất tốt”, cô gái gật đầu vừa lòng: “Một tháng tới cậu sẽ luyện tập cùng Ngọc Nhi, có thời gian tôi sẽ tới kiểm tra và chỉ điểm thêm”.

...

Ngày đầu tiên Bạch Diệp Phi bắt đầu khóa huấn luyện ma quỷ.

Kết thúc một ngày, Bạch Diệc Phi đã thấy rất thần kỳ, người cũng không quá đau như trước nữa, anh cảm thấy thật sự có tác dụng.

Đương nhiên dù không thấy đau nữa, nhưng cơ thể vẫn rã rời, luyện tập xong thì anh đi ăn cơm tối, sau đó là ngủ luôn.

Lương Ngọc không khách khí đập Bạch Diệc Phi trên giường: “Sắp ngủ thành heo rồi! Mới ngày thứ hai mà đã thế này, vậy sau này có phải là ngủ đến mê mệt luôn không?”

Bạch Diệc Phi không tỉnh, anh thật sự rất mệt, anh chỉ muốn nghỉ ngơi thôi.

Lương Ngọc ngồi bên giường nhìn Bạch Diệc Phi.

Nói thật thì Bạch Diệc Phi khiến cô phải thay đổi cách nhìn, khi mới tiếp xúc với Bạch Diệc Phi, cô cho rằng anh là kẻ cuồng giết người, sau này cô lại cảm thấy anh là loại công tử bột, và bây giờ thì phát hiện ra thật ra anh không phải như vậy.

Quá khứ của Bạch Diệc Phi khiến người khác không khỏi đau lòng, còn khiến người ta có một loại cảm xúc khó có thể dùng ngôn ngữ để diễn tả được, một thứ cảm xúc rất mãnh liệt

Hai ngày gần đây tiếp xúc mới biết Bạch Diệc Phi còn có rất nhiều ưu điểm, người đàn ông này thật sự rất cuốn hút phái nữ.

Đáng tiếc anh đã kết hôn rồi.

Vừa nghĩ tới đây thì Lương Ngọc nghe thấy Bạch Diệc Phi nói mớ gì đó, cô ta tò mò ghé sát lại.

“Tuyệt Nhi...vợ à...”

Sau khi nghe rõ thì sắc mặt Lương Ngọc thay đổi, cô ta hừ lạnh: "Không có tiền đồ".

Nói xong thì bản thân cô ta cũng trở về giường nằm nghỉ ngơi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 424

Lại là một ngày mới, và Bạch Diệc Phi vẫn bị huấn luyện đến chết đi sống lại. Sau khi bị ném bay ra lần cuối cùng thì Bạch Diệc Phi dựa vào thân cây nói: "Tôi nói này, không lẽ một tháng này ngày nào tôi cũng phải chịu đựng cảnh như thế hả? Đây mà gọi là huấn luyện hả? Rõ ràng chỉ là bao cát bị đánh thì có!"

Lương Ngọc không khỏi mỉm cười: "Đương nhiên là không phải rồi, nhưng anh nhất định phải tăng cường thể lực, nếu không sau này anh sẽ không chịu nổi".

Bạch Diệc Phi ngồi tựa vào thân cây nghĩ tới bốn ngày nay, đúng là anh chỉ có thể cố gắng để không ngã, nhưng chỉ là cố không ngã mà thôi, anh không cách nào không chế được đối phương.

Lương Ngọc đi tới dùng chân đá vào Bạch Diệc Phi: "Tôi nay chúng ta đi ăn cá nướng đi".

"Hả?", Bạch Diệc Phi sững sốt, hai mắt ánh sáng lên, anh hỏi lại: "Cá nướng? Định đi mua à?"

Bạch Diệc Phi đang nghĩ đến món cá nướng ở nhà hàng với nhiều gia vị và đồ ăn kèm, mấy ngày nay anh đã ăn khá nhạt, cuối cùng đã có thể ăn thịt rồi?

Lương Ngọc trợn mắt nói: "Đang nằm mơ giữa ban ngày đấy à, một tháng sau mới có thể xuống núi, tôi cũng không được xuống, nhưng ở đằng kia có một con suối. Chúng ta tự mình bắt rồi nướng, anh có hiểu không?"

Sau đó Lương Ngọc đưa Bạch Diệc Phi vào rừng sâu, một lúc sau trước mặt hiện ra một con suối nhỏ rộng chừng hai thước.

"Dòng suối này chảy từ trên núi xuống, chỗ đó nước rất trong và cá cũng rất béo", Lương Ngọc nói với Bạch Diệc Phi: "Đi, đi bắt cá".

Cô ta vừa nói xong thì Bạch Diệc Phi đã cởi giày xắn quần, tay không đi xuống.

Dòng suối này thật sự rất trong, độ cao cũng chỉ đến bắp chân Bạch Diệc Phi thôi, anh có thể nhìn thấy rõ những tảng đá, con cá dưới suối.

Sau khi Bạch Diệc Phi đi vào dòng suối thì anh phát hiện một nơi có rất nhiều cá, anh cúi người, cố gắng tạo bất ngờ. Nhưng đám cá rất nhạy bén, khi Bạch Diệc Phi mới chỉ chạm tay vào mặt nước thì đám cá đã nhận ra. Chúng nhanh chóng bơi đi nơi khác.

Bạch Diệc Phi vò mấy lần mà không bắt được con cá nào, anh cảm thấy việc này còn mệt hơn cả tập luyện.

Lương Ngọc ở trên bờ cười nhạo: "Ha ha...sao lại ngốc như thế chứ? Chẳng bắt được con cá nào".

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu nhìn Lương Ngọc: "Có giỏi thì xuống mà bắt đi!"

Anh cứ tưởng bắt được một con cá sẽ rất dễ, ai biết nó khó đến vậy? Những con cá này quá trơn, rất khó bắt được!

Lương Ngọc không muốn xuống nước: "Không phải trước kia anh đã sống lâu ở nông thôn sao? Tại sao có con cá cũng không bắt được?"

Bạch Diệc Phi dừng lại, Lương Ngọc đã biết thân phận của anh, mà lời cô ta nói cũng là sự thật, nhưng lúc đó đang làm công việc đồng áng, anh làm gì có thời gian bắt cá ở đâu?

Bạch Diệc Phi không giải thích, cũng không mù quáng bắt cá, anh nói với Lương Ngọc: "Đi tìm giúp tôi một nhánh cây có được không? Như thế này sẽ bắt được dễ hơn".

"Chỉ biết sai vặt tôi thôi! Đáng ghét!", Lương Ngọc nói xong thì xoay người tìm cho Bạch Diệc Phi một nhánh cây.

Có nhánh cây trong tay Bạch Diệc Phi bắt cá thuận lợi hơn nhiều, với sự nhạy bén đã được rèn luyện của Bạch Diệc Phi thì anh đã bắt được liên tiếp bốn con cá.

“Không sao, một người hai con là đủ rồi”, Lương Ngọc thấy Bạch Diệc Phi muốn bắt cho mình thì lập tức ngăn lại: “Anh để cho chúng nó sống lâu hơn một tí đi”.

“Không ngờ nhìn vậy mà cũng lương thiện ghê cơ”, Bạch Diệc Phi nói thảm.

Lương Ngọc cắt lời: "Tôi sẽ lấy dao và xử lý cá".

Lương Ngọc nói xong thì xoay người đi về phía cabin.

Bạch Diệc Phi đứng trong con suối, anh nghĩ vừa rồi bọn họ đi bộ mất khoảng năm sáu phút, đi tới đi lui cũng phải mất mười hai phút.

Hai mươi phút đủ để anh tắm rửa rồi.

Đúng vậy, Bạch Diệc Phi đã ở đây mấy ngày rồi, nhưng anh cũng không tắm hẳn hơi được bữa nào, mỗi ngày đều luyện tập, trên người không chỉ bẩn mà còn ướt đẫm mồ hôi, không những thế còn có mùi nữa.

Bạch Diệc Phi đi tới mép con suối, anh cởi đồ ra rồi đi vào chỗ sâu, nhưng dù có đi sâu đến đâu thì nước cũng chỉ chạm tới đùi Bạch Diệc Phi, thậm chí còn chưa tới thắt lưng của anh nữa.

Mấy phút sau, Bạch Diệc Phi đang ngâm mình trong đó thì đột nhiên có tiếng hét vang lên.

"Á!"

"Đồ biến thái!"

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì quay đầu lại, anh quay lưng nhìn về phía Lương Ngọc: "Trời ạ, sao trở lại nhanh thế?"

Lương Ngọc che mắt quay lưng về phía Bạch Diệc Phi: "Tôi..."

Sau một hồi ấp úng thì lúc này Lương Ngọc mới có thể nói thành câu hoàn chỉnh: "Tôi muốn hỏi anh, anh muốn nướng cá ở đây hay là chế biến xong rồi mới nướng?"

Bạch Diệc Phi đã ngồi xổm xuống: "Trở về nướng, trở về nướng, đi nhanh đi, tôi còn chưa tắm xong".

Nghe thấy thế thì Lương Ngọc không khỏi tò mò quay đầu lại, cô ta lén lút nhìn anh, nhưng chỉ nhìn được bóng lưng, không nhìn thấy gì khác, sau đó cô ta khịt mũi nó: "Ai thèm nhìn anh, cũng chả phải thứ hiếm lạ gì!"

Bạch Diệc Phi không biết Lương Ngọc thật ra đã nhìn mình, anh nghe thấy tiếng Lương Ngọc rời đi thì mới vội vàng tắm rửa rồi mặc quần áo vào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 425

Hơn nửa tiếng sau, Bạch Diệc Phi và Lương Ngọc đã bắt được rất nhiều cá rồi trở về căn nhà gỗ. Bên ngoài căn nhà gỗ còn có nơi để nấu nướng, ở đó chỉ có một cái nồi và một cái bếp, bên cạnh còn có một cái bàn để đặt những thứ như bát đĩa, đũa, thớt.

"Đi tìm một cành cây nhỏ tới đây, dùng dao vót cho thật nhọn sau đó rửa sạch rồi đặt con cá lên trên", Lương Ngọc đẩy Bạch Diệc Phi một cái rồi căn dặn.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng, đi ra ngoài tìm bốn cành cây tương đối thẳng giống như Lương Ngọc dặn dò, sau khi vót xong thì lấy nước rửa sạch sẽ rồi đưa cho Lương Ngọc.

Lương Ngọc tranh thủ thời gian này, ướp cá với chút muối để khử mùi tanh.

Một lúc sau, hai người cùng nhau nhóm lửa, mỗi người cầm hai con, chậm rãi nướng.

Không khí lúc đầu rất yên tĩnh, đột nhiên Lương Ngọc mở lời: "Hôm qua tôi nghe thấy tiếng anh gọi vợ của mình trong lúc mơ".

Bạch Diệc Phi không khỏi kinh ngạc: "Tôi rất nhớ cô ấy, đương nhiên trong lúc ngủ cũng nằm mơ thấy cô ấy".

Lương Ngọc nhìn ánh mắt sáng rực của Bạch Diệc Phi: "Tôi nhớ là anh phải ở rể đúng chứ? Lúc đó anh có suy nghĩ như thế nào? Anh và vợ của mình thật sự yêu nhau sao?"

Bạch Diệc Phi dừng lại, nhớ tới những mảnh kí ức của mình và Lý Tuyết trong hai năm qua không khỏi nở nụ cười: "Muốn nghe không?"

"Anh nói thì tôi nghe thôi, dù sao cũng buồn chán", Lương Ngọc thoải mái nói.

Bạch Diệc Phi chậm rãi nói: "Khi đó tôi chỉ là một thằng nhóc nhà quê, chẳng có cái gì trong tay, ai cũng coi thường và bắt nạt tôi".

"Lúc đó, gia đình Lý Tuyết đến nhà tìm tôi, muốn tôi tới nhà họ ở rể, kết hôn theo hợp đồng, sau ba năm sẽ ly hôn".

"Hả?", Lương Ngọc kinh ngạc: "Sắp hết thời hạn ba năm rồi đấy?"

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng, tiếp tục nói: "Thật ra tôi rất vui vẻ, tôi chỉ là một thằng nhà quê nghèo kiệt xác, có thể lấy được cô vợ xinh đẹp như vậy, tôi cũng phải tích đức nhiều kiếp mới có được".

"Nhưng sau này tôi mới biết rằng, Lý Tuyết kết hôn với tôi là bởi vì cô ấy không muốn mình trở thành công cụ kết hôn vì lợi ích cho gia đình, do đó cô ấy mới lựa chọn tôi".

Lương Ngọc chớp chớp mắt, không hiểu tại sao lại cảm thấy Bạch Diệc Phi có chút đáng thương.

"Sau khi biết rõ lý do của cô ấy, tôi muốn trở thành bạn bè tốt của cô ấy, nhưng sau này tôi mới phát hiện ra mình đã yêu Lý Tuyết rồi, tôi rất muốn đối xử tốt với cô ấy".

Hai năm đó, tất cả mọi người trong gia đình cô ấy đều cười nhạo tôi, thậm chí còn cười nhạo cả Lý Tuyết, lúc đó tôi cảm thấy bản thân mình thật vô dụng, mà không thể làm gì cho cô ấy".

"Sau đó, người bố ruột đó đến tìm tôi, tôi bỗng chốc trở thành chủ tịch của tập đoàn Hằng Tước, tôi lập tức có cả tiền lẫn địa vị".

"Tôi nghĩ rằng chỉ cần như vậy Lý Tuyết sẽ mở lòng với tôi, trên thực tế thì tôi cũng đã làm được điều đó".

"Nhưng mà vào lúc ấy vì chuyện của tập đoàn nhà họ Liễu và nhà họ Bạch, đem đến nhiều tai họa, làm hại đến Lý Tuyết, khiến cho cô ấy quên đi mọi chuyện và cả tôi".

"Lúc đó tôi gần như sụp đổ, nhưng may mà tôi vẫn kiên trì, vẫn đối xử tốt với cô ấy như cũ, mặc dù cô ấy đã quên tôi nhưng trong lòng vẫn rất quan tâm và để ý đến tôi".

"Bây giờ, trí nhớ của cô ấy đã hồi phục rồi, chúng tôi thật sự đã ở bên nhau".

Lương Ngọc nghe xong, hai mắt đỏ hoe, mặc dù Bạch Diệc Phi kể một cách bình thản như vậy nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng ra khoảng thời gian đó bọn họ đã trải qua những gì, trong lòng cô thật sự cũng có chút khác khối.

"Tốt quá rồi", Lương Ngọc nói: "Chúc hai người mãi mãi hạnh phúc".

Bạch Diệc Phi cười đáp lại: "Cảm ơn cô".

"Hừ!", Lương Ngọc quay đầu, trong lòng cô có một chút buồn bã, nhưng cũng càng thêm ngưỡng mộ tình yêu của Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết, cô ngưỡng mộ hai người họ trải qua nhiều chuyện như vậy mà vẫn ở bên cạnh nhau.

Tình yêu như vậy, chắc chắn không thể có chỗ cho người thứ ba chen chân vào.

Ăn xong cá nướng, Lương Ngọc thu dọn đồ đạc rồi nói: "Anh ngủ đi, ngày mai sư phụ sẽ tới đây để huấn luyện cho anh".

Bạch Diệc Phi nghe đến đây, cảm giác thoải mái lúc đầu trong nháy mắt liền biến mất, chỉ có một Lương Ngọc đã như vậy rồi, tới thêm một người phụ nữ nữa chẳng phải anh sẽ sống dở chết dở hay sao?

...

Buổi sáng, sau khi ăn xong bữa sáng, người phụ nữ kia đến rất đúng giờ.

"Mấy ngày hôm nay như thế nào?", người phụ nữ hỏi Lương Ngọc.

"Mới dạy mấy chiêu tự vệ, mấy cái khác tạm thời con vẫn chưa dạy".

Người phụ nữ gật đầu, gọi Bạch Diệc Phi một tiếng: "Đi theo tôi".

Bạch Diệc Phi nhìn ánh mắt của Lương Ngọc, vẻ mặt Lương Ngọc cười gian vui vẻ nói: "Đi thôi, sư phụ gọi anh kia!"

"Ừm...", cuối cùng cũng chẳng trốn tránh được.

Khi đến một bãi đất trống, người phụ nữ mặc áo cảnh sát nhìn Bạch Diệc Phi một lượt rồi nói: "Đến đây, đánh tôi đi".

Trong đầu Bạch Diệc Phi đầy vạch đen, anh không sợ hãi, anh cảm thấy rõ ràng đánh không lại mà vẫn đâm đầu vào chẳng phải thằng gỗ sao?

"Sao không động đây?", người phụ nữ mất hết kiên nhẫn: "Lên đi!"

Bạch Diệc Phi thấy vậy, chỉ đành nghiêng răng nhắm mắt mà xông lên.

Do bị ném mấy ngày nay, Bạch Diệc Phi vừa lao tới liền bị người phụ nữ ném bay, nhưng anh cũng đã biết cách để tiếp đất an toàn để giảm thiểu tổn thương.

"Bang!"

Bạch Diệc Phi rơi xuống đất, đây không phải lần đầu anh bị người phụ nữ này ném ra ngoài một cách thảm hại, nhưng ít nhất lần này anh cũng không cảm thấy đau lắm.

Người phụ nữ nhìn thấy hài lòng cười nói: "Tự vệ khá tốt".

Người phụ nữ chỉ làm Bạch Diệc Phi ngã một lần rồi để đứng đó suy ngẫm.

Bạch Diệc Phi nhìn Lương Ngọc, ánh mắt như muốn hỏi: "Cô ta đang làm cái gì vậy?"

Lương Ngọc nhún nhún vai: Sao mà tôi biết được?

Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn người phụ nữ, đúng lúc người phụ nữ nhìn qua, cười một cách đầy ẩn ý khiến Bạch Diệc Phi kinh ngạc.

"Cô muốn làm gì?", Bạch Diệc Phi nghi ngờ hỏi.

Người phụ nữ lạnh lùng nói: "Thời gian một tháng là quá ngắn, cho nên muốn học được kĩ năng tự bảo vệ bản thân thì đương nhiên phải học không theo quy trình bình thường".

"Cho nên?", không hiểu tại sao Bạch Diệc Phi có một cảm giác lo lắng không yên.

Đúng như dự đoán, người phụ nữ lạnh nhạt nói: "Cho nên, cậu không cần phải ngạc nhiên".

Mặt Bạch Diệc Phi hiện lên đầy dấu chấm hỏi: "Sao có thể không ngạc nhiên cho được?"

Khóe miệng người phụ nữ nhếch lên, nhẹ nhàng nói: "Đó là..."

...

Thời gian một tháng nói dài không dài nói ngắn cũng không ngắn.

Bạch Diệc Phi đã trở nên dạn dày sương gió hơn sau một tháng luyện tập, đương nhiên, nhìn từ bên ngoài có thể nhìn thấy Bạch Diệc Phi đã đen hơn trước, cơ thể cũng cường tráng hơn, người khác không thể nhìn ra.

"Cậu có thể đi rồi", Lương Ngọc ở trên núi vẫy tay: "Ngày này của tôi, cuối cùng cũng xong rồi".

Bạch Diệc Phi cười nham hiểm: "Cảm ơn".

"Vậy anh phải gọi tôi một tiếng chị nghe chưa", Lương Ngọc nhướn mày nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi vẻ mặt ửng đỏ nhìn người phụ nữ mặc áo gió, bàn tán: "Tại sao cô ta nhỏ hơn tôi, sao tôi phải gọi cô ta là chị".

"Tại vì cô ấy nhập môn sớm hơn cậu, cậu đương nhiên phải gọi là chị rồi", người phụ nữ trả lời.

Bạch Diệc Phi có chút không phục, nhưng vẫn gọi một tiếng: "Chị..."

"Ai ya, em thật biết nghe lời!", Lương Ngọc nhếch miệng cười, trong lòng cũng cảm thấy hài lòng.

Trong lòng Bạch Diệc Phi không thể thoải mái, lại nghe thấy câu này: "Còn ai trên cô nữa không?"

"Có", sư phụ của bọn họ trả lời: "Cậu chính là người thứ chín".

Bạch Diệc Phi là người thứ chín, nghĩa là trên anh còn có tận tám người anh chị nữa!

Lương Ngọc cười lớn: "Anh yên tâm, bây giờ anh cũng không thể gặp bọn họ, cho nên, sau này anh chỉ cần hiếu thảo với người chị này là được rồi".

"Cô nói chữ hiếu thảo không sợ đau lưng à", Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói.

Lương Ngọc lắc đầu: "Làm sao có thể? Đây là việc người làm em nên làm nhé! Phải rồi, nhớ hiếu thảo với cả sư phụ nhé!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 426

Nói xong thì cô gái mặc áo gió đứng dậy đi, còn Lương Ngọc và Bạch Diệc Phi xuống núi. Sau khi xuống núi Bạch Diệc Phi tạm biệt Lương Ngọc, cuối cùng anh cũng được cầm điện thoại của mình, anh vốn muốn gọi cho Lý Tuyết đầu tiên, nhưng vì muốn cô bất ngờ nên cuối cùng quyết định gọi cho Bạch Hồ.

Lúc Bạch Hồ lái xe tới thì đã nhìn thấy Bạch Diệc Phi, anh ta còn cho rằng bản thân đã nhận nhầm người rồi, Bạch Diệc Phi không chỉ đen hơn, mà khí thế trên người cũng đã thay đổi.

...

Văn phòng của tổng giám đốc công ty đá quý Phúc Thụy.

Ngưu Kim đưa cho Lý Tuyết một tập tài liệu, ông ta lo lắng nói: “Tổng giám đốc Lý, xảy ra chuyện rồi”.

“Chuyện gì?”, Lý Tuyết nhìn sang, cô đang giải quyết giấy tờ: “Đã xảy ra chuyện gì?”.

Ngưu Kim có chút sốt ruột: “Là như thế này, công ty vẫn luôn hợp tác với xưởng bên ngoài sản xuất trang sức. Có một công xưởng sử dụng nguyên liệu đá quý kém chất lượng, thậm chí còn bớt xén nguyên vật liệu, dẫn tới việc khách hàng sau khi mang xuất hiện triệu chứng dị ứng”.

“Sao lại để xảy ra chuyện này?”, Lý Tuyết nhíu mày lại: “Trước khi hợp tác không đi khảo sát qua phân xưởng à? Còn vấn đề nguyên liệu nữa, không phải chúng ta đã ký hợp đồng rồi hả? Sao bọn họ dám cung cấp hàng kém chất lượng?”

“Chuyện này...tình hình cụ thể tôi cũng chưa nắm được, nhưng hiện tại đã nhận được rất nhiều thư khiếu nại của khách hàng, nói chúng ta dùng hàng kém chất lượng để lừa tiền, bảo công ty chúng ta làm ăn lươn lẹo”, Ngưu Kim bồi rối nói.

Lý Tuyết nghe thấy vậy thì vẻ mặt trở nên nghiêm trọng: "Trước tiên ông cứ ra thông báo, tất cả khách hàng mua trang sức của chúng ta trong một tháng gần đây đều được hoàn lại tiền, đồng thời tặng một đôi nhẫn bạc coi như bồi thường, nhớ kỹ, phải là nhẫn bạc thật".

"Sau đó gửi thông báo xin lỗi của công ty tới khách hàng, trình bày rõ ràng nguyên nhân của sự việc lần này..."

Lý Tuyết còn chưa nói xong thì Ngưu Kim đã vội chen ngang: "Tổng giám đốc Lý, vì vấn đề nguyên nhân nên tôi mới tới tìm cô, trong lúc ký hợp đồng với công xưởng, bên xưởng đó đã tự ý thêm vào một điều kiện: bên xưởng sẽ chịu toàn bộ việc giải thích".

"Cái gì?", Lý Tuyết tròn mắt: "Hợp đồng quan trọng như thế sao lúc đó không xem kỹ càng?"

Ngưu Kim lau lau mồ hôi trên trán: "Hợp đồng này trước đó do phó tổng giám đốc Vương ký, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy... Tổng giám đốc Lý, bây giờ phải giải quyết thế nào?"

Lý Tuyết xoa nhẹ trán, cô thở dài: "Đi liên hệ với người bên công xưởng, đích thân tôi qua đó".

"Vâng, tổng giám đốc Lý", Ngưu Kim vội vàng đáp.

Lý Tuyết nói thêm: "Những gì tôi vừa nói cũng phải đi làm, không cần biết chuyện này rốt cuộc như thế nào, khách hàng chỉ quan tâm tới kết quả, vì vậy phải cho khách hàng một câu trả lời thích đáng".

Cô vẫn cho rằng bản thân có thể làm tốt mọi thứ, nhưng chỉ trong một tháng ngắn ngủi này mà đã xảy ra chuyện lớn như vậy.

Thật ra chuyện này cũng không ảnh hưởng lớn gì tới Lý Tuyết, dù sao đây là hợp đồng do Vương Đào ký, ông ta không chú ý tới chỗ này nên mới khiến công ty rơi vào cảnh khó khăn như bây giờ.

Lý Tuyết sắp xếp lại suy nghĩ, cô thu gọn đơn giản một chú rồi sau đó đi tìm Ngưu Kim.

Ngưu Kim cũng đã chuẩn bị tốt rồi: “Tổng giám đốc Lý, đã liên hệ với tổng giám đốc Phùng bên công xưởng và hẹn ăn cơm ở nhà hàng Thiên Bắc”.

Sau đó hai người cùng nhau đi tới nhà hàng Thiên Bắc.

Tầng hai, bọn họ đã đặt phòng trước, khi Lý Tuyết và Ngưu Kim đi vào thì nhìn thấy tổng giám đốc Phùng mà Ngưu Kim từng nói, còn có một người cô biết nữa là Tiêu Vinh Đào.

“Tại sao anh lại ở trong này?”, Lý Tuyết lạnh mặt, cô vẫn nhớ Tiêu Vinh Đào đã làm nhục Bạch Diệc Phi và đã chia rẽ tình cảm giữa cô và Bạch Diệc Phi thế nào.

Tiêu Vinh Đào cười nói: "Giám đốc Lý đừng nói như vậy chứ, tôi ở đây đương nhiên là vì đi cùng tổng giám đốc Phùng rồi”.

Tổng giám đốc Phùng tầm ngoài 40 tuổi, ông ta mặc một bộ âu phục màu đen, nhưng vì thân hình phát tướng nên bụng bia cũng lộ rõ, trên mặt có nhiều nếp nhăn, đôi mắt mang theo vẻ xấu xa.

“Cô chính là giám đốc Lý hả! Thật là vinh hạnh”, giám đốc Phùng vừa cười vừa bước lại duỗi tay ra bắt tay với Lý Tuyết.

Lý Tuyết nhẹ gật đầu, cũng giơ tay ra nói: “Xin chào, giám đốc Phùng”.

Ánh mắt của Phùng Dũng Công dừng lại trên khuôn mặt và cổ của Lý Tuyết, bàn tay nắm lấy tay cô không có ý buông.

Lý Tuyết cảm thấy có gì đó không ổn, cô mạnh mẽ rút tay ra, trong lòng cảm thấy buồn nôn: “Giám đốc Phùng, chúng ta nói vào chuyện chính đi”.

“Được, được bàn chuyện chính nào”, ánh mắt của ông ta lập tức trở nên háo sắc.

Tiêu Vinh Đào cũng bước tới chào hỏi, sau đó bốn người ngồi xuống gọi đồ ăn, lúc đợi đồ ăn lên, Lý Tuyết lập tức đi vào chủ đề chính: “Giám đốc Phùng, trước đây phó giám đốc phụ trách kí hợp đồng với công ty ông đã bị bên tôi sa thải, tôi nghĩ bây giờ bên ông cần cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý”.

“Những nguyên vật liệu kém chất lượng đó đã gây dị ứng cho cơ thể khách hàng rồi”.

Giám đốc Phùng hoàn toàn không quan tâm đến điều đó và nói: “Ôi dào, cô nghe tôi nói này, mọi người đến đây đều để kiếm tiền, chất lượng vật liệu đúng là không được tốt, nhưng những người bị dị ứng đó có khả năng là do thể chất của họ không tốt, không liên quan lắm đến vật liệu đâu”.

“Giám đốc Lý, cô nghĩ mà xem, cô đem vàng thật đi bán, nhưng thực tế đều là mạ vàng, làm như vậy tiết kiệm được bao nhiêu chi phí và lợi nhuận, tôi nghĩ cô cũng rõ ràng đúng không?”

Lý Tuyết nghe thấy điều này thì lập tức nghiêm mặt lại: “Giám đốc Phùng, làm ăn đương nhiên phải có lợi nhuận, nhưng không cần thiết phải làm tổn hại đến người khác để trục lợi cho mình, vả lại, ông làm như vậy cũng không phù hợp với quy định”.

“Nếu giám đốc Phùng nhất quyết làm như vậy thì chúng ta chỉ có thể hủy hợp đồng và chấm dứt quan hệ hợp tác thôi”.

Sắc mặt Phùng Dũng Công trở nên tối sầm, Tiêu Vinh Đào lúc này lập tức đứng ra lớn tiếng nói: “Giám đốc Lý, cô đừng có mà không biết điều, đây là cơ hội kiếm tiền của cô, cô không muốn thì có người khác muốn!”

Lý Tuyết cười nhạo một tiếng: “Hừ, cơ hội kiếm tiền? Anh nghĩ là tôi cần sao?”

Tiêu Vinh Đào ghen lời, gã ta quá kích động, đã quên mất chồng của Lý Tuyết là Bạch Diệc Phi, nhưng Bạch Diệc Phi bây giờ đang....

“Có phải cô nghĩ rằng chồng mình là chủ tịch tập đoàn Hải Tước thì có thể kiếm rất nhiều tiền không? Cô ngây thơ quá rồi!”, Tiêu Vinh Đào khinh thường nói.

Lúc này, Phùng Dũng Công mới sững sốt: “Cái gì? Chồng cô ta là ai cơ?”

Tiêu Vinh Đào nhìn ra suy nghĩa của Phùng Dũng Công nên trả lời: “Giám đốc Phùng, chồng của cô ta là Bạch Diệc Phi, chủ tịch tập đoàn Hải Tước!”

“Mẹ kiếp!”, Phùng Dũng Công chửi một câu: “Con mẹ nó, vậy mà cậu còn bảo tôi làm việc này?”

Lúc mới bắt đầu chuyện này, ông ta hoàn toàn không biết thân phận của Lý Tuyết, thế nên mới dám làm càn, vừa rồi còn tưởng tượng cả cảnh lát nữa có thể từ từ ném mĩ vị của người kẹp kia.

Giờ thì toi rồi, con mẹ nó lại động phải nhân vật lớn.

Tiêu Vinh Đào không quan tâm đến điều đó và nói: “Giám đốc Phùng, đừng vội chứ, tôi vẫn chưa nói hết kìa!”

“Còn gì thì nói nhanh con mẹ nó lên!”, Phùng Dũng Công hận không thể rời khỏi đây ngay bây giờ.

“Bạch Diệc Phi đúng là chủ tịch tập đoàn Hải Tước, nhưng máu chó là hắn ta đã biến mất một tháng rồi, theo tôi được biết thì Bạch Diệc Phi đã giết chết cậu chủ của một trong bốn gia tộc lớn của thủ đô, đắc tội với nhà họ Diệc, bây giờ bị rất nhiều người truy sát, một tháng này, ai mà biết được hắn trốn ở đâu, không biết chừng đã...”

Phùng Dũng Công sáng mắt lên, lập tức nhìn chăm chăm vào Lý Tuyết.

Lý Tuyết nghe thấy lời Tiêu Vinh Đào thì không vui nói: “Anh đừng có mà nói linh tinh! Bạch Diệc Phi rất an toàn!”

“An toàn? An toàn thì tại sao hấn không xuất hiện? Lại còn biến mất cả tháng trời nữa!”, Tiêu Vinh Đào hừ lạnh một tiếng: “Nếu hấn không gặp phải truyện gì, vậy thì cô gọi cho hấn một cuộc điện thoại trước mặt chúng tôi đi!”

“Nếu hấn ta nghe điện thoại, vậy thì tôi sẽ tin rằng hấn đang an toàn!”

Lý Tuyết khẽ nhíu mày, cô không dám gọi điện thoại, bởi vì cô biết, điện thoại của Bạch Diệc Phi không liên lạc được.

“Giám đốc Phùng, ông nhìn đi, cô ta không dám gọi, có nghĩa là bản thân cô ta cũng đã gọi rất nhiều cuộc nhưng đều không liên lạc được với Bạch Diệc Phi!”, Tiêu Vinh Đào vui mừng nói.

Nghĩ đến lúc đầu, gã ta là nhân vật chính trong buổi họp lớp, ai ngờ Bạch Diệc Phi vừa mới đến liền cướp hết sĩ diện của gã, còn đánh gã trước mặt bao nhiêu người, chỉ vì một câu nói của anh mà gia đình gã ta phá sản.

Gã ta không cam tâm, tất cả những chuyện này đều do Bạch Diệc Phi gây ra, thế nên gã phải trả thù anh, làm anh biết rằng, đắ tội hấn sẽ không được sống dễ dàng!

Trước tiên, hấn sẽ làm khó dễ vợ anh trước!

Phùng Dũng Cống nghe vậy thì lập tức có động lực hấn, ông ta nói: “Giám đốc Lý, đừng có im lặng như thế chứ, cô muốn tôi ra mặt giải thích là không thể nào, có điều, nếu cô ở lại với tôi một đêm thì tôi có thể suy nghĩ đến việc giúp cô đấy!”

Lý Tuyết cắn môi, tức giận nói: “Không thể nào!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 427

Ngưu Kim thấy thế thì có chút lo lắng, lẽ nào những lời ban nãy là thật? Bạch Diệc Phi thật sự xảy ra chuyện rồi sao? Tiêu Vinh Đào xùy một tiếng, nói: “Giám đốc Phùng để ý đến cô là nể mặt cô rồi đây, cô đừng giả bộ thanh cao nữa. Dù sao thì chồng cô cũng không còn nữa, cô còn sợ cái gì?”

“Đúng thế! Tổng giám đốc Lý, chúng ta đều là người kinh doanh, chuyện gì cũng dễ thương lượng mà”, giám đốc Phùng nheo mắt nhìn Lý Tuyết với vẻ háo sắc.

Lý Tuyết thấy ghê tởm, lạnh lùng nói: “Tôi không đồng ý”.

“Chuyện này không do cô làm chủ đâu”, giám đốc Phùng cười lạnh một tiếng, nói: “Hôm nay cô đã đến đây rồi, còn tưởng sẽ đi được sao?”

Lý Tuyết lập tức thấy lo lắng, hỏi: “Ông muốn làm gì?”

“Làm gì ư?”, giám đốc Phùng cười nói: “Tất nhiên là làm chuyện đó với cô rồi”.

Lý Tuyết tức giận trừng mắt nhìn ông ta rồi lại nhìn Tiêu Vinh Đào. Đột nhiên cô hiểu ra, chuyện hôm nay thật ra chỉ là màn kịch nhằm vào cô mà thôi.

Tiêu Vinh Đào khoanh tay trước ngực, cười nói: “Lý Tuyết! Cô đã không còn chỗ dựa nữa rồi, không cần phải cố chấp đâu, có tác dụng gì chứ? Kết quả chẳng phải cũng như vậy thôi sao?”

Ngưu Kim thấy thế thì trán toát mồ hôi, nói: “Hai vị, mặc dù không biết chủ tịch Bạch đi đâu nhưng trước khi có tin chính xác thì Tổng giám đốc Lý vẫn là vợ của chủ tịch tập đoàn Hàu Tước mà”.

“Vậy thì đã sao?”, Tiêu Vinh Đào không thêm bận tâm, nói: “Lẽ nào các người vẫn ôm hy vọng sao? Đừng đùa nữa, những kẻ thù mà hấn ta đắc tội, có ai là dễ đối phó đâu?”

“Cứ coi như chỉ mất tích mấy ngày thì có khả năng hẳn cũng bị giết rồi chứ đừng nói là mất tích một tháng. Tôi thấy chắc hiện giờ hẳn đang nằm ở góc nào đó không rõ, thịt trên người cũng thối rữa rồi chẳng?”

“Tiêu Vinh Đào”, Lý Tuyết phần nộ nói: “Hiện giờ Bạch Diệc Phi có thể nào thì cũng không đến lượt anh nói”.

Lý Tuyết không dám tưởng tượng Bạch Diệc Phi có thật sự bị người ta hại rồi hay không hoặc là giống như Tiêu Vinh Đào nói, thịt trên người đã thối rữa...

Ngưu Kim vội nói: “Tổng giám đốc Lý, hay là...”.

Lý Tuyết quét nhìn ông ta một cái, sau đó đứng lên nói: “Kể cả công ty có phá sản thì tôi cũng không đồng ý”, nói xong Lý Tuyết liền đi ra ngoài.

Ngưu Kim thấy vậy nên đành đi theo.

“Đứng lại”, Tiêu Vinh Đào gọi Lý Tuyết và Ngưu Kim lại: “Người này có thể đi nhưng Lý Tuyết nhất định phải ở lại”.

Lý Tuyết xoay người lại, nói: “Tiêu Vinh Đào, anh đừng ức hiếp người quá đáng”.

“Đâu có? Rõ ràng là hai bên hợp tác cùng có lợi mà”, Tiêu Vinh Đào cười nham hiểm rồi quay đầu nói với giám đốc Phùng: “Ông nói có phải không?”

“Chứ còn sao nữa”, ông ta cũng đứng lên nói: “Tổng giám đốc Lý, cô yên tâm, cô đi theo tôi thì tôi sẽ không để cô phải chịu thiệt đâu”.

Lý Tuyết chau mày ghê tởm, cũng không muốn nói thêm gì với ông ta. Cô đi thẳng ra cửa phòng. Nhưng vừa mở cửa ra thì bên ngoài đã có hai vệ sĩ áo đen ngăn cô lại.

Lý Tuyết sững người ra, xoay người phần nộ quát lên: “Các người muốn ép tôi? Tôi nói cho các người biết, đây là phạm pháp đấy”.

Tiêu Vinh Đào cười, nói: “Lý Tuyết! Không ai biết chuyện này đâu”.

“Anh...”, Lý Tuyết quay đầu lại nhìn Ngưu Kim, nói: “Ông báo cảnh sát đi”.

Ngưu Kim cảm điện thoại lên nhưng do dự không trượt màn hình.

Lúc này Tiêu Vinh Đào cũng nhìn ra sự do dự của ông ta nên nói: “Chắc ông cũng biết Bạch Diệc Phi không còn nữa thì Hầu Tước cũng không là cái gì. À phải rồi, có lẽ không bao lâu nữa, Hầu Tước cũng sẽ thay chủ đấy”.

“Vì vậy, lúc này hãy đứng đúng hàng, nếu không liên lụy đến tiền đồ của mình đấy. Ông nói phải không?”

“Tiêu Vinh Đào”, Lý Tuyết nắm chặt nắm đấm, hận nỗi không thể lên trước tát cho gã hai cái.

Tiêu Vinh Đào không để ý đến Lý Tuyết mà tiếp tục khuyên Ngưu Kim: “Ông mà đến chỗ tôi thì tôi bảo đảm ông sẽ có chức vụ cao hơn. Hoặc nói cách khác, tôi sẽ cho ông làm giám đốc của công ty con, thấy thế nào?”

Ngưu Kim trợn to hai mắt, hỏi: “Công ty con ư?”

“Đúng thế”, Tiêu Vinh Đào gật đầu nói tiếp: “Vì đến lúc đó Hầu Tước thay chủ, chúng tôi có thể được lợi từ đó, muốn thành lập một công ty con chẳng phải quá dễ dàng sao?”

Ngưu Kim như đang mâu thuẫn tư tưởng, còn giám đốc Phùng nhìn Lý Tuyết với vẻ thèm khát, lúc này có chút không nhẫn nại được mà nói: “Tôi nói này, đừng nhiều lời nữa, mau lên đi”.

Tiêu Vinh Đào cười nói: “Cũng phải, một phút đêm xuân đáng giá ngàn vàng mà”.

“Dẫn đi”, Tiêu Vinh Đào trực tiếp nói với vệ sĩ.

Vệ sĩ nghe thấy vậy liền nắm chặt lấy Lý Tuyết rồi đẩy cô lên phòng ở trên tầng.

...

Bạch Hồ chưa đưa Bạch Diệc Phi về nhà ngay mà đi đến một cửa hàng hoa trước. Bạch Diệc Phi muốn mua tặng Lý Tuyết một bó hoa.

Anh đi mua hoa còn Bạch Hồ ngồi trong xe đợi. Một lát sau, Bạch Hồ nhận được điện thoại của Trương Hoa Bân.

...

Bạch Hồ cúp điện thoại thì lập tức xuống xe, khi tìm được Bạch Diệc Phi thì đúng lúc anh cầm hoa đi ra.

“Vợ anh xảy ra chuyện rồi”.

“Ban nãy Trương Hoa Bân gọi điện đến, nói là điều tra được công ty của vợ anh xảy ra chuyện rồi lại đi điều tra tư liệu của đối phương thì biết được đối phương tên là Phùng Dũng Cống. Tên này đặt phòng khách sạn lớn Thiên Bắc, hơn nữa người hẹn là vợ của anh”.

“Mẹ kiếp”, Bạch Diệc Phi đấm lên cửa sổ xe, nói: “Lái xe nhanh lên”.

Bọn chúng là đàn ông mà đặt cả phòng vip lẫn phòng khách sạn thì có gì không hiểu được.

Lửa giận trong người Bạch Diệc Phi ngút trời. Anh yêu Lý Tuyết như vậy, anh không nỡ chạm vào người cô khi cô chưa muốn, vậy mà có kẻ lại dám cưỡng ép cô.

...

Lý Tuyết bị đẩy vào trong phòng, giám đốc Phùng đi vào còn hai vệ sĩ thì canh gác bên ngoài.

Sau khi vào phòng, Lý Tuyết lập tức nấp ở góc tường với ý giữ khoảng cách với Phùng Dũng Cống nhưng tất cả đều vô dụng.

“Ông đừng qua đây”, Lý Tuyết nấp trong góc tường, nói: “Nếu chồng tôi mà biết thì sẽ không tha cho ông đâu”.

Ông ta không sợ chút nào, nói: “Chồng cô đã chết dí ở đâu rồi, làm sao hẳn không tha cho tôi được? Ha ha...”, ông ta kéo tay trắng nõn của Lý Tuyết, nói: “Ôi chao ơi, làn da này nhẵn quá đi...”.

Trong lòng Lý Tuyết thấy ghê tởm liền ra sức giãy dụa, một tay khác thì giơ lên tát vào mặt ông ta.

“Bốp”, một cái tát vang giòn.

“Mẹ kiếp, đồ thôi tha, nê mặt mà không muốn à?”, nói xong ông ta không khách khí mà kéo Lý Tuyết lại rồi ném lên trên giường.

“A...”, Lý Tuyết bị đập lên trên giường nhưng không phải quá đau. Chỉ có điều, ban nãy trong lúc giằng co thì không cẩn thận chạm phải chân.

Phùng Dũng Cống đứng bên cạnh giường, dứt cà vạt của mình ra, nói: “Hừm, phụ nữ đúng là thôi tha, miệng thì nói là đừng mà, nhưng đợi đến lúc thăng hoa rồi thì lại muốn nữa”.

Lý Tuyết không còn sức lực, cô co rúm trên giường, nước mắt cứ thế rơi xuống.

“Bạch Diệc Phi, anh ở đâu, mau đến cứu em”.

Trước đây chẳng phải mỗi lần gặp phiền phức gì, Bạch Diệc Phi đều như anh hùng xuất hiện sao? Sao lần này anh lại không xuất hiện? Lẽ nào anh thật sự đã...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 428

Sau khi đến khách sạn thì Bạch Diệc Phi đi thẳng vào phòng, anh nhìn thấy hai vệ sĩ đang đứng ở ngoài cửa, ngoài ra còn có tiếng bước chân đang đi lên. Hai vệ sĩ chưa kịp phản ứng thì đã bị Bạch Diệc Phi đập ngã.

Bạch Hồ đến sau có chút sững sờ.

Anh ta biết Bạch Diệc Phi đã đi huấn luyện một tháng, nhưng không biết Bạch Diệc Phi huấn luyện cái gì. Hiện giờ Bạch Hồ có thể thấy được kết quả của cuộc huấn luyện rất tốt.

Trước kia Bạch Diệc Phi không thể dùng một chân đá bay người khác được.

"Bốp!"

Bạch Diệc Phi đá văng cửa phòng.

Trong phòng Phùng Dũng Công đang nằm trên người Lý Tuyết, ông ta kéo áo Lý Tuyết, Lý Tuyết bắt lực kêu lên trong lúc giãy giụa.

Nhìn thấy cảnh này thì hai mắt Bạch Diệc Phi lập tức đỏ ngầu.

Phùng Dũng Công nghe thấy tiếng động nên quay người lại, ông ta đang định xem thử ai dám quấy rầy cuộc vui của mình thì Bạch Diệc Phi đã bước lên trước, một tay anh nắm lấy vai Phùng Dũng Công, tay kia vỗ mạnh.

"Bốp!"

Âm thanh vang dội và mạnh mẽ vang lên.

"Á!"

Phùng Dũng Công hét lên một tiếng, khoe miệng ông ta rỉ ra máu, nếu không phải Bạch Diệc Phi nắm lấy ông ta thì có lẽ giờ ông ta đã té lăn trên

mặt đất rồi.

Một cái tát có vẻ chưa đủ, Bạch Diệc Phi lại giơ tay lên.

"Anh..."

"Bốp!"

"Tôi..."

"Bốp!"

"Bốp!"

"..."

Bạch Diệc Phi giống như một con quỷ, anh liên tục tát vào mặt Phùng Dũng Cống, khuôn mặt của Phùng Dũng Cống dần rỉ máu và trở nên sưng phồng.

Lý Tuyệt hai mắt ướt đẫm nước mắt ngồi trên giường, cô vừa nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì giống như nhìn thấy đấng hy vọng.

Lúc này vệ sĩ bị Bạch Diệc Phi đánh lúc nãy cũng đi tới.

Đáng tiếc Bạch Hổ đứng ở cạnh cửa đã đâm tên vệ sĩ một cái, tên vệ sĩ lại bị đánh bay ra ngoài rồi nằm sõng xoài trên mặt đất, không thể đứng dậy nổi.

Không biết qua bao lâu Bạch Diệc Phi rút cuộc mới chịu dừng tay.

Mặt Phùng Dũng Cống sưng vù đến mức không nhìn rõ bộ dạng, đúng như câu nói "đánh cho bố mẹ cũng không nhận ra".

Bạch Diệc Phi thở hổn hển đá Phùng Dũng Cống một cái.

"Á!"

Tiếng hét vang lên vô cùng đau đớn.

Sau đó Phùng Dũng Công ngất xỉu.

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng, anh đi đến bên người Lý Tuyết, cởi áo khoác rồi choàng lên người cô.

"Chồng..."

Lý Tuyết ôm Bạch Diệc Phi khóc thảm thiết.

Bạch Diệc Phi vô cùng đau lòng, anh hận không thể bắt cả đám con cháu của Phùng Dũng Công rồi đánh một trận toi bời.

"Không sao, không sao rồi...", Bạch Diệc Phi nhẹ giọng an ủi.

Lý Tuyết ôm Bạch Diệc Phi không buông, trước khi Bạch Diệc Phi đến cô thật sự rất tuyệt vọng, cô còn tưởng bản thân sẽ bị làm nhục, sẽ không còn mặt mũi nào đối mặt với Bạch Diệc Phi nữa, khi đó cô định sẽ trực tiếp tự sát.

May mà Bạch Diệc Phi đến kịp.

Bạch Diệc Phi vẫn như trước, chỉ cần cô gặp khó khăn nguy hiểm thì anh sẽ luôn là người đầu tiên xuất hiện giải quyết vấn đề giúp cô.

Sau khi an ủi một lúc thì tinh thần Lý Tuyết mới ổn định lại, cô ngượng ngùng rời khỏi vòng tay của Bạch Diệc Phi.

"Chúng ta về nhà thôi".

Bạch Diệc Phi không quan tâm đến Phùng Dũng Công, ông ta cũng bị đánh rồi, hiện tại cơn tức giận của anh đã được giải tỏa, nhưng anh sẽ cho Phùng Dũng Công biết cái giá của việc dám động đến người phụ nữ của Bạch Diệc Phi anh!

Bạch Hồ lái xe chở Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết trở về nhà.

Ngay khi Lý Tuyết về đến nhà thì cô đã đi thẳng vào phòng tắm, sau đó dùng sức lau chùi người thật mạnh, cô cố gắng xoa dịu cơn buồn nôn kia.

Lúc này Bạch Diệc Phi cũng gọi cho Trương Hoa Bân.

"Đi điều tra Phùng Dũng Cống cho tôi".

Trương Hoa Bân trả lời: "Tôi sẽ gửi cho anh sau".

Sau khi cúp điện thoại thì Bạch Diệc Phi yên lặng ngồi ở trong phòng khách, Lý Tuyết là giới hạn của anh, nhưng bây giờ lại có người dám động đến giới hạn đó, làm sao anh có thể để yên chứ?

Hơn nữa đã một tháng trôi qua rồi, không biết tình hình hiện tại thế nào. Anh cần biết tin tức mới nhất trước khi lên kế hoạch cho bước tiếp theo

Ưu tiên hàng đầu của anh là gặp người đó trước.

...

Sau khi Lý Tuyết đi ra khỏi phòng tắm thì Bạch Diệc Phi cũng đã tắm rửa xong ở một phòng tắm khác rồi, lúc này anh đang ngồi bên giường nghịch điện thoại, thật ra anh đang đọc tin tức mà Trương Hoa Bân vừa gửi cho anh.

Sau khi thấy Lý Tuyết đi ra thì Bạch Diệc Phi không xem điện thoại nữa, anh kéo Lý Tuyết lên giường.

Lý Tuyết hơi giãy giụa một chút, cô có vẻ vẫn còn sợ hãi.

Bạch Diệc Phi không quan tâm, một tháng không gặp vợ đương nhiên anh muốn lăn lộn cùng vợ yêu một trận rồi, nhưng sau khi phát hiện Lý Tuyết có gì đó không ổn thì anh đã lập tức dừng lại.

Lý Tuyết run lên một cái rồi lắp bắp nói: "Em... Em sợ..."

Sau khi cô nói xong thì ánh mắt Bạch Diệc Phi không khỏi trầm xuống, Phùng Dũng Cống chết tiệt, cái tên khốn khiếp ày đã khiến Lý Tuyết cự

tuyệt chuyện vợ chồng, anh thầm thề rằng nếu ngày mai không cho ông ta một trận thì anh sẽ không mang họ Bạch nữa!

Ngoài mặt nghĩ như thế nhưng trên mặt anh lại tỏ vẻ không sao: "Vây thì ngủ đi!"

Lý Tuyết có chút áy náy trước chuyện này, nhưng sau khi vừa trải qua chuyện đó thì trong lòng cô đã hình thành bóng đen tâm lý, cho nên cô sẽ vô thức sinh ra sự phản kháng và nỗi sợ hãi.

Bạch Diệc Phi cũng hiểu được tâm trạng của Lý Tuyết, anh cũng cảm thấy rất đau lòng, thậm chí anh còn mắng mình là loại cầm thú. Sau khi nghĩ thế anh đã ôm Lý Tuyết vào lòng một cách chân thành.

...

Buổi sáng thức dậy, sau khi hai người ăn sáng thì Bạch Diệc Phi đưa Lý Tuyết đến công ty trước, anh cũng không hỏi về tình hình công ty của Lý Tuyết.

Lý Tuyết cũng cảm thấy xấu hổ khi nói với Bạch Diệc Phi về chuyện này, cô cảm thấy mỗi lần có chuyện thì bản thân đều dựa dẫm vào anh.

Sau khi Bạch Diệc Phi tiễn Lý Tuyết đi làm thì anh đi đến một quán cà phê, anh có hẹn với một người ở đó.

Trong góc quán cà phê, một người đàn ông gầy gò chán nản ngồi uống cà phê.

Bạch Diệc Phi bước tới, anh ngồi xuống mà không gọi cà phê, anh chỉ nói một câu: "Lâu rồi không gặp".

Người trước mặt sững sờ một lúc mới nhận ra: "Đã lâu không gặp, anh đã thay đổi nhiều".

Bạch Diệc Phi nhẹ gật đầu: "Đúng vậy, hôm nay tôi mời anh tới là vì muốn thông báo với Lương Minh Nguyệt rằng tôi đã thay đổi".

Phải, người ngồi đối diện là Dương Ngu, người của Lương Minh Nguyệt ở thủ đô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 429

“Anh có ý gì? Anh thay đổi thì có liên quan gì đến ông ta chứ?”, Dương Nguu hỏi. Bạch Diệc Phi cười hì hì: “Tôi chỉ muốn sếp anh biết rằng tôi không giống như ngày xưa nữa thôi!”

Dương Nguu nhìn Bạch Diệc Phi giống như nhìn một thằng ngốc: “Liên quan quái gì chứ?”

“Tôi nói này, anh không thể dùng cái đầu nhiều hơn một chút hả?”, Bạch Diệc Phi tặc lưỡi một tiếng: “Chắc hẳn mấy người đều biết một tháng nay tôi đã làm những gì rồi đúng không?”

“Tuy mấy người có thể không tin, nhưng tôi thật sự không giống ngày xưa nữa rồi. Ví dụ như nếu bây giờ anh đánh nhau với tôi, thì chưa chắc anh đã thắng được đâu. Con gái sếp anh có một người sư phụ, chắc anh cũng biết nhỉ? Bây giờ người đó cũng là sư phụ của tôi”.

Anh nói xong thì Dương Nguu trừng lớn hai mắt.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì nghĩ thầm: Quả nhiên là vậy!

Lương Ngọc đã đi theo người phụ nữ kia, như vậy thì bố của Lương Ngọc, Lương Minh Nguyệt nhất định sẽ biết. Nếu Dương Nguu là người của Lương Minh Nguyệt thì anh ta có sẽ biết một chút.

Dù cho Dương Nguu không biết được thân phận của cô gái kia, nhưng nhất định Lương Minh Nguyệt sẽ biết. Chỉ cần Dương Nguu nói chuyện này cho Lương Minh Nguyệt thì ít nhiều gì anh cũng có thể thăm dò được chút chuyện liên quan đến thân phận của cô ta.

Đây chính là mục đích thật sự anh đến gặp Dương Nguu ngày hôm nay.

...

Sau khi rời đi thì Bạch Diệc Phi đi thẳng đến tập đoàn Hàu Tước.

Đi đến văn phòng, anh lại mở tư liệu Trương Hoa Bân đưa cho hôm qua ra xem một lần nữa.

Phùng Dững Cống vốn làm nghề nuôi cá. Nhưng không biết vì sao khoảng thời gian trước ông ta lại có được một khoản tiền rất lớn, ông ta đã mua đứt luôn một nhà máy trang sức.

Nhà máy trang sức đó phụ trách công đoạn chế tác, nhưng vì muốn có món lợi kếch xù nên Phùng Dững Cống đã sai người đổi vàng thật thành những món đồ mạ vàng. Phi thúy thì thay bằng mấy hàng loại hàng giả hàng kém chất lượng. Còn kim cương thì sai mấy người gia công phối hợp với tạp chất khác, rồi đẽo gọt thành một viên kim cương thiên nhiên.

Chính vì vậy nên có rất nhiều khách mua phải hàng giả. Đặc biệt là mấy món mạ vàng kia, bởi vì nguyên nhân đến từ vật liệu nên chỉ cần người có làn da nhạy cảm một chút sẽ rất dễ bị dị ứng.

Chỉ là một gã nông dân quen mà dám làm những chuyện này thì nhất định có người đứng sau giúp đỡ, nếu không ông ta đã bị mời đến cục cảnh sát uống trà từ lâu rồi.

Còn chuyện tối ngày hôm qua chắc chắn cũng do người nào đó cố ý sai khiến. Hơn nữa anh còn nhìn thấy rõ người đi bên cạnh Phùng Dững Cống chính là bạn học cũ của Bạch Diệc Phi – Tiêu Vinh Đào.

Là do Tiêu Vinh Đào dẫn Phùng Dững Cống đến gặp Lý Tuyết, nên mới khiến cho Lý Tuyết gặp phải chuyện như tối qua.

Còn một người nữa là Ngưu Kim, ông ta là người của tập đoàn Hàu Tước, vốn dĩ phải đi theo Lý Tuyết để giúp đỡ cô, vậy mà tối ngày hôm qua anh lại không hề nhìn thấy Ngưu Kim. Điều này chứng tỏ cái gì không cần nghĩ cũng biết.

Xem hết những tài liệu này thì Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng. Phùng Dững Cống, Tiêu Vinh Đào, Ngưu Kim, anh sẽ không bỏ qua cho bất kỳ người nào trong ba người này.

“Linh Linh, mau gọi Ngu Kim đến đây”, Bạch Diệc Phi truyền lệnh thông qua điện thoại nội bộ trong văn phòng.

...

Lý Tuyết đi làm rất đúng giờ, cô vừa đến dưới cửa công ty đã gặp phải Ngu Kim.

Sau khi Ngu Kim nhìn thấy Lý Tuyết thì bị sợ đến nỗi không dám đối diện với cô: “Chào tổng giám đốc Lý”.

Còn Lý Tuyết thì cau kinh nhìn Ngu Kim. Cho dù hai bọn họ đều không thể phản kháng được loại chuyện như ngày hôm qua, nhưng ít ra cũng phải có thái độ tốt hơn một chút.

Nhưng những gì ông ta đã thể hiện ra đã nói lên tất cả.

Lúc này Ngu Kim còn chưa biết Bạch Diệc Phi đã quay lại. Đêm qua sau khi bị Tiêu Vinh Đào ngăn lại thì hai người bọn họ đã ra ngoài ăn cơm, còn nói rất nhiều chuyện, khiến cho Ngu Kim cảm thấy quyết định kia của mình vô cùng chính xác.

Vậy nên hôm nay ông ta đến đây muốn từ chức. Dù sao Hầu Tước cũng sắp đi đời rồi, từ chức sớm một chút cũng coi như rảnh nợ.

Ngu Kim cúi đầu nói với Lý Tuyết: “Tổng giám đốc Lý, tôi muốn từ chức”.

Lý Tuyết dừng lại một chút, sau đó cô cười lạnh lùng: “Được thôi, tôi đồng ý”.

Lần này đến lượt Ngu Kim khựng lại. Ông ta ngẩng đầu lên nhìn Lý Tuyết, ông ta thấy sắc mặt của cô cũng không tệ lắm, hoàn toàn không giống bộ dạng của người đã gặp phải chuyện đó. Chuyện này... rốt cuộc là sao?

Ngưu Kim hoàn toàn không nghĩ ra được, còn Lý Tuyết đã quay người đi vào công ty.

Ngưu Kim thấy thế cũng không nghĩ nhiều. Dù sao thì mọi chuyện đã xong rồi, mấy thứ này cũng không còn quan trọng nữa.

Sau đó Ngưu Kim đi đến Hầu Tước. Vì ông ta là nhân viên của Hầu Tước nên dù đã xin từ chức ở đây rồi thì vẫn phải đến Hầu Tước xin từ chức lại lần nữa.

Đi được nửa đường thì ông ta nhận được điện thoại của Long Linh Linh.

“Mời ông nhanh chóng đến Hầu Tước một chuyến”.

Ngưu Kim lập tức đồng ý, nhưng trong lòng ông ta vẫn còn nghi ngờ, chẳng lẽ Hầu Tước đã biết được tin tức gì sao?

Ông ta mang theo tâm trạng nghi ngờ bị Long Linh Linh dẫn vào văn phòng chủ tịch.

Trong lòng Ngưu Kim thầm hỏi hoảng, chủ tịch đã quay lại rồi sao?

Cửa phòng làm việc được mở ra, Long Linh Linh nghiêng người nói: “Mời vào”.

Ngưu Kim bước vào phòng với tâm trạng thấp thỏm và ăn may, nhưng khi ông ta nhìn thấy Bạch Diệc Phi đang ngồi phía sau bàn làm việc thì lập tức sợ run người: “Chủ... chủ tịch”.

Bạch Diệc Phi nhìn sang, anh ra hiệu cho Long Linh Linh ra ngoài trước, sau đó nói với Ngưu Kim: “Đến rồi sao, ngồi đi”.

Ngưu Kim không dám ngồi, trong lòng ông ta vô cùng hoảng hốt. Rất cuộc là xảy ra chuyện gì hả? Không phải hôm qua Tiêu Vinh Đào nói là Bạch Diệc Phi đắc tội rất nhiều người nên đã bị xử lý rồi sao?

Sao bây giờ lại còn xuất hiện ở đây nữa?

Chuyện xảy ra tối hôm qua nhất định chủ tịch đã biết, vậy nên mới gọi ông ta đến đây sao?

“Chủ tịch, tôi sai rồi!”, Nguu Kim nghĩ đến đây thì nhanh chóng chủ động nhận sai: “Chủ tịch, xin hãy cho tôi một cơ hội nữa. Sau này tôi tuyệt đối không tái phạm nữa”.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì cười lạnh một tiếng: "Biết tôi không thể trở về được nữa nên lựa chọn làm phản sao?"

“Không, không phải. Chủ tịch, tôi không có, xin hãy tin tưởng tôi. Tôi cũng không có cách nào khác, hôm qua bọn họ dẫn theo hai vệ sĩ, chúng tôi hoàn toàn không phải đối thủ của họ...”, Nguu Kim bồi rối giải thích.

Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói: “Vậy nên ông định lấy vợ tôi làm vật hy sinh để đạt được mục đích đúng không?”

“Không phải, chủ tịch, không phải như vậy đâu, chủ tịch...”

Bạch Diệc Phi hừ nhẹ một tiếng: “Ông nhớ kỹ cho tôi, những chuyện khác tôi có thể tha thứ được, nhưng chỉ cần là chuyện tổn thương đến vợ tôi, thì cho dù chỉ cần nói xấu cô ấy một câu thôi tôi cũng sẽ không bỏ qua!”

“Vậy nên từ hôm nay trở đi, tôi không muốn nhìn thấy ông ở thành phố Thiên Bắc này nữa, đã hiểu chưa?”

Nguu Kim nghe thấy thế thì mở trừng hai mắt, ông ta nhanh chóng quỳ xuống dưới đất: “Chủ tịch, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi, anh cho tôi một cơ hội đi...”

Bạch Diệc Phi đứng lên, anh đi đến bên cạnh Nguu Kim rồi dùng một chân đá văng ông ta: “Cho ông thêm một cơ hội nữa thì con mẹ nó tôi không phải là đàn ông!”

“Cút!”

Ngưu Kim bị dọa đến run rẩy cả người, ông ta biết rõ mình không còn bất cứ đường lui nào nữa nên tuyệt vọng đi khỏi văn phòng chủ tịch.

Đâu ngờ rằng Ngưu Kim lại đến đây từ chức thật. Nhưng mà quá trình từ chức này lại khác xa so với tưởng tượng của ông ta.

Bạch Diệc Phi đã giải quyết xong Ngưu Kim, anh lập tức gọi điện thoại cho Lưu Đầu Trọc: “Alo, tôi cần khoảng một trăm người, anh có không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 430

“Sếp, lâu rồi không thấy anh liên lạc gì với tôi, anh yên tâm, anh muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu”, Lưu Đầu Trọc nhận được điện thoại của Bạch Diệc Phi thì vô cùng vui mừng. Bạch Diệc Phi ừm một tiếng: "Chuẩn bị người đi, sau đó tôi sẽ đưa anh địa chỉ”.

Lưu Đầu Trọc ngừng một lát rồi lập tức đồng ý.

Cúp điện thoại xong thì Lưu Đầu Trọc sờ cái đầu bóng loáng của mình: "Chết tiệt, sếp vừa về đã muốn làm một trận lớn luôn”.

“Đại ca, có chuyện gì sao?”

Lưu Đầu Trọc xua tay: "Đi tập hợp tất cả các anh em lại đây, mang theo gậy nữa, chúng ta đi làm việc”.

...

Trong một xưởng sản xuất trang sức ở ngoại thành, hàng trăm máy móc đang hoạt động, trong xưởng không ngừng vang lên tiếng “ầm ầm”, lúc này người đi lại nhiều như thoi đưa.

Phùng Dũng Cống dẫn theo vài tổng giám đốc của công ty muốn hợp tác đi tham quan xưởng.

“Tổng giám đốc Phùng, xưởng của ông rất tốt, có quy mô lớn mà sản lượng cao, chất lượng cũng đảm bảo, công xưởng của tổng giám đốc Phùng có khác”, một tổng giám đốc nịnh nọt nói.

Vừa dứt lời lại có người phụ họa theo: "Đúng thế, tổng giám đốc Phùng bây giờ chính là tư sản rồi, công xưởng này chắc chắn sẽ rất phát đạt”.

“Đúng đúng, mà hôn lễ của con gái tổng giám đốc Phùng khi nào tổ chức vậy? Tới lúc đó phải mời chúng tôi tới cùng chung vui đó”.

“Ông nghĩ hay ghê? Người ta kết hôn cùng chủ tịch tập đoàn Diệp Thị, chúng ta nào có tư cách tham gia chứ”.

“Nếu bố vợ như tổng giám đốc Phùng nói hai câu thì chưa biết được đâu”.

“ ... ”

Mọi người tôi một câu ông một câu, nói tới mức Phùng Dũng Cống sửng rợn người, nhưng ông ta lại không cười nổi, vì nếu như cười thì mặt lại đau.

Sáng sớm hôm nay ông ta mới tỉnh lại, mấy vết sưng đã được xử lý nên đã bớt to hơn, nhưng vẫn đau đến mức kêu cha gọi mẹ, suýt chút nữa ông ta còn bị những người này cười nhạo nữa.

Không biết tôi qua tên nào đánh mình, tên đó ra tay nặng như vậy, nếu để ông ta biết được thì sẽ trả lại gấp bội.

Như mấy lão kia nói, con gái ông ta là Phùng Tiên Tiên sắp lấy chủ tịch tập đoàn Diệp Thị là Diệp Hoan, ở Bắc Hải này tập đoàn Diệp Thị là số một, nếu đối đầu với ông ta thì cũng coi như chống lại tập đoàn Diệp Thị, đến lúc đó cứ tự cầu phúc đi.

Phùng Dũng Cống nghe đủ rồi nên nói: “Ôi trời, chuyện này có gì khó chứ? Mọi người đều là đối tác làm ăn với nhau cả, việc hệ trọng như hôn lễ đương nhiên phải mời các ông rồi, tin tôi đi, con rể sẽ không nói gì đâu”.

“Vậy thì phải cảm ơn tổng giám đốc Phùng trước rồi”.

Mọi người thấy thế thì cũng cười hòa theo.

Lòng tham hư vinh của Phùng Dũng Cống như được lấp đầy.

Đúng lúc này đột nhiên có một công nhân chạy tới: "Tổng giám đốc Phùng, không xong rồi, không xong rồi”.

Mặt Phùng Dũng Cống lập tức đen lại: "Không xong cái gì, mẹ nó, có cậu mới không xong ấy".

Người công nhân thấy vậy thì da đầu tê rần: "Bên ngoài có hơn trăm người trên tay cầm vũ khí đang xông vào đây".

"Cái gì?"

Tất cả hoảng sợ.

"Sao lại như vậy?"

"Hơn một trăm người?"

"Bọn chúng muốn làm gì?"

Phùng Dũng Cống mặt sẫm lại: "Mẹ nó! Đứa nào to gan dám đến công xưởng của tôi làm loạn chứ?"

Phùng Dũng Cống nói xong thì chạy ra ngoài.

Mấy tổng giám đốc phía sau thấy thế cũng chạy theo sau.

Đám công nhân vẫn không hay biết đã xảy ra chuyện gì, vì tiếng máy móc rất lớn, họ không nghe thấy cuộc đối thoại của mấy người này.

Phùng Dũng Cống mới mang người ra tới cửa thì đã nhìn thấy một đám người đang lao nhanh về phía này.

"Mấy người là ai? Có biết tao là ai không hả?", Phùng Dũng Cống lạnh lùng nói lớn.

Lúc này, một tên đầu trọc bước ra từ trong đám người, gã cười phì một tiếng: "Cần gì biết ông là ai chứ"

"Mày", Phùng Dũng Cống nhìn tên đó rồi lại nhìn đám người kia, ông ta bỗng nghĩ tới đám xã hội đen trên đường nên lập tức sợ hãi, nhưng ông ta không biết bản thân chọc vào mấy tên này khi nào?

Phùng Dũng Cống hít một hơi thật sâu, cố gắng để bản thân bình tĩnh: "Xin hỏi mất người là ai? Mấy người muốn làm gì?"

Lưu Đầu Trọc không đáp, gã quay người lại nịnh nọt cúi người nói với người thanh niên: "Đại ca, bây giờ đập luôn ả?"

"Đập, đập tan hết tất cả, tôi không muốn nhìn thấy bất kì cái gì ở đây cả", Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói.

Lưu Đầu Trọc lập tức vẫy tay: "Các anh em, đập hết cho tao, đập tan hết, không cần giữ lại bất cứ cái gì".

Dứt lời thì hơn trăm người cầm côn xông vào, tiếng đồ vỡ nhanh chóng vang lên, tiếng động cơ máy móc dần dừng lại.

Đám nhân viên đang làm việc thì đột nhiên thấy có người cầm gậy xông vào, bọn họ không nói một lời đã đập loạn xạ, mọi người sợ hết hồn.

Phùng Dũng Cống nhìn thấy vậy thì mặt đại ra.

Mấy người này không nói tiếng nào đã đập phá, con mẹ nó, ông ta không hiểu được.

Phùng Dũng Cống nhìn về phía Bạch Diệc Phi phẫn nộ: "Mẹ kiếp, mày là ai? Dám tới đây phá xương của tao?"

Bạch Diệc Phi không mẫn không nhạt nói: "Tao hả? Tao là Bạch Diệc Phi".

"Bạch Diệc Phi?", Phùng Dũng Cống ngó người, cái tên này có chút quen quen, giống như ông ta đã nghe thấy ở đâu đó rồi, nhưng có liên quan gì tới ông ta chứ: "Bạch Diệc Phi? À, tao nhớ ra mày rồi". Đọc full tại Tamlinh247.com

"Chuyện tới qua tao còn chưa tính sổ với mày, vậy mà mày đã tự tới, vậy cũng tốt, đỡ mất công tao đi tìm mày".

“Tao nói cho mày biết, ở Thiên Bắc này không một ai dám động đến tao! Cho dù chủ tịch tập đoàn Hầu Tước tới đây thì cũng không dám làm gì tao ấy chứ”.

Nói tới đây thì Phùng Dũng Cống đơ người, mắt ông ta trừng lớn: “Chủ tịch tập đoàn Hầu Tước? Bạch Diệc Phi?”

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Chính là tao”.

Mấy người ở sau Phùng Dũng Cống cũng kinh ngạc, kẻ không nói gì đã đập phá đồ đạc là Bạch Diệc Phi, chủ tịch tập đoàn Hầu Tước?

Sao không giống như trong lời đồn vậy?

Nhưng Phùng Dũng Cống có con rể là Diệp Hoan, ông ta không sợ.

“Ồ, mày vẫn chưa chết à”, Phùng Dũng Cống nhớ tới qua Tiêu Vinh Đào nói Bạch Diệc Phi đã đắc tội với nhà họ Tùng và họ Diệp, anh đang bị nhiều kẻ truy sát, mất tích một tháng rồi mà vẫn chưa chết.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Đúng vậy, tao mạng lớn”.

“Mày chưa chết thì càng tốt”, Phùng Dũng Cống hừ một tiếng: “Mày biết tao là ai không?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Không biết”.

“Tao nói cho mày biết, con rể tao là chủ tịch của tập đoàn Diệp Thị”, Phùng Dũng Cống tự mãn nói: “Dù mày có là chủ tịch của tập đoàn Hầu Tước thì cũng chỉ xứng xách dép cho tao thôi”.

Lão này không ngờ lại là bố vợ của Diệp Hoan? Trùng hợp thế sao?

Thấy Bạch Diệc Phi không nói gì thì Phùng Dũng Cống cho rằng Bạch Diệc Phi sợ rồi, ông ta càng đắc ý nói: “Sợ rồi hả? Sợ rồi thì mau kêu người của mày rút đi, đồng thời quý xuống xin lỗi tao, bồi thường mọi tổn thất, không nhiều đâu, chỉ cần hai trăm triệu là được rồi”.

Hai trăm triệu, ăn vạ ghê thật!

Tất cả chỗ máy móc này, cộng thêm những nguyên liệu kém chất lượng thì đến mấy chục triệu là cùng, thế mà dám đòi bồi thường hai trăm triệu?

Bạch Diệc Phi hừ lạnh: "Xem ra mày không hiểu tao rồi".

“Tập đoàn Diệp Thị đứng đầu Bắc Hải thì đã sao? Chẳng lẽ mày không biết tao còn dám giết con trai rượu của nhà họ Tùng, một trong bốn gia tộc lớn hả? Hơn nữa tao giết gã ta rồi mà bây giờ vẫn bình yên vô sự đứng đây đây”.

“Nhà họ Diệp thì tính là cái gì chứ?”

Nghe xong ai nấy đều sợ hãi, sau lưng cũng toát mồ hôi lạnh.

Chuyện con trai nhà họ Tùng bị giết cũng không che giấu nổi, vì vậy có rất nhiều người biết được, nhưng bọn họ không ngờ do Bạch Diệc Phi giết chết, hơn nữa bây giờ anh còn đứng ở đây, điều này chứng tỏ căn bản anh không bị kết án.

Nếu thế thì còn ai mà Bạch Diệc Phi không dám động vào chứ?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 431

Phùng Dũng Cống có chút sợ hãi, cả con trai nhà họ Tùng mà cũng dám giết, vậy nhà họ Diệp cũng là một trong tứ đại gia tộc thì Bạch Diệp Phi cũng chẳng cần thiết phải sợ nữa, nếu đã như vậy thì ông ta có là cái quái gì đâu! “Chủ tịch Bạch, nói thì nói như vậy nhưng ít nhất cùng lăn lộn trên thương trường với nhau thì cũng không nên đuổi cùng giết tận như vậy chứ?”, Phùng Dũng Cống dù có hèn hơn nữa thì cũng phải giữ mặt mũi cho mình.

Bạch Diệp Phi cười lạnh sau đó lập tức đổi giọng chửi: “Vậy thì con mẹ mày lại dám động đến vợ tao?”

Phùng Dũng Cống run lên, ông ta bị dọa cho sợ đến xanh cả ruột, nếu sớm biết Bạch Diệp Phi sẽ còn quay lại thì có nói gì ông ta cũng không dám động đến Lý Tuyết!

Nghĩ đến cái tát của Bạch Diệp Phi tối hôm qua, mặt ông ta đến giờ vẫn còn cảm thấy đau rát, trong lúc nhất thời Phùng Dũng Cống không biết mình nên làm gì cho phải.

Bạch Diệp Phi khẽ hừ một tiếng: “Tao cảnh cáo mày, động vào tao thì được, động vào vợ tao thì mày cứ đợi tao xử đi!”

Phùng Dũng Cống cười khan nhưng không dám đáp lại, trong lòng thầm nghĩ Bạch Diệp Phi quả thực có cái gan này, anh không phải là người dễ bị bắt nạt, ông ta cũng rất sợ anh nhưng ông ta cho rằng nhà họ Diệp vẫn mạnh hơn Bạch Diệp Phi, dù gì thì họ cũng là một gia tộc tộc lớn.

“Bạch Diệp Phi, tao cũng đã giữ mặt mũi cho mày rồi mày còn muốn gì nữa?”, sau khi Phùng Dũng Cống nghĩ thông suốt điểm này thì không còn sợ hãi nữa.

"Mày đúng là rất giỏi, nhưng tao không tin mày lại dám đối đầu với cả nhà họ Diệp”.

Bạch Diệc Phi khinh thường: “Được, vậy ngay bây giờ mày gọi điện cho Diệp Hoan đi, để tao xem gã sẽ bảo vệ cho mày hay là sẽ nhân nhượng cho yên chuyện?”

“Gọi thì gọi, tao sợ mày chặc!”, Phùng Dũng Công vênh vác nói xong thì lập tức lôi điện thoại ra bấm nút gọi đến số của Diệp Hoan.

Ông ta rất tự tin vì Diệp Hoan chính là con rể của ông ta, con gái ông ta đã sắp tổ chức lễ cưới với Diệp Hoan rồi, mà Diệp Hoan lại là người thừa kế của nhà họ Diệp thì chẳng lẽ còn phải sợ một tên Bạch Diệc Phi hay sao?

Rất nhanh điện thoại đã được kết nối.

"Alo, con rể à!"

Phùng Dũng Công mở loa ngoài của điện thoại.

"Bố vợ, có chuyện gì sao?"

Phùng Dũng Công há miệng tru tréo: “Con rể ơi, không phải là bố mới vừa nhận một cái xưởng sản xuất trang sức sao? Kết quả hôm nay có người dẫn theo một đám du côn lưu manh đến đập phá, tức chết bố rồi!”

"Mà tên đó còn vô cùng vênh vác, không coi con ra gì nên bố không còn cách nào khác buộc phải gọi điện thoại cho con”.

Diệp Hoan nghe xong thì giọng lập tức lạnh đi: “Ai cho hấn cái lá gan đó, dám đắc tội cả với nhà họ Diệp?”

“Đúng đấy, bố nói mà, mẹ kiếp hấn vênh vác cực kỳ, còn nói người nhà họ Tùng và người nhà họ Diệp không ai dám động đến hấn!”, Phùng Dũng Công nói một cách căm tức.

Diệp Hoan lạnh lùng hỏi: "Ai?"

"Bạch Diệc Phi! Chính là cái tên chủ tịch của tập đoàn Hầu Tước đó!", Phùng Dũng Công nói bằng giọng khinh thường.

Lời vừa dứt thì đầu dây bên kia cũng yên lặng.

Bạch Diệc Phi nhìn Phùng Dững Cống cười lạnh.

Phùng Dững Cống đợi một hồi, đang thắc mắc sao mà Diệp Hoan lại đột nhiên im lặng thì tiếng của Diệp Hoan truyền đến: “Là hẳn đến đập phá xưởng của bố à?”

"Đúng vậy, giờ vẫn còn đang đập kìa, nói khiếu gì cũng không chịu ngừng! Con mẹ nó!", Phùng Dững Cống liếc mắt nhìn cả nhà xưởng bị đập phá gần hết thì nổi khùng lên, bao nhiêu máy móc với trang sức đá quý đều bị đập hết rồi!

Lần này giọng điệu của Diệp Hoan còn lạnh hơn trước nhưng lẫn một chút kiên dè trong đó: “Để hẳn đập đi, tiền thiệt hại con sẽ bù vào cho bố, sau đó đuổi hẳn đi”.

“Hả?”, Phùng Dững Cống giật mình ngây ra, dường như vẫn chưa hiểu được ý của Diệp Hoan.

Diệp Hoan nhắc lại thêm lần nữa, cuối cùng còn không quên dặn dò: “Bây giờ tốt nhất đừng có đi trêu ngươi hẳn”.

Phùng Dững Cống kinh ngạc nhìn sang Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi hừ mũi nói thẳng: “Hoá ra chủ tịch Diệp sợ tôi như vậy à?”

Ngay lúc này Diệp Hoan hận không thể bóp chết ông bố vợ này, con mẹ nó, ông ta mở loa ngoài điện thoại làm cái gì?

Phùng Dững Cống thấy vậy thì cực kỳ không phục: “Sợ cái rắm à? Đó là đang giữ mặt mũi cho mày, chẳng qua là không muốn so đo với mày mà thôi!”

Diệp Hoan nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Bạch Diệc Phi, chuyện lần trước đã giải quyết xong rồi, giờ tôi cũng không đi trêu chọc gì anh, anh cũng đừng đến đây gây chuyện với tôi”.

"Hừ! Được đó, vậy thì ngay bây giờ tôi sẽ đi tìm người đến cưỡng hiếp vợ anh thì việc này chúng ta coi như xong", Bạch Diệc Phi thờ ơ nói.

Diệp Hoan ngây ra: "Ý anh là gì?"

Bạch Diệc Phi bực mình quát: "Mẹ kiếp, đi mà hỏi bố vợ anh xem ông ta đã làm cái gì?"

Điện thoại yên lặng trong một chốc, gã biết rất rõ Phùng Dững Cống có sở thích gì, liên kết với đoạn đối thoại lúc nãy của Bạch Diệc Phi thì gã cũng đã đoán ra, chắc chắn Phùng Dững Cống đã giở trò gì đó với Lý Tuyết rồi cho nên mới khiến cho Bạch Diệc Phi nổi cáu đến đập phá nhà xưởng.

Lý Tuyết chính là giới hạn cuối cùng, là vẫy ngược của Bạch Diệc Phi, ai cũng không được phép động vào.

Phùng Dững Cống nghe vậy thì lập tức phản bác: "Tao làm cái gì cơ?"

"Mày làm cái gì?", Bạch Diệc Phi nhớ lại chuyện này thì khùng lên, không nhịn được nhấc chân đạp cho ông ta một phát.

"A!", Phùng Dững Cống ngã lăn ra đất rồi kêu lên thảm thiết.

Những ông chủ khác thấy vậy thì không hiểu Phùng Dững Cống đã làm trò gì nhưng mà thấy Bạch Diệc Phi còn chẳng sợ Diệp Hoan thì đột nhiên đều xoắn cả lại rồi lùi hết về phía xa không dám hỏi nhiều.

Bạch Diệc Phi bước qua cầm lấy điện thoại trong tay Phùng Dững Cống lại nhấc chân dẫm lên bụng ông ta: "Con mẹ mày dám có ý đồ ngủ với vợ tao, còn dám mở miệng nói không làm gì?"

"Nếu không vì tối hôm qua tao phải đi an ủi vợ thì tao đã thiến mày từ lâu rồi!"

Phùng Dững Cống lại thét lên một tiếng nữa, bởi vì Bạch Diệc Phi vừa mới dẫm mạnh chân đạp lên người Phùng Dững Cống.

Phùng Dũng Cống ban nãy chỉ nhớ đến việc làm sao để dạy cho Bạch Diệc Phi một bài học mà quên hẳn việc tối qua đối xử với Lý Tuyết thế nào, ông ta chỉ nhớ là Bạch Diệc Phi đã đánh ông ta, đã đập phá nhà xưởng của ông ta.

Đến bây giờ ông ta mới nhớ ra nhưng ông ta vẫn còn chưa biết hồi cãi: “Con mẹ nó, tao còn chưa kịp ngủ...”.

Bạch Diệc Phi lại giơ chân giẫm mạnh một cái: "Câm miệng lại cho ông!"

Cho dù là một câu định sỉ nhục Lý Tuyết thôi, thì Bạch Diệc Phi cũng không muốn nghe.

Cuối cùng Diệp Hoan cũng mở miệng nói qua điện thoại: “Bạch Diệc Phi, anh cũng đã trút giận rồi, xưởng cũng đập rồi, có thể thả bố vợ tôi được chưa? Nếu không thì tôi cũng không biết phải giải thích với vị hôn thê của tôi thế nào đâu”.

“Liên quan gì đến tôi?”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói.

Diệp Hoan vô cùng sợ Bạch Diệc Phi quá kích động mà gây ra việc gì đó nên lập tức nói: “Bạch Diệc Phi, việc này là do bố vợ tôi sai, anh nói đi, anh muốn được bồi thường thế nào, tôi đều sẽ trả cho anh, coi như là để tỏ lòng xin lỗi với anh”.

"Bồi thường cái rắm, ông đây không thèm!"

Nói xong Bạch Diệc Phi ngắt luôn điện thoại.

“Nhìn thấy chưa, Diệp Hoan cũng không giúp được mày!”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói.

Lúc này Phùng Dũng Cống mới thực sự thấy sợ: “Chủ tịch Bạch, anh... đừng giận, anh muốn đánh thì cứ tiếp tục đánh, tôi tuyệt đối sẽ không đánh trả, mong anh giờ cao đánh khế...”.

"Mày gây ra chuyện thế này rồi còn muốn tiếp tục kinh doanh nữa à? Không có cửa đâu!", nói xong Bạch Diệc Phi quay qua hỏi Lưu đầu trọc: "Đập xong chưa?"

"Xong rồi, đã không còn cái gì còn nguyên vẹn nữa".

Vừa nãy Lưu đầu trọc đã bị tinh thần can đảm của tên Phùng Dững Cống này làm cho giật mình, ai mà không biết được mức độ để tâm đến vợ của Bạch Diệc Phi chứ? Hấn lại dám có ý đồ xấu với vợ của anh!

Mà các ông chủ khác, hoặc nhiều hoặc ít, thì ai cũng biết thói trăng hoa của Phùng Dững Cống nhưng mà không ai ngờ được ông ta lại dám có ý đồ xấu xa với vợ của Bạch Diệc Phi.

Từ cuộc đối thoại lúc nãy xem ra đến cả Diệp Hoan cũng không muốn đi gây sự với Bạch Diệc Phi cho nên lần này Phùng Dững Cống đã gặp vận đen rồi, khó mà giải quyết một cách êm thấm được!

Nghĩ vậy, mấy ông chủ kia liếc mắt nhìn nhau và đều nhận ra trong ánh mắt đó là ý nghĩ muốn huỷ hợp đồng hợp tác với Phùng Dững Cống, nhưng mọi người dù trong lòng đã rõ mà chưa dám nói ra mà thôi.

Bạch Diệc Phi trút giận xong thì nói với Lưu đầu trọc: "Đi thôi!"

Hơn một trăm người ào ào rút đi.

Thấy vậy, mấy ông chủ kia lần lượt đi lên hỏi han vài câu rồi cũng bỏ về.

Mà đám nhân viên thì đứng nép hết vào trong xó của nhà xưởng, trong câu chuyện vừa rồi bọn họ cũng đã hiểu rõ tình hình dù biết đây chẳng phải việc hay ho gì nhưng mà những chuyện này có liên quan gì đến bọn họ đâu.

Bọn họ cũng chỉ là công nhân mà thôi, điều mà họ quan tâm đến là tiền lương của họ, bọn họ cần phải nuôi sống bản thân và gia đình, cho nên việc xảy ra ngày hôm nay khiến bọn họ lo lắng hơn cả chính là: bọn họ sắp mất việc rồi phải không?

Phùng Dũng Cống chật vật bò dậy nhìn thấy đám công nhân đứng lơ nhố xung quanh thì nổi điên quát: “Nhìn cái gì mà nhìn, cút hết đi cho tôi!”

Các công nhân thấy vậy thì vội vàng chạy hết.

Phùng Dũng Cống luôn miệng chửi bới om sòm, ông ta không cam tâm nhưng cũng không dám đi tìm Bạch Diệc Phi nữa.

"Mẹ kiếp! Thật là đen đui!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 432

Sau khi lên xe, Bạch Diệc Phi gọi điện thoại cho Trương Hoa Bân: “Anh đang ở đâu?”, Bạch Diệc Phi nghe thấy trong điện thoại hơi ồn ào không giống như là đang ở bệnh viện Ngoại Long. Đầu dây bên kia cảm xúc của Trương Hoa Bân có chút kích động: “Tìm được rồi, đã tìm được giác mạc phù hợp rồi, tôi đang trên đường đi đến bệnh viện”.

Bạch Diệc Phi hơi khựng lại, rồi hiểu ra: “Ừm, anh đi một mình à? Chị dâu đâu? Hai người...”.

Trương Hoa Bân cười hềnh hếch: “Phải cảm ơn anh đó, cô ấy đã tha thứ cho tôi rồi, tôi đang đưa cô ấy đi cùng đây”.

“Vậy được, hai người lái xe cẩn thận, có vấn đề gì cần giúp đỡ thì gọi điện cho tôi, còn nữa, đừng bao giờ phụ lòng chị dâu nữa đó”, Bạch Diệc Phi nhắc nhở.

Trương Hoa Bân trịnh trọng nói: "Không bao giờ nữa”.

"Đúng rồi, lúc này anh nói cái gì?"

Giọng Bạch Diệc Phi nhàn nhạt: “Không có gì, chuyện của chị dâu quan trọng hơn, việc của tôi không có gì to tát có thể tự giải quyết, muộn chút nữa tôi sẽ đi thăm hai người”.

Trương Hoa Bân hơi do dự: “Hay là tôi quay lại trước, cũng không nhất thiết phải đi ngay lúc này”.

"Cái gì mà không đi ngay lúc này? Không dễ gì mới tìm được giác mạc phù hợp, anh không đi nhanh lên còn định kéo dài thời gian nữa à, ngộ nhỡ không còn nữa thì biết làm sao? Tôi bên này cũng không có việc gì cả, nếu như có việc gì thì đã không cho anh đi rồi”.

Bạch Diệc Phi vẫn tiếp tục khuyên nhủ nên Trương Hoa Bân chỉ đành đồng ý với anh.

Sau khi cúp máy, Bạch Diệp Phi quay về Hầu Tước sau đó gọi Long Linh Linh vào.

Kỳ thực anh cũng không có việc gì thật, chẳng qua là muốn xác nhận lại một số thông tin mà thôi, những việc này đợi sau khi Trương Hoa Bân trở về rồi làm cũng được.

"Đi, mua lại cái xưởng sản xuất đồ trang sức này cho tôi, nhanh tay chút".

Bạch Diệp Phi muốn mua lại cái nhà xưởng sản xuất đồ trang sức của Phùng Dũng Công, vừa hay để đưa nó cho công ty đá quý của Lý Tuyết dùng. Trước đó anh suy nghĩ chưa chu đáo, hẳn là nên chuẩn bị cả xưởng sản xuất cho Lý Tuyết mới đúng, nếu không thì cũng không đến mức xảy ra sự việc ngày hôm nay.

Về phần Phùng Dũng Công, hừ, trước đó Trương Hoa Bân đã từng điều tra được phía sau ông ta có người chống lưng, giờ thì khỏi cần nghĩ cũng biết chắc chắn đó chính là Diệp Hoan.

Mục đích Diệp Hoan bồi dưỡng Phùng Dũng Công là muốn bước chân vào thành phố Thiên Bắc, bề ngoài thì không có liên quan gì đến gã nhưng trên thực tế thì gã muốn kiếm lời từ đây.

Bạch Diệp Phi vốn dĩ cũng không muốn tranh giành gì với đám người này, anh chỉ muốn cùng Lý Tuyết sống yên ổn qua ngày nhưng mà từ sau khi anh trở thành chủ tịch của Hầu Tước thì cuộc sống của anh đã không còn yên ổn nữa rồi.

Cho đến bây giờ anh đã lún sâu vào con đường này rồi, giờ anh có muốn quay đầu lại cũng không còn kịp nữa.

Việc đã như vậy thì anh sẽ không chỉ mưu cầu yên ổn nữa, anh cần phải nắm giữ quyền chủ động trong tay mình.

Bạch Diệp Phi lại gọi điện thoại cho Trương Vinh: "Trương Vinh, ông tạm thời giúp tôi quản lý công ty của vợ tôi một thời gian, lương của bên

này vẫn nhận bình thường”.

Năng lực làm việc của Trương Vinh không tệ, đây cũng là nguyên nhân mà Bạch Diệc Phi tìm Trương Vinh.

Sau khi sắp xếp xong các công việc cần thiết thì Bạch Diệc Phi đứng dậy đi đến bệnh viện Ngoạ Long.

Khi đến nơi, không ngoài dự đoán gặp được Lưu Hiểu Anh ở đó.

“Ý, sao anh lại đến đây vậy?”, Lưu Hiểu Anh tò mò nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lườm cô ta một cái: “Có việc, cứ bận việc của cô đi!”

Lưu Hiểu Anh xuy một tiếng: "Anh muốn làm cái gì? Tôi có thể giúp không?"

“Không có việc gì cả”, Bạch Diệc Phi xua tay: “Haizz, đúng rồi, việc Trương Hoa Bân đưa vợ anh ấy đến bệnh viện cô có biết không?”

"Tôi biết, anh muốn đi à?"

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Nhưng tôi phải về qua nhà một chuyến đã, có lẽ buổi tối mới đi được”.

“Thế thì thà để ngày mai rồi hãy đi”, Lưu Hiểu Anh nói giọng tung tung.

Bạch Diệc Phi nghĩ một lúc: "Cũng được, thế thì sáng sớm mai tôi đi vậy”.

“Tiện thể đưa tôi đi với nhé!", Lưu Hiểu Anh vươn tay ôm chặt lấy cánh tay Bạch Diệc Phi làm nũng.

Bạch Diệc Phi nhíu mày: "Cô đi theo làm cái gì? Cô không ngoan ngoãn ở lại bệnh viện đi theo tôi hóng hớt cái gì?"

“Dù gì thì bệnh viện cũng đâu có bệnh nhân, một mình anh lái xe đi cũng buồn mà, phải không?”, Lưu Hiểu Anh dùng ánh mắt vô tội chớp mắt nhìn Bạch Diệc Phi.

“Đến lúc đó rồi nói đi!”, Bạch Diệc Phi rút tay mình ra, Lưu Hiểu Anh cứ hay động tay động chân với anh làm cho anh cảm thấy không quen lắm.

Lưu Hiểu Anh bĩu môi xong cũng không nói thêm gì nữa.

Bạch Diệc Phi đi tìm Trần Ngạo Kiều.

"Tình hình tuyển người đến đâu rồi?"

Trần Ngạo Kiều lườm Bạch Diệc Phi một cái: “Tạm thời tuyển được ba người, anh cho rằng đang mua rau cải à? Bán đây đường chắc?”

"Đây không phải tuyển được người rồi hay sao? Tôi còn tưởng là anh chưa tuyển được ai cơ đấy!", Bạch Diệc Phi cạ lời: “Nhưng mà vẫn hơi ít, cũng hơi chậm một chút”.

Giọng Trần Ngạo Kiều nhàn nhạt: "Anh cần chất lượng, đồng thời cũng cần phải chắc chắn bọn họ sẽ không phản bội anh, điều này rất khó”.

“Cũng đúng”, Bạch Diệc Phi gật đầu: “Được rồi, anh tự xem xét tính toán là được”.

Sau khi Bạch Diệc Phi hỏi xong thì nhìn đồng hồ, vừa lúc đến giờ tan làm bèn lái xe đi đến công ty đá quý Phúc Thụy, chuẩn bị đón Lý Tuyết rồi cùng nhau về nhà.

Lại nói, từ khi Bạch Diệc Phi mua lại công ty này đến giờ anh cũng chưa từng bước đến đây.

Cũng chính vì Bạch Diệc Phi chưa từng đến đây cho nên mới không biết được văn phòng làm việc của Lý Tuyết không ở chung một tầng với những nhân viên khác.

Bạch Diệc Phi vừa ra khỏi thang máy thì đã bị chặn lại.

Vì đây là một công ty đá quý cho nên mức độ bảo mật và an toàn rất cao, hai bên trái phải của thang máy là cửa kính, mà phải có thẻ nhân viên thì mới mở được cửa này.

Bạch Diệc Phi ngẩn ra một lúc rồi đi đến phía trước một cái cửa kính rồi gõ lên đó.

Cũng may là gần cửa có quây lễ tân giúp anh nhấn nút mở cửa.

"Xin chào anh, anh tìm ai ạ?"

Bạch Diệc Phi nhìn xung quanh một lúc, môi trường làm việc ở đây cũng không tệ, sau đó mới trả lời: "Tôi tìm giám đốc Lý của các cô".

"Giám đốc Lý?", nhân viên lễ tân nhắc lại một lần nữa: "Là Tổng giám đốc Lý của công ty chúng tôi sao?"

"Đúng", Bạch Diệc Phi gật đầu.

Nhân viên lễ tân nhìn Bạch Diệc Phi một lượt, da hơi ngăm đen, ăn mặc cũng rất bình thường, trông vẻ bề ngoài thì giống mấy tên lôm côm ngoài đường cho nên nhân viên lễ tân theo phản xạ cho rằng anh chính là một trong những người theo đuổi giám đốc Lý.

Mọi người đều biết Lý Tuyết có vẻ ngoài vô cùng xinh đẹp, lại còn là vợ của chủ tịch tập đoàn Hàu Tước, cái người trước mặt này mà cũng muốn đến rút củi đáy nồi sao?

"Xin hỏi, anh có hẹn trước không?"

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Tôi đến đón cô ấy tan làm, cần hẹn trước cái gì?"

Lúc này nhân viên lễ tân vẫn chưa nghĩ ra thân phận của Bạch Diệc Phi chỉ cho rằng đối phương đang mắc bệnh hoang tưởng nên mới nhẹ giọng nói: "Thưa anh, bình thường giám đốc Lý đều tự đi về, giám đốc Lý có xe riêng của mình".

Bạch Diệc Phi chẳng hiểu ra sao: “Tôi cũng có xe mà, xe của cô ấy gửi lại đây ngày mai tôi đưa cô ấy đi làm là được”.

Trên đầu của nhân viên lễ tân cũng đầy vạch đen.

Bạch Diệc Phi cảm thấy rất kỳ lạ chỉ đành phải nói: “Văn phòng của giám đốc Lý ở đâu, tôi tự đi tìm cô ấy là được”.

"Xin lỗi anh, nếu không có hẹn trước thì không thể gặp giám đốc Lý ạ”.

Bạch Diệc Phi sần nảo, tại sao muốn gặp vợ mình cũng khó khăn như vậy? Lại còn phải hẹn trước?

Lúc này, Trương Vinh mới tìm hiểu xong việc quản lý của công ty đang đi đến chỗ quầy lễ tân, vừa liếc mắt liền nhìn thấy Bạch Diệc Phi nên lập tức nịnh nọt chạy qua: “Chủ tịch Bạch, anh tự mình tới đây à!”

Bạch Diệc Phi nhìn thấy Trương Vinh thì khẽ gật đầu: “Ừm, ông đang làm gì vậy?”

“Tôi mới qua đây để làm quen công ty, chủ tịch Bạch đến đón phu nhân sao?”, Trương Vinh cười híp cả mắt.

Nhân viên lễ tân nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ thì trở hết cả mắt ra, cô ta biết Trương Vinh, là người mà tập đoàn Hưu Tước điều qua để hỗ trợ giám đốc Lý, mà Trương Vinh vừa mới gọi người đàn ông trẻ tuổi này là “chủ tịch Bạch”!

Thế thì không phải chính là chủ tịch của tập đoàn Hưu Tước Bạch Diệc Phi hay sao?

Vừa rồi anh ta nói là đến đón giám đốc Lý là thật, cô ta lại đi cho rằng đối phương là người theo đuổi giám đốc Lý cho nên mới cố ý ngăn lại.

Nhân viên lễ tân cảm thấy vô cùng hoảng hốt, Bạch Diệc Phi chắc sẽ trách mắng cô ta nhỉ? Hoặc là cho cô ta nghỉ việc luôn?

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 433

Trên thực tế thì nhân viên lễ tân đã nghĩ nhiều rồi, bởi vì Bạch Diệc Phi không hề để ý đến cô ta, cuối cùng Trương Vinh dẫn anh đi thẳng lên lầu.....

Trên lầu, Lý Tuyết vừa kết thúc cuộc họp, chuẩn bị tan làm thì có tiếng gõ cửa.

"Mời vào".

Bạch Diệc Phi đẩy cửa bước vào liền nhìn thấy Lý Tuyết đang đứng trước bàn làm việc dọn dẹp đồ đạc, lúc này Lý Tuyết đang quay lưng về phía Bạch Diệc Phi nên không hề biết người đến là ai.

"Có chuyện gì vậy?", Lý Tuyết vừa thu dọn đồ đạc vừa hỏi, cô cũng không quay đầu lại nhìn.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì rón rén đi đến phía sau cô, sau đó ôm chặt lấy cô từ phía sau.

"Aaa!"

Lý Tuyết giật thót, cô cố gắng hết sức giãy dụa nhưng càng giãy thì càng không thể thoát ra.

Bạch Diệc Phi sợ làm đau Lý Tuyết nên vội vàng nói: "Tuyết Nhi, là anh".

Lý Tuyết nghe thấy giọng nói quen thuộc của anh thì khựng lại, lúc này mới quay đầu lại phía sau để nhìn, quả thực là Bạch Diệc Phi cho nên mới quay người lại dùng nắm đấm nhỏ bé của mình ra sức đấm vào ngực Bạch Diệc Phi.

"Anh làm cái gì mà lại dọa em như vậy? Em còn tưởng...".

Bạch Diệc Phi vội vàng nhận lỗi: “Anh sai rồi, là lỗi của anh, không phải là anh muốn tặng cho em một bất ngờ hay sao?”

Lý Tuyết lườm Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi thấy vậy thì tim đập thùm thụp, trong lòng nổi lên ý nghĩ không được hợp cảnh cho lắm, ít nhất Bạch Diệc Phi cũng biết là địa điểm không hợp với ý nghĩ.

Bạch Diệc Phi kéo tay Lý Tuyết nói: “Đi, chúng ta đi ăn cơm nào”.

Lý Tuyết hừ mũi nhưng vẫn cầm túi xách lên đi theo Bạch Diệc Phi

Sau khi lên xe, Bạch Diệc Phi bèn đưa Lý Tuyết đến một quán đồ tây, nói mới nhớ là hai người bọn họ hình như rất ít khi đi ăn đồ tây với nhau, chủ yếu vẫn là không có thời gian.

"Bữa tối dưới ánh nến lãng mạn, hi hi...", sau khi ngồi xuống thì Bạch Diệc Phi cười nói với Lý Tuyết.

Tiếp đó, thì diễn biến của sự việc chẳng bao giờ được như ý cả.

Khi Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết đang chuẩn bị ăn thì có một cặp tình nhân bước vào trong nhà hàng, trong đó người đàn ông chính là Tiêu Vinh Đào ngày hôm qua vừa xúi giục giám đốc Phùng.

Do chọn vị trí nên chỗ ngồi của Bạch Diệc Phi lại quay lưng về phía Tiêu Vinh Đào, mà Tiêu Vinh Đào sau khi bước vào nhà hàng nhìn thấy Lý Tuyết thì theo phản xạ cho rằng Lý Tuyết với giám đốc Phùng đã thành đôi rồi, mà không biết người đàn ông ngồi đối diện với Lý Tuyết kia là ai.

Tiêu Vinh Đào ôm bạn gái trong tay bước đến bàn ăn của Lý Tuyết.

“Giám đốc Lý, tối hôm qua có vui vẻ không?”, trong mắt Tiêu Vinh Đào đầy ắp sự bồn chột, có thể trả thù được Lý Tuyết chính là đã trả thù được Bạch Diệc Phi, điều này khiến gã cảm thấy sung sướng vô cùng.

Lý Tuyết nhướn mắt nhìn Tiêu Vinh Đào, hơi chau mày lại: "Tiêu Vinh Đào!"

Đúng lúc này, người phụ nữ bên cạnh Tiêu Vinh Đào thấy vậy, lại liên kết với cuộc đối thoại vừa rồi thì cho rằng Lý Tuyết và Tiêu Vinh Đào có mối quan hệ ái muội, nhất là khi nói về chuyện tối qua.

Hôm qua cô ta đã mời gã cũng ăn tối nhưng Tiêu Vinh Đào lại nói có một bữa tiệc không thể từ chối, bây giờ gã lại hỏi một cô gái xinh đẹp khác là tối hôm qua có vui không thì cô ta không nghĩ lệch lạc mới lạ.

“Tối hôm qua không phải là anh ở chung với con hồ ly tinh này chứ?”, bạn gái chất vấn Tiêu Vinh Đào: “Tối qua anh không hề tham gia bất kỳ bữa tiệc nào!”

Tiêu Vinh Đào giật mình ngẩn ra tiếp sau đó thì đen mặt: “Vớ vẩn! Tối qua đúng là tham gia tiệc mà!”

"Vậy thì sao lại hỏi như thế, chắc chắn tối qua anh ở chung với con hồ ly tinh này!", bạn gái hẳn không tin, cô ta cũng biết Tiêu Vinh Đào đã đổi rất nhiều người yêu rồi cho nên rất không yên tâm với gã.

Tiêu Vinh Đào thấy bộ dáng của cô ta rồi lại quay qua ngó ra xung quanh nhà hàng thấy có vài người bắt đầu quay qua bên này nhìn thì cảm thấy rất mất mặt nên thấp giọng quát: “Việc tối hôm qua không như em nghĩ, đừng có ở đây làm mất mặt anh!”

“Anh!”, bạn gái nghe xong câu này thì càng tin tưởng Tiêu Vinh Đào và Lý Tuyết có vấn đề cho nên mới quay người qua chỗ Lý Tuyết nói: “Con hồ ly tinh không biết xấu hổ này!”

Sắc mặt của Lý Tuyết vô cùng khó coi, vốn dĩ cô vẫn còn sợ hãi chuyện xảy ra tối hôm qua.

“Tôi với anh ta chẳng có quan hệ gì hết!”, Lý Tuyết lạnh lùng nói: “Tôi đã kết hôn rồi!”

Người phụ nữ ngẩn ra tiếp sau đó lại càng nổi điên: “Kết hôn rồi còn đi ra ngoài dụ dỗ người đàn ông khác! Hồ ly tinh!”

Lời vừa dứt thì có một thanh âm vô cùng chát chúa vang lên.

"Bốp!"

Âm thanh này to đến nỗi khiến tất cả mọi người trong nhà hàng đều quay lại nhìn.

Người phụ nữ ôm chặt má mình, đần mặt ra nhìn người đàn ông không quen trước mắt.

Tiêu Vinh Đào thấy vậy thì nổi khùng lên, dù gì thì cô ta cũng là người đàn bà của gã, nhưng lại bị tên đàn ông khác đánh thì có khác gì đánh vào mặt gã đâu: "Con mẹ mày dám đánh người đàn bà của tao à? Mày...".

Nói đến đây thì Tiêu Vinh Đào bỗng nghẹn lại bởi vì bây giờ gã mới nhận ra người đàn ông này là ai.

Làn da của Bạch Diệc Phi đen hơn một chút, cũng gầy hơn một chút, mà Tiêu Vinh Đào lại chỉ lo nói chuyện với Lý Tuyết mà hầu như quên luôn Bạch Diệc Phi đang ngồi đó cho nên vẫn chưa nhận ra anh.

"Bạch Diệc Phi?", Tiêu Vinh Đào trợn trừng hai mắt: "Sao cậu lại ở đây?"

Ánh mắt Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn hai người: "Tôi và vợ mình đang ăn cơm, tại sao lại không thể ở đây?"

Bạn gái của Tiêu Vinh Đào không dám mở miệng thêm nữa, khí thế của Bạch Diệc Phi quá mức khủng bố, cô ta thấy sợ.

"Cậu... không phải cậu đã...", Tiêu Vinh Đào nhất thời không phản ứng kịp, Bạch Diệc Phi đã mất tích cả tháng nay rồi, chẳng lẽ không phải là đã chết từ lâu rồi sao? Sao bây giờ vẫn sống sờ sờ đứng ở đây thế này?

Bạch Diệc Phi hừ lạnh, anh biết Tiêu Vinh Đào đang nghĩ cái gì trong đầu, nhưng mà anh không muốn nói những lời thừa thãi: "Tiêu Vinh Đào,

tôi đang định tìm cậu đây, bắt nạt vợ tôi, cậu cho rằng tôi sẽ bỏ qua cho cậu hay sao?”

“Ý của cậu là gì?”, Tiêu Vinh Đào theo phản xạ lùi về phía sau một bước, trước đó gã từng bị Bạch Diệc Phi đập cho một trận cộng thêm cơn khủng hoảng sau khi công ty của gã bị phá sản khiến cho gã sinh ra một loại cảm giác sợ hãi theo bản năng.

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Việc xảy ra tối qua, đừng cho là tôi không biết”.

"Cái ông giám đốc Phùng của cậu ngày hôm nay đã bị tôi đến đập phá hết xương, người cũng bị tôi đập cho một trận rồi, còn có gã Ngưu Kim ăn cây táo rào cây sung kia cũng đã bị tôi sa thải”.

"Bây giờ, chỉ còn lại cậu thôi, cậu nói xem, tôi nên đập cho cậu một trận hay là lại khiến cho công ty của cậu phá sản thêm lần nữa đây?”

Tiêu Vinh Đào nghe vậy thì rùng mình một cái, gã nói hôm nay làm sao mà lại không liên lạc được với giám đốc Phùng, hoá ra là nhà xưởng bị người ta phá rồi, người cũng bị xử lý, mà Ngưu Kim kia vốn cũng định từ chức thì giờ quả thực đã nghỉ việc rồi nhưng mà là do Bạch Diệc Phi sa thải.

Nhất thời Tiêu Vinh Đào không nói được gì, bạn gái nhìn thấy gã như vậy thì trong lòng cũng thót lên một cái theo bản năng.

Bạch Diệc Phi lúc này mới quay ra nói với bạn gái Tiêu Vinh Đào: “Tôi không đánh phụ nữ, nhưng mà cô dám mắng vợ tôi thì tôi không thèm quan tâm cô có phải phụ nữ hay không, đều đánh hết!”

"Bây giờ, lập tức xin lỗi vợ tôi!”

Bạn gái nghe vậy thì liếc mắt nhìn Tiêu Vinh Đào một cái, do dự mãi không nói gì.

Tiêu Vinh Đào biết, bây giờ không phải là lúc để đối đầu với Bạch Diệc Phi cho nên kéo bạn gái của mình qua đẩy về phía trước mặt Lý Tuyết: “Mau xin lỗi!”

Bạn gái thấy vậy thì chỉ đành cúi đầu: “Xin lỗi...”.

Tiêu Vinh Đào thấy vậy thì lập tức cười nịnh nọt: “Xin lỗi cũng xin lỗi rồi, vậy chúng tôi không làm phiền hai người ăn cơm nữa”.

Nói xong gã bèn kéo bạn gái mình rời đi.

“Đứng lại!”, Bạch Diệc Phi lập tức gọi bọn họ lại: “Tôi cho phép các người đi chưa?”

Tiêu Vinh Đào khựng lại, liền sau đó sắc mặt sa sầm lại nói: “Bạch Diệc Phi, cậu còn muốn gì nữa?”

"Xin lỗi là việc của cô ta, việc của cậu tôi còn chưa tính với cậu đâu!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 434

Tim Tiêu Vinh Đào đập mạnh: “Chuyện tối hôm qua chỉ là hiểu lầm thôi, tôi bị ép...” Bạch Diệc Phi không tin lý do thoái thác này của Tiêu Vinh Đào, anh bước từng bước về phía trước mặt Tiêu Vinh Đào, sau đó dùng âm thanh chỉ hai người nghe được: “Về chờ chuẩn bị lưu lạc đầu đường xó chợ đi”.

“Nếu lại có lần sau thì tôi sẽ không nương tay đâu, tôi sẽ giết chết cậu”.

Lúc nói những lời này Bạch Diệc Phi không che giấu sát ý của mình.

Tiêu Vinh Đào bị sát ý của Bạch Diệc Phi khiến cho đổ mồ hôi lạnh, nỗi sợ trong gã ngày càng lớn.

Bạch Diệc Phi hừ lạnh: "Cút”.

Tiêu Vinh Đào nuốt nước bọt, gã kéo bạn gái vội vàng chuồn đi.

Người trong phòng ăn thấy hết trò vui rồi thì lại tiếp tục ăn cơm.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết không muốn ăn nữa, cả hai người lái xe về nhà.

Trên xe, Lý Tuyết không nhịn được mà hỏi Bạch Diệc Phi: “Anh thật sự mang người đến phá công xưởng của giám đốc Phùng hả?”

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Ừ, đúng thế, từ nay về sau xưởng đó sẽ là của em”.

“Phá công xưởng của ông ta chủ yếu vì muốn trút giận thay em thôi, còn mấy sản phẩm kém chất lượng đó không đáng giá bao nhiêu cả, bây giờ anh đã mua lại xưởng đó rồi, sau này công ty có thể tự mình sản xuất, không cần lo lắng về vấn đề chất lượng nữa”.

Lý Tuyết thấy vậy thì vô cùng cảm động, song cô cũng cảm thấy bản thân vô dụng, có Bạch Diệc Phi giúp đỡ thì mới có thể giải quyết được vấn đề, điều này khiến cô cảm thấy bất lực vô cùng.

Lý Tuyết không khỏi thở dài một hơi, mình phải cố gắng hơn nữa mới được

...

Buổi sáng, Bạch Diệc Phi muốn đi thăm vợ chồng Trương Hoa Bân, anh bảo Lý Tuyết đi cùng, nhưng cô còn có việc ở công ty nên không đi được.

Trước đó Bạch Diệc Phi đi một chuyến tới bệnh viện Ngọa Long, sau khi xem xét qua tình hình thì anh lại dẫn theo Lưu Hiểu Anh đi tiếp.

Lưu Hiểu Anh cứ nằng nặc đòi đi cùng, Bạch Diệc Phi không còn cách nào khác đành phải dẫn cô ta theo.

Bệnh viện mà Trương Hoa Bân ở không ở thành phố Thiên Bắc, mà ở thành phố Long Nam kế bên, nếu lái xe thì mất khoảng 3 tiếng là tới.

Sau khi đi hết đường cao tốc thì có đi qua một đoạn đường ở ngoại thành, trên đường Lưu Hiểu Anh cảm thấy đói bụng, cô ta nhìn thấy bên đường có một quán mì nhỏ thì vội kêu dừng xe: "Mau dừng xe, mau dừng xe, tôi muốn ăn mì".

Bạch Diệc Phi nhìn đồng hồ thấy cũng sắp 12h rồi, thế nên anh dừng xe ở bên đường.

Đang ở ngoại ô nên rất hoang vu, xung quanh chỉ có một quán này, cũng chả gia đình nào ở đây, khắp nơi đều là cánh đồng rộng lớn.

Tên của quán mì nhỏ này cũng rất tùy tiện, quán mì Trương Ký, có vẻ chủ quán họ Trương.

Hai người xuống xe xong thì đi vào quán, bởi vì ở đây rất hẻo lánh nên trong quán chỉ có hai ba người khách với chủ quán và vợ.

Quán nhỏ này rất cũ kĩ, bức tường cũng bị đen xì, bàn ghế dùng lâu năm, xem ra là một quán mì từ thời xưa.

Sau khi Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh ngồi xuống thì vợ chủ quán, một người phụ nữ hơn 50 tuổi tiến lại hỏi: "Hai người dùng gì ạ?"

Lưu Hiểu Anh nhìn thực đơn: "Cho tôi hai bát mì thịt bò".

Bạch Diệc Phi cũng lười chọn: "Cho tôi một bát giống cô ấy".

"Được, hai người chờ chút".

Đợi vợ chủ quán đi rồi thì Lưu Hiểu Anh mới cười ha ha: "Khẩu vị của anh cũng giống của tôi nhỉ".

"Tôi chỉ lười chọn thôi, hơn nữa mì thịt bò cũng khá được", Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói.

Lưu Hiểu Anh bĩu môi: "Thừa nhận thì cũng có sao đâu".

Bạch Diệc Phi cười khỏ: "Sao có cái đó mà cô cũng phải so đo hả".

"Biết rồi sao còn hỏi, anh xấu tính thật", Lưu Hiểu Anh bậm bậm nói.

Bạch Diệc Phi đột nhiên nhớ lại trước kia Lưu Hiểu Anh từng nói rằng cô thích anh, lúc đó anh đã từ chối rồi, anh cũng đã nói rất rõ ràng, nhưng hình như Lưu Hiểu Anh vẫn như thế.

"Cô cũng biết ý của tôi rồi, hành vi hiện giờ của cô không phải cũng coi là xấu xa hả?", Bạch Diệc Phi phản bác lại.

Lưu Hiểu Anh trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi: "Tôi xấu xa đó thì sao hả? Tôi rõ ràng là bạn anh, anh nghĩ đi đâu vậy hả? Tôi thấy anh mới là suy nghĩ không đúng đắn đó?"

Không lâu sau vợ chủ quán mang ra hai bát mì thịt bò.

"Hai cô cậu từ từ ăn nhé".

“Cảm ơn”, Lưu Hiểu Anh bung bát mì ăn xì xụp ăn như hổ đói.

Trong lúc hai người ăn thì lại có một vị khách tới, là một cậu thanh niên nhìn có chút ngốc nghếch.

“Ông chủ, cho hai bát mì thịt sườn”.

Người đó ngồi sau bọn họ tám chuyện với vợ chủ quán, hình như là khách quen ở đây.

Hai người đang nói chuyện vui vẻ thì vợ chủ quán đột nhiên ngất xỉu.

“Dì Vương”, cậu thanh niên đó lập tức đỡ lấy vợ chủ quán, để bà ấy ngồi trên ghế.

Chủ quán nghe thấy thế thì vội chạy ra ngoài, sau đó lo lắng hỏi: “Chuyện gì vậy? Đang yên đang lành sao lại ngất xỉu thế”.

“Không biết...”, cậu thanh niên cũng lo lắng: “Đề cháu xem cho dì ấy”.

“Hả, cậu xem hả? Cậu biết xem bệnh à? Sao tôi không biết nhỉ?”, ông chủ Trương dường như không tin tưởng: “Thôi thôi, để tôi mang bà ấy đi bệnh viện”.

“Hãy tin cháu”, cậu thanh niên nói bằng giọng chắc nịch: “Nhìn tình trạng của dì Vương rất giống bị trúng độc”.

“Cái gì? Trúng độc?”, chủ quán khó tin nói: “Trúng độc gì?”

Ba vị khách hào hứng hóng chuyện.

“Thời đại nào rồi mà còn trúng độc?”

“Đúng đó, làm như trong phim kiếm hiệp vậy, ăn cơm mà cũng có thể trúng độc hả?”

“Đừng nghe cậu ta đoán mò, mau đưa đi bệnh viện đi? Chẳng may là bệnh gì thì không tốt đâu”.

Chủ quán cũng thấy thế: "Đi thôi, tôi đưa bà ấy đi bệnh viện".

Thanh niên đó kiên trì nói: "Dì Vương thật sự bị trúng độc, tôi có thể giải độc".

Nhưng chủ quán không tin cậu ta, ông ta tự mình nâng dì Vương ra ngoài.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì nhìn sang Lưu Hiểu Anh: "Có đi xem không?".

Lưu Hiểu Anh ăn xong miếng cuối cùng, cô ta lau miệng rồi mới đứng dậy.

"Tôi là bác sĩ, để tôi khám thử", Lưu Hiểu Anh đi tới.

"Cô là bác sĩ?"

Chủ quán thấy Lưu Hiểu Anh chỉ tầm hai mươi tuổi thôi, ông ta làm sao tin được, là y tá nghe còn xuôi tai.

Ba người khách kia cũng thấy vậy.

"Cô gái, cô trẻ thế mà là bác sĩ hả? Bác sĩ không phải toàn mấy người lớn lớn tuổi sao?"

"Đúng đấy, tôi thấy cô cùng lắm chỉ là y tá thôi".

"Phải đó, thanh niên bây giờ đi đâu cũng thích nói mình là bác sĩ, trong khi bản thân chỉ là y tá thôi".

Lưu Hiểu Anh không nghe nổi nữa: "Tôi nói tôi là bác sĩ, mấy người không tin thì cũng đừng làm lỡ dở việc cứu người".

Chủ quán rất khó xử: "Cô gái, cô thật sự là bác sĩ hả? Vậy cô phải có giấy phép hành nghề chứ?"

Lưu Hiểu Anh nhe răng: "Tôi vội ra ngoài nên không mang theo".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 435

Cô ta vừa nói xong thì ba vị khách kia bật cười: “Ông nhìn xem, cô ta chắc chắn đang nói dối”. Chủ quán nghe thế cũng chỉ biết thở dài: “Tôi thấy vẫn nên tranh thủ thời gian đưa đến bệnh viện đi”.

Lúc này cậu thanh niên kia nhìn Lưu Hiểu Anh: “Cô là bác sĩ thật hả? Trung y hay Tây y thế?”

“Liên quan gì đến anh hả?”, Lưu Hiểu Anh bị chọc tức nên giọng điệu rất không tốt.

Cậu thanh niên kia sờ mũi, trông có chút xấu hổ, sau đó quay đầu nói với chủ quán: “Chú Trương, những gì tôi nói đều là thật, dì Vương bị trúng độc rồi”.

Nói xong thì cậu thanh niên bước tới giúp chủ quán đỡ cô Vương dậy, còn móc từ trong túi ra một viên thuốc: “Đây là thuốc giải độc do chính tay tôi điều chế, chỉ cần dì Vương ăn xong thì chắc chắn sẽ tỉnh lại”.

Ngoại trừ Lưu Hiểu Anh và Bạch Diệc Phi ra thì những người khác đều nhìn cậu thanh niên như thể nhìn một thằng ngốc, bọn họ nghi ngờ đầu óc cậu thanh niên có vấn đề.

Chủ quán Trương hơi mất kiên nhẫn: “Được rồi, được rồi, thời gian không đợi ai cả đâu, tôi muốn đi lấy xe”.

Cậu thanh niên rất sốt ruột: “Nếu không cho dì ấy ăn thì tình trạng sẽ càng nghiêm trọng đấy”.

Nói xong cậu thanh niên còn thở dài: “Đây chính là thuốc giải do tôi bí mật điều chế. Lúc điều chế đã tốn rất nhiều công sức. Lúc đầu muốn bán cho chú với giá gốc, nhưng mà bây giờ chú lại không chịu tin, thế nên tôi đành tặng miễn phí cho chú một viên này vậy”.

Thấy cậu ta lấy ra viên thuốc giải độc thì ba người khách kia cảm thấy rất mới lạ, còn chủ quán lại chẳng có cảm giác gì cả, ngược lại ông ta còn thấy đang làm mất thời gian, ông cũng không thèm nhìn qua.

“Tôi không có thời gian lãng phí với cậu, tránh sang một bên”, chủ quán Trương đã không kiên nhẫn nữa.

Lưu Hiểu Anh đứng một bên chớp mắt mấy cái, cô ta nhìn nhìn viên thuốc trong tay cậu thanh niên, đôi mắt cô ta bỗng lóe lên, mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu.

Bạch Diệc Phi hơi nhíu mày, nhưng cũng không nói gì.

Đúng lúc này cơ thể chủ quán Trương hơi lung lay, sau đó ông ta cũng ngất xỉu.

“Á...”

Cậu thanh niên nhanh chóng đưa tay ra đỡ, đáng tiếc không chịu nổi sức nặng của hai người nên cuối cùng cả ba đều ngã xuống xuống đất.

“Chuyện này là sao?”, cậu thanh niên nói thəm một câu.

Cùng lúc đó ba người khách đang đứng hóng chuyện cũng lần lượt ngất xỉu trên bàn.

May mắn Bạch Diệc Phi có ý chí tương đoi mạnh, nên anh đã gắng gượng không ngất đi: “Hiểu Anh...”

Gọi một tiếng này xong thì Bạch Diệc Phi mới hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Lưu Hiểu Anh phát hiện có chuyện gì đó không đúng, cô ta đi nhanh đến bên cạnh Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi?”

Cậu thanh niên kia không bị ngất xỉu, vì thế đã nhanh chóng lấy viên thuốc trong tay ra định dứt cho đi Vương, nhưng Lưu Hiểu Anh đã chặn lại:

“Từ từ đã, thuốc của cậu có thể giải độc thật không? Nếu thật tôi sẽ mua nó”.

“Chắc chắn luôn!”, ánh mắt cậu thanh niên sáng lên, sau đó lại nói: “Nhưng mà thuốc của tôi rất đắt, một viên năm ngàn”.

“Năm ngàn? Sao cậu không đi ăn cướp luôn đi?”, Lưu Hiểu Anh tròn tròn mắt.

Cậu thanh niên rụt cổ: “Đúng là giá rất mắc, tôi nói cho cô biết, đây mới là giá gốc thôi đấy!”

Lưu Hiểu Anh nhìn Bạch Diệc Phi bên cạnh, cô ta không mặc cả nữa: “Được rồi, năm ngàn, đưa thuốc cho tôi”.

Cậu thanh niên cười hì hì, sau đó lại lấy từ trong túi ra một viên nữa đưa cho Lưu Hiểu Anh: “Tiền đâu?”

“Từ từ đã, để tôi cho anh ấy uống trước”.

Lưu Hiểu Anh dứt viên thuốc cho Bạch Diệc Phi, không bao lâu sao Bạch Diệc Phi đã tỉnh lại, chỉ là đầu óc vẫn còn hơi mơ hồ: “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Trúng độc”, Lưu Hiểu Anh trả lời: “Khí độc phát tán trong không khí, không màu không vị”.

“Cô không sao chứ?”, Bạch Diệc Phi lo lắng nhìn nhìn cô ta một chút.

Lưu Hiểu Anh lắc đầu: “Tôi không sao. Tôi thường xuyên tiếp xúc với độc nên không ảnh hưởng đến tôi”.

Lúc này cậu thanh niên mới ồ lên một tiếng: “Chị gái, cô đúng là bác sĩ hả? Còn hiểu về độc nữa?”

Lưu Hiểu Anh tức giận trừng mắt nhìn cậu ta: “Ai cần cậu quan tâm!”

“À mà... đưa tiền cho tôi đi chứ?”, cậu thanh niên kiên nhẫn dò hỏi.

Lưu Hiểu Anh hít sâu một hơi, cô ta lấy điện thoại ra chuyển khoản cho cậu ta năm ngàn: “Đó”.

Cậu thanh niên nhận được tiền thì sung sướng đến phát điên: “Cuối cùng cũng có tiền”.

Bạch Diệc Phi hơi nhíu mày, anh đã đoán ra được gì đó, nên có chút tò mò về cậu thanh niên này: “Thuốc giải của cậu rất có tác dụng nhỉ”.

“Đó là...”, cậu thanh niên cũng chẳng khiêm tốn chút nào: “Đó là thuốc giải có một không hai do tôi bí mật điều chế, đương nhiên là có tác dụng rồi”.

Bạch Diệc Phi nhìn những người khác, anh vẫn còn thấy hơi choáng. Người đầu tiên bị trúng độc là dì Vương, hiện giờ bà ấy đã bắt đầu co giật: “Hiểu Anh, mau nhìn bà ấy!”

Lưu Hiểu Anh nhìn thấy cũng giật mình, cô ta lập tức ngồi xổm xuống: “Thời gian trúng độc đã lâu, nhất định phải uống thuốc giải”.

“Hơn nữa sợ rằng những người khác cũng không khá hơn là mấy”.

Nói xong cô ta quay đầu nhìn về phía cậu thanh niên kia: "Cậu còn bao nhiêu thuốc giải? Lấy ra đây, tôi mua hết".

Cậu thanh niên nghe thấy thế thì càng vui sướng: “Có, còn khoảng hơn mấy trăm viên, nhưng mà tôi để ở nhà hết rồi, trên người tôi bây giờ chỉ còn lại một viên cuối cùng”.

Lưu Hiểu Anh đứng dậy, cô ta không quan tâm cậu thanh niên có đồng ý hay không mà thẳng thừng đoạt lấy viên thuốc dứt cho dì Vương ăn.

“Nhà cậu ở đâu?”, Bạch Diệc Phi đứng lên: “Tốn bao nhiêu thời gian?”

“Vừa đi vừa về mất nửa tiếng”, cậu thanh niên trả lời.

Lưu Hiểu Anh nhíu mày, cô ta chăm chú nói: “Chỉ có nửa tiếng. Trước tiên tôi sẽ dùng kim để không cho độc tố lan tràn, nhưng quá nửa tiếng thì

sẽ không không chế được nữa”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, anh nói với cậu thanh niên: “Bây giờ cậu mau về nhà lấy đi, toàn bộ chỗ đó tôi sẽ mua hết, nhất định phải quay lại trong vòng nửa tiếng!”

Cậu thanh niên cũng biết chuyện này rất khẩn cấp: “Yên tâm đi. Tôi về đây”.

Nói xong thì cậu thanh niên chạy ra khỏi quán.

Bạch Diệc Phi đi qua giúp đỡ, anh nâng ba người nằm trên đất dậy. Lúc này dì Vương cũng tỉnh lại, nhưng cơ thể vẫn còn chút suy yếu, bà ấy thấy được tình trạng trong quán thì bị dọa cho sợ hãi: “Chuyện này... sao lại thế này?”

Bạch Diệc Phi thản nhiên bước qua nói: “Trúng độc, tất cả mọi người đều bị ngất. Vừa rồi cậu thanh niên kia cho bà uống thuốc giải, bây giờ cậu ta đã về nhà lấy thuốc giải còn lại rồi, không cần lo lắng”.

Bên kia Lưu Hiểu Anh đã lấy ra kim châm ra, dì Vương nhìn thấy thì quát to một tiếng: “Cô làm gì vậy?”

“Cô ấy ngăn độc tổ lan ra”, Bạch Diệc Phi vội vàng giải thích: “Đó là kim châm cứu”.

Dì Vương cũng kịp thời phản ứng lại. Chủ yếu là do vừa mới tỉnh lại, còn bị chuyện trúng độc dọa sợ nên trong lúc nhất thời mới nghĩ Lưu Hiểu Anh muốn làm chuyện xấu.

“Ừ, tôi xin lỗi...”, dì Vương hơi xấu hổ, nhưng không nhịn được lo lắng hỏi: “Sao lại trúng độc vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chồng tôi thế nào rồi?”

“Bà yên tâm đi, không có chuyện gì đâu”, Bạch Diệc Phi lên tiếng an ủi, nhưng lông mày anh đã nhăn hết lại.

Mới bắt đầu anh còn chưa nhận ra, về sau anh đã phát hiện, chỉ sợ độc này là nhằm vào anh.

Nơi này chỉ là một quán mỳ ven đường ở ngoại thành, bên trong đều là người bình thường, bọn họ sẽ không đắc tội ai đến mức người ta phải dùng độc.

Vậy thì người hạ độc muốn nhằm vào anh, còn những người này bị anh liên lụy.

Trong lòng Bạch Diệc Phi cảm thấy hồ thẹn, nhưng mà anh cũng không nói gì, bởi vì anh sẽ cố hết sức để cứu những người này.

Có Lưu Hiểu Anh ở đây, cộng thêm cậu thanh niên kia về nhà lấy thuốc giải nên anh cũng không lo lắng. Bây giờ điều khiến anh lo lắng hơn là nếu như đã biết anh ở đây rồi, sau khi hạ độc xong chắc chắn sẽ có người xuất hiện để xác nhận tình trạng của anh.

Bạch Diệc Phi nhìn về phía cửa, trong lòng dần dần có dự cảm không tốt.

Mấy phút sau Lưu Hiểu anh đã xử lý xong độc tính của một người, còn lại ba người nữa.

Ngay lúc này đột nhiên ở cửa xuất hiện một chiếc xe tải màu đen, hơn mười người mặc quần áo đen bước xuống từ trên xe, bọn họ cầm gậy trong tay, chuẩn bị xông vào quán.

Bạch Diệc Phi thấy thế nhanh chóng đứng dậy, anh nói với Lưu Hiểu Anh: “Chú ý an toàn”.

Nói xong thì Bạch Diệc Phi xông ra ngoài.

Lưu Hiểu Anh cũng để ý đến tình huống bên ngoài, cô ta lo lắng dừng động tác trên tay lại.

Nhưng Bạch Diệc Phi đã xông ra rồi.

Dì Vương đứng một bên bị dọa đến mức không dám nói gì cả, cả người run rẩy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 436

Sau khi Bạch Diệc Phi xông ra đứng chắn ở trước cửa. Lúc này, có người lấy ra một bức ảnh: "Mày có phải là Bạch Diệc Phi không?"

Bạch Diệc Phi trong bức ảnh trắng hơn bên ngoài một chút, nhìn thoáng qua có vẻ không giống lắm.

Bạch Diệc Phi đã sớm biết bọn họ tới đây để tìm mình nên thẳng thắn thừa nhận: "Là tôi".

Dứt lời, người kia liền nói: "Chính là nó, lên cho tao".

Ánh mắt của Bạch Diệc Phi lạnh lẽo, chủ động xông ra ngoài.

Sau khi trải qua một tháng huấn luyện gian khổ, Bạch Diệc Phi đã sớm thay da đổi thịt, đối mặt với mười mấy tên này, anh có thể xử lý bọn chúng dễ như trở bàn tay.

Chỉ cần nhìn thấy cây gậy của tên kia sắp sửa vung tới, Bạch Diệc Phi liền nghiêng đầu một cái rồi nhảy lên, chân phải tung một cú đá giáng trời khiến cho tên đó một đường "thẳng cánh cò bay". Bởi vì phía sau còn có mấy người nữa nên sau khi tên đó bị ngã liền liên lụy tới đồng bọn ngã xuống theo như rơm như rạ.

Bạch Diệc Phi tiếp đất xong liền nhặt một cây gậy, giơ tay lên chặn cây gậy sắp rơi xuống người của mình, cùng lúc đó lại giơ chân ra sút bay đám người đó.

Đám người còn lại cũng đồng thời xông lên, Bạch Diệc Phi quay người tóm lấy một tên, sau đó xoay tên đó như chong chóng nhằm gạt hết mấy tên xung quanh ra, rồi lại tiếp tục mượn cơ thể của tên đó để nhảy lên đá bay mấy tên đứng gần mình.

Chả mấy chốc, mười mấy tên mặc quần áo đen bị Bạch Diệc Phi đánh cho thừa sống thiếu chết nằm la liệt trên đất không đứng dậy nổi.

Bạch Diệc Phi tìm được tên cầm đầu liền đạp một cú lên người gã: "Ông chủ của mày là ai?"

Tên đó vẫn còn mạnh miệng cãi chày cãi cối: "Phụt, bố mày còn lâu mới nói cho mày, thằng chó má, mày chính là tội phạm giết người!"

Bạch Diệc Phi nghe vậy ánh mắt rũ xuống, cười lạnh một tiếng: "Tội phạm giết người?"

"Xem ra mày đã biết tao giết người của Tùng Vuư Duy rồi?"

"Mày là người của nhà họ Tùng? Hay là nhà họ Diệp?"

Bạch Diệc Phi khẽ cau mày, có lẽ đều không phải, nhà họ Tùng và họ Diệp hiện tại chắc chắn sẽ không dám ra tay với anh, trừ khi bọn họ bị người của hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô dồn ép.

Vậy là ai?

Hơn nữa làm sao bọn họ có thể biết được dấu vết của anh?

"Giết người sẽ phải đền mạng! Hừ! Mày cứ chờ đấy, còn rất nhiều người nữa sẽ tới giết mày!", tên kia lại tiếp tục chửi rủa.

Bạch Diệc Phi dùng sức đạp một cái, hỏi lại lần nữa: "Ông chủ chúng mày là ai?"

"Nếu mày không nói thì tao sẽ lập tức giết chết mày! Dù sao thì tao cũng giết không ít người rồi!", mặc dù miệng có cứng rắn như thế nào đi nữa, không phải cũng vẫn sợ chết hay sao?

Tên kia nghe vậy con người hơi co lại, quả thật gã ta cũng sợ chết nhưng vẫn quyết không lên tiếng.

Bạch Diệc Phi từ từ ngồi xuống, bóp mạnh vào cổ của gã: "Có nói không?"

Khi Bạch Diệp Phi gia tăng sức lực, tên đó liền cảm thấy ngạt thở, càng ngày không khí càng ít đi khiến cho gã không chịu được mà giãy giụa, đáng tiếc là Bạch Diệp Phi đè gã vô cùng gắt gao, không để cho gã nhúc nhích.

Tên đó thật sự bị dọa sợ hãi, cuối cùng cũng nói một cách đứt quãng: "Tôi... nói..."

"Ông chủ là ai chúng tôi thật sự cũng không biết, ông ta cho chúng tôi tới để giết anh, nói là giết người thì phải đền mạng!"

Bạch Diệp Phi cau mày: "Ông ta tự mình tới nói cho chúng mày biết?"

"Không phải, hình như là một người đàn ông đeo khẩu trang, còn những cái khác tôi không biết".

Ánh mắt Bạch Diệp Phi sắc lạnh nhìn chăm chăm vào gã, câu này nói cũng chẳng có tích sự gì?

Tên kia thấy Bạch Diệp Phi vẫn không buông tha cho mình, lại mở miệng nói: "Còn nữa, người đàn ông kia nói, sau khi để cho chúng tôi giết anh liền tìm ông chủ để báo cáo kết quả, ông chủ ở ngay quán trà phía trước".

Đứt lời, Bạch Diệp Phi không chịu được mà nện cho tên đó một cú: "Sao không nói sớm!"

"Cởi quần áo ra!"

"Hả?", tên kia sửng sốt: "Cởi... Cởi quần áo?"

"Đừng nói nhảm, mau lên!", Bạch Diệp Phi trực tiếp ra tay, tên đó bị dọa cho sợ hãi nên mau chóng đem quần áo của mình cởi xuống.

Bạch Diệp Phi nhanh chóng đổi lại quần áo, nói với đám người xung quanh: "Nếu không muốn chết thì rút đi càng xa càng tốt!"

Đứt lời, tên kia mang tất cả đám đàn em lao thẳng lên xe, chạy trốn nhanh như một làn khói.

Bạch Diệc Phi quay người nhìn vào trong cửa hàng, dì Vương bị dọa sợ chết khiếp đã trốn vào trong nhà bếp, mà Lưu Hiểu Anh vẫn còn chăm chú cho người khách bị trúng độc, cũng không có chú ý tới anh.

Bạch Diệc Phi đi tới, đứng ở trước cửa: "Hiểu Anh, tôi có chút chuyện cần phải xử lý, cô ở chỗ này chờ tôi".

Lưu Hiểu Anh ngẩng đầu: "Anh đi đâu?"

"Tôi tới gặp bạn một chút".

Lưu Hiểu Anh không hề tin tưởng lời giải thích của Bạch Diệc Phi: "Tôi đi với anh".

"Bọn họ cần cô", Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói: "Người kia hẳn là sẽ quay trở lại".

Lưu Hiểu Anh mím môi, giờ phút này vẫn còn một ít người chưa được chăm cứu, cô ta không có ở đây, mấy người này không được chăm cứu, nhất định sẽ không đợi được người thanh niên kia lấy thuốc giải về để cứu họ.

Nhưng cô ta cũng rất lo lắng cho Bạch Diệc Phi, tình huống vừa mới xảy ra ở bên ngoài cô ta cũng không có chú ý tới, chỉ vì cô ta không dám nhìn mà thôi, còn may, một tháng này Bạch Diệc Phi không biến mất một cách vô ích, anh đã đem tất cả đám người xử lý xong xuôi.

Bạch Diệc Phi không muốn lãng phí thời gian liền quay người rời đi.

...

Bạch Diệc Phi dựa vào lời nói của tên kia liền một mực đi thẳng về phía trước, đi được hơn mười phút, cũng nhìn thấy một tiệm trà nằm ở ven đường vô cùng hẻo lánh, nhưng xung quanh vẫn còn có vài gia đình sinh sống, còn có cả một cái chợ nhỏ.

Cùng lúc đó, Bạch Diệc Phi phát hiện ra một điểm rất bất thường, đó chính là ven đường có một chiếc xe thương vụ mắc tiền dừng lại ở đây không hề ăn khớp với khung cảnh nơi này.

Loại xe thương vụ này nhất định sẽ không xuất hiện ở quán trà nhỏ vắng vẻ như thế này, xem ra, tên kia nói không sai, ông chủ phía sau bọn họ chờ ở chỗ này.

Lúc này, trong quán trà chẳng có mấy người, không, phải nói là quán trà này đã được người ta bao toàn bộ mới đúng.

Trong quán trà chỉ có một người ngồi, còn là một cô học sinh, nhìn chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi, dáng dấp cũng không tệ lắm, gương mặt hơi tròn trông rất đáng yêu.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cô ta có chút kinh ngạc, ông chủ phía sau chính là cô học sinh này sao?

Một cô học sinh mười bảy mười tám tuổi, vậy mà trong lòng có thể máu lạnh như thế, còn biết tìm người đi giết người!

Đây là việc một cô học sinh mười bảy mười tám tuổi biết làm sao?

Được rồi, đây không phải là điều quan trọng nhất, điểm mấu chốt vẫn là anh căn bản không hề quen biết cô học sinh này!

Không đúng, Bạch Diệc Phi đột nhiên nhớ ra, vừa rồi tên kia mới nói giết người thì phải đền mạng, vậy người này nhất định là vì báo thù cho Tùng Vu Duyệt, như vậy cô ta chắc chắn có quan hệ với Tùng Vu Duyệt.

Trong lòng Bạch Diệc Phi đột nhiên trầm xuống, anh tạm thời còn không biết người mười bảy mười tám tuổi có quan hệ với Tùng Vu Duyệt là ai, nhưng xem ra trước mắt anh phải đối phó với người này một chút.

Vì vậy Bạch Diệc Phi đi tới, cúi đầu thấp, dáng vẻ vô cùng cung kính.

"Người chạy rồi ạ", Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói.

Cô học sinh sau khi nghe xong, tách trà trong tay bị đặt mạnh xuống kêu lên một tiếng loảng xoảng: "Một đám vô dụng!"

"Vương Lô đúng là có vấn đề, cung cấp thông tin không đáng tin cậy chút nào!"

Tiếng nói vừa dứt, đôi mắt vừa rũ xuống của Bạch Diệc Phi lúc này tròn to, trong lòng hoảng sợ không thôi.

Vương Lô?

Giờ phút này, Bạch Diệc Phi cảm thấy cơn phẫn nộ ngập trời vì bị phản bội.

Cùng lúc đó, anh đã nghĩ thông suốt một số chuyện trước đây còn vương mắc trong lòng, hóa ra tất cả điểm máu chót đều do Vương Lô.

Giỏi lắm!

Bạch Diệc Phi cúi đầu dùng đầu lưỡi đẩy quai hàm, kìm nén cơn phẫn nộ.

"Có cần đuổi theo không ạ?", Bạch Diệc Phi hỏi một câu.

Cô học sinh hừ lạnh một tiếng: "Đuổi cái gì mà đuổi, người đã sớm cao chạy xa bay, đuổi kịp sao?"

Bạch Diệc Phi cúi thấp đầu, hỏi: "Không phải là cô muốn giết tên đó sao?"

"Nếu không thì sao?", cô học sinh tròn mắt nhìn Bạch Diệc Phi: "Hừ, không giết chết tên đó, tôi khó mà xóa đi mối hận trong lòng".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 437

Trong lòng Bạch Diệc Phi tràn đầy sự nghi ngờ, rốt cuộc cô học sinh này và Tùng Vu Duy có quan hệ như thế nào? Chẳng lẽ lại là bồ nhí gì đó sao? Hơn nữa còn bởi vì tình cảm thật lòng với Tùng Vu Duy cho nên mới tìm người tới giết anh?

Tùng Vu Duy cũng không phải là con người, thế mà lại ra tay với cô học sinh nhỏ tuổi như vậy, đúng là cảm thú!

Bạch Diệc Phi cảm thấy đáng lẽ ra lúc giết gã phải tặng thêm cho gã vài nhát dao nữa mới phải.

Cô học sinh đứng dậy, cũng không muốn tiếp tục ở lại chỗ này.

Bạch Diệc Phi đi theo phía sau cô ta, lúc đi tới trước xe, Bạch Diệc Phi không lên xe mà lạnh nhạt nói: "Tôi cảm thấy không đáng để cô làm như vậy".

Cô học sinh đang lên xe bỗng ngừng lại một lát, quay người nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi: "Anh làm vệ sĩ cho tôi như vậy sao?"

"Tôi chỉ không muốn lương tâm mình bị cắn rứt", Bạch Diệc Phi lạnh nhạt trả lời.

Cô học sinh cười nhạt một tiếng: "Anh không hiểu thì đừng tùy tiện nói ăn nói bậy bạ!"

"Tôi quả thật không hiểu", Bạch Diệc Phi gật đầu: "Vậy cô có hiểu không?"

"Cái gì?", cô nữ sinh ngạc nhiên hỏi.

"Làm người thì nên sống cho chính mình".

Bạch Diệc Phi đã cho rằng người này là cô bồ nhí bé bỏng được Tùng Vu Duyệt nuôi dưỡng cho nên cảm thấy việc này không đáng với cô ta, cũng không đũa cùng giết tận người muốn tìm giết mình, thậm chí anh còn muốn khuyên nhủ cô ta.

Cô học sinh nghe xong cười nói: "Anh đang kể chuyện cười à?"

"Đạo lý này tôi mượn anh dạy sao? Anh chỉ là một tên vệ sĩ, nói trắng ra thì anh chỉ là người làm thuê cho tôi, tôi mới là chủ, nhân viên không có quyền hỏi cũng không có quyền dạy đạo lý cho cô chủ!"

Bạch Diệc Phi ngừng lại, cảm thấy đây chính là một cô công chúa bị chiều hư.

"Vậy người như thế nào mới có quyền giảng đạo lý?", Bạch Diệc Phi hỏi.

Cô học sinh sững sốt một chút, ngay sau đó đáp lại: "Ai cũng không thể! Không đúng, có người có thể nhưng bây giờ người ấy không còn bên cạnh tôi nữa".

Bạch Diệc Phi nghe vậy dễ dàng đoán được người cô ta nói chính là Tùng Vu Duyệt, trong lòng càng cảm thấy không xứng đáng cho cô, con người xấu xa như Tùng Vu Duyệt có thể làm hỏng một cô gái như vậy!

"Không phải còn có cha mẹ sao? Tôi cảm thấy cha mẹ cũng có thể", Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói.

Cô học sinh hừ một tiếng: "Vậy không giống nhau!"

"Có cái gì mà không giống?", Bạch Diệc Phi hỏi lại.

Cô học sinh dường như sắp trả lời nhưng ngừng lại mấy giây rồi mới nói: "Dựa vào cái gì mà tôi phải trả lời anh, tôi nói anh không có tư cách đó!"

Nói xong, cô học sinh quay người lên xe, nói với Bạch Diệc Phi: "Biểu hiện cùng đạo đức nghề nghiệp của anh làm tôi quá thất vọng, cho nên anh đã bị đuổi việc!"

Bạch Diệc Phi đứng tại chỗ nhìn chiếc xe thương vụ dần dần đi xa.

Hãy, mặc dù tính tình có chút nóng nảy nhưng sự xuất hiện của cô học sinh này bên người Tùng Vu Duy cũng rất bình thường, chỉ không tốt ở chỗ Tùng Vu Duy đã gây ra bao nhiêu tai họa cho một cô gái nhỏ như vậy.

Bạch Diệc Phi đứng ở đó một lúc rồi trở lại con đường cũ, khoảng mười mấy phút sau anh vẫn suy nghĩ rất nhiều.

Việc bất ngờ này quả thật không thể ngờ được, anh vô tình phát hiện ra thứ đồ mà anh không tìm thấy.

Thậm chí anh còn mong rằng cô học sinh đó sẽ sớm nghĩ thông suốt, nhưng mà anh đoán lần này không giết cô ta thì sau này hẳn là sẽ gặp lại.

...

Sau khi trở lại quán mì nhỏ, Bạch Diệc Phi thấy tất cả mọi người đều đã tỉnh lại rồi, xem ra chất độc đều đã được giải rồi.

Lưu Hiểu Anh nhìn thấy Bạch Diệc Phi bình an trở lại thì thở phào nhẹ nhõm: "Anh mà không trở lại tôi suýt chút nữa đã đi tìm anh rồi".

"Đừng làm thế", Bạch Diệc Phi xua tay: "Nếu mà cô không tìm được người, tôi quay về rồi thì cô đã bị bắt mất, sẽ vô cùng rắc rối".

"Năm mơ! Tôi còn lâu mới bị bắt cóc!", Lưu Hiểu Anh hừ một tiếng.

Cậu thanh niên kia cười hì hì, chen miệng nói: "Cái gì cơ, thuốc còn thừa đều ở chỗ này, anh vừa mới nói muốn mua toàn bộ à!"

Bạch Diệc Phi cầm lấy lọ thuốc, viên thuốc rất nhỏ.

Một lọ thuốc nhỏ chỉ có mấy trăm viên, anh đưa cho Lưu Hiểu Anh: "Cô nhìn đi".

Lưu Hiểu Anh sau khi nhận lấy cũng không mở ra: "Không cần nhìn, hiệu quả của mấy thứ các anh ăn là mình chứng rõ ràng nhất rồi".

"Cũng đúng", Bạch Diệc Phi gật đầu, sau đó nhìn cậu thanh niên: "Tổng cộng bao nhiêu tiền?"

"Tôi tính một chút, còn thừa lại bốn trăm viên, mỗi viên năm nghìn, tổng cộng là hai triệu".

Nói xong, cậu ta còn do dự nhìn Bạch Diệc Phi: "Anh chắc chắn muốn mua hết sao? Tổng cộng hết hai triệu đấy..."

Bạch Diệc Phi lập tức lấy điện thoại ra để chuyển tiền.

"Con mẹ nó!", cậu thanh niên thấy tài khoản của mình được cộng thêm hai triệu thì cực kỳ vui sướng: "Giàu to rồi! Giàu to rồi!"

Ông chủ Trương ở bên cạnh lập tức tròn cặp mắt.

Không phải chứ? Hai người này nhìn rất tầm thường, thế mà lại phóng khoáng trả luôn hai triệu?

Càng làm cho người ta kinh ngạc chính là người có thể bỏ ra hai triệu lại ăn cơm trong một quán mì nhỏ cũ kỹ như vậy, thật khiến người khác được mở rộng tầm mắt.

Bạch Diệc Phi không biết bọn họ đang nghĩ gì, dù sao thì Bạch Diệc Phi có một chút ý kiến vì vậy liền dặn dò Lưu Hiểu Anh: "Cô trả tiền đi, chúng tôi ra ngoài nói chút chuyện".

Dứt lời, Bạch Diệc Phi nói với cậu thanh niên: "Tôi có chút chuyện muốn nói với cậu, đi không?"

"Đi! Đi!", cậu thanh niên nịnh nọt, có tiền mua tiên cũng được nữa ấy chứ.

Trên chiếc xe bên cạnh, Bạch Diệc Phi lạnh lùng hỏi: "Cậu tên là gì?"

"Phùng Trác".

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Tôi là Bạch Diệc Phi, chủ tịch của tập đoàn Hàu Tước".

Phùng Trác khiếp sợ nhìn anh, lắp bắp nói: "Tập đoàn Hàu... Hàu Tước?"

Mặc dù không phải là thành phố lớn nhưng tập đoàn lớn như vậy chắc chắn đã từng nghe qua.

"Ừ".

Phùng Trác nuốt nước miếng một cái, thái độ vô cùng xun xoe nịnh nọt: "Hi hi, chào chủ tịch Bạch, anh cần gì thì cứ giao phó cho tôi..."

Bạch Diệc Phi nhìn thấy thái độ của cậu ta khẽ cau mày nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ nói: "Thuốc thật sự là do cậu làm?"

"Vâng", Phùng Trác gật đầu.

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy bây giờ cậu có việc làm không?"

"Không có", Phùng Trác lắc đầu: "Nếu có việc tôi cần gì phải đi bán thuốc cơ chứ!"

Bạch Diệc Phi gật đầu một cái: "Tôi cho cậu một công việc còn cho cậu tiền lương, như thế nào?"

"Thật sao?", đôi mắt Phùng Trác sáng rực lên, mong đợi nhìn Bạch Diệc Phi.

"Cậu đến chỗ của tôi sản xuất thuốc, tôi cho cậu tiền".

"Được được được!", Phùng Trác lập tức đáp ứng, mừng rỡ như thể bắt được vàng.

Lúc Lưu Hiểu Anh đi ra nghe được cuộc trò chuyện của hai người, nhìn về phía Phùng Trác: "Cậu từng học Đông y?"

Cô ta sẽ hỏi như vậy bởi vì cô ta biết thuốc độc đó hoàn toàn được sản xuất ra bằng thảo dược, trong đó các thành phần của thảo dược cô ta vừa ngửi qua liền biết ngay, cho nên mới nghi ngờ Phùng Trác học qua Đông Y, hơn nữa tài năng cũng không hề kém cạnh so với cô ta.

Nhưng mà Phùng Trác lắc đầu: "Không có đâu!"

Bạch Diệc Phi cũng rất tò mò: "Vậy tại sao cậu tạo ra được viên thuốc giải?"

"Tự làm đương nhiên sẽ biết thôi!", Phùng Trác hồn nhiên nói.

Bạch Diệc Phi cùng Lưu Hiểu Anh liền câm nín, hai mắt nhìn nhau một cái, con người này quả thật có bản lĩnh, còn dám chém gió nữa cơ đấy.

Nói chuyện xong Bạch Diệc Phi nói: "Chúng tôi phải đến bệnh viện thành phố, cậu ở chỗ này chờ chúng tôi, lúc trở về chúng tôi sẽ đón cậu xuống cùng".

"Được, không thành vấn đề", Phùng Trác gật đầu, lại hỏi: "Khi nào thì các anh tới đây?"

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một lát rồi trả lời: "Tầm ba tiếng sau nhé!"

Phùng Trác tỏ vẻ đã biết, đưa mắt nhìn Bạch Diệc Phi cùng Lưu Hiểu Anh lái xe rời đi.

Trên xe, Lưu Hiểu Anh mới có cơ hội mở miệng hỏi: "Là ai muốn giết anh?"

"Tôi không biết", Bạch Diệc Phi lắc đầu.

Anh quả thật không biết thân phận thật sự của cô gái kia.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 438

Nửa giờ sau Bạch Diệc Phi đi cùng Lưu Hiểu Anh đến bệnh viện thành phố. Cứ nghĩ bên ngoài phòng phẫu thuật sẽ rất yên tĩnh, nhưng không ngờ xung quanh lại có mấy người vây quanh, còn có mấy số bác sĩ y tá đang cãi vã gì đó.

“Tôi ra giá gấp đôi, cuộc phẫu thuật lần này để cho chúng tôi làm, đồng thời tôi sẽ giúp anh tìm người thích hợp hơn!”, một người đàn ông trung niên ăn mặc khá nghiêm túc nói.

Ông ta vừa dứt lời thì người phụ nữ khác cũng nói: “Chúng tôi cần cặp giác mạc này hơn, nếu như gấp đôi không đủ thì chúng tôi có thể trả gấp ba!”

Bác sĩ đứng ở đó có vẻ như đang sút đầu mẻ trán: “Ông Chu, bà Chu, đây không phải vấn đề về tiền bạc, mà cặp giác mạc này không phù hợp với con gái của hai người, cho dù có đôi thì cũng sẽ gặp phản ứng bài trừ, ngược lại sẽ không tốt với cô Chu”.

“Con gái tôi không thể đợi được nữa rồi, nếu như bỏ qua lần này ai biết được sẽ còn phải đợi bao lâu nữa?”, bà Chu ghen ngào nói.

Gương mặt ông Chu rất tức giận: “Không phải các người là bác sĩ hay sao? Chẳng lẽ mấy người không phân biệt được mức độ nặng nhẹ của các bệnh nhân hả? Hơn nữa chúng tôi còn ra giá gấp đôi, thậm chí gấp ba mà mấy người cũng không chịu, lòng dạ mấy người thật sự vô cùng ác độc”.

“Cái này...”, bác sĩ khó xử nói.

Lúc này Trương Hoa Bân cũng lên tiếng: “Ông Chu này, vợ tôi cũng rất cần giác mạc này, nhưng vợ tôi đã nói nếu như mấy người cần dùng hơn thì có thể để cho mấy người dùng trước, nhưng mà bác sĩ đã nói giác mạc này có độ tương xứng cao nhất với vợ tôi, để cho vợ tôi dùng sẽ thích hợp hơn”.

“Con mẹ nó! Tôi thấy do mấy người không muốn nhường lại thì có!”, ông Chu mắng một câu thô tục: “Mấy người đã nộp tiền phẫu thuật rồi đúng không? Như thế này nhé, tôi ra giá gấp bốn lần, mấy người cũng đừng nói nữa, nhường cặp giác mạc này cho chúng tôi đi!”

Trương Hoa Bân yên lặng, lúc đầu anh ta cũng thấy bọn họ đang cần dùng gấp nên mới nói chuyện nhẹ nhàng như vậy, nhưng thái độ đối phương càng trở nên ác liệt hơn, điều này khiến cho Trương Hoa Bân thâm quyết định, cho dù đối phương có ra giá cao hơn đi nữa thì anh ta cũng sẽ không nhường.

Anh ta cũng phải khó khăn lắm mới gom đủ tiền phẫu thuật, mãi mới chờ được giác mạc tương xứng, tại sao anh ta phải nhường lại cho bọn họ chứ?

Ngô Hân Hân nghe được những lời này thì cũng hơi bận tâm: “Hoa Bân, nếu không... chúng ta lại chờ thêm một chút nữa đi...”

“Không”, thái độ của Trương Hoa Bân rất kiên quyết: “Hôm qua đã tốn mất một ngày rồi, giác mạc này rõ ràng là của chúng ta, độ tương xứng cũng cao, không thể để cho người ngoài được”.

Ngô Hân Hân biết rằng Trương Hoa Bân muốn tốt cho mình, nhưng bọn họ cũng biết được tình huống của đối phương, điều duy nhất không tốt chính là độ tương xứng của giác mạc không cao lắm, tỉ lệ sinh ra phản ứng bài trừ lên đến tám mươi phần trăm.

“Nhưng mà...”

“Em đừng nói nữa, đây cũng là tốt cho bọn họ thôi”, Trương Hoa Bân thản nhiên nói.

Ngô Hân Hân không lên tiếng nữa.

Lúc này bà Chu đột nhiên khóc lóc om sòm: “Chắc chắn là do mấy người đã thông đồng với nhau cả rồi, có phải muốn giá tiền cao hơn phải

không? Tôi nói cho mấy người biết, chúng tôi sẽ không đồng ý với đám bác sĩ có lòng dạ hiểm độc như mấy người đầu!”

“Hôm nay nhất định phải sắp xếp phẫu thuật cho con gái tôi!”, thái độ của ông Chu cũng rất kiên quyết.

Đúng lúc này có một giọng nói đột ngột vang lên: “Con gái của mấy người là tổng thống à?”

Cả đám người nhìn về phía phát ra âm thanh, chính là Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh vừa mới đến.

Trương Hoa Bân nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì có chút kích động: “Chủ tịch Bạch”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, anh cũng đã nghe được đoạn đối thoại vừa rồi, cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, cho nên anh mới nói câu nói kia.

Ông Chu và bà Chu nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh đến thì cũng không biết đối phương là ai, bọn họ chỉ cho là người tới quấy rối: “Anh là ai? Con gái của chúng tôi thì có quan hệ gì với anh? Đừng có ăn nói lung tung”.

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Tôi chỉ muốn biết con gái của ông có phải là tổng thống hay không thôi?”

“Không phải, thì sao?”, gương mặt ông Chu đầy vẻ khó hiểu.

“Vậy thì tại sao phải để con gái ông làm phẫu thuật trước”.

Ông Chu ngậm ngừng, sau đó lập tức phản ứng lại: “Con mẹ nó, có phải anh cùng một giuộc với mấy người này phải không? Hừ? Con gái tôi cho dù không phải tổng thống thì cũng quý hơn mấy người!”

“Mấy người có còn phải là người hay không? Con gái tôi nếu như không được làm phẫu thuật thì sẽ chết đấy, mấy người thấy chết mà không cứu,

còn ở đây tranh giành với chúng tôi hả, rốt cuộc mấy người có tim phổi không vậy!", gương mặt của bà Chu oán giận.

Bác sĩ cũng rất buồn rầu: “Bà Chu, vừa rồi chúng tôi cũng đã giải thích rất rõ ràng, giác mạc này có độ tương xứng không cao với con gái bà, nếu như miễn cưỡng làm phẫu thuật thì chỉ khiến bệnh tình của con gái bà nặng hơn thôi”.

“Bà đã nghe thấy chưa? Bác sĩ cũng dựa vào tình hình của bệnh nhân để đưa ra quyết định, mấy người không nghe lời bác sĩ, nếu kiên quyết làm phẫu thuật thì sẽ có hại cho con gái mấy người”, Bạch Diệc Phi trừng mắt lên.

Ông Chu và bà Chu không chịu nghe, con gái bọn họ không may bị ung thư giác mạc, rất cần giác mạc mới, nếu không thì bệnh tình sẽ chuyển biến xấu, cái chết đang cận kề trước mắt.

Bác sĩ cũng biết tình huống của bọn họ, cũng muốn mau chóng tìm ra giác mạc có độ tương xứng, nhưng phản ứng bài trừ sẽ đau đớn hơn phản ứng của ung thư nhiều.

Ông Chu và bà Chu vẫn làm theo cảm tính, bọn họ cứ nghĩ do bệnh viện muốn moi tiền nên đã lập tức lấy ra một tờ chi phiếu một triệu: “Đây là chi phiếu một triệu, coi như tiền đền bù cho mấy người, nếu không đủ thì tôi có thể cho mấy người thêm một triệu nữa, chắc chắn chúng tôi phải có được cặp giác mạc này”.

Trương Hoa Bân muốn nói gì đó thì Bạch Diệc Phi đã tiến lên một bước, anh cũng lấy chi phiếu ra: “Tôi cho các người mười triệu, đồng thời để người của tôi giúp hai người tìm giác mạc, giác mạc hôm nay là của chúng tôi”.

Anh vừa dứt lời thì cả đám người đã tròn tròn mắt.

Ông Chu và bà Chu ngây ngốc nhìn chi phiếu trong tay Bạch Diệc Phi.

Mười... mười triệu?

Bọn họ có thể bỏ ra một triệu cho đôi giác mạc này đã là cực hạn rồi, nếu như phải bỏ ra mười triệu thì đau lòng chết mất, nhưng đối phương lại không thèm chớp mắt đã trực tiếp đưa ra mười triệu?

Bác sĩ cũng chưa từng gặp người có tiền như vậy, bỏ ra mười triệu để đập tắt cuộc cãi vã này, đúng là không thể hiểu nổi thế giới của người có tiền.

Sau khi Trương Hoa Bân và Ngô Hân Hân tỉnh táo lại thì đã lập tức ngăn cản.

“Chủ tịch Bạch, không cần thiết đâu, tôi...”, Trương Hoa Bân đang định nói thì lại bị Bạch Diệc Phi ngăn lại: “Chị dâu cần dùng, hơn nữa bác sĩ cũng đã nói cặp giác mạc này thích hợp với chị dâu hơn, dù có đưa cho bọn họ thì cũng lãng phí thôi”.

Nói thế cũng đúng, nhưng không cần thiết phải ra mười triệu? Số tiền này còn đắt hơn cả tiền làm phẫu thuật nữa, không những vậy mà còn đắt hơn gấp mười lần.

Bạch Diệc Phi nhìn về phía ông Chu và bà Chu: “Mười triệu có đủ không? Không đủ thì tôi có thể cho mấy người thêm mười triệu nữa, giờ thì mời mấy người lập tức rời khỏi đây, đừng chậm trễ thời gian phẫu thuật của bác sĩ”.

“Anh... rốt cuộc thì anh là ai?”, ông Chu im lặng hỏi, ông ta nhớ rõ ở thành phố Long Nam này không có nhân lớn nào như vậy.

Bạch Diệc Phi không thèm để ý nói: “Người ở thành phố Thiên Bắc”.

Thành phố Thiên Bắc so với thành phố Long Nam thì phát triển hơn nhiều, cũng không biết người trước mắt đây là ông lớn nào nữa.

Bác sĩ nhìn mọi người, sau đó lên tiếng: “Như vậy... ây giờ chúng tôi sẽ bắt đầu cuộc phẫu thuật”.

“Được rồi”, Bạch Diệc Phi gật đầu.

Bác sĩ thấy thế thì lập tức quay người rời đi, bởi vì hành động vừa rời của Bạch Diệc Phi nên bác sĩ vô ý nhận định lời nói của Bạch Diệc Phi mới là quyết định cuối cùng, cho nên đã nghe lời của anh.

Ông Chu và bà Chu cho dù có không cam lòng nhưng cũng không dám khoác lác gì nữa, bọn họ đành phải cầm theo chi phiếu mười triệu mà Bạch Diệc Phi đưa cho rời đi.

“Cảm ơn”, Trương Hoa Bân cảm kích nói: “Mười triệu kia khi nào tôi gom đủ sẽ...”

Bạch Diệc Phi khoát khoát tay: “Tôi không cần, không dễ gì mới tìm được giác mạc tương xứng, nếu như bỏ qua thì không biết lúc nào mới có thể tìm được nữa, dù sao mười triệu với tôi cũng không nhiều”.

Trương Hoa Bân im lặng, anh ta ngẫm lại cũng đúng, nhưng mà về sau anh ta sẽ càng trung thành với Bạch Diệc Phi hơn.

Ngô Hân Hân cũng nói cảm ơn với Bạch Diệc Phi, đồng thời còn cảm ơn lúc trước anh đã đến tìm cô ấy, giúp cô ấy nghĩ thông suốt một số chuyện, như thế cô ấy với Trương Hoa Bân mới có thể tái hợp lại.

Lưu Hiểu Anh đứng bên cạnh làm nền cuối cùng cũng lên tiếng: “Cuộc phẫu thuật còn nửa tiếng nữa mới bắt đầu phải không, có cần nghỉ ngơi một lát không? Quá trình phẫu thuật sẽ hơi lâu một chút”.

“Được rồi, đi thôi”, Bạch Diệc Phi gật đầu.

Bốn người bọn họ ngồi trên ghế trò chuyện.

Nửa giờ sau, Ngô Hân Hân đi vào phòng phẫu thuật, Trương Hoa Bân cũng bắt đầu cảm thấy khẩn trương.

“Đừng lo lắng, hãy tin tưởng bác sĩ”, Bạch Diệc Phi vỗ vào bả vai của Trương Hoa Bân, an ủi anh ta.

Trương Hoa Bân gật đầu, nhưng anh ta vẫn nhìn không được nhìn về phía phòng phẫu thuật

Cửa phòng phẫu thuật đang yên tĩnh thì đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại của Bạch Diệc Phi.

“A lô? Từ Lãng?”

“Xảy ra chuyện rồi...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 439

Bạch Diệp Phi cúp máy, anh sầm mặt xuống nói với Trương Hoa Bân: “Tôi còn có việc, không đợi được chị dâu, anh cố gắng chăm sóc chị dâu nhé”. Trương Hoa Bân biết ở Thiên Bắc xảy ra chuyện nên gật đầu: “Bọn tôi xong việc sẽ về ngay”.

Bạch Diệp Phi nhìn Lưu Hiểu Anh rời nhanh chóng ra khỏi bệnh viện.

Vừa rời Từ Lăng gọi điện cho anh, buổi trưa Lý Tuyết tới nhà Lưu Tử Vân ăn cơm, lúc về biệt thự thì bị bao vây, may Từ Lăng và Bạch Hồ phát hiện, bọn họ nhanh chóng giải quyết những kẻ đó.

Nhưng có một kẻ phải cần Bạch Diệp Phi ra mặt giải quyết.

Bạch Diệp Phi rất lo lắng, Từ Lăng không nói cho anh biết kẻ đó là ai, vì vậy anh mới phải vội vàng trở về, anh không muốn Lý Tuyết gặp nguy hiểm.

Trên đường đi Lưu Hiểu Anh không chủ động nói chuyện cùng Bạch Diệp Phi.

Trước khi lên xe Lưu Hiểu Anh đã gọi điện thoại cho Phùng Trác, bảo cậu ta đợi ở bên đường.

Rất nhanh Bạch Diệp Phi đã nhìn thấy Phùng Trác, vì sắp đi công tác ở thành phố bên cạnh nên Phùng Trác đã mang một cái ba lô rất to để đựng quần áo và vật dụng hàng ngày.

“Lên xe”.

Phùng Trác để ba lô vào ghế sau rồi cũng ngồi vào, vẻ mặt cậu ta hung phấn: "Không ngờ cũng có ngày tôi được ngồi trên xe xịn như vậy, đúng là phúc ba đời”.

“Có tiền đồ chút được không?”, Lưu Hiểu Anh không khách khí nói: “Có nhiều xe xịn hơn đây lắm”.

Phùng Trác cười ha ha: “Đúng là tôi không có tiền đồ nè, nếu không cũng đâu cần kiếm ăn bằng việc bán thuốc”.

Bạch Diệc Phi không nói gì, bởi vì anh đang lo lắng cho Lý Tuyết, đồng thời anh cũng nghĩ tới việc không biết bọn người kia và đám chặn giết trước quán mì có phải là một hay không?

Nếu như vậy thì anh cảm thấy có vẻ không đúng lắm, cô gái kia có quan hệ với Tùng Vưu Duy, nếu muốn giết thì phải giết anh chứ, Lý Tuyết đâu liên quan gì?

Hay tâm lý cô ta vắn vẹo đến mức muốn giết Lý Tuyết để Bạch Diệc Phi anh phải chịu đựng cảm giác đau đớn khi người yêu bị giết chết?

Nghĩ tới trường hợp này thì sau lưng Bạch Diệc Phi không khỏi toát mồ hôi, nếu thật sự như vậy thì Lý Tuyết hiện giờ đang gặp nguy hiểm.

Bạch Diệc Phi lập tức đẩy tốc độ lên mức cao nhất, Phùng Trác sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, cậu ta không dám hé răng.

Lưu Hiểu Anh ngồi ở ghế phụ nhắc nhở Bạch Diệc Phi: “Đừng nói tới việc Tuyết Nhi ở nhà có an toàn không, có khi anh còn chết trên đường trước đó”.

“Chị gái à, miệng ác độc quá đó”, Phùng Trác không nhịn được nói.

Lưu Hiểu Anh trừng cậu ta qua gương chiếu hậu: “Cậu câm miệng đi”.

...

Vốn đi đường phải mất hơn hai tiếng, nhưng Bạch Diệc Phi phóng nhanh nên còn nửa tiếng đồng hồ.

Cuối cùng cũng tới biệt thự ở cảng Lam Ba, Bạch Diệc Phi để Lưu Hiểu Anh mang Phùng Trác tới bệnh viện Ngọa Long, còn bản thân thì lái xe trở

lại biệt thự.

Bên ngoài biệt thự, Bạch Hồ và Từ Lăng đều ở đó, ngoài ra còn có hai vệ sĩ mặc đồ đen.

Bạch Diệc Phi dò hỏi Bạch Hồ và Từ Lăng.

Từ Lăng thản nhiên đáp: "Tự vào xem đi".

Bạch Diệc Phi nhíu mày, không biết có chuyện gì bí mật, nhưng có vẻ bây giờ Lý Tuyết vẫn an toàn.

Bạch Diệc Phi đẩy cửa đi vào, anh phát hiện Lý Tuyết đang ngồi trên ghế sofa, mà đối diện cô là người anh không nghĩ tới, cũng không đúng, phải là ngoài dự liệu của anh.

"Vương Lô", Bạch Diệc Phi lạnh lùng gọi một tiếng, anh đi tới ngồi bên cạnh Lý Tuyết.

Lý Tuyết thấy Bạch Diệc Phi trở lại thì cuối cùng cũng an tâm: "Anh về rồi hả? Không có chuyện gì chứ?"

"Không có gì", Bạch Diệc Phi lắc đầu, anh ngồi xuống bên cạnh Lý Tuyết rồi nhìn Vương Lô.

Vương Lô không giống trước đây, trước đây nhìn cậu ta sẽ cảm thấy thật thà trong sạch, nhưng bây giờ cậu ta đã trở nên thâm sâu khó lường.

Vương Lô không để ý đến ánh mắt của Bạch Diệc Phi, đồng thời cũng không cảm thấy ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Bạch Diệc Phi: "Tôi tới thăm chị dâu".

"Lý Tuyết là vợ tôi, không cần cậu tới thăm", Bạch Diệc Phi nhấn mạnh, đến bây giờ anh vẫn còn nhớ lời cô gái kia nói về Vương Lô, cô ta nói Vương Lô là người cung cấp thông tin, vì vậy những người kia mới biết được hành tung của anh, mai phục chặn đánh anh.

Vương Lô ngừng lại, sau đó cậu ta cười khỏ một tiếng, cậu ta muốn nói gì đó nhưng lại bị Bạch Diệc Phi chặn lại: "Tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi, không tiễn".

"Tôi biết rồi", Vương Lô đứng dậy, cậu ta trầm ngâm nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó mới rời đi.

Lý Tuyết thắc mắc, Bạch Diệc Phi và Vương Lô không phải là bạn bè hả? Sao lại thành ra thế này?

"Các anh... sao vậy?", Lý Tuyết hỏi

Bạch Diệc Phi ẩn trán rồi lắc đầu: "Không có gì, cậu ta tới làm gì vậy?"

Lý Tuyết đáp: "Cậu ta nói chuyện phiếm với em".

Bạch Diệc Phi nhíu mày, anh nhớ hồi còn ở trường quan hệ giữa hai người vô cùng tốt, sau này đi làm bọn họ ít gặp nhau hơn, cậu ta có khát vọng hoài bão, nhưng không có bối cảnh nên làm gì cũng gặp trắc trở.

Tới khi anh ngồi lên cái ghế chủ tịch của tập đoàn Hâu Tước thì đã giúp đỡ Vương Lô, để cậu ta thành lập tập đoàn Thủy Tinh, vì vậy cậu ta mới có địa vị và thân phận như ngày hôm nay.

Nhưng mọi thứ đã thay đổi rồi, anh cũng không biết Vương Lô thay đổi từ khi nào, thay đổi đến mức anh không nhận ra nữa, thậm chí cậu ta còn muốn gây bất lợi cho anh.

Bây giờ nghĩ lại những điều không thể giải thích trước kia đều sáng tỏ, điểm mấu chốt chính là Vương Lô, cậu ta là một nhân vật nhỏ bé, nhưng lại có vai trò quan trọng, thậm chí có những việc là do cậu ta ở phía sau thúc đẩy.

Anh tuyệt đối không tin hôm nay cậu ta tới thăm Lý Tuyết, trước kia thì không tới, mà lại nhằm trúng hôm nay. Nếu nói không có vấn đề thì ai tin nổi chứ.

“Em phải tới công ty hả?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Lý Tuyết gật đầu: "Ừ, em phải đi đây”.

“Vậy em mau đi đi, anh nghỉ ngơi một lát”.

...

Bạch Diệc Phi nằm trên sofa nghỉ ngơi một lúc, sau đó thì đi tới bệnh viện Ngọa Long.

Lưu Hiểu Anh đã sắp xếp ổn thỏa cho Phùng Trác, vì yêu cầu và chuyên môn của cậu ta nên đã dành riêng cho cậu ta một phòng thí nghiệm. Vì là bí quyết gia truyền nên cậu ta còn yêu cầu trong lúc điều chế thuốc không được ai ra vào.

Lưu Hiểu Anh thấy yêu cầu này thì nói: "Ai thêm tò mò cách cậu điều chế thuốc chứ?”

Phùng Trác cười thần bí, cậu ta không nói lời nào.

Bạch Diệc Phi đi xem một lượt, thấy không có gì bất thường thì mới tới tập đoàn Hào Tước

Bây giờ phải điều tra một số chuyện, nhưng Trương Hoa Bân vẫn còn ở thành phố bên cạnh, đợi anh ta quay lại thì cũng phải mấy ngày hôm sau, nhưng Bạch Diệc Phi không thể không đợi thêm mấy ngày được nữa.

...

Trước khi Bạch Diệc Phi trở lại thì cô gái kia cũng đã tới thành phố Thiên Bắc, cô ta đi tới một khách sạn.

Bên ngoài quán rượu, Trường Tiểu mặc một bộ âu phục màu xanh lam, anh ta đứng đợi cô gái kia tới.

“Lệ Nhã”.

Tùng Lệ Nhã cười xuống xe: "Để anh Trường Tiểu đợi lâu rồi".

Trường Tiểu nghe vậy thì nhú mày: "Em không nên tới đây".

"Vì sao không nên tới?", Tùng Lệ Nhã hừ một tiếng: "Chẳng lẽ em phải đứng ngoài nhìn người đã giết anh trai mình sống ung dung tự tại như sao?"

Trường Tiểu biết Tùng Lệ Nhã muốn báo thù cho Tùng Vụ Duy, nhưng Bạch Diệc Phi hiện giờ được liên minh doanh nghiệp thủ đô bảo vệ, Tùng Lệ Nhã muốn bảo Trương Đại đi giết Bạch Diệc Phi, như vậy nhà họ Tùng sẽ bị liên lụy.

"Chúng ta vào trong rồi nói", Trường Tiểu đành kéo Tùng Lệ Nhã vào trong.

Vào trong phòng, Tùng Lệ Nhã không nhìn được muốn kể thu hoạch hôm nay của mình: "Anh Trường Tiểu, hôm nay em đã cho người đi giết Bạch Diệc Phi, nhưng hắn ta chạy mất rồi".

Trường Tiểu nghe vậy thì khẽ nhếch miệng: "Sao em lại có thể lỗ mãng như thế? Bên cạnh Bạch Diệc Phi có vệ sĩ, người bình thường căn bản không phải đối thủ của hắn ta".

"Không sao, em đã chọn lúc bên cạnh hắn ta không có vệ sĩ rồi, nhưng đáng tiếc vẫn để hắn ta chạy thoát", Tùng Lệ Nhã nói với vẻ mặt tiếc hận.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 440

Sau khi Trường Tiểu nghe xong thì lập tức nghĩ đến tin tức mà anh ta vừa tra được, bên người Bạch Diệc Phi không có ai bảo vệ cả là vì hiện tại Bạch Diệc Phi đã có năng lực tự vệ. “Hả?”, Tùng Lệ Nhã nghi ngờ nhìn Trường Tiểu: “Hắn ta có năng lực tự vệ ấy hả?”

Trường Tiểu lắc đầu: “Không có chuyện gì là không thể, hơn nữa theo tin tức anh vừa tra được thì hắn ta đã biến mất một tháng để đi huấn luyện, mà người huấn luyện cho hắn ta... Nói tóm lại hiện giờ không thể khinh thường võ công của hắn ta”.

“Cứ để anh xử lý chuyện này, em là người nhà họ Tùng, đại diện cho nhà họ Tùng. Nếu như người của liên minh doanh nghiệp ở thủ đô biết em giết chết Bạch Diệc Phi, thì chắc chắn nhà họ Tùng sẽ bị liên minh doanh nghiệp thủ đô chèn ép, thậm chí ba nhà khác cũng sẽ liên hợp lại chèn ép nhà họ Tùng”.

“Em biết rồi”, sắc mặt của Tùng Lệ Nhã nháy mắt đã trầm xuống, cô ta chỉ muốn muốn báo thù cho Tùng Vụ Duy, không nghĩ tới những chuyện sâu xa như vậy.

Bây giờ nghĩ lại cô ta cảm thấy bản thân đang mang thêm phiền phức cho Trường Tiểu.

Nếu như Trường Tiểu tự mình giết chết Bạch Diệc Phi thì chuyện này sẽ hoàn toàn không có quan hệ gì với Tùng Lệ Nhã, cũng không liên quan gì với nhà họ Tùng, nhưng hiện tại cô ta đã đến đây, cho dù không phải là cô ta mà là Trường Tiểu ra tay thì vẫn sẽ ảnh hưởng tới nhà họ Tùng.

Đến lúc đó cho dù cô ta có mười cái miệng cũng không thể nói rõ được, hơn nữa còn liên lụy đến nhà họ Tùng.

Trường Tiểu bắt đầu dĩ thờ dài: “Được rồi, em đừng suy nghĩ nữa, cứ chờ tin tức tốt của anh!”

“Vâng”, Tùng Lê Nhã chớp mắt vài cái: “Trường Tiểu, anh đã nghĩ kỹ về việc giết Bạch Diệc Phi như thế nào chưa?”

Trường Tiểu lắc đầu: “Tạm thời không có cách nào cả”.

Muốn giết chết Bạch Diệc Phi cũng không phải chuyện dễ dàng, Bạch Diệc Phi không chỉ có cao thủ bảo vệ, mà đến ngay chính hắn ta cũng có năng lực tự vệ, một mình anh ta không phải là đối thủ của bọn họ.

Anh ta cần nghĩ biện pháp để có thể đấu tay đôi với Bạch Diệc Phi, có như vậy thì anh ta mới có thể nắm chắc 90% phần thắng.

...

Sáng hôm sau, Bạch Diệc Phi đang ngồi ở văn phòng thì nhận được tin nhắn của Trường Tiểu.

“Tôi là Trường Tiểu, nếu anh là đàn ông thì tám giờ tối đi đến nhà máy giấy ở ngoại thành phía Nam gặp tôi”.

Người này là ai vậy?

Bạch Diệc Phi cũng không biết thân phận của Trường Tiểu, anh không hiểu vì sao lại nhận được tin nhắn thế này, anh nghĩ một lát rồi trả lời tin nhắn.

“Anh là ai?”

Trường Tiểu sau khi nhìn thấy nội dung tin nhắn thì ngây người vài giây, lúc này anh ta mới trả lời: “Tôi là Trường Tiểu, bạn của Tùng Vu Duyệt, tôi muốn báo thù cho Tùng Vu Duyệt, tám giờ tối ngày mai hãy đi một mình tới, nếu dẫn theo người đến thì là chó”.

Sau khi Bạch Diệc Phi nhìn thấy tin nhắn thì bỗng im lặng.

Anh đã biết thân phận của Trường Tiểu nên có thể điều tra qua về người này. Nhưng mà đầu óc của tên này có phải có vấn đề không? Câu nói sau cùng kia hoàn toàn không giống như lời của một người trưởng thành.

Từ từ đã, không phải người trưởng thành? Chẳng lẽ lại là cô gái hôm qua anh gặp được?

Bạch Diệc Phi cầm điện thoại lên gọi cho Trần Hạo: “Chuột Nhắt, đi điều tra về người tên Trường Tiểu cho anh, anh muốn có tất cả thông tin”.

“Vâng anh”, Trần Hạo cúp điện thoại, hắn ta lập tức đi điều tra.

Sau một tiếng Bạch Diệc Phi nhận được tài liệu từ Trần Hạo.

Trường Tiểu, nam, hai mươi lăm tuổi, là tay đấu vật, anh ta từng giành được huy chương vàng đấu vật quốc gia. Là bạn từ bé của Tùng Vụ Duy, năm tám tuổi vì học đấu vật nên rời khỏi thủ đô, gần đây mới trở về. Tùng Lệ Nhã là vợ chưa cưới của Trường Tiểu, Tùng Lệ Nhã cũng là em gái của Tùng Vụ Duy, năm nay mười tám tuổi.

Sau khi Bạch Diệc Phi xem hết thông tin này thì suy nghĩ thật kỹ, Trường Tiểu vì Tùng Vụ Duy nên mới đến tìm anh báo thù, nhưng không phải anh ta tám tuổi đã rời khỏi thủ đô sao? Vậy thì lấy đâu ra tình cảm từ tấm bé chứ?

Còn cả Tùng Lệ Nhã kia nữa. Trong đầu Bạch Diệc Phi bỗng lóe lên một tia sáng, giống như là có cái gì đó xuất hiện, nhưng khi anh muốn bắt lấy thì nó đã vụt qua rồi.

Bạch Diệc Phi cũng không cố chấp với điều này, anh cúi đầu trả lời tin nhắn của Trường Tiểu: “Tôi không đi”.

Sau khi Trường Tiểu nhận được tin nhắn thì trợn tròn mắt, anh ta vội vàng gửi tin nhắn qua: “Vì sao?”

Bạch Diệc Phi không trả lời tin nhắn của Trường Tiểu nữa, anh đi xử lý tài liệu của công ty.

...

Thấy Trường Tiểu nhìn điện thoại nhíu mày thì Tùng Lệ Nhã ở bên cạnh hỏi: “Bạch Diệc Phi trả lời thế nào?”

“Hắn ta nói hắn ta không đi”.

Tùng Lệ Nhã khẽ hừ một tiếng: “Em biết chắc chắn là như vậy mà, Bạch Diệc Phi không có can đảm đi một mình đâu, hắn ta sợ chết mà!”

Trường Tiểu lại không cảm thấy như vậy, mặc dù đôi phương không nói nguyên nhân, nhưng anh ta cảm giác được chắc chắn không phải vì nhát gan sợ chết nên mới không đến chỗ hẹn, có vẻ Bạch Diệc Phi cảm thấy nhàm chán nên mới không tới.

Nghĩ tới đây thì sắc mặt của Trường Tiểu trầm xuống, xem ra anh ta phải tự mình đến tìm Bạch Diệc Phi rồi.

...

Sau khi Bạch Diệc Phi xử lý xong chuyện của công ty thì đi đến bệnh viện Ngọa Long.

Và đương nhiên anh lại gặp được Lưu Hiểu Anh.

“Vì sao lần nào tôi đến đây đều gặp cô vậy?”, Bạch Diệc Phi không khỏi cảm thán một câu.

Lưu Hiểu Anh cười một tiếng: “Tôi vốn ở trong bệnh viện, anh đến bệnh viện không gặp được tôi thì còn muốn gặp ai?”

“Được rồi, Phùng Trác thế nào?”, Bạch Diệc Phi nhắc đến cậu thanh niên kia.

Nhắc đến Phùng Trác thì Lưu Hiểu Anh hưng phấn nói: “Phùng Trác đúng là có học qua Trung y, không biết tại sao cậu ta đặc biệt mẫn cảm với độc, chỉ cần vừa thấy đã có thể biết được thành phần của chất độc đó, sau đó có thể chế tạo ra được thuốc giải, anh nói xem có lợi hại không?”

Sau khi Bạch Diệc Phi nghe xong thì hai mắt sáng lên: “Giỏi như vậy sao?”.

“Vậy sau này không cần lo lắng về vấn đề này nữa rồi”, Lưu Hiểu Anh cười nói: “Nếu gặp được cậu ta sớm hơn thì lần anh và Tuyết Nhi trúng độc trước đó đã có thể giải quyết dễ dàng rồi, cũng không phải chịu những hậu quả đó”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, đúng vậy, nếu như gặp được Phùng Trác sớm hơn thì anh đã không phải lo lắng đến sức khỏe của Lý Tuyết nữa, mà Lý Tuyết cũng sẽ không mất trí nhớ, biến thành đứa trẻ, anh cũng sẽ không suýt chút nữa mất mạng.

“Đáng tiếc, trên đời không có nhiều việc hoàn hảo như vậy”, Bạch Diệc Phi thở dài nói.

Đúng lúc đến giờ ăn cơm trưa, hai người định đi ăn cơm cùng nhau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 441

Bệnh viện Ngoại Long được xây dựng ở một khu vực tương đối hẻo lánh, xung quanh hầu như chưa có khu trung tâm thương mại nào cho nên Bạch Diệc Phi phải lái xe chở Lưu Hiểu Anh đi một đoạn rất xa mới tìm được một quán ăn nhỏ. Đó là một quán ăn Hoa Hạ, bọn họ bước vào, gọi món và chờ đợi phục vụ bê món ăn lên.

Sau khi các món ăn đã lên hết thì Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh chỉ yên lặng ngồi ăn.

Đúng lúc này, có một cô gái tầm mười bảy mười tám tuổi đi ngang qua bên cạnh Bạch Diệc Phi, cô gái đó dừng lại trước mặt Bạch Diệc Phi vài giây, sau cùng hừ nhẹ một tiếng rồi bỏ đi.

Bạch Diệc Phi cảm thấy kỳ quặc bèn ngẩng đầu lên nhìn thì kinh ngạc nhận ra đây không phải là cô gái mà hôm trước muốn giết anh hay sao?

Lưu Hiểu Anh thấy vậy huơ tay trước mặt Bạch Diệc Phi nói: “Làm sao thế? Anh có muốn đổi người yêu khác thì hẳn là nên đến lượt tôi trước chứ?”

“Cô đừng nghĩ nhiều, chẳng qua là gặp lại một người miễn cưỡng coi là có quen biết mà thôi”, giọng Bạch Diệc Phi nhàn nhạt.

Lưu Hiểu Anh ngược mắt lên nhìn cô gái kia, bề ngoài cũng khá xinh đẹp chẳng qua là tuổi hơi nhỏ chút, có lẽ nhỏ hơn Bạch Diệc Phi tầm mười tuổi.

“Anh quen cô ta thế nào vậy?”, Lưu Hiểu Anh tò mò hỏi.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu nhìn cô ta: “Hôm bị trúng độc, cô ta chính là người đứng phía sau”.

“Cái gì?”, Lưu Hiểu Anh kinh ngạc thốt lên, bất giác nhìn qua vừa đúng lúc cô gái kia cũng nhìn lại, nhưng mà ánh mắt cô ta nhàn nhạt không có ý

gì thừa thãi trong đó.

Lưu Hiểu Anh kéo tầm mắt về, thấp giọng hỏi: "Chuyện như thế nào vậy? Anh không đi điều tra xem sao à?"

"Chẳng có gì để tra cả".

Bạch Diệc Phi cho rằng cô ta chẳng qua chỉ là một người si mê Tùng Vu Duyệt mà thôi.

Lưu Hiểu Anh nói giọng không vui: "Anh bây giờ đang đứng trên đầu sóng ngọn gió, người nào cũng cần phải điều tra rõ lai lịch, ngộ nhỡ lại là một nhân vật ghê gớm nào đó thì sao?"

"Một cô gái mười bảy mười tám tuổi thì có thể là nhân vật ghê gớm cỡ nào chứ?", Bạch Diệc Phi không để tâm nói.

Biểu cảm của Lưu Hiểu Anh chỉ tiếc rên sất không thành thép, sau đó lại nghĩ đến một vấn đề: "Đúng rồi, vì sao cô ta lại muốn giết anh? Anh trêu chọc vào cô ta lúc nào vậy?"

"Tùng Vu Duyệt", Bạch Diệc Phi chỉ nói ba chữ này, sau cũng không nói gì nữa.

Lưu Hiểu Anh nghe ba chữ này xong cũng đột nhiên hiểu ra vấn đề.

"Một cô gái đang trong độ tuổi đẹp nhất của cuộc đời sao lại biến thành như vậy chứ?", Lưu Hiểu Anh không kiềm được lắm bả một câu.

Bạch Diệc Phi nhếch miệng cười, anh cũng muốn biết tại sao.

Hai người lại yên lặng tiếp tục ăn cơm, sau đó đột nhiên Bạch Diệc Phi lại nói: "Cô tìm người đi điều tra một chút cậu thanh niên tên Phùng Trác kia".

"Biết rồi", Lưu Hiểu Anh gật đầu, bản lĩnh của Phùng Trác hơn hẳn những người khác cho nên không thể không khiến người ta nghi ngờ về thân phận của cậu ta.

...

Sau khi ăn xong, Bạch Diệc Phi ra bãi đậu xe lấy xe, tình cờ lại nhìn thấy cô gái kia, cũng chính là Tùng Lệ Nhã.

Cùng lúc đó, bên cạnh Tùng Lệ Nhã có thêm vài tên vệ sĩ to cao.

Bạch Diệc Phi thấy vậy không khỏi nhớ lại, ngày hôm đó rõ ràng chỉ có một mình cô ta ở trong quán trà, bên cạnh không có một vệ sĩ nào cả mà bây giờ lại có hẳn mấy người, tại sao?

Theo lý mà nói, cho dù là bình thường thì bên cạnh cô ta hẳn nên có vài vệ sĩ mới đúng, nhưng mà trong tình huống ngày hôm đó lại chỉ có một mình cô ta, chẳng lẽ cô ta không sợ gặp nguy hiểm hay sao?

Nếu lúc đó mà anh thực sự muốn giết người vậy cô ta chắc chắn chỉ có nước chết.

Còn chưa kịp đợi Bạch Diệc Phi suy nghĩ thêm thì Tùng Lệ Nhã đã cho anh câu trả lời.

Hình như ở bên kia, Tùng Lệ Nhã đang mắng mấy tên vệ sĩ của mình, đám người đó giống như là mới vừa uống say xong, đứng còn không vững.

Bạch Diệc Phi tự hỏi: loại vệ sĩ như vậy còn thuê để làm cái gì?

Chỉ thấy Tùng Lệ Nhã giơ tay lên giáng mạnh xuống, có một tên đàn ông to con liền ngã ngổ trên mặt đất.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì mắt chữ o mồm chữ a, nghệt mặt ra.

Một cái tát của cô gái mới khoảng mười bảy tuổi thì có thể khoẻ đến mức nào, tóm lại là chắc chắn không thể tát cho một người đàn ông to cao vạm vỡ đến mức ngã ngổ trên đất như vậy, điều này đã chứng minh bản lĩnh của cô ta không tầm thường.

Giờ thì có thể lý giải tại sao ngày hôm đó Tùng Lệ Nhã lại chỉ có một mình rồi.

Bạch Diệc Phi cảm thấy may mắn là mình chưa có ý định giết cô ta, nếu không thì rất có khả năng ngày hôm đó người phải chết là anh.

Bạch Diệc Phi thấy cảnh này xong thì cũng không tiếp tục nhìn nữa, chỉ liếc mắt và ghi nhớ lại biển số chiếc xe mà cô ta đang dựa vào, Lưu Hiểu Anh nói đúng, anh nên điều tra một chút về cô gái này.

...

Hai ngày sau, Bạch Diệc Phi gặp Trường Tiểu ở trước cửa toà nhà của tập đoàn Hâu Tước.

“Bạch Diệc Phi”, Trường Tiểu chặn đường đi của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi dừng lại khó hiểu nhìn đối phương: “Anh quen tôi à?”

“Tôi là Trường Tiểu”, Trường Tiểu tự giới thiệu bản thân.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cảnh giác hơn: “Anh tới đây làm gì?”

“Hẹn anh”, giọng Trường Tiểu nhàn nhạt trả lời.

Bạch Diệc Phi tỏ vẻ kinh hãi: “Không hẹn, tôi thích phụ nữ, hơn nữa tôi có vợ rồi”.

Sắc mặt của Trường Tiểu tức khắc sa sầm: “Mẹ kiếp nhà anh...”.

Bạch Diệc Phi chỉ nói đùa với anh ta mà thôi, tiếp sau đó nghiêm túc nói: “Tôi không muốn lãng phí thời gian với anh, đừng đến tìm tôi nữa”.

Trường Tiểu thấy Bạch Diệc Phi định bỏ đi thì lập tức mở miệng nói: “Anh muốn bây giờ tôi sẽ đi thẳng đến công ty đá quý Phúc Thụy không?”

Bạch Diệc Phi lập tức dừng lại, quay người, ánh mắt anh lạnh lẽo nhìn Trường Tiểu: “Anh dám!”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 442

Trường Tiểu đã từng đi điều tra riêng về Bạch Diệc Phi, người mà Bạch Diệc Phi để tâm đến nhất chính là Lý Tuyết vợ của anh ta, trước đó muốn hẹn gặp riêng Bạch Diệc Phi để giải quyết chuyện giữa bọn họ thì Bạch Diệc Phi lại không thèm đếm xỉa gì đến mình. Lần này anh ta dùng Lý Tuyết để uy hiếp Bạch Diệc Phi, anh ta không tin Bạch Diệc Phi còn tiếp tục không đếm xỉa gì đến mình nữa.

“Tôi nay 8 giờ, xưởng sản xuất giấy đã đóng cửa ở ngoại ô phía Nam thành phố, một mình anh đến, chúng ta quyết đấu với nhau một trận, nếu như anh thắng thì sau này tôi sẽ không tiếp tục đến tìm anh trả thù nữa”, giọng nói của Trường Tiểu đều đều.

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Vậy nếu như tôi thua thì sao?”

“Nếu thua thì anh phải ngoan ngoãn để cho tôi trả thù”, Trường Tiểu trả lời.

Bạch Diệc Phi yên lặng hồi lâu mới nghiêng răng trả lời: “Được”.

...

Lúc ngồi trong văn phòng làm việc, Bạch Diệc Phi nhíu chặt mày suy nghĩ, Trường Tiểu muốn anh một mình đến chỗ hẹn, như vậy thì anh ta đang lo sợ người ở bên cạnh mình, cho nên, nếu quyết đấu riêng thì anh ta sẽ có khả năng để giết được mình.

“Ai giết ai, còn chưa chắc đâu!”

Nếu như là trước đây thì Bạch Diệc Phi chắc chắn sẽ thua, nhưng bây giờ mà không thử, thì ai biết được?

Buổi chiều, Bạch Diệc Phi vẫn quyết định nói cho Bạch Hổ và Từ Lãng chuyện này, anh sẽ không ngu đến mức đi một mình đến đó, Bạch Hổ và Từ Lãng có thể đi theo phía sau anh.

Sau khi Bạch Hổ và Từ Lãng biết được chuyện này đều tỏ vẻ tán thành, bọn họ cũng từng nghe qua về tên Trường Tiểu này, anh ta là một thiên tài ở bộ môn đấu vật, Bạch Diệc Phi một mình đánh nhau với anh ta chắc chắn sẽ không chiếm được lợi gì.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại nói: “Bây giờ thì chưa biết chừng đâu!”

Từ Lãng nhìn Bạch Diệc Phi, trong ánh mắt toàn là sự không tin.

Bạch Diệc Phi cảm thấy bản thân mình bị khinh thường cho nên chỉ vào Từ Lãng nói: “Anh, đến đây, chúng ta đánh một trận”.

Giọng Từ Lãng nhàn nhạt trả lời: “Tôi không muốn ngược đãi gà (mò)*”.

“Con mẹ nó! Anh khinh người quá đáng rồi đó!”, lần này thì Bạch Diệc Phi thực sự muốn đánh nhau với Từ Lãng rồi: “Nào nào nào, đánh một trận, đánh một trận”.

Từ Lãng liếc nhìn Bạch Hổ, Bạch Hổ dùng ngón tay chỉ vào Bạch Diệc Phi: “Đi đi, không đánh thì anh ta không cam tâm đâu”.

“Biết rồi”, Từ Lãng gật đầu.

Hai người đi đến một chỗ trống sau đó đứng đối diện với nhau, Bạch Hổ đứng ở một bên như đang xem trò vui.

“Bắt đầu”, Bạch Hổ hét lên một tiếng.

Bạch Diệc Phi và Từ Lãng cùng lúc xông vào nhau, hai chân Bạch Diệc Phi dậm mạnh xuống nền đất vọt người lên, Từ Lãng thì siết chặt nắm đấm, nhắm thẳng vào bụng Bạch Diệc Phi.

Khi Bạch Diệc Phi nhào lên thì cũng đồng thời xoay người mượn bấp tay của Từ Lãng làm bệ đỡ rồi lập tức ôm chặt lấy Từ Lãng, sau đó dùng sức mạnh của cơ thể đè lên người Từ Lãng, Từ Lãng bị đè suýt chút nữa ngã quỵ xuống nền đất.

Từ Lãng còn chưa kịp phản ứng thì cánh tay của Bạch Diệc Phi đã siết chặt lên cổ Từ Lãng, còn hai chân anh thì khoá chặt thân dưới của anh ta khiến cho anh ta không thể động đậy được.

Từ Lãng không còn cách nào, đành phải dùng tay túm lấy cánh tay của Bạch Diệc Phi định bụng làm một cú quật người qua vai, nhưng đáng tiếc cánh tay Bạch Diệc Phi siết quá chặt nên Từ Lãng không thể quăng anh xuống được.

Cuối cùng Từ Lãng mới nói: “Thả tôi ra”.

Bạch Diệc Phi nghe xong liền nói lỏng tay mình, Từ Lãng thấy vậy thì nhân cơ hội này cho Bạch Diệc Phi ném thử chiêu quật người qua vai của mình.

Sau đó, Bạch Diệc Phi bị quăng mạnh xuống đất nhưng chẳng tỏ vẻ gì cả mà nhanh chóng bật dậy nhào người lên ôm chặt lấy Từ Lãng, lại khoá chặt Từ Lãng lại khiến anh ta không thể động đậy lần nữa.

Từ Lãng rất bất lực: “Tôi nói, cái kiểu đánh nhau vô lại này của anh là cái kiểu gì vậy, huấn luyện nguyên một tháng trời chỉ luyện được cái này thôi hả?”

Bạch Diệc Phi cười cười sau đó thả lỏng tay kẹp Từ Lãng ra: “Đây chỉ là một loại trong số đó mà thôi”.

“Thế anh dùng kiểu đánh khác đi”, Từ Lãng bị làm cho phát cáu, muốn dùng sức nhưng lại không thể động đậy, loại cảm giác này khiến cho anh ta cảm thấy rất bực bội.

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi lập tức nhấc chân xoay người ra một đòn quất ngang, Từ Lãng phản ứng rất nhanh tránh được đòn này của Bạch Diệc Phi, đồng thời, Từ Lãng cũng nhấc chân đạp về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi dùng chân chặn lại, mượn lực sau đó phát lực, Từ Lãng ngẩn ra, mình còn chưa chạm được đến người Bạch Diệc Phi thì đã bị anh đạp cho mấy cái khiến anh ta lại cảm thấy vô cùng bực bội.

“Dừng!”, Từ Lãng không thể không bảo dừng lại: “Kiểu đánh này không đánh nổi!”

Bạch Diệc Phi dừng lại, hơi thở gấp: “Thế nào?”

“Không tệ”, Từ Lãng gật đầu, trình độ của anh ta như vậy mà có thể đánh đến mức này chứng minh Bạch Diệc Phi đã có đủ năng lực để tự bảo vệ bản thân rồi, nhưng mà muốn đối phó với người mạnh hơn nữa thì có lẽ còn chưa được.

Sau khi Bạch Hồ xem xong thì cũng bình luận một cách nhàn nhạt: “Phương pháp đá chân quả thực không tồi, kỹ thuật khoá người cũng tạm được”.

Bạch Diệc Phi cười: “Không mất công tôi tập luyện cả tháng nay”.

Một tháng này, mỗi ngày anh đều phải tập ba bài: bị quật, kỹ năng khoá người và phương pháp đá chân.

Người phụ nữ đó từng nói, sức phần chân của con người mạnh hơn sức ở phần tay cộng thêm phương pháp đá chân đúng cách sẽ phát huy được hết sức mạnh của phần chân.

Giống như Bạch Diệc Phi bây giờ mới chỉ là bắt đầu, anh muốn học cấp tốc nên chương trình huấn luyện của anh rất nặng khiến anh khổ không thể tả, người phụ nữ đó lấy hai bao cát mỗi bao gần hai mươi kilogram buộc vào chân anh và yêu cầu anh trong thời gian huấn luyện thì không được tháo nó ra.

Không chỉ như thế, mỗi ngày phải tập liên tục duy nhất một động tác đá chân, không được phép dừng lại, tính ra số lần đá chân mỗi ngày phải lên đến mấy nghìn lần, sau một ngày huấn luyện anh có cảm giác như chân không còn là của mình nữa.

Mặc dù thời gian chỉ có một tháng, nhưng Bạch Diệc Phi rất có thiên phú cho nên kết quả cũng không tồi. Tập liên trong một tháng, mỗi ngày đá chân cả nghìn lần thì dù có ngốc mấy cũng sẽ tập được thành phản xạ.

Còn về kỹ năng khoá người thì chỉ là hỗ trợ mà thôi, bởi vì nhận thấy trước đây khi đánh nhau Bạch Diệc Phi có thói quen ôm chặt lấy người ta, cho nên cũng coi như là một loại thiên phú trên phương diện này, người phụ nữ đó mới để cho Bạch Diệc Phi học thêm kỹ năng khoá người.

Từ Lăng chỉnh trang lại quần áo rồi mới từ tốn nói: “Vẫn chưa đủ, mấy năm gần đây Trường Tiểu vẫn đang không ngừng tiến bộ”.

“Mấy năm trước tôi từng đánh nhau với anh ta, lúc đó chúng tôi hoà nhau, nhưng mấy năm gần đây anh ta chắc chắn đã có tiến bộ cho nên một mình anh chưa chắc đã đánh thắng được anh ta”.

Bạch Diệc Phi yên lặng một hồi rồi nói: “Anh nói như vậy, tức là mấy năm gần đây anh đều dậm chân tại chỗ sao?”

Bạch Hồ vút cho Bạch Diệc Phi một ánh mắt khinh bỉ: “Đây không phải là trọng điểm mà anh cần để ý”.

“Được thôi!”, Bạch Diệc Phi nhún vai: “Dù sao thì các anh cũng đi theo tôi, nếu như có chuyện gì thì xuất hiện giúp tôi là được”.

“Lại nói, tôi cũng không tin là Trường Tiểu sẽ đi một mình”.

Từ Lăng giải thích nói: “Có lẽ anh ta sẽ đi một mình thật, con người này ngoài việc đầu óc hơi bảo thủ ra thì còn có thói quen nói gì làm nấy”.

Bạch Diệc Phi khựng lại một giây sau đó nói: “Anh ta nói là tôi phải đi một mình, không nói là anh ta sẽ đi một mình”.

Câu này... quả là thú vị.

...

Bạch Diệc Phi nhận được điện thoại của Trần Ngạo Kiều: “Chủ nhân của biển số xe đó là Tùng Lệ Nhã, là thiên kim của nhà họ Tùng, em gái của Tùng Vu Duy cũng là vợ chưa cưới của Trường Tiểu”.

Bạch Diệc Phi biết cô gái đó không đơn giản nhưng mà anh chắc chắn chưa từng liên tưởng đến cô ta chính là Tùng Lệ Nhã, bây giờ thân phận đã rõ rồi anh cảm thấy có chút xấu hổ.

Lúc đầu anh còn tưởng là Tùng Vuư Duy đã làm gì con gái nhà người ta, sau đó cô gái tìm anh trả thù cho người yêu, ai ngờ hoá ra người ta là trả thù cho anh trai!

“Được, tôi biết rồi”.

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Diệc Phi mệt mỏi day day trán, Tùng Lệ Nhã và Trường Tiểu đều đã đến rồi, như vậy Trường Tiểu chắc chắn biết chuyện trước đây Tùng Lệ Nhã phái người đi giết anh.

Mà Trường Tiểu lại hẹn anh quyết đấu, xem ra anh ta đã quyết tâm phải trả thù cho Tùng Vuư Duy.

Nhưng mà Bạch Diệc Phi còn một điểm vẫn chưa nghĩ thông, nếu như Trường Tiểu đến để trả thù thì việc này sẽ không liên quan gì đến nhà họ Tùng. Nhưng Tùng Lệ Nhã cũng tham gia, như vậy với tư cách là vị hôn phu của Tùng Lệ Nhã, Trường Tiểu nếu muốn trả thù thì sẽ không còn là việc của một mình anh ta nữa mà sẽ là việc của nhà họ Tùng.

Chẳng lẽ bọn họ không sợ đắc tội với người của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô hay sao?

Thôi bỏ đi, dù gì thì tối nay cũng gặp nhau rồi ắt sẽ biết thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 443

Xưởng sản xuất giấy đã đóng cửa ở ngoại ô phía Nam thành phố. Bởi vì khu nhà xưởng này đã bị bỏ hoang vài năm rồi nên xung quanh có rất nhiều cỏ dại cùng với một số máy móc cũ kỹ bị bỏ lại, phía trên những máy móc này phủ đầy bụi bặm và mạng nhện.

Bên trong nhà xưởng ngoài Trường Tiểu ra còn có Tùng Lệ Nhã.

Tùng Lệ Nhã đã thay một bộ đồ thể thao, chủ yếu là để tiện cho việc hành động. Nhưng mà Trường Tiểu chắc chắn sẽ không để cho cô ta tham gia: “Chút nữa em tìm chỗ nấp ở một bên đường để cho Bạch Diệc Phi nhìn thấy em”.

“Em biết rồi...”, Tùng Lệ Nhã bĩu môi nói: “Có anh Trường Tiểu ở đây, không cần em ra tay cũng có thể giết được hắn ta”.

“Biết là được rồi”, Trường Tiểu trả lời giọng nhàn nhạt.

Tùng Lệ Nhã nhìn ra phía cửa chính cũ kỹ gỉ sét cảm thấy bất mãn nói: “Đã 8 giờ rồi, Bạch Diệc Phi sao còn chưa thấy đến? Hắn ta sợ rồi à?”

“Không đâu”, Trường Tiểu lắc đầu.

Điều tra lâu như vậy nên anh ta hiểu mọi việc làm của Bạch Diệc Phi đa phần đều bởi vì vợ của mình, thậm chí còn có vài lần vì vợ mình mà suýt chết, cho nên chắc chắn Bạch Diệc Phi sẽ đến.

Tùng Lệ Nhã xuy một tiếng rồi cũng không nói gì nữa.

Ngược lại thì Trường Tiểu lại cảm khái nói một câu: “Bạch Diệc Phi nhìn có vẻ ngu ngốc nhưng lại sống rất thật, người như vậy rất đáng để kết giao”.

“Điều kiện tiên quyết là bây giờ anh ta không phải là kẻ địch của anh”.

Tùng Lệ Nhã gật đầu: “Em còn tưởng anh Trường Tiểu định bỏ qua hiềm khích lúc trước mà kết giao với hấn ta nữa đó!”

...

Sau đó, mười phút trôi qua Bạch Diệc Phi vẫn chưa đến, Tùng Lệ Nhã đợi đến phát cáu: “Hấn ta sao vẫn còn chưa đến?”

Trường Tiểu cũng hơi cau mày, ngày hôm đó anh ta đã nói rất rõ ràng rồi, Bạch Diệc Phi cũng đã hiểu ý của anh ta rồi, nếu muốn vợ của mình được sống yên ổn thì Bạch Diệc Phi buộc phải đến nơi hẹn.

Đúng vào lúc Trường Tiểu định gửi thêm một tin nhắn khác cho Bạch Diệc Phi thì anh tới.

Một chiếc BMW dừng lại trước cửa.

“Trốn đi”, Trường Tiểu nói với Tùng Lệ Nhã.

Tùng Lệ Nhã lập tức chạy ra phía sau một chiếc thùng gỗ to nấp vào đó. Ở phần giữa của thùng gỗ có một cái lỗ to như miệng bát, vừa đủ để người ở phía sau có thể quan sát tình hình bên ngoài.

Bạch Diệc Phi dừng xe lại, anh cũng đã đổi bộ đồ tây mặc trên người lúc trước thành bộ đồ mặc thường ngày, hơn nữa còn là loại quần áo giá mười tệ một chiếc bán đầy trên vỉa hè nữa, mặc những đồ này vừa thoải mái lại không vướng víu, có rách cũng không tiếc.

Trường Tiểu không thấy có người khác đi theo thì cảm thấy yên tâm hơn, sau đó nói bằng giọng nhàn nhạt: “Anh đến muộn”.

Bạch Diệc Phi chẳng để tâm nhướn mày nói: “Xin lỗi, có chút việc bận nên đến muộn”.

Lúc này, Tùng Lệ Nhã trốn phía sau thùng gỗ kinh ngạc đến mức phải lấy hai tay che miệng mình lại để tránh phát ra tiếng động, người nọ lại chính là Bạch Diệc Phi!

Trước đó cô ta cứ tưởng anh là vệ sĩ của mình, không ngờ được anh lại chính là Bạch Diệc Phi!

Tên Bạch Diệc Phi này quả nhiên là rất xảo quyệt.

Bên kia, Trường Tiểu đứng thẳng người: “Nếu đã đến rồi thì chúng ta bắt đầu đi!”

“Đợi đã!”, Bạch Diệc Phi giơ tay lên: “Chúng ta cứ quyết đấu thế này à, có vẻ như còn thiếu cái gì đó?”

“Ý gì?”, Trường Tiểu hơi ngây ra, không biết Bạch Diệc Phi định làm trò gì nhưng theo phản xạ nhú mày lại: “Chẳng lẽ anh còn gọi người khác đến nữa?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Không, tôi muốn nói là khi quyết đấu phải có biết nặng nhẹ, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Tôi không muốn lại bị bắt vào tù thêm lần nữa vì tội giết người đâu”.

Trường Tiểu tức thì hiểu ra ý của Bạch Diệc Phi: “Anh nói xem, muốn làm gì?”

“Chúng ta ký một bản cam kết sinh tử đi!”, Bạch Diệc Phi vừa nói vừa móc từ trong túi áo ra hai tờ cam kết đã in sẵn trước khi đến, đưa một tờ cho Trường Tiểu tiện thể đưa luôn cho anh ta một cây bút.

“Ký đi!”, giọng Bạch Diệc Phi nhàn nhạt nói: “Hai bên cũng cần phải đảm bảo rằng, nếu như anh giết được tôi thì việc này không liên quan gì đến anh và nhà họ Tùng, tôi tin là Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô cũng sẽ không gây phiền phức cho nhà bọn họ”.

“Còn về phần tôi ấy mà... anh cũng nên hiểu”, Bạch Diệc Phi không nói nhiều, cúi đầu ký tên lên bản cam kết của mình.

Trường Tiểu nghe được lời nói của Bạch Diệc Phi thì con người hơi co lại, ngay sau đó liền trở lại bình thường, ánh mắt của anh ta nhìn Bạch Diệc

Phi rất phức tạp nhưng rồi cũng ký tên vào bản cam kết sau đó đưa nó cho Bạch Diệc Phi.

Hai người trao đổi bản cam kết cho nhau, tiếp tục ký tên, sau đó bản cam kết này chính thức có hiệu lực. Bản cam kết được in làm hai bản, hai bên nếu trong quá trình quyết đấu có ai bị thương nặng hoặc chết thì đều không liên quan đến đối phương, cá nhân tự chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Bạch Diệc Phi nhận lại bản cam kết sau đó xoay người nói với Trường Tiểu: “Đợi một chút, tôi cất nó lên ô tô, tránh việc chút nữa đánh nhau quyết liệt quá, không cẩn thận lại làm rách nó”.

Trường Tiểu vô cùng khó hiểu.

Tại sao anh ta không hề cảm thấy sự lo lắng hay căng thẳng của Bạch Diệc Phi? Hơn nữa bản cam kết sinh tử này còn là do anh ta đưa ra!

Bạch Diệc Phi mới là người bị báo thù, anh ta nhìn cũng có vẻ yếu đuối nhưng vì sao mà trông anh ta lại ung dung như thế, cảm giác như hôm nay anh ta đến đây chỉ để tham gia một bữa cơm rất bình thường vậy.

Có phải Bạch Diệc Phi đang giở trò gì không?

Không kịp nghĩ nhiều, khi Bạch Diệc Phi đi cất đồ thì Trường Tiểu cũng nhanh chóng xoay người đưa bản cam kết sinh tử cho Tùng Lệ Nhã đồng thời dặn dò: “Đợi chút nữa bất kể xảy ra chuyện gì thì em cũng không được ra ngoài, biết chưa?”

Tùng Lệ Nhã gật đầu lia lịa.

Đợi sau khi hai người đứng đối diện nhau thì Trường Tiểu mở miệng nói: “Bây giờ thì có thể bắt đầu được rồi chứ?”

“Đương nhiên”, Bạch Diệc Phi nhún vai.

Đúng vào lúc lời nói dứt thì ánh mắt Trường Tiểu trở nên nghiêm nghị, khí thế cả người đều thay đổi sau đó xông đến.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì mắt anh loé lên, bất động quan sát thế tấn công của Trường Tiểu.

Tùng Lệ Nhã tròn phía sau thùng gỗ siết chặt nắm tay vừa hưng phấn lại vừa căng thẳng quan sát hai người, cô ta hy vọng anh Trường Tiểu có thể giết chết Bạch Diệc Phi cho nên sau khi nhìn thấy động tác của Trường Tiểu thì cô ta vô cùng kích động.

Rất nhanh nữa thôi, cô ta sẽ được nhìn thấy Bạch Diệc Phi bị Trường Tiểu đánh cho thê thảm, sau cùng sẽ bị Trường Tiểu đánh cho đến chết.

Tiếp đó, tình huống mà cô ta mong muốn không hề xuất hiện.

Sau khi Trường Tiểu xông đến tấn công bằng một cú đấm, Bạch Diệc Phi cực nhanh né người cùng lúc đó nhấc chân tung một cú đá chéo đá trúng bụng của Trường Tiểu.

“Rầm!”

Trường Tiểu khinh địch, cũng không ngờ được tốc độ ra đòn của Bạch Diệc Phi lại nhanh như vậy cho nên bị đập trúng người văng ra, cả người đập mạnh xuống đất.

Tùng Lệ Nhã kinh hãi trợn to hai mắt: “Sao lại thế được?”

Trường Tiểu cũng giật mình kinh hãi bò dậy từ trên mặt đất, trong ánh mắt anh ta nhiều thêm sự nghiêm túc với cuộc đấu này.

Bạch Diệc Phi không hề bởi vì đập trúng Trường Tiểu mà đắc chí, anh thậm trí càng cẩn thận hơn bởi anh biết, Trường Tiểu đã bắt đầu nghiêm túc rồi.

Quả nhiên như vậy, lần này Trường Tiểu không lỗ mãng xông tới nữa mà chọn chuẩn góc độ rồi mới tấn công Bạch Diệc Phi từ nhiều phía.

Bạch Diệc Phi hiện tại có sở trường dùng chân mà Trường Tiểu thì lại có sở trường dùng nắm đấm, một người phía trên, một người phía dưới.

Bạch Diệc Phi chỉ có thể dùng cánh tay để chặn lại thế tấn công của Trường Tiểu nhưng sức lực của Trường Tiểu quá lớn nên anh mới chặn được một đòn mà đã phải lùi lại mấy bước, suýt chút nữa là đứng không vững.

Trường Tiểu thấy vậy thì tranh thủ thời gian ra đòn liên tiếp, hầu như không để cho Bạch Diệc Phi có cơ hội phản công.

Bạch Diệc Phi không ngừng né tránh, cúi đầu, lui về phía sau nhưng lại không tìm ra được cơ hội để phản công lại.

Trường Tiểu thấy vậy thì cười châm chọc: “Sao lại không ra tay đi? Mau ra tay đi chứ?”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì ánh mắt trầm xuống: “Ngại quá, tôi không thích động thủ”.

Lời nói vừa dứt thì Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng tìm được chỗ sở hử của Trường Tiểu, đến khi anh ta ra đòn một lần nữa thì Bạch Diệc Phi hạ thấp người xuống, một tay chống xuống đất đá chân tấn công phần thân dưới của Trường Tiểu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 444

Trường Tiểu khựng lại sau đó bất thành linh nhảy lên tránh được đòn tấn công của Bạch Diệc Phi nhưng mà khoảng cách giữa hai người đã bị kéo giãn ra. Bạch Diệc Phi lập tức đứng dậy bắt đầu tấn công bằng các kiểu đá chân liên tục và liên tiếp thành một bộ, Trường Tiểu không ngừng lui lại phía sau, không ngừng tránh né, cũng bởi chiều dài của chân dài hơn cánh tay cho nên Trường Tiểu muốn tấn công Bạch Diệc Phi thì cũng không chạm được đến anh.

Sắc mặt của Tùng Lệ Nhã ở phía sau thừng gỗ dần trở nên nghiêm trọng, sự bất ngờ lúc đầu chẳng qua vẫn nằm trong dự liệu, không bao lâu sau khi bắt đầu thì Trường Tiểu đã chiếm ưu thế, nhưng bây giờ rõ ràng Trường Tiểu đã nằm ở thế yếu hơn rồi.

Không còn cách nào khác, Trường Tiểu bị dồn đến mức buộc phải ra tay, anh ta nắm lấy cổ chân của Bạch Diệc Phi ý đồ muốn ném anh ra ngoài.

Bạch Diệc Phi phát hiện ý đồ của anh ta nên mượn lực của Trường Tiểu cực nhanh cong người túm chặt lấy vai của anh ta, chân kia thì khoá chặt anh ta lại.

Không đến mấy giây mà Trường Tiểu đã bị Bạch Diệc Phi khoá chặt không thể động đậy được chỉ đành đứng nguyên tại chỗ, anh ta muốn hất người ra nhưng tuyệt nhiên lại không thể làm gì, bức bối vô cùng.

“Anh xuống ngay!”, Trường Tiểu gào um lên.

Bạch Diệc Phi tiếp tục khoá chặt anh ta: “Tôi không đấy!”

“Xuống ngay!”

“Không!”

“Anh mà còn không xuống thì tôi sẽ cho ngã xuống đất đó!”, Trường Tiểu nghiến răng nghiến lợi nói.

Chưa từng gặp người nào da mặt dày như người này, đây mà là quyết đấu à? Đây thực sự là quyết đấu à? Làm gì có cái kiểu quyết đấu như thế này?

Bạch Diệc Phi vẫn không chịu xuống, Trường Tiểu bực mình không sao tả xiết, thực sự có ý định lấy người Bạch Diệc Phi đập xuống đất.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì lập tức thả lỏng Trường Tiểu sau đó mượn lực nhảy xuống.

Trường Tiểu cảm thấy lực kìm kẹp trên người đã thả lỏng ra nên không nói nhiều lời, siết chặt nắm tay đấm về phía mặt Bạch Diệc Phi, dường như anh ta đang muốn phát tiết hết cục tức ban nãy ra.

Bạch Diệc Phi may mắn tránh được cú đấm sát qua mặt, cú đấm sượt qua sống mũi của anh dù vẫn chưa đánh trúng mặt nhưng vẫn cảm thấy bỏng rát nơi sống mũi, là do sức gió từ cú đấm tạt qua.

Chưa kịp tung đòn chân thì cú đấm thứ hai của Trường Tiểu đã tới, Bạch Diệc Phi không thể không vươn tay ra chặn lại, sau đó anh đã lại đánh giá cao sức lực của mình rồi.

Sức lực của Trường Tiểu thực sự rất mạnh, nhất là sức từ nơi cánh tay, anh ta mà dồn hết sức để đấm thì thậm chí còn có thể dễ dàng đấm vỡ một tảng đá, đây không phải là nói quá mà là sự thật.

Bạch Diệc Phi cảm thấy cơn đau đớn truyền đến từ phía cánh tay, chân mày nhíu lại cũng đồng thời ép mình phải ra đòn phòng vệ.

Trường Tiểu hừ lạnh, sau đó lại tung thêm một đấm, cú nào cũng vô cùng mạnh mẽ.

Bạch Diệc Phi không ngừng tránh né, từng bước lùi lại phía sau.

Cục diện lại thay đổi lần nữa, mà lần này thì Trường Tiểu chiếm thế thượng phong.

Tùng Lệ Nhã vui mừng hẳn lên, quả nhiên vẫn là anh Trường Tiểu giỏi hơn, Bạch Diệc Phi quá yếu đuối khi ở trước mặt anh Trường Tiểu.

Bạch Diệc Phi đối diện với tình huống hiện tại thì cũng không hoảng loạn mà ngược lại càng bình tĩnh tránh né đòn tấn công, đồng thời quan sát sơ hở của Trường Tiểu.

Anh còn nhớ, lúc trước khi Bạch Hổ huấn luyện cho anh có từng nói, phàm là khi tấn công thì chắc chắn sẽ có tư thế chuẩn bị, tức là không cần biết là bạn tung đòn tay hay đòn chân thì đều sẽ có một động tác chuẩn bị, nhưng mà động tác này rất nhỏ, những người có tốc độ nhanh thì hầu như không thể nhìn rõ động tác này.

Bạch Diệc Phi nhớ kỹ lời này cho nên ý đồ muốn đi nhìn rõ tư thế chuẩn bị của Trường Tiểu, như vậy thì anh có thể ra tay trước một bước để chặn lại chiêu tấn công của anh ta, cũng đồng thời có thể nhân cơ hội phản công ngược lại.

Bạch Diệc Phi nhìn chăm chú từng động tác của Trường Tiểu, cơ thể anh cũng né tránh thành bản năng, anh hầu như không cần phải suy nghĩ mà cơ thể anh đã tự phản ứng lại trước rồi.

Rất lâu sau, Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng quan sát rõ ràng, cũng đã tìm được tư thế chuẩn bị ra đòn của Trường Tiểu, thậm chí còn nhìn ra được quy luật ra đòn của anh ta.

Cho nên, trong lần ra đòn tiếp theo của Trường Tiểu, Bạch Diệc Phi đã ra tay trước một bước, cơ thể anh hơi nghiêng về phía trước, cánh tay đặt vào phía mặt trong cánh tay của Trường Tiểu, ngay sau đó cơ thể anh di chuyển về phía bên cạnh, cánh tay anh kéo tay của Trường Tiểu bẻ quặt ra phía sau.

Một tay kia thì nhanh chóng tìm được cánh tay còn lại của Trường Tiểu sau đó cả người anh áp sát vào phía sau lưng của anh ta, khoá chặt hai cánh tay của Trường Tiểu lại khiến anh ta không thể ra đòn được nữa.

Trường Tiểu vẫn luôn ở trong trạng thái ra đòn bây giờ đột ngột bị Bạch Diệc Phi khoá chặt hai tay thì lại có chút không phản ứng kịp mà ngây ra mất một giây, sau đó mới dùng sức lắc người hòng hátt Bạch Diệc Phi ra.

Bạch Diệc Phi nào có cho anh ta cơ hội để làm vậy, trong một tích tắc liền ra đòn chân đạp thẳng lên đầu gối chân của Trường Tiểu khiến anh ta phải quỳ xuống.

“Uỳnh” một tiếng.

Trường Tiểu quỳ một chân xuống đất, cả khuôn mặt là sự không phục, con mẹ nó chứ, lại là chiêu này.

Bạch Diệc Phi còn lâu mới để ý nhiều như thế, sau khi thấy Trường Tiểu quỳ trên mặt đất thì lập tức đổi một tư thế khác. Anh hơi thả lỏng hai tay của Trường Tiểu, trước khi anh ta kịp ra đòn thì đã lại khoá chặt anh ta lại.

“Mẹ kiếp!”, Trường Tiểu không thể kiềm được phải chửi bậy.

Bạch Diệc Phi coi như không, nhanh nhẹn ấn Trường Tiểu nằm trên đất, lạnh giọng nói: “Anh thua rồi!”

“Tôi chưa thua!”, Trường Tiểu hừ lạnh: “Bản cam kết sinh tử cũng đã ký rồi, không chết thì không thôi”.

“Được á!”, Bạch Diệc Phi đứng dậy dường như chuẩn bị ra tay giết Trường Tiểu.

Đúng lúc này, Tùng Lệ Nhã thấy tình huống không ổn nên không nhịn được mà chạy ra: “Dừng tay! Anh không được giết anh Trường Tiểu!”

Bạch Diệc Phi khựng lại, anh quả thực không ngờ đến Tùng Lệ Nhã sẽ ở đây, hơn nữa chỗ cô ta trốn chính là phía sau thùng gỗ, như vậy tức là Tùng Lệ Nhã đã nhìn thấy tất cả những gì lúc nãy bọn họ đã làm.

“Hoá ra anh cũng chỉ như vậy!”, Bạch Diệc Phi nói một câu hàm ý sâu xa.

Nói xong thì Trường Tiểu cảm thấy Bạch Diệc Phi đã nói lỏng sức lực nên lập tức tránh thoát khỏi Bạch Diệc Phi thờ hỏn hển đến đứng bên cạnh Tùng Lệ Nhã.

“Anh Trường Tiểu không sao chứ?”, Tùng Lệ Nhã lo lắng hỏi một câu.

Trường Tiểu lắc đầu: “Em không nên ra đây”.

Tùng Lệ Nhã nghe vậy thì sắc mặt sa sầm: “Em còn không ra thì anh ta đã giết anh rồi!”

Trường Tiểu không nói thêm nữa bởi vì anh ta cảm thấy vẫn còn cơ hội để có thể thoát ra, mà anh ta cũng không hề cảm nhận được ý muốn giết người của Bạch Diệc Phi, có lẽ lúc đó Bạch Diệc Phi chỉ nói vậy mà thôi.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy Trường Tiểu đã thoát ra được thì có chút chán nản, lúc này bởi vì Tùng Lệ Nhã cho nên anh mới không cẩn thận để Trường Tiểu chạy mất, giờ muốn bắt anh ta lại lần nữa sợ là sẽ lại phải mất thêm nhiều công sức nữa.

Trường Tiểu nhìn Bạch Diệc Phi cất giọng nhàn nhạt: “Một tháng huấn luyện, quả thực là có hiệu quả, do tôi khinh thường anh rồi”.

“Nhưng mà, tất cả những điều này đối với tôi mà nói vẫn chưa đủ để thắng được tôi, tôi vẫn sẽ giết được anh!”

“Anh cần phải trả giá cho những gì mình đã làm!”

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Những việc tôi đã làm tôi chưa từng hối hận, cũng không cảm thấy tôi cần phải trả giá ra sao!”

“Anh muốn trả thù cho Tùng Vu Duyệt, tôi lúc nào cũng có thể tiếp anh!”

Hai mắt của Trường Tiểu nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi: “Anh giết người mà còn nói là không cần trả giá, quả thực là nực cười! Giết người đên mạng! Anh giết Tùng Vu Duyệt thì buộc phải dùng mạng của mình để trả!”

“Tôi giết người đền mạng, vậy còn Tùng Vu Dục thì sao? Anh ta cũng giết người, vậy tôi giết anh ta cũng chẳng qua là anh ta phải trả giá cho việc giết người của mình mà thôi!”

Trường Tiểu kinh hãi trợn mắt: “Anh nói cái gì?”

Tùng Lệ Nhã cũng kinh hãi không kém: “Anh tôi giết người?”

Tùng Lệ Nhã chỉ biết anh cô ta thích chơi đàn bà nhưng từ trước tới giờ chưa từng nghe nói anh cô ta đã giết người!

Trường Tiểu đã rất nhiều năm không gặp Tùng Vu Dục rồi, anh ta thậm chí còn không biết đến bộ dáng sau khi lớn của Tùng Vu Dục ra sao, cho nên mới kinh ngạc như vậy.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì cười lạnh: “Nếu như anh cảm thấy giết người phải đền mạng, vậy thì đền đi!”

Trường Tiểu cũng không nói gì thêm, đã đến nước này rồi, không phải anh chết thì chính là tôi chết.

Trường Tiểu đẩy Tùng Lệ Nhã ra: “Em tránh sang bên, đừng có qua đây, cho dù là anh chết đi thì cũng không được qua đây, nghe rõ chưa?”

Tùng Lệ Nhã lo lắng nhìn Trường Tiểu, cuối cùng cô ta lựa chọn tin tưởng anh Trường Tiểu của cô ta, anh Trường Tiểu giỏi như vậy, chắc chắn có thể giết được Bạch Diệc Phi!

“Đến đây đi!”, Trường Tiểu sau khi nhìn thấy Tùng Lệ Nhã đã đi qua một bên thì nói với Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không nói hai lời mà xông thẳng về phía anh ta.

Lúc mới đầu quả thực anh cũng không hề có ý định giết người, dù gì thì Trường Tiểu báo thù cho Tùng Vu Dục cũng là điều có thể hiểu được, hơn nữa cách thức báo thù cũng miễn cưỡng được coi là chính đáng chứ không hề như những người khác, đâm dao từ sau lưng.

Nhưng lúc này bọn họ nói đến việc giết người đền mạng, cái giá phải trả khiến cho Bạch Diệc Phi vô cùng tức giận.

Anh giết Tùng Vưu Duy thì phải đền mạng, vậy Tùng Vưu Duy giết người thì sao?

Bông Hoa chết rồi, Vô Bệnh cũng chết rồi, còn có một Hồ Thiên Cẩm nữa, chết mất ba người, vậy anh ta không nên đền mạng lại hay sao?

Không những thế, anh trai của anh, Tần Hoa còn trở thành người thực vật rồi, bây giờ vẫn còn đang nằm trong bệnh viện không dậy được, chẳng lẽ gã không nên vì những điều này mà trả giá hay sao?

Giờ này phút này, Bạch Diệc Phi và Trường Tiểu đều vô cùng nghiêm túc, cũng quyết tâm lôi hết bản lĩnh của mình ra để thực sự bắt đầu cuộc quyết đấu.

“Rầm!”

Trường Tiểu nhào người lên, trong lúc mà Bạch Diệc Phi vẫn còn chưa kịp phản ứng thì đã tung một đòn chân đập Bạch Diệc Phi văng ra ngoài, đây coi như đáp trả cho cú đập trước đó của Bạch Diệc Phi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 445

Bạch Diệc Phi bị đập ngã trên mặt đất, anh vuốt ngực một cái, Từ Lãng nói không sai, Trường Tiểu thiên về thi đấu thể lực, người thường không thể so được với thể lực của anh ta. May là một tháng này anh đã quen bị hành, trừ lúc bị Trường Tiểu đá trúng có hơi đau ở ngực ra thì các bộ phận khác trên người đều không có cảm giác gì.

Trường Tiểu nhìn thấy Bạch Diệc Phi đứng lên như không xảy ra chuyện gì thì lập tức nhú mày.

Bạch Diệc Phi đứng lên không được bao lâu đã tiếp tục vọt tới, Trường Tiểu thấy thế thì không dám thả lỏng, hai người lại đánh nhau một lần nữa.

Một lúc sau Bạch Diệc Phi lại tiếp tục bay ra ngoài, đâm thẳng vào một bên thùng gỗ.

Bạch Diệc Phi tiếp tục đứng lên, anh lao tới chỗ Trường Tiểu.

Ánh mắt Trường Tiểu run lên, anh ta kinh ngạc trước khả năng chịu đòn của Bạch Diệc Phi, đồng thời cũng càng ra tay hung ác hơn.

Bạch Diệc Phi không thêm để ý, sau khi bị ngã mấy lần thì anh vẫn còn khỏe như vâm, mà chân anh cũng không nhàn rỗi, mỗi phát đá của anh đều không bình thường, nhưng mà chưa đá trúng Trường Tiểu lần nào.

Sau mấy hiệp Trường Tiểu đã có chút đuối sức, nhưng Bạch Diệc Phi vẫn còn rất hăng.

Đây chính là ưu thế của Bạch Diệc Phi, anh rất có khả năng chịu đòn, sức bền dẻo dai, thể lực đầy đủ. Về cuối ai thua ai thắng vẫn chưa nói trước được.

Trường Tiểu cũng phát hiện ra điểm này, anh ta bắt đầu sốt ruột, không còn có bộ dạng thong dong như khi mới bắt đầu nữa.

Bạch Diệc Phi cũng lợi dụng điểm này để đợi Trường Tiểu lộ ra sơ hở, anh nâng chân lên đá bay Trường Tiểu.

Trường Tiểu rơi âm xuống mặt đất.

“Anh Trường Tiểu!”, Tùng Lệ Nhã lo lắng kêu lên, cô ta muốn đi qua bên đó.

Trường Tiểu lập tức lên tiếng ngăn cản: “Đừng tới đây!”

Tùng Lệ Nhã đứng yên tại chỗ, trong lòng tràn đầy lửa giận.

Trường Tiểu chính là chồng sắp cưới của cô ta, cô ta chính mắt nhìn thấy Trường Tiểu bị đánh thành bộ dạng này nên trong lòng ngày càng hận Bạch Diệc Phi, cô ta cũng không thèm để ý mà xông lên lao về phía Bạch Diệc Phi.

Dường như hành động của Tùng Lệ Nhã cũng đã nằm trong dự đoán của Bạch Diệc Phi, cho nên khi Tùng Lệ Nhã xông tới thì anh đã nhanh chóng phản ứng lại, nghiêng người tránh được.

Tùng Lệ Nhã cũng đã từng trải qua huấn luyện, trên người cũng có chút võ nghệ, sau mấy đợt đánh qua lại Bạch Diệc Phi suýt nữa đã bị Tùng Lệ Nhã đánh trúng, may là anh phản ứng nhanh chóng nên đã tránh được.

Mà Trường Tiểu cũng đã đứng lên, anh ta hô lớn: “Lệ Nhã, mau dừng lại!”

Bây giờ Tùng Lệ Nhã sẽ không nghe lời Trường Tiểu, lúc này cô ta chỉ chú ý tới Bạch Diệc Phi trước mặt, cô ta không chỉ báo thù cho anh trai, mà còn muốn dạy dỗ Bạch Diệc Phi một trận thay cho Trường Tiểu!

Sau mấy lần phải trốn tránh thì Bạch Diệc Phi rút cuộc cũng ra tay, anh không có sử dụng bất kì kỹ năng gì mà chỉ dùng lòng bàn tay cản lại những đòn tấn công của Tùng Lệ Nhã. Anh giơ chân lên quét qua Tùng Lệ Nhã, sau đó nhanh chóng lùi lại, cũng không ra tay nữa.

Dù sao Tùng Lệ Nhã cũng là con gái, cho nên Bạch Diệc Phi đã cố ý nương tay.

Trường Tiểu lập tức đi qua đỡ Tùng Lệ Nhã dậy, sau khi Tùng Lệ Nhã đứng lên thì cô ta định tiếp tục xông lên, nhưng đã bị Trường Tiểu kéo lại: “Lệ Nhã!”

“Anh Trường Tiểu!”, hóc mắt của Tùng Lệ Nhã ửng đỏ.

Trường Tiểu lắc đầu: “Đây là cuộc chiến giữa anh và anh ta, thế nên không ai được nhúng tay vào, bọn anh cũng đã ký vào giấy sinh tử, sống hay chết không liên quan gì đến em”.

Hóc mắt của Tùng Lệ Nhã càng đỏ: “Nhưng mà...”

Trường Tiểu nhẹ nhàng lắc đầu, không nói thêm lời nào.

Tùng Lệ Nhã cắn môi, cô ta trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó mới lui sang một bên.

Trường Tiểu nói với Bạch Diệc Phi: “Vừa rồi Lệ Nhã xúc động nên đã phạm quy, tôi tự nguyện để anh đánh ba chiêu”.

“Cái gì?”, Tùng Lệ Nhã trừng mắt: “Anh Trường Tiểu!”

Hiện giờ cơ hội thắng của Bạch Diệc Phi và Trường Tiểu đang là năm năm, nếu như Trường Tiểu nhường cho Bạch Diệc Phi ba chiêu thì không biết chừng Trường Tiểu sẽ bị thương, mà nặng hơn nữa còn có thể mất mạng!

Tùng Lệ Nhã cắn môi, cô ta muốn khóc lên, trong lòng vô cùng tự trách, cô ta biết rõ Trường Tiểu là người vô cùng có quy củ vậy vẫn không nhận được phạm quy, vì thế mới khiến Trường Tiểu rơi vào trong nguy hiểm.

Bạch Diệc Phi có hơi ngạc nhiên, không ngờ Trường Tiểu là người có quy củ như vậy, trong hoàn cảnh sinh tử lại bằng lòng để anh đánh ba chiêu, đúng là khiến người ta kinh ngạc.

Không chỉ có như thế, Bạch Diệc Phi còn cảm thấy nếu như không phải vì Tùng Vu Duyệt, thì có lẽ bọn họ còn có thể trở thành bạn bè của nhau nữa.

Lúc này Bạch Diệc Phi nghĩ đến Lâm Cuồng của nhà họ Lâm.

Lâm Cuồng là một người thành thật, nhưng dù sao cũng là người của bốn gia tộc lớn nên đôi khi không thể hoàn toàn tuân thủ quy tắc được.

“Nói thật tôi đánh giá anh rất cao”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

Trương Tiểu trả lời: “Tôi cũng vậy”.

Bạch Diệc Phi nhú mày: “Đó là vinh hạnh của tôi?”

Trương Tiểu hừ nhẹ một tiếng, anh ta không muốn nói thêm nữa: “Bớt nói nhảm đi, tiếp tục!”

Bạch Diệc Phi hiện giờ đã giảm bớt sát khí, anh không còn ý định muốn trừ khử đối phương nữa, ngược lại anh nhìn về phía Tùng Lệ Nhã rồi thản nhiên nói: “Tôi thấy đề đề phòng sự cố thì cần phải có người quan sát vợ chưa cưới của anh”.

“Có ý gì?”, Trương Tiểu nhú mày.

Bạch Diệc Phi vỗ tay một cái, Bạch Hồ và Từ Lăng từ hai bên công đi đến.

Trương Tiểu và Tùng Lệ Nhã nhìn thấy bọn họ thì thay đổi sắc mặt, nếu như chỉ có một mình Bạch Diệc Phi thì bọn họ sẽ không sợ, nhưng thêm Bạch Hồ và Từ Lăng nữa thì bọn họ sẽ không có phần thắng nào.

Giọng nói của Trương Tiểu lạnh lùng: “Anh không giữ lời hứa!”

Bạch Diệc Phi nghe xong thì hơi nở nụ cười: “Không phải anh cũng mang theo vợ chưa cưới sao? Hiện giờ tôi mang theo bạn bè tốt thì cũng không tính là quá đáng chứ?”

Nhất thời Trương Tiểu bị nghẹn lời, không thể phản bác.

Tùng Lệ Nhã cảnh giác quan sát Bạch Hồ và Từ Lăng, cô ta rất sợ bọn họ đột nhiên ra tay.

“Yên tâm đi, tôi chỉ bảo bọn họ đi ra mà thôi, dù sao người của anh cũng xuất hiện rồi, người bên tôi cũng không cần trốn ngoài cửa quan sát làm gì, đúng không?”

“Được thôi, dưới sự chứng kiến của cả hai bên, chúng ta mau bắt đầu đi!”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Lần này thật sự là một sống một còn”.

Trương Tiểu hừ lạnh một tiếng: “Vẫn là câu nói vừa rồi, tôi là người đã phạm quy, để cho anh đánh ba chiêu”.

“Không cần”, Bạch Diệc Phi căn bản không thèm để ý những thứ này, cho dù nó có thể mang lại cho anh phần thắng cực lớn.

Trương Tiểu nhíu mày, anh ta còn muốn nói tiếp thì Bạch Diệc Phi đã nhanh chóng lao tới...

Trương Tiểu phản ứng trong vô thức, anh ta nhanh chóng né người.

Nhưng khi hai người vừa mới đánh nhau thì bỗng vang lên một tiếng nổ.

“Uỳnh!”

Tiếp theo là một đợt chấn động nhẹ giống như trận động đất, nhưng lại không phải.

Bạch Hồ và Từ Lăng liếc mắt nhìn nhau, bọn họ lập tức hô lớn một tiếng: “Chạy mau! Đó là bom!”

Bạch Hồ và Từ Lăng hô xong đã nhanh chóng chạy ra bên ngoài, Bạch Diệc Phi cũng kịp phản ứng xông ra ngoài.

Trương Tiểu nghe thấy thế thì nhìn về phía Tùng Lệ Nhã, Tùng Lệ Nhã đứng ở bên cạnh thùng gỗ, cách chỗ anh ta hơi xa, mà phía sau Tùng Lệ

Nhã còn có hai thùng gỗ chồng lên nhau.

Bởi vì vụ nổ vừa rồi nên thùng gỗ đã lung lay sắp đổ.

“Lệ Nhã!”, Trường Tiểu nhìn thấy thùng gỗ sắp đổ xuống thì lập tức chạy vọt tới đỡ thùng gỗ, anh ta nói với Tùng Lệ Nhã đang đứng đó sợ hãi: “Chạy mau!”

Tùng Lệ Nhã đột nhiên hoàn hồn, sau khi nhìn thấy Trường Tiểu thì thâm giật mình, cô ta muốn nói gì đó nhưng lại bị Trường Tiểu ngắt lời: “Chạy mau! Nếu không chạy thì không kịp đâu!”

“Em ra ngoài đi!”

Tùng Lệ Nhã nghe được câu cuối cùng thì hốt mắt đỏ ửng, cuối cùng đành cắn răng chạy ra ngoài.

Bạch Diệc Phi chạy tới cổng thì nhìn thấy Trường Tiểu đang một mình đỡ lấy hai thùng gỗ, hơn nữa bom còn đang nổ ầm ầm, lúc này anh đã có thể nhìn thấy rõ ràng.

Những quả bom bắt đầu nổ từ trong nhà máy ra, nó nổ theo thứ tự từ trong ra ngoài, còn khoảng hơn trăm mét nữa thì bom sẽ nổ tới chỗ Trường Tiểu.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì không suy nghĩ mà trực tiếp quay trở lại, anh vọt lên đá một cái vào thùng gỗ, trọng tâm của thùng gỗ chéch sang chỗ khác rồi rơi xuống.

“Đi mau!”

Sau khi Bạch Diệc Phi hô lên thì anh và Trường Tiểu cùng nhau chạy ra ngoài.

Nhưng chuyện vừa rồi mất khá nhiều thời gian, hai người còn chưa chạy đến cổng thì sau lưng đã vang lên tiếng bom nổ.

“Bùm!”

“Bùm!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 446

Anh Trường Tiểu!” sau khi Tùng Lệ Nhã chạy ra ngoài thì đã quay người lại nhìn, cô ta thấy bom đang nổ không ngừng phía sau hai người thì lập tức hoảng sợ hô lớn. Bạch Hồ và Từ Lăng cũng nhìn sang, một tiếng nổ lớn vang lên, theo sau là luồng khí nóng ập tới, phía trước lửa cháy bùng bùng, nhà máy vốn đã cũ nát nên bắt đầu sụp đổ.

...

Sau hơn nửa tiếng thì ngọn lửa bắt đầu nhỏ dần, xưởng giấy vốn to rộng giờ đã biến thành một đống lộn xộn, nhiều thứ không còn nguyên vẹn, vì vụ nổ nên khắp nơi đều là mảnh vỡ vụn.

Ba người Bạch Hồ đứng ở đó nửa giờ, mà nửa giờ trôi qua nhưng vẫn không thấy Trường Tiểu và Bạch Diệc Phi đi ra bên ngoài.

Tùng Lệ Nhã ngồi xồm trên mặt đất nghẹn ngào: “Anh Trường Tiểu!”

Bạch Hồ và Từ Lăng vẫn nhìn chăm chăm vào đống lửa đang bốc cháy, sắc mặt cả hai ảm đạm.

Lúc lâu sau Tùng Lệ Nhã không tin Trường Tiểu sẽ chết ở bên trong, cô ta như điên dại chạy vọt vào bên trong, nhưng Bạch Hồ tay nhanh lẹ mắt đã kéo trở lại: “Giờ cô không thể vào trong đó”.

“Anh mau thả tôi ra! Thả tôi ra! Tôi muốn đi tìm anh Trường Tiểu...”, Tùng Lệ Nhã dùng sức giãy dụa.

Khuôn mặt Bạch Hồ không chút thay đổi nào, anh ta nói: “Bây giờ cô đi vào trong cũng vô dụng, bọn họ chưa ra ngoài thì nghĩa là vẫn chưa ra”.

“Hu hu...”, lời nói của Bạch Hồ khiến Tùng Lệ Nhã khóc nức lên: “Anh Trường Tiểu”.

Từ Lãng nhìn thấy thế thì lấy điện thoại ra gọi điện cho nhân viên cứu hỏa, cũng đặc biệt gọi điện thoại cho chuyên gia tìm người, sau đó anh ta mới đi tới nói: “Tôi đã gọi người tới rồi, nếu bọn họ không trở ra thì chúng ta sẽ đào tìm”.

Nhìn đồng lửa lụi tàn ngay trước mặt, trong lòng Tùng Lệ Nhã cũng lạnh như tro tàn.

Không nói đến việc bom có thể nổ chết người hay không, chỉ tính riêng thanh cốt thép sụp xuống trong cơn cháy lớn như vậy, mà bọn họ cũng đã chờ ở đây nửa tiếng, nếu vẫn không ra ngoài thì sẽ còn cơ hội sống sao?

Căn bản đây là chuyện không thể!

Tùng Lệ Nhã thậm chí còn không muốn cho người đi đào, cô ta không muốn nhìn thấy thi thể bị đốt cháy khét của Trương Tiểu, cô ta không chịu nổi đả kích như thế.

Bạch Hồ và Từ Lãng liếc nhìn nhau, bọn họ đều thấy được sự khó tin trong mắt đối phương, bọn họ không tin Bạch Diệc Phi sẽ chết như thế, loại cảm giác này không chân thực chút nào.

Hơn nữa trước đó Bạch Diệc Phi cũng bị người ta ám sát rất nhiều lần, còn suýt nữa bị phán tử hình, những chuyện này đều xảy ra cả rồi, cho nên bọn họ không tin Bạch Diệc Phi sẽ chết dễ dàng như vậy.

Không lâu sau đó xe cứu hỏa và đội tìm người cũng đã đến, xe cứu hỏa dập tắt toàn bộ lửa, sau đó đội tìm kiếm người cũng bắt đầu đào bới.

Tùng Lệ Nhã vẫn đứng ở một bên quan sát không chớp mắt, trong lòng cô ta không muốn, nhưng vẫn hi vọng bọn họ còn sống.

...

Nhưng mà bọn họ không chú ý trong mười phút sau khi nhà máy sụp đổ, chiếc xe đậu ở chỗ khúc quanh không xa đã rời đi từ lúc nào.

Cùng lúc đó chiếc xe dừng ở bên cạnh xe của Bạch Hồ và Từ Lăng cũng khởi động đi theo chiếc xe kia.

Chiếc xe phía trước đi thẳng về phía nội thành, cuối cùng đi đến quán KTV Tinh Diệu, sau đó có một người đàn ông đội mũ lưỡi trai đi xuống.

Người đàn ông sau khi xuống thì nhìn xung quanh, sau khi phát hiện ra không có người nào khả nghi thì mới đi vào KTV.

Trong một phòng riêng ở tầng hai.

Một nhóm nam thanh nữ tú đang ngồi vây quanh một chỗ ca hát chơi xúc xắc, bên trên mặt bàn còn bày đầy chén rượu, dưới chân là năm thùng bia, đã uống được hơn nửa thùng.

Tất cả mọi người đều rất vui vẻ trừ người đàn ông đang ngồi ở giữa kia, người đó chỉ bưng chén rượu chậm rãi uống, cũng không tham gia ca hát hùa chơi xúc xắc.

Gã chính là Liễu Chiêu Phong, người luôn ẩn nấp trong chỗ tối.

Bây giờ Liễu Chiêu Phong đang nghĩ không biết Bạch Diệc Phi đã chết chưa? Người của gã sao vẫn chưa quay trở lại? Hay là đã xảy ra việc gì ngoài ý muốn?

Đúng lúc này người đàn ông đội mũ lưỡi trai kia gõ cửa một cái, sau đó đi vào bên trong căn phòng.

Lúc đi vào bên trong căn phòng thì tất cả mọi người trong phòng đều dừng lại, ngay cả mấy người đang ca hát cũng đều ngừng theo, nhất thời toàn bộ căn phòng chỉ còn có âm thanh tiếng nhạc vang lên.

Người đàn ông lấy xuống mũ lưỡi trai xuống, lộ ra gương mặt hơi tang thương, người đó cung kính nói: "Đã chết rồi, bom nổ mà nhà máy bị cháy cũng đã sập, không có cơ hội sống sót nào".

Sau khi người đó dứt lời thì trong phòng vang lên tiếng reo hò.

Liễu Chiêu Phong cũng kích động không thôi: “Rất tốt, Bạch Diệc Phi rốt cuộc đã chết, mà lần này sẽ không ai nghĩ tới là tôi giết Bạch Diệc Phi, ha ha...”

Bạch Diệc Phi quyết đấu cùng Trường Tiểu, bị thuốc nổ nổ chết, hoặc là bị thiêu chết, tất cả những điều này đều chứng tỏ cái chết của Bạch Diệc Phi có liên quan tới Trường Tiểu và nhà họ Tùng, không ai ngờ tới người ra tay lại là Liễu Chiêu Phong gã.

“Chúc mừng sếp!”

Tất cả mọi người trong phòng đều đang chúc mừng Liễu Chiêu Phong, cả đám tụ tập lại cùng một chỗ là vì chuyện của Liễu Chiêu Phong, bởi vì Liễu Chiêu Phong luôn muốn giết Bạch Diệc Phi, đây cũng là việc mà tôi nay bọn họ đã làm.

Hiện giờ Bạch Diệc Phi đã chết, sếp chắc chắn sẽ rất vui mừng, chỉ còn một chút nữa thôi thì những người luôn đi theo sếp như bọn họ có thể đạt được mục đích rồi.

Liễu Chiêu Phong giơ ly rượu lên: “Chúc mừng thắng lợi của chúng ta!”

“Cheers!”

Sau khi đặt chén rượu xuống thì Liễu Chiêu Phong vung tay lên nói: “Mọi người muốn gì thì gọi đó, hôm nay rất đáng để chúc mừng, tất cả chi phí tôi bao hết”.

“Sếp muôn năm!”

Sau một trận reo hò thì có người đã cầm lấy menu chuẩn bị gọi chút rượu đắt tiền và đồ ăn vặt.

Liễu Chiêu Phong ngồi im một chỗ uống rượu, trong đầu gã đang nghĩ đến Lý Tuyết.

Đúng vậy, lâu nay gã vẫn nhớ Lý Tuyết mãi không quên, gương mặt xinh đẹp của Lý Tuyết, khí chất sạch sẽ và dáng người uyển chuyển của cô đều là chấp niệm của Liễu Chiêu Phong.

Trước kia gã không chiêm được Lý Tuyết, nhưng bây giờ Bạch Diệc Phi đã chết, Lý Tuyết chính là của gã!

Không phải, lúc đầu Lý Tuyết cũng là của gã, chính là tên nhãi Bạch Diệc Phi này xen ngang, nếu không thì người kết hôn cùng với Lý Tuyết sẽ là Liễu Chiêu Phong gã!

Người đàn ông kia ngồi bên cạnh Liễu Chiêu Phong rồi hỏi: “Sếp, sau này chúng ta sẽ làm thế nào?”

Đôi mắt Liễu Chiêu Phong nhắm lại: “Để người của chúng ta đi nhìn thử coi, tôi muốn tận mắt nhìn thấy xác của Bạch Diệc Phi?”

“Nếu như không có xác thì phải lập tức báo cho tôi, còn nữa, sau khi tìm thấy mà hắn ta chưa chết thì mấy người cứ ra tay tiễn hắn ta lên đường”.

“Tôi đã biết thưa sếp”, người đàn ông gật đầu, sau đó chuẩn bị đứng dậy ra ngoài gọi điện thoại.

Liễu Chiêu Phong thấy thế thì đột nhiên ngăn cản lại: “Đợi chút đã”.

“Sếp còn muốn dặn dò gì?”, người đàn ông ngồi xuống cung kính hỏi.

Liễu Chiêu Phong hừ nhẹ một tiếng: “Có thể giải quyết tên Trương Tiểu thì cứ xử thẳng tay, không giải quyết được thì bỏ qua, nhưng Bạch Diệc Phi nhất định phải chết, hiểu chưa?”

“Tôi đã hiểu”.

Người đàn ông cầm điện thoại ra ngoài truyền đạt lời dặn của ông chủ mình.

Liễu Chiêu Phong uống một ngụm rượu, trong mắt hiện lên vẻ trầm tư.

...

Bên ngoài nhà máy, đội đào bới đã đào một giờ, nhưng vẫn không có bất kỳ phát hiện nào, bọn họ chỉ tìm đồ vật hoặc là vật liệu thép bị đốt cháy khét, trừ những thứ đó ra thì không còn gì nữa.

“Chuyện gì vậy?”

“Chắc chắn là chỗ này sao?”

“Không nhớ lắm chứ?”

Tất cả mọi người đều tưởng rằng người gọi bọn họ tới đã nhớ lắm vị trí, nên mới có nghi ngờ hỏi.

Tùng Lệ Nhã thấy thế thì lập tức lắc đầu, không thể nào, đúng là vị trí này rồi, không thể nhầm được!

“Nhưng mà chúng tôi thật sự không tìm được!”

“Nếu không chúng ta lại đi vào bên trong nhìn xem, có lẽ bọn họ đã chạy ra bằng đường khác rồi?”, có người đề nghị.

Bạch Hồ và Từ Lãng thấy thế thì ánh mắt trở nên kích động: “Không cần đào nữa”.

“Cái gì? Sao lại không đào nữa?”

“Không đào nữa”, Bạch Hồ gật đầu.

Lúc ấy bom nổ từ đằng sau nhà máy tới, Bạch Diệc Phi và Trường Liễu không thể nào chạy vào phía bên trong được, lúc ấy bọn họ cũng nhìn thấy hai người chạy ra phía bên ngoài này, cho nên chỉ có thể tìm ở vùng này.

Mà bây giờ lại không tìm thấy, điều đó chứng tỏ bọn họ đã trốn ra được!

Tùng Lệ Nhã cũng nghĩ đến khả năng này, cô ta mừng rỡ: “Anh Trường Tiểu không chết...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 447

“Mọi người tìm kiếm xung quanh xem còn người nào bị thương không”. Tùng Lệ Nhã nghĩ bọn họ đã chạy ra ngoài rồi, nhưng lâu thế mà chưa tới tìm bọn cô, chắc hẳn bọn họ bị thương rồi ngất đi, vậy nên có thể đang ở gần đây.

Bạch Hồ và Từ Lãng thì không nghĩ như vậy. Có thể quan sát được hết mọi thứ xung quanh, mấy bụi cỏ này dù cao nhưng không đến mức không phát hiện được, thế nên bọn họ chắc chắn đã rời khỏi nơi này rồi.

Còn lý do tại sao lại rời đi mà không thông báo thì phải tìm được bọn họ mới biết.

Đúng như bọn họ đã đoán, không tìm được ai cả, xung quanh chỉ toàn là cỏ dại.

Sau khi nghe thấy kết quả như vậy thì Tùng Lệ Nhã lập tức ngơ ngác. Sao lại không tìm thấy ai? Nếu như bọn họ đi ra được thì tại sao không báo cho mọi người một tiếng chứ?

Tùng Lệ Nhã không nghĩ ra, mà Bạch Hồ và Từ Lãng cũng không hơi đâu quan tâm đến cô ta. Hiện giờ bọn họ phải đi tìm Bạch Diệc Phi. Bạch Hồ ngồi lên chiếc xe mà Bạch Diệc Phi đi tới, Từ Lãng cũng đi đến chiếc xe của bọn họ.

Nhưng sau khi đến chỗ để xe thì hai người mới phát hiện không thấy xe đâu cả.

Bạch Hồ và Từ Lãng yên lặng nhìn nhau, bọn họ đoán được chuyện này không đơn giản nên đã nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

...

Bên ngoài phòng tầng hai của quán KTV Tinh Diệu, người đàn ông cầm điện thoại chuẩn bị gọi điện: “Sếp nói muốn nhìn thấy xác nó, như thế mới

xác nhận được nó đã chết. Nếu như chưa chết thì chém thêm mấy nhát nữa, cho nó về với ông bà ông vải luôn".

“Còn tên Trường Tiểu kia nữa, nếu nó cũng ở đây thì giết luôn".

“Nhanh tay nhanh chân lên, đừng có để lại dấu vết gì, biết chưa?”

“...”

“Mày nói cái gì? Không có xác?”

“Sao lại thế?”

Câu hỏi kinh ngạc liên tiếp khiến cho người trong điện thoại trở nên cẩn thận dè dặt: “Chúng tôi vẫn ở chỗ này quan sát, bọn họ không tìm được người".

“Bảo hai tên vệ sĩ đi theo Bạch Diệc Phi nhất định phải tìm được hắn ta. Sau khi tìm được thì giết chết không tha!”

“Giết ai?”

Một giọng nói đột ngột vang lên phía sau người đàn ông, người đàn ông vô thức trả lời: “Đương nhiên là giết Bạch Diệc Phi!”

Sau khi nói xong mới cảm thấy có gì đó không đúng, thế nên lập tức xoay người. Khi thấy người đứng trước mặt chính là Bạch Diệc Phi thì gã ta lập tức trợn tròn hai mắt: "Mày... mày".

Người đàn ông bị dọa đến mức đánh rơi điện thoại xuống đất, sau đó gã ta run rẩy chỉ vào Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi khẽ nhếch miệng cười, anh dùng khuỷu tay đập một cái khiến người đàn ông kia ngất đi.

Lúc này Trường Tiểu đứng sau lưng Bạch Diệc Phi mới chậm rãi tiến tới, anh ta thản nhiên nói: “Nhân phẩm của anh đúng là chẳng ra sao cả".

“Như nhau thôi”, Bạch Diệc Phi trả lời. Vừa rồi hai người đều nghe thấy lời người đàn ông này nói, đám người này cũng muốn giết cả Trường Tiểu.

Trường Tiểu hừ nhẹ một tiếng: “Tôi bị anh liên lụy đấy”.

Bạch Diệc Phi nhìn anh ta, anh không nói gì nữa mà giơ chân đạp vào cửa phòng, cánh cửa bị mở ra.

Trong phòng đang quây hăng say, sau khi nghe thấy tiếng vang lớn thì cả đám từ từ yên tĩnh lại, bọn họ quay đầu nhìn về phía cửa. Sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Trường Tiểu thì mấy cô gái lập tức hét âm lên.

“Á!”

Âm lượng cực lớn và bén nhọn lập tức vang vọng toàn bộ phòng và bên ngoài hành lang. Nếu không phải đang ở KTV thì cảnh tượng ồn ào này chắc chắn sẽ khiến cả đám người bu lại xem mắt.

Nhưng mà cũng không sao.

Trường Tiểu thuận tay đóng cửa phòng lại, anh ta liếc nhìn đám người một vòng. Bọn họ đều ăn mặc bảnh bao sang trọng, nhìn khá giống buổi tiệc của nhân viên công ty.

Bạch Diệc Phi cũng đã nhận ra, nhưng anh lại không biết ai trong đám người ở đây, điều này khiến anh phải nhăn mày. Nếu như không quen biết thì tại sao bọn họ sao lại muốn giết anh chứ?

“Sếp” trong miệng người đàn ông kia là ai?

“Sếp của mấy người đâu?”, Bạch Diệc Phi trực tiếp mở miệng hỏi.

Cả đám người co rúm lại ngồi vào ghế sofa bên cạnh. Mấy người đàn ông trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi chật vấn hỏi: “Anh là ai? Sao lại xông vào phòng chúng tôi?”

“Đúng đó, có phải anh đi nhầm phòng không?”

“Có thấy đồng nghiệp nữ của chúng tôi bị dọa sợ rồi không, đúng là bất lịch sự!”

“Đi nhâm phòng thì đi ra ngoài nhanh lên!”

Bạch Diệc Phi và Trường Tiểu liếc nhìn nhau, sau đó Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Đừng giả vờ nữa, sếp của mấy người là ai?”

“Sếp chúng tôi thì liên quan quái gì đến anh chứ?”, một người đàn ông hơi mập mạp đứng lên chỉ vào Bạch Diệc Phi: “Nếu anh muốn tìm sếp chúng tôi thì tự mình đến công ty hẹn trước đi, đừng có mà đi đường tắt”.

“Đúng vậy, sếp chúng tôi không phải người mà ai cũng có thể gặp đâu”.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì tiến lên một bước, anh nắm lấy mấy ngón tay của người đàn ông kia rồi dùng sức bẻ, gương mặt anh lạnh lùng: “Sếp của mấy người là ai?”

“Á... đau, đau, buông tay ra... buông tay ra, con mẹ nó...”, người đàn ông mập mạp đau đến méo cả mặt, cả người cũng nghiêng theo để giảm bớt đau đớn.

Mấy người đàn ông khác thấy vậy cũng đứng lên: “Anh làm gì vậy hả? Thả anh ấy ra!”

Bạch Diệc Phi thờ ơ, anh vẫn bẻ mấy ngón tay của người đàn ông kia: “Tôi hỏi lần cuối, sếp mấy người là ai?”

“Con mẹ nó!”

Đám đàn ông kia cũng bắt đầu nổi giận, bọn họ vén tay áo lên để chuẩn bị đánh nhau.

Trường Tiểu thấy vậy thì bước lên một bước, anh ta túm lấy người muốn tấn công Bạch Diệc Phi lại rồi đánh một cú. Đầu người kia nghiêng hẳn sang một bên, đồng thời trong miệng cũng văng ra một cái răng, sau đó thì ngã rầm trên đất.

Tiếp đó Bạch Diệc Phi buông người đàn ông trước mặt ra, anh đá bay gã ta ra ngoài. Sau đó dùng tay bắt lấy một người đang lao tới rồi ném thẳng qua vai.

Tiếng va chạm vang lên liên tiếp, mấy chiếc ghế bị phá tan kêu răng rắc.

Đám phụ nữ núp ở góc khuất nhìn thấy cảnh tượng này thì lại hét lên.

“Á!”

Hai người Bạch Diệc Phi và Trường Tiểu phối hợp rất ăn ý, nháy mắt đã quật ngã bốn năm người đàn ông nằm sõng soài trên đất, đám người đó đau đến mức không đứng dậy nổi.

Bạch Diệc Phi dẫm chân lên người gã đàn ông mập mạp: “Có nói không? Không nói thì tôi sẽ giết anh ngay bây giờ!”

Người đàn ông mập mạp nghe thấy thế thì trợn tròn hai mắt, vô cùng sợ hãi.

“Tôi nói... tôi nói...”

Mấy người khác thấy vậy cũng không dám phản bác, có lẽ bọn họ sợ Bạch Diệc Phi sẽ ra tay thật.

“Nói!”

Người đàn ông mập mạp lập tức mở miệng nói: “Là nhà họ Tùng. Sếp của chúng tôi là người nhà họ Tùng”.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì hừ lạnh một tiếng, anh lại tăng thêm lực chân: “Người nhà họ Tùng?”

“Đúng, đúng, là người nhà họ Tùng”, người đàn ông mập mạp ra sức gật đầu.

Bạch Diệc Phi nhìn về phía Trường Tiểu, sắc mặt Trường Tiểu cũng không tốt, anh ta không nhìn được cuối cùng vẫn chửi thề một câu: “Con

mẹ anh!”

"Phi...ha ha...", Bạch Diệc Phi không nhịn được phì cười.

Trường Tiểu là một người rất nghiêm túc, trong ấn tượng của Bạch Diệc Phi thì anh ta cũng là người khá quy củ, không ngờ anh ta lại đột nhiên chửi thề một câu như thế, đúng là hài không chịu được.

Sắc mặt Trường càng khó coi hơn, đã chửi thề rồi, chửi thêm lần nữa cũng có sao: “Anh cười cái quần què gì hả?”

Bạch Diệc Phi sững sờ, anh lập tức nói: “Đúng là tôi đang cười cái quần què đấy!”

Nháy mắt mặt Trường Tiểu đen sì.

Những người khác chứng kiến cảnh này thì mờ ám nhìn nhau, ánh mắt bọn họ đang trao đổi gì đó trong bóng tối.

Nhưng do trong phòng rất tối nên Bạch Diệc Phi và Trường Tiểu không để ý đến ánh mắt có vấn đề của bọn họ. Bạch Diệc Phi cười nhạo đủ rồi thì tiếp tục dùng sức giẫm mạnh xuống: “Cho anh cơ hội cuối cùng, sếp của các người là ai?”

“Không, tôi nói rồi mà!”, người đàn ông mập mập kia thấy mình thật đen đủi.

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng: "Nếu đến để giết tôi thì chẳng lẽ mấy người không biết anh ta là ai sao?", Bạch Diệc Phi nói xong thì chỉ vào Trường Tiểu.

Sắc mặt của người đàn ông mập mập thay đổi. Đương nhiên gã ta biết đây là ai, nhưng mà ông chủ đã ra lệnh, cho dù thế nào cũng phải đổ tội cho nhà họ Tùng.

“Bây giờ nhà họ Tùng đã không còn liên quan đến anh ta nữa rồi!”, người đàn ông mập mập trả lời.

Bạch Diệc Phi nhìn Trường Tiểu, sau đó anh thản nhiên nói: “Vây cũng không liên quan đến Tùng Lệ Nhã sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 448

Tùng Lệ Nhã là cô chủ của nhà họ Tùng, bọn họ muốn báo thù còn cần đích thân cô chủ ra tay sao? Vì thế khi bọn họ nói là người nhà họ Tùng thì anh lập tức biết gã ta đang nói dối, chắc hẳn vị sếp sau lưng kia đã ra lệnh cho bọn họ làm như vậy.

Người đàn ông mập mạp nghe Bạch Diệc Phi nói vậy thì sửng người, Tùng Lệ Nhã thì gã ta biết, đó là cô chủ của nhà họ Tùng, em gái Tùng Vu Duyệt, nhưng sao lại liên quan đến Tùng Lệ Nhã chứ?

Bởi vì bọn họ không biết lúc Trường Tiểu tới chỗ hẹn thì Tùng Lệ Nhã cũng đi cùng.

Trường Tiểu thấy vậy thì hừ lạnh: “Đừng lãng phí thời gian nữa, bọn chúng không nói đâu, cứ giết cả đi”.

“Hai người... hai người...”, mấy người kia bị Trường Tiểu dọa sợ, Trường Tiểu nói giết người mà thản nhiên vô cùng.

Bạch Diệc Phi chặc lưỡi, anh giơ chân đạp vào gã mập: “Được rồi, cút đi”.

Dù sao mấy người này cũng chưa làm ra chuyện gì quá đáng với anh cả, cũng không đến mức phải giết, người nên giết phải là kẻ chủ mưu đứng sau bọn họ, nhưng không hiểu sao miệng đám người này lại kín hũ nút vậy, chẳng moi được chút tin tức hữu dụng nào.

Trường Tiểu thấy thế thì kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi: "Cứ bỏ qua như vậy hả?"

“Nếu không thì sao?”, Bạch Diệc Phi nhướn mày.

Trường Tiểu hừ một tiếng, anh ta không để ý nói: "Dù sao cũng không phải tới giết tôi”.

Nói xong thì Trường Tiểu bước ra khỏi phòng đầu tiên.

Bạch Diệc Phi nhìn lướt qua căn phòng, sau đó mới bước ra ngoài.

“Hãy, uống một ly không?”, Bạch Diệc Phi hỏi Trường Tiểu.

“Muôn uống thì cũng phải tìm một nơi có thể uống rượu chứ?”, Trường Tiểu hừ lạnh nói

Bạch Diệc Phi cũng cười: "Đi, lúc tới tôi có nhìn thấy có một quán rượu”.

Thế là Bạch Diệc Phi và Trường Tiểu đi uống rượu với nhau

...

Trong phòng, sau khi đợi hai người họ đi khỏi thì những người còn lại khôi phục sắc mặt như thường, một người phụ nữ đi tới trước cửa nhà vệ sinh gõ nhẹ.

Không lâu sau cửa nhà vệ sinh mở ra, Liễu Chiêu Phong đi từ bên trong ra.

Lúc người đàn ông kia vừa đi gọi điện thoại thì Liễu Chiêu Phong cũng vào toilet, khi gã chuẩn bị ra ngoài thì nghe thấy có tiếng rít chói tai trong phòng, biết đã xảy ra chuyện nên gã vẫn luôn ở trong đó không ra ngoài.

Lúc Bạch Diệc Phi hỏi thì tiếng nhạc đã tắt, Liễu Chiêu Phong có thể nghe thấy rõ ràng giọng nói của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi chưa chết! Không ngờ còn tìm được tới đây nữa.

Nói thật khi ấy Liễu Chiêu Phong rất căng thẳng, may mà người của gã đều biết cái gì nên nói cái gì không, thế nên mới không làm lộ thân phận của gã.

Liễu Chiêu Phong vừa lòng nhìn mọi người: "Rất tốt, đợi vài ngày nữa, mọi người sẽ trở thành quản lý cấp cao mới của Hậu Tước”.

“Vâng thưa sếp”.

Liều Chiêu Phong cười nham hiểm, Bạch Diệc Phi chưa chết khiến gã thấy rất đáng tiếc, nhưng không chết thì sao chứ, Bạch Diệc Phi vẫn bị người của nhà họ Tùng và nhà họ Diệp truy sát đó thôi, Bạch Diệc Phi ngỏm củ tỏi là chuyện sớm hay mà muộn thôi.

Còn tập đoàn Hầu Tước cũng chỉ là vấn đề thời gian.

...

Bạch Diệc Phi và Trường Tiểu đến chỗ uống rượu, bọn họ không vào phòng mà ngồi ngay bên ngoài.

Hai người tự gọi cho mình một cốc rượu rồi ngậm hiệu chạm cốc, sau đó mỗi người uống một ngụm.

Lúc mới đầu hai người đều không nói chuyện, sau vài phút Bạch Diệc Phi mới mở miệng: "Trận đấu của chúng ta vẫn chưa xong".

“Ừ”, Trường Tiểu gật đầu: "Bây giờ tiếp tục?"

Bạch Diệc Phi xua tay, mặt anh tràn đầy vẻ kỳ quái: "Chết tiệt, anh không mệt à?"

Trường Tiểu lắc đầu: "Tôi muốn báo thù cho Tùng Vụ Duy, báo thù sớm ngày nào thì yên tâm ngày đó".

“Vì Tùng Vụ Duy là bạn bè chí cốt của anh, nên anh mới muốn báo thù hả?”, Bạch Diệc Phi không nhịn được hỏi.

Trường Tiểu gật đầu: "Đúng thế, cậu ta là anh em tốt từ nhỏ của tôi”.

“Vậy anh có hiểu sau khi lớn lên hẳn ta thế nào không?”, Bạch Diệc Phi lại uống một ngụm rượu rồi hỏi.

Trường Tiểu hơi ngần người: "Tôi luôn luyện tập với sư phụ để tham gia thi đấu, sau này mới trở về..."

“Ý là không hiểu đúng không”, Bạch Diệc Phi khẳng định: "Vậy anh có biết vì sao tôi phải giết hắn ta không?"

“Vì sao?”, Trường Liễu hỏi, đây cũng là điều anh ta muốn biết nhất.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc nhìn anh ta: "Đúng là anh không đi điều tra việc đó".

Nếu như Trường Tiểu đã điều tra rõ ràng ngọn nguồn sự việc thì anh ta đã không phản ứng như này, mà khi đó anh ta cũng sẽ biết vì sao anh lại giết Tùng Vu Duyệt.

Trường Tiểu mất tự nhiên nói: "Thật sự là anh giết Tùng Vu Duyệt sao? Nguyên nhân là gì chứ?"

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Anh nói giết người thì phải đền mạng, đúng là như vậy sao".

“Lúc đầu tôi cũng không quen hắn ta, nhưng vì một số lý do mà hắn ta muốn giết tôi, phái người tới chặn đánh tôi”.

“Hôm đó lại đúng ngày kết hôn của anh tôi, lúc đó là buổi tối, nhưng hắn ta vẫn truy sát tôi tới cùng”.

“Lúc ấy còn một vài người, có người muốn giết tôi, có người muốn bảo vệ tôi, nhưng cuối cùng đều vì trận nổ đó mà người chết người bị thương”.

“Anh tôi bị chân thương cột sống, trở thành người thực vật”.

“Anh có biết điều này có tính đả kích thế nào với cô dâu mới cưới không? Đúng vậy, vợ của anh ấy là bạn tốt của vợ tôi, anh thử tưởng tượng hoàn cảnh lúc đó đi”.

Bạch Diệc Phi vừa nói vừa uống rượu: “Anh tôi không chết, nhưng có gì khác chết đâu cơ chứ, còn có hai người khác, bảo bọn họ là kẻ thù thì không phải, nhưng chúng tôi cũng không phải bạn, vậy mà bọn họ cũng chết vì tôi”.

“Nếu là anh thì anh có làm thế không?”

Trường Tiểu im lặng, cánh tay đang rũ xuống bỗng nắm chặt thành nắm đấm.

Anh ta căn bản không nghĩ mọi mọi chuyện lại như vậy.

Anh ta cũng là một người trọng tình nghĩa, nếu không cũng sẽ không vì người anh em thân thiết từ nhỏ mà không hỏi đầu đuôi nguyên nhân đã đi tìm người ta báo thù.

Vì thế sau khi nghe Bạch Diệc Phi kể rõ rõ ngọn ngành câu chuyện thì anh ta rất đồng cảm với Bạch Diệc Phi, nhưng vấn đề là ở chỗ Bạch Diệc Phi cũng chính là người đã giết Tùng Vu Dục, điều này khiến anh ta không biết phải làm thế nào.

Bạch Diệc Phi không để ý tới Trường Tiểu, anh chỉ tự mình uống rượu.

Những lời anh vừa nói chỉ là phần ý thức lúc đó, sau này cảnh Chu Khúc Nhi khóc thảm thiết, gương mặt Tần Hoa trắng bệch không một giọt máu nằm trên giường, tất cả những điều đó đều khiến tim anh như bị thiêu đốt, thật sự rất đau đớn.

Rất lâu sau Trường Tiểu mới lạnh nhạt nói: “Trận chiến vẫn phải tiếp tục”.

“Ừ”, Bạch Diệc Phi tùy ý gật đầu, anh uống nốt chỗ rượu cuối cùng: “Trận chiến thì để khi khác đi, bây giờ không phải lúc”.

Trường Tiểu không có ý kiến gì.

Bạch Diệc Phi đứng lên thì Trường Tiểu đột nhiên ấn vai anh xuống, Bạch Diệc Phi không hiểu: “Sao? Muốn đánh bây giờ hả?”

Trường Tiểu lạnh lùng nhìn về phía sau Bạch Diệc Phi, giống như đang quan sát gì đó.

Bạch Diệc Phi phát hiện không đúng, anh quay lại thì nhìn thấy mấy người mặc quần áo bảnh bao đang ngồi uống rượu, lúc Bạch Diệc Phi quay đầu lại nhìn thì bọn họ lập tức liếc sang chỗ khác.

Dù mấy người này tỏ vẻ vô hại thì sát khí của sát thủ trên người họ vẫn không thể che giấu hết được, chỉ cần liếc qua thôi đã có thể cảm nhận được rồi.

Bạch Diệc Phi lập tức hiểu ra, anh quay đầu lại nói với Trường Tiểu: "Xem ra lại có người muốn giết tôi".

“Nói không chừng vẫn là người kia đây?”, Trường Tiểu dường như không chút lo lắng, ngược lại anh ta vẫn thong dong

Bạch Diệc Phi nhướn mày, anh nhún vai nói: "Thế nào cũng được, vậy trận đấu để hẹn ngày khác, tôi còn có việc phải giải quyết, đi trước đây".

Trường Tiểu gọi Bạch Diệc Phi lại: "Đợi đã, tôi có thể giúp anh".

Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc: "Vì sao?"

Trường Tiểu hiên ngang nói: “Tôi muốn tới lúc quyết đấu đối thủ của tôi vẫn còn sống, hơn nữa còn phải hoàn toàn lành lặn, dù sao tôi cũng là một người rất công bằng, sẽ không chiếm hời của người khác”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 449

Trường Tiểu kiên trì muốn đi theo Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi chỉ có thể đồng ý, nhưng anh cũng có thêm cái nhìn mới về cách làm người của Trường Tiểu. Bây giờ đã hơn 12 giờ, trên đường hầu như không còn bóng người nào.

Sau khi Bạch Diệc Phi và Trường Tiểu đi khỏi quán rượu thì hai người đi vào một con hẻm nhỏ u ám.

Trong hẻm nhỏ không có đèn, chỉ có ánh sáng hắt vào từ đầu hẻm, càng đi sâu vào trong thì ánh đèn càng tối. Đi đến cuối thậm chí có cả một đoạn đường tối om như mực.

Bạch Diệc Phi và Trường Tiểu dần dần đi đến đoạn đường tối đen như mực kia.

Vừa mới bước vào thì Bạch Diệc Phi và Trường Tiểu đã dừng lại.

Lúc đó sau lưng hai người truyền đến tiếng hét to: “Dừng lại!”

Bạch Diệc Phi và Trường Tiểu chậm rãi xoay người lại, đám người kia đứng dưới ánh đèn đường yếu ớt, hai người họ phải miễn cưỡng lắm mới nhìn thấy rõ bọn chúng. Đúng là mấy người trong quán rượu lúc nãy.

Trong con hẻm nhỏ u ám, sát ý che giấu không trọn vẹn từ mấy người kia càng trở nên rõ ràng.

“Mày là Bạch Diệc Phi?”, người cầm đầu hỏi một câu.

Bạch Diệc Phi nhìn gã ta giống như nhìn một thằng ngốc: “Tôi không phải”.

Người kia hơi sững sốt: “Mày nói cái mẹ gì vậy!”

Bạch Diệc Phi nhàn nhạt đáp: “Con mẹ nó, đã biết rồi thì còn hỏi cái mẹ gì nữa?”

Người kia nghẹn lời, gã ta cảm thấy bản thân bị khiêu khích, thế nên lập tức vung tay: “Giết nó!”

Cả sáu người nháy mắt đã vọt đến.

Trong bóng tối, Bạch Diệc Phi nắm chặt cổ tay của một người, anh khẽ nhấc chân lên đá một cái thì người đó đã bay thẳng vào vách tường trong hẻm nhỏ.

Sau đó lại có thêm một người nữa đụng vào vách tường, là do Trường Tiểu ra tay. Cùng lúc đó Trường Tiểu còn nói thêm: “Trên người bọn chúng có dao”.

Sau khi nói xong thì hai người ra tay càng ác liệt hơn, đồng thời bọn họ còn giành được chiếc dao trong tay một gã, sau đó đâm thẳng vào tim người đứng gần nhất.

Người kia hoàn toàn không ngờ tới, gã ta chỉ có thể trợn tròn hai mắt, chết không cam tâm.

Nhoáng cái đã chết mất hai người, điều này làm cho đám sát thủ kia vừa mơ hồ vừa sợ hãi, trong lòng bọn họ cũng tràn ngập nghi ngờ. Tư liệu sắp đưa cho bọn chúng có nói võ công của Bạch Diệc Phi cùng lắm chỉ là dăm ba cái võ mèo cào, trói gà không chặt mà thôi.

Nhưng sao bây giờ Bạch Diệc Phi lại lợi hại như thế chứ, có thể giết một tên sát thủ dễ như trở bàn tay vậy?

Không chỉ có vậy, người đi cùng kia là ai thế? Bọn chúng hoàn toàn không phải là đối thủ của người ta.

Tên cầm đầu có ý muốn bỏ chạy. Gã ta không muốn chết.

Trước đó Bạch Diệc Phi đã chú ý đến gã ta, làm sao anh có thể để cho gã ta chạy được?

Vậy nên trước lúc tên kia có hành động thì Bạch Diệc Phi đã giết thêm hai ba người bên cạnh gã ta, sau đó anh bắt gã ta lại rồi lấy dao kê sẵn vào cổ.

Lúc này Trường Tiểu đã giết hết hai ba người, bây giờ chỉ còn duy nhất tên cầm đầu là còn sống.

“Tha mạng, tha mạng cho tôi. Tôi cũng chỉ nhận tiền làm việc thôi, muốn trả thù thì đến tìm sếp chúng tôi ấy. Là anh ta muốn giết anh, không liên quan gì đến chúng tôi cả!”

“Đúng là không có tiền đồ!”, Trường Tiểu giễu cợt một tiếng: “Hạng người như này giữ lại có tác dụng gì chứ?”

“Tha mạng, anh à, không liên quan đến tôi thật mà...”, người kia sắp khóc đến nơi rồi. Gã ta vốn cho rằng giết một người không biết tí võ vế nào thì dễ không, ai mà ngờ người ta chỉ dùng hai ba chiêu đã giết sạch người của gã ta rồi.

“Sếp của mày là ai?”

Hỏi xong câu này thì Bạch Diệc Phi cảm thấy hơi khó chịu. Không biết hôm nay anh đã hỏi câu này bao nhiêu lần rồi.

Tên kia cũng chẳng hề có tí đạo đức nghề nghiệp nào cả, gã ta lập tức mở miệng nói luôn: “Là Vương Lô, chủ tịch của tập đoàn Thủy Tinh”.

Sau khi nghe xong thì ánh mắt Bạch Diệc Phi càng trầm xuống, sau đó anh cầm dao chém xuống, tên kia trừng lớn hai mắt, chết trong ngạc nhiên.

Trường Tiểu kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi: “Sao anh không hỏi thêm mấy câu?”

“Tôi biết cả rồi”, giọng nói và ngữ điệu của Bạch Diệc Phi đều lạnh đi rất nhiều.

Trường Tiểu nhìn thêm mấy lần, bởi vì ánh đèn rất tối nên anh ta không phát hiện ra gì cả, vì thế chỉ nói: “Không còn chuyện gì thì tôi đi trước, nhớ kỹ trận quyết đấu của chúng ta”.

Trường Tiểu cảm thấy bây giờ Bạch Diệc Phi đang rất tức giận, giờ đứng cạnh thì cũng không ổn lắm, vậy nên anh ta chủ động rời đi.

Chờ sau khi Trường Tiểu đi rồi thì Bạch Diệc Phi mới dựa vào vách tường sau lưng, anh siết chặt nắm đấm lại.

Thật sự anh không ngờ Vương Lô không chỉ cung cấp thông tin về hành tung của mình cho Tùng Lệ Nhã, mà cậu ta còn chủ động tìm sát thủ đến giết mình. Tình cảm bạn bè ngày xưa của hai người đã hoàn toàn biến mất.

Bạch Diệc Phi thật sự xem Vương Lô là anh em, nếu không anh đã không đi tìm Vương Lô, mà sau khi anh tiếp nhận Hầu Tước cũng sẽ không tạo cơ hội để cậu ta có thể phát triển.

Kết quả thì sao, Vương Lô núp trong bóng tối lần lượt chiếm đoạt tài nguyên của Hầu Tước, không những thế còn giở trò ở sau lưng, thậm chí bây giờ còn tìm sát thủ đến giết anh!

Loại cảm giác bị anh em phản bội khiến Bạch Diệc Phi cảm thấy nghẹt thở. Rõ ràng là anh em với nhau, Tần Hoa có thể chết vì anh, mà Vương Lô lại muốn giết anh!

Haiz...

Bạch Diệc Phi ngồi trong hẻm một lúc lâu, sau đó anh mới từ từ đi ra ngoài, nhưng sự thù hận trên người anh đã nặng nề hơn trước rất nhiều.

Điện thoại trên người Bạch Diệc Phi đã mất lúc anh và Trường Tiểu nhảy ra khỏi cửa sổ. Lúc đó anh làm gì có thời gian đi tìm điện thoại nữa,

sau khi nhảy khỏi cửa sổ thì chỉ cắm đầu cắm cổ chạy đi thật xa.

Hai bọn họ vẫn ở gần chỗ cạnh ba người Bạch Hổ, nhưng lại không để cho ba người họ nhìn thấy, đúng lúc hai bọn họ lại chạy đến chỗ Bạch Hổ dừng xe. Lúc đầu bọn họ định quay lại tìm nhóm người Bạch Hổ.

Nhưng ngay lúc sắp đi thì nhìn thấy người đàn ông đội mũ lưỡi trai kia, còn tận mắt chứng kiến hắn ta lái xe rời đi.

Đêm hôm khuya khoắt, nhà máy giấy ở vùng ngoại thành bỗng xuất hiện một người đàn ông như vậy, chắc chắn không bình thường. Hơn nữa phương hướng hắn ta nhìn theo trước khi rời đi đúng là hướng về nhà máy giấy kia.

Thế nên Bạch Diệc Phi và Trường Tiểu mới lấy xe Bạch Hổ đuổi theo.

Bạch Diệc Phi ra đến đường lớn thì tình cờ nhìn thấy mấy chiếc taxi chạy ban đêm, anh vội bừa một cái đi về khu biệt thự cảng Lam Ba.

Sau khi trở về biệt thự, Bạch Diệc Phi lập tức dùng điện thoại riêng trong nhà gọi cho Bạch Hổ, nói rằng mình đã về nhà. Sau đó mới đi đến phòng khách nghỉ ngơi.

...

Buổi sáng, sau khi Bạch Diệc Phi tỉnh dậy thì phát hiện Lý Tuyết đã đi làm, cô còn làm cho anh một phần bữa sáng.

Sau khi Bạch Diệc Phi ăn sáng xong thì Bạch Hổ cũng vừa đến, anh ta còn mang theo một chiếc di động mới.

Vừa lắp sim vào xong thì điện thoại đã hiện lên cuộc gọi đến.

Bạch Diệc Phi nhìn, là Lâm Cuồng.

Lâm Cuồng gọi điện đến làm gì?

“Anh Bạch, xảy ra chuyện rồi!”, giọng nói của Lâm Cuồng rất hoảng loạn, mang theo vẻ lo âu và sốt ruột.

Bạch Diệc Phi lập tức nhíu mày: “Xảy ra chuyện gì?”

“Lương Minh Nguyệt chết rồi!”, Lâm Cuồng trầm giọng nói.

Bạch Diệc Phi lập tức giật mình, anh đứng thẳng lên: “Cậu nói cái gì?”

Lâm Cuồng lại nói lại một lần nữa, sau đó lo lắng nói: “Bây giờ người nhà họ Tùng và nhà họ Diệc đều chuẩn bị đến giết anh. Tốt nhất anh nhanh chóng trốn đi, nếu bọn họ mà tìm đến nơi thì anh nhất định sẽ chết đó!”

“Có chuyện gì xảy ra? Sao Lương Minh Nguyệt lại chết?”, sau khi nghe thấy tin tức này thì đầu Bạch Diệc Phi đã loạn thành một mớ.

Có Lương Minh Nguyệt chống lưng nên nhà họ Tùng và họ Diệc mới không đụng vào anh, nhưng nếu Lương Minh Nguyệt chết rồi thì chỗ chống lưng này lập tức trở nên vô dụng, liên minh doanh nghiệp thủ đô cũng không còn sức uy hiếp nữa.

Nhưng mà cuộc phẫu thuật lúc trước của Lương Minh Nguyệt rất thành công, chẳng lẽ không phải chết vì bệnh tật, mà là...

Lâm Cuồng trả lời anh: “Lương Minh Nguyệt bị người ta giết chết. Người giết Lương Minh Nguyệt chính là bố của anh, Bạch Vân Đăng”.

Bạch Vân Đăng giết?

Nói vớ vẩn!

Bạch Vân Đăng chắc chắn biết lợi hại của chuyện này. Lương Minh Nguyệt vừa chết thì Bạch Diệc Phi không phải sẽ bị cả nhà họ Tùng và nhà họ Diệc đuổi giết sao, chẳng lẽ ông không nghĩ đến chuyện anh sẽ phải chết sao?

Ông ấy làm bố kiểu đó hả?

Trong lòng Bạch Diệc Phi tràn đầy đau đớn, sau đó anh lại hỏi Lâm Cuồng: “Sao ông ấy lại giết Lương Minh Nguyệt?”

“Hình như là xảy ra tranh chấp gì đó. Tình huống cụ thể em cũng không rõ lắm, em cũng vừa mới nhận được tin tức thôi”, Lâm Cuồng trả lời, xong rồi lại nghiêm nghị nói tiếp: “Anh Bạch, lần này em không thể giúp anh rồi”.

“Nhà họ Bạch và nhà họ Lâm là liên minh, cũng giống như nhà họ Tùng và nhà họ Diệp. Nhưng mà chuyện lần này nhà họ Lâm bọn em không có cách nào can thiệp vào”.

Nhà họ Tùng liên minh với nhà họ Diệp, hai nhà đó thế lực rất lớn. Hơn nữa lần này Bạch Vân Đăng giết Lương Minh Nguyệt, nhất định sẽ bị toàn bộ thành viên trong liên minh doanh nghiệp thủ đô đuổi giết, nhà họ Bạch cũng khó có thể thoát được.

Nhà họ Lâm nhất định sẽ không nhảy vào vũng nước đục này, để bảo vệ chính mình nhà họ Lâm đành phải vạch rõ giới hạn, loại bỏ mối quan hệ liên minh với nhà họ Bạch.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 450

Bạch Diệc Phi cũng hiểu, vì vậy anh không cảm thấy bất ngờ: "Anh biết rồi, cậu nói với anh tin tức này thì anh đã rất cảm kích rồi". Lâm Cuồng thở dài: "Vậy anh mau trốn đi, muộn nhất là trong ngày hôm nay người của nhà họ Tùng và nhà họ Diệp sẽ ra tay".

Bạch Diệc Phi cười nhẹ: "Trốn thì có tác dụng gì, cậu không cần lo lắng, anh tự có cách".

Lâm Cuồng không nói gì, Bạch Diệc Phi nói cảm ơn rồi cúp máy.

Bạch Hồ ở bên cạnh nghe thấy toàn bộ câu chuyện thì vẻ mặt trở nên nghiêm trọng: "Bây giờ phải làm sao?"

Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói: "Trước tiên cứ tới bệnh viện Ngọa Long đã, sau đó lại sắp xếp một chút, không, trước tiên phải đưa Tuyết Nhi về đã".

Lý Tuyết là điểm yếu của anh, mấy người kia muốn xuống tay với anh, muốn anh phải khoanh tay chịu trói thì nhất định sẽ ra tay với Lý Tuyết, vì vậy bảo vệ Lý Tuyết mới là quan trọng nhất.

Bạch Hồ gật đầu: "Bây giờ tôi đi ngay".

"Từ Lãng, tôi và anh đi tới bệnh viện Ngọa Long", Bạch Diệc Phi vừa đi vừa nói.

Bạch Hồ không có ý kiến gì, Bạch Diệc Phi gọi điện cho Từ Lãng, anh nói qua mọi chuyện một cách đơn giản, đồng thời cũng lái xe tới bệnh viện Ngọa Long.

...

Bệnh viện Ngọa Long.

Bạch Diệc Phi gọi cả Trần Ngạo Kiều và Chung Liên tới.

“Không ngờ cũng có ngày này”.

Một vài người không hiểu.

Đến khi Bạch Diệc Phi nói Lương Minh Nguyệt bị Bạch Vân Bằng giết chết thì tất cả đều sững sốt, đồng thời cũng cảm nhận được tính nghiêm trọng của việc này.

Lương Minh Nguyệt chết, nhà họ Tùng và nhà họ Diệp sẽ không chịu sự kìm hãm của liên minh doanh nghiệp thủ đô nữa, như vậy nhất định sẽ tiến hành đuổi giết Bạch Diệc Phi, mà người giết Lương Minh Nguyệt còn là Bạch Vân Bằng, bố của Bạch Diệc Phi, không thể phủi sạch quan hệ được.

Bạch Diệc Phi bảo bọn họ chú ý động tĩnh mấy ngày gần đây, sau đó anh gọi điện cho Trương Hoa Ân, bảo anh ta trở lại.

Mặc dù không muốn nhưng cũng không còn cách nào khác, bây giờ tình huống rất cấp bách, anh cần lực lượng tình báo của Trương Hoa Ân.

Bạch Diệc Phi cúp điện thoại rồi bảo họ đi làm việc của mình, còn anh lại chuẩn bị đi một chuyến tới tập đoàn Hàu Tước.

Nhưng vừa ra khỏi bệnh viện Ngoại Long thì Từ Lãng đã gọi điện tới: "Xảy ra chuyện rồi, Lý Tuyết đã bị người khác đưa đi trước rồi”.

Bạch Diệc Phi trợn trừng mắt: "Là ai?”

“Tôi không biết”, Từ Lãng nói: "Lúc tôi tới thì Trương Vinh đã nói với tôi, có người gửi tin nhắn cho Lý Tuyết, Lý Tuyết một mình ra ngoài rồi ngồi lên xe rời đi”.

“Tôi kiểm tra camera thì phát hiện cô ấy tự lái xe đi, camera đoạn đường đó phải nhờ Trương Hoa Ân kiểm tra giúp”.

Bạch Diệc Phi lập tức cúp máy, anh ngồi trong xe đập mạnh lên tay lái, trong bãi đỗ xe vang lên tiếng còi chói tai.

Sau khi trút giận xong thì Bạch Diệc Phi cố gắng bình tĩnh lại, bây giờ tìm Trương Hoa Bân cũng không được, anh chỉ có thể tự nghĩ cách thôi.

Theo tin tức Lâm Cuồng báo cho anh thì người nhà họ Tùng và nhà họ Diệp vẫn chưa tới, vậy người đưa Lý Tuyết đi không phải là người của hai nhà đó.

Hơn nữa Lý Tuyết tự mình lái xe đi, nghĩa là người gọi cô ấy ra ngoài là người cô ấy biết, người này còn không bị nghi ngờ.

Nghĩ tới đây thì anh lại nhớ tới sát thủ hôm qua, Bạch Diệc Phi lập tức ngẩng đầu: "Vương Lâu!"

Bạch Diệc Phi lập tức khởi động xe, anh vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho Bạch Hồ và Từ Lãng, bảo hai người mau đi tới tập đoàn Thủy Tinh, bọn họ sẽ gặp nhau ở đó.

Bạch Hồ và Từ Lãng nghe vậy thì lập tức đồng ý, đồng thời cũng hiểu được mọi việc.

Sau nửa giờ đồng hồ thì ba người gặp nhau trước đại sảnh tập đoàn Thủy Tinh, Bạch Diệc Phi chỉ nhìn họ một chút rồi mau chóng đi vào trong.

Đi tới trước cửa thì gặp bảo vệ, bảo vệ chặn họ lại: "Mấy người là ai? Tới đây làm gì?"

"Cút", bây giờ Bạch Diệc Phi không rảnh nói chuyện thừa thãi, anh chỉ muốn mau chóng tìm thấy Lý Tuyết, chỉ cần chậm một chút thôi sẽ không biết Lý Tuyết bị hại thế nào.

Bảo vệ thấy vậy thì nghiêm mặt: "Tới gây sự có phải không?"

Bảo vệ nói xong thì nói vào bộ đàm trước ngực: "Trước cửa có người tới gây sự, mau cho người tới".

"Đây là tập đoàn Thủy Tinh, không phải nơi mấy người có thể tùy tiện làm loạn..."

Bảo vệ chưa nói xong thì Bạch Diệc Phi đã nóng nảy đẩy ra, trực tiếp đi về phía trước.

Bảo vệ đứng phía sau hét lớn: "Mau chặn lại! Mau chặn lại! Không được để đi vào".

Bạch Hồ và Từ Lăng mở đường cho Bạch Diệc Phi, lúc vào cửa bọn họ còn trừng mắt với bảo vệ, dọa cho bảo vệ không dám nói gì.

Sau khi ba người đi vào thì có hơn chục bảo vệ tới đại sảnh, bọn họ lập tức tập hợp lại bao vây ba người Bạch Diệc Phi, lúc này một người đàn ông trung niên bước ra, nhìn giống như đội trưởng đội bảo vệ.

"Mấy người là ai? Muốn làm gì?"

Bạch Diệc Phi nhìn hơn chục bảo vệ trước mặt, anh không quan tâm nói: "Tôi tới tìm Vương Lâu, bảo cậu ta ra đây gặp tôi".

Bảo vệ đương nhiên biết tên của chủ tịch tập đoàn Thủy Tinh, nên sau khi nghe thấy vậy thì cười: "Chủ tịch Vương là chủ tịch của tập đoàn chúng tôi, anh muốn gặp là có thể gặp được à? Hơn nữa anh dùng giọng điệu gì thế hả, khi nói chuyện không biết tôn trọng người khác à".

Bạch Diệc Phi cười lạnh, Vương Lâu cũng giỏi thật, còn học được cái trò này, đúng là khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Nếu như không nói chuyện được với mấy người này thì anh chỉ có thể tự mình đi tìm Vương Lâu thôi.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói với Bạch Hồ và Từ Lăng: "Đánh cho tàn phế là được, đừng giết người".

Nói xong thì Bạch Diệc Phi lao nhanh ra ngoài, chỉ sau vài động tác mấy gã bảo vệ đã ngã xuống, phía sau vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Bạch Hồ và Từ Lăng không chịu thua kém, bọn họ lập tức xông lên.

Trong chốc lát hơn chục bảo vệ đều ngã xuống.

Bạch Diệc Phi giải quyết xong mấy người này, anh đang muốn vào thang máy lên tìm Vương Lôu thì thang máy mở ra, một người từ bên trong đi ra.

Một người anh rất quen thuộc.

“Bố!”

Đúng vậy, người đi ra là Lý Cường Đông.

Bạch Diệc Phi sửng sốt.

Đây là tập đoàn Thủy Tinh, Lý Cường Đông sao lại đi ra từ trong đó?

Từ đã, công ty của Lý Cường Đông bị tập đoàn Thủy Tinh thu mua, vậy ông đến đây để báo cáo công việc?

Không, không đúng, nếu muốn báo cáo công việc thì không cần đích thân Lý Cường Đông ra mặt.

Hơn nữa mấu chốt là Lý Cường Đông đi ra từ đây, chuyện này tuyệt đối không bình thường.

Lý Cường Đông mặc trang phục thường ngày, khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi cũng không tỏ vẻ khác lạ gì, ngược lại ông còn đi tới chào Bạch Diệc Phi.

“Tới rồi hả”.

Bạch Diệc Phi hơi sửng sò, Lý Cường Đông biết anh sẽ tới đây?

“Nói chuyện chút đi?”, Lý Cường Đông thản nhiên nói.

Bạch Diệc Phi hơi mím môi, anh gật đầu rồi đi theo Lý Cường Đông ra khỏi tòa nhà.

Bạch Hồ và Từ Lăng thấy vậy thì không đi cùng.

Dù sao Lý Cường Đông cũng là bố vợ của Bạch Diệc Phi, ông sẽ không hại Bạch Diệc Phi.

Trên xe, Bạch Diệc Phi không dám chủ động nói chuyện Lý Tuyết bị người khác đưa đi, trong đầu anh vẫn đang suy nghĩ không biết nên hỏi thế nào, vì thế đành đợi Lý Cường Đông nói trước.

Lý Cường Đông thở dài một hơi: "Con tìm sai mục tiêu rồi".

"Nghĩa là sao ạ?", Bạch Diệc Phi quay đầu lại nhìn Lý Cường Đông: "Bố cũng biết chuyện của Vương Lâu sao?"

Lý Cường Đông không nói gì, nhưng vẻ mặt đã ngầm thừa nhận, ông còn nói: "Tuyết Nhi không sao đâu, bố cam đoan".

Bạch Diệc Phi hơi nheo mắt: " Là bố đưa cô ấy đi? Không, là Vương Lâu đúng không?".

Lý Cường Đông nhìn Bạch Diệc Phi, ông không giấu diếm nói: "Điều con nên quan tâm bây giờ không phải là việc này, mà là chính bản thân con".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 451

“Thời gian của con không còn nhiều”. Bạch Diệc Phi nhìn chằm chằm vào Lý Cường Đông, anh muốn nhìn ra gì đó từ khuôn mặt này, nhưng Lý Cường Đông che giấu quá kỹ, anh hoàn toàn không nhìn ra được điều gì, cuối cùng chỉ có thể hỏi: “Có thể nói cho con biết bây giờ cô ấy đang ở đâu không?”

“Không nhìn thấy cô ấy con sẽ không yên tâm. Cô ấy là mạng sống của con, nếu như mạng sống cũng bị mất thì con còn có thể quan tâm gì nữa!”

Lý Cường Đông giật mình, ông lập tức trả lời: “Bố đảm bảo bây giờ Tuyết Nhi rất an toàn. Nhưng nếu như con biết con bé ở đâu thì sẽ không tốt cho con”.

“Tốt nhất con nên chuyên tâm xử lý của mình trước đã”.

“Mẹ kiếp, nếu không biết cô ấy có an toàn hay không thì làm sao con có thể chuyên tâm làm việc được chứ?”, Bạch Diệc Phi sốt ruột nói, giống như anh đã nói trước đó, Lý Tuyết chính là sinh mệnh của anh.

Lý Cường Đông vui mừng nói: “Bố rất vui khi con quan tâm Tuyết Nhi như thế”.

“Thế nên?”, Bạch Diệc Phi siết chặt nắm đấm.

Lý Cường Đông nhẹ nhàng trả lời: “Thế nên con càng phải xử lý chuyện của mình cho thật tốt, đừng để Tuyết Nhi trở thành gánh nặng của con. Nếu vậy con bé sẽ rất đau lòng, thậm chí có thể còn rời xa con”.

Một tiếng âm vang lên, đầu Bạch Diệc Phi bỗng trở nên trống rỗng.

Đến bây giờ anh chưa từng nghĩ sẽ có một ngày Lý Tuyết rời xa anh.

Anh không dám nghĩ đến.

Bây giờ Lý Cường Đông nói ra câu này khiến Bạch Diệc Phi cảm thấy bản thân giống như bị đâm một dao, không đúng, là cả người giống như bị nghiền nát vậy.

Loại cảm giác này giống như đang đi trong đêm tối mà không có chút tia sáng nào, xung quanh chỉ còn lại sự tuyệt vọng vô tận.

Bạch Diệc Phi nhận ra rằng nếu bản thân không có Lý Tuyết thì chắc chắn anh sẽ chẳng còn dũng khí sống tiếp.

Giọng nói của Lý Cường Đông rất bình tĩnh, ông thản nhiên nói: “Đi đi, nhưng mà con nên thay đổi hướng đi”.

“Đây là thử thách dành cho con, cần con tự mình suy nghĩ và tìm kiếm”.

Bạch Diệc Phi nhíu mày: “Nghĩa là sao”

“Tóm lại con cần dựa vào chính mình”, sau khi nói xong thì Lý Cường Đông xuống xe, ông đứng bên cạnh xe nói: “Tuyết Nhi sẽ chờ con”.

...

Bạch Diệc Phi ngồi trên xe nửa giờ mới gọi Bạch Hổ và Từ Lăng quay lại, sau đó anh lái xe đi đến tập đoàn Hậu Tước.

Cùng lúc đó, Long Linh Linh mới đi làm không bao lâu đã tiếp đón một vị khách tới.

Lúc Long Linh Linh nhìn thấy người đó thì có chút sợ hãi.

Người đó chỉ nói với Long Linh Linh: “Thời gian không còn nhiều, cô biết nên làm thế nào rồi chứ”.

Nói xong thì người đó rời đi.

Long Linh Linh ở lại văn phòng, cô ta vô cùng rối rắm và do dự.

...

Trên đường quay về, Bạch Diệc Phi ngồi ở ghế sau đang suy nghĩ chuyện gì đó thì đột nhiên Bạch Hổ đạp phanh, vì quá bất ngờ nên cơ thể Bạch Diệc Phi nghiêng về phía trước, suýt thì lao hẳn ra.

“Chuyện gì thế?”, Bạch Diệc Phi ngẩng đầu nhìn lên, phía trước xe bọn họ có bốn năm chiếc xe màu đen đỗ ngang đỗ dọc, trực tiếp chặn lại con đường.

Ngay lúc Bạch Hổ muốn lùi xe lại thì đột nhiên phía sau có mấy chiếc xe chạy đến, mấy xe này cũng dừng cách thức y hệt như thế.

Đường ở đây không đông đúc lắm, ngược lại trông có vẻ hẻo lánh. Vừa nhìn thấy cảnh tượng này thì tất cả mọi người đều chạy ra xa, nhìn qua đã biết sắp có biến rồi, vậy nên không ai dám nán lại chỗ này.

Một lát sau có một đám người mặc áo đen bước từ trên xe xuống.

Những người mặc áo đen từ phía trước và sau vây kín ba người Bạch Diệc Phi.

Lúc này có người bước ra ngoài, Bạch Hổ và Từ Lăng cũng nhận ra người đó.

“Trương Thiết Lâm”.

Sau khi Trương Thiết Lâm nhìn thấy Bạch Hổ thì hơi nhíu mày: "Không ngờ nhanh vậy mà chúng ta đã lại gặp nhau. Lần này tôi có thể so tài với anh rồi”.

Bạch Hổ không đáp lời, ánh mắt anh ta nghiêm lại.

Bạch Diệc Phi nhìn Trương Thiết Lâm. Ngày đó anh không thấy người này, nhưng anh cũng sẽ không khinh địch.

Trương Thiết Lâm cực kỳ kiêu ngạo, hẳn ta nói với Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi, hôm nay chính là ngày chết của mày”.

Hơn một tháng trước Trương Thiết Lâm được phái đến bảo vệ Tùng Vu Dục, nhưng vì Bạch Diệp Phi cố tình dùng chiêu dương đông kích tây nên khiến hắn ta đi tới bảo vệ Diệp Hoan, do đó Tùng Vu Dục đã bị giết.

Sau khi trở lại nhà họ Tùng hắn ta đã chịu phạt, nhưng ông ba cũng cho hắn ta cơ hội lấy công chuộc tội, nhưng hắn ta vẫn chưa tìm được thời cơ tốt. Dù sao thì liên minh doanh nghiệp thủ đô vẫn còn đó, hắn ta cũng không dám động vào Bạch Diệp Phi.

Bây giờ ông ba báo cho hắn ta biết Lương Minh Nguyệt đã chết, có thể ra tay rồi. Vậy nên hắn ta lập tức gọi người đến đây chặn Bạch Diệp Phi lại.

Bạch Diệp Phi lạnh lùng nhìn Trương Thiết Lâm. Trong lòng anh vốn đã rất bức bối vì mấy chuyện từ tối hôm qua đến giờ rồi, bây giờ lại có người tự dưng mình đến cửa, anh chắc chắn sẽ không từ chối cơ hội trút giận này.

Bạch Hổ nhìn thấy trước sau có tổng cộng ba mươi bốn mươi người, tất cả còn đều là cao thủ, anh ta lập tức nghiêm mặt: “Những người này đều rất giỏi, cẩn thận đó”.

Thực lực của ba người bọn họ cũng coi như khá tốt, nhưng nếu đối đầu với người có thực lực ngang bằng hoặc hơi chênh lệch một chút thì vẫn khá khó khăn.

Mà ông bà ta lại có câu: hai đánh một không chột thì què.

Bạch Diệp Phi không thêm đề ý, anh dứt khoát nói: “Đừng nói nhảm nữa, muốn giết thì đến đây!”

Trương Thiết Lâm phì cười: “Nghĩ đi huấn luyện một tháng thì đã trở thành vô địch thiên hạ hả? Ở đây có mấy chục cao thủ, chẳng lẽ không đánh chết được ba người chúng mày hả?”

“Lên hết cho tao!”

Cuộc chiến hết sức căng thẳng.

Mấy người mặc áo đen phía trước và sau nhanh chóng tiến lên.

Bạch Diệc Phi nắm chặt nắm đấm, anh chủ động xông lên.

Bạch Hồ và Từ Lãng đã quen với mấy tình huống thế này, bọn họ nhanh chóng xông lên phía trước. Mỗi người lao tới một nhóm, sau đó cướp lấy dao trong tay bọn chúng chém lấy chém để.

Bạch Diệc Phi thiên về dùng chân, thế nên sau khi lao ra thì mượn lực nhảy lên quét ngang một cú, đá trúng vào đầu tên đứng gần nhất. Sau đó anh lại xoay người tung ra một cú đá xoáy, đá trúng đầu một tên khác.

Thừa dịp tên đó ngã người về sau thì Bạch Diệc Phi cướp lấy con dao trong tay gã, sau đó lách người sang đâm thẳng vào bụng tên đứng bên cạnh, dao của tên kia dừng ngay trước ngực Bạch Diệc Phi khoảng mười centimet, cuối cùng vẫn không chạm được vào người anh.

Sau một lượt đánh nhau thì mấy chục người kia có vẻ đã bị ba người áp đảo.

Nhưng cũng chỉ được phút một mà thôi, bởi vì ngay sau đó Bạch Hồ và Từ Lãng đã bị mấy tên khác vây quanh, bọn họ cố hết sức đối phó.

Tình trạng bên phía Bạch Diệc Phi lại càng không tốt. Kinh nghiệm thực chiến của anh chưa nhiều, đặc biệt là phải chiến đấu với một đám người nữa. Ban đầu do anh ra tay nhanh gọn nên mới giết được mấy người.

Nhưng phía sau còn rất nhiều người, ai nấy đều là cao thủ cả, đôi khi anh không kịp phản ứng lại thì trên tay hoặc trên chân đã xuất hiện vết dao cắt từ bao giờ.

Chỉ một lát sau quần áo của Bạch Diệc Phi đã nhuộm đỏ, trên người anh cũng có mấy vết thương.

Bạch Diệc Phi vẫn không hề dừng lại, bởi vì chỉ cần anh dừng lại thì kết cục chỉ có chết.

Bạch Hổ và Từ Lãng nhìn thấy tình trạng của Bạch Diệc Phi nên muốn đi qua hỗ trợ, nhưng bọn họ lại bị mấy tên khác quán lấy, không thoát ra được, thế nên cả hai đều lo lắng không thôi.

Lúc này con đường yên tĩnh đột nhiên truyền đến tiếng phanh xe chói tai. Có hai chiếc xe nữa đi tới, trên hai chiếc xe tổng cộng có mười mấy người.

Mười mấy người này cũng mặc áo đen, nhưng bọn họ không cùng phe với những người mặc áo đen ở đây, khí thế của bọn họ không giống. Chỉ mười mấy người thôi nhưng khí thế lại giống như một con quái vật khổng lồ, khiến người ta vô thức cảm thấy sợ hãi.

Mười mấy người xếp thành một hàng, trong tay ai nấy đều cầm thanh đao dài, bọn họ bình tĩnh bước từng bước về phía trước.

Trương Thiết Lâm đang tựa vào xe, hắn ta không tham gia trận chiến, lúc nhìn thấy mấy người này thì lại tưởng người nhà họ Diệp phái đến, thế nên hắn ta muốn bước lên chào hỏi.

Nhưng mà hắn ta vừa vươn tay ra thì người cầm đầu đã đá bay một người mặc áo đen ở trước mặt. Người đó lạnh lùng cầm thanh đao dài đâm thẳng vào tim người mặc áo đen, sau đó nhanh chóng rút ra. Toàn bộ quá trình đều không chớp mắt lấy một cái.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 452

Nhìn thấy cảnh này, Trương Thiết Lâm lập tức có phản ứng. Đây không phải là người của nhà họ Diệp mà là người đến giúp Bạch Diệp Phi. Trương Thiết Lâm hét lớn: “Cẩn thận phía sau”.

Câu nói vừa dứt thì tên dẫn đầu nhìn lại rồi xông lại phía hắn ta, nhấc đao trong tay nhắm chuẩn về phía đầu hắn ta.

Trương Thiết Lâm nhanh trí tránh được đòn tấn công của người kia với tốc độ nhanh như chớp, sau đó không nói gì liền lao vào đánh lộn.

Đồng thời lúc này khi nghe thấy âm thanh, đám người áo đen quay đầu lại thì nhìn thấy phía sau có mười mấy người.

Động tác của đám Bạch Diệp Phi cũng dừng lại, sau khi nhìn thấy người đến thì cũng thả lỏng hơn chút.

Đúng vậy, bởi vì người đến là Trần Ngạo Kiều. Anh ta đã dẫn đến người mà trước đó Bạch Diệp Phi chiêu mộ.

Lúc đó Bạch Diệp Phi đến tập đoàn Thủy Tinh rất vội vã, ngoại trừ Bạch Hồ và Từ Lăng thì không ai biết. Sau đó để đề phòng bất trắc nên Bạch Hồ đã bảo Trần Ngạo Kiều chú ý đến động thái của họ bất cứ lúc nào. Quả nhiên việc làm này đã có tác dụng.

Sau khi người áo đen quay người lại thì phát hiện đại ca của mình đang giao đấu với người ta nên cũng có phản ứng luôn. Đám người này là kẻ địch của chúng, vì vậy một nhóm người tiếp tục tấn công ba người của nhóm Bạch Diệp Phi, còn một nhóm còn lại tấn công đám người mới đến kia.

Nhưng sau khi bọn chúng xông lại, vẫn chưa kịp ra tay thì mười mấy người kia đã xông lên, giơ đao trong tay đánh lại.

“Bụp, bụp...”, tiếp đó là âm thanh người áo đen rơi xuống đất.

Mười mấy người như những bóng ma chen vào giữa người áo đen kia. Và kết quả là không kẻ nào may mắn cả, tất cả đều bị đánh gục.

Đợi đến khi ngã sụp xuống đất thì mới nhìn thấy trên cổ của những người này chỉ có một vết máu. Bên dưới vết máu là dòng máu tươi. Và trên mặt họ đều là biểu cảm kinh hãi và khó tin.

Những người áo đen còn lại đều kinh hãi trợn trừng mắt rồi lui về sau.

Người áo đen giao đấu với đám người Bạch Diệc Phi cũng bị hù dọa. Gã không ra tay nữa mà tụ hội lại với người áo đen còn lại, cảnh giác nhìn mười mấy người trước mặt mình.

Nhưng họ không cho những người áo đen này quá nhiều thời gian. Sau khi giết hết những người trước mặt thì lại xông lại, tiếp tục chen vào đám người rồi lấy mạng của từng người một.

“A...A...”, bởi vì ban nãy có hiểu biết về đám người này, bọn họ rất sợ hãi nên lúc đám người này xông lại, thậm chí còn quên phản kháng, chỉ có thể kêu thảm rồi chết.

Cuối cùng, năm phút sau, tất cả người áo đen đều bị hạ gục. Hiện giờ chỉ còn lại Trần Ngạo Kiều và Trương Thiết Lâm đang giao đấu.

Trương Thiết Lâm quả thật có thực lực nhưng Trần Ngạo Kiều lại mạnh hơn hẳn ta.

“Bụp”, một tay không cầm đao của Trần Ngạo Kiều đập lên cánh tay của Trương Thiết Lâm. Lúc này, Trương Thiết Lâm lập tức lùi về sau mấy bước rồi mới đứng vững.

Không đợi hẳn ta phản đòn, Trần Ngạo Kiều đã vung đao đến trước mặt. Trương Thiết Lâm dựa vào thân xe rồi né sang bên cạnh. ‘Cheng’ một tiếng, đao dài chém lên thân xe.

Trương Thiết Lâm thở hổn hển, Trần Ngạo Kiều lại một lần nữa đánh tới. Lần này anh ta không nương tay, một quyền đập xuống, Trương Thiết

Lâm bay ra ngoài rồi đập lên trên xe gần đó rồi lại lăn xuống.

Trần Ngạo Kiều bước lại, đao dài đặt lên cổ của hắn ta.

Trong lòng Trương Thiết Lâm lạnh băng, sao có thể như thế được? Tên này là ai? Sao lại mạnh đến thế được?

Rồi lại nhìn phía trước, Trương Thiết Lâm cảm thấy mắt mình như mờ đi, tiếp đó lại trợn trừng lên hỏi: “Sao... Sao có thể thế được?”

Chết hết rồi sao? Hắn ta dẫn đến mấy chục cao thủ, tất cả đều chết hết!

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi mà đám cao thủ đã bị mười mấy người mới đến kia giết hết? Rốt cuộc mười mấy người kia là ai?

Không! Bọn họ giống người của một tổ chức thì đúng hơn. Nhưng chưa từng nghe nói đến tổ chức nào mạnh như vậy. Bọn họ giống như đến từ thế giới khác vậy.

Trương Thiết Lâm vẫn còn đang kinh hãi thì Bạch Diệc Phi đã bước tới. Trên người anh cũng bị chém mấy đao, anh chau mày, sau đó nói lại câu nói Trương Thiết Lâm nói ban nãy.

“Trương Thiết Lâm! Hôm nay chính là ngày chết của mày”.

Trương Thiết Lâm run rẩy nói: “Không, mày không thể giết tao được. Tao là người của nhà họ Tùng, mày mà giết tao thì họ sẽ không tha cho mày đâu”.

Bạch Diệc Phi cười lạnh, nói: “Tao còn dám giết cả Tùng Vuư Duy thì mày có là cái thá gì?”

Sắc mặt Trương Thiết Lâm tái nhợt. Đúng vậy, Bạch Diệc Phi dám giết cả Tùng Vuư Duy thì hắn ta chỉ là một trợ thủ của nhà họ Tùng, có gì mà Bạch Diệc Phi không dám giết chứ?

Lúc này, Bạch Hổ đột nhiên lên tiếng: “Có thể... Đừng giết hắn không?”

Bạch Hồ dừng lại mấy giây, sau đó giải thích: “Tôi và hắn có chút quen biết”.

Trương Thiết Lâm sau khi nghe xong câu này thì kích động nhìn Bạch Hồ, cảm giác mình không phải chết nữa rồi.

Nhưng Bạch Diệc Phi chỉ ngẩng đầu lên nhìn Bạch Hồ một cái rồi thản nhiên nói: “Không được”, nói xong anh đích thân ra tay, dùng đao trong tay kết liễu tính mạng của Trương Thiết Lâm.

Bạch Hồ sửng người nhìn anh, có chút khó tin. Còn biểu cảm của Trương Thiết Lâm kinh hãi, đến lúc chết hắn ta vẫn giữ biểu cảm đó, hai mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Trần Ngạo Kiêu cũng không thấy lạ về điều này, sau đó thu lại đao của mình.

Bạch Diệc Phi nói với Bạch Hồ: “Tôi sẽ không nhân từ với kẻ sẽ đến giết tôi tiếp”.

“Có lẽ những biểu hiện trước đây khiến mọi người nghĩ tôi là người dễ thỏa hiệp nhưng xin lỗi, hiện giờ tôi đã khác rồi”.

Đúng thế! Bạch Diệc Phi trước đây ôn hòa quả quyết, có tâm lý đồng cảm, cũng rất dễ mềm lòng. Nhưng trải qua bao nhiêu chuyện, anh đã không cho phép mình yếu mềm nữa. Tất cả những kẻ nào uy hiếp anh thì anh sẽ không nương tay mà xử lý hết.

Giống như Bạch Vân Bằng nói, muốn trở thành một kẻ mạnh thì phải học cách lạnh lùng vô tình. Nếu như Bạch Vân Bằng mà nhìn thấy hình ảnh của anh lúc này thì chắc chắn sẽ thích lắm đây.

Bạch Hồ sau khi nghe thấy lời nói của Bạch Diệc Phi liền cúi đầu nói: “Tôi biết rồi, sau này tôi sẽ không như thế”, đồng thời trong lòng Bạch Hồ cũng dấy lên cảm giác tự trách mình và xấu hổ.

Anh ta là vệ sĩ của Bạch Diệc Phi, về lý mà nói thì phải coi Bạch Diệc Phi là chủ nhân. Nhưng ban nãy vì một người có chút quen biết mà muốn Bạch Diệc Phi tha cho tên muốn giết anh. Đây là thất trách của người vệ sĩ.

...

Bạch Diệc Phi đến tập đoàn Hàu Tước nhưng tìm một vòng không tìm thấy Long Linh Linh.

Anh gọi điện cho cô ta nhưng phát hiện đôi phương đã tắt máy, hoàn toàn không liên lạc được.

“Chúa ơi”, Bạch Diệc Phi tưởng Long Linh Linh cũng xảy ra chuyện nên vội gọi cho Lưu Hiểu Anh: “Cô thử liên lạc với Linh Linh xem sao, có lẽ cô ấy xảy ra chuyện rồi”.

“Tôi biết rồi”, Lưu Hiểu Anh cúp điện thoại rồi liên hệ với Long Linh Linh nhưng cô ta cũng không gọi được.

Lúc này, trưởng phòng phòng tài vụ chạy đến nói: “Không xong rồi, không xong rồi”.

“Chủ tịch ơi, buổi sáng trợ lý Long nói muốn xử lý chuyện của dự án nên đã lấy ra một tỷ của phòng tài vụ”.

“Sau khi tôi quay lại mới biết chuyện. Tập đoàn của chúng ta tạm thời không có dự án nào một tỷ cả, hơn nữa chưa bao giờ rút ra nhiều tiền đến thế”.

“Tôi lập tức tìm người liên hệ với trợ lý Long và người của dự án nhưng không liên lạc được với cô ta. Chủ tịch! Không phải... Trợ lý Long đã cầm một tỷ đi...”.

Bạch Diệc Phi ngây người ra, Long Linh Linh lấy đi một tỷ của công ty ư? Sao có thể thế được?

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 453

Bạch Diệc Phi không liên lạc được với Long Linh Linh, vốn tưởng rằng xảy ra chuyện gì đó, không ngờ lại là chuyện này. Một mình anh ngồi trong văn phòng, khó nhìn ra biểu cảm là vui hay giận, chỉ là rất yên tĩnh.

Nửa tiếng qua đi, Lưu Hiểu Anh gọi điện thoại đến: “Alo! Tôi vẫn không liên lạc được với Linh Linh, phải làm sao bây giờ?”, giọng nói của cô ta đầy vẻ lo lắng, dù sao thì Long Linh Linh cũng là bạn thân của cô ta.

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Không cần đâu”.

“Sao cơ?”, Lưu Hiểu Anh nghi ngờ hỏi: “Linh Linh quay về rồi sao?”

“Không phải, chỉ là cô ấy đã lấy đi một tỷ của tập đoàn Hầu Tước mà thôi”.

“Há?”, Lưu Hiểu Anh giật mình, tự hỏi đây là chuyện gì vậy?

Bạch Diệc Phi không nói gì thêm mà cúp máy luôn. Thật ra nửa tiếng vừa rồi, anh đã suy nghĩ rất nhiều. Long Linh Linh sẽ không phản bội anh, có lẽ cô ấy dùng vào mục đích gì đó nên mới làm ra chuyện này.

Bạch Diệc Phi lại nhớ đến chuyện xảy ra trong ngày hôm nay nên anh không lo lắng lắm. Dù sao thì Lương Minh Nguyệt đã chết, chuyện mà nhà họ Tùng và nhà họ Diệc tìm anh báo thù mới đáng lo hơn cả.

Còn về chuyện của tập đoàn Hầu Tước, Long Linh Linh đi rồi thì vẫn còn Trương Vinh.

“Trương Vinh đâu?”, Bạch Diệc Phi gọi số điện thoại nội bộ của văn phòng Trương Vinh nhưng người nhận lại là con gái.

“Thưa chủ tịch, tôi là trợ lý của chủ tịch Trương ạ. Chủ tịch Trương hiện giờ đang ở công ty đá quý Phúc Thụy”, cô gái đó nói rất cung kính.

Bạch Diệc Phi ngưng lại một chút rồi mới phản ứng lại. Xảy ra nhiều chuyện quá nên anh quên mất. Anh đã cử Trương Vinh đến giúp Lý Tuyết quản lý công ty rồi, còn giờ Lý Tuyết không ở đây, công ty càng cần người quản lý hơn.

“Tôi biết rồi”, vừa cúp điện thoại thì Bạch Diệc Phi day day ấn đường, vừa định đứng dậy thì điện thoại lại vang lên.

“Chủ tịch, không xong rồi, dưới tầng có người đến làm loạn”.

Bạch Diệc Phi chau mày, nói: “Kết nối camera cho tôi”.

Lúc Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh tượng trong camera thì càng chau mày chặt hơn. Đó là trước cổng tập đoàn Hâu Tước có một nhóm người. Một phần là bảo vệ, còn có một nhóm người mặc đồ âu và có những người mặc đồ công sở nữa.

Đám người này Bạch Diệc Phi đều từng gặp rồi. Bọn họ là đám đến phòng KTV hôm qua sau khi xưởng giấy vụn bị nổ.

Nhưng đây vẫn chưa phải là điều khiến anh ngạc nhiên nhất, bởi vì lúc này anh nhìn thấy kẻ cầm đầu. Đó chính là Liễu Chiêu Phong.

Lúc này, Bạch Diệc Phi nghĩ đến rất nhiều thứ. Vụ nổ hôm qua là Liễu Chiêu Phong lên kế hoạch chỉ đạo, đám người sau lưng gã là thuộc hạ của gã, vì vậy mới gọi gã là ông chủ.

Nhưng sao Liễu Chiêu Phong lại biết hôm qua anh và Trường Tiểu quyết đấu để rồi bố trí thuốc nổ ở xung quanh xưởng giấy vụn như vậy? Là ai đứng sau cung cấp thông tin cho gã?

Còn nữa, gã huênh hoang đến tập đoàn Hâu Tước như này là muốn làm gì?

Bạch Diệc Phi không nghĩ ra, vì vậy đứng dậy đi xuống tầng.

Ở bên dưới tầng, Liễu Chiêu Phong dẫn theo đội của mình, ngang nhiên nói với bảo vệ: “Chủ tịch của tập đoàn Hàu Tước đã thay chủ rồi, người đó chính là tôi”.

“Các người dám chặn chủ tịch mới nhậm chức của tập đoàn Hàu Tước ư? Đợi sau khi tôi vào đây, việc đầu tiên là sa thải hết các người”.

“Tôi cho các người cơ hội cuối cùng đấy, mau để chúng tôi vào trong”.

Bảo vệ không hề tin những lời này. Lẽ nào chủ tịch cứ nói thay là thay sao? Hơn nữa, trước đây bao nhiêu người muốn lật đổ chủ tịch của bọn họ nhưng đều bị chủ tịch đánh lại còn gì?

Hiện giờ trên dưới của Hàu Tước đều vô cùng tin tưởng và sùng bái với chủ tịch của họ. Chỉ cần chủ tịch còn thì không có việc gì chủ tịch không giải quyết được cả.

Bạch Diệc Phi đi đến tầng dưới thì đúng lúc nghe thấy những lời này, ánh mắt anh quét nhìn lên khuôn mặt đặc ý của Liễu Chiêu Phong, hỏi: “Anh là chủ tịch của Hàu Tước? Sao tôi không biết nhỉ?”

Mọi người nghe thấy thì nhìn lại, phát hiện đó là Bạch Diệc Phi. Lúc này bảo vệ lập tức hô một tiếng: “Chủ tịch”.

Liễu Chiêu Phong nói với vẻ không phục: “Tôi mới là chủ tịch mới nhậm chức của Hàu Tước”.

Bạch Diệc Phi đi lại hai bước, lạnh lùng nói: “Anh đang mộng du à?”

Liễu Chiêu Phong ngây người ra, sau đó sầm mặt nói: “Bạch Diệc Phi! Anh mới là người đang mộng du đấy. Tôi nói rõ ràng cho anh biết, tôi mới là chủ tịch của Hàu Tước”.

“À phải rồi, chắc anh vẫn chưa biết? Cũng phải thôi, dù sao thì chuyện này cũng vội quá nên anh không biết cũng là bình thường thôi”.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn gã, nói: “Nếu anh còn tiếp tục làm loạn ở đây thì tôi sẽ báo cảnh sát đấy”.

“Báo cảnh sát ư?”, Liễu Chiêu Phong dường như nghe thấy chuyện nực cười nhất trên đời, nói: “Anh báo đi, tôi không để ý đâu! Dù sao thì đến lúc đó người bị bắt là anh, chắc chắn không phải tôi”.

Lúc này có một người đàn ông muốn nịnh hót, lên trước nói: “Chủ tịch! Hay là báo cảnh sát đi, hiện giờ anh là chủ tịch của Hải Tước, tên giả mạo này sẽ bị bắt đến đền tội”.

Tiếp đó lại có người nói: “Đúng thế chủ tịch, đây chẳng phải làm lỡ thời gian của anh sao?”

Liễu Chiêu Phong nghe vậy thì vui mừng, kiêu căng nhìn Bạch Diệc Phi: “Nghe thấy chưa? Còn không mau đi đi, nếu không tôi báo cảnh sát đấy”.

Bạch Diệc Phi chau mày, Liễu Chiêu Phong đắc ý như này lẽ nào gã có chỗ dựa? Hay là trong chuyện này có gì đó xảy ra mà anh không biết được?

Đột nhiên anh nghĩ đến Long Linh Linh. Còn nhớ lần trước cô ta suýt bị Liễu Chiêu Phong khống chế, lẽ nào cô ta vẫn chưa khỏi hoàn toàn, hơn nữa bị Liễu Chiêu Phong biết được. Vì vậy, ngày thường thoạt nhìn cô ta không có gì khác lạ nhưng một khi Liễu Chiêu Phong có mệnh lệnh thì cô ta không thể phản kháng?

Bạch Diệc Phi đột nhiên ngẩng đầu lên, hỏi Liễu Chiêu Phong: “Long Linh Linh đang ở đâu?”

“Gì cơ?”, Liễu Chiêu Phong cứng đờ mặt, tiếp đó nghĩ đến gì đó liền hỏi: “Anh muốn làm gì? Cũng định dẫn cả trợ lý của mình đi sao?”

“Dù sao thì cũng không phải là người của mình, không sao cả, chỉ tiếc cho một trợ lý xinh đẹp vậy”, trong lúc nói, Liễu Chiêu Phong như đang bố thí cho Bạch Diệc Phi, nói với kiêu ngạo nghễ.

Bạch Diệc Phi nghe thấy lời này thì trong lòng nghi hoặc. Nếu không phải gã thì có thể là ai? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Anh nói anh là chủ tịch của Hàu Tước? Có chứng cứ gì không?”

Liễu Chiêu Phong khẽ cười, nói: “Tất nhiên là có”, nói xong gã lấy ra một văn bản, là bản cam kết chuyển nhượng của tập đoàn Hàu Tước.

Bạch Diệc Phi giơ tay cầm lấy, phía trước không có gì đáng xem, đúng là bản cam kết chuyển nhượng, các điều khoản đều viết rất rõ ràng. Nhưng khi anh nhìn thấy chữ ký thì giật mình.

Người ký tên lại là Bạch Vân Bằng.

Chuyện gì thế này? Thật sự là Bạch Vân Bằng sao? Trong mắt Bạch Diệc Phi tràn đầy vẻ nghi ngờ.

Liễu Chiêu Phong thấy thế thì lập tức lên tiếng, nói với giọng đặc ý: “Đây là luật sư của tôi, để cô ấy giải thích với anh”, nói xong, một cô gái mặc đồ công sở bước tới nói: “Văn bản này là Bạch Vân Bằng đích thân ký, cũng là tôi tận mắt nhìn thấy ông ấy ký tên”.

“Nếu như anh có thắc mắc gì thì có thể tự mình đi hỏi Bạch Vân Bằng”.

Bạch Diệc Phi ngây người ra, thật sự là Bạch Vân Bằng ký sao? Đây là có ý gì? Sao ông ấy lại chuyển nhượng tập đoàn Hàu Tước cho Liễu Chiêu Phong?

Không... Không đúng, trong chuyện này nhất định có vấn đề gì rồi.

Bạch Diệc Phi không tin lấy điện thoại ra định gọi cho Ngô Quế Hương nhưng khi gọi đi, đối phương đều ở trạng thái tắt máy không liên lạc được.

Trong lòng anh thấy run rẩy, có dự cảm không lành.

Đúng lúc này, trong đám đông có một người bước ra.

“Diệp Hoan?”, Bạch Diệc Phi chau mày nhìn gã, hỏi: “Anh đến đây làm gì?”

“Tất nhiên là đến tiếp quản tập đoàn Hậu Tước rồi”, Diệp Hoan nói với vẻ thản nhiên.

Bạch Diệc Phi ngây người ra, sau đó nhìn Liễu Chiêu Phong, cười lạnh hỏi: “Các người cùng tiếp quản tập đoàn Hậu Tước sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 454

Bạch Diệc Phi không liên lạc được với Long Linh Linh, vốn tưởng rằng xảy ra chuyện gì đó, không ngờ lại là chuyện này. Một mình anh ngồi trong văn phòng, khó nhìn ra biểu cảm là vui hay giận, chỉ là rất yên tĩnh.

Nửa tiếng qua đi, Lưu Hiểu Anh gọi điện thoại đến: “Alo! Tôi vẫn không liên lạc được với Linh Linh, phải làm sao bây giờ?”, giọng nói của cô ta đầy vẻ lo lắng, dù sao thì Long Linh Linh cũng là bạn thân của cô ta.

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Không cần đâu”.

“Sao cơ?”, Lưu Hiểu Anh nghi ngờ hỏi: “Linh Linh quay về rồi sao?”

“Không phải, chỉ là cô ấy đã lấy đi một tỷ của tập đoàn Hầu Tước mà thôi”.

“Há?”, Lưu Hiểu Anh giật mình, tự hỏi đây là chuyện gì vậy?

Bạch Diệc Phi không nói gì thêm mà cúp máy luôn. Thật ra nửa tiếng vừa rồi, anh đã suy nghĩ rất nhiều. Long Linh Linh sẽ không phản bội anh, có lẽ cô ấy dùng vào mục đích gì đó nên mới làm ra chuyện này.

Bạch Diệc Phi lại nhớ đến chuyện xảy ra trong ngày hôm nay nên anh không lo lắng lắm. Dù sao thì Lương Minh Nguyệt đã chết, chuyện mà nhà họ Tùng và nhà họ Diệc tìm anh báo thù mới đáng lo hơn cả.

Còn về chuyện của tập đoàn Hầu Tước, Long Linh Linh đi rồi thì vẫn còn Trương Vinh.

“Trương Vinh đâu?”, Bạch Diệc Phi gọi số điện thoại nội bộ của văn phòng Trương Vinh nhưng người nhận lại là con gái.

“Thưa chủ tịch, tôi là trợ lý của chủ tịch Trương ạ. Chủ tịch Trương hiện giờ đang ở công ty đá quý Phúc Thụy”, cô gái đó nói rất cung kính.

Bạch Diệc Phi ngưng lại một chút rồi mới phản ứng lại. Xảy ra nhiều chuyện quá nên anh quên mất. Anh đã cử Trương Vinh đến giúp Lý Tuyết quản lý công ty rồi, còn giờ Lý Tuyết không ở đây, công ty càng cần người quản lý hơn.

“Tôi biết rồi”, vừa cúp điện thoại thì Bạch Diệc Phi day day ấn đường, vừa định đứng dậy thì điện thoại lại vang lên.

“Chủ tịch, không xong rồi, dưới tầng có người đến làm loạn”.

Bạch Diệc Phi chau mày, nói: “Kết nối camera cho tôi”.

Lúc Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh tượng trong camera thì càng chau mày chặt hơn. Đó là trước cổng tập đoàn Hàu Tước có một nhóm người. Một phần là bảo vệ, còn có một nhóm người mặc đồ âu và có những người mặc đồ công sở nữa.

Đám người này Bạch Diệc Phi đều từng gặp rồi. Bọn họ là đám đến phòng KTV hôm qua sau khi xưởng giấy vụn bị nổ.

Nhưng đây vẫn chưa phải là điều khiến anh ngạc nhiên nhất, bởi vì lúc này anh nhìn thấy kẻ cầm đầu. Đó chính là Liễu Chiêu Phong.

Lúc này, Bạch Diệc Phi nghĩ đến rất nhiều thứ. Vụ nổ hôm qua là Liễu Chiêu Phong lên kế hoạch chỉ đạo, đám người sau lưng gã là thuộc hạ của gã, vì vậy mới gọi gã là ông chủ.

Nhưng sao Liễu Chiêu Phong lại biết hôm qua anh và Trường Tiểu quyết đấu để rồi bố trí thuốc nổ ở xung quanh xưởng giấy vụn như vậy? Là ai đứng sau cung cấp thông tin cho gã?

Còn nữa, gã huênh hoang đến tập đoàn Hàu Tước như này là muốn làm gì?

Bạch Diệc Phi không nghĩ ra, vì vậy đứng dậy đi xuống tầng.

Ở bên dưới tầng, Liễu Chiêu Phong dẫn theo đội của mình, ngang nhiên nói với bảo vệ: “Chủ tịch của tập đoàn Hàu Tước đã thay chủ rồi, người đó chính là tôi”.

“Các người dám chặn chủ tịch mới nhậm chức của tập đoàn Hàu Tước ư? Đợi sau khi tôi vào đây, việc đầu tiên là sa thải hết các người”.

“Tôi cho các người cơ hội cuối cùng đấy, mau để chúng tôi vào trong”.

Bảo vệ không hề tin những lời này. Lẽ nào chủ tịch cứ nói thay là thay sao? Hơn nữa, trước đây bao nhiêu người muốn lật đổ chủ tịch của bọn họ nhưng đều bị chủ tịch đánh lại còn gì?

Hiện giờ trên dưới của Hàu Tước đều vô cùng tin tưởng và sùng bái với chủ tịch của họ. Chỉ cần chủ tịch còn thì không có việc gì chủ tịch không giải quyết được cả.

Bạch Diệc Phi đi đến tầng dưới thì đúng lúc nghe thấy những lời này, ánh mắt anh quét nhìn lên khuôn mặt đặc ý của Liễu Chiêu Phong, hỏi: “Anh là chủ tịch của Hàu Tước? Sao tôi không biết nhỉ?”

Mọi người nghe thấy thì nhìn lại, phát hiện đó là Bạch Diệc Phi. Lúc này bảo vệ lập tức hô một tiếng: “Chủ tịch”.

Liễu Chiêu Phong nói với vẻ không phục: “Tôi mới là chủ tịch mới nhậm chức của Hàu Tước”.

Bạch Diệc Phi đi lại hai bước, lạnh lùng nói: “Anh đang mộng du à?”

Liễu Chiêu Phong ngây người ra, sau đó sầm mặt nói: “Bạch Diệc Phi! Anh mới là người đang mộng du đấy. Tôi nói rõ ràng cho anh biết, tôi mới là chủ tịch của Hàu Tước”.

“À phải rồi, chắc anh vẫn chưa biết? Cũng phải thôi, dù sao thì chuyện này cũng vội quá nên anh không biết cũng là bình thường thôi”.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn gã, nói: “Nếu anh còn tiếp tục làm loạn ở đây thì tôi sẽ báo cảnh sát đấy”.

“Báo cảnh sát ư?”, Liễu Chiêu Phong dường như nghe thấy chuyện nực cười nhất trên đời, nói: “Anh báo đi, tôi không để ý đâu! Dù sao thì đến lúc đó người bị bắt là anh, chắc chắn không phải tôi”.

Lúc này có một người đàn ông muốn nịnh hót, lên trước nói: “Chủ tịch! Hay là báo cảnh sát đi, hiện giờ anh là chủ tịch của Hải Tước, tên giả mạo này sẽ bị bắt đến đền tội”.

Tiếp đó lại có người nói: “Đúng thế chủ tịch, đây chẳng phải làm lỡ thời gian của anh sao?”

Liễu Chiêu Phong nghe vậy thì vui mừng, kiêu căng nhìn Bạch Diệc Phi: “Nghe thấy chưa? Còn không mau đi đi, nếu không tôi báo cảnh sát đấy”.

Bạch Diệc Phi chau mày, Liễu Chiêu Phong đắc ý như này lẽ nào gã có chỗ dựa? Hay là trong chuyện này có gì đó xảy ra mà anh không biết được?

Đột nhiên anh nghĩ đến Long Linh Linh. Còn nhớ lần trước cô ta suýt bị Liễu Chiêu Phong khống chế, lẽ nào cô ta vẫn chưa khỏi hoàn toàn, hơn nữa bị Liễu Chiêu Phong biết được. Vì vậy, ngày thường thoạt nhìn cô ta không có gì khác lạ nhưng một khi Liễu Chiêu Phong có mệnh lệnh thì cô ta không thể phản kháng?

Bạch Diệc Phi đột nhiên ngẩng đầu lên, hỏi Liễu Chiêu Phong: “Long Linh Linh đang ở đâu?”

“Gì cơ?”, Liễu Chiêu Phong cứng đờ mặt, tiếp đó nghĩ đến gì đó liền hỏi: “Anh muốn làm gì? Cũng định dẫn cả trợ lý của mình đi sao?”

“Dù sao thì cũng không phải là người của mình, không sao cả, chỉ tiếc cho một trợ lý xinh đẹp vậy”, trong lúc nói, Liễu Chiêu Phong như đang bố thí cho Bạch Diệc Phi, nói với kiêu ngạo nghễ.

Bạch Diệc Phi nghe thấy lời này thì trong lòng nghi hoặc. Nếu không phải gã thì có thể là ai? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Anh nói anh là chủ tịch của Hàu Tước? Có chứng cứ gì không?”

Liễu Chiêu Phong khẽ cười, nói: “Tất nhiên là có”, nói xong gã lấy ra một văn bản, là bản cam kết chuyển nhượng của tập đoàn Hàu Tước.

Bạch Diệc Phi giơ tay cầm lấy, phía trước không có gì đáng xem, đúng là bản cam kết chuyển nhượng, các điều khoản đều viết rất rõ ràng. Nhưng khi anh nhìn thấy chữ ký thì giật mình.

Người ký tên lại là Bạch Vân Bằng.

Chuyện gì thế này? Thật sự là Bạch Vân Bằng sao? Trong mắt Bạch Diệc Phi tràn đầy vẻ nghi ngờ.

Liễu Chiêu Phong thấy thế thì lập tức lên tiếng, nói với giọng đặc ý: “Đây là luật sư của tôi, để cô ấy giải thích với anh”, nói xong, một cô gái mặc đồ công sở bước tới nói: “Văn bản này là Bạch Vân Bằng đích thân ký, cũng là tôi tận mắt nhìn thấy ông ấy ký tên”.

“Nếu như anh có thắc mắc gì thì có thể tự mình đi hỏi Bạch Vân Bằng”.

Bạch Diệc Phi ngây người ra, thật sự là Bạch Vân Bằng ký sao? Đây là có ý gì? Sao ông ấy lại chuyển nhượng tập đoàn Hàu Tước cho Liễu Chiêu Phong?

Không... Không đúng, trong chuyện này nhất định có vấn đề gì rồi.

Bạch Diệc Phi không tin lấy điện thoại ra định gọi cho Ngô Quế Hương nhưng khi gọi đi, đối phương đều ở trạng thái tắt máy không liên lạc được.

Trong lòng anh thấy run rẩy, có dự cảm không lành.

Đúng lúc này, trong đám đông có một người bước ra.

“Diệp Hoan?”, Bạch Diệc Phi chau mày nhìn gã, hỏi: “Anh đến đây làm gì?”

“Tất nhiên là đến tiếp quản tập đoàn Hậu Tước rồi”, Diệp Hoan nói với vẻ thản nhiên.

Bạch Diệc Phi ngây người ra, sau đó nhìn Liễu Chiêu Phong, cười lạnh hỏi: “Các người cùng tiếp quản tập đoàn Hậu Tước sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 455

Mười phút sau, mọi người đã ngồi trong phòng họp. Bởi vì không thể tiếp xúc với ánh sáng mạnh, cộng thêm việc cần phải nghỉ ngơi nhiều nên Ngô Hân Hân đã được Trương Hoa Bân đưa về nhà. Một lát sau Trương Hoa Bân ngồi xuống.

Bạch Diệc Phi nói: “Bây giờ anh đã tra ra được gì chưa?”

Dáng vẻ Trương Hoa Bân rất nghiêm túc: “Bạch Vân Bằng và Lương Minh Nguyệt”.

“Nói mau”.

“Bạch Vân Bằng và Lương Minh Nguyệt gặp nhau trong câu lạc bộ Bạch Kim. Ban đầu còn nói chuyện rất tốt, nhưng không biết tại sao sau nói một lúc lại bắt đầu cãi nhau”.

“Sau đó Bạch Vân Bằng ra tay đánh người. Sức của Bạch Vân Bằng rất mạnh, lại còn trong tình trạng không thể khống chế nên đã trực tiếp đánh chết Lương Minh Nguyệt”.

“Sau đó Bạch Vân Bằng lập tức chạy trốn khỏi câu lạc bộ, đến bây giờ không rõ tung tích”.

Nghe xong chuyện xảy ra thì Bạch Diệc Phi hơi nhíu mày. Bạch Vân Bằng không phải là người dễ xúc động đánh người như vậy, cũng không phải là dạng người ra tay quá mức đánh chết Lương Minh Nguyệt.

Ông là người đứng đầu nhà họ Bạch, chắc chắn sẽ biết thân phận và địa vị của Lương Minh Nguyệt quan trọng thế nào với nhà họ Bạch, chuyện này chắc chắn có gì đó kỳ lạ.

“Sau đó thì sao? Bên phía liên minh doanh nghiệp thủ đô có động tĩnh gì không?”

Lương Minh Nguyệt là chủ tịch liên minh doanh nghiệp thủ đô, ông ta bị người đứng đầu nhà họ Bạch đánh chết thì bên liên minh sẽ không dễ yên. Có thể bọn họ sẽ loại bỏ luôn nhà họ Bạch hoặc đuổi giết Bạch Vân Bằng?

Trương Hoa Bân lập tức trả lời: “Liên minh doanh nghiệp thủ đô đã cấp tốc bổ nhiệm một chủ tịch mới, tên là Đặng Diên. Hắn ta đã ra lệnh đuổi giết, khiến cho cả bốn gia tộc lớn đều đuổi giết Bạch Vân Bằng. Hơn nữa nếu gia tộc nào mà giết được Bạch Vân Bằng thì có thể nhận được quyền khai phá Lam Đảo”.

“Đã hai ngày trôi qua, nhưng đến nay vẫn chưa có gia tộc nào tìm thấy tung tích của Bạch Vân Bằng”.

“Mà nhà họ Diệp trong ngày hôm qua đột nhiên dừng việc truy sát Bạch Vân Bằng lại”.

“Việc này có thể liên quan đến chuyện chuyển nhượng tập đoàn Hậu Tước”.

Trương Hoa Bân nói xong thì nhìn về phía Bạch Diệp Phi. Ánh mắt Bạch Diệp Phi suy nghĩ sâu xa: “Ý là Bạch Vân Bằng đã lấy tập đoàn Hậu Tước ra để đổi lấy việc không bị nhà họ Diệp truy sát?”

“Có lẽ là như vậy”, Trương Hoa Bân gật đầu, đây là việc anh ta suy đoán được từ việc tổng hợp các thông tin, anh ta có thể chắc tám chín phần.

Trong lòng Bạch Diệp Phi nghi ngờ. Có lẽ nhà họ Bạch sẽ không tham dự vào cuộc đuổi giết này, nhưng mà quyền khai phá Lam Đảo rất béo bở, không chừng bọn họ cũng sẽ tham dự vào.

Nhà họ Lâm vốn có quan hệ liên minh với nhà họ Bạch, nhưng cũng giống như vậy, quyền khai phá Lam Đảo rất quan trọng, đối với mỗi gia tộc mà nói nó chính là một miếng thịt to, không có ai ngu ngốc đến độ nhường miếng thịt này cho người khác.

Nhà họ Tùng và nhà họ Diệp thì không cần phải nói, vốn dĩ bọn họ đã không hòa thuận với nhà họ Bạch, bây giờ có cơ hội như thế này tất nhiên bọn họ sẽ không bỏ qua.

Nhưng Bạch Diệc Phi không nghĩ ra tại sao Bạch Vân Bằng lại chuyển nhượng tập đoàn Hàu Tước cho nhà họ Diệp mà không phải là nhà họ Lâm?

Nhà họ Tùng thì không thể nào rồi. Bởi vì Bạch Diệc Phi đã giết Tùng Vu Duyệt, nhà họ Tùng hận nhà họ Bạch thấu xương. Nhà họ Diệp chỉ tham dự vào một chút, nhưng mà cũng có mối quan hệ thù địch với nhà họ Bạch.

Ngược lại nhà họ Lâm có quan hệ liên minh với nhà họ Bạch, nếu dùng tập đoàn Hàu Tước làm vật trao đổi thì chắc hẳn cũng không phải không thể.

Nhưng hết lần này đến lần khác Bạch Vân Bằng lại đem Hàu Tước cho nhà họ Diệp, còn Diệp Hoan lại để cho Liễu Chiêu Phong đến tiếp quản Hàu Tước.

Tất cả những chuyện này giống như đang nhắm vào anh, tất cả đều có liên quan rất lớn với anh.

...

Sau khi nói xong mọi chuyện thì những người khác rời đi, nhưng Lưu Hiểu Anh vẫn ở lại chỗ này.

“Bạch Diệc Phi”, Lưu Hiểu Anh gọi anh một tiếng, không phải giọng điệu đùa giỡn giống như trước.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu lên nhìn cô ta: “Sao vậy?”

“Tôi tin tưởng Linh Linh, cậu ấy không phải loại người như vậy.”

Mới ban đầu Bạch Diệc Phi còn để Lưu Hiểu Anh đi liên lạc với Long Linh Linh, tưởng rằng Long Linh Linh xảy ra chuyện. Nhưng chỉ hơn một

giờ trước Lưu Hiểu Anh vội vã trở về, cô ta đã biết hết những chuyện xảy ra qua Trương Hoa Bản.

Long Linh Linh đã mang theo một tỷ của tập đoàn Hầu Tước rời đi.

Sau đó bọn họ còn biết Liễu Chiêu Phong và Diệp Hoan đã đoạt được tập đoàn Hầu Tước. Bây giờ Bạch Diệc Phi không còn là chủ tịch của tập đoàn Hầu Tước nữa.

Vậy nên lúc đó Từ Lăng mới gọi điện cho Bạch Diệc Phi, còn tất cả mọi người cũng chờ đợi Bạch Diệc Phi đến.

May là thoát nhìn thì Bạch Diệc Phi không có vẻ mất mát gì nhiều lắm.

Bạch Diệc Phi nhìn bộ dáng nghiêm túc của Lưu Hiểu Anh thì không khỏi cười cười: “Tôi biết, mà cô ấy bỏ đi khéo thật, Liễu Chiêu Phong chẳng qua cũng chỉ tiếp nhận cái vỏ rỗng của tập đoàn Hầu Tước mà thôi”.

“Ồ, đúng rồi!”, Lưu Hiểu Anh cũng phản ứng lại. Long Linh Linh mang nhiều tiền đi như vậy, cộng với việc tập đoàn Hầu Tước cần tiền vốn lưu động thì trong nội bộ công ty nhất định không còn dư lại bao nhiêu tiền.

Liễu Chiêu Phong đoạt được tập đoàn Hầu Tước, nhưng chả khác gì đang nhận lấy một phiền phức lớn.

“Có phải Long Linh Linh đã sớm biết gì đó rồi hay không?”

Nếu không thì sao có thể trùng hợp như thế?

Cho dù thế nào thì tình hình trước mắt tạm thời đang khá tốt.

Lưu Hiểu Anh lại nói: “Mà tính ra anh cũng đâu tính là không có tiền! Bệnh viện Ngoại Long này là của anh, đúng rồi, công ty Phúc Thụy của vợ anh cũng là của anh luôn mà!”

Lúc thành lập bệnh viện Ngoại Long và thu mua công ty trang sức Phúc Thụy Bạch Diệc Phi đã dùng danh nghĩa cá nhân. Anh không muốn Bệnh

viện Ngoại Long thuộc về Hầu Tước, dù sao đây cũng là thế lực của riêng anh.

Mặc dù trang sức Phúc Thụy là công ty tặng cho Lý Tuyết, nhưng lúc đó dùng danh nghĩa Lý Tuyết đi gặp mặt thì không tiện, hơn nữa còn khá phiền phức, nên anh đã trực tiếp dùng danh nghĩa của mình.

Bạch Diệc Phi gật đầu. Lúc trước anh cũng không nghĩ tới việc này, nhưng mà sau khi trở lại bệnh viện Ngoại Long thì đã nhớ ra, thật ra cũng không phải anh không có gì cả.

Sau khi nói vài câu nữa thì Bạch Diệc Phi tìm một phòng nghỉ, anh định nghỉ ngơi một lúc rồi sắp xếp lại suy nghĩ.

Trong phòng họp, Lưu Hiểu Anh thấy Bạch Diệc Phi rời đi thì cũng muốn đi theo, nhưng cô ta đột nhiên nhận được điện thoại của mẹ.

“Hiểu Anh à, hôm nay Tiểu Bân về nước, con rảnh thì đi ra sân bay đón nó đi”.

“Mẹ, con không rảnh”.

“Sao lại không rảnh, không phải con nói công việc bây giờ của con rất nhẹ nhàng sao?”

Lưu Hiểu Anh bĩu môi nói: “Gần đây hơi bận ạ!”

“Con đừng lừa mẹ. Chẳng nhẽ mẹ còn không biết tính con sao, có mà con không muốn đi ấy. Đâu phải con không biết Tiểu Bân, con trốn tránh như thế làm gì chứ?”

“Chính vì biết nên mới tránh đó!”, Lưu Hiểu Anh nói: “Nếu không sẽ càng tệ hơn!”

“Con đừng có mà ngụy biện! Dù sao mẹ cũng gọi điện thoại cho con rồi, con nhất định phải đi cho mẹ. lát nữa mẹ gửi thông tin chuyến bay cho con”.

Lưu Hiểu Anh không biết phải làm sao: “Biết, biết rồi, con sẽ đi”.

Lưu Hiểu Anh nắm chặt lấy điện thoại, cô ta đứng dậy đi đến phòng nghỉ sát bên cạnh.

Bạch Diệc Phi nằm ngủ trên ghế salon, anh nghe thấy tiếng mở cửa, nhưng vì mệt mỏi nên không muốn mở mắt. Anh cứ nghĩ người đến sẽ chủ động nói chuyện.

Nhưng đợi một lúc lâu vẫn không nghe thấy tiếng người kia, Bạch Diệc Phi đành mở mắt ra, sau đó thì giật nảy mình: “Mẹ nó! Cô lại gần vậy để làm gì thế?”

Lúc này Lưu Hiểu Anh đang ngồi xổm bên người Bạch Diệc Phi, cách Bạch Diệc Phi chỉ có mười mấy centimet.

Bạch Diệc Phi bị dọa ngồi thẳng dậy, gương mặt anh vẫn mang theo vẻ sợ hãi.

Lưu Hiểu Anh thấy thế thì không khỏi đau lòng, cô ta nhanh chóng hít sâu một hơi rồi ngồi lên bên cạnh Bạch Diệc Phi, cô ta hỏi anh: “Thật sự không còn cơ hội sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 456

"Hả?", Bạch Diệc Phi đang ngái ngủ thì bị dọa sợ, nhất thời anh không hiểu Lưu Hiểu Anh đang nói gì. Lưu Hiểu Anh nghiêm túc hỏi: "Tôi thật sự không có cơ hội sao?"

Bạch Diệc Phi khựng lại, cũng đã hiểu ý Lưu Hiểu Anh, anh thở dài: "Hiểu Anh, cô là cô gái tốt, nhưng tôi đã có vợ, cô hoàn toàn xứng với người tốt hơn".

Lưu Hiểu Anh nghe xong những lời này thì hơi sững sốt, hốc mắt cô ta lập tức ửng đỏ, cô ta quay đầu lại, giọng nói có chút run rẩy: "Được rồi, thật ra chị đây muốn cho anh một cơ hội cuối cùng mà thôi, người yêu thích chị đây còn xếp hàng dài kia kia!"

"Vậy thì tốt, cô có thể chọn được một người phù hợp với mình", Bạch Diệc Phi cũng biết Lưu Hiểu Anh đang rất đau lòng, vì thế anh không nói gì thêm, chỉ hùa theo lời cô ta.

Lưu Hiểu Anh hừ một tiếng rồi đứng dậy kiêu ngạo bước đi.

Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ lắc đầu, anh không nghĩ ngợi thêm mà trở về biệt thự cảnh Lam Ba.

Nơi đây không có Lý Tuyết nên cảm giác thật trống vắng.

Bạch Diệc Phi ngồi trong phòng khách, anh nhìn xung quanh một lượt rồi đột nhiên cảm thấy biệt thự quá lớn, có lẽ nên đổi sang nơi nào ít phòng hơn một chút.

"Reng reng reng..."

Bạch Diệc Phi nhắc máy lên, là điện thoại của Trương Vinh.

"Chủ tịch, có chuyện rồi..."

Bạch Diệc Phi lập tức cúp điện thoại rồi đi ra ngoài, anh lái xe đến cửa hàng từng là của Phùng Dũng Cống, nơi này giờ đã trở thành cửa hàng trang sức của anh.

Vừa rồi Trương Vinh nói trong điện thoại rằng Phùng Dũng Cống đã biết Bạch Diệc Phi không còn là chủ tịch tập đoàn Hưu Tước nữa, cho nên đã cho người đến cướp lại cửa hàng đồ trang sức.

Trương Vinh cũng biết việc này, nhưng dựa vào những chuyện trải qua lúc trước, ông ta cảm thấy Bạch Diệc Phi không dễ sụp đổ đến thế, thế nên mới từ chối không cho Phùng Dũng Cống vào.

Nhưng Phùng Dũng Cống đã tách khỏi Diệp Hoan, ông ta không còn biện pháp khác nên mới phải tự mình tìm đến Bạch Diệc Phi để giải quyết việc này.

Nửa giờ sau, Bạch Diệc Phi đã đến cửa hàng đồ trang sức, lúc này đứng bên ngoài cửa có hai nhóm người.

Phùng Dũng Cống cầm đầu một nhóm, mà nhóm còn lại là của Trương Vinh.

"Mấy người biết điều thì tránh ra một bên, cửa hàng này thuộc về tôi, chỉ có tôi mới có thể làm cho nó phát lên!"

Phùng Dũng Cống kiêu ngạo nói: "Chủ tịch của mấy người đã đổi rồi, chớ ngu dại mà làm việc cho hắn ta nữa!"

Trương Vinh tức giận nói: "Chuyện đổi chủ tịch còn chưa quyết định, ông đừng có nói lung tung! Hơn nữa cửa hàng này đã bị mua lại, nó vẫn sẽ hoạt động bình thường, chẳng liên quan gì đến ông cả".

"Xí! Không liên quan á? Cửa hàng trang sức này không phải do Bạch Diệc Phi dùng danh nghĩa chủ tịch tập đoàn Hưu tước mua lại hả, hiện giờ hắn ta không còn là chủ tịch nữa, cửa hàng này cũng không còn liên quan gì đến hắn ta".

"Còn tôi, hiện tại tôi chính là chủ nhân của Hầu Tước, là bố vợ của Diệp Hoan, chủ tịch tập đoàn Diệp thị, cửa hàng này chỉ cần tôi nói một tiếng thì sẽ lập tức thuộc về tôi!", Phùng Dũng Cống khí thế hùng hục nói.

Trương Vinh nghe thấy vậy thì uất nghẹn, ông ta biết chuyện này nên chẳng thể phản bác được, chỉ có thể trừng mắt nhìn Phùng Dũng Cống.

Lúc này Tiêu Vinh Đào ở phía sau Phùng Dũng Cống đứng dậy nói: "Tôi nói này cổ đông Trương, chắc ông biết tình hình bây giờ thế nào, Bạch Diệp Phi giờ đây chẳng là gì hết, ông có thể vì một người chẳng có gì mà uổng phí hoại tiền đồ của mình sao?"

Gã ta vừa dứt thì những người khác cũng phụ họa theo.

"Đúng thế, so với những thứ này thì tiền đồ vẫn quan trọng hơn mà..."

"Nếu là tôi, tôi nhất định sẽ chọn về phe tổng giám đốc Phùng...!"

"Đúng thế, tổng giám đốc Phùng là bố vợ của chủ tịch Diệp, đây là quan hệ bình thường hả?"

"..."

Mọi người phụ họa theo để tăng bốc Phùng Dũng Cống, điều này khiến ông ta càng đắc ý, ánh mắt nhìn Trương Vinh cũng càng kiêu căng hơn.

Sắc mặt Trương Vinh không tốt lắm, vẻ do dự càng tăng cao.

Bọn họ không rõ tình hình như thế nào, nhưng bọn họ biết rõ Bạch Diệp Phi đã thua cuộc, giờ muốn phát triển thì chỉ có đi theo chủ tịch mới.

"Trương Vinh, nếu ông không..."

Trương Vinh quay đầu trừng mắt: "Cho dù Bạch Diệp Phi không còn là chủ tịch nữa, nhưng nếu anh ấy không cho phép chúng ta đưa trang sức cho tổng giám đốc Phùng, thì chúng ta không được tùy tiện đưa cho".

"Ông nói cái gì, tùy tiện cho cái gì hả?", Phùng Dũng Cống không vui: "Mấy người phải hiểu đồng trang sức này vốn là của tôi, giờ chỉ là vật về với chủ mà thôi".

"Vậy ông có gì chứng minh không? Nếu không đúng sự thật thì chúng tôi không tiếp".

Thật ra Trương Vinh cũng không muốn đắc tội với ai, nhất là trong lúc Bạch Diệp Phi rơi vào tình huống hiện tại, nhưng những kinh nghiệm lần trước đã mách bảo ông ta, tốt nhất đừng gió chiều nào theo chiều ấy quá sớm, nếu không người thăm nhất sẽ là chính bản thân ông ta.

Phùng Dũng Cống hừ một tiếng: "Muôn vạn bản thủ tục chứng minh gì hả? Tiệm trang sức này không phải của con rể tôi sao, giấy tờ để thêm sau cũng được".

"Cho dù Diệp Hoan có tự mình đến đây nói cửa hàng này là của hắn ta cũng không ai thừa nhận cả!"

Âm thanh vừa vang lên thì mọi người đã quay đầu lại, thấy là Bạch Diệp Phi thì mấy người Phùng Dũng Cống vừa ngạc nhiên vừa tỏ vẻ mỉa mai.

"Bạch Diệp Phi, mày còn mặt mũi tới nơi này hả?", Tiêu Vinh Đào khinh miệt cười.

Phùng Dũng Cống nghe xong cũng có chút ngỡ, cảnh tượng bị đánh mấy ngày trước hiện lên rõ mồn một trước mắt, hiện giờ máu ứ đọng còn chưa tan: "Bạch Diệp Phi, mày tới đây làm gì?"

"Mày tới đây cũng vô dụng thôi, cửa hàng này là của tao!"

Trương Vinh thở phào một hơi, cuối cùng Bạch Diệp Phi cũng đến, nếu anh không đến chỉ sợ mình ông ta không chống đỡ nổi.

Bạch Diệp Phi không đến chỗ Trương Vinh mà đứng đối diện Phùng Dũng Cống, anh cười lạnh một tiếng nói: "Vi sao tôi lại không còn mặt mũi tới đây hả? Ngược lại mấy người cũng mặt dày mày dạn nhỉ?"

"Muốn bị tôi đánh thêm đúng không?"

Tiêu Vinh Đào nghiêm nghị quát lớn: "Bây giờ mày không còn là chủ tịch Hậu tước nữa rồi, mẹ nó, mày kiêu ngạo cái đéo gì!"

Tiêu Vinh Đào rất hận Bạch Diệp Phi, lúc trước Bạch Diệp Phi đã khiến nhà gã phá sản, gia đình gã khi đó hoàn toàn không có sức chống đỡ, cả đời gã cũng không quên được khoảng thời gian đó!

Tất cả là do Bạch Diệp Phi làm, gã muốn Bạch Diệp Phi ném thử mùi vị đó!

Hiện giờ Bạch Diệp Phi đã phá sản, trong tay không còn gì nữa, cuối cùng cũng chỉ là thằng nhà quê mà thôi.

Cho nên tại sao Bạch Diệp Phi có thể kiêu ngạo đến vậy chứ?

Bạch Diệp Phi lạnh nhạt lướt qua: "Cửa hàng này là của tôi!"

"Ha ha...", Tiêu Vinh Đào như thể vừa nghe một câu chuyện cười.

"Cửa hàng trang sức này là của mày ấy hả? Mày đang đùa tao à? Con mẹ nó, mày không còn là chủ tịch Hậu Tước nữa rồi, chẳng lẽ mày còn muốn chiếm tài nguyên của Hậu Tước hả?"

"Hơn nữa cửa hàng này là của tổng giám đốc Phùng, mà tổng giám đốc Phùng lại là bố vợ chủ tịch Diệp, chủ tịch Diệp chỉ cần nói một câu thì mày sẽ phải ngoan ngoãn giao ra!"

Phùng Dũng Cống cũng rất mất hứng: "Bạch Diệp Phi, cửa hàng này là của con rể tao, tao chỉ cần nói một tiếng thì mày không muốn cũng phải nộp ra".

Bạch Diệp Phi cười lạnh: "Ai nói cho mấy người biết cửa hàng này là của Hậu Tước?"

"Gì cơ?"

Phùng Dũng Cống và Tiêu Vinh Đào trợn tròn mắt.

Chẳng lẽ không phải dùng danh nghĩa của Hầu Tước mua lại hả?

Tiêu Vinh Đào hoàn hồn, gã chất vấn lại: "Mày có ý gì?"

"Cửa hàng này là tôi dùng danh nghĩa của mình mua lại, không liên quan tới Hầu Tước", Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói.

Đồ trang sức ở đây cũng là do anh dùng danh nghĩa cá nhân mua lại, như vậy chúng tỏ nó không có chút dính líu gì đến Hầu Tước.

Mà Phùng Dũng Cống vừa nói nếu là đồ của Hầu Tước, ông ta chỉ cần nói với Diệp Hoan một tiếng thì Diệp Hoan sẽ cho ông ta, nhưng không phải đồ của Hầu Tước thì Diệp Hoan sẽ không thể quyết định được.

Trương Vinh đứng một bên thầm nghĩ thật sự may mắn, may mắn vì ông ta đã chịu đựng được đến phút này, chỉ cần Bạch Diệc Phi đến thì mọi chuyện sẽ đảo ngược!

Mà những người xung quanh cũng sợ hãi, may vừa rồi Trương Vinh đã kịp ngăn cản bọn họ lại, không thì Bạch Diệc Phi xử xong vụ này sẽ xử đến họ mất.

Thật ra bọn họ nghĩ hơi nhiều rồi, Bạch Diệc Phi đâu có tâm trạng đi xử lý ai, thái độ của bọn họ cũng không có gì sai, may mà nhờ Trương Vinh ngăn lại kịp thời.

Phùng Dũng Cống sừng sốt trong chốc lát: "Đúng là do mày mua hả? Sao có thể chứ? Mày làm gì có nhiều tiền như vậy?"

Bạch Diệc Phi nhìn Phùng Dũng Cống: "Không liên quan đến ông, hiện giờ ông không có tư cách đứng đây nói chuyện với tôi, tôi cho các người ba phút, lập tức rời khỏi đây nhanh!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 457

Sắc mặt Phùng Dũng Công khó coi như bị táo bón, hôm nay ông ta đến để đòi lại đồ, ai ngờ chẳng những không đòi được mà còn bị chèn ép làm nhục, điều này khiến mặt mũi ông ta mất sạch. Tiêu Vinh Đào cũng nhận ra điều này, thế nên gã nhìn sắc mặt Phùng Dũng Công rồi nói: "Cửa hàng này là của mày thì sao chứ? Chẳng lẽ mày muốn chống lại với chủ tịch Diệp của Diệp Thị sao?"

"Chỉ cần chủ tịch Diệp nói một câu thôi đã có thể mua lại chỗ này cho bố vợ rồi, con mẹ nó, mày còn ý kiến ý cò hả?"

Bạch Diệp Phi nhíu mày, ánh mắt anh nhìn Tiêu Vinh Đào càng thâm trầm hơn.

Phùng Dũng Công được Tiêu Vinh Đào nhắc nhở mới nhớ ra Diệp Hoan là con rể ông ta, cũng là chủ tịch Diệp Thị, tập đoàn đứng đầu trong toàn tỉnh, ông ta còn phải sợ một Bạch Diệp Phi nhỏ bé sao?

"Bạch Diệp Phi, tao cũng không muốn nhiều lời, bây giờ nó là của mày, nhưng không có nghĩa sau này vẫn là của mày, bây giờ tao lập tức gọi cho con rể, để nó mua lại cửa hàng này cho tao!"

Bạch Diệp Phi hừ lạnh một tiếng: "Gọi đi".

Phùng Dũng Công lập tức rút điện thoại gọi cho Diệp Hoan, ông ta còn tiện thể mở luôn loa ngoài, ông ta muốn cho Bạch Diệp Phi chính tai nghe rõ ràng cửa hàng trang sức này rốt cuộc là của ai!

Điện thoại vang lên vài tiếng rồi được bắt máy.

"Alo".

"Con rể à...! ỨC trước bố có một cửa hàng trang sức bị Bạch Diệp Phi mua mất, con có thể lấy lại nó cho bố không, dù sao cửa hàng đó cũng lâu đời rồi, bố ngại đổi cái mới".

Diệp Hoan ở đầu bên kia trầm ngâm một lát rồi nói: "Bố, hay con tìm cho bố cửa hàng khác tốt hơn nhé, cửa hàng đó bị hấn ta dùng rồi, lấy lại cũng chẳng có tác dụng gì, hơn nữa số tiền bỏ ra mua lại còn quá tiền mua cái mới, thế thì lỗ quá".

Lời nói của Diệp Hoan nghe ra thì có vẻ muốn tốt cho Phùng Dũng Công, hơn nữa còn dùng góc nhìn của thương nhân suy tính, nhưng thực ra Bạch Diệc Phi và Trương Vinh đều biết tổng Diệp Hoan không muốn tranh giành với Bạch Diệc Phi.

Trương Vinh có chút kinh ngạc, bây giờ Diệp Hoan đã là chủ tịch Hậu tước, theo lẽ thường thì sẽ không cần nể mặt Bạch Diệc Phi, thậm chí có thể khiến Bạch Diệc Phi thảm hại hơn.

Ngược lại Bạch Diệc Phi không hề ngạc nhiên, Diệp Hoan đã từng chứng kiến thủ đoạn của anh, dù sao gã cũng không muốn có kết cục giống Tùng Vưu Duy, huống chi đây chỉ là chuyện nhỏ.

Phùng Dũng Công nghe vậy thì mắt húng: "Con rể à... nói thì nói vậy, nhưng bố đã quen chỗ này rồi, xét tổng thể thì ở đây vẫn tốt hơn".

"Con rể à... con không phải là chủ tịch Diệp Thị hả? Một cái cửa hàng nhỏ như thôi chắc không thành vấn đề đâu nhỉ?"

Câu nói này khiến Diệp Hoan không thể phản bác được, gã đúng là chủ tịch Diệp Thị, mà đây chỉ là một cái cửa hàng nhỏ, nhưng gã có chút e dè Bạch Diệc Phi.

Tên Bạch Diệc Phi này bảo vệ đồ của mình rất tốt, huống chi theo gã điều tra thì cửa hàng này đã để cho Lý Tuyết.

Một khi dính tới Lý Tuyết thì Bạch Diệc Phi sẽ không quan tâm gì cả, gã không muốn mất thời gian với một kẻ mất trí đâu.

Diệp Hoan do dự trong chốc lát mới nói: "Bố, cửa hàng kia không có chút lợi nhuận nào, để con tìm cho bố cái tốt hơn".

Diệp Hoan nói xong thì không để Phùng Dũng Cống mở lời mà đã nhắc nhở: "Được rồi, hôn lễ ngày mai bố nhớ đến sớm đấy, Tiên Tiên cũng nhớ bố rồi".

"À... à được", Phùng Dũng Cống đang muốn nói thì bị chặn lại, ông ta cũng vô thức thảo luận với Diệp Hoan về hôn lễ ngày mai.

Mãi đến khi cúp điện thoại ông ta mới nhận ra Diệp Hoan chưa hề đồng ý mua lại cửa hàng trang sức cho mình.

Tiêu Vinh Đào bên cạnh cũng nghe thấy hết, sắc mặt bỗng trở nên khó lường.

Bạch Diệc Phi cười gằn một tiếng: "Bây giờ mấy người có thể đi rồi chứ".

"Mày!", sắc mặt Phùng Dũng Cống tái nhợt, ông ta cho rằng đây chỉ là một cửa hàng nhỏ, Bạch Diệc Phi cũng không còn là chủ tịch Hậu Tước nữa, nên Diệp Hoan sẽ đứng về phía ông ta.

Nhưng ông ta không ngờ Bạch Diệc Phi đã thành ra như vậy mà Diệp Hoan vẫn kiên dè.

Vì sao chứ?

Một người trắng tay như Bạch Diệc Phi thì đắc tội đã làm sao, chẳng qua chỉ là một cửa hàng nhỏ mà thôi.

Tiêu Vinh Đào cũng nghĩ không ra, nhưng không dám nói lời nào, lúc này mở mồm nói chuyện chỉ sợ Phùng Dũng Cống sẽ lại tức giận thêm.

Phùng Dũng Cống thấy thế thì hừ lạnh một tiếng: "Con rể tao hào phóng, không so đo với loại tiểu nhân như mày, hừ!"

Dứt lời thì Phùng Dũng Cống xoay người rời đi.

Đợi đến khi mọi người đi hết Trương Vinh mới bước lên cười nói: "Chủ tịch..."

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Không cần gọi như vậy, bây giờ tôi không còn là chủ tịch Hậu Tước nữa".

Trương Vinh nịnh hót nói: "Trong lòng tôi anh vẫn mãi là chủ tịch".

Bạch Diệc Phi nhìn Trương Vinh rồi thản nhiên nói: "Tôi rất vui vì lúc này ông vẫn đứng về phía tôi, nhưng tôi nghĩ ông nên suy tính lại, dù sao vẫn nên đặt lợi ích của mình lên đầu".

Nói xong câu đó thì Bạch Diệc Phi rời đi.

Trương Vinh sững sờ tại chỗ một hồi lâu.

Lời này có nghĩa là gì?

Chẳng lẽ Bạch Diệc Phi không còn biện pháp nào sao? Thật sự thất bại rồi sao?

Nhưng vừa rời Diệp Hoan cũng không dám kiêu ngạo với Bạch Diệc Phi mà, như thế chứng tỏ Diệp Hoan vẫn còn kiêng kị anh, anh vẫn chưa hoàn toàn thua cuộc.

Trương Vinh không hề biết thứ Diệp Hoan kiêng kị không phải là thế lực của Bạch Diệc Phi, mà chính là thủ đoạn tàn nhẫn của anh.

Nhìn bề ngoài tưởng rất dễ bắt nạt, nhưng nếu đã chơi liều thì sẽ là cảnh người chết ta sống.

Bạch Diệc Phi thấy sắc trời dần tối nên tìm một tiệm mì lót bụng.

Lý Tuyết không có ở đây, dù có về nhà cũng rất trống vắng, cho nên Bạch Diệc Phi giải quyết luôn bữa tối ở tiệm mì.

Bạch Diệc Phi vừa ngồi xuống đã thấy Từ Lăng đi tới ngồi đối diện anh, cũng gọi một tô mì.

"Sao anh cũng ở đây?"

Từ Lãng thân nhiên nói: "Đến nói cho anh biết, ngày mai là hôn lễ của Diệp Hoan".

Bạch Diệp Phi trầm mặc, anh chớp mắt một cái: "Tôi biết rồi".

Mấy phút sau, hai tô mì đã được đặt lên bàn.

Bạch Diệp Phi và Từ Lãng cúi đầu ăn, không ai nói chuyện.

Ăn xong thì Từ Lãng lau miệng mới nói: "Phùng Dũng Cống tìm một đám tay chân định đêm nay ra tay".

"Đến xử tôi hả?", Bạch Diệp Phi cười lạnh.

Từ Lãng lắc đầu: "Không phải, là Lưu Đầu Trọc".

Bạch Diệp Phi dừng lại, ánh mắt lạnh lùng: "Ông ta bị tôi đánh tơi tả nên sinh ra thù hận, giờ muốn tìm Lưu Đầu Trọc xả giận hả?"

"Xem ra ông ta tưởng Lưu Đầu Trọc là người của anh".

Bạch Diệp Phi hừ lạnh: "Mắt chọn bố vợ của Diệp Hoan thật kém".

Từ Lãng không lên tiếng mà chỉ nhìn Bạch Diệp Phi, sau khi hiểu ý của anh thì đứng lên ra ngoài.

Bạch Diệp Phi nhìn Từ Lãng rời đi, anh im lặng nói: "Anh đến ăn ké à? Tôi đã thắm đến mức này rồi còn muốn tôi mời cơm".

Từ Lãng không thèm để tâm mà trực tiếp đi ra khỏi tiệm mì.

Bạch Diệp Phi đành thanh toán hai bát mì rồi cũng đứng dậy ra ngoài.

Hôm nay Bạch Diệp Phi đen đủi thật, vừa ra khỏi tiệm thì đã bắt gặp Lý Phàm đẩy xe lăn qua.

Lâu lắm rồi mới gặp Lý Phàm, lần trước bị Bạch Diệp Phi đẩy vào tù ngồi, sau này Bạch Diệp Phi ông cụ Lý nên mới thả Lý Phàm ra.

Nhưng Lý Phàm vẫn ôm mối hận với Bạch Diệc Phi, hai người bọn họ thù cũ thù mới có đủ cả.

Sau khi Lý Phàm thấy Bạch Diệc Phi thì đắc ý cười nói: "Ồ, không phải chủ tịch Hầu Tước đó sao? Thật tình cờ..."

"Chậc chậc, không có Hầu Tước trong tay thì chẳng khác gì trước đây, còn đến tiệm mì thể này ăn nữa, đáng thương ghê..."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 458

Bạch Diệc Phi không muốn so đo cùng Lý Phàm, anh muốn vượt qua người Lý Phàm để đi lên phía trước, nhưng Lý Phàm lại thích tìm đường chết. “Bạch Diệc Phi!”, Lý Phàm giận dữ hô lên, mọi người xung quanh đều quay đầu nhìn lại: “Con mẹ nó, cái đồ chó chết nhà mày, bây giờ mày cũng dám lơ tao hả?”

“Đồ chó chết?”, Bạch Diệc Phi dừng bước, anh cúi đầu nhìn chằm chằm vào Lý Phàm, sau đó cười lạnh một tiếng: “Đồ chó chết như tôi còn thông minh hơn thằng ngu anh”.

Lý Phàm nổi giận, nếu bây giờ gã ta không ngồi trên xe lăn thì chắc chắn sẽ đánh Bạch Diệc Phi một trận, đáng tiếc gã ta không ra tay được, cứ hể nghĩ tới tình cảnh này là do Bạch Diệc Phi thì gã ta lại càng phẫn nộ.

“Bạch Diệc Phi, hai chân của tao thành ra thế này là do mày cả, mày gặp kết cục ngày hôm nay cũng chính là quả báo của mày!”

“Mày giết chết người thân, sử dụng quyền lực vì mục đích cá nhân, kiếm tiền vô lương tâm, mày bị trừng phạt như thế là đúng tội!”

Lý Phàm cố ý nói như vậy, gã ta muốn khiến mọi người xung quanh cảm thấy Bạch Diệc Phi là kẻ lòng dạ hiểm ác, để mọi người phi nhỡ Bạch Diệc Phi, còn Lý Phàm gã thì trở thành người bị hại.

Quả nhiên ánh mắt của mọi người xung quanh nhìn Bạch Diệc Phi đều xuất hiện vẻ chỉ trích và chán ghét.

Những người bình thường sống tầng lớp bình dân ghét nhất những kẻ dùng thủ đoạn hiểm ác kinh doanh kiếm tiền, nếu không phải do những kẻ kinh doanh như thế thì cuộc sống của bọn họ cũng sẽ tốt hơn rất nhiều, ít nhất vẫn có thể tiết kiệm được kha khá tiền chi tiêu hàng ngày.

Thật ra những chuyện này cũng không liên quan tới bọn họ, nhưng bọn họ hành động như kiểu bọn họ chính là người bị hại, suy cho cùng họ cũng

chỉ trút giận cho những bất bình của mình mà thôi.

Đây cũng chính là tâm lý căm ghét người giàu có!

Lý Phàm nhìn sắc mặt của những người xung quanh thì nở nụ cười đắc ý, trước kia Bạch Diệc Phi chính là cái loại vô dụng, do may mắn thành mới trở thành chủ tịch tập đoàn Hậu Tước.

Bây giờ mọi chuyện đã trở lại như bình thường, Bạch Diệc Phi vẫn là thằng vô dụng không có gì cả, hắn ta bị mọi người coi thường làm nhục, đây chính là điều mà hắn ta đáng phải chịu.

Bạch Diệc Phi không thèm để ý sắc mặt của những người xung quanh, anh chỉ lạnh lùng nhìn Lý Phàm: “Nếu như anh không ngại thì tôi có thể đánh gãy luôn hai tay của anh!”

Ánh mắt Lý Phàm co rụt lại, gã ta lập tức lớn tiếng: “Mày muốn làm gì? Tao chỉ nói sự thật thôi mà mày đã muốn tìm người đánh gãy hai tay tao? Chân của tao đã bị mày đánh cho tàn phế, giờ mày còn muốn đánh nát tay tao nữa hả? Mày đúng là loại không bằng súc sinh!”

Gã ta vừa dứt lời thì những người xung quanh đã nhao nhao chỉ trích.

“Đúng là không phải người?”

“Không ngờ anh ta có thể làm ra chuyện như vậy! Đúng là không bằng súc sinh!”

“Nhìn người thế kia nhưng không ngờ ác độc thế!”

“Chúng ta đừng nói nữa, nhớ đâu anh ta xử luôn chúng ta thì sao, không đâu rước họa vào người”.

“Anh ta dám, chỉ một mình anh ta chẳng lẽ có thể đánh thắng được nhiều người chúng ta sao?”

“Không ngờ người tuổi trẻ bây giờ lại cực đoan như thế, tính tình cũng ác độc ghê, nếu con trai tôi mà như thế thì tôi đánh gãy chân nó từ lâu rồi!”

...

Mọi người cứ anh một câu tôi một câu, tất cả đều đang chỉ trích Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cũng chỉ lẳng lặng nghe, gương mặt anh vẫn vô cùng bình tĩnh, cho đến khi những người này nói gần xong thì anh mới thản nhiên mở miệng: “Người khác nói dăm ba câu thôi đã bị dất mũi rồi, còn bị dất mũi một cách vui vẻ nữa chứ. Tôi thật sự quan ngại sâu sắc cho chỉ số thông minh của mấy người đấy”.

Bạch Diệc Phi nói xong cũng không đợi bọn họ phản ứng đã đi lên trước, anh đưa tay ra.

“Bốp!”

Anh tát một cái vào mặt Lý Phàm.

Lý Phàm cũng không ngờ Bạch Diệc Phi sẽ ra tay với mình ngay trước mặt nhiều người như vậy, gã ta sững sờ một lúc.

Bạch Diệc Phi hừ một tiếng: “Tôi đã nói anh ngu như bò mà anh lại không tin!”

Lý Phàm che mặt, gã ta căm tức nhìn Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi! Con mẹ nó, mày dám đánh tao! Mày thật sự cho rằng tao không đánh lại được mày phải không?”

Lý Phàm vừa nói xong thì vẫy tay, lập tức có hai tên vệ sĩ áo đen xuất hiện.

Từ sau khi bị Bạch Diệc Phi đánh mấy lần, cộng với việc chân của gã ta không tiện thì Lý Phàm đã thuê hai vệ sĩ đến bảo vệ mình, hiện giờ xem như không phí công thuê.

“Đánh cho tao!”, Lý Phàm chỉ vào Bạch Diệc Phi.

Hai vệ sĩ thấy vậy thì lập tức tiến lên, muốn ra tay đánh người.

Mọi người đi đường xung quanh nhao nhao tản ra, hóng chuyện thì hóng, nhưng điều kiện đầu tiên vẫn là không để ảnh hưởng đến mình.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy hai tên vệ sĩ thì cười lạnh, một tên lao tới đâm anh, anh lập tức giơ chân lên đá thẳng vào bụng tên đó.

“Bộp!”

Tên vệ sĩ bị đá bay ra ngoài, rơi thẳng trên mặt đất.

“Uầy...”

Những người đứng hóng chuyện nhao nhao kinh ngạc.

Người này mạnh quá đi?

Một đạo thôi đã đá bay người kia đi rồi!

Không phải Bạch Diệc Phi không biết võ hã, thế này là sao?

Mà tên vệ sĩ còn lại cũng đã lao tới trước mặt Bạch Diệc Phi, anh nghiêng người né được nắm đấm của đối phương, sah đó bắt lấy cổ tay tên đó rồi đá bay ra ngoài.

Những người vây xem lại tròn tròn mắt, bọn họ hít sâu một hơi.

Quá mạnh!

Gì vậy! Người này còn lợi hại hơn cả Lý Tiểu Long đấy?

Không phải là cao thủ võ thuật chứ?

...

Lý Phàm hoàn toàn chết lặng.

Gã ta luôn nghĩ Bạch Diệc Phi không biết tý võ vế gì, mà hai vệ sĩ của gã ta dù sao cũng là cao thủ chuyên nghiệp, bọn họ có thể xử lý Bạch Diệc

Phi dễ như trở bàn tay.

Nhưng Bạch Diệc Phi thật sự khiến gã ta kinh ngạc, chỉ một cú đã thôi đã đập bay người khác.

Việc này... đúng là không thể tin được!

Bạch Diệc Phi đi tới bên người Lý Phàm, Lý Phàm hoảng sợ nói: “Mày muốn làm gì?”

“Lúc đầu tao cũng không muốn làm gì, nhưng mà mày thật sự quá vô sỉ!”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói, anh thật sự không có ý định để ý tới Lý Phàm, nhưng Lý Phàm cứ một mực trêu chọc anh, đúng lúc này tâm trạng anh không tốt, đương nhiên cũng muốn đánh người để trút giận.

Lý Phàm phòng bị nhìn Bạch Diệc Phi: “Mày....”

“Bốp!”

Bạch Diệc Phi tát Lý Phàm một cái.

Lý Phàm lại ăn trọn một cái tát nữa, không những thế còn ngay trước mặt bao nhiêu người, vì thế gã ta cũng mặc kệ sợ hãi mà tức giận nhìn Bạch Diệc Phi: "Bạch Diệc Phi, con mẹ nó, mày..."

“Bốp!”

Lại một cái tát nữa.

“Mày...”

“Bốp!”

“Bốp!”

...

Bạch Diệc Phi đứng trước mặt Lý Phàm, mà Lý Phàm lại ngồi trên xe lăn, vì thế gã ta không thể đánh lại được, chỉ có thể ngồi yên chịu trận để Bạch Diệc Phi tát liên tục trái phải. Lúc này bỗng điện thoại rung lên.

Những người xung quanh hít vào một hơi, bọn họ vô thức sờ lên mặt mình, chỉ đứng nhìn thôi mà đã cảm thấy đau rồi, chứ nói gì là bản thân Lý Phàm.

Một lúc sau Bạch Diệc Phi rút cục cũng đánh đủ, anh dùng tay lại rồi hít thở sâu một hơi: “Lần trước tao bỏ qua cho mày là vì nể mặt ông, nhưng không có nghĩa lần nào tao cũng sẽ vì ông mà tha cho mày!”

Khuôn mặt của Lý Phàm đã sưng lên, gã ta không nói nổi một lời.

“Cả ngày mày rảnh rỗi như thế thì sao không ở nhà bầu bạn với ông, chỉ biết chăm chăm rình mò soi mói tao, như thế vui lắm hả?”

“Đừng để tao nhìn thấy mày lần nữa!”, Bạch Diệc Phi nói xong câu đó thì lập tức rời đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 459

Mọi người quay sang nhìn nhau, bọn họ cũng đã nghe thấy câu nói vừa rồi của Bạch Diệc Phi, hóa ra từ đầu đến cuối bọn họ thật sự đã bị dắt mũi.

Bạch Diệc Phi không muốn ức hiếp người khác, nhưng Lý Phàm quá đáng nên anh mới phải làm như vậy. Bạch Diệc Phi cũng nhắc tới ông cụ Lý, điều này chứng tỏ Lý Phàm thật sự đáng đánh.

Lý Phàm nói dối để bọn họ trách mắng Bạch Diệc Phi.

Lúc này mọi người bắt đầu nhìn nhìn Lý Phàm với ánh mắt không mấy thiện cảm, so với ánh mắt nhìn Bạch Diệc Phi lúc trước còn tăng thêm vẻ xem thường và cười nhạo hơn.

Lý Phàm không chịu nổi cái nhìn như vậy, gã ta trừng mắt với vệ sĩ đang đứng ở xa: “Lũ vô dụng chúng mày còn đứng đó làm gì hả?”

Vệ sĩ hiểu ý của Lý Phàm, bọn họ lập tức đẩy xe lăn đưa Lý Phàm ra khỏi đám người.

...

Màn đêm buông xuống, hai bên đường đã bắt đầu lên đèn, đèn neon của các cửa hàng cũng sáng lên, ánh sáng lập lòe lúc mờ lúc rạng.

Bên đường có rất nhiều người, trong tay bọn họ cầm gậy gộc.

Người qua đường chỉ dám liếc nhìn một chút rồi cúi đầu nhanh chóng rời đi.

Những người sống gần đây đã quen với mấy vụ đánh nhau hội đồng trên đường như này rồi, vì vậy sau khi nhìn thấy thì phản ứng đầu tiên là mau chóng đi qua.

Không lâu sau xung quanh đó đã không còn ai nữa.

Lúc này người đàn ông cầm đầu mặc quần áo thể thao, một tay cầm gậy một tay cầm điếu thuốc nhìn quán bar đối diện: “Sao vẫn chưa tới vậy?”

“Đại ca, không phải tin tức sai rồi chứ?”, một gã đàn em nghi ngờ nói

Người đàn ông liếc gã đàn em một cái: “Không sai đâu, tin tức chắc chắn chính xác, đối phương không đưa tin tức giả cho chúng ta đâu”.

“VẬY...”, gã đàn em không biết nên làm thế nào.

Người đàn ông nói: “Đi, chúng ta trực tiếp đi vào, sớm hay muộn thì cũng phải phá cả”.

Dứt lời thì cả đám người đi vào trong quán bar đối diện.

Trong quán bar đèn đuốc nhấp nháy, xung quanh chật kín toàn người, quày rượu bàn dài đều không còn chỗ trống, tiếng nhạc đinh tai nhức óc khiến người ta không thể không sa đọa.

Lúc hai mươi mấy người xông vào thì chẳng ai phát hiện ra bọn họ, ai làm việc này, hoặc đúng hơn là không thèm đếm xỉa đến.

Người đàn ông không vui, gã ta ra hiệu: “Phá đi”.

Gã ta nói xong thì tất cả đàn em phía sau đều xông ra, nhìn thấy cái gì là phá cái đó.

“Á”

“Bộp!”

“Ầm ầm!”

Trong quán bar vô cùng hỗn loạn, khắp nơi vang lên tiếng hét chói tai, tiếng bình rượu vỡ và tiếng vật nặng rơi xuống.

Khách trong quán đều bị dọa sợ, bọn họ thấy tình hình không ổn thì đều nhanh chóng chạy đi, không lâu sau bên trong chỉ còn nhân viên phục vụ và

đám người tới đập phá.

Nhân viên phục vụ cũng tránh đi, trong đó một quản lý trực tiếp chạy lên tầng hai tìm ông chủ của bọn họ, Lưu Đầu Trọc.

Lúc này Lưu Đầu Trọc đang ở trong phòng nói chuyện cùng một người đàn ông, thấy người khác đột nhiên xông vào thì không khỏi giật mình, sau gã đó lập tức mắng to: “Làm cái gì thế? Hốt hải thế làm gì”.

“Đại ca, có người tới phá quán, khách đều chạy hết rồi, bàn ghế ở tầng dưới bị đập tan nát cả!”

Lưu Đầu Trọc nghe vậy thì ngừng một lát rồi, sau đó gật đầu nói: “Để cho bọn nó phá, tí nữa sẽ có người tới xử lý”.

Nói xong thì Lưu Đầu Trọc vẫy tay, ý bảo quản lý đi ra ngoài.

Quản lý cảm thấy mơ hồ, sau khi ra ngoài vẫn ngẩn người một lúc.

Nếu trước kia đại ca biết quán bị đập phá thì chắc chắn sẽ dẫn anh em đi đánh lại, nhưng sao hôm nay lại thế? Tại sao lại phản ứng bình tĩnh đến vậy? Còn chờ người đến xử lý đám kia nữa?

Ai sẽ tới đây? Lẽ nào đại ca đã biết chuyện này rồi, vì vậy đã thông báo với các anh em khác từ trước?

Trong phòng, Lưu Đầu Trọc nhìn người đàn ông ngồi đối diện, vẻ mặt hơi bối rối nói: “Tôi là người thô kệch, vì thế không muốn hợp tác với mấy người, hơn nữa tôi và Bạch Diệc Phi chỉ là quan hệ làm ăn, không có giao tình gì cả”.

Người đàn ông đối diện cười: “Tôi biết, tôi tới đây cũng không phải vì vấn đề này”.

“Vậy anh muốn gì?”, Lưu Đầu Trọc cảnh giác nhìn người đó.

Người đàn ông đáp: “Tôi tới đây vì muốn anh tiếp tục giúp Bạch Diệc Phi, đừng vì tình hình sa sút bây giờ mà đầu quân cho người khác”.

“Nghĩa là sao?”, Lưu Đầu Trọc không hiểu: "Bảo tôi tiếp tục giúp Bạch Diệp Phi? Nhưng tôi và anh ta đâu quan hệ gì?"

“Hơn nữa chính anh kéo anh ta xuống, giờ lại bảo tôi giúp anh ta?"

Người đàn ông gật đầu: "Không có gì mâu thuẫn cả".

Lưu Đầu Trọc càng không hiểu: "Hai người không phải bạn bè à, sao lại phải làm như thế?"

Người đàn ông ngồi đối diện Lưu Đầu Trọc chính là bạn cũ của Bạch Diệp Phi, Vương Lâu.

Vương Lâu bình tĩnh nói: “Vì là bạn cũ nên mới không để cậu ta thất bại quá thảm hại”.

Vẻ mặt Lưu Đầu Trọc phức tạp, gã không nói gì.

Vương Lâu lại nói: "Chuyện này cũng không hại gì cho anh cả, hơn nữa cậu ta cũng không phải người thường”.

“Nếu thế thì anh ta nhất định sẽ tới rục rịch trở lại, lúc đó sẽ tính sổ với anh, anh...”, Lưu Đầu Trọc không nói hết về sau.

Vương Lâu ngừng lại, cậu ta nắm chặt tay lại: “Trở lại cũng tốt, nhưng đợi đến lúc đó rồi tính”.

Lưu Đầu Trọc ừ một tiếng: "Thật sự không hiểu nổi mấy người”.

“Anh không cần hiểu, biết càng nhiều thì chết càng sớm”, Vương Lâu thản nhiên nói.

Lưu Đầu Trọc lúc đầu còn ngớ người, nhưng cuối cùng cũng không hỏi gì thêm.

Thật ra không cần Vương Lâu đến nói với gã thì gã cũng sẽ chọn giúp Bạch Diệp Phi, không chỉ vì hợp tác với Bạch Diệp Phi rất tốt, mà còn là vì Bạch Diệp Phi đã từng cứu em gái gã.

...

Dưới tầng một, hơn hai mươi tên vẫn đang ra sức đập phá mọi thứ, vì bên cạnh tên cầm đầu chỉ có một tên đàn em, nên tên đàn em đó theo lời dẫn của đại ca hét lên với nhân viên phục vụ: "Mau kêu ông chủ Lưu Đầu Trọc của mấy người ra đây".

Nhân viên liếc nhìn nhau nhưng không ai động đậy.

Tên đàn em thấy vậy lại gầm lên: "Không nghe thấy à? Mau lên, thời gian của đại ca bọn tao có hạn, đừng lãng phí thời gian nữa, nếu không ra thì bọn tao cũng đánh cả chúng mày luôn".

"Đứa nào đang làm loạn trên địa bàn của tao vậy?", Lưu Đầu Trọc tiến Vương Lâu, hai người đi xuống từ tầng hai.

Tên đàn em thấy người thì lập tức kiêu ngạo la hét: "Mày chính là Lưu Đầu Trọc hả? Mau đưa cho tao cái gậy!"

Nhân viên trong quán nghe thấy vậy thì đều nhìn về phía Lưu Đầu Trọc, bọn họ làm việc cho đại ca lâu rồi, nhưng chưa từng thấy có kẻ nào dám nói như thế với đại ca.

Lưu Đầu Trọc đi tới trước quầy rượu, gã nhìn hai người trước mặt rồi giễu cợt nói: "Không biết tao đắc tội với chúng mày khi nào, mà chúng mày tới phá địa bàn của tao, còn muốn đánh tao nữa?"

"Mày đã động vào người mày không nên động, thế mà còn không biết à?", tên đại ca hừ lạnh nói.

Lưu Đầu Trọc nhướng mày: "Người tao đắc tội nhiều như vậy, làm sao tao biết được ai với ai chứ?"

"Mày".

Hai người ghen hòng, sau đó có người trực tiếp nói: "Tất cả lên cho tao, đánh nó".

Dứt lời thì mấy người đang đập phá lập tức tập hợp lại, bao vây Lưu Đầu Trọc và nhân viên quán.

Lưu Đầu Trọc cùng và nhân viên trong quán cộng lại cũng mới có chục người, trong tay còn không có vũ khí, mà người ở đối diện lại chuẩn bị sẵn mới tới, hơn hai mươi người trong tay ai cũng có gậy gộc.

Vào lúc hai bên chuẩn bị đánh nhau thì cửa quán bar mở ra, một người đi vào, chính là Bạch Diệc Phi.

“Xin lỗi, đến muộn rồi”.

Lưu Đầu Trọc nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì lập tức chạy lại: "Sếp, lâu rồi không gặp, hôm nay sao lại có thời gian tới đây vậy?"

“Được rồi, đừng nói anh không biết chuyện này”, Bạch Diệc Phi xua tay, anh bước tới trước mắt hơn hai mươi người kia.

Lưu Đầu Trọc hơi ngẩn người, gã quả thật đã biết trước, Vương Lâu đã nói với gã, bởi vì lần trước gã giúp Bạch Diệc Phi phá xưởng của Phùng Dũng Cống, Phùng Dũng Cống lại không làm gì được Bạch Diệc Phi nên mới tới phá gã.

“Tôi có thể tự mình giải quyết”, Lưu Đầu Trọc cười ha ha.

Bạch Diệc Phi xua tay: "Chuyện này dù sao cũng là do tôi, vì vậy tôi mới tới đây”.

Lưu Đầu Trọc không nói gì, bản thân gã càng tán thưởng Bạch Diệc Phi hơn, nếu như là mấy ông chủ trước kia, một khi xảy ra chuyện như vậy thì chỉ sợ đã phải sạch quan hệ rồi, làm gì có chuyện chạy tới đây giúp chứ?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 460

Tên đại ca nhìn Bạch Diệc Phi: "Mày là ai? Muốn làm gì?"

“Đánh thuê”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

Tên đó tin Bạch Diệc Phi nói thật, cho rằng anh là tên chuyên đi đánh thuê, còn là người được Lưu Đầu Trọc mời tới, thế nên gã ta cười xem thường: "Tên trói gà không chặt này mà cũng có thể đánh nhau ấy hả? Không sợ người ta cười thối mũi à".

“Tao chỉ cần một tay cũng hạ được hết bọn mày”.

“Ha ha...”

Đám người phía sau tên đại ca đều cười phá lên, bọn nó chả thèm để ý tên gà ốm như Bạch Diệc Phi.

Lưu Đầu Trọc biết Bạch Diệc Phi có thể làm được, chỉ cần nhìn hôm anh đánh Phùng Dũng Cống là có thể nhận ra, nhưng gã không biết khả năng của Bạch Diệc Phi cũng tầm tạm, nếu đánh nhau với một người thì không thành vấn đề, nhưng một chọi nhiều người thì có chút khó khăn.

Qua một lát Lưu Đầu Trọc vẫn nói: "Sếp để tôi gọi đàn em tới”.

“Không cần”, Bạch Diệc Phi từ chối.

“Này...”, Lưu Đầu Trọc do dự, thật ra lúc trước Vương Lôu có nói không cần gọi người, nhưng gã thật sự có chút lo lắng, một mình Bạch Diệc Phi không thể xử lý được cả đồng người thế này.

Lúc này lại có người đi vào, chính là Bạch Hổ và Từ Lăng.

Lưu Đầu Trọc nhìn thấy hai người này thì hiểu ra, sao gã lại quên hai người này chứ, có hai người này ở đây thì có hơn hai mươi tên nữa cũng không thành vấn đề.

Người bên kia sau khi thấy Bạch Hổ và Từ Lãng bước vào thì bắt đầu cảnh giác, Bạch Hổ dáng người cao lớn, cường tráng mạnh mẽ, nhìn qua đã biết là người không dễ chọc, mà Từ Lãng cũng cao ráo, người hơi gầy nhưng lại có khí chất rét lạnh thấu xương khiến người khác không thể xem thường.

“Chúng mày là ai?”, tên đại ca cảnh giác hỏi.

Bạch Hổ và Từ Lãng không quan tâm tới đám người này, chỉ việc đứng bên cạnh Bạch Diệc Phi thôi cũng đã giải thích bản thân là ai rồi.

Thấy vậy thì lông mày tên đó cau lại, nếu chỉ có một mình Bạch Diệc Phi thì chắc chắn không vấn đề gì, nhưng hai tên này có chút nguy hiểm.

Sau khi nghĩ một lát thì ánh mắt tên đại ca tối đi, gã ta vẫy tay: "Xông lên cho tao, bắt tên Lưu Đầu Trọc lại".

Mục tiêu của gã ta là Lưu Đầu Trọc, chỉ cần bắt được Lưu Đầu Trọc thì gã không cần quan tâm những người khác.

Nói xong thì cả đám đều xông về phía Lưu Đầu Trọc.

Lưu Đầu Trọc cũng chẳng phải người lương thiện gì, nếu không gã cũng không ngồi lên được vị trí đại ca khu Bắc này.

Không lâu sau Lưu Đầu Trọc và mấy tên đã lao vào đánh nhau. Động tác nghiêng mình, nâng chân, đá ngang, vát qua vai đều rất lưu loát.

Đồng thời ba người Bạch Diệc Phi cũng xông lên.

Bạch Hổ và Từ Lãng không cần nói nhiều, bọn họ vừa ra tay thì đám người xung quanh hầu như không thể đứng lên được.

Mà Bạch Diệc Phi sau một tháng huấn luyện cũng mạnh lên không ít, đặc biệt là các động tác chân, đá ngang, nghiêng mình, đá xoáy, song phi, mỗi động tác đều được Bạch Diệc Phi sử dụng một cách thuần thục.

Kẻ bị đá đau đến kêu cha gọi mẹ, người thì trực tiếp bị đá bay ra ngoài.

Chỗ nào trong quán bar cũng có người ngã la liệt, nhưng những người đó đều là người của đối phương. Mặc dù bên bọn họ chỉ có bốn người, nhưng lại không chút mảy may thương tích.

Tên đại ca nhìn thấy Bạch Hồ và Từ Lãng ra tay thì vô cùng sợ hãi, hai người này đánh đấm ghê thật.

“Rút! Mau rút”, tên này cũng là người thông minh, so với tiền thì đương nhiên mạng sống càng quan trọng hơn, vì vậy gã ta không thêm quan tâm thù lao 1 triệu nữa, mà mau chóng cùng anh em bỏ chạy.

Bạch Diệc Phi không dễ dàng thả bọn chúng đi như vậy: “Chặn bọn chúng lại”.

Bạch Hồ và Từ Lãng vọt tới phía trước chặn tất cả những kẻ muốn chạy trốn lại, đồng thời cũng đóng sập cửa vào.

“Nói, ai kêu mấy người tới đây?”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng hỏi, thật ra anh biết là Phùng Dũng Công, nhưng anh vẫn muốn có bằng chứng rõ ràng.

Tên đại ca kia là kẻ không đáng tin chút nào, gã ta nghe Bạch Diệc Phi hỏi thì lập tức trả lời: "Là Phùng Dũng Công, ông ta chỉ ra 1 triệu kêu tôi bắt Lưu Đầu Trọc, còn nói Lưu Đầu Trọc là người của Bạch Diệc Phi, ông ta muốn bắt Lưu Đầu Trọc để xả giận".

Bạch Diệc Phi nghe tới đây thì cười lạnh, anh liếc mắt với Bạch Hồ và Từ Lãng, hai người bọn họ lập tức nghiêng người, không chặn cửa nữa.

Tên đại ca thấy vậy thì hơi ngẩn người: “Thế này... là để chúng tôi đi hả?”

“Không đi hả, vậy thì không cần đi nữa”, Bạch Diệc Phi cười lạnh nói.

Thế là cả đám nhao nhao bỏ chạy ra ngoài, không lâu sau trong quán bar chỉ còn lại mấy người bọn họ.

“Cảm ơn sếp đã tới đây một chuyến”, Lưu Đầu Trọc cười ha ha mở lời trước.

Bạch Diệc Phi xua tay: "Việc này cũng là do tôi, anh không cần cảm ơn, sau này cần thận hơn một chút là được”.

...

Sau khi ba người Bạch Diệc Phi ra ngoài thì rẽ vào một con hẻm tối, sau đó bọn họ bị một đám người bao vây.

Bạch Diệc Phi cũng không bất ngờ vì việc này chút nào, bây giờ người muốn giết anh rất nhiều, không cần biết anh đi tới đâu, chỉ cần có cơ hội thì nhất định có người tới giết anh.

Bạch Diệc Phi nhìn trước nhìn sau, bốn phía đều bị bao vây, nói cách khác là anh phải giải quyết tất cả những người ở đây.

Đương nhiên dù không phải trong hoàn cảnh thế này thì anh cũng sẽ giải quyết sạch sẽ những người này, bây giờ anh sẽ không nương tay với kẻ muốn giết mình nữa.

“Bạch Diệc Phi, chịu chết đi”.

Một người trong đó hét lên, sau đó lập tức xông lên.

Vẻ mặt ba người Bạch Diệc Phi trở nên nghiêm túc, sau đó bọn họ cũng xông lên, chủ động tấn công.

Bạch Diệc Phi dùng chân đạp một tên, sau đó nghiêng mình bắt lấy cổ tay của tên phía sau, cướp lấy con dao trong tay gã, rồi lại vắt gã qua vai, ném bay ra xa.

Bạch Hồ căn bản không cần vũ khí, anh ta chỉ cần né, sau đó nắm đúng thời cơ đánh một phát chí mạng vào ngực hoặc cổ của đối phương thì người đó lập tức tắt thở.

Từ Lãng rút đao của mình ra, gã lợi dụng bóng tối luôn lách giữa những tên sát thủ, gã di chuyển như bóng ma, cướp đi từng sinh mạng một.

Qua vài phút, đám sát thủ dần ngã xuống, số người đánh nhau cũng ngày càng ít đi.

Cuối cùng chỉ còn lại bốn tên sát thủ.

Mấy tên này thấy tình thế không ổn thì muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng lại bị một người đàn ông mặc quần áo thể thao chặn lại.

“Muốn chạy hả?”

Ba người Bạch Diệc Phi nghe thấy âm thanh này thì nhìn lại, không ngờ lại là Trường Tiểu.

Trường Tiểu lập tức ra tay, bản thân là tuyển thủ quyền anh nên anh ta biết đâu là chỗ hiểm yếu nhất, anh ta đánh vào mấy chỗ đó thì sát thủ căn bản không chống đỡ nổi, bọn họ lập tức bị Trường Tiểu đánh chết.

Mấy người còn lại cũng đã bị ba người Bạch Diệc Phi giải quyết xong.

Cuối cùng trong ngõ nhỏ chất đầy xác chết, mà chỉ có bốn người Bạch Diệc Phi, Bạch Hồ, Từ Lãng, Trường Tiểu còn đứng.

Bạch Diệc Phi nhíu mày nhìn đông thi thể rồi hỏi Trường Tiểu: "Sao anh lại tới đây?"

“Đi qua, tình cờ thôi”, Trường Tiểu thản nhiên đáp.

Quý mới tin!

Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, đây là chỗ có thể tình cờ gặp nhau à?

Trường Tiểu cũng không để ý, anh ta đã nói lý do rồi, tin hay không thì tùy.

“Anh tới tìm tôi quyết đấu?”, Bạch Diệc Phi chỉ nghĩ tới một khả năng này.

Quả nhiên Trường Tiểu gật đầu: "Đúng vậy, nhưng xem ra anh rất bận, không có thời gian".

Đây không phải là nói thừa hả? Vừa giải quyết việc ở quán bar đã gặp sát thủ, mọi thứ cứ liên tiếp ập tới.

Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói: "Đúng là như vậy, do đó gần đây tôi không có thời gian quyết đấu với anh".

“Vậy phải làm sao đây?”, Trường Tiểu dường như rất sốt ruột.

Bạch Diệc Phi đột nhiên cười: “Có cách đó, anh giúp tôi giải quyết xong mấy việc này, như thế tôi sẽ có thời gian cùng anh quyết đấu rồi?”

Trường Tiểu cảm thấy bản thân bị lừa, nhưng lại không tìm ra được lý do để phản bác.

Bạch Hồ và Từ Lăng nhìn nhau, sau đó cùng nhìn Trường Tiểu, trong mắt không khỏi mang theo vẻ đồng cảm.

Trường Tiểu cuối cùng cũng đồng ý: “Được, tôi giúp anh”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 461

Bạch Diệc Phi cười đắc ý, anh vốn chỉ nói thử thể thôi, dù sao có Trường Tiểu giúp đỡ thì sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, không ngờ anh ta lại đồng ý giúp đỡ anh thật.

Hai người nói xong định đi ra ngoài thì trong ngõ đột nhiên vang lên tiếng vật rơi xuống đất.

"Ai đó?"

Từ Lãng lập tức nhìn sang, sau đó phát hiện có bóng người đang ẩn nấp, gã đi lên vài bước bắt lấy người đó.

Người nọ thấy vậy thì khóc nức nở rồi khiếp sợ nói: "Đừng, đừng giết tôi, tôi chỉ đi ngang qua thôi, tôi không cố ý nhìn đâu, đừng giết tôi".

Sau khi đưa người đó đến chỗ có ánh đèn thì mấy người Bạch Diệc Phi mới nhìn rõ, sau khi thấy là Tiêu Vinh Đào thì Bạch Diệc Phi không nhịn được nhếch miệng cười.

"Tiêu Vinh Đào, tôi còn chưa đến tìm cậu mà cậu đã đến tìm tôi rồi sao?"

Tiêu Vinh Đào thật sự muốn khóc, gã vốn muốn đến xem thử Lưu Đầu Trọc có bị bắt thật không, không ngờ chưa vào đến cửa thì đám Bạch Diệc Phi đã chạy ra.

Gã đang muốn hỏi tình hình thì lại bắt gặp Bạch Diệc Phi đi ra, trong lòng gã vô cùng căm hận, gã muốn xem thử Bạch Diệc Phi làm gì nên mới đi theo, nào ngờ lại trông thấy cảnh bốn người Bạch Diệc Phi chém giết không ngừng tay.

Dù gã không phải dạng tốt lành gì, nhưng gã cũng chưa từng giết người, thế nên sau khi chứng kiến cảnh này thì suýt nữa đá cả ra quần.

"Bạch Diệc Phi, cậu... giết người, cậu... giết người...", Tiêu Vinh Đào run rẩy nói.

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng: "Tôi giết người đó, không phải cậu tận mắt thấy rồi sao? Hơn nữa cậu nên biết lúc trước tôi cũng đã từng giết người khác rồi".

Tiêu Vinh Đào nhìn Bạch Diệc Phi với vẻ sợ hãi chưa từng có, gã đương nhiên biết lúc trước Bạch Diệc Phi từng giết người, mà người đó chính là Tùng Vưu Duy.

Nhưng gã chưa từng thấy tận mắt, chỉ nghe nói mà thôi.

Bây giờ gã đã được mắt thấy tai nghe, hơn nữa còn là cảnh tượng bốn người giết hơn mười người, thật sự vô cùng đáng sợ.

Sao Bạch Diệc Phi có thể trở nên khủng bố như vậy chứ.

Trương Tiểu nhìn Tiêu Vinh Đào: "Gã này hình như hơi ngốc".

Bạch Diệc Phi không nhìn được bật cười: "Đúng là ngốc thật".

Sắc mặt Tiêu Vinh Đào méo xẹo đi, gã sợ không dám nói chuyện với đám người này, gã cũng sợ Bạch Diệc Phi sẽ giết mình nên cũng không dám bật lại.

Từ Lãng ấn Tiêu Vinh Đào vào tường rồi nhéo cổ gã, sau đó thì hỏi Bạch Diệc Phi: "Xử lý thế nào?"

Nỗi sợ lại một lần nữa lấn át Tiêu Vinh Đào, gã run rẩy nói: "Bạch Diệc Phi, chúng ta dù sao cũng là bạn học, coi như nể tình bạn cũ, đừng giết tôi..."

"Hừ, bạn học?", Bạch Diệc Phi cười lạnh: "Vậy sao cậu không nể tình bạn cũ mà tha cho vợ tôi?"

Lần đầu Tiêu Vinh Đào muốn mai mối cho Lý Tuyết và Liễu Chiêu Phong.

Lần thứ hai ở bệnh viện, Tiêu Vinh Đào nói lời khó nghe khiến Lý Tuyết kích động ngất đi, cũng do thế nên độc tố đã lan rộng ra.

Lần thứ ba Tiêu Vinh Đào nhân lúc anh vắng mặt đã hợp tác với Phùng Dũng Công lừa Lý Tuyết đến khách sạn, để cho Phùng Dũng Công làm nhục Lý Tuyết.

Những lần đó sao gã không nể tình bạn học mà tha cho Lý Tuyết?

Tiêu Vinh Đào nghe vậy thì không phản bác được, gã sợ hãi không thôi.

"Giết!", Trường Tiểu thản nhiên nói, ngữ khí giống như đang nói một câu chuyện bình thường vậy.

Ánh mắt Tiêu Vinh Đào co lại, vì mạng sống nên gã lập tức nói: "Bạch Diệc Phi, cậu muốn biết thứ gì tôi sẽ cho cậu biết hết, chỉ cần đừng giết tôi, tôi có thể nói cho cậu tất cả".

"Chuyện gần đây nhất đều là do Liễu Chiêu Phong làm, là hấn ta sai tôi, tôi chỉ làm theo lời hấn ta thôi, thật đấy!"

"Còn nữa, Liễu Chiêu Phong vẫn luôn liên lạc với Vương Lâu, bọn họ hợp tác với nhau".

Bạch Diệc Phi nghe xong thì nhíu mày: "Mấy thứ này tôi cũng biết rồi".

Liễu Chiêu Phong tiếp nhận Hậu tước nên anh đã đoán là Liễu Chiêu Phong làm, mà gần đây anh cũng phát hiện ra chuyện của Vương Lâu, xâu chuỗi lại có thể suy ra Liễu Chiêu Phong và Vương Lâu hợp tác.

Anh chỉ không biết hai người đó bắt đầu hợp tác từ khi nào, nhưng mấy thứ này cũng không quan trọng, sự thật đã như vậy rồi, hợp tác từ khi nào cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Tiêu Vinh Đào nghe Bạch Diệc Phi nói xong thì càng luống cuống, gã bắt đầu lục tung trong đầu những thông tin giá trị, sau đó ánh mắt chột sáng lên, gã bồi hồi nói: "Tôi biết tung tích của vợ cậu!"

"Cô ấy ở biệt thự Thanh Uyển số 28".

Ánh mắt Bạch Diệc Phi mờ mịt: "Sao tôi có thể tin tưởng cậu?"

"Tôi nói thật! Tôi thề đấy! Đây là do chính tai tôi nghe lén được lúc Liễu Chiêu Phong và Vương Lâu nói chuyện với nhau", Tiêu Vinh Đào liên tục gật đầu, gã chỉ sợ nói chậm một chút thôi là Từ Lãng sẽ giết gã mất.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng quét mắt nhìn, anh bước về phía sau hai bước.

Tiêu Vinh Đào không biết đây là ý gì, gã mơ hồ nói: "Bạch Diệc Phi, điều tôi biết đều đã nói cho cậu hết rồi, cậu bỏ qua cho tôi đi! Sau này tôi sẽ không bao giờ... đối đầu với cậu nữa..."

"Được, tôi sẽ không giết cậu", Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

Tiêu Vinh Đào nghe xong vui mừng khôn xiết, nhưng không đợi gã kịp cười thì đã nghe thấy tiếng của Bạch Diệc Phi.

"Đánh gãy chân cậu ta đi".

Dứt lời thì Từ Lãng cầm một cây gậy phang thật mạnh xuống, sau đó tiếng xương gãy vụn hòa với tiếng kêu thảm thiết của Tiêu Vinh Đào vang lên.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: "Tôi nói không giết cậu, nhưng không có nghĩa là không tính sổ với cậu".

Dứt lời thì Bạch Diệc Phi quay người rời đi.

Bạch Hổ và Trường Tiểu cũng đi theo.

Từ Lãng nhìn Tiêu Vinh Đào rồi cười nhạt một tiếng, gã đánh nốt bên chân còn lại của Tiêu Vinh Đào, sau đó mới buông gậy xuống, quay người đuổi theo.

Tiêu Vinh Đào ngã trên mặt đất, gã rên rỉ đầy thống khổ, nhưng màn đêm đen như mực, nơi đây lại là một con hẻm nhỏ nên chẳng ai phát hiện ra

gã, mà dù cho có người phát hiện thì chân gã đã hỏng hẳn rồi.

"Bạch Diệc Phi, tao hận mày!", Tiêu Vinh Đào ôm lấy đôi chân tàn phế, trên người gã tỏa ra hận ý chưa từng có.

Nhóm Bạch Diệc Phi sau khi chia tay tại hẻm nhỏ thì ai về nhà nấy.

Bạch Diệc Phi trở lại biệt thự, anh lại cảm nhận được sự lạnh lẽo trống rỗng, anh nghĩ nếu như có thể vượt qua chuyện này thì anh muốn mua một căn nhà nhỏ, chỉ cần hai phòng ngủ một phòng khách là đủ rồi.

Tắm rửa xong, Bạch Diệc Phi nằm trên giường suy tư, trong lòng vô cùng rối bời.

Sau khi nghe tin từ Tiêu Vinh Đào thì anh đã nghĩ sẽ đi tìm Lý Tuyết ngay lập tức. Nhưng khi đến nơi anh lại có chút không dám.

Lý Cường Đông nói Lý Tuyết hiện giờ đang an toàn, lỡ đâu anh đến tìm sẽ làm lộ vị trí của Lý Tuyết, khiến cô gặp nguy hiểm thì sao?

Xoắn xuýt một hồi lâu, cuối cùng Bạch Diệc Phi vẫn quyết định đến xem thế nào.

Bây giờ là hai giờ sáng, mọi người đều chìm vào giấc ngủ cả rồi, chắc sẽ không có ai đi theo anh, vì vậy Bạch Diệc Phi rời giường, anh thay một bộ quần áo tối màu rồi ra khỏi nhà.

Ra đến cửa thì gặp Từ Lãng.

"Ôi, làm tôi sợ muốn chết!", Bạch Diệc Phi vỗ ngực một cái, anh vô cùng giật mình.

Từ Lãng không có phản ứng gì: "Anh muốn đi tìm Lý Tuyết?"

"Đúng, chỉ cần nhìn qua thôi là tôi đã an tâm rồi", Bạch Diệc Phi trả lời.

Từ Lãng ồ một tiếng: "Tôi đi với anh", Bạch Diệc Phi trừng mắt nhìn: "Tôi đi thăm vợ tôi, anh đi làm gì?"

Từ Lãng trợn trắng mắt: "Bây giờ anh ra ngoài một mình rất nguy hiểm".

"Tôi biết, vậy nên tôi mới chọn ra ngoài lúc này, yên tâm, tôi sẽ không sao đâu".

Bạch Diệc Phi vỗ vai Từ Lãng: "Tôi đi một mình cũng được, đỡ bị lộ".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 462

Từ Lăng không theo kịp xe của Bạch Diệc Phi, hiện tại thực lực của Bạch Diệc Phi cũng không thua kém gì bọn họ cho nên anh ấy có thể tự bảo vệ mình, hơn nữa đúng như Bạch Diệc Phi nói, bây giờ đã muộn thế này rồi, chính là lúc bọn họ ít cảnh giác nhất, sẽ không dễ bị phát hiện.

Bạch Diệc Phi lái xe đến khu biệt thự Thanh Uyển, anh biết giờ đã muộn thế này rồi, nếu như anh đi vào từ cửa chính thì sẽ rất lộ liễu, mà cửa còn lại thì gần như không thể vào được, cho nên anh quyết định lái xe thẳng đến mặt bên cạnh của khu biệt thự.

Ở khu vực này có một hàng rào bằng sắt sắc nhọn quay lại xung quanh, chỉ cần không cẩn thận chút là sẽ bị chọc vào người gây thương tích.

Trong lòng Bạch Diệc Phi bây giờ không để ý được nhiều thứ như vậy, anh tìm đúng vị trí mà camera an ninh không thể quay được sau đó dồn sức nhào người lên túm chặt lấy hai thanh sắt của hàng rào, cuối cùng đạp chân lên mượn lực nhảy vào bên trong.

Anh nhanh chóng tìm đến căn biệt thự số 28, bây giờ bên ngoài biệt thự ngoài đèn đường ra thì không còn ánh sáng nào khác, vừa hay có thể che chắn cho Bạch Diệc Phi an toàn.

Bạch Diệc Phi muốn gặp Lý Tuyết, đương nhiên anh cũng không thể đi vào một cách bình thường, anh không thể vào bằng cửa chính mà phải nhảy tường để lên vào.

Vì vậy Bạch Diệc Phi đi vòng quanh căn biệt thự để kiếm được một ô cửa sổ, sau đó bám vào đường ống nước leo lên.

Vài phút sau, Bạch Diệc Phi trèo đến gần ô cửa sổ, nhìn vào bên trong liền phát hiện trên giường có một người đang nằm ngủ nhưng lại không nhìn rõ người đó là ai, chỉ đành phải bật người chui vào.

Sau khi bước vào, Bạch Diệc Phi vô cùng vui sướng nhận ra người đang nằm trên giường lại chính là Lý Tuyết!

Vận may của anh khá tốt, vừa mới leo lên ô cửa sổ đầu tiên đã tìm thấy Lý Tuyết.

Bạch Diệc Phi ngồi xổm ở bên giường nhưng lại không dám phát ra âm thanh vì anh sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của Lý Tuyết, anh cũng sợ làm động đến người canh gác trong biệt thự mà làm lộ hành tung của anh.

Lý Tuyết lúc này đang ngủ rất ngon lành, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn xinh đẹp như vậy, không hề thay đổi chút nào.

Bạch Diệc Phi càng nhìn càng phải cố gắng kiềm chế bản thân để không hôn cô.

Anh không thể chạm vào cô, bởi một khi chạm vào thì anh sẽ không còn có thể kiềm chế được tình cảm của mình nữa.

Bạch Diệc Phi chỉ có thể ngồi xổm bên giường lẳng lặng nhìn Lý Tuyết say ngủ, cho dù cô đang nằm ngủ nhưng Bạch Diệc Phi cảm thấy anh có thể nhìn cô cả ngày cũng không thấy chán.

Nhưng anh không có nhiều thời gian như vậy cho nên sau khi nhìn cô hơn nửa tiếng thì anh mới bịn rịn đứng dậy.

Do ngồi xổm quá lâu nên chân bị tê, lúc anh đứng dậy suýt chút nữa thì ngã nhào lên giường, cũng may mà Bạch Diệc Phi gắng gượng chịu đau mà chống đỡ thân mình nên không bị ngã xuống.

Bạch Diệc Phi tranh thủ thời gian chờ cho chân hết tê để tiếp tục ngắm Lý Tuyết thêm một lúc nữa, đợi đến sau khi chân anh bình thường trở lại liền xoay người định rời đi.

Chỉ là đúng vào lúc anh xoay người thì phía sau bỗng truyền đến âm thanh lười biếng kèm chút kinh ngạc: “Bạch Diệc Phi?”

Cả cơ thể Bạch Diệc Phi khựng lại, không dám động đậy, anh do dự không biết mình nên xoay người lại hay là nhảy ra khỏi cửa sổ rời đi.

Lý Tuyết giữa đêm tự nhiên tỉnh lại, cô cũng không biết vì sao mà mình lại tỉnh, có lẽ là bởi vì cảm nhận được Bạch Diệc Phi ở đây.

Lý Tuyết thấy anh vẫn ngây ra đứng đó liền lật chăn đứng dậy, cô ở phía sau lưng anh nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Chồng...”.

Cuối cùng, Bạch Diệc Phi không thể kiềm chế được nữa, anh vội vàng xoay người ôm thật chặt Lý Tuyết vào lòng: “Vợ ơi...”.

Lý Tuyết cũng ôm chặt Bạch Diệc Phi, cảm nhận được độ ấm trên cơ thể của anh, trong lòng cô cuối cùng cũng thấy yên tâm.

Hai người cứ lặng lẽ ôm nhau như vậy, không ai lên tiếng.

Một lúc lâu sau, Bạch Diệc Phi mới buông Lý Tuyết ra: “Anh phải đi rồi”.

"Có phải anh gặp nguy hiểm không?"

Lúc trước Lý Tuyết không hiểu tại sao mình lại bị nhốt đến đây nên cô đoán rằng là do Bạch Diệc Phi gặp phải nguy hiểm, nhưng cô lại không hề biết người nhốt cô là ai, cho nên cũng không thể nhắc nhở Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không gật đầu mà trả lời cô: “Xảy ra chút chuyện, hơi rắc rối một chút, nhưng mà sẽ giải quyết ổn thoả thôi nên em đừng lo lắng”.

“Vậy hôm nay anh đến cứu em ra sao?”, Lý Tuyết hỏi xong thì lại thấy khó hiểu, bởi vì lúc này cô thấy anh dường như đang định rời đi một mình chứ không phải là đến đưa cô đi cùng.

Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ thở dài: "Tuyết Nhi, em ở lại đây, em ở đây sẽ an toàn hơn là đi cùng với anh”.

Đây là sự thật, cho dù biết Lý Tuyết bị Vương Lâu nhốt lại nhưng anh không thể phủ nhận rằng, ở đây an toàn hơn nhiều, không có ai biết được

Lý Tuyết ở đâu, anh cũng trút được nỗi lo về sau.

Nghĩ đến đây, Bạch Diệc Phi lại không thể giải thích được, Vương Lâu có tiền đề thôn tính Hầu Tước là thật, cậu ta liên hợp với Liễu Chiêu Phong đối phó với anh cũng là thật, nhưng mà vì sao Vương Lâu lại còn làm như vậy?

Rõ ràng cậu ta là đang giúp anh, giúp anh có thể thoải mái đi giải quyết hết đám người kia mà không cần lo lắng đến sự an nguy của Lý Tuyết.

Suy nghĩ cẩn thận một chút thì mối quan hệ giữa Lý Cường Đông và Vương Lâu là gì?

Là bởi vì Lý Cường Đông cho nên Vương Lâu mới bảo vệ Lý Tuyết hay không?

Càng nghĩ càng thấy mọi thứ mờ mịt, càng khiến cho anh không nhìn ra được vấn đề.

Lý Tuyết cắn môi không nói gì, Bạch Diệc Phi có thể nói ra câu này tức là tình hình thực sự rất nguy hiểm, điều này khiến cho Lý Tuyết càng thấy lo lắng hơn.

Nhưng Lý Tuyết biết, cô chính là điểm yếu của Bạch Diệc Phi, nếu như cô rời khỏi đây sẽ chỉ làm liên lụy đến anh, khiến cho anh bị bó buộc chân tay không thể làm gì, thậm chí còn có thể hại chết anh nữa.

Vì vậy, Lý Tuyết nhẹ giọng nói: "Em biết rồi, em ở đây đợi anh tới đón em".

...

Trong một biệt thự nào đó ở thủ đô.

Lâm Cuồng ngồi trên sofa nhìn chăm chăm Bạch Khiếu ở phía đối diện: "Mới sáng sớm đã tìm tôi tới đây làm gì?"

“Cũng không có gì, chỉ là cảm thấy người anh trai này của tôi đến bây giờ vẫn mù tịt không biết chuyện gì đang xảy ra, nên tôi thấy không nhin nổi nữa mà thôi”, Bạch Khiếu cầm tách trà lên nhấp một ngụm.

Vẻ mặt của Lâm Cuồng nghiêm túc nói: "Ý cậu là gì?"

Bạch Khiếu đặt tách trà xuống, nói bằng giọng đều đều: “Ừm, việc của Lương Minh Nguyệt, thực ra là cái bẫy do tôi gài”.

Lâm Cuồng sững sốt: "Cậu gài bẫy ông già nhà cậu?"

“Ừ”, Bạch Khiếu hờ hững gật đầu: “Yên tâm, ông ấy biết là tôi làm”.

Sắc mặt Lâm Cuồng có chút quái dị: “Ông ấy biết là cậu, còn tự nguyện nhảy vào cái bẫy của cậu à? Sao thế được?”

“Tại sao lại không thế?”, Bạch Khiếu hỏi ngược lại: “Cậu cho rằng ông ta ngốc lắm à? Ông ta cực kỳ thông minh đó, chẳng qua là gần đây rảnh quá không có việc gì làm cho nên mới muốn tìm chút chuyện để làm mà thôi”.

Lâm Cuồng không biết phải nói gì, đây là cách mà hai bố con ở chung với nhau hay sao?

Bạch Khiếu liếc nhìn Lâm Cuồng: “Nhưng những thứ này không quan trọng, quan trọng là anh trai tôi không biết chuyện này, hơn nữa anh ta còn chưa biết được cô thư ký xinh đẹp của mình sắp xảy ra chuyện rồi”.

“Cái gì?”, Lâm Cuồng đứng bật dậy: “Thư ký xinh đẹp? Long Linh Linh? Liên quan gì đến cô ấy?”

Lúc Lâm Cuồng nói thì cậu ta đã nhớ ra Long Linh Linh thư ký của Bạch Diệc Phi, cậu ta cũng biết chuyện Long Linh Linh đã lấy đi một lượng vốn lớn, nhưng mà cậu ta chỉ nghĩ đơn giản là Long Linh Linh ăn trộm tiền mà thôi chứ không hề nghĩ đến nguyên nhân sâu xa.

Bạch Khiếu nhún vai: "Mang theo một số tiền lớn như vậy trốn mất, cậu nói xem, cậu có đi tìm cô ta không?"

“Ý cậu là cô ta đã bị tìm thấy rồi?”, Lâm Cuồng nhíu mày.

Bạch Khiếu hừ mũi: "Cậu cũng không tính là quá ngốc".

Lâm Cuồng đen xì mặt: "Sau này đừng có tìm tôi nữa, tôi đi đây”.

"Mới đến đã đi luôn rồi à? Không ăn sáng với tôi à?", Bạch Khiếu ung dung gọi với theo.

Lâm Cuồng không thèm quay đầu lại: "Còn không đi thì không kịp nữa rồi”.

Bạch Khiếu nhún vai, cũng không gọi cậu ta lại nữa, hẳn biết Lâm Cuồng sẽ đi nói cho Bạch Diệc Phi biết tin tức này, đây cũng chính là mục đích của hắn ngày hôm nay.

...

Buổi sáng, 8 giờ hơn, Bạch Diệc Phi đang ngủ thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

"Ai đó? Mới sáng ngày ra”, Bạch Diệc Phi buồn ngủ không chịu nổi, đến giờ anh mới ngủ được có hơn ba tiếng.

“Alo, anh Bạch, mau đi cứu thư ký của anh đi, cô ấy bị người ta tìm thấy rồi”, giọng nói của Lâm Cuồng phát ra trong điện thoại nghe có vẻ rất sốt ruột.

Bạch Diệc Phi lập tức tỉnh táo, bật người ngồi dậy: “Chuyện gì vậy?”

Lâm Cuồng đơn giản kể lại việc mà Bạch Khiếu nói cho cậu ta, sau đó sốt ruột nói: “Bây giờ anh mau mau bảo người đi tìm cô ấy đi, nếu không cô ấy rất có khả năng sẽ mất mạng đó”.

“Biết rồi, cảm ơn nhé”, nói xong Bạch Diệc Phi ngắt luôn điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Diệc Phi liền gọi ngay cho Trương Hoa Bân nói với anh ta tăng cường lực lượng tìm kiếm, đồng thời cũng điều

động những nguồn lực khác để cùng tìm người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 463

Trên thực tế, sau khi Long Linh Linh rời đi, Bạch Diệp Phi đã yêu cầu Trương Hoa Bân phải chú ý đến hành tung của Long Linh Linh, cũng đã phái người đi tìm cô ta, nhưng tiếc rằng bất kể là quê nhà của cô ta hay là ở thành phố Thiên Bắc đều không thể tìm được manh mối nào.

Bạch Diệp Phi dặn dò xong thì nhanh chóng rửa ráy qua loa sau đó lái xe chở theo Bạch Hồ và Từ Lãng cùng đi đến bệnh viện Ngoạ Long.

Một giờ sau, Trương Hoa Bân báo tin: Không tìm thấy.

Bạch Diệp Phi hơi lo lắng: "Không có chút manh mối hay dấu vết nào sao?"

Trương Hoa Bân lắc đầu: "Nhưng tôi lại có một suy đoán".

"Bây giờ tập đoàn Hầu tước đã thuộc về nhà họ Diệp, mà cô ấy lại lấy trộm tiền đi trốn thì người có khả năng sẽ đi tìm cô ấy nhất chính là người nhà họ Diệp", Trương Hoa Bân nói ra suy đoán của mình.

Ánh mắt Bạch Diệp Phi hơi trầm lại, anh cũng nghĩ tới điểm này, nhưng lại không có một thông tin chính xác nào cả nên anh không dám tùy tiện đi tìm Diệp Hoan, hơn nữa hôm nay lại là ngày cưới của gã nên anh càng không nên đi tìm gã.

"Thay vì ở đây suy đoán, không bằng chúng ta đi qua hỏi thẳng", Từ Lãng mở miệng nói.

Mấy người đều quay qua nhìn anh ta, tiếp sau đó Lưu Hiểu Anh cũng nói: "Đúng vậy, cứ đi hỏi thẳng, tôi sợ là để lâu thêm chút nữa thì Linh Linh sẽ gặp nguy hiểm".

Bạch Diệp Phi day day lông mày nhìn vào điện thoại trên bàn, anh đột nhiên nhớ đến thông tin mà sáng nay Lâm Cuồng nói cho anh, nếu không thì anh thực sự không biết Long Linh Linh đang gặp nguy hiểm.

Mà Lâm Cuồng cũng đã nói, đây là do Bạch Khiếu nói cho cậu ta, như vậy Bạch Khiếu chắc chắn biết được Long Linh Linh đang ở đâu!

Sau khi Bạch Diệc Phi nghĩ thông suốt thì không do dự nữa, lập tức cầm điện thoại lên muốn gọi cho Bạch Khiếu.

Dù trong lòng Bạch Diệc Phi không hề muốn nói chuyện với Bạch Khiếu, nhưng vì chuyện của Long Linh Linh, anh buộc phải hỏi Bạch Khiếu, bởi vì theo tình hình hiện tại, người duy nhất có thể nói cho anh biết Long Linh Linh đang ở đâu chỉ có Bạch Khiếu mà thôi.

Kết quả vừa mở điện thoại ra nhìn thì anh mới phát hiện anh không hề có số điện thoại của Bạch Khiếu.

Bạch Diệc Phi nhú mày nói với Trương Hoa Bân: "Tra cho tôi số điện thoại của Bạch Khiếu".

Trương Hoa Bân hơi khựng lại sau đó lập tức lấy máy tính xách tay của mình ra gõ lạch cà lạch cách lên bàn phím một lúc.

Mười phút sau, Trương Hoa Bân báo một dãy số cho Bạch Diệc Phi, anh nhanh chóng bấm số gọi đi.

"Alo?", giọng nói mang theo nghi hoặc của Bạch Khiếu truyền tới, gã không hề biết người gọi cho mình là ai.

Bạch Diệc Phi nghe thấy giọng của Bạch Khiếu xong liền thấy cảm xúc của mình có chút không ổn định, anh lập tức hít sâu một hơi sau đó mới nói: "Tôi, Bạch Diệc Phi, cậu biết Long Linh Linh ở đâu?", Bạch Diệc Phi chẳng quan tâm đến thái độ của Bạch Khiếu, hỏi thẳng.

Bạch Khiếu khựng lại: "Anh trai, anh hỏi em cái này làm gì?"

"Ý cậu là gì?", giọng Bạch Diệc Phi lạnh dần.

Bạch Khiếu cười: "Anh trai, anh đừng nổi cáu chứ, em chỉ là hỏi chút mà thôi, dù sao thì em cũng là người đã có chị dâu rồi, không phải sao?"

“Cậu có điều kiện gì thì nói thẳng ra đi”, Bạch Diệc Phi không còn kiên nhẫn, Bạch Khiếu cứ lảng sang chuyện khác, rõ ràng là không muốn nói cho anh biết, cho nên anh mới đoán ra, gã chắc chắn là có điều kiện đi kèm.

Tuy nhiên, mọi thứ lại vượt ra khỏi suy đoán của Bạch Diệc Phi.

"Anh trai, cái gì gì mà điều kiện với không điều kiện, chúng ta là anh em ruột đó! Anh trai, anh đừng suy nghĩ về em như vậy chứ!"

Bạch Diệc Phi cảm thấy phát ói với cái thái độ của Bạch Khiếu, anh không ngờ được, một người rõ ràng âm thầm muốn giết mình mà khi gọi điện thoại lại tỏ thái độ ân cần thân thiết như thế khiến cho anh không khỏi cảm thấy mắc ói.

“Đừng nói nhảm nữa, muốn điều kiện gì?”, Bạch Diệc Phi bắt giác cao giọng nói.

Nghe vậy Bạch Khiếu thở dài bất lực: "Thôi vậy, anh đã nói như thế rồi, em đành phải nói cho anh vậy".

"Lúc trước Long Linh Linh ở tại thôn Tây Lâm, nhưng mà bây giờ thì không còn ở đó nữa", Bạch Khiếu chậm rì rì nói: "Mới vừa nhận được tin tức, người của nhà họ Diệp đã tìm được cô ta rồi".

Ánh mắt Bạch Diệc Phi nghiêm lại: "Cô ấy bây giờ ở nhà họ Diệp sao?"

“Hẳn là như vậy”, Bạch Khiếu đáp: “Hay là anh đi hỏi Diệp Hoan xem sao, hôm nay không phải là đám cưới của anh ta à? Vừa hay đến kịp, tiện thể thay mặt cho nhà họ Bạch của chúng ta chúc mừng bọn họ tân hôn”.

"Anh, anh đừng sốt ruột, trong tay Long Linh Linh giữ một đồng tiền như vậy, nhà họ Diệp sẽ không dám làm gì cô ấy đâu, cho nên anh có thể chọn một phần quà phù hợp rồi hãy đi qua gặp anh ta cũng không muộn".

Bạch Diệc Phi trầm giọng nói: "Tôi biết rồi, nhưng mà tôi sẽ không thay mặt cho nhà họ Bạch đi đâu, còn nữa, đừng gọi tôi là anh, nghe buồn nôn".

Nói xong, Bạch Diệc Phi cúp máy trước.

"Tới nhà họ Diệp".

Lời nói vừa dứt, mọi người lập tức đứng dậy chuẩn bị xuất phát.

Hơn nửa giờ sau, một đoàn người ngồi trên mấy chiếc xe lái thẳng đến tỉnh Bắc Hải.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 464

Trong một biệt thự nào đó ở tỉnh Bắc Hải.

Long Linh Linh bị dây trời quấn khắp người rồi vút trên mặt đất, trên người cô ta những chỗ nào không có quần áo che thì đều bị dây trời siết chặt đến mức hằn đỏ lên.

Mà trước mặt cô ta có hai người đàn ông đang đứng, một tên cao to thô kệch trên mặt có râu quai nón, tên còn lại cũng rất to cao vạm vỡ nhưng mà nhìn có vẻ hiền hơn tên râu quai nón kia một chút.

Râu quai nón bước tới trước, ngồi xổm xuống, vươn tay sờ lên khuôn mặt của Long Linh Linh: "Da của con nhỏ này trơn ra phết!"

Long Linh Linh nước mắt lưng tròng, cô ta cảm thấy vô cùng sợ hãi cùng buồn nôn khi đối diện với hai tên đàn ông này, nhưng mà cô ta không thể phản kháng lại được.

Cô ta vốn dĩ đang trốn trong một thôn làng nhỏ, mỗi ngày đều lo sợ pháp phòng, đến tối ngủ còn mơ thấy ác mộng rồi giật mình tỉnh giấc.

Mãi cho đến buổi sáng ngày hôm nay cô ta bị người ta tìm thấy.

Cô ta thử cố gắng tháo chạy nhưng mà thất bại, nếu không thì cũng không đến mức như bây giờ, còn bị ăn liền hai cái tát, trên mặt cô ta lúc này vẫn còn hằn lên dấu tay.

Người còn lại đập cho tên Râu quai nón một cái: "Mày vừa phải thôi, đừng có quá đáng".

"Thế nào là quá đáng?", Râu quai nón nói nhưng không ngẩng đầu lên mà ánh mắt còn dán chặt lên người Long Linh Linh, tầm mắt của hắn ta rất rõ ràng, đối diện với một người phụ nữ xinh đẹp thì đàn ông muốn làm gì nhất?

Tên đàn ông nọ giấu cợt: "Bây giờ còn chưa được động vào cô ta, đợi khi cô ta giao hết tiền ra rồi sẽ cho mày từ từ chơi đùa với cô ta!"

"Đừng làm hỏng việc, nếu không ông chủ sẽ không bỏ qua cho mày đâu".

Râu quai nón nghe vậy liền mở miệng chửi: "Mẹ kiếp, chỉ được nhìn không được ăn! Bức bối!"

"Mày có thể đổi cách cơ mà!", tên đàn ông nọ nhưn mày lộ ra nụ cười đê tiện, nói xong gã bèn lấy ra một cái roi da đưa nó cho Râu quai nón.

Thấy vậy, đôi mắt của Râu quai nón sáng rực lên sau đó cười xấu xa nói: "Thằng nhóc này, mày được đó!"

...

Trên đường cao tốc, vẻ mặt Bạch Diệc Phi vô cùng nghiêm nghị, giờ khắc này anh cảm thấy một sự bình tĩnh trước nay chưa từng có, anh biết chuyến đi này sẽ khiến anh phải đối mặt với điều gì, cho nên anh không hề cảm thấy lo sợ.

Lưu Hiểu Anh ngồi bên cạnh có chút lo lắng, lo lắng cho hoàn cảnh hiện tại của Bạch Diệc Phi cũng lo lắng cho tình hình của Long Linh Linh.

"Reng reng reng..."

Bạch Diệc Phi lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy là cuộc gọi đến của Lâm Cuồng.

"Alo".

"Anh Bạch, bây giờ anh đang ở đâu?", giọng nói của Lâm Cuồng vẫn rất lo lắng không khác gì so với cuộc gọi lần trước.

"Trên xe".

“Trên xe?”, Lâm Cuồng ngẩn ra, sau đó lập tức phản ứng lại: “Anh đang trên đường đi đến nhà họ Diệp? Anh có biết anh đi lần này cũng không khác gì đi tìm chết không?”

“Tôi biết”, giọng Bạch Diệp Phi đều đều.

Lâm Cuồng nghe vậy lập tức nói: "Biết mà anh vẫn đi? Hơn nữa em vừa mới nhận được một tin, đám người đuổi giết Bạch Vân bằng kia vì mãi không tìm thấy ông ấy cho nên chuyển mục tiêu sang anh rồi!"

"Hay nói cách khác, bây giờ không chỉ có nhà họ Tùng và nhà họ Diệp muốn giết anh, anh đi chuyến này gần như không có cơ hội thoát thân!"

Bạch Diệp Phi ồ một tiếng: "Nhà họ Lâm cũng đến rồi à?"

“Đúng vậy, em cũng vừa mới biết được việc này thôi”, Lâm Cuồng đáp lại: “Bọn họ chắc chắn sẽ cử rất nhiều cao thủ đi giết anh, cao thủ của cả ba nhà, anh không sống nổi đâu!”

“Cho nên tôi không nên đi sao?”, Bạch Diệp Phi cười lạnh.

Lâm Cuồng khẽ giật mình: "Chẳng lẽ không phải sao? Để cho rừng còn xanh, sợ gì không có củi đốt, bây giờ anh tìm chỗ trốn đi, trốn khỏi sự đuổi giết của bọn họ. Em lập tức qua chỗ anh, tìm chỗ giấu anh lại, đợi qua khoảng thời gian này anh hãy lại nghĩ cách được không?"

"Ít nhất anh vẫn còn sống cũng tốt hơn là chết đúng không?"

Câu này quả thực rất khó nghe nhưng lại là câu nói chân thật nhất.

Bạch Diệp Phi không để trong lòng mà cười nói: "Trốn? Nếu trốn thì đám người kia sẽ không đến giết tôi nữa à?"

"Hơn nữa, cậu cho là tôi sẽ sợ bọn họ hay sao?"

Lâm Cuồng giật mình sững sốt: "Nhưng mà anh..."

“Muốn nói là tôi hiện giờ chẳng có gì à?”, Bạch Diệc Phi ngắt ngang lời của Lâm Cuồng: “Cho rằng tôi không có gì trong tay thì nên sợ bọn họ, nên để mặc cho bọn họ ức hiếp tôi sao?”

Lâm Cuồng không nói nên lời.

Bạch Diệc Phi cười lạnh: "Bọn họ muốn đến giết tôi thì cứ để bọn họ đến, tôi không sợ, tôi sẽ cho bọn họ biết, đến cuối cùng là ai giết ai!"

"Lâm Cuồng, tôi rất cảm ơn cậu đã nói cho tôi những điều này, cũng cảm ơn cậu đã lo lắng cho tôi như vậy, nhưng mà tôi không phải là người mà bất kỳ ai muốn đều có thể chạy đến ức hiếp, và tôi cũng không sợ bọn họ đến tìm tôi!"

"Bây giờ, tốt nhất cậu hãy yên lặng để xem kịch, đừng tham gia vào chuyện này, nếu không đến lúc đó bị lôi kéo vào thì đừng trách tôi trở mặt vô tình".

Bạch Diệc Phi nói xong thì ngắt luôn điện thoại.

Lâm Cuồng ở đầu dây bên kia vốn định chạy qua chỗ Bạch Diệc Phi nhưng mà sau khi nghe được câu nói của anh thì sững sờ tại chỗ.

Bạch Diệc Phi muốn đi tìm đám người kia đánh nhau trực diện!

Nhưng liệu anh ấy có thể đánh thắng nổi không?

Nếu lỡ không thành công, thì sẽ phải trả giá bằng sinh mạng của mình đó!

...

Khách sạn biệt thự ven biển tỉnh Bắc Hải.

Hôm nay là hôn lễ của Diệp Hoan chủ tịch tập đoàn Diệp Thị, khu biệt thự ven biển này vốn dĩ rất yên bình lặng lẽ nay lại trở nên ồn ào náo nhiệt.

Bãi đậu xe đã đổ đầy các loại xe hạng sang, người không biết còn tưởng là ở đây đang bán sỉ siêu xe.

Trên lối vào của biệt thự cũng nườm nượp khách khứa, có những nhân viên phục vụ mặc áo vest đuôi tôm chuyên làm nhiệm vụ dẫn đường cho các khách mời của buổi tiệc, và cung cấp sự phục vụ tốt nhất cho các khách mời.

Còn hơn một tiếng nữa là buổi lễ chính thức bắt đầu mà các quan khách trong biệt thự đã đến gần như đầy đủ.

Đúng lúc vào lúc mọi người đang chào hỏi lẫn nhau thì Bạch Diệc Phi dẫn theo đám người của mình đi đến.

Sau khi xuống xe, Bạch Diệc Phi để cho những người khác tản ra đi riêng, chỉ cần có thể vào được bên trong là được, không vào được cũng không sao, quan trọng là do bọn họ có quá nhiều người, mục tiêu quá lớn.

Mà Trần Hạo thì có một nhiệm vụ vô cùng quan trọng đó chính là đi trộm điện thoại của Diệp Hoan.

Bởi vì theo như phân tích khi bọn họ trên đường tới đây, trên người Long Linh Linh mang theo một số tiền rất lớn và cũng bị bọn họ bắt nhốt lại, cho nên một người quan trọng như vậy thì bọn họ chắc chắn sẽ phái người giám sát.

Con người của Diệp Hoan tương đối thận trọng, như vậy để tránh tình huống phát sinh thì Diệp Hoan chắc chắn sẽ cài camera giám sát trong điện thoại của mình để tiện cho gã giám sát tình hình của Long Linh Linh.

Mà bọn họ thì có thể lợi dụng điểm này để tìm được chỗ nhốt Long Linh Linh.

Vì vậy, Trần Hạo cần phải lấy trộm được điện thoại của Diệp Hoan.

Đây là một cách làm vô cùng mạo hiểm, dù gì thì gã cũng là chú rể trong buổi lễ cho nên Trần Hạo phải cực kỳ cẩn thận.

Bạch Diệc Phi đưa Trần Hạo và Lưu Hiểu Anh cùng vào, bề ngoài của ba người họ trông rất bình thường cho nên cũng không thể trở thành tâm điểm.

Khi bước vào, do các quan khách đều đã tới đủ cho nên ở cửa không có nhân viên phục vụ nữa, như vậy càng tiện cho bọn họ vào trong, nếu không thì bọn họ còn chẳng bước qua nổi được cái cổng này.

Sau khi vào bên trong chính là sảnh lớn của biệt thự, mỗi một góc trong biệt thự đều đứng đầy quan khách và nhân viên phục vụ, xung quanh còn có nước, rượu và một ít đồ điểm tâm.

Bạch Diệc Phi quét mắt nhìn xung quanh nhưng không tìm thấy bóng dáng của Diệp Hoan, xem ra bọn họ đã đến sớm một bước rồi, Diệp Hoan bây giờ hẳn là đang trên đường đi đón dâu.

“Hai người cứ đi loanh quanh đi, xem có phát hiện ra được cái gì không”, Bạch Diệc Phi dặn dò một câu sau đó bước đi.

Lưu Hiểu Anh và Trần Hạo nhìn nhau, rồi hai người tách ra đi về hai hướng khác nhau.

Không hổ là buổi lễ thành hôn của người thừa kế nhà họ Diệp, khách khứa đến tham dự đều là những người có tiếng tăm.

Bạch Diệc Phi nhìn xung quanh, nhưng không hề phát hiện ra điều gì.

Dù gì thì đây cũng là nơi mà Diệp Hoan tổ chức hôn lễ, làm sao mà nhốt Long Linh Linh ở đây được?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 465

Ở một bên khác, Lưu Hiểu Anh đang đi loanh quanh, vì để nguy trang nên cô cũng cầm một ly rượu vang trong tay.

Hôm nay Lưu Hiểu Anh mặc quần áo rất bình thường nhưng không hề che được vẻ xinh đẹp của cô ta, vì vậy cho dù cô tham gia hôn lễ mà không mặc lễ phục thì cũng không khiến cho mọi người cảm thấy có vấn đề.

Cũng vì thế, Lưu Hiểu Anh đã gặp phải một người đi đến bắt chuyện.

“Xin chào người đẹp, tôi là Mã Sinh, rất vui được gặp em”, một người đàn ông trẻ tuổi mặc vest đen, tươi cười đứng trước mặt Lưu Hiểu Anh tự giới thiệu bản thân.

Lưu Hiểu Anh liếc gã một cái, không định để ý mà vòng qua người gã đi về phía trước.

Mã Sinh thấy vậy thì nụ cười liền cứng ngắc trên mặt, có chút xấu hổ sau đó lập tức đuổi theo: “Người đẹp, chúng ta làm quen với nhau một chút thôi mà, nói không chừng sau này lại có thêm một người bạn nữa nè!”

Lưu Hiểu Anh dừng lại, nói giọng nhàn nhạt: "Không cần thiết".

Đừng cho rằng cô ta không nhìn ra gã đàn ông này có ý đồ gì, trường hợp thế này cô ta đã gặp nhiều rồi.

Mã Sinh nghe vậy thì gương mặt quả nhiên có chút ngưng ngùng, nhưng vẫn kiên trì nói: "Người đẹp, tôi đã tự giới thiệu bản thân rồi, ít nhất em cũng nói cho tôi biết tên em là gì chứ? Nếu không thì tôi thiệt thòi quá!"

“Không có hứng thú”, thái độ của Lưu Hiểu Anh vẫn lạnh lùng như thế hơn nữa còn có chút mất kiên nhẫn.

Lưu Hiểu Anh nói xong liền đi tới chỗ khác, đi một hồi lâu cũng không phát hiện ra cái gì, nhưng lại nhìn thấy Bạch Diệc Phi nên vui vẻ bước tới.

Mã Sính là một người không đạt được mục đích thì không cam tâm cho lên lập tức đi theo.

Nhưng khi gã nhìn thấy Lưu Hiểu Anh vừa rồi vẫn còn đang rất lạnh lùng mà bây giờ khi đứng trước một người đàn ông, đến ánh mắt cũng mang theo ý cười, còn miệng thì nói chuyện gì đó như rất vui vẻ.

Mã Sính cảm thấy tức giận không thôi.

Mới vừa rồi thái độ của gã khi nói chuyện với Lưu Hiểu Anh tử tế như vậy mà thái độ của đối phương lại lạnh nhạt, gã còn tưởng là tính cách của cô ta như thế, nào ngờ đâu hoá ra không phải!

Lại nhìn sang người đàn ông bên cạnh Lưu Hiểu Anh, ăn mặc thì tầm thường, vừa nhìn là biết chẳng phải đồ đắt tiền gì, trước đây cũng chưa từng gặp người này cho nên gã nhận định người đàn ông nọ chỉ là một người trẻ tuổi bình thường.

Một người bình thường như vậy sao có thể ra so sánh được với gã?

Đương nhiên là không bằng được gã!

Mã Sính tay cầm ly rượu tiến đến đứng giữa hai người: “Chào người đẹp, lại gặp nhau nhỉ”.

Lưu Hiểu Anh nhìn thấy lại là người đàn ông này thì khinh bỉ lườm gã một cái: “Ngại quá, tôi không quen anh”.

"Không sao, không phải tôi đã nói tôi tên là Mã Sính rồi sao? Người đẹp tên gì vậy?", Mã Sính cười ha ha nói, dáng vẻ rất là tự nhiên.

Bạch Diệc Phi đảo mắt nhìn sang hai người, vừa nhìn liền đoán ra được người này là cố ý muốn đến bắt chuyện.

Lưu Hiểu Anh không muốn nói lời thừa thãi với Mã Sính nên hờ hững nói: "Tôi không muốn làm quen với anh, hơn nữa kiểu bắt chuyện của anh lỗi thời quá rồi, chẳng có gì mới mẻ cả”.

Mã Sính liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, trong đầu là hình ảnh lúc nãy Lưu Hiểu Anh vui vẻ nói cười, không cam tâm, thực sự không cam tâm.

Vì vậy, Mã Sính quay sang nói với Bạch Diệc Phi: "Xin chào, tôi tên là Mã Sính, tôi kinh doanh một thẩm mỹ viện, chỗ tôi có rất nhiều khách mà đa phần đều là người trong nhà họ Diệp, tính ra thì cũng có chút tiếng tăm trên trôn thương trường".

Trên mặt Bạch Diệc Phi là một dấu chấm hỏi to đùng, nói với anh những chuyện này làm gì?

Tiếp đó Mã Sính hỏi: "Không biết anh đây nhậm chức ở đâu? Hay là gia đình có sản nghiệp riêng?"

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì nhú mày nhưng cũng không muốn trả lời câu hỏi của gã: "Tôi không quen anh".

Cho nên, không cần thiết phải đưa thông tin của mình cho người khác.

Lưu Hiểu Anh không nhịn được cười tùm tùm khiến cho Mã Sính nhìn mà trong lòng ngứa ngáy, cho nên lại có tinh thần hăng lên, nhưng mà gã lại đổi một chủ đề khác: "Hai vị cùng nhau đến à? Tôi ở Bắc Hải chưa từng gặp qua hai người, hai người hẳn không phải là người ở địa phương đúng không?"

"Đúng vậy", Lưu Hiểu Anh gật đầu.

Mã Sính thấy mỹ nhân trả lời câu hỏi của mình mấy lần thì sắc mặt lập tức hớn hờ: "Tôi là người địa phương, hai người có gì cần giúp đỡ có thể tìm tôi bất cứ lúc nào, đây là danh thiếp của tôi".

Nói xong, Mã Sính lấy trong túi ra một tấm danh thiếp đưa cho Lưu Hiểu Anh và Bạch Diệc Phi.

Mã Sính nghĩ, hẳn đã làm đến mức này rồi, theo phép lịch sự thì đối phương ít nhất cũng phải nói cho gã tên và thân phận của mình chứ?

Tiếp đó, Mã Sính đã nghĩ quá nhiều.

Lưu Hiểu Anh và Bạch Diệc Phi cầm lấy danh thiếp nhưng không hề tự giới thiệu bản thân mình, bởi vì tên và thân phận của bọn họ không được phép tiết lộ nhất là Bạch Diệc Phi.

Bây giờ trong giới quý tộc thì Bạch Diệc Phi cũng được coi là người có tiếng tăm, một người có tiếng tăm vì bị người ta đuổi giết.

Bạch Diệc Phi nói giọng nhàn nhạt: "Ừ, có thời gian sẽ đi coi sao".

"Chúng ta qua bên đó đi!", Lưu Hiểu Anh đột nhiên khoác tay Bạch Diệc Phi.

Mã Sính thấy vậy thì đực mặt ra, rồi gần như không nhận được nữa nên hỏi thẳng: "Đợi chút, hai người là người yêu sao?"

Bạch Diệc Phi lẳng lẳng rút tay lại.

Lưu Hiểu Anh bất mãn nhìn chằm chằm Diệc Phi, sau đó liếc nhìn Mã Sính nói: "Đúng vậy, chúng tôi là người yêu".

"Cô...", Bạch Diệc Phi đang định bảo cô ta đừng có nói linh tinh thì cánh tay của Lưu Hiểu Anh lại khoác lên, sau đó còn nũng nịu nói: "Ai da, anh đừng có xấu hổ như vậy mà~".

Bạch Diệc Phi rùng mình nổi da gà khắp người.

Mã Sính thấy vậy thì cho rằng đây là kiểu làm nũng giữa hai người yêu với nhau chứ không hề nhận ra là Bạch Diệc Phi không muốn tiếp xúc gần với Lưu Hiểu Anh như thế: "Người đẹp, theo tôi thấy ấy mà, phụ nữ cần tìm đàn ông thì nên tìm một người có thể dựa dẫm được vào, chứ đừng tìm loại đàn ông vô tích sự, nếu không người chịu thiệt thòi chính là bản thân mình".

"Ý anh là anh ấy không thể dựa dẫm được sao?", Lưu Hiểu Anh chỉ vào Bạch Diệc Phi.

Mã Sinh gật đầu: "Công việc của anh đây hẳn là rất bình thường đúng không? Vậy chắc lương cũng không cao, thế thì làm sao có thể cho em một cuộc sống vật chất tốt đẹp hơn được, mà em lại là một cô gái xinh đẹp thế này, em đi theo anh ta thì quá thiệt thòi!"

Lưu Hiểu Anh khinh bỉ trợn trắng mắt.

Ngược lại Bạch Diệc Phi bên cạnh lại cười tủm tỉm, tên Mã Sinh này muốn so sánh anh với gã để thấy được gã giàu có hơn anh, có thể mang đến cho Lưu Hiểu Anh một cuộc sống tốt hơn hay sao?

Điều này khiến Bạch Diệc Phi nghĩ ngay đến Liễu Chiêu Phong, không phải Liễu Chiêu Phong cũng nghĩ như vậy sao?

Nhưng cuối cùng, Liễu Chiêu Phong cũng không thành công.

Mã Sinh này cũng sẽ như vậy, khụ, đương nhiên, Lưu Hiểu Anh cũng không phải là người phụ nữ của anh.

"Hiện tại thì tôi đang không có việc", Bạch Diệc Phi thờ ơ trả lời.

Mã Sinh nghe xong thì hơi ngậy ra, tiếp sau đó càng gắng sức khuyên nhủ Lưu Hiểu Anh: "Em xem đi, không có việc làm thì không có lương, anh ta lấy gì để mua túi xách, mua đồ mỹ phẩm cho em?"

Là ông chủ của một thẩm mỹ viện, gã đương nhiên hiểu rõ phụ nữ hơn hết, những điều mà phụ nữ quan tâm nhất ngoài túi xách, đồ mỹ phẩm ra thì chính là vẻ bề ngoài của mình.

Vừa hay, ba điều nay đều cần phải dùng đến tiền, hơn nữa còn phải dùng đến rất nhiều tiền!

Lưu Hiểu Anh không thể nhịn được nữa: "Ai nói tôi muốn mua túi xách, mua mỹ phẩm? Anh có bệnh à? Cứ bám riết không tha như vậy, không nhìn ra tôi đã hết kiên nhẫn rồi à? Da mặt anh sao mà dày như vậy?"

Không hổ là tính cách của Lưu Hiểu Anh, dám nói!

Khuôn mặt của Mã Sinh như thể vừa bị người ta tát cho một cái vào mặt vậy, bồng rớt, gã dù có muốn bắt chuyện làm quen với người đẹp hơn nữa thì cũng không chịu nổi bị người ta nói như đốp vào mặt thế này, có khác gì là lột cái sĩ diện và tôn nghiêm của một người đàn ông ra rồi vứt xuống đất dẫm lên đâu.

"Em có biết em đã bỏ lỡ điều gì không? Đừng trách tôi không nói cho em, chỉ với loại đàn ông vô dụng như này thì sẽ không thể cho em được thứ mà em muốn đâu, chỉ có tôi mới có thể cho được em!"

"Cuối cùng rồi thì em cũng sẽ đến tìm tôi thôi!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 466

Tính tình Lưu Hiểu Anh vốn nóng nảy, giờ đã mất hết kiên nhẫn nên mở miệng mắng xối xả: “Anh nói ai đấy? Ai vô dụng? Anh nghĩ mình giỏi lắm à? Anh nghĩ là có tiền thì sẽ mua được tất cả à? Dung tục!”

“Cô!”, Mã Sính mất hết cả mặt mũi, thẹn quá hoá giận, đang muốn phát tác thì đột nhiên nhìn thấy có một người phụ nữ từ phía sau lưng bọn họ đi tới, người phụ nữ mà hắn không dám động vào.

Diệp Ngải.

“Ồ, đây không phải là anh Bạch sao?”, Diệp Ngải mặc một bộ lễ phục màu xanh lam đang uyển chuyển bước tới.

Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh lần lượt quay đầu lại, sau khi nhìn thấy là Diệp Ngải thì sắc mặt bọn họ hơi đổi.

Còn Mã Sính lại cực kỳ kinh hãi, cô chủ của nhà họ Diệp đang nói chuyện với người đàn ông trước mặt này sao? Cô chủ của nhà họ Diệp quen biết người đàn ông này sao? Đối phương không phải chỉ là một người đàn ông bình thường thôi sao?

“Đã lâu không gặp”, Bạch Diệc Phi hờ hững nói.

Diệp Ngải cười lạnh: "Chúng ta đúng là đã rất lâu không gặp nhau rồi!"

Mã Sính ở một bên nghe thấy cuộc đối thoại giữa bọn họ thì toát mồ hôi lạnh, sau đó vội vàng chào hỏi Diệp Ngải: “Xin chào, cô Diệp”.

Diệp Ngải chỉ liếc gã ta một cái, sau đó nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi nói: "Anh Bạch, anh đã đến đây rồi thì có nghĩ kỹ làm cách nào để tìm được đường ra chưa?"

Gương mặt Bạch Diệc Phi chẳng có biểu cảm gì: "Nghĩ xong rồi”.

“VẬY thì, anh Bạch, chúc anh may mắn”, Diệp Ngải cười, lại vỗ vào vai Bạch Diệc Phi, sau đó nhón chân lên nói nhỏ vào tai anh: “ĐỪNG có chết nhanh quá đó”.

Nói xong, Diệp Ngải xoay người rời đi.

Cô ta không quan tâm tại sao Bạch Diệc Phi lại xuất hiện ở đây, cũng sẽ không đi tìm hiểu lý do vì sao mà Bạch Diệc Phi không có thiệp mời nhưng vẫn vào được trong này, dù sao thì kết quả cũng sẽ không thay đổi.

Lưu Hiểu Anh nhìn Diệp Ngải đã đi xa, trong lòng có chút khó chịu, trợn mắt lườm Bạch Diệc Phi một cái.

Mã Sinh ở bên cạnh thì vô cùng kinh hoàng, vừa rồi nghe bọn họ nói chuyện với nhau khiến cho gã ta chợt nghĩ đến một khả năng, đó chính là người đàn ông này có quan hệ với người nhà họ Diệp, cũng có khả năng là có mối quan hệ hợp tác làm ăn, cho nên vừa rồi Diệp Ngải mới hỏi Bạch Diệc Phi nghĩ kỹ “đường ra” chưa.

Mà Diệp Ngải cũng nói câu chúc anh ta may mắn, điều này chứng tỏ mối quan hệ của bọn họ không bình thường.

Mã Sinh nhớ lại những gì mình vừa mới nói, chẳng khác nào tự vả, cảm giác hai má mình lại càng bỏng rát.

Lưu Hiểu Anh và Bạch Diệc Phi chẳng có sức mà quan tâm đến chuyện của gã ta, thậm chí còn chẳng thèm để ý đến gã ta mà xoay người đi thẳng.

Diệp Ngải phát hiện ra bọn họ đã đến đây hơn nữa qua những lời nói vừa rồi của cô ta có thể xác định được có rất nhiều người muốn giết Bạch Diệc Phi, chỉ là bây giờ còn chưa ra tay mà thôi.

Đi đến một chỗ tương đối vắng vẻ, hai người mới thì thầm nói chuyện với nhau.

“Vừa rồi Diệp Ngải nói với anh cái gì vậy?”, Lưu Hiểu Anh hỏi.

"Cô ta nói đừng có chết nhanh quá".

Lưu Hiểu Anh nghe xong hơi ngẩn ra, sau đó hừ lạnh: "Chết với không chết cái gì, cô ta mới sắp chết! Hừ!"

Bạch Diệc Phi khẽ ho một tiếng: "Diệp Hoan hẳn nên về đến nơi rồi".

Kế hoạch của họ cũng nên được bắt đầu.

Lưu Hiểu Anh nghe vậy thì gật đầu, thần sắc trên khuôn mặt cũng nghiêm túc hẳn lên.

Bạch Diệc Phi liếc cô ta một cái: "Cô tự mình cẩn thận chút, tôi đi trước đây".

Lưu Hiểu Anh gật đầu rồi nhìn theo Bạch Diệc Phi đi vào vị trí gần phía trước trong sảnh chính, vị trí đó là nơi mà Diệp Hoan chắc chắn sẽ phải đi qua, Diệp Hoan sẽ phải dắt tay cô dâu của gã đi qua chỗ này.

Lưu Hiểu Anh vẫn đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích.

Lúc này, Mã Sính sau khi suy nghĩ một hồi thì tiến lại: "Người đẹp, người đàn ông của em đâu?"

"Ồ, anh ấy đi lên phía trước rồi", Lưu Hiểu Anh thờ ơ đáp.

Mã Sính thấy vậy liền cảm thấy cơ hội của mình đã đến, tuy rằng tình huống vừa rồi rất xấu hổ nhưng gã ta vẫn muốn nghe ngóng thêm thông tin về mối quan hệ của Bạch Diệc Phi và cô Diệp, nếu như mối quan hệ của bọn họ rất tốt thì gã ta thực sự không còn cơ hội nữa rồi.

Nhưng nếu mối quan hệ của họ không quá tốt thì có lẽ gã vẫn còn cơ hội để cố gắng thêm.

"Mới rồi nghe cô Diệp gọi anh Bạch, anh ấy họ Bạch sao?", Mã Sính hỏi thẳng.

Lưu Hiểu Anh gật đầu, ừ một tiếng.

Mã Sính lại hỏi: "Cô Diệp và anh Bạch quen nhau rất thân sao? Trông bọn họ giống như có quan hệ hợp tác làm ăn thì phải?"

Lưu Hiểu Anh liếc gã ta, nghĩ đến lúc này Diệp Ngải đứng sát vào người Bạch Diệp Phi thì hừ một tiếng: "Không thân, không có hợp tác gì hết...".

"Hả?", Mã Sính sững sờ: "Vậy hai người họ...".

"Chỉ là quen biết, không đúng, coi như là có quan hệ đối địch đi!", Lưu Hiểu Anh cho rằng là như vậy, Diệp Ngải muốn lấy tập đoàn Hàu Tước của Bạch Diệp Phi cho nên bày ra đủ loại trò để ngáng đường anh, mà Bạch Diệp Phi lại bắt nhốt Diệp Ngải một thời gian dài, cộng thêm mối quan hệ với Diệp Hoan nữa cho nên cũng đủ để coi là mối quan hệ đối địch.

Không chỉ như thế, hẳn phải gọi là kẻ thù của nhau mới đúng.

Mã Sính nghe xong hai mắt sáng rực cả lên, không ngờ bọn họ lại là quan hệ đối địch nhau.

"Đừng lo lắng, không chừng tôi có thể nói vài câu đỡ cho anh ấy, cô Diệp cũng hay đến viện thẩm mỹ của tôi, mọi người đều quen biết nhau cả, tôi có thể nói giúp vài câu để cho quan hệ của bọn họ bớt chút căng thẳng".

Lưu Hiểu Anh dùng ánh mắt nhìn kỳ quái nhìn gã ta, không nói gì.

Mã Sính cho rằng Lưu Hiểu Anh cảm thấy chưa đủ, nên nói tiếp: "Nếu vẫn không thể giải quyết thì tôi có thể đi tìm chủ tịch Diệp, tôi cũng quen chủ tịch Diệp, miễn cưỡng cũng có thể nói giúp vài câu, nhưng mà có giúp được không thì phải xem anh Bạch thế nào đã".

"Khỏi cần", Lưu Hiểu Anh chẳng buồn giải thích.

"Không sao đâu, vì em, tôi có thể thử xem sao".

Mã Sính nhìn Lưu Hiểu Anh, dùng giọng điệu tiếc nuôi nói: "Một người đẹp như em đi theo người như anh ta, quả là đáng tiếc quá! Em xem, anh ta

còn đắc tội với cô Diệp nữa, chắc chắn cuộc sống cũng không được tốt đâu nhi!”

"Hay là em thử suy nghĩ về tôi xem, tôi mặc dù không sánh được bằng nhà họ Diệp nhưng có thể đảm bảo được cho em một cuộc sống không lo cơm ăn áo mặc, em cũng có thể làm bất cứ điều gì mình thích, về phương diện tiền bạc tuyệt đối không phải là vấn đề”.

"Phụ nữ ấy à, phải đối xử tốt với bản thân mình một chút, cũng cần phải tìm được một người đàn ông có thể mang lại hạnh phúc cho em”.

Lưu Hiểu Anh nghe xong mấy câu này thì hít một hơi thật sâu: "Anh Mã, không thể dùng tiền bạc để đánh giá một người đàn ông tốt, theo tôi thấy, một người đàn ông tốt là người sẽ luôn xuất hiện vào đúng lúc mà phụ nữ cần, anh ấy vẫn luôn ở đây! Mà không phải là tiền bạc!”

"Những điều mà anh nói, tôi không có hứng thú, cho nên mong anh đừng có bám theo tôi nữa!”

Nói xong, Lưu Hiểu Anh quay người đi, cô ta muốn tìm một chỗ nào đó để được yên ổn, tên Mã Sính này phiền muốn chết.

Mười phút sau, những nhân viên phục vụ nhanh chóng đứng xếp thành hai hàng ở cửa để tạo thành lối đi cho cô dâu chú rể tiến vào.

"Cô dâu chú rể đến rồi!”

Không biết là ai kêu lên, mọi người trong sảnh chính đều quay lại nhìn sau đó lần lượt di chuyển về phía những nhân viên phục vụ.

Trong sự háo hức của mọi người, Diệp Hoan mặc bộ đồ vest nắm tay cô dâu Phùng Tiên Tiên trong bộ váy cưới trắng tinh tiến vào.

Không thể không nói, Diệp Hoan chọn Phùng Tiên Tiên làm vợ là có lý do cả, còn cụ thể là lý do gì thì chưa rõ nhưng ít nhất có thể nhận ra rằng, Phùng Tiên Tiên rất xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn, ngũ quan tinh tế, thân hình cân đối.

"Ồ, đẹp quá đi mất!"

"Đúng vậy, chủ tịch Diệp thật may mắn, lấy được cô vợ xinh đẹp quá chừng!"

"Chắc chắn, thật là hâm mộ!"

"Tân hôn vui vẻ! Trăm năm hoà hợp!"

"..."

Mọi người lần lượt dâng bốc Diệp Hoan và Phùng Tiên Tiên, kèm theo là những lời chúc mừng.

Diệp Hoan nắm tay Phùng Tiên Tiên bước vào bên trong sảnh chính, vừa đi gã ta vừa cười nói cảm ơn lời chúc tụng của mọi người.

Mọi người đứng ở hai bên đường đi, phía sau những nhân viên phục vụ, bàn tán nói chuyện vô cùng rôm rả, còn có một số người vì muốn được nhìn thấy cô dâu nên bắt đầu chen chúc lẫn nhau để đứng sát lên phía trên nhìn cho rõ.

Rồi sau đó thì chen ra sự cố luôn.

"Ôi chao! Mẹ kiếp! Ai đẩy tôi vậy!"

Một người đàn ông trông rất bình thường bị đám đông đẩy bật ra ngoài, ngã nhào vào người Diệp Hoan.

Diệp Hoan loạng choạng kéo theo cô dâu suýt nữa cũng không đứng vững, cũng may là cô dâu chưa bị đẩy ngã, mà cái người bị đẩy bật ra ngoài kia thì không được may mắn như vậy.

Sau khi Trần Hạo bị đẩy ngã người Diệp Hoan, Diệp Hoan lùi lại hai bước thì Trần Hạo tiếp tục ngã nhào ra đất.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 467

Diệp Hoan bị đụng phải nên có chút không vui, nhưng gã cũng không nổi giận, gã đợi đám người đứng lên rồi nói: "Tôi cũng hiểu được tâm trạng của mọi người, nếu mọi người muốn xem cô dâu thì có thể đợi hôn lễ xong xuôi đã, không cần vội vàng".

"Vâng vâng, do chúng tôi kích động quá!"

"Thật sự xin lỗi, xin lỗi!"

"Chúng tôi không vội, không vội".

Mọi người nhao nhao xin lỗi, tỏ vẻ áy náy.

Trần Hạo cúi đầu: "Xin lỗi, xin lỗi, đằng sau có người đẩy tôi, tôi không đứng vững, mọi người cứ tiếp tục, tiếp tục đi..."

Nói xong thì Trần Hạo xoay người rời đi, nhưng bị Diệp Hoan gọi lại.

"...!"

Trần Hạo thầm giật nảy mình, hắn ta vẫn đưa lưng về phía Diệp Hoan, chỉ ngoái đầu lại: "Sao thế?"

"Mày là Trần Hạo hả!"

Giọng Diệp Hoan không giống như vẻ đã điều tra rõ ràng, gã chỉ suy đoán đó là Trần Hạo, cũng đoán Trần Hạo sẽ nhân lúc không ai chú ý mà trộm đồ.

Trần Hạo cười hì hì xoay người lại, tỏ vẻ vừa vinh hạnh vừa khiếp sợ: "Giám đốc Diệp nhận ra tôi à! Vinh hạnh cho tôi quá!"

"Đừng nói thừa, mày ở đây làm gì?", Diệp Hoan nhìn kỹ hắn ta, ánh mắt gã trở nên lạnh lẽo: "Mày đến trộm đồ?"

Trần Hạo nghe vậy thì vẻ mặt lập tức thay đổi: "Giám đốc Diệp, hôm nay là ngày vui của anh, đương nhiên tôi đến chúc mừng anh rồi, anh không chào đón tôi cũng được, nhưng đừng có vu oan tôi ăn trộm chứ?"

Diệp Hoan hừ lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ không đúng sao? Mà giỏi nhất không phải trộm đồ à? Mà là tay chân của Bạch Diệc Phi, đến nơi này để chúc mừng tao ấy hả? Tao không phải thằng đàn!"

Trần Hạo nóng nảy: "Tôi chỉ đến đây chúc mừng, không ăn trộm đồ!"

"Mày nói không có là không có sao?", Phùng Tiên Tiên đứng dậy: "Chó sẽ không sửa được tật ăn cướp, mà một thằng trộm cũng không quên được cái tật của mình, chắc chắn mày đến đây trộm đồ rồi!"

Trần Hạo tức giận: "Các người vu oan! Tôi không hề trộm đồ!"

Diệp Hoan hừ lạnh một tiếng: "Muốn chứng minh rất đơn giản, tao cho người đến lục soát người mày, mày dám không?"

"Vấn đề không phải dám hay không, mà nó liên quan đến danh dự của tôi", Trần Hạo tức giận nói: "Mấy người dựa vào đâu mà nói tôi ăn trộm, còn muốn lục soát người tôi nữa?"

"Tao thấy mày không dám soát người, chắc chắn mày là kẻ trộm đồ!", Phùng Tiên Tiên hừ lạnh chỉ vào Trần Hạo nói.

Trần Hạo rất tức giận, nhưng hắn ta thấp cổ bé họng, không đấu lại Diệp Hoan: "Các người cậy quyền cậy thế bắt nạt người khác như vậy sao?"

"Hôm nay xem như tôi đã biết cậy quyền cậy thế bắt nạt kẻ yếu như thế nào rồi!"

Trần Hạo càng nói càng quá khích, nhưng cũng bởi thế nên hắn ta đã làm to chuyện lên, khiến trong lòng những người vây xem cảm thấy phiền phức.

Địa vị Diệp Hoan như thế, đương nhiên hẳn ta không dám động vào, nhưng tình hình bây giờ thật sự khiến người ta cảm thấy Diệp Hoan đang bắt nạt người khác vậy.

Diệp Hoan thấy vậy cũng chẳng hề hấn gì, nhà họ Diệp có thể trở thành một trong bốn gia tộc lớn đều có lý do cả, không phải người khác nói dăm ba câu đã có thể lung lay địa vị của gã.

"Mày...", Diệp Hoan đang định nói thì Phùng Tiên Tiên tranh nói trước: "Thế nào là bắt nạt mày hả? Đã ăn cướp còn la làng à?"

Diệp Hoan nhú mày kéo Phùng Tiên Tiên lại, gã nói với Trần Hạo: "Nếu mày có thể chứng minh trong sạch, đương nhiên tao sẽ thả mày, mà để chứng minh trong sạch thì chỉ có biện pháp lục soát người thôi".

"Vậy nên mong mày phối hợp một chút".

Trần Hạo lắc đầu: "Tôi không phối hợp".

Đúng lúc này Bạch Diệp Phi tiến tới.

Diệp Hoan thấy anh thì ánh mắt hơi trầm xuống, bộ dáng như vỡ lẽ, Trần Hạo ở đây thì Bạch Diệp Phi đương nhiên cũng thế: "Tôi đâu có mời anh?"

"Anh không mời thì tôi không thể đến sao? Chúng ta cũng coi như quen biết, anh kết hôn tôi phải tới chúc phúc chứ", Bạch Diệp Phi thản nhiên trả lời.

Phùng Tiên Tiên nhìn Bạch Diệp Phi, sắc mặt lập tức trầm xuống: "Anh chính là Bạch Diệp Phi?"

Bạch Diệp Phi liếc nhìn cô ta, anh không thèm để ý mà nói với Diệp Hoan: "Trần Hạo theo tôi đến, vừa rồi đồng người nên chúng tôi đi cùng nhau, tôi cam đoan cậu ấy không trộm đồ".

Diệp Hoan cười lạnh một tiếng: "Anh có cam đoan tôi cũng không tin".

"Vậy anh muốn thế nào?"

Diệp Hoan trả lời: "Soát người, chỉ có soát người mới khiến tôi yên tâm".

"Vậy lúc soát không ra thì sao? Anh em của tôi để mấy người bắt nạt dễ thế à?"

Diệp Hoan đang muốn đáp lại thì Phùng Tiên Tiên đã nói: "Anh nói thế nào thì thế ấy".

Bạch Diệc Phi cười: "Được, vậy soát đi".

"Anh!", Trần Hạo nghi ngờ nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi ra hiệu hấn ta không cần lo lắng: "Cứ để họ soát đi, nếu không thì sẽ không xong đâu".

Trần Hạo đành phải thuận theo.

Diệp Hoan nhìn Phùng Tiên Tiên, gã chỉ hận cô ta quá ngu ngốc, Phùng Tiên Tiên nói câu kia thật sự quá hấp tấp rồi, Bạch Diệc Phi từ trước đến nay rất giỏi hoạt, không biết đang mưu tính cái gì.

Nếu thật sự lục soát không ra thì tình thế này quá bất lợi với bọn họ!

Nhưng lời đã nói ra miệng rồi, không có cách nào rút lại được.

Diệp Hoan đành sai một nhân viên phục vụ đến lục soát người Trần Hạo.

Một phút sau phục vụ lắc đầu: "Không có".

"Làm sao có thể?", mặt mũi Phùng Tiên Tiên tràn đầy khiếp sợ: "Không thể nào, mau lục soát lại lần nữa!"

Nhân viên lại lục soát thêm một lần, vẫn không có.

Lúc này Diệp Hoan cũng nhú mày, quả nhiên Bạch Diệc Phi đã cho phép lục soát thì sẽ không để người khác được lợi rồi.

Phùng Tiên Tiên không tin lắm, cô ta lại nói: "Không thể như thế được, mày nhất định là kẻ trộm! Nói đi, mày giấu đồ ở đâu?"

Trần Hạo tức giận: "Mấy người đã lục soát rồi, không tìm thấy còn muốn vu oan cho tôi? Mấy người đúng là vô lý, rõ ràng là muốn bắt nạt tôi!"

"Rõ ràng lúc này mày đã đụng phải chúng tao, còn nói không trộm cái gì, chắc chắn không thể...", Phùng Tiên Tiên chỉ vào Trần Hạo nói.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cười lạnh một tiếng: "Cứ đụng phải là trộm đồ hả? Vậy nếu cô đụng phải tôi một cái, tôi cũng có thể nói cô trộm đồ nhỉ?"

"Anh...", Phùng Tiên Tiên đang muốn phản bác thì bị Diệp Hoan cắt lời: "Đừng nói nữa".

Diệp Hoan nói với mọi người: "Thật sự có lỗi, tôi muốn mọi người kiểm tra xem mình có mất thứ gì không, người trước mặt này có thể nhân lúc mọi người không để ý mà trộm đồ, phiền mọi người kiểm tra lại".

Gã không để ý đến việc Phùng Tiên Tiên vô lễ, mà lại hướng sự chú ý của mọi người lên đồ đạc của bản thân.

Mọi người nhao nhao kiểm tra lại người mình, sau đó lắc đầu, không ai bị mất thứ gì.

Diệp Hoan thấy vậy thì nhú mày, trong lòng vô cùng nghi ngờ, không thể nào chứ?

Trần Hạo thật sự không ăn trộm sao?

Diệp Hoan luôn có linh cảm không lành, nhưng không biết là lạ ở chỗ nào?

Lúc này Bạch Diệc Phi nói: "Kết quả đã rõ ràng, anh vu oan cho anh em của tôi, cậu ấy không ăn trộm thứ gì, tất cả mọi người ở đây có thể làm chứng, nói lời phải giữ lấy lời".

"Cái gì!", Phùng Tiên Tiên đã hoàn toàn quên câu nói "anh muốn thế nào thì thế ấy" vừa rồi.

Diệp Hoan nhìn Bạch Diệc Phi: "Anh muốn gì?"

"Anh vu oan cho anh em của tôi, đương nhiên là phải xin lỗi cậu ấy, sau đó trả lời một câu hỏi của tôi, vậy là được rồi".

Diệp Hoan nhíu mày: "Trả lời một câu hỏi của anh?"

Diệp Hoan không biết Bạch Diệc Phi sẽ hỏi gì, trong lòng gã không thể không cảnh giác.

Mà Phùng Tiên Tiên không nhịn được nữa rồi, Bạch Diệc Phi đã đánh bố cô ta, giờ còn hành xử thế này, cộng thêm tức giận từ ban nãy nên cô ta tức giận nói: "Tại sao chúng tôi phải xin lỗi? Chúng tôi còn chưa bắt mấy người xin lỗi kìa".

"Sao chúng tôi phải xin lỗi?", Trần Hạo khó hiểu hỏi.

Phùng Tiên Tiên hừ lạnh một tiếng: "Hôn lễ của chúng tôi đâu có mời mấy người, mấy người ngang nhiên xuất hiện ở đây, còn phá hỏng tiến trình hôn lễ, chẳng lẽ không nên xin lỗi?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 468

Bạch Diệc Phi cười nhạo, anh không nói gì mà chỉ nhìn Diệp Hoan.

Vẻ mặt Diệp Hoan trầm xuống, sau đó gã nói: "Bạch Diệc Phi, Tiên Tiên chỉ nhất thời kích động thôi, anh không cần coi là thật, anh cần gì phải tính toán với một cô gái chứ?"

"Phụ nữ thì không phải người hả? Nói chuyện mà cũng cần phân biệt đàn ông phụ nữ sao?", Bạch Diệc Phi không kiêng nể gì trào phúng nói.

Mặt Diệp Hoan lại đen hơn, Phùng Tiên Tiên thấy vậy thì rống lên: "Anh chửi tôi không phải là người hả? Mấy người mới không phải người! Một người là kẻ trộm, người còn lại thì nghèo rách mồng tơi, mấy người tuổi gì mà dám chỉ tay năm ngón với cô chủ nhà họ Diệp như tôi hả, còn dám chửi tôi nữa".

"Tôi không xin lỗi đó, anh định làm gì hả?"

"Tiên Tiên", Diệp Hoan trầm giọng quát: "Câm miệng".

Phùng Tiên Tiên ngu thật sự, ngu hết thuốc chữa, chỉ một câu thôi đã kích động mắng người rồi, làm gì có chút phong thái nào của cô chủ nhà họ Diệp chứ.

Đây rõ ràng là làm mất mặt nhà họ Diệp.

Diệp Hoan nói với Bạch Diệc Phi: "Tôi thay vợ mình xin lỗi hai người, là chúng tôi không đúng".

Bạch Diệc Phi chỉ thản nhiên nói: "Anh vẫn phải trả lời câu hỏi của tôi, Long Linh Linh ở đâu?"

Nếu như biết được đáp án của Diệp Hoan thì bọn họ có thể trực tiếp đi tìm Long Linh Linh, cũng không cần ở đây lãng phí thời gian.

Quả nhiên Diệp Hoan ngỡ người: “Long Linh Linh? Không phải cô ta chạy rồi sao?”

“Không phải nhà họ Diệp mấy người bắt cô ấy lại à?”, Bạch Diệp Phi sững sốt.

Diệp Hoan lắc đầu: “Tôi không biết chuyện này”.

Bạch Diệp Phi khựng lại, anh chăm chú nhìn Diệp Hoan: "Anh thật sự không biết?"

“Tôi lừa anh làm gì?”, Diệp Hoan cười khỏ: "Hôm nay là ngày cưới của tôi, tôi cũng không muốn có người tới phá đám đâu”.

Bạch Diệp Phi nửa tin nửa ngờ: "Sau này gặp lại”.

Diệp Hoan đã nói là không biết, vậy thì cũng không cần ở lại đây nữa.

Trần Hạo và Bạch Diệp Phi quay người bước đi.

“Đứng lại”.

Phùng Tiên Tiên gọi bọn họ: "Chồng tôi đã xin lỗi hai người, không phải hai người cũng nên xin lỗi lại bọn tôi à?”.

Diệp Hoan nhú mày, nhưng gã cũng không xen miệng vào.

Bạch Diệp Phi quay lại nhìn Phùng Tiên Tiên, anh cười nói: "Chỉ vì chúng tôi không được mời mà tới nên phải xin lỗi hả?”

“Mấy người phá hôn lễ của chúng tôi, đây mới là chỗ cần xin lỗi", Phùng Tiên Tiên hừ lạnh.

Bạch Diệp Phi cũng lạnh lùng nói: “Nếu hai người không khăng khăng nói anh em của tôi là trộm thì hôn lễ sẽ bị trì hoãn như vậy hả? Lý do cuối cùng còn không phải do hai người sao”.

“Muốn xin lỗi thì cũng phải là hai người tự xin lỗi bản thân”.

“Nếu thế tôi cũng có thể yêu cầu mấy người xin lỗi? Chúng tôi có việc cần giải quyết nhưng mấy người cứ khăng khăng nói anh em tôi là ăn trộm, làm chậm trễ thời gian của bọn tôi, làm lỡ việc của bọn tôi”.

“Anh”, Phùng Tiên Tiên không còn từ nào để nói, cũng không phản bác được.

Lúc này Diệp Hoan mới lên tiếng: "Đủ rồi".

Gã lại nói với Bạch Diệc Phi: "Mấy người có thể đi rồi, nơi này không hoan nghênh mấy người".

Bạch Diệc Phi hừ lạnh, anh cũng không nói gì nữa mà rời đi cùng Trần Hạo.

Sau khi Bạch Diệc Phi đi thì Diệp Hoan cười xin lỗi, sau đó tiếp tục hôn lễ.

Bãi đỗ xe, Bạch Diệc Phi vừa lên xe thì nhìn thấy Lưu Hiểu Anh đi ra, sau đó Trần Hạo lấy ra chiếc điện thoại trộm được.

Lưu Hiểu Anh vô cùng ngạc nhiên: "Không phải không trộm được à?"

Bạch Diệc Phi cười: "Sau khi soát người xong mới lấy".

Lúc này Lưu Hiểu Anh không thể không bội phục Trần Hạo, trong nhóm người bọn họ thì Trần Hạo là người không có gì đặc biệt.

Không có bản lĩnh, cũng không biết y thuật, càng không biết thu thập tin tức.

Sở trường duy nhất là nhanh tay thó đồ.

Bình thường cô ta không thấy có ích lợi gì, nhưng những lúc mấu chốt lại có chỗ để dùng.

“He he...”, Trần Hạo cười đắc ý, hắn ta đưa điện thoại cho Bạch Diệc Phi: “Anh, mau xem thử có hay không”.

Bạch Diệc Phi cảm lấy, anh kiểm tra kỹ càng, quả nhiên nhìn thấy một camera giám sát, bên trong là Long Linh Linh.

Trước mặt Long Linh Linh là một người đàn ông râu quai nón đang không ngừng dùng roi quất Long Linh Linh, Long Linh Linh đau đến thét lên, toàn thân cô ta đều là máu, không có một chỗ da nào lành lặn cả.

“Linh Linh”, Lưu Hiểu Anh nhìn thấy thì đỏ cả mắt: "Một lũ súc sinh".

Mặt Trần Hạo cũng trầm xuống.

Bạch Diệc Phi thì nắm chặt như muốn bóp nát cái điện thoại, vẻ mặt anh dữ tợn, nhìn như thể sắp bạo phát đến nơi.

Bọn họ cũng đã nghĩ tới Long Linh Linh chắc chắn phải chịu khổ, nhưng thật sự không ngờ lại tàn nhẫn đến vậy, lúc này cả ba người đều cảm phần chưa từng có, bọn họ hận không thể lôi tên râu quai nón trong hình ra băm thành trăm mảnh.

Bạch Diệc Phi tắt đi, anh trầm giọng nói: "Số 6 biệt thự Giang Dật".

Đúng vậy, trên camera hiển thị thời gian và địa điểm, bọn họ có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Đi”.

Dứt lời Trần Hạo đã khởi động xe, đồng thời những người khác cũng lập tức lên xe đuổi kịp phía sau.

...

“Anh, có xe bám đuôi”, Trần Hạo nhìn gương chiếu hậu.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Không cần để ý”.

Bây giờ mục tiêu của họ chỉ có một, đó là cứu Long Linh Linh.

Long Linh Linh đang bị người khác tra tấn, nếu đến trễ thì cô ta sẽ càng chịu nhiều đau đớn hơn, thậm chí có thể tạo thành thương tổn không thể cứu vãn.

Vẻ mặt Lưu Hữu Anh lo lắng, cô ta nhìn thấy khắp người Long Linh Linh đều là máu, tim cô ta thất lại, viền mắt cũng đỏ lên.

Trong xe không khí u ám đến đáng sợ.

Rốt cuộc sau nửa giờ đồng hồ bọn họ đã đến được khu biệt thự, thuận lợi đi vào bên trong, đến biệt thự số 6.

Lúc xe dừng ở cửa biệt thự thì xe phía sau cũng dừng lại.

Bạch Diệc Phi xuống xe, người phía sau cũng xuống xe.

Trong vòng hai phút, trước cửa biệt thự số 6 là mười mấy chiếc xe, khoảng gần 100 người, cả một mảnh sân chật ních người và xe.

Bạch Diệc Phi không có tâm trạng quan tâm bọn họ, anh trực tiếp đi vào trong.

Nhưng lúc này anh lại bị một người đàn ông mặc đồ đen đeo kính râm ngăn lại.

“Đứng lại”.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu lên nhìn, anh lạnh lùng nói: "Cút”.

“Ha ha, mày còn mạnh miệng thế hả”, người đàn ông đeo kính râm nhìn Bạch Diệc Phi như nhìn con mèo béo bở: "Mẹ nó, hôm nay mày đừng nghĩ đến việc đi qua mặt tao”.

Sắc mặt Bạch Diệc Phi âm trầm, người đàn ông đeo kính không ngờ anh lại nâng chân lên đạp hấn ta bay ra xa, sau đó anh tiếp tục đi về phía biệt thự: "Ngăn họ lại cho tôi”.

Dứt lời thì Bạch Diệc Phi đã đi vào trong.

Mà những người khác cũng hoàn toàn chấn động.

Họ còn chưa ra tay, người đàn ông đeo kính lúc này cũng chỉ đi thăm dò thôi, kết quả đã bị đá bay đi, có vẻ không giống trong thông tin tình báo lắm.

Người đàn ông đeo kính râm đứng dậy: “Mẹ nó”.

Hắn ta kinh ngạc vì Bạch Diệc Phi đánh bất ngờ, nhưng không bất ngờ về sức mạnh của Bạch Diệc Phi, mà con người ta sau khi bị đánh thì đều mất đi một phần lý trí.

“Ông đây đập chết mày”, tên đeo kính râm muốn đi vào trong.

Ngay lúc đó, có một nhóm người mặc đồ đen khác xuất hiện.

Những người này đột nhiên quay người, xếp thành hàng ngang trước cửa biệt thự, ngăn bọn họ tiến vào.

Thấy vậy thì tên mặt sẹo không hiểu gì: “Chúng mày muốn làm gì? Muốn cướp người à?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 469

Trần Hạo và Lưu Hiểu Anh đã lui sang một bên. Hai người bọn họ hoàn toàn không có lực chiến đấu, vì thế tốt nhất cứ đứng nhìn là được.

Gã mặt sẹo nói xong lại quay sang hỏi: “Bọn mày thuộc nhà nào? Nhà họ Lâm ư?”

Gã hỏi câu này cũng không phải không có lý do bởi ở đây có đến mấy nhà, nhà họ Diệp, họ Tùng, họ Lâm, thậm chí có cả người của liên minh doanh nghiệp thủ đô.

Trần Ngạo Kiêu dắt theo đám người đứng đó không lên tiếng.

Một người đi ra từ sau lưng gã mặt sẹo. Gã chỉ có một mắt, giọng nói ồm ồm: “Ông đây mới là người nhà họ Lâm, mẹ mày đừng có mà nói linh tinh!”

Gã mặt sẹo thấy vậy thì nói với vẻ khinh thường: “Vậy thì mày là người của liên minh doanh nghiệp thủ đô?”

Gã vừa nói xong lại có một người nữa đi ra, là một gã đàn ông trung niên, da dẻ ngăm đen, hùng hùm hổ hổ: “Mẹ, nó đéo phải”.

Gã mặt sẹo nghi hoặc: “Thế rốt cuộc mày thuộc nhà nào?”

Gã là người nhà họ Tùng, bởi vì quan hệ giữa hai nhà Tùng, Diệp nên gã biết những ai thuộc nhà họ Diệp, còn lại thì chỉ còn nhà họ Lâm và liên minh doanh nghiệp.

Nhưng đám này không nằm trong nhóm đó, mẹ nó, thế rốt cuộc còn ai muốn nhúng tay vào nữa?

Vừa nghĩ đến đây, gã mặt sẹo đột nhiên sợ hãi mà nhìn Trần Ngạo Kiêu: “Lẽ nào... Bọn mày là người nhà họ Bạch?”

Nói đến nhà họ Bạch, cả Lưu Hiểu Anh và Trần Hạo đều ngạc nhiên. Nhà họ Bạch cũng có người đến giết Bạch Diệc Phi?

Thật ra chuyện này không có gì ngoài dự đoán cả, bởi vì người của liên minh doanh nghiệp đã nói rồi, ai giết Bạch Vân Bằng báo thù cho Lương Minh Nguyệt thì sẽ giành được quyền khai thác Lam Đảo.

Đối với ba nhà khác, chuyện này quả thực rất có sức hấp dẫn, đối với nhà họ Bạch lẽ nào không phải cũng vậy ư?

Nhà họ Bạch là một dòng họ lớn, dám bề trên trong nhà đương nhiên sẽ đặt lợi ích của dòng họ lên đầu, cho dù người đó hiện tại là người đứng đầu dòng họ thì cũng có thể vì lợi ích mà bị vứt bỏ.

Gã mặt sẹo cười trào phúng: “Ngay cả người nhà họ Bạch cũng đến rồi, hôm nay náo nhiệt thật đấy”.

“Chứ còn gì nữa, ngay cả người nhà mình cũng không bỏ qua!”, gã một mắt khinh miệt.

Một tên đầu trọc đứng ra, gã là người nhà họ Diệp: “Lợi ích lớn như vậy, nhà họ Bạch sao có thể không tham gia được?”

“Dù sao hôm nay Bạch Diệc Phi cũng không thể chạy thoát, còn cuối cùng ai giết được hắn thì phải dựa vào bản lĩnh của người đó rồi”, gã mặt sẹo cười lạnh lùng.

Gã nói xong, sóng ngầm càng nổi lên mãnh liệt, ai nấy đều tự chuẩn bị cho mình.

Ai cũng muốn giết Bạch Diệc Phi lập công nhưng người của mấy nhà này, thực lực không chênh lệch nhau là bao, muốn ra tay giết anh trước thì e là không dễ.

Trần Ngạo Kiêu nhìn đám người, lập tức ra tay, đồng thời hét lên: “Lên!”

Trong chớp mắt, mười người bên cạnh anh ta xông lên.

Đám người thấy vậy thì kinh hãi không thôi. Bọn họ còn cho rằng những người đó là người nhà họ Bạch đến tranh công với bọn họ, vì thế bọn họ cũng ra tay.

Mười người, thêm Trần Ngạo Kiều là tổng cộng 11 người.

Số lượng ít nhưng chất lượng lại cao.

Bọn họ xông lên được một phút đám người kia mới phát hiện ra sự đáng sợ của họ.

Trong lúc đôi đầu, có người thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã bị quật ngã hoặc là bị đánh cho không đứng lên nổi.

Chỉ trong vài phút, một nửa đám người đã nằm kêu rên trên đất.

Gã mặt sẹo cảnh giác mà nhìn bọn họ: “Bọn mày là ai? Bọn mày không thể nào là người nhà họ Bạch được!”

Bọn gã chưa từng thấy nhà họ Bạch có đội ngũ mạnh mẽ thế này.

Trần Ngạo Kiều không thèm trả lời gã, đầu bọn họ chỉ còn lại đôi thủ mà thôi.

“Bốp!”

“Bốp!”

“Á!”

“...”

...

Bạch Diệc Phi tiến vào biệt thự thì nhìn thấy ngay Long Linh Linh người đầy máu nằm trên đất, hai mắt cô ta nhắm chặt, thở thoi thóp.

Lúc này, vì bị đánh mà quần áo trên người Long Linh Linh rách thành từng mảnh, mỗi một vết quất đều khiến người ta khiếp đảm.

Cô ta chỉ là một người phụ nữ mà lại bị hành hạ đến như vậy. Bạch Diệc Phi tức giận đến cùng cực.

Đám người đánh người của anh đã đi đâu rồi?

Bạch Diệc Phi nổi giận, nhìn những vết thương trên người Long Linh Linh khiến anh hận không thể trả lại đám người đó gấp 10 lần!

Nhưng chuyện quan trọng nhất bây giờ là đưa Long Linh Linh ra ngoài để Lưu Hiểu Anh xử lý vết thương cho cô.

Bạch Diệc Phi vội bước đến, khẽ gọi: “Linh Linh?”

Long Linh Linh còn chưa hôn mê, chỉ là cô ta không muốn mở mắt ra mà thôi. Khi cô ta nghe thấy có tiếng người bước vào thì cho rằng đó là người nhà họ Diệc, vì thế cô ta không mở mắt, nhưng cũng rất sợ hãi.

Chỉ là giọng nói này rất quen thuộc, quen thuộc đến mức cô ta còn cho rằng mình đang gặp ảo giác.

Long Linh Linh từ từ mở mắt, khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi, cô ta nhất thời sửng sốt: “Chủ tịch...”.

“Tôi đây...”, Bạch Diệc Phi có chút nghẹn ngào, bởi vì khi anh đi đến thì càng thấy rõ ràng những vết thương kia be bét máu thịt, tàn nhẫn đến mức không nỡ nhìn.

Long Linh Linh đột nhiên muốn khóc nhưng cô ta đã không còn sức nữa.

Cũng vào thời khắc này, cô ta hoàn toàn thả lỏng. Cô ta đã đợi được đến lúc Bạch Diệc Phi đến cứu mình, không cần phải cắn răng chịu đựng nữa, vì thế Long Linh Linh hoàn toàn rơi vào hôn mê.

Bạch Diệc Phi kinh hoàng, vội ngồi xuống cời trói cho Long Linh Linh rời cẩn thận mà ôm cô ta dậy.

Anh nhìn người con gái đang nằm trong lòng mình, ánh mắt âm trầm đến đáng sợ. Anh muốn đưa Long Linh Linh đi chữa trị thật nhanh nhưng ngay lúc anh định rời khỏi biệt thự thì cầu thang sau lưng lại có giọng nói vang lên.

“Mẹ, ông còn tưởng có chuyện gì nữa chứ. Chẳng phải là không tìm thấy bật lửa thôi à? Không hút một tý thì chết chắc?”, gã râu quai nón vừa càu nhàu vừa đi xuống: “Ông còn chưa chơi chán đâu!”

Sau lưng gã còn có một người nữa. Tiếng bật lửa vang lên trước rồi mới đến tiếng người nói chuyện: “Không hút một tý cũng không được!”

“Cô ta đã thảm như vậy rồi, mà cẩn thận đừng đánh chết đấy!”

“Không đâu, tao...”, râu quai nón đã xuống đến tầng 1, nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Long Linh Linh: “Ai?”

Gã đàn ông phía sau khựng lại, vội bước xuống, khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì lập tức đề phòng.

Vốn Bạch Diệc Phi định đi luôn nhưng lúc này Long Linh Linh nằm trong lòng anh còn đang nhắc nhở anh, cô ta đã chịu đựng biết bao khổ sở, đau đớn.

Ngọn lửa phẫn nộ anh vừa ép xuống lúc nãy lại bùng lên dữ dội.

Vì thế anh quay người, nhẹ nhàng đặt Long Linh Linh lên sofa, sau đó đứng dậy, lạnh lùng nhìn hai gã đàn ông: “Bọn mày, đáng chết!”

Râu quai nón và tên còn lại đều biết Bạch Diệc Phi, sau khi nhìn thấy anh thì chúng bật cười: “Bạch Diệc Phi? Mày tự chui đầu vào rọ đấy à? Haha... Bọn tao đáng chết? Tao thấy kẻ đáng chết là mày đấy!”

Bạch Diệc Phi nhìn thấy sợi roi vút bên cạnh sô pha, ánh mắt anh trầm xuống, nhặt lấy sợi roi, “vút” một tiếng, vung sợi roi qua.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 470

“A!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, râu quai nón đau đến mức toát mồ hôi.

Gã đàn ông cao to thì nhanh chóng né tránh, đồng thời cũng tấn công Bạch Diệc Phi.

Ánh mắt Bạch Diệc Phi lạnh lẽo. Anh vút roi đi, nhảy đến, đập ngang một cú trúng ngay mặt gã đàn ông. Miệng gã lập tức vì cú đá mà biến dạng, cơ thể lão đảo rồi ngã “rầm” một tiếng.

Ngay khi chân Bạch Diệc Phi vừa chạm đất thì râu quai nón cũng xông đến, nắm tay đã sắp chạm đến người anh.

Bạch Diệc Phi nghiêng người, áp sát vào bên người râu quai nón mà tiến lên một bước, sau đó bẻ ngoặt tay gã ra sau rồi tung cước đập bay gã, khiến gã đâm thẳng vào cầu thang cách đó không xa.

Râu quai nón và gã đàn ông cao to đều bất ngờ, chẳng phải Bạch Diệc Phi không biết võ công hay sao? Sao bây giờ anh lại mạnh như vậy?

Bạch Diệc Phi không cho bọn chúng cơ hội phản kháng mà lập tức xông lên.

Một lát sau, hã gã đàn ông bị Bạch Diệc Phi đánh cho không đứng lên nổi, chỉ có thể nằm co quắp đau đớn trên đất.

Lúc này Bạch Diệc Phi mới dừng lại, thở dốc.

Sau khi đánh bọn chúng, anh đã bình tĩnh hơn một chút nhưng vẫn chưa hả giận.

Chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ báo cáo công việc với anh mỗi ngày của Long Linh Linh, bây giờ lại biến thành cả người nhuốm máu là anh lại nuốt không trôi cục tức này.

Vì thế Bạch Diệp Phi cầm lấy chiếc roi còn đang vút trên đất, đập hai gã đàn ông sát vào nhau, sau đó vung lên từng roi một.

“Vút!”

“Bốp!”

“Vút!”

Tiếng roi vút vang lên không dứt, tiếng kêu thảm thiết cũng không ngừng.

“Á...”

Đến cuối cùng, tiếng kêu của chúng đã trở nên thều thào nhưng Bạch Diệp Phi vẫn không dừng lại.

“Anh, bọn em sai rồi, bọn em sai rồi”.

“Là Diệp Hoan sai bọn em làm, anh tha cho chúng em!”

Khi con người phải đối mặt với sự đau đớn mà bản thân không thể chịu đựng được thì có thể nói bất cứ thứ gì. Vừa rồi bọn chúng nói Diệp Hoan sai chúng làm, Bạch Diệp Phi không hề tin.

Anh không thực sự hiểu Diệp Hoan là người như thế nào, nhưng anh biết gã tuyệt đối sẽ không đối xử với Long Linh Linh như vậy.

Bọn chúng tự mình ngược đãi cô ta, bây giờ lại đổ chuyện này cho Diệp Hoan.

Vì vậy mà Bạch Diệp Phi càng đánh mạnh hơn.

“A! A!”

“...”.

“Tha cho tôi...”.

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Tha cho chúng mày? Mẹ nó, chúng mày có định tha cho Long Linh Linh không? Cô ấy chỉ là một người phụ nữ mà chúng mày cũng ra tay được?”

“Á...”.

Bạch Diệc Phi lại vung mạnh một roi nữa, hai người đã đau đến không thốt thành lời.

“Mẹ nó, chúng mày là súc sinh!”

“Đáng chết!”

Anh vừa nói vừa vung roi đánh.

Cuối cùng, không biết đã bao lâu sau, anh mới vứt sợi roi đi.

Mà hai gã đàn ông nằm trên đất đã không còn động đậy, nếu nhìn kỹ sẽ thấy, bọn chúng không còn thở nữa.

Bạch Diệc Phi đã đánh chết chúng.

Hai tên này đối với một người phụ nữ như Long Linh Linh lại tàn nhẫn như vậy, còn không bằng súc sinh, chết còn là nhẹ!

Bạch Diệc Phi hơi thở dốc, hung ác nhìn chăm chăm vào hai người be bét máu trên đất lại không nhin được mà đập vài phát, sau đó mới quay người đi đến chỗ Long Linh Linh.

Sau đó anh ôm cô ta lên rồi rời đi.

Khi cánh cửa bị đập mở ra, tất cả mọi tầm mắt đều đổ dồn về phía anh.

Gã mặt sẹo dẫn đầu vẫn còn đứng nhưng hầu hết đám người đã ngã xuống, nếu không thì cũng co quắp hết cả, hoàn toàn không còn dáng vẻ vừa rồi.

Mà nhóm người Trần Ngạo Kiêu vẫn đứng thẳng tắp.

Đám gã mặt sẹo có chút sợ nhóm Trần Ngạo Kiêu nên không tiếp tục động tay động chân, dù sao mục tiêu của bọn họ là Bạch Diệc Phi, chỉ cần giết anh thì sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Đám người thấy Bạch Diệc Phi ôm Long Linh Linh ra thì sững sờ. Nếu bọn chúng không nhớ nhầm thì trong phòng có người.

Nhưng Bạch Diệc Phi đã đưa người ra rồi thì có thể thấy được người ở trong, hoặc là bị đánh cho không đứng lên được, hoặc là đã... chết rồi!

Đối với về sau, tất cả mọi người đều không dám tin. Nếu Bạch Diệc Phi có năng lực giết người thì quyền cước của anh hoàn toàn không yếu hơn bọn họ.

Lúc này, Lưu Hiểu Anh kêu lên kinh hãi, chạy đến cùng Trần Hạo.

Hai người nhìn thấy bộ dạng của Long Linh Linh lúc này thì đỏ mắt.

“Linh Linh... Đám súc sinh!”

Bạch Diệc Phi không lên tiếng mà nhìn đám người, cười lạnh: “Nếu bọn mày đã muốn giết tao thì lên đi!”

Nếu lúc trước nghe thấy lời này thì bọn chúng nhất định không do dự mà xông tới, nhưng Bạch Diệc Phi lúc này đã không còn yếu đuối như trong tưởng tượng của chúng nữa.

Hơn nữa đám 11 người kia quá mạnh!

Nhìn đám người đang cảnh giác, Bạch Diệc Phi bình thản nói: “Mục tiêu của bọn mày là tao, không liên quan đến người khác”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi ôm Long Linh Linh đến xe của mình.

Nhìn thấy động tác của anh, đám người vẫn bất động. Bọn họ hiểu được ý của anh. Anh muốn đưa người phụ nữ trong lòng đi trước, sau đó mới giải quyết chuyện này.

Đám gã mặt sẹo thấy vậy thì lữ lượt nhìn nhau. Thật ra đánh lén lúc này là tốt nhất, bởi vì Bạch Diệc Phi đưa lưng về phía họ, hơn nữa bọn họ còn nhiều người như vậy, nhất định anh sẽ không thể phản kháng được.

Nhưng 11 người kia khiến bọn họ do dự.

Lúc này, điều bọn họ nghĩ đến là đám người kia nhất định là người nhà họ Bạch phái đến bảo vệ Bạch Diệc Phi, vì thế mới ngăn cản bọn họ.

Lưu Hiểu Anh và Trần Hạo cũng lập tức đi theo.

Bạch Diệc Phi đặt Long Linh Linh lên xe rồi nói với Lưu Hiểu Anh: “Cô chữa thương cho cô ấy”.

“Ừ”, Lưu Hiểu Anh gật đầu. Vết thương của Long Linh Linh vừa nhiều vừa nghiêm trọng, cần phải xử lý ngay lập tức, nếu không sẽ để lại di chứng.

Bạch Diệc Phi lại nói với Trần Hạo: “Cậu lái xe đưa bọn họ đi”.

“Anh, vậy anh...”, Trần Hạo cũng biết với tình huống hiện tại thì phải đưa Long Linh Linh và Lưu Hiểu Anh đi, nhưng hắn ta sợ rằng phía sau đám người này vẫn còn đám khác, đến lúc đó phải sao đây?

Phải nói rằng, Trần Hạo cũng có lúc vô cùng thông minh.

Bạch Diệc Phi ngắt lời hắn ta: “Tin tưởng anh”.

“Anh, anh cẩn thận”, Trần Hạo gật đầu rồi lên xe, rời đi.

Cùng lúc này, Bạch Diệc Phi gọi điện cho Bạch Hổ: “Đội Chuột Nhắt đi ra thì đóng cửa được rồi”.

Anh cũng gọi điện cho Từ Lãng và nói tương tự.

Bởi vì trước khi tiến vào biệt thự, Bạch Hồ và Chung Liên, Từ Lãng cùng Trương Hoa Bân đã chia thành hai nhóm, mỗi nhóm hai người chia nhau canh ở hai lối ra của biệt thự, phòng ngừa có việc gì thì có thể kịp thời chạy ra.

Nhưng bây giờ, Bạch Diệc Phi không nghĩ như vậy nữa.

Đầu tiên là Long Linh Linh bị đánh, sau đó là người của mỗi dòng họ đều có mặt, lại thêm đám người của liên minh cũng muốn giết anh!

Bạch Diệc Phi anh không phải người lương thiện, nếu đã muốn giết anh thì anh sẽ khiến bọn chúng một đi không trở lại!

Hiện tại, ngoại trừ Bạch Diệc Phi và nhóm Trần Ngạo Kiều ra, thì chỉ còn lại đám người muốn giết anh.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng: “Lên đi, chẳng phải chúng mày muốn giết tao à?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 471

Gã mặt sẹo thấy vậy thì quyết tâm, kê mẹ nó, bọn chúng nhiều người như vậy lẽ nào không giết được một Bạch Diệc Phi hay sao?

“Mọi người cùng xông lên, công chia đều, thế nào?”, gã mặt sẹo bắt đầu thương lượng cùng mọi người.

Gã mặt sẹo nghe vậy thì cười khẩy: “Cũng tốt, dù sao mục tiêu của mọi người giống nhau, không phải sao?”

“Không thành vấn đề”, đầu trọc là người nhà họ Diệc, gã mặt sẹo thuộc nhà họ Tùng, hai nhà vốn đã hợp tác với nhau nên gã không phản đối ý kiến của gã mặt sẹo.

Gã đàn ông da ngăm đen lại suy nghĩ một lát. Gã là người của liên minh doanh nghiệp thủ đô, công lao mà gã muốn đương nhiên không giống với 4 dòng họ kia.

Bạch Diệc Phi cảm thấy thật phiền: “Tao không có thời gian đợi chúng mày thương lượng, muốn giết thì xông lên đi, nếu không thì bọn tao sẽ ra tay trước”.

“Cái gì?”

Đám người ngậy ra.

Tiếp theo, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Giết! Một tên cũng không chừa!”

Lời vừa dứt, đám người Trần Ngạo Kiều lập tức cùng xông lên.

Lúc này bọn chúng mới hiểu được thì ra bọn chúng đã lầm rồi.

11 người này không phải người nhà họ Bạch mà là người của Bạch Diệc Phi.

Nhưng bọn họ rất kinh hãi. Từ khi nào mà Bạch Diệc Phi lại có một đội ngũ mạnh mẽ như vậy? Tư liệu điều tra được hoàn toàn không thấy nhắc đến!

Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Thêm Bạch Diệc Phi thì có tổng cộng 12 người.

Bọn họ như hồn ma xông vào giữa đám người, cướp đi tính mạng của từng người một.

Trong tay bọn họ không có vũ khí nhưng ra đòn trí mạng.

Trần Ngạo Kiêu một mình đấu với thủ lĩnh của liên minh thủ đô – gã da ngăm đen. Trước mắt thì người này là người mạnh nhất trong đám người.

Nhưng Trần Ngạo Kiêu đã đánh giá cao gã rồi.

Tốc độ của tên da ngăm đen trong mắt Trần Ngạo Kiêu chậm như rùa bò.

Anh ta rút con dao găm ra, vung một cái đã cắt đứt cổ họng của gã.

Tên da ngăm đen trợn to mắt, ngã thẳng ra đất.

“Yếu ớt!”, Trần Ngạo Kiêu nhún vai khinh thường, lại quay vào đám người chém giết.

Bạch Diệc Phi cũng vậy. Anh nhàn nhã mà né tránh con dao đâm về phía mình, rồi vung tay lên lấy mạng của đối phương.

12 người gần như chỉ cần vung tay một cái đã kết liễu một người.

“Mẹ kiếp! Sao bọn nó lại trâu bò vậy?”, gã mặt sẹo nhìn thấy tên da ngăm bị Trần Ngạo Kiêu xử lý thì trở nên sợ hãi.

Tên mặt sẹo cũng kinh hoảng, nhìn gã mặt sẹo nói: “Chúng ta đánh không lại, cứ thế này thì sẽ chết!”

“Chúng ta rút lui!”, gã mặt sẹo không hề do dự mà chạy ra ngoài biệt thự.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì không ngăn cản mà càng nhanh chóng giết người.

Vài phút sau, anh lùi sang một bên, nhìn khắp một lượt, cảm thấy có vấn đề.

“Quá yếu!”

Đây mới là vấn đề lớn nhất.

Bốn gia tộc cùng liên minh sao có thể phái ra đám người yếu nhớt thế này?

Lúc trước Tùng Vu Duy phái người đến giết anh, ai nấy đều là cao thủ số 1 số 2, còn có cao thủ mà Trương Hoa Bân đưa đến, ai ai cũng mạnh hơn đám này rất nhiều.

Đám người này như một lũ tạp nham, chỉ biết tý ngón võ mèo cào, hoàn toàn không đáng để mắt đến.

Ánh mắt Bạch Diệc Phi càng trở nên nghiêm trọng, người thực sự muốn giết anh còn chưa đến!

10 phút sau, đám người đều đã bị xử lý sạch sẽ, ngoại trừ gã mặt sẹo và gã mặt sẹo chạy thoát được.

...

Sau khi chạy đi, gã mặt sẹo và một mặt chia nhau một người đi cửa Đông, một người đi cửa Tây.

Gã mặt sẹo chạy đến cửa Đông, vội vàng muốn ra ngoài nhưng bảo vệ không thả. Gã ấn mạnh vào chuông cửa: “Mẹ nó, mau mở cửa!”

“Mở cửa ra!”

Lời vừa dứt, cánh cửa phòng bảo vệ bật mở, Bạch Hổ và Chung Liên cùng bước ra.

Gã mặt sẹo thấy bọn họ thì khựng lại, hoảng hốt: “Bạch Hổ!”

Bạch Hổ vung nắm đấm, cánh cửa xe bằng thủy tinh bị đập cho nát vụn.

“Cạch” một tiếng, gã mặt sẹo trong chớp mắt đã cởi đai an toàn, chuyển sang ghé phó lái, chui ra từ một bên cửa khác định trèo qua hàng rào bỏ chạy.

Nhưng gã vừa mở cửa đã bị Chung Liên đấm một phát đập vào xe.

“Rầm!”

“A!”

Chung Liên tuy thấp lại béo nhưng sức lực lại không hề nhỏ, một đấm vừa nãy là minh chứng rõ ràng nhất.

“Tha mạng, chị gái, người đẹp, tha mạng...”, gã mặt sẹo khiếp đảm.

Chung Liên không nhiều lời mà tiếp tục đấm vào mặt gã mặt sẹo khiến gã nôn cả ra máu, vùng ngực đau rát.

Bạch Hổ cũng đi đến, xách gã mặt sẹo lên như xách một con gà, sau đó nhìn Chung Liên: “Đi thôi”.

Bên cửa Tây cũng xảy ra cảnh tương tự, tên một mắt bị Từ Lãng và Trương Hoa Bân ngăn lại.

Từ Lãng vung quyền hai lần, tên một mắt đã hôn mê.

...

Ngoài cửa biệt thự, Bạch Hổ và Từ Lãng vút hai người kia ra đất.

Bạch Diệc Phi chỉ nhìn thoáng qua rồi nói: “Giết đi!”

Nghe vậy, Bạch Hổ bẻ gãy cổ gã mặt sẹo, còn Từ Lăng thì dùng dao cắt cổ tên còn lại.

Lúc này, gần một trăm người đến đây đều chết hết.

Mà bên Bạch Diệc Phi thì hoàn toàn không bị tổn hại gì.

“Nhóm Linh Linh có lẽ đã trở về rồi, mấy người chúng ta đôi phó với người phía sau là đủ”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi lại nhìn Trương Hoa Bân: “Hoa Bân, anh cũng về đi!”

“Tôi có thể cung cấp tình báo kịp thời”, Trương Hoa Bân nói. Anh ta không biết võ nhưng về phương diện tình báo thì là số 1. Nếu có thể sớm thu được tin tức thì nhóm Bạch Diệc Phi sẽ bớt nguy hiểm hơn.

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Sau khi trở về thì liên lạc cũng được”.

Trương Hoa Bân còn đang muốn nói gì đó thì Bạch Diệc Phi đã ngắt lời: “Chị dâu cần anh”.

Nghe vậy Trương Hoa Bân không nói gì nữa, bắt đắ dĩ thờ dài: “Được, tôi về”.

Trương Hoa Bân một mình lái xe rời đi, những người còn lại lên mấy chiếc xe khác cũng ra khỏi biệt thự.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 472

Nhóm người Bạch Diệc Phi lái xe đến thẳng hội trường lễ kết hôn của Diệp Hoan.

Long Linh Linh bị thương nặng như vậy, Bạch Diệc Phi không thể cứ thế bỏ qua, anh muốn báo thù, tìm Diệp Hoan báo thù.

Long Linh Linh bị người nhà họ Diệp tìm được, có thể thấy là Diệp Hoan cho người đi bắt cô, mà vừa rồi gã lại nói không biết, cho anh là thằng ngu chắc?

Đến bãi đỗ xe, Bạch Diệc Phi, Bạch Hổ, Từ Lãng xuống xe, những người khác thì đợi ở đây.

Bạch Diệc Phi đến cửa đại sảnh, từ xa đã thấy có người đang đứng ở cửa mà sốt ruột nhìn xung quanh.

Lý Tuyết!

“Tuyết Nhi?”, Bạch Diệc Phi bất ngờ. Sao cô lại ở đây?

Lý Tuyết đã được sắp xếp ở nơi khác rồi cơ mà?

Bạch Diệc Phi không suy nghĩ nhiều nữa mà đi thẳng qua.

...

Lý Tuyết đứng trước cửa nhìn quanh một lúc thì nhìn thấy người mình cần tìm, vì thế cô đi đến.

Cô đi vội nên chỉ mặc một chiếc áo giản dị kết hợp quần bò, nhưng vì vẻ ngoài xinh đẹp nên dù mặc thế nào cũng hấp dẫn ánh nhìn của người khác.

Cô vừa vào sảnh đã bị một người thanh niên ngăn lại, là Mã Sính – kẻ muốn bắt chuyện với Lưu Hiểu Anh lúc trước.

Mã Sính rất rầu rĩ. Vì sao cô chủ nhà họ Diệp cùng chủ tịch Diệp đều quen biết Bạch Diệc Phi, hơn nữa từ cuộc đối thoại của họ có thể thấy được thân phận của anh không đơn giản.

Nhưng ngay lúc gã đang sầu não thì Lý Tuyết xuất hiện.

Cô ăn mặc bình thường nhưng không làm giảm đi vẻ đẹp tinh khiết như sen trắng của mình, chỉ trong chớp mắt đã khiến Mã Sính bị thu hút.

“Xin chào người đẹp, tôi là Mã Sính, làm việc ở thẩm mỹ viện, rất vui được làm quen với cô”, Mã Sính đi đến, tự cho rằng mình rất lịch thiệp mà giới thiệu bản thân với Lý Tuyết.

Nhưng Lý Tuyết chỉ lạnh nhạt liếc gã một cái rồi nghiêng người tránh đi, hướng thẳng về phía Diệp Hoan.

Mã Sính sững sờ, gã bị người đẹp ngó lơ? Sao có thể như vậy được? Hết người này đến người khác ngó lơ gã, trước đây đâu có thế này!

Mã Sính bắt đầu hoài nghi cuộc đời.

...

Hôn lễ đã kết thúc nhưng đại sảnh vẫn vô cùng náo nhiệt. Ai nấy đều đang kính rượu, tạo quan hệ, không ai chú ý đến sự xuất hiện của Lý Tuyết.

Diệp Hoan cũng không để ý, gã còn đang bận đưa Phùng Tiên Tiên đi kính rượu.

Nhưng Liễu Chiêu Phong làm phù rở đứng ngay sau Diệp Hoan thì lại nhìn thấy cô.

“Tuyệt Nhi!”, Liễu Chiêu Phong vui mừng gọi, gã không ngờ có thể gặp Lý Tuyết ở đây. Gã nhưng nhớ cô đã lâu nhưng mãi luôn không gặp được.

Lý Tuyết chạy thẳng đến chỗ Diệp Hoan.

Đáng tiếc, Liễu Chiêu Phong bước lên trước ngăn cô lại: “Tuyệt Nhi, sao em lại đến đây? Em đến tìm anh ư?”

Lý Tuyệt lạnh lùng nhìn gã: “Tránh ra, tôi đến tìm Diệp Hoan”.

Liễu Chiêu Phong khựng lại: “Em tìm anh ta làm gì?”

“Không liên quan đến anh”, thái độ của Lý Tuyệt rất lạnh lùng, hoàn toàn không muốn nói nhiều với gã. Vì thế cô nói xong thì tránh gã.

Liễu Chiêu Phong tóm lấy cổ tay cô: “Tuyệt Nhi, bây giờ anh ta đang bận, em có tìm anh ta thì anh ta cũng không quan tâm đến em”.

“Buông ra!”, Lý Tuyệt giựt rút tay ra.

Liễu Chiêu Phong chỉ đành thuận theo lời cô mà nói: “Em tìm Diệp Hoan làm gì? Anh có thể giúp em, anh là phù rể, dễ nói chuyện hơn”.

Lý Tuyệt nghe vậy thì do dự một lát, lại thấy Diệp Hoan bận đến bù đầu, chỉ đành hỏi: “Bạch Diệp Phi đang ở đâu?”

Vẻ mặt có hơi đắc ý của Liễu Chiêu Phong lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ u ám: “Em đến tìm Bạch Diệp Phi?”

“Đúng”, Lý Tuyệt gật đầu.

Sắc mặt Liễu Chiêu Phong càng thêm âm trầm. Gã lạnh giọng nói: “Em đến vô ích rồi, hắn không ở đây”.

“Vậy anh ấy ở đâu?”, Lý Tuyệt sốt ruột hỏi.

Liễu Chiêu Phong thấy vậy càng thêm bất mãn, nói thẳng: “Không biết chết ở đâu rồi!”

“Cái gì?”, Lý Tuyệt kinh ngạc lùi bước, không dám tin lời gã: “Anh... Anh nói thật?”

“Đương nhiên là thật, Bạch Diệc Phi đắc tội với nhiều người ở thủ đô như vậy, có thể sống đến được hôm nay đã coi là may mắn rồi”.

“Nhưng qua hôm nay, không, nói không chừng bây giờ hắn đã chết rồi!”, trong mắt Liễu Chiêu Phong tràn ngập ác ý cùng sự đố kỵ điên cuồng.

Bạch Diệc Phi dựa vào đâu mà được Lý Tuyết chấp nhận?

Gã có gì thua kém Bạch Diệc Phi?

Hừ!

Nhưng bây giờ đã không sao nữa rồi!

Hôm nay, Bạch Diệc Phi nhất định phải chết, đến lúc đó, Lý Tuyết sẽ là của gã rồi!

Gã mới là người có thể có được Lý Tuyết!

Liễu Chiêu Phong điên cuồng nghĩ. Mà Lý Tuyết lúc này như bị sét đánh giữa trời quang.

Bạch Diệc Phi chết rồi?

Không, không thể nào, anh đã nói là anh sẽ không sao, anh nói mình sẽ không gặp nguy hiểm.

Lý Tuyết lắc đầu, nhưng cô biết rõ, Bạch Diệc Phi nói vậy chỉ để khiến cô yên tâm. Cô cũng ra vẻ không quá lo lắng, cô nghĩ anh sẽ không bỏ cô lại nên không suy nghĩ quá nhiều nữa.

Chỉ là ai biết được lại nguy hiểm đến mức khiến Bạch Diệc Phi mất mạng!

Lúc này, Lý Tuyết cảm thấy bầu trời như sụp đổ.

Đúng lúc đó, giọng nói của Bạch Diệc Phi vang lên sau lưng cô.

“Ai nói tôi đã chết?”

Lý Tuyết đột ngột hoàn hồn, ngẩng đầu lên thì thấy Bạch Diệc Phi.

Mà Liễu Chiêu Phong sau khi bắt ngờ thì phần nộ nhìn anh: “Mày còn chưa chết?”

“Có chết thì mày cũng chết trước!”, Bạch Diệc Phi kinh thường nói.

Liễu Chiêu Phong chỉ vào anh: “Mày nói cái mẹ gì hả? Mày cho rằng mày là thánh à...”.

Bạch Diệc Phi cau mày, anh không muốn Lý Tuyết biết tình cảnh hiện tại của mình, vì thế lập tức ngắt lời gã: “Không cần mày quan tâm”.

Nói xong, anh kéo Lý Tuyết rời đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 473

Cùng lúc đó, Liễu Chiêu Phong bước lên ngăn họ lại: “Tuyệt Nhi, em vẫn chưa biết đúng không? Bây giờ Bạch Diệp Phi chẳng là cái thá gì nữa rồi, anh mới là chủ tịch của Hầu Tước!”

“Hắn ta không thể cho em hạnh phúc, không cho em được một cuộc sống tốt đẹp, chỉ anh có thể!”

“Anh...”

“Đủ rồi!”

Lý Tuyết ngắt lời gã.

Một tiếng này đã thu hút tất cả mọi người trong đại sảnh. Tất cả mọi người đều dừng lại, nhìn về phía ba người Lý Tuyết.

Lúc này, Diệp Hoan và Phùng Tiên Tiên mới biết là Bạch Diệp Phi cùng Lý Tuyết đến.

Lúc nhìn thấy Bạch Diệp Phi, ánh mắt Diệp Hoan lóe lên, nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến mất.

Lý Tuyết lạnh lùng nhìn Liễu Chiêu Phong: “Bạch Diệp Phi là chồng tôi, cho dù anh ấy thế nào, có thân phận gì địa vị gì, có tiền hay không thì tôi cũng sẽ ở bên anh ấy”.

“Chúng tôi là vợ chồng thì nên cùng chung hoạn nạn, anh ấy khó khăn thì còn tôi có thể kiếm tiền, có thể nuôi cả hai người, không cần người khác phải lo lắng!”

Liễu Chiêu Phong bị nói thẳng mặt như vậy thì ngậy ra, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Bạch Diệc Phi đã không còn gì nữa mà Lý Tuyết vẫn muốn ở bên cạnh anh, thậm chí còn muốn tự mình kiếm tiền nuôi gia đình! Mẹ kiếp!

Buồn cười biết bao nhiêu! Lại đau lòng biết mấy!

Bạch Diệc Phi lại cảm thấy trái tim ấm áp, nhìn Lý Tuyết vì mình mà lên tiếng, lại còn biểu lộ lòng mình để bảo vệ anh, nếu không phải địa điểm không thích hợp thì anh nhất định sẽ “yêu thương” cô một phen.

“Vợ à...”, lòng Bạch Diệc Phi ấm áp, ánh mắt sáng bừng nhìn cô.

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi, đột nhiên lại cảm thấy xấu hổ, vì thế né tránh ánh mắt của anh: “Chúng ta về đi!”

“Ừ”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, kéo Lý Tuyết định rời đi, nhưng Liễu Chiêu Phong vẫn không cam tâm mà kéo cổ tay cô.

“Tuyết Nhi, em nói cho anh, anh có chỗ nào không bằng hấn?”, gã gân như gào lên.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì lập tức quay người túm lấy tay gã: “Bỏ ra!”

“Tao không buông!”, trong mắt Liễu Chiêu Phong, Bạch Diệc Phi là một người sắp chết, gã hoàn toàn không sợ anh, thậm chí còn cười nhạo anh: “Bạch Diệc Phi, người sắp chết thì không có quyền có được Lý Tuyết!”

Ánh mắt Bạch Diệc Phi hơi trầm xuống, bóp chặt cổ tay Liễu Chiêu Phong.

“Rắc!”

“A!”

Liễu Chiêu Phong kêu lên thảm thiết, lập tức buông tay Lý Tuyết ra: “Mẹ nó! Bạch Diệc Phi, mày dám ra tay với tao?”

Bạch Diệc Phi lúc này đã không còn yếu đuối như trước nữa, anh bóp mạnh một cái, cổ tay Liễu Chiêu Phong đã gãy rồi, âm thanh phát ra vừa rồi là tiếng xương gãy.

Bạch Diệc Phi kéo Lý Tuyết lùi lại, còn mình thì đứng chắn trước người cô, lạnh lùng nói: “Thằng nào dám động tay động chân với Tuyết Nhi tao đều không bỏ qua!”

Liễu Chiêu Phong đỡ cổ tay của mình, đau đớn mức khuôn mặt vặn vẹo, nhưng gã vẫn nhân cơ hội này mà hạ thấp Bạch Diệc Phi: “Tuyết Nhi, em đã thấy chưa? Bạch Diệc Phi chỉ là một tên lỗ mãng!”

“Gặp chuyện thì chỉ biết động tay động chân, người như vậy không thể đem đến hạnh phúc cho em!”

“Hơn nữa, Tuyết Nhi, em phải nhìn rõ tình hình hiện tại, Bạch Diệc Phi không thể sống mà rời đi!”

“Vì thế, em đừng cố chấp nữa, anh mới là bên đỡ tốt nhất cho em!”

Lý Tuyết còn chưa lên tiếng, Bạch Diệc Phi đã đập bay Liễu Chiêu Phong.

“Rầm!”

“A!”

Nhất thời, tiếng kêu lũ lượt vang lên trong đại sảnh, mọi người cũng vội vàng tránh ra bốn phía.

Diệp Hoan và Phùng Tiên Tiên thấy vậy thì không thể không đứng ra.

“Bạch Diệc Phi, đây là hôn lễ của tôi, không phải là nơi để anh gây chuyện!”

Phùng Tiên Tiên lạnh mặt nhìn anh: “Bạch Diệc Phi! Anh đến đây làm gì? Nơi này không chào đón anh!”

Mọi người đều quay qua nhìn.

Lời Lý Tuyết vừa nói khiến người ta sinh hảo cảm, nhưng Bạch Diệc Phi động quyền động cước khiến mọi người không vui.

“Hôn lễ của chủ tịch Diệc mà cũng dám phá, đúng là không biết trời cao đất dày!”

“Đúng như cậu chủ Liễu nói, chỉ biết động tay động chân”.

“...”.

Mọi người đều lên tiếng chỉ trích Bạch Diệc Phi.

Khuôn mặt anh vẫn không có cảm xúc gì, Lý Tuyết lại rất lo lắng.

Cô không muốn Bạch Diệc Phi rơi vào cảnh này, cũng không muốn anh bị những người ở đây chỉ trích.

“Chuyện này liên quan gì đến chồng tôi? Nếu không phải Liễu Chiêu Phong cứ lôi lôi kéo kéo tôi thì sao chồng tôi ra tay được?”, Lý Tuyết đứng ra nói.

“Xin hỏi, chồng không nên bảo vệ vợ mình khỏi sự làm phiền của những người đàn ông khác ư? Hơn nữa, các người muốn đứng im mà nhìn vợ mình bị người khác quấy rối à?”

Nghe vậy mọi người đều ghen hòng.

Lý Tuyết nói rất đúng, đây là chuyện mà mỗi người đàn ông đều nên làm, thậm chí có người còn ra tay nặng hơn. Dù sao không có thằng đàn ông nào chịu được tên đàn ông khác nhòm ngó vợ mình!

Liễu Chiêu Phong lúc này mới bò dậy. Lời Lý Tuyết nói khiến gã càng không cam tâm cùng đổ ky, phần nộ cùng tuyệt vọng.

Cho dù gã có làm gì, nói thế nào, có thân phận và địa vị ra sao, thậm chí bây giờ có mạnh hơn Bạch Diệc Phi thì Lý Tuyết vẫn không thềm để tâm

đến gã!

“Mẹ nó! Hôm nay ông đây liều mạng với mày!”

Liễu Chiêu Phong gào lên, xông về phía Bạch Diệc Phi.

“Cẩn thận!”

Lý Tuyệt hoảng hốt kêu lên, định kéo Bạch Diệc Phi né tránh.

Nhưng phản ứng của anh còn nhanh hơn cô. Ngay khi Liễu Chiêu Phong xông đến, anh đã đẩy cô sang một bên còn mình thì tiếp đòn.

Liễu Chiêu Phong không biết võ, lúc này gã chỉ vì không cam tâm cùng phần nộ mà xông đến, trong mắt Bạch Diệc Phi thì yếu như sên.

Bạch Diệc Phi nhảy lên, đập trúng ngực Liễu Chiêu Phong, sau đó lại vũng vàng tiếp đất.

“Rầm!”

Liễu Chiêu Phong lại bị đập bay lần nữa, thậm chí khoe miệng còn có vết máu chảy ra. Một cước vừa rồi của Bạch Diệc Phi khiến gã nôn ra máu.

Mọi người thấy vậy thì kinh hãi, Bạch Diệc Phi quá mạnh rồi đi!

Diệp Hoan cau mày, Bạch Diệc Phi luyện tập một tháng trời quả không vô ích, anh đã trở nên mạnh hơn trước rất nhiều.

Nhưng thế thì thế nào? Một loạt cao thủ ở thủ đô tấn công thì anh có thể sống được chắc?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 474

“Bạch Diệc Phi!”

Diệp Hoan lớn tiếng kêu lên: “Đừng có mà không biết xấu hổ!”

Đây là hôn lễ của gã, giờ lại bị Bạch Diệc Phi phá như thế thì sao hôn lễ có thể tiếp tục được chứ.

“Bảo vệ đâu”.

Diệp Hoan gọi bảo vệ đến: “Đá bọn họ ra ngoài!”

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng: “Không cần anh đuổi. Tôi cũng chẳng thèm đến hôn lễ này của anh đâu, tôi chỉ đến báo thù thôi”.

“Báo thù?”, Diệp Hoan sững sờ: “Anh muốn làm gì? Báo thù cái gì?”

Trong lòng Phùng Tiên Tiên đột nhiên luống cuống. Bạch Diệc Phi đến đây tìm cô ta báo thù sao? Chẳng qua cô ta chỉ mắng Bạch Diệc Phi mấy câu, làm khó Trần Hạo một chút thôi, chỉ vậy mà đã muốn trả thù cô ta hả?

Phải nói là Phùng Tiên Tiên thật sự suy nghĩ quá nhiều.

Bạch Diệc Phi nói báo thù, chính là báo thù thay cho Long Linh Linh.

Ngay sau đó Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn chăm chăm vào Diệp Hoan: “Vừa rồi tôi có hỏi anh Long Linh Linh đang ở đâu, anh lại nói là không biết! Ha ha, thế mà anh lại để cho hai người đàn ông đánh đập Long Linh Linh hả?”

Diệp Hoan hơi giật mình, gã lập tức nhìn Bạch Diệc Phi bằng ánh mắt nghi ngờ: “Tôi không nói dối, tôi thật sự không biết!”

“Thật sự không biết?”, Bạch Diệc Phi trực tiếp lấy điện thoại từ trong túi ra.

Sau khi nhìn thấy điện thoại thì Diệp Hoan ngây ngẩn cả người, gã lập tức nói: “Đây không phải điện thoại của tôi”.

“Mẹ nó, vậy anh nói cho tôi nghe thử xem là của ai?”, Bạch Diệc Phi đột nhiên hét lên một câu.

Sắc mặt Diệp Hoan rất khó coi, nhưng gã vẫn không mở miệng.

Lúc này, Liễu Chiêu Phong đứng lên: “Là của tôi”.

Bạch Diệc Phi đột nhiên quay đầu nhìn sang: “Là mày?”

“Đúng vậy!”, Liễu Chiêu Phong lau sạch máu trên khóe miệng, gã cười nhạo một tiếng: “Long Linh Linh dám phản bội tao, chẳng lẽ cô ta không nên bị trừng phạt sao? Hơn nữa cô ta còn cầm theo một tỷ chạy trốn, không lẽ lại bỏ qua thế hả?”

“Chính tao sai người đánh cô ta!”, Liễu Chiêu Phong cười gằn một tiếng, gã quay người lại nói với Lý Tuyết: “Tuyết Nhi, em nhìn thấy rồi chứ? Hắn ta đang lo lắng cho người phụ nữ khác, báo thù cho người phụ nữ khác. Vốn dĩ hắn ta chẳng hề yêu em như những gì em nghĩ đâu, nói không chừng hắn ta đã sớm mèo mả gà đồng với với con nhỏ trợ lý đó rồi đấy!”

“Anh câm miệng ngay!”, Lý Tuyết trừng mắt nhìn Liễu Chiêu Phong.

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì ánh mắt tối sầm lại. Giờ phút này anh không dám xoay người lại nhìn biểu cảm của Lý Tuyết. Anh biết Lý Tuyết yêu anh, thế nhưng anh lại sợ Lý Tuyết sẽ hiểu lầm.

Lý Tuyết không để ý đến Bạch Diệc Phi, cô lạnh lùng nói: “Liễu Chiêu Phong, anh đừng nói mấy lời thế này nữa. Dù cho có chuyện gì xảy ra thì tôi vẫn sẽ bên cạnh Bạch Diệc Phi. Tôi đã chọn anh ấy rồi thì cả đời này sẽ không bao giờ thay đổi”.

“Hơn nữa tôi hoàn toàn không tin mấy lời anh vừa nói!”

Đúng vậy, Lý Tuyết không tin.

Ba năm nay Bạch Diệc Phi đối xử với cô ra sao, trong lòng cô hiểu rõ nhất. Một người đàn ông vì bảo vệ cô mà không thèm để ý đến tính mạng của mình, người đó có thể căm sừng cô sao?

Đương nhiên là không rồi!

Vậy nên Lý Tuyết tin tưởng anh, tin tưởng Bạch Diệc Phi làm như vậy nhất định là có nguyên nhân.

Không phải vừa rồi anh cũng đã nói sao? Long Linh Linh bị bắt, còn bị hành hạ, Bạch Diệc Phi muốn báo thù cho cấp dưới là sai sao?

Liễu Chiêu Phong nghe thấy câu nói của cô thì tròn tròn mắt.

Gã cứ nghĩ như thế sẽ khiến Lý Tuyết nghi ngờ Bạch Diệc Phi, thậm chí có thể cô sẽ thất vọng về Bạch Diệc Phi, nhưng kết quả hoàn toàn khác với dự đoán của gã.

Nhưng lúc này gã sẽ không kích động như vừa rồi nữa, gã không phải đối thủ của Bạch Diệc Phi, không thể tự mình bước lên cho người ta đánh được.

Bạch Diệc Phi không phải đến để báo thù cho Long Linh Linh sao? Được thôi, gã sẽ cho hắn ta biết cuối cùng Long Linh Linh sẽ thảm hại cỡ nào!

“Long Linh Linh đúng là do tao sai người bắt lại, đánh cô ta cũng là chủ ý của tao. Tao có thể nhìn thấy hết sau camera. Mỗi vết roi hằn lên cơ thể mềm mại của cô ta, từng roi từng roi một, Long Linh Linh kêu la thảm thiết. Loại cảm giác này thật sự quá phê!”

Liễu Chiêu Phong cố gắng miêu tả tình cảnh lúc đó: “Mày biết không, da dẻ cô ta mềm mịn như vậy, mỗi một roi quất xuống đều khiến da tróc thịt bong, máu văng tung tóe...”

“Mày muốn chết!”

Liễu Chiêu Phong thành công chọc giận Bạch Diệc Phi. Bạch Diệc Phi bước lên đánh thẳng vào mặt Liễu Chiêu Phong. Liễu Chiêu Phong kêu thảm một tiếng, sau đó gã nhủ ra một chiếc răng đầy máu.

“A! A! Bạch Diệc Phi! Mày...”

Bạch Diệc Phi đánh gã mấy đấm liên tiếp cũng không thể ngúi giận.

Lúc này Diệp Hoan vội vàng nói với bảo vệ: “Nhanh lên, kéo anh ta ra!”

Thật ra trước khi Diệp Hoan nói thì đám bảo vệ này đã hành động rồi, nhưng sức lực của Bạch Diệc Phi quá lớn, mấy người bọn họ cũng không kéo ra nổi.

Cho đến khi Bạch Diệc Phi nới lỏng tay thì mấy tên bảo vệ mới kéo Bạch Diệc Phi lùi về sau mấy bước, sau đó cả đám theo quán tính nghiêng ngã suýt ngã.

Bạch Diệc Phi hơi thở dốc, hai mắt anh nhìn chăm chăm Liễu Chiêu Phong. Vốn dĩ anh tưởng Diệp Hoan bắt Long Linh Linh, không ngờ lại là Liễu Chiêu Phong!

Vừa hay anh không động vào được Diệp Hoan, nhưng giết một tên Liễu Chiêu Phong thì hoàn toàn có thể.

Mà Liễu Chiêu Phong hiện tại đã hoàn toàn tuyệt vọng. Dù gã có làm gì thì Lý Tuyết cũng không thèm mở mắt ra nhìn gã, giờ gã cũng chẳng thèm quan tâm hình tượng mình trước mặt Lý Tuyết nữa.

Ngược lại Diệp Hoan khẽ nhíu mày nhìn Liễu Chiêu Phong, nhưng cuối cùng gã vẫn không nói gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 475

Diệp Hoan cau mày nhìn Bạch Diệc Phi: "Bạch Diệc Phi, đừng quá kiêu ngạo! Anh cho rằng Diệp Hoan tôi dễ bị ức hiếp sao?"

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng: "Tôi kiêu ngạo sao?"

"Sao không nói Liễu Chiêu Phong kiêu ngạo hả?"

"Bất trợ lý của tôi, còn đánh đập cô ấy. Sao không nói cho mọi người nghe đi?"

"Hơn nữa hắn ta còn muốn cướp vợ tôi ngay trước mặt tôi!"

"Nếu tôi không đánh hắn ta thì tôi còn xứng mặt đàn ông không hả!".

Diệp Hoan nghe vậy thì yên lặng nhìn Bạch Diệc Phi.

Những người trong hội trường dường như lặng đi.

Chuyện này là sao?

Đúng là nhà giàu lắm chuyện khuất tất mà!

Mọi người đều là dân thường thấp cổ bé họng, để bảo vệ bản thân đương nhiên bọn họ sẽ không xen vào chuyện này, chỉ yên lặng quan sát thôi.

Liễu Chiêu Phong bị Bạch Diệc Phi đánh cho không dậy nổi, gã vẫn nằm trên mặt đất, mà tên đó lại giống như con gián đánh mãi không chết, vẫn mạnh mẽ miệng: "Ông đây kiêu ngạo thì sao? Ông vốn có tư cách để kiêu ngạo!"

"Bây giờ mày không phải chủ tịch của tập đoàn Hào tước nữa? Mày kiêu ngạo cái đéch gì!"

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng: "Ai bảo phải có thân phận địa vị mới được kiêu ngạo? Tao không có gì thì tao vẫn kiêu ngạo như thế đó, mày làm gì được tao?"

Liễu Chiêu Phong nghẹn lời, gã thật sự không biết trả lời thế nào.

Diệp Hoan lại lên tiếng: "Bạch Diệc Phi, tôi sẽ không nói những chuyện kia nữa, giờ anh đã phá hỏng hôn lễ của tôi, anh tính chuyện này như thế nào?"

"Tính thế nào ấy hả", Bạch Diệc Phi chế nhạo: "Tính cái mẹ gì!".

Diệp Hoan đột nhiên khựng lại, sau đó sắc mặt trầm xuống.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ, người này quả thật rất to gan, không chỉ đánh người mà còn nói năng ngạo mạn như vậy, ngay cả Diệp Hoan cũng khâm phục dững khi đó.

Lý Tuyết có chút chột dạ, hiện tại đã ồn ào đến mức này, phải giải quyết thế nào đây?

Bạch Diệc Phi hoàn toàn không lo lắng, nhưng trước đó anh cảm thấy nên để Lý Tuyết đi trước.

"Vợ à, em có thể đến bãi đậu xe đợi anh không?"

Lý Tuyết hơi giật mình, cô hỏi lại: "Anh định làm gì?"

Cô không ngu ngốc đến nỗi không nhận ra anh đang muốn tách cô ra.

Bạch Diệc Phi khẽ mỉm cười: "Không có gì, đợi chuyện này kết thúc thì chúng ta sẽ trở về".

"Được", Lý Tuyết cắn môi, dù biết lời anh nói không đáng tin, nhưng cô không muốn Bạch Diệc Phi lo lắng cho mình, vì thế đã gật đầu đồng ý.

Bạch Diệc Phi bảo Lý Tuyết đi, Diệp Hoan cũng không để nhân viên bảo vệ ngăn lại, Liễu Chiêu Phong muốn nói gì đó nhưng Diệp Hoan lại

mắng: "Liễu Chiêu Phong, đủ rồi!"

Liễu Chiêu Phong nhìn Lý Tuyết đi ra ngoài rồi khuất dạng, dù gã không cam lòng cũng không làm được gì cả, hiện giờ gã phải nghe lời Diệp Hoan.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc nhìn Liễu Chiêu Phong, nhưng anh cũng không quan tâm mà chỉ nhếch mép nói: "Bây giờ tao có thể thoải mái ra tay được".

Bạch Diệc Phi đến trước mặt Liễu Chiêu Phong, anh lập tức dùng tốc độ không ai ngờ tới đâm một đâm.

Liễu Chiêu Phong chật vật hồi lâu mới đứng dậy được, lúc này gã lại bị Bạch Diệc Phi đánh tiếp.

"Á!"

"Á!"

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Bạch Diệc Phi dùng hết sức lực đánh Liễu Chiêu Phong, dường như muốn đánh chết gã.

Tuy nhiên Diệp Hoan đương nhiên không để chuyện này xảy ra.

"Ngờ ra đấy làm gì?", sau khi Diệp Hoan la lên thì đám bảo vệ vội vàng chạy tới.

Bạch Diệc Phi bị nhân viên bảo vệ giữ lại, nắm đấm của anh cũng chậm lại rất nhiều. Bạch Diệc Phi lập tức vùng dậy giơ chân đá.

"Bụp!"

"Bụp!"

Vài nhân viên bảo vệ bị Bạch Diệc Phi đạp ngã xuống đất.

Tất cả mọi người đều sững sờ, mạnh thật sự?

Có hẳn mấy nhân viên bảo vệ đây? Vậy mà một đạp đã đá bay một người rồi.

Sắc mặt Diệp Hoan vô cùng kém: "Một đám vô dụng!"

Đúng lúc này một nhóm cảnh sát bất ngờ ập vào.

"Đứng nguyên!"

Âm thanh này khiến mọi người sợ hãi, tại sao cảnh sát lại tới?

Diệp Hoan nhìn thấy cảnh sát thì cau mày: "Ai gọi cảnh sát?"

Giọng nói gã rất nhỏ, gã không định hỏi ai cả, nhưng Phùng Tiên Tiên đứng bên cạnh nghe được đã trả lời: "Là em báo".

"Bạch Diệc Phi thật sự quá kiêu ngạo, còn dám ra tay đánh người, nếu không gọi cảnh sát thì đám cưới của chúng ta sẽ hỏng mất!"

Vừa rồi Phùng Tiên Tiên không phản ứng gì, thật ra cô ta đã bí mật gọi điện cho cảnh sát, chỉ cần cảnh sát đến và nhìn thấy Bạch Diệc Phi gây rối đám cưới, còn đánh nhau ở nơi công cộng thì chắc chắn sẽ bị đưa đến đồn cảnh sát.

Cô ta nghĩ đây là cách tốt, cũng nghĩ rằng bản thân đã giúp Diệp Hoan giải quyết rắc rối, vì vậy cô ta nói một cách rất tự hào.

Nhưng Diệp Hoan lập tức sa sầm mặt, gã nhỏ giọng hét lên: "Ai bảo em gọi cảnh sát?"

Phùng Tiên Tiên giật mình: "Em..."

Diệp Hoan nhắm mắt hít sâu một hơi: "Câm miệng, giờ đừng nói gì!"

Sau khi cảnh sát xuất hiện thì Bạch Diệc Phi cũng dừng lại, còn Liễu Chiêu Phong thì nằm trên mặt đất, khuôn mặt gã sung tấy vì bị đánh, nếu

không nhìn kỹ thì thật sự không thể nhận ra gã là ai.

“Làm sao vậy?”, một cảnh sát dẫn đầu đi tới trước mặt Bạch Diệc Phi:
"Anh là người đánh nạn nhân và gây chuyện hả?"

Bạch Diệc Phi thản nhiên nhìn người cảnh sát trước mặt, vẻ ngoài chừng ba mươi đến bốn mươi tuổi, trông rất hiền hậu, nhưng trong sự hiền hậu lại toát lên vẻ đơan chính và uy nghiêm.

“Tôi chỉ đánh người chứ không gây chuyện”, Bạch Diệc Phi nhẹ giọng đáp.

Cảnh sát trưởng khá bất ngờ, anh ta cũng chưa bao giờ gặp một người trực tiếp như vậy, nhưng ông ta cũng tự giới thiệu: "Tôi tên là Kim Đường, là cảnh sát trưởng khu vực này. Tôi đã tận mắt nhìn thấy anh đánh ai đó, vì vậy anh phải đi theo tôi về đồn, mời anh hợp tác cho”.

Bạch Diệc Phi không đáp.

Kim Đường lấy còng tay ra: “Đi thôi!”

Bạch Diệc Phi liếc mắt nhìn Diệp Hoan, anh duỗi tay ra.

Bạch Diệc Phi vì chuyện của Tần Hoa nên không chống đối lại cảnh sát, anh biết chuyện này là bắt buộc nên cũng không từ chối.

Đúng lúc này một người khác đã đi tới đại sảnh.

“Chờ một chút!”, người đàn ông này là Vương Lâu.

Wương Lâu mặc vest đen đi vào, sau lưng là hai vệ sĩ vạm vỡ.

"Xin chào cảnh sát, tôi là Vương Lâu, cũng là chủ của khách sạn này. Chắc có hiểu lầm gì rồi".

“Hiểu lầm?”, Kim Đường không quan tâm cậu ta là ai, anh ta chỉ quan tâm đến vấn đề hiểu lầm? Anh ta tận mắt chứng kiến cảnh Bạch Diệc Phi đánh người tới tấp mà.

Vương Lôu cười nhẹ nói: "Đây là bạn tôi. Cậu ấy không đến đây gây rối, mà là được mời dự đám cưới".

"Về vụ đánh này thì thật ra là vở kịch vui tôi sắp xếp cho cô dâu chú rể. Cũng là để kích hoạt bầu không khí. Nghe thì có vẻ nghiêm trọng, nhưng thật ra không phải đánh thật".

Kim Đường ngẩn ra nhìn Vương Lôu: "Mặt mũi thành thế này mà không phải là đánh người thật ấy hả?"

Vương Lôu cười nhẹ: "Thật ra hai người họ thường xuyên đánh đấm giao lưu, mặt mũi bầm tím sưng tấy cũng là chuyện thường. Quan hệ của bọn họ rất tốt, phải không?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 476

Vương Lô nhìn Liễu Chiêu Phong với ánh mắt cảnh giác, còn ánh mắt Liễu Chiêu Phong thì sáng quắc lên, dường như nghĩ đến gì đó nên lúc này mới nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Chúng tôi chỉ đùa nhau thôi mà”.

Kim Đường thấy thế thì khẽ chau mày, rõ ràng là mọi chuyện không phải như vậy, vì thế nói với Liễu Chiêu Phong: “Có phải anh bị uy hiếp nên mới nói như thế không? Nếu là vậy thì anh có thể nói thật với chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ đòi lại công bằng cho anh”.

Liễu Chiêu Phong chỉ vào miệng súng đỏ của mình nói: “Đồng chí cảnh sát ơi, tôi không bị uy hiếp gì cả, thật đấy ạ. Chúng tôi chỉ đùa chút thôi, trước đây cũng như vậy mà”.

Lúc này, Diệp Hoan cũng đi ra nói: “Thưa anh cảnh sát, tôi có thể làm chứng anh ấy nói đều là thật. Chúng tôi đều là bạn, tôi cũng thường xuyên nhìn thấy họ như vậy, vì vậy anh hiểu nhầm rồi”.

Kim Đường nhìn họ một cái, trầm giọng nói: “Nếu đã vậy thì ai đã báo cảnh sát? Các người làm như này là báo động giả, làm lãng phí lực lượng của chúng tôi”.

Vương Lô khẽ cười, nói: “Điều này thì tôi không biết”.

Diệp Hoan lắc đầu, cũng với bộ dạng không biết gì. Phùng Tiên Tiên thì nấp sau lưng Diệp Hoan, không nói một lời. Còn Bạch Diệp Phi cũng không nói gì mà nhìn Vương Lô và Diệp Hoan với ánh mắt khác thường.

Vương Lô trước đó đã phản bội anh, dùng đủ mọi cách cướp đoạt tập đoàn Hầu Tước, không những thế còn ngầm giở nhiều trò ngáng chân anh, hai ngày trước còn phái người đến giết anh. Nhưng hôm nay cậu ta lại ra mặt nói giúp anh, đây là ý gì? Vương Lô muốn làm gì?

Còn Diệp Hoan, ân oán giữa bọn họ không cần nói thêm nữa. Ban nãy gã vẫn còn hô to hét lớn với anh, vậy mà giờ lại nói giúp anh. Trong chuyện

này nhất định có vấn đề.

Càng không nói đến Liễu Chiêu Phong, không ngờ gã lại thừa nhận họ chỉ đùa nhau thôi. Không ai hiểu rõ hơn anh, Liễu Chiêu Phong mong anh chết quá đi ý chứ, thế mà dám nói trước mặt cảnh sát là bạn thân? Đúng là trò cười.

Thái độ khác thường của ba người khiến Bạch Diệc Phi càng thêm cảnh giác.

Kim Đường không thấy ai đứng ra nói là mình báo cảnh sát, cuối cùng đành cảnh cáo vài câu rồi dẫn người của mình rời đi.

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Thật sự cảm ơn mấy người bạn, tôi còn có việc, đi trước nha”, nói xong anh đứng lên rời khỏi phòng lớn.

Liễu Chiêu Phong không cam tâm, dựa vào đâu gã bị đánh thành ra bộ dạng này mà Bạch Diệc Phi lại ung dung rời đi? Vì thế mà Liễu Chiêu Phong định gọi giật Bạch Diệc Phi lại.

“Đủ rồi”, Diệp Hoan quát lên một tiếng, nói: “Còn chưa đủ mắt mặt sao?”

Liễu Chiêu Phong nghe thấy vậy thì trợn trừng mắt nhìn Diệp Hoan, nói: “Mẹ kiếp! Anh có bị đánh đâu, tất nhiên anh không bận tâm rồi. Anh nhìn xem tôi bị đánh thành ra bộ dạng gì?”

Diệp Hoan chau mày, quét nhìn khách quý một lượt, trầm giọng nói: “Các vị, thật xin lỗi, để mọi người phải xem trò cười rồi. Đợi lát nữa sẽ đổi sang bữa tiệc mới, mọi người cứ ăn uống no nê. Tôi vẫn còn chút chuyện, không thể tiếp mọi người được, thật lòng xin lỗi”.

“Đi thôi”, Diệp Hoan nói xong thì kéo Phùng Tiên Tiên rồi lại liếc mắt với Liễu Chiêu Phong và Vương Lâu.

Thấy vậy bốn người liền rời khỏi phòng lớn.

Quan khách trong phòng liếc mắt nhìn nhau, hôm nay đúng là được xem vở kịch hay. Nhưng họ vì suy nghĩ đến tiền đồ của mình nên vẫn không dám nói năng linh tinh.

Nếu như Diệp Hoan đã nói sẽ có bữa tiệc mới, vậy thì họ sẽ đợi, đến bữa tiệc thì chỉ cần được ăn uống no nê là được.

...

Sau khi Bạch Diệp Phi rời đi thì anh đến bãi đỗ xe.

“Anh không sao chứ?”, Lý Tuyết nhìn thấy Bạch Diệp Phi thì nhanh chóng xuống xe rồi đi đến trước mặt anh.

Trong lòng Bạch Diệp Phi thấy âm áp, nói: “Không sao, anh rất ổn”.

“Chồng à, mặc dù không còn tập đoàn Hải Tước nhưng không sao, em có thể kiếm tiền nuôi cả nhà. Chẳng phải chúng ta vẫn còn công ty đá quý Phúc Thụy sao?”

Lý Tuyết nói rất nghiêm túc, trong mắt tràn đầy vẻ kiên định và mong đợi.

Trong lòng Bạch Diệp Phi thấy cảm động rồi lại nghĩ đến những nghi ngờ trước đó, hỏi: “Sao em lại đến đây?”

Tôi qua mới đến thăm Lý Tuyết, hôm nay cô lại ra được rồi. Vương Lâu thả người ra rồi sao?

Cứ coi như Vương Lâu cố ý thả người ra, vậy Lý Cường Đông thì sao? Cô là con gái ruột của ông ấy mà, lẽ nào ông ấy không biết hôm nay nguy hiểm biết nhường nào?

Vừa nghĩ đến đây, Bạch Diệp Phi lại có chút bức tức, đến con gái ruột của mình mà cũng lôi ra để lợi dụng sao?

Lý Tuyết không có cảm giác gì, chỉ thản nhiên đáp: “Hai kẻ canh chừng em nói là tập đoàn Hải Tước đã là của Liễu Chiêu Phong rồi, em thấy lo

cho anh nên nhân lúc họ không để ý nên lén chạy ra”.

“Vợ à...”, Bạch Diệc Phi thấy trong lòng căng thẳng. Lý Tuyết có thể vì anh mà không màng nguy hiểm chạy ra ngoài, chỉ là muốn nói cho anh là không có Hậu Tước thì họ vẫn có thể sống được.

Lý Tuyết tựa vào ngực của Bạch Diệc Phi, cảm nhận được sự ấm áp của anh, nói: “Chồng ơi, chúng ta về nhà đi”.

Bạch Diệc Phi ngưng lại một lúc, ánh mắt sáng ngời. Anh cũng muốn về nhà nhưng hôm nay chắc chắn sẽ là ngày bất bình thường.

“Tuyết Nhi, em về trước được không? Anh vẫn còn chút chuyện cần xử lý”, Bạch Diệc Phi khẽ nói.

Lý Tuyết rời khỏi vòng tay của Bạch Diệc Phi, nhìn anh nói: “Chuyện gì vậy? Em đi cùng anh”.

Bạch Diệc Phi nhìn cô với ánh mắt thản nhiên, nói: “Thật ra anh còn có một bệnh viện tư nhân, là bệnh viện ở chỗ bác sĩ Ngưu đấy, chắc em biết”.

“Ngưu Vọng bảo anh đến bệnh viện ở thành phố, tìm một bác sĩ ngoại khoa”.

Lý Tuyết sau khi nghe thấy thế thì nói: “Vậy chúng ta cùng đi đi”.

“Không đi cùng được”, Bạch Diệc Phi nói tiếp: “Anh Ngưu nói là tính khí bác sĩ đó rất kỳ quái, anh cũng khó khăn lắm mới có được cơ hội này, vì vậy...”.

“Được rồi...”, Lý Tuyết gật đầu, nói: “Vậy... Em đợi anh ở ngoài nha?”

Thật ra Lý Tuyết không yên tâm Bạch Diệc Phi một mình ở thành phố Bắc Hải, cô sợ có người gây bất lực đối với anh.

Bạch Diệc Phi cũng biết được suy nghĩ của Lý Tuyết, trong lòng anh cảm động nhưng cũng không thể bỏ mặc cô ấy. Anh không muốn cô gặp bất cứ nguy hiểm gì.

“Không phải là còn chuyện của đá quý Phúc Thụy sao? Em đi mấy ngày rồi, em nên quay về xử lý đi, dù sao em mới là sếp của công ty mà”.

“Hơn nữa, em không cần lo lắng cho anh đâu, hiện giờ thân thủ của anh tốt lắm, lại có Bạch Hồ và Từ Lãng đi cùng, tuyệt đối không có vấn đề gì đâu”, Bạch Diệc Phi nói chắc chắn.

Cuối cùng thì Lý Tuyết cũng miễn cưỡng tin lời Bạch Diệc Phi, cô lái xe của anh rời đi.

Bạch Diệc Phi đứng một lúc rồi mới xoay người đến xe của đám Bạch Hồ.

Bạch Hồ và Từ Lãng ở trên xe đều quan sát Bạch Diệc Phi, thấy anh lên xe, Từ Lãng lên tiếng: “Nếu sống thì có thể quay về gặp vợ của anh rồi”, một câu nói khiến Bạch Diệc Phi sửng người.

Đúng thế, nếu sống thì anh có thể quay về gặp Lý Tuyết rồi. Bất luận hôm nay gặp chuyện gì, bao nhiêu cao thủ thì anh cũng không thể chết được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 477

Ánh mắt Bạch Diệc Phi kiên định hơn rất nhiều.

“Cứ giải quyết Liễu Chiêu Phong trước đã”, trước đó anh và Liễu Chiêu Phong vẫn còn món nợ, cộng với chuyện gã làm với Long Linh Linh và Lý Tuyết hôm nay đều khiến Bạch Diệc Phi cảm thấy không nên để kẻ này sống trên thế giới này được nữa.

...

Trong phòng nghỉ của biệt thự Hải Cảnh, sau khi vào nhà thì Liễu Chiêu Phong nổi nóng: “Các người có ý gì vậy?”

“Cứ dễ dàng thả cho Bạch Diệc Phi đi vậy sao?”

Diệp Hoan nhìn Liễu Chiêu Phong, phẫn nộ nói: “Đồ ngu”.

“Mẹ kiếp...”, Liễu Chiêu Phong bị kích cho bực tức, lúc này muốn ra tay đánh Diệp Hoan.

Vương Lô kịp thời đi lên trước nắm chặt lấy Liễu Chiêu Phong, nói: “Cậu bình tĩnh chút”.

Liễu Chiêu Phong buông Vương Lô ra, nói: “Tôi bình tĩnh? Bình tĩnh cái quái gì. Rõ ràng là có cơ hội tốt xử lý Bạch Diệc Phi rồi, thế mà các người lại nói giúp hắn”.

“Sao, các người hối hận rồi à?”

Vương Lô thản nhiên nói: “Không phải là hối hận mà là bù đắp”.

“Bù đắp?”, Liễu Chiêu Phong nói với vẻ không hiểu: “Bù đắp cái gì?”

Vương Lô không đáp lại mà hỏi: “Tôi muốn biết là ai đã báo cảnh sát?”

Nói xong, Phùng Tiên Tiên cúi đầu trả lời: “Là tôi...”.

Cô ta không biết tại sao không thể báo cảnh sát được. Nhưng khi nhìn thái độ của Diệp Hoan, biết gã nổi nóng nên cô ta mới cúi đầu xuống, sợ gã nói cô ta.

Diệp Hoan sau khi nghe thấy lời này thì mắng: “Ngu xuẩn”.

Phùng Tiên Tiên có chút tủi thân, nói với vẻ không phục: “Tại sao không thể báo cảnh sát? Hắn làm loạn đám cưới của chúng ta như vậy mà còn không báo cảnh sát được?”

“Báo cảnh sát? Sau đó hẳn lại được cảnh sát bảo vệ à?”, Diệp Hoan hỏi: “Vậy thì còn giết cái quái gì nữa?”

Hôm nay vốn định giết Bạch Diệc Phi nhưng nếu cảnh sát nhúng tay vào thì giết kiểu gì nữa?

“Hiện giờ chắc Bạch Diệc Phi chuẩn bị về thành phố Thiên Bắc rồi, trận chém giết này mới chỉ bắt đầu thôi”.

...

Đám Bạch Diệc Phi sau khi rời đi thì đến một quán bar rồi đặt một phòng lớn. Đến buổi trưa rồi, họ cũng cần ăn cơm, cũng cần bổ sung thể lực nữa.

Đợi đến chiều sẽ có một trận chiến sinh tử, không có sức lực thì sao đánh với chúng được?

Mười mấy người ngồi vây quanh bàn tròn lớn, Bạch Diệc Phi không cho mọi người uống rượu mà uống trà thôi.

Bạch Diệc Phi đứng lên, bưng chén trà, nói: “Các anh em, tôi lấy trà thay rượu, chúc hôm nay chúng ta đều sống sót trở về”.

“Không, tôi muốn nói là hôm nay tất cả đều phải sống”.

“Nào, cạn chén”.

“Cạn chén”, mọi người đứng lên, tất cả đều lấy trà thay rượu, chạm chén rồi một hơi uống cạn.

Đám người này hoặc là bỏ mạng hoặc là vì tiền nhưng lúc này họ có thể cảm nhận được, đi theo Bạch Diệc Phi, không những có tiền mà họ còn thấy được sự yêu quý và bảo vệ của ông chủ như Bạch Diệc Phi với thuộc hạ, cũng cảm nhận được ông chủ coi trọng anh em.

Sau bữa cơm, mọi người không vội rời khỏi quán bar, Bạch Diệc Phi bảo họ nghỉ ngơi một lát.

Đến hai giờ rưỡi, Trương Hoa Bân gọi điện tới.

“Hôn lễ của Diệp Hoan kết thúc, quan khách cũng tiễn đi hết rồi, họ sắp rời khỏi biệt thự”.

Vừa cúp điện thoại, Bạch Diệc Phi liếc mắt với Trần Ngạo Kiều. Trần Ngạo Kiều hơi hiểu chút, lập tức đứng lên, dẫn một thành viên trong đó rời đi.

...

Ba giờ, cuối cùng Diệp Hoan cũng xử lý xong mọi chuyện, bọn họ cũng phải rời đi. Diệp Hoan dẫn Phùng Tiên Tiên ngồi vào xe Bentley.

Bạch Diệc Phi bị bao nhiêu cao thủ vây giết, vẫn còn thời gian để ý đến gã sao?

Vương Lô ở bên cạnh nhìn Liễu Chiêu Phong, nói với ý vị sâu xa: “Hóa ra cậu không phải là người của hắn”.

Liễu Chiêu Phong quay đầu nhìn Vương Lô, nói: “Đừng tự cho mình là đúng”.

Vương Lô nhún vai nhưng cũng nhắc nhở một câu: “Diệp Hoan nói không sai, cậu nên cẩn thận chút”.

“Cẩn thận cái quái gì”, Liễu Chiêu Phong không để ý, nói: “Bạch Diệc Phi thân mình khó giữ, lẽ nào còn có thể phân thân giết tôi nữa?”

Vương Lôu thấy thế không nói nhiều, xoay người đi vào xe xin của mình rồi rời đi.

Liễu Chiêu Phong phỉ nhổ một cái, nói: “Ai cũng ra về thần bí làm gì? Có bản lĩnh thì tự mình đi giết Bạch Diệc Phi đi”. Sau khi oán trách một câu, Liễu Chiêu Phong vẫn thấy không cam lòng, nhấc chân lên đá xe của mình một cái. Kết quả là chưa nguôi giận được mà chân thì đau.

“Mẹ kiếp”, trong lòng Liễu Chiêu Phong cảm thấy không vui, vì thế lái xe đến KTV. Gã vốn muốn đến quán bar nhưng lúc này quán bar chưa mở nên đành phải chọn KTV.

Gã đến KTV, một mình gọi mấy chai rượu, không bao lâu đã uống hết một chai.

“Dựa vào đâu?”

“Dựa vào đâu mà ông đây không bằng được Bạch Diệc Phi?”

“Hắn là cái quái gì? Chỉ là may mắn chút thôi”.

“Mẹ kiếp, giờ hắn sắp chết rồi mà Lý Tuyết vẫn cố chấp cam tâm đi theo hắn”.

“Coi thường tôi phải không? Tôi muốn xem đợi lúc Bạch Diệc Phi chết rồi em sẽ làm thế nào?”

“Ông đây đợi Bạch Diệc Phi chết rồi sẽ cướp em về tay mình, chả lẽ hắn có thể từ quan tài nhảy ra hay sao?”

“...”, Liễu Chiêu Phong vừa mắng chửi vừa uống rượu, bộc phát hết nỗi không cam tâm và đố kỵ của mình nhưng tất cả đều vô dụng.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 478

“Mẹ kiếp, ai cho phép các người vào đây?”, Liễu Chiêu Phong đang tức giận, lúc này nói.

Nhưng người bước vào không phải là nhân viên phục vụ mà là người đàn ông mặc áo đen.

Người đàn ông đóng cửa phòng lại rồi đi đến trước mặt Liễu Chiêu Phong.

Sau khi nhìn thấy vậy thì gã nhanh trí nấp trong góc, hỏi: “Anh là ai? Muốn làm gì?”

Người đàn ông cúi đầu, giọng nói ồm ồm: “Giết mày”.

Liễu Chiêu Phong trợn trừng hai mắt và rồi...

...

Trong quán bar, Bạch Hồ cúp điện thoại nói với Bạch Diệc Phi: “Phía Trần Ngạo Kiều làm xong việc rồi”.

“Ừm, đi thôi”, Bạch Diệc Phi từng muốn đổi xe khác nhưng anh hiểu rằng, kể cả đổi xe thì đám người kia vẫn tìm ra anh. Chính vì thế, chi bằng không đổi nữa.

Đến đúng lúc lắm, chẳng phải đến giết anh sao? Vậy thì anh sẽ giết chúng trước.

Bạch Diệc Phi cứ thản nhiên lái xe của mình đi trên đường về thành phố Thiên Bắc.

Anh không biết đám người đó ở đâu và sẽ xuất hiện ở chỗ nào nhưng anh có thể chắc chắn là chúng nhất định sẽ lộ diện.

Trên đường đi, tất cả mọi người đều nâng cao cảnh giác. Địa điểm tốt nhất để giết một người, tất nhiên là trên đường hoặc ở nơi xa xôi.

Đoạn đường từ thành phố Bắc Hải đến thành phố Thiên Bắc phải đi qua vùng ngoại ô, sau đó mới lên đường cao tốc được.

Sở dĩ gọi là ngoại ô bởi vì ở đây có rất ít người ở và nhà cao tầng.

Nơi heo hút như này nếu muốn xử lý ai đó cũng là việc dễ dàng và cũng không ai phát hiện ra. Quả nhiên, nơi này vô cùng thu hút sự chú ý của đôi phương.

Bạch Hổ thông qua gương chiếu hậu nhìn thấy mấy chiếc xe màu đen đang đuổi theo họ, vì thế bình tĩnh nói: “Đến rồi đó”.

Bạch Diệc Phi cũng nhìn thấy rồi, anh ừm một tiếng, nói: “Tìm một nơi hẻo lánh rồi dừng lại”.

“Tôi biết rồi”, Bạch Hổ theo như lời Bạch Diệc Phi nói, anh ta tìm một đoạn đường hẻo lánh, sau đó dừng ở nơi cách một km đều không có người dân nào.

Xe của Bạch Diệc Phi dừng lại thì mấy xe đi theo xe của anh cũng dừng lại. Không bao lâu, đoạn đường hẻo lánh này có mười mấy chiếc xe cùng dừng lại. Rồi mấy phút sau, người trên xe đều xuống hết.

Đám người Bạch Diệc Phi tổng cộng mười mấy người bị hơn trăm người vây chặt. Tình huống như này lại xuất hiện. Nhưng khác biệt là đối thủ họ gặp mạnh hơn lần gặp ở biệt thự rất nhiều. Khí thế của những kẻ đến lần này cũng huênh hoang hơn trước. Hơn nữa, vừa xuống xe không nói câu gì mà lấy đao ra xông lại luôn.

Bạch Diệc Phi ánh mắt chăm chú, nói: “Giết! Giết thành đường máu luôn”. Chỉ giết hết được đám này thì họ mới có thể sống sót được.

“Giết”, mọi người cùng hô lên, cũng lấy ra vũ khí của mình xông ra. Trận chém giết bắt đầu diễn ra.

Bạch Diệc Phi xông vào đám đông, anh dùng chiêu thức lúc trước rồi nhấc chân lên. Nhưng đối phương mạnh hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

Cú đá của anh chưa đá lên người kẻ địch thì đã bị người ta ngăn lại rồi vịn tay một cái.

“Bụp”, Bạch Diệc Phi lùi về sau mấy bước rồi ôm ngực của mình.

Mạnh! Quả thật rất mạnh. Đám người này mới là thực lực thật sự của bốn gia tộc lớn. Nhưng vậy thì đã sao?

Hôm nay anh nhất định phải sống. Anh lại xông lên rồi bắt đầu đánh đám loạn hết cả.

Chiêu thức hỗn loạn này khiến kẻ địch không đỡ lại được. Bạch Diệc Phi chiếm ưu thế mấy lần, đoạt cây đao lại rồi nhân cơ hội giết được mấy người. Bạch Hồ thì nhiều kinh nghiệm hơn. Anh ta biết đối phương là cao thủ nên ra tay không nể nang gì.

Còn Từ Lăng võ công yếu hơn Bạch Hồ một chút, nếu gắng gượng khéo sẽ chịu thiệt. Cũng may Từ Lăng giỏi ám sát nên có các kỹ thuật, hiện giờ cũng được coi là có đất dụng võ rồi. Những người còn lại đều là những cao thủ đẳng cấp nên đối phó với những kẻ này cũng không tốn sức lắm.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu thôi. Bởi vì họ chỉ có mười mấy người, còn đối phương có gần một trăm người.

Mười mấy người đấu với trăm người, kết quả đã quá rõ rồi. Nhưng không có ai từ bỏ, không có ai van xin. Bọn họ chiến đấu với hy vọng tìm vinh quang cho mình.

Bọn họ chưa từng gặp ai giống như Bạch Diệc Phi, đứng bên bờ cái chết rồi mà đột nhiên bộc phát ra lực mạnh đến thế, đã thế còn phân chân hơn, khiến người của anh cũng vực dậy tinh thần theo.

“Cứ đợi đi, dù sao thì chúng ta cũng đông người, bọn họ cũng không chịu được bao lâu đâu”.

“Đúng vậy, đợi lúc họ không chịu được thì chúng ta mặc ý chém giết”, cuộc đối thoại này đám Bạch Diệc Phi không nghe thấy. Vì trong mắt các anh chỉ có giết, đợi khi giết hết bọn này thì mới có thể sống được.

Nhưng giống như đám người kia nói, có bùng nổ đến mức nào thì cũng là con người, con người không phải là máy móc. Đánh đấm thời gian dài như vậy cũng sẽ mất sức. Họ bây giờ chỉ không ngừng giơ tay, đá chân và né tránh theo bản năng thôi.

Bạch Diệc Phi cảm thấy cơ thể mình đã tê dại, không còn bất cứ cảm giác gì nữa.

Lúc này, những người còn lại vẫn còn năm sáu mươi người, còn họ thì bị thương toàn bộ rồi, cũng may là vẫn chưa có ai chết.

“Cẩn thận”, Bạch Diệc Phi nghe thấy giọng nói của Từ Lăng, héch mắt lên, một đao đi đến trước mặt, suýt nữa đâm vào tim anh.

Bạch Diệc Phi muốn ra tay, muốn né tránh nhưng anh thật sự không còn sức lực nữa, đến nhắc tay ngăn lại cũng không có.

Đúng lúc này, tiếng súng vang lên.

“Bùm”, tên đứng trước mặt Bạch Diệc Phi trợn trừng mắt, đao dừng lại cách Bạch Diệc Phi chỉ còn hai cm nữa. Tiếp đó, tên đó chết không nhắm mắt ngã sấp xuống đất.

Lúc này, tất cả mọi người đều dừng lại nhìn về hướng súng nổ.

Ở vị trí cách họ không xa có một người đàn ông trung niên tầm ba mươi bốn mươi tuổi, cắt đầu đinh, không có gì đặc biệt nhưng tay hắn cầm một khẩu súng đang nhắm vào họ.

“Người này là ai vậy?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 479

Những người muốn giết Bạch Diệc Phi đều nghi ngờ, còn đám người Bạch Diệc Phi cũng thấy kỳ lạ. Bọn họ không quen người này nhưng ban nãy người này lại cứu Bạch Diệc Phi một mạng. Lẽ nào hắn đến giúp Bạch Diệc Phi sao?

Nhưng hắn là ai? Tại sao lại giúp Bạch Diệc Phi?

Những kẻ đến để giết Bạch Diệc Phi thấy vậy thì quát lớn: “Người của ai kia? Báo tên đi?”

Người đó nghe thấy vậy thì bước từng bước lại nhưng không hề trả lời câu hỏi của họ. Đám người Bạch Diệc Phi thấy vậy thì liếc mắt nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đám người kia không đợi được nữa, nói: “Mẹ kiếp! Ông đây đếch thèm quan tâm mày là người của ai? Cứ giết Bạch Diệc Phi trước đã rồi tính”, nói xong đám đông lại xông lên tấn công Bạch Diệc Phi.

Còn lúc này, người kia giơ súng lên bắn vài phát khiến những kẻ tiến lại gần Bạch Diệc Phi đều sợ hãi và dừng động tác.

Họ đã hiểu, người này đến để giúp Bạch Diệc Phi.

Còn người đó đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi, cầm súng chỉ vào đám đông.

“Mẹ kiếp, đó là người của Bạch Diệc Phi”.

“Giết”.

“Nhưng trong tay hắn có súng”.

Có súng vẫn tốt hơn là binh khí lạnh, tốc độ của súng nhanh, còn bắn được ở cự ly xa. Chỉ cần đám kia tiến lại gần thì sẽ bị súng bắn vỡ đầu, vì

vậy chúng mới do dự.

Bạch Diệc Phi đứng phía sau người đó, trầm giọng hỏi: “Anh là ai?”

“Cái này không quan trọng, quan trọng là tôi đến giúp anh”, người đàn ông đó thản nhiên nói.

Bạch Diệc Phi nheo mắt nhìn hắn, nói: “Anh có mục đích gì?”

Anh không tin một người không quen biết lại không do dự gì mà đến giúp mình, dựa vào cái gì chứ? Chỉ có thể nói là hắn có mục đích khác, thậm chí là muốn độc chiếm công lao.

Chỉ cần bắt được Bạch Diệc Phi thì có thể ép Bạch Vân Bằng xuất hiện. Đến lúc đó lại giết tiếp Bạch Vân Bằng, như vậy hắn sẽ có quyền khai phá Lam Đảo rồi.

Người đàn ông nghe thấy thế thì cười khỏ, nói: “Tôi thật sự đến để giúp anh, không có mục đích gì cả”.

Bạch Diệc Phi không tin lời của hắn nhưng cũng không nói thêm gì. Ít nhất là hiện tại, người đàn ông này đang giúp anh nên anh cũng không ngu gì mà từ chối.

Trong đám người đối diện có người lớn tiếng nói: “Hắn chỉ có một khẩu súng, đạn cũng có hạn. Chúng ta đông người, đợi khi hắn bắn hết đạn rồi thì chúng ta sẽ ra tay”, lời nói vừa dứt thì mọi người như có tinh thần hơn. Chỉ có một khẩu súng, ban nãy bắn ra mấy phát rồi, chắc chắn sẽ còn không quá mười viên đạn nữa. Họ còn năm mươi sáu mươi người, lẽ nào không đánh lại được?

Vì thế, mọi người đều không quan tâm, cứ thế xông lên.

Người đàn ông thấy thế thì phản ứng cực nhanh, hắn kéo Bạch Diệc Phi chạy đi, vừa chạy vừa bắn vài phát về phía sau.

“Bùm, bùm”, lại mấy tiếng vang lên và mấy người ngã xuống.

Bạch Diệc Phi bị kéo chạy đi mấy bước, sau đó mới kịp phản ứng lại. Anh dừng lại rồi nói: “Mẹ kiếp, anh kéo tôi chạy theo à?”

“Nếu không thì thế nào? Anh đánh không lại chúng đâu”, người đàn ông nghiêm túc nói.

Bạch Diệc Phi hất tay người đó ra, nói: “Tôi không phải loại người bỏ mặc anh em của mình đâu, tính mạng của họ cũng quan trọng”, nói xong anh không để ý gì mà quay lại.

“Anh...”, người đàn ông đó bất lực, đành phải quay lại cùng, trong lúc đó còn dùng súng giết được mấy tên nữa.

Bạch Diệc Phi xông lại, bởi vì ban nãy ngưng nghỉ không đánh nên giờ anh cũng có chút sức có thể chiến đấu rồi.

Người đàn ông đó đến bên cạnh anh, vừa bảo vệ anh vừa nói: “Anh cứ ở lại đây thì anh em của anh sẽ liên lụy theo đây”.

“Nếu như anh đi thì đám người kia sẽ không tiếp tục nhằm vào họ nữa”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì kinh ngạc. Sao anh không nghĩ đến điểm này nhỉ? Anh chỉ nghĩ đến việc không thể vứt bỏ anh em của mình nhưng lại không nghĩ, làm như này lại hại họ.

Mọi người hiện giờ đều không trụ được bao lâu nữa, sớm muộn gì cũng chết. Nhưng nếu như anh đi rồi, mục tiêu của đám kia là anh, tất nhiên sẽ không để ý đến đám Bạch Hổ nữa.

Lúc này, Bạch Diệc Phi hiểu ra rồi. Người đàn ông thấy thế liền hét một câu: “Anh đi đi, tôi sẽ yểm trợ cho anh”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, nói với đám Bạch Hổ: “Phải sống”, xong rồi anh không quay đầu lại mà rời đi.

Người đàn ông kia yểm trợ sau người anh, hai người cùng nhau phá vòng vây rồi nhanh chóng trèo lên con xe ở bên ngoài. Người đàn ông lái xe

còn Bạch Diệc Phi ngồi ở ghế phụ.

Đám người kia thấy vậy thì cũng nhanh chóng trèo lên xe đuổi theo.

Còn đám Bạch Hồ lúc này cũng hiểu được ý của Bạch Diệc Phi, trong lòng cảm động vô cùng và cũng kiên định hơn.

“Đuổi theo”, mọi người cũng lên xe đuổi theo.

Ngồi trên xe, Bạch Diệc Phi đặc ý thở hỏn hển nói: “Anh là người của ai?”

“Xin lỗi, tôi không nói được”, người đàn ông vừa tăng tốc vừa đáp.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì cũng không có phản ứng gì, nếu như dễ dàng nói ra thì chuyện đâu đơn giản như vậy.

Bạch Diệc Phi nhìn qua gương chiếu hậu thì thấy chiếc xe đang bám sát xe mình, chau mày nói: “Anh bỏ xa được đám kia không?”

“Thật sự không dám giấu, tôi là tay đua xe đăy”, người đàn ông đặc ý nói, Bạch Diệc Phi sau khi nghe xong thì cũng sững người ra.

Người đàn ông đó biết Bạch Diệc Phi không tin nên đành phải dùng thực lực của mình để chứng minh.

Xe phía sau bám sát, thoạt nhìn như sắp đuổi kịp rồi, người đàn ông đột nhiên tăng tốc rồi bẻ lái, xong rẽ vội sang một đường khác.

Nếu như cả quá trình chuyển hướng đó không giảm tốc độ đã đành nhưng đây hẳn cứ tăng tốc. Sau khi trượt bánh sau thành công thì hẳn vẫn tăng tốc rồi lại bẻ lái.

Kể cả có thắt dây an toàn thì Bạch Diệc Phi cũng bị nghiêng hết bên này bên kia. May là anh nắm chặt tay đở ở trên đầu nên mới không bị văng ra ngoài.

“Anh như này mà cũng gọi là tay đua xe ư?”

Người đàn ông cười, nói: “Đừng vội”.

Tiếp theo Bạch Diệc Phi cũng coi như được chứng kiến một tay đua xe đua xe cừ thế nào, kể cả đây chỉ là xe bình thường.

Xe ở phía sau đâu có trượt bánh sau được đẹp như vậy, chỉ có thể giảm tốc độ để rẽ, sau đó lại tăng tốc đuổi. Còn người đàn ông kia thì có thể nói là tăng tốc đến cực điểm. Cả quá trình đều đi với tốc độ cao, đồng thời còn rẽ trái rẽ phải khiến cho xe phía sau không kịp rẽ. Hoặc là va phải đèn đường hoặc là lao ra đường khác.

Nói tóm lại, phía sau không ngừng vang lên tiếng phanh xe và tiếng xô xe.

Sau khi lái được một đoạn đường, Bạch Diệc Phi đành phải lên tiếng: “Tôi tin anh là tay đua xe rồi”.

“Tin sớm thì tốt biết mấy”, người đàn ông cười đáp.

Bạch Diệc Phi héch mắt lên nhìn hắn, nói: “Tin sớm thì anh đã không lái như vậy rồi?”

“Cũng không hẳn, muốn cắt đuôi bọn chúng thì điều này là bắt buộc”.

Thấy vậy, Bạch Diệc Phi không nói gì nữa. Dựa vào trình độ của người đàn ông này, muốn cắt đuôi đám người kia là có thể nhưng họ đánh giá thấp ý muốn giết Bạch Diệc Phi của đám người kia rồi.

Người phía sau không đuổi kịp thì chúng lại phái đám khác đến, từ phía trước chặn đường của Bạch Diệc Phi lại.

Người đàn ông thấy thế thì nghiêm túc nói: “Ngồi vững nha”, lời nói vừa dứt, người đàn ông tăng tốc xông lại, sau đó nhấc nửa xe lên xen qua giữa hai xe rồi lái đi. Tim Bạch Diệc Phi đập nhanh như muốn bay ra ngoài: “Các anh đua xe thường như này sao?”

“Cũng kiểu đó đó”, người đàn ông nói một câu rồi lại bẻ lái, sau đó lách qua chiếc xe ở phía trước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 480

Sau mấy vòng cua, những xe đó đã biết người lái xe kia kỹ thuật tốt. Nhưng để bắt được Bạch Diệc Phi và giết được anh nên đám người đó dàn hàng ra, khoảng cách giữa hai xe chỉ là mấy cm, coi như chặn đứt đường đi. Chúng không tin, chặn đường kín như này mà đám Bạch Diệc Phi vẫn đi qua được.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy tình huống này, cứ tưởng rằng họ thật sự không qua nổi, trong lòng cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý xuống xe chiến đấu. Nhưng cảnh tượng sau đó khiến anh chờ người ra.

Người đàn ông nói với anh: “Nắm chắc nhé, đừng buông tay ra”, sau đó người đàn ông dừng lại một chút rồi giậm mạnh chân ga, xe liền lao vút đi.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này, trong lòng liền cảm thấy run sợ: “Mẹ kiếp, anh đến giúp tôi hay giết tôi vậy?”

Người đàn ông không đáp lại mà chỉ dùng hành động để nói cho anh thôi. Bởi vì ban này đạp mạnh chân ga quá nên lực lao đi của xe rất lớn. Còn xe đối diện thì cứ đứng yên nên kết quả là xe của họ đâm vào hai xe đối diện.

“Bụp”, xe mà Bạch Diệc Phi ngồi lao ra một con đường khác, còn hai xe bị đâm ra xa, trượt một khoảng rồi mới dừng lại.

“Mẹ kiếp”, Bạch Diệc Phi nhìn xe trước mặt bị đâm, đường phía trước được lưu thông thì anh nhìn với vẻ kinh hãi khó tin.

“Người anh em, anh thật là cừ”, đây là lời nói thật lòng của Bạch Diệc Phi.

Còn đám người đến giết Bạch Diệc Phi thì kinh hãi há hốc mồm ra.

“Như vậy mà cũng đi được sao?”

“Người lái xe là ai vậy? Là Bạch Diệc Phi sao?”

“Không phải chứ? Hắn không muốn sống nữa sao?”

“Nói cái quái gì vậy, còn không mau đuổi theo đi”, nói xong bảy tám chiếc xe nhanh chóng chuyển hướng rồi đuổi theo.

Xe đi đầu tiên đã lao đi rất xa, còn người phía sau kinh ngạc rồi mới lái xe đuổi theo nhưng lúc này cũng mất đi thời cơ tốt để đuổi theo rồi.

Bạch Diệc Phi nhìn qua gương chiếu hậu thì phát hiện xe ở phía sau cách càng ngày càng xa, không bao lâu họ đã đi vào đường cao tốc.

Sau khi đi lên đường cao tốc, xe lại một lần nữa tăng tốc, lần này thật sự bỏ cách những xe phía sau kia một đoạn xa.

Bạch Diệc Phi thở phào, nói: “Người anh em, kỹ thuật của anh thật cừ”.

Người đàn ông cũng thấy nhẹ nhõm hơn chút, nói: “Nói từ trước rồi mà, tôi là tay đua xe đây”.

“Hơn nữa tôi còn là lính đánh thuê nữa”.

Bạch Diệc Phi ngưng lại một chút rồi quay đầu lại nhìn người đàn ông đó, nói: “Thật sự không thể nói cho tôi biết anh là người của ai sao?”

“Chuyện này quan trọng không?”, người đàn ông hỏi.

Bạch Diệc Phi hỏi ngược lại: “Lẽ nào không quan trọng sao?”

Chuyện này tất nhiên là quan trọng rồi, hiện giờ bốn gia tộc lớn cộng với hiệp hội thương mại thủ đô đều muốn đuổi giết anh. Không, không chỉ thế, vì hiệp hội thương mại thủ đô nói là ai giết được Bạch Vân Bằng thì có thể có được quyền khai phá Lam Đảo. Đây là miếng mồi vô cùng hấp dẫn đối với các gia tộc thủ đô. Vì thế, ngoại trừ bốn gia tộc lớn thì còn có những gia tộc khác trong thủ đô cũng đều đang đuổi giết anh.

Vậy thì ai đang ngầm giúp anh, rõ ràng điều này quan trọng hơn cả. Nhưng Bạch Diệc Phi không nghĩ rằng gia tộc thủ đô sẽ giúp anh. Còn thành phố Thiên Bắc thì sẽ càng không thể có người giúp. Vì vậy, anh không có chút manh mối nào.

Người đàn ông không đáp lại anh là chuyện này quan trọng hay không mà chỉ nói: “Hiện giờ, điều quan trọng nhất là dứt ra khỏi bọn chúng”.

“Chẳng phải chúng bị cắt đuôi rồi sao?”, Bạch Diệc Phi hỏi, sau đó lại kinh hãi, hỏi: “Chúng còn có chiêu khác sao?”

Người đàn ông gật đầu, nói: “Còn đó là chiêu gì thì tôi không biết”.

Đám người đó thật sự là không giết được anh thì không từ bỏ.

Cũng phải thôi! Quyền khai phá Lam Đảo có ai mà không muốn chứ?

Không khí trong xe rơi vào trầm mặc, người đàn ông liền lên tiếng: “Anh hãy lấy lại tinh thần, phía sau mới là vở kịch quan trọng”.

“Tôi biết rồi”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Cảm ơn anh”.

Bất luận đối phương là người của ai nhưng ít nhất đã giúp anh, nói cảm ơn cũng là điều nên làm.

Cuối cùng nửa tiếng sau, họ xuống đường cao tốc, cũng đúng lúc này Bạch Diệc Phi nhận được điện thoại của Trương Hoa Bân.

“Xảy ra chuyện rồi, vợ anh bị bắt rồi”.

“Cái gì?”, Bạch Diệc Phi trợn trừng mắt, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Trương Hoa Bân nói đơn giản một lượt: “Tôi làm theo lời anh là theo dõi xe của cô ấy. Sau khi vào thành phố Thiên Bắc thì xe bị chặn lại, có mấy cao thủ trói rồi đưa cô ấy đi rồi”.

“Tôi đoán là họ lập tức sẽ đến tìm anh thôi”.

Lúc này, Bạch Diệc Phi nói: “Dừng xe”.

Người đàn ông ngưng lại một lát, hỏi: “Anh nói cái gì cơ?”

“Tôi bảo là dừng xe”, Bạch Diệc Phi trầm giọng nói.

Người đàn ông với vẻ mặt khó tin, nói: “Anh có biết anh đang nói gì không? Hai người chúng ta mà dừng xe thì có nghĩa là mất mạng đây”.

“Tôi nói là dừng xe”, Bạch Diệc Phi quay đầu lại, hai mắt gắt gao nhìn người đàn ông.

Người đàn ông nhìn thấy ánh mắt đỏ của anh nên không khỏi kinh hãi, lúc này liền dừng xe ở bên đường.

Chỗ này vừa mới vào thành phố Thiên Bắc, là ngoại ô còn là ở bờ biển nữa. Sau khi xe dừng lại thì xe theo sát phía sau cũng dừng lại.

Bạch Diệc Phi và người đàn ông xuống xe, người ở đối diện cũng xuống xe.

Sau khi người ở đối diện xuống xe, còn từ một xe khác dẫn một người con gái xuống, đó chính là Lý Tuyết.

“Tuyết Nhi”, sau khi nhìn thấy Lý Tuyết, đôi mắt Bạch Diệc Phi đỏ ửng.

Bởi vì Lý Tuyết bị trời, hơn nữa trước đó cô ra sức giãy dụa nên giờ quần áo và đầu tóc rối bù cả lên, trên mặt cũng bị tát một cái, đến giờ vẫn còn dấu tay đỏ ửng.

Lúc này, người đàn ông bên cạnh Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng hiểu được tại sao ban nãy Bạch Diệc Phi lại có sắc mặt như vậy và tại sao anh lại chủ động đòi dừng xe lại. Bởi vì Lý Tuyết ở trong tay bọn chúng.

Người đàn ông đó với vẻ mặt phức tạp, hẩn liếc nhìn Bạch Diệc Phi rồi lại nhìn Lý Tuyết, trong lòng thầm than: “Quả nhiên dự liệu của ông chủ là đúng”.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy Lý Tuyết khóc mà càng thêm đau lòng, lửa giận trong lòng cũng tăng lên. Anh lớn tiếng quát: “Người chúng mày muốn bắt là tao, mau thả cô ấy ra”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 481

Kẻ dẫn đầu là người đàn ông mặc áo đen, trên mặt có sẹo. Gã nắm chặt Lý Tuyết, dùng dao kề lên cổ cô, hung dữ nói với Bạch Diệc Phi: “Mẹ kiếp, ai tin lời mày?”

“Chẳng phải người bên cạnh mày có súng sao? Bây giờ mày lập tức cầm súng bắn vào đầu mình. Mày chết thì tao lập tức thả vợ mày ra”.

“Đừng...”, chưa ai lên tiếng nhưng Lý Tuyết đã hét lên.

“Câm mồm”, dao của người đàn ông vạch một vết đỏ trên cổ Lý Tuyết, nói: “Nếu không câm thì giờ tao sẽ giết mày”.

Lý Tuyết không hét nữa mà nhìn Bạch Diệc Phi. Trong ánh mắt của cô đã thể hiện rất rõ ý, cô không muốn Bạch Diệc Phi vì cô mà tự sát.

Còn Bạch Diệc Phi sau khi nghe thấy lời của tên mặt sẹo kia, mặt vô cảm, nói: “Súng đâu”.

Người đàn ông cũng người ra, nói: “Anh điên rồi”.

“Đưa súng cho tôi”, Bạch Diệc Phi phẫn nộ quát lên.

Người đàn ông đó không đưa mà nói: “Anh bình tĩnh chút, anh chết mà bọn chúng vẫn không thả người thì sao? Một mình tôi không đánh lại chúng đâu”.

Bạch Diệc Phi ngưng lại chút, nheo mắt lại nhìn về phía người đàn ông mặt sẹo ở đối diện.

Tên đó nhô ra một bãi, nói: “Hiện giờ mày không có tư cách nói điều kiện với tao”.

Bạch Diệc Phi không đáp lời, ban nãy anh quả thật quá xúc nổi. Vừa nghĩ đến Lý Tuyết ở trong tay chúng rồi con dao kề ở cổ cô là anh muốn

dùng cách nhanh nhất để cô có được tự do. Lúc đó, anh thật sự mất đi lý trí rồi. Kể cả phải chết anh cũng tình nguyện.

Nhưng anh đã quên, nếu anh chết, Lý Tuyết và người đàn ông này căn bản không phải là đối thủ của chúng và họ vẫn rơi vào tay chúng thôi.

Bạch Diệc Phi bình tĩnh lại, nhìn về phía Lý Tuyết. Còn cô cũng dùng ánh mắt để nói với anh, cô không hề sợ chết.

Bạch Diệc Phi che một bên mắt, anh sợ mình lại mất kiểm soát.

“Mày giết tao cũng vô ích thôi”.

Người đàn ông mặt sẹo hừ lạnh nói: “Ai bảo là vô ích? Mày là đối tượng mà rất nhiều gia tộc muốn giết”.

“Thay vì giết tao thì chi bằng bắt tao, chúng mày có thể đánh phé, như vậy tao không chạy được. Như vậy chúng mày có thể dụ Bạch Vân Bằng xuất hiện rồi”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

Người đàn ông mặt sẹo do dự một lát. Tất nhiên chúng cũng có suy nghĩ này nhưng bắt Bạch Diệc Phi khó quá. Vì vậy sau khi một tốp người đến, chúng đều muốn giết chết Bạch Diệc Phi. Chúng không tin, giết được Bạch Diệc Phi mà Bạch Vân Bằng vẫn không xuất hiện.

“Đừng tin lời hắn, ai biết được hắn muốn làm gì? Tên này xảo quyệt lắm”, một tên khác đứng sau người đàn ông mặt sẹo nhắc nhở.

Người đàn ông mặt sẹo nghe thế thì ánh mắt ngưng trọng, nói: “Bạch Diệc Phi, mày định giờ trò quỷ gì đây?”

“Đừng lãng phí thời gian nữa, mau làm theo lời tao nói đi. Nếu không thì tao sẽ giết cô ta ngay lập tức”, dao của người đàn ông mặt sẹo kề sát lên chút.

Trên cổ trắng nõn của Lý Tuyết chảy xuống giọt máu đỏ, màu đỏ hòa quyện màu trắng tạo nên sự đối lập rõ nét. Gió biển khẽ thổi, dưới ánh nắng

mặt trời chói chang, rõ ràng là vô cùng nhức mắt.

“Đừng động vào cô ấy”, Bạch Diệc Phi sốt sắng, lại nói với người đàn ông kia: “Đưa súng cho tôi”.

Người đàn ông thấy thế đành phải đưa súng cho Bạch Diệc Phi, miệng mấp máy: “Anh phải nghĩ kỹ đến hậu quả sau khi anh tự sát”.

Bạch Diệc Phi nói với giọng chỉ hai người họ mới nghe thấy: “Tôi sẽ không tự sát đâu”, nói xong anh cầm lấy súng rồi nhắm chuẩn hai chân mình, nói: “Tao bắn phé hai chân mình, còn chúng mày thả cô ấy ra”.

Người đàn ông mặt seو nhếch mắt lên với vẻ ngạc nhiên, nói: “Quả nhiên, một thằng đàn ông chỉ biết hi sinh vì gái, đúng là ngu xuẩn”.

“Mày cứ thả cô ấy ra trước rồi tao lập tức bắn phé hai chân mình”, thần sắc Bạch Diệc Phi nghiêm túc, nói tiếp: “Ở đây chỉ có hai người bọn tao nên không chạy được đâu. Mày thả Tuyết Nhi ra để người đàn ông này đưa cô ấy đi”.

“Mày nằm mơ à?”, người đàn ông mặt seو hừ lạnh, nói: “Mày tưởng đang ở chợ rau à? Còn mặc cả nữa á?”

Người đàn ông bên cạnh Bạch Diệc Phi sững người ra. Hắn đã nghĩ đến hậu quả xấu nhất, đó chính là Bạch Diệc Phi tự phé hai chân mình. Chỉ có một mình hắn đối diện với đám người này, kết quả cũng chỉ có một, đó là chết.

Nhưng không ngờ Bạch Diệc Phi lại bảo hắn hãy đưa Lý Tuyết đi, coi như cho hắn một con đường sống.

Bạch Diệc Phi nghĩ rất đơn giản. Anh không cần biết người đàn ông này là ai phái đến, nhưng đã cứu anh thì không thể vì anh mà mất mạng được, vì vậy anh mới đưa ra đề xuất kia để hai người họ rời đi.

Lý Tuyết lại không đồng ý, cô nói: “Bạch Diệc Phi! Đừng bỏ em một mình”.

“Chúng ta là vợ chồng, đừng bỏ em ở lại”.

Lý Tuyết nói từng câu từng chữ đều khiến Bạch Diệc Phi cảm động.

Đã nói là vợ chồng đồng cam cộng khổ nhưng thật sự đến lúc đó, vợ chồng thật sự yêu thương nhau sẽ chỉ nghĩ cho đối phương, để họ được sống tốt hơn, để lại mọi thứ cho người ấy.

Hiện giờ Bạch Diệc Phi đang ở tình cảnh này. Nếu như chỉ có một người có thể sống thì tất nhiên anh hy vọng Lý Tuyết có thể sống.

Bạch Diệc Phi cố kìm nén không nhìn Lý Tuyết mà đỏ mắt nhìn người đàn ông mặt sẹo, nói: “Có đồng ý không, nếu không thì chúng ta quyết chiến ở đây”.

“Mẹ kiếp, mày tưởng mày vẫn còn sự lựa chọn sao?”, tên mặt sẹo nổi nóng, nói: “Mày hãy nhìn rõ tình hình hiện giờ đi, vợ mày đang trong tay tao đấy, tao nói gì thì chính là cái đó”.

“Mày... Hãy tự phế hai chân của mình đi”, người đàn ông mặt sẹo hung dữ, nói.

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế liền sầm mặt lại nói: “Được”.

Người đàn ông kéo chặt tay anh, nói: “Đừng xúc nổi”.

“Anh bỏ ra”, Bạch Diệc Phi hất tay hấn ra, nói: “Mẹ kiếp, không hiểu gì thì anh đừng có nói”.

Những người có mặt ở đây đều không hiểu, không hiểu được tình cảm Bạch Diệc Phi dành cho Lý Tuyết, không hiểu được tình yêu của hai người họ, nó đã vượt qua giới hạn của sinh mạng rồi. Vì vậy, Bạch Diệc Phi không để ý mình sống hay chết, chỉ cần Lý Tuyết có thể sống là đủ rồi.

Lý Tuyết đã khóc đỏ mắt, nói: “Bạch Diệc Phi... Đừng mà! Anh mà dám làm thế thì em sẽ hận anh cả đời”.

Bạch Diệc Phi cười khỏ, nói: “Hận đi...”, nói xong anh cầm súng lên định phé hai chân mình.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có tiếng súng vang lên.

“Đoàng”, tiếng súng không phải là Bạch Diệc Phi nổ mà ở phía sau anh.

Đồng thời lúc này, người đàn ông mặt sẹo trợn trừng hai mắt, ấn đường đỏ ửng, viên đạn đã bắn trúng trán của gã.

Tiếp đó, người đàn ông bên cạnh Bạch Diệc Phi phản ứng nhanh chóng. Hắn rất nhanh đoạt lại súng trong tay anh, bắn vài phát, mấy tên bên cạnh người đàn ông mặt sẹo cũng bị bắn nổ tung đầu. Sau đó hắn kéo Lý Tuyết nhanh chóng lùi về bên cạnh Bạch Diệc Phi.

Lúc này Bạch Diệc Phi mới định thân lại, một tay ôm chặt lấy Lý Tuyết, run rẩy gọi: “Tuyết Nhi”.

Lý Tuyết cũng thất thần, vẫn chưa phản ứng lại thì cô đã đến bên cạnh Bạch Diệc Phi: “Chồng ơi...”.

“Không được cử động”, người đàn ông cầm súng chỉ vào đối phương, nói: “Kẻ nào động đây tao sẽ nổ súng”.

Bạch Diệc Phi run rẩy buông Lý Tuyết ra, hít sâu một hơi rồi mới hỏi: “Ban này ai nổ súng vậy?”

Người đàn ông lắc đầu, hắn cũng không biết.

Những tên ở đối diện thì càng ngơ ngác hơn, thế cục đang chiếm ưu thế lúc này bị phá hỏng hết, còn đại ca của chúng cũng chết rồi, con tin cũng không còn nữa. Mẹ kiếp, thế này còn bắt cái gì nữa.

“Là tôi”, giọng nói của người đàn ông vang lên từ phía sau.

Mọi người cùng nhìn lại thì thấy người trẻ tuổi mặc đồ âu màu xanh. Trong tay anh ta cầm một cây súng tiểu liên rồi từ từ bước lại.

“Trường Tiểu”, Bạch Diệc Phi vui mừng khôn xiết. Ban đầu nói với anh ta là mình muốn anh ta giúp nhưng thật sự xảy ra chuyện thì anh cũng không mong đợi quá nhiều ở Trường Tiểu. Nhưng trong lúc tuyệt vọng nhất thì anh ta lại xuất hiện.

Trường Tiểu đưa súng cho người đàn ông kia, nói: “Tôi không dùng quen cái này, hay anh dùng đi”.

Người đàn ông kia cầm lấy súng tiểu liên, trên mặt mừng rỡ giống như có được bảo bối gì đó, vì thế mà cứ cầm khư khư.

Những kẻ ở đối diện thấy thế thì lập tức cảnh giác. Bởi vì chúng biết Trường Tiểu là cao thủ xếp hạng thứ 3 ở thủ đô.

Bọn chúng có bao nhiêu người đứng ở đây nhưng không ai biết Trường Tiểu đến từ lúc nào. Nếu anh ta mà nổ súng thì chỉ e bọn chúng đều chết hết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 482

Trường Tiểu lặng lẽ đi tới không một tiếng động làm cho Bạch Diệp Phi vô cùng mừng rỡ đồng thời cũng rất kinh ngạc, trong lòng không khỏi khen ngợi anh ta không hổ danh là cao thủ thứ ba của thủ đô.

"Đi mau!"

Vẻ mặt Trường Tiểu nghiêm lại: "Bọn chúng người đông mà đạn của chúng ta lại không nhiều".

Bạch Diệp Phi gật đầu một cái, kéo Lý Tuyết lên xe, còn Trường Tiểu cùng người đàn ông kia yểm trợ phía sau.

Một lúc sau, bốn người họ đã lên chiếc xe lúc nãy của người đàn ông kia.

Trường Tiểu ngồi ở ghế phụ kế bên người đàn ông đang lái xe kia, nói: "Anh được coi là người đầu tiên chọc cho nhiều gia tộc lớn muốn đuổi giết người của anh như vậy".

"Vây tôi vinh hạnh quá", Bạch Diệp Phi tức giận nói.

Lý Tuyết đang dựa vào trước ngực của Bạch Diệp Phi, nghe được những lời này trong lòng không khỏi xiết chặt: "Chồng, anh có thể sẽ..."

"Không đâu", Bạch Diệp Phi cắt ngang lời nói của Lý Tuyết: "Em vẫn còn ở đây, anh sẽ không chết đâu".

Lý Tuyết đáp lại một tiếng, giọng có chút áy náy nói: "Xin lỗi anh, tất cả đều tại em..."

"Không, người phải nói xin lỗi là anh mới đúng, chính anh khiến cho em rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, là do anh không có tài cán gì, anh...", Bạch Diệp Phi cũng vô cùng tự trách bản thân mình, anh cho rằng để cho

Chung Liên đi bảo vệ Lý Tuyết là đủ rồi, dẫu sao thì những người đó cũng nhắm vào anh.

Nhưng anh đã đánh giá thấp đám người hèn hạ này, bọn chúng vậy mà lại dám bắt Lý Tuyết tới uy hiếp anh!

"Tôi nói nếu hai người muốn xin lỗi nhau thì cũng nên đợi sau khi mọi chuyện xong xuôi rồi mới xin lỗi chứ?"

Bạch Diệc Phi quay đầu lại, lạnh nhạt nói: "Nói thật thì chúng ta thật sự chạy không thoát có phải không?"

Dứt lời, không khí trong xe đều trở nên yên lặng.

Bọn họ bây giờ chỉ có bốn người, cho dù có đợi đám người Bạch Hồ ở phía sau chạy tới thì thế nào? Những gia tộc giàu có quyền thế kia cứ từng đám từng đám kéo đến như vậy có giết cũng chẳng hết được.

Đến cuối cùng, bọn họ vẫn chỉ có một con đường chết.

Trường Tiểu trầm tĩnh một lúc rồi nói: "Thật ra thì... tìm được người quan trọng nhất thì chúng ta sẽ có cơ hội để xoay chuyển hoàn cảnh".

"Người quan trọng nhất?", Bạch Diệc Phi nghi ngờ hỏi: "Ai vậy?"

Trường Tiểu miễn cưỡng nở ra một nụ cười: "Xin lỗi, tôi không thể nói với anh".

Bạch Diệc Phi thấy vậy ánh mắt liền lóe lên: "Anh rất quan tâm đến cô ấy?"

"Ừ", Trường Tiểu trả lời.

"Vậy tôi biết đó là ai rồi".

"Tôi không hỏi anh rằng cô ấy đang ở đâu, anh cũng có người anh cần bảo vệ, hoàn cảnh này sẽ như thế nào, không tới thời khắc cuối cùng thì chúng ta đều không biết được", Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói.

Trường Tiểu lại cười gượng một tiếng: "Cảm ơn anh..."

Có thể để cho Trường Tiểu quan tâm như vậy chỉ có thể là người vợ chưa cưới của anh ta: Tùng Lệ Nhã.

Tùng Lệ Nhã là em gái của Tùng Vưu Duy, cô ta muốn báo thù cho Tùng Vưu Duy cho nên lần này bọn họ gặp nhiều kẻ thù vây giết như vậy cũng có thể là do cô ta phái người đến, nhưng nếu như tìm được cô ta, có thể làm cho cô ta rút lui thì bọn họ sẽ bớt đi được một đám người muốn đuổi giết.

Những người còn lại hầu như đều là người của các gia tộc quyền thế khác, nhưng dù vậy, sợ rằng bọn họ cũng không chạy thoát.

Đây chính là hoàn cảnh bốn bề bao vây!

Bạch Diệc Phi không tìm ra con đường phía trước, cũng chẳng thể quay đầu lại, con đường này chỉ có thể đi tiếp, nhất định anh cũng phải sống, không phải vì ai khác mà chính vì Lý Tuyết còn đang nằm trong ngực mình.

Lý Tuyết một mực yên tĩnh không lên tiếng, bây giờ cô không thể giúp được gì nên không thể tạo thêm phiền phức cho bọn họ.

Lúc bọn họ đang nói chuyện thì có vài chiếc xe ở phía sau đuổi đến, lần này xe của bọn chúng đều là những chiếc siêu xe hơn hẳn chiếc xe thương vụ của bọn họ.

Bạch Diệc Phi có chút lo lắng: "Tốc độ của chiếc xe này..."

Còn chưa nói hết lời, mấy chiếc xe thể thao ở phía sau đã vọt lên song song cùng với chiếc xe của bọn họ, bọn chúng còn mở cửa xe ra hét lớn: "Bạch Diệc Phi! Đừng cố gắng vùng vẫy nữa, mà không trốn thoát được đâu!"

"Phía sau chúng tao còn có người! Mà có chạy đằng trời!"

Bọn chúng có la hét thế nào thì đám người của Bạch Diệc Phi cũng không thèm để ý đến, lái xe quẹo trái quẹo phải để tránh những chiếc xe thể thao này.

Nhưng lần này bọn họ không còn may mắn như trước nữa, tốc độ của những chiếc xe thể thao kia rất nhanh, căn bản lái xe không thể bỏ xa được mấy chiếc xe đó, không chỉ như vậy, mấy người đó còn không thiết sống mà đâm thẳng vào xe của bọn họ.

Cuối cùng lần đụng xe này bọn họ còn chưa kịp né tránh thì chiếc xe thương vụ đã bị đâm vỡ, chiếc xe của bọn họ nằm ở ngoài cùng do cú va chạm đã đâm qua lan can khiến chiếc xe bị lật trực tiếp lao xuống phía dưới.

Phía bên ngoài là một sườn dốc còn ở bên dưới là bãi cát.

Chiếc xe của bọn họ lăn lộn vài vòng, một tiếng "phịch" vang lên, chiếc xe cuối cùng cũng rơi trên bãi cát.

Trong thời điểm chiếc xe lăn lộn, Bạch Diệc Phi vội bảo vệ cho Lý Tuyết theo bản năng, anh ôm cô vào trong ngực rồi nằm ở phía trên che chắn cho cô nên cũng chẳng còn tay mà bảo vệ mình.

Lý Tuyết hoảng sợ kêu lên một tiếng, cô cũng muốn bảo vệ Bạch Diệc Phi, nhưng sức lực của anh lớn hơn cô, ngay cả phản ứng cũng nhanh hơn cô nữa, cô vẫn còn chưa kịp làm gì thì đã được Bạch Diệc Phi dùng cơ thể để bảo vệ.

"Bạch Diệc Phi!"

Bạch Diệc Phi không có trả lời cô, bởi vì sau khi lăn lộn vài vòng thì cả đầu, cánh tay và sau lưng của anh đều bị va đập vào thành xe, cũng bởi cửa sổ của chiếc xe vỡ tan tành nên anh đã bị những mảnh vụn của kính xe đâm cho chảy máu.

Người đàn ông và Trường Tiểu ngồi ở chỗ lái và ghế phụ nhờ có túi hơi an toàn nên trong khi chiếc xe lăn lộn vài vòng thì bọn họ cũng không có

đau đớn gì, nhưng bọn họ cũng bị những mảnh vụn của kính xe đâm bị thương.

May mà vận may của bọn họ cũng không quá tệ, chiếc xe rơi xuống bãi cát mà không bị lật ngược, chiếc xe cũng giống như đang chạy trên mặt đất, chỉ khác là bây giờ chiếc xe đang ở trên bãi cát mà thôi.

"Mau xuống xe!", người lái xe bị thương nhẹ nhất nên xuống xe trước, Trường Tiểu cũng lập tức nhảy xuống.

Bạch Diệc Phi bị thương rất nặng, một chân còn bị mắc kẹt ở trong xe.

"Bạch Diệc Phi, anh sao rồi?", Lý Tuyệt giãy giụa đi ra liền thấy cả người của Bạch Diệc Phi toàn là máu.

Bạch Diệc Phi còn chút tỉnh táo, nhẹ giọng nói: "Không sao, anh không sao".

Người lái xe cùng Trường Tiểu cùng mở cửa xe, Trường Tiểu nói: "Chị dâu, chị ra trước đi, bọn tôi sẽ kéo anh ấy ra ngoài".

Lý Tuyệt thấy vậy vội lau nước mắt trên khuôn mặt, nhanh chóng xuống xe, hồi hộp nhìn bọn họ.

Người lái xe cùng Trường Tiểu hợp sức để đẩy chiếc xe, cuối cùng chân của Bạch Diệc Phi cũng có thể cử động được, sau đó anh được hai người dìu xuống xe.

Vừa xuống xe, Lý Tuyệt liền sợ hãi kêu lên một tiếng: "Bọn chúng tới rồi!"

Lúc chiếc xe lăn xuống dưới thì đám người kia cũng tới tấp dừng xe, nhìn thấy bọn họ lại không chết, do đó tất cả bọn chúng men theo sườn dốc đi xuống.

"Đi mau!"

Người lái xe cầm hai khẩu súng tiểu liên lên, đánh ngã mấy tên trước mặt, sau đó xoay người bỏ chạy.

Trong khi người lái xe nói thì Bạch Diệc Phi cũng kéo Lý Tuyết và Trường Tiểu cùng nhau chạy về phía trước.

Nơi này là vùng biển chưa được khai thác, bên bờ không có cái gì cả chứ đừng nói gì đến bến tàu lẫn thuyền bè.

Bọn họ không ngừng chạy về phía trước còn đám người phía sau cũng đuổi sát theo sau.

Trước mặt chỉ có bãi cát vô tận, trừ cái này ra thì không có gì cả.

Bọn họ chạy có tác dụng gì không?

Chạy mãi thì cũng sẽ có lúc sức cùng lực kiệt, khi đó bọn họ chỉ có thể làm mồi cho người ta xâu xé.

Đúng như dự đoán, Lý Tuyết là phụ nữ cho nên thể lực kém hơn hẳn bọn họ, cô sẽ là người đầu tiên mất hết sức lực.

Lý Tuyết thở hổn hển nói: "Bạch Diệc Phi... Đừng để ý đến em... Em sẽ ở lại đây..."

"Em nói nhăng nói cuội cái gì thế!", Bạch Diệc Phi gào lên với Lý Tuyết: "Còn không bằng để anh ở lại thì tốt hơn".

"Mọi người đừng nói chuyện, tiết kiệm sức lực đi", Trường Tiểu nhíu mày nói.

Không biết qua bao lâu, bốn người bọn họ cũng sắp cạn kiệt sức lực.

Đám người còn đuổi theo phía sau với bọn họ cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, bọn chúng cũng không chịu dừng bước.

Không hiểu tại sao anh đột nhiên có chút buồn cười, trong đầu đám người này đều là ý nghĩ giết anh, nhưng nhìn tình hình trước mắt sợ là bọn

chúng cũng chết vì kiệt sức thôi!

Bởi vì Bạch Diệc Phi còn mang theo Lý Tuyệt nên mệt hơn so với những người khác, trong thoáng chốc anh nghe thấy một âm thanh.

"Giết!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 483

"Giết!", âm thanh đó lại vang lên, hơn nữa còn là tiếng của rất nhiều người.

Bốn người Bạch Diệt Phi lập tức quay đầu nhìn một cái, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mấy người vừa tới không phải ai khác mà chính là đám người Bạch Hồ.

Bọn họ dựa vào lời chỉ đường của Trương Hoa Bân mà đến được đây.

Cuối cùng bốn người Bạch Diệt Phi cũng không cần phải chạy nữa, bọn họ dừng lại liền không ngừng thở hổn hển.

Bên kia, mấy tên đuổi theo Bạch Diệt Phi đã bị đám người Bạch Hồ tấn công từ phía sau, ngay lập tức bọn chúng cũng không kịp trở tay, hơn nữa đuổi theo bọn họ lâu như vậy nên thể lực cũng gần cạn kiệt đương nhiên không thể đấu lại đám người Bạch Hồ, chẳng mấy chốc mà mười mấy tên đã ngã xuống như rơm như rạ.

"Mẹ kiếp! Giết hết cho tao!"

Bọn chúng cũng không phải là đậu phụ mềm để mặc cho người ta chém giết, mười mấy người anh em đã bị giết nên bọn chúng nhất định sẽ đánh trả.

Thế là một trận hỗn chiến xảy ra.

Nhân cơ hội này Bạch Diệt Phi tranh thủ nghỉ ngơi để phục hồi thể lực.

"Tuyệt Nhi, chờ lát nữa em hãy trèo lên rồi đi trước nhé", Bạch Diệt Phi dặn dò Lý Tuyệt.

Lý Tuyệt kiên quyết lắc đầu: "Em không muốn, chúng ta là vợ chồng, chuyện gì cũng phải cùng nhau gánh vác!"

Trong lòng Bạch Diệc Phi rất cảm động nhưng anh càng lo lắng cho sự an toàn của Lý Tuyết hơn: "Tuyết Nhi, em..."

Trường Tiểu cắt ngang lời của Bạch Diệc Phi: "Chị dâu đừng trách tôi nói chuyện khó nghe nhưng chị ở nơi này chỉ tạo thêm gánh nặng, anh ấy chính là mục tiêu đuổi giết của bọn chúng nên chắc chắn bọn chúng sẽ dùng chị để uy hiếp anh ấy".

"Nếu chẳng may chị lại bị bắt thì sao?", Trường Tiểu hỏi: "Lần này chẳng ai có thể tới cứu chúng ta đâu".

Đôi mắt Lý Tuyết đỏ hoe, cô thật sự rất muốn cùng Bạch Diệc Phi đôi mắt với tất cả, cũng vô cùng lo lắng cho anh, cô sợ cô đi rồi anh sẽ bị đám người kia bao vây đến chết.

Cô không muốn Bạch Diệc Phi chết, càng không muốn sau khi trở về lại nghe được tin anh đã chết, cô sợ rằng đây sẽ là lần cuối mình có thể nhìn thấy anh.

Cuối cùng, Lý Tuyết cắn răng nói: "Cùng lắm thì chết cùng nhau!"

Lý Tuyết biết, tình hình hiện tại của bọn họ không thể kiên trì được bao lâu, phía sau còn có vô số người nữa xông tới cho nên dù có phải chết thì cũng muốn được bên anh!

Bạch Diệc Phi sững sờ nhìn Lý Tuyết.

Anh biết Lý Tuyết yêu anh, nhưng trước giờ anh chưa từng nghĩ Lý Tuyết yêu anh sâu đậm đến nhường này!

Trường Tiểu thấy vậy há hốc miệng kinh ngạc, cuối cùng cũng không nói gì, đồng thời anh ta cũng có chút ngưỡng mộ tình yêu của Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết.

Bạch Diệc Phi ôm lấy Lý Tuyết, trong lòng cũng đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

Một mặt, anh mong Lý Tuyết sẽ bình an, mặt khác, anh cũng cảm thấy lời Lý Tuyết nói rất đúng, cùng lắm thì chết cùng nhau thôi, có cái gì mà phải trốn tránh?

Suy nghĩ một lúc rồi Bạch Diệc Phi nói với Lý Tuyết: "Tuyết Nhi, em đi lên..."

"Anh lại muốn bỏ em một mình!", Lý Tuyết phần nộ trợn mắt nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Em còn điện thoại không?"

Trải qua cuộc đuổi giết lâu như vậy, chắc hẳn chiếc điện thoại của Bạch Diệc Phi trong lúc lật xe đã ở trong đó.

"Vẫn còn", chiếc điện thoại của Lý Tuyết ở trong chiếc túi của cô mà chiếc túi ấy cô vẫn luôn đeo trên người để phòng không liên lạc được với người khác, bây giờ thì nó cũng có tác dụng.

Bạch Diệc Phi nói: "Đưa điện thoại cho anh".

Lý Tuyết nhanh chóng đem điện thoại ra đưa cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhập một dãy số điện thoại rồi bấm gọi.

Chỉ chốc lát sau, đã có người nhận điện thoại, Bạch Diệc Phi lập tức nói: "Hoa Bân, chúng tôi đang ở trên bãi biển ngoài cùng của thành phố Thiên Bắc, mau chóng chuẩn bị một chiếc thuyền tới đây, càng sớm càng tốt!"

Sau khi nói xong, Bạch Diệc Phi liền cúp máy.

Lúc này ba người Lý Tuyết mới hiểu rõ ý của Bạch Diệc Phi.

Bây giờ bọn họ bị mắc kẹt tại chỗ này, lên không nổi, đi cũng không xong.

Nhưng nếu có một chiếc thuyền, vậy thì bọn họ có thể chạy trốn bằng đường thủy, mấy người đó có muốn đuổi theo họ bằng thuyền thì cũng phải

tồn một ít thời gian để chuẩn bị, đến lúc đó bọn chúng có đuổi theo cũng vô ích vì bọn họ đã sớm cao chạy xa bay rồi.

"Vậy tại sao em phải đi lên? Em có thể đi cùng mọi người", Lý Tuyết hỏi.

"Ừ, đi cùng nhau".

Bạch Diệc Phi ban đầu nghĩ sẽ để Lý Tuyết đi tìm Trương Hoa Bân, nhưng nhớ ra điện thoại liên hồi, nếu điện thoại của Lý Tuyết không có ở đây, vậy chỉ có thể để Lý Tuyết rời đi tìm người tới cứu viện.

Nhưng mà điện thoại của Lý Tuyết vẫn còn ở đây, cho nên anh lựa chọn lập tức gọi điện cho Trương Hoa Bân, đành phải để Lý Tuyết đi theo.

Trương Tiểu thấy vậy vỗ vào vai Bạch Diệc Phi một cái: "Oắt con, vậy mà lại có thể tìm người đến giúp à!"

"Á...", khắp người Bạch Diệc Phi đều là vết thương, cái vỗ vai này làm anh đau đến nhe răng nhe lợi: "Con mẹ anh, đừng có động tay động chân như thế chứ!"

Trương Tiểu nhẹ nhàng nói: "Tôi xúc động quá nên quên mất".

"Nghỉ ngơi đủ chưa? Nghỉ đủ rồi thì lên giúp bọn họ đi", Bạch Diệc Phi tức giận nói.

Trương Tiểu cười một tiếng: "Anh sai bảo tôi không ngưng mồm chút nào nhỉ".

Dứt lời, Trương Tiểu cũng người lái xe cùng nhau xông lên, có thêm hai người bọn họ nhập cuộc thì trận hỗn chiến này đã trở nên chênh lệch không cân sức chút nào.

Vài phút sau, tất cả kẻ địch đều bị giết chết.

Đám người Bạch Hổ cũng đi tới, anh nhìn thấy bọn họ đều bình an cũng yên lòng: "Các anh sao rồi?"

"Còn sống cả", Trần Ngạo Kiều nói.

Tất cả mọi người vẫn còn sống, không có một ai bỏ mạng!

Bạch Diệc Phi thở phào nhẹ nhõm: "Thế thì tốt rồi".

Nhưng mà, bọn họ còn chưa kịp nói gì thì hàng chục chiếc xe khác đã dừng lại bên đường, một nhóm người từ trên xe bước xuống, cũng phải đến gần trăm người.

"Định mệnh! Lại tới nữa!"

Người lái xe chửi thề một câu rồi dùng mấy viên đạn còn sót lại bắn chết mấy tên ở trước mặt.

"Chạy mau!"

Trường Tiểu kêu lên một tiếng, Bạch Diệc Phi liền kéo Lý Tuyết tiếp tục chạy về phía trước, đám người Bạch Hồ ở phía sau ngăn cản bọn chúng.

Sau đó, lại xảy ra một trận chém giết đẫm máu.

Nhưng trận chém giết này sẽ vô cùng tàn khốc bởi vì bọn họ mới dừng lại không được bao lâu, thể lực đã bị tiêu hao quá nặng, ít nhiều cũng sẽ bị thương.

Không nhắc tới thể trạng hiện tại của bọn họ, cho dù bọn họ có khỏe mạnh đến nhường nào mà phải đối mặt với hơn một trăm người thì bọn họ cũng không thể đánh lại.

Trận chém giết lúc đầu chính là ví dụ điển hình nhất, nếu như không có người lái xe cầm súng đột nhiên xông ra thì có thể bọn họ đã sớm bị băm vằm thành thịt nát rồi.

Nhưng bọn họ cũng không thể lui, lui một bước là chỉ còn có con đường chết mà thôi!

"Giết!"

Tiếng gào rung trời lại một lần nữa vang lên, toàn bộ mấy chục con người lại xông vào chém giết!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 484

Bạch Diệc Phi vừa chạy vừa ngoái lại nhìn, anh cảm thấy không đành lòng đồng thời cũng cầu nguyện thuyền của Trương Hoa Bân có thể mau chóng tìm thấy bọn họ.

Chạy được nửa đường thì Bạch Diệc Phi nhìn thấy phía xa xa kia có một chiếc thuyền đang tiến lại gần bọn họ, nhưng chiếc thuyền quá nhỏ, cùng lắm cũng chỉ chứa được mấy người.

Bạch Diệc Phi không còn thời gian để suy tính nhiều như vậy, chỉ cần nhìn thấy thuyền là có hy vọng rồi, vì vậy anh dừng lại nói với Lý Tuyết: "Tuyết Nhi, em ở chỗ này chờ thuyền tới, anh đi giúp bọn họ".

Nói xong, Bạch Diệc Phi vừa muốn quay người xông tới thì bị Lý Tuyết kéo lại: "Chồng, anh phải cẩn thận nhé!"

Bạch Diệc Phi ngừng lại một lát, trịnh trọng gật đầu: "Ừ, anh biết rồi".

Lý Tuyết thả tay ra, ngay lập tức Bạch Diệc Phi vọt tới, nói với người của mình: "Xông lên!"

Tất cả mọi người hiển nhiên đã hiểu lời Bạch Diệc Phi nói, vì vậy bọn họ cũng nhìn thấy niềm hy vọng vào sự sống, càng ra sức chiến đấu mạnh mẽ hơn.

Tuy nhiên Trương Tiểu lại cảm thấy hơi khó hiểu, điện thoại mới gọi có mười mấy phút mà thuyền đã tới rồi sao? Nhanh như vậy sao?

Trương Tiểu đang định hỏi thì lại bị mấy người gần đây quấy rối, vì thế nhanh chóng ra tay, tham gia chiến đấu một lần nữa.

Lý Tuyết ở bên kia nhìn thấy thuyền ngày càng gần liền không ngừng vẫy tay, ra hiệu cho bọn họ nhanh tới một chút.

Chỉ vài phút sau, chiếc thuyền cũng tới, dừng tại chỗ Lý Tuyết.

Lý Tuyết vô cùng mừng rỡ nhưng cũng không lập tức lên thuyền, mà hét lớn: "Tôi đi gọi người, các anh đợi một chút, bất cứ lúc nào chúng tôi cũng sẵn sàng lên đường".

Nhưng mà một người đàn ông từ trong thuyền đi ra, mặc quần áo bình thường màu vàng nhạt, nhìn cũng tầm hai bảy hai tám tuổi, dáng vẻ cực kỳ hèn hạ đặc biệt là đôi mắt nhỏ hẹp dài khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

"Cô gái xinh đẹp này, tôi nghĩ là cô hiểu nhầm rồi".

Lý Tuyết ngừng một lát, quay người nhìn thì phát hiện cô không biết người đàn ông này, cô tự hỏi trong lòng rằng đây cũng là người của Bạch Diệc Phi sao? Sao cô lại có cảm giác không giống lắm?

"Anh là...", Lý Tuyết cảnh giác hỏi lại.

Người đàn ông cười một tiếng, không thèm nói lời nào mà trực tiếp móc một con dao ra.

Ngay sao đó người đàn ông nhảy xuống bãi cát, đi mấy bước liền tóm được Lý Tuyết.

Lý Tuyết vùng vẫy kêu to: "Thả tôi ra!"

Người đàn ông kéo tóc Lý Tuyết, kề dao trên cổ cô: "Đừng có nhúc nhích, dao kiếm không có mắt đâu!"

Lý Tuyết cảm nhận rõ ràng con dao đang kề trên cổ mình một cách lạnh lẽo, chỉ cần cô giãy giụa một chút thì nó sẽ cứa đứt cổ họng cô.

Lý Tuyết giả vờ bình tĩnh hỏi: "Anh là ai? Bắt tôi làm gì?"

Người đàn ông hừ một tiếng, nói: "Tôi á, tôi là Triệu Long, người nhà họ Tùng".

Vừa dứt lời, Lý Tuyết lập tức trợn trừng đôi mắt, người nhà họ Tùng? Không phải là đến để tìm Bạch Diệc Phi báo thù sao?

Cơ thể Lý Tuyết không ngừng run lên, cô muốn gọi Bạch Diệc Phi chạy nhanh đi, nhưng lại không dám lên tiếng, sợ rằng một khi phát ra tiếng động Bạch Diệc Phi sẽ vì cô mà phân tâm, bị đám người kia tìm thấy sơ hở tạo cơ hội cho bọn chúng làm anh bị thương.

Nhưng lúc này cô nên làm gì đây?

Cô lại bị kẻ xấu bắt được, cô không muốn bọn chúng dùng cô để uy hiếp anh.

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi đang chém giết với một đám người cách đó không xa, đôi mắt cô đỏ hoe, bất giác cô nhớ lại từng chút kí ức cùng Bạch Diệc Phi chung sống trong ba năm qua.

Trong hai năm đầu bọn họ chung sống với nhau như hai người xa lạ, dần dần từ thân thuộc rồi trở thành bạn bè, cuối cùng bọn họ cũng trở thành người yêu và sau này chính thức nên duyên vợ chồng.

Nhưng ngày tháng đẹp đẽ ấy như vừa mới bắt đầu ấy liền kết thúc như vậy sao?

Lý Tuyết không muốn bản thân trở thành gánh nặng cho Bạch Diệc Phi nữa, cô không muốn người ta dùng cô để uy hiếp anh.

Lý Tuyết siết chặt tay thành nắm đấm: "Chồng... Em yêu anh..."

Nói xong, Lý Tuyết hít một hơi thật sâu rồi giơ tay lên nắm tay của Triệu Long: "Giết tôi đi! Giết tôi luôn đi!"

Triệu Long sửng sốt một chút, gã chưa từng thấy người nào không sợ chết như vậy, lại còn chủ động đòi chết cơ đấy!

Đáng tiếc, gã sẽ không để cho cô chết dễ dàng như vậy nếu không thì làm sao có thể uy hiếp Bạch Diệc Phi?

"Nằm mơ đi", Triệu Long hừ lạnh một tiếng.

Lý Tuyết thấy vậy hai mắt lóe lên, nắm lấy tay Triệu Long, ra sức cứa vào cổ mình.

Chỉ cần cô chết thì không ai có thể uy hiếp Bạch Diệc Phi được nữa, Bạch Diệc Phi cũng không cần phải kiềm chế rồi.

Triệu Long đương nhiên sẽ không cho cô cơ hội này.

"Con mẹ nó! Muốn chết cũng không dễ như thế đâu!", sức lực của Triệu Long lớn hơn Lý Tuyết rất nhiều, lúc Lý Tuyết đang ra sức thì Triệu Long liền lập tức thu tay về, nhưng vì hai người lôi kéo nên con dao vẫn vô tình làm xước cổ của Lý Tuyết.

Cô ban đầu đã có một vết thương, bây giờ vết thương ấy lại sâu hơn, vết máu đã khô lại chảy xuống một lần nữa.

Triệu Long thấy vậy thì xì một tiếng: "Mẹ kiếp! Muốn chết như vậy thì đợi lát nữa ông đây thành toàn cho chúng mày, bây giờ mày ngoan ngoãn đợi ở đây nếu không tao lập tức giết chết Bạch Diệc Phi!"

Lý Tuyết ngẩn ra, không dám manh động nữa.

Lúc này, Bạch Diệc Phi ở bên kia đột nhiên hét lớn, sau đó chạy vọt tới.

Bạch Diệc Phi vừa mới nhìn thấy cảnh kia.

Anh vốn tưởng là thuyền của Trương Hoa Bân phái tới, nhưng anh xem nhẹ hai vấn đề, một là chiếc thuyền này tới quá nhanh, hai là chiếc thuyền này quá nhỏ căn bản không chứa nổi mười mấy người bọn họ.

"Dám động vào vợ của tao, tao liều chết với mày!"

Đôi mắt Bạch Diệc Phi đỏ bừng, anh vội vàng vọt tới.

Triệu Long thấy vậy định dùng Lý Tuyết để uy hiếp Bạch Diệc Phi, còn Lý Tuyết lúc này nhìn thấy Bạch Diệc Phi đang xông đến, cô theo bản năng không muốn người khác dùng mình để uy hiếp anh nên đã thừa dịp Triệu Long không đề ý mà cắn vào tay gã một cái.

"Á!"

Triệu Long kêu lên một tiếng thảm thiết.

Do đó Lý Tuyết có thể thuận lợi thoát khỏi sự khống chế của Triệu Long, sau đó lập tức vọt sang một bên.

Cùng lúc đó, Bạch Diệc Phi lao tới trước mặt, giơ chân đá lên, Triệu Long chưa kịp phản ứng chỉ có thể giơ tay chống cự, theo quán tính gã bị đá lùi lại phía sau mấy bước.

Sau khi Bạch Diệc phi tiếp đất, anh nhân lúc Triệu Long không chú ý mà tung ra một cú đấm, nhưng lần này Bạch Diệc Phi không thành công.

Triệu Long lập tức nắm được nắm chặt nắm đấm của Bạch Diệc Phi sau đó thúc cùi chỏ, giơ chân đá bay Bạch Diệc Phi ra ngoài.

"Bịch!"

Bạch Diệc Phi bị đập mạnh xuống bãi cát, khòe miệng chảy ra một ít máu tươi.

Lý Tuyết chạy tới đỡ lấy Bạch Diệc Phi, cô vô cùng lo lắng nói: "Bạch Diệc Phi, anh sao rồi? Anh đừng dọa em sợ..."

Bạch Diệc Phi dựa vào Lý Tuyết mà đứng lên, một tay lau khòe miệng, cặp mắt nhìn chăm chăm vào Triệu Long: "Anh không sao".

Triệu Long cũng dừng lại, nhìn Bạch Diệc Phi, trong mắt đầy vẻ châm chọc: "Rác rưởi!"

Ánh mắt Bạch Diệc Phi tối sầm lại, vừa rồi gã chỉ đánh hai chiêu, nhưng Bạch Diệc Phi cảm thấy gã quả thực rất mạnh, thậm chí còn mạnh hơn cả Trường Tiểu.

"Mày là ai?", Bạch Diệc Phi hỏi.

Triệu Long không trả lời, nhưng Lý Tuyết đã trả lời anh: "Anh ta nói tên là Triệu Long, người nhà họ Tùng."

Bạch Diệc Phi ngây ra: "Người nhà họ Tùng?"

"Đúng vậy, hôm nay tao tới đây là để báo thù cho cậu chủ", Triệu Long không có chút vội vàng, Bạch Diệc Phi ở trong mắt gã cũng chỉ như con cá nằm trên thớt.

Bạch Diệc Phi trầm giọng nói: "Mày muốn tận tay giết chết tao?"

"Tất nhiên", Triệu Long nói xong liền ngừng lại: "Có thể, cô chủ của tao cũng muốn đích thân ra tay".

"Tùng Lê Nhã?", Bạch Diệc Phi ngược mắt lên nhìn gã: "Cô ta cũng tới đây sao?"

Trong đầu Bạch Diệc Phi nghĩ tới dáng vẻ của cô gái ngây thơ chỉ tầm mười bảy tuổi ấy, không thể ngờ lại muốn người khác ra tay giết anh.

"Triệu Long!"

Giọng nói đột ngột vang lên, hóa ra là người đàn ông cầm súng đã cứu Bạch Diệc Phi, ông ta nhìn thấy Bạch Diệc Phi chạy qua đây cũng nhanh chóng giải quyết đám người bên cạnh để theo tới, bởi vì nhiệm vụ của anh ta từ đầu đến cuối là bảo vệ Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhìn anh ta một chút, đôi mắt hơi nhíu lại: "Hai người quen nhau?"

Người đàn ông ngừng một lát, cười gượng gạo nói: "Quen chứ, cao thủ số hai ở kinh đô, trên Trường Tiễn một bậc".

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi ngây ra, chẳng trách, hóa ra gã chính là cao thủ thứ hai.

Triệu Long cười mỉa mai một tiếng: "Không ngờ có thể gặp anh Sáu ở chỗ này".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 485

Người đàn ông được gọi là anh Sáu cười khò: “Đừng nói vậy, mục đích của chúng ta không giống nhau”.

Anh ta cũng rất cảnh giác, bởi anh ta đánh không lại Triệu Long.

Ngay sau đó, Triệu Long nói: “Cũng phải, mục đích quả thực không giống nhau, nhưng anh Sáu, tôi biết nếu anh có súng, tôi nhất định sẽ không đánh lại tay súng thần như anh, nhưng nếu không còn súng nữa...”.

Lời phía sau, không cần nói cũng rõ.

Bạch Diệc Phi nhìn anh Sáu, lại nhìn Triệu Long, nói tiếp: “Người nhà họ Tùng chúng mày muốn giết tao, tao không có ý kiến, nhưng trước đó chúng mày phải giết được tao trước những người này”.

“Bọn mày cũng muốn giành quyền khai thác Lam Đảo?”, Bạch Diệc Phi hỏi: “Nếu bây giờ tao chết thì bọn mày hoàn toàn không có cơ hội uy hiếp Bạch Vân Bằng, càng đừng nghĩ lấy được quyền khai thác”.

Triệu Long sầm mặt: “Mày muốn tao giúp mày giải quyết đám người này?”

Gã không ngu, Bạch Diệc Phi không chống lại được nhiều người như vậy nên muốn lợi dụng bọn gã để giải quyết đám người đuổi giết anh.

Bạch Diệc Phi nói thẳng: “Đúng, đừng ở ngay trước mặt mày, mày có đi hay không?”

Lúc này, Bạch Diệc Phi bình tĩnh chưa từng có. Anh muốn sống sót thoát khỏi đám người đuổi giết này thì nhất định phải lợi dụng tất cả những gì có thể.

Nếu không, anh chỉ còn một con đường chết!

Triệu Long do dự một lát, sau đó bị tiếng nói trên thuyền ngắt mạch: “Đồ ngu, nghĩ nhiều thế làm gì? Cứ giết anh ta đi!”

Lời vừa dứt, một cô gái 17-18 tuổi từ trong thuyền bước ra. Cô ta ăn mặc đồ thể thao rộng rãi, buộc tóc đuôi ngựa, trông vô cùng thoải mái.

“Quả nhiên cô cũng ở đây!”, khi nghe Triệu Long nói thì Bạch Diệc Phi cũng đoán được Tùng Lệ Nhã cũng đến, vì thế mới hỏi cô ta có ở đây hay không.

Tùng Lệ Nhã nhìn anh: “Anh đừng giở trò trước mặt tôi, hôm nay tôi đến báo thù cho anh mình, tôi không quan tâm quyền khai thác Lam Đảo”.

Bạch Diệc Phi híp mắt, lạnh lùng nói: “Cô không quan tâm nhưng nhà cô thì có”.

“Bọn họ sẽ hiểu cho tôi, hơn nữa ai nói nhất định phải dùng anh để tìm Bạch Vân Bằng?”, Tùng Lệ Nhã hừ một tiếng: “Nhà họ Tùng chúng tôi không cần anh để tìm ông ta!”

“Đến lúc đó, quyền khai thác Lam Đảo cũng sẽ thuộc về chúng tôi!”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì nói: “Tại sao nhà họ Tùng đến giờ vẫn chưa có được quyền khai thác?”

Nếu nhà họ Tùng thực sự không cần anh để tìm Bạch Vân Bằng thì hẳn đã sớm tìm được ông rồi, nhưng đến tận bây giờ vẫn hoàn toàn không có tin tức gì của ông cả!

Tùng Lệ Nhã khựng lại, sừng cò lên: “Liên quan gì đến anh!”

“Triệu Long! Giết anh ta!”

Triệu Long gật đầu: “Vâng! Cô chủ!”

Nói xong, Triệu Long định ra tay, nhưng đúng lúc này một người tiến đến.

“Dừng tay!”

Trường Tiểu mặc một bộ trang phục màu xanh lam đậm bước đến.

Lúc đầu anh ta không chú ý đến tình hình bên này, cũng không nhận ra Triệu Long, hơn nữa Bạch Diệc Phi và người đàn ông kia đều ở đây nên anh ta không đi qua.

Nhưng sau khi thấy Tùng Lệ Nhã thì Trường Tiểu đã hiểu ra vấn đề vì thế sau khi giải quyết đám người bên mình thì anh ta cũng chạy đến.

“Lệ Nhã”, Trường Tiểu nhìn Tùng Lệ Nhã, ánh mắt phức tạp.

Tùng Lệ Nhã rất kinh ngạc: “Anh Trường Tiểu? Sao anh lại ở đây? Anh cũng đến giúp em ư?”

“Không, anh đến giúp Bạch Diệc Phi?”, Tùng Lệ Nhã phát hiện bất thường, bởi vì Trường Tiểu đứng bên phía Bạch Diệc Phi, vừa rồi anh ta còn ngăn cản Triệu Long.

Tùng Lệ Nhã không thể tin nổi mà nhìn Trường Tiểu: “Anh Trường Tiểu, sao anh lại giúp Bạch Diệc Phi?”

“Anh ta đã giết anh em!”

“Chẳng phải anh đã nói muốn báo thù cho anh em ư?”

“Bạch Diệc Phi đang ở trước mặt anh đấy, anh mau ra tay đi!”

Tùng Lệ Nhã gào lên, cô ta rất kinh ngạc về thái độ của Trường Tiểu, cô ta không thể hiểu nổi, thậm chí còn cảm thấy vô cùng thất vọng.

Trường Tiểu nói: “Lệ Nhã, em nghe anh nói, mọi chuyện không đơn giản như vậy. Anh em đã không còn là cái người mà anh biết nữa rồi, anh ta...”.

“Em không nghe!”, Tùng Lệ Nhã hét lên: “Sự thật là sự thật, cho dù anh em đã làm gì thì anh ấy cũng đã bị Bạch Diệc Phi giết chết!”

“Giết người thì đền mạng!”

“Anh ta nhất định phải chết!”

Bạch Diệc Phi cười lạnh, không muốn nhiều lời nữa. Chuyện này anh đã giải thích rất nhiều lần rồi, bây giờ không muốn lặp lại thêm nữa, dù sao Tùng Lệ Nhã cũng không nghe.

Trường Tiểu khó xử: “Lệ Nhã, em đừng như vậy được không?”

Tùng Lệ Nhã nhìn anh ta, mắt đỏ lên: “Anh Trường Tiểu, anh thay đổi rồi! Anh không phải anh Trường Tiểu của em!”

“Lệ Nhã...”, đồng tử Trường Tiểu co chặt, vô thức nắm chặt tay. Lời của Tùng Lệ Nhã khiến tim anh ta thất lại nhưng không biết phải làm sao.

Bạch Diệc Phi thấy vậy cũng bất đắc dĩ. Nhìn vẻ này thì Trường Tiểu có vẻ là có tình cảm với Tùng Lệ Nhã, không phải chỉ là vợ chồng chưa cưới trên danh nghĩa, bọn họ thực sự thương yêu nhau.

Nhưng mọi chuyện đã thành thế này...

Trường Tiểu nói: “Anh vẫn luôn là anh, nhưng Bạch Diệc Phi là bạn anh”.

Tùng Lệ Nhã kinh ngạc: “Anh làm bạn với Bạch Diệc Phi? Vậy anh của em thì sao? Anh em không phải bạn anh ư?”

“Anh em cũng vậy”, Trường Tiểu trả lời.

Tùng Lệ Nhã nghe vậy bật cười, nụ cười buồn thảm.

Lòng Trường Tiểu rất khó chịu, nhưng anh ta thật sự không muốn người bạn mà anh ta vừa chấp nhận lại bị vợ chưa cưới của mình giết.

Bạch Diệc Phi cũng cảm thấy bất ngờ với lời nói của anh ta. Anh cho rằng Trường Tiểu tìm anh để báo thù, bây giờ giúp anh chỉ vì chuyện quyết

đầu, không đánh lén cũng là vì nhân phẩm của anh ta tốt, nhưng không ngờ rằng anh ta lại coi anh là bạn.

“Cảm ơn”, Bạch Diệc Phi chậm rãi nói.

Trường Tiểu cười khỏ lắc đầu, không nói gì.

Tùng Lệ Nhã lạnh lùng nói: “Nếu đã vậy, từ nay về sau chúng ta không còn quan hệ gì với nhau nữa”.

Trường Tiểu sững sờ nhìn cô ta.

Lúc này, anh ta cảm thấy tim mình đau xót, dường như không thể hô hấp, nhưng bản thân lại bất lực.

Ánh mắt Tùng Lệ Nhã rất kiên quyết, thậm chí còn mang theo sự thất vọng với Trường Tiểu.

“Triệu Long, anh tránh ra, tôi muốn tự tay giết anh ta!”

Triệu Long nghe vậy thì gật đầu. Gã tin tưởng cô chủ nhà mình có thực lực, mặc dù cô ta không mạnh bằng gã nhưng đối phó với một kẻ yếu đuối như Bạch Diệc Phi thì hoàn toàn không vấn đề gì.

Gã không biết rằng, Bạch Diệc Phi nay đã khác xưa, ít nhất anh còn có thể đánh nhau với Trường Tiểu, bây giờ anh yếu như vậy là bởi vì thể lực tiêu hao quá độ, cơ thể lại bị thương rất nhiều, đương nhiên không thể mạnh như lúc bình thường.

Trường Tiểu thấy vậy thì lập tức đứng chắn trước người Bạch Diệc Phi: “Lệ Nhã!”

Tùng Lệ Nhã nhìn anh ta, không hề nhượng bộ: “Trường Tiểu, chúng ta đã không còn quan hệ gì với nhau nữa rồi, anh không có tư cách ngăn cản em!”

“Tránh ra!”

Trường Tiểu không lên tiếng, cũng không tránh ra.

Tùng Lệ Nhã gằn giọng: “Tránh ra!”

Nói xong, cô ta rút một con dao găm ra: “Đừng cho rằng em không dám động vào anh!”

Trường Tiểu vẫn như thế, không lên tiếng cũng không tránh ra.

Bạch Diệc Phi bắt đắc dĩ thở dài, nói: “Anh tránh ra đi!”

Trường Tiểu ngậy ra: “Anh sẽ chết đấy”.

“Chưa chắc”, Bạch Diệc Phi nói rất khẽ nhưng lại khiến người ta vô thức tin tưởng.

Anh không nói dối. Anh có khát vọng sống sót, bởi vì Lý Tuyết ở bên cạnh nên cho dù thế nào, anh đều phải sống.

Lý Tuyết nghe xong thì lo lắng, bất giác nắm chặt lấy anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 486

“Tránh ra đi...”, Bạch Diệc Phi mở miệng nói.

Trường Tiểu đã làm quá nhiều rồi, không những giúp đỡ anh mà còn vì anh mà cãi nhau với vợ chưa cưới, sau đó thì cách mặt nhau. Điều này thật sự đã khiến Bạch Diệc Phi rất băn khoăn.

Anh vừa dứt lời thì Tùng Lê Nhã cũng bảo Trường Tiểu tránh ra, sau đó cô ta giễu cợt nói: "Hắn ta cũng bảo tránh ra, sao anh còn chưa tránh hả? Đừng nói anh coi hắn ta là bạn đấy chứ?"

Trong mắt Trường Tiểu hiện lên vẻ đau lòng, cuối cùng anh ta cũng tránh ra.

Lúc này người được gọi là anh Sáu đứng dậy: "Muốn giết Bạch Diệc Phi thì phải giết tôi trước!"

“Ông là ai? Ông xứng để tôi ra tay hả?”, gương mặt nhỏ nhắn của Tùng Lê Nhã hiện lên vẻ lạnh lùng.

Triệu Long đứng dậy: "Anh Sáu, đối thủ của anh là tôi".

Anh Sáu nhìn Triệu Long, anh ta không thèm để ý đến gã, nhiệm vụ của anh ta chính là bảo vệ Bạch Diệc Phi.

Triệu Long thấy thế thì tức giận: "Tôi nói này, đừng nói là anh nghĩ rằng anh đánh cô chủ tôi thì tôi sẽ không đánh lại anh đấy chứ? Dù sao thì anh vẫn phải đánh nhau với tôi thôi!"

Anh Sáu trừng mắt nhìn ta: "Cậu rõ ràng biết tôi không còn súng nên đánh không lại cậu mà!"

Triệu Long đắc cười: "Thế nên anh cần gì phải làm vậy chứ?"

Anh Sáu vẫn không chịu tránh ra, lúc này Bạch Diệc Phi lại nói: "Tránh ra hết đi".

Anh chưa từng nhìn thấy võ công của Tùng Lệ Nhã, nhưng anh cũng không chủ quan. Tùng Lệ Nhã can đảm nói muốn đánh nhau với anh thì chứng tỏ thực lực của cô ta cũng không kém. Cũng đúng, cô chủ của một trong bốn gia tộc lớn làm sao giống con gái nhà bình thường chân yếu tay mềm được.

Trên bờ cát, Bạch Diệc Phi và Tùng Lệ Nhã đứng đối lập nhau, hai người chỉ cách nhau khoảng ba mét.

Hai người đánh nhau một với một, người bên ngoài không được nhúng tay vào.

"Bắt đầu đi!", Bạch Diệc Phi ung dung nói.

Tùng Lệ Nhã hừ lạnh một tiếng, cô ta cầm lấy dao găm chuẩn bị xông lên.

Đúng lúc này có tiếng súng tiểu liên vang lên.

Mọi người sửng lại, bọn họ lập tức quay đầu lại xem, tình hình có vẻ không ổn rồi.

...

Trở lại hai phút trước đó, trên đường cái của bờ biển lại có thêm một nhóm người. Trong tay tất cả bọn họ đều cầm súng tiểu liên, bọn họ đứng đầy hai bên đường.

Người đàn ông đứng giữa trong đám người đó rống lên một tiếng: "Ai là người của Bạch Diệc Phi?"

Vì đám người này cách Bạch Diệc Phi khá xa, với lại đang lúc hai phe độ sức nên bọn họ không nghe thấy. Nhưng bên hướng Bạch Hồ thì đều nghe rõ mồn một.

Mọi người nhìn thấy đám người này cầm súng thì lập tức đứng yên. Sau khi nghe được câu nói kia thì bọn họ đều cho rằng đám người này đến giết Bạch Diệc Phi.

Vì vậy mọi người chỉ vào đám Bạch Hổ rồi nói: "Bọn họ là người của Bạch Diệc Phi!"

Sắc mặt Bạch Hổ cùng đám người Trần Ngạo Kiêu rất khó coi, không cần nghĩ đã biết đối phương chiếm ưu thế hơn, bọn chúng có súng, lại còn ở vị trí thuận lợi, nếu bọn chúng bắn súng thì bọn họ chắc chắn sẽ không còn cơ hội sống.

Mà những cao thủ kia thì mừng rỡ như điên.

"Không biết là người của nhà nào? Ra tay cũng bạo ghê?"

"Không nhận ra nhà nào cả!"

"Chắc là một trong bốn gia tộc lớn?"

"Cũng có khả năng, nhiều súng như vậy không phải giỡn chơi thôi đâu!"

“ ... ”

Trong lúc mỗi người một suy nghĩ thì bỗng có người nổ súng.

“Cạch cạch cạch...”

Sau tiếng bắn súng thì một đám người ngã xuống.

Đám người Bạch Diệc Phi quay đầu lại, đúng lúc nhìn được cảnh này.

"Nguy rồi!"

Bạch Diệc Phi thầm nói không ổn, anh đang định lao trở lại đường lớn, nhưng vừa mới chạy ra hai bước đã ngăn người.

Tiếng súng vẫn tiếp tục vang lên, số người ngã xuống ngày càng nhiều, nhưng người của anh đều an toàn cả.

Không chỉ Bạch Diệc Phi mà cả đám người Trường Tiểu, Tùng Lê Nhã cũng bối rối.

Đây là tình huống gì vậy?

Những người phía trên kia không phải tới giết Bạch Diệc Phi sao?

Bạch Diệc Phi trâu bò như thế hồi nào vậy? Những mười mấy khẩu súng lặn đáy.

Lúc này Bạch Hồ đang ở trung tâm của tầm ngắm cũng ngậy ra như phỗng.

Anh ta cứ nghĩ bản thân sẽ bị bắn, cho nên đã chuẩn bị sẵn tinh thần chịu chết rồi, nhưng ai mà ngờ được tình huống lại thay đổi ngoạn mục như thế. Những người này lại đến giúp bọn họ!

Trần Ngạo Kiều nhìn Bạch Hồ: "Này là sao vậy?"

Bạch Hồ lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Mười người còn sót lại sau khi hết kinh ngạc thì bắt đầu vui mừng hò reo: "Chúng ta thắng rồi!"

"Chúng ta thắng rồi!"

"Thắng rồi!"

"Ha ha..."

Trên người ai này đều có vết thương, nhưng lúc này bọn họ lại vui mừng tới mức không hơi đâu để ý đến vết thương đó. Điều gì có thể vui hơn việc giữ được mạng sống chứ?

Mấy người Bạch Hồ thấy thế cũng thở phào một hơi.

Một phút sau tiếng súng chấm dứt, những người kia nhìn thấy tất cả kẻ địch đều đã bị bắn chết thì nhanh chóng cất súng rồi quay người lái xe rời đi.

...

Đến lúc này Triệu Long mới kịp phản ứng lại: "Cô cả, đi mau!"

Những người cầm súng kia đã đi rồi, nhưng đám người Bạch Diệc Phi vẫn còn, bên phía đó có những mười mấy người, mà phía họ lại còn mỗi hai cao thủ.

Tùng Lệ Nhã thấy thế thì không cam lòng: "Giết Bạch Diệc Phi trước đã!"

"Cô cả!", Triệu Long nhíu mày: "Hiện giờ tình thế rất bất lợi với chúng ta, nếu cô không đi thì sẽ không đi được nữa đâu".

Tùng Lệ Nhã nghe vậy thì sâu xa nhìn Bạch Diệc Phi một cái, sau đó lại nhìn sang Trường Tiểu, cô ta được Triệu Long bảo vệ lên thuyền.

Lúc thuyền di chuyển thì đám người Bạch Hồ cũng tới.

Bạch Diệc Phi không ngăn cản, bọn họ đã sức cùng lực kiệt, đối phương chủ động rời đi là kết quả tốt nhất.

"Cảm ơn", Bạch Diệc Phi nói với Trường Tiểu.

Trường Tiểu cười khỏ: "Có thể không làm tổn thương cô ấy không?"

"Tôi đồng ý với anh", Bạch Diệc Phi gật đầu: "Hôm nay nếu như không có anh thì có lẽ tôi đã bị giết chết. Anh coi tôi là bạn bè thì tôi cũng sẽ không khiến anh khó xử, sau này nếu có gặp thì tôi cũng không ra tay với cô ta".

Sau đó Bạch Diệc Phi nhìn về phía đám người Bạch Hồ, anh đếm qua số người rồi nhẹ nhàng thở phào: "Còn sống là tốt rồi".

Mọi người thấy thế đều đỏ ửng mắt, trận chiến này bọn họ liều mạng chiến đấu, nhưng rất đáng giá.

Cuối cùng bọn họ cũng an toàn.

“Đội thuyền của Hoa Bân tới thì có thể trở về rồi”.

Anh nói xong thì anh Sáu không nấn ná lại đây nữa. Anh ta không nói gì mà quay người bước đi.

"Đợi một chút, anh rốt cuộc là ai?", Bạch Diệc Phi hỏi ông ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 487

Anh Sáu đưa lưng về phía mọi người: "Tôi chỉ làm việc theo mệnh lệnh thôi".

"Tôi muốn biết anh là người của ai?"

Trực giác mách bảo Bạch Diệc Phi rằng ông chủ sau lưng người này sẽ là thông tin then chốt, từ đó anh sẽ biết được thêm càng nhiều tin tức hơn nữa.

Anh Sáu vẫn chỉ nói một câu: "Sau này sẽ biết thôi".

Nói xong thì anh Sáu quay người rời đi.

Bạch Diệc Phi nhìn bóng lưng của anh ta, sau đó khẽ nhíu mày, anh không kịp nghĩ nhiều thì Lý Tuyết bên cạnh đã ngất đi.

Bạch Diệc Phi vội vàng vươn tay ôm lấy Lý Tuyết: "Tuyết Nhi!"

"Hay là chúng ta đi lên trên?", Trương Tiểu thấy Bạch Diệc Phi lo lắng thì bèn đề nghị.

Bạch Diệc Phi cũng có suy nghĩ này, nhưng nếu đi lên thì phải mang Lý Tuyết đang ngất lên thế nào? Đừng nói là Bạch Diệc Phi, mà trên người bọn họ ai cũng có vết thương.

Đúng lúc này Bạch Hồ nhìn thấy chiếc thuyền từ phía xa.

"Thuyền tới rồi".

Đám người Bạch Diệc Phi nghe xong lập tức nhìn lại, bọn họ thật sự nhìn thấy một chiếc thuyền cỡ trung đủ cho mười mấy người, không chỉ như thế, lúc đến gần dường như còn thấy được lá cờ dựng trên thuyền, bên trên viết một chữ: Cuồng.

Người bình thường nhìn thấy chữ này thì sẽ nghĩ tới cuồng vọng, ngông cuồng... nhưng không ai nghĩ tới chữ này lại đại diện cho thể lực của Bạch Diệc Phi.

Chỉ có Bạch Diệc Phi và người của anh mới biết được ý nghĩa trong đó. Đồng thời người khác cũng sẽ không biết được đám người này thuộc về phe nào, như thế sẽ không bị bại lộ thân phận.

Bạch Diệc Phi rất hài lòng về điều này, chẳng qua giờ phút này điều khiến anh lo lắng hơn cả chính là Lý Tuyết đang hôn mê.

Sau mấy phút thì Trương Hoa Bân tự mình dẫn người neo thuyền lại gần, còn chưa kịp nói câu nào thì Bạch Diệc Phi đã ôm Lý Tuyết lên thuyền, sau đó anh nhìn về phía Trương Hoa Bân: "Nhanh chóng liên hệ với Ngư Vọng, dùng tốc độ nhanh nhất trở về!"

Trương Hoa Bân nhìn thấy Lý Tuyết đã ngất đi thì cũng không nhiều lời, anh ta lập tức lấy điện thoại ra gọi, đợi đến lúc tất cả mọi người lên thuyền hết rồi mới bảo lái thuyền đi nhanh hết mức có thể.

...

Một giờ sau, Bạch Diệc Phi mang theo Lý Tuyết đi vào bệnh viện, Ngư Vọng lập tức dẫn người tới và bắt đầu kiểm tra.

Bạch Diệc Phi bảo Trần Ngạo Kiều mang theo những người còn lại vào bệnh viện Ngọa Long chữa trị rồi nghỉ ngơi chờ hồi phục. Bạch Hổ và Từ Lăng cũng cùng nhau trở về.

Hơn nửa tiếng trôi qua, Ngư Vọng đi ra.

“Anh Ngư, vợ em sao rồi?”

Ngư Vọng nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó nói: "Đi với anh đến văn phòng một chuyến đi!"

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì trong lòng lập tức căng thẳng, trong nội tâm đã có dự cảm không lành.

Đồng thời Bạch Diệc Phi cũng rất nghi ngờ, Lý Tuyết không phải chỉ bị thương nhẹ thôi sao? Sao lại ngất đi được? Chẳng lẽ lúc trước bị bắt trói đã gặp phải chuyện gì rồi?

Nghĩ tới đây thì trong lòng Bạch Diệc Phi thậm chí run rẩy, nỗi sợ hãi lan tràn trong anh.

Đã đến văn phòng Ngưu Vọng, nét mặt Ngưu Vọng trở nên nghiêm túc: "Lúc trước em dâu có từng uống loại thuốc nào không? Thuốc liên quan đến tránh thai ấy".

"Là sao?", Bạch Diệc Phi sửng sò, anh và Lý Tuyết mới ở bên nhau, số lần đụng chạm cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, mà mỗi lần như thế cũng sẽ không tránh thai, tại sao phải hỏi anh vấn đề này?

Ngưu Vọng thở dài: "Cơ thể em dâu không sao cả, chỉ bị thương ngoài da thôi, nhưng lúc anh kiểm tra phát hiện trong cơ thể em ấy hình như có một loại độc tố, loại độc tố này khiến em ấy không thể sinh con được".

"Cái gì?"

Đầu Bạch Diệc Phi như muốn nổ tung, tại sao lại như vậy chứ?

"Không thể sinh con?", Bạch Diệc Phi cảm thấy rét lạnh, không phải vì việc không sinh con được, mà là vì không hiểu tại sao Lý Tuyết lại trúng độc.

Ngưu Vọng thở dài: "Loại độc này không thể giải được, nó giống như độc lần trước, đã hòa tan trong máu rồi, nếu muốn loại bỏ thì phải tìm được thuốc giải".

Lòng Bạch Diệc Phi trầm xuống, anh nghĩ tới điều gì đó, nhưng không có thời gian quan tâm mà chỉ hỏi: "Lý Tuyết biết chuyện này không?"

"Anh không nói", Nguu Vọng lắc đầu.

Bạch Diệc Phi nói: "Cảm ơn anh".

"Cảm ơn cái gì chứ, đều là bạn bè cả mà. Đây là việc nên làm", Nguu Vọng vỗ vai Bạch Diệc Phi: "Nhưng phải giải quyết nhanh một chút, anh sợ em dâu sẽ nghĩ nhiều".

"Em biết rồi", Bạch Diệc Phi nghiêm túc gật đầu.

Bạch Diệc Phi vừa trải qua trận chiến chém giết liên tục, bây giờ lại biết vợ mình vì trúng độc mà không thể sinh con, loại tra tấn tinh thần này khiến anh nháy mắt trở nên tang thương rất nhiều.

Nguu Vọng cũng không biết nên nói như thế nào, chỉ đành bảo anh đi thăm Lý Tuyết trước.

Bạch Diệc Phi gật đầu định đi, nhưng Nguu Vọng đột nhiên nói: "Em có thể bảo Lưu Hiểu Anh nhìn thử xem".

"Vâng", Bạch Diệc Phi cũng định như vậy.

Bạch Diệc Phi đã đến phòng bệnh, anh nhìn Lý Tuyết, Lý Tuyết cũng đã tỉnh.

Không biết vì sao lúc Bạch Diệc Phi đi vào thì ánh mắt Lý Tuyết giống như đang trốn tránh anh, nhưng bề ngoài cô lại biểu như không có gì, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy có điều kỳ lạ.

"Vợ à".

"Anh đã đến rồi à...", thái độ Lý Tuyết bình tĩnh, Bạch Diệc Phi chỉ cho là tinh thần cô không tốt, nên bèn nói: "Em nghỉ ngơi thêm đi, anh ở đây trông chừng cho em".

Lý Tuyết nhìn theo Bạch Diệc Phi từ lúc anh đi vào, khi nhìn thấy anh còn chưa thay quần áo dính máu ra thì lập tức nói: "Vết thương của anh..."

“Không cần lo đâu, chỉ là vết thương nhỏ thôi”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

Nhưng Lý Tuyết lại quay mặt đi, cô không muốn nhìn thấy Bạch Diệc Phi như vậy, anh càng như vậy thì nội tâm Lý Tuyết càng khó chịu.

Bởi vì vừa rồi cô đã nghe được cuộc đối thoại của Ngưu Vọng và mấy bác sĩ khác, cô biết mình không thể sinh con.

“Anh đi nhanh đi. Nếu không em không nghỉ ngơi đâu”, Lý Tuyết giả bộ nổi giận nói.

Bạch Diệc Phi nghe vậy đành phải chịu thua.

Lý Tuyết nhìn thấy Bạch Diệc Phi đi ra ngoài thì hộc mắt lập tức ngập nước, cô cố gắng không cho nước mắt rơi xuống.

Bạch Diệc Phi đi tìm Ngưu Vọng, anh xử lý tốt vết thương rồi lại thay một bộ quần áo sạch sẽ, tiếp theo anh định đi thăm Lý Tuyết.

Vừa bước tới hành lang thì biết được tin Lý Cường Đông và Lưu Tử Vân đã tới.

Lưu Tử Vân vừa nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì lập tức bùng cháy.

"Bạch Diệc Phi! Sao anh không đi chăm sóc Tuyết Nhi hả?"

“Tại sao Tuyết Nhi lại phải vào viện?”

“Đúng là vô dụng, hết lần này tới lần khác để cho Tuyết bị thương. Anh có còn là đàn ông không hả?”

Lưu Tử Vân gầm lên, trong mắt bà ta ánh lên nước mắt, nếu không phải cố gắng nhịn xuống thì chắc rằng đã bật khóc rồi.

Lý Cường Đông đi theo sau lưng Lưu Tử Vân, ánh mắt phức tạp nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi bị Lưu Tử Vân mắng cũng không có phản ứng gì, nhưng khi anh nhìn thấy Lý Cường Đông phía sau thì nổi giận.

Bạch Diệc Phi đẩy Lưu Tử Vân ra, khiến cho Lưu Tử Vân lảo đảo một cái: "Bạch Diệc Phi, anh làm gì đấy? Bây giờ anh dám động tay động chân với tôi nữa hả?!"

Nhưng Bạch Diệc Phi không để ý đến Lưu Tử Vân, anh bắt lấy cổ áo Lý Cường Đông: "Bố nói cho con biết, bố biết cái gì rồi? Rốt cuộc bố biết cái gì hả?"

Từ khi vừa bắt đầu chính Lý Cường Đông và Vương Lâu đã đón Lý Tuyết đi, điều này chứng tỏ ông biết rõ sẽ có chuyện gì xảy ra, thế nên đã chuẩn bị trước.

Trong trận chém giết hôm nay, giữa chừng anh Sáu xuất hiện, hơn nữa lúc cuối lại nhảy đầu ra một đám người cầm súng nữa. Mà bọn họ đều giúp đỡ anh. Anh chỉ nghĩ được hai người có khả năng đó, chính là Lý Cường Đông và Bạch Vân Bằng.

Bạch Diệc Phi đoán những người cầm súng kia nhất định là do Bạch Vân Bằng cử tới, như vậy cũng chứng minh được anh Sáu có thể là người của Lý Cường Đông.

Lý Cường Đông không ngờ Bạch Diệc Phi lại đột nhiên kích động như vậy, nhưng mà ông cũng chỉ kinh ngạc trong chốc lát, sau đó thì bình tĩnh lại: "Bây giờ chưa thể nói cho con biết được".

Bạch Diệc Phi hoàn toàn nổi giận: "Không nói cho con, bố có biết bố không nói cho con biết nên suýt nữa đã hại Tuyết Nhi rồi không! Tuyết Nhi là con gái ruột của bố, bố có nghĩ tới điều này không?"

Nói xong thì Bạch Diệc Phi giơ nắm đấm lên, nhưng lại bị Lưu Tử Vân kéo lại: "Anh làm gì đấy? Ngay cả bố vợ anh mà anh cũng muốn đánh hả?"

Bạch Diệc Phi hất tay Lưu Tử Vân ra: "Mẹ im đi!"

Lưu Tử Vân sững sờ, Bạch Diệc Phi chưa từng dùng thái độ ác liệt như vậy với bà ta, điều này làm cho bà ta có chút sững sờ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 488

Bạch Diệc Phi lại nhìn Lý Cường Đông, mắt toàn tơ máu: “Bố nói đi! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Lý Cường Đông cười khỏ: “Có thể cho bố thăm Tuyết Nhi trước không?”

Ánh mắt Bạch Diệc Phi trầm xuống, anh đột nhiên vươn tay đẩy ông một cái.

Lưu Tử Vân phát hiện sự bất thường giữa hai người thì cảm thấy nghi hoặc, lớn giọng hỏi: “Hai người đang nói gì đấy? Ông biết Tuyết Nhi sẽ gặp nguy hiểm ư? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Lưu Tử Vân càng nói thì càng sốt ruột, hy vọng Lý Cường Đông sẽ nói cho bà ta mọi chuyện.

Bạch Diệc Phi đâm mạnh vào tường nhưng không hề cảm thấy đau, cơn giận trong lòng không thể nào giải tỏa được. Chỉ cần nghĩ đến có người đã sớm biết chuyện sẽ xảy ra lại không tiết lộ bất cứ điều gì, khiến cho Lý Tuyết bị thương thậm chí hôn mê là lòng anh lại tràn ngập lửa giận.

Lý Cường Đông bình tĩnh nói với Lưu Tử Vân: “Không sao, tôi đi thăm Tuyết Nhi trước đã”.

Sau khi biết Lý Cường Đông nhẫn nhịn bao nhiêu năm, Lưu Tử Vân bây giờ gần như là ông nói gì thì sẽ nghe nấy.

Lý Cường Đông không cho bà ta đáp án, bà ta cũng vô thức mà ngậm miệng, không hỏi nữa.

Lý Cường Đông và Lưu Tử Vân đến phòng bệnh của Lý Tuyết, Bạch Diệc Phi đứng ở bên ngoài, không nói gì cả.

Trong phòng bệnh, Lý Tuyết vui mình trong chăn âm thầm rơi lệ.

Không thể sinh con đối với một người phụ nữ mà nói là chuyện vô cùng đau đớn. Cô đã mất đi quyền được làm mẹ, thậm chí sẽ mất đi cả tình yêu thương của chồng cùng gia đình chồng.

Điều cô lo lắng là, liệu Bạch Diệc Phi có vì vậy mà không còn yêu cô nữa hay không?

Mỗi khi nghĩ đến vấn đề này, tim cô lại đau như dao cắt, cho dù cô có kiên cường đến đâu thì lúc này cũng mềm yếu khôn cùng.

“Cạch!”

Cửa mở, Lý Tuyết tưởng là Bạch Diệc Phi đến, lập tức lau khô nước mắt, giả vờ như đang ngủ.

“Tuyết Nhi”.

Lưu Tử Vân đi đến bên giường, trong lòng vô cùng lo lắng. Bà ta thấy cô đang ngủ thì vô thức bước thật khẽ.

Lý Tuyết nghe thấy giọng mẹ mình thì mở mắt: “Mẹ?”

Ngay lúc gọi ra, Lý Tuyết cảm thấy vô cùng uất ức, rất muốn khóc nhưng cô không muốn khiến bố mẹ lo lắng, vì thế cố gắng nhẫn nhịn.

Lưu Tử Vân ngồi xuống bên giường: “Tuyết Nhi, con sao rồi?”

“Con không sao”, Lý Tuyết miễn cưỡng cường.

Lưu Tử Vân trừng mắt: “Sao lại không sao? Đã phải vào viện rồi mà còn nói không sao?”

“Đều tại Bạch Diệc Phi không bảo vệ được con, lần nào cũng khiến con vào viện! Không biết nó làm chồng kiêu gì!”, Lưu Tử Vân bắt đầu cằn nhằn.

Lý Tuyết nghe xong thì trong lòng không thoải mái: “Mẹ...”.

“Được rồi, được rồi, mẹ không nói nữa”, Lưu Tử Vân thấy biểu tình của cô thì biết cô lại muốn nói đỡ cho Bạch Diệc Phi.

Lý Cường Đông đợi mẹ con hai người nói xong thì mới trầm giọng hỏi: “Tuyệt Nhi, nói cho bố biết, con sao rồi?”

Lý Cường Đông không hổ là Lý Cường Đông, mặc dù Lý Tuyệt nói là không sao nhưng ông vừa nhìn đã biết tuyệt đối có vấn đề, vì thế mới khiến Bạch Diệc Phi phát cuồng, sắc mặt Lý Tuyệt rất xấu.

Lưu Tử Vân khựng lại, nhận ra có chuyện: “Tuyệt Nhi, có phải con giấu chúng ta chuyện gì không? Có phải Bạch Diệc Phi bắt nạt con không? Nói với bố mẹ, bố mẹ giúp con giải quyết!”

“Không phải”, Lý Tuyệt lập tức lắc đầu, lại nhìn Lý Cường Đông. Ánh nhìn của ông như đã thấu tỏ, cô không thể không nói: “Bác sĩ nói, trong người con có một loại thuốc, khiến con... Không thể có con...”.

Nói xong, Lý Tuyệt cắn môi, cố gắng nhịn không khóc, không để nước mắt rơi xuống.

Lưu Tử Vân và Lý Cường Đông đều sửng sờ.

“Cái gì?”

Lưu Tử Vân trừng mắt, không thể tin được mà nhìn cô: “Con nói... Không thể có con?”

Lý Tuyệt nghẹn ngào gật đầu: “Vâng...”.

“Chuyện này...”, mắt Lưu Tử Vân tối sầm, suýt nữa ngất đi.

Sau khi kinh ngạc, sắc mặt Lý Cường Đông trở nên trầm trọng: “Có cách nào không?”

“Con... Con không biết...”, Lý Tuyệt không nhịn được nữa bật khóc: “Huhu...”.

Lưu Tử Vân thấy vậy thì vô cùng đau lòng, mau chóng ôm lấy cô, vỗ vỗ lưng cô, nghẹn ngào nói: “Không sao, không sinh được thì thôi, ai quy định nhất định phải có con chứ?”

“Nếu tên nhóc Bạch Diệc Phi dám chê con thì mẹ liều mạng với nó!”

“Mẹ...”, Lý Tuyết lau nước mắt, không dám tưởng tượng đến cảnh đó, trong lòng lại nghĩ: “Bạch Diệc Phi thực sự sẽ vứt bỏ mình ư?”

Lý Cường Đông vuốt vuốt mi tâm, giọng nói trở nên trầm trọng cùng nghiêm khắc trước nay chưa từng có: “Tuyết Nhi, mình, hai người phải nhớ kỹ, chuyện này tuyệt đối không được nói ra!”

“Cái gì?”, Lưu Tử Vân và Lý Tuyết nghi hoặc nhìn ông.

Lý Cường Đông trầm giọng: “Biết vì sao người nhà họ Bạch tìm Bạch Diệc Phi về không?”

“Vì chân của Bạch Khiếu có vấn đề?”, lúc trước Lý Tuyết từng đến thủ đô, cũng từng gặp Bạch Khiếu nên biết một số chuyện.

Lý Cường Đông nhìn cô đầy ân ý, tiếp tục nói: “Không sai, Bạch Khiếu đã không thể sinh con nữa rồi”.

Lý Tuyết đột nhiên nghĩ đến gì đó: “Vậy con...”.

Lý Cường Đông lại nói: “Bây giờ Bạch Diệc Phi đang tiếp nhận kiểm tra của nhà họ Bạch, chỉ cần nó vượt qua được thì có thể trở về, danh chính ngôn thuận trở thành người thừa kế nhà họ Bạch, mà tiền đề là...”.

“Nhà họ Bạch căn cơ sâu rộng, bọn họ quan tâm nhất là chuyện nối dõi tông đường, nếu không cũng sẽ không tìm Bạch Diệc Phi về”.

“Vì thế, chuyện này nhất định phải giấu kỹ trong bụng!”, Lý Cường Đông nghiêm nghị nói.

Lý Tuyết và Lưu Tử Vân một lúc lâu cũng không lên tiếng.

Đặc biệt là Lý Tuyết. Tâm trạng của cô lúc này đã rất không ổn rồi. Nhà họ Bạch cần Bạch Diệc Phi nối dõi tông đường, nhưng cô bây giờ không thể sinh con được, làm sao thực hiện chuyện này đây?

“Nếu nhà họ Bạch biết được thì sẽ thế nào?”, Lý Tuyết đột nhiên hỏi.

Ánh mắt Lý Cường Đông trầm xuống: “Ép Bạch Diệc Phi ly hôn”.

Lòng Lý Tuyết thất lại, ly hôn?

Cô đã từng rất muốn ly hôn với Bạch Diệc Phi nhưng bây giờ, cô hoàn toàn không muốn.

Nước mắt mà cô cố nhịn xuống bây giờ lại tuôn ra.

“Con... Con phải làm sao đây? Huhu...”.

Lưu Tử Vân an ủi cô: “Nó dám? Nếu nó dám ly hôn thì mẹ sẽ đánh nó đến khi nó không dám nữa thì thôi”.

“Đừng nói linh tinh”, giọng của Lý Cường Đông càng thêm trầm trọng: “Bạch Diệc Phi sẽ không ly hôn”.

“Tình cảm nó đối với con, con còn không hiểu hay sao?”

“Nhưng sau đó, nó sẽ bị nhà họ Bạch vứt bỏ”, Lý Cường Đông không vui vẻ gì.

Lý Tuyết và Lưu Tử Vân đề nghị lại.

Một người vốn có quan hệ máu mủ lại bởi vì không thể sinh con mà bị vứt bỏ, quả thực quá tuyệt tình!

Bạch Diệc Phi sống ở nông thôn, hẳn đã bị vứt bỏ từ nhỏ. Nếu không tại sao nhiều năm như vậy còn không đến tìm anh? Tại sao đợi đến khi anh có giá trị với nhà họ Bạch thì mới đến tìm về?

Bạch Diệc Phi còn bắt buộc phải làm kiểm tra, thật không có nhân tính!

Mặc dù Lưu Tử Vân không hiểu rõ chuyện nhưng bà ta biết, điều này rất không công bằng với anh, lại thêm tình cảnh của anh lúc này, nếu bị vứt bỏ thì chỉ còn một con đường chết.

“Nhà họ Bạch bọn họ sao có thể như vậy?”, Lưu Tử Vân lầm bầm.

Lý Cường Đông không nói gì.

Một lúc sau, Lý Tuyết mới nói: “Con biết rồi”.

Lý Cường Đông gật đầu: “Con nghỉ ngơi cho khỏe đi, bố mẹ về trước”.

Nói xong, ông gọi Lưu Tử Vân cùng rời khỏi bệnh viện.

Lý Tuyết lặng im ngồi trên giường, đôi mắt trống rỗng, nhưng trong lòng lại là sóng gió cuồn cuộn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 489

Lý Tuyết suy nghĩ rất nhiều nhưng đến cuối cùng thì chỉ có duy nhất một ý nghĩ.

Bạch Diệc Phi không thể chết, không thể bị chối bỏ, vậy thì anh ấy bắt buộc phải ly hôn với cô!

Ly hôn...

Thì... ly hôn vậy!

...

Bạch Diệc Phi đứng mãi ở bên ngoài nhưng không hề nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong phòng bệnh, mãi cho đến khi thấy có người bước ra, Bạch Diệc Phi không kiềm được nhìn chăm chú vào Lý Cường Đông.

Lý Cường Đông cũng không đưa ra lời giải thích nào, ngược lại thì Lưu Tử Vân đã thay đổi thái độ, cười nói với Bạch Diệc Phi: “Anh mau vào xem Tuyết Nhi đi, dành nhiều thời gian chăm sóc cho con bé”.

Bạch Diệc Phi nghi hoặc nhìn Lưu Tử Vân, còn chưa kịp nói gì thì Lý Cường Đông và Lưu Tử Vân đã đi xa rồi,

Bạch Diệc Phi nhìn bóng dáng hai người phía xa, bất đắc dĩ thở dài sau đó mới điều chỉnh lại tâm trạng của mình rồi bước vào trong phòng bệnh của Lý Tuyết.

“Vợ, em thấy thế nào rồi?”, Bạch Diệc Phi bước vào nhìn thấy Lý Tuyết đang dựa người trên đầu giường vì vậy nhanh chóng bước qua: “Muốn uống nước không? Anh rót cho em nhé”.

Lý Tuyết nhìn bóng dáng Bạch Diệc Phi đang rót nước cho cô mà sống mũi cay cay, có phải sau khi ly hôn thì sẽ không được nhìn thấy anh ấy như

vậy nữa? Có phải sau này anh sẽ đối xử như vậy với một người phụ nữ khác?

“Tuyệt Nhi? Em làm sao thế? Sao lại khóc rồi?”

Lý Tuyệt vội vàng quay đầu đi, nói giọng nhàn nhạt: “Không sao”.

Bạch Diệc Phi khựng lại, ngay sau đó như nghĩ đến điều gì nên vô cùng không nỡ, ôm chặt Lý Tuyệt vào lòng: “Ừ, sẽ không sao đâu”.

Lý Tuyệt không rõ vì sao khi được Bạch Diệc Phi ôm vào trong lòng thì lại càng muốn khóc nhiều hơn.

Nhưng mà cô cố gắng nén lại, chủ động đẩy Bạch Diệc Phi ra: “Chắc anh vẫn còn việc bận cần làm đúng không, mau đi đi, đừng làm lỡ việc, em muốn đi ngủ rồi”.

“Hả... vậy được”, Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ chỉ đành phải đứng dậy rời đi, sau khi anh ra ngoài mới phản ứng lại được, hình như lần đầu tiên anh đi ra ngoài cũng là vì Lý Tuyệt nói cô ấy muốn đi ngủ?

Bạch Diệc Phi lắc đầu, thôi bỏ đi, có lẽ Lý Tuyệt biết việc mình không thể mang thai cho nên mới khóc đến đau lòng như vậy. Nhớ lại dáng vẻ của Lý Tuyệt lúc này, Bạch Diệc Phi thấy trái tim mình đau nhói từng đợt.

“Không được, phải mau mau nghĩ cách gì đó”, Bạch Diệc Phi siết chặt nắm tay, định đi đến bệnh viện Ngoại Long tìm Lưu Hiểu Anh.

Mới vừa đi đến cửa của bệnh viện liền nhìn thấy Lưu Hiểu Anh cũng đang đi đến đây.

“Haiz, Bạch Diệc Phi! Anh không sao chứ?”, Lưu Hiểu Anh nhìn thấy Bạch Diệc Phi xong thì rất vui vẻ, tâm trạng căng thẳng cũng dịu lại rất nhiều.

Bạch Diệc Phi mỉm cười: “Không sao, đúng rồi, Linh Linh thế nào?”

“Chỉ là vết thương ngoài da, tôi đã xử lý xong hết rồi”, Lưu Hiểu Anh trả lời, tiếp sau đó lại bĩu môi nói: “Anh không lo lắng cho tôi chút nào sao?”

“Cô làm sao cơ?”, Bạch Diệc Phi nghi ngờ hỏi.

Lưu Hiểu Anh trợn trắng mắt khinh bỉ sau đó xuy một tiếng: “Được rồi được rồi, tôi nghe nói là Tuyết Nhi cũng nhập viện rồi nên chạy tới đây coi sao, Tuyết Nhi đâu?”

Vừa nhắc đến chuyện này thì sắc mặt Bạch Diệc Phi trở nên nghiêm trọng hẳn lên.

“Sao thế?”, Lưu Hiểu Anh rất miễn cảm với tâm trạng của Bạch Diệc Phi cho nên đã phát giác ra sự lo lắng của anh.

Bạch Diệc Phi chau mày nói: “Đợi chút nữa cô đi thăm Tuyết Nhi tiện kiểm tra cho cô ấy thêm lần nữa, cứ nói là Trung Tây y kết hợp, an toàn gấp đôi”.

Cho dù biết được Lý Tuyết có khả năng đã biết việc mình không thể sinh con, nhưng nếu có thể tránh được không nhắc đến thì tránh, anh không muốn khiến cho cô đau lòng.

Lưu Hiểu Anh nhìn anh bằng ánh mắt quái lạ: “Tại sao vậy? Sức khỏe cô ấy có vấn đề gì sao?”

Bạch Diệc Phi nói bằng giọng đều đều: “Cô kiểm tra là sẽ biết ngay thôi, kiểm tra xong rồi thì nói cho tôi xem có cách giải quyết nào không?”

“Tôi đi thăm Linh Linh”, Bạch Diệc Phi nói xong bèn bước chân đi.

Lưu Hiểu Anh ở phía sau gọi vài lần: “Haiz, anh nói cho rõ ràng chứ!”

Nhưng mà Bạch Diệc Phi không quay đầu lại mà lái xe đi thẳng đến bệnh viện Ngoại Long.

...

Lưu Hiểu Anh bĩu môi sau đó ngúng nguẩy mái tóc đuôi gà, tung tăng đi vào bệnh viện thăm Lý Tuyết.

Lý Tuyết quả thực muốn ngủ một giấc, chẳng qua là do quá buồn, nghĩ quá nhiều cho nên không ngủ được, nghe thấy có tiếng động thì nghi hoặc mở mắt, lại là ai đến đây?

“Tuyết Nhi, thế nào rồi?”, Lưu Hiểu Anh ngồi xuống chiếc ghế dựa bên cạnh giường.

Lý Tuyết thấy Lưu Hiểu Anh đến thì có chút ngạc nhiên, ngần ngừ trả lời: “Không sao”.

“Nào nào nào, tôi cũng là bác sĩ để tôi kiểm tra cho cô chút”, Lưu Hiểu Anh nói xong thì cầm cổ tay của Lý Tuyết lên, bắt đầu bắt mạch cho cô.

Lý Tuyết giật mình lập tức rút tay lại: “Tôi không sao thật mà, bác sĩ Ngưu không phải đã kiểm tra xong rồi sao?”

Lưu Hiểu Anh lắc lắc tay: “Ai dà, bác sĩ Ngưu là chuyên Tây y còn tôi là Trung y mà, Trung Tây y kết hợp cô hiểu không?”

“Thêm nữa, tôi cảm thấy Trung y của tôi còn giỏi hơn Tây y của bác sĩ Ngưu nữa đó!”, nói xong sắc mặt của Lưu Hiểu Anh đắc ý hẳn lên.

Lý Tuyết thấy vậy thì bật cười, tâm trạng cũng cảm thấy đỡ hơn một chút: “Thực sự không có gì cần phải kiểm tra đâu”.

Lưu Hiểu Anh chẳng thềm để ý lời Lý Tuyết mà nắm lấy tay cô giả bộ tức giận: “Cô có coi tôi là bạn không? Là bạn thì đưa tay ra đây để tôi xem sao, dù sao thì xem qua một chút cũng chẳng sao cả!”

Lý Tuyết hơi do dự nhưng rồi cũng đồng ý: “Được rồi...”.

Lưu Hiểu Anh cười gian, sau đó tập trung bắt mạch, mấy phút sau gương mặt cô ta đầy sự khó tin.

“Cái này...”.

Lý Tuyết rút tay lại cười khỏ: “Vẫn bị cô nhìn ra được...”.

“Sao lại như thế được?”, Lưu Hiểu Anh ngạc nhiên không thôi, sau nghĩ lại thái độ của Bạch Diệc Phi lúc nãy thì gần như đã hiểu ra tất cả, sau đó quay đầu an ủi Lý Tuyết: “Cái gì đó, cô đừng lo lắng, việc này cũng không phải là tuyệt đối”.

“Ý là sao? Có thể chữa được sao?”

Giờ khắc này, Lý Tuyết như lại được nhìn thấy hy vọng nhưng đồng thời cũng lo sợ là mình nghĩ nhiều.

Lưu Hiểu anh cũng không thể nói rõ chỉ đành nói: “Tình trạng này của cô là bị ảnh hưởng bởi thuốc, nói thẳng ra là, thực ra trong cơ thể cô vẫn còn sót lại một loại độc tố, chỉ cần loại bỏ được hết độc này ra khỏi cơ thể là được, nhưng mà loại bỏ độc tố cũng tương đối khó khăn...”.

“Vậy tức là không có cách nào sao?”, lòng Lý Tuyết trầm hẳn xuống, quả nhiên là vậy, cô không nên ôm hy vọng thì sẽ không cảm thấy tuyệt vọng thêm lần nữa.

Lý Tuyết cảm thấy lạnh thấu cả trái tim.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy thì lập tức lắc tay: “Không phải, không phải, cô nghe...”.

Sau đó cô ta còn chưa kịp nói hết câu thì Lý Tuyết đã nói: “Hiểu Anh, cô thích Bạch Diệc Phi đúng không?”

Lưu Hiểu Anh khựng lại, lời đang muốn nói bị tắc lại trong họng, không nói ra được mà cũng không nuốt lại được, cô ta ngẩn ra tại chỗ.

Thấy phản ứng như vậy của cô ta thì Lý Tuyết liền hiểu mình đã nói đúng rồi.

Tranh thủ lúc Lưu Hiểu Anh còn chưa kịp phản ứng lại, Lý Tuyết lập tức nói: “Hiểu Anh, tôi...”.

Sau đó lời muốn nói đã ra đến miệng nhưng Lý Tuyết lại do dự, thực sự phải làm như vậy sao? Anh ấy là chồng của mình đó? Thực sự cứ như vậy mà nhường lại cho người khác sao?

“Cái gì?”, cuối cùng Lưu Hiểu Anh cũng hoàn hồn lại, hơi cảm thấy ngại ngùng nhưng vẫn phủ nhận: “Cái gì đó, cô đừng nói linh tinh, chúng tôi chỉ là bạn thôi!”

“Lại nói, ai mà không biết Bạch Diệc Phi yêu cô đến mức cuồng dại! Là kiểu yêu thích vượt qua cả sinh mệnh của mình”.

Lý Tuyết nghe vậy thì bất giác trả lời: “Cho nên, cô mới thích anh ấy, không phải sao?”

“Hả...”, Lưu Hiểu Anh ho nhẹ một tiếng, ánh mắt lấp lánh nói: “Con người của anh ta ấy à, sức hấp dẫn cá nhân quả thực rất lớn cho nên thích anh ta là chuyện bình thường, nhưng mà cô đừng nghĩ ngợi lung tung, chúng tôi thích anh ta là kiểu thích của bạn bè thuần túy, tuyệt đối không phải là kiểu mà cô nghĩ đâu”.

Lý Tuyết mím môi không nói.

Cô có tin không? Đương nhiên cô không tin, cô cũng là phụ nữ nên đương nhiên sẽ hiểu tâm tư của phụ nữ, cũng càng hiểu rõ ánh mắt khi nhìn đàn ông của một người phụ nữ, cô biết Lưu Hiểu Anh thích Bạch Diệc Phi.

Suy nghĩ lúc này của cô là, cô với Bạch Diệc Phi ly hôn để cho Lưu Hiểu Anh gả cho Bạch Diệc Phi, như vậy thì Bạch Diệc Phi sẽ có con cháu, thì anh sẽ không bị gia đình mình vứt bỏ nữa.

Nhưng mà, những lời mà Lưu Hiểu Anh nói lúc này khiến cho cô đột nhiên tỉnh ngộ.

Bạch Diệc Phi thích cô, yêu cô còn hơn cả sinh mệnh của mình, vậy thì cách làm của cô chắc chắn sẽ làm tổn thương anh ấy, chà đạp lên tình cảm của anh ấy.

Nếu như Bạch Diệc Phi đã vì cô mà không màng đến tính mạng của mình thì làm sao mà cô lại nỡ vì chút chuyện này mà rời xa anh ấy?

Trong lòng Lý Tuyết như tìm lại được ánh sáng, cô nở một nụ cười từ tận đáy lòng: “Hiểu Anh, cảm ơn cô”.

“Hả?”, mặt Lưu Hiểu Anh đại ra chả hiểu gì.

Lý Tuyết lại cười: “Hiểu Anh, lời cô nói lúc nãy là thật không? Có cơ hội có thể loại bỏ được độc tố không?”

“Đúng, nhưng mà có chút khó khăn, có lẽ sẽ cần phải tìm đến dì hai của tôi...”, Lưu Hiểu Anh nghiêm túc gật đầu: “Cô... đừng lo lắng, sẽ không sao đâu”.

“Được, tôi tin cô, cũng... cảm ơn cô”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 490

Tại một căn biệt thự nào đó của nhà họ Bạch tại thủ đô.

Bạch Khiếu ngồi trên xe lăn, hai tay quét mạnh lên mặt bàn phía trước khiến cho ly trà trên đó rơi loảng xoảng xuống mặt đất vỡ tan.

“Một đám vô dụng!”

“Vô dụng!”

Bạch Khiếu nổi điên quát tháo, phái nhiều người như thế để đi giết Bạch Diệc Phi mà vẫn để cho anh ta sống sót, không phải vô dụng thì là gì?

Sau cùng, khi Bạch Khiếu phát tiết hết cơn tức thì một người đàn ông đeo mặt nạ sắt này giờ vẫn đứng phía sau hắn mới lên tiếng nói: “Cậu chủ Bạch, bước tiếp theo trong kế hoạch của anh là gì?”

“Nếu như không có, vậy bên kia...”

“Không được!”, Bạch Khiếu lập tức mở miệng ngăn lại: “Không được để lộ thân phận quá sớm!”

“Vậy kế hoạch của anh là?”, mặt nạ sắt lạnh lùng hỏi.

Hai mắt Bạch Khiếu nheo lại, không còn vẻ tức giận ban nãy nữa mà ngược lại là vẻ bày mưu tính kế: “Bước tiếp theo, đương nhiên sẽ là chủ tịch của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp Bắc Hải”.

“Đã hiểu”.

“Đúng rồi, anh điều tra tên Tần Sơn kia đến đâu rồi?”, Bạch Khiếu đột nhiên lại nhớ ra cái người thú vị này.

Mặt sắt nhàn nhạt đáp lời: “Tra được rồi, là...”.

“Tốt lắm, người bên đó có biết không?”, Bạch Khiếu hỏi.

“Vẫn chưa biết, còn chưa gặp”.

“Vậy để bọn họ đi gặp nhau, làm quen chút”.

“Đã biết”.

...

Biệt thự nhà họ Tùng.

Tùng Thảo Ngọc mặc một bộ áo khoác ngoài màu đen ngồi bên cạnh hồ cá cho cá ăn, tiện thể nghe người phụ nữ da ngăm đen báo cáo.

“Mai Sáu kịp thời xuất hiện đã cứu được mạng của đám người Bạch Diệc Phi, sau đó thì Trường Tiểu cũng xuất hiện giúp đỡ cho Bạch Diệc Phi chạy trốn, đến cuối cùng thì lại lòi ra một đám người cầm súng đến giết hết những người còn lại”.

Tùng Thảo Ngọc càng nghe sắc mặt càng trở nên khó coi: “Cho nên Bạch Diệc Phi bây giờ vẫn còn sống?”

“Đúng”.

“Đáng chết!”

“Nhiều người như thế mà cũng không giết được nổi hần, hần có ba đầu sáu tay à?”, Tùng Thảo Ngọc cực kỳ phẫn nộ ném hết chỗ thức ăn cá vào trong hồ: “Toàn là một lũ vô dụng”.

Lần vây giết này ngoài tứ đại gia tộc ra còn có thêm những gia đình quyền thế khác nữa, số người cộng lại ít nhất cũng phải đến mười gia tộc, phái đi gần hai ba trăm người mà vẫn không thể giết được Bạch Diệc Phi, ngược lại còn bị Bạch Diệc Phi giết sạch!

Con mẹ nó ô nhục cả dòng họ!

Tùng Thảo Ngọc tức đến nổi ngực phập phồng: “Đi, tra cho tôi đám người kia là thế nào?”

Ông ta dù có nổi điên thế nào đi nữa thì ít nhất vẫn có đầu óc, đám người cầm súng đó chắc chắn không phải người của Bạch Diệc Phi, như vậy, tức là có người ở phía sau đang âm thầm giúp đỡ Bạch Diệc Phi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 491

Lý Tuyết bị thương không nặng, hai ngày sau đã được xuất viện.

Ngày cô xuất viện, gia đình bốn người ngồi ăn cơm chung với nhau trong biệt thự.

Sau bữa cơm, Lưu Tử Vân kéo Lý Tuyết đi nói chuyện, Bạch Diệc Phi thì đi theo Lý Cường Đông vào trong phòng đọc sách.

Hai ngày trôi qua nên tâm trạng của Bạch Diệc Phi đã bình tĩnh hơn rất nhiều, anh cũng đã nghĩ rất nhiều.

Trong đó có một việc, chính là việc liên quan đến Liễu Chiêu Phong.

Lúc đó Trần Ngạo Kiều mang theo người đi giết Liễu Chiêu Phong, nhưng sau khi quay lại thì Trần Ngạo Kiều mới có thời gian để nói cho anh biết, Liễu Chiêu Phong đã bị người nào đó cứu đi rồi.

Lúc đó Bạch Diệc Phi vừa kinh ngạc lại vừa bất đắc dĩ: “Là ai đã cứu gã?”

“Không biết”, Trần Ngạo Kiều lắc đầu: “Trong tay đối phương có súng, còn có cả súng tiểu liên”.

Bạch Diệc Phi lập tức nhớ đến đám người cầm súng tiểu liên kia: “Là một bọn à?”

“Hẳn là như vậy”.

Lúc đó Bạch Diệc Phi còn chưa hiểu ra vấn đề, nhưng mà sau hai ngày suy nghĩ kỹ càng thì anh đã nghĩ thông rồi.

Trước đó anh đoán đám người cầm súng tiểu liên kia là người của Bạch Vân Bằng, điểm này thì không có gì phải nghi ngờ, mà anh Sáu kia thì chắc là người của Lý Cường Đông.

Còn về việc ai đã cứu Liễu Chiêu Phong, hừ, nếu không phải là người bên Bạch Vân Bằng thì chính là người của Lý Cường Đông làm.

Bạch Diệc Phi và Lý Cường Đông đứng đối diện nhau, thần sắc trên mặt Lý Cường Đông rất bình tĩnh, không khác gì so với bình thường. Còn Bạch Diệc Phi trên mặt dù rất bình tĩnh nhưng mà trong lòng thì lại không hề bình lặng.

“Bây giờ, bố có thể nói cho con được chưa?”

“Đám người cầm súng là của Bạch Vân Bằng?”

“Anh Sáu kia là người của bố?”

“Liễu Chiêu Phong là do bố cứu hay là Bạch Vân Bằng cứu?”

Một loạt các câu hỏi được đưa ra, đôi mắt của Bạch Diệc Phi sáng quắc nhìn chăm chăm Lý Cường Đông, anh muốn có được một đáp án rõ ràng.

“Đúng”, Lý Cường Đông trả lời, chỉ có một chữ.

Trong lòng Bạch Diệc Phi trầm xuống rồi đột nhiên cười lạnh: “Cho nên, bố là người của Bạch Vân Bằng?”

“Đúng”, Lý Cường Đông lại trả lời cũng một câu.

Lần này thì Bạch Diệc Phi cười có chút thâm lương: “Bố là người của ông ấy, cho nên lợi dụng cả con gái của mình?”

“Chẳng lẽ bố không để tâm đến Tuyết Nhi một chút nào sao? Cô ấy không phải là con gái ruột của bố sao?”

Lý Cường Đông chỉ trả lời bằng giọng nhàn nhạt: “Có con ở đây, nó sẽ không sao cả”.

“Bố nói láo!”, Bạch Diệc Phi nói tục với Lý Cường Đông: “Bố có biết không, tình huống lúc đó nguy hiểm thế nào, tất cả mọi người đều biết cô

ấy chính là điểm yếu của con, chỉ cần bắt được cô ấy là có thể tóm gọn được con!”

“Bố có biết hay không, hai lần cô ấy bị người ta bắt rồi dùng dao kềm sát vào cổ, nếu là bố, thì bố có bằng lòng hay không?”

“Càng không nói đến việc người mà bố phải đến kia, khi thấy Tuyết Nhi bị bắt lại muốn con từ bỏ việc cứu cô ấy!”

“Anh ta là người của bố! Bảo con từ bỏ Tuyết Nhi, mẹ kiếp, có cái người bố ruột như bố à!”

Mắt Bạch Diệc Phi vẫn lên tia máu, đập mạnh vào bàn, tay chỉ thẳng vào mặt Lý Cường Đông.

Lý Cường Đông vẫn giữ nguyên biểu cảm như vậy, ông không hề quá bất ngờ trước sự phẫn nộ của Bạch Diệc Phi: “Tuyết Nhi không phải đã không sao rồi à?”

Bạch Diệc Phi nhe răng, sau đó thì lại càng phẫn nộ: “Vậy phải thế nào thì mới tính là có sao? Phải đợi đến lúc Tuyết Nhi chết rồi thì bố mới cảm thấy là có sao à?”

Lý Cường Đông nghe vậy thì rút cuộc cũng không thể kiềm chế được nữa mà cười khò: “Không”.

Bạch Diệc Phi hừ lạnh sau đó hít một hơi thật sâu để bản thân mình bình tĩnh hơn: “Tại sao?”

Tất cả những điều này là vì sao?

“Vì để dẫn dắt người đứng phía sau lộ diện”.

Bạch Diệc Phi hơi ngần ra: “Người đứng phía sau gì?”

Lý Cường Đông thở dài sau đó nói một cách nghiêm trọng: “Bố của con phát hiện có người đang động vào góc rẽ của nhà họ Bạch, nhưng mà người này chưa hề lộ diện, bố con cũng không tra ra được là ai”.

“Cho nên mới muốn để con làm mỗi như”.

“Ha!”, Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Mẹ kiếp, dựa vào cái gì mà muốn con làm mỗi như cho ông ta? Nhà họ Bạch có liên quan gì với con?”

Lý Cường Đông không đồng ý với anh: “Con là con trai của Bạch Vân Bằng”.

“Con không thèm!”, Bạch Diệc Phi quát lên: “Con không có người bố như vậy”.

Một người bố có thể vì nhà họ Bạch mà không tiếc mang con trai của mình đi làm mỗi như, con mẹ nó ai mà thèm chứ?

Lý Cường Đông nhíu mày: “Bạch Diệc Phi, bây giờ con đã không thể tách mình ra được nữa rồi”.

Đúng vậy, cục diện hiện tại đã thành thế này rồi, Bạch Diệc Phi đã trở thành mỗi như, vậy thì anh có muốn thoát thân cũng chẳng còn cách nào nữa rồi, trừ phi, anh chết!

Đôi mắt Bạch Diệc Phi hơi tối lại, siết chặt nắm tay của mình nói: “Con không phải là con cờ cho bất kỳ người nào thao túng! Các người muốn dẫn dắt kẻ đứng sau lộ diện thì hãy đi tìm người khác, không phải chỉ mình con mới làm được!”

“Không, chỉ có mình con!”, Lý Cường Đông khẳng định chắc nịch: “Nguyên nhân của sự việc này bắt đầu từ việc bố con giết Lương Minh Nguyệt, mà bây giờ tất cả những gia đình quyền thế đều đang đuổi giết bố con, con là người duy nhất có thể dẫn dắt người nọ xuất hiện”.

“Bọn họ không khỏi đánh giá con quá cao rồi”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng: “Bạch Vân Bằng không chỉ có một người con trai! Bạch Khiếu cũng được đó?”

“Bởi vì, chỉ có con mới có tư cách thừa kế nhà họ Bạch”, Lý Cường Đông nói với hàm ý sâu xa.

Bạch Diệc Phi hiểu ra ngay tức khắc, đồng thời cũng cảm thấy lòng mình lạnh buốt, chỉ vì như vậy cho nên muốn anh trở thành mỗi như sao?

“Bố hẳn là có thể liên lạc được với Bạch Vân Bằng?”, Bạch Diệc Phi đột nhiên ngẩng đầu lên: “Bố nói với ông ấy, con sẽ không hợp tác đâu!”

Lý Cường Đông thấy Bạch Diệc Phi cố chấp như vậy thì có chút đau đầu: “Chẳng lẽ con không muốn cho Tuyết Nhi một môi trường sống an toàn và thoải mái hay sao? Con không muốn sống một cuộc sống bình yên với nó hay sao?”

“Con muốn!”, Bạch Diệc Phi không hề che dấu suy nghĩ của mình: “Cho nên, con sẽ không đồng ý làm mỗi như”.

“Con sai rồi!”, Lý Cường Đông lắc đầu: “Con không đi làm mỗi như thì sẽ chỉ có nước chết nhanh hơn mà thôi, bởi vì con sẽ bị nhà họ Bạch từ bỏ, không có sự giúp đỡ âm thầm từ nhà họ Bạch, con không thể sống nổi đâu!”

“Vì thế, làm sao con có thể mang đến cuộc sống như vậy cho Tuyết Nhi?”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì lòng trầm xuống, không thể không thừa nhận, anh đã bị cuốn vào cuộc tranh đấu này rồi, nếu anh chỉ muốn lo cho mỗi bản thân mình thì gần như là không thể.

Nghĩ đến đây, Bạch Diệc Phi cười tự đắc, anh chỉ muốn sống một cuộc sống bình dị với Lý Tuyết thôi, một mong ước nhỏ nhoi như vậy mà cũng không thể thực hiện được hay sao?

“Người hôm đó đã tra ra được chưa?”

“Đều là đám tép riu”, Lý Cường Đông lắc đầu.

Bạch Diệc Phi khựng lại: “Đám tép riu? Tép riu thôi mà đã đến mức này? Mẹ kiếp thế thì con còn làm mỗi như cái gì nữa?”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 492

“Sự thật chứng minh, con đã sống sót từ trong tay đám tép riu này rồi”.

Lý Cường Đông lại nói: “Con cần tin tưởng vào bản thân mình, chúng ta đều tin ở con”.

Bạch Diệc Phi bật cười: “Vậy được, bố nói cho biết, việc con làm mỗi như này Liễu Chiêu Phong và Vương Lâu có biết không? Rồi vì sao lại thả Liễu Chiêu Phong?”

Lý Cường Đông nhàn nhạt trả lời: “Không biết, còn việc tại sao lại thả nó đi, có lẽ, nó vẫn còn có tác dụng, mặc dù tạm thời thì chẳng có giá trị gì cả nhưng không chắc sau này...”.

Bạch Diệc Phi cười lạnh nói: “Được, bất kể là gã có tác dụng gì, con đều phải giết bằng được gã!”

Một người năm lần bảy lượt thềm thường vợ của anh, còn năm lần bảy lượt đối địch với anh lại thêm sự việc mà gã gây ra cho Long Linh Linh thì đã đủ để Bạch Diệc Phi phải giết gã rồi.

Lý Cường Đông không nói gì chỉ lấy ra một tấm thiệp mời đưa nó cho Bạch Diệc Phi: “Ba ngày sau, có một cuộc họp cần con tham gia”.

Bạch Diệc Phi cup mắt nhìn xuống: “Họp lựa chọn người kế nhiệm chức chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải?”

“Đúng, chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải đã bị giết, bây giờ đang cần lựa chọn một người từ tỉnh Bắc Hải lên để ngồi vào vị trí này”.

“Trong lần tranh cử này, tất cả những doanh nghiệp của Bắc Hải phù hợp với điều kiện đều có thể tham gia”.

“Bố muốn con đi?”, Bạch Diệc Phi hỏi, nói xong bèn đẩy tấm thiệp mời trả lại: “Con không có hứng thú”.

“Thân phận cao hơn thì mới có thể mang đến cho con nhiều lợi ích và thuận tiện hành động hơn”, Lý Cường Đông nói nhàn nhạt: “Con buộc phải tham gia tranh cử”.

Bạch Diệc Phi mím môi, suy nghĩ một hồi lâu sau mới nói: “Con hiểu rồi”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi cầm lấy tấm thiệp mời rồi đi thẳng ra khỏi phòng đọc sách.

Bạch Diệc Phi đã mất tập đoàn Hàu Tước nhưng còn có bệnh viện Ngoại Long và một bệnh viện tư nhân cũng đã đủ để anh tham gia lần tranh cử này rồi.

Nhưng mà...

Ngoài mặt Bạch Diệc Phi nói là đã hiểu, trên thực tế lại không hề đồng ý sẽ tham gia cuộc họp lần này, anh không ngốc, muốn để anh đi tham gia tranh cử nhưng suy cho cùng thì vẫn là bảo anh đi làm mọi như.

Anh đi rồi thì chắc chắn sẽ trở thành bia ngắm cho tất cả mọi người ngắm bắn.

...

Sau khi Bạch Diệc Phi ra khỏi phòng đọc sách, tìm được Lý Tuyết rồi hai người chào tạm biệt Lưu Tử Vân, Bạch Diệc Phi đưa Lý Tuyết trở về biệt thự của bọn họ.

Việc này Bạch Diệc Phi không định nói cho Lý Tuyết biết, anh không muốn Lý Tuyết lo lắng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Bạch Diệc Phi không có việc gì làm nên đưa Lý Tuyết đi đến công ty đá quý Phúc Thụy.

Công ty này vẫn là của Lý Tuyết, bây giờ còn cần Lý Tuyết phải đi chủ trì đại cục.

Bạch Diệc Phi đưa Lý Tuyết đến công ty xong thì đi đến bệnh viện Ngoạ Long tìm Lưu Hiểu Anh.

Hai người cùng nhau đi lên sân thượng.

Bạch Diệc Phi nhìn cảnh vật phía xa: “Sức khoẻ của Tuyết Nhi cô nghiên cứu sao rồi?”

Lưu Hiểu Anh nhún vai: “Vẫn như thế”.

“Loại độc tố này rất khó để phân tách, nó có sự tương đồng với loại độc mà trước đây anh bị trúng, đoán chừng chỉ có dì hai tôi mới giải được”.

“Vậy có thể liên hệ với dì hai cô không?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Lưu Hiểu Anh gật đầu: “Có thể, tôi đang định gọi cho dì hai tôi”.

“Cảm ơn, vất vả rồi”, Bạch Diệc Phi chỉ có thể nói được như vậy.

Lưu Hiểu Anh vẫn nhìn anh chăm chú, hỏi: “Không phải anh đang ghét bỏ Tuyết Nhi không thể sinh con cho anh chứ? Anh coi trọng con cái như vậy hay sao? Đối với anh việc nối dõi tông đường quan trọng vậy sao?”

Bạch Diệc Phi hơi khựng lại, anh có từng nói những câu này à? Không phải chứ? Vậy sao cô ta lại cho rằng như thế?

“Không phải, có con cái hay không không quan trọng, nhưng mà tôi không muốn khiến Tuyết Nhi đau lòng, cô ấy nên có quyền được làm mẹ”, Bạch Diệc Phi giải thích.

Không chỉ như vậy, anh còn muốn tìm ra cái người đã hạ độc Tuyết Nhi khiến hẳn phải trả giá cho hành động của mình!

Câu nói cuối cùng này Bạch Diệc Phi không nói ra, người biết được chuyện này chỉ có mấy người bạn họ, Lưu Hiểu Anh và Lý Cường Đông

chắc chắn không biết được nguyên nhân, mà Ngưu Vọng và Lưu Hiểu Anh biết nguyên nhân gây bệnh của Lý Tuyết, có lẽ sẽ đoán được lý do là gì.

Việc Lý Tuyết bị trúng độc không thể sinh con chắc chắn là có người cố ý, mục đích là khiến anh mất đi tư cách thừa kế của nhà họ Bạch, vậy thì người đó là ai?

Ha, không nói cũng biết.

Sau khi nói chuyện xong, Lưu Hiểu Anh bèn đi làm việc.

Đúng vào lúc này thì Trương Vinh gọi điện thoại đến.

“Chủ tịch, bây giờ anh có rảnh không? Phu nhân bên này gặp phải chút rắc rối...”.

...

Lý Tuyết đến công ty như mọi khi, bình thường lúc Lý Tuyết đến công ty, mọi người gặp cô sẽ chào hỏi cô hơn nữa không khí còn rất vui vẻ náo nhiệt.

Nhưng hôm nay mọi người đều rất kỳ lạ, trên mặt người nào người nấy đầy âu sầu, thậm chí có người còn chẳng buồn chào hỏi cô nữa.

Lý Tuyết hơi chau mày, cô không phải là muốn hưởng thụ cảm giác làm sếp để được mọi người tôn bô, mà là cảm giác mọi người hơi kỳ lạ, dường như tâm trạng không được vui vẻ, ánh mắt bọn họ nhìn cô còn có chút khinh thường.

Trở về phòng làm việc của mình, Trương Vinh bèn đến tìm cô, nói là bởi vì mấy ngày nay cô không ở đây, cho nên công ty đang dồn lại rất nhiều việc cần giải quyết, nhất là có một dự án thiết kế đá quý mới cần được thực hiện, mà lựa chọn chủ đề cuối cùng của dự án cần phải có quyết định của Tổng giám đốc.

Lý Tuyết sau khi nghe xong thì nghĩ một lúc mới nói: “VẬY gọi mọi người vào họp đi, tôi muốn nghe xem báo cáo công việc của mọi người thời gian gần đây ra sao, sau đó sẽ giải quyết hết những việc này”.

Nửa giờ sau, tất cả lãnh đạo cấp cao của công ty đều có mặt trong phòng họp.

Lý Tuyết là người sau cùng đến phòng họp, khi cô đi theo chỉ dẫn trên văn bản điện thoại đến phòng họp thì phát hiện mọi người trong đó ngồi vô cùng tùy ý và uể oải, đa phần mọi người ngồi duỗi thẳng tay chân dựa cả người vào trên ghế, trông rất không nghiêm túc.

Lý Tuyết chau mày đi qua bọn họ, chỉ có Trương Vinh là ngồi nghiêm chỉnh ngay bên cạnh cô.

Đợi sau khi Lý Tuyết ngồi xuống ghế, tư thế ngồi của đám người này vẫn không hề thay đổi, cũng không hề có ý định chào hỏi Lý Tuyết, Lý Tuyết không thể không mở miệng nói: “Bây giờ, chúng ta bắt đầu cuộc họp”.

“Mấy ngày nay có việc nên không đến công ty, mọi người báo cáo lại tình hình kinh doanh và vận hành của công ty trong mấy ngày này, còn có mấy dự án đang cần tôi quyết định nữa, mọi người cùng nhau thảo luận một chút sau đó sẽ ra quyết định”.

“Bắt đầu từ bộ phận thiết kế đi!”

Nói xong Lý Tuyết nhìn sang phía Tổng giám sát bộ phận thiết kế Hoàng Vỹ.

Hoàng Vỹ mặc một bộ đồ tây, đáng tiếc là bề ngoài chả ra làm sao, thậm chí trông còn có chút thô tục, lại thêm tư thế ngồi không nghiêm túc, nhìn ông ta lúc này trông còn ra vẻ chỉ tay năm ngón hơn cả cô.

“Tổng giám sát Hoàng?”, giọng của Lý Tuyết trầm xuống.

Hoàng Vỹ liếc mắt nhìn Lý Tuyết: “Giám đốc Lý, tôi chẳng có gì để nói cả, những việc cần làm đã làm xong rồi, chúng tôi tự biết sắp xếp”.

Lời này nói ra, khuôn mặt Lý Tuyết tức khắc sa sầm, cô mới là chủ của công ty này, chẳng lẽ không nên có quyền được biết tất cả mọi chuyện đang xảy ra tại công ty của mình hay sao?

Cái gì gọi là chúng tôi tự biết sắp xếp? Ý là không muốn để cô tham gia vào à?

“Tổng giám sát Hoàng, tôi muốn biết cụ thể tình hình trong mấy ngày nay của bộ phận thiết kế, phiên ông báo cáo một chút, còn có, không phải là có một chủ đề thiết kế đá quý hay sao? Dự án này là dự án lớn của công ty, cũng phiên ông báo cáo một chút”, Lý Tuyết rốt cuộc cũng không nói nhiều mà chỉ tập trung vào công việc của công ty.

Hoàng Vỹ thấy vậy thì tỏ vẻ không hài lòng chặc một tiếng: “Lãng phí cái thời gian này làm gì? Nói cho cô thì cô cũng không hiểu? Lại còn chỉ huy bừa, nếu như gây ra tổn thất cho công ty thì cô có đền không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 493

Lý Tuyết ngừng lại một chút, cuối cùng không kìm được, hỏi: “Ông có ý gì?”

Hoàng Vĩ bật cười thành tiếng, nói: “Cô Lý, cô không hiểu thật hay giả vờ đấy?”

Lúc này, Trương Vinh ghé sát người Lý Tuyết, nhỏ giọng nói: “Hiện giờ chồng cô không còn là chủ tịch Hậu Tước nữa rồi”.

Lý Tuyết đột nhiên hiểu ra, bởi vì Bạch Diệc Phi không còn là chủ tịch Hậu Tước nên cái chức Tổng giám đốc của cô cũng không còn ai sợ nữa.

Cũng phải, tập đoàn Hậu Tước thay chủ rồi, một Tổng giám đốc công ty nhỏ như cô chỉ e thân mình cũng khó giữ ý chứ? Đâu còn đi quản việc của họ được. Hơn nữa, cô không có hậu thuẫn, công ty này muốn thế nào thì chẳng phải đều do những lãnh đạo cấp cao này quyết định sao?

Sau khi Trương Vinh nói với Lý Tuyết xong thì những người khác cũng tiếp lời.

“Cô Lý, cô là Tổng giám đốc, thật ra chỉ cần cô ký tên vào văn bản là xong. Đám chúng tôi già rồi, đưa ra quyết định ít khi sai lắm”.

“Phải đó Tổng giám đốc Lý, theo như tôi biết thì trước đây cô chưa từng tiếp xúc với ngành nghề này. Kể cả chúng tôi nói với cô thì cô cũng không hiểu và khó đưa ra phán đoán, như vậy chẳng phải phí thời gian của mọi người sao?”

“Ngộ nhỡ cô phán đoán sai thì công ty chúng ta tổn thất nghiêm trọng, cô chịu trách nhiệm được không?”

“Chỉ sợ là không được thôi?”

“Chắc chắn là thế rồi. Hiện giờ chủ tịch tập đoàn Hầu Tước đã không còn là Bạch Diệc Phi nữa rồi”.

“...”, mỗi người một câu, nói ra theo kiểu bức ép người khác.

Lý Tuyết nghe thấy mà tức giận không ngừng, đồng thời trong lòng cũng thấy khó chịu. Hiện giờ Bạch Diệc Phi đang trong hoàn cảnh khó khăn nhưng cũng không đến lượt đám người này coi thường và bài xích. Huống hồ, Bạch Diệc Phi cũng nói với cô là vẫn còn hai bệnh viện tư nhân là của anh chứ không phải anh không còn gì cả.

Lý Tuyết nhìn mọi người, trong lòng thấy nực cười, sau đó cô cười lạnh một tiếng nói: “Người đi thì trà nguội, các người cũng hiểu thế thời quá đó”.

“Tổng giám đốc Lý, cô nói cái gì vậy? Đây không phải là suy nghĩ cho công ty sao?”, Hoàng Vĩ cười, nói: “Vì vậy, để tốt cho mọi người thì cô đừng hỏi nhiều nữa”.

Lý Tuyết khẽ hừ một tiếng, cô không phải loại người dễ dàng bắt nạt như thế: “Tôi muốn nhắc nhở các người một câu. Mặc dù chồng tôi không còn là chủ tịch Hầu Tước nữa nhưng công ty này vẫn của anh ấy”.

“Quyền quyết định của công ty vẫn nằm trong tay tôi, không liên quan gì đến mọi người cả”, lời nói vừa dứt thì mọi người đều ngậy người ra, thần sắc thì khó coi.

Cuối cùng vẫn là Hoàng Vĩ lên tiếng: “Tổng giám đốc Lý! Cô nói không sai nhưng chỉ e cô vẫn chưa biết? Chủ tịch mới nhậm chức của Hầu Tước đã nói, chỉ cần công ty này một ngày vẫn còn của Bạch Diệc Phi thì ngày đó không cho phép bất cứ doanh nghiệp nào ở thành phố Thiên Bắc hợp tác với chúng ta”.

“Tổng giám đốc Lý, cô biết điều này có nghĩa là gì không?”

“Sao?”, Lý Tuyết trừng hai mắt với vẻ khó tin: “Chuyện khi nào vậy?”

“Chỉ mới hôm qua thôi”, Trương Vinh chen miệng nói. Cả quá trình ông ta đều không lên tiếng, có một lý do là ông ta vẫn chưa nhìn rõ thể cục hiện giờ. Bề ngoài thì Bạch Diệc Phi đã thua nhưng chuyện này có ai nói chuẩn được đâu?

Bạch Diệc Phi mang lại cho ông ta quá nhiều chấn động và nhiều lần xoay ngược tình thế khiến đến giờ ông ta vẫn không dám đứng nhằm đội hình. Vì vậy ông ta mới giữ im lặng suốt, một bên giữ thái độ như xưa với Lý Tuyết, một bên thì hòa nhã với đám Hoàng Vĩ.

Đến lúc bắt luận kết quả như nào thì ông ta đều có thể chắc chắn rằng mình không bị liên lụy.

Lý Tuyết không ngờ Liễu Chiêu Phong lại bảo cả thành phố Thiên Bắc không hợp tác với họ nữa, vậy thì công ty còn đường sống đâu.

Không, không đúng, họ là công ty đá quý, có xưởng riêng của mình, chỉ cần thiết kế được rồi chế tạo tốt là có thể đưa ra thị trường rồi. Lẽ nào gã có thể khiến mọi người của thành phố Thiên Bắc không mua đá quý của công ty cô hay sao?

Lý Tuyết bình tĩnh suy nghĩ, lấy lại tinh thần rồi thản nhiên nói: “Ông Hoàng, tập đoàn Hàu Tước có khả năng này. Nhưng gã sẽ không thể khống chế toàn bộ mọi người ở thành phố Thiên Bắc được”.

“Phần lớn mọi người đều là những người bình thường, họ căn bản không cần sợ tập đoàn Hàu Tước, muốn mua gì đều là tự do của họ”.

Hoàng Vĩ nghe thấy thì bật cười, nói: “Tổng giám đốc Lý, cô quá trẻ nên không hiểu, muốn khống chế người của thành phố Thiên Bắc khó thế sao? Chỉ cần tập đoàn Hàu Tước tỏ thái độ một cái thì có doanh nghiệp nào dám đối đầu chứ?”

“Ai cũng cần công việc mà? Muốn có việc thì phải đến doanh nghiệp làm rồi. Có sự khống chế của tập đoàn Hàu Tước thì có ai lại đi mua đá quý của công ty chúng ta không?”

Lý Tuyết nghe thấy vậy thì chau mày, nói: “Lẽ nào đi làm còn phải hỏi họ là có mua đá quý của chúng ta hay không? Rảnh thế sao?”

Hoàng Vĩ ngáy người ra, làm sao mà ông ta biết được? Trên thực tế, Liễu Chiêu Phong đúng là rảnh như thế đó. Để chống lại Bạch Diệc Phi thì chuyện gì gã cũng làm ra được.

Những người khác trong phòng họp thấy vậy thì đều trầm ngâm không nói gì.

Lý Tuyết quét nhìn mọi người, nói: “Bất luận như thế nào, công ty của chúng ta có thể tự sản xuất, kể cả không bán được ở thành phố Thiên Bắc, lẽ nào ở thành phố khác cũng không được?”, lời nói của Lý Tuyết uy lực khiến mọi người càng không nói được gì.

Suy nghĩ của những người khác rất đơn giản. Tập đoàn Hậu Tước không cho họ đường sống thì họ không kiếm được tiền, vậy chỉ có thể bòn rút tiền của công ty rồi đi thôi.

Nhưng lời nói của Lý Tuyết ban nãy khiến họ do dự. Cô nói đúng, thành phố Thiên Bắc thì không còn cách nhưng ra khỏi thành phố Thiên Bắc thì sao?

Lý Tuyết thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, đang định tiếp tục cuộc họp thì Hoàng Vĩ lại lên tiếng: “Tổng giám đốc Lý, cô nói không sai nhưng với điều kiện là chúng ta phải có nguyên liệu đã”.

“Chúng ta muốn tự sản xuất thì nhất định phải mua nguyên vật liệu đá quý, không có nguyên liệu thì có xưởng sản xuất cũng vô dụng”, lời nói của Hoàng Vĩ như nói trúng chủ đề.

Lý Tuyết đã quên đi điểm mấu chốt này, công ty có xưởng thì có thể sản xuất được nhưng cũng phải với điều kiện là công ty có nguyên liệu.

Nguyên vật liệu đá quý không phải là công ty đá quý nào cũng có, chỉ có những công ty quy mô lớn mới có được thôi.

Thật ra rất nhiều công ty đá quý đều không có nguyên liệu, họ phải đi mua. Hoặc là đến trực tiếp mỏ khoáng sản để mua hoặc là tìm nhà cung ứng.

Công ty đá quý Phúc Thụy thuộc kiểu phải tìm nhà cung ứng, còn nhà cung ứng lại mua trực tiếp từ mỏ.

Nếu có sức ép của tập đoàn Hậu Tước thì nhà cung ứng sẽ không cung cấp nguyên liệu cho họ, vậy thì sao nói đến cái khác được?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 494

Thân người Lý Tuyết ngã sụp giống như bị thứ gì đó đè xuống, đè đến nỗi cô không gượng dậy được.

Hoàng Vĩ thấy thế thì đắc ý cười: “Cô Lý, mọi người coi như chung sống hòa bình vậy, chúng tôi đưa ra quyết định còn cô ký tên, vậy không phải tốt hơn sao?”

Lý Tuyết đặt tay xuống để bên dưới bàn. Cô nắm chặt nắm đấm, cuối cùng lạnh lùng nói: “Vì vậy, các người định biến công ty thành cái vỏ thôi đúng không?”

“Cô Lý đừng nói khó nghe thế chứ”, Hoàng Vĩ ngả người về sau, tư thế rất tùy tiện, giống như tất cả mọi chuyện đều nằm trong tay ông ta vậy.

Sắc mặt Lý Tuyết trở nên khó coi, nhất thời không nói nên lời.

Trương Vinh thấy thế đành phải đứng ra giảng hòa: “Mọi người cứ bình tĩnh đã, hay là cứ làm theo trình tự, nói về các dự án của công ty đã”.

“Nói lâu như vậy chắc mọi người khát nước rồi, tôi bảo người vào rót nước nha”, nói xong Trương Vinh liền rời khỏi phòng họp.

Trương Vinh đi ra thực chất là gọi điện thoại cho Bạch Diệc Phi, nói đơn giản sự việc cho anh nghe, hy vọng anh có thể đến xử lý.

Sở dĩ Trương Vinh tìm Bạch Diệc Phi vì dù sao Lý Tuyết cũng là vợ của Bạch Diệc Phi, hơn nữa công ty này vẫn là công ty của anh, không có liên quan gì đến Hầu Tước cả. Còn một điều nữa là ông ta muốn lập công với Bạch Diệc Phi, nếu sau này Bạch Diệc Phi thật sự lấy lại quyền chủ động thì lúc đó ông ta muốn có chút lợi, cũng đâu có khó?

Còn trong phòng họp, sau khi Trương Vinh đi thì Hoàng Vĩ lại lên tiếng: “Cô Lý, Trương Vinh là chủ tịch của tập đoàn Hầu Tước à? Ông ta đứng vào bên nào vậy?”

“Nghe nói chủ tịch Trương là người rất giỏi làm việc, ông nghĩ thế nào?”

“À vậy tôi hiểu rồi, ông ta đến giám sát công ty chúng ta?”

“Đừng quên, ông ta là do Bạch Diệc Phi cử đến”.

“Vậy thì đã sao?”

“...”.

Lý Tuyết chau mày khi nghe thấy họ nói thế. Tất nhiên là cô biết Trương Vinh là chủ tịch của tập đoàn Hưu Tước nhưng ban đầu khi Trương Vinh đến đây là do Bạch Diệc Phi bảo ông ta đến giúp mình. Nhưng giờ thì sao? Thái độ của ông ta đối với cô cũng được, nhưng liệu đó có phải là thật không?

Sau khi trải qua bao nhiêu chuyện, Lý Tuyết đã không còn dễ dàng đi tin người khác nữa rồi, chuyện gì cô cũng giữ thái độ kiên định.

Không lâu sau, Trương Vinh dẫn theo một người đẹp đi vào. Cô gái rót nước cho tất cả mọi người rồi mới đi ra. Trương Vinh cười nói với mọi người: “Chúng ta nói về dự án của công ty đi”.

“Vấn đề là có nói thì cô Lý cũng không hiểu”, Hoàng Vĩ nói với kiểu bức ép, thậm chí còn nói với vẻ châm biếm: “Nếu cô Lý có thể nhìn hiểu dự án này thì tôi nói cũng không sao mà”.

“Ông không nói thì làm sao tôi hiểu được?”, Lý Tuyết trầm giọng nói.

Hoàng Vĩ thốt ra một câu: “Mọi người nhìn thấy chưa, đây rõ ràng là không có kinh nghiệm. Nếu như không có kinh nghiệm thì đưa ra phán đoán cũng không có giá trị tham khảo gì”.

“Ông...”, Lý Tuyết đập bàn, nói: “Hoàng Vĩ, ông đừng ức hiếp người quá đáng”.

“Tôi ước hiếp đầy, thì đã làm sao?”, Hoàng Vĩ nói với vẻ không sợ: “Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, cô cũng thừa hiểu nếu như không có tôi thì công ty sẽ sụp đổ càng nhanh”, ý ông ta là Lý Tuyết nếu vì công ty thì sẽ không dám đuổi việc họ.

Lý Tuyết quả thật không thể đuổi việc họ, công ty vốn đã chịu sức ép rồi, mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn. Nếu như còn đuổi đám người này vậy thì công ty còn mở làm gì? Cứ vậy mà đóng cửa ý chứ.

Vừa nghĩ đến đây, thái độ của Lý Tuyết không còn cương quyết nữa, nói: “Tôi chỉ muốn mọi người đồng tâm hiệp lực vượt qua khó khăn lần này chứ không phải biến công ty thành cái vỏ rỗng”.

“Nếu như vượt qua khó khăn lần này thì công ty vẫn còn hy vọng. Các người đều lớn tuổi nên nghĩ xa hơn chứ không phải chỉ nhìn cái trước mắt”.

Hoàng Vĩ vẫn chưa nói gì thì có một người đàn ông đeo gọng kính đen chằm biếm nói: “Vượt qua khó khăn? Cô Lý đang nói đùa với chúng tôi à? Tập đoàn Hàu Tước đã thay chủ rồi, còn vượt qua khó khăn kiểu gì nữa?”

“Đúng vậy, lẽ nào Bạch Diệp Phi còn quay lại làm chủ tịch tập đoàn Hàu Tước nữa sao?”

“Chắc chắn không được, hiện giờ phía sau tập đoàn Hàu Tước đó là nhà họ Diệp mà”.

“Có ai đâu lại được với nhà họ Diệp đâu?”

“...”.

Lý Tuyết nghe thấy lời nói của mọi người thì trong lòng khó chịu, không phải vì mình mà vì Bạch Diệp Phi.

Bạch Diệp Phi cả đời sống chật vật, khó khăn lắm mới có ngày được mở mày mở mặt thì lại gặp biến cố này, lại một lần nữa khiến anh thành người bị kẻ khác coi thường. Để rồi bất cứ ai cũng chế giễu anh.

Dựa vào đâu? Dựa vào đâu mà Bạch Diệc Phi phải trải qua những chuyện này?

Lý Tuyết ngẫm nghĩ, khóe mắt đỏ ửng nhưng vẫn cố kìm chế. Cô không thể để lộ ra vẻ yếu đuối của mình, không thể để kẻ khác coi thường, cô phải gánh vác gia đình mình.

Lý Tuyết hít một hơi sâu, trầm giọng nói: “Đủ rồi”.

Nhất thời, mọi người đều bị hù dọa với âm thanh đột ngột của Lý Tuyết, mọi người đều ngậm miệng lại.

“Tình hình hiện giờ của công ty không được lạc quan cho lắm, việc chúng ta cần làm là làm thế nào để công ty phát triển tốt chứ không phải ngồi đây nghĩ làm sao để bảo toàn bản thân. Chuyện ban nãy tôi có thể không để bụng”.

“Hiện giờ cuộc họp tiếp tục, tôi muốn nghe nội dung cụ thể của dự án lần này”, Lý Tuyết cố gắng nói xong rồi nhìn về phía Hoàng Vĩ.

Hoàng Vĩ nghe thấy vậy thì bĩu môi, ngẫm nghĩ chút rồi vẫn cảm vẫn bản ra, bắt đầu nói về dự án lần này.

...

Nửa tiếng sau, Hoàng Vĩ nói xong thì không kìm nổi mà bổ sung: “Chúng tôi đã nghĩ xong chủ đề của dự án này rồi, cô Lý cứ nghe là được”.

“Chủ đề là gì?”, sắc mặt Lý Tuyết trở nên khó coi và cô cũng không nói nhiều.

Hoàng Vĩ nói với vẻ không vui: “Sao cô phải nghiêm túc như vậy? Mọi người ở đây lãng phí thời gian nghe cô họp đã là nể mặt cô lắm rồi đấy, cô đừng không nhìn rõ thực tế như vậy”.

“Nếu cô muốn làm Tổng giám đốc, muốn hưởng thụ đãi ngộ của lãnh đạo thì tôi khuyên cô tốt nhất hãy rời khỏi đây. Ở đây không phải là nơi cô

đến để trải nghiệm”.

Lý Tuyết lập tức phần nộ, đập bàn nói: “Hoàng Vĩ, ông tưởng tôi không dám đuổi ông sao?”

“Cô dám không?”, Hoàng Vĩ nhìn thẳng vào mắt Lý Tuyết, hỏi.

Lý Tuyết vừa định nói gì thì cửa phòng họp bị người ta đá ra.

Tiếp đó Bạch Diệc Phi mang theo vẻ mặt phần nộ bước vào. Anh đi đến bên cạnh Lý Tuyết, hai mắt nhìn chăm chăm Hoàng Vĩ, nói: “Sao lại không dám?”

“Trương Vinh, hiện giờ lập tức đuổi việc ông ta, dẫn ông ta đi làm thủ tục đi”, mọi người đều bị chấn động bởi cảnh này, nhưng quan trọng là...

“Mẹ kiếp anh là ai? Dựa vào đâu đòi đuổi tôi?”, Hoàng Vĩ hỏi với vẻ khó hiểu.

Bạch Diệc Phi cười lạnh nói: “Tôi chính là Bạch Diệc Phi”.

Anh đã đến được một lúc, đứng ở bên ngoài cửa nghe một đoạn, vừa đúng lúc nghe thấy Hoàng Vĩ nói với Lý Tuyết. Anh mát nửa tiếng đến được đây, vừa nghe một đoạn mà đã thế này, như vậy có thể tưởng tượng trước đó Lý Tuyết đã bị ức hiếp thế thảm biết nhường nào.

Vừa nghĩ đến đám này ức hiếp Lý Tuyết thì Bạch Diệc Phi không kìm nổi mà đá cửa đi vào.

Nhưng mọi người sau khi nghe thấy tên của Bạch Diệc Phi thì trợn trừng hai mắt: “Anh chính là Bạch Diệc Phi?”

“Sao? Không quen tôi sao?”, Bạch Diệc Phi cười nói.

Hoàng Vĩ phản ứng nhanh nhất, sau khi ông ta biết được đây là Bạch Diệc Phi thì nói với vẻ không kiên nhẫn gì: “Anh còn mặt mũi đến đây sao? Sợ là anh điên rồi chẳng?”

“Ồ Hầu Tước không làm chủ tịch được nên muốn đến đây chẳng?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 495

Vừa dứt lời thì những người khác cũng phản ứng lại, bọn họ đều cười phá lên.

“Còn nghĩ là ai chứ? Hóa ra là chủ tịch cũ của tập đoàn Hậu Tước”.

“Ha ha, chắc không phải tới tìm lại cảm giác quyền cao chức trọng đây chứ”.

“Nghĩ rằng chúng tôi dễ ức hiếp lắm à? Muốn ra oai cũng chọn sai chỗ rồi?”

“Quả nhiên là vợ chồng, giống hệt giám đốc Lý, đều tới để ra oai cả! Chẳng là cái gì mà cũng đòi tỏ vẻ”.

“...”

“Mẹ nó, câm miệng hết cho tôi”.

Tiếng gầm lớn làm mọi người sợ hãi ngậm miệng lại.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Ông, anh, cả anh nữa, lập tức cút hết cho tôi”.

Anh chỉ vào Hoàng Vĩ và đám người chế giễu Lý Tuyết cùng người của anh.

Hoàng Vĩ chưa từng bị người khác đối xử như vậy nên lập tức đập bàn: “Con mẹ nó, tại sao tôi phải cút hả? Người phải cút là anh chứ”.

“Đúng vậy, anh tuổi gì?”

Lập tức có người hòa theo.

Một lát sau Bạch Diệc Phi bước lên trước ánh mắt của mọi người, anh đi tới trước mặt Hoàng Vĩ, sau đó giơ tay tát.

“Bốp!”

Tiếng tát vang dội, tất cả mọi người trong phòng đều nghe thấy rõ ràng.

Lúc này ai nấy đều ngơ ngác.

Bọn họ cảm thấy sững sờ trước hành động của Bạch Diệc Phi.

Phòng họp vốn đã yên lặng giờ lại càng im ắng hơn, đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Lý Tuyết cũng sững sờ nhìn Bạch Diệc Phi, cô toàn hoàn không nghĩ Bạch Diệc Phi sẽ trực tiếp ra tay như vậy, cái tát này vừa khiến cô kinh ngạc lại vừa trút được cơn giận trong cô, nhưng mà sau đó cô lại cảm thấy lo lắng.

Lo lắng những người này sẽ thật sự bỏ đi, nếu như vậy thì công ty phải làm thế nào đây?

Hoàng Vĩ cứng đờ người, ông ta che mặt rồi mở to mắt trừng Bạch Diệc Phi: “Con mẹ nó, mày dám đánh tao hả?”

“Tôi đánh ông đó”, Bạch Diệc Phi nói xong thì lại tát tiếp một cái nữa.

Bạch Diệc Phi trải qua huấn luyện nên đương nhiên lực tay cũng không nhẹ gì, sau cái tát này thì Hoàng Vĩ loạng choạng nghiêng ngã, sau đó ông ta ngã ngồi xuống ghế.

Sau khi nhìn thấy Hoàng Vĩ ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế thì Bạch Diệc Phi mới nhìn sang mọi người: “Mấy người nghe cho rõ đây, công ty Phúc Thụy này là tôi mua cho vợ tôi, cô ấy mới là tổng giám đốc nơi này”.

“Còn nữa, công ty này là công ty của cá nhân tôi, không có bất kỳ liên quan gì tới tập đoàn Hào Tước”.

“Mấy người mau rút hết cho tôi! Công ty không cần những con mọt đục khoét như mấy người”.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, bọn họ do dự không dám đi.

Lúc này Hoàng Vĩ lại đứng dậy, ông ta chỉ vào Bạch Diệc Phi rồi lớn tiếng nói: “Bạch Diệc Phi, mẹ nó nào mà có vấn đề hả? Công ty này không liên quan tới tập đoàn Hải Tước, nhưng nếu bị tập đoàn Hải Tước ngăn cấm thì công ty lấy đâu ra đất phát triển nữa hả?”

"Chúng tao không đi đã là nể mặt mấy người rồi, đừng có mà không biết phải trái".

“Nếu như mà bắt chúng tao đi thì công ty sẽ càng nhanh đóng cửa thôi, căn bản không cần đến lúc tập đoàn Hải Tước cấm hoạt động đâu”.

Hoàng Vĩ vô cùng hung hăng, ông ta tin chắc rằng công ty sẽ không để bọn họ đi, dù sao công ty lớn như này cũng cần có người chống đỡ, bọn họ lại là quan chức cấp cao không thể thiếu được.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cười lạnh: “Tôi bảo mấy người rút, nghe không hiểu tiếng người à?”

“Hừ! Nghĩ rằng không có mấy người thì công ty không thể tiếp tục hoạt động à? Mấy người cũng đề cao bản thân quá rồi đấy”.

Nói xong thì Bạch Diệc Phi lấy điện thoại ra.

“Tôi sẽ cho mấy người biết rằng không có tập đoàn Hải Tước thì tôi còn có thể tiếp quản được công ty này, còn có thể phát triển ở thành phố Thiên Bắc này hay không”.

Dứt lời thì điện thoại được bắt máy.

“Alo, anh Bạch?”, trong điện thoại vang lên giọng nói của Lâm Cuồng.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: "Cậu giúp anh một việc được không?"

“Đương nhiên rồi”, Lâm Cuồng nghe vậy thì vui sướng, từ trước tới nay cậu ta đều muốn giúp Bạch Diệc Phi, nhưng khổ nỗi không có cơ hội.

“Vợ của anh có một công ty trang sức, cần một nhóm quản lý và thiết kế cấp cao, không biết cậu có thể tìm vài người giúp anh không?”

“Đương nhiên có thể”, Lâm Cuồng tỏ vẻ đương nhiên, cậu ta nói: “Khi nào cần?”

“Cần gấp, nếu hôm nay có thể tới được thì tới luôn đi”, Bạch Diệc Phi nói.

Lâm Cuồng lập tức nói: “Anh Bạch, anh đợi chút, nửa tiếng sau sẽ có người tới”.

“Được, cảm ơn cậu”, Bạch Diệc Phi thấy Lâm Cuồng vui vẻ giúp mình như vậy thì cũng thật lòng cảm ơn cậu ta.

Lâm Cuồng cười ngượng: “Anh Bạch đừng nói mấy lời khách khí như vậy, bây giờ em lập tức đi liên hệ ngay”.

Nói xong thì Lâm Cuồng cúp máy.

Bạch Diệc Phi thở phào một hơi, thật ra anh không chuẩn bị gì hết, anh gọi điện thoại đột ngột cho Lâm Cuồng nhưng trong lòng không biết cậu ta có giúp mình hay không, nhưng cuối cùng mọi chuyện cũng tốt rồi.

Đám người nghe thấy lời của Bạch Diệc Phi, cũng nghe rõ lời của Lâm Cuồng, bởi vì Bạch Diệc Phi mở loa ngoài.

Người trong điện thoại là ai?

Nửa giờ đồng hồ đã có thể tìm được một nhóm thiết kế và quản lý cho công ty trang sức?

Đùa à?

Hoàng Vĩ vẫn cho rằng không đúng: “Bạch Diệc Phi, mà cho rằng tùy tiện tìm một người tới diễn kịch là có thể che mắt mọi người à? Sẽ không có ai trong thành phố Thiên Bắc này tới đâu”.

“Đúng vậy, tập đoàn Hưu Tước đã công bố rồi, chắc chắn sẽ không có ai tới đây đâu”.

“Đây chắc chắn là diễn kịch rồi”.

“Giả tạo quá”.

Mấy người kia lại hùa theo Hoàng Vĩ.

Bạch Diệc Phi cười nói: "Ai nói là người của thành phố Thiên Bắc hả?"

“Cái gì?”

Mọi người đều ngạc nhiên: "Không phải là người của Thiên Bắc thì lẽ nào là người thủ đô?"

Hoàng Vĩ không tin Bạch Diệc Phi có khả năng đến vậy, không tin có thể mời được người ở thủ đô tới, bọn họ còn chả liên hệ được với người thủ đô chứ huống hồ gì Bạch Diệc Phi bây giờ chả có gì cả.

Lý Tuyệt cũng kinh ngạc, dường như cô đã nghe thấy giọng nói của người kia ở đâu đó rồi, nhưng cô nghĩ mãi không ra đó là ai, nếu là người quen của Bạch Diệc Phi thì cô cũng biết, người đó chắc chắn nói được làm được.

“Bản thân không làm được nên cho rằng người khác cũng không làm được hả”, Bạch Diệc Phi khinh thường.

Sắc mặt Hoàng Vĩ trầm xuống, ông ta vẫn không tin Bạch Diệc Phi có năng lực này, không tin anh thật sự có thể mời người ở thủ đô tới đây, ông ta đập bàn nói: "Được, tao muốn xem mà có thể diễn kịch đến bao giờ, mà nói nửa giờ đồng hồ, vậy tao sẽ đợi xem, sau nửa tiếng nữa nếu không có ai tới thì mà phải lập tức xin lỗi chúng tao”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 496

“Đúng đó, nhất định phải xin lỗi”.

“Còn nữa, phải bồi thường tổn thất cho tao”, Hoàng Vĩ lại nói: “Con mẹ nó, mày đánh tao hai cái, tao cũng phải trả lại mày hai cái tát”.

Bạch Diệc Phi cười lạnh, anh giơ tay lên tát cái nữa.

“Bốp”.

“Mày...”

Bạch Diệc Phi lại tiếp tục tát.

“Bốp”.

“Ông là cái thá gì hả? Còn muốn chờ thêm nửa tiếng nữa ấy hả?”, Bạch Diệc Phi nghiêm giọng nói: “Tôi nói rồi, mấy người lập tức cút ngay cho tôi”.

“Tôi cho mấy người 10 phút, những người tôi vừa chỉ cút hết ra ngoài cho tôi, nếu không tôi sẽ đá các người ra ngoài”.

“Không tin thì các người có thể thử xem!”

Lúc này mọi người đều bị thái độ cứng rắn của Bạch Diệc Phi dọa sợ, mấy người bị chỉ đều hoảng sợ không thôi.

“Bạch Diệc Phi, không phải Lý Tuyết mới là tổng giám đốc hả? Mày có quyền gì chứ?”

“Đúng vậy, giám đốc Lý không nói gì, dù anh có là chồng của cô ấy cũng không có quyền đuổi bọn tôi đi”.

“Đúng rồi...”

Bạch Diệc Phi cười lạnh, anh quay đầu lại hỏi Lý Tuyết: "Em thấy thế nào?"

Lý Tuyết tất nhiên sẽ đứng về phía Bạch Diệc Phi: "Mấy người anh ấy vừa chỉ, toàn bộ đều bị sa thải".

"Bây giờ mời các người lập tức ra khỏi công ty, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ tới!"

"Cái gì?"

Mấy người kia vô cùng sửng sốt.

Họ thật sự bị sa thải?

"Còn không đi hả?", Bạch Diệc Phi nhìn với ánh mắt lạnh lùng.

Hoàng Vĩ ôm khuôn mặt đỏ bừng rồi lớn tiếng nói: "Giám đốc Lý, cô phải nghĩ cho kỹ, hẳn ta có thật sự gọi được người tới không? Còn nữa, nếu bây giờ tôi đi thì sau này cô có cầu xin thì tôi cũng sẽ không quay lại đâu!"

Bạch Diệc Phi nhíu mày, tên Hoàng Vĩ này thật sự là thèm đòn, Bạch Diệc Phi lại muốn tát ông ta, nhưng anh vẫn nhịn xuống, anh nói với Lý Tuyết: "Em gọi bảo vệ đi, để bọn họ đuổi mấy người này ra ngoài!"

"Ừ", Lý Tuyết gật đầu, cô đang muốn lấy điện thoại ra thì Trương Vinh vẫn luôn im lặng lại đứng dậy chủ động nói: "Giám đốc Lý, cô nghỉ ngơi đi, để tôi gọi cho".

Nói xong thì Trương Vinh lập tức đi ra ngoài gọi bảo vệ tới.

Không lâu sau có bốn bảo vệ đi vào.

Lý Tuyết chỉ vào mấy người Hoàng Vĩ: "Mau đuổi họ ra ngoài!"

"Hả..."

Mấy bảo vệ này cũng làm ở công ty mấy năm rồi, bọn họ đương nhiên biết những người này đều là nhân viên lâu năm, hơn nữa còn là nhân viên cấp cao, tổng giám đốc bảo mau đuổi mấy người này đi, điều này thật sự khiến bọn họ hoang mang.

Lý Tuyết thấy họ không động đậy thì nhíu mày: "Không hiểu hả? Tôi kêu mấy người mau đuổi họ ra ngoài!"

Bảo vệ biết bọn họ vẫn nên làm theo yêu cầu của tổng giám đốc, không cần phải biết đã xảy ra chuyện gì, tổng giám đốc nói gì thì bọn họ làm cái đó, vì vậy cả đám bao vây mấy người Hoàng Vĩ lại, sau đó mang bọn họ ra ngoài.

Mấy người Hoàng Vĩ đều sa sầm mặt: "Giám đốc Lý, cô thật sự muốn đuổi chúng tôi đi hả?"

Lý Tuyết lạnh lùng nhìn họ, cô bình tĩnh nói: "Đúng vậy, mấy người đã bị sa thải!"

Bảo vệ bây giờ mới hiểu, hóa ra là bị sa thải.

"Giám đốc Hoàng, phiền ra ngoài dùm!"

"Mấy người, mấy người, hừ", Hoàng Vĩ tức đến nỗi không nói lên lời, ông ta không quay đầu lại mà bước ra ngoài, lúc đi tới cửa còn nói một câu: "Các người sẽ phải hối hận".

Mấy người ở phía sau cũng không cam tâm tình nguyện bước ra ngoài.

Đám người kia đi rồi thì chỉ còn lại những người giữ thái độ trung lập.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì nói với Lý Tuyết: "Em cứ họp đi, anh ở trong văn phòng đợi em!"

Đợi Bạch Diệc Phi đi rồi thì Lý Tuyết mới ngồi lại vào vị trí tổng giám đốc: "Được rồi, công ty vẫn phải hoạt động, những vị trí đang trống tôi tin

rằng không bao lâu sau sẽ có người đảm nhiệm, mọi người không cần lo lắng!”

Mọi người đều trầm tư, bây giờ bọn họ mới ngộ ra.

Đến cả Trương Vinh cũng có chút sửng sốt, như vậy là sao?

Trương Vinh cho rằng Bạch Diệc Phi không còn là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước nữa, thì anh sẽ không làm ra những hành động như vậy, không thì anh cũng sẽ suy nghĩ cho lợi ích của công ty Lý Tuyết, nhưng hành động vừa rồi của Bạch Diệc Phi hoàn toàn nằm ngoài suy đoán của ông ta.

Vừa tới đã lập tức đuổi người, còn trực tiếp ra tay đánh người nữa, khí thế của Bạch Diệc Phi lúc đó còn đáng sợ hơn cả trước kia.

Sau đó Bạch Diệc Phi đã điện thoại nhờ người ở thủ đô giúp đỡ, ông ta nghĩ mãi không ra, không phải bây giờ Bạch Diệc Phi đang là mục tiêu của mấy gia tộc lớn ở thủ đô hả?

Sao lại có thể mời người ở đó tới giúp đỡ được chứ?

Trương Vinh nghĩ một lúc, ông ta không khỏi toát mồ hôi lạnh, may mắn ông ta không đứng về phía với mấy người kia, nếu không thì ông ta cũng sẽ nằm trong số người hôm nay bị đuổi đi rồi.

Lý Tuyết giải thích đơn giản mấy câu, sau đó tiếp tục cuộc họp, gần đây công ty có mấy hạng mục cần phải giải quyết.

Mọi người thấy vậy thì cũng không nói nhiều nữa, bọn họ nghiêm túc ngồi họp.

...

Bạch Diệc Phi ngồi trong văn phòng của Lý Tuyết, ngược lại bây giờ anh không có việc gì để làm, ở đây đợi Lý Tuyết cũng tốt, thuận tiện xem thử nửa giờ nữa Lâm Cuồng có thật sự tìm được người tới không.

Ở nơi khác, sau khi mấy người Hoàng Vĩ bị bảo vệ đuổi ra ngoài thì người trong công ty bắt đầu bàn tán.

“Chuyện gì vậy?”

“Kia không phải là giám đốc Hoàng hả? Sao lại bị bảo vệ đuổi ra ngoài thế kia?”

“Hình như không phải giám đốc Hoàng đâu?”

“Nhìn giống lắm! Giám đốc Lý nghĩ gì vậy? Tình hình công ty bây giờ không tốt, đã thế lại còn sa thải đám người giám đốc Hoàng nữa, công ty còn muốn hoạt động nữa không vậy?”

“Không phải chứ? Nếu vậy chúng ta không phải sẽ thất nghiệp à?”

“Giám đốc Lý còn muốn quản lý công ty nữa không? Cô ấy làm ra chuyện thế này là muốn mọi người cạp đất mà sống à?”

“...”

Mọi người đều vì tương lai của bản thân mà lo lắng, tình hình công ty vốn đã không lạc quan, bây giờ lại sa thải mấy quản lý cấp cao lận, đồng thời công ty còn bị tập đoàn Hầu Tước cấm cửa, công ty này còn có thể tiếp tục hoạt động không?

Công ty đóng cửa, mấy người nhân viên bình thường như bọn họ chỉ có nước thất nghiệp.

Lúc này mọi người đều bất mãn với Lý Tuyết.

...

Nửa giờ sau Lâm Cuồng gọi điện tới.

“Anh Bạch, em đã tìm được người rồi, tổng cộng có 6 người, 4 quản lý cấp cao, 2 nhà thiết kế, buổi chiều họ có thể tới!”, tiếng của Lâm Cuồng truyền đến.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì sửng sốt, lúc sau anh thật tâm cảm ơn:
“Cảm ơn cậu!”

“Anh Bạch khách khí rồi, mãi em mới có cơ hội giúp anh mà!”

Lâm Cuồng nghĩ tới một việc nên nói: "Đúng rồi, em cũng biết tình hình của anh bây giờ, vì vậy tiền lương của bọn họ em cũng đã trả rồi, còn trả lương trong vòng hai năm nữa!"

Tiền lương trong hai năm, lại còn toàn là nhà thiết kế với quản lý cấp cao nữa, như thế cũng phải tốn một khoản tiền rất lớn?

“Cậu không cần như vậy đâu, tiền lương công ty anh vẫn có thể trả được”.

Lâm Cuồng không để ý nói: "Không sao, anh Bạch không cần để ý. À đúng rồi, anh bây giờ vẫn ổn chứ?"

Ý hỏi về việc Bạch Diệc Phi bị truy sát.

Bạch Diệc Phi thản nhiên đáp: "Không sao, chưa chết được!"

“Vàng...”, Lâm Cuồng cũng không biết nên nói thế nào, chuyện này cậu ta có tâm mà không có lực, vì vậy chỉ có thể giúp Bạch Diệc Phi những chuyện khác thôi.

“Anh Bạch, bên liên minh doanh nghiệp thủ đô đã chọn ra chủ tịch mới, người này không phải là người trong bốn gia tộc lớn, cụ thể là người của gia tộc nào thì không rõ, nhưng chắc chắn không đơn giản”, Lâm Cuồng nói cho Bạch Diệc Phi thông tin mới nhất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 497

Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc: "Người bên thủ đô lo việc chọn chủ tịch cho liên minh doanh nghiệp Bắc Hải sao?"

"Đúng thế, là người bên thủ đô, anh Bạch, anh có tranh cử không?", Lâm Cuồng cũng chỉ hỏi cho có thôi, thật ra cậu ta biết với điều kiện hiện tại của Bạch Diệc Phi thì không đủ tư cách.

Đúng như cậu ta nghĩ, Bạch Diệc Phi trả lời: "Không tranh".

"Em thấy khả năng là Diệp Hoan", Lâm Cuồng nói ra suy nghĩ của mình, trong lần tranh cử này người có khả năng cao nhất chính là Diệp Hoan, gã vừa là chủ tịch tập đoàn Diệp Thị, lại còn là người trong bốn gia tộc lớn.

Bạch Diệc Phi không có hứng thú với chuyện này, anh tùy tiện nói hai câu rồi cúp máy.

Buổi trưa, cuộc họp kết thúc, Lý Tuyết cuối cùng cũng về văn phòng.

Hai người cùng nhau ăn cơm trưa.

Ăn cơm xong xuôi thì quay về, lúc đến cửa có nhìn thấy một đám người đứng trước công ty, trong số đó có sáu người ăn mặc lịch sự, nhìn qua đã biết không phải người bình thường, những người còn lại là lễ tân và nhân viên bình thường của công ty.

"Xảy ra chuyện gì vậy?", Lý Tuyết nhíu mày đi vào.

Lễ tân thấy Lý Tuyết thì vội nói: "Giám đốc Lý, mấy người này nói tới công ty làm việc, nhưng..."

Lý Tuyết nghe vậy thì bất ngờ, cô nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cũng đi vào, anh đánh giá bọn họ một lượt, đúng là sáu người, bốn nam, hai nữ.

“Mấy người là do Lâm Cường tìm tới hả?”, Bạch Diệc Phi trực tiếp hỏi.

Dứt lời thì có một người đàn ông đeo gọng kính màu vàng gật đầu, thái độ lịch thiệp, không chút kiêu ngạo: "Đúng vậy, chúng tôi là người do cậu Lâm tìm tới, cậu Lâm đã dặn dò chúng tôi rồi!"

“Ừ”, Bạch Diệc Phi gật đầu, anh lại nói với Lý Tuyết: "Họ đều là người tới thay thế những vị trí đang trống, còn có hai người là nhà thiết kế, công ty bây giờ có thể hoạt động như bình thường rồi!"

Lý Tuyết gật đầu, cô vẫn chưa hết ngạc nhiên, cô đột nhiên nhận ra một người phụ nữ trong số họ, cô ta mặc một bộ quần áo xanh nhạt, trông rất thời thượng.

Người phụ nữ này chính là nhà thiết kế trang sức nổi tiếng trong giới trang sức đá quý, Lisa, cô ta chính là thần tượng của Lý Tuyết.

Lý Tuyết thật sự rất kinh ngạc, không ngờ cô có thể gặp được thần tượng của mình.

Những người khác có mặt ở đó cũng sững sốt.

Đây là tình huống gì vậy? Bọn họ tới bổ sung vị trí còn trống?

Buổi sáng mới đuổi mấy người giám đốc Hoàng đi, buổi chiều đã có người tới thay vị trí của họ, còn tìm thêm cả hai nhà thiết kế nữa?

Lúc này từng người giới thiệu bản thân một.

Đợi đến lúc giới thiệu xong thì mọi người sộc toàn tập.

Đều là người làm trong giới nên đương nhiên biết được những nhà thiết kế đá quý nổi tiếng này, sau khi biết được Lisa sẽ làm ở công ty bọn họ thì mọi người đều cho rằng bản thân đang nằm mơ.

Ngoài Lisa thì còn một nhà thiết kế khác nữa, tuy không nổi tiếng bằng Lisa nhưng cũng là một nhà thiết kế có năng lực, cũng có rất nhiều tác phẩm, bốn người còn lại thì không cần phải nói rồi, bọn họ là những quản lý cấp cao nổi danh trong giới doanh nghiệp.

Lúc này mọi người thật sự muốn nói một câu: Trời ơi! Đây là đội hình gì vậy? Sao mấy người này lại tới công ty bọn họ làm việc thế?

Lý Tuyết rất kích động, cô vô cùng nhiệt tình dẫn sáu người vào trong văn phòng, quên luôn cả Bạch Diệc Phi ở phía sau.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì nhún vai, cuối cùng anh vẫn đi vào cùng.

Lý Tuyết dẫn sáu người trực tiếp đi vào phòng họp, cô lại mở một cuộc họp nữa, cuộc họp lần này ngược lại vô cùng thuận lợi, mấy nhân viên cũ câm như hến không nói gì.

...

Bạch Diệc Phi vẫn ở trong phòng đợi Lý Tuyết, nhưng lần này không đợi được đến lúc cô ra thì anh đã nhận được một cuộc điện thoại.

“Alo, Bạch Diệc Phi, nữ cảnh sát lần trước lại tới tìm anh”, là Lưu Hiểu Anh gọi điện tới.

Bạch Diệc Phi không đợi Lý Tuyết đi ra, anh chỉ để lại cho cô lời nhắn rồi sau đó vội vàng rời khỏi công ty Phúc Thụy, lên xe quay lại bệnh viện Ngọa Long.

Bệnh viện Ngọa Long.

Lưu Hiểu Anh để Lương Ngọc ngồi trong phòng nghỉ, rồi rót cho cô ta một cốc nước.

Lưu Hiểu Anh không biết quan hệ giữa Lương Ngọc và Lương Minh Nguyệt, cô ta cho rằng cô gái xinh đẹp như vậy tìm đến tận cửa thì không chừng là đến đòi nợ tình?

Đừng thấy kỳ quái khi Lưu Hiểu Anh nghĩ như vậy, Bạch Diệc Phi rất có sức quyến rũ, có ít người có thể miễn dịch được, tiếp xúc lâu thật sự rất dễ thích anh.

Khoảng thời gian trước Lương Ngọc vì vụ Tùng Vưu Duy bị sát hại nên mới tiếp xúc với Bạch Diệc Phi, điều này khiến Lưu Hiểu Anh không thể không hoài nghi Bạch Diệc Phi có phải trong lúc đó đã giở trò xằng bậy hay không?

“Bạch Diệc Phi nói khoảng nửa tiếng nữa sẽ đến đây”, vì Lưu Hiểu Anh còn có việc nên sau khi nói xong thì đi ra ngoài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 498

Lương Ngọc một mình lặng lẽ chờ đợi, trong đầu không khỏi nghĩ tới Bạch Diệc Phi. Lúc này, ánh mắt của cô ta vô cùng phức tạp.

Cô ta vô cùng khâm phục Bạch Diệc Phi, họ sống cùng nhau trên núi một tháng nên đã trở thành sư tử sư đệ của nhau.

Nhưng chưa được bao lâu thì bố của Bạch Diệc Phi lại giết chết bố của cô ta. Sao tấn bi kịch này lại đổ lên người cô ta vậy?

Lúc cô ta biết bố mình đã chết và hung thủ là ai thì suýt nữa cô ta đã suy sụp. Cô ta muốn báo thù, muốn tìm Bạch Vân Bằng để báo thù. Nhưng Bạch Vân Bằng lại là bố của Bạch Diệc Phi, nếu như cô ta tìm Bạch Vân Bằng báo thù, vậy liệu Bạch Diệc Phi có đến tìm cô ta để báo thù không?

Cứ như vậy thì họ sẽ từ sư tử sư đệ đồng môn mà trở thành kẻ thù giết cha mất.

Nhưng... Khó khăn lắm cô ta mới gặp được người tâm giao như này, sao lại thành kẻ thù vậy? Ông trời đang đùa giỡn với cô ta sao?

...

Nửa tiếng sau, Bạch Diệc Phi xuất hiện trong phòng nghỉ ngơi. Anh biết là sau khi biết chuyện này thì Lương Ngọc sẽ rất đau khổ nhưng anh không liên lạc được với cô ta và cũng không dám liên lạc. Dù sao thì bố của anh đã giết bố của Lương Ngọc.

Thật không ngờ Lương Ngọc lại đến tìm anh, là đến báo thù sao?

Đi vào phòng nghỉ ngơi, nhìn thấy Lương Ngọc mặc đồ màu đen, toàn thân đều là sắt khí, không có sự tức giận trước đó mà hai mắt thì tràn đầy vẻ u ám.

“Su tử”, trong tình huống như này, Bạch Diệc Phi chọn cách xoa dịu Lương Ngọc trước nên chủ động gọi cô ta.

Lương Ngọc nhìn lại trong lúc Bạch Diệc Phi bước vào. Sau khi nhìn thấy anh, cô ta nắm chặt tay mình, lòng bàn tay cũng bị nắm đến phát đau.

“Đừng gọi tôi là su tử”, Lương Ngọc lạnh lùng nói.

Bạch Diệc Phi cười khở một tiếng rồi ngồi đối diện với Lương Ngọc, nói: “Đến tìm tôi báo thù?”

“Tôi rất muốn”, Lương Ngọc nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi, nói tiếp: “Nhưng lần này không phải”.

“Ý gì vậy?”, Bạch Diệc Phi ngây người ra không hiểu Lương Ngọc muốn làm gì.

Lương Ngọc che một mắt đi không nhìn Bạch Diệc Phi nữa, cô ta sợ mình không kìm nổi mà ra tay: “Là su phụ bảo tôi đến”.

“Ồ”, Bạch Diệc Phi càng không hiểu, nói: “Su phụ bảo cô đến làm gì?”

“Gửi lời đến anh”, Lương Ngọc thản nhiên nói: “Su phụ bảo anh đi tham gia cuộc tuyển chọn chủ tịch hiệp hội thương mại tỉnh Bắc Hải”.

Bạch Diệc Phi sững người ra, nheo mắt lại và nói: “Lý do?”

“Tôi không biết”, Lương Ngọc chỉ phụ trách chuyển lời thôi còn không biết tại sao su phụ lại sắp xếp như vậy. Cô ta càng không hiểu, rõ ràng su phụ biết mối quan hệ hiện giờ của cô ta và Bạch Diệc Phi rồi mà vẫn bắt cô ta đến chuyển lời.

Bạch Diệc Phi cười một tiếng, kiên quyết nói: “Tôi không đi”.

Lý Cường Đông bảo anh đi, su phụ cũng bảo anh đi. Chỉ e đám người này có cùng chung một mục đích thôi? Muốn anh đi làm mồi nhử để dụ ra kẻ đứng sau màn kịch này?

Hừm! Nhưng như vậy thì cũng phải hỏi xem anh có muốn hay không chứ?

Lương Ngọc hừ lạnh một tiếng, đứng lên nói: “Anh nhất định phải đi. Ngoài ra chuyện của Long Linh Linh cũng giải quyết xong rồi”, nói xong câu này Lương Ngọc rời đi luôn.

Bạch Diệc Phi ngồi ở đó một lúc lâu, tự hỏi chuyện gì đây? Không phải là nên tiếp tục nói đến chuyện chọn chủ tịch hiệp hội thương mại tỉnh Bắc Hải sao? Sao tự dưng nói đến chuyện của Long Linh Linh vậy?

Chuyện của Long Linh Linh...

Nghĩ đến gì đó, Bạch Diệc Phi đứng phắt dậy, vừa bước ra cửa thì nhìn thấy Lưu Hiểu Anh đang vội vã đến.

“Có cảnh sát đến phòng bệnh của Long Linh Linh rồi”.

Bạch Diệc Phi thảm than không ổn rồi cùng với Lưu Hiểu Anh đến phòng bệnh của Long Linh Linh.

Ban đầu Long Linh Linh lấy đi một tỷ của tập đoàn Hâu Tước, xét về mặt pháp luật thì đây là trộm công quỹ, sẽ phải chịu chế tài của pháp luật. Hơn nữa, số tiền lớn như vậy, không bị giam hai mươi năm thì sợ cũng không ra được.

Ban đầu khi biết chuyện này thì Bạch Diệc Phi cũng vô cùng ngạc nhiên. Nhưng sau đó anh hiểu được, tất cả đều có sắp xếp hết rồi, là có người thông báo trước cho Long Linh Linh.

Bạch Diệc Phi nghi là Lý Cường Đông hoặc là Bạch Vân Bằng. Nói tóm lại, họ bảo Long Linh Linh lấy đi một tỷ thật sự là giúp anh nhưng lại hại Long Linh Linh.

Nếu như chuyện này không giải quyết ổn thì Long Linh Linh sẽ phải ngồi tù.

Bạch Diệc Phi rất lo lắng nên tốc độ đi càng lúc càng nhanh. Nhưng lúc hai người đến phòng bệnh thì phát hiện cảnh sát cũng vừa đi ra.

“Chuyện gì vậy?”, Lưu Hiểu Anh hỏi với vẻ không hiểu.

Bạch Diệc Phi cũng không hiểu, nói: “Cứ vậy mà đi sao?”

Mấy cảnh sát chỉ nhìn Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh một cái rồi xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Lưu Hiểu Anh và Bạch Diệc Phi cùng vào phòng bệnh, phát hiện Long Linh Linh nằm trên giường bệnh mà không xảy ra chuyện gì.

Lưu Hiểu Anh vội ngồi xuống, tò mò hỏi: “Chuyện gì vậy? Không phải ban nãy còn nói đến điều tra chuyện của cậu sao?”

Sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi, Long Linh Linh thầm thấy vui mừng. Nghe thấy Lưu Hiểu Anh hỏi, cô ta liền đáp lại: “Họ thật sự đến để điều tra chuyện này nhưng sau khi mình nói rõ tình hình thì họ đi luôn”.

“Ồ?”, Lưu Hiểu Anh chớp mắt hỏi: “Không phải chứ, cậu nói rõ ra chút”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, hỏi: “Cô đã nói những gì?”

“Tôi nói số tiền đó thật ra anh đã phê chuẩn rồi. Có chủ tịch phê chuẩn thì tôi lấy đi cũng đâu có vấn đề. Hơn nữa số tiền đó đều gửi đến tổ chức từ thiện, vì vậy...”, Long Linh Linh từ từ giải thích.

“Cái gì vậy trời?”, Lưu Hiểu Anh sững sốt nói.

Bạch Diệc Phi nghĩ rất lâu mới nghĩ ra, một tuần trước khi xảy ra sự việc, anh quả thật có phê chuẩn một số tiền lớn, cũng là dùng để bù đắp vào dự án, chỉ là không ngờ lại là cái này.

“Cô chuyển hết số tiền đó cho tổ chức từ thiện rồi sao?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

“Vâng”, Long Linh Linh gật đầu, có chút không dám nhìn anh: “Chủ tịch, anh không trách tôi vì tự quyết chứ?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu, nói: “Tất nhiên là không rồi, cô làm rất tốt”.

Long Linh Linh nghe thấy vậy thì khẽ cười, không kìm nổi sự ấm áp trong lòng, nói: “Cảm ơn chủ tịch”.

Lưu Hiểu Anh ở bên cạnh nhìn thấy vậy thì cảm thấy ‘nhức mắt’: “Ôi chao ơi, làm gì thế không biết? Không biết còn nhìn thấy người như tôi ở đây không nữa”.

“Hiểu Anh”, Long Linh Linh xấu hổ, trừng mắt nhìn Lưu Hiểu Anh.

Bạch Diệc Phi ho khan một tiếng, nói: “Cô dưỡng thương cho tốt đi, có gì cần thì cứ nói với Hiểu Anh. Tôi còn có việc, tôi đi trước đây”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 499

Bạch Diệc Phi ra khỏi bệnh viện, nghĩ chắc Lý Tuyết vẫn chưa tan làm nên lái xe đến công ty đá quý.

Còn ở bên kia, Lý Tuyết sau khi họp xong liền quay về phòng thì phát hiện Bạch Diệc Phi không còn ở đó nữa.

Ngồi trên bàn làm việc, cô cầm điện thoại lên, vừa nhìn thì mới biết Bạch Diệc Phi nhắn tin cho cô. Anh nói là có việc phải về bệnh viện trước.

Đến sáu giờ chiều, Lý Tuyết tan làm. Chỉ có điều, cô vừa đi ra tòa nhà công ty thì gặp phải Hoàng Vĩ.

Lúc này đúng vào giờ cao điểm nhưng Hoàng Vĩ đứng ở cạnh cửa nên chỗ đó không đông người lắm.

Lý Tuyết chỉ nhìn ông ta một cái rồi không để ý gì. Nhưng không ngờ ông ta lập tức xông lên.

Lý Tuyết chau mày nhìn ông ta, nói: “Hoàng Vĩ, giờ ông đã không còn là nhân viên của công ty nữa, giữa chúng ta không còn chuyện gì để nói nữa cả”, nói xong Lý Tuyết đi thẳng về trước.

Hoàng Vĩ thấy thế thì đâu để cho Lý Tuyết rời đi. Ông ta giơ tay lên kéo cánh tay cô rồi kéo cô sang một bên. Ở bên này gần như không có người, chỉ có một chậu cây.

Lý Tuyết bị kéo đi nên kinh hãi hô lên: “Ông làm gì vậy?”

Hành động này của hai người khiến mọi người đều nhìn lại nhưng họ chỉ nhìn một cái rồi không có phản ứng gì nữa. Vì họ đều cho rằng đây chỉ là mối quan hệ nam nữ thông thường, chắc là lại níu kéo đây mà.

Hoàng Vĩ buông Lý Tuyết ra rồi nói với giọng bô thí: “Lý Tuyết, à không, Tổng giám đốc Lý! Công ty thiếu chúng tôi thì không vận hành

được đâu. Vì vậy tôi có thể cho cô cơ hội lần này, tôi có thể quay về, còn có thể bảo những người khác quay về cùng. Ít nhất có thể cứu được công ty”.

Sau khi nghe xong, Lý Tuyết ngây người ra, sau đó phản ứng lại:
“Hoàng Vĩ, chắc ông vẫn chưa biết tình hình hiện giờ của công ty chẳng?”

“Tình hình gì?”, Hoàng Vĩ bật cười, nói: “Chẳng phải là thiếu mấy lãnh đạo cấp cao nên không vận hành được? Đừng tưởng là tôi không biết, hiện giờ có Hầu Tước nhúng tay vào nên không ai dám vào công ty chúng ta đâu”.

Lý Tuyết nghe thấy thế thì đột nhiên cảm thấy Hoàng Vĩ đáng thương. Tất nhiên, người đáng thương cũng có điếm đáng hận.

“Hoàng Vĩ, ông quên rồi sao? Chồng tôi đã tìm người giúp đỡ gọi người ta đến làm lãnh đạo rồi. Còn có nhà thiết kế nữa, căn bản không xảy ra sơ suất gì, công ty cứ thế vận hành thôi”.

“Cái gì? Sao có thể thế được?”, Hoàng Vĩ trợn trừng hai mắt. Theo như ông ta thấy, Bạch Diệc Phi không còn gì cả. Cuộc điện thoại buổi sáng chẳng qua cũng chỉ là giả bộ, tuyệt đối không phải là thật.

“Hơn nữa đều là lãnh đạo đến từ thủ đô, nhà thiết kế còn là Lisa nổi tiếng trong giới đá quý. Ông làm trong ngành này bao nhiêu năm như vậy chắc biết chứ?”

“Vì vậy, công ty không cần các người nữa. Các người đi khéo lại tốt cho công ty ý chứ”, Lý Tuyết nói xong thì xoay người rời đi.

Hoàng Vĩ như ngây người tại chỗ. Ông ta biết Lisa là ai, đó là nhà thiết kế nổi danh giới đá quý. Những tác phẩm cô ta thiết kế ra đều được dùng để bán đấu giá, có thể coi là vô cùng giá trị.

Bạch Diệc Phi sao lại làm thế được? Có thể mời được nhân vật tầm cỡ như này đến một công ty nhỏ làm việc ư?

Không, phải nói là, người bạn đó của Bạch Diệc Phi rất lợi hại. Không ngờ Bạch Diệc Phi lại quen được người bạn lợi hại vậy.

Sớm biết như vậy, có đánh chết ông ta cũng không đổi đầu với Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi, càng không chế giễu Bạch Diệc Phi. Bây giờ không vót vát được gì, còn mất cả công việc.

Công việc... Hoàng Vĩ nghĩ đến mình không còn gì nữa thì hoảng loạn. Ông ta nhìn bóng dáng dần khuất của Lý Tuyết thì như nhìn thấy hy vọng nên lập tức đuổi theo.

“Tổng giám đốc Lý, đợi tôi đã”, Hoàng Vĩ chạy nhanh đuổi theo Lý Tuyết.

Sau khi nhìn thấy ông ta thì cô lại chau mày, nói: “Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, ông còn muốn thế nào nữa?”

Hoàng Vĩ lộ ra nụ cười nịnh nọt, gật đầu khom người nói: “Tổng giám đốc Lý, trước đó là do tôi không đúng, là tôi hồ đồ, cô đừng giận nha, tôi xin lỗi”.

“Tổng giám đốc Lý, cô xem có thể cho tôi quay về công ty được không, sau này tôi sẽ không lảm nhảm nữa, cô bảo tôi làm gì thì tôi làm cái đó”.

“Tổng giám đốc Lý, cho tôi thêm cơ hội nữa đi...”.

Lý Tuyết nhìn thấy bộ dạng không biết liêm sỉ của ông ta nên cười lạnh nói: “Hoàng Vĩ, tất cả do ông tự làm tự chịu, đừng trách người khác”.

“Huống hồ, chồng tôi nói đúng. Các ông là con mọt con sâu của công ty, ở công ty chỉ bắt lợi cho công ty, khiến công ty phá sản nhanh hơn thôi”.

“Ông đi đi, quyết định của công ty sẽ không thay đổi đâu”.

Lúc này tâm trạng Hoàng Vĩ như rơi xuống vực thẳm, nếu như công ty đá quý Phúc Thụy không cần ông ta thì ông ta còn có thể tìm được công việc gì?

Bả vai ông ta như rụng rời, mặt sầm lại. Ông ta lập tức từ trong túi áo lấy ra con dao, quát lên: “Các người không cho tôi con đường sống thì tôi cũng không cho các người sống yên đâu”, hét xong ông ta đâm dao về phía Lý Tuyết.

Lý Tuyết hoàn toàn không thể ngờ Hoàng Vĩ đột nhiên lấy dao ra, lúc này cách ông ta rất gần, chưa đầy một mét.

Cô bị cảnh tượng này làm cho sợ hãi, sợ đến nỗi đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Cô trừng mắt nhìn con dao cách cô càng lúc càng gần.

Lúc này, những người xung quanh đều nhìn lại rồi hét lên kinh hãi, sau đó lùi về sau. Ai cũng đều rất ích kỷ, khi gặp tình huống như này phản ứng của mọi người đều là tránh xa nguy hiểm, bảo vệ bản thân mình.

Vì vậy, không có ai lên trước giúp Lý Tuyết cả.

Hiện giờ con dao của Hoàng Vĩ sắp đâm vào ngực Lý Tuyết rồi, đột nhiên một bóng đen xuất hiện ôm chặt lấy cô, dùng lưng mình chặn con dao đó.

Hoàng Vĩ dùng hết sức lực nên con dao đâm xuyên vào người đó, chắc phải tầm 2 phân.

“A...”, tiếng kêu này là của Lý Tuyết, kèm theo đó là sự sợ hãi và run rẩy.

“Bạch Diệc Phi...”, Lý Tuyết trợn to hai mắt, nhìn thấy người trước mặt là Bạch Diệc Phi thì hai mắt cô đỏ ửng. Sao lại có thể thế được? Sao người xông ra lại là Bạch Diệc Phi?

Lý Tuyết giật mình kinh hãi, tâm trạng cũng hoảng loạn.

Bạch Diệc Phi chau mày khi bị đâm dao này, Hoàng Vĩ lại đâm mạnh phát nữa, Bạch Diệc Phi lại kêu lên đau đớn. Anh chưa kịp nói gì với Lý Tuyết thì đã xoay người đá bay Hoàng Vĩ ra ngoài.

“Phụp... A...”, Hoàng Vĩ rơi xuống đất và cả tiếng kêu của người bên đường.

Đồng thời lúc này, không biết ai đã báo cảnh sát, cảnh sát đến rất nhanh rồi bao vây nơi này lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 500

“Xảy ra chuyện gì vậy?”, trùng hợp người tới lại là Cổ Vinh.

Cổ Vinh nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì nhú mày, gặp Bạch Diệc Phi thì không bao giờ có chuyện tốt rồi, lúc nào cũng trong hoàn cảnh máu me.

Bạch Diệc Phi vẫn luôn nhú mày, sau lưng không ngừng truyền tới cảm giác đau đớn, anh còn cảm nhận được máu đang chảy ra từ miệng vết thương.

Lý Tuyết ở phía sau run rẩy cầm lấy bàn tay Bạch Diệc Phi: "Bạch Diệc Phi, anh sao rồi? Sao anh lại ngốc thế hả? Tại sao lại lao ra?"

Bạch Diệc Phi nghiêng đầu, anh nhẹ giọng nói: "Anh là chồng em, bảo vệ em là điều đương nhiên mà!"

Vì không muốn khiến Lý Tuyết lo lắng nên Bạch Diệc Phi đùa cô: "Lúc này chồng em có ngầu không?"

Viên mắt Lý Tuyết vốn đã đỏ ửng, nay nghe xong lời anh nói thì nước mắt không nhịn không được ào ào chảy ra: "Hu hu..."

Mặt khác hai cảnh sát cũng đã thu giữ con dao gấp của Hoàng Vĩ rồi còng tay lại.

Lúc này Hoàng Vĩ cũng tỉnh táo lại, nghĩ lại việc mình vừa làm thì cả người đều run rẩy, trên mặt cười khổ: "Đồng chí cảnh sát, là hiểu lầm, hiểu lầm thôi..."

Cổ Vinh đi qua lạnh lùng nhìn Hoàng Vĩ: "Đây có phải hiểu lầm hay không thì cứ giải về đồn rồi sẽ rõ".

“Mang đi”, Cổ Vinh xua tay, hai cảnh sát kia mang Hoàng Vĩ đang run rẩy, trên mặt tràn đầy ân hận lên xe cảnh sát.

Cổ Vinh cho người thu dọn một chút rồi trấn an tinh thần người qua đường, sau đó mới bước tới nhìn Bạch Diệc Phi.

“Gọi xe cứu thương không?”, Cổ Vinh lạnh nhạt hỏi.

Lý Tuyết nghe thấy giọng nói thì hơi ngẩn người, sau đó cô cúi đầu lấy điện thoại từ trong túi ra, cô thật sự quá vô dụng, chỉ biết khóc thối, không ngờ lại quên gọi xe cứu thương.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì giữ tay cô lại: “Chúng ta tự lái xe đến bệnh viện, không cần gọi xe cứu thương”.

Nói xong thì Bạch Diệc Phi quay đầu lại nói với Cổ Vinh: "Cảm ơn!"

“Đây là việc tôi nên làm”, Cổ Vinh chỉ thản nhiên đáp: "Hai người cứ đi bệnh viện trước đi, sau đó tới lấy lời khai!”

“Được”, Bạch Diệc Phi gật đầu đồng ý.

Cổ Vinh nhìn bọn họ lần nữa rồi mới rời đi.

Tới bệnh viện, đích thân Ngưu Vọng xử lý vết thương cho Bạch Diệc Phi.

Ngưu Vọng thấy vết thương thì vừa xử lý vừa lo lắng hỏi: "Anh không biết đây là lần thứ mấy xử lý vết thương giúp cậu rồi, cậu có thể bớt làm người ta lo lắng được không?”

Bạch Diệc Phi cười: "Em nghĩ hoàn cảnh bây giờ không cho phép!"

Dựa theo võ công bây giờ của Bạch Diệc Phi thì đối phó với Hoàng Vĩ trói gà không chặt chỉ là chuyện nhỏ, nhưng lúc anh đến thì Hoàng Vĩ đã uy hiếp Lý Tuyết, anh không kịp ngăn Hoàng Vĩ lại.

Vì vậy trong tình huống đó Bạch Diệc Phi chỉ có thể chần trước người Lý Tuyết, thay cô chịu một dao.

Sau nửa giờ đồng hồ, vết thương đã được băng bó xong, Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết tạm biệt Ngưu Vọng, sau đó đi ra khỏi phòng.

Lý Tuyết trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, cuối cùng tất cả những cảm xúc lo sợ, thương tâm, tự trách đều bộc phát: "Tại sao anh lại lao đến chứ? Có phải anh không muốn sống nữa không?"

“Em biết anh lợi hại, nhưng em không muốn anh bị thương, càng không muốn, đột nhiên có một ngày anh chết trước mặt em”.

Bạch Diệc Phi hơi ngừng lại, anh không biết làm thế nào, chỉ có thể nhẹ nhàng ôm Lý Tuyết: “Vợ à, có em ở đây thì anh sẽ không chết đâu!”

Lý Tuyết dựa vào ngực Bạch Diệc Phi, cô thấp giọng nức nở, cảnh vừa rồi thật sự khiến cô sợ chết khiếp, cô vốn bất ngờ vì có người tới đe dọa, nhưng càng bất ngờ hơn khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi đỡ nhát dao đó, loại cảm giác đó khiến lồng ngực cô như bị bóp nghẹt.

Hai người ôm nhau trên hành lang, lúc sau Lý Tuyết mới điều chỉnh lại tâm trạng của mình, cô không được tự nhiên đẩy Bạch Diệc Phi ra: "Chúng ta trở về thôi!"

Bạch Diệc Phi nói: "Trước khi về chúng ta đi thăm anh của anh một chút đi".

“Được, đi thôi”, Lý Tuyết hơi kinh ngạc, sau đó gật đầu đồng ý.

Khoảng thời gian này Bạch Diệc Phi không đến thăm Tần Hoa được, hôm nay gặp Cổ Vinh anh mới nhớ tới, thế nên hôm nay tiện thể đi thăm luôn.

Hai người lên một tầng khác, tới phòng bệnh của Tần Hoa.

Trong phòng gặp được Chu Khúc Nhi.

“Hai người tới rồi?”, Chu Khúc Nhi cũng giống như bình thường nói.

Bạch Diệc Phi gật đầu, anh tới bên giường, Tần Hoa nằm trên giường bệnh, sắc mặt của Tần Hoa bây giờ giống như một người bình thường, miệng vết thương cũng đã lành, chỉ nhìn như đang ngủ.

Bọn họ đều biết rằng Tần Hoa có ý thức nhưng không thể động đậy được.

Chu Khúc Nhi dường như đã quen với việc chăm sóc cho Tần Hoa, cũng như quen với việc nói chuyện một mình: "Anh ấy gần đây cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, tôi có thể cảm nhận được!"

“Ừ”, Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết chỉ biết gật đầu, trong lòng có chút nặng nề.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết ở đó một tiếng rồi mới quay trở về nhà.

Trước khi ra về Bạch Diệc Phi có hỏi Chu Khúc Nhi: "Cô có muốn tới công ty của Tuyết Nhi làm việc không?"

“Tôi... suy nghĩ một chút đã”, Chu Khúc Nhi không cự tuyệt giống như lúc trước, bởi vì cô ta biết cô ta không thể dựa mãi vào Bạch Diệc Phi được, cô ta phải tự mình kiếm tiền, vì vậy cô ta phải đi làm.

Sau khi rời đi thì hai người lại đến sở cảnh sát làm bản tường trình, rồi mới về nhà.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 501

Sáng hôm sau, Bạch Diệc Phi nhận được điện thoại của Lý Cường Đông.

“Bố?”

Giọng của Lý Cường Đông rất trầm, cũng rất mạnh mẽ: “Lập tức đến gặp bố”.

Nói xong ông cũng cúp máy.

Bạch Diệc Phi tay cầm điện thoại, biểu cảm lộ vẻ khó hiểu: “Bố làm sao vậy?”

Mặc dù anh không hiểu Lý Cường Đông làm sao nhưng trực giác nói cho anh rằng nhất định là có chuyện gì đó quan trọng. Vì thế anh không lảng nhãng nữa mà lập tức đi tìm ông.

Lưu Tử Vân dường như đã đi mua thức ăn rồi, ông cụ Lý cũng ra ngoài tản bộ, trong nhà chỉ còn Lý Cường Đông và Bạch Diệc Phi.

Lý Cường Đông bình thường đều trông có vẻ ôn hòa nhưng hôm nay vẻ mặt ông rất trầm trọng, thậm chí còn có vẻ tức giận.

“Con có biết con là mồi câu không?”, Lý Cường Đông nói thẳng, càng khiến Bạch Diệc Phi mờ mịt: “Con biết, nên...”.

Lý Cường Đông nghiêm khắc nói: “Biết thì bảo vệ bản thân thật tốt! Chứ không phải đặt mình vào nguy hiểm!”

Anh nghe xong thì ngậy ra, sau đó cười nhạt: “Bố, nếu con đã là mồi câu thì gặp nguy hiểm là đương nhiên, không phải ư? Nếu không sao gọi là “mồi câu” được”.

Lý Cường Đông sầm mặt mày: “VẬY thì cũng nên dùng vào những lúc cần thiết chứ không phải là chút chuyện nhỏ nhặt này!”

“Bố, rốt cuộc bố có ý gì?”, cho đến bây giờ Bạch Diệc Phi vẫn không hiểu tại sao ông lại tức giận, tại sao lại phải nhấn mạnh chuyện này?

Lý Cường Đông hít sâu một hơi rồi mới trầm giọng nói: “Bố đã biết chuyện hôm qua rồi, nhiều danh gia vọng tộc ở thủ đô không làm gì được con, nhưng con lại suýt chút nữa bị giết bởi một kẻ vô danh, nếu đám người kia biết chuyện này thì sẽ cảm thấy con còn tác dụng ư?”

“Nhất định sẽ không!”, Lý Cường Đông nói với giọng điệu vô cùng chắc chắn.

Bạch Diệc Phi cũng sầm mặt: “Con nói rồi, con không muốn làm mồi, ai muốn làm thì đi mà làm!”

“Bạch Diệc Phi!”, Lý Cường Đông cũng bực mình: “Được, nếu con đã không biết thì để bố nói cho!”

“Con không thể không làm mồi câu được, lý do vì sao thì bố đã nói với con rồi”.

“Chuyện hôm đó chẳng qua là bọn họ đang thử con mà thôi, hoàn toàn không đáng nhắc đến!”

“Những dòng họ giàu có ở thủ đô, đặc biệt là bốn gia tộc lớn, căn cơ của họ đều rất sâu rộng, con không thể tưởng tượng được đâu”.

“Chỉ cần một nhà nào đó phái bừa ra một “át chủ bài” cũng đủ khiến con mất mạng rồi!”

Bạch Diệc Phi nghe vậy, trong lòng mặc dù kinh hãi nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh: “VẬY thì con còn làm mồi câu làm gì? Cứ giết con luôn cho xong!”

“Mục đích để con làm vậy là khiến bọn họ ra bài tẩy, để bọn họ cho rằng chỉ có ra át chủ bài thì mới giết được con!”

“Chỉ cần như vậy thì bố con sẽ biết ai là người sau màn”.

Bạch Diệc Phi cười nhạt: “Vì thế con hiện tại còn chưa đủ tư cách khiến bọn họ ra át chủ bài?”

“Đúng”, Lý Cường Đông gật đầu, lại cau mày nói: “Mà hành động tối qua của con đã khiến bọn họ biết được tùy tiện phái một người đến là đủ!”

“Cần gì phải lộ bài tẩy!”

“Chuyện tối qua?”, Bạch Diệc Phi khựng lại, sau đó hiểu ra: “Chuyện bị Hoàng Vĩ ám sát? Đây là chỉ là ngoài ý muốn thôi”.

Lý Cường Đông cười nhạt: “Ngoài ý muốn? Chuyện của con như thế cũng khiến con suýt chết thì ra át chủ bài làm gì? Hơn nữa, con vì bảo vệ Tuyết Nhi mới bị thương, như vậy khác nào nói với bọn họ, con bé là nhược điểm của con!”

“Một người có nhược điểm thì càng không đáng để bọn họ dốc hết sức!”

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi nhất thời nổi giận: “Lý Cường Đông! Đủ rồi, bố lại thế nữa!”

“Bố có phải là một người bố không? Tuyết Nhi là con ruột của bố, là vợ của con, con không bảo vệ cô ấy thì bảo vệ ai? Lẽ nào con phải đứng im nhìn cô ấy bị tên rác rưởi kia đâm chết ư?”

“Nếu thật sự là vậy thì mẹ nó, bọn họ không cần đến giết con, ông đây tự xử lý chính mình là được!”

Bạch Diệc Phi đột nhiên gào lên khiến Lý Cường Đông hơi sững ra, ông mở miệng, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng đành thờ dài, không phản bác.

Bạch Diệc Phi nói xong thì định đứng dậy rời đi, Lý Cường Đông vội nói: “Bố con không giết Lương Minh Nguyệt”.

“Lúc bố con đến thì ông ta vẫn còn thở, trước khi chết ông ta đã nói với bố con điều gì đó”.

“Mà những lời ông ta nói vô cùng quan trọng, người sau màn sợ lộ tẩy mới làm mọi chuyện thành thế này, khiến tất cả mọi người đuổi giết bố con”.

“Nhưng bố con trốn đi, không ai có thể tìm được ông ấy. Bọn họ liền chuyển sang con, chỉ cần bắt được con thì có thể ép bố con ra mặt”.

“Bố con biết rõ điều này nên mới dùng con làm mồi câu, hy vọng đối phương có thể lộ bài tẩy, như vậy ông ấy sẽ biết ai là người sau màn, mọi chuyện cũng có thể rõ ràng”.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì im lặng một lúc lâu, vừa khó chịu vừa bất đắc dĩ.

Bố ruột lợi dụng mình, biến mình thành mồi câu bị bao nhiêu nhà đuổi giết, ai mà không khó chịu cho được?

Nhưng Bạch Diệc Phi cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Chuyện đã đến nước này, anh chỉ còn cách trở thành mồi câu, không còn đường nào khác.

Lý Cường Đông để anh suy nghĩ một lát mới nói: “Hiện tại con thế này, đối phương không cần ra chiêu mạnh nhất cũng dư sức giải quyết, vậy thì tất cả đều trở thành công cốc! Con không thể mất bình tĩnh, biết không?”

“Bình tĩnh?”, Bạch Diệc Phi như đang nghe chuyện cười: “Tình huống lúc đó vô cùng nguy hiểm, bố bảo con bình tĩnh kiểu gì?”

Lý Cường Đông hơi đau đầu, vuốt vuốt mi tâm, lại thở dài: “Vẫn là câu đó, chỉ khi con trở nên mạnh mẽ mới có thể cho Tuyệt Nhi một cuộc sống tốt hơn, an toàn hơn”.

“Lần tuyển chọn chủ tịch liên minh doanh nghiệp này là một cơ hội tốt, bọn họ đều không muốn con gia nhập liên minh vì thế sẽ ngăn cản, nếu con đi bọn họ sẽ sớm ra tay”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 502

Nghe Lý Cường Đông nói xong, Bạch Diệc Phi càng nhìn ông với ánh mắt phức tạp: “Con muốn biết tại sao bố lại giúp Bạch Vân Bằng? Thậm chí còn hi sinh, lợi dụng con gái mình?”

Lý Cường Đông nhìn anh, lạnh nhạt nói: “Bởi vì ông ấy từng cứu mạng bố”.

Bạch Diệc Phi không ngờ đến chuyện này, nhưng sau khi bất ngờ thì anh lại không thể nào hiểu nổi, cho dù đã cứu mình thì cũng không nhất thiết phải đẩy con gái mình vào nguy hiểm như vậy chứ?

Đột nhiên anh nghĩ đến gì đó: “Vì thế nên Tuyết Nhi mới lấy con?”

Lý Cường Đông gật đầu.

Bạch Diệc Phi tức đến bật cười: “Nếu con không thích Tuyết Nhi, cô ấy cũng không thích con, bố bảo một người phụ nữ như cô ấy phải làm thế nào?”

Cách làm này không khác gì bố mẹ thời cổ đại, vì báo đáp ân cứu mạng mà gả con gái mình cho con trái của ân nhân, hoàn toàn không quan tâm đến hạnh phúc của con gái.

“Thực tế chứng minh hai đứa đã yêu nhau rồi”, Lý Cường Đông bình thản trả lời.

Bạch Diệc Phi ghen hống, không thể phản bác.

Lý Cường Đông lại nói tiếp: “Con đi tranh cử dụ kẻ sau màn lòe đuôi, khi mọi chuyện kết thúc thì Tuyết Nhi sẽ được an toàn, không phải sao?”

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Thực sự sẽ an toàn ư?”

Cho dù giải quyết kẻ đứng đằng sau mọi chuyện thì cũng không thể an toàn, dù sao vẫn còn Bạch Khiếu đang nhắm nhe, cùng người nhà họ Tùng muốn báo thù cho Tùng Vưu Duy.

Bọn chúng đều sẽ không để Bạch Diệp Phi sống sót, Lý Tuyết đương nhiên cũng sẽ chịu uy hiếp.

Nhưng... Nếu không làm như vậy, dường như cũng không còn cách giải quyết nào khác.

“Con sẽ đi”.

Nói xong, anh cũng rời đi.

...

Phòng làm việc chủ tịch Hầu Tước.

“Chủ tịch, có một cô gái tên Diệp Ngải muốn gặp anh”, thư ký xinh đẹp vừa tới làm mặc một bộ trang phục màu đen toàn thân, cung kính mà nói với Liễu Chiêu Phong.

Trên mặt Liễu Chiêu Phong vẫn còn một số vết xung đỏ, trên người cũng có vài vết xanh tím, là vết thương do lần trước bị đám Trần Ngạo Kiều đánh.

Gã vốn phải chết, nhưng khi Trần Ngạo Kiều đâm dao tới thì không biết ai lại kịp thời xuất hiện cứu gã đi, giúp gã tránh được một kiếp.

“Ừm, mời cô ta vào”, Liễu Chiêu Phong gật gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: “Diệp Ngải đến tìm mình làm gì?”

Không lâu sau, nữ thư ký dẫn Diệp Ngải mặc chiếc váy dài màu đỏ tiến vào.

Liễu Chiêu Phong ngồi tại chỗ của mình, không đứng dậy: “Cô Diệp sao lại rờng đến nhà tôm thế này?”

Diệp Ngải không thèm để ý đến thái độ của gã mà nhìn nữ thư ký xinh đẹp ở bên cạnh.

Liễu Chiêu Phong nhướn mày, nói với nữ thư ký: “Cô ra ngoài đi!”

“Vâng, chủ tịch”.

Thư ký đi rồi, Diệp Ngải cũng ngồi xuống ghế sofa, chậm rãi nói “Tôi đến đưa đồ cho anh”.

“Đồ gì?”, Liễu Chiêu Phong vẫn không đứng dậy, chủ yếu là vết xanh tím trên người gã còn rất nhiều, chỉ cần cử động là đau không chịu nổi.

Diệp Ngải thấy vậy thì hơi cau mày nhưng vẫn tự đi qua, lấy một tấm thư mời hai màu đỏ trắng từ trong túi xách ra đặt lên bàn: “Tranh cử chủ tịch liên minh doanh nghiệp thành phố Bắc Hải”.

Liễu Chiêu Phong nhướn mày: “Mời tôi?”

Vừa nói xong, gã đã cầm thư mời lên rồi mở ra xem, quả thực là thư mời. Bên trên viết tên gã, hơn nữa doanh nghiệp được chú thích là tập đoàn Hàu Tước.

“Tập đoàn Hàu Tước hiện tại là sản nghiệp nhà họ Diệp, nhưng đối với chúng tôi mà nói thì có hay không cũng được vì thế anh có thể một mình đi tham gia tranh cử, được lợi gì thì không cần tôi phải nói chứ”, Diệp Ngải mỉm cười.

Liễu Chiêu Phong đặt thư mời xuống, dựa người ra phía sau: “Cô Diệp, Bạch Diệp Phi muốn giết tôi đấy, cô thấy tôi đi rồi thì có về được không?”

Gã không muốn chết, còn sống thì chuyện gì cũng dễ nói, mà chết rồi thì lợi ích có lớn đến đâu, hấp dẫn đến đâu cũng vô dụng.

Diệp Ngải cười khinh thường, nói: “Anh sợ Bạch Diệp Phi?”

“Còn lâu!”, Liễu Chiêu Phong vỗ bàn, đột nhiên cao giọng nói: “Tôi sợ hấn? Một tên tép riu như hấn thì có gì phải sợ?”

Lời này rõ ràng là giấu đầu hở đuôi.

Diệp Ngải cười khinh miệt: “Vậy anh có không đi?”

“Tôi...”, Liễu Chiêu Phong khựng lại, sau đó cắn răng nghiêng lợi nói: “Tôi đi!”

Diệp Ngải cười, đột nhiên than thở: “Giữa người với người quả nhiên có sự khác biệt!”

“Cô có ý gì?”, Liễu Chiêu Phong nhận ra ý của cô ta, nhất thời sầm mặt: “Cô nói tôi không bằng Bạch Diệc Phi?”

Diệp Ngải quay người ngồi lên sô pha, bắt chéo đôi chân trắng nõn: “Không thể không nói, Bạch Diệc Phi quả thực rất đáng gờm, nếu không tại sao tập đoàn Liễu Thị lại phá sản?”

Liễu Chiêu Phong khựng lại, sắc mặt âm trầm, cắn răng nói: “Đây là sự thật nhưng không nói lên được tất cả. Bây giờ tôi mới là người thắng, mới là chủ tịch Hải Tước mà Bạch Diệc Phi chẳng là cái thá gì cả!”

Diệp Ngải tủm tỉm: “Vì thế lần này Bạch Diệc Phi sẽ không tham gia tranh tuyển”.

Liễu Chiêu Phong ngậy ra, sau đó cũng cười: “Hắn không có tư cách nên đương nhiên sẽ không đi!”

Gã cười đầy tự tin. Con chó điên Bạch Diệc Phi này không đi thì tính mạng gã sẽ không bị uy hiếp, lại có người nhà họ Diệp giúp đỡ, cộng thêm thân phận chủ tịch tập đoàn Hải Tước, gã rất có khả năng sẽ tranh cử thành công.

Đến lúc đó, gã sẽ là chủ tịch liên minh doanh nghiệp toàn tỉnh Bắc Hải, tương đương với việc ngự trị toàn bộ doanh nghiệp ở tỉnh này.

Bạch Diệc Phi càng không sánh được với gã, vậy thì Lý Tuyết...

“Còn một tấm nữa gửi ai?”, Liễu Chiêu Phong vừa lấy ra xem, phần đề tên khách mời cùng tên doanh nghiệp đều để trống.

Diệp Ngải thờ ơ nói: “Cả thành phố Thiên Bắc, ngoại trừ tập đoàn Hậu Tước và tập đoàn Thủy Tinh ra, anh tùy tiện chọn một doanh nghiệp thích hợp là được”.

Liễu Chiêu Phong nghe vậy hí hóp mắt: “Đưa ai cũng được?”

“Tùy anh”, Diệp Ngải hoàn toàn không quan tâm. Dù sao tại thành phố Thiên Bắc này, ngoại trừ Hậu Tước và Thủy Tinh ra, gần như không có doanh nghiệp nào đáng nói, hoàn toàn không có năng lực cạnh tranh, đưa cho ai cũng vậy.

Liễu Chiêu Phong cười đầy ẩn ý: “Tôi biết rồi”.

Diệp Ngải ừ một tiếng rồi rời đi.

Liễu Chiêu Phong nhìn thư mời trước mặt, cười lạnh: “Cơ hội tốt thế này thì không thể vụt mất!”

Nói xong, gã lập tức gọi điện cho thư ký: “Vào đi”.

Một lát sau, thư ký xinh đẹp tiến vào: “Chủ tịch”.

“Gửi thư mời này cho tổng giám đốc công ty đá quý Phúc Thụy. Nhớ kỹ, nhất định phải đưa cho tổng giám đốc của bọn họ. Còn nữa, đừng nói là ai đưa”, Liễu Chiêu Phong dặn dò.

...

Công ty đá quý Phúc Thụy, Trương Vinh cầm một tấm thư mời bước vào: “Giám đốc Lý, có một tấm thư mời gửi cho cô”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 503

“Thư mời? Mời gì?”, Lý Tuyết đặt văn kiện xuống, sau khi mở ra xem thì ngạc nhiên: “Tranh cử chủ tịch liên minh doanh nghiệp?”

Trương Vinh gật đầu. Ông ta cũng vô tình mở ra xem, nhất thời vô cùng kinh ngạc, vội vàng đóng bức thư lại. Ông ta lẩn lộn ở thành phố Thiên Bắc lâu như vậy rồi, đương nhiên biết chủ tịch liên minh doanh nghiệp có thân phận và địa vị cao đến nhường nào.

Chỉ là ông ta không ngờ, Lý Tuyết lại nhận được thư mời. Chuyện này thực sự rất khó hiểu.

Công ty Phúc Thụy bọn họ chỉ là một công ty nhỏ, hoàn toàn không có tư cách tham gia cạnh tranh. Rốt cuộc bức thư này là ai gửi cho Lý Tuyết?

Lý Tuyết cũng đang suy nghĩ vấn đề này. Cô thông qua Bạch Diệc Phi mới biết mỗi tỉnh đều có liên minh doanh nghiệp riêng, mà liên minh đứng trên tất cả các doanh nghiệp.

Chủ tịch liên minh thì càng không cần nói.

“Bức thư này... Liệu có phải gửi nhầm không?”, Lý Tuyết chớp chớp mắt, nghi hoặc.

Trương Vinh lắc đầu: “Bức thư này đúng là gửi cho giám đốc Lý, hơn nữa còn đánh dấu rõ ràng, nhất định là mời cô”.

Lý Tuyết càng thấy khó hiểu: “Sao tôi có tư cách tham gia tranh cử được?”

Trương Vinh định gật đầu đồng tình nhưng cuối cùng vẫn không làm vậy. Ông ta chỉ đề nghị: “Hay là cô cứ cất nhắc xem thế nào?”

Lý Tuyết cau mày: “Tôi biết rồi, ông đi làm việc đi”.

“Vâng, giám đốc”, Trương Vinh nhìn cô, không biết cô có quyết định đi hay không.

Nhưng đây không phải là chuyện ông ta cần quan tâm, ông ta chỉ cần làm tốt công việc của mình rồi cầm tiền lương là được.

Lý Tuyết nhìn bức thư mời thì ngẫm nghĩ...

...

Buổi tối, Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi cùng đi ăn. Sau khi về phòng, cô nói với anh: “Chồng à, em... Có chuyện muốn nói với anh”.

Bạch Diệc Phi đang chuẩn bị đi tắm, tay còn cầm đồ ngủ, thấy cô nói vậy thì dừng lại: “Chuyện gì vậy em?”

Lý Tuyết lấy bức thư mời trong túi ra đưa cho Bạch Diệc Phi: “Không biết ai gửi cho em. Em đã xem rồi, cho dù thế nào em cũng quyết đi một chuyến”.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy bức thư mời quen thuộc thì đánh rơi bộ quần áo ngủ lên sô pha. Anh lập tức cầm bức thư lên xem, quả thực là thư mời tham gia tranh cử vị trí chủ tịch liên minh doanh nghiệp. Anh hơi sững người, sau đó ngẩng đầu nhìn Lý Tuyết: “Em muốn đi?”

“Vâng”, cô gật đầu: “Em biết công ty của chúng ta không đủ tư cách nhưng em chỉ muốn đi làm quen với nhiều người hơn, nói không chừng có thể kiếm được vài hợp đồng. Như vậy sẽ có lợi cho công ty của chúng ta hơn”.

“Vợ à... Em không cần phải như vậy. Hiện tại đã rất tốt rồi, hà tất phải mệt mỏi như thế”, Bạch Diệc Phi rất thương Lý Tuyết, không muốn cô phải vất vả.

Lý Tuyết lắc đầu: “Chúng ta là người một nhà, ai kiếm tiền mà chả được. Hiện tại anh không tiện thì để em làm, đây chẳng phải là chuyện đương nhiên ư?”

...

Bên ngoài biệt thự, một cuộc chém giết vừa kết thúc.

Trong khu cây xanh rậm rạp, ba người đàn ông bị cắt họng nằm la liệt ra đất.

Mà bên cạnh bọn họ là hai người phụ nữ đang đứng, trong đó có một người mặc áo gió màu đậm, một người mặc bộ đồ đen toàn thân, nổi bật nhất là kiểu tóc ngắn trẻ con của cô ta.

“Su phụ”, Lương Ngọc nhìn ba người nằm trên đất: “Đều chết rồi”.

Người phụ nữ mặc áo gió gật đầu: “Ừ, làm tốt lắm”.

Nói xong, cô ta nhìn Lương Ngọc, hơi thở dài: “Tiểu Ngọc, em muốn báo thù không?”

“Su phụ...”, Lương Ngọc nhìn cô ta, khẽ gật đầu

Người phụ nữ mặc áo gió thấy vậy thì khẽ nói: “Đôi khi mọi chuyện không như bề ngoài”.

“Ý gì ạ?”, Lương Ngọc ngây ra.

Người phụ nữ mặc áo gió lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Em hẳn đã đoán được rồi”.

Lương Ngọc vẫn ngây ra, người phụ nữ lại nói: “Chủ tịch liên minh doanh nghiệp ở thủ đô là đạo trưởng, đã chọn xong rồi”.

“Cái gì?”, Lương Ngọc vẫn đang ngạc nhiên, bây giờ lại thêm tin tức này khiến cô ta càng kinh ngạc hơn: “Chẳng phải chọn từ một trong bốn gia tộc lớn ư? Chuyện này thì liên quan gì đến đạo trưởng?”

Người phụ nữ lạnh lùng nói: “Nếu chủ tịch liên minh doanh nghiệp là bất cứ ai thuộc bốn gia tộc thì ba gia tộc còn lại sẽ chịu không chế ở mức độ khác nhau, sự cân bằng giữa bốn bên sẽ không còn nữa”.

Nghe vậy, Lương Ngọc hoàn toàn hiểu ra.

Người phụ nữ mặc áo gió suy nghĩ rồi nói: “Em đến thủ đô đi, quan sát tình hình”.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến ngày tranh cử chủ tịch liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải.

Bởi vì lần này có rất nhiều doanh nghiệp cùng người tranh tuyển nên du thuyền được chọn làm nơi tổ chức.

Đây là một chiếc du thuyền vô cùng lớn, có tổng cộng 5 tầng, hai tầng bên dưới là khoang điều khiển cùng kho chứa đồ. Tầng ở giữa là đại sảnh và boong tàu, hai tầng trên cùng là khoang nghỉ ngơi, có rất nhiều phòng, đủ để sắp xếp những người đến tham gia vào ở.

Hội nghị sẽ diễn ra trong ba ngày liên tục với ba vòng tuyển chọn. Vòng đầu tiên là lên bục tự tiến cử bản thân, sau đó chọn ra 100 người phù hợp với yêu cầu tham gia vào vòng 2.

Vòng hai thì thông qua mọi người bỏ phiếu để chọn ra 20 người vào vòng 3.

Vòng 3 sẽ chọn ra người thích hợp nhất, cũng là người có năng lực nhất trở thành chủ tịch liên minh doanh nghiệp Bắc Hải.

Thời gian lâu như vậy cho nên du thuyền không thể chỉ dừng lại bên bờ. Theo kế hoạch, người đến tham gia không chỉ có thể tranh cử mà còn có thể thưởng thức cảnh biển.

Lịch trình ngày đầu tiên chủ yếu là tập trung họp, sau đó tuyên bố quy tắc, tiếp theo sẽ là vòng tranh cử đầu tiên. Rất nhiều người đến tham gia tranh cử nên vòng này diễn ra khá lâu, lịch trình ngày đầu tiên về cơ bản đã sắp xếp xong.

8 giờ sáng, Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết cùng đến, ngoài ra còn có Chu Khúc Nhi, Trần Hạo, Bạch Hồ và Từ Lăng.

Khoảng thời gian này, Bạch Diệc Phi đã vài lần muốn nói với Lý Tuyết rằng anh cũng tham gia tranh cử, nhưng lời đến bên miệng lại không biết nói thế nào nên đành quyết định khi nào đến nơi sẽ nói.

Vì thế cho đến lúc này Lý Tuyết vẫn cho rằng Bạch Diệc Phi chỉ là đến cùng cô mà thôi.

Còn Chu Khúc Nhi là Lý Tuyết bảo cô ta đến. Chu Khúc Nhi cứ luôn ở bệnh viện chăm sóc Tần Hoa, lâu dài sẽ không có lợi cho cô ta, vì thế ra ngoài đi lại, thư giãn một chút cũng tốt.

Mấy người đi đến du thuyền thì lập tức bị bảo vệ ngăn cả: “Phiền cô lấy giấy mời ra”.

Lý Tuyết gật đầu, đưa giấy mời của mình cho bảo vệ.

Bảo vệ xem xong thì trả cho Lý Tuyết, nhưng nhìn bên cạnh cô nhiều người như vậy thì nhắc nhở: “Thưa cô, một bức thư chỉ đưa được nhiều nhất ba người bao gồm cả cô, những người còn lại không được phép lên thuyền.

Lý Tuyết nghe vậy thì nhìn Bạch Diệc Phi, ba người cô, Bạch Diệc Phi, Chu Khúc Nhi là vừa đủ, còn lại thì không thể vào được.

Bạch Diệc Phi lại không quá để ý, anh đã biết điều này vì thế đưa vừa đủ người đến.

“Không sao, em đưa Khúc Nhi và Trần Hạo vào đi”, Bạch Diệc Phi bình thản nói.

Lý Tuyết ngây ra: “Anh thì sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 504

“Tôi...”, Bạch Diệc Phi vừa định nói gì thì một giọng nói lại vang lên: “Tuyệt Nhi, cô đến rồi”.

Liễu Chiêu Phong mặc một bộ vest màu bạc từ tàu du lịch đi lại. Gã đợi đám người Lý Tuyệt một lúc vẫn không thấy ai đến nên chủ động đi ra tìm. Vừa hay gặp được Lý Tuyệt ở cửa.

Nhưng Liễu Chiêu Phong rất nhanh lại nhìn thấy Bạch Diệc Phi, hỏi: “Bạch Diệc Phi! Sao anh lại ở đây?”

Bạch Diệc Phi héch mắt lên nhìn gã, nói: “Nghe giọng của anh thì tôi không nên ở đây?”

“Lẽ nào không phải sao?”, Liễu Chiêu Phong đã không còn tươi cười nữa, nói: “Đây là cuộc lựa chọn chủ tịch hiệp hội thương mại, anh không là ai thì không có tư cách đến đây”.

Lý Tuyệt không chịu được khi thấy Liễu Chiêu Phong nói Bạch Diệc Phi như vậy nên trầm giọng nói: “Tôi có tư cách là được rồi, tôi có thể đưa anh ấy đến”.

Liễu Chiêu Phong tất nhiên biết một thư mời có thể dẫn thêm hai người khác nhưng gã không thể ngờ Lý Tuyệt lại dẫn Bạch Diệc Phi đến. Gã tức đến nỗi không thở được: “Được, cô muốn dẫn hấn vào đúng không? Vậy thì tôi nói cho cô biết, hấn không được vào, bởi vì tôi không cho phép”.

“Dựa vào đâu mà anh không cho phép anh ấy không được vào? Buổi hôm nay là anh mở ra sao?”, Lý Tuyệt lớn tiếng phản bác.

Liễu Chiêu Phong cười với ý vị thâm thúy: “Bởi vì thư mời của cô là tôi cho cô, cô nói xem tôi có quyền không cho hấn vào không?”

“Cái gì?”, Lý Tuyệt kinh ngạc trợn mắt lên, không ngờ thư mời này là Liễu Chiêu Phong cho cô. Cô cúi đầu xuống nắm chặt tay.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì liếc mắt nhìn Liễu Chiêu Phong, nói: “Anh yên tâm, thư mời của Tuyết Nhi không phải dẫn tôi vào, cô ấy sẽ dẫn hai người này vào”, nói xong, Bạch Diệc Phi chỉ về phía Chu Khúc Nhi và Trần Hạo.

Chu Khúc Nhi chau mày, cô ta cũng không thích Liễu Chiêu Phong. Trong tình huống như này khiến cô ta có chút do dự có nên vào hay không? Không biết có nên dành lại quyền này cho Bạch Diệc Phi?

Nhưng lời ban nãy của Liễu Chiêu Phong lại khiến cô ta đập tắt suy nghĩ ban nãy, nhưng nhìn dáng vẻ của Bạch Diệc Phi dường như không để ý lắm?

Liễu Chiêu Phong thấy thế thì bật cười, nói: “Coi như anh biết điều”, nói xong Liễu Chiêu Phong lại cười rồi nói với Lý Tuyết: “Tuyết Nhi, đi thôi, tôi dẫn đường cho cô”.

“Không cần”, Lý Tuyết nói với sắc mặt khó coi, sau khi đáp lời gã thì cô lại nói với Bạch Diệc Phi: “Anh đợi em xíu, em sẽ cố gắng hết sức”.

Bạch Diệc Phi nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô nên không tìm nổi bật cười: “Ừm, anh đợi em”, sau đó Lý Tuyết không thèm nhìn Liễu Chiêu Phong một cái rồi đi lên trên thuyền.

Gã bị Lý Tuyết ngó lơ nên sắc mặt trầm xuống. Nhưng nghĩ đến việc Bạch Diệc Phi không lên được, ba ngày này gã vẫn còn nhiều thời gian ở bên cạnh Lý Tuyết nên cũng không vội.

“Bạch Diệc Phi, anh cứ đợi đây, đợi tôi thành chủ tịch hiệp hội thương mại thì Tuyết Nhi sẽ là của tôi”, Liễu Chiêu Phong nói xong liền xoay người đi lên thuyền.

Bạch Diệc Phi nhìn gã, thốt hai chữ với vẻ mặt vô cảm: “Đồ ngu”.

Đợi mấy người rời đi, bảo vệ mới lên tiếng: “Các vị, nếu không có thư mời thì xin về cho”.

“Ai nói tôi không có thư mời?”, Bạch Diệc Phi thản nhiên đáp.

Bảo vệ ngưng lại một chút, ông ta đều nghe rõ cuộc đối thoại của mấy người. Liễu Chiêu Phong là ai, ông ta cũng biết, đó là nhân vật lớn- là chủ tịch của tập đoàn Hào Tước thành phố Thiên Bắc.

Bạch Diệc Phi không là gì cả, vậy thì không có tư cách vào. Vì vậy, khi ông ta nghe thấy Bạch Diệc Phi có thư mời thì ông ta mới ngậy người ra.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của bảo vệ thì liền lấy ra thư mời của mình đưa cho ông ta.

Bảo vệ lập tức giơ tay ra nhận lấy rồi nhìn thật kỹ. Sau khi phát hiện đây là thư mời thật thì kinh ngạc rồi lập tức thể hiện ra thái độ chuyên nghiệp: “Thư mời không có vấn đề gì, anh có thể vào được rồi”.

Vì thế mà ba người Bạch Diệc Phi quang minh chính đại đi vào.

...

Lý Tuyết đi lên boong tàu, Liễu Chiêu Phong từ phía sau đuổi theo.

“Tuyết Nhi, cô vừa lên đây vẫn chưa quen lắm nên tôi dẫn cô đi dạo nha”, Liễu Chiêu Phong ân cần nói.

Lý Tuyết không thèm để ý đến Liễu Chiêu Phong mà đợi Chu Khúc Nhi và Trần Hạo cùng đến.

Liễu Chiêu Phong thấy Lý Tuyết không thèm để ý đến mình thì ngọn lửa không cam tâm và ghen tỵ tích tụ trong lòng đã lâu bây giờ như bị châm lên, hỏi: “Lý Tuyết, rốt cuộc cô muốn thế nào?”

“Tôi đối xử với cô không tốt sao? Điều kiện của tôi kém lắm sao? Hay là tôi giết người phóng hỏa rồi, sao cô không thể nhìn thẳng tôi một lần”, Liễu Chiêu Phong phẫn nộ quát lên.

Lý Tuyết nghe thấy vậy, ngẩng đầu nhìn gã, nói: “Liễu Chiêu Phong, tôi đã nói vô số lần rồi, tôi không thích anh, nói với anh mấy chuyện đó cũng

vô ích. Không thích thì là không thích, kể cả anh là người giàu nhất thế giới thì tôi cũng không thích”.

“Vậy tại sao cô lại thích Bạch Diệc Phi? Hắn còn không bằng tôi, cô thích cái gì ở hắn?”, Liễu Chiêu Phong không cam tâm, nói.

Lý Tuyết đột nhiên cười, nói: “Không, trong lòng tôi, anh ấy là anh hùng của tôi”.

“Bất luận thế nào, chỉ cần là anh ấy thì tôi đều thích”.

“Bùm...”, những lời nói này như pháo nổ bên tai Liễu Chiêu Phong khiến gã ngậy người tại chỗ. Đồng thời, lửa ghen trong lòng, nổi không cam tâm và phần nộ đều hòa quyện vào nhau.

“Bất luận thế nào, chỉ cần là anh ấy thì tôi đều thích...”, câu nói đơn giản như này có thể nhìn ra tình cảm của Lý Tuyết dành cho Bạch Diệc Phi sâu đậm đến nhường nào.

Liễu Chiêu Phong hai mắt đỏ ửng, hai tay nắm chặt, nhìn chăm chăm vào Lý Tuyết, trầm giọng nói: “Được, nếu làm thế nào cô cũng không thích tôi, vậy thì tôi cũng không để ý nữa”, nói xong gã nắm chặt lấy tay cô. Dù sao thì Lý Tuyết cũng không thích gã, vậy thì gã sẽ trực tiếp chiếm đoạt cô, ít nhất cũng có được cơ thể của cô.

Vừa nghĩ đến đây, Liễu Chiêu Phong lại thấy rạo rục trong người. Đồng thời trong lòng càng thấy cuồng nhiệt hơn. Bởi vì gã có thể nhìn ra, Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi đã xx rồi.

Đây mới là lý do gã không bận tâm gì nữa.

“Anh buông tay ra ngay”, Chu Khúc Nhi chạy lại kéo Lý Tuyết lùi ra sau, Trần Hạo đứng ở trước mặt hai người, nói: “Đây là nơi công cộng, xin hãy chú ý hành vi của mình”.

Đúng lúc này, Bạch Diệc Phi cũng đi đến: “Liễu Chiêu Phong, đừng ép tôi phải giết anh”, Bạch Diệc Phi bước lại rồi đứng bên cạnh Lý Tuyết.

Lúc Liễu Chiêu Phong nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì ngậy người ra, hỏi: “Mẹ kiếp, sao anh lên được thuyền?”

Đừng nói là Liễu Chiêu Phong mà đến Lý Tuyết cũng kinh ngạc. Bạch Diệc Phi không có thư mời, sao anh lên được? Hơn nữa Bạch Hồ và Từ Lăng cũng lên theo.

Bạch Diệc Phi trấn an nhìn Lý Tuyết, sau đó nhìn Liễu Chiêu Phong giống như đang nhìn kẻ ngốc: “Tất nhiên là đi lên rồi”.

Liễu Chiêu Phong phẫn nộ quát lên: “Bảo vệ, bảo vệ đâu, chuyện gì đây? Sao ở đây lại cho một kẻ không có thư mời lên được. Mau đuổi hắn đi”, tiếng quát này khiến tất cả mọi người trên thuyền đều nhìn lại.

“Chuyện gì vậy?”

“Nghe nói là có người không có thư mời trà trộn lên đây”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 505

“Không có thư mời mà vẫn có thể vào sao?”

“Chẳng phải bảo vệ phải xem qua thư mời mới có thể vào sao? Không thể trà trộn như anh ta nói chứ?”

“Người ta cầm thư mời đi vào, vậy thì anh kia hét cái gì chứ”, nhất thời mọi người đều cảm thấy bất mãn với Liễu Chiêu Phong. Dù sao thì những người đến tham dự cuộc tranh cử chủ tịch hiệp hội thương mại lần này đều là người có thực lực, không ai sợ ai cả.

Liễu Chiêu Phong nghe thấy tiếng nói của mọi người nên sắc mặt càng khó coi hơn. Cũng may là bảo vệ chạy đến kịp thời.

“Hắn ta không có thư mời, sao các người có thể cho hắn ta vào được?”, Liễu Chiêu Phong hét với bảo vệ còn chỉ tay về phía Bạch Diệc Phi nữa.

Bảo vệ chạy đến đây chính là bảo vệ ở cổng trước đó. Ông ta nhìn kỹ thư mời rồi mới cho Bạch Diệc Phi vào. Bây giờ bị Liễu Chiêu Phong nói như vậy nên cảm thấy trong lòng không được thoải mái.

Những bảo vệ này đều được hiệp hội thương mại thủ đô cử đến nên tất nhiên không sợ Liễu Chiêu Phong.

“Thưa anh, anh này vào được là vì có thư mời. Anh không ưa anh ấy thì đó là việc của anh còn chúng tôi chỉ phụ trách kiểm tra thư mời rồi cho người ta vào thôi, xin đừng làm lỡ thời gian của chúng tôi”, bảo vệ nói xong thì vẻ mặt lạnh lùng rồi xoay người rời đi.

Liễu Chiêu Phong ngậy người ra, Bạch Diệc Phi vào được vì có thư mời? Sao có thể như thế được?

Thư mời trong tay Lý Tuyết thì có thể hiểu được nhưng cái này chính là gã cho Lý Tuyết, vậy của Bạch Diệc Phi lấy từ đâu ra?

“Bạch Diệc Phi! Anh mang thư mời giả đến sao?”, Liễu Chiêu Phong nghĩ đến khả năng duy nhất chính là như thế, sau đó nói: “Đợi một lát, bảo vệ”.

Bảo vệ không nhẫn nại mà quay đầu lại, hỏi: “Anh còn việc gì nữa?”

“Thư mời trong tay hấn ta là giả, ông mau đi kiểm tra đi”, Liễu Chiêu Phong lại chỉ về phía Bạch Diệc Phi rồi nói với thái độ chắc chắn.

Sắc mặt của bảo vệ càng khó coi hơn, nói: “Anh đang nghi ngờ thái độ làm việc của chúng tôi sao?”

“Thư mời của anh ta là do tôi kiểm tra, là thật. Xin hỏi vẫn còn nghi vấn gì sao?”, bảo vệ lạnh lùng nói.

Liễu Chiêu Phong lại một lần nữa ngậy người ra, thư mời thật ư, sao có thể thế được?

Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi cũng hoài nghi, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?

Bảo vệ vẫn phải kiểm tra ở cửa ra vào nên định xoay người rời đi.

Lúc này, Liễu Chiêu Phong lại gọi giật lại: “Đợi đã! Hấn ta không có chức vụ gì cả, cũng không có bất kỳ doanh nghiệp nào, vốn không có tư cách vào đây. Vì vậy, thư mời này tuyệt đối không phải của hấn ta”.

“Tôi nghi là hấn lấy trộm thư mời của ai rồi trà trộn vào đây, nếu không thì một kẻ không là gì như hấn làm sao có được thư mời? Hiệp hội thương mại sẽ không dại gì lại gửi thư mời cho một người như hấn”, một câu nói mà vô cùng có lý.

Bảo vệ sau khi nghe xong thì do dự, nếu thật sự như vậy thì đúng là họ thất trách rồi.

“Thưa anh, anh có thể nói cho chúng tôi biết, thư mời của anh là ở đâu không?”, bảo vệ hỏi.

Liễu Chiêu Phong hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu lên, kiêu ngạo nói: “Chắc chắn là ăn trộm rồi, ông vẫn không biết rồi, người bên cạnh hắn tên là Trần Hạo, là một tên trộm, tay chân nhanh nhạy lắm. Biết đâu trong lúc người ta không để ý nên ăn trộm đó”.

“Anh ngâm máu phun người”, Trần Hạo phẫn nộ quát: “Tôi không có”.

Bạch Diệc Phi cũng sầm mặt lại, ban nãy bị Liễu Chiêu Phong chỉ trỏ vu khống nên anh sớm đã muốn xử lý gã rồi. Giờ còn dám nói người anh em của mình như vậy, nếu anh không lên tiếng thì đúng không còn là đàn ông nữa.

Lúc này tay của Liễu Chiêu Phong lại chỉ về phía Trần Hạo.

Bạch Diệc Phi nghiêng người, giơ tay lên nắm chặt lấy ngón tay của Liễu Chiêu Phong rồi dùng lực vặn mạnh một cái.

“A...”, Liễu Chiêu Phong kêu thảm một tiếng, nói: “Bỏ tay ra, mẹ kiếp... Bỏ tay ra ngay”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì lại càng dùng lực, thấp giọng nói: “Liễu Chiêu Phong, được người ta cứu nên đặc ý quên mất mình là ai rồi hả? Đã quên rằng tôi muốn giết anh rồi sao?”

Liễu Chiêu Phong sau khi nghe thấy câu này của Bạch Diệc Phi thì sững người ra. Trước đó bị kẹt ở trong phòng vip, suýt nữa bị giết chết. Cảnh tượng này lại khiến Liễu Chiêu Phong thấy sợ hãi.

“Anh... Anh muốn làm gì? Ở đây là nơi công cộng, anh mà dám làm loạn thì anh không xong đâu”, Liễu Chiêu Phong hét lên.

Bạch Diệc Phi cười khinh bỉ, nói: “Anh nghĩ là tôi sợ à?”

Liễu Chiêu Phong đột nhiên sợ hãi, thở gấp, nói: “Anh dám giết người trước mặt Tuyết Nhi sao? Cô ấy nhìn thấy anh giết người thì sẽ không yêu một phạm nhân như anh đâu”.

Bạch Diệc Phi vẫn cười rồi thốt ra một từ: “Ngu ngốc”.

Lý Tuyết để ý đến điều này sao? Nếu như cô ấy thật sự để ý thì đã không đi theo anh trong lúc anh bị truy sát. Rõ ràng trước đó cô ấy có cơ hội đi nhưng cô vẫn chọn đi theo anh.

Cô tận mắt nhìn thấy bao nhiêu người chết, mặc dù chưa nhìn thấy Bạch Diệc Phi giết người nhưng anh tin rằng, Lý Tuyết sẽ không để ý.

Bạch Diệc Phi bỏ tay của Liễu Chiêu Phong ra, dùng lực đá một cái, nói: “Liễu Chiêu Phong, giờ tôi không giết anh. Nhưng tốt nhất là anh đừng chọc giận tôi, nếu không thì tôi sẽ thay đổi chủ ý đây. Dù sao thì đợi du thuyền lái ra ngoài rồi, ném xác chết ra biển thì cũng không ai biết cả”.

“Anh...”, ánh mắt Liễu Chiêu Phong nhìn Bạch Diệc Phi chứa đầy vẻ sợ hãi.

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng rồi mới quay đầu nói với bảo vệ: “Thư mời của tôi tất nhiên là tôi nhận được rồi nhưng ai gửi cho tôi thì tôi cũng không biết”.

Lời này nửa thật nửa giả, thật sự anh đã nhận được thư mời nhưng là Lý Cường Đông cho anh. Tất nhiên anh cũng có một câu hỏi, đó là tại sao Lý Cường Đông lại có thư mời này?

Bảo vệ nghe thấy vậy thì quả nhiên không tin lắm: “Về lý mà nói, nếu như anh thật sự không có tư cách thì không thể nhận được thư mời. Điều này...”.

“Vậy thì chỉ có một khả năng”, đột nhiên có giọng nói của con gái vang lên phía sau lưng họ.

Mọi người đưa mắt nhìn lại thì nhìn thấy Phùng Tiên Tiên- vợ của Diệp Hoan.

Cô ta mặc váy dài màu be, tao nhã bước lại.

Tất nhiên là bảo vệ nhận ra cô ta, liền gọi một tiếng: “Xin chào cô Diệp”.

Phùng Tiên Tiên rất thích cảm giác này, phong thái càng kiêu ngạo hơn, nói: “Ừm! Tôi nói này, nếu như không có tư cách mà lại có được thư mời thật thì chỉ có một khả năng thôi”.

“Đó là ăn trộm”.

Nói xong, mọi người không có phản ứng gì nhiều. Ban nãy Liễu Chiêu Phong cũng nói là Bạch Diệp Phi ăn trộm nhưng mọi người đều thấy tò mò.

“Không phải chứ? Thật sự là ăn trộm sao?”

“Chẳng phải ban nãy Liễu Chiêu Phong nói là người bên cạnh hắn là tên trộm rất lợi hại sao?”

“Đúng thế! Vậy thì ai xui xẻo bị lấy mất thư mời nhỉ?”

“Không biết nữa...”.

Sau khi nghe thấy vậy, bảo vệ chau mày, trầm ngâm không nói gì.

Phùng Tiên Tiên tiếp tục nói: “Bảo vệ! Tôi khuyên ông nên kiểm tra hết thư mời của tất cả mọi người ở đây, xem có ai bị mất không. Nếu ai đó bị lấy cắp trong lúc không để ý thì sẽ lớn chuyện đấy”.

Hiện giờ Liễu Chiêu Phong có Phùng Tiên Tiên chống lưng cho nên cũng hống hách hơn hẳn: “Đúng vậy! Ban nãy tôi đã nói là hắn ăn trộm rồi mà, các người còn không tin. Hắn còn ra tay với tôi, chúng tỏ là hắn chột dạ, chắc chắn là ăn trộm rồi”.

Sau khi do dự một lát thì bảo vệ cảm thấy có lý. Nếu như có người bị lấy cắp, vậy thì họ sẽ khó tránh được trách nhiệm. Vì vậy bảo vệ lập tức thông báo cho đồng nghiệp ở phòng truyền thông để họ bảo mọi người có mặt ở đây đều kiểm tra thư mời của mình xem còn không.

Đám người Bạch Diệp Phi đứng sờ sờ ở đó, vẻ mặt thản nhiên.

Phùng Tiên Tiên với vẻ mặt kiêu ngạo, dường như sớm biết được kết quả cuối cùng. Còn Liễu Chiêu Phong có chút lo lắng, ngộ nhỡ không có ai mất thư mời thì sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 506

Thật ra Liễu Chiêu Phong lo lắng là đúng.

Đã mười phút trôi qua mà không có bất kỳ ai đến đây, mà rõ ràng không có ai trên thuyền làm mất thư mời cả.

Lý Tuyệt thấy thế thì thậm thở dài một hơi, cô chủ động nói: “Không có ai làm mất thư mời cả, thư mời của chồng tôi là thật, anh ấy có thể đi vào”.

Bạch Diệc Phi cười, anh nhìn về phía Phùng Tiên Tiên, Phùng Tiên Tiên vẫn tỏ vẻ do tình thế bắt buộc, ánh mắt Bạch Diệc Phi lóe lên, sau đó anh nháy mắt với Trần Hạo.

Trần Hạo lập tức hiểu ý, hẳn ta âm thầm gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Sắc mặt Liễu Chiêu Phong rất khó coi, gã não loạn ra một trận như thế, nhưng Bạch Diệc Phi căn bản không trộm thư mời, vậy thư mời của hẳn ta từ đâu ra? Không thể là do người của liên minh doanh nghiệp gửi được?

Sắc mặt của bảo vệ cũng rất xấu, nhưng cũng chỉ tức giận với Liễu Chiêu Phong và Phùng Tiên Tiên.

“Thưa hai vị, sự thật đã được chứng minh, không có người nào làm mất thư mời cả, mấy người đừng não loạn vô lý nữa”, sau khi bảo vệ nói xong thì muốn rời đi, nhưng lại bị Phùng Tiên Tiên cắt ngang.

“Từ từ đã, ai nói thế hả?”, Phùng Tiên Tiên gọi bảo vệ lại: “Tôi còn chưa kiểm tra mà”, nói xong thì Phùng Tiên Tiên kiểm tra túi xách của mình ở trước mặt mọi người, sau đó gương mặt cô ta hoảng sợ nói: “Trời ạ, thư mời của tôi không thấy đâu!”

Cảnh này khiến cho mọi người đều trầm mặt xuống.

Trước tiên không nói về việc Phùng Tiên Tiên này diễn kịch như thế nào, quan trọng là nhiều người đều đang nhìn, cô ta rõ ràng muốn làm khó

Bạch Diệc Phi?

Mọi người cũng không phải đồ ngu!

Bảo vệ nhìn thấy cũng im lặng, nhưng đã như vậy rồi thì đành phải nói với Bạch Diệc Phi: “Thưa anh, thư mời của anh...”

“Từ từ”, Bạch Diệc Phi đưa tay cắt ngang lời bảo vệ: “Nếu như tôi nhớ không lầm thì Phùng Tiên Tiên cô là vợ của Diệp Hoan, nói cách khác cô chỉ là người được mời kèm theo thư mời của chồng cô, như vậy xin hỏi thư mời của cô ở đâu ra?”

“Tôi...”, Phùng Tiên Tiên ngây ngẩn cả người, cô ta lập tức nhanh chóng phản ứng: “Thư mời đương nhiên là mời chồng tôi, chồng tôi cũng đã giao cho tôi giữ, thư mời đã mất đương nhiên là do anh trộm của chồng tôi!”

Liễu Chiêu Phong cũng nói theo: “Đúng vậy, chắc chắn anh đã trộm thư mời của giám đốc Diệp!”

Bạch Diệc Phi cũng thật sự khâm phục trí thông minh bằng không của tên này: “Vậy làm phiền mấy người nhìn cho rõ ràng, trên thư mời của tôi đã viết rõ ràng tên tôi, không có bất kỳ dấu vết thay đổi nào cả”.

Mỗi một thư mời đều có ghi tên để làm rõ tên của người đến, đây cũng là để phòng ngừa có người trộm cắp, hiện giờ nó đã phát huy được tác dụng.

Bảo vệ nghe vậy thì lập tức nhớ ra, khi nhìn thư mời đúng là có viết ba chữ Bạch Diệc Phi, còn về phần doanh nghiệp nào thì không thấy rõ ràng.

“Đúng vậy, quả thật là tên Bạch Diệc Phi, tôi đã thấy rồi, không có bất kỳ vết tích thay đổi nào cả”.

“Cái gì?”

“Không thể như thế được!”

Gương mặt Phùng Tiên Tiên và Liễu Chiêu Phong tràn đầy vẻ không tin.

Tại sao Bạch Diệc Phi lại có thư mời chứ?

Đây quả thật là trò cười lớn!

Nhưng trên thực tế Bạch Diệc Phi thật sự có thư mời!

Bảo vệ thấy đã làm mất thời gian quá nhiều ở đây rồi, vì vậy thân nhiên nói: "Mọi chuyện đã rất rõ ràng, xin hai vị đừng tiếp tục làm loạn nữa, chúng tôi còn có nhiệm vụ cần làm".

Nói xong thì lần này bảo vệ rời đi thật.

Phùng Tiên Tiên và Liễu Chiêu Phong căm tức nhìn Bạch Diệc Phi.

Phùng Tiên Tiên khế nói: "Coi như anh có thư mời thì thế nào? Anh cũng không được chọn đâu! Anh nằm mơ đi!"

Liễu Chiêu Phong gật đầu, gã hung ác nói: "Bạch Diệc Phi, mày cứ chờ xem, nhìn cho rõ xem tao làm thế nào để đoạt được vị trí chủ tịch liên minh doanh nghiệp, đến lúc đó tao sẽ xử lý mày!"

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng, anh thân nhiên nhìn lướt qua Phùng Tiên Tiên, sau đó đến gần Liễu Chiêu Phong nói nhỏ: "Mày không biết là chủ tịch liên minh doanh nghiệp đó đã bị tao giết chết rồi sao?"

Nói xong thì Bạch Diệc Phi kéo Lý Tuyết bình tĩnh rời đi.

Liễu Chiêu Phong sững sờ tại chỗ, gã vô thức run rẩy.

Phùng Tiên Tiên nhìn thấy bọn họ rời đi thì vô cùng không vui, sau đó lại thấy dáng vẻ này của Liễu Chiêu Phong thì lập tức tức giận nói: "Tại sao lại vô dụng đến vậy chứ?"

"Đồ vô dụng!"

Nói xong Phùng Tiên Tiên cũng rời đi.

Liễu Chiêu Phong bị Bạch Diệc Phi hù dọa.

Hắn ta dám giết cả chủ tịch liên minh doanh nghiệp, vậy chẳng phải hắn ta cũng có thể giết chết chủ tịch kế tiếp sao?

Liễu Chiêu Phong đột nhiên có suy nghĩ muốn lùi bước, nhưng vào lúc này gã lại nghĩ tới Lý Tuyết, người phụ nữ mà gã nhớ thương, nhất định gã phải đoạt được cô!

Cùng lắm thì chết vì gái thôi mà!

Liễu Chiêu Phong quyết tâm liều mạng, dù sao trên thuyền cũng có nhiều người như vậy, chỉ cần gã không đi một mình thì Bạch Diệc Phi sẽ không có khả năng giết gã!

Sau khi suy nghĩ xong thì Liễu Chiêu Phong tự tin quay người đi vào.

Đúng lúc này sau lưng Liễu Chiêu Phong đột nhiên xuất hiện một bàn chân, bàn chân kia bỗng đập một cú.

“Bịch!”

Liễu Chiêu Phong bị đập rơi xuống biển.

“Á!”

Tiếng kêu của Liễu Chiêu Phong bị tiếng gió cuốn đi, khiến những người xung quanh chỉ nghe được âm thanh nhỏ.

“Vừa rồi hình như có âm thanh gì đó thì phải?”

“Có sao? Tôi không nghe thấy mà?”

“Hình như tôi có nghe thấy, là âm thanh ai đó kêu lên?”

“Không biết nữa...”

Sau khi Trần Hạo đã ra tay thành công thì quay về bên cạnh Bạch Diệc Phi.

Nếu không phải do hoàn cảnh không thích hợp thì Bạch Diệc Phi đã sớm giết chết Liễu Chiêu Phong rồi, nhưng điều này cũng không hề ảnh hưởng đến việc anh xử lý Liễu Chiêu Phong, dù sao người tới đây nhiều như vậy, đập một người trong đó xuống biển chơi một chuyến cũng sẽ không có ai biết.

Còn cuối cùng gã có thể đi lên hay không thì phải dựa vào bản thân gã.

...

Sau khi đi vào Lý Tuyết kéo tay Bạch Diệc Phi, cô nhỏ giọng hỏi: “Thư mời của anh ở đâu ra thế?”

Bạch Diệc Phi hơi nhíu mày, anh ăn ngay nói thật: “Là bố cho anh, em tin không?”

“Hả?”, Lý Tuyết sững sờ, sau đó cô hờn dỗi một tiếng: “Anh không muốn nói thì thôi?”

Lý Cường Đông có một tập đoàn, nhưng bây giờ đã thuộc về tập đoàn Thuỷ Tinh, làm sao có thể có thư mời của lần tranh cử này được.

Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ nhún vai, anh nói thật mà!

Chu Khúc Nhi nhìn thấy hai người thân mật như thế thì trong lòng cũng vui mừng, nhưng sau đó lại hơi thất thần, cô ta nghĩ đến Tần Hoa.

Nếu như Tần Hoa không sao thì có phải là hai người bọn họ cũng sẽ như vậy, có thể liếc mắt đưa tình, có thể cười đùa, khi cô ta gặp quấy rối thì anh ấy cũng sẽ đứng ra.

Thế nhưng...

Bây giờ anh ấy đang nằm trên giường bệnh...

Sau đó mấy người cùng đi vào trong đại sảnh, đại sảnh rất lớn, du thuyền lớn này có thể chứa được hơn nghìn người.

Lúc này trong đại sảnh đã có rất nhiều người tới, chỗ ngồi cũng không còn mấy, xung quanh có vài người đang đi lại, ở giữa là một khán đài cao, mấy vị trí ở trên đài cao chắc hẳn được sắp xếp cho người của liên minh doanh nghiệp thủ đô.

Màn tranh cử sẽ bắt đầu lúc chín giờ, bây giờ cách chín giờ vẫn còn hai mươi phút.

Đám người Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết tìm một chỗ ngồi xuống.

Chu Khúc Nhi chỉ đến để giải sầu, không cần thiết phải ngồi ở bên trong, cho nên sau khi nói với Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết một tiếng thì đã đi đến phía boong tàu hóng gió.

Cô ta cố ý tìm một vị trí vắng vẻ để ngồi, nơi này chỉ có mấy người, bọn họ ngẩng nhìn một lúc thì rời đi, cuối cùng chỉ còn lại một mình cô ta ngồi ở đó với một người đàn ông trên ghế dài.

Người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, đang xem báo, dường như không có hứng thú với mọi người xung quanh.

Chu Khúc Nhi vịn vào lan can hít vào một hơi thật sâu, cô ta nhìn bờ biển màu xanh trải dài mênh mông, nơi mặt biển tiếp xúc với đất trời, tâm trạng lập tức thoải mái hơn rất nhiều.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 507

Đến tám giờ năm mươi, du thuyền đóng cửa lại rồi dần dần đi về phía biển cả.

Chu Khúc Nhi hít một hơi thật sâu, chuẩn bị đi vào tìm nhóm người Bạch Diệc Phi.

Nhưng khi cô ta xoay người lại thì đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Bóng người kia đi rất nhanh, giống như có việc gấp, trong chớp mắt đã biến mất ở lối rẽ.

Chu Khúc Nhi đuổi theo phía sau, cuối cùng cô ta đuổi tới tận đại sảnh, nhưng không còn nhìn thấy bóng dáng kia nữa.

“Sao có thể là anh ấy? Mình nhìn lầm sao?”

Bóng người vừa rồi mà Chu Khúc Nhi nhìn thấy giống với người chồng mới cưới của cô ta, Tần Hoa.

Chu Khúc Nhi nhìn xung quanh một lúc lâu nhưng không thấy bóng người kia đâu, cô ta nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ mình nhìn lầm hả? Bây giờ anh ấy đang nằm trên giường bệnh, tại sao lại xuất hiện ở đây được?”

Chu Khúc Nhi nghi ngờ ngồi xuống bên cạnh Lý Tuyết, trong đầu cô ta hiện giờ toàn là bóng dáng vừa nhìn thấy.

“Khúc Nhi? Cậu làm sao thế?”, Lý Tuyết nhìn biểu hiện không ổn của Chu Khúc Nhi thì nghĩ rằng cô ta bị bắt nạt: “Có người nào gây chuyện với cậu hả?”

Chu Khúc Nhi kêu lên một tiếng, sau đó cô ta mới hoàn hồn lại, nói năng có chút lộn xộn nói: “Mình vừa nhìn thấy Tần Hoa, không phải, mình nhìn thấy một người rất giống với anh ấy...”

“Hình như là mình nhìn lầm? Nhưng rõ ràng mình thấy tận mắt mà? Vậy thì anh ta là ai? Tuyết Nhi...”

Lý Tuyết kinh ngạc: “Cậu đã nhìn thấy một người giống hệt Tần Hoa sao?”

Chu Khúc Nhi gật đầu: “Mình còn tưởng rằng bản thân nhìn lầm, nhưng giờ nhớ lại thì không thể nào nhầm được!”

Lý Tuyết trầm mặc một lát rồi nói khẽ: “Khúc Nhi, có phải cậu quá nhớ anh ấy, cho nên mới nhìn nhầm người khác thành anh ấy không? Có lẽ vóc dáng của người kia và anh ấy hơi giống nhau?”

Chu Khúc Nhi nhú mày, cô ta vô cùng kiên định nói: “Mình chắc chắn không nhìn nhầm!”

“Làm sao vậy?”, Bạch Diệc Phi vừa ngồi xuống thì nghe thấy lời này, anh nhú mày tò mò hỏi.

Lý Tuyết nói cho Bạch Diệc Phi chuyện vừa rồi Chu Khúc Nhi kể, trong lòng cũng rất nghi hoặc, mọi người đều biết Tần Hoa đang nằm ở trong bệnh viện, không có khả năng xuất hiện ở đây.

Bạch Diệc Phi khựng lại, tim anh giật thót một cái: “Thật sao?”

“Còn sao nữa?”, Chu Khúc Nhi tức giận trừng mắt nhìn hai người: “Hai người không tin mình cũng không sao, dù sao thì mình cũng thật sự nhìn thấy, không chừng là người giống người thôi!”

Bạch Diệc Phi nhìn Lý Tuyết, anh thản nhiên nói: “Cho dù là thật thì cũng không phải anh ấy”.

“Tôi biết”, Chu Khúc Nhi hừ một tiếng: “Tôi chỉ tò mò một chút thôi”.

Cho dù ai nhìn thấy một người có hình dáng giống như đúc với chồng mình thì cũng đều tò mò thôi!

Bạch Diệc Phi nhún vai: “Nếu trên thuyền có một người như vậy thì kiểu gì chúng ta cũng sẽ gặp được”.

Dù có nhiều người ở trên thuyền thì cũng chỉ có một số phạm vi hoạt động nhất định thôi, đặc biệt là hầu như tất cả mọi người sẽ đến đại sảnh, sớm muộn gì cũng sẽ thấy.

Chu Khúc Nhi không nói chuyện, trong lòng cô ta cũng có chút cảm xúc không nói thành lời...

Không lâu sau đã đến chín giờ, cuộc tranh cử chính thức bắt đầu.

Một lúc sau mọi người trong đại sảnh đều yên lặng, đúng vào lúc này một nhóm đàn ông mặc vest chỉnh tề bước ra.

Bọn họ đều đến từ liên minh doanh nghiệp thủ đô, sẽ chủ trì cuộc tranh cử lần này.

Trong đó người đứng đầu là Hứa Xương, phó chủ tịch liên minh doanh nghiệp thủ đô, anh ta mới gần ba mươi tuổi, mái tóc được chải chuốt sáng bóng, anh ta đeo một chiếc kính gọng đen, nhìn rất bình dị gần gũi, nhưng tuổi còn trẻ mà đã ngồi vào được vị trí phó chủ tịch của liên minh doanh nghiệp thủ đô, có thể thấy người này cũng không hề đơn giản như bề ngoài.

Sau khi mọi người ngồi xuống thì Hứa Xương bật mic bắt đầu nói chuyện.

“Xin chào mọi người, tôi là Hứa Xương, phó chủ tịch của liên minh doanh nghiệp thủ đô, lần này tôi được cử tới đây để chủ trì cuộc tranh cử của liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải”.

“Đầu tiên tôi muốn nói một chút về quy tắc tranh cử lần này”.

“Bây giờ tôi đã có danh sách tất cả mọi người sẽ tham gia tranh cử lần này”.

“Tổng cộng có hai trăm sáu mươi chủ doanh nghiệp tham gia tranh cử”.

“Cuộc tranh cử lần này được chia làm ba vòng. Vòng thứ nhất, tất cả mọi người tham gia tranh cử đều có cơ hội lên sân khấu phát biểu, nhưng bởi vì số lượng quá đông, nên khi lên phát biểu hãy ngắn gọn nhất có thể, đừng nói những điều vô nghĩa làm lãng phí thời gian”.

“Trong khoảng thời gian này mọi người có thể ở lại đại sảnh, những người không đến lượt có thể ra ngoài, đến giờ ăn cơm cuộc tranh cử sẽ tạm nghỉ, sau thời gian nghỉ ngơi thì lại tiếp tục”.

“Sau khi sàng lọc qua vòng thứ nhất, sẽ chọn ra một trăm người tham gia tranh cử, sau đó tiến vào vòng thứ hai, mọi người tiến hành bỏ phiếu chọn ra hai mươi người đứng đầu tiến vào vòng thứ ba”.

“Trong vòng cuối cùng sẽ chọn ra một ứng cử viên tốt nhất”.

“Quá trình tóm lại là như thế, nhân đây tôi cũng muốn khẳng định rằng quyền lựa chọn cuối cùng của cuộc tranh cử thuộc về tôi, tôi cũng là người quyết định cuối cùng”.

“Được rồi, tôi đọc đến tên của ai thì hãy bước lên sân khấu giới thiệu về bản thân”.

Vừa nói xong thì người đứng bên cạnh anh ta đọc tên theo danh sách: “Luu Huy”.

Người bị gọi tên cũng hơi hoảng hốt: “Mẹ kiếp, tôi là người đầu tiên!”

Nhưng có hoang mang thì cũng thế thôi, nhất định phải nhanh chóng đi lên, nếu không sẽ hết thời gian, coi như là bỏ quyền tranh cử.

Sau khi Luu Huy đi lên thì mọi người bắt đầu xì xào bàn tán.

“Trời ạ, phó chủ tịch liên minh doanh nghiệp thủ đô này trẻ như vậy hả?”

“Biết đâu được? Nhìn có vẻ là một người tàn nhẫn đó!”

“Lời anh ta vừa nói nghĩa là sao?”

“Ý là tất cả đều do anh ta quyết định hả!”

“Gì cơ?”

“Dù sao anh ta cũng là người cuối cùng đưa ra quyết định về việc ai là chủ tịch của liên minh doanh nghiệp thành phố chúng ta, chúng ta có phản đối cũng không được”.

“Mẹ kiếp, vậy lần lựa chọn này còn có ý nghĩa gì hả?”

“Ngu ngốc, đương nhiên phải chọn như vậy rồi!”

...

Bạch Diệc Phi nghe xong thì cũng không có phản ứng gì, anh chỉ khẽ nhú mày, nếu như thế thì có khả năng Hứa Xương đã có ứng cử viên rồi, bây giờ chỉ làm cho có thôi!

Nghĩ đến đây thì Bạch Diệc Phi mỉm cười, anh chỉ có hai bệnh viện tư nhân, so với nhiều doanh nghiệp đứng đầu khác thì không đáng nói, có vẻ cũng không đáng mong đợi gì.

Anh nhìn Lý Tuyết một lần nữa, cô có vẻ hơi buồn, nhưng mà không lâu sau đã trở lại bình thường, cô đến đây để quen biết với các đối tác.

Trên sân khấu, người đàn ông tên Lưu Huy đã bước lên, vì anh ta là người đầu tiên nên không tránh được có chút hồi hộp, anh ta cầm mic, giọng nói run run: “Xin chào mọi người, tôi tên là Lưu Huy, là chủ tịch tập đoàn Quân Duyệt, tôi...”

Sau đó là một thời gian dài khoe khoang về bản thân, dù sao đều là ông chủ lớn, dù có khản trương đến đâu thì phong thái của ông chủ vẫn lộ ra, sau một lát đã bình tĩnh và sáng suốt trở lại.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì cảm thấy nhàm chán, anh quay đầu muốn nói chuyện cùng Lý Tuyết, lại phát hiện Lý Tuyết đang nói thầm cái gì đó,

anh vô thức xích lại gần: “Xin chào mọi người, tôi là Lý Tuyết, tổng giám đốc của công ty trang sức Phúc Thụy, tôi...”

“Em đang ghi nhớ lời thoại sao”, Bạch Diệc Phi kinh ngạc nhìn Lý Tuyết.

Lý Tuyết trừng mắt với anh một cái: “Em sợ khẩn trương mà quên mất”.

Bạch Diệc Phi mỉm cười: “Thật ra em không cần khẩn trương, chỉ cần nói mấy câu là xong việc rồi”.

“Em biết mình sẽ không trúng cử, nhưng nhưng mà vẫn phải có thái độ nghiêm túc”, Lý Tuyết nói một cách nghiêm túc.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, nhưng chỉ có mười mấy người đi lên, tiến độ khá chậm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 508

"Chồng à, chắc chắn còn lâu mới đến lượt em, hay chúng ta ra ngoài một chút đi?", Lý Tuyết rút cuộc cũng không học thuộc được, cô cảm thấy nhàm chán nên đề nghị.

Bạch Diệc Phi không muốn ngồi bên trong này nữa, anh lập tức gật đầu, sau đó chỉ vào Chu Khúc Nhi.

Lý Tuyết quay đầu hỏi: "Khúc Nhi, cậu muốn đi ra ngoài không? Trong này chán quá, còn rất lâu mới đến chúng ta".

"Cũng được", Chu Khúc Nhi gật đầu, trong lòng còn đang suy nghĩ chuyện người giống Tần Hoa như đức vừa này.

Ba người cùng nhau đứng dậy, rời khỏi phòng khách đến boong tàu.

Bầu trời xanh thẳm, biển xanh biếc, gió thổi nhẹ nhàng khiến cho người nhìn không khỏi mở lòng, cả người thoải mái.

Nơi này là chỗ trước đây Chu Khúc Nhi đã đứng, Chu Khúc Nhi lại nhìn chỗ người đàn ông đang đọc báo lần nữa.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết theo ánh mắt Chu Khúc Nhi nhìn sang, Lý Tuyết không phát hiện chỗ này có gì đặc biệt.

Mà Bạch Diệc Phi híп mắt lại, anh không biết người đàn ông này, nhưng trực giác cho anh biết người đàn ông này rất nguy hiểm.

"Cô biết anh ta sao?", Bạch Diệc Phi nhẹ giọng hỏi Chu Khúc Nhi.

Chu Khúc Nhi quay đầu lại: "Không biết, nhưng mà vừa rồi cũng thấy anh ta ở chỗ này".

"Ồ", Bạch Diệc Phi liếc mắt nhìn người đàn ông kia lần nữa, anh cũng không hỏi nhiều.

Ngắm biển một lúc thì Chu Khúc Nhi nói: "Tớ đi vệ sinh".

Nói xong thì không đợi hai người lên tiếng đã đi vào bên trong.

Lý Tuyết thấy có chút lo lắng: "Không biết lần này đưa cô ấy đến đây có đúng không?"

Bạch Diệc Phi ôm vai Lý Tuyết: "Tuyết Nhi, cô ấy tốt hơn trước kia rất nhiều rồi, đừng lo lắng".

Một lát sau Chu Khúc Nhi quay lại, đứng ở bên cạnh họ, cô ta không nói một lời.

Hai người cũng không cảm thấy gì, Bạch Diệc Phi nhìn đồng hồ rồi đề nghị: "Chúng ta vào thôi!"

"Được", Lý Tuyết gật đầu, cô nói với Chu Khúc Nhi: "Cậu muốn vào chung không?"

Chu Khúc Nhi không cần tham gia tranh cử, nên có thể tiếp tục đợi ở bên ngoài.

Chu Khúc Nhi nói: "Giờ vào á? Không chờ thêm một chút sao? Không khí bên ngoài rất tốt!"

"Chắc sắp đến lượt tớ rồi, tớ muốn vào trước chuẩn bị", Lý Tuyết nghĩ tới đây thì theo bản năng lập tức khẩn trương: "Nếu không cậu ở bên ngoài đi!"

"Như vậy sao được?", Chu Khúc Nhi xua tay: "Tớ đương nhiên phải đi ủng hộ cậu rồi!"

Vì vậy ba người lại quay trở vào.

Vừa mới ngồi chưa được bao lâu thì đã nghe Hứa Xương kêu lên: "Người tiếp theo, Tần Sơn".

Người tên Tần Sơn lập tức đứng lên, đi lên sân khấu, dưới sân khấu tiếng vỗ tay thưa thớt.

Tần Sơn là một thanh niên trẻ mặc âu phục màu xanh đậm, vẻ ngoài không thể nói là khôi ngô nhưng trông rất cường tráng, còn cộng thêm một chút khí chất vô lại nữa, nên khiến cho người ta có một cảm giác khác về sự đẹp trai.

"Xin chào mọi người, tôi là Tần Sơn..."

Khoảnh khắc Tần Sơn bước lên sân khấu thì Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết đều kinh hãi.

Chỉ vì Tần Sơn này giống Tần Hoa như đúc, nếu không phải khí chất giữa hai người khác nhau thì hoàn toàn không nhận ra sự khác biệt gì.

Lúc này hai người không hẹn mà cùng nghĩ tới lời Chu Khúc Nhi mới nói, cô ta nhìn thấy một người giống Tần Hoa như đúc, bây giờ mới chắc chắn không phải là ảo giác, đúng là sự thật!

Lúc Bạch Diệc Phi nhìn thấy Tần Sơn thì anh thậm chí còn cho là Tần Hoa tới đây, nhưng khi Tần Sơn mở miệng nói chuyện thì anh phát hiện đây không phải là Tần Hoa.

Tần Hoa là người chính trực, không cần nói lời nào đã khiến người khác cảm giác nghiêm túc thành thật.

Nhưng Tần Sơn không giống vậy, Tần Sơn vừa nhìn qua đã biết là người giao hoạt, anh ta khôn khéo, ánh mắt tinh khôn, có vẻ không dễ chọc vào.

Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói: "Trên đời này có người giống nhau như đúc vậy sao?"

"Liệu có phải sinh đôi không nhỉ?", Lý Tuyết lẩm bẩm.

Bạch Diệc Phi đột nhiên kinh ngạc, sau đó anh lấy điện thoại ra gọi cho Trần Hạo: "Cậu thấy người trên sân khấu kia không? Lập tức đi điều tra,

anh muốn tất cả tài liệu của anh ta".

Nếu quả thật giống như Lý Tuyết nói thì Tần Sơn kia rất có thể là anh em sinh đôi của Tần Hoa!

Bạch Diệc Phi có chút kích động, giống như thấy Tần Hoa đứng trên đó vậy.

Nhưng sau khi kích động qua đi thì Bạch Diệc Phi lập tức tỉnh táo lại, Tần Hoa từng nói bản thân không có anh em, ngay cả cha mẹ cũng mất, Tần Sơn kia...

"Khúc Nhi, cậu...", Lý Tuyết muốn an ủi Chu Khúc Nhi, dù sao thấy một Tần Sơn giống như đúc vậy thì chắc chắn trong lòng cô ta rất phức tạp.

Nhưng Lý Tuyết thấy Chu Khúc Nhi nhìn Tần Sơn với vẻ mặt bình thản, không có một chút kích động nào.

Bạch Diệc Phi nhìn lại, anh phát hiện Chu Khúc Nhi như vậy thì ánh mắt chợt lóe, anh hỏi một câu: "Cô cảm thấy người phía trên thế nào?"

Chu Khúc Nhi nghe vậy thì chớp mắt: "Anh nói anh ta hả? Không làm sao cả? Tôi thấy anh ta không tốt bằng Lý Tuyết, chờ lát nữa Lý Tuyết đi lên chắc chắn sẽ nghiền nát anh ta!"

Trong lòng Lý Tuyết bỗng nổi lên nghi ngờ, cô nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu, anh nói với Chu Khúc Nhi: "Khúc Nhi, tôi đột nhiên nhớ ra có thứ này muốn đưa cho cô, ở đây nhiều người không tiện, chúng ta ra ngoài đi?"

"Hả, thứ gì?", Chu Khúc Nhi sững sốt một chút, sau đó cô ta dịch ra xa: "Anh định làm gì? Lý Tuyết vẫn đang ở đây đấy, anh chú ý thân phận một chút đi!"

Lý Tuyết nghe vậy thì trừng mắt một cái: "Nói gì vậy?"

Chu Khúc Nhi cười ha ha: "Chỉ đùa một chút thôi!"

Dứt lời thì Chu Khúc Nhi chủ động đứng lên: "Đi thôi! Đừng lè mè nữa, tôi còn chờ lát nữa xem Lý Tuyết".

Bạch Diệc Phi đứng lên theo, anh bị Lý Tuyết kéo lại, Bạch Diệc Phi chỉ thản nhiên nói: "Chờ anh quay lại".

Lý Tuyết thấy vậy thì không thể làm gì khác hơn ngoài buông tay ra, cô mơ hồ cảm thấy không đúng, nhưng lại không nghĩ ra không đúng ở chỗ nào, cho nên mới theo bản năng kéo Bạch Diệc Phi lại.

Bạch Diệc Phi đi theo Chu Khúc Nhi ra ngoài.

Hai người đi tới một góc vắng vẻ, nơi này chỉ có hai người bọn họ.

Chu Khúc Nhi đứng lại rồi cười hỏi: "Muốn đưa tôi thứ gì vậy?"

Bạch Diệc Phi nhìn thẳng Chu Khúc Nhi rồi cười lạnh một tiếng: "Chu Khúc Nhi đang ở đâu?"

Chu Khúc Nhi ngừng một lát: "Không phải tôi đang đứng trước mặt anh hả?"

"Đừng giả bộ nữa, nói cho tôi biết Chu Khúc Nhi đang ở nơi đâu?", ánh mắt Bạch Diệc Phi càng lạnh hơn, lúc đang nói chuyện còn nhanh chóng ra tay, kẹp cổ Chu Khúc Nhi!

Chu Khúc Nhi không nghĩ tới việc Bạch Diệc Phi đột nhiên ra tay, cô ta chưa kịp phản ứng thì đã trực tiếp bị Bạch Diệc Phi ép về phía sau tường: "Khụ..."

"Nói! Cô ta đang ở đâu?", Bạch Diệc Phi đột nhiên dùng sức, mặt Chu Khúc Nhi bị ép đến đỏ bừng.

Ánh mắt Chu Khúc Nhi tối sầm lại, cô ta bắt lấy cổ tay Bạch Diệc Phi, đuối lý chống lại.

Bạch Diệc Phi đề phòng cô ta, ngay lúc cô ta vừa cử động đã buông tay đang bóp cổ cô ta rồi lập tức đỡ đòn, tay còn lại túm lấy cổ tay Chu Khúc Nhi.

Chu Khúc Nhi thấy tấn công không trúng thì ra tay lần nữa, cô ta lập tức móc một con dao từ hông ra đâm tới.

Bạch Diệc Phi kinh hãi, anh nghiêng đầu tránh đi, sau đó lại dùng sức vung nắm đấm, Chu Khúc Nhi cũng theo đà tránh đi, Bạch Diệc Phi thấy vậy thì đập một cú, trực tiếp đập Chu Khúc Nhi vào tường.

Bạch Diệc Phi thấy đúng thời cơ thì tiến lên dùng chân đề hai chân Chu Khúc Nhi lại, dùng tay khóa tay Chu Khúc Nhi ở phía sau, gắt gao chế trụ cô ta.

Chu Khúc Nhi ra sức giãy giụa, nhưng cũng không giãy giụa được.

Bạch Diệc Phi ở sau lưng cô ta lạnh lùng nói: "Nói! Chu Khúc Nhi đang ở đâu?"

"Chu Khúc Nhi" không cam lòng: "Làm sao anh nhận ra?"

Cô ta tự nhận là đã nguy trang rất tốt, cho dù là tướng mạo hay là cách nói chuyện, cách đi đứng, hoàn toàn không có vấn đề gì, người này tại sao lại nhận ra được?

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng: "Chu Khúc Nhi không có võ công như cô!"

"Anh nhận ra từ tôi trước lúc đó!", "Chu Khúc Nhi" rất chắc chắn, bằng không anh sẽ không cố ý dẫn cô ta tới góc xó xỉnh không có ai này.

Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói: "Bởi vì Tần Sơn".

"Ai?", "Chu Khúc Nhi" sửng sốt một lát, cô ta chớp mắt mới nhớ ra Tần Sơn là ai, nhưng vẫn không hiểu, chẳng lẽ Tần Sơn và cô ta biết nhau? Không đúng, trong lúc điều tra không có nói qua chuyện này!

Bản thân cô ta không biết, nhưng Bạch Diệc Phi cùng Lý Tuyết biết, Tần Sơn có dáng vẻ giống Tần Hoa như đúc, Chu Khúc Nhi có thể không kích động sao?

Lúc trước Chu Khúc Nhi vì một bóng lưng mà kích động không thôi, bây giờ thấy được tận mắt nhưng bản thân lại hoàn toàn thờ ơ, việc này chứng tỏ cô ta có vấn đề?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 509

Bạch Diệc Phi tăng mạnh lực tay, nói: “Với trình độ này của mày mà cũng dám đóng giả làm người khác, sớm muộn gì cũng chết trong tay kẻ khác! Tao không có thời gian lồi thối với mày, Chu Khúc Nhi đâu?”

“Chu Khúc Nhi” nghe vậy cười lạnh: “Tao không nói mày làm gì được tao?”

Bạch Diệc Phi đối phó với kẻ thù thì hoàn toàn không thương hương tiếc ngọc. Anh túm tóc “Chu Khúc Nhi” giật mạnh về sau, đập lên tường: “Nói hay không?”

“A!”

Trán “Chu Khúc Nhi” lập tức bị đập cho sưng phù lên.

“Có nói không?”

Trong mắt “Chu Khúc Nhi” tràn ngập sự oán hận, ác độc nói: “Chỉ có tao biết cô ta ở đâu, nếu mày giết tao thì mày vĩnh viễn đừng hòng biết được!”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng: “Có rất nhiều cách khiến một người phải mở miệng!”

Nói xong, anh lại kéo đầu “Chu Khúc Nhi” đập thật mạnh lên tường. Lần này anh không dừng lại mà đập thêm vài cái nữa.

“Á...”

“Chu Khúc Nhi” không ngừng kêu lên thảm thiết, đầu đã bị đập cho máu thịt be bét, trông vô cùng kinh người.

“Tao cho mày một cơ hội nữa! Có nói hay không?”, Bạch Diệc Phi nói bằng giọng lạnh như băng.

“Chu Khúc Nhi” từ trước đến nay chưa từng phải chịu ngược đãi như vậy, bị đập vại phát thì đã không chịu được, khó lóc nói: “Tôi nói, tôi nói... Đừng đập nữa...”.

Bạch Diệc Phi khẽ hừ: “Nói sớm thì có tốt hơn không? Cứ muốn tự mình hại mình”.

Nói xong, anh khẽ buông “Chu Khúc Nhi” ra, cô ta lập tức chớp lấy thời cơ giây thoát, sau đó ném bột phấn về phía anh.

Bạch Diệc Phi giật mình, lập tức né tránh, đồng thời bịt mũi lại.

“Chu Khúc Nhi” nhân cơ hội tránh thoát, sau đó bỏ chạy.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì lập tức lấy thuốc giải độc đã chuẩn bị sẵn ra uống rồi đuổi theo.

“Chu Khu Nhi” không chạy vào trong đại sảnh, cũng không chạy vào khoang nghỉ ngơi mà là chạy ra boong tàu.

Không lâu sau, “Chu Khúc Nhi” chạy đến một bên khác ở boong tàu, đến bên cạnh một người đàn ông. Người đàn ông này còn đang đọc báo, bên cạnh còn kê một chiếc bàn, trên bàn là cốc trà nóng hổi.

“Thầy...”, “Chu Khúc Nhi” cúi đầu gọi.

Người đàn ông đặt báo xuống nhìn cô ta, lạnh lùng nói: “Bị phát hiện rồi?”

“Vâng”, cô ta trả lời.

Người đàn ông cười khẽ: “Quả nhiên không thể coi thường hần...”.

“Chu Khúc Nhi” còn chưa kịp nói gì thì Bạch Diệc Phi đã đuổi đến.

Anh nhìn người đàn ông kia, mắt híp lại. Tên này không đơn giản! Nhất định chính tên này đã chỉ cho người phụ nữ kia đóng giả “Chu Khúc Nhi!”

“Chu Khúc Nhi đâu?”, Bạch Diệc Phi hỏi thẳng.

Chu Khúc Nhi giả đã đứng bên cạnh người đàn ông, đôi mắt phần nộ trừng Bạch Diệc Phi, hận không thể đập anh một trận.

Người đàn ông vẫn bình thản uống trà, đặt báo xuống: “Cô ta rất an toàn, cậu không cần lo lắng”.

“Mẹ nó, tao hỏi mày, người đâu?”, Bạch Diệc Phi đã hết kiên nhẫn mà gào lên khiến “Chu Khúc Nhi” run rẩy.

Người đàn ông trung niên cười khế: “Người trẻ tuổi dễ kích động thật đấy”.

Bạch Diệc Phi nắm chặt tay, nếu không phải Chu Khúc Nhi ở trong tay bọn họ thì anh đã ra tay rồi: “Ông muốn làm gì?”

Nếu đối phương đã không nói người ở đâu thì nhất định có mục đích.

Người đàn ông trung niên nhìn anh một cách tán thưởng: “Không hổ là Bạch Diệc Phi!”

“Rất đơn giản, từ bỏ lần tranh cử chủ tịch lần này”.

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi bật cười: “Chỉ có vậy?”

“Đúng”, người đàn ông gật đầu.

Bạch Diệc Phi ngừng cười: “Lẽ nào các người còn không rõ tình hình của tôi hiện tại ư? Tôi vốn không có tư cách tham gia”.

Người đàn ông nhìn anh đầy ẩn ý: “Mọi chuyện đều khó đoán, ai biết được chứ?”

Bạch Diệc Phi khựng lại: “Có ý gì?”

Người đàn ông không giải thích: “Dù sao chỉ cần cậu chủ động từ bỏ thì tôi sẽ để cô ta bình an trở về”.

Bạch Diệc Phi lạnh giọng: “Không cần tôi từ bỏ thì tôi cũng không có phần, bây giờ tôi muốn nhìn thấy cô ấy!”

Người đàn ông vẫn không nói gì, người phụ nữ đóng giả Chu Khúc Nhi lại cướp lời, ngữ khí tràn ngập oán hận: “Bạch Diệc Phi, mày không có tư cách ra giá!”

Người đàn ông khẽ giơ tay, ý bảo người phụ nữ im lặng, sau đó chậm rãi nói với Bạch Diệc Phi: “Thế này vậy, chúng ta đánh cược. Nếu cậu thắng thì tôi sẽ nói cho cậu, cậu thua rồi thì phải làm theo lời tôi”.

“Dựa vào đâu?”, Bạch Diệc Phi cười khinh thường, cũng không nhiều lời nữa mà bước lên trước, chuẩn bị ra tay.

Người phụ nữ thấy vậy thì lập tức tiến lên đánh với Bạch Diệc Phi. Nhưng cô ta là phụ nữ, sao khỏe hơn được đàn ông, cô ta bị đánh cho lùi lại liên tục.

Bạch Diệc Phi muốn tấn công người đàn ông. Ông ta mới là kẻ chỉ đạo, chỉ cần bắt được ông ta thì anh có thể biết được tung tích của Chu Khúc Nhi.

Nhưng Bạch Diệc Phi vừa dơ tay lên thì đã cảm thấy trời đất quay cuồng, chân anh mềm nhũn. Không xong, trúng độc rồi!

Anh vừa nghĩ đến đây thì đã hôn mê ngã xuống.

Người phụ nữ thấy vậy thì lập tức đi đến, hừ lạnh, còn đập anh một phát, sau đó mới hỏi: “Tại sao không giết hắn?”

“Giết hắn có thể bớt rất nhiều chuyện, hơn nữa còn dụ được Bạch Vân Bằng ra mặt. Tại sao lại không giết?”

“Giết hắn? Cô cảm cảm thấy cô có thể giết được hắn?”, người đàn ông hỏi ngược.

“Bây giờ hắn đã không còn bất cứ uy hiếp nào nữa, chỉ cần chúng ta muốn thì có thể dễ dàng khiến hắn chết, tại sao không giết hắn?”, trong mắt người phụ nữ tràn ngập thù hận.

Vừa nãy Bạch Diệc Phi túm tóc cô ta đập mạnh vào tường khiến cô ta máu chảy ròng ròng, e là sẽ để lại sẹo.

Người phụ nữ nào mà chả thích đẹp, ai muốn mặt mình có sẹo cơ chứ?

Người đàn ông nhìn cô ta lạnh lùng nói: “Ngu xuẩn!”

“Ai chẳng biết giết Bạch Diệc Phi thì có thể dụ Bạch Vân Bằng ra, nhưng cô thấy ai giết hắn chưa?”

“Làm việc thì đừng có bông bột như vậy. Sẽ có người ra tay, chúng ta không cần thiết phải đích thân động thủ nếu không, không phải ai chịu được sự tức giận của Bạch Vân Bằng”.

“Chỉ cần Bạch Diệc Phi không trở thành chủ tịch liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải thì những người ở thủ đô sẽ mất sạch kiên nhẫn mà ra tay, đến lúc đó chúng ta làm ngư ông đắc lợi, không tốt hơn à”

Người phụ nữ khựng lại, lập tức hiểu ra, sau đó lại lo lắng nói: “Chẳng may không có ai ra tay thì sao?”

“Không thể nào”, người đàn ông cười khẩy: “Sẽ có người làm”.

“Tại sao?”, người phụ nữ không hiểu. Dù sao ông ta cũng đã nói là không phải ai cũng chịu được sự giận dữ của Bạch Vân Bằng.

Người đàn ông nhếch mép: “Bởi vì một khi Bạch Vân Bằng có thêm một lá bùa hộ thân thì bọn họ càng khó ra tay”.

...

Lúc Bạch Diệc Phi tỉnh lại thì anh vẫn nằm tại chỗ cũ. Chiếc ghế nằm, chiếc bàn, ly trà vẫn còn đấy, nhưng hai người kia thì đã không thấy đâu.

“Đệt!”

Bạch Diệc Phi cảm tức đập bàn, nước trong ly trà lập tức rơi ra ngoài, chảy đến mép bàn.

Anh cho rằng đã uống thuốc giải thì sẽ không trúng độc nữa nhưng cuối cùng vẫn trúng chiêu, còn không hỏi được cái mẹ gì!

Anh uất hận một lúc rồi quay về sảnh.

Lý Tuyết thấy anh quay về, lại không thấy Chu Khúc Nhi đâu thì căng thẳng: “Khúc Nhi đâu?”

Bạch Diệc Phi áy náy: “Bị người đưa đi rồi, tạm thời không sao, anh...”.

“Anh không sao chứ? Có bị thương không?”, Lý Tuyết càng lo lắng cho Bạch Diệc Phi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 510

Trong lòng Bạch Diệc Phi thấy âm áp, giải thích một chút về sự việc ban nãy, sau đó mới nói: “Chắc cô ta không sao đâu, dù sao thì anh cũng không cạnh tranh được”.

“Anh cũng muốn cạnh tranh sao?”, Lý Tuyết kinh ngạc, hỏi.

Dù sao thì họ đều rõ, thực lực của mình căn bản không có tư cách tham gia lần cạnh tranh này.

Bạch Diệc Phi gật đầu, thản nhiên nói: “Có cơ hội này, tất nhiên không thể lãng phí thư mời được”.

Lúc này bỗng vang lên giọng nói: “Xin mời vị tiếp theo, Liễu Chiêu Phong”.

Lời nói vừa dứt thì Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi đều nhìn về phía Liễu Chiêu Phong đang đi lên sân khấu.

Gã đã thay bộ vest, tóc cũng làm lại, xem ra không giống với dáng vẻ lúc trước. Hiện giờ gã đang hiên ngang giới thiệu bản thân mình.

“Chào mọi người, tôi là Liễu Chiêu Phong, là chủ tịch tập đoàn Hậu Tước của thành phố Thiên Bắc...”.

Vừa nhắc đến tập đoàn Hậu Tước ở thành phố Thiên Bắc thì mọi người đều hào hứng hẳn lên.

Tập đoàn Hậu Tước đứng đầu thành phố Thiên Bắc, cũng xếp thứ mười ba trong toàn tỉnh và cũng được coi là doanh nghiệp lớn. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là sau lưng họ còn có nhà họ Bạch thủ đô chống lưng cho. Cộng với những sự việc xảy ra gần đây ở tập đoàn Hậu Tước nên mọi người đều biết cả.

“Đây thật sự là chủ tịch tập đoàn Hậu Tước sao? Không phải là Bạch Diệc Phi sao?”

“Người anh em, thông tin của anh cũ quá rồi đây, tập đoàn Hậu Tước đã bán cho tập đoàn Diệp Thị rồi. Người này chắc là nhà họ Diệp cử đến để quản lý tập đoàn Hậu Tước chẳng”.

“Wao, tập đoàn Hậu Tước thay chủ rồi sao?”

“Sao giờ tôi mới biết thông tin hot như vậy nhỉ?”

“Cái tên Liễu Chiêu Phong này thoạt nhìn trông chả ra làm sao cả”.

“Cũng không biết hiện giờ Bạch Diệc Phi đang ở đâu? Nhưng chắc chắn không có cơ hội đến đây rồi”.

“...”.

Hứa Xương ngồi ở vị trí chủ tịch nhìn Liễu Chiêu Phong một cái, lúc này ngắt lời Liễu Chiêu Phong hỏi: “Anh Liễu, xin đợi một lát, chẳng phải chủ tịch tập đoàn Hậu Tước là Bạch Diệc Phi sao?”

Hứa Xương ở thủ đô, cũng chỉ biết thủ đô gây sức ép với Bạch Diệc Phi chứ không biết tập đoàn Hậu Tước đã thay người.

Liễu Chiêu Phong nghe thấy vậy thì đắc ý, cười nói: “Đó là trước đây thôi, bây giờ tôi mới là chủ tịch”.

“Ồ, vậy thì anh tiếp tục đi”, Hứa Xương đáp với vẻ mặt không biểu cảm, trong lòng thầm đặt câu hỏi không biết đã xảy ra chuyện gì?

Liễu Chiêu Phong tiếp tục giới thiệu, phần lớn đều là thối phòng doanh nghiệp của mình, sau đó còn nói sau khi mình được làm chủ tịch hiệp hội thương mại thì sẽ làm thế nào. Sau khi nói xong, Liễu Chiêu Phong nói lời cảm ơn rồi xuống sân khấu.

Ở dưới đều vỗ tay, chứng tỏ họ rất coi trọng vị chủ tịch này của tập đoàn Hậu Tước.

Lý Tuyết thấy thế thì không phục, cô lại lo là Bạch Diệc Phi sẽ đau lòng nên cô nắm chặt tay anh, nói: “Không sao đâu, kể cả không có tập đoàn Hầu Tước thì chúng ta vẫn có thể sống tốt”.

Lý Tuyết định nói tiếp thì Hứa Xương đã đọc tên cô: “Xin mời người tiếp theo, cô Lý Tuyết”.

Tay Lý Tuyết run rẩy, cô theo bản năng nắm chặt lấy tay của Bạch Diệc Phi. Anh cười an ủi: “Em cứ đi đi, đừng căng thẳng quá”.

“Vâng”, Lý Tuyết hít một hơi thật sâu rồi buông tay Bạch Diệc Phi ra. Cô đứng dậy, đi lên sân khấu.

“Ừay...”, khi mọi người nhìn thấy dung nhan của Lý Tuyết thì tất cả đều trầm trồ ngưỡng mộ.

“Xinh quá đi thôi!”.

“Trời ơi, đây không phải là tiên nữ giáng trần đấy chứ?”

“Tôi chưa từng nhìn thấy cô gái nào cực phẩm như này”.

Trong lòng Lý Tuyết rất căng thẳng nhưng bề ngoài không thể hiện rõ, thoạt nhìn vẫn khá trấn tĩnh: “Chào mọi người, tôi là Lý Tuyết, là Tổng giám đốc của công ty đá quý Phúc Thụy...”.

“Có lẽ mọi người chưa từng nghe đến tên công ty này. Đúng là như vậy, bởi công ty đá quý Phúc Thụy là công ty nhỏ, thật ra không có tư cách tham gia buổi hôm nay”.

“Nhưng tôi nhận được thư mời, để không lãng phí cơ hội lần này nên cũng định đến thử sức xem sao. Tôi biết là mình cũng không được chọn, nhưng tôi đến để chứng minh với một người”.

“Kể cả mọi thứ không được như trước đây nữa, nhưng tôi vẫn có thể gánh vác được gia đình mình”.

“Trước đây là người ấy chăm sóc tôi thì bây giờ đổi lại tôi sẽ chăm sóc người ấy”.

“Chúng tôi nhất định có thể tiến xa hơn nữa”, lời nói vừa dứt thì tiếng vỗ tay vang lên, còn có nhiều người nói phụ họa vào.

“Người đẹp! Hãy tin vào bản thân mình, cô có thể làm được”.

“Nếu cô gái đẹp như này mà đảm nhận chức vụ chủ tịch của hiệp hội thương mại thì tôi cảm thấy rất ổn”.

“Tôi cũng thế”.

“...”.

Lý Tuyết nghe thấy vậy thì có chút ngại ngùng, cuối cùng cô vẫn tiếp tục nói: “Công ty đá quý Phúc Thụy của chúng tôi chủ yếu là kinh doanh đá quý, có đội ngũ nhân viên và nhà thiết kế hoàn thiện, trong đó có nhà thiết kế Lisa đang làm việc ở công ty chúng tôi. Ngoài ra chúng tôi còn có xưởng gia công của riêng mình nữa”.

“Nếu quý vị ở đây có ai muốn hợp tác với chúng tôi thì có thể liên hệ với tôi, cảm ơn mọi người”, Lý Tuyết đã đạt được mục đích của mình, đó là tuyên truyền cho công ty của cô và tìm kiếm đối tác.

Một phần nhỏ người trong nghề khi nghe thấy tên nhà thiết kế Lisa thì đều vô cùng kinh ngạc.

“Ôi, Lisa làm ở công ty của cô ấy kìa?”

“Vậy chẳng phải là công ty rất có triển vọng sao?”

“Lát nữa tôi sẽ đi liên hệ, biết đâu có thể hợp tác với nhau”.

Còn những người không hiểu thì hỏi: “Lisa giỏi lắm sao?”

“Tất nhiên rồi, đó là nhà thiết kế nổi tiếng trong giới đá quý đây”.

“Đúng thế! Đá quý mà cô ấy thiết kế ra đều mang ra đấu giá đấy. Giá cả hầu như toàn trên chục triệu thôi”.

“...”.

Mọi người lập tức cảm thấy có hứng thú với công ty đá quý Phúc Thụy nhỏ bé kia.

Lý Tuyết đi xuống sân khấu, cuối cùng cô cũng thở phào nhẹ nhõm rồi đi đến bên cạnh Bạch Diệc Phi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 511

Hứa Xương lại gọi: “Người tiếp theo, Diệp Hoan!”

Mọi người nhìn về phía Diệp Hoan, gã mặc một bộ âu phục màu bạc, bước đi ổn trọng về phía khán đài.

Lúc đó mọi người đều âm thầm suy đoán: chủ tịch liên minh doanh nghiệp nhiệm kỳ này chắc hẳn là thuộc về gã rồi.

Phần giới thiệu của Diệp Hoan nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt của mọi người, lúc gã đi xuống lại vang lên một tràng vỗ tay khác, xem chừng rất được ủng hộ.

Bạch Diệc Phi không có hứng thú, anh chỉ lạnh nhạt quan sát.

Lúc này Bạch Hồ quay lại.

“Tìm được rồi?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Bạch Hồ lắc đầu: "Không thấy!"

Bạch Diệc Phi nhú mày: "Tiếp tục tìm”.

Thuyền đã ra đến giữa biển, không thể nào không thấy được, nhất định là đang ở đâu đó.

“Vâng!”

Bạch Hồ vừa ra ngoài thì lại nghe thấy tiếng của Hứa Xương: "Người tiếp theo... Bạch Diệc Phi!"

Anh ta cũng phải nhìn cái tên này mất mấy giây rồi mới đọc lên, sau khi đọc xong thì bắt đầu quan sát mọi người trong phòng.

Lý Tuyết nghe đến tên của Bạch Diệc Phi thì hơi căng thẳng: "Đến lượt anh rồi!"

Bạch Diệc Phi cười, anh vỗ nhẹ tay cô an ủi: "Không sao đâu!"

"Anh thật sự phải làm như vậy sao? Người kia...", cái Lý Tuyết lo lắng là lời của người đó. Người đó không cho Bạch Diệc Phi tranh cử.

Bạch Diệc Phi biết cô lo lắng cho Chu Khúc Nhi nên an ủi: "Em yên tâm đi, dù anh đi tranh cử thì cũng không được chọn đâu, chỉ là lên đó nói hai câu thôi, hơn nữa như thế có thể khiến người đó đến tìm anh!"

Lý Tuyết hơi mím môi, lúc sau cũng gật đầu.

Thấy vậy thì Bạch Diệc Phi mới quay người đi về phía khán đài.

Mà lúc này Diệp Hoan ở phía dưới nhú mày: "Chuyện gì vậy? Bạch Diệc Phi đâu có tư cách ở trong này?"

Liễu Chiêu Phong ngồi bên cạnh Diệp Hoan hận đến nghiến răng: "Ai mà biết được hắn ta lấy giấy mời tham dự ở đâu ra?"

Diệp Hoan nhú mày càng chặt, nhưng không lâu sau lại giãn ra: "Hừ, đến để tấu hài mà thôi!"

"Đúng thế?", Liễu Chiêu Phong tán thành: "Cái gì cũng không có, lại còn đến tranh cử chủ tịch liên minh doanh nghiệp, đúng là chuyện cười mà!"

Diệp Hoan không đáp, gã nhìn Bạch Diệc Phi trên đài.

"Xin chào tất cả quý vị, tôi là Bạch Diệc Phi!", Bạch Diệc Phi không chút lo lắng, anh từ tốn nói.

"Đó chính là Bạch Diệc Phi!"

"Là chủ tịch cũ của tập đoàn Hâu Tước!"

“Hắn ta không còn là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước nữa, sao có thể tham gia tranh cử chứ?”

“Không biết...”

Lúc này có người đứng lên nói ra suy nghĩ của mọi người.

“Bây giờ mày không còn là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước nữa, mày có tư cách gì tới đây tranh cử?”

Bạch Diệc Phi hướng về phía đó, phát hiện ra người đó cũng không phải ai xa lạ mà chính là Liễu Chiêu Phong.

Liễu Chiêu Phong lớn tiếng nói: "Mọi người ở đây đều là chủ tịch của các công ty, chỉ mình mày không phải, vậy mà mày còn có mặt mũi đứng trên đó? Còn không mau đi xuống ngay!"

Mọi người âm thầm gật đầu, nhưng không nói hòa theo.

Bạch Diệc Phi thấy vậy chỉ cười lạnh nói: "Vậy mày dùng thân phận gì bắt tao đi xuống?"

Đến Hứa Xương cũng không kêu anh xuống, gã dựa vào cái gì bắt anh đi xuống?

Liễu Chiêu Phong quay đầu về phía Hứa Xương, gã chỉ vào Bạch Diệc Phi nói: "Chủ tịch Hứa, mọi người ở đây đều biết Bạch Diệc Phi đã không còn là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước nữa, hắn ta cũng không có gì cả, căn bản không có tư cách tham gia tranh cử!"

“Trước đó có thể bỏ qua việc hắn ta lấy giấy mời ở đâu ra, nhưng bây giờ hắn ta đứng trên đó tranh cử là không đúng quy tắc!”

Hứa Xương nhìn lướt qua Liễu Chiêu Phong rồi lại nhìn về phía Bạch Diệc Phi, anh ta đứng dưng nói.

“Bạch Diệc Phi, theo lời vị khách kia thì giấy mời của anh không được rõ ràng!”

Bạch Diệc Phi cười nói: “Quả thật là không rõ ràng”.

“Xem đi, hần ta cũng nói rồi, giấy mời của hần ta không rõ ràng, chắc chắn là lấy trộm thiệp mời của người khác để mạo danh tới đây”, Liễu Chiêu Phong kích động nói.

Hứa Xương hơi nhú mày, trong mắt xẹt qua vẻ không vui.

Bạch Diệc Phi vẫn lạnh nhạt đáp: "Giấy mời này không rõ ràng, nhưng cũng không phải không có khả năng là của tôi”.

“Mà không may giấy mời này chính xác là của tôi thật!”

“Mày đừng có nói dối”, Liễu Chiêu Phong chỉ vào anh nói: "Mày cho rằng người ở liên minh doanh nghiệp đều là kẻ ngốc chắc? Mày căn bản không có tư cách tham dự, liên minh doanh nghiệp nhất định sẽ không mời mày”.

Bạch Diệc Phi hừ lạnh: "Ai nói tôi không có tư cách?”

“Ha ha...”, Liễu Chiêu Phong cười trào phúng nói: "Bạch Diệc Phi, mày bây giờ không còn là chủ tịch tập đoàn Hâu Tước nữa, mày nói mày có tư cách? Mọi người tới đây tham gia đều là những người có sản nghiệp nhất định, còn mày có cái gì?”

“Một người bình thường như vậy cũng muốn làm chủ tịch sao?”

Dứt lời có người phụ họa theo.

“Đúng đó, một người bình thường cũng có tư cách tham gia tranh cử à?”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Một người bình thường cũng nhận được giấy mời sao?”

“Hần ta chỉ là người bình thường, cho dù hần ta có một công ty nhỏ thì cũng không đủ tư cách”.

“...”

Bạch Diệc Phi vẫn ung dung, đợi Liễu Chiêu Phong nói xong thì anh mới nói: "Tôi thấy mọi người vẫn chưa biết, ngoài tập đoàn Hàu Tước ra thì tôi còn có sản nghiệp tư nhân khác".

"Cái gì?"

"Sản nghiệp tư nhân?"

Liễu Chiêu Phong không tin, gã phản bác lại: "Không thể nào!"

Dưới sự tò mò của mọi người, Bạch Diệc Phi thông thả nói: "Tôi vẫn chưa kịp giới thiệu thì đã bị người kia cắt ngang, bây giờ tôi xin giới thiệu lại".

Liễu Chiêu Phong chỉ muốn lập tức lên đó đánh cho Bạch Diệc Phi một trận, nhưng ở đây có nhiều người như vậy, gã chỉ có thể trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi.

"Xin chào, tôi là Bạch Diệc Phi, là chủ tịch của bệnh viện tư nhân Ngọa Long và bệnh viện tư nhân Thiên Bắc".

"Cái gì?"

Tất cả đều kinh ngạc

Hai mắt Liễu Chiêu Phong mở lớn.

Bệnh viện tư nhân Ngọa Long và bệnh viện tư nhân kia là của Bạch Diệc Phi.

Sao có thể chứ?

Liễu Chiêu Phong lại phản bác: "Không thể nào! Hai bệnh viện này đều là bệnh viện tư nhân, không thể là của mày được!"

Bạch Diệc Phi chỉ cười lạnh: "Thông tin này có phải là giả hay không thì mọi người lên mạng tra thử là biết thôi".

Dứt lời có mấy người lập tức lấy điện thoại ra tra, sau đó phát hiện ra thật sự là của Bạch Diệc Phi.

Sắc mặt Diệp Hoan không tốt, gã cho rằng Bạch Diệc Phi chỉ có tập đoàn Hâu Tước thôi, không ngờ đối phương còn âm thầm mua lại hai bệnh viện tư nhân kia, nếu không phải do chính Bạch Diệc Phi nói thì chắc chắn không có ai chú ý tới điểm này.

Lần này Liễu Chiêu Phong hoàn toàn đứng hình.

Gã cũng tra được thông tin như vậy, trên đó viết rõ ràng tên của Bạch Diệc Phi.

Nhưng sao có thể chứ?

Hứa Xương cũng tra thử, anh ta nhìn Bạch Diệc Phi thật sâu, sau đó lạnh nhạt nói: "Đúng là của anh thật, anh có thể tiếp tục!"

Liễu Chiêu Phong bây giờ chỉ có thể ngậm mồm lại.

Bạch Diệc Phi gật đầu, anh tiếp tục nói: "Lời tôi muốn nói cũng không nhiều, chỉ còn..."

“Đợi đã”, lại có người đứng dậy phản đối Bạch Diệc Phi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 512

Hứa Xương lại gọi: “Người tiếp theo, Diệp Hoan!”

Mọi người nhìn về phía Diệp Hoan, gã mặc một bộ âu phục màu bạc, bước đi ổn trọng về phía khán đài.

Lúc đó mọi người đều âm thầm suy đoán: chủ tịch liên minh doanh nghiệp nhiệm kỳ này chắc hẳn là thuộc về gã rồi.

Phần giới thiệu của Diệp Hoan nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt của mọi người, lúc gã đi xuống lại vang lên một tràng vỗ tay khác, xem chừng rất được ủng hộ.

Bạch Diệc Phi không có hứng thú, anh chỉ lạnh nhạt quan sát.

Lúc này Bạch Hồ quay lại.

“Tìm được rồi?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Bạch Hồ lắc đầu: "Không thấy!"

Bạch Diệc Phi nhú mày: "Tiếp tục tìm”.

Thuyền đã ra đến giữa biển, không thể nào không thấy được, nhất định là đang ở đâu đó.

“Vâng!”

Bạch Hồ vừa ra ngoài thì lại nghe thấy tiếng của Hứa Xương: "Người tiếp theo... Bạch Diệc Phi!"

Anh ta cũng phải nhìn cái tên này mất mấy giây rồi mới đọc lên, sau khi đọc xong thì bắt đầu quan sát mọi người trong phòng.

Lý Tuyết nghe đến tên của Bạch Diệc Phi thì hơi căng thẳng: "Đến lượt anh rồi!"

Bạch Diệc Phi cười, anh vỗ nhẹ tay cô an ủi: "Không sao đâu!"

"Anh thật sự phải làm như vậy sao? Người kia...", cái Lý Tuyết lo lắng là lời của người đó. Người đó không cho Bạch Diệc Phi tranh cử.

Bạch Diệc Phi biết cô lo lắng cho Chu Khúc Nhi nên an ủi: "Em yên tâm đi, dù anh đi tranh cử thì cũng không được chọn đâu, chỉ là lên đó nói hai câu thôi, hơn nữa như thế có thể khiến người đó đến tìm anh!"

Lý Tuyết hơi mím môi, lúc sau cũng gật đầu.

Thấy vậy thì Bạch Diệc Phi mới quay người đi về phía khán đài.

Mà lúc này Diệp Hoan ở phía dưới nhú mày: "Chuyện gì vậy? Bạch Diệc Phi đâu có tư cách ở trong này?"

Liễu Chiêu Phong ngồi bên cạnh Diệp Hoan hận đến nghiến răng: "Ai mà biết được hắn ta lấy giấy mời tham dự ở đâu ra?"

Diệp Hoan nhú mày càng chặt, nhưng không lâu sau lại giãn ra: "Hừ, đến để tấu hài mà thôi!"

"Đúng thế?", Liễu Chiêu Phong tán thành: "Cái gì cũng không có, lại còn đến tranh cử chủ tịch liên minh doanh nghiệp, đúng là chuyện cười mà!"

Diệp Hoan không đáp, gã nhìn Bạch Diệc Phi trên đài.

"Xin chào tất cả quý vị, tôi là Bạch Diệc Phi!", Bạch Diệc Phi không chút lo lắng, anh từ tốn nói.

"Đó chính là Bạch Diệc Phi!"

"Là chủ tịch cũ của tập đoàn Hâu Tước!"

“Hắn ta không còn là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước nữa, sao có thể tham gia tranh cử chứ?”

“Không biết...”

Lúc này có người đứng lên nói ra suy nghĩ của mọi người.

“Bây giờ mày không còn là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước nữa, mày có tư cách gì tới đây tranh cử?”

Bạch Diệc Phi hướng về phía đó, phát hiện ra người đó cũng không phải ai xa lạ mà chính là Liễu Chiêu Phong.

Liễu Chiêu Phong lớn tiếng nói: "Mọi người ở đây đều là chủ tịch của các công ty, chỉ mình mày không phải, vậy mà mày còn có mặt mũi đứng trên đó? Còn không mau đi xuống ngay!"

Mọi người âm thầm gật đầu, nhưng không nói hùa theo.

Bạch Diệc Phi thấy vậy chỉ cười lạnh nói: "Vậy mày dùng thân phận gì bắt tao đi xuống?"

Đến Hứa Xương cũng không kêu anh xuống, gã dựa vào cái gì bắt anh đi xuống?

Liễu Chiêu Phong quay đầu về phía Hứa Xương, gã chỉ vào Bạch Diệc Phi nói: "Chủ tịch Hứa, mọi người ở đây đều biết Bạch Diệc Phi đã không còn là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước nữa, hắn ta cũng không có gì cả, căn bản không có tư cách tham gia tranh cử!"

“Trước đó có thể bỏ qua việc hắn ta lấy giấy mời ở đâu ra, nhưng bây giờ hắn ta đứng trên đó tranh cử là không đúng quy tắc!”

Hứa Xương nhìn lướt qua Liễu Chiêu Phong rồi lại nhìn về phía Bạch Diệc Phi, anh ta đứng dưng nói.

“Bạch Diệc Phi, theo lời vị khách kia thì giấy mời của anh không được rõ ràng!”

Bạch Diệc Phi cười nói: “Quả thật là không rõ ràng”.

“Xem đi, hần ta cũng nói rồi, giấy mời của hần ta không rõ ràng, chắc chắn là lấy trộm thiệp mời của người khác để mạo danh tới đây”, Liễu Chiêu Phong kích động nói.

Hứa Xương hơi nhú mày, trong mắt xẹt qua vẻ không vui.

Bạch Diệc Phi vẫn lạnh nhạt đáp: "Giấy mời này không rõ ràng, nhưng cũng không phải không có khả năng là của tôi”.

“Mà không may giấy mời này chính xác là của tôi thật!”

“Mày đừng có nói dối”, Liễu Chiêu Phong chỉ vào anh nói: "Mày cho rằng người ở liên minh doanh nghiệp đều là kẻ ngốc chắc? Mày căn bản không có tư cách tham dự, liên minh doanh nghiệp nhất định sẽ không mời mày”.

Bạch Diệc Phi hừ lạnh: "Ai nói tôi không có tư cách?”

“Ha ha...”, Liễu Chiêu Phong cười trào phúng nói: "Bạch Diệc Phi, mày bây giờ không còn là chủ tịch tập đoàn Hâu Tước nữa, mày nói mày có tư cách? Mọi người tới đây tham gia đều là những người có sản nghiệp nhất định, còn mày có cái gì?”

“Một người bình thường như vậy cũng muốn làm chủ tịch sao?”

Dứt lời có người phụ họa theo.

“Đúng đó, một người bình thường cũng có tư cách tham gia tranh cử à?”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Một người bình thường cũng nhận được giấy mời sao?”

“Hần ta chỉ là người bình thường, cho dù hần ta có một công ty nhỏ thì cũng không đủ tư cách”.

“...”

Bạch Diệc Phi vẫn ung dung, đợi Liễu Chiêu Phong nói xong thì anh mới nói: "Tôi thấy mọi người vẫn chưa biết, ngoài tập đoàn Hàu Tước ra thì tôi còn có sản nghiệp tư nhân khác".

"Cái gì?"

"Sản nghiệp tư nhân?"

Liễu Chiêu Phong không tin, gã phản bác lại: "Không thể nào!"

Dưới sự tò mò của mọi người, Bạch Diệc Phi thông thả nói: "Tôi vẫn chưa kịp giới thiệu thì đã bị người kia cắt ngang, bây giờ tôi xin giới thiệu lại".

Liễu Chiêu Phong chỉ muốn lập tức lên đó đánh cho Bạch Diệc Phi một trận, nhưng ở đây có nhiều người như vậy, gã chỉ có thể trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi.

"Xin chào, tôi là Bạch Diệc Phi, là chủ tịch của bệnh viện tư nhân Ngọa Long và bệnh viện tư nhân Thiên Bắc".

"Cái gì?"

Tất cả đều kinh ngạc

Hai mắt Liễu Chiêu Phong mở lớn.

Bệnh viện tư nhân Ngọa Long và bệnh viện tư nhân kia là của Bạch Diệc Phi.

Sao có thể chứ?

Liễu Chiêu Phong lại phản bác: "Không thể nào! Hai bệnh viện này đều là bệnh viện tư nhân, không thể là của mày được!"

Bạch Diệc Phi chỉ cười lạnh: "Thông tin này có phải là giả hay không thì mọi người lên mạng tra thử là biết thôi".

Dứt lời có mấy người lập tức lấy điện thoại ra tra, sau đó phát hiện ra thật sự là của Bạch Diệc Phi.

Sắc mặt Diệp Hoan không tốt, gã cho rằng Bạch Diệc Phi chỉ có tập đoàn Hâu Tước thôi, không ngờ đối phương còn âm thầm mua lại hai bệnh viện tư nhân kia, nếu không phải do chính Bạch Diệc Phi nói thì chắc chắn không có ai chú ý tới điểm này.

Lần này Liễu Chiêu Phong hoàn toàn đứng hình.

Gã cũng tra được thông tin như vậy, trên đó viết rõ ràng tên của Bạch Diệc Phi.

Nhưng sao có thể chứ?

Hứa Xương cũng tra thử, anh ta nhìn Bạch Diệc Phi thật sâu, sau đó lạnh nhạt nói: "Đúng là của anh thật, anh có thể tiếp tục!"

Liễu Chiêu Phong bây giờ chỉ có thể ngậm mồm lại.

Bạch Diệc Phi gật đầu, anh tiếp tục nói: "Lời tôi muốn nói cũng không nhiều, chỉ còn..."

“Đợi đã”, lại có người đứng dậy phản đối Bạch Diệc Phi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 513

Bạch Diệc Phi đứng sau lưng Vương Lâu, anh nhìn bóng lưng cậu bạn tốt này, đột nhiên anh hiểu ra rất nhiều chuyện.

Thảo nào tập đoàn Thủy Tinh hết lần này tới lần khác dám cướp hết mối ngon từ tập đoàn Hầu Tước. Tất cả đều là vì trong mắt Vương Lâu, cho dù là tập đoàn Thủy Tinh hay tập đoàn Hầu Tước, thì cuối cùng cũng đều là của Bạch Diệc Phi cả.

Vương Lâu làm những chuyện nhìn thì giống như đang chống lại anh, nhưng thật ra lại đang giúp anh.

Hơn nữa anh nghĩ đến chuyện Vương Lâu đi đón Lý Tuyết lần trước, cậu ta cũng giúp anh lo trước một bước. Bởi vì cậu ta biết chuyện sẽ xảy ra tiếp theo, vì thế đã bảo vệ Lý Tuyết trước một bước để anh không phải lo lắng.

Khó trách Lý Cường Đông lại thân thiết với Vương Lâu như vậy.

Sau khi nghe xong những lời này thì Liễu Chiêu Phong thật sự không thể nào chấp nhận nổi, gã cực khổ lên kế hoạch lâu như vậy, nhưng cuối cùng lại chỉ nhận được kết quả thế này.

"Vương Lâu! Mà thật sự hèn hạ! Mà chính là một đứa ty tiện bỉ ổi!"

Vương Lâu thản nhiên nói: "Xin hỏi tao hèn hạ chỗ nào vậy?"

"Chúng ta đã lên kế hoạch tốt, mà quên rồi sao?", Liễu Chiêu Phong lớn tiếng hét lên: "Chúng ta đã nói mà chịu trách nhiệm từng bước xâm chiếm tập đoàn Hầu Tước, giúp tao lấy được tập đoàn Hầu Tước, con mẹ nó những lời này mà vứt cho chó ăn rồi phải không?"

Vương Lâu cười nhạt: "Không phải chúng ta đang hợp tác rất tốt sao? Tao từng bước xâm chiếm tập đoàn Hầu Tước, cũng đã giúp mà lấy được tập đoàn Hầu Tước, có vấn đề gì à?"

"Mày...", Liễu Chiêu Phong trợn to mắt, đột nhiên gã nhận ra mình đã bị lừa: "Mẹ kiếp! Vương Lâu, mày cố ý lừa tao!"

Vương Lâu vẫn luôn đứng bên phía Bạch Diệp Phi, cậu ta cũng đã đoán trước được tình huống hôm nay, thế nên mới không chút do dự mà hợp tác với gã. Cái gọi là từng bước xâm chiếm tập đoàn Hàu Tước thực tế là chuyển tất cả tài nguyên của tập đoàn Hàu Tước sang tập đoàn Thủy Tinh mà thôi.

Khi Liễu Chiêu Phong lấy được tập đoàn Hàu Tước thì nó cũng chỉ còn là một cái vỏ rỗng!

Đến lúc này Liễu Chiêu Phong đã hiểu rõ mọi chuyện. Vương Lâu cố ý, bắt đầu từ lần hợp tác đầu tiên của bọn họ thì Vương Lâu đã cố ý dụ gã chủ động cắn câu!

Đến tận bây giờ gã mới phát hiện ra!

"Vương Lâu, con mẹ nó mày thật sự hèn hạ!", Liễu Chiêu Phong chỉ vào mặt Vương Lâu rồi chửi rửa: "Thư mời trong tay Bạch Diệp Phi cũng là của mày đúng không? Cả thành phố Thiên Bắc này cũng chỉ có mấy tấm thư mời, Bạch Diệp Phi tại sao lại có một tấm chứ?"

"Là mày cho hắn ta thư mời, là mày đứng sau lưng dựng lên mọi kế hoạch!"

Trong suốt quá trình Liễu Chiêu Phong chửi rửa, Vương Lâu chỉ nhạt nhẽo nhìn mà không có chút tức giận nào.

Thấy vậy thì mọi người đều rất khâm phục, khí chất này người bình thường không thể có được.

Liễu Chiêu Phong chửi rửa rất nhiều mới chợt nghĩ ra: "Mày còn hợp tác với nhà họ Diệp đúng không? Cũng là vì lót đường cho Bạch Diệp Phi sao?"

Nói xong thì không đợi Vương Lâu mở miệng đã xoay người nói với Diệp Hoan: "Chủ tịch Diệp, bộ mặt thật của Vương Lâu đã bị vạch trần, anh còn muốn hợp tác với anh ta sao?"

Diệp Hoan khẽ nhú mày.

Vương Lâu lại nói: "Xin lỗi, có lẽ mày chưa hiểu lắm, đối tượng hợp tác với tao luôn là mày, không phải nhà họ Diệp".

"Mày!", Liễu Chiêu Phong trợn to mắt, không thể tin nổi.

Lúc này Diệp Hoan cũng nói: "Thật sự xin lỗi, anh Liễu, giữa chúng ta không có quan hệ hợp tác và hoàn toàn không liên quan đến tập đoàn nhà họ Diệp chút nào cả".

Liễu Chiêu Phong sững sờ.

Ngay cả Diệp Hoan cũng phải sạch quan hệ với gã.

Giờ phút này Liễu Chiêu Phong đã thua hoàn toàn, không có sự hợp tác của Vương Lâu, cũng không còn sự hợp tác của Diệp Hoan. Trong tình huống không một ai ủng hộ thì Liễu Chiêu Phong chả là cái thá gì cả.

Còn tập đoàn Hầu Tước chẳng qua cũng chỉ là một cái vỏ rỗng, không có chút tác dụng nào.

Trên sân khấu, Vương Lâu quay đầu nói với Bạch Diệc Phi: "Thông tin mới được duyệt hôm qua, lát nữa cậu đọc qua thử đi, có một số chỗ cần cậu ký tên".

Bạch Diệc Phi lắc đầu, anh nghiêm túc nói: "Cậu tiếp tục quản lý tập đoàn Thủy Tinh đi, tôi không muốn".

"Nó vốn là của cậu", Vương Lâu cũng lắc đầu: "Tôi đã nói rồi, từ đầu đến cuối nó đều là của cậu".

Bạch Diệc Phi há mồm muốn nói gì đó, nhưng Vương Lâu đã đi xuống sân khấu.

Thấy vậy thì mọi người đều rói rít nhìn Bạch Diệc Phi trên sân khấu. Pha lật ngược tình huống vừa nãy thật sự khiến người ta vô cùng kinh ngạc. Cũng vì vậy mà Bạch Diệc Phi lại trở thành chủ tịch của doanh nghiệp hàng đầu thành phố Thiên Bắc một lần nữa.

Bạch Diệc Phi biết không trả tập đoàn Thủy Tinh lại được nên vui vẻ tiếp nhận.

Giờ phút này Bạch Diệc Phi cảm thấy sảng khoái hơn bao giờ hết, cả thể chất lẫn tinh thần đều vô cùng sảng khoái!

Bạch Diệc Phi lại đứng trước micro, anh ngẩng đầu ưỡn ngực, sòng lưng thẳng tắp tự giới thiệu mình: "Xin chào mọi người, tôi tên là Bạch Diệc Phi, chủ tịch của tập đoàn Thủy Tinh và bệnh viện Ngọa Long..."

Tiếp theo là một đoạn tự trần thuật về mình vô cùng dũng dạc hùng hồn.

Đến khi nói xong thì tiếng vỗ tay phía dưới còn nhiệt liệt hơn cả lúc Diệp Hoan xuống sân khấu.

Bạch Diệc Phi kích động xuống sân khấu, trở về bên cạnh Lý Tuyết.

Mà sau khi Diệp Hoan và Phùng Tiên Tiên ngồi xuống thì sắc mặt đều rất âm u.

"Vương Lô đáng chết! Không ngờ dám chơi chúng ta một ván!", Phùng Tiên Tiên không cam lòng gầm nhẹ.

Sắc mặt Diệp Hoan cũng không tốt, gã nhỏ giọng nói: "Bạch Diệc Phi cũng không sống được lâu nữa đâu!"

"Em muốn hấn ta chết ngay bây giờ!", đôi mắt Phùng Tiên Tiên chứa đầy thù hận điên cuồng, sắc mặt cô ta cũng trở nên vô cùng dữ tợn.

Diệp Hoan an ủi nói: "Đừng vội, không cần chờ lâu lắm đâu".

Liễu Chiêu Phong mờ mịt luống cuống ngồi xuống, đầu óc gã trống rỗng, gã không biết mình nên làm gì bây giờ? Không có Vương Lô và

Diệp Hoan thì gã còn có thể làm gì?

Ngồi tại chỗ hồi lâu nhưng Liễu Chiêu Phong vẫn chưa hoàn hồn được, ngược lại gã còn chìm sâu vào trong suy nghĩ của bản thân, gã đang nghĩ đến một vấn đề vô cùng quan trọng.

Gã không còn gì nữa thì Bạch Diệc Phi có thể dễ dàng trả thù gã, không những thế Bạch Diệc Phi còn muốn giết gã nữa!

Nghĩ đến đây Liễu Chiêu Phong bắt đầu vô thức run rẩy.

Nhưng mà không còn ai để ý đến một kẻ thất bại như gã nữa rồi.

...

Bạch Diệc Phi vẫn chưa kịp kiểm chế được tâm trạng của mình sau khi trải qua chuyện vừa rồi, anh nhớ lại cảnh đó.

Bạch Diệc Phi chưa nói hết thì Hứa Xương đã dùng khẩu hình miệng nhắc nhở anh một câu: cẩn thận.

Anh hiểu được hai chữ này, trong lòng anh lập vui vẻ, có phải Hứa Xương đã biết trước chuyện gì nên mới nhắc nhở anh không? Hay là...

Lúc này Vương Lâu ngồi bên cạnh Bạch Diệc Phi, không biết cậu ta đang suy nghĩ gì, ánh mắt cậu ta lóe lên như vừa hiểu rõ chuyện gì đó, một lát sau cậu ta thản nhiên nói:

"Bạch Diệc Phi, xin lỗi vì đã lừa cậu".

Bạch Diệc Phi dừng lại một lát, anh khó hiểu hỏi: "Hả?"

Vương Lâu lờ mờ nói: "Lần trước trong hôn lễ của Diệp Hoan tôi đã lừa cậu".

"Nếu như lúc đó cậu bị cảnh sát đưa đi thì cũng sẽ không có chuyện sau này nữa".

Bạch Diệc Phi sợ hãi, anh hiểu ý của Vương Lâu. Bọn họ sợ anh giống lần giết Tùng Vu Duyệt trước, được cảnh sát bảo vệ thì không có cách nào giết được anh.

“Nói như vậy nghĩa là cậu cũng biết hết mọi chuyện”, đến lúc này rồi thì Bạch Diệc Phi cũng đã hiểu tất cả. Lý Cường Đông biết chuyện vì ông hợp tác với Vương Lâu.

“Vì vậy cậu mới cố ý giúp tôi để không bị cảnh sát dẫn đi”.

Vương Lâu cười khô: “Đúng vậy”.

Bạch Diệc Phi cười một tiếng: “Tất cả những chuyện này đều do bố tôi, không đúng, do bố vợ tôi nói cho cậu sao?”

Anh chỉ muốn xác nhận một chút, cũng muốn biết tại sao.

“Đúng vậy”, Vương Lâu gật đầu.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Tại sao?”

Tại sao lại hợp tác với Lý Cường Đông? Tại sao hợp tác còn muốn lừa anh?

“Bởi vì mọi chuyện đều là kế hoạch”, Vương Lâu lạnh nhạt trả lời: “Chỉ khi cậu cho rằng tôi phản bội cậu, thì vở kịch này mới giống như thật, kế hoạch mới có thể tiếp tục”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 514

“Kế hoạch? Kế hoạch gì?”, Bạch Diệc Phi có chút khó hiểu, một suy nghĩ khác loé lên trong đầu, anh lại hỏi: “Cậu quen Bạch Vân Bằng?”

“Đúng”, Vương Lâu gật đầu lần nữa: “Bố vợ cậu giới thiệu cho chúng tôi quen nhau”.

Trên thực tế, tất cả hành vi hiện tại của Vương Lâu đều đi theo kế hoạch của Bạch Vân Bằng, bởi vì chỉ khi bên cạnh Bạch Diệc Phi không còn bất cứ sự trợ giúp nào nữa thì đám người kia mới lộ diện.

Như vậy, nếu muốn tìm được kẻ đứng sau là ai cũng sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Nếu như trong quá trình này mà Bạch Diệc Phi thất bại thì trên thực tế anh vẫn còn có sự trợ giúp của Vương Lâu, chẳng qua là tất cả mọi người đều không ai biết mà thôi.

Bạch Diệc Phi nghe xong cúi đầu không nói gì.

Vương Lâu cũng không mở miệng nói thêm gì nữa mà đợi cho Bạch Diệc Phi từ từ tiêu hoá hết tất cả những thông tin này.

Lý Tuyệt lại rất lo lắng nhìn Bạch Diệc Phi.

Một hồi lâu, Bạch Diệc Phi mới nở nụ cười tự giễu chính mình: “Tôi hiểu rồi, bất kể ra sao thì ông ấy cũng sẽ lôi tôi ra để làm mồi nhử, không phải sao? Nói thì nghe có vẻ đường đường chính chính, hừ...”.

“Không phải, chú thực ra rất để tâm đến cậu”, Vương Lâu thấy Bạch Diệc Phi như vậy, không kiềm được nói giúp cho Bạch Vân Bằng vài câu.

Bạch Diệc Phi ngược mắt lên, suy nghĩ hiện lên trong ánh mắt rất phức tạp: “Nếu ông ấy để tâm đến tôi, thì tại sao lại để tôi phải đi làm mồi nhử?”

Ông ấy không phải rất bản lĩnh à? Tự ông ấy không giải quyết được hay sao mà còn phải đưa mạng sống của con trai mình ra mới được?”

“Ông ấy có xứng đáng làm một người bố không? Ông ấy không xứng!”

Bạch Diệc Phi càng nói thì càng kích động, giọng nói cũng bất giác càng to hơn khiến cho những người xung quanh đó đều quay ra nhìn.

Vương Lâu thấy vậy lập tức tỏ vẻ xin lỗi rồi nói với mọi người: “Xin lỗi, làm phiền mọi người”.

Dứt lời, cậu ta quay ra nói với Bạch Diệc Phi: “Cậu bình tĩnh một chút, tình hình hiện tại rất gay go, việc này cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi”.

Bạch Diệc Phi bật cười: “Bất đắc dĩ? Vậy tại sao ông ấy không lôi Bạch Khiếu ra mà làm mồi nhử? Bạch Khiếu không phải cũng là con trai ông ấy à? Ha, con mẹ nó, bất công trắng trợn như vậy có ai không nhìn ra được chứ?”

Vương Lâu khựng lại, trầm giọng nói: “Bạch Khiếu không có tư cách này!”

“Tôi trước đây đã từng vô cùng khó hiểu, tôi cũng đã hỏi qua chú Lý, chú Lý nói Bạch Khiếu không xứng”.

“Nhà họ Bạch là một gia tộc lớn có nền tảng thâm sâu, bọn họ vô cùng chú trọng đến người thừa kế, nhưng Bạch Khiếu lại đánh mất tư cách này, cho nên hẳn không xứng!”

“Cậu phải biết rằng, hẳn trước đó đã gặp một tai nạn xe cộ, đã... mất đi khả năng sinh con rồi”.

“Một người như vậy thì không có tư cách để kế thừa nhà họ Bạch, gia tộc sẽ không còn quan tâm đến hẳn nữa, như vậy, nếu lấy hẳn ta ra để làm mồi nhử thì ai sẽ tin?”

Bạch Diệc Phi bỗng nhiên giật mình, hai mắt trừng lớn, cho nên cái tư cách được nói đến ở đây chính là khả năng nói dối tông đường hay sao?

Giờ khắc này, Bạch Diệc Phi không hề cảm thấy có gì đáng để vui vẻ cả, anh chỉ cảm nhận được sự lạnh lẽo đến từ trong tâm hồn.

Đây chính là cái được gọi là đại gia tộc hay sao?

Chỉ bởi vì mất đi khả năng sinh con thôi mà đã không còn chút giá trị nào nữa, thậm chí đến tư cách để trở thành một quân cờ cũng không còn nữa.

Ha, tình thân đối với bọn họ mà nói, có lẽ còn chẳng bằng một chút xíu lợi ích của bọn họ.

Bạch Diệc Phi cười khò: “Tôi chẳng thà trở thành Bạch Khiếu”.

Bị gia tộc chối bỏ, đối với anh mà nói thực ra là một việc tốt, ít nhất thì anh có thể sống cuộc sống của mình, sẽ không bởi vì lợi ích của một gia tộc như vậy mà bị ép buộc phải đi làm những việc mà anh hoàn toàn không muốn làm, giống như bây giờ.

Vương Lôu giật mình kinh hãi nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi: “Sao cậu lại có suy nghĩ như vậy?”

Bạch Diệc Phi bật cười: “Tôi không phải là Bạch Khiếu, tôi không muốn thừa kế nhà họ Bạch, tôi chỉ muốn sống một cuộc đời bình yên với vợ của mình”.

Lý Tuyết nghe thấy câu này thì bất giác run lên.

Nhà họ Bạch chỉ cần một người thừa kế có thể nối dõi tông đường, Bạch Khiếu không được, Bạch Diệc Phi thì được.

Nhưng mà, cô đã không thể sinh con rồi.

Lý Tuyết không dám nghĩ sâu xa thêm nữa, hoảng hốt cúi thấp đầu xuống để che dấu đi cảm xúc trong mắt mình.

Vương Lôu nghe thấy câu nói của Bạch Diệc Phi thì than nhẹ, là một người bạn đã nhiều năm của Bạch Diệc Phi, làm sao mà cậu ta không hiểu được suy nghĩ của anh ấy, nhưng mà: “Bây giờ ván đã đóng thuyền, nếu như từ bỏ thì tất cả những gì đã làm trước đây chẳng phải sẽ mất công toi hay sao?”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì nhìn sâu vào mắt Vương Lôu, sau đó hơi nghiêng đầu nhìn Lý Tuyết, cuối cùng hít một hơi thật sâu rồi thở mạnh ra: “Tôi ra ngoài hít thở không khí, bình tĩnh một chút”.

"Cậu... đi một mình không an toàn", Vương Lôu lập tức kéo Bạch Diệc Phi lại.

Bạch Diệc Phi không có phản ứng gì, chỉ nói: “Không phải là mỗi nhử à? An toàn thì con mẹ đũa nào dám cắn cậu nữa?”

Vương Lôu ghen lời, nuốt lại câu nói để Bạch Hổ và Từ Lăng đi theo.

Bạch Diệc Phi nói xong thì một mình đi ra ngoài.

...

Một mình Bạch Diệc Phi đi lên boong tàu, được nhìn thấy bầu trời xanh thăm thẳm cùng với mặt biển mênh mông bao la không thấy bến bờ một lần nữa, anh không khỏi hít sâu một hơi, sự bất bình lúc nãy cũng dần tan đi, liền sau đó là sự kiên định đang dâng lên trong lòng.

Nếu như mọi việc đã đến bước này, anh có muốn rút lui an toàn, muốn có được cuộc sống mà bản thân mong muốn thì bắt buộc phải sống sót, anh phải sống sót từ cuộc chiến đấu này đồng thời phải là người đứng vững đến cuối cùng, đứng ở vị trí cao nhất.

Sau khi Bạch Diệc Phi điều chỉnh lại suy nghĩ và cảm xúc xong thì lại đi đến cái góc kia, cái góc mà anh đã gặp phải người đàn ông trung niên.

Đáng tiếc, ở nơi đó đã không còn một bóng người.

Nhưng Bạch Diệc Phi cũng không sót ruột mà ngồi xuống chỗ đó nhìn ngắm mặt biển, từ từ chờ đợi.

Mấy phút sau, phía sau xuất hiện một người phụ nữ, người phụ nữ này đeo mắt kính màu đen, làn da trắng nõn, nếu như không phải đã từng đánh nhau trước đó thì ấn tượng đầu tiên khi gặp cô ta là kiểu nhỏ nhắn dễ thương.

“Bạch Diệc Phi!”, người phụ nữ đứng phía sau lưng anh, giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị: “Anh không nghe lời! Anh không muốn gặp lại người phụ nữ kia nữa à?”

Bạch Diệc Phi nghe tiếng nhưng không quay người lại mà chỉ nói nhàn nhạt: “Ngồi không?”

Người phụ nữ hừ lạnh một tiếng nhưng không hề có phản ứng gì.

Bạch Diệc Phi cũng chẳng để ý, hỏi: “Không biết phải xưng hô thế nào?”

“Từ Văn”.

Bạch Diệc Phi ồ một tiếng nhưng chẳng nói tiếp.

Từ Văn hơi chau mày: “Ý anh là gì? Không phải nói với anh là đừng tham gia tranh cử à? Không phải anh rất để tâm đến người phụ nữ kia à? Anh đi tham gia tranh cử không sợ chúng tôi giết cô ta à?”

Bạch Diệc Phi vẫn nhìn về phía mặt biển, thần sắc nhàn nhạt, giọng điệu lại có chút vô lại: “Tôi đã tham gia rồi, cô có thể làm được gì?”

“Anh!”, ánh mắt Từ Văn tối lại, nghiêm giọng nói: “Có tin ngay bây giờ tôi sẽ đi giết người phụ nữ kia không?”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì nhún vai, chậm rãi đứng dậy: “Cô nói không sai, tôi đúng là rất quan tâm, dù gì thì đó cũng là bạn thân của vợ tôi cũng là vợ của anh tôi, cho nên...”.

“Anh muốn làm cái gì?”, Từ Văn nhìn thấy một tia tàn nhẫn trong ánh mắt Bạch Diệc Phi, cô ta không ngờ mình đã bất giác lùi lại một bước.

Bạch Diệc Phi cong môi nở một nụ cười lạnh lùng: “Đương nhiên là... khiến cô phải nói cho tôi biết Chu Khúc Nhi ở đâu”.

Trái tim Từ Văn giật thót nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh: “Anh không nghe lời, đi tham gia tranh cử còn muốn tôi nói cho anh tung tích của cô ta, anh...”.

Lời còn chưa nói hết thì Bạch Diệc Phi đã ra tay rồi.

Bạch Diệc Phi ra tay trong tích tắc, anh nắm lấy cổ tay của Từ Văn, nhân lúc cô ta chưa chuẩn bị liền xoay một vòng bẻ gãy tay của cô ta.

“A!”

Từ Văn kêu lên thảm thiết, tức khắc cả người túa mồ hôi lạnh, tuy nhiên ý chí sinh tồn khiến cô ta phải đưa ra hành động phản ứng lại, dùng cánh tay còn lại rút con dao mang theo bên mình ra đâm mạnh về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhanh chóng tránh đi, sau đó lại tóm lấy tay kia của cô ta bẻ tiếp.

“A!”, cánh tay này cũng gãy luôn rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 515

Hai tay của Từ Văn đều bị Bạch Diệc Phi bẻ gãy buông thõng xuống bên người, sau đó lại bị Bạch Diệc Phi ép dính vào tường từ phía sau lưng khiến cô ta không thể động đậy được.

“Bạch Diệc Phi! Anh... có muốn biết tung tích của cô ta nữa hay không?”, Từ Văn dùng điều này để uy hiếp Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lại hừ lạnh một tiếng: “Tôi nói rồi, tôi sẽ khiến cô phải nói cho tôi biết!”

Lời vừa dứt, Bạch Diệc Phi dùng sức cướp lấy con dao của Từ Văn rồi dí nó lên cổ cô ta: “Nói, ở đâu?”

Từ Văn sợ đến mức bắt đầu phát run nhưng vẫn cảm thấy không phục: “Tôi cứ không nói đấy! Anh có bản lĩnh thì giết tôi đi!”

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Không, tôi không giết cô, giết cô thì đơn giản quá rồi, tôi cảm thấy, hành hạ một người mới là cách tốt nhất”.

“Phụ nữ ấy mà, đều quan tâm đến vẻ bề ngoài của mình đúng không?”, nói xong, Bạch Diệc Phi chậm chậm di chuyển con dao từ cổ lên đến trên mặt của cô ta.

Trong ánh mắt của Từ Văn tràn ngập nỗi sợ hãi, cô ta gắng hết sức giả dụa: “Anh dám!”

Bạch Diệc Phi không thèm để ý đến cô ta mà cầm con dao rạch luôn một đường lên khuôn mặt trắng nõn của cô ta, ngay lập tức máu me tuôn trào.

“A!”

Từ Văn kêu thảm thiết, không phải bởi vì đau đớn mà là bởi vì vết dao trên mặt này, chỉ cần nghĩ đến sau này trên mặt sẽ có một vết sẹo do bị dao rạch thì Từ Văn liền không kiềm được sự sợ hãi.

“Đừng mà...”, Từ Văn không chịu đựng được nữa: “Tôi nói...”.

Bạch Diệc Phi hừ nhẹ, quả nhiên, phụ nữ đều thích đẹp, so với việc giết chết cô ta hoặc làm cô ta bị thương thì cách làm này có hiệu quả hơn nhiều.

“Dẫn đường!”, Bạch Diệc Phi thả Từ Văn ra.

Từ Văn run rẩy gật đầu sau đó cúi thấp đầu đi trước dẫn đường.

Bạch Diệc Phi đi theo phía sau Từ Văn, dí con dao nhỏ vào lưng cô ta, nếu như cô ta dám dở chiêu trò gì thì chắc chắn sẽ phải chết.

...

Từ Văn dẫn theo Bạch Diệc Phi đến một căn phòng nghỉ trong khoang thuyền, cửa vừa được mở ra thì phía sau đột nhiên xuất hiện một người.

Bạch Diệc Phi quay phắt đầu lại đang định ra tay thì phát hiện ra người đến là Trần Hạo cho nên kịp thời dừng tay lại.

Trần Hạo chạy thẳng đến đây, thần sắc hoảng hốt hình như đã xảy ra chuyện gì đó.

Bạch Diệc Phi không nhịn được hỏi: “Sao thế?”

Trần Hạo vô cùng lo lắng nói: “Sếp, không xong rồi, không biết vợ sếp bị làm sao mà đột nhiên ngất rồi”.

“Cái gì?”, Bạch Diệc Phi giật mình sợ hãi, trong lòng anh vô cùng lo lắng.

Trần Hạo nhìn sang Từ Văn sau đó nói với Bạch Diệc Phi: “Sếp, anh mau qua bên kia xem sao đi!”

Bạch Diệc Phi gật đầu, nhưng mà vẫn nhắc nhở nói: “Chuột nhất, cậu trông chừng cô ta cẩn thận cho tôi, tôi quay lại ngay”.

Trần Hạo lập tức bước lên một bước: “Vâng, sếp yên tâm”.

Bạch Diệc Phi tiện tay đưa con dao nhỏ cho Trần Hạo, Trần Hạo rất tự nhiên đưa tay định nhận con dao từ Bạch Diệc Phi.

Sau đó, ai cũng không ngờ đến, khi con dao trong tay Bạch Diệc Phi cách bàn tay của Trần Hạo vài milimet thì anh lại đột nhiên quay ngược con dao mà đâm thẳng nó vào ngực của Từ Văn.

Hai mắt Từ Văn tròn trừng không thể tin nổi nhìn chăm chăm con dao đang cắm trên ngực mình, dường như không hề cảm thấy chút đau đớn nào, nhưng con dao kia quả thực đang cắm chặt trên ngực cô ta.

Gương mặt của Trần Hạo đều là sự kinh hãi: “Anh...”.

Bạch Diệc Phi nhìn Trần Hạo cười lạnh nói: “Rất ngạc nhiên đúng không?”

Trần Hạo không biết nên nói cái gì, Bạch Diệc Phi rút con dao ra rồi nhấc chân đạp cho Từ Văn ngã lăn ra đất, không thềm để ý đến cô ta nữa.

Trần Hạo thấy vậy thì bất giác lùi về phía sau một bước: “Sếp, sao thế?”

Đôi mắt của Bạch Diệc Phi u ám nhìn chăm chăm Trần Hạo, con dao thì đặt ở trước ngực dường như muốn ra tay với Trần Hạo.

“Sếp, anh làm sao vậy?”, Trần Hạo tỏ vẻ sợ hãi trước mặt Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cười lạnh, cũng không nói gì mà ra tay luôn.

Trần Hạo thấy vậy thì vội vàng xoay người chạy đi.

Bạch Diệc Phi lập tức đuổi theo, một tay tóm được bả vai của Trần Hạo kéo về phía sau, Trần Hạo bị lực kéo ngửa người về phía sau, cùng lúc đó tay của Trần Hạo cũng vươn ra phía sau tóm lấy tay Bạch Diệc Phi, ý đồ muốn làm một cú quật người qua vai.

Ánh mắt Bạch Diệc Phi trầm xuống, đứng vững thân dưới sau đó nhấc chân đạp về phía kheo chân của Trần Hạo, Trần Hạo nhất thời đứng

không vững ngã quỵ trên nền đất.

Cùng lúc đó, tay kia cầm dao của Bạch Diệc Phi vòng qua dí vào cổ của Trần Hạo.

Trần Hạo lập tức không dám động đậy nữa, sợ sệt nói: “Sếp, anh đang làm cái gì vậy?”

“Đừng giả bộ nữa, mày không phải là Trần Hạo”, Bạch Diệc Phi trầm giọng nói, trên tay thì tăng thêm lực ấn vào con dao, khiến cho cổ của Trần Hạo rỉ máu.

Trần Hạo khựng lại, ngay sau đó thì sự sợ hãi trên mặt cũng biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lùng ung dung: “Làm sao mà mày nhận ra được?”

Kỳ thực ‘Trần Hạo’ này rất giống với Trần Hạo thật, cho dù là giọng nói hay vóc dáng đều rất giống, đáng tiếc, chỉ duy có một điểm.

Từ khi Bạch Diệc Phi để Trần Hạo gọi mình bằng “anh” thì Trần Hạo đã không còn gọi Bạch Diệc Phi là ‘sếp’ nữa rồi, đây cũng chính là sơ hở duy nhất và cũng là sơ hở trí mạng.

“Mày đã đánh giá sai mối quan hệ giữa chúng tao rồi”, Bạch Diệc Phi tử tế nhắc nhở hẳn một câu, sau đó nghiêm giọng hỏi: “Mày là ai?”

"Trần Hạo" cười lạnh: “Mày đoán xem!”

Lời vừa dứt, con dao trong tay Bạch Diệc Phi lập tức đâm vào cổ ‘Trần Hạo’: “Có nói không?”

“A!”

Cảm giác con dao đâm xuyên qua làn da khiến cho ‘Trần Hạo’ cảm nhận được sự sợ hãi từ cái chết: “Bình tĩnh chút, bình tĩnh chút...”.

Bạch Diệc Phi chẳng thèm quan tâm, chỉ hỏi: “Mày là ai? Ai phái mày đến?”

Ánh mắt ‘Trần Hạo’ loé lên: “Tao nói, tao nói...”.

‘Trần Hạo’ thở ra một hơi sau đó hơi mở miệng, đột nhiên, ‘Trần Hạo’ vòng tay lấy ra con dao trên người đâm về phía Bạch Diệc Phi đang đứng phía sau.

Bạch Diệc Phi giật mình nhanh chóng ngửa đầu ra sau tránh được con dao này, nhưng cũng bởi vậy mà ‘Trần Hạo’ tránh thoát được kìm kẹp của Bạch Diệc Phi sau đó co chân chạy.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì lập tức đuổi theo, hai người đuổi nhau lên đến khoang thuyền.

Khoang thuyền vốn vẫn có bảo vệ đi tuần tra chỉ là vừa rồi hai người may mắn không gặp phải bọn họ, lần này chạy ra vừa hay gặp được một nhân viên bảo vệ đang tuần tra ngang qua.

Nhân viên bảo vệ thấy tình hình như vậy thì lập tức lấy bộ đàm ra gọi đồng nghiệp của mình tới hỗ trợ, đồng thời chạy đuổi theo hai người: “Mấy người phía trước, đứng lại, làm gì đây?”

‘Trần Hạo’ chạy như điên, đến chỗ góc thuyền lúc nãy, nhìn thấy Bạch Diệc Phi cũng đã chạy đến nơi, hắn nhanh như chớp tung ra một gói bột màu trắng.

Bạch Diệc Phi vội lấy một tay che mũi mình, tay còn lại thì phải bịt đám bột trong không khí đi rồi chạy xuyên qua đuổi theo ‘Trần Hạo’.

‘Trần Hạo’ nhìn thấy bột này không có tác dụng gì với Bạch Diệc Phi thì hơi kinh ngạc, không phải lúc nãy có tác dụng sao? Sao bây giờ lại mất tác dụng rồi?

Bạch Diệc Phi đã uống viên thuốc giải độc nên đương nhiên là không sao.

Ánh mắt ‘Trần Hạo’ tối sầm, đúng vào lúc mà Bạch Diệc Phi cho rằng hắn sẽ tiếp tục chạy nữa thì đột nhiên hắn dừng phắt lại sau đó xông về phía

anh.

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, lập tức phản ứng lại, nhấc chân lên tung một đòn đạp văng ‘Trần Hạo’ ra ngoài.

“Rầm!”

Bạch Diệc Phi bước nhanh hai bước về phía hấn sau đó không chế giữ chặt hấn trên đất: “Mày chạy không thoát đâu!”

Tài hoá trang của ‘Trần Hạo’ quả thực rất giỏi, nếu như không phải là người rất quen thuộc thì thực sự sẽ không thể nhìn ra được sơ hở, nhưng bởi vậy nên khả năng đánh nhau của ‘Trần Hạo’ cũng không cao.

‘Trần Hạo’ biết mình không thể chạy thoát được nên cũng không giãy dụa nữa, hấn dùng ánh mắt hung hãn nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi: “Tao không thoát được thì mày cũng đừng mong thoát được!”

Bạch Diệc Phi khựng lại, chau mày, không biết ý của ‘Trần Hạo’ là gì.

Tiếp theo đó, anh liền hiểu được.

‘Trần Hạo’ đột nhiên phá ra cười: “Ha ha... nếu phải chết thì mọi người cùng nhau chết chung!”

“Tao đã buộc thuốc nổ trên người, mày cũng đừng mong sống sót!”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì con ngươi co lại, thuốc nổ? Lại là thuốc nổ!

Bạch Diệc Phi vẫn giữ thái độ nghi ngờ đối với vấn đề này, không hấn là tin vào câu nói của ‘Trần Hạo’, sau đó thì hấn đã mở miệng chứng thực: “Ồ ngay trên người tao, không tin thì mày tự nhìn xem”.

“Im mồm!”, Bạch Diệc Phi cho ‘Trần Hạo’ một đấm, đồng thời, để đảm bảo an toàn, anh vẫn mở áo của hấn ra xem sau đó trông thấy quả bom chằng chịt dây xanh dây đỏ được quấn trên người hấn.

“Mẹ kiếp!”, Bạch Diệc Phi chửi bậy: “Con mẹ nó chứ!”

“Ha ha...” , Trần Hạo dường như đã phát điên: “Ông mà chết thì cũng phải lòi theo chúng mày đẽm lưng cho ông, ha ha...”.

Lúc này, nhân viên bảo vệ đuổi theo ở phía sau cũng đuổi kịp bọn họ, đồng thời những nhân viên bảo vệ khác cũng đang chạy tới vây xung quanh hai người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 516

Bảo vệ bao vây xung quanh hai người hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Bạch Diệc Phi nhìn bảo vệ một chút, tay anh vẫn đang giữ chặt "Trần Hạo", nét mặt tràn ngập vẻ nghiêm trọng: "Trên người hắn ta có bom".

"Cái gì?"

Đám bảo vệ biến sắc, bọn họ đồng thời lui về phía sau mấy bước.

"Trần Hạo" cười to, vẻ mặt dữ tợn: "Sợ rồi chứ hả? Không muốn chết thì mau thả tao ra, bằng không chúng ta sẽ mạng đổi mạng!"

Đám bảo vệ lui về phía sau lần nữa: "Mau đi thông báo cho chủ tịch!"

Gặp chuyện như thế này thì đám bảo vệ này không thể tự xử lý được, bọn họ chỉ có thể thông báo cho người phía trên, như thế may ra mới còn cơ hội giải quyết.

Bạch Diệc Phi không chế "Trần Hạo", chỉ cần không để cho hắn ta thoát ra thì thuốc nổ sẽ không bị kích hoạt, bọn họ còn có cơ hội lấy thuốc nổ xuống.

Một lát sau bảo vệ đã dẫn theo một đám người đến.

Đi đầu là chủ tịch, phía sau là đám Diệp Hoan, Liễu Chiêu Phong. Lý Tuyết cũng ở trong đó, lúc cô thấy Bạch Diệc Phi đang khống chế "Trần Hạo" thì lập tức bối rối.

"Chồng à!", Lý Tuyết muốn xông tới, nhưng lại bị bảo vệ kéo lại.

"Cô gái, nguy hiểm lắm, đừng lại gần!"

Lý Tuyết giùng giàng: "Buông tôi ra!"

"Đó là chồng tôi!", Lý Tuyết kêu lên, cô muốn đi lại đó.

Hứa Xương đi tới nói với Lý Tuyết: "Cô Lý, tình huống nguy cấp, không nên manh động".

Lúc này Trần Hạo thật đi tới: "Chị dâu, anh!"

"Mẹ kiếp!"

Mọi người đương nhiên biết được Trần Hạo đang bị Bạch Diệc Phi khống chế là giả, nhưng khi nhìn thấy Trần Hạo thật thì vẫn khiếp sợ không thôi.

"Hai người này giống nhau như đúc!"

"Mẹ kiếp, đây là tình huống gì vậy?"

"Hai người này như sinh đôi vậy?"

Trong lúc nhất thời mọi người đều bị hai Trần Hạo thu hút chú ý, ngược lại không hề để ý đến chuyện thuốc nổ.

Lý Tuyết cũng ngỡ ngác, nhưng rất nhanh cô đã kịp phản ứng lại, Trần Hạo bị Bạch Diệc Phi khống chế là giả, người ở bên cạnh bọn họ mới là thật.

"Chồng...", Lý Tuyết càng lo lắng cho Bạch Diệc Phi, anh ở gần Trần Hạo như vậy, nhờ Trần Hạo giả nhân lúc Bạch Diệc Phi không chú ý kích hoạt thuốc nổ, vậy Bạch Diệc Phi...

Bạch Diệc Phi biết Lý Tuyết lo lắng cho mình, nhưng anh cũng không có cách nào, vì không để cho thuốc nổ kích hoạt nên anh chỉ có thể khống chế Trần Hạo giả.

Hứa Xương thấy vậy cau mày hỏi: "Có ai biết về thuốc nổ không? Có thể gỡ được không?"

Dứt lời mọi người rói rít lắc đầu, mọi người đều là giám đốc và thư ký của các doanh nghiệp, làm sao có thể biết về thuốc nổ được? Bọn họ chưa từng thấy qua thuốc nổ, hôm nay mới là lần đầu tiên!

Bạch Diệc Phi nghe thấy lời Hứa Xương nói thì định mở miệng, nhưng Trần Hạo giả đang bị anh không chế bỗng cười to: "Một đám vô dụng! Muốn bắt tao hả? Đây chính là giá khi chúng mày bắt tao!"

"Tao khuyên chúng mày tốt nhất nên thả tao ra, như thế tao còn có thể cân nhắc bỏ qua cho chúng mày, nếu không chúng ta cùng chết với nhau!"

"Bố mày không sợ chết! Nhưng chúng mày..."

"Một đám tham sống sợ chết nhất gan! Ha ha..."

Mọi người nghe thấy vậy thì vẻ mặt đều trở nên khó coi, điều hẳn ta nói đúng là thật, nhưng bị nói thẳng mặt như thế vẫn khiến bọn họ tức giận.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì không nhịn được nữa, nhân lúc Trần Hạo giả còn muốn mở miệng thì anh đã nhanh chóng đánh hẳn ta một cái, Trần Hạo giả lập tức hôn mê bất tỉnh.

Sau khi thấy hẳn ta ngất đi thì Hứa Xương thở phào nhẹ nhõm: "Hẳn ta chưa kích hoạt chứ?"

"Chưa", Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Nhưng phải giải quyết, nếu không..."

Không cần nhiều lời cũng biết là ý gì.

Hứa Xương rất phiền não: "Không có người nào biết cả, không thể tùy tiện ra tay, việc này..."

Bạch Diệc Phi đề nghị: "Cứ ném thẳng xuống biển".

Anh không quan tâm đến sống chết của người này, dù sao hẳn ta cũng đáng chết.

Sau khi Bạch Diệc Phi nói xong thì đi tới bên cạnh đám người Lý Tuyết, Bạch Hồ, Từ Lăng.

Hứa Xương nghe thấy Bạch Diệc Phi nói thế thì nhìn sang, anh ta cũng không kinh ngạc lắm, nhưng vẫn nói: "Chuyện này sợ rằng không ổn?"

Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói: "Vậy anh giữ lại đi, sau đó chuẩn bị cho chúng tôi một chiếc thuyền".

"Gì cơ...", lúc đầu Hứa Xương chưa kịp phản ứng, nhưng sau khi nghe hết câu thì đã hiểu ý của Bạch Diệc Phi. Nếu như anh ta không muốn ném Trần Hạo giả xuống biển thì phải chuẩn bị thuyền cứu hộ cho bọn họ rời đi. Như vậy khi chờ tên này tỉnh dậy bọn họ cũng không phải chịu nguy hiểm.

Những người khác thấy vậy thì đều nhìn về phía Hứa Xương.

"Tuy là một mạng người thật, nhưng chúng ta ở đây cũng có mấy trăm người lận!"

"Đúng vậy, đổi một mạng của tên đó với mấy trăm mạng người thì không thua thiệt đâu!"

"Hơn nữa thuốc nổ này là của hãn ta, hãn ta tự mình tìm chỗ chết, đừng trách chúng ta!"

Mọi người ông một câu tôi một câu, rõ ràng không ai muốn chết cả, bọn họ muốn Hứa Xương ném người xuống.

Hứa Xương đảo mắt nhìn mọi người một cái, anh ta hiểu ý của những người này, bọn họ cũng là vì bảo vệ tính mạng mà thôi, cuối cùng anh ta hừ lạnh một tiếng: "Ném người này xuống!"

Bảo vệ thấy vậy thì lập tức đi tới nhắc Trần Hạo giả lên, đặt ở lan can, sau đó đẩy xuống.

"Bõm!"

Trần Hạo giả rơi xuống biển, không thấy tung tích.

Lúc này cuối cùng cũng vượt qua nguy hiểm.

Thấy không còn nguy hiểm nữa nên mọi người lại trở về đại sảnh, tiếp tục vòng tranh cử thứ nhất.

Còn Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết dẫn theo mấy người Bạch Hổ đi tìm Chu Khúc Nhi.

Chu Khúc Nhi đang ở trong khoang nghỉ ngơi.

Trần Hạo đi phía trước, thấy Từ Văn đang nằm dưới đất thì lập tức bị dọa sợ hết hồn: "Mẹ kiếp!"

Từ Lăng tiến lên dùng hai chân đá Từ Văn qua một bên, Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói: "Ném xuống!"

"Vâng".

Từ Lăng cúi xuống khiêng người lên, sau đó đi ra ngoài khoang thuyền.

Trần Hạo mở cửa khoang nghỉ ngơi ra.

Trong khoang nghỉ ngơi tối mịt, Chu Khúc Nhi bị dây thừng to bằng ngón cái trói lại, lúc này cô ta đang hôn mê, không biết mình đã được cứu.

"Khúc Nhi!", Lý Tuyết bước tới, sau đó Trần Hạo đỡ Chu Khúc Nhi đang ngã dưới đất lên.

May không có gì đáng lo ngại.

Sau khi đi ra Bạch Diệc Phi không đi theo Trần Hạo mà kéo Lý Tuyết trở lại đại sảnh.

...

Cuộc tranh cử vẫn tiếp tục.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì không khỏi cười nhạt, những người này đúng là bạo gan, xảy ra chuyện như vậy mà không điều tra kỹ càng, vẫn tiếp tục bắt đầu tranh cử...

Buổi sáng nhanh chóng trôi qua, đến giờ nghỉ trưa mọi người đều đi tới phòng ăn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 517

Phòng ăn ở tầng trên rất rộng, trông như một sảnh tổ chức tiệc.

Để thỏa mãn khách khứa nên ngoài các món ăn địa phương, còn có cả đồ ăn phương Tây, đúng là thương nhân thủ đô có khác, rất bạo tay.

Mấy người Lý Tuyết không thích đồ Tây, nên chỉ gọi vài món rồi ngồi ăn chung một chỗ.

"Anh, vòng thứ nhất bao giờ mới kết thúc vậy?", Trần Hạo vừa và com vừa nói.

Bạch Diệc Phi tính toán thời gian một chút: "Chắc có thể kết thúc trong hôm nay".

"Vâng, em thấy bây giờ anh có khả năng được chọn rất lớn đấy!", Trần Hạo nghĩ đến chuyện vừa rồi thì lập tức vui vẻ, Bạch Diệc Phi có tập đoàn Thủy Tinh của Vương Lôu, lại cộng thêm hai bệnh viện kia nữa, không có mấy người có thể so sánh được với tài sản của anh.

Lý Tuyết bên cạnh nghe thấy vậy cũng mở miệng nói: "Hay em cũng chuyển công ty Phúc Thụy cho anh?"

"Không cần đâu", Bạch Diệc Phi lắc đầu, anh khẽ mỉm cười: "Bây giờ chuyển cũng không kịp, hơn nữa anh có tập đoàn Thủy Tinh là đủ rồi".

Lý Tuyết gật đầu, cô tiếp tục ăn com.

Lúc này trong phòng ăn xuất hiện một người đàn ông trẻ tuổi ngồi xe lăn, gã ta nhìn quanh phòng ăn một lượt, sau khi thấy được bàn Bạch Diệc Phi ngồi thì tự mình đẩy xe lăn đi tới.

"Bạch Diệc Phi! Lý Tuyết!"

Gã ta kêu lớn một tiếng, thu hút sự chú ý của không ít người.

"Lý Phàm?"

Lý Tuyết ngẩng đầu lên, cô kinh ngạc không thôi: "Sao anh lại ở đây?"

Lý Phàm khinh thường nhìn qua, sau đó khinh miệt nói: "Đương nhiên là tới tham gia tranh cử rồi! Sao mấy người lại tới đây? Một lũ rác rưởi mà cũng dám tới nơi này hả".

Sau khi Lý Phàm lên thuyền thì luôn ở trong phòng nghỉ ngơi, vì biết mình xếp sau cho nên gã ta chưa ra, cũng không biết chuyện xảy ra buổi sáng nay.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: "Lý Phàm, chuyện lúc trước chắc anh quên rồi phải không? Tôi đã cảnh cáo anh lần cuối cùng rồi đấy!"

Lần trước Lý Phàm liên kết với Diệp Ngải cùng nhau đối phó với tập đoàn Hầu Tước, anh nể tình ông cụ Lý mới bỏ qua cho Lý Phàm, lần này nếu như gã ta còn muốn tự mình tìm chỗ chết thì anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Lý Phàm không thèm để ý, gã ta giễu cợt Bạch Diệc Phi: "Bạch Diệc Phi, mày cho rằng mày là ai hả? Không có tập đoàn Hầu Tước thì mày cũng chẳng là cái mẹ gì!"

"Không đúng, sao chúng mày lại tới đây?", Lý Phàm đột nhiên phát hiện ra vấn đề này, không có tập đoàn Hầu Tước thì Bạch Diệc Phi không đủ tư cách đến đây.

"Đương nhiên là có thư mời rồi!", Trần Hạo cắt ngang một tiếng: "Ngu ngốc!"

Lý Phàm ba lần bốn lượt đối đầu với Bạch Diệc Phi, Trần Hạo sớm đã không ưa gã ta rồi.

Sắc mặt Lý Phàm tái xanh, gã ta chỉ vào Trần Hạo cả giận nói: "Mày là ai? Dám nói chuyện như vậy với tao? Biết tao là ai không hả? Có tin tao lập tức đuổi mày ra ngoài không!"

Những người vây quanh xem cuộc vui nghe được lời của Lý Phàm thì lập tức nhìn Lý Phàm như thằng ngốc, không nói tới chuyện Bạch Diệc Phi nhận được tập đoàn Thủy Tinh sáng nay, mà cho dù bây giờ Bạch Diệc Phi tay trắng không có gì cả, thì Lý Phàm cũng không có tư cách đuổi người.

Mọi người không thèm che giấu biểu cảm, Lý Phàm nhất thời lúng túng, vẻ phách lối kiêu căng vừa rồi cũng không còn nữa, nhưng gã ta vẫn nhắm vào Bạch Diệc Phi: "Bạch Diệc Phi, mày biết điều một chút đi, chông mắt lên mà xem thử chủ tịch Diệp giành được chức chủ tịch liên minh doanh nghiệp này thế nào".

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì hơi nhú mày: "Sao lại thành chó của Diệp Hoan rồi?"

Trước Lý Phàm theo Diệp Ngải đối phó với tập đoàn Hậu Tước, là người của Diệp Ngải, bây giờ lại trở thành người của Diệp Hoan, nói cho cùng thì chỉ cần ai có thể đánh bại Bạch Diệc Phi, thì gã ta có thể cun cút theo đuổi luôn, bất kể đối phương là ai.

"Mẹ kiếp, mày chửi tao hả?", Lý Phàm hầm hầm nhìn Bạch Diệc Phi: "Mày có tư cách gì mắng tao? Thằng vô dụng! Thằng..."

"Đủ rồi!", Lý Tuyết nghe không nổi nữa: "Lý Phàm, anh ấy là chồng tôi, cũng là em rể anh, sao anh có thể nói anh ấy như vậy?"

"Tao khinh!", Lý Phàm khinh thường phỉ nhổ một cái: "Mẹ kiếp ai cần một thằng em rể như vậy? Còn mày, tao có nhận là anh mày hả? Đừng tưởng ông nội nhận chúng mày thì tao cũng phải nhận theo!"

"Ông mày cả đời này cũng sẽ không nhận! Chết cũng không!"

Lý Phàm càng nói càng kích động, gã ta vốn là người thừa kế của nhà họ Lý, cũng là cháu trai mà ông nội yêu thương nhất, kết quả chỉ vì Bạch Diệc Phi mà giờ gã ta không còn gì cả.

Tập đoàn nhà họ Lý không còn, lại bị đánh gãy chân, tất cả cũng là vì Bạch Diệc Phi.

Nhưng không quan trọng, giờ đây gã ta vẫn là chủ tịch của nhà họ Lý, vẫn có được thứ mình muốn như cũ.

Bạch Diệc Phi hí mắt một cái, bây giờ Lý Phàm lẽ ra phải ở đồn công an mới đúng, chắc chắn có người giúp gã ta ra ngoài, đồng thời còn trả lại tập đoàn nhà họ Lý cho Lý Phàm, nên bây giờ Lý Phàm mới phách lối như vậy.

Không cần suy nghĩ nhiều, người này chắc chắn là Diệp Hoan.

Bạch Diệc Phi có chút không hiểu, sao Diệp Hoan lại tốn sức đưa một tên vô dụng như Lý Phàm ra ngoài làm gì? Còn trả lại tập đoàn nhà họ Lý nữa? Chẳng lẽ là vì cuộc tranh cử chủ tịch liên minh doanh nghiệp lần này?

Lý Tuyệt nghe Lý Phàm nói thế thì muốn phản bác, nhưng lại bị Bạch Diệc Phi chặn lại: "Chớ sửa loạn, đừng nói đạo lý với chớ".

Lời này khiến cho Lý Phàm lập tức tức giận: "Bạch Diệc Phi!"

Lý Phàm vừa nói vừa tự mình đẩy xe lăn xông về phía Bạch Diệc Phi, dường như gã ta đã quên mất vệ sĩ bên cạnh Bạch Diệc Phi đã đứng che trước người anh.

Lý Phàm còn chưa đến đã bị Bạch Hổ bên cạnh Bạch Diệc Phi ngăn lại rồi đập một cú, Lý Phàm và xe lăn trượt thật xa mới dừng lại.

Bạch Hổ còn nường tay rồi đấy.

Lý Phàm trượt một đoạn dài, trong lúc đó còn xoay mấy vòng, nên gã ta lập tức cảm thấy chóng mặt, đến lúc gã ta ổn định lại, đang định lên tiếng thì Diệp Hoan đi vào.

"Lý Phàm!", Diệp Hoan đi tới cửa thì thấy được tình hình bên trong, thấy Lý Phàm không biết tự lượng sức mình, lại muốn đi tìm Bạch Diệc Phi gây chuyện thì vẻ mặt gã lập tức không vui.

Lý Phàm thấy Diệp Hoan tới thì hăng tiết gà: "Chủ tịch Diệp, cái thằng Bạch Diệp Phi không biết tại sao có thể lên thuyền, còn dám ra tay với tôi nữa!"

"Im miệng!", sắc mặt Diệp Hoan không tốt, gã thấp giọng nói: "Hắn ta đến bằng thư mời! Mẹ kiếp đừng làm tôi mất mặt!"

"Cái gì?", Lý Phàm có chút sững sốt, gã không tin nói: "Sao có thể chứ? Hắn ta lấy đâu ra thư mời?"

Diệp Hoan hừ lạnh một tiếng: "Vương Lôu cho".

"Đừng trách tôi không có nói cho anh biết, bây giờ chủ tịch tập đoàn Thủy Tinh không phải là Vương Lôu nữa, mà là Bạch Diệp Phi!"

Lý Phàm lập tức trợn to mắt, gã ta vô cùng kinh ngạc.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tập đoàn Thủy Tinh sao lại trở thành của Bạch Diệp Phi rồi?

Vương Lôu không phải đang hợp tác cùng Liễu Chiêu Phong phá hoại tập đoàn Hải Tước sao? Sao đột nhiên lại trở mặt?

Lý Phàm nghĩ mãi không ra, mà Diệp Hoan đương nhiên cũng sẽ không nói cho gã ta biết, Diệp Hoan chỉ cảnh cáo mấy câu rồi rời khỏi phòng ăn.

Lý Phàm ngây người tại chỗ, một lúc lâu cũng chưa hoàn hồn.

Mấy người Bạch Diệp Phi thấy Diệp Hoan tới thì còn tưởng gã muốn làm gì đó, kết quả chỉ cảnh cáo mấy câu rồi rời đi, nhìn bộ dạng ngây ngốc của Lý Phàm thì mọi người không còn hứng thú nữa, lại tiếp tục ăn cơm.

Đến khi Lý Phàm lấy lại tinh thần thì đám người Bạch Diệp Phi đã rời khỏi phòng ăn rồi.

Lý Tuyệt gói một ít thức ăn mang cho Chu Khúc Nhi, Bạch Diệp Phi một mình lên boong tàu.

Bạch Diệc Phi nhìn mặt biển vô tận, anh nghĩ lại hai người vừa rồi.

Rõ ràng bọn họ đều am hiểu cải trang, hơn nữa có thể bắt chước giọng nói cùng tính cách người bị giả mạo, điều này quả thật khiến cho người khác phải kiêng dè, không cẩn thận thì người bên cạnh mình trở thành kẻ giả mạo từ bao giờ không biết.

Một lần là Chu Khúc Nhi, lần tiếp theo là Trần Hạo, nếu như không phải anh quen thuộc với hai người này thì chỉ sợ cũng rất khó phát hiện ra.

Nhưng hai người kia do ai phái tới?

Anh chưa từng nghe qua ai giả dạng giỏi?

Bạch Diệc Phi đã đề cho người đi thăm dò, hy vọng có thể sớm nhận được tin tức.

...

Sau giờ nghỉ trưa, vòng tranh cử thứ nhất lại tiếp tục.

Suốt một buổi chiều vòng thứ nhất mới kết thúc, trải qua vòng phê duyệt cùng sàng lọc công bằng, cuối cùng cuộc tranh cử tiến vào vòng thứ hai với một trăm người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 518: Người Của Bạch Khiếu

Bạch Diệc Phi lọt vào vòng trong là chuyện đương nhiên, nhưng không ngờ Lý Tuyết và Liễu Chiêu Phong cũng được chọn.

Vòng đầu tiên kết thúc, trời cũng tối dần, mọi người nhanh chóng đến nhà hàng.

Lúc này ở một phòng nghỉ ngơi trong khoang thuyền, căn phòng lò mò không có đèn, chỉ có ánh sáng xanh của bốn màn hình, đối diện với màn hình là một cái ghế sô pha, trên ghế sô pha có vài người ngồi.

Một người đang nhìn vào màn hình lạnh lùng nói: "Trước mắt xem ra Bạch Diệc Phi có khả năng giành chiến thắng".

"Nếu không có chuyện xảy ra ngoài ý muốn thì Bạch Diệc Phi căn bản không có phần thắng", một người khác hừ lạnh nói.

Vừa dứt lời thì một giọng khác lại vang lên: "Diệp Hoan thắng thì Bạch Diệc Phi mới là con mồi có giá trị, còn không thì..."

"Vậy cũng chưa chắc", có người phản bác nói: "Không chừng còn có thay đổi".

"Có ý gì hả?"

"Bạch Diệc Phi làm chủ tịch liên minh doanh nghiệp, thì hẳn ta sẽ được liên minh doanh nghiệp ở thủ đô bảo vệ, nếu thế kẻ đứng sau muốn ra tay cũng phải suy nghĩ thật kỹ mới được!"

"Nếu đúng là thế thì kẻ phía sau chắc chắn sẽ không để cho Bạch Diệc Phi thắng!"

"Cho nên... bọn chúng sẽ sớm hành động!"

...

Một bên khoang nghỉ ngơi khác trên thuyền.

Diệp Hoan cùng Liễu Chiêu Phong ngồi chung một bàn, ánh mắt Diệp Hoan thâm trầm: "Khi bắt đầu anh đã không có ý định muốn hợp tác với tôi?"

"Nếu như tôi hợp tác với anh thì có phải hôm nay kết cục của tôi sẽ càng thảm hơn không", Liễu Chiêu Phong cười xòa một tiếng, gã lại nói: "Cũng may là thế, nếu không đợi đến khi anh bỏ rơi tôi rồi, thì có phải tôi sẽ chẳng có gì không?"

Diệp Hoan hừ lạnh: "Anh biết chuyện của Từ Văn và Dịch Dung Lý".

Người giả mạo Trần Hạo trước đó chính là Dịch Dung Lý, lúc Bạch Diệc Phi không chế được hắn ta thì thái độ Liễu Chiêu Phong nhìn người giả mạo đó rất khác thường, giống như là có quen biết, hơn nữa còn mang theo vẻ tức giận.

Lúc đó Diệp Hoan đã thâm liếc qua, nên mới có kết luận như thế.

Liễu Chiêu Phong không phủ nhận, gã chỉ nhún vai.

Diệp Hoan tiếp tục nói: "Vậy người đứng sau anh thật sự chính là cậu hai nhà họ Bạch, Bạch Khiếu đúng không!"

Bởi vì Dịch Dung Lý và Từ Văn đều là người của Bạch Khiếu, Liễu Chiêu Phong biết họ, điều đó có thể chứng minh Liễu Chiêu Phong là người của Bạch Khiếu.

Liễu Chiêu Phong chỉ trầm mặc, gã không nói gì, xem như đã xác nhận.

Diệp Hoan thấy thế thì trầm giọng nói tiếp: "Nếu là người của Bạch Khiếu, vậy không biết tiếp theo anh định làm gì? Anh đi theo tôi làm gì? Hay là... anh còn có mục đích khác?"

Liễu Chiêu Phong nghe xong thì cười khỏ một tiếng, gã không quan tâm, chỉ uống một ngụm trà: "Đi theo anh là muốn khơi mào mâu thuẫn

giữa anh với Bạch Diệc Phi, đáng tiếc thân phận của tôi lại bị anh phát hiện quá sớm".

Diệp Hoan nhíu mày: "Bọn họ đã chết sạch, Bạch Vân Bằng nhất định cũng biết, vậy Bạch Khiếu không kiêng nể gì sao?"

Thái độ Liễu Chiêu Phong rất thản nhiên, gã uống thêm một ngụm trà rồi nói: "Yên tâm, cậu hai sẽ không sao đâu, hơn nữa mọi người đều đã biết chuyện, cậu hai sẽ không ngu ngốc như thế".

"Ý anh là Bạch Khiếu cố ý bảo đám người Dịch Dung Lý lên thuyền, sau đó để lộ thân phận?", Diệp Hoan như nghĩ ra chuyện gì đó, sắc mặt gã lập tức thay đổi.

Liễu Chiêu Phong nhún vai: "Đáng tiếc, chúng ta vẫn thua".

Diệp Hoan xùy một tiếng: "Không, tôi chưa thua, tôi sẽ thắng".

"Chủ tịch Diệp, quá tự tin không tốt đâu", Liễu Chiêu Phong không cho là đúng.

Diệp Hoan không quan tâm, đối với gã chút tài sản trong tay Bạch Diệc Phi chẳng đủ lót dạ, hoàn toàn không so sánh được với gã, vị trí chủ tịch liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải này chắc chắn thuộc về gã rồi!

"Chờ xem!"

...

Đợi đến khi Liễu Chiêu Phong rời đi thì Lý Phàm đang chờ ở cửa ra vào này giờ mới bước vào: "Chủ tịch Diệp, anh tìm tôi hả".

Diệp Hoan nhìn Lý Phàm đang ngồi trên xe lăn, ánh mắt hiện lên vẻ ghét bỏ, gã nói: "Đừng có ngu ngốc mà đi gây chuyện với Bạch Diệc Phi, biết chưa?"

Lúc trước gã tìm tên này cũng chỉ vì muốn để Lý Phàm đối phó với Bạch Diệc Phi, hiện tại xem ra gã thật sự quá đề cao Lý Phàm rồi, khó trách

Diệp Ngải hợp tác với Lý Phàm cũng thất bại!

Lý Phàm sững sờ, gã ta không hiểu: "Chủ tịch Diệp, vì sao chứ? Cho dù Bạch Diệc Phi có được tập đoàn Thủy Tinh thì cũng không đấu lại được với anh! Tôi có thể chuyển nhượng Lý Thị lại cho anh nữa!"

"Không cần!", Diệp Hoan nhú mày: "Nhớ kỹ lời tôi nói, không có chuyện gì nữa thì anh đi ra đi".

"Chủ tịch Diệp...", Lý Phàm còn muốn nói gì đó.

"Cút!"

...

Sau khi rời đi thì vẻ mặt Lý Phàm vô cùng mờ mịt, gã ta không biết tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy, Diệp Hoan muốn bỏ rơi gã ta sao?

Ngay cả Diệp Hoan cũng muốn bỏ rơi gã ta, vậy thì gã ta biết làm sao bây giờ? Biết lấy gì mà đấu với Bạch Diệc Phi đây?

Lý Phàm điều khiển xe lăn về phòng mình, gã ta nhìn thấy Liễu Chiêu Phong thì ánh mắt sáng lên, gã ta như nhìn thấy hi vọng.

"Anh Liễu, anh Liễu, xin chờ một chút".

Liễu Chiêu Phong nghe thấy thế thì quay đầu lại, gã nhìn thấy Lý Phàm thì khinh thường hừ nhẹ một tiếng, sau đó tiếp tục đi.

Lý Phàm lập tức đuổi theo: "Anh Liễu, lúc này chủ tịch Diệp nói gì với anh vậy? Hai người muốn đối phó với Bạch Diệc Phi sao?"

Liễu Chiêu Phong dừng lại, gã nghiêng người nhìn Lý Phàm từ trên cao xuống, sau đó nói: "Lý Phàm, đừng tự cho mình thông minh, anh đang nghĩ gì tôi đều biết rõ, đừng cố nhắm vào tôi".

Lý Phàm khựng lại một lúc, sau đó xấu hổ nói: "Anh Liễu nói gì vậy? Dù gì chúng ta cũng là bạn học mà!"

"Đừng nói mấy lời tỏ vẻ thân quen như thế... tôi không dễ làm thân thế đâu", Liễu Chiêu Phong cười lạnh một tiếng, sau đó nói tiếp: "Chỉ là quân cờ bị vứt bỏ, không có tư cách nói chuyện với tôi!"

"Còn nữa, cậu hai Bạch Khiếu chắc chắn cũng không cần một kẻ ngu xuẩn như anh đâu!", nói xong thì Liễu Chiêu Phong trực tiếp rời đi.

Lý Phàm ngẩn ra tại chỗ, gã ta còn chưa kịp phản ứng, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, sau đó trái tim lập tức run lên từng hồi, cảm giác hoảng sợ cũng xuất hiện.

Quân cờ? Ngu xuẩn?

"Ha ha..."

Lý Phàm cười đến thê lương, bây giờ gã ta không là cái gì cả, ai cũng ghét bỏ gã ta, ai cũng không muốn tới gần gã ta nữa!

Thế nhưng gã ta thật sự không cam lòng...

...

Trong phòng Bạch Diệc Phi, đám người Bạch Hổ tụ tập lại một chỗ, có cả Vương Lâu ở đó.

Sau khi bước vào thì Vương Lâu nói chuyện về đám người Dịch Dung kia.

Đợi Vương Lâu nói xong thì Bạch Diệc Phi khó hiểu hỏi: "Dịch Dung Lý là người của ai? Bọn họ đặc biệt tới giúp đỡ Liễu Chiêu Phong hả? Sao Liễu Chiêu Phong lại biết được những người này?"

Liêu Chiêu Phong là người thành phố Thiên Bắc, nhưng tại sao có thể quen biết được người ở thủ đô? Bọn họ còn giúp đỡ gã nữa?

Wương Lâu thản nhiên trả lời: "Đúng là đến giúp Liễu Chiêu Phong".

Bạch Diệc Phi nhíu mày: "Cậu cũng không biết đó là người của ai à?"

Vương Lôu ừ một tiếng, rõ ràng Vương Lôu và Liễu Chiêu Phong hợp tác với nhau lâu như thế, nhưng cậu ta cũng không biết Dịch Dung Lý là người của ai.

Song Bạch Hồ đột nhiên lên tiếng: "Dịch Dung Lý là người của Bạch Khiếu".

"Cái gì?"

Mọi người trong phòng đều chấn động.

Ánh mắt Bạch Diệc Phi hiện lên vẻ sắc sảo, anh hừ lạnh một tiếng rồi nở nụ cười: "Nói như vậy thì Liễu Chiêu Phong cũng là người của Bạch Khiếu sao?"

Rõ ràng Dịch Dung còn nguy hiểm hơn Liễu Chiêu Phong, nhưng người đó lại nghe Liễu Chiêu Phong điều khiển, như vậy chứng tỏ bọn họ chỉ nghe cùng một người.

"Đúng là giấu rất kỹ!"

Tới bây giờ Bạch Diệc Phi vẫn cho rằng Liễu Chiêu Phong hợp tác với Vương Lôu đối phó anh từ sau khi Liễu Thị vỡ nợ, nhưng anh đã sai rồi, sau lưng gã còn một kẻ nữa!

Bây giờ nghĩ lại thì tất cả mọi chuyện đều thông suốt.

Lúc trước tin Long Linh Linh mất tích là do Bạch Khiếu nói cho anh biết, mà người dùng roi đánh Long Linh Linh là do chính Liễu Chiêu Phong căn dặn.

Làm như vậy mới có thể khiến Bạch Diệc Phi tức giận, sau đó mới không ngừng đuổi giết.

Ồ, đúng là quá giỏi tính toán!

Lý Tuyết nghe vậy cũng mím môi, những chuyện này cô cũng không rõ ràng lắm, nhưng cô biết rằng Bạch Diệc Phi đang bị chính em ruột mình ám

toán mưu sát, đột nhiên lúc này Lý Tuyết lại có cảm giác đau lòng.

Chính em ruột mình lại ra tay với mình, trong lòng Bạch Diệc Phi sẽ đau khổ đến mức nào?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 519: Tôi Là Tần Sơn

Vương Lô vẫn đoán sau lưng Dịch Dung Lý có người điều khiển, nhưng không nghĩ rằng đó là Bạch Khiếu!

Sau khi hết kinh ngạc thì Vương Lô nhắc nhở Bạch Diệc Phi: "Dịch Dung Lý chết rồi, nhưng hắn ta còn một học trò nữa tên là Bao Đình, hiện tại, không có ai biết rõ cô ta ở đâu".

"Tất cả mọi người phải cẩn thận, đừng để bị giả mạo".

Bạch Hồ và Từ Lăng thì không sao rồi, hai người họ đều có võ công. Mà người dễ bị giả mạo nhất chính là người không có võ công, giống như Chu Khúc Nhi và Trần Hạo lúc trước vậy.

Bạch Diệc Phi nhíu mày: "Giả mạo cũng không sao, chỉ cần người bị giả mạo không gặp nguy hiểm là được. Ngược lại nếu chúng ta không phát hiện ra sơ hở thì mới là nguy hiểm nhất".

Anh vừa nói xong thì mọi người trong phòng đều yên lặng.

Rất lâu sau Bạch Diệc Phi mới giãn lông mày: "Không cần suy nghĩ nhiều làm gì, cần làm cái gì thì cứ làm đó, đừng vì chuyện này mà nghi ngờ lẫn nhau".

"Đúng vậy, tất cả mọi người đều hiểu rõ nhau nên rất dễ dàng nhìn ra sơ hở", Trần Hạo cười nói.

Vừa dứt lời thì mọi người đều rôi rít gật đầu.

...

Ban đêm trên biển, bầu trời đầy sao, đây là cảnh tượng gần như không thể thấy được ở thành phố.

Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi không hiểu bọn họ đang nói chuyện gì nên đã ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Chu Khúc Nhi nhìn những ngôi sao trên trời rồi nhẹ nhàng thở dài.

"Sao vậy? Có chỗ nào khó chịu à?", Lý Tuyết thấy thế thì lo lắng hỏi.

Chu Khúc Nhi lắc đầu: "Chỉ là đột nhiên nghĩ thông một số chuyện, nên không còn âm ức như trước kia nữa".

"Có lẽ bị trói một lần nên càng trân trọng người luôn bên cạnh mình!"

Lý Tuyết nghe vậy thì im lặng không nói gì.

"Nói thật tớ cảm thấy mình rất may mắn", Chu Khúc Nhi thản nhiên nói, giọng điệu tràn đầy hoài niệm: "Kiếp này gặp được Tần Hoa chính là may mắn lớn nhất của tớ".

"Tuy hiện tại anh ấy vẫn đang nằm trên giường bệnh, nhưng nghĩ lại nếu không có Bạch Diệc Phi thì tớ cũng không có cơ hội gặp được anh ấy".

"Có lẽ tớ nên cảm ơn Bạch Diệc Phi một tiếng, cảm ơn anh ấy đã để cho tớ gặp Tần Hoa, cũng cảm ơn anh ấy đã báo thù cho Tần Hoa".

Lý Tuyết nở nụ cười thật lòng: "Ừ, tớ cũng sẽ trân trọng người bên cạnh mình".

Vừa dứt lời thì đột nhiên Lý Tuyết nghĩ đến Tần Sơn, người mà cô nhìn thấy trong cuộc tranh cử ban ngày, lúc đó Chu Khúc Nhi là giả, Chu Khúc Nhi thật không nhìn thấy Tần Sơn.

"Đúng rồi, hôm nay..."

Lý Tuyết chưa nói hết câu thì Chu Khúc Nhi đột nhiên bước chân đi qua bên trái.

"Khúc Nhi?"

Chu Khúc Nhi vừa đi vừa nói: "Hình như tớ nhìn thấy Tần Hoa! Là anh ấy!"

Nói xong Chu Khúc Nhi lập tức chạy vụt đi.

Lý Tuyết nghĩ rằng đó là Tần Sơn nên cũng vội đuổi theo, nhưng Chu Khúc Nhi chạy quá nhanh, đã chạy vào trong khoang thuyền, cô chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng loáng thoáng.

"Đứng lại!"

Phùng Tiên Tiên mặc lễ phục, cô ta quàng khăn choàng chắn trước mặt Lý Tuyết, sau đó giơ tay ngăn Lý Tuyết lại.

Lý Tuyết nhú mày, cô không có ấn tượng tốt gì với Phùng Tiên Tiên, một lần là ở hôn lễ của Diệp Hoan, một lần là ban ngày lúc lên thuyền, khi đó cô ta đã giễu cợt Bạch Diệp Phi, vì chuyện này nên cô cũng không thích Phùng Tiên Tiên.

"Cô Phùng có chuyện gì không?", Lý Tuyết lạnh nhạt hỏi.

Phùng Tiên Tiên thu tay lại, cô ta cầm khăn choàng chậm chọc nói: "Ôi trời, đây không phải bà Bạch sao?"

"À, quên mất, nhắc cô một câu nhé, đừng có gọi tôi là cô Phùng, phải gọi tôi là bà Diệp, biết không hả?"

Lý Tuyết không muốn nhiều lời với Phùng Tiên Tiên, cô còn phải đuổi theo Chu Khúc Nhi: "Bà Diệp, tôi còn có việc, xin phép đi trước".

"Haiz, từ từ đã, đi đâu mà vội mà vàng thế?", Phùng Tiên Tiên giơ tay ra cản Lý Tuyết lại lần nữa, cô ta nói: "Vội vã như thế hả, có phải đi tìm tình nhân không?"

Lý Tuyết dừng lại, hai mắt trong veo nhìn chằm chằm Phùng Tiên Tiên, cô lạnh nhạt nói: "Bà Diệp, làm ơn chú ý lời nói của mình".

"Sao hả? Bị tôi nói trúng rồi phải không? Tức giận à?", Phùng Tiên Tiên không để ý đến thái độ của Lý Tuyết chút nào, cô ta kiêu ngạo nói: "Chà chà, thật sự là nhìn không ra!"

"Cô cho rằng có tập đoàn Thủy Tinh trong tay thì Bạch Diệc Phi có thể trở thành chủ tịch liên minh doanh nghiệp hả?"

"Đừng có nằm mơ!"

"Còn cô nữa, có cái công ty con con mà cũng dám mặt dày đi tranh cử vị trí chủ tịch, đúng là không biết tự lượng sức mình!"

Lý Tuyết nắm chặt tay lại, cô hít một hơi thật sâu, cô không thềm cãi cộ với Phùng Tiên Tiên, cô còn đang lo cho Chu Khúc Nhi: "Những chuyện này không liên quan gì đến cô, tránh ra!"

Phùng Tiên Tiên cũng tức giận, cô ta quát lên: "Thái độ gì vậy hả? Dám lên mặt với tôi sao?"

Lý Tuyết căm tức nhìn cô ta: "Tôi nói lần cuối cùng, tránh ra!"

"Tôi không tránh đâu!", Phùng Tiên Tiên giống như muốn gây chuyện với Lý Tuyết, cô ta ghét Bạch Diệc Phi, đương nhiên cũng ghét luôn sang Lý Tuyết, hơn nữa người phụ nữ này còn xinh đẹp hơn cả cô ta nữa!

Lý Tuyết im lặng nhìn Phùng Tiên Tiên một lúc, có đôi khi người bị ép đến đường cùng cũng sẽ làm việc không giống với tác phong bình thường của mình, ví dụ như bây giờ.

"Chát!"

Lý Tuyết không chút do dự cho Phùng Tiên Tiên một bạt tai.

Phùng Tiên Tiên ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn của mình, ánh mắt hiện lên lửa hận ngút trời: "Cô dám đánh tôi?"

"Tại sao không dám đánh cô?", Lý Tuyết lạnh lùng nói: "Cô cho rằng mình là bà Diệc thì muốn làm gì cũng được sao?"

"Sự tôn trọng là do chính mình tạo ra, nếu cô không muốn được tôn trọng thì tôi cũng không cần phải khách sáo với cô làm cái gì!"

Phùng Tiên Tiên trợn to mắt, khuôn mặt vắn vẹo, cô ta không quan tâm Lý Tuyết đang nói gì, chỉ biết mình vừa bị đánh, cô ta không nuốt trôi được cục tức này, vì vậy Phùng Tiên Tiên đưa tay ra muốn đánh lại.

Lý Tuyết ở bên cạnh Bạch Diệc Phi đã lâu, cho dù không thật sự đánh nhau nhưng cũng được thấy nhiều, thế nên cô phản ứng rất mau lẹ, lập tức nắm lấy cổ tay của Phùng Tiên Tiên.

"Phùng Tiên Tiên, không ai hơn ai hết, bỏ cái thái độ kiêu ngạo của cô đi, nếu không có Diệp Hoan thì cô còn không được xách dép cho tôi đấy!", Lý Tuyết nói xong thì hất tay Phùng Tiên Tiên ra, sau đó đi thẳng về phía trước.

Phùng Tiên Tiên hoàn toàn choáng váng, đến khi phản ứng lại thì Lý Tuyết đã đi xa rồi.

"Lý Tuyết!", Phùng Tiên Tiên nghiến răng nghiến lợi, cô ta thề sớm muộn gì cũng sẽ trả lại cái tát ngày hôm nay!

...

Chu Khúc Nhi đuổi theo bóng người đó vào khoang thuyền, tầng này là cabin nghỉ ngơi, có phòng ở hai bên nhưng không có ai ở hành lang.

"Sao vậy chứ? Người đâu mất rồi?", Chu Khúc Nhi lo lắng đi dọc theo hành lang.

Đột nhiên cánh cửa phòng nghỉ ngơi bên cạnh Chu Khúc Nhi mở ra, một bàn tay to lớn duỗi ra, lập tức kéo lấy cánh tay của Chu Khúc Nhi, lôi cô ta vào trong.

"Á!"

Chu Khúc Nhi hoảng sợ kêu lên một tiếng, chuyện ban ngày còn làm cô ta sợ hãi, cô ta định giơ tay giã dựa, nhưng lại bị hai cánh tay đè lại, bên tai vang lên tiếng của của một người đàn ông.

"Xuyt, bình tĩnh".

Chu Khúc Nhi theo bản năng ngơ ngác một chút, cô ta ngẩng đầu lên, sau đó trợn to hai mắt: "Tần Hoa".

Người này không phải ai khác mà chính là Tần Sơn, anh ta đang mặc một bộ âu phục màu xanh nước biển.

Tần Sơn nhìn thấy sắc mặt kinh ngạc của Chu Khúc Nhi thì nhướng mày cười: "Người đẹp, có phải bị gương mặt đẹp trai của tôi quyến rũ rồi không?"

Chu Khúc Nhi nghe thấy thế thì cuối cùng cũng hoàn hồn lại, cô ta nhìn người giống hệt Tần Hoa trước mặt, cả người ngẩn ra, cô ta còn nghĩ Tần Hoa đang đứng trước mặt mình.

"Tần Hoa..."

Tần Sơn cười lưu manh, anh ta thả lỏng Chu Khúc Nhi ra, một tay nâng cằm của Chu Khúc Nhi lên: "Người đẹp, cô gọi Tần Hoa nào vậy? Tôi tên là Tần Sơn!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 520: Tần Sơn

Chu Khúc Nhi khựng lại: “Tần Sơn?”

Tần Sơn? Tần Hoa?

Ngoại hình giống hệt nhau, tên gần giống nhau, có phải giữa hai người họ có mối quan hệ...

Chu Khúc Nhi có chút ngơ ngẩn, cũng có chút kích động: “Anh...”.

Mà Tần Sơn lại không cho cô ta có cơ hội mở miệng, nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như vậy thì đương nhiên là phải tranh thủ ra tay chứ, cho nên anh ta cúi đầu xuống định hôn lên đôi môi hồng kia.

Hai mắt Chu Khúc Nhi trợn trừng, nhất thời quên mất cả phản ứng.

Lúc đôi môi kia sắp chạm vào môi của Chu Khúc Nhi thì đột nhiên cô ta cũng đã hoàn hồn đẩy mạnh Tần Sơn ra, tức tối nhìn chằm chằm anh ta: “Anh làm cái gì đó?”

Tần Sơn hơi ngẩn ra một lúc sau đó sắc mặt sa sầm: “Làm cái gì? Ông đây muốn ‘ăn’ cô!”

Dứt lời, Tần Sơn tiến lên hai bước vươn tay tóm lấy Chu Khúc Nhi.

Chu Khúc Nhi vô cùng kinh hãi, trong lúc hoảng loạn theo phản xạ giơ chân lên muốn tấn công vào đùi quần của Tần Sơn, Tần Sơn dường như đã đoán được từ trước nên nhấc chân chặn lại đòn tấn công của Chu Khúc Nhi.

“Thả tôi ra!”, cổ tay của Chu Khúc Nhi bị Tần Sơn giữ chặt, cả người đều bị giam ở giữa cánh cửa với thân thể của Tần Sơn.

Tần Sơn cười bỉ ổi vuốt ve khuôn mặt Chu Khúc Nhi: “Là cô tự đến trên vào tôi, bây giờ lại muốn tôi thả cô ra, trên đời này làm gì có chuyện dễ

dàng như vậy?”

Chu Khúc Nhi nhìn vào khuôn mặt giống hệt với Tần Hoa đang nở nụ cười lưu manh khiến cô ta bất giác nhú mày.

“Anh là ai?”, Chu Khúc Nhi đè nén lại cơn buồn nôn hỏi.

Tần Sơn hơi nhướng mày: “Cô đuổi theo tôi đến tận đây mà lại không biết tôi là ai?”

“Anh...”.

“Đừng nói nhảm nữa, sướng trước rồi nói sau!”, Tần Sơn đã hết kiên nhẫn rồi, nói xong bèn cúi người xuống hôn Chu Khúc Nhi.

Chu Khúc Nhi kháng cự kịch liệt, đôi mắt loé lên tranh thủ lúc này thúc mạnh đầu gối vào chỗ bộ phận quan trọng nào đó của Tần Sơn.

“A! Mẹ kiếp!”

Tần Sơn đau đến mức lùi lại hai bước ôm chặt lấy chỗ yếu đuối nhất của mình, khuôn mặt cực kỳ vặn vẹo.

Chu Khúc Nhi thấy vậy lập tức xoay người chạy ra ngoài.

...

Chu Khúc Nhi vừa mới ra khỏi cửa liền trông thấy Lý Tuyết vừa tìm đến.

“Mau chạy!”, Chu Khúc Nhi liếc mắt nhìn cánh cửa của gian phòng phía sau, sau đó kéo tay Lý Tuyết chạy về phía phòng nghỉ của mình.

Lý Tuyết chẳng hiểu mô tê gì cho nên cũng chạy theo, đợi đến khi chạy về trong phòng của mình rồi mới thở hồng hộc hỏi: “Khúc Nhi, làm sao thế?”

Chu Khúc Nhi ngồi trên ghế hơi hơi thở gấp, tâm trạng của cô ta vẫn còn đang chìm đắm trong căn phòng của Tần Sơn nên không trả lời câu hỏi của Lý Tuyết.

Lý Tuyết đi qua ngồi xuống bên cạnh rót cho hai người mỗi người một cốc nước, sau đó hỏi lại lần nữa: “Khúc Nhi, làm sao vậy? Lúc nãy cậu...”.

Lời ra đến cửa miệng rồi cũng không biết phải nói tiếp thế nào, mới vừa rồi Khúc Nhi nói đã nhìn thấy Tần Hoa. Lý Tuyết có thể khẳng định đó chính là Tần Sơn, nhưng mà lúc nãy Chu Khúc Nhi lại mới chạy từ căn phòng kia ra, trước đó đã xảy ra chuyện gì?

Chu Khúc Nhi theo phản xạ cầm lấy cốc nước uống cạn, sau khi ổn định lại tinh thần mới nói: “Mình gặp được một người giống hệt Tần Hoa, lần này thì mình đã nhìn rõ rồi, không phải là ảo giác nữa”.

“Mình biết”, Lý Tuyết nhàn nhạt trả lời: “Bọn mình cũng nhìn thấy rồi”.

Chu Khúc Nhi ngẩn ngơ nhìn Lý Tuyết.

Lý Tuyết giải thích nói: “Lúc mà cậu bị bắt, cái người tên Tần Sơn kia cũng tham gia tranh cử, cũng bởi vì thế nên lúc ấy bọn mình mới nhận ra người đóng vai cậu là giả”.

“Là anh ta!”, Chu Khúc Nhi nhớ lại cái người lúc nãy nói mình tên là Tần Sơn: “Tuyết Nhi, bọn họ có quan hệ gì? Tên gần giống mà vẻ bề ngoài cũng giống nhau, có phải là...”.

Lý Tuyết lắc đầu: “Bạch Diệc Phi đã cử người đi điều tra rồi”.

Chu Khúc Nhi ôm ngực, nói không rõ cảm xúc trong lòng của mình là gì, nơi sâu thẳm trong nội tâm mình cô ta vẫn luôn khát vọng Tần Hoa có thể tỉnh lại giống như trước đây, cho nên lần đầu tiên khi cô ta trông thấy Tần Sơn liền cho rằng anh ta thực sự chính là Tần Hoa.

Nhưng mà, cô ta cũng biết rất rõ rằng Tần Hoa hiện tại vẫn đang nằm trong bệnh viện không thể nào đứng trước mặt cô ta như vậy.

Thực tế chứng minh, anh ta quả thực không phải là Tần Hoa mà là Tần Sơn.

Tần Hoa và Tần Sơn có khả năng là anh em sinh đôi không?

Nhưng cô ta lại nhớ Tần Hoa từng nói bố mẹ của anh ta đều không còn nữa rồi, anh ta đã đi theo sự phụ mình từ khi còn rất nhỏ, sau đó sự phụ mất đi thì anh ta đã không còn người thân nào nữa cho đến khi gặp được Bạch Diệc Phi.

Từ trước đến giờ Tần Hoa chưa từng nói đến việc mình còn có một người anh em sinh đôi.

Bây giờ Chu Khúc Nhi rất muốn biết được kết quả điều tra, rất muốn xác định mối quan hệ giữa Tần Sơn và Tần Hoa, nếu thực sự như những gì cô nghĩ thì Tần Hoa sẽ có thêm một người thân nữa!

Nếu là như vậy, có khi nào có thể kích thích Tần Hoa khiến cho anh ta tỉnh lại không?

Cho dù chỉ là tỉnh lại, cho dù là không thể đứng lên được nữa thì Chu Khúc Nhi cũng bằng lòng.

Nghĩ đến đây, Chu Khúc Nhi không kiềm chế được cơ thể mà bắt đầu run rẩy.

Lý Tuyết làm sao mà không hiểu được suy nghĩ của Chu Khúc Nhi, thấy vậy nên vỗ nhẹ lên vai cô ta, âm thầm an ủi.

...

Sáng sớm, mặt trời dần lên cao, mọi người trên du thuyền cũng lục tục thức dậy.

Một ngày mới bắt đầu, vòng tranh cử mới cũng được khởi động.

Vòng tranh cử thứ hai yêu cầu một trăm tuyển thủ tham gia phải lần lượt lên đài phát biểu ý kiến về triển vọng phát triển cùng với kế hoạch quy

hoạch doanh nghiệp của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp trong tương lai v.v...

Theo thứ tự, một trăm tuyển thủ lần lượt lên đài.

Không bao lâu sau đến lượt Liễu Chiêu Phong.

Liễu Chiêu Phong lên đài chỉ nói duy nhất một câu: “Tôi từ bỏ quyền tranh cử”.

Nói xong, bên dưới khán đài mọi người ồn ào rộ lên, nhưng sau đó lại thấy điều này hợp lý, Liễu Chiêu Phong đã mất đi sự trợ giúp từ tập đoàn Diệp Thị, cũng không còn sự hợp tác của Vương Lô nên đã chẳng còn cơ hội chiến thắng nữa rồi.

Liễu Chiêu Phong nói xong liền đi thẳng ra ngoài, rời khỏi sảnh chính.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyệt thấy vậy đều liếc nhìn nhau nhưng cả hai không ai nói gì.

Chẳng bao lâu sau lại đến Diệp Hoan lên đài.

Diệp Hoan đứng trên khán đài rất tự tin nói: “Nếu như tôi chiến thắng và trở thành chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, tôi sẽ mang đến cho mọi người nhiều lợi ích hơn nữa”.

“Ví dụ như giảm tỷ lệ phí nộp của doanh nghiệp cho Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, dù sao thì nhà họ Diệp cũng không thiếu tiền”.

“Lại ví dụ như, tôi có thể sử dụng nguồn lực của nhà họ Diệp để mang đến nhiều tiện ích hơn cho mọi người”.

Lời của Diệp Hoan rất trực tiếp cũng rất hữu hiệu, dù gì ai cũng rõ thực lực của nhà họ Diệp cho nên gã có tư cách để nói những lời này.

Chẳng thế mà Diệp Hoan vừa dứt lời thì đã nhận được một tràng pháo tay của tất cả mọi người.

Lúc Diệp Hoan bước xuống khán đài còn cố ý liếc mắt nhìn sang phía Bạch Diệc Phi, trong ánh mắt mang đầy sự tự tin đã nắm chắc phần thắng trong tay và sự khinh thường Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi chẳng thêm để tâm bởi vì người tiếp theo lên đài chính là anh.

Sau khi Bạch Diệc Phi lên đài, anh háng giọng rồi từ tốn nói: “Tôi tin là mọi người đều biết tôi từng là chủ tịch của tập đoàn Hải Tước, mọi người có thể đi hỏi bất kỳ ai, khi Hải Tước gặp phải khó khăn những người luôn ở lại hỗ trợ giúp đỡ cho Hải Tước họ được nhận những đãi ngộ gì”.

“Tôi biết thực lực của mình không hơn được tập đoàn Diệp Thị, nhưng không sao cả, tôi có tự tin”.

“Còn về lợi ích, nói thực tôi không phải là người thích ba hoa, tôi chỉ có thể nói rằng việc mà tôi có thể làm thì tôi sẽ cố gắng hết sức để làm được, nếu như tôi không làm được thì cũng sẽ đưa một tấm séc trắng cho người ta”.

“Cảm ơn mọi người”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi cúi người chào rồi bước xuống khỏi khán đài.

Những lời này của Bạch Diệc Phi không hề nhận được sự hưởng ứng của quá nhiều người, cả sảnh chỉ có lác đác vài người vỗ tay cho anh.

Bạch Diệc Phi cũng không quá để tâm đến điều này, bây giờ ngoài Diệp Hoan ra thì anh chính là người có sức cạnh tranh lớn nhất, đương nhiên anh phải coi Diệp Hoan là đối thủ của mình, còn những người khác thì anh đã chẳng quan tâm đến nữa.

Diệp Hoan cười lạnh một tiếng: “Không biết tự lượng sức!”

Lần lượt sau đó lại có một đám người nữa lên đài phát biểu cho tới khi đến lượt Lý Tuyết.

Lý Tuyết hít sâu một hơi sau đó bước lên khán đài.

“Tôi biết thực lực của mình kém nhất trong tất cả những người ở đây, cũng biết bản thân mình không có cơ hội để thắng cử chức chủ tịch này, điều mà tôi muôn nói là, tôi sẽ cố gắng hết sức để làm được những việc mà tôi có thể làm”.

“Cảm ơn đã ủng hộ”.

Nói xong, Lý Tuyết bước xuống khán đài.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy Lý Tuyết bình thản như vậy thì cũng hơi bất ngờ, đồng thời cũng cảm thấy trái tim mình nóng rẫy, nhìn mà xem, vợ của anh cho dù là yếu đuối cũng có khí thế như vậy, không hề kém chút nào so với những người khác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 521: Người Phụ Nữ Rơi Xuống Biển

Bạch Diệc Phi ngượng ngùng sờ chóp mũi sau đó quay đầu tiếp tục xem người khác phát biểu.

Bởi vì số lượng người đã ít hơn nhiều nên vòng tranh cử hôm nay kết thúc sớm hơn so với ngày hôm qua.

Đợi đến sau khi ứng cử viên cuối cùng kết thúc bài phát biểu, Hứa Xương đứng dậy nhận micro nói: “Bây giờ bắt đầu bỏ phiếu, sau khi bỏ phiếu chúng tôi sẽ tiến hành kiểm phiếu và thống kê, sau nửa tiếng sẽ có kết quả”.

Nói xong, mọi người bắt đầu tiến hành bỏ phiếu.

Thực ra việc bỏ phiếu rất đơn giản, bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển rất nhanh cho nên chỉ cần nhớ số hiệu mà bên Hiệp hội liên minh doanh nghiệp cấp cho người được bỏ phiếu, sau đó nhập số này vào máy bỏ phiếu là được, phần còn lại chính là việc kiểm kê số phiếu được bầu chọn.

Nửa tiếng thời gian trôi qua rất nhanh, kết quả cũng đã có.

Không ngoài dự đoán, Diệc Hoan đứng thứ nhất với hơn một trăm năm mươi phiếu bầu.

Bạch Diệc Phi đứng thứ hai với một trăm lẻ năm phiếu.

Người khiến cho mọi người bất ngờ nhất chính là Lý Tuyết, cô lại có hơn năm mươi phiếu bầu.

Còn về những người khác thì chỉ nhận được số phiếu bầu rải rác không có gì đáng phải lo lắng.

Đợi sau khi kết quả được tuyên bố, Hứa Xương lại nói: “Vòng tranh cử thứ hai kết thúc tại đây, vòng ba sẽ được tiếp tục diễn ra vào ngày mai”.

“Tối nay, để mọi người được nghỉ ngơi thư giãn, tại sảnh chính sẽ chuẩn bị một vài chương trình giải trí, hy vọng mọi người nhiệt tình tham gia”.

Lời nói vừa xong thì có nhân viên bảo vệ hốt hoảng xông vào kêu âm lên: “Không xong rồi, có người rơi xuống nước rồi!”

Nghe thấy tiếng kêu này, mọi người lần lượt đứng bật dậy, có người thì hiếu kỳ, có người thì kinh hoàng, có người thì sợ hãi.

Bất kể là cảm xúc gì, tất cả mọi người đều ra khỏi sảnh chính đi lên boong tàu.

Trên mặt biển mênh mông không thấy bến bờ, có một chiếc du thuyền năm sao khổng lồ nhưng so sánh với đại dương này thì con thuyền cũng chỉ như một chiếc lá mà thôi, mà cách không xa chỗ con thuyền còn có một bóng người nhỏ bé.

Là bóng của một người phụ nữ, bóng dáng này so sánh với con thuyền vốn đã trở nên vô cùng nhỏ bé, càng không thể sánh được với đại dương mênh mông này.

“Là một người phụ nữ! Cô ta làm sao mà lại rơi xuống vậy?”

“Hình như là bị gió thổi bay xuống!”

“Không phải còn có lan can tàu chắn lại à? Gió mà cũng thổi bay được cả người xuống biển?”

“Anh bị ngu à, chắc chắn là cô ta không đứng vững nên mới bị rơi xuống nước chứ!”

Mọi người thảo luận sôi nổi nhưng không ai có ý định đi cứu người.

Do khoảng cách khá xa, mọi người không nhìn ra người bị rơi xuống biển là ai cho nên đều chỉ đứng đó nhìn.

Bạch Diệc Phi cũng đang đứng nhìn, lại liếc mắt nhìn sang Lý Tuyết bên cạnh mình, trong lòng cũng yên tâm hơn rất nhiều.

“Không đúng, Khúc Nhi đâu?”, Bạch Diệc Phi đột nhiên nhớ đến Chu Khúc Nhi, cả ngày hôm nay chưa trông thấy Chu Khúc Nhi.

Lý Tuyết ngẩn ra, sắc mặt cũng thay đổi: “Cậu ấy nói là cậu ấy không được khoẻ nên nghỉ ngơi suốt trong phòng”.

“Đi xem xem cô ấy có còn trong phòng hay không”, sắc mặt Bạch Diệc Phi nghiêm túc, quay ra nói với Trần Hạo.

Trần Hạo lập tức quay người chạy về khu phòng nghỉ.

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết đã nghiêm trọng hơn rất nhiều, bọn họ đang lo sợ Chu Khúc Nhi không cẩn thận ngã xuống biển.

Đúng vào lúc này, đột nhiên có một người xông ra.

“Tôm” một tiếng nhảy thẳng xuống biển.

Cảnh này khiến cho tất cả mọi người đứng đó sợ chết khiếp.

“Ôi mẹ kiếp! Cứ thể nhảy thẳng xuống luôn rồi!”

“Mẹ ơi, đây không phải là bể bơi đâu!”

“Anh ta không sợ chết à?”

Đây là biển, là đại dương thực sự, hơn nữa vị trí của bọn họ còn cách bờ biển rất xa, hầu như không có cơ hội để nhận được cứu viện.

Không nghi ngờ, người này quả là cực kỳ dũng cảm.

Khi Bạch Diệc Phi nhìn thấy rõ người nhảy xuống biển thì cực kỳ ngạc nhiên: “Tần Sơn!”

Lý Tuyết cũng ngạc nhiên không kém, không ngờ được lại là Tần Sơn.

Giờ khắc này, Bạch Diệc Phi có một dự cảm không lành, cho dù đối phương là Tần Sơn, nhưng kiểu không chút do dự nào nhảy xuống nước

cứu người như vậy khiến cho anh bất giác nghĩ đến người phụ nữ bị rơi xuống biển chính là Chu Khúc Nhi.

Lý Tuyết dường như cũng nghĩ đến những điều này nên sắc mặt càng trở nên khó coi.

Đúng vào lúc này, phía sau lưng truyền đến âm thanh quen thuộc: “Làm sao thế? Sao mà đứng vậy hết lại ở đây thế?”

“Khúc Nhi?”

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết đồng thời quay người, sau khi nhìn thấy là Chu Khúc Nhi thì cả hai đã lập tức thở phào.

Nói như vậy, người bên dưới biển không phải là Chu Khúc Nhi, vậy Tần Sơn nhảy xuống...

Cũng không đúng, Tần Sơn cũng không quen Chu Khúc Nhi, hoặc có lẽ là anh ta tốt bụng muốn cứu người?

Lý Tuyết kéo tay Chu Khúc Nhi, nhường cho cô một chỗ đứng rồi lo lắng nói: “Có người rơi xuống nước, bọn mình đều không thấy cậu đâu cả cứ nghĩ là cậu, mình sợ chết khiếp, may mà không phải cậu”.

Chu Khúc Nhi nghe vậy thì bám vào lan can: “Yên tâm, mình còn lâu mới bắt cần như vậy!”

Lúc này Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Lúc này Tuyết Nhi nói cô đang nghỉ ngơi? Không nhìn thấy Trần Hạo à?”

“Không thấy?”, Chu Khúc Nhi lắc đầu.

Bạch Diệc Phi bảo Trần Hạo đi không lâu thì Chu Khúc Nhi đã đến rồi, nói như vậy tức là hai người họ không hề gặp nhau, cũng tức là Chu Khúc Nhi không hề nghỉ ngơi ở trong phòng.

Chu Khúc Nhi hơi khựng lại, sa sầm mặt trả lời: “Phùng Tiên Tiên gọi tôi đến phòng của cô ta”.

Lời vừa dứt, ánh mắt Bạch Diệc Phi hơi loé lên liếc mắt nhìn Chu Khúc Nhi một cái sau đó lại cụp mắt xuống hỏi: “Cô ta không làm khó cô cái gì chứ?”

“Không có”.

“Vậy thì tốt”.

Chu Khúc Nhi dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Bạch Diệc Phi nhưng không nhìn ra cái gì cả chỉ đành nhìn về phía mặt biển: “Vậy ai đi cứu người rồi? Ý, anh ta...”.

“Là Tần Sơn”, Lý Tuyết trả lời.

Chu Khúc Nhi ồ một tiếng, nghĩ đến ngày hôm qua suýt chút nữa đã bị Tần Sơn giở trò khiếm nhã thì sắc mặt liền trở nên khó coi.

Ở bên kia, Hứa Xương nhìn thấy Tần Sơn nhảy xuống cứu người bèn lập tức dặn dò: “Mau, mau thả thuyền cứu hộ xuống”.

Trên đại dương không có bờ đê lên, Tần Sơn cứu người cũng không có tác dụng gì, bắt buộc phải sử dụng thuyền cứu hộ mới vớt được người lên.

...

Tần Sơn sau khi nhảy xuống biển thì nhanh chóng bơi về phía bóng người đang giãy dụa.

Tần Sơn bơi đến càng gần, người phụ nữ kia giãy dụa càng yếu dần, đến khi Tần Sơn bơi đến trước mặt thì cô ta hoàn toàn không còn giãy dụa nữa.

Tần Sơn vội vàng vớt người phụ nữ kia kéo vào trong lòng mình để cô ta dựa lên trên người mình sau đó còn nói một câu: “Cố gắng lên”.

Sau đó lời vừa dứt, người phụ nữ vốn dĩ đang nhắm mắt như hôn mê đột nhiên có động tác.

Chỉ thấy đôi tay trắng nõn bên dưới mặt nước đang cầm một con dao nhỏ đâm mạnh vào phần bụng dưới của Tần Sơn, mà chủ nhân của con dao cũng mở bừng mắt ra, trong ánh mắt mang theo sự độc ác.

“Con mẹ nó!”

Tần Sơn không hề nghĩ rằng một người phụ nữ đã rơi xuống nước rồi mà còn có thể làm ra hành động như vậy, anh ta hầu như không hề phòng bị.

Trong phút chốc, máu tươi tràn ra nhuộm đỏ nước biển xung quanh.

Tần Sơn lập tức đẩy người phụ nữ trong lòng mình ra, sau khi nhìn thấy gương mặt cô ta thì phát hiện đó là một người phụ nữ đẹp nhưng đáng tiếc, không quen!

Người phụ nữ đã không còn giãy dụa như lúc nãy nữa mà đang nổi trên mặt nước, trên mặt nở nụ cười vắn vẹo nhìn về phía Tần Sơn, nhưng đúng vào lúc cô ta nhìn rõ gương mặt của anh ta thì ngậy ra: “Anh là ai?”

Tần Sơn ôm vết thương trên bụng, đẩy đầu lưỡi sang bên má cười gian nói: “Người đẹp à, cô thật không phúc hậu!”

Người phụ nữ thấy vậy thì biết mình đã giết nhầm mục tiêu, tức khắc đánh mặt lại, để tránh ngộ nhỡ xảy ra việc ngoài ý muốn, người đàn ông này không thể sống!

Rất nhanh, người phụ nữ bơi sang chỗ Tần Sơn, ý đồ đâm thêm một dao nữa để tiễn anh ta về tây thiên.

Tần Sơn thấy vậy thì ánh mắt trầm xuống, anh ta thực sự đã bực mình: “Con mẹ nó! Còn đến nữa à! Tưởng ông đây dễ ăn hiếp à?”

Lời vừa dứt, Tần Sơn ngửa người về phía sau, gior chân đạp trúng người phụ nữ đang bơi đến.

“A!”

Người phụ nữ hét thảm sau đó bị Tần Sơn đá cho văng ra xa, lại thêm lúc này giấy dũa mắt khá nhiều sức nên bây giờ không còn sức để nổi lên nữa, cơ thể cô ta dần dần chìm xuống đáy biển.

Tần Sơn thấy vậy thì cười nham hiểm, bơi qua rồi lại cho cô ta thêm một đạp nữa khiến người phụ nữ kia chìm xuống nhanh hơn.

Bởi vì người phụ nữ đã uống mấy ngụm nước biển nên bị sặc, hai mắt trợn trừng, cảm giác sợ hãi của sự chết chóc khiến cô ta không ngừng giấy dũa, đáng tiếc cô ta đã không còn nhiều sức lực nữa rồi.

Lúc này, con thuyền cứu hộ cũng bơi đến, bên trên có bốn năm người.

Tần Sơn thấy vậy thì tưởng là mình được cứu ai ngờ sau khi trông thấy sắc mặt của bọn họ thì đột nhiên hiểu ra: “Con mẹ nó! Bọn chúng là cùng một bọn với nhau!”

Rất nhanh, thuyền cứu hộ đã bơi đến trước mặt Tần Sơn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 522: Dẫn Dụ

“Có chuyện gì vậy? Không phải đi cứu người à? Tại sao lại đánh nhau?”

Nhiều người đã phát hiện ra hai người cách đó không xa đang đánh nhau.

Mọi người thấy thế đều rất bối rối, không phải là đi cứu người sao?

Chuyện này là thế nào vậy?

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này thì mới chợt hiểu ra gì đó.

Vừa rồi Chu Khúc Nhi nói Phùng Tiên Tiên gọi Chu Khúc Nhi đến nói chuyện phiếm, cùng lúc đó có người bị rơi xuống nước, ở khoảng cách này không thể nhìn rõ mặt người kia, hơn nữa đối phương còn đưa lưng về phía mọi người, cho nên rất dễ nghĩ rằng người rơi xuống nước chính là Chu Khúc Nhi.

Chu Khúc Nhi là bạn thân của Lý Tuyết, Bạch Diệc Phi không thể lơ mà không cứu.

Sau đó khi Bạch Diệc Phi xuống dưới nước cứu người thì người phụ nữ ở dưới nước sẽ có thời cơ tốt nhất để ra tay giết anh.

Nhưng mà Phùng Tiên Tiên không ngờ rằng Bạch Diệc Phi sẽ không xuống dưới, mà người xuống dưới là Tần Sơn.

Bây giờ Bạch Diệc Phi đang là mục tiêu chỉ trích của mọi người, anh sẽ không ngốc đến mức nhảy xuống cứu người mà không biết rõ tình hình, thế nên Tần Sơn đã nhảy xuống trước.

Mà Chu Khúc Nhi cũng được thả ra.

Sau khi nghĩ đến những điều này thì Bạch Diệc Phi không khỏi cười lạnh, đúng là một mưu kế hay!

Nhưng sau khi Bạch Diệc Phi suy nghĩ xong thì cũng không làm gì hết, anh làm như không có việc gì, tiếp tục đứng xem.

Có mấy người ở đây vội vàng nhảy xuống biển, bơi đến cứu đám người đang đánh nhau kia.

Hơn mười phút sau, một người bò lên trên thuyền cứu nạn, lái thuyền cứu hộ về.

...

Thuyền cứu hộ được kéo lên, Tần Sơn được sự trợ giúp của một vài người ôm bụng leo lên.

Hứa Xương đứng ở một bên nhìn thấy dáng vẻ này của Tần Sơn thì giật mình: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Tần Sơn đang cực kỳ khó chịu: “Làm sao ông đây biết được?”

“Chết tiệt, nếu sớm biết như vậy thì ông đây đã không làm chuyện tốt rồi! Mẹ nó!”

Hứa Xương thấy vậy thì mặt mày lạnh tanh, cuối cùng cũng không hỏi nhiều, chỉ cho người nhanh chóng băng bó cho Tần Sơn.

Chu Khúc Nhi và mấy người khác sau khi nhìn thấy cảnh này thì cũng có cảm xúc phức tạp lẫn lộn, dù sao Tần Sơn cũng có khuôn mặt giống hệt với Tần Hoa.

Bạch Diệc Phi nhíu mày, Tần Sơn ngoại trừ có dáng dấp bên ngoài giống Tần Hoa thì những phương diện khác lại hoàn toàn khác nhau.

Sự kiện rơi xuống nước kết thúc khi Tần Sơn băng bó xong, mọi người lần lượt về phía đại sảnh, hoặc trở về phòng mình.

Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi trở về phòng, Bạch Diệc Phi nhìn thấy Tần Sơn ở cách đó không xa thì nghĩ ngợi một chút rồi đi theo.

Tần Sơn lên trên boong tàu, bởi vì vòng thứ hai của cuộc tranh cử đã kết thúc nên người trên boong tàu rất nhiều, anh ta đi lướt qua đám người, một lúc sau đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Bạch Diệc Phi không nhìn thấy người nữa thì nhú mày, thôi bỏ đi, dù sao cũng không phải Tần Hoa, cho nên anh cũng không có ý định đi tìm nữa.

Lúc này một đôi tay từ phía sau lưng khoác lên bả vai của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi giật mình, anh xoay người lại thì nhìn thấy Tần Sơn đã biến mất, vì thế anh lập tức thu cánh tay đang chuẩn bị tấn công đối phương lại.

Tần Sơn không bỏ sót sự thay đổi từ ánh mắt Bạch Diệc Phi, sắc mặt anh ta trầm xuống, rồi thấp giọng nói: “Theo dõi ông đây hả? Anh cùng một nhóm với những người kia sao?”

Những người kia đương nhiên là chỉ người phụ nữ rơi xuống nước và mấy người trên thuyền cứu nạn.

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Không phải”.

Tần Sơn nghe thấy vậy thì dò xét Bạch Diệc Phi một lượt: “Nếu không phải vậy thì đi theo tôi làm gì? Anh biết tôi hả?”

Trầm ngâm một giây thì Tần Sơn giật mình nói: “Ồ, anh chính là chủ tịch tập đoàn Hầu Tước kia sao, bây giờ lại là chủ tịch tập đoàn Thủy Tinh đúng không? Anh tên là Bạch Diệc Phi!”

“Tôi chưa từng tiếp xúc với anh, anh đi theo tôi có mục đích gì?”

Bạch Diệc Phi yên lặng nhìn Tần Sơn một lát, sau đó nhẹ nhàng trả lời: “Tôi không có theo dõi anh”.

“Mẹ nó!”, Tần Sơn tức giận hừ một tiếng: “Tôi nhìn thấy anh đang tìm người, không phải đi theo ông đây thì là gì?”

Bạch Diệc Phi: “...”

“Xin lỗi, tôi nhận lầm người”, Bạch Diệc Phi nhẹ nhàng trả lời.

Tần Sơn sờ cằm: “Anh nhận lầm người sao? Tôi đẹp trai ngời ngời thế này mà anh cũng nhận lầm hả?”

Bạch Diệc Phi im lặng xoay người rời đi.

Tần Sơn ở phía sau hét lên: “Này, tôi nói không đúng sao? Hả!”

Bạch Diệc Phi vốn muốn tìm hiểu thân phận của Tần Sơn một chút, nhân tiện xem thử anh ta có quan hệ gì với Tần Hoa không, nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ tự luyện và du côn của Tần Sơn thì Bạch Diệc Phi cảm thấy không còn hứng thú nữa.

Rất nhanh màn đêm buông xuống.

Hứa Xương nói sẽ có hoạt động vào buổi tối, đến khi mọi người biết đó là hoạt động gì thì lập tức sôi trào.

Đại hội đấu giá!

Hoạt động được liên minh doanh nghiệp tổ chức này đã được mọi người vô cùng hưởng ứng, hơn nữa trên du thuyền này đều là ông chủ lớn cả, cho nên gần như bọn họ đều tham gia đại hội đấu giá này.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết cùng mấy người khác cũng không ngoại lệ, sau khi đến thời gian thì họ cũng đi tới đại sảnh.

Sau khi người dẫn chương trình làm nóng bầu không khí thì buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Hội đấu giá nào cũng có đồ cổ tranh chữ, hoặc là châu báu ngọc ngà, Bạch Diệc Phi không hứng thú với những cái này.

Lý Tuyết dường như cũng không hứng thú lắm, hai người lặng lẽ nói chuyện.

Sau nửa giờ trôi qua, Bạch Diệc Phi đột nhiên nhìn thấy Phùng Tiên Tiên đứng lên nhìn xung quanh một chút, sau đó nhanh chóng ra ngoài đại sảnh.

Thấy vậy ánh mắt của Bạch Diệc Phi lóe lên, anh lập tức nói với Lý Tuyết: “Anh đi ra ngoài một chút”.

Lý Tuyết gật đầu, không có hỏi nhiều.

Bạch Diệc Phi cũng không lo lắng cho sự an nguy của Lý Tuyết mấy, nơi này có nhiều người, với lại Bạch Hổ và Từ Lăng cũng ở đây.

“Bảo vệ vợ tôi”, Bạch Diệc Phi nói với Bạch Hổ và Từ Lăng.

Bạch Hổ và Từ Lăng gật đầu.

Bạch Diệc Phi đi ra ngoài đại sảnh, anh nhìn thấy Phùng Tiên Tiên nên lập tức đi theo.

Sở dĩ anh đi theo Phùng Tiên Tiên ra ngoài là vì muốn cảnh cáo Phùng Tiên Tiên đừng nhiều chuyện, nếu không anh cũng không ngại xử lý cô ta trên du thuyền, dù sao cũng không có ai biết.

Nhưng mà sau khi Phùng Tiên Tiên dừng lại thì Bạch Diệc Phi nhìn thấy Diệp Hoan.

Bởi vì tất cả mọi người đều tham gia đấu giá nên ở trên boong tàu không có ai cả.

Ở bên trong góc khuất có một bàn trà nhỏ, trên bàn đặt hai ly rượu vang, mà người ngồi bên cạnh lại là Diệp Hoan.

Ở sau lưng Diệp Hoan còn có hai vệ sĩ mặc áo đen đang đứng lặng lẽ ở đó.

Bạch Diệc Phi nhìn Diệp Hoan một chút, rồi lại nhìn Phùng Tiên Tiên, anh đột nhiên cười một tiếng, thì ra là cố ý dẫn anh tới đây.

Diệp Hoan cũng biết Bạch Diệc Phi đã tới, nhưng gã không quay đầu lại mà chỉ nhìn chăm chăm vào bầu trời đầy sao, sau đó khoát tay nói: “Tất cả đi xuống đi!”

“Còn em thì sao?”, Phùng Tiên Tiên lên tiếng hỏi.

Diệp Hoan không nhìn Phùng Tiên Tiên, gã thản nhiên nói: “Anh muốn một mình nói chuyện cùng anh ta”.

Ý không cần nói cũng biết.

Phùng Tiên Tiên nhìn thấy hai vệ sĩ đã rời đi thì có chút không cam lòng, cô ta trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó mới xoay người rời đi.

Khi mọi người đã đi hết thì Diệp Hoan mới xoay người lại chào hỏi Bạch Diệc Phi: “Ngồi xuống uống ly rượu đi?”

Nói xong Diệp Hoan đẩy một ly rượu vang khác về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không nhúc nhích, anh chỉ thản nhiên nói: “Anh định nói cái gì?”

Diệp Hoan thấy anh không cử động thì cũng không quan tâm, mà chỉ trả lời: “Thực sự xin lỗi, vợ tôi lại gây phiền toái cho anh rồi”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì im lặng một lúc rồi mới cười nhạt nói: “Thứ cho tôi nói thẳng, lấy điều kiện của anh thì anh có thể cưới bất kỳ người phụ nữ nào, vì sao hết lần này tới lần khác lại cưới một người phụ nữ ngu xuẩn như vậy?”

Diệp Hoan không quan tâm đến lời nói của Bạch Diệc mà còn tán đồng nói: “Anh nói đúng”.

Bạch Diệc Phi nhíu mày: “Vậy thì tại sao anh còn...”

Diệp Hoan bắt lức, gã uống một ngụm rượu vang rồi mới thản nhiên nói: “Bất đắc dĩ thôi”.

Dứt lời thì Bạch Diệc Phi càng thêm tò mò về Diệp Hoan, anh dứt khoát ngồi xuống, bộ dạng rửa tai lắng nghe.

Diệp Hoan lại nhấp một ngụm rượu vang, sau đó mới mở miệng nói: “Chẳng lẽ anh không phát hiện trong hôn lễ của tôi không có bố mẹ sao?”

Bạch Diệc Phi khẽ giật mình, Diệp Hoan không nói thì không biết, nhưng khi gã vừa nói xong thì anh mới kịp phản ứng, lúc ấy bởi vì cứu Long Linh Linh nên anh cũng không chú ý nhiều như vậy, bây giờ nhớ lại thì đúng là không thấy bố mẹ của Diệp Hoan.

“Tại sao?”, Bạch Diệc Phi tò mò hỏi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 523: Chuyện Cũ

Diệp Hoan đặt ly rượu xuống, gã nhìn sao trời và biển lớn, giọng nói cũng mang đậm nỗi buồn.

“Nhà họ Diệp có tổng cộng bốn người anh em”.

“Bố tôi là con cả, đã được định sẵn là người thừa kế tiếp theo của nhà họ Diệp”.

“Nhưng sau khi ông tôi lui về thì bố tôi lại bị tai nạn giao thông, trở thành người bại liệt, mẹ tôi vì chịu đả kích như vậy nên cũng tiêu tụy đi nhiều”.

“Không lâu sau ông tôi cũng mắc bệnh!”

“Haiz...”

“Trong một tháng ngắn ngủi mà mọi thứ đều ập đến, có phải quá trùng hợp rồi không?”

Nói xong thì Bạch Diệc Phi gật đầu: "Đúng vậy”.

Thật ra trong lòng Bạch Diệc Phi rất rõ ràng, đây cơ bản không phải là trùng hợp, mà là có người sắp tâm hãm hại.

Một gia tộc lớn như nhà họ Diệp thì tranh đoạt vị trí người thừa kế cũng giống như tranh đoạt ngôi vua thời cổ đại vậy, bọn họ bất chấp máu mủ ruột già, dùng mọi thủ đoạn để đoạt được.

Nhưng Bạch Diệc Phi cũng không nói nhiều, việc nội bộ của nhà họ Diệp không liên quan gì đến anh.

Diệp Hoan nói là trùng hợp, nhưng chính gã cũng biết, sao lại có chuyện trùng hợp như vậy được?

Diệp Hoan cười khỏ: "Sau đó những người ủng hộ bố tôi đều quay sang ủng hộ chú hai và chú ba, cũng từ đó mà nhà tôi không có nổi một ngày yên bình".

"Mà tôi bị tất cả anh em trong nhà cô lập, thậm chí cỗ phần của nhà họ Diệp gần như bị họ chia năm xẻ bảy hết".

"Bọn họ còn nói sẽ giúp bố tôi tìm bác sĩ giỏi, một lũ chỉ biết cầu xé tài sản nhà họ Diệp, dù biết nhưng tôi lại không thể làm gì được".

Bạch Diệc Phi nghe xong thì nghi ngờ hỏi: "Với năng lực bây giờ của anh thì hoàn toàn có thể đấu với bọn họ?"

"Anh nghĩ tôi không muốn chắc?", Diệp Hoan nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó lại quay đầu đi cười khỏ: "Nhưng còn bố mẹ tôi".

"Chẳng may bọn họ chó cùng rứt giậu, báo thù bố mẹ tôi thì sao?"

Bạch Diệc Phi hơi ngừng lại, anh lập tức hiểu ra, sau đó gật đầu.

Cuộc đời của mỗi người đều có vài mối bận tâm, mà mỗi bận tâm đó chính là những người quan trọng nhất với chúng ta.

Anh cũng vậy, đối với anh thì không gì quan trọng hơn Lý Tuyết và bố mẹ em gái.

Bạch Diệc Phi quay nhìn Diệp Hoan: "Sau đó thì sao?"

"Ha ha...", Diệp Hoan cười chế giễu nói "Chú tư của tôi nói, tôi nên rời khỏi thủ đô, nếu còn tiếp tục ở thủ đô thì cũng chỉ có thể bị chèn ép".

"Không thể tìm ra được chân tướng sự việc, cũng không thể báo thù cho bố mẹ, vì vậy dưới sự giúp đỡ của chú tư, tôi rời khỏi thủ đô, đến Bắc Hải".

"Dần dần dựa vào mối quan hệ của chú tư mà tôi có chỗ đứng ở Bắc Hải, rồi cũng nhờ chú tư giúp đỡ nên tôi đã trở thành chủ nhân mới của nhà họ Diệp".

Mặc dù sắc mặt Diệp Hoan thản nhiên, nhưng Bạch Diệc Phi có thể cảm nhận được sự rét lạnh trong đó.

Bạch Diệc Phi nghĩ một lát, anh có chút đồng cảm với Diệp Hoan, đồng thời cũng thắc mắc: "Chuyện này có liên quan gì tới việc cưới Phùng Tiên Tiên?"

Diệp Hoan không quay đầu lại, gã chỉ lạnh nhạt nói: "Tiên Tiên tốt nghiệp trường y, sau khi tốt nghiệp thì làm việc ở bệnh viện".

Nghe đến đây thì Bạch Diệc Phi lập tức hiểu ra: "Là cô ta chăm sóc cho bố anh?"

“Ừ”.

Bạch Diệc Phi vẫn không hiểu: "Chỉ vì lí do này mà anh phải cưới cô ta? Anh có thích cô ta không?"

Diệp Hoan lắc đầu, gã nghĩ rồi nói: "Nếu là sinh viên mới tốt nghiệp thì không có khả năng được chăm sóc bố tôi, là do chú hai tôi sắp xếp".

“Cô ấy nhất định cũng biết điều này, vì vậy chăm sóc bố tôi rất cẩn thận, chỉ sợ chẳng may xảy ra sơ suất gì, hơn nữa rất ân cần, còn đút thuốc, nấu cơm, đọc báo cho bố tôi nghe...”

“Tôi còn nhớ có một lần cô ấy không may làm rơi chiếc cốc, nước và mảnh vỡ thủy tinh rơi đầy trên sàn, đúng lúc bị tôi bắt gặp, cô ấy sợ tôi la nên vội vàng dùng tay không nhặt lên, sau đó thì bị mảnh thủy tinh cứa vào tay”.

“Đúng lúc mẹ tôi đến giờ uống thuốc, vì vậy tôi không quan tâm cô ấy nữa, bỏ đi tìm thuốc, nhưng do không thường ở bệnh viện nên không biết thuốc để ở chỗ nào, lúc ấy tôi vừa sốt ruột vừa tức giận, không nghĩ ngợi gì mà quát Phùng Tiên Tiên”.

“Cô ấy nghe thấy thì vội vàng đi rót nước, trong tay còn cầm thuốc chạy tới”.

“Chính mắt tôi nhìn thấy từng giọt từng giọt máu một chảy xuống trên cổ, một giọt, hai giọt, ba giọt...”

“Lúc đó mắt tôi cay cay, mũi cũng có chút chút xót”.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì nhướn mày: "Vì vậy anh mới thích cô ta?"

Diệp Hoan lắc đầu cười: "Không phải, tôi chỉ cảm động thôi, và lại lúc đó tôi cũng có hôn ước rồi”.

“Hả?”, Bạch Diệc Phi có chút ngạc nhiên, song nghĩ lại thì thấy đây cũng là điều đương nhiên, mấy gia tộc lớn thường hay có kiểu thông gia như vậy, có hôn ước trước cũng không phải hiếm, giống như Trường Tiêu và Tùng Lệ Nhã vậy.

Diệp Hoan uống một ngụm rượu, gãi thở dài: "Lúc ông tôi còn sống thì đã định hôn sự của tôi với con gái của Lương Minh Nguyệt, Lương Ngọc”.

Bạch Diệc Phi mở to mắt, chết tiệt, không ngờ là Lương Ngọc.

Bạch Diệc Phi khó có thể tượng tưởng được một người phụ nữ mạnh mẽ như Lương Ngọc lấy chồng rồi thì sẽ thế nào? Hoặc là nếu gặp được người mình thích thì sẽ có bộ dạng thế nào?

“Vậy sau này vì sao lại cùng...”

Diệp Hoan cười khỏ: "Đúng lúc chú tư thu xếp cho tôi rời khỏi thủ đô, mà chú hai nói nếu đã có hôn ước thì chi bằng kết hôn xong rồi hẵng đi”.

“Mà tôi biết thân phận của Lương Minh Nguyệt có ảnh hưởng như thế nào tới bốn gia tộc lớn, chú hai không muốn thấy tôi và Lương Ngọc kết hôn”.

Khi Lương Minh Nguyệt còn sống là chủ tịch của liên minh doanh nghiệp thủ đô, ông ta khống chế cả bốn gia tộc lớn, vì vậy nếu như Diệp

Hoan thật sự kết hôn với Lương Ngọc thì Lương Minh Nguyệt có thể giúp Diệp Hoan tra ra đầu đuôi chân tướng sự việc.

“Vì vậy chú hai của anh ngoài mặt thì nói là muốn anh kết hôn, trong khi thật ra lại muốn giết anh?”, Bạch Diệc Phi cũng cầm ly rượu lên, uống một ngụm.

Diệp Hoan không đáp, chỉ nói: "Để có thể sống sót rời khỏi thủ đô nên tôi đã kéo Phùng Tiên Tiên tới tìm Lương Minh Nguyệt, nói chúng tôi đã ở chung một chỗ với nhau, Phùng Tiên Tiên đã mang thai con của tôi”.

“Lương Minh Nguyệt thương Lương Ngọc như vậy, nên sẽ không chấp nhận một thằng con rể như tôi, do đó tôi thuận lợi rời khỏi thủ đô”.

“Cuối cùng dựa vào quan hệ của chú tư mà tôi dần có chỗ đứng ở Bắc Hải”.

Trong mắt Diệp Hoan lúc này đều là hận thù, dường như gã muốn xé cái gì đó ra làm trăm mảnh.

Bạch Diệc Phi chỉ nhìn một chút rồi quay đi.

Diệp Hoan lại nói: "Sau này Phùng Tiên Tiên đột nhiên tới tìm tôi, nói cô ấy muốn gả cho tôi”.

“Tôi không đồng ý”.

“Lúc trước chỉ là vì rời khỏi thủ đô nên tôi mới cùng cô ấy đóng giả yêu đương”.

“Nhưng không biết cô ấy nghĩ gì, tôi không đồng ý thì cô ấy lập tức quỳ trước cửa nhà tôi”.

“Quỳ liền một ngày, cuối cùng cô ấy không chịu nổi mà ngất đi”.

“Tôi đưa cô ấy vào bệnh viện, sau khi cô ấy tỉnh lại thì tôi vẫn không nói gì, nhưng cô ấy cứ đòi gả cho tôi”.

“Tôi không còn cách nào khác, định đành giả vờ đáp ứng, rồi đợi sau này tìm cơ hội từ chối”.

“Lúc đó cô ấy đột nhiên rút ra điện thoại, đưa cho tôi xem một video”.

Trong video là lời của mẹ Diệp Hoan nói với gã.

“Con trai, mẹ biết con không có ý gì, nhưng sự trong trắng của con gái rất quan trọng, con ở trước mặt nhiều người nói Phùng Tiên Tiên mang thai con của con, rồi sau này cô ấy lấy chồng thế nào được?”

“Tiên Tiên là một cô gái vừa chăm chỉ vừa nỗ lực, lại còn có thể ở bên cạnh chăm sóc cho con, con trai à, con nên ở cùng cô ấy, lấy cô ấy về làm vợ”.

“Bố mẹ không cần Tiên Tiên chăm sóc nên để con bé đi tìm con, đợi khi nào hai con cùng với nhau thì cho con xem video này”.

“Mẹ còn muốn nhìn các con sinh cháu trai nữa! Nhưng đáng tiếc mẹ không thể nhìn thấy nữa rồi”.

“Sau khi hai đứa ở với nhau thì phải cố gắng sống cho tốt, con phải đối tốt với con bé một chút, đừng có ức hiếp con bé, biết chưa?”

“Mẹ chỉ cần như vậy đã mãn nguyện rồi, không cầu gì hơn, con trai, đừng cố gắng đi tìm sự thật nữa”.

“Như vậy là tốt rồi”.

“Con kết hôn với Tiên Tiên, sinh con cái, lại chăm sóc em gái con, một nhà hạnh phúc”.

Video kết thúc.

Diệp Hoan nhạy cảm bắt được thông tin quan trọng trong đó, mắt gã đỏ ngầu, gã giữ chặt Phùng Tiên Tiên rồi hét lên: "Vậy là có ý gì? Vì sao mẹ tôi không thể nhìn thấy nữa?"

“Vì sao?”, Diệp Hoan vừa hét lên vừa không ngừng lắc Phùng Tiên Tiên, mặc dù trong lòng có đáp án nhưng gã lại không muốn thừa nhận sự thật đó.

Phùng Tiên Tiên nhìn thấy Diệp Hoan như vậy thì chỉ ghen ngào nói: “Bác... mất rồi”.

...

Trên boong tàu, gió thổi hiu hiu.

Diệp Hoan nói xong thì ngẩng đầu lên, gã không ngừng chớp mắt, dường như muốn ép thứ chất lỏng trong mắt đang muốn chảy ra kia trở về.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 524: Đấu Giá

"Đây là ý của mẹ tôi", Diệp Hoan dùng một giây: "Mẹ tôi hy vọng tôi làm như vậy".

Bạch Diệc Phi im lặng.

Mỗi đặng sau ánh hào quang đều có những câu chuyện u ám không muốn người khác biết.

Giờ phút này Bạch Diệc Phi vô cùng đồng cảm.

Bạch Diệc Phi không lên tiếng, anh chỉ cầm ly rượu chạm với ly của Diệp Hoan một cái, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Diệp Hoan cũng một hơi uống cạn, sau đó hai người lại rót đầy.

Bạch Diệc Phi cầm ly rượu, anh vuốt ve một lúc rồi mới hỏi: "Anh nói với tôi những thứ này là có ý gì?"

"Không có gì, chỉ đơn thuần muốn tìm một người nói chuyện thôi", Diệp Hoan lạnh nhạt nhấp một ngụm rượu.

Bạch Diệc Phi và Diệp Hoan cũng không nói gì nữa, hai người mỗi người cầm một ly rượu nhìn về phía biển đêm.

Hồi lâu Diệp Hoan mới để ly xuống, gã lạnh nhạt nói: "Mẹ tôi muốn tôi chăm sóc tốt cho Tiên Tiên và em gái, tôi sẽ làm".

"Nhưng mẹ tôi không muốn tôi đi điều tra chân tướng, điều này tôi không làm được!"

"Là đàn ông, nếu ngay cả những chuyện này cũng trốn tránh không tìm ra sự thật, thì thật sự không đáng mặt đàn ông".

"Cho nên tôi sẽ đi điều tra chân tướng, cho đến khi tìm được chân tướng, trả được thù mới thôi".

"Tôi nhất định phải có được vị trí chủ tịch liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải này!"

Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn gã một cái, anh thản nhiên nói: "Tôi hiểu ý anh".

"Tôi cũng có người muốn bảo vệ".

Bạch Diệc Phi nói xong thì uống một hớp rượu, anh lại nói: "Thật ra tôi vốn không nghĩ đến việc tranh cử, thậm chí không nghĩ đến việc sẽ thừa kế tập đoàn Hải Tước và nhà họ Bạch".

"Mong muốn của tôi rất đơn giản, tôi chỉ muốn cùng vợ mình, mẹ và em gái, cả nhà sống yên ổn qua ngày".

"Thật đơn giản", Diệp Hoan gật đầu.

Bạch Diệc Phi lại tự giễu: "Đối với tôi mà nói nó không đơn giản chút nào, ngược lại nó thật sự là một mong muốn xa vời".

Diệp Hoan quay đầu nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng: "Tôi chưa từng nghĩ muốn đối đầu với bất cứ ai, những chuyện này đều là do các người ép tôi!"

"Là các người từng bước từng bước ép tôi, từng bước từng bước khiến cho tôi không thể không đối đầu với các người".

"Nếu như ngay từ đầu mấy người đã có lòng tốt, nếu như không chống lại tôi thì tôi tuyệt đối sẽ không làm những chuyện kia!"

"Mỗi người đều có thứ muốn bảo vệ, nhưng điều đó không có nghĩa là anh phải đi phá hoại thứ người khác muốn bảo vệ".

"Điều này không công bằng!"

"Cho nên tôi sẽ không nhượng bộ nữa".

Sau khi Bạch Diệc Phi nói xong thì uống nốt rượu, anh buông ly xuống đứng lên nói: "Cảm ơn rượu của anh, nhưng tôi vẫn phải cảnh cáo anh, quản lý người phụ nữ của anh cho tốt, nếu không tôi cũng không ngại tự mình xử lý cô ta đâu!"

"Anh dám!", Diệp Hoan nặng nề để ly rượu xuống, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhún vai: "Anh thấy tôi có dám không?"

"Còn nữa, mặc dù anh nói với tôi sẽ quyết tâm bảo vệ cô ta, nhưng nói thật, anh chỉ hoàn thành di nguyện của mẹ anh mà thôi, trong lòng anh thật ra cũng không quan tâm tới bản thân người đó".

"Hơn nữa anh còn có thù phải báo, làm việc khó tránh khỏi có chỗ kiêng dè, tôi và anh không giống nhau".

Sau khi Bạch Diệc Phi nói xong thì xoay người rời đi.

Diệp Hoan lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng lưng Bạch Diệc Phi đang rời đi xa, gã cắn răng nói: "Chờ xem!"

...

Bạch Diệc Phi hiểu ý của Diệp Hoan.

Diệp Hoan nói với anh nhiều như vậy, đơn giản là muốn anh bỏ qua cho Phùng Tiên Tiên.

Trước kia anh vì chuyện của Tần Hoa mà làm ra những chuyện gì thì mọi người đều biết cả, cho nên gã sợ anh sẽ trả thù Phùng Tiên Tiên, cho nên gã mới nói Phùng Tiên Tiên là người gã muốn bảo vệ.

Do đó Bạch Diệc Phi mới nói như thế với Diệp Hoan.

Nhưng ai cũng có người muốn bảo vệ, anh sẽ không vì Diệp Hoan muốn bảo vệ cô ta mà cứ để mặc cho cô ta gây phiền toái cho mình, cô ta cũng không phải người dễ để người ta uốn nắn.

Mà Diệp Hoan còn có thù phải báo, gã làm việc ắt sẽ có chỗ kiêng dè, không như anh. Anh chỉ cần bảo vệ người mình muốn bảo vệ là được rồi.

Chờ đến khi Bạch Diệc Phi quay lại phòng khách thì hội đấu giá vẫn còn tiếp tục.

Bạch Diệc Phi ngồi xuống, anh nhìn Lý Tuyết một chút rồi nhẹ giọng hỏi: "Có vừa ý cái gì không?"

Lý Tuyết lắc đầu.

Vương Lô thấy vậy thì chen miệng nói: "Thuyền đã quay lại đúng lộ trình rồi".

Bạch Diệc Phi gật đầu, vừa rời ở bên ngoài anh cũng đã thấy, đúng là đã quay lại, cũng đúng lúc ngày mai là ngày cuối cùng.

"Cậu có vừa ý thứ gì không?", Bạch Diệc Phi hỏi Vương Lô.

Vương Lô cũng lắc đầu: "Tôi không hứng thú với những thứ này".

Bạch Diệc Phi nhún vai, hầu như đều là các bức thư pháp cổ, đúng là không có hứng thú thật, vì vậy Bạch Diệc Phi nhìn sang Lý Tuyết rồi nói: "Vợ à, dù sao cũng không thích, hay chúng ta về sớm nghỉ ngơi một chút?"

Lý Tuyết bỗng khựng lại, khuôn mặt thanh tú lập tức đỏ bừng, cô còn trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi: "Anh... nghĩ gì vậy?"

Bạch Diệc Phi nhướn mày, anh nở nụ cười đen tối: "Vợ à, em nói xem?"

Hai ngày nay tâm trạng anh luôn căng thẳng, bây giờ rất vất vả lắm mới có thể thả lỏng một chút, Bạch Diệc Phi đương nhiên muốn làm chút chuyện vợ chồng rồi.

Hơn nữa trên du thuyền này không có nhiều người dẫn vợ tới.

Lý Tuyết then thùng trợn mắt nhìn Bạch Diệc Phi: "Muôn về thì anh về đi, em xem thêm một lúc nữa".

Bạch Diệc Phi nào có chịu, anh kéo Lý Tuyết: "Vợ à, phải về cùng nhau chứ!"

Lý Tuyết thấy vậy thì dường như có chút do dự, cô nhìn Vương Lâu bên cạnh lần nữa, thấy Vương Lâu đang tập trung xem đấu giá thì mới thở phào nhẹ nhõm, cô định thỏa hiệp.

Đúng lúc ấy người chủ trì hội đấu giá bỗng đổi giọng, là phó chủ tịch liên minh doanh nghiệp thủ đô, Hứa Xương.

"Xin chào mọi người".

"Tôi sẽ không nói vòng vo, tiếp theo tôi sẽ giới thiệu tâm điểm đồ bán đấu giá lần này".

"Món đồ này rất quan trọng".

Bạch Diệc Phi ngừng một lát, anh có chút nghi ngờ, quan trọng sao? Chắc chắn là giới thiệu đồ đấu giá không đấy?

Trong phút chốc Bạch Diệc Phi có chút tò mò, anh quyết định ở lại xem thử.

Lý Tuyết tất nhiên cũng tò mò, cho nên Bạch Diệc Phi không đi thì cô cũng ở lại theo.

Mọi người cũng vừa nghi ngờ vừa tò mò.

Hứa Xương nhìn mọi người rồi cười một tiếng, anh ta giơ lên một thứ giống như bộ bài tây: "Thấy đồ trong tay tôi rồi chứ?"

"Cái này gọi là thẻ thẳng cấp".

"Vòng thứ hai đã kết thúc, cuối cùng đã chọn ra hai mươi ứng cử viên thăng cấp, như vậy trong vòng cuối cùng sẽ chọn ra ba người thăng cấp từ hai mươi ứng cử viên đã trúng tuyển".

"Cái gì?"

Mọi người mất bình tĩnh.

Ban đầu mọi người chỉ cho là có ba vòng tuyển chọn, nói đúng ra là ở vòng cuối cùng sẽ trực tiếp chọn ra người thích hợp từ hai mươi ứng cử viên.

Bây giờ lại tăng thêm một vòng.

Lúc này Hứa Xương vẫn tiếp tục nói: "Trong tay tôi có ba tấm thẻ thăng cấp, chỉ cần có được nó thì có thể thuận lợi tiến vào vòng cuối cùng".

"Mẹ kiếp! cái mẹ gì thế này?"

"Cái này thật sự không công bằng?"

"Hai mươi vào ba, vừa đúng là ba tấm thẻ thăng cấp, có phải vòng tuyển chọn thứ ba đã bắt đầu không?"

"Vậy nếu không có ai trong hai mươi người đầu giá được thì sao?"

Câu hỏi này được nêu ra trước mọi người, Hứa Xương trả lời: "Cho dù có nằm trong top 20 hay không, chỉ cần lấy được thẻ thăng cấp là có thể thăng cấp vô điều kiện".

Dứt lời mọi người trợn tròn mắt.

Mẹ kiếp, anh ta làm ra việc này mà không xấu hổ sao?

Như thế thì hai đợt tuyển chọn hai ngày trước còn có ý nghĩa gì nữa? Định đùa bọn họ sao?

Bạch Diệc Phi ngây người hồi lâu, sau đó anh mới nghĩ sâu xa hơn, làm như vậy rõ ràng không phải để moi tiền sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 525: Thẻ Thặng Cấp

Dân làm ăn đúng là không biết xấu hổ!

Hứa Xương ho khan vài tiếng: "Mọi người im lặng nào, tôi biết có một vài bộ phận bất mãn, nhưng tôi đã nói từ lúc bắt đầu tranh cử rồi, kết quả cuối cùng là do tôi quyết định".

"Thế nên tôi cũng là người quyết định quy tắc".

Sau khi nghe Hứa Xương nói xong thì mọi người đều rơi vào im lặng.

Nhưng vẫn không kìm chế được suy nghĩ trong lòng.

Quá vô sỉ!

Quá lừa đảo!

Quá vô lý!

Bạch Diệc Phi không khỏi cảm thán: "Không hổ danh là thương nhân, đúng là biết làm tiền!"

Hứa Xương chờ mọi người yên tĩnh lại thì tiếp tục nói: "Được rồi, phiên đấu giá chính thức bắt đầu, thẻ thặng cấp đầu tiên có giá khởi điểm là 1 tỷ! Mỗi lần tăng không dưới 10 triệu".

"Mẹ nó".

Cả hội trường sôi sùng sục.

1 tỷ! Con mẹ nó giá khởi điểm đã là 1 tỷ!

Chưa kể những người sau muốn giành được thẻ thặng cấp sẽ không ngừng tăng giá, nói cách khác ba thẻ thặng cấp thì ăn không được ít nhất 3 tỷ!

3 tỷ nghĩa là sao?

Có công ty tổng tài sản chỉ vài chục triệu, thậm chí không đến 100 triệu, có thể hình dung 3 tỷ này chính là một gia tài khổng lồ! Nó có thể mở ít nhất 30 công ty!

Tuy nhiên đây chưa phải là kết thúc, vị trí chủ tịch liên minh doanh nghiệp chỉ có một, vì vậy dù có bỏ tiền ra để mua thẻ thăng cấp cũng không chắc chắn có thể giành được vị trí đó.

Vụ mua bán này dù thế nào thì liên minh doanh nghiệp thủ đô cũng có lợi.

Bạch Diệc Phi cười khỏ một tiếng: "Đúng là biết làm tiền!"

Thật ra bây giờ Bạch Diệc Phi bỏ ra 1 tỷ cũng không có vấn đề gì, nhưng câu hỏi đặt ra là có đáng không?

Bỏ ra 1 tỷ chỉ để mua cơ hội thăng cấp, chứ không phải trực tiếp trở thành chủ tịch liên minh doanh nghiệp ngay, cuối cùng không trở thành chủ tịch thì số tiền này không phải là lãng phí sao?

Tương tự, nhiều người cũng đang suy nghĩ về vấn đề này giống như Bạch Diệc Phi.

"Đấu giá bắt đầu! Những ai quan tâm có thể trả giá!", Hứa Xương hét vào micro.

Nhưng vừa dứt lời thì tất cả mọi người đều không nhúc nhích, bọn họ chỉ nhìn xung quanh, muốn xem những người khác có thật sự ra tay hay không.

Đột nhiên một giọng nói vang lên.

"1 tỷ!"

Có người ra giá.

Mọi người nhìn về phía phát ra tiếng, muốn xem ông chủ lớn nào hào sảng như vậy, mới đó mà đã trực tiếp ra giá rồi.

Nhưng khi nhìn thấy người đó thì cả đám đều quay đầu im lặng.

Chỉ thấy Phùng Tiên Tiên ngồi bên cạnh Diệp Hoan giờ tám biển trên tay đầy đặc ý.

Lúc này Diệp Hoan đang nhếch miệng nhìn chăm chăm Bạch Diệp Phi, trong mắt mang theo khiêu khích, như muốn nói: Có bản lĩnh thì trả giá đi!

Mọi người đều không dám nói nữa, nhà họ Diệp giàu có như vậy, đương nhiên số tiền này cũng chẳng đáng là bao.

Không chỉ vậy, thực lực của nhà họ Diệp cũng đứng đầu tỉnh Bắc Hải, cho nên dù có bỏ ra 1 tỷ thì cũng không tính là lãng phí, bởi vì rất có thể vị trí chủ tịch liên minh doanh nghiệp sẽ là của Diệp Hoan.

Hứa Xương tím tím cười gật đầu trên khán đài, sau đó hô to: "1 tỷ lần thứ nhất!"

"Một tỷ lần thứ hai!"

"Còn ai tăng giá không?"

Mọi người sau khi nghe xong đều im lặng, ai có gan chống đối nhà họ Diệp cơ chứ?

Nhưng ngay sau đó đã có người nâng giá.

"1,1 tỷ!"

"Mẹ nó!"

"Có người trả giá thật này!"

"Tăng thêm 100 triệu!"

"Anh ta là ai vậy...? Gan thật đấy? Dám ra giá với nhà họ Diệp?"

Bạch Diệp Phi cũng sửng sốt, anh nhìn thấy Vương Lâu bên cạnh đang giơ tấm biển: "Ý cậu là sao?"

Vương Lâu đặt tấm biển xuống, cậu ta thờ ơ nói: "Không thể thua trong gang tấc được".

Bạch Diệp Phi ngơ ra, anh nghĩ tới cái gì đó rồi lập tức đen mặt: "Mẹ nó!"

Cái kiêu bị người khác nắm trong tay nhưng không phản kháng được khiến Bạch Diệp Phi chỉ hận không thể lôi người đó ra đánh một trận toi tả.

Vương Lâu không nói gì, lúc này cũng là thời điểm máu chột, chỉ cần giúp Bạch Diệp Phàm có được cơ hội thăng cấp thì mới khiến kẻ giật dây phía sau rục rịch ra tay.

"1,2 tỷ!", Phùng Tiên Tiên ra giá một lần nữa.

Thấy vậy Vương Lâu lập tức tăng giá: "1,3 tỷ!"

Người trong đại sảnh hít sâu một hơi.

Con mẹ nó ghê thật!

Mỗi lần tăng giá là một trăm triệu, đúng là coi tiền là giấy!

Phùng Tiên Tiên lập tức theo giá: "1,4 tỷ!"

"Uầy".

Mọi người không biết phải nói gì.

Đúng lúc này, Bạch Diệp Phi đè tay Vương Lâu xuống, tự mình giơ tấm biển lên.

"2 tỷ!"

"Bùm!"

Cả hội trường đều xôn xao, ai nấy cũng kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

"2 tỷ! Chết tiệt!"

"Chiến hăng thật!"

"Mẹ nó! Trường hợp 2 tỷ mà cuối cùng vẫn không lên làm chủ tịch thì không phải là..."

"Kinh khủng thật, tôi không chịu đựng được nữa rồi!"

Bạch Diệc Phi nhếch môi, chẳng phải muốn tăng giá sao? Anh tự trả giá, xem Phùng Tiên Tiên và Diệp Hoan có theo tới cùng hay không! Hừ!

Phùng Tiên Tiên cũng trợn tròn mắt, không ngờ Bạch Diệc Phi vừa mở miệng đã ra 2 tỷ!

Hứa Xương đương nhiên cũng sững sốt, hơn nữa còn rất hưng phấn!

2 tỷ đã được coi là một cái giá cao ngất trời, khoản chi mà bọn họ chi ra cho liên minh doanh nghiệp cũng chỉ có vốn vụn 2 tỷ thôi!

Hứa Xương hào hứng cầm micro lên.

"2 tỷ lần một!"

"2 tỷ lần hai!"

"Còn ai muốn tăng giá không? Còn có ai nữa không?"

Vừa dứt lời thì Diệp Hoan cũng tự mình giơ biển: "2,5 tỷ!"

Một lần nữa mọi người lại sục sôi.

"2,5 tỷ! Trời ơi! Trong đời tôi chưa từng thấy nhiều tiền như vậy!"

"Người giàu biết chơi thật!"

"Cái nghèo đã hạn chế trí tưởng tượng của tôi rồi!"

Lời mọi người nói đúng là sự thật, ở đây có nhiều chủ doanh nghiệp, nhưng nói thật tài sản chính thức hơn một tỷ đã là nhiều rồi, chứ chưa nói đến 2,5 tỷ. Số tiền này phải bằng cả chục công ty gộp lại!

Thật sự quá kinh khủng!

Hứa Xương còn choáng váng hơn, tưởng rằng 2 tỷ đã là đỉnh rồi, nhưng không ngờ còn 2,5 tỷ nữa!

Phùng Tiên Tiên ngạo nghễ nhìn Bạch Diệp Phi, cô ta thậm chí nói: "Muốn so tiền với Diệp Thị á, kiếp sau nhé!"

Đúng vậy, ở tỉnh Bắc Hải Diệp Thị chính là ông chủ, không có xí nghiệp nào có thể so sánh với Diệp Thị.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 526: Ai Nhiều Tiền Hơn

Tổng tài sản của tập đoàn Diệp Thị lên đến hàng chục tỷ, giờ chỉ bỏ ra mấy tỷ, có khác nào ‘muối đốt inox’.

Nhưng đối với tập đoàn Thủy Tinh thì đây đã là 1/5 tài sản của họ rồi. Dù sao thì tổng tài sản của tập đoàn Thủy Tinh cũng chỉ tầm mười tỷ thôi, thật sự không thể so với tập đoàn Diệp Thị được.

Có thể nói, Bạch Diệc Phi và Vương Lâu dám ra giá với tập đoàn Diệp Thị đúng là dũng cảm.

“Haiz! Đúng là vẫn còn non lắm”.

“Đúng vậy! Tiền này bỏ ra có khác nào công cốc”.

“Tôi thấy đúng là ngu xuẩn! Rõ ràng biết kết quả rồi mà vẫn bỏ tiền ra, chẳng phải là ngu thì là gì”, mọi người đều bàn luận rôm rả.

Vương Lâu không thèm để ý đến họ. Cậu ta cũng có những dự định của riêng mình, vì vậy nhỏ giọng nói với Bạch Diệc Phi: “Diệp Hoan rất muốn có thể tăng cấp này, nhất định sẽ cố lấy thẻ thứ nhất. Chúng ta không cần làm thế, cứ tăng giá lên là được”.

“Còn về thẻ thứ hai, khi chúng ta tăng giá thì gã nhất định sẽ không nhường cậu, cũng sẽ giật lấy thẻ thứ hai này. Đến lúc đó chúng ta lại tăng giá để gã giật lấy hai thẻ tăng cấp, cộng lại chắc phải lên đến năm tỷ đấy”.

“Năm tỷ là giá cao nhất mà Diệp Hoan có thể chịu được rồi, đến lúc thẻ thứ ba gã sẽ không dám tăng giá với chúng ta đâu. Chúng ta sẽ nắm bắt cơ hội giật lấy thẻ thứ ba”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy lời đó của Vương Lâu thì gật đầu. Nhưng một lúc sau, Bạch Diệc Phi giờ biến lên hô lớn: “Năm tỷ”.

Vương Lô lập tức trợn trừng hai mắt, còn mọi người thì với vẻ mặt kinh ngạc.

Diệp Hoan thì với bộ dạng như nhìn thấy ma, nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi.

Hứa Xương đơ người tại chỗ, cảm thấy đầu mình như trúng điện.

Năm tỷ ư?

Vương Lô khó khăn lắm mới lấy lại tinh thần, nuốt nước bọt rồi nói với vẻ không thể bình tĩnh như trước: “Bạch... Bạch Diệc Phi! Cậu... Cậu nghe nhầm à? Tôi nói là thẻ thứ ba cơ mà”.

Phùng Tiên Tiên tức điên lên, cô ta đứng phắt dậy, chỉ về phía Bạch Diệc Phi quát: “Bạch Diệc Phi! Anh định gây rối ở đây à? Anh có lấy ra được nhiều tiền thế không?”

“Dựa vào cái công ty cũ nát của anh mà cũng dám so với nhà họ Diệp chúng tôi à? Năm mơ đi! Đến lúc không lấy được bằng đó tiền thì sẽ phải bồi thường đấy. Tôi xem anh sẽ lấy gì ra để bồi thường?”

Phùng Tiên Tiên tay chấp hông lớn tiếng quát, bộ dạng đó đâu có giống vợ của cậu chủ nhà họ Diệp, ngược lại giống mấy mục đánh đá ở chợ hơn.

Diệp Hoan lập tức sầm mặt lại, định lên tiếng bảo cô ta ngồi xuống thì nghe thấy Bạch Diệc Phi nói.

Giọng nói của anh nhẹ nhàng, ung dung: “Chẳng qua cũng chỉ là năm tỷ thôi mà”, lời nói vừa dứt thì mọi người như muốn phụt máu.

“Chẳng qua cũng chỉ là năm tỷ thôi mà? Trời ơi, anh ta tưởng đây là mớ rau ở đâu cũng có hay sao?”

Khẩu khí này cũng ngông cuồng quá chăng?

Phùng Tiên Tiên cười khinh bỉ, nói: “Nếu đã nói như vậy thì lấy năm tỷ ra đi”.

“Nhưng anh đừng quên, nhà họ Diệp mới là doanh nghiệp đầu tàu của tỉnh Bắc Hải. Anh có thể lấy ra năm tỷ, nhưng có lấy ra được mười tỷ không?”

“Muốn đọ tiền với chúng tôi mà không nhìn xem mình có khả năng đó không?”

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Nhà họ Diệp các người nhiều tiền thì đều nghĩ là không ai so được”.

“Nhưng tôi vẫn muốn so”.

Phùng Tiên Tiên bật cười, nói: “Được lắm! So thì so, xem ai hơn ai?”

Sắc mặt Diệp Hoan sầm hấn lại, muốn so tiền thì tất nhiên không so được với nhà họ Diệp rồi. Nhưng Phùng Tiên Tiên nói như vậy cũng huênh hoang quá khiến gã có chút khó chịu. Còn những người khác thấy thế cũng xúm lại xem kịch hay.

Hứa Xương ở trên sân khấu không nói được gì, bất luận thế nào thì anh ta cũng là bên được lợi. Thậm chí cứ như này thì càng có lợi với anh ta, vậy thì tại sao anh ta phải ngăn lại?

Nhưng Bạch Diệc Phi thật sự có thể lấy ra được nhiều tiền thế sao?

Phùng Tiên Tiên ngồi xuống, kéo tay Diệp Hoan, nói: “Chồng à, ra giá đi, cho hắn không so được thì thôi”.

Mặc dù Diệp Hoan không thích hành động ban nãy của Phùng Tiên Tiên nhưng lời nói đã nói ra rồi. Hơn nữa thẻ tăng cấp này gã rất muốn nên gã đã giơ tay lên chuẩn bị ra giá.

Lúc này, Bạch Diệc Phi quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Diệp Hoan, nói: “Có bản lĩnh thì cứ thét giá đi, anh nói ra một giá tôi sẽ tăng gấp đôi, bất luận anh nói ra con số nào thì tôi đều gấp đôi anh”.

Chẳng phải nhà họ Diệp có rất nhiều tiền sao? Bạch Diệc Phi muốn nhìn xem, rốt cuộc họ có bao nhiêu tiền?

Tay của Diệp Hoan dừng lại, không dám giơ lên trước nữa.

“Chủ tịch Diệp, ra giá đi chứ”, Bạch Diệc Phi cười nói: “Nhà họ Diệp có tiền mà, tin rằng có ra giá bao nhiêu thì đều chịu được hết”.

“Tôi thì không lo, dù sao thì ngay từ đầu tôi cũng là người không có gì cả, cùng lắm thì quay về điểm xuất phát thôi”.

Diệp Hoan nhìn chằm chằm vào Bạch Diệc Phi, cắn răng thu tay lại.

Phùng Tiên Tiên thấy vậy thì không cam tâm, nói: “Chồng ơi, anh ra giá đi chứ. Chúng ta không sợ hấn, cùng lắm hấn cũng chỉ có mười tỷ thôi, vượt qua mười tỷ thì chắc chắn hấn không dám ra giá nữa đâu”.

Mọi người thầm cảm thán trong lòng, lời này đúng là chỉ có người của nhà họ Diệp mới dám nói. Thế nào gọi là ‘vượt quá mười tỷ là không dám ra giá nữa?’

“Câm mồm”, Diệp Hoan quát.

Gã thật sự rất muốn có thể tặng cấp kia nhưng không muốn bỏ ra hơn mười tỷ. Gã cũng không phải kẻ ngốc, gã biết Bạch Diệc Phi cố ý lừa gã.

Bạch Diệc Phi khẽ cười một tiếng, nói: “Sao? Không dám ra giá à? Hay là anh không dám cược?”

Diệp Hoan cắn răng, nhưng đúng như Bạch Diệc Phi nói, gã không dám cược. Ban nãy Diệp Hoan có nói đến chuyện trước đây của mình, còn nhắc đến việc mình muốn báo thù. Nếu vậy thì gã nhất định phải có thực lực và tài sản.

Bạch Diệc Phi biết điều này nên mới dám khiêu chiến.

“Cược thắng thì anh có được thẻ tăng cấp và tôi là người thua thì sẽ không còn gì cả”, Bạch Diệc Phi nói với vẻ kiên định.

“Chủ tịch Diệp vẫn không dám cược sao?”, Bạch Diệp Phi bật cười, nói: “Tôi lấy cả nhà mình ra để cược với anh đấy”.

Phùng Tiên Tiên trừng mắt nhìn Bạch Diệp Phi rồi lại nhìn Diệp Hoan. Cô ta không hiểu, tiền của nhà họ Diệp gấp mấy lần của Bạch Diệp Phi, vậy mà tại sao lại không dám cược?

Lúc này Diệp Hoan chỉ nhìn Bạch Diệp Phi với vẻ ghét bỏ.

“Chẳng phải nói nhà họ Diệp có nhiều tiền lắm sao?”

“Sao mỗi năm tỷ mà không so được vậy?”

“Ha ha, nhà họ Diệp cũng chỉ thế mà thôi”, Bạch Diệp Phi cười kiêu khinh bỉ.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người không dám tin là Diệp Hoan lại không dám ra giá!

Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là tấm thẻ này sẽ rơi vào tay Bạch Diệp Phi?

Đồng thời lúc này, Bạch Diệp Phi đứng lên, ánh mắt sáng bừng nhìn Hứa Xương nói: “Tôi nghĩ, giờ có thể tuyên bố kết quả rồi”.

Hứa Xương tận mắt chứng kiến tất cả, sớm đã kích động không ngừng. Nói thật thì nếu như tăng giá, khéo anh ta lại thấy lòng mình bất an.

Nhưng...

Hứa Xương nhìn Diệp Hoan, ánh mắt như muốn xin ý kiến của gã.

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Diệp Hoan. Một số người thì cảm thấy không đáng nhưng số khác lại hy vọng Diệp Hoan ra giá. Đây cũng đúng với việc ‘hóng chuyện thì hóng đến cùng’.

Nhưng Diệp Hoan vẫn lắc đầu.

Thấy thế thì mọi người đều ngậy người ra, Diệp Hoan không dám ra giá
ư?

Nhà họ Diệp là doanh nghiệp hàng đầu của tỉnh Bắc Hải, còn Bạch Diệp
Phi chỉ là doanh nghiệp số một của thành phố Thiên Bắc thôi. Một tập đoàn
Thủy Tinh nhỏ bé mà gây sức ép được vậy sao. Còn Diệp Hoan là chủ tịch
của tập đoàn Diệp Thị thì không dám nói gì.

Hiện giờ, mọi người đều vô cùng kinh ngạc. Hứa Xương ở trên sân khấu
như định thần lại. Anh ta háng giọng, vui mừng hét lên: “Tôi xin tuyên bố,
tấm thẻ tặng cấp thứ nhất thuộc về Bạch Diệp Phi- chủ tịch của tập đoàn
Thủy Tinh”.

Lời nói vừa dứt thì một tràng pháo tay giòn giã vang lên. Bất luận như
thế nào, có được thẻ tặng cấp thì đều đáng mừng cả, càng không nói đến
việc có thể đánh bại được tập đoàn Diệp Thị.

Sau tiếng vỗ tay, mọi người đều trở nên huyên náo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 527: Còn Tiền Sao?

5 tỷ.

Phùng Tiên Tiên có cảm giác tự vả vào mặt mình.

Trước đó cô ta nói không lựa lời, nói nhà họ Diệp có rất nhiều tiền, Bạch Diệp Phi không thể sánh bằng, nhưng thực tế thì sao.

Cuối cùng Diệp Hoan cũng không ra giá nữa, mà để Bạch Diệp Phi lấy được thẻ thăng cấp.

Phùng Tiên Tiên bây giờ chỉ muốn tìm một cái lỗ chui vào.

“Tại sao anh lại không theo tiếp?”, Phùng Tiên Tiên không vui nói với Diệp Hoan: “Chúng ta cũng có tiền, căn bản không cần sợ hấn ta”.

Diệp Hoan nhìn chằm chằm Bạch Diệp Phi, khuôn mặt u ám đến dọa người, gã lạnh lùng nói: "Đấu với kẻ điên thì người thiệt chỉ có chính mình thôi”.

Phùng Tiên Tiên nghe xong thì ngạc nhiên: "Anh nói như vậy là sao? Chẳng lẽ anh sợ hấn ta?”

Diệp Hoan hừ nhẹ, sau đó lạnh nhạt nói: "Anh nói rồi, đừng đấu với kẻ điên, hơn nữa có ba thẻ thăng cấp, Bạch Diệp Phi chỉ có một thẻ, hai cái còn lại hấn ta không còn tiền để cướp nữa đâu, như thế chúng ta có thể lấy được thẻ thăng cấp với giá thấp hơn”.

“Nhưng như vậy rất mất mặt nhà họ Diệp”, Phùng Tiên Tiên không đồng ý với ý kiến của Diệp Hoan, đối với cô ta thì thẻ diện của nhà họ Diệp còn quan trọng hơn

Diệp Hoan nhìn cô ta rồi nói: "Thẻ diện có đổi ra tiền được không?”

“Chúng ta là người làm ăn, người làm ăn phải hiểu được làm thế nào dùng giá thấp nhất để đạt được lợi ích lớn nhất”.

“Có hiểu không?”

Phùng Tiên Tiên trầm mặc không nói, Diệp Hoan nói cũng đúng, nhưng Phùng Tiên Tiên vẫn cảm thấy bản thân như bị tát vào mặt, trong lòng cô ta vẫn canh cánh mãi chuyện này.

“Đối với những tập đoàn lớn, gia tộc lớn như chúng ta thì thể diện và danh tiếng không phải càng quan trọng hơn sao?”, Phùng Tiên Tiên không phục nói.

Diệp Hoan bắt lặc nhìn Phùng Tiên Tiên: “Vậy chúng ta đang làm gì đây?”

“Là...”, Phùng Tiên Tiên không nói được lý do.

Diệp Hoan vỗ nhẹ lên tay Phùng Tiên Tiên: "Nhìn đi! Xem chúng ta dùng giá thấp nhất để lấy được thẻ thăng cấp”.

Diệp Hoan nói không sai.

Bạch Diệc Phi dùng 5 tỷ để lấy được thẻ thăng cấp đầu tiên, số tiền còn lại không nhiều.

Vì vậy hai thẻ thăng cấp sau Bạch Diệc Phi sẽ không ra giá nữa, nhiều nhất anh chỉ có thể dùng hơn 1 tỷ để đấu giá thẻ thăng cấp mà thôi.

Đằng này Bạch Diệc Phi lại dùng đến 5 tỷ.

Mấy người ngồi bên cạnh cũng rất nhanh phản ứng lại, mọi người ở đây đều là chủ tịch, đương nhiên cũng nghĩ đến điều này.

“Vẫn là chủ tịch Diệp cao tay hơn!”

“Đúng đó! Chủ tịch Diệp có thể dùng giá thấp hơn để lấy được thẻ thăng cấp”.

“Bạch Diệc Phi vẫn còn non lắm”.

Mọi người bàn tán xôn xao, ai cũng cảm thấy Bạch Diệc Phi non quá, còn phải học nhiều.

Đối với sự đánh giá của mọi người Bạch Diệc Phi không mấy may quan tâm.

Vương Lô chỉ biết thở dài: "Cậu vừa lòng rồi chứ?"

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng, anh lắc lắc thẻ thắng cấp trước mặt Vương Lô: "Cũng tạm được”.

Vương Lô cười khỏ.

Trong khi đó Lý Tuyết đang cười vui vẻ, xem ra Bạch Diệc Phi thật sự lỡ rồi, nhưng ngược lại có thể phủ đầu Diệp Hoan, thế nên cô thật sự rất vui.

...

Đợi mọi người yên lặng thì Hứa Xương mới rút ra một thẻ thắng cấp khác, anh ta cầm mic nói: "Đây là tám thẻ thắng cấp thứ hai, trị giá 1,5 tỷ”.

“Cái gì?”

Mọi người vô cùng kinh ngạc.

“Chết tiệt! Liên minh doanh nghiệp thủ đô thật gian xảo”.

“Tôi còn nghĩ tám thứ hai sẽ cùng giá với tám thứ nhất chứ”.

“Tôi cũng nghĩ thế...”

Diệp Hoan lập tức đen mặt, gã cũng không nghĩ tới liên minh doanh nghiệp thủ đô lại gian xảo đến mức độ đó, cứ theo cái đà này thì tám thứ ba có thể sẽ là 2 tỷ.

Mấy người Bạch Diệc Phi bên này đều cười tươi, 1,5 tỷ, mọi người còn chưa trả giá mà đã tăng lên 500 triệu rồi, Diệp Hoan chỉ muốn dùng 1 tỷ để lấy được thẻ thăng cấp là điều không thể.

Mọi người ở phía sau không ngừng nhìn chăm chăm vào Diệp Hoan.

Diệp Hoan cũng không phụ lòng sự kỳ vọng của bọn họ, gã giơ bảng trả giá: "1,6 tỷ".

Nói xong thì Diệp Hoan nhìn Bạch Diệc Phi với ánh mắt khiêu khích, mặc dù không thể dùng 1 tỷ để lấy được thẻ thăng cấp, nhưng 1,6 tỷ còn hơn 5 tỷ mà Bạch Diệc Phi phải bỏ ra.

Trong lòng Phùng Tiên Tiên cũng nghĩ như vậy, cô ta và Diệp Hoan nhìn Bạch Diệc Phi như thể đang muốn nói: có giỏi thì ra giá đi.

Bạch Diệc Phi làm như không biết, trong lòng thì nghĩ anh không thể lại trả thêm 5 tỷ nữa, muốn lấy được cũng phải có kỹ thuật, không thể tự đào hố chôn mình.

Phùng Tiên Tiên thấy vậy thì càng đắc ý, giống như lấy lại được mặt mũi: "Sao bây giờ không trả giá nữa? Ôi chao, sao tôi lại quên mất đây chính là người đã dùng 5 tỷ để lấy một thẻ thăng cấp chứ!"

"Sợ bây giờ không còn tiền để ra giá nữa rồi? Có khi sau đợt này đến cả tiền ăn cơm cũng không có đâu chứ".

Trong câu nói của Phùng Tiên Tiên rõ ràng mang theo vẻ châm chọc và chế giễu Bạch Diệc Phi, ý muốn nói Bạch Diệc Phi quá ngu ngốc, dùng 5 tỷ để mua một tấm thẻ thăng cấp, chỉ sợ sau này cạn đất mà ăn.

Mọi người nghe vậy thì không nhịn được bật cười, câu nói này không sai, 5 tỷ đó! Đó còn là tất cả tiền của Bạch Diệc Phi nữa.

Bạch Diệc Phi không để ý đến sự châm chọc của mọi người, anh nhìn Diệp Hoan, khóe miệng hơi nâng lên, dù anh không có tiền thì anh cũng tuyệt đối không để gã có thể lấy được dễ dàng đâu.

Thế là Bạch Diệc Phi nâng bảng lên: "2 tỷ".

“Ăm”

Ai cũng tròn tròn mắt, bọn họ không nhìn nhầm chứ? Bạch Diệc Phi lại giờ bảng nữa?

Hơn nữa còn trả giá 2 tỷ.

Không phải Bạch Diệc Phi không còn tiền nữa sao?

Diệp Hoan và Phùng Tiên Tiên cũng dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Bạch Diệc Phi, như thể muốn đục một cái lỗ trên người anh vậy.

Lý Tuyết và Vương Lâu cũng không ngoại lệ, trong lòng không khỏi lo lắng.

Diệp Hoan đứng dậy, chỉ vào Bạch Diệc Phi phần nộ nói: "Bạch Diệc Phi, anh muốn giờ trò gì? Anh nghĩ không còn tiền nữa nên có thể tùy tiện ra giá à?"

Dứt lời thì Phùng Tiên Tiên cũng đứng dậy: "Đúng đó, không có tiền còn muốn trả giá sao?"

Mọi người đều gật đầu.

“Đúng đấy, anh ta không phải dùng toàn bộ tiền để mua thẻ thăng cấp kia rồi sao?”

“Vì sao còn dám ra giá nữa?”

"Đúng đó! Anh ta không có tiền, nếu mà nhà họ Diệp không trả giá tiếp thì không phải anh ta sẽ nợ nần chồng chất à?"

“Thế mới nói, người trẻ chỉ biết làm theo cảm tính”.

Lý Tuyết nghe thấy cũng vô cùng lo lắng: "Anh à, chúng ta vẫn còn nhiều tiền như vậy sao?"

Bạch Diệc Phi cười an ủi cô: “Hình như là thế”.

“Hả?”, Lý Tuyết sững sờ, cô tưởng rằng Bạch Diệc Phi đã dám ra giá thì nhất định nắm chắc phần thắng rồi, nhưng không anh lại trả lời nước đôi.

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: "Em yên tâm, không sao đâu”.

Vương Lô nghe xong: “...”

Bạch Diệc Phi cũng đứng dậy nói: "Ai nói tôi không có tiền?”

Lý Tuyết: “...”

Mọi người lại tiếp tục kinh ngạc, đây là ý gì? Lẽ nào Bạch Diệc Phi vẫn còn tiền?

Diệp Hoan và Phùng Tiên Tiên cũng đứng hình, chuyện này là sao? Bạch Diệc Phi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy chứ? Không thể nào?

Đúng vậy! Không có khả năng.

“Bạch Diệc Phi, đừng nói càn nữa, ai mà không biết anh chỉ có từng ấy tài sản, anh còn muốn đóng kịch đến bao giờ?”, Phùng Tiên Tiên chỉ vào Bạch Diệc Phi nói.

Diệp Hoan cau mày, gã không nghĩ Phùng Tiên Tiên lại có suy nghĩ đơn giản như vậy, dù tập đoàn Thủy Tinh không vượt qua được tập đoàn Diệp Thị, nhưng tài sản cũng có khả năng trên 10 tỷ.

Xem ra Bạch Diệc Phi có thể lại muốn mua thêm thẻ thăng cấp.

“Bạch Diệc Phi, anh đã có một tám thẻ thăng cấp rồi, có nhất thiết phải tranh giành nữa không?”, Diệp Hoan trầm giọng nói.

Bạch Diệc Phi vẫn thản nhiên nói: "Tôi mua tặng vợ tôi”.

Nói xong thì mọi người đều ngơ ngác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 528: Tặng Cho Vợ Tôi

Gì cơ? Tặng cho vợ rồi?

Người anh em à, đó là thẻ thăng cấp chủ tịch liên minh doanh nghiệp đấy! Làm sao có thể xem nó như món quà tặng đi một cách tùy tiện như vậy chứ?

Mà đưa nó cho vợ mình thì đương nhiên cũng không có gì sai.

Diệp Hoan kinh ngạc nhìn thoáng qua Lý Tuyết, sau đó gã nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Bạch Diệc Phi, đây là lúc bầu chủ tịch liên minh doanh nghiệp, chứ không phải là ngày để anh đi lấy lòng vợ mình!"

"Hơn nữa cho dù vợ anh có thẻ thăng cấp thì cô ấy cũng không đủ sức ngồi lên vị trí chủ tịch liên minh doanh nghiệp đâu. Tại sao lại lãng phí thẻ thăng cấp như thế hả?"

Phùng Tiên Tiên cũng chỉ vào Bạch Diệc Phi rồi lớn tiếng nói: "Bạch Diệc Phi, anh tới đây để gây rối hả? Lấy lòng vợ mình thì cũng nên chú ý trường hợp, đây không phải là nơi để anh tới quấy rối vô cớ!"

Khi bọn họ nói điều này thì tất cả mọi người đều gật đầu, mọi người cảm thấy những gì Diệp Hoan và Phùng Tiên Tiên nói quả là có lý.

Bạch Diệc Phi đã có một thẻ thăng cấp, tại sao anh lại mua thẻ rồi tặng cho người có cơ hội không lớn như thế cơ chứ? Nếu Diệp Hoan và Bạch Diệc Phi mỗi người một tấm, vậy bọn họ sẽ có cơ hội giành được tấm thẻ dư còn lại!

Nói trắng ra thì vẫn suy nghĩ vì lợi ích của mình mà thôi.

Lý Tuyết nghe thấy thế thì không vui, những người này có quyền gì mà nói chồng cô như vậy?

Vì vậy Lý Tuyết cũng đứng lên: "Chồng tôi không gây rối một cách vô cớ, anh ấy tặng thẻ thăng cấp cho tôi, điều ấy chứng tỏ rằng anh ấy yêu tôi, đồng thời anh cũng có năng lực mua nó".

"Nếu có bản lĩnh thì mấy người có thể đấu giá!"

"Không có năng lực đứng ra đấu giá thì đừng có ở đó chỉ vào người khác mà nói bậy! Cần thận tự vả vào mặt mình đấy!"

Sau khi Lý Tuyết nói xong thì còn khịt mũi kiêu kỳ, hơn nữa cô có khuôn mặt rất xinh đẹp nên càng khiến lòng người ngứa ran.

Mọi người nghe xong đều không khỏi im lặng, đồng thời cảm thấy Lý Tuyết nói có lý, trong lòng cũng nghiêng về Lý Tuyết.

Đây là sự quyến rũ của cái đẹp mà!

Bạch Diệc Phi kinh ngạc nhìn Lý Tuyết, nói thật đây là lần đầu tiên Bạch Diệc Phi thấy Lý Tuyết nói ra những lời kiêu ngạo như vậy, hơn nữa mục đích là để bêu vực anh.

Tư thế của Lý Tuyết làm cho tim Bạch Diệc Phi đập thành thịch, bây giờ anh chỉ nóng lòng muốn hôn Lý Tuyết một cái, vợ anh thật sự tuyệt vời!

Khuôn mặt Diệp Hoan và Phùng Tiên Tiên lập tức tối sầm lại.

Phùng Tiên Tiên trừng mắt nhìn Lý Tuyết, sắc mặt có chút méo mó nói: "Mấy người... một lũ không biết xấu hổ!"

Dường như không có từ ngữ nào có thể diễn tả được hành vi vô liêm sỉ của Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết.

Sắc mặt Diệp Hoan u ám, gã hung hăng nhìn Bạch Diệc Phi: "Bạch Diệc Phi, không phải anh thật sự muốn bỏ ra số tiền gấp đôi để đấu giá tấm thẻ về thật đấy chứ? Tôi khuyên anh nên nghĩ cho kĩ, nếu như anh ra giá lần nữa thì sẽ không còn gì đâu!"

Bạch Diệc Phi chỉ hờ hững nhún vai: "Có thể khiến anh không thoải mái thì cho dù tiêu hết tiền tôi cũng sẽ vui vẻ!"

“Anh!”, Diệp Hoan chán nản nói.

Bạch Diệc Phi không phải không sợ hãi, Diệp Hoan muốn báo thù nên cũng không dám bỏ ra quá nhiều tiền để chơi một trận, nếu dốc sạch tiền thì lấy cái gì báo thù?

Phùng Tiên Tiên tức giận không chịu được, cô ta nắm lấy cánh tay của Diệp Hoan: "Chồng à, nếu bọn họ đã không biết xấu hổ như vậy thì anh hãy để bọn họ biết ai mới là người giàu nhất đi!"

Diệp Hoan nghiêng răng, gã không lên tiếng, dường như vẫn còn đang do dự.

Bạch Diệc Phi cười tủm tỉm: "Vậy thì cứ tới xem! Chủ tịch Diệp tiếp tục ra giá đi!"

"Dù sao tôi cũng không quan tâm, tôi đã tiêu nhiều như vậy, cũng không ngại chi thêm một chút nữa".

"Phụt!"

Mọi người đều nôn ra máu.

Không ngại chi thêm một chút nữa? Bằng đó mà gọi là một chút hả?

Đó là hàng tỷ đấy!

Phùng Tiên Tiên tức giận đến mức kéo Diệp Hoan một cái: "Chồng, anh còn chân chừ gì nữa? Đã bị hẫng tay trên một lần rồi, chẳng lẽ lại để Bạch Diệc Phi cướp mất một lần nữa sao?"

Diệp Hoan lạnh lùng kéo tay Phùng Tiên Tiên xuống: "Câm miệng!"

“Chồng!”, Phùng Tiên Tiên nhìn Diệp Hoan với ánh mắt không thể tin được.

Diệp Hoan hừ lạnh một tiếng, anh nhìn thoáng qua Bạch Diệc Phi rồi cứ thế ngồi xuống.

Mọi người đều ngạc nhiên.

"Không ra giá nữa hả?"

"Không thể nào?"

"Chẳng lẽ lại định đưa thẻ thăng cấp cho Bạch Diệc Phi sao?"

Bạch Diệc Phi khẽ nhướn mày, xem ra Diệp Hoan không có ý định theo tiếp, nếu thì anh chỉ cần 2 tỷ đã giành được thẻ thăng cấp rồi.

Lý Tuyết mỉm cười với Bạch Diệc Phi, sau đó hai người ngồi xuống.

Phùng Tiên Tiên thấy thế cũng đành phải ngồi xuống, nhưng trong ánh mắt tràn ngập vẻ không cam lòng, tám thẻ đầu tiên đã bị lấy đi, thẻ thứ hai không thể tiếp tục bị cướp mất được!

"Chồng à! Sao anh không theo tiếp? Bạch Diệc Phi chưa chắc đã có nhiều tiền như vậy!", Phùng Tiên Tiên bắt mồm chát vắn.

Diệp Hoan lạnh lùng nói: "Tập đoàn Thuỷ Tinh có tài sản ít nhất chục tỷ. Vừa rồi Bạch Diệc Phi lại chỉ bỏ ra năm tỷ. Em cho rằng hẳn ta có tiền để đấu giá cũng chúng ta không?"

Phùng Tiên Tiên ngạc nhiên: "Làm sao có thể chứ? Tập đoàn Thuỷ Tinh sao lại có nhiều tài sản như vậy?"

Diệp Hoan chỉ liếc cô ta một cái, gã cũng không giải thích gì.

Phùng Tiên Tiên muốn nói gì đó, nhưng vì thái độ của Diệp Hoan nên cuối cùng chỉ đành im lặng!

Lúc này Hứa Xương ở trên sân khấu kiềm nén lại tâm trạng vui sướng của mình, anh ta ho nhẹ một tiếng thông báo: "Vậy tám thẻ thăng cấp thứ hai này cũng thuộc về chủ tịch Bạch Diệc Phi của tập đoàn Thuỷ Tinh".

Dứt lời thì những tràng pháo tay lại vang lên.

Tuy nhiên tiếng vỗ tay lần này không dữ dội như lần trước, đồng thời trong lòng mọi người cũng có vẻ không cam lòng, nên tiếng vỗ tay cũng tương đối có lệ.

Bạch Diệc Phi bình tĩnh đi lên đổi hai tỷ để lấy tám thẻ thăng cấp, sau khi xuống thì lập tức đưa cho Lý Tuyết.

Lý Tuyết ngây ra, cô ta không chắc chắn hỏi lại: "Thật sự đưa cho em hả?"

"Đương nhiên rồi, anh đã nói thì phải giữ lời", Bạch Diệc Phi cười: "Vợ à, chúng ta sắp trở thành đối thủ rồi!"

Lý Tuyết nghe vậy thì hờn dỗi liếc mắt nhìn anh, sau đó cô hào phóng nhận tám thẻ thăng cấp này.

Vương Lô ở một bên bắt lặc nói: "Có vui không?"

"Vui", khoe miệng Bạch Diệc Phi nhếch lên, không chỉ lấy được hai tám thẻ thăng cấp, mà còn khiến cho Diệp Hoan chịu thiệt hai lần, không thể không vui được.

Vương Lô nở nụ cười gượng gạo: "Nhưng chúng ta sắp hết tiền rồi!"

"Không sao, từ từ kiếm lại, ai biết được đời này kiếm được bao nhiêu!", Bạch Diệc Phi xúc động nói.

Vương Lô thở dài, cũng không nói tiếp nữa.

Tiếp theo Hứa Xương lấy ra thẻ thăng cấp thứ ba: "Giá khởi điểm của thẻ thăng cấp thứ ba là hai tỷ".

Sau khi nói xong thì Hứa Xương đặc biệt nhìn chằm chằm Diệp Hoan: "Đây là thẻ thăng cấp cuối cùng. Những người muốn có nó thì nên trân trọng cơ hội cuối cùng này".

Mọi người cũng nhìn về phía Diệp Hoan, sau đó lại nhìn về phía Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi, sợ rằng lần này hai người họ sẽ lại gây chuyện tiếp.

Diệp Hoan thâm quắc mắt nhìn Hứa Xương, quả nhiên giá khởi điểm của thẻ thăng cấp thứ ba là hai tỷ!

Phùng Tiên Tiên lập tức giữ chặt Diệp Hoan: "Chồng à, nhanh đấu giá đi!"

Diệp Hoan giơ tám biển lên với vẻ mặt nặng nề: "2,1 tỷ".

Sau khi Diệp Hoan ra giá thì không có ai mở miệng, rốt cuộc không còn ai có đủ khả năng đấu giá nữa.

Nhưng điều này không có nghĩa là bao gồm Bạch Diệc Phi.

"Ba tỷ".

"Mẹ nó!"

"Quả nhiên lại ra giá tiếp!"

"Trời ạ, anh ta còn có tiền hả?"

Diệp Hoan đã chịu đựng đến cực hạn: "Bạch Diệc Phi! Anh muốn cái quái gì hả?"

Phùng Tiên Tiên đứng dậy chửi bới: "Bạch Diệc Phi! Anh muốn làm gì? Chẳng lẽ anh còn muốn lấy cả ba thẻ thăng cấp hả? Tôi nói cho anh biết, chúng tôi sẽ không để cho anh thành công đâu!"

Nói đến đây thì mọi người không khỏi không im lặng.

Nếu Bạch Diệc Phi thật sự có được ba thẻ thăng cấp thì đương nhiên Lý Tuyết sẽ giành cơ hội này cho Bạch Diệc Phi, cuối cùng cũng chỉ có một người thăng cấp, vậy lần tranh cử này còn ý nghĩa gì nữa!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 529: Có Thuyền Tới

Vì chỉ có một người nên chỉ có thể chọn Bạch Diệp Phi làm chủ tịch!

Diệp Hoan được Phùng Tiên Tiên nhắc nhở nên đột nhiên nhìn về phía Bạch Diệp Phi, chẳng lẽ Bạch Diệp Phi thật sự làm như thế chỉ để đối phó với gã?

Không, Bạch Diệp Phi sẽ không làm vậy!

Bạch Diệp Phi không ngốc, sẽ không vì một lần này mà dốc cạn hết tất cả tài sản!

Lý Tuyết và Vương Lâu không phản ứng gì, bởi vì bọn họ biết lần này Bạch Diệp Phi sẽ không ra giá nữa.

"Chủ tịch Diệp, đây là vòng cuối cùng rồi, anh có ý định từ bỏ sao?", Bạch Diệp Phi ăn chắc vị trí chủ tịch nên đã khiến Diệp Hoan rơi vào tình thế bắt buộc phải đối đầu, mà đây còn là tấm thẻ thắng cấp cuối cùng, đồng nghĩa với cơ hội cuối cùng.

Diệp Hoan thấy vậy thì cắn răng giơ bảng lên: "3,5 tỷ!"

Mọi người thấy vậy thì thán phục: Xem ra tấm thẻ thắng cấp cuối cùng này sẽ là của chủ tịch Diệp rồi.

Phùng Tiên Tiên thấy Diệp Hoan ra giá thì đặc ý ngẩng đầu lên, lần này cuối cùng Diệp Hoan cũng chịu ra giá, cô ta thở phào một hơi, không còn bực bội nữa.

Diệp Hoan nhìn chằm chằm Bạch Diệp Phi, gã trầm nghĩ: Anh nên biết điều một chút, tốt nhất đừng trả giá nữa!

Bạch Diệp Phi không để ý đến ánh mắt của Diệp Hoan, anh bình tĩnh ngồi đó, ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Xương trên sân khấu.

Mọi người thấy Bạch Diệc Phi yên lặng không ra giá thì nghĩ anh không theo nữa?

Cũng đúng, nếu cả ba tấm đều trong tay Bạch Diệc Phi thì bọn họ ở đây làm gì nữa?

Diệp Hoan thấy Bạch Diệc Phi không trả giá nữa thì mới thảm thở phào nhẹ nhõm.

Hứa Xương lập tức mở miệng: "3,5 tỷ lần đầu tiên!"

"3,5 tỷ lần thứ hai!"

"3,5 tỷ lần thứ ba! Chốt!"

"Chúng ta cùng chúc mừng Diệp Hoan của tập đoàn Diệp Thị, cuối cùng cũng có được một tấm thẻ thắng cấp!"

Tiếng nói vừa dứt thì lập tức vang lên một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Cuối cùng buổi đấu giá này cũng kết thúc.

Mà ba tấm thẻ thì có hai tấm thuộc về Bạch Diệc Phi, còn Diệp Hoan của tập đoàn Diệp Thị chỉ có một tấm thẻ thắng cấp, xem ra Diệp Hoan vẫn bị Bạch Diệc Phi ép.

Mọi người lập tức thấy rõ được tình thế, bọn họ nhân cơ hội này tâng bốc nịnh bợ.

"Chúc mừng chủ tịch Bạch!"

"Chúc mừng chúc mừng!"

Phùng Tiên Tiên thấy mọi người rồi rít đến chúc mừng Bạch Diệc Phi thì bất mãn nói: "Một lũ nịnh bợ!"

Diệp Hoan bình tĩnh, không nói gì.

Thật ra giá ba tấm thẻ thăng cấp hôm nay đều như nhau, mỗi tấm thẻ thăng cấp đều giá 3,5 tỷ.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết coi như tính thành một, nếu tính trung bình thì bọn họ mất hẳn 7 tỷ?

Như vậy buổi đấu giá này người được lợi nhất không phải là liên minh doanh nghiệp thủ đô sao.

Đấu giá lúc bắt đầu thì không nói, nhưng về sau giá cả còn tăng vọt hơn cả 10 tỷ!

Hứa Xương vui mừng tuyên bố buổi đấu giá kết thúc, sau đó thì rời đi.

...

Trong một khoang nghỉ ngơi, sau khi nghe thấy tiếng "mời vào" không biết của ai thì Hứa Xương lập tức đẩy cửa vào.

Cửa đóng lại, sau đó có người khẽ cười một tiếng: "Năm không kiếm được 10 tỷ như vậy, đúng là hời ghê!"

"Đúng thế!", Hứa Xương vui vẻ đáp lại.

Người nọ lại nói: "Chẳng trách người của liên minh doanh nghiệp thủ đô đều muốn tới đây, nhưng đáng tiếc số tiền này cuối cùng vẫn không thuộc về anh?"

"Ai bảo tôi có quan hệ rộng cơ chứ?", Hứa Xương ngồi xuống, khuôn mặt anh ta nở nụ cười châm biếm.

Dứt lời thì lại có một tiếng nói vang lên: "Quan hệ rộng thì rộng, nhưng số tiền đó đều là của nhà họ Diệp và nhà họ Bạch? Anh yên tâm thoải mái cầm tiền hả?"

Hứa Xương ngừng một lát, sau đó anh ta phản bác: "Tại sao không thể? Đây là một cuộc đổi chác công bằng, mọi cuộc đấu giá đều như vậy, ai có thể bảo tôi sai?"

"Hơn nữa tôi cũng cho bọn họ một hy vọng, không phải sao?"

"Nhưng cuối cùng chỉ có một người lấy được hy vọng đó!"

"Hày... cái này cũng không nên trách tôi! Cạnh tranh mà, có người thắng thì ắt cũng phải có kẻ thua, đây không phải là chuyện bình thường sao?", Hứa Xương vừa nghĩ tới điều gì đó, giọng nói cũng không còn cứng rắn như trước nữa.

Lại có tiếng nói vang lên: "Nói cũng đúng, dù sao cũng là đánh bạc, có thua thì có thắng. Huống chi tiền đó đều là do anh ta kiếm được, không liên quan gì đến nhà họ Bạch".

"Nói vậy thì tiền của Diệp Hoan cũng giống như tiền của nhà họ Diệp rồi".

Hứa Xương nghe vậy thì lập tức gật đầu, anh ta càng tự tin: "Cho nên tôi mới yên tâm thoải mái kiếm tiền".

Giọng nói ảm nấp trong bóng tối lại vang lên lần nữa: "Nghe nói anh làm việc dựa vào liên minh doanh nghiệp thủ đô, nhưng sao tôi lại cảm thấy không đơn giản như vậy chứ?"

"Cứ đùa hoài", Hứa Xương lạnh lùng cười, anh ta không có bất kỳ biểu hiện bất thường nào.

"Với tình hiện hiện giờ thế này, người đứng sau đã muốn ra tay chưa?"

"Nếu còn chưa ra tay nữa..."

"Nếu còn chưa ra tay thì có nghĩa là trong chúng ta..."

"Tôi nay..."

...

Đại hội kết thúc, Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết cùng nhau trở về khoang nghỉ ngơi.

"Ôi..."

Bạch Diệc Phi than thở lần này đã là lần thứ tám, chủ yếu vẫn là vì việc bỏ ra 7 tỷ mua hai tấm thẻ thăng cấp, 7 tỷ đó, không đau sao được.

Lý Tuyết thấy vậy thì chủ động kéo cánh tay Bạch Diệc Phi: "Chồng à..."

Bạch Diệc Phi lập tức thu lại vẻ mặt đau lòng, anh dịu dàng nhìn Lý Tuyết: "Sao thế vợ?"

Lý Tuyết mím môi an ủi: "Ngày mai có thể biết kết quả cuối cùng rồi, chúng ta có 2/3 cơ hội, mặc dù bỏ ra rất nhiều nhưng ít ra chúng ta cũng có cơ hội lớn, không phải sao?"

"Vợ nói đúng", Bạch Diệc Phi khẽ mỉm cười, anh suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu như chúng ta được chọn, vậy chắc chắn phải đến thành phố Bắc Hải, vợ à..."

"Sao thế?", Lý Tuyết chớp mắt.

Bạch Diệc Phi hỏi: "Rời khỏi thành phố Thiên Bắc nơi em đã sống hơn 20 năm, em làm được không?"

Lý Tuyết hơi ngừng lại, tất nhiên cô không nở rồi, hơn nữa không có Bạch Diệc Phi thì cô ở nơi đó còn có ý nghĩa gì?

Nhưng Lý Tuyết vẫn có suy nghĩ riêng, cô sợ rằng nếu bản thân liên tục ở bên cạnh Bạch Diệc Phi thì sớm muộn gì cũng có ngày bị phát hiện ra chuyện không thể sinh con, hơn nữa còn bị người ta bàn ra tán vào, đến lúc đó...

Lý Tuyết không dám nghĩ nhiều, cô miễn cưỡng cười một tiếng: "Đương nhiên không nở rồi, nhưng..."

Không đợi Lý Tuyết nói xong thì Bạch Diệc Phi đã ngắt lời: "Nếu vợ không nở vậy chúng ta không tranh cử nữa, chúng ta sẽ sống ở thành phố

Thiên Bắc!"

"Không được!", Lý Tuyết lập tức nghiêm túc: "Chúng ta đã bỏ ra 7 tỷ mới có được thẻ thăng cấp, sao có thể từ bỏ được? Nếu từ bỏ không phải sẽ lỗ hơn sao? Anh không xót hả?"

Bạch Diệc Phi: "..."

"Nhưng anh không muốn khiến em buồn", Bạch Diệc Phi nói rất chân thành.

Trong lòng Lý Tuyết rất cảm động, Bạch Diệc Phi làm như vậy càng khiến cô không bỏ được anh.

...

Hai người vừa nói tới đây thì nghe thấy âm thanh ồn ào bên ngoài, bọn họ nghe được tiếng bảo vệ quát tháo.

"Không xong rồi! Có mấy chục chiếc thuyền đang tiến rất nhanh đến đây!"

"Mau đi thông báo cho chủ tàu!"

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì thâm giật thót!

Đến rồi!

Mấy chục chiếc thuyền từ khắp nơi tiến đến gần du thuyền.

Nghe được tiếng kêu thì mọi người hầu như không quay lại khoang nghi ngại, mà ở lại hết trên boong tàu.

Bạch Diệc Phi lên boong tàu, một lát sau thuyền nhỏ đã đến dưới du thuyền, sau đó nhanh chóng lấy dây thừng ra trèo lên trên.

Thấy những dây thừng này thì mọi người rôi rít lui về phía sau, bọn họ thấy cảnh này thì sợ chết khiếp.

Những người đó bám vào dây thừng leo lên với tốc độ rất nhanh!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 530: Ai Là Bạch Diệc Phi

Nhìn thấy cảnh này thì Bạch Diệc Phi không khỏi giật mình.

Bây giờ mới khoảng mười giờ, những người này dám trắng trợn xuất hiện mà không đợi đến sau rạng sáng ngày mai mới ra tay, điều này chứng tỏ bọn họ thực sự có thực lực.

Trong vòng mười mấy giây nhóm người thứ nhất đã bám vào dây thừng đi lên.

Tất cả những người này đều mặc áo màu đen, cầm vũ khí trong tay, dao có mà súng cũng có, vừa lên đến nơi đã hô to với đám người: “Tất cả ngồi xuống cho tôi!”

Mọi người đều hoảng sợ, bọn họ nhanh chóng làm theo yêu cầu của những người này, Bạch Diệc Phi cũng ngồi xuống theo mọi người.

Kẻ cầm đầu chính là một người đàn ông vạm vỡ, trên mặt còn có râu quai nón, tên đó cầm súng chỉ vào đám người hỏi: “Ai là Bạch Diệc Phi? Bạch Diệc Phi đâu, mau đứng ra đây!”

Bạch Diệc Phi?

Đám người nghe thấy vậy thì nhanh chóng nhìn xung quanh.

Xung quanh Bạch Diệc Phi đã có mấy người đều đang nhìn anh, hiển nhiên đã nhận ra anh.

Hai ngày này danh tiếng của Bạch Diệc Phi cũng không nhỏ.

Đầu tiên là ở vòng thứ nhất của cuộc tranh cử, anh đối đầu cùng Liễu Chiêu Phong, sau đó Vương Lôu trực tiếp chuyển nhượng tập đoàn Thủy Tinh cho anh, còn trong đại hội đấu giá đêm nay anh đã ba lần bảy lượt đè đầu cưỡi cổ Diệp Hoan, khiến cho mọi người đã khắc sâu ấn tượng với anh.

Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm vào mấy người này, anh cảnh cáo: “Câm miệng lại, đừng có xen vào chuyện của người khác!”

Mấy người bị khí thế của Bạch Diệc Phi hù dọa, bọn họ nhanh chóng gật đầu.

Nhưng mà chỉ sau mấy giây đã có vài người đồng thời chỉ vào Bạch Diệc Phi: “Kia chính là Bạch Diệc Phi!”

“Mẹ kiếp!”, Bạch Diệc Phi gầm nhẹ một tiếng.

Người đàn ông cầm đầu lập tức nhìn lại, tên đó dùng súng chĩa vào Bạch Diệc Phi: “Mày chính là Bạch Diệc Phi? Cậu cả nhà họ Bạch?”

Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ đứng lên, anh sửa sang lại quần áo của mình một chút: “Đúng vậy, là tao”.

Người đàn ông liếc nhìn Bạch Diệc Phi một chút, sau đó cười lạnh một tiếng: “Đi đến đây!”

Bạch Diệc Phi đứng yên không nhúc nhích: “Không biết mấy người tìm tao có việc gì?”

“Đương nhiên là để bắt mày rồi!”, người đàn ông hừ lạnh nói.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Muốn bắt chết hay sống?”

Người đàn ông nhẹ nhàng trả lời: “Cố gắng bắt sống”.

“Đương nhiên nếu như đối phương quyết tâm chống cự, cũng có thể bắt người chết”, người đàn ông nói bổ sung.

Bạch Diệc Phi có chút ngoài ý muốn: “Không phải trực tiếp giết chết à?”

Người đàn ông không nhịn được nhìn anh một cái: “Muốn chết hay muốn sống thì phải xem chính mày rồi”.

Bạch Diệc Phi: “...”

“Có thể cho tao hai phút không?”, Bạch Diệc Phi nhẹ giọng hỏi.

Người đàn ông nhìn mọi người, tên đó cũng có chút tự tin, thế là gật đầu nói: “Có thể”.

Dứt lời người đàn ông nghĩ rằng Bạch Diệc Phi muốn bàn giao mọi chuyện với Vương Lâu đang đứng bên cạnh, lại không nghĩ Bạch Diệc Phi chỉ cười với Vương Lâu, sau đó hô lớn một tiếng ở cửa đại sảnh.

“Liên minh doanh nghiệp, có rất nhiều cướp đã lên thuyền, mấy người còn không ra xem thử sao? Nếu còn không ra thì mọi người trên thuyền đều có thể xảy ra chuyện đó!”

Người đàn ông: “...”

Những người khác thấy vậy cũng vô cùng kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi đang cầu cứu sao!

Nhưng mà Bạch Diệc Phi làm rất đúng, dù sao đây cũng là du thuyền của liên minh doanh nghiệp, liên minh doanh nghiệp thủ đô đã tổ chức đại hội tranh cử lần này, như vậy bọn họ phải có trách nhiệm với mọi người ở trên chiếc du thuyền này.

Hàng chục vệ sĩ ở trên du thuyền cũng không phải đồ trang trí...

Người đàn ông trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó cười lạnh nói: “Đừng có giờ trò quỷ nữa!”

Bạch Diệc Phi nhún vai, sau đó yên lặng chờ đợi.

Nhưng đợi hai phút mà người của liên minh doanh nghiệp cũng không đến, cũng không có chút phản ứng nào cả, có thể thấy rõ bọn họ đã không chế người của liên minh doanh nghiệp rồi.

Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ nói: “Mấy người rất lợi hại”.

Sau đó anh duỗi hai tay ra, thản nhiên nói: “Đi thôi”.

“Cái gì?”, người đàn ông hơi bối rối.

Bạch Diệc Phi trả lời: “Không phải muốn cố gắng bắt sống tao sao? Tao cũng không phản kháng, tao đi với chúng mày”.

Người đàn ông không khỏi kinh ngạc, tên đó còn tưởng rằng sẽ phải giằng co vài lần thì Bạch Diệc Phi mới có thể ngoan ngoãn để bọn họ bắt đi, không ngờ Bạch Diệc Phi lại chủ động đi cùng bọn họ.

“Mày muốn làm gì?”, người đàn ông nghi ngờ anh muốn gây sự, cho nên cảnh giác nhìn anh.

Bạch Diệc Phi trả lời: “Là mấy người muốn làm gì mới đúng chứ? Không phải nói muốn bắt tao sao?”

Người đàn ông nhìn vẻ mặt của Bạch Diệc Phi không giống làm bộ, nên trực tiếp dùng súng chĩa vào gáy của Bạch Diệc Phi: “Mày đừng có giả trò! Nếu không ông đây sẽ bắn một phát vào đầu mày đấy!”

“Vâng vâng vâng”, Bạch Diệc Phi thu tay lại, còn tưởng rằng bọn họ muốn trói anh lại, nhưng mà lại chỉ dùng một cách đơn giản thô bạo là dùng súng. Bạch Diệc Phi bị người đàn ông ép đi tới gần lan can, Bạch Diệc Phi nhìn từ trên xuống dưới, thấy mấy sợi dây thừng, bên dưới dây thừng chính là ca nô mà bọn họ vừa đi lên.

Bạch Diệc Phi hơi nhíu mày: “Phải đi xuống dưới sao?”

“Nói nhảm!”, người đàn ông lườm Bạch Diệc Phi, sau đó nói với mấy người bên cạnh: “Mọi người đi xuống trước”.

Lập tức có bốn người bám vào dây thừng nhanh chóng tuột xuống.

Sau đó người đàn ông dùng súng chọc vào đầu Bạch Diệc Phi: “Đến lượt mày!”

Bạch Diệc Phi đang hoảng vịn lên lan can, nắm lấy dây thừng, từng chút từng chút trượt xuống dưới, trong lúc đó có một người đàn ông luôn cầm

súng chĩa vào Bạch Diệc Phi, chỉ cần Bạch Diệc Phi có bất kỳ động tác dư thừa nào thì người đàn ông này sẽ không chút do dự nổ súng.

Sau mấy phút đồng hồ Bạch Diệc Phi đã tới gần ca nô, đồng thời anh ngẩng đầu nhìn lên phía bên trên, người đàn ông kia còn đang ở bên trên du thuyền, nhưng không nhìn rõ lắm.

Bạch Diệc Phi cúi đầu nhìn mấy người đang chuẩn bị đón anh ở phía dưới, ánh mắt anh lóe lên, ngay lập tức hai tay buông dây thừng ra.

“Bùm! Bùm!”

Bạch Diệc Phi trực tiếp nhảy xuống biển.

Cảnh này khiến mấy người kia tròn tròn mắt, tạm thời không kịp phản ứng.

Người đàn ông bên trên du thuyền chỉ nghe thấy tiếng động, trong đêm tối không nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra ở bên dưới, nên lớn tiếng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Người phía dưới lập tức tỉnh táo lại: “Bạch Diệc Phi nhảy xuống dưới biển rồi!”

“Fuck!”, người đàn ông kia nổi giận gầm lên một tiếng, đập tay lên trên lan can: “Còn không mau xuống dưới bắt nó về cho ông đây?”

“Vâng”.

Bốn người trả lời xong thì lập tức tìm bộ đồ lặn đã chuẩn bị ở trên cano, tất cả đều nhảy xuống dưới biển: “Bùm!”

Có đồ lặn và đèn pin nên bốn người nhanh chóng tìm kiếm ở dưới biển.

Nhưng mà tìm một vòng nữa vẫn không thấy gì cả.

“Đã có chuyện gì xảy ra?”

Bốn người đều cảm thấy khó hiểu, vừa rồi rõ ràng đã nhìn thấy Bạch Diệc Phi nhảy xuống, làm sao bây giờ lại không tìm thấy người?

Đúng lúc này cách đó không xa có một tia sáng yếu ớt, để bốn người tìm được phương hướng.

Nhưng khi bọn họ tới gần thì ánh sáng kia đột nhiên biến mất...

Bốn người dừng lại ngay lập tức, đang muốn trao đổi qua ánh mắt thì lại phát hiện nguồn sáng kia lại xuất hiện.

Chuyện kì quái như vậy khiến trong lòng bốn người đó có chút sợ hãi, dường như không dám bơi đến để xem xét.

Một lúc sau một người trong đó dùng đèn pin chiếu vào mặt của ba người khác, ra hiệu nhanh đi tìm đi, bọn họ không thể vi phạm mệnh lệnh của đại ca.

Sự ăn ý của bọn họ sau khi đã làm việc lâu dài với nhau khiến tất cả đều hiểu ý nhau, nghĩ đến đại ca thì bốn người bọn họ không dám chống lại, chỉ có thể tiếp tục bơi đến chỗ kia.

Cùng lúc đó trên mặt biển yên tĩnh, người đàn ông đứng trên du thuyền thấy những người này chậm chạp mãi vẫn không tìm được Bạch Diệc Phi thì lập tức nhíu mày: "Mười người nữa xuống đi tìm xem".

Dứt lời mười người nhanh chóng đến ca nô, mặc đồ lặn xong thì lần lượt nhảy xuống dưới nước.

Những người trên thuyền đứng nhìn, nhưng họ cũng không dám nói câu nào.

Mà Vương Lô đứng trong đám người, cậu ta nhìn thấy mười người đang đi xuống thì âm thầm nói: "Còn có hai mươi người nữa".

"Và ba khẩu súng".

Đúng lúc này một vầng trăng khuyết đột nhiên hiện trong không trung, chiếu sáng vùng biển tối tăm này trong một lát.

Vương Lô nhìn lên trên trời một chút, ánh mắt cậu ta lóe lên, nhớ tới lúc đại hội đấu giá đã nói với Bạch Diệc Phi: “Hiện tại là thời cơ tốt nhất để ra tay”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 531: Phùng Tiên Tiên Gặp Nạn

Vì Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết đều có một tấm thẻ thăng cấp nên cơ hội bọn họ trở thành chủ tịch liên minh doanh nghiệp rất lớn.

Nếu Bạch Diệc Phi trở thành chủ tịch liên minh doanh nghiệp thì người sau lưng sẽ không có cơ hội lợi dụng Bạch Diệc Phi để gài bẫy giết Bạch Vân Bằng, mà buổi tranh cử này lại do liên minh doanh nghiệp thủ đô tổ chức, không có ai dám công khai khiêu khích cả.

Vậy nên trước khi có kết quả thì đây chính là cơ hội cuối cùng để bắt Bạch Diệc Phi.

Lúc trước đã đuổi giết Bạch Diệc Phi một lần, nhưng không giết được. Vì thế đối phương chắc chắn sẽ nắm bắt cơ hội cuối cùng này.

Đương nhiên ngay từ lúc bắt đầu sẽ không ai muốn để lộ con át chủ bài luôn, bây giờ cũng vậy, sẽ có một đám người thử nghiệm trước.

Lúc trước Bạch Diệc Phi và Vương Lô đã cùng nhau phân tích một lúc: "Trên thuyền không có mấy người có vấn đề, vậy chắc chắn là người từ thuyền khác tới".

"Nhưng cũng không thể lơ là người trên thuyền được, phải luôn chú ý đến bọn họ".

Lý Tuyết nghe xong phân tích của bọn họ thì hiểu được dù trên thuyền hay trên biển cũng không chỗ nào an toàn cả, cho nên tốt nhất phải chuẩn bị trước.

Trước khi bọn họ đến thì Bạch Hồ đã chuẩn bị sẵn sàng, hơn nữa còn chuẩn bị cả trang bị lặn xuống biển.

Đợi sau khi Bạch Diệc Phi nhảy xuống biển Bạch Hồ sẽ đưa cho anh trang bị lặn, sau đó mang theo người không biết bơi lên ca nô, thông báo cho đội thuyền cứu hộ đến tiếp ứng.

Sau đó đặt đèn pin ở lối ra vào, dùng ánh sáng yếu ớt đánh lừa kẻ địch chú ý, cố ý hấp dẫn đối phương.

Bốn người kia nhìn thấy ánh sáng đèn pin thì phát hiện ra vị trí của Bạch Diệc Phi, nhưng bởi vì ánh sáng lúc có lúc không nên đã khiến bọn họ lùi bước trong chốc lát.

Vì để hoàn thành nhiệm vụ nên bọn họ phải tiếp tục đi tiếp, đồng thời cũng chuẩn bị sẵn sàng cho chiến đấu bất kỳ lúc nào.

Nhưng cuối cùng bốn tên đó vẫn không đánh lại được ba người Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi giải quyết xong một người, còn lại ba người do Bạch Hồ và Từ Lăng giải quyết.

Đúng lúc này có thêm mười người xuất hiện.

Bọn chúng mai phục sẵn ở dưới nước, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng đám người này hoàn toàn không phải là đối thủ mấy người Bạch Diệc Phi, Bạch Hồ thản nhiên nói: "Nơi này có mình tôi là đủ rồi".

Từ Lăng tin tưởng vào thực lực của Bạch Hồ: "Vậy tôi lên trước đây".

Bạch Diệc Phi cười tự tin: "Đi thôi, đã lâu không đánh nhau rồi, đã đến lúc dẫn gân cốt".

Ba người nhìn nhau rồi cười, không ai nói gì.

Trên thuyền.

Từ khi có người hét lên thì Bạch Diệc Phi đã dấu Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi đi, nên những người kia cũng không biết được sự tồn tại của hai người họ, hoặc nói trắng ra là hiện tại hai người rất an toàn.

Mà Diệp Hoan với những người kia đều bị kẻ đó khống chế trên boong thuyền, giờ phút này bọn họ chỉ biết ôm đầu ngồi chồm hồm trên mặt đất.

Khi tiếng hét vang lên thì Phùng Tiên Tiên đang ở khoang thuyền nghỉ ngơi, do tính hiếu kỳ cộng thêm thân phận của Diệp Hoan chóng lung nên đương nhiên cô ta không sợ gì cả, dám mạnh dạn ra ngoài hóng hớt.

Song lúc cô ta bước ra cửa boong tàu thì lập tức vỡ mộng.

Cô ta thấy Diệp Hoan đang ngồi chồm hồm trên mặt đất, cách đó không xa là một người áo đen đang cầm súng.

Phùng Tiên Tiên bị dọa sợ.

Đang lúc muốn chạy đi thì cô ta lại thấy những người này đang tìm Bạch Diệp Phi, cô ta vô thức dừng bước lại.

Nhìn thấy cảnh này trong lòng Phùng Tiên Tiên không khỏi thở phào nhẹ nhõm: "Đáng đời bị bắt!"

Phùng Tiên Tiên bỗng không còn sợ hãi như trước, thậm chí còn muốn cười thật lớn.

Nhưng đúng lúc này một tên côn đồ quay người nhìn thấy Phùng Tiên Tiên.

Phùng Tiên Tiên trợn trừng hai mắt, cô ta hoảng sợ hít một hơi, sau đó vội vàng xoay người chạy đi.

Tên côn đồ kia nhìn thấy vậy thì cười âm đặng một tiếng, như phát hiện ra cái gì đó thú vị, tên côn đồ kéo một người khác trong nhóm thì thăm to nhỏ vài câu, người kia lập tức cũng cười theo.

Đúng lúc này tên cầm đầu đang bận việc truy bắt Bạch Diệp Phi.

Vậy nên hai tên này nhân cơ hội đi vào khoang thuyền.

Diệp Hoan ngồi chồm hồm trên mặt đất, thật ra gã đang tìm kiếm Phùng Tiên Tiên, nhưng nhìn một vòng cũng không thấy cô ta đâu, Diệp Hoan nghĩ rằng Phùng Tiên Tiên chắc đang trốn ở phòng nghỉ ngơi trong khoang thuyền.

Nghĩ thế cũng đúng, động tĩnh ở ngoài này lớn như vậy nên cô ta chắc hẳn đã nghe thấy, chắc hẳn sẽ không ngốc mà chạy ra đâu.

Nhưng Diệp Hoan lại không biết Phùng Tiên Tiên thật sự đã chạy ra ngoài, còn bị tên côn đồ nhìn thấy, kể tiếp cô ta có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Trong lúc hoảng sợ Phùng Tiên Tiên vẫn còn chút lý trí, cô ta không chạy vào phòng nghỉ ngơi trong khoang thuyền mà nhanh chóng chạy về phía đại sảnh.

Nếu cô ta nhớ không lầm thì nhóm người Hứa Xương còn chưa đi ra, có lẽ bọn họ còn ở đại sảnh, chắc vẫn còn cơ hội gặp được.

Phùng Tiên Tiên chạy đến đại sảnh thì nhìn thấy nhóm người của Hứa Xương ở một góc hội trường, mười mấy bảo vệ đang đứng xung quanh.

Thấy được hy vọng thì Phùng Tiên Tiên lập tức kêu lên: "Cứu tôi với!"

Vì quá kích động nên Phùng Tiên Tiên trượt chân ngã xuống.

"Á!"

Cùng lúc đó hai tên côn đồ đã đi tới, với tốc độ kia của Phùng Tiên Tiên thì bọn chúng đi bộ còn nhanh hơn cô ta.

Phùng Tiên Tiên nhìn phía sau, cô ta hoảng sợ muốn đứng dậy tiếp tục chạy, nhưng vừa vấp ngã nên chân rất đau, căn bản không đứng dậy nổi, tình huống này làm cô ta càng thêm sợ hãi.

"Đừng qua đây! Đừng qua đây!"

Đám người Hứa Xương rất kinh ngạc với sự xuất hiện của Phùng Tiên Tiên, khi nhìn thấy hai tên bước vào thì sắc mặt ai nấy đều trầm xuống.

Bọn họ vô cùng hoảng sợ, không ai dám lại gần đỡ Phùng Tiên Tiên.

Xét cho cùng thì bọn họ đều thấy những người này giống như cướp biển, mà cướp biển thì làm sao phân rõ được đúng sai, tốt nhất vẫn nên đứng yên

không chống đối.

Hai người kia không mang theo súng, nhưng trên người họ cũng có gậy gộc.

Phùng Tiên Tiên nhìn thấy hai người càng ngày càng gần mình thì bị dọa đến run lấy bầy, cô ta nhớ đến Hứa Xương ở sau lưng nên vội vàng cầu cứu: "Cứu, cứu tôi với! Cứu tôi với!"

"Tôi là vợ của Diệp Hoan, mau cứu tôi..."

Vừa dứt lời thì hai người kia đã đứng trước mặt Phùng Tiên Tiên, bọn họ khinh thường cười nhìn cô ta, sau đó ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm nhóm người Hứa Xương.

"Muốn cứu cô ta sao?"

Nghe vậy thì Hứa Xương lập tức xoay đầu đi, giả vờ không nghe thấy.

Những người khác và bảo vệ cũng đồng loạt hướng sang chỗ khác, không ai dám nhìn đến chỗ Phùng Tiên Tiên.

Nhìn thấy vậy thì Phùng Tiên Tiên trợn tròn mắt, cô ta sững sờ, sau đó càng thêm hoảng sợ và bất lực tuyệt vọng.

"Đừng... đừng mà...", Phùng Tiên Tiên sợ hãi lùi về phía sau, cô ta muốn cách xa hai người kia một chút.

Một tên côn đồ rất hài lòng với thái độ của nhóm người Hứa Xương: "Rất tốt, rất biết điều".

"Yên tâm đi, bọn tao chỉ buồn chán nên muốn vui vẻ một chút thôi, chơi xong rồi bọn tao sẽ đi, chỉ cần chúng mày biết điều thì vẫn an toàn".

Một tên côn đồ thả cây gậy trên tay xuống, kéo Phùng Tiên Tiên đứng thẳng dậy, sau đó dùng hai tay ôm eo Phùng Tiên Tiên đặt cô ta lên trên mặt bàn bên cạnh.

Phùng Tiên Tiên giãy dụa dữ dội: "Á... đừng mà! Thả tôi ra!"

"Cứu tôi... đừng... tôi là vợ của Diệp Hoan, chỉ cần các người thả tôi ra thì muốn cái gì cũng được!"

Phùng Tiên Tiên hoảng sợ kêu la, cho dù phải giá nào cũng được, chỉ cần cứu được cô ta.

Nhưng hai tên này chỉ muốn tìm niềm vui thôi, không quan tâm đến mấy lời nói của Phùng Tiên Tiên, một người trong đó còn hung dữ nói: "Mẹ nó, bớt nói nhảm cho ông!"

"Ông mày không muốn tiền, chỉ cần vui vẻ, thông minh một chút đừng có hét lớn đấy!"

"Haiz, đừng mà, kêu lên mới có cảm giác chứ!"

"Khà khà... thằng này, mày nói cũng đúng..."

Cả hai vừa nói vừa cười, sau đó vây xung quanh Phùng Tiên Tiên, bọn chúng cùng thò tay kéo váy trên người Phùng Tiên Tiên xuống.

"Xoẹt..."

Cái váy bị kéo rách một mảng lớn, đôi chân trắng nõn bên trong lộ hết ra.

Cảnh trước mắt làm mắt hai tên lập tức bốc lửa, trên mặt bắt đầu hiện lên vẻ hèn mọn bỉ ổi: "Cực cưng, ngoan ngoãn một chút, đợi lát nữa cho em cảm giác như lên thiên đường, ha ha..."

Phùng Tiên Tiên liều mạng che váy của mình, cô ta lắc đầu tuyệt vọng, nước nỡ nói: "Đừng... hu hu... xin các người đừng..."

Sự thờ ơ của nhóm người Hứa Xương và bàn tay của hai tên côn đồ làm loạn trên người đã khiến cho Phùng Tiên Tiên cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Nếu như cô ta bị hai kẻ này chà đạp thì Diệp Hoan chắc chắn sẽ không chạm vào cô ta nữa, nhà họ Diệp cũng không cần đưa con dâu không trong sạch này.

Giờ phút này Phùng Tiên Tiên vô cùng tuyệt vọng.

Càng nghĩ cô ta càng muốn chết đi cho xong!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 532: Cứu Phùng Tiên Tiên

Vì Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết đều có một tấm thẻ thăng cấp nên cơ hội bọn họ trở thành chủ tịch liên minh doanh nghiệp rất lớn.

Nếu Bạch Diệc Phi trở thành chủ tịch liên minh doanh nghiệp thì người sau lưng sẽ không có cơ hội lợi dụng Bạch Diệc Phi để gài bẫy giết Bạch Vân Bằng, mà buổi tranh cử này lại do liên minh doanh nghiệp thủ đô tổ chức, không có ai dám công khai khiêu khích cả.

Vậy nên trước khi có kết quả thì đây chính là cơ hội cuối cùng để bắt Bạch Diệc Phi.

Lúc trước đã đuổi giết Bạch Diệc Phi một lần, nhưng không giết được. Vì thế đối phương chắc chắn sẽ nắm bắt cơ hội cuối cùng này.

Đương nhiên ngay từ lúc bắt đầu sẽ không ai muốn để lộ con át chủ bài luôn, bây giờ cũng vậy, sẽ có một đám người thử nghiệm trước.

Lúc trước Bạch Diệc Phi và Vương Lô đã cùng nhau phân tích một lúc: "Trên thuyền không có mấy người có vấn đề, vậy chắc chắn là người từ thuyền khác tới".

"Nhưng cũng không thể lơ là người trên thuyền được, phải luôn chú ý đến bọn họ".

Lý Tuyết nghe xong phân tích của bọn họ thì hiểu được dù trên thuyền hay trên biển cũng không chỗ nào an toàn cả, cho nên tốt nhất phải chuẩn bị trước.

Trước khi bọn họ đến thì Bạch Hồ đã chuẩn bị sẵn sàng, hơn nữa còn chuẩn bị cả trang bị lặn xuống biển.

Đợi sau khi Bạch Diệc Phi nhảy xuống biển Bạch Hồ sẽ đưa cho anh trang bị lặn, sau đó mang theo người không biết bơi lên ca nô, thông báo cho đội thuyền cứu hộ đến tiếp ứng.

Sau đó đặt đèn pin ở lối ra vào, dùng ánh sáng yếu ớt đánh lừa kẻ địch chú ý, cố ý hấp dẫn đối phương.

Bốn người kia nhìn thấy ánh sáng đèn pin thì phát hiện ra vị trí của Bạch Diệc Phi, nhưng bởi vì ánh sáng lúc có lúc không nên đã khiến bọn họ lùi bước trong chốc lát.

Vì để hoàn thành nhiệm vụ nên bọn họ phải tiếp tục đi tiếp, đồng thời cũng chuẩn bị sẵn sàng cho chiến đấu bất kỳ lúc nào.

Nhưng cuối cùng bốn tên đó vẫn không đánh lại được ba người Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi giải quyết xong một người, còn lại ba người do Bạch Hồ và Từ Lăng giải quyết.

Đúng lúc này có thêm mười người xuất hiện.

Bọn chúng mai phục sẵn ở dưới nước, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng đám người này hoàn toàn không phải là đối thủ mấy người Bạch Diệc Phi, Bạch Hồ thản nhiên nói: "Nơi này có mình tôi là đủ rồi".

Từ Lăng tin tưởng vào thực lực của Bạch Hồ: "Vậy tôi lên trước đây".

Bạch Diệc Phi cười tự tin: "Đi thôi, đã lâu không đánh nhau rồi, đã đến lúc dẫn gân cốt".

Ba người nhìn nhau rồi cười, không ai nói gì.

Trên thuyền.

Từ khi có người hét lên thì Bạch Diệc Phi đã dấu Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi đi, nên những người kia cũng không biết được sự tồn tại của hai người họ, hoặc nói trắng ra là hiện tại hai người rất an toàn.

Mà Diệp Hoan với những người kia đều bị kẻ đó khống chế trên boong thuyền, giờ phút này bọn họ chỉ biết ôm đầu ngồi chồm hồm trên mặt đất.

Khi tiếng hét vang lên thì Phùng Tiên Tiên đang ở khoang thuyền nghỉ ngơi, do tính hiếu kỳ cộng thêm thân phận của Diệp Hoan chóng lung nên đương nhiên cô ta không sợ gì cả, dám mạnh dạn ra ngoài hóng hớt.

Song lúc cô ta bước ra cửa boong tàu thì lập tức vỡ mộng.

Cô ta thấy Diệp Hoan đang ngồi chồm hồm trên mặt đất, cách đó không xa là một người áo đen đang cầm súng.

Phùng Tiên Tiên bị dọa sợ.

Đang lúc muốn chạy đi thì cô ta lại thấy những người này đang tìm Bạch Diệp Phi, cô ta vô thức dừng bước lại.

Nhìn thấy cảnh này trong lòng Phùng Tiên Tiên không khỏi thở phào nhẹ nhõm: "Đáng đời bị bắt!"

Phùng Tiên Tiên bỗng không còn sợ hãi như trước, thậm chí còn muốn cười thật lớn.

Nhưng đúng lúc này một tên côn đồ quay người nhìn thấy Phùng Tiên Tiên.

Phùng Tiên Tiên trợn trừng hai mắt, cô ta hoảng sợ hít một hơi, sau đó vội vàng xoay người chạy đi.

Tên côn đồ kia nhìn thấy vậy thì cười âm thầm một tiếng, như phát hiện ra cái gì đó thú vị, tên côn đồ kéo một người khác trong nhóm thì thăm to nhỏ vài câu, người kia lập tức cũng cười theo.

Đúng lúc này tên cầm đầu đang bận việc truy bắt Bạch Diệp Phi.

Vậy nên hai tên này nhân cơ hội đi vào khoang thuyền.

Diệp Hoan ngồi chồm hồm trên mặt đất, thật ra gã đang tìm kiếm Phùng Tiên Tiên, nhưng nhìn một vòng cũng không thấy cô ta đâu, Diệp Hoan nghĩ rằng Phùng Tiên Tiên chắc đang trốn ở phòng nghỉ ngơi trong khoang thuyền.

Nghĩ thế cũng đúng, động tĩnh ở ngoài này lớn như vậy nên cô ta chắc hẳn đã nghe thấy, chắc hẳn sẽ không ngốc mà chạy ra đâu.

Nhưng Diệp Hoan lại không biết Phùng Tiên Tiên thật sự đã chạy ra ngoài, còn bị tên côn đồ nhìn thấy, kể tiếp cô ta có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Trong lúc hoảng sợ Phùng Tiên Tiên vẫn còn chút lý trí, cô ta không chạy vào phòng nghỉ ngơi trong khoang thuyền mà nhanh chóng chạy về phía đại sảnh.

Nếu cô ta nhớ không lầm thì nhóm người Hứa Xương còn chưa đi ra, có lẽ bọn họ còn ở đại sảnh, chắc vẫn còn cơ hội gặp được.

Phùng Tiên Tiên chạy đến đại sảnh thì nhìn thấy nhóm người của Hứa Xương ở một góc hội trường, mười mấy bảo vệ đang đứng xung quanh.

Thấy được hy vọng thì Phùng Tiên Tiên lập tức kêu lên: "Cứu tôi với!"

Vì quá kích động nên Phùng Tiên Tiên trượt chân ngã xuống.

"Á!"

Cùng lúc đó hai tên côn đồ đã đi tới, với tốc độ kia của Phùng Tiên Tiên thì bọn chúng đi bộ còn nhanh hơn cô ta.

Phùng Tiên Tiên nhìn phía sau, cô ta hoảng sợ muốn đứng dậy tiếp tục chạy, nhưng vừa vấp ngã nên chân rất đau, căn bản không đứng dậy nổi, tình huống này làm cô ta càng thêm sợ hãi.

"Đừng qua đây! Đừng qua đây!"

Đám người Hứa Xương rất kinh ngạc với sự xuất hiện của Phùng Tiên Tiên, khi nhìn thấy hai tên bước vào thì sắc mặt ai nấy đều trầm xuống.

Bọn họ vô cùng hoảng sợ, không ai dám lại gần đỡ Phùng Tiên Tiên.

Xét cho cùng thì bọn họ đều thấy những người này giống như cướp biển, mà cướp biển thì làm sao phân rõ được đúng sai, tốt nhất vẫn nên đứng yên

không chống đối.

Hai người kia không mang theo súng, nhưng trên người họ cũng có gậy gộc.

Phùng Tiên Tiên nhìn thấy hai người càng ngày càng gần mình thì bị dọa đến run lấy bầy, cô ta nhớ đến Hứa Xương ở sau lưng nên vội vàng cầu cứu: "Cứu, cứu tôi với! Cứu tôi với!"

"Tôi là vợ của Diệp Hoan, mau cứu tôi..."

Vừa dứt lời thì hai người kia đã đứng trước mặt Phùng Tiên Tiên, bọn họ khinh thường cười nhìn cô ta, sau đó ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm nhóm người Hứa Xương.

"Muốn cứu cô ta sao?"

Nghe vậy thì Hứa Xương lập tức xoay đầu đi, giả vờ không nghe thấy.

Những người khác và bảo vệ cũng đồng loạt hướng sang chỗ khác, không ai dám nhìn đến chỗ Phùng Tiên Tiên.

Nhìn thấy vậy thì Phùng Tiên Tiên trợn tròn mắt, cô ta sững sờ, sau đó càng thêm hoảng sợ và bất lực tuyệt vọng.

"Đừng... đừng mà...", Phùng Tiên Tiên sợ hãi lùi về phía sau, cô ta muốn cách xa hai người kia một chút.

Một tên côn đồ rất hài lòng với thái độ của nhóm người Hứa Xương: "Rất tốt, rất biết điều".

"Yên tâm đi, bọn tao chỉ buồn chán nên muốn vui vẻ một chút thôi, chơi xong rồi bọn tao sẽ đi, chỉ cần chúng mày biết điều thì vẫn an toàn".

Một tên côn đồ thả cây gậy trên tay xuống, kéo Phùng Tiên Tiên đứng thẳng dậy, sau đó dùng hai tay ôm eo Phùng Tiên Tiên đặt cô ta lên trên mặt bàn bên cạnh.

Phùng Tiên Tiên giãy dụa dữ dội: "Á... đừng mà! Thả tôi ra!"

"Cứu tôi... đừng... tôi là vợ của Diệp Hoan, chỉ cần các người thả tôi ra thì muốn cái gì cũng được!"

Phùng Tiên Tiên hoảng sợ kêu la, cho dù phải giá nào cũng được, chỉ cần cứu được cô ta.

Nhưng hai tên này chỉ muốn tìm niềm vui thôi, không quan tâm đến mấy lời nói của Phùng Tiên Tiên, một người trong đó còn hung dữ nói: "Mẹ nó, bớt nói nhảm cho ông!"

"Ông mày không muốn tiền, chỉ cần vui vẻ, thông minh một chút đừng có hét lớn đấy!"

"Haiz, đừng mà, kêu lên mới có cảm giác chứ!"

"Khà khà... thằng này, mày nói cũng đúng..."

Cả hai vừa nói vừa cười, sau đó vây xung quanh Phùng Tiên Tiên, bọn chúng cùng thò tay kéo váy trên người Phùng Tiên Tiên xuống.

"Xoẹt..."

Cái váy bị kéo rách một mảng lớn, đôi chân trắng nõn bên trong lộ hết ra.

Cảnh trước mặt làm mắt hai tên lập tức bốc lửa, trên mặt bắt đầu hiện lên vẻ hèn mọn bỉ ổi: "Cực cực, ngoan ngoãn một chút, đợi lát nữa cho em cảm giác như lên thiên đường, ha ha..."

Phùng Tiên Tiên liều mạng che váy của mình, cô ta lắc đầu tuyệt vọng, nước nỡ nói: "Đừng... hu hu... xin các người đừng..."

Sự thờ ơ của nhóm người Hứa Xương và bàn tay của hai tên côn đồ làm loạn trên người đã khiến cho Phùng Tiên Tiên cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Nếu như cô ta bị hai kẻ này chà đạp thì Diệp Hoan chắc chắn sẽ không chạm vào cô ta nữa, nhà họ Diệp cũng không cần đưa con dâu không trong sạch này.

Giờ phút này Phùng Tiên Tiên vô cùng tuyệt vọng.

Càng nghĩ cô ta càng muốn chết đi cho xong!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 533: Vũ Khí Cuối Cùng

Từ Lãng cứ nghĩ bọn họ sẽ dừng cảm, nhưng thực tế không ai dám cầm súng.

Đám côn đồ lập tức nhận ra rằng bọn họ không thể đánh bại Từ Lãng, vì vậy khẩu súng rơi trên mặt đất chính là vũ khí tốt nhất.

Một trong những tên côn đồ cúi xuống nhặt khẩu súng, nhưng ngay khi chạm vào khẩu súng thì Bạch Diệc Phi lại bất ngờ xuất hiện, sau đó trực tiếp bẻ cổ tên đó.

Bạch Diệc Phi lập tức nhặt súng trên mặt đất rồi rút chốt bắn.

"Bùm!"

Hai tên lao vào tấn công Bạch Diệc Phi lập tức bị bắn ngã xuống đất.

Nhìn thấy cảnh này thì đám côn đồ khác sợ hãi không dám bước tới, đây là điểm khác biệt giữa có súng và không có súng.

Thấy vậy thì tên cầm đầu lập tức cầm súng chĩa về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cũng nhắm vào tên cầm đầu.

Hai bên giằng co với nhau, không ai kéo cò.

Cùng lúc đó Từ Lãng nhảy lên thuyền, đứng phía sau Bạch Diệc Phi.

Người đàn ông kinh ngạc khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi: "Sao mày... lại ở trên thuyền?"

Vừa rồi mọi người đã nhìn thấy Bạch Diệc Phi nhảy xuống biển, thế nên cũng không cử người đi tìm.

Bạch Diệc Phi không đáp, nhưng anh bất ngờ bắn hai tên còn đồ bên cạnh, sau hai phát súng thì trên thuyền chỉ còn lại một tên cầm súng.

Nghe thấy tiếng động thì tên này lập tức siết chặt khẩu súng trên tay, dường như muốn bóp cò.

Bạch Diệc Phi cũng nhanh chóng nhắm súng vào tên đó, anh thản nhiên nói: "Cùng nhau bắn đi? Xem ai bắn nhanh hơn?"

Người đàn ông nghe thấy thế thì hung tợn nhìn Bạch Diệc Phi: "Bạch Diệc Phi, đừng quá tự cao tự đại!"

“Thì sao?”, Bạch Diệc Phi hờ hững nhún vai: “Muốn bắn hả?”

Ánh mắt của tên đó như nứt ra, sắc mặt cũng dần trở nên u ám.

Bạch Diệc Phi thờ ơ nói: "Tao mới bắn bốn phát, chắc còn một viên đạn, súng của mày còn ba viên đạn, khả năng thắng của mày lớn hơn tao đấy".

Tên đó nghiến răng nghiến lợi nói: "Vậy thì chơi!"

Nhưng mà đúng lúc này trong đám người có một ông lão đứng lên, mọi người đều nhìn sang phía ông lão đó.

Ông ta có lẽ đã ngoài sáu mươi tuổi, tóc bạc trắng, mặt nhiều nếp nhăn, nhưng khi đứng lên lại không còng lưng như người bình thường, lưng ông ta thẳng tắp.

“Chả trách cứ nhiều người như thế mà không giết được cậu, đúng là cậu có chút thủ đoạn", ông lão từng bước đi về phía Bạch Diệc Phi.

Khi tất cả mọi người đang căng như dây đàn thì ông lão này lại đột ngột xuất hiện, thật sự rất kỳ quái.

Bạch Diệc Phi và Từ Lãng phản ứng ngay lập tức, nhưng tốc độ của ông lão này quá nhanh, mới đó mà đã tới trước mặt bọn họ.

Từ Lãng rút đao ra, nhưng chưa kịp làm gì đã bị đá bay ra ngoài rồi.

"Bộp!"

Từ Lãng va vào lan can, sau khi ngã xuống đất thì nôn ra một búng máu.

Bạch Diệc Phi vô cùng kinh hãi, anh lập tức quay hòng súng về phía ông lão.

Tuy nhiên ông lão nhanh tay chộp lấy nòng súng, hướng hòng súng lên trời.

"Bộp!"

Bạch Diệc Phi bắn một phát, nhưng lại bắn lên trời.

Bạch Diệc Phi chưa kịp hành động gì thì đã cảm nhận được một đòn tấn công mạnh mẽ, sau đó anh cũng bay ra đập vào lan can giống như Từ Lãng.

Điểm tốt duy nhất là Bạch Diệc Phi không nôn ra máu.

Những người trên boong đều sững sờ trước cảnh tượng này, bọn họ không kịp phản ứng gì.

Khi tinh táo lại thì ông lão đã không chế tất cả mọi người và trở thành chủ nhân nơi đây.

Bạch Diệc Phi nghiêng răng định đứng dậy, nhưng đột nhiên trán bị một khẩu súng chạm vào, anh lập tức không dám nhúc nhích.

Người đàn ông nhìn thấy thế thì khịt mũi rồi đá anh một cái: "Chết tiệt! Đòi chơi ông mày này!"

Bạch Diệc Phi ngồi dưới đất, anh đau tới mức nghiêng răng nghiêng lợi.

"Có giỏi thì đừng tìm người giúp đỡ!", Bạch Diệc Phi ôm bụng, nếu không có sự xuất hiện đột ngột của ông lão kia thì mọi chuyện đã không trở nên như thế này.

Người đàn ông có vẻ bị kích thích: "Bộp".

Sau đó người đàn ông dường như muốn đá thêm một phát nữa, nhưng đã bị ông lão chặn lại: "Đủ rồi".

Tên đó nghe lời ông lão, sau đó thả chân xuống cung kính kêu một tiếng: "Vâng".

Ông lão khẽ hừ một tiếng rồi đi tới chỗ Bạch Diệc Phi, sau đó ông ta ngồi xổm xuống thán phục: "Chàng trai, cậu cũng được đó!"

"Đương nhiên rồi?", Bạch Diệc Phi cười nhạo nói.

Ông Quân dừng dung nói: "Trong tình huống như vậy mà vẫn có thể giữ được bình tĩnh, tốt hơn người thường rất nhiều".

"Đúng thế", Bạch Diệc Phi gật đầu đồng ý.

Ông Quân cười vỗ vai Bạch Diệc Phi: "Tôi tin tưởng trong tương lai không xa cậu sẽ là người rất giỏi!"

Bạch Diệc Phi thờ ơ hỏi: "Hiện giờ xem ra tôi không có tương lai rồi!"

"Thế à?", ông Quân cười nói: "Cơ hội nằm ở trước mắt, tùy thuộc vào việc cậu có nắm bắt được hay không".

"Cơ hội nào? Nói nghe xem", Bạch Diệc Phi nói.

Ông lão mỉm cười gật đầu, cũng không lập tức nói luôn, ông ta suy nghĩ một hồi mới nói: "Làm một giao dịch đi".

"Giao dịch?", Bạch Diệc Phi nhướn mày hỏi.

Ông Quân gật đầu, rồi nói với Bạch Diệc Phi: "Cậu giúp tôi bẫy Bạch Vân Bằng. Sau khi việc này xong xuôi tôi sẽ giúp cậu trở thành người đứng đầu nhà họ Bạch".

Ông lão nói xong thì Bạch Diệc Phi không khỏi nở nụ cười.

Nhìn thấy điều này thì ông ta khẽ cau mày: "Cậu cười cái gì?"

“Nhiều người nghe thấy như vậy, ông có chắc không?”, Bạch Diệc Phi liếc nhìn những người trên boong, bọn họ nói chuyện cũng không nhỏ, mọi người xung quanh đều nghe thấy, nếu có ai truyền ra ngoài thì còn tính kể gì nữa?

Ông Quân không quan tâm: "Nghe thấy thì sao chứ? Có muốn nói thì cũng phải rời khỏi con tàu này được đã".

Ông ta nói xong thì những người xung quanh càng hoảng loạn hơn.

Bạch Diệc Phi cũng nhíu mày, trên tàu du lịch này có gần một ngàn người, tất cả đều sắp bị giết chết sao?

Anh bỗng nghĩ đến hiện trường đó, chắc hẳn xác chết phải chất thành núi.

Kinh khủng thật.

Sinh mạng của hàng ngàn người mà nói giết là giết liền.

Người tên ông Quân này mất trí rồi sao?

Bạch Diệc Phi còn nhớ Diệp Hoan từng nói gã là người mất trí, nhưng so với ông lão này thì gã vô cùng bình thường.

Bạch Diệc Phi không khỏi quét mắt nhìn ông lão một lượt, anh lạnh lùng nói: "Ông tìm con của Bạch Vân Bằng giúp, như thế không sợ bị phản bội sao?"

“Đúng là con trai thật, nhưng tôi đã điều tra thấy quan hệ của hai người không tốt", ông Quân nhẹ giọng nói.

Bạch Diệc Phi rũ mắt xuống, anh nở nụ cười kì lạ: "Đúng là thế!"

Ông Quân nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi: "Như thế có nghĩa là đồng ý sao?"

“Tôi đâu có nói thế", Bạch Diệc Phi nhún vai.

Ông Quân đột nhiên trở mặt: "Cậu đang đùa tôi à?"

Bạch Diệc Phi im lặng một lúc mới nói: "Tôi có một điều kiện".

"Nói".

Bạch Diệc Phi chỉ vào người đàn ông phía sau ông ta: "Tôi rất thù dai, vừa rồi tên đó đã chĩa súng vào tôi. Tôi rất ghét thế, nếu ông giết tên đó thì tôi sẽ giao dịch với ông".

Người đàn ông nghe lời này thì đột nhiên hoảng sợ: "Đại ca..."

Ông Quân giơ tay ra hiệu đừng ngắt lời.

Ông ta nói: "Nhóc con, lúc này đừng có giở trò với tôi?"

"Cũng không nhìn vào tình hình hiện tại xem? Còn dám ra điều kiện với tôi hả? Cậu có tư cách không?"

Ông Quân nói đúng, Bạch Diệc Phi đã bị bọn họ bắt được, cho dù Bạch Diệc Phi đồng ý hay không thì bọn họ đều có thể dùng Bạch Diệc Phi để bẫy Bạch Vân Bằng.

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi vẫn không thay đổi, anh nhẹ nói: "Hàng nghìn người trên con tàu du lịch nói giết là giết, thế tại sao ông không thể giết được một người?"

"Đó là người của tôi, không thể so sánh với những người này", ông Quân đáp: "Và nếu không có sự cho phép của tôi, không ai dám động vào cậu ta?"

Bạch Diệc Phi chế nhạo, anh lạnh lùng nói: "Hôm nay tôi muốn giết hẳn ta".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 534: Sự Cân Bằng Của Bốn Dòng Họ

Ánh mắt ông Quân trầm xuống, nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi. Anh cũng đang nhìn ông ta. Ánh mắt hai người chạm nhau, trong mắt đều ngập tràn sát ý.

“Tôi nói rồi, hấn là người của tôi”, ông Quân trầm giọng.

Bạch Diệc Phi không hề tỏ ra yếu thế: “Tôi cũng nói rồi, hôm nay tôi muốn hấn chết!”

Dứt lời, hai người đều im lặng nhìn nhau thật lâu.

Cuối cùng, ông Quân cười khinh thường: “Chàng trai trẻ, cậu không hiểu rõ tình cảnh của mình à? Hơn nữa, một mình cậu thì giết kiểu gì?”

Bạch Diệc Phi định nói gì đó thì một giọng nói khác đột nhiên vang lên.

“Anh ta không chỉ có một mình”.

Mọi người nghe vậy thì sững người, đồng loạt nhìn sang.

Hứa Xương hoàn toàn không còn vẻ sợ hãi như vừa rồi. Lúc này, anh ta thẳng lưng bước tới, mỉm cười nói: “Ông Quân, đã lâu không gặp”.

“Hứa Xương?”, sau khi nhìn thấy anh ta, không biết ông Quân nghĩ đến điều gì mà sây sẩm mặt mày.

Hứa Xương cười gật đầu.

Bạch Diệc Phi rất bất ngờ với sự xuất hiện của anh ta.

Vừa rồi ở đại sảnh, anh ta tận mắt nhìn thấy Phùng Tiên Tiên bị tên côn đồ cường bức nhưng sợ hãi không dám ra tay. Bây giờ anh ta lại bình tĩnh đứng ra, sự khác biệt quá lớn khiến ai cũng bất ngờ.

Bạch Diệp Phi không khỏi nghĩ, phải chăng vừa rồi anh ta cố ý?

Hứa Xương bình thản đứng trước mặt đám người, còn lắc lắc đầu, than thở: “Đúng là không ngờ tới!”

“Tôi còn tưởng tới nay người của nhà họ Tùng hoặc họ Diệp sẽ đến, không ngờ lại là người nhà họ Lâm”.

Ông Quân cau mày: “Người nhà họ Lâm không muốn trở thành kẻ thù với cậu, tôi khuyên cậu tốt nhất là bớt lo chuyện bao đồng”.

Hứa Xương bất đắc dĩ nhún vai: “Biết làm sao được, tôi cũng đâu muốn đối đầu với nhà họ Lâm!”

Chỉ là anh ta lập tức thay đổi giọng điệu: “Nhưng mà bạn tôi vừa nói rồi, anh ta muốn người này chết”.

Bạch Diệp Phi vẻ mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Anh là bạn của Hứa Xương từ khi nào?

Ông Quân lạnh lùng nói: “Hứa Xương, đừng ý vào thân phận của mình mà không biết điều. Nếu cậu động đến tôi thì tôi cũng không ngại giết toàn bộ người trên thuyền này đâu”.

“Đến lúc đó sẽ không ai biết được người giết cậu là ai!”

“Cậu tốt nhất là giả vờ không biết gì, đừng nhúng tay vào, xong việc thì nhà họ Lâm chúng tôi sẽ đến hỏi thăm ông Hứa”.

Hứa Xương cười khẩy, lướt mắt nhìn đám người, thấp giọng nói: “Uy hiếp tôi?”

Ông Quân hờ hững nói: “Không phải rất rõ ràng rồi à?”

Hứa Xương hơi tức giận, đang định nói gì đó thì đột nhiên có tiếng “rầm” vang lên.

“A!”

Tiếp đó là những tiếng kêu thảm thiết.

Đám người Bạch Diệc Phi lập tức quay qua nhìn, phát hiện hai tên côn đồ đứng bên lan can đã ngã xuống.

Cùng lúc đó, một người đàn ông cầm súng bị một người khác bóp cổ, đè lên lan can, không thể giãy giụa nổi.

Ông Quân thấy vậy thì đồng tử co chặt: “Bạch Vân Bằng!”

Bạch Vân Bằng lạnh lùng nhìn ông ta: “Con tao đã nói rồi, mày không nghe thấy à?”

Nói xong, ông không cho ông Quân cơ hội trả lời đã lạnh lùng nói tiếp: “Con tao nói muốn hấn chết thì hấn nhất định phải chết!”

Giọng nói của ông lạnh lùng, dường như không cho phép bất kỳ ai từ chối khiến những người khác không rét mà run.

Có lẽ có người sau khi bốt sợ thì sẽ nghĩ ông đang hồng hách, dựa vào đầu mà con trai ông nói ai chết thì người đó phải chết?

Nhưng người nói lời này là Bạch Vân Bằng.

Trong lúc đám người còn chưa hoàn hồn thì Bạch Vân Bằng đã bóp chặt cổ gã đàn ông kia, nhấc lên rồi hung ác đập xuống đất.

“Bộp” một tiếng, chỗ đầu người đàn ông đập xuống cứ thế lồm vào thành một cái hố.

Máu phun ra như mưa.

Không cho gã đàn ông có bất kỳ cơ hội phản kháng nào, Bạch Vân Bằng vung nắm đập đập vào đầu gã, khiến đầu gã chôn sâu vào sàn tàu.

Sàn tàu nứt ra, đâm thẳng vào đầu gã nhưng vẫn chưa phải là nhát trí mạng.

Thứ khiến gã chết là cú đấm của Bạch Vân Bằng.

Cú đấm của ông khiến đầu gã lồm xuống.

Rốt cuộc cú đấm phải mạnh đến thế nào mới có thể làm được chuyện đó!

Thấy thế, đám người ai đẩy đều nghẹn họng trên trời.

Đáng sợ! Quá đáng sợ!

Đây là lần thứ 2 Bạch Diệp Phi thấy Bạch Vân Bằng ra tay. Lần thứ nhất là khi anh ở vườn bách thú.

Lúc đó Bạch Vân Bằng cũng thế này, một đấm một mạng.

Bạch Vân Bằng đứng thẳng trước mặt đám người, sau đó nhìn ông Quân chăm chăm: “Có mày ở đây thì không ai dám động vào hấn?”

Sắc mặt ông Quân lập tức thay đổi, ánh mắt lạnh lẽo: “Bạch Vân Bằng, một mình mày chưa chắc đã đánh lại tao!”

“Thế thêm tôi thì sao?”

Một giọng nói khác vang lên. Một người đàn ông khoảng 40 tuổi từ từ đi tới.

“Diệp Giả!”, ông Quân nhìn thấy người đàn ông thì kinh ngạc đến tròng mắt.

Diệp Hoan nhìn thấy ông ta cũng lập tức đứng lên: “Chú bốn!”

Diệp Giả là ông bốn nhà họ Diệp, cũng là chú bốn của Diệp Hoan.

Diệp Giả nghe thấy giọng Diệp Hoan thì vuốt cằm nhìn gã.

Sau đó, một người đàn ông khoảng 50 tuổi lại bước ra từ khoang thuyền, sắc mặt ông ta cũng không tốt đẹp gì cho cam: “Còn tôi nữa”.

Ông Quân nhìn thấy ông ta thì sầm mặt, kinh ngạc: “Ông hai?”

Ông Quân gọi ông ta là ông hai thì ông ta cũng là người nhà họ Lâm.

Ông hai nhà họ Lâm, Lâm Dụ Xương.

“Ông Quân, không ngờ lại là ông”, sắc mặt Lâm Dụ Xương trầm xuống, hỏi: “Thằng ba bảo ông đến?”

Dứt lời, Tần Sơn lặng lẽ xuất hiện sau lưng Lâm Dụ Xương.

Bạch Vân Bằng nhà họ Bạch, Diệp Giả nhà họ Diệp, Lâm Dụ Xương nhà họ Lâm, bốn dòng họ, ngoại trừ nhà họ Tùng ra thì ba nhà có tiếng tăm nhất đã đến cả.

Ông Quân thấy vậy thì sững sờ.

Vào lúc này ông ta nhận ra rằng hôm nay ông ta không cách nào thoát thân được.

Ông ta bất đắc dĩ cười, lại không hiểu được mà hỏi: “Sao các người lại đứng về phía Bạch Vân Bằng? Lẽ nào không hứng thú với quyền khai thác Lam Đảo ư?”

Diệp Giả cười nhạt: “Đương nhiên là có hứng thú, phần thưởng hấp dẫn như vậy ai mà không muốn chứ”.

Ông Quân khó hiểu: “Vậy ba chúng ta bắt tay cùng giết Bạch Vân Bằng không tốt hơn à?”

“Đến khi có được quyền khai thác rồi thì chúng tôi... Ông ba sẽ không tranh với hai ông”.

Đúng thế, trong đám người này thì Bạch Vân Bằng mạnh nhất.

Ba người bọn họ hợp tác thì có thể giết được ông.

Nhưng...

“Ông Quân, quyền khai thác Lam Đảo có hấp dẫn đến đâu cũng không quan trọng bằng sự cân bằng giữa bốn dòng họ”, Lâm Dụ Xương cười lạnh.

Nghe vậy, ông Quân trầm mặc.

Hiện tại, liên minh doanh nghiệp thủ đô đứng trên 4 dòng họ, liên minh nói gì bọn họ sẽ làm cái đấy.

Nhưng không đồng nghĩa với việc bốn nhà bọn họ mặc cho liên minh không chế, nếu liên minh muốn trừ khử ai thì sẽ như lần này.

Tìm một cái cớ để ra lệnh giết người, cuối cùng lại cho một phần thưởng ngọt ngào khiến ai nấy cũng đuổi giết. Như vậy phải chăng liên minh doanh nghiệp muốn trừ khử ai cũng được?

Hơn nữa, bốn nhà, bất kỳ nhà nào bị tiêu diệt thì cũng sẽ mất đi sự cân bằng. Đến lúc đó, bọn họ sẽ liều sống liều chết mà xông vào tranh giành lợi ích.

Cục diện này không phải là điều bọn họ muốn thấy.

Môi hở răng lạnh. Nhà họ Diệp và họ Lâm không muốn nổi gót nhà họ Bạch, vì thế tốt nhất là ngăn cản khi chuyện mới bắt đầu.

Ông Quân cười khỏ: “Vì thế ngay từ đầu, việc đuổi giết Bạch Vân Bằng đều đã nằm trong kế hoạch?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 535: Cao Thủ Tàn Sơn

“Cũng không hẳn”, Bạch Vân Bằng lắc đầu: “Là thật, chẳng qua là mấy người giữ vị trí quan trọng vẫn chưa bày tỏ thái độ mà thôi”.

“Ông Hai nhà họ Lâm và ông Tư nhà họ Diệp chính là những người quan trọng mà tôi đề cập đến, những người khác thì tôi không tin tưởng lắm, cho nên chỉ tìm mỗi hai người bọn họ”, Bạch Vân Bằng hồ hững nói.

Hứa Xương nghe vậy thì tỏ ý không hài lòng: "Còn tôi thì sao?"

Bạch Vân Bằng thấy vậy thì lập tức sửa miệng: "Ừ, ba người các cậu".

Ông Quân nghe vậy thở dài, dường như không còn muốn tiếp tục giã dũa nữa.

Lâm Dự Xương lập tức mở miệng nói: "Ông Quân, nể tình ông đã làm việc cho nhà họ Lâm nhiều năm, tôi cũng không nỡ, nếu không thì ông kể lại rõ đầu đuôi sự việc này cho tôi nghe, biết đâu tôi có thể xin tha giữ lại tính mạng cho ông”.

Diệp Giả và Hứa Xương chỉ nhìn mà không nói gì.

Bạch Vân Bằng lạnh lùng hừ một tiếng, dường như có chút không hài lòng với câu nói của Lâm Dự Xương.

Ông Quân than nhẹ một tiếng rồi trầm giọng nói: "Vậy nếu tôi nói Lương Minh Nguyệt là do tôi giết thì ngày hôm nay tôi còn có thể sống mà rời đi hay sao?"

Dứt lời cả bốn người đều nhíu mày.

Ông Quân thấy vậy cũng không nói nhiều chỉ thờ ơ nói: "Tôi biết, thật ra Lương Minh Nguyệt bị ai giết cũng không quan trọng, quan trọng là các người muốn biết mục đích của ông Ba là gì?"

"Không phải sao?"

Dứt lời, không có ai mở miệng trả lời, coi như ngầm thừa nhận.

Ông Quân khẽ lắc đầu: "Các người không cần tra nữa đâu, cho dù biết rồi thì cũng chẳng để làm gì".

“Tại sao?”, Lâm Dụ Xương khó hiểu hỏi.

Ông Quân lại lắc đầu, dường như nghĩ đến điều gì đó, chỉ nói: “Không trêu vào được đâu...”.

Lâm Dụ Xương càng thêm khó hiểu: "Còn có ai mà không thể trêu vào được? Đứng trước bờ vực của sự sống chết thì chẳng có ai là ưu việt hơn người cả?"

Lời vừa dứt, ai cũng không ngờ được rằng ông Quân đột nhiên ra tay.

Ông Quân xông thẳng về phía Lâm Dụ Xương.

Bạch Vân Bằng là người mạnh nhất ở đây, ông ta không dám đâm đầu vào đá. Mà Diệp Giả, nghe nói là một cao thủ giấu mặt, ông ta không dám mạo hiểm đánh cược. Như vậy, người mà ông ta hiểu rõ nhất chỉ có mỗi Lâm Dụ Xương thôi.

Chỉ cần bắt được Lâm Dụ Xương thì ông ta có thể uy hiếp được bọn họ và tìm được cơ hội thoát ra cho mình.

Mấy người bên phía Bạch Vân Bằng ngay khi nhìn thấy ông Quân ra tay thì đã đoán ra được ý đồ của ông ta.

Chỉ là Bạch Vân Bằng đang đứng cách đó quá xa không kịp để ra tay.

Mà khoảng cách của Diệp Giả cũng không kịp đến hỗ trợ.

Mắt thấy ông Quân đã đến ngay phía trước mặt, chỉ còn cách khoảng mười mấy centimet nữa.

Đúng lúc này, Tần Sơn đứng ở phía sau Lâm Dự Xương bước qua.

Tần Sơn giờ nắm đấm lên đấm thẳng vào mặt ông Quân.

Ông Quân thấy vậy thì chẳng coi ra gì.

Ở thủ đô có sáu đại cao thủ.

Hai người trong số họ ở tại Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, ngoài ra ba người còn lại lần lượt ở tại nhà họ Lâm, nhà họ Diệp và nhà họ Tùng.

Người cuối cùng vẫn chưa lộ diện, không ai biết được thân phận của người nọ.

Đương nhiên, dù nhà họ Bạch không có người của sáu đại cao thủ nhưng không có nghĩa là nhà họ Bạch yếu, bởi vì vốn dĩ Bạch Vân Bằng đã là một người rất giỏi.

Ông Quân chính là một trong sáu đại cao thủ và làm việc cho nhà họ Lâm, đây cũng chính là nguyên nhân mà ông ta lại tỏ ra khinh địch như vậy.

Cao thủ hàng đầu ở thủ đô là Cổ Nhạc cũng không dám trực tiếp khiêu khích sáu đại cao thủ.

Cho nên, trong mắt của ông ta, cái tên thanh niên trẻ tuổi nhãi ranh đột nhiên xuất hiện này còn chẳng bằng Cổ Nhạc, thế mà lại dám ra tay với ông ta, đúng là chán sống rồi.

Ông Quân cũng tung ra một đòn, khoé miệng cong lên một nụ cười tàn nhẫn, ánh mắt nhìn Tần Sơn giống như đang nhìn một người đã chết.

Trong một giây khi hai nắm đấm va chạm vào nhau.

"Rầm!"

Sức mạnh kinh khủng khiến cho ông Quân kinh hãi.

Khi mới bắt đầu, Ông Quân cho rằng Tần Sơn chẳng qua chỉ là một tên nhãi không biết sống chết là gì.

Đột nhiên, ông Quân cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Sức lực dồi dào bỗng tiêu tan trong phút chốc.

Ông Quân hầu như không thể không chế được cơ thể của mình nữa mà thối lui mấy bước.

Đợi khi đứng vững lại được, ông Quân ngỡ ngàng nhìn chằm chằm vào Tần Sơn.

Viễn cảnh Tần Sơn bị mình đánh bại không hề xuất hiện, ngược lại chính mình lại bị Tần Sơn đánh cho phải lùi lại mấy bước.

Mà cảnh này cũng khiến cho nhóm người Bạch Vân Bằng kinh hãi, ánh mắt của bọn họ tức khắc đổ dồn về trên người Tần Sơn, trong ánh mắt đó phần nhiều là thăm dò và nghiền ngẫm.

Nhưng Lâm Dụ Xương thì lại có dáng vẻ bình tĩnh như không, xem ra ông ta đã sớm biết được điều này rồi.

Bạch Diệc Phi cũng ngạc nhiên không kém, người đàn ông trông giống hệt Tần Hoa này lại mạnh như vậy!

Tần Sơn không hề dừng lại mà nhanh chóng xông lên, hai tay siết chặt, nhắm vào đầu ông Quân mà đâm.

Ông Quân giật mình kinh hãi, lập tức phản ứng lại nhưng ông ta lại không tránh đi mà xông thẳng về phía Tần Sơn ý đồ định dùng vai của mình để xô ngã anh ta.

Bàn tay đang siết chặt của Tần Sơn lập tức duỗi ra giữ chặt lấy bả vai của ông Quân.

Tay còn lại túm lấy tay ông ta sau đó xoay người ném ông ta ngã mạnh xuống đất.

"Rầm!"

Cả người ông Quân đập mạnh lên boong tàu, đang định bật dậy thì đã bị chân của Tần Sơn đạp tới.

Vừa hay chân của Tần Sơn đạp đúng lên ngực của ông Quân.

"Phụt!"

Ông Quân nôn ra một ngụm máu.

Vào lúc này, trận đấu giữa hai người kết thúc, tính ra thời gian còn chưa đến một phút, không, nói chính xác là chỉ dùng có hai mươi giây.

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều đại ra.

Bạch Diệc Phi lại càng ngạc nhiên đến tròn cả mắt.

Bạch Diệc Phi tự nhận bản thân mình mà đấu với ông Quân thì chắc anh không đỡ nổi một chiêu, mà tên Tần Sơn này lại mạnh như thế, ngược lại chỉ cần một chiêu đã khiến cho ông Quân bò trên đất rồi.

Mạnh! Quả là rất mạnh!

Nhưng Bạch Diệc Phi lại nghĩ đến Tần Hoa.

Tần Hoa cũng rất mạnh, lúc đó Bạch Hổ từng nói, thực lực của Tần Hoa ngang với Bạch Vân Bằng, mà thực lực của ông Quân cũng xấp xỉ với Bạch Vân Bằng.

Như vậy có thể thấy rằng, thực lực của Tần Sơn còn hơn cả Tần Hoa.

Điều này quá là kinh khủng đi?

Lâm Dụ Xương từng bước đi tới chỗ ông Quân sau đó ngồi xổm xuống, lạnh lùng nói: "Ông Quân, uổng công lúc này tôi còn muốn xin tha cho ông, vậy mà ông lại muốn giết tôi? Thế này thì không tốt đâu?"

Ông Quân ho khò khò, định ngóc đầu dậy nhưng đáng tiếc là chân của Tàn Sơn vẫn đặt trên ngực ông ta, mà cơn đau trên ngực vẫn đang âm ỉ nên ông ta không thể nhấc được đầu lên chỉ đành phải từ bỏ.

"Thật không ngờ bên cạnh ông Hai còn giấu một cao thủ trẻ tuổi như vậy, quả thực là ẩn giấu rất kỹ!"

"Chắc hẳn nhà họ Lâm sau này chính là nhà họ Lâm của ông Hai rồi...".

Lâm Dụ Xương không trả lời mà hỏi: "Đề nghị vừa rồi thế nào? Nói hay không nói?"

"Ông hai, đừng hỏi nữa, không có lợi ích gì với ông đâu", ông Quân nhắm luôn mắt lại không nhìn nữa.

Lời vừa dứt, Lâm Dụ Xương yên lặng một hồi cuối cùng thở dài rồi đứng dậy

Bạch Vân Bằng, Diệp Giả và Hứa Xương cũng bước qua.

Lâm Dụ Xương lắc đầu: "Ông Quân không chịu nói, ông ta quyết không nói ra người đứng sau là ai".

Cả ba nghe vậy đều gật đầu.

Tất cả bọn họ đều biết, một nhân vật như ông Quân không giống với những tên lâu la khác, chắc chắn sẽ không vì nguyên nhân này mà mở miệng, không nói thì thôi.

Nhưng mà, hôm nay ông quân đã lộ diện rồi thì bọn họ cũng có vài phần suy đoán về người đứng phía sau kia.

Lâm Dụ Xương nhìn Bạch Vân Bằng nói giọng nhàn nhạt: "Anh Vân Bằng, giao cho anh đó".

Lời vừa dứt, Lâm Dụ Xương đưa mắt ra ám hiệu cho Tàn Sơn, anh ta liền thu chân lại đi theo Lâm Dụ Xương vào trong khoang thuyền.

Lâm Dụ Xương đi ngang qua chỗ Bạch Diệc Phi thì đột nhiên dừng lại nói: “Nghe nói quan hệ giữa cậu và tên nhóc kia của nhà chúng tôi không tệ?”

Theo cuộc đối thoại ban nãy của bọn họ, Bạch Diệc Phi đoán ra được Lâm Dụ Xương chính là bố của Lâm Cuồng, cho nên mới gật đầu nói: “Đúng”.

Lâm Dụ Xương cũng không nói gì nữa, chỉ cười cười gật đầu sau đó đi mất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 536: Nhà Ai Cũng Loạn

Bạch Diệc Phi đang nghĩ thử xem ông ta có ý gì thì nghe thấy tiếng súng vang lên.

“Pằng”.

Bạch Diệc Phi quay đầu lại, Bạch Vân Bằng ném khẩu súng xuống biển, còn ông Quân đã ngã lăn ra chết.

Bạch Vân Bằng lạnh lùng nói: "Động vào ai cũng được, nhưng động vào con trai tôi thì chỉ có đường chết thôi”.

Bây giờ ông Quân và tên cầm đầu kia cũng chết rồi.

Đám côn đồ còn lại như rắn mất đầu, bọn chúng lập tức hoang mang, hoàn toàn không biết tiếp theo nên làm như thế nào.

Bọn chúng liếc nhìn nhau, như thể chờ đợi có ai đó đứng ra lãnh đạo.

Lúc này Diệp Giả bước lên phía trước lạnh lùng nói: "Hai người đứng đầu đều chết rồi, mấy người còn muốn tiếp tục sao? Đừng nói tôi không nhắc nhở trước, cứ cho là mấy người bắt được chúng tôi thì cũng không có ai đưa tiền cho mấy người đâu”.

Sau vài phút trầm mặc thì đám côn đồ nhao nhao bỏ dao và dây thừng trên người xuống, rồi cả đám kéo nhau xuống ca nô rời đi.

Đến lúc này mọi thứ mới kết thúc.

Người trên boong tàu thấy không còn nguy hiểm nữa thì mới từ từ đứng dậy.

Bọn họ thấp giọng bàn tán, con tàu vốn đang yên tĩnh lại náo nhiệt trở lại.

Bạch Diệc Phi đứng dựa vào lan can, trong đầu anh trống rỗng, tất cả giống như một giấc mơ vậy.

Bạch Diệc Phi không khỏi nhớ lại câu nói vừa rồi của Bạch Vân Bằng.

Con trai tôi muốn hấn ta chết, thì hôm nay hấn ta nhất định phải chết.

Động đến ai cũng được, nhưng nếu động đến con trai tôi thì kẻ đó chỉ có đường chết.

Có nhiều câu khiến người ta vô cùng cảm động.

Đáng tiếc Bạch Diệc Phi lại không cảm nhận được

Nếu như từ nhỏ Bạch Diệc Phi đã sống cùng Bạch Vân Bằng, được cảm nhận tình cảm gia đình, thì nói không chừng anh sẽ rất cảm động, nhưng anh lại không như vậy.

Từ nhỏ anh đã bị bỏ rơi, vẫn luôn sống ở nông thôn, có thể cũng vì vậy mà từ trước đến giờ anh luôn không thích nhà họ Bạch, càng không cần nói đến người bố dùng con trai mình làm mối như Bạch Vân Bằng.

Bạch Vân Bằng nói như vậy chỉ để giảm bớt sự hổ thẹn của bản thân thôi, còn theo cách ông ta nói thì là vì ông ta muốn bù đắp.

Bạch Diệc Phi cũng chẳng để ý

Lúc này Bạch Vân Bằng đi tới.

“Diệc Phi...”

Bạch Diệc Phi không cho Bạch Vân Bằng có cơ hội nói tiếp, anh lập tức quay người bước đi.

Lúc đó anh cảm nhận được có thứ gì đó nhẹ tênh lướt qua, có chút không thật.

Bạch Vân Bằng lập tức đuổi theo: "Diệp Phi, con biết trong lòng bố cũng không thoải mái mà, bố không còn cách nào khác, có những chuyện bây giờ con vẫn chưa thể hiểu được đâu".

"Nếu là người của nhà họ Bạch thì đây là thử thách bắt buộc phải vượt qua, và con đã làm rất tốt".

"Nếu con muốn vị trí chủ tịch liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải kia thì bố có thể giúp con".

"Con..."

"Tôi không cần sự giả tạo đầy của ông", Bạch Diệp Phi đột nhiên quay đầu lại hét lên.

Tiếng hét này đã khiến những người trên boong tàu đang xì xào bỗng im bật, cả đám nhìn sang.

Bạch Vân Bằng cũng bị hành động đột ngột của Bạch Diệp Phi làm giật mình.

Hai mắt Bạch Diệp Phi đỏ ngầu, anh trừng mắt nhìn Bạch Vân Bằng: "Đừng đi theo tôi".

Nói xong thì Bạch Diệp Phi quay người rời đi.

Bạch Vân Bằng đứng đó lặng người đi.

Vì cảnh tượng này mà mọi người đều tự ý thức im lặng, cũng vì thế mà Bạch Vân Bằng nghe được những lời sau cùng của Bạch Diệp Phi.

"Người nhà họ Bạch cái gì chứ"

"Thử thách cái gì chứ?"

"Tôi còn lạ gì mấy cái đó".

"Con mẹ nó đừng lôi mấy thứ đó ra trói buộc tôi nữa".

Không nói đến Bạch Diệc Phi, bất cứ ai cũng không tình nguyện làm con cò trong tay người khác.

Lại càng không cần nói tới việc bỏ ruột dùng tính mạng của con trai ra làm mồi nhử, hơn nữa chuyện này còn không liên quan tý gì đến Bạch Diệc Phi.

...

Diệp Giả đi tới bên cạnh Diệp Hoan.

“Chú tư”, Diệp Hoan gọi một tiếng.

Diệp Giả gật đầu vờ vai Diệp Hoan, sau đó thản nhiên nói: "Cứ làm những gì cháu muốn! Chú tư luôn ủng hộ cháu".

“Vâng”, Diệp Hoan gật đầu.

Từ khi mọi chuyện ập đến với gia đình gã thì Diệp Giả vẫn luôn giúp đỡ Diệp Hoan, cũng là người luôn ủng hộ Diệp Hoan.

Trước kia chú tư cũng nói như vậy, chú luôn nói ủng hộ gã.

Chú tư còn nói: "Vì trong thế hệ này của nhà họ Diệp cháu là người xuất sắc nhất, nên bọn họ mới làm như vậy với cháu, cháu phải biết người càng ưu tú thì càng dễ làm người ta càng ghen ghét đố kỵ".

“Trước tiên cháu cứ rời khỏi thủ đô đã, đơi bên này chú tư thu xếp tốt thì sẽ đưa cháu trở lại”.

Vì Diệp Giả luôn quan tâm giúp đỡ Diệp Hoan nên Diệp Hoan đối với người chú này vừa kính trọng, vừa biết ơn.

Những người khác nghe thấy lời này thì không khỏi cảm thán: có sự giúp đỡ của nhà họ Diệp thì vị trí chủ tịch liên minh doanh nghiệp này e rằng sẽ thuộc về Diệp Hoan rồi.

Mọi người lại thể hiện ánh mắt hâm mộ.

“Vị trí chủ tịch liên minh doanh nghiệp này nên là của Diệp Hoan”.

“Còn phải nói sao? Có sự nâng đỡ của nhà họ Diệp ở thủ đô thì đây là chuyện rõ như ban ngày rồi”.

“Vậy không cần dùng tới tám thẻ thăng cấp mua lúc trước nữa hả?”

“Này, liệu có khi nào Bạch Diệp Phi thắng không?”

“Sao lại như vậy được? Ông không nghe anh ta vừa từ chối sự trợ giúp của nhà họ Bạch hả?”

“Cũng đúng, mà sao anh ta lại ngốc thế nhỉ, được nhà họ Bạch giúp đỡ mà còn từ chối”.

“Hãy, chẳng lẽ bằng đó tiền coi như đổ sông đổ bể hả”.

Diệp Giả và Diệp Hoan không quan tâm đến lời bàn tán của mọi người.

“Đi xem Tiên Tiên đi, con bé suýt chút nữa thì gặp nguy hiểm đó”, Diệp Giả vỗ vai Diệp Hoan nói.

Diệp Hoan nghe vậy thì sững sốt, gãi gật đầu với Diệp Giả rồi nhanh chóng đi về phía khoang thuyền.

Diệp Giả lắc đầu, sau đó đi tới bên Bạch Vân Bằng nói: "Ông vẫn còn may mắn, đừng lo lắng, so với những nhà khác thì đã tốt hơn nhiều rồi”.

Bạch Vân Bằng thở ra một hơi.

Nói cũng đúng, hôm nay biết được mọi việc là do ông ba Lâm giở trò, vì thế quan hệ giữa ông hai Lâm và ông ba Lâm nhất định sẽ rạn nứt, chuyện đằng sau cũng không cần nhắc tới nữa.

Mà cậu ba nhà họ Tùng là Tùng Vuơ Duy đã bị Bạch Diệp Phi giết hại.

Đến cả nhà họ Diệp cũng không có một ngày yên ổn.

So ra thì Bạch Vân Bằng quả thực còn may mắn, chỉ là quan hệ với Bạch Diệc Phi không được tốt lắm mà thôi.

Bạch Vân Bằng lắc đầu, không nghĩ đến những chuyện đó nữa mà hỏi Diệp Giả: "Ông thấy tên vệ sĩ bên cạnh Lâm Dụ Xương kia thế nào?"

"Nhìn thì đứng đắn nhưng trên thực tế lại có chút đê tiện, nhưng rất có thực lực", Diệp Giả nói: "Nếu so sánh với 6 cao thủ ở thủ đô thì hẳn ta cũng phải xếp thứ ba".

Bạch Vân Bằng gật đầu đồng ý với Diệp Giả, nhưng lại nói: "Hắn ta còn trẻ mà thực lực lại mạnh như thế..."

Mắt Diệp Giả hơi híp lại, ông ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Có cần kêu người..."

Nói đến đó thì Diệp Giả làm ra động tác cắt cổ.

Bạch Vân Bằng nghĩ một lát rồi lắc đầu: "Tạm thời đừng động vào, nhà họ Lâm không dễ động vào đâu, nếu không giờ đã loạn hết lên rồi".

"Đúng vậy", Diệp Giả gật đầu.

...

Trong khoang nghỉ ngơi, Bạch Diệc phi nằm trên giường, đầu óc trống rỗng.

Vương Lô thấy anh như vậy thì nhíu mày nói: "Tôi vừa nghe nói Diệp Giả công khai ủng hộ Diệp Hoan, có sự trợ giúp của nhà họ Diệp thì vị trí chủ tịch liên minh doanh nghiệp..."

Dù nói vậy thì Bạch Diệc Phi vẫn không phản ứng

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 537: Đều Là Người Một Nhà

Vương Lâu thở dài bất lực nói: “Cậu không nên từ chối sự giúp đỡ của Bạch Vân Bằng trước mặt nhiều người như vậy, hơn nữa vụ này cũng kết thúc rồi, cậu có nhất thiết phải vậy không?”

“Có sự ủng hộ của bố cậu thì cậu có thể trở thành chủ tịch liên minh doanh nghiệp, chí ít cũng phải đòi chút phí làm con môi chứ?”

Bạch Diệc Phi cười lạnh: "Tôi không cần".

Vương Lâu thấy bộ dạng đó của Bạch Diệc Phi thì vô cùng tức giận: "Bạch Diệc Phi, cậu như thế là sao hả? Miếng ngon ở ngay trước mặt mà cậu lại vứt đi, chẳng lẽ cậu cam tâm sao?"

Bạch Diệc Phi lại cười lạnh, nhưng anh không nói gì, ý tứ rất rõ ràng.

Vương Lâu tức giận mà không có chỗ trút, cậu ta đứng dậy đi vài vòng trong phòng, cuối cùng nghiến răng nói: “Cậu thật sự quá lãng phí”.

“Miếng môi đưa đến miệng rồi nhưng chỉ vì tính tùy hứng của cậu mà đổ sông đổ bể hết cả”.

“Chỉ còn thiếu một bước nữa thôi, cậu không thể nhẫn nại à?”

Vương Lâu thật sự không hiểu được, nhẫn nại lâu như vậy, cũng từng trải qua cả thời điểm nguy hiểm nhất rồi, bây giờ chỉ còn thiếu một bước này nữa thôi là thành công thì lại buông tay.

Nếu như Bạch Diệc Phi không từ chối sự giúp đỡ của Bạch Vân Bằng thì chí ít còn có cơ hội năm mươi năm mươi với Diệp Hoan.

Bạch Diệc Phi nói: "Chịu đựng đến bao giờ nữa?"

“Tại sao phải thế hả?”

“Trong lòng tôi không thoải mái, tôi muốn xả giận, tại sao tôi lại phải nhẫn nhịn?”

“Hơn nữa chính ông ta làm tôi không thoải mái, tôi muốn trút giận thì cũng phải trút lên ông ta, để ông ta biết được tôi rất khó chịu”.

“Nếu như lần này tôi nhịn thì ông ta nhất định sẽ cho rằng tôi là con trai ông ta, vì vậy lấy tôi ra làm vật hy sinh là chuyện đương nhiên, rồi lần sau gặp chuyện như vậy thì ông ta sẽ lại vứt tôi ra thế mạng”.

“Con mẹ nó tôi không muốn chết!”

“Tôi còn có vợ, có người nhà, tôi chết rồi họ phải làm sao?”

“Tôi biết tôi là con trai ruột của ông ta, ông ta gặp nguy hiểm thì tôi nên giúp đỡ, nhưng đó là trong trường hợp tôi tự nguyện mà không phải bị lừa gạt giống như trường hợp vừa rồi, bị cho người khác tùy ý điều khiển như thế!”

Vương Lô bị một tràng của Bạch Diệc Phi dọa sợ, một lúc lâu sau cũng không nói được câu gì.

Có câu người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo.

Câu này nói rất hay, người ngoài cuộc quả thật rất tỉnh táo, nhưng ai có thể hiểu được cảm giác của người trong cuộc đây? Đặt mình vào vị trí đó thì không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì?

Lúc sau Vương Lô mới thở ra một hơi: "Được, tôi hiểu rồi".

Bạch Diệc Phi nhìn Vương Lô, anh lạnh nhạt nói: “Cậu không hiểu”.

Vương Lô không nói gì.

Vài phút qua đi Vương Lô mới nói: "Tiếp theo cậu định làm như thế nào? Diệp Hoan làm chủ tịch liên minh doanh nghiệp thì ngày tháng về sau sợ không dễ dàng đâu”.

Bạch Diệc Phi nhìn trần nhà: “Sao cậu biết được Diệc Hoan nhất định sẽ là chủ tịch của liên minh doanh nghiệp?”

Vương Lôu nhìn anh, Bạch Diệc Phi lại nói: “Còn chưa công bố kết quả, ai mà biết trước được chứ?”

...

Gió thổi nhẹ nhẹ, người trên boong tàu cũng lần lượt về phòng nghỉ của mình.

Bạch Vân Bằng không ngủ được, ông đứng dậy đi lên boong tàu nhìn biển lớn đen kịt, đôi lúc lại ngẩng đầu nhìn những vì sao, tâm trạng ông không tốt đẹp được như những ngôi sao lấp lánh kia.

“Ồi...”

“Xin lỗi”, lúc này có một âm thanh trong trẻo vang lên sau lưng Bạch Vân Bằng.

Bạch Vân Bằng quay đầu lại, ông phát hiện người kêu lên là Lý Tuyết, cô mặc một chiếc váy màu kem, cũng đang trong trạng thái kinh ngạc.

Lý Tuyết đi tới trước mặt Bạch Vân Bằng, cô hơi nghiêng người: "Xin lỗi, con thay chông mình tới xin lỗi bố”.

“Con không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, không biết vì sao anh ấy lại đối xử với bố như thế, nhưng suy cho cùng thì thái độ của anh ấy không tốt, vì vậy con muốn xin lỗi bố, mong bố tha thứ cho anh ấy”.

Bạch Vân Bằng hơi lắc đầu, ông thu lại vẻ uy phong hàng ngày, trong mắt cũng mang đầy vẻ triu mến: "Không sao, con không cần xin lỗi, đó không phải là lỗi của thằng bé!”

Lý Tuyết cười nhẹ: "Đều là người một nhà cả”.

Ý của Lý Tuyết là người một nhà thì không cần nói đúng sai, đồng thời vì cô và Bạch Diệc Phi là người một nhà nên mới tới xin lỗi.

Bạch Vân Bằng nghe xong hơi sững sốt!

Người một nhà!

“Nếu như mọi người đều nghĩ như vậy thì bố sẽ thanh thản hơn nhiều”, Bạch Vân Bằng lại nghĩ tới Bạch Khiếu, ông thầm thở dài một hơi.

Lý Tuyết trầm mặc một chút rồi đột nhiên nói: "Bố, con có thể nhờ bố một chuyện không?"

Bạch Vân Bằng cười: "Con nói đi, đều là người một nhà, đừng khách khí như vậy".

...

Mặt trời vừa ló dạng, một ngày mới lại bắt đầu.

Lúc Bạch Diệc Phi tỉnh dậy thì phát hiện Lý Tuyết đang ngồi bên giường nhìn anh, mà không phải đang nằm trong lòng anh, hơn nữa Lý Tuyết còn dậy sớm hơn anh nữa.

Bạch Diệc Phi đang định nói chào buổi sáng thì phát hiện Lý Tuyết có chút ngây người, giống như đang xuất thần, anh ngồi dậy nhẹ giọng gọi: "Vợ à? Em sao vậy?"

Lý Tuyết tỉnh táo lại, cô thấy Bạch Diệc Phi tỉnh rồi thì miễn cưỡng cười nói "Em không sao".

Bạch Diệc Phi cảm thấy có gì đó không đúng, anh lại hỏi "Có phải cả đêm em không ngủ không?"

"Không có", Lý Tuyết lắc đầu: "Chỉ là tỉnh dậy hơi sớm, không ngủ tiếp được".

Lúc này Bạch Diệc Phi mới yên tâm gật đầu, anh lấy điện thoại ra xem, thấy vẫn còn sớm thì nói: "Vậy bây giờ em có muốn ngủ thêm chút không? Vẫn còn sớm".

“Không”, Lý Tuyết lắc đầu: “Em chưa từng nhìn thấy mặt trời mọc, em muốn đi xem”.

“Được”, Bạch Diệc Phi lập tức dậy đi vệ sinh cá nhân.

Sau đó hai người cùng nhau đi lên boong tàu.

Lúc đó còn rất sớm, trên boong tàu không có ai, mà phía chân trời mặt trời đang dần dần nhô lên.

Lý Tuyết yên lặng nhìn mặt trời, hai tay nắm chặt lan can, không lâu sau lại ngơ ngác.

Bạch Diệc Phi lúc đầu cũng không phát hiện ra, mãi sau mới cảm thấy Lý Tuyết có chút không đúng, anh cẩn thận suy nghĩ vẫn không biết không đúng chỗ nào.

“Tuyết Nhi”, Bạch Diệc Phi duỗi tay ra ôm lấy cô.

Lý Tuyết thuận thế dựa vào ngực Bạch Diệc Phi, vẫn không lên tiếng.

Khoảng mười phút sau, mặt trời đã lên hoàn toàn, trên boong tàu cũng lác đác mấy người dậy sớm vận động.

Lý Tuyết rời khỏi lồng ngực Bạch Diệc Phi, đôi mắt cô nhìn về phía mặt biển: "Anh à, có những việc chỉ cần bản thân không từ bỏ thì sẽ giống như mặt trời, mang đầy hy vọng phải không?"

Lúc này Bạch Diệc Phi thật sự cảm thấy cô không đúng lắm, anh lo lắng nói: "Vợ à, em sao vậy? Sao đột nhiên lại hỏi thế? Em gặp phải chuyện gì sao?"

“Có phải có người ức hiếp em không?”, Bạch Diệc Phi nghĩ tới đây thì không nhịn được tức giận, vợ của anh mà có người dám ức hiếp hả?

Lý Tuyết lập tức giữ lấy tay anh: "Không có ai ức hiếp em, chỉ là sau khi nhìn mặt trời mọc thì em đột nhiên cảm thán như vậy thôi"

“Thật sao?”, Bạch Diệc Phi không quá tin.

Lý Tuyết gật đầu khẳng định: “Thật mà”.

Bạch Diệc Phi nhìn vào mắt cô, anh không nhìn ra cái gì cả thì mới thờ phào: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, anh sẽ luôn ở bên cạnh em”.

“Vâng”, Lý Tuyết chủ động dựa vào lồng ngực Bạch Diệc Phi, cô không để anh nhìn thấy viền mắt đã hồng của mình.

Hai người yên lặng ôm nhau, khiến cho mấy người trên boong tàu nhìn thấy không khỏi hâm mộ.

Chẳng mấy chốc đã tới 9 giờ, cuộc tranh cử cuối cùng bắt đầu.

Bạch Diệc Phi kéo Lý Tuyết đi vào phòng rồi ngồi xuống

Cho dù chỉ còn lại ba ứng cử viên thì trong phòng cũng chật kín người, họ đều muốn biết đến cuối cùng ai sẽ là chủ tịch liên minh doanh nghiệp.

Đương nhiên, hầu hết mọi người đều nghĩ rằng đó là Diệp Hoan.

Diệp Hoan đi lên phía trước, trịnh trọng nói với Bạch Diệc Phi: "Cảm ơn!"

Bạch Diệc Phi có chút ngạc nhiên, chưa phản ứng lại được, Diệp Hoan đang cảm ơn anh về việc tối qua anh đã cứu Phùng Tiên Tiên, anh giờ tay ra nói: "Đừng khách sáo!"

Diệp Hoan ngập ngừng, đang ngờ vực thì Bạch Diệc Phi lại nói: "Hay là anh nhường chức chủ tịch này cho tôi làm quà cảm ơn!"

Nghe thấy vậy, sắc mặt Diệp Hoan lập tức thay đổi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 538: Vòng Tranh Cử Cuối Cùng

Tuyệt đối không thể giao vị trí chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp cho Bạch Diệc Phi được, cho dù người được cứu là người của Diệp Hoan thì cũng không thể được.

Diệp Hoan muốn báo thù, trở thành chủ tịch Hiệp hội doanh nghiệp sẽ mang đến nhiều lợi ích, đồng thời cũng mang đến nhiều bảm đảm hơn cho gã, những người có ý định đối phó với nhà họ Diệp kia còn ai dám động đến gã nữa?

Hơn thế nữa, gã còn có thể nhân cơ hội mượn thế lực này đến giúp đỡ cho Diệp Giả, để ông ta trở thành chủ nhân của nhà họ Diệp, đến lúc đó vấn đề của nhà gã lại là một chuyện khác rồi.

Bạch Diệc Phi xua tay cười nói: “Được rồi, nói đùa thôi, không cần để bụng, cứu cô ta chỉ là tiện tay thôi mà”.

Diệp Hoan yên lặng một hồi sau đó nghiêm túc nói: “Bất kể thế nào thì anh cũng đã cứu Tiên Tiên, tôi vẫn cần phải nói lời cảm ơn anh, đồng thời việc này cũng đã cho tôi một cách nhìn khác về anh”.

“Tôi nghĩ nếu không có những việc trước đây, chúng ta hẳn là có thể trở thành bạn bè”, lúc nói câu này Diệp Hoan là thực lòng có suy nghĩ như vậy, thậm chí gã còn cảm thấy có chút tiếc nuối.

“Không có nhiều chữ nếu như vậy”, Bạch Diệc Phi hờ hững nói.

Diệp Hoan ghen họng, cuối cùng chỉ nói: “Vị trí chủ tịch của Hiệp hội doanh nghiệp lần này chỉ có thể là của tôi, tôi sẽ không nhường nó cho anh đâu”.

Diệp Hoan nói xong liền xoay người rời đi.

Phùng Tiên Tiên vẫn luôn đứng sau lưng Diệp Hoan, cô ta dường như vẫn giữ nguyên dáng vẻ kiêu ngạo kia, cho dù là Bạch Diệc Phi vừa mới

cứu cô ta thì thái độ của cô ta cũng chẳng có gì thay đổi.

Bạch Diệc Phi liếc mắt nhìn cô ta nhưng cũng chẳng để bụng, sau đó thu lại tầm mắt chỉ nhìn vào bóng lưng của Diệp Hoan nói nhẹ: “Tôi cũng sẽ không nhường đâu”.

Kỳ thực khi nói câu này cũng chỉ là giúp bản thân tăng thêm sỹ khí mà thôi.

Trên thực tế, Bạch Diệc Phi cũng biết cơ hội chiến thắng của mình hôm nay không lớn.

Hoặc nên nói là, tất cả mọi người có mặt ở đó đều biết, cơ hội chiến thắng của anh gần như bằng không.

Đúng chín giờ, cuộc tranh cử chính thức bắt đầu.

Hứa Xương mặc một bộ vest đứng trên vị trí của người dẫn chương trình sau đó cầm lấy micro bắt đầu giải thích về quy tắc tranh cử của ngày hôm nay.

"Xin chào tất cả mọi người, chào mừng mọi người tới đây để chứng kiến sự ra đời của chủ tịch tân nhiệm Hiệp hội liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải”.

"Trước đó, chúng ta cần phải tiến hành vòng tranh cử cuối cùng”.

"Như vậy, chúng ta hãy cùng nhau chúc mừng ba vị ứng cử viên đã chiến thắng trong vòng thi trước đó, lần lượt là Diệp Hoan của tập đoàn Diệp Thị, Bạch Diệc Phi của tập đoàn Thủy Tinh, cùng với Lý Tuyết của đá quý Phúc Thủy”.

Lời vừa dứt, cả hội trường vang lên từng tràng tiếng vỗ tay.

Trên thực tế, những tràng tiếng vỗ tay này cũng không chân thành là bao, dù gì mọi người có mặt ở đây cũng là vì chức chủ tịch Hiệp hội doanh nghiệp, ai biết được đến cuối cùng Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô

lại bày ra trò bỏ tiền mua vị trí ứng cử, hơn nữa cách làm còn táo bạo trắng trợn như thế, cũng chưa từng có tiền lệ trước đây.

Đợi sau khi tiếng vỗ tay ngừng lại, Hứa Xương tiếp tục nói: “Vòng tranh cử cuối cùng này sẽ được bỏ phiếu khảo chứng từ nhiều phương diện khác nhau”.

"Phần đầu tiên là tất cả mọi người có mặt ở đây sẽ bỏ phiếu cho ứng cử viên mà mình cảm thấy phù hợp nhất, mỗi người chỉ được bầu một phiếu duy nhất”.

"Phần thứ hai là về bản thân tôi, với tư cách là người thay mặt cho Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô, tôi có quyền nắm trong tay một trăm phiếu bầu, tôi cũng sẽ bầu cho một người trong số họ”.

"Phần cuối cùng, chính là ba vị trong tứ đại gia tộc của thủ đô, trong tay mỗi người bọn họ cũng sẽ nắm một trăm phiếu bầu, sẽ chọn lựa một người phù hợp nhất để tiến hành bỏ phiếu”.

"Ba phần có tổng cộng hơn 800 phiếu bầu, người nhận được số phiếu bầu cao nhất sẽ chính thức trở thành chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp Bắc Hải nhiệm kỳ mới”.

"Được rồi, bây giờ, bắt đầu bỏ phiếu”.

Lời vừa dứt, cả hội trường bỗng xôn xao cả lên.

"Bầu cho ai?”

"Còn phải nghĩ à? Đương nhiên là Diệp Hoan!”

"Tôi nghĩ Bạch Diệp Phi cũng được”.

"Không phải Bạch Diệp Phi đã từ chối sự hỗ trợ của Bạch Vân Bằng rồi à?”

"Bạch Diệp Phi từ chối là việc của Bạch Diệp Phi, Bạch Vân Bằng bỏ phiếu cho ai thì đây là quyết định của ông ấy”.

"Nghe cũng có lý!"

"Tôi ấy à, tôi sẽ bỏ phiếu cho người đẹp Lý".

"Tôi cũng bỏ phiếu cho người đẹp cho xong".

"Đúng, dù sao thì tác dụng lá phiếu của chúng ta cũng không nhiều, phiếu bầu quan trọng nhất là của bốn vị trên khán đài kia".

"Đúng vậy...".

Khi mọi người đang bàn tán xôn xao thì nhóm ba người Bạch Vân Bằng xuất hiện.

Nhìn thấy người của ba đại gia tộc xuất hiện thì tiếng nói chuyện ồn ào bắt giác nhỏ lại.

Mà Bạch Diệp Phi lại chẳng có hứng thú với mấy người này, anh vẫn giữ thái độ hờ hững.

Diệp Hoan thì lại kích động không thôi.

Đợi đến khi ba người bước đến vị trí ghế ngồi trên khán đài, Diệp Giả lại không hề ngồi xuống mà đi vào giữa nói với tất cả mọi người: "Xin chào tất cả mọi người, tôi tin rằng mọi người đều biết tôi là ai, tôi cũng sẽ không giới thiệu nhiều nữa".

"Mà mọi người cũng biết, Diệp Hoan là cháu của tôi, hy vọng mọi người nể mặt của tôi mà quan tâm nhiều hơn đến nó".

Lời vừa dứt, tất cả mọi người quay sang đưa mắt nhìn lẫn nhau.

Mẹ kiếp, lời kéo một cách trắng trợn như này cũng được nữa hả?

Thế thì bọn họ còn do dự cái gì nữa, cứ thế mà bỏ phiếu cho Diệp Hoan thôi!

Nhưng mà bọn họ cũng không bỏ phiếu ngay lập tức mà đang đợi, đợi Bạch Vân Bằng.

Mối quan hệ của Bạch Diệc Phi và Bạch Vân Bằng còn thân thiết hơn mối quan hệ giữa Diệp Giả và Diệp Hoan nhiều, nếu như ông ấy mà mở lời thì bọn họ mới quả thực là bị làm khó.

Bỏ phiếu cho Bạch Diệc Phi thì sẽ đắc tội với nhà họ Diệp, còn bỏ phiếu cho Diệp Hoan thì lại đắc tội với nhà họ Bạch, mà hai nhà này thì chẳng ai dám động vào cả.

Tuy nhiên, đợi một lúc lâu, Bạch Vân Bằng cũng đã ngồi xuống nhưng tuyệt nhiên không có ý định đứng ra nói vài câu.

"Thực sự là không định nói gì hả?"

"Có lẽ là cãi đến không nhìn mặt nhau nữa rồi".

"Vậy thì chúng ta cần gì phải do dự nữa".

Trong khi mọi người tiếp tục thì thâm thảo luận thì đã qua hai mươi phút thời gian, công việc bỏ phiếu kiểm phiếu cũng đã kết thúc.

Nhân viên thống kê nhanh chóng chuyển kết quả kiểm phiếu lên, Hứa Xương nhận được kết quả, sau khi nhìn qua một lượt thì trầm giọng đọc: "Diệp Hoan 230 phiếu, Bạch Diệc Phi 180 phiếu, Lý Tuyết 50 phiếu".

Sau khi đọc xong, ai nấy đều mang biểu cảm quả nhiên là như vậy trên mặt.

Hứa Xương tiếp tục nói: "Tiếp theo sau đây sẽ xin mời bốn vị đại biểu của bốn đại gia tộc lên đài bỏ phiếu, trước khi bỏ phiếu yêu cầu mọi người suy nghĩ cẩn thận, đoàn kiểm tra cũng sẽ tiến hành kiểm soát, mọi người có thể nghỉ ngơi một chút, cuộc bỏ phiếu sẽ bắt đầu sau một giờ nữa".

Sau khi nói xong, đoàn kiểm tra của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô bắt đầu vây lại thảo luận việc kiểm soát tiếp theo.

Bạch Diệc Phi cảm thấy nhặt nhẽ bèn nói với Lý Tuyết: “Anh đi toilet”.

Sau khi vào trong toilet, Bạch Diệc Phi lấy điện thoại di động ra, bây giờ con thuyền đã bắt đầu lái về bến cảng, đoán chừng hai ba tiếng nữa là có thể cập bến, cho nên điện thoại cũng đã có tín hiệu.

Bạch Diệc Phi lập tức gọi điện thoại cho Trần Ngạo Kiều bảo anh ta mang người đến bến cảng chờ lệnh.

Bạch Diệc Phi cảm thấy sự việc sẽ không kết thúc một cách đơn giản như vậy, nếu như ông Ba nhà họ Lâm đã lộ diện rồi, vậy thì để bảo vệ bản thân, đương nhiên ông ta sẽ phải tìm cách giữ bí mật này.

Mà cách tốt nhất để giữ được bí mật chính là giết người diệt khẩu.

Bạch Diệc Phi không lo lắng cho bản thân mình nhưng cần phải lo lắng cho Lý Tuyết.

Bạch Diệc Phi lại điện thoại cho Lưu Hiểu Anh: “Alo?”

"Ồ, hiếm hoi quá nhỉ? Mất liên lạc liên mấy ngày rồi mà vẫn còn nhớ đến tôi cơ à?", giọng nói chế giễu của Lưu Hiểu Anh truyền đến qua điện thoại.

Bạch Diệc Phi không có tâm trạng nói đùa với cô ta, chỉ trầm giọng nói: “Cô mang theo mấy người, chuẩn bị đầy đủ những đồ dùng cấp cứu cần thiết, lái thêm một chiếc xe cấp cứu đến bến cảng chờ tôi”.

"Xảy ra chuyện gì à? Anh bị thương à?", Lưu Hiểu Anh lập tức trở nên nghiêm túc.

Bạch Diệc Phi hờ hững đáp: “Không, tránh ngộ nhỡ xảy ra chuyện thôi”.

Lưu Hiểu Anh thở phào nhẹ nhõm: “Được, tôi biết rồi”.

"Ừ”.

Bạch Diệc Phi đang định cúp máy thì Lưu Hiểu Anh lại mở miệng nói:
“Đợi đã, Tuyết Nhi không sao chứ?”

“Không sao”, Bạch Diệc Phi đáp.

Lưu Hiểu Anh im lặng một giây: "Ồ, cái kia, dì hai của tôi...".

“Bên này có người tới rồi, cô đi chuẩn bị trước đi!”, Bạch Diệc Phi nghe thấy tiếng bước chân, dặn dò một câu rồi cúp luôn điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Diệc Phi rời khỏi phòng vệ sinh từ tốn rửa tay.

Bạch Diệc Phi hơi ngẩng đầu, nhìn thấy trong gương là Liễu Chiêu Phong.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 539: Lén Lút Yêu Đương Hả?

Dù Liễu Chiêu Phong đã chịu thua nhưng gã vẫn giữ nguyên bộ dáng kia, sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì còn giễu cợt: "Bạch Diệc Phi, tốn nhiều tiền như vậy có tác dụng gì chứ? Không phải là vẫn thua sao?"

"Nếu tao là mày thì bây giờ chắc đã nhảy xuống biển rồi, mày bỏ ra nhiều tiền như vậy nhưng kết quả lại không có gì".

Bạch Diệc Phi chỉ cười lạnh một tiếng, anh rút khăn giấy ra từ túi lau tay: "Không phải việc của mày!"

"Mày!", Liễu Chiêu Phong trừng mắt, sau đó gã lại hừ một tiếng, sau đó cười nói: "Mày đừng mạnh miệng! Dù sao người thất bại thảm hại là mày chứ không phải tao!"

"Còn nữa, đừng nghĩ tao chịu thua thì mày sẽ thắng. Bởi vì tao chưa bao giờ là người của Diệp Hoan cả, Diệp Hoan cũng không có tư cách đó!"

Bước chân của Bạch Diệc Phi dừng lại một chút: "Mày không phải là người của Diệp Hoan?"

Liễu Chiêu Phong đắc ý gật đầu: "Có phải mày nghĩ tao đi theo Diệp Hoan là vì muốn đối đầu với mày không? Ha ha... Bạch Diệc Phi, mày cũng không thông minh cho lắm".

"Nói thật cho mày biết, tao là người của cậu hai, tao đi theo Diệp Hoan không phải vì muốn đấu với mày, mà là... để khơi mào mâu thuẫn giữa mày và Diệp Hoan".

"Mày nhìn xem, không phải bây giờ mục đích của tao đã đạt được rồi sao?"

"Tao đã hoàn thành nhiệm vụ cậu hai giao cho, đến lúc đó những thứ tao từng mất đi đều sẽ có lại lần nữa. Mà mày thua dưới tay Diệp Hoan, còn mất luôn sáu tỷ, mày cũng ngu ngốc ghê".

"Với hành động này của mày mà muốn làm người thừa kế nhà họ Bạch hả? Nằm mơ đi!"

"Nhà họ Bạch sẽ không để cho người ngu ngốc như mày thừa kế đâu, mà mày từ khi bắt đầu đã thua triệt để rồi, cũng không thể cự mình được nữa!"

"Sớm muộn gì nhà họ Bạch cũng thuộc về cậu hai thôi, mày đâu không lại đâu!"

"Ha ha..."

Nói xong lời cuối cùng thì Liễu Chiêu Phong đắc ý cười lớn.

Sau khi nghe xong Bạch Diệc Phi cũng không có phản ứng lớn gì, chỉ thờ ơ nói: "Mày đang đắc ý gì vậy?"

"Cho dù tao thua thì mày có thể thừa kế nhà họ Bạch sao? Bạch Khiếu có thể cho mày cái gì? Nói cho cùng mày cũng chỉ là con chó mà thôi, mày đang đắc ý cái gì?"

"Huống chi... tao căn bản không muốn thừa kế nhà họ Bạch, tao không thèm!"

Liễu Chiêu Phong bị lời nói của Bạch Diệc Phi làm sừng sờ, lát sau mới kịp phản ứng: "Mẹ nó! Mày dám mắng tao hả? Một đứa thua thảm hại như mày mà lại dám mắng tao?"

"Mày không thèm? Đừng có đóng kịch trước mặt tao, sản nghiệp của nhà họ Bạch lớn như vậy mà mày không thèm sao? Tao thấy mày không ăn được nên đập đồ thì có!"

Bạch Diệc Phi khinh thường cười: "Biết bây giờ tao muốn làm gì không?"

"Làm gì?", Liễu Chiêu Phong sừng sốt một chút.

Bạch Diệc Phi mỉm cười: "Đánh mày!"

"Mày...", ánh mắt Liễu Chiêu Phong co rụt lại, gã chưa kịp ngăn cản thì Bạch Diệc Phi đã trực tiếp ra tay.

"Bốp!"

Bạch Diệc Phi đá Liễu Chiêu Phong bay thẳng vào vách tường, gã đùng mạnh một cái rồi mới rơi xuống đất.

"Bạch Diệc Phi! mẹ nó mày dám đánh tao hả! Bây giờ còn trong giai đoạn tranh cử, mày không sợ bị liên minh doanh nghiệp hủy bỏ tư cách sao?", Liễu Chiêu Phong nhăn mặt vì đau.

Bạch Diệc Phi bước đến, anh nắm tóc của gã rồi dùng sức kéo một cái, để cho gã ngẩng đầu nhìn mình, sắc mặt âm trầm: "Ai cho mày cái gan dám một mình tìm tao hả?"

"Lúc trước còn chưa rút được bài học nên vội vàng muốn ăn đánh lần nữa sao?"

Liễu Chiêu Phong có chút hoảng sợ, nhưng gã vẫn nói: "Bạch Diệc Phi, mày đánh tao cũng không có tác dụng gì đâu, tốt nhất là mày dừng tay lại cho tao..."

Bạch Diệc Phi nắm đầu Liễu Chiêu Phong đập mạnh vào tường: "Mẹ nó, ai quan tâm đến liên minh doanh nghiệp chứ?"

"Mày sợ nhưng ông đây không sợ!"

"Trước kia tao đã từng nói rồi, tốt nhất mày đừng một mình xuất hiện trước mặt tao, con người tao thù dai lắm".

"Bây giờ Long Linh Linh đang ở bệnh viện chữa trị, con mẹ nó mày muốn ức hiếp vợ tao, giờ còn dám khiêu khích tao nữa hả? Ai cho mày lá gan đấy?"

"Mày!", Liễu Chiêu Phong thật sự hoảng sợ.

Bạch Diệc Phi không cho gã cơ hội nói, anh cầm đầu gã rồi giáng liên tiếp mấy cái bạt tai.

"Á!"

"Á!"

Liễu Chiêu Phong không kháng cự được, chỉ có thể hét to.

"Bạch Diệc Phi! mày..."

"Cứu mạng! Giết người!"

"Á..."

Liễu Chiêu Phong gào thét từng tiếng rất thê lương, đáng tiếc mọi người đi đến nhà vệ sinh thấy như vậy thì đều nhanh chóng đi đường vòng.

Nhìn tình cảnh này thì ai dám đến chứ?

Tất cả mọi người đều cố ý mắt điếc tai ngơ nhanh chóng đi ra nhà vệ sinh, sau đó chạy ra bên ngoài, cũng không dám liếc mắt nhìn một cái.

"Xùy! Rác rưởi!"

Sau khi Bạch Diệc Phi đánh một trận xong thì trong lòng cũng khoan khoái dễ chịu rất nhiều.

...

Cùng lúc đó, ở phòng khách.

Lý Tuyết ngồi yên lặng, cô đang suy nghĩ chuyện gì đó nhưng lại phát hiện có một người bước đến.

Ngẩng đầu nhìn thì ra là Phùng Tiên Tiên.

Bộ dáng Phùng Tiên Tiên vẫn cao ngạo như trước, cô ta đến trước mặt Lý Tuyết dùng giọng quái gở nói: "Chao ôi, 50 phiếu, cũng được bình chọn cơ à!"

"Nếu là tôi thì đã lập tức bỏ quyền rồi, đúng là xấu hổ chết đi được!"

Lý Tuyết nhìn Phùng Tiên Tiên một cách khó hiểu, cô cũng không định để ý đến cô ta.

Nhưng Phùng Tiên Tiên lại không muốn vậy, hôm qua được Bạch Diệc Phi cứu nên cô ta mới ngại không tới, bây giờ Bạch Diệc Phi không ở đây nên cô ta chạy tới liền.

Lúc đấu giá hôm qua Lý Tuyết đã khiến cô ta không dễ chịu, nên hôm nay không đòi lại được gì thì thật sự không cam lòng.

Phùng Tiên Tiên tiếp tục giễu cợt, nói: "Haiz, không hiểu hai người nghĩ gì, bỏ ra sáu tỷ mua hai thẻ thăng cấp làm gì chứ? Bạch Diệc Phi thì không nói, nhưng cô chỉ có 50 phiếu thôi, cô định dùng làm gì hả?"

"Chẳng bằng nhường cơ hội này cho người khác đi, nếu thế thì có lẽ số phiếu cũng không đến nỗi ít ỏi như vậy?"

"Nhưng mà kết quả cuối cùng cũng như nhau thôi, cái ghế chủ tịch liên minh doanh nghiệp này chỉ có thể là của chồng tôi".

Những người khác thỉnh thoảng cũng nhìn qua bên này, bọn họ có chút khó hiểu, sao lại cảm thấy Phùng Tiên Tiên và Lý Tuyết rất thân thiết với nhau vậy?

Vì bọn họ đứng khá xa nên không nghe được lời Phùng Tiên Tiên đang nói mà thôi.

Lý Tuyết vẫn không mở miệng, toàn bộ quá trình đều không đếm xỉa đến Phùng Tiên Tiên.

Cô không cảm thấy gì, nhưng Vương Lô ngồi bên người cô thì lại không nhịn nổi.

"Trước khi có kết quả cuối cùng thì tốt nhất không nên suy đoán lung tung", Vương Lô lạnh nhạt mở miệng.

Phùng Tiên Tiên vừa nhìn thấy Vương Lô thì sắc mặt đã không tốt: "Anh ngậm miệng lại cho tôi, anh là kẻ phản bội, có tư cách gì nói chuyện với tôi chứ!"

Vương Lô sững sờ một chút, phản bội?

"Cô Phùng này, nếu như tôi nhớ không lầm thì ngay từ khi bắt đầu tôi chưa bao giờ nói rằng muốn trở thành người của Diệp Hoan", Vương Lô cười rồi nói tiếp: "Thế thì làm sao có thể gọi là phản bội được?"

"Anh...", Phùng Tiên Tiên không phản bác được, cô ta chỉ có thể chỉ vào Vương Lô rồi nói: "Anh chờ đây, sau khi có kết quả thì tôi xem các người có khóc thét lên không! Mà anh sẽ hối hận với lựa chọn của mình!"

Vương Lô nhún vai, thái độ lạnh nhạt: "Kết quả còn chưa có, không ai có thể nói trước được".

"Hừ! Anh chờ đó mà xem! Vị trí chủ tịch liên minh doanh nghiệp chắc chắn chỉ có thể là của chồng tôi thôi", Phùng Tiên Tiên vô cùng tin tưởng chuyện này.

Vương Lô không nói nhiều, thật ra trong lòng cũng hiểu rõ đợt này phần thắng không nhiều.

Lúc này Bạch Diệc Phi đã trở về.

Phùng Tiên Tiên nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì những lời đến miệng lại nuốt xuống, cô ta nhớ đến hình ảnh những người bị anh giết tối hôm qua, trong lòng vô thức sợ hãi, cô ta không dám nói thêm gì nữa mà lập tức đứng dậy rời đi.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy vậy thì hơi nhượng mảy, anh ngồi xuống.

"Phùng Tiên Tiên tìm cậu làm gì vậy? Muốn lén lút yêu đương à?"

"Khụ...", Vương Lô bị nước miếng của mình làm sặc: "Cái quái gì thế?"

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: "Không phải lúc này cậu và cô ta đang nói chuyện với nhau sao? Nhìn thấy tôi đến thì vội vàng rời đi, còn né tránh ánh mắt tôi nữa, không phải lén lút yêu đương thì là gì?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 540: Phiếu Có Sai Sót Sao?

Vương Lô: "..."

Bạch Diệc Phi nhìn biểu cảm của Vương Lô thì bật cười.

Vương Lô bất đắc dĩ nói: "Cậu còn có tâm trạng mà cười hả, người khác đang cười nhạo chúng ta kia kìa".

"Nếu cậu nghe tôi thì chí ít còn có phần thắng".

Bạch Diệc Phi nhún vai: "Cậu lo lắng quá rồi!"

Vương Lô: "..."

Lý Tuyệt bên cạnh cũng cười bất đắc dĩ, cô từ chối phát biểu ý kiến, chỉ cần Bạch Diệc Phi vui là được rồi.

Trên sân khấu, mọi người vẫn đang thảo luận.

Diệp Giả và Lâm Dụ Xương nói chuyện phiếm, chỉ có Bạch Vân Bằng ngồi một mình một chỗ, ông không nói gì, ánh mắt vẫn nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Diệp Giả và Lâm Dụ Xương có quen biết nhau, vì vậy bọn họ đương nhiên bỏ phiếu cho Diệp Hoan, Diệp Hoan có được 200 phiếu, lại thêm 200 phiếu trước kia nữa, cộng lại có 400 phiếu.

Mà Bạch Diệc Phi chỉ có hơn 100 phiếu, dù Bạch Vân Bằng có bỏ phiếu cho anh, cộng thêm việc may mắn thì liên minh doanh nghiệp cũng bầu cho anh một phiếu, vậy thì tổng cộng mới được có 300 phiếu, không cần so sánh đã biết được kết quả.

Người xem bên dưới cũng biết kết quả thế nào rồi.

Lúc này có người bắt đầu muốn đi nịnh nọt để tranh thủ chút lợi ích cho bản thân.

Vài người đi tới bên cạnh Diệp Hoan.

"Chủ tịch Diệp, anh yên tâm, số phiếu của anh đã dẫn trước, lại có thêm chú Tư anh ủng hộ, vị trí chủ tịch liên minh doanh nghiệp chắc chắn là của anh rồi!"

"Số phiếu của Bạch Diệc Phi kém hơn anh nhiều, dù có phiếu của Bạch Vân Bằng thì cũng không thể bằng anh được".

Diệp Hoan nghe xong thì ánh mắt không tránh khỏi có chút đắc ý.

Phùng Tiên Tiên cao ngạo hất cằm, cô ta còn đắc ý nhìn Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết.

Những ghen uất trước kia của cô ta đã được xả hết rồi.

Cuối cùng đoàn kiểm phiếu đã có kết quả, ba người kia cũng giao phiếu cho Hứa Xương để thống kê biểu quyết cuối cùng.

Hứa Xương háng giọng một tiếng vào micro, người trong đại sảnh yên tĩnh trở lại.

"Đã có kết quả bỏ phiếu, sau đây tôi sẽ công bố kết quả".

Dứt lời thì mọi người ngồi nghiêm chỉnh.

Hứa Xương tuyên bố: "Bạch Diệc Phi, 180 phiếu".

Vừa nói xong thì mọi người xôn xao.

Đại sảnh lập tức náo nhiệt lên.

Không nghe làm chú?

180 phiếu?

Số phiếu này và lúc trước không phải giống nhau sao?

Nói cách khác không ai bỏ phiếu cho Bạch Diệc Phi.

Tình huống này là sao?

Bạch Diệc Phi bối rối chớp mắt một cái, anh biết mình không thắng nổi, nhưng anh không ngờ lại không có ai bỏ phiếu cho mình.

Anh không quan tâm thật, nhưng dù sao anh và Bạch Vân Bằng cũng là bố con, Bạch Vân Bằng không bỏ phiếu cho anh cũng khiến anh cảm thấy có chút không thoải mái.

Bạch Diệc Phi không biểu hiện gì ra ngoài, anh không muốn Lý Tuyết đoán được.

Vẻ mặt Vương Lâu cũng khiếp sợ, vì sao Bạch Vân Bằng không bỏ phiếu cho Bạch Diệc Phi: "Sao lại thế chứ?"

Đây cũng là điều khiến mọi người ngạc nhiên.

Đương nhiên Diệp Hoan và Phùng Tiên Tiên sau khi hết ngạc nhiên thì lại cảm thấy vô cùng mừng rỡ.

Bạch Diệc Phi không được bỏ phiếu, như vậy có thể nói bốn người đều sẽ bỏ phiếu cho Diệp Hoan, Diệp Hoan sẽ là chủ tịch liên minh doanh nghiệp.

Không chỉ bọn họ nghĩ như vậy mà tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Không thể nghi ngờ gì nữa, vị trí chủ tịch liên minh doanh nghiệp sẽ thuộc về Diệp Hoan.

Nhưng lời Hứa Xương nói tiếp lại khiến mọi người sửng sờ: "Diệp Hoan, 330 phiếu".

"Cái gì, chỉ có 330 phiếu?"

"Cái gì cơ?"

"Chỉ có 330 phiếu sao?"

Mọi người lại một lần nữa nghi ngờ tại mình có vấn đề.

Chỉ có một người bỏ phiếu cho Diệp Hoan.

Hứa Xương nói tiếp: "Lý Tuyết, 350 phiếu".

Ầm!

Cả hội trường bùng nổ.

Là sao đây?

Lý Tuyết có 350 phiếu mà Diệp Hoan chỉ có 330 phiếu?

Sao lại thế?

Tất cả mọi người đều mơ hồ.

Diệp Hoan và Phùng Tiên Tiên trợn trừng hai mắt không thể tin nổi.

Bạch Diệp Phi và Vương Lô kinh ngạc liếc nhìn nhau, bọn họ hoàn toàn không nghĩ ra sao lại như vậy, cả hai khó tin nhìn Lý Tuyết.

"Số phiếu này có vẻ không đúng?"

"Sao lại bỏ phiếu cho Lý Tuyết?"

"Có phải thống kê sai rồi không? Phần của Diệp Hoan lại được tính cho Lý Tuyết?"

"Cái này..."

Phùng Tiên Tiên trực tiếp đứng lên chất vấn: "Số phiếu này có vấn đề đúng không? Sao chồng tôi chỉ có 330 phiếu? Còn Lý Tuyết lại được nhiều

phiếu như thế?"

Đúng vậy, lúc bỏ phiếu Lý Tuyết chỉ có 50 phiếu, nhưng giờ lại có tận 350 phiếu, đúng là kì lạ.

Mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hứa Xương nhìn Phùng Tiên Tiên rồi cười lạnh: "Cô hoài nghi liên minh doanh nghiệp chúng tôi ăn gian hả? Nghi ngờ chúng tôi gian lận phải không?"

Lời nói này rất thẳng thắn, cũng rất khó nghe.

Phùng Tiên Tiên lập tức trợn mắt nhìn, nhà họ Diệp tuy lợi hại nhưng Hứa Xương là người của liên minh doanh nghiệp thủ đô, hơn nữa anh ta còn có căn cứ vững chắc, cô ta nói như vậy không phải sẽ đắc tội Hứa Xương sao?

Hứa Xương đúng là có chông lưng nên nói chuyện không chút kiêng dè: "Cô là cái thá gì chứ? Đến quyền lợi bỏ phiếu còn không có, thế mà dám nghi ngờ chúng tôi gian lận?"

Phùng Tiên Tiên nghe xong thì như bị tát thẳng mặt, sắc mặt cô ta lúc đỏ lúc trắng.

Diệp Hoan trực tiếp kéo cô ta ngồi xuống: "Ngồi xuống, đừng gây thêm phiền phức nữa".

Dù Diệp Hoan không ngăn thì cô ta cũng chẳng còn mặt mũi đứng lên nữa, nhưng cô ta rất giận, vì sao Lý Tuyết lại được nhiều phiếu như vậy?

Lúc này Diệp Giả đứng trên sân khấu có chút xấu hổ, bởi vì Phùng Tiên Tiên là vợ Diệp Hoan, là người nhà họ Diệp.

Những người khác nghe vậy thì im bật, nhưng bọn họ vẫn rất nghi ngờ.

Hứa Xương dù là người của liên minh doanh nghiệp thủ đô thì cũng không nên kiêu ngạo như thế.

Đúng là liên minh doanh nghiệp thủ đô có thể đấu lại được bốn gia tộc lớn, nhưng không đến mức không để lại một tý mặt mũi nào cho người ta thế chứ? Trước mặt mọi người mà có thể nói như vậy sao.

Mọi người nhất thời tò mò về Hứa Xương.

Hứa Xương quét mắt nhìn mọi người, anh ta thản nhiên nói: "Mấy người cũng nghĩ phiếu này có vấn đề sao?"

Mọi người im bật.

Hứa Xương nói tiếp: "Được lắm, để tôi nói cho mấy người biết phiếu này có vấn đề hay không".

"Có bốn người có quyền bỏ phiếu, Diệp Giả bỏ phiếu cho Diệp Hoan, cộng thêm 200 phiếu cũ, vậy là 300 phiếu đúng không".

Diệp Giả gật đầu: "Tôi bỏ cho Diệp Hoan".

Hứa Xương hỏi: "Phiếu này có sai sót sao?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 541: Chủ Tịch Mới Của Hiệp Hội Doanh Nghiệp

Phùng Tiên Tiên lập tức chất vấn: "Phiếu của những người khác đâu? Ngoài trừ lá phiếu này không còn ai bỏ phiếu cho anh ấy nữa hay sao?"

Hứa Xương gật đầu: "Đúng là chỉ có một mình Diệp Giả bầu cho Diệp Hoan".

"Làm sao có thể như vậy?", Phùng Tiên Tiên không thể tin được.

Hứa Xương không trả lời câu hỏi của Phùng Tiên Tiên mà quay sang hỏi Bạch Vân Bằng và Lâm Dụ Xương: "Phiếu của nhà họ Bạch và nhà họ Lâm đều bầu cho Lý Tuyết, đúng không?"

"Đúng", Hai người cùng lúc gật đầu.

Hứa Xương mỉm cười gật đầu: "Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô cũng bầu cho Lý Tuyết, như vậy Lý Tuyết có 350 phiếu, số phiếu bầu này, có vấn đề gì không?"

"Cái gì?"

Những người có mặt tại đây không kiềm được sự kinh ngạc mà xông xáo hét cả lên.

Tính như vậy thì quả thực số phiếu bầu này không có vấn đề gì cả.

Nhưng vấn đề lớn nhất chính là, tại sao lại bỏ phiếu cho Lý Tuyết?

Phùng Tiên Tiên là người nghĩ gì nói nấy không giữ được trong lòng nên mở miệng hỏi thẳng: "Tại sao lại bầu cho Lý Tuyết?"

"Ông đây thích bầu cho ai thì bầu, ông đây quyết là được, cô làm được gì không?", Hứa Xương lạnh mặt hầm hừ: "Còn về việc hai người khác, làm sao tôi biết được?"

Sắc mặt Phùng Tiên Tiên lập tức lại thay đổi, Diệp Hoan kịp thời kéo cô ta lại, sắc mặt gã cũng rất khó coi: “Tiên Tiên!”

Nhìn vào Phùng Tiên Tiên lúc này, Diệp Hoan cảm thấy cô ta quả thực ngu như heo.

Lúc này, Bạch Vân Bằng lên tiếng: “Lý Tuyết là con dâu tôi, tôi bỏ phiếu cho nó thì có vấn đề gì không?”

Lâm Dụ Xương thì hờ hững nói: "Tôi nghĩ, tôi bầu cho ai thì có liên quan gì đến mấy người hay sao? Chẳng lẽ tôi bầu cho ai còn phải hỏi ý kiến cô à?"

Lời nói vừa dứt, cả hội trường liền yên lặng như tờ.

Ba người này là ai?

Một người có sự hậu thuẫn hùng hậu của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô, một người là chủ của nhà họ Bạch, một người là ông Hai nhà họ Lâm, trong ba người này có ai không phải là người có uy tín có danh dự, bỏ phiếu cho ai còn phải hỏi ý kiến người khác nữa à?

Đương nhiên không cần!

Loại câu hỏi chất vấn này rõ ràng là đang tỏ thái độ bất mãn với ba người họ, càng nghiêm trọng hơn là sự thách thức đối với thân phận địa vị của ba người này.

Những người khác bất giác nhìn về hướng Phùng Tiên Tiên và Diệp Hoan, đều cảm thấy thương hại cho Diệp Hoan, thế nào mà cưới phải một người vợ ngu ngốc như vậy?

Loại câu hỏi như này mà cũng dám hỏi à? Lại còn hỏi một cách khí thế hào hùng, như lẽ đương nhiên nữa chứ.

Diệp Hoan toát hết cả mồ hôi lạnh, lập tức đứng dậy nói xin lỗi với ba người trên khán đài: "Thực xin lỗi các vị, vợ tôi không hiểu chuyện, mạo

phạm đến ba vị, tôi ở đây thay mặt vợ mình xin lỗi ba vị”.

Phùng Tiên Tiên rụt người lại, cúi đầu xuống không dám mở miệng nói gì nữa.

Hứa Xương cảm thấy thái độ của mình lúc này quá hung hăng, lại thêm lời nói có chút thô lỗ thì cảm thấy hơi xấu hổ, bây giờ Diệp Hoan đứng ra xin lỗi, ngược lại khiến anh ta có cơ hội xuống nước mà vẫn giữ được thể diện.

"Khụ, các người nên tin tưởng vào tính công bằng của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, thêm nữa, việc bỏ phiếu cho ai e rằng không phải là việc mà các người có thể hỏi, đúng không?"

Bạch Vân Bằng và Lâm Dự Xương đều không nói chuyện.

Diệp Hoan khom lưng gật đầu, thấp giọng nói vâng.

Diệp Giả bên cạnh thấy vậy thì nhú mày liếc nhìn Phùng Tiên Tiên, trong ánh mắt còn mang theo chút không vui nhưng cũng không nói gì.

Sau đó, trong hội trường vẫn im ắng không một tiếng động.

Vào lúc này, Bạch Diệc Phi mới thực sự ý thức được rằng, vợ của mình, Lý Tuyết, đã thắng cử trở thành chủ tịch của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải.

Trong một khoảnh khắc anh cứ ngỡ như mình đang mơ.

Bây giờ nghĩ kỹ lại, mục đích ban đầu khi Lý Tuyết đến đây, cũng là vì Bạch Diệc Phi, cô cũng chỉ ôm hy vọng có thể giúp đỡ được cho anh, nhưng thật không ngờ lại thực sự trở thành chủ tịch của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp.

Lúc này, Hứa Xương lại hăng giọng: "Vậy thì, tiếp theo đây, xin mời Lý Tuyết chủ tịch nhiệm kỳ mới của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp lên đài phát biểu”.

Lời nói vừa dứt, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Lý Tuyết.

Lý Tuyết cười nhẹ với Bạch Diệc Phi, sau đó tự tin đứng lên, từng bước bước lên vị trí của người dẫn chương trình.

Trong đầu cô tràn ngập hình ảnh về cuộc đối thoại tối hôm qua của mình và Bạch Vân Bằng.

"Bố, con có thể xin bố một chuyện được không?"

"Chính con đã nói, đều là người một nhà, đừng nói xin với không xin cái gì".

"Bố, bố có thể giúp con trở thành chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải không", Lý Tuyết do dự mãi, cuối cùng vẫn quyết tâm nói ra.

Lời này vừa nói xong thì Bạch Vân Bằng ngắt ra tại chỗ.

Ông không ngờ được Lý Tuyết lại đưa ra yêu cầu như vậy, nhưng ông vẫn cười nói: "Tại sao lại không phải là giúp đỡ tên nhóc kia?"

Lý Tuyết cắn môi, nhưng tia sáng trong ánh mắt lại cực kỳ chói lọi: "Con muốn giúp anh ấy".

"Chẳng lẽ không phải là giúp nó lấy được vị trí chủ tịch của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp hay sao? Tại sao lại là giúp cho chính con?", Bạch Vân Bằng khó hiểu hỏi.

Lý Tuyết im lặng một giây sau đó mới trả lời: "Anh ấy còn có nhiều việc khác phải làm, để con làm hậu thuẫn cho anh ấy".

Kỳ thực đây cũng chỉ là một nguyên nhân trong đó, mà nguyên nhân chính vẫn là bởi vì bản thân cô, cô không thể sinh con nữa rồi.

Mặc dù hiện tại cô quyết định tạm thời sẽ ở bên cạnh Bạch Diệc Phi, nhưng không có nghĩa là sau này khi chuyện đã được phơi bày ra ánh sáng

thì cô vẫn còn tư cách để lưu lại bên cạnh anh, cho nên bây giờ cô phải trở nên mạnh mẽ, ít nhất sau này cô vẫn còn có thể giúp đỡ cho anh.

Bạch Vân Bằng đang suy nghĩ, bởi vì ông cảm thấy đây không hẳn là tất cả nguyên nhân, nhưng nghĩ một hồi xong thì ông cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ nói: “Diệp Phi có con, là phúc của nó”.

“Cảm ơn bố”, Lý Tuyết đã hiểu, câu nói này có nghĩa là ông sẽ giúp cô.

...

Chuyển suy nghĩ về với thực tại, Lý Tuyết bước từng bước lên khán đài.

Lý Tuyết nhìn Hứa Xương cười nhẹ tỏ ý cảm ơn sau đó xoay người hướng về phía mọi người: “Tôi rất vinh dự có cơ hội trở thành chủ tịch của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, tôi tin là mọi người đều không phục, nhưng điều này cũng không có vấn đề gì, bây giờ tôi mới là chủ tịch của Hiệp hội doanh nghiệp”.

"Uy quyền của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp không cho phép người khác khiêu khích, bất kể là ai, có ý kiến phản đối thì đều nén lại cho tôi!"

Nói xong lời này, tất cả mọi người bị khí thế của Lý Tuyết khiến cho giật mình kinh hãi.

Ai có thể nghĩ rằng một người phụ nữ lại có thể nói ra những lời mạnh mẽ như vậy chứ?

Phùng Tiên Tiên thấy vậy thì tức không chịu được, mới vừa rồi còn cười nhạo người ta chỉ có 50 phiếu bầu, kết quả bây giờ thì sao? Chớp mắt đã trở thành chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, chẳng khác nào cô ta đang tự vả vào mặt mình.

Cho nên cô ta lại quên luôn bài học ban nãy mà tỏ thái độ không phục hồi: “Vậy nếu như cô cố tình lấy quyền chung mưu lợi riêng thì sao? Như thế thì Hiệp hội liên minh doanh nghiệp còn có uy quyền gì nữa?”

Lý Tuyết nghe vậy thì chỉ hờ hững liếc mắt nhìn cô ta, nói: “Tôi sẽ cố gắng hết sức để công bằng”.

Cái gì?

Cố gắng công bằng?

Mọi người đều bị sốc.

Câu nói này cũng quá mức thẳng thắn đi?

Không thể nói uyển chuyển chút sao?

Hứa Xương ở bên cạnh gật đầu hài lòng, điều mà Hiệp hội liên minh doanh nghiệp cần chính là một người có thái độ kiêu ngạo không thềm nói đạo lý như vậy, bởi vì Hiệp hội liên minh doanh nghiệp mới là tổ chức lớn nhất của giới kinh doanh, bọn họ mới là người ra quyết định giới kinh doanh phải làm gì.

Sắc mặt của Diệp Hoan và Phùng Tiên Tiên một lần nữa trở nên rất khó coi.

Chắc cũng chỉ có sắc mặt của Bạch Diệc Phi và Vương Lâu là dễ coi hơn một chút.

Lý Tuyết là vợ của Bạch Diệc Phi, bất kể thế nào cũng vẫn là người một nhà, Lý Tuyết làm chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thì cũng chẳng có gì thay đổi.

Diệp Hoan thì khác, gã nhớ đến lúc trước mình đã nói chắc như đinh đóng cột là sẽ không nhường vị trí chủ tịch này cho Bạch Diệc Phi.

Nhưng kết quả cuối cùng thật bất ngờ, gã không hề thắng cử, Bạch Diệc Phi cũng không, mà người thắng cử lại chính là vợ của Bạch Diệc Phi, Lý Tuyết.

Lúc này, Vương Lâu ngồi bên cạnh Bạch Diệc Phi thì thào nói: "Phen lật ngược tình thế này, thật đặc sắc”.

Lời nói vừa dứt, Bạch Diệc Phi không trả lời Vương Lô, mãi đến tận bây giờ anh mới cảm nhận được lòng mình vô cùng vui vẻ.

Anh không trở thành chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, nhưng Lý Tuyết lại thắng cử, điều này đã vượt xa so với dự liệu của anh nhưng lại khiến cho anh cảm thấy rất kích động.

Nhưng sau đó, sau khi sự kích động qua đi anh bèn cảm thấy lo lắng, làm chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp không dễ dàng như vậy, hơn nữa Lý Tuyết hầu như không có kinh nghiệm, cô lại là một phụ nữ, cô phải đối mặt với quá nhiều thứ.

...

Cuộc tranh cử cuối cùng đã kết thúc, Bạch Vân Bằng, Diệp Giả và Lâm Dự Xương ba người lục tục rời khỏi hội trường.

Những người khác thấy vậy thì cũng từ từ rời đi.

Lý Tuyết cũng định bước xuống khán đài nhưng lại bị Hứa Xương gọi lại.

"Chúc mừng cô Lý".

Lý Tuyết dừng lại, cười nhẹ: "Cảm ơn anh Hứa".

"Không có gì không có gì", Hứa Xương cũng cười: "Sau này chúng ta là người một nhà rồi, đừng khách sáo, ha ha...".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 542: Lý Tuyết Rất Yêu Anh

Lý Tuyết cười khẽ rồi gật đầu.

Hứa Xương lại nói: "Đúng vậy, cô vừa mới nhậm chức nên chưa quen việc ở liên minh doanh nghiệp, vì thế tôi sẽ ở lại đây giúp cô làm quen dần, khi nào cô chắc tay rồi thì tôi sẽ rời đi".

Lý Tuyết gật đầu: "Làm phiền anh Hứa Xương rồi".

"Sắp cập cảng rồi. Về chuẩn bị trước đi, tôi cho cô thời gian ba ngày. Như vậy đã đủ rồi đúng không? Ba ngày nữa phải tới liên minh doanh nghiệp báo cáo", Hứa Xương cười nói.

Lý Tuyết nghe thấy thế thì buột miệng nói: "Không cần, ngày mai tôi đã có thể tới báo cáo".

Hứa Xương ngây ra một lúc, sau đó thì cười nói: "Tốt, tốt, có thể sớm nhậm chức".

Lý Tuyết mỉm cười gật đầu, Hứa Xương duỗi tay nói: "Tôi rất mong được làm việc với cô Lý Tuyết đây".

"Tôi cũng rất mong chờ", Lý Tuyết cũng bắt tay Hứa Xương.

Đúng lúc này Bạch Diệc Phi đi tới nhẹ giọng nói với Hứa Xương: "Sau này tôi phải nhờ anh Hứa chăm sóc vợ tôi rồi".

"Tất nhiên rồi", Hứa Xương bật cười.

Bạch Diệc Phi mỉm cười nắm tay Lý Tuyết, cơ thể Lý Tuyết hơi cứng lại, một lúc mới trở lại tự nhiên.

Bạch Diệc Phi cảm thấy có gì đó không đúng, anh buông tay ra rồi kéo Lý Tuyết chào tạm biệt Hứa Xương, sau đó thì rời đi.

Sau khi rời khỏi sảnh lớn thì còn một lúc nữa mới cập bờ, Lý Tuyết nói rằng mệt mỏi nên trở về khoang nghỉ ngơi.

Bạch Diệc Phi đợi cho đến khi Lý Tuyết ngủ say rồi mới bước lên boong.

Hứa Xương đứng bên lan can, gió biển thổi mát rượi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì nhắc chân bước tới.

Hứa Xương dường như biết đó là anh, anh ta vẫn nhìn về phía xa: "Đến đây để cảnh cáo tôi sao?"

"Cái gì?", Bạch Diệc Phi nhìn Hứa Xương với vẻ không hiểu.

Hứa Xương cười: "Cảnh cáo tôi tránh xa vợ của anh một chút?"

Bạch Diệc Phi nghe xong chỉ cười nói: "Không phải sao?"

"Đừng lo lắng", Hứa Xương nhẹ nhàng nói: "Tôi sẽ không động đến vợ của anh, tôi cũng không có ý nghĩ khác".

"Vậy ý anh là gì?", Bạch Diệc Phi nhìn Hứa Xương.

Hứa Xương cuối cùng cũng quay đầu lại, vỗ vai Bạch Diệc Phi: "Tự tin lên, đừng nghĩ nhiều như vậy".

Bạch Diệc Phi nhìn Hứa Xương với vẻ không hiểu, thật sự không biết Hứa Xương tại sao lại nói như vậy.

Hứa Xương lại thở dài, anh ta nhẹ nói: "Vợ anh rất yêu anh, tôi có thể nhìn ra được".

"Anh có biết lúc anh không chế người có thuốc nổ thì vợ anh có biểu cảm thế nào không?", Hứa Xương quay đầu lại hỏi.

Bạch Diệc Phi lắc đầu, lúc đó anh chỉ nhìn thoáng qua Lý Tuyết, sau khi chắc chắn Lý Tuyết đã an toàn thì cũng không chú ý đến biểu cảm của cô

lắm.

Hứa Xương nhẹ nói: "Cô ấy rất lo lắng, muốn nhanh chóng chạy tới, thậm chí khi không có ai tới giúp đỡ anh thì ánh mắt cô ấy hiện lên sự tuyệt vọng và vô hồn".

"Anh có biết điều đó có nghĩa là gì không?"

Bạch Diệc Phi sững sốt một chút, sau đó anh cụp mắt xuống, đương nhiên anh biết ý nghĩa là gì, nếu Bạch Diệc Phi chết thì Lý Tuyệt cũng sẽ chết theo.

Hứa Xương nhìn Bạch Diệc Phi với vẻ không vừa ý: "Cô ấy rất yêu anh, nhưng anh lại không tin cô ấy. Đây là chà đạp lên tình cảm của cô ấy".

"Xin lỗi", Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói: "Tuy nhiên tôi chưa từng không tin tưởng cô ấy", chỉ là anh không tin những người khác mà thôi.

Hứa Xương nhún vai phản bác: "Anh chỉ nói miệng thế thôi".

Bạch Diệc Phi: "..."

...

Cách đó không xa, bên tàu dần hiện ra trong tầm mắt.

Hứa Xương và Bạch Diệc Phi đều nhìn thấy, Hứa Xương chỉ tay nói: "Gần đến rồi".

Bạch Diệc Phi nghiêng đầu nhìn Hứa Xương một cái, sau đó đột nhiên hỏi: "Ông ba Lâm bây giờ không hành động gì sao?"

Ông ba Lâm đã bị lộ, khi tất cả lên bờ thì ông ta sẽ phải chịu đòn phản công của ông hai Lâm, nhà họ Bạch và nhà họ Diệp.

Sau khi Hứa Xương nghe thấy thế thì bật cười: "Muốn không ai biết thì trừ khi diệt khẩu hết tất cả mọi người trên thuyền, nhưng tôi, Bạch Vân Bằng, Lâm Dụ Xương và Diệp Giả đều ở trên thuyền cả".

"Nếu tất cả chúng ta đều bị diệt khẩu thì nhà họ Lâm có lẽ sẽ không còn tồn tại. Vì nhà họ Lâm tôi tin là ông ba Lâm sẽ không dám làm chuyện này".

Bạch Diệc Phi dừng một giây, anh tò mò hỏi: "Tại sao bọn họ lại sợ anh?"

Hứa Xương chế nhạo: "Là sợ anh trai tôi".

“Anh của anh?”, Bạch Diệc Phi càng thêm tò mò.

Hứa Xương cười gật đầu: "Đúng vậy, anh tôi chính là Hứa Đạo Trưởng".

Bạch Diệc Phi nghe đến ba chữ cuối cùng thì giật mình.

Đạo trưởng cũng không phải là đạo sĩ, đó chỉ là tên gọi thôi, người đó họ Hứa, gọi là Hứa Đạo Trưởng.

Bạch Diệc Phi không phải là lần đầu tiên nghe được hai chữ đạo trưởng này, bởi vì Từ Lăng từng nói rằng Hứa Đạo Trưởng biết nơi ở của em gái anh.

Lần thứ hai nghe được tên này thì biết đó là chủ tịch liên minh doanh nghiệp thủ đô.

Sau khi Lương Minh Nguyệt qua đời thì vị Đạo Trưởng này đã trở thành chủ tịch mới của liên minh doanh nghiệp thủ đô.

Bạch Diệc Phi có chút hứng thú với vị Đạo Trưởng này, nhưng không phải vì bản thân, mà là vì Từ Lăng.

Đó là người thân duy nhất của Từ Lăng, nên khi có cơ hội đương nhiên cũng muốn giúp Từ Lăng.

Bạch Diệc Phi hỏi: "Có cơ hội gặp được anh của anh không?"

“Đương nhiên có cơ hội thì có thể”, Hứa Xương gật đầu nói tiếp: “Tuy nhiên quan hệ của tôi và anh trai không tốt lắm. Chuyện này thật sự phải

nhờ vào vận may rồi".

Bạch Diệc Phi gật đầu không nói gì, chỉ cần có cơ hội là tốt rồi.

...

Hai mươi phút sau du thuyền cập bến.

Không có gì xảy ra trong hai mươi phút này, giống như Hứa Xương nói, ông ba Lâm kia quả thật không dám làm gì.

Lúc này có rất nhiều người ở bến tàu, tất cả đều đang đợi người trên du thuyền, phần lớn là nhân viên, hoặc người nhà.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết cùng nhau xuống tàu, hai người cũng không đi theo Bạch Vân Bằng.

Thật ra Bạch Diệc Phi muốn cảm ơn Lâm Dự Xương, bởi vì anh biết rằng phiếu bầu của Lâm Dự Xương dành cho Lý Tuyết, có lẽ nhờ mối quan hệ với Bạch Vân Bằng, cũng có lẽ là do quan hệ của Lâm Cường.

Nói tóm lại cuộc bình chọn này đối với họ rất quan trọng, anh nhất định phải cảm ơn, nhưng tiếc thay anh không thấy Lâm Dự Xương đâu.

Sau khi xuống thuyền đã thấy đám người Lưu Hiểu Anh đang đợi ở đó.

Sau khi đến gần thì Lưu Hiểu Anh định lên tiếng chào, nhưng cô ta nhận ra sắc mặt của Lý Tuyết có chút không đúng, vì vậy quay sang hỏi: "Lý Tuyết, sao sắc mặt lại cô xấu như vậy?"

Bạch Diệc Phi phát hiện sắc mặt Lý Tuyết thật sự không tốt, có chút tái nhợt, môi cũng hơi khô khốc: "Lý Tuyết".

Lý Tuyết khẽ lắc đầu: "Không sao, có thể bị cảm".

Bạch Diệc Phi lập tức đưa Lý Tuyết cho Lưu Hiểu Anh: "Mau lên xe xem thử cho cô ấy".

“Ừ”, Lưu Hiểu Anh kéo Lý Tuyết vào xe cứu thương.

Bạch Diệc Phi muốn lên xe nhưng bị Lý Tuyết ngăn lại: "Anh hẳn còn nhiều chuyện, đừng đi theo em, em có Hiểu Anh chăm sóc là được rồi".

Cô vừa nói xong thì Bạch Diệc Phi do dự một chút, sau đó gật đầu nói: "Được rồi, Hiểu Anh, chăm sóc cô ấy nhé".

“Yên tâm đi”, Lưu Hiểu Anh làm một động tác Ok.

Bạch Diệc Phi nhìn họ rời đi trước rồi mới lên xe khác với đám người Vương Lâu.

...

Trong xe cứu thương.

“Không sao, chỉ là bị cảm thôi. Về kê đơn thuốc là được”, Lưu Hiểu Anh kiểm tra xong thì cười.

Lý Tuyết gật đầu không nói gì cả.

Lưu Hiểu Anh nhìn cô một cái rồi mỉm cười: "Ồ trên du thuyền thế nào? Có phải rất thú vị đúng không?"

Lý Tuyết cười nhẹ: "Cũng may gió biển tốt, rất thoải mái, bình minh cũng đẹp".

"Thật là hâm mộ...", Lưu Hiểu Anh lộ ra vẻ ghen tị: "Tôi cũng muốn ở trên du thuyền ngắm bình minh trên biển!"

“Còn có cơ hội mà”, Lý Tuyết phát hiện trên xe cấp cứu ngoại trừ tài xế thì chỉ có hai người bọn họ, vì thế hỏi: “Những y tá khác đâu?”

“Ồ, tôi để họ bắt taxi về nhà rồi”, Lưu Hiểu Anh không thêm đề ý mà nói.

Lý Tuyết kinh ngạc nói: "Không phải có thể ngồi cùng 1 xe về sao?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 543: Gặp Bạch Vân Bằng

Lưu Hiểu Anh cười ha ha: "Đã lâu không gặp, hy vọng có thể nói chuyện với cô một chút?"

Lý Tuyết càng nghi ngờ nhìn chăm chăm cô ta, thậm chí còn có chút đề phòng.

Cái này không thể trách Lý Tuyết được, Lý Tuyết vẫn nhớ lúc ở trên du thuyền Chu Khúc Nhi bị người ta giả mạo, nếu không phải nhờ chuyện của Tần Hoa thì bọn họ hoàn toàn không thể nhìn ra sơ hở.

Bây giờ Lưu Hiểu Anh có chút khác thường như vậy, hơn nữa trong xe chỉ có hai người bọn cô, vì thế cô không thể không nghi ngờ được.

Lưu Hiểu Anh thấy Lý Tuyết có chút đề phòng thì lập tức nói: "Đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm, là dì hai tôi".

Dứt lời Lý Tuyết mới biết ý định của Lưu Hiểu Anh, cô thở phào nhẹ nhõm.

"Bây giờ phải đi sao?", Lý Tuyết có chút vui mừng hỏi, chỉ cần giải được độc thì cô có thể sinh con, vậy cô sẽ không cần lo lắng liên lụy đến Bạch Diệc Phi nữa.

Lưu Hiểu Anh gật đầu một cái, cô ta tại nói: "Bạch Diệc Phi không biết dì hai tôi tới".

Lý Tuyết ừ một tiếng, cô nói: "Có thể đừng nói cho anh ấy biết chuyện này không? Nếu như, nếu như không chữa khỏi thì hãy coi như chưa từng có chuyện này".

Lưu Hiểu Anh yên lặng chớp mắt một cái, cô ta cười ha ha: "Yên tâm đi, tôi sẽ không nói cho Bạch Diệc Phi đâu".

Nhưng trong lòng lại thảm buồn nôn, Bạch Diệc Phi đã sớm biết rồi, hơn nữa cũng dặn cô ta không nói cho Lý Tuyết, hai người này đúng là một cặp trời sinh một cặp.

...

Vì để chuẩn bị tiệc ăn mừng việc Lý Tuyết trở thành chủ tịch liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải nên Bạch Diệc Phi đã bảo Vương Lâu đặt một chỗ trong khách sạn lớn ở thành phố Thiên Bắc.

Đồng thời cũng nhờ tiệc chúc mừng này mà người của Bạch Diệc Phi được nghỉ một ngày.

Lý Tuyết vừa về tới biệt thự đã bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì không nhịn được nói: "Vợ, ngày mai mới đi mà, tối nay thu dọn cũng được!"

Lý Tuyết lắc đầu: "Em hoàn toàn không có chút kinh nghiệm nào về phương diện liên minh doanh nghiệp, vì thế em muốn chuẩn bị sớm để học hỏi nhiều một chút, tránh sau này bị người ta cười chê".

"Sao thế được? Vợ anh lạnh lùng thông minh như vậy, học cái gì cũng nhanh", Bạch Diệc Phi khen ngợi.

Lý Tuyết tức giận trừng mắt một cái: "Đừng nịnh nữa, bản thân em thế nào em tự biết".

Bạch Diệc Phi lúng túng sờ mũi một cái: "Được rồi, vợ nói cái gì thì là cái đó".

Lý Tuyết vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: "Quần áo trong tủ được xếp theo mùa, anh tự nhìn một chút đi, còn nữa, mấy bộ âu phục này phải nhớ giặt khô, đừng giặt bằng máy giặt..."

Bạch Diệc Phi nhìn Lý Tuyết dặn dò cái này cái kia, anh không khỏi cười nói: "Vợ à, em nói giống như sẽ không quay lại đây nữa vậy".

Lý Tuyết ngừng một lát, thật ra thì cô cũng từng có ý như vậy, nếu cô không thể chữa khỏi bệnh vô sinh thì cô sẽ chọn rời bỏ Bạch Diệc Phi.

Cô không thể kéo chân Bạch Diệc Phi được, Bạch Diệc Phi cần một đứa con, cô không thể cho anh ấy, thế nên chỉ có thể rời đi để anh lấy người phụ nữ khác.

Mà hiện nay cô đã có vị trí chủ tịch liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải, cho dù rời khỏi anh thì cô cũng có khả năng giúp đỡ anh.

Thật ra đây cũng là lý do cô nhờ Bạch Vân Bằng giúp, chỉ là lúc đó bản thân đã xác định không thể giải quyết được vấn đề sinh đẻ.

"Anh nghĩ nhiều như vậy làm gì? Nhưng sau khi em đi thì thật sự sẽ rất bận rộn, có lẽ sẽ có ít thời gian quay về", Lý Tuyết giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một chút rồi bất đắc dĩ nói: "Vợ, thật ra thì em không cần phải cực khổ như vậy, không phải còn có anh sao?"

"Không được, không thể dựa vào anh quá được", Lý Tuyết nghiêm mặt nói.

Bạch Diệc Phi nghe thấy câu này thì trong lòng xao động, đúng là vợ anh, rất ưu tú!

Bạch Diệc Phi nhìn dáng vẻ thu dọn quần áo của Lý Tuyết thì không nhìn được muốn làm chút gì đó, nhưng lại bị bố mẹ vợ cắt ngang.

"Tuyết Nhi, con khiến bố mẹ rất hãnh diện!", Lưu Tử Vân cười ha hả đi vào.

Sau khi Lưu Tử Vân biết con gái mình đã trở thành chủ tịch liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải thì vẻ mặt luôn vui mừng.

Lý Tuyết thấy bố mẹ như vậy thì cũng vui theo: "Bố, mẹ".

Lý Cường Đông cười gật đầu một cái tỏ vẻ khích lệ, Lưu Tử Vân kéo Lý Tuyết ra hỏi quá trình tranh cử thành công.

Bạch Diệc Phi không thể chen miệng vào nên chỉ có thể chào Lý Cường Đông một tiếng: "Bố".

Lý Cường Đông đi tới bên cạnh anh rồi nói nhỏ: "Bố con đến rồi, muốn đi gặp không?"

Bạch Diệc Phi ngừng một lát, Bạch Vân Bằng đến rồi?

"Bố thấy sao?", Bạch Diệc Phi không trả lời mà lại hỏi ngược lại.

Lý Cường Đông hơi than thở rồi nói: "Đi gặp một chút đi!"

Bên ngoài sân có một chiếc xe nhỏ màu đen đang đỗ.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy chiếc xe thì tự nhiên nhớ lại lúc ở bên ngoài tòa án, Lý Tuyết cũng được chiếc xe này đưa về, nhưng khi đó Lý Tuyết nói là Ngô Quế Hương đưa cô về.

Do dự một hồi thì Bạch Diệc Phi mở cửa xe ngồi vào.

Bạch Vân Bằng dường như không ngạc nhiên về việc anh sẽ đến, ông giơ tay đưa cho Bạch Diệc Phi một điều thuốc.

Bạch Diệc Phi nhận lấy châm lửa rồi chậm rãi hút.

Bạch Vân Bằng cũng châm một điều hít một hơi, sau đó thản nhiên nói: "Vẫn còn giận bố sao?"

"Quá lời rồi, không giận", Bạch Diệc Phi bật cười một tiếng.

Mặc dù nói vậy nhưng Bạch Vân Bằng vẫn nghe ra được Bạch Diệc Phi bất mãn với ông: "Hận bố sao?"

Bạch Diệc Phi cười: "Có thể sao?"

"Tập đoàn Hữu Tước là ông cho tôi, dù bây giờ không còn là của tôi nữa nhưng tập đoàn Thủy Tinh của tôi cũng phải dựa vào Tập đoàn Hữu Tước để phát triển".

"Vợ tôi trở thành chủ tịch liên minh doanh nghiệp cũng là nhờ ông".

"Hơn nữa dù tôi bị các người bỏ rơi, nhưng cũng do các người sinh ra".

"Cho nên làm sao tôi có thể hận được chứ?"

Bạch Vân Bằng giương mắt nhìn một chút, say đó nói: "Trong lời của con có sự oán hận".

Bạch Diệc Phi không muốn nói chuyện phiếm với Bạch Vân Bằng: "Có chuyện gì nói thẳng ra đi, tôi không rảnh".

Bạch Vân Bằng thấy vậy thì hơi rữ mắt xuống để che đi sự mất mát bên trong, ông thản nhiên nói: "Quyền quyết định là ở con, con có thể tự mình quyết định, nhưng có chuyện con phải biết".

"Bố là chủ nhân nhà họ Bạch, nhưng bố không thể quyết định quyền thừa kế, cái đó phụ thuộc vào ông già kia".

"Bố chỉ muốn nói với con, dù con quyết định làm gì thì chúng ta đều ủng hộ con".

"Dù con nói không thích vị trí chủ nhân nhà họ Bạch thì bố mẹ cũng sẽ ủng hộ con".

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì kinh ngạc phản bác: "Tại sao?"

"Sao lại thế?"

"Không phải Bạch Khiếu vẫn luôn ở bên cạnh hai người sao?"

"Mấy người luôn nói muốn kiểm tra tôi, lần đó giết Tùng Vuơ Duy cũng nói là kiểm tra, tôi đã vượt qua, bây giờ lại muốn để tôi thành môi nhử, cũng lại nói là để kiểm tra, không phải tôi cũng phải vượt qua rồi đó sao?"

"Kiểm tra kiểm tra, mỗi lần vượt qua lại vẫn phải tiếp tục kiểm tra, đây lại là bài kiểm tra nào của mấy người nữa?"

"Bây giờ ông nói ông ủng hộ việc tôi không thừa kế nhà họ Bạch, lại là vì sao hả?"

"Tôi đã vượt qua bài kiểm tra, tại sao không thể thừa kế nhà họ Bạch?"

"Bạch Hạt nhất định không muốn tôi thừa kế nhà họ Bạch, là vì chuyện này sao?"

"Ồ, ông ta không muốn tôi thừa kế thì tôi cũng không thể thừa kế sao? Thật khốn nạn!"

Bạch Diệc Phi không có bất cứ hứng thú nào đối với nhà họ Bạch, nhưng anh không vui vì những người này rõ ràng đã lợi dụng anh, nhưng cũng không để cho anh có được thứ mà anh đáng có, thích thì gọi mà không thích lại đuổi.

Hôm nay Bạch Vân Bằng nói vậy là vì Bạch Khiếu không muốn để anh thừa kế, cũng thuận theo ý muốn của Bạch Khiếu, nhưng tại sao Bạch Diệc Phi phải làm vậy chứ?

Nhưng đây chỉ là ý nghĩ của Bạch Diệc Phi, Bạch Vân Bằng không hề nghĩ như vậy.

Sau khi Bạch Vân Bằng nghe những lời của anh thì ngay người một lúc mới phản ứng được, Bạch Diệc Phi đã hiểu lầm ý của ông, nhưng ông cũng không giải thích thêm mà chỉ thản nhiên nói: "Vừa rồi bố cũng đã nói rồi, quyền quyết định là ở con, dù con quyết định làm gì thì chúng ta cũng ủng hộ con".

"Còn nữa, bố và mẹ con đều rất thích cô con dâu này".

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng: "Vợ tôi không cần các người thích, tôi thích là đủ rồi".

Bạch Vân Bằng không biết làm sao, ông chỉ cười khổ, ông đang muốn nói gì đó thì Bạch Diệc Phi lại nói: "Không còn gì nữa chứ? Không có thì tôi đi đây".

Dứt lời Bạch Diệc Phi cũng không quay đầu lại mà thẳng thừng bước xuống xe.

Tính cách này cũng có chút giống ông...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 544: Chuyện Quái Gì Mà Hốt Hoảng Thế?

Buổi tối, mọi người đã dọn dẹp xong xuôi thì Trương Hoa Bân lái xe tới biệt thự.

Lý Tuyết ngồi cùng xe với Lưu Tử Vân và Lý Cường Đông, còn Bạch Diệc Phi thì ngồi cùng xe với Trương Hoa Bân.

Bạch Diệc Phi lên xe thì nhìn thấy Lưu Hiểu Anh, anh "đứng hình" vài giây rồi cười với cô ta, sau đó ngồi vào ghế phụ phía trước.

Lưu Hiểu Anh chỉ liếc Bạch Diệc Phi một cái chứ không thèm nhìn anh, điều này có chút không giống so với thường ngày, nhưng Bạch Diệc Phi cũng không để tâm lắm.

Sau khi lên xe, Bạch Diệc Phi hỏi Trương Hoa Bân: "Nhà họ Lâm ở thủ đô bây giờ thế nào?"

Trước khi trở về Bạch Diệc Phi đã dặn dò Trương Hoa Bân đi điều tra một chút về nhà họ Lâm.

Trương Hoa Bân đáp: "Nhà họ Lâm vẫn như bình thường, không có động tĩnh gì".

Bạch Diệc Phi nghe vậy liền cau mày: "Chuyện gì đang xảy ra vậy? Không phải đã chắc chắn là ông ba Lâm làm sao? Tại sao lại không có động tĩnh gì? Chẳng lẽ cái chết của chủ tịch hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô lại dễ dàng bị che giấu như vậy?"

"Tạm thời vẫn chưa điều tra rõ ràng", Trương Hoa Bân nói.

Đôi mắt của Bạch Diệc Phi rũ xuống, anh ở đây làm mỗi như như lâu như vậy mới điều tra ra ông ba Lâm ngấm ngấm giờ trò thế nhưng sau khi trở về thì ngay cả tiếng rầm cũng không có? Thế chẳng phải anh làm mỗi như vô ích sao?

Lẽ ra không thể như thế chứ!

Lúc ấy Hứa Xương cũng ở đó, ngay cả Bạch Vân Bằng, Diệp Giả và Lâm Dụ Xương cũng đều có mặt ở đó, sao lại có thể không xảy ra chuyện gì được?

Trương Hoa Bân thấy vậy lại nói: "Khi điều tra thông tin ở đó, người ta nói ông ba Lâm không có động cơ giết Lương Minh, cho nên..."

Bạch Diệp Phi nghĩ ngợi một chút rồi nói: "Cho nên, có người đứng đằng sau ông ta?"

"Đúng vậy", Trương Hoa Bân gật đầu.

Bạch Diệp Phi suy nghĩ: "Chuyện lớn như vậy lại có thể dễ dàng giải quyết êm xuôi, cho dù người của tứ đại gia tộc có thấy được cũng chẳng làm nên cơm cháo gì, như vậy nghĩa là người phía sau ông ta càng làm cho người khác phải kiêng kỵ hơn cả tứ đại gia tộc".

"Cho dù sự việc đã đến nước này nhưng lại không có ai dám truy cứu đến cùng".

Nói tới đây, Bạch Diệp Phi đột nhiên nghĩ tới lúc ở trên du thuyền, khi đó ông Quân nói bọn họ tốt nhất không nên điều tra nữa nếu không sẽ không có lợi cho bọn họ.

Trương Hoa Bân không đồng ý với câu nói của Bạch Diệp Phi nên do dự một lúc rồi mới nói: "Bạch Diệp Phi, tôi có lời muốn nói thẳng, nước ở thủ đô sâu vô cùng và chẳng sạch sẽ gì, chúng ta tốt nhất không nên qua lại với đám người đó".

Bạch Diệp Phi nghiêng đầu nhìn về phía tòa nhà đối diện rồi hờ hững hỏi: "Anh có tin vào trực giác không?"

Trương Hoa Bân dừng lại một lát nhưng không trả lời.

Trực giác đôi khi có thể đúng, đôi khi cũng có thể sai, nhưng nó luôn có khả năng chi phối đến hành động và quyết định của con người.

Bạch Diệc Phi dường như không cần Trương Hoa Bân phải trả lời mà tiếp tục nói: "Trực giác của tôi mách bảo rằng một ngày nào đó trong tương lai chúng ta sẽ phải đặt chân vào vũng nước bẩn này của thủ đô".

"Thế cho nên, tôi đã sớm chuẩn bị tinh thần rồi".

Sau khi Trương Hoa Bân trầm mặc một lúc rồi nghiêm túc nói: "Tôi hiểu rồi".

Bạch Diệc Phi gật đầu, không khí trong xe bỗng trở lên yên tĩnh, lúc này Bạch Diệc Phi mới phát hiện, dường như hôm nay Lưu Hiểu Anh có vẻ im lặng, vì vậy anh quay đầu nhìn về phía Lưu Hiểu Anh ở hàng ghế sau: "Cô... Hôm nay sao thế? Sao lại im lặng như vậy?"

Lưu Hiểu Anh trợn mắt nhìn anh: "Tôi muốn nói thì tôi nói, anh quản được sao?"

Bạch Diệc Phi liếc Trương Hoa Bân: Sao mà hôm nay cô ta cục súc vậy?

Trương Hoa Bân nhún nhún vai tỏ vẻ không biết.

Bạch Diệc Phi thấy vậy đành phải ngậm miệng, không dám nói thêm gì nữa.

Lưu Hiểu Anh ở hàng ghế sau âm thầm hừ một tiếng, Lưu Hiểu Anh và Lý Tuyết lúc trên xe "buôn dưa" rất lâu nên cô ta cũng biết chuyện trên du thuyền.

Nhưng chính vì càng biết nhiều, Lưu Hiểu Anh càng cảm thấy tình cảm Lý Tuyết dành cho Bạch Diệc Phi không hề thua kém tình cảm của Bạch Diệc Phi dành cho Lý Tuyết, lại nghĩ đến chuyện giờ đây Lý Tuyết không thể sinh con, trong lòng cô ta tự nhiên có chút tức giận đối với Bạch Diệc Phi.

Cho nên sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi cũng không vừa mắt như trước nữa.

...

Hơn nửa tiếng sau, nhóm bọn họ đã đến khách sạn Thiên Bắc.

Xe của Lý Tuyết tới trước nên đã đi vào bên trong, bây giờ chỉ còn mấy người Bạch Diệc Phi vẫn chưa đi vào.

Vừa mới đi tới cửa đã bị một tên bảo vệ chặn lại.

"Xem ai đến đây? Hóa ra là chủ tịch Bạch của chúng ta!", giọng điệu của hắn ta cực kỳ gọi đòn.

Bạch Diệc Phi nhón mày lên nhìn, tên bảo vệ này cũng là một người đàn ông dáng vẻ cao to đen hôi, cỡ khoảng ba mươi tuổi đổ lại, mũ bảo vệ còn đội không ngay ngắn, hơi lệch một chút.

"Có chuyện gì?", Bạch Diệc Phi hỏi.

Vẻ mặt của tên bảo vệ lập tức "đen xì như đít nồi": "Chủ tịch Bạch thật đúng là người hay quên nhỉ!"

"Chúng ta quen nhau à?", Bạch Diệc Phi thật sự không nhớ nổi, anh hoàn toàn không có tí ấn tượng nào về tên bảo vệ này.

Tên bảo vệ xì một tiếng: "Cũng phải thôi, dân thường như tôi, chủ tịch Bạch dĩ nhiên không nhớ nổi, vậy để tôi nói cho anh biết, tôi tên là Hạ Côn, đội trưởng đội bảo vệ mới của khách sạn Thiên Bắc".

"Sau đó thì sao?", Bạch Diệc Phi vẫn không nhớ ra người này, hơn nữa vẻ mặt của anh cũng rất khó chịu.

Hạ Côn hừ lạnh một tiếng: "Hồi đó mày ở chỗ này cho tao một bạt tai, mày quên rồi nhưng tao sẽ không bao giờ quên!"

Vậy mà, Bạch Diệc Phi vẫn không thể nhớ ra, có điều xem ra người này muốn đến hỏi tội.

"Tôi không rảnh để nói chuyện tào lao với anh, phiền anh đi ra", Bạch Diệc Phi thờ ơ nói.

Bạch Diệc Phi nói xong liền muốn đi vào, nhưng anh lại bị Hạ Côn giao tay ra chặn lại: "Chờ đã! Con mẹ mày cho rằng mày là ai? Còn muốn đi vào ư? Nằm mơ đi?"

"Chủ tịch của bọn tao nói rồi, tất cả tài sản của tập đoàn Hâu Tước, Bạch Diệc Phi đều không được phép đi vào!"

Trương Hoa Bân nghe xong vô cùng phẫn nộ: "Một tên đội trưởng đội bảo vệ mà cũng dám ở trước mặt chủ tịch Bạch àm ỉ sao?"

"Phi", Hạ Côn nhô một bãi nước bọt: "Chủ tịch Bạch? Ai chẳng biết anh ta bây giờ chỉ là một tên nghèo kiệt xác? Còn muốn làm chủ tịch Bạch sao? Thật không biết xấu hổ!"

"Mày chửi ai đó?" Trương Hoa Bân tiến lên một bước, mặt mày hầm hầm nói.

Hạ Côn không tỏ ra yếu thế chút nào: "Tao mắng con mẹ nó đấy thì sao nào? Một bầy thấp kém!"

Dứt lời, Hạ Côn vẫy tay một cái, bảy tám tên bảo vệ phía sau đều tới: "Chặn bọn chúng lại cho tao!"

Bạch Diệc Phi và Trương Hoa Bân nhìn nhau một cái liền hiểu ý của đối phương.

Buổi sáng bọn họ mới trở về thành phố Thiên Bắc, chuyện xảy ra trên du thuyền vẫn chưa được truyền đạt lại cho nên đám người này không biết Bạch Diệc Phi bây giờ đã trở thành chủ tịch của tập đoàn Thủy Tinh, cũng không biết Lý Tuyệt đã là chủ tịch hiệp hội thương mại tỉnh Bắc Hải.

Khách sạn Thiên Bắc là tài sản của tập đoàn Hải Tước, lời Hạ Côn nói cũng chính là lời dăn dò của Liễu Chiêu Phong?

Người này lại mới được cất nhắc lên cho thấy ban lãnh đạo ở đây đã thay đổi, tất cả bọn họ đều là tay chân của Liễu Chiêu Phong.

Bạch Diệc Phi nghĩ ngợi một chút rồi hỏi: "Giám đốc hiện tại của các anh là ai?"

"Giám đốc Vương Giai", Hạ Côn đáp lại, nhưng vẫn khinh thường liếc Bạch Diệc Phi một cái: "Mày hỏi có ích gì? Mày còn không mau rút xéo khỏi đây! Nơi này không phù hợp với một đám người nghèo hèn!"

Bạch Diệc Phi khẽ cau mày, người Vương Giai này anh chưa từng nghe qua, xem ra đúng là đã đổi người rồi.

Nhưng mà: "Ai nói tôi là tên nghèo hèn?"

"Vẫn còn ở đây giờ vờ ngu? Ai ở thành phố Thiên Bắc mà không biết mày đã không còn là chủ tịch của tập đoàn Hải Tước cơ chứ? Con mẹ nó mày lấy đâu ra tiền mà đàn đúm ở khách sạn Thiên Bắc?", Hạ Côn giễu cợt một cách không hề kiêng nể.

Lúc này, Vương Lâu vừa mới đuổi kịp đã tiến lên trước hai bước và cho Hạ Côn một cái "bốp".

"Đồ mắt chó còn đòi coi thường người khác!"

Hạ Côn bị đánh cho tơi tả, không thèm để ý đến ai, trực tiếp xông lên: "Con mẹ đứn nào dám đánh tao? Con mẹ mày là... là... Giám đốc Vương? Giám đốc Vương anh đến rồi à?"

Nhìn thấy người đến lại là Vương Lâu, thái độ của Hạ Côn liền thay đổi 180 độ, ngay lập tức bắt đầu nịnh hót.

Hạ Côn cũng biết Vương Lâu, Vương Lâu trước đây có hợp tác với Liễu Chiêu Phong cho nên hẳn muốn lấy lòng Vương Lâu, nhưng bọn họ còn

chưa biết chuyện ở trên du thuyền do đó hiển nhiên không hề hay biết Vương Lâu và Liễu Chiêu Phong đã gây lộn âm ỉ rồi.

Vương Lâu hừ lạnh một tiếng: "Mở to cái mắt chó của mày để nhìn cho kĩ đây là ai? Anh ấy không phải là người mày có thể xúc phạm!"

"Sao cơ?", Hạ Côn cực kỳ bối rối, Bạch Diệc Phi không phải là một tên nghèo hèn sao? Bạch Diệc Phi không phải là đã bị Liễu Chiêu Phong đánh bại hay sao? Làm sao lại không thể xúc phạm được?

Bạch Diệc Phi thờ ơ phui quệt mũi một cái, vừa đi vừa nói: "Nói với Liễu Chiêu Phong, tôi ở bên trong chờ hấn ta".

Nói xong, Bạch Diệc Phi đi thẳng vào trong.

Bởi vì có Vương Lâu ở đây nên không ai dám ngăn cản anh nữa.

Hạ Côn nhìn bóng lưng của đám người Bạch Diệc Phi tiến vào trong liền giật mình một cái, lập tức chạy tới phòng giám đốc của khách sạn.

"Giám đốc Vương, Giám đốc Vương, không hay rồi!"

Trong phòng làm việc, Vương Giai đang ve vãn sờ mò cô thư ký xinh đẹp nóng bỏng thì đột nhiên Hạ Côn xông tới, cô thư ký nhìn thấy Hạ Côn thì vô cùng sợ hãi vội vàng từ trong ngực Vương Giai đứng bật dậy, dáng vẻ cô ta cực kỳ lúng túng nhanh chóng sửa sang lại bộ quần áo còn xộc xệch trên người.

Vẻ mặt Vương Giai cực kỳ cáu bẳn: "Chuyện quái gì mà hốt hoảng thế?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 545: Đóng Cửa Đánh Chó

Hạ Côn không dám làm mất thì giờ, lập tức đem chuyện vừa nãy kể hết một lượt cho Vương Giai nghe.

Sau khi Vương Giai nghe xong liền ngờ vực: "Không phải Vương Lâu và Liễu Chiêu Phong hợp tác với nhau sao? Làm sao có thể bảo vệ cho thằng khốn Bạch Diệc Phi? Chẳng lẽ là còn chuyện gì chúng ta không biết sao?"

Hạ Côn cũng nghi ngờ nên lắc đầu một cái: "Tôi cũng chịu chết..."

Vương Giai vuốt vuốt cằm, tự tìm lý do để trả lời: "Thiết nghĩ ngày xưa Vương Lâu và Bạch Diệc Phi cũng là bạn học, mà cậu ta lại hợp tác cùng chủ tịch Liễu, cho nên vừa nãy cậu ta chỉ làm màu một chút mà thôi".

"Cho dù thế nào, Vương Lâu cũng chỉ là đối tác của chủ tịch Liễu, lại chẳng phải là ông chủ của chúng ta, cho cậu ta một ít mặt mũi là được rồi, chúng ta làm cho chủ tịch Liễu vui vẻ mới quan trọng".

Hạ Côn gật gù như đã hiểu: "Giám đốc Vương nói đúng lắm, anh thật là thông minh!"

"Chẳng thế thì sao? Nếu không thì chức giám đốc này cho anh làm luôn?", Vương Lâu nghe người khác khen ngợi cái là phồng hết cả mũi lên.

Hạ Côn cười hì hì: "Tôi nào có cái tài ấy đâu! Cái ghế giám đốc này chỉ có anh mới phù hợp".

Vương Giai xua xua tay: "Được rồi, anh đi gọi mấy tên bảo vệ đến đuổi cái thằng Bạch Diệc Phi ra ngoài cho tôi, nơi này không phải chỗ anh ta có thể đến, phải rồi nhớ chụp mấy tấm ảnh gửi cho chủ tịch Liễu, chỉ cần chủ tịch Liễu vui vẻ thì chúng ta mới có thể thăng tiến mà nở mày nở mặt được..."

"Dạ phải, tôi đi ngay đây", Hạ Côn cười híp cả mắt, cái mặt như thể mình sắp vớ được vàng vậy.

Hạ Côn nói xong liền gật đầu với Vương Giai và cô thư ký một cái rồi đi ra ngoài.

Một lúc sau, Hạ Côn triệu tập các bảo vệ trong khách sạn tới, khoảng chừng năm mươi người.

Vương Giai chỉ nói là gọi vài tên tới nhưng Hạ Côn muốn báo thù cho cái tát của mình nên hẳn đem toàn bộ bảo vệ của khách sạn tới đây.

"Tất cả đến đông đủ chưa? Nghe cho kỹ, chờ lát nữa vào trong đó, tao chỉ vào ai thì chúng mày xông lên đánh nó một trận cho tao rồi sau đó ném nó ra khỏi khách sạn, rõ chưa?"

"Rõ ạ".

Hạ Côn gật đầu tỏ vẻ hài lòng, sau đó quay người lại hỏi người phục vụ: "Bạch Diệc Phi ở phòng nào?"

"2102".

Hạ Côn vẫy tay một cái: "Theo tao!"

Một đám người hùng hùng hổ hổ đi đến phòng riêng 2102.

Nhưng mà, bọn chúng vừa mới ra khỏi thang máy liền phát hiện ở hành lang chật cứng người, hơn nữa bọn họ còn tự đứng xếp thành hàng cực kỳ trật tự, trong tay mỗi người đều cầm một ly rượu hẳn là bọn họ đang nâng ly chúc mừng.

Mà đám người này lại xếp hàng dọc theo phòng 2102 mà bọn chúng muốn đi đến.

Cái quần què gì vậy?

Hạ Côn bối rối, sao lại có nhiều người như vậy?

Mấy tên phía sau cũng cảm thấy sai sai, còn có tên nhận ra thân phận của một số người này.

"Đội trưởng, kia chẳng phải là chủ tịch của tập đoàn Nguyệt Nha hay sao?"

"Còn nữa, ở phía sau ông ta chính là chủ tịch Trương của tập đoàn Thiên Bằng!"

"Cái đó..."

Hạ Côn nghe được mấy lời này liền nuốt nước miếng một cái trong vô thức: "Đây... có phải là chúng ta nghe nhầm không? Không phải phòng 2102 đó chứ?"

"Hắn... Hắn là không có người chứ nhỉ?"

"Làm sao bây giờ? Còn đi nữa không?"

Hạ Côn nghiên răng một cái: "Đi! Đi xem thằng ranh đó có ở đây không đã, nếu có thì chúng ta xông lên!"

Âm thanh của Hạ Côn không phải là kích động mà hắn ta đã suy nghĩ thấu đáo rồi mới quyết định, dẫu sao thì những ông lớn này không đáng nhắc tới trước mặt của Liễu Chiêu Phong, ai bảo tập đoàn Hải Tước là doanh nghiệp lớn nhất thành phố Thiên Bắc cơ chứ?

Hơn nữa, những ông lớn này cũng đều biết Bạch Diệc Phi và Liễu Chiêu Phong bằng mặt mà không bằng lòng, do đó hắn dẫn người tới đánh Bạch Diệc Phi thì đám người này chắc chắn sẽ không nhúng tay vào.

Vì vậy, bọn chúng đã vượt qua đám người này mà trực tiếp đi vào bên trong.

Phòng riêng của khách sạn Thiên Bắc tương đối lớn, phòng 2102 này khoảng hơn 300 mét vuông, đủ chỗ chứa cho độ 100 tới 200 người.

Hạ Côn vội vàng cùng đàn em xông vào liền nhìn thấy Bạch Diệc Phi ngồi ở bàn chính giữa, vì thế ra lệnh cho đám đàn em: "Là nó, đánh thẳng khốn đó cho tao!"

...

Đám người Lý Tuyết đến sớm nhất, trên đường đi vào phòng riêng tình cờ gặp được một số người cũng có mặt ở du thuyền, bọn họ đã nhận ra Lý Tuyết nên lập tức tiến đến chào hỏi.

Được biết bọn họ là đang ăn mừng nên cũng vội vã đi vào trong phòng riêng chúc rượu.

Bởi vì bên cạnh cô ấy còn có mấy nhân vật lớn của các công ty khác, bọn họ hỏi han một chút liền biết được thân phận của Lý Tuyết, do đó nhao nhao đi vào chúc rượu.

Đám người này nghĩ đây là cơ hội tốt để sun xoe nịnh bợ mà bọn họ không nên bỏ qua cho nên đã gửi tin tức tới một vài người bạn của họ ùn ùn kéo đến cho nên mới xảy ra tình trạng như vừa rồi.

Bởi vì Lý Tuyết là phụ nữ nên không thể tiếp rượu, vì vậy Bạch Diệc Phi là chồng của Lý Tuyết nên đương nhiên phải tiếp rượu thay cho Lý Tuyết, sau khi chúc rượu nhiều như vậy Bạch Diệc Phi không khỏi có chút choáng váng.

Đúng lúc ấy thì trong phòng riêng đột nhiên xuất hiện một đám bảo vệ xông vào, tên cầm đầu đám người đó còn chỉ vào Bạch Diệc Phi rồi nói: "Là nó, đánh thẳng ranh đó cho tao!"

Bạch Diệc Phi đứng đung bỏ ly rượu trong tay xuống, anh đã trải qua vô số lần lên núi đao xuống biển lửa cho nên cảnh tượng như này đối với anh cũng chỉ là việc cỏn con, không hề có chút tình tiết gay cấn nào.

Để tổ chức tiệc chúc mừng này, Bạch Diệc Phi đã mời một số bạn bè của mình còn có cả Lưu đầu trọc.

Bạch Diệc Phi còn chưa lên tiếng thì Lưu đầu trọc đã lập tức đứng lên hét lớn: "Làm cái gì thế?"

Dù sao Lưu đầu trọc cũng là ông lớn của khu Bắc, so với đám ông lớn ở đây cũng có máu mặt hơn, suy cho cùng cũng chẳng có ai muốn dây vào gã.

Mấy tên nhân viên bảo vệ ở đây đương nhiên biết Lưu đầu trọc, nhìn thấy gã ở đây lập tức ngán ngẩn, đem rút lại cây dùi cui trong tay từ lúc nào chẳng hay.

Hạ Côn cười hề hề nói: "Hóa ra anh Lưu cũng ở đây ạ!"

Lưu đầu trọc không thèm để ý đến Hạ Côn mà hỏi Bạch Diệc Phi: "Ông chủ, thấy sao?"

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Hạ Côn và những người khác.

Dù sao thì anh cũng làm chủ tịch của tập đoàn Hào Tước lâu như vậy, do đó anh cũng có tình cảm đối với nơi đây nên đã chọn khách sạn Thiên Bắc để tổ chức buổi tiệc.

Đáng tiếc, đây chỉ là anh tự mình suy diễn, nơi này đã không còn là khách sạn Thiên Bắc như ban đầu nữa rồi.

Bạch Diệc Phi lại nghĩ tới Long Linh Linh, bây giờ cô ta còn đang nằm trong bệnh viện, mà Liễu Chiêu Phong hết lần này đến lần khác khiêu khích giới hạn của anh, anh đã quá tốt bụng nên mới không xử lý tên Liễu Chiêu Phong!

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng: "Đóng cửa đánh chó!"

Lời này của anh làm cho các ông lớn của giới kinh doanh cũng phải bối rối.

Không phải chứ? Chắc không phải đóng cửa đánh mình đâu?

Bên kia có hàng chục tên bảo vệ, mỗi người cầm một cái dùi cui, một mình Bạch Diệc Phi làm sao đánh lại được?

Hạ Côn nghe thấy Bạch Diệc Phi ngông cuồng đâm đầu vào chỗ chết như vậy nên cực kỳ cao hứng, hẳn chỉ sợ Lưu đầu trọc, nhưng người hẳn muốn đánh là Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi bây giờ còn cái gì đâu, sợ cái rắm?

"Anh Lưu, chuyện này anh đừng nhúng tay vào, là do nó không biết phải trái, bọn em đánh nó xong liền đem người rời đi, tuyệt đối không làm mất hứng anh uống rượu.

Vừa mới dứt lời, cửa phòng riêng đóng "sầm" một cái.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía này.

Chính Bạch Hổ đã đóng cửa, Bạch Hổ cao to đen hôi, cơ bắp cuộn cuộn làm người khác nhìn thấy không rét mà run.

Sau đó, mọi người ở mọi góc ngách trong phòng riêng cũng đứng dậy.

Từ Lãng.

Chung Liên.

Trần Ngạo Kiều.

Trần Hạo.

Bảo vệ của Vương Lâu...

Sau khi những người này đứng lên đều hướng về đám bảo vệ.

Hạ Côn thấy vậy rống lên: "Tất cả dừng tay, hôm nay ông chỉ đánh Bạch Diệc Phi, không muốn ăn đòn thì rút ra chỗ khác, nắm đấm không có mắt, nếu lát nữa có đấm phải ai thì ông cũng mặc kệ đấy!"

Bạch Diệc Phi cười chế nhạo một tiếng: "Đánh nhanh thắng nhanh, ngày vui như hôm nay không nên làm chúng ta mất vui".

Vừa mới dứt lời, Từ Lãng cùng Chung Liên liền xông vào đám bảo vệ.

Đám người của Bạch Hổ ở phía sau cũng lao vào đánh đám dữ dội.

Trong mắt bọn họ đám bảo vệ này giống như con kiến vậy, lúc nào cũng có thể một tay nghiền chết bọn chúng chứ đừng nói là đánh.

"Á!"

"Rắc!"

"Hự!"

Những tiếng kêu thảm thiết lần lượt vang lên làm cho người khác nghe được không khỏi dựng hết cả tóc gáy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 546: Vương Giai

Các nhân viên bảo vệ bị Bạch Diệc Phi đánh đến bất lực, Hạ Côn cũng chết lặng.

Phải biết rằng bên người hắn ta có mấy chục người, mà đám Bạch Diệc Phi còn chưa tới mười người, nhưng bọn họ vẫn bị đối phương đánh cho không ngóc đầu lên được như thế.

Hạ Côn nuốt nước bọt, cuối cùng cảm thấy kinh hãi, hắn ta thấy tình hình không ổn thì lập tức quay đầu bỏ chạy.

Vừa quay đầu lại đã thấy Lưu Đầu Trọc đang đứng trước mặt.

Lưu Đầu Trọc giơ tay tát một cái.

"Bốp!"

Hạ Côn bị tát thẳng vào mặt.

"Đám khiêu chiến sếp chúng tao hả, chán sống rồi phải không!", Lưu Đầu Trọc hắn học nói.

Ngay khi Hạ Côn định nói gì đó thì Lưu Đầu Trọc đã tát thêm một cái nữa: "Đừng nói nhảm với ông mày, lại đây!"

Cuối cùng Lưu Đầu Trọc túm tóc Hạ Côn, sau đó không quan tâm hắn ta phản ứng thế nào mà kéo thẳng đến chỗ Bạch Diệc Phi.

Cùng lúc đó những nhân viên bảo vệ khác đều bị người của Bạch Diệc Phi đánh ngã xuống đất, kêu gào thảm thiết.

"Quỳ xuống!", Lưu Đầu Trọc đá vào chân Hạ Côn rồi nhấn hắn ta xuống đất.

Hạ Côn quỳ trên mặt đất, tóc bị Lưu Đầu Trọc giật mạnh, hắn ta không dám ngẩng lên, xung quanh có tiếng la hét của các nhân viên bảo vệ, Hạ Côn run lên vì sợ hãi.

Hắn ta chưa bao giờ ngờ tới người của đối phương lại mạnh như vậy, có câu hai đánh một không chột cũng què, nhưng khi đối mặt với người có thực lực mạnh mẽ thì số lượng có nhiều cỡ nào cũng vô ích.

Thật ra không có ai ở Thiên Bắc có thể so sánh được với Bạch Hổ, chứ chưa nói đến còn cả Từ Lăng và Trần Ngạo Kiều nữa.

Những người khác trong phòng nhìn thấy cảnh này thì đều kinh ngạc, đồng thời bọn họ cũng có cái nhìn khác về Bạch Diệc Phi.

Lưu Đầu Trọc nhắc đầu Hạ Côn lên rồi tát hắn ta một cái nữa: "Còn không xin lỗi sếp tao hả?"

...

Cùng lúc đó, trong phòng tổng giám đốc, Vương Giai vừa mới vận động xong nên trong người đang cảm thấy rất khỏe khoắn, nhưng đột nhiên người phục vụ xông vào nói: "Không ổn, không tốt rồi, giám đốc Vương!"

Người phục vụ xông vào nhìn thấy cảnh lộn xộn trong văn phòng thì lập tức cúi đầu, mặc dù run sợ nhưng vẫn nói: "Giám đốc Vương, ở phòng 2102 có đánh nhau..."

Sắc mặt Vương Giai không tốt, gã đẩy cô thư ký xinh đẹp ra khỏi người rồi nói với phục vụ: "Không biết gõ cửa hả? Cút ngay cho tôi!"

Người phục vụ tái mặt vì sợ hãi, sau đó lập tức chạy ra ngoài, nhân tiện đóng cửa lại.

Vương Giai đứng dậy mặc quần áo, gã bóp má cô thư ký xinh đẹp: "Đi thôi cưng, đi xem kịch đi, chắc là Bạch Diệc Phi bị Hạ Côn đánh rồi".

Giờ gã đi qua chỉ để góp mặt vào tám ảnh thôi, đến lúc Liễu Chiêu Phong nhìn thấy thì nhất định sẽ khen ngợi gã, có lẽ gã có thể được thăng chức cũng nên!

Vương Giai nghĩ một lúc rồi đưa tay ôm eo cô thư ký xinh đẹp, thong thả đi tới phòng riêng.

Bên ngoài phòng riêng, Vương Giai đẩy cửa ra, giả bộ nói: "Tiểu Hạ, chỉ cần cho hấn ta một bài học thôi. Để hấn ta nhớ lâu một chút, sau này không dám tới đây nữa".

Vương Giai nghe thấy tiếng hét thì mỉm cười, trong đầu đã hiện lên hình ảnh bản thân đang thăng chức, lát nữa gã còn muốn để Bạch Diệc Phi quỳ xuống cầu xin gã tha tội nữa.

Ngay khi cửa phòng riêng mở ra thì mọi âm thanh đều biến mất.

Vương Giai còn chưa nhận ra, gã cười nói: "Tiểu Hạ, làm rất tốt..."

Nhưng khi nhìn rõ mọi thứ trước mắt thì Vương Giai sững sờ.

Trong đầu gã không còn cảnh Bạch Diệc Phi bị đánh đến nổi quỳ gối van xin nữa, thay vào đó là hình ảnh Hạ Côn bị Bạch Diệc Phi đánh cho cú rập đầu, còn đám nhân viên bảo vệ thì nằm dưới đất gào khóc.

Cô thư ký xinh đẹp của Vương Giai nhìn thấy cảnh này thì sợ hãi hét lên: "Á!"

Tiếng hét này đã khiến Vương Giai đang sững sờ lập tức tỉnh táo lại, gã lập tức rùng mình quỳ xuống.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy thế thì chế nhạo: "Phép lịch sự của giám đốc Vương lớn ghê".

Vương Giai trước đây chỉ là một quản lý nhỏ, sau này khi Liễu Chiêu Phong trở thành chủ tịch tập đoàn Hâu Tước thì gã lập tức cun cút theo đuôi

Liễu Chiêu Phong, sau đó được Liễu Chiêu Phong thăng chức thành tổng giám đốc như hiện tại.

Vương Giai sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh, gãi cười khan nói: "Chủ tịch Bạch, chuyện này... là hiểu lầm thôi? Ha ha..."

Lưu Đầu Trọc đi tới trở mắt nhìn Vương Giai: "Hiểu lầm? Hiểu lầm ở chỗ nào?"

Vương Giai cũng biết Lưu Đầu Trọc, gãi nhìn thấy Lưu Đầu Trọc thì cảm thấy bực bội, tại sao tên này lại ở đây?

"Chuyện này... bọn họ chắc nhận lầm người rồi, đúng thế, bọn họ đã nhận nhầm người", Vương Giai giải thích.

Lưu Đầu Trọc tát gãi một cái: "Nói thật mau!"

"Nghĩ ông mày ngu hả?"

"Á?"

Cô thư ký xinh đẹp thấy thế thì hét lên, rõ ràng không phải đánh cô ta, nhưng cô ta lại có cảm giác như đang đánh mình vậy.

Lưu Đầu Trọc quay đầu lại hét lên: "Đừng hò hét nữa! Im ngay!"

Cô thư ký đã bao giờ nhìn thấy cảnh này đâu, vì thế cô ta lập tức sợ hãi che miệng, hai chân mềm nhũn ngã xuống đất.

Bạch Diệc Phi nhìn về phía Vương Giai: "Tao chỉ tới đây ăn cơm. Mày bảo những người này đập phá bữa ăn của tao, thế có được không?"

"Vâng, vâng...", Vương Giai đâu dám phản bác: "Hôm nay chúng tôi sẽ miễn phí hết tất cả cho anh".

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng: "Mang theo người của mày cút ra ngoài!"

"Dạ dạ".

Vương Giai lồm cồm đứng dậy bước ra ngoài.

Bạch Diệc Phi lại ngăn cản gã: "Chờ đã".

"Chủ tịch Bạch, anh có chuyện gì muốn nói ạ?", Vương Giai cúi đầu hỏi.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu ra hiệu: "Gọi người đến thu dọn".

"Vâng vâng!"

Vương Giai lôi thư ký của mình ra ngoài, Hạ Côn và các nhân viên bảo vệ cũng được khiêng đi.

Một lúc sau một người phục vụ đến đưa bọn họ đổi sang phòng khác, coi như xin lỗi Bạch Diệc Phi.

Sau khi mọi người ngồi xuống thì Bạch Diệc Phi cầm ly rượu đứng lên.

"Tôi xin lỗi vì trò hề vừa rồi. Nào, tôi mời mọi người một ly".

Tất cả các ông chủ cũng nâng ly rượu đáp lại một cách lịch sự, sau đó uống cạn.

Bạch Diệc Phi uống cạn một hớp, sau đó lại rót cho mình một ly rượu tiếp tục nâng lên, anh trịnh trọng nói: "Mọi người, tôi nghĩ mọi người đều biết bữa tiệc hôm nay để làm gì rồi".

Mọi người nhìn thấy Bạch Diệc Phi nói thế thì biết có chuyện quan trọng, nên ai nấy đều ngồi xuống cẩn thận lắng nghe.

"Vợ tôi đã ứng cử thành công chức chủ tịch liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải, cô ấy sẽ nhậm chức vào ngày mai".

"Nhân cơ hội này mong sau này mọi người quan tâm đến cô ấy. Cô ấy có gì không hiểu xin mọi người góp ý thêm".

"Mọi người biết tôi là người có thù nhất định phải báo, mà có ơn thì cũng chắc chắn trả, nếu ai đối tốt với tôi thì tôi sẽ đối tốt lại. Đây là nguyên tắc của tôi".

"Vì vậy tôi sẽ nhớ kỹ ân tình ngày hôm nay, sau này mọi người cần thì cứ tới tìm Bạch Diệc Phi tôi!"

Bạch Diệc Phi nói xong thì uống cạn ly rượu trong tay.

"Chủ tịch Bạch khách sáo rồi!"

"Đúng, đúng rồi, Chủ tịch Lý đến từ thành phố Thiên Bắc, nên tôi đương nhiên phải giúp rồi!"

"Chủ tịch Lý sau này có chuyện gì thì chúng tôi sẽ cố gắng hết sức!"

Mọi người mỉm cười bày tỏ nguyện vọng, sau đó thì uống cạn ly rượu trên tay.

Bạch Diệc Phi thấy vậy rất cuộc cũng cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều, anh kêu người kê bốn bàn ăn, để mọi người ngồi xuống cùng nhau ăn uống.

Sau khi ngồi xuống thì Bạch Diệc Phi tự mình rót thêm một ly rượu nữa.

Lý Tuyết không khỏi kéo ống tay áo của anh: "Chồng à, uống ít thôi, ăn một chút đồ ăn đi".

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Chén cuối cùng thôi!"

Lý Tuyết không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nhìn anh cầm ly lên, nhưng anh lại đối mặt với cô.

"Anh muốn mời rượu em sao?", Lý Tuyết kinh ngạc hỏi.

Bạch Diệc Phi cười tủm tỉm: "Đúng vậy, vợ anh quyền lực ghê, đã trở thành chủ tịch liên minh doanh nghiệp rồi, anh cũng nên mời em một ly chứ".

Lý Tuyết thấy thế thì không khỏi mỉm cười, cô cầm ly rượu lên cùng Bạch Diệc Phi cùng ly.

"Ồ, anh trai và chị dâu tình cảm quá đi!", Trần Hạo cười trêu chọc.

Lưu Hiểu Anh gật đầu: "Đương nhiên rồi!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 547: Say Rượu

Nhưng nói xong lời này thì Lưu Hiểu Anh lại trầm mặc, cô ta cúi đầu tự mình uống rượu giải sầu.

Lý Tuyết trợn mắt nhìn Bạch Diệc Phi, cuối cùng cô vẫn cầm ly rượu lên cụng ly với anh, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Sau khi buông ly rượu xuống thì Lý Tuyết lại muốn khuyên Bạch Diệc Phi không nên uống nữa. Nhưng mà còn chưa kịp mở miệng thì cô và Bạch Diệc Phi đã lần lượt bị mọi người chen vào mời rượu.

Dần dần hai người bị tách ra, hoàn toàn không có thời gian trò chuyện.

...

Phòng làm việc của tổng giám đốc.

Vương Giai ngồi trên sofa đau đớn kêu lên: "Ôi mẹ ơi..."

Hạ Côn cũng ở trong đó, hắn ta nằm trên sofa đau đến mức chỉ có thể nghẹn ngào, sắc mặt cũng trở nên vắn vẹo.

Thư ký xinh đẹp đang lau mồ hôi cho Vương Giai.

Hạ Côn cắn răng nói: "Giám đốc Vương, chuyện này có vẻ không đúng!"

"Không phải Bạch Diệc Phi không còn gì nữa sao? Tại sao lại có nhiều người ở đây như thế? Hơn nữa những người đó đều đi mời rượu! Hôm nay có ông lớn nào tới sao?"

"Cũng không đúng! Ở thành phố Thiên Bắc thì tập đoàn Hào Tước là lớn nhất rồi, làm gì còn có tập đoàn nào hơn nữa?"

Bây giờ trong lòng Vương Giai vẫn còn sợ hãi: "Mẹ nó, làm sao mà tôi biết được".

Hạ Côn không cam lòng: "Vậy thì tôi cũng không thể bị đánh mà không rõ nguyên do chứ? Bạch Diệc Phi dựa vào đâu mà đánh tôi?"

Vương Giai hít thở sâu nhiều lần mới có thể bình tĩnh lại đôi chút, sau đó gã sờ nắn gương mặt cô thư ký: "Đưa điện thoại đây, tôi muốn gọi điện cho anh Liễu".

Thư ký nhanh chóng lấy điện thoại trên bàn làm việc đưa cho Vương Giai.

Vương Giai gọi điện cho Liễu Chiêu Phong, nói sơ qua về mọi chuyện.

Nghe Vương Giai nói xong thì Liễu Chiêu Phong tức giận đến suýt ném điện thoại: "Mẹ kiếp, mấy người bị điên à? Tự nhiên đi tìm Bạch Diệc Phi gây chuyện làm gì?"

"Còn nghèo rớt mồng tơi nữa, hấn ta mà nghèo rớt mồng tơi thì ai mới là giàu?"

"Có biết lúc trên thuyền hấn ta còn tiêu hơn năm tỷ chỉ để mua một tấm thẻ thăng cấp vô dụng không? Có giỏi thì đi tiêu năm tỷ cho ông đây xem thử nào!"

"Nhớ kỹ cho tôi, bây giờ Bạch Diệc Phi là chủ tịch tập đoàn Thủy Tinh, Lý Tuyết vợ hấn ta là chủ tịch liên minh doanh nghiệp thành phố Bắc Hải!"

"Muôn chết thì đừng có kéo theo ông đây!"

Vương Giai bị Liễu Chiêu Phong mắng đến sững sờ.

Bạch Diệc Phi tiêu năm tỷ để mua một tấm thẻ thăng cấp?

Bạch Diệc Phi là chủ tịch tập đoàn Thủy Tinh?

Lý Tuyết là chủ tịch liên minh doanh nghiệp thành phố Bắc Hải?

Hết tin này đến tin khác đồng loạt kéo đến khiến Vương Giai hoảng sợ không thốt lên lời.

Liễu Chiêu Phong cũng đang tức giận, trong điện thoại vang lên tiếng hít thở dồn dập của gã, trong lòng gã đang lòi cả tổ tông Vương Giai ra mắng.

Một lúc lâu sau Vương Giai mới kịp phản ứng, mồ hôi gã liên tục tuôn ra. Rốt cuộc ở trên thuyền đã xảy ra chuyện gì? Sao mọi chuyện lại đảo lộn hết lên thế này?

"Vậ... anh Liễu, chúng tôi phải làm sao bây giờ?", Vương Giai nuốt nước miếng hỏi.

Liễu Chiêu Phong nghe thấy lời này thì càng thêm tức giận, gã hét lớn: "Con mẹ nó, ai thềm quan tâm anh phải làm sao chứ?"

"Không đúng, ngay bây giờ anh lập tức cút đi cho tôi, anh bị đuổi, sau này đừng có mà đến đây nữa!"

"Tút Tút..."

"Cộp!"

Điện thoại trong tay Vương Giai trực tiếp rớt xuống đất.

Sắc mặt gã vô cùng tái nhợt, môi run rẩy.

Hạ Côn thấy vậy thì có dự cảm không tốt, hấn ta nhịn đau đứng dậy đi đến trước mặt Vương Giai: "Giám đốc Vương, anh Liễu nói gì vậy? Anh..."

"Mày câm miệng cho tao!", Vương Giai đột nhiên hét vào mặt Hạ Côn: "Đều là do mày! Nếu không phải do tên ngu xuẩn mày thì ông cũng sẽ không bị đuổi!"

"Mày cút đi cho tao!"

...

Sau một hồi mời rượu xong thì Bạch Diệc Phi đã uống quá nhiều, bây giờ anh có hơi không tỉnh táo.

Có người thấy vậy thì nói: "Chủ tịch Bạch uống say rồi sao?"

"Hình như là vậy, nếu không thì chủ tịch Bạch đi nghỉ ngơi trước đi?"

"Chủ tịch Bạch, anh có khỏe không?"

Bên tai Bạch Diệc Phi vang lên giọng nói, nghe không rõ lắm, giống như giọng nói ở rất xa, anh cảm giác đầu óc có hơi choáng váng.

Lúc này Lý Tuyết đã tới: "Anh ấy uống nhiều quá rồi, tôi đưa anh ấy đi nghỉ ngơi trước".

Khách sạn thành phố Thiên Bắc không thiếu phòng, cứ chọn bừa một phòng là được rồi.

"Chị dâu, để em giúp cho!", Trần Hạo vội nói.

Bạch Diệc Phi đang mơ hồ thì cảm giác có người nào đó kéo anh đi, sau đó là cảm giác rung xóc liên tục, giọng nói bên tai dần dần biến mất, tất cả đều trở nên im lặng.

Cuối cùng anh nằm trên giường lớn mềm mại, bên tai cũng yên tĩnh trở lại.

...

Trần Hạo về lại phòng, sau đó nói với mọi người: "Thời gian đã không còn sớm, hôm nay đến đây thôi".

Mọi người nghe xong chỉ nói thêm vài câu rồi cũng rời đi.

Lưu Tử Vân không nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết thì hỏi Trần Hạo: "Bạch Diệc Phi với Tuyết Nhi đâu rồi?"

Trần Hạo cười ha hả: "Anh ấy uống nhiều quá, nên chị dâu đang chăm sóc anh ấy rồi, đêm nay chắc họ không về được đâu, mọi người về trước đi!"

Lưu Tử Vân nghe vậy lập tức trầm ngâm: "Uống uống uống, đã yếu còn không biết đường dừng lại, lớn đầu như vậy rồi mà không có chừng mực, lại để cho Tuyết Nhi chăm sóc nữa chứ!"

Lý Cường Đông bắt đắc dĩ kéo bà ta một cái.

Lưu Tử Vân trừng mắt: "Làm sao? Tôi không được nói à? Đã lớn như vậy rồi mà còn để cho Tuyết Nhi chăm sóc, sao mặt dày thế không biết?"

Lý Cường Đông không nói gì mà lôi kéo Lưu Tử Vân trở về.

Đợi tất cả mọi người đã đi rồi thì Trần Hạo mới nhẹ nhàng thở ra.

Loại xã giao này thật sự quá mệt mỏi.

...

Ở trong phòng khách sạn, Bạch Diệc Phi say đến bất tỉnh nhân sự, anh hoàn toàn không biết người đang ở trong phòng cùng anh không phải Lý Tuyết mà là Lưu Hiểu Anh.

Lý Tuyết có điện thoại nên đã đi ra ngoài, Lưu Hiểu Anh biết Bạch Diệc Phi uống quá nhiều nên lo lắng đến xem, không ngờ Lý Tuyết không ở đây.

Chính vì Lý Tuyết không ở đây nên Lưu Hiểu Anh cứ nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi.

Nói thật sau khi bị Bạch Diệc Phi thẳng thắn từ chối thì Lưu Hiểu Anh vẫn không thể quên được anh. Thật lòng thích một người đâu có thể nói quên là quên được?

Lưu Hiểu Anh không thể kiềm được lòng mình, cô thừa dịp không có người mà tham lam nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi.

Một lát sau Lưu Hiểu Anh đứng bên mép giường, cô ta nhìn anh gần hơn nữa.

"Bạch Diệc Phi... nếu tôi gặp được anh trước thì anh có yêu tôi không?", Lưu Hiểu Anh thấp giọng nỉ non.

Nói xong Lưu Hiểu Anh không tự chủ được đến gần Bạch Diệc Phi, giống như muốn hôn anh.

Đúng lúc Lý Tuyết đã nghe xong điện thoại, cô mở cửa ra thì vừa vặn nhìn thấy cảnh này.

Cả hai đều ngây người.

Lưu Hiểu Anh kịp phản ứng lại, cô ta vội vàng đứng dậy, bối rối không biết làm sao: "Tuyết Nhi, cô đừng hiểu lầm, tôi..."

Lý Tuyết vẫn đứng nguyên một chỗ, cả người cô ngẩn ra, cảnh vừa rồi hiện ra trong đầu, thậm chí vào giây phút này đầu óc Lý Tuyết hoàn toàn trống rỗng.

"Tuyết Nhi, tôi chỉ muốn nhìn một chút thôi, không có ý gì khác", Lưu Hiểu Anh càng nói thì giọng càng nhỏ, vì đến cuối cùng ngay cả cô ta cũng không tin vào chính mình.

Dù sao chuyện đó cũng thật sự đã xảy ra.

Lý Tuyết cuối cùng cũng hoàn hồn lại, cô nắm chặt lấy nắm tay cửa, nhìn Bạch Diệc Phi đang ngủ bất tỉnh nhân sự trên giường, trong đầu cô đột nhiên nảy ra một suy nghĩ điên cuồng.

"Hiểu Anh, cô rất yêu anh ấy sao?", nghe thì có vẻ như là câu hỏi nhưng thật ra nó là câu khẳng định.

Lưu Hiểu Anh sững sờ, không biết trả lời Lý Tuyết như thế nào.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 548: Sa Thái Nhân Viên

Lý Tuyết nhìn Lưu Hiểu Anh, sau đó nói: "Thật ra tôi có thể nhìn ra được cô rất thích anh ấy".

"Tôi...", Lưu Hiểu Anh siết chặt góc áo: "Tôi sẽ không quấy rầy cô, quan hệ của hai người tốt như thế, tôi sẽ không phá hủy nó".

Đây là lời xuất phát từ đáy lòng Lưu Hiểu Anh, nếu cô ta thật sự muốn phá hủy thì đã có thể nhân cơ hội Lý Tuyết mất trí nhớ rồi, cũng đâu cần đợi đến bây giờ?

Rốt cuộc điểm mấu chốt vẫn là đạo đức, bản thân cô ta cũng không muốn làm tuesday phá hủy tình cảm của người khác.

Lý Tuyết nhìn Lưu Hiểu Anh, cô hít sâu một hơi rồi hỏi: "Khi nào tôi có thể gặp dì hai của cô?"

Lưu Hiểu Anh sửng sốt một lúc rồi mới trả lời: "Tôi hỏi dì hai rồi, hình như dì hai có chuyện nên chưa xác định chắc chắn được thời gian".

"Được", Lý Tuyết gật đầu, sau đó cô nhìn Bạch Diệc Phi trên giường, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Lưu Hiểu Anh thấy thế thì rất nghiêm túc xin lỗi: "Tôi xin lỗi".

Lý Tuyết lắc đầu: "Chắc cô cũng mệt rồi? Đi nghỉ ngơi đi!"

"Ừ", Lưu Hiểu Anh gật đầu rồi nhanh chóng rời khỏi phòng.

Sau khi đóng cửa lại Lý Tuyết ngồi xuống bên giường, cô nhìn Bạch Diệc Phi ở trên giường, đột nhiên có chút bối rối: "Em làm như vậy có đúng không?"

Lòng kiên định của Lý Tuyết đã bị lung lay.

Bạch Diệc Phi muốn kế thừa nhà họ Bạch, mà cô thì không sinh con được, cô cũng không biết có chữa khỏi được hay không, cô độc chiếm anh như vậy không biết có đúng không nữa?

Nếu không chữa được thì sao?

Cô có nên chuẩn bị trước không?

Hình ảnh Lưu Hiểu Anh vừa định hôn Bạch Diệc Phi lại hiện lên trong đầu, nếu cô không ở bên Bạch Diệc Phi nữa thì không biết chừng anh sẽ chấp nhận Lưu Hiểu Anh?

Nếu thế Lưu Hiểu Anh có thể sinh con cho Bạch Diệc Phi, mà anh cũng có thể kế thừa nhà họ Bạch, không bị nhà họ Bạch bỏ rơi.

Nhưng nghĩ đến điều đó thì Lý Tuyết lại rơi nước mắt.

Dù lý trí có hào phóng thế nào nhưng về mặt cảm tính cô vẫn không muốn, đã là tình yêu thì không thể dung thứ cho sự tồn tại của bất kỳ người thứ ba nào, dù chỉ vì lợi ích của người kia.

Lý Tuyết lau nước mắt rồi đứng dậy lau người cho Bạch Diệc Phi.

...

Sau khi Lưu Hiểu Anh đi ra ngoài thì cô ta đi thang máy thẳng lên tầng cao nhất của khách sạn.

Vào ban đêm, đèn neon chiếu sáng cả thành phố.

Lưu Hiểu Anh đứng trên sân thượng nhìn những tòa nhà cao cách đó không xa.

Tại sao cô ta lại làm như thế?

Biết rằng Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết rất yêu nhau, nhưng bản thân lại không tự chủ được suýt chút nữa vượt qua ranh giới, sao cô ta lại có thể làm ra chuyện như vậy?

Lương tâm lên án khiến Lưu Hiểu Anh không khỏi bất an.

Dần dần Lưu Hiểu Anh nảy ra ý định, cô ta muốn rời khỏi Bạch Diệc Phi, chờ đến khi cô ta hoàn toàn quên đi Bạch Diệc Phi thì lúc đó sẽ quay trở lại với tư cách người bạn để giúp đỡ anh.

...

Ánh ban mai ló rạng, một ngày mới bắt đầu.

Trong phòng khách sạn, Bạch Diệc Phi cau mày tỉnh lại sau giấc ngủ.

Đêm qua say rượu khiến Bạch Diệc Phi rất đau đầu, sau khi ngồi dậy đã xoa thái dương nhưng không giảm mấy.

"Ồi..."

Bạch Diệc Phi ngồi trên giường hồi lâu mới hoàn toàn tỉnh lại, đầu cũng không còn đau nữa, sau đó anh phát hiện phòng này không phải của mình.

Anh nhớ ra hình như ngày hôm qua đã uống quá nhiều, sau đó được Lý Tuyết đỡ đến một phòng trong khách sạn.

Nhưng tại sao bây giờ chỉ có một mình anh trong phòng?

Bạch Diệc Phi nhìn xung quanh, trong phòng tắm không có một tiếng động, anh thật sự là người duy nhất trong phòng.

"Không xong rồi!"

Bạch Diệc Phi đột nhiên nhớ tới hôm nay là ngày Lý Tuyết đến tỉnh Bắc Hải nhậm chức, Lý Tuyết chắc hẳn đã đi Bắc Hải rồi!

Bạch Diệc Phi hất chăn ra rồi liếc mắt nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ, anh nhanh chóng xuống giường đi vào phòng tắm rửa sạch sẽ, sau đó phát hiện quần áo ở trên giá phòng tắm.

Chắc Lý Tuyết đã chuẩn bị cho anh.

Bạch Diệc Phi cười: "Đúng là vợ mình!"

Sau khi tắm rửa thay quần áo thì Bạch Diệc Phi cầm điện thoại di động rời khỏi khách sạn.

...

Trong xe, Bạch Diệc Phi gọi cho Lý Tuyết, nhưng Lý Tuyết không trả lời cuộc gọi của anh.

Bạch Diệc Phi nghĩ Lý Tuyết bận nên không gọi lại, anh gọi điện cho Trần Hạo.

"Alo, anh à, anh tỉnh rồi sao!", giọng nói của Trần Hạo từ trong điện thoại truyền đến.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng rồi hỏi: " Lý Tuyết đi Bắc Hải rồi à?"

"Đúng vậy, chị dâu sáng sớm đã đi rồi", Trần Hạo đáp.

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Ra vậy".

Sau khi cúp điện thoại thì Bạch Diệc Phi lại xoa thái dương, say rượu đúng là khó chịu.

Lúc này Trương Hoa Bân gọi đến.

"Tra ra được một số thứ rồi, mau đến Tập đoàn Hậu Tước".

"Ừ".

Bạch Diệc Phi lái xe thẳng đến tòa nhà đối diện Tập đoàn Hậu Tước, ở nơi đó anh gặp đám người Trương Hoa Bân.

Sau khi lên xe Trương Hoa Bân nói: "Theo điều tra thì Liễu Chiêu Phong là người của Bạch Khiếu".

Bạch Diệc Phi không ngạc nhiên về điều này, Liễu Chiêu Phong đã nói qua khi ở trên du thuyền.

"Diệp Hoan ném hơn ba tỷ cho tập đoàn Hàu Tước, nhưng tình hình của tập đoàn Hàu Tước có lẽ mọi người cũng đã biết, cho nên lúc này Bạch Khiếu đề nghị thu mua Tập đoàn Hàu Tước thì Diệp Hoan ngay lập tức bán đi".

Trương Hoa Bân cảm thán nói: "Nhu vậy tính ra thì tập đoàn Hàu Tước vẫn là tài sản của nhà họ Bạch".

Bạch Diệc Phi cau mày: "Bạch Khiếu sao lại mua tập đoàn Hàu Tước?"

"Cái này thì tôi không biết", Trương Hoa Bân lắc đầu.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: "Đã tra ra được gì về ông ba Lâm rồi?"

Trương Hoa Bân gật đầu: "Tra được một chút, nhưng không toàn diện".

"Vốn dĩ Lâm Dụ Xương định quay về tìm ông ba Lâm, nhưng Liễu Chiêu Phong lại đang gọi cho ông ba Lâm, vừa hay Lâm Dụ Xương cũng ở đó, cho nên Liễu Chiêu Phong đã đưa điện thoại cho Lâm Dụ Xương".

"Sau khi Lâm Dụ Xương nghe điện thoại thì mọi thứ đã xong, đó là lý do ông ba Lâm bình an vô sự".

"Nhưng tôi không tìm thấy những gì đã nói trong điện thoại".

Bạch Diệc Phi nhíu mày suy nghĩ, Liễu Chiêu Phong, không, phải nói Bạch Khiếu không đơn giản, sau lưng nhất định có người giúp đỡ, chỉ một vài câu nói cũng có thể khiến sự việc lớn hóa nhỏ.

Đúng lúc này hơn hai mươi người đột nhiên lái xe rời khỏi Tập đoàn Hàu Tước.

Phần lớn số người trong hơn hai mươi người này đều là nhân viên của tập đoàn Hàu Tước.

Bạch Diệc Phi sững sờ.

Trương Hoa Bân giải thích: "Tập đoàn Hâu Tước hiện chỉ còn lại một lớp vỏ. Để duy trì thì chỉ có thể sa thải nhân viên mới có thể giảm chi phí".

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì vô thức nhú mày.

Bởi vì trong ấn tượng của anh thì nhóm người này rất có năng lực, cho dù tập đoàn Hâu Tước muốn sa thải nhân viên thì cũng phải nên sa thải những kẻ vô dụng chứ.

Ở ngoài cửa, những người bị đuổi ra ngoài cầm một thùng các-tông, ai nấy đều van xin đừng đuổi họ đi.

Trương Hoa Bân không khỏi nghĩ đến việc tiết kiệm tiền cho vợ mình làm phẫu thuật, thế nên cảm thán nói: "Haiz, mọi người cũng không dễ dàng gì. Nếu không phải vì gia đình thì ai lại ăn nói khép nép như vậy?"

Bạch Diệc Phi nghe vậy hơi khựng lại, sau đó anh nhấc chân đi.

Thấy vậy thì Trương Hoa Bân đã giữ anh lại rồi nói: "Biết anh coi trọng tình nghĩa, nhưng mà anh phải biết rằng anh có thể giúp một người nhưng không giúp được một nhóm".

"Hơn nữa anh có thể giúp được nhất thời chứ không giúp được một đời".

"Hãy nghĩ lại xem, lúc trước anh rời tập đoàn Hâu Tước có ai đi theo anh không?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 549: Sao Em Lại Lừa Anh

Trương Hoa Bân vẫn tiếp tục nói: “Mỗi người đều có sự ích kỷ của mình. Nếu đã đưa ra lựa chọn thì nên chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình”.

Sau khi nghe thấy vậy, Bạch Diệc Phi khẽ thở dài một cái. Trương Hoa Bân nói không sai, anh cũng không phải Bồ Tát, anh giúp được một người chứ không giúp được tất cả mọi người.

Hơn nữa, cứ coi như thu nhận hết đám người này, nhưng hiện giờ tập đoàn Thủy Tinh đang đi vào hoạt động chính thức cũng không còn nhiều vị trí cho họ.

Bạch Diệc Phi không băn khoăn nữa mà hỏi Trương Hoa Bân: “Chỗ Hứa Xương điều tra thế nào rồi?”

Anh cảm thấy con người Hứa Xương có chút thần bí, đặc biệt là anh trai của anh ta còn là đạo trưởng. Chỉ dựa vào điểm này thôi, Bạch Diệc Phi nhất định phải làm rõ. Kể cả chỉ có một ít thông tin cũng được.

Trương Hoa Bân lắc đầu, nói: “Người của chúng ta đi điều tra Hứa Xương mất liên lạc rồi. Tôi sợ bị lộ nên không dám điều tra tiếp”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì chau mày, hỏi: “Thế còn Liễu Chiêu Phong thì sao?”

“Những manh mối trước đây khi đến chỗ Liễu Chiêu Phong thì bị cắt đứt. Gã là mấu chốt nhưng sau đó lại mất tích. Bao nhiêu ngày mà không phát hiện ra, cảm giác như bốc hơi rồi vậy”.

Bạch Diệc Phi thản nhiên đáp: “Tiếp tục điều tra đi”.

“OK!”.

...

Bạch Diệc Phi ngồi một lát rồi sắp xếp đám người Bạch Hổ ở đây. Nếu như có thông tin gì của Liễu Chiêu Phong thì phải nói cho anh đầu tiên. Còn anh thì định đi tìm Lý Tuyết.

Cô ấy một mình đến thành phố Thiên Bắc nhậm chức, anh không yên tâm lắm nên đích thân đến đó xem sao.

Bạch Diệc Phi lái xe đến thành phố Bắc Hải. Đến đó anh đi theo đường dẫn tới tòa nhà của hiệp hội thương mại.

Quả không hổ là hiệp hội thương mại, tòa nhà xây dựng ở trung tâm thành phố, và một tòa nhà sang trọng nằm tách biệt hẳn ra.

Bạch Diệc Phi dừng xe ở trước cửa rồi đi vào cửa lớn.

Bảo vệ ngăn anh lại, hỏi: “Anh là ai? Đến đây làm gì?”

“Tôi là chủ tịch của tập đoàn Thủy Tinh của thành phố Thiên Bắc”, Bạch Diệc Phi nói một cách hùng hồn: “Tôi đến tìm chủ tịch của hiệp hội thương mại”.

Bảo vệ quan sát Bạch Diệc Phi một chút, có chút không tin về thân phận của anh nhưng vẫn không nói gì, chỉ đáp lại: “Đợi một chút, tôi gọi điện thoại hỏi xem sao”.

“Ừm”, Bạch Diệc Phi yên lặng chờ đợi. Hiện giờ chủ tịch hiệp hội thương mại là vợ của anh, tất nhiên không thể đường đột xông vào được.

Bảo vệ đi về phía phòng bảo vệ, không bao lâu đi ra, nói: “Chủ tịch không có ở đây, anh đi về đi”.

“Hả?”, Bạch Diệc Phi nghi ngờ, nói: “Không phải chứ? Bây giờ là buổi trưa, sao không ở đây được?”

“Sao tôi biết được?”, bảo vệ tiếp tục đuổi người: “Không có chuyện gì thì đi đi, đừng ở cửa nữa”.

Bạch Diệc Phi đành hỏi: “Vậy ông biết cô ấy đi đâu rồi không?”

“Anh có bao giờ thấy lãnh đạo đi đâu phải báo cáo với bảo vệ không?”, bảo vệ cười thành tiếng rồi đuổi Bạch Diệc Phi đi.

Bạch Diệc Phi ngậy người ra, cũng không chấp nhận với bảo vệ và định rời đi.

Lúc này, một chiếc xe Bentley từ bãi đỗ xe lái ra ngoài, vừa hay đi qua chỗ Bạch Diệc Phi.

Lúc này anh liếc nhìn một cái thì lập tức sững người ra.

Người ngồi trong xe chính là Lý Tuyết, còn người lái xe lại là Hứa Xương.

Bạch Diệc Phi đờ đẫn, chẳng phải nói là Lý Tuyết không ở đây sao? Tại sao cô ấy lại ngồi cùng Hứa Xương?

Hơn nữa, anh còn nhìn thấy Hứa Xương và Lý Tuyết cười nói vui vẻ, dường như mối quan hệ rất tốt, còn Lý Tuyết hoàn toàn không nhìn thấy anh.

Bạch Diệc Phi đến tìm cô với tâm trạng quan tâm lo lắng nhưng kết quả lại như này. Sự khác biệt này khiến Bạch Diệc Phi như rơi xuống vực thẳm.

Sau khi ngậy người ra, anh lập tức ngồi lên xe của mình rồi đuổi theo.

Trong lúc đợi đèn đỏ thì anh gọi điện thoại cho Lý Tuyết nhưng cô ấy lại không nghe máy.

Giờ đây, Bạch Diệc Phi thật sự hoảng loạn, tại sao cô ấy lại không nghe máy? Hôm qua chẳng phải vẫn vui vẻ sao? Sao hôm nay lại thế này?

Không, có lẽ mình nghĩ nhiều quá rồi. Có lẽ vì công việc nên Lý Tuyết mới để âm im lặng, vì vậy mới không nghe được điện thoại của anh. Trước khi làm rõ chuyện này, Bạch Diệc Phi vẫn tin Lý Tuyết.

Đuổi theo sát chiếc xe Bentley đến một nhà hàng đồ tây.

Lý Tuyết và Hứa Xương đã vào trong nên Bạch Diệc Phi đành phải đi vào tìm người. Chỉ có điều, vừa mới đến cửa anh đã bị hai vệ sĩ ngăn lại.

“Đứng lại! Ở đây đã được ông chủ của tôi bao trọn rồi, nếu anh muốn ăn cơm thì đến chỗ khác”, một vệ sĩ thân hình vạm vỡ còn đeo kính râm, nói.

Bạch Diệc Phi sầm mặt lại, nói: “Tôi đến tìm sếp của các anh”.

“Tìm sếp của tôi? Đùa đấy à?”, vệ sĩ không tin, nói: “Sếp của tôi đang dùng bữa trưa với người đẹp, anh đừng làm loạn, mau đi đi”.

Bạch Diệc Phi chau mày, nói: “Người đẹp mà anh nói chính là vợ tôi, lẽ nào tôi không được vào sao?”

“Là vợ anh thì đã sao?”, vệ sĩ hiển nhiên nói: “Người ăn cơm với vợ anh là sếp của tôi, chứ không phải là anh”.

Một vệ sĩ khác cũng bước lại, nhìn với biểu cảm khinh bỉ nói: “Thằng nhóc! Vợ mày vinh hạnh lắm mới được ăn cơm với sếp của tao, mày phải vui mới đúng. Sao lại sốt sắng thế làm gì?”

“Chả vậy! Không phải ai cũng có tư cách dùng cơm với sếp của tôi đâu”, vệ sĩ ban nãy gật đầu phụ họa vào.

Lời này của vệ sĩ khiến Bạch Diệc Phi chấn động. Đây là lời mà những người bình thường nói trong lúc này sao? Lại còn nói với anh là anh nên vui mới đúng?

Vui thế quái nào được?

Lúc ở trên thuyền, dường như Hứa Xương có ý giúp mình, chí ít cũng không ngáng đường mình nên anh cứ tưởng Hứa Xương là chính nhân quân tử. Hơn nữa, lúc đó Hứa Xương cũng nói với mình là cứ yên tâm, anh ta không có ý gì với vợ mình đâu.

Mẹ kiếp! Đây là không có ý gì à? Đến vệ sĩ của anh ta cũng hông hách như vậy, còn thấy mình có lý nữa, vậy thì Hứa Xương sẽ là người như thế

nào.

Mẹ kiếp! Đó là vợ mình...

Bạch Diệc Phi mặt lạnh lùng, nói: “Nói như vậy thì sếp của các anh làm như này là đúng?”

“Tất nhiên rồi”, vệ sĩ đặc ý gật đầu.

Nói xong, Bạch Diệc Phi quét nhìn một cái rồi giơ tay đấm cho hấn một cái, nói: “Tất cmm”.

“A...”, vệ sĩ bị Bạch Diệc Phi đấm đột ngột nên lùi về sau mấy bước.

Một tên khác thấy vậy liền mắng: “Mẹ mày, dám ra tay...”.

Chưa nói dứt lời, Bạch Diệc Phi đã lên trước một bước đá hấn một cái.

“Phup”, vệ sĩ bị đá sập mặt xuống đất.

Vệ sĩ bị ăn đấm sau khi đứng vững được thì lập tức lên trước định dạy cho Bạch Diệc Phi một bài học.

Bạch Diệc Phi nghiêng người tránh được rồi lại nhấc tay nắm chặt cánh tay hấn, vặn ngược ra sau, cuối cùng lên gối một cái.

Vệ sĩ hừ một cái, suýt nữa bị đá cho nôn thốc nôn tháo.

Bạch Diệc Phi cười lạnh, nói: “Mày không biết làm người thế nào thì giờ tao dạy mày”.

Vệ sĩ bị ngã trên đất giờ đây đứng lên, tấn công Bạch Diệc Phi từ phía sau. Bạch Diệc Phi xoay người, một tay khác ngăn lại, ai biết được tên vệ sĩ đó xông tới.

Lực này vượt cả dự tính của Bạch Diệc Phi nên khiến anh loạng choạng một cái. Tên kia nhân cơ hội phối hợp với tên còn lại cùng xông lên đánh anh.

Bạch Diệc Phi định đứng vững nhưng chậm hơn một giây, anh đã bị một vệ sĩ đá trúng ngực, lập tức cảm thấy lửa giận trào dâng. Một tên vệ sĩ khác lại xông lên, Bạch Diệc Phi không muốn bị đánh nữa, anh lên trước nắm chặt nắm đấm của kẻ đó rồi dùng lực vịn mạnh một cái.

“A...”, cánh tay của tên đó bị Bạch Diệc Phi vịn gãy.

Anh không cho hắn cơ hội phản kháng, lập tức đá lại, đến đòn tấn công ở phía sau anh cũng không để ý.

Cú đá này khiến tên vệ sĩ đó bay ra ngoài, cánh tay cũng bị gãy. Hắn đã không còn sức chiến đấu nữa.

Vệ sĩ phía sau ban nãy đấm một cái lên người Bạch Diệc Phi, giờ đây anh bỏ nhào về trước, sau lưng vẫn còn thấy đau.

Anh không quan tâm mà xoay người bay lên rồi lại đá cho vệ sĩ phía sau một cái. Tên đó đã chuẩn bị trước rồi nên anh chỉ đá hắn lùi về sau hai bước.

Sau khi rơi xuống đất, Bạch Diệc Phi xông lại, dùng sức ôm chặt rồi siết cổ hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 550: Chúng Ta Ly Hôn Đi

Vệ sĩ dùng tay ghì chặt Bạch Diệc Phi với ý đồ vật ngã anh. Nhưng Bạch Diệc Phi từng luyện qua đầu võ nên không dễ dàng bị người ta làm ngã được.

Thế là hai người giằng co một lúc, cuối cùng Bạch Diệc Phi dùng lực đẩy ra sau, tên vệ sĩ lập tức trợn tròn mắt, sau đó ngã sấp trên đất rồi ngất đi.

Tên vệ sĩ còn lại khó khăn lắm mới bò dậy được, giờ đây hắn không còn thái độ hống hách nữa mà thấy sợ Bạch Diệc Phi. Ai biết được người này lại kinh khủng như vậy.

“Mày... Mày giết anh ta rồi ư?”, vệ sĩ nhìn tên vệ sĩ ở trên đất rồi kinh hãi nói.

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng, nói: “Dám có ý đồ với vợ tao thì đều đáng chết cả”.

Sắc mặt của vệ sĩ càng sợ hãi hơn, nói: “Mày cứ đợi đấy, tao sẽ báo cảnh sát”.

Nói xong, vệ sĩ định lấy điện thoại ra báo cảnh sát nhưng Bạch Diệc Phi không cho hắn thời gian: “Nhìn kỹ chút, hắn chưa chết đâu”.

“Chưa chết?”, vệ sĩ nghe xong nhưng vẫn không tin.

Bạch Diệc Phi không thèm để ý đến hắn mà nói: “Tránh ra! Nếu không thì tao không ngại mà cho mày chết trước đâu”.

Lời này khiến vệ sĩ sợ hãi run rẩy, hắn theo bản năng lùi lại sau mấy bước để nhường đường cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng rồi cất bước đi vào trong.

Nhưng đi vào chưa lâu, anh đã phun ra ngụm máu tươi. Ban nãy tên vệ sĩ kia ra tay nặng quá, ngực và lưng của anh đều bị dính chưởng nên bị thương rất nặng. Kiên trì đến bây giờ mới nôn ra máu là giỏi lắm rồi.

Nhân viên phục vụ đứng ở cửa sau khi nhìn thấy thì lập tức chạy lại, đỡ Bạch Diệc Phi rồi hỏi: “Anh ơi, anh có cần gọi xe cứu thương không?”

Bạch Diệc Phi lau máu ở trên miệng rồi hít hai hơi thật sâu, sau đó đứng thẳng người, thản nhiên nói: “Tôi không sao đâu, cảm ơn”, nói xong anh đi thẳng về trước rồi lên tầng hai.

Trên tầng hai trống không, ngoài Hứa Xương và Lý Tuyết thì không có vị khách nào cả. Quả nhiên là anh ta đã bao trọn nơi này.

Còn Lý Tuyết và Hứa Xương lúc này đang ngồi đối nhau, còn cười nâng chén rượu vang cụng ly, rồi cùng nhấp một ngụm, trong không gian này dường như họ mới là vợ chồng.

Sau khi nhìn thấy cảnh này thì lửa ghen trong lòng anh trào dâng, sắc mặt thì sầm lại. Anh cất bước tiến lại gần.

Chỉ có điều, lúc cách vị trí của hai người còn mấy mét nữa thì xuất hiện một vệ sĩ. Hắn giơ tay ra ngăn Bạch Diệc Phi lại.

Ban nãy ở cửa đã bị chặn lại một lần, giờ đây lại bị một lần nữa nên Bạch Diệc Phi trực tiếp ra tay luôn.

“Phụ”, anh vật ngã tên vệ sĩ xuống đất. Sau đó không thèm để ý gì mà đi thẳng về phía Lý Tuyết và Hứa Xương.

Động tĩnh ở đây tất nhiên thu hút sự chú ý của họ. Sau khi nhìn lại thì sắc mặt của Hứa Xương trầm lại. Anh ta lập tức đứng dậy, vừa định nói gì đó thì Bạch Diệc Phi đã đi đến trước mặt.

Anh nhắc chân lên rồi đá lên ngực Hứa Xương một cái. Anh ta vừa đứng lên thì giờ đây bị đá ngồi sụp xuống ghế.

“Bạch Diệc Phi! Dừng tay”, Bạch Diệc Phi còn định ra tay tiếp nhưng bị Lý Tuyết ngăn lại.

Cô kéo tay của anh rồi tức giận nhìn anh, nói: “Anh làm cái trò gì vậy?”

Bạch Diệc Phi dừng lại nhìn Lý Tuyết, tiếp đó chỉ vào Hứa Xương, nói: “Hắn có ý với vợ của anh nên hắn đáng chết”.

Lý Tuyết trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi rồi buông tay anh ra, nói: “Anh nói linh tinh cái gì vậy?”

“Anh không nói linh tinh”, Bạch Diệc Phi ở trước mặt Lý Tuyết rất kẹt từ ngữ, chỉ có thể nói thế thôi.

Lý Tuyết thấy Hứa Xương không sao rồi lại nói với Bạch Diệc Phi: “Bọn em chỉ ăn cơm thôi, anh nói linh tinh gì thế”.

“Anh đâu nói linh tinh”, Bạch Diệc Phi hung hăng nhìn Hứa Xương, nói: “Hai người ăn cơm thì cứ ăn, tại sao phải bao trọn nơi này? Còn cho vệ sĩ chặn tôi lại nữa?”

Lý Tuyết nhìn về phía Hứa Xương. Anh ta bao trọn nơi này thì cô biết, cô cứ tưởng rằng đây chỉ là thói quen của anh ta, vì vậy không hỏi nhiều. Nhưng tại sao lại cho vệ sĩ ngăn Bạch Diệc Phi lại?

Hứa Xương xoa ngực một cái, nhìn Bạch Diệc Phi nói: “Xin lỗi, khi dùng cơm thì tất nhiên không muốn người khác làm phiền rồi, bất luận là ai”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy định ra tay tiếp nhưng Lý Tuyết nhanh tay nhanh mắt kéo lại, nói: “Bạch Diệc Phi, anh đừng gây sự vô lý nữa có được không?”

“Vợ à, anh...”, Bạch Diệc Phi định giải thích nhưng Lý Tuyết cắt lời.

“Anh đi đi, bọn em còn có việc phải nói”, Lý Tuyết thật sự tức giận, Bạch Diệc Phi hết lần này đến lần khác ra tay đánh người, còn đánh người

mà từng giúp đỡ cô, như vậy làm sao không tức cho được?

Bạch Diệc Phi cạn lời, có chút khó tin, nói: “Em đi ăn cơm riêng với một người đàn ông khác trước mặt anh, em...”.

Lý Tuyết lạnh lùng, nói: “Bọn em chỉ nói chuyện công việc thôi, anh đang nghĩ cái gì vậy?”

“Anh...”, Bạch Diệc Phi không biết nên nói như thế nào. Anh nhìn thấy Lý Tuyết cười nói với Hứa Xương nhưng với mình thì lại là thái độ này nên anh cảm thấy đau lòng vô cùng. Tại sao lại như vậy? Hôm qua chẳng phải vẫn còn vui vẻ sao?

Lẽ nào vì hôm qua mình uống say quá và làm chuyện gì đó không phải?

Không! Không thể nào! Sáng dậy anh nhớ là mình chỉ nằm đó thôi mà, lẽ nào cô ấy ghét bỏ anh rồi?

Bạch Diệc Phi tìm được lý do nên lập tức lên tiếng: “Vợ à! Tối qua anh uống say quá, chuyện sau đó anh không nhớ gì cả. Nếu như em không thích thì anh bảo đảm là lần sau sẽ không uống nhiều nữa”.

Lý Tuyết nghe thấy vậy thì sắc mặt càng khó coi. Cô nghĩ đến Lưu Hiểu Anh, tự nhiên nhớ đến vấn đề mình không thể sinh con được, kết hợp chuyện ban nãy nên nỗi do dự trong lòng cô dần không còn nữa.

“Vợ à, anh...”, Bạch Diệc Phi vẫn còn muốn nhận sai nhưng Lý Tuyết giơ tay lên nói: “Đừng nói nữa”.

Bạch Diệc Phi yên lặng nhìn cô.

“Chúng ta ly hôn đi”, giọng nói của Lý Tuyết vang lên trên tầng hai khiến mấy người có mặt ở đó đều nghe thấy rõ.

Bạch Diệc Phi ngây người tại chỗ, trong đầu anh như nổ bùm một cái, hoàn toàn trống rỗng. Lúc này chỉ văng vẳng một câu nói: ‘Chúng ta ly hôn đi’.

Ly hôn đi...

Từ khi kết hôn đến giờ, kể cả Lý Tuyết từng rất nhiều lần nghĩ đến việc ly hôn, cũng vì nhiều lý do nên mới muốn thế nhưng đây là lần đầu tiên chính miệng cô nói ra và rất trịnh trọng nói với anh.

Bạch Diệc Phi không thể tin nổi, thậm chí không hiểu, tại sao lại như vậy? Nhưng câu trả lời của anh chỉ có một...

“Không được”.

Lý Tuyết lạnh lùng nói: “Em nói ra không phải để thương lượng với anh mà đây là quyết định của em, có vấn đề gì thì anh có thể hỏi luật sư”, nói xong cô cầm túi xách đi ra khỏi nhà hàng.

Bạch Diệc Phi ngây người ra, mắt đờ đẫn nhìn Lý Tuyết đi lướt qua mình. Cô rời đi mà không thèm quay đầu nhìn lại.

Hứa Xương nhìn Bạch Diệc Phi, cười lạnh một tiếng rồi nói với ý tứ thâm sâu: “Đây là cơ hội anh cho tôi, tôi sẽ cố gắng nắm bắt”, nói xong anh ta đắc ý rời đi.

Bạch Diệc Phi đờ đẫn ngây dại, thế giới của anh dường như sụp đổ. Anh hoàn toàn không biết mình nên phản ứng thế nào.

Chỉ đến khi hai người đó xuống tầng thì Bạch Diệc Phi mới định thần lại.

Không được! Anh không thể đồng ý ly hôn được! Anh còn phải hỏi rõ, tại sao lại muốn ly hôn? Anh đã làm sai việc gì?

Hôm qua vợ chồng vẫn còn ân ái, hôm nay đã tuyệt tình muốn ly hôn. Sự thay đổi chóng mặt 180 độ như này khiến Bạch Diệc Phi không chấp nhận được.

Bạch Diệc Phi nhanh chóng đuổi theo. Hứa Xương sau khi xuống tầng nhìn thấy hai vệ sĩ bị đánh thê thảm thì dừng lại một chút rồi đi theo sau Lý

Tuyết như không có chuyện gì xảy ra.

Hứa Xương kéo cửa xe để Lý Tuyết bước vào. Lúc này Bạch Diệc Phi đuổi kịp, kéo chặt tay Lý Tuyết: “Vợ à, em không thể như thế được! Anh cũng không đồng ý ly hôn”.

“Anh buông tay ra”, Lý Tuyết muốn hất tay Bạch Diệc Phi ra nhưng không được.

Bạch Diệc Phi sốt sắng nói: “Vợ à! Thật đấy! Em đừng suy nghĩ bông bột quá, có gì thì chúng ta về nhà từ từ nói, anh làm sai gì thì anh sẽ sửa...”.

Lý Tuyết hừ lạnh một tiếng, nói: “Anh ngoại tình thì có thể sửa được sao? Có sửa được về con người anh lúc trước khi ngoại tình không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 551: Ly Hôn

"Cái gì?" Bạch Diệc Phi bối rối.

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi, cô nói rõ từng chữ: "Tối hôm qua anh ở chỗ Lưu Hiểu Anh".

Bạch Diệc Phi theo bản năng lắc đầu: "Không thể nào! Tối hôm qua không phải em đưa anh về phòng sao?"

"Chính mắt em đã thấy", Lý Tuyết lạnh lùng nói.

Bạch Diệc Phi không ngừng kinh ngạc, anh đột nhiên nghi ngờ bản thân, chẳng lẽ tối hôm qua anh thực sự ở cùng Lưu Hiểu Anh sao? Nếu không tại sao hôm nay Lý Tuyết lại có thái độ thế này?

Lý Tuyết hừ lạnh một tiếng: "Lý do này đã đủ chưa?"

Bạch Diệc Phi thấy Lý Tuyết nói vậy thì không biết nói gì nữa.

Lý Tuyết trực tiếp xoay người, muốn lên xe.

Bạch Diệc Phi theo bản năng nắm chặt tay Lý Tuyết: "Đừng đi! Không phải như vậy!"

Bạch Diệc Phi dường như đã tỉnh táo lại một chút: "Anh với cô ta không xảy ra chuyện gì cả, thật đấy, anh thề!"

"Anh..."

"Đủ rồi!", Lý Tuyết cắt ngang anh: "Em không muốn nghe anh giải thích nữa, em mệt rồi! Cứ như vậy đi!"

Nói xong thì Lý Tuyết nhân lúc Bạch Diệc Phi đang ngẩn người hất tay anh ra, sau đó lên xe đóng cửa lại.

"Rầm!"

Cửa xe đóng lại, Hứa Xương đứng bên cạnh nhìn Bạch Diệc Phi rồi cười một tiếng, sau đó anh ta lên xe lái xe rời đi.

Toàn bộ quá trình Bạch Diệc Phi chỉ đứng ngây người tại chỗ.

Lúc này Bạch Diệc Phi vẫn đang mịt mờ.

Anh không biết mình nên làm gì? Cũng không biết trước đây mình làm tất cả là vì cái gì?

Không có Lý Tuyết, cuộc đời anh cũng không còn mục tiêu.

Anh sống còn có ý nghĩa gì?

"Phập!"

Một con dao chọt lóe sáng đâm vào người Bạch Diệc Phi từ phía sau.

"Hự..."

Bạch Diệc Phi trực tiếp quỳ xuống đất, anh đau đớn kêu lên một tiếng.

Nhưng nỗi đau cơ thể cũng không thể sánh bằng vết thương trong lòng, đau đến mức khiến anh tê dại.

Mà người khiến anh đau đớn đã lên xe biến mất ở cuối con đường.

Lúc một người cảm thấy đau đớn tuyệt vọng nhất thì sẽ mất đi ý chí sinh tồn, thậm chí còn cảm thấy chết như vậy cũng rất tốt.

Bạch Diệc Phi cũng như vậy.

...

Hứa Xương lái xe, Lý Tuyết ngồi đằng sau cắn chặt đôi môi đỏ mọng, nước mắt theo gò má lạnh lẽo chảy xuống.

Ngay từ đầu sau khi biết mình không thể có con Lý Tuyết đã nghĩ đến chuyện ly hôn, nhưng vì Bạch Diệc Phi rất quan tâm cô, yêu thương cô, cho nên cô mới có dũng khí tiếp tục ở lại bên cạnh Bạch Diệc Phi.

Nhưng càng lâu thì loại dũng khí đó cũng càng ngày càng nhạt.

Cho đến tối hôm qua thấy cảnh Lưu Hiểu Anh, hơn nữa hôm nay Bạch Diệc Phi lại đến tìm mình.

Giờ phút này mọi cảm xúc như vỡ òa.

Cô không kích động, cô rất bình tĩnh.

Nếu cô không thể sinh con thì sớm muộn gì cũng phải rời khỏi Bạch Diệc Phi, đau lâu không bằng đau ngắn, ly dị sớm một chút cũng tốt.

Vừa đúng lúc cô rời đi thì có Lưu Hiểu Anh thay thế, cô tin rằng cô ta có thể chăm sóc tốt cho Bạch Diệc Phi, có thể chăm sóc con cái thay anh.

Mà vấn đề thừa kế của nhà họ Bạch cũng dễ dàng giải quyết, Bạch Diệc Phi không cần phải lo lắng việc mất đi quyền thừa kế sẽ bị nhiều người đuổi giết.

Anh sẽ an toàn, và sẽ sống thật tốt.

Đây là kết quả tốt nhất.

Nhưng...

Lý Tuyết không nhận được khế thú thít.

"Hu hu..."

Trao trái tim người đàn ông mình yêu cho người khác, cô cảm thấy tim mình như bị dao cắt.

Lúc này cô không dám quay đầu nhìn Bạch Diệc Phi, cô sợ rằng nếu nhìn nhiều thì mọi quyết tâm của cô sẽ sụp đổ.

Nhưng chỉ cần cô quay đầu lại, dù chỉ là một cái liếc mắt thì sẽ phát hiện Bạch Diệc Phi đang ngã trong vũng máu.

Hứa Xương nhìn từ kính chiếu hậu, anh ta thấy Lý Tuyết như vậy thì rất khó chịu: "Tuyết Nhi, muốn khóc thì cứ khóc đi, khóc lên sẽ tốt hơn rất nhiều".

Lý Tuyết nghe vậy không những không khóc, mà ngược lại còn lau nước mắt, càng nhẫn nhịn hơn.

Cô không quá thân quen với Hứa Xương, cô không muốn lộ ra vẻ yếu ớt của bản thân trước mặt người ngoài.

Hứa Xương thấy vậy thì than thở: "Tuyết Nhi, cô vẫn giống như trước kia".

"Trước kia?", Lý Tuyết hoàn toàn ngừng khóc, cô nghi ngờ nhìn Hứa Xương.

Hứa Xương lắc đầu: "Chờ khi nào cô ổn hơn sẽ nói cho cô biết".

...

Bạch Diệc Phi ngã xuống đất, anh không quan tâm việc mình bị đâm, chỉ nhìn lên bầu trời một cách vô hồn, sau đó bên tai dường như vang lên tiếng của rất nhiều người.

"Sao thế này? Trời ơi! Mau gọi xe cứu thương!"

"Gọi xe cứu thương đi!"

Cách đó không xa còn có tiếng nói.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không biết, đột nhiên ngã xuống đất, còn chảy máu nữa".

"Không phải bị bệnh gì chứ?"

"..."

Tiếng nói dần dần mờ đi, Bạch Diệc Phi nhắm mắt lại, dần dần mất đi ý thức.

...

Mặt trời lặn, ở chân trời những áng mây đỏ đang trôi lững lờ, khiến cho người ta ý thức được đã sắp tối.

Trong một cánh rừng sâu thẳm.

Người đàn bà khoác chiếc áo màu be hùng hổ đi về phía ngôi nhà gỗ.

Cô ta chính là sư phụ thần bí của Bạch Diệc Phi.

Một người phụ nữ có khuôn mặt xinh đẹp, thân hình nóng bỏng, nhìn chỉ khoảng ba mươi tuổi.

"Tân Thu! Cút ra đây ngay!"

Sau khi nghe thấy tiếng động thì người trong nhà lập tức mở cửa đi ra, nhưng vừa mới đi được một bước đột nhiên phát hiện trong tay mình còn cầm một cuộn len, vì vậy lập tức lùi về sau đóng cửa lại cất kỹ đồ, sau đó mới mở cửa từ từ đi ra.

Người phụ nữ mặc áo khoác thấy động tác này thì ngây người một lúc lâu.

Tân Thu đi đến bên cạnh cô ta, sau đó chậm rãi nói: "Sao không gọi sư huynh? Sao ngày càng không có quy củ vậy?"

Người đàn ông có sống mũi cao thẳng, nhìn cũng khoảng chừng ba mươi tuổi, dáng người vừa phải, khi nhìn vào chắc chắn sẽ có người khen anh ta đẹp trai.

Người phụ nữ mặc áo khoác rút cuộc cũng khôi phục lại tinh thần, cô ta kinh ngạc nhìn Tân Thu: "Mẹ kiếp! Vừa rồi anh ở trong... đan áo sao?"

Tân Thu lạnh lùng bác bỏ: "Tất nhiên là không phải rồi, cuộn len này hôm qua Kỳ Kỳ đưa đến, tôi chỉ đang sửa lại mà thôi".

"Ha ha...", người phụ nữ mặc áo khoác cười thành tiếng: "Ôi chao, anh muốn tìm có gì thì tìm, tôi sẽ không cười nhạo đâu, ha ha..."

Tân Thu: "..."

"Ha ha...", người phụ nữ mặc áo khoác cười đến mức gập cả người.

Tân Thu lạnh mặt: "Tử Y! Đừng quá trớn!"

Đúng vậy, người này tên Tử Y, cô ta đã gần một trăm tuổi rồi, nhưng với một khuôn mặt xinh đẹp trẻ trung nên không ai nghĩ là đã lớn tuổi như vậy.

Tân Thu thấy Tử Y vẫn cười thì tức giận hất tay áo một cái, sau đó đi vào ngôi nhà gỗ.

Đến khi cười đủ rồi thì Tử Y mới đứng thẳng người, cô ta lập tức thay đổi sắc mặt, giống như người cười vừa rồi không phải cô ta vậy: "Tân Thu, anh đi ra đây nói rõ cho tôi biết, anh có ý gì hả?"

"Anh đang phá hủy quy tắc đây! Anh giết hết quân cờ của tôi thì tôi còn gì để chơi hả!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 552: Kế Hoạch Âm Sát

Tân Thu đứng trong nhà hừ lạnh một tiếng: "Không phải vẫn chưa chết sao? Sao phải tức giận như thế hả?"

Tân Thu vừa nói vừa tìm cái gì đó cất cuộn len lại, lúc này anh ta mới yên tâm ngồi xuống.

Thật ra trong nhà rất lộn xộn, trông chẳng có chút thanh tao của bậc nhân sĩ ẩn cư nào.

Đúng lúc này Tử Y cũng xông vào ngôi nhà gỗ, cô ta hùng hổ nói: "Nếu không phải bà đây đến kịp thì bây giờ xác cũng lạnh ngắt rồi!"

Tân Thu hoàn toàn thờ ơ trước lời của Tử Y, nhưng không biết anh ta tìm ở đâu ra một bàn cờ: "Đến đây đến đây, làm một ván nào".

"Đến cái rắm! Đừng lái sang chuyện khác!", Tử Y tức giận hừ một tiếng.

Tân Thu bắt đắc dĩ buông bàn cờ xuống: "Su muội, không phải trước đây cô cũng phá vỡ quy tắc sao?"

Tử Y càng tức giận: "Mẹ kiếp! Tôi không có!"

Tân Thu cười một tiếng, anh ta trấn tĩnh nói: "Tôi biết cô còn cứu một người".

Dứt lời anh ta lại nghiêm túc nói: "Su muội, cô cũng biết sự phụ tùng cảnh cáo chúng ta, không thể để cho người bên ngoài biết đến sự tồn tại của chúng ta".

Tử Y nghe vậy thì khựng lại một lát, sau đó cười khan hai tiếng: "Ha ha... su huynh, anh còn biết đan áo len hả, bá phục bá phục, ha ha..."

Tân Thu hơi trầm giọng: "Tử Y, quá đáng rồi đấy!"

"Ha ha...", Tử Y lại ôm bụng cười: "Hay là chúng ta giả vờ như không biết đi?"

Dứt lời thì vẻ mặt Tử Y lại trở nên nghiêm túc: "Anh quản lý đồ đạc của mình cho tốt vào".

"Rầm!", cửa đóng lại.

Tử Y rời khỏi ngôi nhà gỗ nhỏ.

Tân Thu nhìn Tử Y rời đi thì mắt híp lại, sau đó lấy điện thoại ra gọi điện: "Kỳ Kỳ, bảo sư huynh con nhẹ tay một chút".

...

Bạch Diệc Phi từ cơn đau tỉnh lại.

Sau lưng đau nhói, trước ngực cũng khó chịu, cơ đau nhức khiến cả khuôn mặt anh nhăn lại.

Anh mở mắt ra, sau khi ngồi dậy mới phát hiện nửa người trên của mình để không, ngực còn quấn băng.

Bây giờ anh đang ở trong một căn nhà, chính là căn nhà gỗ mà một tháng trước anh được huấn luyện đặc biệt.

Bạch Diệc Phi nhìn đau kéo chần ra, muốn xuống giường.

Đáng tiếc vết thương quá đau, anh chỉ hơi dùng sức cũng đã đau đến mức không nhúc nhích được, anh nghĩ tới chuyện xảy ra ban ngày thì ngực lại đau đớn khôn nguôi.

"Tỉnh rồi à?"

Một giọng nói quen thuộc mang theo vẻ chán ghét truyền đến.

Bạch Diệc Phi kinh hãi, anh nghĩ đến bản thân vẫn chưa mặc quần áo thì lập tức kéo chần lại, sau đó nhìn về phía cửa.

Tử Y xách đồ đi vào, thấy Bạch Diệc Phi, thì cắt ngang một tiếng: "Quần áo đều là tôi cởi cho cậu, chỗ nên nhìn hay không nên nhìn cũng thấy cả rồi, còn che gì nữa".

Bạch Diệc Phi: "..."

"Su phụ...cứu con sao?", Bạch Diệc Phi bỏ qua câu hỏi vừa rồi.

Tử Y trợn mắt một cái rồi mang đồ để lên bàn: "Đang nói nhảm hả?"

"Bị thương đến mức như kia, không phải tôi thì còn ai có thể cứu cậu chứ?"

Bạch Diệc Phi đột nhiên ngẩn ra, chẳng biết tại sao anh nghĩ tới Tần Hoa, Tần Hoa cũng bị thương rất nặng, mặc dù vẫn còn sống nhưng đáng tiếc...không thể đứng lên nổi nữa.

Tử Y lấy ra một đôi đũa rồi nói với Bạch Diệc Phi: "Ăn chút gì trước đi".

Bạch Diệc Phi thấy vậy muốn giơ tay ra lấy hộp cơm, đáng tiếc mới cử động nhẹ một cái thì vết thương lập tức đau nhức, Tử Y thấy vậy tốt bụng đưa hộp cơm cho Bạch Diệc Phi.

"Cảm ơn su phụ".

Tử Y ngồi lên ghé bên cạnh: "Đừng có ngây người nữa, mau ăn đi, ăn xong thì đi nhanh".

Bạch Diệc Phi mở hộp cơm ra, vừa ăn vừa nói: "Su phụ, con bị thương cả người thế này thì đi kiêu gì?"

"Cũng không phải trí mạng, sao yếu ớt vậy chứ?", Tử Y hừ một tiếng.

Bạch Diệc Phi: "..."

Tử Y lại thờ ơ nhún vai: "Cậu có đi hay không cũng không sao, dù sao tôi cũng nghe nói vợ cậu tối nay sẽ gặp nguy hiểm".

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì đang ăn cơm cũng ngừng lại.

Anh để hộp cơm và đũa lên bàn bên cạnh, sau đó kéo chăn xuống muốn đi ra ngoài.

"Khụ..."

Bởi vì nhất thời cuống cuống nên Bạch Diệc Phi không để ý đến tình trạng cơ thể của mình, vừa bước xuống giường thì vết thương lại đau đến mức khiến anh quỳ khụy xuống đất, lúc này anh mới nhớ ra vết thương trên người.

Tử Y vẫn thông dong thương thức dáng vẻ của Bạch Diệc Phi, còn khen ngợi: "Dáng cậu cũng không tệ nha..."

"Sư phụ...", Bạch Diệc Phi đỏ mặt, anh thật sự không biết phải làm sao.

Tử Y bĩu môi, cô ta nhặt một chiếc túi khác ném cho Bạch Diệc Phi, trong túi có một bộ quần áo màu đen.

"Lý Tuyết đảm nhận chức chủ tịch liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải, tối nay cô sẽ tổ chức một buổi tiệc chúc mừng, cũng là trên du thuyền đó, du thuyền dừng ở bến tàu tỉnh Bắc Hải", Tử Y lạnh nhạt nói.

Bạch Diệc Phi đứng bên cạnh mặc quần áo, anh nhìn Tử Y rồi cảm ơn: "Cảm ơn sư phụ".

Sau khi mặc quần áo tử tế xong thì Bạch Diệc Phi nhịn đau đi ra ngoài.

Lý Tuyết gặp nguy hiểm, dù thế nào anh cũng sẽ không để Lý Tuyết bị thương.

Căn nhà gỗ nhỏ ở sâu trong rừng, anh phải đi xuống núi mới có xe, bởi vì vết thương trên người nên anh đi rất chậm, nhưng đây là tốc độ nhanh nhất anh có thể duy trì rồi.

Cũng may điện thoại của Bạch Diệc Phi đã được Tử Y lấy lại, anh vừa đi vừa liên lạc với đám người Từ Lăng.

Bạch Diệc Phi mất hơn một tiếng mới xuống được chân núi, mà thời gian này vừa vắn để cho đám người Bạch Hồ tới Bắc Hải.

Dưới chân núi, xe Bạch Hồ đã đến.

"Anh bị thương rồi!"

Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói: "Vết thương nhẹ thôi".

Nói vậy nhưng bọn họ cũng nhìn ra được trên trán Bạch Diệc Phi đều là mồ hôi, có thể để cho một người quen chịu đau đến mức đổ mồ hôi thì đây chắc chắn không phải vết thương nhẹ rồi.

Nhưng mọi người cũng không nói gì nhiều, chỉ đỡ Bạch Diệc Phi lên xe.

Bên trong xe van có rất nhiều người.

Trần Hạo là tài xế, Trương Hoa Bân ngồi bên cạnh, sau khi Bạch Diệc Phi lên xe thì nói: "Lúc chiều tôi có gọi cho anh, nhưng không ai nhắc máy".

"Có chuyện gì?", Bạch Diệc Phi hỏi.

Trương Hoa Bân trả lời: "Đã tìm thấy Liễu Chiêu Phong, nhưng chưa bắt được".

"Sao vẫn chưa bắt được?", Bạch Diệc Phi cau mày hỏi, Liễu Chiêu Phong cũng không có võ công gì, sao nhiều người như vậy vẫn chưa bắt được gã chứ?

Lúc chiều bọn họ đã nhìn thấy Liễu Chiêu Phong, Bạch Hồ và Từ Lăng ngồi rình ở đó, người của đối phương dường như biết bọn họ ngồi rình nên đã dùng kế điệu hổ ly sơn.

Trương Hoa Bân lại nói: "Mặc dù Liễu Chiêu Phong chạy được, nhưng vẫn bắt được một người của bên gã, người kia nói tối nay bọn họ có hành động".

Bạch Diệc Phi lập tức hỏi: "Hành động gì?"

"Ba ngày sau Hứa Xương muốn quay lại thủ đô, nhưng người của liên minh doanh nghiệp thủ đô không muốn anh ta quay lại, tôi nay liên minh doanh nghiệp thủ đô tỉnh Bắc Hải tổ chức tiệc chúc mừng, nên bọn họ định tới nay..."

Ý là gì thì không cần nói mọi người cũng đều hiểu.

Nhưng đây cũng là điều mà Trương Hoa Bân lo lắng: "Nhưng tiệc tôi nay là vì em dâu, cô ấy là chủ, tôi sợ...cho nên mới gọi cho anh, nhưng anh lại không nghe máy, nên bọn tôi đã đến Bắc Hải trước rồi".

Bạch Diệc Phi vừa nghe vậy cũng biết, từ thành phố Thiên Bắc đến thành phố Bắc Hải cần hai tiếng, mà bọn họ hơn một tiếng đã đến nơi rồi.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì nhíu mày: "Ám sát Hứa Xương sao".

Trương Hoa Bân gật đầu: "Đúng, nhưng tôi nay cũng là cơ hội để chúng ta bắt Liễu Chiêu Phong"

Bạch Diệc Phi lại không lạc quan như vậy, ngược lại anh cảm thấy không đúng: "Nếu người của Liễu Chiêu Phong bị bắt, vậy gã chắc chắn sẽ biết kế hoạch của mình bị bại lộ, như vậy vẫn ra tay sao?"

"Cái này...", Trương Hoa Bân nhất thời dừng lại.

...

Bến tàu Bắc Hải, chiếc du thuyền khổng lồ vẫn dừng ở bến.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 553: Liễu Chiêu Phong Xin Lỗi

Trên tàu đèn đuốc sáng trưng, bóng người đan xen.

Hôm nay là ngày chủ tịch liên minh doanh nghiệp Bắc Hải nhậm chức, người của liên minh doanh nghiệp bao trọn một chiếc du thuyền để làm lễ chúc mừng.

Tới tham dự lần này đều là chủ tịch những xí nghiệp lớn ở Bắc Hải, và các nhân viên nội bộ trong liên minh doanh nghiệp Bắc Hải.

Lý Tuyết và Hứa Xương đứng bên lan can, hai người nhìn đại dương xanh thẳm, từng làn gió mang theo hơi biển lướt qua, tất cả đều quen thuộc nhưng cũng lại xa lạ.

Hứa Xương cụng ly với Lý Tuyết, tiếng lách cách vang lên kéo suy nghĩ Lý Tuyết trở về.

“Đang nghĩ gì vậy?”, Hứa Xương hỏi.

Lý Tuyết cười lắc đầu: “Không có gì”.

Hứa Xương hơi cong miệng: “Thật ra năm năm trước tôi đã biết cô rồi”.

“Năm năm trước?”, Lý Tuyết nghi ngờ: “Vậy lúc đó tôi mới năm hai?”

Hứa Xương gật đầu: “Đúng vậy”.

Lý Tuyết nhìn Hứa Xương, cô không nhớ đã từng nhìn thấy Hứa Xương: “Nhưng tôi không có ấn tượng gì, hay là tôi không nhìn thấy anh”.

“Tôi bây giờ khác lúc đó rất nhiều”, Hứa Xương cười, rồi lại nói: “Cô còn nhớ lúc trước đã cho một kẻ ăn xin chiếc bánh mì không?”

Nghe vậy thì Lý Tuyết đột nhiên nhớ ra, đúng là có chuyện như vậy.

“Hóa ra là anh”.

Hứa Xương nhún vai: "Chính là tôi”.

Lý Tuyết nhớ lúc đó cô vẫn là nhân viên parttime, hôm đó sau khi tan làm ra đến cổng thì nhìn thấy một người ăn xin quần áo rách rưới, trời lại đang mưa, vì vậy cô đã mua cho người đó một chiếc bánh mì, một chiếc ô, cuối cùng còn cho hai trăm tệ.

“Mưa càng lúc càng to, anh mau tìm một chỗ trú mưa đi”.

Hứa Xương cũng từ trong hồi ức trở lại: “Lúc đó tôi bị thương rất nặng, thật sự không có sức lực gì”.

“Bao nhiêu người qua đường đều nhìn tôi với ánh mắt ghét bỏ, chỉ muốn mau mau đi qua, đến cả 120 cũng không để ý đến tôi, nhưng cô lại giúp đỡ tôi”.

Hứa Xương thở ra một hơi: “Tôi thật ra không nên nói với cô những lời này”.

“Vì sao?”, Lý Tuyết không hiểu.

Hứa Xương nhún vai: “Vi hình tượng của tôi trong lòng cô vốn tốt đẹp”.

Lý Tuyết không biết nói gì, cô uống chút rượu vang trong ly.

Hứa Xương không để ý: "Sau này tôi từng cho người đi tìm cô, biết được Bạch Diệc Phi, cũng điều tra qua về anh ta, sau khi thấy anh ta đối xử thật lòng với cô thì tôi mới yên tâm không tiếp tục điều tra nữa, cũng không định chen ngang giữa hai người”.

Lý Tuyết mỉm cười, nâng ly rượu lên: "Cạn ly vì một lần nữa gặp mặt?”

“Ừ”, Hứa Xương và Lý Tuyết cụng ly, cùng nhau uống một ngụm rượu, sau đó Hứa Xương nói: "Bây giờ cô có hối hận không?”

Lý Tuyết trầm mặc, cô nhìn biển lớn, lại uống thêm một ngụm rượu.

Rất lâu sau Lý Tuyết mới thấp giọng nói: “Tôi có nên hối hận không?”

“Chuyện này cô phải tự hỏi bản thân mình”, Hứa Xương chỉ nói như vậy.

Lý Tuyết lại trầm mặc.

Hứa Xương nói: "Thật ra con người sau khi đưa ra lựa chọn thì đã không còn cơ hội để hối hận nữa rồi, cô không cần nghĩ bản thân có nên hối hận không, thay vào đó cô nên nghĩ xem từ nay về sau nên làm như thế nào?"

“Bởi vì có những thứ, một khi đã đánh mất thì không thể lấy lại được nữa”.

“Tuyết Nhi, cô là một cô gái kiên cường, tôi tin cô có thể làm được”.

Nói xong lại có tiếng gọi: "Chủ tịch Lý, có người tìm cô”.

Hứa Xương thấy vậy nói: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, tôi luôn coi cô là em gái, nên mong cô có thể vui vẻ”.

Hứa Xương nói xong thì rời đi.

Lý Tuyết mờ mịt, trong đầu lặp đi lặp lại lời của Hứa Xương, cô làm như vậy rốt cuộc là đúng hay là sai?

Không còn cơ hội để hối hận?

Thật sự là như vậy sao?

Cô nhớ lại lúc mới quen Bạch Diệc Phi, khi đó anh rất thành thật, Lý Cường Đông nói cái gì thì anh làm cái đó, không một chút ý kiến.

Hôm kết hôn cô còn cầm kéo đe dọa Bạch Diệc Phi: "Không được chạm vào tôi”.

Bạch Diệc Phi cũng không nói mà chỉ rời đi.

Sau đó vì bọn họ tùy tiện kết hôn mà khiến cho ông cụ Lý nổi giận lôi đình, Bạch Diệc Phi lúc đó đã đứng lên che chở cho cô.

Bị Lý Phàm nhục mạ khinh thường anh cũng không phản bác lại, chỉ nhất tuit xách bị Lý Phàm vứt dưới đất lên đưa cho cô.

Khi đó không ngày nào Lưu Tử Vân không mắng nhiếc anh, luôn coi anh là người giúp việc để sai bảo.

Trong hai năm Bạch Diệc Phi không có lấy một lời oán giận.

Hai năm đó Lý Tuyết đều để ý mọi thứ cả, không phải cô không cảm nhận được, nhưng khi ấy cô cũng chỉ cảm động mà thôi, không phải có tình cảm với anh.

Cô đã không còn hy vọng vào một tình yêu đẹp như mơ, cô nghĩ sẽ sống tạm như bọ như thế với Bạch Diệc Phi.

Nhưng rồi mọi thứ đến quá bất ngờ.

Bạch Diệc Phi trở thành chủ tịch của tập đoàn Hậu Tước, trở thành người thừa kế của nhà họ Bạch.

Anh mạnh mẽ như vậy, mạnh mẽ tới mức khiến cho đối thủ phải dè chừng sợ hãi.

Đồng thời cũng cho cô tình yêu như cô hằng mơ ước.

Cô không thể tin được có một ngày bản thân lại có được một tình yêu đích thực.

Tình yêu trong ba năm này nói bỏ là có thể bỏ được sao?

Nghĩ tới đó thì Lý Tuyết thấy tim mình đau như bị dao cắt.

Lúc này sau lưng truyền tới âm thanh quen thuộc.

“Tuyết Nhi”.

Lý Tuyết giật mình, cô vội vàng lau khóe mắt, cô sợ lúc này bản thân không kiềm chế được mà bật khóc.

“Sao lại là anh?”

Liễu Chiêu Phong cười: "Tuyết Nhi, không, bây giờ nên gọi cô là chủ tịch Lý chứ".

“Anh có chuyện gì không?”, sắc mặt Lý Tuyết không tốt.

Liễu Chiêu Phong nhún vai: "Tốt xấu gì thì chúng ta cũng là bạn học, có cần như vậy không? Giống như thể chúng ta có mối thâm thù đại hận gì vậy”

Lý Tuyết nhìn chằm chằm gã, cô không nói gì.

Liễu Chiêu Phong đành nhượng bộ: "Được rồi, tôi không nói nữa, xin lỗi cô!"

“Việc trước kia là tôi không tốt, tôi xin lỗi, tôi chỉ muốn cô chú ý đến tôi, tôi đã quá vội vàng, trong lúc nhất thời mất đi lý trí nên mới làm ra những việc như vậy, cô có đồng ý tha thứ cho tôi không?”

Lý Tuyết đứng đó, dường như cô không quá tin tưởng Liễu Chiêu Phong tới đây thật sự là để xin lỗi cô, vì vậy sau khi gã nói xong thì cô vẫn trầm mặt: "Không cần xin lỗi, chồng tôi đã dạy cho anh một bài học rồi".

Lúc nói lời này thì Lý Tuyết nhấn mạnh hai chữ “chồng tôi”.

Cũng chính vì điều này mà cả hai đều trầm mặt.

Liễu Chiêu Phong vì không thích Lý Tuyết nói hai chữ này, cứ nghĩ tới Bạch Diệc Phi là gã lập tức khó chịu.

Lý Tuyết nghĩ đến Bạch Diệc Phi thì lại nghĩ tới vấn đề lúc này.

Liễu Chiêu Phong chỉ nhăn mày, gã coi như không có việc gì: "Như vậy đi, tôi cam đoan từ này về sau sẽ không có ý gì với cô nữa, nhưng tôi không

hứa là sẽ không đổi đầu với Bạch Diệc Phi”.

“Nếu như cô muốn thì tôi còn có thể tới xin lỗi Bạch Diệc Phi”.

Lý Tuyết ngạc nhiên nhìn Liễu Chiêu Phong, nghe được lời này từ miệng Liễu Chiêu Phong thật sự khiến người ta vô cùng kinh ngạc

...

Bạch Diệc Phi lên du thuyền.

Vừa lên tới nơi Bạch Diệc Phi đã nhìn thấy Lý Tuyết ở chỗ lan can.

Sau khi thấy Lý Tuyết vẫn an toàn thì anh thở phào một hơi, nhưng anh lại phát hiện ra Liễu Chiêu Phong cũng đứng đó.

Sắc mặt anh lập tức thay đổi.

Anh quay đầu lại hỏi Lưu Hiểu Anh: "Có loại thuốc nào có thể lập tức giảm đau không?"

“Có”, Lưu Hiểu Anh lấy ra đưa cho Bạch Diệc Phi: "Nhưng thuốc này dùng cho người mắc bệnh ung thư, anh... muốn làm gì? Đây..."

Đang nói thì Bạch Diệc Phi đã trực tiếp bỏ vào miệng.

Uống xong Bạch Diệc Phi hít một hơi thật sâu, sau đó bước qua.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 554: Kẻ Đứng Phía Sau

“Đợi đã”, Trương Hoa Bân kéo tay anh lại, nói: “Hay là cứ để đám Bạch Hồ đi đi?”

Bạch Diệc Phi từ chối: “Không được”.

Trương Hoa Bân lo lắng, nói: “Ngộ nhờ anh không tìm được thì sao, bao nhiêu người vậy cơ mà”.

“Hơn nữa Liễu Chiêu Phong nhất định phải bắt sống, nếu không thì manh mối này sẽ bị cắt đứt”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy lời này của Trương Hoa Bân thì do dự một giây, sau đó hất tay của Trương Hoa Bân ra, ngang nhiên bước lại.

Liễu Chiêu Phong đang xin lỗi Lý Tuyết, khi nhìn thấy Lý Tuyết có vẻ do dự thì gã định ra sức hơn nữa. Nhưng Bạch Diệc Phi đi đến trước mặt, đá một cái gã bay ra ngoài.

“Bụp”, Liễu Chiêu Phong đập lên lan can rồi lại rơi trên boong tàu, có thể thấy cú ngã không nhẹ.

“Mẹ kiếp”, Liễu Chiêu Phong rống lên một tiếng.

Nhưng khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì gã vô cùng sợ hãi, lập tức bò dậy, nói: “Bạch Diệc Phi! Sao anh lại ở đây? Anh đến kiêu gì?”

Liễu Chiêu Phong nói xong rồi định bỏ chạy nhưng Bạch Diệc Phi đâu cho gã cơ hội đó. Anh kéo gã quay lại rồi cho gã một cú đấm, sau đó ghì chặt trên đất.

Lúc này Lý Tuyết mới phản ứng lại, đẩy Bạch Diệc Phi ra rồi hét lớn: “Bạch Diệc Phi, anh làm cái gì vậy?”

Bạch Diệc Phi bị đẩy một cái, vừa uống thuốc vẫn chưa có tác dụng thì giờ đây đau đến mức toát hết mồ hôi. Nhưng anh vẫn nhẹ giọng nói với Lý Tuyết: “Vợ à, em tránh ra, lát nữa anh sẽ giải thích với em”.

Nhưng Lý Tuyết đâu có hiểu anh, hơn nữa chuyện xảy ra sáng nay càng khiến cô bất mãn với anh: “Bạch Diệc Phi! Anh đừng có gây sự nữa được không?”

“Chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa, anh đừng đến tìm em nữa, cũng đừng ra tay với những người bên cạnh em. Hôm nay Liễu Chiêu Phong đến để xin lỗi em”.

“Anh không được đánh anh ta”.

Bạch Diệc Phi có thể cảm nhận được vết thương sau lưng anh đang chảy máu nhưng anh vẫn cố chịu đau, nói: “Vợ à, em hiểu nhầm rồi, không phải anh...”.

Sự việc bên này thu hút sự chú ý của những người khác, họ đều nhìn lại. Có người sau khi nhìn thấy thì chạy vào khoang thuyền, có người thì đi lên. Đó là hai người mặc bộ vest đen, chắc là vệ sĩ trên thuyền.

“Thưa anh, xin anh bình tĩnh, không được gây chuyện trên thuyền”, hai người đang định giơ tay ra ngăn Bạch Diệc Phi lại nhưng đã bị một người từ phía sau ấn chặt vai xuống.

Vừa quay người lại thì nhìn thấy Bạch Hồ vóc dáng cao to vạm vỡ. Bạch Hồ mỗi người một tay rồi ném người ra ngoài.

“Phụp!”

“Cheng!”

Liên tiếp hai âm thanh vang lên, một tiếng là tiếng ngã trên đất, còn một tiếng là dao của một người rơi xuống đất, phát ra tiếng kêu vang giòn.

Nhưng vì những người xung quanh thì tầm to nhỏ nên âm thanh kia không rõ cho lắm. Hơn nữa người này bị Bạch Hổ chặn lại nên Lý Tuyết không nhìn thấy.

Nhưng Lý Tuyết vẫn giận Bạch Diệc Phi, hỏi: “Bạch Diệc Phi! Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Có phải anh định đánh hết những người ở bên cạnh em không?”

“Trước đây người khác nói với em anh là kẻ bạo lực nhưng em không tin, giờ thì em tin rồi”.

Bạch Diệc Phi biết là Lý Tuyết không hiểu rõ tình hình nhưng anh cũng không giải thích nhiều. Anh chỉ nói với cô: “Vợ à, em tránh ra, lúc về anh sẽ giải thích với em”.

Lý Tuyết đứng chắn trước mặt Liễu Chiêu Phong, nói: “Em không tránh”.

Bạch Diệc Phi muốn bảo vệ Lý Tuyết nhưng đâu phải là cô không muốn bảo vệ anh?

Trên boong tàu bao nhiêu người nhìn, nếu như Bạch Diệc Phi thật sự đánh chết Liễu Chiêu Phong thì anh chắc chắn không thoát tội được. Nhưng đây chỉ là Lý Tuyết nghĩ mình đang muốn tốt cho Bạch Diệc Phi.

Trong lúc hai người đang giằng co, Liễu Chiêu Phong đột nhiên nắm chặt tay Lý Tuyết. Gã từ trong ngực lấy ra một con dao rồi kề trên cổ cô.

“Bạch Diệc Phi! Mẹ kiếp, mày đúng là oan hồn không tan nhỉ”.

Bạch Diệc Phi kinh hãi, con người như co lại, nói: “Bỏ cô ấy ra”.

Những người có mặt ở đây đều kinh hãi hô lên, ai nấy đều lùi về sau.

Liễu Chiêu Phong không chế Lý Tuyết, phẫn nộ nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Bạch Diệc Phi! Mẹ kiếp, tốt nhất là mày đừng có manh động, nếu không thì con dao của tao không biết nói đâu”.

Thấy Bạch Diệc Phi không nhúc nhích, những người xung quanh cũng thế, còn những người đứng hóng chuyện thì càng kinh ngạc hơn.

Bạch Diệc Phi nắm chặt nắm đấm, sốt ruột nhìn gã: “Mày muốn thế nào mới chịu thả cô ấy ra?”

Vết thương của Bạch Diệc Phi đang hành hạ anh, miệng thì không ngừng run rẩy, mặt không sắc máu nhưng anh vẫn cố trấn tĩnh, anh không muốn để Liễu Chiêu Phong nhìn thấy.

Nhưng Liễu Chiêu Phong đã nhìn thấy hết rồi: “Ha ha... Bạch Diệc Phi! Tao đúng là phục mày thật. Bị người ta đâm cho một dao mà vẫn không chết. Giờ vẫn đứng được ở đây. Nhưng tao thấy mày sắp không trụ được nữa rồi”.

Lý Tuyết sau khi nghe thấy lời này thì nhìn Bạch Diệc Phi. Cô thấy mặt anh không còn giọt máu, miệng thì run rẩy, sống lưng thì không còn duỗi thẳng được như xưa. Rõ ràng là anh bị thương rất nặng, còn ban nãy cô lại không phát hiện ra.

Lý Tuyết thấy lòng đau như cắt và cũng không hồi hận vô cùng.

Đúng lúc này phía sau Liễu Chiêu Phong xuất hiện một bóng đen. Bóng đó nhanh chóng nắm chặt lấy cánh tay Liễu Chiêu Phong rồi dùng tay đánh rơi con dao của gã, cuối cùng lại đá gã một cái.

Liễu Chiêu Phong hoàn toàn không thể ngờ trường hợp này lại xảy ra. Gã bị đá nên lùi lại về sau mấy bước, lúc này Lý Tuyết cũng thoát được sự khống chế của gã.

Người đó... Chính là Từ Lãng!

Cũng phải thôi, Từ Lãng là sát thủ, sở trường của Từ Lãng chính là nguy trang và đánh úp.

Bạch Diệc Phi thấy Lý Tuyết được an toàn nên cố chịu đau rồi đi về phía Liễu Chiêu Phong. Anh giơ chân lên đá gã sấp mặt trên đất, sau đó dùng tay

bóp chặt cổ gã, một tay khác thì nhặt con dao trên đất.

“Đừng...”, Lý Tuyết kinh hãi hô lên. Cô chưa từng nhìn thấy Bạch Diệc Phi giết người, lúc này cô thật sự thấy sợ hãi.

Tất nhiên, cũng không phải chỉ sợ dáng vẻ giết người của Bạch Diệc Phi mà cô còn sợ bao nhiêu người nhìn thấy, Bạch Diệc Phi giết người thì sẽ lại bị bắt đến đồn cảnh sát mất.

Trương Hoa Bân cũng hét theo: “Dừng tay, không được giết hẳn”.

Liễu Chiêu Phong là manh mối duy nhất, nếu giết gã thì manh mối sẽ đứt.

Bạch Diệc Phi giơ dao lên nhưng lúc này lại dừng.

Liễu Chiêu Phong thấy Bạch Diệc Phi chần chừ thì đắc ý, cười nói: “Nào, có bản lĩnh thì giết tao đi”.

“Bao nhiêu người nhìn kia, mà mà giết tao thì mà cũng chết theo đấy”.

“Bạch Diệc Phi! Mà mà không dám giết tao à?”

“Mà mà vẫn còn phải từ chỗ tao để biết một vài bí mật nữa, mà sẽ không giết tao đâu, ha ha...”.

Bạch Diệc Phi chau mày, hỏi: “Nói xong chưa?”

“Chưa, vẫn chưa xong”, Liễu Chiêu Phong hai mắt trợn trừng nói: “Có biết người đứng sau tao là ai không?”

“Đừng nói là hiện giờ mà mà không dám giết tao, kể cả mà dám thì sau khi biết người phía sau tao là ai thì mà cũng không dám”.

“Bởi vì, người đứng sau tao là...”.

“Hiệp hội thương mại thủ đô”, bốn chữ cuối cùng Liễu Chiêu Phong không hề nói ra nhưng gã vẫn dùng khẩu hình miệng để nói với Bạch Diệc Phi nên chỉ có Bạch Diệc Phi nhìn thấy.

Khi Liễu Chiêu Phong thấy Bạch Diệc Phi nhìn thấy rồi thì càng đặc ý.

Hiệp hội thương mại thủ đô, đến bốn gia tộc lớn cũng phải kiêng kị, huống hồ là một Bạch Diệc Phi nhỏ bé?

“Có thể buông tay ra được chưa?”, Liễu Chiêu Phong đặc ý nhìn Bạch Diệc Phi, miệng thì cười nói: “Ông đây nói cho mày biết, đừng nói là giết tao mà kể cả đánh tao, mày cũng không dám đâu”.

Bạch Diệc Phi nhìn Liễu Chiêu Phong, gió biển thổi vài sợi tóc trước mặt khiến anh chớp chớp mắt.

Anh rất kinh ngạc, thật sự không thể ngờ hậu thuẫn của Liễu Chiêu Phong lại là hiệp hội thương mại thủ đô.

Còn nhớ trước đây gã nói, người chống lưng cho gã là Bạch Khiếu. Nhưng hóa ra không phải là vậy!

Xem ra, chuyện này không hề đơn giản như mình tưởng, Liễu Chiêu Phong cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Lúc này, trong đầu Bạch Diệc Phi hiện lên nhiều suy đoán. Nhưng tất cả đều không đủ để anh thay đổi suy nghĩ của mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 555: Người Họ Muốn Giết Là Tôi

“Hậu thuẫn của mày cứng đó nhỉ?”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

Liễu Chiêu Phong càng đắc ý, cười nói: “Biết được thì tốt! Sau này nhìn thấy tao thì tốt nhất hãy đi đường vòng, nếu không thì tao bắt mày liếm giày cho tao, mày cũng phải ngoan ngoãn làm theo đấy”.

“Mày mau bỏ tao...”.

“Phụ”, Liễu Chiêu Phong nói được nửa câu thì dừng đột ngột.

Bởi vì lúc này dao của Bạch Diệc Phi đã đâm vào bụng của gã, đâm xong anh còn vặn một vòng khiến ruột gan của Liễu Chiêu Phong như bị đứt hết.

“A...”, Liễu Chiêu Phong trợn trừng hai mắt, nhìn Bạch Diệc Phi với vẻ khó tin, sau đó mới đau kêu lên thành tiếng.

Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm vào Liễu Chiêu Phong, âm trầm nói: “Đáng tiếc là mày đã chạm đến giới hạn cấm của tao. Vì vậy, kể cả hậu thuẫn của mày có là Thiên Vương thì tao cũng không quan tâm”.

Liễu Chiêu Phong cảm thấy ruột mình như đứt thành từng đoạn, chắc không sống nổi rồi. Gã nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Mày... Mày điên rồi”.

Người của hiệp hội thương mại thủ đô mà nói giết là giết, không phải điên thì là gì?

Trương Hoa Bân ở bên kia định ngăn lại nhưng không kịp nữa rồi, cuối cùng đành phải thở dài.

Lý Tuyết thì chờ người ra, Bạch Diệc Phi thật sự giết Liễu Chiêu Phong rồi. Còn giới hạn cấm mà Bạch Diệc Phi nói thì cô cũng biết rõ. Chính vì như vậy nên cô mới ngậy người ra.

Đồng thời lúc này, trong đám đông không biết có ai hô một câu: “Lên!”

Lúc này vừa dứt, trên boong tàu có rất nhiều người nguy trang rút dao từ trong túi ra, sau đó xoay người đâm về phía người bên cạnh.

...

Trong khoang thuyền, có một nhân viên bình thường của hiệp hội thương mại gọi Hứa Xương vào.

“Ai tìm tôi?”, Hứa Xương đến nơi nhưng không như vậy ai.

Người đó chỉ về phía sau anh ta, nói: “Họ tìm anh đấy”.

Hứa Xương lập tức xoay người, nhìn thấy sau lưng đã có mười mấy người đứng đó.

...

Trên boong tàu đã đánh lộn hết cả, những hành khách thật sự đều nấp sang một bên, ôm đầu kêu gào. Không bao lâu, có rất nhiều người nằm trên đất, mùi máu tanh bốc lên.

Đám Bạch Hồ không tham gia, họ chỉ xoay quanh Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết bảo vệ cho họ thôi. Chỉ cần có người lên trước thì họ sẽ giải quyết ngay.

Bạch Diệc Phi ngồi trên đất, rút dao ra, sau đó lại không nể tình mà đâm tiếp.

Trong đầu anh toàn là cảnh Liễu Chiêu Phong uy hiếp Lý Tuyết và cảnh khắp người Long Linh Linh đều là máu, sau đó động tác trong tay cũng nhanh hơn nhiều. Anh cứ rút ra rồi lại đâm vào, hết dao này đến dao khác.

Lý Tuyết nhìn thấy cả quá trình, cô kinh hãi há hốc miệng. Cô chưa bao giờ thấy đáng vẻ này của Bạch Diệc Phi, hình ảnh lúc này của anh khiến cô thấy sợ hãi.

Bỗng nhiên có một bóng đen xông lại phía họ. Bạch Hổ lập tức lên trước, định dùng vai mình cản lại người đó. Nhưng cảnh tượng kinh hãi đã xuất hiện.

Bóng đen đó nhảy lên, độ cao phải chừng ba mét, đây căn bản không phải là việc mà người bình thường có thể làm được.

Bạch Hổ như đập vào khoảng không, đang định ngẩng đầu lên phản đòn thì bị bóng đen đó đập lại, thân người không ngừng lùi về sau. Cú đá cuối cùng đá Bạch Hổ bay ra ngoài.

“Phụ”, Bạch Hổ rơi xuống đất.

Từ Lãng thấy thế thì lập tức lấy dao của mình ra rồi bay lên.

Bóng đen đó không hoang mang mà xoay người khẽ giẫm lên dao, dùng sức đá bay lên.

Cú đá này đá trúng vai của Từ Lãng, rồi lại phụ một tiếng, Từ Lãng cũng bay ra ngoài.

Bóng đen đá xong thì đứng vững trên đất rồi đứng trước mặt Bạch Diệc Phi, còn Bạch Hổ và Từ Lãng cũng bị một chiêu ngã nhào xuống.

Thực lực như này khiến Bạch Diệc Phi giật mình, anh không hành hạ Liễu Chiêu Phong nữa mà nhìn chằm chằm người đứng trước mặt.

Nhưng không đợi anh đưa ra phản ứng thì người kia đã giơ tay ra, siết chặt cổ anh.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn rõ, thì ra đây là một cô gái, trên mặt còn đeo mặt nạ búp bê.

Tiếp đó liền nghe thấy giọng nói thản nhiên của cô ta: “Phản ứng chậm thật! Không hiểu sao sư thúc coi trọng anh ở điểm nào?”, cô ta nói câu này không thu hút sự chú ý của mọi người, điều khiến mọi người ngạc nhiên là giọng nói của cô ta là giọng nói của trẻ con.

Chung Liên nhân lúc này cầm dao trong tay đánh lên từ phía sau nhưng cô ta không quay đầu lại mà đá về sau một cái, Chung Liên cũng bay ra ngoài theo.

Trong lòng Bạch Diệc Phi thấy kinh hãi, trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, hỏi: “Cô là ai?”

Vừa hỏi xong, cô gái đeo mặt nạ dùng sức nắm chặt, Bạch Diệc Phi lập tức mất đi ý thức.

Cô gái đó lại dùng lực, sau đó nhấc người anh lên, xoay người định rời đi.

Lý Tuyết thấy vậy thì kinh ngạc, cô chạy lại chặn trước mặt cô gái đó, nói: “Không được đi!”

Cô gái đó không nhẫn nại được nhìn Lý Tuyết, nói với giọng trẻ con: “Tránh ra! Nếu không thì tôi sẽ đánh cô đấy”.

Giọng trẻ con đó thoát nghe thì không có gì nhưng ban nãy cô ta ra tay thì không ai dám coi thường.

Tất nhiên Lý Tuyết cũng vậy nhưng cô vẫn kiên quyết chắn trước mặt cô gái đó, Bạch Diệc Phi không thể bị đưa đi được. Nếu như bị đưa đi, vậy Bạch Diệc Phi...

“Buông anh ấy ra”, Lý Tuyết không lùi bước, nói.

Cô gái đó hừ nhẹ một cái rồi không nói gì thêm, đá chân một cái đá bay Lý Tuyết ra.

Trong lúc hoảng loạn, Trương Hoa Bân đẩy Lý Tuyết ra đỡ thay cho Lý Tuyết cú đá này.

“Bụp”, kết quả như nhau. Lý Tuyết thấy vậy thì lại đỡ Trương Hoa Bân dậy.

Cô gái đó vác Bạch Diệc Phi trên người rồi đi về hướng khác.

Lúc này, Hứa Xương từ khoang thuyền đi ra. Trên tay anh ta vẫn còn vết máu chưa khô, có thể thấy đám người trong khoang thuyền đều bị Hứa Xương giải quyết hết rồi.

Khi anh ta nhìn thấy cô gái mặt nạ vắc Bạch Diệc Phi đi thì kinh hãi vô cùng.

Cô gái đó cách Hứa Xương rất gần, mọi người chưa nhìn rõ động tác của cô ta thì đã nghe thấy Hứa Xương kêu đau rồi quỳ đơn gối trên đất. Còn một chân của cô ta giẫm trên đầu gối của Hứa Xương.

Sau đó cô ta nhặt dao trên đất, dùng lực đâm vào đùi của Hứa Xương.

“A...”, Hứa Xương đau đến mức toát hết mồ hôi lạnh.

Cô gái đó buông tay ra rồi vắc Bạch Diệc Phi đi, lạnh lùng nói: “Sự phụ bảo tôi đến cảnh cáo anh trai của anh, đừng có quá đáng. Tôi nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy thông qua anh để cảnh cáo anh của anh thì hợp hơn”.

“Quay về nói cho anh của anh, đừng quá đáng”, nói xong cô gái đó vắc Bạch Diệc Phi rời đi.

Tất cả mọi người đều không có cách nào ngăn cô ta, bởi vì cô ta quá mạnh, không ai ngăn được.

Đợi sau khi cô ta rời đi, đám người ra tay ban nãy cũng rời đi.

Không bao lâu, trên thuyền lại yên tĩnh trở lại. Nhưng trong không khí yên tĩnh lại đầy mùi máu tanh, vừa nhìn thì thấy trên boong tàu đã đầy xác người.

Tất cả mọi người đều bị bao trùm trong không khí này.

Lưu Hiểu Anh dẫn nhân viên y tế đến cứu viện, còn đám Bạch Hổ thì được Trương Hoa Bân gọi lên xe, bàn bạc xem tiếp theo nên làm như thế nào.

Còn về Lý Tuyết, cô chờ đẫn tại chỗ, nhìn mọi thứ xảy ra trên thuyền, trong đầu cô trống rỗng.

...

Hứa Xương xử lý xong vết thương rồi khập khểnh bước lại trước mặt Lý Tuyết, nói với vẻ áy náy: “Xin lỗi, tôi nay là họ đến giết tôi nhưng lại làm liên lụy đến cô”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 556: Đảo Lam

Lúc này Lý Tuyết còn đang suy nghĩ có hối hận hay không thì bây giờ cô đã cảm thấy hối hận rồi.

Hứa Xương nhìn Lý Tuyết im lặng hồi lâu, cuối cùng thở dài lấy điện thoại di động của mình ra.

"Cho cô xem cái này".

Lý Tuyết chỉ nhìn anh ta chăm chăm nhưng không cầm lấy điện thoại, Hứa Xương cũng không để bụng mà mở luôn video trong máy lên sau đó cầm trên tay đưa đến trước mặt Lý Tuyết.

Trong đoạn video là hình ảnh lúc buổi trưa hôm nay tại cửa ra vào của nhà hàng đồ tây.

Vừa nhìn thấy hình ảnh này Lý Tuyết đã vội vàng chớp lấy chiếc điện thoại.

Video vẫn đang tiếp tục.

Là hình ảnh Lý Tuyết ngồi lên xe của Hứa Xương rời đi, Bạch Diệc Phi vẫn đứng sững sờ tại chỗ, biểu cảm của anh vô cùng tuyệt vọng nhìn theo phương hướng chiếc xe rời đi.

Chỉ cần nhìn thoáng qua thôi đã có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng và cô đơn mà Bạch Diệc Phi đang phải gánh chịu.

Sau đó, phía sau Bạch Diệc Phi xuất hiện một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, đeo ba lô. Người đàn ông nọ rút một thanh dao dài từ trong ba lô ra đâm thẳng vào người Bạch Diệc Phi.

Cuối cùng, người đàn ông nọ cất dao lại rồi xoay người đi mất.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại giống như người bình thường, vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc xe đã đi rất xa, cứ như thanh dao dài lúc này chưa hề đâm vào người mình vậy.

Cuối cùng Bạch Diệc Phi như đã kiệt sức ngã nhào trên đất, chỉ thấy trên mặt anh đều là sự tuyệt vọng, sau đó giống như không còn gì nuôi tiếc trên cõi đời này nữa mà từ từ khép chặt mắt lại.

Phải cảm thấy tuyệt vọng đến mức nào mới có thể khiến cho một người từ bỏ cả bản năng được sống, thậm chí còn hy vọng mình có thể được chết.

Không biết từ lúc nào mà trên mặt Lý Tuyết đã giàn giụa nước mắt.

Hứa Xương cầm lại điện thoại của mình mở miệng nói giọng nhàn nhạt: “Đây là vệ sỹ của tôi lấy được từ camera an ninh của nhà hàng, cũng mới vừa gửi đến cho tôi”.

Ngừng một chút, anh ta nói tiếp: “Cho nên, cô thực sự không hối hận sao? Hoặc là nói, cách làm này của cô thực sự là muốn tốt cho anh ấy hay sao?”

Lý Tuyết ôm chặt phần ngực chỗ trái tim mình, nơi đó đang vô cùng đau đớn, đau đến mức khiến cô gần như không thể hít thở được.

Một lúc lâu sau, Lý Tuyết lau nước mắt trên mặt rồi quay sang nói với Hứa Xương: “Cảm ơn”.

Nói xong, Lý Tuyết bước thẳng xuống thuyền cũng không hề quay đầu lại.

Những gì Trương Hoa Bân nói vừa rồi cứ văng vẳng trong đầu, anh ta nói: “Bạch Diệc Phi biết đêm nay có người sẽ ra tay với Hứa Xương, sợ rằng cô sẽ gặp phải nguy hiểm cho nên mới vội vàng chạy tới, chẳng qua chỉ là để bảo vệ cho cô”.

Hóa ra sự thật không phải như cô nghĩ.

Cô cho rằng anh không cam tâm nên mới đuổi theo đến đây, cho rằng anh đã chứng kiến những lời mà Liễu Chiêu Phong nói với cô nên trở nên ghen tuông mù quáng, nên mới đi đánh người ta.

Tất cả mọi chuyện đều là cô cho rằng, nhưng thực tế, Bạch Diệc Phi mang theo vết thương trên người chạy đến đây chỉ bởi vì muốn bảo vệ cho cô.

Khi Lý Tuyết bước xuống khỏi thuyền thì đã lau sạch nước mắt trên mặt, cô đi đến bên cạnh chiếc xe việt dã đỗ gần đó, mở cửa xe rồi ngồi vào bên trong.

Trong xe, Trương Hoa Bân và Bạch Hồ đang bàn bạc làm thế nào để cứu Bạch Diệc Phi, nhìn thấy Lý Tuyết đột nhiên chui vào xe thì đều yên lặng không nói gì.

Vẻ mặt Lý Tuyết lạnh lùng, cô nói với người trong xe bằng giọng kiên định: "Bạch Diệc Phi là chồng tôi, tôi muốn cứu anh ấy, tôi cần sự trợ giúp của mọi người".

Bạch Hồ liếc mắt nhìn Lý Tuyết vài lần, những người khác có thể không hiểu cô bằng anh ta, anh ta biết Lý Tuyết của bây giờ và Lý Tuyết trước kia đã khác nhau rất nhiều.

Lúc trước khi Bạch Diệc Phi gặp nguy hiểm, Lý Tuyết cũng lo lắng, cũng sẽ sốt ruột, cũng nghĩ cách để giúp cho Bạch Diệc Phi, nhưng cô lúc đó sẽ chỉ biết khóc lóc mà cầu cứu người khác.

Nhưng bây giờ, cô ấy có chính kiến của mình, cô ấy biết bản thân mình phải làm gì, cũng biết cách sử dụng nguồn lực cùng sự trợ giúp từ người bên cạnh của Bạch Diệc Phi.

Trương Hoa Bân thấy vậy trong lòng cũng thầm cảm thấy vui mừng thay cho Bạch Diệc Phi, sau đó trịnh trọng gật đầu nói: "Được".

Lý Tuyết khẽ gật đầu: "Vậy để tôi sắp xếp một chút".

"Anh Trương, anh am hiểu về mặt kỹ thuật, anh kiểm tra camera giám sát của các ngã rẽ tại khu vực gần đây cùng tất cả lối ra vào thành phố Bắc Hải".

"Nếu trong khoảng thời gian sau 9 giờ 15 có xe nào rời khỏi thành phố thì ghi lại biển số xe".

"Còn nữa, tôi hy vọng chúng ta có thể điều động được hết người của chồng tôi, mau chóng tập trung về thành phố Bắc Hải, chỉ cần phát hiện có kẻ khả nghi thì phải lập tức báo lại cho tôi".

...

Bạch Diệc Phi mơ mơ màng màng, cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Anh mơ thấy mình đang trôi trên biển, cả người anh cũng đang dập dờn lên xuống theo làn sóng.

Anh muốn dùng sức gạt nước để bơi nhưng tay chân lại không nghe theo sự điều khiển của anh, bất kể anh cố sức ra sao cũng không thể động đậy được.

Biển xanh vô biên vô tận, ngoài làn nước biển và bầu trời trong xanh thì chẳng có cái gì nữa cả.

Anh cảm thấy mình như một đứa trẻ không cha không mẹ bị vứt bỏ trên biển, anh không tìm thấy phương hướng, vừa bất lực lại vừa băn khoăn không biết bản thân phải đi đâu về đâu.

Đột nhiên, anh như nghe thấy giọng nói của Lý Tuyết, giọng nói phát ra từ một nơi rất xa.

Bạch Diệc Phi muốn đến gần để nghe cho rõ hơn, nên anh cố gắng hét sức giãy dụa nhưng vẫn không thể động đậy.

Anh muốn hét lên thật to, muốn phát tiết hết những cảm xúc trong lòng mình.

Đột nhiên, anh mở bừng mắt ra, thứ đầu tiên đập vào tầm mắt anh là bầu trời xanh mây trắng cùng với mặt biển mênh mông dập dờn phía xa xa.

Trong phút chốc Bạch Diệc Phi cảm thấy hơi bối rối, sau khi nhớ đến sự việc xảy ra ngày hôm qua liền lập tức xoay người ngồi bật dậy.

Tuy nhiên anh lại quên mất rằng trên người mình đang bị thương, nên lúc mà anh ngồi dậy thì vết thương bị kéo ra đau đến mức khiến anh suýt chút nữa lại ngã xuống.

"Cạch!"

Một bình nước được bọc bằng da cừu bị vút đến trước mặt Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi giật mình sửng sốt, ngẩng đầu nhìn qua liền phát hiện có một cô gái thân hình nhỏ bé ngồi cách đó không xa, nhìn cô ta đoán chừng còn rất nhỏ, trên người mặc một chiếc áo sơ mi dài tay màu đen, quần bò màu xanh, trông rất có sức sống.

Lại nhìn sang chỗ khác, anh phát hiện bọn họ đang ngồi trên một chiếc du thuyền nhỏ cỡ sáu người ngồi.

Cô gái kia đang cúi đầu nghịch điện thoại, cô ta còn chẳng thèm ngẩng đầu lên mà nói với Bạch Diệc Phi bằng giọng nhàn nhạt: "Tổ chức cơ thể của anh cũng không tệ, tối qua sốt cao vậy mà cũng qua được rồi".

Bạch Diệc Phi nghe xong mới phát hiện trên cơ thể mình dính nhớp nháp, hẳn là do tối qua sốt cao nên toát nhiều mồ hôi.

Tiếp đó anh nhặt bình nước trên đất lên, mở nắp ra uống ừng ực mấy ngụm liền.

Sau khi uống xong, Bạch Diệc Phi mới hỏi: "Cô là ai? Bắt tôi làm cái gì? Giờ chúng ta đang đi đâu?"

Bây giờ Bạch Diệc Phi đã không còn tin vào việc nhìn vẻ bề ngoài để đoán tuổi của phụ nữ nữa. Có thể vẻ bề ngoài trông rất trẻ trung nhưng trên thực tế đều sắp thành lão yêu quái luôn rồi, giống như Tử Y vậy.

Cô gái kia vẫn tiếp tục nghịch điện thoại, dường như còn thấp thoáng nghe thấy tiếng trò chơi điện tử: "Tôi tên Kỳ Kỳ, anh có thể gọi tôi là Kỳ Kỳ đại nhân".

Bạch Diệc Phi: "...".

"Rồi sao nữa?"

Kỳ Kỳ không trả lời, Bạch Diệc Phi không khỏi hỏi lại lần nữa: "Tại sao lại bắt tôi?"

Kỳ Kỳ thờ ơ trả lời: "Vì thú vị".

"Mẹ kiếp!"

Bạch Diệc Phi tức đến suýt nữa thì ói máu: "Ở đây chỉ có hai chúng ta, chẳng lẽ cô không sợ tôi sẽ giết cô rồi xoá dấu vết hay sao?"

Cuối cùng thì Kỳ Kỳ cũng ngẩng đầu lên liếc Bạch Diệc Phi một cái, nhưng trong ánh mắt lại mang đầy vẻ khinh thường Bạch Diệc Phi: "Nếu như anh có thể giết được tôi, thì đã không ngồi ở đây nói chuyện với tôi rồi".

Bạch Diệc Phi: "...".

Lúc này, Bạch Diệc Phi mới nhớ lại, tối hôm qua cái cô gái tên Kỳ Kỳ này đã đập văng Bạch Hổ và Từ Lãng chỉ bằng một chiêu.

Mạnh mẽ như vậy, mẹ nó, có phải là người nữa không vậy?

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, lại cất tiếng hỏi: "Chúng ta đang đi đâu?"

"Khi nào đến nơi anh sẽ biết", Kỳ Kỳ thờ ơ đáp.

Lời nói vừa dứt, Kỳ Kỳ dường như lại nghĩ đến cái gì đó, cười cười nói với Bạch Diệc Phi: “Đúng rồi, nói ra thì có một tin tức cần cho anh biết, tin này với anh mà nói có lẽ là tin tốt”.

Bạch Diệc Phi nhìn cô ta một cách khó hiểu, sau đó cô ta liền nói: “Lý Tuyết vợ của anh đang phong toả thành phố Bắc Hải để tìm anh khắp nơi đó, xem ra có vẻ như cô ấy đã hồi tâm chuyển ý rồi”.

"Thế nào? Vui không?"

"Haiz, nhưng thật đáng tiếc, cô ấy giám sát hết tất cả đường bộ, nhưng mà chúng ta lại đi đường thủy”.

"Hê hê... Tôi rất thông minh đúng không?"

Thông minh?

Cô thông minh quá đáng rồi!

Bạch Diệc Phi nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng sau khi nghĩ lại thì lại cảm thấy có chút kích động.

Vợ anh hồi tâm chuyển ý rồi.

Điều này khiến anh cảm thấy hạnh phúc hơn bất cứ thứ gì khác.

Nhưng thật ra cũng không thể nói là hồi tâm chuyển ý bởi vì hai người bọn họ đều rất rõ ràng, chẳng qua là Lý Tuyết không thể mang thai, sợ sẽ gây ra bất lợi cho Bạch Diệc Phi cho nên mới có cuộc cãi nhau đó mà thôi.

Bạch Diệc Phi cảm thấy hơi nhẹ nhõm, lại hỏi Kỳ Kỳ: “Rốt cuộc là vì sao cô lại bắt tôi? Tôi không quen cô, hẳn là cũng chưa kết thù gì với cô chứ?”

Kỳ Kỳ cười hê hê xoa tay: “Đã nói rồi, cảm thấy thú vị mà!”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 557: Âm Ưc Không Thôi

Bạch Diệc Phi rất bực mình, nếu như cô ta thực sự là một đứa trẻ thì đứa trẻ này cần phải được dạy dỗ lại cho cẩn thận: “Cô có tin tôi sẽ đánh chết cô không?”

“Không tin, cho dù anh không bị thương thì cũng chưa chắc đã đánh lại được tôi, anh quá kém!”, Kỳ Kỳ lắc lắc ngón tay.

Bạch Diệc Phi: "...".

Sức mạnh kém là thiếu sót không thể bù đắp.

Bạch Diệc Phi quay đầu đi chỗ khác, anh nhìn thấy du thuyền này là loại tự động lái, đã được cài đặt sẵn lộ trình.

Nghĩ đến đây, Bạch Diệc Phi đưa tay dò tìm điện thoại di động của mình, vẫn còn!

Kỳ Kỳ chú ý tới động tác của Bạch Diệc Phi, cười nói: "Muốn gọi điện thoại cầu cứu à?"

Bạch Diệc Phi không trả lời mà lấy điện thoại di động ra.

Kỳ Kỳ lại nói: "Vô dụng thôi".

“Tại sao?”, Bạch Diệc Phi khó hiểu hỏi.

Kỳ Kỳ rất nghiêm túc trả lời anh: "Bởi vì điện thoại của anh rơi xuống biển rồi!"

Bạch Diệc Phi xuy một tiếng: "Điện thoại của tôi ở đây, sao lại...".

Nói được một nửa, Bạch Diệc Phi đột nhiên phản ứng lại muốn cất điện thoại đi thì bỗng trông thấy bóng của Kỳ Kỳ loé lên, trong nháy mắt điện thoại của Bạch Diệc Phi đã nằm trong tay Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ cười khẽ vươn tay đang cầm điện thoại ra bên ngoài du thuyền, thả lỏng tay: “Bây giờ không phải là đã rơi xuống biển rồi hay sao?”

Bạch Diệc Phi giật mình, chẳng quan tâm đến vết thương trên người mình vội vàng nhảy qua cướp điện thoại lại nhưng mà anh vẫn chậm một bước.

Chỉ nghe “Tôm” một tiếng, điện thoại rơi vào trong nước biển.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì bất chấp mọi thứ xông lên: “Con mẹ nó! Ông đây liều mạng với cô!”

"Rầm!"

Kỳ Kỳ đá Bạch Diệc Phi văng ra ngoài, còn cố tính đá trúng chỗ vết thương của Bạch Diệc Phi.

“Mẹ kiếp!”

Bạch Diệc Phi ôm chặt vết thương, đau đến nỗi khuôn mặt của anh nhăn hết cả lại.

Kỳ Kỳ bước qua, cô ta đi chân trần, đôi chân nhỏ nhắn trắng nõn nà dẫm lên vết thương trên người Bạch Diệc Phi cảnh cáo: “Tôi khuyên anh nên bình tĩnh lại, cũng đừng có ý đồ gì với tôi”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì tức đến nỗi quên luôn cả vết thương trên người: “Con mẹ nó, tôi không phải là bị cô làm cho tức điên lên à!”

"Lại còn có ý đồ với cô!"

"Ông đây cũng không bị mù! Cái loại nhìn như cây giá đỗ như cô thì con mẹ nó ai thèm để ý đến? Lưu Hiểu Anh và Long Linh Linh còn hơn cô nhiều, càng đừng nói đến vợ của tôi nữa, cái loại nhà cô ai thèm có ý đồ chứ?"

Kỳ Kỳ nghe xong lập tức đen xì mặt.

Ngay sau đó chân cô ta dùng sức di lên chỗ vết thương của anh.

"Hừ...".

Bạch Diệc Phi hự một tiếng, cơn đau này đau đến mức khiến cho anh suýt chút nữa ngất xỉu.

Chân Kỳ Kỳ vẫn còn đạp trên vết thương của anh, lạnh lùng nói: "Nếu anh dám nói xấu tôi thêm một câu nào nữa, tôi sẽ dùng chân đạp nát vết thương của anh rồi dùng nước biển ngâm vào đó".

Bạch Diệc Phi nghe xong những lời này thì trong lòng âm thầm rủa xả: mẹ nó chứ, độc nhất là lòng dạ đàn bà quả không sai.

Nhưng anh hùng không việc gì phải chịu thiệt thòi trước mắt, nên anh thức thòi không nói gì nữa.

Kỳ Kỳ hừ lạnh, cầm bình nước trên đất lên, đi sang bên cạnh ngồi xuống, tiếp tục chơi điện tử.

Bạch Diệc Phi nằm xuống, dùng khoé mắt quan sát Kỳ Kỳ, trong lòng âm thầm nói: ông đây sớm muộn gì cũng sẽ chặt đứt cái chân của cô!

Trong khoảng thời gian tiếp theo đó, hai người không ai nói với nhau câu nào.

Bạch Diệc Phi cũng không hỏi thêm gì nữa bởi vì có hỏi cũng chẳng hỏi được gì, Kỳ Kỳ rõ ràng là có mục đích của mình nhưng sống chết không chịu nói, mà anh cũng không đoán được rốt cuộc Kỳ Kỳ có mục đích gì.

Nhưng bởi vì cô ta không giết anh ngay từ đầu cho nên sau này hẳn là cũng sẽ không giết anh, như vậy thì tạm thời anh vẫn đang an toàn.

Bạch Diệc Phi cũng chẳng quan tâm nữa, dù gì thì bọn họ cũng đang ở trên biển, cho dù anh có muốn trốn cũng không trốn được, để xem rốt cuộc là cô ta muốn làm cái gì.

...

Sau nửa ngày, Bạch Diệc Phi rốt cuộc cũng quen dần với hoàn cảnh, cũng hiểu được bản thân mình đang đi đâu.

Bởi vì không có điện thoại di động, anh không biết bây giờ là lúc nào, chỉ có thể nhìn vào cái bóng của mình đang chiếu trên mặt đất để phán đoán ra được đại khái lúc này là khoảng hai giờ chiều.

Mà cách bọn họ không xa xuất hiện một hòn đảo nhỏ.

Hòn đảo mặc dù nhìn có vẻ không xa, nhưng trên thực tế du thuyền của bọn họ phải đi thêm khoảng một tiếng nữa mới đến được bờ.

Môi trường trên đảo rất tốt, thảm thực vật ở nơi này vẫn còn rất nguyên sơ.

Bãi biển rất trắng, còn có cả vỏ sò.

Du thuyền tiến thẳng vào bờ.

Sau khi xuống thuyền, Bạch Diệc Phi thấy Kỳ Kỳ không quan tâm đến du thuyền này nữa nên không kiềm được hỏi: “Thuyền làm thế nào? Mặc kệ à?”

Kỳ Kỳ kinh ngạc quay đầu nhìn lại: "Anh định vớt thuyền lên mang theo cùng à?"

Bạch Diệc Phi không nói nên lời: "Ý của tôi là, khi chúng ta quay về thì thuyền làm thế nào? Cứ vớt bừa ở trên bờ thế này à?"

Kỳ Kỳ khẽ cười: "Thế thì anh đẩy nó xuống đi!"

Bạch Diệc Phi khinh khỉnh: "Tôi còn đang bị thương, làm gì có sức".

“Thế thì cứ để nó ở đây thôi”, Kỳ Kỳ thờ ơ nói.

Bạch Diệc Phi giật mình: "Chúng ta không về nữa sao?"

Kỳ Kỳ trợn trắng mắt một cái sau đó xoay người đi về phía bên trong đảo.

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một lúc, bản thân anh vốn đang bị thương, ở trên hòn đảo không có người này nói không chừng sẽ gặp phải nguy hiểm, mà Kỳ Kỳ kia võ nghệ bất phàm, đi theo cô ta chắc cũng không phải chịu thiệt.

Do vậy Bạch Diệc Phi liền đi theo.

Kỳ Kỳ không hề cảm thấy ngạc nhiên khi Bạch Diệc Phi đi theo mình, cô ta nói: “Có không biết bao nhiêu người muốn được bước chân lên hòn đảo này, anh thì ngược lại, đã đến được đây rồi còn đòi về”.

“Hòn đảo này thế nào cơ?”, Bạch Diệc Phi hỏi: “Chẳng thấy một bóng người nào, đến đây làm cái gì?”

Kỳ Kỳ: "Đương nhiên là đảo vàng!"

Bạch Diệc Phi không tin: "Ở đây có thể đảo vàng?"

Kỳ Kỳ không nói nên lời, không muốn trả lời câu hỏi của anh.

...

Hai người cùng nhau đi thẳng về phía trước, đi rất xa còn trèo qua một quả núi.

Trên người Bạch Diệc Phi có thương tích cho nên đi rất chậm, bị Kỳ Kỳ bỏ xa lại phía sau, nhưng mà đi xa như vậy nên sức chịu đựng của Bạch Diệc Phi đã hết, anh dứt khoát ngồi thẳng xuống đường không đi nữa.

Anh mở áo của mình ra kiểm tra, phát hiện băng trắng quấn quanh người mình đã nhuốm máu đỏ, xem ra vết thương trên người lại rách ra rồi.

Kỳ Kỳ đi tới, trong tay cầm theo hai quả dưa, đưa cho Bạch Diệc Phi một quả.

Bạch Diệc Phi nhận lấy, uống một ngụm lớn, bực mình quát: "Đây rốt cuộc là cái chỗ quỷ gì? Rốt cuộc là tôi phải đi đâu?"

Kỳ Kỳ không trả lời câu hỏi của anh, mà quay ra nhìn trời thấy đã không còn sớm nữa bèn nói: "Vậy thì đêm nay nghỉ ngơi ở đây đi!"

Bạch Diệc Phi tự mình ôm cục tức.

Kỳ Kỳ tìm một nơi sạch sẽ ngồi xuống, từ từ thưởng thức quả dưa.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: "Rốt cuộc chúng ta đi đâu?"

Kỳ Kỳ vừa lấy điện thoại di động ra chuẩn bị chơi điện tử vừa trả lời vấn đề của Bạch Diệc Phi: "Đại khái, trèo qua hai ngọn núi nữa là đến".

Bạch Diệc Phi: "...".

Bạch Diệc Phi thực sự cảm thấy điên điên, bị người ta bắt đến đây, không biết phải đi đâu, trên người còn bị thương, đã trèo qua một ngọn núi rồi còn phải trèo tiếp thêm hai ngọn núi nữa, con mẹ nó thế này ai mà chịu được.

Bạch Diệc Phi hung hăng nhìn chằm chằm Kỳ Kỳ: "Cô không thể nói chuyện cho rõ ràng chút được sao?"

Kỳ Kỳ suy nghĩ một chút, sau nhìn Bạch Diệc Phi nói: "Như vậy đi, anh cười cho chị đây xem một cái, chị đây sẽ nói cho anh biết, thế nào?"

"Con mẹ cô!"

Bạch Diệc Phi tức phát điên, theo phản xạ chửi bậy một câu.

Sau đó, Bạch Diệc Phi bị Kỳ Kỳ đập cho một đập văng ra ngoài.

"Rầm!"

Bạch Diệc Phi rơi xuống đất, anh cảm thấy may mà mình bị đập ngã nhiều lần quen rồi, hơn nữa Kỳ Kỳ cũng không đập trúng vết thương nên

anh không sao cả.

Kỳ Kỳ nheo mắt cảnh cáo: "Ăn nói văn minh chút, nếu như còn để tôi nghe thấy anh nói mấy câu bản thủ này nữa thì tôi đập chết anh!"

Bạch Diệc Phi chẳng nói chẳng rằng, dáng vẻ rất âm ức.

Anh làm thế nào được? Đánh thì không lại, nói cũng không được nói, chẳng có ai hiểu được nỗi xót xa của anh lúc này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 558: Bí Mật Tại Đảo Lam

Tuy nhiên, chỉ vài giây sau, Kỳ Kỳ lại thay đổi thái độ mỉm cười với Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi rất muốn trợn trắng mắt để thể hiện sự khinh bỉ, tốc độ lật mặt này có thể nói là tương đương với lật sách, điều này khiến cho trái tim của Bạch Diệc Phi cảm thấy lạnh lạnh, con nhóc này lại định giở trò gì nữa đây?”

Kỳ Kỳ cười nói: "Hòn đảo này tên là đảo Lam".

“Hử?”, Bạch Diệc Phi cảm thấy khó hiểu, sao anh cứ có cảm giác tên hòn đảo này nghe quen quen, hình như anh đã từng nghe qua ở đâu đó?

Kỳ Kỳ lại nói: "Ở đây còn có một khu dân cư nhỏ cỡ một tỉnh trên đất liền”.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc: "Thế thì ở đây có khác gì một quốc gia riêng đâu?”

"Tính ra thì nhỏ hơn một chút", Kỳ Kỳ trả lời: "Vì vậy, chúng ta đi tiếp qua hai ngọn núi nữa là có thể nhìn thấy thành phố rồi”.

“Thành phố?”, Bạch Diệc Phi càng thêm kinh ngạc.

Điều này quả thực là ngoài sức tưởng tượng.

Anh đã từng nghiên cứu bản đồ khu vực, nhưng anh không hề có ấn tượng về một hòn đảo như vậy ở đây, hơn nữa, nếu là như thế thật thì tại sao hòn đảo này còn chưa được khai phá?

Kỳ Kỳ nhìn ra được nghi ngờ của anh, bèn nói: "Hòn đảo này thật ra rất nhỏ, 15 năm trước được một người ở Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô phát hiện ra. Bọn họ thăm dò được hòn đảo không hề được phát hiện trên bản đồ này rất thích hợp để đào đá lấp biển xây dựng nhà ở”.

"Đồng thời, họ cũng thăm dò được trên đảo này có nguồn tài nguyên khoáng sản vô cùng dồi dào".

Lời nói vừa dứt, Bạch Diệc Phi ngậy ra sững sờ.

Một hòn đảo nhỏ, đào hết đá ngầm xung quanh vun lại thành một hòn đảo có quy mô như vậy, chi phí đầu tư vào đây khỏi cần nghĩ cũng biết tốn kém ra sao.

Nhưng khoản tiền này cũng quá lớn đi!

Lúc này, Kỳ Kỳ lấy từ trong ba lô của mình ra một bình thuốc nhỏ màu trắng sau đó lấy một viên ra đưa nó cho Bạch Diệc Phi: "Uống đi".

Bạch Diệc Phi nhận lấy rồi ngập ngừng nhìn Kỳ Kỳ.

"Yên tâm, là thuốc chữa thương, nó tốt cho vết thương của anh", Kỳ Kỳ nói nhàn nhạt.

Bạch Diệc Phi nhíu mày: "Tại sao tôi phải tin cô? Ngộ nhờ đây là thuốc độc thì sao?"

Kỳ Kỳ bật cười: "Muốn giết anh thì tôi đã giết từ lâu rồi! Còn đợi đến bây giờ à?"

Bạch Diệc Phi: "...".

"Hơn nữa, sư thúc của tôi là thầy của anh, tôi không có dám làm anh chết đâu", Kỳ Kỳ nói xong còn hừ một tiếng: "Đạo trưởng sư huynh muốn giết chết anh, bị sư thúc biết được còn cố ý đi tìm thầy của tôi làm âm lên, thầy cũng hết cách chỉ đành phải cảnh cáo đạo trưởng sư huynh".

Bạch Diệc Phi nghe xong thì ngẩn cả người.

Đoạn đối thoại này không dài, nhưng lượng thông tin thu về thì quá nhiều.

Đạo trưởng và Kỳ Kỳ là mối quan hệ sư huynh muội, mà Kỳ Kỳ lại gọi sư phụ Tử Y của Bạch Diệc Phi là sư thúc, như vậy thì sư phụ của Kỳ Kỳ và Đạo trưởng chính là sư huynh muội của cùng một môn phái.

Hiện tại, Đạo trưởng là chủ tịch của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô, Đạo trưởng muốn giết anh, cũng tức là Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô muốn giết anh.

Bởi vì chuyện này bị Tử Y phát hiện ra cho nên Tử Y mới đi tìm sư huynh của mình tranh luận, sau đó sư huynh của Tử Y phái Kỳ Kỳ đi cảnh cáo Đạo trưởng.

Đêm qua, có người sắp xếp một cuộc ám sát bất thường, mục đích là giết Hứa Xương, mà Hứa Xương lại là em trai của Đạo trưởng, ám sát Hứa Xương là để cảnh cáo Đạo trưởng.

Lại thêm hòn đảo Lam này là do Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô khai thác, lần này đến có phải là cũng mang theo ý cảnh cáo hay không?

Nhưng mà Bạch Diệc Phi lại nghĩ không thông, tại sao Đạo trưởng lại muốn giết anh?

Xem ra, sau khi rời khỏi đây anh phải điều tra cho rõ chuyện này mới được.

Bạch Diệc Phi không còn câu hỏi nào khác nữa cho nên cầm viên thuốc cho vào miệng uống luôn.

Kỳ Kỳ thấy vậy khẽ mỉm cười: "Đêm nay ngủ ở đây thôi".

Bạch Diệc Phi đương nhiên không có ý kiến, anh đã không còn sức để động dậy từ lâu rồi.

Trời tối dần, Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ mỗi người tự tìm chỗ để nằm xuống.

Bạch Diệc Phi ngủ mê ngủ mệt, đột nhiên cảm thấy dường như có người đang cởi áo của anh ra.

Tiếp đó, anh liền cảm nhận được một bàn tay nhỏ bé đang chạm lên cơ thể mình.

Bạch Diệc Phi run lên, anh có một dự cảm không lành.

Anh muốn tỉnh giậy nhưng làm thế nào cũng không tỉnh dậy nổi.

Tiếp sau đó, Bạch Diệc Phi cảm thấy chỗ vết thương của mình dần dần nóng lên, giống như có một vật gì đó đang thiêu đốt.

Nhưng mà Bạch Diệc Phi vẫn không thể tỉnh dậy được.

Đợi đến khi anh có tỉnh táo lại thì sắc trời cũng đã gần sáng.

Bạch Diệc Phi cảm thấy hình như mình lại chảy rất nhiều mồ hôi, nhưng vì quần áo của anh vẫn đang mặc chỉnh tề trên người cho nên mới yên tâm thở phào một hơi.

Hóa ra là một giấc mơ!

Kỳ Kỳ ngồi nghịch điện thoại bên cạnh thấy anh đã tỉnh thì lấy một miếng bánh mì từ trong ba lô ra vớt qua cho anh: “Ăn đi, để tôi còn được đi”.

Bạch Diệc Phi xé vỏ túi bên ngoài ra, ngẫu nhiên mấy miếng đã ăn hết chiếc bánh, nhưng bởi vì bánh hơi khô nên anh có chút ghen.

Cho nên Bạch Diệc Phi quay sang bên cạnh tìm, phát hiện có một quả dứa nhưng quả dứa này còn chưa được mở, anh cầm lấy quả dứa bắt đầu đập.

Sau khi quả dứa bị đập vỡ ra thì bên trong chảy ra rất nhiều nước, nhưng số nước dứa còn lại vẫn đủ cho anh uống.

Kỳ Kỳ ở bên cạnh mỉm cười.

Uống nước dừa xong, cả hai tiếp tục lên đường

Trên đường, Bạch Diệc Phi vừa đi vừa nghỉ, hiệu quả của loại thuốc mà Kỳ Kỳ cho anh uống không tệ, mới có một buổi đêm qua đi thôi mà lúc này khi anh đập quả dừa, vết thương cũng không còn thấy đau quá nữa.

Hai người bọn họ đi mãi, trèo qua cả một quả núi.

Thể lực của Bạch Diệc Phi không theo kịp Kỳ Kỳ nên lại ngồi xuống.

Khi Kỳ Kỳ thấy vậy thì lấy một con dao nhỏ từ trong ba lô ra đưa cho anh: “Cầm lấy đi vót một nhánh cây mà làm gậy chống”.

Bạch Diệc Phi nhìn con dao nhỏ, không nhịn được hỏi: "Nếu như có người sống ở đây, vậy chắc chắn sẽ có bến cảng đúng không? Cô không thể đi thẳng đến đó à?"

“Tôi không muốn cho mọi người biết là tôi đã đến đây”, Kỳ Kỳ trả lời bằng giọng nhàn nhạt.

Bạch Diệc Phi tức đến mức không muốn nói chuyện nữa.

Sau cùng, bọn họ lại trèo qua một quả núi khác.

Lúc này, trời đã nhá nhem tối.

Bạch Diệc Phi sửng sốt.

Từ chỗ mà anh đang đứng nhìn qua là một thành phố phồn hoa với vô vàn những đóm sáng lấp lánh.

Không đúng, không phải một thành phố mà là rất nhiều thành phố, lúc này bọn họ đang đứng ở chỗ lưng chừng núi cho nên phạm vi tầm nhìn khá rộng, ở một chỗ tương đối xa với khu thành phố kia cũng có ánh đèn.

Kỳ Kỳ nhìn Bạch Diệc Phi, nói giọng nhàn nhạt: “Đây chính là đảo Lam, là nơi mà bốn đại gia tộc đều muốn tranh giành để chiếm được”.

Thứ mà bốn đại gia tộc vẫn luôn tranh giành với nhau chính là chỗ này?

Bạch Diệc Phi đột nhiên nhớ lại, trước đó khi Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô truy nã Bạch Vân Bằng có đề ra một điều kiện là: ai giết được Bạch Vân Bằng thì người đó có thể có được quyền khai thác tại đảo Lam.

Trong phút chốc, dường như Bạch Diệc Phi đã nghĩ thông suốt một chuyện.

“Đi”, Kỳ Kỳ không cho anh nhiều thời gian để nghĩ ngợi.

Hai người men theo sườn núi đi xuống, sau khi xuống đến chân núi thì đã có một chiếc xe việt dã đỗ ngay bên đường.

Bạch Diệc Phi vừa trông thấy liền chửi: “Con mẹ nó! Có xe!”

Lời vừa nói xong thì Kỳ Kỳ đã đi thẳng qua lấy chìa khoá mở cửa xe.

Bạch Diệc Phi ngạc nhiên: "Xe này là của cô?"

Kỳ Kỳ chẳng buồn nói lời thừa với anh: “Lên xe!”

Bạch Diệc Phi đành phải leo lên xe, cả đoạn đường Kỳ Kỳ không nói thêm câu nào nữa nên Bạch Diệc Phi cũng im lặng theo.

Lái xe hơn nửa giờ, thì xe chạy vào khu vực thành phố đi vào một cái sân nhỏ.

Sau khi xuống xe Bạch Diệc Phi hỏi: "Đây là nhà của cô?"

Kỳ Kỳ không trả lời, xuống xe rút chìa khoá, lại lấy một chùm chìa khoá khác ra mở cửa ra bước vào.

Sau khi cửa được mở ra, Bạch Diệc Phi nhìn thấy đây là một căn biệt thự nhỏ có ba tầng gác, từ ngoài nhìn vào có vẻ không rộng lớn nhưng mà cách trang trí thì lại khá đẹp.

Kỳ Kỳ mở cửa xong quay ra nói với Bạch Diệc Phi: “Vào đi”.

Bạch Diệc Phi đi theo vào trong, Kỳ Kỳ đưa anh lên lầu hai, chỉ vào một gian phòng ngủ khách: "Phòng của anh".

“Có phòng tắm không?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Kỳ Kỳ nhàn nhạt đáp: "Có, nhưng mà tôi khuyên anh đừng có tắm, nước vào vết thương sẽ dễ bị nhiễm trùng".

Bạch Diệc Phi cảm thấy cả người nhớp nháp, mồ hôi do hôm trước phát sốt, lại thêm hôm qua tự nhiên cũng ra đầy mồ hôi, làm sao mà anh không tắm cho được: “Không sao, tôi dùng băng dính quấn lại là được”.

Kỳ Kỳ hỏi: "Anh có băng dính không?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 559: Mà Không Phục Đúng Không

“Đúng vậy! Tôi không có băng dính”, lúc này Bạch Diệc Phi mới phản ứng lại, hiện giờ anh không ở nhà mình: “Áy! Cô không có băng dính sao?”

Kỳ Kỳ không đáp lại mà lại đưa viên thuốc hôm qua cho Bạch Diệc Phi, nói: “Anh uống đi”, nói xong cô ta quay về phòng của mình.

Bạch Diệc Phi không còn cách nào khác, đành phải quay về phòng của mình đun nước thấm ướt khăn mặt rồi lau qua người. Sau khi lau xong, Bạch Diệc Phi ngủ một giấc ngon lành.

Nhưng ngủ chưa được bao lâu thì giấc mộng đó lại xuất hiện. Vẫn là cảm giác mình bị hôn mê, muốn tỉnh lại cũng không được. Còn cảm nhận được có người cởi quần áo của anh ra, sau đó người đó tiến từng bước đến, hai tay chạm lên vết thương, cảm giác nóng rùng rục.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Diệc Phi bật dậy, rồi lầm bầm: “Không đúng! Đây không phải là mơ”.

Bạch Diệc Phi nghĩ lại hai tối nay tuyệt đối không giống như giấc mơ nhưng mình lại không thể tỉnh nổi. Vậy thì... Mình bị bỏ thuốc rồi! Nhưng mình bị bỏ thuốc lúc nào cơ chứ?

Trầm ngâm hồi lâu, Bạch Diệc Phi như tỉnh ngộ.

Kỳ Kỳ ngày nào cũng cho anh uống một viên thuốc, nói là rất có lợi cho việc trị thương. Sau ngày đầu tiên thì lúc tỉnh dậy đúng là đỡ hơn nhiều nên anh không nghi ngờ gì nữa. Ngày thứ hai cũng như vậy.

Nhưng đó căn bản không phải là thuốc trị thương mà là thuốc an thần. Nhưng vết thương của anh quả thật đã tốt lên rất nhiều.

Hơn nữa, cảm giác hôm nay còn tốt hơn cả hôm qua, tinh thần cũng sáng khoái hơn, cảm giác như có thể làm hai trăm cái chổng đẫy cũng được.

Sau khi thức dậy, Bạch Diệc Phi ra sân đi dạo chút, trong đầu nghĩ mãi không ra tại sao vết thương lại khỏi nhanh như vậy.

Đang đi dạo, Bạch Diệc Phi đi đến cửa thì đột nhiên ánh mắt sáng ngời. Anh lén nhìn biệt thự, sau đó lại giả bộ đi dạo tiếp rồi đi thẳng ra bên ngoài.

Sau khi đi ra, anh vẫn giả bộ đi dạo, đến khi cách biệt thự một đoạn rồi, anh mới gồng mình chạy về trước.

Anh muốn chạy trốn, muốn thoát khỏi sự khống chế của Kỳ Kỳ. Anh muốn tìm thuyền để quay về thành phố Thiên Bắc.

Anh chạy một hồi lâu rồi phát hiện ở đây chắc là khu biệt thự. Khó khăn lắm mới tìm được đường ra rồi lại phải chạy hồi lâu mới chạy đến khu vực thành phố.

Ở đây nhà cao tầng mọc san sát, có đủ các kiểu cửa hàng khiến Bạch Diệc Phi tưởng rằng đây là thành phố trong đất liền chứ không phải là một hòn đảo nhỏ.

Bởi vì đi nhanh quá nên vết thương vừa đỡ được chút thì lại đau trở lại.

Cuối cùng thì anh cũng dừng lại rồi quan sát xung quanh. Anh phát hiện phần lớn đi trên đường đều là người đi bộ, còn người lái xe rất ít. Trong số những người đi bộ còn có ít người nước ngoài nữa.

Đúng lúc này, Bạch Diệc Phi nghe thấy tiếng còi xe quen thuộc. Đây là tiếng còi xe địa hình mà Kỳ Kỳ lái hôm qua.

Không ngờ cô ta lại đuổi đến đây được.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc đứng ở bên đường. Anh nhìn thấy mặt tiền một nhà hàng, lúc này không cần quan tâm đó là nhà hàng gì anh cứ lao vào trong.

Sau khi vào trong mới phát hiện ra, hình như đây là một quán bar. Nhưng anh mơ hồ, quán bar mà ban ngày cũng mở sao? Lại còn tụ tập đông

người như vậy? Đang họp sao?

Còn những người bên trong khi Bạch Diệc Phi xông vào thì họ đều quay đầu lại nhìn anh.

Bạch Diệc Phi cũng thấy kinh ngạc nên không dám lên tiếng trước.

Đám người này ai nấy đều với vẻ mặt hung ác, còn tên cầm đầu hót tóc cao, bóng loáng, thoạt nhìn rất giống đại ca.

Gã là một tên béo, sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì hét lớn: “Sao bây giờ mới đến? Làm cái gì vậy?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì ngậy người ra, nuốt nước bọt ừng ực, đầu óc nhanh nhạy nói: “Dậy muộn quá...”.

“Không có lần sau đâu đấy! Mau vào đi”, tên béo hừ lạnh một tiếng, với vẻ không truy cứu nữa. Lời nói vừa dứt thì mọi người cũng thu ánh mắt lại.

Bạch Diệc Phi hơi hoang mang, quán bar này mở sớm vậy sao? Còn quy định cả thời gian nữa?

Anh bước đến vị trí của quầy, sau đó sờ túi mình. May mắn thay sự phụ nhét tiền vào túi anh, chứ nếu không thì bây giờ không uống nổi cốc rượu ở đây rồi.

Anh nghĩ rằng, muốn người khác không nghi ngờ thì kẻ cả trên người có vết thương, bản thân anh vẫn phải uống chút rượu. Vừa định lấy tiền ra mua rượu thì...

“Bốp”, một người đàn ông tóc hơi xoăn ném một cục vàng tầm ngón tay út lên trên quầy, hét lớn: “Cho hai chai bia Tuyết Hoa”.

Nhân viên pha chế đồ uống liếc nhìn một cái, thản nhiên nói: “Lâm Tử! Chỗ này không đủ đâu”.

Lâm Tử cười hì hì, nói: “Có gì anh đến nhà tôi ăn cơm, tôi sẽ bảo chị tôi giảm giá cho”.

Nhân viên đó bắt lượm, cười nói: “Được! Của anh đây”, nói xong hắn liền lấy hai chai bia Tuyết Hoa cho Lâm Tử.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này thì vội rút tay từ túi ra.

Cái quái gì thế này? Một cục vàng mua hai chai bia Tuyết Hoa?

Đùa mình à?

Ngẫm nghĩ một lát, Bạch Diệc Phi không khỏi cảm thán: “Không hổ danh là Lam Đảo, giao dịch mua bán không bằng tiền mặt mà dùng hẳn vàng”.

Đây là lần đầu tiên trong hai năm trở lại đây, Bạch Diệc Phi cảm thấy mình đúng là nghèo thật.

Đúng lúc này, người đàn ông tên là Lâm Tử đặt một chai bia trước mặt Bạch Diệc Phi, cười nói: “Người anh em! Lần đầu tham gia vào băng nhóm hả?”

“Băng nhóm?”, Bạch Diệc Phi ngây người ra.

Lâm Tử thấy thế thì tưởng rằng Bạch Diệc Phi thật sự lần đầu tham gia nên an ủi: “Không sao đâu! Đợi lát nữa chú em đi theo anh thì bảo đảm là có thể sống sót mà lấy được tiền”.

Sống sót mà lấy được tiền?

Trò gì vậy?

Để không bị bại lộ, Bạch Diệc Phi đành phải gật đầu, nói: “Cảm ơn”.

“Không cần khách khí! Sau này đi theo anh, đảm bảo chú em được đeo vàng khắp người, ăn sung mặc sướng. Không chừng còn có thể rời khỏi Lam Đảo nữa cơ”, Lâm Tử vỗ vai Bạch Diệc Phi, nói.

Lời này khiến anh càng khó hiểu. Sao nghe ý của hắn như kiểu rất muốn rời khỏi đây vậy? Hơn nữa, việc rời khỏi đảo này hình như rất khó.

Mười phút sau, tên béo dẫn đầu nhìn thời gian, nói: “Đi thôi”, nói xong gã từ hông lấy ra một con dao.

Sau đó những người khác cũng bắt đầu lấy vũ khí của mình ra, người thì gậy, người thì ống thép, có cả chân ghế, tóm lại cái gì có thể làm vũ khí thì họ cầm hết.

Bạch Diệc Phi nhìn Lâm Tử ở bên cạnh, chỉ thấy hắn đập ‘cheng’ một tiếng, chai bia vỡ tan rồi cầm mảnh vỡ trong tay.

Bạch Diệc Phi cũng làm theo, đập vỡ chai bia rồi cầm mảnh vỡ lên.

Cuối cùng, tất cả mọi người dưới sự dẫn dắt của tên béo đều hùng hổ đi ra quán bar.

Bạch Diệc Phi quét nhìn xung quanh, nhóm này có chừng năm mươi người. Còn Lâm Tử đi theo phía sau. Những người đi đường thấy vậy đều tránh đường, chỉ sợ bị liên lụy.

Tên béo dẫn mọi người đi xuyên qua một con phố đến một khu đất trống.

Ở chỗ đất trống đó cũng có một nhóm người, cũng hung hãn không kém, trong tay ai nấy đều cầm vũ khí.

Hai bên nhanh chóng đứng vào vị trí, khí thế hùng hồn.

“Mặt Bánh Bao! Chúng mày đã vượt quá giới hạn, bên đó là địa bàn khu vực khoáng sản số 3”.

“Đầu Gà Thối! Im cái mồm thôi của mày vào! Nói cho ông chủ Phạm của mày, đó vốn là địa bàn của khu khoáng sản số 4 đấy”.

“Tao thấy chúng mày đang không phục đúng không?”

“Vốn đã không phục rồi”.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 560: Đảo Lam

"Vậy thì đánh tới khi phục thì thôi!"

"Đánh thì đánh, tới đi!"

Thấy cảnh này Bạch Diệc Phi kinh ngạc đến ngây người.

Đây là phân cảnh trong phim cổ trang sao?

Một lúc sau trong đầu Bạch Diệc Phi toàn là cảnh tượng như vậy.

Hơn nữa anh biết bọn họ đang tranh đoạt địa bàn.

"Lên cho tao!"

"Đánh chết bọn họ!"

Đại ca của hai bên xua tay một cái, trận hỗn chiến lập tức bùng nổ.

Người hai bên đều tỏ ra không hề yếu thế, bọn họ giơ vũ khí trong tay lên, hét lớn một tiếng rồi xông ra.

Khí thế rất dữ dội, nhưng thực tế chỉ lao tới múa may quay cuồng rồi chém lung chém tung, bởi vì cả đám đều là thanh niên vài tuổi đầu, cũng chỉ biết mấy cái võ mèo cào mà thôi. Hơn nữa còn đang trong hoàn cảnh lộn xộn như vậy, cho nên không quan tâm chiêu thức gì, miễn đánh được là được.

Cảnh hỗn chiến này thực sự quá chấn động, Bạch Diệc Phi sững sờ tại chỗ.

Lâm Tử bên cạnh thấy vậy thì kéo Bạch Diệc Phi lại: "Đi, đi cùng em!"

Bạch Diệc Phi lập tức đi theo Lâm Tử đến một cánh rừng nhỏ bên cạnh.

Nhưng chạy đến nửa đường thì lại gặp đám người đại ca béo.

Ông chú béo thấy bọn họ chạy trốn thì vô cùng tức giận: "Chúng mày chạy đi đâu? Định trốn sao?"

Sắc mặt Lâm Tử trắng bệch, cậu ta hốt hoảng giải thích: "Không phải, không phải, chúng tôi..."

Đang lúc ấy sau lưng ông chú béo đột nhiên xuất hiện một người cầm mã tấu, tên cầm mã tấu nhắm chém vào đầu ông chú béo.

Lâm Tử hét lên một tiếng: "Cẩn thận sau lưng!"

Cùng lúc đó Bạch Diệc Phi theo bản năng kéo ông chú béo lại, sau đó tiến lên một bước đấm đối phương.

"Bộp!"

Người kia lập tức bay ra ngoài mấy mét.

Ông chú béo và Lâm Tử đều sợ ngây người.

Bạch Diệc Phi cũng kinh ngạc.

Bây giờ anh đang bị thương, sao có thể đánh ra lực mạnh như vậy?

Mà lực này có lẽ chỉ phát huy được trong lúc anh mạnh nhất.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc nhìn chằm chằm nắm đấm của mình, bên kia ông chú béo cũng đã lấy lại tinh thần, ông ta vỗ vai Bạch Diệc Phi một cái: "Chàng trai, cảm ơn, hôm nay anh đã cứu tôi một mạng, ân tình này tôi sẽ nhớ".

"Đợi đánh xong trận này thì lúc về tôi sẽ thưởng cho anh!"

Dứt lời ông chú béo lại cầm mã tấu xông vào đám người.

Lâm Tử sững sốt một chút, sau đó thì kích động không thôi, cậu ta bám lấy vai Bạch Diệc Phi: "Anh à, anh sắp giàu rồi!"

"Đại ca nợ anh một ân tình, sau này anh có thể tung hoành ở khu số ba rồi, đến lúc đó đừng quên em nhé!"

Vừa dứt lời thì một loạt tiếng súng vang lên.

"Đoàng đoàng đoàng..."

Lúc này xuất hiện một tiếng gầm rất lớn.

Một chiếc xe jeep cách đó không xa từ từ đi tới, trên xe có mấy người cầm súng, bọn họ chĩa súng vào nhóm người đang đánh nhau kia bắn liên tục.

Thấy cảnh này thì Bạch Diệc Phi và Lâm Tử đều bị giật mình.

Lâm Tử kịp thời phản ứng trước Bạch Diệc Phi: "Chạy mau!"

Bạch Diệc Phi ngừng lại một lát, chạy?

Đây là vùng đất trống mà, có thể chạy đi đâu? Sợ là càng chạy thì chết càng nhanh.

Vì vậy Bạch Diệc Phi kéo Lâm Tử lại: "Nằm xuống, giả chết!"

Lâm Tử cũng không ngốc, nghe nói vậy thì lập tức phản ứng, cả hai nằm trên đất giả chết.

Bạch Diệc Phi nằm trên đất sau đó hơi hé mắt nhìn cảnh tượng cách đó không xa, súng vẫn đang càn quét khắp nơi, chỗ nó đi qua không còn người nào sống.

Trong lòng Bạch Diệc Phi chấn động.

Súng không phải là đồ cấm sao? Mẹ kiếp còn dám ngang nhiên lấy ra dùng như vậy?

Bốn gia tộc lớn có súng cũng không dám dùng thế đâu!

Vụ nổ súng vẫn tiếp tục, người trên xe jeep không phân biệt được địch ta, hễ có mặt thì tất cả đều bị bắn, mọi người liên tục ngã xuống.

Ngay cả đại ca mập vừa rồi cũng bị súng bắn phải, ngã thẳng xuống đất.

Lâm Tử thấy cảnh này thì không ngừng thì thầm: "Xong rồi, xong rồi..."

Không biết cậu ta nói bọn họ xong rồi hay là đại ca kia xong rồi.

Xe jeep vẫn càn quét khắp nơi, bọn chúng bắn xong còn lái xe chạy một vòng quanh chỗ này, sau khi xác nhận không còn người sống thì mới lái xe rời đi.

Bạch Diệc Phi và Lâm Tử không đứng lên ngay, mà chờ xe đi thật lâu rồi mới bò dậy.

"Chạy mau!"

Lâm Tử kêu một tiếng, Bạch Diệc Phi lập tức chạy theo Lâm Tử.

Hai người không biết chạy bao lâu, xuyên qua mấy con phố, cuối cùng dừng lại trước một con phố thép xây dựng.

Lâm Tử khom người, chống tay lên gối há mồm thở dốc.

Bạch Diệc Phi cũng không khá hơn, trong lúc anh chạy đã động đến vết thương, anh đau đến mức đổ cả mồ hôi.

Chờ nghỉ ngơi một lát thì Bạch Diệc Phi mới hỏi: "Chuyện này là sao?"

Lâm Tử lắc đầu: "Không biết, có lẽ là khu số sáu, khu số sáu mới có xe Jeep".

Bạch Diệc Phi ngừng một lát, sau đó không hiểu hỏi: "Xe hơi rất hiếm sao?"

Anh nhớ lúc anh vừa mới chạy thì thấy phần lớn là người đi đường, xe hơi rất hiếm.

Lâm Tử nghe vậy thì kinh ngạc, sau đó cậu ta bừng tỉnh: "Anh à, không phải anh vừa mới tới nơi này chứ?"

Bạch Diệc Phi gật đầu một cái: "Đúng vậy".

Anh nói xong thì Lâm Tử đột nhiên nhìn anh với ánh mắt đồng tình, cậu ta còn thở dài: "Người anh em, có lẽ anh cũng bị lừa rồi!"

"Cái gì?", Bạch Diệc Phi ngờ vực.

Lâm Tử nhìn xung quanh, phát hiện không có người thì mới yên tâm phổ biến cho Bạch Diệc Phi về đảo Lam.

Đảo Lam được phát hiện cách đây 10 năm, ở đây có rất nhiều tài nguyên khoáng sản, trong đó có cả mỏ vàng, ai biết đến cũng muốn đến đây để kiếm vàng làm giàu.

Nhưng đảo Lam lại bị liên minh doanh nghiệp thủ đô kiểm soát.

Lúc ấy liên minh doanh nghiệp nói: Muốn đến đảo vàng thì phải đóng một triệu trước, nộp xong thì có thể đi.

Vì đảo vàng thì đừng nói là một triệu, mười triệu cũng có người đồng ý.

Nhưng sau khi những người đó tới nơi này thì đều sững sờ.

Nơi này mặc dù là cao ốc chọc trời, nhưng khắp nơi thối rữa và bẩn thỉu.

Lâm Tử nói nơi này là thiên đường của người có tiền và bọn ác bá, không người nào quản lý, muốn làm gì thì làm.

Còn loại như bọn họ thì phải cố gắng lăn lộn, có cơm ăn áo mặc đã là tốt rồi.

Rất nhiều người cũng muốn rời khỏi nơi này, nhưng vào thì dễ dàng, ra thì khó.

Vào chỉ cần đóng một triệu, nhưng ra phải mua vé tàu, mà một tấm vé tàu cần một nghìn kim.

Lâm Tử lại giải thích: Một nghìn kim tương đương với một trăm cân vàng, mà mỗi ngày bọn họ đào vàng có lẽ cũng chỉ được mấy gam.

Cho nên đối với người bình thường mà nói, muốn ra khỏi hòn đảo này thì sợ là mất cả đời cũng không được.

Sau khi Bạch Diệc Phi nghe xong thì cau mày: "Nhà nước không biết nơi này sao? Liên minh doanh nghiệp ở đây muốn làm gì thì làm hả?"

Lâm Tử cười khở: "Không phải sao? Người chết cũng được coi là chuyện thường như cơm bữa".

Bạch Diệc Phi nhướn mày hỏi: "Em tới đây bao lâu rồi?"

"Tám năm".

Bạch Diệc Phi kinh ngạc: "Tám năm? Bây giờ em bao nhiêu tuổi?"

"Mười tám".

Bạch Diệc Phi càng kinh ngạc hơn: "Mười tuổi em đã đến đây rồi sao?"

Lâm Tử cười khở: "Điều kiện gia đình không tốt, bố em em sau khi biết đến nơi này thì quyết định mang cả nhà bọn em đến đây kiếm tiền".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 561: Quán Ăn

"Vì nhà em trốn trong kho hàng lén lút lên đảo, nhưng sau khi lên đảo mới biết mọi chuyện không giống như đã nghĩ".

"Nhà em hồi hận cũng đã muộn, sau đó bố em chết, mẹ em cũng chết theo, còn lại mỗi mình em và chị em".

"Bây giờ ước muốn lớn nhất của bọn em chính là góp đủ tiền, sau đó rời khỏi nơi này".

Sau khi Bạch Diệc Phi nghe xong thì cũng đã hiểu đại khái về Lâm Tử.

Cho dù trước đây có thân phận gì, nhưng một khi tới nơi này thì đều vô dụng cả, có tiền mới có địa vị, còn mạng người ở đây chính là thứ không đáng giá nhất.

Nơi này do liên minh doanh nghiệp thủ đô cai trị, bọn họ giống như là vua thời xưa vậy, mọi chuyện đều do bọn họ định đoạt.

Lâm Tử nhìn Bạch Diệc Phi một lát rồi hỏi: "Anh cũng bị lừa tới đây sao? Anh muốn làm giàu hả?"

Bạch Diệc Phi thở dài nói: "Anh không biết tại sao lại ở đây, em tin không?"

Anh nói xong thì vẻ mặt Lâm Tử tràn đầy nghi hoặc.

Đúng lúc ấy Bạch Diệc Phi đột nhiên lóe ra một suy nghĩ, anh hỏi Lâm Tử: "Em biết ở đâu có dầu không?"

"Anh muốn làm gì?", Lâm Tử cảnh giác nhìn anh.

Bạch Diệc Phi lập tức nói: "Anh biết một chỗ có thuyền, nhưng phải có dầu mới có thể đi được, nếu có thể lấy được dầu thì sẽ dẫn chị em em đi cùng".

Lâm Tử sợ hãi nói: "Nhưng dầu là thứ đắt nhất trên đảo này, đừng nói là bọn em, ngay cả những người có tiền cũng không có ấy chứ".

"Tất cả đều do liên minh doanh nghiệp thủ đô kiểm soát, sợ rằng không dễ kiếm được".

"À đúng rồi, em nhớ ra rồi, mỗi khu vực khai thác mỏ đều có một kho máy móc, ở đó chắc có dầu, nhưng chỗ đó được trông chừng 24 giờ, khó lấy được lắm".

Lúc Bạch Diệc Phi cùng Kỳ Kỳ lên đảo thì chiếc du thuyền kia cũng bị lái lên bờ, bọn họ đi rất lâu mới tới được thành phố này, vậy chắc hẳn nó thuộc về khu vực không khai thác, nên sẽ không có người lấy mất.

Nếu Kỳ Kỳ muốn đi thì có lẽ cô ta cũng sẽ không qua bên đó, dù sao cũng không thuận tiện, hơn nữa đường lại xa, chưa kể thuyền còn ở trên bờ nữa.

Còn nếu cô ta không đi thì càng tốt, thuyền kia chắc chắn vẫn ở đó.

Bạch Diệc Phi nhớ lại lúc Kỳ Kỳ chơi điện thoại trên đường, có lẽ không phải chơi trò chơi, mà cô ta đang liên lạc với người trên đảo, để bọn họ chuẩn bị xe cho cô ta, nếu không sẽ không có xe chờ sẵn ở đó.

Ở đây xe lại là thứ tương đối hiếm, nói như vậy thân phận của Kỳ Kỳ ở chỗ này không hề thấp.

Cho nên nếu cô ta thật sự muốn đi thì chắc chắn sẽ dùng xe ra ngoài.

Lâm Tử suy nghĩ một lúc rồi nói: "Em thấy anh cũng không có chỗ ở, hay anh đến nhà em ở đi?"

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Cảm ơn".

Lâm Tử cười nói: "Không cần khách sáo, đi thôi".

Nhà Lâm Tử được làm bằng thép.

Tầng một là quán cơm, chỉ có hai mươi mét vuông, bên trong có một căn bếp rất nhỏ, chỗ còn lại để năm sáu bàn ăn.

Vừa đi vào thì chị của Lâm Tử đã cầm muống đuối đánh Lâm Tử:
"Thằng nhóc này, lại chạy đi đánh nhau hả?"

"Hàng ngày không chăm chỉ học hành, chỉ biết đánh nhau! Đánh nhau có thể kiếm ra cơm ăn hả? Đánh nhau có thể rời khỏi đảo sao?"

"Xem chị có đánh chết được em không, xem chị hay mấy người đó đánh đau hơn này!"

Bạch Diệc Phi đứng tại chỗ, Lâm Tử nói chị cậu ta lớn hơn cậu ta ba tuổi, nói cách khác thì chị cậu ta cũng mới hai mươi một tuổi, tính ra vẫn còn rất trẻ, ở bên ngoài tầm tuổi này chắc đang học đại học.

Mà cô ta đến đây lúc mười ba tuổi, một mình nuôi em trai, năm tháng thanh xuân đẹp đẽ nhất đều chôn vùi ở đây.

Anh nhớ trên đường Lâm Tử có nói: "Chị em lúc đầu đi rửa bát cho người ta, kiếm chút tiền cho hai bọn em sống qua ngày, sau đó nhà chủ kia bị đánh chết, chị em nhận lại quán cơm này".

"Nhưng em cũng nói với anh trước, chị em vừa mới bắt đầu nấu nên rất khó ăn, khách ăn xong đều chửi, nên chị em cũng không dám thu tiền".

"Anh có tin một năm rồi bọn em chưa ăn thịt không!"

"Chị em luôn xin lỗi em, vì chị ấy không thể cho em ăn ngon, nên em phát triển không tốt, mà em thấy chị ấy cũng đâu có phát triển cơ thể được bao nhiêu đâu".

Bạch Diệc Phi nghe Lâm Tử nói, mặc dù cậu ta nói rất dễ dàng, nhưng anh có thể cảm nhận được cuộc sống như vậy rất khó khăn.

...

"Chị, chị đừng đánh nữa được không? Ở đây còn có khách này?", Lâm Tử vừa chạy vừa cười ha hả vừa nói.

Chị cậu ta ngừng động tác, lúc này mới để ý tới Bạch Diệc Phi đang đứng bên cạnh, vì vậy cầm muống chỉ vào Lâm Tử nói: "Lúc về sẽ tính sổ với em!"

Cô ta thu cái muống lại, sau đó nở nụ cười chuyên nghiệp: "Xin hỏi anh muốn ăn gì?"

Lâm Tử nói là khách thì cô ta tưởng là khách đến ăn cơm.

Cô ta vừa nói thì Bạch Diệc Phi cũng cảm thấy đói, hôm qua từ lúc Kỳ Kỳ cho anh một mẩu bánh mì, uống một chút nước dứa, thì cho đến bây giờ anh chưa có gì bỏ bụng cả.

"Cho một bát mì xào đi!", Bạch Diệc Phi nói.

Chị cậu ta cười một tiếng: "Được thôi, anh chờ một chút".

Nói xong thì cô ta đi ngay vào bếp.

Bạch Diệc Phi để ý mặt chị cậu ta có vài vết nhăn, đúng ra tuổi trẻ là tuổi xinh đẹp nhất, nhưng nhìn qua thì cô ta già hơn so với tuổi rất nhiều.

Bạch Diệc Phi ngồi xuống một cái bàn, Lâm Tử ngồi đối diện anh: "May là có anh, nếu không hôm nay suýt nữa em đã bị đánh một trận rồi".

Trên đường đi Bạch Diệc Phi và Lâm Tử đã nói tên cho nhau.

Lâm Tử tên Dương Lâm, chị cậu ta tên Dương Xảo.

Bạch Diệc Phi đang muốn nói gì đó thì bên ngoài truyền đến tiếng chửi mắng.

"Con mẹ nó đây là đâu? Sao bản vậy!"

"Cậu chủ, cậu hẳn nhìn một chút, ở đây miễn cưỡng cũng coi như có một quán cơm".

"Không hiểu ông già nghĩ gì mà để tao quản lý một khu bản thiu hôi hám như vậy!"

Tiếng nói vừa dứt thì một người đàn ông trẻ tuổi mặc vest nhạt màu bước vào, theo sau lưng gã là một người đàn ông to lớn.

Người đàn ông to lớn vừa bước vào đã nói với nhà bếp: "Ông chủ đâu? Mau ra đây!"

Lâm Tử thấy người này thì vội vàng kéo Bạch Diệc Phi ngồi tận vào bàn bên trong cùng, sau đó nhỏ giọng nói với Bạch Diệc Phi: "Ở khu số ba thì nhất định không thể chộc vào người này".

"Hả?", vẻ mặt Bạch Diệc Phi tràn đầy khó hiểu.

Dương Lâm tiếp tục nói: "Khu số ba thuộc sự điều khiển của nhà họ Triệu, người này là cậu cả nhà họ Triệu, Triệu Thiên".

"Tên Triệu Thiên tính cách quái đản, không vừa mắt người nào thì giết thẳng tay, không có ai quan tâm việc này nên người ở đây rất sợ gã".

Vừa nói xong thì Dương Xảo từ phòng bếp đi ra, cô ta nhìn thấy Triệu Thiên thì lập tức tươi cười: "Anh Triệu, xin hỏi anh muốn ăn gì?"

Triệu Thiên ngồi trước bàn ăn không đáp, chỉ có người đàn ông to lớn kia kêu to: "Đem thức ăn ngon nhất của mấy người lên đi, phục vụ cậu chủ của bọn tao thật tốt thì cậu chủ sẽ có thưởng, nếu phục vụ không tốt, vậy quán cơm này cứ chờ bị phá bỏ đi! "

"Dạ dạ dạ, nhất định rồi nhất định rồi", Dương Xảo liên tục gật đầu.

Dương Xảo vội vàng đưa mì cho Bạch Diệc Phi, rồi lại đi vào bếp.

Bạch Diệc Phi nhìn món mì xào trước mặt, anh ngửi thấy mùi thơm nên ngón trở đột nhiên chuyển động, cũng không quan tâm Triệu Thiên mà đã

vội cầm đũa lên ăn "xì xụp xì xụp".

Đã lâu chưa được ăn cơm nên Bạch Diệc Phi cũng không để ý tới cách ăn uống nhã nhặn lịch sử gì nữa, trông anh như bị bỏ đói tám đời vậy.

Triệu Thiên thấy vậy thì vẻ mặt đầy ghét bỏ, gã châm chọc nói: "Đúng là dân nghèo, ăn một bữa cơm cũng thô lỗ như vậy, con mẹ nó cứ như chưa từng ăn cơm vậy!"

Người đàn ông to lớn lập tức lên tiếng đáp lại: "Không phải đâu, nơi này là khu ổ chuột, toàn là dân nghèo, vừa hôi hám vừa bẩn thỉu".

Nói xong thì người đàn ông to lớn lập tức hét lên với Bạch Diệc Phi: "Này! Tên ăn mì kia, con mẹ nó ăn đừng phát ra tiếng! Có nghe thấy không?"

Bạch Diệc Phi cau mày, anh vừa định quay đầu nói thì đã bị Dương Lâm đè tay xuống, sau đó cậu ta ngẩng đầu cười xòa: "Thật xin lỗi, tôi sẽ bảo anh ấy chú ý một chút".

Sau đó Dương Lâm lại nói nhỏ với Bạch Diệc Phi: "Anh nhất định phải nhịn! Đừng đối đầu với bọn họ, nếu không mất mạng đó".

Bạch Diệc Phi gật đầu một cái, anh cũng không phải người muốn khoe khoang sức mạnh, hơn nữa anh không muốn liên lụy tới hai chị em bọn họ.

Bạch Diệc Phi tiếp tục yên lặng ăn mì, nhưng anh lại phát hiện ra một vấn đề.

Vừa rồi anh quá đói nên ăn cái gì cũng thấy ngon, nhưng bây giờ đã có chút đồ trong bụng, khi anh ăn tiếp thì phát hiện thấy mùi vị có vẻ không đúng.

Anh cũng từng tự nấu cơm, tay nghề không tệ lắm, đương nhiên biết bát mì này không ngon rồi.

Với tay nghề của Dương Xảo chỉ sợ đồ làm ra không thỏa mãn được khẩu vị của Triệu Thiên.

Đúng như dự đoán, sau khi Dương Xảo bê một đĩa thịt xào ra ngoài thì lại quay về tiếp tục bê món tiếp theo.

Lúc này Triệu Thiên ném thử một miếng, sau đó gãi máng lớn: "Cái mẹ gì mà khó ăn thế này?"

Vừa nói xong thì Triệu Thiên lập tức rút cái đĩa đi: "Con mẹ nó làm gì vậy? Mẹ kiếp đồ cho heo ăn hả?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 562: Tài Nấu Nướng Của Bạch Diệc Phi

Gã cao to thấy vậy liền đập bàn: “Chủ quán đâu, rút ra đây cho tao!”

Nghe thấy tiếng rống, Dương Xảo từ trong bếp run rẩy đi ra, nhìn đồng đồ ăn trên đất, cẩn thận hỏi: "Anh Triệu, có chuyện gì vậy?"

“Làm sao?”, gã cao to đập bàn: “Con mẹ mày nấu cái gì đây? Khó ăn như thế này mà cũng dám mang lên cho cậu chủ tao ăn à?”

Triệu Thiên lạnh lùng hừ một tiếng: "Món đặc biệt của nhà hàng này nấu như cám lợn, thế mà cô cũng dám mang ra cho khách ăn à?"

Dương Xảo toát hết cả mồ hôi lạnh, vội vàng cúi đầu xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi, giờ tôi đi nấu lại một đĩa khác cho anh ngay”.

Triệu Thiên khoanh hai tay trước ngực lạnh giọng nói: “Không vội, đồ cô nấu khó ăn như vậy, cô cũng không tự ném thử à?”

"Tôi...", Dương Xảo ngẩn ra.

Triệu Thiên nói tiếp: "Nào, ăn hết đồng thịt trên đất đi, ném thử món ăn mình nấu xem sao”.

Sắc mặt Dương Xảo tái nhợt.

Dương Lâm nghe vậy liền siết chặt nắm đấm.

Từ bé đến lớn, cậu ta chứng kiến chị gái vì để nuôi lớn mình mà đã vô số lần khom lưng quỳ gối chịu nhục trước người khác.

Nhưng sự sỉ nhục trần trụi như thế này là lần đầu tiên cậu ta chứng kiến.

Cậu ta muốn xông lên chửi bới, thậm chí muốn đập cho đám người này một trận.

Tuy nhiên, cậu ta không thể.

Cậu ta không dám đắc tội với Triệu Thiên, một khi đắc tội với gã thì chắc chắn cậu ta và chị gái mình đều sẽ chẳng được sống yên, thậm chí còn có thể bị Triệu Thiên giết chết.

Dương Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt dán chặt nhìn vào đĩa thịt rơi trên đất.

Suy nghĩ của Dương Lâm cũng giống như của Dương Xảo, ở trước mặt cậu chủ họ Triệu này, bọn họ tuyệt đối không thể làm mất lòng gã, cô ta đưa mắt ra hiệu cho Dương Lâm sau đó từ từ ngồi xổm xuống.

"Tôi ăn, giờ tôi ăn ngay đây".

Dứt lời, cô ta nhặt miếng thịt trên đất lên nhét vào miệng.

Triệu Thiên và gã cao to đều vô cùng hài lòng.

Lại nhìn xuống tư thế ngồi xổm của Dương Xảo, gã liền sờ cằm nói: "Dáng người cũng được đấy, chẳng qua là mặt hơi xấu chút thôi".

Gã cao to thấy vậy liền nói: "Buổi tối tắt đèn đi rồi thì cũng chả nhìn thấy gì, chắc chắn sẽ rất sung sướng".

"Cũng đúng", Triệu Thiên và gã cao to bật cười ha hả.

Trước mặt một người phụ nữ mà nói những lời như vậy khác nào sỉ nhục.

Dương Lâm hít sâu một hơi, cậu ta không chịu được nữa.

Vì vậy cậu ta xông đến, cũng ngồi xổm xuống: "Chị, để em ăn!"

Vừa nói, tay Dương Lâm vừa bóc một nắm thịt trên đất nhét đầy vào miệng mình, đến nỗi miệng mồm đều dính đầy những mỡ.

Bạch Diệc Phi thấy vậy, không hề cảm thấy ngon miệng, ngược lại, anh cảm thấy thứ mà cậu ta đang nhét vào mồm chính là những bất lực và phần nộ của bọn họ.

Dương Xảo nhìn thấy Dương Lâm như vậy thì sừng sốt, hai mắt bỗng đỏ hoe.

Bình thường Dương Xảo luôn hy vọng cậu ta có thể tranh đồ ăn như vậy với mình, nhưng bây giờ, cô ta không hề muốn như vậy.

"Đề đó đi, đề chị".

Triệu Thiên và gã cao to cũng ngẩn ra, tiếp đến liền cảm thấy thú vị.

"Ôi chà, cậu chủ nhìn này, có giống hai con chó đang tranh ăn không?"

"Cũng giống ra phết!", Triệu Thiên gật đầu.

Bọn họ vừa nói vừa cười, tìm niềm vui trên sự đau khổ của người khác.

Bạch Diệc Phi không thể nhịn được nữa.

Hơn nữa, anh đã ăn mỳ của bọn họ mà còn chưa có trả tiền.

Cho nên Bạch Diệc Phi mở miệng nói: "Anh Triệu đúng không?"

"Con mẹ nó, mày là ai hả", gã cao to trợn mắt nhìn vào Bạch Diệc Phi giống như đang nhìn một đồng rác.

Gương mặt Bạch Diệc Phi chẳng có chút cảm xúc bước đến trước mặt hai chị em bọn họ, nói: "Anh Triệu, anh chẳng qua là muốn ăn bữa cơm, không nhất thiết phải làm khó bà chủ quán đây chứ, phải không?"

Triệu Thiên cảm thấy hứng thú nhìn Bạch Diệc Phi: "Thế thì sao?"

Bạch Diệc Phi hờ hững nói: "Tôi có thể nấu được món ăn sẽ làm vừa lòng anh Triệu đây".

Triệu Thiên nghe vậy mắt liền sáng lên, càng thêm hứng thú: "Ồ? Vậy được! Mau đi nấu đi!"

"Tôi cần hai người giúp đỡ", Bạch Diệc Phi lại nói.

Triệu Thiên chẳng để tâm xua tay: "Đi đi đi, đừng có lè mề nữa".

Có món ngon để ăn, Triệu Thiên cũng lười so đo với cặp chị em này.

Bạch Diệc Phi lập tức kéo cặp chị em Dương Xảo đi xuống bếp.

Vừa bước vào bếp, sắc mặt Dương Xảo trắng bệch ngồi xuống ghế dựa: "Xong rồi xong rồi... hết thật rồi...".

"Chị, Triệu Thiên chắc chắn sẽ không tha cho chúng ta", Dương Lâm cũng lo lắng không thôi, cuối cùng cắn răng nói: "Chị, hay là... chúng ta trốn đi? Triệu Thiên đã từng ăn ở nhiều nhà hàng cao cấp rồi, khẩu vị chắc chắn rất kén chọn, món ăn chị làm ra không hợp với yêu cầu của gã".

Dương Xảo nghe vậy thì như bưng tỉnh gật đầu: "Đúng, mau trốn thôi! Lâm Tử, em mau lên, từ cửa sau trốn đi, để chị đi kéo dài thời gian".

Dương Lâm không chịu: "Chị, nếu trốn thì cùng nhau trốn!"

"Lâm Tử!", Dương Xảo cũng sốt ruột: "Em nghe lời chị! Em chính là người đàn ông duy nhất của nhà họ Dương chúng ta, em phải trốn đi, nhớ đừng...".

Lời nói dứt, đột nhiên nghe thấy tiếng "Xèo", bọn họ quay đầu qua nhìn, đã thấy Bạch Diệc Phi đang nấu ăn.

Hai chị em ngơ ngác nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi rất thành thạo đun nóng dầu ăn, lại lấy một miếng gừng, "cách cách" mấy tiếng đã thái miếng gừng thành sợi, sau đó bóc lên thả vào trong chảo.

Dương Lâm nhìn động tác thành thạo của anh mà không khỏi ngạc nhiên, chạy tới nhìn anh: "Bạch Diệc Phi, anh biết nấu ăn à?"

Dương Xảo nhìn anh bất đắc dĩ nói: “Anh này, hay là anh bỏ cuộc đi, Triệu Thiên đã từng ăn ở rất nhiều nhà hàng lớn, chỗ của chúng ta không thể nấu ra được khẩu vị như vậy đâu”.

"Hơn nữa, Triệu Thiên rõ ràng là cố ý đến đây gây sự, bất kể là anh nấu có ngon hay không thì gã đều sẽ không khen ngon đâu, trừ khi thực sự nấu được giống như ở nhà hàng cao cấp...”.

Nhưng điều đó là không thể.

Bạch Diệc Phi ngược lại không hề tỏ ra lo lắng, cười nói: "Vậy nếu như món ăn tôi làm còn ngon hơn những món ăn mà trước đây họ được ăn thì sao?"

"Cái này...", Dương Xảo và Dương Lâm nhìn nhau một cái, hiển nhiên là bọn họ không tin.

Dương Xảo thở dài lắc đầu: "Thôi bỏ đi, những đầu bếp ở nhà hàng cao cấp kia đều có kinh nghiệm mười mấy năm, anh còn trẻ như vậy, làm sao mà so được với nhóm đầu bếp giàu kinh nghiệm đó”.

Bạch Diệc Phi chẳng để tâm: "Có vài thứ, không thể dùng tuổi tác để làm thước đo được”.

"Bởi vì, trên thế giới này còn có một thứ, gọi là tài năng thiên bẩm”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi bỏ thịt thái con chì vào nồi, “Xèo” một tiếng, sau đó dùng muôi nấu đảo đều, cuối cùng lấy muôi nấu múc thêm chút gia vị nêm nếm rồi mới cho thêm rau củ vào tiếp tục xào.

Dương Lâm và Dương Xảo nhìn thấy mà ngây ngẩn cả người.

Bạch Diệc Phi vẫn còn nhớ lần đầu tiên mà Từ Lăng và Bạch Hồ thử sức với nhau, Từ Lăng đã thua Bạch Hồ.

Từ Lãng là người luyện võ đã hơn mười năm, mà Bạch Hồ mới chỉ tập võ có năm sáu năm.

Lúc đó Bạch Hồ cũng nói như vậy: “Trên đời còn có một thứ, gọi là tài năng thiên bẩm”.

Đối mặt với tài năng thiên bẩm, thì không thể dùng thời gian để đi đo lường sự mạnh yếu.

Cuối cùng, Bạch Diệc Phi rắc thêm một chút bột gia vị thì là Ai Cập, mùi thơm của loại gia vị này kết hợp với mùi dầu toả ra một loại hương vị cực kỳ hấp dẫn vị giác.

Dương Lâm và Dương Xảo ngửi thấy mùi này, hai mắt tròn tròn cả lên.

Lúc này, gã cao to bước vào trong bếp: “Làm gì mà vẫn còn chưa xong? Cậu chủ đang sốt ruột rồi, mà...”.

Mới nói được một nửa, hít phải mùi thơm nức mũi kia khiến gã cao to lập tức im bật.

Bạch Diệc Phi lắc nhẹ cái muôi nấu, đổ món thịt nạc rắc bột thì là được bày lên đĩa.

Gã đàn ông to con lập tức bê đĩa đồ ăn đi ra.

Bạch Diệc Phi lúc này mới cười nói với Dương Xảo: “Thực ngại quá, trên người tôi không có tiền, món ăn này coi như là tiền cơm hôm nay của tôi đi!”

Dương Xảo mỉm cười, bây giờ vẫn còn quá sớm để nói như vậy.

Dương Lâm nhìn ra được sự căng thẳng và hồi hộp của Dương Xảo, cậu ta cũng như vậy, miệng thì nói: “Hy vọng vậy đi...”.

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi dừng dung.

Đảo Lam mặc dù có nguồn tài nguyên khoáng sản phong phú, nhưng những nguyên liệu nấu ăn thì không thể bằng được bên ngoài, cho nên anh mới có tự tin như vậy, chắc chắn món ăn của anh nấu sẽ ngon hơn nhóm đầu bếp ở mấy nhà hàng cao cấp trên đảo này.

Quả nhiên như vậy, gã cao to lại bước vào trong bếp, thái độ đã bớt đi vẻ kiêu căng lúc nãy: “Cậu chủ của chúng tôi nói món ăn không tệ, bảo cậu làm thêm một món ăn nữa lên”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 563: Lời Cầu Xin Của Dương Xảo

Nói xong, gã cao to lại liếc nhìn Bạch Diệc Phi, tấm tắc khen ngợi: "Không tệ!"

Sau đó gã quay người rời khỏi nhà bếp.

Chị em nhà Dương Xảo nghe xong liền mừng rỡ không thôi.

Dương Lâm lại ôm lấy cánh tay của Bạch Diệc Phi: "Đại ca, sau này anh sẽ là anh hai của em!"

"Anh thật sự rất lợi hại! Không ngờ anh cũng biết nấu ăn, lại còn nấu ăn ngon như vậy!"

Dương Xảo cũng nhìn Bạch Diệc Phi với khuôn mặt tràn đầy vẻ ngưỡng mộ, đây chính là sự ngưỡng mộ của cô đối với tài nấu nướng của Bạch Diệc Phi.

Kích động một hồi, Bạch Diệc Phi lại cầm cái muôi lên để tiếp tục xào rau.

"Làm phiền anh rồi", Dương Xảo cảm động nói.

Món ăn của Bạch Diệc Phi khiến cho Triệu Thiên rất hài lòng, gã cũng là một người biết giữ lời hứa vì vậy trước lúc rời đi gã còn để lại một thỏi vàng.

Đôi mắt của Dương Lâm sáng rực lên không nhịn được mà giơ tay ra sờ nắn nhưng lại bị Dương Xảo đánh một cái vào tay rồi gạt ra, cô ta lại cầm thỏi vàng đó đưa cho Bạch Diệc Phi: "Cái này là của anh".

Bạch Diệc Phi không nhận lấy mà nhẹ nhàng trả lời: "Tôi tạm thời không có chỗ ở nên phải ở đây, cô cứ coi như tôi dùng thỏi vàng này để đóng tiền trọ đi!"

Dương Lâm vô cùng mừng rỡ, cậu còn mơ mộng nói: "Nếu ngày nào chúng ta cũng kiếm được một thỏi vàng như vậy thì chúng ta sẽ có thể nhanh chóng rời khỏi hòn đảo này phải không?"

"Em mơ mộng quá ha!", Dương Xảo tức giận trừng mắt với cậu một cái, lại quát: "Đi, trong nhà hết thịt rồi, đi mua ít thịt về đây".

Dương Xảo lại quay sang nói với Bạch Diệc Phi: "Thỏi vàng này anh cứ cầm đi, nếu không có anh thì chúng tôi... Dù sao thì chúng tôi cũng không thể lấy thỏi vàng này được".

Cô ta nói xong liền nhét thỏi vàng vào tay của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đẩy thỏi vàng trở về: "Cô xem tôi làm sao có thể ăn không ở không ở nhà cô được? Hơn nữa tôi cũng không thiếu tiền, tôi chỉ là đi vội quá nên quên mang theo mà thôi".

Hai người đùn đẩy một hồi lâu thì Dương Xảo mới miễn cưỡng cất thỏi vàng đi.

"Anh Bạch, làm sao mà anh lại quen Lâm Tử nhà tôi thế?", Dương Xảo tò mò hỏi, ban đầu cô ta còn tưởng anh là khách tới đây để ăn cơm nữa kia.

Dĩ nhiên anh không thể nói là do đánh lộn mới quen được, nếu không thì Dương Lâm khó tránh khỏi bị đánh no đòn, vì thế anh nhẹ nhàng trả lời: "Chúng tôi tình cờ gặp nhau trên đường".

Lâm Tử xách túi thịt trở về thì nhìn thấy hai người đang chuyện trò với nhau liền hỏi một câu: "Hai người nói chuyện gì thế?"

Dương Xảo đáp: "Còn không phải là đang hỏi hai người quen biết nhau như thế nào hay sao?"

Lâm Tử khựng lại, sau đó cười khà khà nói: "Em gặp anh ấy sau khi đi uống rượu ở bar đấy".

Bạch Diệc Phi: "...".

Bây giờ Bạch Diệc Phi mới thấm thía được câu nói: Không sợ kẻ địch mạnh, chỉ sợ đồng đội ngu, anh đúng là tự đào hố chôn mình mà.

Dương Xảo lập tức phát hiện ra có điều gì đó không đúng, đáp án của hai người hoàn toàn khác nhau, nhìn một cái là biết ngay có vấn đề, vì thế Dương Xảo cầm lấy cái muôi lên chuẩn bị dạy dỗ thẳng em giời đánh của mình.

Dương Lâm vốn không biết nói dối, Dương Xảo chỉ cần tra hỏi một hồi là đem chuyện mình đi đánh nhau với người ta ra khai sạch, sau đó cậu ăn đòn không trượt phát nào.

Tầng một là cửa hàng, tầng hai chính là nơi bọn họ ở mà căn nhà chỉ có hai phòng cho nên Bạch Diệc Phi và Dương Lâm đành phải ở cùng nhau.

Dương Lâm nằm trên giường kêu oai oái.

Bạch Diệc Phi còn cười cợt: "Chị của em chỉ muốn tốt cho em thôi".

Dương Lâm cắt ngang một tiếng: "Em biết rồi, em nói cho anh biết, chẳng qua là em nể mặt chị em thôi, nếu đũa khác mà dám đánh em, em sẽ tấn cho nó không còn răng mà ăn cháo".

Bạch Diệc Phi nhẹ nhàng nói: "Thật ra chị em đối xử với em rất tốt, em nên biết ơn chị ấy".

"Cô ấy không muốn em ra ngoài đánh nhau với người ta".

"Nếu như em đánh nhau với người ta mà gặp nguy hiểm thì chị em sẽ chỉ có một thân một mình thôi".

Dương Lâm ngẩn người sau đó vùi đầu vào ga trải giường: "Đúng thế, chị em một thân một mình sẽ bị người ta bắt nạt mà em lại không thể bên cạnh bảo vệ chị ấy được".

Trong căn phòng không có cửa sổ, ở lâu không tránh khỏi cảm giác ngột ngạt.

Buổi chiều rảnh rỗi không có việc gì làm, Bạch Diệc Phi liền muốn ra ngoài đi dạo một chút.

Lúc ra khỏi cửa anh nhìn thấy Dương Lâm nhưng không gọi cậu ấy, vừa mới đi ra ngoài anh đã nghe thấy tiếng nước chảy "rào rào", Bạch Diệc Phi cũng không để tâm lắm mà tiếp tục xuống tầng hóng gió.

Lúc anh quay trở về vừa vặn đi ngang qua nhà tắm.

Nhà tắm nằm ở giữa hai phòng ngủ.

Bạch Diệc Phi đi ngang qua nhà tắm thì đúng lúc cánh cửa nhà tắm mở ra.

Dương Xảo quấn một chiếc khăn tắm màu trắng rồi đi ra, sau đó ánh mắt hai người ngây ngấn chạm vào nhau.

Những nếp nhăn và vết rỗ trên khuôn mặt của Dương Xảo đều biến mất mà thay vào đó là một gương mặt với làn da trắng nõn như trứng gà bóc trông vô cùng xinh đẹp.

Dương Xảo bị dọa sợ hết hồn, cúi đầu mau chóng rời đi.

Bạch Diệc Phi không cần nghĩ nhiều đã hiểu rõ nguyên nhân.

Cô gái có dáng vẻ xinh đẹp như vậy lại không có chỗ dựa, ở trên hòn đảo "ăn thịt người không nhả xương" sợ là khó mà sống được cho nên mới giả vờ làm cho bản thân xấu xí một chút.

Suy nghĩ một hồi, Bạch Diệc Phi bắt giắc thở dài, Dương Xảo quả thực đã sống không hề dễ dàng.

Trở về phòng không bao lâu, Dương Xảo gõ cửa: "Anh Bạch, anh có rảnh không, chúng ta nói chuyện một lúc đi".

Bạch Diệc Phi từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Dương Xảo đã khôi phục lại dáng vẻ xấu xí ban đầu, anh cũng không nói gì mà cùng cô ta đi xuống dưới tầng.

Hai người ngồi ở bàn ăn.

Bạch Diệc Phi mở lời trước: "Cô đừng trách Lâm Tử, thật ra nó cũng muốn kiếm chút tiền nên mới đi đánh nhau với người ta, nó nói ước mơ lớn nhất của nó là kiếm đủ tiền để có thể mang cô rời khỏi nơi này".

Dương Xảo gật đầu, cô ta không phải không nghĩ như vậy, chỉ là: "Anh Bạch, chuyện vừa nãy, anh có thể giữ bí mật cho tôi được không?"

Bạch Diệc Phi sững lại, ngay sau đó liền hiểu ra, anh gật đầu nói: "Được".

Sau đó, Dương Xảo và Bạch Diệc Phi bắt đầu tán dóc, nhờ Dương Xảo mà anh đã hiểu hơn về thông tin của Đảo Lam.

Hóa ra Đảo Lam không phải do một mình Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô khai thác mà có cả tám nước nữa cùng khai thác, Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô chỉ chiếm 1/8 trong đó mà thôi.

Tám nước đều có đất tập trung ở trên Đảo Lam, nói đơn giản là đều có một thành phố, nơi này gọi là thành phố Lam, chính là do Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô nước Hoa nắm trong tay.

Mà thành phố Lam có tổng cộng sáu mỏ vàng, cho nên phân thành sáu khu, vị trí hiện tại của bọn họ là ở khu số ba.

Bạch Diệc Phi hiểu những người này không muốn phát triển ở đây, mà bọn họ muốn trở về thành phố Thiên Bắc.

Anh muốn đi trộm dầu.

Bạch Diệc Phi hỏi Dương Xảo: "Nơi này có xe gì có thể ngồi không? Xe buýt chẳng hạn?"

Dương Xảo lắc đầu: "Không, chỉ tầng lớp thượng lưu mới có tư cách có xe".

Bởi vì tiền mua một chiếc xe cực kỳ "chát", bọn họ lại chỉ đủ tiền mua hai vé tàu, tầng lớp hạ lưu như bọn họ chỉ muốn trở về, tiền tích góp được đều dùng để mua vé tàu thì lấy đâu ra tiền mua xe?

Bạch Diệc Phi nghe những lời này xong thì vô cùng khiếp sợ.

Chỉ có tầng lớp thượng lưu mới có tiền mua xe, hơn nữa đều trả tiền một lần, những người thuộc tầng lớp hạ lưu kia có số tiền này không bằng đi mua vé tàu về nhà còn tốt hơn.

Bạch Diệc Phi không khỏi kinh ngạc, ở chỗ này cứ có tiền thì muốn làm gì cũng được, kể cả tội ác.

Không, ở chỗ này, nó không được coi là tội ác.

Đó chính là sự thỏa mãn dục vọng.

Thử hỏi, nếu như có tiền, muốn làm cái gì thì làm, thậm chí ngay người cũng có thể giết, vậy những người này còn muốn rời đi sao?

Dương Xảo đột nhiên hỏi Bạch Diệc Phi: "Anh muốn rời khỏi đây sao?"

Bạch Diệc Phi dừng lại một lát sau đó thành thật gật đầu: "Phải".

Anh nhất định phải rời khỏi nơi này, bên ngoài còn có những người anh em xương máu, người thân cùng với người vợ đang đợi anh trở về.

Cho nên, anh nhất định phải rời khỏi đây.

Dương Xảo cười nói: "Nhìn một cái cũng biết anh không phải người ở đây".

"Để nhận ra lắm à?", Bạch Diệc Phi ngạc nhiên hỏi.

Dương Xảo mỉm cười đáp: "Bởi vì trong mắt anh không có dục vọng".

Mỗi người ở trên hòn đảo này đều có dục vọng.

Khát vọng của những người thuộc tầng lớp thượng lưu thì không cần phải nói nhiều, còn những người thuộc tầng lớp hạ lưu, bọn họ chỉ mong có thể góp đủ tiền để rời khỏi nơi này, mong muốn của bọn họ thậm chí còn mãnh liệt hơn cả những người thuộc tầng lớp thượng lưu.

Dương Xảo dừng lại một chút rồi cắn môi nói: "Nếu như anh có thể rời đi, tôi có thể cầu xin anh một việc không".

"Việc gì thế?"

"Nếu như anh có thể rời đi, anh có thể...", Dương Xảo cắn môi: "Có thể đem theo Lâm Tử không? Nếu như anh chấp nhận, anh muốn tôi làm gì cũng được".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 564: Đập Quán

Bạch Diệc Phi lạnh lùng lắc đầu.

Ánh sáng trong đôi mắt Dương Xảo tắt dần.

Nhưng ngay sau đó, Bạch Diệc Phi nói: “Nếu có cơ hội, tôi sẽ đưa các cô đi cùng”.

Nghe vậy, đôi mắt Dương Xảo lại sáng lên, vô cùng kích động.

Vì để bày tỏ lòng cảm ơn, Dương Xảo quỳ xuống: “Nếu anh thật sự có thể đưa chị em chúng tôi đi, tôi tình nguyện vì anh làm bất cứ chuyện gì”.

Bạch Diệc Phi lập tức ngăn cản cô ta: “Cô không cần làm gì cho tôi cả, tôi chỉ cố gắng hết sức để giúp các cô thôi. Hơn nữa, chúng ta là bạn bè, đừng khách sáo như vậy”.

“Vớ vẩn, tôi không chắc sẽ đưa được chị em cô ra ngoài. Tôi sẽ cố gắng nhưng nếu không được thì tôi sẽ đi trước, sau đó sẽ đến đón các cô”.

Chỉ cần Bạch Diệc Phi trở về Thiên Bắc, anh tin rằng đón bọn họ đi không phải chuyện khó.

Nhưng chị em hai người sống ở đây lâu vậy rồi, cho rằng nơi này là địa ngục, ngoài kia là thiên đường mà không biết rằng bên ngoài chỉ là một địa ngục khác mà thôi.

Điểm khác nhau duy nhất là một cái nhìn thấy được, còn một cái thì không.

Buổi tối, Bạch Diệc Phi không mơ giấc mơ kia nữa. Điều này khiến anh càng chắc chắn với suy đoán của mình. Chỉ là khi anh tỉnh lại, vết thương không khỏi nhanh như trước nữa.

Anh cảm thấy rất kỳ lạ. Lẽ nào thuốc ngủ còn có tác dụng trị thương?

Ăn sáng xong, Bạch Diệc Phi bảo Lâm Tử đưa mình đến khu khai thác mỏ số 3, xem nhà kho ở đâu, tiện cho việc trộm dầu.

“Những công nhân tầng lớp thấp đều sẽ chọn đào mỏ. Mỏ đào được sẽ giao cho nhà xưởng, sau đó nhà xưởng căn cứ theo hàm lượng vàng so với số lượng mà trả công”.

Lâm Tử vừa đi vừa nói với Bạch Diệc Phi: “May mà chị em có tiệm cơm, không cần phải đi đào mỏ”.

Lâm Tử lại nói: “Khu mỏ rất rộng, rộng đến mức anh không thể tưởng tượng nổi đâu”.

Bạch Diệc Phi đã chuẩn bị tinh thần trước nhưng khi nhìn đến mới biết quả thực rộng đến không thể tưởng tượng nổi.

Khu mỏ nằm ngay bên rìa thành phố, nơi này tạo cảm giác như bị lõm vào trong, xung quanh toàn là núi, cửa vào được xây rất cao, bên ngoài có bảo vệ cầm súng canh gác.

Vào thì dễ, ai cũng có thể vào được nhưng ra thì khác. Khi đi ra thì nhất định phải kiểm tra toàn thân kỹ càng.

Sau khi hai người cùng đi vào thì nhìn thấy rất nhiều hang mỏ.

Nhìn qua không khác nào tổ ong.

“Đây là khu mỏ số 3, ở thành phố Lam chỉ xếp thứ 3”, Lâm Tử nói.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc. Khu mỏ lớn thế này mà chỉ xếp số 3, vậy thì khu số một sẽ to đến mức nào? Có khi nào gấp hai lần khu 3?

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của anh, e rằng phải tận mắt nhìn thấy mới biết được.

Bọn họ đi loanh quanh trong khu mỏ nhưng không hề nhìn thấy người giám sát, người đào mỏ ở đây đều dựa vào tự giác.

Bởi vì không đào mỏ thì không có tiền.

Vì thế có thể thấy được rất nhiều người tụ tập nói chuyện với nhau.

“Thật ra bọn họ đào vàng ở đây một tháng, khi trở về có thể trở thành tầng lớp trung lưu, nói không chừng còn cao hơn. Đáng tiếc là không thể về được”.

Muôn về thì cần tới 100 cân vàng, từng đây mới đủ mua một tấm vé tàu.

Mà ở đại lục, 100 cân vàng thì không chỉ là tầng lớp trung lưu.

Cuộc sống ở đây rất lạc hậu, ngay cả thiết bị truyền tin cũng không có.

Nếu có thì không biết chừng sẽ nghĩ cách rời khỏi nơi này.

Đương nhiên cũng phải kể đến một số người có tham vọng, thậm chí là liên minh doanh nghiệp cố ý thu lại thiết bị của bọn họ, khiến bọn họ không thể liên lạc với bên ngoài.

Sau khi đi một vòng, Bạch Diệc Phi phát hiện nơi này có ba nhà kho, mà bên ngoài mỗi kho đều có rất nhiều người cầm súng canh giữ.

Hơn nữa, cho dù có thật sự trộm được dầu thì lỏi ra cũng có người canh giữ 24/24, vận chuyển ra ngoài cũng là cả một vấn đề.

Tay chân Bạch Diệc Phi coi như nhanh nhẹn nhưng gặp súng thì cũng tắt điện.

Cuối cùng, anh chỉ đành thăm nhớ vị trí của các kho, số lượng xe tải, sau đó mới cùng Lâm Tử đi ra.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, về đến nơi thì thấy tiệm cơm đã trở thành một mớ đổ nát.

Ngoài ra, bàn ăn, đồ điện, cửa sổ đều đã bị đập tan tành.

Lâm Tử thấy vậy thì lập tức chạy vào trong: “Chị!”

Dương Xảo nằm trên đất, khuôn mặt nhuốm máu, một bên mặt xưng phù, cánh tay trắng nõn dường như bị thứ gì đó đập vào, tím đỏ một mảng.

Lâm Tử ôm Dương Xảo dậy, run rẩy hỏi: “Chị, xảy ra chuyện gì vậy?”

Dương Xảo lắc đầu, giọng nói thều thào: “Không có chuyện gì...”

“Chị đã thành thể này rồi, sao lại không có chuyện gì được?”, mắt Lâm Tử đỏ lên.

Bạch Diệc Phi ngây ra tại chỗ.

Sao lại thành ra thể này?

Dương Xảo vẫn nói: “Thực sự không có chuyện gì”.

Lâm Tử nôn nóng: “Chị, chị bị đánh thê thảm thể này mà còn nói không sao? Chị nói cho em biết, em quen với anh béo, em bảo anh ấy đi dạy dỗ đám khốn kiếp đó!”

Dương Xảo khẽ lắc đầu: “Anh béo dám đến nhà họ Triệu ư?”

“Cái gì?”, Lâm Tử và Bạch Diệc Phi đều kinh ngạc.

Hôm qua Triệu Thiên vẫn bình thường cơ mà, sao hôm nay lại đến, đã thế còn đập tiệm, đánh người?

Hóa ra hôm qua, sau khi Triệu Thiên ăn cơm do Bạch Diệc Phi làm xong, khi về ăn những món khác thì thấy nhạt nhẽo nên hôm nay lại đến.

Nhưng Bạch Diệc Phi không ở đây, Dương Xảo lại không dám để gã đợi lâu nên đành tự nấu theo cách của anh.

Thức ăn làm ra đương nhiên không giống của Bạch Diệc Phi, Triệu Thiên ăn xong thì lật bàn.

Sau đó gã nổi giận đùng đùng ra lệnh cho đám đàn em đập tiệm, còn đánh Dương Xảo một trận.

Bạch Diệc Phi khom người kiểm tra vết thương. Anh đã nhìn Lưu Hiểu Anh chữa thương cho người khác nhiều rồi nên cũng biết chút ít.

Lâm Tử ngây người.

Nhà họ Triệu?

Ở khu 3 nay, ai dám gây sự với bọn họ? Muốn chết chắc?

Bạch Diệc Phi lại cảm thấy khó hiểu: “Chỉ vì thế mà đập tiệm, còn đánh cả cô?”

Nơi này quả thật không có luật pháp, chẳng khác gì xã hội phong kiến thời trước, người có tiền có địa vị chỉ cần không vui thì tùy tiện đánh người, thậm chí còn lấy mạng người khác.

Lâm Tử nắm chặt tay, quai hàm căng chặt.

Cậu muốn báo thù cho chị mình nhưng lại không thể.

Đây mới là chuyện khiến người ta tức giận cùng khó chịu nhất.

Đúng vào lúc này, bên ngoài có tiếng xe máy vang lên.

Ở thành phố Lam này, không phải ai cũng có xe máy.

Nghe thấy tiếng này, sắc mặt Bạch Diệc Phi và Lâm Tử đều sẫm sẫm, bởi vì bọn họ biết người nhà họ Triệu đã đến rồi.

Quả nhiên, khi Bạch Diệc Phi đi ra thì nhìn thấy gã cao to đi cùng Triệu Thiên hôm đó.

Gã quay đuôi xe một cái, dừng lại cách chỗ Bạch Diệc Phi không xa.

Trong tiệm, cả Lâm Tử và Dương Xảo đều lo lắng nhìn anh.

Gã cao to sau khi dừng lại thì nhìn thấy Bạch Diệc Phi: “Về rồi đấy à!”

Ánh mắt Bạch Diệc Phi trầm xuống. Mặc dù anh không muốn gây phiền phức nhưng anh cũng không sợ.

Anh không thể đứng im nhìn hai chị em này bị bắt nạt.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng hỏi: “Tìm tôi?”

Gã cao to không nói chuyện mà ném cho anh một tấm thẻ.

Gã không phải chỉ là một tên đô con thông thường, với cái cách mà gã ném tấm thẻ, nếu người bình thường bắt lấy thì rất có thể sẽ bị rạch một nhát lên mặt.

Nhưng Bạch Diệc Phi vẫn bình thản đón nó.

Gã cao to thấy vậy thì kinh ngạc, sau đó bật cười: “Ngày mai nhà họ Triệu mở tiệc, cậu chủ mời mày đến”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy giọng điệu như đang ra lệnh của gã thì cười lạnh: “Không đi”.

“Mày dám từ chối?”, gã cao to thật sự không nghĩ đến chuyện này: “Người mày từ chối là cậu chủ nhà họ Triệu đấy. Nếu mày không đi thì ngày mai cái quán này cùng hai chị em kia sẽ biến mất khỏi thế giới này”.

Nói xong, gã hừ lạnh: “Lời từ chối vừa rồi coi như tao không nghe thấy, mày ngoan ngoãn đến cho tao”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 565: Kỳ Kỳ Tìm Đến

Gã cao to nói xong thì khởi động xe rồi đi như bay.

Bạch Diệc Phi siết chặt tấm thiệp trong tay, cắn răng.

Thật lòng mà nói, cặp chị em này không có quan hệ gì nhiều với anh, sau khi đưa bọn họ ra thì mối liên hệ giữa ba người cũng chấm hết.

Nhưng anh không thể vì vậy mà liên lụy, coi nhẹ tính mạng của bọn họ.

Nhưng cảm giác này thực sự rất khó chịu!

Mẹ nó, anh ghét nhất là bị người khác uy hiếp!

Đột nhiên.

“Rầm” một tiếng.

Bạch Diệc Phi lập tức ngẩng đầu lên nhìn.

Lúc này anh mới phát hiện gã cao to đi chưa được bao xa thì bị một chiếc xe việt dã đột nhiên lao ra từ ngõ nhỏ đâm trúng.

Xe máy nhất thời bị văng ra, gã cao to cũng theo đó mà ngã lăn lóc.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì căng thẳng.

Ở đây rất ít khi có xe, khả năng xảy ra tai nạn là rất thấp.

Có thể thấy chuyện này là cố tình.

Hơn nữa, chiếc xe việt dã này trông cũng rất quen mắt.

Quả nhiên, Kỳ Kỳ bước từ chiếc xe xuống.

Cô ta bước từng bước đến trước mặt gã cao to.

Gã đã phun ra cả máu, cả người run rẩy.

Khi gã ngẩng đầu nhìn thấy Kỳ Kỳ thì trợn trừng mắt, dường như vô cùng kinh hãi.

Sau đó Kỳ Kỳ nhấc chân giẫm thẳng lên đầu gã. Gã cao to bắt đầu giãy giụa, tứ chi vung vẩy, nhưng không bao lâu sau thì bất động.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì ghen hòng.

Chết rồi?

Quả thực đã chết rồi.

Bạch Diệc Phi ngu người.

Cho dù nhìn thấy Kỳ Kỳ giết người thì anh vẫn không nhìn được mà nghĩ: “Mẹ nó, ngẫu chết đi được!”

Hôm nay, Kỳ Kỳ mặc bộ trang phục màu đồng bó sát, chân đi giày da, so với lần đầu gặp mặt thì trở nên sắc xảo hơn nhiều.

Nhưng khuôn mặt cô ta trông có vẻ nhỏ tuổi, nên lộ ra nét trẻ con, loại khí chất này càng khiến người ta cảm thấy ngẫu lòi.

Đang lúc Bạch Diệc Phi nhìn đến ngu người thì Kỳ Kỳ ngoắc ngoắc tay với anh.

Sắc mặt anh lập tức trầm xuống, thầm nghĩ: “Đéo ngẫu tý nào hết!”

Bạch Diệc Phi bắt đắ dĩ ngòì lên xe, nhưng để tránh bị cô ta đập thì anh lựa chọn ngòì ghé sau.

“Đưa tôi xem xem”, Kỳ Kỳ nói với anh.

Bạch Diệc Phi cúi đầu nhìn chính mình, phát hiện trên người chỉ có tám thiệp nên anh đưa nó cho cô ta.

Kỳ Kỳ xem xong thì trả lại cho Bạch Diệc Phi: “Cũng được đấy, tôi khỏi phải đi làm tấm khác”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cười khỏ: “Cô tìm được tôi bằng cách nào?”

Kỳ Kỳ cười nhạt: “Không cần tìm”.

“Vậy sao cô biết tôi ở đây?”, Bạch Diệc Phi lại hỏi.

Kỳ Kỳ khinh khỉnh: “Còn cần tôi nhắc anh nhớ à? Nơi này là địa bàn của liên minh doanh nghiệp”.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Nơi này không phải còn có người nước ngoài à?”

Kỳ Kỳ bực mình: “Người nước ngoài thì không có liên minh doanh nghiệp chắc?”

Bạch Diệc Phi ngây ra.

Lúc này anh gần như đã hiểu, nơi này là địa bàn của liên minh doanh nghiệp thủ đô, với ngân này tài lực và nhân lực, liên minh đương nhiên có thể kìm hãm bốn gia tộc lớn.

Lúc đầu, anh giết chủ tịch liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải, liên minh ở thủ đô hoàn toàn không quan tâm. Nếu bọn họ thực sự muốn giết anh thì anh có thể thoát được ư?

Kỳ Kỳ nhìn anh, trào phúng: “Mọi nơi ở thành phố Lam đều trong tầm kiểm soát của tôi, anh chạy đi đâu chả thể. Hơn nữa, không có sự cho phép của tôi, anh tưởng anh có thể chạy được chắc?”

Bạch Diệc Phi cạn lời: “Vậy tại sao cô không giam lỏng tôi luôn đi? Hơn nữa cô để tôi chạy, sao bây giờ mới đến tìm tôi?”

“Anh ở chỗ tôi không tiện”, Kỳ Kỳ miễn cưỡng trả lời.

Bạch Diệc Phi: “...”

Kỳ Kỳ liếc anh, nói: “Cầm tấm thiệp đấy, ngày mai đại diện tôi đến nhà họ Triệu đàm phán”.

“Đàm phán?”, Bạch Diệc Phi khó hiểu: “Bàn chuyện gì? Bàn với ai? Tại sao lại đại diện cô?”

Kỳ Kỳ không kiên nhẫn: “Anh lắm mồm thế làm gì? Anh nghe tôi là được”.

Nói xong, cô ta vút cho anh một cái tai nghe bluetooth: “Cầm lấy, thiết bị mới, không cần điện thoại. Sau này anh có thể nói chuyện với tôi”.

Bạch Diệc Phi nhìn chiếc tai nghe trong tay: “Tại sao tôi phải nghe lời cô?”

“Muốn ăn đập?”, Kỳ Kỳ nhện nhàng nói ra ba chữ khiến Bạch Diệc Phi sợ hãi.

Anh lập tức gạt đầu đồng ý: “Tôi nghe cô”.

Kỳ Kỳ bình thản gạt đầu, rất hài lòng với thái độ của anh: “Được rồi, không còn chuyện gì nữa thì cúp đi!”

Bạch Diệc Phi im lặng mở cửa xe, bước xuống.

Anh âm thầm cắn răng nghiến lợi: “Nhất định có một ngày không phải cô ta đánh anh mà là anh đánh cô ta!”

“Phải rồi, còn một chuyện nữa. Khu mỏ số 3 không có loại dầu thô nặng mà anh cần, anh đừng có tốn công vô ích”, Kỳ Kỳ nhớ ra chuyện này, hồ hững nói.

Bạch Diệc Phi: “...”

Anh thật sự vừa bái phục vừa cạn lời.

Tất cả những gì anh làm người ta đều biết rõ ràng, mẹ nó, thế này thì chạy kiểu gì?

Trở về quán ăn, Lâm Tử đã đưa Dương Xảo lên lầu. Bạch Diệc Phi nhớ đến chị em hai người thì không khỏi áy náy. Mọi việc anh làm đều trong tầm kiểm soát của Kỳ Kỳ, vậy thì việc đưa bọn họ ra khỏi đây là không có khả năng.

Ngay từ đầu đã không có hy vọng hoàn toàn khác với có hy vọng rồi lại tuyệt vọng.

Nhìn đống đồ nát trên đất, Bạch Diệc Phi tự giác dọn dẹp. Dù sao chuyện này cũng do anh mà ra. Triệu Thiên muốn ăn đồ do anh làm, nhưng anh lại không ở đây, từ đó mới khiến mọi chuyện thành ra thế này.

Không lâu sau, Lâm Tử cũng đi xuống.

“Chị em sao rồi?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Lâm Tử lạnh lùng trả lời: “Đều là vết thương ngoài da, nghỉ ngơi là khỏi”.

Bạch Diệc Phi im lặng.

Hai người vui đầu dọn dẹp, đến tận tối mới xong.

Bạch Diệc Phi ngồi bên cạnh chiếc bàn ăn sạch sẽ, trầm nghĩ: “Anh không thể thật sự mặc cho Kỳ Kỳ sắp đặt, anh nhất định phải nghĩ ra cách thoát khỏi cô ta”.

Kỳ Kỳ đã nói ngày mai thay cô ta đàm phán với nhà họ Triệu.

Nội dung cụ thể anh không biết nhưng có một điều chắc chắn là Kỳ Kỳ sẽ không ra mặt.

Lúc đó Kỳ Kỳ cũng đã nói, cô ta lên bờ từ một bên khác chính là vì không để ai biết cô ta đến.

Nhưng tại sao lại không để người khác biết?

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một lúc thì nghĩ đến ba khả năng.

Thứ nhất là vì có kẻ thù. Thứ 2 là vì có người cô ta không muốn gặp. Cuối cùng là vì ở đây có người uy hiếp đến cô ta, lại không muốn thấy cô ta.

Bạch Diệc Phi nghĩ xong thì khẽ gật đầu. Anh có thể lợi dụng được điểm này.

Nhưng mà trước đó anh phải tìm được “con mắt” của Kỳ Kỳ, anh không muốn cứ bị cô ta giám sát.

Cô ta có thể tùy thời nắm bắt hành tung của anh rõ ràng là vì gần đây có người của cô ta, nếu không thì cũng có camera giám sát hoặc thiết bị định vị gì đó.

Nhưng ở đây đều là những con đường hiện đại, hơn nữa trong khu vực này cũng không thấy máy quay.

Bạch Diệc Phi thấy khó hiểu. Rốt cuộc tại sao Kỳ Kỳ lại biết được mọi việc anh làm?

Khoan đã, chẳng lẽ thiết bị định vị ở trên người anh?

Không thể nào, anh thật sự không phát hiện ra gì hết, hơn nữa lúc tắm anh cũng cởi đồ kiểm tra rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 566: Thử

Rốt cuộc cô ta biết bằng cách nào?

Bạch Diệc Phi không tài nào hiểu nổi, cho đến tận lúc đi ngủ anh vẫn suy nghĩ vấn đề này.

Trong lúc vô thức, anh đã ngủ mất.

Bạch Diệc Phi lại nằm mơ. Anh mơ thấy Diệp Hoan cướp được tập đoàn Thủy Tinh, còn mơ thấy Liễu Chiêu Phong cướp mất Lý Tuyết.

Lý Tuyết!

Bạch Diệc Phi giật mình bật dậy, phát hiện ra trời đã sáng.

Anh thở dồn dập, nhớ lại cảnh trong mộng, lại nghĩ đến Lý Tuyết, anh trầm hạ quyết tâm: “Mình nhất định phải trở về!”

Bạch Diệc Phi lật chăn ra, đang định xuống giường thì khựng lại.

Nằm mơ!

Anh nghĩ đến gì đó rồi lập tức cởi đồ, sau đó gỡ mảnh vải che vết thương ra.

Bạch Diệc Phi nhìn vết thương đã kết vảy thì sững sờ.

Vết thương nghiêm trọng đến thế vậy mà đã liền thành sẹo rồi.

Mới có bao ngày chứ?

Đương nhiên, đây không phải là trọng điểm.

Bạch Diệc Phi cẩn thận ấn quanh vết thương, cho đến khi ấn vào chỗ nào đó thì rít nhẹ một tiếng, đau đến mức anh toát mồ hôi.

Quả đúng như vậy!

Bạch Diệc Phi nhận ra, trong chỗ bị thương của anh có một vật cứng cứng. Đó chính là “mắt” của Kỳ Kỳ.

Anh tưởng trên người mình thật sự không có gì, ai mà biết được Kỳ Kỳ lại ghim nó vào chỗ này.

Lúc này, Lâm Tử cũng đã tỉnh lại. Cậu ta nhìn thấy vết thương của Bạch Diệc Phi thì kinh ngạc.

“Anh Bạch, anh bị thương nặng vậy?”, Lâm Tử tò mò nhìn, sau đó nhớ đến cú đâm ngày hôm qua của anh: “Anh bị thương rồi mà vẫn mạnh đến thế!”

Bạch Diệc Phi cắn răng đắp băng gạc vải lại. Hiện tại anh chưa thể đánh động Kỳ Kỳ được, thế nên anh không làm gì cả.

Anh nhìn Lâm Tử, hỏi: “Em biết nhà họ Triệu ở đâu không?”

“Người ở khu 3 đều biết”, Lâm Tử trả lời.

Bạch Diệc Phi: “Em dẫn anh đến đó”.

...

Lâm Tử đưa Bạch Diệc Phi đi tầm nửa tiếng mới đến nơi.

Trước mặt anh là một khu kiến trúc hình tròn như một sân vận động sừng sững, mà phía sau nó là một tòa nhà lớn.

Bạch Diệc Phi chỉ đứng trước cửa, không định tiến vào.

Lúc này, trước cửa nhà họ Triệu có rất nhiều bảo vệ cầm súng đứng canh gác.

Bạch Diệc Phi nhìn xung quanh thì phát hiện ngoại trừ tòa nhà sau lưng ra thì không còn bất kỳ một kiến trúc cao tầng nào khác.

Nếu Kỳ Kỳ đã đưa anh tai nghe bluetooth thì lúc đàm phán, cô ta nhất định sẽ ra lệnh cho anh.

Hơn nữa cô ta phải nhìn thấy toàn cảnh thì mới chỉ huy được. Như vậy, hôm đó cô ta nhất định cũng đến.

Kỳ Kỳ sẽ không xuất hiện ở nhà họ Triệu, vậy thì nơi thích hợp nhất để quan sát là toàn nhà kia.

Bạch Diệc Phi nói với Lâm Tử: “Chúng ta về thôi”.

Về đến nhà, Lâm Tử hỏi Bạch Diệc Phi: “Chúng ta có trộm nữa không?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu. Kỳ Kỳ đã nói rồi, khu ba không có dầu thô nặng mà anh cần, có trộm cũng vô ích.

Im lặng một lát, anh lại nói: “Em chăm sóc cho chị em, anh ra ngoài một lát”.

Lâm Tử gật đầu, lên tầng chăm chị.

Bạch Diệc Phi dựa theo trí nhớ mà đi đến căn biệt thự mà Kỳ Kỳ ở.

Anh gõ cửa nhưng không có người đáp lại, sau đó thử ấn chuông nhưng vẫn không thấy ai.

Anh đẩy nhẹ một cái, cánh cửa mở ra.

Thấy vậy, Bạch Diệc Phi không hề khách sáo mà đi vào.

Phòng khách không có người. Bạch Diệc Phi lại đi lên tầng, đến phòng ngủ của Kỳ Kỳ thì phát hiện cánh cửa đang được khép hờ.

Bạch Diệc Phi do dự một lát rồi mở cửa. Kỳ Kỳ vậy mà không hề phòng bị gì mà nằm ngủ trên giường.

Lúc này, trên bàn còn có một con dao găm.

Anh còn nhớ, con dao này là Kỳ Kỳ vút cho anh làm gậy chống.

Trong lòng Bạch Diệc Phi nổi lên một suy nghĩ, nhân lúc Kỳ Kỳ đang ngủ say, không ai hay mà đâm con dao kia vào cái cổ trắng nõn của cô ta, máu cứ thế phun ra như suối...

Cơ hội tốt biết mấy!

Đáng tiếc.

Bạch Diệc Phi làm lơ con dao găm, ngồi xuống sô pha, bình tĩnh nói: “Không cần giả vờ, giữa chúng ta không có quan hệ gì đáng nói, cần gì phải thử tôi?”

“Lẽ nào còn cần có được sự tin tưởng của nhau à?”, Bạch Diệc Phi vừa nói vừa cười khinh thường.

Lúc này, Kỳ Kỳ ngồi dậy. Bởi vì cô ta đang ngủ nên chỉ mặc một chiếc váy ngủ hai dây, khi ngồi dậy, những thứ không nên nhìn đều lộ ra hết.

Bạch Diệc Phi lập tức liếc sang chỗ khác: “Tôi vẫn nên ra ngoài thì hơn!”

Kỳ Kỳ không hề để ý, vươn vai một cái, bình thản trả lời: “Sao anh biết tôi giả vờ?”

Bạch Diệc Phi trợn trắng mắt: “Cô thấy ai khi ngủ còn để dao găm lên bàn ngay cửa ra vào không?”

Có để thì cũng là để dưới gối mình!

Sơ hở rõ ràng như vậy, anh có ngu mới mắc lừa!

Kỳ Kỳ nhún vai: “Anh cũng thông minh đấy”.

Bạch Diệc Phi tặc lưỡi: “Cao thủ như cô sao có thể không nghe thấy chuông cửa được?”

Lúc anh vào đã ấn chuông rồi.

Kỳ Kỳ lười nhác mà dựa vào đầu giường: “Sao lại quay về? Ở đó không thoải mái à?”

“Cô có thuốc trị thương không? Chủ nhà đó bị thương rồi”, Bạch Diệc Phi nói.

Kỳ Kỳ nghe vậy thì im lặng nhìn anh một lát rồi mới nói: “Trong ngăn kéo, anh tự tìm đi”.

Bạch Diệc Phi đi tới, khom người mở ngăn kéo lấy bạch dược Vân Nam cùng một số băng gạc ra.

Kỳ Kỳ nghi ngờ: “Bị thương đến mức cần nhiều như vậy à?”

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Khá nghiêm trọng”.

Kỳ Kỳ không hỏi nhiều nữa mà xuống giường rót nước uống.

Nhưng khi cô ta quay qua nhìn Bạch Diệc Phi thì phát hiện anh đang cầm một cái túi có đủ loại thuốc, kể cả thuốc dạ dày cũng có.

“Anh lấy nhiều như vậy làm gì? Bị thương đến dạ dày cơ à?”

Bạch Diệc Phi vẫn bình thản: “Cô biết đấy, Triệu Thiên đánh người ta bán sống bán chết, chỗ nào cũng bị thương, người ta uống nhiều thuốc tiêu viêm thì dạ dày chịu sao nổi!”

Kỳ Kỳ nghi hoặc: “Hôm nay anh rất kỳ lạ”.

“Kỳ lạ cái gì?”, Bạch Diệc Phi vẫn bình tĩnh: “Cô yên tâm, tôi biết tôi bị cô theo dõi gắt gao nên sẽ không làm chuyện ngu ngốc đâu. Hơn nữa, chẳng phải cô biết tôi đang làm gì à?”

Anh nói xong thì xua tay: “Không nói nữa, tôi phải mau chóng mang thuốc về, cần dùng gấp”.

Nói xong anh xách chiếc túi lên vai, định đi ra.

“Đứng lại!”

Kỳ Kỳ hét lên một tiếng, Bạch Diệc Phi lập tức dừng bước.

Cô ta đi đến, nhìn anh chăm chú một lúc lâu, sau đó mới cảnh cáo:
“Đừng giở trò, anh ngoan ngoãn nghe lời cho tôi, nếu không...”

“Giết anh rất đơn giản, cũng sẽ không ai hỏi đến”.

“Còn về sự thúc, tôi có cách khiến chú ấy tin rằng tôi không giết anh”.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Yên tâm, tôi sẽ không giở trò”.

Xong anh lại hỏi: “Phải rồi, người đàm phán với tôi là ai? Tôi hẳn được biết chuyện này chứ?”

“Không cần, đến lúc đó anh khác biệt”, Kỳ Kỳ không nói cho anh.

Bạch Diệc Phi: “Thôi được...”.

Kỳ Kỳ nhếch mày nhìn anh: “Còn chuyện gì nữa không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 567: Bữa Tiệc

"Không còn..."

"Không còn thì rút đi!"

Bạch Diệc Phi lặng lẽ rời đi, sau khi đi anh cũng không dừng lại nhiều mà nhanh chóng đi tiếp.

Anh đoán dù sao Kỳ Kỳ cũng biết anh đang làm gì, cho nên đương nhiên cũng sẽ biết chuyện Dương Xảo bị Triệu Thiên đánh, nên sẽ không nghi ngờ anh.

Lúc quay lại nhà Dương Lâm, Bạch Diệc Phi cầm thuốc đi lên tầng rồi vào thẳng phòng Dương Xảo.

Dương Xảo chỉ bị thương ngoài da, nhưng Bạch Diệc Phi vẫn để Dương Xảo nghỉ ngơi trên giường một ngày, như vậy sẽ giúp cho vết thương mau lành.

Lúc này Dương Xảo đang ngồi trong phòng, dựa vào đầu giường.

Hai người thấy Bạch Diệc Phi đi vào thì định nói gì đó, nhưng Bạch Diệc Phi đã giơ tay ngăn lại: "Nghe tôi nói trước đã, mấy ngày tới tôi sẽ đưa hai người rời khỏi nơi này".

Nghe thấy có thể rời khỏi đảo Lam thì hai chị em không ngừng kích động.

Bạch Diệc Phi chia túi thuốc trong tay làm hai phần, một phần cho Dương Lâm: "Đây là một ít thuốc điều trị vết thương, bên trong có thuốc điều trị vết thương ngoài da, em lấy cho chị em dùng đi".

"Cám ơn anh Bạch", Dương Lâm đưa tay nhận lấy, cậu ta tò mò muốn biết anh lấy thuốc này từ đâu, nhưng cũng có chừng mực nên không hỏi nhiều.

Bạch Diệc Phi hỏi bọn họ: "Có bản đồ chỗ này không?"

"Có", Dương Lâm bỏ thuốc trong tay xuống, tìm trong ngăn kéo ra một tấm bản đồ đưa cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi mở bản đồ: "Bây giờ chúng ta đang ở đâu?"

Lâm Tử lập tức chỉ lên bản đồ.

Bạch Diệc Phi căn cứ vào vị trí của bọn họ trên bản đồ, sau đó tìm được chỗ Kỳ Kỳ dẫn anh đến.

Sau khi suy nghĩ một lúc thì Bạch Diệc Phi nói với hai chị em: "Không dám giấu hai người, bây giờ tôi đang bị người ta theo dõi, bởi vì tôi đang ở đây cho nên hai người cũng bị theo dõi".

"Nhưng mục tiêu của bọn theo dõi là tôi, nên sẽ không quá để ý hai người".

"Ngày mai nhà họ Triệu sẽ có một buổi tiệc, tôi sẽ đi, ngày mai sau khi tôi đi thì hai người có lẽ sẽ không bị theo dõi nữa".

"Cho nên sau khi tôi đi hai người hãy chuẩn bị năm suất ăn, rồi đến chỗ này trước chờ tôi".

"Chỗ thuốc tôi vừa đưa cho hai người cũng phải mang theo".

Dương Xảo và Dương Lâm liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó hỏi Bạch Diệc Phi: "Anh Bạch, anh muốn làm gì vậy?"

Trực giác nói cho cô ta biết chuyện Bạch Diệc Phi sắp làm rất nguy hiểm.

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Cô không cần phải quan tâm việc này, cứ làm theo tôi nói là được".

"Có lẽ năm ngày nữa tàu sẽ tới".

Dương Xảo lo lắng hỏi: "Anh định làm gì?"

Lâm Tử cũng gật đầu hỏi: "Sao anh biết năm ngày nữa sẽ có tàu tới? Nếu không có thì sao?"

Bạch Diệc Phi im lặng một lúc, sau đó cười khỏ: "Nếu năm ngày nữa tàu vẫn chưa đến thì có nghĩa là tôi đã thất bại, lúc đó hai người hãy quay lại đây".

Dương Xảo càng lo lắng hơn: "Anh Bạch, anh định làm chuyện gì nguy hiểm sao?"

Lâm Tử cũng rất lo lắng.

Bạch Diệc Phi lắc đầu một cái: "Đừng hỏi nữa, cũng không tốt cho hai người, hai người cứ làm theo tôi nói là được, đây là cơ hội duy nhất để hai người rời đi".

Buổi tối, Bạch Diệc Phi vào nhà vệ sinh.

Anh tháo miếng băng ra, cho một ít thuốc cầm máu và thuốc kháng viêm vào một cái túi nhỏ, sau cuốn chặt túi đó với vết thương.

Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm vào chiếc gương trước mặt, ánh mắt kiên định: "Vợ à, chờ anh, anh sẽ trở về ngay".

...

Cùng lúc đó, tại trụ sở chính của liên minh doanh nghiệp thủ đô.

Trong một phòng luyện võ công rộng 500 mét vuông, một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi, cả người mặc bộ đồ võ đang ngồi thiền.

Mà đối diện ông ta là một người đàn ông mặc áo đen.

"Đạo trưởng, không, chủ tịch, cậu hai đã về, nhưng bị thương nhẹ".

Đạo trưởng nghe vậy thì mở mắt, sau đó thản nhiên nói: "Tôi biết rồi, sư muội đã cảnh cáo tôi rồi".

"Cảnh cáo?", người đàn ông mặc áo đen nghi ngờ.

Đạo trưởng còn nói: "Là sư phụ bảo sư muội cảnh cáo tôi".

Người đàn ông mặc áo đen càng nghi ngờ: "Sư phụ đó..."

Đạo trưởng trừng mắt một cái, người đàn ông mặc áo đen lập tức im miệng: ""Thật xin lỗi, tôi đã vượt quá giới hạn".

Đạo trưởng hừ lạnh một tiếng, sau đó ông ta đứng lên đi đến mép giường, nhìn cảnh thủ đô về đêm náo nhiệt bên ngoài rồi cười lạnh nói: "Ông ta đã cho phép ta làm, nhưng cuối cùng lại vẫn cảnh cáo ta, hừ!"

Người đàn ông mặc áo đen lặng lẽ đứng sau lưng đạo trưởng.

"Tôi nghĩ với tính của ông ta thì một lời cảnh cáo như vậy chưa đủ đâu", đạo trưởng thâm sâu nói: "Vẫn thực sự cho rằng tôi không biết gì sao?"

"Không phải ông ta muốn thò tay vào đảo Lam của tôi sao? Nhưng đáng tiếc lúc sư muội biến mất thì tôi cũng đã đoán được rồi".

Trong mắt đạo trưởng lóe lên một tia độc ác: "Chậc, thật đáng tiếc cho tài năng thiên phú của sư muội".

...

Buổi tối, tại bến tàu của đảo Lam, có một chiếc tàu đang đậu.

Ban ngày, sau khi Bạch Diệc Phi thức dậy thì đeo tai nghe bluetooth mà Kỳ Kỳ đưa cho, bật nút lên.

"Tôi đi đây".

Một lúc lâu sau bên kia mới truyền tới một âm thanh lười biếng: "Sớm vậy?"

Bạch Diệc Phi nói: "Cô vẫn đang ngủ sao?"

“Liên quan gì đến anh?”, giọng Kỳ Kỳ lập tức trầm xuống rất nhiều: “Nhanh lên cho tôi, tôi sẽ quan sát anh”.

Bạch Diệc Phi không trả lời, mà trực tiếp đi ra khỏi nhà Dương Xảo, đến nhà họ Triệu.

Sau khi Bạch Diệc Phi đi khoảng nửa tiếng thì chị em nhà họ Dương cũng lên đường.

...

Bạch Diệc Phi đến nhà họ Triệu, anh thấy hơn hai mươi chiếc xe hạng sang đang đỗ bên ngoài thì híp mắt lại.

Xe ở đảo Lam không phải phổ biến, vậy mà lần này có hơn 20 chiếc đỗ ở đây, lại còn đều là xe hạng sang nữa, có thể tưởng tượng những người đến nhà họ Triệu hôm nay đều là đại gia cả.

Bạch Diệc Phi bình tĩnh đi tới.

Bảo vệ chặn Bạch Diệc Phi lại, Bạch Diệc Phi lấy vé mời ra.

Sau khi bảo vệ thấy vé mời thì cũng không hỏi gì mà để Bạch Diệc Phi vào.

Vào phòng khách, Bạch Diệc Phi thấy rất nhiều người đã tới, bọn họ tụ năm tụ ba một chỗ.

Bạch Diệc Phi không biết những người này, cho nên anh định tìm một góc vắng vẻ liên lạc với Kỳ Kỳ, lúc này một nhân viên phục vụ đi tới: "Xin chào, xin hỏi anh có phải là đầu bếp hôm nay tới không?"

Bạch Diệc Phi sửng sốt một chút, anh nhìn xung quanh, sau khi chắc chắn đối phương đang nói chuyện với anh thì anh hỏi lại: "Sao anh biết tôi là đầu bếp?"

Nhân viên phục vụ thân nhiên trả lời: "Bởi vì quần áo và khí chất của anh".

Bạch Diệc Phi đột nhiên tức giận, nhìn dáng vẻ anh giống đầu bếp sao? Quần áo anh cũng không phải quần áo đầu bếp? Hơn nữa làm chủ tịch hơn một năm rồi mà khí chất vẫn giống đầu bếp hả?

"Xin lỗi, tôi không phải", Bạch Diệc Phi cũng có chút tức giận.

Nhân viên phục vụ lập tức chỉ lên tầng hai.

Bạch Diệc Phi nhìn theo, anh phát hiện chỗ lan can tầng hai là Triệu Thiên đang nói chuyện với người khác, anh lập tức hiểu ra: "Có phải ý anh là cậu chủ nhà anh nói quần áo và khí chất của tôi như thế hả? Bị điên rồi à?"

Nhân viên phục vụ có tư chất rất tốt, vẫn thân nhiên như cũ: "Cậu chủ bảo anh vào nhà bếp làm thức ăn, làm tốt thì hôm nay sẽ có thưởng".

Bạch Diệc Phi tức giận nói: "Dẫn đường đi!"

Nhân viên phục vụ dẫn Bạch Diệc Phi tới nhà bếp, sau đó Bạch Diệc Phi lập tức sững người.

Đây mà là nhà bếp sao?

Đây không phải là sân bóng rổ chứ?

Không gian vô cùng rộng, còn có rất nhiều bếp, tổng cộng phải có mười mấy đầu bếp, tất cả đều đang làm thức ăn.

Bạch Diệc Phi biết những người này chắc hẳn là những đầu bếp được mời đến từ những nhà hàng lớn.

Nhân viên phục vụ dẫn Bạch Diệc Phi tới một cái bếp: "Đây là bếp của anh".

Cái bếp này rộng gần năm mươi mét vuông, đây không nên gọi là bếp, mà gọi là nhà bếp mới phải.

Phía sau bếp có một một hàng kệ, trên kệ là các loại công cụ cùng với gia vị nguyên liệu nấu ăn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 568: Nấu Ăn

Sau khi Bạch Diệc Phi đứng vững lại thì bắt đầu nhìn về phía các bếp khác, anh phát hiện mỗi đầu bếp đều mặc trang phục màu trắng, phía sau mỗi người đều có ít nhiều hai ba người giúp đỡ.

Nhưng anh lại chỉ có một mình.

Các đầu bếp khác đều chú ý tới Bạch Diệc Phi, đặc biệt là đầu bếp bên cạnh anh.

“Này, anh tới đây làm gì thế?”, người đó hỏi Bạch Diệc Phi, chủ yếu là vì Bạch Diệc Phi không mặc đồ đầu bếp.

Bạch Diệc Phi cười nhẹ thái độ rất hòa đồng: “Nấu ăn, tôi cũng là đầu bếp”.

Bởi vì câu nói này nên cả gian bếp trở nên yên lặng, ngoại trừ tiếng động từ bếp ra thì chẳng còn âm thanh nào nữa.

Các đầu bếp xung quanh đều nhìn Bạch Diệc Phi.

Sau đó bất ngờ cười âm lên.

“Ha ha...”

“Anh mà là đầu bếp ấy hả?”

“Đã không mặc trang phục đầu bếp thì chớ, đã thế trông mới 20 tuổi đầu, đầu bếp cái gì chứ?”

“Đúng vậy, sợ là đến đây chơi phải không?”

“Người anh em, anh vẫn nên ra ngoài đi! Đừng làm chậm trễ việc nấu ăn của chúng tôi”.

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi tràn đầy khó hiểu: "Có gì hài hước mà cười chứ? Tôi là đầu bếp thì có vấn đề gì hả?"

Người đầu bếp đứng bên cạnh nghe thấy vậy bèn nói: "Người anh em, tôi không có ý gì, nhưng thứ nhất là anh không có người giúp đỡ, thứ hai là anh trông không giống đầu bếp. Đừng nói anh tới đây tự hành xác mình đấy!?"

"Anh phải biết đây là bữa tiệc của nhà họ Triệu. Anh mà làm đồ ăn không ngon thì mất mạng như chơi đó!"

Bạch Diệc Phi nghe thế thì khẽ nhú mày, nhà họ Triệu cũng quá ngông cuồng rồi đấy? Làm đồ ăn không ngon thì sẽ mất mạng hả?

Người đầu bếp kia lại nói: "Người anh em, vì thế anh nên tranh thủ thời gian đi ngay đi! Đừng để đến lúc sắp mất mạng thì muốn khóc cũng không được đâu!"

Bạch Diệc Phi có chút mơ hồ, rốt cuộc những người này đang cười nhạo anh hả? Hay là thật sự vì muốn tốt cho anh?

Lúc này người phục vụ kia đã trở về: "Được rồi, cũng đã đông đủ. Bây giờ mọi người bắt đầu đi. Trong vòng nửa tiếng mỗi bếp phải nấu được một món".

Dứt lời thì phục vụ cũng không quan tâm nữa mà trực tiếp rời đi.

Những đầu bếp khác không còn tâm trạng hóng chuyện nữa, ai cũng chú tâm vào nấu nướng. Bởi vì làm tốt sẽ được khen thưởng phong phú, mà không tốt thì kiếp này coi như bỏ.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì nhìn chung quanh một lần. Anh không nấu ăn luôn mà đi đến buồng vệ sinh.

Anh nói với người bên đầu dây tai nghe Bluetooth: "Này, kế tiếp tôi phải làm như thế nào?"

“Anh đang ở đâu?”

"Buồng vệ sinh".

“Đợi đó đi".

“Được".

Nhưng Bạch Diệc Phi không nghe theo lời Kỳ Kỳ nói, anh đi ra buồng vệ sinh đến sảnh tầng hai.

Ở sảnh tầng hai toàn là cửa sổ sát sàn, người ở đây còn hung dữ hơn ở tầng một.

Xem ra những người tài giỏi ở tầng hai chính là nhân vật chính của bữa tiệc.

Bạch Diệc Phi đi tới trước cửa sổ sát đất, bởi vì là cửa sổ sát đất cho nên có thể nhìn thấy được toàn cảnh tầng hai của tòa lầu cao trước mặt.

“Anh lên tầng hai làm gì?”, giọng Kỳ Kỳ vang lên trong tai anh.

Bạch Diệc Phi bình thản nói: "Lạc đường".

"Ngu xuẩn! Mau chóng đi xuống cho tôi!", Kỳ kỳ nói.

Bạch Diệc Phi bình tĩnh chuẩn bị đi xuống dưới.

Lúc này Bạch Diệc Phi nhìn thấy một người đầu trọc rời khỏi đây theo hướng ngược chiều với anh, lúc tên đầu trọc kia lướt qua sát bên người anh thì có nhìn anh một cái, sau đó đi vào buồng vệ sinh.

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một chút rồi lập tức đi theo.

Sau khi vào trong thì tên đầu trọc kia vào khoang vệ sinh. Sau đó lấy ra giấy bút đã chuẩn bị sẵn, tiếp đó viết một hàng chữ rồi dán ở sau lưng cửa, xong xuôi mới đi ra ngoài.

Lúc này chỉ còn mười lăm phút nữa.

Bạch Diệc Phi đi tới cửa, không may đụng phải một tên da đen cao to.

Tên da đen kia nói một câu “fuck”, còn về sau là tiếng mà Bạch Diệc Phi không hiểu.

Nhưng dựa vào nét mặt thì Bạch Diệc Phi có thể nhìn ra tên này chắc chắn đang chửi anh!

Bạch Diệc Phi xiết chặt nắm đấm muốn ra tay. Nhưng lúc này giọng nói Kỳ Kỳ truyền đến.

“Đừng xúc động!”

“Thằng đó mắng tôi!”

“Tôi bảo anh đừng xúc động!! Đừng làm hỏng kế hoạch của chúng ta!”, âm thanh Kỳ kỳ lạnh lùng nghiêm nghị hơn rất nhiều.

Bạch Diệc Phi không còn cách nào: "Được, được, được. Tôi không xúc động".

Nói xong thì Bạch Diệc Phi lập tức tỏ vẻ tươi cười với tên da đen: "Chửi mày mày cũng không biết tức, ông đây đụng phải mày thì sao? Mày muốn nói ông đây không có mắt hả, con mẹ nó mày mới không có mắt".

Bạch Diệc Phi cảm thấy tên da đen này nghe không hiểu gì, nhưng thực tế thì nghe không hiểu thật.

Bởi vì tên da đen nhìn thấy Bạch Diệc Phi nở nụ cười nên thái độ lập tức tốt lên rất nhiều.

Bạch Diệc Phi tiếp tục cười: "Không có chuyện thì đi nhanh lên đi, đừng ở đây làm chậ chỗ".

Bạch Diệc Phi nói xong thì né qua một bên để nhường chỗ cho tên da đen, tên da đen gật đầu cười với Bạch Diệc Phi, nói: “Ok”.

“Ô cái con mẹ mày kê”, Bạch Diệc Phi cười nói, sau đó xoay người rời đi.

Nhưng khi anh về tới phòng bếp thì lại phát hiện có rất nhiều người ở đó. Trong đó bao gồm cả Triệu Thiên.

Đúng lúc này một người đàn ông mét sáu lao tới, ngay lúc Bạch Diệc Phi chưa kịp phản ứng đã đá anh một cái.

Cú đá này vừa khéo đá ngay miệng vết thương của Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi rồi lui về sau liên tiếp mấy bước.

Người đó đá xong thì quay về bên người Triệu Thiên.

Triệu Thiên bước tới hừ lạnh nói: "Đi đâu? Mày không ở đây làm đồ ăn, còn chạy ra ngoài làm gì?"

“Tôi...”, Bạch Diệc Phi vừa định nói đi vệ sinh, nhưng Triệu Thiên lại không nghe anh nói.

“Còn năm phút, mày tốt nhất giao ra đồ ăn khiến tao hài lòng. Nếu không mày sẽ biến mất vĩnh viễn khỏi đảo Lam!”

Dứt lời Triệu Thiên dẫn người đi ra.

Khi bọn họ đi ra thì tên đập anh có đi qua bên cạnh anh, Bạch Diệc Phi nói: "Tao nhớ kỹ một đá này của mày".

Người nọ lơ đãng, sau đó theo sát Triệu Thiên đi ra.

Bạch Diệc Phi bụm lấy miệng vết thương, anh đi đến trước gian bếp của mình.

Anh nhìn thời gian, chỉ có bốn phút nữa.

Chỉ còn lại có bốn phút, hầu hết đầu bếp đã làm xong rồi, sau khi bọn họ nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì đều kinh ngạc.

Cả đám vây quanh anh.

“Người anh em, anh không xong rồi!”

“Đúng vậy, đừng tưởng rằng không làm thì không sao. Nếu không làm thì sẽ bị trừng phạt rất nặng!”

“Haiz, không biết là khách sạn nào cử tới nữa. Thật sự là tự tìm đường chết mà!”

"Đáng tiếc, còn trẻ như vậy!"

Bạch Diệc Phi nhìn mọi người bàn tán xôn xao, cũng không biết có phải là thật sự đang quan tâm anh hay không, anh chỉ cảm thấy ồn ào: "Có thể im miệng không?"

"Cái gì?"

“Tôi bảo mấy người im dùm! Mấy người rất ồn”, Bạch Diệc Phi không kiên nhẫn nói.

Vừa dứt lời thì tất cả mọi người đều nổi giận.

“Thằng nhãi này bị làm sao vậy?”

“Bọn tôi có lòng tốt nhắc nhở anh, thế mà anh còn chê chúng tôi ồn ào hả?! Thật sự là không có lương tâm!”

“Tự mình tìm đường chết! Làm đồ ăn không xong thì chỉ còn nước chết thôi!”

“Người trẻ tuổi bây giờ thật sự không có đạo đức! Có lòng tốt lại bị coi là xấu tính! Tôi chóng mắt lên xem!”

Những người này thật sự ồn ào.

Bạch Diệc Phi nhìn thời gian không còn nhiều lắm, anh cũng không muốn nói nhảm mà vội vàng chọn mấy nguyên liệu nấu ăn từ trong giá. Sau

khi rửa đơn giản một lần thì chuẩn bị chế biến.

Anh đổ dầu, cho rau vào nồi rồi vớt ra.

Tiếng dầu vang lên, tất cả mọi người đều im lặng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 569: Món Chay

Động tác của Bạch Diệc Phi vô cùng thuần thục, vừa nhìn đã biết không phải là tay mơ.

Nhưng...

Trong đĩa của anh toàn là rau.

Mọi người kinh ngạc, đồng thời cũng hiểu rằng trong ba phút còn lại muốn làm một món thịt là chuyện không thể.

Nhưng.

“Như thế sao được! Nhà họ Triệu toàn ăn thịt thôi!”

“Đúng thế, một bàn toàn rau thế này nhất định sẽ khiến họ không vui!”

“Cậu thế mà dùng dầu chiên rau, chẳng phải nên dùng nước ư?”

“Làm bừa à?”

Bạch Diệc Phi hoàn toàn không để ý đám người mà chỉ chăm chú làm việc của mình.

Anh bỏ tất cả gia vị đã lựa chọn xong xuôi vào nồi không.

Việc này khiến mọi người thấy khó hiểu. Anh định làm gì?

Chiếc nồi trống không thì cho gia vị vào làm gì?

Rất nhiều người bắt đầu cười nhạo anh.

“Toàn làm vớ vẩn!”

“Nhắm mắt làm bừa! Chịu chết!”

“Gượng đã, cậu cho lá diệp quế với quế đơn vào món chay làm gì?”

Nhìn đến đây, một đầu bếp già dăm chiêu suy nghĩ.

Tiếp theo, Bạch Diệc Phi bật bếp, ngọn lửa nhất thời bùng lên. Anh bình tĩnh rót một thìa dấm, sau đó cho bột làm đặc, cuối cùng là đổ dầu mè vào.

Tắt bếp, vậy là món canh đã xong.

Sau đó đổ canh lên món chay.

“Tách” một tiếng, mùi hương của thịt kho tàu dần tỏa ra thơm phức.

Trong vòng 4 phút đã hoàn thành một món ăn.

Mọi người ngửi mùi thì ngây ra.

Rõ ràng toàn là rau nhưng lại tỏa ra hương còn thơm hơn cả thịt kho tàu chính hiệu.

Thời gian lúc này chỉ còn thừa lại một phút!

Bạch Diệc Phi nhìn mọi người, chấp tay nói: “Mong mọi người sẽ không chê cười”.

Đám đầu bếp nhìn nhau, không biết nên nói gì.

Lúc này, vị đầu bếp già kia như nhớ ra gì đó, kinh ngạc nói: “Đây là món chay giả mặn của Bắc Cương?”

“Cái gì?”

Mọi người ngây ra như phỗng.

“Món chay giả mặn của Bắc Cương là gì?”, có người hỏi.

Bạch Diệc Phi cũng không biết tên món này là gì.

Anh nhìn đầu bếp già kia. Nếu ông ta đã nói ra thì nhất định sẽ biết.

Quả đúng là vậy.

“Món chay giả mặn của Bắc Cương là một phương pháp nấu ăn đặc biệt. Bọn họ thích đồ chay nhưng muốn nếm hương vị của thịt nên nghiên cứu vấn đề này rất kỹ. Cách làm của bọn họ có thể khiến món chay tỏa ra hương vị của thịt, hơn nữa còn thơm cả món thịt chân chính”.

“Không phải chứ?”

Mọi người kinh ngạc.

Có người lập tức phản bác: “Cho dù có thơm đến đâu thì vị của món chay cũng tuyệt đối không bằng được vị của thịt thật!”

“Đúng thế, đúng thế!”

“Tôi cũng nghĩ thế, mùi vị của thịt chân chính mới là ngon nhất”.

Đầu bếp già không giải thích thêm nữa.

Lúc này, nhân viên phục vụ tiến vào: “Các vị đầu bếp mời theo tôi”.

Thấy vậy, mọi người không nhiều lời nữa mà rời đi cùng nhân viên.

Đầu bếp già kia đi bên cạnh Bạch Diệc Phi, nói mình họ Bàng rồi hỏi: “Người anh em, có phải cậu từng đến Bắc Cương không?”

“Đây hẳn là món chay giả mặn của Bắc Cương đi?”

“Tôi đoán đúng chứ?”

Bạch Diệc Phi cười khỏ: “Xin lỗi, tôi cũng không biết, thật sự không biết”.

Vài người đi bên cạnh đầu bếp già nghe thấy thì chế giễu.

“Đầu bếp Bàng, ông đừng đi cùng cậu ta thì hơn, chắc gì đã là món đó đấy?”

“Hơn nữa món của cậu ta chỉ là một đĩa chay, còn chẳng phải món ăn cao cấp gì!”

“Lát nữa nhà họ Triệu nhất định sẽ không vui, ông đừng để anh ta liên lụy đến mình”.

Mọi người đều cảm thấy món chay của Bạch Diệc Phi không thể chấp nhận được, sợ sẽ bị anh hại.

Nhân viên phục vụ đưa các đầu bếp đến đại sảnh ở tầng 2.

Lúc này, trong đại sảnh đã sắp xếp sẵn một chiếc bàn tiệc dài, có tổng cộng hơn 20 người, ai nấy đều là người quyền cao chức trọng.

Bạch Diệc Phi phát hiện ra Triệu Thiên chỉ đứng sau một người đàn ông trung niên thì kinh ngạc.

Xem ra những người đang ngồi thì càng khiến người ta phải nể trọng.

Những đầu bếp được đưa đến xếp thành hai hàng.

Lúc này, một người Đông Nam Á nói bằng tiếng Hán không sõi: “Ông chủ Triệu, người giao dịch với chúng tôi sao còn chưa đến?”

“Ông đừng vội, nếu đối phương đã nói đến thì nhất định sẽ đến. Bây giờ chúng ta cứ nếm món ngon trước đã”, Triệu Thiên cười trả lời.

Người nước ngoài kia lại nói: “Món ăn nước tôi mới gọi là mỹ vị, đồ ăn nước Hoa đã là gì”.

Lời này khiến sắc mặt những người ngồi trên bàn đều sầm xuống.

Mà người đàn ông trung niên đứng trước mặt Triệu Thiên là bố gã, Triệu Quát.

Khuôn mặt Triệu Quát chỉ chờ ra một lát rồi lại tươi cười nói: “Ông Kevin, hay là chúng ta cứ ném thử trước rồi hãy quyết định xem có ngon hay không”.

Nói xong, mọi người đều nhắc đĩa ném thử món ngon trước mặt.

Một đám người nước ngoài đến từ các nước khác nhau lần lượt ném thử, sau đó khuôn mặt ai nấy đều lộ vẻ hưởng thụ.

“Ừm, đồ ăn nước Hoa đúng là rất ngon!”

“Ừ, quá tuyệt vời!”

“Ngon thật đấy!”

“Ôi chúa ơi!”

Kevin thấy vậy thì ghen hòng, thật sự không tin nổi món ăn nước Hoa lại ngon đến vậy, vì thế ông ta không nhìn được mà gấp một miếng lên ăn.

Ông ta nuốt xong thì trợn to hai mắt, lộ rõ vẻ không thể tin nổi.

“Không thể nào! Món ăn nước Hoa sao có thể ngon hơn Tam Đại Quốc được?”

Các đầu bếp nghe vậy đều tự hào ưỡn ngực.

Có người còn thì thầm với người bên cạnh.

“Chỉ có đồ ăn nước Hoa chúng ta mới xứng là sơn hào hải vị!”

“Đúng thế, đồ ăn của Đại Tam Quốc mà cũng dám xưng là mỹ vị?”

“Món ăn nước Hoa chúng ta ngon nhất thế giới!”

“Các người xem, món của tên nhãi kia không ai thềm động vào!”

Nghe vậy, mấy người nhìn sang, thấy quả thực là vậy thì vui vẻ trên nỗi đau của người khác.

“Đã bảo mà, đồ ăn của cậu ta còn không lọt nổi mắt”.

“Cũng phải, có thịt ăn thì ai lại ăn chay chứ?”

Mọi người đều nhìn sang Bạch Diệc Phi.

Anh lại không quan tâm, bình thản đứng đó.

Trên bàn, Triệu Quát rất hài lòng, cười nói: “Rất tốt, chuyện này làm tốt lắm”.

Triệu Thiên cười híp mắt, khom người nói: “Cảm ơn bố đã khen”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 570: Ông Hai

Triệu Quát gạt đầu rồi nhìn chỗ thức ăn bày đầy trên bàn, ánh mắt ông ta đột nhiên bị một đĩa thức ăn chay hấp dẫn, sau đó nhanh chóng nhíu mày: “Sao lại có một đĩa thức ăn chay ở đây?”

Sắc mặt Triệu Thiên lập tức thay đổi, gã nhìn về phía bàn ăn, quả nhiên nhìn thấy một đĩa thức ăn chay.

Mặt Triệu Thiên tối sầm lại, gã ngẩng đầu lên hỏi mấy người đầu bếp: “Đồ ăn chay này là do ai làm?”

Mấy đầu bếp không muốn rước họa vào thân, vậy nên đều chỉ về phía Bạch Diệc Phi.

Triệu Thiên nhìn sang, sau khi nhìn thấy rõ là ai thì hơi giật mình.

Ngày đó gã đã ném qua đồ ăn do Bạch Diệc Phi làm, hương vị đó quả thật là hiếm có, so với những người đầu bếp này chỉ hơn chứ không kém, nếu không thì gã cũng không bảo Bạch Diệc Phi đến làm đầu bếp cho buổi tiệc của nhà họ Triệu.

Đôi mắt Triệu Thiên đảo nhanh, gã cúi đầu nói với Triệu Quát: “Bố, bố cứ ném thử xem đi? Nếu như không ăn được thì con sẽ dẫn tên đầu bếp kia ra ngoài xử lý ngay lập tức”.

Triệu Quát nghe vậy thì hừ nhẹ một tiếng, sau đó mới cầm đũa lên gắp một ít bỏ vào miệng.

Mấy đầu bếp thấy vậy thì nhao nhao lùi lại một bước, bọn họ rất sợ ông chủ sau khi nổi giận sẽ liên lụy đến mình.

Nhưng thoáng chốc Triệu Quát trừng lớn hai mắt, trong mắt chứa đầy kinh ngạc lẫn vui mừng.

Ông ta nuốt đồ ăn trong miệng, sau đó vừa dùng tay tiếp tục gấp thức ăn, vừa nói với những người xung quanh: “Mọi người mau nếm thử món này đi, món này được lắm...quả thật là mỹ vị nhân gian!”

Triệu Quát nói như vậy khiến tất cả mọi người đều tò mò, bọn họ lần lượt lấy đũa nếm thử.

Sau khi ăn xong thì chung quanh vang lên một loạt những lời khen ngợi.

“Ồ! Ăn rất ngon!”

“Thức ăn chay mà cũng làm ngon được như vậy! Quả thật kỹ năng bếp núc của nước Hoa đã đến độ xuất thần rồi!”

“Ngon lắm! Thật sự là mỹ vị nhân gian!”

Mấy đầu bếp nhìn thấy cảnh tượng này thì tròn tròn mắt, bọn họ lại nhìn về phía Bạch Diệc Phi, giống như đang nhìn thấy quái vật. Bọn họ khó có thể tin được, chỉ có một đĩa thức ăn chay thôi mà có thể khiến mấy vị tai to mặt lớn ở đây khen không dứt miệng.

Đầu bếp Bàng bên kia thì kích động nói: “Không hổ là đồ ăn do Bắc Cương làm!”

Triệu Thiên đi đến bên cạnh Bạch Diệc Phi rồi vỗ vai anh: “Quả nhiên không khiến tao thất vọng! Sau khi bữa tiệc kết thúc tao sẽ thưởng hậu hĩnh cho mày. Nói đi, mày muốn tao thưởng gì?”

Thưởng? Trong lòng Bạch Diệc Phi hơi dao động, vừa muốn trả lời là tiền thì lại vang lên giọng nói của Kỳ Kỳ.

“Chính là lúc này, ra tay đi!”

“Ra tay sao?”, Bạch Diệc Phi nghi ngờ. Ra tay cái gì chứ? Không phải là cần đàm phán sao?

Kỳ Kỳ lập tức nói: “Tát Triệu Thiên một cái!”

Bạch Diệc Phi hơi dừng lại, anh đảo mắt nhìn bốn phía. Mấy vị tai to mặt lớn đang ở đây cả, còn có mấy tên vệ sĩ đứng khắp các ngõ ngách nữa: “Chuyện này... mà nói thật chứ?”

Triệu Thiên nghe vậy thì hơi nhướng mày: “Đương nhiên là thật, Triệu Thiên tao đây nói lời giữ lời!”

“Sao vậy? Mà không tin nhân phẩm của tao à?”

“Nói cho mày biết, ở đảo Lam này còn chưa có ai dám chât vắn tao như mày đâu!”

Bên tai Bạch Diệc Phi lại truyền đến giọng nói trầm thấp lạnh lẽo của Kỳ Kỳ, “Tôi bảo anh ra tay mà! Có nghe thấy không? Có phải anh muốn chống lại mệnh lệnh của tôi hay không!”

Nghe thế thì Bạch Diệc Phi không còn cách nào khác.

Ngay sau đó Bạch Diệc Phi ngẩng đầu nói với Triệu Thiên: “Con mẹ nó chứ, đúng là tao nghi ngờ nhân phẩm của mày đấy!”

Dứt lời Bạch Diệc Phi đưa tay tát gã một cái.

“Bốp!”

Âm thanh giòn tan vang lên khắp sảnh.

Sức lực của Bạch Diệc Phi cũng không phải là nhỏ, một cái tát này khiến cho Triệu Thiên ngã thẳng xuống đất.

Lúc này tất cả mọi người trong sảnh đều nhìn sang, sau đó ai nấy đều sững người nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi.

Mấy đầu bếp khác thì tròn tròn mắt.

Bên tai lại truyền đến giọng nói của Kỳ Kỳ: “Mẹ nó! Anh dùng lực mạnh như vậy làm gì?”

“Đánh kiểu nào cũng là đánh, đương nhiên phải dùng nhiều sức một tí, đỡ tốn công!”, Bạch Diệc Phi bình tĩnh nói.

Lúc này đám vệ sĩ cũng kịp phản ứng lại, trong nháy mắt cả đám bước ra từ khắp các ngõ ngách bao vây Bạch Diệc Phi.

Có người đỡ Triệu Thiên lên, Triệu Thiên sờ chỗ mặt bị đánh đã sưng lên, chỉ nhẹ nhàng đụng một cái thôi cũng khiến gã đau đến mức nhe răng trợn mắt: “Khốn kiếp! Con mẹ nó mày dám đánh tao!”

Cùng lúc này những ông lớn kia cũng đứng lên, vây quanh Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lập tức bị dọa sợ. Mẹ nó những người này đều có súng đấy!

Triệu Thiên đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi, hung ác trợn mắt nhìn anh: “Nói, ai phái mày đến đây?”

Nếu là người ở đảo Lam thì không một ai có gan dám đánh gã! Vậy nên người này tuyệt đối là người có thân phận!

Tại Bạch Diệc Phi nghe thấy Kỳ Kỳ nói: “Anh nói theo tôi”.

Thế là Bạch Diệc Phi mở miệng, nhưng mà lại hướng về phía Triệu Quát nói: “Triệu Quát, lá gan của ông cũng lớn thật đấy, dám để hiệp hội kinh doanh buôn lậu!”

Triệu Quát nghe xong thì sắc mặt thay đổi: “Anh là ai?”

“Ông hai sai tôi đến đây”, Bạch Diệc Phi nhẹ nhàng trả lời.

Triệu Quát hơi dừng lại: “Ông hai?”

Sau đó Triệu Quát khoát khoát tay với đám vệ sĩ, đám vệ sĩ lập tức thu hồi súng lại.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì thở dài một hơi. Đồng thời trong lòng cũng xuất hiện nghi ngờ.

Ông hai này là ai? Là nhà họ Lâm sao?

Nhà họ Lâm không phải là ông ba sao? Nói cách khác khả năng ông hai đó không phải người nhà họ Lâm.

“Đúng vậy”, Bạch Diệc Phi nói.

Triệu Thiên vẫn còn đang tức giận, gã chỉ thẳng vào Bạch Diệc Phi nói: “Bố, thằng đó đánh con, hôm nay con nhất định phải trả lại! Con nhất định phải tra tấn nó đến chết thì thôi!”

“Câm miệng ngay!”

Ngay lúc đó Triệu Quát lại giơ tay tát Triệu Thiên một cái.

Lần này chắc hai bên mặt của Triệu Thiên đều sưng lên nhĩ.

Triệu Thiên mơ hồ: “Bố, sao bố cũng đánh con?”

Triệu Quát không để ý đến Triệu Thiên, ông ta xoay người cười làm lành với Bạch Diệc Phi: “Thật xin lỗi, vừa rồi tôi có mắt không thấy Thái Sơn, mạo phạm đến người của ông hai, xin hãy thứ lỗi”.

Giọng nói của Kỳ Kỳ vang lên: “Kiêu ngạo một chút, trực tiếp giao dịch”.

Bạch Diệc Phi lập tức thể hiện ra vẻ kiêu ngạo.

Anh đưa tay đẩy Triệu Quát ra, sau đó ngồi xuống vị trí người đứng đầu, hai chân bắt chéo để trên mặt bàn, giọng điệu vô cùng kiêu ngạo: “Đừng nói nhảm nữa, bắt đầu luôn đi!”

Triệu Thiên không phục, gã muốn nói gì đó: “Bố...”

“Cút! Đừng gây chuyện nữa!”, Triệu Quát trừng mắt, cảnh cáo nói.

Nói xong thì Triệu Quát lại nói với Kevin: “Kevin, có thể bắt đầu giao dịch rồi”.

Kevin nghe vậy cũng đứng dậy, sau đó phủ tay.

Tiếp đó có người mang theo mấy cái rương lớn lên đặt ở trên mặt bàn. Cuối cùng thì mở ra một cái rương.

Vừa mở rương ra tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Đặc biệt là đám đầu bếp kia, ai nấy đều bị dọa cho run rẩy.

Mẹ nó chứ, một rương súng ống đạn dược luôn đó!

Bạch Diệc Phi cũng âm thầm nuốt nước bọt, ngay sau đó Kỳ Kỳ nói: “Đừng lo lắng, tranh thủ thời gian kiểm hàng đi!”

Bạch Diệc Phi nghe thế thì đứng dậy, sau đó kích động cầm lên một khẩu AK.

Bất kỳ người đàn ông nào cũng có niềm yêu thích đặc biệt với mấy loại súng ống này, Bạch Diệc Phi cũng không phải là ngoại lệ. Huống chi anh cũng chưa thấy đồ thật, lần này mới được sờ tận tay.

Bởi vì chơi một vài trò liên quan đến súng ống nên anh cũng coi như quen thuộc với mấy loại này.

Mở ộp bảo hiểm, kéo chốt, động tác nhìn rất thành thạo.

Kevin thấy thế thì hỏi: “Thưa anh, hàng này thế nào?”

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Khá được”.

“Anh có mang tiền đến không?”, Kevin hỏi.

Bạch Diệc Phi dừng một chút, hơi mơ hồ: “Cần tiền?”

Đương nhiên câu này của anh là đang hỏi Kỳ Kỳ, không ngờ lại bị Kevin nghe được, ông ta lập tức nổi giận, cho là anh không muốn trả tiền: “Có ý gì, ông Hai muốn ăn quýt sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 571: Xe Tăng

“Nói với ông ta rằng tính mạng mới là thứ đáng giá nhất”, Kỳ Kỳ lạnh lùng nói.

Trong lòng Bạch Diệc Phi thầm kêu không ổn, trong tình huống này mà nói như thế thì khác nào tự tìm đường chết

Mặc dù nghĩ vậy nhưng bây giờ Bạch Diệc Phi đã đâm lao thì phải theo lao thôi: "Ông Kevin, trên đời này tính mạng mới thật sự là thứ quý giá nhất".

Anh vừa dứt lời thì Kevin lập tức rút ra một khẩu súng, rồi nhanh chóng dí vào trán Bạch Diệc Phi, ông ta tán thành nói: "Anh nói đúng, mạng mới là thứ quý giá nhất".

“Vì vậy mau lấy tiền ra đây”.

Tiền trong đảo Lam này không phải là tiền mặt, mà là vàng.

Trong đầu Bạch Diệc Phi trống rỗng, khẩu AK trong tay anh không có đạn, hơn nữa anh còn bị người ta cầm súng chĩa vào nữa.

“Không thì... trước tiên để ông Triệu ứng trước một ít có được không?”, Bạch Diệc Phi đang muốn thương lượng, nhưng câu này hiển nhiên là nói với Kỳ Kỳ.

Triệu Quát nghe vậy thì sắc mặt không tốt lắm, nhưng Bạch Diệc Phi là người của ông hai, nên ông ta không thể làm gì khác đành nói: "Nếu thế thì tôi có thể ứng trước một ít cho ông hai..."

Bạch Diệc Phi thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm, như vậy có thể kéo dài thời gian thêm một chút.

Nhưng Kỳ Kỳ lại nói với anh: “Nói cho Kevin biết, tốt nhất là trong 3 giây bỏ khẩu súng xuống”.

Bạch Diệc Phi kích động: "Chết tiệt..."

Triệu Quát cho rằng đang nói ông ta nên lập tức không vui nói: "Anh có ý gì hả?"

Bạch Diệc Phi xua tay: "Không có gì, không phải nói ông".

Bạch Diệc Phi nói xong thì hít một hơi thật sâu, chuyện đã như vậy thì anh cũng không quan tâm nhiều nữa, anh ngẩng đầu lên nói với Kevin: "Ông Kevin, tôi khuyên ông trong vòng 3 giây tốt nhất là bỏ súng xuống".

Kevin nghe thấy vậy thì không chỉ không bỏ xuống mà còn cười lạnh: "Dọa tôi hả? Nói cho anh biết, người Đại Tam quốc chúng tôi không dễ dọa sợ thế đâu, có câu này tôi muốn nói với anh, trong vòng 3 giây tốt nhất anh nên lấy tiền ra đây".

Người của Kevin nghe thấy thế đều bước lên trước một bước, dùng khí thế đe dọa.

Nhưng chính vào lúc này.

“Bằng”.

Tiếng súng vang lên.

Đầu của Kevin trực tiếp bị bắn thủng.

Máu tươi bắn tung tóe ra ngoài, rơi đầy trên mặt Bạch Diệc Phi và bàn ăn bên cạnh.

Mọi người ở đó đều bị dọa sợ.

Bạch Diệc Phi quay đầu lại, trên bệ cửa sổ từ tòa nhà cao tầng đối diện có một khẩu súng ngắm, đạn được bắn ra từ đó, ngoài Kỳ Kỳ ra thì anh không nghĩ tới ai khác cả.

Triệu Quát bị khuôn mặt dính đầy máu của Bạch Diệc Phi dọa sợ: "Anh có ổn không?"

Bạch Diệc Phi bình tĩnh quay lại nhìn mọi người, anh phát hiện đám vệ sĩ của Kevin đều bị dọa sợ lùi về sau mấy bước, ai cũng tìm cái gì đó chắn trước người, phòng trừ bị đạn bắn.

“Tôi đã cảnh cáo ông ta rồi”, Bạch Diệc Phi tiếp tục: "Ba giây, không hơn không kém”

Triệu Quát: “...”

Lúc này một tên vệ sĩ bỏ chấu chắn trước người ra, rồi cầm khẩu súng trong tay nhắm về phía Bạch Diệc Phi.

Mọi người đều nhìn thấy cảnh này, nhưng cũng không dám lên tiếng nhắc nhở.

Đúng lúc này lại vang lên tiếng súng.

“Bằng”.

Kẻ cầm súng nhắm vào Bạch Diệc Phi bị bắn vỡ đầu.

Bây giờ không ai dám hành động nữa.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này thì ngoài mặt vẫn vô cùng bình thường, nhưng thật ra tim anh sắp rớt ra ngoài rồi, con mẹ nó kích thích quá đi!

Những người khác bị dọa đến run rẩy, đáng sợ nhất chính là không biết kẻ địch đang ở chỗ nào.

Thấy vậy thì Bạch Diệc Phi từ tốn hỏi: "Bước tiếp theo nên làm gì?”

Gương mặt Kỳ Kỳ không cảm xúc nói: "Nhiệm vụ đã hoàn thành, anh muốn làm cái gì thì làm”.

“Cái gì?”, Bạch Diệc Phi sững sờ: "Chết tiệt! Con mẹ nó, cô chơi tôi phải không?”.

Lúc này Bạch Diệc Phi đã hiểu ra, Kỳ Kỳ muốn mượn tay anh giết người, cô ta căn bản không đến đây để đàm phán, cũng chẳng phải để giao dịch, mục đích của cô ta là giết Kevin.

Bây giờ Kevin chết rồi thì Kỳ Kỳ cũng không quan tâm anh nữa.

Những người này bây giờ còn chưa ý thức được, nhưng lát nữa chắc chắn sẽ hiểu ra, nhiều người như vậy mà chỉ có một mình anh, thế thì anh có thoát đàng trời".

Kỳ Kỳ lạnh lùng nói: "Tự ra tay giết đi".

Bạch Diệc Phi nghe thấy Kỳ Kỳ nói vậy thì vô cùng tức giận, anh rất muốn lao vào đánh cô ta một trận, nhưng anh không những tức giận mà còn cười.

“Rất tốt, đây là cô ép tôi”.

Ngoài miệng nói thế nhưng thật ra trong lòng Bạch Diệc Phi cũng rất lo lắng.

Trước đó khi anh nhìn thấy một tên đầu trọc đi vào trong nhà vệ sinh thì anh cũng đi theo vào, sau đó dùng bút viết một câu dán lên mặt sau cửa nhà vệ sinh.

“Tòa nhà đối diện, có kẻ địch”.

Sở dĩ Bạch Diệc Phi chọn tên đầu trọc này là vì anh thấy tên đó giống như ông lớn quyền cao chức trọng, mà thật ra anh cũng không chắc chắn về thân phận của tên đó.

Nếu chẳng may chỉ là một người bình thường thôi thì sao?

Hơn nữa tên đó là người nước ngoài, không biết có hiểu được tiếng Hán không?

Bạch Diệc Phi nghĩ một lát, xem ra mẫu giấy đó của anh không bị nhìn thấy, hoặc có nhìn thấy nhưng cũng không hiểu được, bởi vì bây giờ Kỳ Kỳ

vẫn còn tâm trạng nói chuyện phiếm với anh, điều đó chứng tỏ bên kia không xảy ra chuyện gì.

Đột! Nếu biết như vậy anh đã đưa tờ giấy đó cho Triệu Quát rồi, dù sao thì ông ta cũng có thể hiểu được, hơn nữa hôm nay ông ta còn là người chủ trì, chắc chắn ông ta có thể ngăn được con nhóc Kỳ Kỳ này.

“Àm ầm”.

Một âm thanh nặng nề vang lên.

Bạch Diệc Phi đứng lúc đứng bên cửa sổ, nên có thể nhìn ra ngoài.

“Chết tiệt”.

Bạch Diệc Phi trợn tròn hai mắt, một chiếc xe tăng to bự chẳng đột nhiên xuất hiện ở dưới lầu.

Xe tăng?

Bạch Diệc Phi thật sự sốc nặng.

Còn có cả xe tăng nữa hả, rốt cuộc trên đảo Lam này còn cái gì không thể xuất hiện nữa chứ?

Sau đó Bạch Diệc Phi nhìn thấy đầu ngấm xe tăng từ từ quay về phía tòa nhà đối diện.

Lúc này Kỳ Kỳ đang ở trên sân thượng tòa nhà đối diện, lúc xe tăng xuất hiện cô ta cũng nghe và nhìn thấy.

Nhưng cô ta không nghĩ tới chiếc xe tăng đó lại ngấm về phía mình.

“Mẹ nó”.

Kỳ Kỳ không nói gì, cô ta rút luôn khẩu súng trong tay rồi xoay người bỏ chạy.

“Ầm”.

Chiếc xe tăng bắn pháo, sau một tiếng nổ lớn thì cả tòa nhà sụp đổ.

Bạch Diệc Phi ở tòa đối diện nhìn thấy từ đầu đến cuối, trong lòng anh chửi một tiếng: "Con nhóc kia sẽ không dễ dàng bị nổ chết như vậy chứ?"

Những người khác trực tiếp đứng hình.

Lúc này Bạch Diệc Phi nghĩ ra một ý.

“Mau chạy đi”.

Bạch Diệc Phi hét lên với mọi người trong phòng.

Mọi người trong phòng lập tức phản ứng lại, còn quan tâm giao dịch gì nữa chứ, tính mạng mới là quan trọng nhất, thế là tất cả không quan tâm cái gì nữa chỉ điên cuồng chạy ra ngoài.

Bạch Diệc Phi cũng chạy theo đám người đó, nhưng anh không chạy ra ngoài mà lại chạy vào nhà vệ sinh, rồi đi vào một gian bên trong, khóa trái cửa lại.

Bạch Diệc Phi vén áo lên, anh tháo lớp vải bông ra, nhìn thấy miệng vết thương đã kết vảy thì anh hít một hơi thật sâu

Sau đó Bạch Diệc Phi nhét vải bông và áo vào trong miệng cắn chặt, rồi lấy từ trong túi quần ra con dao gọt hoa quả lúc nãy lấy được trong phòng bếp.

Bạch Diệc Phi nhắm chặt hai mắt, sau đó mở mắt ra lấy con dao gọt hoa quả đâm vào miệng vết thương

“Ui...”

Bạch Diệc Phi đau đến muốn hét lên, may anh đã nhét vải vào trong miệng đề phòng trước.

Vết thương vốn đã đau, bây giờ lại bị dao đâm nữa, đau như xát muối, khiến anh muốn ngất đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 572: Thù Dai

Bạch Diệc Phi không dám sơ ý, anh dùng dao cắt vào vết thương.

"Leng keng!"

Con dao rơi xuống đất.

Bạch Diệc Phi dựa vào vách tường thở hồn hển.

Anh nhớ lần đầu tiên chạm trán với Trần Ngạo Kiều, Trần Ngạo Kiều cũng tự cầm dao rạch bụng mình, sau đó lấy viên đạn ra, lúc đó anh cũng chỉ cảm thấy đau thôi.

Giờ đây khi tự mình trải nghiệm thì thật sự muốn thốt lên một câu: Mẹ nó! Đau quá đi!

Đợi cơn đau thuyên giảm, Bạch Diệc Phi cũng không dám chậm trễ, anh duỗi ngón tay ra chịu đựng đau đớn, cắn ngón tay vào trong miệng vết thương.

"Á..."

Bạch Diệc Phi gắt gao cắn chặt quần áo và băng gạc.

Anh cảm thấy mình sắp cắn đứt luôn cả quần áo và băng gạc vậy.

Bạch Diệc Phi dùng tay tách da thịt của mình ra, trông giống như dã thú đang xé thức ăn.

"Phù..."

Bạch Diệc Phi thở hồn hển, rốt cuộc anh cũng sờ được thứ ở trong miệng vết thương.

Sau đó anh nắm chặt lấy nó rồi kéo mạnh ra khỏi vết thương.

"Phù..."

Cuối cùng Bạch Diệc Phi cũng lấy được thứ màu đen kia ra, anh thả nó vào lòng bàn tay.

Đó là một khối màu đen chỉ to bằng móng tay cái, trên thứ đó còn dính màu đỏ của máu.

Chỉ trong phút chốc nhưng Bạch Diệc Phi cảm giác như đã trải qua một thế kỷ, quần áo trên người anh ướt đẫm mồ hôi.

Bạch Diệc Phi cúi đầu nhìn khối đen trong tay rồi cười khở một tiếng: "Con mẹ mày!"

Bạch Diệc Phi tức giận ném nó vào sọt rác trong nhà vệ sinh, sau đó nhanh chóng lấy thuốc chống viêm từ trong túi nhỏ ra, bôi thuốc lên vết thương ngoài da, cuối cùng lấy băng gạc mới băng bó lại vết thương.

Làm xong tất cả những việc này thì Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, sau đó đứng dậy đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Bạch Diệc Phi rửa sạch vết máu trên tay rồi bước ra ngoài.

Vừa đi ra ngoài Bạch Diệc Phi đã phát hiện có vệ sĩ đi xung quanh, còn có một ít đang ở tòa nhà đối diện.

Quan sát một lúc rồi Bạch Diệc Phi dứt khoát nhảy ra khỏi cửa sổ, đi theo hướng khác để tránh người.

Sau khi nhảy ra thì anh chỉ rời khỏi tòa nhà, vẫn chưa ra khỏi phạm vi của nhà họ Triệu.

Bạch Diệc Phi nhìn quanh, anh thấy một chiếc xe địa hình đậu cách đó không xa, vì thế anh lên lút đi qua.

Anh nấp sau chiếc xe địa hình, nhìn quanh không thấy ai thì nhanh chóng mở cửa xe ngồi vào.

Trên xe vẫn có một người ngồi, thật trùng hợp, người này hóa ra lại là Triệu Thiên.

Khuôn mặt Triệu Thiên lúc này vẫn còn đang sưng lên, vừa thấy có người tiến vào thì kinh ngạc quát lớn: "Mẹ nó ai đấy? Cút xuống ngay cho ông!"

Bạch Diệc Phi quay đầu cười: "Mày đúng là hay quên thật!"

Khi Triệu Thiên nhìn thấy là Bạch Diệc Phi thì sưng sờ một chút, sau đó gã nghĩ đến gương mặt mình bị đánh sưng vù thì lập tức phản ứng lại: "Mày... người đâu... um..."

Bạch Diệc Phi che miệng Triệu Thiên, cổ họng gã cũng bị bóp chặt.

“Triệu Thiên, mày bắt nạt người khác một cách tùy tiện, có phải cảm thấy giết người thoải mái lắm đúng không? Hả?”, Bạch Diệc Phi mạnh mẽ nắm lấy cổ Triệu Thiên.

Bạch Diệc Phi thật sự không thể hình dung được tại sao gã Triệu Thiên này có thể vì một món ăn không ngon mà có thể tùy ý làm nhục người khác, thậm chí còn tùy ý giết người nữa. Điều gì đã khiến bọn họ trở nên vô pháp và không kiêng nể gì đến như vậy?

Nghĩ đến chị em nhà họ Dương thì lực tay của Bạch Diệc Phi càng tăng lên.

Triệu Thiên cảm thấy hít thở không thông, gã kinh hãi trợn to hai mắt, Bạch Diệc Phi không che miệng gã nữa mà chỉ bóp chặt cổ họng, Triệu Thiên liên tục thốt lên: “Mày...buông ra...buông ra...”

Bạch Diệc Phi chế nhạo: "Buông ra hả!"

Rốt cuộc Triệu Thiên thật sự đã được thả ra, nhưng Triệu Thiên còn chưa kịp phản ứng thì Bạch Diệc Phi đã đấm gã một cú, Triệu Thiên cứ thế ngất đi.

Bạch Diệc Phi buông Triệu Thiên ra rồi di chuyển đến vị trí phụ, sau đó tìm kiếm trên người gã.

Tìm kiếm một lúc cuối cùng cũng tìm thấy điện thoại, anh lập tức vui vẻ.

Công nhân cấp thấp không đủ điều kiện sử dụng di động ở đảo Lam, chỉ có người như Triệu Thiên mới được sử dụng điện thoại.

Bây giờ nếu anh muốn rời khỏi đây thì anh cần một chiếc điện thoại di động.

Vừa rồi anh không giết Triệu Thiên, bởi vì anh nghĩ nếu như tìm được điện thoại thì anh không thể mở khóa.

Bạch Diệc Phi cất điện thoại vào trong ngực, định lái xe đi.

“Anh đang ở đâu?”, giọng nói của Kỳ Kỳ từ trong tai nghe truyền ra.

Bạch Diệc Phi sợ tới mức thậm chí chửi rủa: Trời ạ! Như vậy mà cũng không chết!

Đấy là xe tăng đó, dù bắn trượt nhưng tòa nhà kia cũng đã sụp đổ. Đấy không phải trò chơi đâu!

“Anh đang ở đâu?”, giọng Kỳ Kỳ lại vang lên.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì yếu ớt đáp lại: "Trong nhà vệ sinh".

Máy theo dõi được để trong nhà vệ sinh, nói ra vị trí này sẽ không khiến mọi người nghi ngờ.

“Anh đang làm gì trong nhà vệ sinh?”, Kỳ Kỳ hỏi.

Bạch Diệc Phi lập tức trả lời: "Tôi bị bọn họ vây quanh nên trốn vào nhà vệ sinh. Cô có thể nghĩ cách cứu tôi không?"

Kỳ Kỳ im lặng một lúc mới nói: "Anh tự mình tìm đường đi, bên này cũng gặp chút phiền phức..."

Giọng Kỳ Kỳ run run, có vẻ như đang bị thương.

Bạch Diệc Phi cứ nghĩ tên đầu trọc không nhìn thấy, hoặc tên đó cũng chỉ là dân thường mà thôi, nhưng không ngờ tên đó lại có hẳn xe tăng.

Trâu bò thật!

Đúng lúc này có một người đang đi về hướng xe địa hình, sau khi Bạch Diệc Phi nhìn thấy là ai thì anh đột nhiên mỉm cười nói với Kỳ Kỳ: "Thôi, cô cứ lo việc của mình đi, bên này cũng có người tới..."

Bạch Diệc Phi dứt lời thì tháo tai nghe xuống, sau đó dùng tay bóp nát ném xuống đất.

Người tới là vệ sĩ của Triệu Thiên.

Không sai, đó là tên vệ sĩ chỉ cao một mét sáu, người ở phòng bếp đập Bạch Diệc Phi cũng chính là tên vệ sĩ này.

Bạch Diệc Phi mở cửa bước xuống.

Vệ sĩ nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì kinh ngạc, sau đó lập tức nhìn vào chiếc xe địa hình.

Bạch Diệc Phi lợi dụng lúc này đi tới chỗ vệ sĩ, nhân cơ hội tên đó chưa kịp chuẩn bị mà đá bay tên đó ra ngoài.

Một tiếng rầm vang lên, tên vệ sĩ ngã xuống đất.

Tên vệ sĩ phản ứng rất nhanh, vừa tiếp đất đã đứng dậy ngay.

Tốc độ Bạch Diệc Phi cũng rất nhanh, anh biết thực lực của tên vệ sĩ này không kém anh là bao, nếu không phải cận chiến thì sợ rằng cơ hội chiến thắng của anh cũng không lớn, cho nên sau khi đá xong thì anh lập tức nhảy tới.

Ngay lúc tên vệ sĩ định đứng dậy thì anh lập tức ngồi lên người tên đó, rồi ấn tên đó xuống đất, sau đó vòng tay qua cổ khóa chặt.

Tên vệ sĩ lập tức vùng vẫy.

Bạch Diệc Phi vừa dùng sức vừa nói: "Tao nói tao đã nhớ kĩ cú đá của mày mà!"

"Tao là người hay mang thù!"

Tên vệ sĩ dựa dựa cũng vô ích, tên đó bị Bạch Diệc Phi khống chế, cổ cũng bị ghì chặt, hoàn toàn không thể đứng dậy cũng như chống cự, thậm chí còn không thể phát ra âm thanh.

Bạch Diệc Phi chế nhạo: "Tao không phải loại người thích giết người, nhưng trên đảo Lam này mấy người đã quy định có thể tùy ý giết người".

"Vì mày đang tuân thủ các quy tắc giết người bừa bãi, còn giúp bọn chó má kia giết người nữa, vì thế mày cũng nên trả giá cho những gì mình đã làm!"

Bạch Diệc Phi vừa dùng lực đã nghe thấy một tiếng "rắc", cổ tên vệ sĩ bị Bạch Diệc Phi bẻ gãy.

Bạch Diệc Phi buông tay ra rồi đứng lên, cơ thể tên vệ sĩ mềm nhũn quỳ rạp trên mặt đất, chết một cách không nhắm mắt.

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng: "Đây là kết cục vì đã đập tao, cái loại làm chó cho kẻ ác!"

Sau đó Bạch Diệc Phi xoay người đi về phía xe địa hình.

"Nhanh! Ở đằng kia!"

Lúc này một giọng nói đột ngột vang lên, Bạch Diệc Phi nhìn sang, anh phát hiện có người chạy ra từ nhà họ Triệu chạy thẳng về phía mình.

“Mẹ nó!”

Bạch Diệc Phi nhanh chóng lên xe, khởi động xe, rồi xông thẳng ra ngoài.

Đây là địa bàn của nhà họ Triệu, mà bọn họ ai nấy đều được trang bị súng ống, Bạch Diệc Phi không dám cậy mạnh, anh chỉ có thể lái xe bỏ chạy, tuyến đường anh chạy là tuyến đường anh đã tới trước đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 573: Vô Ích

Đến đường núi lắc lư thì Triệu Thiên bị tỉnh lại.

Triệu Thiên vừa tỉnh lại đã ngồi dậy: "Mày..."

Bạch Diệc Phi phản ứng cực nhanh, anh thấy Triệu Thiên tỉnh lại thì lại đâm cho Triệu Thiên cái nữa.

Triệu Thiên bị đánh cái bốp một cái, tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

Đi đến rừng thì xe không thể đi tiếp được nữa, Bạch Diệc Phi đành bỏ chiếc xe SUV lại, chuyển qua đi bộ.

Bạch Diệc Phi khiêng Triệu Thiên ra, kéo gã đi một hướng khác.

Bạch Diệc Phi chỉ đi tới những chỗ cây cỏ um tùm, để dễ dàng che giấu được dấu vết.

Không biết bao lâu sau anh đã kéo được Triệu Thiên đến một chỗ tương đối cao, sau đó anh lập tức ném Triệu Thiên xuống đất, bản thân cũng ngồi xuống.

Bạch Diệc Phi thở gấp vài hơi mới bình ổn lại được, sau đó anh lấy điện thoại của Triệu Thiên ra.

Bạch Diệc Phi mở điện thoại mới nhận ra bản thân đã nghĩ quá nhiều, điện thoại hoàn toàn không có mật khẩu, có thể mở trực tiếp luôn.

Bạch Diệc Phi không khỏi hối hận, biết vậy anh đã mở điện thoại ra nhìn thử một chút rồi.

Anh cũng không quan tâm nhiều như vậy nữa, bây giờ anh muốn liên lạc với người ở bên ngoài, tiện xem bản đồ một chút.

Nhưng Bạch Diệc Phi lập tức sững người.

Anh gọi điện nhưng không thể liên lạc được, hay nói cách khác điện thoại này chỉ có thể liên lạc trong phạm vi đảo Lam thôi.

Xem bản đồ cũng chỉ có bản đồ đảo Lam.

Như vậy điện thoại này hoàn toàn vô dụng với anh, ngoại trừ việc làm lộ vị trí của anh.

Mẹ nó!

Bạch Diệc Phi nắm chặt lấy điện thoại, lại nhìn Triệu Thiên bên cạnh, bây giờ anh thật sự rất hối hận.

Anh không nên mang gã đi cùng, vừa lãng phí sức lực vừa không có tác dụng!

Vì vậy Bạch Diệc Phi lập tức nắm tóc Triệu Thiên, đánh vào mặt gã một hồi.

Triệu Thiên bị đánh thức.

"Ồi, đừng đánh, đừng đánh, ối..."

Bạch Diệc Phi dừng tay rồi hung dữ trợn mắt nhìn Triệu Thiên: "Câm miệng cho tao! Còn kêu thì tao sẽ đánh mày!"

Triệu Thiên rất sợ, gã không dám kêu to, chỉ run run hỏi: "Rốt cuộc mày muốn làm gì? Rốt cuộc mày là ai?"

"Có sợ chết không?", Bạch Diệc Phi cười lạnh hỏi.

Triệu Thiên vội vàng gật đầu: "Sợ!"

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Sợ thì tốt, giờ tao hỏi cái gì thì mày trả lời cái đấy, nếu không tao sẽ giết mày".

Triệu Thiên vội vàng gật đầu, rất sợ Bạch Diệc Phi sẽ giết chết mình.

"Bọn mày liên lạc với người bên ngoài thế nào?", Bạch Diệc Phi hỏi.

"Máy tính", Triệu Thiên trả lời.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: "Máy tính ở đâu?"

"Ở nhà", Triệu Thiên trả lời: "Chỉ có bố tao mới có máy tính".

Sau khi nghe xong thì Bạch Diệc Phi lập tức trầm mặt.

Chỉ có thể dùng máy tính mới liên lạc được với người bên ngoài, mà máy tính chỉ có nhà họ Triệu mới có, bây giờ nhà họ Triệu nhiều người bao vây như vậy, phòng thủ cũng rất nghiêm ngặt, muốn quay lại dùng máy tính sợ là không được.

Bạch Diệc Phi bỗng trầm xuống.

Anh bận rộn suốt nửa ngày, kết quả là không công.

Anh vốn nghĩ chỉ cần trộm một ít dầu, sau đó lợi dụng du thuyền để rời đi, nhưng Kỳ Kỳ lại nói với anh khu số ba không có dầu, nên cách này không thể làm được.

Vì vậy anh lại nghĩ đến dùng điện thoại di động để liên lạc với bên ngoài? Anh có thể tìm một cái điện thoại để liên lạc với Trương Hoa Bân, bảo bọn họ đến đón anh là được.

Cho nên anh giả bộ nghe theo lời Kỳ Kỳ, đến nhà họ Triệu thương lượng với người nào đó, sau đó bí mật tiết lộ vị trí của Kỳ Kỳ ra bên ngoài.

Cuối cùng lợi dụng hỗn loạn do Kỳ Kỳ mang lại mà nhân cơ hội tìm một cái điện thoại, sau đó rời đi.

Kế hoạch rất thuận lợi, nhưng điện thoại di động này lại không có tác dụng.

Bạch Diệc Phi đã sai, anh vốn cho rằng có thể trở về, nhưng thực tế lại cho thấy anh không khác gì so với trước kia.

Bạch Diệc Phi ngồi ngẩn người tại chỗ.

Lúc này Bạch Diệc Phi đột nhiên nhớ lại một chuyện.

Điện thoại Kỳ Kỳ có thể xác định được vị trí, còn có thể liên lạc với bên ngoài, hơn nữa vừa rồi nghe giọng của Kỳ Kỳ thì hình như đã bị thương, như vậy anh có thể cướp điện thoại của Kỳ Kỳ.

Đợi chút, nếu vết thương của Kỳ Kỳ là giả thì sao? Cô ta cố tình dẫn anh đến, vậy anh...

Nhưng có lẽ cô ta chưa biết anh đã trốn, cho nên sẽ không giả vờ bị thương.

Cho nên có lẽ cô ta bị thương thật.

Bạch Diệc Phi lập tức có một ý.

Triệu Thiên vẫn nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi, không biết anh muốn làm gì.

Lúc này Bạch Diệc Phi đột nhiên quay đầu lại nhìn gã, Triệu Thiên run run nói: "Mày... mày muốn làm gì?"

"Để cho mày ngủ một giấc!"

"Bốp!"

Vừa dứt lời thì Bạch Diệc Phi lập tức đánh Triệu Thiên ngất xỉu.

Bạch Diệc Phi dừng lại một chút, rồi cởi quần áo Triệu Thiên ra, sau đó trói Triệu Thiên lại, sau khi làm xong thì Bạch Diệc Phi mới quay lại đi xuống núi.

Trên đường đi Bạch Diệc Phi thấy có người cầm súng đi lên núi.

Cả dọc đường anh luôn tìm cách tránh đi, cuối cùng đến lúc xế chiều mới đến nhà họ Triệu.

Đầu tiên anh chạy đến chỗ tòa cao ốc bị nổ, quan sát một hồi thì phát hiện đối diện tòa cao ốc là một con sông nhỏ, trên sông còn có một sợi dây thừng.

Sau khi Bạch Diệc Phi thấy sợi dây kia thì biết tại sao Kỳ Kỳ lại không chết.

Kỳ Kỳ đã giữ cho mình một đường lui, lúc tòa cao ốc bị nổ cô ta đã nắm lấy dây thừng, theo sợi dây lặn xuống sông.

Đáng tiếc do tòa cao ốc bị nổ, vụn đá rơi đập trúng sợi dây, nên khiến cho sợi dây bị đứt, mà Kỳ Kỳ bị rơi xuống sông nên mới bị thương.

Bạch Diệc Phi nhìn theo sợi dây một lúc, sau đó anh lên đi qua bên kia bờ sông, sau đó phát hiện được một vết máu.

Sau đó anh đi theo vết máu, nhưng càng đi anh càng cảm thấy không đúng.

Đúng lúc ấy có một tiếng kêu vang lên.

"Nhanh lên, bọn họ đi lên núi, mau lên núi tìm".

Bạch Diệc Phi lập tức trốn vào một bụi cây, một lát sau có một đám người đi ngang qua anh, nhưng không phát hiện ra anh.

Bạch Diệc Phi thở phào nhẹ nhõm, anh nhìn đồng hồ nát của tòa cao ốc bị nổ bên cạnh.

Anh vẫn nhớ Kỳ Kỳ từng nói, sau khi anh bị bắt cóc thì Lý Tuyết đã chặn tất cả các ngã tư, hơn nữa còn cử tất cả mọi người đi tìm, nhưng Kỳ Kỳ đặc ý nói bọn họ không ngờ rằng cô ta lại đi đường thủy.

Như vậy có thể thấy Kỳ Kỳ không hề ngu ngốc, mà ngược lại rất thông minh.

Như vậy nếu như cô ta bị thương thì sẽ trốn ở đâu?

Anh đi hết một đoạn đường nhưng vết máu vẫn chưa dứt, hơn nữa dấu chân cũng trầm ỏn, còn có quy luật, trông không giống một người bị thương nặng.

Nhưng nếu không phải bị thương nghiêm trọng thì sao lại toàn là vết máu?

Hay nói ngược lại, nếu như không bị thương nặng thì hoàn toàn có thể dấu vết máu của mình, sẽ không để lại máu trên mỗi đoạn đường như thế.

Như vậy có thể thấy được những vết máu và dấu chân này là cố ý để lại.

Ánh mắt Bạch Diệc Phi dừng trên tòa cao ốc, có câu nói nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất, ngay từ đầu Kỳ Kỳ đã tự sắp xếp đường lui cho mình.

Trước khi tòa cao ốc nổ cô ta đã cố ý thả sợi dây thừng ra, để sẵn vết máu cùng dấu chân, khiến cho người ta đuổi theo dấu vết, còn bản thân lại trốn trong tòa cao ốc.

Bạch Diệc Phi sau khi phân tích một hồi thì xác nhận suy đoán của mình.

Vì vậy anh lén chạy về tòa cao ốc, lặng lẽ đi vào.

Bạch Diệc Phi không thể đoán được vị trí của Kỳ Kỳ, cho nên anh chỉ có thể tìm từng chỗ một.

Trước khi tòa cao ốc bị nổ, nơi này có lẽ là trung tâm thương mại, nhưng sau vụ nổ thì đã không còn người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 574: Thấy Chết Có Nên Cứu Không?

Quả bom nổ làm cho cả toà nhà cao tầng có một nửa bị sập, còn một nửa thì đang lung lay sắp đổ.

Bạch Diệc Phi tìm khắp tòa nhà nhưng vẫn không phát hiện được tung tích của Kỳ Kỳ đâu, điều này khiến anh hơi nghi ngờ suy đoán của mình, chẳng lẽ Kỳ Kỳ không hề trốn trong này?

Vừa đi xuống vừa nghĩ, đột nhiên Bạch Diệc Phi dừng chân lại nhìn về phía phòng thử đồ của một gian hàng quần áo.

Bởi vì vụ đánh bom vừa rồi khiến cả toà nhà đều rung chuyển, như vậy thì cửa phòng thay đồ hẳn là đều phải mở hết ra mới đúng.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại nhìn thấy cửa một gian trong dãy phòng thử đồ vẫn đang đóng chặt.

Bạch Diệc Phi do dự một chút nhưng vẫn từ từ bước qua.

Khi tiến sát đến bên ngoài cửa, Bạch Diệc Phi đột nhiên đập mạnh cửa phòng.

Quả nhiên trên người Kỳ Kỳ mặc một bộ áo ngắn quần ngắn đang ngồi bên trong phòng thử đồ, lúc này đầu của cô ta lệch sang một bên dường như đã ngất đi rồi.

Mà trên đùi cô ta thì có một vết thương lớn đang chảy máu, cả người Kỳ Kỳ hình như cũng bị ướt.

Bạch Diệc Phi nghiến răng, chết tiệt!

Đúng như những gì anh suy đoán, Kỳ Kỳ bám theo dây thừng trượt xuống nhưng lại bị những mảnh vụn rơi xuống cắt đứt mất dây khiến cho cô ta rơi vào trong hồ, sau đó vì để che dấu tung tích nên cố ý để lại vết máu, nguy tạo chứng cứ.

Cuối cùng, cô ta quay trở lại toà cao tầng này trốn vào bên trong phòng thử đồ.

Nguyên nhân khiến Bạch Diệc Phi nghiến răng là bởi vì Kỳ Kỳ rơi vào trong hồ, ngâm trong hồ một lúc như vậy thì điện thoại có còn dùng được nữa không?

Con mẹ nó, nếu như không dùng được thì anh chết chắc rồi!

Không thể liên lạc với thế giới bên ngoài, tình hình kiểm soát ở đây lại rất nghiêm ngặt, mẹ kiếp, thế thì anh biết phải làm sao?

Bạch Diệc Phi chẳng thèm để ý nhiều nữa, anh ngồi xổm xuống mò trong túi quần của Kỳ Kỳ để tìm chiếc điện thoại của cô ta.

Rất nhanh, Bạch Diệc Phi đã tìm được điện thoại, điều khiến anh ngạc nhiên hết sức là chiếc điện thoại này được nhét trong một chiếc túi nilon, cũng tức là nó không hề bị ngâm nước, vẫn có thể sử dụng được.

Bạch Diệc Phi vô cùng kích động, mau chóng đóng cửa phòng thử đồ lại, bản thân anh cũng ngồi xuống mở điện thoại ra.

Điện thoại cần phải mở khoá, có thể dùng vân tay.

Bạch Diệc Phi cầm lấy tay của Kỳ Kỳ nhấn vào điện thoại để mở khoá, màn hình vừa mở ra, quả nhiên là có thể liên hệ được với bên ngoài. Cho nên anh lập tức xác định vị trí của mình rồi gửi định vị này về diễn đàn của bệnh viện Ngoại Long.

Sau khi làm xong hết các thao tác này, Bạch Diệc Phi ôm tâm trạng kích động bấm số điện thoại của Lý Tuyết.

Sau một vài hồi chuông, đầu dây bên kia bắt máy.

“Alo?”, Giọng Lý Tuyết truyền đến từ đầu bên kia điện thoại.

Bạch Diệc Phi được nghe thấy giọng nói của Lý Tuyết lần nữa, trong lòng vừa cảm thấy ấm áp thì đầu mũi cũng bắt đầu cay cay, khoé miệng anh

bất giác cong lên.

Ngay khi Bạch Diệc Phi đang định trả lời Lý Tuyết thì bên ngoài lại có âm thanh truyền đến.

Bạch Diệc Phi giật mình không dám phát ra tiếng động.

Anh chỉ có thể cầm chặt điện thoại dí sát vào bên tai mình, nghe giọng nói của Lý Tuyết, giọng nói của cô đang không ngừng truyền đến.

"Alo? Xin hỏi ai đó ạ?"

"Alo? Tại sao lại không nói gì?"

Ngập ngừng vài giây sau cô lại nói: "Là... là anh phải không?"

"Tinh toong!"

Bạch Diệc Phi lại bị giật mình lần nữa, anh cầm điện thoại đưa đến trước mặt nhìn, hoá ra là nhắc nhở điện thoại sắp hết pin.

Bạch Diệc Phi không dám bắt cần, trực tiếp cúp luôn cuộc gọi với Lý Tuyết sau đó tắt máy đi.

Anh sợ rằng âm thanh báo của điện thoại sẽ thu hút đám người bên ngoài tới đây.

Nếu đám người kia trông thấy anh và Kỳ Kỳ đi cùng nhau thì chắc chắn sẽ cho rằng bọn họ là đồng bọn, vậy thì bọn họ sẽ chết chắc!

Bạch Diệc Phi yên lặng chờ đợi, anh đang đợi cho bọn họ rời đi trước.

Nhưng đợi mãi một lúc mà vẫn không nghe thấy tiếng của bọn họ, lại giống như người bên ngoài đang cố gắng vơ vét những thứ đồ đáng tiền, như vậy hẳn không phải là đám người kia.

Bạch Diệc Phi không dám bắt cần, vẫn ngồi yên lặng bên trong.

Đúng lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên cảm thấy có thứ nước gì đó dính nhớp nháp đang chảy xuống, cho nên vội vàng quay đầu qua nhìn, anh giật cả mình, hoá ra là máu của Kỳ Kỳ, cô ta vẫn đang không ngừng chảy máu.

Sau đó anh phát hiện sắc mặt cô ta trắng bệch, máu từ vết thương trên đùi vẫn đang không ngừng chảy ra, nếu như không xử lý kịp thời thì dù cho bị thương không nặng cũng sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết.

Bạch Diệc Phi nhìn khuôn mặt của cô ta, hơi do dự.

Rốt cuộc là cứu hay không cứu?

Nếu không phải do Kỳ Kỳ thì anh cũng không bị bắt, lại càng không bị đưa lên hòn đảo này, hơn nữa cô ta còn cài máy theo dõi lên người anh, trên đường đi còn có combo các thể loại đập đá anh, lại còn bắt anh phải gánh tội oan, tất cả những điều này khiến anh hận cô ta đến mức ngứa cả răng.

Nhưng mà, Kỳ Kỳ trông cũng không giống loại xấu xa đến mức hết thuốc chữa, nếu cứ để cô ta chết như vậy thì lương tâm của Bạch Diệc Phi cũng không yên.

Mẹ kiếp!

Bạch Diệc Phi đâm một cú xuống nền đất, cứu!

Coi như bản thân đang tích đức đi, hơn nữa bị cô ta đập bao nhiêu lần như vậy anh còn chưa báo được thù đâu, vừa hay cứu cô ta xong, sau này có thể tìm cô ta báo thù!

Đúng, chính là như vậy!

Cho nên Bạch Diệc Phi đứng dậy, khom người cúi xuống bên cạnh Kỳ Kỳ.

Lúc này Bạch Diệc Phi cũng chẳng để ý được quá nhiều nữa, anh ấn kiểm tra trên khắp người cô ta xem còn có vết thương nào nữa không, sau

khi xác định trên người cô ta không còn vết thương nào nữa mới lấy thuốc chống viêm và băng gạc trên người ra.

Cũng may là vết thương trên người Kỳ Kỳ đều lộ ở bên ngoài cho nên Bạch Diệc Phi không cần phải cởi bỏ quần áo của cô ta ra.

Bạch Diệc Phi đặt Kỳ Kỳ nằm thẳng trên mặt đất, sau đó dùng thuốc rửa qua vết thương của cô ta, lại lấy thuốc cầm máu mà Kỳ Kỳ đưa cho anh ra bôi, tiếp đến bóp nát viên thuốc chống viêm rắc lên miệng vết thương, cuối cùng mới dùng băng gạc băng bó lại vết thương.

Quá trình này cũng không khác mấy so với khi anh tự băng bó vết thương cho mình.

Sau khi Bạch Diệc Phi làm xong, lau qua mồ hôi trên mặt, lại nhìn sang Kỳ Kỳ, lúc này cô ta đang nằm úp sấp xuống nền đất, chiếc mũ cong vút đang hướng về phía anh.

Anh không hề có ý nghĩ xấu xa gì, chỉ là đang nghĩ, lần nào cũng bị ăn đập, mà chỗ bị đập hình như có vài lần là mũ của mình, đây chính là sự xỉ nhục với anh!

Vết thương của Kỳ Kỳ thực sự rất nghiêm trọng, hành động của anh cũng không hề nhẹ nhàng, lại bôi thuốc sơ cứu cho cô ta thế mà cô ta vẫn chưa hề tỉnh lại!

Như vậy, có lẽ anh có thể nhân cơ hội này mà đòi lại chút lãi trước không?

"Cô xem lại mình đi, vừa bắt cóc tôi lại vừa đập tôi, còn lợi dụng tôi để gán tội cho cô. Cô lại nhìn tôi đi, tôi không những chẳng giậu đổ bìm leo, lại còn bỏ qua hiềm khích mà đi cứu cô, cô để tôi đánh mấy cái, không sao chứ?"

"Đúng, chắc chắn không sao cả!"

Bạch Diệc Phi nghe thấy đám người bên ngoài đã rời đi hết, hay nói cách khác là bây giờ ở đây chỉ còn mỗi hai người bọn họ thôi, vậy anh có đánh mấy cái thì cũng không có vấn đề gì cả.

Bạch Diệc Phi cười gian: "Đây quả là cơ hội hiếm có".

Cho nên Bạch Diệc Phi giơ cao tay lên, tát thật mạnh vào cái mông cong veo của Kỳ Kỳ.

"Bộp!"

Bởi vì có lớp vải quần ngăn cách cho nên tiếng vang không hề chất chúa mà ngược lại có chút trầm đục.

"Aaa!"

Kỳ Kỳ thê mà lại ngồi bật dậy trợn trừng mắt lên lườm Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi giật nảy mình ngồi bệt cả xuống đất.

Mẹ kiếp!

Lúc này đau như thế còn không tỉnh, thế nào mà giờ mới đánh mông một cái đã tỉnh rồi?

Cái mẹ gì vậy?

Bạch Diệc Phi đến giờ vẫn có chút kiêu dè Kỳ Kỳ, dù sao thì cô ta cũng là một cao thủ, cho dù đã bị thương thì lúc đánh nhau chắc chắn cũng không có lợi cho anh.

Anh cười gượng gạo: "Cái kia, cô nghe tôi nói, đây là...".

Vừa nói được một nửa thì Kỳ Kỳ lại "rầm" một tiếng ngã vật ra đất.

Bạch Diệc Phi: "...".

Một lúc lâu sau, thấy Kỳ Kỳ chẳng có động tĩnh gì, Bạch Diệc Phi mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó Bạch Diệc Phi mới lấy điện thoại ra định liên lạc với Lý Tuyệt.

Nhưng mà khi vừa mới mở điện thoại ra, còn chưa kịp bấm nút gọi thì điện thoại đã hết sạch pin tự động tắt nguồn.

“Mẹ kiếp!”, Bạch Diệc Phi cúi kính ném điện thoại xuống đất, lạch cạch một tiếng, điện thoại vỡ ra.

Bây giờ Bạch Diệc Phi cũng hết cách, may mắn là lúc này anh đã gửi được định vị lên diễn đàn của bệnh viện, anh hy vọng bọn họ có thể mau chóng để ý đến tin tức trên diễn đàn.

Diễn đàn đó là một diễn đàn riêng mà bọn họ tự lập ra, bên ngoài là diễn đàn nhưng thực tế đó là nơi để mọi người liên lạc với nhau, cho nên đối tượng sử dụng chủ yếu là mấy người Trương Hoa Bân.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 575: Chạy Trốn

Trời tối rất nhanh, Bạch Diệc Phi quyết định phải rời khỏi chỗ này.

Cậu chủ của nhà họ Triệu đã mất tích, Kevin của Đại tam quốc bị giết, còn một đám nhân vật có số có má không biết của ai cũng bị giết luôn rồi, bây giờ ở đây mọi thứ đều đang rất hỗn loạn.

Bạch Diệc Phi nhìn qua cửa sổ xuống dưới, từng tia sáng từ ánh đèn xuyên qua bóng đêm chiếu sáng khắp nơi, bên dưới cũng có rất nhiều người đang chạy qua chạy lại.

Cho đến tận bây giờ, vẫn chưa có ai đến để kiểm tra toà nhà lung lay sắp đổ này, nhưng không biết chừng lúc nào sẽ có người đến.

Dù sao thì cứ để mặc toà nhà này ở đây cũng không phải là cách hay.

Do vậy tối nay Bạch Diệc Phi bắt buộc phải rời khỏi đây.

Nhưng khi Bạch Diệc Phi quay ra nhìn Kỳ Kỳ, anh hơi do dự có nên đưa cô ta đi theo.

Nếu đưa đi theo, khỏi cần nói cũng biết, chắc chắn là một phiền toái lớn.

Nếu không đưa theo, thì một mình cô ta ở đây cũng không biết lúc nào mới tỉnh dậy được, nói không chừng bị người ta phát hiện ra thì khỏi cần phải tỉnh dậy nữa.

Cuối cùng, Bạch Diệc Phi nghiêng răng nghiêng lợi: “Con mẹ nó! Ông đây tiền phạt tiền đến Tây thiên, làm người tốt thì làm đến cùng vậy!”

Bạch Diệc Phi đi vào trung tâm thương mại tìm một bộ quần áo sạch sẽ cho mình thay, rồi tìm thêm một bộ khác cho Kỳ Kỳ thay, trong lúc thay đồ cho cô ta, Bạch Diệc Phi hầu như không thèm đếm xỉa đến cơ thể của Kỳ Kỳ, chỉ nghĩ làm sao để rời khỏi đây cho nhanh.

Sau khi xong việc, Bạch Diệc Phi lại xé một bộ quần áo khác ra thành từng sợi sau đó buộc lại với nhau thành một đoạn dây dài, lại đem Kỳ Kỳ vác lên lưng, dùng dây buộc chặt cô ta lên người anh, tránh cho lúc chạy tuột tay rơi mất.

Bạch Diệc Phi cõng Kỳ Kỳ trên lưng, hết chạy chỗ nọ lại trốn chỗ kia. Cuối cùng cũng ra khỏi được toà nhà, anh chạy về phía cánh rừng mà lúc đến bọn đã họ đi qua.

Trong thời gian này, anh tránh được mấy đám người đi kiểm tra, sau đó cõng Kỳ Kỳ đi đến chỗ mà Triệu Thiên bị trói.

Nhưng điều khiến cho Bạch Diệc Phi ngạc nhiên là Triệu Thiên vẫn đang bị trói ở đây.

Lúc này Triệu Thiên đã tỉnh, sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì sợ đến mức lắc đầu quày quật, gã sợ Bạch Diệc Phi tới để giết gã.

Bạch Diệc Phi lại không hề để ý đến gã mà đặt Kỳ Kỳ xuống đất, anh cũng ngồi phịch xuống thở hồn hển.

Vết thương trên người anh còn chưa khỏi, lại cõng Kỳ Kỳ chạy một đoạn đường xa như vậy nên vết thương lại rách ra.

Bạch Diệc Phi trầm nghĩ, nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, anh mà cõng Kỳ Kỳ đi mãi như vậy thì chắc chắn bọn họ chỉ có con đường chết, cho nên anh đang nghĩ, hay là vớt Kỳ Kỳ ở lại đây luôn cho rồi?

Triệu Thiên ở bên cạnh thấy vậy dè dặt nhìn Bạch Diệc Phi, nhưng lại không cẩn thận mà gây ra chút tiếng động khiến cho Bạch Diệc Phi quay lại nhìn.

Sau khi Bạch Diệc Phi quay sang nhìn thấy Triệu Thiên, trong đầu anh đột nhiên vụt sáng, anh nghĩ ra một ý tưởng cực kỳ hay.

Cho nên anh bước đến phía trước mặt của Triệu Thiên, sau đó rút ra một con dao nhắm thẳng vào cổ Triệu Thiên uy hiếp: “Có muốn sống không?”

Triệu Thiên sợ tới mức vội vàng gật đầu: "Muôn! Muôn!"

“Được, nếu muốn sống thì phải nghe lời tao, nếu không thì tao sẽ giết chết mày!”, con dao của Bạch Diệc Phi giả bộ cào hai vết trên cổ của Triệu Thiên.

Bạch Diệc Phi cất dao đi, cởi dây trói cho Triệu Thiên: “Đứng dậy đi, công cô ta lên, đi theo tao”.

Lời vừa dứt, Triệu Thiên đang định cúi người xuống để công Kỳ Kỳ thì lại nghe thấy có âm thanh truyền đến.

"Mau lên! Bọn họ ở bên kia!"

Tiếp sau đó, một chùm ánh sáng chiếu tới.

"Mẹ kiếp! Bị phát hiện rồi!"

Triệu Thiên thấy vậy thì cực kỳ vui vẻ, vừa vẫy tay vừa hét: “Mau tới đây, tôi ở đây, mau cứu...”.

"Bốp!"

Bạch Diệc Phi đâm cho Triệu Thiên một cú khiến gã lăn ra bất tỉnh.

Cùng lúc đó, mây chùm sáng đều chiếu thẳng về phía Bạch Diệc Phi: “Cậu chủ Triệu, là anh phải không?”

Bạch Diệc Phi nghe xong thì khựng lại, sau đó lập tức phản ứng lại hét to với đám người kia: “Mau đến đây nhanh lên, cậu chủ ở đây này, cậu chủ bị rấn cắn bị thương rồi, mau đến cứu người đi!”

Đám người kia nghe thấy tiếng trả lời cũng không nghi ngờ gì mà vội vàng chạy đến.

Đợi khi đám người kia chạy gần đến nơi, Bạch Diệc Phi mới phát hiện bọn họ hoá ra có bốn người, cho nên anh âm thầm nắm chặt con dao trong tay.

"Cậu chủ ở đâu?"

"Cậu chủ ngất đi rồi, anh ấy bị rấn cắn", Bạch Diệc Phi bình tĩnh chỉ về hướng Triệu Thiên đang nằm trên mặt đất.

Người nọ thấy vậy thì hoang mang ngồi xồm xuống: "Cậu chủ, anh làm sao vậy? Cậu chủ, mau tỉnh lại đi!"

Đúng vào lúc này, một người bên cạnh gã dường như phát hiện có vật gì đang ở cạnh đó cho nên dùng đèn pin rọi qua, mắt thấy ánh sáng đèn sắp chiếu đến chỗ Kỳ Kỳ.

Bạch Diệc Phi bịt chặt miệng gã từ phía sau lưng.

Người nọ giật mình kinh hãi muốn giãy giụa phản kháng.

Con dao của Bạch Diệc Phi lập tức cửa ngang qua cổ họng của gã, người nọ âm thầm bị giết chết.

Ba người còn lại lập tức phát giác ra có điều gì đó không ổn nên xoay người lại định ra tay.

Động tác của Bạch Diệc Phi nhanh vô cùng, tránh né, khua dao, chẳng mấy chốc mà cả ba người kia đều nằm gục trên đất.

Với năng lực hiện tại của Bạch Diệc Phi thì đối phó với ba người này hoàn toàn không mất chút sức nào.

Đúng vào lúc này, Triệu Thiên tỉnh lại.

Khi gã nhìn thấy bốn thi thể đang nằm trên đất xung quang mình, lập tức trợn tròn hai mắt, gã lại càng thấy sợ Bạch Diệc Phi hơn nữa.

Mới có một lúc mà anh đã nhẹ nhàng giải quyết hết bốn người, như vậy, nếu muốn giết gã chẳng phải là quá dễ dàng hay sao.

Bạch Diệc Phi nắm chặt con dao trong tay, bước từng bước về phía Triệu Thiên.

"Đừng, đừng giết tao, đừng...", Triệu Thiên bị dọa cho không ngừng lùi về phía sau, sau đó một mùi khai nồng nặc bay lên.

Bạch Diệc Phi dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn Triệu Thiên: "Thực con mẹ nó nhát cáy!"

"Tít tít...".

Đột nhiên, có tiếng điện thoại truyền đến làm cho Bạch Diệc Phi giật mình, quay người qua xem liền phát hiện có một tên vẫn chưa chết hẳn đang ấn vào nút gọi của máy bộ đàm.

"Mẹ kiếp!"

Bạch Diệc Phi tiến lên hai bước, đâm thêm một nhát.

Vị trí hiện tại của bọn họ đã bị lộ rồi.

Bạch Diệc Phi phải lập tức rời khỏi chỗ này, cho nên anh nói với Triệu Thiên: "Nhìn thấy số phận của bọn họ chưa? Tao cho mày một cơ hội cuối, nếu như không nghe lời thì kết cục của mày sẽ giống như bọn họ".

Tận mắt nhìn thấy đám vệ sỹ của mình bị Bạch Diệc Phi giết, Triệu Thiên cũng không dám nói thêm cái gì nữa, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

"Cống cô ta lên, lập tức đi theo tao!", Bạch Diệc Phi dùng dao chỉ.

Triệu Thiên lập tức bước tới, cõng Kỳ Kỳ trên lưng, đi theo Bạch Diệc Phi.

...

Sau khi bọn họ rời đi khoảng mười phút liền có một đám người rất đông đến đây.

Sau đó cả khu rừng bỗng sáng rực lên, ánh đèn pin đan nhau chằng chịt.

Bạch Diệc Phi biết rõ ràng rằng, người của nhà họ Triệu đang tăng cường lực lượng để đi tìm kiếm Triệu Thiên.

Anh không dám dừng lại mà ra lệnh cho Triệu Thiên bước nhanh hơn, ít nhất phải vượt qua được ngọn núi này đến được ngọn núi phía trước.

Ngọn núi phía trước to hơn ở đây, sẽ có lợi cho bọn họ che dấu hành tung của mình.

Nhưng Triệu Thiên không hổ là một cậu chủ tôn quý, mới đi được một đoạn đường đã mệt đến không thở nổi.

Bạch Diệc Phi đành phải dùng dao uy hiếp: "Nếu còn tiếp tục lè mè nữa thì tao sẽ dùng dao đâm mày, lè mè một bước tao sẽ đâm một dao".

Triệu Thiên nghe vậy lập tức dốc hết sức mình cố gắng theo kịp tốc độ của Bạch Diệc Phi.

Cuối cùng, bọn họ cũng trèo qua ngọn núi này đến được ngọn núi phía trước mặt.

Không chỉ vậy, khi Bạch Diệc Phi đi đến lưng chừng núi bỗng phát hiện ra một hang động.

Nhìn sang Triệu Thiên lúc này gần như đã không thể bước thêm được nữa, gã đang há mồm ra thở hồng hộc, mệt đến mức trông gã bây giờ thật giống một con chó bull.

Mà Kỳ Kỳ đang ở trên lưng gã thì đột nhiên run lên bần bật.

Bạch Diệc Phi biết cô ta đang phát sốt.

Vết thương của cô ta không được xử lý kịp thời, lại bị mất máu quá nhiều, miệng vết thương bị nhiễm trùng rất dễ khiến cho người bị thương phát sốt.

Bạch Diệc Phi không còn lựa chọn nào khác, đành phải ở lại trong hang động này nghỉ ngơi.

Triệu Thiên ngồi ở một bên vừa thở hổn hển vừa nói: "Người phụ nữ này, xem ra, sắp không chịu nổi nữa rồi...".

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Kỳ Kỳ đang run cầm cập trên đất, hơi nhíu mày: "Nếu mà chết thì không phải sẽ mất công tao cứu à?"

Triệu Thiên nghe vậy không nói thêm gì nữa.

Một lúc sau, Bạch Diệc Phi nói với Triệu Thiên: "Mày ở lại trong hang động này trông chừng cô ta, không được phép chạy, nếu như dám chạy hoặc là dám có ý đồ xấu xa thì tao sẽ giết mày!"

"Không dám, không dám...", Triệu Thiên liềm mạng lắc đầu, gã nào dám chạy nữa?

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng liền rời khỏi hang động, anh cần phải đi tìm một ít cành cây khô về để nhóm lửa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 577: Leo Vách Núi

"Hãy..."

Bạch Diệc Phi hét lên đồng thời bật dậy từ trên mặt đất, anh cảnh giác nhìn chăm chăm gã đầu trọc.

Sau khi Đầu trọc biết được Bạch Diệc Phi cũng biết kỹ thuật quật người bèn đổi sang một cách đánh khác, cứ thế mà dùng tay chân để đánh đấm.

Nhưng mà đầu trọc không khỏi khen ngợi anh: “Không ngờ được, một tên đầu búp mà cũng có công phu quyền cước giỏi như vậy, quả thực là khiến người ta ngạc nhiên”.

Bạch Diệc Phi ói ra một ngụm máu, anh đưa tay lau qua khoé miệng, nhún vai nói: “Cho nên nói, mày nên để cho tao đi”.

“Tại sao tao phải để mày đi?”, đầu trọc không hề có ý muốn nhân nhượng.

“Nếu không thì đôi bên đều thiệt thòi, kết quả như vậy thật chẳng tốt chút nào”, Bạch Diệc Phi nhàn nhạt trả lời.

Gã đầu trọc nghe vậy thì bật cười: "Đôi bên đều thiệt thòi? Mày cũng xứng nói câu này á?"

"Mặc dù mày cũng khá đấy nhưng mà xét cho cùng thì mày cũng chỉ đối phó được với những người khác thôi, còn với tao mà nói thì tao với mày không cùng chung đẳng cấp đâu!"

"Mày quá yếu khi đem ra so sánh với tao!"

Đây không phải là lần đầu tiên Bạch Diệc Phi bị người ta nói mình quá yếu, nhưng lại là lần đầu tiên anh gặp một người huyênh hoang đến mức này, anh âm thầm nghiêng răng, mặc dù lời đối phương nói là sự thật nhưng vẫn khiến anh cảm thấy bực mình.

Lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên cảm thấy hối hận, nếu biết sớm thì lúc rời khỏi gian phòng thử đồ kia anh nên cầm theo khẩu súng của Kỳ Kỳ, thế là anh có thể một phát kết liễu luôn gã này!

Hoặc không nữa thì cũng nên cướp lấy khẩu súng của Kevin để bây giờ ít nhất anh còn có súng mà dùng, đúng không?

"Mau lên!"

Lúc này, tự nhiên có một giọng nói vang lên làm cho Bạch Diệc Phi giật nảy mình.

Chắc chắn là Triệu Thiên đã được tìm thấy rồi nên gã đang dẫn theo người chạy đến đây!

Con mẹ nó chứ!

Bạch Diệc Phi nhìn chăm chú vào gã đầu trọc, nếu không phải do gã này chặn đường anh tại đây thì anh đã mang theo Kỳ Kỳ bỏ trốn từ lâu rồi, làm gì còn mất thời gian ở đây như vậy nữa?

Gã đầu trọc cũng nghe thấy âm thanh nên mắt gã liếc ra phía bên ngoài, gã không phải là người của nhà họ Triệu, cũng hiểu được tình huống hiện tại của Bạch Diệc Phi cho nên chỉ nói nhàn nhạt: "Mày có thể đi, để cô ta lại".

Bạch Diệc Phi ngược mắt lên nhìn, không nói gì.

Đầu trọc nói tiếp: "Mày đi, tao không ngăn mày, thế nào?"

Âm thanh từ bên dưới chân núi truyền tới dần rõ hơn, như vậy thì đám người kia đã càng ngày càng đến gần chỗ này rồi.

Bạch Diệc Phi nhìn Kỳ Kỳ còn đang nằm trên mặt đất, hơi do dự.

Gã đầu trọc đi đến phía trước mặt Kỳ Kỳ, nhặt con dao trên đất lên nói với Bạch Diệc Phi: "Mày không nên do dự, một người chết dù sao cũng còn tốt hơn hai".

"Hơn nữa, mày và cô ta cũng không phải là người đi chung một đường với nhau, hà tất phải thế?"

Bạch Diệc Phi nghe vậy không khỏi hỏi: "Mày quen cô ta? Mày với cô ta trước đây là cùng một bọn?"

"Trước đây thôi, còn bây giờ thì không phải", Đầu trọc trả lời bằng giọng nhàn nhạt sau đó lại liếc nhìn Bạch Diệc Phi: "Thời gian của mày không có nhiều đâu, không nên lãng phí vào việc do dự, nếu đã như vậy, thì tao sẽ giúp mày lựa chọn".

Sau đó, tên đầu trọc giơ con dao trong tay lên, nhắm thẳng vào tim Kỳ Kỳ định đâm xuống.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì hơi kinh hãi, lập tức tung chân muốn đạp bay con dao.

Nhưng do tốc độ của anh chưa đủ nhanh nên chân còn chưa chạm được đến con dao đã bị Đầu trọc đá trúng người.

Chẳng qua lần này Bạch Diệc Phi không hề bị đạp văng ra xa, mà hai tay của anh ôm chặt lấy chân của Đầu trọc, cười lạnh một tiếng: "Mày sai rồi, không phải là tao đang do dự có nên đi một mình hay không, mà là đang do dự nên giết mày như thế nào!"

Điều mà Bạch Diệc Phi đang nghĩ là gã này sở trường về kỹ thuật quật người nhưng công phu đánh nhau lại càng giỏi hơn, vì vậy về phương diện này anh không đánh lại được gã, cho nên chỉ có thể tập trung đánh vào kỹ thuật quật người, lợi dụng kỹ thuật này tiếp cận gã sau đó giết chết gã.

Đây là cơ hội duy nhất của anh.

Bạch Diệc Phi thô bạo kéo mạnh chân của gã xuống, ý đồ muốn kéo ngã gã.

Gã Đầu trọc giật mình, quả thực gã đã bị Bạch Diệc Phi kéo ngã theo lực quán tính, nhưng cơ thể gã vẫn giữ được thăng bằng, sau đó mượn lực,

dùng chân còn lại đá về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi chưa hề có sự chuẩn bị nên ngực anh bị gã đập trúng.

"Phụt!"

Lại ói thêm một ngụm máu nữa, anh nằm vật ra trên đất, cả người không còn sức lực.

Đầu trọc hừ lạnh, đứng phía trước mặt Bạch Diệc Phi đạp chân lên ngực anh: “Không biết tự lượng sức!”

Bạch Diệc Phi mệt mỏi nhìn Đầu trọc, trong lòng thì bất lực than thở: xem ra hôm nay phải chết ở đây rồi.

Cùng lúc anh cũng cảm thấy không cam tâm, anh còn chưa được gặp lại vợ mình, còn chưa đợi được đến lúc nghe vợ nói không ly hôn nữa...

Đầu trọc di mạnh chân, cười lạnh: “Cho mày một con đường sống mày không chọn, cứ đi chọn con đường chết, thế thì hôm nay tao sẽ tác thành cho mày, chúng mày đi chết hết đi!”

Bạch Diệc Phi hối hận, nếu biết sớm sẽ thế này thì anh thà rằng chọn thấy chết không cứu còn hơn!

Ít nhất anh còn có thể trốn thoát được, còn có thể gặp lại vợ mình.

Đúng vào lúc này, Đầu trọc không biết tại sao đột nhiên quay người, ra tay đánh nhau.

Liên ngay sau đó, Bạch Diệc Phi lại nhìn thấy cơ thể của Đầu trọc bay ngang qua người mình, tiếp đó đập thẳng vào thân cây, cuối cùng “rầm” một tiếng đập xuống đất.

Bạch Diệc Phi sửng sờ.

Cái gì vậy? Vào lúc anh cảm thấy tuyệt vọng nhất thì lại phát hiện ra có một tia hy vọng!

Bạch Diệc Phi nhanh chóng bò dậy từ trên đất nhìn qua: “Mẹ kiếp! Cô tỉnh rồi à!”

Bạch Diệc Phi không thể tin được, cú đá vừa rồi hóa ra là của Kỳ Kỳ, giờ khắc này anh đột nhiên cảm thấy vô cùng phấn khởi, cuối cùng thì cũng có người phải nếm thử cảm giác bị Kỳ Kỳ cho ăn đập.

Nhưng anh còn chưa kịp vui được mấy giây thì Kỳ Kỳ đã ôm chặt lấy miệng vết thương của mình nói: “Mau đi!”

Bạch Diệc Phi lập tức chạy tới cõng Kỳ Kỳ trên lưng chạy chồm chết. Anh vốn dĩ còn muốn đâm cho gã Đầu trọc thêm một dao, nhưng mà nghĩ lại thì anh làm gì còn thời gian nữa, người nhà họ Triệu sắp đến nơi rồi.

Anh vừa chạy vừa hỏi: "Cô tỉnh lúc nào vậy?"

“Khi Hữu Khuê cho anh lựa chọn”, Kỳ Kỳ thều thào trả lời.

Bạch Diệc Phi hơi kinh ngạc: "Hữu Khuê? Gã Đầu trọc à? Gã có thân phận gì?"

Kỳ Kỳ nghiến răng nghiến lợi nói: "Một tên bại hoại lừa thầy phản bạn".

Nói xong Kỳ Kỳ lại ngất đi lần nữa.

Cái quái gì vậy?

Mặt Bạch Diệc Phi ngẩn ra nhưng cũng không nghĩ nhiều nữa, đám người phía sau sắp đuổi đến nơi rồi.

Bạch Diệc Phi nhìn lại phía sau: “Con mẹ nó!”

Còn nhìn thấy được cả đầu người luôn rồi, khoảng cách bây giờ đã quá gần.

Bạch Diệc Phi bắt buộc phải tăng tốc độ của mình lên nhưng dù gì trên lưng anh cũng đang cõng một người, lại thêm bản thân anh cũng bị thương nên chạy chẳng bao lâu thì anh đã gần như hết sức rồi.

Vất vả lắm cuối cùng cũng leo được lên đến đỉnh núi, đang chuẩn bị chạy xuống thì đột nhiên phát hiện chỗ này không có đường đi mà là một vách núi.

Bạch Diệc Phi dừng khựng lại, làm sao đây.

Nếu như bây giờ chạy vòng qua vách núi này thì chắc chắn sẽ bị bọn họ đuổi kịp, nhưng nếu như không đi đường vòng vậy chẳng nhẽ lại nhảy thẳng xuống dưới?

Đây là một vách núi đó!

Bạch Diệc Phi bước lên một bước thăm dò độ cao của vách núi, đột nhiên anh thấy vô cùng vui vẻ: “Hình như có một khoảng đất lộ thiên bên dưới?”

Bên dưới, cách đó khoảng năm trăm mét có một khoảng đất vươn ra ngoài, như vậy chỗ đó hẳn là sẽ có một hang động?

Nhưng vấn đề ở đây là, nếu như bọn họ vào trong hang động mà chẳng may bị phát hiện ra thì chỉ có nước chết.

Hơn nữa trong hang động nói không chừng còn có gì đó, ngộ nhỡ trong đó lại có dã thú nào thì sao? Lại hoặc là có dơi hút máu người gì đó thì sao?

Bạch Diệc Phi lo phát sốt nhưng chẳng có cách nào, bây giờ anh chỉ có duy nhất một sự lựa chọn, đi đường vòng thì chắc chắn là không được rồi, chỉ còn mỗi cách đi xuống dưới kia thôi.

Bạch Diệc Phi lập tức cởi áo khoác ra, sau đó dùng áo buộc chặt Kỳ Kỳ vào người mình, tiếp đến anh bám vào vách đá từ từ trèo xuống dưới.

Anh phát hiện ra, chỗ này mỗi lần chỉ có thể xuống được một người, như vậy cho dù có bị phát hiện đi nữa thì cũng chỉ có thể từng người xuống một, hễ là bọn họ xuống đây, anh sẽ giải quyết từng người một.

Cuối cùng, Bạch Diệc Phi cũng leo đến được chỗ khoanh đất lộ thiên, quả nhiên ở đó có một hang động, hơn nữa hang động này còn cao đến đầu người, cho nên anh không do dự mà vác theo Kỳ Kỳ bước vào bên trong.

Vách hang động này khá nhẵn nhụi, dường như là do con người đào.

Nhưng Bạch Diệc Phi không nghĩ nhiều, cũng không tiến sâu vào bên trong mà chỉ ngồi ở mép ngoài của hang động sau đó đặt Kỳ Kỳ ra phía sau lưng mình.

Không bao lâu sau, Bạch Diệc Phi nghe thấy tiếng hét ở phía bên trên đỉnh núi.

"Đây là vách núi, không có đường, chắc chắn là hấn đã chạy về phía trước rồi!"

"Đuổi theo cho tao! Tóm được nó, tao sẽ đánh chết nó! Con mẹ nó, suýt chút nữa thì nó giết ông đây rồi! Đúng rồi, cái đứa con gái bên cạnh nó thì giữ lại cho tao, tao muốn bắt sống!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 578: Kiều Đồ Con Gái Có Một Không Hai

Nghe thấy giọng nói này, Bạch Diệc Phi biết người nói câu cuối cùng kia là Triệu Thiên, trong lòng anh cười lạnh: “Hừ, đợi thoát ra được khỏi đây, con mẹ nó, ông sẽ giết mày trước!”

Không lâu sau, đám người đó chạy về phía trước, rời xa khỏi chỗ này.

Một lúc lâu sau khi Bạch Diệc Phi nghe tiếng bọn họ đã rời đi thì mới yên tâm bước ra ngoài xem xét tình hình, sau đó anh bị thương phát hiện ra một vấn đề.

Trèo xuống thì dễ, leo lên thì khó!

Lúc trèo xuống thì còn dễ một chút, có thể vừa leo vừa nhảy xuống, nhưng mà leo lên thì những mỏm đá nhô ra kia lại rất cao, anh có nhảy lên cũng không với tới được.

Bạch Diệc Phi quay trở lại trong hang rồi ngồi xuống, chẳng bao lâu sau liền đụng phải một đôi mắt rất to.

Bạch Diệc Phi giật mình, sợ đến mức cả người rụt về phía sau: “Mẹ kiếp! Cô lại tỉnh rồi à?”

Kỳ Kỳ trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, chậm rì rì hỏi: "Là anh thay quần áo cho tôi?"

Bạch Diệc Phi khựng lại, lúc này mới nhớ đến việc mình đã thay quần áo cho Kỳ Kỳ quả thực có chút xấu hổ, cho nên chột dạ nói: “Đừng có nói lớn tiếng như vậy, ngộ nữa bọn họ nghe tiếng lại quay trở lại thì làm thế nào?”

Kỳ Kỳ lờm anh một cái, nói nhàn nhạt: “Bây giờ tôi không còn sức để đánh người nữa rồi”.

Bạch Diệc Phi cười khỏ một tiếng: “Tôi biết”.

Nhìn sắc mặt của cô ta là biết rồi, so với lúc nãy còn trắng hơn, có thể là bởi vì lúc nãy cô ta gắng sức đập cho Hữu Khuê một cái nên động đến vết thương, giờ trông cô ta mới càng yếu hơn.

Kỳ Kỳ lại hỏi: "Anh có thấy điện thoại của tôi không?"

Nghe vậy Bạch Diệc Phi lại càng chột dạ, nhưng mà trên mặt vẫn giả bộ bình tĩnh: "Thấy rồi, lúc nãy khi cô đập tên kia một cái thì rơi ra rồi".

"Vậy sao anh không nhặt lên?", Kỳ Kỳ trợn mắt lên hỏi.

Bạch Diệc Phi cực kỳ cẩn thận nói: "Hết pin rồi, còn nhặt lên làm gì nữa?"

"Anh động vào điện thoại của tôi rồi à?", Kỳ Kỳ nhìn Bạch Diệc Phi bằng ánh mắt mang ý khẳng định và sắc bén.

Bạch Diệc Phi giật mình, lòi đuôi rồi.

Trên thực tế, điện thoại của Kỳ Kỳ không hề bị rơi vào lúc đó mà nó đang ở trên người của Bạch Diệc Phi, anh không hề có ý định trả lại điện thoại cho Kỳ Kỳ nên mới nói như vậy.

"Lúc tôi cõng cô thì có nghe thấy tiếng điện thoại, không phải là tiếng chuông báo sắp hết pin hay sao?", Bạch Diệc Phi vội vàng chữa cháy.

Kỳ Kỳ dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn anh.

Bạch Diệc Phi bị cô ta nhìn đến phát bực mình, nóng nảy nói: "Tôi nói, cô lờm tôi làm cái gì? Tôi đã cứu cô một mạng đấy nhé, cô còn dùng cái kiểu ánh mắt này nhìn ân nhân cứu mạng của cô à?"

"Nếu không phải là tôi cứu cô thì con mẹ nó, cô đã chết từ lâu rồi, giờ còn có sức mà lờm tôi à?"

Lời vừa dứt, Kỳ Kỳ hơi ngẩn ra, ánh mắt lại lập loè lúc sáng lúc tối, liền sau đó thì thấp giọng nói một câu: "Cảm ơn".

Bạch Diệc Phi lạnh lùng hừ một tiếng sau đó đứng dậy chẳng thèm để ý Kỳ Kỳ nữa mà đi sâu vào trong hang.

Lúc này, Kỳ Kỳ ở phía sau lại hỏi: “Là anh thay quần áo cho tôi?”

Bạch Diệc Phi coi như không nghe thấy câu hỏi này của Kỳ Kỳ, tiếp tục đi về phía trước.

Càng đi vào sâu bên trong càng tối, dần dần thì trở nên đen kịt.

Bạch Diệc Phi đi được một đoạn đường liền dừng lại, bên trong tối đen như mực hầu như không thể trông thấy cái gì.

Lúc này, giọng nói của Kỳ Kỳ lại vang lên từ phía sau: “Đây hình như là hang động của một con rắn khổng lồ, nếu còn tiếp tục đi sâu vào trong có khả năng sẽ trông thấy con rắn đó, sau đấy nó sẽ nuốt cả người anh bằng một miếng”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì đột nhiên rùng mình, phía sau lưng đổ đầy mồ hôi lạnh còn người thì nổi hết cả da gà.

Theo phản xạ, anh lùi lại hai bước.

"Anh lùi lại làm cái gì? Không phải là không nghe thấy tôi nói chuyện à?", Kỳ Kỳ hàm hừ khinh bỉ anh.

Bạch Diệc Phi quay người lại, cười với Kỳ Kỳ nói: "Chỗ cửa hang vẫn an toàn hơn”.

Kỳ Kỳ tiếp tục dùng ánh mắt vừa khinh bỉ vừa kiêu ngạo nhìn anh, điều này khiến cho Bạch Diệc Phi có chút bực bội.

Rõ ràng cả hai người đều đang bị thương, anh còn là người cứu mạng cô ta, thế mà bây giờ cô ta vẫn còn có cái thái độ như vậy, điều này khiến cho Bạch Diệc Phi phát cáu lên, cho nên anh nhấc tay lên bóp cằm cô ta.

"Con mẹ nó, cô vừa phải thôi nhé!”

"Tôi đã nói rồi, đừng có dùng ánh mắt đó nhìn tôi!"

"Như thế ông đây nợ cô mấy triệu tệ không bằng!"

"Ông cởi quần áo của cô đây, thì làm sao nào?"

Kỳ Kỳ bị cơn tức giận đột ngột của Bạch Diệc Phi khiến cho ngẩn ra mấy giây, mà sau khi nghe đến câu cuối cùng thì ánh mắt sắt lại, lạnh lùng nhìn chằm chặp Bạch Diệc Phi.

Từ ánh mắt của cô ta, Bạch Diệc Phi nhìn rõ được ý muốn giết người.

"Muốn giết tôi à?", Bạch Diệc Phi hỏi.

Ánh mắt của Kỳ Kỳ rõ ràng đến mức khỏi cần nói cũng đoán ra được.

Bạch Diệc Phi chế nhạo: "Cô lấy gì để giết tôi? Đừng quên, là tôi đã cứu cô, thay quần áo cho cô là bởi vì không muốn để lại vết máu, miễn cho bị người ta lần theo dấu vết".

"Cô tưởng là tôi muốn thay quần áo cho cô lắm à? Mẹ nó, còn không phải là vì muốn được sống tiếp? Nhớ cho kỹ, là tôi đã cứu cô, không phải là cô cứu tôi, nhưng cũng không phải là tôi nợ cô tiền".

"Làm ơn mắc oán, có lòng tốt lại còn bị người ta coi là lòng lang dạ sói!"

Bạch Diệc Phi nói xong thì hất cằm cô ta ra, quay trở lại phía cửa hang ngồi xuống, cũng không thèm để ý đến cô ta nữa.

Kỳ Kỳ cũng ngồi xuống, nhưng mà động tác của cô ta gian nan hơn rất nhiều, chỉ cần một động tác nhỏ thôi cũng đã tốn gần hết sức lực của cô ta rồi, giờ phút này cô ta đang há mồm ra thở hồng hộc.

Bạch Diệc Phi nghe tiếng thì quay đầu nhìn lại, vừa hay nhìn thấy Kỳ Kỳ cũng đang nhìn anh, đôi mắt ngập nước hình như sắp khóc tới nơi.

Vừa nhìn thấy cô ta như sắp khóc thì Bạch Diệc Phi đột nhiên luống cuống cả lên, anh hoang mang nói: “Haiz... Cô đừng có khóc chứ... tôi cũng đâu có cố ý cởi quần áo của cô đâu, hơn nữa tôi cũng chưa có làm gì cả! Thật đó!”

Câu này không nói thì thôi, vừa nói xong thì Kỳ Kỳ lập tức trào nước mắt.

Bạch Diệc Phi càng hoảng cả lên, anh hầu như không biết cách làm thế nào để dỗ một cô gái đang khóc: “Không phải, cô...”.

Cuối cùng, Bạch Diệc Phi chả rặn ra được câu nói nào nữa nên dứt khoát ngồi xuống bên cạnh, chẳng nói gì nữa.

Mà tiếng khóc của Kỳ Kỳ lại khiến Bạch Diệc Phi đứng ngồi không yên.

Ban đầu thì tiếng khóc của Kỳ Kỳ nghẹn ngào, tiếp sau đó là nức nở.

Càng nghe thì tâm trạng của Bạch Diệc Phi lại càng khó chịu, trong lòng anh bỗng len lỏi một tia cảm giác áy áy và tội lỗi.

Thực ra anh cũng hiểu lý do tại sao Kỳ Kỳ khóc, trong tình huống bản thân bị thương nặng, lại thêm bị người ta đui giết, tinh thần sẽ rất căng thẳng và mệt mỏi, nhưng chỉ cần hơi thả lỏng một chút thôi là những cảm xúc trong lòng đó sẽ vỡ oà.

Làm thế nào để dỗ cô ta?

Trong lòng Bạch Diệc Phi đang lo lắng nghĩ cách nhưng từ đầu đến cuối vẫn chẳng nghĩ ra được cách nào.

Sau cùng, Bạch Diệc Phi đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng kỳ quái, nếu một người khóc bởi vì tủi thân hoặc là khi cảm xúc muốn khóc đang chiếm giữ phần lớn tâm trạng của người đó, vậy có thể thử dùng một loại cảm xúc khác để lấn áp thứ cảm xúc nói trên thì tự khắc người đó sẽ không khóc nữa.

Nghĩ là làm, Bạch Diệc Phi đột nhiên quay đầu sang diễn một vẻ mặt cực kỳ hung thần ác sát quát: “Không được khóc! Còn khóc nữa ông đây sẽ mang cô ném từ trên này xuống dưới kia ngay bây giờ!”

Kỳ Kỳ hơi khựng lại, chớp mắt nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi trong lòng đang nghĩ: quả nhiên là có tác dụng.

Tuy nhiên, anh vui mừng còn chưa được ba giây, Kỳ Kỳ lại bắt đầu khóc, mà lần này còn khóc to hơn lần trước, cứ thế mà gào hống lên.

"Mẹ kiếp! Bà cô ơi, cô bé bé cái mồm thôi!", Bạch Diệc Phi bị dọa cho nhảy dựng, lại quay sang nhìn Kỳ Kỳ, bộ dáng của cô ta khóc đến là thảm thiết: “Không phải, cô vẫn khóc à?”

"Thế kiêu ngang ngược trước đây của cô đâu rồi? Trước đây động một tí là cô gào lên với tôi hai câu đâu rồi? Bây giờ sao cô không gào lên nữa đi?"

Kỳ Kỳ nào có để ý đến Bạch Diệc Phi nữa, cô ta chỉ biết làm thế nào để khóc to hơn thì cứ thế mà khóc.

Bạch Diệc Phi nghiêng răng nghiêng lợi, dứt khoát chơi lớn một lần, cho nên dùng biểu cảm mà anh cho rằng nhìn mình sẽ cực kỳ đáng sợ nói: “Cô mà còn khóc nữa, là tôi không nhin nữa đâu đấy?”

"Cô không sợ chết thế chẳng lẽ cô không sợ bị người ta làm tới hả? Cô biết đấy, đã lâu lắm rồi tôi còn chưa được ăn thịt đâu...".

Tuy nhiên, Kỳ Kỳ chẳng sợ tí nào.

Bạch Diệc Phi: "...".

Sau việc này, có lần Bạch Diệc Phi kể lại cho Từ Lăng nghe, Từ Lăng trợn trắng mắt nói với Bạch Diệc Phi: “Tóm đại một người cũng sẽ không tin lời anh nói”.

“Tại sao?”, Bạch Diệc Phi khó hiểu.

Từ Lãng cạ lời: “Nói không thì có ích gì? Anh có làm không hả!”

Bạch Diệp Phi: "...".

Trở lại câu chuyện, Bạch Diệp Phi bên này vẫn không đỡ được Kỳ Kỳ mà tiếng khóc của Kỳ Kỳ lại thu hút một đám người khác tới.

"Bên dưới có người!"

Bạch Diệp Phi đột nhiên khựng lại: “Có người đến rồi! Đừng khóc nữa!”

Lúc này thì Kỳ Kỳ quả thực đã ngừng khóc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 579: Lối Ra Khỏi Hang

Lần này bọn họ bị phát hiện thật rồi, cũng không leo lên được, giờ thì chỉ có nước ngồi chờ bị bắt lên thôi.

“Giờ phải làm thế nào?”, Kỳ Kỳ chớp đôi mắt ướt rượt nước hỏi Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy bộ dáng ngoan ngoãn này của Kỳ Kỳ, lại liên tưởng đến bộ dáng hung hãn trước kia của cô ta, anh không kiềm được cơn rùng mình, phụ nữ thật là dễ thay đổi!

"Còn làm thế nào được nữa? Đợi chết đi!", Bạch Diệc Phi buông tay nói.

Lúc này, tiếng bước chân trên vách núi càng lúc càng nhiều, nghĩa là số người tụ tập trên đó càng lúc càng đông.

Nhưng đợi một lúc lâu vẫn không thấy ai xuống.

Nghĩ cũng phải, khoảng đất nhỏ phía trước hang chỉ đủ để một người đứng, bọn họ bắt buộc phải từng người một đi xuống đây, như vậy thì khác nào đi nộp mạng.

“Bọn họ không dám xuống đây”, Kỳ Kỳ nói.

Bạch Diệc Phi cất giọng nhàn nhạt: “Chúng ta cũng không dám đi lên, hơn nữa bọn họ chỉ cần chờ chúng ta ở đó là được rồi”.

"Trong hang này còn có rắn khổng lồ nữa, ngộ nhỡ con rắn ấy bị quấy rầy, thì chúng ta cũng vẫn chỉ có con đường chết”.

“Rắn khổng lồ?”, Kỳ Kỳ tròn mắt lên khó hiểu nhìn anh: “Rắn khổng lồ ở đâu ra?”

Bạch Diệc Phi khựng lại: "Không phải cô nói trong hang này có rắn khổng lồ à?"

Kỳ Kỳ dùng ánh mắt quái dị nhìn anh sau đó chỉ vào vách hang.

Bạch Diệc Phi nhìn ra phía sau lưng, lại đưa tay lên sờ một lượt sau đó trầm lặng.

Con mẹ nó!

Đều trách con nhãi này, cô ta nói bừa mà anh cũng tin thật.

Vách hang này rõ ràng là tác phẩm thủ công của con người tạo ra, rắn khổng lồ cái rắn ấy!

“Đợi khi thoát ra được khỏi đây, xem tôi phạt cô thế nào!”, Bạch Diệc Phi tỏ vẻ hung ác nói.

Kỳ Kỳ dừng đứng nhìn anh, không nói gì.

Đúng lúc này, trên vách núi có người nói vọng xuống: “Chu Kỳ Kỳ, tao khuyên mày đừng trốn nữa, mày còn không chịu lên thì tao sẽ phóng hoá đó!”

Phóng hoá!

Bạch Diệc Phi giật mình kinh hãi, anh đã không còn vẻ bình tĩnh nữa.

Lúc này, Kỳ Kỳ đột nhiên lớn tiếng hét: “Cái tên nhãi ranh như mày cũng dám gọi thẳng tên họ của tao, vô lễ không coi ai ra gì”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì lập tức ngạc nhiên nhìn sang cô ta chăm chăm, giọng điệu kiêu này cứ cảm thấy như cô ta còn lớn tuổi hơn cả Hữu Khuê ấy, không phải chứ? Lại là một lão yêu quái à?

Kỳ Kỳ nói xong liền nhìn thấy ánh mắt của Bạch Diệc Phi, dường như hiểu được ý nghĩ của anh nên giải thích một câu: “Vai vế của tôi lớn hơn”.

“Ồ”.

“Róc rách...”.

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng nước chảy lên khoảnh đất trước cửa hang nhưng khi nhìn kỹ lại mới phát hiện hoá ra đó không phải là nước mà là băng.

Vẻ mặt của Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ đồng thời thay đổi.

Đám người kia thực sự muốn phóng hoá thiêu chết bọn họ.

"Chu Kỳ Kỳ, tao cho mày 10 phút, nếu như mày còn không chịu lên đây thì tao sẽ lập tức phóng hoá”.

Bạch Diệc Phi nhìn Kỳ Kỳ, nói nhàn nhạt: "Bọn họ là nhắm vào cô”.

Dứt lời, Kỳ Kỳ hơi khựng lại: “Tôi biết, cho nên?”

“Vợ của tôi còn đang đợi tôi, tôi không muốn chết”, Bạch Diệc Phi hồ hững nói: “Là tôi đã cứu cô nếu không cô chết lâu rồi, nhưng mà tôi không hề muốn chết cùng với cô”.

Cuối cùng thì Kỳ Kỳ cũng hiểu được ý của Bạch Diệc Phi, biểu cảm lúc này còn có chút thả lỏng và tủi thân thì bây giờ đã biến mất sạch, thay vào đó là vẻ lạnh lùng.

"Tôi biết rồi, nhưng tôi vẫn muốn nói là sự thúc đã nhìn lầm người rồi”.

Lời này vừa dứt, Kỳ Kỳ chống người vào vách hang gian nan đứng dậy: “Anh yên tâm, tôi sẽ không liên lụy đến anh”.

"Lúc trước khi Hữu Khuê bắt anh phải lựa chọn, tôi đã từng nghĩ bất kể anh có đưa ra quyết định thế nào thì tôi cũng sẽ không trách anh, cũng không có tư cách để trách anh. Bây giờ cũng như vậy, tôi cũng sẽ không trách anh”.

Nói xong Kỳ Kỳ bèn chống tay lên vách hang định dịch chuyển về phía trước.

Giờ này phút này, cô ta thực sự có một loại xúc động muốn khóc thật to.

Bạch Diệc Phi nghe Kỳ Kỳ nói xong thì mím môi cười sau đó bước hai bước đến trước mặt cô ta: “Đúng là cái đồ trẻ con, đùa chút thôi mà cũng tin à”.

“Cái gì?”, Kỳ Kỳ ngây người nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhân lúc Kỳ Kỳ vẫn còn ngây người, anh nhấc tay lên gõ một cái thật mạnh vào phía sau gáy cô ta, Kỳ Kỳ tức khắc nhũn người ra ngã xuống. Bạch Diệc Phi tay chân nhanh nhẹn đỡ lấy cô ta sau đó cũng lên lưng rồi mới xoay người đi sâu vào trong hang.

"Mười, chín, tám...".

Bạch Diệc Phi bỏ qua âm thanh đang đếm ngược từ trên vách núi truyền tới.

Lửa ở ngoài cửa hang không đốt được vào bên trong, nhưng sức nóng của lửa cùng với khói bụi từ đám cháy mới là điểm chí mạng.

Cho nên anh mới phải dứt khoát lựa chọn đi sâu vào bên trong hang, có lẽ còn có một con đường sống.

Không lâu sau, phía sau lưng truyền đến một tiếng nổ, tức khắc một ngọn lửa lớn cháy rùng rục cả cửa hang.

Nhiệt độ từ ngọn lửa nhanh chóng truyền vào bên trong, nhưng thật may là ánh sáng của lửa lại khiến cho Bạch Diệc Phi nhìn rõ được khung cảnh phía trước mặt.

Bạch Diệc Phi ngạc nhiên ngây ra.

Ngay phía trước mặt anh hoá ra lại là một con đường với bậc thang đá dài kéo mãi về phía xa xa, con đường này cũng chỉ đủ để một người đi qua.

Bạch Diệc Phi mừng đến phát điên.

Đây quả thực là một hang động được đào thủ công bởi con người.

Chỉ cần đi theo con đường này xuống dưới, nói không chừng lại đi đến một chỗ khác cũng nên.

Bạch Diệc Phi càng nghĩ càng kích động, thậm chí anh còn không kiểm được trí tưởng tượng của mình bay xa, dựa theo tình tiết của mấy tiểu thuyết thông thường, lúc này nam chính hầu như đều sẽ có một cuộc gặp gỡ bất ngờ, nói không chừng anh cũng có thể gặp được cái gì đó thì sao.

Tuy nhiên chỉ vài giây sau, anh liền dẹp luôn cái trí tưởng tượng vớ vẩn kia, làm quái gì có cuộc gặp gỡ bất ngờ nào? Lại thêm đây cũng chỉ là một hòn đảo nhân tạo, cũng mới được khai thác có mười mấy năm, cuộc gặp gỡ bất ngờ cái rắm á!

Hơi nóng từ phía sau lưng truyền đến khiến cho Bạch Diệc Phi không dám nghĩ linh tinh nữa, anh cũng Kỳ Kỳ bám vào vách hang lần theo bậc thang đá bước xuống.

Bạch Diệc Phi đi chừng 20 phút, đột nhiên có ánh sáng ở phía đầu kia cửa hang.

Bạch Diệc Phi thấy vậy, đột nhiên dừng lại không bước tiếp về phía trước nữa.

Lúc này Kỳ Kỳ ở trên lưng anh tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn xung quanh hỏi Bạch Diệc Phi: "Chúng ta đang ở đâu?"

"Tôi không biết", Bạch Diệc Phi cũng không biết là bây giờ bọn họ đã đi đến đâu rồi.

Kỳ Kỳ lại hỏi: "Tại sao?"

Bạch Diệc Phi hiểu Kỳ Kỳ hỏi tại sao nghĩa là gì. Là tại sao anh lại đánh ngất cô ta rồi cũng cô ta đi cùng mà không phải là để cô ta đi một mình ra

ngoài.

Nếu một mình Kỳ Kỳ đi ra ngoài, có lẽ đám người kia sẽ không phóng hỏa nữa, Bạch Diệc Phi có lẽ sẽ được cứu.

Nhưng như vậy thì lương tâm của Bạch Diệc Phi sẽ không yên, hơn nữa, là một người đàn ông, anh làm sao có thể để một người phụ nữ vì cứu mình mà đi tìm đường chết được?

Bạch Diệc Phi không trả lời câu hỏi của cô ta, mà hỏi một câu khác: “Cô bao nhiêu tuổi rồi?”

Trong lòng Bạch Diệc Phi vẫn luôn băn khoăn câu hỏi này, Tử Y từng nói với anh, không thể dùng mặt phụ nữ để đoán tuổi thật của họ, cứ nhìn bản thân Tử Y là biết.

Nhìn Kỳ Kỳ có vẻ còn rất trẻ nhưng bản lĩnh của cô ta lại cực giỏi, gần như có thể giết anh trong một tích tắc, cho nên anh mới có nỗi băn khoăn này.

“Mười chín”, Kỳ Kỳ đáp.

Bạch Diệc Phi hơi giật mình: “Thật hả?”

"Có vấn đề gì không?"

“...Không có”, Bạch Diệc Phi không dám nói, một cô gái 19 tuổi mà mạnh mẽ như vậy, thế này còn không gọi là có vấn đề à?

Tuy nhiên, Kỳ Kỳ lại nói: "Tôi có một vấn đề".

“Cái gì?”, Bạch Diệc Phi chẳng hiểu gì cả.

Kỳ Kỳ hỏi: “Tại sao anh lại không đi tiếp về phía trước nữa?”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì im lặng.

Kỳ Kỳ bèn nói: “Anh đang sợ, đúng không?”

"Sợ? Trong từ điển của tôi không có từ sợ!", Bạch Diệc Phi cố ý nói thật to.

“Vậy thì tại sao anh không đi tiếp về phía trước?”, Kỳ Kỳ hỏi lại.

Bạch Diệc Phi tiếp tục im lặng.

Thứ mà người ta sợ nhất không phải là điều đã biết mà là điều chưa biết.

Con đường phía trước không biết sẽ như thế nào, còn bên trong hang động thì sau lưng có lửa không thể quay đầu, mà trước mặt lại xuất hiện ánh sáng nhưng cũng chưa chắc đã là hy vọng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 580: Bí Mật Của Hiệp Hội Liên Minh Doanh Nghiệp

Người ở bên ngoài có rất nhiều cách để giết chết bọn họ, phóng hoả để lửa lan vào trong hang, hoặc là chặn cửa hang lại, hoặc là đả người kia biết lối ra của hang ở đâu nên đã mai phục sẵn ở đó đợi bọn họ đi ra.

Kỳ Kỳ toàn thân bắt đầu run lên, không phải là do cô ta thấy sợ mà là do cô ta lại bắt đầu phát sốt.

“Anh sợ à”, giọng nói của Kỳ Kỳ rất bình tĩnh.

Bạch Diệc Phi bật cười: “Tôi không sợ, đến con nhãi như cô còn không sợ thì tôi sợ cái gì?”

Thực ra Bạch Diệc Phi chỉ là đang do dự, ngộ nhỡ bên ngoài cửa hang có người đang mai phục thì sao? Nếu thực sự như vậy thì bọn họ chẳng còn chút hy vọng nào cả.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì bọn họ cũng chỉ có một con đường này để đi mà thôi.

"Liều mạng vậy!"

Bạch Diệc Phi nghiêng răng, tiếp tục cõng Kỳ Kỳ tiến về phía trước.

Chỉ một quãng đường ngắn ngủi mà thời gian để đi hết quãng đường này lại dài như cả thế kỷ.

Tuy nhiên, khi bọn họ đi đến cửa ra của hang thì bốn mắt đều đại ra.

Bọn họ cho rằng đây là lối ra thì kết quả lại là bước từ một cái hang nhỏ sang một cái hang to hơn mà thôi.

Hang động này rất to, ít nhất cũng phải đến hai nghìn mét vuông, mà vách hang xung quanh được bọc lại bằng một vách sắt, thoạt nhìn mang lại

cảm giác như căn phòng này trong tương lai sẽ được dùng để làm phòng thí nghiệm vậy.

Điều khiến người ta kinh ngạc là trong cái hang này có rất nhiều thùng, và trên vách hang là hàng dãy dài những bóng đèn tường, ánh sáng hắt ra từ đây chiếu sáng cả hang động.

Phóng tầm mắt nhìn ra xung quanh, số lượng thùng ở đây nhiều không đếm xuể, thùng nọ xếp chồng lên thùng kia. Nhìn kỹ lại thì mặt trên cùng của mỗi thùng đều phủ một tầng bụi dày, trên mặt đất cũng vậy, đoán chừng ở đây đã rất lâu rồi chưa có người từng ghé đến.

Bạch Diệc Phi hỏi Kỳ Kỳ: "Cô quen với hòn đảo Lam này hơn tôi, cô biết đây là nơi nào không?"

Kỳ Kỳ lắc đầu: "Không biết".

Bạch Diệc Phi khẽ nhướn mày, đến Kỳ Kỳ cũng không biết chỗ này, xem ra chỗ này rất là kín đáo, cũng phải, nếu không kín đáo thì sao lại xuất hiện ở trên vách núi được.

Bạch Diệc Phi bước đến bên cạnh một chiếc thùng, thổi mạnh lớp bụi bên trên, bụi bay lên mù mịt khiến Bạch Diệc Phi không nhìn được ho liên mấy tiếng.

Sau khi thổi bay lớp bụi, bên dưới lộ ra là chiếc thùng bằng gỗ màu nâu, đại khái rộng một mét cao một mét rưỡi.

"Để tôi...xuống", Kỳ Kỳ nói.

Bạch Diệc Phi nghe lời thả Kỳ Kỳ xuống đất, Kỳ Kỳ đứng ở một bên hơi run rẩy nói với Bạch Diệc Phi: "Mở ra xem sao".

Bạch Diệc Phi gạt đầu, anh cũng đang định làm như vậy.

"Cạch" một tiếng, Bạch Diệc Phi mở nắp thùng ra.

Ngay sau đó là chùm ánh sáng vàng lấp lánh chiếu ra.

Sau khi Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ thấy vậy thì đều thằm giật mình kinh hãi, mặt cả hai đại ra đứng yên tại chỗ.

Cả một chiếc thùng này lại đựng toàn vàng thỏi.

Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ bốn mắt nhìn nhau, đều nhìn ra sự kinh hãi trong mắt đối phương. Tiếp sau đó Bạch Diệc Phi lại quay ra nhìn sang số lượng thùng đếm không xuể kia mà nuốt nước miếng.

"Không phải tất cả chỗ thùng này đều giống nhau chứ?"

Nói xong, Bạch Diệc Phi nhìn sang một thanh sắt đặt bên cạnh, sau đó cầm thanh sắt lên, một hơi mở liền mười mấy chiếc thùng.

Khuôn mặt Kỳ Kỳ đỏ bừng, ngoài nguyên nhân do sốt cao ra thì còn là do kích động nữa.

Mười mấy chiếc thùng gỗ bên trong đều là vàng thỏi, không cần nghĩ cũng biết, tất cả số thùng gỗ còn lại đều giống như nhau.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy đống vàng này mà kinh hãi đến độ ngây ngẩn cả người.

Đột nhiên, Bạch Diệc Phi khựng lại, như nghĩ đến cái gì liền quay phắt người lại dùng thanh sắt chỉ thẳng vào cổ của Kỳ Kỳ.

Cùng lúc đó, trong tay Kỳ Kỳ cũng nắm một thanh gỗ vót nhọn đầu không biết kiếm ở đâu ra đâm về phía Bạch Diệc Phi.

Động tác của hai người gần như thực hiện cùng lúc, cho nên hai người bọn họ đều bị vật nhọn chĩa thẳng vào cổ họng và cùng đồng thời dừng lại.

Hai người nhìn nhau, thở hồng hộc.

Bạch Diệc Phi phá vỡ sự yên lặng trước, hỏi Kỳ Kỳ: "Bây giờ cô đang nghĩ cái gì?"

Cơ thể Kỳ Kỳ vẫn còn đang run run nhưng biểu cảm của cô ta lại rất ngoan cường, ánh mắt cũng lạnh lạnh hỏi Bạch Diệc Phi: “Vậy anh lại đang nghĩ cái gì?”

Bạch Diệc Phi nheo mắt lại, lạnh lùng nói: "Đảo Lam là của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, như vậy những thứ này ắt phải là của Hiệp hội đúng không?"

"Số lượng vàng ở đây, đoán chừng đủ để khiến một quốc gia đang phát triển tiến bước trở thành một quốc gia phát triển phải không?"

"Hiệp hội liên minh doanh nghiệp tích lũy nhiều vàng thế này là định làm cái gì?"

Kỳ Kỳ lạnh lùng trả lời: "Biết càng nhiều, chết càng nhanh".

Mối quan hệ giữa hai người lúc này vốn còn rất hài hoà mà giờ phút này đều có chung một suy nghĩ: giết chết đối phương!

Bạch Diệc Phi cười khỏ, tiếp đó rống lên: “Cô cho rằng tôi muốn biết cái bí mật này làm à? Nhưng con mẹ nó tôi lại lỡ biết mất rồi, chẳng lẽ tôi còn có thể quay ngược được thời gian nữa à?”

"Kỳ thực tôi không hề muốn biết Hiệp hội liên minh doanh nghiệp muốn làm cái gì? Tôi hầu như không có hứng thú với điều đó, tôi chỉ là vô tình biết được cái bí mật này mà thôi. Tôi bảo đảm, sau khi rời khỏi đây tôi tuyệt đối sẽ không nói thừa ra một chữ".

"Tôi chỉ muốn sống một cuộc sống bình dị, không muốn tham dự vào những việc vớ vẩn này nữa, nói như vậy, cô có tin tôi không?"

Kỳ Kỳ cắn môi, yên lặng quan sát Bạch Diệc Phi.

Cô ta biết những gì mà Bạch Diệc Phi nói đều là thật, biết được đây quả thực là việc ngoài ý muốn.

Nhưng mà, cô ta không thể tin! Cũng không dám tin!

Bạch Diệc Phi tiếp tục nói: “Cô đến hòn đảo này, dùng điện thoại liên hệ với người ở đây chuẩn bị cho cô một chiếc xe, mãi sau này tôi mới biết hoá ra xe ô tô trên đảo Lam này là thứ xa xỉ ra sao. Nhưng chỉ một câu nói, đã có người sẵn sàng chuẩn bị xe cho cô, như vậy thân phận của cô chắc chắn không đơn giản”.

"Tôi đoán, cô hẳn là người của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp đúng không?"

"Bây giờ, chúng ta đã biết được bí mật của Hiệp hội, cho nên cô bắt buộc phải giết tôi giết khẩu hay sao?"

Kỳ Kỳ vẫn không lên tiếng, vẻ mặt lạnh lùng nhìn thẳng Bạch Diệc Phi.

Những gì mà Bạch Diệc Phi nói gần như đúng hết, cho nên cô ta buộc phải giết anh.

Nhưng...

Trước mắt Kỳ Kỳ đột nhiên hoa lên, cảm giác chóng mặt càng lúc càng tăng, cuối cùng cô ta không thể chống chọi được nữa mà ngã vật ra đất.

Kỳ Kỳ cuối cùng vẫn không giết được Bạch Diệc Phi, vết thương của cô ta quá nặng.

Bạch Diệc Phi thấy vậy lập tức nhắm thẳng thanh sắt vào đầu Kỳ Kỳ.

"Nơi này phủ đầy bụi, tức là đã rất lâu rồi chưa có ai đến đây, mà những thứ này vốn dĩ là của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, không thể không có người đến trong khoảng thời gian lâu như vậy. Như thế, tức là những thứ này do Hiệp hội liên minh doanh nghiệp đặt ở đây từ rất lâu rồi”.

“Nếu như Hiệp hội có nhiều vàng như vậy thì tại sao lại còn để người khác đến đây khai tác quặng vàng?”, Bạch Diệc Phi tiếp tục suy nghĩ.

"Từ góc độ này mà nói, Hiệp hội không hề biết được sự tồn tại của số vàng này, nhưng những thứ này quả thực là của Hiệp hội”.

"Cho nên, số vàng này là của Hiệp hội trước kia, hay nói cách khác số vàng này là của Lương Minh Nguyệt, nhưng mà Lương Minh Nguyệt đã bị giết rồi nên không có ai biết được vị trí chính xác của số vàng này".

"Bởi vậy, bây giờ Hiệp hội cố ý tìm người đến đây khai thác mỏ vàng, trên thực tế là để tìm tung tích số vàng này".

"Cái chết của Lương Minh Nguyệt có thể cũng liên quan đến số vàng này".

"Việc này liên quan quá nhiều thứ, tôi không hề muốn biết, nhưng tôi đã lỡ biết rồi cho nên cô sẽ không để cho tôi sống sót mà rời khỏi đây".

Nhưng...

Hai mắt Bạch Diệc Phi khẽ nheo lại, loé lên một tia sáng.

"Bây giờ, không ai biết chúng ta ở đây, chỉ cần tôi giết cô, như vậy thì tất cả số vàng này sẽ là của tôi rồi!"

Số vàng này, đừng nói là thành phố Thiên Bắc, cho dù có là thủ đô, cho dù là tứ đại gia tộc thì anh cũng sẽ không phải sợ nữa!

Anh có thể đứng ở nơi cao nhất, cúi mắt nhìn chúng sinh, tiếp nhận sự quỳ lễ của bọn họ.

Ở một nơi sâu nhất trong linh hồn mình có một âm thanh đang gào thét.

"Giết cô ta đi!"

"Giết cô ta đi! Chỗ vàng này đều sẽ thuộc về anh!"

"Anh có thể giàu nứt đố đổ vách, anh muốn cái gì sẽ được cái đó!"

"Dù sao thì ở đây cũng chẳng có ai, chẳng có ai biết là anh đã giết cô ta!"

Hai mắt Bạch Diệc Phi đỏ ngầu nhìn Kỳ Kỳ nằm trên mặt đất, tay cầm chặt thanh sắt giờ cao lên quá đầu.

Mà ngay vào lúc anh định đập xuống thì đột nhiên tỉnh táo lại.

Bạch Diệc Phi vội vàng ném thanh sắt trong tay đi, dùng sức cho mình một bạt tai thật mạnh.

"Mẹ kiếp!"

Đáng sợ quá!

Sự cảm dỗ của tiền bạc, sự cảm dỗ của quyền lực, sự cảm dỗ của việc không làm mà hưởng quả thực quá lớn, cho dù anh là loại người chưa bao giờ coi trọng tiền bạc mà cũng gần như suýt mất đi lý trí.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 581: Tôi Muốn Abcxyz Với Anh

Bạch Diệc Phi lẳng lẳng nhìn Kỳ Kỳ trên mặt đất, trầm giọng nói: "Nếu như tôi giết cô thì tôi chẳng khác gì cô và đám người đó?"

Bạch Diệc Phi ngồi xuống, sờ lên trán của Kỳ Kỳ một cái, nóng đến mức phỏng cả tay.

Bạch Diệc Phi cảm nhận được một luồng khí nóng mãnh liệt, chắc hẳn ngọn lửa bên ngoài cửa hang vẫn còn đang cháy nên anh có phần lo lắng.

Nhưng xem ra bây giờ ngọn lửa ấy đã ngừng cháy rồi.

Bạch Diệc Phi yên tâm hơn một chút, sau đó anh lấy ra hai viên thuốc chống viêm từ trong cái túi nhỏ, tự mình uống một viên rồi đưa viên còn lại cho Kỳ Kỳ.

Nhưng vết bỏng của Kỳ Kỳ cực kỳ nghiêm trọng nên cô ta mím chặt môi trong vô thức nên anh không sao cho cô ta uống thuốc được.

Cuối cùng, Bạch Diệc Phi không còn cách nào khác: "Cô đừng có trách tôi".

Dứt lời, bàn tay của Bạch Diệc Phi chạm vào bên trong bắp đùi mềm mại của Kỳ Kỳ, dùng sức捏 một cái thật mạnh.

"A!"

Kỳ Kỳ đau đớn hét lên một tiếng, Bạch Diệc Phi nhân cơ hội đó liền nhét viên thuốc vào trong miệng cô ta.

Cảm giác khó chịu ở cổ họng cộng với cơn đau ở đùi khiến cho cô ta nuốt xuống trong vô thức.

Ai cũng biết thịt ở trong bắp đùi là mềm mại nhất, chắc chắn sẽ đau gấp đôi so với bình thường.

Bạch Diệc Phi thấy Kỳ Kỳ đã uống thuốc thì thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Kỳ Kỳ đã tỉnh dậy bởi cơn đau, nhưng vì vết thương rất nặng nên cô ta chỉ có thể nhắm hờ mắt nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lập tức giải thích: "Tôi giúp cô uống thuốc nhưng cô không chịu mở miệng nên tôi cũng không còn cách nào".

"Tôi... nhớ rồi", Kỳ Kỳ nói một cách ngắt quãng.

Bạch Diệc Phi bực bội nhỏ một bãi nước bọt: "Chết tiệt, biết thế tôi không thèm cứu cô!"

Nói xong, anh không thèm để ý tới Kỳ Kỳ nữa mà đi qua một bên rồi bắt đầu quan sát.

Anh phát hiện rằng ở đây có rất nhiều đèn tường luôn được bật sáng, anh nghĩ ở đây chắc chắn sẽ có điện, nếu không có điện thì làm sao bóng đèn phát sáng được?

Nhưng ở đây không hề nghe thấy âm thanh của máy phát điện, hơn nữa cho dù có máy phát điện thì chưa chắc đã hoạt động liên tục được? Trên đời này cũng không có động cơ vĩnh viễn.

Cho nên Bạch Diệc Phi nghĩ, nếu không phải là loại máy phát điện, vậy thì chỉ có thể là năng lượng mặt trời.

Nếu sử dụng năng lượng mặt trời thì ở đây chắc chắn sẽ có mặt trời, nói cách khác, nơi này nhất định có cửa thoát ra ngoài khác.

Nghĩ tới đây, Bạch Diệc Phi cực kỳ phấn khởi, liền đứng lên tìm kiếm khắp mọi nơi.

Nhưng, anh tìm hết xung quanh một vòng mà vẫn không phát hiện ra cái gì.

"Ầm!"

Đột nhiên trong hang động truyền đến một tiếng nổ lớn, đúng lúc đó, trong hang động cũng bắt đầu rung chuyển.

Bạch Diệc Phi lắc lư từ bên này sang bên kia, ngay sau đó liền chạy về phía cửa hang mà bọn họ vừa mới vào.

Kỳ Kỳ cũng chống lên vách tường để đứng lên, cô ta yếu ớt lên tiếng: "Bọn họ... Nổ hang động rồi".

Bạch Diệc Phi không thèm quan tâm, đây không phải là một câu nói rất thừa thãi sao? Tiếng động rõ ràng như thế mà?

Vừa nãy cũng nói rồi, vách hang bị lửa thiêu đốt nên nhiệt độ rất cao, để lâu nhiệt độ ấy cũng không giảm xuống, bọn chúng không đi xuống được cho nên mới chọn cách nổ hang động.

Cho dù Bạch Diệc Phi không bị ngọn lửa nướng cháy thành than hoặc bị hun thành thịt xông khói thì anh cũng bị mắc kẹt lại bên trong vì cửa hang đã bị chặn.

Kỳ Kỳ không thể tiếp tục chống đỡ nên tuyệt vọng ngồi trên mặt đất, cửa hang bị đóng kín còn bọn họ bị thương nặng, trên người lại chẳng có cái gì có thể liên lạc với bên ngoài, còn cơ hội sống sót gì cơ chứ.

Trái lại, Bạch Diệc Phi thở phào nhẹ nhõm, anh biết có cửa ra cho nên không hề lo lắng, hiện tại cửa hang này đã bị đóng nên đám người kia không thể xuống dưới được, bọn chúng sẽ không biết nơi này có nhiều vàng như vậy.

Đối diện với lòng tham và dục vọng, con người sẽ trở nên điên cuồng.

Nếu bị đám người kia phát hiện nơi này chứa rất nhiều vàng thì hậu quả thật khó mà tưởng tượng nổi.

Một lát sau, hang động đã ngừng rung lắc, chắc hẳn trận nổ kia đã kết thúc rồi.

Bạch Diệc Phi xoay người nhìn về phía Kỳ Kỳ mà không lên tiếng.

Muốn đi ra ngoài thì cũng có thể nhưng vấn đề là cửa ra ở đâu?

Nửa tiếng trôi qua, Bạch Diệc Phi vẫn không tìm thấy lối ra mà trán của Kỳ Kỳ bắt đầu đổ mồ hôi, xem ra thuốc đã phát huy tác dụng rồi.

Dù sao thì bây giờ cũng chưa tìm thấy lối ra nên anh ngồi xuống suy tư một lúc rồi nói với Kỳ Kỳ: "Chúng ta không thoát ra ngoài được, sắp phải đối mặt với cái chết, cô muốn nói điều gì không? Hoặc là cô có điều gì muốn làm không?"

Kỳ Kỳ nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi, một lúc lâu sao mới trả lời: "Tôi mới mười chín tuổi".

"Thì sao?", Bạch Diệc Phi hỏi.

"Tôi còn chưa được nếm qua hương vị ngọt ngào của tình yêu", Kỳ Kỳ lại nói: "Tôi muốn abcxyz với anh".

Bạch Diệc Phi: "..."

Bạch Diệc Phi là một người đàn ông, có một người người con gái thẳng thắn đề nghị với anh như vậy, trong lòng anh không khỏi đập loạn nhịp nhưng anh rất nhanh đã lấy lại sự bình tĩnh.

"Khắp người chúng ta đều có vết thương, còn chưa bắt đầu đã không ngừng chảy máu rồi, đổi nguyện vọng khác đi".

Kỳ Kỳ mím môi: "Tôi muốn ăn, tôi muốn ăn thịt".

Bạch Diệc Phi liếc cô ta một cái đầy khinh bỉ: "Thịt tôi cũng muốn ăn, thế cô tới ăn tôi hay là để tôi tới ăn cô đây?"

Kỳ Kỳ lại nói: "Tôi muốn uống nước".

"Có nước miếng thôi, muốn không?", Bạch Diệc Phi hờ hững trả lời.

Kỳ Kỳ: "..."

Vào giờ phút này Kỳ Kỳ thật sự tuyệt vọng cho nên mới có thể vô tư nói ra những lời đó ở trong tình huống như vậy, chẳng nào cũng phải chết thì có cần quan tâm đến liêm sỉ gì nữa?

Bạch Diệc Phi thì không như thế, anh đã biết có cửa ra cho nên cực kỳ bình tĩnh, anh muốn nhân cơ hội này lợi dụng tâm trạng của Kỳ Kỳ để khiến cô ta nói ra nỗi lòng của mình.

Vì thế Bạch Diệc Phi mở miệng nói: "Chẳng nào cũng phải chết, nơi này chỉ có đôi ta, có chuyện gì giấu ở trong lòng cũng khó chịu, không bằng nói ra?"

Kỳ Kỳ ngược mắt lên nhìn anh, Bạch Diệc Phi cũng gật đầu với cô ta.

Cuối cùng, Kỳ Kỳ thở dài rồi nói: "Nói cũng phải".

Trong lòng Bạch Diệc Phi vui như tết nhưng trên mặt lại không thể hiện ra.

Nhưng Kỳ Kỳ không lập tức nói ngay mà nói với Bạch Diệc Phi: "Tôi lạnh quá, tôi có thể tựa vào trong ngực anh để nói không?"

Bạch Diệc Phi thật sự có rất nhiều chuyện muốn thông qua Kỳ Kỳ để biết về liên minh doanh nghiệp, sự phụ của cô ta...

Cho nên Bạch Diệc Phi không từ chối lời đề nghị của Kỳ Kỳ.

"Có thể".

Dứt lời, Bạch Diệc Phi đứng dậy đi qua đó rồi ngồi xuống, để cho Kỳ Kỳ dựa vào người mình.

Kỳ Kỳ bắt đầu chậm rãi nói.

"Năm tôi mười ba tuổi, tôi đã lên xuống dưới núi chơi, sau khi trở về thì bị sư phụ "tấn" cho một trận, về sau sư phụ bị tiêu chảy lại tưởng là tôi cho

ông ấy uống thuốc xổ nhưng thật ra không phải, là tôi cố ý đem thức ăn hỏng cho ông ấy ăn đó mà".

"Còn có, tôi cho rằng chiếc áo len tôi mặc mùa đông là do sư phụ mua về nhưng sau này tôi mới biết rằng chiếc áo đó do chính sư phụ tự tay đan cho tôi..."

"Phải rồi, còn có..."

Bạch Diệc Phi nghe xong cũng cảm thấy "váng đầu": "Khoan khoan, chờ đã, chúng ta sắp chết rồi, cô lại nói cái này ư?"

Kỳ Kỳ dừng lại rồi đột nhiên nở một nụ cười cực kỳ đen tối: "Được thôi, thật ra tôi là đàn ông đấy".

"Ồ, thế thật ra tôi là phụ nữ", Bạch Diệc Phi lạnh nhạt đáp.

Kỳ Kỳ: "..."

Rõ ràng lời nói của hai người đều không hề đáng tin.

Kỳ Kỳ lại nói: "Tôi nói nhiều như vậy rồi, đến lượt anh đấy".

Bạch Diệc Phi dừng lại một chút rồi nói: "Tôi yêu vợ của tôi".

Kỳ Kỳ ngồi bật dậy, trợn mắt nhìn Bạch Diệc Phi: "Vậy anh còn nhìn hết tron cơ thể của tôi?"

"Tôi...", Bạch Diệc Phi trong tiềm thức muốn nói cái gì đó, lập tức anh hiểu ra: "Ồ, cho nên cô biết rồi, biết rồi thì làm sao? Ông đây xử lý vết thương mới thay quần áo giúp cô, cũng chẳng phải làm chuyện cảm thú gì".

"Nhưng tôi đã bị anh nhìn thấy không sót miếng nào rồi đấy!", Kỳ Kỳ lạnh lùng nhìn anh.

Bạch Diệc Phi đỏ mặt: "Nhìn hết thì đã sao, tôi cũng chẳng thể "sơ múi" được gì? Hơn nữa cô gầy như cọng giá thế kia thì có gì để nhìn chứ!"

Dứt lời, Bạch Diệc Phi bị Kỳ Kỳ đẩy ra: "Anh cút ngay cho tôi!"

May mà có bức tường phía sau để dựa vào nhưng cú đẩy này lại làm cho cơ thể cô ta càng trở nên yếu ớt, cô ta lảo đảo như sắp ngã, Bạch Diệc Phi vội vàng dùng tay đỡ lấy bả vai của cô ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 582: Lập Kế Mọi Tin

Kỳ Kỳ thấy vậy thì cười lạnh: “Tôi không phải kẻ ngốc, anh cố ý làm tôi tuyệt vọng mục đích là muốn lừa tôi nói lỡ miệng đúng không?”

"Hắn là anh đã biết tôi cài máy theo dõi trên vết thương của anh từ lâu rồi, lần trước trong vụ nổ bom ở toà nhà cao tầng anh đã nhân cơ hội tháo nó ra vút trong toilet rồi đúng không?"

Lời vừa dứt, Bạch Diệc Phi giật mình, vẻ mặt anh trở nên nghiêm trọng.

Kỳ Kỳ tiếp tục cười lạnh: "Tôi đã được nghe về sức sống mãnh liệt của anh, một người giống như anh mà bây giờ lại đột nhiên tỏ ra dửng dưng như vậy thì chắc chắn là anh đã biết sẽ có lỗi ra đúng không?"

Bạch Diệc Phi nghe vậy khẽ lắc đầu thở dài: “Cô quả thực rất thông minh nhưng mà lại quá đa nghi”.

“Đúng, tôi thừa nhận, tôi quả thực đã tháo máy theo dõi, tôi chẳng qua là không thích trong người mình bị nhét đồ thôi, quá trình tháo ra không hề đau đớn chút nào, thật đó!”

Ánh mắt Kỳ Kỳ lạnh lùng nhìn Bạch Diệc Phi: “Anh cho rằng tôi sẽ tin lời anh nói sao?”

Bạch Diệc Phi im lặng không nói.

Đúng vậy, làm gì có chuyện không đau chứ?

Đó là một quá trình mà anh phải moi sống từ trong da thịt của mình ra mà không hề sử dụng chút thuốc tê nào, làm gì có chuyện không đau?

Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ im lặng nhìn nhau, Bạch Diệc Phi thấy được vẻ hờ hững cùng với sự nhanh trí mà anh ghét nhất trong ánh mắt của Kỳ Kỳ.

Một lúc lâu sau, Bạch Diệc Phi đột nhiên đem Kỳ Kỳ ấn lên tường, vươn tay kéo quần áo của cô ta ra.

Kỳ Kỳ giật mình ngẩn ra, liền ngay sau đó thì giãy dựa rông lên: “Bạch Diệc Phi, anh làm cái gì đó?”

“Làm cô!”, Bạch Diệc Phi tiếp tục ấn giữ Kỳ Kỳ thật chặt, một tay anh xé bỏ áo của cô ta, rất nhanh áo khoác bên ngoài của cô ta đã bị ném ra ngoài, Bạch Diệc Phi tiếp tục cởi áo bên trong.

Ánh mắt Kỳ Kỳ mang theo sự tàn nhẫn cùng sắc bén nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi, trong lòng lại thâm kinh hãi, cô ta một lần nữa lại bị sự tuyệt vọng xâm chiếm tâm hồn.

"Không, đừng...", Kỳ Kỳ vùng vẫy, cố gắng đẩy Bạch Diệc Phi ra.

Nhưng mà dù sao thì Bạch Diệc Phi cũng là một người đàn ông, Kỳ Kỳ bị thương cũng nặng hơn Bạch Diệc Phi cho nên cô ta hầu như không có sức kháng cự lại, Bạch Diệc Phi đã kéo được áo của cô ta lên.

“Đừng!”, Kỳ Kỳ tuyệt vọng gào thét, hai dòng nước mắt lăn dài trên má.

Lúc này rốt cuộc thì Bạch Diệc Phi cũng dừng tay lại, tiện tay kéo áo của cô ta xuống, nhặt lấy chiếc áo khoác trên mặt đất vút lên người cô ta.

Bạch Diệc Phi ngồi dựa ở một bên không thèm để ý đến Kỳ Kỳ nữa.

Kỳ Kỳ ngẩn ngơ ngồi yên không động đậy tại chỗ thật lâu, một lúc sau đó mới mở miệng hỏi: “Anh biết có lỗi ra, đúng không? Anh biết đúng không?”

Bạch Diệc Phi không trả lời.

Giờ phút này Kỳ Kỳ thực sự suy sụp.

Trước đó cô ta đã cố tình tìm hiểu thật kỹ về con người của Bạch Diệc Phi, cho nên cô ta biết Bạch Diệc Phi là người thế nào, cho nên vừa rồi cô ta mới cố ý dụ dỗ Bạch Diệc Phi.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại không làm vậy, như thế có thể chứng minh rằng anh ta biết có lối ra, cũng biết cách rời khỏi đây, nhưng bây giờ... tất cả giả thiết trên đều không thành lập.

Từ ánh mắt và động tác vừa rời của Bạch Diệc Phi đều chứng minh, anh thực sự không biết phải rời khỏi đây bằng cách nào.

“Anh nói cho tôi biết đi!”, Kỳ Kỳ rống lên một câu, trong giọng nói còn kèm theo cả tiếng khóc.

Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ thở dài: “Không phải là cô đều nhìn thấy hết rồi à?”

Sau đó anh lại thờ ơ nói tiếp: “Vì cô đang bị thương nặng nên tôi tha cho cô, bây giờ, tôi muốn ngủ rồi, đừng có làm phiền tôi”.

Cả một ngày hôm nay chạy trốn đã tiêu hao gần hết thể lực của anh, bây giờ anh cảm thấy rất mệt, lại thêm ở đây chỉ có mỗi Kỳ Kỳ, không có người nào khác, cũng không đến nỗi quá lo lắng, cho nên anh rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Khi Kỳ Kỳ nhìn thấy Bạch Diệc Phi thực sự chìm vào giấc ngủ thì mọi ánh sáng trong mắt cô ta đều tắt ngóm.

Bạch Diệc Phi không biết mình đã ngủ được bao lâu, anh tỉnh dậy do bụng đói cồn cào.

Nhắc người ngồi dậy bèn nhìn thấy Kỳ Kỳ đang ngồi ngơ ngẩn, cả cơ thể như đang lan toả sự tuyệt vọng.

Kỳ Kỳ thấy Bạch Diệc Phi đã tỉnh bèn hỏi: “Thực sự không có cách nào rời khỏi đây sao?”

Bạch Diệc Phi nhìn Kỳ Kỳ, hờ hững nói: “Cô hẳn là đã đi xem xét xung quanh đây rồi chứ? Có tìm thấy lối ra không?”

Lời này vừa dứt Kỳ Kỳ liền yên lặng, đúng vậy, cô ta nhận lúc Bạch Diệc Phi ngủ đã đi kiểm tra xung quanh cũng quả thực không tìm được lối ra.

Lại một khoảng yên lặng thật lâu.

Kỳ Kỳ đột nhiên nói: "Anh muốn hỏi cái gì?"

Trong lòng Bạch Diệc Phi bỗng vui vẻ nhưng lại không dám biểu hiện ra bên ngoài chỉ hờ hững nói: "Cái gì cũng được à? Sao cũng được, ừm, vậy cái gần đây nhất đi, tại sao lại bắt tôi tới đây?"

Kỳ Kỳ liếc Bạch Diệc Phi một cái sau đó rời mắt đi nhưng cũng không biết nên chuyển tầm mắt của mình về đâu mới được.

"Su huynh tìm người giết anh nhưng anh lại bị su thúc cứu được, su thúc rất tức giận đi tìm su phụ, su phụ không muốn khiến su thúc giận cho nên mới bảo tôi đến cảnh cáo su huynh".

"Su huynh có một đối tác làm ăn ở trên đảo Lam, tôi đến đây để giết tên đối tác kia, như vậy sẽ hoàn thành được nhiệm vụ cảnh cáo su huynh".

"Đưa anh theo là bởi vì để bảo vệ anh".

"Su huynh làm việc vốn luôn suy nghĩ kỹ càng rồi mới bắt tay vào thực hiện, khi anh ấy suy nghĩ một việc gì đó sẽ suy nghĩ rất lâu do vậy mà phản ứng của anh ấy luôn chậm hơn một nhịp so với người khác, tôi giết đối tác làm ăn của anh ấy, sau khi anh ấy biết được thì chắc chắn sẽ trả thù".

"Mà đối tượng bị trả thù chắc chắn chính là anh, mang anh theo bên người có thể bảo vệ cho anh được an toàn, su huynh không dám giết tôi".

"Không đúng, là bây giờ không dám giết".

Bạch Diệc Phi nghe xong thì yên lặng không nói, đây là một phần mà trước đây Kỳ Kỳ từng nói với anh, anh vẫn còn nhớ buổi tối sau khi bọn họ lên đảo ngủ ở trong núi.

Kỳ Kỳ từng nói, cô ta đến để cảnh cáo sư huynh của cô ta, mà sư huynh của cô ta chính là chủ tịch của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô, Hứa Đạo Trường.

Cho tới tận bây giờ, Bạch Diệc Phi vẫn rất tò mò, Hứa Đạo Trường của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô vì sao lại muốn giết anh?

Cho nên, lúc này anh mở miệng hỏi: “Tại sao gã lại muốn giết tôi?”

Kỳ Kỳ trả lời nhàn nhạt: “Bởi vì anh là người bị trợn”.

“Người bị trợn?”, Bạch Diệc Phi không hiểu, nghi ngờ hỏi.

Kỳ Kỳ khẽ lắc đầu nói: "Cụ thể ra sao tôi cũng không rõ, tôi chỉ biết sư phụ và sư thúc đang đánh một ván cờ, bọn họ mỗi người phải chọn một người, anh chính là người bị sư thúc chọn. Nhưng cụ thể ván cờ này đánh thế nào, vì sao lại phải đánh, cùng với giá trị cược là cái gì thì tôi hoàn toàn không biết”.

Bạch Diệc Phi hỏi: "Vậy thì sư phụ cô là ai? Cũng là người của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp à?"

“Hiệp hội?”, trong ánh mắt của Kỳ Kỳ lộ ra vẻ khinh thường: “Trong mắt của sư phụ, Hiệp hội liên minh doanh nghiệp chẳng qua chỉ là một con cờ trong cả bàn cờ mà thôi!”

Bạch Diệc Phi nghe đến đây thì vô cùng kinh hãi.

Ngay cả sự tồn tại của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp cũng chỉ là một con cờ thì không cần nghĩ cũng biết, thực lực phía sau lớn mạnh đến mức nào?

Bạch Diệc Phi không kiềm được hỏi: “Rốt cuộc thì thân phận của sư phụ cô là gì?”

Kỳ Kỳ không nói tiếp nữa, chỉ nói: “Tôi mệt rồi, muốn đi ngủ”.

Bạch Diệc Phi hơi khựng lại, ánh mắt tối dần.

Kỳ Kỳ không nói, Bạch Diệc Phi cũng không hỏi nữa, anh đã biết được một chút những thứ mà trước kia anh chưa hiểu, nhưng sau khi biết được lại càng cảm thấy mờ mịt.

Những điều này đối với anh mà nói quá mức đáng sợ, quá mức khó tin.

Thân phận của Tử Y sợ là cũng không đơn giản như những gì mà anh nghĩ.

Nhưng nói cho cùng bản thân anh cũng chỉ là một con cò mặc cho người ta sắp đặt.

Bạch Diệc Phi cười khỏ một tiếng, dường như từ sau khi anh bắt đầu bị lôi kéo vào những chuyện này, anh không phải là con cò của người này thì cũng là con cò của người khác, quả là bi ai!

Kỳ Kỳ thực anh vẫn còn muốn biết rất nhiều thứ nữa, ví như tứ đại gia tộc, nhưng mà anh lại sợ hãi sau khi biết được sự thật sẽ khiến mình sụp đổ.

Lại nhìn sang Kỳ Kỳ đang nhắm chặt mắt thở dài một cái, đủ rồi, anh cũng không nên dôn ép Kỳ Kỳ quá.

Bạch Diệc Phi từ từ đứng dậy, nhẹ giọng nói: “Đứng dậy đi, chúng ta ra ngoài”.

Kỳ Kỳ đột nhiên mở trừng mắt, sau khi nhìn thấy ánh sáng trong mắt của Bạch Diệc Phi xong thì đột nhiên hiểu ra, lập tức ngồi bật dậy lườm Bạch Diệc Phi: “Anh lừa tôi!”

Bạch Diệc Phi nhún vai: “Cũng không thể nói là lừa, tôi đã cứu cô không chỉ một lần, theo lý thuyết mà nói thì cô không nên giấu diếm tôi điều gì mới đúng”.

"Hơn nữa, rời khỏi đây bằng cách nào, tôi cũng mới vừa nghĩ ra thôi, cho nên cũng không tính là lừa”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi không thèm quan tâm đến sự phẫn nộ của Kỳ Kỳ mà đi về phía thanh sắt bị anh vớt trên đất lúc này.

Bạch Diệc Phi cầm lấy thanh sắt, đi đến một chỗ bên dưới đèn tường sau đó đập vỡ chiếc đèn ở chỗ cao nhất.

"Choang!"

Đèn tường vỡ tan tành, Bạch Diệc Phi kéo dây điện bên trong ra.

Sau đó Bạch Diệc Phi lần theo dây điện cạy cả đèn tường lẫn ổ điện trong tường ra.

Kỳ Kỳ nhìn thấy cảnh này thì ánh mắt bỗng loé lên, cô ta biết Bạch Diệc Phi muốn làm cái gì.

Đèn muốn sáng thì chắc chắn phải có dây điện, mà có dây điện thì ắt phải có chỗ phát điện.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 583: Người Của Mình Đến Cứu

Bạch Diệc Phi rất bực mình.

Kỳ Kỳ có đầy đủ lý do để giết anh, nhưng đến cuối cùng, khi mà Kỳ Kỳ thực sự ra tay với anh thì anh vẫn cảm thấy rất tức giận.

Nếu như không phải vì cứu Kỳ Kỳ thì anh làm gì đến mức như bây giờ, có khi anh đã chạy trốn từ lâu rồi, nói không chừng là anh đã gặp được chị em nhà họ Dương rồi ấy chứ.

Thế này tính là gì? Có lòng tốt cứu người ngược lại còn bị đối phương giết?

Bạch Diệc Phi ngồi dựa vào thân cây, khuôn mặt anh nhăn nhó trông có vẻ rất đau đớn, mà hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Đầu nhọn của thanh gỗ đang cắm trên đầu vai anh, anh không dám tự tiện nhổ nó ra, bởi vì thuốc trị thương mà anh mang theo đã dùng sắp hết rồi, nếu như sau khi rút ra mà chẳng may thanh gỗ kia lại cắm đúng vào động mạch của anh thì anh chỉ có nước chết vì mất máu.

Cộng thêm những chỗ bị thương khác còn chưa kịp khỏi thì anh càng không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Kỳ Kỳ cũng bị thương nặng, bị Bạch Diệc Phi đập cho một cái thì cũng chẳng còn chút sức lực nào nữa.

Hai người đều bị mất sức, mỗi người ngồi dựa vào một thân cây nhìn nhau chăm chăm.

Bạch Diệc Phi cười lạnh nói: “Giờ thì hay rồi, con mẹ nó chạy được ra ngoài thì cũng vẫn phải chết!”

“Nếu sớm biết thì tôi đã không nên cứu cô”.

Kỳ Kỳ lại hơi run run nói: “Bí mật ở đây không thể bị người bên ngoài biết đến, chỉ cần anh chết đi rồi thì tôi có chết hay không cũng chẳng sao”.

Hô hấp Bạch Diệc Phi càng nặng nề hơn, lại nhìn xuống thanh gươm đang cắm trên người mình, đột nhiên giật mình, có lẽ Kỳ Kỳ biết bản thân không thể giết được anh cho nên ngay từ đầu đã lập sẵn kế hoạch.

Bởi vì kết quả bây giờ và việc trực tiếp ra tay giết anh cũng không khác nhau mấy.

Trong lòng Bạch Diệc Phi thầm nói: Thực sự là một người phụ nữ giao hoạt! Hôm nay xác suất để sống được thoát ra ngoài rất thấp, nhưng nếu như có thể sống sót rời đi thì người phụ nữ này chắc chắn phải chết!

Lúc này, đột nhiên có người hét lên.

“Bên kia có người!”

Nghे thấy giọng nói này thì sắc mặt của Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ tức khắc thay đổi.

Không lâu sau có một đám người từ phía xa chạy đến, trong tay còn cầm theo dao rựa và gậy gộc.

Tổng cộng có bốn năm chục người nhanh chóng vây bộn họ lại.

Sau đó, đám người này tách ra một lối đi nhỏ, từ lối đi đó xuất hiện thêm vài người.

Người đi đầu chính là Triệu Thiên, còn có một người khác chính là tên Đâu trọc trước đây từng đánh nhau với Bạch Diệc Phi, người còn lại là một người đàn ông tóc vàng mặt lạnh.

Triệu Thiên nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ nửa chết nửa sống xong thì tâm tình rất vui vẻ, cười ngoác miệng nói: “Ha ha... các người chạy nữa đi! Bị thương đến mức như vậy rồi còn con mẹ nó muốn chạy đi đâu?”

“Các người đúng là phúc lớn mạng lớn, lửa thiêu, nổ hầm mà các người vẫn thoát ra được, đúng là giỏi trốn lắm!”

Nói xong, Triệu Thiên đi đến phía trước mặt Bạch Diệc Phi, đạp một chân lên người anh, miệng thì nói: “Con mẹ mày chạy nữa đi? Mày không phải là giỏi đánh đấm lắm à?”

“Con mẹ mày còn muốn giết tao nữa mà? Bây giờ thì giết thử cho tao xem nào?”

“Hự...”.

Bạch Diệc Phi bị Triệu Thiên đạp cho một đạp thì đau đớn vô cùng, rên lên một tiếng sau đó thì cả người bắt đầu run rẩy.

Triệu Thiên càng nói càng tức: “Ông đây từ bé đến lớn còn chưa từng bị đũa nào đánh, con mẹ mày lại dám đánh tao! Xem tao có đánh chết mày không!”

Nói xong, Triệu Thiên nhấc chân đạp liên tiếp lên người Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đã bị đạp đến mức ngã lăn ra đất, vết thương trên người đau đớn vô cùng khiến anh toát mồ hôi ướt hết cả người, ý thức của anh cũng dần dần trở nên mơ hồ.

Nhưng mà Bạch Diệc Phi vẫn chưa hoàn toàn mất đi ý thức, anh vẫn mở miệng nói: “Mẹ kiếp! Tốt nhất mày đừng rơi vào tay ông, nếu không ông nhất định sẽ đánh chết mày!”

Triệu Thiên nghe vậy thì lại đạp cho anh một trận: “Đánh chết tao? Mẹ kiếp mày nằm mơ đấy à? Tao mới là ông trời ở trên cái đảo này, chỉ cần mày vẫn còn ở trên đảo này một ngày thì mày phải nghe lời tao!”

Bạch Diệc Phi không nói thêm gì nữa, bởi vì ý thức của anh đã mơ hồ đến mức không thể kiểm soát được nữa rồi.

Sau khi đập mệ, Triệu Thiên mới tha cho Bạch Diệc Phi, đi đến bên cạnh Kỳ Kỳ, ngồi xổm xuống, dùng tay siết chặt lấy cằm cô ta cười nham hiểm nói: “Con ghê này không tệ, trước giờ tao còn chưa từng được chơi loại này, đưa về cho tao”.

Nhưng mà Đầu trọc lại không đồng ý để Triệu Thiên làm vậy.

Ý thức của Bạch Diệc Phi mơ hồ nhưng mà vẫn cảm giác được dường như Triệu Thiên và Đầu trọc không cùng chung quan điểm.

Đầu trọc nói: “Người phụ nữ này buộc phải chết, tên đàn ông kia chết hay không cũng không sao”.

Triệu Thiên nói: “Không được, tôi bị đám chó này hành hạ cho nên không thể để chúng chết dễ dàng như thế được, người phụ nữ này phải để tôi chơi trước đã sau đó lại giết cũng được”.

“Không được! Để lâu ắt có biến!”, Đầu trọc vẫn không đồng ý.

Hai người đều kiên trì ý kiến của mình nhưng bất kể ra sao thì Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ cũng đều chạy không thoát, chỉ có thể mặc cho đám người này xử lý.

Một khi đợi bọn họ thống nhất ý kiến thì Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ chỉ còn nước chịu đựng sự hành hạ vô tận đến chết mà thôi.

Tiếp đó, biến cố đã xảy ra.

“Phụt...”.

Cảm nhận được những giây phút cuối cùng của cuộc đời, cả cơ thể run lên một cái rồi ngã vật ra đất.

Tiếp đó, một cái bóng màu đen xuyên qua đám người, sau đó bóng dao sáng loáng bóng người thoăn thoắt như con thoi.

Chẳng bao lâu sau lại có thêm nhiều bóng đen từ trong rừng xông ra, trong một lúc ánh đao lấp lánh máu văng tung toé.

Trong nhất thời, mọi thứ đều trở nên hỗn loạn.

Đám người mà Triệu Thiên mang theo cũng chỉ là những vệ sỹ thông thường, bản lĩnh tầm tầm, mà nhóm người mặc áo đen vừa xuất hiện này lại toàn là cao thủ.

Do vậy, chẳng bao lâu sau đám người của Triệu Thiên đã bị nhóm người mặc áo đen giết hết hơn một nửa, chỉ còn lại khoảng gần hai mươi người.

Đám người còn lại thấy tình thế thay đổi như vậy đều bị dọa cho sợ hết hồn, cả đám chẳng ai dám xông lên nữa.

Triệu Thiên lại càng sợ mất mật.

Lúc này, Đầu trọc và Tóc vàng lập tức rút một khẩu súng ra ngắm chuẩn vào nhóm người mặc áo đen đột nhiên xuất hiện kia.

Nhóm người mặc áo đen thấy vậy thì đều dừng tay lại, hai bên giữ nguyên trạng thái giằng co.

Bạch Diệc Phi nằm trên mặt đất, dồn hết chút ý thức còn sót lại để nhìn rõ nhóm người áo đen này.

Vào giờ khắc này anh biết bản thân mình được cứu rồi, cho nên mới yên tâm mà ngất xỉu.

Đúng vậy, nhóm người áo đen mới xuất hiện chính là đội ngũ mà Trần Ngạo Kiều xây dựng nên, là thế lực của anh, Cuồng Sa.

Hai bên giằng co một lúc, bỗng phía sau lưng nhóm người áo đen lại xuất hiện thêm vài người nữa.

Vì lúc này ai cũng không dám động đậy cho nên hiện trường vô cùng yên tĩnh, không khí cũng rất căng thẳng.

Nhưng sau khi Lưu Hiểu Anh xuất hiện, nhìn thấy Bạch Diệc Phi toàn thân đầy máu nằm hôn mê bất tỉnh trên đất liền không để ý đến mọi thứ mà kêu lên một tiếng sau đó xông đến bên cạnh Bạch Diệc Phi đỡ anh dậy.

“Sao lại bị thương nặng thế này?”

Lý Tuyết cũng ở trong nhóm người, cô cũng muốn chạy lên phía trước nhưng lại chậm hơn một bước, Lưu Hiểu Anh đã ôm chặt lấy Bạch Diệc Phi, cô thấy vậy thì bước chân khựng lại, không còn bước tiếp nữa.

Đám người Bạch Hồ, Từ Lăng, Chung Liên, Trần Ngạo Kiều, Trương Hoa Bản đều có mặt.

Ngoại trừ bọn họ còn có một số gương mặt chưa từng xuất hiện trước đây.

Mọi người thấy Lưu Hiểu Anh ôm Bạch Diệc Phi, Lý Tuyết khựng lại không bước tiếp nữa và vẻ mặt trở nên u ám, mọi người đều im lặng không dám mở miệng nói gì.

Sau đó, cũng may Lưu Hiểu Anh là bác sĩ nên mọi người đột nhiên đều hiểu ra vấn đề.

Lưu Hiểu Anh cũng ý thức được bản thân mình có chút thất lễ nên sau khi phản ứng lại thì đem Bạch Diệc Phi đặt nằm thẳng trên đất, vội vàng lấy thuốc trị thương từ trong ba lô của mình ra để sơ cứu cho Bạch Diệc Phi.

Triệu Thiên bị tình huống lúc này dọa cho sợ hết hồn nên trốn ra phía sau Đầu trọc và Tóc vàng, nhưng mà vẫn miệng hùm gan sứa hỏi: “Các người là ai? Thuộc khu vực nào? Báo tên ra đây!”

Nói xong, Lý Tuyết bước lên trước, đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng Triệu Thiên: “Là anh làm chồng tôi bị thương?”

Hôm nay Lý Tuyết mặc một chiếc áo đơn màu trắng, quần dài hơi bó, tóc buộc đuôi gà. Khuôn mặt cô vốn mang nét thanh thuần sạch sẽ, nay lại nhiều thêm một phần khí thế nên trông có vẻ già dặn hơn rất nhiều.

Triệu Thiên nhìn mà ngây ngẩn cả người, đây là người phụ nữ đẹp nhất mà gã từng gặp từ trước đến giờ.

Lý Tuyết hơi chau mày, nhìn chăm chăm Triệu Thiên lại lạnh giọng hỏi thêm lần nữa: “Là anh làm chồng tôi bị thương?”

Nghe thấy câu này, Lưu Hiểu Anh đang ở một bên trị thương cho Bạch Diệc Phi hơi khựng lại, nhưng ngay sau đó lại tiếp tục động tác của mình.

Mà Kỳ Kỳ ở một bên, bây giờ mới hiểu ra, hoá ra nhóm người này là người của Bạch Diệc Phi.

Tâm trạng của cô ta trở nên phức tạp.

Kỳ Kỳ nghĩ, nếu cô ta rơi vào tay Bạch Diệc Phi thì chắc chắn sẽ tốt hơn là rơi vào trong tay đám người kia, cho nên Kỳ Kỳ mới mở miệng nhắc nhở Lý Tuyết: “Cẩn thận tên Đầu trọc và tên Tóc vàng, trong số các người không có ai là đối thủ của bọn họ đâu”.

Kỳ Kỳ không nói sai, bởi vì sau khi nhóm người Bạch Hồ đến đây thì vẫn luôn nhìn chăm chăm hai người này, bọn họ cảm giác được sự nguy hiểm.

Mà Lý Tuyết lại chẳng thèm quan tâm, tiếp tục hỏi Triệu Thiên: “Là các người làm chồng tôi bị thương?”

Triệu Thiên đột nhiên phản ứng lại, lời nhắc nhở của Kỳ Kỳ cũng đã nhắc nhở gã, bên cạnh gã còn có hai cao thủ nữa có thể sử dụng được, hơn nữa họ còn có thêm mấy khẩu súng, gã không nên sợ, người nên sợ phải là đám người đối diện.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 584: Lý Tuyết Trả Thù

Cho nên Triệu Thiên mới bước ra ngoài, cười nham hiểm nói: “Người đẹp này, người đàn ông của em sắp chết rồi, em đừng có lãng phí thời gian với hắn ta nữa, đi theo anh đi!”

“Anh đây là người thừa kế của nhà họ Triệu thuộc khu số ba, em đi theo anh, thì ở khu ba em thích làm gì cũng được, thế nào?”

Triệu Thiên vốn rất thích chơi đùa phụ nữ, nhìn thấy Lý Tuyết xinh đẹp thế này đương nhiên sẽ không kiềm được thói hám gái, vì thế nhất thời cũng quên luôn cả sợ hãi, chỉ vào Bạch Diệc Phi khinh thường nói: “Một tên đầu bếp mà thôi, có gì đáng để quan tâm đâu? Chết thì chết, chỉ cần em đi theo anh thì anh đảm bảo cho em một cuộc sống vinh hoa phú quý, thế nào? Em suy nghĩ một chút đi”.

Lời nói dứt, Lý Tuyết lại lạnh lùng đáp: “VẬY tức là, chính các người làm chồng tôi bị thương”.

“Đúng, chính là anh đánh đó!”, Triệu Thiên ưỡn ngực, muốn sỹ diện trước mặt người đẹp.

Nhưng mà, thần sắc của Lý Tuyết lại càng lạnh nhạt: “Kẻ làm chồng tôi bị thương, phải chết!”

“Cái gì?”

Triệu Thiên ngây ra: “Em nói cái gì? Em đang đùa anh đó à? Anh bên này còn có...”.

Lý Tuyết không để cho Triệu Thiên nói hết bèn đưa ra mệnh lệnh luôn: “Giết!”

Lời nói vừa dứt, một tràng tiếng súng tiếu liên vang lên đình tai nhức óc.

“Tạch tạch tạch...”.

Trong một lúc, hơn hai mươi người còn lại của bên Triệu Thiên đã gục mắt hơn nửa, hơn nữa còn đang tiếp tục ngã xuống.

Tóc vàng cầm súng ngắm thẳng vào Lý Tuyết, đang định bóp cò thì đột nhiên khựng lại, cả cơ thể run lên vài cái sau đó xuất hiện mấy lỗ máu trên người.

Đầu trục thấy vậy thì lập tức túm lấy cổ áo của Triệu Thiên, nhắc cả người gã lên, sau khi nhảy ra phía sau gốc cây liền vác Triệu Thiên lên chạy mất.

Chỉ trong vòng một phút mà đám người phía đối diện đã gục ngã hết.

Một màn này khiến cho Kỳ Kỳ sợ ngây cả người.

Theo như thông tin điều tra, Lý Tuyết hẳn nên là một người phụ nữ dịu dàng, nhưng sao bây giờ lại mạnh mẽ thế này?

Kỳ Kỳ nhìn chằm chằm Lý Tuyết đứng trước mặt mình, đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ, đây không phải là Lý Tuyết mà là Bạch Diệc Phi.

Đúng vậy, khí thế hiện tại của hai người họ rất giống nhau, đều mang một loại cảm giác điên cuồng và cố chấp.

Bên trong khu rừng lại xuất hiện thêm vài người áo đen nữa, trong tay bọn họ đang cầm súng tiểu liên, nhìn là biết lúc này chính là bọn họ nổ súng.

Bọn họ đi đến phía trước mặt Lý Tuyết, hơi hơi cúi đầu chào.

Lý Tuyết hờ hững gật đầu: “Vất vả rồi, bây giờ không có chuyện gì nữa, các anh có thể quay về”.

Mấy người quay ra nhìn lẫn nhau, sau đó một trong số đó nói: “Ông chủ nói, sau này chúng tôi đi theo sau bảo vệ cho cô, không cần phải quay về nữa”.

Lý Tuyết nghe vậy cũng không nói thêm gì nữa.

Cô bước lên vài bước đến bên cạnh Bạch Diệc Phi, nhìn thấy anh vẫn đang hôn mê bất tỉnh, cả người toàn máu là máu thì trái tim thất lại đau đớn từng hồi.

Trước đó, cô là một người phụ nữ chỉ cần nhìn thấy người chết là đã cực kỳ sợ hãi, còn bây giờ lại vô cùng bình tĩnh chỉ huy nhóm người của mình giết chết bao nhiêu người bên phía đối phương.

Cô đã thay đổi rồi.

Lưu Hiểu Anh nhìn thấy Lý Tuyết như vậy thì đột nhiên có chút sợ hãi.

Mọi người đều vây quanh lại xung quanh quan sát Bạch Diệc Phi.

Lý Tuyết thấy vậy hờ hững nói: “Tôi nói rồi, kẻ làm chồng tôi bị thương, phải chết!”

“Hai người ban nãy mới chạy thoát, làm phiền mọi người đi xử lý”.

Lời vừa dứt, nhóm người Bạch Hồ hơi ngẩn ra, sau đó liền nghiêm túc gật đầu.

Giờ phút này, những người dưới quyền của Bạch Diệc Phi không có ai dám nghi ngờ Lý Tuyết, bọn họ đều nghe theo mệnh lệnh, đuổi theo hướng tên Đầu trọc bỏ chạy.

Lưu Hiểu Anh cuối cùng cũng băng bó xong cho Bạch Diệc Phi, sau đó lại dứt cho anh uống chút nước.

Bạch Diệc Phi tỉnh lại.

Anh vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Lý Tuyết.

Bạch Diệc Phi lúc này, sau khi đã trải qua bao nhiêu chuyện nhưng không hề để lộ chút cảm xúc nào, cuối cùng hai mắt cũng đổ lên.

Những gì mà anh đã phải trải qua trong mấy ngày này dài như cả mấy thế kỷ. Anh lại được nhìn thấy vợ của mình lần nữa, rốt cuộc Bạch Diệc Phi

đã có thể cảm thấy sự ấm áp, cuối cùng thì con người anh cũng đã có được chút độ ấm.

Bạch Diệc Phi khó khăn vươn tay ra để sờ lên khuôn mặt của Lý Tuyết.

Ngay vào lúc tay anh chạm đến khuôn mặt cô, trái tim Bạch Diệc Phi liền cảm thấy cực kỳ yên tâm.

Lý Tuyết thấy vậy liền thuận theo để mặc cho anh vuốt ve mặt mình, sự mạnh mẽ của cô đã sụp đổ ngay tức khắc, cô lại trở về là một người vợ yếu đuối nép vào chồng mình, cho dù lúc này tay của Bạch Diệc Phi đầy những máu.

Mắt Lý Tuyết cũng đỏ lên.

Bạch Diệc Phi vốn chỉ muốn vuốt ve khuôn mặt của vợ mình và hưởng thụ cảm giác an tâm tuyệt đối, nhưng mà vuốt một hồi liền phát hiện máu trên tay mình đã bôi đầy lên mặt của Lý Tuyết, bỗng nhiên anh cảm thấy có chút xấu hổ.

Cho nên muốn vươn tay ra để lau cho cô, kết quả càng lau thì vết máu trên mặt cô lại càng nhiều hơn, bất đắc dĩ chỉ đành phải rút tay về.

Nhưng trước khi anh kịp rút tay về thì Lý Tuyết đã giữ tay anh lại, hai bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt bàn tay của Bạch Diệc Phi: “Em đến đón anh về nhà”.

Bạch Diệc Phi mỉm cười nhẹ giọng nói: “Đón ai về nhà?”

Lý Tuyết ghen ngào nói: "Chồng của em".

Bạch Diệc Phi cười, một nụ cười vô cùng vui vẻ.

Phụ nữ có thể yếu đuối nhưng cũng có thể mạnh mẽ, điều này còn phải xem cô ấy đang ở trong hoàn cảnh nào, đã phải trải qua những gì.

Trước đó Trương Hoa Bân đã nhìn thấy định vị của Bạch Diệc Phi gửi lên diễn đàn, lại thêm Lý Tuyết nhận được một cuộc điện thoại lạ, liền kết

hai điểm này lại với nhau thì bọn họ đã đoán được Bạch Diệc Phi hẳn là đang ở đây.

Trước khi đến đây, Bạch Vân Bằng bất ngờ tìm được Lý Tuyết đồng thời cho cô mượn bốn tay súng của mình.

“Con có nghĩ con trai của bố là một người chỉ quan tâm đến danh lợi hay không?”, Bạch Vân Bằng hỏi Lý Tuyết.

Lý Tuyết trả lời không chút do dự: "Không ạ".

Bạch Vân Bằng gật đầu: "Đúng vậy, những thứ này nó còn chẳng thêm để ý, làm sao mà có thể vì danh phận người thừa kế này mà bỏ rơi không quan tâm đến con đây?"

Trước đây Lý Tuyết chưa từng nghĩ sẽ làm như vậy, nhưng khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi đến tìm mình, cộng thêm sự đả kích của Lưu Hiểu Anh tối hôm trước khiến cô đưa ra một quyết định mà cô cho rằng nó sẽ tốt cho Bạch Diệc Phi.

Sau khi Bạch Vân Bằng biết chuyện, tâm trạng ông cũng rất phức tạp, nhưng lời nói ra lại là: “Con à, con cho rằng mình muốn tốt cho nó nhưng trên thực tế quyết định của con đã đẩy nó vào vực thẳm”.

"Cho nên, con vẫn muốn tiếp tục đưa ra lựa chọn như vậy nữa hay sao?"

...

Trần Hạo và mấy người khác cùng nhau làm một chiếc cang đơn giản, đặt Bạch Diệc Phi nằm lên sau đó khiêng đi.

Trước khi Lưu Hiểu Anh rời đi, trông thấy Lý Tuyết dường như không hề có ý định đi theo nên quay ra hỏi: "Cô không đi à?"

Lý Tuyết lắc đầu cười với Lưu Hiểu Anh rồi nói một cách nghiêm túc: "Hiểu Anh, suy nghĩ của tôi trước đây sai rồi, bây giờ tôi sẽ không như vậy nữa".

Lưu Hiểu Anh chẳng nói gì chỉ đợi để nghe cô nói tiếp.

"Tôi sẽ không bao giờ có suy nghĩ như vậy nữa, tôi sẽ giữ anh ấy bên mình thật chặt".

Lưu Hiểu Anh vừa nghe đã hiểu, cười nói: "Lẽ ra cô nên nghĩ như vậy từ lâu rồi!"

Trước đó khi Lưu Hiểu Anh nghe nói Lý Tuyết muốn ly hôn với Bạch Diệc Phi thì cả người đều ngây ra, cô ta nghĩ liệu có phải là bởi vì Lý Tuyết không thể sinh con cho nên mới muốn ly hôn với Bạch Diệc Phi không, nếu mà như vậy, có phải là cô ta sẽ có cơ hội không?

Nhưng mà cô ta nhìn thấy được tình cảm của Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi chắc chắn sẽ không đồng ý, mà cô ta bất kể ra sao cũng sẽ không có cơ hội chen vào giữa hai người.

Bây giờ nghe thấy Lý Tuyết nói như vậy thì cô ta cũng cảm thấy thoải mái hơn rồi.

Lý Tuyết nói với Lưu Hiểu Anh: "Mọi người đi trước đi, tôi muốn trả thù cho chồng của tôi".

Đầu trục và Triệu Thiên chạy rồi, nhóm người Bạch Hồ cũng đã đuổi theo nhưng mà Lý Tuyết muốn tận mắt trông thấy bọn chúng bị giết.

Đám người kia hành hạ Bạch Diệc Phi thành ra như vậy, nếu như cô muốn thêm một chút nữa có lẽ sẽ không thể cứu được anh nữa rồi, Lý Tuyết nghĩ lại mà sợ, cho nên quyết tâm báo thù cho Bạch Diệc Phi càng thêm mãnh liệt.

Lưu Hiểu Anh khẽ gật đầu: "Vậy cô nhớ cẩn thận, tôi đi trước đây, cô yên tâm, cứ giao chồng của cô cho tôi, tuyệt đối sẽ trị khỏi cho anh ấy".

Nói xong, Lưu Hiểu Anh xoay người đuổi theo nhóm người Bạch Diệc Phi.

Sau khi xoay người, khuôn mặt tươi cười của Lưu Hiểu Anh lập tức sụp đổ, mặc dù cô ta cũng đã nghĩ thông suốt, cũng đã nhẹ lòng hơn rồi nhưng cũng không kiếm được mà thấy rất buồn.

...

Bạch Diệc Phi được khiêng đến chỗ bãi biển, ở đó đã có thuyền của bọn họ chờ sẵn.

Ngay lúc sắp đến gần bãi biển thì Bạch Diệc Phi đột nhiên nhớ đến Kỳ Kỳ, hỏi Trương Hoa Bân: “Kỳ Kỳ đâu? Cái cô gái bị thương ấy?”

“Trần Hạo đang cõng cô ta”, Trương Hoa Bân trả lời.

Bạch Diệc Phi thở phào một hơi nói: “Người này không thể giết nhưng cũng không được thả cô ta đi!”

“Yên tâm”, Trương Hoa Bân gật đầu, tỏ ý anh đã hiểu rồi.

Lúc ở trong hang động, Bạch Diệc Phi đã lừa Kỳ Kỳ để cô ta cảm thấy tuyệt vọng, từ đó sẽ tiết lộ một số bí mật.

Nhưng vào lúc mà Kỳ Kỳ đâm thanh gươm vào vai anh thì Bạch Diệc Phi đã biết, anh sai rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 585: Thực Lực Của Trần Ngạo Kiều

Thanh gỗ mà Kỳ Kỳ dùng để đâm anh là một thanh gỗ dài cỡ một cánh tay, là do lúc Bạch Diệc Phi mở thùng gỗ ra không may làm vỡ thùng khiến thanh gỗ này văng ra.

Khi bọn họ chuẩn bị ra khỏi hang động, Bạch Diệc Phi không hề nhìn thấy Kỳ Kỳ đi qua nhặt thanh gỗ đó, nói như vậy tức là lúc mà bọn họ leo ra ngoài thì thanh gỗ kia đã ở trên người cô ta rồi.

Bạch Diệc Phi vẫn luôn coi chừng Kỳ Kỳ, ngoại trừ lúc anh đang ngủ mà thôi.

Lúc đó vốn là anh định diễn kịch để lừa cô ta, nhưng không ngờ anh lại ngủ thiếp đi mất, đợi đến lúc tỉnh lại thì Kỳ Kỳ đã ngồi ở một chỗ rất xa sau đó không động đậy nữa.

Cho nên, Kỳ Kỳ ngay từ đầu đã biết anh đang lừa cô ta.

Mà Kỳ Kỳ chỉ tương kế tựu kế, giả vờ như không biết, còn đồng ý trả lời một số câu hỏi, thực ra cũng là để có được sự tin tưởng của Bạch Diệc Phi.

Như vậy, tất cả những gì Kỳ Kỳ nói với anh chưa hẳn đều đã là sự thật.

Bạch Diệc Phi đột nhiên giật mình, anh lại nghi ngờ tuổi tác thật của Kỳ Kỳ, cô ta thực sự chỉ là một cô gái 19 tuổi hay sao?

...

Bên này, Lý Tuyết và bốn người áo đen đợi nhóm người Bạch Hổ quay về nhưng không ngờ lại xảy ra chút sự cố ngoài ý muốn.

Lý Tuyết đợi lâu cũng chán bèn nhặt một khẩu súng từ dưới đất lên bắt đầu nghiên cứu.

Trước đây Lý Tuyết chưa từng động đến những thứ này, cô đang định nghiên cứu một chút xem sao thì tên Tóc vàng vốn đã bị trúng mấy viên đạn lúc nãy đột nhiên đứng bật dậy sau đó không ché bóp chặt cổ Lý Tuyết rồi dùng súng dí vào đầu cô.

"Không được nhúc nhích!"

Bốn vệ sỹ thấy vậy thì không dám có hành động gì nữa.

Tóc vàng quát lên: "Bỏ súng xuống!"

Bốn vệ sỹ liếc nhìn nhau rồi đành bỏ súng xuống.

Nhưng Lý Tuyết lại không hề sợ hãi giống như trước kia nữa, mà ngược lại cô càng bình tĩnh hơn.

Một người trong số bốn vệ sỹ nói: "Mày muốn làm cái gì?"

Tóc vàng lạnh lùng nói: "Đề tao đi, tao sẽ không giết cô ta".

Lời vừa dứt, bốn vệ sỹ lại liếc mắt nhìn nhau lần nữa, cũng hết cách, bọn họ chỉ đành phải đồng ý.

Nhưng mà lúc bọn họ đang định gật đầu thì Lý Tuyết lại đột nhiên nói: "Không thể được!"

"Cô nói gì?"

Tóc vàng ngây ra, bốn vệ sỹ kia cũng giật mình.

Lý Tuyết lạnh lùng nói: "Chồng của tôi bị các người đánh thành như vậy, muốn đi, tuyệt đối không được!"

"Tôi đã nói rồi, kẻ nào làm chồng tôi bị thương, phải chết!"

Nói xong, Lý Tuyết giơ khẩu súng trong tay lên và chĩa vào vai của mình.

"Pằng!"

Viên đạn lập tức xuyên qua vai Lý Tuyết, sau đó cắm thẳng vào cổ họng của Tóc vàng rồi bay ra ngoài từ phía sau gáy của gã.

Tóc vàng vẫn còn đang kinh hãi trước câu nói của Lý Tuyết thì trên cổ gã đã bị xuyên thủng một lỗ.

Tóc vàng vạt ra trên đất chết không nhắm mắt.

Bốn vệ sĩ lập tức bước tới trước đỡ lấy người Lý Tuyết.

"Cô thế nào rồi?", họ lo lắng hỏi.

Lúc trước khi xuất phát, Bạch Vân Bằng đã dặn dò bọn họ, cho dù bọn họ có chết thì cũng phải bảo vệ bằng được Lý Tuyết. Nếu như Lý Tuyết gặp phải chuyện gì thì sợ rằng bọn họ cũng chỉ có nước chết.

Trên trán Lý Tuyết lâm tâm mồ hôi lạnh, bị viên đạn bắn xuyên qua người làm sao có thể không sao đây?

Nhưng Lý Tuyết vẫn ngẩn rãng nói: "Không sao".

Các vệ sĩ thấy vậy đưa mắt nhìn nhau, một người trong số đó nói: "Cô Lý Tuyết, để chúng tôi đợi ở đây, cô trở về thuyền trước để bác sĩ Lưu kiểm tra và băng bó cho cô đã".

"Không", Lý Tuyết kiên quyết nói: "Tôi muốn tự tay báo thù cho chồng mình!"

Bản lĩnh của Đâu trọc không tệ cho nên nếu muốn chạy trốn thì quá dễ dàng, nhưng điều kiện tiên quyết là không phải mang theo cái tên Triệu Thiên phiến toái này.

Nhưng thân phận của Triệu Thiên ở tại đảo Lam này rất đặc biệt, Đâu trọc không thể không mang theo gã.

Đầu trọc nhìn lại nhóm người đang đuổi theo phía sau nghiêng rặng, đặt Triệu Thiên xuống: “Cút đi cho ông!”

Triệu Thiên đã bị dọa cho sợ khiếp vía ra rồi, sau khi bị thả xuống đất liền lập tức co cẳng chạy.

Đầu trọc thì lại xoay người xông về phía nhóm người đuổi theo.

Lúc Bạch Diệc Phi và Đầu trọc đánh nhau thì anh đã biết thực lực của gã hơn hẳn mình.

Mà thực lực của Bạch Hổ và Từ Lãng hiện tại cũng ngang ngửa với Bạch Diệc Phi cho nên khi thấy Đầu trọc đột nhiên quay lại, xông phi về phía Từ Lãng thì anh ta vội vàng bắt chéo hai tay để cản lại cú xông phi của gã.

Tuy nhiên sức mạnh của Đầu trọc hơn hẳn bọn họ, cho nên Từ Lãng phải lùi lại liên tiếp mấy bước mới có thể đứng vững được.

Gã đầu trọc mượn lực từ cú đạp trên người Từ Lãng quét chân sang ngang đá về phía Bạch Hổ.

Bạch Hổ dùng cánh tay phải chặn lại rồi nhấc chân đạp về phía Đầu trọc.

Nhưng Đầu trọc lại vòng tay ôm chặt lấy đùi của Bạch Hổ quăng người anh ta ra xa.

Bạch Hổ chật vật tiếp đất, biểu cảm nghiêm trọng liếc mắt nhìn Từ Lãng, sau đó lập tức xông về phía Đầu trọc, Từ Lãng cũng lôi thanh đao của mình ra.

Cả ba lập tức xông vào đánh nhau.

Thực lực của Đầu trọc không hổ là hơn hẳn bọn họ, hai đánh một mà vẫn chưa hề yếu thế.

Lại nhìn sang Bạch Hổ và Từ Lãng.

Một người thì bị quăng ngã hai lần, một người trong tay cầm đao nhưng đã bị đá văng còn ăn thêm một cú đập.

Hai người bò dậy, đúng lúc đang định xông lên thì Trần Ngạo Kiều đuổi kịp đến nơi, quay ra nói với bọn họ: “Hai người đuổi theo tên kia đi, gã này giao cho tôi”.

Bạch Hổ và Từ Lãng bốn mắt nhìn nhau, nói thực, biết nhau đã lâu mà bọn họ không hề biết thực lực của Trần Ngạo Kiều đến đâu, nhưng Trần Ngạo Kiều nói đúng, Lý Tuyết bảo bọn họ phải bắt được cả hai người về, cho nên tên còn lại cũng không thể để xông mất!

Cho nên Bạch Hổ và Từ Lãng đồng thời chạy đuổi theo hướng mà Triệu Thiên chạy trốn.

Cùng lúc đó, người của Cuồng Sa cũng đuổi kịp đến nơi.

Trần Ngạo Kiều lập tức ra lệnh: “Viện binh của đôi phương đến rồi, mấy người đi giúp Bạch Hổ”.

Người của Cuồng Sa chỉ hành động theo mệnh lệnh chứ tuyệt đối không hỏi nguyên nhân, cho nên sau khi Trần Ngạo Kiều ra lệnh thì bọn họ lập tức đuổi theo Bạch Hổ.

Một mình Trần Ngạo Kiều đánh nhau với Đầu trọc.

Đầu trọc thấy vậy thì mừng như điên.

Quả thực Đầu trọc không muốn để Triệu Thiên gặp phải bất trắc gì, nhưng mà giờ khắc hiểm nguy đương nhiên mạng của mình vẫn quan trọng hơn, cho nên gã cũng không vội đi ngăn nhóm người Bạch Hổ lại.

Đầu trọc nhìn một mình Trần Ngạo Kiều thì đột ngột nở nụ cười: “Nhãi con, quá tự tin không phải là chuyện tốt đâu”.

Trần Ngạo Kiều cũng là một thành viên của Cuồng Sa cho nên cách ăn mặc cũng giống với Cuồng Sa, đều đeo bịt mặt, mà sau khi nghe thấy câu

nói của Đâu trọc xong, Trần Ngạo Kiều cũng chẳng quan tâm mà chỉ nhìn về phía xa.

“Vừa rồi tao đã thấy mày ra tay rồi, bản lĩnh không tệ nhưng vẫn chưa đạt đến cấp của tao đâu, một mình mày đánh nhau với tao thì chỉ có nước chết!”, Đâu trọc cười lạnh.

Lúc này khi người mặc áo đen xông đến, Đâu trọc đã để ý hết, bởi vì Trần Ngạo Kiều là người đánh giỏi nhất trong nhóm người nhưng so ra thì vẫn còn kém gã nhiều.

Đâu trọc nói tiếp: “Thực ra tao hiểu, đám chúng mày chẳng qua cũng chỉ muốn lập công trước mặt ông chủ mà thôi, cho nên muốn một mình ôm hết việc”.

"Nhưng mà mày cũng phải có cái vốn dất lưng đã, nếu không thì chỉ có thể chết vì cái ngu của mình mà thôi!”

Nói xong, Đâu trọc bước về phía Trần Ngạo Kiều.

Đúng vào lúc Đâu trọc chỉ còn cách Trần Ngạo Kiều khoảng năm mét thì Trần Ngạo Kiều xoay người, không nhanh không chậm mà nhìn thẳng vào mắt Đâu trọc.

Ánh mắt này khiến cho Đâu trọc ngây cả người.

Không biết tại sao, ánh mắt này của Trần Ngạo Kiều khiến cho gã cảm thấy sợ hãi.

Trần Ngạo Kiều hờ hững nói: “Thật là bất ngờ, Đạo Trường lại phái hai đệ tử mà gã tâm đắc nhất đến đây”.

Nghe vậy, Đâu trọc kinh hãi: “Mày là ai?”

Trần Ngạo Kiều vẫn hờ hững như cũ: “Hữu Khuê Tả Đằng liên hợp thì còn có chút đáng coi, nhưng đáng tiếc là Tả Đằng đã bị chết trong lạc đạn rồi, còn mày...”.

Còn chưa nói xong, Trần Ngạo Kiều đã ra tay.

Tốc độ của Trần Ngạo Kiều rất nhanh, Đâu trục chỉ biết là anh ta đã ra tay nhưng ngay giây sau thì đã xuất hiện ở trước mặt gã rồi.

Đâu trục giật mình kinh hãi, vội vàng ra đòn tấn công.

Trần Ngạo Kiều cũng không chút do dự ra đòn.

"Rầm!"

Hai nắm đấm va chạm mạnh vào nhau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 586: Uy Hiếp

Hữu Khuê văng ngược lại, phun ra một ngụm máu.

“Rầm!”

Gã đâm sâu vào một thân cây rồi mới vạt ra đất.

Gã đang định bò dậy thì Trần Ngạo Kiều đã đi tới đạp lên ngực gã khiến gã không thể động dậy nổi.

Hữu Khuê sợ hãi mà nhìn Trần Ngạo Kiều, không thể nào tin nổi: “Sao... Sao có thể? Không thể nào...”.

“Mày... Là ai?”

Trần Ngạo Kiều lột khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt thật của mình.

Khi Hữu Khuê nhìn thấy khuôn mặt của anh ta thì đờ người, càng thêm sợ hãi.

“Sur thúc...”.

Trần Ngạo Kiều lạnh lùng nói: “Cho mày cơ hội nói lời trần trối”.

Lúc này, sự sợ hãi của Hữu Khuê đã đạt đến độ không thể hình dung nổi, cơ thể run lên cầm cập, có thể thấy gã khiếp sợ đến mức nào.

Hữu Khuê lắp bắp cầu xin: “Sur thúc... Có thể... Tha cho tôi không?”

“Không thể”.

“Tại sao?”, Hữu Khuê sợ hãi mà nhìn Trần Ngạo Kiều.

Trần Ngạo Kiều nói với một khuôn mặt vô cảm: “Bởi vì mày động vào người mày không nên động”.

“Ai?”, lúc đầu Hữu Khuê cho rằng Trần Ngạo Kiều là người của Bạch Diệc Phi nhưng sau khi biết được thân phận của anh ta, gã cảm thấy Bạch Diệc Phi không thể khiến anh ta nghe lời được.

“Bạch Diệc Phi”, Trần Ngạo Kiều lạnh lùng trả lời: “Anh ta là sư đệ của tao, hay nói cách khác cũng là sư thúc của mày”.

Đồng tử Hữu Khuê co chặt, mắt gã trợn trừng, không thể nào tin nổi.

Đạo Trưởng ra lệnh cho gã và Tả Đẳng giết chết Kỳ Kỳ.

Lúc gã gặp Bạch Diệc Phi thì hoàn toàn không để ý.

Nhưng gã không ngờ rằng, Bạch Diệc Phi cũng là đệ tử của Tử Y, xét về vai vế, anh còn đứng trên gã.

Trần Ngạo Kiều cúi đầu lạnh lùng nói: “Sư phụ dặn, đệ tử của sư bá, Đạo Trưởng có ý làm phản, khi gặp thì không cần nương tay”.

“Tao đánh không lại Đạo Trưởng, cũng không giết được gã, nhưng giết đám tạp nham như chúng mày thì không vấn đề gì”.

“Sư thúc tha mạng! Sư thúc...”, Hữu Khuê sợ hãi kêu lên.

Nhưng gã còn chưa dứt lời, Trần Ngạo Kiều đã vô tình mà cho gã một cước.

“Rầm!”

Lại một tiếng động mạnh vang lên.

Hữu Khuê bị đạp bay, đầu gã đập thẳng vào thân cây sau người khiến thân cây đứt lìa, mà gã cũng đã chết.

Trần Ngạo Kiều bình thản rút chân lại, không thèm liếc gã mà quay người đi về.

“Chỉ cần tao ở đây thì sẽ không để ai bắt nạt sư đệ và sư muội”.

Lúc Trần Ngạo Kiều trở về thuyền thì đã đeo khẩu trang lại. Lúc đi qua Kỳ Kỳ, anh ta dừng lại một lát, sau đó lặng lẽ đi thẳng.

Không lâu sau, người đuổi theo Triệu Thiên cũng trở lại.

Lý Tuyết bị thương, Lưu Hiểu Anh mau chóng đỡ cô đi băng bó.

Trong một khoang thuyền, Lưu Hiểu Anh cắt phần áo trên vai Lý Tuyết ra, nhìn thấy vết thương của cô thì giật mình: “Sao cô lại bị thương? Ai làm?”

Lý Tuyết khẽ lắc đầu, cắn răng nhịn đau trả lời: “Tôi tự làm”.

“Hả?”, Lưu Hiểu Anh ngây ra.

Lý Tuyết hít sâu, chậm rãi nói: “Giúp tôi giữ bí mật”.

Lưu Hiểu Anh nghe vậy thì im lặng không nói.

Cô ta cảm thấy Lý Tuyết đã thay đổi, trở nên thật xa lạ. Điều này khiến cô ta cảm thấy mình dường như chỉ mới quen biết cô.

Đột nhiên, tạp âm vang lên dữ dội.

Tiếp đó, người ngoài khoang thuyền gào lên: “Bọn chúng đuổi đến rồi!”

“Tất cả chuẩn bị!”

Mọi người đều đi ra khỏi khoang tàu.

Trên đầu bọn họ có một chiếc trực thăng xuất hiện, trên đất liền cũng có rất nhiều người.

Là Triệu Quát đến cứu con trai Triệu Thiên.

Đi kèm với tạp âm từ cánh quạt trực thăng là tiếng người gào lên.

“Người trên thuyền nghe đây, lập tức bỏ vũ khí, xuống thuyền đầu hàng, nếu không bọn tao sẽ cho nổ thuyền!”

Âm thanh ồn ào khiến Bạch Diệc Phi đang bị băng bó toàn thân tỉnh lại.

Anh mở mắt thì nhìn thấy chị em nhà họ Dương đang rụt rè ngồi một bên.

Dương Xảo thấy Bạch Diệc Phi tỉnh lại thì lập tức tiến lên hỏi: “Anh Bạch, anh muốn uống nước không?”

Dương Lâm thấy vậy thì đã rót sẵn nước.

Bạch Diệc Phi cũng không nhiều lời bởi anh thật sự khát rồi. Chạy trốn suốt hai ngày trời, uống mấy giọt nước không thấm vào đâu, vì thế anh nhận lấy cốc nước mà Dương Lâm đưa, uống ừng ực vài hớp mới đặt xuống.

Sau đó, anh cố gắng đứng dậy.

“Anh Bạch, sao anh lại bị thương nặng như vậy?”, Dương Lâm sợ sệt hỏi.

Bạch Diệc Phi xua tay: “Không sao, anh đã nói là sẽ đưa hai người rời đi thì nhất định sẽ làm được, nhưng bây giờ có chút phiền phức”.

Nói xong, anh cười khò.

Bạch Diệc Phi đi ra ngoài, Dương Xảo tiến lên đỡ lấy anh. Anh nhìn khuôn mặt cô ta, cười nói: “Bây giờ cô có thể yên tâm mà dùng khuôn mặt thật của mình rồi”.

Dương Xảo vốn rất xinh đẹp, nếu không phải vì bảo vệ bản thân thì cô ta cũng không biến mình trở nên xấu xí như vậy.

Nghe Bạch Diệc Phi nói thế, Dương Xảo hơi khựng lại, mắt đỏ lên.

Là con gái, ai chẳng muốn mình trông thật xinh đẹp.

Bạch Diệc Phi đi ra ngoài, lúc đi qua khoang của Kỳ Kỳ thì nhìn thấy Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh cũng tiến lên đỡ lấy anh.

Bạch Diệc Phi nhìn cô ta, nhưng cô ta lại cúi đầu không nhìn anh. Anh muốn hỏi gì đó nhưng rồi lại thôi, bây giờ không phải là lúc thích hợp.

Vì thế Bạch Diệc Phi hỏi chuyện khác: “Có thuốc nào có thể khiến người ta mất hết sức không? Loại có thể dùng lâu dài ấy”.

“Có”, Lưu Hiểu Anh gật đầu.

Bạch Diệc Phi cũng gật đầu: “Vậy thì tốt”.

Hai cô gái đỡ Bạch Diệc Phi ra khỏi khoang tàu.

Người phụ nữ Kỳ Kỳ này rất phiền phức, nhất định phải giải quyết cho gọn ghẽ.

Giết cô ta thì hơi đáng tiếc vì dù sao cô ta cũng biết rất nhiều bí mật.

Nếu không giết thì phải chữa thương cho cô ta, nhưng cô ta mà lãnh lặn thì những người ở đây đều không phải đối thủ của cô ta, lúc đó sẽ rất phiền phức.

Bạch Diệc Phi đi ra boong tàu, làn gió nhẹ lướt qua mặt khiến anh cảm thấy thoải mái, ngay cả vết thương trên người cũng không còn quá đau đớn nữa.

Sau đó anh nhìn Triệu Thiên đang bị trói ở một bên, khóe môi cong lên.

Chiếc máy bay trực thăng vẫn lơ lửng trên không, bốn phía đều bị vây kín. Bạch Diệc Phi bình thần, không hề hoảng loạn.

Anh giãy khỏi Dương Xảo lúc này đã sợ đến mặt trắng bệnh, cùng Lưu Hiểu Anh đang vô cùng lo lắng, từ từ đi đến trước mặt Triệu Thiên.

Sau đó anh túm tóc gã, ấn đầu gã lên lan can, hét với chiếc trực thăng:
“Có giỏi thì chúng mày cho nổ đi!”

Người trên trực thăng thấy vậy thì đều sây sẩm mặt mày, không ai dám
cho nổ tàu.

Bởi vì cậu chủ Triệu Thiên của bọn chúng đang ở trên đó.

Người ở trên trực thăng chỉ đành tiếp tục hét lên: “Thả cậu chủ của bọn
tao ra thì bọn tao có thể tha cho mày”.

Bạch Diệc Phi cười giễu cợt, sau đó nói với Bạch Hổ: “Chạy thuyền”.

“Về nhà!”

Đám người thấy thuyền khởi động thì hoảng hốt, lại gào lên lần nữa:
“Người trên thuyền, bọn mày suy nghĩ cho kỹ, mau thả cậu chủ của bọn tao
ra, bọn tao có thể tha cho chúng mày, nếu chúng mày không thả thì cứ đợi
mà chết trên biển đi!”

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi bật cười, sau đó rút mã tấu của Từ Lăng ra,
không hề do dự mà đâm vào chân Triệu Thiên.

“A!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 587: Chặt Đầu Triệu Thiên

Triệu Thiên kêu lên thảm thiết.

Người trên trục thặng kinh hoảng.

“Dừng tay!”

“Không được động vào cậu chủ của bọn tao!”

“Câm mồm”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng.

“Mẹ nó, bớt đe dọa nhau đi, có giỏi thì chúng mày nổ tàu đi!”

“Thả nó thì sẽ tha cho bọn tao? Đệt mẹ mày!”

“Bọn mày ngu thì cho rằng bọn tao cũng đàn à?”

“Không có thành ý lại còn dám uy hiếp tao, cút hết cho tao!”

Người trên trục thặng sững sờ.

Triệu Thiên đang nằm trong tay Bạch Diệc Phi, bọn chúng không dám làm gì, cuối cùng chỉ đành đứng im nhìn anh rời khỏi Lam đảo.

Chiếc trục thặng đi sau con thuyền nhưng không dám đến gần, cũng không dám cách quá xa, bọn chúng sợ Bạch Diệc Phi sẽ ra tay với Triệu Thiên.

Cuối cùng cũng rời khỏi Lam đảo, Bạch Diệc Phi không khỏi thờ dài.

Đột nhiên, anh phát hiện rất lâu rồi mà vẫn không thấy Lý Tuyết đầu nên hỏi: “Vợ tôi đâu?”

Lưu Hiểu Anh thấy vậy thì lập tức trả lời: “Chị dâu mệt rồi, đang nghỉ ngơi ở trong phòng”.

Những người khác đều giữ im lặng.

Bạch Diệc Phi không để ý, cũng không nghĩ nhiều.

Đảo Lam cách đất liền rất xa, trên thuyền có nguyên liệu tích trữ nên không vấn đề gì nhưng trục thăng thì khác. Vì thế, sau khi đi theo một lát thì chiếc trục thăng buộc phải quay về.

Nhưng không lâu sau, phía xa xa lại có rất nhiều chiếc thuyền máy xuất hiện.

Triệu Thiên lúc này đã đau đến chết đi sống lại, kêu rên: “Thả tôi ra, cầu xin các người thả tôi ra, các người muốn gì cũng được, tôi có thể cho các người rất nhiều tiền”.

Mọi người nghe vậy thì đều không thèm quan tâm.

Bạch Diệc Phi nhìn đám thuyền máy rồi hỏi Triệu Thiên: “Nói thử xem mày đã giết bao nhiêu người rồi?”

“Không, tôi chưa từng tận tay giết ai cả”, Triệu Thiên vội lắc đầu.

Bạch Diệc Phi lạnh giọng: “Chỉ cần mày ra lệnh thì đều tính”.

Triệu Thiên nghe vậy thì khựng lại, không dám nói dối, chỉ đành nói: “Không... Không nhớ...”.

Trên đảo Lam, bọn gã là hoàng đế, không nhớ giết bao nhiêu người cũng là hợp lý.

Bạch Diệc Phi đột nhiên túm chặt tóc Triệu Thiên, sau đó kéo gã đến boong tàu đối diện với mấy chiếc thuyền.

“Quy xuống!”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói.

Không cần anh phải nói nhiều Triệu Thiên đã lập tức quy xuống. Gã đã bị anh dọa sợ đến nhũn chân.

Bạch Diệc Phi đi đến trước mặt Chung Liên nói: “Cho tôi mượn đao của cô”.

Đao của Chung Liên khác với những thanh đao bình thường. Nó rất nặng, vì thế cho dù là Bạch Diệc Phi thì khi cầm vẫn cảm thấy hơi khó khăn.

Anh cầm thanh đao, đi đến trước mặt Triệu Thiên.

Triệu Thiên nhìn thấy thanh đao thì run lẩy bẩy, tè cả ra quần.

“Đừng, đừng giết tôi... Xin anh, đừng giết tôi...”.

Bạch Diệc Phi mặt không cảm xúc: “Những người mà giết cũng cầu xin mà thế này, sao mà không tha cho bọn họ?”

“Không, tôi không giết người, tôi không giết người...”, Triệu Thiên lắc đầu lia lịa.

Những chiếc thuyền máy đã đến gần, có người cầm loa hét lên với Bạch Diệc Phi: “Người trên thuyền nghe đây, các người đã bị bao vây rồi, biết điều mau thả cậu chủ của bọn tao ra!”

Bạch Diệc Phi khinh thường: “Nghe thấy rồi. Chúng nó vẫn không rõ tình thế nhỉ, ở trên Lam đảo quen rồi thì thật cho rằng mình to bằng trời à?”

“Đến lúc này rồi mà chúng nó còn cho rằng quyền chủ động còn nằm trong tay mình, còn ra vẻ vênh váo với tao, cho rằng người trên đời này đều phải nghe theo nó, đúng là buồn cười!”

“Cho chúng mà biết, tao lại sợ quá cơ!”

Nói xong, Bạch Diệc Phi hét lên: “Giỏi thì xông lên, tao mời chúng mà xem trò hay!”

Người trên thuyền máy sững sờ.

“Hắn định làm gì?”

“Không phải định chém... cậu chủ đấy chứ?”

“Không thể nào! Ở thành phố Lam, đứa nào dám động vào người nhà họ Triệu chúng ta. Hấn không có gan làm gì cậu chủ!”

“Nhưng nơi này không phải thành phố Lam”.

“Vậy cũng không thể nào! Ở ngoài không thể tùy tiện giết người!”

“Tiếp tục hét, tao không tin hấn dám giết cậu chủ. Mà lại uy hiếp hấn, nói gì đó độc ác vào, nếu không ông chủ sẽ không bỏ qua cho chúng ta”.

Dứt lời, người trên thuyền máy lại gào lên: “Bọn mày nghe đây, nếu chúng mày dám động đến một cọng tóc của cậu chủ thì hôm nay chúng mày đừng hòng rời khỏi đây, tốt nhất là mau chóng thả cậu chủ của chúng tao ra!”

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi hí mắt.

Hai ngày chạy trốn, trên người bị thương rất nhiều khiến anh rất mệt mỏi, hiện tại cảm thấy có hơi lão đảo.

Nhưng anh vẫn giơ đao lên.

“Buồn cười thật đấy!”

“Không để bọn tao rời khỏi đây?”

“Vậy thì tao muốn xem xem, tao có rời đi được không!”

Bạch Diệc Phi đã giơ đao lên, tên vừa hét không dám lên tiếng.

Anh lạnh lùng nói: “Chúng mày còn dám uy hiếp tao? Thấy vui không?”

“Nếu đã vậy, tao sẽ cho chúng mày thấy kết cục của việc uy hiếp tao!”

Triệu Thiên đã vô cùng khiếp sợ, vội kêu lên: “Đừng giết tôi, đừng giết tôi, xin anh đừng giết tôi, lũ ngu chúng mày khiêu khích hấn làm gì, câm

mồm cho tao, bọn mày...”.

“Xoẹt!”

Triệu Thiên còn chưa dứt lời thì thanh đao đã hạ xuống, lướt qua cổ gã tạo thành một đường cong tuyệt đẹp.

Nhất thời máu phun ra như suối, rơi lên lan can, boong tàu cùng biển.

Mà đầu của Triệu Thiên rơi xuống biển như một quả bóng, cơ thể gã cũng đổ ập xuống.

“Tồm!”

Âm thanh cái đầu rơi xuống biển vô cùng rõ ràng.

Tất cả mọi người đều im bật.

Đám người trên thuyền máy ngậy ra tại chỗ.

Ngay cả người đứng sau Bạch Diệc Phi cũng dờ ra.

Phần lớn trong số bọn họ đều đã từng giết người nhưng chưa từng dùng phương thức như hành hình thời cổ đại thế này, đao vung lên, đầu rơi xuống.

Hình ảnh ấy vô cùng rúng động.

Sắc mặt tất cả mọi người đều hơi trắng.

Dương Xảo sợ đến mức kêu lên che mắt mình, quay đầu lại thì tình cờ đâm thẳng vào lòng ngực Từ Lăng.

Từ Lăng xem đến vô cùng phẫn khích, vốn còn định rút dao rạch vài nhát nhưng đột nhiên lại bị một cô gái lao vào lòng khiến cả người đều đờ ra, khuôn mặt hơi đỏ lên.

Lúc này, đám người ở đối diện cuối cùng cũng hoàn hồn, lũ lượt rút súng nhắm vào Bạch Diệc Phi.

“Mày dám giết cậu chủ!”

“Giết! Giết chúng nó!”

“Mau nằm xuống!”

Bạch Hồ gào lên, tất cả mọi người cùng nằm xuống.

Từ Lãng nhoài ra sàn, thuận thế ấn luôn Dương Xảo trong lòng mình xuống.

Lúc nằm úp sấp xuống đất, Từ Lãng đột nhiên nhớ đến em gái mình, mặc dù lúc đó gã chỉ có 10 tuổi, em gái 7 tuổi.

Không biết tại sao lúc này Từ Lãng lại đột nhiên muốn bảo vệ cô gái trong lòng mình.

Vì thế Từ Lãng ôm chặt lấy Dương Xảo, dùng cơ thể mình che chắn cho cô ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 588: Tôi Nuôi Cô

Bạch Diệc Phi không hề nằm xuống mà nâng thi thể của Triệu Thiên lên che chắn trước người mình.

Pằng pằng pằng!

Tiếng súng liên tục vang lên.

Người trên tàu cao tốc không bắn được ai liền nổ súng bắn vào tàu lớn, nhưng đáng tiếc là mạn tàu cao hơn 1m, người nằm xuống rồi thì không bắn trúng được.

Vả lại những người đó cũng không thể có vũ khí hạng nặng, thế nên cũng không có cách nào khác.

Sau một hồi bắn điên cuồng, trên tàu chỉ bị thủng vài lỗ.

Đúng lúc này, bốn người đột ngột lao ra, trên tay cầm súng tiểu liên bắn liên tục vào tàu cao tốc.

“Pằng pằng pằng...!”

Bọn họ đang ở vị trí cao nên dễ dàng bắn trúng những người của Triệu Thiên.

Không lâu sau, tất cả những người trên tàu cao tốc đều đã chết hết.

Chiếc thuyền còn lại phía sau may mắn thoát chết, nhìn thấy trận chiến này cũng không dám tiến về phía trước mà nhanh chóng quay đầu chạy trốn.

Hai phút sau, Bạch Diệc Phi đứng dậy ném xác Triệu Thiên xuống biển.

Những người khác cũng lần lượt đứng dậy.

Bạch Diệc Phi ném con dao lớn cho Chung Liên, sau đó ngồi xuống boong tàu.

“Anh!”

Khi mọi người nghe thấy vậy thì đều vây lại xung quanh anh, Lưu Hiểu Anh ngồi xổm xuống hỏi: “Sao thế?”

Bạch Diệc Phi thấy ánh mắt quan tâm của mọi người thì có chút ngại ngùng rồi nói: “Ừm.. đã hay ngày tôi không ăn cơm rồi...”

...

Nhà ăn trong cabin, Bạch Diệc Phi đang ngồi trước một bàn đầy đồ ăn.

Anh ăn rất vội, giống như được ăn món mỹ vị nhân gian gì đó vậy, thật ra những thứ này rất đổi bình dân, nếu như là ngày thường thì Bạch Diệc Phi sẽ không cho rằng đây là đồ ăn ngon, nhưng mà hiện tại anh quá đói rồi.

Đến khi ăn gần no, Bạch Diệc Phi mới phát hiện một đám người đang nhìn anh ăn, sắc mặt anh lập tức đỏ ửng, xua tay nói: “Đi hết đi, việc ai người ấy làm đi!”

Tất cả mọi người cười ồ lên sau đó mới giải tán.

Đột nhiên, Bạch Diệc Phi phát hiện ra Dương Xảo đang rụt rè trong đám người, anh liền kêu lên: “Dương Xảo”.

Dương Xảo dừng lại, chằm chằm quay đầu nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Anh nói với cô ta: “Lại đây, ngồi xuống rồi nói”.

Dương Xảo cắn môi, do dự một chút rồi ngồi về phía đối diện Bạch Diệc Phi, run giọng nói: “Đại ca Bạch... anh thật lợi hại”.

Bạch Diệc Phi giật mình, sau đó liền hiểu ra, anh cười nói: “Cô đang nói đến việc tôi giết Triệu Thiên sao?”

Dương Xảo gật gật đầu.

Trong tất cả những người dân ở khu vực số 3 không ai không ghét Triệu Thiên, nhưng họ không dám cũng không thể phản kháng.

Và tất cả bọn họ muốn rời khỏi Lam Đảo, lí do cũng có một phần là do nhà họ Triệu.

Dương Xảo gật đầu như nghĩ ra điều gì đó, cô ta liền nói: “Không, anh còn trẻ như vậy mà đã có nhiều người đi theo bên mình, thật sự rất lợi hại”.

Cô ta vừa nói xong, Bạch Diệc Phi lắc đầu cười tự giễu: “Không phải, cô nghĩ quá nhiều rồi, chẳng qua là tôi có một ông bố giỏi giang thôi”.

Nhắc đến Bạch Vân Bằng, tâm trạng Bạch Diệc Phi lại bắt đầu trở nên phức tạp.

Kỳ Kỳ nói anh là người được chọn, và chỉ là một quân cờ mà thôi.

Đây không phải lần đầu tiên anh trở thành một quân cờ, chẳng phải bố anh cũng từng làm vậy với anh đó sao?

Bạch Diệc Phi cười thầm trong lòng, trên mặt thờ ra một hơi, ném những thứ trên tay đi, sau đó cười với Dương Xảo: “Các người còn nhỏ như vậy đã đến Lam Đảo rồi, có khả năng chưa quen với thế giới bên ngoài, cô có dự định gì chưa?”

Dương Xảo nghe thấy anh hỏi chỉ im lặng.

Sự ngưỡng mộ trong mắt cô ta được thay thế bằng sùng sờ, sau đó lắc đầu mà nói: “Tôi cũng không biết nữa...”.

Bạch Diệc Phi cũng không bất ngờ trước đáp án này.

Bọn họ theo bố mẹ đến Lam Đảo từ khi còn bé xíu, sau đó lớn lên ở đó, bây giờ quay trở lại đất liền, dĩ nhiên sẽ không dễ dàng gì.

Cũng giống như bạn đang sống ở nước ngoài rồi đột ngột trở về Hoa Hạ vậy, đương nhiên, tình hình có họ có lẽ còn nghiêm trọng hơn.

Bạch Diệc Phi quyết định dẫn bọn họ ra ngoài, tất nhiên sẽ chịu trách nhiệm đến cùng, thế nên, anh mới hỏi như vậy.

Anh nhẹ nhàng nói: “Như vậy thì cô không biết sau này sẽ sống như thế nào, làm gì để nuôi sống bản thân và em trai mình đúng không?”

“Ừm”, Dương Xảo gật đầu, vẻ buồn bã.

Lúc này, một giọng nói đột ngột vang lên.

“Tôi nuôi cô”.

Bạch Diệc Phi sửng sốt.

Anh không ngờ rằng người nói câu vừa rồi lại là Từ Lãng.

Từ Lãng bước tới bàn ăn, nhắc lại câu nói đó lần nữa: “Tôi nuôi cô ấy”.

Dương Xảo nghe vậy thì cúi đầu, không dám mở miệng.

Bạch Diệc Phi chớp chớp mắt nhìn Từ Lãng, lại nhìn sang Dương Xảo, anh đột nhiên kinh ngạc, đồng thời cũng cảm thấy có chút mới lạ.

Từ Lãng bị nhìn đến xấu hổ, mặt bắt đầu đỏ bừng.

Bạch Diệc Phi nghĩ trong lòng: Chẳng lẽ Từ Lãng lại yêu Dương Xảo ngay cái nhìn đầu tiên? Nhưng Dương Xảo giờ đây thật sự rất xấu xí, trên mặt toàn vết rỗ.

Nhưng nếu không phải là tình yêu sét đánh, lẽ nào Từ Lãng bị điên? Mới gặp người ta một lần mà đã nói muốn nuôi người ta rồi.

Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng không biết nên nói gì, chỉ đành gật đầu: “Vậy cũng được”.

Thật ra Dương Xảo rất xinh đẹp, nhưng cô ấy đã ở Lam Đảo một thời gian dài, không có học thức cũng không có năng lực gì cả, gặp được Từ Lãng cũng coi như khá tốt.

Mặc dù Từ Lãng sống một đời với thanh kiếm dính máu, nhưng Bạch Diệc Phi bây giờ cũng không khác là bao.

Dương Xảo lúc này đang rất bối rối và bất lực, có Từ Lãng giúp cô ta đã là rất tốt rồi.

Có điều vẫn còn phải xem ý Dương Xảo thế nào đã.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Cô nghĩ như thế nào?”

Dương Xảo nghe vậy hai má đỏ bừng, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Tôi... còn có một người em trai nữa”.

Từ Lãng không nghĩ nhiều lập tức trả lời: “Tôi nuôi”.

Bạch Diệc Phi khẽ cau mày nói với Từ Lãng: “Anh ra ngoài trước đi”.

Từ Lãng cũng không nói gì nhiều, chỉ liếc nhìn Dương Xảo, sau đó gật đầu nói: “Được”.

Dương Xảo mặt đã đỏ bừng như quả táo chín mọng, cô ta cũng không dám ngẩng đầu nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cũng không để ý, nhẹ giọng nói: “Dương Xảo, có một số chuyện tôi phải nói rõ với cô”.

“Cô không thua kém người khác lại rất xinh đẹp, thế nên, cô không nên dùng bản thân mình để đánh đổi lấy cuộc sống của em trai”.

“Nếu cô không thích người vừa này cũng không sao, tôi có thể sắp xếp giúp cô”.

Bạch Diệc Phi không cố gắng cản trở Từ Lãng và Dương Xảo, nhưng anh biết rõ rằng khi phụ nữ không có chỗ dựa thì rất dễ cúi đầu thỏa hiệp.

Nhưng đợi quãng thời gian này qua đi, họ sẽ cảm thấy quyết định trước đó là sai lầm.

Họ sẽ hối hận.

Dương Xảo vẫn cúi đầu không biết nên nói gì, bởi vì bản thân cô ta không biết cũng chưa hề nghĩ tới những vấn đề đó.

Bạch Diệc Phi cũng không ép buộc, chỉ cười nói: “Không vội, cô cứ suy nghĩ từ từ”.

Nói xong anh liền đứng dậy rời đi.

Anh đi lên boong tàu, tận hưởng gió biển, nhìn về Từ Lãng đang đứng phía đuôi tàu.

Bạch Diệc Phi bước tới, lấy hộp thuốc lá trong túi Từ Lãng, đốt một điếu thuốc và hỏi: “Anh nghĩ thế nào? Thật lòng chứ?”

Từ Lãng nghe vậy liền nghiêm túc gật đầu: “Là thật lòng”.

Bạch Diệc Phi hít một hơi sâu, sặc đến mức ho sặc sụa nói: “Tôi để cô ấy suy nghĩ kỹ trước, nếu cô ấy có tình cảm với anh, hai người có thể thử, nếu thành công rồi tôi tặng anh một bệnh viện, cuộc sống sau này anh không cần phải lo nghĩ”.

Việc xảy ra với Tần Hoa đến tận bây giờ Bạch Diệc Phi vẫn canh cánh trong lòng.

Thế nên anh không muốn Từ Lãng sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn khi kết hôn. Anh nghĩ, chỉ cần Từ Lãng và Dương Xảo thật sự thành đôi, anh sẽ để Từ Lãng lui về điều hành bệnh viện, như vậy Từ Lãng sẽ không phải sống một cuộc sống nguy hiểm nữa.

Bạch Diệc Phi còn đang suy nghĩ về tương lai thì Từ Lãng đã nhìn anh với anh mắt ngạc nhiên: “Cái mẹ gì thế?”

“Cái mẹ gì thế??”, Bạch Diệc Phi sững người: “Anh nói cái gì?”

Từ Lãng trầm mặt xuống nói: “Anh đang nói cái mẹ gì vậy? Tôi là muốn nuôi cô ấy như anh trai nuôi em gái thôi, anh lại...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 589: Cười Cái Gì

Bạch Diệc Phi hơi ngừng lại, sau đó thở phào một hơi rồi cười.

Từ Lãng lập tức đen mặt: “Cười cái gì mà cười?”

Bạch Diệc Phi nhanh chóng thu lại nụ cười, anh vô cùng đứng đắn vỗ bả vai Từ Lãng: “Không cười, không cười. Tôi biết mà, tôi hiểu mà”.

“Anh thì biết cái khi gì!”, Từ Lãng tức giận nói, gã cảm thấy Bạch Diệc Phi chỉ đang giả vờ hiểu mà thôi: “Không phải như anh nghĩ đâu. Đừng có nghĩ lung tung”.

Bạch Diệc Phi lấy một điều thuốc lá từ trong hộp thuốc của Từ Lãng rồi đưa cho gã: “Thôi thôi thôi, cầm một điều này, anh không cần phải giải thích nữa, tôi hiểu hết”.

Từ Lãng nhìn thấy hộp thuốc lá thì mới phản ứng được đây là của mình, thế là gã vươn tay ra cướp về: “Đây là của tôi!”

Bạch Diệc Phi há to miệng, anh chỉ dám nhìn cười.

Sau đó hai người đều không nói chuyện.

Từ Lãng đốt thuốc, hút vài hơi rồi lại nhả ra. Sau đó gã nhìn về phía biển cả mênh mông, thản nhiên nói: “Tôi nhớ tôi đã từng nói với anh, tôi có một đứa em gái”.

“Năm tôi mười lăm tuổi cha mẹ đều mất do tai nạn giao thông, em gái tôi đi theo bà ngoại. Sau đó bà ngoại tôi qua đời, em gái thì lại mất tích”.

Về sau Từ Lãng vì muốn sống sót, muốn tìm được em gái nên đã học hết các loại võ, học cách giết người.

Gần hai mươi năm nay những chuyện Từ Lãng làm cũng chỉ vì sinh tồn, vì tìm kiếm em gái, nhưng mà gã chưa hề tiếp xúc với bất kỳ người phụ nữ

nào cả.

Vừa rồi lúc trên boong thuyền Dương Xảo bị dọa đến mức hét lên trốn vào trong ngực Từ Lãng.

Lúc đó Từ Lãng thật sự ngạc nhiên, đồng thời dánh về mảnh mai của Dương Xảo cũng khiến cho gã không tìm được nhớ đến em gái.

Từ Lãng lạnh lùng nói: “Tôi đang nghĩ, nếu như là em gái tôi, nhờ may gặp phải tình huống này thì có phải con bé cũng sẽ sợ hãi, cũng sẽ cần một người đàn ông để bảo vệ con bé hay không?”

“Vậy nên tôi nói sẽ nuôi cô ấy, nghĩa là muốn nuôi cô ấy giống như em gái của tôi, và cô ấy cũng giống như chính em gái tôi vậy. Có lẽ một ngày nào đó khi em gái tôi chẳng may gặp phải tình huống này, thì cũng sẽ có người giúp đỡ”.

Nghe Từ Lãng nói xong thì Bạch Diệc Phi có hơi xấu hổ, anh nghĩ nhiều rồi.

Có điều Bạch Diệc Phi có thể chắc chắn rằng Dương Xảo không phải là em gái của Từ Lãng, bởi vì tuổi tác không khớp. Dương Xảo chỉ tầm hai mươi một hai mươi hai tuổi, còn em gái Từ Lãng phải tầm hai lăm hai sáu tuổi rồi.

Nhưng từ nhỏ Dương Xảo lớn lên ở thành phố Lam, cô ta vẫn luôn là người bảo vệ em trai, nhưng lần này lại được một người đàn ông mạnh mẽ đứng ra bảo vệ, chắc hẳn trong khoảnh khắc đó cô ta cũng đã rung động.

Nhưng Từ Lãng lại không có ý đó, nên chuyện này có hơi lúng túng.

Bạch Diệc Phi bất mãn nói: “Chuyện này là anh không đúng rồi, anh hại người ta, lại còn lừa gạt tình cảm của người ta nữa”.

Từ Lãng sững sốt, gã khó hiểu hỏi: “Sao tôi lại hại cô ấy? Còn lừa gạt tình cảm của cô ấy nữa?”

Bạch Diệc Phi cạ lời: “Đúng là anh không có ý kia, nhưng lời anh nói ra lại còn nghĩa khác, người bình thường đều sẽ nghĩ theo hướng đó đúng không hả?”

Từ Lãng hơi dừng một chút: “Nhưng tôi nói thật lòng mà!”

Bạch Diệc Phi: “...”

Từ Lãng thấy vậy thì gấp gáp: “Vậy tôi sẽ đi giải thích”.

Từ Lãng nói xong muốn đi ngay vào trong khoang thuyền để giải thích với Dương Xảo, nhưng lại bị Bạch Diệc Phi kéo lại.

Từ Lãng quay đầu hỏi: “Làm gì đây?”

Bạch Diệc Phi nghĩ một chút rồi nói: “Đừng vội, chờ một lát đã”.

Bạch Diệc Phi nói xong thì đi vào boong thuyền trước.

Từ Lãng đứng im tại chỗ, khuôn mặt mơ hồ.

Bạch Diệc Phi đi đến phòng ăn, anh nhìn thấy chỗ Dương Xảo đang ngồi thì đi qua đó.

Dương Xảo thấy Bạch Diệc Phi bước đến, cô ta hơi thẹn thùng nhìn anh một cái, sau đó lại cúi đầu xuống.

Bạch Diệc Phi kéo tay Dương Xảo: “Đi theo tôi”.

“Hả?”, Dương Xảo không hiểu lắm, cô ta bị Bạch Diệc Phi kéo đến nhà vệ sinh nên trong mắt hiện rõ vẻ hoảng sợ.

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Cô vào tẩy hết sọ với mụn trên mặt đi”.

Dương Xảo dừng một chút, sau đó lập tức gật đầu đi vào phòng vệ sinh.

Mấy phút sau Dương Xảo đi ra, trên mặt sạch sẽ, khuôn mặt xinh đẹp khiến cho Bạch Diệc Phi nhìn đến ngây người.

Dương Xảo bị Bạch Diệc Phi nhìn đến mức phải xấu hổ cúi đầu.

Bạch Diệc Phi hoàn hồn lại, sau đó nhanh chóng xoay người đi khỏi boong tàu, nói với Từ Lãng: “Đi giải thích đi!”

Từ Lãng ngẩng lên nhìn thấy Dương Xảo đi theo Bạch Diệc Phi đến đây thì kinh ngạc há to miệng.

Dương Xảo thấy vậy xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn sang.

Bạch Diệc Phi khoanh tay đứng xem kịch: “Không phải muốn giải thích sao? Còn ngây ra đó làm gì?”

Từ Lãng hoàn hồn lại, sau đó lúng túng ho khan hai tiếng, gãi nắm tay nói: “Dương Xảo à, cô đừng hiểu lầm, tôi nói nuôi cô, nghĩa là...”

“Bốp!”

Bạch Diệc Phi đập một phát vào lưng Từ Lãng, mấy lời Từ Lãng định nói nghẹn ở cổ, không nói được tiếp.

“Đừng nói linh tinh!”

Bạch Diệc Phi trừng mắt nhìn Từ Lãng, sau đó nói với Dương Xảo: “Thật ra anh ta muốn nói, sau này cô không cần cố ý đóng giả xấu xí nữa đâu. Có anh ta ở đây thì không ai dám đụng đến cô”.

Nghe anh nói xong thì hốt mắt Dương Xảo đỏ lên, trong mắt dần mờ đi.

Dương Xảo cũng chỉ mới khoảng hai mươi tuổi, đúng vào độ tuổi hồn nhiên rực rỡ nhất. Nếu như cô ta sống ở Đại Lục thì có lẽ người trong nhà sẽ thương yêu cô ta như một nàng công chúa.

Thế nhưng từ nhỏ Dương Xảo đã lớn lên ở thành phố Lam, sau khi cha mẹ cô ta qua đời thì một mình cô ta phải nuôi em trai, phải chịu hết những tủ nhục uất ức từ những người xung quanh.

Sợ rằng cho đến tận bây giờ cũng chưa được hưởng thụ cảm giác được người khác bảo vệ như thế này.

Bây giờ có Từ Lãng đứng ra nói rằng muốn nuôi cô ta, chăm sóc cho hai chị em và bảo vệ hai người. Những lời này đối với Dương Xảo chính là một giấc mơ không thực tế.

Bạch Diệc Phi không để Từ Lãng giải thích tiếp, anh kéo Từ Lãng đi sang chỗ khác, thấp giọng nói: “Anh cho người ta hy vọng, bây giờ lại cắt đứt hy vọng đó. Thế thì so với việc giết người còn tàn nhẫn hơn”.

Từ Lãng mím môi: “Thế nhưng tôi...”

“Anh không nên nói mấy câu như thế”, Bạch Diệc Phi phê bình nói: “Không đúng, đã nói rồi thì phải làm cho tốt. Chí ít không để cho cô ấy biết ý định ban đầu của anh”.

Từ Lãng chưa từng biết sợ là gì, thế nhưng bây giờ gã hoàn toàn không biết mình nên làm thế nào nữa.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì lắc đầu thở dài: “Lãng Lãng à, anh cũng sắp ba mươi rồi nhỉ? Nên tìm một người phụ nữ thôi”.

Từ Lãng nghe thấy Bạch Diệc Phi gọi gã là “Lãng Lãng” thì lập tức trợn mắt nhìn sang: “Đừng gọi tôi như vậy! Thật sự rất buồn nôn!”

Bạch Diệc Phi cười nhạo gã, rồi không để ý nói: “Tôi nói thật, anh nên tìm một người phụ nữ đi”.

Từ Lãng nghe anh nói vậy thì mặt hơi đỏ lên, cũng im lặng.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Anh yên tâm, tôi đã đồng ý giúp anh tìm em gái thì nhất định sẽ cố gắng tìm hết sức”.

“Nhưng anh có nghĩ đến chuyện này không, nếu như có một ngày tìm được em gái của anh, sau đó em gái anh nhìn thấy anh đã có một cô em gái khác, vậy thì em gái anh sẽ nghĩ thế nào?”

“Còn Dương Xảo sẽ nghĩ thế nào nữa? Đến lúc đó chuyện này cũng không còn là chuyện của một người đâu”.

Từ Lãng trầm mặc không nói gì.

Bạch Diệc Phi đột nhiên nghĩ đến gì đó: “Em gái của anh có điểm đặc thù nào không? Thế này sẽ khá dễ tìm”.

Từ Lãng trả lời: “Lòng bàn chân trái của nó có hai nốt ruồi”.

Bạch Diệc Phi: “...”

Thế này thì tìm kiểu gì? Cũng không thể cứ nhìn thấy cô gái nào là lại cởi giày người ta ra được? Nhất định sẽ bị coi là biến thái!

Bạch Diệc Phi bắt đắc dĩ thở dài một hơi, sau đó vỗ vai gã nói: “Thử ở chung một thời gian xem”.

Nói xong thì Bạch Diệc Phi cũng đi vào trong khoang thuyền.

Một mình Từ Lãng đứng trên boong thuyền, gã nhìn mặt biển rộng vô bờ rồi hít sâu.

...

Bạch Diệc Phi đi đến khoang thuyền chỗ Lý Tuyết nghỉ ngơi, tâm trạng anh rất kích động.

Nhưng dù kích động thì Bạch Diệc Phi vẫn kiềm chế lại, anh nhẹ nhàng gõ cửa.

Sau đó từ trong gian phòng truyền đến một giọng nói uể oải: “Em mệt rồi, muốn ngủ”.

Bạch Diệc Phi dừng tay lại, anh từ từ buông tay xuống rồi cười khổ một tiếng. Thôi bỏ đi, dù sao cũng đã gặp được rồi, không cần gấp gáp, còn nhiều thời gian.

Bạch Diệc Phi quay lại thì gặp ngay Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh nhìn thấy Bạch Diệc Phi lập tức tức giận: “Vết thương của anh không tốt, nên nghỉ ngơi nhiều chút, đi đi lại lại làm gì?”

“Tôi đang nhân lúc tinh táo muốn xem thử có quên gì không, nhờ may ngủ một giấc dậy lại muộn”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 590: Đảo San Hô

Lưu Hiểu Anh không đồng ý, cô ta muốn khuyên Bạch Diệc Phi về nghỉ ngơi, nhưng anh lại xua tay nói: "Loại thuốc cô nói với tôi, bây giờ cô đã có chưa?"

"Chưa có", Lưu Hiểu Anh lắc đầu: "Nhưng tôi có thuốc an thần, anh cần không?"

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Cũng được".

...

Bạch Diệc Phi vào phòng Kỳ Kỳ, anh ngồi đối diện cô ta.

Kỳ Kỳ đã được Lưu Hiểu Anh xử lý lại vết thương, nên lúc này đã tỉnh lại, cô ta đang yếu ớt nằm trên giường, sau khi thấy Bạch Diệc Phi bước vào thì lập tức cảnh giác.

Bạch Diệc Phi hờ hững ngồi đối diện cô ta, sau đó cười hỏi: "Ăn chưa?"

Sắc mặt Kỳ Kỳ tái nhợt, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo, cô ta chỉ nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi mà không đáp lại.

Bạch Diệc Phi cũng không thèm để ý, bởi anh nhìn thấy bát trên bàn đã trống không, vì vậy anh đưa viên thuốc trong tay cho Kỳ Kỳ: "Uống đi".

Thấy vậy thì ánh mắt Kỳ Kỳ chợt sợ hãi, cô ta nhìn chăm chăm viên thuốc trong tay Bạch Diệc Phi: "Đây là cái gì?"

"Thuốc hạ sốt".

Kỳ Kỳ không tin: "Anh lừa tôi, vừa rồi cô bác sĩ đó đã cho tôi uống rồi".

"Thuốc an thần", sắc mặt Bạch Diệc Phi không đổi.

Kỳ Kỳ nghe vậy thì hung dữ nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi: "Không! Tôi không uống!"

Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói: "Cô có hai sự lựa chọn, uống nó hoặc tôi sẽ giết cô".

Tim Kỳ Kỳ đập loạn lên: "Anh!"

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi đột nhiên trở nên lạnh lùng: "Cô nên biết rằng bây giờ cô đang ở trong tay tôi, cô chỉ có thể nghe lời tôi thôi".

Kỳ Kỳ do dự.

Hai người bọn họ đều biết về chỗ vàng chắt như núi đó.

Nhưng bọn họ đều không muốn đối phương nói bí mật này ra ngoài.

Cho nên cách tốt nhất là giết đối phương.

Bây giờ Kỳ Kỳ rơi vào tay Bạch Diệc Phi, lúc cô ta cho rằng Bạch Diệc Phi sẽ giết mình thì anh lại cho người đến cứu cô ta.

Đây là điều mà Kỳ Kỳ không hiểu.

Kỳ Kỳ hỏi: "Sao lại cứu tôi?"

Bạch Diệc Phi cũng không vòng vo, anh trực tiếp nói: "Bởi vì cô biết rất nhiều bí mật, mà tôi lại muốn biết những thứ đó từ cô".

Kỳ Kỳ cười lạnh một tiếng: "Anh không sợ tôi sẽ nói dối sao?"

"Thật hay giả bản thân tôi có thể phân biệt được", Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói.

Kỳ Kỳ hừ lạnh rồi khinh thường: "Không có cửa đâu!"

Bạch Diệc Phi cũng không quan tâm đến Kỳ Kỳ nữa, anh lại đưa thuốc cho cô ta: "Những cái kia nói sau, bây giờ cô uống thuốc này trước đi".

Vẻ mặt Kỳ Kỳ trầm xuống, cô ta quay đầu sang chỗ khác, không uống.

Bạch Diệc Phi bắt lực nhún vai một cái, sau đó anh đứng dậy bóp cầm Kỳ Kỳ, rồi nhét viên thuốc vào trong miệng cô ta, còn ấn mạnh một cái vào vết thương của cô ta nữa.

"Á!"

Kỳ Kỳ kêu đau, viên thuốc theo đó trôi xuống cổ họng.

Bạch Diệc Phi buông Kỳ Kỳ ra, Kỳ Kỳ trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi: "Tôi sẽ nói cho vợ anh biết, anh muốn cưỡng hiếp tôi!"

Bạch Diệc Phi đứng ở mép giường nhìn Kỳ Kỳ rồi lạnh nhạt nói: "Cô mà nói tôi sẽ ném cô xuống biển nuôi cá mập!"

Bạch Diệc Phi nói xong thì xoay người rời đi.

Kỳ Kỳ không cam lòng, cô ta hung dữ trợn mắt nhìn bóng lưng Bạch Diệc Phi: "Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày tôi trả lại hết những thứ này!"

...

Bạch Diệc Phi đi ra hành lang, chuẩn bị về phòng mình.

Nhưng Trương Hoa Bân đột nhiên hoảng hốt chạy tới.

"Không xong rồi!"

Trương Hoa Bân hoảng hốt đưa điện thoại cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhìn dáng vẻ hoảng hốt của Trương Hoa Bân thì có chút lo lắng, trong ấn tượng của anh, anh rất ít khi thấy Trương Hoa Bân hoảng hốt như vậy.

Bạch Diệc Phi nhận điện thoại rồi xem qua một chút, là một đoạn tin nhắn ẩn danh.

"Nhà họ Triệu ở thành phố Lam đã phái năm chiếc trực thăng vũ khí hạng nặng lên đường đuổi theo mấy người, mau chạy đi!"

Bạch Diệc Phi thấy tin nhắn này thì sắc mặt lập tức thay đổi: "Ai gửi vậy?"

"Không biết", Trương Hoa Bân lắc đầu.

Bây giờ Bạch Diệc Phi cũng không muốn truy cứu là ai gửi nữa, bởi nó đã không còn quan trọng nữa rồi, quan trọng bây giờ là nếu như tin nhắn này là thật, vậy bọn họ thật sự đang gặp nguy hiểm.

Triệu Thiên bị Bạch Diệc Phi giết, nhà họ Triệu vì báo thù cho Triệu Thiên nên nhất định sẽ cho nổ chìm tàu của bọn họ.

Mà tàu của bọn họ chỉ là tàu bình thường, không có bất kỳ loại vũ khí nào.

Bạch Diệc Phi lập tức hỏi: "Trên tàu có đủ thuyền cứu sinh và áo phao không?"

Trương Hoa Bân trả lời: "Không đủ, chỉ có hai chiếc thuyền cứu sinh, còn áo phao thì đủ mỗi người một bộ".

Bạch Diệc Phi nói: "Phát áo phao trước đi".

Bạch Diệc Phi nói xong thì vội vàng đi đến khoang buồng lái.

Người lái tàu trong khoang là dân chuyên nghiệp, lúc thuê chiếc tàu này bọn họ còn thuê cả phi hành đoàn trên tàu.

Ban đầu những phi hành đoàn này chỉ cho rằng bọn họ đang đi du ngoạn, ai ngờ sẽ gặp phải chuyện vậy chứ?

Lúc đến đảo Lam bọn họ đã rất kinh ngạc, vì bọn họ hoàn toàn không thể tìm được đảo này trên bản đồ, hơn nữa bọn họ năm nào cũng ra biển, nhưng đến giờ cũng chưa từng nghe qua về đảo này.

Sau đó cảnh bắn nhau kịch liệt kia đã khiến cho những phi hành đoàn này càng hoảng sợ.

Vì vậy sau khi biết Bạch Diệc Phi là thủ lĩnh của bọn họ, bất kể là phi hành đoàn hay thuyền trưởng đều rất kính nể Bạch Diệc Phi.

Sau khi Bạch Diệc Phi đi vào thì lập tức hỏi: "Có đất liền gần đây không? Gần nhất".

Người đàn ông bốn mươi năm mươi tuổi mặc bộ đồ thủy thủ lập tức bật định vị, sau đó trả lời: "Theo bản đồ thì nơi này có đảo san hô".

Người đàn ông nói xong thì Bạch Diệc Phi lập tức nói: "Lập tức đến đó".

"Vâng!", người đàn ông thấy Bạch Diệc Phi rất nghiêm túc, nên vội vã gọi phi hành đoàn đổi hướng tàu đến đảo san hô đó.

Trương Bản Hoa cũng chạy tới khoang buồng lái, sau khi thấy Bạch Diệc Phi thì nói: "Tôi đã liên lạc với Tô Đại Lưu, bảo bọn họ tìm tàu đến đón chúng ta rồi".

Bạch Diệc Phi gật đầu, rồi lại nói với thuyền trưởng: "Bây giờ đang lúc cấp bách, tăng tốc thuyền lên mức tối đa cho tôi".

Vẻ mặt thuyền trưởng nghiêm túc nói: "Vâng!"

"Bây giờ đi thông báo cho tất cả mọi người, tập trung bọn họ lại một chỗ, chuẩn bị lát nữa lên bờ bất cứ lúc nào".

Trương Bản Hoa lập tức gật đầu.

Nếu quy đổi hải lý thành khoảng cách trên đất liền, thì sẽ tương đương với mười tám cây số, bởi chiếc tàu này là tàu 14 hải lý, nên đến rất nhanh.

Đảo này được gọi là đảo san hô, là vì diện tích của nó rất bé.

Đảo lớn nhất thì hơn mười km vuông, còn đảo nhỏ nhất thì chưa tới một km vuông, nơi này nhìn chung có rải rác hơn mười đảo san hô.

Sau khi đến Bạch Diệc Phi không để ý mọi người mà lập tức xuống tàu, sau đó anh chia người thành từng nhóm theo từng đảo.

Thời điểm mọi người đi xuống gần như giống nhau, Bạch Diệc Phi hỏi phi hành đoàn cuối cùng: "Trong mấy người ai dũng cảm nhất?"

Anh nói xong thì mọi người yên lặng không nói gì.

Bạch Diệc Phi nói: "Con tàu này sẽ không giữ được nữa, nhưng mọi người yên tâm, chỉ cần quay lại đất liền thì tôi sẽ bồi thường tổn thất cho mọi người".

"Nhưng chúng ta phải dẫn mục tiêu đến chỗ khác, không thể để bọn họ phát hiện ra chỗ này, cho nên cần lái thuyền ra biển".

"Bây giờ rất nguy hiểm, cho nên tôi cần một phi hành đoàn biết lái tàu đi cùng tôi".

"Mọi người có ai gan dạ không?"

Từ Lãng và chị em nhà họ Dương đứng ở phía cuối.

Nghe xong lời của Bạch Diệc Phi thì sắc mặt Từ Lãng trầm xuống, sau đó tiến lên phía trước nói: "Không thể, quá nguy hiểm, anh không thể đi, nếu phải đi thì tôi sẽ đi".

Bạch Diệc Phi nghe vậy lập tức quát: "Im miệng, nghe lời tôi".

Bạch Diệc Phi lại nói: "Đừng quên chuyện anh đã hứa với người khác".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 591: Đợi Anh Về

Thái độ của Từ Lãng vẫn như cũ: "Cũng không phải là không được".

Bạch Diệc Phi nghiêm túc nói: "Tôi nói là thôi đi mà".

Ai cũng biết việc này rất nguy hiểm, nhưng không thể vì nguy hiểm mà không làm, hơn nữa đây còn là chuyện nhất định phải làm.

Nếu không làm như vậy thì đợi đến khi mấy người phía sau kia đuổi tới, chỉ cần tùy tiện bắn một phát thôi thì mọi người ở đây đều sẽ chết.

Bạch Diệc Phi cũng không muốn mạo hiểm, nhưng anh không đi thì ai đi đây?

Bạch Hổ và Từ Lãng theo anh lâu rồi, anh đã coi họ là anh em, cũng giống như như Tần Hoa vậy, cho nên anh không muốn để họ đi mạo hiểm

Ai trong hai người họ vì anh mà chết cũng đều khiến anh ân hận cả đời.

Mà anh có tư cách gì bắt những thủy thủ vô tội kia phải đi chứ.

Từ Lãng là người thấu tình đạt lý, cũng biết Bạch Diệc Phi nói đúng, nên cuối cùng chỉ có thể cắn răng không nói thêm gì nữa.

Mấy người thủy thủ đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt ngơ ngác, không ai lên tiếng.

Điều này tạo nên sự đối lập rõ ràng với Từ Lãng và Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cũng biết không muốn cưỡng ép, nhưng không còn cách nào khác: "Tôi biết chuyện này rất nguy hiểm, vì nó liên quan đến sống chết của tất cả mọi người, nếu như bản thân tôi biết lái tàu thì đã không cần hỏi mọi người rồi".

"Do đó tôi cần một người biết lái tàu đi cùng tôi".

“Ngay tại đây, tôi cam đoan ai đi với tôi, nếu như có thể sống sót trở về thì tôi sẽ thưởng cho người đó 10 triệu, ngược lại nếu không về được thì tôi sẽ bồi thường cho gia đình người đó 50 triệu”.

Mọi người nghe thấy vậy thì nhìn nhau.

Không ai có thể chống lại được sự cám dỗ của đồng tiền.

Nhưng chuyện này cũng liên quan tới sống chết của họ, nên mặc dù đưa ra cái giá hậu hĩnh như vậy thì cũng không có ai dám đứng ra.

Ngay lúc Bạch Diệc Phi đang tuyệt vọng thì thuyền trưởng nói: "Tôi sẽ đi".

“Họ còn trẻ, tôi thì khác, tôi đã hơn 50 tuổi rồi”.

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Được”.

Thuyền trưởng lên tàu trước, sau đó đi vào khoang tàu, Bạch Diệc Phi đang định đi lên theo.

“Bộp!”

Từ Lãng đánh vào gáy Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi không phòng bị nên trực tiếp ngất đi.

“Anh Bạch”, Dương Lâm kinh hãi hô lên.

Những người khác nhìn thấy cũng đều sửng sốt.

May mắn người ra tay là Từ Lãng, nếu đổi lại là Bạch Hổ thì cũng không chắc có thể thành công đánh úp Bạch Diệc Phi hay không.

Dương Lâm giằng lấy Bạch Diệc Phi trong tay Từ Lãng, cậu ta hỏi: "Anh làm cái gì vậy?"

Từ Lãng thuận tiện đưa Bạch Diệc Phi cho Dương Lâm, sau đó thản nhiên nói: “Đỡ lấy anh ấy, tôi sẽ đi”.

“Tôi với anh ấy không giống nhau, anh ấy có vợ, có người thân, còn có những người anh em vào sinh ra tử cần anh ấy giúp đỡ, mà tôi thì không có cái gì cả”.

Từ Lãng đột nhiên cười: "Nếu như anh ấy chết thì sẽ có rất nhiều người đau lòng, còn tôi... nếu như tôi chết thì sẽ chẳng có ai để ý”.

“Vì vậy đôi lại nên để tôi đi”.

Từ Lãng nói xong thì dứt khoát quay người lên tàu, đi vào trong khoang thuyền.

Mà lời của Từ Lãng lại khiến lòng Dương Xảo hơi nhói.

Cô ta cũng đột nhiên nghĩ về bản thân, nếu như mình chết ở thành phố Lam này thì chắc chỉ có em trai đau lòng thương tâm thôi, còn những người khác sẽ không để ý.

Lúc nói ra lời này Từ Lãng cũng không có ý gì, chỉ muốn nói ra sự thật, đúng là ngoài Bạch Diệc Phi ra thì sợ rằng không có ai quan tâm đến sống chết của Từ Lãng.

Dương Xảo từ đó sinh ra sự đồng cảm với Từ Lãng, trái tim không tự chủ được đập nhanh hơn.

“Anh Từ Lãng”, Dương Xảo đột nhiên hét lớn.

Từ Lãng đang đi vào khoang thuyền, nhưng nghe thấy vậy thì dừng lại.

Dương Xảo tiếp tục hét lớn: "Anh Từ Lãng, anh nhất định phải sống sót, em đợi anh trở về”.

Lúc đó Dương Xảo cũng không biết bản thân lấy đâu ra dũng khí lớn như vậy, gạt đi tất cả xấu hổ và ngại ngùng mà hét lên.

Từ Lãng nghe thấy vậy thì không khỏi run lên.

“Em đợi anh trở về!”

Câu này khiến Từ Lãng cảm thấy xa lạ, nhưng cũng vô cùng ám áp

Từ trước tới nay chưa có ai nói như vậy, một loại cảm xúc khó nói nên lời xuất hiện, không phải là chán ghét, ngược lại có chút thích thú.

Khóe miệng Từ Lãng hơi nâng lên, nhưng không đáp lại lời của Dương Xảo mà tiếp tục tiến vào khoang thuyền.

Từ Lãng đi vào, vị thuyền trưởng hơn 50 tuổi đang khởi động tàu, sau khi nhìn thấy thì hỏi: "Bạn gái hả?"

"Không phải", Từ Lãng có chút bối rối, lắc đầu đáp lại.

Có thể bản thân thuyền trưởng đã biết được số phận mình, nên giờ đây không có chút căng thẳng nào, ngược lại rất thoải mái, cũng không sợ hãi cái được cái mất như mấy người Bạch Diệc Phi.

Thuyền trưởng cười nói với Từ Lãng: "Cô gái ấy không tệ đâu, tôi nghĩ nếu như lần này anh bỏ lỡ, thì sau này anh nhất định sẽ hối hận".

"Ồ", Từ Lãng cười như không để ý, nhưng sau đó vẫn không tìm được mà nhìn cô gái đó qua cửa sổ.

Dương Xảo vẫn đứng bên bờ biển, hai tay đan chặt vào nhau, đôi mắt vẫn nhìn về phía này.

Thuyền trưởng làm như không nhìn thấy, sau đó tự mình nói: "Hồi tôi còn trẻ, mỗi lần tôi ra khơi mọi người trong gia đình cũng đều nói đợi tôi ở nhà".

"Mỗi lần nghe thấy vậy thì trong tim cảm thấy thật ám áp, cảm giác có người ở nhà đợi mình thật sự rất tốt đẹp".

"Vậy mà không biết vì sao bây giờ lại không nói nữa, có thể là vì nhiều tuổi rồi, cũng không muốn nói nữa, haizzz".

Từ Lãng nghe xong thì cảm xúc lẫn lộn, đến cuối cùng vẫn không biết bản thân đang rối bời cái gì.

Cảm giác có người nhà rất tốt đẹp.

Nhưng cảm giác này Từ Lãng không cảm nhận được: “Tôi không hiểu”.

Thuyền trưởng đầu tiên hơi sững sốt, sau đó lắc đầu nói: "Anh cũng 30 tuổi rồi nhỉ? Cũng đến lúc nên hiểu rồi”.

Thuyền trưởng nói xong thì chỉ về phía bờ biển: "Xuống đi, một mình tôi là đủ rồi”.

Từ Lãng ngạc nhiên nhìn vị thuyền trưởng già, nhưng cuối cùng vẫn từ chối ý tốt của thuyền trưởng: "Không cần, nếu là Bạch Diệc Phi thì anh ấy sẽ không xuống đâu”.

Thuyền trưởng lại lắc đầu: "Chàng trai, anh còn trẻ, nếu như không may chết đi thì nhất định sẽ có có nhiều người tiếc, mà cô gái kia chắc chắn cũng rất đau lòng, tôi không giống anh, tôi già rồi, sống từng ấy năm con cái cũng đã hơn 20 tuổi, không còn gì nuối tiếc nữa”.

“Đi đi, như vậy dù chàng trai kia tỉnh lại thì cũng sẽ không trách anh”, thuyền trưởng thúc giục.

Từ Lãng vẫn cự tuyệt: "Trước kia anh ấy có một người bạn, người bạn này vì cứu anh ấy mà trở thành người thực vật, anh ấy vẫn luôn áy náy, anh ấy không phải là kẻ máu lạnh đâu”.

“Anh ấy không hi vọng anh em vì cứu mình mà chết, anh ấy sẵn sàng cùng anh em vào sinh ra tử, nhưng tuyệt đối không muốn anh em chết vì mình”.

“Chuyện tình cảm tôi cũng không hiểu, nhưng ít nhất tôi không phải là người không coi trọng nghĩa khí, để một mình ông trên thuyền được”.

Nghe thấy lời này của Từ Lãng thì nụ cười trên mặt thuyền trưởng dần tắt đi.

Cũng không nói gì nữa, chỉ tập trung lái con thuyền đi nhanh về giữa biển.

Chuyến đi dài đằng đẵng, có chút buồn tẻ nên thuyền trưởng tìm đề tài nói: "Chàng trai anh vừa nói người kia là người như thế nào?"

Từ Lãng đang thò tay vào trong túi quần, nhưng lúc này mới phát hiện ra thuốc lá bị Bạch Diệc Phi lấy đi hết rồi.

Vì vậy lập tức hừ lạnh: "Anh ấy là tên khôn kiếp".

"Hả?", thuyền trưởng có chút ngờ vực.

Từ Lãng đành giải thích: "Anh ấy lấy hết thuốc lá của tôi rồi".

Thuyền trưởng nghe vậy thì hiểu ra, không khỏi buồn cười, sau đó lấy thuốc lá của mình ném cho Từ Lãng.

Từ Lãng đưa tay ra bắt: "Cảm ơn!"

Từ Lãng lấy ra một điếu thuốc rồi hỏi thuyền trưởng: "Ông hút một điếu không?"

"Không", thuyền trưởng lắc đầu từ chối.

Từ Lãng ngồi ở chiếc ghế phía sau, thở ra một ngụm khói: "Lúc này tôi cũng nói rồi, anh ấy là một người rất nghĩa khí, mặc dù không được quyết đoán cho lắm, nhưng bù lại có chút tinh ranh, nếu như không muốn nói là tinh ranh đến người khác khiếp sợ".

"Dù vậy, tôi vẫn rất hâm mộ anh ấy".

"Vì sao?", thuyền trưởng hỏi Từ Lãng.

Từ Lãng lại hút một hơi rồi thở ra: "Anh ấy có mục tiêu của mình, biết bản thân nên làm cái gì, trong khi đó tôi lại không có, từ trước tới nay đều không có, rốt cuộc tôi sống vì cái gì?"

Thuyền trưởng lại hỏi: "Vậy anh ta muốn sống vì cái gì?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 592: Chờ Đợi

Thái độ của Từ Lãng vẫn như cũ: "Cũng không phải là không được".

Bạch Diệc Phi nghiêm túc nói: "Tôi nói là thôi đi mà".

Ai cũng biết việc này rất nguy hiểm, nhưng không thể vì nguy hiểm mà không làm, hơn nữa đây còn là chuyện nhất định phải làm.

Nếu không làm như vậy thì đợi đến khi mấy người phía sau kia đuổi tới, chỉ cần tùy tiện bắn một phát thôi thì mọi người ở đây đều sẽ chết.

Bạch Diệc Phi cũng không muốn mạo hiểm, nhưng anh không đi thì ai đi đây?

Bạch Hổ và Từ Lãng theo anh lâu rồi, anh đã coi họ là anh em, cũng giống như như Tần Hoa vậy, cho nên anh không muốn để họ đi mạo hiểm

Ai trong hai người họ vì anh mà chết cũng đều khiến anh ân hận cả đời.

Mà anh có tư cách gì bắt những thủy thủ vô tội kia phải đi chứ.

Từ Lãng là người thấu tình đạt lý, cũng biết Bạch Diệc Phi nói đúng, nên cuối cùng chỉ có thể cắn răng không nói thêm gì nữa.

Mấy người thủy thủ đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt ngơ ngác, không ai lên tiếng.

Điều này tạo nên sự đối lập rõ ràng với Từ Lãng và Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cũng biết không muốn cưỡng ép, nhưng không còn cách nào khác: "Tôi biết chuyện này rất nguy hiểm, vì nó liên quan đến sống chết của tất cả mọi người, nếu như bản thân tôi biết lái tàu thì đã không cần hỏi mọi người rồi".

"Do đó tôi cần một người biết lái tàu đi cùng tôi".

“Ngay tại đây, tôi cam đoan ai đi với tôi, nếu như có thể sống sót trở về thì tôi sẽ thưởng cho người đó 10 triệu, ngược lại nếu không về được thì tôi sẽ bồi thường cho gia đình người đó 50 triệu”.

Mọi người nghe thấy vậy thì nhìn nhau.

Không ai có thể chống lại được sự cám dỗ của đồng tiền.

Nhưng chuyện này cũng liên quan tới sống chết của họ, nên mặc dù đưa ra cái giá hậu hĩnh như vậy thì cũng không có ai dám đứng ra.

Ngay lúc Bạch Diệc Phi đang tuyệt vọng thì thuyền trưởng nói: "Tôi sẽ đi".

“Họ còn trẻ, tôi thì khác, tôi đã hơn 50 tuổi rồi”.

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Được”.

Thuyền trưởng lên tàu trước, sau đó đi vào khoang tàu, Bạch Diệc Phi đang định đi lên theo.

“Bộp!”

Từ Lãng đánh vào gáy Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi không phòng bị nên trực tiếp ngất đi.

“Anh Bạch”, Dương Lâm kinh hãi hô lên.

Những người khác nhìn thấy cũng đều sửng sốt.

May mắn người ra tay là Từ Lãng, nếu đổi lại là Bạch Hổ thì cũng không chắc có thể thành công đánh úp Bạch Diệc Phi hay không.

Dương Lâm giằng lấy Bạch Diệc Phi trong tay Từ Lãng, cậu ta hỏi: "Anh làm cái gì vậy?"

Từ Lãng thuận tiện đưa Bạch Diệc Phi cho Dương Lâm, sau đó thản nhiên nói: “Đỡ lấy anh ấy, tôi sẽ đi”.

“Tôi với anh ấy không giống nhau, anh ấy có vợ, có người thân, còn có những người anh em vào sinh ra tử cần anh ấy giúp đỡ, mà tôi thì không có cái gì cả”.

Từ Lãng đột nhiên cười: "Nếu như anh ấy chết thì sẽ có rất nhiều người đau lòng, còn tôi... nếu như tôi chết thì sẽ chẳng có ai để ý”.

“Vì vậy đôi lại nên để tôi đi”.

Từ Lãng nói xong thì dứt khoát quay người lên tàu, đi vào trong khoang thuyền.

Mà lời của Từ Lãng lại khiến lòng Dương Xảo hơi nhói.

Cô ta cũng đột nhiên nghĩ về bản thân, nếu như mình chết ở thành phố Lam này thì chắc chỉ có em trai đau lòng thương tâm thôi, còn những người khác sẽ không để ý.

Lúc nói ra lời này Từ Lãng cũng không có ý gì, chỉ muốn nói ra sự thật, đúng là ngoài Bạch Diệc Phi ra thì sợ rằng không có ai quan tâm đến sống chết của Từ Lãng.

Dương Xảo từ đó sinh ra sự đồng cảm với Từ Lãng, trái tim không tự chủ được đập nhanh hơn.

“Anh Từ Lãng”, Dương Xảo đột nhiên hét lớn.

Từ Lãng đang đi vào khoang thuyền, nhưng nghe thấy vậy thì dừng lại.

Dương Xảo tiếp tục hét lớn: "Anh Từ Lãng, anh nhất định phải sống sót, em đợi anh trở về”.

Lúc đó Dương Xảo cũng không biết bản thân lấy đâu ra dũng khí lớn như vậy, gạt đi tất cả xấu hổ và ngại ngùng mà hét lên.

Từ Lãng nghe thấy vậy thì không khỏi run lên.

“Em đợi anh trở về!”

Câu này khiến Từ Lãng cảm thấy xa lạ, nhưng cũng vô cùng ám áp

Từ trước tới nay chưa có ai nói như vậy, một loại cảm xúc khó nói nên lời xuất hiện, không phải là chán ghét, ngược lại có chút thích thú.

Khóe miệng Từ Lãng hơi nâng lên, nhưng không đáp lại lời của Dương Xảo mà tiếp tục tiến vào khoang thuyền.

Từ Lãng đi vào, vị thuyền trưởng hơn 50 tuổi đang khởi động tàu, sau khi nhìn thấy thì hỏi: "Bạn gái hả?"

"Không phải", Từ Lãng có chút bối rối, lắc đầu đáp lại.

Có thể bản thân thuyền trưởng đã biết được số phận mình, nên giờ đây không có chút căng thẳng nào, ngược lại rất thoải mái, cũng không sợ hãi cái được cái mất như mấy người Bạch Diệc Phi.

Thuyền trưởng cười nói với Từ Lãng: "Cô gái ấy không tệ đâu, tôi nghĩ nếu như lần này anh bỏ lỡ, thì sau này anh nhất định sẽ hối hận".

"Ồ", Từ Lãng cười như không để ý, nhưng sau đó vẫn không tìm được mà nhìn cô gái đó qua cửa sổ.

Dương Xảo vẫn đứng bên bờ biển, hai tay đan chặt vào nhau, đôi mắt vẫn nhìn về phía này.

Thuyền trưởng làm như không nhìn thấy, sau đó tự mình nói: "Hồi tôi còn trẻ, mỗi lần tôi ra khơi mọi người trong gia đình cũng đều nói đợi tôi ở nhà".

"Mỗi lần nghe thấy vậy thì trong tim cảm thấy thật ám áp, cảm giác có người ở nhà đợi mình thật sự rất tốt đẹp".

"Vậy mà không biết vì sao bây giờ lại không nói nữa, có thể là vì nhiều tuổi rồi, cũng không muốn nói nữa, haizzz".

Từ Lãng nghe xong thì cảm xúc lẫn lộn, đến cuối cùng vẫn không biết bản thân đang rối bời cái gì.

Cảm giác có người nhà rất tốt đẹp.

Nhưng cảm giác này Từ Lãng không cảm nhận được: “Tôi không hiểu”.

Thuyền trưởng đầu tiên hơi sững sốt, sau đó lắc đầu nói: "Anh cũng 30 tuổi rồi nhỉ? Cũng đến lúc nên hiểu rồi”.

Thuyền trưởng nói xong thì chỉ về phía bờ biển: "Xuống đi, một mình tôi là đủ rồi”.

Từ Lãng ngạc nhiên nhìn vị thuyền trưởng già, nhưng cuối cùng vẫn từ chối ý tốt của thuyền trưởng: "Không cần, nếu là Bạch Diệc Phi thì anh ấy sẽ không xuống đâu”.

Thuyền trưởng lại lắc đầu: "Chàng trai, anh còn trẻ, nếu như không may chết đi thì nhất định sẽ có có nhiều người tiếc, mà cô gái kia chắc chắn cũng rất đau lòng, tôi không giống anh, tôi già rồi, sống từng ấy năm con cái cũng đã hơn 20 tuổi, không còn gì nuối tiếc nữa”.

“Đi đi, như vậy dù chàng trai kia tỉnh lại thì cũng sẽ không trách anh”, thuyền trưởng thúc giục.

Từ Lãng vẫn cự tuyệt: "Trước kia anh ấy có một người bạn, người bạn này vì cứu anh ấy mà trở thành người thực vật, anh ấy vẫn luôn áy náy, anh ấy không phải là kẻ máu lạnh đâu”.

“Anh ấy không hi vọng anh em vì cứu mình mà chết, anh ấy sẵn sàng cùng anh em vào sinh ra tử, nhưng tuyệt đối không muốn anh em chết vì mình”.

“Chuyện tình cảm tôi cũng không hiểu, nhưng ít nhất tôi không phải là người không coi trọng nghĩa khí, để một mình ông trên thuyền được”.

Nghe thấy lời này của Từ Lãng thì nụ cười trên mặt thuyền trưởng dần tắt đi.

Cũng không nói gì nữa, chỉ tập trung lái con thuyền đi nhanh về giữa biển.

Chuyến đi dài đằng đẵng, có chút buồn tẻ nên thuyền trưởng tìm đề tài nói: "Chàng trai anh vừa nói người kia là người như thế nào?"

Từ Lãng đang thò tay vào trong túi quần, nhưng lúc này mới phát hiện ra thuốc lá bị Bạch Diệc Phi lấy đi hết rồi.

Vì vậy lập tức hừ lạnh: "Anh ấy là tên khôn kiếp".

"Hả?", thuyền trưởng có chút ngờ vực.

Từ Lãng đành giải thích: "Anh ấy lấy hết thuốc lá của tôi rồi".

Thuyền trưởng nghe vậy thì hiểu ra, không khỏi buồn cười, sau đó lấy thuốc lá của mình ném cho Từ Lãng.

Từ Lãng đưa tay ra bắt: "Cảm ơn!"

Từ Lãng lấy ra một điếu thuốc rồi hỏi thuyền trưởng: "Ông hút một điếu không?"

"Không", thuyền trưởng lắc đầu từ chối.

Từ Lãng ngồi ở chiếc ghế phía sau, thở ra một ngụm khói: "Lúc này tôi cũng nói rồi, anh ấy là một người rất nghĩa khí, mặc dù không được quyết đoán cho lắm, nhưng bù lại có chút tinh ranh, nếu như không muốn nói là tinh ranh đến người khác khiếp sợ".

"Dù vậy, tôi vẫn rất hâm mộ anh ấy".

"Vì sao?", thuyền trưởng hỏi Từ Lãng.

Từ Lãng lại hút một hơi rồi thở ra: "Anh ấy có mục tiêu của mình, biết bản thân nên làm cái gì, trong khi đó tôi lại không có, từ trước tới nay đều không có, rốt cuộc tôi sống vì cái gì?"

Thuyền trưởng lại hỏi: "Vậy anh ta muốn sống vì cái gì?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 593: Trở Về

Trần Ngạo Kiều cho rằng Bạch Diệc Phi sẽ ngủ một ngày một đêm, nhưng Bạch Diệc Phi chỉ ngủ đến gần sáng thì tỉnh lại.

Sau khi Bạch Diệc Phi tỉnh lại thì rất bình tĩnh, không quá kích động như Trần Ngạo Kiều nghĩ.

Anh biết chuyện gì đã xảy ra, cũng biết bây giờ có tức giận cũng vô ích.

Anh chỉ bình tĩnh ngồi dậy hỏi: "Bây giờ là mấy giờ rồi?"

"Bốn giờ sáng", Trần Ngạo Kiều trả lời.

Bạch Diệc Phi nghe thế thì run lên bần bật, anh lặng lẽ siết chặt nắm đấm.

Sau đó cắn răng cười khò một tiếng: "Tôi thật vô dụng".

Trần Ngạo Kiều hiểu tâm trạng của anh bây giờ, bây giờ đã bốn giờ sáng rồi nhưng Từ Lăng vẫn chưa quay lại, vậy thì chỉ có thể là bọn họ đã gặp nguy hiểm.

Trần Ngạo Kiều không biết nên nói như thế nào, cuối cùng chỉ có thể an ủi: "Có lẽ sẽ có kỳ tích".

"Anh ta giỏi nhất là che giấu dấu vết của mình..."

Vừa nói đến đây thì Trần Ngạo Kiều lại không nói được nữa.

Bởi bọn họ đều biết cho dù Từ Lăng có giỏi che giấu dấu vết, nhưng trên biển chỉ có nước, sao có thể che giấu được hành tung chứ?

Hai người đều cười khò.

Sau đó Bạch Diệc Phi lại nhìn lướt qua những người đang trên đảo, anh thấy Dương Xảo đang ngồi ở phía xa liên tục nhìn về phía biển thì trong lòng vô cùng đau xót.

Mấy giờ trước anh còn nói với Từ Lăng, nếu bọn họ làm xong việc này thì sẽ cho Từ Lăng một bệnh viện, để bọn họ không phải lo cơm ăn áo mặc, sống cuộc sống an nhàn.

Nhưng bây giờ...

Bạch Diệc Phi vô thức lấy bao thuốc ra, anh nhìn về phía Từ Lăng rời đi, nhưng vừa mở bao thuốc ra thì ngừng lại một lát, sau đó lại đóng lại.

Trần Ngạo Kiềm thấy thế thì muốn xoa dịu tâm trạng hiện tại của Bạch Diệc Phi: "Cho tôi một điếu".

"Không, về tôi sẽ mời anh", Bạch Diệc Phi từ chối.

Trần Ngạo Kiềm kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi mặc kệ, anh khó khăn đứng dậy rồi đi đến bên cạnh Dương Xảo, anh ngồi xuống nói: "Chỗ này gió lớn, qua bên kia đi".

Dương Xảo vẫn nhìn về phía biển, cô ta lắc đầu.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì trong lòng không ngừng áy náy, anh thấp giọng nói: "Thật sự xin lỗi cô".

Dương Xảo nghe vậy thì lập tức lắc đầu, sau đó vội nói: "Không, anh Bạch, sao anh phải xin lỗi? Là tôi và em trai tôi nên cảm ơn anh mới đúng".

"Bọn tôi sống ở thành phố Lam rất khó khăn, ngày nào cũng mong ước rằng bản thân có thể góp đủ vàng, mua hai tấm vé tàu trở về đất liền".

"Nhưng bọn tôi đều biết đó chỉ là một ước mơ, là một giấc mộng, bọn tôi vốn không thể góp không đủ số vàng đó".

"Nhưng anh Bạch đã đến, anh dẫn bọn tôi rời khỏi đó, biến giấc mơ của bọn tôi thành sự thật".

"Tôi nên cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cho bọn tôi một cuộc sống mới, cả đời này tôi cũng sẽ không bao giờ quên ơn anh, cho dù anh có bảo tôi làm trâu làm bò thì tôi cũng đồng ý".

Dương Xảo đột nhiên nghẹn ngào hỏi: "Anh Bạch, anh nói xem, có phải tôi là sao chổi không?"

Bạch Diệc Phi sững sốt một chút: "Sao cô lại nghĩ vậy?"

Dương Xảo thấp giọng nghẹn ngào: "Tôi hại chết ba mẹ, bây giờ lại hại anh Từ..."

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì trầm mặc, chuyện này không liên quan gì đến Dương Xảo, có trách cũng chỉ có thể trách anh, nhưng vào giờ phút này anh cũng không biết nên nói như thế nào.

Bởi vì đến bây giờ Từ Lãng vẫn chưa quay lại, cho dù nói gì thì cũng không có sức thuyết phục.

Cho nên Bạch Diệc Phi thấy Dương Xảo đang vùi đầu vào gối khóc thút thít thì cũng chỉ có thể đưa tay vỗ nhẹ vai cô ta.

...

Chân trời bắt đầu sáng, ngày mới đã lên.

Nhưng Từ Lãng vẫn chưa quay lại.

Đám thủy thủ nhìn lên trời, bắt đầu khóc thút thít, bởi vì thuyền trưởng của bọn họ cũng không quay lại nữa.

Lúc này một chiếc tàu lớn đột nhiên xuất hiện trước mắt họ.

Chiếc tàu này lớn hơn chiếc tàu trước đó rất nhiều.

Chờ tàu cập bến thì Bạch Diệc Phi đã nhìn thấy Tô Đại Lưu đứng ở đầu tàu vẫy tay với bọn họ.

Cứu viện của bọn họ đã tới.

Lúc này không ai trong bọn họ cảm thấy vui mừng.

Nhưng khi tàu cập bến và thả ván cầu xuống, bọn họ lại thấy Từ Lăng là người đầu tiên từ trên tàu đi xuống.

Mọi người thấy Từ Lăng thì đều ngẩn ra.

Bạch Diệc Phi cũng ngây người, sau đó anh mới kịp phản ứng lại, xông lên đâm thẳng vào mặt Từ Lăng.

Từ Lăng không tránh nên bị Bạch Diệc Phi đâm một cái.

Sau đó Bạch Diệc Phi ôm chầm lấy Từ Lăng.

Mọi người thấy cảnh này thì đều cười đến nghẹn ngào.

Điều đáng ngạc nhiên là Dương Xảo sau khi nhìn thấy Từ Lăng cũng không có phản ứng gì, cô ta chỉ lặng lẽ đi theo lên thuyền, sau đó đứng ở một bên.

Sau khi lên thuyền đám thủy thủ hỏi Từ Lăng: "Thuyền trưởng đâu? Sao sao không thấy ông ấy?"

Bọn họ nghĩ Từ Lăng đã quay lại, vậy chắc chắn thuyền trưởng cũng quay lại rồi.

Nhưng Từ Lăng lại ngừng một lát, vẻ mặt có chút nghiêm túc: "Chúng tôi gặp phải một chiếc trực thăng, nên bị ném bom liên tục..."

Từ Lăng kể qua một lượt những gì bọn họ đã trải qua.

Lúc ấy thuyền trưởng muốn bảo Từ Lăng đi, nhưng Từ Lăng không chịu đi, trong lúc hai người đang cãi nhau thì trực thăng đã đuổi tới, sau đó ném

một trận bom.

Tàu bị đánh chìm.

Từ Lãng xuống tàu trước, lại đang ở phía sau cho nên lập tức nhảy xuống nước, trốn thoát được.

Vì vậy thuyền cứu sinh cũng bị vớt đi.

Còn những chiếc trục thăng kia sau khi nổ xong, thấy chắc chắn tàu đã chìm thì cũng rời đi.

Từ Lãng chờ bọn họ đi xa mới ngoi lên, nhưng không thấy bóng dáng thuyền trưởng đâu.

Từ Lãng đưa ví da của thuyền trưởng cho Bạch Diệc Phi: "Lúc đó tôi bảo ông ấy đi, nhưng ông ấy không chịu, ông ấy đưa tôi cái này bảo trao lại cho vợ ông ấy, còn nói nhìn thấy đồ vật bên trong thì sẽ biết tại sao ông ấy không đi".

Bạch Diệc Phi nhận lấy rồi mở ví da ra, anh nhìn qua một chút, bên trong có một quyển nhật ký hàng hải, còn có một quyển hồ sơ bệnh lý, cuối cùng là một tấm thẻ ngân hàng.

Trong quyển nhật ký hàng hải của ông ta có kẹp một bức thư.

Bạch Diệc Phi mở bức thư ra, lúc này anh mới hiểu được, đây là bức thư ông ta viết cho người nhà.

Qua bức thư có thể biết thuyền trưởng đã mắc bệnh ung thư, là ung thư thực quản, trước khi lên thuyền đã phát hiện ra bệnh, ông ta còn dặn dò rằng để lại cho vợ con một khoản tiền, hy vọng con trai có thể chăm sóc mẹ thật tốt.

Ông ta cũng hy vọng con gái có thể quay lại cuộc sống bình thường.

Cuối cùng ông ta nói, ông ta cả đời lăn lộn trên biển, ông ta thích biển, cho nên ông ta hy vọng bản thân có thể thuộc về biển.

Bạch Diệc Phi đọc xong thì tâm trạng nặng nề, cuối cùng anh đưa thẻ ngân hàng trong ví cho Từ Lãng nói: "Sau khi về hãy chuyển khoản vào thẻ này".

"Vâng", Từ Lãng gật đầu.

Đám thủy thủ thấy vậy rồi rít cúí đầu, dường như bọn họ cũng thương tiếc cho thuyền trưởng.

Bạch Diệc Phi lại nói: "Sau khi trở về hãy đưa cho bọn họ số tiền gấp mười lần tiền lương".

Từ Lãng lại gật đầu: "Vâng".

Con tàu vòng vo một vòng, đưa tất cả mọi người trên đảo lần lượt lên tàu.

Lý Tuyết là nhóm cuối cùng lên tàu, sau khi cô lên tàu, vừa nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì đã không nhìn được trực tiếp xông qua ôm lấy anh.

Trước kia Lý Tuyết sẽ không bao giờ làm như vậy, nhưng bây giờ trong lòng cô, trong mắt cô chỉ có Bạch Diệc Phi.

Sau khi biết Bạch Diệc Phi ở trên tàu cô đã rất tuyệt vọng, nhưng khi nhìn thấy anh vẫn ở đây thì cô không muốn để ý gì cả, chỉ muốn bày tỏ cảm xúc của mình.

Nhưng...

"A!"

"Bộp!"

Hai vợ chồng đồng thanh kêu thảm thiết, rồi cùng nhau ngã xuống boong tàu.

Hai người đều bị thương, lại ôm nhau mãnh liệt như vậy, nên đã đụng vào vết thương của nhau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 594: Cần Có Nhau

Phải đến tận lúc này Bạch Diệc Phi mới biết Lý Tuyết cũng bị thương, cho nên anh cảm thấy vô cùng tự trách và đau lòng.

Nhưng bọn họ cũng không quá để tâm đến chuyện này, bởi vì sự ra đi của thuyền trưởng khiến cho họ càng cảm thấy trân trọng đối phương nhiều hơn.

Bạch Diệc Phi đỡ Lý Tuyết ngồi dậy, ôm cô vào lòng mình lần nữa, khép chặt mắt, cảm nhận sự tồn tại của đối phương.

Những người khác thấy vậy, hiểu ý đều lần lượt đi vào trong khoang thuyền, giữ lại không gian riêng cho hai người.

Chiếc du thuyền thay đổi phương hướng, quay trở về.

Hai người lặng lẽ đứng trên boong tàu ôm nhau, không biết đã trôi qua bao lâu, giọng Bạch Diệc Phi vừa nhẹ nhàng lại vừa nghiêm túc nói: “Vợ à, chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa nhé”.

“Được”, Lý Tuyết gật đầu đồng ý.

Bạch Diệc Phi đột nhiên buông Lý Tuyết ra, nói: "Vậy em hãy thề đi".

Nguyên nhân chủ yếu là do trước đây Lý Tuyết từng nói muốn ly hôn một lần, thái độ cũng rất tuyệt tình khiến cho trong lòng Bạch Diệc Phi bị ám ảnh, anh cảm thấy không yên tâm.

Lý Tuyết néo nhẹ cánh tay không bị thương của anh, trách cứ: “Trẻ con!”

Bạch Diệc Phi mỉm cười, lại ôm Lý Tuyết vào trong lòng.

Lý Tuyết hưởng thụ cảm giác được anh ôm chặt một hồi rồi đột nhiên nhíu mày: “Đúng rồi, chồng, mấy ngày nay anh không ở nhà đã xảy ra chút

chuyện”.

“Chuyện gì vậy?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

"Thành phố Bắc Hải định xây dựng một tuyến đường sắt cao tốc nối liền với thành phố Hoa Thượng, mà khu vực gần với đường sắt cao tốc này có hàng nghìn mẫu đất trống cần được khai thác và xây dựng. Những người trong Hiệp hội liên minh doanh nghiệp quyết định giao dự án này cho một doanh nghiệp thực hiện”.

Bạch Diệc Phi lập tức vui mừng nói: "Vậy thì tốt quá! Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, thế nào mà anh lại quên vợ anh chính là chủ tịch của Hiệp hội doanh nghiệp thành phố Bắc Hải chứ nhỉ”.

Nhưng Lý Tuyết lại thờ dãi: "Đâu có đơn giản như anh nghĩ? Trong Hiệp hội doanh nghiệp đâu phải chỉ có mình em có tiếng nói, hơn nữa mấy ngày này em đều tập trung vào việc tìm kiếm tung tích của anh, cho nên không có đến Hiệp hội”.

“Lúc đó khi bọn họ gọi điện cho em thì em đã nói thẳng với bọn họ là để bọn họ tự họp và ra quyết định”.

"Hơn nữa, mảnh đất đó cũng không phải thuộc quyền sở hữu của chúng em, cuối cùng thì cũng vẫn phải xem ý của chủ sở hữu, họ muốn giao cho ai làm thì sẽ giao cho người đó”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì thấy cũng chẳng sao cả: “Giao cho ai cũng được, nói chung là chúng ta không thiếu tiền”.

Lý Tuyết lờm Bạch Diệc Phi sau đó liền nghiêm túc nói: “Chồng, em phải đi thủ đô rồi”.

"Cái gì?", Bạch Diệc Phi giật mình: "Tại sao? Em đi làm gì?"

Lý Tuyết cắn môi nói: "Đây là quyết định của bên trên, bọn họ muốn em và Hứa Xương đổi vị trí cho nhau”.

Bạch Diệc Phi tỏ vẻ không hiểu: "Sao lại là em? Hơn nữa theo những gì anh thấy, có phải là bất kể là ai lên làm chủ tịch của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp Bắc Hải thì sau cùng cũng đều phải đổi chỗ cho Hứa Xương không?"

Lý Tuyết lắc đầu: "Cái này em cũng không rõ".

Bạch Diệc Phi nhíu mày, ôm chặt Lý Tuyết không buông: "Vậy em không đi không được à? Chúng ta không làm nữa".

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi, lắc đầu, nghiêm túc nói: "Chồng, quyền lợi của phó chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô lớn hơn chức chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải nhiều".

"Hơn nữa...".

Lý Tuyết đang nói thì hơi dừng lại, rồi lại tiếp tục: "Chồng, em không muốn là một người tầm thường, cũng không muốn trở thành gánh nặng của anh, em muốn trở thành đôi cánh của anh, trở thành tấm khiên có thể bảo vệ cho anh".

Tùng Vu Duy đã chết, nhà họ Tùng chắc chắn sẽ không chịu để yên cho Bạch Diệc Phi.

Mưu kế của nhà họ Lâm cũng thất bại, Bạch Vân Bằng dặn Lý Tuyết nhắc nhở Bạch Diệc Phi phải cẩn thận.

Nhà họ Bạch, Lý Tuyết đại khái cũng đã đoán được lý do vì sao mà mình không thể sinh con, nguyên nhân có liên quan đến việc lần trước mình đi đến nhà họ Bạch ở thủ đô.

Cho nên bản thân Bạch Diệc Phi dù không muốn đi tranh giành thì cũng không được nữa rồi.

Bởi vì nếu anh không tranh thì cái anh sẽ mất chính là mạng sống của mình.

Lý Tuyết đã nghĩ thông tất cả mọi chuyện, nếu như cô đã lựa chọn người đàn ông này, vậy thì cô sẽ không giương mắt lên nhìn người đàn ông của mình bị người ta bắt nạt mà bản thân mình lại không thể làm được gì.

Cho nên, cô phải trở nên mạnh mẽ.

Sau khi Bạch Diệc Phi nghe hết câu nói của Lý Tuyết, anh cảm động đến ngây ngất, ôm lấy Lý Tuyết thật chặt nói: “Vợ, em không phải là gánh nặng của anh, em chính là tất cả động lực của anh”.

Nếu không có Lý Tuyết, Bạch Diệc Phi có lẽ đã không thể hết lần này đến lần khác vượt qua được sự tuyệt vọng mà kiên trì đến phút cuối cùng, nói không chừng anh đã chết từ lâu rồi.

Lý Tuyết cũng hiểu được tâm trạng của Bạch Diệc Phi, nhưng cô lại càng hiểu rõ hơn mình buộc phải trở nên mạnh mẽ, cho nên cười nói với Bạch Diệc Phi: “Chồng, nếu anh giành được dự án này thì có thể thừa kế toàn bộ tài sản của nhà họ Bạch ở thủ đô, đến lúc đó anh sẽ có thể đến thủ đô tìm em rồi”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy khẽ híp mắt lại, giành được dự án này.

Nếu muốn giành được dự án này thì trở ngại lớn nhất hẳn là tập đoàn Diệp Thị.

Nếu là lúc trước thì quả thực là trở ngại, nhưng mà bây giờ, tập đoàn Diệp Thị đã không còn là điều gì to tát trong mắt Bạch Diệc Phi nữa rồi.

Bởi vì, anh đã có một số lượng lớn vàng, nhiều đến mức có thể tích thành núi.

Lối vào nơi họ đi xuống từ vách đá đã bị Triệu Thiên đốt cháy và cho nổ tung, giờ bọn họ đã không thể đi xuống bằng lối đó nữa rồi, như vậy, cái hốc cây mà bọn họ đi ra kia, sau này sẽ trở thành lối vào.

Đám người của Triệu Thiên hôm đó đã bị xử lý hết rồi, cho nên người biết được chuyện này chỉ còn lại mỗi Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ mà thôi.

Kỳ thật trước đó Bạch Diệc Phi đã từng nghĩ, anh thềm vào quan tâm cô ta có bí mật gì, chỉ cần anh nắm trong tay số vàng này thì còn phải sợ đám người kia nữa hay sao? Dứt khoát giết luôn Kỳ Kỳ là có thể giải quyết mọi trở trở.

Nhưng cuối cùng, anh vẫn không giết Kỳ Kỳ.

Bởi vì, anh vẫn muốn biết bí mật mà Kỳ Kỳ vẫn chưa nói ra kia.

Dù sao thì, nếu như bạn đã biết được một chút của bí mật, khiến cho bạn cảm thấy hứng thú và tò mò, nhưng sau đó lại không được nghe tiếp nữa thì trong lòng sẽ luôn cảm thấy ngứa ngáy, thôi thúc bạn muốn biết tiếp đoạn sau.

Hiện tại tâm trạng của Bạch Diệc Phi chính là như vậy, hơn nữa dù sao thì Kỳ Kỳ vẫn chỉ là một cô gái, nếu như bảo anh đi giết thì có lẽ anh sẽ không nỡ ra tay.

Bạch Diệc Phi nghĩ, anh nên tìm ra một biện pháp giải quyết tốt hơn.

Anh chưa hề nói cho Lý Tuyết chuyện về kho vàng, cũng không phải là do anh muốn giấu diếm cô mà chỉ là cảm thấy không cần thiết mà thôi.

Hơn nữa, anh cũng đang băn khoăn, rốt cuộc có nên sử dụng đồng vàng đó hay không?

Nếu như không dùng, vậy thì tất cả vẫn như lúc ban đầu, anh và Kỳ Kỳ đều không nói thì cũng chẳng có ai biết đến.

Nếu như dùng, Bạch Diệc Phi sẽ càng ngày càng thay đổi, anh cũng sẽ càng ngày càng không còn là mình nữa.

...

Mấy ngày này Lý Tuyết đều ở tại thành phố Bắc Hải để tìm Bạch Diệc Phi, tinh thần của cô vẫn luôn rất căng thẳng, nhưng từ đầu đến cuối cô

chưa hề từ bỏ việc tìm kiếm, mãi cho đến khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi gửi định vị của mình lên trên diễn đàn của bệnh viện...

Bạch Diệc Phi cúi đầu nhìn Lý Tuyết, sóng lòng trào dâng liền cúi đầu xuống hôn lên đôi môi của cô.

Khi hai đôi môi chạm nhau được một lúc, lúc Bạch Diệc Phi đang muốn tiến sâu hơn thì đột nhiên Lý Tuyết đẩy Bạch Diệc Phi ra, thấp giọng nói: “Đừng làm quá đáng, trên thuyền còn có rất nhiều người đó!”

Bạch Diệc Phi: "...".

Bây giờ đã biết trên thuyền có rất nhiều người rồi à? Sao lúc nãy nhào vào người anh thì lại không biết vậy?

...

Bạch Diệc Phi đưa Lý Tuyết trở lại khoang thuyền để nghỉ ngơi còn mình thì lại đi tìm Tô Đại Lưu.

Tô Đại Lưu sau khi nhận được điện thoại của Trương Hoa Bân liền lập tức đi tìm Long Linh Linh.

Vết thương trên người Long Linh Linh chưa khỏi hẳn, vẫn đang trong thời gian tĩnh dưỡng, nhưng sau khi biết được tin thì chẳng màng đến sự ngăn cản của Phùng Trác mà rời khỏi bệnh viện, sau đó thuê một chiếc du thuyền.

Tô Đại Lưu dẫn theo người vội vã chạy đến.

Trên đường đi gặp được xác của con thuyền bị chìm, lúc đó Tô Đại Lưu cứ tưởng là Bạch Diệc Phi đã gặp nạn nên cứ đau lòng mãi.

Nguyên nhân không phải là do tình cảm với Bạch Diệc Phi quá sâu sắc mà ông ta đau lòng vì không còn tiền để kiếm nữa rồi.

Đang đau lòng thì đột nhiên có âm thanh truyền đến: “Ngản ra đây làm cái gì? Mau kéo tôi lên!”

Tô Đại Lưu hoàn hồn, nhìn thấy là Từ Lãng đang mặc áo phao, cho nên Tô Đại Lưu kéo Từ Lãng lên, cũng coi như là đã cứu mạng Từ Lãng.

...

“Nói qua về tình hình gần đây chút coi”, Bạch Diệc Phi nói.

Tô Đại Lưu lập tức cung kính trả lời: “Chủ tịch, tập đoàn Hàu Tước gần đây mới bung ra thông tin muốn bán lại tập đoàn, khu nghỉ dưỡng Sở Giang cũng đang rao bán”.

"Ồ, đúng rồi, Liễu Chiêu Phong được người ta cứu rồi, nghe nói là phải cắt bỏ một phần ba đường ruột, giờ thì đã được cứu sống nhưng mà gã chưa đệ đơn kiện, hơn nữa đã bị người nào đó đón đi rồi, cũng không biết là đã đi đâu”.

"Ngoài ra, bên thành phố Thiên Bắc, gần đây Diệp Ngải và người của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp qua lại tương đối gần gũi, hôm trước tôi còn nhìn thấy cô ta cũng với phó chủ tịch của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp cùng nhau vào một khách sạn, đến sáng sớm ngày hôm qua mới rời đi”.

Trước khi Bạch Diệc Phi rời đi, anh đã dặn dò Tô Đại Lưu lưu tâm để ý nhiều hơn đến tình hình của bên tập đoàn Hàu Tước và Diệp Thị.

Ở thành phố Thiên Bắc, Bạch Diệc Phi dựa vào tập đoàn Thuỷ Tinh tạo lập được chỗ đứng vững chắc rồi, nhưng mà việc tập đoàn Hàu Tước bây giờ là của Diệp Hoan vẫn khiến anh cảm thấy rất khó chịu.

Tô Đại Lưu đương nhiên không thể tìm hiểu được tình hình của bên thành phố Thiên Bắc, nhưng mà Bạch Diệc Phi cũng đã sắp xếp cả rồi, tai mắt của Trương Hoa Bân bên đó sau khi biết được thông tin đều sẽ báo cáo lại cho Tô Đại Lưu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 595: A Vũ

Tô Đại Lưu tuy rằng nhát gan nhưng nhát gan thì cũng có điểm mạnh, đó chính là làm việc thận trọng, hơn nữa loại người như vậy thường là người khiến người ta không cảnh giác nhất.

Bây giờ Tô Đại Lưu đã tự biết mình biết ta hơn, hiệu suất làm việc cũng không tệ cho nên Bạch Diệp Phi khá yên tâm giao việc cho ông ta.

Tuy nhiên khi anh trông thấy bộ dáng của Tô Đại Lưu thì bỗng nhớ lại thuyền trưởng đã ra đi kia, không khỏi thở dài một cái, nói với Tô Đại Lưu: “Đại Lưu à, sau này ông đừng câu nệ như vậy nữa, cứ giống như mọi người là được rồi”.

“Vâng vâng vâng”, Tô Đại Lưu gật đầu khom người, thái độ rất cung kính.

Bạch Diệp Phi thấy vậy thì lại thở dài một lần nữa.

...

Nếu Bạch Diệp Phi nhớ không lầm, Khu nghỉ dưỡng Sở Giang cũng là tài sản của tập đoàn Diệp Thị, bây giờ lại đang rao bán cùng với tập đoàn Hậu Tước, điều này nói lên cái gì?

Diệp Hoan cũng đã nhắm đến khu đất trống của thành phố Hoa Thượng kia rồi.

Trước đây Diệp Hoan từng kể cho Bạch Diệp Phi nghe về cảnh ngộ bi thảm của gã, cho nên việc giành được khu đất này đối với Diệp Hoan mà nói sẽ có tác dụng rất lớn trong việc trả thù của gã.

Bạch Diệp Phi nghĩ: nếu không phải bởi vì Lý Tuyết, chỉ xét đơn thuần đến mối quan hệ lợi ích thì có lẽ anh sẽ nhường khu đất này lại cho Diệp Hoan.

Nhưng hết cách, anh muốn được ở gần Lý Tuyết hơn một chút.

...

Sau một ngày một đêm trên biển thì thuyền cũng đã cập bến.

Cuối cùng cũng chạm được đến đất liền, điều này mang đến cho người ta một cảm giác vô cùng yên tâm.

Tuy nhiên, sau khi thuyền cập bến bọn họ phát hiện ra trên bờ có hai người đang đứng, vừa hay đứng đúng ngay bên dưới chỗ đặt ván cầu.

Hai người này trông rất bình thường, cũng không gây chú ý cho những người khác.

Nhưng mà, sau khi nhìn rõ cách ăn mặc của bọn họ xong, Bạch Diệc Phi lập tức căng thẳng hẳn lên.

Trong hai người, có một người đàn ông trẻ tuổi mặc chiếc quần bò rất bình thường, khuôn mặt của người đàn ông này vô cùng tinh tế, trông giống như một con búp bê sứ vậy.

Mà người còn lại là một người đàn ông trung niên mặc chiếc áo đạo sỹ và búi tóc.

Sau khi nhìn thấy ông ta, Bạch Diệc Phi không nghi ngờ gì mà rất khẳng định thân phận của ông ta: Đạo Trưởng!

"Đạo Trưởng!"

Bạch Hồ và Từ Lăng cũng nhận ra, bọn họ lập tức bảo vệ Bạch Diệc Phi ở phía sau lưng mình.

Lúc này, Đạo Trưởng mới ngẩng đầu nhìn sang.

Sau khi nhìn thấy Đạo Trưởng, sau lưng Bạch Diệc Phi cảm thấy căng cứng lên, vô cùng cảnh giác.

Kỳ thực, Bạch Diệc Phi có chút chột dạ.

Nói thế nào đây?

Bởi vì võ nghệ của mình có thể coi là kiểu đào tạo nhanh, chưa được tích lũy qua thời gian dài cho nên sau khi nhìn thấy đối thủ, anh không hề phân biệt được đối thủ là cao thủ ở mức độ nào.

Nhưng sau khi nhìn thấy Đạo Trường thì Bạch Diệc Phi đã cảm nhận được rồi.

Đạo Trường chỉ dùng ánh mắt hờ hững liếc qua một cái, nhưng chỉ một cái liếc không mang chút gợn sóng này lại khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Đạo Trường bình tĩnh hỏi: "Hữu Khuê Tả Đằng đã chết rồi?"

Giọng nói rất nhạt, không hề có tông thẳng trầm nào nhưng lại khiến cho người ta bất giác cảm thấy căng thẳng hẳn lên.

Bạch Diệc Phi cố nén cơn sóng cảm xúc trong lòng, trả lời: "Không quen, không biết".

Lời vừa dứt, ánh mắt không hề kiêng kỵ gì của Đạo Trường liền ghim lên người của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi bỗng thấy cơ thể mình như bị khoá chặt lại, anh cảm thấy dường như đến không khí xung quanh mình cũng cô đặc cả lại.

Sau đó, Bạch Diệc Phi nhìn thấy Đạo Trường cười khẩy một cái.

Nụ cười này mang theo sự xem thường cùng khinh bỉ.

Bạch Diệc Phi bất giác nuốt một ngụm nước miếng, ngay sau đó nghe thấy Đạo Trường nói: "Cậu là Bạch Diệc Phi?"

Bạch Diệc Phi nghe vậy, hít một hơi thật sâu, anh biết, Kỳ Kỳ từng nói, Hữu Khuê và Tả Đằng đều là đệ tử của Đạo Trường, hơn nữa Bạch Diệc

Phi cũng biết bọn họ đều đã chết ở trên đảo rồi.

Cho nên, bây giờ Đạo Trưởng đến đây mục đích là để báo thù sao?

Chỉ là rất nhanh sau đó, lời của Đạo Trưởng đã khiến Bạch Diệc Phi thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Tôi không đến đây để truy cứu nguyên nhân cái chết của bọn họ”, Đạo Trưởng hờ hững nói: “Bọn họ chống lại mệnh lệnh của sư phụ, tự ý hành động, chết không đáng tiếc”.

Bạch Diệc Phi nghe xong những lời này mặc dù thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn không giảm bớt căng thẳng, có lẽ nguyên nhân là bởi vì thân phận của Đạo Trưởng, cũng có lẽ là bởi vì thực lực của ông ta.

Nhưng bây giờ Đạo Trưởng không ra tay với anh, anh biết, hẳn là ông ta đang dè chừng điều gì đó, mà ông ta lại nói hai người kia là tự ý hành động, cho nên không truy cứu, nhưng rốt cuộc có phải là tự ý hành động hay không, chỉ sợ là chỉ có ông ta mới biết được.

Bạch Diệc Phi đột nhiên nghĩ tới, ông ta phái người của mình đi giết người, ngược lại trở thành bị giết, đến cuối cùng lại đổ hết lỗi cho người bị phái đi là tự ý hành động. Ông ta thế này, là loại người máu lạnh vô tình đến mức nào đây.

Người như vậy, không nên động vào.

Bạch Diệc Phi bình tĩnh hỏi: “Bây giờ, có thể mời hai người tránh ra chút không?”

Đạo Trưởng nghe vậy hờ hững nói: “Giao cho tôi một người, tôi sẽ đi”.

“Ở đây đều là người của tôi, không có người mà ông muốn tìm”, Bạch Diệc Phi đáp.

Đạo Trưởng lại không tin lời của Bạch Diệc Phi mà chỉ nói nhàn nhạt: “Cậu mang theo cô ta, sớm muộn gì cũng sẽ bị cô ta lừa chết, cho nên tốt

nhất hãy giao cho tôi”.

Bạch Diệc Phi vô cùng bất đắc dĩ nói: “Chỗ của tôi thực sự không có người mà ông cần tìm”.

Thấy thế, Đạo Trường cười cười: “Nếu đã như vậy, thì chúng tôi sẽ tự tìm”.

“A Vũ”, Đạo Trường gọi một tiếng, người đàn ông có khuôn mặt tinh tế bèn bước thẳng lên tám ván cầu đi lên trên thuyền.

Bạch Diệc Phi thấy thế cũng sờ không thôi.

Bạch Diệc Phi biết, người mà Đạo Trường muốn tìm là Kỳ Kỳ, nếu như Kỳ Kỳ bị Đạo Trường đưa đi, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt, dù sao thì Đạo Trường cũng đã phải đệ tử của mình đi giết Kỳ Kỳ rồi.

Nhưng mà, Kỳ Kỳ bây giờ lại đang nắm giữ một bí mật cực lớn, nếu như Đạo Trường ra tay giết luôn Kỳ Kỳ thì anh cũng không hề gì, nhưng vấn đề là, đã rơi vào tay Đạo Trường, bí mật này có thể giữ được nữa không?

Bạch Diệc Phi không dám cược ván bài này.

Thực ra tham vọng của anh không lớn, cho dù anh lấy được số vàng kia thì cũng chẳng làm sao, nhưng Đạo Trường thì khác.

Cho nên anh không thể giao Kỳ Kỳ ra được.

Một khi giao ra, nói không chừng sự hoà bình của thế giới cũng mất luôn.

Lúc này A Vũ đã bước lên tàu, chuẩn bị lục soát con tàu.

Bạch Diệc Phi lập tức ra hiệu cho Bạch Hồ.

Bạch Hồ hiểu ý, không chút do dự ôm chặt lấy người A Vũ từ phía sau.

Cùng lúc đó, Từ Lãng cũng ra tay, từ bên cạnh nhào người ra, vươn tay rút ra thanh đao của mình.

Có Bạch Hổ giữ chân thì cho dù có tránh thoát được Bạch Hổ, cũng sẽ không tránh được một đao của Từ Lãng.

Tuy nhiên, sự thật luôn khiến người ta bất ngờ.

A Vũ không hề tránh thoát Bạch Hổ, mà không hiểu gã dùng cách gì đã thay đổi luôn vị trí với Bạch Hổ.

Thanh đao của Từ Lãng cứ thế chém thẳng về phía Bạch Hổ.

Từ Lãng thấy vậy giật mình, lập tức thu lại thanh đao.

Bạch Hổ cũng bị giật mình, bất giác thả A Vũ ra cúi đầu né tránh.

Tiếp đó, A Vũ tiện tay vươn ra tóm lấy Từ Lãng, ném thẳng Từ Lãng xuống biển như ném một cọng rác.

Lại tiếp đó, lúc Bạch Hổ cúi đầu né tránh, tay còn lại của A Vũ cũng tóm được phần eo lưng của Bạch Hổ, nhẹ nhàng ném một cái, Bạch Hổ cũng bị ném thẳng xuống biển.

"Tõm!"

Liên tiếp hai tiếng vật nặng rơi xuống nước, hai người nối tiếp nhau bị ném xuống biển.

Chứng kiến cảnh tượng này, tất cả mọi người đều đại ra, bao gồm cả Bạch Diệc Phi.

Phải biết là, trong đám anh em của Bạch Diệc Phi, người đánh nhau giỏi nhất chính là Bạch Hổ và Từ Lãng.

Nhưng đôi phương lại chỉ ra tay nhẹ nhàng vài cái đã ném thẳng hai người xuống biển.

Bạch Diệc Phi cảm nhận sâu sắc sự yếu đuối và nhỏ bé của mình.

Ở thành phố Thiên Bắc, có Bạch Hồ và Từ Lăng, thêm thực lực của Bạch Diệc Phi cũng không tệ, bọn họ gần như có thể sống một cách nghênh ngang không coi ai ra gì. Nhưng mà ở Bắc Hải, Bạch Hồ và Từ Lăng thì không đủ tầm.

Lại đem ra so sánh với người của Đạo Trường thì bọn họ càng miễn bàn.

Lúc này, Đạo Trường đột nhiên nói một câu.

“Ở đây là bến tàu, tốt nhất đừng dùng súng”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 596: Kế Đánh Tráo Người

Bạch Diệc Phi nghe vậy, quay người lại mới chú ý đến bốn tay súng này giờ vẫn đang bảo vệ Lý Tuyết, đầu súng trên tay họ đã lộ ra chĩa thẳng về phía A Vũ.

Bạch Diệc Phi lập tức nhìn sang Lý Tuyết, âm thầm ra hiệu bằng mắt cho Lý Tuyết, Lý Tuyết hiểu ý liền gật đầu, nhỏ giọng nói với bốn người nọ: “Thu lại đi”.

Đúng như Đạo Trưởng đã nói, đây là bến cảng, người đông cũng rất phức tạp hơn nữa còn có camera giám sát.

Một khi nổ súng ắt sẽ gây xôn xao thu hút sự chú ý của mọi người.

Bạch Diệc Phi lúc này vô cùng phiền não, giờ không thể để A Vũ đưa Kỳ Kỳ đi được.

Đúng vào lúc này, có một người bước ra chặn trước mặt A Vũ.

"Bên trong không có người mà cậu muốn tìm”.

Lời vừa dứt, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía Trần Ngạo Kiều, sắc mặt anh ta lạnh lùng nghiêm nghị, vừa hay đứng chắn ngay trước mặt A Vũ.

A Vũ sau khi nhìn thấy Trần Ngạo Kiều thì rõ ràng sững sốt một chút, sau đó liền dừng lại.

Bạch Diệc Phi hơi giật mình, nhìn bộ dáng của A Vũ thì hình như có quen biết Trần Ngạo Kiều, hơn nữa còn có vẻ rất coi trọng anh ta.

Bên này, Đạo Trưởng cũng khẽ cau mày, hình như họ cũng có quen biết nhau.

Trong ấn tượng của Bạch Diệc Phi, võ công của Trần Ngạo Kiêu hẳn là tương đương với bọn Bạch Hổ, nhưng mà tại sao bây giờ lại có thể khiến cho A Vũ phải dừng chân trước mặt anh ta?

Lúc này, tầm mắt của tất cả mọi người đều tập trung về phía hai người bên này, không khí cũng đột nhiên trầm lắng hẳn.

A Vũ mở miệng nói trước: "Thì ra là sư huynh à!"

Vẻ mặt của Trần Ngạo Kiêu hờ hững, anh ta mở miệng nhắc lại: "Ở đây không có người mà cậu muốn tìm".

A Vũ ngược lại không có phản ứng gì mấy, chỉ nói bằng giọng nhàn nhạt: "Nếu đã như vậy, vậy tại sao lại không cho tôi vào kiểm tra thuyền?"

Trần Ngạo Kiêu không mở miệng, cứ đứng ở đó nhìn chăm chăm A Vũ, cũng không chịu nhường đường.

A Vũ thấy vậy thì gương mặt có chút nghiêm túc nhưng gã lại không hề có ý định ra tay với Trần Ngạo Kiêu, sau đó chỉ liếc mắt nhìn Đạo Trưởng một cái rồi nhẹ giọng nói: "Quả thực tôi không thể đánh lại được anh, nhưng anh cũng đánh không lại đại sư huynh".

"Kém hẳn một bậc đó!"

Bạch Diệc Phi nghe vậy sững sốt, híp mắt lại nhìn Trần Ngạo Kiêu.

Lúc này A Vũ chỉ dùng một chiêu đã ném cả Bạch Hổ và Từ Lãng xuống nước, nhưng giờ gã lại nói là gã đánh không lại Trần Ngạo Kiêu.

Ý tức là Trần Ngạo Kiêu còn giỏi hơn cả A Vũ, chứ không phải như là anh đã nghĩ.

Trần Ngạo Kiêu trước đó đã giấu diếm thực lực của chính mình

Tại sao vậy?

Bạch Diệc Phi bất giác nhíu mày, Trần Ngạo Kiều vốn dĩ đã khác với người bình thường, anh ta còn lấy danh nghĩa của Bạch Diệc Phi để lập nên tổ chức Cuồng Sa, nếu như Trần Ngạo Kiều có tâm tư khác, vậy...

Lúc này, các thuyền viên cũng đang bước ra.

Bọn họ đi đến chỗ ván cầu để chuẩn bị xuống thuyền thì lại nhìn thấy tình hình như vậy nên nhất thời chẳng hiểu ra sao.

Trần Ngạo Kiều thấy vậy thì hơi nghiêng người giống như đang gật đầu với đám thuyền viên.

Thấy vậy, đám thuyền viên mới cẩn thận bước xuống khỏi thuyền.

Tuy nhiên, khi đám người đi ngang qua phía trước mặt A Vũ thì bị chặn lại.

Trần Ngạo Kiều nói bằng giọng nhàn nhạt: "Thuyền viên của một con tàu khác, để bọn họ đi".

A Vũ quay đầu nhìn Đạo trưởng, Đạo Trưởng khẽ gật đầu.

A Vũ bước tránh sang một bên, đám thuyền viên lúc này mới đi ngang qua chỗ của A Vũ.

Tuy nhiên, sau khi đám thuyền viên này đều đã ở trên ván cầu thì A Vũ lại đột nhiên dậm mạnh chân khiến tám ván cầu lắc lư rất mạnh.

Đám thuyền viên cũng bị lắc lư theo.

Nhưng trong đó lại có một thuyền viên bị lắc lư mạnh hơn hẳn những người khác, trông vô cùng nổi bật.

A Vũ ngay lập tức nhìn vào người thuyền viên đó.

Sau đó, một tiếng kêu vang lên.

"Aaa!"

Thuyền viên nọ trượt chân ngã nhào khỏi tấm ván cầu.

"Tõm!"

Roi thẳng xuống biển.

Lúc thuyền viên nọ rơi xuống, A Vũ liền nhìn thấy rõ khuôn mặt của người này, là một người đàn ông, hơn nữa giọng nói cũng là của đàn ông, quả thực không phải là người mà gã muốn tìm nên quay ra lắc đầu với Đạo Trưởng.

Trên bến cảng, Bạch Hổ và Từ Lăng đã bò được lên bờ, họ tiện tay cũng lôi luôn người thuyền viên nọ lên theo.

Trần Ngạo Kiêu nhìn về phía Đạo Trưởng, đột nhiên cất giọng hỏi ông ta: “Nếu như để cho sư phụ anh biết được anh muốn động vào Kỳ Kỳ, không biết sư phụ của anh sẽ có phản ứng thế nào?”

Lời nói vừa dứt, A Vũ lập tức nhíu chặt mày lại.

Đạo Trưởng vẫn giữ biểu cảm như trước, thờ ơ nói: “Không, cậu hiểu lầm rồi, chúng tôi không phải đang tìm Kỳ Kỳ”.

A Vũ nghe thấy câu này thì thấp giọng nói với Trần Ngạo Kiêu: “Kỳ Kỳ quả nhiên đang ở bên trong!”

Nói xong, A Vũ bèn đi thẳng vào bên trong khoang thuyền.

Trần Ngạo Kiêu ngay lập tức đưa tay chặn A Vũ lại, A Vũ đột nhiên nhào người tung một cú đấm về phía Trần Ngạo Kiêu.

Thấy vậy, Trần Ngạo Kiêu vung tay lên cũng tung ra một đấm.

Hai cú đấm va chạm mạnh vào nhau, nhất thời A Vũ bị phản lực dội lại khiến cho lùi mấy bước về phía sau.

Ai mạnh ai yếu, nhìn là rõ.

Bạch Diệc Phi không khỏi kinh hãi nhìn sang Trần Ngạo Kiều.

Nhưng A Vũ lại nở một nụ cười kỳ lạ sau đó tiếp tục xông lên.

Lúc này, Đạo Trường đột nhiên nói: "A Vũ, thôi bỏ đi".

A Vũ nghe vậy lập tức dừng lại, khó hiểu nhìn chăm chăm Đạo Trường.

Biểu cảm trên mặt Đạo Trường ngàn năm không đổi, trong lòng Bạch Diệc Phi không nhìn được nghĩ: chuyện gì mới có thể khiến khuôn mặt ông ta nặn ra chút biểu cảm đây?

Đạo Trường hờ hững nói: "Đi thôi".

A Vũ thấy vậy hơi khựng lại, nhưng gã không dám làm trái mệnh lệnh của Đạo Trường, chỉ đành trừng mắt nhìn Trần Ngạo Kiều một cái rồi xoay người rời đi.

Bạch Diệc Phi nhìn Đạo Trường và A Vũ bước lên một chiếc Bentley, phải đến sau khi chiếc Bentley này lái ra khỏi bến tàu thì bọn họ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

...

Trong chiếc Bentley, A Vũ không hiểu tại sao Đạo Trường lại không tiếp tục tìm nữa: "Sur huynh, Cửu Tam có Trần Ngạo Kiều, đối với hai người chúng ta đều không thành vấn đề, tại sao lại...".

Đạo Trường nhìn ra ngoài cửa sổ xe, hờ hững nói: "Vấn đề là trong khoang thuyền, người đã không còn ở đó nữa rồi".

"Hả?", A Vũ hơi giật mình, có phần kinh ngạc.

Trước khi thuyền cập bến thì bọn họ đã đứng sẵn ở trên bờ để đợi rồi, sau khi thuyền vừa mới cập bến thì gã vẫn đứng chặn ở đó, nếu như Kỳ Kỳ đi ra thì chẳng có lẽ nào gã lại không nhận ra được.

Chẳng lẽ là nhóm thuyền viên kia?

Nhưng mà gã vẫn luôn quan sát rất kỹ, đều không thấy Kỳ Kỳ.

Đạo Trường thấy vậy chỉ hờ hững nói: “Người rơi xuống biển và người được vớt lên không cùng một người”.

“Cái gì?”, A Vũ ngạc nhiên không thôi.

Đột nhiên, A Vũ nhớ tới, lúc người nọ bị kéo lên cũng là lúc mà Trần Ngạo Kiều chắt vắn Đạo Trường, gã hầu như chỉ tập trung vào Trần Ngạo Kiều, hầu như không chú ý đến cái người bị kéo lên kia.

A Vũ liếc mắt nhìn Đạo Trường, nói: “Vậy sư huynh vì sao lại... tha cho cô ta?”

Đạo trường lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ xe ô tô, không lên tiếng.

A Vũ thấy vậy liền cảm thấy hơi xấu hổ, bởi vì bản thân đã hỏi một câu hỏi vô cùng ngu ngốc.

Nếu như bọn họ vào trong khoang thuyền, bí mật xử lý Kỳ Kỳ thì sẽ không có ai hay biết, nhưng mà Kỳ Kỳ đã lên bờ rồi, bên cảng lại có nhiều camera giám sát như vậy, muốn giết Kỳ Kỳ thì sẽ bị Tân Thu phát giác rất nhanh.

Trên thực tế, nếu như Kỳ Kỳ tự mình đi ra thì có lẽ Đạo Trường cũng sẽ không dám ra tay một cách trắng trợn.

Nhưng bọn họ vì để đảm bảo cho nên vẫn chọn lựa cách an toàn hơn, tránh khỏi tầm mắt của Đạo Trường.

Tuy nhiên, bọn họ không ngờ được là Đạo Trường vẫn nhìn thấu được kế hoạch của họ.

Lúc này, Đạo Trường hờ hững mở miệng: “Tiểu sư muội bí mật đưa Bạch Diệc Phi theo, chắc chắn sẽ không đối xử tử tế với Bạch Diệc Phi, hơn nữa theo như thông tin mà Hữu Khuê và Tả Đằng truyền về nói rằng cô ta đã bị thương rất nặng”.

"Bạch Diệc Phi có một người vợ xinh đẹp, tình cảm giữa bọn họ cũng rất thắm thiết, chắc chắn không thể nảy sinh tình cảm với tiểu sư muội".

"Cho nên, anh ta hẳn là không nên để tâm đến sự sống chết của tiểu sư muội mới đúng".

"Nhưng rất rõ ràng, anh ta không hề muốn giao tiểu sư muội cho tôi".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 597: Sự Tin Tưởng

“Chuyện này nhất định có nguyên nhân, mà nguyên nhân này rất có thể là vì bọn chúng đã biết được bí mật gì đó nên mới không muốn giao sư muội cho tôi”.

“Bí mật này hẳn có liên quan đến số vàng kia!”

A Vũ kinh ngạc đến kêu lên.

...

Trên boong tàu, Trần Ngạo Kiều nói với Bạch Diệc Phi: “Anh muốn hỏi gì thì về rồi nói, chúng ta không giấu được Đạo Trưởng, mau đi thôi”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, một đám người ngồi xe về nhà.

Lúc thuyền còn chưa vào bờ, Trần Ngạo Kiều đã nhìn thấy Đạo Trưởng đứng ngay đây.

Đạo Trưởng có thể đến giết Bạch Diệc Phi nhưng giết một cách công khai thế này là không thể nào.

Dù sao chuyện này cũng liên quan đến ván cược với sư phụ bọn họ, hơn nữa nhà họ Bạch cũng sẽ không đồng ý.

Vì thế, khi đám Bạch Diệc Phi đi ra khỏi tàu, Trần Ngạo Kiều lập tức hiểu ra, mục tiêu của Đạo Trưởng là Kỳ Kỳ.

Vì thế anh ta lập tức bảo Trần Hạo gọi Kỳ Kỳ dậy, để bọn họ chuẩn bị trước.

Thân hình của Trần Hạo và Kỳ Kỳ không khác nhau bao nhiêu, vì thế anh ta để Trần Hạo đóng giả nhân viên trên tàu, đi cùng với các nhân viên khác, sau đó nhảy xuống biển.

Cùng lúc đó, Kỳ Kỳ cũng thay quần áo nhân viên, nhảy xuống biển từ một bên khác, sau đó hai người trao đổi. Vì thế người được Bạch Hồ và Từ Lăng kéo lên bờ là Kỳ Kỳ, mà Trần Hạo thì lén lút lên bờ dọc theo lưng thuyền.

Lúc Kỳ Kỳ lên bờ, anh ta mới chắt vắn Đạo Trường, thu hút sự chú ý của gã, nhưng...

Không qua mắt được Đạo Trường.

Năm chiếc xe thương vụ lần lượt đi về hướng thành phố Thiên Bắc.

Ngồi ở chiếc xe đầu tiên là nhóm Bạch Diệc Phi, tài xế là một người phụ nữ. Bạch Diệc Phi, Lý Tuyết, Lưu Hiểu Anh và Kỳ Kỳ cùng ngồi phía sau.

Người Kỳ Kỳ ướt đẫm, trang phục của nhân viên trên tàu lại rộng nên quần áo lúc này dính sát vào người cô ta, lộ ra thân hình nhỏ nhắn có sức hấp dẫn riêng biệt.

Nhưng Kỳ Kỳ lạnh đến mức phát run, vết thương trên người còn chưa khỏi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì nói: “Cởi đồ ra”.

Kỳ Kỳ lạnh lùng nhìn anh, sau đó nhắm mắt.

Bạch Diệc Phi bất lực. Con nhóc này bướng một cách kinh dị.

Lúc trên đảo, khi thay quần áo cho cô ta, anh cũng đã thấy hết rồi, bây giờ còn xấu hổ gì nữa. Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh đều là phụ nữ, bọn họ nhìn cô ta làm gì?

Lưu Hiểu Anh lấy quần áo sạch ra đưa cho Kỳ Kỳ: “Cô mau thay đi, nước ngấm vào vết thương thì không tốt, đã thế còn chảy máu nữa. Cô cứ thế sẽ bị nhiễm trùng đấy, đến lúc đó cơ thể sẽ yếu đi rất nhiều, không chống đỡ nổi đâu”.

Bạch Diệc Phi gật đầu.

Có lẽ đã quá lạnh, cũng biết cơ thể không thể chịu nổi nữa nên Kỳ Kỳ nhận bộ quần áo mà Lưu Hiểu Anh đưa cho.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì cười, vậy mới phải chứ.

Nhưng ngay sau đó, anh kêu lên một tiếng thảm thiết.

“Ái...”

Lý Tuyết véo chặt lấy eo anh.

Tiếp đó là giọng nói đầy tức giận của cô: “Không được nhìn!”

Bạch Diệc Phi lập tức quay người, lúng túng nói: “Anh không định nhìn...”

Đang nói thì anh đột nhiên liếc mắt nhìn gương chiếu hậu. Ày, chỗ này hình như nhìn được...

Ngay sau đó, Lý Tuyết dùng một tấm khăn giấy ướt che gương lại, bực mình: “Anh không được nhìn! Nhắm mắt lại!”

Bạch Diệc Phi: “...”

Sau khi Kỳ Kỳ cởi quần áo, Lưu Hiểu Anh lại sát trùng vết thương cho cô ta lần nữa, sau đó thay thuốc, xong xuôi cô ta mới mặc quần áo sạch vào.

Mặc đồ xong, Kỳ Kỳ trừng Bạch Diệc Phi, muốn báo thù anh, vì thế cô ta nói với Lý Tuyết: “Lúc ở trên đảo anh ta thay quần áo cho tôi, còn định cưỡng hiếp tôi nữa”.

Bạch Diệc Phi đơ người, toát mồ hôi hột, vội gào lên: “Tôi không làm! Cô đừng có mà nói lung tung!”

Nói xong, anh lại lập tức giải thích với Lý Tuyết: “Vợ à, không phải vậy đâu. Lúc đó cô ta bị thương, anh cũng hết cách rồi mới phải thay quần áo cho cô ta...”

Kỳ Kỳ thấy thế thì cười khinh bỉ, giọng nói đầy vẻ mỉa mai: “Ồ, thế sau đó thì sao? Sau đó muốn cởi quần áo của tôi, cưỡng hiếp tôi?”

Bạch Diệc Phi nuốt nước bọt.

Mẹ nó, con nhóc Kỳ Kỳ chết tiệt này, sớm biết thế anh đã vút cô ta vào xe phía sau, mặc kệ cô ta chết vì lạnh!

Trong xe lập tức yên tĩnh, không khí trở nên đông cứng.

Kỳ Kỳ thấy thế thì vô cùng vui vẻ vì báo được thù, cô ta lại nói tiếp: “Anh ta cởi quần áo của tôi...”

“Bốp!”

Âm thanh vang dội, câu nói của Kỳ Kỳ cũng bị ngắt lại.

Lý Tuyết cho Kỳ Kỳ một cái tát thật mạnh.

Tất cả mọi người trong xe đều ngậy ra.

Lý Tuyết lạnh lùng nói với Kỳ Kỳ: “Nói nhiều như vậy, cô cho rằng tôi sẽ tin người ngoài như cô mà không tin chồng mình à?”

Kỳ Kỳ tức phát điên.

Cô ta đang vạch trần bộ mặt thật của Bạch Diệc Phi, điều này là tốt cho Lý Tuyết thế mà lại bị cô cho một bạt tai!

“Tôi là vì tốt cho cô, cho cô thấy Bạch Diệc Phi là tên đàn ông cận bã, cô bị lừa rồi...”

Cô ta nói xong, Lý Tuyết lại cho thêm một bạt tai.

Bầu không khí như bị đóng băng.

Kỳ Kỳ ác độc trừng Lý Tuyết: “Cô!”

Lý Tuyết vẫn bình thản, nhưng giọng nói lại mang theo ý cảnh cáo: “Anh ấy là người đàn ông của tôi, không ai được phép nói xấu!”

Bạch Diệc Phi thấy thế thì cảm động vô cùng.

Kỳ Kỳ lại rất căm hận, tức giận người phụ nữ ngu ngốc này không biết phải trái đúng sai, nếu không phải bây giờ cô ta đang bị thương, không còn sức thì cô ta nhất định sẽ cho người phụ nữ ngu ngốc này một bài học.

Ngu si! Đần độn!

Thật ra Lý Tuyết làm như vậy không phải vì cô không tin lời Kỳ Kỳ mà là vì hiện tại cô là người phụ nữ của Bạch Diệc Phi, cô muốn bảo vệ người đàn ông của mình.

Bạch Diệc Phi làm những chuyện đó, cô sẽ không chỉ trích anh trước mặt người ngoài. Cô phải giữ thể diện cho anh, nhưng lúc chỉ còn hai vợ chồng thì sẽ từ từ mà nói chuyện.

Bây giờ, cô đương nhiên sẽ không cho Kỳ Kỳ được như ý.

Chẳng qua, nếu cô biết Kỳ Kỳ là người phụ nữ dùng một chiêu đã đánh bay Bạch Hồ và Từ Lăng thì không biết sẽ cảm thấy thế nào?

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu ưỡn ngực, vô cùng tự hào.

Hơn hai tiếng sau, bọn họ đã đến thành phố Thiên Bắc.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết đều vào bệnh viện.

Mà Kỳ Kỳ bị Bạch Hồ nhốt lại theo lệnh của Bạch Diệc Phi.

Lưu Hiểu Anh cho Kỳ Kỳ uống một loại thuốc khiến cô ta mất hết sức lực.

Tối hôm đó, Trần Ngạo Kiều đến phòng bệnh của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi dựa vào giường bệnh nhìn anh ta, lạnh lùng nói: “Tôi cần một lời giải thích”.

Trần Ngạo Kiềm rút điều thuốc ra đưa cho Bạch Diệc Phi nhưng anh lắc đầu từ chối. Trần Ngạo Kiềm rút điều thuốc lại, chậm rãi nói: “Có một số chuyện tôi không thể nói”.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Vì sao?”

“Vì anh”, Trần Ngạo Kiềm đáp: “Anh yên tâm, sẽ không gây hại đến anh”.

Bạch Diệc Phi nhìn anh ta: “Tôi tin tưởng anh kiểu gì?”

Trần Ngạo Kiềm biết, Kỳ Kỳ biết, Đạo Trường biết, những người này đều biết chỉ bản thân mình không biết, cảm giác này rất khó chịu.

Đặc biệt là từ khi Kỳ Kỳ cho anh biết rằng anh là một quân cờ thì anh càng thêm bức bối.

Hơn nữa, Trần Ngạo Kiềm nói như vậy, Bạch Diệc Phi sao có thể tin tưởng anh ta như trước đây? Nhớ đâu những chuyện lúc trước đều là Trần Ngạo Kiềm cố ý làm ra cho anh thấy thì sao?

Tất cả những thế lực ngầm của Bạch Diệc Phi hiện giờ đều do Trần Ngạo Kiềm quản lý, chẳng may anh ta có ý đồ khác thì anh chết thế nào cũng không biết.

Bạch Diệc Phi không dám đánh cược.

Trần Ngạo Kiềm thấy vậy thì im lặng một lát mới nói: “Thật ra có chuyện tôi cũng không hiểu rõ lắm, nhưng có một việc tôi có thể nói với anh, đó là tôi được phái đến để hỗ trợ cho anh”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 598: Ăn Giấm Chua

"Đạo Trưởng và Kỳ Kỳ muốn tới để ngăn cản đám người kia".

"Ở nơi này, Đạo trưởng là người lợi hại nhất, với thực lực hiện giờ của anh, đừng nói đến Đạo Trưởng, cho dù là em trai thì anh vẫn còn kém xa lắm".

Thật ra Trần Ngạo Kiều đã nói rất nhiều lần và ngầm để lộ một số thông tin cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc: "Bạch Khiếu?"

Trần Ngạo Kiều gật đầu, trầm giọng đáp: "Bên cạnh anh ta có một người tên là Kinh La, tôi đánh không lại hắn".

Dứt lời, Bạch Diệc Phi đã hiểu rõ.

Bạch Diệc Phi chợt nhớ ra rằng, sau khi giết Tùng Vu Duyệt, Lý Tuyết đã đến thủ đô tìm nhà họ Bạch giúp đỡ, nhưng không may gặp phải nguy hiểm rồi cô được một người cứu mạng mà người đó chính là Kinh La.

Lúc này, Trần Ngạo Kiều nói thêm: "Bạch Khiếu là một người có lòng dạ khó đoán, bất kể anh có thủ đoạn tính kế sau lưng hay đứng trước mặt hắn, thì anh cũng không phải là đối thủ".

Bạch Diệc Phi trầm mặc không lên tiếng.

Nhưng ngay sau đó, Bạch Diệc Phi lại có chỗ không hiểu: "Vậy tại sao lúc trước hắn không trực tiếp phái Kinh La đến giết tôi? Cần gì phải hạ độc tôi?"

Trần Ngạo Kiều đáp: "Đã phái người đến, nhưng cũng bị người đánh bại".

Nghe xong, Bạch Diệc Phi vô cùng chấn động.

Trần Ngạo Kiều mạnh hơn A Vũ nhưng đánh không lại Kinh La, vậy mà hắn lại bị người ta đánh bại sao?

Điều này...

Đây rốt cuộc là một khoảng cách chênh lệch sức mạnh như thế nào?

Lúc này, Trần Ngạo Kiều đột nhiên nói: "Người đó là bạn của Tần Hoa".

Bạch Diệc Phi ngay lập tức tròn mắt: "Ý của anh là Tần Hoa còn lợi hại hơn so với anh?"

"Đúng vậy", Trần Ngạo Kiều gật đầu thừa nhận: "Lúc đó tôi đã âm thầm theo dõi hắn, khí trên người hắn tương đối giống với Đạo Trường".

Bạch Diệc Phi nghĩ đến Tần Hoa, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu nhưng cũng kinh ngạc, hóa ra Tần Hoa lại là một cao thủ như vậy!

"Sau này có sự can thiệp của Bạch Vân Bằng, Bạch Khiếu không có can đảm để ra tay một cách trắng trợn, cho nên hắn đều phải âm thầm động thủ, Kinh La cũng vẫn chưa xuất hiện qua" Trần Ngạo Kiều nhẹ nhàng nói: "Hơn nữa, vết thương của Tần Hoa thật ra không còn nghiêm trọng như vậy nữa rồi".

"Sao rồi?", Bạch Diệc Phi kinh ngạc hỏi.

"Dựa vào thực lực của Đạo Trường, dưới tình huống như vậy, không thể nào không né tránh được, cho dù có đem theo anh cũng không thành vấn đề, bởi vì né tránh nguy hiểm chính là bản năng của ông ta".

"Nhưng ông ta đã bị thương rất nặng... tôi luôn cảm thấy có điều gì không ổn".

"Cốc cốc..."

Đang nói chuyện thì cánh cửa đột nhiên bị gõ.

Lý Tuyết mặc bộ đồ bệnh nhân tiến vào.

Trần Ngạo Kiều thấy vậy cũng không nói nhiều chỉ gật đầu với Lý Tuyết một cái: "Tôi ra ngoài trước".

Bạch Diệc Phi lúc này còn đang suy nghĩ đến lời Trần Ngạo Kiều vừa mới nói, cũng không để ý tới anh ta.

Chờ Trần Ngạo Kiều đi ra ngoài, Bạch Diệc Phi nhìn thấy Lý Tuyết thì vô cùng kinh ngạc, anh chợt nghĩ đến chuyện ở trên xe nên cười nói: "Vợ, sao em về sớm vậy?"

Bệnh viện của chính mình, đương nhiên phải ở phòng tốt nhất, hơn nữa Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi lại là vợ chồng cho dù chung một phòng bệnh, trước khi tới đây, Lý Tuyết đã gặp người của hiệp hội liên minh doanh nghiệp.

Lý Tuyết thấy vậy nghiêm mặt, tức giận nói: "Làm sao? Không đủ thời gian cho anh và con hồ ly tinh ấy gặp nhau sao?"

Không phải Lý Tuyết không để tâm, chẳng qua bây giờ mới nổi cơn ghen.

Dù sao cô cũng là một người phụ nữ, gặp phải loại chuyện này không thể nào rộng lượng bỏ qua được bởi vì đây chính là người đàn ông của mình!

Bạch Diệc Phi nhìn thấy dáng vẻ của Lý Tuyết, trong lòng chợt dạ: "Vợ, chẳng phải anh đã giải thích rồi sao, lúc đó cô ấy bị thương lại hôn nên anh không còn cách nào khác mới phải thay quần áo cho cô ấy..."

Lý Tuyết hừ nhẹ một: "Anh cho là em sẽ tin sao?"

Bạch Diệc Phi đột nhiên cảm thấy đau đầu, nhưng không còn cách nào chỉ có thể nhẫn nhịn từ đầu đến cuối, giải thích rõ ràng một lần nữa.

Nhưng, phụ nữ sẽ thật sự cho rằng không có chuyện gì sau khi nghe giải thích sao?

Đương nhiên là không rồi.

Bạch Diệc Phi giải thích một tràng dài, anh cảm thấy mình đã nói rất rõ ràng rồi, hơn nữa quả thực cũng không phát sinh chuyện gì, anh chỉ nhìn thân thể trần như nhộng của cô ta, cho nên anh muốn kéo tay của Lý Tuyết.

Nhưng Lý Tuyết hất tay ra, tức giận nói: "Đừng chạm vào em!"

Đúng lúc này, Lưu Hiểu Anh đem thuốc vào, Lý Tuyết nhanh chóng nắm lấy tay của Bạch Diệc Phi, mỉm cười nói với Lưu Hiểu Anh: "Cảm ơn cô".

Bạch Diệc Phi thấy vậy, thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Lưu Hiểu Anh nhìn hai người với ánh mắt đầy ẩn ý rồi đi ra ngoài.

Mà sau khi Lưu Hiểu Anh rời khỏi đây, Lý Tuyết hất tay của Bạch Diệc Phi ra, vẻ mặt lạnh lùng ngồi sang bên cạnh.

Bạch Diệc Phi bối rối, sau đó mới hiểu ra, cảm thấy mình đã vui mừng quá sớm, không biết phải làm sao nói: "Vậy anh phải làm thế nào thì em mới tin anh đây? Vợ ời".

Đã nhiều ngày không gặp nhau như vậy, nhìn thấy người vợ thân yêu của mình, mặc dù không thể lẫn lộn một phen nhưng những việc khác cũng có thể làm chứ? Chẳng hạn ôm rồi hôn một cái gì đó.

Nhưng, Lý Tuyết tức giận rồi.

Bạch Diệc Phi đành bắt lực, nhưng không cam tâm.

Lý Tuyết trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, cô ngồi trên giường của mình, không thèm để ý đến anh.

Bạch Diệc Phi thấy vậy, nghiêng răng nghiêng lợi, vén chăn bước xuống giường: "Vậy để anh đi giết cô ta!"

Lý Tuyết thờ ơ nhìn Bạch Diệc Phi đang xem một vở kịch hay.

Bạch Diệc Phi chỉ có thể nhắm mắt đi ra ngoài.

Sau khi ra khỏi cửa, thấy Lý Tuyết không thèm ngăn cản, Bạch Diệc Phi có chút khó chịu.

Nhưng lời mình đã nói ra, nếu không đi thì không phải rất mất mặt sao?

Nhưng đến đó thì làm sao? Anh căn bản không thể giết Kỳ Kỳ, không giết được Kỳ Kỳ mà quay về đây gặp vợ, chẳng phải càng không thể giải thích được sao?

Bạch Diệc Phi vỗ tay lên trán mình một cái: "Ngu ngốc!"

Sau đó anh dứt khoát đẩy cửa một cái "rầm", rồi quay lại.

Bạch Diệc Phi không nhìn Lý Tuyết mà cúi đầu trở về giường, vén chăn lên giường, che kín mít.

Mặc dù anh không nhìn Lý Tuyết nhưng anh có thể cảm nhận được ánh mắt tràn đầy xem thường và giễu cợt của Lý Tuyết.

Như muốn nói: Sao không đi? Quay về đây làm cái gì?

Bạch Diệc Phi buồn chán không thôi, nhưng anh lại nghĩ, đây chẳng phải vợ mình sao? Dù sao cũng là vợ mình mà!

Dù thế nào thì anh vẫn là người đàn ông của cô ấy, cho nên không mạnh mẽ thì có sao?

Vì vậy, Bạch Diệc Phi vén chăn lên, để lộ ra đầu của mình, vẻ mặt cực kỳ oan ức nhìn Lý Tuyết.

Lý Tuyết chưa từng thấy dáng vẻ như vậy của Bạch Diệc Phi, ban đầu còn sững sờ một chút rồi sau đó phì cười.

Bạch Diệc Phi lúc này làm cho Lý Tuyết cảm thấy cực kỳ đáng yêu.

Bạch Diệc Phi thấy Lý Tuyết cười, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy yên tâm hơn nhiều, sau đó bật cười cùng Lý Tuyết.

Lý Tuyết đi tới, vén chăn của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi chớp mắt, nhìn thấy điệu bộ của Lý Tuyết, trong lòng vui như tết, lập tức dạt sang một bên nhường chỗ cho Lý Tuyết, sau đó hai người nằm ôm nhau.

Bạch Diệc Phi thở dài xúc động: Phụ nữ quả nhiên "lươn lẹo".

Nhưng, vợ mình "lươn lẹo" cũng tốt.

Ôm vợ như thế này, anh cũng cảm thấy yên tâm, anh nghĩ trong lòng, cho dù cả đời như vậy anh cũng cam lòng.

...

Nửa tháng sau, bệnh viện Ngọa Long.

Vết thương của Long Linh Linh đã hoàn toàn bình phục, bây giờ cô ta đang trong phòng thăm hỏi Bạch Diệc Phi.

Dù sao Bạch Diệc Phi cũng là đàn ông, thể lực khôi phục rất nhanh, dù chưa hoàn toàn bình phục nhưng không có gì đáng ngại, ngược lại Lý Tuyết bị đạn xuyên qua bả vai, vết thương phục hồi rất chậm.

Long Linh Linh đi tới đưa một tập tài liệu cho Bạch Diệc Phi: "Chủ tịch, tập đoàn Hào Tước đã được chúng ta mua lại".

Lúc Long Linh Linh nói chuyện, thấy Lý Tuyết mỉm cười với cô ta.

Lý Tuyết thấy vậy gật đầu mỉm cười.

Long Linh Linh nói tiếp: "Khu du lịch Sở Giang cũng được chúng ta mua lại, nhưng người tạm thời phụ trách tập đoàn Hào Tước và khu du lịch Sở Giang vẫn cần anh quyết định".

Bạch Diệc Phi nhìn tập tài liệu, nhẹ giọng nói: "Tập đoàn Hàu Tước cô là người quen thuộc nhất, cô vẫn phụ trách, nhưng không dùng thân phận trợ lý chủ tịch mà trực tiếp nhận vị trí chủ tịch đi".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 599: Nhà Hàng Kinh Trù

“Hả?”, Long Linh Linh sững sờ.

Trước đây Long Linh Linh đã từng chịu đựng sự tra tấn, nhưng cô ta vẫn không về bán đứng Bạch Diệc Phi, điều này cho thấy Long Linh Linh rất trung thành với anh, trong lòng Bạch Diệc Phi rất cảm động cũng rất yên tâm.

Tập đoàn Hầu Tước trước đây là của nhà họ Bạch, nhưng bây giờ đã là của mình Bạch Diệc Phi rồi, cho nên anh là người có quyền quyết định duy nhất.

Năng lực làm việc của Long Linh Linh không tệ, anh hoàn toàn yên tâm để cô ta quản lý tập đoàn Hầu Tước thay anh.

Sau khi Long Linh Linh phản ứng lại, thì hốt hoảng nói: “Chủ tịch, tôi...”.

Bạch Diệc Phi ngắt ngang lời Long Linh Linh: “Cứ làm đi, tôi tin tưởng vào năng lực của cô”.

Long Linh Linh hơi khựng lại, ngay sau đó trong mắt hiện lên một tia kiên định, gật đầu nói: “Vâng, chủ tịch”.

Là người ai cũng muốn có thể vươn lên đứng ở vị trí cao hơn, cô ta đi làm bao nhiêu năm như vậy, từ vị trí trợ lý đến chức vụ chủ tịch như bây giờ, cô ta có thể không kích động sao?

Bạch Diệc Phi lại nhìn vào bản hợp đồng của khu nghỉ dưỡng Sở Giang, hờ hững nói: “Khu nghỉ dưỡng này, để Lưu đầu trọc đi làm”.

Long Linh Linh kinh ngạc tròn tròn mắt.

Lưu đầu trọc chẳng qua chỉ là một tay xã hội đen, gã chẳng có tí liên quan gì đến mảng này cả, hơn nữa cũng không hẳn được coi là người của

Bạch Diệc Phi, giờ để gã đi làm, ngộ nhớ...

Bạch Diệc Phi biết Long Linh Linh rất ngạc nhiên, bèn nói: “Cô tạm thời đừng để ý đến chuyện này, để tôi tự đi nói với Lưu đầu trọc”.

"Vâng".

...

Sau khi Long Linh Linh rời đi, Lý Tuyết hơi lo lắng hỏi anh: "Chồng à, Diệp Hoan đã bắt đầu chuẩn bị rồi, giờ chúng ta mua lại tập đoàn Hầu Tước và khu nghỉ dưỡng, chúng ta có đủ vốn hay không?"

Diệp Hoan bán hai tài sản này không phải chính là để thu hồi lại vốn hay sao?

Mà bọn họ lại mua về, tốn mất một phần vốn của mình, Lý Tuyết lo lắng đến lúc đó bọn họ lại bị thiếu vốn.

Bạch Diệc Phi cười nói với Lý Tuyết: "Vợ yên tâm, dự án này chắc chắn sẽ là của chúng ta”.

Thời gian đầu đầu là nửa tháng sau, nhóm người Bạch Diệc Phi không xa lạ gì với thành phố Hoa Thượng, dù sao thì bất động sản tại cảng Lam Ba của tập đoàn Hầu Tước cũng nằm trong thành phố Hoa Thượng.

Người của bọn họ đã nắm được thông tin về chủ sở hữu của khu đất này là Lý Chúc, trước đó là ông chủ của bất động sản Vạn Gia, lúc đó đã dốc hết vốn liếng của mình để mua lại khu đất xa xôi này, chuẩn bị xây dựng khu công viên lớn nhất của tỉnh Bắc Hải.

Nhưng không hiểu vì sao mà dự án này bị đình trệ mãi vẫn chưa được khởi công.

Từ năm 2008 đến nay, giá nhà đất trên cả nước tăng chóng mặt, hơn nữa, trải qua hơn mười năm phát triển, những khu vực trước kia còn xa xôi thì bây giờ đã phát triển thành những vùng kinh tế mới tương đối phồn hoa.

Bây giờ đấu thầu mảnh đất này, cho dù chỉ cần mua đi bán lại cũng đã kiếm được bọn tiền.

Nếu như Bạch Diệc Phi có thể đấu thầu được khu đất này về tay mình, thì bây giờ ở tỉnh Bắc Hải, Bạch Diệc Phi hoàn toàn có thể đối kháng với tập đoàn Diệp Thị.

Bạch Diệc Phi tự tin cười với Lý Tuyết: "Nửa tháng thời gian, đủ để đi về từ thành phố Lam rồi".

"Anh còn tới đó làm gì nữa?", Lý Tuyết kinh ngạc, trong lòng cũng đồng thời cảm thấy rất sợ hãi.

Bạch Diệc Phi nói bằng giọng nhàn nhạt: "Đương nhiên là đi lấy tiền rồi".

"Nhưng mà, trước đó có một số việc anh vẫn cần phải làm đã".

...

Chiều ngày hôm sau, Bạch Diệc Phi, Lý Tuyết và Từ Lăng lái chiếc xe Mercedes đi đến thành phố Bắc Hải.

Vết thương trên người Lý Tuyết còn chưa lành hẳn, nhưng biết Bạch phải đến thành phố Bắc Hải, cô không yên tâm nên cũng đi theo.

Lúc ba giờ, chiếc Mercedes dừng trước cửa nhà hàng Kinh Trù thành phố Bắc Hải.

Từ Lăng nhẹ hờ hững nói: "Chính là chỗ này".

Bạch Diệc Phi liếc mắt quan sát nhà hàng, vì lúc này không phải là giờ ăn cho nên bên trong hầu như không có người.

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Vẻ mặt Từ Lăng cũng nghiêm túc hẳn lên, anh ta đưa tay ra, chuẩn bị mở cửa xe.

Bạch Diệc Phi đột nhiên gọi một tiếng: "Anh Lãng".

Từ Lãng khựng lại, rụt tay về: "Làm sao thế?"

Bạch Diệc Phi cười hỏi: "Anh với Dương Xảo thế nào rồi?"

Từ Lãng nghe vậy thì đột nhiên đỏ mặt: "Thì... như thế".

"Như thế là như thế nào?", Bạch Diệc Phi hỏi.

Từ Lãng lườm Bạch Diệc Phi một cái: "Như thế là như thế, còn như thế nào được nữa?"

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi và Lý Tuyệt đều không nhin được mà bật cười.

Sau đó Bạch Diệc Phi lấy lại vẻ nghiêm túc trên mặt: "Vẫn còn sớm, chúng ta đợi chút rồi hãy vào".

Từ Lãng hơi khựng lại, sau đó liền gật đầu.

Ba người bèn ngồi trên xe ô tô đợi, cho đến sau 6 giờ...

Vào lúc 6 giờ, nhóm nhân viên của nhà hàng Kinh Trù dường như vẫn bắt đầu công việc của mình, tất cả đều tập trung ở một chỗ, người tán gẫu thì tán gẫu, người đánh bài thì đánh bài, phía sau bếp ồn ào náo nhiệt.

Đúng lúc này, một người phụ nữ khoảng hai mươi tuổi đột nhiên xông vào.

Mọi người trong bếp bao gồm cả nhân viên phục vụ và đầu bếp đều quay ra nhìn chăm chăm người phụ nữ đó.

Sau đó mọi người đều sững sờ.

Một người đầu bếp trên tai dắt thuốc hoàn hồn trước nhất, sau đó mang vẻ chẳng thèm quan tâm mà tiếp tục đánh nốt ván bài của mình: "Nào nào, đến lượt cậu rồi đấy, ra bài đi".

Ánh mắt của những người khác đầy ý tứ nhìn người phụ nữ kia một cái sau đó cũng tiếp tục đánh bài.

"Đến lượt tôi, đôi 2".

"Có bom không?"

"Không".

...

Những nhân viên phục vụ đang túm tụm xung quanh, sau khi trông thấy người phụ nữ thì cũng không đến nỗi coi như không thấy giống mấy gã đầu bếp, chẳng qua chỉ coi như có người tình cờ đến kiểm tra, bọn họ nhìn thấy rồi thì tản ra chỗ khác mà thôi.

Người phụ nữ tuổi khoảng hai mươi bảy hai tám, gương mặt cũng không đến nỗi xấu xí nhưng cũng không đẹp, giờ phút này hai mắt cô ta đang hùng hực lửa giận, sắc mặt cũng rất khó coi.

Nhưng lúc cô ta bước đến phía trước bàn đang đánh bài, lại hít sâu một hơi, biểu cảm khó coi trên mặt lúc nãy cũng không còn nữa mà đổi thành một gương mặt tương đối ôn hoà.

Người phụ nữ mỉm cười, nói một cách cẩn thận: "Các sư phụ, bây giờ đã sắp đến giờ ăn rồi, các anh xem có nên...".

Gã đầu bếp béo sau khi nghe xong, đầu cũng chẳng thềm ngẩng lên, tỏ thái độ bức mình nói: "Sắp chơi xong rồi, đợi chút rồi nói".

Nụ cười của người phụ nữ đông cứng lại, nhìn thấy trong tay bọn họ cũng chẳng còn mấy quân bài nên cũng đành nhẫn nhịn.

"Máy bay!", người ở phía đối diện với tên đầu bếp béo ra luôn máy bay, vì thế trong tay hắn đã hết sạch bài.

Gã đầu bếp béo thấy vậy thì không chơi nữa, ném quân bài trên tay xuống mặt bàn, rống lên với người đầu bếp bên cạnh mình: "Làm sao mà

lại không có bom? Nếu như có bom thì tên nhóc này có ra được bài nữa không?”

Đầu bếp nọ rất âm ức: "Nhưng tôi không có bom!"

Một đầu bếp khác thấy vậy cười híp mắt: “Được rồi được rồi, đã ra hết bài rồi, có nói nữa cũng ích gì, đưa tiền đưa tiền...”

Gã đầu bếp béo thấy vậy thì không phục hằm hừ: “Không được, chơi thêm ván nữa”.

Người phụ nữ nghe đến đây hết nhin nổi nữa, lại mở miệng nói: “Su phụ, anh xem cũng sắp đến giờ rồi, gần 6 giờ rồi đó”.

Gã đầu bếp béo vẫn không thèm ngẩng đầu lên, tay thoăn thoắt tráo bài: “Hoảng cái gì? Không phải là vẫn chưa có ai à? Đợi có khách đến rồi làm cũng không muộn”.

Vì vậy, bọn họ lại bắt đầu chơi thêm ván mới.

Những đầu bếp khác và nhóm nhân viên phục vụ đứng gần đó đều lên lút nhìn qua bên này, sắc mặt ai nấy đều rất kỳ lạ.

Người phụ nữ lại hít một hơi thật sâu, lần này, cô ta không thể kiềm chế được cơn giận của mình nữa, cầm lấy đồng bài còn lại trên bàn lên, dòn sức ném thẳng xuống mặt bàn: “Đủ rồi! Đây là chỗ làm việc!”

Gã đầu bếp béo và những người khác ngậy người ra.

Sau đó gã đầu bếp béo cười lạnh một tiếng, đứng lên nhìn chằm chằm người phụ nữ, khinh khỉnh nói: “Bà chủ bây giờ đang tỏ thái độ với chúng tôi đấy à?”

Người phụ nữ tức giận đến nổi ngực phập phồng, lạnh giọng nói: “Anh còn biết tôi mới là bà chủ của nhà hàng này cơ à?”

Gã đầu bếp béo nghe vậy thì chẳng coi ra gì: “Ý cô là gì? Nói thẳng ra đi”.

Người phụ nữ lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào gã đầu bếp béo: “Tôi nói cho anh biết, tôi nhìn anh lâu lắm rồi, đừng cho rằng tôi không biết, anh lấy thực phẩm của nhà hàng mang về nhà, 50 kg thịt bò thì anh mang về nhà 25 kg!”

"Bạn bè anh tới đây ăn cơm, anh bắt tôi phải miễn phí cho họ không nói, còn bảo bọn họ chọn những món đắt tiền!"

"Ha, còn có, trên thị trường thịt bò có 58 tệ thì anh bắt tôi phải mua về với giá 88 tệ, anh coi tôi là đồ ngốc à?"

“Không phải tôi không biết, chỉ là vẫn nhìn không nói ra mà thôi, có phải vì thế mà anh cho rằng tôi dễ bắt nạt lắm hả?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 600: Giải Quyết Đám Đầu Bếp

“Đây là nhà bếp, là nơi làm việc, mọi người tự nhìn lại bản thân mình xem, mọi người đang làm gì trong nhà bếp?”

Gã đầu bếp béo khinh khỉnh bật cười: “Thế thì đã làm sao?”

“Anh!” người phụ nữ bị chọc tức đến mức cả người run rẩy.

Gã đầu bếp béo chằm chọc nói: “Ai cũng biết, nếu như không phải bố cô cho cô tiền để bù vào nhà hàng này, thì nhà hàng này đã sập từ lâu rồi, bây giờ bố cô chết rồi, cô còn có thể trả lương cho chúng tôi được nữa à?”

"Bà chủ, cô cũng đừng có trách tôi nói chuyện khó nghe, cô nếu như muốn tiếp tục kinh doanh nhà hàng này, thì tốt nhất nên đối xử tử tế với chúng tôi một chút, nếu không chúng tôi đi hết rồi, cái nhà hàng này của cô còn mở được nữa không?"

Bọn họ đang ở trong bếp cãi nhau đều không chú ý đến ngoài cửa đã có ba người đang đứng.

Người phụ nữ vô cùng tức giận, nhưng lại không thể nói được câu nào để phản bác lại.

Gã đầu bếp béo nói cũng có lý, trong nhà hàng đương nhiên phải xem trình độ nấu nướng của đầu bếp, nếu đầu bếp có tay nghề không tốt thì còn ai sẽ đến nhà hàng để ăn nữa.

Nếu gã đầu bếp béo đưa hết đám người này đi thì cô ta cũng không thể tìm được đầu bếp mới để thay thế ngay, nhà hàng sẽ càng bị lỗ.

Hốc mắt người phụ nữ đỏ lên, muốn nói gì đó nhưng lại không thể nói ra được, bởi vì cô ta không thể phản bác.

Đúng vào lúc này, Bạch Diệc Phi ở ngoài cửa đột nhiên lên tiếng, lạnh lùng quát một câu: “Muốn làm thì làm, không làm thì rút!”

Lời vừa dứt, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía bên này.

Người phụ nữ nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì hơi ngẩn ra.

Nhưng gã đầu bếp béo lại nhơn nhơn quát tháo: “Con mẹ mày là đứa nào? Ai cho mày ở đây quát tháo lung tung?”

Bạch Diệc Phi mặc kệ gã đầu bếp béo, mà đi tới bên cạnh người phụ nữ hỏi: “Cô là Chung Ngọc Đình?”

Người phụ nữ gật đầu rồi dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn anh.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì mỉm cười nói: “Tôi là bạn của bố cô lúc còn sống”.

Lời vừa dứt, biểu cảm trên gương mặt của Chung Ngọc Đình bỗng cứng đờ.

Để cho bạn của bố cô ta nhìn thấy bộ dạng bị người ta bắt nạt của mình lúc này, có chút xấu hổ và nhục nhã.

Bạch Diệc Phi lại chẳng để tâm đến những điều này, mà chỉ vào đám người đang cãi nhau với Chung Ngọc Đình nói: “Việc bọn họ ăn trộm đồ rồi báo giá mua hàng cao lên, nếu như cô không định báo cảnh sát thì bây giờ cho bọn họ cút hết”.

"Về tiền lương, khỏi cần trả cho bọn họ nữa, nếu không thì chúng ta từ từ tính sổ với nhau”.

Gã đầu bếp béo trợn mắt nhìn Bạch Diệc Phi: "Mày là ai? Mày quản được à? Muốn ăn đập đúng không?”

Vừa nói, gã đầu bếp béo vừa vung tay lên: “Đánh nó cho tao!”

Đám đầu bếp thấy vậy thì đồng loạt xông về phía Bạch Diệc Phi, bọn chúng cho rằng Bạch Diệc Phi chỉ là một tên nhãi gày yếu, chắc chắn đánh không lại cả đám người.

Tuy nhiên...

"Rầm!"

Tên đầu bếp đứng phía trước định vung tay đâm Bạch Diệc Phi nhưng lại bị nắm đấm của Bạch Diệc Phi đánh cho ngã nhào, người đập thẳng vào bệ bếp sau đó mới lăn xuống đất.

Đám người phía sau thấy cảnh này thì dừng hết cả lại, mặt dại ra.

Gã đầu bếp béo cũng sững sốt, liền ngay sau đó không chịu thua kém, cầm lấy con dao chặt trên bếp xông lên.

Nhưng mà, gã còn chưa kịp xông lên thì có một thanh đao đã kề vào cổ gã.

Từ Lãng xuất hiện bên cạnh người gã, giọng thờ ơ nói: “Dao, không phải chơi như mày đâu”.

Gã đầu bếp béo đột nhiên toát hết mồ hôi lạnh toàn thân, gã hầu như không nhìn thấy Từ Lãng tiến đến như thế nào mà thanh đao kia đã kề lên cổ mình rồi.

Những đầu bếp khác cũng cầm dao lên, nhưng khi bọn họ nhìn thấy thanh đao thực sự dùng để giết người của Từ Lãng thì tất cả đều ngây ra như phỗng, không dám bước thêm một bước nào nữa, cũng không dám bỏ con dao trên tay mình xuống.

Gã đầu bếp béo rớt cuống cũng biết sợ, run rẩy hỏi: “Các người rốt cuộc là ai? Muốn làm cái gì?”

Từ Lãng nghe vậy thì lạnh lùng cười: “Mày không xứng để biết được thân phận của tao”.

Bạch Diệc Phi lấy một quả dưa chuột trên bàn bếp ném qua cho Từ Lãng.

Từ Lãng vô cùng hợp tác rút lại thanh đao đang đặt trên cổ của gã đầu bếp béo trong chốc lát, sau đó múa vài đường.

Gã đầu bếp cảm thấy thanh đao đã không còn trên cổ mình nữa, trong lòng đang thầm vui mừng, vừa mới định tránh ra chỗ khác thì thanh đao kia đã lại đặt về cổ gã.

Cùng lúc đó, khi Từ Lãng đặt thanh đao lại trên cổ gã đầu bếp béo thì dùng đầu mũi đao chạm nhẹ vào quả dưa chuột một cái, sau đó quăng về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đón lấy quả dưa chuột mà quả dưa chuột bây giờ đã được gọt sạch vỏ.

"Rột rột".

Bạch Diệc Phi cắn một miếng, tùy ý đứng ở chỗ đó: "Cho các người hai lựa chọn, hoặc là báo cảnh sát, hoặc là... lập tức rút!"

Đám đầu bếp và nhân viên phục vụ nhìn thấy cảnh này, mắt đều đại hết cả ra, cách sử dụng đao của Từ Lãng đã đạt đến trình độ tuyệt đỉnh, đám người này trước giờ sao đã được chứng kiến?

Cho nên, bọn họ đều bị dọa cho sợ khiếp vía, không dám manh động nữa.

Gã đầu bếp béo cũng bị dọa cho nuốt một ngụm nước miếng, nhưng gã hình như không muốn rời khỏi nhà hàng này, bèn nói: "Nếu như khách đến, chúng tôi đi hết rồi, thì không có ai nấu ăn đâu".

Bạch Diệc Phi hờ hững liếc gã một cái thì đã hiểu hết được trong lòng bọn họ đang nghĩ cái gì.

Thời điểm này không phải là cuối năm, cũng chẳng phải đầu năm, bây giờ bọn họ đi ra ngoài tìm việc khác thì chắc chắn sẽ rất khó khăn, hơn nữa còn là một đám người đông như vậy.

Cho dù bọn họ có tìm được công việc mới thì chắc chắn cũng không có được chế độ tốt như ở đây, càng đừng nói đến ở đây có một bà chủ dễ tính nhắm một mắt mở một mắt quản lý bọn họ, bọn họ có muốn trộm thứ gì từ đây về, cũng đã là việc mà bọn họ thường xuyên làm rồi.

Gã đầu bếp béo quá tham lam, lúc ban đầu khi mới trộm chút đồ về còn cảm thấy lo lắng bất an, nhưng gã thấy bao lâu như vậy mà vẫn chưa bị phát hiện thì bây giờ gã đã trộm thành quen rồi.

Cứ tiếp tục trộm cho đến lúc này thì cho dù có bị bà chủ phát hiện cũng có thể giả vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra, thậm chí còn dám cả cãi lại bà chủ, không coi bà chủ ra gì nữa.

Gã lại càng lợi dụng việc bà chủ không thể tùy ý đuổi việc bọn họ cho nên thái độ càng không kiêng nể gì ai.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng hừ một tiếng, liếc mắt nhìn sang Từ Lãng, Từ Lãng rút thanh đao lại, sau đó quay ra nói với đám người kia: “Việc này cũng không cần mấy người lo lắng hộ đâu”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi lại đi đến trước mặt gã đầu bếp béo, trầm giọng nói: “Ở đây đã chẳng liên quan gì đến các người nữa rồi”.

"Cút!"

Gã đầu bếp béo thấy vậy trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, cuối cùng nghiêng răng nói: “Đi!”

Gã đầu bếp béo đi tới cửa, có lẽ là bởi vì khoảng cách đã khá xa rồi nên gan cũng to hơn chút, quay đầu lại chỉ vào Chung Ngọc Đình và Bạch Diệc Phi nói: “Đây là do tui bay tự nói đấy, sắp đến giờ khách vào ăn rồi, để tao xem tụi bay làm thế nào?”

Sắc mặt Chung Ngọc Đình tái nhợt, nhưng cô ta đã nhẫn nhịn quá lâu rồi, hôm nay quả thực là không thể nhịn thêm được nữa, hơn nữa thái độ của gã quả thực khiến người ta vô cùng tức giận, cho nên cắn răng nói: “Không cần anh lo, các người đi đi”.

Đầu bếp béo hừ mũi, mang theo đám đầu bếp khác rời khỏi nhà hàng.

Mặc dù bọn họ đã rời đi, nhưng không hề bỏ đi thẳng, bọn họ là bị người ta đuổi ra ngoài, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, cho nên muốn ở lại xem trò cười của bà chủ.

Vì vậy, một đám người bèn chạy đến chỗ cửa sổ bên ngoài của nhà hàng, từ chỗ đó có thể nhìn thấy hết tình hình bên trong.

Chung Ngọc Đình thở dài, trong lòng đã biết sắp tới cô ta phải đối mặt với điều gì.

Bạch Diệc Phi nhìn cô ta rồi hỏi lại: “Cô thực sự tên là Chung Ngọc Đình đúng không?”

“Đúng”, Chung Ngọc Đình gật đầu, sau đó xin lỗi nói: “Thực xin lỗi, mặc dù anh có thể giúp tôi, nhưng bây giờ tôi chẳng còn một đầu bếp nào cả, sợ là không thể giữ anh lại ăn cơm được”.

“Chúng tôi không phải đến đây ăn cơm”, Bạch Diệc Phi cười nói: “Chúng tôi đến là...”.

Đúng lúc này, một người phục vụ hốt hoảng chạy vào, lo lắng nói: “Bà chủ, có khách đến rồi!”

Lời vừa dứt, sắc mặt Chung Ngọc Đình đột nhiên thay đổi.

Nhân viên phục vụ thấy vậy thấp thỏm liếc nhìn sang nhóm người Bạch Diệc Phi, nhưng vẫn cẩn thận hỏi: “Bà chủ, chúng ta phải làm sao? Hay là để tôi ra ngoài nói với nhóm khách kia, hôm nay chúng ta không mở cửa?”

Chung Ngọc Đình hỏi: “Có bao nhiêu người đến?”

“Hơn mười người, không phải là một bàn, là ba bàn”, nhân viên phục vụ trả lời.

Chung Ngọc Đình hơi khựng lại: “Cùng đến một lúc, sao lại thế?”

Nhân viên phục vụ thấy vậy thì lắc đầu: “Tôi cũng không biết nữa, hay là chúng ta tạm đóng cửa vậy?”

“Không được”, Chung Ngọc Đình lắc đầu: “Nhà hàng chúng ta đã nói là kinh doanh 365 ngày, mỗi ngày 24 giờ, nếu bây giờ tạm đóng cửa thì sẽ có ảnh hưởng không tốt”.

“Vậy phải làm thế nào?”, nhân viên phục vụ sốt ruột hỏi.

Chung Ngọc Đình thấy vậy thì nghiêng răng nói: “Cho khách gọi món đi”.

Nhân viên phục vụ gật đầu: “Vâng, bà chủ”.

Sau đó nhân viên phục vụ chạy thẳng ra ngoài.

Chung Ngọc Đình cầm một chiếc tạp dề bên cạnh lên đeo vào người, sau đó xắn tay áo của mình lên, liếc nhìn về phía bếp nấu, tự cổ vũ bản thân: “Chung Ngọc Đình, cố lên, cô có thể làm được!”

"Tiểu Trương, đến đây, giúp tôi một tay".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 601: Giúp Đỡ Bà Chủ Quán

Một nhân viên phục vụ chạy đến, kinh ngạc nhìn Chung Ngọc Đình đang xắn tay áo định tự mình nấu ăn: “Bà chủ, cô...”.

"Đừng lãng phí thời gian nữa, mau giúp tôi chuẩn bị thực phẩm đi".

Trong căn bếp khá rộng, chỉ có mỗi một nhân viên phục vụ và bà chủ quán đang vô cùng bận rộn, hơn nữa cả hai còn đều là người mới, không có kinh nghiệm nấu nướng.

Đám đầu bếp đứng bên ngoài cửa sổ nhìn vào đều cười cợt.

“Không phải cứng lắm sao?”

“Đều do cô ta tự chuốc lấy cả, nhìn cô ta bận tới mắt tới mũi kia, buồn cười quá!”

"Tôi dám đảm bảo, không quá 10 phút nữa, bà chủ chắc chắn sẽ phải gọi điện cho sù phụ của chúng ta, sau đó sẽ năn nỉ sù phụ quay về".

“Đúng vậy, lúc đó sù phụ nhớ đừng có mềm lòng đấy!”

"Cần phải cho cô ta biết thế nào là lễ độ, sau này để xem cô ta còn dám đui chúng ta đi nữa không!"

Bọn họ đều chắc chắn rằng Chung Ngọc Đình sẽ phải mời họ quay trở lại làm việc.

Đầu bếp béo lạnh lùng cười nói: “Nếu như cô ta gọi điện thoại xin tôi quay về, trừ phi trả gấp đôi lương cho tôi, nếu không, cô ta có quỳ ở trước mặt ông đây, thì ông cũng thềm vào để ý đến cô ta”.

Có người đột nhiên nói: "Ngộ nhỡ cô ấy đồng ý ngủ với anh thì sao?"

Lời vừa dứt, đầu bếp béo bắt đầu cười gian.

...

Trong phòng bếp, Lý Tuyết nhìn bà chủ quán và nhân viên phục vụ bận rộn tới mắt, không khỏi lờm Bạch Diệc Phi một cái, giờ đuổi hết đám đầu bếp kia đi không khỏi có chút tắc trách.

Bạch Diệc Phi sờ sờ chớp mũi, cười nhìn Lý Tuyết: "Bà xã, em tìm chỗ nào ngồi xuống đợi anh một chút".

Lý Tuyết hơi khựng lại: "Anh muốn làm gì?"

Bạch Diệc Phi cũng xắn tay áo lên: "Cho bà xã được thưởng thức phong thái của anh!"

Lúc này, nhân viên phục vụ phụ trách gọi món cầm một tờ order bước vào trong bếp.

Chung Ngọc Đình cầm lấy tờ order liếc qua một cái mới gật đầu nói: "Được, tôi biết rồi, cậu đi làm việc trước đi".

Nhân viên phục vụ gật đầu rồi đi ra ngoài.

Chung Ngọc Đình chuẩn bị mở bếp bắt đầu xào nấu, còn quay ra nói với người phụ bếp bên cạnh nói: "Tiểu Trương, thịt dê thái miếng rồi băm nhỏ hành gừng tỏi".

"Ồ"

Tiểu Trương đáp lời sau đó mở tủ lạnh ra, tiếp đó khuôn mặt ngỡ ngàng: "Cái nào là thịt bò? Cái nào là thịt dê vậy?"

Bản thân Chung Ngọc Đình còn không biết phải mở bếp thế nào, làm sao mà giúp cậu ta được.

Đám đầu bếp đứng ngoài cửa sổ nhìn vào cười rất đắc ý, đều đứng đó cười nhạo.

Lúc này, Bạch Diệc Phi đi đến phía trước mặt Chung Ngọc Đình, vỗ vỗ lên vai cô ta: “Cô tránh ra, để tôi”.

Chung Ngọc Đình sững sốt, liếc nhìn Bạch Diệc Phi một cái sau đó tiếp tục mở bếp: “Bố tôi đã mất rồi, các người không cần đến tìm tôi nữa, mau đi đi”.

Bạch Diệc Phi chẳng hề để tâm câu nói này, anh nhìn chằm chằm động tác của cô ta cảm thấy cạn lời: “Cô phải mở quạt gió trước nếu không sẽ không châm lửa được”.

Chung Ngọc Đình dừng lại sau đó nhân vào nút tắt mở để bật quạt gió lên.

Nhưng Bạch Diệc Phi nhìn thấy cách mà cô ta vặn mở quạt gió thì giật mình kinh hãi, sau đó đứng vào lúc mà Chung Ngọc Đình châm lửa lên liền vội vào kéo mạnh cánh tay cô ta lùi về phía sau.

"Phùng!"

Một ngọn lửa bùng mạnh lên, nếu như vừa rồi Bạch Diệc Phi không kéo vội cô ta thì có lẽ ngọn lửa đã cháy lên quần áo cô ta rồi.

"Aaa!"

Chung Ngọc Đình hét toáng lên rồi sợ hãi ngồi thụp xuống đất.

Bên ngoài cửa sổ truyền đến một tràng tiếng cười lạnh lùng: “Ha ha...”.

Nhân viên phục vụ ở bên cạnh đang chộn thị cũng bị làm cho giật mình sợ hãi, trượt chân ngã ngồi trên đất.

"Aaa!"

"Haha...".

Tiếng cười giễu cợt của đám đầu bếp lại càng thêm trắng trợn.

Bạch Diệc Phi trông thấy cảnh này không khỏi lắc đầu thở dài.

Cho dù đã từng nhìn người khác nấu ăn nhưng mà đến khi thực sự bắt tay vào làm thì vẫn có một chút chi tiết không thể nắm bắt được, hơn nữa cảm xúc của Chung Ngọc Đình bây giờ vừa hốt hoảng lại bối rối, làm sao mà làm tốt được?

Bạch Diệc Phi thấy Chung Ngọc Đình không sao bèn bước vội đến chỗ quạt gió điều chỉnh nhỏ lại.

Sau đó Bạch Diệc Phi xoay người mang theo khí thế không giận tự uy nói: “Dán tờ order lên tường đi”.

Chung Ngọc Đình ngẩn ra, đợi đến kho hoàn hồn thì Bạch Diệc Phi đã rất thành thạo bắt đầu đun nóng dầu.

Bạch Diệc Phi tập trung nhìn vào nồi, miệng thì nói với Từ Lãng: “Anh Lãng, thái lát thịt dê, to cỡ hai đốt ngón tay, băm nhỏ hành gừng tỏi”.

Lời vừa dứt, Từ Lãng mở tủ lạnh lấy ra một miếng thịt dê, nghe theo lời dặn dò của Bạch Diệc Phi, lấy thanh đao của mình ra.

"Xoạt xoạt!"

Miếng thịt dê được thái vô cùng đều tay, rơi xuống tấm thớt.

Trông thấy cảnh này, mặt của Chung Ngọc Đình và nhân viên phục vụ đều lập tức đại ra.

Gương mặt đám đầu bếp ngoài cửa sổ cũng thộn ra, miệng người nào người nấy há ra không khép lại được.

Từ Lãng đã chơi đao nhiều năm, đối với kinh nghiệm không chế lực tay cầm đao khi cứa vào thịt có một loại cảm giác cực kỳ chính xác, lúc này đối với anh ta mà nói, quả thực là dễ như ăn kẹo.

Tiếp đến là hành gừng tỏi.

Bên này Bạch Diệc Phi đã bắt đầu cho thịt vào nồi, từ từ xào nấu.

Món đầu tiên là thịt dê kho tàu.

Bình thường món thịt dê kho tàu sẽ là từng miếng vuông, nhưng Bạch Diệc Phi lại thái lát miếng thịt, vừa tiết kiệm thời gian lại còn dễ dàng ngấm gia vị hơn.

Bạch Diệc Phi tiếp tục nói với Từ Lăng: “Cà rốt, thái miếng vuông”.

Từ Lăng lại đi cắt cà rốt.

Chung Ngọc Đình nhìn đến ngần cả người, từ trước đến giờ cô ta chưa từng nghe bố mình nói, ông còn có một người bạn giỏi nấu ăn như vậy.

Nhìn cách Bạch Diệc Phi nấu ăn rất thành thạo, trông còn có vẻ giỏi hơn cả đám đầu bếp lúc trước nữa.

Nhân viên phục vụ cũng ngây ngẩn quan sát cảnh tượng này.

Lý Tuyết ngồi ở một bên, ánh mắt cô hơi sáng lên, cô biết Bạch Diệc Phi biết nấu ăn, nhưng theo như tình hình hiện tại, được tận mắt chứng kiến anh đứng bếp, dáng vẻ lại còn nghiêm túc như vậy, không hoảng không vội, có trật tự rõ ràng, khiến người ta không kiềm được mà sóng lòng xao động.

Lý Tuyết nghĩ: quả nhiên, đàn ông đẹp trai nhất là khi họ nghiêm túc làm việc!

Nếu anh ấy thực sự làm công việc này, ắt hẳn sẽ có rất nhiều phụ nữ thích anh ấy.

Đám đầu bếp ngoài cửa sổ lúc này hầu như không thể thốt được ra lời nữa, mắt tròn mắt dẹt nhìn chăm chăm vào trong bếp.

"Su phụ, anh ta hình như...".

"Im mồm!"

Chẳng bao lâu sau, Bạch Diệc Phi đã làm xong một đĩa thịt dê kho tàu, sau đó đặt lên trên mặt thớt nói: “Lên món!”

Cuối cùng nhân viên phục vụ cũng đã hoàn hồn, vội vàng bung đĩa thịt dê kho tàu chạy vội ra ngoài.

Chung Ngọc Đình cũng có phản ứng, dán tờ order lên trên tường, còn nói: “Món tiếp theo là canh nạm bò nấu nấm”.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn thực đơn rồi nói: "Đừng nấu theo thứ tự của tờ order, canh nấm cần có thời gian để xào mà nạm bò cũng cần phải hầm kỹ, chị chuẩn bị trước thực phẩm đi”.

"Món tiếp theo là gan ngỗng xào tỏi, món này nhanh, chuẩn bị thực phẩm trước đi”.

Chung Ngọc Đình nghe xong gật đầu, chạy đi chuẩn bị thực phẩm.

...

Hơn hai mươi phút thời gian, món ăn của ba bàn khách đều đã nấu xong.

Món cuối cùng do chính tay Chung Ngọc Đình bung lên, khách hàng sau khi trông thấy thì không khỏi khen ngợi: “Bà chủ quán, quán này được quá nha, thế mà lại tìm được một đầu bếp giỏi như vậy, mấy món này nấu còn ngon hơn cả ở khách sạn năm sao nữa”.

"Bà chủ, có thể giới thiệu cho chúng tôi chút không?"

Chung Ngọc Đình hơi lúng túng, bởi vì không biết Bạch Diệc Phi có đồng ý hay không: “Cái này...”.

Người nọ thấy vậy bèn cười nói: “Tôi hiểu rồi, bà chủ hiểu lầm rồi, tôi không phải muốn mở nhà hàng nên sẽ không cướp mất đầu bếp của cô đâu, nếu như cô ngại thì cũng không sao cả”.

Khách ở các bàn khác cũng khen ngợi đồ ăn tại quán của Chung Ngọc Đình không dứt, sau khi chứng kiến cảnh này, Chung Ngọc Đình âm thầm

đưa ra một quyết định.

Cho nên, sau khi trở lại phòng bếp, Chung Ngọc Đình mới đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi cúi gập người: “Cảm ơn sư phụ đã giúp tôi lần này”.

Bạch Diệc Phi lập tức kéo cô ta lên: “Cô đừng khách sáo”.

"Không", Chung Ngọc Đình lắc đầu rồi nói tiếp: “Sư phụ, tôi có một thỉnh cầu”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 602: Con Gái Vị Thuyền Trưởng

Giọng Bạch Diệc Phi nhàn nhạt nói: “Cô nói đi”.

Chung Ngọc Đình lập tức nói: "Su phụ, anh có thể ở lại nhà hàng của chúng tôi làm bếp trưởng hay không? Anh yên tâm, tiền không phải là vấn đề, tôi sẽ trả anh tiền lương gấp đôi, cũng có thể chia lợi nhuận của nhà hàng cho anh, anh thấy thế nào?"

Bạch Diệc Phi: "...".

Nhóm ba người Bạch Diệc Phi người nọ nhìn người kia.

Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ, bọn họ đến đây để tặng tiền cho Chung Ngọc Đình, thế nào mà bây giờ còn phải tặng luôn cả người thế này?

Chung Ngọc Đình nhìn bộ dáng của bọn họ, cho rằng mình đã ra giá thấp, bèn nói thêm: “Hai mươi phần trăm lợi nhuận”.

Lúc này, nhân viên phục vụ bước vào trong bếp hét gọi: “Bà chủ, lại có khách rồi”.

Chung Ngọc Đình thấy vậy thì hoảng hốt không thôi, lập tức nói bằng giọng nhờ vả: “Su phụ, ba mươi phần trăm! Có được không?”

Nói dứt, không cho Bạch Diệc Phi kịp có cơ hội từ chối, cô ta lập tức nói: “Đưa thực đơn cho tôi”.

Sau đó Chung Ngọc Đình đi ra khỏi bếp.

Trong phòng bếp, chỉ còn Bạch Diệc Phi ba người quay ra nhìn lẫn nhau.

Sau đó Lý Tuyết không nhìn được bật cười "Phụt" một tiếng. Bạch Diệc Phi hờ hững liếc mắt qua nhìn, Lý Tuyết mới cố gắng kiềm chế lại, sau đó trêu chọc nói: “Hay là, chúng ta ở lại đây đi?”

Bạch Diệc Phi không khỏi dờ khóc dờ cười: "Vợ...".

Lý Tuyết cười nói: "Thật ra lúc anh nấu ăn, rất đẹp trai".

Bạch Diệc Phi không khỏi mỉm cười, nhưng mà anh lại như nhớ tới cái gì đó, thở dài nói: "Anh ở nhà nấu cho em ăn hai năm, sao không thấy em từng khen anh đẹp trai vậy?"

Lý Tuyết hơi khựng lại, cũng nhớ tới hai năm đó, không khỏi cảm thấy ray rứt.

Bởi vì hai năm đó, cô không thích Bạch Diệc Phi, thậm chí còn ghét anh, cho nên cô mới cố ý bỏ qua những ưu điểm của anh.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảm xúc của Lý Tuyết không đúng, lập tức cười nói: "Anh nói chơi thôi, không phải sau này năm nào em cũng sẽ được nhìn thấy vẻ đẹp trai của anh hay sao?"

Lý Tuyết nghe vậy thì lườm Bạch Diệc Phi một cái.

Từ Lãng giả vờ ho khan: "Tôi nói, chúng ta tới đây làm gì vậy?"

...

Lần này, Chung Ngọc Đình đích thân mang tờ order vào.

Bạch Diệc Phi cũng không từ chối, tạm thời nhận công việc của bếp trưởng, sau đó anh bận liên tục cho đến tận mười giờ đêm, cuối cùng cũng xong việc.

Chung Ngọc Đình vui khôn xiết, tất cả khách hàng tối nay, không có một ai là không khen ngợi món ăn hôm nay.

Đợi món ăn cuối cùng được nấu xong, Lý Tuyết lập tức bước đến lau mồ hôi cho anh.

Bạch Diệc Phi cười cười, sau đó cởi tạp dề ra, một mình đi ra khỏi nhà hàng, đến chỗ cửa sổ phòng bếp.

Đám đầu bếp vẫn đứng ngẩn tò te bên ngoài cửa sổ, Bạch Diệc Phi tỏ vẻ khó chịu nói: “Còn chưa chịu đi?”

Đám đầu bếp này ngay từ lúc đầu thấy anh nấu ăn thì cứ nhìn như vậy đến tận bây giờ.

Từ sự kinh hãi ban đầu đến bây giờ là khâm phục và tiếc rẻ.

Bất kể là làm việc ở lĩnh vực nào, mọi người đều sẽ luôn cảm thấy khâm phục những người giỏi giang, cho nên khi bọn họ nhìn thấy Bạch Diệc Phi trở tài, ai cũng mong có thể được nhìn lâu thêm chút nữa.

Gã đầu bếp béo cũng xem đến không nổi rời đi, nhưng bây giờ trông thấy Bạch Diệc Phi xuất hiện liền lập tức bày ra vẻ hung ác, nói với những đầu bếp khác: "Chúng ta đi thôi!"

Tuy nhiên, sau khi đầu bếp béo đi được hai bước, những đầu bếp khác đều quỳ xuống trước mặt Bạch Diệc Phi.

"Su phụ, thầy nhận chúng tôi làm đồ đệ đi, su phụ".

Ba tiếng đồng hồ này, đủ để khiến bọn họ nhìn ra được trình độ của Bạch Diệc Phi cao hơn so với gã đầu bếp béo không chỉ một hai bậc, nếu muốn tìm thầy dạy, đương nhiên phải tìm thầy giỏi.

Bạch Diệc Phi sững sờ.

Gã đầu bếp béo thấy vậy cũng ngây cả người, tiếp đó trợn ngược mắt lên quát tháo bọn họ: “Một đám khốn nạn ăn cây táo rào cây sung, tao mới là su phụ của chúng mày đấy!”

Sau khi nói xong, một người có lá gan tương đối lớn mở miệng nói: “Trình độ của anh quá thấp, thôi đừng ở đây tự làm mất mặt mình nữa”.

Có người đầu tiên nói ra, ắt sẽ có người thứ hai: “Đúng đó, trình độ của anh ra sao anh không tự biết à?”

"Lúc trước tôi từng thấy anh lấy một nửa số thịt bò của nhà hàng mang về nhà, tôi chỉ mới nói một câu là thịt bò không còn nhiều nữa, hay là lấy ít thôi được không thì anh lại đi trừ nửa tháng lương của tôi. Riêng cái loại nhân phẩm như anh, thì tôi đã chẳng muốn theo anh học nghề từ lâu rồi".

Gã đầu bếp béo tức đến run rẩy cả người, giờ ngón tay run run lên chỉ về phía đám đầu bếp: "Chúng mày! Chúng mày! Đợi đó cho tao!"

Nói xong, gã đầu bếp béo xoay người rời đi.

Hành vi của gã đã khiến cho mọi người thấy chướng mắt từ lâu, để đến mức xảy ra như ngày hôm nay cũng là điều có thể hiểu được, không hề bất ngờ.

Bạch Diệc Phi không thèm nhìn đến gã đầu bếp béo mà cúi đầu nhìn vào đám đầu bếp này, cất giọng nhàn nhạt: "Mọi người đứng dậy đi, cho dù bây giờ mọi người đã giác ngộ, nhưng dù sao cũng từng đã phạm lỗi".

"Nếu như mọi người còn muốn ở lại, tôi có thể cho mọi người thêm một cơ hội, tôi sẽ đi xin bà chủ quán tha thứ cho mọi người, nhưng mà mọi người bắt buộc phải bị trừ một tháng tiền lương.

"Còn việc tìm thầy học nghề, không cần tìm tôi, tôi sẽ không ở lại chỗ này, nhưng tôi sẽ phái một bếp trưởng thực sự đến đây, đến lúc đó thì mọi người có thể đi theo anh ấy học nghề".

"Mọi người yên tâm, sư phụ mà tôi tìm giỏi hơn cái gã kia nhiều!"

Nghe đến đây, đám đầu bếp kia vừa rói rít cảm ơn lại vừa cảm kích.

...

Mười rưỡi, nhà hàng đóng cửa, bên trong khu bếp của nhà hàng, Bạch Diệc Phi không hề nuốt lời, anh đã đi xin tha thứ cho đám đầu bếp kia.

Chung Ngọc Đình nghe xong mỉm cười nói: "Bạch sư phụ nói gì thì đều theo ý anh, việc trong bếp đều sẽ nghe theo anh hết".

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi xấu hổ: "E rằng không được, tôi sẽ không ở lại đây".

Chung Ngọc Đình nghe xong đột nhiên thay đổi sắc mặt, hoảng hốt nói: "Tại sao? Có phải tôi ra giá thấp không? Hay là tôi lại thêm 5% nữa cho Bạch sư phụ nhé??"

Bạch Diệc Phi: "...".

Từ Lăng thấy vậy lập tức lấy ra một tấm thẻ ngân hàng rồi đưa nó cho Chung Ngọc Đình.

Chung Ngọc Đình nghi hoặc nhìn bọn họ.

Từ Lăng nói: "Tiền, cho cô".

Chung Ngọc Đình lại càng thêm nghi hoặc: "Sao lại thế được, mọi người hôm nay đến đây giúp đỡ cho tôi, tôi là người nên đưa tiền cho mọi người mới đúng".

"Hơn nữa, tôi cũng không thiếu tiền, mọi người không cần đưa tiền cho tôi, tôi có tiền".

Từ Lăng nhìn sang Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cười nói: "Trong này tổng cộng có năm mươi triệu".

Chung Ngọc Đình đột nhiên mở to hai mắt, suýt nữa sặc nước miếng: "Cái gì?"

Từ Lăng thấy vậy nhắc lại: "Trong đó có năm mươi triệu".

Năm mươi triệu không phải là một con số nhỏ, nhất là đối với những người bình thường mà nói.

Hầu hết những người bình thường có khi phải vật lộn phân đấu cả đời mới có được một ngôi nhà và một chiếc xe, hai thứ này cộng lại cũng mới

khoảng ba triệu tệ, cho nên năm mươi triệu tệ đối với người bình thường mà nói, quả thực là quá nhiều.

Chung Ngọc Đình chưa bao giờ thấy nhiều tiền như vậy.

Từ Lãng liếc mắt nhìn Chung Ngọc Đình đang ngây ngẩn, cất giọng nhàn nhạt: "Anh ấy, là chủ tịch tập đoàn Hầu Tước và tập đoàn Thủy Tinh, anh ấy sẽ không ở lại đây để làm bếp trưởng cho cô".

"Còn cô ấy, là chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải".

Lời nói của Từ Lãng khiến Chung Ngọc Đình kinh hãi đến mức quên cả phản ứng, miệng hơi há ra nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết.

Giờ này phút này, Chung Ngọc Đình mới phát giác ra mình đã ngu ngốc đến mức nào.

Người ta một người là chủ tịch tập đoàn, một người là chủ tịch của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, nhà hàng của mình đối với bọn họ mà nói chẳng đáng là gì, vậy mà cô ta còn mở miệng yêu cầu người ta ở lại làm bếp trưởng cho mình!

Quả thực là...

Kỳ thực, Chung Ngọc Đình chính là con gái của vị thuyền trưởng đã gặp nạn kia.

Từ Lãng vẫn luôn day dứt trong lòng, nhất là những lời mà vị thuyền trưởng kia nói với anh ta, khiến anh ta dường như đã tìm lại được ý nghĩa của cuộc sống, nhưng mà những điều này, dường như không có tác dụng trên người con gái của ông ta.

Chung Ngọc Đình dặn nhân viên mang trà lên cho mấy người Bạch Diệc Phi rồi mới từ từ kể lại những khó khăn của mình.

"Đây là một vị trí đặc địa nằm trên khu vực trung tâm, giá thuê mỗi năm rất cao, bất kể tôi có cố gắng bao nhiêu đi chăng nữa, việc làm ăn có tốt bao

nhiều đi chẳng nữa thì cũng chẳng kiếm được nhiều tiền”.

"Hơn nữa, chồng cũ của tôi thường đến tìm tôi đòi tiền, nhà hàng này hầu như chẳng kiếm được là bao, thậm chí còn bị lỗ”.

"Trước đây bố tôi vẫn luôn khuyên tôi nên bán nhà hàng này đi, nhưng mà, tôi không cam tâm”.

"Nhà hàng này là của ông nội tôi để lại, tôi không muốn bán đi cho người khác, tôi muốn tiếp tục kinh doanh nó”.

"Bây giờ bố tôi không còn nữa, nếu như em trai tôi đến đây, chỉ e là sẽ càng khó để chèo chống, cho nên tôi mới...”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 603: Chồng Cũ Của Chung Ngọc Đình

Bạch Diệc Phi nghe xong thì cau mày nói: “Đây là 50 triệu, cô muốn sống thế nào thì tự mình lựa chọn. Nếu cô muốn tiếp tục kinh doanh nhà hàng thì dùng tiền này mà biến nó thành nhà hàng xa hoa nhất cả khu phố, tôi có thể tìm đầu bếp tốt nhất cho cô”.

Nghe anh nói vậy, Chung Ngọc Đình rất xúc động, suýt nữa thì quỵ xuống luôn.

May mà Từ Lãng kịp thời ngăn lại.

Bạch Diệc Phi từ tốn: “Là chúng tôi nợ cô”.

Chung Ngọc Đình lắc đầu: “Không đâu, tôi biết bố tôi bị ung thư, cũng biết ông ấy muốn yên nghỉ nơi biển cả nhưng ông ấy vẫn còn điều lưu luyến, các anh đã giúp ông ấy lựa chọn”.

“Không phải lỗi của các anh”.

Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ thở dài, sau đó nhớ đến lời Chung Ngọc Đình vừa nói nên hỏi: “Chồng trước thường đến đòi tiền cô là thế nào?”

Trong thư của thuyền trưởng có nói hy vọng con gái mình có thể trở về cuộc sống bình thường, trong đó hẳn bao gồm việc từ bỏ nhà hàng, nhưng vấn đề chủ yếu là người chồng trước này.

Chung Ngọc Đình nghe xong thì tâm trạng tụt dốc không phanh, từ từ cúi đầu.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

“Rầm, rầm!”

Tiếp đó, là giọng nam thô lỗ.

“Chung Ngọc Đình, mau mở cửa cho ông!”

Giọng nói đột nhiên vang lên khiến mọi người giật mình.

Mà Chung Ngọc Đình nghe xong thì mặt trắng bệch.

Giọng nói ngoài cửa vẫn chưa ngừng lại.

“Chung Ngọc Đình, nghe thấy chưa hả? Mau mở cửa cho ông, tao biết mày đang ở trong!”

“Mở cửa ra còn dễ nói chuyện, nếu mày không mở...”

Bạch Diệc Phi nhìn Chung Ngọc Đình, người cô ta rõ ràng run lên, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi.

Chung Ngọc Đình không muốn người ngoài cửa làm phiền đến đám người Bạch Diệc Phi nên nhẫn nhịn mà hét lên: “Luu Hạ, muộn rồi, có chuyện gì thì để mai nói được không?”

“Bớt xàm đi!”, Luu Hạ hiển nhiên rất tức giận: “Mau mở cửa! Ông mày hôm nay không vui, mày tốt nhất là mở cửa nếu không ông không chắc mình sẽ làm ra chuyện gì đâu!”

Chung Ngọc Đình nghe vậy thì hoảng hốt.

Cô ta nhìn Bạch Diệc Phi bằng ánh mắt tuyệt vọng, run rẩy nói: “Anh Bạch, các anh tạm ra từ cửa sau đi”.

Bạch Diệc Phi và Từ Lăng nhìn nhau, sau đó ba người cùng đi ra cửa sau.

Nhưng bọn họ không rời đi mà núp vào trong góc.

Chung Ngọc Đình cuối cùng cũng mở cửa.

Một gã đàn ông cao to lập tức tiến vào. Người gã toàn mùi rượu, lão đảo đi về phía Chung Ngọc Đình.

Mặt Chung Ngọc Đình trắng bệch, miễn cưỡng tỏ vẻ bình tĩnh nói: “Luu Hạ, muộn thế này rồi, có chuyện gì để mai hẵng nói được không?”

“Bốp!”

Luu Hạ cho Chung Ngọc Đình một phát tát, cười lạnh: “Chung Ngọc Đình, hôm nay mày ăn gan hùm phải không? Dám đóng cửa không cho tao vào?”

“Có phải giầu thằng nào trong nhà hàng không? Đám chúng mày tăng tịu với nhau?”

Luu Hạ tát rất mạnh khiến khoe miệng Chung Ngọc Đình chảy máu, mà gã lúc này đang lật đồ khắp nơi.

“Luu Hạ, chúng ta đã ly hôn rồi, cho dù tôi có người đàn ông khác cũng không liên quan gì đến anh!”, Chung Ngọc Đình nhẫn nhịn nói.

Luu Hạ quay người nhìn cô ta, lại tát cô ta một cái thật mạnh khiến cô ta gục xuống đất.

“Chung Ngọc Đình, mày đừng mơ! Tao nói cho mày biết, đời này mày chỉ có thể là người phụ nữ của tao, đừng hòng thoát được!”

Nói xong, gã túm tóc Chung Ngọc Đình, độc địa nói: “Xem ra mày hôm nay làm ăn cũng được đấy, kiếm được tiền rồi chứ? Đúng lúc lắm, mau đưa tiền ra đây cho ông!”

“Luu Hạ...”, Chung Ngọc Đình khóc lóc cầu xin: “Đây là tiền cho con gái, anh đừng như vậy...”

Từ Lãng nấp phía sau không nhìn nổi định xông ra thì bị Bạch Diệc Phi kéo lại.

Từ Lãng quay đầu nhìn Bạch Diệc Phi: “Đến nước này rồi anh còn ngăn tôi làm gì? Tôi phải giết tên khốn kiếp kia!”

Cái chết của thuyền trưởng đã khiến Từ Lãng rất xúc động vì thế gã không chấp nhận được con gái của ông ta bị hành hạ đến mức này.

Bạch Diệc Phi đương nhiên hiểu suy nghĩ của Từ Lãng, anh cũng muốn giết tên khốn kiếp kia nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh gã một trận, sau đó thì thế nào?

Bọn họ không thể lúc nào cũng ở đây, Lưu Hạ rồi sẽ quay lại, đến lúc đó Chung Ngọc Đình sẽ càng thảm hơn.

Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn thì phát hiện phục vụ tên Tiểu Trương nấp sau lưng bọn họ, vì thế anh túm lấy cậu ta kéo ra ngoài.

Từ Lãng và Lý Tuyết cũng đi theo.

“Lưu Hạ, chúng ta đã ly hôn rồi!”

“Bốp!”

Chung Ngọc Đình cứ nói một câu là lại bị Lưu Hạ tát một cái.

“Mẹ mày! Mày dám có thằng khác? Ông cho mày biết, mày có thằng khác cũng vô dụng, ông đây muốn lôi mày lên giường lúc nào cũng được, làm ngay trước mặt thằng đàn ông của mày cũng chẳng sao!”

Trong phòng, tiếng cầu xin của Chung Ngọc Đình hòa cùng tiếng mắng chửi của Lưu Hạ.

Bạch Diệc Phi hỏi Tiểu Trương: “Hắn là ai?”

“Là chồng trước của bà chủ, nghiện cờ bạc, thua sạch thì lại đến tìm bà chủ đòi tiền”, phục vụ biết thân phận của Bạch Diệc Phi không đơn giản nên trả lời thành thật.

“Bà chủ không muốn đưa cũng không được. Hắn lấy con gái ra uy hiếp, không đưa thì sẽ cho người động đến con gái của bà chủ”.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì ngạc nhiên, nghi hoặc hỏi: “Con gái của bà chủ không phải con gái hẳn?”

“Phải! Đây mới là điều đáng hận nhất!”, nhân viên phục vụ cắn răng: “Luu Hạ không phải con người, đến con gái mình mà cũng muốn làm nhục!”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì gật đầu: “Được, tôi biết rồi”.

Bạch Diệc Phi lúc này cuối cùng cũng hiểu rõ cuộc sống bình thường mà thuyền trưởng muốn có lẽ là mong con gái mình có thể thoát khỏi chông trước, có một cuộc hôn nhân bình thường.

Nghe tiếng kêu bên trong, Từ Lãng không nhin nổi nữa: “Tôi mặc kệ!”

Từ Lãng rút mã tấu ra xông vào.

Bạch Diệc Phi kéo gã lại: “Tôi đi!”

Nói xong thì quay người vào nhà hàng. Anh không dám để Từ Lãng đi vì một khi gã đã ra tay thì tên đàn ông kia nhất định phải chết!

Giết người ở đây rất phiền phức, hơn nữa sẽ đả kích đến tấm lòng hiệp nghĩa hiếm khi có được của Từ Lãng.

Từ Lãng bình thường sẽ không thêm quan tâm, đây là lần đầu tiên gã chủ động giúp người khác.

Lúc Bạch Diệc Phi tiến vào thì Luu Hạ đang cởi quần áo của Chung Ngọc Đình.

Chung Ngọc Đình đang giãy dụa, khuôn mặt toàn là nước mắt.

Cô ta cho rằng nhóm Bạch Diệc Phi đã rời đi rồi.

Thật ra, cô ta chỉ cần hét lên thật to cầu cứu thì sẽ được Bạch Diệc Phi giúp đỡ nhưng cô ta không làm vậy.

Có lẽ là vì muốn giữ lại chút tự tôn cuối cùng cho mình.

“Rầm!”

“A!”

“Đệt!”

Bạch Diệc Phi bước đến túm chặt vai Lưu Hạ sau đó quăng mạnh. Lưu Hạ cứ thế bị Bạch Diệc Phi vút ra ngoài, ngã lăn ra đất.

“Mẹ mày! Quả nhiên là giầu đàn ông!”

Lưu Hạ bò dậy, độc địa trừng Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cười lạnh nói: “Cút!”

Lưu Hạ khinh miệt nói: “Mẹ mày dám quyến rũ người phụ nữ của ông, mày biết xấu hổ không hả? Mày là cái đéo gì?”

Nói xong, Lưu Hạ cầm trai rượu rỗng đập về phía Bạch Diệc Phi.

Chung Ngọc Đình vội kêu lên: “Cẩn thận!”

“Rầm!”

Bạch Diệc Phi vung chân đập Lưu Hạ bay thẳng đến bên cửa.

“A!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 604: Giết Người

Lưu Hạ lặn vài vòng mới dừng lại, sau đó đứng dậy.

Gã không ngu. Gã biết mình không đánh lại Bạch Diệc Phi nên cầm thẻ ngân hàng nói với hai người: “Hôm nay ông mày nể mặt tiền mà tha cho chúng mày!”

“Hai đứa mèo mả gà đồng chúng mày cứ chờ đây!”

“Tao cho chúng mày biết, nếu chúng mày đổi mặt mã thì ông đây sẽ quay lại!”

“Chung Ngọc Đình, mày chờ đó, rồi sẽ có lúc nó không ở đây!”

“Mẹ nó, mày dám lừa tao, tao sẽ nhân lúc nó không ở đây mà đập chết mày với con gái mày!”

Nói xong, Lưu Hạ đắc ý rời đi.

Chung Ngọc Đình cuối cùng không chịu được nữa mà khụy ra đất, hai tay che mặt, khóc không thành tiếng.

Bạch Diệc Phi lắc đầu đóng cửa lại.

Lý Tuyệt đi đến, khom người an ủi Chung Ngọc Đình.

Chung Ngọc Đình lắc đầu, cố cười: “Thật xấu hổ quá...”

...

Ba người an ủi Chung Ngọc Đình xong thì rời khỏi.

Trên đường, tâm trạng bọn họ đều trầm xuống.

Trong lúc mọi người im lặng, thuyền trưởng đã đứng ra lái thuyền đi. Mặc dù ông ta bị ung thư, kết cục rồi cũng thế nhưng ông ta đã cứu rất

nhiều người.

Bọn họ thấy Chung Ngọc Đình bị đầu bếp bắt nạt còn không nói, giờ còn bị chồng trước ngược đãi, chẳng trách thuyền trưởng hy vọng con gái có thể có một cuộc sống bình thường.

Đóng cửa nhà hàng, rời xa chồng trước.

Lý Tuyết thở dài, đột nhiên hỏi Bạch Diệc Phi: “Chồng à, nếu có một ngày chúng ta ly hôn, anh có trở thành như thế không?”

Bạch Diệc Phi ngậy ra nhìn Lý Tuyết: “Sao đột nhiên em lại hỏi vậy?”

“Anh cứ trả lời là được”.

“Vậy em trả lời anh trước”.

“Không, anh nói trước”.

“ ... ”

Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi đã trải qua rất nhiều chuyện. Trong hai năm đầu, Lý Tuyết cho rằng cuộc đời này của cô đã bị hủy hoại, tình yêu cũng không còn nữa. Nhưng sau này, cô phát hiện ra rằng mình đã thích Bạch Diệc Phi rồi.

Cô có được tình yêu mà mình mong ước.

Mà trong hai năm gần đây, Bạch Diệc Phi từng liều mạng vì cô. Lúc cô mất ký ức trở nên ngốc nghếch, anh cũng không rời xa cô.

Khoảng thời gian trước, bản thân cô lại vì chuyện sinh đẻ mà lựa chọn rời khỏi anh, cuối cùng phát hiện ra bản thân mình ngu ngốc đến nhường nào.

Bây giờ, Lý Tuyết đã lựa chọn lại vì thế cô rất trân trọng tình cảm giữa mình và Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thực ra rất hiểu suy nghĩ của Lý Tuyết, hơn nữa trong lòng cũng cảm thấy rất vui, Lý Tuyết thật sự rất quan tâm đến anh.

Vì thế Bạch Diệc Phi im lặng một lát rồi nghiêm túc trả lời: “Vợ à, anh vĩnh viễn sẽ không ly hôn với em vì thế giả thiết này của em không tồn tại, sau này cũng sẽ như vậy”.

Lý Tuyết nghe xong thì mỉm cười, trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào: “Vậy được, em rất hài lòng, khi về sẽ thưởng cho anh”.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì kinh ngạc, nhất thời vô cùng phấn khích.

Phản thưởng à...

Nghĩ đến phần thưởng này, Bạch Diệc Phi kích động đạp mạnh ga khiến chiếc xe lao như bay.

Lý Tuyết thấy vậy thì bật cười.

Nhưng...

Lý Tuyết đột nhiên nghĩ đến một việc: “Đợi đã, Từ Lãng đâu?”

Bạch Diệc Phi hoàn hồn: “Anh quên mất anh ta rồi”

“Anh còn không mau quay lại?”, Lý Tuyết nói.

Bạch Diệc Phi lại đáp: “Ài, đàn ông trưởng thành thì lạc thế nào được, anh ta nhớ đường”.

...

Lưu Hạ lão đảo cản một chiếc xe taxi lại.

Chiếc xe đi được khoảng mười mấy phút thì dừng lại ở đoạn đường nhỏ hẹp.

Con đường dẫn đến một con hẻm nhỏ, trong đó còn có ánh đèn nhấp nhèm.

Một sòng bài còn chưa đóng cửa.

Lưu Hạ xuống xe rồi vút tờ tiền cho tài xế, say khướt nói: “Không cần tìm nữa!”

Nói xong, gã lão đảo đi vào ngõ nhỏ.

Đến khi gã đi hẳn vào ngõ thì đột nhiên phát hiện ra một bóng đen. Bóng tối trùm xuống, không nhìn rõ khuôn mặt của cái bóng đen đó.

Chỉ thấy người đó vung tay đâm vào mặt Lưu Hạ khiến gã bay thẳng ra.

“Rầm!”

Lưu Hạ đập vào tường rồi lăn ra đất.

“A!”

Lưu Hạ đang định đứng dậy thì một bàn chân đạp lên ngực gã.

“Tên đầu bếp béo ở đâu?”

Từ Lãng cúi đầu, âm trầm mà nhìn Lưu Hạ.

Lưu Hạ đã tỉnh rượu, cho dù không tỉnh thì cũng bị cơn đau làm cho tỉnh lại. Gã nhìn Từ Lãng rồi hỏi: “Mày... Mày là thằng nào? Định... làm gì?”

Từ Lãng lập tức kê mã tấu vào cổ gã, hỏi: “Tên đầu bếp béo ở đâu? Nói!”

Lưu Hạ sợ đến lẩy bẩy. Cảm giác lạnh lẽo khi thanh mã tấu đặt lên cổ khiến gã run rẩy, mà Từ Lãng ấn đao càng sâu gã càng thêm kinh hoàng, lập tức chỉ về phía sòng bài.

“Phập!”

Thanh mã tấu đã đâm vào cổ.

Từ Lãng tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Không muốn nói thì đừng nói”.

Con hẻm rất yên tĩnh, chỉ loáng thoáng vài ánh đèn.

Không lâu sau, trong con hẻm truyền đến âm thanh hỗn loạn.

Đột nhiên, cửa một phòng đánh bài bị đập mở ra, tiếp đó khoảng 20, 30 người xông vào, ai ai cũng lộ vẻ sợ hãi.

“Giết người rồi!”

“Giết người rồi!”

Có người kêu lên.

Đến khi mọi người chạy ra thì nhìn thấy một tên béo đang nằm úp sấp trên chiếc bàn mặt chược.

Cổ tên béo phun máu tràn đầy ra bàn cùng mặt đất.

Không lâu sau thì cảnh sát đến.

Trong con hẻm lật tức có băng vàng bao vây lại.

Người dân nghe tiếng đều chạy ra hóng chuyện. Bọn họ đứng ngoài băng muốn xem xem bên trong xảy ra chuyện gì.

“Có chuyện gì vậy?”

“Có án mạng!”

“Vãi chương! Thật á?”

“Có gì lạ đâu, nơi này chẳng phải thường xuyên có người chết à?”

“Cũng phải, thua nhiều tiền quá thì nóng vội xúc động, chẳng phải sẽ xảy ra chuyện à?”

Từ Lãng đứng trong đám người nhìn một lát rồi rời đi.

Gã là một sát thủ, một sát thủ thu tiền.

Ngoại trừ Bạch Diệc Phi ra thì lần này gã giết người miễn phí.

Bạch Diệc Phi nói có một số người xấu xa thì xấu xa thật nhưng không đến mức phải chết, vì thế anh bảo Từ Lãng đánh gãy chân Lưu Hạ và tay của đầu bếp béo là được.

Nhưng lần này Từ Lãng không làm theo lời anh.

Gã sẽ không đi đánh giá tội ác của một người rồi dùng tiêu chuẩn để xem xét có nên giết hay không.

Bởi vì với gã mà nói, chỉ cần hai người này chết, Chung Ngọc Đình sẽ không bị thương tổn nữa, đồng thời cũng nhờ cớ tận gốc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 605: Thuê Sát Thủ

Lúc Lưu Hạ bỏ đi còn buông lời đe dọa, theo tính cách của gã thì nhất định sẽ quay lại. Mà tên đầu bếp béo khi bỏ đi cũng tràn ngập hận thù, gã cũng chẳng phải người lương thiện gì cho cam.

Lưu Hạ biết nhà hàng hôm nay buôn bán tốt là vì tên đầu bếp béo nói cho gã biết.

Vì thế cho dù một tên chết thì tên còn lại cũng sẽ đến gây phiền phức với Chung Ngọc Đình.

Bọn chúng đều phải chết!

Lời thuyền trưởng nói lúc đó khiến anh ta rất cảm động, cộng thêm việc ông ta đã cứu rất nhiều người khiến anh ta cảm thấy ông ta là một người rất tốt.

Mà Chung Ngọc Đình là con gái của thuyền trưởng. Con gái của người tốt như vậy thì không đáng để bị bắt nạt như thế.

Người tốt thì nên được báo đáp xứng đáng.

Từ Lãng nhếch mép: “Quả nhiên giết người mới phù hợp với mình nhất”.

Đột nhiên một giọng nói thì thầm vang lên bên cạnh gã.

“Chú, chú là sát thủ à?”

Từ Lãng theo phản xạ dịch sang bên một bước, kéo giãn khoảng cách, sau đó quay người nhìn.

Đứng bên cạnh gã là một bé trai mặc bộ quần áo cũ kỹ có vài mảnh vá, khuôn mặt lấm lem, nhìn chằm chằm gã không chớp mắt.

Từ Lãng kinh ngạc. Gã là sát thủ, rất nhạy cảm với việc có người đến gần mình. Nhưng nếu đứa nhóc này không lên tiếng thì gã sẽ không phát hiện ra cậu ta đến gần.

Từ Lãng vuốt mã tấu của mình, hỏi đứa nhóc: “Nhóc là ai?”

Từ Lãng cảm thấy đứa nhóc này không đơn giản nhưng giây tiếp theo gã lập tức bác bỏ suy nghĩ này.

Cậu nhóc rụt rè mà hỏi: “Chú, chú là sát thủ ư? Chú có thể giúp cháu giết người không?”

Từ Lãng nhận ra trong mắt cậu ta không có vẻ giết chóc mà chỉ có sự thuần khiết cùng sợ hãi.

Cậu nhóc này thật sự chỉ là một đứa nhóc bình thường.

Nhưng tại sao Từ Lãng lại không phát hiện ra cậu ta?

Gã cau mày, thầm than trong lòng: “Lẽ nào ở bên cạnh Bạch Diệc Phi lâu rồi nên quên mất bản thân là một sát thủ?”

Gã cúi đầu nhìn cậu nhóc. Từ Lãng không định để ý đến cậu ta mà buông tay, muốn đi luôn.

Cậu nhóc thấy Từ Lãng sắp đi thì rất nóng ruột, vội chạy đến túm lấy cánh tay gã: “Chú, chú đừng đi, có thể giúp cháu giết người không? Cháu xin chú giúp cháu giết một người”.

“Chú đừng đi mà, cháu biết giết người thì cần tiền, cháu có tiền, cháu đưa chú tiền, chú giết một người giúp cháu được không?”

Cậu nhóc vừa nói vừa móc tiền trong túi ra, sau đó đưa cho Từ Lãng.

Từ Lãng cúi đầu, nhìn tiền trong tay cậu ta thì cạn lời.

Một đồng tiền nhìn thì rất nhiều nhưng tổng cộng chỉ có 5 đồng 6 mà thôi.

Từ Lãng không đồng ý. Hơn nữa một đứa nhóc còn nhỏ như vậy không biết làm sao lại biết được những điều này, vì thế gã lạnh lùng nói: “Trên thế giới này không có sát thủ, phim với tiểu thuyết toàn lừa gạt thôi, không thể tin được”.

Nói xong, gã không nhìn nữa mà đi luôn.

Cậu nhóc ngây ra, lảm bảm: “Nhưng rõ ràng là cháu đã nhìn thấy rồi...”

Dưới ánh đèn nhập nhèm trong đêm tối, cậu nhóc tuyệt vọng, thần thờ mà nhìn bóng người đang xa dần, đôi mắt dần đầy nước, cuối cùng ngồi xuống đất, nấc lên từng tiếng khẽ khàng.

Cậu ta khóc một lát, đang lúc lau nước mắt thì nhìn thấy một đôi chân xuất hiện trước mặt, sau đó có giọng nói vang lên: “Đã ăn cơm chưa?”

Cậu nhóc kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện sát thủ vừa nãy đã quay lại. Đôi mắt cậu ta sáng lên, gật đầu nói: “Buổi trưa cháu đã ăn rồi”.

Từ Lãng hỏi: “Nhóc ở đâu?”

Cậu nhóc vui vẻ mà chỉ vào công viên phía sau, rồi lại cúi đầu lí nhí: “Dưới cầu trượt trong công viên có một cái hố, ở đấy không rét”.

“Sao nhóc lại ở đó?”, Từ Lãng hỏi.

Cậu nhóc trả lời: “Bố không cho cháu về nhà”.

Từ Lãng nghĩ nghĩ rồi nói: “Vì thế nhóc bảo chú giết bố mình?”

Nghe vậy cậu nhóc lập tức lắc đầu, trong đôi mắt trong veo toát lên vẻ lạnh lẽo: “Không, cháu muốn mời chú giết con hồ ly tinh bên cạnh bố cháu”.

“Hồ ly tinh giết mẹ cháu, chính ả ta đuổi cháu ra ngoài”.

Từ Lãng nghe xong thì trái tim lạc mất một nhịp.

Anh ta nhớ đến bản thân mình. Cũng năm mươi tuổi, anh ta có nhà mà không thể về, một mình sống trên thế giới này.

Người ta nói hồ giữ không ăn thịt con nhưng tại sao trên thế giới này lại có nhiều kẻ khôn nạn đến thế?

Lưu Hạ là một, bây giờ lại thêm một kẻ nữa.

Từ Lãng cúi đầu nhìn cậu nhóc. Anh ta biết cậu bé rất tuyệt vọng, nhìn dáng vẻ này có lẽ đã bị đuổi ra ngoài một thời gian dài rồi. Quần áo trên người cậu bé mỏng manh, dù nói không lạnh nhưng cơ thể lại không chịu được mà run lên.

“Chú nhận đơn hàng này của nhóc”.

Từ Lãng cầm 5 đồng 6 trong tay cậu ta, sau đó cởi áo của mình đưa cho cậu ta: “Mặc vào”.

Cậu nhóc ngậy ra nhìn anh ta.

Từ Lãng lạnh lùng nói: “Nghe lời thì chú giúp nhóc giết người, nếu không thì biến”.

Cậu nhóc nghe thế lập tức mặc áo khoác vào.

Nhưng sau khi cậu ta mặc xong thì cảm thấy mình như đang khoác bao tải lên người, bởi vì Từ Lãng cao gần 2m mà cậu nhóc chỉ cao khoảng 1m 3.

Từ Lãng nói: “Đi theo chú”.

Anh ta không lập tức bảo cậu nhóc đưa mình đi giết người mà đưa cậu bé đến một quán mì.

Cậu nhóc vội ăn hai bát mì như sắp chết đói. Ăn xong, khuôn mặt vốn tràn ngập vẻ hưởng thụ của cậu bé lại trở nên nghiêm túc: “Chú, khi nào cháu lớn cháu sẽ trả chú bát mì này”.

Tim Từ Lãng run lên.

Trong mắt cậu nhóc 5 đồng 6 là một số tiền rất lớn.

Số tiền này là để thuê anh ta giết người, nếu anh ta dùng nó để trả cho bát mì thì có lẽ cậu bé sẽ rất buồn.

Vì thế Từ Lãng gật đầu: “Được”.

Cậu nhóc thấy vậy thì lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Từ Lãng không biết cậu bé đã từng trải qua những gì mà khiến một đứa nhóc mới mười mấy tuổi đầu lại tràn ngập thù hận cùng giết chóc như vậy. Nhưng cậu bé thế này thật sự rất giống anh ta lúc nhỏ.

Từ Lãng hỏi: “Nhóc tên gì?”

“Lý Hữu Sinh”, cậu nhóc lau miệng đáp.

Từ Lãng ừ một tiếng rồi kéo tay cậu ta: “Đi theo chú”.

“Chú bây giờ định đi giết người ư?”

“Không”, Từ Lãng trả lời.

Lý Hữu Sinh sốt ruột: “Chú... Chẳng phải đã đồng ý với cháu rồi ư?”

Từ Lãng bình thản nói: “Không vội”.

Lý Hữu Sinh lại hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta đi làm gì?”

“Mua quần áo”, dừng một lát, Từ Lãng nhấn mạnh: “Mua quần áo cho nhóc”.

Lý Hữu Sinh khựng lại, lập tức nói: “Chú không cần mua quần áo cho cháu, cháu... cháu không còn tiền nữa rồi... Hơn nữa lúc chui vào hố sẽ làm bẩn quần áo”.

Từ Lãng cau mày: “Sau này nhóc không cần chui vào hố nữa, cũng không được chui vào”.

“Nhưng không làm thế thì không có chỗ ngủ”.

“Sau này nhóc theo chú”, Từ Lãng chậm rãi nói: “Chú cho nhóc chỗ ngủ”.

Lý Hữu Sinh hưng phấn: “Chú có thể dạy cháu giết người không?”

“Không!”, Từ Lãng lạnh lùng nói: “Sau này nhóc cũng không được giết người”.

“Hả, nhưng...”, Lý Hữu Sinh dường như vẫn muốn nói gì đó nhưng bị Từ Lãng ngắt lời.

“Sau này không được nhắc đến chuyện giết người, chuyện chú hứa với nhóc chú sẽ làm”.

Lý Hữu Sinh cúi đầu đáp: “Ừm...”

...

Từ Lãng bắt một chiếc xe cùng Lý Hữu Sinh trở về thành phố Thiên Bắc.

Lúc này đã là một 1 giờ sáng, Lý Hữu Sinh đã ngủ rồi. Từ Lãng cũng cậu nhóc lên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 606: Nhận Lý Hữu Sinh Làm Con Nuôi

Từ Lăng đá văng cánh cửa nhà, Dương Xảo ở trong phòng khách lập tức đứng lên: "Anh Lăng, anh đã về rồi à? Ăn uống gì chưa..."

Dương Xảo còn chưa dứt lời liền nhìn thấy Từ Lăng cũng một cậu nhóc trên lưng khiến cho cô ta sững sốt một hồi.

Từ Lăng đổi lại vẻ mặt thỏa hiệp, hỏi: "Lâm Tử đâu?"

Dương Xảo đáp: "Đã ngủ rồi".

Từ Lăng nói: "Gọi cậu ta dậy đi, để cậu ta tắm rửa cho anh bạn nhỏ này, nhóc này mới hơn 10 tuổi nên hay xấu hổ lắm".

Dương Xảo nhanh chóng vâng vâng dạ dạ, lên tầng gọi Dương Lâm.

Từ sau khi ở thành phố Lam trở về, Từ Lăng luôn coi chị em Dương Xảo như người nhà, cho nên chị em bọn họ liền dọn tới ở cùng Từ Lăng.

Từ Lăng dạy cho Dương Xảo biết sử dụng máy tính, còn mua điện thoại cho bọn họ, để khi nào bọn họ không hiểu vấn đề gì còn biết đường lên mạng tìm kiếm.

Chị em Dương Xảo rất nghe lời, dù sao cũng đến một nơi hoàn toàn xa lạ, khác hẳn thành phố Lam nên cô ta không dám ra ngoài, chỉ một mực ngoan ngoãn ở nhà học tập, thuận tiện giúp Từ Lăng dọn dẹp nhà cửa một chút.

Từ Lăng ở tầng một còn chị em Dương Xảo ở tầng hai.

Mặc dù Từ Lăng khá ít nói, nhưng ba người sống cùng nhau như người thân trong nhà, vô cùng gắn bó thân thiết.

Từ Lăng suýt chút nữa gặp nạn, Bạch Diệc Phi nói với anh ta rằng Dương Xảo đau lòng và lo lắng cho anh ta đến nỗi đứng ngồi không yên.

Khoảnh khắc hai người đối diện với nhau, không ai chủ động nói ra chuyện ngày đó, cũng không ai muốn phá vỡ không khí vui vẻ này.

Dương Xảo thấy Từ Lăng đem một đĩa bé trở về, trong lòng cảm thấy lo lắng hơn cả sự tò mò.

Nhưng Dương Xảo không bộc lộ cảm xúc ra bên ngoài, chỉ vươn tay ra nhẹ nhàng ôm lấy Lý Hữu Thành, rồi đặt lên sô pha.

Sau khi Dương Lâm mắt nhắm mắt mở thức dậy, rồi vội vàng đưa Lý Hữu Sinh đi tắm rửa.

Bây giờ chỉ còn lại Từ Lăng và Dương Xảo, cô ta đi đến phòng bếp hâm nóng một ít thức ăn rồi bung ra cho Từ Lăng.

Vừa nãy ở trong tiệm mì, Từ Lăng không ăn mì bởi vì anh ta biết ở nhà phần cơm nên dù có đói thì anh ta cũng không ăn.

Từ Lăng vừa ăn vừa nói: "Mua cho cậu bé một ít đồ dùng sinh hoạt trước, tôi sẽ nói với Bạch Diệc Phi tìm một trường học rồi đưa nó đến trường".

"Vâng", Dương Xảo gật đầu.

Cơm nước xong xuôi, Từ Lăng cầm chén cơm định đem đi rửa nhưng lại bị Dương Xảo giành lấy: "Để tôi rửa cho".

Nhưng cô ta không chú ý nên lỡ tay làm đổ đĩa thức ăn xuống bàn.

"Xoảng!"

Đĩa thức ăn rơi xuống mặt đất vỡ tan tành.

Hai người đứng hình một lát rồi Dương Xảo lập tức cúi người xuống nhặt từng mảnh vụn của đĩa thức ăn, còn luôn miệng nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, tôi không cố ý đâu, tôi... Á!"

Bởi vì quá hoảng hốt nên cô ta không chú ý, chẳng may bị mảnh vụn cửa vào tay, chảy máu.

Từ Lăng thấy vậy lập tức bỏ bát đĩa trên tay xuống, anh ta ngồi xuống, nắm lấy ngón tay của Dương xảo, vô thức đưa ngón tay bị trầy xước kia ngậm vào trong miệng để cầm máu.

Dương Xảo kinh ngạc tròn mắt, nín thở một vài giây, sau đó gò má nhanh chóng đỏ bừng lên.

Thật ra thì vết thương ngoài da này không hề nghiêm trọng đối với Từ Lăng, nhưng không hiểu tại sao khi Từ Lăng thấy Dương Xảo bị thương, cho dù chỉ là vết thương nhỏ anh ta cũng lo lắng không thôi.

Dương Xảo xấu hổ cúi đầu, giọng nhỏ như muỗi kêu nói: "Ở nhà... có thuốc..."

Mặc dù nhỏ giọng nói nhưng Từ Lăng nghe được, trong lòng đột nhiên có chút ngưng ngừng.

Lúc này, Từ Lăng mới ý thức được đây chỉ là một vết thương nhỏ, chỉ cần sát trùng rồi băng lại là được, nhưng anh ta lại chuyện bé xé ra to...

Thật ra thì Từ Lăng cũng là sát thủ, thường xuyên bị thương khi gặp nhiệm vụ, dĩ nhiên anh ta phải tự mình xử lý vết thương, đây chính là bản năng sinh tồn của sát thủ, chỉ có điều phương pháp có chút đơn giản và thô bạo.

Từ Lăng sau khi bình tĩnh thì đỏ bừng mặt, đứng dậy đi lấy thuốc: "Vậ... để tôi đi lấy thuốc..."

Nhưng ngay khi anh ta vừa đứng dậy thì Dương Xảo đã nắm lấy tay của anh.

Từ Lăng ngừng lại một lát, giống như bị điểm huyết vậy.

Giờ phút này, bầu không khí dần trở nên mập mờ.

Hai người đứng không nhúc nhích nhìn nhau, trong ánh mắt có những xúc cảm khó nói thành lời, như nóng bỏng xen lẫn hoảng hốt.

Đột nhiên, giọng nói của Bạch Diệc Phi văng vẳng bên tai Từ Lăng: "Anh cũng sắp ba mươi rồi, nên tìm một người phụ nữ bên cạnh để chăm sóc".

Tim của Từ Lăng vô thức loạn nhịp, trong đầu không khỏi lóe lên một ý nghĩ: "Có một người phụ nữ bên cạnh, sẽ như thế nào nhỉ?"

Hai người vô thức nhích lại gần nhau, Từ Lăng có thể ngửi rõ cả mùi thơm phụ nữ trên người Dương Xảo.

"Có một gia đình sẽ cảm thấy như thế nào?"

"Không, chắc chắn là cảm thấy không tốt rồi".

"Nhưng sao tim mình đập nhanh vậy".

"Không được, mình là sát thủ, không thể như vậy, mình phải tĩnh tâm lại thôi".

"A!"

Khi Từ Lăng đang giãy giụa đấu tranh tư tưởng thì cánh môi của hai người đã vô tình chạm vào nhau.

Đúng lúc đó.

"Anh Lăng, chị!"

Giọng của Dương Lâm từ trên tầng truyền xuống.

Tiếng hét này khiến Từ Lăng và Dương Xảo giật nảy mình, vội vàng tách nhau ra, Từ Lăng đứng lên, đỏ mặt không biết phải làm sao, không khỏi đứng tại chỗ lằm bằm, sau đó cũng không biết mình đang nói gì: "A... Cái đó... Cô, không sao..."

Dương Xảo đỏ bừng mặt, thẹn thùng cúi đầu không dám nhìn Từ Lãng, nhưng nghe thấy Từ Lãng nói xong liền sững sờ.

Từ Lãng vỗ trán mình một cái, anh ta biết mình quá bối rối, vừa muốn mở miệng thì giọng của Dương Lâm lại một lần nữa truyền tới.

"Anh Lãng, mau tới đây!"

Từ Lãng phản ứng kịp thời, vội vã xoay người lên lầu, nhưng lúc lên có lẽ không giữ được bình tĩnh, luống cuống suýt chút nữa bị ngã.

Dương Xảo thấy vậy trong lòng cũng lo lắng, may mà tài nghệ của anh cũng không tệ, nên nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Thấy Từ Lãng đi lên tầng hai, Dương Xảo mới đưa tay ra không ngừng quạt, để cho hạ nhiệt trên khuôn mặt, khóe miệng cô ta hơi nhếch lên, mang theo một chút dư vị ngọt ngào.

Trên tầng hai, Từ Lãng sững sờ khi nhìn thấy Dương Lâm và Lý Hữu Sinh.

Lý Hữu Sinh bị Dương Lâm lột sạch quần áo, hoảng sợ núp ở một góc trong phòng tắm, ánh mắt tràn đầy sự cảnh giác xen lẫn sợ hãi, run lẩy bẩy nhìn Dương Lâm.

Dĩ nhiên, đây không phải là lý do khiến Dương Lâm gọi Từ Lãng lên đây.

Nguyên nhân chính là do trên người Lý Hữu Sinh chi chít vết sẹo.

Không chỉ có như vậy, cánh tay cậu bé cũng có rất nhiều vết sẹo, khoảng chừng hơn 20 vết thương, nhưng những vết thương này đã đóng vảy chỉ còn lại dấu vết.

Từ Lãng và Dương Lâm đều vô cùng sững sờ.

Một đứa bé mới hơn mười tuổi, cho dù không phải người nhà mình nhưng cũng không nhẫn tâm đánh đập cậu bé như thế này!

Từ Lãng lập tức vô cùng phẫn nộ, vô thức siết chặt tay thành nắm đấm.

Dương Lâm không biết phải làm sao: "Anh Lãng..."

Từ Lãng hít một hơi thật sâu, sau đó vẫy tay với Lý Hữu Sinh: "Tới đây".

Lý Hữu Sinh nhìn Dương Lâm, khuôn mặt tràn đầy sợ hãi, lại quay sang nhìn Từ Lãng, cuối cùng rón rén đi tới trước mặt Từ Lãng, khi đến gần liền ôm lấy cánh tay của Từ Lãng rồi núp ở sau lưng anh ta.

Từ Lãng ngồi xuống, đặt tay lên vai cậu bé: "Những vết thương này do ai gây ra?"

"Bố và anh trai cùng mụ hồ ly tinh đó".

Trán của Từ Lãng nổi cả gân xanh.

Anh ta thật khó có thể tưởng tượng nổi.

Trừ con hồ ly tinh ra, bọn họ rõ ràng là người một nhà, người thân ruột thịt, thế nhưng lại đánh đứa nhỏ ra nông nổi này, rốt cuộc bọn họ có bao nhiêu thù hận?

Từ Lãng muốn chăm sóc cậu bé thêm một thời gian rồi mới điều tra con hồ ly tinh trong lời Lý Hữu Sinh kể, nếu như con hồ ly tinh đấy còn quá đáng thì anh ta liền giết chết ả ta, sau đó đem Lý Hữu Sinh cho bố của cậu bé.

Nhưng xem ra bây giờ, căn bản là không cần nữa.

Từ Lãng xoa đầu của Lý Hữu Sinh, trầm giọng nói: "Con hãy nhớ, từ nay về sau, con sẽ mang họ Từ, là con trai của Từ Lãng này".

"Sau này con hãy đi theo ta, có ta ở đây, không ai dám bắt nạt con".

Lý Hữu Sinh cúi đầu, không dám nói lời nào.

Dương Lâm không hiểu nhìn hai người, hỏi: "Anh Lãng, chuyện này...
Xảy ra chuyện gì vậy?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 607: Anh Có Gia Đình Rồi

Từ Lãng lắc đầu, không có ý định nói thêm gì nữa: “Cậu về ngủ trước đi, để tôi tắm cho cậu bé”.

Dương Lâm vẫn còn muốn hỏi gì đó nhưng thấy không khí có chút gì đó không ổn nên cuối cùng không hỏi nữa mà rời khỏi nhà tắm.

Từ Lãng đi lấy nước, sau khi đổ đầy nước trong thùng thì ôm Lý Hữu Sinh, nói: “Người bản nên tắm qua chút”.

Lý Hữu Sinh đỏ ửng mặt, gật đầu.

Từ Lãng chậm chậm đẩy Lý Hữu Sinh vào trong. Chỉ có điều, vừa vào thì Lý Hữu Sinh lập tức hét lên, sau đó nhảy vọt ra ngoài ôm chặt lấy Từ Lãng.

“Bố ơi, nóng quá!”.

Từ Lãng lập tức cúi đầu nhìn chân của cậu bé, cũng may là chỉ vừa bước vào trong nên hơi đỏ chứ không bị bỏng.

Lúc này, Từ Lãng mới nhớ ra. Lý Hữu Sinh chỉ là đứa trẻ, da vẫn còn mềm mỏng nên không chịu được nhiệt độ này.

Sau khi Từ Lãng nghĩ ra thì vội nói: “Xin lỗi nhóc nha, xin lỗi. Chú không.... À, ban nãy nhóc gọi chú là gì?”

Cuối cùng Từ Lãng mới phản ứng lại, ban nãy Lý Hữu Sinh đã gọi mình. Âm thanh này khiến Từ Lãng thấy chấn động. Còn Lý Hữu Sinh thì cẩn thận nhìn Từ Lãng mà không dám lên tiếng. Có lẽ cậu ta khá lạ lẫm với cách xưng hô này.

Từ Lãng thấy thế thì không đắn đo gì mà bảo Lý Hữu Sinh cứ đứng đó còn mình đi điều chỉnh độ ấm của nước.

Bình thường anh ta là người khá khô khan, nên tắm cho người khác là việc khá hiếm.

Lúc tắm anh ta kỳ cọ khá mạnh nên sau lưng Lý Hữu Sinh đỏ ửng lên.

Khó khăn lắm mới tắm xong, khăn tắm của mình dùng rồi nên cuối cùng anh ta đành phải gọi Dương Xảo mang một bộ quần áo đến.

Cuối cùng Lý Hữu Sinh cũng tắm xong, cảm thấy mình như được giải thoát.

Sau khi Từ Lãng dắt Lý Hữu Sinh tắm sạch sẽ bước ra, cậu ta như biến thành một người hoàn toàn khác, thành cậu bé sáng sủa đáng yêu hơn nhiều.

Dương Xảo không khỏi ngạc nhiên, đợi khi định thần lại thì lập tức nói: “Nếu Hữu Sinh muốn ngủ riêng thì tôi sẽ dọn dẹp căn phòng bên cạnh”.

“Con trai thì tất nhiên phải ngủ một mình rồi”, Từ Lãng nói.

Từ Lãng dắt Lý Hữu Sinh đến phòng mình, nói: “Sau này căn phòng này sẽ là của nhóc, cũng không còn sớm nữa, mau đi ngủ đi”.

Sau khi Lý Hữu Sinh nhìn thấy căn phòng thì trong mắt lóe lên vẻ vui mừng.

Có lẽ, đứa trẻ nào cũng đều hi vọng mình có được một nơi riêng tư thuộc về mình.

Kể cả là Lý Hữu Sinh lần đầu đến đây nhưng cậu ta dường như đã dựa dẫm vào Từ Lãng hết rồi.

Từ Lãng đồng ý giúp cậu ta giết người, dẫn cậu ta đi ăn mì, dẫn về nhà rồi tắm cho cậu ta. Tất cả những điều này dần dần khiến cậu ta dựa dẫm vào Từ Lãng.

Lý Hữu Sinh vui vẻ chạy vào trong phòng, bật đèn lên thì nhìn thấy chiếc giường lớn mềm và những thiết bị khác đều đầy đủ nên càng vui hơn.

Lúc này cậu ta cũng mạnh dạn hơn rất nhiều, cậu ta hò hét một phen rồi định đóng cửa lại.

Đột nhiên, cậu ta nghĩ ra gì đó rồi thò đầu ra từ phía sau cửa, cẩn thận nhìn Từ Lãng hỏi: “Sau này con thật sự ngủ ở đây sao?”

Từ Lãng gật đầu, nói: “Đúng rồi”.

Lý Hữu Sinh lại hỏi: “Nếu con làm hỏng đồ thì bố có đánh con không?”

Từ Lãng dừng lại chút rồi cười nói: “Chỉ cần nhóc đừng dỡ căn phòng này ra là được”.

“Hự”.

Lý Hữu Sinh lại một lần nữa hét lên, nói: “Cảm ơn bố, cảm ơn mẹ”.

Sau đó đóng cửa lại rầm một cái.

Từ Lãng và Dương Xảo đứng ở bên ngoài cửa thì ngậy người ra, sau đó Dương Xảo mới phản ứng lại, hỏi với vẻ khó hiểu: “Ban nãy cậu ta gọi tôi là...”.

“Đâu có! Cô nghe nhầm rồi”, Từ Lãng vội xoay người rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Diệc Phi đến nhà của Từ Lãng.

Từ Lãng và Bạch Hồ đều là vệ sĩ sát sườn của Bạch Diệc Phi, vì vậy họ đều ở gần chỗ của anh. Bạch Diệc Phi cũng rất phóng khoáng khi tặng cho mỗi người một căn biệt thự ở bên cạnh nhà mình.

Bạch Diệc Phi gõ cửa, Từ Lãng nghe thấy liền đi ra mở cửa.

Từ Lãng vừa tập thể dục xong nên trên người vẫn còn mồ hôi. Anh ta đang dùng khăn mặt lau mồ hôi rồi nhìn Bạch Diệc Phi, bất mãn nói: “Gọi cú điện thoại là được mà”.

Bạch Diệc Phi cười hì hì, nói: “Mấy bước chân ý mà, không cần lãng phí tiền điện thoại thế. Đi nào, đi giải quyết chút chuyện với tôi”.

Từ Lãng trầm mắng một tiếng: “Đúng là đồ keo kiệt”.

Đường đường là người giàu nhất thành phố Thiên Bắc mà keo kiệt đến nỗi tiền điện thoại cũng tiếc.

Từ Lãng lại nói: “Tôi đi thay bộ quần áo, lát nữa sẽ đến gặp anh”.

“OK!”

Bạch Diệc Phi gật đầu, định đến nhà của Bạch Hổ. Nhưng lúc định đi thì quay đầu nhìn lại, lúc này anh ngây người ra.

Trong căn phòng, Dương Xảo đang mặc áo ngoài cho một cậu bé. Từ Lãng đi đến bên cạnh họ còn giơ tay ra xoa đầu cậu bé, thoạt nhìn cứ tưởng đây là một gia đình nhỏ.

Bạch Diệc Phi ngây người tại chỗ. Anh không vội đến nhà của Bạch Hổ mà đứng ở cửa lấy điều thuốc ra hút.

Không bao lâu, Từ Lãng đi ra, lúc này anh ta đã đổi sang bộ quần áo thường rồi nói: “Đi thôi”.

Bạch Diệc Phi vẫn đứng dựa vào cửa mà không nhúc nhích, héch đầu vào bên trong, hỏi: “Đứa bé kia là thế nào vậy?”

Từ Lãng thân nhiên đáp: “Tôi nhặt được đấy”.

Bạch Diệc Phi cũng đưa cho Từ Lãng một điều thuốc, cười nói: “Tôi thấy gợi ý trước đó của tôi cũng hay đấy chứ”.

“Cái gì cơ?”, Từ Lãng hỏi.

Bạch Diệc Phi lại cười, nói: “Tôi cho anh một cái bệnh viện và một ngân hàng cũng được nhỉ”.

Từ Lãng chau mày, nói: “Không cần đâu”.

Bạch Diệc Phi liền lắc đầu, nói: “Hiện giờ anh không còn một mình nữa rồi”.

Từ Lãng nhanh chóng phản bác, nói: “Anh mới thế ý”.

Bạch Diệc Phi cạn lời luôn.

Phải nói thế nào được nhỉ, quả thật anh không còn một mình nữa. Nhưng nếu hiểu một cách tỉ mỉ thì giống như kiểu mắng người thì đúng hơn.

Nhưng ý Bạch Diệc Phi muốn nói là hiện giờ Từ Lãng có chị em Dương Xảo, còn có cả một cậu bé kia nữa. Cũng coi như anh ta có một gia đình rồi, người nhà sẽ lo lắng cho anh ta.

Những việc mà Bạch Diệc Phi làm bây giờ là bắt buộc phải làm, muốn chủ động giành giật lấy cuộc sống yên bình thì không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng Từ Lãng thì khác, anh ta có thể dừng lại bất cứ lúc nào.

Bạch Diệc Phi ngẫm nghĩ một lúc, cũng không tiếp tục nói mấy chuyện này nữa mà khoát tay, vừa đi vừa nói: “Thôi bỏ đi, chuyện này không cần đến anh nữa. Anh đi mua ít quần áo cho vợ con anh đi”.

Từ Lãng trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Anh mới có vợ con ý”.

“Há?”, Dương Xảo nghe thấy vậy thì tò mò mở cửa ra nhìn Từ Lãng. Từ Lãng lập tức thấy ngượng ngùng, thấp giọng thanh minh: “Vợ anh ta không sinh con được”.

....

Bạch Diệc Phi đã ngồi trong phòng khách của nhà Bạch Hổ, chau mày phiền muộn.

Anh chuẩn bị về Lam Thành một chuyến, lấy một ít vàng mang về.

Nhưng chuyện này vô cùng quan trọng, không thể để nhiều người biết.

Chung Liên chắc chắn không thể dẫn đi được, dù sao thì Chung Liên là Bạch Vân Bằng cử đến. Ai biết được chủ nhân thật sự của cô ta là anh hay là Bạch Vân Bằng nữa?

Bạch Hồ là người mà mẹ ruột anh- Ngô Quế Hương cử đến.

Trần Ngạo Kiêu thì càng không cần nói nữa, anh ta còn rất nhiều chuyện giấu anh.

Hiện giờ, chỉ e có mỗi Từ Lãng mới là người mà anh tin tưởng nhất.

Nhưng cái tên này chỉ qua một đêm mà đã có gia đình, còn đầy đủ cả ‘Vợ, em vợ và cả con trai nữa’.

Bạch Diệc Phi thở dài một tiếng, Bạch Hồ rót cho anh cốc nước.

Bạch Diệc Phi bưng chén nước lên uống một ngụm, hỏi Bạch Hồ: “Tiểu Bạch! Hôm nay chúng ta tâm sự một chút được không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 608: Người Anh Có Thể Tin Tưởng

Bạch Hổ ngồi phía đối diện nhìn Bạch Diệc Phi, cảm thấy chuyện này không đơn giản nên lời ít mà ý nhiều: “Anh nói đi”.

Bạch Diệc Phi không lập tức trả lời mà im lặng một lát, cuối cùng mới nghiêm túc nhìn Bạch Hổ, hỏi: “Bạch Hổ, tôi có thể tin tưởng anh không?”

Bạch Hổ nghe vậy thì cau mày.

Bạch Diệc Phi đưa điều thuốc cho anh ta. Bạch Hổ lắc đầu từ chối, Bạch Diệc Phi lại tự châm cho mình một điều.

Châm thuốc xong, anh mới nói: “Nói thật đi, hiện tại anh vẫn liên lạc với mẹ ruột tôi?”

Bạch Hổ đáp: “Dù sao bà ấy cũng là mẹ ruột của anh, có một số chuyện không cần giấu bà ấy, hơn nữa có rất nhiều lúc bà ấy có thể giúp anh”.

Bạch Diệc Phi nhìn anh ta: “Tôi biết rồi”.

Sau đó, anh hút liền hai điều thuốc, sau đó mới cười nói: “Tôi không sao, chỉ đến tìm anh nói chuyện thôi”.

Anh nói xong thì đứng dậy rời đi.

Bạch Hổ nhìn anh, lại nhìn nửa điều thuốc trong gạc tàn rồi trầm mặc.

Thật sự chỉ đến tán gẫu thôi ư?

Sau khi Bạch Diệc Phi đi ra thì nhìn trời xanh mà thở dài.

Bạch Hổ trung thành với anh nhưng anh ta cùng Chung Liên cũng trung thành với Ngô Quế Hương và Bạch Vân Bằng.

Bạch Diệc Phi nghĩ một lát, định lái xe đến bệnh viện Ngoại Long. Hiện tại người khiến anh yên tâm chỉ có Trương Hoa Bân.

Nhưng anh vừa đi đến cửa nhà thì thấy một người đang ở ngay đó.

Nhìn kỹ hóa ra là Trương Vinh.

Bạch Diệc Phi sầm mặt đi tới, đập vào mũi Trương Vinh: “Quý ở đây làm gì?”

Trương Vinh giật mình lập tức đứng dậy, phát hiện ra là Bạch Diệc Phi thì xông tới, ôm lấy chân anh xin tha: “Chủ tịch, tôi sai rồi, tôi biết tôi sai rồi. Chủ tịch, xin anh tha thứ cho tôi, sau này tôi sẽ không mắc sai lầm, không phản bội anh nữa”.

Trước khi Liễu Chiêu Phong tiếp quản tập đoàn Hầu Tước, Trương Vinh được anh phái đến giúp đỡ công ty đá quý của Lý Tuyết. Nhưng sau khi ông ta biết Hầu Tước đã thuộc về Liễu Chiêu Phong thì lập tức vứt bỏ Lý Tuyết, tự mình chạy về tập đoàn.

Thật ra Bạch Diệc Phi không quá quan tâm đến chuyện này, dù sao Trương Vinh cũng phải nuôi người nhà mình, gặp chuyện như thế này thì đương nhiên sẽ chọn chuyện có lợi cho mình nhất.

Ông ta không tính là phản bội, chỉ là không đủ trung thành mà thôi.

Hơn nữa Bạch Diệc Phi cũng không coi ông ta là người mà anh tin tưởng được.

Nhưng nhìn bộ dạng này của ông ta khiến Bạch Diệc Phi nổi hứng trêu đùa, vì thế anh lạnh lùng nói: “Nếu ông đã nhận sai thì nên bày tỏ thành ý của mình”.

Trương Vinh lập tức gật đầu, sợ Bạch Diệc Phi không cho mình cơ hội: “Có có có, tôi có đem theo thành ý của tôi đến. Tôi biết bí mật của Liễu Chiêu Phong”.

Bạch Diệc Phi nhướn mày: “Ông nói nghe xem nào”.

Trương Vinh lập tức nói: “Chủ tịch, tôi biết người đứng sau Liễu Chiêu Phong là ai”.

Ông ta nói, có một lần lúc ông ta đi qua văn phòng chủ tịch thì nghe thấy Liễu Chiêu Phong bàn chuyện với người khác. Trương Vinh định nghe trộm một hai câu để sau này tìm cơ hội nịnh nọt.

Nhưng ông ta vừa dán tai lên cửa thì cánh cửa lập tức vỡ ra, ông ta cũng bị bắt vào.

Trương Vinh còn nói: “Người đó rất giống người bạn cảnh sát của anh”.

Bạn cảnh sát?

Không phải là Tần Hoa sao?

Tần Hoa hiện tại đang nằm viện, vậy người đó hẳn là Tần Sơn.

Trương Vinh nghĩ đến cảnh lúc đó thì vô cùng sợ hãi: “May mà lúc đó tôi đang cầm văn kiện cần Liễu Chiêu Phong ký tên nên nói là đến xin chữ ký của hắn”.

“Bọn họ dường như không nghi ngờ tôi nên bỏ qua. Lúc đó tôi sợ chết đi được”.

Bạch Diệc Phi cau mày.

Tần Sơn?

Chẳng phải Tần Sơn đi theo ông hai nhà họ Lâm ư? Nếu vậy thì chỗ dựa của Liễu Chiêu Phong là nhà họ Lâm?

Bạch Diệc Phi gật gật đầu sau đó khoát tay: “Vậy thì ông đã lập được công rồi, nhưng ông nên đi tìm Long Linh Linh, hiện tại cô ấy mới là chủ tịch của Hậu Tước”.

“Cái gì?”, Trương Vinh ngây ngẩn, kinh ngạc nói: “Nhưng trợ lý Long...”

Bạch Diệc Phi cúi đầu nhìn ông ta. Anh biết ông ta định nói gì, còn chẳng phải là nói Long Linh Linh ít kinh nghiệm, còn quá trẻ, không bằng ông ta à? Vì thế người làm chủ tịch phải là ông ta mới đúng.

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Bởi vì cô ấy đủ trung thành”.

Trương Vinh nhất thời ghen hờn.

Lúc này ông ta đã hối hận đến đứt ruột!

Bạch Diệc Phi lạnh lùng: “Ông có thể đi rồi”.

Sau khi đuổi Trương Vinh đi, Bạch Diệc Phi cùng Lý Tuyết đi ăn cơm, sau đó mới đến bệnh viện Ngọa Long.

Ở căn cứ sau bệnh viện, Bạch Diệc Phi kể lại toàn bộ chuyện ở thành phố Lam cho Trương Hoa Bân.

Trương Hoa Bân như hóa đá.

Một lúc lâu sau anh ta mới hoàn hồn, nghiêm giọng hỏi: “Anh đã nói chuyện này cho vợ anh chưa?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Bạch Vân Bằng sắp xếp bốn vệ sĩ cho cô ấy. Tôi sợ cô ấy biết chuyện này sẽ không cẩn thận để lộ ra”.

Nghe vậy, Trương Hoa Bân ngẫm nghĩ: “Cũng đúng, chuyện này đương nhiên càng ít người biết càng tốt. Nhưng lúc chúng ta trở lại, Đạo trưởng muốn Kỳ Kỳ, chúng ta hẳn nên giết chết cô ta trước rồi mới đưa cho gã”.

Bạch Diệc Phi ngó ra: “Tại sao?”

“Cái chết của Lương Minh Nguyệt, cùng mục đích hiện tại của liên minh doanh nghiệp ở thành phố Lam, đạo trưởng hẳn đã biết sự tồn tại của

số vàng đó rồi chỉ là ông ta không biết Lương Minh Nguyệt giấu chúng ở đâu”.

“Anh có thù với Kỳ Kỳ nhưng anh không đến mức phải giết cô ta. Chỉ cần là người hiểu anh thì sẽ biết được, anh và Kỳ Kỳ đã biết chuyện liên quan đến số vàng đó rồi”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy giật thót: “Không khoa trương đến vậy chứ?”

Trương Hoa Bân lắc đầu: “Gã hẳn chỉ suy đoán mà thôi, còn chưa chắc chắn nhưng bọn chúng đã tìm vàng rất lâu rồi mà vẫn chưa tìm được, cho nên dù chỉ là suy đoán thì cũng đủ để bọn chúng mạo hiểm đi xác minh”.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì trong lòng kinh hãi.

Nếu là vậy thì bây giờ, Đạo trưởng nhất định sẽ đến thành phố Thiên Bắc.

Như vậy, gã có thể ra tay với Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ bất cứ lúc nào.

Trương Hoa Bân nhìn Bạch Diệc Phi rồi hỏi: “Ngày mai anh đi thành phố Lam, đã sắp xếp được thuyền chưa?”

Bạch Diệc Phi gật đầu.

Trương Hoa Bân cân nhắc một lát rồi nói: “Ngày mai anh không đi được, chúng ta phải đi trước, hơn nữa phải thuê một con tàu rồi đi từ bên cảng của thành phố Hoa Thượng”.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Được, tôi lập tức đi liên lạc”.

Trương Hoa Bân lại nói: “Đưa cả Kỳ Kỳ theo nữa”.

...

Buổi chiều hôm đó, hơn mười chiếc xe rời khỏi bệnh viện Ngọa Long rồi chia ra mỗi xe một ngã.

Trên tầng cao nhất của một khách sạn thành phố Thiên Bắc.

Đạo Trưởng chấp tay sau lưng, nghe đàn em báo cáo: “Mười mấy chiếc xe đi hướng khác nhau”.

“Trò trẻ con mà thôi”.

Sau đó, gã lạnh lùng ra lệnh: “Thông báo cho người của chúng ta giám sát nghiêm ngặt mấy huyện trấn gần Trường Giang của Bắc Hải, đặc biệt là mấy bến tàu. Một khi phát hiện có xe của thành phố Thiên Bắc thì lập tức xác nhận”.

“Vâng!”

Sau khi người đó rời đi thì một người đeo mặt nạ sắt đi ra từ góc phòng.

Người đó đi đến phía sau Đạo trưởng, cười nói: “Hắn thật thú vị, dám giở trò ngay trước mắt chúng ta”.

“Nhưng tôi nghĩ Bạch Diệc Phi sẽ không đến mấy quận, huyện gần Trường Giang đâu”.

Đạo trưởng cho dù gặp chuyện gì cũng bình tĩnh, gã đi đến trước bàn trà, rót một ly.

Kinh La thấy vậy thì cười nói: “Đạo Trưởng khách khí rồi nhưng tôi không uống”.

Đạo trưởng chậm rãi rót trà rồi uống một ngụm.

Kinh La nhất thời lúng túng nhưng cũng chỉ trong một lát mà thôi.

Đạo trưởng uống trà xong mới từ từ nói: “Trong một lúc phái ra hơn 10 chiếc xe thì hẳn hẳn đã đoán được chúng ta sẽ cản trở. Vậy thì theo tính cách của Bạch Diệc Phi, giở thủ đoạn cũng là chuyện bình thường”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 609: Người Đàn Ông Đeo Mặt Nạ Sắt

“Vì thế bọn họ không ở trên những chiếc xe đến bến cảng hoặc bến tàu đó”.

Đạo Trường hí mắt: “Cho nên, bọn họ...”

Đúng vào lúc này có tiếng gõ cửa vang lên.

“Cốc, cốc, cốc...”

Đạo Trường và Kinh La khựng lại nhìn nhau.

Hai người bọn họ đều không có người quen ở thành phố Thiên Bắc, hơn nữa không nhiều người biết khách sạn này, hẳn sẽ không có ai đến gõ cửa mới phải.

Đạo Trường khẽ gật đầu với Kinh La, hẳn cũng gật đầu đáp lại, sau đó thì đi về phía cửa.

Với bọn họ mà nói, chỉ cần không phải Tử Y và Tân Thu thì cho dù là ai biết được bí mật của bọn họ, một trong hai người bọn họ cũng đều dư sức khiến kẻ đó ngậm miệng.

Nhưng lúc Kinh La mở cửa thì ngây người.

Người đứng ngoài cửa là một người đàn ông đeo mặt nạ.

Khi hai người chạm mắt nhau đều nhận ra sự kinh ngạc cùng nghi hoặc trong mắt đối phương.

Kinh La cảnh giác hỏi: “Mày là ai?”

Người đàn ông đeo mặt nạ lạnh lùng trả lời: “Người tiễn bọn mày lên đường”.

Kinh La nghe vậy bật cười: “Mày biết người trong phòng là ai không?”

“Đạo Trường”, người đàn ông đeo mặt nạ lập tức đáp.

Kinh La không cười nổi nữa. Ở thành phố Thiên Bắc, Đạo Trường là một người có thể trấn áp được mọi thứ, nhưng người đàn ông đeo mặt nạ này không có vẻ gì là sợ hãi.

Có thể thấy được, gã không đơn giản.

Người đàn ông đeo mặt nạ không muốn lãng phí thời gian nên đi thẳng vào trong phòng.

Kinh La lập tức vươn tay ngăn cản.

Hai người cũng vì thế mà ra tay với nhau.

Sau đó Kinh La nhất thời vắng ra ngoài.

Khi Kinh La vừa đứng vững lại, còn chưa hết kinh ngạc thì người đàn ông đeo mặt nạ đã xuất hiện trước mắt hắn, vung quyền lên.

Tốc độ của người đàn ông đeo mặt nạ rất nhanh, nếu không nhìn kỹ thì sẽ cho rằng gã lướt đến.

Quá đáng sợ, vượt qua khỏi khả năng lý giải của con người.

Trong phòng, Đạo Trường nhìn thấy vậy thì không thể ngồi yên nữa. Gã đứng dậy, trong chớp mắt đã đến bên người đàn ông đeo mặt nạ.

Ngay khi nắm đấm của người đàn ông sắp hạ xuống người Kinh La thì Đạo Trường tiến đến đánh úp sau lưng gã.

Gã không thể không bỏ qua việc công kích Kinh La, sau đó xoay người tránh thoát khỏi đòn tấn công của Đạo Trường, tiếp theo gã cúi người, bả vai đặt lên ngực Đạo Trường.

Đạo Trường nhất thời kinh hãi.

“Bộp...”

Sau cú va chạm mạnh, Đạo Trưởng lão đảo lùi về sau vài bước.

Kinh La nhân cơ hội lật người, thoát khỏi thế tấn công của người đàn ông đeo mặt nạ.

Sau đó, hắn và Đạo Trưởng đều sững sốt nhìn người đàn ông trước mặt.

“Mày là ai?”

Cho dù là Đạo Trưởng thì lúc này cũng không thể giữ khuôn mặt bình tĩnh được nữa. Gã trừng mắt nhìn người đàn ông.

Chỉ “cọ xát” trong chốc lát cũng đã rõ ràng rồi.

Người đàn ông đeo mặt nạ này mạnh hơn bọn họ.

Nhưng rất rõ ràng, cho dù là giọng nói hay dáng người của gã đều cho thấy gã không phải Tử Y và Tân Thu, mà ngoại trừ hai người đó ra, Kinh La và Đạo Trưởng hoàn toàn không biết ai còn mạnh hơn bọn họ.

Đã thế còn mạnh hơn rất nhiều, chỉ cần nhìn dáng vẻ nhàn hạ của gã là rõ.

Kinh La không thể tin nổi mà nói: “Không thể nào, thành phố Thiên Bắc không thể có cao thủ bậc này!”

Người đàn ông không vội tấn công, hơn nữa còn nhàn nhã đứng đó, từ tốn nói: “Rời khỏi đây nếu không tao sẽ giết chúng mày”.

Mặc dù giọng nói của gã rất bình thản nhưng lại nồng nặc ý vị giết chóc, khiến Kinh La và Đạo Trưởng đều khiếp sợ giống như cảm giác của Bạch Diệt Phi khi đối diện với Đạo Trưởng.

Đạo Trưởng nhìn người đàn ông, hỏi: “Có thể nói cho tao thân phận của mày không?”

Người đàn ông đeo mặt nạ không trả lời mà quay người đi ra ngoài, vừa nói: “Chúng mày có một tiếng, nếu không rời khỏi thành phố Thiên Bắc này thì không cần rời đi nữa”.

Sau khi người đàn ông rời đi, cánh cửa phòng đóng lại lần nữa, không khí trong phòng lập tức trở nên trầm trọng.

“Làm sao bây giờ?”, Kinh La quay đầu hỏi Đạo Trường.

Đạo Trường cau mày, cuối cùng nói: “Rời khỏi đây trước đã”.

Kinh La thở dài: “Thành phố Thiên Bắc này đúng là nơi ngọa hổ tàng long! Không ngờ lại có người đáng gờm đến vậy!”

Đạo Trường liếc nhìn hắn, đột nhiên hỏi: “Tên Tần Hoa đó chẳng phải ở bệnh viện à?”

Nghe vậy, Kinh La lập tức hiểu ý gã: “Đúng là ở bệnh viện, xương cổ hắn bị thương, đã trở thành người thực vật rồi, không thể đứng lên được nữa”.

“Hơn nữa tôi thừa nhận đã từng đánh một trận với Tần Hoa, hắn quả thực mạnh hơn tôi nhưng cho dù hắn có thể đứng lên được thì người này cũng không phải hắn”.

Đạo Trường im lặng một lát rồi nói: “Rời đi trước đã”.

...

Cùng lúc đó, một chiếc xe xuất phát từ bệnh viện Ngọa Long dừng lại ở bến thuyền thành phố Thiên Bắc.

Xe vừa dừng lại thì lập tức có bảo vệ ngăn cản.

“Nơi này không được đỗ xe, mau rời đi”.

Tài xế mở cửa xe, rút điều thuốc đưa cho bảo vệ: “Người anh em, châm chước chút đi, tôi đến đón người”.

“Không được!”, bảo vệ từ chối điều thuốc của tài xế, nghiêm khắc nói: “Anh mau rời khỏi chỗ này, lãnh đạo của chúng tôi hôm nay sẽ đến”.

Tài xế không còn cách nào khác chỉ đành lái xe rời đi.

Cho đến khi bọn họ đi khỏi, tên bảo vệ mới nói vào bộ đàm: “Không phát hiện ra mục tiêu”.

Cảnh này vừa hay bị vài người trong đoàn khách du lịch nhìn thấy.

Bọn họ đội mũ che nắng đứng lẫn lộn trong đoàn khách, hướng dẫn viên du lịch của bọn họ là một cô gái hơn 20 tuổi, tay cầm cờ cùng loa.

“Sau khi thuyền đến thì mọi người xếp hàng lên thuyền, tấm thẻ tôi đưa cho mọi người là vé tàu, đừng đánh rơi mất, nếu không mọi người sẽ phải tự đi mua lại”.

Cho dù hướng dẫn viên du lịch nói gì thì mấy người vừa này vẫn nhìn ngó khắp nơi.

Người đội mũ che nắng chính là Trương Hoa Bân. Anh ta thì thầm với Bạch Diệc Phi: “Quả nhiên bảo vệ ở bến tàu đều là người của Đạo Trưởng”.

Bạch Diệc Phi gật gật đầu: “Mục tiêu của Đạo Trưởng là mấy chiếc xe lái ra ngoài tỉnh của chúng ta”.

“Bọn họ cho rằng chúng ta lên thuyền ở ngoại tỉnh nhưng không ngờ rằng chúng ta vẫn lên thuyền ở Thiên Bắc, hơn nữa còn dùng cách này”, Trương Hoa Bân cười nói.

Bạch Diệc Phi nghe vậy cũng cười.

Lúc này anh cảm thấy có Trương Hoa Bân bên cạnh quả là may mắn.

Bạch Diệc Phi giỏi nhất là phá cục, bày cục, mà Trương Hoa Bân lại giỏi phá trận kẻ địch, phân tích tình thế. Hai bọn họ hợp tác với nhau quả là hoàn mỹ.

Trương Hoa Bân cười khen: “Nói thật, vẫn là anh giỏi. Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, bọn họ nhất định không ngờ rằng chúng ta lại lên thuyền ở thành phố Thiên Bắc”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy cũng tăng bốc: “Anh có thể phá giải âm mưu của Đạo Trường, anh vẫn giỏi hơn một bậc”.

Nói xong, hai người nhìn nhau cười.

Lúc này, Kỳ Kỳ vẫn luôn ở bên cạnh bọn họ khinh bỉ: “Bỉ ổi vô sỉ! Ghê tởm!”

Kỳ Kỳ ngửa mắt với hành động của bọn họ vì thế mới trào phúng.

Trạng thái cơ thể của cô ta rất tốt, vết thương đã khỏi phân nửa nhưng vẫn không có sức.

Kỳ Kỳ biết, đồ ăn bình thường cô ta ăn có thuốc khiến toàn thân cô ta mất sức.

Cô ta cũng biết, bởi vì đồng vàng mà Bạch Diệc Phi sẽ không thả cô ta, vì thế cô ta mới không có cách phản kháng, cũng không thể phản kháng.

Đến bên biển, Trần Hạo lặng lẽ rời đi, sau đó chạy đến bên một con thuyền đánh cá, nói gì đấy với người ở đấy, không lâu sau thì quay lại.

“Đã bàn bạc xong rồi. Nguyên liệu trên thuyền đầy đủ, chủ thuyền nói bọn họ vốn định ngày mai ra khơi, chỉ là vẫn chưa đủ người nên mới đợi ở bến tàu”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 610: Em Gái Từ Lãng

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Đi”.

Bốn người cùng lên thuyền.

Đến bây giờ, người Bạch Diệc Phi thật sự yên tâm chỉ có Trương Hoa Bân cùng Trần Hạo.

Sau khi bốn người lên thuyền đánh cá thì xuất phát hướng về thành phố Lam.

Trong một khoang thuyền, Kỳ Kỳ lạnh lùng nhìn Bạch Diệc Phi: “Anh hãy nghĩ kỹ hậu quả sau khi làm vậy đi”.

Tàu đánh cá không to bằng du thuyền, khoang để nghỉ ngơi cũng không nhiều. Bạch Diệc Phi lo Kỳ Kỳ sẽ nhân cơ hội mà bỏ trốn nên để đề phòng, anh dùng dây thừng buộc vào cổ tay cô ta, một đầu khác thì buộc lên người mình.

Nhưng như vậy thì buổi tối anh chỉ đành ở cùng một phòng với cô ta.

Bạch Diệc Phi không để ý đến Kỳ Kỳ mà nhìn ra biển rộng ngoài cửa sổ.

Nếu có một ngày anh đủ thực lực, mạnh mẽ đến mức có thể tùy ý chọn lựa cuộc sống của mình thì anh nhất định sẽ mua một hòn đảo, cùng Lý Tuyệt sống một cuộc sống không tranh không giành.

Bởi vì nghĩ vậy nên sau này Bạch Diệc Phi đã trở thành chủ nhân của Lam Đảo.

Đương nhiên đó là chuyện của tương lai.

Kỳ Kỳ thấy Bạch Diệc Phi không nói chuyện thì lạnh mặt, tức giận nói: “Người như anh khi chết nhất định sẽ bị đày xuống 18 tầng địa ngục!”

Bạch Diệc Phi vẫn không để ý đến Kỳ Kỳ nhưng cô ta cứ nói anh. Bạch Diệc Phi không khỏi cảm thấy phiền phức, bực mình nói: “Tôi xuống địa ngục thì liên quan đéo gì đến cô? Cô cho rằng mình là diêm vương chắc?”

Kỳ Kỳ càng tức giận: “Tôi nói vậy đều vì tốt cho anh!”

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Vậy thì cảm ơn cô, chẳng qua phiền cô sau này không cần tốt với tôi, cảm ơn!”

“Anh! Dù sao anh cũng không được động đến đồng vàng đó!”, Kỳ Kỳ sầm mặt nói.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng phản bác: “Vi sao? Vàng đó là của nhà cô chắc? Hay bên trên đó khắc tên cô? Không phải của cô thì đừng có ra lệnh!”

Kỳ Kỳ điên tiết: “Anh! Anh là thằng điên hết thuốc chữa! Sớm muộn sẽ có một ngày anh bị tiền tài làm mờ mắt, chết không có chỗ chôn!”

Bạch Diệc Phi im lặng. Từ trước đến nay, có biết bao nhiêu người vì dục vọng của bản thân mà bất chấp tất cả, cuối cùng chết một cách thê thảm.

Kỳ Kỳ tiếp tục nói: “Hôm nay anh động vào một ít thôi thì sẽ cảm nhận được sự sung sướng khi không có làm mà vẫn có ăn rồi dần dần mất đi bản tính, sau đó lại ham muốn nhiều hơn, nhiều nữa, cuối cùng trong lúc vô tình, anh đã trở thành đối tượng bị tất cả mọi người chỉ trích”.

Giống như tên trộm, có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ 2, thứ 3...

Bạch Diệc Phi biết Kỳ Kỳ nói đúng, cho dù là ai cũng sẽ trở thành như thế.

Nhưng Bạch Diệc Phi khác bọn họ, anh biết mình muốn gì, những gì anh làm chỉ là vì muốn có được cuộc sống yên ổn cùng vợ và gia đình mà thôi.

Anh trừng mắt nhìn Kỳ Kỳ: “Đừng phí lời nếu không tôi sẽ vớt cô cho đám người trên thuyền kia đây”.

Kỳ Kỳ nói vì tốt cho anh nhưng thật ra là vì muốn bản thân hoặc là sự phụ của cô ta được độc chiếm số vàng kia mà thôi.

“Đám đàn ông đó quanh năm ra khơi, rất ít gặp phụ nữ...”

Lời nói của Bạch Diệc Phi khiến Kỳ Kỳ tức giận đến mức cho anh phát đáp: “Đồ vô sỉ!”

Nhưng Kỳ Kỳ trúng thuốc, trên người không còn bao nhiêu sức lực vì thế phát đáp nhẹ tênh, tốc độ cũng không nhanh, không những không đáp trúng Bạch Diệc Phi mà còn bị anh túm lấy mắt cá chân”.

“Anh buông ra!”, Kỳ Kỳ tức giận gào lên.

Bạch Diệc Phi cười nhạo: “Xấu hổ rồi? Có phải tôi chưa từng nhìn đâu”.

Kỳ Kỳ càng điên, vừa xấu hổ vừa bực bội, nhìn khuôn mặt đáng ghét của Bạch Diệc Phi mà gào lên: “Mẹ nó! Tôi liều mạng với anh!”

Liều mạng thì không được rồi.

Cả người không có sức, cổ chân còn bị Bạch Diệc Phi nắm lấy thì liều mạng kiểu gì?

Bạch Diệc Phi nhìn Kỳ Kỳ nhảy qua nhảy lại, lạnh lùng nói: “Mấy ngày này cô ngoan ngoãn nằm trên giường cho tôi, nếu như cô ra ngoài đụng trúng những người khác trên thuyền thì kết cục sẽ rất thảm đấy”.

Bạch Diệc Phi vừa nói vừa cởi giày của Kỳ Kỳ, sau đó thuận tay vứt luôn ra cửa sổ.

“Anh!”

Kỳ Kỳ hùng hổ định bước đến: “Aaa!”

Bạch Diệc Phi “xùy” một tiếng, bóp chặt cổ chân Kỳ Kỳ khiến cô ta lao đảo, ngã ngược ra giường.

“Biết điều cho tôi, đừng...”, Bạch Diệc Phi vốn định nói: “Đừng gây sự”, nhưng đột nhiên nhìn thấy lòng chân Kỳ Kỳ thì ngáy ra.

Lòng bàn chân Kỳ Kỳ có hai nốt ruồi đen.

Bạch Diệc Phi còn nhớ Từ Lăng không lâu trước có nói lòng bàn chân em gái anh ta có hai nốt ruồi.

Chuyện này... Quá trùng hợp rồi đi?

“Bạch Diệc Phi! Anh chờ đấy cho tôi! Có cơ hội tôi nhất định sẽ giết anh!”, Kỳ Kỳ gào lên.

Bạch Diệc Phi buông chân Kỳ Kỳ ra rồi ngồi ngẩn người bên giường.

Sao lại trùng hợp như vậy?

Bạch Diệc Phi không nhin được mà rút thuốc ra, cho dù Kỳ Kỳ có mắng thế nào anh cũng im lặng.

Không biết bao lâu sau, Bạch Diệc Phi đột nhiên hỏi: “Năm nay cô 24 tuổi”.

Kỳ Kỳ đang chửi hăng nhưng nghe thấy câu này thì đột nhiên im lặng, kinh ngạc mà trừng Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhìn biểu tình của cô ta thì lập tức hiểu ra mình đã nói đúng.

Điều này khiến anh càng năn tăn.

Kỳ Kỳ rất có khả năng là em gái ruột của Từ Lăng.

Phải làm sao bây giờ?

Nói cho Từ Lăng biết ư?

Kỳ Kỳ là em gái của Từ Lãng thì còn cần giam lỏng cô ta nữa hay không?

Nhưng cô ta biết bí mật của Lam Đảo, không thể thả ra.

Hơn nữa, nếu Từ Lãng biết anh từng thấy Kỳ Kỳ khóa thân thì liệu có cầm dao liều mạng với anh không?

Một loạt câu hỏi hiện ra trong đầu anh.

Kỳ Kỳ thu lại vẻ kinh ngạc, nhìn Bạch Diệc Phi bằng ánh mắt kỳ lạ: “Sao anh biết được?”

Bạch Diệc Phi không trả lời mà hỏi: “Cô... Có phải có một người anh trai thất lạc nhiều năm không?”

Nghe vậy, Kỳ Kỳ run lên, hai mắt trợn trừng nhìn Bạch Diệc Phi.

Cho đến khi hoàn hồn, cô ta xông về phía anh, vội vã hỏi: “Sao anh biết được? Anh biết anh trai tôi? Anh ấy ở đâu?”

...

Thành phố Thiên Bắc, nhà Từ Lãng.

Trong vườn, ba người Bạch Hổ, Từ Lãng, Trần Ngạo Kiều ngồi trên bậc thềm.

Từ Lãng vốn muốn ra ghé ngồi nhưng bị từ chối, vì thế ba người cứ ngồi trên bậc thềm như vậy.

Từ Lãng và Trần Ngạo Kiều vừa hút thuốc vừa nói: “Anh ta nhất định là trở lại Lam Đảo”.

Bạch Hổ lắc đầu: “Không biết”.

Trần Ngạo Kiều không nói chuyện, Từ Lãng hỏi: “Các anh không tò mò?”

“Tò mò thì làm được gì? Anh ta không nói với chúng ta tức là không muốn chúng ta biết”, Bạch Hổ thở dài.

Anh ta nói xong, Từ Lãng lại nhìn Trần Ngạo Kiêu: “Anh thì sao?”

Trần Ngạo Kiêu nhún vai: “Anh ta không tin tưởng tôi”.

Từ Lãng và Bạch Hổ đều nhìn anh ta. Bình thường Trần Ngạo Kiêu rất ít khi ngồi cùng bọn họ, chỉ có lúc cùng làm việc là ngoại lệ nhưng lúc đó cũng là vây quanh Bạch Diệc Phi.

Vì thế hôm nay Trần Ngạo Kiêu đến khiến Từ Lãng cảm thấy bất ngờ.

Bây giờ đề tài này không nói được nữa, Từ Lãng đành hỏi: “Trình độ hiện giờ của anh ở mức nào?”

Lúc ở trên du thuyền, mặc dù thực lực của Trần Ngạo Kiêu không bằng Đạo Trưởng nhưng chắc chắn mạnh hơn hai người bọn họ.

Nói thật, Bạch Hổ và Từ Lãng đều không vui.

Trần Ngạo Kiêu không để tâm mà cười cười, nói: “Tôi cũng không rõ lắm, dù sao cũng đánh thắng được hai người các anh”.

“Hừ!”, Từ Lãng hăm hứ, hiển nhiên lời này khiến anh ta càng không vui.

Bạch Hổ thấy vậy thì hỏi: “Anh rốt cuộc là ai? Tại sao lại đi theo Bạch Diệc Phi? Có quan hệ gì với đám Đạo Trưởng?”

Trần Ngạo Kiêu vươn chân ra trước, cười nói: “Giống anh”.

“Tôi cũng được phái đến bảo vệ anh ta. Chúng ta sẽ trung thành với người phái chúng ta đến, cũng trung thành với Bạch Diệc Phi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 611: Kỳ Kỳ Là Một Vấn Đề Nan Giải

"Nhưng mà, Bạch Diệc Phi sẽ không tin chúng ta".

Bạch Hồ nghe vậy thì nói: "Chúng ta khác nhau".

Từ Lãng hỏi: "Khác ở chỗ nào?"

Bạch Hồ nghiêm túc nói: "Nếu một ngày nào đó cần phải đưa ra lựa chọn, tôi sẽ...".

"Sẽ thế nào?", Trần Ngạo Kiều và Từ Lãng đều tò mò nhìn chằm chằm Bạch Hồ.

Lúc này, cửa được đẩy ra, Dương Xảo nắm tay Từ Hữu Sinh bước vào.

Trên người bọn họ đều đã thay quần áo mới, quần áo mà Dương Xảo khá là kín đáo, cô ta mặc một bộ đồ thể thao rộng rãi màu trắng, cuối cùng cũng lộ ra vẻ trẻ trung xinh đẹp mà một cô gái ở độ tuổi này nên có.

Quần áo mà Từ Hữu Sinh và Dương Xảo mặc là bộ đồ mẹ con, sau khi được tắm rửa sạch sẽ thì trông cậu nhóc cũng khá trắng trẻo đẹp trai, nhìn rất là nhanh nhẹn hoạt bát.

Sau khi Từ Hữu Sinh nhìn thấy Từ Lãng liền lon ton chạy đến trước mặt anh ta xoay người một vòng: "Bố, thế nào?"

Cậu ta dường như không hề biết lạ, mới có một ngày mà đã quen hết với tất cả mọi người, cũng đã chấp nhận thân phận mới của mình.

Từ Lãng gật đầu: "Đẹp".

Từ Hữu Sinh cười hi hi: "Mẹ mua cho con đó, còn mua hẳn mấy bộ nữa, để con đi thử mấy bộ khác cho bố xem".

Sau đó, vèo một cái đã chạy thẳng vào trong phòng.

Khuôn mặt Dương Xảo đỏ lên, mở miệng chào hỏi Bạch Hổ và Trần Ngạo Kiều xong liền quay trở về phòng.

Đợi hai người về phòng hết, Bạch Hổ và Trần Ngạo Kiều đồng loạt xoay người lại nhìn Từ Lãng.

Nói không kinh hãi thì chắc chắn là giả!

Từ Lãng là người thế nào, bọn họ không phải không rõ, nhưng sao lại đột nhiên lòi ra một thằng con trai thế này? Còn có cả vợ nữa?

Bị bọn họ nhìn như vậy, Từ Lãng không kiềm được, lỗ tai đỏ lên, ấp úng nói: “Không phải như mọi người nghĩ!”

"Nghĩ thế nào? Anh biết chúng tôi nghĩ cái gì?", Trần Ngạo Kiều như cười mà không phải cười nhìn anh ta.

Bạch Hổ gật đầu.

Từ Lãng xấu hổ gãi gãi đầu, giải thích nói: "Trẻ con không hiểu chuyện gọi bừa, tôi với Dương Xảo không có gì cả".

Bạch Hổ dường như lúc này mới biết được tên của Dương Xảo: "Hóa ra tên là Dương Xảo!"

Trần Ngạo Kiều gật đầu: "Cái tên khá đẹp".

Từ Lãng nổi cáu: "Các anh có biết đâu là trọng điểm không? Cái tôi muốn nói là cái này à?"

Trần Ngạo Kiều thấy vậy thì xua tay: “Chúng tôi nghe thấy rồi, hai người không có quan hệ gì”.

Từ Lãng nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng coi như giải thích rõ ràng, nếu không nhất định sẽ bị bọn họ cười nhạo.

Đúng vào lúc này, Dương Xảo thò đầu ra khỏi cửa, nói với Bạch Hổ và Trần Ngạo Kiều: "Tối nay mọi người ở lại ăn tối nhé, tôi nấu thêm vài

món”.

Bạch Hồ và Trần Ngạo Kiều đồng thanh đáp: "Được, chị dâu".

Hai từ "chị dâu" khiến Dương Xảo đỏ mặt, xấu hổ rụt người lại.

Từ Lãng: "...".

Trần Ngạo Kiều phui mông đứng dậy nói: "Tôi phải đi tặng quà gặp mặt cho con trai mới đây".

Bạch Hồ bừng tỉnh, gật đầu cũng đứng lên theo: "Vậy tôi cũng tặng chị dâu...".

Từ Lãng nghe vậy trợn mắt lườm, Bạch Hồ lập tức sửa miệng: "Con trai của chị dâu, một món quà gặp mặt".

Bạch Hồ và Trần Ngạo Kiều vừa nói vừa đi vào trong phòng khách, Từ Lãng chỉ đành đứng nguyên tại chỗ, trơ mắt nhìn hai người kia.

"Haiz, đúng là đáng tiếc cho chị dâu quá! Đi theo một người xấu xí như thế!"

"Tốt số thật, tôi có chút ngưỡng mộ".

Giọng hai người nói chuyện không to lắm, nhưng với khoảng cách như vậy, Từ Lãng chắc chắn có thể nghe rõ mồn một, cho nên anh ta tức đến nỗi muốn xông lên cho hai tên kia mỗi người một đao.

Từ Lãng nghĩ, hai cái tên này có giải thích thế nào cũng không rõ ràng được! Đương nhiên, có thể là do bản thân anh ta cũng không biết phải giải quyết việc này như thế nào, giải thích rồi cũng như chưa giải thích vậy.

Anh ta còn nghĩ, tôi còn lâu mới thích một người phụ nữ yếu đuối như vậy!

Tôi...

"Aaa!"

Tiếng hét lớn của Dương Xảo truyền tới.

Bạch Hồ và Trần Ngạo Kiều vừa bước vào phòng khách, nghe thấy tiếng hét này thì hiển nhiên ngẩn ra một chút.

Đúng vào lúc mà bọn họ đang ngẩn ra thì Từ Lăng đã vọt qua người bọn họ bằng tốc độ cực nhanh, chỉ lưu lại một bóng dáng mờ mờ, xông thẳng vào trong phòng bếp.

Sau khi Từ Lăng bước vào nhìn thấy Dương Xảo ngã nhoài trên mặt đất, rau dưa cũng rơi đầy xung quanh.

Sau khi Dương Xảo nhìn thấy Từ Lăng, đang định bám vào tủ bếp để tự đứng dậy: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi...”.

Tuy nhiên, vừa mới dồn sức đứng dậy thì lại ngã nhào xuống đất.

Từ Lăng vội vàng tiến lên đỡ lấy cô ta: “Đừng động dậy”.

Khom người xuống, Từ Lăng trầm giọng nói: “Để tôi xem xem”.

Sau khi Từ Lăng nhìn thấy chân của Dương Xảo sưng lên một cục to thì sa sầm mặt, bắt đầu cảm thấy lo lắng, động tác tay thì lại càng cẩn thận hơn, cởi giày của cô ta ra liền kiểm tra thật kỹ.

Mặc dù nhìn Dương Xảo như đang xấu hổ đỏ cả mặt, nhưng có lẽ phần nhiều trong đó là do cơn đau dưới chân.

Bạch Hồ và Trần Ngạo Kiều cũng đi vào, sau khi nhìn một lượt, Trần Ngạo Kiều nói: “Hẳn là bị trật khớp rồi, cũng không có gì, Từ Lăng biết cách chữa”.

Từ Lăng là sát thủ, đương nhiên biết cách chữa mấy loại vết thương như này.

Từ Lăng nhẹ giọng với Dương Xảo: "Chịu đau chút".

Dương Xảo nghiêng răng gật đầu, lén lút liếc nhìn Từ Lãng một cái.

Từ Lãng dùng một tay ấn vào bắp chân của Dương Xảo, một tay còn nắm lấy bàn chân của cô ta, nhẹ nhàng xoay vài cái.

Nhưng ngay sau vài cái xoay này, sắc mặt Từ Lãng liền thay đổi, trong ánh mắt lộ ra chút kinh ngạc, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Bởi vì Từ Lãng nhìn thấy dưới bàn gan bàn chân của Dương Xảo là hai nốt ruồi màu đen.

...

Con tàu đi mất hai ngày một đêm, cuối cùng bọn họ đã nhìn thấy được hòn đảo Lam ở phía xa xa.

Đảo Lam, một hòn đảo nhỏ không hề được ghi chép trên bất cứ tấm bản đồ nào.

Tại thành phố Thiên Bắc, Bạch Diệc Phi đã tìm kiếm rất nhiều nguồn tài liệu, nhưng không tìm thấy bất kỳ thông tin nào liên quan đến đảo Lam, thậm chí không có lấy một bản ghi chép nào.

Mà từ sau khi Bạch Diệc Phi phát hiện Kỳ Kỳ rất có thể là em gái ruột của Từ Lãng thì cũng không làm gì quá đáng với Kỳ Kỳ, chẳng qua là không muốn nói chuyện với cô ta nữa.

Bây giờ anh vẫn chưa biết phải xử lý cô ta thế nào.

Đêm hôm đó, Bạch Diệc Phi đã hỏi Kỳ Kỳ: “Nếu như tương lai có một ngày, anh trai của cô và người thân của cô xảy ra xung đột, cô sẽ lựa chọn đứng về bên nào?”

Kỳ Kỳ không trả lời Bạch Diệc Phi.

Bởi vì một bên là anh trai ruột, một bên là sư môn đã nuôi cô ta lớn, bất luận là lựa chọn bên nào thì cũng đều khổ sở.

Vì vậy Bạch Diệc Phi cũng không băn khoăn về chuyện này nữa.

Trên boong tàu, Bạch Diệc Phi nhìn mặt biển, không biết đã thờ dài lần thứ bao nhiêu rồi.

"Haiz..."

Trương Hoa Bân rót một tách trà đưa cho Bạch Diệc Phi, cười nói: "Có ai từng nói với anh rằng, anh suy nghĩ quá nhiều chưa?"

"Cái gì?", Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn về phía Trương Hoa Bân.

Trương Hoa Bân nhàn nhạt nở nụ cười, chỉ về hướng mặt biển: "Anh nhìn mặt biển này đi, bề mặt thì êm đềm".

"Kỳ thực ai cũng biết, bên dưới sự êm đềm này là biết bao sóng ngầm xoáy nước".

"Trong đại dương này, trước giờ vẫn luôn là cá lớn nuốt cá bé, cá bé ăn tôm tép, bọn chúng sẽ không nghĩ đến những chuyện khác, chỉ cần có thể no bụng là được rồi".

"Đây là quy luật sinh tồn của tự nhiên, bản năng của chúng là tránh xa kẻ thù thiên nhiên nhưng lại ăn con mồi của mình".

Bạch Diệc Phi nghi hoặc nhìn anh ta: "Có thể nói rõ hơn được không?"

"Mặc dù người và cá khác nhau, nhưng nguyên tắc thì đều giống nhau, đều muốn tránh xa sự tồn tại mạnh mẽ hơn mình, mà cách tốt nhất chính là phải khiến cho những sự tồn tại đó biến mất".

"Đối với chúng ta mà nói, sự tồn tại mạnh mẽ hơn mình, chẳng qua là chỉ những người hoặc những việc mà chúng ta không giải quyết được, đương nhiên cũng bao gồm cả sự lựa chọn".

"Thay vì ngồi đây tự tìm phiền não cho mình, băn khoăn day dứt không thôi, chẳng bằng trốn cho thật kỹ, cứ coi như chưa hề xảy ra chuyện gì cả".

"Tôi có thể giúp anh giữ kín bí mật này".

Bạch Diệc Phi yên lặng nhìn mặt biển xa xăm, trong lòng thì đang rung động không ngừng.

Anh đã hiểu ý của Trương Hoa Bân rồi.

Đối với anh, Kỳ Kỳ là một vấn đề không có lời giải, anh không thể giải quyết được, vậy cách tốt nhất là tránh đi, khiến cho cô ta biến mất, coi như cô ta chưa từng tồn tại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 612: Khích Bác Trần Hạo

Quảng Kỳ Kỳ xuống biển thì mọi vấn đề đều sẽ không còn là vấn đề nữa.

Và sẽ không có ai biết được việc này.

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, sau đó lại mở mắt ra, từ tốn nói: “Có lẽ tôi quả thực là nghĩ quá nhiều rồi”.

"Nhưng cũng chẳng sao, dù gì cũng còn tốt hơn là khiến cho lương tâm mình không được yên”.

"Nói cho cùng, Từ Lăng là anh em của chúng ta”.

Lời nói vừa dứt, Trương Hoa Bân không hề thấy ngạc nhiên, nhưng ánh mắt thì lại long lanh hơn rất nhiều: “Tôi biết, anh không nỡ ra tay”.

"Tôi tin rằng rất nhiều người khi gặp phải tình huống này, nhất là những nhân vật trí dũng kiệt xuất ôm dã tâm lớn, có lẽ sẽ lựa chọn cách đơn giản nhất, nhưng mà anh lại không giống họ, nhưng điều này cũng chứng minh được rằng, tôi không lựa chọn nhầm người”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy cười khở một tiếng: “Chứng minh là tôi không phải nhân vật kiệt xuất có dã tâm lớn”.

Bạch Diệc Phi uống hết ngụm trà cuối cùng, đứng dậy quay trở về khoang thuyền của mình.

Trương Hoa Bân nhìn bóng lưng Bạch Diệc Phi cười nói: "Đúng vậy, mọi thứ trong cuộc đời này của anh đều không thể khiến anh trở thành nhân vật kiệt xuất có dã tâm”.

"Nhưng mà, anh sẽ trở thành một bậc vương giả!”

...

Khi tàu đánh cá cập vào Đảo Lam, bọn họ quyết định lựa chọn bên mặt chưa được khai thác của hòn đảo này để lên bờ.

Trương Hoa Bân ở lại trên thuyền, Bạch Diệc Phi và Trần Hạo đưa theo Kỳ Kỳ xuống thuyền.

Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ vẫn bị một sợi dây thừng trói lại với nhau, Trần Hạo lưng đeo một cái ba lô to đi phía sau bọn họ.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy chiếc du thuyền bị mắc cạn ở gần đó, chỉ về hướng chiếc thuyền nói: “Kìa, du thuyền của cô vẫn còn đó!”

Kỳ Kỳ nghe vậy trợn mắt lườm Bạch Diệc Phi một cái, nó khiến cho cô ta nhớ lại lúc đó mình oai hùng cỡ nào, mà bây giờ, kẻ nắm quyền lại là Bạch Diệc Phi, vị trí của cả hai đã thay đổi cho nhau.

Bạch Diệc Phi đi theo con đường trong trí nhớ của mình, rất nhanh sau đó đã đến trước khu rừng già nọ.

Nhìn rừng cây cao cỡ sáu bảy mét, Bạch Diệc Phi cảm khái nói: “Chỉ mấy ngày trước đây thôi, suýt chút nữa là chết ở đây rồi”.

Kỳ Kỳ cười lạnh: "Đúng vậy, đúng là đáng tiếc”.

Bạch Diệc Phi coi như không nghe thấy câu nói của Kỳ Kỳ, mà nói bằng giọng hàm ý sâu xa: “Giờ thì tôi đã biết, Hiệp hội liên minh doanh nghiệp tại sao lại xây dựng hòn đảo này rồi”.

“Tại sao?”, Kỳ Kỳ nhìn Bạch Diệc Phi hỏi.

Bạch Diệc Phi không giải thích mà quay qua nháy mắt với Trần Hạo.

Trần Hạo gật đầu, lấy từ trong ba lô một cái thang dây sau đó quăng nó lên cành cây.

Ba người cùng nhau leo lên thang.

Khi Trần Hạo trèo lên đến ngọn cây, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, anh ta không khỏi giật mình kinh hãi.

"Ông trời ơi! Cứ như trong phim ấy! Đẹp quá đi!"

Trần Hạo lại rút thang lên, nhét vào trong lỗ cây, cả ba người lại bám theo thang dây bò xuống dưới.

Bọn họ bò theo lối đi vào bên trong, trong ấn tượng của Bạch Diệc Phi, con đường này rất dài, nhưng lần này anh lại thấy rất ngắn, có lẽ là do lần trước trên người có vết thương nên mới thấy như vậy.

Bọn họ bò chừng hơn mười phút đã đến nơi.

Sau khi vào được bên trong sảnh lớn hơn hai nghìn mét vuông thì cả ba người đều đại ra.

Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ đã từng nhìn thấy nơi này, nhưng lần này nhìn lại thì vẫn không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Trần Hạo đương nhiên càng khiếp đảm, đây là lần đầu tiên anh ta được nhìn thấy chỗ như này mà!

"Hoàn hồn, mau đi lấy đồ nào!"

Bạch Diệc Phi gọi một tiếng, Trần Hạo lập tức hoàn hồn, mở ba lô ra, bên trong còn có thêm hai ba lô nữa, đưa nó cho Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ miễn cưỡng cầm lấy ba lô.

Chẳng bao lâu, chiếc ba lô trên tay mỗi người đã được nhét đầy, mỗi chiếc phải nặng cỡ gần 50 kg.

Gần 50 kg này mà đeo lên người quả thực cũng không hề dễ chịu chút nào.

Cho nên Bạch Diệc Phi nói: "Mọi người ở lại đây nghỉ ngơi một chút, đợi tôi quay lại sau đó chúng ta sẽ quay về".

Trần Hạo khó hiểu hỏi: "Anh, anh định đi đâu?"

Bạch Diệc Phi cười nói: "Còn có một cái hang nữa, trước đó không có cơ hội nên bây giờ anh muốn đi qua xem sao".

Bạch Diệc Phi không hề giấu giếm, dù sao thì trước đó Kỳ Kỳ cũng đã biết đến cái hang này, mà Trần Hạo, giờ anh ta đã nhìn thấy núi vàng này rồi thì càng chẳng có lý do gì để mà giấu giếm nữa cả.

Bạch Diệc Phi cởi dây thừng trên người mình ra, buộc nó lên trên người Trần Hạo.

Kỳ Kỳ đã chẳng còn sức, có Trần Hạo ở đây giám sát là được.

Sau khi làm xong, Bạch Diệc Phi bèn leo về hướng miệng hang.

Sau khi Bạch Diệc Phi rời đi, trong hang yên tĩnh trở lại, hai người chẳng ai nói với ai câu gì.

Sau một lúc, Kỳ Kỳ đột nhiên nghiêng đầu liếc nhìn Trần Hạo: "Này!"

"Làm sao vậy?", Trần Hạo lập tức quay đầu nhìn cô ta.

Kỳ Kỳ nhìn chằm chằm Trần Hạo, cuối cùng lắc đầu: "Thôi bỏ đi."

Trần Hạo thấy vậy hơi nhú mày, mà Kỳ Kỳ lại giống như có lời muốn nói, anh ta cảm thấy hơi hiếu kỳ, nhưng mà vẫn quyết định không nên hỏi nhiều, trong hang động lại trở nên yên lặng.

Nhưng, chẳng bao lâu sau, Kỳ Kỳ lại không nhịn được, đột nhiên lạnh lùng cười một tiếng: "Ha...".

Trần Hạo không kiềm được hỏi: "Cô cười cái gì?"

Nhưng Kỳ Kỳ lại thờ dài: "Haiz, con người ấy à, đúng là phải xem số mệnh".

“Ý gì?”, Trần Hạo cau mày, luôn cảm thấy lời nói của Kỳ Kỳ có ý tứ gì đó.

Kỳ Kỳ lắc đầu nói: "Chẳng có ý gì cả!"

"Thật ra, điều tôi muốn nói là Bạch Diệc Phi không yêu tiền, nhưng trời sinh anh ta mang mệnh phú quý. Mà người giống như anh, bất kể phải cố gắng bao lâu, cho dù là phải vất vả kiếm tiền cả đời thì cũng vẫn là người mệnh khổ".

“Cho nên?”, Trần Hạo không khỏi nhìn Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ lạnh lùng cười: "Cho nên á, nhìn thấy số vàng này, tại sao anh lại không động lòng?"

Nhưng Trần Hạo lại nói: "Chỉ cần là người, nhìn thấy chỗ vàng này đều sẽ động lòng!"

Kỳ Kỳ gật đầu: "Bây giờ Bạch Diệc Phi rất giàu có đúng không? Anh thấy anh ta còn động lòng rồi, anh càng phải nên có suy tính riêng chứ, nhưng mà thật đáng tiếc..."

"Thật đáng tiếc cái gì?"

“Thật đáng tiếc là chỉ dám nghĩ, không dám làm!", Kỳ Kỳ khinh bỉ hừ một tiếng.

Trần Hạo nghe vậy sắc mặt tối sầm lại: "Ý của cô là gì? Cô muốn nói cái gì?"

Kỳ Kỳ thay đổi tư thế ngồi thẳng lại, nghiêm túc nói: "Lúc mà chúng ta xuống đây, anh nhìn thấy cái cửa hang đấy chưa?"

Trần Hạo gật đầu.

Kỳ Kỳ nói tiếp: "Chỗ mà Bạch Diệc Phi đi chính là cái cửa hang đó. Cái hang này vốn hướng xuống dưới, nếu như đột nhiên bị sập, thì không phải là anh ta sẽ không ra được hay sao?"

Trần Hạo suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc nói: "Quả thực như vậy".

Kỳ Kỳ thấy vậy thì vội vàng nói: “Tôi nghĩ, anh chắc chắn có cách có thể khiến cho cái cửa hang kia bị sập, chỉ cần Bạch Diệc Phi bị nhốt chết bên trong, anh lại cho tôi mượn điện thoại một chút, tôi cũng có thể khiến cho Trương Hoa Bản biến mất”.

"Như vậy, thì núi vàng này sẽ là của chúng ta”.

"Khi đó, chúng ta chia năm năm, anh thấy sao?”

Trần Hạo nghe vậy thì nhất thời ngây ra.

Núi vàng, cho dù chỉ là một nửa của núi vàng này cũng đủ cho anh ta sống đến mấy đời rồi!

Nếu như ra được bên ngoài, đừng nói là thành phố Thiên Bắc, cho dù có đi thủ đô thì cũng đủ để nhìn tứ đại gia tộc bằng nửa con mắt.

Loại cám dỗ này quả thực đủ mạnh để mê hoặc con người.

Trần Hạo đột nhiên nở nụ cười.

Kỳ Kỳ thấy vậy cũng cười theo, sau đó đứng dậy thôi thúc Trần Hạo ra tay: “Nếu đã như vậy, thì mau ra tay đi thôi, lỡ như chốc nữa Bạch Diệc Phi quay về”.

Trần Hạo cũng đứng dậy, nhưng thay vì đi đến chỗ cửa hang, anh ta lại đi đến trước mặt Kỳ Kỳ.

"Bốp!"

Một cái tát giáng mạnh xuống mặt Kỳ Kỳ.

Lúc này, không khí dường như đông cứng lại.

Kỳ Kỳ ôm má, không tin nổi nhìn chằm chằm Trần Hạo.

Trần Hạo thấy vậy thì lạnh lùng cười một tiếng: “Cô vốn không thể hiểu được tình cảm giữa tôi và anh tôi, giữa chúng tôi là loại tình cảm đã trải qua sống chết có nhau, đừng nói là núi vàng, cho dù có lấy tiền tài của cả thế giới này ra để bảo tôi đi hãm hại anh tôi, thì cũng không được!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 613: Người Đàn Ông Trong Hang

Nếu như Trần Hạo không gặp được Bạch Diệc Phi thì bây giờ anh ta vẫn là một tên trộm, một tên trộm bị người đời vừa thấy là đánh và chửi.

Mà mẹ anh ta cũng sẽ không được chữa khỏi bệnh, thậm chí có lẽ đã qua đời từ lâu rồi.

Bạch Diệc Phi chỉ đưa anh ta và Trương Hoa Bân đến đảo Lam, mà không phải là Bạch Hồ, Từ Lãng, Trần Ngạo Kiều, điều này đã đủ để chứng minh một điều, Bạch Diệc Phi vô cùng tin tưởng bọn họ, hơn nữa bọn họ chính là người mà anh tin tưởng nhất.

Không chỉ có Trần Hạo, mà Trương Hoa Bân cũng vậy, nếu không có Bạch Diệc Phi, mắt của vợ Trương Hoa Bân có lẽ cũng chẳng thể nhìn lại được nữa, mà bọn họ rất có thể đã ly hôn từ lâu rồi.

Cho nên, có đôi khi tình cảm còn vượt qua được tất cả mọi thứ, bao gồm cả tiền bạc.

Kỳ Kỳ chưa bao giờ được trải nghiệm điều này, cho nên cô ta vô cùng khó hiểu: “Tại sao?”

Rõ ràng có thể lấy được vàng rồi tự mình làm chủ, nhưng lại cam tâm tình nguyện bán mạng cho anh ta?

Trần Hạo nhún vai: "Có giải thích cho cô cũng vô dụng, dù gì thì cô cũng không thể hiểu được".

...

Bạch Diệc Phi trèo đến đoạn ngã ba đường, lấy điện thoại ra mở đèn flash cho sáng, sau đó mới mò mẫm từng bước trèo xuống dưới.

Đoạn đường này cũng rất dài, hơn nữa còn lắt léo quanh co, mặt đường còn nghiêng 45 độ hướng xuống dưới.

Sau hơn mười phút, con đường dần dần trở nên rộng rãi hơn.

Cuối cùng, không gian càng lúc càng rộng hơn, rộng đến mức anh có thể đứng hẳn đây.

Bạch Diệc Phi men theo con đường này khoảng mấy phút liền nhìn thấy một ngã ba nữa, anh do dự một chút rồi tiếp tục đi về phía trước, sau đó nhìn thấy một cánh cửa bằng sắt.

Anh cầm điện thoại lên soi, phát hiện ra cánh cửa sắt này đã gỉ sét, xem ra đã khá lâu rồi.

Sau khi kiểm tra kỹ hơn, chỉ có một ổ khoá duy nhất, nhưng ổ khoá này rất to, ước chừng phải to bằng nắm tay của người đàn ông trưởng thành. Nếu muốn mở khoá, trừ khi phải dùng chìa hoặc dùng công cụ khác để phá.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại không có hai thứ này.

Cuối cùng, Bạch Diệc Phi đành phải quay lại chỗ ngã ba và tiếp tục đi xuống.

Đi được một đoạn, liền nhìn thấy một tia sáng le lói, có chút giống với ánh sáng của chỗ sảnh chính.

Bạch Diệc Phi không khỏi hưng phấn, hẳn là đã đi đến cuối đường rồi, cho nên anh vội vàng chạy lên vài bước.

Sau đó, khi anh chạy đến đoạn rẽ, nhìn thấy cảnh tượng bên trong liền sững ra tại chỗ.

Ở ngay phía trước mặt anh, có một khuôn mặt dính máu, giờ phút này đang dùng đôi mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn anh, một đầu tóc đen rối nhui xoã ra bù xù, người này dùng giọng nói khàn đặc, đứt quãng nói.

"Cuối cùng... cuối cùng cũng có người... tới rồi...".

...

Trên thuyền đánh cá đang đậu bên bờ biển, thủy thủ đoàn cùng Trương Hoa Bân đợi nhóm người Bạch Diệc Phi quay lại, chẳng có gì làm, bọn họ chỉ đành ngồi nói chuyện phiếm với nhau.

Cả đoàn thủy thủ đều rất tò mò, một trong số họ hỏi: "Ông chủ, ba vị kia đi đâu làm gì rồi?"

Theo như bọn họ thấy, đây chẳng qua chỉ là một hòn đảo hoang, bởi vì bọn họ chưa từng nhìn thấy thành phố ở mặt bên kia của hòn đảo, lại thêm hòn đảo này cũng không được ghi trên bản đồ, cho nên bọn họ cho rằng đây chỉ là một hòn đảo hoang mà thôi.

Trương Hoa Bân nghe vậy mỉm cười nói: "Ông chủ của chúng tôi làm kinh doanh hoa quả, ngẫu nhiên đến hòn đảo này một lần nên mới biết, anh ấy phát hiện dừa trên hòn đảo này rất ngon cho nên muốn lấy mang về bán".

Thủy thủ đoàn nghe vậy hiểu ra vấn đề, sau đó lại hỏi: "Vậy tại sao bà chủ với một ông chủ lại buộc dây thừng vào người nhau vậy? Bọn họ có quan hệ gì à?"

Khuôn mặt Trương Hoa Bân vô cùng nghiêm túc mở miệng nói bừa: "Cô gái kia chỗ này có vấn đề, là em gái của ông chủ, ông chủ không yên tâm, cho nên mới...".

"À, thì ra là như vậy!"

Đoàn thủy thủ lúc này đang gặt đầu tin sái cổ.

Đúng lúc này, đột nhiên có người chỉ tay về phía xa xa: "Ông chủ, có một chiếc thuyền đang tới".

Trương Hoa Bân nhìn theo, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Ở phía xa xa, có hai con tàu xuất hiện.

Sau khi nhìn thấy hai con tàu, Trương Hoa Bân nhận ra điều gì đó nên lập tức hét lên: "Mau lái thuyền! Mau lên!"

Ông chủ của con thuyền thấy vậy thì căng thẳng hỏi: "Ông chủ, chuyện này là sao?"

Trương Hoa Bân làm gì còn có đủ kiên nhẫn trả lời: "Mau nổ máy thuyền, rời khỏi đây ngay, đừng có hỏi nữa, tiền tôi vẫn trả đủ, trả gấp đôi!"

"Nhưng mà đồng bạn của anh vẫn...", ông chủ thuyền có chút do dự.

Trương Hoa Bân càng thêm sốt ruột: "Mẹ kiếp, đừng nói nhảm nữa, mau lái thuyền đi, không muốn chết thì mau rời khỏi chỗ này ngay!"

Nghe đến đây, chủ thuyền bị dọa cho sợ hết hồn, không dám hỏi nhiều nữa, chỉ cần bọn họ trả tiền thì thế nào cũng được.

Con thuyền đánh cá liền rời bờ, lái về phía biển khơi.

Hai chiếc thuyền ở đằng xa phát hiện bọn họ liền thay đổi phương hướng đuổi theo chiếc thuyền cá.

Trương Hoa Bân đứng trên boong, nhìn hai chiếc thuyền đang đuổi theo phía sau, sắc mặt vô cùng nghiêm túc: gã Đạo Trưởng này quả nhiên không phải loại ăn chay!

Bọn họ muốn đến đảo Lam, Bạch Diệc Phi suy đoán được chỗ mà Đạo Trưởng sẽ cướp thuyền, bọn họ cũng đã thành công tránh được tai mắt của chúng, nhưng lại sơ suất một điểm.

Đảo Lam là địa bàn của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, Đạo Trưởng lại là chủ tịch Hiệp hội, bọn họ có thể không cần ngăn cản Bạch Diệc Phi, chỉ cần ở bên ngoài ôm cây đợi thỏ là được.

Mà hai con thuyền phía sau, chính là tới để ôm cây đợi thỏ.

Cho nên khi nhận ra được điểm này, Trương Hoa Bân bèn gấp rút lái thuyền rời khỏi đây để tránh đối phương phát hiện được nhóm người Bạch

Diệc Phi.

...

Bạch Diệc Phi ra khỏi con đường này liền nhìn thấy một không gian còn to hơn, rộng hơn sánh đưng vàng gấp mười lần.

Không gian này cũng tương tự như sảnh đưng vàng, đều đưng tám sắt bao bọc, cũng có nhiều đèn tường đèn nổi đưng không xuê.

Ngoài ra, khu vực này còn đưng lát nền, tám lát nền là những tám gạch đưng làm bằng vàng, trên mặt đất những chỗ khác thỉnh thoảng còn chất đưng một núi vàng nhỏ.

Vàng ở đây còn nhiều hơn cả vàng ở cái sảnh kia.

Đương nhiên, đây không phải là điều khiến anh cảm thấy kinh hãi nhất, nói đưng hơn là khiến anh giật mình sợ hãi nhất chính là có một người đàn ông trung niên mặt mũi người ngòm bản thủ đưng đột nhiên xuất hiện trước mặt anh.

Sắc mặt của người đàn ông trung niên tái nhợt, nhất là đôi môi, nhìn nhợt nhạt như một tờ giấy trắng. Trên người ông ta khoác một chiếc áo choàng màu trắng, bên dưới mặc một chiếc quần rộng rãi nhưng đã thùng khá nhiều lỗ.

Ông ta đưng trước mặt Bạch Diệc Phi, dùng chất giọng khản đưng nói: “Cuối cùng... có người...đến rồi”.

Bạch Diệc Phi tập trung nhìn, mới nhận ra người đàn ông trung niên này đi chân đất, trên chân bị xích bằng một vòng xích sắt rất to.

Có thể tưởng tượng ra đưng, trong cái hang vốn dĩ đã chẳng có người, đưng đột nhiên lại xuất hiện một con người, còn dùng giọng nói khản đưng như vậy nói chuyện, bất kể là ai gặp phải cũng đều bị dọa cho sợ khiếp vía, nói không chừng còn có thể sợ phát ngất.

Bạch Diệc Phi cũng tái mặt vì sợ hãi, phải một lúc lâu sau mới hoàn hồn lại.

Anh lùi lại một bước, kinh khủng và cảnh giác hỏi: “Ông... ông là sai? Là người hay ma?”

Người đàn ông trung niên đưa tay vén tóc mình, dẹt miệng định nở một nụ cười, nhưng nụ cười còn chưa thấy đâu thì da mặt đã giật giật vài cái: “Tôi là người, tôi là người... có bóng...”.

Nhưng nói xong câu này thì ông ta lại lắc lắc đầu mình: “Không đúng, tôi cũng không biết... tôi có còn là người nữa không...”.

Bạch Diệc Phi ngây ra, anh hầu như không thể ngờ rằng sẽ gặp người nào đó ở đây: “Ông... ở đây bao lâu rồi? Làm thế nào vào được đây?”

Sau khi hỏi xong, đột nhiên cảm thấy câu hỏi của mình đúng là thừa thãi, bởi vì trên chân của đối phương có một sợi xích sắt to như vậy, khối cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là bị người ta bắt nhốt vào đây.

Nhưng người đàn ông trung niên kia lại ngẩn ra một lúc, sau đó mới lắc đầu, ánh mắt ngơ ngác: “Tôi cũng không biết, tôi không nhớ nữa rồi, tôi không biết đã ở đây bao lâu rồi”.

Ở đây nhìn không thấy bầu trời, chỉ có mỗi ánh đèn tường chiếu sáng cho nên hầu như không thể phân biệt được ngày đêm.

Bạch Diệc Phi nghe xong những lời này thì vô cùng kinh hãi: “Không phải chứ? Chẳng lẽ ông đã ở đây rất lâu rồi? Vậy ông ăn uống bài tiết thế nào?”

Nếu không có thức ăn và nước uống, thì không thể ở lại đây nhiều năm được.

Người đàn ông trung niên nghe vậy liền túm lấy cánh tay Bạch Diệc Phi, kéo anh đi theo nói: “Đến đây, đi theo tôi”.

Bạch Diệc Phi vốn dĩ muốn tránh, nhưng không biết vì sao, tốc độ của người đàn ông này cũng không nhanh mà bản thân anh lại không tránh thoát được.

Sau khi Bạch Diệc Phi bị tóm tay liền cảm thấy cả người không được khoẻ, sau đó da gà da vịt nổi hết cả lên.

Bạch Diệc Phi lập tức có một suy nghĩ.

Người này chắc chắn là một cao thủ!

Nhưng tại sao một cao thủ lại bị bắt nhốt ở đây?

Là ai đã nhốt người này ở đây?

Mục đích nhốt ông ta lại là gì? Tại sao lại không trực tiếp giết luôn? Như thế chẳng phải càng đỡ rách việc hơn sao?

Người đàn ông trung niên kéo Bạch Diệc Phi đến phía một bức tường khác, sau đó dùng tay đẩy, bức tường liền được mở ra giống như một cánh cửa.

Người đàn ông trung niên chỉ vào bên trong: "Cậu nhìn đi".

Lúc ông ta nói câu này thì ánh mắt lấp la lấp lánh, bây giờ đã chứng minh lời ông ta nói là thật, chứ không phải nói dối.

Bạch Diệc Phi nhìn qua, anh kinh hãi.

Bên trong là một mật thất khép kín, diện tích khá lớn, đại khái tầm hơn một nghìn mét.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 614: Môi Hận Nhiều Năm

Bên trong có rất nhiều chai lọ, còn có một cái giá, trên giá đó có rất nhiều hoa quả.

Đi lên bên trên còn có một động vừa cao vừa dài, cửa động tầm kích cỡ của quả bóng nhưng theo kiểu kéo dài lên trên.

Nhìn thấy cảnh này, Bạch Diệc Phi dường như hiểu ra điều gì đó.

Lúc này, người đàn ông trung niên lên tiếng: “Ở đây cứ cách một thời gian sẽ có rất nhiều trái cây đại chòi vào, sau đó tôi làm chúng thành trái cây khô”.

“Ở bên cạnh cũng có một động như này, cách một thời gian cũng có những trái hồng rơi vào trong này”.

“À phải rồi, ở kế bên còn có rất nhiều lọ trống”.

Người đàn ông trung niên nói nhiều như vậy, đôi mắt màu đỏ nhìn Bạch Diệc Phi, dường như đang thôi miên anh.

Còn Bạch Diệc Phi cũng ngậy người một hồi lâu. Đúng như anh đoán, người đàn ông này ở đây nhiều năm, ông ta nói đến cách một thời gian, có khả năng là một năm chẳng. Bởi vì quả ở đây đều một năm ra một lần.

Còn người đàn ông này dựa hoàn toàn vào những trái cây này nên mới sống sót được.

Lúc này, người đàn ông trung niên bước lại, sau đó nắm chặt cánh tay Bạch Diệc Phi, nói: “Đi theo tôi! Tôi đưa cậu đi xem qua một vòng”.

Tình huống này như kiểu lần đầu tiên bạn đến chơi nhà, chủ nhà dẫn bạn đi tham quan một vòng vậy.

Thời gian còn lại Bạch Diệc Phi dạo quanh ‘nhà’ của người đàn ông này, sau đó bị chặn động bởi cảnh vật nơi đây.

Ở đây tổng cộng có năm phòng, phòng bếp, nhà vệ sinh và phòng ngủ đều riêng.

Thiết bị trong phòng bếp đều hỏng hết rồi, còn người đàn ông kia rất thông minh, ông ta biến những vật dụng cũ hỏng thành đồ tái chế.

Đáng nói nhất trong nhà vệ sinh chính là bể phốt. Đường như bể phốt này rất sâu, nhưng không biết là chảy đi đâu.

Ở đây có rất nhiều thực phẩm quá hạn sử dụng. Bạch Diệc Phi cầm lên nhìn thì phát hiện ra, đây là chiếc bánh mì mười sáu năm trước.

Hai phòng còn lại, một phòng thì không biết là cái gì nhưng trong đó còn có một con kênh nhỏ thông xuống dưới núi.

Còn một phòng chính là chỗ ban nãy Bạch Diệc Phi nhìn thấy người đàn ông kia dùng để dự trữ đồ ăn.

Anh thật sự bị chặn động. Chiếc bánh mì của mười sáu năm trước, điều này chứng tỏ người đàn ông này đã sống ở đây ít nhất hơn chục năm rồi. Và ông ta chỉ sống bằng những trái cây này. Nghị lực và tinh thần quá lớn.

Nếu là người bình thường, chỉ e đã phát điên từ lâu rồi.

Bạch Diệc Phi ngẫm nghĩ một lát, chỉ có thể hỏi: “Ông à, ông có thể nói cho tôi biết ông là ai không? Tại sao ông lại bị nhốt ở nơi này?”

Người đàn ông trung niên nghe thấy vậy thì chau mày, ông ta nghĩ đến gì đó nhưng không ngừng lắc đầu, dường như không thể nhớ ra nổi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy liền đoán: “Lẽ nào mất trí nhớ rồi sao?”

Lời vừa dứt thì người đàn ông đó lắc đầu nói: “Không đâu! Tôi vẫn còn nhớ Lương Minh Nguyệt. Kể cả làm ma thì tôi vẫn nhớ kỹ gã ta, đợi khi tôi ra khỏi đây, tôi phải...”.

“À không đúng, nếu cậu đến được đây thì chúng tớ gã ta đã chết rồi”.

“Lương Minh Nguyệt sẽ không cho bất cứ ai biết nơi này đâu”.

“Vì vậy gã ta đã ra tay giết hết đám thợ đó”.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc hỏi: “Thợ ư?”

Người đàn ông này bị giam cầm ở nơi đây hơn chục năm, ông ta không nhớ mình là ai nhưng lại nhớ Lương Minh Nguyệt. Trên đời này, ngoài yêu thì đó là hận.

Chỉ có hận đến tận xương tủy thì mới nhớ kỹ như thế. Kể cả là quên mất bản thân mình nhưng lại không quên kẻ đó.

Mặc dù lời nói của ông ta rất lung tung nhưng lại rất logic.

Bạch Diệc Phi có thể hoàn toàn đoán được cảnh tượng lúc đó. Khi đám thợ đào xong động này thì Lương Minh Nguyệt vì muốn giữ bí mật về núi vàng nên không tiếc gì giết hết đám thợ.

Nhưng tại sao Lương Minh Nguyệt lại không giết người đàn ông này.

Ông ta nghĩ ra gì đó rồi đột nhiên bật cười, lát sau lại khóc nhưng khóc không thành tiếng. Sau đó ông ta lại ngồi trên đất, dường như mất đi toàn bộ sức lực.

“Bao nhiêu năm nay ngày nào tôi cũng nghĩ, sau khi ra khỏi đây tôi nhất định phải giết gã ta”.

“Nhưng xích sắt này tôi có dùng cách nào, dùng công cụ gì thì đều không mở ra được”.

“Tôi chưa bao giờ từ bỏ hi vọng vì tôi nghĩ mình có thể ra ngoài được”.

Sau khi nghe xong, trong lòng Bạch Diệc Phi lại càng nhiều nghi hoặc hơn.

“Chắc thân thủ của ông phải lợi hại hơn cả Lương Minh Nguyệt chứ? Tại sao ông ta không giết ông mà chỉ khóa ông ở nơi này?”

Người đàn ông kia không để ý đến lời nói của anh mà ánh mắt toát lên vẻ tuyệt vọng. Dường như ông ta đã mất đi động lực để sống tiếp, mất đi cả linh hồn.

Thấy vậy, Bạch Diệc Phi hiểu được. Người đàn ông này sống dựa vào một niềm tin, khi niềm tin này đột nhiên mất đi thì mục tiêu cũng không còn nữa, từ đó ông ta tất nhiên sẽ mất đi linh hồn của chính mình.

Ông ta cảm thấy mơ hồ, cứ coi như ra được ngoài thì mình có thể làm gì đây? Không có bất cứ khát vọng và mong muốn nào thì kể cả ra được ngoài cũng có khác gì với việc bị giam ở đây đâu.

Bạch Diệc Phi ngồi xồm, nói nghiêm túc: “Ông à, tôi cứu ông ra ngoài nhé”.

Người đàn ông ngẩng đầu lên, ánh mắt mơ màng nhìn anh.

Bạch Diệc Phi không sợ đây là người xấu. Dù sao thì bị giam cầm hơn chục năm ở nơi này, kể cả có xấu đến đâu thì cũng bị mai một dần rồi.

Hơn nữa, người đàn ông này suốt bao nhiêu năm làm bạn với vàng ở nơi này, nhưng có tiền mà không dùng đến thì có tác dụng gì? Vì vậy Bạch Diệc Phi nghĩ, người đàn ông này có ác cảm với tiền, người như này có thể là người xấu được không?

Người đàn ông nhìn Bạch Diệc Phi, trầm ngâm một lát mới gật đầu nói: “Được”.

“Nếu cậu có thể cứu được tôi ra ngoài thì cái mạng còn lại này của tôi sẽ là của cậu”.

Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc, vội khoát tay nói: “Ôi không cần đâu! Mạng này là của ông, tôi cứu ông ra ngoài, ông coi tôi là bạn là được rồi”.

Người đàn ông nghe vậy có chút không tin nhưng hiện giờ, vấn đề quan trọng nhất là làm sao mở được xích sắt cứng này.

Ông ta nói tiếp: “Chất liệu của xích sắt này rất cứng, có thể dùng nhiệt độ cao đun đỏ lên, sau đó ngâm vào nước lạnh là có thể được”.

Nhưng xích sắt này buộc chặt trên chân và tay của ông ta. Kể cả dây sắt không đủ dài nhưng kim loại dẫn nhiệt rất nhanh, chỉ sợ vẫn chưa nung đỏ xích sắt thì người đàn ông này đã bị bỏng chết rồi.

Bạch Diệc Phi lắc đầu không đồng ý, anh cần công cụ chuyên nghiệp hơn để đề phòng bất trắc.

Vì thế anh nói rất nghiêm túc: “Ông cố gắng chờ đợi, lần sau tôi sẽ mang dụng cụ đến”.

Người đàn ông gật đầu.

Bạch Diệc Phi không rời đi luôn mà hỏi: “Ông nhớ lại chưa?”

Người đàn ông chau mày, nói: “Tôi chỉ nhớ mình họ Sa”.

Giọng ông ta nói khàn khàn, bị nhốt ở đây bao nhiêu năm mà không mất đi giọng nói là đã tốt lắm rồi.

Nhưng anh nghĩ, dựa vào năng lực của ông ta, mười mấy năm trước chắc cũng là nhân vật máu mặt, có lẽ đi ra khỏi đây có thể nghe ngóng hỏi thăm chút.

Sau khi xác định ông ta là người tốt hoặc cũng không phải người xấu lắm, thả ông ta ra cũng được. Chỉ có điều, bí mật nơi này rất khó giữ. Bạch Diệc Phi ngẫm nghĩ hồi lâu cũng không còn cách nào khác, nếu ông ta bị nhốt ở đây thì tất nhiên sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng nếu như giết ông ta thì Bạch Diệc Phi không nỡ. Vì vậy, làm thế nào để giữ được bí mật này mới là vấn đề.

Cuối cùng Bạch Diệc Phi không nghĩ ra, đành phải tạm thời gác lại bởi anh phải rời đi rồi.

Người đàn ông thấy Bạch Diệc Phi định rời đi thì đột nhiên gọi giật anh lại: “Ở đây có bao nhiêu vàng như vậy, cậu không mang đi một ít sao?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu, nói: “Không cần vội”, sau đó anh rời đi luôn.

Anh trèo về động kia rồi gọi Trần Hạo và Kỳ Kỳ đến, mọi người cùng bò ra ngoài.

Đường này họ đã đi hai lần rồi, cũng coi như quen đường, hơn nữa trên người cũng không bị thương nên kể cả vác hàng trăm kg vàng trên vai thì cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Sau khi bò ra ngoài, Bạch Diệc Phi nói: “Đi thôi, không còn sớm nữa, chúng ta nhanh chóng phải đi lại vài lần”.

Trên đường đi, Trần Hạo đi theo sát Bạch Diệc Phi, nói: “Anh ơi! Ban nãy cô ta muốn em phản bội anh”.

Kỳ Kỳ thấy vậy thì sắc mặt biến đổi, sát khí trong mắt toé ra nhìn chăm chăm vào Trần Hạo.

Nhưng tiếc rằng Kỳ Kỳ không toát ra uy lực đến thế. Hơn nữa, cô ta vẫn còn sợ. Cô ta sợ Bạch Diệc Phi thật sự sẽ ném mình cho đám đàn ông thói tha kia.

Nhưng hành động lần này của Bạch Diệc Phi khiến cô ta kinh ngạc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 615: Đi Tìm Nguồn Vàng

Bạch Diệc Phi nhìn Kỳ Kỳ một cái, phát hiện ra ánh mắt vốn cao ngạo giờ đây lại trở nên sợ hãi và thận trọng hơn. Trong lòng anh nghĩ, có lẽ cô ta là em gái của Từ Lăng chẳng. Sau đó lại nhìn cô ta chật vật, trán thì toát hết mồ hôi nên anh bước lại tháo ba lô xuống.

Kỳ Kỳ giật mình bởi hành động này nên vội hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Bạch Diệc Phi không làm gì tiếp mà đeo ba lô của Kỳ Kỳ lên vai mình, thản nhiên nói: “Đi nào”.

Trần Hạo vô cùng ngạc nhiên, nói với vẻ khó hiểu: “Sao anh không nói cô ta mà còn giúp vậy?”

Kỳ Kỳ ngây người ra, đợi lúc Trần Hạo cắt dây thừng ra cô mới phản ứng lại rồi đi về phía biển.

Hơn hai mươi phút sau họ đến bờ biển nhưng sau khi nhìn thấy cảnh tượng ở đó thì họ đều ngây người tại chỗ.

“Thuyền đâu rồi?”, Trần Hạo kinh ngạc hỏi.

Thuyền mà đáng lẽ phải đợi họ ở đây thì lúc này không thấy đâu.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì lập tức phản ứng lại, nói: “Đi thôi, mau quay về”, nói xong anh xoay người chạy về.

Trần Hạo và Kỳ Kỳ thấy thế thì cũng không để ý nhiều mà đi theo Bạch Diệc Phi.

Đi chưa được bao lâu thì nhìn thấy bóng người, vì vậy họ liền tránh vào bụi cỏ.

Suốt cả quá trình họ tổng cộng phải tránh ba lượt người.

Thần sắc của Bạch Diệc Phi ngưng trọng, xâu chuỗi những chuyện xảy ra trước đó thì càng nghĩ càng thấy kinh hãi.

Đạo Trưởng quả nhiên lợi hại!

Họ cứ tưởng rằng Đạo Trưởng sẽ bố trí đề phòng ở cửa khẩu, trên thực tế đúng là ôm cây đợi thỏ. Phải nói là, ông ta cao tay hơn hẳn.

Bạch Diệc Phi cười chế giễu một cái, một hồi lâu anh mới tiết lộ ra cách đơn giản và trực tiếp nhất.

Quay về được khu rừng trước đó, ba người mới thở phào nhẹ nhõm. Bạch Diệc Phi ngẫm nghĩ một chút, nói: “Các người về trước đi, tôi liên hệ với Trương Hoa Bân một chút”.

Bạch Diệc Phi rất lo lắng cho anh ta. Đối phương đang ‘ôm cây đợi thỏ’, còn thuyền của họ rất lớn, chắc chắn đối phương đã nhìn thấy rồi, nếu không thì đã không chuyển thuyền đi.

Lần này, Bạch Diệc Phi có mang theo điện thoại, hơn nữa còn mang cả sạc dự phòng nữa. Chỉ vì ban nãy ở trong động không có tín hiệu, muốn liên lạc cũng không được.

Nhưng Bạch Diệc Phi vừa lấy điện thoại ra, vẫn chưa bật lên thì đã có người nói: “Hóa ra là ở đây”.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc nhìn lại. Phía sau họ xuất hiện một nhóm người, kẻ dẫn đầu là người đàn ông trông khá tuấn tú.

Bạch Diệc Phi biết người này, đó là A Vũ.

Nhóm người này rất nhanh đã bao vây đám Bạch Diệc Phi.

Anh quét nhìn đám người đó một lượt, cũng tầm hơn hai mươi người. Hơn nữa ba người trong đó còn có súng.

Trận này khiến Bạch Diệc Phi thật sự đau đầu. Chưa nói đến đám người có súng kia mà chỉ mỗi A Vũ thôi thì họ cũng không đánh nổi.

Đám Bạch Diệp Phi chỉ có thể án binh bất động.

A Vũ không thèm nhìn Bạch Diệp Phi mà đến trước mặt Kỳ Kỳ, quét nhìn một cái, cười nói: “Sư muội! Lâu lắm không gặp”.

Kỳ Kỳ trừng mắt nhìn gã, sắc mặt vô cùng khó coi.

A Vũ là người của Đạo Trường, nếu như Kỳ Kỳ rơi vào tay của A Vũ thì tại cái nơi kêu trời trời không biết, kêu đất đất không hay như này, cô ta chỉ có đường chết mà thôi.

Nếu như so sánh thì cô ta thà rơi vào tay của Bạch Diệp Phi còn hơn.

A Vũ thấy Kỳ Kỳ trừng mắt nhìn mình thì gã giơ tay lên tát một cái.

“Bốp”, A Vũ cười lạnh một tiếng hỏi: “Dám trừng mắt nhìn tôi à?”

Kỳ Kỳ nghiêng đầu sang một bên, khóe miệng chảy chút máu nhưng ánh mắt của cô ta không nhượng bộ mà tràn đầy vẻ oán trách, còn căm hận hơn hẳn khi nhìn Bạch Diệp Phi.

A Vũ thấy thế thì phì cười, nói: “Mẹ kiếp! To gan gớm nhỉ, còn dám trừng mắt nhìn nữa? Mẹ kiếp! Tưởng có sư phụ chống lưng cho nên cô không sợ trời không sợ đất đúng không? Tôi đập chết cô ở đây thì sư phụ cũng không biết được”, nói xong A Vũ giơ tay lên định đánh Kỳ Kỳ nhưng bị Bạch Diệp Phi ngăn lại.

“Dừng tay! Nếu anh đánh cô ta thì có chết tôi cũng sẽ không nói cho các người thứ mà các người muốn biết”.

“Ồ...”, cuối cùng A Vũ cũng nhìn về phía Bạch Diệp Phi: “Chết đến nơi rồi mà vẫn còn định ra vẻ anh hùng à?”

“Nhưng mà tao vẫn phải cảm ơn mày. Nếu như không phải là mày thì chỉ e tao cũng không đánh lại được sư muội của mình. Bây giờ đúng là đỡ được bao việc”.

Lúc này Kỳ Kỳ nhìn Bạch Diệc Phi với ánh mắt khác lạ, cô ta không hiểu vì sao anh lại ngăn cản A Vũ.

Bạch Diệc Phi sẽ không để ý đến sự sống chết của cô ta mới phải.

Thấy vậy, Trần Hạo cũng thấy khó hiểu.

A Vũ lại bật cười, sự khinh bỉ toát ra từ trong đôi mắt. Gã nắm tóc Bạch Diệc Phi, nói: “Vậy thì được! Vậy thì mày hãy nói cho tao nghe những gì mà chúng tao muốn biết, sau đó tao sẽ thả chúng mày ra. Thấy sao?”

“Đừng tin lời hắn”, Kỳ Kỳ đột nhiên nói.

Bạch Diệc Phi không để ý đến Kỳ Kỳ mà đáp: “Được”.

Kỳ Kỳ nghe thấy vậy lập tức hoang mang, nói: “Anh đừng nghe hắn nói, hắn sẽ không tha cho chúng ta đâu. Anh đừng nói ra”.

“Bốp”, A Vũ đẩy Kỳ Kỳ ra rồi lại một cái bạt tai tiếp: “Im miệng vào cho tao! Nếu không thì tao sẽ giết mày ngay lập tức đây”.

Bạch Diệc Phi thấy vậy liền hét lớn: “Dừng tay!”

Tay A Vũ dừng lại, sau đó nhìn Bạch Diệc Phi, hỏi: “Sao tao phải nghe lời mày?”

Bạch Diệc Phi cười lạnh nói: “Vì tôi biết thứ mà các anh muốn ở đâu, không có tôi dẫn đường thì các người không vào được đâu”, nói xong anh ném ba lô của mình lên trên đất.

“Keng, keng...”, lúc này những thỏi vàng rơi đầy trên đất.

A Vũ nhìn thấy cảnh tượng này thì lập tức trợn trừng mắt lên. Những người khác thấy vậy thì cũng òa òa người.

Đừng nói là vàng trong cả ba lô mà chỉ cần là một thỏi thôi cũng đủ khiến mọi người sáng hết mắt lên rồi. Huống hồ, ở đây có hẳn ba lô vàng.

A Vũ hít mấy hơi và rời ánh mắt nhìn những thỏi vàng như sáng rực lên.

Gã lập tức nắm chặt tay Bạch Diệc Phi, gấp gáp nói: “Đưa tôi đi, bây giờ hãy đưa tôi đi. Tôi bảo đảm nhất định sẽ thả các người ra”.

Kỳ Kỳ thấy vậy thì định nói gì đó nhưng cô ta nhìn thấy tay Bạch Diệc Phi để sau lưng ra hiệu với cô ta nên cô ta không nói gì thêm.

Bạch Diệc Phi không phải kẻ ngốc, tất nhiên sẽ không tin lời A Vũ nói rồi.

Hơn nữa, A Vũ là người mạnh nhất ở đây, đoán chừng sau khi nhìn thấy chỗ vàng đó thì chắc gã sẽ giải quyết hết thôi.

A Vũ là người của Đạo Trưởng mà Đạo Trưởng làm việc không bao giờ để lại dấu vết gì thì chắc chắn A Vũ cũng vậy.

Nhưng Bạch Diệc Phi có một câu hỏi, đứng trước đồng vàng như vậy thì liệu A Vũ còn trung thành với Đạo Trưởng không? Câu hỏi này tạm thời chưa có câu trả lời.

Và hiện giờ Bạch Diệc Phi cũng không còn cách nào khác, chỉ có như này mới có thể kéo dài thời gian được. Hơn nữa, đợi sau khi vào động thì có lẽ họ còn có con đường sống.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Bỏ ra”.

Ánh mắt A Vũ tối sầm lại dường như muốn bộc phát ra nhưng rất nhanh liền kìm chế lại, còn kèm theo nụ cười, nói: “Được, chỉ cần anh dẫn tôi đi thì tôi sẽ nghe lời anh”.

Bạch Diệc Phi thấy thế liền nói: “Thang dây”.

Trần Hạo nghe thấy liền lấy thang ra, tìm một cây lớn rồi ném lên.

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Đi thôi”, nói xong dường như nghĩ tới gì đó nên anh nói vô cùng nghiêm túc: “Sau khi vào trong thì phải bám sát tôi,

nếu không cẩn thận mà động chạm vào thiết bị gì, lúc đó đừng trách tôi không nhắc nhở”.

A Vũ ngưng lại một lúc, hỏi: “Bên trong còn có thiết bị nữa cơ à?”

Bạch Diệc Phi cũng chỉ nói vậy thôi chứ thật ra không có thiết bị nào cả. Nhưng nếu không nói thì chắc chắn lúc vào động A Vũ sẽ giết chết bọn họ.

A Vũ đi theo sau lưng Bạch Diệc Phi đề phòng anh giở trò gì. Gã trèo lên cây rồi lại trèo xuống, một lúc sau gã cũng phải than thở: “Không ngờ lại thần kỳ như vậy”.

Thứ này mà ở mười mấy năm trước thì đúng là thần kỳ thật. Chỉ có điều, trong lúc họ đi đến chỗ ngoặt thì Bạch Diệc Phi đột nhiên dừng lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 616: Giao Dịch Với A Vũ

Sắc mặt A Vũ đột nhiên sa sầm: "Sao không đi nữa?"

“Tôi muốn nói chuyện với anh một chút”, Bạch Diệc Phi giữ thái độ bình tĩnh nói.

A Vũ thấy vậy, dùng ánh mắt bất mãn nhìn Bạch Diệc Phi, mặc dù gã bây giờ đã sắp mất hết kiên nhẫn, muốn mau chóng tìm thấy đồng vàng kia, nhưng gã vẫn cần Bạch Diệc Phi dẫn đường, cho nên không thể không nghe Bạch Diệc Phi.

"Anh muốn nói gì?"

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì quay ra nói với Trần Hạo đứng phía sau A Vũ: "Chuột nhất, đưa bọn họ đi hang vàng trước”.

Sắc mặt A Vũ lập tức thay đổi: “Anh muốn làm cái gì?”

“Đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn nói chuyện riêng với anh mà thôi, hơn nữa anh cũng biết tôi đánh không lại anh, có muốn làm cái gì cũng không có sức!”, Bạch Diệc Phi mỉm cười trả lời.

A Vũ nghe vậy, suy nghĩ một lát mới quay ra nói với nhóm người phía sau: “Đi theo bọn họ, trông nom cho kỹ vào”.

Trần Hạo có chút lo lắng cho Bạch Diệc Phi: “Anh...”.

Bạch Diệc Phi cười nhẹ gật đầu với Trần Hạo: “Đi đi, ở bên đó đợi anh là được”.

Trần Hạo không còn cách nào khác, chỉ đành phải đưa Kỳ Kỳ cùng với hai mươi mấy người của A Vũ đi về phía hang vàng.

Đợi đám người kia đi xa rồi, A Vũ tỏ thái độ mất kiên nhẫn hỏi: “Muốn nói cái gì, nói mau lên”.

Bạch Diệc Phi chỉ xoay người ngồi xuống chỗ đầu ngã ba, còn ung dung lấy một bao thuốc từ trong túi của mình ra, rút một điếu thuốc đưa nó cho A Vũ.

A Vũ cau mày: "Tôi không hút thuốc".

A Vũ rất sốt ruột, gã vội vàng muốn đi đến chỗ hang vàng, cho nên ánh mắt vẫn luôn hướng về phía mà đám người kia rời đi.

Bạch Diệc Phi tự lấy cho mình một điếu, châm lửa rồi hít một hơi thuốc xong mới nói: "Không vòng vo với anh nữa, nói thật là, đợi đến lúc vào được hang vàng kia, anh cũng sẽ không tha cho chúng tôi, thậm chí là đám người dưới của anh, anh cũng sẽ không tha, tôi nói có đúng không?"

"Tôi nói lời sẽ giữ...", A Vũ lắc đầu định phủ nhận.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng cười chế nhạo: "Anh không cần vội vàng phủ nhận, tôi cũng không phải tên ngốc".

A Vũ im lặng nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi, tiếp đó mới mở miệng nói: "Vậy anh nói xem, phải làm thế nào anh mới tin tưởng tôi?"

"Tôi muốn làm một cuộc giao dịch với anh", Bạch Diệc Phi nói.

A Vũ nhìn Bạch Diệc Phi: "Nói".

Bạch Diệc Phi cười nói: "Tôi có thể nói thật với anh, hang động bên trên kia quả thực có vàng, không, phải nói là núi vàng, tương đương với trữ lượng vàng của một quốc gia nhỏ".

A Vũ nghe đến câu cuối thì lập tức kích động hẳn lên, trữ lượng vàng của một quốc gia nhỏ, vậy là bao nhiêu?

Tiếp đó, Bạch Diệc Phi lại nói: "Nhưng mà, chỗ đó cũng chỉ là một chút mà thôi".

A Vũ sững sốt: "Một chút?"

Bạch Diệc Phi gật đầu.

A Vũ nuốt một ngụm nước bọt, tim gã thì bắt đầu đập loạn xạ cả lên, đó mới chỉ là một chút mà thôi, vậy tức là còn có nhiều vàng hơn thế nữa?

“Anh là muốn nói cho tôi, anh biết chỗ còn có nhiều vàng hơn thế nữa?”, A Vũ hỏi.

Bạch Diệc Phi lại gật đầu.

A Vũ thấy Bạch Diệc Phi gật đầu, lại như nghĩ đến cái gì bèn nhìn về hướng con đường đi xuống kia.

Bạch Diệc Phi thấy vậy nói: "Anh đoán không sai, chính là ở bên dưới này, chẳng qua là những cái bẫy ở bên dưới này càng khủng khiếp hơn mà thôi".

A Vũ lập tức nói: “Dẫn đường, chỉ cần anh đưa tôi đến chỗ đựng số vàng kia, tôi tuyệt đối sẽ không giết anh!”

Bạch Diệc Phi từ tốn nói: “Anh không giết tôi, đây là điều kiện cơ bản nhất mà tôi đưa ra, nhưng nó cũng không bao gồm tất cả các điều kiện của tôi, bởi vì nếu như anh có thể lấy được chỗ vàng đó, anh sẽ trở thành người giàu nhất thế giới”.

"Ngay cả Đạo Trường cũng không thể làm gì được anh, anh thậm chí còn có thể tự xây dựng một quốc gia cho riêng mình”.

Tự xây dựng một quốc gia cho riêng mình!

Trở thành người thống trị của một quốc gia!

Đây là một sự cám dỗ cực kỳ hấp dẫn!

Đôi mắt của A Vũ đã bắt đầu sáng rực lên, trong đó ngập tràn sự khát vọng đối với quyền lực và tiền bạc.

Bạch Diệc Phi có thể nhìn rõ dục vọng và dã tâm trong mắt gã.

Lúc này, Bạch Diệc Phi mới nghiêm túc nói: “Cho nên, một điều kiện khác của tôi là, tôi muốn một phần ba số vàng này, hai phần ba còn lại là của anh, số vàng này vẫn đủ để khiến anh trở thành người giàu có nhất thế giới, đến lúc đó, anh có thể không cần bán mạng cho Đạo Trường nữa”.

“Đạo Trường chắc chắn cũng sẽ tìm cách loại bỏ anh, nhưng chỉ dựa vào lời nói của mình thì anh hẳn sẽ không dễ dàng đối phó được với Đạo Trường”.

“Cho nên, số một phần ba đưa cho tôi, tôi sẽ trở thành một đồng minh đáng tin cậy nhất của anh, tôi nghĩ, so với Đạo Trường thì anh hẳn sẽ càng yên tâm về tôi hơn”.

Nghe Bạch Diệc Phi nói xong, A Vũ cup mắt xuống, nhưng sự cuồng nhiệt trong đáy mắt vẫn không hề giảm đi, chỉ thấy gã hỏi: “Cho nên anh muốn tôi phản bội đại sư huynh?”

Bạch Diệc Phi đột nhiên bật cười: “Câu này anh nói sai rồi, đây không phải là tôi bảo anh phản bội, mà là anh buộc phải phản bội, con người của Đạo Trường ra sao anh hẳn là rõ nhất, chẳng lẽ anh cho rằng khi gã ta lấy được số vàng này xong, sẽ giữ lại mạng cho anh sao?”

Lời này vừa dứt, A Vũ đột nhiên bưng tỉnh.

Quả thật là như vậy, A Vũ thực sự rất hiểu con người của Đạo Trường, cho nên gã biết, Đạo Trường sau khi lấy được số vàng này chắc chắn sẽ không giữ lại mạng sống cho bất cứ người nào biết đến chuyện này.

Cách Đạo Trường làm việc vẫn luôn tỉ mỉ và chuẩn xác, gã ta sẽ không để lại bất cứ điểm yếu nào để bị người ta nắm thóp.

Nhìn gã ta trông có vẻ như không màng điều gì, nhưng thực tế vì dục vọng của mình, gã ta có thể hy sinh tất cả mọi thứ, là một kẻ mưng phần lạnh lùng vô tình.

A Vũ nhìn Bạch Diệc Phi, hỏi: “Vậy tại sao lại muốn lấy một phần ba số vàng?”

Bạch Diệc Phi thấy vậy thở dài một cái: “Tôi thực cũng muốn lấy hết, anh có cho tôi cơ hội này không?”

A Vũ: “Không”.

Bạch Diệc Phi mở hai tay ra: “Thế không phải được rồi à? Cho nên tôi chỉ muốn lấy một phần ba, dù sao thì làm gì có ai không thích tiền, mà mục đích lấy một phần ba này của tôi chẳng qua là để giữ mạng cho mình, sau đó sống yên ổn cho đến hết cuộc đời”.

“Bởi vì tôi có một phần ba số vàng này, thì mới có thực lực để trở thành đồng minh đáng tin cậy nhất của anh. Anh hẳn là biết cách cân nhắc sự nặng nhẹ, tôi chính là lựa chọn phù hợp nhất”.

“Hơn nữa chỉ có anh và tôi biết được bí mật này, chúng ta đương nhiên phải cùng nhau giữ kín”.

“Tôi tin là anh cũng sẽ không ngu ngốc đến mức nói ra, bởi vì chỉ cần một trong hai người chúng ta không giữ bí mật, thì cả hai chúng ta đều sẽ phải chịu ảnh hưởng, không cần thiết”.

“Anh cũng không cần phải thề thốt đảm bảo, loại thề thốt này vốn dĩ không đáng tin”.

“Cho nên, tôi muốn một phần ba số vàng”.

A Vũ nghe vậy thì nhíu mày.

Những gì Bạch Diệc Phi nói quả thực không sai.

Nếu muốn chiếm hết số vàng này, mình cần phải có một đồng minh đáng tin cậy, nhưng mà gã có thể tìm người khác.

Tuy nhiên, gã hẳn là rất khó để tin tưởng người khác không bán đứng gã, dù gì thì số lượng vàng lớn như vậy, chẳng có ai là sẽ chịu ngồi yên cả.

Cho nên, giống như những gì Bạch Diệc Phi vừa nói, anh ta mới là sự lựa chọn phù hợp nhất.

Nhưng, gã cũng không hề tin tưởng Bạch Diệc Phi.

A Vũ nhìn Bạch Diệc Phi nói: “Được, tôi đồng ý với anh”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy mỉm cười: “Vậy được, đi theo tôi, tôi dẫn đường”.

Nói xong, bèn leo xuống con đường đi phía dưới.

A Vũ đi theo phía sau Bạch Diệc Phi, âm thầm cười lạnh: tên Bạch Diệc Phi này, quá là ngu xuẩn!

Nhưng, khi đến cửa hang động thì Bạch Diệc Phi bỗng dừng lại.

Sắc mặt A Vũ khó coi: “Anh lại muốn làm cái gì?”

Bạch Diệc Phi nghe vậy khẽ thở dài, quay đầu qua nói: “Bởi vì tôi cảm thấy anh vẫn sẽ giết hết chúng tôi”.

Khuôn mặt A Vũ cứng ngắc lại, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ tự nhiên, thái độ thể hiện ra sự bất đắc dĩ: “Vậy tôi phải làm thế nào? Phải thế nào mới tin tôi đây? Hay là tôi moi tìm ra cho anh xem nhé?”

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Như vậy cũng được”.

A Vũ đột nhiên nổi khùng lên: “Đừng có lằng nhằng nữa, không phải là anh đã lên kế hoạch hết rồi sao? Giống như anh nói, trừ anh ra, tôi không tìm được đồng minh nào phù hợp hơn cả”.

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một chút mới nói: “Quả thực là như vậy”.

A Vũ thấy vậy thở phào nhẹ nhõm: “Cho nên mới nói, còn lo lắng gì nữa?”

Bạch Diệc Phi liếc nhìn A Vũ một cái, bất đắc dĩ thở dài, xoay người vừa đi vào bên trong hang động vừa nói: “Vậy được rồi, vậy thì tôi đánh cược một lần, mặc dù tôi là bị anh bắt ép tới đây, hy vọng anh có thể giữ

được lời hứa, đương nhiên, nếu như bị anh giết, vậy chỉ trách bản thân tôi không cẩn thận mắc lừa anh thôi”.

A Vũ nghe Bạch Diệc Phi nói thì cảm thấy có chút kỳ quặc, nhưng nghĩ lại dường như cũng không có vấn đề gì.

Mà đã sắp được nhìn thấy chỗ vàng kia rồi, A Vũ không muốn nghĩ nhiều nữa, ngược lại gã còn đang rất kích động, tưởng tượng bản thân mình có một vương quốc riêng, đến lúc đó không biết sẽ là cảnh tượng như thế nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 617: Hạ Gục A Vũ

Đến khi bọn họ đặt chân vào trong sảnh rộng, A Vũ lập tức bị cảnh tượng trong này làm rung động cả tâm hồn.

A Vũ sốt sắng bước chân trên nền đất lát gạch vàng, sau đó hỏi Bạch Diệc Phi: “Bên trong những thùng kia đều là vàng phải không?”

“Đúng”.

A Vũ vui vẻ đến ngây ngất, nhìn thấy nhiều thỏi vàng như vậy, hai con mắt của gã sáng rực cả lên.

Gã không kiềm được bước đến phía trước một thùng đựng vàng, nhấc chân đạp mạnh.

"Rầm!"

Nắp thùng liền bật mở ra, những thỏi vàng bên trong đầy ắp rơi cả ra ngoài.

A Vũ cúi người xuống nhặt một thỏi vàng lên, biểu cảm trên mặt kích động đến mức vặn vẹo.

Bạch Diệc Phi đứng ở phía sau gã: "Anh xem đi, tôi không lừa anh chứ”.

A Vũ nghe vậy thì cả người run lên.

Mới vừa rồi nhìn thấy đồng vàng này kích động quá, đến mức khiến gã quên cả Bạch Diệc Phi, lúc này, A Vũ đã hoàn hồn lại, lưng quay về phía Bạch Diệc Phi che đi gương mặt đang cười dữ tợn, tiếp đó nói: “Rất tốt”.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì thở phào một hơi.

Tuy nhiên, đúng vào lúc này, A Vũ đột nhiên xoay người, nhấc chân bèn đạp mạnh vào người Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi hầu như không thể tránh được.

"Râm!"

Bạch Diệc Phi bị đập văng ra đến mười mét.

Cũng may là Bạch Diệc Phi vốn bị ăn đập quen rồi, nếu không thì một cú này chỉ sợ đã đập chết anh luôn rồi.

Bạch Diệc Phi chật vật chống người dậy, ngập trong ánh mắt là sự hoảng sợ, kinh hãi nói: “Anh nuốt lời!”

“Ha ha...”, A Vũ cười lớn, trên mặt toàn là vẻ đắc ý: “Đúng thì làm sao? Chỉ có thể trách mày quá ngu ngốc thôi!”

Nụ cười trên mặt A Vũ chợt tắt, khinh bỉ nói: “Một người ngu như mày, tao thật không hiểu nổi, vì sao sư thúc lại chọn mày?”

“Đừng nói tới việc dùng đầu óc, chỉ cần dùng ngón chân để nghĩ, thì mày cũng phải biết là tao sẽ không thể tha cho mày được!”

"Lại còn đồng minh cái gì? Nực cười!"

"Sao mà mày lại ngu thế?"

"Ha ha...".

A Vũ vừa nói vừa đi đến bên cạnh Bạch Diệc Phi, ngồi xổm xuống, vỗ vỗ lên mặt anh: “Đần độn như mày, có tư cách gì để sống trên đời này?”

Bạch Diệc Phi cười khỏ một tiếng: “Là do tôi đã đánh giá thấp tham vọng của anh rồi”.

A Vũ bật cười: “Chẳng lẽ mày cho rằng tao thực sự sẽ giống như mày, sống có tình có nghĩa hay sao?”

Chỉ cần gã giết chết Bạch Diệc Phi, rồi sau đó giết nốt đám người bên chỗ hang vàng còn lại, như vậy thì tất cả số vàng này đều sẽ là của gã. Gã

cũng sẽ là người giàu có nhất trên thế giới này, việc như vậy, tại sao gã lại phải chia sẻ với người khác?

Những gì Bạch Diệc Phi nói không sai, nhưng mà gã làm sao có thể tin tưởng Bạch Diệc Phi không phải là đang mưu toan chiếm đoạt vàng của gã?

A Vũ lạnh lùng cười chế giễu: “Trước đây Đạo Trường đã từng phân tích, điểm yếu của mày chính là giải quyết vấn đề bằng cảm tính, đó chính là điều ngu ngốc nhất. Tao với mày không giống nhau, muốn làm việc lớn thì tuyệt đối không được có nhược điểm như vậy”.

"Đạo Trường từng nói, phải quên hết tất cả mọi người trừ mình ra, chỉ có như vậy thì mới có thể làm được việc lớn”.

“Không cần đi quan tâm đến người khác, chỉ cần quan tâm chính bản thân mình là được rồi”.

Bạch Diệc Phi nghe xong gật đầu: “Tôi biết rồi, anh là muốn nói, bây giờ tôi muốn anh đưa một người ra ngoài, là điều không thể đúng không?”

“Đương nhiên!”, A Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn Bạch Diệc Phi: “Được đưa ra khỏi chỗ này, chỉ có vàng”.

"Còn dám ngu xuẩn như mày, thì ngoan ngoãn chết trong này đi, trước khi chết còn được bầu bạn với đồng vàng này, cũng coi như là mày có phúc lắm rồi”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy mỉm cười.

Biểu cảm đặc ý của A Vũ khựng lại sau khi nhìn thấy nụ cười này của Bạch Diệc Phi: “Mày cười cái gì? Biết mình sẽ chết chắc nên bị ngu rồi à?”

Nụ cười của Bạch Diệc Phi chợt tắt, vô cùng dửng dưng nói: “Tôi cười, anh không giết được tôi”.

Lời nói vừa dứt, A Vũ liền bật cười: “Nói cái quái gì đây? Tao không giết được mày?”

“Hôm nay ông sẽ cho mày biết, rốt cuộc là tao có thể giết được mày hay không!”, nói dứt, A Vũ tung một cú đấm về phía Bạch Diệc Phi.

"Ầm!"

Nắm đấm của A Vũ vẫn đang ở lưng chừng thì đột nhiên bức tường bên cạnh mở ra, có một bóng đen vọt ra từ bên trong.

Tốc độ của cái bóng rất nhanh, A Vũ còn chưa kịp nhìn rõ thì đã cảm thấy cơ thể mình bị nhấc bổng lên, hai mắt gã lập tức trợn trừng.

Sau đó, có một cú đấm nện thẳng vào bụng dưới của gã, cả người gã giống như một quả đạn pháo bị bắn văng ra xa.

Nhưng, vả vốn cho rằng cơ thể mình sẽ bị đấm văng ra xa thì chỉ một tích tắc sau, bóng đen kia đã túm chặt lấy chân gã kéo trở lại.

"Uỳnh!"

Người gã bị người ta quăng mạnh xuống nền đất.

"Phụt!"

A Vũ phun ra một ngụm máu, gã còn chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị một bàn chân dẫm lên cổ họng.

Cho đến tận lúc này, gã mới nhìn rõ cái bóng đen này mẹ kiếp ăn mặc lôi thôi nhếch nhác, sắc mặt trắng bệch, trông giống như con ma.

Gã kinh hãi, khiếp sợ.

A Vũ rất hiểu thực lực của mình ra sao, nhưng mà thực lực này, với đối phương mà nói chỉ đơn giản như giết một con kiến, sự chênh lệch như vậy khỏi cần nghĩ cũng biết.

Xét ra, đối phương có lẽ còn giỏi hơn cả Đạo Trưởng nữa, có lẽ là cùng cấp với sư phụ của bọn họ.

Lúc này Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng bò dậy được, lau vệt máu trên khoé miệng, đi đến trước mặt A Vũ.

Bạch Diệc Phi bật cười chế nhạo, còn nhổ một miếng nước bọt: “Hừ!”

"Nói người khác ngu, con mẹ mày thông minh đến đâu?"

"Nói tao ngu?"

"Tao thấy, mày mới đúng là đồ ngu xuẩn”.

A Vũ bắt đầu cảm thấy sợ hãi: “Đừng giết tôi! Đừng giết tôi!”

Gã sợ cái người không ra người ma không ra ma đang đứng trước mặt, gã có thể cảm nhận được đối phương nếu muốn giết gã thì quá là dễ dàng.

Tại sao trên đời này lại có loại người đáng sợ như vậy?

Nếu như A Vũ gặp được người đàn ông đeo mặt nạ ở thành phố Thiên Bắc kia, có lẽ sẽ không nghĩ như vậy nữa.

Đạo Trưởng không phải là vô địch, chỉ là chưa gặp được người mạnh hơn ông ta mà thôi.

A Vũ hầu như không thể phản kháng lại được, cho nên gã biết, gã sắp chết, thực sự sắp phải chết rồi, gã rất hoảng sợ.

Chẳng có ai là không sợ chết cả.

“Đừng giết tôi!”, A Vũ nhìn Bạch Diệc Phi, bởi vì gã cảm thấy người nọ sẽ nghe lời Bạch Diệc Phi, cho nên chỉ cần cầu cứu Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi mà mềm lòng thì sẽ không giết mình nữa.

Nhưng mà, gã đã nhầm rồi.

Bạch Diệc Phi ngồi xổm xuống, đưa cho gã một viên thuốc: “Uống nó đi, tao sẽ không giết mày”.

A Vũ nhìn chăm chăm viên thuốc trong tay Bạch Diệc Phi, gã do dự.

Bạch Diệc Phi bật cười nói: “Mày còn quyền lựa chọn hay sao?”

A Vũ thấy vậy thì hết cách, cho dù đây là thuốc độc thì gã cũng phải uống.

Cho nên A Vũ há miệng, Bạch Diệc Phi bèn ném viên thuốc vào miệng gã, viên thuốc này giống với viên mà Kỳ Kỳ uống, uống vào xong sẽ mất hết sức lực.

Bạch Diệc Phi không định giết gã ngay, bởi vì anh không biết nhóm người Trương Hoa Bân bây giờ thế nào rồi, nếu như Trương Hoa Bân rơi vào tay bọn chúng thì người này vẫn còn có chút giá trị lợi dụng.

Nhưng mà đến lúc đó thì phải gỡ chút thủ đoạn, ngộ nhỡ gã nói chuyện hôm nay ra thì hậu quả sau này sẽ rất khó lường.

Có lẽ khi về có thể hỏi Lưu Hiểu Anh xem cô ta có thể chế tạo ra được loại thuốc làm mất trí nhớ giống như trước kia của Lý Tuyết không.

Sau khi Bạch Diệc Phi đưa thuốc cho A Vũ uống liền đứng dậy nói với người đàn ông: “Cảm ơn tiên bối”.

Người đàn ông cười hềnh hếch.

Những gì Bạch Diệc Phi nói trước khi bước vào đây, thực ra là muốn nói cho người đàn ông này nghe, anh muốn để cho ông ta biết được vấn đề trong đó.

Bạch Diệc Phi không chắc chắn lắm ông ta có phải là đối thủ của A Vũ hay không, nhưng chắc chắn ông ta là một cao thủ, nếu như người đàn ông muốn anh cứu ông ta ra ngoài, vậy chắc chắn ông ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Mà sau khi bước vào, khi Bạch Diệc Phi thấy A Vũ lộ ra bộ mặt thật, những lời mà anh nói cũng là để dẫn dắt A Vũ, dẫn dắt A Vũ nói ra cho

người đàn ông nghe.

Anh muốn để người đàn ông biết được, chỉ có anh mới đồng ý cứu ông ta ra ngoài, mà người giống như A Vũ này, đã tâm quá lớn lại chỉ biết mưu đồ lợi ích của riêng mình thì sẽ không bao giờ cứu ông ta ra.

Cho nên, người đàn ông sẽ ra tay vào đúng thời khắc quan trọng nhất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 618: Lòng Tham Của Con Người

Nhưng mà, võ nghệ của người đàn ông khiến cho Bạch Diệc Phi kinh hãi.

Thực lực của người đàn ông này sợ là Đạo Trưởng cũng không đánh lại được.

Bạch Diệc Phi đột nhiên cảm thấy rất may mắn, nếu sau này bên cạnh anh có một người dũng mãnh như thế này, vậy thì...

Trong vòng nửa giờ đồng hồ, A Vũ đã mất hết cả sức lực.

Bây giờ A Vũ đã chắc chắn rằng Bạch Diệc Phi sẽ không giết gã, đồng thời, gã cũng đã tỉnh táo lại.

Vừa rồi gã đã quá điên cuồng, nhưng tất cả những điều viển vông đó chẳng qua chỉ là một giấc mộng mà thôi.

“Anh nói đúng, tôi mới thực sự là người ngu xuẩn”, A Vũ cười khổ nói.

Nếu không phải gã đã quá tham lam, gã sẽ không nghe lời Bạch Diệc Phi, thì sẽ không đi đến đây, lại càng không biến thành bộ dạng mặc cho người ta chém giết như bây giờ.

A Vũ đột nhiên nhớ lại lời Đạo Trưởng từng nói: không cần quá coi trọng Bạch Diệc Phi, nhưng cũng không thể không đề phòng.

Khi đó, A Vũ luôn cảm thấy Đạo Trưởng đã quá cẩn thận rồi, dù sao thì đây cũng là phong cách từ trước tới giờ của Đạo Trưởng.

Bây giờ xem ra, là do gã đã quá khinh địch.

Bạch Diệc Phi đá A Vũ một cú nói: "Đứng dậy!"

A Vũ sợ chết, cho nên không dám đối đầu với Bạch Diệc Phi mà ngoan ngoãn đứng dậy.

Sau đó Bạch Diệc Phi dẫn theo A Vũ đến một cái hang vàng khác.

...

Sau khi đến hang vàng này, khi Bạch Diệc Phi nhìn thấy nhóm người nọ đang bình tĩnh nhìn về phía A Vũ thì có chút ngạc nhiên.

Anh cho rằng đám người này sau khi nhìn thấy số vàng ở đây thì sẽ đánh mất lý trí, thậm chí sẽ tàn sát lẫn nhau.

Nhưng bọn họ không hề như vậy, bọn họ đang rất bình tĩnh nhìn vào A Vũ.

Bạch Diệc Phi dùng dao của mình dí vào eo của A Vũ, nếu như A Vũ dám manh động thì con dao này sẽ cắm thẳng vào người gã.

A Vũ bây giờ đã giống với Kỳ Kỳ, khắp người không còn sức lực nên gã không dám mảy may cử động lung tung.

Gã thậm chí còn biết bản thân mình nên nói cái gì: “Rất tốt, nếu đã tìm thấy thì có thể quay về được rồi, lần này mọi người làm rất tốt, sau khi trở về tôi sẽ báo cáo lại với Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, đến lúc đó mọi người đều sẽ được nhận một khoản thưởng lớn!”

Sau khi nghe những lời này, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, sau đó mới đi ra ngoài.

Lúc này, có một người cầm súng đi ngang qua bên người A Vũ, A Vũ đột nhiên gọi một tiếng: “Ngu Nhị, đưa súng cho tôi”.

Ngu Nhị hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn đưa súng cho A Vũ.

Trần Hạo nhìn thấy Bạch Diệc Phi đã quay lại thì thở phào, bước qua hỏi: “Anh, anh không sao chứ?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Không sao, anh với gã đã tìm được tiếng nói chung rồi"

Kỳ Kỳ nghe vậy thì đột nhiên thay đổi sắc mặt: "Bạch Diệc Phi! Anh đang tự tìm đường chết cho mình!"

Bạch Diệc Phi chẳng thèm để ý đến Kỳ Kỳ, mà khoác vai A Vũ đi ra bên ngoài.

Bộ dáng bọn họ thân thiết như vậy, tất cả mọi người đều nhìn thấy, những người khác không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng sau khi Kỳ Kỳ nhìn thấy thì đột nhiên ngẩn ra.

Giờ phút này cô ta mới hiểu ra vấn đề nên vội ngậm miệng lại.

Mọi người đều đang đi về phía bên ngoài, Bạch Diệc Phi còn vừa đi vừa nói: "Anh Vũ, sau khi ra ngoài nhớ giúp mấy anh em nói vài lời để nghe trước mặt Đạo Trưởng nhé, sau này chúng ta là người một nhà rồi".

Khuôn mặt A Vũ nhìn có vẻ ung dung, nhưng trên thực tế thì đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, bởi vì khẩu súng mà gã mới lấy được kia là ý của Bạch Diệc Phi, mà khi Bạch Diệc Phi khoác vai gã thì đã lấy luôn khẩu súng đi rồi.

A Vũ chỉ có thể cười khan hai tiếng: "Được chứ được chứ".

Chỉ là, bọn họ vừa mới ra khỏi hang động, đang chuẩn bị bò vào đường hầm thì có một khẩu súng dí vào đầu của A Vũ.

A Vũ lập tức đứng khựng lại.

Lúc này, tất cả mọi người đều ngừng lại.

"Anh Vũ, xin lỗi nhé", đó là một trong số hai mươi người đi theo A Vũ, người có làn da hơi ngăm đen, chính gã đang cầm súng dí vào đầu A Vũ. Gã lạnh lùng cười một tiếng: "Chúng tôi đã định sẽ không làm việc cho Hiệp hội liên minh doanh nghiệp nữa rồi".

A Vũ hơi ngậy ra, lập tức phản ứng lại, phẫn nộ quát: “Lão Chu, mọi người đang làm cái gì vậy? Muốn phản bội lại Hiệp hội hay sao? Nếu như Hiệp hội biết được thì mọi người sẽ...”.

Lão Chu ngắt lời A Vũ: "Sẽ không có ai biết, các người, đều phải chết ở trong này”.

Trước sự căm dỗ cực lớn từ đồng tiền, chẳng ai có thể may mắn tránh thoát.

Lão Chu bật cười nói: “Chúng tôi có số vàng này rồi, còn phải sợ Hiệp hội nữa à?”

A Vũ yên lặng, không thể phản bác.

Lão Chu thấy vậy lập tức nói với một tên đi theo: “Lục soát khẩu súng trên người gã”.

Tên đi theo nghe vậy lập tức tiến lên lục soát người A Vũ.

Thực lực dù có mạnh nữa thì cũng vẫn phải sợ súng, dù gì thì tốc độ của súng cũng nhanh hơn nhiều.

A Vũ không còn cách nào khác, bây giờ gã còn đang bị người ta dùng súng chĩa vào đầu, chỉ đành phải ngoan ngoãn để bị lục soát.

Hơn nữa, Bạch Diệc Phi cũng rất phối hợp đứng sang bên cạnh, thậm chí còn giơ hai tay lên đầu.

Chỉ là sau khi tên đi cùng lục soát người A Vũ xong thì nghi ngờ nói: “Không có súng?”

Không đúng, lúc này bọn họ đều nhìn thấy A Vũ lấy một khẩu súng từ trong tay Ngưu Nhị.

Trên thực tế, gã đi theo quả thực không tìm được khẩu súng nào.

Sắc mặt Lão Chu sa sầm, hỏi A Vũ: “Súng đâu?”

A Vũ vẫn yên lặng, chỉ lắc đầu.

Lúc này, một giọng nói vang lên: "Ồ đây này!"

Tiếp đến là một tràng tiếng “Pằng pằng”.

Bạch Diệc Phi đứng sau lưng bọn họ, nhanh chóng rút khẩu súng ra nhắm trúng mấy người đang cầm súng trên tay, bắn ra mấy phát súng.

Trong hang động, tiếng súng nổ đình tai.

Bởi vì không gian ở đây cực kỳ nhỏ hẹp, đám người kia sau khi nghe thấy tiếng súng thì chạy tán loạn cả lên.

Điều này càng tiện cho Bạch Diệc Phi, cho nên anh bắn mỗi người một phát súng.

Bọn họ đều biết, A Vũ mới là người giỏi nhất ở đây, cho nên sự chú ý của bọn họ đều tập trung trên người A Vũ mà không hề để ý đến Bạch Diệc Phi.

Tuy nhiên, chính Bạch Diệc Phi là người đột nhiên nổ súng, khiến cho bọn họ không kịp trở tay.

Cùng lúc đó, Kỳ Kỳ cũng chuyển động.

Bọn họ có tổng cộng ba khẩu súng, bây giờ có một khẩu đang nằm trên tay Bạch Diệc Phi, một khẩu trong tay Lão Chu, Lão Chu đã bị Bạch Diệc Phi bắn chết, Kỳ Kỳ bèn lập tức cướp lấy khẩu súng của gã, nhắm vào đám người kia bắn liên tục.

Chỉ trong vòng vài phút, hai mươi người đều đã chết sạch.

Mới chẳng bao lâu mà cục diện đã bị xoay chuyển hoàn toàn.

Lúc này Kỳ Kỳ chĩa súng thẳng về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không cử động nữa.

Bạch Diệc Phi hết cách, chỉ đành phải ném khẩu súng trên tay đi, nói bằng giọng thờ ơ: “Cô chắc chắn là sau khi giết tôi thì cô sẽ được an toàn?”

Vừa rồi Kỳ Kỳ đã nhìn thấu mánh khoé của Bạch Diệc Phi với A Vũ, cho nên cô ta biết, A Vũ chắc chắn cũng đã bị Bạch Diệc Phi uy hiếp rồi, cho nên, cô ta đặt trọng tâm lên người Bạch Diệc Phi.

Kỳ Kỳ nghe vậy lạnh lùng cười chế nhạo: “Sur huynh tôi có một thói quen xấu, đó chính là ghét nhất người ta khoác vai mình!”

Bạch Diệc Phi lúc này mới sực hiểu ra.

Lúc này khi ở trong hang vàng, Bạch Diệc Phi vẫn luôn khoác vai A Vũ, người khác không biết, cảm thấy không có gì lạ, nhưng Kỳ Kỳ biết.

Bạch Diệc Phi nhún vai nói: “Cho nên, bây giờ cô muốn giết tôi?”

Anh nghi ngờ Kỳ Kỳ chính là em gái của Từ Lãng, hơn nữa đã chắc đến 99%, cho nên, bất kể là Kỳ Kỳ giết mình hay là mình giết Kỳ Kỳ thì sợ là Từ Lãng đều sẽ không dễ chịu gì.

Nếu biết trước, thì anh nên giết cô ta từ lâu rồi.

Đương nhiên, với tính cách của Bạch Diệc Phi, sợ là dù có biết trước thì anh cũng sẽ không giết Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ cau mày, lạnh lùng nói: “Vốn dĩ, tôi là muốn giết anh, nhưng mà...”.

Trước đây, khi A Vũ tát cô ta một bạt tai, là Bạch Diệc Phi đã đứng chắn trước mặt cô ta, khiến cho bây giờ Kỳ Kỳ có chút do dự.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này Bạch Diệc Phi cũng không làm gì cô ta, chỉ là không muốn để cô ta giết anh nên mới cho cô ta uống một loại thuốc khiến cô ta mất hết sức lực.

Kỳ Kỳ bây giờ đang rất băn khoăn, một bên thì nghĩ tha chết cho Bạch Diệc Phi, nhưng một bên lại nghĩ, nếu không giết Bạch Diệc Phi thì bí mật

ở đây chắc chắn sẽ bị tiết lộ.

Quả thực là khó xử.

Cuối cùng, Kỳ Kỳ lạnh lùng nói với bọn họ: “Đừng nói nhảm nữa, đi!”

Bạch Diệc Phi hết cách, đành phải xoay người đi ra ngoài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 619: Phá Hủy Lối Ra

Bọn họ bị Kỳ Kỳ dí súng ép đi đến đầu ngã rẽ.

Kỳ Kỳ nhìn thấy đoạn đường hướng xuống dưới thì đột nhiên nói với Bạch Diệc Phi: “Xuống dưới!”

Lúc nhìn thấy con đường này, cô ta đột nhiên nảy ra một ý tưởng, đó là đuổi ba người bọn họ xuống động, sau đó phá hủy cửa động cho bọn họ tự sinh tự diệt ở đó, như vậy coi như cô ta không tự tay giết Bạch Diệc Phi.

Trong lòng Kỳ Kỳ sẽ dễ chịu hơn chút.

Bạch Diệc Phi thấy vậy đành trèo xuống.

Đúng lúc này, Trần Hạo đột nhiên nói: “Không được động đây, bỏ súng xuống!”

Đây là khẩu súng thứ 3, lúc không ai để ý Trần Hạo đã nhặt nó.

Bởi vì lúc này đang trèo xuống động nên súng của Kỳ Kỳ chĩa vào Bạch Diệc Phi mà Trần Hạo lại ở sau lưng cô ta.

Vì thế Trần Hạo nhân cơ hội dí súng vào ót Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ không động đây, tình huống này chỉ đành bỏ súng xuống.

Bạch Diệc Phi thấy vậy cuối cùng cũng thở phào.

Anh quay người, ngồi luôn xuống đất: “Cô muốn nhốt chúng tôi vào trong, tự sinh tự diệt?”

Kỳ Kỳ im lặng không nói nhưng cũng coi như thừa nhận.

Bạch Diệc Phi tò mò hỏi: “Cách này được đấy nhưng tôi có một nghi vấn, nếu cô nhốt chúng tôi vào trong thì phải hủy lối ra, vậy rốt cuộc cô

định dùng cách gì để hủy nó?”

Nếu Kỳ Kỳ lấy súng bắn chết bọn họ thì Bạch Diệc Phi còn hiểu được, nhưng Kỳ Kỳ chỉ muốn nhốt bọn họ cho đến chết, như vậy thì thật khó hiểu. Hơn nữa, hủy lối ra bằng cách nào? Ở đây làm gì có công cụ!

Kỳ Kỳ thấy vậy thì cười lạnh, cho dù bị súng dí vào đầu thì cô ta cũng không hoảng loạn. Cô ta lấy một vật ra, sau đó ấn “cạch” một cái.

Tất cả mọi người nhất thời đều ngây ra.

“Lựu đạn!”, Bạch Diệc Phi kinh ngạc: “Cô kiếm ở đâu ra?”

Bọn họ nhất định không thể có lựu đạn được nhưng Kỳ Kỳ chắc chắn cũng không thể có, vì vậy cô ta rốt cuộc kiếm ở đâu ra?

A Vũ cười chua sót: “Của lão Chu”.

Bạch Diệc Phi: “...”

Lúc này quyền chủ động lại rơi vào tay Kỳ Kỳ.

Cô ta đã ấn khởi động, chỉ cần buông tay thì lựu đạn sẽ phát nổ.

Đến lúc đó đám người bọn họ sẽ không ai chạy thoát được.

Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ cười cười: “Cô cần gì phải thế, cô cũng sẽ chết cùng chúng tôi”.

Kỳ Kỳ vẫn bình tĩnh, chậm rãi nói: “Nếu bí mật này bị người ngoài phát hiện ra thì nhất định sẽ khiến thế giới rơi vào hỗn loạn. Vì vậy bí mật này vĩnh viễn không được lộ ra ngoài”.

“Chỉ là chết mà thôi, tôi không quan tâm”.

“Bạch Diệc Phi: “...”

A Vũ nhìn Kỳ Kỳ, mặt trắng bệch. Gã lắp bắp mà khuyên nhủ: “Su mọii, đừng bộp chộp, chúng ta sẽ có cách tốt hơn, đừng nghĩ quẩn như thế”.

Trần Hạo lại không tin mà nói: “Anh, anh đừng tin cô ta. Cô ta còn trẻ như vậy, em không tin cô ta dám chết cùng chúng ta”.

Vừa dứt lời, Kỳ Kỳ đã buông tay.

“Cạch!”

Lựu đạn rơi ra đất.

Nhất thời tất cả mọi người đều trợn mắt, nín thở.

Kỳ Kỳ thật sự buông tay rồi!

Thời khắc này, tất cả mọi người đều ngu người, đơ ra nhìn lựu đạn.

Ngay sau đó, Bạch Diệc Phi hoàn hồn đầu tiên: “Đệt!”

Anh bò lên nhặt lấy quả lựu đạn rồi ném mạnh ra chỗ xa.

“Bùm!”

Lựu đạn phát nổ.

Một trận chấn động dữ dội, những viên đá bắt đầu rơi xuống, lửa cùng khói do vụ nổ gây ra xông thẳng về phía bọn họ.

Bạch Diệc Phi tóm lấy Kỳ Kỳ, kéo cô ta vào con đường phía dưới, Trần Hạo và A Vũ cũng mau chóng theo sau.

Luồng nhiệt nóng cháy cùng những viên đá trồn lẫn vào nhau, lại thêm chấn động dữ dội khiến bọn họ không thể tiến lên trước được.

Vì thế Bạch Diệc Phi kéo Kỳ Kỳ xuống dưới, còn dùng hai tay che đầu cô ta, giúp cô ta không bị thương.

Kỳ Kỳ rất có thể là em gái Từ Lãng, hơn nữa ước muốn lớn nhất của Từ Lãng là tìm được em gái mình.

Bạch Diệc Phi cũng đã hứa với Từ Lãng là sẽ giúp anh ta tìm em gái.

Thật ra Bạch Diệc Phi có thể mặc kệ Kỳ Kỳ, chuyện này là cô ta tự gây ra, cho dù cô ta chết thì Từ Lãng cũng không nói gì được.

Hơn nữa nếu Bạch Diệc Phi không nói đến nốt ruồi ở lòng bàn chân của cô ta thì Từ Lãng cũng sẽ không biết, chuyện anh đang làm hiện tại là hoàn toàn không cần thiết.

Nhưng Bạch Diệc Phi biết Từ Lãng đi theo anh, không làm sát thủ nữa không phải vì tiền mà là vì chính anh.

Từ Lãng thật sự coi anh là bạn, Bạch Diệc Phi cũng vậy.

Vì thế anh không thể giết Kỳ Kỳ được, bởi vì cô ta là em gái Từ Lãng.

Không lâu sau, cả sơn động đều bị đá lấp kín.

Lúc này bọn họ thật sự bị nhốt rồi.

Cũng may mà Bạch Diệc Phi phản ứng mau lẹ, vút quả lựu đạn đi nếu không bọn họ đã chết luôn rồi.

Bạch Diệc Phi lắc lắc đầu bò lên, sau đó phát hiện ra Kỳ Kỳ ở phía dưới.

Tư thế hiện tại của hai người có hơi lúng túng. Hai chân Bạch Diệc Phi tách ra, đè lên người cô ta, hơn nữa Kỳ Kỳ còn là con gái.

May mà lúc này mọi người không chú ý.

Mà Kỳ Kỳ thì kinh ngạc.

Cô ta không hiểu tại sao Bạch Diệc Phi lại bảo vệ cô ta như vậy, hơn nữa còn lấy tính mạng của mình ra để che chở cho cô ta.

Tại sao?

Bạch Diệc Phi không giải thích cho Kỳ Kỳ mà chỉ quay đầu hỏi Trần Hạo: “Chuột nhất, cậu không sao chứ?”

Trần Hạo bò ra từ đống đất, lắc đầu nói: “Em không sao, chỉ là đường đi bị lấp kín rồi”.

A Vũ cũng bò ra, không sao.

Bạch Diệc Phi khẽ thờ phào.

Lúc này, Kỳ Kỳ đột nhiên hỏi: “Tại sao lại cứu tôi?”

Bạch Diệc Phi lập tức nghiêng người, tránh khỏi cơ thể của Kỳ Kỳ, không quan tâm đến lời cô ta mà chỉ nói: “Đi, cứ vào trước đã”.

Lôi ra bị lấp kín, bọn họ không có công cụ, dùng tay đào cũng không thiết thực, vì thế không còn cách nào khác, không thể cứ ngồi đợi ở đây, chỉ còn cách đi xuống dưới, ít nhất bên dưới rộng rãi hơn.

A Vũ không tình nguyện quay lại, dù sao trong động vẫn còn một người đàn ông rất mạnh, nhưng hết cách, chỉ đành đi vào.

...

Người đàn ông nhìn đám Bạch Diệc Phi lại đến thì bất ngờ.

Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ nói: “Lôi đi bị sập rồi, không ra được”.

Người đàn ông nghe vậy thì khựng lại, sau đó bật cười: “Có người nói chuyện với tôi rồi”.

Lúc ông ta nói chuyện thì ngắc ngư, rõ ràng là khả năng ngôn ngữ có vấn đề, thêm vài năm nữa, chức năng ngôn ngữ của ông ta sẽ bị thoái hóa.

Người đàn ông vui vẻ vì có người ở cùng, Bạch Diệc Phi lại không như vậy.

Anh không muốn ở đây, nhưng hiện tại không có cách nào khác.

Đủ loại cảm xúc: u uất, chán nản, thất vọng, lạc lõng đan xen vào nhau khiến Bạch Diệc Phi khó chịu đến cùng cực.

Đám người tự tìm chỗ mà ngồi xuống nghỉ ngơi.

Bạch Diệc Phi tự tìm một chỗ trống sạch sẽ mà ngồi xuống. Anh đang nghĩ phải làm gì mới có thể ra được.

Đúng lúc này, Kỳ Kỳ tiến vào, ánh mắt nhìn Bạch Diệc Phi vừa nghi hoặc lại vừa lúng túng, sau đó cô ta nói: “Bạch Diệc Phi! Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không ở bên anh, tôi không muốn làm kẻ thứ ba!”

Bạch Diệc Phi ngẩn ngơ một lúc mới hiểu ra, sau đó cười lạnh: “Tôi có thể vì một que củi như cô mà từ bỏ vợ mình à?”

“Anh!”, Kỳ Kỳ cắn răng: “Không biết xấu hổ!”

Bạch Diệc Phi: “...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 620: Sa Phi Dương

Bạch Diệc Phi cảm thấy mình phải giải thích chuyện này nếu không cứ để hiểu lầm như vậy sẽ làm lỡ dở người ta, vì thế anh nói: “Nghe này, cô hiểu lầm rồi, tôi hoàn toàn không có ý gì với cô cả, cô hiểu chứ?”

Kỳ Kỳ trừng Bạch Diệc Phi, định đấm cho anh phát.

Nhưng cô ta nghĩ đến cả người mình không còn sức lực, đánh không lại Bạch Diệc Phi nên chỉ đành thôi.

Bạch Diệc Phi bắt đắc dĩ lắc đầu, rút ra một điều thuốc từ trong túi: “Nói thật, lần này thật sự không ra được rồi”.

Kỳ Kỳ nghe xong mặt trở nên trắng bệch.

Không phải cô ta sợ chết, chỉ cần bí mật vĩnh viễn được chôn giấu thì cô ta không sao cả.

Nhưng nơi này chỉ mình cô ta là con gái, những người khác đều là đàn ông. Nghĩ đến đây cô ta cảm thấy hoảng loạn.

Bạch Diệc Phi nhìn cô ta, dường như biết cô ta đang nghĩ đến chuyện gì. Anh suy nghĩ một lát rồi nói: “Dù sao cũng không ra được, tôi nói thật với cô vậy”.

“Chẳng phải cô hỏi tôi đã từng gặp anh trai cô chưa à?”

Kỳ Kỳ nghe đến đây thì lập tức nhìn anh, gấp gáp hỏi: “Anh thật sự đã từng gặp? Anh ấy ở đâu?”

Bạch Diệc Phi thản nhiên mỉm cười: “Đã từng gặp, ở ngay đây”.

Kỳ Kỳ ngây ra, tiếp đó Bạch Diệc Phi nói: “Chính là tôi”.

“Không thể nào!”, Kỳ Kỳ cảm thấy Bạch Diệc Phi đang đùa giỡn cô ta: “Cút mẹ anh đi!”

Bạch Diệc Phi lại cười nói: “Tôi không nói dối, biết vì sao không? Bởi vì tôi đã nhìn thấy hai nốt ruồi trên bàn chân cô rồi”.

“Cô nghĩ lại mà xem, có phải từ lúc tôi nhìn thấy nốt ruồi trên chân cô thì không làm khó cô, hơn nữa còn luôn bảo vệ cô không?”

Kỳ Kỳ nghe xong thì ngơ ngẩn.

Cô ta nhớ lại cảnh trên thuyền ngày đó, lại nghĩ đến những chuyện sau đây. Quả thực là như vậy.

Nhưng Kỳ Kỳ vẫn không tin: “Không, không thể nào! Anh là con trai Bạch Vân Bằng!”

Bạch Diệc Phi bật cười: “Được rồi, không lừa cô nữa. Tôi thật sự không phải anh ruột của cô, nhưng tôi với anh cô là anh em, cô hẳn cũng nên gọi tôi là anh chứ?”

Kỳ Kỳ khựng lại, vừa sốt ruột vừa mong chờ mà hỏi: “Vậy anh tôi là ai?”

Lúc bọn họ rời xa thì Kỳ Kỳ mới 7 tuổi, mà Từ Lăng cũng mới 10 tuổi. Đã nhiều năm trôi qua như vậy, hai người bọn họ cũng đều trưởng thành rồi, cho dù đã từng gặp cũng không nhận ra đối phương.

Bạch Diệc Phi do dự một lát, cuối cùng lắc đầu: “Thôi bỏ đi, cô cứ không biết thì hơn”.

“Vì sao?”

Bạch Diệc Phi cười khỏ: “Anh cô và tôi là anh em tốt, cô biết thân phận của anh ta rồi có phản bội sư môn không? Hay là cô không phản bội mà giết tôi luôn? Anh cô sẽ không đồng ý”.

Khi Bạch Diệc Phi nói câu cuối cùng, ngữ khí vô cùng chắc chắn.

Kỳ Kỳ ngậy ra.

Bạch Diệc Phi bình thản nói: “Chuyện này rất khó nhưng cô bắt buộc phải lựa chọn, vì thế tôi thà một mình chịu đựng cũng không muốn khiến hai người khó xử, cô thấy sao?”

Kỳ Kỳ im lặng.

Bạch Diệc Phi đưa cho cô ta một viên thuốc rồi nói: “Uống đi. Tôi cho dù có chết cũng sẽ bảo vệ em gái của anh ấy. Hơn nữa, tôi không muốn chiến đấu sinh tử với em gái của anh ấy”.

Kỳ Kỳ nhìn viên thuốc, cuối cùng vẫn cầm lên uống. Việc này là cô ta tự chọn.

Lần đầu tiên cô ta chủ động uống viên thuốc này.

Như Bạch Diệc Phi nói, có một số chuyện, không biết mới là tốt nhất.

Lúc này “rầm” một tiếng, A Vũ đập mở cánh cửa sắt.

A Vũ cười gằn tiến vào: “Thằng nhãi, thuốc của mày mất tác dụng rồi! Thực lực của ông đây trở lại rồi! Haha...”

Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ nhìn gã, Bạch Diệc Phi hỏi: “Mày muốn làm gì?”

“Giết chết mày!”, A Vũ độc địa nói.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì nhìn A Vũ như một thằng ngu.

A Vũ cười dữ tợn mà đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi: “Thằng nhãi, hôm nay ông đây sẽ giết mày! Mẹ nó mày dám uy hiếp tao à!”

Nói xong, A Vũ dơ tay muốn đâm Bạch Diệc Phi.

Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện.

“Rầm!”

Trong chớp mắt, A Vũ bị đánh văng đâm thẳng vào lớp sắt trên tường, rồi rơi xuống đất.

“Bịch!”

Cảnh tượng vẫn y như vậy, A Vũ vừa dơ tay đã mau chóng bị người đàn ông đập bay, thậm chí còn nôn ra máu.

Gã cảm thấy mình đã khôi phục sức lực, cho rằng bản thân có thể báo thù rồi, cái cảm giác tràn đầy khát vọng ấy lần nữa trở lại khiến gã mất đi lý trí.

Gã đặc ý đến tìm Bạch Diệc Phi, còn muốn giết anh.

Nhưng vì quá đặc ý mà gã quên mất người đàn ông thần kinh vô cùng mạnh mẽ đó.

Bạch Diệc Phi đi đến, khom người trước mặt A Vũ, nghi hoặc: “Tao nói này, rốt cuộc mày nghĩ thế nào vậy?”

Máu chảy ra từ khóe miệng A Vũ, gã khó nhọc nói: “Tao quên mất ông ta”.

Bạch Diệc Phi: “...”

“Hay lắm người anh em!”, Bạch Diệc Phi vỗ vỗ mặt gã rồi cầm một viên thuốc nhét vào miệng gã.

...

Sau khi Bạch Diệc Phi đứng lên, người đàn ông túm lấy cổ tay anh như lúc trước, sau đó ngắt ngữ nói: “Theo tôi”.

Người đàn ông đưa Bạch Diệc Phi đến phòng phơi hoa quả, sau đó phần khởi nói: “Tôi, tôi nhớ ra, tôi là ai rồi”.

Bạch Diệc Phi hơi kinh ngạc, hỏi: “VẬY, ông là...”

Người đàn ông có thực lực như vậy thì nhất định là một người có tiếng tăm. Chỉ cần biết ông ta tên gì, khi ra ngoài có thể tra được ông ta là ai, rốt cuộc là người tốt hay người xấu.

Nhưng bây giờ làm sao đi ra được mới là vấn đề.

Vì thế cho dù ông ta là ai cũng gần như không có ý nghĩa gì cả.

Bạch Diệc Phi đột nhiên không còn kích động nữa.

Người đàn ông rất phân khích mà nói: “Tên tôi là Sa Phi Dương. Bọn họ đều gọi tôi là ông Sa”.

Sa Phi Dương?

Ông Sa?

Hai tên gọi này khiến Bạch Diệc Phi cảm thấy quen thuộc, dường như đã từng nghe đến nhưng anh lại không nhớ ra.

Bạch Diệc Phi đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe thấy âm thanh.

“Lạch cạch!”

Bạch Diệc Phi lập tức nhìn sang thì thấy Sa Phi Dương đang quỳ trên sàn, sau đó tách sàn nhà ra.

Bạch Diệc Phi sửng lại, thế mà cũng tách ra được?

“Cậu xem!”, Sa Phi Dương chỉ vào sàn nhà bảo Bạch Diệc Phi đến nhìn xem.

Bạch Diệc Phi vừa nhìn thì kinh ngạc.

Thế mà có một lối đi!

Sa Phi Dương nói với Bạch Diệc Phi: “Chẳng có ai đến đây nên tôi muốn giữ các cậu lại, nhưng thôi vậy, các cậu đi đi”.

Bạch Diệc Phi vô cùng kinh ngạc.

Anh biết Sa Phi Dương đã ở đây hơn 10 năm rồi, đã thế nơi này còn kín như bưng, ai cũng sẽ phát điên, nhưng ông ta vẫn kiên trì.

Rốt cuộc phải có niềm tin mãnh liệt đến mức nào mới có thể kiên trì được?

Bạch Diệc Phi cũng có thể hiểu được tâm trạng muốn giữ bọn họ lại của Sa Phi Dương.

Anh suy nghĩ một lát, sau đó lấy một viên thuốc đưa cho ông ta, nói: “Chú, chú cứ giữ người đó lại mà giải sầu, tôi sẽ sớm quay lại đưa chú ra ngoài”.

Sa Phi Dương nhận viên thuốc, cười khúc khích.

Tiếp đó, Bạch Diệc Phi đưa Trần Hạo và Kỳ Kỳ vào thông đạo rồi rời đi. Sau khi bọn họ đi rồi, Sa Phi Dương lại đặt sà nhà lại.

Lối đi này tốt hơn con đường mà bọn họ đến nhiều, bởi vì bọn họ có người rất cao cũng không cần phải bò, có thể đứng thẳng mà đi.

Sau khi đi được một đoạn thì bọn họ đến một khoảng đất trống, trên đó đặt rất nhiều vũ khí không rõ tên.

Ba người vừa kinh ngạc vừa tò mò.

Bạch Diệc Phi đi đến nhìn thì lập tức hiểu ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 621: Dương Xảo Và Kỳ Kỳ

Những khí giới này dùng để vận chuyển đồ vật, mở núi.

Lúc đầu Bạch Diệc Phi không quá để ý nhưng lúc anh đang định đi tiếp thì lại đột nhiên nghĩ đến gì đó.

Vì thế anh gọi Trần Hạo đến, tìm một lát thì quả đúng thấy được thùng dầu. Do được đóng gói tốt nên dầu bên trong chưa bị bốc hơi.

Tiếp đó, bọn họ dùng các thùng dầu nhỏ rót dầu ở hai thùng to sang.

Khi bọn họ ra đến cửa thì nhìn thấy một sơn động tràn ngập các loại cỏ dại, ra đến ngoài đã thấy được trời xanh mây trắng.

Nhưng Bạch Diệc Phi cảm thấy rất khó hiểu, một sơn động lớn thế này, tại sao không có ai phát hiện ra?

Sau đó, anh quay đầu lại nhìn.

Vừa nhìn một cái, anh đã ngây người.

Thứ anh nhìn thấy không phải là hang núi mà là một vách núi mọc đầy cỏ dại.

Trần Hạo kinh ngạc: “Chuyện gì thế này?”

Kỳ Kỳ lại rất bình tĩnh, chậm rãi nói: “Có gì phải kinh ngạc? Thuật che mắt cấp cao trong phong thủy, sự phụ của tôi cũng làm được”.

Bạch Diệc Phi lại ngây ra, không phải vì thuật che mắt cấp cao mà là vì phong thủy.

Anh nhớ ra mình đã từng nghe đến Sa Phi Dương ở đâu.

Anh còn nhớ lần đầu tiên Ngô Quế Hương tìm anh đã nói: bà đưa anh đi là vì ông Sa từng phán rằng trong hai đứa con, nhất định có một đứa phải chết non!

Vì thế Bạch Diệc Phi lúc đó rất tức giận, vì sao chỉ căn cứ vào lời nói của một thầy phong thủy đã đưa anh đi?

Nhưng bây giờ xem ra, trong chuyện này nhất định có vấn đề gì đó mà anh không biết.

Dù sao phiên bản hiện thực của phong thủy đang bày ra trước mắt anh.

Bạch Diệc Phi im lặng nhớ kỹ cái tên Sa Phi Dương này, khi trở về nhất định phải điều tra.

“Chuột nhất, để ký hiệu lại”, Bạch Diệc Phi nói với Trần Hạo.

Trần Hạo gật đầu, tìm một gốc cây rồi lưu ký hiệu.

Bạch Diệc Phi lấy điện thoại ra, thấy có sóng thì gọi điện cho Trương Hoa Bân.

“Anh Trương, bây giờ anh đang ở đâu?”

Bạch Diệc Phi rất sợ Trương Hoa Bân bị bắt đi, vì thế vội vàng hỏi.

Trương Hoa Bân từ tốn nói: “Để tôi gửi định vị”.

Điện thoại của bọn họ đều có hệ thống định vị thông qua vệ tinh, vì thế cho dù không có bản đồ Lam Đảo thì dùng điện thoại vẫn có thể tra ra được.

Mà hệ thống này là do Trương Hoa Bân cài vào, có thể thấy anh ta quan trọng đến nhường nào.

Bạch Diệc Phi theo vị trí Trương Hoa Bân gửi mà tìm được anh ta.

Hai nhóm hợp lại. Bạch Diệc Phi thấy người Trương Hoa Bân ướt sũng nhưng không bị thương thì cũng an tâm hơn nhiều.

Trương Hoa Bân kể cho anh nghe chuyện sau khi bọn họ tách ra.

Lúc đó, bọn họ nhìn thấy có người đuổi theo thì lập tức lái thuyền rời đi. Sau đó, anh ta nhân cơ hội nhảy vào trong biển còn tàu đánh cá thì đi tiếp.

“Lúc trở về thì tra xem thuyền cá thế nào, nếu bọn họ gặp chuyện thì bồi thường tiền cho người nhà”, Bạch Diệc Phi im lặng một lát rồi nói.

Trương Hoa Bân gật đầu rồi hỏi: “Chúng ta trở về thế nào đây?”

Thuyền đánh cá đi rồi thì bọn họ không còn gì cả.

Bạch Diệc Phi lại mỉm cười, theo trí nhớ đưa bọn họ đến chiếc du thuyền gần bờ biển.

Bọn họ đẩy chiếc du thuyền ra sát biển, sau đó dùng dầm mà họ đem theo đổ đầy cho chiếc thuyền.

Bọn họ đặt các miếng vàng lên thuyền, sau đó quay lại vài lần lấy dầm thô nặng cho đến khi vượt quá sức chứa mới rời đi.

Một ngày hai đêm, bọn họ cuối cùng cũng về đến thành phố Thiên Bắc.

Vấn đề là tải trọng của du thuyền, số vàng mà họ mang về cũng phải lên đến vài trăm triệu.

Đương nhiên có kinh nghiệm một lần thì lần sau cũng dễ dàng hơn.

Buổi tối, trên một bờ biển hoang vắng của thành phố Thiên Bắc. Bạch Diệc Phi lấy điện thoại liên lạc với Từ Lăng và Bạch Hổ, bảo bọn họ lái chiếc xe tải cỡ lớn đến nơi mà anh nói, sau đó chuyển tất cả đồ lên xe.

Bạch Hổ và Từ Lăng nhìn thấy số vàng thì kinh ngạc đến há hốc mồm.

Trương Hoa Bân nói: “Đã có kinh nghiệm rồi thì lần sau chúng ta không cần thuê tàu đánh cá nữa, cứ dùng thuyền máy to chút là được, có đủ nguyên liệu, tốc độ nhanh cũng an toàn hơn, cho dù bị phát hiện cũng không dễ bị bắt lại”.

Bạch Diệc Phi nghe xong gật đầu, đồng ý với ý kiến của Trương Hoa Bân.

Nhưng anh phải đích thân làm chuyện này, dù sao anh cũng không thể để quá nhiều người biết bí mật.

Lúc này, Từ Lãng chỉ vào Kỳ Kỳ mà hỏi Bạch Diệc Phi: “Xử lý cô ta thế nào? Hay là...”

Nghe đến đây, Bạch Diệc Phi giật thót, lắc đầu lia lịa, mặt không đổi sắc mà nói: “Đưa cô ta về”.

Kỳ Kỳ độc địa nhìn chằm chằm Từ Lãng.

Từ Lãng cũng nhìn cô ta, uy hiếp: “Còn nhìn nữa tôi móc mắt cô đấy”.

Kỳ Kỳ nghiêng răng. Từ Lãng từng là bại tướng dưới tay cô ta, nhưng bây giờ cô ta không còn sức, còn bị Từ Lãng uy hiếp, quả thực là tức điên lên được.

Trong lòng Bạch Diệc Phi lại lo lắng. Hai anh em nhà này nếu biết thân phận của đối phương thì không biết sẽ có phản ứng gì?

Bạch Hồ lái xe, Từ Lãng ngồi ở ghế phó lái, dáng vẻ vô cùng phiêu muộn.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì hỏi: “Anh Lãng làm sao thế? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Từ Lãng khựng lại, sau đó lắc đầu: “Không sao, không sao”.

Bạch Hồ cười lạnh: “Có phụ nữ, có con rồi thì đầu óc toàn thứ vợ vẫn chứ gì nữa!”

“Cút!”, Từ Lãng bực mình gào lên.

Bạch Diệc Phi nhìn Từ Lãng, anh ta quả thực có chuyện.

Anh không khỏi suy đoán, Từ Lãng chẳng lẽ đã biết Kỳ Kỳ là em gái anh ta?

Nghĩ đến đây, Bạch Diệc Phi không khỏi bắt đầu bất an.

Sau khi đến bệnh viện Ngọa Long, Bạch Diệc Phi để tất cả mọi người đi nghỉ ngơi, chỉ giữ lại một mình Từ Lãng.

Hai người cất vàng vào nhà xác. Sau khi đi ra, Bạch Diệc Phi rút điều thuốc đưa cho Từ Lãng, bản thân mình cũng hút một điếu.

Từ Lãng cắn đầu thuốc, hít vào một hơi, biểu tình âm đạm.

Bạch Diệc Phi dựa vào xe tải hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Từ Lãng nghe vậy cười khỏ: “Tôi hình như tìm được em gái rồi”.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc, toát mồ hôi hột.

Nhưng anh suy nghĩ một lát, cho dù thế nào thì Kỳ Kỳ cũng là em gái Từ Lãng, biết thì đã sao, không bằng cứ nói luôn.

Đúng lúc này Từ Lãng lại lên tiếng: “Dương Xảo là em gái tôi”.

“Gì?”, Bạch Diệc Phi sặc nước bọt, ngây ra một lát mới hỏi: “Anh chắc chứ?”

Lúc này, Bạch Diệc Phi nghĩ đến rất nhiều chuyện. Dương Xảo là em gái Từ Lãng, vậy thì Kỳ Kỳ là ai?

Nhưng nếu Kỳ Kỳ không phải em gái Từ Lãng thì anh yên tâm rồi, thậm chí anh còn đã nghĩ đến việc xử lý cô ta như thế nào.

Từ Lãng buồn rầu: “Tôi nhìn thấy hai nốt ruồi trên bàn chân cô ấy, chỉ là vị trí không giống lắm, có lẽ là tôi nhớ nhầm. Hơn nữa tôi đã hỏi rồi, cô ấy cũng không phải là con ruột của bố mẹ mình”.

“Vói lại, tuổi tác cũng không khớp lắm”.

Bạch Diệc Phi nghe xong, trái tim lại căng thẳng.

Dương Xảo chỉ là có hai nốt ruồi ở bàn chân, vị trí còn không đúng, tuổi tác cũng không khớp, vậy thì khả năng Kỳ Kỳ là em gái Từ Lãng lại càng lớn.

Nếu Dương Xảo thật sự là em gái Từ Lãng, vậy thì hai người...

Bạch Diệc Phi cười cười, ra vẻ không quan tâm mà hỏi: “Tuổi chưa chắc đã là thật, hơn nữa, như thế chẳng phải anh đã tìm được em gái mình rồi à? Sao lại không vui thế này?”

Từ Lãng thờ dài, hút điếu thuốc một hơi thật dài.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì khựng lại, kinh ngạc hỏi: “Đệt! Chẳng lẽ anh... Yêu Kỳ Kỳ rồi?”

“Hả?”, Từ Lãng khó hiểu nhìn anh.

Bạch Diệc Phi hốt hoảng, lập tức sửa miệng: “Chẳng lẽ anh yêu Dương Xảo rồi?”

Từ Lãng cười khỏ không nói gì.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì lập tức hiểu ra. Từ Lãng không thích nói chuyện, cũng không để tâm đến phụ nữ. Nhưng hiện tại vẻ mặt anh ta tràn đầy sầu muộn, xem ra đã thật sự rung động rồi.

Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ lắc đầu, vờ vai Từ Lãng nói: “Anh không cần phải xoắn xuýt như vậy”.

Từ Lãng vẫn không nói gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 622: Rắc Rối Nhỏ Ở Khu Sòng Bài Khu Bắc

Những khí giới này dùng để vận chuyển đồ vật, mở núi.

Lúc đầu Bạch Diệc Phi không quá để ý nhưng lúc anh đang định đi tiếp thì lại đột nhiên nghĩ đến gì đó.

Vì thế anh gọi Trần Hạo đến, tìm một lát thì quả đúng thấy được thùng dầu. Do được đóng gói tốt nên dầu bên trong chưa bị bốc hơi.

Tiếp đó, bọn họ dùng các thùng dầu nhỏ rót dầu ở hai thùng to sang.

Khi bọn họ ra đến cửa thì nhìn thấy một sơn động tràn ngập các loại cỏ dại, ra đến ngoài đã thấy được trời xanh mây trắng.

Nhưng Bạch Diệc Phi cảm thấy rất khó hiểu, một sơn động lớn thế này, tại sao không có ai phát hiện ra?

Sau đó, anh quay đầu lại nhìn.

Vừa nhìn một cái, anh đã ngây người.

Thứ anh nhìn thấy không phải là hang núi mà là một vách núi mọc đầy cỏ dại.

Trần Hạo kinh ngạc: “Chuyện gì thế này?”

Kỳ Kỳ lại rất bình tĩnh, chậm rãi nói: “Có gì phải kinh ngạc? Thuật che mắt cấp cao trong phong thủy, sư phụ của tôi cũng làm được”.

Bạch Diệc Phi lại ngây ra, không phải vì thuật che mắt cấp cao mà là vì phong thủy.

Anh nhớ ra mình đã từng nghe đến Sa Phi Dương ở đâu.

Anh còn nhớ lần đầu tiên Ngô Quế Hương tìm anh đã nói: bà đưa anh đi là vì ông Sa từng phán rằng trong hai đứa con, nhất định có một đứa phải chết non!

Vì thế Bạch Diệc Phi lúc đó rất tức giận, vì sao chỉ căn cứ vào lời nói của một thầy phong thủy đã đưa anh đi?

Nhưng bây giờ xem ra, trong chuyện này nhất định có vấn đề gì đó mà anh không biết.

Dù sao phiên bản hiện thực của phong thủy đang bày ra trước mắt anh.

Bạch Diệc Phi im lặng nhớ kỹ cái tên Sa Phi Dương này, khi trở về nhất định phải điều tra.

“Chuột nhất, để ký hiệu lại”, Bạch Diệc Phi nói với Trần Hạo.

Trần Hạo gật đầu, tìm một gốc cây rồi lưu ký hiệu.

Bạch Diệc Phi lấy điện thoại ra, thấy có sóng thì gọi điện cho Trương Hoa Bân.

“Anh Trương, bây giờ anh đang ở đâu?”

Bạch Diệc Phi rất sợ Trương Hoa Bân bị bắt đi, vì thế vội vàng hỏi.

Trương Hoa Bân từ tốn nói: “Để tôi gửi định vị”.

Điện thoại của bọn họ đều có hệ thống định vị thông qua vệ tinh, vì thế cho dù không có bản đồ Lam Đảo thì dùng điện thoại vẫn có thể tra ra được.

Mà hệ thống này là do Trương Hoa Bân cài vào, có thể thấy anh ta quan trọng đến nhường nào.

Bạch Diệc Phi theo vị trí Trương Hoa Bân gửi mà tìm được anh ta.

Hai nhóm hợp lại. Bạch Diệc Phi thấy người Trương Hoa Bân ướt sũng nhưng không bị thương thì cũng an tâm hơn nhiều.

Trương Hoa Bân kể cho anh nghe chuyện sau khi bọn họ tách ra.

Lúc đó, bọn họ nhìn thấy có người đuổi theo thì lập tức lái thuyền rời đi. Sau đó, anh ta nhân cơ hội nhảy vào trong biển còn tàu đánh cá thì đi tiếp.

“Lúc trở về thì tra xem thuyền cá thế nào, nếu bọn họ gặp chuyện thì bồi thường tiền cho người nhà”, Bạch Diệc Phi im lặng một lát rồi nói.

Trương Hoa Bân gật đầu rồi hỏi: “Chúng ta trở về thế nào đây?”

Thuyền đánh cá đi rồi thì bọn họ không còn gì cả.

Bạch Diệc Phi lại mỉm cười, theo trí nhớ đưa bọn họ đến chiếc du thuyền gần bờ biển.

Bọn họ đẩy chiếc du thuyền ra sát biển, sau đó dùng dầm mà họ đem theo đổ đầy cho chiếc thuyền.

Bọn họ đặt các miếng vàng lên thuyền, sau đó quay lại vài lần lấy dầm thô nặng cho đến khi vượt quá sức chứa mới rời đi.

Một ngày hai đêm, bọn họ cuối cùng cũng về đến thành phố Thiên Bắc.

Vấn đề là tải trọng của du thuyền, số vàng mà họ mang về cũng phải lên đến vài trăm triệu.

Đương nhiên có kinh nghiệm một lần thì lần sau cũng dễ dàng hơn.

Buổi tối, trên một bờ biển hoang vắng của thành phố Thiên Bắc. Bạch Diệc Phi lấy điện thoại liên lạc với Từ Lãng và Bạch Hổ, bảo bọn họ lái chiếc xe tải cỡ lớn đến nơi mà anh nói, sau đó chuyển tất cả đồ lên xe.

Bạch Hổ và Từ Lãng nhìn thấy số vàng thì kinh ngạc đến há hốc mồm.

Trương Hoa Bân nói: “Đã có kinh nghiệm rồi thì lần sau chúng ta không cần thuê tàu đánh cá nữa, cứ dùng thuyền máy to chút là được, có đủ nguyên liệu, tốc độ nhanh cũng an toàn hơn, cho dù bị phát hiện cũng không dễ bị bắt lại”.

Bạch Diệc Phi nghe xong gật đầu, đồng ý với ý kiến của Trương Hoa Bân.

Nhưng anh phải đích thân làm chuyện này, dù sao anh cũng không thể để quá nhiều người biết bí mật.

Lúc này, Từ Lãng chỉ vào Kỳ Kỳ mà hỏi Bạch Diệc Phi: “Xử lý cô ta thế nào? Hay là...”

Nghe đến đây, Bạch Diệc Phi giật thót, lắc đầu lia lịa, mặt không đổi sắc mà nói: “Đưa cô ta về”.

Kỳ Kỳ độc địa nhìn chằm chằm Từ Lãng.

Từ Lãng cũng nhìn cô ta, uy hiếp: “Còn nhìn nữa tôi móc mắt cô đấy”.

Kỳ Kỳ nghiêng răng. Từ Lãng từng là bại tướng dưới tay cô ta, nhưng bây giờ cô ta không còn sức, còn bị Từ Lãng uy hiếp, quả thực là tức điên lên được.

Trong lòng Bạch Diệc Phi lại lo lắng. Hai anh em nhà này nếu biết thân phận của đối phương thì không biết sẽ có phản ứng gì?

Bạch Hồ lái xe, Từ Lãng ngồi ở ghế phó lái, dáng vẻ vô cùng phiêu muộn.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì hỏi: “Anh Lãng làm sao thế? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Từ Lãng khựng lại, sau đó lắc đầu: “Không sao, không sao”.

Bạch Hồ cười lạnh: “Có phụ nữ, có con rồi thì đầu óc toàn thứ vợ vẫn chứ gì nữa!”

“Cút!”, Từ Lãng bực mình gào lên.

Bạch Diệc Phi nhìn Từ Lãng, anh ta quả thực có chuyện.

Anh không khỏi suy đoán, Từ Lãng chẳng lẽ đã biết Kỳ Kỳ là em gái anh ta?

Nghĩ đến đây, Bạch Diệc Phi không khỏi bắt đầu bất an.

Sau khi đến bệnh viện Ngọa Long, Bạch Diệc Phi để tất cả mọi người đi nghỉ ngơi, chỉ giữ lại một mình Từ Lãng.

Hai người cất vàng vào nhà xác. Sau khi đi ra, Bạch Diệc Phi rút điều thuốc đưa cho Từ Lãng, bản thân mình cũng hút một điếu.

Từ Lãng cắn đầu thuốc, hít vào một hơi, biểu tình âm đạm.

Bạch Diệc Phi dựa vào xe tải hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Từ Lãng nghe vậy cười khỏ: “Tôi hình như tìm được em gái rồi”.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc, toát mồ hôi hột.

Nhưng anh suy nghĩ một lát, cho dù thế nào thì Kỳ Kỳ cũng là em gái Từ Lãng, biết thì đã sao, không bằng cứ nói luôn.

Đúng lúc này Từ Lãng lại lên tiếng: “Dương Xảo là em gái tôi”.

“Gì?”, Bạch Diệc Phi sặc nước bọt, ngây ra một lát mới hỏi: “Anh chắc chứ?”

Lúc này, Bạch Diệc Phi nghĩ đến rất nhiều chuyện. Dương Xảo là em gái Từ Lãng, vậy thì Kỳ Kỳ là ai?

Nhưng nếu Kỳ Kỳ không phải em gái Từ Lãng thì anh yên tâm rồi, thậm chí anh còn đã nghĩ đến việc xử lý cô ta như thế nào.

Từ Lãng buồn rầu: “Tôi nhìn thấy hai nốt ruồi trên bàn chân cô ấy, chỉ là vị trí không giống lắm, có lẽ là tôi nhớ nhầm. Hơn nữa tôi đã hỏi rồi, cô ấy cũng không phải là con ruột của bố mẹ mình”.

“Vói lại, tuổi tác cũng không khớp lắm”.

Bạch Diệc Phi nghe xong, trái tim lại căng thẳng.

Dương Xảo chỉ là có hai nốt ruồi ở bàn chân, vị trí còn không đúng, tuổi tác cũng không khớp, vậy thì khả năng Kỳ Kỳ là em gái Từ Lãng lại càng lớn.

Nếu Dương Xảo thật sự là em gái Từ Lãng, vậy thì hai người...

Bạch Diệc Phi cười cười, ra vẻ không quan tâm mà hỏi: “Tuổi chưa chắc đã là thật, hơn nữa, như thế chẳng phải anh đã tìm được em gái mình rồi à? Sao lại không vui thế này?”

Từ Lãng thờ dài, hút điếu thuốc một hơi thật dài.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì khựng lại, kinh ngạc hỏi: “Đệt! Chẳng lẽ anh... Yêu Kỳ Kỳ rồi?”

“Hả?”, Từ Lãng khó hiểu nhìn anh.

Bạch Diệc Phi hốt hoảng, lập tức sửa miệng: “Chẳng lẽ anh yêu Dương Xảo rồi?”

Từ Lãng cười khỏ không nói gì.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì lập tức hiểu ra. Từ Lãng không thích nói chuyện, cũng không để tâm đến phụ nữ. Nhưng hiện tại vẻ mặt anh ta tràn đầy sầu muộn, xem ra đã thật sự rung động rồi.

Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ lắc đầu, vờ vai Từ Lãng nói: “Anh không cần phải xoắn xuýt như vậy”.

Từ Lãng vẫn không nói gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 623: Tìm Lưu Đầu Trọc

Bạch Diệc Phi ngược mắt lên đánh giá người phụ nữ này, hơn ba mươi tuổi, cơ thể rất đầy đặn, vẻ ngoài bình thường, mùi nước hoa sực nức, nhưng nhìn vào lại khiến người ta có cảm giác rất cởi mở, rất phong trần.

Tiếp đó Bạch Diệc Phi hồ hững nói: "Tôi tới để tìm Lưu đầu trọc".

Nụ cười trên mặt người phụ nữ cứng ngắc, ngay sau đó tiếp tục duy trì nụ cười: "Thưa anh, chỗ chúng tôi chưa từng nghe tới cái tên Lưu đầu trọc, hơn nữa hôm nay quả thực đã có khách VIP bao hết tầng này, người này là một nhân vật lớn, là người chỉ cần hơi dậm chân một chút cũng có thể khiến cho thành phố Thiên Bắc này rung chuyển".

"Cho nên, thưa anh, chúng tôi rất xin lỗi, mời anh...".

Bạch Diệc Phi còn chẳng thèm nghe cho hết câu nói của cô ta, chỉ liếc mắt vào bên trong rồi lại nhìn qua người phụ nữ này, nói bằng giọng thờ ơ: "Cô dám chắc có người bao hết tầng này dám đến?"

Nụ cười trên mặt người phụ nữ chợt tắt, sau đó đánh giá kỹ một lượt Bạch Diệc Phi, nhìn thấy cách anh ăn mặc rất bình thường thì trong lòng âm thầm cười giễu, trên mặt lại tỏ vẻ hồ hững: "Thưa anh, tôi vừa mới nói rồi, đây là một nhân vật lớn, có thể khiến cho thành phố Thiên Bắc...".

Bạch Diệc Phi lại ngắt lời cô ta: "Cho nên, cô chắc chắn anh ta dám đến không?"

Cả hai lần đều là câu hỏi này, khiến cho người phụ nữ không nhịn được nhíu chặt lông mày, cùng lúc đó trong lòng cô ta chẳng hiểu sao lại có chút hoảng sợ.

Lúc này, tất cả mọi người có mặt đều không ai nói gì, hiện trường vô cùng yên ắng.

Người phụ nữ không biết Bạch Diệc Phi rốt cuộc là ai, nhưng nhìn cách ăn mặc bình thường của anh thì chắc chắn không phải là nhân vật lớn gì.

Lúc này, một giọng nói vang vọng từ phía sau Lung Bạch Diệc Phi truyền tới: “Ai mà huyênh hoang thế?”

Nhóm người Bạch Diệc Phi lần lượt quay đầu lại nhìn, phía sau có một đám người, đi đầu là một người đàn ông trung niên béo lùn có cái bụng bia, phía sau ông ta còn có một người trung niên khác có bộ mặt vô cùng nghiêm túc.

Người đàn ông trung niên nọ mặc chiếc áo gió, sau lưng là một đám người ùn ùn đi theo, người nọ hẳn chính là người đứng đầu.

Người đàn ông béo đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi, quét mắt nhìn anh, cười khẩy khinh thường, ngay sau đó đi qua Bạch Diệc Phi, hỏi người phụ nữ: “Quản lý Lưu, cô hẳn biết việc anh Sinh của chúng tôi bao hết tầng này rồi đúng không?”

Người phụ nữ này chính là Quản lý Lưu, cô ta cười đáp: “Điều này là đương nhiên, đây là sơ sót trong công việc của chúng tôi, hy vọng các ông chủ đừng để bụng”.

Người đàn ông béo lạnh lùng cười giễu, nhìn sang Bạch Diệc Phi khinh khỉnh nói: “Nghe thấy chưa? Tầng này chúng tôi bao hết rồi”.

"Thằng nhãi như cậu nói chuyện cũng huyênh hoang quá nhỉ, chỉ là xuất thân không được tốt chút thôi, nói cho cậu biết nhé! Anh Sinh của chúng tôi và anh Lưu Lưu đầu trọc quen nhau thân lắm đấy”.

Nói xong câu này, ông ta lạnh lùng hừ một tiếng rồi đi thẳng lên tầng trên: “Quản lý Lưu, dọn dẹp hết đồng rác này đi cho tôi, đừng có làm bẩn mắt anh Sinh của chúng tôi”.

Đám người đi phía sau thấy vậy bèn đi theo lên trên.

Khi người đàn ông trung niên thủ lĩnh đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi, còn đặc biệt dừng lại liếc nhìn Bạch Diệc Phi một cái, sau đó hơi nhú mày.

Bạch Diệc Phi thấy vậy, thờ ơ hỏi: "Có phải nhìn rất quen mắt không?"

Người đàn ông nghe vậy, quả thực cảm thấy trông Bạch Diệc Phi có chút quen mắt, nhưng mà ông ta cũng không quá chú ý mà đi ngang qua bên cạnh Bạch Diệc Phi.

Quản lý Lưu lắc lư cái mông đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi, thấp giọng nói: "Chàng trai trẻ, mau đi đi! Đừng ở đây gây chuyện, nếu thực sự gây ra chuyện gì ở đây thì anh chỉ còn nước lết ra khỏi đây thôi".

"Anh Sinh là chủ tịch của tập đoàn Hoa Giang đó, anh không làm phật lòng họ được đâu", lời nói của Quản lý Lưu nghe thì có vẻ hay, nhưng trên mặt thì đã chẳng còn ý cười.

Bạch Diệc Phi quay đầu qua hỏi Long Linh Linh: "Tập đoàn Hoa Giang là làm cái gì?"

Long Linh Linh đáp: "Một tập đoàn cón con thôi".

Bạch Diệc Phi lại hỏi: "Quy mô thế nào?"

"Không lớn bằng công ty đá quý Phúc Thụy của phu nhân".

Đôi phương có rất nhiều người, đại khái tầm hai mươi ba mươi người, gồm cả lãnh đạo và vệ sỹ, trông có vẻ cực kỳ phô trương, chẳng qua là đi theo Bạch Diệc Phi lâu rồi, cảnh tượng nào mà cô ta chưa thấy qua?

Lúc này cô ta và Bạch Diệc Phi hầu như không chú ý đến những người xung quanh, thoải mái nói chuyện với nhau, nhưng câu truyện của bọn họ lại khiến cho Quản lý Lưu sợ hết hồn, đương nhiên không phải vì đoán ra thân phận của Bạch Diệc Phi cao siêu đến mức nào mà là cảm thấy Bạch Diệc Phi đang khoác lác.

"Tôi nói chàng trai trẻ, anh đừng khoác lác nữa, cũng đừng có đến những chỗ như thế này, bên trong kia quả thực là nhân vật tai to mặt lớn, các người không đắc tội với họ được đâu, hơn nữa sòng bài của chúng tôi cũng không phải là chỗ để các người thích là đến gây chuyện được đâu".

Sắc mặt của Quản lý Lưu đã đành lại, lạnh lùng nói: "không có việc gì thì rút nhanh đi! Nếu không đừng trách tôi...".

Chỉ là cô ta còn chưa kịp nói hết câu thì Bạch Diệc Phi đã tự đi lên tầng trên rồi.

Quản lý Lưu sững sốt, thấy Bạch Diệc Phi hầu như chẳng để tâm thì lập tức cúi lên nói: "Bảo vệ đâu, mau ngăn bọn họ lại cho tôi! Quẳng bọn họ ra ngoài!"

Tưởng tượng thì rõ đẹp nhưng hiện thực lại vô cùng tàn khốc.

Ngay khi hai nhân viên bảo vệ chuẩn bị bước tới, liền bị Bạch Hồ túm gáy áo lại, nhẹ nhàng ném sang một bên như quăng rác.

Quản lý Lưu thấy vậy thì cực kỳ kinh hãi, lập tức hô hoán lên: "Người đâu mau tới đây! Có người đến gây chuyện! Mau tới đây ngay!"

Nhóm người vừa đi đến tầng trên nghe thấy tiếng hô hoán thì đều dừng chân lại.

Người đàn ông béo nhìn về phía anh Sinh: "Đại ca, anh xem cái này...".

Anh Sinh liếc nhìn Bạch Diệc Phi một cái, hờ hững nói: "Ở đây dù gì cũng là khu Bắc, nếu muốn sống ở đây thì vẫn cần phải nhờ vả vào Lưu đầu trọc, đi giúp bọn họ chút đi!"

Người đàn ông béo gật đầu, đưa theo mười mấy tên vệ sỹ lập tức chạy qua.

Mười mấy tên vệ sỹ nhanh chóng bao vây lấy Bạch Diệc Phi và Bạch Hồ, người đàn ông béo bước lên trước nói với Bạch Diệc Phi: "Thằng nhãi

này thực không biết điều chút nào, cho mày đi mày lại còn không đi, biết anh Sinh của chúng tao là ai không?”

“Hôm nay là do anh Sinh bao hết chỗ này, mày còn dám chạy đến đây gây chuyện?”, người đàn ông béo nói xong thì bật cười.

Bạch Diệc Phi hờ hững nói: “Thế thì ngại quá, đám tôm tép như mấy người, tôi quả thực không quen”.

Người đàn ông béo nghe Bạch Diệc Phi nói đại ca của mình là tôm tép thì đột nhiên nổi điên: “Mày... mày là cái loại không coi ai ra gì!”

“Lên, đánh nó cho tao!”, người đàn ông vẫy tay gọi đám vệ sỹ phía sau lưng mình.

"Dừng tay lại!"

Đúng lúc này, một đám người mặc quần áo màu đen từ trong một gian phòng riêng tầng năm xông ra, đám người này có khoảng gần mười tên.

Sau khi đám người này xông ra thì lại bao vây lấy nhóm người Bạch Diệc Phi, tên đi đầu là một người đàn ông trên mặt có vết sẹo, vóc dáng cao to nhìn trông rất là vạm vỡ.

Gã đi đến giữa đám người, hỏi người đàn ông béo: “Chuyện gì vậy?”

"Anh mặt sẹo, tôi đang chuẩn bị đến dự bữa tiệc sinh nhật của anh Sinh, kết quả tên nhãi này chạy đến sòng bài của anh Lưu để gây chuyện, anh Sinh bảo tôi qua giúp một tay”, người đàn ông chỉ vào Bạch Diệc Phi nói.

Mặt sẹo nghe xong thì vỗ vỗ vai người đàn ông béo tỏ vẻ tán dương, sau đó quay đầu nhìn qua phía Bạch Diệc Phi, há mồm quát: “Cái loại không mọc mắt nào... Ôi con mẹ nó!”

Lời gã còn chưa dứt, sau khi nhìn rõ mặt mũi của Bạch Diệc Phi thì khựng lại, bị dọa cho sợ hết hồn vía, tay run lên, quay ngược lại tát cho người đàn ông béo một bạt tai.

"Bốp!"

Âm thanh vang lên giòn giã khiến cho tất cả mọi người ở đó ngây ra tại chỗ.

Người đàn ông béo ôm lấy bên mặt của mình, cũng ngáo ngơ hỏi: “Anh mặt sẹo, anh tát tôi làm cái gì”.

Mặt sẹo là người đi theo Lưu đầu trọc, đám người này chưa từng gặp Bạch Diệc Phi nhưng mà gã thì đã gặp rồi, hơn nữa không chỉ một lần.

Một năm này, Bạch Diệc Phi từ chủ tịch của tập đoàn Hải Tước, đến làm chủ tịch của tập đoàn Thủy Tinh, về sau anh sát nhập hai tập đoàn này lại với nhau, trở thành chủ tịch của tập đoàn Phi Tuyết, người này chính là ông lớn to nhất của thành phố Thiên Bắc.

Đừng nói là bản thân, cho dù có là Lưu đầu trọc đến đây thì cũng phải gọi Bạch Diệc Phi một tiếng ông chủ.

Mặt sẹo lại cho thêm một cái đập: “Con mẹ mày còn hỏi?”

Quản lý Lưu thấy vậy thì chạy lên, vội vàng xoa tay nói: “Anh mặt sẹo nhầm rồi, nhầm rồi, là cái tên khoác lác không hiểu gì kia đến đây gây chuyện”.

“Không hiểu gì? Khoác lác?”, mặt sẹo kinh hãi nhìn vào Quản lý Lưu.

Quản lý Lưu lập tức gật đầu: “Đúng vậy, là tên nhãi này làm bộ làm tịch với tôi, ở đó khoác lác nói... nói tập đoàn Hoa Giang của anh Sinh là tập đoàn con con, nói cứ như anh ta là ông chủ một tập đoàn lớn lắm vậy”.

Mặt sẹo nghe xong câu nói của Quản lý Lưu thì tức đến nổi suýt chút nữa tát cho cô ta một bạt tai, nhưng xét thấy cô ta cũng chỉ là phụ nữ cho nên mới hít sâu một hơi, kiềm nén tính khí của mình nói: “Vừa rồi cô cãi anh ấy thế nào? Có đắc tội với người ta hay không?”

Quản lý Lưu sửng người một lúc, không hiểu ra sao: “Á? Ý là sao?”

Mặt sẹo bị chọc tức đến mức sắp bật cười: “Còn hỏi tôi là ý gì? Quản lý Lưu, cô nói cho tôi biết, chủ tịch của tập đoàn Phi Tuyết có tính là ông chủ của tập đoàn lớn?”

Quản lý Lưu gật đầu: “Đương nhiên, chủ tịch Bạch Diệc Phi của tập đoàn Phi Tuyết chính là ông chủ lớn nhất của thành phố Thiên Bắc này”.

“Cho nên, trước mặt ông chủ Bạch, chẳng lẽ tập đoàn Hoa Giang không phải là một tập đoàn con con à?”, Mặt sẹo hỏi.

Quản lý Lưu lại gật đầu đồng ý: "Chắc chắn rồi!"

Mặc dù trên mặt rất tán thành, nhưng trong lòng cô ta lại nghi ngờ, thế nào mà tự nhiên lại nói đến chuyện này, còn nói đến tập đoàn Phi Tuyết, chẳng lẽ người trước mặt này...

Cô ta còn chưa kịp hiểu ra vấn đề, Mặt sẹo đã đi đến phía trước mặt Bạch Diệc Phi cung kính nói: “Ông chủ Bạch, thực là xin lỗi, người bên dưới không hiểu chuyện, mong anh lượng thứ”.

Quản lý Lưu và người đàn ông béo nhìn thấy cảnh này thì đại ra.

"Cái gì?"

Người trước mặt này hoá ra chính là chủ tịch của tập đoàn Phi Tuyết?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 624: Phát Giác Vấn Đề

Quản lý Lưu và người đàn ông béo lập tức toát mồ hôi lạnh.

Mà đám vệ sỹ vây xung quanh nhìn thấy cảnh này, đều kinh hãi đồng thời cũng bị dọa cho sợ nhũn cả chân.

Người đã hạ gục tập đoàn Diệp Thị và tập đoàn Cự Đỉnh.

Hợp nhất liên minh hai mươi doanh nghiệp.

Giết chết Tùng Vu Duyệt là cậu chủ của một trong tứ đại gia tộc đồng thời cũng thành công tránh thoát sự trả thù.

Trong lần thi đấu lựa chọn trên biển đã chiến thắng Diệp Hoan chủ tịch tập đoàn Diệp Thị, đồng thời đưa vợ của mình lên vị trí chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp tỉnh Bắc Hải.

Bây giờ còn sát nhập hai tập đoàn Hâu Tước và tập đoàn Thuỷ Tinh cùng với khu du lịch Sở Giang lại với nhau, vươn mình trở thành ông chủ có thực quyền lớn nhất của thành phố Thiên Bắc.

Chiến tích huy hoàng trong quá khứ, bất kể là ai nghe xong cũng đều bái phục tự đáy lòng.

Một tập đoàn Hoa Giang nhỏ bé chẳng phải chỉ là một tập đoàn con con hay sao?

Bạch Diệc Phi dùng ánh mắt thờ ơ nhìn sang Mặt sẹo nói: “Bảo Lưu đầu trọc ra đây gặp tôi”.

“Vâng”, Mặt sẹo lập tức gật đầu sau đó ra hiệu với đám người dưới của mình, cả đám người nhanh chóng chạy vào trong phòng riêng trên tầng năm.

Lúc này, người đàn ông béo rớt cuộc cũng sợ đến mức đứng không vững, “bịch” một tiếng quỳ xuống đất.

"Ông chủ Bạch, thực xin lỗi, là tôi có mắt mà không thấy thái sơn, là do tôi mắt chó không biết phân biệt người cao quý, đều là do lỗi của tôi, xin anh độ lượng, tha cho tôi lần này được không?"

Quản lý Lưu sau khi thấy vậy thì cũng quỳ xuống đất muốn cầu xin tha thứ.

Nhưng Bạch Diệc Phi hầu như không coi bọn họ ra gì, anh chẳng thèm nhìn bọn họ lấy một cái, đi thẳng qua: “Bảo bọn họ đều đi hết đi”.

Mặt sẹo gật đầu, xoay người nói với bọn họ: “Ông chủ không muốn tính sổ với mấy người, còn không cút đi?”

Nghe thấy câu này, có được sự cho phép, cả đám người đều khom lưng cúi đầu chào Bạch Diệc Phi rồi chạy thật nhanh đi khỏi đó.

Lúc này, anh Sinh mới đi đến phía trước mặt Bạch Diệc Phi, cười nịnh nọt lấy ra tấm danh thiếp của mình: “Ông chủ Bạch, xin chào anh, tôi là Triệu Sinh của tập đoàn Hoa Giang, hôm nay có thể gặp được anh quả là vinh hạnh cho tôi, anh có thể nể mặt cho tôi mời anh một bữa cơm này”.

Mặt Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: "Cút!"

Sắc mặt Triệu Sinh cứng ngắc, không biết nên nói cái gì nữa.

Mặt sẹo thấy vậy thì lập tức cười nói: “Bảo cút, thì mau cút đi!”

Triệu Sinh thấy vậy chỉ đành xấu hổ xoay người rời đi.

Cho dù Bạch Diệc Phi bây giờ có rất nhiều tiền, nhưng mà anh vẫn coi thường loại chỉ biết dựa hơi tiền rồi không coi ai ra gì, có tiền cũng không có nghĩa là được phép dẫm đạp lên tôn nghiêm của người khác.

Cho nên anh mới không có thái độ tử tế với Triệu Sinh.

Bạch Diệc Phi vừa ngồi xuống, Lưu đầu trọc liền hùng hổ chạy tới trước mặt anh.

Sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi, gã liền cười ha ha nói: “Ông chủ, lâu rồi không gặp, nhớ anh quá”.

Bạch Diệc Phi chỉ hờ hững liếc mắt chằm chọc nói: “Anh vẫn còn nhớ đến tôi à? Thế nào mà tôi nghe thấy gần đây anh đang mắc nợ đào hoa vậy?”

Lưu đầu trọc thấy vậy cười khò: “Ông chủ ơi, anh đừng lấy tôi làm trò cười”.

Nói xong, gã quay ra gọi Mặt sẹo: “Còn đứng ngẩn ra đấy làm gì, còn không mang rượu với thức ăn lên cho ông!”

“Vâng vâng vâng”, Mặt sẹo lập tức trả lời, dẫn người đi chuẩn bị.

Lưu đầu trọc cười gian mấy tiếng, sờ sờ cái đầu ít tóc của mình: “Ông chủ, hôm nay không nói chuyện công việc, chỉ nói chuyện tình cảm, uống với nhau vài chén”.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc nhìn Lưu đầu trọc: “Cái này có chút không giống anh nhỉ”.

Lưu đầu trọc nói muốn gặp Bạch Diệc Phi, kỳ thực chẳng qua là muốn Bạch Diệc Phi tìm gã làm việc, sau khi xong việc thì gã sẽ có phần thưởng hậu hĩnh, nói đến cùng cũng chỉ là muốn tiền của anh mà thôi.

Còn về mối quan hệ giữa hai người bọn họ có khi còn chẳng bằng được mối quan hệ giữa anh với em gái gã nữa, dù gì thì Bạch Diệc Phi đã từng cứu em gái gã, mà em gái của gã cũng từng tiết lộ thông tin cho Bạch Diệc Phi.

Lưu đầu trọc xấu hổ cười cười: “Kỳ thực, số tiền mà tôi kiếm được từ chỗ anh đã đủ để cho tôi sống một đời ấm no rồi, cho nên không muốn nói chuyện tiền bạc với anh nữa, chúng ta nói chuyện tình cảm đi”.

Nếu là người khác nghe được những lời này, có thể sẽ rất cảm động, nhưng Bạch Diệc Phi lại cảm thấy có vấn đề.

Cho nên Bạch Diệc Phi hơi nhíu mày, mặt không đổi sắc nói: “Lưu đầu trọc, lời này có người dạy anh nói đúng không?”

“Không... sao thế được?”, động tác cầm cốc của Lưu đầu trọc cứng ngắt.

Đương nhiên Bạch Diệc Phi không tin, Lưu đầu trọc là một người thô kệch, nếu muốn gã nói chuyện nghĩa khí anh em với nhau thì anh đương nhiên không có ý kiến gì, nhưng mà nếu nói chuyện tình cảm với gã, kiểu cảm động lòng người thì anh không tin.

Bởi vì những người như bọn họ sẽ không bao giờ chê tiền nhiều.

Việc có thể khiến một người chê tiền nhiều thì chắc chắn là việc có sức hấp dẫn hơn cả tiền bạc.

Nhưng Bạch Diệc Phi không vạch trần gã, anh chỉ cười cười nói: “Thật không muốn kiếm tiền từ chỗ của tôi nữa?”

Lưu đầu trọc lập tức vỗ ngực đảm bảo: “Thật!”

Bạch Diệc Phi thấy vậy lập tức đứng lên: “Nếu đã như vậy, tôi vốn dĩ định đến đây bàn chuyện hợp tác với anh, nếu anh đã không có hứng thú thì tôi không làm phiền thêm nữa”.

Lưu đầu trọc nhìn thấy Bạch Diệc Phi đã rời khỏi chỗ ngồi của mình, trông giống như thực sự muốn đi thì có chút hoảng, vội vàng đuổi theo, vừa cười vừa kéo tay Bạch Diệc Phi lại: “Tôi nói ông chủ ơi, có gì từ từ rồi nói, nào nào nào, ngồi ở đây”.

Bạch Diệc Phi liếc xéo Lưu đầu trọc, Lưu đầu trọc nhếch miệng ra cười, lúc này Bạch Diệc Phi mới ngồi lại xuống ghế.

Sau khi ngồi xuống, Lưu đầu trọc bèn xuống nước nói: “Ông chủ, anh đúng là thích đùa, có việc gì anh cứ việc giao phó, đảm bảo sẽ hoàn thành xuất sắc cho anh”.

Bạch Diệp Phi thấy vậy thì cười lạnh, liếc mắt nhìn sang Long Linh Linh, cô ta lập tức hiểu ý, lấy ra một tập tài liệu đưa cho Lưu đầu trọc.

Lưu đầu trọc ngẩn mặt ra nhìn tập tài liệu: “Cái này...”

"Về việc mở rộng và quản lý khu du lịch nghỉ dưỡng Sở Giang, nếu như anh nói anh không thể đảm nhiệm được thì tôi chỉ đành phải tìm người khác làm”.

Lưu đầu trọc choáng váng cả người.

Thật ra mà nói, sống trong giới xã hội đen này, thực tế sẽ không thể lâu dài, dù sao thì cũng không thể làm cả đời được.

Mà mỗi một người trong thế giới ngầm này, kỳ thực đều mong muốn mình có thể rửa sạch được quá khứ, quay đầu làm lại cuộc đời bình thường.

Nhưng mà đâu có dễ dàng như thế?

Khu du lịch nghỉ dưỡng Sở Giang là dự án được tập đoàn Diệp Thị vô cùng coi trọng, sự phát triển của nó trong tương lai có thể tưởng tượng được, những tụ điểm vui chơi giải trí, sòng bài của gã làm sao mà có thể so sánh được.

Nếu như bọn họ có thể lấy được dự án này, như vậy gã có thể không cần phải sống cuộc sống của dân xã hội đen nữa, mà sẽ trở thành một ông chủ chân chính, một ông chủ có máu mặt.

Lưu đầu trọc chỉ nghĩ thôi đã cực kỳ kích động.

Lưu đầu trọc nuốt một ngụm nước bọt, kích động hỏi: “Ông chủ, anh... không phải nói đùa tôi đấy chứ?”

Nói đến nói đùa, vốn Bạch Diệc Phi định tỏ vẻ nghiêm túc liền nảy sinh tâm trạng muốn đùa cợt, cho nên mới vươn tay ra lấy lại tập tài liệu.

Lưu đầu trọc thấy vậy lập tức phản ứng lại, ôm chặt lấy tập tài liệu vào trong ngực: “Ông chủ, đừng chứ, tôi nghe lời anh, cái gì cũng nghe theo anh hết”.

Bạch Diệc Phi giao dự án khu nghỉ dưỡng này cho Lưu đầu trọc vốn cũng có suy nghĩ của riêng mình, một là bởi vì khi mà anh gặp phải biến cố, cách làm của gã khiến anh có chút xúc động, cũng giống như Long Linh Linh vậy.

Còn một điểm nữa là, để Lưu đầu trọc quản lý khu nghỉ dưỡng này, anh cảm thấy yên tâm, bởi vì sẽ không có ai dám đến để gây rối.

...

Buổi tối hôm đó, Bạch Diệc Phi đưa Bạch Hổ, Trần Hạo, Trương Hoa Bân, Kỳ Kỳ cùng với mấy người lái thuyền mà bọn họ thuê, xuất phát đi về phía đảo Lam.

Có kinh nghiệm từ hai lần trước, lần này bọn họ đi đến nơi rất nhanh, đồng thời dùng dụng cụ phá dỡ chuyên dụng để mở được khoá xích sắt cứu được Sa Phi Dương, tiện thể mang thêm mấy thùng vàng thỏi trở về.

Lúc này, khi bọn họ đang trên đường trở về, Bạch Diệc Phi lại ngồi ngăn người ra mãi.

Trương Hoa Bân đi cùng tàu với anh, nhìn thấy anh ngồi ngăn người ra bèn hỏi: “Anh sao vậy?”

Bạch Diệc Phi nhíu mày như đang suy nghĩ gì lung lăm: “Tôi cảm thấy có gì đó không đúng”

“Chỗ nào không đúng?”, trong lòng Trương Hoa Bân thốt lại.

Bạch Diệc Phi nói: “Chỗ nào cũng đều không đúng!”

“Hơn nữa, ngay từ đầu đã không đúng rồi!”, giọng nói Bạch Diệc Phi càng lúc càng chắc chắn.

Thật ra đã nhiều ngày như vậy, nhiều việc xảy ra liên miên, cho nên đầu óc của Bạch Diệc Phi cứ luôn rối bời.

Cũng có thể nói, hai năm trở lại đây đều rối bời như vậy.

Có một số việc anh chưa có thời gian, hoặc là nói anh chưa muốn tìm tòi suy nghĩ thật kỹ.

Cứu Sa Phi Dương ra xong thì anh liền ngồi nghĩ, nếu như một người bị nhốt nhiều năm như vậy, có khi nào sẽ quên được lý do mà mình bị nhốt không?

Mà trong một khoảng thời gian ngắn, gặp nhiều người như thế, có phải là sẽ không nhớ được hết mặt của những người này?

Ban đầu Bạch Diệc Phi không thể hiểu được, dù sao thì bản thân anh cũng đã từng bị bắt nhốt, hơn nữa còn là một khoảng thời gian khá dài.

Anh nhìn mặt biển vô biên vô tận phía trước, trong lòng đột nhiên sáng bừng, mạch suy nghĩ cũng dần rõ ràng lên theo.

Cuối cùng, câu trả lời của anh là: Không.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 625: Bắt Đầu Nghi Ngờ

“Một người cho dù bị nhốt bao lâu đi chăng nữa, có thể quên mất tất cả nhưng tuyệt đối sẽ không quên vì sao mình bị nhốt, cũng không quên được người đã nhốt mình lại!”

“Hơn nữa trong những năm đó, ngoại trừ chính mình, ông ta không gặp bất kỳ người nào khác, vì thế đầu ông ta hoàn toàn trống rỗng. Sau khi ông ta gặp được khác, ông ta có thể dễ dàng ghi nhớ khuôn mặt của tất cả mọi người vào bộ não trống không của mình”.

“Theo điều tra của chúng ta thì Sa Phi Dương là một người tốt. Nếu đã là người tốt thì tại sao lại ở trên Lam Đảo? Vì vàng ư? Hẳn không phải”.

“Nếu không phải vì vàng thì vì cái gì?”

“Ông ta nói ông ta chỉ nhớ người nhốt mình lại là Lương Minh Nguyệt, những chuyện khác đều đã quên rồi. Nhưng Lương Minh Nguyệt chắc chắn không đánh lại ông ta!”

“Còn nữa, tại sao Lương Minh Nguyệt lại giấu vàng ở chỗ đó rồi đi khai thác nửa khác của Lam Đảo?”

“Những năm này, nếu mục đích của những người khai thác là tìm vàng vậy thì càng khó hiểu, bọn họ vốn là người của liên minh doanh nghiệp, mà khai thác Lam Đảo cũng là liên minh”.

“Hơn nữa, số vàng này đủ để thành lập một quốc gia nhưng Lương Minh Nguyệt lại không động đến, đã thế còn tìm nơi giấu nó đi”.

Sau khi nghe Bạch Diệc Phi phân tích, Trương Hoa Bân cau mày. Anh ta gần như không suy nghĩ sâu xa về những vấn đề này.

Vì thế anh ta không chắc chắn mà hỏi: “Thế nên anh nghi ngờ Sa Phi Dương có vấn đề?”

Bạch Diệc Phi lại nói: “Không chỉ mình ông ta mà tất cả mọi người đều có vấn đề”.

“Từ khi tôi tiếp quản Hầu Tước, Liễu Chiêu Phong cứ phải đối đầu với tôi, tương đương với tập đoàn Liễu Thị đối đầu với tôi. Sau khi Liễu Thị sụp đổ, Liễu Chiêu Phong lại không bị ảnh hưởng gì, sau này tôi mới biết hắn có chỗ dựa”.

“Lúc đó, Vương Lô xác nhận chỗ dựa của hắn là nhà họ Diệp, nhưng trong cuộc tranh tuyển trên biển, rõ ràng người đứng sau hắn không phải bọn họ. Sau này, trong buổi tiệc ăn mừng của vợ tôi, chính miệng Liễu Chiêu Phong đã nói với tôi, chỗ dựa của hắn là liên minh doanh nghiệp thủ đô, sau đó lại được người cứu thoát”.

“Có người nói với tôi, kẻ cứu hắn là người nhà họ Lâm, mà hôm đó hắn đến chủ yếu là vì muốn ra tay với em trai của chủ tịch liên minh doanh nghiệp thủ đô – Hứa Xương. Vì thế Liễu Chiêu Phong cũng không phải người của liên minh doanh nghiệp”.

“Nhưng nếu hắn là người nhà họ Lâm, ông ba Lâm lại tham gia giết Lương Minh Nguyệt, hắn lại được người của liên minh cứu”.

“Lúc ông hai nhà họ Lâm ở trên thuyền, Liễu Chiêu Phong cũng không đi gặp, như vậy lại càng khó hiểu”.

“Vì thế người cứu Liễu Chiêu Phong là nhà họ Lâm, mà liên minh doanh nghiệp lại bảo vệ nhà họ Lâm, ám sát Hứa Xương là Liễu Chiêu Phong, chuyện này phải giải thích thế nào?”

“Ày...”, Trương Hoa Bân nghe Bạch Diệc Phi nói đến mức đau đầu, chỉ đành lắc đầu.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Tô Đại Lưu vẫn luôn ở trong nhà xác, không ai biết, cũng không được trọng dụng nhưng trên đường lúc chúng ta trở về thì gặp tập kích, lúc đó ông ta được gọi đến đón chúng ta”.

“Nhưng khi ấy Đạo Trưởng hoàn toàn không biết lộ trình cũng như thời gian chúng ta trở về, vậy thì tại sao lại đứng lúc xuất hiện tại nơi chúng ta sẽ lên bờ?”

Nghe đến đây, Trương Hoa Bân nghĩ đến gì đó, biểu cảm cũng thay đổi: “Trên thuyền có gián điệp”.

Bạch Diệc Phi gật đầu.

Trương Hoa Bân suy nghĩ rồi nói ra suy đoán của mình: “Có khi nào là đám nhân viên trên thuyền không?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Không thể nào. Nếu đã không ai biết Tô Đại Lưu vậy thì ai biết được ông ta sẽ thuê chiếc thuyền đó, hơn nữa con sắp xếp gián điệp lên thuyền chứ?”

Điều này thật sự đáng ngờ.

Nhưng mọi chuyện trên đời này đều có nguyên nhân, kết quả. Bọn họ bây giờ chỉ nhìn thấy kết quả mà không biết, thậm chí còn chưa từng suy nghĩ đến nguyên nhân ban đầu.

Điều này là sai lầm trí mạng.

Bạch Diệc Phi đột nhiên nổi lên nghi vấn: “Chúng ta luôn bị giám sát, bị người khác lập bẫy, dắt mũi!”

“Sư phụ tôi, Kỳ Kỳ, Đạo Trưởng, mỗi người đều biết đến sự tồn tại của tôi, tại sao lại như vậy?”

“Còn nữa, vì sao vợ tôi lại bị điều đến thủ đô?”

“Chưa hết, nếu Đạo Trưởng đã đoán ra chúng ta đi tìm vàng thì không thể không hiểu con người A Vũ, hẳn phải đoán được gã hai lòng”.

“Vậy thì, vì sao hẳn không đích thân đến mà phái A Vũ đi?”

Tất cả những câu hỏi của Bạch Diệc Phi khiến Trương Hoa Bân không nói lên lời.

Mà ánh mắt Bạch Diệc Phi lại càng ngày càng sáng tỏ.

Không phải anh đã đoán ra gì đó, anh không ngẫm ra được nhưng đã bắt đầu nghi ngờ mọi việc.

Có một số việc không biết cũng không sao, nhưng nếu chỉ cần bạn suy nghĩ đến thì không có gì không làm rõ được.

Bạch Diệc Phi đột nhiên than thở: “Ài, tôi vốn cho rằng chỉ có vài kẻ địch là Đạo Trường, Diệp Hoan, Bạch Khiếu”.

“Nhưng bây giờ nghĩ lại thì mọi việc đã vượt quá dự đoán của tôi rồi”.

Trương Hoa Bân nghe vậy cũng thở dài nói: “Yên tâm, chỉ cần tôi vẫn ở đây thì nhất định sẽ luôn giúp anh”.

Bạch Diệc Phi cười cụng tay với anh ta.

Có câu này rất đúng, có được ắt có mất, có mất ắt có được.

Anh có lẽ đã mất đi một số thứ nhưng anh cũng có được một số thứ khác, chẳng hạn như tình yêu, tình bạn.

Bọn họ coi Bạch Diệc Phi là anh em, bạn bè, Bạch Diệc Phi rất vui, nhưng những người này có vấn đề khiến anh rất khó chịu.

Lúc này, Trương Hoa Bân đột nhiên hỏi: “Vậy thì để Sa Phi Dương cùng thuyền với những thuyền viên khác chẳng phải rất mạo hiểm à?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Bởi vì ông ta còn quá nhiều chỗ đáng ngờ nên tôi mới để bọn họ ngồi ở một thuyền khác. Nếu thật sự có chỗ nào có vấn đề thì cũng không nguy hiểm đến những anh em của chúng ta”.

Trương Hoa Bân thắc mắc: “Vậy số vàng kia...”

“Ông ta sẽ không quan tâm đến tiền tài”, Bạch Diệc Phi chậm rãi nói.

Trương Hoa Bân hơi khựng lại, sau đó gật đầu: “Cũng đúng, bị nhốt cùng vàng lâu như vậy, nếu là tôi thì cả đời này tôi cũng không muốn nhìn thấy vàng nữa”.

Hai ngày một đêm sau, đám người Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng về đến thành phố Thiên Bắc.

Sắp xếp vàng vào xe xong, Bạch Diệc Phi lên xe của Từ Lãng.

Anh vừa vào, Từ Lãng đã đưa cho anh một tờ giấy.

Bạch Diệc Phi nhìn xong thì tâm tình phức tạp.

Từ Lãng vui mừng nói: “Tôi và Dương Xảo không có quan hệ huyết thống”.

Tờ giấy này là kết quả giám định huyết thống giữa Dương Xảo và Từ Lãng.

Bạch Diệc Phi hoàn toàn không bắt ngờ vì dù sao anh cũng biết một người còn có khả năng cao hơn. Nhưng anh lại bắt ngờ vì nụ cười của Từ Lãng.

Đương nhiên, tâm trạng anh không tốt như vậy, không thể cười nổi.

Dương Xảo không phải em gái của Từ Lãng vậy thì rất có khả năng là Kỳ Kỳ, cho nên trong đầu anh hiện tại chỉ toàn nghĩ liệu anh có nên nói việc này cho Từ Lãng hay không.

Nhưng nói cho anh ta rồi thì phải giải quyết thế nào?

Từ Lãng phát hiện ra vẻ bất thường của anh nên hỏi: “Anh sao vậy? Không vui à?”

Bạch Diệc Phi lập tức hoàn hồn, cười gượng rồi nói: “Anh rất vui?”

Từ Lãng nghe vậy thì hơi đỏ mặt, giấu đầu lòi đuôi mà nói: “Tôi không phải vui vì chuyện mà các anh đang nghĩ đâu!”

Bạch Diệc Phi bật cười: “Anh biết tôi nghĩ gì à?”

“Cút”, Từ Lãng hóa then, bực bội nói vài câu rồi khởi động xe.

Lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên mở cửa xuống xe, trêu ghẹo Từ Lãng: “Anh xem anh đi, thật sự là sát thủ à? Có sát thủ nào then thùng như anh không?”

Từ Lãng càng ngượng hơn: “Cút!”

Sau khi Bạch Diệc Phi xuống xe thì mở cửa thùng chở hàng ra, vẫy tay với Kỳ Kỳ đã tự giác chiếm một chỗ ở đó: “Ra đi”.

Kỳ Kỳ thấy vậy thì ngoan ngoãn xuống xe.

Bạch Diệc Phi để Kỳ Kỳ ngồi ở ghế sau buồng lái, còn nói: “Bên trong ấm áp”.

Kỳ Kỳ nghe vậy thì hừ lạnh, ngó lơ anh.

Từ Lãng sầm xoi nhìn Kỳ Kỳ nhưng không nhiều lời mà đợi Bạch Diệc Phi lên xe rồi lái đi.

Bạch Diệc Phi đang nghĩ, nếu đã là người nhà thì hẳn phải có phản ứng gì đó chứ. Nếu hai người nhận ra thì anh không cần phải lặn tẩn nữa.

Còn về kết quả cuối cùng thì đến lúc đó hãy bàn.

Nhưng hiển nhiên là bọn họ không nhận ra.

Trên đường, Bạch Diệc Phi nói với Từ Lãng: “Trong nhóm của chúng ta có gián điệp của Đạo Trưởng”.

Từ Lãng kinh ngạc: “Tra ra được là ai chưa?”

Bạch Diệc Phi nói lại mọi chuyện với anh ta, cho thấy anh rất tin tưởng anh ta.

“Chưa”, Bạch Diệc Phi lắc đầu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 626: Bất Thường

Kỳ Kỳ ngồi trên xe, nhìn Từ Lãng và Bạch Diệc Phi hoàn toàn không đề phòng mà nói chuyện thì cười lạnh: “Nói chuyện bí mật như thế trước mặt tôi, các người không định giết tôi để diệt khẩu đấy chứ?”

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi và Từ Lãng đều khựng lại. Bạch Diệc Phi dường như lúc này mới nhớ ra Kỳ Kỳ ngồi trên xe, không khỏi liếc cô ta một cái.

Kỳ Kỳ thấy ánh mắt kinh ngạc của anh thì cạn lời, nhưng rất nhanh lại trở về vẻ lạnh lùng: “Hai lần đi đều đưa tôi theo để tôi tận mắt thấy các anh lấy vàng, anh có ý gì?”

Bạch Diệc Phi không để ý cô ta mà tiếp tục nói với Từ Lãng: “Có thể loại cô ta khỏi vòng nghi vấn, bởi vì lần này đưa cô ta đi không xảy ra vấn đề gì cả”.

Từ Lãng gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Kỳ Kỳ bị ngó lơ thì rất tức giận, trừng mắt nhìn bọn họ.

Lần này Bạch Diệc Phi đưa cô ta đi là vì muốn thử cô ta?

Thực ra không phải vậy, anh đưa cô ta đi là vì lo Đạo Trưởng sẽ ra tay với cô ta.

Kỳ Kỳ cũng không ngu vì thế rất nhanh đã nghĩ đến khả năng này, nhưng cô ta nhìn Bạch Diệc Phi, cười khinh bỉ: “Bạch Diệc Phi, với tính cách của anh thì nhất định không thể trở thành...”

“Một kẻ kiêu hùng”.

Bạch Diệc Phi không quan tâm, cười nói: “Từ trước đến nay tôi chưa từng nghĩ đến việc trở thành một người kiêu hùng hay anh hùng gì hết”.

Kỳ Kỳ không khỏi khó hiểu: “Vậy sao anh phải làm nhiều việc như vậy? Anh không cần gì cả thì lấy đồng vàng để làm gì?”

Bạch Diệc Phi trợn mắt nhìn Kỳ Kỳ.

Từ Lãng đột nhiên nói: “Cô ta biết quá nhiều rồi, hay là...”

“Cứ đợi thêm đã, không vội”, Bạch Diệc Phi vội lắc đầu.

Kỳ Kỳ lạnh lùng trừng hai người họ một cái.

Im lặng một lát, Bạch Diệc Phi lại nói với Từ Lãng: “Nghỉ ngơi một ngày xong chúng ta sẽ đi gặp Lý Chúc”.

Từ Lãng gật đầu.

Đến bệnh viện Ngọa Long thì mọi người giải tán. Bạch Diệc Phi để Trần Hạo tìm chỗ ở cho Sa Phi Dương, sau đó nói với ông ta: “Chú, chú đi tắm rồi ngủ một giấc đi, lát nữa tôi sẽ bảo người đến dọn dẹp cho chú”.

“Còn nữa, chú đã mười mấy năm không quay lại, nơi này đã thay đổi rất nhiều rồi. Tôi sẽ sắp xếp người nói lại tình hình hiện tại cho chú, ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện”.

Sa Phi Dương cười gật đầu: “Được...”

Sắp xếp cho Sa Phi Dương xong, Bạch Diệc Phi lại để Tô Đại Lưu nhốt A Vũ lại.

Sau khi giải quyết xong xuôi mọi chuyện, anh và Từ Lãng lại chuyển vàng vào nhà xác, nhưng lần này là một nhà xác khác dưới lòng đất.

Làm xong xuôi, Bạch Diệc Phi đưa Kỳ Kỳ rời đi, Từ Lãng cũng về nhà nghỉ ngơi.

Lúc về nhà, Từ Lãng rất cẩn thận để không gây ra tiếng động, dù sao cũng muộn thế này rồi, người trong nhà đã đi ngủ hết, nhưng anh ta vẫn đánh thức Dương Xảo.

Thật ra Từ Lãng không quá quen với việc mình đột nhiên có một gia đình, nhưng sau khi biết Dương Xảo không phải là em gái mình thì anh ta vẫn thờ phào nhẹ nhõm.

Dương Xảo mặc một chiếc áo khoác bước ra từ trong phòng, nói: “Anh đói không? Em nấu cho anh bát mì nhé?”

Thời khắc nhìn thấy Dương Xảo, Từ Lãng thả lỏng hơn nhiều. Anh ta cười lắc đầu: “Không cần đâu, em mau đi ngủ đi”.

Dương Xảo gật đầu: “Ừm”.

Sau đó, cô ta trở về phòng.

Từ Lãng không đi nghỉ ngơi mà tìm một cái ghế rồi ra vườn ngồi hút thuốc.

Anh ta nhớ lại những năm tháng đã qua, không khỏi bùi ngùi trong lòng.

Hút thuốc xong, anh ta vút đầu thuốc ra đất rồi giẫm cho tắt. Nhưng lúc anh ta định quay về phòng thì đột nhiên khựng lại, khom người xuống

Anh ta nhặt một đầu thuốc lên. Đây không phải loại thuốc mà anh ta thường hút, hơn nữa đầu thuốc rất sạch sẽ, hẳn là vừa mới bị vút.

Từ Lãng đột nhiên nhớ đến lời Bạch Diệc Phi: “Trong số chúng ta có gián điệp của Đạo Trưởng”.

Nghĩ đến đây, Từ Lãng cau mày. Anh ta có dự cảm không lành.

Dương Xảo không đi ngủ mà rót cho Từ Lãng một cốc nước, sau khi nhìn thấy Từ Lãng tiến vào thì đưa cho anh ta, lại hỏi: “Anh thật sự không cần em nấu mì cho à?”

Từ Lãng lắc đầu, sau đó ra vẻ vô ý hỏi: “Hôm nay có ai đến không?”

Nghe vậy, biểu cảm trên khuôn mặt Dương Xảo hơi cứng lại, sau đó lập tức ra vẻ như không có chuyện gì: “Không có ai”.

Từ Lãng là sát thủ nên quan sát mọi vật đều vô cùng tỉ mỉ, vì thế sự biến hóa thoáng qua trên khuôn mặt Dương Xảo không thoát khỏi tầm mắt của anh ta, nhưng anh ta chỉ nói: “Ừ, em đi ngủ đi”.

Dương Xảo gật đầu, quay về phòng.

Từ Lãng không uống nước, anh ta đặt chiếc cốc lên bàn, lấy điện thoại ra, do dự một lát lại cất nó đi.

...

Lúc Bạch Diệc Phi về đến nhà thì nhận được điện thoại của Phùng Trác.

“Sếp”.

Bạch Diệc Phi đáp một tiếng rồi hỏi: “Mấy ngày gần đây có gì bất thường không?”

Phùng Trác lập tức trả lời: “Có, Từ Lãng đến Bắc Hải một chuyến nhưng không biết là đi làm gì”.

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi bình thản nói: “Tôi biết rồi”.

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Diệc Phi trở về phòng, bật đèn lên. Căn phòng trống rỗng không có hơi người.

Anh châm điếu thuốc, ngồi lên sô pha, cẩn thận nhớ lại những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này.

Anh đột nhiên nghĩ đến một việc, sau khi bận rộn cả ngày rồi trở về, trong nhà lại không có một ai. Những chuyện anh làm đều là vì để cả gia đình hạnh phúc, an ổn bên nhau, nhưng bây giờ thì thế nào?

Rốt cuộc anh bận rộn vì cái gì?

Sáng ngày hôm sau, Trương Hoa Bân đến tìm anh. Bạch Diệc Phi kể lại chuyện Phùng Trác hôm qua nói. Trương Hoa Bân cau mày: “Vậy Từ Lãng...”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Không thể nào, Từ Lăng là người tôi tin tưởng nhất”.

Trương Hoa Bân gật đầu, cười với anh.

Bạch Diệc Phi nói: “Chúng ta đến chỗ chú Sa đi”.

...

Trên đường trở về từ Lam Đảo, Sa Phi Dương hoàn toàn không có gì bất thường. Điều này khiến Bạch Diệc Phi yên tâm hơn nhiều. Mà anh đương nhiên không thể bỏ mặc một cao thủ như ông ta.

Sau khi trở về, Trương Hoa Bân lại điều tra thêm lần nữa, sau đó nói lại chi tiết kết quả cho Bạch Diệc Phi. Theo điều tra, người này đúng là Sa Phi Dương 20 năm trước bởi ngay cả vết sẹo sau tai cũng giống y đúc.

Trương Hoa Bân nói: “Đáng tiếc là trong số chúng ta, người nhiều tuổi nhất là tôi và Tô Đại Lưu. Tô Đại Lưu thì thôi bỏ đi, còn tôi lúc đó mới hơn 10 tuổi, hoàn toàn không tiếp cận được với người như ông ta”.

Đến chỗ ở mà Trần Hạo sắp xếp cho Sa Phi Dương, ông ta bày tỏ lòng cảm kích với Bạch Diệc Phi, sau đó Bạch Diệc Phi lại sắp xếp một người chăm sóc riêng cho ông ta.

Sau khi chải chuốt lại xong, Sa Phi Dương nhìn qua như chỉ mới 30 tuổi, hơn nữa bởi vì sống thời gian dài trong động, không tiếp xúc với ánh nắng nên da ông ta rất trắng, nhìn qua trông như một anh công tử nhà giàu.

Nhưng sau khi Sa Phi Dương biết năm hiện tại thì nói mình đã 60 tuổi rồi.

Bạch Diệc Phi lập tức nhớ đến Tử Y. Bọn họ cũng như thế, cho nên thật sự không thể dùng bề ngoài mà đánh giá tuổi tác của một người.

“Chú Sa, chú thật tự không nhớ vì sao mình bị Lương Minh Nguyệt lập bẫy nhốt vào bên trong ư?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

“Nhưng theo những gì tôi biết, thực lực của Lương Minh Nguyệt kém chú rất nhiều, ông ta không đánh lại chú”.

Sa Phi Dương lắc đầu: “Tôi thật sự không nhớ ra”.

Bạch Diệc Phi im lặng một lát rồi đưa một chiếc điện thoại cho ông ta: “Đây là điện thoại, có liên kết với thẻ tín dụng, số dư trong này đủ cho điều dùng hàng ngày rồi”.

“Phải rồi, chú có dự định gì không?”, Bạch Diệc Phi lại hỏi.

Sa Phi Dương lắc đầu: “Tôi không biết làm gì cả, thế giới bên ngoài thay đổi quá nhanh khiến tôi không theo kịp. Nếu cậu không chê tôi thì cứ để tôi đi theo làm vệ sĩ cho cậu cũng được”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì nói: “Trước cứ thế vậy. Hôm nay nghỉ ngơi một ngày, ngày mai tôi có việc cần giải quyết, đến lúc đó nếu chú rảnh thì đi cùng với tôi một chuyến”.

Sa Phi Dương gật đầu: “Được”.

Sau khi hai người ra ngoài thì lên xe, Bạch Diệc Phi hỏi Trương Hoa Bân: “Có phát hiện bất thường gì không?”

Trương Hoa Bân nói: “Ngoại hình và độ tuổi của ông ta không khớp nhau”.

Bạch Diệc Phi nói: “Chuyện này không cần quan tâm, còn gì nữa không?”

“Ông ta không quan tâm tý gì đến chiếc điện thoại mà anh đưa cho”.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Điện thoại 10 năm trước không giống bây giờ, có thể hiểu được”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 627: Tra Hỏi

Trương Hoa Bân lại nói: “Mười mấy năm trước không có dịch vụ thanh toán bằng điện thoại”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì khựng lại.

Đúng là như vậy. Mười mấy năm trước không thể dùng điện thoại để thanh toán được, cho dù có dùng thẻ tín dụng thì cũng không nhiều. Vậy mà lúc đó anh nói điện thoại có liên kết với thẻ tín dụng, Sa Phi Dương cũng không hề bất ngờ.

Ông ta không hỏi gì, ngay cả tò mò cũng không.

Như vậy nghĩa là gì?

Bạch Diệc Phi suy tư nói: “Có lẽ chúng ta nghĩ nhiều rồi”.

“Hi vọng là vậy”, Trương Hoa Bân nói: “Nhưng không thể không đề phòng ông ta”.

Bạch Diệc Phi gật đầu.

...

Buổi trưa, tiểu học Tân Anh tan học.

Các bé học sinh xách theo chiếc cặp đáng yêu của mình, lũ lượt tràn ra cửa.

Từ Hữu Sinh vui vẻ mà chạy ra cổng trường, nhìn thấy Từ Lăng đang đứng đó thì lập tức chạy tới.

“Bố, sao bố lại đến? Mẹ con đâu?”

Từ Lăng gần như đã quen với xung hô này, không có phản ứng gì.

Từ Hữu Sinh cũng vậy. Từ khi đi theo Từ Lãng, cậu nhóc đã gọi Từ Lãng là bố, lúc đầu còn ngập ngừng nhưng gọi nhiều thì đã quen rồi.

Từ Lãng nghe Từ Hữu Sinh gọi Dương Xảo là mẹ thì đỏ mặt, nói: “Hôm nay bố rảnh”.

Trẻ con thì nhanh đói, Từ Hữu Sinh vuốt bụng, ngẩng đầu nhìn Từ Lãng: “Bố, con đói rồi”.

Từ Lãng kéo tay cậu ta nói: “Vậy đi thôi, bố đưa con đi ăn cơm”.

Từ Hữu Sinh ngập ngừng một lát rồi hỏi: “Chúng ta ăn cơm ở ngoài thì mẹ chắc sẽ không vui đâu”.

Từ Lãng khựng lại: “Tại sao lại không vui?”

“Bởi vì mẹ khó khăn lắm mới nấu xong cơm ở nhà đợi chúng ta, chúng ta lại ăn ở ngoài mà không về nhà, mẹ nhất định sẽ không vui!”, khuôn mặt tròn tròn của Từ Hữu Sinh đầy vẻ sầu não trông rất hài hước.

Từ Lãng nghe xong thì lưỡng lự, sau đó nói: “Vậy chúng ta về nhà ăn”.

“Vâng”, Từ Hữu Sinh vui vẻ gật đầu.

Trên đường, Từ Lãng hỏi cậu ta: “Trong thời gian bố rời nhà thì có ai đến không?”

Từ Lãng lắc đầu, sau đó dường như nghĩ đến gì đó lại gật đầu nói: “Tối qua lúc con đi vệ sinh thì nghe thấy mẹ đang nói chuyện với người khác”.

...

Bạch Diệc Phi đưa Trương Hoa Ân, Trần Hạo, Bạch Hổ, Long Linh Linh và Tô Đại Lưu đến nhà xác dưới lòng đất, sau đó gọi một bàn sơn hào hải vị đến.

Đương nhiên thức ăn có mỹ vị đến đâu mà đặt trong nhà xác thì cũng khó mà ngon cho được.

Nhưng nếu đã đói thì có đặt ở đâu người ta vẫn ăn ngon lành được.

Vì thế bọn họ lòng thì thấy sai sai mà tay vẫn gấp, miệng vẫn nhai như thường.

A Vũ bị trôi trên một chiếc ghế, hơn nữa còn ngồi bên cạnh bọn họ, nhìn bọn họ ăn sơn hào hải vị.

Gã ngửi mùi thịt thơm phức thì không ngừng nuốt nước bọt, nhìn chăm chăm đĩa thịt trên bàn.

Từ khi từ Lam Đảo trở về đến giờ, Bạch Diệc Phi không cho người cho gã ăn, đói thành như vậy cũng là bình thường.

Cuối cùng, A Vũ thật sự không nhịn nổi nữa: “Có thể cho tôi xin miếng không? Đánh tôi một trận cũng được”.

Trần Hạo ngửi ngửi thịt trong bát mình, ra vẻ vô cùng hưởng thụ: “Vừa thơm vừa ngon”.

A Vũ tức đến phát điên: “A! Xin các người cho tôi một miếng đi! Tôi muốn ăn!”

Đúng vào lúc này, một chiếc đùi gà được ném đến trước mặt A Vũ. Hai mắt gã sáng lên, sau đó nghển cổ ra cắn cái đùi nhưng lần nào cũng còn cách vài cm, gã không với tới.

Sau đó, gã bắt chập mà ưỡn ra trước, muốn cắn lấy chiếc đùi nhưng đến khi cắn được rồi thì Bạch Diệc Phi lại cầm đi, đặt cách xa 3cm.

A Vũ bị Bạch Diệc Phi đùa giỡn đến điên tiết: “Bạch Diệc Phi! Tao đệt mẹ mày!”

“Bốp!”

Bạch Diệc Phi cho A Vũ một phát tát, sau đó bình thản ăn vịt nướng trong tay, bình thản nói: “Ngoan ngoãn nghe lời, tao hỏi mày cái gì thì mày trả lời cái đấy, tao hài lòng rồi thì sẽ cho mày ăn”.

A Vũ rất tức giận nhưng lại muốn được ăn nên chỉ đành thỏa hiệp: “Được, mày hỏi đi, mau hỏi”.

“Mày, Kỳ Kỳ và Đạo Trưởng là ba sư huynh muội?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

A Vũ gật đầu: “Đúng, Đạo Trưởng là đại sư huynh, tao xếp thứ tư, Kỳ Kỳ là tiểu sư muội xếp thứ 5”.

“Vậy sư phụ của chúng mày là ai?”, Bạch Diệc Phi tiếp tục hỏi.

A Vũ lập tức khựng lại.

Bạch Diệc Phi nhìn mặt gã đột nhiên trắng bệch, miệng cắn chặt, ánh mắt toát lên vẻ sợ hãi.

Thấy vậy, anh không khỏi cau mày: “Không muốn nói hay không dám nói?”

A Vũ chỉ lắc đầu không ngừng.

Bạch Diệc Phi trầm tư.

Gã thà bị đói cũng không muốn nói ra sư phụ mình là ai, cũng tức là còn có mối uy hiếp nào đó lớn hơn đến gã vì thế mới không dám nói cho dù chỉ một chữ.

Bạch Diệc Phi không quan co vấn đề này nữa, vì thế tiếp tục hỏi: “Đạo Trưởng có gài người vào bên tao không?”

A Vũ nghe vậy thì nhìn Bạch Diệc Phi, không phải vấn đề lúc trước nên gã đỡ căng thẳng hơn, bốt đi đôi phần sợ hãi, sau đó trả lời: “Có...”

Bạch Diệc Phi hỏi: “Ai?”

A Vũ lắc đầu: “Chuyện này tao thật sự không biết, tao chỉ bị sư huynh bắt đến tạm thời giúp chuyện mà thôi”.

Bạch Diệc Phi và Trương Hoa Bân nhìn nhau, có vẻ A Vũ không nói dối.

Mặc dù không hỏi được gì nhưng có thể khẳng định suy đoán của Bạch Diệc Phi là đúng. Bên cạnh bọn họ có gián điệp của Đạo Trường.

Sau đó Bạch Diệc Phi lại hỏi vài vấn đề, có cái gã trả lời xong cũng vô dụng, có cái thì hoàn toàn không dám nói, còn có cái gã không biết.

Rõ ràng gã và Đạo Trường thua kém quá nhiều, thậm chí còn không bằng Kỳ Kỳ.

Bạch Diệc Phi vứt một chiếc bánh bao cho A Vũ: “Ăn cái này đi”.

A Vũ sắp khóc đến nơi: “Chân gà đã nói đâu?”

...

Ăn xong, đám người rời khỏi nhà xác, A Vũ tiếp tục bị Tô Đại Lưu nhốt lại.

Trương Hoa Bân thở dài: “Trừ việc chắc chắn có gián điệp của Đạo Trường ra, chúng ta không có thêm tin tức gì hữu dụng cả”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, giọng nói thêm vẻ trầm trọng: “A Vũ không nói có lẽ là vì không biết, cũng có thể là hấn biết nhưng không dám nói”.

“Không dám nói có thể là vì lai lịch của đối phương quá lớn, hoặc là...”

Bạch Diệc Phi chưa nói xong, Long Linh Linh đã tiếp lời: “Nội gián nằm trong số chúng ta”.

Nghe vậy, mọi người đều im lặng.

Bạch Diệc Phi nhìn mọi người, cười lắc đầu: “Không thể nào, nếu trong chúng ta có một người thì giết tôi không phải quá dễ dàng à?”

Mọi người nghe vậy đều rất cảm động.

Bạch Hổ, Trần Hạo, Long Linh Linh, Trương Hoa Bân vẫn luôn đi theo Bạch Diệp Phi, cũng là những người mà anh tin tưởng nhất hiện tại.

Ngoại trừ Bạch Hổ và Long Linh Linh là do Ngô Quế Hương phái đến ra, anh không có lí do để nghi ngờ bất kỳ ai.

Bạch Diệp Phi thở dài: “Tạm gác chuyện này qua một bên đã. Ngay mai chúng ta đến thành phố Bắc Hải, anh Trương vẫn ở lại đây, những người khác đi cùng tôi, còn có Từ Lãng nữa”.

Nhóm người gật đầu.

Bạch Diệp Phi lại nhìn Long Linh Linh: “Linh Linh, cô nói tình hình của Lý Chúc cho tôi”.

Long Linh Linh gật đầu nói: “Lúc trước tôi phái một giám đốc kinh doanh đi, ông ta nói Diệp Hoa đã từng liên hệ với Lý Chúc, hai bên đã đạt thành thỏa thuận, Lý Chúc đồng ý giao hạng mục cho Diệp Hoan”.

“Vì thế cuộc đấu thầu mấy ngày sau chỉ là hình thức mà thôi”.

Bạch Diệp Phi nghe vậy thì cười: “Tôi nghĩ tôi đã đoán được Diệp Hoan và Lý Chúc thỏa thuận gì với nhau rồi”.

Trương Hoa Bân ghé đến thì thào: “Vậy chúng ta có cần chuẩn bị không?”

Bạch Diệp Phi lắc đầu: “Tôi biết anh nói đến đồng vàng nhưng đến Lương Minh Nguyệt còn chưa động vào thì nhất định là có vấn đề, trước khi làm rõ mọi chuyện thì chúng ta không dùng nó”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 628: Từ Lãng Gặp Nạn

"Long Linh Linh, cô hãy huy động vốn của tập đoàn, anh Trương liên hệ với một số ngân hàng lớn ở thành phố Thiên Bắc để cố gắng huy động hết số vốn mà chúng ta có thể mượn được".

Trương Hoa Bân gật đầu: "Vâng, tôi biết rồi".

Long Linh Linh cũng gật đầu theo.

Bạch Diệc Phi cau mày nói: "Tôi có cảm giác cuộc cạnh tranh này giúp chúng ta thấy được một số bí mật mà chúng ta chưa biết, e rằng những bí mật này sẽ khiến cho chúng ta rơi vào hoàn cảnh khôn đốn hơn nữa".

...

Buổi tối, Từ Lãng vừa tắm xong, đang thay quần áo để chuẩn bị ra ngoài.

Đúng lúc này Dương Xảo tình cờ nhìn thấy, liền hỏi: "Muộn như thế này còn đi ra ngoài, anh có việc gì gấp lắm sao?"

Từ Lãng cười đáp: "Cũng không gấp lắm, chỉ là ngày mai Bạch Diệc Phi đến thành phố Bắc Hải xử lý công việc, tối nay anh phải tới đó trước, mọi người ngủ sớm đi nhé".

Dương Xảo nghe xong liền gật đầu một cái, nhưng đến khi Từ Lãng vừa ra khỏi cửa, cô ta đột nhiên nói với anh: "Anh nhớ cẩn thận nhé, em đợi anh về nhà".

Từ Lãng nghe xong những lời này, trong lòng không khỏi rung động, anh ta nhớ lại câu nói của ông thuyền trưởng, ánh mắt dần trở lên âm áp, anh ta gật đầu với Dương Xảo, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Sau khi Từ Lãng ra ngoài đi về phía nhà Bạch Diệc Phi, nhưng đi được mấy bước, anh ta đột nhiên lắc người một cái rồi biến mất trong bóng tối.

Làm một sát thủ, ẩn náu là kỹ năng tốt nhất của anh ta, nếu anh ta cố tình muốn ẩn náu thì e rằng trên đời này không mấy người có thể tìm thấy được.

Từ Lăng ẩn mình trong bóng tối rồi lặng lẽ lên về phía cánh cửa của nhà mình.

Sau đó tìm một chỗ kín đáo để ẩn náu.

Anh ta đợi ở đây để ôm cây đợi thỏ.

Nửa giờ sau, có một bóng người đột nhiên xuất hiện, trèo qua vách tường ở sân nhà Từ Lăng.

Từ Lăng chợt vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Anh ta không hề do dự, đưa tay nắm lấy thanh đao của mình, rồi lập tức đi theo.

Thật ra Từ Lăng nên đợi thêm một chút nữa, dù sao bắt ngay tại trận mới là tốt nhất, nhưng bây giờ có rất nhiều yếu tố tác động đến khiến cho anh ta không sao bình tĩnh được.

Có lẽ là bởi vì anh ta đã có "gia đình" và những người khiến anh ta quan tâm, cho nên anh ta không thể giữ được sự lạnh lùng, bình tĩnh như trước nữa.

Bóng đen đó đang đứng ở trong sân, đúng lúc này Dương Xảo cũng đi ra từ phòng khách.

Từ Lăng vô tình chứng kiến một màn này.

Dương Xảo và bóng đen cũng phát hiện ra Từ Lăng, bọn họ đều kinh ngạc không thôi.

Sau đó, bóng đen lập tức xoay người trèo qua bức tường.

Từ Lăng nhìn Dương Xảo một cái rồi lập tức đuổi theo.

Dương Xảo trợn mắt kinh ngạc, sau đó vẻ mặt dần trở nên trắng bệch, một lúc lâu sau cô ta mới có thể hoàn hồn, rồi vội vàng chạy về phòng.

...

Tốc độ của bóng đen rất nhanh, còn tốc độ của Từ Lăng cũng không hề thua kém, hai người đuổi bám vô cùng sát sao.

Khu biệt thự có một khu rừng nhỏ, có thể chui vào trực tiếp, Từ Lăng không chút do dự mà theo vào.

Trong đêm tối, ẩn náu ở rừng cây cực kỳ dễ dàng, gần như không thể phát hiện ra.

Vì vậy sau khi bóng đen tiến vào rừng cây liền biến mất trong tầm mắt của Từ Lăng.

Từ Lăng dừng bước, lặng lẽ nín thở.

Đối với người khác mà nói, hoàn cảnh trước mắt quả thật khiến cho người ta mất phương hướng, nhưng anh ta lại khác, anh ta thích ứng cực tốt đối với môi trường tối tăm này.

Từ Lăng cầm thanh đao của mình, di chuyển từng bước chân, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Những cơn gió nhẹ khẽ lướt qua, đám lá trên cây phát ra từng tiếng xào xạc.

Nhưng những âm thanh đó xen lẫn cả tiếng thở dốc yếu ớt.

Nếu như bóng đen kia chạy về phía trước, vậy ắt hẳn sẽ gây ra tiếng động rất lớn, nhưng hiện tại không có bất cứ động tĩnh gì, hẳn ta chắc chắn đang núp ở sau thân cây hoặc trên một cái cây nào đó.

Nhưng bởi vì lúc trước chạy quá nhanh khiến cho hô hấp trở nên nặng nề, dù hẳn ta cố gắng khống chế bản thân cũng chỉ có thể làm chậm nhịp

thở, hít thở nặng nề là không thể tránh khỏi, điều này đã quá đủ cho Từ Lãng phán đoán rồi.

Anh ta cầm thanh đao, chậm rãi đến gần một cái cây to.

Từ Lãng đứng ở trước cây to, lạnh lùng nói: "Mày là ai?"

Thế nhưng không có ai đáp lại.

Từ Lãng biết người này quả thực trốn ở sau thân cây, nên hỏi lại: "Mày là ai?"

Vừa mới dứt lời, một con dao sắc bén phóng "vù" từ phía sau thân cây.

Từ Lãng lập tức giơ thanh đao lên để đỡ, sau đó con dao của đối phương bị rơi xuống vọng lại một tiếng "leng keng".

Cùng lúc đó, người phía sau thân cây đột nhiên hét lớn.

"Mau cứu tao!"

Từ Lãng bỗng chốc cảm thấy vô cùng kinh ngạc, sau đó anh ta phát hiện những âm thanh xào xạc truyền đến cả tiếng bước chân và hít thở của người khác.

Chẳng mấy chốc, mười mấy tên áo đen xuất hiện, vây xung quanh Từ Lãng.

...

Bạch Diệc Phi và những người khác nhận được tin tức, vội vàng chạy tới.

Trong bệnh viện Ngọa Long, Trần Ngạo Kiều đem theo người của tổ chức Cuồng Sa gấp rút chạy tới khu biệt thự cảnh Lam Ba.

Đám người Bạch Diệc Phi vừa đến nơi liền nghe thấy tiếng súng.

"Pằng pằng pằng..."

Đám người Bạch Diệc Phi đang định xông vào, nghe thấy tiếng súng thì đột nhiên dừng lại.

Bạch Hồ và Chung Liên nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cũng nhìn về phía bọn họ, trong ánh mắt của bọn họ lộ ra vẻ kinh hãi.

Bọn họ không sợ đối phương có súng mà là sợ Từ Lãng gặp nguy hiểm.

Sau đó bọn họ không dám nán lại một giây một phút nào, cũng không chờ đám người Trần Ngạo Kiều tới mà trực tiếp xông vào.

Sau khi bọn họ xông vào, dùng đèn pin để chiếu sáng xung quanh, bọn họ nhìn thấy một vài thi thể bị thanh đao cửa đứt cổ đang nằm cách đó không xa.

Bầu không khí vẫn còn nồng nặc mùi thuốc súng, cùng với mùi máu tanh nhàn nhạt.

Vẻ mặt ba người bọn họ ngày càng nghiêm trọng, nhưng bọn họ buộc lòng phải tiến về phía trước.

Cuối cùng, bọn họ nhìn thấy Từ Lãng đang ngồi trên mặt đất ở sau một cái cây.

Từ Lãng ngồi giang chân, trên bụng, bắp chân toàn là máu, nhưng anh ta vẫn ung dung ngậm một miếng thuốc còn chưa cháy.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy Từ Lãng như vậy, vội vàng xông tới đỡ anh ta dậy: "Anh Lãng, cố chịu đựng một chút!"

Bạch Diệc Phi thực sự luống cuống.

Ở trong mắt Bạch Diệc Phi, mặc dù bản lĩnh của Từ Lãng không sánh bằng Đạo Trường nhưng vẫn rất mạnh, dấu sao đã từng là sát thủ cho nên

anh luôn cho rằng anh ta sẽ không bị thương cho dù có bị thương cũng chỉ là vết thương nhẹ.

Đây là điều Bạch Diệc Phi chưa từng thấy qua.

Cùng lúc đó, cảnh tượng này khiến anh nhớ tới Tần Hoa, những chuyện năm xưa dần hiện lên trong đầu anh cho nên anh bắt đầu cảm thấy cuống cuống.

Bạch Diệc Phi hét lên với Bạch Hổ: "Gọi xe cấp cứu!"

Từ Lãng lại rất dửng dưng, anh chỉ hít thở sâu vài hơi rồi nói: "Người chạy thoát rồi".

Bạch Diệc Phi lập tức lắc đầu: "Không chạy thoát được, chạy qua mùng một chứ không chạy qua mười lăm, anh Lãng, bây giờ anh đừng để ý những chuyện này nữa, cứ giao hết cho tôi đi".

Từ Lãng cười chế giễu: "Là tôi sợ ý, không nghĩ đến bọn chúng mang theo súng".

Nghe anh ta nói như vậy, Bạch Diệc Phi thở phào nhẹ nhõm, nhưng trên người anh ta còn đang không ngừng chảy máu, Bạch Diệc Phi không dám khinh thường: "Xe cấp cứu có thể tới muộn, gọi điện thoại cho Trần Ngạo Kiều hỏi bọn họ tới chỗ nào rồi?"

Không lâu sau đó, Trần Ngạo Kiều mang người tới.

Trần Ngạo Kiều cầm đầu, một đám người mặc đồ đen từ trong xe nhảy xuống.

Khi nhìn thấy tình huống như vậy, Trần Ngạo Kiều vội vã công Từ Lãng lên lưng, vừa chạy về phía chiếc xe bên kia, vừa nói với mấy người: "Quay về bệnh viện!"

Những người khác đều ở lại bảo vệ Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn mấy thi thể nằm trên mặt đất, dặn dò: "Mang về!"

"Vâng!"

Tổng cộng có ba thi thể, tất cả đều được người của tổ chức Cuồng Sa mang về.

Bên ngoài phòng cấp cứu của bệnh viện Ngoại Long, Bạch Diệc Phi chờ ở đó đến nỗi cực kỳ sốt ruột, đứng ngồi không yên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 629: Vương Hầu

Bạch Hồ thấy vậy thì an ủi: “Anh yên tâm đi, bác sĩ đã nói không đánh trúng chỗ hiểm, không nguy hiểm đến tính mạng”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, nhưng vẫn cảm thấy lo lắng.

Bởi vì có chuyện của Tần Hoa lúc trước nên anh vẫn rất sợ hãi.

Anh sợ những người anh em sẽ bị thương, thậm chí là chết vì anh.

Trần Ngạo Kiêu đi đến hỏi Bạch Diệc Phi: “Có muốn gọi cho người nhà của Từ Lăng không?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Sáng mai nói sau, bây giờ nhất định đã ngủ rồi”.

Trần Ngạo Kiêu gạt đầu: “Được, tôi đã cho người đến đợi trước cửa nhà Từ Lăng rồi”.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng.

Lúc này Lưu Đầu Trọc cũng đã chạy đến nơi.

“Sếp à, tôi đã điều tra rõ ràng. Ba người kia là người thành phố Hoa Thượng, là thuộc hạ của Vương Hầu. Mẹ nó chứ, dám lưu manh ở Hoa Thượng không ngờ lại chạy đến thành phố Thiên Bắc gây chuyện!”

Gã nói xong thì vẻ mặt Bạch Diệc Phi trầm xuống.

“Anh Trần, phiền anh dẫn theo vài người đi vất vả một chuyến, diệt sạch toàn bộ thế lực của Vương Hầu cho tôi, sau đó dẫn hấn ta về đây”, Bạch Diệc Phi nghiêng răng nghiêng lợi, giọng điệu lạnh lùng.

Trần Ngạo Kiêu có thể cảm nhận rõ sự tức giận và sát ý của Bạch Diệc Phi, vì thế đã hỏi lại một câu: “Chết hay là sống?”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Vương Hầu thì sống, còn những người khác cứ tùy vào tâm trạng”.

Trần Ngạo Kiều gật đầu, sau đó dẫn theo người rời đi.

Quán bar nào đó ở thành phố Hoa Thượng.

Bên trong một phòng riêng xa hoa, một gã đàn ông ngoài ba mươi tuổi đang làm một vài tư thế vận động mờ ám cùng một cô em.

Bỗng chiếc điện thoại trên bàn đột nhiên rung lên.

Gã đàn ông giơ tay nhắc điện thoại lên, hắn ta cũng không sợ bị người khác nghe thấy âm thanh không trong sáng: “Sếp à, tôi nói này, anh không thể đợi một lúc nữa rồi hãy gọi điện sao? Con mẹ nó chứ, bây giờ đang đúng vào thời điểm quan trọng đây!”

Đầu bên kia điện thoại cũng không để ý mấy, chỉ nói: “Vương Hầu, anh đã làm ra chuyện gì rồi? Không phải tôi đã bảo anh đừng ra tay nữa sao?”

Vương Hầu cười hì hì: “Sếp à gan anh sao bé tí vậy, anh muốn thò một chân vào mảnh đất thủ đô nên tôi mới giúp anh xử lý đám tay chân của Bạch Diệc Phi, đáng ra anh nên vui mừng mới phải chứ”.

“Lẽ ra anh nên tặng tôi một món quà ra mắt hoành tráng không phải sao?”, Vương Hầu cười nói.

Đầu điện thoại bên kia hình như rất tức giận: “Con mẹ nó! Vậy thì tôi hỏi anh, anh có thành công không?”

Vương Hầu đẩy người phụ nữ trên người ra rồi ngồi xuống, hắn ta tỏ vẻ lười nhác: “Người kia hơi khó giải quyết, làm mất ba anh em của tôi, nhưng mà đàn em của tôi cũng nói đã bắn về phía người kia năm phát súng, trúng được ba phát. Coi như không chết thì cũng sẽ tàn phế thôi”.

Bên kia vang lên tiếng hít vào sợ hãi: “Mẹ nó! Ba người chết kia anh xử lý thế nào?”

“Còn thế nào nữa? Chết thì cũng đã chết rồi, quan tâm bọn nó làm gì?”, Vương Hầu cũng không thèm để ý: “Chỉ là mấy tên lắt nhắt không đáng chú ý thôi”.

Hắn ta nói xong mấy lời này thì đầu dây bên kia đột nhiên im lặng.

Vương Hầu đợi một lúc mà không nghe thấy nói gì nên lớn tiếng hỏi: “Alo? Sếp à, không có chuyện gì chứ? Nếu không còn việc gì nữa thì tôi cúp máy đây!”

Lúc này đầu điện thoại bên kia cuối cùng cũng lên tiếng nhắc nhở: “Vương Hầu, tranh thủ thời gian mau trốn đi, nếu cần thiết thì đi sang tỉnh khác cũng được”.

Vương Hầu ngẩn người: “Trốn? Sao lại phải trốn?”

“Nếu anh khiến đàn em của hắn ta bị thương, rồi dùng một môi lửa dọn dẹp sạch sẽ hiện trường thì coi như xong chuyện. Nhưng con mẹ nó anh còn để lại sơ hở, bây giờ không chịu trốn đi thì chẳng lẽ đợi người ta xông thẳng đến cửa tìm anh à?”

Vương Hầu khinh thường mấy lời này: “Để lại sơ hở thì sao? Hắn ta có thể tra được ra tôi à? Mà kể cả hắn ta có tra ra tôi thì có thể làm được gì chứ?”

“Chỉ cần tôi nói bọn chúng không phải người của tôi, tôi không biết bọn chúng thì hắn ta có thể làm gì? Hơn nữa hắn ta có ra tay thật thì tôi sợ chắc?”

“Thành phố Hoa Thượng là địa bàn của tôi, chỉ cần tôi không rời khỏi Hoa Thượng thì đứa nào dám đụng vào tôi?”

“Sếp à, tôi đã nói anh yếu bóng vía quá rồi đây”.

Người ở đầu bên kia điện thoại nghe thấy mấy câu này thì giọng điệu cũng lạnh lùng hơn: “Bạch Diệc Phi không phải là người làm ăn bình thường, anh đã quá coi thường hắn ta rồi”.

“Anh cho rằng hấn ta sẽ nói đạo lý với anh sao? Không có bằng chứng thì hấn ta không thể làm gì anh à?”

“Anh đừng quên Tùng Vưu Duy đã bị hấn ta giết đấy!”

“Đám xã hội đen các anh khi gặp phải chuyện này sẽ tìm một người trung gian đứng ra bàn bạc dùm, còn đám làm ăn chân chính mới dùng bằng chứng”.

“Nhưng mà Bạch Diệc Phi không phải hai kiểu người trên, dạng người như hấn ta sẽ không bàn bạc, cũng không dùng bằng chứng với anh đâu”.

Người bên kia điện thoại hơi dừng lại một chút: “Nếu như anh không chịu nghe lời tôi thì lập tức xóa bỏ lịch sử trò chuyện của chúng ta, kéo tôi vào danh sách đen, ông đây không muốn chết cùng anh đâu!”

Vương Hâu ngẩn người, sau đó đột nhiên hơi hoảng hốt: “Không phải chứ, hấn ta...”

Nhưng hấn ta còn chưa nói xong thì bên kia đã thẳng thừng cúp máy.

“Mẹ nó!”

Vương Hâu ném di động đi, chiếc điện thoại lập tức bị vỡ thành mấy mảnh.

Ngay lúc này một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại dán vào lồng ngực Vương Hâu, sau đó khẽ nói: “Anh Hâu sao thế? Sao lại nổi giận rồi?”

Vương Hâu bật cười thành tiếng: “Cái lũ kinh doanh chó má nhát gan, làm việc gì cũng sợ bóng sợ gió, con mẹ nó còn dám nói ông đây.”

“Sao không thử tìm hiểu xem Vương Hâu này là ai chứ? Chẳng lẽ ông đây còn kém cả một tên nhãi ranh ngoài hai mươi tuổi vất mũi chưa sạch à? Với ông đây thì thằng đó chẳng khác gì loại gà rù, ông đây thèm sợ chắc?”

Vương Hâu ôm lấy người phụ nữ rồi cười nói: “Chờ chúng ta xong việc thì ông đây tự mình dẫn người đến thành phố Thiên Bắc xử lý tên Bạch

Diệc Phi kia, để hấn ta thấy rõ sự lợi hại của ông đây!”

Người phụ nữ cười thẹn thùng một tiếng: “Anh Hâu lợi hại!”

Vương Hâu cười dâm bóp mông người phụ nữ một cái, cô ả hét lên một tiếng: “Ai da! Đồ đáng ghét!”

Thấy vậy thì dục vọng trong Vương Hâu lại nổi lên, hấn ta nhanh chóng đặt người phụ nữ xuống dưới người.

Nhưng mà đúng lúc này ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa dồn dập.

“Anh Hâu, không xong rồi, đám người của chúng ta đều bị đánh, nhiều anh em bị đánh cho nằm rạp rồi”, đàn em của Vương Hâu đứng ngoài cửa kinh hoàng kêu lên.

Sau khi nghe xong thì Vương Hâu lập tức ngồi dậy.

...

Bệnh viện Ngọa Long của thành phố Thiên Bắc.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, Dương Xảo vội vàng chạy đến, sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì lo lắng hỏi: “Anh Bạch, anh Lãng thế nào rồi?”

Bạch Diệc Phi nhìn thấy Dương Xảo thì hơi kinh ngạc, sao đó trừng mắt về phía Trần Hạo.

Trần Hạo lập tức lắc đầu, vô tội nói: “Không phải em nói mà”.

Dương Xảo nói luôn: “Không ai nói với tôi cả, là tôi tự đến đây”.

Trực giác của phụ nữ vẫn luôn rất chính xác.

Ngay lúc này đèn phòng phẫu thuật tối lại.

Một bác sĩ bước ra, bác sĩ vừa mở cửa vừa tháo khẩu trang trên mặt xuống.

Đám người Bạch Diệc Phi lập tức vây lại: “Thế nào rồi?”

Bác sĩ không phải ai khác mà chính là Ngưu Vọng, ông ta thở phào một hơi: “Không còn nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà phải nghỉ ngơi trên giường khoảng một hai tháng”.

Nghे ông ta nói vậy thì tất cả mọi người đều thở phào một hơi.

Sau đó Bạch Diệc Phi nói với Dương Xảo: “Cô chăm sóc tốt cho Từ Lăng nhé”.

Dương Xảo trịnh trọng gật đầu.

Bạch Diệc Phi yên tâm một chút, sau đó đi ra ngoài nói: “Tập hợp tất cả mọi người lại, chúng ta đi đến thành phố Hoa Thượng”.

Bạch Hồ và Trần Hạo lập tức đi theo.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Tôi muốn tất cả mọi người phải biết, đùng đến anh em của Bạch Diệc Phi này sẽ phải chịu hậu quả gì!”

Vậy nên ngay trong đêm hơn mười chiếc xe xuất phát từ thành phố Thiên Bắc chạy thẳng về hướng thành phố Hoa Thượng.

Sau khi mấy người Bạch Diệc Phi rời đi thì Từ Lăng được chuyển vào phòng bệnh sang trọng, còn Dương Xảo vẫn luôn túc trực bên cạnh anh ta.

Lúc trời sắp sáng thì Từ Lăng tỉnh lại.

Ngay khi Từ Lăng mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên anh ta nhìn thấy chính là Dương Xảo đang ngủ gà ngủ gật bên cạnh, cái đầu thỉnh thoảng lại gật xuống một cái.

Từ Lăng không khỏi nhớ tới tàn thuốc trong sân và người áo đen đêm qua, còn có cả những người vây giết anh ta trong rừng cây nữa.

Anh ta không muốn tin tất cả những chuyện này.

Đúng lúc này Dương Xảo ý thức được mình đang ngủ gật, nên đột nhiên cô ta tỉnh táo, ngồi ngay ngắn lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 630: Chạy Trốn

Lúc Dương Xảo nhìn về phía Từ Lăng thì phát hiện hai mắt anh ta vẫn khép chặt, nhưng trên trán lại lấm tấm mồ hôi, Dương Xảo lập tức lấy chiếc khăn ngâm nước ấm lau mồ hôi cho Từ Lăng.

Sau khi Dương Xảo lau xong thì cầm lấy tay Từ Lăng, nhẹ nhàng nói: “Anh Lăng, anh nhất định sẽ tốt lên, em luôn chờ anh khỏe lại”.

Lời của Dương Xảo đã khiến Từ Lăng sửng sốt.

Anh ta bắt đầu hoài nghi phán đoán của bản thân.

Dù anh ta không muốn tin rằng Dương Xảo là gián điệp, nhưng chính mắt anh ta đã nhìn thấy.

Đó cũng là lần đầu tiên anh ta không muốn tin vào điều xảy ra trước mắt.

Từ lần đầu tiên Dương Xảo nói với anh ta: “Em đợi anh”, thì Từ Lăng đã cảm thấy có gì đó trong anh ta thay đổi.

Rồi sau này khi nghe những điều mà thuyền trưởng kia nói, cộng thêm việc hiện giờ bên cạnh có người lo lắng chăm sóc, nên anh ta dường như đã hiểu ra được gì đó.

Cũng giống như lời vị thuyền trưởng kia, sau khi bản thân có người mình phải vương bận thì lý do để sống cũng trở nên đơn giản, rõ ràng hơn.

Bên này gió yên biển lặng thì bên thành phố Hoa Thượng lại sấm chớp âm âm.

Trong một quán bar ở thành phố Hoa Thượng.

Trên đất có vô số người nằm rạp, có người đã chết, có người bị thương đau đến kêu cha gọi mẹ.

Mà tất cả đều bị một người mặc áo đen đánh ngã.

Vương Hầu chỉ kịp mặc thêm cái quần, còn những thứ khác thì không kịp mặc, sau đó chạy ra ngoài từ cửa sau.

Đây là lần đầu tiên hắn ta sợ một người như thế này.

Hắn ta thật sự không ngờ bọn họ lại tới nhanh như vậy.

Vương Hầu lấy điện thoại ra gọi điện cho một tên đàn em của mình:
"Tình hình bên chúng mày bây giờ thế nào?"

"Đại ca, các anh em bên này đều bị đánh gục hết rồi, bọn người kia rất hung hãn, tổng cộng cũng chỉ có 30 tên, nhưng ai nấy đều rất lợi hại, vung tay vung chân cái thôi mà có thể giết được 7, 8 người bên mình".

"Đại ca, anh mau chạy đi, mau..."

"Á!"

Người trong điện thoại vẫn chưa nói xong thì một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên.

Sau đó trong điện thoại truyền đến một âm thanh xa lạ.

"Vương Hầu có phải không?"

Lúc này Vương Hầu đang một mình trốn trong một con hẻm tối, nghe thấy âm thanh của đối phương thì cả người không khỏi run rẩy: "Mày là ai?"

"Thành phố Thiên Bắc và Hoa Thượng nước sông không phạm nước giếng, nhưng bọn mày lại cứ cố tình chọc vào lửa, vì vậy cũng không thể trách bọn tao được", âm thanh trong điện thoại vô cùng lạnh lùng.

Vương Hầu không ngừng run rẩy: "Bọn mày là người của Bạch Diệc Phi?"

Đôi phương không trả lời câu hỏi của hắn ta mà chỉ nói: "Mau chạy đi"

Vương Hầu không hiểu ý: "Có ý gì?"

Ở đầu bên kia, Trần Ngạo Kiều cười lạnh: "Nhân lúc trời tối thì mau chạy đi, coi như cho mày một chút hi vọng, nhưng tao nghĩ dù thế nào thì mày không trốn thoát được đâu".

Trần Ngạo Kiều nói xong thì trực tiếp cúp máy, sau đó vứt điện thoại trên tay xuống, nghiền nó thành mảnh vụn.

Bọn họ đang ở trong một quán karaoke, loại phổ biến nhất, những quán karaoke này bình thường có rất nhiều người, nhưng hôm nay gần như không ai cả, khắp nơi thì lộn xộn, còn có một đám người nằm trên mặt đất.

Những người áo đen phụ trách đi tìm kiếm từ trong các phòng đi ra, bọn họ tập hợp ở đại sảnh rồi nói với Trần Ngạo Kiều: "Không tìm thấy Vương Hầu".

Trần Ngạo Kiều gật đầu rồi lạnh lùng nói: "Tao vừa nói chuyện điện thoại với hắn ta, hắn ta đang ở quán bar K2, lúc bọn lão Cửu đến đó thì hắn ta đã chạy rồi".

Người mặc áo đen nhíu mày: "Hắn ta đã trốn mất, còn cải trang nữa, vậy chúng ta làm sao tìm được đây?"

Trần Ngạo Kiều cười: "Trước đây cũng đã nói với Bạch Diệc Phi việc này, Bạch Diệc Phi bảo chúng ta không phải xã hội đen, cũng không phải dân làm ăn chân chính, vì vậy chúng ta không có ưu thế trên cả hai phương diện này".

"Vương Hầu bây giờ chỉ có một mình, lại đang chạy trốn, trên người không có thứ gì cả thì hắn ta có thể chạy đi đâu chứ?"

"Vì vậy hắn ta nhất định sẽ liên lạc với đàn em, tới lúc đó chúng ta sẽ dùng tiền đập thẳng vào mặt đàn em hắn ta, tao không tin đàn em của tên đó lại không có yêu tiền".

“Dù thế nào thì hẳn ta cũng không chạy thoát được đâu”.

....

Trong một phòng đánh bi-a.

Mặc dù không có ai tới đây chơi bi-a nhưng trong phòng vẫn đông nghịt người, trên mặt đất có mấy tên lưu manh nằm vật ra, trước bàn đánh bi-a cũng có mấy người khác đang ngồi.

Trần Ngạo Kiêu rút thẻ ngân hàng rồi vút lên trên bàn đánh bi-a: “Ai mang được Vương Hầu về đây thì tám thẻ ngân hàng này là của người đó, trong thẻ có 1 triệu”.

“Đương nhiên nếu như không tìm được thì không những không sờ được vào số tiền này, mà cái mạng của bọn mày cũng đi toi luôn, bọn mày chọn đi”.

Mấy tên lưu manh nhìn chằm chằm thẻ ngân hàng kia không chớp mắt.

1 triệu!

Mẹ nó, còn cần lựa chọn à?

....

Trời vừa sáng đã có một chiếc taxi đi về phía trạm đường sắt cao tốc của thành phố Hoa Thượng.

Trên xe ngoài tài xế ra thì cũng chỉ có hai người, một người là Vương Hầu đã thay đổi quần áo, lúc này hẳn ta đang nói chuyện với người bên cạnh: "Bọn mày bị gì thế? Không phải bảo nó chuẩn bị tiền cho tao à? Mẹ nó, vậy tiền đâu?"

“Anh Hầu, tên đó vừa gọi điện cho em, nó nói bị người ta theo dõi, vừa cắt đuôi được, bây giờ đang trốn trong nhà vệ sinh ở trạm đường sắt cao tốc”, tên đàn em ở bên cạnh đáp.

“Nó nói tiền vẫn còn trên người”.

Vương Hầu nghe vậy thì có chút ngạc nhiên: "Nó rút tiền rồi à?"

“Nó nói như vậy đó anh”.

“Đồ ngu! Nó không biết chuyển tiền qua tài khoản à?”, Vương Hầu tức giận.

Tên đàn em dường như cũng vừa ý thức được: "Đúng thế, sao không trực tiếp chuyển khoản nhỉ?"

Vương Hầu cả kinh: "Đệt! Tên kia có vấn đề!"

“Mau quay đầu, đi đường nhỏ ra vùng ngoại ô”.

Tài xế nghe vậy thì lập tức quay đầu.

Trên đường Vương Hầu vẫn chưa hoàn hồn, từ tối hôm qua đến bây giờ hẳn ta cuối cùng cũng ý thức được lời nói của ông chủ với hẳn ta quan trọng đến mức nào, nếu như hẳn ta nghe theo lời của ông chủ thì không chừng sẽ không rơi vào hoàn cảnh như bây giờ.

Trên mặt tên đàn em bên cạnh tràn đầy vẻ lo lắng: "Đại ca, chúng ta sau này..."

Vương Hầu trừng mắt nhìn tên đàn em: “Đừng nói lung tung! Bọn chúng cũng chỉ có hơn mười tên, lẽ nào có thể cướp được mỗi làm ăn hơn 10 năm ở thành phố Hoa Thượng của tao sao?”

“Lần này là tao không phòng bị nên mới để bọn chúng đắc ý, đợi tao tập hợp lại các anh em, mấy trăm người đạo gậy đầy đủ thì còn sợ bọn chúng sao?”

“Tối lúc đó tao sẽ đánh cho bọn nó phải cút về thành phố Thiên Bắc luôn, xong lại đập tan hang ổ của bọn chúng, hừ!”

Tên đàn em nghe thấy vậy thì gật đầu: "Đúng đúng, ở thành phố Hoa Thượng này đại ca có tiếng nói nhất".

Tài xế đưa bọn họ tới một vùng nông thôn ở ngoại thành, nơi đây gọi là thôn Phong Tân, bọn họ dừng xe trước cửa một hộ gia đình ở cuối phía Bắc.

Sau khi xuống xe, tên đàn em đi gõ cửa.

Không lâu sau một người đàn ông trung niên khoảng hơn 50 tuổi đi ra, ông ta nhìn bọn họ rồi hỏi: "Mấy người tìm ai?"

Tên đàn em mở miệng: "Bác trai, xin chào, chúng cháu là..."

Không đợi tên đàn em nói xong thì Vương Hầu đã xông tới, sau đó cầm thẳng con dao vào ngực người đàn ông trung niên.

Người đàn ông bất ngờ trừng lớn, trong mắt tràn ngập sợ hãi, nhưng miệng bị Vương Hầu bịt chặt nên ông ta không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Người đàn ông kia cứ thế chết đi, ông ta chỉ mở cửa thôi nhưng không hiểu sao lại bị giết.

Vương Hầu thấy tên đàn em vẫn còn đang sùng sỡ thì hét lên: "Mày còn đứng ngốc ở đó làm gì? Không mau kéo ông ta vào rồi khóa cửa lại".

Tên đàn em nhìn thấy cảnh tượng này thì chỉ có thể hít vào một hơi thật sâu, sau đó kéo người đàn ông kia vào bên trong.

Hơn mười phút sau, ba chiếc xe thương vụ cũng đi vào thôn Phong Tân.

Họ dừng xe ở chỗ cách xe của Vương Hầu 100m.

Bạch Diệp Phi xuống xe, sau đó là Bạch Hồ, Trần Hạo.

Sau khi xuống xe, Bạch Diệp Phi nhìn gia đình nơi Vương Hầu đang ẩn náu, sau đó nói với Trương Hoa Bân: "Tra được cái gì không?"

Trương Hoa Bân gật đầu: "Việc này có chỗ không thích hợp"

Bạch Diệc Phi gật đầu.

“Tình hình như tối hôm qua chính là sở trường của Từ Lăng, anh ta có thể dễ dàng biết được kẻ địch ở đâu rồi giết ba tên, việc này là bình thường, nhưng tại sao tay bắn súng của đối thủ lại có thể nhìn rõ được Từ Lăng trong lúc hai bên đánh nhau chứ?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 631: Cá Cược

"Tình hình lúc đó trời rất tối, không thể nhìn thấy gì cả, quần áo Từ Lăng mặc cũng là màu tối nên không dễ bị phát hiện. Hơn nữa những người đánh nhau với Từ Lăng chắc chắn không bằng được anh ta, vậy tại sao những người đó không trúng đạn mà Từ Lăng lại trúng đến ba phát?"

"Vừa rồi Trần Ngạo Kiều cũng nói với tôi, anh ta đã tìm được tay súng kia rồi, cũng đã giết tên đó, nhưng tên đó rất yếu".

Trương Hoa Bân nhíu mày: "Cho nên chuyện này không hợp lý, trừ khi..."

"Trừ khi anh ta cố ý bị bắn trúng", Bạch Diệc Phi thở dài.

Trương Hoa Bân tỏ vẻ khó hiểu: "Tại sao chứ?"

Tình huống của Tần Hoa và Từ Lăng không giống nhau. Lúc ấy Tần Hoa bị đối phương bắn bừa, còn trường hợp của Từ Lăng thì tầm nhìn bị hạn chế, hơn nữa anh ta còn bị bắn trúng trong khoảng cách 10 mét nữa. Trong khi đó đối phương lại không bắn nhằm trúng người của mình.

Bạch Diệc Phi lắc đầu, anh cũng không hiểu: "Khi nào về hỏi lại anh ta xem".

Trương Hoa Bân dừng một chút, sau đó nhớ tới cái gì nên lại nói với Bạch Diệc Phi: "Lúc trước chúng ta đi đảo Lam, Phùng Trác nói Từ Lăng đã đến thành phố Bắc Hải. Có lẽ cậu ta biết Từ Lăng đi thành phố Bắc Hải làm gì, cũng biết nguyên nhân anh ta làm như vậy".

Bạch Diệc Phi gật đầu, sau đó anh lạnh lùng nói: "Việc này tạm thời gác qua một bên, cho dù Từ Lăng có cố ý bị thương hay không thì kết quả anh ta vẫn bị thương rồi".

"Anh em bị người khác đánh bị thương thì nhất định phải trả thù, trước tiên giải quyết Vương Hầu đã!"

Anh vừa dứt lời thì Trương Hoa Bân dừng lại một chút, giống như muốn nói nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Bạch Diệc Phi liếc mắt nhìn: "Có chuyện gì cứ nói đi".

Trương Hoa Bân thấy thế đành mở miệng: "Tôi vừa tra được một chút thông tin về Vương Hầu, hẳn ta là người của Lý Chúc".

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì không khỏi giật mình.

Người của Lý Chúc.

Lý Chúc là chủ công trình đường sắt cao tốc ở thành phố Hoa Thượng, bây giờ Diệp Hoan và gã đã ký kết hợp đồng với nhau, nhưng giờ lại động tới người của anh, rốt cuộc là có mục đích gì?

Trương Hoa Bân suy nghĩ một lát rồi nói: "Chỉ khi lấy được mảnh đất trong tay hẳn ta thì anh mới có thể đến thủ đô phát triển, nên hiện giờ anh không nên..."

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì yên lặng trong chốc lát, sau đó lập tức hừ lạnh một tiếng: "Cần gì phải quan tâm hẳn ta là ai chứ? Chỉ cần động vào anh em của tôi thì chuyện này không cho qua được!"

"Đúng!"

Những người phía sau nghe được lời nói của Bạch Diệc Phi thì hai mắt lập tức tỏa sáng.

Trương Hoa Bân thấy thế cũng biết là không khuyên được, tính cách của Bạch Diệc Phi là như vậy, lúc trước mọi người khuyên anh không nên động vào Tùng Vu Duyệt, nhưng anh vẫn giết chết Tùng Vu Duyệt, bởi vì đơn giản Tùng Vu Duyệt đã ra tay với Tần Hoa.

Nhưng tình huống lần này rõ ràng là không nghiêm trọng như lần trước. Từ Lăng bị thương thì hai tháng sau sẽ khỏe lại thôi, không giống như Tần

Hoa đã trở thành người thực vật, hơn nữa Bạch Diệc Phi phải có mảnh đất mới này mới có thể đến thủ đô gặp Lý Tuyết.

Trong lòng Bạch Diệc Phi đã có suy tính riêng.

Trần Ngạo Kiêu gọi đám người áo đen tới vây kín cả sân.

Bạch Diệc Phi đứng ở phía sau bọn họ, cười lạnh nói: "Tôi muốn đi thủ đô thì đi, không cần sự đồng ý của người khác. Nếu nhà họ Bạch dám ngăn cản tôi, tôi không ngại khiến nhà họ Bạch phá sản".

...

Trong sân có bốn cái xác nằm đó, còn Vương Hầu thì đang trốn ở trong phòng gọi điện thoại.

"Đừng có nhiều lời nữa, anh phải cho tôi mượn người và súng, nếu không sau này tôi phải lăn lộn thế nào?"

"Tôi chấp nhận là tôi sai, là tôi xem nhẹ thằng nhóc Bạch Diệc Phi kia, nhưng cho tôi vài ngày nữa thì nhất định tôi sẽ xử lý được hắn ta".

"Anh cứ yên tâm đi, nơi tôi trốn sẽ không ai tìm thấy được đâu!"

"Hắn ta muốn đấu với tôi ấy hả, còn non lắm!"

Vương Hầu càng nói càng tức giận.

Hắn ta đã phát triển ở thành phố Hoa Thượng hơn mười năm, có thể nói đã trở thành rắn đầu đàn của nơi này, dưới tay có mấy trăm anh em, sân bãi cũng có mấy chục cái.

Nhưng giờ chỉ trong một đêm đã bị người của thành phố bên cạnh đập hết, hơn nữa còn trở nên chật vật như thế này, hắn ta làm sao nuốt trôi được cơn tức này đây?

Hắn ta nghĩ chỉ cần lần này trốn thoát được thì sau này sẽ triệu tập các anh em của mình vùng dậy lần nữa, sau đó sẽ đối phó với Bạch Diệc Phi,

Bạch Diệc Phi chắc chắn không đầu lại được hấn ta đâu.

Có thể nói tưởng tượng thì rất đẹp, nhưng sự thật mới là quan trọng.

Hơn nữa còn có câu nói: có tiền mua tiên cũng được.

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa: "Đại ca, có người tìm anh".

"Cút!", Vương Hào giận dữ gầm lên: "Không biết tao đang nghe điện thoại à?"

"Bảo mày chôn xác đã chôn xong chưa? Mẹ nó! Chuyện nhỏ như vậy còn làm không xong, một đám ngu xuẩn, mẹ nó... từ từ, mày nói cái gì?"

"Có người muốn tìm tao?", Vương Hào đột nhiên phản ứng lại, hấn ta cố ý trốn ở nơi này, tại sao lại có người tìm được chứ?

"Rầm", tiếng động vang lên, cửa được mở ra từ bên ngoài.

Trần Ngạo Kiều mang theo một đám người áo đen tiến vào.

Vương Hào thấy vậy thì sợ tới mức đánh rơi di động trên tay xuống đất, hấn ta sững sờ tròn tròn mắt.

Hấn ta không thể tin được: "Sao có thể chứ? Không thể được! Sao mấy người có thể tìm được tôi?"

Hấn ta biết tên đàn em Thi Đản có vấn đề, chắc chắn sẽ để lộ ra vị trí của hấn ta, nên hấn ta đã không đi đến ga đường sắt cao tốc. Vậy sao có thể...

Vương Hào trừng lớn mắt, hấn ta nhìn đàn em của mình: "Là mày!!!"

Lúc này tên đàn em kia đã đứng ở bên người Trần Ngạo Kiều, tên đó cười nói: "Anh Hào, Thi Đản không có vấn đề".

Thật ra Thi Đản muốn giúp đỡ hấn ta, nhưng đáng tiếc tên đàn em tóc vàng này thì không. Trên người tên đó có thiết bị theo dõi mà Trần Ngạo

Kiều đưa cho, nên bọn họ muốn xác định vị trí Vương Hầu lúc nào cũng được.

Vương Hầu đột nhiên nổi giận: "Mẹ kiếp, bình thường tao đối xử với mày không tệ, mẹ nó sao mày lại phản bội tao? Mẹ nhà mày, mày còn có trái tim không vậy? Mắt tao bị mù thật rồi!"

Tên đàn em tóc vàng còn chưa đáp lại thì Trần Ngạo Kiêu đã mở miệng trước: "Đối xử với hấn ta không tệ? Làm như mày đã cho hấn ta thứ gì vậy".

"Nhưng chỉ cần hấn ta giúp chúng tao làm một chuyện thì sếp chúng tao có thể cho hấn ta thứ mà cả đời này mày không dám nghĩ tới".

"Ví dụ như tiền tài, ví dụ như vị trí của mày".

"Đừng nói mày có tiền, nếu như bảo mày nôn ra một triệu, thậm chí là mười triệu thì mày sẽ bỏ ra được sao?"

Vương Hầu ngậm miệng, nhiều tiền như vậy hấn ta thật sự không bỏ ra được, nhưng hấn ta vẫn rất tức giận, dù sao cũng là anh em mấy năm trời, nhưng giờ lại đi phản bội hấn ta.

Trần Ngạo Kiêu không phí lời với hấn ta nữa, chỉ phất tay một cái, một tên áo đen tiến tới không chế Vương Hầu, Trần Ngạo Kiêu lại nói: "Mang đi".

Vương Hầu bị dẫn ra ngoài sân, Bạch Diệc Phi đang đứng ở bên ngoài, người áo đen đá hấn ta một cú, khiến Vương Hầu quỳ gối trước mặt Bạch Diệc Phi.

Đây là lần đầu tiên Bạch Diệc Phi nhìn thấy Vương Hầu, và Vương Hầu cũng nhìn thấy Bạch Diệc Phi lần đầu.

Sau khi Vương Hầu nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì trong lòng càng không cam tâm.

Bạch Diệc Phi mới chỉ hơn hai mươi tuổi, thế mà hắn ta lại thua Bạch Diệc Phi, vì thế hắn ta không phục nói: "Mày chính là Bạch Diệc Phi?"

Bạch Diệc Phi cực kì tốt tính gật đầu nói: "Là tao, mày là Vương Hầu đúng không?"

Vương Hầu ngẩng đầu: "Tao đầu đội trời chân đạp đất, đại ca vang danh ở thành phố Hoa Thượng, Vương Hầu, mọi người đều gọi tao là anh Hầu".

"Ồ", Bạch Diệc Phi vẫn vô cùng lạnh lùng, anh còn cảm thấy Vương Hầu có chút ngu ngốc.

Vương Hầu bị chọc giận: "Có phải mày khinh tao không có tiền đúng không? Mày bỏ tiền ra mời đám vệ sĩ này về làm việc, có giỏi thì đừng dùng tiền nữa, một mình mày đấu với tao một trận đi!"

Lần này Bạch Diệc Phi đã có phản ứng, anh vô cùng mờ mịt, sau đó thì nghi ngờ bản thân nghe lầm, thế nên nhìn về phía Trần Ngạo Kiều.

Trần Ngạo Kiều thấy thế cười trả lời: "Đừng nghi ngờ, anh không nghe lầm".

Vương Hầu nghĩ Bạch Diệc Phi không dám nên tính dùng kế khích tướng: "Này, sợ sao? Còn nhìn vệ sĩ của mày hả? Mày không dám đấu với tao một trận chứ gì?"

Người ta cũng đã nói đến nước này thì Bạch Diệc Phi đương nhiên cũng nên đồng ý, vì thế anh liếc sang người đang khồng chế Vương Hầu, người nọ lập tức buông Vương Hầu ra.

Vương Hầu bật người đứng dậy, dựa theo tình hình hiện giờ thì cho dù đánh thắng cũng không thể đi được, nên hắn ta lập tức mở miệng nói: "Bạch Diệc Phi, mọi người đều là đàn ông, chúng ta đánh cược đi".

"Chúng ta đánh solo, không được để vệ sĩ giúp mày. Nếu tao thắng mày phải để tao rời đi, nếu mày thắng, mày muốn xử lý tao thế nào cũng được".

Bạch Diệc Phi thân nhiên gật đầu: "Có thể, nhưng nếu tao thắng thì tao sẽ lấy mạng của mày!"

"Mày không có khả năng thắng đâu!"

"Ha ha..."

Vương Hâu bật cười, hắn ta không hiểu Bạch Diệc Phi, hắn ta chỉ nghĩ Bạch Diệc Phi là một tên làm ăn giàu có, anh nói mấy lời đó cũng chỉ để đỡ mặt mặt thôi. Bản thân hắn ta đã lăn lộn trên con đường này hơn mười năm, đám đá không tề, hơn nữa...

"Nói thật cho mày biết, trước khi tao lăn lộn trên con đường này thì tao từng là huấn luyện viên đám bốc chuyên nghiệp, chưa từng thua bao giờ đâu!"

Bạch Diệc Phi thân nhiên cười nhạt một tiếng, sau đó anh nhấc chân lên đá Vương Hâu như đá một quả bóng, hắn ta văng thẳng ra xa.

"Bịch!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 632: Đi Gặp Lý Chúc

“Khụ!”

Vương Hầu va vào tường sau đó rơi xuống đất, hắn ta nôn ra một ngụm máu rồi kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi: “Chuyện này... không thể nào...sao có thể?”

Sức mạnh trong cú đập của Bạch Diệc Phi khiến hắn ta hoàn toàn bất ngờ, hơn nữa tốc độ chân của Bạch Diệc Phi cũng cực nhanh, hắn ta hoàn toàn không kịp phản ứng lại.

Vương Hầu khó khăn đứng lên, sau đó chỉ vào Bạch Diệc Phi nói: “Con mẹ nó, mày đánh lên tao nên cái này không tính!”

Bạch Diệc Phi lập tức đen mặt, anh bước từng bước đến gần Vương Hầu rồi cất giọng lạnh lùng: “Tao không có thời gian chơi với mày. Giờ trò trước mặt tao sẽ chỉ khiến mày chết nhanh hơn thôi!”

Vương Hầu nhìn thấy sắc mặt và khí thế của Bạch Diệc Phi thì hoảng hốt trong lòng, sau đó hắn ta cắn răng, thừa dịp Bạch Diệc Phi vẫn còn cách hắn ta ba mét thì đột nhiên vọt lên phía trước, sau đó đá ra một cú.

Bây giờ sức mạnh của Bạch Diệc Phi có thể so sánh với Bạch Hồ và Từ Lăng, thậm chí còn mạnh hơn bọn họ một chút. Đối mặt với tên chỉ từng là huấn luyện viên đám bốc này thì thật sự dễ như trở bàn tay.

Lúc này Bạch Diệc Phi hơi nghiêng người, sau đó lại nhấc chân lên, Vương Hầu bị đập bay ra ngoài một lần nữa.

“Rầm!”

Sau khi Vương Hầu rơi xuống đất thì trợn tròn mắt, đồng thời nhìn về phía Bạch Diệc Phi với ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Sức mạnh hai lần đá này khiến hắn ta biết rằng thực lực của Bạch Diệc Phi mạnh hơn hắn ta rất nhiều.

Cuối cùng hắn ta cũng cảm thấy sợ hãi.

Vương Hầu lập tức đứng lên, sau đó quỳ gối trước mặt Bạch Diệc Phi, run rẩy cầu xin tha thứ: “Anh này, tôi biết sai rồi, tha cho tôi đi. Tôi chỉ đùa với anh một chút thôi, tha cho tôi đi mà...”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn Vương Hầu: “Là mày chọc vào tao trước, vậy thì cũng đừng trách tao lạnh lùng vô tình!”

Anh nói xong thì Trần Ngạo Kiều đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Nếu như anh mà gọi là lạnh lùng vô tình, vậy thì hắn ta gọi là gì chứ?”

“Vừa rồi chính hắn ta đã giết sạch một nhà năm người đấy!”

Nghe anh ta nói xong thì Bạch Diệc Phi cũng khẽ giật mình.

Vừa rồi anh chưa bước vào sân sau nên không biết chuyện này, hơn nữa anh cũng không định đánh động đến người ở bên trong. Ai ngờ cái tên Vương Hầu này lại lòng dạ độc ác như vậy, giết hết một nhà năm người bọn họ!

Trần Ngạo Kiều nhìn chằm chằm Vương Hầu rồi nghiêng răng nói: “Bọn họ còn có một cặp sinh đôi trai gái mới mười mấy tuổi nữa!”

Sau khi Bạch Diệc Phi nghe xong thì sắc mặt lập tức trầm xuống, trong lòng Vương Hầu hốt hoảng không thôi, hắn ta nhanh chóng mở miệng nói: “Không phải đâu, anh à, chỉ là hiểu lầm thôi, hiểu lầm thôi”.

“Anh nghĩ mà xem, bọn họ chỉ là những người nông dân bình thường, không giống như anh. Anh là người cao quý, bọn họ là hạng thấp kém, không so bì được với nhau”.

“À đúng rồi, là thế này, trước đây tôi có động vào thuộc hạ của anh, nhưng đây không phải là mệnh lệnh của tôi đâu, là do đàn em của tôi, bọn

chúng tự ý ra tay, không liên quan đến tôi!”

Vương Hầu nói rất vội vàng, như thể sắp thê thốt đến nơi.

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng, anh rút một chiếc dao ra từ người đứng bên cạnh, sau đó vung lên chém đứt một bàn tay Vương Hầu.

“Á!”

Vương Hầu hét thảm thiết một tiếng, hấn ta nhanh chóng ôm lấy cổ tay mình, đau đến mức mặt mày vặn vẹo.

Bạch Diệc Phi cười lạnh nói: “Rốt cuộc chuyện này đầu đuôi thế nào thì tất cả mọi người đều biết rõ, đừng đứng đây nói nhảm với tao làm gì, tao không có thời gian phí lời với mày đâu!”

“Không! Anh không thể giết tôi!”, Vương Hầu nắm lấy cổ tay mình, hấn ta nhìn dòng máu tươi đang chảy ra ngoài, bản năng sống còn khiến hấn ta cầu xin tha thứ: “Tôi là người của Lý Chúc, anh không thể giết tôi được!”

“Mày là người của ai cũng vô dụng thôi!”, Bạch Diệc Phi giơ con dao trong tay lên.

“Không không không, hữu dụng, hữu dụng mà!”, Vương Hầu vội vàng nói: “Chỉ cần anh thả tôi ra thì sếp Lý sẽ nhớ rõ ân tình của anh. Không phải anh muốn mảnh đất kia sao? Chỉ cần anh thả tôi ra thì tôi đảm bảo mảnh đất kia sẽ là của anh!”

Bạch Diệc Phi lại cười lạnh: “Mày giết chết năm người vô tội, giới hạn cuối cùng của việc làm người đã không còn, tao không thể để mày sống tiếp nữa!”

Vương Hầu hoảng sợ không thôi.

Ngay lúc này một người mặc áo đen đi đến, đưa điện thoại di động cho Bạch Diệc Phi: “Sếp à, điện thoại của Vương Hầu”.

Động tác của Bạch Diệc Phi khựng lại, anh nghĩ một lúc rồi đưa tay nhận lấy điện thoại.

Anh chỉ nghĩ qua cũng đã hiểu, cuộc điện thoại này chắc hẳn là cầu xin thay cho Vương Hầu. Lúc này mà còn dám ra mặt cầu xin, thì hoặc là quan hệ của đối phương với Vương Hầu rất tốt, hoặc là tự tin mình có thể cầu xin được.

Mục đích Bạch Diệc Phi nhận điện thoại chính là muốn xem thử đối phương lấy đâu ra tự tin để cầu xin cho Vương Hầu?

Bấm nhận điện thoại xong thì trong điện thoại lập tức truyền đến một giọng nói.

“Vương Hầu, anh mau đi đi, hơn mười phút nữa có mấy chiếc xe đi về phía sau, anh...”

Bạch Diệc Phi không chờ gã nói xong đã thẳng thừng ngắt lời: “Là Lý Chúc đúng không?”

Giọng nói trong điện thoại đột nhiên im bật, xung quanh trở nên yên tĩnh lại.

Bạch Diệc Phi không mở miệng mà chờ cho đối phương nói trước.

Lý Chúc im nặng một lúc rồi mới lên tiếng: “Bạch Diệc Phi, nhiều bạn tốt hơn so với nhiều kẻ thù. Chúng ta kết bạn đi, thả Vương Hầu ra, nể tình tôi”.

Bây giờ Bạch Diệc Phi đã đứng đầu trong các doanh nghiệp ở thành phố Thiên Bắc, còn Lý Tuyết vợ anh thì là người của liên minh doanh nghiệp thủ đô. Dạng người như thế này tốt nhất nên tránh trêu chọc vào.

Nhưng mà Bạch Diệc Phi lại không nghĩ như vậy: “Hắn ta bắt anh em tôi”.

Lý Chúc hơi sừng sốt: “Anh có ý gì?”

Bạch Diệc Phi nghe gã nói xong thì cười lạnh lùng: “Mặt mũi anh cũng không có tác dụng đâu”

Lý Chúc nghe mấy lời này thì không giữ được bình tĩnh nữa: “Bạch Diệc Phi, tôi đối xử khách khí với anh không phải vì tôi sợ anh. Nếu như anh đã tuyệt tình như vậy thì tôi cũng không ngại cá chết lưới rách đâu!”

“Nói thật cho anh biết, lúc anh đến đây thì tôi cũng đã phái người đi đến bệnh viện của anh, chắc anh đã rời khỏi thành phố rồi đúng không? Lúc này bên cạnh Từ Lăng không có ai cả, muốn làm gì đó thật sự dễ như trở bàn tay. Anh suy nghĩ kỹ chút đi”.

Câu nói cuối cùng này rõ ràng là đang uy hiếp.

Sau khi Bạch Diệc Phi nghe xong thì nhú mày, giọng điệu cũng trầm xuống: “Anh muốn chết sao?”

Lý Chúc nghe xong thì lơ đãng cười: “Chỉ cần anh chịu thả Vương Hầu thì tôi sẽ bảo người của tôi quay về, còn phía mảnh đất kia, tôi có thể cân nhắc cho anh một phần ba quyền khai thác”.

“Nếu không gã đàn em kia rất có thể sẽ mất mạng...”

Bạch Diệc Phi im lặng, không nói lời nào.

Vương Hầu thấy Bạch Diệc Phi thế này thì lập tức đoán được gì đó, thế là hắn ta cười gằn một tiếng: “Bạch Diệc Phi! Bây giờ mày còn dám giết tao không hả? Còn không mau thả ông đây ra nhanh lên!”

Bạch Diệc Phi nghe thấy Vương Hầu đả kích thì cũng chẳng thèm để ý, anh rút điện thoại của mình ra gọi điện, nhưng cũng không ngắt điện thoại của Lý Chúc.

“Tiền bối, ông đang ở bệnh viện đúng không? Phiền ông chăm sóc cho anh em của tôi một chút. Mặc kệ ông có mục đích gì thì lần này xem như là thù lao trả cho việc tôi cứu ông”.

Sau khi cúp điện thoại thì anh tiếp tục nói chuyện với Lý Chúc: “Lý Chúc, anh nghe cho kỹ đây. Hôm nay tôi muốn báo thù cho anh em của mình, vậy nên tên Vương Hầu này phải chết!”

“Tiếp sau đó chính là anh!”

Lý Chúc nghe anh nói xong thì vừa vội vàng vừa tức giận: “Bạch Diệc Phi, anh định giở mánh khéo với tôi hả? Tôi biết người của anh đều ở đây, căn bản không có ai ở thành phố Thiên Bắc nữa. Tôi chỉ nói lần cuối cùng, thả Vương Hầu ra cho tôi, tôi có thể...”

Bạch Diệc Phi thẳng thừng nói với Trần Ngạo Kiều: “Giết!”

“Bạch Diệc Phi!”, Lý Chúc hét to một tiếng.

Trần Ngạo Kiều nhanh chóng lấy dao ra đi về phía Vương Hầu.

Vương Hầu lập tức trợn tròn mắt, hấn ta nhìn về mặt của Bạch Diệc Phi thì biết anh không phải đang nói đùa, Bạch Diệc Phi thật sự muốn giết hấn ta.

“Đừng đừng đừng, đừng giết tôi, van cầu anh. Tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi, đừng giết tôi!”, Vương Hầu luống cuống, hấn ta không ngừng xin tha thứ: “Cầu xin anh đừng giết tôi mà. Tất cả đều do Lý Chúc sai tôi làm, là anh ta sai tôi ném tàn thuốc trong sân nhà Từ Lăng. Chúng tôi không muốn giết Từ Lăng đâu, chẳng qua vì gấp gáp quá, nên mới...”

“Phập phập!”

Vương Hầu còn chưa nói xong thì một con dao đã cắm thẳng vào từ phía sau lưng hấn ta, trước ngực lộ ra một đầu nhọn.

Hơn nữa người ra tay không phải là Trần Ngạo Kiều.

Mà chính là tên đàn em tóc vàng của Vương Hầu.

Tất cả mọi người đều giật mình, yên lặng chứng kiến cảnh tượng này.

Máu tươi chảy dọc theo mũi dao rơi xuống, Vương Hầu trợn to mắt, ngã rầm một tiếng xuống đất, chết không nhắm mắt.

Bạch Diệc Phi nhìn sâu vào mắt của tên đàn em này rồi nói: “Có lẽ tao đã đoán được nguyên nhân, nhưng mà cứ yên tâm, tao sẽ giữ lời hứa, không bao giờ nuốt lời. Nhưng mày cũng phải nhớ kỹ, nếu sau này mày dám chọc vào tao thì tự mình gánh lấy hậu quả đi!”

Tên đàn em ném con dao trong tay đi, sau đó quỳ xuống trước mặt Bạch Diệc Phi.

...

Những người khác quay về thành phố Thiên Bắc, còn bạch Diệc Phi dẫn theo Trương Hoa Bân và Trần Ngạo Kiêu đi đến thành phố Bắc Hải.

Vốn dĩ hôm nay anh cũng muốn đi gặp Lý Chúc một lát.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 633: Trăm Mối Tư Vò

Lên xe, Trương Hoa Bân báo cáo lại với Bạch Diệc Phi: “Phùng Trác nói, có hơn mười người mặc đồ đen đến bệnh viện, nhưng bọn họ đều đã bị Sa Phi Dương giết chết, Phùng Trác đã cảm ơn Sa Phi Dương”.

"Sa Phi Dương cười nói là cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp, sau đó còn hỏi ông ta là đám người này thế nào, Sa Phi Dương nói rằng đám người này chỉ như con sâu cái kiến, đối với ông ta mà nói bọn họ quá yếu ớt, cũng không loại trừ khả năng ông ta quá mạnh so với chúng ta”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, sau đó hỏi: "Tất cả đều bị giết hết?"

"Đúng".

Bạch Diệc Phi nhíu mày nói: “Tôi biết là không dễ gì định nghĩa thiện và ác, nhưng mà cũng giống như trong phim thường nói, đám cao nhân đắc đạo kia nếu đều là người tốt thì bọn họ hẳn là nên cứu người mà rất ít giết người đúng không?”

Trương Hoa Bân đột nhiên hiểu ra: “Quả thực như vậy, theo như thông tin tình báo mà chúng ta thu thập được, Sa Phi Dương hai mươi năm trước là một người quân tử đoan chính, một người cực tốt, trước đó chưa từng giết người”.

“Như vậy ông ấy vì cứu một người mà lại đi giết hơn mười người, cho dù đám người đó không phải là người tốt thì cũng không thể giải thích được. Nhưng mà, cũng không ngoại trừ nguyên nhân vì ông ta đã bị nhốt mười mấy năm nên tính tình đã thay đổi rồi”.

Bạch Diệc Phi nghe xong liền gật đầu, sau đó dựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cho dù như vậy, Bạch Diệc Phi cũng không hề thực sự nghỉ ngơi mà đang suy nghĩ, bởi vì bây giờ trong đầu anh đang có rất nhiều chuyện nghĩ không thông, cảm thấy mọi thứ giống như một mớ bùi nhùi vậy.

Không bao lâu sau, Trương Hoa Bân nhận được một cuộc điện thoại, sau đó mới nói với Bạch Diệc Phi: “Tôi nghĩ tôi đã biết vì sao Từ Lãng lại cố ý bị thương rồi”.

Bạch Diệc Phi mở mắt nhìn về phía anh ta.

Trương Hoa Bân thở dài: “Anh biết đứa trẻ mà Từ Lãng nhận nuôi không?”

Bạch Diệc Phi gật đầu.

Trương Hoa Bân bắt đầu kể: “Đứa trẻ đó vốn tên là Lý Hữu Sinh, chỉ sau khi đi theo Từ Lãng thì mới đổi thành Từ Hữu Sinh, kỳ thực, Lý Hữu Sinh là con trai của Lý Chúc”.

"Vợ của Lý Chúc ba năm trước đã qua đời rồi, nhưng chưa đầy nửa tháng sau Lý Chúc đã lập tức cưới một người vợ khác. Người vợ này của gã tên là Bạch Kiều, là người của nhà họ Bạch ở thủ đô”.

"Lúc đầu, có rất nhiều người biết đến cái chết của vợ gã, chỉ là bọn họ đều không dám nói ra mà thôi”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy hơi tỏ ra ngạc nhiên, Lý Hữu Sinh hoá ra lại là con trai của Lý Chúc, nhưng mà: “Vậy thì có liên quan gì với việc Từ Lãng cố ý bị thương?”

“Lý Hữu Sinh biết mẹ mình chết như thế nào, hơn nữa cậu ta cũng bị Lý Chúc hãm hại, cho nên cậu ta mới trốn khỏi nhà mình, vừa hay gặp được Từ Lãng giết Lưu Hạ, cậu ta đã chứng kiến vụ việc, cho nên mới dùng năm đồng ăn xin được để mời Từ Lãng đi giết bố của cậu ta”.

"Ngày mà chúng ta đi đảo Lam, Phùng Trác không phải nói là Từ Lãng đã đi thành phố Bắc Hải một chuyến sao? Kỳ thực anh ta là đi báo thù cho Lý Hữu Sinh”.

"Tôi đoán, anh ta hẳn là đã chú ý đến Lý Chúc, sau đó mới điều tra ra được một số bí mật, cho nên mới...”.

Bạch Diệc Phi nhíu mày: “Từ Lãng đang khó xử, anh ta rất muốn giết Lý Chúc, nhưng mà bởi vì biết được chúng ta còn đang muốn lấy được mảnh đất kia của Lý Chúc, cho nên nếu giết gã thì có lẽ sẽ không lấy được mảnh đất kia, như vậy thì tôi cũng không còn cách nào để đi thủ đô nữa”.

"Nhưng bởi vì một số nguyên nhân, Từ Lãng không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, anh ta..."

Trương Hoa Bân gật đầu: "Cho nên, anh ta bị thương, thì sẽ có lý do để kéo dài kế hoạch này, đợi sau khi anh đi thủ đô rồi mới ra tay”.

"Nhưng có một điều tôi không hiểu, kỳ thực anh ta không cần phải để bản thân bị thương, cứ đợi cho đến khi anh đi thủ đô, không phải cũng giống nhau hay sao?"

Nhưng Bạch Diệc Phi lại lắc đầu, nheo hai mắt lại, biểu cảm ra chiều suy nghĩ: “Tôi nghĩ là anh ta chắc chắn đã biết được một bí mật khủng khiếp nào đó, cho nên anh ta mới hận Lý Chúc thấu xương, đến mức không thể chịu nổi muốn đi giết gã ngay lập tức”.

"Anh ta hẳn là sợ bản thân mình không kiềm chế được, cho nên mới ...”.

Bạch Diệc Phi hơi dừng lại, nhìn về phía Trương Hoa Bân nói: “Tôi không phải đã nói tôi tin tưởng anh ta sao? Sao anh lại còn đi điều tra anh ta?"

Trương Hoa Bân cười cười sờ chóp mũi mình, không nói gì.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì bắt đắ dĩ thờ dài: “Anh Trương, tôi biết anh cũng là vì muốn tốt cho tôi, nhưng mà, tôi cũng không muốn giữa các anh em với nhau mà cứ phải đoán đi đoán lại, không có chút tin tưởng lẫn nhau nào”.

Trương Hoa Bân gật đầu: “Biết rồi”.

Ngập ngừng một chút, Trương Hoa Bân đột nhiên hỏi: “Vương Hầu nói vớt đầu thuốc lá vào vườn nhà Từ Lãng là chuyện gì?”

Bạch Diệc Phi nghe xong thì lạnh lùng cười: “Tôi nghĩ tôi biết bọn họ đang giở trò gì rồi, hơn nữa tôi cũng đã đoán được người đứng phía sau Lý Chúc là ai”.

Trương Hoa Bân như bừng tỉnh nói: “Đạo Trường?”

...

Bệnh viện Ngoại Long tại thành phố Thiên Bắc.

Sau khi Từ Lãng tỉnh lại, anh ta ngồi dựa vào đầu giường, quay đầu nhìn chằm chằm bầu trời xanh mây trắng bên ngoài cửa sổ, không mở miệng nói câu nào.

Dương Xảo vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc anh ta, cô ta đút cơm, Từ Lãng liền ngoan ngoãn ăn cơm, cô ta đút nước, Từ Lãng cũng ngoan ngoãn uống nước.

Hai người không ai mở miệng nói chuyện trước với ai, dường như cả hai đều đã có một sự ấn ý kỳ lạ vậy.

Cuối cùng Dương Xảo cũng đã hoàn thành xong công việc, ngồi xuống bên cạnh Từ Lãng, hỏi anh ta: “Vết thương còn đau không?”

Từ Lãng lắc đầu.

Dương Xảo hơi cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: “Có phải là bởi vì em?”

Từ Lãng vẫn lắc đầu.

Dương Xảo thấy vậy thì cắn môi, nước mắt lưng tròng.

Mà đúng vào lúc này, Từ Lãng đột nhiên vươn tay ra, anh ta nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Dương Xảo, nghiêm túc nói: “Dương Xảo, chúng ta kết hôn đi”.

Dương Xảo lập tức ngẩng đầu, hai mắt tròn tròn, không thể tin nổi nhìn chăm chăm Từ Lãng, nước mắt rung rung trong hốc mắt đã không thể kiềm chế được nữa mà lăn dài trên má.

Sau đó Dương Xảo gạt mạnh đầu, đồng ý với anh ta: “Được”.

"Bố!"

Cửa bị người nào đó mở ra từ phía bên ngoài, Dương Lâm đưa theo Từ Hữu Sinh bước vào.

Sau khi Từ Hữu Sinh nhìn thấy Từ Lãng thì chạy nhanh về phía anh ta, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy áp biểu cảm lo lắng: “Bố, bố thế nào rồi? Không sao chứ?”

Từ Hữu Sinh khiến cho trái tim Từ Lãng cảm thấy ấm áp, đồng thời cũng cảm thấy có lỗi: “Con trai, đợi vết thương của bố lành rồi, lại đi hoàn thành tâm nguyện cho con nhé”.

Từ Hữu Sinh vô cùng nghiêm túc nói: “Không sao đâu, bố, chỉ cần bố khoẻ lại là được, không cần giúp con báo thù nữa, con nói thật đó”.

Câu nói này của Từ Hữu Sinh tỏ rõ rằng cậu ta vẫn là một đứa trẻ vô cùng lương thiện, tất cả những điều trước đây chẳng qua chỉ là bất đắc dĩ, nói đến cùng, nếu như không gặp phải những việc này những người này, thì một đứa bé làm sao có thể đi giết người được đây?

Cậu ta lúc trước giống như Từ Lãng của ngày thơ bé, cho nên anh ta mới cho Từ Hữu Sinh một ngôi nhà, để cậu ta có thể một lần nữa cảm nhận được sự ấm áp của gia đình.

Từ Hữu Sinh bây giờ đã cảm nhận được sự ấm áp của gia đình, khi đã có được rồi thì sẽ sợ hãi bị mất đi, cho nên, nếu như báo thù có thể sẽ mang đến nguy hiểm cho ngôi nhà này, như vậy cậu ta thà không cần phải báo thù nữa.

Khi một người không có bất kỳ mối bận tâm nào thì anh ta sẽ cảm thấy không còn điều gì đáng phải sợ.

Nhưng khi một người biết bận lòng một ai đó, như vậy anh ta sẽ càng bước đi một cách cẩn thận hơn bao giờ hết.

Từ Lãng mỉm cười, xoa đầu Từ Hữu Sinh nói: “Bố hứa với con, nhất định sẽ giúp con báo thù”.

...

Nhóm người của Bạch Diệc Phi đã tới thành phố Bắc Hải, bọn họ không định đi thẳng qua tìm gặp Lý Chúc, mà đi tìm một khách sạn cao cấp một chút để vào ở, nghỉ ngơi một đêm đến ngày hôm sau mới đi tìm Lý Chúc.

Bạch Diệc Phi có khá nhiều suy nghĩ về mảnh đất kia, dù gì nó cũng liên quan đến việc anh và Lý Tuyết có thể gặp lại nhau hay không. Nhưng mà, anh cũng sẽ không định đi nịnh nọt Lý Chúc, bởi vì vết thương của Từ Lãng có liên quan đến gã.

Sau khi thu xếp cho những người khác nghỉ ngơi xong, một mình Bạch Diệc Phi rời khỏi khách sạn.

Dựa theo trí nhớ của mình anh đi đến nhà hàng của Chung Ngọc Đình.

Anh chỉ đứng ở bên ngoài nhìn một lúc, chứ không hề bước vào bên trong. Anh phát hiện ra tình hình kinh doanh của nhà hàng bây giờ đã tốt hơn nhiều, như vậy anh rốt cuộc cũng có thể yên tâm rồi.

Bất kể vị thuyền trưởng kia lúc trước có phải là đã mắc ung thư hay không, kết quả vẫn là ông ta đã cứu được rất nhiều người, cho nên anh có nghĩa vụ giúp cho con gái của ông ta có một cuộc đời vô lo vô nghĩ.

Sau khi đã yên tâm, anh bèn xoay người rời đi.

Bạch Diệc Phi đi đến cây cầu Phú Giang của thành phố Thiên Bắc, anh dựa vào lan can cầu, nhìn ánh chiều tà đang dần lặn xuống ở phía xa xa, suy

nghĩ về những chuyện đã xảy ra gần đây.

Không biết đã trôi qua bao lâu, phía sau anh đột nhiên truyền đến âm thanh phanh gấp của xe ô tô.

Bạch Diệc Phi nhíu mày nhìn qua, phát hiện có chiếc siêu xe Maserati đang dừng lại bên cạnh mình.

Sau khi cửa xe mở ra, một người phụ nữ cũng bước xuống khỏi xe.

Bạch Diệc Phi nhìn kỹ người phụ nữ này, bất giác hơi nheo mắt lại.

Diệp Ngải tay đặt lên eo bước tới trước mặt Bạch Diệc Phi, một tay cô ta đặt lên vai của anh, nở một nụ cười mê hoặc: “Anh Bạch, lâu quá rồi không gặp nè!”

Bạch Diệc Phi nhìn mặt Diệp Ngải đã sắp dán lên mặt mình nhưng không hề có động tác nào, chỉ hờ hững nở nụ cười: “Thế nào mà lại đến gặp tôi một mình? Không sợ tôi lại bắt cóc cô à?”

Diệp Ngải cười duyên một tiếng: “Anh Bạch sẽ không nở bắt cóc người ta nữa đâu, phải không?”

Bạch Diệc Phi không hề ngạc nhiên Diệp Ngải biết mình đã đến đây, dù gì cũng là do chuyện của Vương Hầu, nên thành phố Hoa Thượng mới bị anh gây rối, Diệp Hoan chắc chắn biết được việc này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 634: Đánh Lộn Ở Quán Bar

Mà một khi bọn họ đến thành phố Bắc Hải, chắc hẳn sẽ bị Diệp Hoan giám sát.

Diệp Ngải có vẻ ngoài rất xinh đẹp, gia thế lại tốt, số đàn ông theo đuổi cô ta cũng không ít, hơn nữa đám người đó đều là con cháu nhà danh gia vọng tộc.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại không thể rung động được với cô ta, dù sao thì anh đã có vợ, điều này khiến cho Diệp Ngải có chút không phục, cảm thấy chỉ cần là đàn ông thì hẳn phải có ý với cô ta mới đúng.

Cho nên lúc cô ta gặp Bạch Diệc Phi thì đều sẽ bắt giặc đi ve vãn anh, ý đồ để cho Bạch Diệc Phi nảy sinh tình cảm với cô ta.

Tuy nhiên, Bạch Diệc Phi hầu như không có chút hứng thú nào với cô ta cả, khi trông thấy cô ta không hề có ý định lùi bước, Bạch Diệc Phi bèn tự mình lùi lại, kéo dẫn khoảng cách giữa hai người ra.

Biểu cảm của Bạch Diệc Phi hờ hững: “Tìm tôi làm gì?”

Diệp Ngải cười duyên với Bạch Diệc Phi nói: “Anh Bạch, chỉ cần anh đồng ý với điều kiện của tôi, người ta sẽ để cho anh muốn làm gì thì làm”.

Câu này khiến cho Bạch Diệc Phi suyt chút nữa thì sặc nước bọt.

Một người phụ nữ đứng trước mặt một người đàn ông nói những câu kiểu như vậy, sẽ không khỏi khiến tâm hồn họ xao động mà mất kiểm soát. Đương nhiên đây cũng là điều bình thường, Bạch Diệc Phi cũng chỉ là có chút phản ứng bản năng mà thôi, sau đó thì không còn phản ứng gì nữa.

Bạch Diệc Phi thờ ơ quăng ra một câu: “Cô chủ Diệp, cô có việc gì thì nói luôn đi”.

Anh không muốn ở lại đây để so đo với cô ta, lãng phí tinh thần.

Diệp Ngải cười nói: “Uống với tôi một ly, thấy sao?”

Bạch Diệc Phi hơi khựng lại, kỳ thực anh có thể đoán ra được điều kiện mà Diệp Ngải muốn nói, anh vốn dĩ sẽ không đồng ý, nhưng mà bây giờ anh lại khá có hứng thú muốn biết một gia tộc vì cái điều kiện này có thể trả giá bao nhiêu?

Cho nên anh không từ chối lời đề nghị của Diệp Ngải, ngồi lên chiếc siêu xe.

Diệp Ngải liếc nhìn Bạch Diệc Phi một cái, trong mắt lấp lánh thứ ánh sáng mà cô ta không biết là gì.

Lái xe đến quán bar Huy Hoàng, Bạch Diệc Phi xuống xe, Diệp Ngải đi theo vào với anh.

Khi Bạch Diệc Phi bước vào quán bar, Diệp Ngải đột nhiên bước tới một bước vòng tay khoác lên tay anh.

Bạch Diệc Phi hơi khựng lại, theo phản xạ muốn rút tay ra, kết quả rút mãi không được.

Nghĩ một lúc, có lẽ đây là lễ nghi của nhà họ Diệp, cho nên Bạch Diệc Phi cũng chẳng để tâm đến nữa.

Nhưng anh không để tâm, cũng không có nghĩa là người khác không để tâm.

Bây giờ đã gần về đêm, là khoảng thời gian khách khứa đông nhất của quán bar.

Bạch Diệc Phi và Diệp Ngải tìm một cái bàn trống rồi ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống không lâu, liền có một người đàn ông chừng hơn hai mươi tuổi mặc áo sơ mi đen, tóc rẽ ngôi giữa đi tới.

Gã đứng ở bên cạnh bàn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chặp Bạch Diệc Phi và Diệp Ngải.

Bạch Diệc Phi phớt lờ gã mà quay ra gọi nhân viên phục vụ lấy hai ly rượu cho anh.

Người đàn ông mặc sơ mi đen vẫn nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi hỏi Diệp Ngải: “Ngải Ngải, có phải em nên giải thích cho anh không?”

Khi nhìn thấy người đàn ông này, Diệp Ngải cố ý dựa sát vào bên cạnh Bạch Diệc Phi, thể hiện hành động thân mật giữa bọn họ. Nghe thấy người đàn ông này hỏi, Diệp Ngải lại khoác tay Bạch Diệc Phi lần nữa, thờ ơ nhìn về phía người đàn ông: “Hoá ra là cậu chủ Mã à, trùng hợp ghê”.

Cậu chủ Mã chỉ vào Bạch Diệc Phi phẫn nộ nói: “Diệp Ngải, hẳn rất cuộc là ai? Em phải cho anh một lời giải thích hợp lý”.

Diệp Ngải hơi khựng lại tiếp sau đó sa sầm mặt nói: “Anh nghĩ mình là ai? Tôi vì sao lại phải giải thích với anh? Chúng ta quen thân lắm à?”

Cậu chủ Mã nghe vậy thì ghen hòng, nhưng ngón tay lại vẫn giữ nguyên tư thế chỉ vào Bạch Diệc Phi, phải một lúc lâu sau mới hít sâu một hơi nói: “Ngải Ngải, anh biết em không thích anh đeo đuôi em, nhưng em cũng không đến mức đi tìm một thằng nhãi nghèo rớt này cho có lệ chứ?”

Diệp Ngải nghe gã nói Bạch Diệc Phi là thằng nhãi nghèo rớt thì lại càng thích thú đùa cợt, còn dựa đầu mình lên vai Bạch Diệc Phi cười nói: “Tôi thích đó!”

“Em!”, cậu chủ Mã bị chọc cho tức đến trợn trừng mắt lên, ngực phập phồng liên tục.

Sau đó gã tiến lên hai bước tóm lấy cổ áo Bạch Diệc Phi, hung ác nói: “Con mẹ mày, mày nghe cho rõ đây, Ngải Ngải không phải là người mà cái loại nghèo rớt như mày có thể mơ mộng đến được đâu. Mẹ kiếp, mày lại dám đóng giả làm bạn trai của Ngải Ngải trước mặt Mã Cẩm Long tao, biết điều thì mau cút đi cho ông, nếu không...”.

Sau đó, lời nói của Mã Cẩm Long còn chưa kịp nói hết, Bạch Diệc Phi đã vươn tay tóm chặt lấy cổ tay gã rồi dùng sức xiết mạnh.

"Rắc rắc!"

"Aaa!"

Mã Cẩm Long hét lên thảm thiết, do quá đau đơn mà gã phải quỳ một chân xuống đất, ôm chặt lấy cổ tay mình.

Bạch Diệc Phi dùng vẻ mặt vô cảm nói: “Đừng chọc vào tao, cút!”

Cảnh này khiến cho Diệp Ngải nhìn ngây cả người.

Trong ấn tượng của cô ta, Bạch Diệc Phi chẳng qua là một người đàn ông khá may mắn, có chút thông minh vặt, chứ chưa từng biết hoá ra Bạch Diệc Phi lại giỏi như vậy, chỉ nhẹ nhàng xiết một cái mà cổ tay người ta đã gãy luôn rồi.

Mã Cẩm Long ôm chặt cổ tay của mình đứng dậy, biết mình đánh không lại Bạch Diệc Phi nên xoay người bỏ chạy, nhưng mà vừa chạy lại vừa hét ầm lên: “Tiên sư mày! Con mẹ mày có bản lĩnh thì cứ đợi đấy cho tao!”

Bạch Diệc Phi chẳng thèm để ý đến hành động uy hiếp như học sinh tiểu học này.

Lúc này, nhân viên phục vụ mang rượu đến, Bạch Diệc Phi đưa cho Diệp Ngải một cốc, còn mình thì nhấp một ngụm nhỏ, rồi nói bằng giọng nhàn nhạt: “Nói đi”.

Sau khi nghe thấy âm thanh của Bạch Diệc Phi, Diệp Ngải giật mình hoàn hồn, nhưng mà cô ta vẫn chưa nói ra điều kiện, chỉ cười khổ một tiếng, nói: “Anh Bạch, anh có mang theo vệ sỹ không?”

“Không, có chuyện gì sao?”, Bạch Diệc Phi hờ hững đáp.

Diệp Ngải lại cười khổ: “Thế thì chúng ta đổi chỗ khác ngồi rồi nói”.

Bạch Diệc Phi khó hiểu: "Tại sao?"

“Tên Mã Cẩm Long vừa rồi là người nhà họ Mã của thành phố Bắc Hải, chủ nhân của nhà họ Mã có hợp tác kinh doanh với anh tôi, chú hai của Mã Cẩm Long lại là đại ca xã hội đen của thành phố Bắc Hải, nếu như bây giờ chúng ta không đi thì rất có khả năng sẽ...”.

Bạch Diệc Phi nghe xong lời này, chỉ hờ hững nói: “Tôi cảm thấy mình ít nhất cũng có chút bản lĩnh”.

“Hả?”, Diệp Ngải không hiểu ý của anh.

Bạch Diệc Phi tỏ vẻ thờ ơ: “Gã nói là nếu tôi có bản lĩnh thì đợi gã, tôi cảm thấy mình có bản lĩnh, cho nên tôi đợi”.

Diệp Ngải ghen hống, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Bạch Diệc Phi lại uống thêm một ngụm rượu, chẳng nếm ra mùi vị gì đặc biệt, hờ hững nói: “Nói xem nào, rốt cuộc thì cô có điều kiện gì?”

Diệp Ngải nhú mày: “Đừng nói tôi không cảnh cáo anh, nếu như gã thực sự dẫn người đến đây tìm anh, thì sẽ không nể mặt anh tôi mà tha cho anh đâu”.

“Tôi với anh cô mà còn có nể mặt nữa sao?”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng bật cười.

Diệp Ngải nhìn Bạch Diệc Phi vẫn chẳng hề để tâm đến nên có chút sốt ruột: “Anh...”.

Cô ta không ngờ là sẽ gặp Mã Cẩm Long ở đây, Mã Cẩm Long chẳng qua chỉ được tính là một trong vô số người muốn đeo đuổi cô ta mà thôi. Gã luôn dựa vào mối quan hệ hợp tác khá tốt giữa bố mình và Diệp Hoan để đeo đuổi cô ta mãi.

Đương nhiên Diệp Ngải không coi trọng loại con nhà giàu có mà ăn chơi trác táng này, cho nên hầu như không thèm để ý đến gã.

Kỳ thực lúc này gặp phải gã, cô ta cố tình lấy Bạch Diệc Phi ra để khiến cho Mã Cẩm Long hết hy vọng, nhưng không ngờ được Bạch Diệc Phi lại ra tay đánh hắn.

Mã Cẩm Long là loại người cái gì cũng không biết, nhưng chuyện đánh lộn này thì làm rất là quen tay, dù gì thì gã cũng là một kẻ ăn chơi trác táng quen rồi, cho nên chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Bạch Diệc Phi.

Nếu Mã Cẩm Long đưa người đến đánh Bạch Diệc Phi, bất kể là hậu quả ra sao, thì việc mà cô ta muốn nói đến hôm nay, sợ là sẽ không xong rồi.

Diệp Ngải suy nghĩ một chút, nghiêng răng nói: “Anh phải đi theo tôi!”

Dứt lời, Diệp Ngải đứng dậy, túm lấy tay Bạch Diệc Phi định đi.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại cười nhạt: “Đã quá muộn rồi”.

Diệp Ngải sững lại, tiếp đó nhìn về phía cửa ra vào, kinh hãi đến mức hít sâu một hơi.

Ngoài cửa đã có một đám đông người, đi đầu chính là gã Mã Cẩm Long bỏ chạy lúc này. Gã vẫn đang ôm chặt lấy cổ tay mình, xem ra việc đầu tiên mà gã làm khi chạy khỏi đây là đi tìm người đến mà không phải là đi bệnh viện.

Mã Cẩm Long đi đến bên cạnh Bạch Diệc Phi và Diệp Ngải, chỉ vào Bạch Diệc Phi nói: “Chính là nó, chính là cái loại chó nhà nó, đánh cho tao!”

Lời vừa dứt, đám người phía sau lập tức xông đến, tên nào tên nấy trong tay cầm cây gậy bóng chày hoặc mã tấu.

Sắc mặt Diệp Ngải thay đổi, muốn nói gì đó nhưng Bạch Diệc Phi lại kéo cô ta ra phía sau lưng mình, nói bằng giọng đều đều: “Biết đếm số không? Tính giờ cho tôi”.

Tính giờ?

Diệp Ngải sững sờ.

Sau đó, một cây gậy bóng chày bay qua đầu anh khiến cô ta sợ hết hồn.

Sau đó cô ta nhìn sang, sững sờ cả người.

Một mình Bạch Diệc Phi đánh đánh nhau với một đám người.

Tên xông lên trước nhất bị Bạch Diệc Phi đâm cho một cú liên lăn đùng ra đất, sau đó mượn lực nhanh chóng xoay người, nhấc chân đạp một cú, tên chạy theo phía sau bị đá văng ra ngoài.

Tên bị đá văng ra đạp người vào tên ở ngay phía sau mình, sau đó cả đám liền ngã lăn ra đất.

Võ nghệ của Bạch Diệc Phi có thể nói là ngang tay với thanh niên cao thủ xếp hàng thứ ba của thủ đô là Trường Tiểu, cho nên đối phó với đám côn đồ nhãi nhép này chẳng hề có chút áp lực nào.

Nhưng mà Diệp Ngải lại không biết điều này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 635: Nhà Họ Mã

Trước đó cô ta luôn đấu trí với Bạch Diệc Phi trên thương trường, tiếp sau đó là bị Bạch Diệc Phi bắt nhốt, hầu như không biết được Bạch Diệc Phi đánh nhau giỏi thế.

Bên kia, một tên cầm mã tấu đang chém về phía Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi né người tránh đi, cùng lúc đó nhấc chân đạp bay tên này, sau đó lại đâm cho một tên khác đang tiến sát đến cạnh mình ngã lăn ra đất.

Trong nháy mắt, đã có bảy tám người lăn lộn trên mặt đất.

Nói cho cùng côn đồ thì vẫn chỉ là côn đồ, không phải là võ sỹ chuyên nghiệp hoặc vệ sỹ. Sau khi biết đối phương không phải là người hiền lành gì thì trong lòng bọn chúng đã nhũn ra đầu tiên.

Một mình Bạch Diệc Phi nhẹ nhàng giải quyết hết mười mấy người trước mặt, những người còn lại nhìn thấy tình huống như vậy liền bị dọa cho vội vàng xoay người bỏ chạy.

Cuối cùng, chỉ còn lại đám người đang bò lăn trên đất rên rỉ thảm thiết không bò dậy nổi.

Mã Cẩm Long sững sờ tại chỗ, hai chân nhũn ra, nghĩ muốn bỏ chạy, nhưng sự sợ hãi khiến cho hai chân gã đã không thể nhấc lên được nữa.

Bạch Diệc Phi hờ hững liếc nhìn gã: “Lúc này tôi đã nói, đừng chọc vào tôi”.

Mã Cẩm Long nghe đến đây, hai chân nhũn ra không đứng vững được nữa, “Bịch” một tiếng, quỳ xuống đất.

Giọng của Mã Cẩm Long run rẩy, có thể thấy được sự sợ hãi của gã.

Bạch Diệc Phi chẳng thèm để tâm đến loại người này: “Cút đi!”

Mã Cẩm Long nghe vậy thì sững sốt, vội vàng đứng dậy, cúi gập người chào Bạch Diệc phi: “Cảm ơn anh, cảm ơn anh... tôi cúi đây, tôi cúi đây...”.

Mã Cẩm Long rời khỏi quán bar, Bạch Diệc Phi lại ngồi xuống hỏi Diệp Ngải: “Đếm số chưa? Được bao lâu?”

Diệp Ngải rút cuộc cũng hoàn hồn, giọng nói có chút run rẩy: “Tôi... quên rồi...”.

“Không sao, tôi đoán là khoảng hai phút”, Bạch Diệc Phi cũng không quá để ý mà nhìn về phía cô ta nói: “Bây giờ có thể nói tiếp được rồi chứ?”

Diệp Ngải cũng ngồi xuống theo, sau đó cứ nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi mãi.

Bạch Diệc Phi sờ sờ mặt mình: “Mặt tôi có cái gì à?”

Diệp Ngải lắc đầu, khó tin nói: “Hoá ra anh lại giỏi thế!”

Bạch Diệc Phi cười nhạt, không nói gì.

Lúc này, nhân viên bảo vệ của quán bar chạy tới, chuyện đánh nhau trong quán bar là việc rất thường xuyên, cho nên lúc này không hề có người đi đến can ngăn, bây giờ khi đánh xong thì bọn họ mới chạy tới.

Các nhân viên bảo vệ bao vây Bạch Diệc Phi lại nhưng không hề tiến đến gần, sau đó một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi bước ra, đi đến phía trước mặt Bạch Diệc Phi cười nói: “Chào anh, ông chủ của chúng tôi muốn được gặp anh”.

Bạch Diệc Phi chẳng thèm liếc mắt nhìn: “Tôi không có thời gian, không gặp”.

Người đàn ông hơi khựng lại, không nghĩ đến Bạch Diệc Phi lại không nể nang gì như vậy, nhưng mà gã vẫn duy trì nụ cười của mình, không nói thêm gì nữa mà xoay người rời đi.

Diệp Ngải cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nhưng ánh mắt cô ta nhìn Bạch Diệc Phi đã khác đi rồi, ánh mắt đó đang loé lên sáng bùng.

Ngày trước Bạch Diệc Phi nhốt cô ta lại, lúc đó cô ta rất tức giận nhưng mà sau này nghĩ kỹ lại, đám ông chủ trước đó cùng tham gia kế hoạch với cô ta, đa phần đều đã phải vào tù ngòì hết rồi.

Mà cô ta, với tư cách là người đứng đầu lại chẳng làm sao cả, điều này cũng phải nhờ đến Bạch Diệc Phi cả.

Cho nên, kỳ thực Diệp Ngải không hề ghét Bạch Diệc Phi như vậy.

“Anh Bạch, anh nhường mảnh đất kia cho anh trai tôi đi”, Diệp Ngải vào thẳng vấn đề.

Nói dứt, Diệp Ngải dựa sát vào Bạch Diệc Phi, vươn tay đặt lên bàn tay to lớn của anh, vừa nói vừa thổi hơi vào tai anh: “Chỉ cần anh đồng ý với tôi, thì anh muốn làm gì tôi cũng được”.

Bạch Diệc Phi cười nhạt rút tay về: “Dựa vào cái gì?”

Diệp Ngải lập tức nói: “Chỉ cần anh muốn, lúc nào cũng được”.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc nhìn chằm chằm Diệp Ngải, cười nói: “Cô vì anh cô mà chịu hy sinh lớn đấy”.

Diệp Ngải thản nhiên gật đầu: “Chẳng qua là tôi tự nguyện, tôi có thể làm người tình đứng phía sau anh, mà anh tôi cũng sẽ chịu ơn huệ này của anh. Nếu như anh đi thủ đô, có thể kết đồng minh với nhà họ Diệp”.

Bạch Diệc Phi rất hiểu Diệp Hoan, gã bây giờ đang rất nóng lòng để lấy được mảnh đất này, sau khi gã có được nó thì sẽ có vốn để quay về thủ đô, sau đó giúp đỡ chú Tư để kiểm soát hoàn toàn nhà họ Diệp, từ đó điều tra ra được sự thật khiến bố mẹ gã gặp tai nạn.

Cho nên, động cơ để Diệp Hoan buộc phải lấy được mảnh đất này khiến người ta đồng tình.

Nhưng mà Bạch Diệc Phi không hiểu: “Tại sao nhất định phải bắt tôi nhường? Chẳng lẽ các người biết tôi tham gia chào thầu thì sẽ chiến thắng được Diệp Hoan hay sao?”

“Điều này chúng tôi không biết, nhưng mà chúng tôi biết, nếu như anh tham gia, cho dù cuối cùng chúng tôi lấy được mảnh đất này thì cái giá phải trả cũng quá lớn”.

Bạch Diệc Phi lắc đầu.

Diệp Ngải nhìn thấy Bạch Diệc Phi nhíu mày.

Bạch Diệc Phi nhàn nhạt nói: “Mặc dù tôi không phải là người tốt gì, cũng không phải là quân tử gì, nhưng mà, trong lòng tôi chỉ có Tuyết Nhi, cuộc đời này của tôi sẽ không bao giờ làm điều gì có lỗi với cô ấy”.

“Cho nên không cần cô phải trả giá”.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết rất khó khăn mới đến được với nhau, Bạch Diệc Phi đã vì Lý Tuyết mà hy sinh bao nhiêu thứ, Lý Tuyết chẳng lẽ lại không vì Bạch Diệc Phi mà hy sinh rất nhiều hay sao?

Nhớ lại lúc ở trên đảo Lam, Lý Tuyết đã vì anh mà bị thương, hơn nữa, Lý Tuyết vì muốn giúp đỡ cho Bạch Diệc Phi nên một mình mới đến thủ đô, một mình đi đối mặt đám người âm mưu thủ đoạn như Đạo Trường.

Càng thậm chí là, ban đầu do vấn đề không thể sinh con mà Lý Tuyết không tiếc nén đau rời xa anh.

Một Lý Tuyết như vậy, nếu anh còn phản bội cô thì Bạch Diệc Phi cảm thấy bản thân không phải là người nữa.

Bạch Diệc Phi suy nghĩ miên man rồi lắc đầu nói: “Không cần sự hy sinh của cô, tôi chỉ cần anh trai cô cúi đầu trước tôi”.

“Ý anh là gì?”, Diệp Ngải không rõ.

Bạch Diệc Phi đứng dậy, nhàn nhạt mở miệng: “Bảo anh trai cô tự mình đến nói chuyện với tôi, còn những thứ khác thì miễn bàn”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi bỏ đi.

Diệp Ngải sững sờ nhìn bóng lưng anh, cảm xúc trong lòng không thể nói rõ là gì.

Chỉ là khi Bạch Diệc Phi đi đến cửa của quán bar liền bị một người đàn ông tầm hơn bốn mươi tuổi chặn lại.

Người đàn ông trung niên mỉm cười đưa cho Bạch Diệc Phi một tấm danh thiếp: “Xin anh dừng bước”.

Bạch Diệc Phi nhận lấy danh thiếp nhìn một cái: “Phạm Quang Minh?”

“Là tôi”, người đàn ông mỉm cười gật đầu

Bạch Diệc Phi cất danh thiếp đi, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Phạm Quang Minh nói: “Tôi thấy võ nghệ của anh đây rất cừ, tôi lại là người trân trọng người tài, cho nên muốn mời anh đảm nhiệm công việc bảo đảm an toàn cho quán bar này. Về tiền lương, anh có thể yên tâm, chắc chắn sẽ không để anh phải chịu thiệt”.

Bạch Diệc Phi hờ hững liếc mắt, chẳng thèm trả lời mà đi thẳng ra ngoài.

Phạm Quang Minh nhìn bóng lưng của Bạch Diệc Phi, cười khinh bỉ nói: “Thằng nhãi nghèo kiết xác, vênh váo cái gì?”

Sau đó ông ta nói với nhân viên bảo vệ bên cạnh: “Cậu đi theo hắn ta, đưa địa chỉ chỗ hắn nghỉ ngơi cho Mã mắt chột”.

"Vâng".

Gã bảo vệ liền chạy ra khỏi quán bar.

Lúc này, Diệp Ngải cũng định đi về nhưng mà lại bị Phạm Quang Minh cản lại.

Diệp Ngải sa sầm mặt mũi: “Làm gì?”

Phạm Quang Minh cười gian một tiếng: “Cô chủ Diệp, vừa rồi cô không trông thấy cậu chủ Mã bị đánh hay sao?”

“Liên quan gì đến tôi?”, Diệp Ngải trầm giọng nói: “Tránh ra!”

Phạm Quang Minh không chịu tránh ra mà cười nói: “Cô chủ Diệp, ở lại uống một ly đi”.

“Tôi chỉ uống với bạn bè”, Diệp ngải lạnh lùng nói xong bèn đi qua người ông ta.

Chỉ là vừa mới đi đến bên cạnh ông ta, Phạm Quang Minh đột nhiên vươn tay đánh mạnh lên gáy Diệp Ngải khiến cô ta bất tỉnh ngay lập tức.

Phạm Quang Minh nhanh tay đỡ lấy người cô ta kéo vào phía bên trong quán bar.

...

Bệnh viện thứ nhất thành phố Bắc Hải.

Trong phòng bệnh VIP, Mã Cẩm Long nằm trên giường bệnh, cổ tay đã được bọc thạch cao, mà xung quanh anh ta có mấy người đang đứng.

Mã Cẩm Long mặt đầy oan ức: “Chú hai, bố, hai người nhìn tay con đi, nhất định phải lấy lại công bằng cho con!”

Đứng trước giường của gã là một người đàn ông trung niên, nghe Mã Cẩm Long kể lại thì hai mắt ông ta như bắn ra lửa: “Người của nhà họ Mã cũng dám động vào, đập chết nó!”

Nói xong ông ta liền bỏ đi.

Một người đàn ông trung niên khác đứng bên cạnh vội vàng kéo ông ta lại: “Đợi đã, có biết người đó hiện giờ đang ở đâu không?”

Người đàn ông lạnh lùng hừ một tiếng: “Nó đi cùng với Diệp Ngải thì Diệp Hoan chắc chắn biết, để tôi đi hỏi Diệp Hoan”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 636: Anh Có Cần Phục Vụ Riêng Không

“Để tôi đi cho! Các người không cùng đẳng cấp nên hẳn sẽ không sợ đâu”, người đàn ông kéo tay hắn nheo mắt nói. Nói xong, ông ta xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Mã Cẩm Long nhìn người đàn ông trung niên ở lại mà khóc lóc than thở: “Chú Hai! Thằng nhóc đó đánh đấm giỏi phết đấy, chú phải tìm thêm người đi”.

Người đàn ông đó hừ lạnh nói: “Giới đến cỡ nào chả lẽ liền lúc đánh được mấy chục người hay sao? Cháu cứ yên tâm đi, biệt danh Mã mắt chột của chú Hai cháu không phải chỉ để gọi thôi đâu”.

Lời nói vừa dứt thì một tên đàn em cầm điện thoại vào, nói: “Đại ca! Có tin”.

Mã mắt chột lập tức cầm lấy điện thoại, vừa nói vừa gọi anh em của mình: “Đi thôi! Gọi hết anh em đến, báo thù cho cháu tao”.

Mã Cẩm Long nhìn đám người rời đi, cười nham hiểm rồi lẩm bẩm nói: “Mẹ mày chứ, dám đánh tao à, xem chú Hai của tao đánh chết mày kiểu gì nhé”.

Chú Hai của gã chính là Mã mắt chột nổi danh khắp thành phố Bắc Hải.

Còn người đi ra trước tiên chính là Mã An, bố của Mã Cẩm Long. Ông ta là doanh nhân ở thành phố Bắc Hải, là đối tác kinh doanh của Diệp Hoan.

Sau khi rời khỏi phòng bệnh, Mã An gọi điện thoại cho Diệp Hoan, nói: “Diệp Hoan! Anh làm vậy là có ý gì?”

Diệp Hoan không hiểu, hỏi: “Ông đang nói cái gì vậy?”

Mã An chau mày, không ngờ Diệp Hoan lại không biết chuyện: “Chuyện này mà anh cũng không biết?”

Diệp Hoan càng không hiểu, hỏi: “Chuyện gì cơ? Tôi không biết thật”.

Nghe thấy lời này, Mã An đành phải nói cho Diệp Hoan biết chuyện Mã Cẩm Long bị đánh, hơn nữa còn nói kẻ đó ở cùng với Diệp Ngải.

Nói xong, Mã An lại nói: “Nếu anh đã không biết chuyện này thì dễ xử lý rồi, để xem tôi đánh chết thằng nhóc đó”.

Ông ta cúp điện thoại rồi lập tức gọi lái xe đến, ông ta muốn tự mình đến hiện trường xem thế nào.

Thật ra một ông trùm cho ông ta thì không cần thiết phải đến tận hiện trường. Nhưng người bị đánh là con trai ông ta thì tất nhiên ông ta phải đến thị uy rồi. Như vậy thì sau này mới không có kẻ nào dám đắc tội với Mã Cẩm Long nữa.

Nhưng xe của ông ta vẫn chưa đến quán bar thì điện thoại Diệp Hoan gọi đến.

Mã An nhận điện thoại, chau mày nói: “Diệp Hoan! Tôi không cần biết kẻ ở cạnh em gái anh là ai, cũng không quan tâm giữa các người có mối quan hệ gì và tôi cũng không chấp nhận lời cầu xin của anh”.

Diệp Hoan trầm ngâm một lát mới nói tiếp: “Ông Mã! Không phải tôi cầu xin ông mà là tôi khuyên ông tốt nhất là bỏ qua đi”.

“Mẹ kiếp! Đây không phải là cầu xin thì là gì? Người bị đánh có phải là con trai anh đâu. Diệp Hoan! Tốt nhất là chuyện này anh đừng có nhúng tay vào, nếu không thì đừng trách tôi không nể tình”.

Diệp Hoan cười khỏ, nói: “Tôi thật sự không muốn cầu xin hay gì cả. Tôi chỉ muốn nói cho ông, tên đó không dễ dây vào đâu, ông đừng liều mạng”.

“Ý gì đây?”, Mã An thần sắc nghiêm túc hơn hẳn: “Anh biết hẳn là ai sao?”

Diệp Hoan nói: “Ban này tôi cho người đi hỏi rồi”.

Mã An hỏi tiếp: “Vậy thì anh nói cho tôi biết đi, hắn là ai?”

Giọng nói của Diệp Hoan trầm hẳn xuống: “Đó là một con chó điên đấy”.

...

Đồng thời lúc này, một nhóm tầm năm sáu chục tên côn đồ cầm gậy guộc đi về phía quán bar mà Bạch Diệc Phi đang ở đó.

Những người đi đường khi nhìn thấy đám côn đồ này thì đều né không kịp.

Chỉ có điều, khi đám côn đồ này đến gần quán bar thì đột nhiên bị một người đàn ông mặc đồ trắng chắn đường.

“Mẹ kiếp, kẻ nào vậy?”

“Đám chắn đường của bọn tao, mày chán sống rồi à?”

“Đừng nhiều lời với nó, đánh đi”.

Đúng lúc này, Mã mắt chợt đột nhiên giơ tay lên, các anh em lập tức yên tĩnh lạ thường, sau đó ông ta một mình bước về phía người đàn ông đó.

“Trường Tiểu?”, Mã mắt chợt sau khi nhìn rõ ngoại hình của người đàn ông này thì đột nhiên thấy kinh hãi.

Anh trai của ông ta có quan hệ làm ăn với Diệp Hoan nên tất nhiên cũng có mối quan hệ đó với Tùng Vuơ Duy. Tùng Vuơ Duy và Trường Tiểu lại là anh em tốt nên Mã mắt chợt tất nhiên cũng từng gặp Trường Tiểu rồi.

Mã mắt chợt chau mày hỏi: “Anh chặn đường chúng tôi làm gì?”

Trường Tiểu quét nhìn đám người này một lượt rồi nói: “Tôi đang cứu các ông đấy”.

“Ý gì vậy?”, Mã mắt chột ngậy người ra, hỏi.

Trường Tiểu cười một tiếng, nói: “Trước đây ông từng giúp tôi nên giờ tôi có lòng tốt nhắc nhở ông một tiếng. Người mà bây giờ ông đến tìm... Ông không đắc tội được đâu”.

Mã mắt chột nghe thấy lời này thì phần nộ quát: “Vớ vẩn! Ở thành phố Bắc Hải này không có kẻ nào là tôi không đắc tội được cả. Anh tránh ra”.

Trường Tiểu thấy thế thì nhún vai một cái, sau đó nghiêng người sang bên, không ngăn họ lại nữa.

...

Lúc này, trong quán bar Phạm Quang Minh, một người đàn ông đeo mặt nạ lạnh lẽo đi lên văn phòng giám đốc ở tầng hai.

Trên đó có bảo vệ, sau khi nhìn thấy người đàn ông đeo mặt nạ thì bảo vệ liền hỏi: “Anh tìm ai?”

Nhưng ông ta chỉ hỏi được một câu thì đã bị người đàn ông đeo mặt nạ ra tay giết hại nên không nói thêm được gì.

...

Sau khi Bạch Diệc Phi quay về quán bar thì anh nói với đám Bạch Hồ một tiếng rồi mới quay về phòng của mình.

Sau khi tắm rửa xong, anh lấy điện thoại ra gọi điện cho Lý Tuyết.

“Vợ à! Em ở bên đó có quen không? Có ai bắt nạt em không? Tiền đủ tiêu không? Có cần thêm nữa không...?”

Đã mấy ngày liền anh không nhìn thấy Lý Tuyết rồi, sau khi gọi được điện thoại cho cô thì mọi nỗi nhớ đều biến thành sự quan tâm. Nhưng anh không nhận lại được câu trả lời ấm áp của cô mà đổi lại là những lời chất vấn trách mắng.

“Sao giờ anh lại xốc nổi như vậy? Anh chọc giận Lý Chúc, vậy thì tỉ lệ thắng của mảnh đất kia kia cũng không còn nữa rồi”.

Bạch Diệc Phi ngưng lại một lúc mới giải thích: “Suýt nữa gã đã giết chết Từ Lăng đó vợ à”.

Lý Tuyết có thể biết được những chuyện này thì Bạch Diệc Phi cũng không ngạc nhiên vì cô ở trong hiệp hội thương mại thủ đô mà.

Lý Tuyết nghe thấy thế thì thở dài, nói: “Chuyện khá phức tạp, em đoán chắc có người cố ý bắt anh làm như vậy”.

“Ý em là gì?”, Bạch Diệc Phi ngây người ra, hỏi.

Giọng nói của Lý Tuyết đột nhiên trầm xuống: “Em cũng không rõ cụ thể là như nào nhưng ban ngày em nhìn thấy một tập tài liệu anh giết Vương Hầu, rất chi tiết. Em đã lén chụp lại vài tấm, lát nữa em sẽ gửi cho anh xem”.

Bạch Diệc Phi đáp: “Ừ, được”.

Nói xong chuyện này, hai người đều trầm ngâm không nói gì, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Một lát sau, Bạch Diệc Phi mới khẽ cười hỏi: “Vợ à, có nhớ chồng không?”

Lý Tuyết trầm ngâm một lát. Còn Bạch Diệc Phi không nhận được câu trả lời nên định cúp điện thoại. Anh biết rằng Lý Tuyết là người sống nội tâm, có những lời cô sẽ không nói hẳn ra.

Nhưng trong lúc anh định cúp máy thì Lý Tuyết đột nhiên nói: “Nhớ chứ”.

Lời nói vừa dứt thì điện thoại cũng cúp luôn, còn Bạch Diệc Phi thì nở nụ cười tươi.

Lúc này, trong lòng anh lại có một suy nghĩ: Dù sao thì anh cũng sẽ không lợi dụng Lý Chúc để có được mảnh đất đó, sau đó sẽ đến thủ đô, vậy thì Lý Tuyết không cần ở lại hiệp hội thương mại nữa.

Trước tiên anh phải giải quyết việc của Lý Tuyết đã, sau đó sẽ đến thủ đô để khuyên cô.

Bạch Diệc Phi gật đầu như kiêu chắc chắn vào suy nghĩ của mình. Sau đó anh nhận được tin mà Lý Tuyết gửi đến, trong đó có rất nhiều tài liệu mà cô nói trước đó.

Trong những tài liệu này không nói đến tại sao Lý Chúc lại cử Vương Hầu đi giết Từ Lăng và cũng không có chứng cứ. Nhưng có một điểm khác là trong đó có một danh mục chuyển khoản.

Bạch Diệc Phi ngẫm nghĩ một lát, ban nãy Lý Tuyết nói chuyện này hơi phức tạp, chắc là có liên quan đến mục chuyển khoản này chẳng.

Vì thế, anh đã gửi mã chuyển khoản này cho Trương Hoa Bân để anh ta kiểm tra xem.

Làm xong việc này, cuối cùng anh cũng được ngủ giấc ngon lành. Nhưng anh vừa nằm xuống thì lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

Anh chau mày bước lại mở cửa, cửa vừa mở thì anh lập tức ngây người ra.

Người đứng ở cửa lại là một cô gái có thân hình nóng bỏng mặc váy ngắn, chắc chỉ tầm hai mươi tuổi thôi.

Trên người cô ta phảng ra mùi nước hoa. Mùi đó xông lên mũi Bạch Diệc Phi khiến anh lập tức chau mày.

Cô ta cười quyến rũ với anh, nói: “Anh có cần phục vụ không ạ?”

Bạch Diệc Phi giật mình hỏi lại: “Phục vụ gì?”

Cô ta cười đáp lại: “Mát xa ạ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 637: Thân Hồn Nát Thân Tính

Bạch Diệc Phi nghĩ đến việc hôm nay đánh đấm một trận cũng hơi mệt nên được mát xa một chút cũng tốt. Vì thế anh gật đầu, nói: “Vậy thì cô vào đi”.

Cô gái kia nghe thấy vậy thì vui mừng đi vào trong phòng.

Bạch Diệc Phi đóng cửa lại, nhưng vừa xoay người thì cảnh tượng trước mặt khiến anh giật mình.

Trong lúc anh đóng cửa thì cô gái đó đã cởi hết quần áo ra, chỉ còn lại mỗi đồ lót. Cô ta còn chạy vào nhà tắm, sau đó nói với Bạch Diệc Phi: “Tôi tắm chút, anh đợi chút xíu nha”.

Anh vẫn chưa kịp nói gì thì cô ta đã đóng rầm cửa nhà tắm lại. Điều này thật khiến người ta kinh ngạc, mát xa cho người khác mà mình phải đi tắm trước sao?

Nhưng anh cũng không nghĩ nhiều, chắc là giờ kinh doanh không tốt nên mới cố gắng đẩy mạnh ngành ‘phục vụ’ này lên một cách tốt nhất chẳng. Cuối cùng anh thở dài một hơi: “Đúng là không dễ dàng gì”.

Trong nhà tắm truyền ra tiếng nước chảy còn kèm theo tiếng nói mềm mại của cô gái kia: “Anh ơi, anh cứ yên tâm. Kỹ thuật của tôi tốt lắm, anh chỉ cần nằm xuống hưởng thụ là được”.

Bạch Diệc Phi ngưng lại chút, hỏi: “Nằm ư?”

Lẽ nào muốn mát xa đầu sao? Hình như cảm giác đó rất tuyệt.

Vì thế mà Bạch Diệc Phi nằm lên giường đợi cô gái đó đi ra.

Hai mươi phút sau, cô ta từ nhà tắm đi ra, trên người chỉ quấn mỗi chiếc khăn tắm, đầu búi kiểu tóc củ hành, chỉ có phần gân cổ còn ướt.

“Anh à, nhìn dáng vẻ của anh như kiểu lần đầu ý nhỉ?”, cô ta cười ngọt ngào nói với Bạch Diệc Phi.

Anh gật đầu, nói: “Đúng là lần đầu đi mát xa”.

Cô ta cười, nói: “Nhìn bộ dạng căng thẳng của anh là biết rồi. Anh à, anh cứ thả lỏng người, tôi đến cởi đồ giúp anh nhé”.

Cô ta nói xong thì đi đến mép giường giơ chân dài trắng nõn ra rồi ngồi trực tiếp lên người Bạch Diệc Phi, sau đó ấn ngực anh xuống, một tay khác thì cởi thắt lưng của anh ra.

“Mẹ kiếp”, Bạch Diệc Phi xoay người đá cô ta xuống giường.

Đến bây giờ anh mới hiểu cô ta nói mát xa là như thế nào?

“Nói là mát xa cơ mà? Cô đang làm cái quái gì vậy?”, Bạch Diệc Phi sợ hãi, hỏi.

Ban nãy động tác của anh khá thô lỗ, anh đá cô ta xuống giường khiến khăn tắm cũng rơi cả ra. Làn da trắng nõn cùng với body mê người đang bày ra trước mặt anh.

Cô ta lập tức cúi đầu rồi ỡng ẹo nói: “Ôi anh thô lỗ quá đi. Thì là mát xa... Mát xa toàn thân đó”.

Mát xa toàn thân ư?

Bạch Diệc Phi run rẩy, nói: “Mẹ kiếp, không cần nữa”.

Vừa nói anh vừa kéo chăn trên giường xuống ném lên người cô ta.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đập mạnh ra.

“Rầm”, cửa phòng bị đập vào tường, tiếp đó là một nhóm người xông vào.

Đám người này ăn mặc rất bụi bặm, kiểu tóc và màu tóc cũng không kém phần nghịch ngợm. Chúng có tổng cộng bảy tám người, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng thì chúng liền lấy điện thoại ra quay phim chụp ảnh Bạch Diệc Phi và cô gái kia.

Thông thường, con gái mà gặp phải những tình huống như này thì họ chắc chắn sẽ rất hoảng loạn nhưng cô gái này thì rất điềm tĩnh, còn cô ý đứng lên rồi ngồi ở bên cạnh Bạch Diệc Phi.

Anh vốn rất luống cuống, nhưng giờ nhìn thấy hành động này của cô ta thì anh đột nhiên hiểu ra mọi chuyện, sau đó bình tĩnh trở lại.

Đợi sau khi đám người này chụp ảnh xong thì tên cầm đầu trông khá dữ tợn, mặt mày phần nộ bước tới. Gã xách cổ Bạch Diệc Phi lên, hung hăng nói: “Mẹ mày chứ, mày dám ngủ với con đàn bà của tao à?”

Bạch Diệc Phi nhìn cô gái kia một cái, cô ta lại mỉm cười với anh, sau đó thản nhiên mặc quần áo lên.

“Định tổng tiền hả?”, Bạch Diệc Phi nhếch lông mày lên, nói.

Nghe thấy vậy, tên cầm đầu lập tức quát: “Ông mày ỉa vào ý! Tổng tiền cái gì? Mày dám ngủ với con hàng của tao, mày chán sống rồi à?”, nói xong gã giơ nắm đấm lên định đánh Bạch Diệc Phi.

Nhưng nắm đấm vẫn chưa đến người Bạch Diệc Phi thì tên cầm đầu đó đã ngã nhào trên đất.

Nhìn thấy cảnh này trong phòng liền yên tĩnh lạ thường.

Cô gái kia kinh hãi nhìn Bạch Diệc Phi.

Còn tên cầm đầu lập tức bò dậy, chỉ vào Bạch Diệc Phi quát mắng: “Mẹ mày chứ”.

“Chuyện hôm nay mày định xử công hay tư đây?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì lắc đầu, sau đó nhìn ra phía cửa sổ, đồng thời cũng ra hiệu tên cầm đầu kia hãy nhìn về hướng đó.

Nhưng tên đó không hiểu được ý của anh mà tức giận định đánh anh tiếp: “Con mẹ mày chứ! Mắt mày bị rút hết gân rồi à, đừng giờ trò với bố mày. Có tin là bố mày tát chết mày không?”

Tên đàn em phía sau gã khá nhạy bén, hiểu được ý của Bạch Diệc Phi. Vì thế hắn chạy mấy bước đến bên cạnh cửa sổ rồi nhìn xuống. Nhưng sau đó liền bị kinh hãi bởi cảnh tượng đó.

Bạch Diệc Phi thì thản nhiên, thậm chí trên mặt còn mang theo nụ cười, không nhìn ra vẻ căng thẳng nào.

Người đàn ông hung dữ kia thấy vậy thì trong lòng có chút thay đổi nhìn nhận về Bạch Diệc Phi: “Gặp phải tình huống như này mà tên này vẫn thản nhiên như vậy, chắc cũng không phải dạng tầm thường”, nghĩ đến đây, tên cầm đầu bỗng có chút khó xử.

Đúng lúc này, tên đàn em ban nãy run rẩy gọi một tiếng: “Đại... Đại ca... Mau... Mau nhìn kia...”.

“Nhìn cái méo gì mà nhìn?”, tên đó trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó mới quát một tiếng.

Tên đàn em cũng không để ý, bởi vì lúc này hắn đang vô cùng sợ hãi, vậy tay nói: “Đại ca... Anh đến... Đến...”.

Thấy vậy, tên cầm đầu trừng mắt, sau đó dặn dò đàn em: “Canh chừng nó cho tao”, nói xong gã mới đi về phía cửa sổ, lúc này cũng với dáng vẻ coi thường: “Mẹ kiếp, có gì mà ghê vậy? Nhìn thấy cái đéo gì rồi? Cái gì mà khiến mày sợ hãi thế hả?”

Tên đàn em run rẩy nói: “Thật sự...”.

Vẫn chưa dứt lời thì tên cầm đầu đi đến bên cạnh cửa sổ, sau đó thò đầu ra thì chỉ nhìn một cái mà trợn trừng mắt lên.

Tên đó rụt cổ lại, theo bản năng nuốt nước bọt ừng ực rồi xoay mạnh người lại, luống cuống chân tay đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi, cười khô hai tiếng, nói: “Đại ca... Hì hì... Thật xin lỗi, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi”.

Phản ứng lúc này của gã quá khác lúc đầu nên khiến đám đàn em cũng giật mình.

Cô gái kia cũng kinh hãi nói: “Anh Hoàng! Anh sao thế?”

Bạch Diệc Phi không thèm để tâm đến lời gã nói mà đi đến bên cạnh cửa sổ, cũng nhìn xuống bên dưới rồi nói: “Trận địa lớn thế”.

Bên dưới tầng của khách sạn có rất nhiều người tay cầm vũ khí. Bởi vì họ ở trên tầng nên không nhìn rõ mặt của những người bên dưới nhưng Bạch Diệc Phi đoán được đó là ai.

Bởi vì trên đường về anh đã phát hiện có bảo vệ đi theo anh. Sau khi quay về, anh đã dặn dò đám Trần Ngạo Kiều bảo họ nấp ở bên ngoài khách sạn.

Trong lúc anh xem tài liệu mà Lý Tuyết gửi cho anh thì anh cũng nhận được tin của Trần Ngạo Kiều, vì vậy anh mới biết bên dưới tầng có nhiều người như vậy.

Đám côn đồ ở trước mặt Bạch Diệc Phi chơi trò tổng tiền với anh, rõ ràng là không cùng một giuộc với đám kia. Còn đám người khi nhìn thấy dưới tầng thì cứ nghĩ là thuộc hạ của Bạch Diệc Phi nên vô cùng sợ hãi.

Đúng như những gì Bạch Diệc Phi dự đoán, đám này là người mà Mã mắt chột, chú Hai của Mã Cẩm Long dẫn đến. Bọn chúng đuổi đến khách sạn nhưng không biết Bạch Diệc Phi ở phòng nào, cứ tìm từng phòng một thì rất phí thời gian nên chúng đã bao vây cả khách sạn luôn.

“Đại ca ơi, phải làm sao đây?”, một tên đàn em hỏi.

Mã mắt chột hừ lạnh một tiếng, dặn dò tên đàn em: “Mười thằng lên trên lục soát cho tao, tìm thấy thì gọi điện cho tao, những đứa còn lại canh

chùng các ngã ra vào của khách sạn, không được cho kẻ nào chạy ra ngoài”.

“Vâng”, vì thế mười tên cầm gậy xông vào khách sạn.

Nhân viên ở khách sạn nhìn thấy đám người này thì sợ chết khiếp, ai nấy đều nấp hết đi, trong phòng lớn lúc này không còn một ai.

Đám đàn em xông vào khách sạn chưa bao lâu thì một chiếc xe Porsche dừng ở trước cửa khách sạn.

Mã An, bố của Mã Cẩm Long từ trên xe đi xuống, đi đến bên cạnh Mã mắt chột, sầm mặt hỏi: “Đã tìm thấy chưa?”

“Cho người lên trên lục soát, nó dám đánh cháu của tao thì hôm nay nhất định phải đánh chết nó”, Mã mắt chột phẫn nộ quát.

Mã An ngưng một lát mới nói: “Tạm thời đừng để xảy ra án mạng. Sau khi tìm được thì cắt một tay của nó rồi bắt nó đập đầu trước mặt Tiểu Long là được”.

Mã mắt chột không đồng ý, nói: “Sao có thể thế được? Cắt một tay của nó thì dễ dàng cho nó quá”.

“Đừng manh động, chuyện này cứ nghe lời tôi nói đi”.

Đúng lúc này, đột nhiên có hơn chục chiếc siêu xe dừng ở trước cửa khách sạn.

Những người xuống xe đều mặc vest, sau lưng còn có vệ sĩ. Vừa nhìn đã biết là những nhân vật máu mặt, đây đều là những ông trùm trong giới thương gia của thành phố Bắc Hải.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 638: Trên Đồi Không Có Nếu Như

Ông trùm đi đến phía trước mặt là người có dáng bụng bia, ông ta đi đến trước mặt Mã An, vẻ mặt như kiêu con trai của mình bị đánh: “Ông chủ Mã! Nghe nói có kẻ ăn gan hùm dám ra tay ở thành phố Bắc Hải với cậu chủ. Đúng là không biết trời cao đất dày là gì. Nếu như tìm được tên khốn đó thì tôi sẽ là người đầu tiên không tha cho hắn”.

Phía sau cũng có mấy người bước lại, Trần Cương cũng bày tỏ thái độ của mình: “Ông chủ Mã cứ yên tâm! Tập đoàn của chúng tôi mãi mãi đứng về phía ông, ai dám động đến cậu chủ thì tập đoàn chúng tôi sẽ không tha cho hắn”.

“Đúng vậy! Còn có chúng tôi nữa”.

Vì đám người này cộng với đám ông trùm máu mặt xuất hiện nên cửa khách sạn lập tức bị bao vây chặt.

Mã An là chủ tịch tập đoàn Mã Thạc, xếp top 3 ở thành phố Bắc Hải, có rất nhiều dự án hợp tác với tập đoàn Diệp Thị, vì vậy địa vị không hề tầm thường. Rất nhiều ông chủ ở thành phố Bắc Hải đều muốn có mối quan hệ tốt với ông ta.

Bởi vì nhiều người bao vây khách sạn nên mọi người đều tưởng rằng chắc chắn Bạch Diệp Phi không chạy được.

Bên trong khách sạn, Bạch Diệp Phi nhìn tình hình dưới tầng, than thở một câu: “Chẳng qua là đánh con trai ông ta một trận thôi, sao nhà họ Mã phải điều động nhiều người vậy”.

Ban đầu anh giết Tùng Vụ Duy cũng không thấy nhà họ Tùng huy động lực lượng lớn đến thế.

Người của anh Hoàng nhìn thấy người dưới tầng thì đều tưởng rằng đó là đàn em của Bạch Diệp Phi, sợ đến nỗi khom lưng xin lỗi đền tội với anh.

Nhưng sau khi chúng nghe thấy lời này của anh thì giật mình.

Anh Hoàng lập tức phản ứng lại, nói: “Mẹ mày chứ! Đám người này đến tìm mày à”.

...

Mười tên xông vào chia làm ba nhóm, lần lượt vào thang máy rồi lên tầng tìm người.

Tốp đầu tiên lên trước, một tên đàn em không yên tâm, hỏi: “Đại ca! Cậu chủ Mã có hơn hai mươi người đều bị thằng ranh này đánh, chúng ta có mỗi mười người có phải là hơi... Ít?”

Một tên cầm đầu trong đó khi nghe thấy lời này thì không khỏi hừ lạnh một tiếng, nói: “Người mà cậu chủ Mã dẫn đến đều là đám vớ vẩn, có thể so với chúng ta sao? Chúng ta toàn là thuộc hạ đắc lực của Mã đại ca cơ mà”.

“Anh Mai nói chí phải”, tên đàn em cười hì hì nói.

Một kẻ khác lại hỏi: “Anh Mai! Chúng ta phải tìm thế nào đây?”

Anh Mai liếc nhìn một cái, nói: “Ban này chẳng phải là lấy được thẻ phòng rồi sao? Chỉ cần là thanh niên trẻ thì đều phải lục soát”.

“Vâng! A Tinh! Mau cầm thẻ phòng lại đây”, một tên trong đó quay đầu lại gọi một tiếng, sau đó không nhìn thấy người đâu, lập tức ngậy người ra hỏi: “A Tinh đâu rồi?”

Hai người còn lại đều quay đầu lại nhìn, người mà đáng lẽ phải ở phía sau họ giờ đây không thấy đâu nữa.

Anh Mai lập tức chau mày nói: “Thằng ranh này có phải sợ quá rồi không? Sợ đến nỗi mót đi vệ sinh rồi à?”

Lời nói vừa dứt thì một người áo đen xuất hiện phía sau một tên đàn em, đúng lúc bị anh Mai nhìn thấy.

Người áo đen ngẩng đầu lên nhìn anh Mai rồi còn cười một cái, sau đó một dao đâm trúng họng của tên đàn em đứng trước mặt hắn.

Tên đó chưa kịp lên tiếng thì đã ngã quy xuống đất, cổ họng không ngừng chảy máu rồi chết tại chỗ.

Anh Mai nhìn thấy cảnh này thì sợ hãi vô cùng.

Người áo đen cười với hắn, nói: “Chạy đi”.

Cuối cùng anh Mai cũng định thần lại, lập tức phản ứng lại rồi xoay người chạy về phía thang bộ. Hắn chạy xuống dưới, vừa chạy vừa lấy điện thoại ra định gọi điện cho Mã mất chốt.

Nhưng hắn vừa mới rút điện thoại ra thì va phải ngay người đang đi lên tầng.

Anh Mai lập tức quát lớn: “Mẹ kiếp! Không có mắt à?”

Sau khi quát lớn thì hắn mới phát hiện ra, ngực mình đã bị đâm một dao.

Anh Mai cúi đầu nhìn, con người co giật, sau đó ngã xuống đất chết trong tư thế không nhắm mắt.

Người áo đen lấy điện thoại trong tay anh Mai rồi ném xuống đất, sau đó dùng chân giẫm nát nát.

...

Cửa thang máy tầng 10 được mở ra. Một người áo đen từ thang máy đi ra, hắn không quay đầu lại mà đi về phía đầu hành lang.

Trong thang máy phía sau hắn, có thể nhìn rõ ở bên trong có ba người đàn ông cổ đầy máu, sau đó cửa thang máy dần khép lại.

...

Trong phòng, Bạch Diệc Phi thẳng thắn thừa nhận: “Đám người đó quả thật đến tìm tôi, bởi vì tôi đã đánh thẳng vô dụng của nhà đó”.

Đám anh Hoàng sau khi nghe thấy lời này thì càng tức giận hơn. Tất nhiên có lý do là ban nãy họ phải cúi đầu nhận lỗi nên họ muốn ra tay đánh Bạch Diệc Phi.

Nhưng anh lại lên tiếng trước: “Các người muốn đánh tôi cũng được nhưng nếu như các người đánh tôi thì coi như cướp mất cơ hội ra tay báo thù của đám người dưới tầng, chỉ e bọn họ sẽ không tha cho các người đâu?”

Lời này vừa dứt thì mọi người đều dừng lại, không biết có nên lên hay không.

Đột nhiên cô gái kia ánh mắt sáng ngời, nói với anh Hoàng: “Anh Hoàng! Hay là chúng ta áp giải hắn xuống giao lại cho đám người kia, đại ca của họ sẽ không gây phiền phức cho chúng ta đâu, biết đâu lại còn cảm ơn chúng ta nữa ý chứ”.

Anh Hoàng nghe thấy thế thì lập tức vui mừng, nói: “Hay hay hay! Đúng là em thông minh hơn hẳn”.

Vì thế gã khoát tay một cái, nói: “Trói thẳng ranh này lại”.

Bạch Diệc Phi đứng im không nhúc nhích, cũng không phản kháng, mặc cho họ dùng dây thừng trói mình lại.

Ban đầu Bạch Diệc Phi còn tưởng họ sẽ trói toàn thân mình, kết quả chỉ trói hai tay. Lần này thì hay rồi, chỉ trói hai tay thôi, muốn phản kháng thì quá dễ dàng.

Đám người của anh Hoàng áp giải Bạch Diệc Phi đi ra ngoài, vừa hay chạm phải Trần Ngạo Kiêu đi đến.

Trần Ngạo Kiêu sau khi nhìn thấy vậy thì theo bản năng giơ tay ra định lấy dao ra. Nhưng sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi liếc mắt ra hiệu với

mình thì anh ta để tay xuống.

“Tránh ra cho tao, đừng có chắn đường”, anh Hoàng trừng mắt nhìn Trần Ngạo Kiều, còn dùng tay đẩy anh ta ra.

Trần Ngạo Kiều không tức giận mà phối hợp rất nhịp nhàng.

Nhóm người này đẩy Bạch Diệc Phi đến bên cạnh thang máy. Bởi vì thang máy không ở tầng này nên họ phải đợi.

Anh Hoàng nhìn Bạch Diệc Phi một cái, hỏi: “Tao nói này, lai lịch của đám người ở tầng dưới chắc chắn không nhỏ đúng không?”

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Không biết nữa, có lẽ cũng chỉ là đám côn đồ thôi”.

Đám côn đồ?

Sắc mặt của anh Hoàng không dễ coi cho lắm, nếu như đám người trong tay đều cầm gậy gộc kia mà là côn đồ, vậy thì họ có là gì?

“Mẹ mày đang chém gió với tao đấy à?”, anh Hoàng hừ lạnh một tiếng.

Bạch Diệc Phi cười không nói gì.

Anh Hoàng thấy như vậy nên có chút khâm phục, nói: “Mày có dũng khí đấy, đến lúc này rồi mà vẫn điềm tĩnh như vậy. Nói thật, nếu như không phải mày gây gỗ với đám người này, biết đâu chúng ta có thể kết bạn rồi”.

Bạch Diệc Phi ngưng lại một chút, hỏi: “Bạn ư?”

“Không được sao?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu, nói: “Không có gì! Chỉ có điều, làm bạn của tôi chưa chắc đã là chuyện tốt...”.

Bởi lẽ tất cả những người ở bên cạnh anh, không có ai được sống những ngày yên ổn cả.

Tần Hoa thì bị thành người thực vật, Từ Lãng thì bị thương trúng ba phát súng. Chung Liên và Bạch Hồ cũng bị thương không ít. Trần Hạo bị Liễu Tiêu Dao hạ độc suýt chết, Long Linh Linh bị người của Liễu Chiêu Phong đánh đến nổi toàn thân đầy vết thương. Trương Hoa Bân còn vì mình mà suýt nữa ly hôn.

Những điều này khiến Bạch Diệc Phi càng nghĩ càng thấy tâm trạng phức tạp.

Anh thầm nghĩ, nếu như mình không phải là Bạch Diệc Phi, không phải là người của nhà họ Bạch thì phải chăng sẽ không quen những người này, như vậy họ cũng không gặp phải những kiếp nạn như này?

Tất nhiên, trên đời này không có chữ ‘nếu như’.

Thang máy đến, cửa cũng dần dần mở ra.

Mùi máu tanh nồng nặc bốc lên, sau khi thang máy mở ra thì mọi người đều ngậy người ra.

Bên trong đó là ba xác chết vẫn còn đang chảy máu.

Đám anh Hoàng đứng là đám côn đồ nhỏ bé, cùng lắm cũng chỉ biết chơi trò tổng tiền thôi nhưng họ chưa từng giết người, càng chưa bao giờ nhìn thấy nhiều người chết như này.

Vì vậy, sau khi họ nhìn thấy những xác chết này thì đều giật mình kinh hãi, sợ đến nổi chân mềm nhũn.

Một tên đàn em run rẩy nói: “Đại... Đại ca...”.

Anh Hoàng định thần lại, nuốt nước bọt, giọng nói cũng có chút run rẩy, nói: “Đi... Đi... Đi thang bộ...”.

Lời nói vừa dứt, Bạch Diệc Phi đã đi vào thang máy, còn nói kèm một câu: “Thang bộ còn chết nhiều người hơn, đi thang máy vẫn hơn”.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 639: Không Liên Quan Tới Tôi

Bạch Diệc Phi thân nhiên bước vào thang máy, anh Hoàng và những người khác nhìn anh với vẻ mặt phức tạp.

Vừa rồi nhìn thấy rất nhiều người ở dưới lầu mà Bạch Diệc Phi vẫn bình tĩnh được, điều này đã khiến bọn họ rất khâm phục, nhưng giờ khi nhìn thấy xác chết mà vẫn bình tĩnh bước vào thì đây không phải chuyện người thường có thể làm được đâu.

Anh Hoàng và một số người đang do dự không biết có nên đi vào hay không, thì cô gái bên cạnh đã kéo anh Hoàng rồi kinh hoàng nói: "Anh Hoàng... chúng ta...c húng ta đừng dâ vào chuyện này".

Đám đàn em của anh Hoàng nghe thấy thế thì vội gật đầu.

Anh Hoàng thấy dáng vẻ lo lắng của đám đàn em thì liếc sang cô gái đứng bên cạnh một cái, rồi đột nhiên nở nụ cười nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Có câu nói trong họa có phúc, những người kia chắc hẳn không phải dạng tầm thường, nếu bắt được người giao cho bọn họ thì bọn họ chắc chắn sẽ thưởng cho chúng ta".

Sau khi dứt lời thì anh Hoàng định bước vào thang máy.

Nhưng lại bị cô gái kéo lại, cô ta gầm lên: "Anh muốn chết hả? Trong mắt anh chỉ có tiền thôi sao? Em biết anh muốn kiếm tiền cho em, nhưng em không cần, em chỉ muốn anh sống sót thôi".

Anh Hoàng giật mình liếc nhìn cô gái và đám đàn em, cuối cùng thì thảm: "Hãy chăm sóc cô ấy, tôi sẽ tự đi xuống".

Mọi người đều sững sờ.

Anh Hoàng trực tiếp bước vào thang máy.

Nhìn thấy cửa thang máy sắp đóng lại thì cô gái lập tức phản ứng lại, cô ta chạy vội vào, đám đàn em thấy vậy cũng đi theo.

Anh Hoàng sững sốt: "Mọi người..."

Đám đàn em của anh Hoàng đều tỏ vẻ sống chết có nhau: "Anh Hoàng, chị dâu cũng là người của chúng ta, cho dù xảy ra chuyện gì thì cũng phải cùng nhau chống lại".

“Đúng vậy, em cũng không thể lùi bước”, cô gái gật đầu.

Anh Hoàng thấy vậy thì hai mắt đỏ hoe.

Bạch Diệc Phi cũng nhìn thấy cảnh này, anh bỗng mỉm cười, xem ra nhóm người này cũng rất đoàn kết.

Sau đó Bạch Diệc Phi cười nói: "Nhìn vẻ mặt mấy người ai không biết còn tưởng rằng hi sinh vì nước, nhưng thật ra chỉ là đang lừa tiền của người khác mà thôi".

"Tôi có chút tò mò, không biết sao mấy người có thể thực hiện hành động lừa đảo một cách vô cùng chính nghĩa như thế?"

Bởi vì lời nói của Bạch Diệc Phi nên anh Hoàng đang vô cùng xúc động bỗng lập tức trở nên tức giận, anh Hoàng quay người lại nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi: "Câm miệng ngay!"

"Ngứa đòn hả?", anh Hoàng nói xong thì muốn xông đến đánh Bạch Diệc Phi.

Có một cái xác nằm giữa hai người bọn họ, nhưng vì quá tức giận nên không để ý tới, sau khi giẫm lên cái xác thì anh Hoàng sợ hãi hét lên.

"Á!"

"Á!"

Khi Anh Hoàng hét lên thì cô gái cũng hét lên theo, đám đàn em bị dọa giật thót, cũng gào miêng lên.

"Ah ah!"

Bạch Diệc Phi: "..."

...

Trước cửa khách sạn, một chiếc xe sang trọng khác đi tới.

Diệp Hoan xuống xe, vừa nhìn thấy gã thì mọi người đều kinh ngạc, nhưng sau đó ai nấy đều nhường đường cho gã đi.

Diệp Hoan đến trước mặt Mã An rồi liếc ông ta một cái, sau đó một mõi thờ dài nói: "Mã An, ông không nghe lời khuyên được sao?"

Sau khi Mã An nhìn thấy Diệp Hoan thì sắc mặt trầm xuống: "Diệp Hoan, không biết anh và thằng nhóc bên trong kia có quan hệ gì, nhưng nếu anh còn nhớ tình bạn giữa chúng ta thì tốt nhất đừng xen vào".

Diệp Hoan lắc đầu, gã nghiêm túc nói: "Bởi vì tình bạn của chúng ta nên tôi mới không muốn thấy ông phải chết".

Mã An nghe xong những lời này thì khựng lại: "Anh không cần dùng những lời này để dọa tôi. Ở thành phố Bắc Hải không ai mà tôi không dám động vào".

Sau khi nói xong thì ông ta và vài người khác bước ra khỏi sảnh khách sạn.

Có người trong đám đông hô lên: "Ra ngoài rồi!"

Đám anh em của Mã mắt chột lập tức vây quanh.

Anh Hoàng thấy vậy thì sắc mặt tái nhợt, gã giơ tay lên: "Đừng ra tay, đừng ra tay, là tôi, là tôi".

Mấy tên này chưa từng nhìn thấy Bạch Diệc Phi, nên khi thấy anh Hoàng thì lập tức đẽ gã xuống đất.

Anh Hoàng phản ứng lại, sau đó hét lên: “Nhầm rồi, nhầm rồi, không phải tôi, không phải tôi”.

Mã mắt chột bước ra khỏi đám đông, ông ta nhìn thấy anh Hoàng trên mặt đất quá khác so với mô tả của Mã Cẩm Long thì lập tức hiểu rằng đã bắt nhầm người, thế nên ông ta xua tay: "Không phải tên đó".

Đám đàn em nghe thấy thế thì buông anh Hoàng ra.

Sau khi nhìn thấy Mã mắt chột thì anh Hoàng sợ hãi run rẩy, gã nói với vẻ kinh hoàng: "Ông chủ, tôi, tôi, tôi... biết... người mà ông đang tìm kiếm ở đâu".

“Ở đâu?”, Mã mắt chột nhìn anh Hoàng.

Gã không nói ngay mà còn do dự.

Mã mắt chột lẫn lộn đã lâu nên đương nhiên lập tức nhìn ra chủ ý của gã, vì vậy ông ta cười nhạt: "Nói cho tôi biết thì tôi sẽ cho anh một triệu".

Nghe đến đây thì anh Hoàng lập tức sôi sục, gã không còn sợ hãi như lúc nãy, mà nói một cách đầy mời gọi: "Thằng nhóc đó đã bị chúng tôi trói lại, tôi sẽ bảo anh em tôi giao tên đó cho ông chủ".

Nói xong thì gã ra hiệu với những người trong đại sảnh, đám đàn em đưa Bạch Diệc Phi ra ngoài.

Bạch Diệc Phi bước ra khỏi sảnh khách sạn, vừa ra đến cửa đã nhìn thấy Mã mắt chột ngay.

Lúc này Bạch Diệc Phi xuất hiện trước mắt mọi người, khi đám ông chủ định tới giúp đỡ Mã mắt chột nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì ai nấy đều thay đổi sắc mặt.

Mấy ông chủ ở đây từng tham gia tranh cử chức chủ tịch liên minh doanh nghiệp, người nào đã biết Bạch Diệc Phi thì đều hiểu tại sao Diệp Hoan lại khuyên Mã An.

Một người trong đám ông chủ bước tới xin lỗi Mã An: "Sếp Mã, tôi thật sự xin lỗi, tôi chợt nhớ ra hôm nay bà xã kêu tôi về sớm, nên tôi về trước đây".

Mã An chưa kịp nói gì thì ông ta đã quay lưng mãi một bỏ đi.

Sau đó một ông chủ khác cũng đột nhiên nói: "Sếp Mã, đứa con trai ngu đàn của tôi lại gây rắc rối rồi. Tôi phải quay về dạy cho nó một bài học, tôi đi trước đây".

Nhìn thấy tình cảnh này thì Mã An có chút bối rối, sau đó ông ta lại nhìn về phía Bạch Diệc Phi, sau đó tự hỏi, người này thật sự nổi tiếng vậy sao?

Nhưng cách ăn mặc của Bạch Diệc Phi rất bình thường, hơn nữa còn bị một đám lắt nhắt trói chặt nữa, trông có vẻ chả được tích sự gì.

Mã mắt chợt nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi, ánh mắt nghiêm nghị, lạnh lùng nói: "Là mày đánh cháu tao hả?"

Bạch Diệc Phi nhún vai rồi cười nói: "Không phải rõ ràng rồi sao?"

Mã mắt chợt nghe vậy thì xua tay nói: "Bắt nó lại đây cho tao!"

"Vâng!"

Đám đàn em chạy đến lôi Bạch Diệc Phi tới.

Đám sếp lớn chuẩn bị đi vừa rồi đều đã lên xe, nhưng chưa nổ máy.

Nhưng sau đó lại bị đám xe công vụ đột ngột chạy qua chặn lại.

Hơn chục chiếc xe công vụ chạy tới, tất cả đều dừng lại ở lối vào của khách sạn, bịt kín các con đường ở đây.

Mã An chỉ liếc qua một cái, ông ta nghĩ là người của Mã mắt chột nên cũng không quan tâm lắm.

Mà Mã mắt chột cũng không để ý, vì ông ta nghĩ đó là người của anh trai mình.

Diệp Hoan là người duy nhất cảm thấy không ổn ở đây.

Mí mắt Diệp Hoan giật giật, sau đó lùi về phía sau cười khỏ nói: "Tôi khuyên ông đừng có gây chuyện với hấn ta, hấn ta là một con chó điên đấy".

"Ý của anh là gì?", Mã An nghe thấy thế thì đột nhiên nghiêm mặt lại, cuối cùng cảm thấy có gì đó không ổn.

Tuy nhiên Diệp Hoan lại phớt lờ ông ta, thay vào đó gã quay lại nói với Bạch Diệc Phi: "Không liên quan gì đến tôi, tôi chỉ đến khuyên ông ta thôi, nhưng ông ta không nghe tôi, tôi không làm gì được".

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì chỉ cười: "Vậy anh có thể đứng ở đó xem trò vui".

Nghe thấy cuộc đối thoại này thì Mã mắt chột có chút bối rối: "Diệp Hoan, ý của anh là gì? Anh và anh trai tôi là bạn bè, lại là đối tác. Tại sao anh lại lịch sự với thằng nhóc kia?"

Nói xong thì ông ta lại nói với Bạch Diệc Phi: "Mày thật can đảm, ngay cả cháu trai tao cũng dám đánh, ông đây sẽ cho mày một trận, còn ngần ra đấy làm gì? Mau đem nó lại đây cho tao!"

Đám đàn em của Mã mắt chột nghe thấy thế thì đẩy đàn em của anh Hoàng ra, sau đó tiến lên bắt Bạch Diệc Phi.

Đúng lúc này vang lên âm thanh đổ rầm.

Sau đó hai tên đàn em cứng đờ người, rồi trực tiếp ngã xuống đất.

Cùng lúc đó hai người áo đen xuất hiện sau lưng Bạch Diệc Phi, trên tay mỗi người đều cầm một thanh kiếm phát sáng lạnh lẽo, trên thanh kiếm vẫn còn vết máu đỏ tươi, từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 640: Gài Bẫy Mã An

Giờ phút này, tất cả mọi người giống như đang bị ấn nút tạm dừng, trên mặt của mỗi người đều có chung một biểu cảm khiếp sợ và kinh ngạc.

Nữ nhân viên mát xa bị dọa cho sợ đến mức ngã ngòì xuống đất, ôm chặt lấy miệng mình, hai mắt trợn trừng, khiếp hãi không thôi.

Mã mắt chột cũng đại cả cả.

Mặc dù bọn họ là côn đồ xã hội đen, những việc kiểu như đánh nhau vẫn thường xảy ra như cơm bữa, nhưng nếu thực sự phải đánh chết người thì bọn họ không dám.

Hơn nữa còn là trước mặt bao nhiêu người như vậy ra tay giết người.

Đám người vốn muốn tặng sỹ khí cho Mã An, sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì đều cảm thấy hối hận, muốn rời đi nhưng bởi vì xe bị chặn lại mà không thể đi được.

Mà vòng bên ngoài cùng vừa mới có hơn mười chiếc xe bốn chỗ đỗ lại, trên xe bước xuống một đám người, người đi đầu chính là Lưu đầu trọc.

Lưu đầu trọc cởi áo khoác ngoài, thêm gương mặt vốn trông khá hung ác của gã, trong tay cầm một thanh mã tấu, lớn tiếng hét: “Những người có mặt ngày hôm nay, con mẹ nó đừng mong rời khỏi đây!”

Số người mà Lưu đầu trọc mang theo còn nhiều hơn số người của Mã mắt chột nhiều, liếc mắt nhìn đã thấy cực kỳ hoành tráng.

Người mà Mã mắt chột mang đến là đi bộ, còn người mà Lưu đầu trọc đưa đến là đi bằng ô tô, cho nên so ra thì đẳng cấp đã khác hẳn nhau, lại thêm Lưu đầu trọc bây giờ đã là ông chủ lớn nên không thiếu tiền.

Cùng lúc đó, ở các góc liền xuất hiện rất nhiều người mặc áo đen cầm dao dài, vừa hay chặn đứng hết tất cả các lối có thể bỏ trốn được.

Mã mắt chợt nhìn ra được, sát khí trên người nhóm áo đen này, nó khác hoàn toàn với đám côn đồ đầu đường xó chợ.

Mấy người Trần Ngạo Kiều, Trương Hoa Bân và Bạch Hổ cũng xuất hiện, bọn họ đều đứng phía sau Bạch Diệc Phi.

Mã mắt chợt lập tức hiểu ra, kinh hãi lùi lại, nhìn Mã An nói: “Anh hai, hình như chúng ta trúng kế rồi”.

“Đừng con mẹ nó hình như, rõ ràng là trúng kế rồi”, sắc mặt Mã An cũng không được tốt.

Nhóm người này bao vây bọn họ kín đến mức một con kiến cũng chẳng chui lọt, hẳn là bọn họ đã đợi ở đây từ lâu rồi.

Mã An nhìn trừng mắt nhìn chăm chăm Diệp Hoan đứng bên cạnh, bực tức nói: “Diệp Hoan, cậu có ý gì?”

Diệp Hoan bắt đắc dĩ nhún vai: “Tôi đã nói rồi, cũng đã khuyên ông rồi”.

“Vừa rồi hai người cứ liên tục nói anh ta là thằng nhãi nghèo kiệt xác, ở thành phố Bắc Hải có ai mà nhà họ Mã các ông không dám đắc tội, còn nói là anh ta không nên đánh con trai ông”.

“Kỳ thực, điều không nên nhất đó chính là con trai ông đi đắc tội với anh ta”.

“Bởi vì, anh ta là Bạch Diệc Phi”.

Bạch Diệc Phi?

Mã An và Mã mắt chợt sững sờ một lúc, Mã An mới đột ngột hiểu ra, mắt trợn lên như muốn lòi cả ra.

Ông ta nhìn người đàn ông mặc quần áo rất bình thường, trông vừa nghèo lại vừa trẻ tuổi kia, trong mắt ngập đầy sự không thể tin.

Mã mắt chột không biết Bạch Diệc Phi là ai, nhưng nhìn thấy mặt anh mình biến sắc bèn hỏi: “Bạch Diệc Phi là ai?”

Cả cái tỉnh Bắc Hải này, kỳ thực có vài doanh nghiệp không tham gia vào Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, một trong số đó chính là nhà họ Mã.

Khi trước Mã An không có hứng thú đi tranh cử chức chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, hơn nữa ông ta cũng biết là mình sẽ chẳng thể thắng nổi Diệp Hoan, cho nên ông ta không hề tham gia.

Không tham gia vào lần tranh cử trước thì đương nhiên là chưa từng gặp mặt Bạch Diệc Phi.

Nhưng chưa từng gặp mặt cũng không có nghĩa là không biết đến anh, dù sao thì sự thể hiện của Bạch Diệc Phi lúc đó tương đối gây chấn động.

Sắc mặt Mã An trắng nhợt nói: “Anh ta là chủ tịch tập đoàn Phi Tuyệt của thành phố Thiên Bắc, vợ của anh ta chính là chủ tịch tiền nhiệm của Hiệp hội liên minh tỉnh Bắc Hải, bây giờ là phó chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô.

Mã mắt chột kinh hãi: “Vậy chính là cái người ban ngày đã giết chết Vương Hầu của thành phố Hoa Thượng sao?”

Bên kia, Trần Ngạo Kiều đã cởi dây trói cho Bạch Diệc Phi.

Anh Hoàng đúng lúc bị Trần Ngạo Kiều lườm một cái, khiến cho sợ đến mức ngã ngòai trên mặt đất.

Gã không ngờ mình đã bắt trói một nhân vật còn ghê gớm hơn cả Mã mắt chột rất nhiều.

Theo tình hình hiện tại, đám tép riu bọn họ thành pháo hôi cả rồi.

So với những người khác, thì bây giờ gã là người hối hận nhất.

Sau khi được cởi trói, Bạch Diệc Phi hoạt động chân tay của mình một lúc, sau đó quay người sang nhìn người phụ nữ mát xa.

Người phụ nữ này bị dọa cho run lên bần bật.

Bạch Diệc Phi hơi ngẩn ra, sau đó vươn tay tóm cô ta, người phụ nữ lập tức hét âm lên.

"Aaa!"

Bạch Diệc Phi nắm vào cổ tay cô ta kéo lên, hờ hững nói: “Đừng ngồi dưới đất, lạnh”.

Người phụ nữ sững sờ, ngây người nhìn Bạch Diệc Phi.

Lúc trước, ấn tượng về Bạch Diệc Phi cho cô ta cảm giác là một kẻ lăm lăm tiền bị bọn họ lừa, nhưng mà, bây giờ thì anh lại là một nhân vật lớn mà bọn họ cả đời không thể với tới được.

Sự khác biệt giữa trước và sau quá lớn, khiến cô ta cảm thấy không chân thực.

Sau khi hoàn hồn, cô ta muốn giải thích với Bạch Diệc Phi: “Đại ca, tôi... tôi...”

Nhưng cô ta không thể mở được miệng ra để giải thích, bọn họ quả thực đã muốn lừa tiền, cuối cùng còn bắt trói anh lại, những việc này đều là sự thật, biết giải thích thế nào?

Nhưng mà, Bạch Diệc Phi không hề để tâm đến bọn họ, cho nên sau khi lôi cô ta đứng dậy bèn xoay người đi thẳng về phía Mã An.

Mã An nhìn thấy Bạch Diệc Phi đi đến chỗ mình thì lùi lại một bước theo phản xạ.

Bạch Diệc Phi dừng lại, cười hỏi một câu: “Mã An hả?”

Mã An rất run, thấp thỏm trả lời: “Vâng, nhưng mà, ông chủ Bạch, chắc là có gì đó hiểu lầm ở đây, tôi không biết là anh, nếu không thì tôi chắc chắn sẽ không...”.

Bạch Diệc Phi ngắt lời Mã An, nói bằng giọng cực kỳ nghiêm túc: “Không, không phải là hiểu lầm”.

Mã An ngẩn ra.

Bạch Diệc Phi trả lời bằng giọng nhàn nhạt: “Tôi biết con trai ông hôm nay đi đến quán bar kia, lúc mà Diệp Ngải đến tìm tôi thì đã có người nói với tôi rồi, mà tôi cũng biết con trai ông thích Diệp Ngải”.

“Cho nên, tôi là người đề nghị Diệp Ngải đi đến quán bar đó”.

Mã An càng choáng váng, mẹ kiếp đây rõ ràng là đến gây chuyện với ông ta!

Bạch Diệc Phi chặc chặc hai cái, lại nói: “Gọi điện thoại cho người bên trên của ông, nói là tôi đến rồi”.

Lúc này, Mã mắt chột đột nhiên gào lên: “Bạch Diệc Phi, con mẹ mày đừng có ý vào người đờng mà ức hiếp người khác, bọn họ sợ mày nhưng tao không sợ, danh hiệu Mã mắt chột của tao không phải chỉ gọi cho có thôi đâu! Mày có giỏi thì đánh tay đôi với tao đi!”

Mã mắt chột biết Bạch Diệc Phi sẽ không cho qua chuyện này một cách dễ dàng, nhưng mà trong giới xã hội đen ở thành phố Bắc Hải này, ông ta đã quen thói thằng chột làm vua xứ mù rồi, không thể để mình mất hết mặt mũi được, cho nên mới vút hết tất cả mà nhảy ra đòi phân cao thấp với Bạch Diệc Phi.

Tiếp đó, lời của ông ta vừa mới dứt thì Bạch Diệc Phi đã nhấc chân đạp một cái trúng vào bụng của Mã mắt chột.

"Rầm!"

Mã mắt chột bay thẳng ra ba bốn mét cách xa bọn họ, sau đó đập mạnh xuống đất.

Hành động đột ngột này khiến cho tất cả mọi người có mặt tại đó đều không lường trước được.

Đám đàn em của Mã mắt chột thấy tình hình như vậy thì lại càng không dám manh động.

Bạch Diệc Phi chẳng thèm liếc mắt nhìn đến Mã mắt chột, chỉ khinh thường nói: “Mày không xứng để đánh tay đôi với tao”.

Mã An thấy vậy có chút sốt ruột: “Bạch Diệc Phi, tôi chưa từng trêu chọc gì anh, tại sao anh lại cố ý chinh tôi? Anh rốt cuộc là muốn làm gì?”

Bạch Diệc Phi quét mắt nhìn đám người một lượt, lạnh lùng cười nói: “Bởi vì ngày hôm nay người ông gặp là tôi, nếu như đổi thành người khác, kết quả sẽ còn thảm hơn nữa, ông còn nói là không có trêu chọc gì tôi nữa không?”

“Mã An, đừng có giả bộ nữa, quán bar Huy Hoàng này vốn là của tài sản của ông đúng không?”

“Chắc các người cũng biết, lúc sáng nay, tôi đã diệt xong Vương Hầu của thành phố Hoa Thượng, biết tại sao không?”

“Bởi vì hần ta đã làm bị thương anh em của tôi”.

"Lúc đầu tôi còn tưởng Vương Hầu là người của Lý Chúc, nghe theo lệnh của Lý Chúc làm việc, nhưng mà, vào lúc tôi đi xuống lầu, tôi lại nhận được một tin tức khác”.

"Người đã nổ súng bắn anh em của tôi, tôi hôm qua nhận được một khoản tiền ba triệu tệ qua ngân hàng, mà bên chuyển tiền vừa hay lại là quán bar Huy Hoàng của ông”.

...

Lúc Bạch Diệc Phi vừa vào thang máy thì điện thoại của anh báo có một tin nhắn tới.

Đám người của anh Hoàng bị tiếng chuông điện thoại của Bạch Diệc Phi dọa cho sợ đến mức kêu ầm cả lên.

Bạch Diệc Phi mới lên tiếng nhắc nhở: “Điện thoại của tôi”.

Anh Hoàng thở phào một hơi, sau đó trừng mắt với Bạch Diệc Phi: “Con mẹ mày muốn chết à!”

Người phụ nữ nọ liếc mắt nhìn Bạch Diệc Phi một cái, thấy có vẻ là thật, trong lòng không khỏi khâm phục, cho nên mới giúp Bạch Diệc Phi lấy điện thoại ra. Người phụ nữ nhìn vào điện thoại rồi nói: “Là một tin nhắn”.

Bạch Diệc Phi nói: “Cho tôi xem một chút, hoặc là cô đọc cho tôi nghe”.

Đối với đám côn đồ đầu đường xó chợ này, Bạch Diệc Phi vốn chẳng hề kiêng dè, cho dù bọn họ có đọc được thì cũng không thể hiểu nội dung.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 641: Rắn Đe Đám Ông Chủ

“Mặc kệ nó!”, anh Hoàng còn chưa kịp trấn tĩnh lại, giọng nói có chút sung xía.

Người phụ nữ liếc nhìn Anh Hoàng, hơi do dự, cuối cùng vẫn mở điện thoại của Bạch Diệc Phi ra đọc cho anh: “Người gửi là quán bar Huy Hoàng, người nhận tên Châu Dương, chính là người nổ súng gây thương tích cho Từ Lăng”.

Sau khi đọc xong tin nhắn này, người phụ nữ cảm thấy có chút không đúng, bèn hỏi Bạch Diệc Phi: “Nghĩa là gì?”

Bạch Diệc Phi cười đáp: “Không có nghĩa gì cả”.

...

Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm Mã An trước mặt: “Vẫn không nói hả?”

Mặt Mã An đại ra.

Như Bạch Diệc Phi đã nói, lúc mới đầu bọn họ đều cho rằng Vương Hầu là người của Lý Chúc, nhưng mà sau đó Trương Hoa Bân điều tra ra được Lý Chúc và Mã An có liên hệ với nhau.

Mà trước đó cũng nói đến Diệp Hoan và Lý Chúc đã đàm phán xong xuôi, nhưng trên thực tế đối tác làm ăn của Diệp Hoan là Mã An đã đàm phán xong một hợp đồng gì đó với Lý Chúc.

Diệp Hoan chỉ là đối tác làm ăn của Mã An, đến lúc lấy được mảnh đất kia thì Diệp Hoan cũng sẽ có được 30% cổ phần.

Bởi vì Diệp Hoan không trực tiếp tham gia vào việc này, cho nên Diệp Ngải không hề biết cụ thể mọi chuyện, mới đi tìm Bạch Diệc Phi.

Khi Diệp Ngải đến tìm Bạch Diệc Phi, thì lại càng chứng thực được những điều mà Trương Hoa Bân đã tra ra.

Bởi vì, Bạch Diệc Phi nghĩ, nếu Lý Chúc đã dám động đến anh em của anh, thì anh cũng sẽ động đến anh em của Lý Chúc, trong số anh em này, đương nhiên sẽ bao gồm cả Mã An.

Nhưng điều anh không ngờ đến là lại xuất hiện món tiền chuyển khoản này.

Đây là đơn chuyển tiền riêng, cho nên người nổ súng kia đã tránh Lý Trúc ra và liên hệ với Mã An, bởi vì bên chuyển tiền là từ quán bar của Mã An.

Mục đích để Mã An làm việc này, ắt là để Bạch Diệc Phi cho rằng người làm là Lý Chúc, sau đó Bạch Diệc Phi và Lý Chúc sẽ trở mặt với nhau, như vậy, Bạch Diệc Phi đã gần như không còn khả năng để lấy được mảnh đất kia nữa.

Đương nhiên, ngoài mục đích này ra, ông ta chắc chắn còn một mục đích khác nữa, mà cái mục đích khác này có lẽ Mã An không phải là người có thể thao túng được.

Cho nên, bên trên Mã An, chắc chắn còn có người khác.

Sắc mặt Mã An rất khó coi, run rẩy lắc đầu: “Không, tôi không biết anh đang nói gì”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy cười nhạt: “Bất kể là ông có biết hay không, dù gì hôm nay ông cũng sẽ không thoát được”.

“Bởi vì, là ông trêu chọc vào tôi trước!”

Lời vừa dứt, Bạch Diệc Phi vươn tay ra tóm chặt lấy cánh tay của Mã An.

“Bạch Diệc Phi! Tôi khuyên anh đừng thiếu suy nghĩ, nếu như anh dám động vào tôi...”.

Lời của ông ta còn chưa nói xong, Bạch Diệc Phi đã bắt đầu ra tay.

“Rắc” một tiếng, cánh tay của Mã An đã bị bẻ gãy.

"Aaa!"

Mã An gập người ôm chặt lấy cánh tay bị bẻ gãy đến mức nghiêm trọng.

Đám vệ sỹ của Mã An thấy tình hình như vậy, lập tức bước lên, thò tay rút ra một khẩu súng nhắm thẳng về phía Bạch Diệc Phi.

Nhưng đúng vào lúc khẩu súng chĩa về phía Bạch Diệc Phi thì cổ họng của gã đã bị cứa đứt, máu tươi lập tức tuôn ra ào ào.

Mà một người đàn ông mặc đồ đen thu lại thanh đao của mình rồi lùi về phía sau, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Những người có mặt ở đó đều bị cảnh này làm cho sợ đến mức trợn hết cả mắt lên.

Giờ phút này, Mã An rốt cục cũng hiểu được, Diệp Hoan nói đúng, Bạch Diệc Phi chính là một con chó điên!

Bạch Diệc Phi trịch thượng liếc nhìn Mã An, nói bằng giọng thờ ơ: “Có muốn suy nghĩ một chút?”

Mã An đã quên cơn đau trên người mình từ lâu, vừa rồi thấy máu bắn ra từ trên cổ tên vệ sỹ, đã khắc sâu vào trong tâm trí của ông ta, cho nên ông ta vội vàng nói: “Tôi nói!”

"Quán bar Huy Hoàng quả thực là của tôi, nhưng mà tôi không cho người chuyển tiền, hơn nữa tôi thực sự không biết việc Vương Hầu đã gây thương tích cho anh em của anh”.

"Tôi có thể thề, nếu như tôi nói dối, thì để con ra sẽ không có hậu môn!"

"Những gì tôi nói đều là sự thật, nhưng mà anh có thể đi hỏi Phạm Quang Minh, ông ta là do tôi thuê về, nhưng tôi cảm thấy người này có chút kỳ lạ".

Nghe vậy Bạch Diệc Phi hơi giật mình, lại nhìn về phía Mã An, ông ta hẳn là đang nói thật.

Cho nên, là Phạm Quang Minh?

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một chút, quả thực Phạm Quang Minh có chút kỳ lạ, anh đánh Mã Cẩm Long nhưng Phạm Quang Minh lại mời anh làm nhân viên bảo vệ, chẳng lẽ không sợ sẽ bị Mã Cẩm Long đến trả thù sao?

Mà Phạm Quang Minh có vấn đề, vậy...

Diệp Ngải!

Bạch Diệc Phi đột nhiên nhìn sang Diệp Hoan.

Diệp Hoan sững sốt, sau đó nhú mào: "Tôi nói rồi, tôi đến đây để khuyên giải".

Bạch Diệc Phi thấy vậy thở phào một hơi: "Diệp Hoan, bây giờ anh có khuyên cũng vô dụng, tôi nghĩ anh nên đến quán bar Huy Hoàng đi, có lẽ còn kịp đó".

"Ý anh là gì?", Diệp Hoan nghi ngờ hỏi.

Bạch Diệc Phi nói bằng giọng nhàn nhạt: "Tôi đi cùng với Diệp Ngải đến quán bar".

Nghe vậy sắc mặt Diệp Hoan tối sầm sau đó xoay người đi mất.

Mã An ôm cánh tay của mình, nhìn thấy Diệp Hoan đi rồi thì trong lòng lại càng sợ hãi.

Diệp Hoan và Bạch Diệc Phi quen nhau, như vậy vì nể mặt Diệp Hoan có lẽ Bạch Diệc Phi sẽ tha cho ông ta một mạng, nhưng mà bây giờ Diệp

Hoan đi rồi, thì chưa chắc.

Nếu muốn để người của bọn họ mở đường máu cho ông ta chạy thoát, hầu như không thể.

Mã An chỉ đành cúi đầu nói: “Ông chủ Bạch, mảnh đất kia tôi không cần nữa, không tranh với anh nữa”.

Bạch Diệc Phi không để ý đến lời nói của Mã An mà ánh mắt anh tìm được Lưu đầu trọc bị tắc ở vòng ngoài, hét gọi một tiếng: “Lão Lưu, đi về đi, tôi không thanh toán chi phí đâu đây”.

“Được rồi!” Lưu đầu trọc không nói thêm gì với Bạch Diệc Phi, bây giờ gã là người làm công cho Bạch Diệc Phi, không phải là mối quan hệ hợp tác như trước nữa, bây giờ ưu đãi Bạch Diệc Phi cho gã còn nhiều hơn trước rất nhiều.

Kỳ thực Bạch Diệc Phi không hề biết Lưu đầu trọc tại sao lại đến đây, nhưng bây giờ không phải là lúc để hỏi, cho nên chỉ đành cho ông ta đi về, dù gì người đông quá, ngứa mắt.

Còn đám người do Mã mất chốt đưa tới, Bạch Diệc Phi và người của tổ chức Cuồng Sa cũng có thể đối phó một cách dễ dàng.

Sau khi Lưu đầu trọc rời đi, đám người nọ vẫn không dám động đây.

Đám ông chủ vốn muốn đến tặng sỹ khí cho Mã An, bây giờ đang hốt ha hốt hoảng đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi, cúi đầu khom người nói: “Ông chủ Bạch lặn lội xa xôi đến thành phố Bắc Hải mà không nhắn cho chúng tôi một tiếng, để chúng tôi đón...”.

Bạch Diệc Phi hờ hững liếc mắt một cái, sắc mặt cả đám người lập tức trắng bệch, không dám nói thêm gì nữa.

Lúc này, một ông chủ có vẻ can đảm nhất nói: “Nghe nói ông chủ Bạch muốn tham gia đấu thầu mảnh đất của thành phố Hoa Thượng, tập đoàn chúng tôi có thể tài trợ hữu nghị hai mươi triệu tệ”.

Nghe vậy, các ông chủ khác vội vàng nói theo.

“Đúng đúng đúng, tập đoàn của chúng tôi bằng lòng tài trợ cho ông chủ Bạch hai mươi triệu tệ”.

“Còn có tập đoàn của chúng tôi...”.

Mã An thấy vậy, vì để bảo đảm an toàn cho tính mạng của mình, cũng cẩn rãng nói: “Nhà họ Mã bằng lòng tài trợ cho ông chủ Bạch một trăm triệu tệ”.

Bạch Diệc Phi nghe xong, ánh mắt cực kỳ có hàm ý nhìn chằm chằm Mã An: “Đám doanh nghiệp nhỏ của bọn họ tài trợ hai mươi triệu tệ, tôi có thể hiểu được, gia nghiệp nhà họ Mã các ông nhiều như vậy mà chỉ tài trợ một trăm triệu, có phải hơi keo kiệt không?”

Mã An nghe vậy chợt run lên.

Những doanh nghiệp khác quả thực là nhỏ, không thể mang ra so sánh được với nhà họ Mã, dù sao thì tập đoàn thuộc nhóm top ba của thành phố Bắc Hải mà chỉ bỏ ra có một trăm triệu tệ, quả là có chút keo kiệt”.

Thấy vậy, Mã An chỉ đành hét: “Tôi tài trợ một tỷ tệ”.

Đúng lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên xoay người đi vào bên trong khách sạn.

Mọi người đều sửng sờ.

Thế này là thế nào?

Là đồng ý hay không đồng ý?

Bạch Diệc Phi không nói được, cũng không nói không được.

Bạch Diệc Phi đi đến cửa khách sạn, lúc sắp bước vào bên trong liền quay người lại nhìn về phía người phụ nữ mát xa nọ một cái.

Người phụ nữ lập tức rùng mình.

Sau đó Bạch Diệc Phi mới quay ra nhìn đám ông chủ kia nói: “Rảnh quá thì đừng có đến xem trò vui, cẩn thận tự châm lửa đốt nhà mình rồi lúc đó biết trách ai?”

“Vâng vâng vâng, ông chủ Bạch nói đúng”, đám ông chủ vội vàng đồng ý.

Bạch Diệc Phi thấy vậy lạnh lùng cười: “Nhắc nhở mấy người một câu nữa, đừng có hờ một tí là lấy tiền ra để giải quyết vấn đề, có một số việc tiền cũng không thể giải quyết được đâu”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 642: Kết Nối Các Đầu Mối

“Nếu tôi thực sự muốn bóp chết các ông, các ông có mang hết tài sản ra cho tôi cũng vô dụng!”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng châm biếm: “Bởi vì tiền của tôi nhiều hơn các ông nhiều!”

Bạch Diệc Phi không hề nói khoác, dù gì thì anh cũng là người sở hữu của cả núi vàng, chỉ cần không ai biết được bí mật này thì cả thế giới này cũng không có ai có nhiều tiền được bằng anh!

Các ông chủ nghe vậy quay ra nhìn lẫn nhau.

Lại có thương nhân không thích tiền nữa sao?

Nhưng thấy Bạch Diệc Phi như thế, rõ ràng là đã tha cho bọn họ, liền thở hắt một hơi, vừa khom người với Bạch Diệc Phi vừa đi ra ngoài.

Bạch Diệc Phi khinh thường bật cười, tiếp sau đó chỉ vào người phụ nữ kia nói: “Cô đi theo tôi”.

Người phụ nữ sợ hãi đến nhũn cả chân, suýt chút nữa ngã nhào trên đất.

Những ông chủ lớn này bình thường có đôi khi sẽ xuất hiện trên ti vi, nhưng mà nhìn đám người này ở trước mặt Bạch Diệc Phi lại trở nên quá tầm thường, như vậy có thể tưởng tượng được, Bạch Diệc Phi là một nhân vật tầm cỡ thế nào?

Giờ phút này cô ta hận thời gian không thể quay ngược lại, trước đó bọn họ còn muốn giở trò bắt gian tống tiền anh, sau thì trói anh, đắc tội đến mức triệt để, không biết anh sẽ xử lý bọn họ như thế nào!

Nhưng mà lúc này cô ta không dám phản kháng, chỉ có thể đi theo Bạch Diệc Phi bước vào trong khách sạn.

Nhóm người của anh Hoàng thấy vậy cũng đi theo Bạch Diệc Phi vào trong.

Nhưng khi vừa bước vào đã bị Trần Ngạo Kiều chặn lại.

Anh Hoàng bỗng có chút sốt ruột

Trần Ngạo Kiều thờ ơ nói: “Đi theo tôi”.

Đám người của anh Hoàng liếc mắt nhìn nhau, sau đó ngoan ngoãn đi theo Trần Ngạo Kiều, đồng thời nhìn theo hướng của Bạch Diệc Phi và người phụ nữ, trong mắt xẹt qua sự lo lắng rõ ràng.

Nhóm người mặc đồ đen bên ngoài khách sạn đều đã rút hết, chỉ còn lại mỗi Mã An đã gãy tay cùng với Mã mắt chột đang chật vật bò dậy và đám anh em của bọn họ.

Để mọi người đi hết, Bạch Diệc Phi cũng không thèm quan tâm đến nữa, điều này khiến cho Mã An vốn đang âm thầm thấy may mắn đột nhiên nổi khùng lên.

Nhà họ Mã đã bao giờ phải chịu đựng sự sỉ nhục như thế này?

Điều này khiến Mã An rất khó chịu, thậm chí còn khó chịu hơn so với việc giết chết ông ta.

Bọn họ ùn ùn kéo người đến chặn đường Bạch Diệc Phi, nói là muốn chặt đứt cánh tay của anh, nhưng sau cùng tay còn chưa chặt được thì đã phải bù tay mình vào.

Đến cuối cùng, người ta lại chẳng thèm ngó ngang gì đến mình, coi mình như không khí.

“Con mẹ nó quá là không coi chúng ta ra gì rồi!”, Mã An không cam tâm: “Mặt mũi của ông để đâu bây giờ?”

Mã mắt chột dù gì cũng là tên du côn xã hội đen, so với mạng của mình thì mặt mũi có là cái quái gì đâu, cho nên vội vàng khuyên can: “Anh hai đừng tức giận, còn mạng là được, thêm gì mặt với mũi!”

“Anh, chúng ta đâu không lại bọn họ, hay là thôi đi”.

Mã An trừng mắt lườm Mã mắt chột, vẫn cảm thấy không cam tâm.

Lúc này, một người mặc đồ đen bước ra từ cửa khách sạn, lạnh lùng nói một câu: “Ông chủ nói lúc mấy người đi thì dọn dẹp cho sạch sẽ chỗ này xong hãy đi”.

Trong mắt Mã An ngập đầy sự phẫn nộ, nhưng mà khi ông ta quay qua nhìn thấy người mặc đồ đen thì lại nặn ra một nụ cười: “Đó là đương nhiên, ông chủ Bạch không cần lo lắng, chúng tôi chắc chắn sẽ dọn dẹp sạch sẽ”.

...

Sau khi Bạch Diệc Phi về phòng thì đi tắm rửa luôn.

Người phụ nữ thấp thỏm bất an đi qua đi lại, cô ta vốn không biết Bạch Diệc Phi gọi cô ta lại là muốn làm gì, ngộ nhỡ muốn giày vò cô ta thì sao?

Không biết đã qua bao lâu, tiếng nước ngừng lại, trái tim người phụ nữ cảm thấy như muốn ngừng đập.

Bạch Diệc Phi mặc một tấm áo choàng tắm đi ra, sau khi nhìn thấy người phụ nữ thì hồ hững nói: “Qua đây”.

Sau đó anh đi đến bên giường, ngồi xuống.

Người phụ nữ thấy cảnh này thì mặt đột ngột nóng bừng lên: “Đại ca... tôi... tôi không phải là...”.

Bởi vì cô ta đang nghĩ đến một loại khả năng nào đó, cho nên rất là lo lắng bứt rứt.

Bạch Diệc Phi mặc kệ cô ta, tự mình nằm bò ra giường, nói: “Qua đây, tôi sẽ không làm cô bị thương”.

Người phụ nữ nhìn thấy Bạch Diệc Phi đang nằm trên giường, đầu óc cô ta liền trống rỗng.

Cô đến đây là để lừa tiền chứ không phải đến đây để lên giường với người ta, hơn nữa, trong lòng cô ta đã có anh Hoàng rồi, anh Hoàng cũng sẽ không cho cô ta làm như vậy.

Người phụ nữ khóc lóc xin tha: “Đại ca, anh tha cho tôi đi, cầu xin anh tha cho tôi đi...”.

Bạch Diệc Phi lật người ngồi dậy, buồn bực nhìn chằm chằm người phụ nữ: “Không phải, mấy người trói tôi cả nửa ngày trời, tay tôi tê hết cả rồi, cô mát xa cho tôi mấy cái thì làm sao? Cũng không phải tôi không trả tiền cho cô”.

Người phụ nữ nghe xong thì quỳ luôn xuống đất khóc đỏ cả mắt: “Đại ca, tôi cầu xin anh, tha cho tôi đi, tôi mới là lần đầu, tôi...”.

"Hả? Lần đầu tiên?", Bạch Diệc Phi khó hiểu: “Không phải mấy người chơi trò bắt gian tống tiền sao? Còn là lần đầu tiên mát xa cho người ta? Không biết mát xa?”

"Hả?"

Người phụ nữ khựng lại, dường như có chút không tin vào những gì mình nghe được: “Anh nói, mát xa?”

“Không thì sao?”, Bạch Diệc Phi cạn lời.

Người phụ nữ lập tức hoàn hồn, nhanh chóng đứng dậy: “Biết! Biết!”

Ngồi bên cạnh giường, nhìn vào Bạch Diệc Phi, có chút không biết làm sao cho phải: “Đại ca, hay là anh nằm xuống?”

Bạch Diệc Phi nằm xuống, người phụ nữ lại hỏi: “Bắt đầu từ chỗ nào?”

“Đầu đi”, Bạch Diệc Phi nhắm mắt lại, trả lời bằng giọng nhàn nhạt.

Người phụ nữ nghe vậy bèn dùng đôi tay khéo léo của mình bắt đầu ấn vào huyệt thái dương của Bạch Diệc Phi, sau đó từ từ xoa bóp.

Có lẽ là do được mát xa dễ chịu, lại cũng có lẽ là bởi vì cuối cùng cũng được yên tĩnh lại nên giờ phút này anh cảm thấy cơ thể mình đã thư giãn hơn nhiều.

Khi tâm trí tĩnh lặng thì có thể suy nghĩ thông suốt một số việc.

Trước đó có rất nhiều người từng nói rất nhiều chuyện, cùng với những sự việc bị sót lại, dần dần liên kết lại với nhau.

Vương Hầu nói, bọn họ phái người đi đến nhà Từ Lăng ném đầu thuốc lá, mục đích bọn họ làm như vậy là muốn cho Bạch Diệc Phi nghi ngờ Từ Lăng, khiến cho nội bộ của anh nảy sinh mâu thuẫn.

Có người bí mật mua chuộc tay súng muốn giết chết Từ Lăng, mục đích làm như vậy là muốn để Bạch Diệc Phi và Lý Chúc thù hằn lẫn nhau.

Mặc dù bên chuyên tiền là quán bar Huy Hoàng, nhưng mà Bạch Diệc Phi vẫn cảm thấy người chủ mưu phía sau không phải là Phạm Quang Minh. Phía sau ông ta vẫn còn có người khác, mà người này rất có khả năng là Đạo Trường.

Đạo Trường làm như vậy là không muốn để anh lấy được mảnh đất kia của thành phố Hoa Thượng.

Mà trước đó Kỳ Kỳ từng nói, Bạch Diệc Phi là người bị chọn, nếu như cô ta không nói dối, như vậy quân cờ chắc chắn sẽ phải được dùng trên bàn cờ.

Chưa nói đến người chơi cờ là ai, nếu như đã là một ván cờ, vậy thì sẽ có rất nhiều quân cờ, mà các quân cờ sẽ chém giết lẫn nhau, cũng là vì để chiếm được địa bàn.

Suy nghĩ theo hướng này, như vậy miếng đất kia của thành phố Hoa Thượng chính là một bước trong việc đánh chiếm của ván cờ.

Một nhóm người hy vọng Bạch Diệc Phi lấy được mảnh đất kia, còn một đám người khác thì lại hy vọng người khác chiếm được nó, nhưng mà

hình như Đạo Trưởng lại không hề muốn ai lấy được mảnh đất đó.

Lúc này, người phụ nữ hỏi: “Đại ca, dùng sức thế có được không?”

Thực ra cô ta không dám dùng nhiều sức, dù gì thì đây cũng là một nhân vật có tầm cỡ, cô ta có thể kiềm chế không phát run đã là may mắn lắm rồi.

Mạch suy nghĩ của Bạch Diệc Phi bị cắt đứt nhưng không hề trả lời câu hỏi của cô ta mà hỏi ngược lại: “Cô tên là gì?”

“Liễu Thiên Thiên”, người phụ nữ nhỏ giọng trả lời.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Vậy cô với anh Hoàng có quan hệ gì?”

Liễu Thiên Thiên không dám nói dối trước mặt ông lớn: “Anh ấy là bạn trai tôi”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy có chút không hiểu: “Nếu đã là bạn trai của cô, tại sao cô lại chơi trò bắt gian tống tiền, bọn họ không những không cản mà còn hùa vào?”

“Bởi vì...”, Liễu Thiên Thiên ngập ngừng: “Anh ấy sắp chết rồi”.

“Bố mẹ tôi qua đời từ rất sớm, là anh trai nuôi tôi lớn, sau này anh tôi... đắc tội với người ta, bị người ta giết, trước khi chết anh ấy giao tôi cho anh Hoàng, từ đó anh Hoàng đều rất chăm sóc cho tôi”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy không khỏi cười lạnh, nếu như thực sự chăm sóc cho cô ta tử tế thì làm sao lại đưa cô ta theo để bày trò bắt gian? Nếu như gặp phải người mà bọn họ không thể chọc vào thì hậu quả khó mà lường được.

Liễu Thiên Thiên trông thấy biểu cảm của Bạch Diệc Phi, lập tức ý thức được chuyện gì đó, liền vội vàng quỳ xuống đất: “Đại ca, xin anh tha cho anh Hoàng, anh Hoàng không phải là cố ý đắc tội với anh. Đều là lỗi của tôi, anh ấy vì muốn tốt cho tôi, đều là lỗi của tôi cả...”.

Bạch Diệc Phi nhìn Liễu Thiên Thiên một cái, nói: “Đừng quỳ nữa, có phải là ngày xưa đâu, đứng dậy đi”.

“Cô yên tâm, tôi sẽ không làm gì mấy người”.

Nghe thấy câu này, Liễu Thiên Thiên thở phào, đứng dậy nói: “Trước đây thành tích học tập của tôi không tệ, nhưng mà từ sau khi anh trai tôi chết đi, tôi không có tiền đi học tiếp nữa, học đến lớp 12 thì bỏ học rồi”.

"Anh Hoàng nói, anh ấy đã hứa với anh trai chăm sóc cho tôi, muốn để tôi học tiếp, nhưng mà anh ấy cũng không có nhiều tiền như vậy, cho nên mới...”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 643: Bắc Hải Rối Loạn

Bạch Diệp Phi ngồi bật dậy sau khi nghe những câu nói đó, anh nhìn về phía Liễu Thiên Thiên.

Liễu Thiên Thiên dường như rất giống anh, nhưng khi anh muốn tìm bóng dáng của mình trên khuôn mặt của cô ta, anh lại không thể tìm thấy.

Thật ra anh may mắn hơn Liễu Thiên Thiên rất nhiều, anh là một người đàn ông, cho dù không có bố mẹ thì anh vẫn có thể tự kiếm tiền nuôi sống bản thân và đi học.

Sau khi học đại học xong, anh cưới được Lý Tuyết, nhưng bố mẹ ruột của cô ấy lại cực kỳ giàu có.

Bạch Diệp Phi suy nghĩ băng quơ rồi đột nhiên đưa ra quyết định: "Cô đi học đi, tôi sẽ trả toàn bộ học phí, sau khi tốt nghiệp tôi có thể giúp cô tìm một công việc".

"Nhưng điều kiện tiên quyết là khi đó tôi vẫn còn sống".

Liễu Thiên Thiên kinh ngạc nhìn Bạch Diệp Phi, cô ta không dám tin vào những gì mình mới nghe được.

Có thể tiếp tục đi học là ước mơ của cô ta, đó cũng là lý do cô ta và anh Hoàng muốn kiếm tiền, đối với bọn họ mà nói kiếm được số tiền này thật sự quá khó khăn.

Nhưng đối với Bạch Diệp Phi, đây chẳng qua chỉ là chuyện rất đơn giản.

Lúc này, Trương Hoa Bân gọi điện thoại tới.

"Phạm Quang Minh, chủ quán bar Huy Hoàng đã chết, Diệp Ngải mất tích nên Diệp Hoan rất tức giận, gã ta huy động toàn bộ thế lực của tập đoàn nhà họ Diệp để tìm tung tích của Diệp Ngải".

Cuối cùng, Trương Hoa Bân lại nhấn mạnh một lần nữa trong điện thoại: "Diệp Hoan sắp phát điên rồi".

Khả năng chịu đựng của Diệp Hoan rất mạnh, ở trước mặt của Bạch Diệc Phi, Diệp Hoan chỉ bộc lộ sức mạnh ở phương diện kiếm tiền nhưng Bạch Diệc Phi biết Diệp Hoan là một con người không hề đơn giản.

Bởi vì lần này Diệp Ngải mất tích nên cuối cùng sức chịu đựng của Diệp Hoan cũng đạt đến giới hạn.

Lần mất tích này khác với lần trước bị Bạch Diệc Phi tóm được, bởi vì Diệp Hoan biết Bạch Diệc Phi sẽ không giết Diệp Ngải, cho nên lúc đó gã cũng không lo lắng lắm.

Lần này lại hoàn toàn khác, mặc dù không biết thân phận nhưng lại biết mục đích thật sự của đối phương, hơn nữa, Phạm Quang Minh bắt giữ Diệp Ngải đã bị giết, có thể tưởng tượng lần này nguy hiểm tới cỡ nào.

Sau khi cúp máy, Bạch Diệc Phi lấy ra một cái thẻ ngân hàng đưa cho Liễu Thiên Thiên, nhân nhạ nói: "Sau này không cần phải làm nhân viên mát-xa như thế này nữa, học hành cho tử tế, tấm thẻ này đủ cho toàn bộ học phí của cô".

Liễu Thiên Thiên mở to đôi mắt nhìn Bạch Diệc Phi, cảm động đến rơi nước mắt, cô ta hoàn toàn không biết nên nói gì để bày tỏ lòng biết ơn của mình.

Bạch Diệc Phi thay quần áo chuẩn bị rời đi, lúc ra đến cửa, anh đột nhiên nói với Liễu Thiên Thiên: "Bốn căn phòng này tôi đã trả tiền rồi, mấy người có thể ở đến ngày kia".

Liễu Thiên Thiên cảm động không thôi, vội vàng chạy tới: "Đại ca, anh có thể nói cho tôi biết anh tên được không?"

"Bạch Diệc Phi", Bạch Diệc Phi sững sốt một chút, nhẹ giọng đáp.

Nói xong, anh liền rời đi.

Sau khi Bạch Diệc Phi nhìn thấy Trương Hoa Bân và Trần Ngạo Kiều liền nói: "Chúng ta trở về thành phố Thiên Bắc thôi".

Trương Hoa Bân ngạc nhiên: "Không đi gặp Lý Chúc sao?"

"Bây giờ thành phố Bắc Hải đang rối loạn, chúng ta không cần thiết phải đâm đầu vào biển lửa như vậy", Bạch Diệc Phi lắc đầu nói.

Đoàn người của Bạch Diệc Phi đi suốt đêm để trở về thành phố Thiên Bắc.

Khi Bạch Diệc Phi rời đi, anh Hoàng và những người khác lập tức xông vào căn phòng mà Bạch Diệc Phi đã ở trước đó.

Vừa bước vào liền nhìn thấy Liễu Thiên Thiên đứng ngây ra đó, anh Hoàng tưởng đã xảy ra chuyện xấu, vội vàng xông tới, không ngừng áy náy nói: "Thiên Thiên, thằng khốn... Thằng khốn ấy đã làm chuyện xấu xa với em phải không..."

Nói đến đây gã không thể thốt ra được nữa, giọng nói của gã tràn đầy sự run rẩy và sợ hãi, sau đó gã nhẹ nhàng ôm lấy Liễu Thiên Thiên: "Tất cả đều là lỗi của anh, tại anh..."

Liễu Thiên Thiên hoàn hồn, cô ta nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy sự áy náy của anh Hoàng liền biết gã đã hiểu lầm, cô ta lập tức đưa thẻ ngân hàng cho anh Hoàng: "Anh Hoàng, mau xem này".

"Cái này...", anh Hoàng nhìn thấy thẻ ngân hàng xong không hề mừng rỡ như Liễu Thiên Thiên dự đoán, mà gã càng cảm thấy tội lỗi hơn, sắc mặt cũng tái nhợt đi nhiều: "Đây là..."

"Tiền đây!", Liễu Thiên Thiên nói.

Anh Hoàng trầm mặc không nói.

Sau đó anh Hoàng từ từ cúi đầu, vô cùng tự trách nói: "Anh xin lỗi Thiên Thiên! Đều là anh sai, anh không chăm sóc tốt cho em, anh có lỗi với"

anh trai của em, tất cả là tại anh..."

Sau đó anh Hoàng giận dữ ném thẻ ngân hàng xuống đất, nói: "Mẹ kiếp! Ông đây sẽ liều mạng với thằng khốn đó!"

Gã nói xong liền lao ra ngoài.

Liều Thiên Thiên đứng đó ngơ ngác.

Lũ đàn em thấy vậy lại phản ứng rất nhanh, vội vàng túm lấy anh Hoàng: "Anh Hoàng, anh không nên kích động, chúng ta đánh không lại bọn chúng, đi đến đó khác nào nộp mạng cho chúng".

"Phải đó, anh Hoàng, đám người Mã mắt chột cũng không đấu lại bọn chúng sao?"

"Anh Hoàng, anh bình tĩnh một chút, nếu anh đi rồi, chị dâu phải làm sao?"

Anh Hoàng không thèm nghe đám đàn em khuyên ngăn, gã đẩy bọn chúng ra rồi tức giận nói: "Chẳng lẽ chúng mày đã quên lúc chết lão Hà dặn dò như thế nào sao? Con mẹ nó chúng mày là một đám vô tình vô nghĩa!"

"Thằng chó ấy dám động đến Thiên Thiên, còn tưởng ném lại ít tiền bố thí là xong rồi sao?"

"Ông đây không nở chạm vào dù chỉ một chút, thế mà thằng chó má ấy lại dám!"

"Đám rùa rụt cổ chúng mày không dám đi thì để tao đi một mình!"

Anh Hoàng nói xong lại muốn xông ra.

Liều Thiên Thiên rút cuộc cũng lấy lại tinh thần, cô ta hiểu ý của anh Hoàng, cô ta cho rằng đưa thẻ ngân hàng cho gã thì gã sẽ hiểu, ai ngờ cuối cùng còn hiểu lầm nghiêm trọng hơn.

"Anh Hoàng!"

Liễu Thiên Thiên hét lên một tiếng để anh Hoàng lập tức dừng lại.

Liễu Thiên Thiên nhặt tấm thẻ lên, cười gượng nói: "Anh Hoàng, không phải như anh nghĩ đâu".

Anh Hoàng siết chặt tay thành nắm đấm, nói: "Thiên Thiên, anh biết rồi, em..."

"Anh ấy không làm gì em hết", Liễu Thiên Thiên vội vàng nói: "Anh ấy chỉ để em xoa bóp một chút mà thôi".

"Cái gì?", anh Hoàng và lũ đàn em đều sững sốt.

Liễu Thiên Thiên tiếp tục nói: "Anh Hoàng, em biết là anh muốn bảo vệ em, nhưng anh ấy không phải là loại người như vậy, anh ấy nói tiền trong tấm thẻ này là để cho em học đại học".

"Anh ấy muốn em đến trường, còn hứa là sau khi em tốt nghiệp xong sẽ tìm cho em một công việc".

"Anh ấy lại nói, sau này em không cần làm công việc mát-xa nữa, em nghĩ anh ấy chỉ muốn giúp em được đi học thôi".

Lời kể của Liễu Thiên Thiên khiến cho anh Hoàng và đám đàn em há hốc mồm.

"Thật không?", anh Hoàng không dám chắc chắn nên hỏi lại.

Liễu Thiên Thiên gật đầu: "Em hỏi tên của anh ấy, anh ấy nói là Bạch Diệc Phi".

"Bạch Diệc Phi? Ai cơ?", anh Hoàng không biết.

Trái lại, có một tên đàn em cảm thấy rất quen thuộc: "Cái tên này hình như nghe qua ở đâu rồi?"

Nói xong, liền lấy điện thoại ra tìm kiếm một lúc.

"Anh Hoàng!", sau khi tìm thấy thân phận của Bạch Diệc Phi, bọn chúng vô cùng kinh ngạc.

Anh Hoàng giật lấy điện thoại nhìn: "Bạch Diệc Phi, nam, 27 tuổi, nguyên chủ tịch của tập đoàn Hâu Tước và tập đoàn Thủy Tinh, hiện sáp nhập hai tập đoàn này lại làm một lấy tên là tập đoàn Phi Tuyết".

Những tài liệu này đều là chính xác, bên dưới còn có một số báo cáo tin tức liên quan.

"Trong thời gian đảm nhiệm vị trí chủ tịch tập đoàn Hâu Tước, Bạch Diệc Phi đã đánh bại tập đoàn nhà họ Liễu, tập đoàn Cự Đỉnh, còn ngộ sát Tùng Vu Duy nhà họ Tùng của tứ đại gia tộc ở thủ đô".

"Anh ta đã đánh bại Diệp Ngải của tập đoàn nhà họ Diệp, sau đó cạnh tranh với Diệp Hoan để giành chức chủ tịch của liên minh doanh nghiệp Bắc Hải, cuối cùng lại để vợ của mình trở thành chủ tịch của liên minh doanh nghiệp Bắc Hải, nghe nói bây giờ vợ của anh ta đã chuyển đến thủ đô, trở thành phó chủ tịch của hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô".

Xem xong những tin tức này, anh Hoàng và đám người đó đều há hốc mồm kinh ngạc.

Lúc này, một tên đàn em nhìn khoảng thời gian, nuốt nước bọt nói: "Chuyện này... tất cả chuyện này đều xảy ra vào hai năm về trước, thời điểm hai năm trước đã..."

Cả người Liễu Thiên Thiên đều ngẩn ra.

Bọn họ không bao giờ dám nghĩ tới, đám người đầu đường xó chợ như bọn họ lại có thể gặp được nhân vật lớn đến như vậy.

Lúc này, cuối cùng anh Hoàng cũng tin lời của Liễu Thiên Thiên nói, dù sao một ông chủ lớn như Bạch Diệc Phi, đã có vợ, làm sao có thể cảm thấy hứng thú đối với một người phụ nữ xuất thân thấp kém?

...

Trong một khách sạn nào đó ở thành phố Bắc Hải.

Kinh La vẫn đeo chiếc mặt nạ sắt của mình, đi vào phòng.

Trong phòng, một người phụ nữ có vóc dáng lẳng lơ mê hoặc lòng người đang đứng ở đó.

"Cô chủ, Diệp Hoan bây giờ gần như phát điên rồi, ba hung khí mà gã ta cất giấu đều đã bị lộ, âm mưu giết Lý Chúc cũng bị lật tẩy, nếu em gái của gã xảy ra chuyện, gã ta sẽ chôn vùi cả thành phố Bắc Hải mất".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 644: Diệp Ngải Xuất Hiện

“Đám người Bạch Diệp Phi không muốn nhảy vào tranh vũng nước đục này nên đã rời khỏi Bắc Hải và quay về thành phố Thiên Bắc rồi, cô cả, cô có muốn giữa đường chúng ta...”

Kinh La vừa nói vừa làm ra động tác cắt cổ.

Cô cả không trả lời hẳn ngay mà chỉ lạnh nhạt nói: “Trước đó nghe nói Đạo Trưởng đến thành phố Thiên Bắc bị người ta ép phải quay trở về, có biết người đó là ai không?”

“Thưa cô cả, ngoại trừ hai người kia thì tôi không biết trên đời này còn có ai có thể đánh bại được Đạo Trưởng, nhưng lần này lại không phải hai người đó”.

Cô ta cười khẽ một tiếng: “Vậy mới nói chúng ta không nên đi tới thành phố Thiên Bắc góp vui”.

Nói xong thì cô ta chậm rãi xoay người, dung mạo của cô ta rất xinh đẹp, nhìn kỹ mới có thể phát hiện ra gương mặt cô ta với Bạch Diệp Phi có phần giống nhau.

Cô ta chỉ cười lạnh một tiếng: “Tôi tin rằng nhất định sẽ có ai đó diệt trừ hẳn giúp chúng ta”.

...

Lúc trở lại thành phố Thiên Bắc đã là ba giờ sáng.

Bạch Diệp Phi để mọi người đi nghỉ ngơi, còn anh dự tính nghỉ lại bệnh viện một đêm.

Ngay lúc này sau lưng anh đột nhiên vang lên một giọng nói.

“Sếp à!”

Bạch Diệc Phi xoay người, anh bắt gặp khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi của Phùng Trác.

Phùng Trác là chuyên gia nghiên cứu thuốc giải các loại độc dược. Từ sau khi cậu ta đi theo Bạch Diệc Phi thì không đi lừa đảo nữa, mà tận tâm tận lực ở lại bệnh viện điều chế các loại thuốc giải cho Bạch Diệc Phi.

Phùng Trác vẫn luôn an phận, thời gian làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, đáng ra lúc này cậu ta đang ngủ mới đúng chứ.

Bạch Diệc Phi hơi kinh ngạc: “Sao cậu còn chưa ngủ?”

Phùng Trác ngáp một cái rồi đưa di động cho Bạch Diệc Phi: “Hơn nửa đêm có người gọi điện cho tôi, bảo tôi ra lấy hàng”.

“Ai gọi đến vậy?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Phùng Trác lắc đầu: “Không biết nữa, số điện thoại là một dãy số lạ, giọng hơi the thé, chắc là cố ý thay đổi giọng”.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Còn món hàng kia thì sao?”

Phùng Trác lập tức chỉ về phía đại sảnh của bệnh viện.

Bạch Diệc Phi thuận theo tay cậu ta nhìn sang, anh phát hiện trong đại sảnh có để một chiếc hòm rất lớn.

Hai người Bạch Diệc Phi bước đến, đứng trước mặt chiếc hòm. Đầu tiên Bạch Diệc Phi giơ tay nhấn vào thiết bị trên tay, thiết bị không phát ra âm thanh, có nghĩa bên trong này không phải bom.

Hai người liếc nhìn nhau một cái, Bạch Diệc Phi hỏi: “Đã kiểm tra camera giám sát chưa?”

Phùng Trác gật đầu: “Kiểm tra rồi, nhưng mà người này có vẻ rất quen thuộc với bệnh viện chúng ta, người đó tránh được toàn bộ camera giám sát, không ghi lại được tí gì”.

Bạch Diệc Phi nghe cậu ta nói xong thì nhíu mày. Nói thế thì trong mấy người này thật sự có nội ứng.

Bạch Diệc Phi im lặng một lúc rồi quyết định mở hòm ra nhìn thử, nhờ may là mấy đồ có lợi cho anh thì sao?

Nhưng mà Bạch Diệc Phi vừa vươn tay ra thì Phùng Trác lập tức lui về phía sau mấy bước, Bạch Diệc Phi bị dọa cho ngừng lại: “Cậu làm gì vậy?”

Phùng Trác thấy hơi sợ hãi: “Nhỡ đâu là một xác chết thì sao?”

Bạch Diệc Phi: “...”

Mặc kệ Phùng Trác, Bạch Diệc Phi mở thẳng chiếc hòm ra, sau đó ánh mắt anh co rụt lại, sững sờ ngay tại chỗ.

Đúng là bị Phùng Trác nói trúng, bên trong thật sự là người, một người phụ nữ xinh đẹp, nhưng không phải là xác chết.

Người phụ nữ hình như chỉ ngủ thiếp đi.

Nguyên nhân khiến sắc mặt Bạch Diệc Phi thay đổi chính là, người phụ nữ trong hòm là Diệp Ngải!

Phùng Trác lập tức kinh ngạc: “Ôi trời ơi, còn có người gửi tặng người đẹp đến đây hả!”

Bạch Diệc Phi nhíu mày suy nghĩ sâu xa rồi nói: “Quà tặng này chỉ sợ không nhận nổi”.

Bây giờ Diệp Hoan vì chuyện Diệp Ngải mất tích mà rơi vào trạng thái điên cuồng, đã trở nên vô cùng hung ác. Có thể nói nếu như tìm được người bắt Diệp Ngải đi thì chưa biết kẻ đó sẽ có kết cục gì đâu.

Nhưng mà không ai ngờ được rằng Diệp Ngải sẽ ở trong tay Bạch Diệc Phi.

Mẹ nó, người đã gửi cô ta đến kia rõ ràng là muốn đổ hết chuyện này lên đầu anh. Nếu như Diệp Hoan biết Diệp Ngải ở trong tay Bạch Diệc Phi, vậy thì không phải gã sẽ liều mạng với Bạch Diệc Phi luôn sao?

Tuy nói bây giờ Bạch Diệc Phi cũng chẳng e ngại Diệp Hoan, nhưng có người đem Diệp Ngải đến đây rõ ràng vì muốn thấy anh và Diệp Hoan đánh giết lẫn nhau, cuối cùng cả hai đều thiệt hại.

Lúc này Bạch Diệc Phi đột nhiên xoay người nhìn quanh bốn phía.

Nếu như có người núp trong tối chụp ảnh, còn lấy ảnh gửi cho Diệp Hoan, vậy thì anh sẽ hết đường chối cãi.

Nhưng mà anh không phát hiện có người nấp trong chỗ tối, anh nhanh chóng đóng kỹ hòm lại rồi nói với Phùng Trác: “Chuyện này không được nói cho bất kỳ ai, hiểu chưa?”

Phùng Trác lập tức gật đầu: “Hiểu rồi”.

Bạch Diệc Phi kéo theo chiếc hòm, sau đó tùy tiện chọn một phòng ôm Diệp Ngải ra ngoài, đặt lên giường.

Hơi thở của Diệp Ngải đều đều, đang ngủ thiếp đi, có lẽ cô ta bị trúng thuốc mê.

Nhưng nhìn qua quần áo trên người cô ta thì hình như đã bị người khác thay cho. Trên người chỉ mặc mỗi nội y, không mặc thêm gì khác.

Nếu đưa cho bất kỳ người đàn ông nào khác thì khi nhìn thấy sợ rằng đều không cầm lòng được.

Chẳng qua Bạch Diệc Phi cũng không có tâm trạng làm chuyện đó.

Mẹ nó, chuyện này rõ ràng là âm mưu nhằm vào anh, nếu anh còn có tâm trạng nghĩ đến mấy việc này thì chắc đã chết vô số lần rồi.

Bạch Diệc Phi lập tức mở chăn đệm ra đắp cho Diệp Ngải.

Sau đó tự mình ngồi cạnh giường, đôi mắt nghĩ ngợi sâu xa.

Phạm Quang Minh bị giết, Diệp Ngải thì mất tích, sau khi Diệp Hoan phát điên thì lập tức nhắm vào Lý Chúc.

Hơn nữa Diệp Ngải lại bị đưa đến chỗ anh, mục đích là muốn để anh hoàn toàn kết thù với Diệp Hoan.

Bộ cục những chuyện xảy ra lần này không lớn lắm, không giống với cách làm của Đạo Trưởng.

Nhưng mà vì sao Diệp Hoan lại nhắm vào Lý Chúc?

Chẳng lẽ Diệp Hoan biết gì đó sao? Không thì sao gã lại nhắm vào Lý Chúc làm gì?

Lúc này hình như Bạch Diệc Phi đã nghĩ thông suốt một điểm nào đó, đôi mắt anh lập tức lóe sáng, sau đó anh bỗng thấy trước mặt xuất hiện một đôi mắt rất to, nhìn anh không chớp mắt.

Diệp Ngải tỉnh lại nhưng lại không làm loạn như trong dự kiến, mà cô ta còn rất bình tĩnh. Trong sự bình tĩnh còn mang theo chút thẹn thùng.

Bạch Diệc Phi nhìn một lúc mới hoàn hồn: “Cô đã tỉnh rồi sao?”

Diệp Ngải thẹn thùng chớp mắt, cô ta nhẹ giọng nói: “Anh có thể nói thẳng luôn đi”.

“Hả?”, Bạch Diệc Phi không hiểu lắm, anh sững sờ một lúc lâu mới phản ứng lại, sau đó lập tức nói: “Không phải đâu, cô hiểu lầm rồi, không phải cô nghĩ...”

Diệp Ngải trả lời Bạch Diệc Phi: “Tôi hiểu mà. Dù sao tôi cũng không ép anh phải chịu trách nhiệm”.

Bạch Diệc Phi: “...”

Trong suy nghĩ của Diệp Ngải thì Bạch Diệc Phi cố ý bỏ thuốc mê cô ta, sau đó làm chuyện đó...

Bạch Diệc Phi bó tay rồi, anh hít sâu một hơi rồi nói: “Cô không quan tâm bây giờ mình đang ở chỗ nào sao?”

Diệp Ngải cười nói: “Mấy chuyện này không quan trọng”.

Bạch Diệc Phi bó tay, thậm chí anh còn muốn chửi âm lên luôn: “Con mẹ nó chuyện này rất quan trọng!”

“Cô nghe cho rõ đây, chỗ này là thành phố Thiên Bắc”.

“Nếu như tôi thật sự muốn làm gì đó với cô, thì đem về thành phố Thiên Bắc làm gì?”

Diệp Ngải nghe anh nói xong thì lập tức ngây người, cô ta không thể tin được mà hỏi: “Chỗ này là thành phố Thiên Bắc á? Sao có thể chứ?”

Bạch Diệc Phi thấy Diệp Ngải cuối cùng cũng phát hiện ra mấy điểm không bình thường thì lập tức hỏi: “Cô còn nhớ mình bị ngất ở chỗ nào không? Lúc ngất xỉu có nhìn thấy ai không?”

Diệp Ngải nghe xong cũng nhú mày, cô ta vừa muốn nói chuyện thì điện thoại của Bạch Diệc Phi kêu lên.

Bạch Diệc Phi lấy điện thoại ra nhìn, thấy người gọi đến là Lý Tuyết thì sắc mặt lập tức thay đổi, anh tranh thủ nói với Diệp Ngải: “Đừng lên tiếng”.

Điện thoại được kết nối, Bạch Diệc Phi còn chưa kịp lên tiếng thì Lý Tuyết đã mở miệng trước: “Bạch Diệc Phi, bây giờ bên cạnh anh có phải đang có người không?”

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Diệp Ngải, vẻ mặt cứng ngắt.

Trong lòng thấy hơi kinh hãi, sao Lý Tuyết lại biết bên cạnh anh có người chứ?

Xem ra cô còn biết người này là Diệp Ngải nữa!

Bây giờ tình cảm của Bạch Diệp Phi và Lý Tuyết rất tốt, vậy nên chỉ cần anh giải thích rõ ràng thì Lý Tuyết sẽ không hiểu lầm. Nhưng vấn đề là sao Lý Tuyết lại biết chuyện này?

Nếu Lý Tuyết đã biết, vậy thì những người giấu mặt kia nhất định đã có đầy đủ bằng chứng để phát tán chuyện này ra ngoài.

Bạch Diệp Phi tạm thời ném hết mấy chuyện này ra sau đầu: “Vợ à, trước tiên em hãy nghe anh giải thích đã”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 645: Tin Vui

Lý Tuyết lại ngắt lời Bạch Diệc Phi: “Em biết, anh không cần phải giải thích với em. Lúc nãy em nhận được một tin nhắn”.

“Nội dung là bảo em dặn anh phải cảnh giác người bạn mới kia, ông ta không đơn giản như anh nghĩ”.

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi hơi kinh ngạc.

Người bạn mà cô vừa nói rõ ràng không phải là Diệp Ngải.

Sau đó, Bạch Diệc Phi đột nhiên nghĩ đến gì đó: “Muộn vậy rồi mà vẫn có người gửi tin nhắn cho em?”

Lời nói của anh có hơi ghen tuông, hơn nữa còn lộ vẻ nghi hoặc.

Lý Tuyết im lặng một lát mới nói: “Chồng à, anh có tin em không?”

Bạch Diệc Phi trả lời không do dự: “Đương nhiên là tin”.

“Ừ”.

Lý Tuyết cúp điện thoại, Bạch Diệc Phi ngây người, sau đó lập tức ngộ ra.

Người bạn mới mà cô nói là Sa Phi Dương.

Bạch Diệc Phi nhìn Diệp Ngải, lạnh lùng nói: “Cô đi nghỉ trước đi, tôi sẽ nói cho cô chuyện đã xảy ra sau”.

Nói xong, anh vừa gửi tin nhắn vừa rời đi.

Nếu nội dung tin nhắn Lý Tuyết nhận được là thật thì người nguy hiểm nhất lúc này là Từ Lăng.

Bạch Diệc Phi không yên tâm nên đến phòng bệnh của Từ Lăng. Anh không đi vào mà đứng nhìn qua cửa sổ.

Hiện tại tạm thời không có gì bất thường. Từ Lăng đã ngủ rồi, Dương Xảo thì nằm trên chiếc sofa bên cạnh.

Trông hai bọn họ không sao, Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng yên tâm. Sau đó anh tìm một phòng bệnh ngủ một giấc.

Trời sáng, Bạch Diệc Phi lại đến phòng bệnh của Từ Lăng, trong phòng chỉ còn lại mình anh ta.

Bạch Diệc Phi ngồi bên giường, vốn định nói chuyện nhưng lại nhìn thấy tốc độ truyền dịch trong chai hơi nhanh, vì thế anh chỉnh lại chậm hơn.

Từ Lăng lại nói: “Không sao, tôi chịu được”.

Bạch Diệc Phi vẫn chỉnh chậm lại.

Từ Lăng im lặng, sau đó lại nói với Bạch Diệc Phi: “Lấy cho tôi điều thuốc đi”.

Bạch Diệc Phi ngồi im, chỉ cười lạnh nhìn anh: “Còn hút nữa thì anh đi đời nhà ma luôn đấy”.

“Yên tâm, tôi không chết được”, Từ Lăng bình thản nói.

Bạch Diệc Phi chỉ lấy điều thuốc cho mình rồi nói: “Chuyện này không liên quan đến Dương Xảo, anh đừng nghĩ nhiều”.

Từ Lăng đột nhiên sầm mặt, hơi bực: “Cho tôi một điều”.

Bạch Diệc Phi không đưa cho anh ta: “Thật sự không liên quan đến cô ấy”.

Từ Lăng trừng anh, không biết là vì anh không đưa thuốc cho anh ta hay là vì lời anh nói.

Bạch Diệc Phi nhún vai mặc kệ, sau đó nghiêm túc nói: “Vương Hầu nói có người phải hắt đến vớt đầu thuốc ở vườn nhà anh. Làm vậy sẽ khiến chúng tôi nghi ngờ anh, từ đó chuyển dời sự chú ý của chúng tôi”.

“Rõ ràng là trong số chúng ta có nội gián, bọn chúng không muốn bị phát hiện vì thế mới làm vậy, nhưng nội gián không phải anh, cũng không phải Dương Xảo”.

Từ Lãng nghe vậy thì dường như bình tĩnh lại: “Tôi biết”.

“Vì thế tôi cầu hôn Dương Xảo rồi”.

Bạch Diệc Phi: “...”

Bạch Diệc Phi nheo họng trăn trối. Anh không ngờ đến kết quả này.

Từ Lãng mỉm cười: “Tôi không suy nghĩ mọi chuyện được thấu đáo như anh, phản ứng cũng không nhanh nhạy như anh”.

“Tối đó lúc tôi đuổi đến thì vừa hay Dương Xảo đi ra, cũng nhìn thấy tôi rồi”.

“Tôi tin cô ấy, biết chuyện này không liên quan gì đến cô ấy nhưng cô ấy lại nghĩ tôi nghi ngờ mình”.

“Con người cô ấy có hơi khép kín, chuyện gì cũng giấu trong lòng, lại không biết giải thích cho mình, như vậy sẽ rất khó chịu”.

“Tôi biết, cho dù tôi có nói là tôi tin cô ấy thì cô ấy vẫn cho rằng tôi chỉ an ủi cô ấy mà thôi. Vì thế tôi mới thẳng thừng cầu hôn, chứng minh sự tin tưởng của tôi”.

Bạch Diệc Phi ngậy ra một lúc, cuối cùng cũng hoàn hồn: “Vãi chưởng!”

“Anh Lãng, anh đúng là đàn ông chân chính!”, Bạch Diệc Phi giơ ngón cái với anh ta, sau đó hung phấn hỏi: “Thế cô ấy nói thế nào? Có đồng ý không?”

Dáng vẻ phẫn khích của anh khiến Từ Lãng hơi bất ngờ.

Mà khoan, trọng điểm đâu phải cái này, điểm chú ý của Bạch Diệc Phi đặt nhằm chỗ rồi.

Từ Lãng cạ lời: “Đây không phải trọng điểm, anh có biết trọng điểm là gì không đấy?”

Bạch Diệc Phi gật đầu lia lịa, biểu tình hung phẫn: “Biết chứ biết chứ, trọng điểm là khi nào hai người tổ chức hôn lễ? À phải rồi, còn phải đi đăng ký kết hôn nữa!”

Từ Lãng: “...”

“Mẹ nó, anh không biết thật hay giả vờ đấy?”, Từ Lãng bực mình: “Mau cút cho tôi, tôi không muốn nói chuyện với anh nữa!”

Bạch Diệc Phi cười tủm tỉm: “Được, tôi cút đây”.

Nói xong thì đi ra thật.

Từ Lãng: “...”

Bạch Diệc Phi đi ra khỏi phòng bệnh thì gặp đúng Dương Xảo đang quay lại, vì thế anh cười chào hỏi: “Chào buổi sáng, chị dâu!”

Dương Xảo thấy vậy cũng cười đáp: “Anh Bạch, chào buổi sáng!”

Hai người chào hỏi xong cũng lướt qua nhau mà đi. Đến khi đến của phòng bệnh, Dương Xảo mới đột ngột nhận ra vừa rồi Bạch Diệc Phi gọi cô ta là gì, khi quay lại thì đã không thấy anh đâu nữa.

...

Phòng họp bệnh viện Ngọa Long.

Bạch Diệc Phi triệu tập tất cả người bên mình đến, đồng thời còn đưa theo cả Kỳ Kỳ.

Còn vì sao gọi cô ta đến thì đương nhiên là vì Từ Lãng là anh trai cô ta. Chuyện vui thế này đương nhiên phải chia sẻ với cô ta rồi.

Nhưng đáng tiếc là chỉ có anh biết cô ta là em gái Từ Lãng.

Bạch Diệc Phi thấy mọi người đã đến đông đủ thì phấn khởi tuyên bố: “Anh Lãng và Dương Xảo sắp kết hôn rồi”.

Nghe vậy mọi người đều vui mừng mà hoan hô.

Trần Ngạo Kiều tò mò hỏi: “Hai người bọn họ đều không khác gì đầu gối, sao tiến triển nhanh vậy?”

Bạch Diệc Phi cười nói: “Chuyện này không quan trọng. Quan trọng là đợi Từ Lãng khỏi bệnh thì chúng ta phải tổ chức cho hai người họ một hôn lễ thật long trọng”.

“Đương nhiên rồi”, Trương Hoa Bân gật đầu.

Mọi người thấy vậy thì đều vô cùng hưng phấn. Kỳ Kỳ nhặt nhẹo mà nghịch móng tay. Cô ta hoàn toàn không hứng thú với chuyện này.

Bạch Diệc Phi liếc đến cô ta thì hỏi: “Cô cho ý kiến đi chứ”.

Kỳ Kỳ bất mãn: “Anh ta kết hôn thì liên quan gì đến tôi? Anh thật sự cho rằng tôi cùng một nhóm với các người à?”

Những người khác không quan tâm đến lời cô ta, nhưng Bạch Diệc Phi lại rất muốn nói: “Sao lại không có quan hệ gì? Anh ấy là anh trai cô, anh ấy kết hôn thì cô đương nhiên phải cho ý kiến rồi”.

Nhưng anh không thể nói thẳng ra như vậy nên chỉ đành cười nói: “Đã ngồi ở đây rồi thì đương nhiên là một nhóm, cho ý kiến gì đó đi”.

Kỳ Kỳ cười lạnh: “Được thôi, nếu đã là một nhóm thì hẳn phải nên dùng thuốc cho tôi chứ?”

Từ khi Kỳ Kỳ đi theo Bạch Diệc Phi, anh cứ cho cô ta uống loại thuốc không có hại cho cơ thể nhưng khiến cô ta hoàn toàn không còn sức lực gì, ai bảo cô ta mạnh vậy làm chi!

Nếu dừng thuốc thì cảm xúc bị dồn nén trong đoạn thời gian này của Kỳ Kỳ sẽ bạo phát, hơn nữa cô ta biết được quá nhiều bí mật rồi, đám người ở đây đều không phải đối thủ của cô ta, nếu cô ta chạy mất thì hậu quả khôn lường.

Bạch Diệc Phi lúng túng nói: “Chuyện này bàn sau đi”.

Kỳ Kỳ hàm hồ, hung tợn trừng Bạch Diệc Phi một cái.

Đúng lúc này, điện thoại của Trương Hoa Ân vang lên. Anh ta mau chóng nhận điện thoại, đi ra khỏi phòng họp.

Bạch Diệc Phi mặc kệ anh ta, nói: “Chuyện này để tôi làm chủ. Tổ chức lớn là cần thiết, chúng ta...”

Trương Hoa Ân đẩy cửa tiến vào, ngắt lời Bạch Diệc Phi: “Không hay rồi, Diệp Hoan dẫn theo một đội xe xuất phát từ thành phố Bắc Hải đến thẳng Thiên Bắc, hẳn là nhằm vào chúng ta”.

Nghe vậy, biểu tình của Bạch Diệc Phi thay đổi, lập tức hỏi: “Xuất phát khi nào? Bây giờ đến đâu rồi?”

Trương Hoa Ân lập tức trả lời: “Nửa tiếng nữa sẽ ra khỏi đường cao tốc”.

Bạch Diệc Phi khua tay: “Mang người theo, chúng ta đến đầu đường cao tốc chờ”.

Mọi người nghe vậy thì lập tức hành động.

Chỉ trong một đêm tối qua, Diệp Hoan đã phá hủy biết bao nhiêu cơ sở ngầm của Lý Chúc, không cần nghĩ cũng biết gã lúc này điên cuồng đến

mức nào. Vì thế Bạch Diệp Phi không thể để Diệp Hoan tiến vào thành phố Thiên Bắc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 646: Cô Cả

Từ trước đến nay Bạch Diệc Phi chưa từng nhìn thấy Diệp Hoan điên cuồng như vậy, anh nhất định phải cẩn thận ứng phó, không thể để cho tình hình vượt quá tầm kiểm soát.

Tất cả mọi người đều di chuyển, bọn họ lái xe tiến về phía lối ra đường cao tốc, chỉ có mình Bạch Diệc Phi đi tới gian phòng của Diệp Ngải.

Diệp Ngải đang ngồi dựa vào đầu giường, cô ta ngẩn người nhìn chăm chăm vào một điểm nào đó bên trong gian phòng.

Bạch Diệc Phi bước vào, anh còn chưa kịp nói chuyện thì Diệp Ngải đã nhìn sang, sau đó hoảng sợ nói: “Tôi nhớ ra rồi”.

Bạch Diệc Phi im lặng, anh rót một chén nước cho Diệp Ngải.

Diệp Ngải đưa tay nhận lấy, nhưng không có uống mà chỉ cầm ở trong tay, trong lòng cô ta vẫn còn sợ hãi nói: “Phạm Quang Minh chết rồi, đầu ông ta rơi xuống mặt đất...”

Diệp Ngải nói: “Chính Phạm Quang Minh đã đánh tôi ngất xỉu, sau đó đưa tôi lên lầu hai, lúc tôi tỉnh lại đã bị trói ở trên ghế, ở bên trong gian phòng còn có tiếng nhạc nghe rất chói tai, âm thanh còn lớn hơn cả tạp âm của quán bar”.

“Ông ta còn đang hít thuốc phiện, tôi rất sợ hãi, chỉ có thể dùng anh trai để dọa ông ta, nhưng mà ông ta cũng không sợ anh trai tôi”.

“Ông ta nói anh ấy chỉ là một con chó bị nhà họ Diệp vứt bỏ, anh Diệp Hoan chả dám ho he gì, ông ta còn nói cô cả đã đến tỉnh Bắc Hải, cô cả muốn xử lý anh Diệp Hoan”.

“Ông ta muốn cưỡng hiếp tôi, tôi đã bị trói chặt nên không có cách nào phản kháng lại”.

“Sau đó...đầu ông ta rơi xuống chân tôi...tôi...”

Nói đến đoạn cuối thì vẻ mặt Diệp Ngải vô cùng hoảng sợ, có thể tưởng tượng cảnh tượng lúc đó kinh khủng đến thế nào, sau đó Diệp Ngải trực tiếp bị dọa cho sợ hãi ngất đi.

Sau khi Bạch Diệc Phi nghe xong thì khẽ nhíu mày, anh hỏi: “Vậy cô có nhìn thấy tướng mạo của người đó không?”

Diệp Ngải lắc đầu, cô ta vô cùng hoảng sợ, trong đầu hiện lên ký ức rõ ràng của hôm qua, chỉ cần nghĩ lại sẽ lập tức sợ hãi run rẩy: “Tôi... không thấy rõ, người đó... đeo mặt nạ”.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì vỗ vai an ủi cô ta: “Đừng sợ, không sao rồi”.

Diệp Ngải nhìn về phía Bạch Diệc Phi, trong mắt cô ta hiện lên vẻ hoảng sợ và lo lắng.

Cho dù trước đây Diệp Ngải mạnh mẽ và kiêu ngạo cỡ nào, nhưng bây giờ cô ta cũng chẳng khác gì một cô gái nhỏ bị dọa sợ cả.

Bạch Diệc Phi từ tốn nói: “Hôm qua sau khi tôi rời quán bar không bao lâu thì đã trở về thành phố Thiên Bắc, về sau mới phát hiện có người đưa cô đến chỗ tôi”.

“Tôi nghĩ người kia muốn kích động mâu thuẫn giữa tôi và anh cô, để hai người chúng tôi đánh nhau đến mức kẻ sống ta chết”.

“Nhưng... bây giờ khi suy nghĩ lại một chút thì hình như có chút không đúng, nếu thế chẳng phải giết chết cô rồi giao lại cho tôi sẽ hiệu quả hơn sao?”

Bạch Diệc Phi càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, chuyện này xem ra cũng không đơn giản như bề ngoài.

Dù sao Diệp Ngải vẫn chưa chết, sau khi tỉnh lại chắc chắn sẽ nói cho Diệp Hoan biết chuyện này không phải do Bạch Diệc Phi làm.

Diệp Hoan nghe thấy thế thì cũng sẽ không gây phiền phức cho Bạch Diệc Phi nữa, vậy thì mục đích của việc này là gì?

Bây giờ Bạch Diệc Phi không có nhiều thời gian để suy nghĩ, anh chỉ nói: “Bây giờ chúng ta phải đi gặp anh trai cô, nhưng mà nếu tôi không bảo cô đi ra ngoài thì cô nhất định không được đi ra!”

Diệp Ngải gật đầu.

Bạch Diệc Phi tạm thời không biết ý đồ của người bên trong bóng tối kia là gì, nên anh chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Bạch Diệc Phi bảo Diệp Ngải đi thay quần áo, sau đó đèo Diệp Ngải đi đến lối ra đường cao tốc.

Trên đường đi Bạch Diệc Phi vẫn lo lắng, anh gọi điện thoại cho Sa Phi Dương: “Tiền bối, bên phía Từ Lăng còn nhiều phiền phức, mong ông quan tâm nhiều hơn”.

“Yên tâm, cứ giao cho tôi đi”, Sa Phi Dương nói.

Sau khi Bạch Diệc Phi cúp điện thoại thì đột nhiên trong lòng cảm thấy bất an, mí mắt cũng không ngừng giật giật, một loại dự cảm không tốt đang dần ập đến.

Đột nhiên anh nhớ đến cái đêm mà Tần Hoa xảy ra chuyện, tâm trạng lúc ấy của anh cũng không tập trung được.

Trong lòng anh đột nhiên nghĩ đến Tần Hoa, phải biết rằng hôm đó là hôn lễ của Tần Hoa, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Mà bây giờ Từ Lăng cũng sắp kết hôn cùng Dương Xảo, chuyện này sao lại giống nhau như thế chứ!

Do suy nghĩ quá xuất thần nên suýt chút nữa anh đã tông thẳng vào đuôi của một chiếc xe, may mắn Bạch Diệc Phi kịp thời tỉnh táo, đạp phanh lại nên mới không có việc gì xảy ra cả.

Lúc đầu sắc mặt của Diệp Ngải đã không tốt, nhưng lần này càng tệ hơn, gần như trắng bệch, cô ta nhìn về phía Bạch Diệc Phi: “Anh làm sao vậy?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Không có chuyện gì”.

Nói xong thì anh lấy ra một chiếc mũ lưỡi trai từ sau chiếc ghế đưa cho Diệp Ngải, anh dặn dò: “Nhớ kỹ, nếu tôi không bảo cô đi ra, thì tuyệt đối đừng đi ra”.

Diệp Ngải gật đầu lần nữa.

Bạch Diệc Phi đi tới nơi cách đường cao tốc không xa thì dừng lại, ở đây đã có hơn mấy chục chiếc xe đỗ sẵn, những xe này đều là của Bạch Diệc Phi.

Diệp Ngải nhìn thấy những xe này và nhiều người như vậy thì có chút lo lắng bối rối: “Anh mang nhiều người như vậy, định đánh nhau với anh trai tôi sao?”

Bạch Diệc Phi nhún vai nói: “Việc này còn phải xem xét anh cô nữa”.

Lúc này trên đường cao tốc lần lượt có hai mươi chiếc xe đi ngang qua trạm thu phí, trên xe hình như có dán chữ hi, giống như đi cùng đội ngũ đón đầu.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này thì nói: “Chờ đến khi Từ Lăng kết hôn thì tôi cũng sẽ làm như vậy”.

Diệp Ngải không hiểu nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi.

Một lúc sau, hai mươi chiếc xe dừng lại ở phía đối diện Bạch Diệc Phi, không dừng lại cũng không có cách nào, bởi vì xe của Trần Ngạo Kiều đã chắn trước con đường.

Diệp Hoan bước ra khỏi chiếc xe thứ hai, gã nhìn thấy một vài người đi phía sau Trần Ngạo Kiều mà trước đây chưa từng thấy.

Trần Ngạo Kiều cười nói: “Anh Hoan đến thành phố Thiên Bắc này để làm gì vậy?”

Sắc mặt Diệp Hoan rất âm trầm, gã trực tiếp rống lên: “Tôi muốn gặp Bạch Diệc Phi, bảo anh ta rút ra đây!”

“Tôi nghĩ nếu như anh đến muốn cầu xin ông chủ chúng tôi, vậy anh nên biết vị trí của mình, nói chuyện lịch sự khách khí một chút, nhưng nếu anh đến để đánh nhau thì không cần thiết, trực tiếp đánh là được rồi”, Trần Ngạo Kiều cười lạnh nói.

Diệp Hoan nghe thấy vậy thì ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Trần Ngạo Kiều.

Trần Ngạo Kiều thấy thế thì giờ tay chuẩn bị móc dao ra, mọi người trong tổ chức Cuồng Sa cũng chuẩn bị lấy vũ khí ra.

Người của Diệp Hoan cũng sờ vũ khí của mình.

Lúc này người của hai bên đều giờ vũ khí lên, giống như một phút sau có thể đánh nhau ngay lập tức được.

Đúng lúc này một chiếc xe Audi từ đường cao tốc chạy tới.

Bởi vì người của hai phe đang giằng co nên hai bên đều hết sức tập trung cảnh giác đối phương, vì thế không ai chú ý đến chiếc xe không có chút thu hút kia.

Xe Audi không nhanh không chậm lướt qua bọn họ, cũng không dừng lại.

Lúc này người ngồi trong xe Audi chính là vệ sĩ của Bạch Khiếu, Kinh La, còn có cả người mà Kinh La gọi là “cô cả” nữa.

Kinh La nhìn thấy hai phe đang giằng co bên trong gương chiếu hậu thì nói: “Cô cả, trò hay sắp bắt đầu rồi”.

Khóe miệng của cô gái này nhếch lên, lộ ra nụ cười đầy ẩn ý: “Kinh La, lần này làm rất tốt”.

“Là do kế hoạch của cô cả tốt”, Kinh La khiêm tốn nói.

Xe Audi chậm chậm lướt qua, dần dần cách xa tầm mắt của những người này, người trong xe cũng không thể nhìn thấy người đứng phía sau nữa.

Nhưng mà Kinh La ấn mở màn hình được thiết kế bên trong chiếc xe, trên màn hình hiển thị rõ ràng cảnh tượng ở ngã tư cao tốc.

Cảnh tượng này đủ để chứng minh bên trong đám người đó có người của người cô gái này, nếu không làm sao có thể truyền những hình ảnh này sang đây được?

Cô cả nhìn chăm chăm cảnh tượng bên trong màn hình, trong mắt cô ta hiện lên ý cười vô cùng rõ ràng.

“Ở thành phố Bắc Hải Diệp Hoan được ông tư nhà họ Diệp giúp đỡ, trong thời gian ngắn ngủi có mấy năm đã khiến tập đoàn Liệt Sĩ trở thành tập đoàn hàng đầu thành phố”.

“Mà Bạch Diệp Phi vùng lên cũng rất nhanh, xem ra Diệp Hoan chưa kịp phản ứng thì Bạch Diệp Phi đã sắp đuổi kịp đến nơi rồi”.

“Bạch Diệp Phi không chỉ có đầu óc thông minh mà còn rất may mắn, đám lão già nhà họ Bạch cũng khen ngợi hẳn ta rất nhiều lần, nhưng cho dù Diệp Hoan hay là Bạch Diệp Phi thì cũng không qua được cô cả”.

Kinh La cười nói: “Bây giờ cả hai đều bị cô cả đùa giỡn rồi”.

Cô cả sau khi nghe lời này thì nụ cười càng sâu hơn, nhưng mà trong đó cũng ẩn chứa vài phần nghiêm túc: “Diệp Hoan vẫn luôn tinh táo, như thế cũng tốt, nhưng thật đáng tiếc chính là hẳn ta quá nhân từ với kẻ địch”.

“Còn Bạch Diệc Phi có đầu óc thông minh, nhưng lại không có chỗ đứng trong nhà họ Bạch, hẳn ta còn không thể so sánh được với em trai Bạch Khiếu của hẳn ta nữa, huống chi là tôi”.

Cô ta cười lạnh nói: “Hừ! Hẳn ta còn chưa xứng đấu với tôi đâu”.

“Cô cả nói đúng”, Kinh La vội vàng gật đầu.

Nhưng mà sau đó lại chần chừ nói: “Còn chồng của cô cả thì...”

Cô ta nghe thấy vậy thì sắc mặt lập tức thay đổi, giọng nói cũng cao lên rất nhiều, cô ta tức giận nói: “Đừng nhắc đến tên rác rưởi kia với tôi, nếu như không phải gia tộc nhúng tay vào thì làm sao tôi lại phải gả cho loại rác rưởi vô dụng kia chứ”.

Kinh La thấy thế lập tức im lặng.

...

Đám cô cả này thậm chí còn không biết có một chiếc xe nội địa Trường An không đáng chú ý đang đi ở phía sau xe của bọn họ.

Người lái xe là Trần Hạo, trên xe còn có Bạch Hổ và Chung Liên.

Bọn họ đều mang theo tai nghe Bluetooth, lúc này Trần Hạo đang báo cáo tiến độ cho Bạch Diệc Phi: “Anh à, bọn họ đang lái xe vào thành phố”.

Bạch Diệc Phi đang ở ngã tư đường cao tốc, anh nói chuyện qua điện thoại: “Tiếp tục đi theo bọn họ, cách xa một chút, cẩn thận đừng để bị phát hiện”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 647: Trúng Đạn

Bên phía Trần Hạo lập tức đáp lại: “Em biết rồi anh”.

Bạch Diệc Phi cúp điện thoại, anh nhìn thấy Diệp Ngải đang tò mò nhìn chăm chăm mình.

Mặc dù Diệp Ngải hơi lo ngại Diệp Hoan sẽ đánh nhau với Bạch Diệc Phi, nhưng điều khiến cô ta tò mò hơn chính là: “Sao anh biết chiếc xe kia có vấn đề?”

Bạch Diệc Phi cười nhạo, anh nghiêng đầu về phía cảnh tượng đằng kia: “Mấy chục chiếc xe đều đậu ở chỗ này, hơn trăm người giằng co, cảnh tượng này quá hoành tráng đúng không?”

Diệp Ngải gật đầu, nhưng vẫn chưa hiểu.

Bạch Diệc Phi nói tiếp: “Cảnh tượng hoành tráng như thế này, nếu như cô là người đi qua đây thì cô sẽ có phản ứng thế nào?”

Diệp Ngải hơi suy nghĩ một chút: “Có thể sẽ dừng lại nhìn một lát, sau khi nhìn xong sẽ nhanh chóng rời đi”.

Cô ta dứt lời thì lại nói thêm: “Có lẽ cũng sẽ dừng lại và cứ đứng đó xem”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì gật đầu: “Điều này chẳng phải đã chứng minh cho dù là ai khi nhìn thấy tình huống như vậy, thì người sợ hãi sẽ tăng tốc rời đi, người không sợ có thể sẽ dừng lại, hoặc là giảm tốc độ lại để xem một chút”.

“Còn nếu không tò mò thì vẫn giữ nguyên tốc độ di chuyển”.

Nói xong thì Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng rồi nói: “Luôn giữ vững tốc độ như vậy, chỉ có thể chứng tỏ bọn chúng đang cố tình che giấu”.

Diệp Ngải nghe thấy mấy lời này thì lập tức kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi, cô ta sững sờ đến mức nói không nên lời.

Bạch Diệc Phi không để ý đến Diệp Ngải đang kinh ngạc, anh mở cửa xe bước xuống, đi thẳng về phía Diệp Hoan.

Thật ra Bạch Diệc Phi cũng không chắc chắn chiếc xe kia có vấn đề thật hay không, anh chỉ đang nghĩ nếu như đối phương muốn xem anh và Diệp Hoan cùng đánh nhau một trận sống còn, thì chắc chắn sẽ không bỏ qua trò hay lần này.

Nếu như đối phương sợ bị lộ thì sẽ trốn đi, sau đó quan sát kết quả muốn biết trên báo chí truyền thông vào hôm sau, nhưng mà suy nghĩ kỹ càng thì có vẻ sẽ không như thế.

Bởi vì khi Bạch Diệc Phi bắt đầu đi đến thành phố Hoa Thượng thì đối phương đã sắp đặt anh vào trong kế hoạch, vậy nên hẳn ta chắc chắn sẽ đi trước anh và Diệp Hoan.

Nếu thế hẳn ta không thể nào lại xem mấy tin tức cũ rích kia được, vì đối với người đánh cờ mà nói, biết tin tức muộn một chút thôi thì sẽ rơi vào thế yếu.

Cho nên Bạch Diệc Phi đoán bọn chúng nhất định sẽ sai người đi xem thử, chẳng qua không biết người đến này là đám tôm tép hay là cá mập lớn đây?

Bạch Diệc Phi đẩy đám người ra rồi đi đến trước mặt Diệp Hoan, anh cười chào hỏi: “Anh Diệp đến thành phố Thiên Bắc mà sao không nói trước với tôi một tiếng thế? Để tôi còn sắp xếp tiệc chào mừng anh chứ!”

Sau khi Diệp Hoan nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì sắc mặt càng đen hơn, anh lạnh lùng nói: “Bạch Diệc Phi, đừng nói nhảm nữa, mau giao em gái tôi ra đây, không thì đừng trách tôi trở mặt”.

Bạch Diệc Phi cười lạnh nói: “Anh Diệp nói ra như thế trước đây anh chưa từng trở mặt vậy”.

Diệp Hoan tức giận: “Bạch Diệc Phi! Tôi không muốn nói nhảm với anh, rốt cuộc là anh có giao người ra hay không?”

Bạch Diệc Phi nhún vai: “Người không ở chỗ tôi, anh bắt tôi giao ra cái gì?”

Diệp Hoan hít thở khó khăn: “Bạch Diệc Phi!”

Thái độ của Bạch Diệc Phi rất tùy hứng, anh còn rút một điều thuốc ra, vô cùng ung dung nói: “Tôi rất tò mò, rốt cuộc là ai đã nói em gái anh đang nằm trong tay tôi thế?”

Diệp Hoan nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi, trong mắt hiện ra tia sáng.

Sau đó gã hừ lạnh một tiếng, rút từ trong túi áo ra mấy tấm ảnh chụp, gã ném bộp một tiếng, vút tới trước mặt Bạch Diệc Phi: “Anh còn gì để nói không?”

Bạch Diệc Phi cầm lấy bức ảnh nhìn một lượt.

Một tấm là Diệp Ngải nằm trong hòm, khoe miệng chảy máu, hai mắt nhắm nghiền, nhìn giống như là đã chết.

Một tấm ảnh đặc tả chiếc hòm này.

Tấm cuối cùng ở sảnh bệnh viện Ngọa Long, trong sảnh có bày chiếc rương này.

Sau khi xem hết ba tấm ảnh chụp thì Bạch Diệc Phi lập tức giật mình, sắc mặt thay đổi.

Nhưng mà trong nháy mắt Bạch Diệc Phi đột nhiên nhíu mày, anh hỏi: “Ai đưa cho anh?”

Diệp Hoan lạnh giọng trả lời: “Ảnh chụp này được phát hiện trong xe tôi, anh còn muốn chối cãi à?”

Bạch Diệc Phi lại cầm ảnh chụp ném cho Diệp Hoan, anh cũng cười lạnh: “Trong đây vốn không hề có tôi, làm sao anh biết do tôi bắt?”

Diệp Hoan hạ thấp giọng nói: “Bệnh viện này chính là bệnh viện đứng tên anh!”

Bạch Diệc Phi tức giận: “Đầu óc anh có bệnh à? Bệnh viện nào mà chả giống nhau. Huống hồ nếu thật sự là do tôi làm thì anh cho rằng tôi sẽ cố tình nhét em gái anh vào trong hòm, sau đó lại đặt ở cửa sảnh bệnh viện của nhà mình, rồi để bị chụp hình lại hả?”

“Đến đồ ngu cũng biết mấy cái này có vấn đề. Rõ ràng có người muốn hãm hại tôi!”, Bạch Diệc Phi càng nói càng tức, bình thường nhìn Diệp Hoan cũng rất bình tĩnh, ai ngờ bây giờ gã lại mất não như vậy.

Diệp Hoan hừ lạnh nói: “Nếu đã như vậy thì anh để tôi đi lục soát bệnh viện anh một lượt đi!”

“Không thể nào!”, Bạch Diệc Phi từ chối thẳng.

Bệnh viện Ngoại Long là chỗ ở của anh, là căn cứ của tổ chức Cuồng Sa, sao có thể để Diệp Hoan dẫn người đi lục soát chứ?

Diệp Hoan nghe Bạch Diệc Phi nói vậy thì tức giận: “Vậy anh đừng trách tôi không khách khí”.

Bạch Diệc Phi không hề sợ hãi: “Không khách khí thì không khách khí, anh nghĩ tôi sợ anh chắc!”

Người đứng sau Diệp Hoan nghe vậy lập tức tiến lên trước một bước, bộ dạng muốn ra tay.

Người của Bạch Diệc Phi cũng tiến lên một bước, chuẩn bị tư thế phòng thủ.

Nhưng mà Bạch Diệc Phi lại nói với Diệp Hoan: “Muốn đánh nhau cũng không phải không thể, nhưng chỗ này giữa đường giữa xá, ban ngày ban

mặt, dùng dao kiếm cũng không được hay cho lắm, có giỏi thì chúng ta dùng nắm đấm nói chuyện!”

Diệp Hoan nghe thế thì hừ lạnh một tiếng, gã xua tay nói: “Thu dao lại, dùng nắm đấm nói cho bọn chúng biết, ai mới là thần thánh phương này!”

Bạch Diệc Phi nghe gã nói xong cũng bảo người của mình thu dao lại.

Ngay lúc đó.

“Đoàng!”

Tiếng sùng vang lên, ngay sau đó Bạch Diệc Phi cảm thấy ngực đau xót, cơ thể bỗng nhiên ngã về phía sau.

“Rầm!”

Bạch Diệc Phi ngã xuống đất.

Giờ phút này tất cả mọi người đều sững lại.

Ai này đều sững sờ chứng kiến cảnh tượng này.

Chỉ một thoáng sau Lưu Đầu Trọc đã hoàn hồn lại, hai mắt tròn trừng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mẹ nó! Đám chó má này, con mẹ nó lật lọng, đánh chết đám người này cho ông!”

Nói xong thì Lưu Đầu Trọc móc ra một cây dao, sau đó xông lên.

Đám anh em thấy Lưu Đầu Trọc như vậy thì cũng vọt lên. Trong tình huống như thế này thì còn ngại dao kiếm cái gì nữa, tất cả đều rút dao của mình ra tiến lên.

Diệp Hoan thấy vậy cũng rút dao ra, đánh nhau với đám người Lưu Đầu Trọc.

Trần Ngạo Kiêu đỡ lấy Bạch Diệc Phi, lo lắng hỏi: “Anh thấy thế nào rồi?”

Bạch Diệc Phi che lấy ngực mình, khoe miệng chảy máu, bờ môi run rẩy, anh vất vả lắm mới nói được hai chữ: “Bình... tĩnh...”

Bạch Diệc Phi nói xong thì không chịu được nữa mà ngất xỉu.

Bởi vì phát súng này mà cục diện hoàn toàn bị mất khống chế.

Người của hai phe đều cầm dao chém lẫn nhau, chỉ một lát sau đã thấy máu chảy.

Diệp Hoan hoàn toàn không ngờ sẽ có người nổ súng bắn Bạch Diệc Phi, gã tranh thủ thời gian lùi lại, được ba người bảo vệ phía sau.

Hai anh em dưới trướng Lưu Đầu Trọc vọt thẳng đến trước mặt Diệp Hoan, giơ cây dao trong tay lên muốn chém xuống.

Một gã đàn ông đầu đinh bảo vệ trước mặt Diệp Hoan bước lên tung ra liên tục tung hai cú đá, hai người kia lập tức ngã bay ra ngoài, dao cũng rơi trên đất.

Gã đầu đinh thấy thế thì nhanh chóng cầm một cây dao lên, dự tính dùng một dao xử lý cả hai người.

Đúng lúc này Diệp Hoan đột nhiên hét lên: “Dừng tay lại!”

Gã đầu đinh ngừng một chút rồi quay đầu nhìn về phía Diệp Hoan, không hiểu vì sao Diệp Hoan lại bảo gã dừng tay.

Diệp Hoan đã hiểu, ngay khi Bạch Diệc Phi bị trúng đạn thì gã đã hiểu được, bọn họ đã bị trúng kế. Lúc đó gã muốn hai bên dừng tay lại, nhưng mà cục diện đã chẳng thể khống chế nổi.

Lúc này phía sau gã đầu đinh xuất hiện một người áo đen, chính là người của tổ chức Cuồng Sa.

Gã đầu đinh nhanh chóng quay người, cùng giao đấu với người áo đen, sau đó người áo đen không đứng vững, lùi lại hai bước, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ không thôi.

Gã đầu đinh lập tức ném con dao trong tay xuống, đuổi kịp người áo đen kia, gã đầu đinh đập một cú, người áo đen dùng hai tay đỡ lấy, nhưng sức lực của đối phương quá mạnh, cả người vẫn bị đẩy lùi lại phía sau.

Sau đó có ba người mặc áo đen vọt lên, cùng đánh về phía gã đầu đinh.

Ba người mặc áo đen cùng đánh nhau với gã đầu đinh. Nhưng gã vẫn không rơi vào thế yếu, từ đó có thể thấy thực lực của gã rất mạnh.

Phía bên này Trần Ngạo Kiều ôm Bạch Diệp Phi lên trên xe, lúc nhìn thấy Diệp Ngải thì nói: “Chăm sóc tốt cho anh ấy!”

Diệp Ngải hoảng sợ nói: “Anh ấy bị trúng đạn sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 648: A Vũ Bị Bắt

Thật ra cô ta đã nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, sau khi tiếng súng vang lên cô ta đã thấy Bạch Diệc Phi ngã xuống, tim cô ta chột thất lại, như ngừng đập ngay lúc đó.

Hai người họ không phải bạn bè, thậm chí có thể nói là kẻ thù, nhưng sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi trúng đạn ngã xuống đất thì cô ta thật sự lo lắng, thật sự nôn nóng và sợ hãi.

Trần Ngạo Kiều do dự trong chốc lát, cuối cùng cũng không nói gì mà quay đầu rời đi.

Diệp Ngải ở trong xe nhìn cảnh tượng hỗn loạn bên ngoài, cô ta muốn xuống xe. Diệp Hoan đến đây vì cô ta, nếu cô ta xuống xe nói cho Diệp Hoan biết bản thân vẫn an toàn thì có lẽ sẽ không chế được cục diện.

Nhưng bên ngoài hỗn loạn như thế, Diệp Hoan có thể vì sự an toàn của cô ta mà dừng tay lại, nhưng người của Bạch Diệc Phi thì sao?

Bạch Diệc Phi đã trúng đạn rồi!

Diệp Ngải hoảng hốt, do dự không biết nên làm gì bây giờ.

Cuối cùng Diệp Ngải vẫn cắn răng đẩy cửa xe, định đi ra ngoài.

Cô ta không thể nhìn mọi chuyện tiếp tục mất không chế được, nếu không cả hai bên đều sẽ thiệt hại nặng nề.

Nhưng tay Diệp Ngải vừa đặt lên cửa xe thì Bạch Diệc Phi ở ghế sau đột nhiên lên tiếng: "Dừng ra ngoài!"

Giọng của Bạch Diệc Phi rất yếu ớt, có thể thấy anh bị thương rất nặng.

Diệp Ngải kinh ngạc quay đầu lại: "Anh... tỉnh rồi sao? Anh thế nào rồi?"

Bạch Diệc Phi đau đến toàn thân đổ mồ hôi, anh lấy một tay che ngực mình, sau đó giọng dứt quãng nói với Diệp Ngải: "Lái xe... đưa tôi... đưa tôi đi... bệnh viện".

Diệp Ngải đột nhiên phản ứng lại, đúng rồi, hiện tại cô ta nên đưa Bạch Diệc Phi đi bệnh viện. Vì thế cô ta nhanh chóng ngồi vào vị trí ghế lái rồi khởi động xe, đi đến bệnh viện.

Sau khi bọn họ rời đi thì trận hỗn loạn ở đây đã kết thúc, bởi vì đột nhiên vang lên rất nhiều tiếng còi xe cảnh sát.

Người của hai bên đều dừng tay lại, nhưng Lưu Đầu Trọc vẫn hầm hè dọa dẫm: "Diệp Hoan, mày chờ đấy, nếu ông chủ xảy ra chuyện gì thì tao nhất định sẽ giết chết mày!"

Tuy tất cả mọi người đều có dao, chém người cũng là chuyện thường, nhưng bọn họ đều rất biết điều, không có ý định giết người.

Hai bên nâng các anh em bị thương của mình dậy rồi nhanh chóng lên xe rời đi.

...

Diệp Ngải đạp mạnh chân ga, phi thẳng đến bệnh viện, cô ta cực kì sốt ruột: "Anh Bạch, anh phải kiên trì đấy, sắp đến rồi, anh nhất định không được xảy ra chuyện gì, đừng có ngủ, anh có nghe thấy không?"

Lúc này Bạch Diệc Phi đang ngồi ghé sau đột nhiên đứng dậy ngồi vào vị trí của phó lái: "Đi chậm một chút, đừng có gấp, tôi cũng không muốn xảy ra tai nạn xe cộ".

Nhưng chính vì những lời này mà Diệp Ngải bị dọa đến nổi trực tiếp phanh gấp lại.

"Kít!"

Tiếng phanh xe chói tai vang lên. Bạch Diệc Phi suýt chút nữa thì văng ra ngoài, may mà anh kịp chống tay vào phía trước, tay còn lại thì bắt được vào tay vịn phía trên.

Bạch Diệc Phi giật cả mình: "Mẹ nó! Cô làm gì thế?"

Diệp Ngải trừng lớn hai mắt nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi: "Anh... sao anh lại... không phải anh trúng đạn rồi sao?"

Diệp Ngải nói xong vẫn tiếp tục trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi rồi cười nói: "Do may mắn thôi".

"Có ý gì hả?", Diệp Ngải khó hiểu hỏi, sau đó hoảng sợ nói: "Là do anh sắp xếp trước sao? Anh căn bản không bị trúng đạn?"

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Chuyện kẻ bắn súng không phải do tôi sắp xếp, tôi cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện này, nhưng tôi chắc chắn những người đứng sau đang thúc đẩy xung đột giữa chúng ta".

Nói xong thì Bạch Diệc Phi lấy trên cổ ra một sợi dây chuyền, một viên đạn biến dạng được khảm trong mặt dây chuyền, trông giống như một con quái thú.

Thấy sợi dây chuyền này thì tâm trạng Bạch Diệc Phi trầm xuống.

Đây là sợi dây chuyền Tần Hoa đưa cho anh. Tần Hoa nói đây là sợi dây chuyền ba anh ta để lại, còn nói đeo cái này có thể bình an, nhưng sau khi bố Tần Hoa đưa sợi dây chuyền này cho anh ta thì đã chết.

Mà sau đó Tần Hoa đưa sợi dây chuyền này cho anh thì Tần Hoa cũng xảy ra chuyện.

Mặt dây chuyền này đã chặn một phát đạn cho Bạch Diệc Phi. Anh xé áo sơ mi của mình ra, trên ngực có một mảng màu đỏ, đó là dấu vết bị cháy.

Diệp Ngải nhìn anh, trong mắt đầy khiếp sợ.

Khiếp sợ đến nỗi không nói nổi một lời.

Lúc này điện thoại Bạch Diệc Phi vang lên: "Ông chủ, A Vũ bị người bắt đi rồi".

Tô Đại Lưu gọi điện tới, giọng ông ta mang theo sự nôn nóng, bất an và sợ hãi.

Bạch Diệc Phi kinh hãi.

Lúc trước anh không giết A Vũ, chẳng qua là vì muốn moi từ trong miệng gã ra một số bí mật mà mình không biết. Đáng tiếc gã nhìn thì nhát gan nhưng thực tế rất kín miệng, nên cũng chẳng hỏi ra được chút tin tức hữu dụng nào cả.

Gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, chuyện không quan trọng anh sẽ không quan tâm, vì thế đã quên mất sự tồn tại của gã.

Hiện giờ A Vũ chính là một quả bom.

Bởi vì gã biết quá nhiều bí mật.

Bạch Diệc Phi lập tức gọi điện thoại cho Trương Hoa Ân: "Anh Trương, A Vũ bị bắt đi rồi".

Trương Hoa Ân nghe thấy thế cũng rất sợ hãi: "Tôi sẽ lập tức phái người đi tìm ngay".

Bạch Diệc Phi lại nói: "A Vũ liên quan đến quá nhiều chuyện, chúng ta tạm thời gác lại kế hoạch bên kia đã, anh tự mình đi tìm đi".

"Được!", Trương Hoa Ân nói.

Sau khi cúp điện thoại thì Bạch Diệc Phi nói với Diệp Ngải: "Đổi chỗ đi".

Bạch Diệc Phi tới vị trí ghé lái, anh lái xe nhanh hơn Diệp Ngải rất nhiều, bọn họ nhanh chóng tới bệnh viện Ngọa Long, Bạch Diệc Phi nói với

Diệp Ngải: "Ồ trong xe chờ tôi".

Diệp Ngải gật đầu, Bạch Diệc Phi lập tức đi vào nhà giữ xác dưới lòng đất.

Tô Đại Lưu đứng ở cửa nhà giữ xác, cúi đầu trông rất suy sụp.

Thấy Bạch Diệc Phi đến thì ông ta lập tức nhận sai: "Thật xin lỗi, ông chủ, tôi..."

Bạch Diệc Phi tinh mắt nhìn thấy vết máu ứ đọng trên cổ Tô Đại Lưu, vì thế lập tức hỏi: "Thấy rõ là ai không?"

Tô Đại Lưu lắc đầu, vẻ mặt như muốn khóc: "Tôi bị người ta đánh hôn mê từ phía sau, khi tỉnh lại thì A Vũ đã..."

Bạch Diệc Phi lập tức nhìn vào bên trong, anh phát hiện cửa một phòng trong đó đã mở ra.

Thật ra Kỳ Kỳ cũng ở đây, nhưng Kỳ Kỳ tự do hơn A Vũ nhiều. Nếu cô ta muốn đi ra ngoài hóng gió thì Bạch Diệc Phi sẽ sắp xếp một người giám sát đi theo, vì thế cô ta cũng không chạy thoát được.

May là vì hôn lễ của Từ Lãng nên Bạch Diệc Phi đã đưa Kỳ Kỳ đi, sau đó lại gặp được Diệp Hoan đột nhiên đến thành phố Thiên Bắc, vì thế Bạch Diệc Phi đã để Kỳ Kỳ đi theo bảo vệ bọn họ.

Nếu không thì A Vũ và Kỳ Kỳ đều sẽ bị bắt đi.

Nếu đám người bắt A Vũ đi là cùng một nhóm với những người kia, thì khi đó Kỳ Kỳ nhất định sẽ bị giết. Nếu thế anh biết giải thích với Từ Lãng thế nào đây?

Nhưng tình hình hiện tại cũng rất tệ, vì A Vũ biết chuyện của núi vàng kia.

Trên con đường mòn ở vùng ngoại ô thành phố Thiên Bắc, một chiếc xe bán tải màu đen không mấy nổi bật đang phóng trên đường.

Một lúc sau chiếc xe dừng lại, một người đàn ông cao to lực lưỡng từ trong xe đi ra, sau đó đi đến rừng cây nhỏ bên cạnh.

Phó lái là A Vũ cũng đi theo sau.

A Vũ cười ha ha nói: "Cảm ơn người anh em, không biết người anh em tên gì?"

Ngày nào A Vũ cũng bị Tô Đại Lưu ép uống thuốc, nhưng sau khi uống quá nhiều loại thuốc này thì cơ thể gã đã sinh ra một chất kháng thuốc, nên tác dụng thuốc cũng không quá lớn.

Lúc ấy Tô Đại Lưu lại đem thuốc đến, gã bỗng cảm thấy có chút tuyệt vọng. Đúng lúc đó có một người đàn ông đeo khẩu trang xuất hiện, đánh ngất Tô Đại Lưu rồi đưa gã đi.

A Vũ chưa uống thuốc kia nên bây giờ sức lực cũng đã khôi phục bảy tám phần.

Gã rất tự tin với sức mạnh của mình. Vì vậy khi thấy người phía trước đi vào rừng thì không hề lo lắng mà đi theo.

Người đàn ông cao lớn kia mặc một bộ tây trang màu trắng tinh. Sau khi đi vào sâu trong rừng cây, gã nhìn xung quanh một chút rồi quan sát mặt đất, sau đó mới thản nhiên nói: "Ở nơi này đi".

A Vũ không hiểu hỏi: "Cái gì cơ?"

"Đất chôn anh", người đàn ông kia hờ hững nói.

"Mẹ nó!"

A Vũ lập tức trở nên cảnh giác và tức giận.

Bởi vì Bạch Diệc Phi cho gã uống rất nhiều thuốc nên những người đó cũng không sợ gã nữa, hơn thế còn làm nhục gã. Đến cả một thằng trông cửa cũng khinh thường gã, vì thế oán hận trong gã đã đạt tới đỉnh điểm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 649: A Vũ Chết

Lúc này sức lực của gã vừa khôi phục, lại thêm đám người này đối xử với gã như vậy, nên mọi oán hận và tức giận lúc này đều bùng nổ.

"Anh là ai hả? Anh cho rằng anh cứu tôi thì tôi sẽ không dám giết anh sao?", A Vũ chỉ vào gã đầu undercut rồi gầm lên.

Gã đầu undercut chỉ lạnh nhạt nói: "Anh không giết được tôi đâu".

A Vũ khinh thường bật cười một tiếng: "Hôm nay ông đây sẽ cho anh biết rốt cuộc tôi có giết được anh hay không?"

A Vũ nói xong thì giơ tay lên đâm một cái.

Gã đã khôi phục được phần lớn sức lực, cú đâm này của gã cho dù về sức mạnh hay tốc độ thì người bình thường cũng không thể so sánh được.

Nhưng cú đâm này của A Vũ lại bị gã đầu undercut dễ dàng đỡ được.

A Vũ ngây người.

Có thể dễ dàng đỡ được như thế thì chứng tỏ thực lực người đàn ông này hoàn toàn mạnh hơn A Vũ.

A Vũ run lên một cái, khí thế vừa rồi nháy mắt biến mất, gã sợ hãi nhìn chằm chằm người đàn ông: "Anh...anh rốt cuộc là ai?"

Trên đời gã cũng có không ít kẻ địch, nhưng người đàn ông này rất lạ, gã vốn không biết người này là ai, hơn nữa thực lực của người này lại mạnh hơn gã.

Gã đầu undercut bỏ mặt nạ xuống, A Vũ thấy được khuôn mặt của người đàn ông đó.

Sau đó gã kinh hãi mở to mắt: "Sao có thể chứ? Sao lại là anh? Không thể nào!"

...

Phòng họp bệnh viện Ngoại Long.

Bạch Diệc Phi ngồi ngây người.

Ban đầu anh chưa từng nghĩ tới việc độc chiếm số vàng kia, nhưng đến bây giờ anh cũng chưa từng nghĩ sẽ để cho người khác động vào số vàng đó.

Bởi vì cám dỗ của đồng tiền quá lớn, nếu một kẻ tham lam nào đó lấy được số vàng này thì sẽ gây ra tác hại khôn lường cho xã hội.

Nếu như thật sự chuyện này bị lộ ra ngoài thì cũng là do anh.

Nhưng anh lại nghĩ lòng tham của gã A Vũ dường như chưa đủ, không chừng gã sẽ không nói cho Đạo Trưởng biết tung tích của Kinh Tử.

Cho nên chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là phải tìm được A Vũ.

Thế nhưng anh cảm thấy chuyện của Kinh Tử còn rất nhiều chỗ sơ hở, ví dụ như Sa Phi Dương và Kỳ Kỳ.

Chuyện này cũng không hoàn toàn xấu, nếu như A Vũ tiết lộ chuyện số vàng ra ngoài, vậy anh sẽ nói cho Từ Lãng biết Kỳ Kỳ là em gái anh ta, cũng sẽ nói với Kỳ Kỳ rằng Từ Lãng là anh trai cô ta.

Lúc này Long Linh Linh và Lưu Đầu Trọc cùng đi vào.

Long Linh Linh báo cáo: "Ban lãnh đạo nòng cốt của ba công ty chi nhánh đều đột nhiên nghỉ việc, một nhà máy phải đóng cửa kiểm tra do sản xuất sản phẩm chất lượng kém".

Lưu Đầu Trọc cũng nói: "Sếp à, hơn mười sân bãi dưới tên tôi cũng bị đóng cửa kiểm tra".

Lưu Đầu Trọc vừa dứt lời thì lại không cam tâm nói: "Sếp, chuyện này không thể để thế được, không thể để sân bãi của chúng ta cứ bị đóng cửa kiểm tra như vậy được, phải phản công lại".

Bạch Diệc Phi không nhìn bọn họ mà quay đầu về phía bên ngoài cửa sổ: "Bây giờ anh đã là một người làm ăn đứng đắn, bãi mát thì mát, vừa hay có thể cắt đứt sạch sẽ quá khứ trước kia".

"Những ai muốn đi cứ để bọn họ đi, nhà máy bị đóng cửa kiểm tra thì lãnh đạo không thể đổ trách nhiệm cho người khác được, vừa hay có thể chinh đốn một lượt, cứ thay những người đó đi".

Giọng điệu Bạch Diệc Phi rất dửng dưng, giống như những chuyện này không là gì vậy.

Long Linh Linh và Lưu Đầu Trọc im lặng nhìn nhau.

Lưu Đầu Trọc yên lặng một lúc rồi nói: "Sếp à, nhưng chuyện này rõ ràng là Diệp Hoan đang trả thù chúng ta!"

Bạch Diệc Phi lười biếng nói: "Không sao, bây giờ hấn ta càng vui mừng thì sau này sẽ càng không cười nổi".

Long Linh Linh và Lưu Đầu Trọc hoàn toàn không biết nên nói như thế nào.

Bởi lúc này tâm tư của Bạch Diệc Phi vốn không đặt vào những chuyện nhỏ nhặt này.

Lúc này điện thoại của Bạch Diệc Phi để trên bàn đồ chuông.

Bạch Diệc Phi đột nhiên tỉnh táo lại, so với dáng vẻ lười biếng lúc trước thì như hai người khác nhau.

"Xảy ra chuyện rồi".

...

Lúc Bạch Diệc Phi đến khu rừng nhỏ ở ngoại ô, nơi này đã có rất nhiều người vây quanh, nhưng phần lớn đều là cảnh sát và nhân viên hiện trường.

Trương Hoa Bân đang nói chuyện với một pháp y, sau khi thấy Bạch Diệc Phi thì đi tới.

"Là A Vũ", Trương Hoa Bân cầm điện thoại, tìm tấm ảnh đưa cho Bạch Diệc Phi: "Bị người ta giết nửa tiếng trước, bị đâm một cú nát đầu, trực tiếp mất mạng".

Bạch Diệc Phi thấy A Vũ trong ảnh, trên người còn có bùn đất, xem ra trước đó đã được chôn cất.

Bạch Diệc Phi nhìn một lúc rồi hỏi: "Không có hung khí sao? Chắc chắn không?"

Trương Hoa Bân lắc đầu: "Vừa rồi tôi có nói chuyện với bên pháp y, về sức đập thì có vẻ cần hung khí, nhưng từ vị trí đánh và lấy DNA, cộng thêm dấu vết thì đúng là nắm đấm".

Nói cách khác thì chỉ cần một cú đấm đã đập vỡ đầu người.

Đối với cao thủ mà nói thật ra cái này rất đơn giản.

Nhưng đối thủ là A Vũ.

Phải biết thực lực của A Vũ rất mạnh, thậm chí không có mấy ai có thể là đối thủ của gã, hơn nữa căn cứ theo thời gian để phán đoán thì lúc này tác dụng của thuốc đã hết tác dụng.

Nói cách khác gã bị người ta đâm một cú nát đầu vào lúc bản thân khỏe mạnh nhất, nếu thế người đánh chết gã phải kinh khủng đến mức nào?

Bạch Diệc Phi lập tức nổi da gà.

Lúc quay lại xe thì Trương Hoa Bân vô thức nói: "Không biết A Vũ có đem..."

Bạch Diệc Phi giả vờ ho khan: "Khụ..."

Trương Hoa Ân nhìn về phía Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi nháy mắt, Trương Hoa Ân nhìn về phía ghế sau thì phát hiện Diệp Ngải cũng ở đây, vì vậy anh ta cười khan hai tiếng rồi chào hỏi: "Chào cô Diệp!"

Diệp Ngải chỉ lạnh nhạt gật đầu, sau đó nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Lúc này Trương Hoa Ân đã nói sang một chuyện khác: "Trần Hạo theo đổi xe của bọn họ đến khách sạn Hoa Khai, anh đoán thử xem trên xe là ai?"

Vừa nói Trương Hoa Ân vừa đưa tấm ảnh trong điện thoại cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đón lấy, anh phát hiện trong ảnh là một cô gái vừa bước xuống xe, cô gái này rất đẹp, anh thấy có chút quen mắt.

"Có chút quen mắt, nhưng tôi khẳng định chắc chắn chưa từng gặp người này".

Ngược lại Diệp Ngải ngồi sau vô tình nhìn thấy bức ảnh thì không khỏi thốt lên: "Đây không phải là Bạch Kiều sao?"

Bạch Diệc Phi nghe vậy chột ngậy người, anh nhìn về phía Trương Hoa Ân, Trương Hoa Ân gật đầu một cái: "Đúng là cô ta, Bạch Kiều, là cô con gái con gái của nhà họ Bạch, là vợ hiện tại của Lý Chúc, cũng là Từ Lăng..."

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì cắt ngang lời Trương Hoa Ân: "Quay về rồi nói".

...

Sau khi quay lại bệnh viện Bạch Diệc Phi chỉ giữ lại mình Diệp Ngải.

"Tôi biết bây giờ cô có rất nhiều chuyện không hiểu, cũng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng trước mắt tôi không thể nói cho cô quá nhiều, tôi

chỉ có thể đảm bảo anh cô sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ cô phải nghe lời tôi".

Diệp Ngải gật đầu.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì hơi thở phào nhẹ nhõm: "Được rồi, tôi sẽ sắp xếp cho cô một chỗ ở, cô ở tạm một thời gian".

Bạch Diệc Phi nói xong thì gọi điện cho Long Linh Linh, sau khi cúp điện thoại anh lại nói với Diệp Ngải: "Cô ở đây chờ một chút, lát nữa sẽ có người sắp xếp cho cô".

Diệp Ngải thấy vậy lặng lẽ gật đầu.

Bạch Diệc Phi xoay người muốn rời đi, nhưng lại bị Diệp Ngải gọi lại: "Anh Bạch".

Bạch Diệc Phi dừng lại một chút, anh quay đầu nhìn về phía Diệp Ngải: "Sao vậy?"

Diệp Ngải nhìn anh, cô ta mím môi nói: "Anh không hận tôi sao?"

Bạch Diệc Phi ngây người một lát, anh không hiểu Diệp Ngải nói gì, nhưng chỉ một lúc sau anh đã hiểu ra, Diệp Ngải đang nói về chuyện cô ta liên tục đối đầu với anh ở thành phố Thiên Bắc trước kia.

Bây giờ Diệp Ngải đang nhớ lại chuyện không biết trời cao đất dày mà mình đã làm hồi trước.

Sau khi Bạch Diệc Phi hiểu ra thì khẽ lắc đầu.

Anh không để bụng chuyện Diệp Ngải, lúc đó việc cô ta làm tổn thương Lý Tuyết đã khiến anh rất tức giận, nhưng sau này anh cũng đã trừng phạt cô ta, coi như hai cái bù trừ nhau.

Bạch Diệc Phi xoay người đi vào trong bệnh viện.

Bây giờ anh đột nhiên nghĩ thông suốt, A Vũ như quả bom hẹn giờ, bây giờ người chết rồi thì rất có thể chuyện Kinh Tử cũng bị lộ ra ngoài, như vậy chuyện này một ngày nào đó sẽ có người biết.

Cho nên anh nhất định sẽ nói rõ ràng quan hệ của Từ Lăng và Kỳ Kỳ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 650: Cục Diện Hồ Rình Mồi

Trần Hạo hiện đang ở khách sạn Hoa Khai Lâu giám sát Bạch Kiều, Bạch Hồ thì hộ tống Kỳ Kỳ quay về.

Bạch Diệc Phi bảo Bạch Hồ đưa Kỳ Kỳ vào văn phòng của viện trưởng, sau đó cho Bạch Hồ đi trước, để anh và Kỳ Kỳ ở lại.

Kỳ Kỳ nhìn thấy Bạch Diệc Phi liền cười lạnh: “Thế nào? Lại muốn đưa tôi về căn phòng dưới tầng ngầm nữa à? Muốn đưa thì đưa đi, đừng lè mề nữa”.

Bạch Diệc Phi mặc kệ thái độ của Kỳ Kỳ, chỉ bảo cô ta ngồi xuống, sau đó tự mình đi rót nước đặt trước mặt Kỳ Kỳ.

Nhưng Kỳ Kỳ lại tỏ thái độ lạnh lùng nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nói bằng giọng đều đều: “A Vũ chết rồi”.

Kỳ Kỳ kinh hãi, đồng tử hơi co lại nhìn Bạch Diệc Phi, cô ta tưởng là Bạch Diệc Phi đã giết A Vũ, sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt.

Sau đó dường như Kỳ Kỳ đã nghĩ thông suốt, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng: “A Vũ chết cũng là bình thường, dù sao thì gã đã biết quá nhiều bí mật, anh giết gã, tôi cũng không hề bất ngờ”.

“Nhưng tiếp sau đây, người anh muốn giết có lẽ chính là tôi!”, Kỳ Kỳ nói xong bật cười một tiếng.

Cả Kỳ Kỳ và A Vũ đều biết bí mật về núi vàng ở đảo Lam, hơn nữa còn biết được một số việc mà Bạch Diệc Phi không biết. Bọn họ lại chẳng phải là người đứng cùng một chiến tuyến, nếu như Bạch Diệc Phi muốn độc chiếm số vàng, vậy thì giết hết bọn họ là lựa chọn tốt nhất.

Tuy nhiên, lời nói tiếp theo của Bạch Diệc Phi khiến Kỳ Kỳ sững sờ.

Bạch Diệc Phi nói: “Không phải tôi giết A Vũ”.

Kỳ Kỳ không thể tin nổi nói: “Không thể nào!”

Bạch Diệc Phi chỉ thờ ơ nói: “Không lâu sau khi cô bị đưa đi, A Vũ liền được người nào đó cứu rồi, khi người của chúng tôi đuổi theo đến nơi thì A Vũ đã chết trong khu rừng nhỏ”.

“Nếu như tôi thực sự muốn giết anh ta, hà tất phải rắc rối như vậy”.

Kỳ Kỳ sững sờ không thôi, có chút không hiểu: “Vậy anh nói cho tôi những việc này để làm gì? Doạ tôi à?”

Bạch Diệc Phi tự rót cho mình một cốc nước, nhấp một ngụm nhỏ mới nói: “A Vũ chết rồi, việc này khiến cho tôi nghĩ thông suốt một số vấn đề”.

Kỳ Kỳ nghi hoặc nhìn Bạch Diệc Phi, cô ta luôn cảm thấy lời mà Bạch Diệc Phi sắp nói sau đây sẽ rất quan trọng.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Kỳ Kỳ, thờ ơ nói: “Người đó cứu A Vũ xong nhưng lại giết chết A Vũ ngay sau đó, tôi nghi ngờ hẳn đã biết được việc kia rồi”.

“Nhưng mà biết hay không cũng không quan trọng, chẳng có ai không yêu tiền cả, tôi cũng không ngoại lệ. Chẳng qua là tôi không quá yêu tiền, biết được rồi thì cũng chẳng sao, các người ai thích lấy thì cứ việc đi lấy, chẳng liên quan gì đến tôi”.

“Điều mà tôi càng đề tâm là tình cảm, là những anh em bên cạnh tôi, là người thân bên cạnh tôi”.

“Tôi sẽ không giết cô, sẽ nuôi cô, biết tại sao không?”

“Bởi vì để số vàng kia không bị tiết lộ, đồng thời cũng không phụ lòng bạn bè, tôi muốn đẹp cả đôi đường”.

“Nhưng bây giờ nghĩ lại, trước đây do tôi quá lo lắng sẽ bị bọn họ biết được bí mật, bởi vậy mà tôi đã lơ là anh em của tôi, đã xem nhẹ cảm giác

tha thiết muốn có và tìm được người thân của anh ấy”.

Bạch Diệc Phi nói xong những lời này, liền đứng dậy, sau đó cúi gập người hướng về phía Kỳ Kỳ, vô cùng trịnh trọng nói: “Tôi xin lỗi”.

Kỳ Kỳ sững sờ nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi, vô cùng thảng thốt đối với lời xin lỗi này của Bạch Diệc Phi: “Anh đang làm gì vậy? Thần kinh bị chập mạch à?”

Bạch Diệc Phi đứng thẳng người dậy, lắc nhẹ đầu nói: “Tôi có một người anh em, anh ấy nói điều duy nhất mà anh ấy chấp nhất trong cuộc đời này là tìm được người em gái đã thất lạc nhiều năm của mình”.

“Tôi liền nói với anh ấy, tôi giúp anh ấy đi tìm, sau đó anh ấy nói với tôi, dưới gan bàn chân của em gái anh ấy có hai nốt ruồi nhỏ, vào năm anh ấy 10 tuổi, do bố mẹ gặp tai nạn xe cộ nên anh ấy và em gái mình đã thất lạc nhau.

Kỳ Kỳ nghe vậy giật mình kinh hãi, ngẩng phắt đầu nhìn Bạch Diệc Phi chăm chú: “Anh... anh mới nói cái gì?”

Bạch Diệc Phi mỉm cười: “Trước đây tôi từng nói với cô, cô là em gái của anh em tôi, đó không phải là lừa cô, mà là sự thật”.

Kỳ Kỳ lắc đầu, dường như không dám tin vào lời Bạch Diệc Phi đang nói, cô ta vẫn còn nhớ lúc trước ở trong hang vàng, Bạch Diệc Phi đã nói với cô ta, anh biết anh trai cô ta ở đâu, lúc đó, cô thực sự chỉ cho rằng anh đang lừa cô.

Nhưng bây giờ Bạch Diệc Phi lại nói cho cô ta rằng, đó là sự thật!

Hai tay Kỳ Kỳ run lên, tâm trạng trở nên cực kỳ kích động, cô ta dùng ánh mắt mong chờ nhìn Bạch Diệc Phi, muốn biết anh trai cô ta rốt cuộc là ai, loại cảm xúc này mạnh mẽ vô cùng.

Tuy nhiên, Bạch Diệc Phi chỉ nói đều đều: “Tôi sẽ không cho cô uống thuốc nữa, nhưng mà nếu như cô thực muốn biết anh trai mình là ai, thì lúc

đó tôi tự sẽ nói cho cô”.

Bạch Diệc Phi sau khi nói xong bèn bỏ đi, Kỳ Kỳ thấy vậy lập tức bật thốt ra hỏi: “Anh không sợ tôi đi mất hay sao?”

Mở cánh cửa văn phòng, Bạch Diệc Phi dừng chân lại, hờ hững nói: “Nói thực lòng, tôi sợ, nhưng tôi tin, cô sẽ không đi”.

Bạch Diệc Phi nói xong liền rời khỏi.

Anh không chắc chắn, nếu bây giờ nói cho Kỳ Kỳ biết anh trai cô ta là ai thì cô ta sẽ có phản ứng thế nào, nhưng anh có thể chắc chắn rằng anh không nắm chắc kết quả, cho nên anh nghĩ, đợi Từ Lăng khoẻ lại rồi sẽ nói cho cô ta.

Lúc này, Long Linh Linh và Trương Hoa Bân cùng nhau bước tới, trông có vẻ rất sốt ruột giống như đã xảy ra vấn đề nghiêm trọng gì đó.

Bạch Diệc Phi đưa hai người vào thẳng phòng họp.

Vừa bước vào phòng họp, Long Linh Linh lập tức nói: “Người của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp đã tới đây”.

“Hiệp hội liên minh doanh nghiệp sẽ thu phí hoa hồng là 5% đối với tất cả các giao dịch kinh doanh, trong khi đó giá bán mảnh đất của Lý Chúc quá cao, như vậy số tiền mà Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thu về sẽ càng nhiều”.

“Nhưng rất có thể do giá mà bọn họ và Diệp Hoan đưa ra quá cao, tranh đi tranh lại, cuối cùng lại mất đi quyền lợi cạnh tranh với miếng đất đó, Hiệp hội liên minh thương mại sẽ không thu được nhiều lợi ích nữa”.

“Bọn họ chắc chắn là sợ chúng ta với nhà họ Diệp đánh mất tư cách tham gia đấu thầu, cho nên mới phái người đến đây”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, tỏ ý đã biết.

Sau khi Lý Tuyết trở thành chủ tịch của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, anh cũng đã từng được đọc qua điều lệ quản lý của Hiệp hội.

Mà trong đó có một điều khoản chính là: nếu như vì một lần đấu thầu dẫn đến hai doanh nghiệp lớn phát sinh mâu thuẫn không thể hoà giải, thì hai doanh nghiệp này đều sẽ bị tước quyền tham gia đấu thầu.

Nếu cả tập đoàn Diệp Thị và tập đoàn Phi Tuyết đều đánh mất quyền tham gia đấu thầu, như vậy người chịu tổn thất lớn nhất không phải là hai doanh nghiệp đó mà chính là Hiệp hội liên minh doanh nghiệp.

Bạch Diệc Phi bật cười chế nhạo: “Hiệp hội liên minh doanh nghiệp phải ai tới vậy?”

Long Linh Linh đáp: “Hứa Xương”.

Bạch Diệc Phi: "...".

Long Linh Linh lại nói: “Hiệp hội đã gửi thông báo đến cho tập đoàn Phi Tuyết và tập đoàn Diệp Thị, nội dung là ngày mai sẽ tiến hành cuộc đàm phán hoà giải giữa hai bên tại toà nhà của Hiệp hội, đồng thời những ông chủ khác tham gia vào lần đấu thầu này cũng sẽ có mặt”.

Vì vậy, Long Linh Linh mới sốt sắng như vậy đến tìm Bạch Diệc Phi, muốn đến đây thương lượng tìm đối sách, để ngày mai anh dễ ứng phó.

Đúng lúc này, một y tá đi tới nói: “Viện trưởng, bên ngoài có khách đến tìm anh”.

“Ai vậy?”, Bạch Diệc Phi lúc này rất cảnh giác.

Y tá lắc đầu: “Tôi không biết, là một người đàn ông, nói là bạn của Viện trưởng”.

Bạch Diệc Phi nghi hoặc, bạn?

Vừa nghĩ, ba người vừa cùng nhau đi ra cửa bệnh viện, sau đó liền nhìn thấy một người đàn ông đang đứng ở chỗ xa xa, anh không khỏi giật mình

phản ứng lại, ngay sau đó quay ra nói với Long Linh Linh và Trương Hoa Bân: “Không cần thương lượng nữa, ngày mai cứ đi thôi, hai người về làm việc của mình trước đi”.

Bạch Diệc Phi nói xong liền đi qua bên kia, mỉm cười chào người nọ: “Lâu quá không gặp nhỉ!”

Trương Tiểu nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì mỉm cười hiểu ý: “Uống một ly nhé?”

Bạch Diệc Phi đương nhiên đồng ý.

Hai người đến một quán bar gần đó, gọi hai cốc vodka.

Trương Tiểu uống một ngụm lớn xong mới nói: “Tôi nghĩ anh hẳn đã chuẩn bị xong rồi?”

Bạch Diệc Phi hơi ngần ra: “Chuẩn bị xong cái gì?”

Trương Tiểu bật cười một tiếng: “Đừng giả bộ nữa, anh với Diệc Hoan đã trở mặt với nhau một cách triệt để, người khác tin, nhưng tôi thì không tin, chỗ anh chắc chắn có vấn đề”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì mỉm cười, nâng ly lên nói: “Cạn ly”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi một hơi uống cạn ly rượu trong tay.

Trương Tiểu thấy vậy cũng uống sạch ly rượu trong tay mình sau đó nghiêm túc nói: “Lần này tôi tới đây cũng là muốn nhắc nhở anh, anh nên chuẩn bị kỹ càng, bởi vì bên đó có thể sẽ vượt quá dự tính của anh rất nhiều”.

"Lần này bên thành phố Thiên Bắc sẽ có rất nhiều người mà anh không ngờ tới đến đây, bọn họ có thể sẽ tranh thủ cơ hội trai cò đánh nhau để ngư ông đắc lợi, do vậy anh càng phải cẩn thận hơn nữa”.

Bạch Diệc Phi khẽ nhú mày: “Anh có biết gồm những ai không?”

Rượu lại được rót đầy vào trong ly, Trường Tiểu chỉ nói: “Cạn ly”.

Nói xong, anh chủ động uống cạn rồi đứng dậy nói: “Anh mời”.

Sau đó, cứ thế rời đi.

Bạch Diệc Phi: "...".

Đến nhanh, đi cũng như một cơn gió, lại chỉ nói có mấy câu, cuối cùng còn để Bạch Diệc Phi mời, cái này thật là...

Bạch Diệc Phi ngẩn người một hồi, mới phản ứng lại, mỉm cười.

Trường Tiểu có thể đến đây báo tin cho mình, anh đã thấy rất cảm kích, mà người Trường Tiểu không thể nói ra thì còn cần phải nghĩ nữa sao?

Ngoại trừ nhà họ Tùng chắc chẳng có ai có thể khiến Trường Tiểu không thể mở lời.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 651: Kỳ Kỳ Chịu Khuất Phục

Trong căn phòng tổng thống nào đó của khách sạn Hoa Khai Lầu.

Bạch Kiền mặc một chiếc sườn xám kiểu hoài cổ ngồi bắt chéo chân trên ghế sofa, trong tay đang cầm một ly rượu vang, lắc nhẹ, nghe người đàn ông béo đứng bên cạnh báo cáo.

Tư thái ưu nhã, khí chất nổi bật nhưng ánh mắt của cô ta lại thể hiện rõ cảm xúc ghét bỏ.

“Người của Diệp Hoan đã phá mấy chục gian hàng của Bạch Diệc Phi, còn đưa người điều tra máy công xưởng lớn của anh ta. Tập đoàn Diệp Thị cũng đang thực hiện chính sách cạnh tranh về giá với tập đoàn Phi Tuyết, bây giờ tập đoàn Phi Tuyết đã bắt đầu có chút không chống đỡ nổi”.

"Đồng thời, tập đoàn Phi Tuyết cũng ra đòn phản kích, bọn họ lợi dụng ưu thế bền vững gây trở ngại cho việc kinh doanh xuất nhập khẩu của tập đoàn Diệp Thị”.

“Dự tính bước đầu, hai tập đoàn mỗi ngày tổn thất hơn một tỷ tệ, tổng thiệt hại có thể đạt đến năm mươi tỷ tệ”.

Sau khi báo cáo xong, khuôn mặt gã mang theo vẻ nhin bực cười nói: “Vợ, em giỏi quá, mới thực hiện một kế nhỏ nhỏ mà đã khiến cho Diệp Hoan và Bạch Diệc Phi đấu đá nhau đến chết đi sống lại rồi”.

Bạch Kiền gật nhẹ đầu, rất vui vẻ với lời khen ngợi của gã, nhưng mà sau khi nhìn thấy người đàn ông hơi béo thì ánh mắt lại xẹt qua vẻ ghét bỏ, tiếp đó lạnh lùng hỏi: “Chắc chắn bọn họ không phải đang diễn cho chúng ta xem chứ?”

Người đàn ông hơi béo lắc đầu: “Điều này không thể nào! Tuyết đôi không thể, mỗi ngày đều tổn thất cả hơn một tỷ tệ, diễn kịch thì cũng không đến mức phải liều mạng như vậy chứ?”

Bạch Kiều nghe xong câu này, khẽ gật đầu, coi như đồng ý với cách nghĩ của gã.

Tuy nhiên, Bạch Kiều không hề hài lòng với người đàn ông, cười lạnh lùng nói: “Lý Chúc, trước đó tôi đã từng cảnh cáo anh, đừng để lộ bản thân!”

“Còn anh thì sao? Đúng là đồ ăn hại, Vương Hầu bị giết thì cũng thôi đi, anh còn chủ động đi liên hệ với người ta, quả thực là ngu xuẩn hết thuốc chữa!”

“Anh có biết là, loại hành vi ngu xuẩn của anh suýt chút nữa đã làm hỏng việc lớn của tôi không!”

Lý Chúc thấy vậy liền vội vàng gật đầu, cúi đầu khom lưng: “Đúng đúng, đều là lỗi của anh, anh cũng biết mình sai rồi”.

Bạch Kiều nhìn thấy Lý Chúc không ngừng nhận lỗi thì lạnh lùng hừ một tiếng, càng tỏ thái độ khinh thường gã, chẳng qua là cô ta cũng không tiếp tục dạy dỗ Lý Chúc nữa mà chỉ tự nói một mình: “Bạch Diệc Phi, Diệp Hoan, cả hai đều tự cho là mình thông minh, không phải vẫn bị mình lừa giỡn cho quay mòng mòng hay sao?”

“Hừ! Qua ngày mai, tôi sẽ để cho các người biết, ở tỉnh Bắc Hải này rốt cuộc ai mới là người có tiếng nói!”

“Chẳng qua là hai tên vô dụng mà thôi, nhà họ Bạch và nhà họ Diệp cũng không biết xấu hổ mà đề cao bọn họ như thế? Hừ! Để tôi nói cho các người biết, các người ngu xuẩn đến mức nào!”

Lý Chúc nghe xong câu nói của Bạch Kiều thì gật đầu lia lịa còn không quên nói thêm: “Vợ nói đúng lắm, ngày mai đợi mọi việc rõ ràng rồi, em chắc chắn sẽ được nhà họ Bạch chú ý đến, có lẽ họ sẽ còn suy nghĩ đến việc để bố vợ trở thành gia chủ của nhà họ Bạch, đến lúc đó, những quy tắc cũ rích kia của nhà họ Bạch đều sẽ đổi hết”.

“Vẫn là vợ anh giỏi giang tháo vát, lấy sức của một mình mình, thay đổi cả cục diện!”

Những lời này đều là lời nịnh nọt, nhưng cũng rất có đạo lý, Bạch Kiều nghe xong thì lâng lâng hưởng thụ, cảm giác ghét bỏ với Lý Chúc cũng bớt đi một chút.

Tiếp đó Bạch Kiều nhắc ly rượu lên, nhìn về phía cửa sổ, nhấp nhẹ một ngụm.

Ở phía sau lưng mà cô ta không thể nhìn đến, khoé miệng Lý Chúc đang cong lên một nụ cười khiến người ta khó mà đoán được gã đang nghĩ gì.

...

Bạch Diệc Phi trở lại bệnh viện Ngoại Long, đang đi bộ trên hành lang, anh định đi thăm Từ Lăng trước.

Chỉ là đang đi thì trên dãy hành lang đột nhiên xuất hiện một người, nhìn thấy Bạch Diệc Phi liền nhắc chân lên đạp.

Bạch Diệc Phi hầu như không ngờ sẽ có người nhảy ra đạp anh, không kịp tránh nên bị đạp trúng vào bụng rồi bay ra ngoài như một viên đạn.

“Ầm” một tiếng, rơi xuống mặt đất.

Kỳ Kỳ xuất hiện liếc Bạch Diệc Phi một cái, trầm giọng nói: “Nói cho tôi biết, anh trai tôi là ai? Anh ấy đang ở đâu?”

Cú đạp này của cô ta không nhẹ, các cửa phòng bệnh hai bên đã có người lấp ló thò đầu ra xem xét tình hình.

Vừa hay Bạch Hồ cũng ở đây, anh ta lập tức bước lên trước một bước, bảo vệ Bạch Diệc Phi ở phía sau lưng mình.

Bạch Diệc Phi bò dậy, ôm chặt lấy bụng mình, nói với mọi người: “Không sao, mọi người cứ làm việc đi”.

Nghe thấy Viện trưởng đã nói như vậy, mọi người bèn đóng cửa phòng lại, quay về làm việc của mình.

Bạch Diệc Phi nói với Bạch Hồ: “Anh cũng đi làm việc của mình đi, tôi không sao”.

Bạch Hồ do dự nhìn anh, cuối cùng vẫn rời đi.

Bạch Diệc Phi nhìn Kỳ Kỳ trước mặt chế nhạo: “Tôi để cô khôi phục lại sức lực không phải là để cho cô đến đây đánh tôi”.

Đã hai ba ngày trôi qua kể từ khi bọn họ nói chuyện, lúc đó nói xong thì anh đã thông báo cho người bên dưới không cần cho cô ta uống thuốc nữa.

Lúc đó mọi người đều cảm thấy không yên tâm, nhưng vì đây là quyết định của Bạch Diệc Phi cho nên không có hỏi nhiều nữa.

Lúc này Kỳ Kỳ đã khôi phục lại hoàn toàn sức mạnh của mình, có thể nhận ra được điều đó từ cú đập lúc nãy.

Sau khi lấy lại sức, Kỳ Kỳ không lập tức bỏ đi mà đợi Bạch Diệc Phi ở đây, cô ta muốn biết anh trai mình là ai.

Sức mạnh của mình đã hồi phục lại rồi cho nên lời nói ra của Kỳ Kỳ lại càng đanh thép, cũng đã lấy lại được vẻ ngông cuồng lúc mới gặp, cô ta lạnh lùng nói: “Không cần anh lo, nói tôi biết, anh trai tôi rốt cuộc ở đâu?”

Bạch Diệc Phi thấy vậy đột nhiên có chút hồi hận, nhưng anh vẫn cười nói: “Cô hiểu rõ tình hình trước mắt đi đã, ở đây là địa bàn của tôi”.

Kỳ Kỳ hơi nheo mắt lại, trong mắt xẹt qua một chút ý muốn giết người: “Bạch Diệc Phi, nếu như không phải là anh đã cứu tôi vài lần, tôi đã giết anh từ lâu rồi, đừng cho rằng tôi không dám giết anh, không muốn chết thì mau nói cho tôi biết”.

Bạch Diệc Phi hờ hững nói: “Tôi nói rồi, ở đây là địa bàn của tôi”.

Kỳ Kỳ lạnh lùng quét mắt: “Anh đang ép tôi!”

Bạch Diệc Phi nói tiếp: “Địa bàn của tôi, tôi làm chủ”.

Kỳ Kỳ phát khùng: “Muôn chết!”

Cô ta thực sự đã bị Bạch Diệc Phi làm cho phát khùng, nói xong câu này liền phi thân về phía Bạch Diệc Phi định cho anh thêm một đạp, cú ra đòn này cô ta đã dồn hết sức mạnh của mình, có thể thấy cô ta ra tay không hề nể nang gì.

Bạch Diệc Phi cũng biết, anh không phải là đối thủ của Kỳ Kỳ, cho nên sau khi nhìn thấy Kỳ Kỳ ra tay liền vội vàng lùi về phía sau, cùng lúc đó miệng hét lên một câu: “Tiền bối! Đánh cô ta!”

Cú đạp này của Kỳ Kỳ không trúng ai cả nên định tiếp tục ra đòn, nhưng bởi vì tiếng hét này của Bạch Diệc Phi mà đột nhiên bị khựng lại mất một giây, tiếp đó liền giật mình kinh hãi.

Một bóng đen từ phòng bên cạnh vọt ra, một cú đạm tung ra khiến Kỳ Kỳ bay người ra ngoài.

"Àm!"

Sau đó rơi xuống đất.

Sa Phi Dương mỉm cười đứng bên cạnh Bạch Diệc Phi.

Khóe miệng Kỳ Kỳ đang chảy máu, cô ta quật cường bò dậy từ trên mặt đất, nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Sa Phi Dương, cơ thể đột nhiên run lẩy bẩy.

Cô ta không muốn sống lại những ngày bị giam lỏng mà cơ thể chẳng có chút sức lực nào nữa.

Cô ta biết sự tồn tại của Sa Phi Dương, nhưng lại không biết đạp Bạch Diệc Phi đã giấu người này trong bệnh viện.

Mà Bạch Diệc Phi vốn không định làm thế, chẳng qua anh sợ cô ta sẽ làm hại đến Từ Lăng nên mới để Sa Phi Dương âm thầm bảo vệ anh ta.

Bạch Diệc Phi tiến lên hai bước, nhìn chằm chằm Kỳ Kỳ nói: “Không phải tôi đang ép cô mà là cô đang ép tôi”.

Kỳ Kỳ không nói nữa, giống như trước, dùng ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không thêm để ý, chỉ nói: “Tôi đã nói với cô rồi, tôi và anh cô là anh em, cho nên cô thực sự muốn giết tôi sao? Cô chưa từng nghĩ đến anh cô sẽ có cảm nhận gì sao?”

Kỳ Kỳ nghe thấy câu này thì khựng lại, quả thực cô ta chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Bạch Diệc Phi nhìn cô ta khẽ lắc đầu: “Tôi nghĩ, tôi nên suy nghĩ lại về quyết định của mình”.

Kỳ Kỳ nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, Bạch Diệc Phi là định không nói cho cô ta biết nữa sao? Chỉ bởi vì lúc này cô ta đã ra tay ép anh?

Giờ phút này, Kỳ Kỳ đột nhiên cực kỳ hối hận.

Thật ra, vì cô vẫn luôn bị Bạch Diệc Phi giam lỏng, còn bị bắt uống loại thuốc làm mất hết sức lực kia nữa, cô ta cảm thấy rất bức bối, rất ám ức, cho nên khi sức lực vừa được khôi phục, trong đầu cô ta chỉ có duy nhất một suy nghĩ, đó chính là tìm anh trút giận.

Đương nhiên, cô ta cũng thực sự muốn biết anh trai mình rốt cuộc là ai, ở đâu.

Nhưng đến cuối cùng, cô ta không những không thể trút giận mà ngược lại còn bị đánh bị thương, hơn nữa còn khiến cho Bạch Diệc Phi rút lại ý định nói cho cô ta biết về anh trai.

Kỳ Kỳ nói bằng giọng hối hận: “Bạch Diệc Phi, đều là lỗi của tôi, xin anh nói cho tôi biết đi”.

Bạch Diệc Phi nhìn Kỳ Kỳ cúi đầu nhận lỗi, trong lòng không khỏi xúc động, một người phụ nữ kiêu ngạo như Kỳ Kỳ mà bây giờ lại chịu cúi đầu nhận lỗi quả thực không dễ, như vậy có thể thấy được, cô ta quả thực tha thiết được biết anh trai mình là ai.

Nhưng mà, Bạch Diệc Phi cũng biết, thứ đạt được quá dễ dàng thì sẽ không biết trân trọng, thậm chí còn có thể cho rằng đó là đương nhiên.

Cho nên, Bạch Diệc Phi mới nói những lời này, mà đây cũng không phải là lời nói đe dọa Kỳ Kỳ.

“Xem biểu hiện của cô đã”, Bạch Diệc Phi hờ hững nói, sau đó đi vào trong văn phòng.

Kỳ Kỳ khá e sợ Sa Phi Dương, âm thầm liếc mắt nhìn ông ta một cái, sau đó đi theo phía sau Bạch Diệc Phi vào văn phòng: “Phải biểu hiện thế nào anh mới hài lòng?”

Bạch Diệc Phi vốn dĩ đã ngồi xuống ghế sofa, nghe thấy Kỳ Kỳ hỏi như vậy đột nhiên trả lời: “Cái này à... bóp vai cho tôi”.

“Anh!”, Kỳ Kỳ tức đến nổi ngực phập phồng, chỉ đành đi đến phía sau lưng Bạch Diệc Phi, bóp vai cho anh.

Bạch Diệc Phi: “Mạnh hơn chút nữa”.

Kỳ Kỳ nghiến răng, tăng thêm lực tay.

“Ái...”, Bạch Diệc Phi dựa người về phía trước: “Tôi nói cô có biết xoa bóp không vậy? Chỉ mạnh hơn một chút chứ không phải là mạnh hơn rất nhiều, cô muốn ấn thủng vai tôi à?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 652: Ngôi Mộ Tại Nghĩa Trang

Sắc mặt của Kỳ Kỳ rất khó coi, khiến người ta nhìn vào là sợ hết hồn.

Sa Phi Dương ở ngoài cửa thấy vậy thì mỉm cười sau đó xoay người rời đi.

...

Lúc ở nhà, Bạch Diệc Phi mỗi ngày đều gọi video call với Lý Tuyết, anh cũng nói cho Lý Tuyết biết về Sa Phi Dương, nhưng mà anh không nói ra sự bất thường của ông ta để tránh cho cô phải lo lắng.

Nhưng dường như Lý Tuyết vẫn phát giác ra có điều gì đó không đúng.

Thủ đô, toà nhà trụ sở chính của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, trong văn phòng làm việc của Lý Tuyết.

“Cốc cốc cốc...”.

Cửa phòng bị đóng gõ, Lý Tuyết ngẩng đầu, nhìn sang bên phía Chu Khúc Nhi đang ngồi ở đầu bên kia căn phòng, Chu Khúc Nhi gật đầu rồi đứng lên đi mở cửa.

Ngoài cửa là một nhân viên của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, anh ta đang cầm một xấp tài liệu bước vào: “Phó chủ tịch, đây là tài liệu mà cô cần”.

“Theo như thông tin tìm được, Sa Phi Dương đã chết từ mười sáu năm về trước rồi”.

...

Trên con đường chủ đạo từ thủ đô dẫn ra ngoại ô thành phố, hai chiếc xe suv hiệu Trường An đang lái trên cao tốc.

Trong đó có một chiếc xe là Lý Tuyết với gương mặt ngập sự lo lắng đang ngồi trong đó.

Bạch Diệc Phi kể cho cô nghe về Sa Phi Dương, nhưng cô luôn cảm thấy người này có gì đó không ổn, cho nên cô đã phái người đi điều tra về thông tin cá nhân của người này.

“Hai mươi năm trước Sa Phi Dương là một bậc thầy phong thủy vô cùng nổi tiếng, là người có tính cách chính trực, từng giúp đỡ rất nhiều người”.

“Sa Phi Dương và sư huynh của ông ta là Thiên Hoa Sơn đều nổi danh như nhau, nhưng Thiên Hoa Sơn lại có tính cách hoàn toàn ngược lại với Sa Phi Dương. Thiên Hoa Sơn là người âm hiểm xảo quyệt, là một kẻ tiểu nhân không hơn không kém”.

“Cả hai người họ đều là bậc thầy về phong thủy nên khá bí ẩn. Sau này, cả hai đều chết đi, có một nhân vật nổi tiếng muốn ghi nhớ công lao của của Sa Phi Dương nên đã xây cho ông ta một nghĩa trang rồi di dời hài cốt của ông ta đến đó”.

Chu Khúc Nhi đang ngồi đọc thông tin, từng chữ từng câu đọc cho Lý Tuyết nghe.

Ban đầu khi Ký Tuyết đến thủ đô nhậm chức Phó chủ tịch, cô đã từng hỏi Chu Khúc Nhi có bằng lòng đi cùng với cô hay không?

Lúc đó câu trả lời của Chu Khúc Nhi là: “Bằng lòng”.

Hai xe chiếc xe dừng lại ở nghĩa trang Hải Công.

Chu Khúc Nhi nhìn khuôn mặt đầy sự lo lắng của Lý Tuyết nói: “Tuyết Nhi, cậu đừng quá lo lắng, có lẽ Sa Phi Dương thực sự chưa chết, trong nghĩa trang không hẳn đã là ông ta”.

Lý Tuyết bước vào trong nghĩa trang, Chu Khúc Nhi đi sát theo sau, phía sau bọn họ còn có thêm bốn người mặc quần áo đen nữa.

Bốn người này chính là bốn người mà lúc trước Bạch Vân Bằng tặng cho Lý Tuyết, chuyên để bảo vệ sự an toàn cho cô.

Lý Tuyết vừa đi vừa nói, giọng nói có chút trầm buồn: “Nghe nói, sau khi Sa Phi Dương chết, bọn họ không hoả táng, rốt cuộc có phải là ông ta hay không, mở quan tài ra nghiệm xác là được”.

Chu Khúc Nhi nghe vậy gật đầu: “Trong tập tài liệu nói, chân trái của Sa Phi Dương có sáu ngón, chỉ cần mở quan tài ra xem chân trái của cái xác có sáu ngón chân hay không là có thể biết được thân phận rồi”.

Lý Tuyết nói với những người đi phía sau: “Liên hệ với người quản lý của nghĩa trang, xuất trình giấy xin phép khai quật của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp cho họ”.

“Vâng”.

Những người còn lại cùng với Lý Tuyết đi vòng quanh nghĩa trang tìm một lượt, cuối cùng tìm được bia mộ của Sa Phi Dương trên một gò đất cao tại phía Bắc của nghĩa trang.

Bia mộ phủ đầy bụi còn có rất nhiều cỏ dại, có vẻ như là đã rất lâu rồi chưa có ai đến đây thắp hương, nên đã bị quên lãng trong một góc nghĩa trang này.

Lý Tuyết bước đến trước ngôi mộ, có chút do dự, cô sợ sau khi khai quật mộ, kết quả cuối cùng là điều mà cô không muốn thấy.

Chu Khúc Nhi bước đến bên cạnh Lý Tuyết an ủi: “Đừng lo, kết quả chắc chắn sẽ không như chúng ta nghĩ đâu”.

Lý Tuyết nghe vậy thì sụp mắt xuống một lúc, sau đó mở miệng dùng giọng kiên định nói: “Mở!”

Nhóm vệ sỹ phía sau nghe vậy lập tức bước lên trước, cầm lấy công cụ đã chuẩn bị sẵn từ trước, khai quật mộ.

Hơn mười phút sau, một cỗ quan tài xuất hiện trong tầm mắt tất cả mọi người.

Lý Tuyết bắt đầu thấy căng thẳng, Chu Khúc Nhi cũng trở nên thấp thỏm, ánh mắt dán chặt vào cỗ quan tài kia.

Cuối cùng, Lý Tuyết hít sâu một hơi nói: “Mở đi”.

Cùng lúc đó, có một người đàn ông trung niên mặc bộ đồ tập võ kiểu cổ đứng phía sau lưng bọn họ, người đàn ông trung niên kia đang bước từng bước hướng về phía bọn họ, mà bàn tay đặt trong ngực áo của ông ta đang sờ lên con dao hình lá liễu.

Lý Tuyết và những người khác không hề phát hiện ra có người đang tiến đến chỗ mình.

Sau khi cỗ quan tài bị mở ra, một vệ sĩ đi qua kiểm tra thi thể, nói với Lý Tuyết: “Chân trái, sáu ngón”.

Nghe vậy, sắc mặt Lý Tuyết đột ngột trắng bệch.

Sáu ngón, như vậy, cũng tức là nói, người nằm trong mộ này quả thực là Sa Phi Dương, mà người ở bên cạnh Bạch Diệc Phi...

Lý Tuyết không dám tiếp tục nghĩ sâu hơn, lập tức lấy điện thoại ra muốn gọi điện cho Bạch Diệc Phi.

Đúng lúc này, vệ sĩ của Lý Tuyết phát hiện người đàn ông phía sau, lập tức quát lên: “Là ai? Muốn làm gì?”

Người đàn ông trung niên chỉ nhẹ nhàng nhấc tay lên bên nghe thấy tiếng dao cứa vào da thịt con người.

"Phụt!"

Tên vệ sĩ trừng lớn đôi mắt, không thể tin được mà ôm chặt lấy tia máu đang trào ra trên cổ họng mình, đứng ngậy ra tại chỗ.

Chu Khúc Nhi thấy cảnh này thì hét ầm lên.

"Aaa!"

Ba vệ sĩ còn lại thấy vậy lập tức lấy vũ khí của mình ra, súng!

Sau đó, người đàn ông không hề cho bọn họ có cơ hội để nổ súng, ông ta chỉ bất ngờ tiến về phía trước một bước, nhắc tay lần lượt quét qua ba người vệ sĩ.

Cuối cùng dừng lại trước mặt Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi.

Mà ba người vệ sĩ đều đã nằm gục trên mặt đất tắt thở.

Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi khiếp hãi, không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Bạch Vân Bằng cho Lý Tuyết bốn vệ sĩ, mặc dù không phải là cao thủ, nhưng ba bốn người cộng lại ít nhất cũng đánh lại được Bạch Hồ.

Nhưng mà, bốn vệ sĩ này bây giờ còn chẳng có cơ hội để ra tay mà đã bị người ta chém chết bằng một nhát dao.

Trong lòng Lý Tuyết dù hoảng hốt nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh hỏi: "Ông là ai?"

Chu Khúc Nhi cũng rất hoảng loạn và sợ hãi, nhưng vẫn cố lấy dũng khí đứng chắn trước mặt Lý Tuyết, cảnh giác nhìn người đàn ông trung niên trước mắt.

Người đàn ông trung niên mỉm cười, đánh giá hai người từ trên xuống dưới một lượt mới dùng giọng nặng nề nói: "Xem hai cô đều là người đẹp, nếu cứ giết thế này thì quả là đáng tiếc quá, hay là các cô tự sát đi".

Nói xong, người đàn ông trung niên ném con dao trong tay xuống đất.

Chu Khúc Nhi thấy vậy lập tức nhặt con dao của người đàn ông lên, chĩa đầu mũi dao về phía ông ta, khiếp hãi nói: "Ông đừng có qua đây, ông mà

qua đây tôi sẽ giết ông!”

Người đàn ông trung niên bật cười: “Ha ha...”.

“Cô giết tôi?”, người đàn ông trung niên nhìn cô ta bằng ánh mắt khinh khỉnh: “Có gan là cái tốt, nhưng cũng phải xem xem mình có làm được không”.

“Nói thật với các cô, ở thủ đô này, chỉ có mỗi sư huynh Đạo Trường có thể đánh lại được tôi thôi, còn những người khác thì chẳng có ai xứng là đối thủ của tôi cả, tôi muốn giết ai thì giết”.

Lý Tuyết biết Đạo Trường, dù sao thì Đạo Trường cũng là cấp trên của cô, mà cô cũng biết được Đạo Trường kia đáng sợ ra sao, cho nên, Lý Tuyết không hề do dự đẩy Chu Khúc Nhi một cái: “Chạy!”

Chu Khúc Nhi đã bị dọa cho sợ khiếp vía từ lâu, giờ chỉ biết nghe theo bản năng mà co cẳng chạy, còn vừa chạy vừa rút điện thoại ra để cầu cứu.

Người đàn ông trung niên thấy vậy cười lạnh châm biếm, sau đó xoay người đuổi theo Chu Khúc Nhi.

Lý Tuyết thấy vậy sắc mặt liền thay đổi, nhặt con dao Chu Khúc Nhi vừa làm rơi trên mặt đất lên, sau đó ném con dao về phía người đàn ông, nhưng mà, sức của cô quá yếu còn tốc độ của người đàn ông lại quá nhanh nên con dao hầu như không thể ném trúng ông ta.

Người đàn ông trung niên đã đến gần Chu Khúc Nhi, năm ngón tay cong lại túm chặt lấy gáy Chu Khúc Nhi.

Đúng lúc này, có tiếng xé gió vang lên, đột nhiên một bóng đen vọt ra.

Nắm đấm của bóng đen đánh trúng vào cánh tay của người đàn ông trung niên, ông ta không chịu được cú đấm này mà liên tục lui lại mấy bước.

Còn chưa để ông ta kịp đứng vững, nắm đấm của bóng đen đã lại quăng đến, hơn nữa tốc độ còn cực kỳ nhanh, khiến người ta dường như không nhìn rõ cú đấm.

Người đàn ông trung niên chẳng có cả cơ hội để phản đòn đã bị đánh cho liên tiếp lùi về phía sau.

Mà Chu Khúc Nhi đứng bên cạnh, nhìn thấy người vừa xuất hiện này thì kinh ngạc đến mức hai mắt tròn tròn: “Ông xã?”

Người đàn ông trung niên rất kinh hãi, bởi lúc trước ông ta đã nói, ngoại trừ Đạo Trường ra, cũng không nói đến hai người kia, thì chẳng có ai ở đây có thể đánh thắng được ông ta.

Từ trước đến nay ông ta đều rất tự tin, cho dù là tiểu sư muội thì cũng khó mà đánh lại được ông ta, cho nên ông ta cảm thấy chỉ có mỗi Đạo Trường là thắng được ông ta mà thôi.

Nhưng mà cái người vừa gặp này, liên tục tung ra quyền cước khiến cho ông ta không có cả cơ hội để đánh trả.

Đột nhiên, “Rầm” một tiếng, người đàn ông trung niên bị đánh văng ra xa.

"Bốp!"

Do lực va đập của cơ thể người đàn ông trung niên khiến cho tám bia mộ vỡ đôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 653: Tàn Sơn

Người đàn ông trung niên lập tức bò lên rồi giơ tay che ngực, lực đánh của đối phương rất mạnh, ông ta cảm thấy lồng ngực dâng trào và vô cùng buồn nôn.

Lúc này người đàn ông trung niên rốt cuộc cũng thấy rõ ràng người trước mặt, sau khi nhìn thấy thì ông ta sợ ngây người.

Đối phương là một người đàn ông trạc ba mươi tuổi, tóc dài, râu ria xồm xoàm, quần bò rách rưới, nếu không phải người ngượng sạch sẽ thì có lẽ ông ta còn tưởng là một tên ăn mày.

Nhưng mà một người như thế lại có thể đánh ông ta đến mức không có sức phản kháng lại.

Người đàn ông trung niên rất tức giận, ông ta cầm đao lên rồi chỉ vào người đó: “Mẹ nó mày là ai? Có giỏi thì khai tên ra đây!”

Giọng nói vừa dứt thì tên ăn mày kia lại vọt thẳng qua.

Người đàn ông trung niên thấy thế thì thâm giật thót, ông ta không ngờ đối phương không những không nghe mà còn trực tiếp ra tay.

Mẹ nó, thật sự đêch coi ông ta ra gì mà!

Còn nhớ khi xuống núi sư phụ đã từng nói, trên thế giới này người luyện ám kinh tốt nhất chính là ông ta, cho dù là đàn anh Đạo Trường cũng không bằng được, chỉ cần ông ta luyện tập nhiều hơn thì về sau thực lực của ông ta chắc chắn sẽ đuổi kịp bọn họ, thế nên ông ta mới xuống núi đi rèn luyện.

Bởi vì lời nhận xét này của sư phụ nên mới khiến bản thân ông ta vô cùng kiêu ngạo, ông ta cũng chưa từng bị người khác coi thường thế này.

Người đàn ông trung niên vô cùng tức giận, ông ta sử dụng đòn ám kinh mạnh nhất, rồi cầm đao xông tới.

“Bang!”

Ông ta lao đến với khí thế vô cùng mạnh mẽ, nhưng tên ăn xin kia chỉ cần giơ tay đã có thể bắt được cổ tay ông ta.

Người đàn ông trung niên không khỏi ngậy ngẩn cả người.

Mà tên ăn xin không cho ông ta cơ hội khiếp sợ, anh ta tiếp tục tấn công, đánh bay người đàn ông trung niên ra ngoài lần nữa.

“Àm!”

Nhưng người đàn ông trung niên còn chưa rơi xuống đất thì tên ăn xin đã lấy tốc độ người thường khó có thể tưởng tượng được mà đuổi theo, nắm tay nhanh chóng đâm vào cơ thể vẫn đang lơ lửng giữa không trung của ông ta.

Người đàn ông trung niên bị đâm văng xuống đất.

“Àm!”

Bụi đất bay mù mịt.

Khoé miệng ông ta rỉ máu, đôi mắt trũng lớn tràn ngập sợ hãi, người đàn ông trung niên chắc chắn rằng đối phương muốn dùng một đòn đánh chết ông ta.

Vì thế ông ta lập tức hét lên: “Đàn anh, mau đến cứu!”

Ông ta vừa dứt lời thì một bóng người đã nhanh chóng bay tới, đánh thẳng về phía tên ăn xin.

Ánh mắt tên ăn xin chuyển động, sau đó anh ta hơi nghiêng đầu, nhẹ nhàng tránh được đòn đánh của Đạo Trưởng, anh ta giơ tay lên đâm thật nhanh.

Người tới không phải ai khác mà chính là chủ tịch liên minh doanh nghiệp thủ đô, cũng là đàn anh của người đàn ông trung niên, Đạo Trưởng.

Người ở thủ đô đều biết Đạo Trường có sức mạnh vô địch, gần như không ai có thể đánh thắng được ông ta.

Nhưng mà hiện giờ Đạo Trường lại bị tên ăn xin đánh liên tục phải lùi về phía sau, ông ta cũng chỉ đỡ hơn người đàn ông trung niên một chút mà thôi.

Người đàn ông trung niên thấy thế thì khiếp sợ không thôi.

Nhưng dù sao Đạo Trường vẫn là Đạo Trường, sở dĩ nói thực lực của Đạo Trường hơn người đó là vì thực lực của ông ta quả thật rất mạnh.

Cho nên sau khi đỡ được một đấm của tên ăn xin thì ông ta đột nhiên sải bước tới trước, giơ nắm đấm đối chọi với đòn đánh của tên ăn xin, sau đó ông ta nhẹ thu tay lại, tiếp tục dồn sức đẩy về phía trước, phản ngược lại toàn bộ lực đánh lên người tên ăn xin.

Tên ăn xin thuận thế lùi về phía sau một bước, Đạo Trường cũng lui về phía sau vài bước, hai người kéo giãn khoảng cách.

Sau khi đã ổn định cơ thể thì lúc này Đạo Trường mới thấy rõ diện mạo của người đàn ông kỳ quái này, trong mắt ông ta xuất hiện vẻ kinh ngạc, cũng càng thêm ngưng trọng: “Mày là vệ sĩ của ông hai nhà họ Lâm sao?”

Tên ăn xin lại lắc lắc mái tóc một cách lạnh lùng, sau đó anh ta ôm cánh tay cười nói: “Tao cũng không phải là vệ sĩ, chúng tao chỉ là quan hệ hợp tác mà thôi”.

Đạo Trường nghe vậy thì nhíu mày, ông ta nhìn chăm chăm tên ăn xin.

Tên ăn xin trừng mắt: “Làm sao thế? Không phục à!”

Đạo Trường lạnh nhạt nói: “Có phục hay không thì có gì khác nhau? Tao và mày cũng chả chệnh nhau là mấy”.

Tên ăn xin cười nhạt một tiếng, rồi hừ lạnh nói: “Cả ngày chỉ biết ra vẻ, đúng là chướng con mắt”.

Sắc mặt Đạo Trưởng lập tức trầm xuống, nhưng ông ta chỉ hỏi: “Nếu là đối tác, vậy tại sao...”

Ông ta còn chưa nói xong thì tên ăn xin đã cắt ngang: “Mẹ nó, đừng có hỏi nữa, hỏi nữa là ăn đấm đây!”

Sắc mặt Đạo Trưởng lúc này càng khó coi hơn.

Đạo Trưởng vẫn luôn là người vô cùng mạnh, chưa từng có người nào dám đối xử với ông ta như vậy, ông ta cảm thấy không còn chút mặt mũi nào, trong lòng cũng sẽ không thoải mái.

Nhưng mà Đạo Trưởng chỉ nắm chặt tay lại, không làm gì cả, rốt cuộc thì hiện giờ ông ta vẫn chưa biết được đường đi nước bước của người đàn ông này.

Cứ ngỡ là trận đánh vớ vẩn thôi, nhưng chính trận đánh vớ vẩn như vậy đã khiến đàn em của ông ta không còn sức phản kháng, thiếu chút nữa còn bị đánh chết, ngay cả ông ta cũng bị đánh đến lùi về sau vài bước.

Có lẽ là bởi vì trước đó ông ta đã gặp được một người thần bí ở thành phố Thiên Bắc, hơn nữa thực lực người đó lại trên cả ông ta, vì thế đã khiến cho Đạo Trưởng bắt đầu có chút hoài nghi, ông ta có thật sự rất mạnh hay không?

Hiện giờ Đạo Trưởng làm việc còn cẩn thận hơn so với trước kia, không đến lúc mâu chốt thì sẽ không tùy tiện ra tay.

Đạo Trưởng nhìn thoáng qua người đàn ông trung niên bị đánh trên mặt đất, ông ta hừ lạnh một tiếng, sau đó nhắc người đó lên rồi nói với Lý tuyết: “Phó chủ tịch Lý, chuyện vừa rồi chỉ là hiểu lầm, đàn em của tôi chắc nghĩ mấy người là kẻ trộm mộ, tôi thay mặt đàn em tôi xin lỗi phó chủ tịch Lý”.

Nói xong câu đó thì Đạo Trưởng dẫn theo đàn em ông ta rời đi.

Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi lúc này đang trợn mắt há mồm.

Tên ăn xin này không phải người nào khác, mà chính là người đàn ông bọn họ đã nhìn thấy ở trên du thuyền lúc trước, người giống Tần Hoa như đúc, Tần Sơn.

Bởi vì bọn họ quá giống nhau nên lúc người đàn ông đó xuất hiện, Chu Khúc Nhi theo bản năng xem anh ta như Tần Hoa, còn gọi một tiếng ‘ông xã’.

Tần Sơn lúc này đi tới trước mặt Chu Khúc Nhi, dùng ngón tay nâng cằm cô ta lên rồi cười xấu xa nói: “Cô bé à, vừa rồi gọi rất tốt, chúng ta hãy gọi lại lần nữa đi!”

Chu Khúc Nhi sửng sốt một chút, sau đó hất tay tên đó ra, lạnh lùng hỏi: “Anh rốt cuộc là ai?”

Tần Sơn cười rồi tới gần Chu Khúc Nhi: “Tôi không phải là ông xã của cô sao? Vừa rồi là do cô nói mà”.

Đúng lúc này Lý Tuyết đột nhiên hét lên một tiếng: “Tần Hoa!”

Tần Sơn quay đầu, không còn lời gì để nói mà nhìn Lý Tuyết: “Tôi nói này, vì sao mà mấy người đều gọi tôi là Tần Hoa vậy? Mẹ nó Tần Hoa kia rốt cuộc là ai thế hả?”

Chu Khúc Nhi trừng mắt nhìn Tần Sơn một cái.

Lý Tuyết lại nhú mày, cô nhìn Tần Sơn kỹ hơn.

Vừa rồi sở dĩ cô gọi Tần Hoa là vì muốn nhìn phản ứng của anh ta, quả thật anh ta có quay đầu lại, nhưng phản ứng của người đàn ông đó rất bình thường, không có một chút khác lạ nào, thoát nhìn không giống như là giả vờ.

Lý Tuyết nghi hoặc: trông giống nhau như vậy, chẳng lẽ là anh em của Tần Hoa sao?

Vì thế Lý Tuyết hỏi người đàn ông đó: “Vậy tại sao anh lại muốn giúp đỡ chúng tôi?”

Tần Sơn khoanh tay trước ngực, bộ dáng cà lơ phất phơ, anh ta quay đầu qua con đường bên cạnh rồi nói: “Tôi đi ngang qua, sau đó thấy cô vợ còn chưa qua cửa nên lại đây xem thử...”

Nói xong thì Tần Sơn lại nâng cằm Chu Khúc Nhi lên, còn cố ý vuốt ve một chút.

Chu Khúc Nhi tức giận không thôi, nhưng lại ngại sức mạnh vừa rồi của anh ta nên chỉ có thể lùi về phía sau hai bước, giơ tay hất bàn tay kia ra, rồi cả giận nói: “Ai là cô vợ còn chưa qua cửa của anh hả?”

Tần Sơn cười tiến lên một bước: “Cô vợ nhỏ của tôi ơi, nhanh như vậy mà đã quên hả? Lúc ở trên du thuyền không phải cô đã ở bên tôi rồi sao?”

Chu Khúc Nhi thấy vậy thì lập tức lui về phía sau vài bước, sau đó trốn ra phía sau Lý Tuyết, cô ta trừng mắt nói với Tần Sơn: “Anh đừng có mà nói bậy!”

Lúc ấy ở trên du thuyền Tần Sơn thật sự đã làm chút gì đó với Chu Khúc Nhi, nhưng vẫn chưa thực hiện được, nói đến chuyện này Chu Khúc Nhi lại tức giận.

Lý Tuyết đứng ở trước người Chu Khúc Nhi, chặn Tần Sơn lại, cô lạnh lùng nói: “Chúng tôi đều đã có chồng, anh tốt nhất đừng làm điều gì xằng bậy!”

Tần Sơn nghe vậy thì cười một tiếng rồi nói: “Tôi biết việc đó, nhưng mà tôi không để bụng”.

Lý Tuyết nghe vậy thì lập tức trâm mắt: “Anh!”

Tần Sơn cười xấu xa một tiếng, còn huýt sáo nữa, sau đó anh ta nghiêng đầu nói với Chu Khúc Nhi ở phía sau Lý Tuyết: “Cô vợ nhỏ của tôi, chờ tôi tới tìm cô nhé!”

Nói xong thì Tần Sơn cười đi rồi.

Chu Khúc Nhi thấy anh ta đi rồi mới nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Khôn nạn! Vô sỉ!”

Lý Tuyết cũng rất bất đắc dĩ, cô nhìn bóng dáng đã đi xa rồi nói: “Tên đó quả thật đã cứu chúng ta”.

Sau khi nói xong thì Lý Tuyết ngây ra một lúc, cô như nhớ tới gì đó nên lập tức lấy di động ra, gọi điện thoại cho Bạch Diệc Phi.

...

Bệnh viện Ngoại Long.

Bạch Diệc Phi lúc này đang để cho Kỳ Kỳ mát xa, sau khi nhận được điện thoại của Lý Tuyết thì sắc mặt anh thay đổi một cách rõ rệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 654: Thương Lượng

Lý Tuyệt nói: “Sa Phi Dương đã chết rồi”.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc. Nếu Sa Phi Dương đã chết rồi thì người bên cạnh anh lúc này là ai?

Kỳ Kỳ cảm nhận được sự bất thường của Bạch Diệc Phi thì vô cùng vui sướng: “Nhanh vậy mà anh đã gặp báo ứng rồi?”

Trong mắt cô ta, bị Bạch Diệc Phi “mát – xa” cho là một sự sỉ nhục khủng khiếp, sớm muộn anh cũng sẽ gặp báo ứng.

Bạch Diệc Phi gọi điện thoại cho Sa Phi Dương, cố giữ giọng điệu của mình như bình thường mà nói: “Chú Sa, bây giờ chú đang ở đâu?”

Sa Phi Dương nói chuyện đã lưu loát hơn nhiều: “Tôi đang đi dạo phố”.

Bạch Diệc Phi nói: “Phiền chú gửi định vị cho tôi, bây giờ tôi đi tìm chú”.

Sa Phi Dương hơi khựng lại, sau đó đáp: “Được”.

Bạch Diệc Phi sau khi cúp điện thoại thì cầm áo khoác chạy ra ngoài.

Kỳ Kỳ thấy vậy thì lập tức đi theo anh, còn hỏi: “Biểu hiện của tôi thế nào? Khi nào anh mới nói cho tôi?”

Lúc này, Bạch Diệc Phi không có tâm trạng lo mấy chuyện đó. Sau khi anh nhận được định vị của Sa Phi Dương thì lập tức đi tìm.

Bởi vì ông ta không cách quá xa nên anh đi bộ đến đó. Lúc đi qua ngõ nhỏ, Bạch Diệc Phi đột nhiên cảm thấy sống lưng phát lạnh vì thế lập tức quay đầu.

Kỳ Kỳ đang đứng ngay sau anh. Bạch Diệc Phi thở phào, đồng thời cau mày hỏi: “Cô theo tôi làm gì?”

Kỳ Kỳ nói: “Vậy anh nói cho tôi biết, anh trai tôi là ai?”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng: “Cô cứ đi theo tôi thì tôi vĩnh viễn sẽ không nói cho cô biết”.

“Anh!”, Kỳ Kỳ rất tức giận nhưng cũng bất đắc dĩ, chỉ đành đứng yên tại chỗ.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng liếc cô ta một cái rồi mới đi tiếp.

Nhưng anh vừa đi được vài bước thì cảm thấy một trận gió nhẹ thổi qua.

Bạch Diệc Phi lập tức lùi sau vài bước, nâng cánh tay lên, sau đó liền cảm thấy cánh tay mình bị đánh trúng. Nỗi đau đớn khó mà diễn tả nổi ập đến, cơ thể đồng thời không chịu được mà lùi xuống vài bước.

Ngay sau đó, một người đàn ông mặc áo jacket đen xuất hiện trước mặt anh, ngăn anh lại.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy gã thì kinh ngạc.

Anh biết người này. Gã là cao thủ trẻ tuổi ở thủ đô, xếp hạng thứ 2, tên là Triệu Long.

Sau lưng Triệu Long là một đám người mặc áo, đeo khẩu trang đen. Bọn chúng xông tới bao vây Bạch Diệc Phi.

Tiếp đó, một người phụ nữ thân hình thon thả bước ra.

Người phụ nữ chỉ vào Bạch Diệc Phi, hung hăng nói: “Bạch Diệc Phi! Hôm nay không ai cứu được anh đâu!”

Bạch Diệc Phi nhìn cô ta thì hiểu ra. Cô ta là em gái Tùng Vưu Duy – Tùng Lệ Nhã, xem ra lần này cô ta đến báo thù cho anh trai.

Nhưng ngay cả Triệu Long, Bạch Diệc Phi cũng không đánh lại chứ đừng nói là cả đám người mặc đồ đen này. Hôm nay e rằng anh khó mà thoát được.

Bạch Diệc Phi biết là khó nhưng không sợ hãi. Điều anh sợ hãi là, anh một mình ra ngoài, đám người này sao biết được anh sẽ đi qua đây?

Sa Phi Dương?

Chỉ có ông ta biết, là ông ta chẳng?

Không, nếu Sa Phi Dương muốn giết Bạch Diệc Phi thì vô cùng dễ dàng, cần gì phải gọi Tùng Lệ Nhã đến giết anh.

Tùng Lệ Nhã lạnh lùng: “Bạch Diệc Phi, hôm nay anh chết chắc rồi!”

Bạch Diệc Phi mau chóng ngắt mạch suy nghĩ, bình tĩnh nói: “Cô nên biết thành phố Thiên Bắc là địa bàn của tôi”.

“Thì thế nào?”, Tùng Lệ Nhã hoàn toàn không quan tâm: “Anh giết anh tôi, cho dù anh ở đâu tôi cũng sẽ đến báo thù”.

Bạch Diệc Phi bắt đắc dĩ, sau đó quay đầu nói với Kỳ Kỳ đang xem trò hay: “Cô nói nếu tôi chết rồi thì còn ai biết anh trai cô là ai nữa?”

Kỳ Kỳ đánh mặt tròng Bạch Diệc Phi, cắn răng cắn lợi đi đến: “Vô liêm sỉ!”

Tùng Lệ Nhã thấy Kỳ Kỳ đi đến thì coi thường: “Sau khi anh tôi chết, tôi cũng coi như phục anh, nhưng không ngờ anh chết đến nơi rồi lại lấy phụ nữ ra che chắn cho mình. Tôi đúng là nhìn nhầm anh”.

Bạch Diệc Phi nhìn Kỳ Kỳ, hỏi: “Cô cảm thấy cô ta rất yếu à?”

Kỳ Kỳ hàm hừ, không nói chuyện.

Tùng Lệ Nhã lại hỏi: “Chẳng lẽ không phải à?”

Bạch Diệc Phi nhún vai với Kỳ Kỳ: “Không phải tôi nói”.

Tùng Lệ Nhã lạnh lùng: “Triệu Long, phiền anh rồi”.

Nhìn dáng vẻ này thì có thể thấy bọn họ chưa từng gặp Kỳ Kỳ. Nghĩ lại cũng phải, phần lớn thời gian Kỳ Kỳ đều ở trong núi, rất ít khi ra ngoài.

Có ra thì cũng là vì giúp sư phụ hoàn thành nhiệm vụ mà thôi, những người này chưa từng gặp cô ta cũng rất bình thường.

Triệu Long tiến lên hai bước, tốt bụng nói với Kỳ Kỳ: “Cô gái, tôi ra tay rất nặng, không khống chế được sức lực, không muốn bị thương thì tránh xa ra nếu không đến lúc bị đánh trúng lại nói tôi bắt nạt phụ nữ”.

Kỳ Kỳ đứng im bất động, sau đó trừng Bạch Diệc Phi: “Tôi giúp anh thì anh phải nói cho tôi”.

Bạch Diệc Phi bình thản trả lời: “Cô lấy chuyện này uy hiếp tôi? Tôi nói cho cô biết, cô không cần giúp tôi, cứ đứng nhìn tôi bị bọn họ đánh chết là được”.

“Anh!”, Kỳ Kỳ tức nổ phôi, hận không thể đâm cho Bạch Diệc Phi phát.

Nhưng cô ta cũng không còn cách nào.

Bạch Diệc Phi nói rồi, Thiên Bắc là địa bàn của anh ta. Nếu cô ta bị bắt thì một mình Sa Phi Dương cũng dư sức cho cô ta lãnh đủ.

Kỳ Kỳ thật ra không hiểu Bạch Diệc Phi, hoặc là nói cô ta chưa từng hiểu anh.

Ban đầu, cô ta bắt Bạch Diệc Phi lên Lam Đảo, thái độ với anh cũng không tốt. Hồi đầu anh rất nghe lời nhưng sau đó thì bắt đầu thoát khỏi sự khống chế của cô ta, rồi còn cứu cả cô ta.

Sau này, bọn họ cùng phát hiện bí mật về số vàng, cô ta cho rằng anh sẽ giết mình nhưng anh không làm vậy.

Lần thứ hai đến động vàng, khi cô ta ném lựu đạn, cô ta cho rằng bọn họ sẽ bị chôn vùi trong động nhưng không hề, hơn nữa anh còn bắt chấp tất cả bảo vệ cô ta.

Kỳ Kỳ không hiểu suy nghĩ của Bạch Diệc Phi. Nếu vì cô ta là em gái của anh em mình thì lại có một chuyện khó hiểu, vì sao anh lại nói ra?

Cứ ngấm ngầm giết cô ta không phải là xong sao? Như vậy cho dù là bí mật về đồng vàng hay chuyện em gái của anh em thì cũng không ai biết.

Nhưng anh vẫn nói ra, sau đó tự khiến mình do dự.

Kỳ Kỳ thật sự không hiểu.

Thật ra có lúc Bạch Diệc Phi cũng không hiểu nổi chính mình. Rõ ràng có thể giải quyết một cách đơn giản nhưng anh cứ phải khiến mọi chuyện trở nên khó xử.

Lúc này, trong một góc ở phía xa, một người đàn ông mặc áo gió, đeo mặt nạ sắt, tóc vuốt mái lảo đảo: “Anh quá cảm tính, đây là nhược điểm trí mạng của anh. Nếu anh đã khuyết thiếu chỗ này thì tôi sẽ giúp anh bù vào”.

...

Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ nói chuyện, hoàn toàn lơ Tùng Lệ Nhã và Triệu Long khiến bọn họ rất tức giận.

Đặc biệt là Triệu Long. Gã còn cố ý nhắc nhở Kỳ Kỳ, kết quả cô ta không tránh ra thì thôi lại còn lơ gã.

Triệu Long lập tức sầm mặt, trầm giọng nói: “Trước nay chưa từng có ai dám coi thường tao như vậy, chúng mày rồi sẽ biết hậu quả!”

Nói xong, Triệu Long đột nhiên tiến lên một bước, vung quyền về phía Bạch Diệc Phi.

“Rầm!”

Người bay thẳng ra ngoài.

Nhưng người đó không phải Bạch Diệc Phi mà là Triệu Long.

Triệu Long văng khoảng hơn 10m rồi lặn ra đất.

“Hộc!”

Triệu Long phun ra một ngụm máu, ôm chặt bụng mình, kinh ngạc nhìn Kỳ Kỳ.

Đám người nhìn thấy cảnh này thì ngây như phỗng.

Kỳ Kỳ lúc này vẫn giữ nguyên tư thế, hai mắt trừng Bạch Diệc Phi, chân lại dơ lên. Có thể thấy được, cô ta đã cho Triệu Long một cước bay thẳng ra.

Sau đó, Kỳ Kỳ từ từ rút chân lại, lạnh lùng hỏi Bạch Diệc Phi: “Chẳng lẽ anh định dùng thân phận của anh tôi để lợi dụng tôi mãi mãi?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Đương nhiên là không”.

Ngừng một lát, anh lại nói: “Nhiều nhất là ba ngày. Sau khi xử lý xong xuôi mọi chuyện gần đây tôi sẽ nói với cô”.

Kỳ Kỳ không quá tin tưởng: “Ba ngày?”

Bạch Diệc Phi gật đầu, cười nói: “Có lẽ không đến ba ngày”.

Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ vẫn ngó lơ đám người mà đàm phán, dường như đám người chưa từng xuất hiện.

Mà đám người thấy một cước vừa rồi của Kỳ Kỳ thì ai cũng phải hoài nghi thực lực của cô ta. Cô ta không phải là một cô gái yêu đuôi mà là một cao thủ thực lực mạnh mẽ.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 655: Đồ Cổ

Tùng Lệ Nhã lấy lại tinh thần, cô ta vội vàng chạy đến trước mặt Triệu Long: “Anh Triệu, anh không sao chứ?”

“Không... khụ!”, mới nói được một chữ thì gã đã phun ra một ngụm máu tươi.

Tùng Lệ Nhã nhìn chăm chăm vệt máu trên đất và giọt máu dính trên quần áo mình. Lúc nhìn về phía Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ thì trong mắt cô ta đã chứa đầy sợ hãi.

Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ vừa nói chuyện vừa đi về phía hai người.

Mặc dù Tùng Lệ Nhã đang sợ hãi nhưng cô ta vẫn bảo vệ trước người Triệu Long, cô ta hoảng sợ nói: “Bạch Diệc Phi! Là tôi muốn giết anh, không liên quan gì đến anh ấy. Anh muốn giết thì cứ giết tôi đây này, thả những người khác đi!”

Nhưng Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ hình như không nghe thấy lời cô ta nói, hai người vừa nói chuyện vừa đi lướt qua bọn họ, cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn một chút.

Tùng Lệ Nhã chuyển từ sợ hãi sang kinh ngạc, sau cùng là tức giận.

Bạch Diệc Phi! Không ngờ anh dám không để ý bọn cô!

Cô ta chính là cô cả của một trong bốn gia tộc lớn ở thủ đô, từ nhỏ đến lớn cô ta đã lớn lên trong sự chiều chuộng, đã khi nào bị khinh thường như thế này chứ?

Tùng Lệ Nhã rất tức giận, thế nhưng cảnh tượng vừa rồi khiến cho cô ta phải sợ hãi. Cô ta không có cách nào báo thù cho anh trai, cô ta cảm thấy rất khó chịu, vì thế đã ngồi xồm trên mặt đất bật khóc.

Triệu Long che lấy ngực mình rồi khó nhọc đứng lên từ dưới đất, gã nhìn thấy Tùng Lệ Nhã đang ngồi xồm bật khóc, nhưng mà cũng không biết phải an ủi cô ta thế nào nữa, giờ bản thân gã cũng đang bị thương rất nặng.

Đúng lúc này một người đàn ông mặc quần áo màu trắng xuất hiện.

Sau khi Triệu Long nhìn thấy người đó thì mím môi muốn nói gì đó, nhưng người đàn ông mặc áo trắng nhìn Triệu Long rồi khẽ lắc đầu.

Nhìn thấy vậy thì Triệu Long đành bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó gọi đàn em của mình rời đi.

Trong ngõ nhỏ chỉ còn lại người đàn ông mặc áo trắng và Tùng Lệ Nhã đang ngồi trên đất khóc lóc.

Người đàn ông mặc áo trắng chính là Trường Tiểu.

Anh ta ngồi xồm xuống, sau đó rút một chiếc khăn tay đưa cho Tùng Lệ Nhã.

Tùng Lệ Nhã vô thức đưa tay nhận lấy, sau đó ngẩng đầu lên nhìn, sau khi phát hiện ra là Trường Tiểu thì cả người đều ngo ngẩn, tiếng thút thít cũng ngừng lại.

Trường Tiểu không nói gì, chỉ vươn tay ra.

Tùng Lệ Nhã thấy vậy thì từ từ đặt tay mình lên đó, tùy ý để Trường Tiểu kéo cô ta lên.

Lúc này Trường Tiểu mới chậm rãi mở miệng: “Lệ Nhã, đối với anh mà nói thì bạn bè đều vô cùng quý giá, vậy nên cho dù là ai anh cũng đều coi trọng”.

“Anh trai em là bạn lớn lên từ nhỏ với anh. Mặc dù nó làm rất nhiều chuyện xấu, nhưng anh vẫn coi nó là bạn bè. Nhưng chuyện Bạch Diệc Phi là do nó không đúng, nó muốn giết Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi chỉ phản

kháng lại rồi không may giết nó thôi. Đây là chuyện rất bình thường, không trách ai được”.

“Nhưng mà anh nghĩ, đối với em thì cho dù anh trai em có làm gì thì đó vẫn là anh trai em. Bạch Diệc Phi giết anh trai em, em muốn báo thù. Việc này em cũng không sai”.

“Nhưng mà Bạch Diệc Phi không thể nào để yên cho em giết anh ta được. Anh ta sẽ phản kích lại, nếu không thì người chết chính là anh ta”.

“Anh biết có lẽ bây giờ em sẽ không tiếp thu được những điều này, nhưng anh chỉ muốn nói ra suy nghĩ của mình thôi. Bạch Diệc Phi cũng là bạn của anh, nếu em muốn giết anh ta thì anh sẽ không đứng yên mặc kệ được, anh sẽ cứu anh ta”.

“Ngược lại nếu như anh ta muốn giết em, thì anh cũng sẽ đi cứu em giống như vậy, anh sẽ dùng cả tính mạng của mình để cứu em”.

“Đối với anh mà nói mọi người đều rất quan trọng, vậy nên anh không muốn ai trong hai người xảy ra việc gì. Nhìn qua thì có vẻ rất mâu thuẫn, nhưng mà cũng không có cách nào khác”.

“Nhưng mà em có thể yên tâm, Bạch Diệc Phi biết rõ quan hệ của chúng ta, anh ta sẽ không chủ động làm tổn thương em”.

Nghe xong mấy lời này thì Tùng Lệ Nhã nhào thẳng vào trong ngực Trường Tiểu, sau đó cắn lên vai anh ta một cái, rồi thấp giọng ghen ngào.

Bả vai Trường Tiểu đau đón, nhưng anh ta không né tránh, mà chỉ nhẹ nhàng ôm lấy eo Tùng Lệ Nhã, để mặc cho cô ta cắn.

Chấp niệm trong lòng Tùng Lệ Nhã là báo thù cho anh trai, loại chấp niệm thế này khó có thể bỏ được, vậy nên Trường Tiểu không khuyên Tùng Lệ Nhã từ bỏ việc báo thù, anh ta chỉ nói ra suy nghĩ của mình, để cô ta biết rằng trong lòng anh ta, cô ta cũng vô cùng quan trọng.

...

Bên phía Bạch Diệc Phi, anh đã tìm được Sa Phi Dương trong chợ đồ cổ.

Lúc này Sa Phi Dương đang ngồi xỏm trước một quán bán đồ cổ nhỏ, chủ quán là một người đàn ông trung niên đeo cặp kính gọng tròn, mặc đồ cổ trang, thoạt nhìn chủ quán trông giống như người thời trước vậy.

Chủ quán nhìn thấy Sa Phi Dương đang cầm món đồ giống như vòng ngọc thì cười nói: “Ánh mắt người anh em này không tệ”.

Sa Phi Dương kinh ngạc ngẩng đầu lên: “Anh có ý gì?”

Đầu tiên chủ quán liếc nhìn xung quanh, sau đó nghiêng đầu nói với Sa Phi Dương: “Đây chính là món đồ tốt đấy, thật sự không dám giấu giếm, tôi cũng vừa mới mua lại được với giá 300 thôi”.

“Ba trăm?”, Sa Phi Dương hơi khó hiểu: “Chỉ một món đồ bé xíu thế này mà những ba trăm tệ hả?”

Chủ quán đắc ý gật đầu: “Đúng thế, đây là món đồ lâu đời, ba trăm tệ coi như được lời rồi đấy”.

Sa Phi Dương nghe vậy thì buông món đồ này xuống, chủ quán nhìn thấy thì lập tức nói: “Tôi nói này, anh đừng coi thường món đồ này bé xíu này, chỉ mỗi chỗ tôi mới có thôi đấy. Tôi nói cho anh biết, chiếc vòng này không phải của triều Minh đâu, tôi chắc chắn nó thuộc thời nhà Thanh. Anh thử nghĩ xem, đồ nhà Thanh mà có giá này thì đã là khá thấp rồi”.

“Anh nói xem thứ này có đáng giá ba trăm không?”, chủ quán cười nói.

Sa Phi Dương nghe vậy thì gật đầu: “Đáng giá”.

Chủ quán lập tức nói thêm: “Đúng thế, tôi thấy anh cũng thích nó, vậy thì tôi chịu thiệt một chút bán nó cho anh vậy. Năm trăm thì sao?”

Nhưng Sa Phi Dương chỉ lắc đầu: “Không cần”.

Sau đó lại hỏi về thanh đoản kiếm nhìn tương đối tinh tế bên cạnh: “Cái này bao nhiêu tiền?”

Chủ quán nhìn thấy thì cười híp mắt đưa thanh kiếm cho Sa Phi Dương: “Tôi nói này, ánh mắt của anh cũng quá đỉnh rồi. Thanh đoản kiếm này từ thời nhà Minh, nếu như anh thật sự thích thì tôi cũng không cò kè mặc cả với anh nữa. Hai ngàn thôi”.

Sa Phi Dương cầm thanh đoản kiếm trong tay, nhìn tới nhìn lui, ông ta khá là do dự.

Chủ quán thấy thế thì cắn răng lấy món đồ nhỏ vừa rồi đưa cho ông ta, sau đó nói: “Như này đi, mọi chuyện cũng là do duyên phận cả, hôm nay anh có cơ duyên tìm được mấy món đồ trước mặt. Nếu như anh mua thanh kiếm này thì tôi sẽ tặng món đồ này cho anh”.

Sa Phi Dương nghe anh ta nói xong thì khẽ do dự một lát, sau đó mới lấy điện thoại di động ra, vô cùng đau lòng quét mã trả tiền.

Nghe thấy âm thanh thông báo thì chủ quán lập tức cười sáng lạn: “Nào nào, người anh em, để tôi gói lại cho anh”.

Cảnh tượng vừa rồi đều bị Bạch Diệc Phi đứng từ xa nhìn thấy hết, anh hơi khó hiểu. Nếu như Sa Phi Dương không phải là Sa Phi Dương, vậy thì ông ta là ai chứ?

Vừa rồi ông ta thể hiện ra dáng vẻ giống như người ở trên núi lâu ngày, bây giờ ngay cả đứa trẻ con bảy tám tuổi cũng biết thị trường đồ cổ không đáng tin cậy, nhưng mà ông ta lại không nhận ra.

Bạch Diệc Phi nghĩ một lúc cũng không biết Sa Phi Dương có âm mưu gì, mà hiện giờ ông ta không có ác ý với anh, nên tạm thời anh không nghĩ mấy chuyện này nữa. Anh bước lên trên.

“Tiền bồi”.

Sa Phi Dương nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì nhếch miệng cười: “Đến đây nào”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, sau đó nhìn về phía chủ quán kia.

Chủ quán nhìn thấy thì lập tức chột dạ, sau đó vừa cúi đầu sắp xếp lại sạp hàng của mình, sau đó nói: “Áy chết, tôi đột nhiên nhớ ra trong nhà còn có chút việc phải về gấp. Không ngờ hôm nay đã trở thế này rồi”.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì giẫm thẳng lên sạp hàng của anh ta, sau đó cười lạnh hỏi: “Ông chủ, anh thật sự có nghiên cứu về đồ cổ à?”

“Anh có ý gì?”, chủ quán nhìn thấy dáng vẻ lưu manh của Bạch Diệc Phi thì đen mặt hỏi.

Bạch Diệc Phi tiếp tục cười lạnh: “Tôi có ý gì chẳng lẽ anh không biết sao? Anh có ý tốt mà đi lừa tiền của người lớn tuổi à? Lương tâm anh không cắn dứt sao?”

Chủ quán rõ ràng hơi sững sốt, anh ta lại nhìn về phía Sa Phi Dương, sau đó phản bác: “Dáng vẻ thế này mà anh nói anh ta là người già á? Anh đang đùa tôi à?”

“Huống hồ tôi lừa gạt người anh em này khi nào? Những lời tôi nói đều là thật. Người anh em này bỏ ra hai ngàn mua được thanh đoản kiếm thời nhà Minh, đây chính là vận may của anh ta, những người khác không được may mắn như vậy đâu”.

Bạch Diệc Phi nghe anh ta nói thế thì cười lạnh: “Anh tưởng tôi mù sao? Hồng ngọc trên thân đoản kiếm kia làm từ nhựa plastic, thời nhà Minh đã dùng nhựa plastic để làm hồng ngọc sao?”

“Tôi thấy anh đang cố ý lừa người thì có!”

Chủ quán nghe mấy lời anh nói thì vẻ mặt lúc trắng lúc xanh, nhưng hai ngàn đã rơi vào tay rồi thì anh ta không muốn nhả ra, thế nên không thềm

để ý nói: “Đúng vậy thì thế nào? Nghề này của chúng tôi đều có quy tắc, tiền đã nhận thì không còn liên quan gì đến hàng hóa nữa”.

“Nếu mua phải đồ giả thì chỉ có thể trách bản thân không may thôi, đừng trách ai cả”.

Bạch Diệc Phi im lặng: “Không chịu trả tiền đúng không?”

“Không trả!”, chủ quán nghiêm mặt, nghiêm túc nói.

Bạch Diệc Phi vừa định nói gì đó thì đã nghe thấy tiếng cười ha ha của Sa Phi Dương: “Không trả thì tốt, không trả thì tốt”.

Hai người đều ngơ ngẩn cả người, sau đó cùng nhau nhìn về phía Sa Phi Dương.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc hỏi: “Tiền bối, thanh kiếm này là giả mà”.

Sa Phi Dương gật đầu nói: “Chuyện này tôi biết”.

“Biết thì vì sao lại...”, Bạch Diệc Phi không thể hiểu nổi.

Sa Phi Dương ném đoản kiếm xuống đất rồi cười nói: “Thanh kiếm này vô dụng, thật ra cái tôi muốn chính là thứ này”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 656: Bắt Đầu Hành Động

Sa Phi Dương nói xong thì đưa đồ trong tay cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhận lấy, anh cảm ngắm nghía kĩ càng một lượt, đây là một món đồ hình tròn, bên trên được khảm bạch ngọc và đồng thau, chất liệu bạch ngọc nhiều hơn đồng thau, ngoài ra không có gì khác lạ.

Bạch Diệc Phi hiếu kỳ hỏi: "Đây là đồ nhà Thanh sao?"

Sa Phi Dương lắc đầu: "Không phải nhà Thanh, mà là nhà Đường".

"Cái gì?", Bạch Diệc Phi không khỏi sững sốt.

Nếu người khác nghe thấy thế thì chắc chắn sẽ không tin, nhưng Bạch Diệc Phi lại khác, anh tin tưởng lời của Sa Phi Dương, ông ta chắc chắn không thể sai được, phải biết rằng Sa Phi Dương là một trong những thầy phong thủy nổi tiếng nhất bây giờ, tất nhiên ông ta rất hiểu biết những loại đồ như thế này.

Chủ quán thấy vậy thì dừng lại một chút rồi nói: "Vẫn là người anh em này tinh mắt, dùng 2 ngàn mua một món đồ thời Đường, như vậy không phải lời lắm sao? Nói như thế thì tôi mới là người không may mắn, vì vậy muốn hoàn tiền thì cũng phải là tôi mới đúng, hai người..."

Chủ quán đang nói thì dần ý thức được mình lỡ lời, sau đó không nói nữa, chỉ nhìn bọn họ.

Mà lúc này Sa Phi Dương lấy lại miếng ngọc đó, ông ta hơi dùng sức bóp, lớp bột màu trắng trên miếng ngọc lập tức rơi ra, sau đó lộ ra màu đỏ tươi ở bên trong.

Bạch Diệc Phi đứng hình: "Đây..."

Sa Phi Dương ném thứ đó cho Bạch Diệc Phi rồi cười nói: "Cầm đi, cái này có ích cho cậu".

Bạch Diệc Phi thấy thế thì đỡ lấy, lần này anh không dám cầm túy ý nữa mà dùng hai tay nâng miếng ngọc, chỉ sợ nó rơi xuống đất.

Chủ quán há hốc mồm, vô cùng hồi hận, anh ta không ngờ người đàn ông trông thành thật này lại là một chuyên gia, anh ta cũng không ngờ rằng món đồ bản thân không thèm để ý kia lại là đồ quý.

Đồ quý như vậy mà chỉ bán với giá 2 ngàn, hơn nữa còn là trong tình huống bản thân cứng rắn quyết bán đi nữa.

Chủ quán tỉnh táo lại thì trên mặt lập tức xuất hiện nụ cười, sau đó nói với Bạch Diệc Phi: “Người anh em, hay là chúng ta thương lượng một chút đi?”

Bạch Diệc Phi cầm báu vật, trong lòng vô cùng vui sướng, anh nghe thấy lời của chủ quán thì lập tức dùng lại câu của anh ta: “Đây là đồ anh kiên quyết bán đi, hơn nữa anh cũng nói tiền tới tay thì không còn liên quan gì đến anh nữa”.

Chủ quán cười ngượng: "Đúng đúng, việc này đương nhiên tôi cũng hiểu, mà tôi cũng chính xác đã nói như thế, anh có thể bán lại cho tôi không?"

“Bán lại cho anh?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Chủ quán gật đầu nói: "Đúng vậy, tôi trả 3 ngàn!"

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cười lạnh: "Anh cảm thấy tôi là người thiếu tiền sao?"

Chủ quán tỉ mỉ đánh giá Bạch Diệc Phi một lượt, sau đó nghiêm túc gật đầu, anh ta vẫn thấy bản thân ra giá rất cao: "Phải!"

Bạch Diệc Phi: "..."

Bạch Diệc Phi cúi đầu xuống nhìn lại trang phục của mình, anh cảm thấy hơi bất lực, vì quả thật là như chủ quán kia nghĩ.

Dù bây giờ bản thân có tiền nhưng anh vẫn giống như trước, không chú ý quan trọng vấn đề trang phục, anh chỉ mặc làm sao bản thân thoải mái nhất, thuận tiện nhất thôi.

Trước kia Lý Tuyết cũng mua cho anh mấy bộ đắt tiền, nhưng anh tiếc rẻ, vì vậy chỉ lúc có sự kiện quan trọng mới mặc.

Bạch Diệc Phi nói: "Không bán".

Sau đó anh dứt khoát quay người bước đi.

Chủ quán thấy vậy thì vô cùng hoảng hốt, anh ta vội tiến lên một bước, kéo tay Bạch Diệc Phi lại: "4 ngàn, tôi trả 4 ngàn!"

Bạch Diệc Phi kéo tay của chủ quán ra, sau đó tức giận nói: "Không bán là không bán!"

Chủ quán càng hoảng hơn, anh ta lại nói: "5 ngàn!"

Bạch Diệc Phi chỉ cười lạnh, 5 ngàn? Đối với anh thì đáng là gì chứ? Nếu để anh ta biết được thân phận của anh thì sợ rằng đến cả mở miệng cũng không dám ấy chứ!

Lúc này Sa Phi Dương nói: "10 ngàn!"

Chủ quán lập tức đồng ý: "OK".

Như sợ Sa Phi Dương nuốt lời nên chủ quán vội vàng rút điện thoại ra chuyển khoản, dù đang chuyển vẫn không quên nói: "Người anh em, đồ này là của anh ta, anh ta đã nói vậy thì tôi chuyển khoản đây".

Bạch Diệc Phi kinh ngạc nhìn Sa Phi Dương, anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đồ từ thời Đường dừng nói tới 10 ngàn, cho dù là 100 ngàn cũng không đủ đâu!

Bạch Diệc Phi nghĩ, liệu có phải do Sa Phi Dương bế quan lâu quá rồi nên không biết giá cả thị trường bây giờ không?

Nhưng nghĩ lại thì anh cũng không có sở thích sưu tầm đồ cổ, hơn nữa món đồ này là của Sa Phi Dương, nếu như ông ta đã nói như thế thì anh cũng không nên nói nhiều nữa.

Sau đó anh đưa đồ trong tay cho Sa Phi Dương: "Ông đòi ít tiền quá rồi".

Sa Phi Dương nghe thế thì ngạc nhiên: "Ít hả?"

Sau khi chủ quán chuyển khoản xong thì điện thoại của Sa Phi Dương cũng vang lên âm thanh chuyển khoản thành công.

"Ha ha... người anh em, tiền cũng đã chuyển rồi, anh cũng phải hiệu quy tắc chứ?", chủ quán cười toét cả miệng, rồi chỉ vào món đồ trong tay anh ta.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì không còn cách nào khác, anh thảm thờ ra một hơi, sau đó đưa đồ cho chủ quán.

Chủ quán vội vàng cầm lấy, ôm vào trong lòng: "Ở nhà còn có việc, tạm biệt, tôi đi trước".

Chủ quán nói xong thì đến cả sạp hàng cũng không cần, trực tiếp ôm đồ chạy mất.

Như vậy mấy đồ trên sạp đều là giả rồi, nếu không sao có thể không thu dọn cái gì mà ôm đồ chạy luôn thế?

Bạch Diệc Phi lại thờ ra một hơi: "Thôi, nói chung vẫn lãi 8 ngàn".

Sa Phi Dương nhìn Bạch Diệc Phi, ông ta cười rồi để lộ ra ngón tay cái của mình.

Sau khi nhìn thấy thì Bạch Diệc Phi lập tức sững sốt.

Trên ngón tay cái của Sa Phi Dương có màu đỏ tươi, nói cách khác màu đỏ tươi trên miếng ngọc lúc này là do Sa Phi Dương bôi lên.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc không thôi, nếu như vậy thì Sa Phi Dương mới chính là kỳ tài làm ăn.

Sa Phi Dương cười nói: "Mọi việc không thể chỉ nhìn vẻ bên ngoài, mấy ngày gần đây tôi mới học được trên mạng, xem được nhiều thứ nên cũng học được nhiều hơn, cũng hiểu được sơ qua về tình huống bây giờ của cậu, lúc rảnh rỗi tôi đã bói cho cậu một quẻ".

"Trên quẻ nói rằng đối thủ của cậu và chủ quán kia giống nhau".

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì vẻ mặt nghiêm túc: "Sao lại nói như vậy?"

Sa Phi Dương quả nhiên không hề đơn giản, ông ta rốt cuộc muốn dùng chuyện này để ám chỉ cho Bạch Diệc Phi cái gì.

"Đều không phải người tốt", Sa Phi Dương lạnh lùng nói.

Bạch Diệc Phi: "..."

Mẹ nó, cái này còn cần nói sao? Ai cũng biết bọn họ đều không phải là người tốt!

Nhưng nghĩ lại thì Sa Phi Dương chắc hẳn dùng việc này để ám chỉ cho anh, cũng chính là chỉ điểm cho anh, tuy nhiên ông ta lại không nói rõ ràng, đây cũng là phong cách của những bậc thầy tiếng tăm.

Nếu như muốn hỏi đến cùng thì chắc cũng chỉ có một câu, chính là: thiên cơ bất khả lộ

Lý Tuyệt nói với Bạch Diệc Phi rằng Sa Phi Dương đã chết rồi, vậy người ở trước mặt này rốt cuộc là ai?

Thực lực vô cùng mạnh, còn biết xem quẻ, không phải là...

Bạch Diệc Phi nghĩ tới một cái tên, nhưng anh không muốn đi xác nhận.

Anh cũng không nghĩ nhiều, dù ông ta là ai, vì sao muốn có cái tên này, thì từ đầu tới cuối anh cũng là người đã cứu ông ta, đúng, anh có ơn với ông ta, anh không tin ông ta sẽ dùng trăm phương nghìn kế hãm hại anh.

Vì vậy dù người này là người tốt hay người xấu thì anh cũng không quan tâm, mà trước mắt Sa Phi Dương này cũng không làm hại anh, còn luôn luôn giúp đỡ anh nữa.

Thế là đủ rồi.

...

Buổi tối, Bạch Diệc Phi một mình đứng trên sân thượng bệnh viện, mắt nhìn về phương xa, một lát sau anh lại ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, muốn ngắm những ngôi sao trên bầu trời, nhưng vì đèn đóm sáng trưng trong thành phố mà ánh sáng của những ngôi sao kia không còn rõ ràng nữa.

Dù vậy anh cũng không để ý, anh vẫn yên lặng ngẩng đầu lên, trong đầu hiện lên bóng hình Lý Tuyết.

Dần dần anh dường như nghĩ thông cái gì đó, dù là Lý Tuyết hay là bản thân anh, thì phương hướng của họ đều sai rồi.

Đợi mọi việc kết thúc anh phải đi tìm Lý Tuyết, sau đó đặt dấu chấm hết cho tất cả, sau đó đưa Lý Tuyết cùng nhau tới nơi không có những phân tranh này, những ngày tháng sau chỉ có hai người bọn họ.

Trong mắt Bạch Diệc Phi dần kiên định, sau đó anh lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Trương Hoa Bân: "Chuẩn bị hành động".

Sau khi cúp máy thì Bạch Diệc Phi biết phía sau có người, anh cũng không quay đầu lại mà chỉ nói: "Tôi định đợi việc này kết thúc thì sẽ nói cho cô".

"Tôi biết", Kỳ Kỳ đứng phía sau anh không xa, cô ta hừ lạnh nói.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cười nói: "Vậy bây giờ cô còn đi theo tôi làm gì?"

"Tôi sợ anh chết rồi", Kỳ Kỳ lạnh giọng đáp: "Thì không có ai nói cho tôi biết nữa!"

Bạch Diệc Phi quay đầu lại, anh nhướn mày nhìn Kỳ Kỳ: "Ý của cô là phải một ngày 24 giờ đi theo tôi?"

"Đúng vậy", Kỳ Kỳ đáp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 657: Kỳ Kỳ Là Em Gái Anh

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì xoay người đi về phía đầu cầu thang: "Vậy đi thôi, nên tắm rửa rồi đi ngủ rồi!"

"Anh!", Kỳ Kỳ tức giận: "Anh là đồ không biết xấu hổ!"

Bạch Diệc Phi thấy Kỳ Kỳ phản ứng mạnh như vậy thì đột nhiên cảm thấy bản thân đùa giỡn quá mức. Dù sao cô ta cũng là em gái Từ Lăng, nói đùa như vậy quả thật không thích hợp, vì vậy anh lập tức nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, sau này tôi sẽ không nói đùa như vậy nữa".

Nói xong lời này thì anh trực tiếp xuống lầu.

Kỳ Kỳ nhìn bóng lưng của Bạch Diệc Phi, cô ta có chút ngơ ngác, không ngờ tên khốn kiếp Bạch Diệc Phi lại nói xin lỗi với cô ta!

Bởi vì tiếng xin lỗi này mà Kỳ Kỳ có chút hoảng hốt. Cô ta đột nhiên nghĩ tới lúc vừa mới quen biết Bạch Diệc Phi, nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này thì bỗng nhiên cảm thấy Bạch Diệc Phi cũng không đáng ghét đến như vậy.

Và dường như cô ta đã hiểu tại sao anh không muốn nói ra mối quan hệ giữa cô ta và anh trai cô ta rồi?

Dù là cô ta hay anh trai, thì bất kỳ ai trong số họ đều sẽ phải đối mặt với sự lựa chọn khó khăn sau khi biết sự thật.

Khi Bạch Diệc Phi quyết định không giết cô ta nữa và tiếp tục giấu kín bí mật này, thì bắt đầu từ lúc đó Bạch Diệc Phi đã phải gánh vác lựa chọn khó khăn này.

...

Bạch Diệc Phi trở lại phòng mình, anh nằm trên giường nhưng vẫn trần trọc không ngủ được.

Chuyện bây giờ dính đến đến quá nhiều người, cũng liên quan cả đến vấn đề tình cảm. Mọi chuyện đã vượt qua tầm kiểm soát của anh, anh không biết lựa chọn của mình rốt cuộc là đúng hay sai.

Từ trong đáy lòng, anh thực sự hy vọng sau khi mọi chuyện kết thúc, anh có thể đưa Lý Tuyết và em gái mình cùng rời khỏi nơi này, không tham dự vào chốn thị phi nữa.

Một đêm không chợp mắt.

Chín giờ sáng, đám người Bạch Diệc Phi đến tòa nhà kinh doanh đã hẹn trước.

Khi bọn họ đến thì nơi này đã có rất nhiều người, còn có rất nhiều xe sang. Bởi vì tới quá nhiều người mà bãi đậu xe chỉ có thể cho từng người một vào, ngã tư lúc này đã bị tắc nghẽn.

Sau khi xuống xe Bạch Diệc Phi trực tiếp đi vào bên trong.

Không biết tới qua Kỳ Kỳ ngủ ở đâu mà hôm nay xuất hiện bên cạnh Bạch Diệc Phi rất đúng giờ.

Sau khi vào thang máy, đúng lúc cửa sắp đóng lại thì đột nhiên có một người phụ nữ hét lên: "Chờ tôi một chút!"

Ngay khi giọng nói vừa dứt thì một người phụ nữ thân hình thon thả đã chen vào.

Khi bước vào thang máy, người phụ nữ nhìn thấy đám người trong đó thì rất kinh ngạc: "Bạch Diệc Phi?"

Bạch Diệc Phi khẽ liếc mắt nhìn cô ta, sau đó anh giả vờ như không quen biết, cũng không để ý tới.

Người phụ nữ này không phải ai khác, cô ta chính là Phùng Tiên Tiên, vợ của Diệp Hoan.

Phùng Tiên Tiên kinh ngạc khi thấy Bạch Diệc Phi ở chỗ này: "Anh vẫn dám đến sao?"

Bạch Diệc Phi không thèm để ý tới cô ta. Cũng không biết hôm nay Phùng Tiên Tiên xảy ra chuyện gì mà không đi cùng Diệp Hoan, bên người cũng không có ai cả, thật là hiếm thấy.

Bởi vì Bạch Diệc Phi không thèm để ý tới mình nên Phùng Tiên Tiên rất tức giận: "Bạch Diệc Phi, tôi nói cho anh biết, anh đâu không lại chồng tôi đâu".

"Còn nữa, rốt cuộc thì anh đã làm gì Diệp Ngải. Nếu anh dám động vào một sợi tóc gáy của Diệp Ngải thì chồng tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh đâu. Anh biết điều mà thả Diệp Ngải ra đi, anh..."

Phùng Tiên Tiên cứ lảm nhảm bên tai Bạch Diệc Phi, hơn nữa Bạch Diệc Phi đã thức cả đêm hôm qua, nên giờ anh cảm thấy ồn ào đến mức đau cả đầu.

Vừa đúng lúc anh thấy thang máy đã lên đến tầng mười, vì thế lập tức ấn tầng mười một.

Phùng Tiên Tiên không chú ý đến động tác của Bạch Diệc Phi, cô ta vẫn không ngừng lảm nhảm: "Đừng tưởng rằng tất cả mọi người đều sợ anh, tôi nói cho anh biết, nhà họ Diệp chúng tôi không sợ anh đâu, anh..."

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì đột nhiên cười lạnh: "Trên thuyền nếu không có tôi thì bây giờ cô còn có thể đứng được ở đây sao?"

Nếu ở trên thuyền Bạch Diệc Phi không cứu Phùng Tiên Tiên thì cô ta đã bị hai gã đàn ông kia làm nhục rồi, làm sao còn có thể đứng đây lảm nhảm được chứ?

Phùng Tiên Tiên nghe thấy thế thì đột nhiên im lặng, mặt cô ta cũng từ đỏ lên.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: "Nói luôn mồm không ngừng nghỉ, ồn ào muốn chết, ném ra ngoài đi".

Phùng Tiên Tiên còn chưa kịp phản ứng, cô ta muốn tiếp tục nói chuyện trên thuyền với Bạch Diệc Phi, nhưng Bạch Diệc Phi đã trực tiếp kêu người ném cô ta ra ngoài, vì thế cô ta tức giận nói: "Bạch Diệc Phi! Sao anh dám hả?"

Cô ta vừa dứt lời thì cửa thang máy đúng lúc mở ra.

"Rầm!"

Kỳ Kỳ giơ chân lên, đạp Phùng Tiên Tiên ra ngoài.

Không chỉ Bạch Diệc Phi cảm thấy ồn ào mà Kỳ Kỳ cũng thế. Vì vậy cô ta rất đồng ý với lời nói của Bạch Diệc Phi, cũng rất vui vẻ làm theo.

Cửa thang máy đóng lại lần nữa, bọn họ nghe thấy tiếng mắng của Phùng Tiên Tiên: "Bạch Diệc Phi, anh chờ đó! Chờ lát nữa chồng tôi tới, tôi nhất định sẽ bảo anh ấy giết anh!"

Mặc cho cô ta kêu gào thế nào thì cuối cùng lỗ tai Bạch Diệc Phi cũng được yên tĩnh đến tận tầng hai mươi ba.

Khi ra khỏi thang máy, bọn họ lập tức nhìn thấy một người phụ nữ mặc com lê, khí chất nổi bật, sau lưng người phụ nữ đó là một đám đàn ông mặc vest. Bọn họ cũng đứng ở cửa thang máy, dường như đang đợi ai đó.

Vừa thấy Bạch Diệc Phi thì người phụ nữ mỉm cười đi tới, sau đó đưa tay ra: "Em trai, cuối cùng chị cũng thấy cậu rồi".

Người phụ nữ vốn có hình tượng lạnh lùng đột nhiên nhiệt tình chào đón, điều này khiến Bạch Diệc Phi cảm thấy rất khó chịu, có vẻ cô ta đang cố ý.

Vì vậy thay vì vươn tay ra thì anh lại đút tay vào túi quần, đứng đó cao ngạo nhìn xuống, rồi cười nhạt nói: "Bạch Kiều, tôi và cô không quen".

Bạch Kiều thấy Bạch Diệc Phi đút hai tay vào túi thì chân mày khẽ nhíu lại, nhưng sau đó đã nhanh chóng giãn ra, cô ta thản nhiên rút tay về, giữ nguyên nụ cười vừa rồi: "Chúng ta đều là người nhà họ Bạch, lại là chị em họ, cho dù không quen thì cũng có quan hệ máu mủ ruột thịt phải không? Cậu có thái độ như vậy thật sự khiến chị họ rất đau lòng đấy!"

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cười nhạt: "Nói cũng hay ghê, vậy nếu tôi không đáp lễ lại cô thì thật sự không biết lễ phép đúng không?"

Lời này ám chỉ quá rõ ràng, có nghĩa là Bạch Diệc Phi đã biết Bạch Kiều giở trò sau lưng. Vì vậy Bạch Diệc Phi cũng sẽ trả lại cho cô ta một món quà lớn.

Đã nói đến mức này rồi thì Bạch Kiều cũng không giả bộ nữa, sắc mặt cô ta lập tức trầm xuống, sau đó hừ lạnh nói: "Mày đừng có gấp, vở kịch này vừa mới bắt đầu thôi!"

Cô ta nói xong lời này thì đột nhiên đến gần Bạch Diệc Phi, sau đó nói nhỏ: "Mấy lão già nhà họ Bạch tư duy cổ hủ, trọng nam khinh nữ, đã thời nào rồi mà chỉ cho phép đàn ông thừa kế nhà họ Bạch chứ!"

"Tao sẽ để cho bọn họ thấy đàn ông nhà họ Bạch đều là lũ vô dụng, không đủ tư cách thừa kế nhà họ Bạch".

Bạch Diệc Phi không muốn để ý đến cô ta. Bạch Kiều chưa kịp nói hết thì anh đã trực tiếp lướt qua cô ta, đi vào bên trong.

Thấy vậy thì sắc mặt Bạch Kiều vô cùng âm trầm, Bạch Diệc Phi dám coi thường cô ta như vậy, thật sự không coi cô ta ra gì.

Bạch Kiều suy nghĩ sâu xa một lúc, sau đó xoay người nói với Bạch Diệc Phi: "Bạch Diệc Phi! Mày chờ đó, tao sẽ cho mày biết đàn ông nhà họ Bạch đều là lũ vô dụng, để cho mày chính mắt thấy tao lấy được đất xây dựng thế nào!"

...

Cùng lúc đó tại phòng vip của bệnh viện Ngọa Long.

Sa Phi Dương gõ cửa bước vào, ông ta đến mép giường đưa một phong thư cho Từ Lăng.

Từ Lăng khó hiểu hỏi: "Đây là cái gì?"

Sa Phi Dương trả lời: "Bạch Diệc Phi nhờ tôi giao hộ".

Từ Lăng hơi ngừng lại, anh ta nghi ngờ mở phong thư ra, vừa mở vừa nói: "Có chuyện gì không thể trực tiếp nói thẳng sao? Còn bày đặt làm như vậy nữa, thật kì lạ!"

Từ Lăng vừa dứt lời thì nhìn thấy nội dung bức thư, anh lập tức sững sốt.

Trong thư chỉ có mấy cái chữ.

Kỳ Kỳ là em gái anh.

Mấy chữ này tách ra đọc thì anh ta đều hiểu, nhưng ghép chung một chỗ thì anh ta lại không hiểu lắm.

Có ý gì?

Kỳ Kỳ là em gái anh ta sao?

Từ Lăng cực kì khiếp sợ, thật sự khó có thể tin được.

Nhưng mà anh ta biết Bạch Diệc Phi sẽ không lấy chuyện này ra làm trò đùa, cho nên đây là sự thật.

Tay Từ Lăng bắt đầu run rẩy.

Dương Xảo thấy vậy thì biết có chuyện không ổn, nhưng lại không biết là tại sao, cô ta có chút lo lắng cầm tay Từ Lăng: "Anh Lăng, anh sao vậy?"

Từ Lãng hoàn hồn lại, sau đó hỏi Sa Phi Dương: "Sao anh ấy lại biết được?"

Sa Phi Dương lắc đầu một cái, nói: "Anh ta chỉ để tôi đến đưa thư, không để tôi xem nội dung của bức thư".

Điều này có nghĩa là Sa Phi Dương cũng không biết trong thư viết gì.

Từ Lãng ngừng một lát, sau đó liều mạng vén chăn lên để đi giày.

"Anh Lãng!", Dương Xảo thấy vậy thì rất lo lắng, cô ta vội vàng ngăn cản: "Anh làm sao vậy? Vết thương của anh vẫn chưa lành, không thể xuống giường!"

Từ Lãng hơi ngừng lại, sau đó nhẹ nhàng vỗ Dương Xảo, anh ta run rẩy nói: "Dương Xảo, mau để anh đứng lên, anh tìm được em gái, tìm được rồi..."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 658: Hội Nghị Đấu Thầu

Trên đời này, thứ tình cảm duy nhất cho đi mà không cần nhận lại chính là tình cảm gia đình.

Từ Lăng mò côi cha mẹ, lạc mất em gái khi mới 10 tuổi, nhiều năm trôi qua, anh ta luôn không ngừng tìm kiếm em gái bé bỏng của mình và điều đó đã trở thành nỗi canh cánh trong lòng anh ta bấy lâu nay.

Sau bao nhiêu năm trời rông rã tìm kiếm, anh ta cho rằng em gái của mình có thể đã... Nhưng bây giờ, anh ta đã tìm được em gái rồi, con bé còn ngay trước mắt, làm sao anh ta có thể không xúc động?

Anh ta không muốn chờ đợi thêm một giây một phút nào nữa, anh ta muốn đến với em gái ngay lập tức để xem cho kỹ và nhận lại em gái bé bỏng của mình.

Dương Xảo vô cùng ngạc nhiên.

Trước cô ta đã nghe Từ Lăng nói qua về em gái, dẫu sao cô ta cũng có một người em trai nên cô ta có thể hiểu được tâm trạng của anh lúc này.

Dương Xảo lập tức hét lên: "Lâm Tử! Dương Lâm! Mau tới đây!"

Dương Lâm vừa lấy cơm từ nhà ăn trở về, còn chưa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng hét của Dương Xảo, cậu tưởng là có chuyện lớn nên vội vã đẩy cửa đi vào.

Sau khi bước vào phòng bệnh, cậu cũng vô cùng ngạc nhiên.

Dương Xảo đang ôm Từ Lăng, vừa trông thấy cậu đi vào liền nói: "Mau lấy xe lăn tới đây".

Dương Lâm giật mình tỉnh lại, lập tức xoay người chạy ra khỏi phòng bệnh, sau đó tìm y tá mượn một chiếc xe lăn.

Dương Xảo và Dương Lâm đỡ Từ Lãng lên xe lăn rồi đẩy Từ Lãng đi ra ngoài.

Lúc đi qua hành lang, bọn họ tình cờ gặp Phùng Trác, Từ Lãng hỏi Bạch Diệc Phi hiện giờ đang ở đâu rồi kêu Dương Xảo tiếp tục đẩy mình đi ra ngoài.

Phùng Trác nhìn thấy cảnh này liền muốn ngăn họ lại, nhưng Sa Phi Dương đột nhiên xuất hiện, nhẹ nhàng nói: "Để cho cậu ấy đi đi".

...

Tại tầng thứ 23 của tòa nhà thương mại.

Trong một phòng họp lớn vô cùng sang trọng lúc này đang chật kín người.

Nhưng riêng bàn họp hình bầu dục phía trước chỉ có mấy người ngồi.

Ngồi ở vị trí chủ trì chính là Hứa Xương, hiện nay anh ta đã trở thành chủ tịch liên minh doanh nghiệp Bắc Hải.

Bạch Diệc Phi và Diệp Hoan ngồi lần lượt ở hai bên của Hứa Xương.

Mà Phùng Tiên Tiên ngồi bên cạnh Diệp Hoan mặt mày oán giận trợn mắt nhìn Bạch Diệc Phi.

Trương Hoa Bân ngồi bên cạnh Bạch Diệc Phi, còn đám người Bạch Hổ đứng ở phía sau.

Những chậu cây xanh nhỏ cùng những bông hoa tươi thắm được xếp thành một vòng đặt ở giữa bàn họp hội nghị làm tăng thêm sức sống xoa dịu đi bầu không khí có phần nghiêm túc.

Hứa Xương liếc nhìn mọi người, khẽ mỉm cười nói: "Mọi người có mặt đông đủ rồi thì chúng ta bắt đầu nhé".

"Nói thẳng vào vấn đề chính, Hoa Thượng là mảnh đất nằm ngay cạnh đường sắt cao tốc, diện tích rất lớn, theo ước tính sơ bộ của liên minh doanh nghiệp thì giá trị của nó khoảng chục tỷ, nếu được phát triển thì giá trị ấy còn tăng lên rất nhiều".

"Cấp trên hy vọng rằng doanh nghiệp lớn mạnh nào đó sẽ tiếp quản nó, dĩ nhiên, không nhất thiết phải là một doanh nghiệp, hai doanh nghiệp hợp tác với nhau cũng được".

"Cho đến thời điểm này, hai doanh nghiệp vững mạnh nhất ở Bắc Hải chính là tập đoàn Phi Tuyết và tập đoàn Diệp Thị, cho nên tôi thay mặt liên minh tiến cử, không biết hai doanh nghiệp nghĩ như thế nào?"

Hứa Xương nói ra một cách khéo léo, nhưng mọi người đều hiểu ý của anh ta là nếu mảnh đất đó không có hai doanh nghiệp này đấu thầu thì cuối cùng giá trị của nó sẽ rất thấp, dĩ nhiên liên minh doanh nghiệp cũng chẳng thu được lợi ích gì.

Thực ra Hứa Xương cũng chẳng mong Bạch Diệc Phi và Diệp Hoan có được mảnh đất này, chẳng qua là anh ta sợ không có hai doanh nghiệp này đấu thầu thì lợi ích của liên minh doanh nghiệp sẽ giảm đi rất nhiều.

Mọi người tại hội nghị đều nhìn thấy Diệp Hoan và Bạch Diệc Phi đang nhìn nhau nhưng không ai lên tiếng.

Người không nhin được mà lên tiếng trước chính là Phùng Tiên Tiên, cô ta lạnh lùng hừ một cái rồi nói: "Chủ tịch Hứa, điều này không phải quá rõ ràng sao? Giá trị của tập đoàn Diệp Thị lớn hơn tập đoàn Phi Tuyết nên mảnh đất này phải thuộc về tập đoàn Diệp Thị mới phải!"

"Chao ôi, lúc tranh cử chức chủ tịch liên minh để cho Bạch Diệc Phi chiếm hời, nhưng lần này, anh đấu không lại tập đoàn của chúng tôi, Diệp Thị sẽ không để điều ấy xảy ra, tôi khuyên anh nên thức thời một chút, tránh đến lúc đó âm ỉ thành trò cười cho thiên hạ".

Diệp Hoan nghe Phùng Tiên Tiên nói xong khẽ cau mày.

Trương Hoa Bân ở phía đối diện cũng lên tiếng: "Chúng tôi thừa nhận Diệp Thị rất vững mạnh, nhưng tập đoàn Phi Tuyết của chúng tôi cũng chẳng yếu, lúc cạnh tranh chức chủ tịch liên minh doanh nghiệp chúng tôi còn thắng thì lần này chả vương".

Phùng Tiên Tiên nghe vậy giễu cợt: "Ai chẳng biết khoác lác, chỉ sợ chém gió quá thì thành bão thôi! Xem lại bản thân mình đi, có thể sánh với chúng tôi sao?"

"Diệp phu nhân nói cứ như mình xuất thân cao quý lắm vậy, trước khi cô trở thành phu nhân nhà họ Diệp cũng chẳng cao sang hơn chúng tôi là bao!", Trương Hoa Bân nhẹ giọng đáp.

Hai người không ai chịu nhường ai.

Hứa Xương không muốn nhìn thấy tình cảnh như vậy cho nên lập tức cắt ngang cuộc tranh luận của hai người, cười nói: "Hai người nghe tôi nói một câu trước".

"Người đấu thầu luôn là người ra giá cao nhất, hai người tranh cãi với nhau cũng vô dụng, điều tôi muốn biết bây giờ là mẫu thuẫn giữa hai nhà mà không ngừng gay gắt thì có ảnh hưởng đến buổi đấu thầu này không?"

"Đấu sao liên minh doanh nghiệp chỉ mong mọi người đấu thầu một cách lành mạnh, sự việc trở nên nghiêm trọng đối với ai cũng không tốt, không phải sao?"

"Có lẽ trong lòng mọi người đều biết mảnh đất đó sẽ thuộc về một trong hai doanh nghiệp ở đây, dĩ nhiên, hai doanh nghiệp cần bắt tay với nhau cùng phát triển, như thế đôi bên mới cùng có lợi".

Hứa Xương nói xong nhìn về phía Bạch Diệp Phi và Diệp Hoan.

Nhưng hai người còn chưa mở miệng thì một giọng nói khác đột nhiên vang lên.

"Lời này của chủ tịch Hứa không phải quá thừa sao? Hai nhà bọn họ bây giờ đã mất đi tư cách đấu thầu, cho nên mảnh đất này cuối cùng thuộc về ai còn chưa rõ".

Tất cả mọi người đều hướng về phía giọng nói vừa cất lên, Bạch Kiều và Lý Chúc bước ra khỏi đám đông, tự nhiên ngồi ở phía bên kia của bàn họp hội nghị.

Bạch Kiều ngồi xuống, Lý Chúc lại không ngồi, dáng vẻ có chút lầy lòng.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Bạch Kiều và Lý Chúc.

Bạch Diệc Phi cũng nhìn qua, đây là lần đầu tiên anh gặp Lý Chúc, mặt mũi gã khá bình thường, thân hình hơi mập mạp, nhìn qua biểu hiện và phong thái của gã có thể nói là một tên đàn ông hèn nhát.

Nhìn sang Bạch Kiều, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người cực chuẩn cùng với khí chất lạnh lùng lại mang thân phận cô chủ nhà họ Bạch, người như Lý Chúc quả thật không xứng với cô ta.

Bạch Kiều nhìn mọi người, mỉm cười nói: "Tôi nhớ liên minh có quy định rõ ràng, khi đấu thầu, nếu hai doanh nghiệp có xích mích cá nhân và cạnh tranh không lành mạnh, như vậy chưa thể đưa ra kết quả cuối cùng khi không có chứng cứ chứng minh hai doanh nghiệp đã hòa giải, và đều không được tham dự cuộc đấu thầu lần này".

Bạch Kiều nói xong, vẻ mặt của tất cả mọi người đều có chút hoài nghi.

Vẻ mặt của Bạch Diệc Phi và Diệp Hoan đột nhiên thay đổi, còn Hứa Xương có vẻ trầm mặc.

Bạch Kiều vờ như không thấy, nói tiếp: "Như vậy theo quy định, tập đoàn Diệp Thị và tập đoàn Phi Tuyết đều không có tư cách tham gia cuộc đấu thầu lần này".

Vẻ mặt Hứa Xương cực kỳ u ám, mọi người nhìn một cái liền hiểu liền minh doanh nghiệp quả thật có quy định như vậy.

Mấy năm gần đây hai tập đoàn Diệp Thị và Phi Tuyết đều đấu đá lẫn nhau về mọi phương diện, đấu tranh về giá cả, thậm chí còn dính dáng đến giết người, đây rõ ràng là ân oán cá nhân, cũng không từ thủ đoạn bất chính mà đấu tranh, dựa vào quy định đã đề ra sẽ mất đi tư cách.

Đã thế, giá đấu thầu của mảnh đất này không cao như mong đợi, liền minh chắc chắn sẽ phải chịu thiệt hại không nhỏ, Hứa Xương dĩ nhiên không mong chuyện này sẽ xảy ra.

Vẻ mặt u ám của Hứa Xương đã dịu xuống một chút, cười giả trân nói: "Chuyện này liền minh tất nhiên sẽ điều tra rõ, nếu không tra rõ ngọn ngành sẽ không đưa ra kết luận".

Bạch Kiều không hề hoảng sợ, cười nhạt nói: "Anh nói chí phải".

Sau đó lại cười lạnh một tiếng: "Nhưng tôi đã nhận được tin tức, Diệp Ngải em gái của Diệp Hoan đã bị Bạch Diệp Phi giết rồi, chính vì vậy mà tập đoàn Diệp Thị mới đấu đá không ngừng với tập đoàn Phi Tuyết, đây chẳng lẽ không phải là ân oán cá nhân sao?"

Nói xong những lời này, tất cả mọi người đều sửng sốt.

"Con mẹ nó! Tin này hot quá!"

"Không phải chứ, Bạch Diệp Phi thế mà lại giết chết em gái Diệp Hoan ư?"

"Đây không phải là quá hung hăng càn quấy sao?"

"Nếu nói như vậy, đây chắc chắn là ân oán cá nhân rồi!"

"Diệp Thị và Phi Tuyết chắc chắn sẽ bị xử phạt và mất đi tư cách đấu thầu".

Bạch Kiêu nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, cùng nhưng lời xì xào bàn tán, cô ta lộ ra ánh mắt đắc ý, sau đó lại cười khinh miệt một tiếng.

Chỉ vì nguyên nhân này mà Bạch Diệc Phi và Diệp Hoan mới đấu với nhau đến sứt đầu mẻ trán, cũng mất đi tư cách đấu thủ, thậm chí còn phải chịu thiệt hại to lớn, bất kể như thế nào thì cô ta cũng là người có lợi nhất.

Ngay lúc này, Bạch Diệc Phi im lặng trước giờ đột nhiên bật cười.

Cô ta nhìn thấy, không nhịn được cau mày: "Anh cười cái gì?"

Cô ta không hiểu, đến nước này rồi, anh còn có cái gì không thể cười sao? Chẳng lẽ cứ phải khóc lóc, tức giận mới được à?

Mục đích của Bạch Kiêu lần này chỉ để chứng minh bản thân với gia tộc, đồng thời để cho ông Bạch biết rằng, đàn ông nhà họ Bạch đều không bằng cô ta, nhưng vẻ mặt điềm tĩnh lạnh nhạt của Bạch Diệc Phi lúc này làm cho cô ta khó mà chấp nhận được.

Bạch Diệc phi chỉ cười nhạt hỏi Diệp Hoan: "Chúng ta có ân oán cá nhân sao?"

"Bạch Diệc Phi, anh...", Diệp Hoan còn chưa lên tiếng, Phùng Tiên Tiên đã không nhịn được mà mắng to, nhưng lại bị Diệp Hoan quát.

"Im miệng!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 659: Quan Hệ Giữa Chúng Tôi Rất Tốt

Diệp Hoan quát Phùng Tiên Tiên xong mới nhìn Bạch Diệc Phi, cười nói: “Không có, sao tôi không biết chúng ta có thù riêng gì?”

Phùng Tiên Tiên thấy vậy thì hóa đá.

Mọi người trợn mắt há mồm, ngây ra tại chỗ.

Mấy ngày gần đây hai bên động đến không ít công xưởng cùng cửa hàng của nhau, thế mà bảo không có thù oán cá nhân à?

Nhưng không lâu sau, mọi người đều hiểu ra. Hai người này hẳn đang diễn trò để bảo vệ tư cách đấu thầu của mình.

Bạch Kiềm cũng không ngu, đương nhiên hiểu ra điều này. Cô ta cười lạnh: “Phiền hai người đã diễn thì diễn cho thật. Anh cho rằng hai người mỗi người một câu thì có thể cho qua mọi chuyện à?”

“Mọi người đều đang nhìn đây, liên minh doanh nghiệp hẳn sẽ không vì một câu nói mà tin rằng giữa hai anh không có tư thù cá nhân”.

Câu nói này cũng rào trước với Hứa Xương, không cho anh ta cơ hội lên tiếng.

Hứa Xương cười khỏ. Hai người này diễn quả thực có vẻ giả, ai nhìn mà tin được chứ.

Bạch Kiềm thấy Hứa Xương không lên tiếng thì càng được nước làm tới: “Chủ tịch Hứa, bây giờ hẳn anh có thể tuyên bố hủy bỏ tư cách đấu thầu của tập đoàn Diệp Thị và tập đoàn Phi Tuyết rồi chứ?”

Hứa Xương trầm mặc mà nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì cười. Vào lúc này, anh đã thông suốt tất cả rồi, còn cảm thán: “Bạch Kiềm, cô đúng lao tâm khổ tứ rồi”.

Sau đó, anh chậm rãi nói: “Vì khiến tôi mất tư cách đấu thầu mà cô đã sớm sắp xếp nhanh mối bên những người anh em của tôi, khiến tôi theo đó mà tìm được Lý Chúc rồi trở nên gay gắt với hắn, như vậy sẽ mất đi lợi thế đấu thầu”.

“Cô nắm bắt cơ hội này mà gây khó dễ với tôi, còn cho người đi giết anh em của tôi, sau đó đợi tôi trả thù xong thì tiết lộ vị trí của tôi cho Diệp Ngải”.

“Tiếp đây lại như mời Diệp Ngải, để cô ta và tôi gặp mặt, cuối cùng lợi dụng chuyện này mà biến cô ta thành mối câu dẫn đến tôi và Diệp Hoan hoàn toàn trở mặt”.

“Bởi vì hai chúng tôi khai chiến dẫn đến hai bên đều bị tổn hại, từ đó cô có thể ngư ông đắc lợi, chiếm được lợi thế trong đấu thầu, lợi dụng quy tắc của liên minh doanh nghiệp khiến hai nhà chúng tôi hoàn toàn mất đi tư cách đấu thầu”.

Nói xong, Bạch Diệp Phi mỉm cười một lát mới nói: “Nhưng... Cô không cảm thấy mình làm vậy là rất ngu xuẩn à?”

Nghe vậy, Bạch Kiều vẫn mỉm cười, bình tĩnh mà lắc đầu: “Những gì anh nói đều chỉ là suy đoán, hoàn toàn không có chứng cứ. Tôi không thừa nhận, hơn nữa tôi không nghĩ mình ngu ngốc”.

Lúc hai người nói chuyện, Lý Chúc chợt dạ mà run lên, chứng minh những gì Bạch Diệp Phi nói là thật.

Nhưng thế thì đã sao? Không có chứng cứ thì tất cả đều chỉ là nói suông.

Những ông chủ khác nghe thấy vậy thì lúng túng, bọn họ hoàn toàn không đoán được ai đúng ai sai.

Lúc này, Diệp Hoan đột nhiên nói: “Suy cho cùng, chẳng qua là vì cô muốn có được mảnh đất này mà thôi”.

“Vì mảnh đất này, cô bắt chấp gả cho Lý Chúc, cho rằng có thể dễ dàng mà có được nó nhưng cô không ngờ rằng, mảnh đất này quả thực thuộc về hấn nhưng việc quy hoạch đất trên ngàn mẫu thuộc về liên minh doanh nghiệp, hấn hoàn toàn không có quyền khai thác”.

“Hơn nữa đây là tài sản trước khi kết hôn của Lý Chúc, cô chẳng có quyền gì cả”.

“Cô không tra rõ trước những chuyện này đã lấy hấn, tiền mất tật mang, không phải ngu xuẩn thì là gì?”

Lời này của Diệp Hoan cuối cùng cũng khiến biểu tình của Bạch Kiêu thay đổi.

Lúc này cô ta đột nhiên cảm thấy bản thân mình bị Bạch Diệc Phi và Diệp Hoan bắt tay nhau lừa bỡn.

Mà dự cảm của cô ta không sai. Bạch Diệc Phi lại lên tiếng: “Cô không thừa nhận cũng chẳng sao. Tôi rất muốn biết, sao cô biết Diệp Ngải đã chết rồi, hơn nữa còn là do tôi giết? Lẽ nào Diệp Hoan nói với cô?”

Bạch Kiêu nghe xong thì mặt trắng bệch.

Diệp Hoan đã phong tỏa toàn bộ tin tức, những người khác đều không biết nguyên nhân, Bạch Kiêu hấn cũng không biết mới phải.

Nhưng cô ta đã biết rồi. Vậy thì hoặc người của Diệp Hoan nói cho cô ta, hoặc toàn bộ chuyện này đều là kế hoạch của cô ta, dù thế nào thì cô ta cũng có liên quan.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào cô ta.

Sắc mặt Bạch Kiêu trắng bệch, có hơi hoảng loạn.

Cô ta ổn định lại cảm xúc, giả vờ bình tĩnh, lớn tiếng nói: “Vì sao tôi biết được không phải là trọng điểm, trọng điểm và sự thật là tập đoàn Diệp Thị và tập đoàn Phi Tuyết không đấu thầu công bằng, tranh qua giành lại”.

Nói xong, cô ta trừng Lý Chúc: “Đồ bỏ đi, anh nói vài lời đi!”

Lý Chúc nghe vậy thì sợ đến mức vội phối hợp: “Đúng đúng, vợ tôi nói đúng”.

Diệp Hoan thấy thế thì đột nhiên nói: “Quan hệ của tôi và Bạch Diệc Phi từ trước đến nay vẫn rất tốt, sao có thể chèn ép nhau được? Mọi người có lẽ hiểu lầm rồi”.

Bạch Diệc Phi cũng gật đầu: “Đúng thế, hai ngày trước tôi còn định tặng anh Diệp một chai rượu ngon đây”.

“Vậy thì cảm ơn anh Bạch trước”, Diệp Hoan cười híp mắt nói.

Bạch Kiêu thấy hai người này như vậy thì sững sờ.

Những người khác cũng ngây ra như phỗng.

Tại tỉnh Bắc Hải này, ai mà không biết Diệp Hoan và Bạch Diệc Phi luôn gây khó dễ cho nhau, cứ nhìn tranh tuyên vị trí chủ tịch liên minh doanh nghiệp thì biết, chẳng khác nào nước với lửa cả.

Nhưng hai người lúc này lại nói, bọn họ là anh em tốt!

Bạch Kiêu thấy thế thì cười khinh thường: “Lại đang diễn kịch chứ gì? Chẳng qua hai người không muốn mất tư cách đấu thầu mà thôi, chuyện thật ra thế nào mọi người đều hiểu rõ”.

Nói xong, Bạch Kiêu lại trừng Lý Chúc.

Gã thấy thế thì lập tức gật đầu phụ họa: “Đúng, giả vờ mà thôi, mọi người đều biết rõ”.

Từ hai câu của Lý Chúc có thể thấy gã là một người sợ vợ.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì kinh ngạc: “Hóa ra mọi người đều biết à? Chỉ là mấy công xưởng đứng tên tôi cần thay đổi thiết bị cũ, lúc dỡ bỏ thì nhờ anh Diệp giúp đỡ mà thôi”.

Diệp Hoan gật đầu mỉm cười: “Vừa hay tôi cũng có vài công xưởng cũ đã lâu không sửa, cần phải dỡ đi xây lại, vì thế mà nhờ anh Bạch giúp đỡ”.

Thật ra mọi người đều dễ dàng nhận ra lời đưa đẩy này của hai người quá là giả tạo.

Nhưng ngay sau đó, Bạch Diệc Phi lại nói: “Có vẻ mọi người không tin, vậy thì mọi người cứ đi tra đi, cho dù là xưởng hay cửa hàng của tôi thì đều đã cũ rồi, thiết bị cũng lạc hậu, cần thay đổi”.

“Đúng, mọi người có thể đi tra thử những công xưởng bị dỡ bỏ đứng tên tôi. Nửa năm trước tôi đã đăng ký mấy thiết bị cũ vào danh sách của liên minh rồi”, Diệp Hoan cười nói.

Nghe vậy mọi người đều suy nghĩ.

Một lát sau, có người bắt đầu rì rầm nghị luận.

“Hình như thế, những nhà xưởng ấy quả thực đều cũ rồi, có cái còn thuộc diện nguy hiểm, đúng là cần dỡ đi xây lại”.

“Ừây, vậy thì đúng là giúp đỡ lẫn nhau rồi!”

“Vậy hẳn không phải là ân oán cá nhân”.

Phùng Tiên Tiên lúc này đã ngây ra như phỗng. Cô ta kinh ngạc mà nhìn Diệp Hoan, sau đó lại nhìn Bạch Diệc Phi, biểu tình lộ rõ vẻ không thể tin nổi. Quan hệ giữa Diệp Hoan và Bạch Diệc Phi tốt đến thế ư?

Lúc trước Bạch Diệc Phi đánh cả bố cô ta, bắt nạt Diệp Ngải, thậm chí giết cả Diệp Ngải, quan hệ... sao có thể tốt như vậy được?

Cô ta suy nghĩ, chẳng lẽ vì để không mất đi tư cách đầu thâu mà Diệp Hoan và Bạch Diệc Phi cùng diễn kịch?

Từ trước đến giờ, Bạch Kiêu đều nghĩ vậy.

Vì thế cô ta cười lạnh lùng: “Những điều này chẳng qua là lời nói từ một phía của các người, nguy biện mà thôi. Hai người đánh chém nhau trên cao tốc tại thành phố Thiên Bắc, Bạch Diệc Phi còn bị bắn trúng, chuyện này hẳn không phải là giả đâu nhỉ?”

Nge vậy mọi người lại ngộ ra.

Quả thực là như vậy. Lúc đó chuyện hai người đánh nhau đã truyền đi khắp Thiên Bắc, không ai không biết. Hai người định giải thích thế nào?

Nhưng Bạch Diệc Phi vẫn thản nhiên: “Đây không phải là đánh nhau, chỉ là một hoạt động mà thôi”.

Diệp Hoan gật đầu: “Đúng vậy”.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Nếu quả thực là ầu đả cỡ lớn thì sao lại không có người chết chứ?”

Bạch Kiều thấy thế thì vội gào lên: “Lại giáo biện. Bạch Diệc Phi, cậu giết em gái Diệp Hoan, anh ta sao có thể bỏ qua? Tôi không tin!”

Lúc này, Bạch Diệc Phi lại nói với nhóm người mà mình đưa đến: “Ra đi”.

Một cô gái mặc bộ vest rộng, đeo kính đen bước ra.

Người phụ nữ cởi kính xuống, lộ ra khuôn mặt mà mọi người đều biết. Cô ta chào hỏi: “Chào mọi người”.

Cô ta chính là Diệp Ngải!

Bạch Diệc Phi lập tức nói: “Bạch Kiều, cô nhìn cho rõ người trước mặt cô đây tên là Diệp Ngải, em gái của Diệp Hoan và cũng là bạn của tôi”.

Bạch Kiều sững sờ.

“Không, không thể nào! Sao cô ta chưa chết?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 660: Bộ Mặt Thật Của Lý Chúc

Những người khác nhìn thấy Diệp Ngải thì đều kinh ngạc.

Diệp Ngải khá nổi tiếng ở tỉnh Bắc Hải cũng như thành phố Thiên Bắc, không ít người đã từng gặp cô ta.

Bạch Diệc Phi cười lạnh với Bạch Kiêu: “Không biết cô nhận được tin tôi giết Diệp Ngải từ đâu nhưng rõ ràng là tin tức này không đúng”.

“Có vẻ người hợp tác với cô không tận tay giết Diệp Ngải, hoặc là hắn vốn không định hợp tác với cô, chỉ là cho cô vào tròng mà thôi”.

“Hắn giao Diệp Ngải cho tôi nhưng không giết cô ta. Lúc đó tôi đoán có người muốn tôi trở mặt với Diệp Hoan nên đã lập tức gửi tin nhắn cho anh ta. Chúng tôi cùng diễn một màn kịch”.

Diệp Hoan gật đầu, tiếp lời Bạch Diệc Phi: “Hơn nữa lúc đó chúng tôi đều đã đoán ra sẽ có người ra tay thúc đẩy chuyện giữa chúng tôi. Quả đúng như vậy, lúc chúng tôi đối đầu với nhau trên đường cao tốc đã có người bắn Bạch Diệc Phi”.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Người nổ súng đã bị chúng tôi bắt rồi, tên gã là Tôn Lượng, người của Lý Chúc, nhưng lại ngấm ngấm theo Bạch Kiêu”.

Lúc này, Trần Ngạo Kiêu lôi cổ áo một người tiến vào, sau đó ném gã lên chiếc bàn lớn trong phòng họp.

Thật ra Trần Ngạo Kiêu lúc đó để Diệp Ngải lái xe đưa Bạch Diệc Phi đến bệnh viện thì đã xác định được vị trí của mục tiêu, vì thế bắt được gã.

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Cô liên mồm nói muốn chứng minh mình thông minh hơn đàn ông nhưng bây giờ xem ra, cô thật ngu ngốc!”

“Cô không tra rõ mọi chuyện đã lấy Lý Chúc, lại còn vất hết óc để tôi và Diệp Hoan trở mặt với nhau, kết quả bản thân lại bị lừa, lẽ nào không phải

rất ngu à?”

Bạch Kiều run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

Cô ta không thể tưởng tượng được rằng thế cục mà mình cố gắng bày ra đã sớm bị lật tẩy, lại còn bị lợi dụng để đùa bỡn chính cô ta!

Đúng lúc này, điện thoại của Bạch Kiều vang lên.

“Anh nói gì?”

Sau khi nhận được thoại, Bạch Kiều càng xây xẩm mặt mày.

Điện thoại trong tay rơi xuống đất, cơ thể run lẩy bẩy.

Bạch Diệc Phi và Diệp Hoan thấy vậy thì nhìn nhau cười, không cần nói cũng đã hiểu.

Bạch Kiều một lúc sau mới hoàn hồn, trừng Bạch Diệc Phi và Diệp Hoan mà mắng: “Các người lại nhân cơ hội nuốt mất ba công ty của tôi!”

Bạch Kiều lấy Lý Chúc thì chắc chắn phải có của hồi môn, đó chính là bốn công ty ở thành phố Bắc Hải.

Cô ta đặt toàn bộ tinh thần vào việc đối phó với Diệp Hoan và Bạch Diệc Phi, hoàn toàn không biết hai người này lại ngầm ngầm ra tay với công ty của cô ta.

Cuộc chiến về giá giữa Bạch Diệc Phi và Diệp Hoan vốn cân bằng với nhau, đối với bọn họ không có tác dụng lắm, nhưng những thủ đoạn này dùng với công ty của Bạch Kiều thì lại có tác dụng rất lớn.

Kết quả giá cổ phiếu của công ty cô ta rớt giá, cổ phần bị mua lại, cuối cùng cả ba công ty đều rơi vào tay Bạch Diệc Phi và Diệp Hoan.

Đúng như Diệp Hoan nói: tiền mất tật mang.

“Tỉnh Bắc Hải vốn luôn là nơi tập đoàn Diệp Thị tung hoành, chẳng qua tôi quá lơ là, đánh giá thấp Bạch Diệp Phi nên mới khiến anh ta có cơ hội lật lại đứng ngang hàng với tôi. Vì thế tôi thừa nhận Bạch Diệp Phi quả thực rất khá”.

“Nhưng cùng lúc đó, tôi kiểm điểm sâu sắc bản thân, không thể để Bạch Diệp Phi thứ 2 xuất hiện, hơn nữa anh ta cũng có suy nghĩ như vậy”.

Bạch Diệp Phi gật đầu, coi như đồng ý với cách nói của Diệp Hoan, sau đó cười nói với Bạch Kiều: “Thật ra tôi vốn không muốn xen vào sự phát triển của bất kỳ ai, từ trước đến nay cũng không nghĩ tới sẽ làm lớn đến vậy, nhưng người khác cũng đừng chọc đến tôi, nếu không tôi sẽ không nương tay”.

Mặt Bạch Kiều trắng bệch, ánh mắt cười nhạt của đám người khiến cô ta vô cùng khó chịu. Sự tự tin, tự tôn của cô ta đều bị đánh cho vỡ nát vào thời khắc này.

Cô ta xấu hổ, bối rối không thôi, hận không thể lập tức rời khỏi nơi này.

Môi Bạch Kiều mấp máy, không biết nên làm thế nào, vì thế cô ta đá Lý Chúc một cước, tức giận nói: “Đồ bỏ đi! Không biết nói chuyện à?”

Lý Chúc sợ hãi, gật đầu phụ họa: “Đúng, đúng, đúng, vợ nói gì cũng đúng”.

“Đúng cái đéo gì!”, Bạch Kiều tức đến nổ phổi, véo Lý Chúc, cắn răng nói: “Tôi bảo anh nói chuyện, anh nghe không hiểu hả? Ngu ngốc! Vô dụng!”

Lý Chúc lại gật đầu, lúng túng cười nói: “Thật xin lỗi mọi người, thật xin lỗi, tôi... nói vài câu?”

Dáng vẻ của gã khiến tất cả mọi người đều rất coi thường. Sự vợ đến mức này thì hoàn toàn không đáng mặt đàn ông.

Nhưng chính người đàn ông này, gã có tầm nhìn rộng, từ sớm đã khiến mảnh đất của thành phố Hoa Thượng này trở thành của mình.

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn Lý Chúc, bọn họ cảm thấy gã là một tên hề, một tên đàn ông hèn nhất sợ vợ.

Lý Chúc lúc này cẩn thận nói: “Vợ, anh biết, chuyện vợ trước của anh có liên quan đến mảnh đất này nhưng anh không nói mà thôi”.

“Em không vừa mắt con trai anh, anh sợ nó bị em hành hạ đến chết nên mới đuổi nó ra khỏi nhà. Anh biết như vậy có lỗi với nó nhưng anh không còn cách nào khác, anh không làm gì được nhà họ Bạch”.

“Vì thế anh đã lập một bản di chúc ghi rõ nếu mảnh đất này bị niêm phong, hoặc anh chết thì người kế thừa nó là con trai anh”.

“Em phí hết tâm sức, muốn dùng giá thấp nhất để có được mảnh đất này nhưng vì sao? Vì sao anh phải giúp em, lại khiến con trai anh gặp bất lợi?”

Bạch Kiều cho rằng Lý Chúc sẽ nói đỡ cho cô ta nhưng không ngờ rằng gã vốn không giúp cô ta mà còn chỉ trích cô ta.

Lúc này, biểu tình của Bạch Kiều càng thêm méo mó.

Cô ta run rẩy, phẫn nộ trừng Lý Chúc, muốn cho gã một bạt tai.

Nhưng Lý Chúc tóm lấy tay cô ta.

Bạch Kiều lập tức quát: “Đồ vô dụng! Anh muốn làm gì?”

Lý Chúc bất đắc dĩ cười: “Vợ à, từ vô dụng này em đừng dùng bừa bãi”.

“Anh có ý gì?”, Bạch Kiều không hiểu nhưng vẫn tức giận.

Lý Chúc cười khở: “Từ đầu đến cuối anh chưa từng nghĩ sẽ giúp em, không chỉ anh mà ngay cả em họ em cũng vậy, vì thế Diệp Ngải không chết”.

“Đúng thế!”

Lúc này, một người bước ra từ trong đám người, chính là Kinh La.

Bạch Ngạo Kiều thấy vậy thì trừng mắt, không thể tin tưởng nổi mà nhìn Kinh La: “Sao lại như vậy? Tại sao lại thành ra thế này? Chẳng phải Bạch Khiếu muốn Bạch Diệc Phi thân bại danh liệt ư?”

Kinh La cười trả lời: “Thật xin lỗi cô cả, cậu chủ từng nói, chuyện giữa cậu chủ và cậu cả là mâu thuẫn nội bộ trong nhà, mà cô chỉ là chị họ, vì thế cậu chủ nhà chúng tôi vẫn giữ nguyên tắc”.

“Nguyên tắc cái mẹ gì!”, Bạch Kiều đã không để ý đến hình tượng của mình mà hét lên.

Ngay từ đầu tất cả mọi người đều tính kế cô ta.

Bạch Kiều tức giận hét lên: “Được lắm, anh tưởng giao mảnh đất cho con trai anh thì an toàn chắc? Tôi nói cho anh biết, Bạch Diệc Phi và Diệp Hoan sẽ không bỏ qua cho anh!”

“Anh nên biết, hai năm nữa, giá mảnh đất sẽ tăng lên ít nhất gấp hai, anh cam tâm để liên minh doanh nghiệp quy hoạch ư? Hay là anh muốn giao nó cho Bạch Diệc Phi hay Diệp Hoan?”

Lý Chúc lắc đầu: “Tặng thì không tặng được, mọi người đều là thương nhân, làm gì cũng phải nói đến lợi ích vì thế anh không lo lắng”.

“Anh sẽ khiến lần đầu thầu này dừng lại”.

Bạch Kiều cười lạnh: “Chủ tịch liên minh còn ở đây đấy, anh nói dừng là dừng? Liên minh sẽ không nghe anh!”

Lý Chúc tiếp tục lắc đầu: “Liên minh quả thực không nghe anh nhưng nếu hôm nay tất cả mọi người ở đây đều bị thiêu chết thì lại khác”.

“Cái gì?”, Bạch Kiều cả kinh.

Tất cả mọi người cũng kinh hãi theo.

Lý Chúc mỉm cười nói với đám người: “Mọi người lẽ nào không nghĩ được hương hoa nhàn nhạt trong phòng ư?”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều giật mình.

Bạch Kiều trừng mắt nhìn Lý Chúc.

Cô ta kết hôn với gã hoàn toàn vì lợi ích, không có tình cảm gì.

Bạch Kiều cho rằng Lý Chúc là tên vô dụng, một mảnh đất lớn như thế lại để không, không vô dụng thì là gì? Mà cô ta là thiên kim nhà họ Bạch, sao có thể thích loại người như thế?

Vì thế sau khi lấy Lý Chúc, cô ta thường xuyên cười nhạo gã, sai này sai nọ, đến con trai của gã cũng coi thường, cứ đánh mắng tùy tâm trạng.

Nhưng cô ta không ngờ rằng tất cả là Lý Chúc diễn trò cho cô ta xem.

Lúc này, Bạch Kiều cảm thấy toàn cơ thể mất hết sức lực.

Nhưng không chỉ mình cô ta mà tất cả người trong phòng cũng vậy.

Bạch Kiều lập tức nhận ra gì đó, kinh hoảng nói: “Lý Chúc...”

Lý Chúc nhìn cô ta, không hề do dự mà cho một bạt tai.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 661: Trúng Độc

"Bốp!"

Trong phòng họp vang lên một âm thanh giòn giã.

Bạch Kiều ngồi phịch xuống đất bởi cái tát giáng trời này.

Lý Chúc hung tợn nhìn chằm chằm Bạch Kiều: "Bạch Kiều, cô coi thường tôi, tôi không quan tâm, nhưng chuyện này có liên quan gì đến vợ tôi?"

Nói xong, Lý Chúc đá một cước vào bắp chân của Bạch Kiều, vẻ mặt gã dần trở nên dữ tợn: "Vợ tôi đã làm gì sai? Con trai tôi cũng làm gì sai? Mẹ kiếp, cô có biết không, đó chính là con trai ruột của tôi! Nó còn chưa đến mười tuổi, đồ đàn bà ác độc!"

Mỗi lần thốt ra một câu, Lý Chúc đều đá một cái vào Bạch Kiều.

"Nhà họ Bạch các cô thì hay rồi, Lý Chúc tôi đúng là không xứng với người có xuất thân cao quý như cô, tôi lúc nào cũng phải ăn nói khép nép để chiều theo ý cô, cô nói cái gì tôi đều đáp ứng, cô muốn mảnh đất này tôi liền cho cô, nhưng cô không thể chà đạp lên giới hạn cuối cùng của tôi!"

"Tôi là một con người, con mẹ nó tôi cũng có giới hạn cuối cùng chứ!"

Bạch Kiều bị Lý Chúc đá đến nỗi toàn thân run rẩy, đau đớn không thôi, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi nhưng cô ta không hề cầu xin, giọng điệu vẫn rất cứng rắn: "Lý Chúc! Anh dám đánh tôi! Anh biết hậu quả của việc làm này không? Thứ vô dụng như anh, mọi người sẽ không tha cho anh đâu!"

Lý Chúc cười nhạt: "Phải không?"

Vừa nói, gã vừa quỳ xuống, một tay bóp cằm của Bạch Kiều, dữ tợn nói: "Các người sẽ bị ngọn lửa vô tình thiêu chết, nhà họ Bạch dựa vào cái gì mà

không buông tha cho tôi, các người có làm sao thì liên quan đếch gì tới tôi?"

Bạch Kiều cực kỳ sợ hãi: "Anh rớt cuộc muốn làm gì?"

"Anh không sợ nhà họ Bạch sao? Ngay cả đứa con trai ruột của mình anh cũng không cần nữa sao? Anh...", Bạch Kiều dường như không thể tin Lý Chúc lại dám động vào cô ta.

Lý Chúc lại vả cho cô ta một cái: "Mẹ kiếp, tôi không muốn sao? Đó là đứa con trai ruột của tôi, nếu tôi giữ nó lại bên mình, nó sẽ bị cô đánh chết!"

"Trước kia ông đây sợ nhà họ Bạch, nhưng vừa nãy tôi nói rõ ràng rồi, ngày hôm nay tất cả các người đều chôn thân trong biển lửa, tên đếch nào biết tôi làm chứ?"

Giờ phút này Bạch Kiều không thể cứng rắn được nữa, trong lòng cô ta chỉ còn lại nỗi sợ hãi vô biên.

Lời nói của Lý Chúc khiến cho tất cả mọi người đều sợ hãi.

Bọn họ muốn chạy trốn khỏi đây, nhưng bọn họ phát hiện ra cả người không còn chút sức lực nào, ngay cả đứng lên cũng không nổi.

Bạch Diệc Phi cũng phản ứng lại với lời Lý Chúc vừa nói, ánh mắt của anh nhìn sang chậu cây được xếp thành vòng bầy ở giữa bàn họp hội nghị, trong không khí còn có hương hoa thoang thoảng.

"Hoa này có độc!", Bạch Diệc Phi hét lên.

Thấy vậy, Kỳ Kỳ vội vã nhân lúc còn chút sức lực mà bay lên đá đổ chậu cây đó rồi nhổ hết toàn bộ bông hoa.

Lý Chúc cười lớn: "Haha... vô ích thôi, quá muộn rồi".

Bạch Diệc Phi cho là bọn họ sẽ trở mặt, nhưng cuối cùng mục tiêu chân chính mà đối phương muốn nhắm vào lại không phải mình.

Đột nhiên, Bạch Diệc Phi đã sáng tỏ.

Anh nhớ lại những gì Sa Phi Dương gợi ý cho anh ở chợ đồ cổ, mục tiêu ban đầu của ông ta là thanh toán kiếm kia, nhưng mục tiêu thật sự lại chính là thứ đồ chơi này.

Bạch Diệc Phi nghĩ, chẳng lẽ lúc trước Sa Phi Dương đã đánh hơi ra cái gì sao?

Nếu đã vậy, người này rất có khả năng chính là Sa Phi Dương, nhưng nếu là ông ta thật, vậy người trong ngôi mộ kia là ai đây?

Nhưng bây giờ không có thời gian để nghĩ tới những việc đó, việc quan trọng lúc này là bảo toàn tính mạng.

Bạch Diệc Phi hô lên một tiếng với người của mình: "Đi thôi!"

Lý Chúc nói rồi, bọn họ sẽ bị ngọn lửa vô tình thiêu chết, đồng nghĩa với việc bọn họ phải rời khỏi đây trước khi Lý Chúc phóng hỏa.

Nhưng Bạch Diệc Phi vừa đứng dậy đã ngã xuống ghế, toàn thân không chút sức lực, chóng mặt hoa mắt.

Lại nhìn sang những người đã từng luyện võ, thân thể tương đối cường tráng nên miễn cưỡng khá hơn một chút, còn những người chưa từng luyện qua như Hứa Xương và Diệp Hoan trực tiếp té xỉu.

Sắc mặt của Kỳ Kỳ rất xấu, trên trán toát mồ hôi, rõ ràng cũng bị trúng độc rồi.

Sức lực của cô ta mạnh hơn Bạch Diệc Phi một chút, nhưng cũng không khá hơn là bao, cô ta đưa tay ra đỡ Bạch Diệc Phi: "Anh sao rồi?"

Bạch Diệc Phi xoa đầu cô ta, anh không nghĩ ngợi nhiều lập tức lấy viên thuốc ra đưa cho Kỳ Kỳ, nói: "Mau nuốt nó đi!"

Cùng lúc đó, Lý Chúc đứng lên, gã nhìn mọi người lần lượt ngã xuống, sau đó cười dữ tợn lấy bật lửa ra.

Sau đó, có người đột nhiên xông vào, không nói hai lời liền bắt đầu đổ xăng vào trong phòng, bọn chúng không chỉ đổ hết lên rèm cửa mà còn đổ lên cả người.

Rất nhiều người đã hôn mê nên căn bản không thể nào phản kháng.

Lý Chúc nhìn nhả thông dong đùa giỡn với chiếc bật lửa, cười khẽ nói: "Nhà họ Bạch với họ Diệp các người không phải rất phách lối sao? Không phải các người cho là ở Bắc Hải không ai dám động đến các người sao? Bây giờ các người tiếp tục phách lối đi nhé!"

"Con mẹ nó, hôm nay lũ các người sẽ chôn thân ở nơi này, sau đó bị thiêu cháy thành tro bụi!"

Nói xong, Lý Chúc cười tàn bạo, sau đó châm bật lửa rồi ném ra ngoài: "Đi chết đi!"

Đúng lúc này.

Kỳ Kỳ lập tức xông tới, bắt lấy chiếc bật lửa ở giữa không trung rồi dập tắt.

Một màn này xảy ra trong nháy mắt, Lý Chúc và đám người của gã còn chưa kịp phản ứng.

Sao có người chưa bắt tinh?

Nhưng không có chuyện gì to tát, Lý Chúc lạnh nhạt nói: "Anh Kinh, làm phiền anh rồi".

Nói xong, Kinh La từ phía sau lưng Lý Chúc bước ra.

Kỳ Kỳ nhìn Kinh La, lạnh lùng chất vấn: "Đây là ý của Bạch Khiếu sao?"

Kinh La dừng bước chân, có chút kinh ngạc vì Kỳ Kỳ biết Bạch Khiếu, nhưng hắn nhanh chóng trở lại bình thường, chỉ nhàn nhạt nói: "Cũng không hẳn, đây chỉ là ý của cá nhân tôi".

"Hơn nữa, cô căn bản không phải là đối thủ của tôi, lôi kéo tôi cũng vô ích, bởi vì hôm nay không một ai có thể sống sót ra ngoài!"

Dứt lời, Kinh La động thân một cái liền lao về phía Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ kinh ngạc: Tốc độ nhanh quá!

Dĩ nhiên cô ta đã từng nghe nói đến vệ sĩ Kinh La bên cạnh Bạch Khiếu, nhưng trước giờ chưa từng gặp qua cho nên không biết thực lực thật sự của gã như thế nào.

Nhưng nhìn thấy tốc độ và sức mạnh hiện giờ của gã thì cô đã biết thực lực của gã rất mạnh, điều này làm cho Kỳ Kỳ kinh ngạc.

Vì thế cô ta cực kỳ căng thẳng, dốc toàn bộ tinh lực để đối phó với gã.

Kinh La đã lao tới, con dao cầm tay xoẹt qua tai của Kỳ Kỳ, cô ta nghiêng người né tránh, nhưng vẫn cảm nhận được một trận gió rét.

Động tác của Kỳ Kỳ dường như có chút chậm chạp, có lẽ là bởi vì thuộc giải vẫn chưa hoàn toàn phát huy tác dụng, chưa đạt được trạng thái tốt nhất.

Sau khi tránh được một dao của gã, Kỳ Kỳ lại nhìn thấy trong tay gã đột nhiên xuất hiện một con dao găm, Kinh La quay người cầm dao găm đâm tới.

Kỳ Kỳ bỗng giật mình kinh ngạc, sau đó giơ chân lên đá một cước.

Kinh La thấy vậy cũng ngửa người về phía sau, giơ chân lên đá, trong nháy mắt hai chân đã đụng vào nhau.

"Bùm!"

Hai người đồng loạt lùi về phía sau.

Kỳ Kỳ còn chưa kịp ổn định thân thể, Kinh La đã đột nhiên vọt tới, cô ta căn bản không kịp né tránh nên bị gã đá một cú vào bụng dưới.

"Bịch!"

Kỳ Kỳ trực tiếp bay ra ngoài, sau đó đụng vào tường, cuối cùng ngã trên mặt đất.

Kinh La cầm dao găm trong tay, cười nhạt: "Bản lĩnh không tệ lắm, nhưng trúng độc nên phản ứng chậm hơn nhiều, nếu không tôi có thể đấu với cô".

"Đáng tiếc, tôi phải tiễn cô lên đường rồi".

Nói xong lời này, Kinh La giơ con dao găm trong tay lên.

Ngay khi con dao găm rơi xuống, một giọng nói yếu ớt đột ngột vang lên.

Kinh La vô cùng kinh ngạc, sau đó gã liền cảm thấy chân mình bị ai đó ôm lấy rồi dùng chân tấn công.

"Bịch!"

Bạch Diệc Phi tỉnh lại, anh lặng lẽ nhích tới gần Kinh La, ôm lấy hai chân của gã, cuộn người lại.

Kinh La còn chưa kịp phản ứng, anh đã ôm lấy một chân gã, đè lên người gã tạo thành tư thế khóa.

Xét về thực lực, Bạch Diệc Phi đánh không lại Kỳ kỳ chứ đừng nói là Kinh La, nhưng chỉ cần gã áp sát anh sẽ có cơ hội tìm ra sơ hở.

Bạch Diệc phi mang theo thuốc giải của Phùng Trác, sau khi trúng độc anh lấy ra một viên đưa cho Kỳ Kỳ, bởi vì cô ta võ công cao cường nhất nên đem thuốc giải cho cô ta trước.

Lần này Kỳ Kỳ không do dự mà trực tiếp nuốt luôn rồi đưa thuốc giải còn lại cho Bạch Diệc Phi cùng Trần Ngạo Kiều.

Thuốc giải cũng có tác dụng, ít nhất bây giờ Bạch Diệc Phi đã tỉnh lại rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 662: Kỳ Kỳ Bị Bắt

Mặc dù Bạch Diệc Phi không còn sức, nhưng đánh lén như vậy cũng có chút tác dụng, anh khóa chặt Kinh La lại, kéo dài thời gian cho Kỳ Kỳ.

Sau khi Kinh La phản ứng lại thì hắn cầm con dao lên định đâm Bạch Diệc Phi.

Nhưng lúc Kinh La nhìn thấy người đang giữ hắn là Bạch Diệc Phi thì con dao trên tay dừng lại giữa không trung.

Bạch Diệc Phi hơi ngậy người, nhưng anh cũng không nghĩ nhiều về việc tại sao Kinh La lại dừng tay, anh tiếp tục dùng sức.

Bây giờ anh không còn mạnh như trước nữa, so với Kinh La thì sức của anh chẳng đáng là gì, vì vậy Bạch Diệc Phi lại bị Kinh La đập bay ra ngoài.

Bạch Diệc Phi bay đến dưới chân Lý Chúc, thấy vậy thì anh lại đổi mục tiêu sang gã.

Nhưng cú đập của Bạch Diệc Phi lại bị Lý Chúc dễ dàng tránh được, hơn nữa Lý Chúc còn tiện chân kéo một băng ghế dài qua đánh ngất anh.

Trước khi ngất đi Bạch Diệc Phi còn nghĩ: Lý Chúc cũng là một cao thủ sao?

Lý Chúc vứt băng ghế dài xuống rồi nhìn về phía Kinh La: "Anh Kinh La đang nương tay hả!"

Kinh La không quan tâm Lý Chúc, hắn cầm dao đi về phía Kỳ Kỳ.

Lúc này Kỳ Kỳ đã nghỉ ngơi đủ, cô ta nhanh chóng tránh khỏi nhát dao của Kinh La.

Lý Chúc nhìn Bạch Diệc Phi đang ngất trên đất, dường như gã cảm thấy không đủ nên lại cầm băng ghế dài định đập thêm hai cái nữa.

Đúng lúc ấy Trần Ngạo Kiêu đã kịp thời tỉnh lại.

Trần Ngạo Kiêu nhào tới, đạp bay băng ghế trong tay Lý Chúc, sau đó xoay người đạp một cước vào bụng gã.

Lý Chúc không chịu được nên lui về phía sau mấy bước, suýt chút nữa đụng phải Kinh La.

Kinh La quay đầu lại, hấn thấy Trần Ngạo Kiêu thì trong lòng kinh hãi, vội vã nói: "Mau rút lui!"

Nhưng Lý Chúc không hiểu, gã nghe Kinh La nói vậy thì rất tức giận: "Tại sao phải rút lui? Đốt lửa! Bây giờ mau đốt lửa! Thiêu chết những người này đi!"

Kinh La nghe vậy thì lạnh giọng nói: "Thực lực của Trần Ngạo Kiêu không kém chúng ta đâu, hơn nữa còn có cô ta nữa, chúng ta đánh không lại".

Trần Ngạo Kiêu tỉnh lại khiến cho Kinh La không dám tiếp tục mạo hiểm.

Dù sao thực lực của bọn họ cũng rất cao, hấn nên cẩn thận một chút.

Cùng lúc đó dưới tầng đột nhiên vang lên tiếng còi xe cảnh sát.

Kinh La nhất thời kinh ngạc: "Trừ khi giết tất cả những người ở đây, nếu không nhà họ Bạch và nhà họ Diệp sẽ không bỏ qua cho anh đâu".

Kinh La nói xong thì mặc kệ Lý Chúc, một mình hấn xông thẳng ra ngoài.

Thật ra nếu bây giờ bọn họ kết hợp lại nói không chừng có thể đánh thắng, dù sao Trần Ngạo Kiêu cũng vừa mới tỉnh lại, vẫn chưa đạt tới trạng thái đỉnh cao thường ngày.

Nhưng Kinh La không dám mạo hiểm.

Lý Chúc thấy vậy thì không cam lòng, gã khẽ cắn răng, sau đó chuẩn bị xông ra ngoài.

Nhưng Trần Ngạo Kiều lại thoát cái đứng chặn ở cửa, sau lưng anh ta đột nhiên xuất hiện rất nhiều người mặc đồ đen.

Kinh La và Lý Chúc cũng đã nghe qua về những người mặc đồ đen này, nhưng lúc nhìn thấy bọn họ thì vẫn không tự chủ được lui về sau hai bước.

Bây giờ bọn họ muốn trốn cũng không trốn được rồi.

Kỳ Kỳ nhân cơ hội bay lên đập Lý Chúc một cú.

Nhưng Lý Chúc quả thật là cao thủ, gã dễ dàng tránh được cú đá này, hơn nữa còn nhanh chóng xoay người bóp cổ Kỳ Kỳ: "Tránh ra hết cho tao! Nếu không bây giờ tao sẽ giết cô ta!"

Kỳ Kỳ bị Lý Chúc bóp cổ nên cũng không dám động đậy.

Kinh La thấy vậy thì tháo thắt lưng trên người trói tay Kỳ Kỳ lại.

Trần Ngạo Kiều không dám tiếp tục chặn bọn họ, đành tránh ra.

Lý Chúc và Kinh La áp giải Kỳ Kỳ ra ngoài, đi theo phía sau là bọn đàn em của Lý Chúc.

Nhưng bọn họ vừa mới đi ra đến cửa thì một tên đàn em đột nhiên bị cửa cổ ngã xuống.

Lý Chúc thấy vậy thì đen mặt lại, gã hung dữ trợn mắt nhìn bọn họ, lực tay cũng tăng thêm mấy phần: "Mẹ nó đừng lộn xộn, nếu không tao sẽ giết cô ta!"

"Nếu mày giết cô ta thì tao bảo đảm mày sẽ sống không bằng chết", Trần Ngạo Kiều lạnh giọng nói.

Lý Chúc nghe vậy thì hơi nói lỏng lực tay, nhưng trên mặt vẫn tràn đầy vẻ tức giận: "Đề bọn tao đi, tao sẽ không giết cô ta!"

Đám người phía sau Trần Ngạo Kiều đều nhìn về phía anh ta.

Trần Ngạo Kiều lạnh nhạt nói: "Mấy người đi xem ông chủ thế nào? Thả bọn họ đi".

...

Bạch Diệc Phi được một người mặc đồ đen đỡ dậy, lúc này anh cũng đã tỉnh lại, anh hỏi: "Bọn họ đâu?"

"Lý Chúc bắt Kỳ Kỳ chạy rồi", người mặc đồ đen trả lời: "Nhưng thủ lĩnh cũng đã đuổi theo".

...

Cùng lúc đó, một chiếc xe cứu thương dừng ở cửa toà nhà.

Dương Xảo đẩy Từ Lãng ra.

Sau đó bọn họ lại thấy một chiếc xe công vụ chạy nhanh qua hai người.

Một lát sau đám người Trần Ngạo Kiều chạy tới, cũng lên xe đuổi theo.

Từ Lãng thấy vậy thì hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Trần Ngạo Kiều trả lời: "Bọn họ bắt Kỳ Kỳ đi rồi".

Trần Ngạo Kiều nói xong thì lên xe, bảo tài xế nhanh chóng đuổi theo.

Còn Từ Lãng như bị sét đánh, anh ta ngậy người tại chỗ.

Kỳ Kỳ bị bắt đi.

Kỳ Kỳ là em gái anh ta.

Kỳ Kỳ...

Kỳ Kỳ bị bắt đi!

Em gái anh ta bị người ta bắt đi!

Từ Lãng chột sôi máu.

Dương Xảo thấy vẻ mặt Từ Lãng không đúng thì lo lắng hỏi: "Anh Lãng, bây giờ chúng ta đi lên thôi".

"Đi lên?"

Từ Lãng đột nhiên hoàn hồn, anh ta mặc kệ Dương Xảo, tự mình đẩy xe lăn.

Dương Xảo sợ hết hồn, cô ta nhanh chóng đuổi theo, nhưng không đuổi kịp.

Từ Lãng tìm được một chiếc xe, anh ta chịu đựng cơn đau từ vết thương, đẩy tài xế ra rồi ngồi vào.

Tài xế ngã xuống đất, sau khi bò dậy thì mặt mày ngơ ngác hét lên: "Này! Đây là xe của tôi!"

Từ Lãng mặc kệ tài xế, anh ta đóng cửa lại, khởi động xe đuổi theo.

Dương Xảo và tài xế đều không đuổi kịp.

Trên con đường rộng lớn, mấy chiếc xe đang đuổi nhau, nhìn giống hệt như đang đóng phim.

Từ Lãng phóng nhanh, vết thương trên người vì đột kích động vừa rồi nên bị rách ra, vết thương rỉ máu nhuộm đỏ băng gạc.

Từ Lãng cắn răng chịu đựng cơn đau từ vết thương, sau khi biết em gái mình bị người ta bắt đi thì trong lòng anh ta tràn đầy tức giận và lo lắng, làm gì còn tâm trạng để ý đến vết thương nữa chứ?

Một lát sau mấy chiếc xe đều đi về phía ngoại ô, dần dần đến đường đất, rồi cuối cùng đi đến núi.

Vì đường đất rất gập ghềnh, mà xe bọn họ không phải xe suv, nên phải giảm tốc độ lại.

Nhưng Từ Lãng theo sau, anh ta vẫn không hề giảm tốc độ, chiếc xe lao vun vút trên con đường đất.

Cuối cùng Từ Lãng cũng đuổi kịp được chiếc xe công vụ kia.

Trên đỉnh núi có một cái chòi nhỏ.

Chiếc xe công vụ đỗ cạnh cái chòi kia, có lẽ vì xe không còn xăng nên bị bọn họ bỏ lại.

Kinh La và Lý Chúc định đi vào trong rừng, tốc độ của Kinh La nhanh hơn, nên đã vào trước, còn tốc độ của Lý Chúc chậm hơn, vì thế lúc Từ Lãng lái xe đến suýt chút nữa đã đâm vào gã.

Lý Chúc lặn qua bên cạnh chiếc xe, gã tiện tay kéo Kỳ Kỳ ra ngoài.

Bây giờ Kỳ Kỳ đang hôn mê, không còn sức lực nên bị Lý Chúc bóp cổ.

Từ Lãng phanh gấp xe một cái rồi dừng lại.

Sau đó Từ Lãng mở cửa xe cái "rầm", anh ta từ bên trong ngã xuống.

Lý Chúc vốn đang trong trạng thái phòng bị thì chợt ngậy người.

Cả người Từ Lãng đều là máu, rõ ràng bị thương không nhẹ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 663: Tỉnh Lại

Lý Chúc thở ra một hơi: "Mẹ nó! Tao còn tưởng rằng tên Trần Ngạo Kiêu kia đuổi tới, ai ngờ lại là thằng bị thương sắp chết thế này!"

Lý Chúc nhìn Từ Lãng nằm trên mặt đất không động đậy thì kinh ngạc buông Kỳ Kỳ ra, gã đi tới trước mặt Từ Lãng, đá vào đầu anh ta một cái rồi đề chân lên: "Bị thương nặng như vậy mà đuổi kịp nhanh thế, nóng ruột thế sao, chẳng lẽ con nhỏ này là người yêu mày hả?"

Lý Chúc cười giễu cợt, gã lại nói: "Nhưng tao không có thời gian nói chuyện thừa thãi với mày, đi chết đi".

Gã nói xong thì nhấc chân lên giậm mạnh xuống, ý muốn kết thúc mạng sống của Từ Lãng.

Từ Lãng vội vàng lật người tránh đi.

"Phịch".

Lý Chúc giậm chân hệt vào mặt đất.

Sau đó Từ Lãng lập tức bật dậy ra tay, Lý Chúc cũng phản ứng rất nhanh, gã nhìn thấy Từ Lãng ra đòn thì nghiêng người né, gã né được một đòn của Từ Lãng, sau đó nâng chân lên đập mạnh vào ngực anh ta.

"Phịch!"

Từ Lãng bị đập bay ra xa, người đập vào trên xe rồi rơi xuống đất.

"Phụt!"

Từ Lãng phun ra một ngụm máu, hai mắt gặng gượng mở ra nhìn Kỳ Kỳ đã ngất đi, trong mắt tràn ngập quyết tâm, anh ta hô to một tiếng rồi lao tới.

“Tao phải giết mày!”

Trước đó Từ Lãng không biết Kỳ Kỳ là em gái mình, vì vậy khi nhìn Kỳ Kỳ bị người ta đánh thì anh ta không có cảm giác gì.

Nhưng bây giờ anh ta đã biết được chuyện đó, trong lòng cũng không thể nhịn được.

Sau năm 10 tuổi Từ Lãng chỉ có một mình, em gái là hy vọng duy nhất của anh ta, bởi vì anh ta biết em gái mình chỉ mất tích thôi, có thể vẫn còn sống, và em gái cũng là người thân duy nhất của anh ta.

Bây giờ Từ Lãng khó lắm mới tìm thấy em gái, anh ta làm sao có thể đứng nhìn em gái mình bị người ta ức hiếp được chứ?

Vì thế lúc này Từ Lãng quyết phải giết chết Lý Chúc.

Nhưng vết thương của bản thân anh ta còn chưa khỏi, vậy làm sao có thể đánh thắng Lý Chúc được?

Cứ cho rằng Từ Lãng không bị thương đi chăng nữa thì anh ta cũng không phải là đối thủ của Lý Chúc.

Cho nên Từ Lãng không những không thể giết chết được Lý Chúc, mà còn bị gã đánh cho nhừ tử.

Từ Lãng lao đến đâm Lý Chúc, Lý Chúc dễ dàng tránh được, sau đó gã nâng tay lên, trực tiếp bóp cổ Từ Lãng, tay kia thì vung lên đánh.

“Bóp!”

Từ Lãng cảm thấy trong đầu hiện lên mảng trắng xóa.

Sau đó những nắm đấm của Lý Chúc không ngừng rơi xuống người Từ Lãng, Từ Lãng bị Lý Chúc đánh cho nằm sòng soài trên mặt đất.

Đợi đến khi Từ Lãng không còn động tĩnh gì nữa thì Lý Chúc mới nhổ một ngụm nước bọt: "Mẹ nó! Thực lực chỉ có thế mà cũng dám đánh tao?"

Lại còn muốn giết tao nữa, mơ tưởng hảo huyền!”

Gã lại nói tiếp: "Mẹ nó! Suýt chút nữa thì bị chúng mày làm lỡ việc rồi, tao phải nhanh chóng giết mày, nếu không đợi đến khi bọn người kia đuổi đến đây thì không chạy kịp mất!”

“Con mẹ nó! Chúng mày cứ đợi đó cho tao, sớm muộn gì tao cũng giết hết bốn gia tộc chó ghẻ chúng mày”.

Gã nói xong thì đi về phía Kỳ Kỳ, nhưng lại bị Từ Lãng ôm hai chân.

Cả người Từ Lãng đều là máu, đến cả mặt cũng đầy máu, thậm chí chỗ lông mày cũng bị rách ra một mảng lớn, đôi mắt anh ta nhắm nghiền, cả người không có chút sức chiến đấu nào, nhưng anh ta vẫn kiên quyết ôm lấy chân Lý Chúc.

Lý Chúc hơi ngạc nhiên, gã cúi đầu nhìn Từ Lãng: "Không phải chứ? Con nhóc này thật sự là người yêu mày à? Sắp chết rồi mà vẫn còn muốn bảo vệ nhỏ này hả?”

Từ Lãng yếu ớt nói: "Em ấy... là em gái tao... không được làm hại em ấy... em gái tao... dù thế nào... cũng không thể chết...”

Lúc này tay Kỳ Kỳ hơi cử động.

Lý Chúc nghe thấy thế thì ngược lại có chút ngạc nhiên, nhưng gã vẫn không thể hiểu được loại tình cảm anh trai em gái này.

“Như vậy đi, nếu đã thế thì trước tiên tao giết mày, sau đó giết em gái mày luôn một thể!”

Khi Lý Chúc chuẩn bị ra tay thì phía sau đột nhiên vang lên âm thanh.

“Nếu như mày giết anh ấy, con trai mày sẽ mất đi người thật lòng đối xử tốt với nó”.

Lý Chúc dừng lại, gã quay đầu lại nhìn, Kỳ Kỳ đã tỉnh lại, cô ta đứng lên hoạt động gân cốt một chút, xem ra thuốc giải đã phát huy tác dụng, bây

giờ cô ta đã hoàn toàn khôi phục.

Lý Chúc không hiểu: “Mày có ý gì?”

Kỳ Kỳ lạnh lùng nói: "Tên của anh ấy là Từ Lãng”.

Kỳ Kỳ biết việc Từ Lãng nhặt được một đứa bé tên là Lý Hữu Sinh, bởi vì cô ta thường hay ở bên Bạch Diệc Phi, nên lúc Trương Hoa Bân nói chuyện này cô ta cũng nghe thấy.

Lại thêm lời nói của Lý Chúc trong phòng họp, cô ta lập tức đoán được con trai của Lý Chúc là Lý Hữu Sinh, đó cũng chính là đứa bé mà Từ Lãng nhặt được, bây giờ Lý Hữu Sinh đã là con trai của Từ Lãng.

Chuyện này hẳn là Lý Chúc cũng biết được, chỉ là gã chưa từng nhìn thấy Từ Lãng mà thôi.

Vì thế sau khi Lý Chúc nghe thấy cái tên Từ Lãng này thì lập tức sùng sờ.

Lúc này có âm thanh từ dưới núi vọng lên: “Mau lên! Họ ở ngay phía trước!”

“Mau lên!”

Lý Chúc nghe thấy âm thanh này thì sắc mặt cũng thay đổi, đám người Trần Ngạo Kiều đã đuổi tới.

Lý Chúc nói: "Tao rất biết ơn mày vì đã thay tao chăm sóc con trai, nhưng hôm nay không phải là mày chết thì là tao chết, nên dĩ nhiên tao sẽ lựa chọn mày chết, mày yên tâm, sau khi mày chết tao sẽ đốt tiền vàng cho mày”.

Nói xong thì gã lại giơ chân lên, muốn giết chết Từ Lãng.

Lý Chúc rất rõ ràng, để Kỳ Kỳ hoặc Từ Lãng rời khỏi đây là chuyện không thể.

Dù sao gã đã làm ra nhiều chuyện như vậy, khi đó Từ Lãng và Kỳ Kỳ đều ở đó, Bạch Diệc Phi nhất định sẽ không tha cho gã.

Vì vậy chỉ có thể giết bọn họ thì gã mới yên tâm.

Không đợi chân gã kịp hạ xuống thì Kỳ Kỳ giống như một tia chớp, đột nhiên xuất hiện trước mặt gã, cô ta giơ chân lên, trực tiếp đạp gã bay ra xa.

“Phịch”.

Lý Chúc bay xa đến khi va vào cái cây nhỏ thì mới rơi xuống đất.

“Phụt!”

Lý Chúc phun ra một ngụm máu, gã kinh ngạc bò dậy nhìn Kỳ Kỳ.

Trước kia gã chưa từng nhìn thấy Kỳ Kỳ, nên tất nhiên không biết được thực lực của cô ta, mà vừa nãy ở trong phòng họp gã chỉ nghĩ rằng đó đã là toàn bộ sức mạnh của cô ta rồi.

Nhưng Kỳ Kỳ lúc đó vẫn còn độc tố trong người, nên đương nhiên sức mạnh không thể bằng khi bình thường được.

Việc này đã vượt ngoài dự tính của Lý Chúc.

Đúng lúc này Kỳ Kỳ đột nhiên hét lên một tiếng.

“Ha ha!”

Từ sau khi bị thương trên đảo Lam cô ta vẫn luôn bực bội, đặc biệt là khi bị Bạch Diệc Phi giam lỏng nhiều ngày, cô ta luôn bị bắt uống thứ thuốc khiến cơ thể không có chút sức lực nào, không cần nói cũng biết khó chịu tới nhường nào.

Sau này khi không cần uống nữa, muốn quay lại báo thù thì lại phát hiện Bạch Diệc Phi biết tin tức của anh trai cô ta, vì thế cô ta đành phải nhẫn, nhẫn liên một mạch tới tận bây giờ, lúc này cô ta hoàn toàn bộc phát.

“Mày dám đánh anh trai tao! Tao phải đánh chết mày!”

“Đánh chết mày!”

Kỳ Kỳ tức giận hét lớn lao về phía Lý Chúc, bây giờ cô ta đã biết anh trai mình là ai, tất cả kìm nén và nhẫn nhịn đều có thể trút hết ra hết.

Lý Chúc thấy Kỳ Kỳ lao tới thì bẻ gãy gương chiếu hậu của xe ô tô, sau đó ném qua.

Kỳ Kỳ căn bản không thềm né, cô ta nâng tay lên đập tan gương chiếu hậu, sau đó giơ chân đạp.

Lý Chúc một lần nữa bị đạp bay ra xa.

Gã vừa rơi xuống đất, còn chưa kịp bò dậy thì đã bị Kỳ Kỳ giậm mạnh lên đầu, đè bẹp trên mặt đất.

“Bốp!”

Đầu Lý Chúc đập mạnh trên nền đất, gã phun ra máu.

Lý Chúc thấy thế thì muốn nói gì đó, nhưng Kỳ Kỳ hoàn toàn không quan tâm, cô ta lại hạ chân xuống, đạp vào xương sườn của gã.

“Á”

Lý Chúc kêu lên, theo đó là tiếng “rắc rắc”.

Sau đó Lý Chúc bị Kỳ Kỳ nhấc lên, trong mắt cô ta đều là sát ý muốn giết chết gã.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 664: Lý Chúc Chết

Ngay lúc Lý Chúc còn đang hoảng sợ nhìn chằm chằm thì Kỳ Kỳ đã giơ nắm đấm lên, vẻ mặt ác độc đâm thẳng vào bụng gã.

Trong nháy mắt Lý Chúc trừng lớn hai mắt, tiếng kêu thảm thiết vừa vang lên đã đột nhiên im bật. Có lẽ cú đấm này của Kỳ Kỳ ẩn chứa sức mạnh lớn nhất từ trước tới giờ của cô ta.

Cú đấm này chứa đựng sức mạnh khó có thể tưởng tượng được, sau khi chịu cú đấm thì hình như Lý Chúc còn cảm giác được có một luồng sức mạnh khác chui vào trong cơ thể.

Lý Chúc khiếp sợ há hốc mồm: “Ám kinh...”

Kỳ Kỳ buông tay ra, Lý Chúc vô lực ngã phịch xuống đất.

Gã còn chưa chạm đất thì Kỳ Kỳ đã nâng chân lên đá thêm một cú.

“Rầm!”

“Rắc rắc!”

Kỳ Kỳ đá thẳng vào đầu Lý Chúc.

Âm thanh vang lên chứng tỏ xương sọ của Lý Chúc đã vỡ nát.

Lúc đó đầu của Lý Chúc giống như rời khỏi cổ, trực tiếp rũ xuống.

Gã chết rồi.

Gã bị một cú đá của Kỳ Kỳ đá chết.

...

Kỳ Kỳ đứng yên tại chỗ, cô ta há mồm thở dốc, một giọt mồ hôi trượt xuống cằm cô ta, cuối cùng rơi xuống dưới đất.

Đợi đến khi bình tĩnh lại thì Kỳ Kỳ mới quay đầu nhìn Từ Lãng đang nằm trên mặt đất.

Hộc mắt Kỳ Kỳ ửng đỏ, trước giờ cô ta chưa từng nghĩ anh trai vẫn luôn ở bên cạnh mình.

Mấy lời Từ Lãng mới nói cô ta đều nghe thấy hết, vậy nên cô ta mới biết Từ Lãng chính là anh trai mình.

Cô ta không hề nghi ngờ chuyện này, dù sao nó cũng liên quan đến sinh mạng, không có ai lại dùng tính mạng của mình để bảo vệ một người không liên quan cả.

Hướng chi dưới tình huống mối quan hệ giữa Kỳ Kỳ và Từ Lãng còn có thể coi là đối địch, vậy nên Từ Lãng càng không cần thiết dùng tính mạng để bảo vệ cô ta

Kỳ Kỳ run rẩy bước từng bước.

Đợi đến khi bước đến bên cạnh Từ Lãng thì cô ta chậm rãi quỳ gối xuống bên cạnh, cẩn thận duỗi tay ra thử đụng vào người Từ Lãng, sau đó cô ta lại đột nhiên rút tay về, dường như sợ làm đau anh ta.

Hộc mắt Kỳ Kỳ đỏ bừng, cô ta nhẹ giọng gọi: “Anh...”

Lúc này Từ Lãng vẫn chưa ngất đi, nhưng anh ta không thể mở nổi mắt, cũng không đứng dậy được, anh ta chỉ có thể giật giật tay, khó khăn tìm kiếm, muốn tìm được Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ thấy vậy thì lập tức vươn tay ra, cô ta nắm lấy tay Từ Lãng nức nở nói: “Anh, em ở đây, em ở đây”.

Lúc Từ Lãng được một bàn tay nhỏ nắm chặt thì anh ta khẽ cười.

Ngay lúc đó Trần Ngạo Kiều và mọi người cũng đuổi đến nơi, tất cả đều ngây ngẩn người.

Mọi người đứng một bên, yên lặng quan sát hai anh em họ.

Có lẽ bởi vì cảm nhận được đã an toàn nên Từ Lãng mới yên tâm, bàn tay đang nắm đột nhiên mất hết sức lực, trượt xuống rơi trên đất.

“Anh!”

Kỳ Kỳ kêu lớn một tiếng, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Trần Ngạo Kiều nhìn thấy thế thì lập tức nín thở, dường như có gì đó chặn lại ở yết hầu.

Có lẽ trước đây Kỳ Kỳ không gặp mặt Từ Lãng nhiều, nhưng mà Trần Ngạo Kiều thì có.

Thật sự thì Trần Ngạo Kiều cũng không có bao nhiêu bạn bè, nhưng sau khi quen biết Từ Lãng và Bạch Hổ thì ba người bọn họ thường xuyên gặp nhau rồi đánh nhau.

Nhưng mà phần lớn thời gian đều là Bạch Hổ và Trần Ngạo Kiều cùng nhau trêu chọc Từ Lãng. Bởi vì Từ Lãng trong phương diện nam nữ đặc biệt dễ đỏ mặt, nhìn rất thú vị.

Kỳ Kỳ lại kêu lên một lần nữa: “Anh!”

Trần Ngạo Kiều đột nhiên hoàn hồn, anh ta nhanh chóng gọi mọi người: “Nhanh lên! Mau gọi xe cứu thương!”

...

Bên ngoài phòng phẫu thuật của bệnh viện Ngọa Long.

Rất nhiều người đang chờ ở bên ngoài phòng phẫu thuật.

Bạch Diệc Phi cúi đầu, anh im lặng không nói, cứ một lúc lại ngẩng đầu lên nhìn Kỳ Kỳ.

Một mình Kỳ Kỳ ngồi trên ghế dài, cô ta rũ mắt không nói gì, nhìn có vẻ cô đơn, cả người tản ra không khí u buồn khổ sở.

Dương Xảo và Dương Lâm ngồi trên một chiếc ghế khác, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

Trần Ngạo Kiều bước đến trước mặt Bạch Diệc Phi, thấp giọng nói: “Kinh La đã chạy trốn, còn Lý Chúc chết rồi, tôi đã sai người xử lý thi thể”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, không nói lời nào.

Nói thật thì bây giờ anh có chút hối hận. Nếu như anh nói cho Kỳ Kỳ biết sớm một chút, vậy thì nhất định Kỳ Kỳ sẽ đến bệnh viện gặp Từ Lãng chứ không phải đi theo anh đến tòa nhà thương mại.

Như vậy thì cô ta sẽ không bị Lý Chúc bắt được, Từ Lãng cũng sẽ không đi theo, cuối cùng sẽ không bị thương nặng như vậy.

Lúc này Trần Hạo cũng tới nơi, anh ta nói với Bạch Diệc Phi: “Diệp Hoan và mấy người của Hứa Xương đều đã nhập viện. Sau khi Bạch Kiều tỉnh lại lập tức dẫn người của cô ta về khách sạn, nhìn dáng vẻ thì đúng là muốn rời khỏi thành phố Thiên Bắc”.

Bạch Diệc Phi vẫn gật đầu như cũ, không nói lời nào.

Tất cả mọi người thấy thế cũng không nói gì.

Một tiếng sau, đèn ở cửa phòng phẫu thuật vụt tắt, cửa phòng mở ra.

Kỳ Kỳ nhanh chóng đứng lên, sau đó bước lên trước, đám người Bạch Diệc Phi cũng đứng lên theo.

Trước tiên Ngưu Vọng gỡ khẩu trang trên mặt xuống, sau đó thở dài hột hơi.

Bạch Diệc Phi lập tức khẩn trương: “Thế nào rồi anh?”

Ngưu Vọng nhẹ nhàng trả lời: “Tạm thời không còn nguy hiểm đến tính mạng, chẳng qua...”

“Chẳng qua thế nào?”, Kỳ Kỳ sôt ruột hỏi.

Ngưu Vọng cau mày nhìn Kỳ Kỳ một lát, sau đó lại nhìn Bạch Diệc Phi, cuối cùng mới thở dài nói: “Có khả năng tạm thời chưa tỉnh lại được”.

Kỳ Kỳ càng gấp gấp hơn: “Không tỉnh lại sao? Vì sao lại chưa tỉnh lại chứ? Vậy thì lúc nào mới có thể tỉnh lại?”

Ngưu Vọng nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi gật đầu nói: “Người trong nhà”.

Kỳ Kỳ nghe thấy anh nói như vậy thì lập tức quay đầu trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, ánh mắt giống hệt như trước đây, tràn đầy oán hận và căm phẫn.

Ngưu Vọng nhìn thấy thì nói: “Cái này phải xem tình huống, hầu hết vết thương của anh ta đều là ngoại thương, nhưng não có hơi chấn động, không phải vô cùng nghiêm trọng, sẽ không biến thành người thực vật”.

Ông ta nói xong thì tất cả mọi người thở đều phào một hơi.

Bạch Diệc Phi xem như đã yên tâm. Quả thật anh không thể nào tưởng tượng được bản thân sẽ thế nào nếu như Từ Lăng trở thành người thực vật? Nhất định anh sẽ vô cùng tự trách và áy náy.

Từ Lăng được chuyển đến một phòng bệnh rất xa hoa, tất cả mọi người đều bước vào theo.

Ngưu Vọng liếc Bạch Diệc Phi một cái, Bạch Diệc Phi gật đầu, sau đó nói với Trần Hạo: “Muốn thăm Từ Lăng thì chia thành từng nhóm mà thăm, đừng tùm tùm lại một chỗ”.

Ngưu Vọng gật đầu: “Bây giờ anh ta cần phải tĩnh dưỡng”.

Nghe vậy thì tất cả mọi người đều đi ra ngoài.

Lúc này Dương Xảo đã để Dương Lâm đến trường học đón Từ Hữu Sinh, vậy nên trong phòng bệnh chỉ còn lại Bạch Diệc Phi, Dương Xảo và Kỳ Kỳ.

Dương Xảo ngồi bên cạnh giường, nhẹ nhàng dùng khăn để lau tay, lau mặt cho Từ Lãng, nhưng mà thỉnh thoảng cô ta sẽ nhìn sang Kỳ Kỳ một chút.

Kỳ Kỳ cũng ngồi bên cạnh giường, nhưng là ở bên kia, cô ta vẫn cứ ngo ngác nhìn Từ Lãng như vậy.

Bạch Diệc Phi không hề ngồi xuống mà đứng ở cuối giường, vô cùng tự trách và áy náy nói: “Thành thật xin lỗi!”

Một câu xin lỗi này có lẽ là nói với Từ Lãng, cũng có lẽ là nói với Dương Xảo, hoặc là nói với Kỳ Kỳ, thậm chí là nói với cả ba người bọn họ.

Dương Xảo nhẹ nhàng lắc đầu: “Anh Bạch nói quá lời rồi”.

Kỳ Kỳ nhìn Bạch Diệc Phi: “Nếu như anh tôi xảy ra chuyện bất trắc, tôi nhất định sẽ giết chết anh!”

Nhìn thì có vẻ Dương Xảo không trách Bạch Diệc Phi, nhưng trọng giọng nói của cô ta lại chứa chút oán trách, chỉ là không rõ ràng thôi.

Nhưng mà Bạch Diệc Phi cũng hiểu, vậy nên trong lòng càng thêm áy náy và tự trách.

“Chị dâu yên tâm đi, lúc trước tôi đã nói với anh ấy, chờ sau khi anh ấy tốt hơn tôi sẽ đưa cả nhà chị rời khỏi đây, để mọi người có thể yên ổn sinh sống, sẽ không để anh ấy đi theo tôi nữa”.

Dương Xảo nghe anh nói xong thì rũ mắt không nói gì.

Ngay lúc này điện thoại di động của Bạch Diệc Phi vang lên, là Trương Hoa Bân gọi đến. Sau khi nhìn thoáng qua thì Bạch Diệc Phi lại nói với Dương Xảo và Kỳ Kỳ: “Thành thật xin lỗi”.

Sau đó anh cầm điện thoại đi ra khỏi phòng bệnh.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 665: Suy Nghĩ Của Từ Lãng

Trương Hoa Bân nói: “Bạch Kiều rời khỏi khách sạn rồi, tôi đoán cô ta có khả năng đã quay trở lại thủ đô”.

Sắc mặt Bạch Diệc Phi thay đổi rõ ràng, anh lạnh lùng đáp: “Tôi biết rồi”.

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Diệc Phi lập tức xuống lầu, anh nhìn thấy Trần Hạo ở cửa.

“Đưa chìa khóa xe cho anh!”

Trần Hạo giao chìa khóa cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lên một chiếc xe Volkswagen, khi Trần Hạo định đi cùng thì anh nói: “Anh đi một mình!”

Trần Hạo sững lại, sau đó đóng cửa xe.

Bạch Diệc Phi khởi động xe, lái nhanh ra ngoài.

...

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Dương Xảo và Kỳ Kỳ.

Hai người không ai lên tiếng, phòng bệnh rất yên tĩnh.

Dương Xảo thỉnh thoảng lại liếc nhìn Kỳ Kỳ một cái.

Kỳ Kỳ biết Dương Xảo đang nhìn mình, cô ta cũng hiểu ý Dương Xảo, cuối cùng, khi Dương Xảo nhìn cô ca một lần nữa thì Kỳ Kỳ lên tiếng: “Cô đừng lo lắng, tôi sẽ không cướp anh ấy của cô, tôi là em gái anh ấy”.

“Hà?”, Dương Xảo kinh ngạc mắt một hồi, sau đó dần đỏ mặt vì tâm tư của mình bị người khác nhìn thấu.

Kỳ Kỳ thấy Dương Xảo đỏ mặt, trong lòng bỗng nhiên bớt giận, bắt đầu cười nói: “Chị dâu, chị vất vả rồi”.

Dương Xảo nghe vậy liền lắc đầu, căng thẳng lắp bắp nói: “Không... không đâu...”

Kỳ Kỳ nhìn cô ta cười nhạt nói: “Năm tôi 4 tuổi, bố mẹ tôi qua đời vì tai nạn, lúc ấy tôi còn đang học mẫu giáo, chưa hiểu chuyện gì cả”.

“Khi ấy có một người đến đón tôi, thế là tôi đi theo, tôi được người đó nuôi dưỡng, sau này mới biết rằng anh trai tôi cũng mất tích”.

“Lúc ấy tôi biết mình không còn bố mẹ nữa nhưng vì quá nhỏ, trong lòng cũng không buồn phiền gì nhiều, nhưng tôi luôn nhớ rằng mình còn có một người anh trai”.

“Tôi rất thích anh trai của mình và thường xuyên đi theo anh ấy...”

Dương Xảo lặng lẽ nghe Kỳ Kỳ nói về quá khứ của bọn họ.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Kỳ Kỳ đột nhiên không nói nữa, trong phòng lập tức trở nên yên lặng, nhưng dường như không còn ngưng ngừng như trước nữa.

Lại qua một hồi, Kỳ Kỳ nói: “Cảm ơn chị, chị dâu”.

“Cảm ơn chị cho anh tôi một gia đình”, Kỳ Kỳ cảm kích nói.

Dương Xảo lắc đầu, ánh mắt mờ đi rất nhiều: “Thật ra tôi đều hiểu, những thứ này đối với anh ấy đều là thừa thãi và gánh nặng”.

Kỳ Kỳ lắc đầu nói: “Không phải như vậy, tôi biết, anh trai tôi nhất định rất cô đơn, bởi vì có chị ở bên cạnh nên anh ấy mới không cô đơn nữa”.

“Khi tôi biết anh ấy là anh trai của tôi, tôi thật sự rất hạnh phúc, biết chị là chị dâu mình, tôi càng vui hơn”.

Kỳ Kỳ vừa nói vừa cười, nụ cười này của cô ta là thật.

Dương Xảo nghe thấy điều này cũng cảm thấy tâm trạng tốt hơn, nhìn về phía Kỳ Kỳ hơi phấn khích.

Đúng lúc này, Kỳ Kỳ lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói: “Đều tại Bạch Diệc Phi, hắn ta đúng là đáng chết!”

Dương Xảo lập tức sững sờ.

Kỳ Kỳ tiếp tục lạnh lùng nói: “Chị dâu, đợi khi vết thương của anh tôi khỏi, chị nhất định phải khuyên anh ấy đừng đi theo Bạch Diệc Phi nữa”.

Dương Xảo khó hiểu hỏi: “Tại sao vậy?”

Kỳ Kỳ trầm mặc một lúc sau đó nói với Dương Xảo: “Có một số chuyện bây giờ tôi vẫn chưa thể nói ra, nhưng chị phải tin tôi, không được đi theo Bạch Diệc Phi nữa, đi theo hắn sẽ càng ngày càng nguy hiểm, đây mới chỉ là bắt đầu, sau này còn nguy hiểm hơn nữa”.

“Tôi... tôi không hiểu”, Dương Xảo vẫn còn khó hiểu, và lại nhìn dáng vẻ của Kỳ Kỳ như đang nói xấu về Bạch Diệc Phi, nhưng cô ta có thể nghe thấy một chút kinh hãi trong giọng nói của Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ thấy vậy có chút lo lắng, nhưng vẫn kiên nhẫn nói: “Chị dâu, chị không hiểu cũng không sao, chị chỉ cần biết, đừng để anh tôi đi cùng Bạch Diệc Phi là được”.

Ngừng một chút, Kỳ Kỳ lại nói: “Chị dâu, vừa rồi tôi nghe giọng điệu của chị, có phải là rất bất mãn với Bạch Diệc Phi đúng không?”

Dương Xảo nghe vậy thì mới thấy vừa rồi ngữ khí của mình có chút...

Nhưng Dương Xảo lại nhớ lại những ngày ở đảo Lam.

Cô ta và Dương Lâm được bố mẹ đưa đến đó, nhưng bố mẹ mất rồi, để sống sót, cô ta đã tự mình nuôi nấng em trai, cố ý làm cho mình xấu xí đi.

Sau đó cô ta gặp được Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi đưa hai chị em họ về đất liền, trước đó, rời khỏi đảo Lam là một mong ước xa vời đối với họ.

Sau đó nữa thì cô ta nghĩ đến việc Từ Lăng lên thuyền thay Bạch Diệc Phi, dẫn dụ kẻ địch.

Cuối cùng, Dương Xảo lắc đầu, trong mắt ánh lên, cười nói: “Ngữ khí của tôi không tốt, thật ra là bởi vì anh Lăng bị thương”.

“Nhưng không thể trách Bạch Diệc Phi được”.

“Anh của cô đã từng nói với tôi, nguyện ước lớn nhất đời này của anh ấy là tìm được em gái, anh ấy nói, bao nhiêu năm làm sát thủ giống như một cỗ máy lạnh lẽo, bên cạnh anh ấy luôn chỉ có cô đơn và bóng đêm”.

“Anh ấy không có bất kỳ người bạn nào, cũng không biết tại sao mình phải sống, cho đến khi anh ấy gặp được Bạch Diệc Phi”.

“Anh ấy nói với tôi, lúc anh ấy định giết Bạch Diệc Phi thì đã mắc bẫy và suýt chết, lúc ấy Bạch Diệc Phi có thể một mình mà rời đi”.

“Nhưng Bạch Diệc Phi lại không màng đến nguy hiểm của bản thân mà cứu anh ấy, anh ấy nói, đây là ơn cứu mạng, nhất định phải dùng tính mạng của mình để đền đáp, thế nên sẽ đi theo Bạch Diệc Phi đến cùng”.

“Anh ấy còn nói, trước khi gặp được Bạch Diệc Phi, sau mười tuổi anh ấy chưa từng cười, chỉ khi gặp được Bạch Diệc Phi anh ấy mới cười trở lại”.

“Thật ra, có một câu cô nói sai rồi, không phải vì có tôi nên anh ấy mới không cô đơn, đó là bởi vì có Bạch Diệc Phi, bởi vì có những người này xung quanh, anh ấy có bạn bè, thế nên mới không cô quạnh nữa”.

Kỳ Kỳ kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Dương Xảo, dường như muốn nói gì đó nhưng lại không thể nói.

Dương Xảo nhìn vào mắt cô ta, nói tiếp: “Tôi và em trai được bố mẹ đưa đến đảo Lam từ khi còn rất nhỏ, không lâu sau thì họ đều qua đời, tôi một mình nuôi em trai khôn lớn, mong ước lớn nhất của chúng tôi là được rời khỏi đó”.

“Ngày nào chúng tôi cũng phải sống trong sợ hãi, chỉ sợ vì chộc giận ai đó mà mất mạng, nhưng chúng tôi lại gặp được Bạch Diệc Phi”.

“Là anh ta đưa chúng tôi rời khỏi đảo Lam, cho chúng tôi có cuộc sống như những người bình thường, khiến tôi gặp được anh của cô”.

Dương Xảo nói xong thì hốc mắt đã đầy nước, âm thanh cũng nghẹn ngào: “Vì vậy, tôi có tư cách gì mà bất mãn, có tư cách gì mà phàn nàn chứ? Càng không có tư cách yêu cầu anh Lăng phải làm gì”.

“Nhưng tôi biết, bất kể lựa chọn của anh ấy là gì, tôi đều sẵn sàng đồng hành cùng anh ấy, tôi không đủ tư cách lựa chọn thay nhưng có khả năng đi cùng anh ấy”.

“Anh trai của cô nhìn có vẻ rất buồn tẻ, nhưng anh ấy là một người đàn ông có tình có nghĩa, anh ấy sẽ không vì cuộc sống ổn định của mình mà từ bỏ tình cảm anh em”.

Kỳ Kỳ chỉ im lặng khi nghe những lời này.

Thật ra một số chuyện nhìn có vẻ rất đơn giản, có thể giải quyết bằng một câu nói, nhưng lại rất khó thực hiện, đặc biệt là khi bạn phải đứng trước sự lựa chọn.

Từ góc độ của bản thân, cô ta hi vọng sau này anh trai mình có thể tránh xa nguy hiểm, điều này không sai, nhưng cô ta chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của Từ Lăng, cũng không biết Từ Lăng và Bạch Diệc Phi đã trải qua những gì.

Từ Lăng nói, ơn cứu mạng phải trả bằng chính mạng sống của mình.

...

Trên đường cao tốc hướng ra khỏi thành phố Thiên Bắc, vài chiếc xe ô tô sang trọng lao nhanh, đi phía trước là một chiếc Audi.

Họ phóng rất nhanh, vượt quá tốc độ cho phép trên đường cao tốc.

Nhưng phía sau họ vẫn có một chiếc xe con đang đuổi theo, một chiếc xe rất đời bình thường.

Người lái xe Audi nhìn thấy chiếc xe phía sau thì sợ hãi nói: “Cô chủ, chiếc xe phía sau hình như đang đuổi theo chúng ta”.

Bạch Kiều nghe xong lập tức nhìn vào kính chiếu hậu, cau mày, vẻ mặt âm trầm nói: “Sợ cái gì, chỉ là một chiếc xe thôi, nhiều nhất cũng chỉ bốn người, chúng ta có 20 người, chả lẽ lại sợ bọn họ”.

Tài xế nghe vậy gật đầu đồng ý: “Cô chủ nói đúng lắm”.

Nhưng tài xế vẫn hơi kinh, dù sao đây cũng là địa điểm của thành phố Thiên Bắc, lần trước suýt bị thiêu chết, thế nên vẫn còn ám ảnh.

Còn về Bạch Kiều.

Cô ta đã bố trí cẩn thận để cho Bạch Diệc Phi và Diệp Hoan hai người vừa cùng thân bại danh liệt, đồng thời vừa có được mảnh đất kia mà không cần tốn sức.

Để chứng minh những người đàn ông trong nhà họ Bạch đều không bằng cô ta, để những trưởng lão trong gia tộc thấy được ai mới là người mạnh nhất.

Nhưng thực tế, mọi chuyện mà cô ta sắp đặt đã bị người khác nhìn thấu từ lâu, còn bị Bạch Diệc Phi cho một cái tát vào mặt.

Còn có tên phế vật Lý Chúc kia nữa, cô ta chưa từng ngờ tới hẳn ta lại ần thân giỏi như vậy, cuối cùng còn đòi thiêu sống họ nữa.

Trong lòng cô ta bây giờ cực kỳ phiền chán, căm hận tất cả mọi người.

Những người này coi cô ta như một con ngốc mà xoay vòng, đợi sau khi cô ta về nhà, nhất định sẽ bị bố mẹ mắc niếc và gia tộc trừng phạt.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 666: Trút Giận Lên Bạch Kiều

Do vậy, khi biết được có người đang đuổi theo bọn họ, cô ta không hề sợ hãi, nếu có cảm xúc gì thì chỉ có thể là cơn giận ngút trời và sự hận thù đầy ú trong lòng, cô ta muốn trút hết ra ngoài để giải tỏa.

Cho nên, khi chiếc xe Volkswagen nọ đi ngang qua họ, Bạch Kiều hẳn học nói: “Dừng xe kia lại cho tôi, giết sạch đám người ngồi trong xe cho tôi!”

Người lái xe lập tức dừng xe, mấy chiếc xe đang đi phía sau bọn họ cũng dừng lại theo.

Chiếc Volkswagen trước mặt họ cũng dừng lại.

Trong tích tắc, trong mấy chiếc xe có hơn hai mươi người bước xuống, bọn họ bao vây xe của Bạch Kiều ở giữa.

Bạch Diệc Phi cũng đẩy cửa xe bước xuống.

Bạch Kiều vẫn đang ngồi trong xe, cô ta nhìn thấy có mỗi một mình Bạch Diệc Phi bước xuống do vậy không khỏi ngây ra một lúc.

Ngay sau đó, Bạch Kiều cũng mở cửa xe bước xuống.

Bạch Diệc Phi có ý gì? Một mình mà cũng dám đến chặn xe cô ta?

Bạch Diệc Phi sầm mặt, bước từng bước một về phía cô ta.

Khi tới phía trước xe, đám vệ sỹ lập tức vươn tay chặn lại: “Đứng lại”.

Lời vừa dứt, Bạch Diệc Phi liền nhấc tay lên đè vào cánh tay của tên vệ sỹ.

Sau đó tên vệ sỹ liền cảm thấy giống như bị một vật nặng nào đó đè xuống khiến hắn ngã nhào ra đất.

Bạch Diệc Phi cũng chẳng thèm nhìn đến hắn nữa mà cứ đi thẳng về phía trước.

Mọi người thấy cảnh tượng này thì giật mình kinh hãi.

Sắc mặt của Bạch Kiêu cũng hơi đổi.

Giây tiếp theo, có bảy tám gã vệ sỹ bao vây lấy Bạch Diệc Phi, không cho anh bước tiếp về phía trước.

Nhưng mà, Bạch Diệc Phi bước đến chỗ bọn họ, nhấc chân tung ra một cú đạp mạnh, mấy tên trước mặt anh liền bay thẳng ra ngoài.

Phía sau lưng có người muốn tấn công anh, anh lập tức xoay người vung nắm đấm về phía người đó, lại có thêm một tên vệ sỹ bị đánh cho lăn ra đất.

Những vệ sỹ này đều chỉ là vệ sỹ thông thường, đối với Bạch Diệc Phi mà nói, quả thật là quá dễ dàng.

Người duy nhất có thể đe dọa đến Bạch Diệc Phi là Kinh La, nhưng Kinh La không phải cùng một bọn với Bạch Kiêu.

Chưa đến một phút, bảy tám tên vệ sỹ đều đã bị Bạch Diệc Phi đánh cho lăn lộn trên mặt đất, giờ thì đã chẳng còn ai có thể ngăn chặn được Bạch Diệc Phi nữa.

Những tên vệ sỹ khác thấy vậy liền nhao nhao lấy vũ khí từ trong người ra.

Nhưng mà Bạch Kiêu lại giơ tay ngăn lại, ý bảo bọn họ không được hành động hấp tấp, bản thân mình thì khoanh hai tay trước ngực, thái độ kiêu ngạo hất cằm lên nói: “Bạch Diệc Phi, đuổi theo xa như vậy, muốn...”.

Nhưng mà, lời cô ta còn chưa kịp nói xong, Bạch Diệc Phi đã bước đến trước mặt, nâng tay tát cho cô ta một bạt tai.

"Bốp!"

Bạch Kiều đột ngột im bật, sững sờ tại chỗ.

Những người khác cũng đại ra.

Sau đó, có mấy tên vệ sỹ đã vội vàng rút dao từ trong ngực mình ra.

Bạch Diệc Phi bất ngờ xoay người, chỉ vào đám vệ sỹ kia to tiếng quát: “Con mẹ chúng mày còn dám làm bậy thì hôm nay đừng ai mong rời khỏi được thành phố Thiên Bắc!”

Bây giờ Bạch Diệc Phi rất tức giận, rất phẫn nộ.

Con giận này của anh như sắp hoá thành thực thể đến nơi, cảm giác giống như có một ngọn lửa đang cháy hừng hực trong lòng anh.

Tiếng quát của Bạch Diệc Phi khiến đám vệ sỹ sợ đến mức không dám nhúc nhích nữa, có một số người hoảng sợ giật lùi lại mấy bước về phía sau.

Lần này không có ai dám tiến lên trước nữa.

Bạch Kiều một tay ôm má, ánh mắt không thể tin trọn lên nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi: “Mày dám đánh tao?”

“Bốp!”

Bạch Diệc Phi lại cho cô ta thêm một bạt tai nữa.

“Aaa!”

Bạch Kiều hét lên một tiếng thảm thiết, cả người nghiêng sang một bên, chống tay lên xe ô tô.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn chăm chăm Bạch Kiều: “Bạch Kiều! Tôi sẽ không giết cô, không phải bởi vì cô là người của nhà họ Bạch, mà bởi vì cô ngu xuẩn đến hết thuốc chữa, ngu đến mức khiến tôi cảm thấy cô rất đáng thương!”

“Đánh cô, là bởi vì khi cô bày mưu tính kế lại muốn giết anh em của tôi. Bây giờ cô hẳn nên cảm thấy mình thật may mắn vì anh ta vẫn còn sống, nếu không, con mẹ nhà cô đợi mà chôn cùng với anh ta đi!”

Bạch Diệc Phi nói xong lời này, không quan tâm đến người khác có phản ứng gì mà xoay người đi thẳng.

Rất nhanh, Bạch Diệc Phi lái xe đi mất, chẳng có một ai dám chặn xe của anh lại.

Bạch Kiều bị ăn hai cái bạt tai, giờ phút này cũng đang nổi khùng lên, nhưng lời nói lúc nãy của Bạch Diệc Phi khiến cô ta hoảng sợ, không dám gọi người đi trả thù cho cô ta nữa.

Đám vệ sỹ cuối cùng cũng hoàn hồn, đưa tay qua đỡ lấy Bạch Kiều, nhưng cô ta lại hất mạnh tay bọn họ ra, phẫn nộ quát: “Một đám vô dụng!”

...

Bạch Diệc Phi không phải là một người thích lạm sát người khác, cho nên anh không giết Bạch Kiều, nhưng mà điều này cũng chẳng liên quan gì đến việc anh là người nhà họ Bạch.

Anh đồng thời cũng biết được, sau khi Bạch Kiều bày ra kế hoạch này, ngược lại còn bị Lý Chúc lừa, bây giờ Lý Chúc chết rồi, bọn họ từ nay về sau là người xa lạ.

Nhưng mà, trong lòng Bạch Diệc Phi cứ có một ngọn lửa muốn được trút hết ra ngoài, bởi vì anh hối hận mình đã kéo dài thời gian không nói cho Kỳ Kỳ, khiến cho Từ Lăng lại bị thương thêm một lần nữa, cho nên anh mới đuổi theo bằng được để giải toả hết cơn giận này.

Sau khi Bạch Diệc Phi quay lại bệnh viện, Trần Hạo lập tức đến tìm anh.

Bạch Diệc Phi nói với Trần Hạo: "Mua ít hoa quả, chúng ta đi thăm Diệp Hoan và Hứa Xương".

“Vâng”, Trần Hạo gật đầu đồng ý, xoay người rời khỏi bệnh viện.

...

Bạch Diệc Phi lại quay về phòng bệnh, nhưng mà lúc đang định bước vào thì bị Kỳ Kỳ đẩy ra.

Kỳ Kỳ lạnh lùng nhìn Bạch Diệc Phi: “Đi theo tôi”.

Bạch Diệc Phi nhìn vào trong phòng bệnh, Dương Xảo đang ngồi ở bên cạnh, hình như Từ Lăng vẫn chưa tỉnh.

Sau đó Bạch Diệc Phi nói: “Hay là đi theo tôi đi”.

Bạch Diệc Phi nói xong liền đưa Kỳ Kỳ đến văn phòng của Viện trưởng.

Sau khi bước vào, Bạch Diệc Phi rót trà cho Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ không nhận, Bạch Diệc Phi chỉ đành phải đặt nó lên trên bàn.

Kỳ Kỳ nói: “Tôi chỉ nói vài câu”.

Bạch Diệc Phi dùng ánh mắt hờ hững nhìn cô ta.

Kỳ Kỳ nói: “Lúc này tôi mới tìm được anh tôi, tôi không hề biết anh ấy là con người thế nào, nhưng mà tôi biết anh là người ra sao”.

“Sau này anh sẽ phải đối mặt với càng nhiều chuyện nguy hiểm hơn nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng, người bên cạnh anh cũng sẽ vì vậy mà đánh mất sinh mạng của mình”.

“Chị dâu nói anh tôi trọng tình trọng nghĩa, sẽ không rời xa anh, cho nên đợi sau khi anh ấy khoẻ lại, chắc chắn sẽ không chấp nhận lời đề nghị của anh”.

“Tôi hy vọng khi anh nói chuyện, thái độ của anh kiên quyết hơn chút nữa, tôi không muốn để anh tôi tiếp tục vào sinh ra tử với anh nữa”.

“Cuộc đời này của anh tôi đã quá đau khổ rồi, tôi hy vọng ngày sau của anh ấy có thể được sống yên ổn”.

Bạch Diệc Phi nghe xong lời này khẽ cười nói: “Yên tâm, cho dù cô không nói, tôi cũng sẽ làm như vậy”.

“Tốt nhất là như vậy”, Kỳ Kỳ nói: “Nhưng bất kể ra sao, là anh giúp tôi tìm được anh trai, hai người lại là anh em tốt với nhau, cho nên tình cảm này tôi sẽ ghi nhớ”.

“Chỉ cần anh nói lời giữ lời, số vàng kia anh đừng động đến, tôi sẽ giúp anh giữ kín bí mật này”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy kinh ngạc nhìn Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ lại chẳng nhìn đến Bạch Diệc Phi mà xoay người rời đi thẳng.

Nhưng khi đi đến cửa, Kỳ Kỳ giống như sực nhớ ra cái gì, quay đầu lại nói với Bạch Diệc Phi: “Đúng rồi, nhắc nhở anh một chút, Sa Phi Dương, có vấn đề”.

Bạch Diệc Phi khẽ nhíu mày.

Trước đó Lý Tuyết đã nói với anh rằng Sa Phi Dương thật đã chết rồi, Lý Tuyết cũng đã đích thân đến kiểm tra nghĩa trang, trong đó quả thực là có thi thể của Sa Phi Dương.

Cho nên, Bạch Diệc Phi lúc này mới nghĩ tới một người, một người đã cùng nổi danh với Sa Phi Dương.

Nhưng anh không quan tâm đến những điều này, chỉ cần Sa Phi Dương không làm hại đến anh và bạn bè của anh, anh sẽ không quá để tâm.

Nhưng Bạch Diệc Phi vẫn nói với Kỳ Kỳ: “Cảm ơn”.

Kỳ Kỳ hừ mũi rồi quay đầu bỏ đi, nhưng vào lúc cô ta quay đầu bèn nhìn thấy Sa Phi Dương đang đứng ở trước mặt cô ta.

Kỳ Kỳ giật mình kinh hãi, có chút bối rối.

Giống như cái cảm giác đang nói xấu sau lưng người khác mà người ta lại đứng ngay sau lưng mình vậy.

Kỳ Kỳ có chút xấu hổ, xoay đầu mang theo ý trách móc lườm về phía Bạch Diệc Phi.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại tùy ý mỉm cười, nói với Sa Phi Dương: “Tiền bối, tôi đang định đi tìm ông”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 667: Long Linh Linh Mặc Bệnh

Sa Phi Dương cúi đầu nhìn Kỳ Kỳ một cái, sau đó mỉm cười gật đầu tiến vào bên trong văn phòng.

Kỳ Kỳ cảm thấy có chút chột dạ, dù gì thì việc nói xấu sau lưng người khác lại bị người ta bắt gặp tại chỗ, quả thực là có chút ngại ngùng, hơn nữa vừa rồi nụ cười của Sa Phi Dương với cô ta, khiến cô ta cảm thấy dường như trong đó có hàm ý sâu xa, cho nên không dám ở lại nữa mà nhanh chóng chuồn ra khỏi văn phòng.

Kỳ Kỳ quay về phòng bệnh, bây giờ cô ta là người tự do, cũng đã khôi phục lại sức mạnh của mình, nhưng cô ta lại không hề muốn lập tức quay trở về báo cáo lại rõ ràng tình hình cho sư phụ, cô ta dự định đợi cho Từ Lăng tỉnh lại trước rồi tính tiếp.

Đó chính là anh trai mà cô ta đã thất lạc gần hai mươi năm trước, ắt hẳn sư phụ cũng đã biết rồi, cũng sẽ không trách phạt cô ta đâu.

...

Trong văn phòng của Viện trưởng.

Bạch Diệc Phi mời Sa Phi Dương ngồi xuống, sau đó rót cho Sa Phi Dương một chén trà nóng bốc hơi nghi ngút, đưa nó sang cho ông ta, cười nói: “Tiền bối mời dùng trà”.

Sa Phi Dương nhận lấy nhấp một ngụm, nói: “Ngon lắm”.

Bạch Diệc Phi lại nở nụ cười, sau đó nói: “Lời đồn đại là thật, tiền bối quả thật là biết xem tướng”.

Sa Phi Dương nghe vậy khẽ nhú mày, sau đó gật nhẹ đầu nói: “Tôi không nhớ rõ chuyện trước đây nữa rồi”.

Bạch Diệc Phi cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ nói: “Cảm ơn sự chỉ điểm của tiên bói lúc trước”.

Sa Phi Dương nghe anh nói vậy thì có chút khó hiểu.

Bạch Diệc Phi thấy thế liền ngồi sang bên cạnh Sa Phi Dương nói: “Hay là tiên bói xem giúp cho tôi?”

Sa Phi Dương nhìn Bạch Diệc Phi, thật lâu không lên tiếng.

Bạch Diệc Phi không vội mà để mặc cho Sa Phi Dương nhìn.

Qua một lúc lâu sau, Sa Phi Dương mới dùng giọng đều đều nói: “Vận mệnh long đong, vừa viên vòng lại nhạt nhoà”.

Khi Sa Phi Dương nói chuyện, giọng của ông ta rất bình tĩnh, sự khó hiểu lúc trước cứ như chưa từng xuất hiện.

Bạch Diệc Phi giống như hiểu được ý nghĩa của mười chữ trên nhưng cũng lại như chưa hiểu. Cái hiểu là vận mệnh của anh long đong, cái không hiểu là vừa viên vòng lại vừa nhạt nhoà.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Bạch Diệc Phi bỗng nhiên hỏi Sa Phi Dương một câu: “Tiên bói, tôi có thể tin tưởng ông không?”

Câu nói này kỳ thực bao hàm hai nghĩa, nghĩa trên bề mặt câu chữ là tin tưởng vào lời xem tướng lúc nãy của ông ta, còn ý nghĩa khác ẩn bên trong nữa chính là có thể tin được con người của ông ta hay không.

Mặc dù Sa Phi Dương bị nhốt rất nhiều năm, nhưng không hề trở nên ngu dại, cho nên ông ta hiểu được ý nghĩa khác trong câu nói của Bạch Diệc Phi.

Nhưng Sa Phi Dương không hề trả lời, chỉ mỉm cười.

Kỳ thực có những lời không cần phải nói ra, dù sao thì nếu đưa ra lời thề son sắt rồi sau đó lại hãm hại sau lưng người ta, hành vi này sẽ chẳng được ai yêu thích cả.

Bạch Diệp Phi thấy vậy khẽ gật đầu: “Tôi biết rồi”.

...

Bạch Diệp Phi đến thăm Diệp Hoan trước.

Gõ cửa được một lúc thì có người ra mở cửa, nhưng vì người mở cửa lại là Phùng Tiên Tiên nên đã khiến cho không khí trở nên ngại ngùng.

Phùng Tiên Tiên sau khi nhìn thấy Bạch Diệp Phi thì bỗng nổi khùng quát: “Cút! Ở đây không hoan nghênh anh!”

Bạch Diệp Phi liếc nhìn Phùng Tiên Tiên một cái, cố gắng duy trì nụ cười nói: “Tôi tới để thăm Diệp Hoan”.

Kỳ thực việc lần này, Bạch Diệp Phi không hề muốn bắt Diệp Hoan phải chịu trách nhiệm, nhưng nói cho cùng, kế hoạch lần này vẫn là do Bạch Diệp Phi đề ra.

Sau đó anh mới thương lượng với Diệp Hoan, chẳng qua là cuối cùng lại xảy ra chút sai sót, trong lòng anh ít nhiều cũng có chút áy náy, hơn nữa sự cố lại xảy ra ở thành phố Thiên Bắc, địa bàn của anh.

Vì vậy, đối với Phùng Tiên Tiên, Bạch Diệp Phi sẽ cố gắng duy trì tâm trạng bình tĩnh và thái độ hoà nhã.

Nhưng Phùng Tiên Tiên lại như không hề nghĩ vậy, rõ ràng lần này anh và Diệp Hoan là mối quan hệ hợp tác, thái độ của Phùng Tiên Tiên lại vẫn cay nghiệt như trước, thậm chí còn có chút quá hơn.

“Anh điếc à? Nói là không hoan nghênh anh tức là không hoan nghênh anh, không thèm anh tới thăm bệnh, mau cút đi!”, Phùng Tiên Tiên hai tay chống nạnh đứng chặn ở cửa, cố ý không có anh đi vào.

Bạch Diệp Phi nghe vậy sắc mặt bỗng sa sầm, anh có lòng tốt tới thăm Diệp Hoan nhưng lại bị người ta đối xử như vậy thì dù có tốt lòng hơn nữa cũng khó mà có thể tốt tính được: “Đây là thành phố Thiên Bắc!”

“Thành phố Thiên Bắc thì sao nào?”, Phùng Tiên Tiên khinh khỉnh.

Bạch Diệc Phi cười lạnh nhắc nhở: “Đây còn là bệnh viện Ngoại Long”.

Phùng Tiên Tiên hừ mũi: “Thế thì đã làm sao?”

Bạch Diệc Phi bực mình quát: “Đây là địa bàn của tôi, bệnh viện của tôi, con mẹ nó cô bảo tôi cút!”

“Mẹ kiếp, có mà cô phải cút ngay đi cho ông! Tránh ra cho tôi!”

Phùng Tiên Tiên nghẹn họng, sắc mặt tức đến mức đỏ lựng: “Anh!”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng hừ một tiếng, đẩy Phùng Tiên Tiên ra, đi thẳng vào trong phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, Diệp Hoan không nằm trên giường bệnh cũng không mặc quần áo bệnh nhân, gã đang ngồi trên sô pha.

Mà ngồi phía đối diện gã trên sô pha là Diệp Ngải với khuôn mặt tươi cười.

Trên bàn trà trước mặt bọn họ có hai tách trà nóng hổi vừa được rót ra.

Diệp Hoan nhìn về phía Bạch Diệc Phi, mời anh ngồi xuống: “Xin lỗi, việc lần này tôi chưa nói cho cô ta biết, cho nên mới có thành kiến với anh”.

Phùng Tiên Tiên đi theo vào, trừng mắt lườm bóng lưng của Bạch Diệc Phi rồi hừ một tiếng.

Bạch Diệc Phi không hề để tâm đến Phùng Tiên Tiên, anh đặt giỏ hoa quả sang bên cạnh trước sau đó mới ngồi xuống, cầm tách trà lên, từ từ uống một ngụm rồi nói: “Sao không làm kiểm tra sức khỏe toàn thân?”

“Tôi còn chưa yếu đến mức như vậy”, Diệp Hoan cười nhẹ.

Bạch Diệc Phi gật đầu, cũng không nói thêm nữa mà hỏi một vấn đề khác: “Tiếp theo dự định làm thế nào?”

Diệp Hoan liếc nhìn Bạch Diệc Phi, theo phản xạ bật cười châm chọc: “Đây mới là mục đích thực sự anh đến thăm tôi đúng không?”

Bạch Diệc Phi không phủ nhận.

Diệp Hoan thôi châm chọc, gã nói bằng giọng đều đều: “Lý Chúc chết rồi, cuộc họp về quyền khai thác mảnh đất kia tạm thời dời lại, mà trước đó gã cũng đã nói rồi, sau này có di chúc, như vậy con trai của gã sẽ được quyền thừa kế mảnh đất đó”.

Gã khựng lại một lúc, mới nói tiếp: “Trước khi đi tìm con trai của gã, giữa chúng ta hẳn là không còn mâu thuẫn gì về lợi ích nữa”.

“Nhưng mà mảnh đất kia dù sao cũng sẽ phải nói đến, tôi không hề muốn lại có mâu thuẫn lợi ích với anh nữa, không đúng, phải nói là bất cứ mâu thuẫn nào nữa”.

Bạch Diệc Phi nghe xong câu này thì ngạc nhiên không thôi, chớp mắt nhìn Diệp Hoan cười nói: “Anh là đang định làm bạn với tôi à?”

Diệp Hoan gật đầu: “Anh biết đấy, tôi sớm muộn gì cũng sẽ quay về thủ đô, điều tra rõ ràng chân tướng cái chết của bố mẹ mình, tôi muốn báo thù cho họ”.

“Chắc hẳn trong thời gian sắp tới anh cũng sẽ đi thủ đô, thủ đô là cái ao vừa sâu nước lại vừa đục chứ không giống như chúng ta bây giờ đâu, ở đó bọn họ không ngừng đấu qua đấu lại, hăng hái vô cùng”.

“Cho nên tôi muốn có được sự giúp đỡ và hỗ trợ của anh, đương nhiên, nếu như anh cũng cần đến sự hỗ trợ và giúp đỡ của tôi thì tôi sẽ dốc hết sức mình”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy mỉm cười, xem ra Diệp Hoan là muốn xây dựng mối quan hệ đồng minh với anh, coi như là một kiểu quan hệ hợp tác lâu dài đi.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Trần Hạo bỗng nhiên xông vào hét lên: “Anh, Linh Linh đột nhiên sốt cao không ngừng, ngất đi rồi”.

Bạch Diệc Phi giật mình sững sốt đứng bật dậy, sau đó vội vội vàng vàng đi theo Trần Hạo.

...

Bên ngoài phòng cấp cứu, Bạch Diệc Phi và Trần Hạo đang đứng chờ, trong lòng vừa sốt ruột vừa lo lắng.

Long Linh Linh từ khi anh bắt đầu tiếp nhận tập đoàn Hầu Tước đến nay đều luôn bên cạnh hỗ trợ cho anh, cũng chưa từng có suy nghĩ phản bội lại anh, trong lòng anh vốn đã rất cảm động, cho nên đối với Bạch Diệc Phi mà nói, Long Linh Linh được coi là một người rất quan trọng.

Một lúc sau, Diệp Hoan đến, Hứa Xương cũng tới.

Diệp Hoan nhìn dáng vẻ lo lắng của Bạch Diệc Phi, liền an ủi: “Đừng lo lắng, sẽ không có việc gì đâu”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, lại nhìn sang Hứa Xương, hơi tỏ thái độ xin lỗi nói: “Xin lỗi, việc lần trước là do tôi hiểu lầm anh, còn chưa kịp đi qua xin lỗi anh”.

Hứa Xương lắc đầu: “Tôi đều biết, chẳng qua là mảnh đất kia tạm thời phải bỏ lại đó rồi”.

Bạch Diệc Phi gật đầu.

Hứa Xương mặc dù là em trai ruột của Hứa Đạo Trường, nhưng mà anh có thể cảm nhận được hai người họ không phải là người đứng chung một chiến tuyến với nhau.

Lúc này, Ngưu Vọng từ trong phòng cấp cứu đi ra, ông ta không hề nói thẳng mà gọi Bạch Diệc Phi vào trong phòng riêng.

Trong lòng Bạch Diệc Phi lo lắng không yên, sau khi đóng cửa liền hỏi: “Tình hình thế nào?”

Ngưu Vọng lắc đầu: “Không kiểm tra được”.

Bạch Diệc Phi rất kinh ngạc: “Sao lại như vậy?”

Ngưu Vọng thở dài nói: “Cô ấy đã tỉnh rồi, tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cứ sốt cao mãi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cũng không tốt”.

Im lặng một lúc, ông ta lại nói: “Có lẽ có thể đưa cô ấy đến thủ đô, bên đó có các thiết bị và máy móc tân tiến, hơn nữa còn có Lưu Hiểu Anh, nói không chừng lại kiểm tra ra được”.

Bạch Diệc Phi trầm giọng đồng ý: “Được, vậy thì đi thủ đô”.

Ngưu Vọng bèn nói: “Ừm, vậy anh đi sắp xếp xe”.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại lắc đầu nói: “Không cần, em tự đi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 668: Nguy Hiểm Trên Đường Đi Thủ Đô

Ngưu Vọng rõ ràng rất sững sốt.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì mỉm cười trả lời: “Lần này có rất nhiều việc em đã nghĩ thông suốt rồi, cho dù không phải là chuyên của Linh Linh, em cũng dự định đi thủ đô một chuyến”.

“Em muốn đưa vợ em về nhà”, nụ cười của Bạch Diệc Phi chưa bao giờ rục rở đến thế.

Ngưu Vọng hết sức kinh ngạc: “Tại sao? Không phải em dâu ở thủ đô đang rất ổn định à?”

Bạch Diệc Phi không hề trả lời câu hỏi của ông ta mà chỉ dặn dò: “Giúp em chăm sóc Từ Lăng thật tốt”.

...

Sức khoẻ của Long Linh Linh bây giờ rất yếu, Bạch Diệc Phi quyết định thuê hẳn một chiếc xe kiểu nhà di động để cô ta có thể nằm nghỉ ngơi trên giường.

Còn về việc Ngưu Vọng nói muốn chuẩn bị xe cho bọn họ đi, Bạch Diệc Phi có chút không yên tâm, bởi vì trước giờ anh vẫn biết, trong số người của anh có nội gián của Hứa Đạo Trưởng.

Cho nên bây giờ khi làm việc anh đều phải hết sức cẩn thận, vì sự an toàn của Long Linh Linh, anh buộc phải tự mình đi chuyến này.

Mà lần này anh không hề đưa theo bất kỳ người nào khác, chỉ đưa mỗi Sa Phi Dương theo.

Sở dĩ đưa Sa Phi Dương theo là vì anh không chắc chắn, Sa Phi Dương có phải là có ý đồ gì không?

Ngộ nhờ ông ta ở lại thành phố Thiên Bắc, đám người Từ Lãng lại đánh không lại ông ta, thế thì không phải sẽ rất nguy hiểm sao?

Cho nên đưa ông ta theo bên cạnh là cách bảo đảm nhất, hơn nữa, nếu như ông ta quả thật không có vấn đề gì thì cũng có thể bảo vệ cho bọn họ.

Bây giờ trời đã về đêm, Bạch Diệc Phi lái xe, đưa theo Long Linh Linh và Sa Phi Dương đi thủ đô.

Long Linh Linh đã nằm ở trên giường nghỉ ngơi, còn Sa Phi Dương ngồi ở một bên nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bạch Diệc Phi cứ nghĩ chỉ có một mình anh đang tỉnh táo, nhưng chẳng bao lâu sau, Long Linh Linh đang nằm trên giường ngồi dậy, đi đến phía sau của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhìn qua kính chiếu hậu trông thấy thì giật bản mình: “Mẹ kiếp! Cô tỉnh rồi à? Không phải, cô mau đi nghỉ ngơi đi chứ!”

Long Linh Linh lắc đầu: “Tôi không ngủ được”.

“Vậy thì... ngồi dậy một lát”, bên cạnh Bạch Diệc Phi là ghế lái phụ, Long Linh Linh ngồi xuống vị trí đó.

Bạch Diệc Phi nhìn sắc mặt Long Linh Linh hơi đỏ, rõ ràng là đang sốt cao: “Hay là cô đi về giường nằm nghỉ đi?”

“Chủ tịch, tôi không sao”, Long Linh Linh lắc đầu.

Bạch Diệc Phi thấy vậy bất đắc dĩ lắc đầu, trông dáng vẻ của cô ta lúc này thế nào mà không sao được, nhưng mà anh cũng không ép buộc nữa chỉ nói: “Khi không ở trong công ty thì đừng gọi tôi là chủ tịch, nghe có vẻ rất xa cách”.

Long Linh Linh dường như kích động trong một giây: “Vậy tôi...”.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Chúng ta cùng tuổi đúng không?”

Long Linh Linh gật đầu: “Đúng vậy, vậy tôi gọi anh là anh Bạch được không?”

“Thế nếu như cô lớn tuổi hơn tôi thì sao?”, Bạch Diệc Phi cười đáp.

Long Linh Linh nghe xong không khỏi cúi đầu, trong lòng có chút mất mát.

Bạch Diệc Phi dường như cảm nhận được tâm trạng của Long Linh Linh, không chắc chắn hỏi lại: “Sao vậy? Tôi lúc nãy nói sai gì sao?”

Long Linh Linh lại ngẩng đầu lên, khẽ cười: “Không có”.

Nhưng sau khi nói xong câu này thì lại cúi đầu xuống, yên lặng không nói gì.

Bạch Diệc Phi thấy vậy hơi nhíu mày, cảm thấy hình như Long Linh Linh có tâm sự, nhưng cũng lại cho rằng là do Long Linh Linh đang bị sốt cao, cơ thể khó chịu, anh đang định bảo cô ta đi ngủ thì Long Linh Linh lại mở miệng nói.

“Ngày mai, là sinh nhật của tôi”.

Bạch Diệc Phi liền ngậm miệng, lời định nói ra nghẹn lại trong họng.

Nụ cười của Long Linh Linh trông rất khó coi, chua chát nói: “Trên thế giới này, dường như chẳng có ai quan tâm đến tôi nữa”.

Bởi vì không có ai nhớ đến ngày sinh nhật của cô ta.

Bạch Diệc Phi nghe vậy cảm thấy trong lòng rất khó chịu, lại quay sang nhìn thấy nụ cười rất miễn cưỡng của cô ta, trong lòng anh lại càng khó chịu hơn.

Điều này khiến anh nhớ đến chuyện gia đình của Long Linh Linh. Gia đình cô ta luôn trọng nam khinh nữ, hầu như không quan tâm gì đến cô ta.

Long Linh Linh đột nhiên nhẹ giọng kể lại, dường như đang kể hết những bất đắc dĩ đã qua của mình: “Còn nhớ hồi trước lúc học đại học, mỗi lần đón sinh nhật, các bạn học đều sẽ tổ chức sinh nhật cho tôi”.

“Nhưng từ sau khi tốt nghiệp đến nay, những người bạn học đó chưa từng xuất hiện nữa. Cũng đúng, mọi người đều bận, đều đang cố gắng phấn đấu vì sự nghiệp của mình”.

“Mà tôi lại rất may mắn, tốt nghiệp không bao lâu thì đã vào thẳng tập đoàn Hào Tước, trở thành trợ lý của chủ tịch”.

“Lúc đó tôi rất vui, không kiềm chế được cảm xúc của mình muốn chia sẻ nó với bọn họ, nên tôi đã kể chuyện này cho bạn bè và họ hàng”.

“Nhưng từ lúc đó, bọn họ không còn muốn trả lời tôi nữa, mà khi tôi nói cho bọn họ biết thông tin này, bọn họ lại không hề cảm thấy vui vẻ, thậm chí là thất vọng”.

“Bọn họ nói những câu kiêu chúc mừng nhé, nhưng tất cả đều chỉ là nói cho có lệ”.

“Cuối cùng, tôi cảm thấy mình dường như chẳng còn bạn bè nữa, cũng không đúng, Hiểu Anh vẫn là bạn thân nhất của tôi”.

“Tôi không hiểu, tại sao lại như thế?”

Bạch Diệc Phi nghe xong, trong lòng không khỏi bùi ngùi, cũng có chút đồng tình với cô ta.

Kỳ thực tất cả những điều này cũng dễ hiểu, bởi vì mọi người đều là bạn học, là bạn bè, là họ hàng, cô sống tốt hơn tôi, xuất phát từ tâm lý nhìn lên mà so sánh, đương nhiên sẽ thực sự cảm thấy vui mừng cho cô.

Mà Long Linh Linh, rõ ràng là một người vô cùng cố gắng, nhưng lại mất đi bạn bè cũng mất đi tình thân.

Có lẽ, cô ta còn cô đơn hơn nhiều so với bất cứ ai trong nhóm người Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cảm thấy không nên để cô ta tiếp tục như vậy, cho nên anh mới nhẹ nhàng nói: “Linh Linh, tìm một người bạn trai đi”.

Lúc này trong lòng Bạch Diệc Phi đã bắt đầu dựng lên một kế hoạch.

Long Linh Linh nghe vậy nhìn về phía Bạch Diệc Phi, ánh mắt cô ta chăm chú, rất dịu dàng, cũng rất nặng tình.

Bạch Diệc Phi đương nhiên cảm nhận được, nhưng anh chỉ liếc nhìn một cái rồi lập tức quay đi.

Ngoài mặt thì anh vẫn tỏ ra bình thường nhưng trong lòng đã bắt đầu có chút mất bình tĩnh.

Bọn họ quen biết nhau lâu như vậy, Bạch Diệc Phi trước giờ chưa từng trông thấy Long Linh Linh có ánh mắt thẳng thắn và nóng bỏng như vậy.

Bất giác, trước mắt Bạch Diệc Phi xẹt qua một tia ánh sáng màu đỏ

“Bim---”

Tiếng còi xe vang lên nghe nhức nhối, giống như có một vật gì đó đánh mạnh vào đầu, tức khắc khiến Bạch Diệc Phi tỉnh táo hơn.

Ở phía trước xe bọn họ có một chiếc xe hình như bị trục trặc, xe đang bật đèn cảnh báo nguy hiểm, lái rất chậm.

Xe của Bạch Diệc Phi suýt chút nữa là đâm vào chiếc xe nọ, may mà lái xe đã ấn còi nhắc nhở.

Bạch Diệc Phi giật thót, vội vàng đánh tay lái, hai chiếc xe xượt qua nhau.

Đợi khi tất cả đều an toàn rồi, Bạch Diệc Phi mới quay sang xem Long Linh Linh, cô ta bị dọa cho hai tay ôm chặt lấy ngực mình, hẳn là đã rất sợ

hãi.

Bạch Diệc Phi nghĩ lại vẫn thấy rùng mình: “Không tập trung lái”.

Long Linh Linh ừ một tiếng, dường như biết là do mình cho nên xấu hổ cúi đầu xuống, không dám nhìn Bạch Diệc Phi nữa.

Bạch Diệc Phi quay ra phía sau nhìn Sa Phi Dương thì phát hiện Sa Phi Dương đang ngủ rất say, chuyện vừa rồi hình như không làm ông ấy thức giấc.

Đúng vào lúc này, Long Linh Linh đột nhiên chỉ vào phía trước nói: “Có chuyện”.

Bạch Diệc Phi cũng nhìn thấy, đợi bọn họ lái gần đến nơi mới phát hiện, có một chiếc xe bus đang đỗ giữa đường, đèn cảnh báo của xe vẫn đang nhấp nháy, có rất nhiều người đang bước xuống xe.

Không chỉ vậy, hình như trên đường còn có một phụ nữ mang thai đang nằm.

Sau khi nhìn thấy xe của Bạch Diệc Phi, lập tức có người đưa tay ra chặn xe.

Bạch Diệc Phi lái xe đi tới, sau khi dừng lại bèn có mấy thanh niên trẻ tuổi tiến đến chỗ xe anh, Bạch Diệc Phi hạ kính cửa xe xuống hỏi: “Sao thế? Xảy ra chuyện gì à?”

Một thanh niên nhìn khá âm áp nói bằng giọng sốt ruột: “Anh ơi, phiền anh giúp tôi với, xe bus đường dài đi thủ đô bị hỏng rồi, vợ tôi lại sắp sinh, anh cho chúng tôi đi nhờ được không, làm phiền anh”.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy thai phụ đang nằm trên mặt đất, lập tức nói: “Mau khiêng người lên xe đi!”

“Ôi, vâng vâng, cảm ơn anh!”

Mấy người trẻ tuổi chạy trở về nói với những người khác: “Bác tài đồng ý cho chúng tôi đi nhờ xe, mau khiêng người lên xe đi”.

Mấy người bắt đầu khiêng người phụ nữ lên.

Lúc này, Bạch Diệc Phi mới đột ngột nói với Long Linh Linh: “Ngồi vững nhé”.

Nói xong đóng cửa sổ xe lại.

Long Linh Linh không hiểu ra sao, nhưng trong lòng thì thót lại một cái: “Thế nào?”

Bạch Diệc Phi không trả lời cô ta mà đạp mạnh vào chân ga, chiếc xe vọt nhanh đi trong một giây.

Đám thanh niên trẻ tuổi kia nghe thấy tiếng thì lập tức quay đầu lại.

"Rầm!"

Hai thanh niên đứng chắn trước đầu xe bị xe của Bạch Diệc Phi hất văng ra ngoài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 669: Gã Mặt Sẹo

Bạch Diệc Phi không có ý định dừng xe mà vẫn tiếp tục nhấn mạnh chân ga, lái như bay về phía trước.

Long Linh Linh khiếp sợ không thôi: “Sao vậy?”

Cô ta hoàn toàn không hiểu Bạch Diệc Phi đang định làm gì? Nếu không muốn giúp đỡ bọn họ thì thôi, nhưng cũng không nên lấy xe đâm người ta chứ!

Bạch Diệc Phi không trả lời câu hỏi của cô ta, anh chỉ nhíu mày nhìn về phía kính chiếu hậu.

Ngay phía sau bọn họ là mấy chiếc xe buýt vừa rồi đang nhanh chóng đuổi theo.

Thấy anh như vậy thì Long Linh Linh cũng nhìn vào kính chiếu hậu, sau đó sắc mặt cô ta lập tức thay đổi.

“Mấy chiếc xe buýt kia không dừng lại sao?”

Lúc này Long Linh Linh mới phản ứng lại được, sau đó cô ta vừa kinh ngạc vừa sùng bái nhìn Bạch Diệc Phi.

Sau khi gấp rút vượt qua mấy chiếc xe thì Bạch Diệc Phi nhìn thấy đằng trước có một khu phục vụ, anh không chút do dự lái xe vào trong, sau đó núp ở đằng sau một chiếc xe tải rồi nhanh chóng tắt đèn, tắt máy.

Ngay sau đó những chiếc xe buýt đuổi theo bọn họ nhanh chóng chạy vụt qua khu phục vụ.

Nhìn thấy vậy thì Bạch Diệc Phi mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Long Linh Linh nghĩ lại mới thấy sợ: “Chuyện này là sao vậy?”

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu, anh nói: “Có lẽ là đuổi theo chúng ta”.

Thấy hiện tại đã an toàn nên Long Linh Linh lúc này mới để ý đến: “Vừa rồi sao anh lại phát hiện ra vậy?”

Bạch Diệc Phi nhẹ nhàng trả lời: “Xe buýt dừng lại, phụ nữ mang thai dù thế nào cũng phải ngã về phía trong xe, nhưng người phụ nữ mang thai đó lại ngã về phía đường lớn lạnh giá, điều này khiến cho tôi thấy nghi ngờ”.

“Sau đó tôi nhìn kỹ người phụ nữ mang thai kia, phát hiện ra người đó đi một đôi giày nam, còn là giày đế cao”.

“Còn có một điểm nữa, mặc dù xe buýt có dừng lại, những đèn trên xe vẫn còn sáng, tôi nhìn thấy tất cả những người ngồi trên xe đều là đàn ông trẻ tuổi. Như những gì cô nói, đây là loại xe buýt đường dài, nhất định là phải có cả nam nữ già trẻ mới đúng”.

“Còn người đến xin chúng ta giúp đỡ kia lại mặc quần áo rất cao cấp, những người như vậy sao lại chen chúc trên xe buýt làm gì chứ?”

Sau khi nghe xong thì Long Linh Linh rất khiếp sợ, cô ta hoàn toàn bị Bạch Diệc Phi thuyết phục rồi.

Giờ phút này cô ta sâu sắc cảm nhận được không phải mỗi cậu ấm cô chiêu đều có một cuộc sống an nhàn thảnh thơi, giống như Bạch Diệc Phi vậy, anh luôn phải trải qua những ngày tháng khiếp sợ và khó khăn.

Long Linh Linh lại hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta làm gì đây?”

Bạch Diệc Phi nhìn sắc mặt trắng bệch của Long Linh Linh, giờ cô ta đã vô cùng yếu ớt, anh biết rõ cô ta không chịu được giày vò nữa nên suy nghĩ một chút rồi nói: “Chúng ta nghỉ ngơi ở đây một đêm, sáng mai lại xuất phát”.

Long Linh Linh gật đầu: “Được”.

Sau đó Bạch Diệc Phi bảo Long Linh Linh đi ngủ trên chiếc giường ở phía sau, còn mình thì giống như Sa Phi Dương, tùy tiện ngồi xuống nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chờ sau khi Long Linh Linh nhắm mắt rồi Bạch Diệc Phi lại mở mắt ra, sau đó anh lấy điện thoại đặt mua vài thứ trên mạng, rồi bỏ điện thoại xuống, rút ra một điều thuốc, chỉ ngậm trong miệng rồi nhìn Long Linh Linh như có điều suy nghĩ.

Hô hấp của Long Linh Linh đều đều, có lẽ là đã ngủ.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì lấy ra một số thứ từ bên ghế ngồi, sau đó thì mở đèn xe lên.

Ngay lúc đèn xe sáng lên, nơi ánh đèn chiếu sáng xuất hiện bóng dáng của mười mấy người.

Những người này có người đứng, có người ngồi xổm, nhưng lúc đèn xe sáng lên bọn họ đều đồng loạt bước về phía xe.

Mỗi người trong đám bọn họ đều cầm vũ khí trên tay.

Bạch Diệc Phi xuống xe, anh nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó dùng một tấm vải buộc một thanh đao vào tay phải.

Anh cũng không có vẻ gì là bối rối, còn rất ung dung đốt điều thuốc trong miệng mình lên, sau đó nhả ra một hơi, nói với những người đang tiến về phía anh: “Đánh nhau với người làm ăn thì tôi cũng đã đánh rồi, nhưng mà đánh nhau giết người bằng dao kiếm thì đây cũng là lần đầu tiên”.

Chiếc xe buýt chạy qua không bao lâu thì đã có người từ đường cao tốc chậm rãi đi vào khu phục vụ. Bọn họ chia thành nhiều đợt tiến vào, nhìn có vẻ rất tự nhiên.

Nhưng chỗ này là đường cao tốc, đi đường này đến khu phục vụ, thế này là đang đánh giá thấp sự thông minh của anh à?

Bây giờ thì có thể xác định những người này quả thật là nhằm vào Bạch Diệc Phi.

Những người này chắc hẳn là đã canh giữ ở khu phục vụ này lâu rồi, khi nhận được tin báo từ xe buýt thì lập tức tiến hành điều tra trong khu phục vụ.

Lần này bọn họ xuất hiện không có nhiều người biết, Bạch Diệc Phi cũng không nói cho Diệp Hoan và Hứa Xương biết. Nói cách khác bọn chúng có nội ứng.

Vậy thì dọc theo con đường này nhất định có vô số chốt chặn, vì vậy trốn tránh cũng vô ích.

Tên cầm đầu đã vung mã tấu lên chém về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi vung tay lên, dùng đao đỡ lấy, sức lực của Bạch Diệc Phi còn lớn hơn so với người kia, cộng thêm việc buộc vải nên anh cầm thanh đao rất ổn, người kia cầm không vững nên đã rơi mất đao xuống.

“Phập!”

Bạch Diệc Phi đâm thẳng vào bụng của tên đó.

“Á!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, vì đang ở bên trong khu phục vụ tối tăm nên nghe rất vang dội.

Bạch Diệc Phi đá hẳn ta một cú, sau đó tiếp tục với người thứ hai xông lên, anh chém một đao chặt đứt cánh tay của người đó.

“Á!”

Bạch Diệc Phi rất ít khi dùng đao, vậy nên chẳng dùng chiêu thức gì cả, toàn bộ những nhát chém đều rất tùy ý.

Không giống với Từ Lãng, thanh đao Từ Lượng của anh ta có nhiều cách dùng, Bạch Diệc Phi so ra vẫn kém hơn.

Vậy nên hiện tại cách Bạch Diệc Phi dùng đao chém người, động tác thể hiện ra có hơi trúc trắc, nhưng Bạch Diệc Phi lại cảm thấy đao là một loại vũ khí rất tốt, chém lên người sẽ khiến người ta mất đi sức chiến đấu rất nhanh.

Cho dù anh có chém xuống chỗ trí mạng hay không thì người bị chém cơ bản đều đã mất đi sức chiến đấu, đứng dậy không nổi.

Nhưng mà những người xông lên trước tiên đều không phải cao thủ, vì thế Bạch Diệc Phi cũng không nhất quyết phải chém ngã bọn họ.

Mà đúng lúc này anh đột nhiên bị một tia sáng chiếu vào mắt.

Bạch Diệc Phi lại chém thêm được một người ngã xuống, cùng lúc đó một thanh đao mang theo gió mạnh lao về phía anh.

Bạch Diệc Phi lập tức giật mình, anh nhanh chóng lùi lại, sau đó dùng đao chém về phía đối phương.

Nhưng tốc độ của anh hơi chậm một chút, cánh tay trái bị thanh đao chém vào, còn thanh đao của anh thì đối phương lại nhẹ nhàng tránh được.

Sau đó mấy người chớp lấy cơ hội, đồng thời cầm đao chém sang.

Dưới tình huống cấp bách Bạch Diệc Phi không hề lùi lại mà mạnh mẽ vọt vào đám người, anh ôm lấy eo một người rồi khom lưng chém một nhát, người đó ngã đập đầu xuống đất, trực tiếp ngất đi.

Bạch Diệc Phi lẩn một vòng, tránh thoát thanh đao của mấy người khác, lúc đứng dậy đã dùng đao chém thêm mấy nhát nữa.

Lúc này tên cao thủ kia cũng cầm đao chém tới.

Bây giờ Bạch Diệc Phi bị mấy người vây chặt, anh có muốn quay người cũng đã không kịp nữa, thế nên đành cắn răng xông về phía trước, bỏ nhào

về phía một người trước mặt, cùng lúc đó sau lưng anh bị rạch một nhát.

Nếu như những người này chỉ là người bình thường, thì Bạch Diệc Phi đánh nhau cùng với bọn họ hoàn toàn không có vấn đề gì. Nhưng trong đám này lại có một cao thủ, là một cao thủ dùng đao giống như Từ Lãng, thế nên Bạch Diệc Phi có chút không chống đỡ nổi.

Bạch Diệc Phi nhân cơ hội nhìn rõ tên cao thủ kia, trên mặt gã có một vết sẹo, là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, không cao cũng không thấp, trong tay cầm một thanh đao cong cong giống Từ Lãng.

Bạch Diệc Phi lập tức biết đây chính là một sát thủ chuyên nghiệp.

Người kia nhìn Bạch Diệc Phi, lạnh lùng cất giọng: “Bạch Diệc Phi, hôm nay mày nhất định phải chết!”

Lúc này bên trong khu phục vụ lại có hơn hai mươi người đàn ông cầm dao xông ra, bọn họ xông đến vây quanh Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi dùng vũ khí không thông thạo, vậy nên đối đầu với những người cầm vũ khí thế này rõ ràng là không chiếm được lợi thế.

Sau khi chém ngã thêm một người nữa thì anh dựa lưng vào xe tải, như thế sẽ khiến sau lưng an toàn hơn.

Bây giờ trên người anh đã có thêm hai nhát đao, đều không phải chỗ trí mạng, nhưng mà tình huống bây giờ không lạc quan cho lắm, nếu còn tiếp tục như này chỉ sợ anh sẽ không kiên trì được bao lâu nữa.

Cửa chiếc xe bên cạnh xe tải đột nhiên mở ra.

Tầm mắt mọi người đều bị thu hút qua đó.

Sa Phi Dương bình tĩnh bước ra từ trong xe, còn duỗi lưng ra về một mội, từ từ đi về phía Bạch Diệc Phi.

Tất cả mọi người đều cảnh giác nhìn Sa Phi Dương.

Nếu là người bình thường nhìn thấy cảnh tượng này thì chắc chắn không thể nào bình tĩnh được, nhưng mà Sa Phi Dương lại bình tĩnh như vậy. Thế nên tất cả mọi người đều coi trọng ông ta, không thể không cảnh giác được.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh tượng này thì mạnh mẽ thở phào một hơi.

Nếu như ông ta chưa tỉnh thì không chừng hôm nay anh thật sự sẽ chết ở đây.

Sa Phi Dương đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi, bên cạnh chân anh là một người bị anh chém ngã, trên mặt đất còn có một thanh đao, ông ta nhặt lên rồi cười nói: “Dùng đao ấy à, sẽ cho cậu biết thế nào là dùng đao đúng cách”.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì vô cùng mừng rỡ: “Xin tiên bối dạy bảo”.

Sa Phi Dương mỉm cười: "Vậy thì nhìn xem".

Nói xong thì Sa Phi Dương giơ đao lên, rồi đi về phía người đàn ông mặt sẹo kia.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 670: Say Rượu Nhầm Phòng

Thấy thế thì người đàn ông khinh thường cười lạnh một tiếng: "Mẹ nó, đừng có giả bộ nữa, bên người Bạch Diệc Phi ngoại trừ Từ Lăng ra thì không còn cao thủ nào khác biết dùng đao cả".

"Lên cho tao, chém chết bọn nó!", người đàn ông kia nói với đám anh em bên cạnh.

Bạch Diệc Phi nghe xong lời nói của người này thì trong lòng thâm suy nghĩ.

Người đàn ông này không biết đến sự tồn tại của Sa Phi Dương, nói cách khác Đạo Trưởng cũng không biết đến sự tồn tại của Sa Phi Dương.

Nếu thế A Vũ cũng không phải bị Đạo Trưởng cứu ra rồi giết chết, nếu không thì A Vũ nhất định sẽ nói với Đạo Trưởng về chuyện liên quan tới Sa Phi Dương.

Vậy xem ra bí mật về số vàng kia cũng chưa bị tiết lộ ra ngoài.

Nhưng người cứu A Vũ rồi lại giết chết gã là ai được chứ?

Đang suy nghĩ thì Bạch Diệc Phi đột nhiên trợn trừng mắt, giống như bị chấn động.

Bởi vì Sa Phi Dương đã ra tay.

Sa Phi Dương tùy ý đi lại trong đám người, giống như ông ta muốn đi tới chỗ nào thì đi tới chỗ đó vậy. Những người ở bên cạnh ông ta đều bị chém trúng.

Nhìn bộ dạng thong dong nhàn nhã của ông ta cứ như là đã biết được động tác tiếp theo của những người này vậy, vì thế ông ta đã sớm để đao ở chỗ đó, chờ bọn họ lao tới rồi chém chết.

Một phút đồng hồ sau, Sa Phi Dương đã đi được khoảng mười mét, cùng lúc đó cũng có bảy tám người ngã xuống. Còn trên mặt Sa Phi Dương vẫn giữ nguyên nụ cười thản nhiên, thậm chí mới chỉ dùng có một tay.

Thấy cảnh tượng như vậy thì người đàn ông mặt sẹo lập tức tròn tròn mắt.

Chỉ chốc lát sau đã không người nào dám đến gần Sa Phi Dương nữa.

Những gì Sa Phi Dương biểu hiện ra thật sự quá mức kinh hoàng, rõ ràng cảm thấy động tác của ông ta rất chậm, nhưng lại không tránh được.

Người đàn ông mặt sẹo không tin Sa Phi Dương lại lợi hại như vậy, vì thế gã cầm đao của mình lao đến, dùng tốc độ cực nhanh bổ về phía Sa Phi Dương.

Nhưng đao của người đàn ông này còn chưa tới gần người Sa Phi Dương thì đao của Sa Phi Dương đã chạm đến cổ tay gã.

Người đàn ông mặt sẹo lập tức thay đổi sắc mặt, vội vã thu tay về.

Một đòn này gã đã dùng rất nhiều sức, vậy mà còn có thể thu chiêu lại thì cũng coi như là một cao thủ rồi.

Nhưng đáng tiếc, bởi vì gã thu đao lại nên đã để lộ ra rất nhiều sơ hở.

Đao của Sa Phi Dương trực tiếp chạm vào cổ gã.

Người đàn ông mặt sẹo không nhúc nhích mà đứng ngay tại chỗ, hai mắt gã trừng lớn, bộ dáng không thể tin được.

Thật ra gã đã chết rồi.

Sa Phi Dương tiếp tục đi về phía trước.

Những người còn lại thấy thế đều quay người bỏ chạy cả.

Tất cả mọi người bắt đầu chạy tán loạn bốn phía, chỉ chốc lát sau đã không còn một ai.

Sa Phi Dương rút đao trong tay xuống, sau đó đi tới trước mặt Bạch Diệc Phi hỏi: "Bạn có sao không?"

Lúc này Bạch Diệc Phi mới hoàn hồn, trong mắt anh tràn đầy khiếp sợ và kính nể. Anh nhìn Sa Phi Dương, anh muốn nói cái gì đó nhưng lại không nói nên lời, chỉ có thể khẽ lắc đầu.

Vết thương của anh cũng không nặng, nhưng mà miệng vết thương lại bị rách ra.

Bạch Diệc Phi nhìn đám người ngã trên mặt đất, khắp nơi đều là máu tươi, anh không khỏi hít sâu một hơi, tỉnh táo nói: "Chúng ta đi thôi!"

Bọn họ lập tức lên xe, rồi rời khỏi khu phục vụ.

Toàn bộ quá trình Long Linh Linh đều không tỉnh lại, cô ta hoàn toàn không biết bọn họ vừa mới trải qua một trận đánh chém đâm máu.

Bạch Diệc Phi cũng không sợ những người đó tới chặn đánh bọn họ, dù sao đã có Sa Phi Dương ở đây rồi. Nhưng mà ở đây lại có người chết, thế nên cũng không thể ở lâu, nếu không sẽ gặp phiền toái.

Anh lái xe chạy ra đường cao tốc, anh nhìn thoáng qua bản đồ, nơi này là huyện lẻ, nằm giữa thành phố Thiên Bắc và thủ đô.

Ngưu Vọng đã nói tuy không tìm được nguyên nhân khiến Long Linh Linh phát sốt, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần đến bệnh viện truyền nước biển thì có thể hạ sốt, cũng không còn cách nào khác nữa.

Bởi vậy anh không đi bệnh viện ở chỗ này mà lại đi tìm một khách sạn, định ngủ ở khách sạn một đêm trước đã.

Hiện tại trạng thái của Long Linh Linh không được tốt lắm, không thích hợp ngồi lâu trên xe.

Đi đến quầy tiếp tân của khách sạn, Bạch Diệc Phi thuê hai căn phòng. Vì Long Linh Linh vẫn còn ngủ say nên Bạch Diệc Phi đành cõng cô ta lên lưng. Cô gái ở quầy tiếp tân dùng ánh mắt khác thường nhìn họ, có lẽ tưởng bọn họ là người nhật xác.

Bạch Diệc Phi cũng không thèm để ý đến, anh cõng Long Linh Linh lên lầu.

Sa Phi Dương một mình một phòng, Bạch Diệc Phi thì ở cùng với Long Linh Linh. Long Linh Linh như vậy thì phải có người ở bên cạnh chăm sóc.

Bạch Diệc Phi đặt Long Linh Linh lên giường, sau đó đắp kín chăn cho cô ta, cuối cùng mới đi vào buồng vệ sinh để xử lý vết thương của mình.

Lúc xử lý miệng vết thương thì trong đầu anh hiện lên cảnh Sa Phi Dương dùng đao lúc nãy, quả thật là quá mức rung động.

"Nếu có cơ hội nhất định phải tìm ông ta để học hỏi", Bạch Diệc Phi âm thầm nghĩ.

Sa Phi Dương là người tốt hay người xấu thì cũng không còn quan trọng, chỉ cần có ông ta bên người thì muốn giết anh là chuyện gần như không thể.

Sau khi xử lý xong miệng vết thương thì anh đi ra ngoài nhìn Long Linh Linh, anh dùng tay sờ lên trán cô ta, vẫn sốt cao không giảm.

Bạch Diệc Phi bắt đắ dĩ thờ dài: "Thuốc hạ sốt cũng dùng hết rồi!"

Sau đó anh ngồi trên ghế salon, dùng điện thoại lên mạng tìm kiếm cách hạ nhiệt độ.

"Dùng rượu cồn lau toàn thân..."

"Lau toàn thân?"

Bạch Diệc Phi sững sờ chốc lát.

Việc này nhất định không phù hợp rồi! Cô ta cũng không phải là Lý Tuyết, nên không thể tùy tiện như thế được, Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Còn có những cách khác!"

Anh tiếp tục nhìn xuống, thấy có thể dùng rượu lau lòng bàn tay lòng bàn chân, Bạch Diệc Phi cảm thấy có thể miễn cưỡng làm cái này được, thế nên anh gọi điện cho quỳ tiếp tân, muốn lấy một chai rượu vang đỏ.

Bạch Diệc Phi cầm chai rượu đặt trên đầu giường, anh cẩn thận vén chăn lên một chút thì nhìn thấy một đôi chân mặc quần tất.

Bạch Diệc Phi: "..."

Nhất định là không thể cởi ra được, nếu mà cởi ra thì không thể nào giải thích nổi rồi.

Vì vậy Bạch Diệc Phi đành cắn răng trực tiếp xé rách tất ở lòng bàn chân cô ta.

"Roẹt!"

Tất chân đã rách ra.

Bạch Diệc Phi thấy cảnh này thì tim vô thức đập rộn lên, anh nuốt một ngụm nước bọt.

Chắc chắn bất cứ người đàn ông nào gặp cảnh này thì đều có phản ứng như thế, đặc biệt là chuyện xé tất chân.

Bạch Diệc Phi đột nhiên cảm thấy mình rất hèn mọn và bỉ ổi, anh vội vàng lắc đầu: "Chữa bệnh quan trọng hơn, chữa bệnh quan trọng hơn".

Sau đó anh cầm bàn chân nhỏ của Long Linh Linh, đang định dùng rượu chà lau thì kết quả lại truyền đến tiếng đập cửa dồn dập.

"Rầm, rầm, rầm".

Bạch Diệc Phi bị dọa giật mình, anh nhanh chóng buông chân Long Linh Linh xuống.

Không biết vì sao mà Bạch Diệc Phi đột nhiên có chút chột dạ, anh thấy Long Linh Linh vẫn còn chưa tỉnh thì mới chạy ra mở cửa: "Ai vậy?"

Cửa bị mở ra, có một cô gái dáng người nóng bỏng, khuôn mặt xinh xắn, ăn mặc rất đẹp xuất hiện trước mặt Bạch Diệc Phi.

Cô ta cũng chỉ tầm hai mươi tuổi, lúc này đang uể oải đứng tựa ở bên cạnh cửa.

Cửa vừa mở ra thì cô ta lập tức đẩy Bạch Diệc Phi ra rồi vào trong phòng.

Bạch Diệc Phi ngơ ngác một lát, sau đó mới hỏi: "Cô là ai? Có phải đi nhầm phòng rồi không?"

Cô gái kia không trả lời câu hỏi của anh, sau khi vào phòng thì quăng túi sách lên ghế salon, rồi lại cởi áo khoác, đến giày cũng dùng chân đạp rơi ra.

Cô gái đi đứng không vững vào trong phòng, vừa đi vừa cởi quần áo ra.

Bạch Diệc Phi lập tức trợn tròn mắt.

Lúc này trong hành lang có tiếng bước chân truyền đến, Bạch Diệc Phi lập tức hoàn hồn đóng cửa kỹ lại.

Sau đó quay lại tìm cô gái kia, anh cầm lấy tay cô ta: "Rốt cuộc thì cô là ai hả?"

Trên người cô gái kia chỉ còn lại nội y bên trong, cô ta lão đảo nhìn thoáng qua Bạch Diệc Phi rồi nắc lên một cái: "Anh là ai vậy?"

Bạch Diệc Phi nghẹn ứ, anh lập tức quát: "Con mẹ nó đây là phòng của tôi, cô không nói lời nào đã xông vào, bây giờ còn hỏi tôi là ai à?"

Cô gái kia lại nắc lên một cái, mang theo mùi rượu nồng nặc.

Bạch Diệc Phi đoán chắc là uống quá nhiều rượu nên đã đi nhầm phòng rồi.

Vì vậy Bạch Diệc Phi quơ quơ tay trước mặt cô ta: "Người đẹp này, phòng của cô ở đâu vậy? Tôi đưa cô về được không?"

Vừa dứt lời thì cô gái kia đã trực tiếp ngã vào người của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lập tức ngơ ngác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 671: Ngưu Vọng Phán Bội

Trên người phụ nữ đó chỉ mặc một chiếc áo hai dây, những thứ nên che cũng đã che đi, nhưng như vậy lại làm người ta liên tưởng đến vô số thứ.

Bạch Diệc Phi lúc này lại không muốn nghĩ nhiều như vậy, đột nhiên anh muốn lùi lại, nhưng không để ý đến phía sau có một chiếc xô pha, sau đó trực tiếp ngã lên đó.

Mà người phụ nữ kia đang dựa vào người anh, nên khi anh ngã xuống thì cô ta cũng ngã theo.

Bạch Diệc Phi lập tức kinh ngạc: “Này!”

Anh muốn đẩy ra, nhưng cô ta lại mạnh mẽ di chuyển miệng gần môi anh, làm anh sợ hãi gạt mạnh.

Cô ta bất ngờ ngã xuống đất.

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi: “Con mẹ nó! Cô không sao chứ?”

Dù gì cũng là anh đẩy cô ta xuống đất, thế nên phải kéo cô ta lên.

Đúng lúc này, anh nghe thấy tiếng rên rỉ, sau đó cô ta khẽ rùng mình.

Bạch Diệc Phi đột nhiên hiểu ra, phản ứng nhanh nhẹn muốn tránh ra.

Nhưng bởi vì bên cạnh sofa có người chặn nên anh không có thời gian để đứng dậy, vậy nên.

“Oẹ” một tiếng.

Người phụ nữ kia nôn hết ra chân anh.

Bạch Diệc Phi sửng sốt một chút, sau đó đẩy cô ta ra, lao vào nhà vệ sinh, mở vòi nước xối vào chân mình.

Một lúc lâu sau mới rửa sạch những thứ kinh tởm cùng mùi hôi kia, anh cảm thấy vẫn chưa đủ, liền dùng sữa tắm dùng một lần của khách sạn đổ lên chân.

Sau khi chà sạch sẽ, cuối cùng mùi hôi kia cũng biến mất, chỉ còn lại mùi thơm của sữa tắm.

Đương nhiên lúc anh đi ra ngoài thì thứ mùi ấy vẫn còn đó.

Bạch Diệc Phi tức đến nổi suýt nữa thì đem cô ta ném xuống lầu.

Mẹ nó! Đây con bà nó là sát thủ do ai phái tới?

Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm vào cô ta hồi lâu, không còn cách nào khác, bắt buộc phải xử lý thôi, không thì thứ mùi này sẽ làm anh kinh tởm đến chết.

Vì vậy, anh kéo người phụ nữ đó dậy, lôi vào nhà tắm, cầm vòi sen xịt loạn một trận lên người cô ta.

Sau một hồi ‘tắm rửa’, cuối cùng cũng sạch hơn chút.

Lúc này, Bạch Diệc Phi mới chú ý tới dáng vẻ của cô ta, tại sao lại quen mắt như vậy?

Anh trầm tư hồi lâu, gương mặt này hình như anh đã gặp qua ở đâu rồi thì phải.

Một lúc sau, anh mới ngỡ ngàng.

Đây không phải là ngôi sao nổi tiếng gì đó sao?

Hình như tên là Phương Nhiên, còn đóng một bộ phim khá nổi tiếng nữa.

Sau khi tắt vòi sen, Bạch Diệc Phi lấy khăn tắm lau người cho Phương Nhiên, kế đến ném cô ta lên một chiếc giường khác.

Để bảo đảm an toàn và không thu hút sự chú ý của người khác, Bạch Diệc Phi đặt một phòng hạng thường hai giường.

Bây giờ thì hay rồi, Long Linh Linh một giường, Phương Nhiên một giường.

Nhưng còn anh? Anh ngủ ở đâu bây giờ.

Bạch Diệc Phi bắt lượm, chỉ đành lấy khăn lau chân và tay cho Long Linh Linh trước, đợi sau khi lau xong, anh lại sờ lên trán của cô ta.

Hình như có chút tác dụng, dường như cô ta sắp đổ mồ hôi, vậy nên Bạch Diệc Phi lại lấy khăn lau.

Sau lần lau thứ hai, Long Linh Linh đã đổ mồ hôi.

Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng yên tâm mà đắp chăn lại.

“Cạch!”

Cánh cửa đột ngột bị mở ra.

Bạch Diệc Phi quay đầu lại thì thấy hơn chục cảnh sát đang xông vào.

“Cảnh sát đây, không được động đây!”

Trong chốc lát, đám cảnh sát đã bao vây anh lại.

Lúc này anh đang đứng bên giường Long Linh Linh.

Phía sau người cảnh sát là cô gái trẻ ở quầy lễ tân, cô ta chỉ vào Bạch Diệc Phi hung hãn nói: “Chính là anh ta!”

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cô ta liền hiểu ra: “Mẹ nó! Cô thật sự cho rằng tôi là người lượm xác?”

Một người cảnh sát nhìn Bạch Diệc Phi, sắc mặt bình tĩnh quát lên: “Bắt lấy anh ta”.

“Đợi chút!”, Bạch Diệc Phi lập tức vung tay lên.

Cảnh sát hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Bạch Diệc Phi rất bất lực, anh giải thích: “Đây là bạn tôi, còn người kia tự mình xông vào, còn nôn vào quần áo tôi nữa, tôi không phải là người nhặt xác”.

Cảnh sát hừ lạnh: “Anh tưởng tôi sẽ tin anh sao?”

Bạch Diệc Phi cười khỏ, thật là con mẹ nó oan ức mà.

Lúc này, cảnh sát đột nhiên dừng lại nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi: “Anh nói còn có một người khác?”

Bạch Diệc Phi: “...”

...

Tối muộn, Nguu Vọng mới từ thành phố Thiên Bắc chạy đến huyện Lệ, sau đó đến đồn cảnh sát địa phương, đưa cho cảnh sát xem chứng minh nhập viện của Long Linh Linh, và bằng chứng Long Linh Linh và Bạch Diệc Phi là người nhà.

Sau đó người ta kiểm tra camera giám sát thì phát hiện Phương Nhiên đi nhầm phòng thật.

Bạch Diệc Phi lúc đó mới được thả ra.

Sau khi lên xe, Nguu Vọng lắc đầu: “Anh nói sắp xếp xe cho cậu đi thủ đô mà, cậu xem, xảy ra chuyện thật này”.

Bạch Diệc Phi cười khỏ, anh làm sao mà biết được sẽ gặp loại chuyện này chứ, đúng là đen đủi.

Bạch Diệc Phi bỗng nhiên cau mày hỏi Nguu Vọng: “Đúng rồi, anh Nguu, em nhớ ở huyện Lệ này hình như có một buổi triển lãm đèn ven sông, khá nổi tiếng”.

Ngưu Vọng gật đầu nói: “Đúng vậy!”

Nói xong, Ngưu Vọng nhìn Bạch Diệc Phi hỏi: “Cậu ở khách sạn nào?”

Bạch Diệc Phi cười cười: “Dù sao cũng đã đến đây rồi, đương nhiên phải đi xem triển lãm chứ, chúng ta đi đến đó trước, sau đó quay về khách sạn sau”.

Ngưu Vọng có vẻ không đồng ý lắm: “Nửa đêm nửa hôm rồi, còn đến ven sông làm gì? Chưa đủ mệt à?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Triển lãm đèn, đương nhiên phải xem vào buổi tối mới đẹp, ban ngày không phải còn phải lên đường hay sao?”

Ngưu Vọng thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa, lái xe đến bờ sông.

Sau khi đến bờ sông, bọn họ thấy những ngọn đèn đủ hình đủ dạng dọc theo bờ sông, nhìn rất mơ mộng.

Con sông này cắt ngang giữa huyện Lệ, thế nên có rất nhiều người cùng thuyền và nhà dân hai bên ven sông.

Vào ban đêm, đèn ven sông được bật sáng, phản chiếu xuống mặt nước, rất đẹp.

Thật hiếm thấy một cảnh đẹp như vậy, Bạch Diệc Phi vô cùng thích thú, trong lòng đột nhiên nảy sinh vô số những khát vọng đẹp đẽ.

Hai người xuống xe đứng bên sông.

Ngưu Vọng đứng cạnh anh, lấy ra hai điều thuốc, đưa cho Bạch Diệc Phi một điều.

Bạch Diệc Phi bước ra khỏi những mộng tưởng đẹp đẽ, nhận lấy điều thuốc, châm lửa, rít một hơi sâu.

Đáng tiếc, những thứ đẹp đẽ luôn khó nắm bắt, tâm trạng lúc này của anh vô cùng phức tạp.

Bạch Diệc Phi sau khi thở ra một làn khói, nhìn về phía xa xăm, nhàn nhạt nói: “Anh Ngưu, trong đám người, chúng ta quen nhau sớm nhất, em cũng luôn coi anh như anh trai mình”.

Ngưu Vọng nghe xong có chút giật mình, sau đó cười nói: “Đúng vậy, anh cũng coi cậu như em ruột, tận mắt chứng kiến sự trưởng thành của cậu”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy lời này, nở một nụ cười giễu, sau đó quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Nhưng em chưa bao giờ nghĩ rằng, người đó lại là anh”.

Đồng tử Ngưu Vọng co rút lại, thân thể khẽ run lên, sau đó nhìn về hướng Bạch Diệc Phi.

Cho dù triển lãm đèn có lung linh và đẹp đẽ đến đâu, Bạch Diệc Phi cũng không thể nào thương thức được nữa, thay vào đó là cảm giác buồn bã đến tận cùng.

Ngưu Vọng hít sâu một hơi thuốc, sau đó phun ra, nhẹ nhàng nói: “Tôi không hút thuốc”.

Bạch Diệc Phi im lặng.

Lần này anh đưa Long Linh Linh đi thủ đô không có nhiều người biết, trừ 3 người bọn họ ra thì chỉ có Ngưu Vọng.

Long Linh Linh đang bị bệnh, không thể là giả, mà Sa Phi Dương, nếu muốn gây bất lợi cho anh thì dễ như trở bàn tay.

Vậy thì người duy nhất còn lại chỉ có thể là Ngưu Vọng.

Hơn nữa, Bạch Diệc Phi cũng đoán, cơn sốt của Long Linh Linh chỉ là một cơn sốt bình thường do viêm nhiễm gây ra, thật ra không cần phải đi thủ đô kiểm tra.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 672: Anh Đi Đi

Bạch Diệc Phi không hiểu, tại sao lại là Ngưu Vọng? Tất cả những việc này là sao?

Ngưu Vọng thấy anh không hiểu thì cười khở một tiếng, ông ta dập điếu thuốc rồi nói: "Cậu biết đấy, anh có một đứa con trai đang học ở đại học thủ đô".

Bạch Diệc Phi im lặng gật đầu.

Ngưu Vọng tiếp tục: "Một tháng trước nó bị mất tích".

"Anh nhận được một cuộc điện thoại, người ta nói nếu như anh không làm theo lời bọn họ, thì bọn họ sẽ giết con trai anh".

"Ban đầu anh định nói chuyện này với cậu, nhưng hình như bọn họ biết anh định làm gì, nên ngày hôm sau anh đã nhận được một ngón tay của con trai".

Khóe mắt Ngưu Vọng đã đỏ hoe, ông ta yếu ớt nằm trên lan can bên bờ sông, nghẹn ngào nói: "Anh không thể trơ mắt nhìn con trai chết đi được, anh chỉ có một đứa con trai này..."

Bạch Diệc Phi ra sức hít một hơi thuốc, nhưng không nhả khói ra, anh muốn dùng khói để làm cho bản thân tỉnh táo lại.

"Cho nên bọn họ muốn em chết để đổi lấy mạng con trai anh?", Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói.

Ngưu Vọng vẫn nằm như cũ, ông ta ra sức đập vào lan can, đau khở nói: "Anh không muốn, nhưng cũng không còn cách nào..."

Trong lòng Bạch Diệc Phi không ngừng chua xót.

Anh không muốn nhìn thấy con trai anh chết, chẳng lẽ vợ em, anh em của em lại chấp nhận thấy em chết sao?

Đúng, nghĩ lại thì Nguu Vọng làm như vậy cũng không sai, nhưng Nguu Vọng cũng là anh em của anh, Nguu Vọng không coi anh là anh em sao?

Anh ấy đồng ý nhìn người anh em của mình phải chết hả?

Bạch Diệc Phi trầm giọng nói: "Em không muốn chết".

Nguu Vọng đột nhiên khóc lớn, khóc đến mức không còn chút hình tượng nào.

Một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi mà có thể khóc lớn như vậy, có lẽ đã ông ta thực sự rất bất lực, rất áy náy, mọi nỗi buồn đều chất chứa trong đó.

Nhưng khóc cũng không thể giúp ông ta bù đắp được chuyện bản thân đã làm.

Có câu nói rằng, con người đều rất ích kỷ.

Đúng vậy, Nguu Vọng ích kỷ, ông ta nghiêng về con trai mình, Bạch Diệc Phi cũng ích kỷ, anh cũng không muốn chết.

Bạch Diệc Phi hiểu những gì ông ta làm, cũng không có tư cách trách mắng ông ta, nhưng vì ông ta đã làm lộ một vài chuyện mà suýt chút nữa hại chết Từ Lăng, đây là chuyện Bạch Diệc Phi không thể chấp nhận được.

Bạch Diệc Phi nhìn Nguu Vọng khóc đến cạn nước mắt thì nhả ra một hơi thuốc rồi lạnh lùng nói: "Anh đi đi".

Nguu Vọng ngừng lại, ngưng khóc, ông ta nhìn anh hết sức kinh ngạc: "Cậu không giết anh sao?"

Bạch Diệc Phi lắc đầu, anh không nói câu nào mà xoay người rời đi.

Ngưu Vọng đứng một mình bên bờ sông, gió nhẹ mơn trớn, rõ ràng không lạnh nhưng ông ta lại cảm thấy rất lạnh, cả người còn vô thức run rẩy.

Ông ta hiểu ý Bạch Diệc Phi, anh nói đi đi không phải là bảo ông ta rời khỏi đây đi, mà là bảo ông ta hãy rời hẳn khỏi đám người Bạch Diệc Phi.

Ngưu Vọng nhắm mắt lại, sau đó cắn răng lấy ra một con dao giải phẫu từ trong ngực, ông ta xông về phía Bạch Diệc Phi.

Nhưng Ngưu Vọng mới đi được hai bước thì Bạch Diệc Phi đột nhiên xoay người, chỉ về phía Ngưu Vọng, anh tức giận nói: "Đứng lại!"

Ngưu Vọng dừng lại, không dám làm gì.

Bạch Diệc Phi không kìm được cơn tức giận: "Rõ ràng là anh sai, tại sao lại bắt em phải gánh chịu thay anh?"

"Cạch!"

Con dao giải phẫu trong tay Ngưu Vọng rơi xuống đất, ông ta chỉ là một người bình thường, vốn không phải đối thủ của Bạch Diệc Phi, ông ta hoàn toàn không có khả năng giết được anh.

Vì vậy hành động này của Ngưu Vọng chỉ là muốn để Bạch Diệc Phi giết ông ta mà thôi.

Ông ta muốn chết.

Nếu quả thật như vậy thì trong lòng Bạch Diệc Phi sẽ rất áy náy, vì vậy vừa rồi anh mới nói, tại sao anh phải gánh vác hậu quả cho ông ta.

Bạch Diệc Phi lên xe, lúc đi ngang qua Ngưu Vọng thì anh quay đầu nói: "Đăng tin lên trang web thủ đô, mười cân vàng đổi lấy tung tích của con trai anh, đừng để lại tên".

Bạch Diệc Phi nói xong thì lái xe rời đi.

Ngưu Vọng kinh ngạc nhìn chiếc xe dần biến mất.

...

Bạch Diệc Phi làm như vậy thật ra là muốn để Đạo Trường thấy được tin này.

Ông ta không quan tâm mười cân vàng, nhưng ông ta nhất định sẽ quan tâm số vàng này từ đâu tới?

Nếu thế mạng của con trai Ngưu Vọng sẽ không có gì đáng lo ngại.

Còn Ngưu Vọng, cho dù Bạch Diệc Phi nặng tình nghĩa, nhưng anh sẽ không bao giờ tha thứ cho sự phản bội.

...

Trời sáng, Long Linh Linh ở khách sạn đã hạ sốt, cô ta mở mắt ra, mơ màng nhìn xung quanh rồi ngồi dậy.

Cô ta lấy tay lau mồ hôi trên trán, sau đó vén chăn ra, định xuống giường.

Nhưng sau khi vén chăn ra thì cô ta lập tức ngậy người.

Tất của cô ta đã bị người ta xé ra, lộ ra đôi chân nhỏ nhắn.

Trên tủ ở đầu giường còn nửa chai rượu vang, sau khi nhìn thấy thì Long Linh Linh dường như đã hiểu ra, vì vậy cô ấy đưa tay lên người, lập tức người thấy mùi cồn của rượu.

Không chỉ tay cô ta mà cả phòng đều có mùi cồn.

Long Linh Linh nghĩ rằng có lẽ Bạch Diệc Phi muốn hạ sốt nên mới lấy rượu lau tay và chân giúp cô ta.

Nhưng Long Linh Linh nghĩ đến việc Bạch Diệc Phi xé tất mình để lau lòng bàn chân cho cô ta thì gương mặt lập tức đỏ ửng.

Đúng lúc ấy cửa phòng vệ sinh mở ra.

Bạch Diệc Phi đi từ bên trong ra, rõ ràng anh vừa mới tắm xong, sau khi thấy Long Linh Linh thì anh cười nói: "Tĩnh rồi à!"

Sau khi Long Linh Linh nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì lập tức ngượng ngùng giấu chân vào trong chăn, sau đó cô ta cúi đầu khẽ ừ một tiếng.

Bạch Diệc Phi vờ như không thấy, anh chỉ lạnh lùng nói: "Tôi vừa xem qua rồi, cô đã hạ sốt, chắc cũng không sao nữa, tôi vừa gọi một bát cháo, cũng sắp đến nơi rồi, cô đi rửa mặt trước đi".

"Ừ", Long Linh Linh vẫn cúi đầu, hơn nữa sau khi trả lời thì giống như sợ Bạch Diệc Phi nhìn thấy chân mình, nên cô ta vẫn không nhúc nhích.

Thật ra thì chuyện này cũng không có gì, chủ yếu là Long Linh Linh cảm thấy có lỗi, lúc thấy Bạch Diệc Phi không nhìn cô ta nữa thì mới lặng lẽ vén chăn ra, đi xuống giường.

Đúng lúc ấy Long Linh Linh nhìn thấy đối diện giường đột nhiên có một cái chân dài trắng như tuyết, đôi chân dài ấy đang kẹp lấy chăn.

Long Linh Linh chột sợ hãi, cô ta lùi về phía đầu giường.

Long Linh Linh rất bối rối, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào.

Phương Nhiên cũng tỉnh lại, cô ta ngồi dậy.

Sau đó ba người cô nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Trong phòng đột nhiên tĩnh lặng trong phút chốc, sau đó.

Long Linh Linh: "Á!"

Phương Nhiên: "Á!"

Long Linh Linh bị Phương Nhiên dọa sợ.

Còn Phương Nhiên, do cô ta phát hiện bản thân đang không mặc quần áo, lại thêm hoàn cảnh xa lạ, hơn nữa còn có một người đàn ông trong phòng, cho nên cô ta vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ.

Nói về tối hôm qua, lúc Bạch Diệc Phi đưa cô ta lên giường thì váy cô ta bị ngấm nước ướt sũng, ngủ như vậy sẽ dễ bị cảm, nên Bạch Diệc Phi mới phải nhắm mắt vào cởi quần áo cho cô ta.

Lúc này Bạch Diệc Phi vì tiếng thét này mà giật mình ngã xuống ghế salon.

...

Hai mươi phút sau, Bạch Diệc Phi không biết phải giải thích bao nhiêu lần, cuối cùng cũng giải thích rõ ràng mọi chuyện.

Phương Nhiên nghe xong thì cũng hơi tin tưởng, nhưng về vụ quần áo thì cô ta nghi ngờ nhìn Bạch Diệc Phi: "Tự tôi cởi quần áo?"

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Đúng vậy, cô vừa vào đã không nói gì mà lập tức cởi quần áo, tôi cũng không cản được, kết quả còn bị cô nôn cả ra người".

Phương Nhiên dừng một lát: "Tôi nôn ra người anh?"

Bạch Diệc Phi gật đầu.

Phương Nhiên nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi: "Tự bản thân tôi sao? Không ai động vào tôi chứ?"

Bạch Diệc Phi nói: "Tự bản thân cô, không ai động vào cô cả".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 673: Mai Phục Ở Đường Quốc Lộ

Phương Nhiên nghe câu này lập tức sụp mặt xuống: “Vậy tức là anh tắm cho tôi?”

Bạch Diệc Phi khựng lại, trong lòng càng thấy chột dạ, nhưng anh suy nghĩ rất nhanh, đổi sang một vấn đề khác: “Cô Phương, cô là một ngôi sao nổi tiếng, sao lại đến cái huyện Lệ nhỏ bé này? Hơn nữa sao không thấy người quản lý của cô đâu?”

Phương Nhiên nghe đến câu này thì quả nhiên bị chuyển theo đề tài mới, không biết nghĩ đến cái gì mà biểu cảm trên mặt cực kỳ khó chịu, rồi còn thở dài một cái: “Vân Hải Thành ở Huyện Lệ khai trương, muốn mời tôi về để PR, hôm qua tổ chức tiệc mừng công, cái lão già chủ của Vân Hải Thành thực đáng ghét, cứ mời rượu tôi mãi, phiền muốn chết”.

Bạch Diệc Phi rất là kinh ngạc nói: “Người quản lý và trợ lý của cô không uống giúp cô à?”

Phương Nhiên nghe vậy càng bức hơn: “Bọn họ chắc chắn là đã nhận tiền của lão già kia rồi, không những không uống hộ tôi, còn ép tôi uống”.

Bạch Diệc Phi không biết nên nói cái gì.

“Này, nhìn vẻ ngoài của mấy người không giống như là người ở huyện Lệ này, mấy người tới đây làm gì vậy?”, Phương Nhiên đột ngột hỏi.

Long Linh Linh đáp: “Tôi bị bệnh, muốn đi thủ đô để khám bệnh, đi ngang qua đây”.

Phương Nhiên gật đầu, ồ một tiếng, sau đó bất ngờ vui vẻ: “Vậy... vậy có thể cho tôi đi nhờ không?”

Cả Bạch Diệc Phi và Long Linh Linh đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Phương Nhiên.

“Tôi cũng muốn đi thủ đô”, Phương Nhiên nói.

Long Linh Linh nhìn Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi nghĩ một lúc liền gật đầu đồng ý.

Cho nên, sau khi ăn sáng xong, họ tiếp tục lên đường đi thủ đô, mà trên xe của họ bây giờ còn có thêm một Phương Nhiên.

Phương Nhiên là một nghệ sĩ khá là nổi danh, nhưng mà có một số chuyện vẫn không thể tự mình làm chủ.

Giống như lần này đến huyện Lệ vậy, đều là do người quản lý sắp xếp lịch trình, cô ta vô cùng hoài nghi, người quản lý này muốn bán cô cho lão già kia lên giường.

Cho nên cô ta dứt khoát leo lên xe của Bạch Diệc Phi rời đi trước.

Phương Nhiên ngồi trong xe cảm thấy buồn chán nên bắt đầu nói chuyện phiếm: “Mấy người đến từ đâu vậy?”

“Thành phố Thiên Bắc”, Long Linh Linh đáp.

Phương Nhiên nghe vậy vui vẻ hẳn lên: “Tôi từng được nghe nói đến thành phố Thiên Bắc, ý, ở thành phố Thiên Bắc có một người tên là Bạch Diệc Phi đúng không?”

Long Linh Linh hơi khựng lại, liếc nhìn Bạch Diệc Phi đang lái xe, phát hiện anh không có phản ứng gì bèn gật nhẹ đầu nói: “Đúng vậy, cô quen anh ta sao?”

Phương Nhiên nghe vậy mỉm cười: “Cái này... tôi chỉ mới nghe người ta nhắc đến thôi”.

Sau đó, cô ta bèn bắt đầu kể chuyện: “Người quản lý nhận gói quảng cáo cho tôi, là đi đến khu nhà đất giai đoạn ba của cảng Lam Ba thành phố Thiên Bắc làm PR cho bọn họ. Nói đến khu nhà đất này, anh ta liền nhấn

mạnh với tôi về ông chủ của nó. Cảng Lam Ba là dự án của tập đoàn Phi Tuyết, ông chủ của tập đoàn Phi Tuyết tên là Bạch Diệc Phi”.

“Kỳ thực tôi cũng không quá để tâm đến những điều này, chẳng qua anh ta nói với tôi là Bạch Diệc Phi mới có hơn hai mươi tuổi, quả thực là khiến người ta kinh hãi”.

“Tôi cũng mới hai mươi tuổi, độ tuổi xấp xỉ nhau, vậy mà anh ấy đã trở thành ông chủ của một tập đoàn lớn như vậy, thực sự là khiến người ta kinh ngạc, cho nên tôi mới tò mò tra thông tin về người này”.

“Ông trời ơi, sau khi tra xong tôi còn khiếp sợ hơn, những việc mà anh ấy từng trải qua giống như một câu truyện truyền kỳ vậy, nói có thể viết thành sách cũng không ngoa, thực sự là quá giỏi”.

Phương Nhiên bắt đầu trở nên kích động, ngập trong ánh mắt đều là sự sùng bái với Bạch Diệc Phi, hầu như nhìn không ra cô ta là một ngôi sao nữa, thay vào đó cô ta đã trở thành một fan cuồng của Bạch Diệc Phi.

Sức khoẻ của Long Linh Linh bây giờ đã tốt hơn nhiều, tinh thần cũng tốt lên theo, nghe cô ta nói như vậy, lập tức nở nụ cười: “Vậy nếu như cô gặp được anh ấy, thì cô sẽ thế nào?”

Phương Nhiên chớp mắt suy nghĩ một hồi mới nói: “Chắc là không thể nào cả, người ta là ông chủ của một tập đoàn lớn, tôi chỉ là một ngôi sao nho nhỏ, gần như chẳng chạm đến được anh ấy!”

Long Linh Linh nghe vậy thì trêu chọc nói: “Vậy ngộ nhờ thực sự chạm được đến thì sao?”

“Không thể đâu hả?”, Phương Nhiên cảm thấy việc này hầu như không có khả năng, sau đó lại không nhịn được mà ảo tưởng: “Nếu như thực sự có thể chạm đến, hơn nữa còn rất đẹp trai, thì nói không chừng có thể theo đuổi một chút nhỉ?”

Long Linh Linh còn chưa kịp lên tiếng thì Phương Nhiên lại lắc đầu: “Thôi quên đi, các ông chủ bình thường đều có vẻ ngoài chả ra làm sao”.

“Vậy nếu giống anh ấy thì sao?”, Long Linh Linh chỉ vào Bạch Diệc Phi, trong mắt hiện lên vẻ trêu đùa.

Phương Nhiên nhìn qua, buột miệng nói: "Đương nhiên là...".

Sau đó bỗng dừng lại, lắc đầu nói: “Không được, người quản lý nói làm ngội sao phải có hình tượng, phải biết rụt rè, không thể ai cũng đi tới bắt chuyện với người ta được, vì điều này mà tôi toàn bị mắng”.

Cho nên Phương Nhiên lập tức chuyển đề tài: “Chị Linh Linh, bộ quần áo chị đưa cho em có vẻ rất đẹp, chắc chị ở thành phố Thiên Bắc sống cũng rất tốt đúng không?”

Long Linh Linh: "...".

Bởi vì Phương Nhiên đột nhiên thay đổi chủ đề, Long Linh Linh vẫn chưa kịp phản ứng lại, hơi ngây ra một lúc mới chỉ vào Bạch Diệc Phi nói: “Cũng tạm được đi, chủ yếu là đi theo anh ấy làm việc”.

Phương Nhiên tròn tròn mắt liếc Bạch Diệc Phi, thấy anh mặc quần áo rất bình thường, không khỏi cong miệng nói: “Chị Linh Linh, chị nhìn cách anh ta ăn mặc cũng biết rồi, đừng nói đùa với em nữa”.

Long Linh Linh dường như định nói gì đó, nhưng Bạch Diệc Phi đột nhiên lên tiếng: “Ngồi vững, bám chặt”.

Nghe được những lời này, sắc mặt Long Linh Linh lập tức thay đổi.

Mặc dù hôm qua chưa nhìn thấy cảnh tàn sát ở khu trạm dừng chân, nhưng mà bị một chiếc xe bus đầy người đuổi giết cả một đường chắc chắn là cực kỳ nguy hiểm, cho nên khi nghe thấy lời này thì cô ta lập tức trở nên nghiêm túc.

Phương Nhiên lại không hiểu rõ tình hình, còn bất mãn nói: “Anh lái xe chậm chút thôi, cái xe này mà anh lại lái như xe địa hình, tôi... ái da!”

Lần này Bạch Diệc Phi không đi đường cao tốc, mà đi đường quốc lộ.

Tối hôm qua là anh bảo Nguu Vọng đến, anh không biết trước khi Nguu Vọng nói thật với anh thì có báo cáo lại vị trí của anh cho Đạo Trường hay không, cho nên Bạch Diệc Phi nghĩ, đi đường cao tốc sẽ có rất nhiều người đến chặn bọn họ cho nên dứt khoát đi đường quốc lộ.

Quả đúng là như vậy, trên đường cao tốc có người chặn xe bọn họ, nhưng mà Đạo Trường trước giờ làm việc đều rất cẩn thận, trừ đường cao tốc ra, bọn họ còn cử người canh gác cả ở đường quốc lộ.

Lúc này, ba chiếc xe địa hình đang đuổi theo phía sau xe của anh, bọn họ lái nhanh, tốc độ của xe địa hình cũng nhanh, bọn họ lái chậm, xe địa hình cũng đi chậm.

Điều này cho thấy ba chiếc xe kia đang theo dõi bọn họ, có lẽ là để báo lại vị trí của bọn họ bất cứ lúc nào.

Sau khi biết vị trí của họ, thông báo cho những người đang ở bên đường cao tốc để bọn họ qua đây chặn xe Bạch Diệc Phi lại.

Bạch Diệc Phi thẳng chân đạp ga đến mức cao nhất của chiếc xe, phải biết rằng đây không phải đường cao tốc mà là đường quốc lộ.

Tốc độ lái nhanh như vậy khiến cho mặt của Phương Nhiên tái nhợt, cô ta không ngừng gào thét: “Tôi nói anh lái nhanh như thế làm cái gì? Sốt ruột đi đầu thai à? Lái chậm chút không được sao?”

Long Linh Linh đã quen với kiểu lái xe như vậy từ lâu, cho nên chỉ kinh hãi một lúc bèn bình tĩnh lại, an ủi Phương Nhiên: “Anh ấy biết cô Phương có việc gấp nên mới lái nhanh một chút”.

Phương Nhiên sốt ruột nói: “Đây gọi là nhanh một chút à? Anh ta đang nghĩ mình lái tàu cao tốc hả?”

“Tôi nói, anh hai, anh lái xe chậm chút được không? Tôi không có việc gì gấp, thực sự là không vội một chút nào?”

Bạch Diệc Phi vừa nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu, vừa nghe Phương Nhiên nói, nhưng câu trả lời lại không có chút thuyết phục nào: “Ừm, được”.

Và tốc độ của xe vẫn chẳng thay đổi.

Phương Nhiên muốn ói máu, sốt ruột muốn chết: “Thế thì anh giảm tốc độ đi á!”

Bạch Diệc Phi lại nói: “Cô không vội, tôi vội, tôi có việc gấp”.

Phương Nhiên sốt ruột dậm chân gào lên: “Có vội nữa thì cũng không thể liều mạng chứ? Tôi mới vừa nổi tiếng chẳng bao lâu, còn có cả một tương lai tươi sáng đang chờ đợi phía trước, tôi không muốn cùng chết với mấy người!”

“Nếu anh vẫn không giảm tốc độ lại, thì anh dừng xe lại cho tôi xuống còn không được sao?”

Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng thu tầm mắt về, nhưng mà lại tập trung nhìn vào phía xa xa trước mặt, anh thấy phía trước có một thôn nhỏ, bên cạnh đó có một nhà máy cũ nát, chẳng có mấy người, đoán chừng là nhà máy bỏ hoang.

Lúc này mới gật đầu nói: “Được”.

Khi xe đến gần khu vực nhà máy, Bạch Diệc Phi giảm tốc độ, lái xe vào bên trong khuôn viên của nhà máy

Chiếc xe dừng lại, nhưng chưa có ai cử động.

Phương Nhiên lúc này nghĩ lại vẫn còn sợ, cô ta đang vỗ vỗ ngực mình nhìn về phía Bạch Diệc Phi, nhưng khi cô ta nhìn thấy đây là khu nhà máy bỏ hoang thì trái tim mới vừa yên xuống lập tức lại nhảy lên cổ họng, trong lòng không khỏi cảm thấy khủng hoảng và bất an.

Phương Nhiên run rẩy nhìn ra xung quanh, lại nhìn vào tình hình trong xe lúc này, không nhịn được nghĩ: “Không phải là tôi đã bị lừa rồi chứ? Anh ta kéo tôi đến chỗ này là định làm gì? Chẳng lẽ là muốn bắt cóc tôi à? Hay là muốn ép tôi chụp ảnh khoả thân? Lại hay là... muốn giết tôi à?”

Càng nghĩ càng kinh hãi, cả người Phương Nhiên run lên bần bật, giọng nói cũng run run: “Cô, các người, anh hai, không anh muốn làm cái gì? Nếu anh muốn tiền...”.

Bạch Diệc Phi nói bằng giọng hờ hững: “Xuống xe”.

Nói xong, anh tự xuống xe trước, sau đó rút từ bên dưới chỗ ghế ngồi ra hai thanh mã tấu, vút một thanh cho Sa Phi Dương.

Phương Nhiên nhìn thấy Bạch Diệc Phi cầm con dao thì lại càng sợ hãi, vừa khóc vừa nói: “Anh hai, có gì từ từ rồi nói, tuyệt đối đừng động tay chân, nếu các người muốn tiền thì tôi trả, tuyệt đối đừng động...”.

Bạch Diệc Phi lúc này không có tâm trạng quan tâm đến cô ta, lạnh giọng quát: “Câm miệng!”

Phương Nhiên sợ đến mức lập tức bịt chặt miệng mình, không dám phát ra âm thanh nào nữa.

Lúc này, ba chiếc xe địa hình phía sau cũng đã đuổi tới, vây xe của Bạch Diệc Phi vào giữa.

Sau đó, có khoảng hơn chục người bước xuống xe, mặt ai cũng hung dữ, mà người đi đầu thì mặt mũi bầm dập, hẳn là trước đó đã bị người ta đánh cho rất thảm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 674: Chiến Trường Tại Khu Nhà Máy Bỏ Hoang

Phuong Nhiên vẫn ngồi trên xe, sau khi nhìn thấy đám người kia thì ngẩn ra một lúc mới hiểu được vấn đề, lúc này cô ta đã hiểu lầm rồi. Cô ta kinh ngạc quay sang nhìn Long Linh Linh: “Lúc này có phải là bọn họ đang đuổi theo xe chúng ta phải không?”

Long Linh Linh gật đầu.

Phuong Nhiên nuốt nước bọt: “Vậy anh hai kia... thực ra là muốn cắt đuôi bọn họ?”

Long Linh Linh không gật đầu, chỉ nói: “Có lẽ, là muốn dụ bọn họ vào đây”.

“Ý là gì?”, Phuong Nhiên sững sờ: “Chỗ này không có camera giám sát, đối phương lại nhiều người thế, anh hai kia há chẳng phải...”.

Long Linh Linh nhìn Phuong Nhiên, cười nhẹ nhưng không nói gì.

...

Bên ngoài xe, người đàn ông mặt mũi bầm dập, thái độ vênh váo nói: “Bạch Diệc Phi! Hôm nay cũng không hẳn là phải lấy bằng được mạng của mày, mày chỉ cần ngoan ngoãn đi theo chúng tao là được!”

Người đàn ông này là sư đệ của Đạo Trường, trước đó ông ta vẫn luôn ở thành phố thuộc vùng phía tây, gần đây mới đến thủ đô, mà bản lĩnh của ông ta gần như ngoài Đạo Trường ra thì có thể nói là vô địch, hơn nữa ông ta có một tuyệt chiêu là ám kình.

Tuy nhiên, mới vài ngày trước đây, ở khu nghĩa trang Kinh Hải lại bị một người đàn ông ăn mặc lôi thôi đập cho một trận te tua mà không hề có cơ hội phản đòn, quả thực khiến cho ông ta cảm thấy không còn lòng tin với cuộc đời nữa.

Nếu như không phải nghe sư huynh Đạo Trưởng nói rằng ông ta cũng chẳng chiếm được ưu thế gì khi đối mặt với người đàn ông nọ thì ông ta còn cho rằng bản thân mình quá yếu đuối.

Lần này, ông ta bị Đạo Trưởng phái đến đây để giết Bạch Diệc Phi.

Đây là chính là một cơ hội tuyệt vời! Là một cơ hội tốt để ông ta trút giận.

Ông ta khinh thường nghĩ, một người ở thành phố nhỏ thì có thể mạnh đến mức nào?

Vừa hay có thể nhân cơ hội này để biểu hiện bản thân trước mặt sư huynh Đạo Trưởng, sau đó tìm lại sự tự tin cho chính bản thân mình.

Vì vậy, người đàn ông trung niên tỏ vẻ khinh thường và ngạo mạn nhìn vào Bạch Diệc Phi và Sa Phi Dương, trong mắt ông ta, hai người này giờ chẳng khác nào hai người đã chết cả.

Người đàn ông này muốn giải toả cơn giận, mà Bạch Diệc Phi cũng đang muốn phát tiết cảm xúc trong lòng bởi việc của Ngưu Vọng.

Giờ thì vừa hay có người mò đến tận cửa để cho anh trút giận, cho nên anh nở nụ cười lạnh lùng nói: “Mày bị ngu à? Cho rằng tao dẫn chúng mày vào đây là muốn đàm phán với chúng mày hay sao?”

Người đàn ông nghe thấy câu này thì lập tức phát khùng lên quát: “Con mẹ mày, muốn chết à!”

Lỗi tai ông ta vẫn luôn được nghe người ta khen ngợi từ nhỏ đến tận bây giờ, chưa từng có một người nào dám nhục mạ ông ta như vậy, quả thực là khiến ông ta muốn tức điên lên!

Cho nên ông ta rống lên một tiếng rồi phát tay nói: “Lên, giết chết chúng nó!”

Tiếp đó, hơn chục người trên tay đều cầm mã tấu xông về phía Bạch Diệc Phi và Sa Phi Dương.

"Rầm!"

"Aaa!"

Phương Nhiên ngồi trên xe căng thẳng thần kinh nhìn vào cảnh tượng đang diễn ra bên ngoài, đột nhiên có một người bay về phía này, nện lên xe của bọn họ, cô ta giật mình lập tức kêu ầm lên, lùi người về phía sau mấy bước, suýt chút nữa thì lăn ra khỏi ghế.

Trên ô cửa kính nhỏ nhỏ của xe ô tô có một vết máu kéo dài.

Phương Nhiên từ nhỏ đã được cung nụng sống trong nhung lụa, nào đã được chứng kiến những cảnh tượng thế này, nên đã sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Long Linh Linh thấy vậy an ủi cô ta: “Đừng sợ, không sao đâu”.

Phương Nhiên vừa rồi vẫn còn đắm chìm trong nỗi sợ hãi, phải một lúc sau mới phản ứng lại được, ngạc nhiên nhìn Long Linh Linh: “Sao chị lại không sợ?”

Long Linh Linh cười đáp: “Bởi vì tôi tin tưởng anh ấy”.

Cô ta vẫn luôn tin tưởng Bạch Diệc Phi, cho nên dù ở trong hoàn cảnh như thế này thì cô ta cũng không hề sợ hãi.

Nhưng Phương Nhiên thì khác, cô ta chưa bao giờ gặp phải cảnh tượng đánh nhau rồi cầm đao giết người chân thực như vậy, lại thấy Long Linh Linh chỉ là một người phụ nữ mà có thể bình tĩnh như vậy thì cô ta bèn đoán ra, chắc chắn phải thường xuyên trải qua những việc như vậy thì mới không còn cảm thấy sợ hãi nữa.

Giờ phút này, Phương Nhiên rất hối hận, cô ta không nên đi theo bọn họ.

Phương Nhiên đột nhiên gào lên: “Các người rốt cuộc là ai?”

Đúng vào lúc này, Phương Nhiên đang đối mặt với cửa sổ xe, cô ta nhìn thấy có người hình như đang định chém về phía sau lưng của Bạch Diệc Phi, cô ta liền hét lên theo phản xạ: “Cẩn thận!”

Đây là chỉ là phản ứng xảy ra theo phản xạ, dù gì thì cô ta cũng đi theo Bạch Diệc Phi, tự nhiên sẽ đứng về phía bọn họ, cho nên mới hét lên như vậy.

Nhưng tiếng hét này gần như không có tác dụng, bởi vì trong xe cách âm quá tốt, Bạch Diệc Phi không nghe thấy được.

Mà Bạch Diệc Phi, cho dù không nghe thấy, nhưng cảm giác về sự nguy hiểm của anh lại rất nhạy bén khiến anh lập tức xoay người lại, nhấc chân tung ra một cú đá, người nọ bị đá cho văng ra xa mấy mét.

Phương Nhiên thấy cảnh này thì giật mình sửng sờ.

"Cái này... đá một cú mà văng xa như thế... cứ thấy giống như đang đóng phim".

Long Linh Linh nhìn Phương Nhiên đầy ẩn ý: “Vừa rồi cô vẫn còn đang sợ hãi mà? Bây giờ thế nào lại lo lắng cho anh hai của tôi vậy?”

Phương Nhiên khựng lại: “Thế à?”

Long Linh Linh cười nhẹ nói: “Anh hai của tôi đã có vợ rồi, hơn nữa bọn họ còn rất yêu thương nhau, cô đừng nghĩ đến nữa”.

Nghe thấy câu này Phương Nhiên đột nhiên đỏ mặt hơi giận nói: “Đâu có? Tôi mới không có suy nghĩ đó đâu!”

Lời thì nói vậy, nhưng Long Linh Linh đã nhận thấy ánh mắt của Phương Nhiên vẫn luôn chăm chú dán vào Bạch Diệc Phi.

Trận chiến bên ngoài vô cùng quyết liệt, Bạch Diệc Phi đã chém hết bảy tám người.

Đương nhiên, ở bên phía Sa Phi Dương mới thực sự gọi là quyết liệt.

Không, không hẳn là quyết liệt, mà nên nói là một loại nghệ thuật giết người thì đúng hơn.

Vẫn giống hệt như đêm hôm qua, tư thế như đang đi dạo trong vườn hoa, mỗi một bước chân đi đều vô cùng nhẹ nhàng nhưng đã kết liễu được một người bằng một nhát đao.

Người đàn ông trung niên mặt mũi bầm dập nọ sau khi trông thấy cảnh này thì trong lòng cực kỳ kinh hãi, lập tức nhận ra Sa Phi Dương là một cao thủ.

Khi còn ở vùng phía Tây, sự tồn tại của ông ta gần như là vô địch, nhưng vừa mới đến thủ độ được vài ngày mà ông ta đã gặp được hai cao thủ, cao thủ ở đây nhiều như thế sao?

Nhưng mà điều khiến ông ta yên tâm chính là, nhìn Sa Phi Dương trông có vẻ đoán được kiểu ra đòn, không giống như người đàn ông gặp ở nghĩa trang Kinh Hải, ra đòn hầu như chả có chiêu thức gì cả, chỉ nhằm vào ông ta mà chăm chăm đâm đá loạn xạ.

Ông ta cảm thấy Sa Phi Dương dù có giỏi cỡ nào đi chăng nữa, xét về công phu ám kình thì chắc chắn sẽ không thể đánh lại được ông ta.

Gặp phải một cao thủ như vậy, có thể đánh thắng hoặc đánh chết được ông ta, nếu như sư huynh Đạo Trưởng biết được thì chắc chắn sẽ khen ngợi ông ta, danh dự của ông ta trước mặt sư huynh Đạo Trưởng cũng sẽ nhiều hơn một chút.

Cho nên, người đàn ông lập tức lấy con dao ngắn ra bắt đầu tham chiến, mục tiêu chính là nhằm vào Sa Phi Dương.

Ông ta di chuyển ám kình lên thân đao, vào lúc ông ta tiến đến gần người của Sa Phi Dương thì con dao bắt đầu chấn động, kéo theo luồng không khí xung quanh đó cũng bị chấn động theo.

Sau khi Sa Phi Dương giải quyết xong một tên lâu la, cảm giác được không khí xung quanh đang chấn động, hơi nhúu mày quay người lại nhìn.

Sau khi nhìn rõ thì lạnh lùng hừ một tiếng: “Nhóc con, ám kinh không phải dùng như vậy đâu”.

Sa Phi Dương từ từ vung mã tấu của mình lên, vừa hay chém trúng vào con dao nhỏ của người đàn ông. Chỉ với một động tác nhìn vô cùng nhẹ nhàng, cảm giác như chẳng hề có tí sức lực nào.

Nhưng đúng vào lúc mà hai thanh đao chạm vào nhau liền “Ong” lên một tiếng.

Liền sau đó là một tiếng “Rắc!”

Con dao nhỏ của người đàn ông bị gãy làm đôi.

Ông ta lập tức ngây dại cả người.

Trước đó ông ta không hề nhìn thấy Sa Phi Dương sử dụng ám kinh, cứ cho rằng ông ta không biết, nhưng mà khi hai thanh đao va chạm nhau, sức mạnh của ám kinh mới bộc phát ra vô cùng mạnh mẽ.

Ông ta còn chưa kịp hoàn hồn thì Sa Phi Dương đã áp sát về phía ông ta rồi tung ra một quyền trúng ngực người đàn ông.

Người đàn ông vội vàng dùng tay để đỡ, đồng thời cũng sử dụng ám kinh.

Cũng giống như lúc này, một cú đấm nhìn như chẳng hề sử dụng lực ám kinh, nhưng khi hai bên chạm nhau thì sức mạnh phun trào như núi lửa.

Người đàn ông bị đấm bay thẳng ra ngoài.

“Rầm!”

“Phụt!”

Người đàn ông rơi trên mặt đất nôn ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt ông ta nhìn ngu không thể tả.

Đồng thời, ông ta lập tức bò dậy, xoay người liền chạy vắt giò lên cỏ.

Bây giờ tâm trạng của người đàn ông cực kỳ phức tạp: “Con mẹ nó thế này là thế nào? Sao lại toàn gặp phải cao thủ không thế? Mẹ kiếp, sao ai cũng có thể hạ gục mình bằng một cú đấm?”

Sa Phi Dương không đuổi theo ông ta mà đứng lại tại chỗ.

Những người còn lại đều đã bị đánh gục.

Bạch Diệc Phi có thể không hiểu về ám kinh, nhưng Sa Phi Dương lại hiểu rất rõ.

Người đàn ông kia kỳ thực vận dụng ám kinh rất tốt, có thể tùy ý chuyên kinh lên dao hoặc lên tay, nhưng mà đáng tiếc là, cách dùng của ông ta sai rồi.

Ám kinh có thể tăng thêm sức mạnh cho đầu hoặc là vũ khí, nhưng cũng chính vì vậy đã tăng thêm lực cản trong không khí, cho nên người thực sự biết cách sử dụng đều sẽ phát kinh vào lúc sắp tiếp cận đến cơ thể người.

Bạch Diệc Phi ném thanh mã tấu đi, tỏ vẻ không hiểu hỏi Sa Phi Dương: “Tại sao lại thả đi?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 675: Trụ Sở Hiệp Hội Liên Minh Doanh Nghiệp

“Hắn ta biết dùng ám kình”, Sa Phi Dương nói bằng giọng hờ hững.

Bạch Diệc Phi không hiểu: “Ám kình là cái gì?”

“Đó là một loại kỹ xảo, có thể khiến cho sức mạnh của cậu tăng lên, nó gần giống với vận công, chẳng qua là trên thế giới người luyện tập loại công phu ám kình này rất ít, nếu như bị tôi giết rồi thì sẽ càng ít hơn”.

Bạch Diệc Phi: “...”.

“Tiền bối, đó là kẻ thù”, Bạch Diệc Phi cười khò.

Sa Phi Dương chỉ hờ hững nói một câu: “Yên tâm, hắn cũng chẳng thể làm nên trò trống gì đâu”.

Bạch Diệc Phi thấy vậy cũng hết cách, Sa Phi Dương đã giúp ông ta rồi, anh còn có thể nói được cái gì nữa?

Nhưng...

“Nhìn tiền bối hình như cũng biết sử dụng ám kình, vậy tiền bối có thể dạy cho tôi không?”

Nhưng Sa Phi Dương lại lắc đầu: “Không”.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc: “Tại sao?”

Sa Phi Dương nói: “Tuổi tác cậu quá lớn, đã không phù hợp để học nữa rồi”.

Bạch Diệc Phi: "...".

Quay trở lại xe, Long Linh Linh đưa cho Bạch Diệc Phi một ít giấy ăn, Bạch Diệc Phi cầm lấy lau sạch vết máu trên tay, vứt giấy đi định lái xe tiếp

tục xuất phát.

Ngay sau đó, anh như sực nhớ ra điều gì nên quay ra nói với Phương Nhiên vẫn đang chìm trong trạng thái kinh hoàng: “Cô Phương, không phải cô nói là cô muốn xuống xe không đi cùng chúng tôi nữa hay sao? Bây giờ có thể xuống xe rồi”.

Phương Nhiên quay ra nhìn đống thi thể người đầy trên đất bên ngoài cửa xe, bất giác nuốt một ngụm nước bọt, lắc đầu nói: “Ở đây hoang vu xa xôi, tôi không xuống xe”.

Bạch Diệc Phi chỉ vào phía sau nhà máy nói: “Ở đằng kia có một thôn nhỏ”.

Phương Nhiên lắc đầu: “Tôi không tin!”

Vừa rồi cô ta nhìn thấy rất rõ ràng, có một người bị thả ra đã bỏ chạy rồi, nếu như cô ta xuống xe ở đây, ngộ nhỡ gặp phải người kia quay lại thì biết làm thế nào?

Đến lúc đó lại bị hiểu lầm thành đồng bọn của Bạch Diệc Phi, không phải sẽ bị ông ta giết chết sao, cho nên cô ta nhất quyết không chịu xuống xe!

Bạch Diệc Phi thấy vậy cũng chẳng nói thêm gì nữa, khởi động xe rồi lái đi.

Lần này anh không đi thẳng về hướng thủ đô nữa mà chọn một con đường xa hơn, vòng qua ba cái huyện nhỏ.

Trên đường đi, Phương Nhiên bình tĩnh lại một chút, lại mở miệng hỏi Long Linh Linh lần nữa: “Các người là ai vậy hả?”

Long Linh Linh chỉ nói: “Người tốt”.

Phương Nhiên rõ ràng là không tin, một người tốt mà lại cầm đao đi đánh nhau với người ta sao? Hơn nữa còn giết nguyên một đám thi thể đầy

đắt, cho rằng cô ta bị mù à?

Chẳng qua là khi cô ta chứng kiến một mười chém chết bảy tám người thì cảm thấy rất kích động, cảnh như vậy thực sự kích thích hơn trong phim nhiều, dù gì thì đây cũng là cảnh chém giết bằng dao thật sùng thật.

Nhưng đây cũng chỉ là một sự thay đổi rất nhỏ đối với anh ta mà thôi, chứ không hề khiến cô ta thấy yêu thích Bạch Diệc Phi, dù gì cô ta cũng cảm thấy, con người của Bạch Diệc Phi này không phải là người tốt.

Về thân phận, cũng hoàn toàn không xứng.

Bọn họ mới nhìn đã biết là loại thường xuyên đánh nhau, loại người này thông thường đều là những tên du côn du đò, sống trong tầng đáy của xã hội, người như vậy đương nhiên hạn chế tiếp xúc là tốt nhất.

Đợi khi đến thủ đô, cô ta lập tức sẽ bỏ rơi bọn họ, nếu như bọn họ muốn xin số điện thoại của cô ta, thì sẽ đưa một số điện thoại giả.

Tuy nhiên, thực tế Phương Nhiên đã nghĩ quá nhiều.

Bọn họ đi thẳng đến một trung tâm thương mại ở thủ đô, Bạch Diệc Phi còn chẳng thèm quay đầu lại nhìn, chỉ nói bằng giọng hờ hững: “Xuống xe, coi như chúng ta chưa từng gặp nhau”.

Phương Nhiên nghe vậy thì sửng sốt mất một lúc, trước giờ cô ta đi đến đâu cũng được sẵn đón quen rồi, giờ bỗng nhiên lại bị người ta không thèm đếm xỉa thế này thì trong lòng cảm thấy không vui, sau đó không kiềm được hỏi: “Anh không muốn lấy chữ ký của tôi à?”

Bạch Diệc Phi thờ ơ đáp: “Không theo đuổi ngôi sao”.

Phương Nhiên nghe vậy lạnh lùng hừ một tiếng rồi xuống xe.

Chỉ là cô ta vừa xuống xe mới đi được vài bước liền có người nhận ra cô ta, có thể thấy được cô ta quả thực là rất nổi tiếng.

Có hai thanh niên đứng lúc đi ngang qua người cô ta bỗng nhiên kinh ngạc không thôi.

“Cô, là Phương Nhiên đúng không?”

“Là thật này! A! Có thể cho tôi chữ ký của cô không?”

Hai thanh niên tỏ ra vô cùng kích động, nhưng cũng bởi vì tiếng hét của họ đã thu hút ánh mắt của những người xung quanh, lập tức có một đám đông ùn ùn kéo đến vây lấy Phương Nhiên ở giữa, tất cả đều xin chữ ký rồi chụp ảnh chung với cô ta.

Phương Nhiên đã không còn sự thoải mái và tùy ý giống lúc ở trên xe nữa, mà nặn ra một nụ cười ngọt ngào, cất giọng nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi, tôi chỉ đi ngang qua đây, cảm ơn mọi người đã yêu thích tôi, rất cảm ơn mọi người”.

Long Linh Linh ngồi trong xe nhìn thấy một Phương Nhiên hoàn toàn khác biệt thì kinh ngạc than thở: “Phong cách thuần khiết ngọt ngào trong giới nghệ thuật của cô ta quả nhiên là do người ta sắp đặt, không phải là thật”.

Bạch Diệc Phi cười nói: “Có lẽ tất cả diễn viên đều như vậy”.

Long Linh Linh gật đầu đồng ý.

...

Sau đó, Bạch Diệc Phi đưa Long Linh Linh đến một bệnh viện của thủ đô trước, sau khi sắp xếp ổn thoả xong bèn đi tìm bác sĩ chính chữa bệnh cho cô ta.

Vị bác sĩ chữa bệnh cho Long Linh Linh cũng họ Phương, là một người đàn ông trung niên ngoài năm mươi tuổi, trên người ông ta mang theo một vẻ chính trực.

Sau khi Bạch Diệc Phi hỏi thăm thì bác sỹ Phương liền nói: “Viêm màng phổi, bệnh này nói nghiêm trọng cũng không nghiêm trọng, nói nhẹ cũng không nhẹ, đề nghị nhập viện chữa trị”.

Nghe xong lời này, Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng an tâm.

Loại bệnh này thực ra Ngưu Vọng có thể chữa khỏi, chẳng qua là muốn để Bạch Diệc Phi đi thủ đô một chuyến nên mới cố ý nói như vậy mà thôi.

Bạch Diệc Phi khẽ cười: “Được, cảm ơn bác sỹ”.

Sau khi Bạch Diệc Phi rời khỏi văn phòng bác sỹ, anh đi thẳng về phòng bệnh sau đó nói lại tình hình bệnh của Long Linh Linh cho cô ta hay, cuối cùng lại sắp xếp một nữ y tá đến để chăm sóc cho cô ta.

Bạch Diệc Phi nói: “Linh Linh, cô cứ yên tâm ở lại đây chữa bệnh, tôi đi giải quyết chút chuyện, sau sẽ lại đến thăm cô”.

Long Linh Linh gật đầu, rất ngoan ngoãn: “Hỏi thăm Tuyết Nhi giúp tôi”.

Bạch Diệc Phi cười nhẹ gật đầu.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Bạch Diệc Phi bắt xe đi thẳng đến Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô.

Mục đích lần này anh đến thủ đô chủ yếu là để chữa bệnh cho Long Linh linh, tiện thể đi thăm vợ của mình, đương nhiên, nếu được, anh rất muốn đưa Lý Tuyết đi.

Nhưng mà, Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô là địa bàn của Đạo Trưởng, ngoài mặt ông ta sẽ không đi hãm hại Lý Tuyết, dù sao thì cô cũng vẫn là phó chủ tịch của Hiệp hội.

Nhưng Bạch Diệc Phi thì không phải, cho nên ông ta có thể sẽ hại Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đưa theo Sa Phi Dương cũng vì nguyên nhân này.

Bạch Diệc Phi bắt taxi đến Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô.

Anh đưa theo Sa Phi Dương vào thang bên trong tòa nhà, nhưng lại bị nhân viên an ninh chặn lại.

Bạch Diệc Phi lập tức lấy ra giấy thông hành mà Lý Tuyết gửi cho anh.

Nhân viên an ninh vốn mang bộ dáng kiêu căng, nhưng khi nhìn thấy tờ giấy thông hành trên tay Bạch Diệc Phi xong thì lập tức sợ hết hồn, đây chính là chữ ký của phó chủ tịch.

Cho nên hắn vội vàng lùi lại một bước khom lưng chào.

Xét cho cùng thì Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô là cơ quan đầu não quản lý kinh tế của cả vùng phía Bắc, đám ông chủ doanh nghiệp cũng không thể làm mất lòng cho dù chỉ là một nhân viên an ninh nhỏ bé làm ở đây, cho nên hắn mới kiêu căng như vậy.

Đương nhiên, dù kiêu căng đến đâu thì cũng có thể kiêu căng hơn lãnh đạo của Hiệp hội hay sao?

Sau khi bước vào tòa nhà của Hiệp hội, Bạch Diệc Phi mới coi như thực sự được chứng kiến bản lĩnh của Hiệp hội.

Ấn tượng của anh với chỗ này là: cao to đẳng cấp.

Cao thì không cần phải nói, cả một tòa nhà cao tầng này đều thuộc về quyền sở hữu của Hiệp hội. Mà to, là bởi sảnh chính của tòa nhà to đến nỗi khi các nhân viên truyền giấy tờ cho nhau phải dùng đến xe điện đi bộ. Còn về đẳng cấp, điều này thì khỏi cần nói, Hiệp hội liên minh doanh nghiệp là gương mặt đại diện cho vị trí kinh tế cao nhất của cả vùng phía Bắc này.

Nhưng Bạch Diệc Phi cũng chỉ là cảm thán một chút chứ không hề nghĩ ngợi quá nhiều, anh tùy ý kéo một chị gái lại hỏi: “Xin hỏi một chút, văn phòng làm việc của phó chủ tịch Lý ở đâu?”

Chị gái nhìn Bạch Diệc Phi một lượt rồi hỏi: “Xin hỏi anh là?”

Bạch Diệc Phi đưa ra tờ giấy thông hành, mỉm cười trả lời: “Cô ấy là vợ của tôi, tôi đến thăm cô ấy”.

“Vậy anh có hẹn trước không?”, chị gái hỏi lại.

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Không, tôi muốn tạo sự ngạc nhiên cho cô ấy”.

Chị gái gật đầu, đi về hướng cửa thang máy: “Được, mời đi theo tôi”.

Bạch Diệc Phi đi theo phía sau chị gái, thấy Sa Phi Dương hầu như chẳng có chút kinh ngạc nào bèn nói: “Tiền bối lần đầu tới mà có thể bình tĩnh đến như vậy, bái phục”.

Tiếp đó Sa Phi dương lắc đầu nói: “Không phải là lần đầu tiên”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy hơi khựng lại, bất giác nhíu mày.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 676: Gặp Lại Vợ Yêu

Nói như vậy, lẽ nào hơn mười năm trước ông ấy đã đến liên minh doanh nghiệp thủ đô rồi sao?

Trong trường hợp đó, mối quan hệ này là gì? Hơn nữa đã mười năm trôi qua, liên minh doanh nghiệp vẫn không có gì thay đổi sao?

Bọn họ đi thang máy lên tầng 15, cô gái quỳ lễ tân dẫn bọn họ đi đến khu vực chờ, nói: “Xin chờ một chút, tôi đi vào báo cáo trước!”

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Đừng nói là tôi đến nhé, cứ bảo có người cần gặp là được rồi!”

Cô gái đó mỉm cười nói: “Được ạ!”

Sau khi nói xong, cô ta quay người bước vào trong văn phòng.

Bạch Diệc Phi lập tức cao hứng, cuối cùng cũng sắp được gặp vợ mình rồi.

Bọn họ đã xa nhau được một thời gian, anh nhớ vợ mình vô cùng.

Sa Phi Dương nhìn thấy bộ dạng vừa hưng phấn vừa lo lắng của Bạch Diệc Phi, cười cười nói: “Cái này không giống tác phong ngày thường của cậu!”

Bạch Diệc Phi dừng lại, nghi ngờ nhìn Sa Phi Dương.

“Tôi chưa bao giờ thấy cậu có vẻ bất an như vậy!”, Sa Phi Dương nhàn nhạt nói.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì ngượng ngùng đáp: “Tôi có chút kích động, xấu hổ quá!”

Lúc này, cánh cửa của phòng làm việc mở ra, người vừa đi vào bước ra, cười nhẹ nói: “Phó chủ tịch đang họp. Xin chờ một chút!”

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Được, cảm ơn cô!”

...

Một tiếng sau, cửa văn phòng của Lý Tuyết bị đẩy ra.

Chu Khúc Nhi bước ra, vừa nghe điện thoại vừa sốt ruột nói: “Anh đừng có gọi điện cho tôi nữa có được không? Tôi đã nói không thích anh rồi!”

“Tôi rất bận, không đi được, như vậy đi, đừng gọi điện làm phiền tôi nữa!”

Nói xong cúp máy, cô ta lầm bầm: “Thật phiền phức, sao lại có người như vậy chứ?”

Vừa lầm lẫm vừa quay người lại đi vào trong văn phòng.

Chỉ là khi định mở cửa, bước chân của cô đột nhiên dừng lại, sau đó hơi quay đầu liền nhìn thấy Bạch Diệc Phi cùng một người đàn ông không quen biết đi tới.

Chu Khúc Nhi lập tức mở to hai mắt, kinh ngạc nói: “Bạch Diệc Phi, sao anh lại tới đây?”

Chu Khúc Nhi bây giờ cao quý cũng tao nhã hơn trước kia rất nhiều, có lẽ vì đứng ở vị trí cao hơn nên khí chất cũng tự nhiên thay đổi theo.

Bạch Diệc Phi cười nói: “Đã lâu không gặp!”

Bạch Diệc Phi hỏi: “Cô họp xong chưa?”

Chu Khúc Nhi cười nói: “Không sao, Tuyết Nhi chỉ đang sắp xếp công việc thôi, không phải là cuộc họp quá quan trọng, nếu cô ấy biết anh đến, nhất định sẽ rất vui”.

Bạch Diệc Phi đáp: “Thôi không sao, chờ cô ấy họp xong đi!”

Chu Khúc Nhi ngừng một lát. Sau đó gật đầu nói: “Thôi được!”

Bạch Diệc Phi đến thủ đô lần này là muốn nói chuyện nghiêm túc với Lý Tuyết, muốn cô từ bỏ công việc của mình ở thủ đô, đồng thời anh cũng định từ bỏ tập đoàn Phi Tuyết, bọn họ cùng em gái anh tìm một nơi không có tranh đấu, yên bình sống qua ngày.

Nhưng ngay cả khi như vậy, anh cũng cảm thấy, nếu chưa rời đi được thì anh vẫn phải hoàn thành tốt những việc khác.

Bạch Diệc Phi và Chu Khúc Nhi tiếp tục ngồi ở khu vực nghỉ ngơi trò chuyện, đợi khoảng nửa giờ sau thì cuộc họp mới kết thúc.

Trong văn phòng bước ra rất nhiều người, Lý Tuyết là người ra sau cùng.

Tuy nhiên bên cạnh cô còn có một người thanh niên mặc vest đen nhìn rất phong độ.

Lúc này anh ta đang nói chuyện với Lý Tuyết: “Lý Tuyết, một khách sạn mới khai trương có vài món ăn khá ngon, chúng ta cùng đi thưởng thức nhé!”

Lý Tuyết cau mày, nhẹ nói: “Xin lỗi, tôi không có thời gian!”

Người đàn ông mặc vest đen vẫn không chịu bỏ cuộc, cười nói: “Chỉ là thời gian của một bữa cơm thôi, bạn thế nào cũng không được bỏ bữa chứ?”

Lý Tuyết đang định tiếp tục từ chối thì trong nháy mắt nhìn thấy Bạch Diệc Phi, cô lập tức sững sờ.

Mà người thanh niên kia thấy cô không lên tiếng thì nhanh chóng nói: “Em không từ chối anh, vậy coi như đồng ý rồi nhé!”

Tuy nhiên, lời nói vừa dứt thì nghe thấy tiếng Lý Tuyết cất lên: “Chồng ời?”

Người thanh niên mặc vest chấn động, trong lòng hỗn loạn, nụ cười trên môi cũng không nhìn được, bởi vì anh ta tưởng rằng Lý Tuyết đang gọi mình.

Nhưng một lúc sau anh ta mới phát hiện, cô không hề nhìn về phía mình mà nhìn thẳng về khu vực nghỉ ngơi.

Bạch Diệc Phi rất thích thú khi nhìn thấy Lý Tuyết, anh bước nhanh qua, nhìn Lý Tuyết bằng ánh mắt dịu dàng.

Anh vừa rồi có nhìn thấy người đàn ông mặc vest này, nhưng anh tin tưởng Lý Tuyết, thế nên không coi người đó ra gì, với cả anh mới là chồng của cô ấy.

Lý Tuyết hoàn hồn lại, cười nói với Bạch Diệc Phi, sau đó quay sang người đàn ông kia với vẻ mặt lạnh lùng: “Xin giới thiệu với anh, đây là chồng tôi Bạch Diệc Phi”.

Người đàn ông mặc vest đơ cứng, sau đó cười ngượng: “À. Thì ra đây là chồng của em, đã được nghe từ lâu, ha ha...”

“Tôi, ồ, sẽ thực hiện theo kế hoạch mà Tuyết Nhi đã nói, vậy không làm phiền mọi người nữa!”

Anh ta lúng túng xoay người rời đi, nhưng bị Bạch Diệc Phi gọi lại.

“Đợi một chút!”

Anh ta dừng lại, quay qua nhìn anh.

Bạch Diệc Phi vẻ mặt lãnh đạm, giọng điệu lạnh lùng nói: “Liên minh các người không có quy tắc sao?”

Người đàn ông mặc vest đương nhiên biết anh đang bắt mẫn, khẽ nhúu mày: “Ý anh là gì?”

Bạch Diệc Phi không nhìn vào anh ta, thay vào đó nắm tay Lý Tuyết, dịu dàng nói: “Tuyết Nhi cái tên này là để tôi gọi vợ tôi, đó là cách cấp dưới

như anh gọi cấp trên của mình sao?”

Người đàn ông kia sắc mặt đột nhiên trầm xuống, hung hăng nhìn Bạch Diệc Phi nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi rời đi.

Sau khi anh ta rời đi, Lý Tuyết mới nhìn Bạch Diệc Phi bằng ánh mắt kì quái: “Anh đến sao không báo với em một tiếng? Em...”

Bạch Diệc Phi ôm lấy Lý Tuyết, Lý Tuyết nhào vào lòng anh, những lời chưa nói cũng nuốt ngược vào trong.

Khóe miệng Lý Tuyết khẽ nhếch lên, đôi tay ôm Bạch Diệc Phi, dựa đầu vào ngực anh, cảm nhận hơi thở cùng nhịp tim mạnh mẽ, trong lòng có một cỗ ấm áp bùng lên.

Bạch Diệc Phi cũng vậy, ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng trên cơ thể Lý Tuyết liền cảm thấy thỏa mãn.

Không biết qua bao lâu, tiếng ho đột ngột vang lên làm hai người định thần lại, dường như nhớ tới còn có những người khác xung quanh, liền tách ra.

Chu Khúc Nhi trêu chọc nói: “Hai người cũng có phải vợ chồng son đâu. Sến chết đi được!”

Bạch Diệc Phi nghe vậy mỉm cười: “Khúc Nhi, cảm ơn cô thời gian vừa qua đã chăm sóc cho Tuyết Nhi”.

Chu Khúc Nhi hờ hững xua tay: “Chúng tôi chăm sóc lẫn nhau không cần anh cảm ơn, tôi phải cảm ơn Tuyết Nhi mới đúng, nếu không tôi sẽ không có cơ hội làm việc ở đây!”

Nói xong, Chu Khúc Nhi tò mò nhìn chằm chằm vào Sa Phi Dương nói: “Đây là...”

Ánh mắt của Lý Tuyết cũng nhìn sang, Bạch Diệc Phi vội vàng giới thiệu: “Đây là Sa Phi Dương Sa tiên bối, còn đây là vợ tôi”.

Nghe xong, Lý Tuyết gật đầu trong vô thức: “Sa...”

Sau đó cô đột nhiên dừng lại, kinh ngạc quay đầu nhìn Bạch Diệc Phi, thấp giọng hỏi: “Sa Phi Dương?”

Bạch Diệc Phi biết cô đang lo lắng điều gì, thế nên quay qua nói với Chu Khúc Nhi: “Khúc Nhi, cô dẫn Sa tiên bối đến chỗ nghỉ ngơi trước, tôi có chuyện cần nói với Tuyết Nhi”.

Chu Khúc Nhi gật đầu, đưa Sa Phi Dương đến phòng khách.

Lý Tuyết đưa Bạch Diệc Phi đến phòng làm việc của cô.

Phòng làm việc của Lý Tuyết lớn và được bày trí trang nhã, có khu làm việc và thư giãn riêng.

Bạch Diệc Phi lần đầu tiên thấy văn phòng lớn như vậy, không khỏi cảm thán: “Liên minh doanh nghiệp có khác, đúng là hào hoa!”

Lý Tuyết lúc này mới lo lắng, cau mày hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Không phải em đã nói với anh rồi sao, Sa Phi Dương đã chết rồi! Em còn nhìn thấy thi thể của ông ấy, chắc chắn 100%”.

“Người bên cạnh anh bây giờ là ai? Có làm hại anh không?”

Bạch Diệc Phi rất vui khi nhìn thấy Lý Tuyết lo lắng cho mình như vậy, liền ôm eo cô và nói: “Không cần biết ông ấy là ai, chỉ có một sự thật là anh đã cứu ông ấy!”

Lý Tuyết lại không nghĩ như vậy, cô trừng mắt nhìn anh, đẩy anh ra hỏi: “Chỉ vì chuyện này mà anh tin ông ta, không tin em?”

Bạch Diệc Phi không chịu để Lý Tuyết rời khỏi vòng ôm của mình, anh khẽ nói: “Vợ à. Không phải như em nghĩ đâu, ý anh là, không cần biết ông ấy là ai, chẳng nhẽ anh cứu mạng ông ấy mà ông ấy lại hại anh sao?”

Lý Tuyết không đồng tình nói: “Anh không biết chuyện người nông dân và con rắn sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 677: Gặp Lại Vợ

“Anh biết”, Bạch Diệc Phi mỉm cười: “Nhưng cho đến tận lúc này, ông ta quả thực chưa làm gì gây hại đến anh, hơn nữa anh cũng muốn biết ông ta có lý do gì để làm hại anh”.

Lý Tuyết lo lắng: “Mọi việc cần phải được xem xét kỹ lưỡng thì mới đạt được thành quả lâu bền”.

Bạch Diệc Phi lắc đầu, kéo Lý Tuyết cùng ngồi xuống ghế sofa, nhưng anh lại để cho Lý Tuyết ngồi lên đùi mình.

Lý Tuyết vốn còn đang rất lo lắng, bỗng nhiên mặt đỏ lên, mắng nhẹ một câu: “Bạch Diệc Phi, đang nói chuyện nghiêm túc với anh đó!”

Bạch Diệc Phi cười nói: “Chuyện này không nghiêm túc hay sao?”

Mặt Lý Tuyết càng đỏ hơn: “Anh...”

Lời vừa thốt ra đến miệng đã bị Bạch Diệc Phi chặn lại.

Sau bao ngày chia xa mới được gặp lại vợ mình, chắc chắn là sẽ rất kích động, tục ngữ nói, tiểu biệt thắng tân hôn, gặp gỡ sau mấy ngày xa cách còn mãnh liệt hơn là lúc mới cưới.

Bạch Diệc Phi mới hôn lên đôi môi Lý Tuyết đã không thể kiềm chế được cảm xúc của mình mà muốn có được nhiều hơn, giờ phút này trong tim anh, trong mắt anh tất cả đều là Lý Tuyết

Dần dần, Lý Tuyết ngã trên ghế sofa...

...

Một giờ sau.

Lý Tuyết đỏ mặt cúi đầu chỉnh lại quần áo của mình, cảm xúc lúc này của hai người đến giờ vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Bạch Diệc Phi từ phía sau ôm lấy cô, nói nhỏ vào tai cô: “Vợ, chúng ta đi thôi”.

Lý Tuyết dựa vào Bạch Diệc Phi nói: “Đi đâu? Em còn chưa làm xong việc đây!”

Bạch Diệc Phi nói: “Mặc kệ công việc, không làm nữa!”

Lý Tuyết khó hiểu: “Không làm nữa?”

Bạch Diệc Phi nghe vậy hơi ngập ngừng, sau đó thở dài nói: “Em còn nhớ lúc chúng ta kết hôn không?”

Lý Tuyết im lặng không nói, nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nói tiếp: “Lúc chúng ta kết hôn, có rất nhiều người coi thường anh, còn quở trách em cưới phải một thằng chồng nghèo kiệt xác. Lúc đó anh quả thực không bằng ai, mãi chẳng có được một công việc tử tế, đều cười nhạo chúng ta”.

“Kỳ thực anh biết lúc đó trong lòng em rất khó chịu, anh cũng khó chịu”.

“Nhưng lúc đó anh không thể không nhẫn nhịn, bởi vì anh cần phải nuôi em gái mình, mà sức khỏe của em gái anh vẫn không được tốt, phải cần mua thuốc để truyền liên tục”.

“Lúc đó bố em nói, chỉ cần anh kết hôn với em thì sẽ giúp đỡ anh, nhưng mà, lần đó em gái anh gặp tai nạn bất ngờ, anh đi cầu xin bố em, muốn nhờ bố em trả tiền phẫu thuật, mà lúc đó ông ấy lại từ chối”.

“Lúc đó anh cho rằng ông ấy không muốn tiếp tục chi tiền nữa, anh đã đến đường cùng, xảy ra tai nạn như vậy, phải làm phẫu thuật sớm nhất có thể, anh chỉ đành phải đi cầu xin ông nội em”.

“Sau này, bố ruột của anh tìm đến anh, ông ấy đưa cho anh một trăm triệu tệ, còn giao tập đoàn Hầu Tước cho anh”.

“Lúc đó anh cho rằng mình sẽ không bao giờ phải sống những ngày gian khổ nữa rồi, anh có thể mang đến hạnh phúc cho em rồi”.

“Nhưng mà, từ lúc đó trở đi, tất cả của mọi thứ dường như đã không còn như những gì anh nghĩ nữa, dần dần, thị phi càng nhiều lên, có người muốn lấy mạng của anh, nên anh mới không thể không đi đến con đường của ngày hôm nay”.

“Rồi đến bây giờ, chúng ta đã có tiền cũng có quyền, nhưng lại thường xuyên phải sống ở hai nơi khác nhau, hầu như không thể bầu bạn bên cạnh nhau, cũng không thể gặp gỡ gia đình cả hai bên”.

“Cho nên anh đang nghĩ, cuộc sống như vậy thực sự là những gì mà chúng ta mong muốn hay sao?”

“Tuyệt Nhi, anh thực sự chỉ mong có thể cùng em và gia đình sống ở một nơi không có phân tranh, sống một cuộc sống yên ổn của riêng chúng ta mà thôi”.

Nghe xong những lời này, Lý Tuyết sững sờ, cô không khỏi nhớ lại cuộc sống của những ngày trước đây.

Mặc dù bị mọi người coi thường, cuộc sống túng thiếu, nhưng ít nhất cả nhà bọn họ vẫn được ngồi chung cạnh nhau.

Có một câu nói rất hay rằng, có được thì có mất.

Bây giờ bọn họ có tiền, có tiền rồi nhưng lại mất đi người thân, bạn bè.

Lý Tuyết nói nhỏ: “Đứng trước tiền bạc và quyền lực, rất dễ đánh mất bản thân”.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng rồi hên lên trán cô nói: “Bây giờ nghĩ lại, có một số việc dường như không phải là do chúng ta quyết định”.

“Lúc đầu bố em đồng ý cho anh tiền làm phẫu thuật, là bởi ông ấy đã sớm đoán ra được, ông ấy đã biết trước anh là người nhà họ Bạch từ lâu, cho nên mới đưa ra điều kiện để anh kết hôn với em”.

“Ông ấy biết thói quen hành động của nhà họ Bạch, cho nên mới sắp xếp tất cả những chuyện xảy ra sau đó, đồng thời cũng không để cho anh phát giác ra bất cứ điều gì không hợp lý”.

Lý Tuyết nghe đến đây khẽ cúi đầu, thấp giọng nói: “Vậy anh có trách ông không?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Anh nghĩ anh không có tư cách này, nhưng mà, em có trách ông ấy không?”

Trước đó, lúc Bạch Diệc Phi phải làm mọi như để dẫn dụ kẻ đứng sau thao túng mọi thứ lộ diện, Lý Cường Đông đã nói rất rõ ràng, chỉ cần giữ được anh, cho dù phải hy sinh Lý Tuyết thì ông ấy cũng quyết không từ bỏ.

Cho nên, Lý Tuyết mới là người có tư cách để đi trách Lý Cường Đông nhất.

Chỉ là, Lý Tuyết là người rất đề cao chữ hiếu, cô lắc nhẹ đầu: “Ông ấy là bố em”.

Bạch Diệc Phi khẽ thờ dài, sau đó nói: “Bây giờ chúng ta có thể tự mình đưa ra sự lựa chọn rồi”.

“Chúng ta không quan tâm đến âm mưu của bọn họ nữa, cũng không quan tâm cái địa vị gia tộc gì đó nữa, không quan tâm đến Đạo Trưởng của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp nữa, tất cả những thứ này chúng ta đều không quan tâm, chẳng có liên quan gì đến chúng ta nữa”.

“Chỉ cần chúng ta có thể cắt đứt hoàn toàn mọi quan hệ với bọn họ thì chúng ta sẽ có thể sống một cuộc đời yên ổn của chúng ta”.

“Chúng ta sẽ tìm một chỗ không có ai biết chúng ta để định cư, đầy đủ cả nhà, sống cuộc sống bình yên, như vậy không phải rất tốt hay sao?”

Lý Tuyết nghe vậy trong lòng không khỏi rung động, cô cũng muốn sống cuộc sống như vậy, cho nên hơi mỉm cười gật đầu: “Được”.

Bạch Diệc Phi thấy vậy có chút kinh ngạc, bởi vì ban đầu anh còn lo lắng Lý Tuyết sẽ không nỡ từ bỏ mọi thứ, anh đã chuẩn bị một đồng lý do để thuyết phục cô, nhưng mà bây giờ thì không cần dùng đến nữa rồi.

Tần Hoa đã trở thành người thực vật, Từ Lãng giờ đang bị thương nặng nằm liệt giường, Ngưu Vọng vì con trai của mình mà bất đắc dĩ phải phản bội anh, cùng với những người đã chết trong hang vàng ở đảo Lam.

Gặp được hai chị em Dương Xảo và Dương Lâm, gặp được Sa Phi Dương bị nhốt hơn mười năm, cùng với vị thuyền trưởng mà họ gặp trên đường trở về.

Tất cả những điều này khiến Bạch Diệc Phi giác ngộ triệt để.

Anh muốn từ bỏ tất cả mọi thứ trước mắt để theo đuổi cuộc sống mà mình mong muốn.

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi hỏi: “Tiếp theo anh định làm thế nào?”

Bạch Diệc Phi cười nói: “Anh đã nghĩ xong hết rồi, tập đoàn Phi Tuyết sẽ giao cho Vương Lô, tập đoàn Hào Tước giao cho Long Linh Linh, bệnh viện Ngoại Long giao cho Lưu Hiểu Anh, khu du lịch nghỉ dưỡng Sở Giang giao cho Lưu đầu trọc”.

“Sẽ cho Từ Lãng một trung tâm thương mại, Bạch Hổ có thể đi kinh doanh một siêu thị, Chung Liên thì cho cô ta một chuỗi nhà hàng, còn Trần Hạo thì...”.

Bạch Diệc Phi đã sắp xếp xong tất cả mọi chuyện.

“Sau đó cả nhà chúng ta sẽ rời khỏi đây, tìm một nơi nào đó để sống cuộc sống vui vẻ của chúng ta”.

Lý Tuyết vui nghe vậy vui vẻ gật đầu: “Được”.

Bạch Diệc Phi lại nói với Lý Tuyết: “Vậy bây giờ em đi từ chức”.

Nhưng Lý Tuyết lại nói: “Mặc kệ, không từ chức nữa, chúng ta cứ thể đi luôn thôi!”

“Đi!”

Hai người nắm tay nhau ra khỏi văn phòng.

Đúng lúc này, cửa văn phòng bị người nào đó từ phía bên ngoài mở ra, Lưu Hiểu Anh vội vàng chạy ào vào trong, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi.

Lưu Hiểu Anh sững sờ tại chỗ.

Lý Tuyết thì rất kinh ngạc: “Sao cô lại đến đây?”

Vừa dứt lời, Lý Tuyết đột nhiên đỏ mặt, nếu như cô ta mà vào sớm mấy phút trước, vậy không phải...

Lý Tuyết không dám nhìn Lưu Hiểu Anh, hơi cúi đầu.

Bạch Diệc Phi lại chẳng thấy có gì, cười nói: “Tôi đến thăm vợ, sau đó đưa cô ấy đi”.

Lưu Hiểu Anh sững sờ một hồi mới phản ứng lại: “Đi đâu cơ?”

Nói xong dường như cũng không để ý lắm, sau đó rất vui mừng nói: “Tuyết Nhi, tôi đến báo cho cô một tin vui”.

“Tin vui gì?”, Lý Tuyết không thể không ngẩng đầu lên.

Lưu Hiểu Anh lập tức chạy qua nắm chặt lấy tay Lý Tuyết, cực kỳ vui vẻ nói: “Trước đó tôi đã lấy máu của cô đưa cho dì hai của tôi xem rồi, dì ấy cũng đã xem qua rồi, dì ấy nói là có thể chữa, ngày mai dì hai của tôi sẽ tới thủ đô, đến lúc đó thì có thể chữa được bệnh cho cô rồi”.

Mọi người đều biết Lưu Hiểu Anh đang nói đến việc chữa bệnh vô sinh cho Lý Tuyết.

Lý Tuyết nghe vậy thì cũng vui mừng khôn xiết: “Thật không? Thật là tốt quá!”

Nhưng Lưu Hiểu Anh đột nhiên hít hít, nhíu mày nói: “Đây là mùi gì vậy?”

Khi Lý Tuyết nghe thấy câu này thì mặt lập tức đỏ lựng, không nói gì nữa.

Bạch Diệc Phi đương nhiên biết, nhưng anh lại giả bộ như không biết nói: “Mùi gì? Không ngửi thấy!”

Lý Tuyết nghe vậy, vội vàng gạt đầu: “Không có mùi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 678: Lựa Chọn Cuộc Sống Của Mình

Lưu Hiểu Anh nhìn chăm chăm hai người họ, ánh mắt nghi hoặc, hai người này rất kỳ lạ.

Bạch Diệc Phi thấy vậy lập tức nói: “Đi, chúng ta lâu lắm chưa gặp nhau, tôi mời mọi người ăn bữa cơm, chúng ta phải ngồi ăn chung một bữa với nhau mới được”.

...

Bạch Diệc Phi đặt một phòng riêng ở nhà hàng cao cấp gần với toà nhà của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô.

Sau khi mọi người đã yên vị, Bạch Diệc Phi mới nhớ ra người đàn ông mặc đồ vest, nên anh giả bộ buột miệng hỏi: “Đúng rồi, lúc mới gặp em, người đàn ông kia tới làm gì vậy?”

Bạch Diệc Phi đâu có ngốc, người đàn ông mặc đồ vest kia có ý đồ với vợ anh, mặc dù anh rất tin tưởng Lý Tuyết, nhưng mà vẫn phải hỏi cho rõ.

Lý Tuyết còn chưa kịp mở miệng thì Chu Khúc Nhi đã cướp lời: “Chỉ là một lãnh đạo bình thường, tên là Tôn Hào, bố gã cũng là một phó chủ tịch”.

“Mối quan hệ của gã trong Hiệp hội tương đối rộng, lại thêm bố gã giữ chức phó chủ tịch, gã rất khinh thường những người kinh doanh như mấy người người”.

“Ồ, đúng rồi, gã còn có ý đồ với Lý Tuyết, anh phải cẩn thận chút đó!”

Lý Tuyết trừng mắt lườm Chu Khúc Nhi rồi mới quay sang nói với Bạch Diệc Phi: “Đừng nghe cậu ấy nói bừa, một người ỷ vào bố mình là lãnh đạo thôi, em chẳng thèm để ý đến gã”.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Dù gì sau này cũng không gặp nữa”.

Chu Khúc Nhi nghe vậy thì sững sốt: “Không phải chứ? Anh muốn giết gã à?”

Bạch Diệc Phi: "...".

Không biết tại sao, trong mắt Chu Khúc Nhi anh lại trở thành một kẻ điên cuồng, chỉ cần nhìn ai ngứa mắt là sẽ giết người đó.

“Tôi không phải là người gặp ai cũng giết”, Bạch Diệc Phi cạ lời.

Chu Khúc Nhi bật cười he he: “Ồ, cũng gàn như vậy mà!”

Chu Khúc Nhi lúc này đã thoát khỏi nỗi ám ảnh với việc của Tần Hoa, cô ta không hề ở suốt trong phòng bệnh để chăm sóc cho anh ta, bởi vì cô ta biết, Tần Hoa không hề muốn nhìn thấy cô ta như vậy, cho nên cô ta mới đi theo Lý Tuyết.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết đều bất đắc dĩ cười, Bạch Diệc Phi liền nói: “Tôi và Tuyết Nhi đã bàn bạc xong rồi, chúng tôi dự định thoái ẩn từ bây giờ”.

“Cái gì?”

Lưu Hiểu Anh nghe xong cũng kinh ngạc, hai mắt tròn tròn nhìn bọn họ: “Anh đang nói gì đấy?”

Bạch Diệc Phi kể lại một cách đơn giản cuộc nói chuyện của anh với Lý Tuyết lúc nãy.

Chu Khúc Nhi và Lưu Hiểu Anh đồng thời im lặng.

Một lúc lâu sau, Chu Khúc Nhi mới nói bằng giọng đều đều: “Thực ra, như vậy cũng rất tốt”.

Lưu Hiểu Anh cũng phụ họa một câu: “Quả thực rất tốt”.

Thấy tốc độ chấp nhận sự thật của bọn họ khá nhanh, Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết cũng thở phào một hơi.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại của Chu Khúc Nhi vang lên, Chu Khúc Nhi cầm điện thoại di động lên đi ra khỏi phòng riêng của nhà hàng.

“A lô?”

Trong phòng, Bạch Diệc Phi hỏi Lý Tuyết: “Không phải có người đang đeo đuổi Chu Khúc Nhi à?”

“Em không biết! Không có đâu hả?”, Lý Tuyết rất kinh ngạc: “Sao tự nhiên anh lại hỏi như thế?”

Bạch Diệc Phi mỉm cười lắc đầu.

Lúc đó Lý Tuyết đang họp, Bạch Diệc Phi đứng ở ngoài đợi cô, Chu Khúc Nhi đi ra bên ngoài hành lang nghe điện thoại, anh nghe thấy cô ta nói cái gì mà đừng có gọi điện thoại, ăn cơm các kiểu.

...

Khi ăn xong thì trời cũng đã tối.

Bọn họ bắt taxi đến bệnh viện Ngoại Long thăm Long Linh Linh.

Nhưng khi vừa đến cổng bệnh viện, chiếc taxi suýt chút nữa đụng trúng một chiếc Cadillac, làm cho tài xế taxi giật mình sợ hết hồn.

Kỳ thực, vốn cũng không thể trách được tài xế taxi, bởi vì chiếc xe Cadillac đó đang yên đang lành đột nhiên chuyển làn nên bọn họ mới phải phanh gấp lại, còn suýt chút nữa đâm vào nhau.

Kết quả chủ của chiếc Cadillac đó lại không định thả cho bọn họ đi.

Một người đàn ông tóc dài bước xuống xe, lao tới bên này đập mạnh vào cửa kính.

Mà sau khi nhìn thấy người đàn ông này, mấy người Bạch Diệc Phi đều ngây ra.

Người này chính là Tần Sơn, người có vẻ ngoài trông cực kỳ giống với Tần Hoa.

Cửa sổ được kéo xuống, tài xế vươn đầu ra dường như định nói gì đó, nhưng đã Tần Sơn đã bị Tần Sơn ấn lại vào trong xe, sau đó anh ta nhìn vào Chu Khúc Nhi đang ngồi bên ghế lái phụ nói: “Tôi nói sao cô lại ương ngạnh như thế? Mời cô ăn bữa cơm mà cô cũng không vui, cô nói cô không có thời gian, không có thời gian còn đến bệnh viện?”

Tính cách của Chu Khúc Nhi tương đối thẳng thắn, cũng dễ nổi cáu, nghe thấy câu này liền mở luôn cửa xe bước xuống đi đến trước mặt Tần Sơn phẫn nộ gào lên: “Anh là đồ điên à? Không cần mạng luôn hả! Không cần mạng nữa thì cũng đừng có lôi chúng tôi theo!”

“Ai thèm anh mời tôi ăn cơm, tôi đúng là không vui đấy, làm sao nào? Tôi cứ đến bệnh viện đấy, làm sao nào?”

Tần Sơn bị quát nhưng vẫn không hề tỏ ra yếu thế, ngược lại còn nghiêm túc nói: “Vợ à, tôi thực sự nhìn trúng cô rồi, không phải đang đùa với cô, cô cứ nói thẳng là cô muốn cái gì đi, tôi đều sẽ thoả mãn cho cô”.

“Muốn nhà muốn xe gì cũng đều được, tất cả đều để tên cô, tôi cũng chẳng có bố mẹ, không cần lo lắng mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu, cuộc đời này của tôi cũng chỉ có một mình cô, sinh con cũng chỉ muốn cô sinh”.

Chu Khúc Nhi: "...".

Chu Khúc Nhi sững sờ mất một lúc mới hoàn hồn, sau đó lại càng hét to hơn: “Anh gọi ai là vợ hả? Tôi không phải là vợ anh! Anh đang nói linh tinh cái gì vậy?”

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết còn ở trên xe, trông thấy cảnh này thì có chút ngây ra: “Vợ, đây là tình huống gì?”

Lý Tuyết cũng chẳng hiểu gì: “Em không biết!”

Bạch Diệc Phi nghi hoặc không thôi: “Bộ dáng của anh ta như thế này mà cũng đi thích Chu Khúc Nhi sao?”

Lý Tuyết lắc đầu, thể hiện rằng cô cũng không biết.

Bạch Diệc Phi đột nhiên than thở một câu: “Tần Hoa không bao giờ biết cãi nhau, còn Tần Sơn này câu nào câu nấy chưa kịp nghĩ đã bật ra ngoài rồi, quả thực là có tài”.

Lý Tuyết: "..."

Bạch Diệc Phi bắt đầu dĩ lắc đầu, mở cửa sổ xe ra hỏi Chu Khúc Nhi: “Có cần giúp đỡ không?”

Mặt Chu Khúc Nhi lạnh lùng nói: “Không cần, mấy người đi vào trong trước đi”.

Tần Sơn trông thấy là Bạch Diệc Phi thì quay lại nhìn thêm vài lần: “Người anh em này trông có chút quen mắt, ồ, tôi nhớ ra rồi, tôi nói sao cô lại không đi ăn cơm với tôi? Hoá ra là...”.

Chu Khúc Nhi lập tức ngắt lời anh ta: “Đừng có nói nhảm, đó là chồng của bạn thân thôi, không đúng, tôi nói với anh nhiều như thế làm cái gì? Cái con người anh sao vô lại như vậy?”

Hai người lại bắt đầu âm ỉ cãi lộn.

Tài xế đang hóng hớt xem bọn họ cãi nhau thì Bạch Diệc Phi đưa luôn tiền ra nói: “Đừng xem nữa, chưa thấy người ta cãi nhau bao giờ à, không cần trả lại, mau đi đi!”

Tài xế cầm tiền, đợi nhóm người Bạch Diệc Phi xuống xe hết rồi lái xe đi.

Nhóm ba người Bạch Diệc Phi sau khi xuống xe, thực sự không quan tâm đến Chu Khúc Nhi nữa mà đi thẳng vào trong bệnh viện.

Kỳ thực Bạch Diệc Phi có thể nhìn ra được, Tần Sơn quả thực có tình cảm với Chu Khúc Nhi, mà Chu Khúc Nhi không để anh giúp đỡ, nói không chừng trong lòng cũng có ý.

Nhưng đây là việc riêng của bọn họ, để họ tự xử lý thì tốt hơn.

Nhưng khi đi ngang qua họ, Tần Sơn đột nhiên nắm lấy cánh tay của Sa Phi Dương.

Sa Phi Dương dừng lại hơi mỉm cười nhìn Tần Sơn, anh ta nhú mày nói: “Người anh em này hình như chưa từng gặp nha!”

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết cũng dừng lại, nhìn về phía Sa Phi Dương và Tần Sơn.

Sa Phi Dương có chút khó hiểu: “Sao vậy?”

Tần Sơn suy nghĩ một lúc, sau đó xua tay: “Đi mau đi, đừng làm mất thời gian tôi tán tỉnh vợ!”

Sa Phi Dương nhú mày, nhưng không nói gì.

Chu Khúc Nhi lại bắt đầu: “Ai là vợ của anh? Tán tỉnh cái gì? Anh nói chuyện có thể chú ý chút được không? Đừng có mở miệng ra là nói mà không biết suy nghĩ...”.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó cùng với Sa Phi Dương đi vào bên trong bệnh viện, nhưng mà Bạch Diệc Phi cũng cảm thấy nghi ngờ nhìn Sa Phi Dương.

Lời nói vừa rồi của Tần Sơn dường như mang theo hàm ý gì đó.

Sa Phi Dương dường như nhận ra được sự nghi ngờ của Bạch Diệc Phi, nói: “Vừa rồi anh ta cảnh cáo tôi à?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu.

Rời khỏi đây, là nói rời khỏi vùng trời nhỏ của bọn họ hay là rời khỏi thủ đô?

“Tiền bối cũng không nhìn ra được sao?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Sa Phi Dương rất nghiêm túc nói: “Có chút kỳ lạ”.

“Kỳ lạ? Kỳ lạ chỗ nào?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Sa Phi Dương lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Tần Sơn là người của ông hai nhà họ Lâm, mà con trai của ông hai lại có mối quan hệ rất tốt với anh, cho nên cho dù người này rất kỳ lạ thì anh cũng sẽ không quá để tâm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 679: Tuyệt Nhi Anh Yêu Em!

Bạch Diệc Phi cười nói: "Mọi người cứ ở đây đợi một lát, tôi đi lên xem thử, mọi chuyện cứ làm như dự tính".

Lý Tuyệt gật đầu: "Được!"

Bạch Diệc Phi xoay người đi lên lầu.

Mà sau khi anh lên lầu không lâu thì cũng có một chiếc xe thể thao phô trương đi vào cổng bệnh viện, sau đó dừng lại trước cửa đại sảnh.

Tôn Hào bước từ trong xe ra, trong tay gã cầm một bó hoa hồng, điềm duy nhất khác trước kia đó là gã đã thay một bộ vest màu xanh ngọc, điều này khiến gã thêm vài phần trẻ trung, tràn đầy sức sống.

Gã ôm bó hồng vào trong đại sảnh bệnh viện, đi về phía Lý Tuyệt, sau đó vừa đưa hoa cho cô vừa cười nói: "Tuyệt Nhi, tặng em".

Thấy Tôn Hào thay đổi như vậy thì Lý Tuyệt kinh ngạc hỏi: "Sao anh biết tôi ở đây?"

Lý Tuyệt không nhận hoa thì Tôn Hào vừa ấn vào tay cô vừa nói: "Thế có tính là gì? Anh muốn biết tung tích của một người ở thủ đô không phải rất đơn giản sao?"

Lý Tuyệt đẩy bó hoa ra, khuôn mặt cô lạnh lùng: "Tôn Hào, anh cũng biết tôi đã kết hôn rồi, vì vậy tôi hi vọng anh không làm ra những chuyện như thế này nữa".

Một lần nữa Tôn Hào lại bị Lý Tuyệt cự tuyệt, đương nhiên khuôn mặt gã có chút không vui, nhưng sau đó gã lại thờ dài, giống như cảm thấy không đành lòng thay Lý Tuyệt: "Tuyệt Nhi, em rõ ràng giỏi giang xinh đẹp như vậy, xứng đáng kết hôn với một người tốt hơn, vì sao em lại phải lấy một tên thương nhân quèn ở thành phố nhỏ như thế chứ?"

“Tuyệt Nhi, em nghĩ xem? Anh vừa đẹp trai lại vừa nhiều tiền hơn hẳn ta, cũng có nhiều quyền lực hơn, cái nào anh cũng tốt hơn hẳn ta, vì sao em không để ý tới anh?”

“Tuyệt Nhi, em thử cân nhắc về anh được không? Ly hôn với tên thương nhân quèn kia đi, hẳn ta không thể đem lại hạnh phúc cho em, nhưng anh có thể, em muốn cái gì anh cũng có thể cho em hết!”

“Em cũng biết bố anh là phó chủ tịch của liên minh doanh nghiệp mà, chỉ cần một lời của ông ấy thôi thì công việc của em nhất định sẽ càng thuận buồm xuôi gió hơn, nếu em muốn thì vị trí chủ tịch liên minh nhiệm kì sau anh cũng sẽ giúp em giành được!”

Trong lời nói của Tôn Hào, Lý Tuyệt chỉ chú ý tới chữ thương nhân quèn, từ khi Bạch Diệc Phi tiếp quản tập đoàn Hào Tước thì không còn ai còn gọi anh ấy là thương nhân quèn nữa.

Nhưng nghĩ cũng đúng, Tôn Hào vốn dĩ luôn coi thường những người làm ăn kinh doanh, gã nói như vậy cũng dễ hiểu.

Bản thân gã đã là người của liên minh doanh nghiệp, mà thương nhân đều chịu sự quản lý của liên minh doanh nghiệp, nếu như gã ra ngoài làm việc thì hầu như tất cả thương nhân đều sẽ đối xử với gã vô cùng cung kính, thậm chí là dâng bôc, rồi thi nhau a dua nịnh nọt.

Lâu dần Tôn Hào càng cảm thấy những thương nhân này đều có đẳng cấp thấp hơn gã một bậc, vì vậy gã mới coi thường bọn họ.

Tôn Hào thấy Lý Tuyệt không nói gì thì tiến về phía trước một bước, gã duỗi tay ra nói với giọng tha thiết: "Tuyệt Nhi, em thử cân nhắc về anh được không?"

Lý Tuyệt lùi về sau một bước, tránh khỏi móng heo của Tôn Hào, cô cười lạnh: "Tôn Hào, hành động này của anh thật nực cười".

Tôn Hào hơi ngừng, gã cau mày hỏi: "Em có ý gì?"

Lý Tuyết lại cười lạnh nói: "Lời nói của anh thật sự khiến tôi cảm thấy buồn nôn. Hơn nữa anh không hiểu chồng tôi rồi, tiền của anh ấy còn nhiều hơn cả anh, còn nữa, anh ấy đã trở thành phó chủ tịch của liên minh doanh nghiệp, địa vị cao hơn anh, thế nên vì sao tôi phải để ý đến anh chứ?"

"Hơn nữa tôi và anh ấy ở bên nhau không phải vì tiền bạc, cũng không phải vì quyền lực!"

"Không thể nào!", Tôn Hào không tin, gã đột nhiên kích động: "Đàn bà con gái đều thích tiền, tất cả đều miệng một đằng tay một nẻo, cứ nói là không thích nhưng thật ra trong lòng lại vô cùng thích thú, mấy người chỉ muốn người khác thấy tình yêu của các người trong sáng cao thượng mà thôi!"

"Hơn nữa em nói hấn ta nhiều tiền hơn anh, em đang nói đùa gì vậy hả?"

"Em thấy chiếc xe thể thao ở ngoài cửa kia không? Chồng em mua nổi không? Đừng nói đến mua, hấn ta có khi còn chưa từng nhìn thấy nữa chứ".

"Anh biết chiếc xe hai người vừa đi đến bệnh viện rồi, bản thân ngay cả xe cũng không có thì sao có thể nói là nhiều tiền được chứ?"

"Tuyết Nhi, chỉ cần em đi với anh thì anh sẽ mua cho em một chiếc xe thể thao, để em ngày nào cũng có thể vi vu bằng xe thể thao".

"Tuyết Nhi, ở bên anh đi, anh còn yêu em hơn cả hấn ta, anh sẽ thật lòng đối xử với em".

Tôn Hào vừa nói vừa kích động muốn duỗi tay ra nắm lấy tay Lý Tuyết.

"Dừng tay!"

Một âm thanh lạnh lẽo đột nhiên vang lên.

Bạch Diệc Phi đang đẩy Long Linh Linh ngồi trên xe lăn từ trong thang máy đi ra, vừa ra đã nhìn thấy Tôn Hào đang muốn động tay động chân với

Lý Tuyết, anh lập tức dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn gã.

Tôn Hào nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì dừng tay lại.

Bạch Diệc Phi đẩy Long Linh Linh tới trước mặt Lý Tuyết, rồi đứng chắn phía trước cô, anh nhìn chăm chăm Tôn Hào, lạnh lùng nói: “Tôn Hào phải không? Anh muốn ra tay vợ tôi hả?”

Lúc ở nơi làm việc của liên minh doanh nghiệp Tôn Hào đã phải chú ý tới cái nhìn của người khác, luôn duy trì phong độ đúng mực, nhưng bây giờ đang ở bệnh viện, gã vừa mới tạo được một chút ấn tượng tốt với Lý Tuyết thì lại bị Bạch Diệc Phi phá hoại, sự nhẫn nại của gã đều mất hết, gã không muốn đóng kịch nữa.

Tôn Hào cười lạnh nói với Bạch Diệc Phi: "Đúng vậy, anh muốn bao nhiêu tiền?"

“Tiền?”, Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc.

Tôn Hào lại tiếp tục cười lạnh: "Anh muốn bao nhiêu tiền thì mới ly hôn với Lý Tuyết?"

Bạch Diệc Phi nghe xong câu này thì không thể không sửng sốt.

Hai năm trước Bạch Diệc Phi quả thật làm tất cả vì tiền, cũng bị người ta lấy tiền ra trao đổi, nhưng bây giờ anh không thiếu tiền, dường như từ rất lâu rồi không có ai lấy tiền ra để giải quyết mọi việc với anh nữa.

Bạch Diệc Phi cười lạnh: "Anh trông tôi giống thiếu tiền lắm sao?"

Tôn Hào không thèm để ý, gã chế giễu: "Cả người từ trên xuống dưới đều là hàng via hè, mẹ nó anh không thiếu tiền thì là tôi thiếu chắc? Nhìn thấy chiếc xe thể thao để ngoài cửa kia không? Hơn 20 triệu của tôi đó, anh mua nổi không?"

Bạch Diệc Phi không để ý tới loại hành động ấu trĩ này, anh quay qua nói với Lý Tuyết: "Vợ à, lát nữa cho em xem một thứ!"

Lý Tuyết gật đầu.

Bạch Diệc Phi đẩy xe lăn ra ngoài, Lý Tuyết cũng đi theo, bên cạnh còn có Sa Phi Dương.

Đi được vài bước thì Long Linh Linh mới chào hỏi Lý Tuyết: "Tuyết Nhi, lâu rồi không gặp".

Lý Tuyết cười đáp lại: "Nhìn bộ dạng của cô thì dường như bệnh rất nặng, cô vẫn tốt chứ?"

Long Linh Linh có chút bất lực cười nói: "Quả thực vẫn tốt, không có gì nghiêm trọng, nhưng mà chủ tịch vẫn bắt tôi ngồi xe lăn".

Trên đường đi bọn họ vừa đi ra vừa trò chuyện, hoàn toàn không để ý tới Tôn Hào.

Tôn Hào đứng sững sờ tại chỗ, từ nhỏ đến lớn không có ai dám coi thường gã như vậy.

Thế là gã cũng xoay người đuổi theo, gã hét lớn với Bạch Diệc Phi: "Bạch Diệc Phi! Đừng giả bộ thanh cao nữa, tôi biết những người như anh đều cần tiền, tôi cho anh một cơ hội nữa, anh muốn bao nhiêu tiền?"

Bạch Diệc Phi hoàn toàn coi Tôn Hào là không khí, anh nói với Lý Tuyết và Long Linh Linh: "Nhìn đi!"

Cùng lúc đó Bạch Diệc Phi chỉ về phía ngoài cửa, Lý Tuyết và Long Linh Linh ngẩng đầu lên nhìn.

“Rít rít rít!”

“Bùm!”

Trên bầu trời đột nhiên nổ ra pháo hoa ngũ sắc rực rỡ, bầu trời vốn dĩ tối om cũng biến thành một bức tranh ngũ sắc.

Pháo hoa bùng nổ, lung linh xinh đẹp vô cùng.

Phụ nữ đều thích những thứ mộng mơ đẹp đẽ như vậy, như thế có cảm giác bản thân đã nhìn thấy vẻ đẹp khó gì có thể sánh bằng.

Đến cả Sa Phi Dương cũng nhìn không chớp mắt.

Mà Tôn Hào đứng phía sau vẫn duy trì trạng thái mở miệng, giống như bị ấn nút dừng lại vậy.

Lúc này Tần Sơn ở ngoài cửa bệnh viện, anh ta vốn muốn nắm lấy cổ tay Chu Khúc Nhi, nhưng lại bị Chu Khúc Nhi giãy ra, đúng lúc đó trên bầu trời vang lên tiếng pháo hoa.

Chu Khúc Nhi và Tần Sơn đều đứng lại, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, bọn họ dường như quên đi mọi thứ xung quanh.

Mà trên đường, các cặp đôi, bạn bè, những chủ sạp trên vỉa hè, những ông cụ bà cụ trên quảng trường, chỉ cần nhìn thấy pháo hoa rực rỡ trên bầu trời kia thì đều dừng lại mọi việc trên tay, ngẩng đầu lên chiêm ngưỡng.

Qua một lúc thì Tôn Hào mới lấy lại tinh thần, gã khinh thường nói: "Không phải chỉ là pháo hoa thôi sao? Có cái gì to tát? Pháo hoa thì đáng bao nhiêu tiền?"

Bạch Diệc Phi vẫn không để ý tới gã, anh đột nhiên giang hai tay ra.

Cùng lúc đó.

“Bùm bùm bùm!”

Một nửa thủ đô đồng thời bắn lên những tràng pháo hoa, bầu trời nhất thời sáng rực một khoảng.

Nửa bầu trời bây giờ đều tràn đầy pháo hoa ngũ sắc rực rỡ.

Không ngờ còn như thế nữa.

Pháo hoa vẫn liên tục được bắn lên bầu trời.

Tôn Hào sống sờ.

Có thể khiến nửa thành phố bắn pháo hoa sáng rực như vậy thì phải tiêu không ít tiền đâu.

Lý Tuyết và Long Linh Linh lúc này đã nhìn đến xuất thần, trong thời khắc đó bọn họ dường như cũng đắm mình trong chính bầu trời đẹp đẽ rực rỡ kia, hoàn toàn quên hết đi mọi người và mọi vật ở xung quanh.

Cuối cùng pháo hoa tinh tế ghép lại thành năm chữ.

“Tuyết Nhi, anh yêu em!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 680: Sinh Nhật Vui Vẻ

Mắt Lý Tuyết lóe lên vẻ xúc động, trong lòng cũng rất kích động.

Thật ra trong khoảng thời gian này cô đã thay đổi bản thân, cô muốn bản thân mạnh mẽ hơn để giúp đỡ Bạch Diệc Phi, trong quá trình này cô đã gặp phải rất nhiều gian khổ.

Trong mắt người khác Lý Tuyết là một người phụ nữ mạnh mẽ thông minh, lại điềm đạm và rất kiên cường.

Nhưng trong mắt Bạch Diệc Phi thì cô vẫn chỉ là một cô gái, chưa kể bây giờ Bạch Diệc Phi còn vì Lý Tuyết mà đốt pháo hoa trên nửa thành phố, việc này khiến cho Lý Tuyết hoàn toàn đắm chìm trong pháo hoa.

Cô dường như đã trở thành cô gái yêu đuối, khao khát tình yêu.

Cùng lúc đó trên các con đường trong thành phố, trong công viên, trên quảng trường đều nổi lên những tiếng hoan hô rung trời, tiếng hét chói tai.

Chắc hẳn mọi người đều rất tò mò Tuyết Nhi là ai?

Bọn họ chắc chắn sẽ hâm mộ người phụ nữ tên Tuyết Nhi này.

Nhưng vẫn chưa hết.

Bạch Diệc Phi đột nhiên giơ tay lên rồi nắm thành nắm đấm.

Ngay sau đó pháo hoa lại nổ vang trời.

Lần này là phía bên kia thành phố cũng kéo dài không ngừng như vừa rồi.

Lần này bầu trời cả thành phố đều bị nhuộm trong màu sắc rực rỡ của pháo hoa.

Cuối cùng tạo thành mấy chữ.

"Linh Linh, sinh nhật vui vẻ!"

Long Linh Linh hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

Cô ta kích động đến mức từ xe lăn đứng thẳng lên, nhìn mấy chữ trên bầu trời, tâm trạng hồi lâu cũng không thể bình tĩnh lại.

Giống như cô ta từng nói, người xung quanh cô ta đều ở xa, đã lâu rồi không có ai tổ chức sinh nhật cho cô ta, vì không ai nhớ, cũng không ai quan tâm.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại nhớ.

Cho nên tối hôm qua anh đã lén lút liên lạc với Lâm Cường, bảo cậu ta giúp mình chuyện này.

Bạch Diệc Phi nói: "Anh muốn để cho tất cả mọi người biết, anh yêu vợ anh".

"Anh cũng muốn để cho tất cả mọi người biết, ngày mai là sinh nhật của Long Linh Linh, tất cả mọi người đều chúc mừng sinh nhật cô ấy".

Đồ anh đặt mua trên mạng tối hôm qua chính là cái này.

Long Linh Linh và Lý Tuyết đều ngây người.

Tim bọn họ đập dữ dội, hoàn toàn đắm chìm trong trận pháo hoa nhuộm kín bầu trời này.

Lúc này Bạch Diệc Phi đi tới trước mặt Tôn Hào, thản nhiên nói: "Không phải anh bảo anh có tiền sao? Hỏi tôi muốn bao nhiêu tiền sao? Vậy tôi sẽ nói cho anh biết, tôi muốn một trăm triệu".

Tôn Hào hoàn hồn, gãi nghe anh nói như vậy nhưng vẫn không tin: "Anh nói thật sao?"

Có thể bắn pháo hoa toàn thành phố, tên chết tiệt này vốn không thiếu tiền, sao còn nói với gã là muốn 100 triệu?

Chẳng lẽ thực sự muốn ly hôn với Lý Tuyết sao?

Nhưng nếu quả thật muốn ly hôn với Lý Tuyết thì sao lại làm cái này?

Tôn Hào hoàn toàn không hiểu nổi.

Rất nhanh Bạch Diệc Phi đã nói cho gã biết.

"Một trăm triệu để mua mạng của anh thì thế nào?"

Tôn Hào đột nhiên kịp phản ứng lại: "Anh dám?"

"Mẹ nó, anh xem nhiều phim quá rồi, còn muốn giết tôi sao? Anh có biết đây là địa bàn của liên minh doanh nghiệp thủ đô không? Một tên nhà giàu mới nổi từ nơi khác đến như anh phách lối cái gì?"

"Tôi nói cho anh biết, ở thủ đô, tôi..."

"Bốp!"

Gã còn chưa nói xong thì Bạch Diệc Phi đã đá bay người ta ra ngoài.

"Á!"

Tôn Hào bay ra ngoài mấy mét, gã ôm bụng cái bụng vừa bị đập của mình kêu rên.

Bạch Diệc Phi bước tới mấy bước, anh đập lên đầu gã rồi cười nhạt nói: "Tôi đã chán ghét cái cuộc sống đấu đá này, cũng chán ghét những cuộc đấu đá ngầm trên thương trường, nên hôm nay muốn chấm dứt những thứ này".

"Hết lần này tới lần khác anh muốn gây sự với tôi, nhưng mẹ nó anh còn muốn động đến người phụ nữ của tôi nữa hả?"

"Về nói với bố anh, một trăm triệu này một đồng cũng không được thiếu, nếu không tôi sẽ lấy mạng chó của anh!"

Bạch Diệc Phi nói xong lời này lại ngồi xỏm xuống, anh vỗ vào mặt Tôn Hào hai cái rồi cười nói: "Nhắc anh một chuyện, người khác đều nói tôi là kẻ điên, làm việc rất điên cuồng, hãy nhớ kỹ những lời này".

Bạch Diệc Phi sau khi nói xong thì hừ lạnh nói: "Cút!"

Cả Lý Tuyết và Long Linh Linh dường như đều không nhìn thấy cảnh này, các cô vẫn đang đắm chìm trong màn pháo hoa rực rỡ.

Màn màn pháo hoa rực rỡ kéo dài suốt mười phút mới kết thúc.

Tất cả lại trở lại sự yên tĩnh, bầu trời tối đen, trong không khí tràn ngập mùi khói thuốc.

Lúc này cửa bệnh viện đột nhiên vang lên một tiếng nổ, ruy băng bay phát phới.

Sau đó một đám người đẩy một cái bánh ngọt ba tầng đi về phía bọn họ.

Lý Tuyết kịp thời phản ứng trước, xoay người kích động nói với Long Linh Linh: "Linh Linh, sinh nhật vui vẻ!"

"Sinh nhật vui vẻ!"

Mọi người đồng thanh nói.

Lâm Cuồng cũng ở trong đám người này, bận rộn giúp đỡ.

Long Linh Linh thấy cảnh này thì xúc động, tay không kiềm được run rẩy, khóe mắt cũng ửng đỏ, sau đó cô ta không nhịn được òa lên khóc, nước mắt tuôn như mưa.

Đây là sinh nhật đáng nhớ nhất trong cuộc đời cô ta.

Tiếng mọi người cười nói, chúc phúc không ngừng, nhưng đang ở bệnh viện nên có chút không thích hợp lắm.

Không ai để ý tới trong góc trước của bệnh viện, ngoài Tần Sơn thì còn có một người nữa.

Tần Sơn phát hiện ra ông nên đi tới cười nói: "Không yên tâm về con trai à?"

Người kia hơi xoay người, khuôn mặt nghiêm túc nhưng lại có chút điển trai, người này chính là Bạch Vân Bằng.

Bạch Vân Bằng nhìn kỹ Tần Sơn một hồi, rồi nói một câu: "Đúng là rất giống."

Tần Sơn cắt ngang: "Giống cái rắm!"

Tần Sơn nói xong lời này thì cũng không quan tâm đến Bạch Vân Bằng nữa, xoay người muốn rời đi.

Bạch Vân Bằng lại lạnh nhạt nói: "Không phải cậu muốn báo thù cho anh ta sao?"

Tần Sơn không quay đầu lại, anh ta tiếp tục đi về phía trước, hờ hững nói: "Tôi không rảnh, hơn nữa không phải con trai ông đã báo thù rồi sao?"

"Tùng Vu Duy chỉ là một kẻ vút đi mà thôi, anh ta không phải kẻ giật dây phía sau, cái này cậu biết mà", giọng Bạch Vân Bằng vẫn lạnh nhạt như cũ.

Tần Sơn nghe vậy thì hơi ngẩn người ra, sau đó xoay người chỉ vào Bạch Vân Bằng lạnh giọng nói: "Tôi cảnh cáo ông, đừng kéo tôi vào, nếu không tôi sẽ đánh ông!"

Bạch Vân Bằng thờ ơ nhún vai.

Tần Sơn hừ lạnh nói: "Có thời gian rảnh như vậy thì hãy quản lý con trai ông đi, anh ta đắc tội với Tôn Hào, chuyện này sẽ không trôi qua đơn giản

như vậy đâu".

"Tôn Minh Kiến rất bảo vệ hấn ta, sau khi biết chuyện này chắc sẽ không bỏ qua".

Lần này Bạch Vân Bằng cũng chỉ khẽ mím cười, không nói gì.

...

Lời Tần Sơn không sai.

Sau khi Tôn Hào bị Bạch Diệc Phi đánh thì ngay cả xe thể thao của mình cũng không dám lái, gã chạy ra cửa sau, bắt xe về tìm bố mình.

Về đến nhà thì khóc lóc âm ỉ một trận.

Tôn Minh Kiến chừng năm mươi tuổi đang mặc đồ ngủ, nghe tiếng con trai khóc thì vội vàng đi xuống tầng, sau lưng ông ta còn có một người vệ sĩ xinh đẹp đi theo.

Tôn Minh Kiến quan tâm hỏi: "Con trai, sao vậy?"

Tôn Hào nhào vào lòng Tôn Minh Kiến, kêu rên một trận: "Bố, con trai bố bị người ta đánh, bố phải trả thù cho con!"

Sau khi Tôn Minh Kiến nghe vậy thì nổi giận: "Ở thủ đô này còn ai dám đánh con trai Tôn Minh Kiến của ta hả? Diêu Diêu đi điều tra xem, ai dám động vào con trai ta?"

"Vâng", cô gái vệ sĩ xinh đẹp sau lưng Tôn Minh Kiến đáp lại sau đó xoay người rời đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 681: Kết Thù Với Tôn Minh Kiến

“Con trai, để bố xem nào”, Tôn Minh Kiến vẻ mặt cực kỳ lo lắng kéo Tôn Hào dậy: “Để bố xem đánh vào đâu?”

“Bụng... còn có mặt”, Tôn Hào nói bằng giọng tủi thân.

Sắc mặt Tôn Minh Kiến lập tức sa sầm: “Hắn lại dám đánh vào mặt con, rốt cuộc là ai?”

“Hắn tên Bạch Diệc Phi, là một doanh nhân, cũng là chồng của Lý Tuyết”, Tôn Hào nói.

Tôn Minh nổi khùng quát âm lên: “Loại chó má, lại dám đánh...”.

Chỉ là còn chưa kịp nói hết câu, Tôn Minh Kiến đã sững sờ mất một lúc mới phản ứng lại được, hỏi Tôn Hào: “Con nói lại lần nữa là ai?”

“Bạch Diệc Phi, chồng của Lý Tuyết”, Tôn Hào nhắc lại.

Sắc mặt Tôn Minh Kiến lại đổi như tắc kè hoa, nghiêng răng nghiêng lợi trợn mắt nhìn gã: “Con dây vào ai không được, sao lại đi dây dưa với cái thằng điên đấy?”

Tôn Hào không biết, nhưng ông ta biết, hơn nữa Lý Tuyết tại sao có thể trở thành Phó chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp?

Bạch Diệc Phi chính là người mà chủ tịch Hứa Đạo Trường của Liên minh Thương mại thủ đô muốn giết, nhưng cho đến tận bây giờ ông ta cũng vẫn chưa thực hiện được.

Mà thân phận của Bạch Diệc Phi thì lại càng khó phải nói, là người thừa kế tiếp theo của nhà họ Bạch, là người có thể ngồi ngang hàng với Chủ tịch của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp.

Tôn Hào vẫn chưa biết, nghe thấy câu nói này thì gật đầu: “Đúng, hẳn đúng là như vậy”.

Nói xong thì lại gào khóc thêm một chặp nữa với bố gã: “Bố, bố không thể nhìn con trai mình khi không lại bị ăn đòn chứ!”

Tôn Minh Kiến nghe xong lời này thì lòng trầm hẳn xuống, cuối cùng nghiêng răng nói: “Người này quả thực không thể dây được, nhưng nếu hắn đã chủ động chọc vào chúng ta, chúng ta cũng không việc gì phải nhẫn nhịn. Con trai con yên tâm đi, bố sẽ khiến cho hắn phải quỳ xuống trước mặt con để xin lỗi”.

Tôn Hào lập tức trở nên vui vẻ, đợi ông bố nhà mình đi xử lý Bạch Diệc Phi, rồi sau đây Lý Tuyết không phải sẽ là của mình sao?

Lúc này, vệ sỹ lúc nãy đi ra ngoài đã trở lại.

“Ông chủ, tra được rồi, ở Bệnh viện thứ nhất Kim Thành, nhưng mà Bạch Vân Bằng và gã Tần Sơn gần đây rất nổi danh cũng đang ở cổng bệnh viện, giống như là đang canh chừng cho hắn vậy”.

“Ngoài ra bên đó còn có cả cậu chủ Lâm Cuồng, con trai của ông hai nhà họ Lâm”.

“Không chỉ vậy, người đi điều tra còn phát hiện ra có một đội ngũ thân bí đang ẩn nấp xung quan khu vực bệnh viện”.

Nghe vậy, vẻ mặt của Tôn Minh Kiến trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều, cuối cùng đành phải thở dài nói: “Con trai, việc này chúng ta phải từ từ giải quyết, trước mắt người của hắn hơi đông, không dễ ra tay đâu!”

...

Bữa tiệc sinh nhật trong bệnh viện cuối cùng cũng kết thúc, Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết đưa Long Linh Linh trở về phòng bệnh.

Long Linh Linh vì chuyện này mà lại phát sốt lần nữa, nhưng mà cô ta rất vui, đây là sinh nhật khó quên nhất trong cuộc đời của cô ta.

Sau khi trở lại phòng bệnh, Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết để cô ta nghỉ ngơi, nhưng trong lòng cô ta vẫn còn dư âm của buổi tiệc lúc nãy mà chưa thể bình tĩnh lại được.

“Chủ tịch, không, anh hai, sau này anh chính là anh hai của tôi, Tuyết Nhi chính là chị dâu của tôi”, Long Linh Linh kích động nhìn hai người họ, cười nói: “Hôm nay tôi thực sự cảm ơn hai người”.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết đều khẽ mỉm cười, sau đó Bạch Diệc Phi lại nói: “Yên tâm dưỡng bệnh, đợi khỏi bệnh rồi sau này chúng ta chính là người một nhà”.

Long Linh Linh gật mạnh đầu: "Ừm".

...

Sau khi hai người rời khỏi bệnh viện đi đến một khách sạn gần nhất.

Đợi đến khi vào trong phòng, Bạch Diệc Phi không kiềm chế được ôm chặt lấy Lý Tuyết.

Mà Lý Tuyết lại đẩy anh ra, sắc mặt và ánh mắt có chút ai oán: “Em cũng muốn có một buổi tiệc sinh nhật như vậy”.

Bạch Diệc Phi: "...".

“Sinh nhật của em không phải cũng sắp tới rồi sao? Đến lúc đó anh chắc chắn sẽ tặng cho em một bất ngờ”, Bạch Diệc Phi vừa cười vừa nói.

Lý Tuyết sa sầm mặt hỏi: “Cũng là pháo hoa như vậy sao? Đã chẳng còn bất ngờ nữa rồi”.

Bạch Diệc Phi sững sốt một chút, đang định nói gì đó, Lý Tuyết lại hỏi: “Anh với Long Linh Linh có quan hệ gì? Vì sao lại tốn sức chuẩn bị tiệc sinh cho cô ta như vậy?”

Nghe thấy vậy, Bạch Diệc Phi mới lập tức phản ứng lại, Lý Tuyết đang ghen.

Quả thật, buổi tiệc sinh nhật như vậy đúng là rất hoành tráng, lại rất đặc biệt, tốn bao nhiêu tiền để bắn pháo hoa sáng rực cả một nửa thành phố chỉ vì một người bạn bình thường, nói ra có ai tin chứ?

Mà trong đó có một nửa là của Lý Tuyết, một nửa còn lại là của Long Linh Linh, nhìn thế nào cũng thấy không hợp lý.

Bạch Diệc Phi đành phải kể lại cho Lý Tuyết nghe những gì mà Long Linh Linh đã nói khi bọn họ đang trên đường đến thủ đô.

Hơn nữa, Bạch Diệc Phi còn đi mời Lý Tuyết cũng tham gia nữa, anh đã dùng hành động để thể hiện rằng, anh và Long Linh Linh chỉ là mối quan hệ bạn bè, đồng thời cũng muốn để cho Long Linh Linh biết, bọn họ đều là bạn của cô ta.

Kỳ thực Bạch Diệc Phi có thể cảm nhận được tấm lòng của Long Linh Linh dành cho mình, lần này ngoài việc để cho cô ta cảm nhận đám bạn bè như bọn họ đều đang tổ chức sinh nhật cho cô ta ra, còn muốn để cô ta cắt đứt tình cảm của mình với anh.

Bạch Diệc Phi vô cùng nghiêm túc giải thích sự việc thì đột nhiên Lý Tuyết lại bật cười.

Sau đó Lý Tuyết chủ động ôm lấy anh, cười nói: “Thật là ngốc!”

Bạch Diệc Phi lúc này mới phản ứng lại, sau đó liền bế Lý Tuyết rồi ném cô lên giường...

...

Bọn họ ở thủ đô tổng cộng năm ngày, năm ngày này mọi thứ trôi qua khá là êm đềm.

Chỉ có một điều, đó chính là di hài của Lưu Hiểu Anh đã đến đây một chuyến và đưa cho Lý Tuyết một ít thuốc sau đó liền đi luôn.

Ngày thứ tư bọn họ ở lại thủ đô, bệnh của Long Linh Linh đã khỏi hẳn, sau khi xuất viện bọn họ cùng nhau xuất phát đi về thành phố Thiên Bắc.

Vì trên đường đến bọn họ đã gặp phải rất nhiều người đuổi giết, cho nên khi trở về Lâm Cuồng quyết định lái xe để đưa bọn họ về.

Người thừa kế của nhà họ Lâm và nhà họ Bạch đều ngồi trên xe, như vậy thì Đạo Trường dù muốn lấy mạng của Bạch Diệc Phi cũng sẽ phải suy đi tính lại hậu quả của việc đồng thời đắc tội với hai đại gia tộc.

Khi quay về, bọn họ lái một chiếc limousine, trong xe có Bạch Diệc Phi, Lý Tuyết, Long Linh Linh, Chu Khúc Nhi và Sa Phi Dương.

Lưu Hiểu Anh không hề về chung với bọn họ, cô ta nói là muốn ở lại thủ đô giải quyết chút chuyện.

Trên đường đi, Bạch Diệc Phi nói với Lâm Cuồng ý định của mình, Lâm Cuồng ngoài cảm thấy có chút đáng tiếc thì không còn phản ứng gì khác.

“Anh Bạch, nếu như anh không muốn thừa kế nhà họ Bạch, nhà họ Bạch rất có thể sẽ suy tàn”.

Bạch Diệc Phi không hề quan tâm đến những thứ này, lại nói: “Còn có Bạch Khiếu”.

Lâm Cuồng lắc đầu nói: “Người của nhà họ Bạch sẽ không để Bạch Khiếu thừa kế đâu, cho dù là Bạch Hạo cũng không được”.

Bạch Hạo là em trai của Bạch Khiếu, là con trai của bà cả nhà họ Bạch, mà trước đó Trương Hoa Bân đã từng điều tra người này, gã chính là một tên công tử nhà giàu ăn chơi trác táng.

Bạch Diệc Phi khó hiểu hỏi: “Tại sao?”

Lâm Cuồng thở dài, nhỏ giọng để chỉ có hai người nghe được nói: “Bạch Khiếu không làm ăn được”.

Bạch Diệc Phi: "...".

Bạch Diệc Phi đúng là đã từng điều tra về Bạch Khiếu, biết hắn từng bị tai nạn khiến cho nửa thân dưới bị liệt, không còn khả năng sinh sản nữa, nhưng mà Lâm Cuồng nói như vậy, không biết tại sao anh lại có chút thương hại hắn.

Lâm Cuồng nói tiếp: “Anh cũng biết nhà họ Bạch có tư tưởng lỗi thời, rất đặt nặng vấn đề truyền thừa hương hỏa, bắt buộc phải là đời sau của nhà mình thì mới có quyền được thừa kế”.

“Anh nghĩ mà xem, bây giờ bốn đại gia tộc kỳ thực cũng chẳng khác gì với hoàng đế thời phong kiến cả. Nếu như không phải là một người thừa kế danh chính ngôn thuận thì làm sao có thể cho anh thừa kế vị trí gia chủ?”

“Nếu như anh không có khả năng sinh sản, sau khi thừa kế vị trí gia chủ xong, còn có thể đảm bảo được nhà họ Bạch tiếp tục mang họ Bạch không?”

Bạch Diệc Phi nghe xong thì lạnh lùng cười: “Đám lão già đấy còn thực sự coi mình là triều thần phụ tá bậc đế vương à? Việc gì cũng phải thò mũi vào quản, đợi sau vài chục năm nữa, ai thừa kế vị trí gia chủ thì còn liên quan gì đến bọn họ nữa không?”

Lâm Cuồng cũng châm chọc: “Bọn họ cho rằng bản thân mình đang suy nghĩ và lo lắng cho gia tộc thì sẽ được giống như những triều thần ngày xưa lưu danh thiên cổ hay sao, nực cười!”

Bạch Diệc Phi nói bằng giọng sao cũng được: “Mặc kệ đó là ai, chẳng liên quan gì đến anh cả”.

Lâm Cuồng mỉm cười, cũng không có ý định khuyên anh.

Lúc này, điện thoại di động của Lâm Cuồng reo lên, anh ta liền kết nối bằng tai nghe bluetooth: “Alo?”

“Cái gì?”, mặt Lâm Cuồng biến sắc: “Anh gửi qua đây cho tôi”.

Sau đó, Lâm Cuồng phanh gấp xe tấp vào lề đường.

Bạch Diệc Phi biết là đã xảy ra chuyện bèn hỏi cậu ta: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Lâm Cuồng hơi do dự một chút mới đưa ảnh chụp vừa nhận được qua cho Bạch Diệc Phi xem, hỏi: “Anh có quen người này không?”

Bạch Diệc Phi nhận lấy điện thoại, phát hiện người trong ảnh đang bị trói vào một cái thùng sắt, cả người bê bết máu me.

Đầu ông ta gục xuống, máu từ khoé miệng không ngừng chảy ra, nhìn có vẻ như vẫn còn thoi thóp.

Mà Bạch Diệc Phi đương nhiên quen người này, hơn nữa còn rất thân, ông ta chính là Ngưu Vọng, người đã bị Bạch Diệc Phi đuổi đi.

Bạch Diệc Phi sửng sờ.

Lâm Cuồng nghiêm túc nói: “Không phải anh ở thủ đô đã đập cho Tôn Hào một trận sao? Bố của Tôn Hào là Tôn minh Kiến cực kỳ bệnh người nhà, sau khi biết Tôn Hào bị anh cho ăn đập thì đi tìm anh trả thù. Nhưng ông ta chưa tìm thẳng đến anh ngay mà phát hiện ra một người làm việc cho anh nên bắt ông ta lại để xả giận”.

“Đây là thông tin do tình báo của nhà họ Lâm mới vừa gửi cho em”, Lâm Cuồng nói.

Bạch Diệc Phi yên lặng không nói gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 682: Giọt Nước Mắt Của Đàn Ông

Ngưu Vọng đến thủ đô chẳng qua là muốn cứu con trai của ông ta mà thôi. Nhưng ông ta cũng chỉ là một bác sĩ bình thường và chỉ giỏi phẫu thuật thôi, làm sao đi cứu người đây? Làm sao có thể cứu được con trai mình khỏi bàn tay của Đạo Trường với thực lực mạnh và đầy hung hãn?

Hay nói cách khác, thật ra ông ta chỉ đi tìm cái chết mà thôi?

Lâm Cuồng nhìn Bạch Diệc Phi, hỏi: “Anh Bạch! Anh có quen người này không?”

Bạch Diệc Phi hít một hơi thật sâu rồi lại thở mạnh ra, lúc này mới nói: “Là thuộc hạ của anh nhưng mấy ngày trước phản bội anh nên bị anh đuổi đi rồi”.

Lâm Cuồng thấy vậy thì yên tâm hơn nhiều, nói: “Vậy thì không sao rồi, nếu đã là kẻ phản bội thì không cần quan tâm nữa”, nói xong cậu ta lại không yên tâm nói: “Tôn Minh Kiến là người vô cùng bảo thủ, không dễ đối phó đâu ạ. Hơn nữa nghe nói đây còn là người ủng hộ Đạo Trường nhiệt tình, có Đạo Trường chống lưng cho. Ngoài bốn gia tộc lớn thì không ai ở thủ đô dám chọc vào họ cả”.

Bạch Diệc Phi gật đầu rồi trầm ngâm không nói gì.

Cuối cùng Lâm Cuồng đưa họ an toàn về thành phố Thiên Bắc rồi nói lại tạm biệt với Bạch Diệc Phi, sau đó rời khỏi đó.

Mấy ngày nay thành phố Thiên Bắc không xảy ra chuyện gì đặc biệt. Chỉ có duy nhất một việc là Từ Lăng đã tỉnh lại nhưng không thể nói chuyện và cũng không thể nhúc nhích, không khác gì người thực vật. Điều này khiến trong lòng Bạch Diệc Phi thấy vô cùng chua xót.

Sau khi đưa đám Lý Tuyết về nhà thì Bạch Diệc Phi đến bệnh viện luôn.

Mấy ngày nay luôn là Dương Xảo và Kỳ Kỳ chăm sóc Từ Lăng.

Bạch Diệc Phi vào phòng bệnh thì Dương Xảo khẽ cười với anh và gật đầu một cái. Nhưng Kỳ Kỳ thì coi như không nhìn thấy anh.

Bạch Diệc Phi cũng không để ý đến những điều này rồi đi đến bên giường, yên tĩnh nhìn Từ Lãng.

Từ Lãng nằm bất động trên giường, hai mắt mở trừng trừng dường như không có tinh thần. Nhưng sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì anh ta nhìn một lúc rồi nhắm chặt mắt lại.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì trong lòng thấy nghi hoặc và kinh ngạc.

Sau đó, dường như anh nghĩ ra gì đó nên xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, sau đó đi tìm bác sĩ chữa trị cho Từ Lãng.

Bác sĩ nói: “Anh ta tỉnh rồi, qua kiểm tra thì đầu óc không vấn đề gì nhưng anh ta không muốn mở miệng nói chuyện. Điều này thì tạm thời vẫn chưa tìm ra nguyên nhân”.

Lý do tại sao Từ Lãng không muốn nói chuyện, chỉ có Bạch Diệc Phi mới đoán ra.

Lúc trời sắp tối, anh mới lái xe về nhà.

Nhưng lái xe đến cổng thì anh lại không xuống xe ngay.

Xung quanh đều rất yên tĩnh, khung cảnh như này rất dễ khiến người ta nghĩ đến nhiều thứ.

Bạch Diệc Phi nghĩ đến ngày xưa mình chỉ là tên nghèo rớt nhưng sau đó may mắn mỉm cười với anh giúp anh có tiền tài và quyền lực. Sau đó trong suốt đường đi anh lại có được rất nhiều bạn bè anh em nhưng anh cũng mất đi một số người bạn và một số thứ.

Tần Hoa giờ thật sự thành người thực vật rồi, Ngưu Vọng cũng phản bội mình, Từ Lãng thì thương nặng nằm giường không dậy được, thậm chí còn không muốn nói chuyện. Những người này đều ở bên cạnh anh sớm nhất.

Một lát sau, trong đầu anh đột nhiên xuất hiện bóng hình Nguru Vọng trong bức ảnh đầy máu me, anh lại nhớ lại lúc mình mới quen Nguru Vọng, cảnh tượng đó hiện rõ trong đầu anh.

Nhớ lại chuyện của Nguru Vọng, nếu như không phải vì cứu con trai mình thì làm sao ông ta lại bán đứng Bạch Diệc Phi được? Còn khi bán đứng anh, chắc chắn trong lòng ông ta cũng không dễ chịu chút nào.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Bạch Diệc Phi đột nhiên trở nên nặng nề. Anh rất buồn, rất muốn khóc lớn một trận.

Bạch Diệc Phi lấy ra một điều thuốc, châm lửa rồi hít một hơi. Anh dựa vào sau ghế, trong lòng tự hỏi: “Tại sao lại thành ra như vậy? Rốt cuộc vấn đề là ở đâu?”

Nhìn từ góc độ của anh thì bất luận là lý do gì thì Nguru Vọng cũng đã phản bội anh. Còn hiện giờ anh không đi cứu ông ta thì cũng không thể trách được. Nhưng anh luôn cảm thấy bất an.

Hai năm nay, Nguru Vọng giúp đỡ anh rất nhiều. Nguru Vọng luôn coi anh là em trai, còn anh cũng coi ông ta như anh trai mình. Hiện giờ anh bị người ta dày vò thành ra bộ dạng như này, thật sự lúc này không đi cứu ông ta sao?

Bạch Diệc Phi bắt đầu day dứt day vò rồi lại thấy buồn phiền.

Anh thật sự không biết nên làm như thế nào?

...

Ở trước cửa nhà xuất hiện một bóng hình. Cô ấy là Lý Tuyết nhưng Bạch Diệc Phi không phát hiện ra cô. Còn Lý Tuyết lại nhìn thấy anh ở trong xe, nhìn thấy anh với sắc mặt đau khổ day dứt.

Cô cần môi lo lắng, cô biết trong thời gian ngắn mà anh có thể khiến tập đoàn Phi Tuyết được như bây giờ, hơn nữa còn có thể khiến nhiều người đi

theo anh như vậy, phía sau chắc chắn phải bỏ ra rất nhiều tâm huyết mà người khác khó tưởng tượng được.

Nhưng kể cả như vậy, Bạch Diệc Phi chưa bao giờ để lộ ra vẻ vất vả ở trước mặt cô, cũng chưa bao giờ nói với cô rằng anh đã phải bỏ ra những gì. Hơn nữa, có lúc cô cũng giận dỗi trẻ con nhưng anh lại nhẫn nhịn và dỗ dành cô.

Đến tận bây giờ, cô mới nhìn thấy dáng vẻ đau khổ của anh, vì thế mà cô rất đau lòng. Cảnh tượng này khiến cô nhớ lại chuyện xảy ra lúc nhỏ.

Ngày cô còn nhỏ, Lý Cường Đông ra ngoài làm việc một ngày, lúc về đến nhà ông nằm xoài trên ghế sofa. Lưu Tử Vân bắt đầu oán trách: “Việc nhà đều do tôi làm, ông là đàn ông mà không làm gì cả, về đến nhà chỉ biết nằm xoài trên ghế, không biết đến giúp tôi hả...?”, sau đó còn có rất nhiều lời oán trách nữa, từ nhỏ Lý Tuyết đã nghe quen rồi.

Lúc đó cô cảm thấy mẹ mình nói rất đúng, mẹ quả thực rất vất vả và bố không nên như vậy.

Nhưng hiện giờ khi cô nhìn thấy Bạch Diệc Phi với dáng vẻ đau khổ thì cô đột nhiên hiểu được. Con người thường chỉ mãi nghĩ đến cảm nhận của mình mà quên đi cảm nhận của người khác. Nói cho cùng, con người ai cũng có lòng ích kỷ.

Bất luận bạn là một nhân viên bình thường hay là một ông chủ của một công ty thì ở bên ngoài làm việc ai cũng phải đổ mồ hôi công sức. Khi ở bên ngoài gặp phải những chuyện không thuận lợi hoặc biết bao khó khăn thì trước khi về đến nhà họ đều xử lý ổn thỏa, khiến tâm trạng ổn định lại, chứ không phải là về đến nhà mới giải tỏa những gánh nặng cảm xúc đó. Đó mới là phong thái của một người đàn ông.

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi rồi âm thầm rơi lệ. Cô không lên trước an ủi anh mà chỉ lặng lẽ nhìn anh, sau đó lặng lẽ xoay người quay về phòng.

Cô biết rằng, đây là thể diện và tôn nghiêm của đàn ông.

...

Hai mươi phút sau, Bạch Diệc Phi quay về. Trên mặt anh không nhìn ra vẻ đau khổ hay buồn rầu, thậm chí còn mang theo nụ cười. Anh bước đến bên cạnh cô rồi hôn nhẹ lên trán cô.

Lý Tuyết cũng giả vờ như chưa nhìn thấy gì, cô cười hỏi: “Anh đã đói chưa?”

Bạch Diệc Phi gật đầu, nói: “Anh đói rồi”.

Lý Tuyết nói: “Vậy thì anh đi tắm trước đi, em đi xào mì cho anh ăn”.

Bạch Diệc Phi ôm Lý Tuyết, nói: “Vợ à, tắm chung đi”.

“Anh mơ đi”, Lý Tuyết đẩy anh ra rồi xoay người đi vào trong bếp.

Đợi lúc Bạch Diệc Phi vào phòng tắm, nụ cười trên mặt cô mới dần tắt, sau đó cô chau mày suy nghĩ.

...

Bạch Diệc phi tắm xong rồi ăn bát mì, cuối cùng liếm môi nói: “Vợ nấu mì ngon thật đó”.

Lúc này Lý Tuyết ngồi đối diện với anh, cô nhìn anh ăn xong bát mì, khi nghe thấy câu này thì chỉ khẽ cười rồi nói: “Chồng à, trong lòng anh chứa quá nhiều thứ đấy”.

Bạch Diệc Phi ngưng lại một chút, sau đó lại cười nói: “Trong bụng ta không nhiều đồ lắm đâu, ta vẫn muốn ăn nữa”.

Lý Tuyết nhìn anh rồi khẽ nói: “Chồng à! Làm theo trái tim mạch bảo đi”.

Bạch Diệc Phi cúi đầu, bát mì ăn xong rồi mà lúc này như chưa ăn vậy. Anh bung bát lên, trầm giọng nói: “Ngon thật đấy, ta muốn liếm sạch sẽ”.

Nhìn Bạch Diệc Phi như vậy, Lý Tuyết càng đau lòng hơn. Lúc này cô khẽ nói: “Chồng à, em biết nguyên tắc sống của anh, anh luôn muốn tâm an mà. Nếu như anh muốn đi thì cứ đi đi”.

“Không phải anh nói với em là sau này chúng ta sẽ tìm một nơi không ai biết chúng ta rồi an cư lạc nghiệp ở đó, không tranh đấu với họ nữa, chỉ sống cuộc đời của chúng ta sao?”

“Em biết anh nói những lời đó là thật lòng nhưng em cũng hi vọng anh có thể kiên định. Nếu như vì một số chuyện mà anh thay đổi, đến lúc đó chúng ta phải làm sao?”

“Vì thế, anh muốn làm gì thì cứ làm đi! Em là vợ anh, bất luận anh làm gì, em cũng đều ủng hộ anh”.

Bạch Diệc Phi ngây người ra, anh đặt bát xuống rồi nhìn Lý Tuyết xinh đẹp trước mặt mình. Lúc này anh có chút mơ hồ, dường như anh không hiểu hết vợ mình lắm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 683: Kế Hoạch Giải Cứu Nguu Vọng

Bạch Diệc Phi trầm ngâm một lúc mới nói: “Vợ à! Cảm ơn em”.

Lý Tuyết khẽ cười với Bạch Diệc Phi, nói: “Cảm ơn gì chứ? Em là vợ anh mà”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì cũng nhìn Lý Tuyết và cười với cô. Sau đó anh đặt mạnh đôi đũa trong tay xuống rồi đứng lên đi ra khỏi cửa quay về xe của mình.

Anh vừa khởi động xe vừa gọi mấy cuộc điện thoại qua tai nghe bluetooth. Người đầu tiên anh gọi là Trương Hoa Bân: “Anh Trương! Chuẩn bị chút đi, chúng ta đến thủ đô cứu người”.

Người thứ hai anh gọi là Trần Ngạo Kiều: “Anh Trần! Chọn hai mươi người có thân thủ tốt tập hợp ở bãi đỗ xe của bệnh viện Ngọa Long”.

Người thứ ba là Trần Hạo: “Chuột Nhắt! Thông báo cho Bạch Hồ và Chung Liên, tập hợp ở bãi đỗ xe của bệnh viện Ngọa Long”.

Người thứ tư là Sa Phi Dương: “Ông Sa! Tôi đến thủ đô giải quyết một việc, phiền ông đi với tôi một chuyến”.

Người thứ năm đó là Vương Lô: “Hiện giờ lập tức đặt bao trọn cho tôi một chiếc máy bay, nếu như họ không cho bao trọn thì mua luôn”.

Người thứ sáu là Trường Tiễn: “Tôi định đến thủ đô giải quyết việc, anh có hứng thú không?”

Người cuối cùng là Lâm Cuồng: “Người anh em! Phiền cậu giúp anh một chút, thuê giúp anh mười chiếc xe thương mại nha”.

...

Bạch Diệc Phi lái xe đến bãi đỗ xe của bệnh viện Ngoại Long. Lúc anh đến thì tất cả mọi người đều đến hết rồi. Nhìn thấy những khuôn mặt quen thuộc này anh đột nhiên cảm động vô cùng.

Lúc này, Vương Lâu lên trước nói với anh: “Chuyện máy bay đã giải quyết xong rồi ạ”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, sau đó nhìn mọi người một cái rồi nói: “Hôm nay tôi cũng không giấu mọi người nữa, tôi sẽ nói thật vậy”.

“Ngu Vuông đã phản bội tôi, chắc mọi người đều biết chuyện này rồi. Nhưng ông ta dù sao cũng bị ép, cũng vì tôi nên mới thành ra như vậy, tôi có thể hiểu được”.

“Giờ ông ta bị bắt và đang gặp nguy hiểm, tôi muốn đi cứu ông ta”.

“Bao nhiêu ngày tháng qua mọi người đi theo tôi, bình thường bị thương đều là ông ta xử lý giúp”.

“Chắc chắn mọi người sẽ nói ông ta phản bội tôi thì còn đi cứu làm gì. Nhưng tôi muốn nói là, ông ta phản bội tôi nhưng dù gì cũng là người anh em của tôi. Tôi coi ông ta như anh trai, mọi người cũng vậy. Đều là anh em của tôi, nếu họ phạm lỗi mình không tha thứ thì thôi nhưng không có nghĩa là mình không quan tâm đến sự sống chết của họ”.

“Tôi không thể làm thế được, không chỉ là ông ta mà ai trong số mọi người cũng thế, vì mọi người đều là anh em của tôi”.

“Những cái khác tôi cũng không nói nữa. Lần hành động này là đi cứu Ngu Vuông nhưng tôi cho mọi người quyền lựa chọn, nếu muốn theo tôi thì đi. Thời gian không đợi ai cả, lập tức lên xe đi luôn”, nói xong câu này, Bạch Diệc Phi xoay người vào trong xe.

Và tất cả mọi người ở bãi đỗ xe đều đi lên cùng, không ai ở lại cả.

Bạch Diệc Phi sau khi lên xe nhìn thấy Sa Phi Dương thì nói lời xin lỗi: “Thời gian này vất vả cho ông quá”.

Dường như sau khi cứu Sa Phi Dương ra ngoài luôn có việc cho ông ta làm. Lúc thì bảo vệ Từ Lăng, lúc thì đi theo bảo vệ anh, khiến ông ta không có quá nhiều thời gian nghỉ ngơi.

Nhưng chính vì trải qua thời gian như vậy nên Sa Phi Dương dường như khôi phục được khá nhiều tinh thần.

Ông ta nhìn Bạch Diệc Phi, cười nói: “Năm đó là do tôi nhìn nhầm nhưng giờ thì khác rồi”.

Bạch Diệc Phi lập tức hỏi: “Năm đó?”

Lúc này anh đột nhiên nhớ lại vì một câu nói của ông Sa nên mới khiến Bạch Vân Bằng và Ngô Quế Hương đưa mình đến vùng quê.

Nhưng Bạch Diệc Phi không trực tiếp hỏi về chuyện này, như vậy cho thấy lòng nghi ngờ của anh quá lớn, vì vậy lúc này anh chỉ nói: “Vậy hiện giờ ông đang khen tôi sao?”

Sa Phi Dương dường như chìm vào suy nghĩ, sau đó mới nói: “Lần đầu tôi gặp cậu là hai mươi năm trước, lúc đó cậu mới hai tuổi. Còn nhớ lúc đó cậu bị một con chó trong nhà cắn bị thương, cậu đau nên khóc lớn”.

“Mẹ cậu luôn thương yêu cậu nên sau khi biết chuyện này thì vô cùng tức giận, chỉ muốn đánh chết con chó đó nhưng cậu đã ngăn lại”.

“Lúc đó mẹ cậu đã hỏi cậu, nó đã cắn cậu như vậy mà sao cậu vẫn bảo vệ nó? Lúc đó cậu nói là vì cậu nắm đuôi nó nên nó mới cắn”.

Sa Phi Dương cười, tiếp tục nói: “Lúc đó tôi thấy rất hiếu kỳ, cậu chưa đầy ba tuổi mà đã biết rõ nguyên nhân kết quả của sự việc, hơn nữa còn nói ra được. Đây là chuyện vô cùng hiếm có”.

“Nhưng lúc đó tôi nghĩ, cậu quá nhân từ, nhu mì quá. Cậu không muốn mẹ cậu đánh chết nó, sau đó lại không dám đến gần nó, nói cách khác cậu không biết làm như này có ý nghĩa gì với cậu không?”

“Nói trắng ra, đây là làm theo suy nghĩ nhất thời của mình, vậy thì sau này làm việc cũng rất khó đưa ra quyết đoán. Nhưng lúc đó cậu còn nhỏ, có lẽ do môi trường thay đổi nên tính cách cũng đổi chẳng. Chỉ có điều con người vốn tính thế rồi, không thể thay đổi quá nhiều”.

“Vì vậy lúc đó bố cậu hỏi tôi, giữa cậu và em trai cậu nên chọn ai là người thừa kế, tôi đã chọn em trai cậu”.

Sau khi nghe xong câu này, ánh mắt Bạch Diệc Phi âm trầm, hỏi: “Vậy ý ông nói là giữa hai anh em chúng tôi phải chọn một người duy nhất sao? Điều này là có căn cứ hay tùy hứng nói?”

Sa Phi Dương lắc đầu nói: “Không phải nói bừa đâu”.

Nói như này thì Bạch Diệc Phi không biết nên hỏi gì nữa. Nhưng Sa Phi Dương chỉ thở dài một hơi, nói tiếp: “Hiện giờ có thể thấy, lúc đó tôi nhìn nhầm rồi”.

“Tại sao lại nói như vậy?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Sa Phi Dương cười nói: “Tính cách của cậu ở một vài phương diện đúng là không thuận lợi cho lắm nhưng vì cậu làm việc với phong thái đó nên mới có nhiều người tình nguyện đi theo cậu”.

“Mặc dù cậu không có tướng làm chủ và cũng không có khí chất của anh hùng bá đạo nhưng cậu có tướng phi phàm nên sau này chắc chắn sẽ thành danh lắm”.

Nghe thấy vậy Bạch Diệc Phi ngưng lại chút, hỏi theo bản năng: “Có thật sự thế không?”

Sa Phi Dương ngậy người ra, hỏi lại: “Ý cậu là...?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu, nói: “Thôi, không có gì”.

Bất luận sau này như thế nào, hiện giờ anh chỉ muốn đi cứu Ngưu Vọng về, những chuyện khác tạm thời anh cũng không muốn nghĩ nhiều.

Lúc này Trương Hoa Bân lên xe ngồi phía sau Bạch Diệc Phi, trong tay còn cầm máy tính xách tay.

Sau khi xe khởi động anh ta mở máy tính ra rồi gõ mấy cái trên bàn phím, sau đó hỏi Bạch Diệc Phi: “Có tiện không?”

Bạch Diệc Phi gật đầu nói: “Anh cứ nói đi”.

Nếu anh đã nói thế vậy thì coi như đã biến Sa Phi Dương thành người của mình rồi. Vì vậy lúc làm việc sẽ không cần tránh ông ta nữa, đây cũng là điều khiến Sa Phi Dương nhìn thấy thành ý của Bạch Diệc Phi.

Nếu như Sa Phi Dương thật sự muốn đối phó với anh thì đâu cần giả bộ thế? Huống hồ anh có thể cảm nhận được Sa Phi Dương không có ác ý với anh.

Trương Hoa Bân hiểu được ý của anh nên gật đầu nói: “Vậy thì tôi nói luôn vậy”.

Nói xong anh ta chuyển máy tính về hướng Bạch Diệc Phi, nói: “Tôn Minh Kiến 53 tuổi, phó chủ tịch hiệp hội thương mại thủ đô”.

“Hiệp hội thương mại tổng cộng có 1 chủ tịch, 9 phó chủ tịch. Mặc dù có 9 phó chủ tịch nhưng mỗi người lại có phân cấp khác nhau”.

“Nhưng cấp bậc này không rõ, nói thẳng ra là luận về bề bần thân phận. Tôn Minh Kiến đã là phó chủ tịch vào mười năm trước rồi. Ông ta đã làm ở đó mười năm, mối quan hệ rất rộng, vì vậy những người khác phải dè chừng với ông ta”.

“Ông ta sống trong khu biệt thự ở hiệp hội thương mại, Đạo Trường cũng ở khu đó. An ninh ở đây là thuộc hàng cao nhất cả nước, muốn vào sẽ phiền phức lắm đó”.

“Ông ta có hai thuộc hạ đặc biệt phải chú ý, một người là Minh Huy, một người là Nam Nam. Hai người họ đều là cao thủ cấp 3, người tên là Nam Nam được xếp thứ tư trong bảng xếp hạng đấy”.

“Còn có điểm nữa, Tôn Minh Kiến có được giúp sức đắc lực của Đạo Trưởng, vì vậy nếu như Đạo Trưởng biết chuyện này thì chắc chắn sẽ nhúng tay vào”.

“Nói chung là như vậy, còn đây là bản đồ an ninh của hiệp hội thương mại, anh xem đi”.

Bạch Diệc Phi nhìn bản đồ đó, đúng là nghiêm ngặt thật. Nếu như muốn xông vào đó cứu người thì phải nghĩ kế lâu dài.

“Anh nói đến cao thủ cấp 3 là thế nào?”, Bạch Diệc Phi nghĩ đến gì đó, hỏi.

Trương Hoa Bân lập tức giải thích: “Trước đây khi tôi điều tra Đạo Trưởng mới biết họ có xếp hạng về cấp bậc võ công”.

“Lúc đó tôi điều tra được một chút mới biết là họ có phân cấp bậc. Nhưng ở phương diện này chắc ông Sa hiểu rõ hơn”, Trương Hoa Bân nói rồi nhìn Sa Phi Dương.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy cũng tò mò nhìn lại.

Sa Phi Dương gật đầu, nói: “Đúng là có phân cấp bậc nhưng khá mơ hồ. Vì võ công và vũ khí sử dụng đều khác nhau”.

“Nhưng cái này cũng không có cách biệt quá lớn. Ví dụ, trong số các người có người tên là Trần Ngạo Kiêu, anh ta đã đạt đến trình độ cao thủ cấp 3 rồi đó, còn cậu chỉ dưới đó thôi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 684: Chặt Thêm Một Ngón Tay

Sau khi nghe xong thì Bạch Diệc Phi không khỏi sợ hãi và thán phục, sau đó anh mới hỏi ông ta: “Tiền bối đang ở cấp mấy vậy?”

Sa Phi Dương cười nói: “Nếu như là mười sáu năm trước thì có thể xem như tôi đang ở cấp 2, nhưng mà đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, sợ rằng cấp 2 này của tôi đã hữu danh vô thực rồi”.

Bạch Diệc Phi im lặng một lát rồi lại hỏi: “Người tên là Tần Sơn chúng ta gặp ở cửa bệnh viện lúc trước ấy, ông cảm thấy hắn ta thuộc cấp mấy?”

Sa Phi Dương nhíu mày suy nghĩ rồi nhanh chóng lắc đầu: “Trên người hắn ta không có Âm Kinh, như vậy có thể hắn ta đang ở cấp ba, nhưng mà tên này khiến tôi có một cảm giác rất nguy hiểm”.

“Tôi cũng có nghe nói còn có người không luyện Âm Kinh nhưng vẫn có thể thăng cấp lên đến cấp hai. Tôi không thể nhìn thấu được người này, nhưng có thể cảm nhận được hắn ta rất mạnh”.

Trong lòng Bạch Diệc Phi kinh ngạc, sau đó anh lại nghĩ đến sự phụ của mình, không biết sự phụ xếp cấp mấy đây.

Trong lúc nói chuyện thì đoàn người đã di chuyển đến sân bay, sau đó tất cả đều lên máy bay, khởi hành về thủ đô.

...

Khu biệt thự của liên minh doanh nghiệp thủ đô.

Trong tầng hầm của một tòa biệt thự, một người đàn ông bị xích hai tay hai chân lại, cả người bị tách ra thành hình chữ “Đại”, người đó cúi thấp đầu, máu me giăng khắp cơ thể. Đây chính là Ngưu Vọng.

Hơn nữa bên cạnh ông ta còn có một chàng trai rất trẻ, chàng trai này chắc hẳn là con trai của Ngưu Vọng.

Quần áo trên người Ngưu Vọng đã rách tả tơi từ lâu, có thể nhìn thấy từng mảng vết thương, thậm chí còn có chỗ đang chảy máu. Trên mặt cũng loang lổ vết máu, tóm lại cả người đầy vết thương.

Con của ông ta cũng không khác ông ta là mấy, cả người cũng toàn là vết thương, bàn tay trái còn thiếu mất ngón tay út.

Lúc này có mấy người vây quanh trước mặt bọn họ, trong đó có cả Tôn Hào mặc một bộ vest màu xanh lục.

Tôn Hào nhìn rất ngăn nắp sáng sủa, trái ngược hoàn toàn với hai người đã chịu đầy thương tích.

Gã đi đến trước mặt Ngưu Vọng, trong mắt tràn ngập vẻ ghét bỏ và khinh thường, gã cười lạnh nói: “Dù sao thì cũng không phải là lần đầu tiên bán đứng hãn ta, thêm một lần nữa thì có làm sao? Như vậy còn có thể đổi lại được tính mạng của con trai ông đấy!”

Trong mắt Tôn Hào, người giống như Ngưu Vọng chính là loại người thấp cổ bé họng chả tính là gì cả, vậy mà loại như thế lại để đích thân gã đến thăm vấn, thật sự hạ thấp thân phận của gã.

Nhưng mà Tôn Minh Kiến đã nói đây là cơ hội ông ta phải đặc biệt cầu xin Đạo Trưởng, bởi vì Đạo Trưởng muốn biết rốt cuộc Bạch Diệc Phi ra biển làm gì?

Vậy nên từ đầu đến cuối bọn họ đều dùng con trai Ngưu Vọng để uy hiếp ông ta. Nhưng lúc đó Ngưu Vọng chỉ thỏa thuận phản bội Bạch Diệc Phi, nhưng lại không nói cho Đạo Trưởng biết mục đích Bạch Diệc Phi đi đảo Lam.

Lần này bọn họ bắt được Ngưu Vọng, vậy nên Đạo Trưởng muốn moi ra được bí mật này. Vì thế Tôn Minh Kiến lập tức nắm bắt được cơ hội lần này từ chỗ Đạo Trưởng, rồi ông ta lại trao cơ hội này cho con trai mình, nhằm mục đích nâng cao địa vị của con trai mình trong liên minh doanh nghiệp.

Nhưng bọn họ không biết rằng nếu bí mật này bị bại lộ, với cách làm người của Đạo Trưởng thì sao có thể để bọn họ sống chứ?

Ngưu Vọng yếu ớt nói: “Đã phản bội một lần rồi... tôi sẽ không phải bội thêm một lần nữa... mấy người... giết tôi đi...”

Lúc nói chuyện khoe miệng ông ta còn rỉ ra máu tươi.

Tôn Hào ghét bỏ lùi về phía sau hai bước, gã hơi nhăn mày lại, dùng tay che mũi mình: “Mẹ nó, buồn nôn chết mất! Nếu ông đã muốn chết như vậy thì tôi nói cho ông biết, đừng có mà hòng!”

“Nếu ông còn không chịu nói ra thì tôi sẽ lấy thêm một ngón tay nữa từ con trai ông đấy!”

Ngưu Vọng ngẩng đầu lên, ông ta vừa sợ vừa giận: “Không được động vào nó, muốn làm gì thì nhắm vào tôi này!”

Tôn Hào cười lạnh một tiếng: “Động vào ông thì được gì? Con mẹ nó, ông không chịu nói, con ông lại không biết, mà ông thì lại rất quan tâm con mình. Đương nhiên động vào nó sẽ tốt hơn rồi!”

“Nếu cậu dám đụng vào con trai tôi, tôi có làm ma cũng sẽ không tha cho cậu!”, Ngưu Vọng nhìn chăm chăm Tôn Hào.

Ngưu Đại, cũng chính là con trai Ngưu Vọng, anh ta khỏ sở nhìn về phía Ngưu Vọng: “Bố, bố mau nói cho bọn họ đi... con không muốn chết... con sợ lắm...”

Ngưu Vọng nhìn dáng vẻ của con trai mình thì rất đau lòng, ông ta nghẹn ngào nói: “Con trai, bố có lỗi với con. Bố không thể nói được. Nếu như nói ra thì chúng ta chỉ chết càng nhanh thôi”.

“Hơn nữa bố đã làm sai, không muốn lại sai thêm nữa. Bố vì con mà đã làm ra một chuyện gây tổn hại đến anh em của mình rồi. Bố thật sự không muốn lại sai lầm nữa. Bố biết không nên để con gánh chịu hậu quả, nhưng mà con chính là con trai bố!”

Ngưu Vọng hiểu rõ rằng nếu như Đạo Trưởng biết được bí mật này, vậy thì lúc đó Đạo Trưởng sẽ vì dã tâm và dục vọng của mình mà đem đến cho người đời càng nhiều tai nạn và bất hạnh hơn.

Vậy nên ông ta không thể làm như vậy được.

Ngưu Đại gào khóc, cả người còn run rẩy theo: “Bố, nhưng con thật sự không muốn chết đâu...”

Ngưu Vọng nhìn thấy con trai như vậy thì đau lòng đến tột đỉnh, lại càng ghen ngào hơn nữa.

Tôn Hạo đứng im bất động nhìn cảnh tượng này, thậm chí còn cười lạnh một tiếng: “Nếu đã như vậy thì tôi sẽ như ông mong muốn. Người đâu, chặt một ngón tay của con trai ông ta”.

Một người đàn ông cao lớn lập tức gạt đầu, sau đó cầm theo một cái kéo tĩa cây đi về phía Ngưu Đại.

Ngưu Đại bị dọa cho run rẩy cả người, trong mắt tràn đầy sợ hãi, anh ta liều mạng giã dựa, dây xích sắt phát ra những tiếng kêu leng keng: “Không muốn không muốn. Bố, mau đến cứu con, mau cứu con. Bố mau nói cho bọn họ đi. Đừng mà!”

Ngưu Vọng chứng kiến hết cảnh tượng này, ông ta nghiến nát răng, cũng bởi vậy mà kích động nôn ra một búng máu.

Tôn Hạo vẫn đứng yên bất động như cũ.

Gã chỉ để ý đến việc bên trong căn phòng đang đầy mùi máu tanh nồng đậm, nên cảm thấy không vô cùng thoải mái.

Thế là gã lùi về phía sau mấy bước, sau đó quay lưng nói với một người đẹp đang ngoan ngoãn đứng đó: “Kích thích không? Đã nói đưa cô đến xem mấy thứ kích thích rồi thì tôi đây sẽ không nuốt lời đâu!”

“À, cô Phương, cô cũng có giá quá đấy chứ. Nếu không phải tận dụng quan hệ của bố tôi thì sợ rằng hôm nay chẳng thể dẫn cô theo đến đây rồi!”

Phía sau gã còn có năm sáu cô ả xinh đẹp, mỗi người bọn họ còn ăn mặc rất thoáng mát nữa.

Nếu như Chu Khúc Nhi có mặt ở đây thì cô ta nhất định sẽ kinh ngạc hét lên, bởi vì tất cả những người đẹp này đều là ngôi sao, trong đó còn có mấy người ở trong nhóm nhạc nữ mới mà Chu Khúc Nhi hâm mộ.

Những người này có thể nhanh chóng nổi tiếng chắc hẳn có liên quan rất lớn đến Tôn Minh Kiến. Trong ngành giải trí này chuyện quy tắc ngầm là điều thường thấy, nhìn tình hình hiện giờ thì những cô nàng có vẻ đều có thể được Tôn Minh Kiến và Tôn Hào tùy tiện sử dụng.

Nhưng mà ở đây có Phương Nhiên là một ngoại lệ.

Dáng dấp của Phương Nhiên rất xinh đẹp, Tôn Hào vẫn nghĩ cách chiếm được cô ta, nhưng Phương Nhiên hoàn toàn không để ý đến gã. Vậy nên Tôn Hào mới phải vận dụng hết mối quan hệ của bố gã mới mời được người này đến đây.

Mấy cô nàng này đều được chăm sóc rất tốt, chưa bao giờ phải thấy mấy cảnh tượng máu me thế này, vậy nên đều bị dọa co rúm người lại.

Phương Nhiên cũng bị dọa sợ, sắc mặt của cô ta tái nhợt, cô ta lắc đầu nói: “Không phải vậy, anh Tôn hiểu lầm rồi, gần đây lịch trình của tôi rất bận rộn, hoàn toàn không có thời gian. Nếu như anh đã ngỏ lời mời thì sao tôi lại dám không đến chứ?”

Phương Nhiên rất sợ hãi. Cô ta sợ nhờ may Tôn Hào không vui sẽ bắt cô ta lại, sau đó dùng những thủ đoạn này để đối phó với cô ta.

“Á!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, khiến cho mấy cô nàng đều run rẩy cả người theo bản năng.

Cùng lúc đó tiếng Ngưu Vọng tức giận chửi rủa truyền đến: “Tôn Hào, con mẹ nhà mày!”

Một ngón tay của Ngưu Đại bị cắt xuống, rơi trên mặt đất, còn anh ta thì đau đến mức hôn mê bất tỉnh.

Tôn Hào không hề xoay người nhìn sang phía bọn họ, gã cũng không muốn để mấy hình ảnh này làm bản mắt, bây giờ gã chỉ có hứng thú với mỗi nữ ngôi sao tên là Phương Nhiên này thôi.

Nhìn thấy cô ta bị dọa đến mức run lẩy bẩy thì trong lòng gã sinh ra một loại cảm giác kích thích, sau đó tầm mắt rơi vào bờ ngực của cô ta, gã khẽ nuốt một ngụm nước bọt, sau đó vươn tay ôm người vào trong ngực mình.

“Á!”

Phương Nhiên kinh sợ hét lên một tiếng, nhưng cũng không dám phản kháng lại.

Tôn Hào ôm được người phụ nữ mà mình mong muốn bấy lâu thì tâm trạng rất tốt, gã cười xấu xa muốn cúi đầu hôn Phương Nhiên một cái, mặc kệ nơi này còn có bao nhiêu người khác nữa.

Tiếng mắng của Ngưu Vọng lại truyền đến lần nữa: “Thằng khốn nạn! Mày sẽ không được chết yên ổn đâu! Một ngày nào đó mày nhất định sẽ bị Bạch Diệc Phi bắt được rồi băm mày cho chó ăn!”

Tôn Hào cũng không thêm để ý đến mấy lời này, nhưng sau khi gã nghe được tên của Bạch Diệc Phi thì lập tức nheo mắt lại, gã đẩy Phương Nhiên ra rồi quay người nhìn Ngưu Vọng.

Sau đó gã cầm lấy chiếc roi từ trên tay một người đàn ông to lớn, mạnh mẽ quát xuống: “Bạch Diệc Phi! Đừng bao giờ nhắc đến cái tên này với tôi, nói một lần tôi đánh ông một lần!”

“Chát chát....”

Tiếng roi quất vang lên rất rõ ràng trong hầm, sắc mặt của những người phụ nữ kia trong đó bao gồm cả Phương Nhiên đều trắng bệch.

Còn Nguu Vọng, bản thân ông ta chẳng qua chỉ là một người bác sĩ bình thường, bị roi đánh như thế này hoàn toàn không thể chịu được, nhưng ông ta lại ngiên chặt răng, không để mình kêu ra tiếng.

Cuối cùng thì Tôn Hào đã đánh mệt rồi, khi đó gã mới dừng tay lại.

Nguu Vọng thì lấy lại sức một chút đã lại bắt đầu mắng gã.

Từng vết roi đánh vào da thịt đau đớn đến mức ông ta chết lặng, so với việc để gã cắt đứt ngón tay của con trai mình thì không bằng dùng cách này để thu hút sự chú ý của gã, để gã đánh ông ta vậy.

Những người phụ nữ kia nhìn thấy cảnh này đều không đành lòng, thế nhưng các cô có cách nào đâu chứ?

Đôi mắt với lời mắng của Nguu Vọng, Tôn Hào cầm lấy roi ra sức quật vào người ông ta cho đến khi ông ta hôn mê bất tỉnh mới chịu dừng tay lại.

Tôn Hào ném roi xuống, hừ lạnh một tiếng: “Chó chết, con mẹ nó đúng là đồ vô dụng!”

Sau khi nói xong mấy lời này gã còn phun một bãi nước miếng vào người Nguu Vọng đã ngất đi từ lâu: “Phì!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 685: Cứu Người

Toàn thân Phương Nhiên đều run rẩy, bây giờ cô ta đang rất sợ hãi.

Khi đến đây cô ta đã biết Tôn Hào sẽ làm gì mình, cô ta cũng đã tìm được cơ, nhưng bây giờ lại không dám nói, cô ta sợ nếu Tôn Hào phát hiện cô ta nói dối, khi đó...

Đúng lúc ấy Tôn Minh Kiến đột nhiên xuống tầng hầm, sau lưng ông ta còn có cô vệ sĩ xinh đẹp mặc áo da đi theo.

Sau khi Tôn Minh Kiến thấy Tôn Hào thì cười hỏi gã: "Sao rồi? Nói chưa?"

Tôn Hào vốn đang ôm Phương Nhiên, sau khi thấy Tôn Minh Kiến thì không thể không rút tay lại, sau đó gã tức giận lắc đầu một cái: "Miệng tên đó cứng quá con không moi được, con còn đưa ngón tay con trai ông ta đến trước mặt, vậy mà ông ta vẫn không khai ra".

Tôn Minh Kiến nghe vậy thì trầm mặt, sau đó nhìn ông ta về phía Ngưu Vọng.

Nhưng lúc thấy cả người Ngưu Vọng đều là máu, dáng vẻ như sắp chết thì nhất thời kinh ngạc, sau đó ông ta nói với Tôn Hào: "Con trai, Đạo Trường chỉ cho chúng ta thăm vấn ông ta, chứ không nói chúng ta giết ông ta đâu, nếu con đánh chết..."

"Bố yên tâm đi, không chết được đâu, con tự có chừng mực", Tôn Hào lơ đãng nói: "Ông ta cũng chỉ là kẻ tầm thường mà thôi, cho dù có chết Đạo Trường cũng sẽ không trách chúng ta đâu, không phải sao?"

Tôn Minh Kiến vẫn không yên tâm nói: "Hay là cứ cẩn thận một chút vẫn hơn, dù sao người này cũng là tay chân của Bạch Diệc Phi, cho dù không phải vì bí mật đó thì ông ta cũng sẽ có công dụng khác".

Tôn Hào nghe thấy cái tên Bạch Diệc Phi thì sắc mặt càng không tốt.

Bạch Diệc Phi đánh gã, làm nhục gã, bây giờ đến những chuyện này cũng liên quan đến hắn ta, gã không hiểu Bạch Diệc Phi chỉ là một tên thương nhân quen thôi, sao phải coi trọng hắn ta như vậy chứ?

Hơn nữa hắn ta dựa vào cái gì mà lại cưới được Lý Tuyết, một người vợ vừa xinh đẹp lại tài giỏi như vậy?

Nhớ lại lúc bị Bạch Diệc Phi đánh thì gã lập tức không kìm được tức giận: "Bạch Diệc Phi, lại là Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi là cái mẹ gì chứ? Một tên thương nhân quen mà có thể uy hiếp được Đạo Trường sao? Sao ngay cả bố cũng sợ hắn ta chứ?"

Tôn Minh Kiến nghe vậy rất bất mãn, ông ta hừ lạnh một tiếng: "Con đù sao, bố mà sợ hắn ta hả? Một tên tầm thường không đáng nhắc đến, nếu không phải Đạo Trường coi trọng hắn ta, cộng thêm việc hắn ta là con trai Bạch Vân Bằng thì bố cũng không phải kiêng nể như vậy, ngày hôm đó lúc hắn ta đánh con thì bố đã cho người giết hắn ta luôn rồi".

Tôn Minh Kiến nói tiếp: "Hắn ta trong mắt bố chỉ là một đứa trẻ con, muốn giết hắn ta rất đơn giản, nhưng vì liên quan đến nhà họ Bạch trong bốn gia tộc lớn, đặc biệt là Bạch Vân Bằng, nên đương nhiên chúng ta phải tìm một cách chu toàn, tránh lấy lửa thiêu thân".

Lúc này Phương Nhiên đang đứng phía sau bọn họ nghe thấy cái tên Bạch Diệc Phi thì trong lòng không khỏi run lên.

Vì cô ta sắp hợp tác với công ty con của tập đoàn Phi Tuyết, nên đã nghe qua cái tên này, sau đó tìm hiểu kĩ thì mới biết người này có rất nhiều huyền thoại, đương nhiên trong lòng rất ngưỡng mộ.

Mà bây giờ bọn họ nói Tôn Hào bị Bạch Diệc Phi đánh.

Như vậy có nghĩa là Bạch Diệc Phi đã tới thủ đô?

Tôn Minh Kiến cũng không nói thêm nữa, ông ta vỗ vai gã một cái: "Con trai, tối nay con hãy thăm vấn cho tốt, nếu như hỏi được bí mật mà

Đạo Trưởng muốn biết, vậy sau này vị trí giám đốc văn phòng liên minh doanh nghiệp sẽ là của con rồi".

Tôn Hào tràn đầy tự tin nói: "Bố yên tâm đi, chuyện này không thành vấn đề".

Tôn Minh Kiến cười một tiếng, sau đó ánh mắt liếc qua các thành viên nhóm nhạc nữ kia và Phương Nhiên, ánh mắt ông ta không phải vẻ dâm tà, mà là tràn đầy khinh miệt và coi thường.

Ông ta chỉ lạnh nhạt liếc qua một cái nhưng cũng khiến cho những cô gái kia sợ run lẩy bẩy.

Sau đó Tôn Minh Kiến nói khẽ với Tôn Hào: "Con trai, bọn họ đều là đám thấp hèn tầm thường, con vẫn nên tập trung tinh thần và sức lực vào Lý Tuyết, nếu con có thể lấy cô ta, đến lúc đó vị trí nhà chúng ta ở liên minh doanh nghiệp sẽ không thể rung chuyển được".

Tôn Hào nghe thấy tên Lý Tuyết thì không ngừng kích động, gã hung phấn gật đầu một cái: "Bố, bố yên tâm, con sẽ nắm chắc thời cơ, nhưng hai ngày gần đây cô ấy không ở thủ đô".

Tôn Minh Kiến gật đầu một cái, ông ta không nói thêm nữa mà xoay người rời khỏi nơi này.

Lúc Tôn Hào nhắc đến Lý Tuyết thì hai mắt gã ánh lên vẻ vừa thích thú vừa bỉ ổi, Phương Nhiên cũng nhìn thấy hết, điều này khiến cô ta tò mò, người phụ nữ có thể làm cho loại người như Tôn Hào coi trọng thì rốt cuộc phải xinh đẹp như nào?

Dù sao cũng đều là phụ nữ, cho dù tình huống trước mắt không vui vẻ gì, nhưng Phương Nhiên vẫn nhớ kỹ cái tên Lý Tuyết này, cô ta rất muốn biết bản thân thật sự chỉ là một kẻ thấp hèn thôi sao?

"Cút hết đi!", bây giờ Tôn Hào hoàn toàn không còn hứng thú nữa rồi, có lẽ là vì Lý Tuyết, cũng có lẽ bởi vì hiện tại gã không còn hứng thú.

Phương Nhiên cùng các thành viên nhóm nhạc nữ nghe được câu này thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, sau đó bọn họ cúi chào Tôn Hào, rồi xoay người rời khỏi tầng hầm.

Lúc mọi người ra khỏi biệt thự thì lại thở phào nhẹ nhõm lần nữa, sau đó bọn họ cũng phát hiện vì quá sợ hãi nên mồ hôi lạnh sau lưng đã thấm ướt quần áo họ.

Đúng lúc ấy vệ sĩ của Tôn Minh Kiến xuất hiện, cô ta nói với Phương Nhiên: "Cô Phương, ông chủ mời cô".

Phương Nhiên nghe vậy thì trong lòng lộp bộp một tiếng, trái tim vừa mới buông lỏng lại treo lên, sắc mặt cô ta tái nhợt đi một chút.

...

Một chiếc trực thăng đáp xuống bãi đáp trực thăng thủ đô.

Đám người Bạch Diệc Phi nhanh chóng xuống trực thăng, Bạch Diệc Phi lập tức vào trong xe do Lâm Cuồng chuẩn bị, Lâm Cuồng không khỏi cười nói: "Em biết anh chắc chắn sẽ tới cứu người".

Lúc này Bạch Diệc Phi lại có chút bất ngờ, anh vốn cho rằng Lâm Cuồng chỉ chuẩn bị xe cho bọn họ, nhưng không ngờ Lâm Cuồng lại đích thân tới.

Dù sao chuyện này cũng coi như đã đắc tội với liên minh doanh nghiệp thủ đô, cậu ta đích thân tới thì trong lòng Bạch Diệc Phi rất biết ơn: "Cảm ơn!"

"Không phải cần khách sáo với em", Lâm Cuồng cười một cái.

Bạch Diệc Phi khẽ gật đầu: "VẬY ĐI THÔI".

Lâm Cuồng cũng gật đầu, sau đó hỏi anh: "An ninh khu biệt thự liên minh doanh nghiệp là loại cao cấp nhất, anh có cách vào sao?"

Bạch Diệc Phi nghĩ một lát rồi nói: "Vẫn cần cậu giúp anh một chuyện".

...

Bọn họ lái xe đến chỗ bên cạnh khu biệt thự liên minh doanh nghiệp thủ đô, sau đó tìm một chỗ rẽ rồi dừng lại.

Bạch Diệc Phi nói với mọi người: "Tiến hành theo kế hoạch".

Sau đó anh nói với Trương Hoa Ân: "Anh Trương, nhờ anh".

Trương Hoa Ân gật đầu một cái: "Yên tâm".

Bạch Diệc Phi nói: "Số điện thoại di động của chủ nhân trong khu biệt thự này có được lưu lại, khi vào khu biệt thự này sẽ bị kiểm tra, sau đó sẽ loại bỏ những số điện thoại không có trong danh sách, còn có dụng cụ làm nhiễu sóng điện thoại, cho nên điện thoại di động và bộ đàm sẽ không dùng được, vì vậy chúng ta cần một người mai phục ở cổng khu biệt thự để giữ liên lạc với người bên trong bất cứ lúc nào".

"Đồng thời tôi cũng cần một thân phận", Bạch Diệc Phi nói.

Trương Hoa Ân gật đầu: "Không thành vấn đề".

Bạch Diệc Phi cũng gật đầu theo, sau đó anh nghiêm túc nói: "Được rồi, hành động thôi!"

Bạch Diệc Phi nói xong thì bước từng bước về phía khu biệt thự liên minh doanh nghiệp.

Lúc đến cổng anh bị năm sáu tên bảo vệ cản lại.

Một tên bảo vệ trong đó hỏi anh: "Làm gì vậy?"

Khu biệt thự liên minh doanh nghiệp là loại cao cấp nhất, không chỉ vì hệ thống an ninh cao cấp nhất, mà vì ở nơi này đều là những người có gia thế địa vị khá cao.

Vì vậy bảo vệ ở đây đương nhiên cũng cảm thấy mình cao cấp theo, chỉ cần không phải người trong khu biệt thự thì tên nào tên nấy đều tỏ

vẻ kiêu ngạo.

Lúc này Bạch Diệc Phi lấy giấy thông hành liên minh doanh nghiệp của mình ra.

Sau khi tên bảo vệ thấy giấy thông hành thì khuôn mặt lạnh lùng lập tức nở nụ cười, tốc độ thay đổi sắc mặt khiến người ta kinh ngạc.

Tên bảo vệ khom người cười nói: "Quả thật xin lỗi, quả thật xin lỗi, hoá ra ông lớn trong liên minh doanh nghiệp!", vừa nói tên đó vừa giơ tay nhận lấy giấy thông hành trong tay Bạch Diệc Phi.

Nhưng anh lại thu giấy thông hành lại, sau đó để vào túi mình, đây là giấy thông hành Lý Tuyết cho anh, trên còn có chữ ký của Lý Tuyết, anh không muốn để người khác động vào.

Bạch Diệc Phi cất giấy thông hành sau đó lạnh mặt nói: "Còn chưa tránh ra sao?"

Vẻ mặt tên bảo vệ cứng đờ, nhưng cũng không ngoan ngoãn tránh ra mà cẩn thận hỏi: "Xin hỏi anh tới khu biệt thự là muốn..."

Bạch Diệc Phi vẫn lạnh lùng như cũ, anh rất sốt ruột nói: "Tôi là chủ nhà trong này, anh nói xem tôi muốn làm gì?"

Tên bảo vệ vẫn không tránh ra: "Thật sự xin lỗi, đây là trách nhiệm của bọn tôi, hy vọng anh có thể thông cảm, dù sao bọn tôi vẫn phải kiểm tra nghiêm ngặt thì mới có thể bảo đảm an toàn cho chủ nhà trong khu ạ!"

Bạch Diệc Phi lạnh lùng hỏi: "Chủ nhà cũng cần kiểm tra sao?"

Tên bảo vệ nơm nớp lo sợ, nhưng vẫn không tránh ra, tên đó gật đầu nói: "Hy vọng anh có thể phối hợp một chút".

Bạch Diệc Phi không nhịn được nói: "Tôi là Triệu Bằng!"

Triệu Bằng là bạn học chung thời đại học của Bạch Diệc Phi, trước kia vì gây dựng sự nghiệp, không đủ tiền nên anh đã cho Triệu Bằng vay 20

ngàn, nhưng sau đó em gái anh xảy ra tai nạn xe mà gã cũng không trả tiền, đúng là một tên xấu xa.

Mấy lần gặp mặt sau đó Triệu Bằng vẫn đối xử tệ với Bạch Diệc Phi như trước, nên bây giờ Bạch Diệc Phi cũng không chút do dự mà nói tên gã ra.

Sau khi tên bảo vệ nghe tên thì lập tức nói với những tên bảo vệ khác: "Mau đi kiểm tra thử xem".

Trước khi đến Trương Hoa Bân và Lâm Cuồng đã nói qua, chủ nhà trong khu biệt thự liên minh doanh nghiệp thủ đô đều đã được chú thích.

Bạch Diệc Phi tức giận nói: "Mẹ kiếp! Biết vậy không mua nhà ở đây nữa, về nhà mà cũng phiền phức như vậy!"

Tên bảo vệ thấy vậy thì lúng túng cười theo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 686: Tính Sở Với Tôn Minh Kiến

Mấy phút sau, bảo vệ ban nãy chạy lại rồi nhỏ giọng nói với người dẫn đầu: “Máy tính đột nhiên bị ngắt nên giờ phải khởi động lại”.

Tên bảo vệ đó nghe thấy vậy thì sắc mặt biến đổi, thấp giọng nói: “Mẹ kiếp! Còn không mau đi khởi động lại đi, nói cái này với ông đây thì có tác dụng gì, còn không mau đi đi”.

Bảo vệ kia sợ đến nỗi toàn thân run rẩy, lập tức xoay người quay về phòng bảo vệ.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy tình hình đó vội chau mày hỏi: “Chuyện gì thế?”

Bảo vệ liền cười trừ, nói: “Không có gì đâu ạ, xin cậu đợi một lát, sẽ ổn ngay thôi”.

Bảo vệ khởi động lại máy rồi lên tìm tên của Triệu Bằng. Không lâu sau liền xuất hiện cái tên này, bên trên hiển thị rõ ràng đây là người làm việc cho hiệp hội thương mại, nửa tháng trước vào sống ở khu chung cư.

Vì thế hẳn vội chạy đến công nói với bảo vệ kia: “Tìm được rồi, đúng là người của khu chung cư, nửa tháng trước vào đây sống”.

Bảo vệ sau khi nghe thấy vậy thì sắc mặt biến đổi, sau đó cười trừ nói với Bạch Diệc Phi: “Thật sự xin lỗi đã làm lỡ thời gian của anh. Chúng tôi đã điều tra ra được rồi, xác nhận anh đúng là người của khu chung cư này, xin mời vào”.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng trừng mắt nhìn bảo vệ, nói: “Sau này nhớ kỹ cho tôi, đừng có bắt bẻ nhau nữa”.

“Vâng vâng, nhất định là thế rồi ạ”, bảo vệ vội gật đầu nói.

Có thể làm việc ở hiệp hội thương mại thủ đô thì đều là người có thân phận không tầm thường, thế nên những người làm bảo vệ như bọn họ đều không dây vào được.

Bạch Diệc Phi ngạo nghễ đi vào trong nhưng đột nhiên nhớ ra gì đó nên dừng bước chân. Bảo vệ thấy thế thì lập tức đến bên cạnh anh hỏi: “Anh có gì dặn dò à?”

Bạch Diệc Phi chau mày nói: “Tôi mới nhập một lô nguyên liệu, lát nữa sẽ đến. Các người nhớ cho vào nhé, chỗ nguyên liệu đó rất quan trọng, đừng chặn ở bên ngoài đấy”.

“Cái này...”, bảo vệ nói với vẻ khó xử.

Bạch Diệc Phi trừng mắt nhìn hấn hỏi: “Có vấn đề gì sao? Lẽ nào tôi còn phải đích thân đi ra đón vào sao?”

Bảo vệ sợ đến nổi lùi về sau một bước nhưng vẫn kiên định nói: “Thật sự xin lỗi, bên trên đã có văn bản quy định, chuyện này e là không được, e là anh phải...”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy liền xua tay một cái rồi nhìn đồng hồ của mình, nói: “Thôi dù sao thì cũng sắp đến rồi, tôi ở đây chờ cũng được”.

Bảo vệ thấy thế mới thở phào nhẹ nhõm, nói: “Dạ được ạ”.

Đứng cách họ không xa có hai bảo vệ nghe thấy vậy liền nhỏ giọng nói với nhau: “Bây giờ là sáng sớm mà còn chuyển nguyên liệu gì nhỉ?”

“Nhỏ giọng thôi, đây là người của hiệp hội thương mại đấy. Chúng ta đừng nói lung tung, bên trên nói là nguyên liệu nhưng ai biết là cái gì, nếu muốn làm yên ổn ở đây thì đừng nói lung tung”.

Bạch Diệc Phi cứ đứng ở cổng vậy, mấy bảo vệ thì cẩn thận phục vụ.

Ban này, Trương Hoa Bân đã thâm nhập vào hệ thống mạng của khu biệt thự để đánh sập hệ thống máy tính. Nhân lúc đó anh ta đã thêm tên của

Triệu Bằng vào rồi thay đổi thông tin người dùng. Vì vậy mà sau khi bảo vệ khởi động lại máy đã không phát hiện ra bất cứ vấn đề gì.

Còn Bạch Diệc Phi sau khi lấy được giấy thông hành của hiệp hội thương mại thì cố ý thể hiện ra vẻ không nhẫn nại và tính khí khó chiều của mình để bảo vệ tưởng rằng vì họ đòi kiểm tra kỹ càng nên mới khiến anh không vui như vậy.

Chính vì thế mà thái độ của bảo vệ sẽ càng dè chừng anh hơn, sợ chọc giận anh. Đến lúc đó một chiếc xe vận chuyển nguyên liệu lại tới thì họ sẽ cho vào thôi. Điều này là lý do tại sao mà Bạch Diệc Phi lại một mình đến trước.

Nếu như anh trực tiếp dẫn người và xe đến nói là vận chuyển nguyên liệu thì chắc chắn bảo vệ sẽ cảm thấy như này không tốn nhiều thời gian lắm và họ sẽ kiểm tra. Và Bạch Diệc Phi nổi giận thì sẽ chỉ khiến bảo vệ nghi ngờ hơn thôi.

Nhưng tình hình hiện giờ khác rồi. Bạch Diệc Phi đứng ở đây đi đi lại lại với dáng vẻ gấp gáp khiến những bảo vệ đều thấy lo lắng.

Mười phút sau một xe hàng lái tới dừng ở trước cổng. Lái xe từ trên xe xuống với dáng vẻ không nhìn thấy Bạch Diệc Phi mà đi thẳng đến trước mặt bảo vệ.

Lái xe đưa cho bảo vệ một điều thuốc, nói: “Anh bảo vệ ơi, làm phiền một chút, chúng tôi gửi đồ cho chủ nhà Triệu Bằng...”.

Không đợi lái xe nói hết câu thì Bạch Diệc Phi đã vẫy tay nói: “Ồ đằng này”.

Bạch Diệc Phi mắng mỏ một chút rồi bước lại: “Mẹ kiếp! Sao bây giờ mới đến? Ông đây đợi lâu lắm rồi đấy, nếu như lỡ việc thì đừng mơ sống yên”.

Lái xe nghe thấy vậy thì gật đầu khom người xin lỗi.

Bảo vệ thấy thế thì nắm bắt cơ hội nịnh nọt, đá một chân vào lái xe, nói: “Còn không mau chuyển vào trong đi?”

“Vâng vâng vâng”, lái xe vội gạt đầu rồi xoay người quay lại trên xe. Bảo vệ thấy thế lập tức cho xe đi vào và rồi xe đã thuận lợi đi vào trong khu biệt thự.

Lúc này, Bạch Diệc Phi đi lên ghế ngồi phụ của xe hàng. Còn lái xe thực chất là Trần Hạo. Anh ta lái xe rất chắc, mục đích là không thu hút sự chú ý của người khác. Sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì tủi thân nói: “Anh ơi! Hấn đá em”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy liền nói: “Vậy thì cậu dừng xe lại”.

Trần Hạo không hiểu gì, hỏi: “Sao thế ạ?”

“Quay lại đá hấn một cái”, Bạch Diệc Phi nói rất nghiêm túc.

Trần Hạo dừng lại một chút, vội cười khô hai tiếng nói: “Thôi bỏ đi”.

“Sau khi vào cổng anh Trương cũng nói với em rồi, sau khi thâm nhập vào hệ thống mạng ở đây mới phát hiện ra, khắp nơi ở đây đều có camera, còn nói nơi này có diện tích hơn bốn mươi ngàn mét vuông, góc nào cũng có camera, không có góc chết nào cả”.

“Ở cổng có hệ thống nhận diện khuôn mặt, 24 tiếng, cứ cách mỗi tiếng lại có một trăm bảo vệ tuần tra”.

“Anh Trương nói anh ta sẽ nhìn chúng ta từ xa, chỉ cần chúng ta kéo dài được hai phút thì anh ta có thể phá hủy được hệ thống camera đó, sau đó là hệ thống nhận diện khuôn mặt kia, làm chúng hỗn loạn hết lên để gây sự chú ý”.

Bạch Diệc Phi sau khi nghe xong thì gạt đầu, sau đó nói: “Thật ra không cần phiền phức như vậy”.

Trần Hạo ngưng lại chút hỏi: “Tại sao vậy ạ?”

Bạch Diệc Phi đột nhiên cười lạnh nói: “Không cần phiền thế đâu, tăng tốc, trực tiếp đến biệt thự của Tôn Minh Kiến”.

“Á?”, Trần Hạo không hiểu hô lên.

Theo như Trương Hoa Bân nói thì an ninh ở khu này thật sự rất kinh khủng. Đầu tiên là hệ thống an ninh, tiếp đó là 24/24 đều có người tuần tra, còn có người luân phiên, chắc phải lên đến 300 người.

Nếu như thật sự làm lớn chuyện thì sẽ rất phiền phức.

Có thể cứu được Ngưu Vọng ra hay không là một chuyện, chỉ là họ muốn ra ngoài cũng rất tốn sức. Huống hồ, cứ coi như thật sự thoát được ra ngoài, nhưng nếu làm lớn chuyện thì hiệp hội thương mại chắc chắn sẽ để ý đến chuyện này, ngộ nhỡ truy sát trong toàn thành phố thì sao?

“Chúng ta căn bản không biết bác sĩ Ngưu có bị nhốt ở biệt thự của Tôn Minh Kiến không, nếu không ở đó thì phải làm sao?”, Trần Hạo lo lắng hỏi.

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng, nói: “Chắc chắn ở đó”.

Trần Hạo thấy thế liền tò mò hỏi: “Tại sao vậy?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì nheo mắt lại rồi nhìn vào hệ thống giám sát bên ngoài, cười nói: “Anh nghĩ, hiện giờ chắc Đạo Trưởng đang nhìn chúng ta đó”, nói xong anh vẫy tay về phía hệ thống giám sát đó.

Trần Hạo nghe thấy vậy thì chờ người ra. Bạch Diệc Phi liền giải thích: “Bọn chúng bắt người nhưng chưa giết luôn, sau đó truyền tin cho Lâm Cuồng. Lâm Cuồng có mối quan hệ rất tốt với chúng ta, cậu nói xem bọn chúng làm vậy là vì sao?”

“Chỉ e là không đơn giản chỉ muốn có được chút bí mật từ chỗ Ngưu Vọng đâu. Vì những điều đó không quan trọng, khi chúng ta đi ra nước ngoài thì chúng đã theo dõi chúng ta rồi, vì vậy chúng muốn biết nơi cất vàng ở đâu”.

“Lúc chúng ta đi không hề dẫn theo Ngưu Vọng, vậy thì chúng cũng biết Ngưu Vọng giống như chúng, chỉ biết chuyện của chỗ vàng đó và cũng biết là ở Lam Đảo chứ không biết vị trí cụ thể. Vì vậy chúng bắt nhưng không giết luôn người, cậu nghĩ xem là vì sao?”

Trần Hạo nghe xong thì đầu óc như mơ màng, lúc này mới nhận ra chuyện này không chỉ đơn giản là đi cứu người thôi.

Trần Hạo nhìn Bạch Diệc Phi hỏi: “Anh à, anh đoán ra từ lâu rồi sao?”

Bạch Diệc Phi gật đầu nói: “Tăng tốc đi”.

Trần Hạo không nghi ngờ gì nữa mà giậm chân ga, tăng tốc đi về phía nhà Tôn Minh Kiến.

Hiện giờ bọn họ làm không phải là kéo dài thời gian mà là tranh thủ thời gian.

Chỉ e hiện giờ Tôn Minh Kiến không biết bản thân mình chỉ là mồi nhử, vì vậy họ muốn cứu Ngưu Vọng trước khi Tôn Minh Kiến phản ứng lại.

...

Trong một phòng của biệt thự Tôn Minh Kiến đang ở, Phương Nhiên đi theo sau ông ta. Tôn Minh Kiến nói với nữ vệ sĩ của mình: “Đi chuẩn bị đi, chắc sắp đến rồi đấy”.

Vệ sĩ gật đầu rồi đi ra phòng, nhân tiện đóng cửa lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 687: Ý Đồ Với Phương Nhiên

Nghe thấy tiếng đóng cửa, trái tim của Phương Nhiên liền đập bình bịch, bị dọa cho sợ đến mức đứng yên tại chỗ không dám động đậy.

Tôn Minh Kiến bước tới chỗ tủ rượu, lấy ra một chai rượu vang đỏ, lại lấy hai chiếc ly đồ rượu vào, sau đó đưa một ly trong tay cho Phương Nhiên: “Cô Phương đừng sợ, mời cô đến đây là vì muốn thay mặt con trai để xin lỗi cô chứ không hề có ý định làm hại đến cô”.

Phương Nhiên lúng ta lúng túng, lắc đầu nói: “Không không không, không cần đâu”.

Tôn Minh Kiến vẫn cố chấp đưa ly rượu vang trong tay cho Phương Nhiên, sau đó chỉ về phía sô pha nói: “Cô Phương ngồi sang bên kia đi”.

Phương Nhiên thấy vậy đành phải ngồi xuống ghế sô pha, cực kỳ cẩn thận hỏi ông ta: “Không biết ông Tôn bảo tôi tới đây là muốn...”

Tôn Minh Kiến lắc nhẹ ly rượu vang trong tay cười nói: “Mời cô Phương đến xem kịch”.

Nói xong, Tôn Minh Kiến cầm lấy chiếc điều khiển đặt trên bàn, bấm một nút, bức tường phía trước mặt bọn họ liền xuất hiện một màn hình cực lớn, màn hình bật sáng lên.

Hình ảnh trong ti vi là chiếc xe tải của Bạch Diệc Phi.

Tôn Minh Kiến cười nói: “Tôi nghe nói cô Phương rất hứng thú với doanh nghiệp của thương nhân trẻ tên Bạch Diệc Phi này, còn tìm người đi điều tra riêng về nó, nếu như cô Phương đã có hứng thú như vậy, không bằng bây giờ chúng ta cùng xem đi”.

Sự hứng thú của Phương Nhiên với Bạch Diệc Phi chỉ là xuất phát từ sự sùng bái, còn những thứ khác thì không có, lúc này đang là thời khắc liên

quan đến sinh mệnh của cô ta, cô ta làm gì còn có hứng thú với người khác nữa chứ?

Tôn Minh Kiến nói để cô ta xem, chẳng lẽ là ngồi xem chiếc xe tải kia hay sao?

Hơn nữa bây giờ đã là sáng sớm rồi, còn lái xe tải đến hay sao?

Cô ta cũng không ngạc, nghĩ một chút liền biết, Tôn Minh Kiến chắc chắn là sẽ không đối phó với Bạch Diệc Phi, cho nên cô ta không dám thừa nhận: “Không phải, ông Tôn, ông hiểu lầm rồi, tôi không biết người này là ai, tôi...”

Tôn Minh Kiến hờ hững phẩy tay, cười nói: “Cô Phương đừng căng thẳng, cô đừng vội phủ nhận, tôi còn chưa nói cái gì mà! Đúng rồi, Cô Phương biết hôm nay vì sao tôi lại mời cô đến không?”

Phương Nhiên sợ hãi lắc đầu, đứng ngồi không yên.

Tôn Minh Kiến chỉ mỉm cười nói tiếp: “Mối quan hệ của tôi với bố cô rất tốt, mà bố cô ấy à, ông ấy đã hy sinh vì Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, với tư cách là một người bạn, đương nhiên tôi phải làm tròn nghĩa vụ của một người bạn”.

“Bố của cô lúc còn sống từng nói với tôi, nói cô muốn trở thành một ngôi sao, cho nên tôi sử dụng các mối quan hệ của mình để giúp cô, hoàn thành giấc mơ của cô”.

“Tôi thế này cũng coi như đã không phụ lòng người bạn của mình rồi, cô nói có đúng không?”, Tôn Minh Kiến hỏi.

Phương Nhiên gật đầu ngay lập tức: “Vâng vâng vâng, tôi cũng rất là cảm kích ông Tôn”.

Sau đó Tôn Minh Kiến thở dài, giọng điệu khá là bất đắc dĩ: “Cô cũng thấy rồi đó, con trai tôi cũng thích cô”.

Nghe thấy câu này, sắc mặt Phương Nhiên tái hẳn đi.

Cô ta cũng từng nghe qua những lời đồn đãi về bố con nhà Tôn Minh Kiến, nghe nói là vô cùng tệ hại, nếu như Tôn Minh Kiến bảo cô gả cho Tôn Hào thì đương nhiên cô ta sẽ không biết phải làm thế nào.

Lúc này cô ta đã cực kỳ sợ hãi.

Tôn Minh Kiến tiếp tục nói: “Nhưng mà, tôi đã tìm được đối tượng kết hôn cho nó rồi, cho nên, cô đừng có thích nó mà nó cũng không được có ý nghĩ gì với cô”.

Nghe xong câu này, đột nhiên Phương Nhiên thở phào một hơi, vội vàng gật đầu đồng ý: “Được, tôi chắc chắn sẽ không thích anh ta”.

Nhưng bởi vì giọng điệu của Phương Nhiên khi nói câu này rất vui vẻ, khiến cho Tôn Minh Kiến đành mặt, Phương Nhiên lập tức phản ứng lại, vội vàng lắc đầu: “Ông Tôn, ý của tôi là tôi không xứng với cậu Tôn”.

Tôn Minh Kiến lại nở nụ cười, cứ như thể vẻ mặt lạnh lùng lúc nãy chưa từng xuất hiện: “Haiz, tôi ấy à, kỳ thực chỉ sợ con trai mình không nghe lời, nếu như bởi vì cô mà nó không giải quyết được đối tượng tôi đã chọn cho nó, thì không phải là được không bù nổi mất hay sao?”

Phương Nhiên trả lời ngay lập tức: “Ông Tôn yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không xuất hiện trong tầm mắt của cậu Tôn, cách được bao xa thì tôi sẽ trốn xa bấy nhiêu”.

Nhưng Tôn Minh Kiến lại khẽ lắc đầu thờ dài nói: “Con trai của tôi ấy à, có chút cố chấp, nếu như nó động lòng với cô thì cho dù cô có trốn đến đâu nó cũng sẽ đi tìm cô bằng được”.

“VẬY... vậy tôi phải làm thế nào?”, Phương Nhiên hơi bối rối.

Tôn Minh Kiến lại thờ dài, bất đắc dĩ nói: “Cách thì cũng có một cách, chỉ là xem cô có đồng ý hay không thôi”.

Phương Nhiên nghe thấy câu này thì tự nhiên cảnh giác hơn, cực kỳ cẩn thận hỏi: “Cách của ông Tôn là...”.

Tôn Minh Kiến vươn bàn tay của mình ra, đặt lên đùi của Phương Nhiên, động tác này khiến cô ta lập tức đứng bật dậy: “Ông Tôn...”.

Tôn Minh Kiến thờ ơ rút tay về, nhếch miệng cười nói: “Cô Phương, cô xem, nếu như cô gả cho tôi, trở thành người phụ nữ của tôi, vậy thì cô chính là mẹ kế của con trai tôi, cô nói nó còn dám có ý gì với cô nữa không?”

Phương Nhiên thần thờ đứng như trời trồng, cô ta bị câu nói của Tôn Minh Kiến làm cho cực kỳ kinh hoàng, không ngờ được người có ý đồ với cô hoá ra lại là cái lão già này, điều này khiến cô ta cảm thấy càng buồn nôn hơn.

Phương Nhiên theo phản xạ muốn từ chối, lắc lắc đầu, còn chưa kịp nói gì thì sắc mặt Tôn Minh Kiến đã sa sầm.

“Cô Phương không bằng lòng?”

Hai tay Phương Nhiên túm chặt váy của mình, cắn môi không nói gì.

Cô ta không biết phải làm thế nào bây giờ.

Tôn Minh Kiến lạnh lùng hừ một tiếng, cũng đứng lên theo, trong giọng nói mang theo sự uy hiếp rõ ràng: “Vừa rồi ở dưới hầm, cô Phương hẳn là đã nhìn thấy rất rõ rồi chứ?”

Cảnh tượng bên dưới tầng hầm lúc này, Phương Nhiên đương nhiên đã nhìn rất rõ ràng, cũng chính vì như vậy mới càng cảm thấy sợ hãi và khủng hoảng.

Ý của ông ta là, nếu như cô ta không đồng ý thì kết cục của hai người bên dưới tầng hầm kia cũng chính là kết cục của cô ta.

Cơ thể Phương Nhiên run lên bần bật.

Tôn Minh Kiến trầm giọng nói: “Cô có biết người bị đánh là ai không?”

“Cô có biết đối tượng kết hôn của con trai tôi là ai không?”

Phương Nhiên lắc đầu theo phản xạ.

Tôn Minh Kiến tốt bụng nói cho cô ta biết: “Người bị đánh tên là Ngưu Vọng, là một bác sỹ giỏi, mà ông ta chính là người luôn đi theo Bạch Diệc Phi!”

“Còn về đối tượng kết hôn với con trai tôi, chính là vợ của Bạch Diệc Phi”.

Phương Nhiên kinh ngạc nhìn Tôn Minh Kiến, mặt đại ra.

Tôn Minh Kiến bật cười chế nhạo, sau đó chỉ vào màn hình ra hiệu bảo Phương Nhiên nhìn: “Cô xem, trong xe chắc chắn có Bạch Diệc Phi”.

“Cô có tin là anh ta lập tức sẽ phải chết ở ngay trước cổng nhà tôi không? Biết anh ta đến để làm gì không? Anh ta đến đây để được chết! Biết tại sao anh ta lại đến để được chết không?”

“Ha... bởi vì anh ta đến cứu Ngưu Vọng, anh ta tự cho rằng mình là đến cứu Ngưu Vọng, còn tự cho rằng có thể đột nhập được vào khu biệt thự, nực cười, tất cả những điều này đều nằm trong kế hoạch của Đạo Trường”.

“Cho nên ấy à, phàm là người nào dám đối đầu với Tôn Minh Kiến này, thì sẽ chỉ có một kết cục mà thôi, đó là chết!”

Nghe đến đây, toàn thân Phương Nhiên run lên vì sợ hãi.

Tôn Minh Kiến nói: “Tôi biết cô từng điều tra Bạch Diệc Phi, cô hẳn là đã biết, anh ta sẽ không thể thoát khỏi lòng bàn tay của tôi, càng đừng nói là cô?”

Phương Nhiên bị ông ta dọa cho sợ run, nhưng mà nghe xong câu này thì trong lòng bỗng ôm hy vọng: “Tôi thừa nhận mình từng điều tra về anh ấy, thủ hạ của anh ấy có mấy người rất giỏi”.

Tôn Minh Kiến khinh bỉ bật cười một tiếng: “Cô nói mấy tên thủ hạ đó của anh ta, cô tưởng là tôi không biết à?”

“Tôi nói cho cô biết, mấy tên thủ hạ đó của anh ta, căn bản chả có tác dụng gì. Một người tên là Từ Lãng, còn đang nằm trong bệnh viện, một người tên Bạch Hồ, hầu như không phải là đối thủ của Minh Huy và Nam Nam, mà bản lĩnh của Bạch Diệc Phi cũng không bằng Minh Huy và Nam Nam”.

“Nếu cô không tin thì cứ đợi đấy mà xem, đợi chút nữa khi bọn họ xông vào căn biệt thự này, vừa bước xuống xe, Bạch Diệc Phi sẽ bị Minh Huy và Nam Nam bắn chết”.

“Tôi cũng không ngại nói cho cô biết, Minh Huy là thủ hạ đặc lực nhất của tôi, xuất thân sát thủ, mặc dù thứ hạng và khả năng ám sát xếp sau Từ Lãng, nhưng võ nghệ của anh ta lại cao hơn Từ Lãng”.

Trên mặt Tôn Minh Kiến đầy vẻ kiêu ngạo, nhưng ông ta nói nhiều như vậy mà không hề nhắc một chữ nào đến Trần Ngạo Kiêu và Cuồng Sa, xem ra hình như là không biết sự tồn tại của bọn họ.

...

"Rầm!"

Chiếc xe tải tông trực diện vào cửa căn biệt thự.

Bạch Diệc Phi cùng những người khác xuống xe, mà thùng hàng phía sau xe cũng bước xuống rất nhiều người mặc áo đen.

Đúng lúc này, một bóng đen đột nhiên xuất hiện, nhanh chóng lao về phía Bạch Diệc Phi.

"Rầm!"

Bóng đen kia còn chưa kịp đến gần Bạch Diệc Phi thì đã bị Trần Ngạo Kiêu đá cho bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, Tôn Minh Kiến trông thấy cảnh này thì đơ ra mắt một lúc, có chút không thể tin nổi: “Đang làm cái gì vậy?”

Nhóm người này của Bạch Diệc Phi đều mặc quần áo màu đen, cũng bao gồm cả Bạch Diệc Phi, anh đã thay xong bộ này lúc còn ở trên xe, bọn họ còn đeo khẩu trang và đội mũ.

Kiểu ăn mặc thế này đã che hết nửa khuôn mặt, mà đám người này trông đều na ná nhau, cho nên Tôn Minh Kiến hầu như không nhận thể nhận ra được ai mới là Bạch Diệc Phi.

Mà người đàn ông tóc trắng ẩn nấp trong chỗ tối đột nhiên lao ra, trong tay cầm một thanh đao dài lao về phía Bạch Diệc Phi.

Nhưng lại bị Trần Ngạo Kiều đá cho một phát bay thẳng ra ngoài.

Người này chính là một trong những vệ sỹ chuyên đi theo bên cạnh Tôn Minh Kiến, Minh Huy. Kỳ thực gã trôn rất kỹ, tốc độ xuất hiện cũng rất nhanh, nhưng người mà gã gặp phải lại chính là Trần Ngạo Kiều.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 688: Tôn Minh Kiến Tự Vả

Thực lực của Minh Huy quả thực là hơn Bạch Hồ, mặc dù gã xếp sau Từ Lăng nhưng thực lực của gã lại hơn cả Từ Lăng, cũng tức là nói, Bạch Hồ và Từ Lăng đều không phải là đối thủ của gã.

Nhưng Trần Ngạo Kiều thì khác, khoảng cách giữa họ quá lớn.

Minh Huy bị đá bay ra ngoài thì sững sờ mất một lúc, gã hoàn toàn không ngờ được mình sẽ bị đánh bại nhanh như vậy.

Tôn Minh Kiến cũng ngẩn ra, ông ta hoàn toàn không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Phương Nhiên giật mình a một tiếng, hơi bất ngờ liếc nhìn Tôn Minh Kiến một cái, trong lòng thầm nghĩ: không phải ông nói chỉ một lúc thôi là sẽ giết được Bạch Diệc Phi hay sao?

...

Nhóm người Bạch Diệc Phi hầu như không thèm để ý đến Minh Huy bị đá bay kia, bọn họ hiên ngang đi thẳng vào bên trong biệt thự.

Minh Huy cực kỳ căm hận, từ trước đến giờ chưa có ai dám coi gã như không khí thế này.

Gã bật người đứng dậy, dùng tay lau đi vết máu trên khoé miệng, ánh mắt sa sầm dán chặt lên người Trần Ngạo Kiều, sau đó nắm chặt thanh đao dài trong tay, định ra đòn một lần nữa.

Gã cho rằng lúc này chẳng qua là vì mình quá khinh địch mà thôi.

Tuy nhiên, Trần Ngạo Kiều thậm chí còn chẳng thèm nhìn đến Minh Huy, vẫn luôn đi sát bên cạnh Bạch Diệc Phi.

Lần này thì Minh Huy lại càng không thể nhẫn nhịn được nữa, cho nên mới dồn sức xông về phía Bạch Diệc Phi một lần nữa.

Sau đó, kết quả là, ba trong số người mặc áo đen ở phía sau Trần Ngạo Kiêu rút đao của mình ra đón đầu.

Minh Huy thấy vậy thì cực kỳ phẫn nộ.

Con mẹ nó, khinh người quá đáng!

Lại để cho đám tép riu này đánh với mình, mẹ kiếp!

Cho nên tay của Minh Huy hơi cong, thanh đao dài trong tay chuẩn bị chặn lại mấy thanh đao của ba người kia.

Tuy nhiên, thanh đao dài lại chém phải không khí.

Minh Huy nhất thời sốc tận óc.

Ba người đàn ông mặc đồ đen ra tay thoăn thoắt như thoi đưa xung quanh người Minh Huy.

Ngay sau đó, bọn họ nhanh chóng thu lại đao của mình, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra quay về bên cạnh Trần Ngạo Kiêu, bước vào bên trong biệt thự.

Tình cảnh này, nếu không phải tận mắt chứng kiến, chỉ sợ là sẽ không có ai tin là vừa rồi bọn họ đã rời khỏi đội ngũ.

Mắt Minh Huy trợn lên không thể tin được những gì đã xảy ra.

"Rầm!"

Gã ngã vật xuống đất, gương mặt vẫn chưa hết kinh hoàng, trên người gã có vô số vết thương, đều là do bị người ta dùng đao chém.

Mà một cao thủ hạng ba như vậy, đã bị một nhóm người mà gã cho rằng chỉ là đám tép riu giết chết.

Song, phàm là người có thể vào được đội Cuồng Sa thì chẳng có ai là tép riu cả, bọn họ đều là những nhân vật tinh anh trong giới này.

Ví dụ, người đầu tiên xông lên lúc này, anh ta tên là Hồ Cường, là người vùng Đông Bắc, do đánh nhau với người ta nên bị tuyên án ba năm tù, sau đó được Trần Ngạo Kiều chiêu mộ về.

Lúc đó, một mình anh ta đã đánh hơn mười người, trong đó còn có một người bị thương rất nghiêm trọng.

Trên thực tế, những người này đều có chút bản lĩnh, nhưng chắc chắn là sẽ không đánh lại được Minh Huy.

Sở dĩ bọn họ có thể giết chết Minh Huy đều là do gã đã quá khinh địch.

Gã cho rằng bọn họ chẳng qua chỉ là đám tép riu nên hầu như không coi trọng bọn họ, nhưng gã lại đã phải chết trong tay của chính đám tép riu này.

Tôn Minh Kiến nhìn thấy cảnh này thì hoàn toàn dại ra.

Minh Huy, người mà ông ta vẫn luôn rất lấy làm kiêu ngạo đã bị đám đàn em chém chết rồi, điều này quả thực cứ như câu truyện nghìn lẻ một đêm vậy, quá ly kỳ, quá không thực.

Lúc này Phương Nhiên đang cảm thấy máu trong người mình sôi sục cả lên, Minh Huy đã bị giết, hầu như không giống với những gì mà Tôn Minh Kiến đã nói, chẳng lẽ vừa rồi Tôn Minh Kiến chỉ đang chém gió hay sao?

Lúc này, Tôn Minh Kiến đột nhiên hoàn hồn, hung ác nói: “Hừ, cho dù bọn chúng có thể giết Minh Huy thì cũng chưa chắc đã qua được cửa ải mai phục của tôi”.

Phương Nhiên nghe vậy lập tức trở nên lo lắng, Tôn Minh Kiến còn sắp xếp những người khác nữa, không biết nhóm người Bạch Diệc Phi có thể đi qua một cách an toàn hay không?

Trên thực tế, khi Tôn Minh Kiến nói muốn cô ta phải giả cho ông ta, cô ta cảm thấy rất tuyệt vọng, hơn nữa còn muốn cô ta chứng kiến ông ta đối phó với Bạch Diệc Phi như thế nào, trong lòng cô ta cảm thấy mọi hy vọng đã tắt ngóm.

Nhưng ai có thể ngờ được rằng, đối phương lại không hề kém cỏi như những gì mà Tôn Minh Kiến đã nói, ngược lại, đối phương đã giết chết một võ sỹ đặc lực nhất của Tôn Minh Kiến một cách nhẹ nhàng, điều này khiến cho Phương Nhiên lại nhìn thấy một tia sáng hy vọng.

Lúc này, nội tâm của cô ta vô cùng hy vọng Bạch Diệc Phi có thể giết luôn cặp bố con Tôn Minh Kiến này.

Lúc trước Tôn Minh Kiến nói ông ta chính là người đã giúp đỡ cho cô ta trở nên nổi tiếng như ngày hôm nay, đương nhiên cô ta làm sao mà không biết? Hơn nữa, cô ta còn biết, cái chết của bố cô ta thực ra có liên quan đến Tôn Minh Kiến.

Lý do để Tôn Minh Kiến giúp cô ta trở nên nổi tiếng, chẳng qua là muốn lợi dụng cô ta để rửa tiền mà thôi.

...

Nhóm người của Bạch Diệc Phi đã xông vào bên trong biệt thự.

Sau đó, tại sảnh chính của biệt thự xuất hiện rất nhiều người cũng mặc áo đen và trong tay cầm mã tấu.

Đám người này là võ sỹ chuyên nghiệp dưới quyền của Tôn Minh Kiến, mặc dù võ nghệ của bọn họ không cao, nhưng đám người này ai cũng có thủ đoạn tàn ác, khi đã ra tay hầu như không biết thế nào là nặng nhẹ.

Nhìn thoáng qua, có khoảng bốn mươi năm mươi người, nhiều hơn nhóm người của Bạch Diệc Phi.

Tôn Minh Kiến nhìn thấy cảnh này qua màn ảnh, lạnh lùng cười nhạt: “Cho dù mày có giỏi hơn nữa thì trong một không gian nhỏ như vậy, bị

nhiều người bao vây như thế, tao không tin là chúng mày có thể thoát ra được!”

“Hừ, muốn đấu với tao, chỉ có nước chết mà thôi!”

Phương Nhiên lo lắng nhìn vào màn hình.

Lúc này tâm trạng của Tôn Minh Kiến đã tốt hơn một chút, quay ra nói với Phương Nhiên: “Trước kia có một hai tên cao thủ hạng hai muốn giết tôi, nhưng đáng tiếc, sau khi xông vào căn phòng này thì đã bị số đao này bằm cho thành thịt vụn”.

“Nhóm người này của Bạch Diệc Phi còn chẳng bằng được cao thủ hạng hai, muốn trốn khỏi căn phòng này rõ là nằm mơ!”

“Nhiều người như vậy, mỗi người chém một đao, không sớm thì muộn sẽ bị chém thành thịt bằm”.

Tôn Minh Kiến rất chi là đắc ý.

Song, ông ta vừa mới nói dứt câu liền ngậy ra.

...

Trong sảnh chính, đám người áo đen kia đột nhiên lấy đao của mình ra, sau đó phân tán ra khắp nơi, chui vào giữa nhóm người kia, động tác thoăn thoắt như thoi đưa.

"Phập phụt!"

Tiếng đao cứa vào thịt người vang lên không dứt, mà đám người cầm mã tấu kia thậm chí còn chưa kịp nhấc đao lên đã bị chém cho ngã vật ra đất.

Người của Cuồng Sa, trước giờ vốn đều lấy một địch mười.

Tôn Minh Kiến trong phòng riêng nhìn thấy cảnh này thì không thể tin nổi vào mắt mình, lắc đầu nói: “Không, sao lại thế được? Điều này không

thế...”.

Sau khi lắc đầu, đột nhiên ông ta như ý thức được cái gì đó, sắc mặt trở nên trắng bệch, ngay sau đó lấy điện thoại ra vội vàng bấm máy.

“Con trai, mau chạy đi!”, Tôn Minh Kiến sốt ruột kêu lên: “Không có thời gian giải thích nữa rồi, bây giờ, ngay lập tức đi ra ngoài bằng hành lang an toàn, mau!”

Tôn Hào ở đầu dây bên kia tỏ vẻ chẳng để tâm nói: “Làm sao thế bố? Bố từ từ nói thôi, sốt ruột như thế làm cái gì?”

Tôn Minh Kiến càng sốt ruột nói: “Không có thời gian giải thích, còn không chạy thì sẽ mất mạng, mau nghe theo lời bố, lập tức rời khỏi khu tầng hầm, sau đó trốn ra ngoài, đi đến nhà bác hai con trốn một thời gian, nhanh!”

Tôn Hào khinh khỉnh cười: “Bố, bố làm cái gì vậy? Vừa nãy còn đang bình thường, đột nhiên lại bảo con bỏ trốn, làm như có ai dám đến nhà chúng ta giết người không bằng? Trong Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô, bố đang là...”.

Lời gã còn chưa kịp nói hết, Tôn Minh Kiến đã gào lên chửi: “Con mẹ mày, ông bảo thì mày chạy cho nhanh đi! Chúng ta bị trúng kế của Đạo Trưởng rồi, còn không chạy thì sẽ mất mạng đó!”

Tôn Hào sửng người một lúc, sau đó liền vội vàng cúp điện thoại.

Bọn họ vẫn luôn đi theo phía sau Đạo Trưởng, nghe thấy bố mình bảo bọn họ bị rơi vào bẫy của Đạo Trưởng rồi, mặc dù không hiểu rõ lắm ý nghĩa là gì nhưng cuối cùng gã cũng đã hiểu được tình hình hiện tại của mình cấp bách đến đâu.

Sau khi cúp điện thoại gã lập tức nói với thủ hạ của mình: “Mau đi!”

Có người hỏi: “Hai người này thì sao?”

Tôn Hào suy nghĩ một chút, dù gì thì bố gã cũng sẽ lật mặt với Đạo Trường, Đạo Trường không muốn giết hai người này, vậy thì gã cứ giết bọn chúng đây.

“Giết đi!”

“Vâng!”

Tôn Hào chẳng thèm để ý đến thủ hạ của gã mà lập tức rời đi bằng đường hành lang an toàn.

Thủ hạ của gã lấy ra một cái kéo, vẫn là cái kéo lúc nãy đã cắt ngón tay của Ngưu Đại, gã đi đến bên cạnh người của Ngưu Vọng, đặt cái kéo lên cổ của ông ta.

Đúng vào lúc gã định ra tay thì “Râm” một tiếng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 689: Cứu Thoát Bỏ Con Ngưu Vọng

Cửa tầng hầm bị Bạch Hồ húc tung ra, tiếp sau đó có một thanh mã tấu từ trong tay Chung Liên bay ra chém thẳng vào tay gã thủ hạ khiến cánh tay gã đứt lìa.

"Aaa!"

Tiếng hét thảm thiết vang vọng cả khu tầng hầm khiến Tôn Hào vừa mới bước vào trong hành lang an toàn cũng nghe thấy, Tôn Hào bị dọa cho sợ run lập cập, bước chân chạy càng nhanh hơn, thoát ra khỏi khu tầng hầm.

Tôn Minh Kiến lúc này đang vội vàng thu dọn đồ đạc, ông ta vợ vội lấy những thứ đồ đắt tiền nhét vào trong một cái túi to, thần sắc cực kỳ hoang mang.

Phương Nhiên nhìn thấy cảnh này thì sửng sờ một lúc sau đó thở phào nhẹ nhõm, trong lòng đột nhiên cảm thấy vui sướng hẳn lên.

Vốn dĩ Phương Nhiên đã cực kỳ sùng bái Bạch Diệc Phi, bây giờ lại càng sùng bái anh hơn.

Nhưng mà trong camera an ninh, tất cả mọi người đều mặc quần áo màu đen, vừa đeo khẩu trang vừa đội mũ, cô ta hầu như không thể nhận ra được ai mới là Bạch Diệc Phi.

Nếu như cô ta mà nhìn rõ được ai là Bạch Diệc Phi thì chắc là sẽ giết bản cả mình, dù gì thì trước đó không lâu, cô ta mới đi nhờ xe của người ta xong, quay lại thủ đô xong, có lẽ cô ta cũng chẳng thể đoán được người đó là Bạch Diệc Phi đâu.

Khi Tôn Minh Kiến thu dọn đồ đạc, ông ta còn không quên nói với Phương Nhiên: “Cô đi theo tôi, chúng ta cùng nhau trốn một thời gian, con mẹ nó! Ông đây là bị Đạo Trưởng chém cho một dao”.

“Trong khu biệt thự của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô giết người, người bị giết lại còn là Phó chủ tịch của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, cho dù Bạch Diệc Phi có là người của tứ đại gia tộc thì cũng chắc chắn phải chết, nhưng mà điều kiện trước nhất là hẳn phải giết được tôi”.

“Con mẹ nó! Đạo Trưởng rõ ràng là cố ý khiến tôi khinh địch, muốn để Bạch Diệc Phi giết tôi!”

“Con mẹ nhà nó, ông đây từ trước đến giờ lúc nào cũng tận tâm tận sức để làm việc cho ông ta, ông ta lại dám tính kế hãm hại ông đây!”

“Cô Phương, cô còn ngây ra đó làm cái gì? Mau đi thôi!”, Tôn Minh Kiến lúc này đã thu dọn xong đồ đạc, trong tay ông ta đang cầm một cái vali, nhìn thấy Phương Nhiên vẫn còn ngẩn ngơ đứng tại chỗ thì không khỏi gọi một tiếng.

Phương Nhiên nghe vậy do dự, cô ta không hề có ý định bỏ trốn, cô ta khó hiểu hỏi: “Ông Tôn đã nhìn ra được âm mưu của Đạo Trưởng rồi, như vậy vì sao không ở lại giải thích rõ việc này với Bạch Diệc Phi?”

“Giải thích rõ rồi, anh ta chắc chắn sẽ không giết ông nữa”.

Tôn Minh Kiến hừ mũi: “Cô suy nghĩ quá đơn giản rồi, người của anh ta chắc là đã bị con trai tôi giết rồi, không phải, bây giờ không có thời gian để nói với cô việc này, dù gì cô cũng không hiểu đâu, tóm lại cô chỉ cần biết một điều, Bạch Diệc Phi chính là một con chó điên, chỉ cần anh ta nhắm trúng vào ai thì chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người đó”.

“Tôi nói cho cô nghe, cô đừng cho rằng cô không tham gia vào việc này thì anh ta sẽ tha cho cô. Nếu như anh ta phát hiện ra cô ở trong biệt thự của tôi, chắc chắn cô sẽ chẳng có kết cục tốt, mau đi theo tôi, đây mới là sự lựa chọn tốt nhất!”

Ý của Tôn Minh Kiến là Tôn Hào đã giết thủ hạ của anh ấy, như vậy anh ấy chắc chắn sẽ điên cuồng giết sạch mọi người có mặt ở trong biệt thự, bất kể Phương Nhiên là ai.

Phương Nhiên lắc đầu: “Không, tôi không đi!”

Tôn Minh Kiến sao mà không hiểu được suy nghĩ của cô ta, cho nên mới vươn tay qua tóm chặt lấy cổ tay cô ta, mở cửa nói với cô vệ sĩ xinh đẹp của mình nói: “Đưa cô ta đi!”

Vệ sĩ xinh đẹp đi tới trước mặt Phương Nhiên, Phương Nhiên vừa sợ vừa cảnh giác nhìn cô ta: “Cô muốn làm cái gì?”

Vừa dứt lời, cô vệ sĩ xinh đẹp chẳng nói chẳng rằng ra tay đập thẳng vào gáy Phương Nhiên, cô ta lập tức hôn mê bất tỉnh.

Tiếp sau đó, cô vệ sĩ xinh đẹp vác Phương Nhiên lên vai đi theo Tôn Minh Kiến vào một hành lang an toàn khác để rời đi.

Mà lúc này, nhóm người Bạch Diệc Phi đã vào đến tầng hầm, cứu thoát được Ngưu Vọng và con trai của ông ta.

Khi Bạch Diệc Phi nhìn thấy Ngưu Vọng người đầy vết thương và bê bết máu, có một tia sáng màu đỏ loé lên trong mắt anh.

Anh nhớ lại lúc mà anh và Ngưu Vọng mới quen biết nhau, nhớ lại tất cả ký ức giữa hai người trong hai năm nay, anh còn nhớ Ngưu Vọng từng nói, chúng ta là bạn bè.

Bạn bè.

Bạch Diệc Phi từ trước đến giờ chưa từng coi Ngưu Vọng là thủ hạ của mình.

Lúc này, đột nhiên có ai đó hô lên một tiếng, là Bạch Hồ: “Đây là... ngón tay!”

Bây giờ bọn họ mới chú ý đến, trên mặt đất còn có bốn ngón tay mới vừa bị cắt, mà phía trên ngón tay đó là một người thanh niên trẻ tuổi có nét gần giống với Ngưu Vọng đang bị trói chặt.

Người thanh niên đã ngắt đi, lại nhìn sang hai bàn tay của anh ta, chỉ còn lại bốn ngón.

Nhìn thấy cảnh này, Bạch Diệc Phi suýt chút nữa thì bị làm cho tức điên.

Bạch Diệc Phi siết chặt nắm đấm, hai hàm răng nghiến chặt lại, thấp giọng gào lên: “Mau cứu người!”

Những người phía sau lập tức bước tới

Sau đó, Bạch Diệc Phi lại hét lên: “Tôn Minh Kiến, con mẹ mày!”

“Người đâu, tìm bọn họ về đây cho ông, ông nhất định phải đập chết nó!”

...

Cửa ra hành lang an toàn của Tôn Hào nối liền với cửa sau, lối ra này cực kỳ bí mật.

Tôn Hào vừa mới chui ra khỏi lối ra, lập tức đã nghe thấy tiếng gào thét rên rỉ làm cho gã sợ đến mức không dám đi đến gara ô tô nữa mà mở luôn cửa sau chạy thẳng một mạch.

Tôn Minh Kiến không nói cho Tôn Hào biết kế hoạch của Đạo Trường khiến cho Bạch Diệc Phi phải chết tại đây, bởi vì ông ta cho rằng đây là một việc rất đơn giản. Nhưng lại không ngờ được là bản thân mình cũng nằm trong cái bẫy này của Đạo Trường, cho nên bây giờ muốn nói cho Tôn Hào biết thì cũng đã chẳng còn thời gian rồi.

Tôn Hào không hề biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết là đã xảy ra một việc rất nghiêm trọng, dù gì thì bố của gã trước nay chưa bao giờ dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với gã.

Gã vừa tức giận vừa lo lắng chạy thẳng ra ngoài nhưng mới chạy chưa được bao xa thì đột nhiên có một chiếc xe chở hàng cực kỳ cũ kỹ lao đến.

“Rầm!”

Tôn Hào bị chiếc xe húc mạnh văng ra ngoài rồi lăn mấy vòng trên mặt đất.

Cú va chạm đột ngột này khiến cho đầu óc của Tôn Hào trống rỗng.

Đúng lúc này, có một người lạ mặt xuất hiện trước mặt gã.

Người này chính là Trương Hoa Bân, anh ta lấy điện thoại ra, so sánh một chút Tôn Hào trong ảnh và người thật, sau đó mới nở nụ cười cực kỳ không có thành ý nói: “Thực xin lỗi nhé, tai nạn giao thông”.

Sau đó anh ta ngồi xồm xuồng, vác cơ thể Tôn Hào lúc này đang không còn chút cảm giác nào lên, ném lên thùng hàng của xe.

...

Lối ra của Tôn Minh Kiến là gara của căn biệt thự.

Gara có hai cửa, một cửa là đi vào khu biệt thự, một cửa là đi thẳng ra đường bên ngoài.

Tôn Minh Kiến và cô vệ sỹ xinh đẹp từ trong gara đi ra bước đến chỗ cửa hướng ra mặt đường.

Trên mặt Tôn Minh Kiến ngập sự bất an và nghiêm trọng: “Không biết con trai đã trốn thoát được chưa?”

Cô vệ sỹ xinh đẹp đáp: “Ông Tôn, ông yên tâm đi, đã thông báo trước cho cậu chủ rồi, cậu chủ chắc chắn sẽ không có vấn đề gì đâu”.

Tôn Minh Kiến vẫn còn có chút lo lắng, lại nhớ đến Minh Huy: “Nam Nam, thủ hạ của Bạch Diệc Phi có một người là cao thủ, vừa ra tay đã đá bay Minh Huy rồi”.

Nhưng Nam Nam lại không quan tâm lắm, ngược lại rất tự tin nói: “Yên tâm đi, một người mà cùng lúc phải đối phó với nhiều người thì đương nhiên khó nói, nhưng nếu như đánh tay đôi, thực lực đám thủ hạ kia của anh ta vẫn chưa đủ”.

“Lý do có thể đá bay Minh Huy chẳng qua chỉ là nhân lúc Minh Huy không chú ý mà thôi”.

Nghe Nam Nam nói vậy, Tôn Minh Kiến thở phào nhẹ nhõm, nếu mà như vậy thì xác suất bọn họ có thể trốn thoát được sẽ rất cao. Có thể thấy được, kế hoạch của Đạo Trưởng mặc dù rất kín kẽ nhưng vẫn tính sai một nước là Nam Nam.

Tôn Minh Kiến không khỏi cười lạnh chế nhạo: “Sau khi tôi trốn được ra ngoài, điều chỉnh lại một chút rồi đợi ngày trở lại, tôi thề ắt sẽ phải khiến Đạo Trưởng và Bạch Diệc Phi phải trả giá cho sự việc của ngày hôm nay”.

Thời gian Đạo Trưởng nhậm chức Chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô không dài, nhưng thời gian mà Tôn Minh Kiến ở Hiệp hội thì lâu hơn rất nhiều, đa phần người của Hiệp hội đều nghe lời của ông ta để làm việc, nếu như muốn gây ra một số chuyện thì cũng không phải là khó.

Cửa gara từ từ mở ra.

Sau đó, Tôn Minh Kiến và Nam Nam nhìn thấy một người đàn ông toàn thân mặc đồ đen, ông ta đứng ngay ở trước cửa của gara, khuôn mặt tươi cười vui vẻ nhìn bọn họ, xem ra đã đợi ở đây từ rất lâu rồi...

Người đàn ông này chính là Sa Phi Dương.

Sa Phi Dương mỉm cười với bọn họ: “Rất vui được gặp nhau”.

Tôn Minh Kiến và Nam Nam sau khi nhìn thấy người này thì cực kỳ sửng sốt.

“Ông là ai? Là người của Bạch Diệc Phi?”, Tôn Minh Kiến nhíu mày hỏi.

Sa Phi Dương cười cười nói: “Phải mà cũng không phải, tôi chỉ làm việc mà bản thân tôi cho là đúng”.

Nam Nam vẫn đang cõng Phương Nhiên trên người, muốn đánh nhau thì đương nhiên là không tiện, cho nên mới đem Phương Nhiên đặt xuống đất sau đó cười lạnh lùng bước về phía Sa Phi Dương: “Ông Tôn, một phút”.

Vẻ mặt Nam Nam cực kỳ tự tin, điều này khiến cho Tôn Minh Kiên cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều, bèn lạnh lùng cười nói: “Đánh nhanh thắng nhanh, trốn thoát trước đã!”

“Vâng, ông Tôn”.

Vừa nói xong câu này, Nam Nam liền lao ra, tốc độ cực nhanh giống như một tia chớp.

Tuy nhiên

"Rầm!"

Nam Nam bị đá cho lộn nhào một vòng rồi bay ra ngoài đập mạnh lên một chiếc siêu xe nào đó trong gara, lực va đập này không hề nhẹ, bởi vì cơ thể Nam Nam không hề dừng lại mà đập vỡ cửa kính xe rồi rơi vào bên trong chỗ bánh lái.

Tôn Minh Kiên nhìn thấy cảnh này thì đại ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 690: Cái Bẫy Của Đạo Trưởng

“Cô...”, Tôn Minh Kiến dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn chằm chằm Nam Nam.

Nam Nam khó khăn rặn ra được vài chữ: “Ông Tôn... đây... là... hạng hai...”.

Lời còn chưa kịp nói hết thì đã lặn ra bất tỉnh nhân sự.

Tôn Minh Kiến hoàn toàn ngây dại.

Ông ta còn chưa nhìn thấy Sa Phi Dương ra tay thế nào mà Nam Nam đã bay ra ngoài rồi, thực lực này quả thực không giống như cao thủ cùng đẳng cấp.

Hạng hai, Tôn Minh Kiến nghĩ, có lẽ cô ta muốn nói đến từ “cao thủ hạng hai”.

Một cao thủ hạng hai.

Tôn Minh Kiến bắt giắc nuốt một ngụm nước bọt.

Sa Phi Dương mỉm cười nói với Tôn Minh Kiến: “Ông định tự mình đi hay là để tôi vác ông đi?”

Tôn Minh Kiến nghe thấy câu này thì lập tức mềm nhũn cả hai chân ngã bò ra đất, gương mặt vừa bất an vừa khủng hoảng cầu xin tha mạng: “Đại ca, anh tha cho tôi có được không, cầu xin anh tha cho tôi, chỉ cần anh tha cho tôi, anh muốn bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ đưa cho anh”.

Sa Phi Dương hơi nghiêng đầu: “Tiền? Là vàng à?”

Tôn Minh Kiến tưởng ông ta muốn vàng, cho nên mới vội vàng gật đầu: “Vàng cũng được, vàng cũng được, anh muốn thì tôi sẽ đưa cho anh hết”.

Song, sau khi nghe thấy chữ vàng thì nụ cười trên mặt Sa Phi Dương lập tức tắt ngóm.

Vàng?

Bao nhiêu năm nay, ngày nào ông ta cũng nhìn thấy vàng, ngủ trên nền đất lát bằng vàng, thậm chí dùng toilet cũng được dát vàng, trước giờ ông ta chưa từng thiếu vàng.

Thậm chí ông ta còn sinh ra một loại cảm giác thù hận với vàng.

Ông ta chỉ cần tự do, chứ không cần vàng.

Sa Phi Dương dùng ánh mắt thờ ơ nhìn Tôn Minh Kiến: “Tôi ghét nhất là vàng!”

Nói xong, tay ông ta đập xuống, Tôn Minh Kiến bèn lặn ra đất ngát xiu, Sa Phi Dương xách ông ta lên, từ từ đi vào trong khu biệt thự.

...

Không biết đã qua bao lâu, có lẽ là mấy phút, cũng có lẽ là mười mấy phút, Phương Nhiên bị mọi người quên lãng nằm trên mặt đất rớt cuộc cũng tỉnh lại.

Lúc cô ta thấy mình đang nằm trong gara ô tô cùng với chiếc siêu xe bị vỡ kính và cô vệ sỹ bị ghim vào trong ô tô kia thì hét lên một tiếng.

"Aaa!"

Phương Nhiên sợ hãi ngồi bật dậy, cơ thể không ngừng lùi về phía góc khuất bên trong, chỉ sợ đám người kia sẽ ra tay với cô ta.

Nhưng mà đợi một lúc lâu, phát hiện trong gara không hề có người nào khác, chẳng có chút động tĩnh nào cả.

Lúc này cô ta mới lấy hết dũng khí, cực kỳ cẩn thận đứng dậy, sau đó đi về phía chiếc siêu xe nọ, sau khi nhìn thấy Nam Nam bị ghim vào trong xe

thì đột nhiên ngậy ra.

“Đây là chuyện gì?”

Cô ta còn nhớ Tôn Minh Kiến nói, người phụ nữ này là vệ sỹ giỏi nhất trong tay của ông ta, đến cô ta cũng bị đánh thành ra thế này, vậy thì có thể đoán ra được người đã đánh cô ta giỏi đến mức nào.

Nghĩ đến đây, cô ta lập tức xoay người bỏ chạy, cô ta phải rời khỏi chỗ này.

Mà Tôn Minh Kiến không hề nằm trong danh sách mà cô ta cần quan tâm.

Chỉ là cô ta vừa mới chạy được hai bước thì có một loạt tiếng xe gầm rú, chẳng bao lâu sau, chỗ này đã bị rất nhiều chiếc xe ô tô bao vây lại.

Phương Nhiên bỗng cực kỳ choáng váng.

Cô ta bây giờ đang rất hoảng loạn, dù gì cô ta cũng là một ngôi sao, có nhiều người đến như vậy, khả năng bị người ta nhận ra rất lớn, mà bây giờ cô ta lại đang ở trong nhà của Phó chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp Tôn Minh Kiến, việc này nếu bị truyền ra ngoài, sau này cô ta chắc chắn khỏi cần ở lại trong giới giải trí này nữa.

Cho nên Phương Nhiên quét mắt một vòng, phát hiện trong góc của gara có mấy thùng giấy bỏ đi, bèn dứt khoát chạy qua đó chui thẳng vào trong một chiếc thùng giấy, sau đó dùng một chiếc thùng giấy khác úp lên chiếc thùng của mình rồi trốn kỹ trong đó.

Ngồi bên trong, bỗng cô ta phát hiện trên thùng giấy có một lỗ hồng nhỏ, cô ta bèn quan sát tình hình bên ngoài qua lỗ nhỏ này.

Vừa mới nhìn ra bỗng thấy trong gara đột nhiên có rất nhiều người xông đến.

Thậm chí có mấy người còn đi đến trước chiếc siêu xe kia kiểm tra, sau đó có người giật mình kinh ngạc nói: “Người này... là Nam Nam!”

Mấy người phía sau nghe vậy cũng thấy rất ngạc nhiên.

“Chuyện gì vậy?”

“Nam Nam không phải là cao thủ hạng ba sao?”

“Ông chủ, mau xem này, Nam Nam là bị một cú đấm đánh bay, trên người không hề có vết thương nào khác nữa”.

“Nói như vậy, chẳng phải là có một cao thủ hạng hai sao?”

“Thế thì đã sao? Lần này Đạo Trường đã huy động tất cả người của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô và toàn thể người của các gia tộc hào môn đến để vây bắt Bạch Diệc Phi, thậm chí đến cả nhà họ Tùng của tứ đại gia tộc cũng đến đây, cho dù bên cạnh Bạch Diệc Phi có cao thủ hạng hai thì cũng chẳng làm được gì”.

“Vậy giờ chúng ta xông vào luôn chứ!”

Không, từ từ đã, đợi xác định được Tôn Minh Kiến đã chết trong tay Bạch Diệc Phi đã rồi chúng ta hãy xông vào”.

“Tại sao?”

“Tôi cũng không biết, Đạo Trường nói vậy”.

...

Trong sảnh chính của biệt thự.

Tôn Minh Kiến bị hất một chậu nước lạnh vào mặt cho tỉnh, ông ta mở bừng mắt ra nhìn thấy một phòng đầy nhóc người, bao gồm người của Bạch Diệc Phi còn có cả Ngưu Vọng và con trai ông ta cùng với mấy bác sỹ.

Bác sỹ là do Lâm Cuồng tìm giúp, bọn họ bây giờ đang xử lý vết thương cho Ngưu Vọng và con trai của ông ta.

Sở dĩ chưa đưa bọn họ đến bệnh viện ngay là bởi vì Bạch Diệc Phi không dám đảm bảo trên đường đến bệnh viện sẽ không có người chặn bọn họ lại, cho nên giữ họ lại bên cạnh mình mới là an toàn nhất.

Mà bên cạnh Tôn Minh Kiến là con trai Tôn Hào của ông ta đang nằm trên mặt đất, Tôn Hào cũng đã tỉnh lại, đang nằm run lẩy bẩy.

Thấy vậy, Tôn Minh Kiến đột nhiên hét âm lên: “Bạch Diệc Phi, mày ra đây cho tao!”

Vì nhóm người của Bạch Diệc Phi đều mặc giống hệt nhau nên hầu như không thể nhìn ra được ai là Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đứng dậy đi tới trước mặt ông ta, từ từ ngồi xổm xuống, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chăm ông ta, nhưng nếu như nhìn kỹ thì có thể phát hiện ra được, trong ánh mắt của anh đang chứa đựng cơn thịnh nộ dờn non lấp biển.

“Tìm tao?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Tôn Minh Kiến lập tức gật đầu: “Tao có lời muốn nói”.

“Vậy thì mau nói đi, nói xong tao mời mày uống trà”, Bạch Diệc Phi nói bằng giọng nhàn nhạt.

Tôn Minh Kiến sừng sốt: “Ý gì? Uống trà?”

Bạch Diệc Phi vẫn bình tĩnh như vậy, giọng nói thấp trầm: “Mời mày đi uống trà với Diêm vương”.

Tôn Minh Kiến lập tức hiểu được ý của anh, kinh hoàng lắc đầu: “Không, mày không được giết tao, Bạch Diệc Phi, mày không thể giết tao!”

“Tại sao không thể?”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Vì cái gì mà mày có thể giết bạn của tao, tao lại không thể giết mày?”

Tôn Minh Kiến nghe thấy vậy thì vội vàng nói: “Bạch Diệp Phi, đây đều là âm mưu của Đạo Trường, ông ta cố ý lập cái bẫy này chính là để cho mày giết chết tao, ông ta mới có thể...”.

“Mới có thể dùng tội danh tao giết mày để phát động thế lực của cả Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô cùng với những thế lực khác đến để vây giết tao?”, Bạch Diệp Phi dùng giọng rất tự nhiên nói tiếp câu còn lại của Tôn Minh Kiến.

Tôn Minh Kiến nghe xong thì gật đầu lia lịa, trên mặt dường như nổi lên chút cảm xúc vui mừng: “Đúng, đúng là như vậy, cho nên, mày không thể giết tao, chúng ta có thể hợp tác với nhau, cùng nhau đối phó...”.

“Bốp!”

Bạch Diệp Phi vung tay tát cho ông ta một bạt tai.

Lời của Tôn Minh Kiến bị cắt ngang, cả người ngẩn ra.

Bạch Diệp Phi thờ ơ nói: “Tao cho mày một bạt tai, theo như tính cách của mày thì chắc chắn mày sẽ ghi thù đến cuối đời, sau này chỉ cần có cơ hội thì sẽ trả thù tao, vậy thì để tránh sau này bị mày tìm đến báo thù, chỉ đành phải giết mày thôi”.

Sắc mặt Tôn Minh Kiến đột nhiên tái mét, ông ta làm sao mà không hiểu được ý của Bạch Diệp Phi, cái tát này chẳng qua chỉ là cái cớ, ngay từ đầu anh đã không định tha cho ông ta.

“Bạch Diệp Phi, mày phải nghĩ cho kỹ”, Tôn Minh Kiến sốt ruột nói: “Mày hẳn là biết được thế lực của Đạo Trường lớn đến đâu, nếu như mày giết tao, chắc chắn cũng sẽ không sống mà rời khỏi thủ đô này được!”

“Tao nói cho mày biết, ngoại trừ Hiệp hội liên minh doanh nghiệp còn có các gia tộc hào môn khác vì muốn nịnh bợ Hiệp hội đều sẽ nghe theo lời của Đạo Trường, không những thế, nhà họ Tùng cũng sẽ tham gia vào vụ này, mày còn có nhà họ Diệp là đối thủ, ắt hẳn bọn họ cũng sẽ tham gia, đến lúc đó mày chắc chắn là sẽ không sống nổi đâu!”

Những lời mà ông ta nói đúng là sự thực, Bạch Diệc Phi cũng đều hiểu rõ, chỉ cần anh không giết Tôn Minh Kiến và Tôn Hào, vậy thì khi anh đi ra chắc chắn sẽ không có ai dám động tay động chân với anh.

Nhưng anh không cam tâm.

Ngưu Vọng và con trai của ông ta bên kia còn đang hấp hối.

Chỉ cần nhìn thấy cảnh này, thì cơn thịnh nộ trong lòng anh không thể kiềm nén được.

Đúng lúc này một giọng nói vang lên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 691: Quyết Định Táo Bạo Của Bạch Diệc Phi

“Cô...”, Tôn Minh Kiến dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn chằm chằm Nam Nam.

Nam Nam khó khăn rặn ra được vài chữ: “Ông Tôn... đây... là... hạng hai...”.

Lời còn chưa kịp nói hết thì đã lặn ra bất tỉnh nhân sự.

Tôn Minh Kiến hoàn toàn ngây dại.

Ông ta còn chưa nhìn thấy Sa Phi Dương ra tay thế nào mà Nam Nam đã bay ra ngoài rồi, thực lực này quả thực không giống như cao thủ cùng đẳng cấp.

Hạng hai, Tôn Minh Kiến nghĩ, có lẽ cô ta muốn nói đến từ “cao thủ hạng hai”.

Một cao thủ hạng hai.

Tôn Minh Kiến bắt giác nuốt một ngụm nước bọt.

Sa Phi Dương mỉm cười nói với Tôn Minh Kiến: “Ông định tự mình đi hay là để tôi vác ông đi?”

Tôn Minh Kiến nghe thấy câu này thì lập tức mềm nhũn cả hai chân ngã bò ra đất, gương mặt vừa bất an vừa khủng hoảng cầu xin tha mạng: “Đại ca, anh tha cho tôi có được không, cầu xin anh tha cho tôi, chỉ cần anh tha cho tôi, anh muốn bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ đưa cho anh”.

Sa Phi Dương hơi nghiêng đầu: “Tiền? Là vàng à?”

Tôn Minh Kiến tưởng ông ta muốn vàng, cho nên mới vội vàng gật đầu: “Vàng cũng được, vàng cũng được, anh muốn thì tôi sẽ đưa cho anh hết”.

Song, sau khi nghe thấy chữ vàng thì nụ cười trên mặt Sa Phi Dương lập tức tắt ngóm.

Vàng?

Bao nhiêu năm nay, ngày nào ông ta cũng nhìn thấy vàng, ngủ trên nền đất lát bằng vàng, thậm chí dùng toilet cũng được dát vàng, trước giờ ông ta chưa từng thiếu vàng.

Thậm chí ông ta còn sinh ra một loại cảm giác thù hận với vàng.

Ông ta chỉ cần tự do, chứ không cần vàng.

Sa Phi Dương dùng ánh mắt thờ ơ nhìn Tôn Minh Kiến: “Tôi ghét nhất là vàng!”

Nói xong, tay ông ta đập xuống, Tôn Minh Kiến bèn lặn ra đất ngát xiu, Sa Phi Dương xách ông ta lên, từ từ đi vào trong khu biệt thự.

...

Không biết đã qua bao lâu, có lẽ là mấy phút, cũng có lẽ là mười mấy phút, Phương Nhiên bị mọi người quên lãng nằm trên mặt đất rớt cuộc cũng tỉnh lại.

Lúc cô ta thấy mình đang nằm trong gara ô tô cùng với chiếc siêu xe bị vỡ kính và cô vệ sỹ bị ghim vào trong ô tô kia thì hét lên một tiếng.

"Aaa!"

Phương Nhiên sợ hãi ngồi bật dậy, cơ thể không ngừng lùi về phía góc khuất bên trong, chỉ sợ đám người kia sẽ ra tay với cô ta.

Nhưng mà đợi một lúc lâu, phát hiện trong gara không hề có người nào khác, chẳng có chút động tĩnh nào cả.

Lúc này cô ta mới lấy hết dũng khí, cực kỳ cẩn thận đứng dậy, sau đó đi về phía chiếc siêu xe nọ, sau khi nhìn thấy Nam Nam bị ghim vào trong xe

thì đột nhiên ngậy ra.

“Đây là chuyện gì?”

Cô ta còn nhớ Tôn Minh Kiến nói, người phụ nữ này là vệ sỹ giỏi nhất trong tay của ông ta, đến cô ta cũng bị đánh thành ra thế này, vậy thì có thể đoán ra được người đã đánh cô ta giỏi đến mức nào.

Nghĩ đến đây, cô ta lập tức xoay người bỏ chạy, cô ta phải rời khỏi chỗ này.

Mà Tôn Minh Kiến không hề nằm trong danh sách mà cô ta cần quan tâm.

Chỉ là cô ta vừa mới chạy được hai bước thì có một loạt tiếng xe gầm rú, chẳng bao lâu sau, chỗ này đã bị rất nhiều chiếc xe ô tô bao vây lại.

Phương Nhiên bỗng cực kỳ choáng váng.

Cô ta bây giờ đang rất hoảng loạn, dù gì cô ta cũng là một ngôi sao, có nhiều người đến như vậy, khả năng bị người ta nhận ra rất lớn, mà bây giờ cô ta lại đang ở trong nhà của Phó chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp Tôn Minh Kiến, việc này nếu bị truyền ra ngoài, sau này cô ta chắc chắn khỏi cần ở lại trong giới giải trí này nữa.

Cho nên Phương Nhiên quét mắt một vòng, phát hiện trong góc của gara có mấy thùng giấy bỏ đi, bèn dứt khoát chạy qua đó chui thẳng vào trong một chiếc thùng giấy, sau đó dùng một chiếc thùng giấy khác úp lên chiếc thùng của mình rồi trốn kỹ trong đó.

Ngồi bên trong, bỗng cô ta phát hiện trên thùng giấy có một lỗ hồng nhỏ, cô ta bèn quan sát tình hình bên ngoài qua lỗ nhỏ này.

Vừa mới nhìn ra bỗng thấy trong gara đột nhiên có rất nhiều người xông đến.

Thậm chí có mấy người còn đi đến trước chiếc siêu xe kia kiểm tra, sau đó có người giật mình kinh ngạc nói: “Người này... là Nam Nam!”

Mấy người phía sau nghe vậy cũng thấy rất ngạc nhiên.

“Chuyện gì vậy?”

“Nam Nam không phải là cao thủ hạng ba sao?”

“Ông chủ, mau xem này, Nam Nam là bị một cú đấm đánh bay, trên người không hề có vết thương nào khác nữa”.

“Nói như vậy, chẳng phải là có một cao thủ hạng hai sao?”

“Thế thì đã sao? Lần này Đạo Trường đã huy động tất cả người của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô và toàn thể người của các gia tộc hào môn đến để vây bắt Bạch Diệc Phi, thậm chí đến cả nhà họ Tùng của tứ đại gia tộc cũng đến đây, cho dù bên cạnh Bạch Diệc Phi có cao thủ hạng hai thì cũng chẳng làm được gì”.

“Vậy giờ chúng ta xông vào luôn chứ!”

Không, từ từ đã, đợi xác định được Tôn Minh Kiến đã chết trong tay Bạch Diệc Phi đã rồi chúng ta hãy xông vào”.

“Tại sao?”

“Tôi cũng không biết, Đạo Trường nói vậy”.

...

Trong sảnh chính của biệt thự.

Tôn Minh Kiến bị hất một chậu nước lạnh vào mặt cho tỉnh, ông ta mở bừng mắt ra nhìn thấy một phòng đầy nhóc người, bao gồm người của Bạch Diệc Phi còn có cả Ngưu Vọng và con trai ông ta cùng với mấy bác sỹ.

Bác sỹ là do Lâm Cuồng tìm giúp, bọn họ bây giờ đang xử lý vết thương cho Ngưu Vọng và con trai của ông ta.

Sở dĩ chưa đưa bọn họ đến bệnh viện ngay là bởi vì Bạch Diệc Phi không dám đảm bảo trên đường đến bệnh viện sẽ không có người chặn bọn họ lại, cho nên giữ họ lại bên cạnh mình mới là an toàn nhất.

Mà bên cạnh Tôn Minh Kiến là con trai Tôn Hào của ông ta đang nằm trên mặt đất, Tôn Hào cũng đã tỉnh lại, đang nằm run lẩy bẩy.

Thấy vậy, Tôn Minh Kiến đột nhiên hét âm lên: “Bạch Diệc Phi, mày ra đây cho tao!”

Vì nhóm người của Bạch Diệc Phi đều mặc giống hệt nhau nên hầu như không thể nhìn ra được ai là Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đứng dậy đi tới trước mặt ông ta, từ từ ngồi xổm xuống, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chăm ông ta, nhưng nếu như nhìn kỹ thì có thể phát hiện ra được, trong ánh mắt của anh đang chứa đựng cơn thịnh nộ dờn non lấp biển.

“Tìm tao?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Tôn Minh Kiến lập tức gật đầu: “Tao có lời muốn nói”.

“Vậy thì mau nói đi, nói xong tao mời mày uống trà”, Bạch Diệc Phi nói bằng giọng nhàn nhạt.

Tôn Minh Kiến sừng sốt: “Ý gì? Uống trà?”

Bạch Diệc Phi vẫn bình tĩnh như vậy, giọng nói thấp trầm: “Mời mày đi uống trà với Diêm vương”.

Tôn Minh Kiến lập tức hiểu được ý của anh, kinh hoàng lắc đầu: “Không, mày không được giết tao, Bạch Diệc Phi, mày không thể giết tao!”

“Tại sao không thể?”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Vì cái gì mà mày có thể giết bạn của tao, tao lại không thể giết mày?”

Tôn Minh Kiến nghe thấy vậy thì vội vàng nói: “Bạch Diệc Phi, đây đều là âm mưu của Đạo Trường, ông ta cố ý lập cái bẫy này chính là để cho mày giết chết tao, ông ta mới có thể...”.

“Mới có thể dùng tội danh tao giết mày để phát động thế lực của cả Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô cùng với những thế lực khác đến để vây giết tao?”, Bạch Diệc Phi dùng giọng rất tự nhiên nói tiếp câu còn lại của Tôn Minh Kiến.

Tôn Minh Kiến nghe xong thì gật đầu lia lịa, trên mặt dường như nổi lên chút cảm xúc vui mừng: “Đúng, đúng là như vậy, cho nên, mày không thể giết tao, chúng ta có thể hợp tác với nhau, cùng nhau đối phó...”.

“Bốp!”

Bạch Diệc Phi vung tay tát cho ông ta một bạt tai.

Lời của Tôn Minh Kiến bị cắt ngang, cả người ngẩn ra.

Bạch Diệc Phi thờ ơ nói: “Tao cho mày một bạt tai, theo như tính cách của mày thì chắc chắn mày sẽ ghi thù đến cuối đời, sau này chỉ cần có cơ hội thì sẽ trả thù tao, vậy thì để tránh sau này bị mày tìm đến báo thù, chỉ đành phải giết mày thôi”.

Sắc mặt Tôn Minh Kiến đột nhiên tái mét, ông ta làm sao mà không hiểu được ý của Bạch Diệc Phi, cái tát này chẳng qua chỉ là cái cớ, ngay từ đầu anh đã không định tha cho ông ta.

“Bạch Diệc Phi, mày phải nghĩ cho kỹ”, Tôn Minh Kiến sốt ruột nói: “Mày hẳn là biết được thế lực của Đạo Trường lớn đến đâu, nếu như mày giết tao, chắc chắn cũng sẽ không sống mà rời khỏi thủ đô này được!”

“Tao nói cho mày biết, ngoại trừ Hiệp hội liên minh doanh nghiệp còn có các gia tộc hào môn khác vì muốn nịnh bợ Hiệp hội đều sẽ nghe theo lời của Đạo Trường, không những thế, nhà họ Tùng cũng sẽ tham gia vào vụ này, mày còn có nhà họ Diệp là đối thủ, ắt hẳn bọn họ cũng sẽ tham gia, đến lúc đó mày chắc chắn là sẽ không sống nổi đâu!”

Những lời mà ông ta nói đúng là sự thực, Bạch Diệc Phi cũng đều hiểu rõ, chỉ cần anh không giết Tôn Minh Kiến và Tôn Hào, vậy thì khi anh đi ra chắc chắn sẽ không có ai dám động tay động chân với anh.

Nhưng anh không cam tâm.

Ngưu Vọng và con trai của ông ta bên kia còn đang hấp hối.

Chỉ cần nhìn thấy cảnh này, thì cơn thịnh nộ trong lòng anh không thể kiềm nén được.

Đúng lúc này một giọng nói vang lên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 692: Từng Bước Đập Tan Âm Mưu Của Đạo Trưởng

Cùng lúc đó, trên một con đường khác, đoàn xe của nhà họ Chu cũng bị một đội ngũ xe chặn lại.

Người chặn bọn họ chính là Trường Tiểu mặc cả cây trắng.

Trường Tiểu không dùng xe container để chặn bọn họ lại mà là bất ngờ đánh úp.

Lúc nhận được điện thoại của Bạch Diệc Phi thì anh ta cũng đang ở thủ đô, Bạch Diệc Phi nói muốn nhờ anh giúp một việc, sau đó nói kế hoạch của mình cho anh ta nghe.

Lúc đó anh ta trả lời một câu: “Tôi sẽ cố gắng hết sức, nhưng nếu như không đánh thắng được, tôi cũng không muốn liều mạng”.

“Điều này là đương nhiên, phải đặt sự an toàn của anh lên hàng đầu”, Bạch Diệc Phi cười nói: “Tôi không muốn vừa mới giúp Ngưu Vọng báo được thù lại phải đi báo thù cho anh đâu”.

Trường Tiểu đã lựa chọn nhà họ Chu, là một trong những gia tộc hào môn có thể lực tương đối mạnh.

Lúc này anh ta đang đánh nhau với hai cao thủ hạng ba của nhà họ Chu.

...

Song, hai nhà họ Hồ và Chu không có quá nhiều sự uy hiếp cho Bạch Diệc Phi.

Người mà có thể mang đến sự uy hiếp lớn nhất vẫn là nhà họ Tùng của tứ đại gia tộc...

Dù sao thì Tùng Vu Duyệt là do Bạch Diệc Phi giết, cho nên, một cơ hội báo thù tốt như vậy, bọn họ sao có thể bỏ lỡ được.

Mà nhà họ Tùng còn có một cao thủ hạng hai.

Lúc này bọn họ cũng đang bị chặn lại trên đường.

Xe của ông Ba Tùng vừa mới ra khỏi cửa không bao lâu thì đã bị một chiếc Bentley chặn lại.

Trên xe có hai người bước xuống, là ông Hai nhà họ Lâm Lâm Dụ Xương và Tần Sơn ăn mặc lôi thôi lếch thếch.

Ông Ba Tùng cũng bước xuống xe, ánh mắt thăm lại nhìn chằm chằm Lâm Dụ Xương: “Ông Hai Lâm, ông muốn vì một đứa con riêng mà đối địch với nhà họ Tùng hay sao?”

“Không muốn”, Lâm Dụ Xương lắc đầu nói.

Ông Ba Tùng lạnh lùng nói: “Vậy ông còn không tránh ra!”

Lâm Dụ Xương lại lắc đầu: “Không được, con trai của tôi còn đang ở nhà họ Tôn”.

“Con mẹ nó, con trai của tôi còn chết rồi kìa!”, ông Ba Tùng phẫn nộ gào lên.

Lâm Dụ Xương chẳng qua là sợ việc này sau khi bị làm cho lớn chuyện, trong lúc hỗn loạn chẳng may làm bị thương đến con trai Lâm Cuồng của ông ta, điều này ông Ba Tùng rất hiểu.

Nhưng, ông ta làm sao có thể bỏ qua cho hung thủ đã giết chết con trai của mình được? Đến một nửa gia tộc hào môn của thủ đô đều đã đi giết Bạch Diệc Phi, ông ta tại sao còn phải co đầu rụt cổ?

Không những thế, lần này bọn họ còn có lý do quang minh chính đại để giết chết Bạch Diệc Phi!

Song Lâm Dụ Xương chỉ hờ hững nói: “Nhưng con trai tôi vẫn còn sống!”

Ý là, con trai ông đã chết rồi, nhưng con trai tôi vẫn còn sống nên không thể để cho con trai tôi xảy ra chuyện gì được.

“Ông!”, ông Ba Tùng tức đến nỗi không nói được câu gì, nhưng không thể không nhẫn nhịn, bởi vì Lâm Dụ Xương là người nhà họ Lâm, tứ đại gia tộc cần phải duy trì sự cân bằng, không có ai sẽ chủ động lật mặt với ai cả.

Nhẫn nhịn một lúc thật lâu, ông Ba Tùng mới hít sâu một hơi, rồi từ từ thở ra, sau đó mới dùng giọng đều đều nói: “Ông có thể yên tâm, tôi sẽ bảo người của tôi chú ý, không làm bị thương đến con trai ông”.

“Chú ý?, Lâm Dụ Xương hơi hơi lắc đầu: “Vậy nếu như không chú ý thì sao?”

“Tôi không thể để con trai mình rơi vào trong hoàn cảnh nguy hiểm được, cho dù chỉ là một tẹo xác suất cũng không được”.

Ông Ba Tùng dường như sắp hết chịu nổi rồi, quát ầm lên: “Vậy thì chỉ có thể trách con trai ông chơi với một thằng bạn chẳng ra gì!”

Gào xong câu này thì ông ta mới phát giác có điều không ổn, cho nên lại hít sâu một hơi nữa, cố gắng để cho bản thân bình tĩnh lại: “Ông Hai Lâm, đêm nay đi giết Bạch Diệc Phi có không ít người, tại sao lại chỉ chặn tôi lại?”

“Bởi vì ông là người có ý muốn giết người nhiều nhất”, Lâm Dụ Xương than thở, dường như cũng rất bất đắc dĩ.

Ông Ba Tùng không khỏi nói: “Ý muốn giết người của Đạo Trưởng mới nhiều nhất!”

Lâm Dụ Xương lại càng bất đắc dĩ hơn: “Tôi không ngăn được á!”

Cho nên chỉ đành phải chặn ông thôi.

Ông Ba Tùng tức đến mức muốn ói máu, con mẹ nó thấy ông ta dễ bắt nạt đúng không?

“Ông Hai Lâm, ông cho rằng có thể chặn được tôi à?”, ông Ba Tùng bực mình gào lên, ông ta cũng không phải người dễ bị ăn hiếp đâu.

Lâm Dụ Xương nói bằng giọng chẳng sao cả: “Thử là biết ngay”.

Ông Ba Tùng lạnh lùng hỏi: “Biết Trương Hồng không?”

“Biết”, Lâm Dụ Xương gật đầu: “Vệ sỹ của ông, cao thủ hạng hai, thực lực không kém hơn Đạo Trường, ngang tài ngang sức với Kinh La”.

Ông Ba Tùng bật cười: “Biết thì công cho rằng hai người các ông có thể ngăn được tôi sao?”

Nhưng Lâm Dụ Xương lại lắc đầu nói: “Không phải hai người, là một người”.

Nói xong chỉ vào Tần Sơn đứng phía sau.

Ông ba Tùng nghe vậy thì cười lạnh lùng, chỉ quét mắt nhìn sang Tần Sơn rồi khinh khỉnh nói: “Chỉ dựa vào anh ta?”

Lời vừa dứt, một người đàn ông trung niên tầm hơn bốn mươi tuổi bước ra, người đàn ông này rất cao, có lẽ phải đến 1m87, dáng người vừa phải, gương mặt bình thường, nhưng mà nhìn vào hai cánh tay dài hơn mức bình thường kia thì lại có cảm giác hơi kỳ quặc.

Gã bước tới đứng bên cạnh người ông Ba Tùng, ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía Tần Sơn, giọng nói rất trầm: “Cậu hầu như không phải là đối thủ của tôi, không muốn chết thì mau tránh ra”.

Từ lúc xuống xe, Tần Sơn vẫn đứng dựa vào chiếc xe Bentley, bộ dáng rất là cà lơ phất phơ, chẳng qua sau khi nghe thấy câu nói này của Trương Hồng thì anh ta mới khẽ quay đầu liếc nhìn một cái, cuối cùng cũng đứng thẳng người dậy, sau đó đi về phía Trương Hồng.

Trương Hồng thấy vậy hơi nhú mày, bộ dáng không nghiêm túc này thực sự làm người ta không thể vui nổi.

“Cái con mẹ nhà mày!”

Tần Sơn nhấc một chân lên đạp.

Trương Hồng thấy vậy cực kỳ khinh bỉ hừ một tiếng, đang định ra tay chặn cú đạp này lại, nhưng...

“Rầm!”

Trương Hồng bị Tần Sơn đạp cho văng ra ngoài, ít nhất phải đến bảy tám mét.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều ngây dại.

Trương Hồng còn chưa kịp đứng dậy, tốc độ của Tần Sơn nhanh đến mức quái dị sấp đến trước mặt gã, chẳng nói hai lời, đặt mông ngồi lên người gã rồi cứ nhè đầu gã mà đấm liên tục.

“Con mẹ nó, ông ghét nhất là cái kiểu người làm màu làm mè như mày!”

“Mẹ kiếp, còn ở trước mặt ông làm bộ làm tịch!”

“Còn nói không muốn chết thì mau tránh ra, con mẹ mày giỏi thì đánh chết tao đi!”

“Xem ông có đánh chết mày không!”

“Bốp bốp bốp...”

Tần Sơn đấm cho gã sưng vù mặt mũi, đánh gã cao thủ hạng hai này đến mức mẹ gã cũng không nhận ra nổi nữa.

May mắn thay, Lâm Dụ Xương kịp thời nói một câu: “Vừa phải là được”.

Tần Sơn vậy mới chịu đứng dậy, sau đó “Phì!” nhổ một bãi nước bọt.

Anh ta nhỏ thắng lên người Trương Hồng, sau đó chậm rì rì đi về phía chiếc xe Bentley, tiếp tục dựa người vào xe, vẫn là cái bộ dáng cà lơ phát phơ lúc nãy, như thể này giờ anh ta chưa từng động tay động chân với người ta vậy.

Ông Ba Tùng nhìn Trương Hồng đánh đến mức mặt sung như mặt lợn thì bất giác nuốt nước miếng, con mẹ nó từ đâu chui ra cái thằng biến thái này vậy?

Trương Hồng là cao thủ hạng hai, mặc dù chỉ là cấp thấp nhưng cũng vẫn là cao thủ hạng hai, so với cao thủ hạng ba thì vẫn có sự khác biệt rõ ràng.

Đạo Trương là cao thủ hạng hai, võ lực có thể coi là xếp hàng đầu ở thủ đô, mà ông ta đánh nhau với Trương Hồng cũng không đến mức như bây giờ, Trương Hồng gần như không hề có cơ hội phản đòn.

Lâm Dụ Xương lại thở dài, tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Ông Ba, còn chưa về sao, có một số việc không đơn giản như ông nghĩ, ắt là sau này ông sẽ biết thôi, tôi chặn ông lại cũng là vì muốn tốt cho ông”.

Ông Ba Tùng sa sầm mặt: “Tôi còn được lựa chọn sao?”

...

Nhà họ Diệp, ông Tư nhà họ Diệp Diệp Giả ở trước cửa gặp được một người.

Diệp Giả nhìn thấy người này thì cười vui vẻ vươn tay: “Thật là khách quý, khách quý nha!”

Bạch Vân Bằng cũng vươn tay ra bắt lấy, sau đó tay còn lại đưa một bình Lô Châu Lão Kiếu ra cười nói: “Đây là bình rượu đã cất kỹ nhiều năm, suýt chút nữa là quên mất, may là hôm nay Quế Hương nhắc nhở tôi mới nhớ ra”.

“Đi, chúng ta uống vài ly”.

Diệp Giả mặc dù vẫn đang cười, nhưng lời nói thì không còn hữu hảo như trước nữa: “Bây giờ gia chủ nhà họ Bạch lại đến tìm tôi, e không phải chỉ là để uống rượu đâu nhỉ?”

“Thực sự chỉ là để uống rượu”, Bạch Vân Bằng cười đáp.

Nói xong ông đi thẳng vào nhà của Diệp Giả.

Sau đó, một người đàn ông đầu tóc đi đến bên cạnh Diệp Giả, thì thào hỏi: “Ông Tư, cái này...”.

Diệp Giả lắc đầu cười khỏ: “Thôi bỏ đi, bố người ta đã đến tận cửa rồi, tôi đành đi uống vài ly vậy”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 693: Gió Tanh Mưa Máu

Biệt thự nhà họ Tôn.

Sau khi Tôn Hào bị ném xuống, Bạch Diệc Phi lại cho người lôi Tôn Minh Kiến lên.

Tôn Minh Kiến nhìn Tôn Hào ở dưới lầu với vẻ mặt đầy kinh hãi.

Bạch Diệc Phi đứng ở bên cạnh ông ta, lạnh lùng nói: "Tôn Minh Kiến, chỉ có thể trách mày số chó, mới tình cờ gặp phải tao".

Bạch Diệc Phi vừa nói vừa cầm con dao kia lên xoẹt một nhát vào cổ Tôn Minh Kiến.

Tôn Minh Kiến nhìn thấy vết máu trên con dao thì kinh hãi hét lên: "Đạo Trưởng, mau cứu tôi!"

Hét xong, ông ta lại lập tức nói với Bạch Diệc Phi: "Đừng, đừng giết tôi, đừng giết tôi, Bạch Diệc Phi, đừng giết tôi, tôi có thể nói cho anh biết một bí mật".

Bạch Diệc Phi xì nhẹ một tiếng: "Không có hứng thú".

Nói xong, anh ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Màn đêm được tô điểm bởi một vài ngôi sao, nhưng ánh sáng lẻ loi của một vài ngôi sao không thể chiếu rọi cả bầu trời.

Bởi vì Bạch Diệc Phi biết rằng, nếu anh giết chết Tôn Minh Kiến thì đêm nay nhất định sẽ trở thành một đêm "gió tanh mưa máu".

Nhưng anh không hề hối hận.

Bạch Diệc Phi cầm lấy con dao, chỉ tay vào đám người phía dưới, lớn tiếng nói: "Không ai có thể động đến những người anh em của tao mà bình

yên vô cả".

"Không chỉ Tôn Minh Kiên, ngay cả lũ chúng mày, cũng chỉ có một kết cục đó là cái chết!"

"Không!"

Tôn Minh Kiên thét lên một tiếng vừa kinh hoàng vừa tuyệt vọng.

"Phụt!"

Bạch Diệc Phi xoẹt một nhát dao qua cổ của Tôn Minh Kiên, máu tươi không ngừng phun ra, bắn tung tóe trên mặt đất lẫn trên người Bạch Diệc Phi, nhuộm đỏ cả ban công.

"Bịch!"

Tôn Minh Kiên bị ném xuống ban công, rơi đúng trước mặt Đạo Trưởng, cặp mắt chưa nhắm trừng trừng nhìn ông ta.

Không gian chết chóc tĩnh lặng bao trùm cả nơi đây.

Yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng hít thở nhẹ cũng có thể nghe thấy.

Lúc này, giọng nói của Đạo Trưởng lạnh nhạt truyền tới: "Nếu đã như vậy, cậu cũng chỉ còn một kết cục".

Sau đó Đạo Trưởng nói với đám người: "Bạch Diệc Phi còn sống thì những người khác đều phải chết!"

"Giết!"

Tiếng hét vang lên mở ra một cuộc hỗn chiến.

Chỉ có năm trong số mười gia tộc lớn đã đến, nhưng mỗi một gia tộc đều có cao thủ cấp ba ngang ngửa với Bạch Hồ.

Tính cả một số cao thủ cấp bốn cùng với mấy chục tên đàn em, cộng lại cũng là một con số khổng lồ, lúc này bọn chúng đều xông vào biệt thự, hò hét cứ như thể đang đánh nhau ở thời cổ đại, khung cảnh cực kỳ tráng lệ.

Không hổ danh là hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô, vừa vào trận đã áp đảo tứ đại gia tộc, ngoại trừ tên Đạo Trường sức mạnh kinh người ra thì còn có đám đàn em của ông ta cùng với nhóm tám của hiệp hội liên minh doanh nghiệp.

Nhóm tám của hiệp hội liên minh doanh nghiệp là một lực lượng chiến đấu, đảm nhiệm về một số việc cần phải giải quyết bằng vũ lực.

Trong đám người này cũng có cao thủ cấp hai lẫn cấp ba.

...

Lúc này, Bạch Diệc Phi đang đứng trên ban công, nhìn thấy đám người đông như kiến xông vào mà chẳng mấy may hoảng hốt.

Anh biết rằng lần "thập tử nhất sinh" này anh khó mà sống sót.

Nhưng anh vẫn kiên quyết giơ con dao trên tay lên, trầm giọng nói: "Giết sạch!"

Người của hai phe nhanh chóng đối đầu với nhau.

Người của Bạch Diệc Phi ở bên này, ngoại trừ Trần Hạo, yếu nhất cũng tầm cao thủ cấp bốn, nhưng bọn họ chỉ khoảng hơn ba mươi người, đấu với đám người đông đảo ngoài kia chỉ như lấy trứng chọi với đá.

Nhưng sức lực của đối phương không đồng đều, chỉ có đám loắt choắt xông lên phía trước, cho nên sau khi gặp phải đám người của Bạch Diệc Phi chẳng khác nào miếng thịt nằm trên thớt, mặc cho người ta xâu xé.

Chung Liên cầm con dao phay, mượn không gian nhỏ hẹp chật chội để phát huy lợi thế của mình, một đao hạ được mấy tên mà không cần tốn sức.

Bạch Hồ vẫn không có vũ khí, anh ta dùng nắm đấm lẫn đôi tay của mình hung hăng nện vào người nào xông tới, trong nháy mắt đám người đó chỉ có thể kêu la thảm thiết.

Càng không cần phải nói đến Trần Ngạo Kiêu, con dao trong tay anh ta xoẹt đến chỗ nào thì chỗ đó máu tươi giàn giụa.

Đột nhiên, có một bóng đen vọt ra, đánh nhau với người của tổ chức Cuồng Sa, trong chốc lát người mặc đồ đen bị đánh bay ra ngoài.

Người vừa mới xuất hiện là cao thủ cấp hai của hiệp hội liên minh doanh nghiệp, về ngoài khoảng năm mươi tuổi, không cao lắm, mắt híp, trông lâm la lâm lét.

Sau đó, cao thủ cấp hai lại đâm một chưởng vào một người mặc đồ đen rồi lắc đầu coi thường: "Chỉ là một tên kinh doanh ở thành phố nhỏ mà thôi, cho dù có nuôi một đám vệ sĩ cấp bốn, tao cũng không thèm chấp".

"Đạo Trưởng vậy mà lại hao phí sức lực để đối phó với đám người này, đúng là lo nghĩ nhiều rồi".

Nhưng gã vừa mới dứt lời, một con dao từ phía sau lập tức phi tới.

Cảm thấy nguy hiểm đang cận kề, cao thủ cấp hai vội xoay người, giơ tay lên tóm lấy nhưng bị hụt.

Về mặt gã sững sờ, sau đó gã liền cảm thấy bên tai truyền đến tiếng gió, hơn nữa tốc độ nhanh kinh người khiến cho gã không kịp phản ứng.

Vì vậy theo bản năng lựa chọn cách bảo toàn tính mạng, gã lăn một vòng trên mặt đất, tránh được một đòn trí mạng.

Tuy nhiên gã chưa kịp đứng lên thì con dao của Trần Ngạo Kiêu lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt gã, nhanh đến mức gã không kịp nhìn thấy, vì vậy gã sợ hãi quay đầu bỏ chạy, còn khẽ nguyên rủa: "Mẹ kiếp! Sao lại có cao thủ cấp hai cơ chứ?"

Đúng lúc ấy, một tiếng nổ lớn vang lên.

"Ầm!"

Một bức tường của biệt thự bị sụp đổ, nứt ra một lỗ hổng rất lớn.

Sau đó một chiếc xe việt dã xông vào đám đông, đâm ngã hàng loạt.

Mọi người thấy vậy nhao nhao chạy toán loạn.

Bốn người bước xuống xe, một người trong số đó chính là Lâm Cuồng.

Sau khi cậu ta xuống xe, hướng về phía Bạch Diệc Phi ở trên ban công, cười thật to: "Hahaha..."

"Anh Bạch, tính cả em nữa".

Bạch Diệc phi nhìn thấy Lâm Cuồng quay trở lại, trong lòng vô cùng cảm động.

Thật ra thì ngay từ đầu, anh không hề có một chút tình cảm nào với Lâm Cuồng, bởi vì anh không tin tưởng cậu ta, dù sao thì cậu ta cũng là bạn của Bạch Khiếu.

Nhưng sau đó, lúc khốn đốn nhất anh chỉ có thể tìm Lâm Cuồng nhờ giúp đỡ tuy nhiên lần nào cậu ta cũng toàn tâm toàn ý giúp đỡ anh.

Có một người anh em như vậy thì còn có lý do gì mà anh không tin tưởng cậu ta cơ chứ?

Hơn nữa cậu ta còn là cháu đích tôn của một gia tộc lớn, cậu ta rõ ràng không cần phải động tay động chân vào bất cứ việc gì, nhưng lại cam tâm tình nguyện mạo hiểm vì anh, làm sao anh có thể không cảm động được?

Bạch Diệc Phi cũng hướng về phía Lâm Cuồng, hét lớn: "Lâm Cuồng, nếu hôm nay chúng ta có thể sống sót đi ra ngoài, con mẹ nó, anh muốn kết nghĩa anh em với cậu!"

Gào xong những lời này, anh trực tiếp nhảy từ tầng ba xuống ban công lộ thiên của tầng hai, sau đó lại nhảy xuống sân.

Anh tiện tay nhặt lên một cây đao, xông về phía đám người đó.

Lâm Cuồng còn đem theo ba người nữa đều là cao thủ cấp ba từ trung cấp đến cao cấp, bọn họ đã từng chiến đấu với các cao thủ của hiệp hội liên minh doanh nghiệp.

Bạch Diệc Phi đang đi về phía của Lâm Cuồng, nhưng trên đường gặp phải rất nhiều người, bọn chúng thấy anh thì rồi rít lao vào.

Nói Bạch Diệc Phi có thiên phú cũng không sai vì năng lực lĩnh hội của anh rất tốt, mặc dù không thể học được hết tinh túy nhưng cũng đủ để anh dựa vào đó mà thực hiện.

Trong đầu anh hồi tưởng lại dáng vẻ Sa Phi Dương cầm đao đánh nhau.

Anh cũng học Sa Phi Dương, xông vào đám người, ung dung bình tĩnh, dường như rất nhẵn nhẽ, có người thấy Bạch Diệc Phi như vậy thì cho rằng anh không thể chịu nổi một cú.

Vì vậy rồi rít xông lên.

Bạch Diệc Phi vung cây đao trong tay, những tên đó đều bị chém chết.

Bạch Diệc Phi lúc này có chút thích thú, anh dường như đã tìm được cảm giác khi dùng đao.

Nhưng đây chẳng qua chỉ là cảm giác, còn kém Sa Phi Dương rất nhiều, nếu gặp người biết dùng đao thì có lẽ anh đã bị chém chết lâu rồi.

Lúc này anh ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một cảnh tượng khiến anh vô cùng sợ hãi.

Một cao thủ đột nhiên xuất hiện phía sau Lâm Cuồng, cầm một cây đao đâm về phía cậu ta.

"Cẩn thận!", Bạch Diệc Phi lo lắng hét lên.

Lâm Cuồng không màng đến tất cả mà quay lại đây, điều này đã khiến cho Bạch Diệc Phi vô cùng cảm động, nhưng nếu Lâm Cuồng xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì anh chắc chắn sẽ hối hận đến chết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 694: Hỗn Chiến

Tốc độ của người đàn ông đó rất nhanh, lúc Bạch Diệc Phi phát hiện ra thì khoảng cách giữa hắn ta và Lâm Cuồng cũng chỉ còn một bước chân. Nhưng Bạch Diệc Phi lại cách Lâm Cuồng tận 10m, căn bản không kịp cứu người. Vì vậy, anh chỉ có thể hét lớn để nhắc nhở Lâm Cuồng.

Nhưng tiếng hét này Bạch Diệc Phi cũng biết là không có tác dụng lắm, dù sao đối phương cũng là cao thủ. Kể cả Lâm Cuồng có phản ứng lại thì cũng không giải quyết được.

Bạch Diệc Phi nắm chặt hai tay, muốn nhắm mắt lại để không nhìn thấy cảnh này. Nhưng đúng lúc này thì anh kinh hãi, đờ người ra.

Chỉ thấy Lâm Cuồng nhảy vọt về trước một bước, sau đó thân người nhún một cái, tiếp đó giơ một tay ra nắm chặt tay của kẻ phía sau rồi dùng lực vặn một cái.

“A...”, tên đó lập tức kêu thảm thiết, sau đó lại là tiếng dao rơi trên đất.

Nhưng Lâm Cuồng không cho hắn ta cơ hội phản ứng mà lại kéo tay một cái khiến hắn ta ngã nhào về trước.

“Phụp”, tên đó bị ngã đập mạnh trên đất.

Cuối cùng Lâm Cuồng nhặt con dao lên rồi nhanh chóng đâm vào tim của tên đó.

“Hự...”, tên đó vẫn chưa phản ứng lại thì đã chết rồi. Hắn ta trợn trừng mắt, vẻ mặt với kiểu khó tin.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này thì vô cùng kinh hãi.

Anh vẫn luôn tưởng rằng Lâm Cuồng chỉ là người bình thường thôi chứ không hề biết cậu ta lại là cao thủ lợi hại như vậy.

Cú đánh ban nãy thoạt nhìn rất đơn giản nhưng dùng lực thì rất mạnh. Nếu như không giỏi thì sẽ không đạt được hiệu quả như vậy.

Lâm Cuồng nhìn Bạch Diệc Phi đang kinh hãi thì lúc này cười nói: “Anh Bạch! Anh đã nhường rồi, nếu không thì sao em có thể ra tay một mình được?”

Bạch Diệc Phi sau khi nghe thấy vậy thì vô cùng kích động rồi đi mấy bước lên trước mặt Lâm Cuồng, nói: “Được! Nếu như chúng ta có thể sống sót ra ngoài được thì sẽ tìm cơ hội để độ sức”.

Vừa nói xong câu này thì có người phát hiện ra anh nên hét lên một tiếng và xông lại: “Bạch Diệc Phi ở đây, bắt được hắn là có được quyền quản lý một khu ở Lam Đảo”.

“Bắt được Bạch Diệc Phi là có được năm triệu tệ tiền thưởng đấy”, một nhóm người lập tức xông lên vây Bạch Diệc Phi và Lâm Cuồng lại.

Lâm Cuồng dường như không để ý, còn cười đáp lại câu nói ban nãy của Bạch Diệc Phi: “Được thôi! Nhưng không được dùng dao đâu”.

Bạch Diệc Phi cũng cười nói: “Không vấn đề nhưng có thể cậu sẽ chịu thiệt đấy”.

Lâm Cuồng lại nói: “Chưa chắc đâu”, sau màn đối đáp đó, hai người mới xông vào nhóm người kia.

Bạch Diệc Phi cứ một dao đâm một người, đồng thời còn nắm chặt cổ của đối phương, bay lên đá hắn ra ngoài.

Trong tay Lâm Cuồng không có vũ khí nhưng vẫn rất hung dữ. Cậu ta bắt lấy một tên rồi vặn một cái, tay của đối phương bị bẻ ngược lại.

Người đàn ông trung niên đứng ở không xa vẫn chưa ra tay lúc này nói với Đạo Trưởng: “Su huynh! Hay là chúng ta cũng ra tay đi”.

Đạo Trưởng khẽ lắc đầu, nói: “Không cần đâu”.

“Bốn cao thủ cấp 2, hơn chục cao thủ cấp 3 và còn có hơn hai trăm người biết võ, kể cả Bạch Diệc Phi có đánh lại được thì cũng không đánh được nhiều người thế đâu. Cục diện nhỏ như này không cần chúng ta phải ra tay”, Đạo Trưởng giải thích.

Sư đệ sau khi nghe xong câu này thì ngây người ra, đây mà là cục diện nhỏ á?

Họ đã dùng hơn nửa thế lực thủ đô để bao vây truy sát một ông chủ của thành phố nhỏ, hơn nữa tình hình có thể thấy đây không phải là tình huống mà phần thắng nghiêng hẳn về một bên. Như này mà là cục diện nhỏ sao?

Người đàn ông trung niên thấy kinh ngạc. Ông ta ở nước ngoài cũng được mấy năm rồi nhưng chưa bao giờ thấy cảnh nào như này. Đối với ông ta thì cục diện này lớn lắm rồi. Vì vậy khi nghe thấy lời này thì ông ta như sụp đổ. Ông ta cảm giác mình như tên nhà quê chưa trải sự đời.

Ở phía xa cuộc hỗn chiến vẫn tiếp tục.

Một người áo đen vừa mới giết được hai người bình thường, đang định xông lên trước thì bụng của hắn đột nhiên bị ai đó đâm xuyên. Hắn ngừng lại, sau đó toàn thân bị dao đâm ngã gục.

Người này là cao thủ cấp 2 của hiệp hội thương mại thành phố. Vì vậy trong nhóm người thì hắn cũng được coi là người có thực lực, gần như là không ai địch nổi.

Dù sao thì Trần Ngạo Kiều cũng là cao thủ cấp 2 còn Bạch Diệc Phi chỉ là cao thủ cấp 3.

Những người áo đen bên cạnh khi nhìn thấy đồng bọn của mình bị đâm thì ai nấy cũng hung dữ nhìn lại. Bọn họ là chiến hữu cùng nhau tác chiến, lại là thế lực của Bạch Diệc Phi. Có người trọng tình cảm như Bạch Diệc Phi dẫn dắt họ thì tất nhiên họ cũng là người trọng tình cảm.

Vì vậy mấy người áo đen đều dừng tay, mặc cho trên người mình đang bị một dao, họ đều xông lại định giết tên cao thủ cấp 2 kia. Nhưng cách biệt

thực lực quá lớn nên họ vừa xông lại đã bị cao thủ đó từng dao từng dao ‘giải quyết’.

Thoắt cái họ đã bị tổn thất mấy người áo đen, điều này là sự tổn thất nghiêm trọng về thế lực của Bạch Diệc Phi.

Đôi phương có bốn cao thủ cấp 2, trong đó một kẻ đã bị Trần Ngạo Kiều khống chế, một kẻ bị Bạch Hổ và Chung Liên bao vây, còn hai tên còn lại thì không ai quản. Trong chớp mắt mà tổ chức Cuồng Sa đã có bảy tám người ngã xuống.

Bạch Diệc Phi sau khi nhìn thấy cảnh này thì tâm trạng nặng nề. Anh muốn giết lại nhưng người ở phía trước quá nhiều. Cứ hết tên này đến tên khác xông lại, cảm giác như giết mãi không hết. Anh căn bản là không thể xông lại được.

Đúng lúc này ‘cheng’ một tiếng, một cao thủ cấp 2 lại chém về phía người áo đen thì đột nhiên xuất hiện một thanh phi đao, kèm theo đó là tiếng gió thổi đến, cuối cùng đánh ngược lại con dao của cao thủ cấp 2 kia.

Tiếp đó một cao thủ cấp 3 của hiệp hội thương mại và cao thủ cấp 3 trong gia tộc lớn đồng thời bị người ta đánh bay ra, hướng bị đánh cũng đúng là phía của cao thủ cấp 2 kia.

Cao thủ cấp 2 thấy thế thì kinh hãi, lập tức tránh ra.

Đúng lúc này một thân hình nhỏ bé đột nhiên xông ra. Tên cao thủ cấp 2 vẫn chưa nhìn rõ người đến là ai thì đã nhìn thấy cú đâm xuất hiện trước mặt mình. Tiếp đó quyền đó đập lên bụng của hắn.

Hắn cảm nhận được lực này mạnh vô cùng. Sau đó ‘bốp’ một tiếng, toàn thân hắn bay ra ngoài.

Thân hình nhỏ bé kia hoàn toàn không muốn tha cho hắn, nhảy một bước đuổi theo. Cô lại giơ nắm đấm lên đập vào cổ họng của cao thủ cấp 2.

“Bụp” một tiếng, sau đó lại một tiếng ngã phụp xuống đất.

Cứ như vậy, cao thủ cấp 2 đã chết, đến lúc chết vẫn không biết người giết mình là ai, còn chưa nhìn rõ mặt mũi nữa.

Còn Đạo Trường và người đàn ông trung niên đứng nhìn ở phía xa cũng kinh ngạc. Bạch Diệc Phi cũng ngừng lại một lúc.

Một cao thủ cấp 2 bị một cao thủ cấp 2 khác giết trong tích tắc, đúng là khiến người ta kinh hãi. Nhưng thực tế đúng là như vậy.

Người đó không ai khác mà chính là Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ là đệ tử được Tân Thu dạy dỗ, kể cả là cùng cấp thì khi thực chiến cô ta càng dũng mãnh hơn.

Người đàn ông trung niên kinh hãi hô lên: “Tiểu sư muội?”

Đạo Trường lên tiếng: “Cô ta đã không còn là sư muội của chúng ta nữa rồi”.

Người đàn ông trung niên không hiểu hỏi: “Gì cơ?”

Đạo Trường không giải thích mà thản nhiên nói: “Sư đệ, ra tay đi”.

Người đàn ông trung niên do dự nói: “Ra tay với tiểu sư muội ư?”

Đạo Trường nhìn ông ta với ánh mắt đầy thâm ý, nói: “Nếu không muốn thì liên thủ với tiểu sư muội đánh ta đi”.

Người đàn ông trung niên lập tức lắc đầu, còn khoát tay nói: “Không không, sư huynh nói gì vậy?”, sau đó ông ta căn rặng đi về phía Kỳ Kỳ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 695: Tình Phụ Tử Cao Đẹp

Bạch Diệc Phi thấy lạ khi Kỳ Kỳ đến đây. Anh nhanh chóng đi đến trước mặt cô, hỏi: “Sao cô lại đến đây?”

Hiện giờ cô ta nên ở bệnh viện Ngọa Long của thành phố Thiên Bắc chăm sóc Từ Lăng mới phải.

Kỳ Kỳ lạnh lùng nhìn lại, nói: “Đừng tưởng bở, không phải vì anh đâu”.

Bạch Diệc Phi cạ lời luôn. Lời này khiến anh thật sự không biết nên đáp lại như thế nào nhưng trong lòng anh vẫn rất kích động.

Dù sao thì thực lực của Kỳ Kỳ và Trần Ngạo Kiều cũng tầm tầm nhau. Có sự giúp sức của cô ta thì Bạch Diệc Phi sẽ có thêm một tia hy vọng.

Hơn nữa, về lý mà nói thì họ phải là kẻ địch mới đúng nhưng hiện giờ lại chung chiến thuyền, Bạch Diệc Phi cảm thấy vô cùng phẫn khích.

Kỳ Kỳ lạnh lùng nói với Bạch Diệc Phi: “Tôi biết tại sao anh tôi không muốn tỉnh lại rồi. Bởi vì anh ấy không biết lựa chọn như thế nào”.

“Vậy thì tôi sẽ giúp anh ấy, gạt bỏ những lo toan này đi”.

“Nếu như không phải là anh tôi bị thương thì anh ấy nhất định sẽ đến cùng với anh. Chính vì như vậy, nếu như tối nay anh chết ở đây thì cả đời này anh tôi sẽ làm một việc duy nhất là báo thù cho anh. Tôi không muốn anh ấy làm như vậy”.

“Tôi vì anh tôi nên mới đến đây, anh đừng có nghĩ nhiều. Còn nữa, sau này đừng làm thế nữa. Dùng tính mạng của bao nhiêu người đổi lại tính mạng một người, cách làm này không tốt đâu... Mà là ngu xuẩn”, nói xong câu này cô ta không để ý đến Bạch Diệc Phi mà xoay người xông vào nhóm người kia.

Thực lực của Kỳ Kỳ thật sự rất mạnh, cú đấm của cô ta như khúc gỗ, vừa đánh xuống là có thể khiến đối phương trọng thương.

Ban đầu khi Kỳ Kỳ đánh Bạch Diệc Phi thì còn nhẹ tay và anh cũng quen rồi, nếu không thì từ lâu anh đã không chịu nổi.

Kỳ Kỳ dùng quyền với đấm người kia mà như kiểu Chung Liên dùng dao vậy. Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này mà tâm trạng phức tạp.

Anh cũng biết, cách làm này của anh là để cứu anh em và dẫn dắt bao nhiêu anh em điên loạn chiến đấu cùng mình, thậm chí bỏ cả tính mạng, như vậy thật sự không đáng.

Nhưng theo như người ngoài thấy, thậm chí theo anh thấy, con người sống trên đời sẽ phải trả qua nhiều điều không như ý, nhiều lúc không thể làm theo ý nguyện của mình được.

Dần dần tâm thái cũng thay đổi, bất luận gặp phải chuyện gì thì cũng coi như không, luôn lựa chọn cách nhẫn nhịn. Những việc như này không hiếm gặp, có lúc không phải mình chọn cách nhẫn nhịn hoặc né tránh là có thể vượt qua. Bởi vì những lúc đó người khác sẽ tưởng rằng mình dễ bắt nạt và sẽ càng hống hách hơn.

Vì vậy, Bạch Diệc Phi làm như này là muốn người khác biết rằng, anh sẽ không chọn cách né tránh, anh không phải người mà ai cũng bắt nạt được.

...

Người đàn ông trung niên lúc này cũng tham gia vào trận hỗn chiến, nhưng mục đích của ông ta chỉ là Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ đánh bại một đồng, người đàn ông trung niên liền bước lại nói với vẻ khó xử: “Tiểu sư muội! Ngoài sư phụ thì ngày thường chỉ có sư huynh là thương em nhất thôi”.

Nghe thấy vậy Kỳ Kỳ không khỏi nhớ lại chuyện ở núi lúc nhỏ. Lúc đó người đàn ông cướp kẹo của cô ta, cô ta không nói nhiều mà xông lên trước

đánh lại. Lúc đó trình độ họ khác biệt không lớn, hai người đánh một lúc không phân thắng bại.

Nhưng cục diện hiện thực lại khác, người của Bạch Diệc Phi vốn rất ít, lại còn bị giết một ít rồi, tình thế không được lạc quan cho lắm.

Đám người kia đều là người của hiệp hội thương mại, kẻ nào cũng như con sói đói đang khát mồi xông về phía Bạch Diệc Phi, kẻ cả là chết cũng phải xông lại.

Số lượng người cũng đông quá, kẻ cả thực lực của họ không yếu nhưng người có mạnh đến đâu thì cũng có lúc sức cùng lực kiệt, dù sao thì thể lực con người cũng có hạn.

Nhìn lại đám người của tổ chức Cuồng Sa cũng chết năm sáu người, bảy tám người bị ngã xuống rồi. Hai tay Bạch Hồ toàn là máu, không biết là của người khác hay của mình nữa. Còn sau lưng Chung Liên cũng bị người ta chém một dao, máu tươi vẫn đang chảy.

Trần Ngạo Kiều một mình đánh với cao thủ cấp 2 và cao thủ cấp 3, mặc dù không bị thương nhưng sức lực cũng ảnh hưởng.

Vệ sĩ của Lâm Cuồng chết ba bị thương một. Tình huống như này đúng là nghiêng hẳn về đối phương rồi.

Vì vậy có kẻ lớn tiếng hét: “Mau giết chúng đi, chúng sắp không trụ được rồi”.

“Giết”.

“Bắt sống Bạch Diệc Phi”.

“Xông lên”.

Hiện giờ Bạch Diệc Phi rất lo lắng, đúng lúc này cao thủ cấp 2 và cao thủ cấp 3 xông lại phía anh.

Anh lập tức né tránh nhưng vẫn bị một tên đá trúng bụng, sau đó toàn thân bay ra ngoài như viên đạn. Nhưng anh vừa bay ra ngoài thì chân đột nhiên bị một bàn tay nắm chặt, sau đó kéo anh trở lại.

Tiếp đó, người đó lên trước một bước đi đến trước mặt hai tên kia, sau đó lại đánh quyền.

“Bụp, bụp, bụp”, liên tiếp mười mấy cú đấm đánh ra, tốc độ nhanh đến mức người khác không nhìn rõ. Khiến ba người kinh ngạc là rõ ràng họ tránh rồi nhưng đón họ lại là cú đấm tiếp.

Không bao lâu, hai cao thủ kia bị đánh bay ra ngoài. Cao thủ số 2 cũng không đỡ được cú đấm của đối phương, không kịp nổi mà lùi về sau mấy bước.

Và người xuất hiện trước mặt, chính là Sa Phi Dương, một ông trùm có thể xoay chuyển cục diện.

Thật ra ban đầu Bạch Diệp Phi đã biết Đạo Trường sẽ đích thân đến, vì vậy anh mới không để Sa Phi Dương ra mà nấp ở trong bóng tối, mục đích để đánh với Đạo Trường. Nhưng tình thế không được lạc quan nên Sa Phi Dương đã tự xuất hiện.

Lúc ông ta đánh bay hai tên cao thủ số 3 và đánh lui tên cao thủ số 2 thì cuối cùng Đạo Trường cũng ra tay.

...

Đồng thời lúc này, trong phòng khách biệt thự của Diệp Giả, ông ta và Bạch Vân Bằng ngồi trên ghế sofa, trên bàn còn có đĩa đậu nành nhỏ và một đĩa lạc, hai người còn uống hết bình rượu nữa.

Tửu lượng của Diệp Giả không tốt lắm, hiện giờ mặt đỏ bừng, nói năng còn không rõ.

“Anh Bạch! Đến... Đến đây thôi... Kịch hay kia... Tôi không đi xem đâu...”, Diệp Giả đứng không vững, nói.

Bạch Vân Bằng chau mày nói: “Tôi còn nhớ trên kệ rượu nhà anh còn một bình...”.

“Được được, anh Bạch, tôi biết... Sai rồi, được chưa?”, Diệp Giả lập tức ngăn Bạch Vân Bằng lại, cười khở nói: “Anh yên tâm, trận hỗn loạn này... Tôi không đi nữa... Anh Bạch! Anh tha cho tôi đi”.

“Nhưng mà kẻ cả nhà họ Diệp không đi thì con trai anh... Cũng chưa chắc an toàn đâu. Lần này Đạo Trường... Địch thân đến đây. Ở thủ đô... Không ai là đối thủ của ông ta đâu”.

Bạch Vân Bằng nghe thấy vậy thì không kìm nổi xoa xoa trán của mình, hỏi Diệp Giả: “Anh không đi nữa sao?”

Diệp Giả lắc đầu nói: “Không”.

Bạch Vân Bằng gật đầu nói: “Được, vậy thì tôi đi”.

Diệp Giả không nói được gì mà nhìn Bạch Vân Bằng cất bước rời khỏi phòng khách.

Diệp Giả cạn lời, về tửu lượng thì ông ta không địch lại Bạch Vân Bằng nên ông ta rất sợ uống rượu với Bạch Vân Bằng.

Kết quả là Bạch Vân Bằng không tiếp tục uống rượu với ông ta nữa, chỉ hù dọa ông ta một cái, sau đó cho ông ta câu trả lời thôi.

Diệp Giả nghĩ thầm: “Mắc lừa rồi”. Sau đó ông ta lại thở dài: “Nói thẳng ra thì ông còn sốt sáng hơn tôi nhưng đi rồi thì đã làm sao? Đạo Trường bày ra thế cục này, con trai của ông còn tình nguyện nhảy vào, đúng là khó hiểu”.

“Nhưng lần này con trai ông mà chết thì chắc cũng danh truyền khắp thủ đô đây. Dù sao thì khiến người của hiệp hội thương mại thủ đô phải huy động nhiều người như vậy đúng là không tầm thường”, Diệp Giả nói những lời này, Bạch Vân Bằng không thể nghe thấy được vì ông đã rời đi rồi.

Kể cả ông không nghe thấy nhưng trong lòng cũng hiểu, lần này Bạch Diệc Phi đúng là lành ít dữ nhiều. Hơn nữa nếu ông đi, chưa chắc có thể giúp Bạch Diệc Phi thoát hiểm, thậm chí còn làm liên lụy cả nhà họ Bạch. Nhưng ông vẫn quyết định đi, vì đó là con trai ông.

Nhưng Bạch Vân Bằng vừa ra khỏi nhà Diệp Giả thì một con xe Porsche dừng trước mặt, chặn đường đi của ông.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 696: Tâm Lòng Người Làm Cha

Một ông già tóc bạc từ trên xe bước xuống.

Ông già mặc một bộ quần áo kiểu Tôn Trung Sơn, đầu tóc được chải chuốt gọn gàng, hai tay chấp sau lưng, một đôi mắt tinh nhanh không hề có vẻ già nua đang nhìn chăm chăm vào người phía trước mặt mình.

Sau khi Bạch Vân Bằng nhìn thấy ông già liền nhíu mày lại.

Nhưng vẫn chủ động chào hỏi: “Chú cả”.

Người đến chính là trưởng bối của nhà họ Bạch, bọn họ có quyền tham dự vào những việc liên quan đến tương lai của nhà họ Bạch, quyền quyết định của bọn họ ngự trị toàn bộ gia tộc, những trưởng bối như vậy tổng cộng có bốn người.

Đứng đầu là bác cả của Bạch Vân Bằng tên là Bạch Chính Đức, tiếp đó là cô cả của Bạch Vân Bằng tên là Bạch Chính Mai, tiếp nữa là chú út Bạch Chính Quốc, cuối cùng là chú chòng của cô cả tên Ôn Thạch.

Mà vị trưởng bối trước mặt đây chính là Ôn Thạch.

Ôn Thạch thờ ơ nói: “Vân Bằng, trong nhà có chút chuyện gấp, chúng tôi muốn thương lượng với cháu”.

Bạch Vân Bằng trầm giọng hỏi: “Có chuyện gấp gì?”

“Lên xe rồi nói”, Ôn Thạch nói.

Bạch Vân Bằng không nhúc nhích, lắc đầu nói: “Chú cả, có chuyện gì cứ nói thẳng đi, có việc gấp cũng không đến mức phải để mấy vị trưởng bối trong nhà phải đến tìm cháu lúc rạng sáng thế này, đúng không?”

“Chẳng qua là không muốn cháu đi nhúng tay vào vũng nước đục này mà thôi”.

Ôn Thạch nghe vậy khẽ thở dài, sau đó nghiêm túc nói: “Vân Bằng, cháu phải biết mình là gia chủ nhà họ Bạch, đại diện cho cả nhà họ Bạch, mỗi một quyết định của cháu sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến lợi ích của nhà họ Bạch, tuyệt đối không thể vì việc nhỏ mà làm hỏng việc lớn. Cháu nghĩ nhà họ Bạch có thể đi đến được vị trí như bây giờ, đã phải trải qua biết bao nhiêu đời hy sinh xương máu mới lập nên được”.

“Trưởng bối trong nhà không thể nhìn cháu vì sự xúc động nhất thời mà chôn vùi cơ nghiệp to lớn của cả gia tộc!”

Những lời này khiến Bạch Vân Bằng tỉnh táo hơn nhiều, cũng cảm nhận được cái lạnh về đêm một cách rõ ràng hơn bao giờ hết, sau đó ông mỉm cười: “Từ lúc cháu ngồi lên vị trí gia chủ này đến giờ, mọi người thường xuyên dùng cái cớ này để không cho cháu làm cái nọ làm cái kia, cháu có thể hiểu được ý của mọi người”.

“Mọi người chẳng qua chỉ không muốn làm tổn hại đến lợi ích của bản thân mình mà thôi, cháu cũng biết lời chú vừa nói đều đúng”.

“Nhưng mà, bây giờ người đang bị vây giết chính là con trai cháu, con trai ruột của cháu!”

“Nếu người đó đổi thành con trai của chú cả thì sao? Chú cả còn có thể khoan tay đứng nhìn hay không?”

Nói xong câu này ông cũng không để ý đến Ôn Thạch nữa mà đi về phía xa.

Ôn Thạch kinh ngạc đến mức ngây ra, ông ta có chút không dám tin là Bạch vân Bằng lại cương quyết như vậy.

Điều này khiến Ôn Thạch vốn đã quen với việc khống chế mọi việc trong tay cảm thấy rất giận dữ, ông ta lập tức xoay người, gương mặt già nua bỗng trở nên vằn vẹo, hét về phía Bạch Vân Bằng: “Con trai có thể sinh thêm, nhà họ Bạch mà mất thì chẳng còn gì nữa!”

Bạch Vân Bằng đang đi về phía trước đột nhiên dừng khựng lại, quay ngoắt đầu dùng giọng hung ác nói: “Mẹ kiếp, chú có giỏi thì để thêm một đũa đi!”

Ôn Thạch ngây dại cả người.

Trước đó, thủ đoạn giải quyết vấn đề của Bạch Vân Bằng tương đối mạnh mẽ, nhưng đối với những bậc trưởng bối trong nhà thì vẫn cực kỳ cung kính, từ trước đến giờ chưa từng cãi lại bọn họ một câu nào.

Nhưng lần này Bạch Vân Bằng đã cãi lại ông ta mới khiến cho ông ta càng giận hơn, quát âm lên: “Nếu đã như vậy, nhà họ Bạch không thể không suy nghĩ kỹ lại việc đổi một vị gia chủ mới cho gia tộc”.

“Hừ! Thế nào? Muốn để bác cả làm à?”, Bạch Vân Bằng dường như đoán ra được suy nghĩ của ông ta, cũng không đợi ông ta trả lời đã cười lạnh châm chọc: “Chú đi hỏi bác ấy xem, bác ấy dám cướp vị trí gia chủ này từ trong tay cháu không?”

“Còn các người, các người có dám không?”

Câu này vừa nói xong, Ôn Thạch liền im lặng, cho dù bây giờ ông ta đã bị chọc cho tức đến bốc hỏa nhưng cũng không thể nói thêm một câu nào nữa.

Bởi vì những gì Bạch Vân Bằng nói đều là sự thật, anh cả của ông ta quả thực không dám, bọn họ cũng không dám.

Bạch Vân Bằng hừ lạnh: “Cháu cho mọi người thì mọi người có thể lấy thoải mái, nhưng nếu như cháu không cho thì cũng chẳng có ai dám đi cướp!”

Nói xong câu này, ông cũng không thèm để ý đến Ôn Thạch nữa, xoay người chui vào trong ô tô của mình rồi lái đi.

Ôn Thạch nhìn đuôi xe ở phía xa, không ngừng run rẩy nói: “Thật là... phản rồi...”.

...

Trên một con đường cao tốc vắng vẻ nào đó ở thủ đô có một đám người nằm lẫn lóc.

Mà những người này đều là người của nhà họ Hồ ở thủ đô, thậm chí còn có hai cao thủ hạng ba của nhà họ Hồ.

Cùng lúc đó, trong nhóm người đang nằm này còn có một người phụ nữ rất xinh đẹp, đó chính là Lương Ngọc.

Chỉ có duy nhất một người đang đứng, gã chính là Thiết Tử.

Thiết Tử xoa xoa cái bụng của mình do vừa rồi bị Lương Ngọc đạp cho một cú, nhưng mà trên mặt gã lúc này vẫn còn mang theo nụ cười hèn hạ: “Cô em xinh đẹp cũng giỏi đấy”.

Lương Ngọc lúc này đã bất tỉnh nhân sự, cô ta bị Thiết Tử đạp văng ra xa vài mét, chiếc quần thể thao trên người cũng bị rách te tua do ma sát với mặt đất, lộ ra một phần bắp đùi trắng nõn nà.

Lương Ngọc là cao thủ hạng ba, cô ta có thể đánh gục hết hai gã cao thủ hạng ba và đám lâu la này cũng coi như không tệ.

Đáng tiếc là thực lực của cô ta lại xấp xỉ Thiết Tử hơn nữa còn bị Thiết Tử đánh lén, gã dùng gậy đập vào gáy nên mới khiến cô ta ngất xỉu.

Thiết Tử nhìn thấy bắp đùi của Lương Ngọc lộ ra thì mắt sáng rực cả lên, nụ cười trông càng hèn hạ hơn: “Đáng tiếc quá, dù có giỏi hơn nữa thì cũng vẫn chỉ là đàn bà, đàn bà là để cho đàn ông đè”.

Tiếp đó gã vác Lương Ngọc lên, đi đến phía trước chiếc xe con, dùng giọng nịnh nọt nói với cậu cả nhà họ Hồ: “Cậu chủ, sợ là chúng ta không kịp đến bên kia rồi, nhưng mà tôi đã bắt được một cô em xinh đẹp cho cậu chủ”.

Cậu chủ Hồ bên trong xe đã nhìn thấy rất rõ ràng, một người phụ nữ yếu đuối như Lương Ngọc lại có thể đánh gục hơn mười vệ sỹ của gã, thực lực này khiến cho người ta kinh ngạc không thôi.

Cho nên ngay từ lúc đầu gã đã không hề có ý định ra khỏi xe, hơn nữa còn rất căng thẳng, mãi cho đến khi Thiết Tử đánh ngất cô ta, gã mới cảm thấy yên tâm.

Mà bây giờ người phụ nữ này đã ngất xỉu rồi, vẫn là một người đẹp, hơn nữa còn là một người đẹp rất có bản lĩnh.

Số lượng phụ nữ từng bị gã chơi thì quá nhiều rồi, nhưng mà kiểu phụ nữ mạnh mẽ thế này thì gã chưa từng được nếm thử.

Cho nên gã mới hưng phấn nói với Thiết Tử: “Mau đưa cô ta vào trong này”.

Giờ phút này, cảm giác căng thẳng và sợ hãi lúc nãy đã biến mất không còn bóng dáng nữa rồi, nếu có thì chỉ là sự hưng phấn và sốt ruột không thể chờ đợi thêm được nữa.

Thiết Tử lập tức đáp lại: “Vâng, cậu chủ, cậu chủ cứ hưởng thụ trước, tôi đi tìm sợi dây thừng cho cậu, tránh để cô ta tỉnh lại rồi làm bị thương cậu chủ”.

“Được được được, mau đi đi, cậu chủ đây hưởng thụ xong rồi sẽ tặng cho cậu”, cậu chủ Hồ nói bằng giọng gấp gáp.

Thiết Tử cười he he: “Cảm ơn cậu chủ”.

Sau đó, gã nhanh chóng xoay người chạy về phía chiếc xe container, trong xe container thường sẽ để dây thừng.

Trên xe, cậu chủ Hồ nhìn chằm chằm Lương Ngọc, trên mặt nở nụ cười âm thầm, còn không nhìn được nuốt một ngụm nước miếng.

Gã vươn tay sờ lên gương mặt trắng nõn mịn màng của Lương Ngọc, cười nói: “Bảo bối nhỏ, cậu chủ đây sẽ yêu em ngay bây giờ, anh...”.

"Ồ!"

Cậu chủ Hồ trợn mắt cúi đầu nhìn chằm chằm Lương Ngọc.

Không biết Lương Ngọc đã tỉnh từ lúc nào, giờ phút này cô ta đang nhìn chằm chặp vào cậu chủ Hồ, mà một bàn tay của cô ta đã tóm chặt lấy cổ của gã.

Cậu chủ Hồ muốn hét lên nhưng vì cổ bị người ta tóm chặt đến thở còn thấy khó khăn thì đừng nói đến kêu.

Sau đó, bàn tay Lương Ngọc dùng sức.

“Rắc rắc!”

Cổ của cậu chủ Hồ bị bẻ gãy, hoàn toàn tắt thở.

Thiết Tử ở bên ngoài tìm được một sợi dây thừng, trên mặt cực kỳ vui vẻ cầm sợi dây đi về phía chiếc xe, kết quả mới đi được hai bước liền trông thấy chiếc xe khởi động máy rồi nhanh chóng phóng vọt đi.

Thiết Tử sững sờ đứng ngẩn ra tại chỗ, mãi một lúc sau mới nói: “Con mẹ nó... thằng khốn nạn, không muốn cho tao chơi thì cứ nói thẳng, ông chẳng lẽ còn cướp được à? Đến mức phải vội vã quẳng tao lại như thế không?”

Haiz, không đúng!

Cậu chủ... hình như không biết lái xe!

Ôi mẹ!

Thiết Tử cuối cùng cũng phản ứng lại, xoay người chui vào trong xe container lái xe đuổi theo hướng chiếc xe kia.

...

Một con đường nào đó ở thủ đô, cũng có một đồng người đang nằm gục trên đất, còn có vết máu vương vãi khắp nơi.

Nhà họ Chu có người chết cũng có người bị thương, trên người Trường Tiểu cũng đầy máu là máu.

Anh ta không hề giống như những lời trước đó anh ta nói, đánh không lại thì bỏ chạy, ngược lại anh ta vẫn cố thủ tại đây, dùng sinh mệnh của mình để chiến đấu với người ta.

Ban đầu anh ta lựa chọn cách đánh lén, lái xe tông mạnh vào một chiếc xe khác của nhà họ Chu khiến nó lật nhào, như vậy người trong xe sẽ không còn sức chiến đấu nữa.

Sau đó anh ta đánh nhau với ba cao thủ hạng ba của nhà họ Chu, ba người này liên thủ với nhau để đánh một mình Trường Tiểu khiến anh ta có chút yếu thế, bởi vì anh ta cũng chỉ là một cao thủ hạng ba cấp trung mà thôi.

Bụng của anh ta bị chém một nhát, nhưng đã hạ gục được một tên cao thủ hạng ba, cũng coi như đáng giá.

Hai tên cao thủ hạng ba kia lại tiếp tục xông lên, mà một người trong đó còn là người quen của Trường Tiểu, gã không nhịn được nói: “Trường Tiểu, đến mức này sao?”

“Mẹ kiếp tại sao anh lại thế? Anh có thù với nhà họ Chu à?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 697: Tình Nghĩa Của Trường Tiểu

Bụng của Trường Tiểu chảy đầy máu nhuộm đỏ cả một mảng quần áo, lưng anh ta dựa vào tường thờ dốc, sắc mặt lại rất bình tĩnh nói: “Tôi đã hứa với một người bạn, lấy mạng mình để bảo vệ”.

Đây vốn không phải là câu nói lúc ban đầu, mà nó hoàn toàn trái ngược lại với những gì mà anh ta đã nói trước đó.

Cao thủ hạng ba than thở một câu: “Ngưỡng mộ anh ấy”.

“Tại sao?”, Trường Tiểu hỏi.

“Bởi vì anh ấy đã trở thành bạn của anh”.

Cao thủ hạng ba nói xong lại lắc đầu rồi mới nói tiếp: “Nhưng mà, chiếc xe mà anh đâm vào lúc này, trong xe có một người chết rồi”.

“Ồ”, Trường Tiểu dường như không quan tâm lắm, chết thì chết thôi.

Cao thủ hạng ba nọ lạnh lùng nói: “Anh ta là cậu chủ của nhà họ Chu!”

“Anh đã giết chết anh ta!”

Hiển nhiên, hai cao thủ hạng ba này sẽ không thể tha cho anh ta.

Trong một giây tiếp theo, hai người nọ đồng thời hướng về phía Trường Tiểu ra tay.

Trường Tiểu đã bị thương rất nặng, anh ta hầu như không thể đánh lại hai người nọ, cho dù là đánh với một người thì anh ta cũng không còn sức nữa.

Anh ta biết mình đã không thể thoát được nữa rồi, đột nhiên khoé miệng cong lên một nụ cười, trong đầu anh ta ngập tràn hình ảnh quen thuộc kia, bên tai dường như vẫn còn vang vọng tiếng gọi: “Anh Trường Tiểu”.

...

Biệt thự của nhà họ Tôn.

Cuộc hỗn chiến đã bắt đầu từ bên trong khu biệt thự và lan ra đến bên ngoài.

Đạo Trưởng ra tay đánh nhau với Sa Phi Dương.

Đạo Trưởng mặc bộ đồ thời Đường rộng rãi, lúc hai bàn tay của ông ta và Sa Phi Dương đập vào nhau thì ống tay áo giống như bị một cơn gió to thổi mạnh khiến nó bay lật phật không ngừng.

Hai người chỉ đập tay như vậy, trông thì có vẻ rất nhẹ nhàng nhưng thực tế ẩn chứa một sức mạnh cực lớn.

“Oành!”

Hai người đều giật lùi lại mấy bước.

Bọn họ có vẻ không bị làm sao, nhưng sức mạnh của ám kinh ẩn giấu trong chiêu thức khi va chạm vào nhau khiến cho những người xung quanh bị hất ra ngã nhào xuống đất.

Đạo Trưởng kinh ngạc nhìn Sa Phi Dương: “Ông là ai?”

Lần đầu tiên trên mặt Sa Phi Dương có biểu cảm nghiêm trọng như vậy.

Từ một chưởng lúc này có thể thấy được, hai người này vốn ngang tài ngang sức, cho nên Sa Phi Dương mới nghiêm túc.

Nhưng hai người này lại rất ăn ý dừng tay lại không tiếp tục tấn công nữa mà lùi về phía sau.

Bạch Diệc Phi vốn đang rất kích động nhìn chằm chằm Sa Phi Dương và Đạo Trưởng, bởi vì anh rất muốn được chứng kiến hai người thuộc đẳng cấp cao như nhau này đánh nhau sẽ thế nào.

Nhưng lúc anh quay đầu lại nhìn thấy đám anh em của mình thì trong lòng lại cảm thấy nặng nề.

Anh phải vất vả bao lâu mới bồi dưỡng ra được một nhóm người này, một lúc ngần ngụi đã tổn thất mất tám người.

Cả Bạch Hổ và Chung Liên đều bị thương không nhẹ, Trần Ngạo Kiêu ban đầu vẫn bình thường thì bây giờ cũng đã bị thương rồi.

Đương nhiên tình hình của đối phương cũng chẳng khá hơn bọn họ.

Đám vệ sỹ bình thường đã chết gần hết, Kỳ Kỳ và Trần Ngạo Kiêu mỗi người đã giết được một cao thủ hạng hai, vài cao thủ hạng ba, đám cao thủ hạng bốn thì còn chết nhiều hơn.

Bạch Diệc Phi lại nhìn về phía Đạo Trường và Sa Phi Dương.

Sắc mặt Sa Phi Dương nghiêm trọng nhưng không hề trả lời câu hỏi của Đạo Trường, mà chỉ nói với Đạo Trường: “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đợi sắn, cậu muốn làm con chim sẻ kia hay sao?”

“Đáng tiếc, sư phụ của cậu bảo cậu nâng đỡ một người khác, nhưng cậu lại lấy đó làm cái cớ để thỏa mãn ham muốn cá nhân của mình”.

“Nhìn tướng mặt của cậu, đại hung, ắt là sinh mệnh không dài”.

“Nói vớ vẩn! Ông rốt cuộc là ai”, Đạo Trường sa sầm mặt hỏi.

Sa Phi Dương nghiêm túc suy nghĩ một lúc mới nói: “Việc trước đây tôi không nhớ rõ nữa rồi, bây giờ tôi là bạn của Bạch Diệc Phi”.

Nói xong, hình như cảm thấy có gì đó không ổn, bèn quay đầu lại nhìn Bạch Diệc Phi một cái, hỏi bằng giọng không chắc chắn lắm: “Phải không?”

Bạch Diệc Phi nghiêm túc gật đầu: “Phải!”

Đạo Trường cũng nhìn sang, vẻ mặt khó hiểu: “Quả là đã coi thường cậu rồi!”

Trong lòng Bạch Diệc Phi đang cảm thấy cực kỳ khó chịu, bởi vì các anh em của mình người nào người nấy đều bị thương, còn có mấy người đã chết. Đạo Trường nói như vậy anh không hề cảm thấy vui vẻ mà ngược lại càng tức giận hơn: “Liên quan quái gì đến ông! Ngó ngẩn!”

Câu nói này khiến cho Đạo Trường phát khùng.

Đạo Trường khè hừ một tiếng, bóng người hơi loé lên, giống như một cái bóng mờ lao nhanh về phía Bạch Diệc Phi.

Tốc độ của ông ta cực nhanh làm người ta hầu như không thể nhìn rõ.

Bạch Diệc Phi thấy vậy bỗng giật mình kinh hãi, trái tim như muốn nhảy cả lên cổ họng.

Đây là lần đầu tiên anh trông thấy một người có tốc độ nhanh đến như vậy, nhanh đến mức chỉ còn nhìn thấy một cái bóng mờ, khiến người ta muốn trốn cũng không trốn được.

Mà lúc này, Sa Phi Dương lại bước lên phía trước đến chắn trước mặt Đạo Trường, sau đó sử dụng một chiêu thái cực bát quái.

Chỉ nghe thấy mấy tiếng động lớn phát ra, sau đó Sa Phi Dương bị đẩy lùi lại mấy bước còn Đạo Trường thì vẫn tiếp tục lao về phía trước.

Bạch Diệc Phi chỉ kịp vươn tay đỡ lấy người Sa Phi Dương, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng, anh lo lắng hỏi: “Tiền bối, ông sao rồi?”

Miệng Sa Phi Dương chảy ra một tia máu, cười khổ nói: “Thiên phú của người này rất cao!”

Vừa rồi khi hai người đánh nhau, Đạo Trường đã đâm Sa Phi Dương ba đâm, chẳng qua là ngay từ lần đầu tiên giao đấu Đạo Trường đã nghiệm ra

được kiêu phát lực ám kinh của Sa Phi Dương, cho nên lần giao đấu này đã lập tức sử dụng phương pháp phát lực của Sa Phi Dương.

Đầu tiên là dùng tốc độ để vung cánh tay, sau đó vào lúc sắp sửa đánh trúng mục tiêu thì mới sử dụng ám kinh.

Sa Phi Dương không khởi thờ dài, nói với Đạo trưởng: “Ưu thế của tôi là cách sử dụng lực ám kinh, nhưng mà mới giao đấu vài cái cậu đã học được rồi”.

Sau đó ông ta lại nói: “Cậu vốn là đệ tử của Thừa Tân Thu, cho nên tôi không bằng cậu”.

Sau khi nghe Sa Phi Dương nói xong, Bạch Diệc Phi và tất cả mọi người có mặt đều giật mình kinh hãi.

Chỉ mới giao đấu vài chiêu mà đã nhìn ra được cách đánh võ của đôi phương sau đó học theo, khả năng thiên phú như vậy kinh khủng đến mức nào?

Như vậy xem ra, thực lực cao thủ hạng hai của Đạo Trưởng không phải dạng danh bất hư truyền.

Đạo Trưởng đứng yên, chấp tay sau lưng, nói bằng giọng đều đều: “Ông có được thực lực như ngày hôm nay cũng không hề dễ dàng, hà tất lại vì một người vừa mới quen mà hy sinh tính mạng của mình?”

“Nếu ông gia nhập vào Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, với bản lĩnh này của ông thì chẳng lo một đời vinh hoa phú quý, hưởng thụ không hết”.

“Thế nào?”

Đạo Trưởng muốn chiêu mộ Sa Phi Dương trở thành người của mình, dù gì người có thực lực như của Sa Phi Dương không nhiều, ông ta có chút tiếc người tài, nhưng mục đích quan trọng nhất vẫn là giết Bạch Diệc Phi.

Chỉ cần Sa Phi Dương trở mặt quay súng lại với quân mình, vậy thì muốn giết Bạch Diệc Phi sẽ dễ như trở bàn tay.

Nhưng sự căm dỗ của vinh hoa phú quý đối với Sa Phi Dương mà nói chẳng được coi là căm dỗ.

Sa Phi Dương một lần nữa bị ép nhớ lại khoảng thời gian mười sáu năm bị nhốt trong hang vàng, không khỏi bật cười: “Tiền, là thứ mà tôi ghét nhất trong cuộc đời này”.

Nói xong, Sa Phi Dương liếc nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó nghiêm túc nói với Đạo Trưởng: “So với tiền, thứ mà tôi thích chính là tự do, chính cậu ta đã cho tôi tự do, cho nên, tôi không đồng ý”.

Bạch Diệc Phi nghe được những lời này rất cảm động, trước kia anh vẫn có chút đề phòng với Sa Phi Dương, dù gì thì thân phận của ông ấy quả thực khiến người ta khó mà yên tâm được, nhưng bây giờ, trong lòng anh lại không khỏi cảm thấy áy náy.

Đồng thời, anh cũng cảm thấy rằng từ nay về sau anh sẽ không bao giờ nghi ngờ và đề phòng Sa Phi Dương nữa.

Sắc mặt Đạo Trưởng rất khó coi, hơi nheo mắt nhìn Sa Phi Dương: “Chết cũng không sợ sao?”

Đạo Trưởng đã đoán ra được thói quen đánh võ của Sa Phi Dương, lại thêm việc Sa Phi Dương đã tự mình thừa nhận bản thân ông ta không bằng Đạo Trưởng, cho nên kết quả của Sa Phi Dương chỉ có chết mà thôi.

Đúng lúc này, một chiếc ô tô cũ kỹ lái vào bên trong khu biệt thự.

Liên ngay sau đó có một người bước xuống, cất giọng nói vang vọng: “Vậy nếu như có thêm tôi nữa thì sao?”

Vài người nghe tiếng liền quay đầu sang nhìn, hoá ra là Bạch Vân Bằng đến đây.

Sau khi Bạch Diệc Phi nhìn thấy Bạch Vân Bằng, tâm trạng của anh bỗng trở nên phức tạp.

Anh không biết phải đối mặt với người bố ruột này của mình thế nào, dù sao thì từ lúc anh còn rất nhỏ đã bị đưa đi rồi, hai mươi năm nay ông ta chưa từng hoàn thành trách nhiệm của một người cha với con trai của mình.

Nhưng nói cho cùng, bọn họ vẫn có mối quan hệ huyết thống cha con.

Cũng chính vì Bạch Vân Bằng mà Bạch Diệc Phi mới có cơ hội tiếp quản tập đoàn Hầu Tước, khiến cho cuộc sống của anh xảy ra nhiều chuyển biến lớn như vậy.

Trong thời gian đó, bởi vì chuyện của Lương Minh Nguyệt, Bạch Vân Bằng đã tặng Hầu Tước cho Diệc Giả, nhưng mà Bạch Diệc Phi lúc đó đã có năng lực để lấy lại hầu Tước.

Điều thực sự khiến trong lòng anh luôn ôm cơn tức là Bạch Khiếu, em trai ruột của anh, gã muốn giết chết anh mà Bạch Vân Bằng lại giả bộ như không biết gì hết, một sự thiên vị rõ ràng, vì cái gì?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 698: Đạo Trưởng Bị Dí

Đều là con cái như nhau, vì cái gì mà lại có sự đối xử khác nhau?

Cho nên anh vẫn cảm thấy không cam tâm, trong lòng cũng không thể cân bằng được cảm xúc.

Nhưng bây giờ, vào thời khắc nguy hiểm thế này, Bạch Vân Bằng thân là gia chủ của nhà họ Bạch lại xuất hiện ở đây, điều này vẫn khiến cho Bạch Diệc Phi thấy cảm động.

Sau khi Bạch Vân Bằng đi tới bên này, ông chào hỏi Sa Phi Dương trước: “Ông Sa”.

Sa Phi Dương nghiêng đầu nhìn Bạch Vân Bằng, ông ta đang suy nghĩ xem người này là ai: “Ngại quá, tôi mất trí nhớ rồi”.

Bạch Vân Bằng không ngờ lại nghe thấy câu này nên ngậy ra một lúc mới cười nói: “Hai mươi năm trước, ông Sa đã từng đến nhà họ Bạch một lần, hai chúng ta đã nói chuyện rất vui vẻ”.

Sa Phi Dương nghe vậy khẽ gật đầu, xem ra ông ta vẫn chưa hề nhớ lại đoạn ký ức này.

Mà sau khi Đạo Trưởng nhìn thấy Bạch Vân Bằng, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo: “Ông không nên đến đây”.

“Nó là con trai của tôi, tôi mới là người nên đến đây nhất”, Bạch Vân Bằng liếc mắt nhìn Bạch Diệc Phi một cái, mới đáp lại câu nói của Đạo Trưởng.

Đạo Trưởng lạnh lùng nói: “Ông là người đại diện cho nhà họ Bạch, ông đến đây là muốn dùng cả nhà họ Bạch để khiêu chiến với Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô và những gia tộc hào môn khác hay sao?”

“Không, nhưng nó là con trai của tôi”, Bạch Vân Bằng sao lại không hiểu được lý lẽ trong đó chứ?

Đạo Trưởng yên lặng một hồi mới nói: “Thực lực của ông còn không bằng người này, lại thêm ông cũng không đánh lại được tôi, như vậy ông vẫn còn muốn khăng khăng làm theo ý mình sao?”

Bạch Vân Bằng khẽ thở dài, vẫn câu nói đó: “Nó là con trai tôi”.

Đạo Trưởng nghe vậy cười nhạt: “Nếu đã như thế, tôi mà không tác thành cho ông thì lại là lỗi của tôi rồi!”

Nói xong câu này, quần áo trên người ông ta tự bay lật phật mà không hề có gió.

Đúng vào lúc này, bên ngoài biệt thự lại có một giọng nói vang lên.

“Con mẹ nó ai thèm ông tác thành, nói cứ như mình cao thượng lắm ấy”.

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn sang, Tần Sơn ăn mặc lôi thôi đang đi qua bên này, bộ dáng cực kỳ cà lơ phớt phơ mà mồm thì không ngừng chửi mát: “Đến đây đi, ông dạy mày cách làm người!”

Bởi vì phong cách ăn mặc của Tần Sơn chẳng khác gì mấy tên du côn ngoài đường, có người cảm thấy anh ta dễ bắt nạt cho nên mới bước lên chặn lại, kết quả lại bị Tần Sơn vung tay cho một cái tát ngã vật ra đất tấ thờ.

Mọi người thấy vậy đều ngây dại cả ra.

Ngay cả Đạo Trưởng sau khi nhìn thấy Tần Sơn thì trong lòng bỗng thất lại một cái, hai mắt hơi trợn lên dường như có chút sợ hãi.

Mà tên sư đệ của Đạo Trưởng, vốn còn đang dương dương tự đắc, sau khi nhìn thấy Tần Sơn thì lập tức xụi lơ sau đó nhanh chóng lẩn vào trong đám đông, cố gắng rụt đầu lại, chỉ sợ bị Tần Sơn trông thấy.

Lúc trước ở nghĩa trang ông ta đã từng bị Tần Sơn đập cho một trận bầm dập mặt mũi.

Ngay cả Đạo Trưởng cũng từng bị Tần Sơn đập cho một trận đến mức tay chân luống cuống.

Tài năng thiên phú của Đạo Trưởng cực cao, ông ta có thể học rất nhanh các chiêu thức của đối phương ngay trong những lần giao đấu đầu tiên, nhưng đó đều là kỹ xảo trong võ nghệ, còn như cách đánh đấm chả ra chiêu thức gì của Tần Sơn thì hầu như không có tác dụng gì.

Kiểu của Tần Sơn là kiểu không ngừng đánh đấm loạn xạ vào người người ta, cũng chẳng dùng đến ám kinh.

Vốn dĩ nó là kiểu đánh đấm loạn xạ cho nên Đạo Trưởng phải lĩnh ngộ kiểu gì?

Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà Đạo Trưởng lại cảm thấy vô cùng đau đầu, có vẻ như ông ta cũng không thể đối phó được.

Mà sự xuất hiện của Tần Sơn khiến cho Bạch Diệc Phi rất là ngạc nhiên, tên này đến đây làm cái gì? Anh ta không phải là người của ông Hai Lâm sao?

Tần Sơn nhìn thấy sự bất ngờ trong ánh mắt của Bạch Diệc Phi nên cười khẩy một tiếng: “Người anh em, tôi đến đây không phải là vì anh, đừng có hiểu lầm nhé”.

“Tôi là vì vợ mình mới đến giúp anh thôi”.

Bạch Diệc Phi phải ngây ra mất một lúc lâu sau mới phản ứng lại được vợ mà anh ta nói đến là ai.

Hắn là Lý Tuyết đã đoán ra được bây giờ anh đang phải đối mặt với cục diện khó khăn nên nói cho Chu Khúc Nhi, Chu Khúc Nhi lại gọi điện cho Tần Sơn nhờ giúp đỡ.

Bạch Diệc Phi sau khi đoán ra được, liền nói: “Cám ơn nhiều”.

Tần Sơn cười khẩy một tiếng sau đó không để ý đến Bạch Diệc Phi nữa mà quay đầu nhìn về phía Đạo Trường, giọng nói cực kỳ vênh vác: “Mấy người đều đứng sang một bên, để tôi xem xem cái người này làm bộ làm tịch đến đâu”.

Sau khi Bạch Vân Bằng và Sa Phi Dương nhìn nhau một cái, hai người gật đầu rồi lùi lại hai bước.

Sắc mặt Đạo Trường nghiêm trọng, hai mắt dán chặt lên người Tần Sơn.

“Oành!”

Chân phải của Tần Sơn đạp mạnh xuống đất, tiếp đó xông thẳng về phía Đạo Trường, nếu như không phải chỉ có một mình anh ta đứng đó thì mọi người đều cho rằng anh ta vừa mới bắn một quả đại bác.

Quần áo trên người Đạo Trường bay lật phật mà không hề có gió thổi, cũng dùng tốc độ cực kỳ nhanh xông lên.

Cả hai trong tích tắc đã ra đòn đánh nhau.

“Ầm ầm ầm!”

Tốc độ của hai người như nhau, nhưng xét về sức mạnh thì Tần Sơn mạnh hơn Đạo Trường một chút.

Mọi người nhìn thấy cảnh này đều không khỏi giật mình sửng sốt.

Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy có người trấn áp được Đạo Trường.

Lối đánh của hai người này cũng không hề giống nhau, Đạo Trường là kiểu càng thương tiếc cho cái mạng nhỏ của mình còn Tần Sơn lại là lối đánh cả hai cùng chết.

Chẳng hạn như Đạo Trường dùng chưởng tay định đập vào ngực Tần Sơn thì Tần Sơn chẳng hề có ý định tránh đòn mà vung tay nện thẳng lên

đầu của Đạo Trường, cho nên Đạo Trường chỉ đành phải lập tức thu tay lại tránh người đi rồi dùng một cánh tay khác đỡ lấy cú đâm của Tần Sơn.

Mà những cú đâm của Tần Sơn thì cứ tung ra như mưa, đâm tới tấp lên người của Đạo Trường, ông ta bị đâm cho phải lùi lại phía sau mấy bước.

Những người có mặt ở đó hoàn toàn ngây dại.

Mặc dù không nhìn rõ cách ra chiêu của cả hai, nhưng có thể nhìn thấy Đạo Trường đã bị Tần Sơn đánh cho lui mấy bước, rõ ràng là đang bị trấn áp.

Trong lòng Bạch Diệc Phi không khỏi kinh hãi, cũng khen ngợi không thôi.

Bạch Vân Bằng và Sa Phi Dương lại nhìn nhau, Bạch Vân Bằng có chút sợ hãi nói: “Ông hai Lâm tìm đâu ra một người biến thái thế này?”

Bên cạnh, Trần Ngạo Kiều và Kỳ Kỳ thân là cao thủ hạng hai, nhìn thấy cảnh này cũng kinh hãi đến mức há hết cả miệng ra.

Những người khác thì khỏi cần nói nữa.

Vốn dĩ mọi người đến đây đêm nay đều hiểu rất rõ, kết quả cuối cùng sẽ là người của Bạch Diệc Phi bị bọn họ tiêu diệt sạch chỉ còn lại một mình Bạch Diệc Phi mà thôi.

Tuy nhiên, bây giờ lại có sự xuất hiện của Tần Sơn khiến cho cục diện đột nhiên thay đổi.

Hơn nữa, còn có Sa Phi Dương và Bạch Vân Bằng.

Mười gia tộc hào môn lúc này đều bắt đầu cảm thấy có chút hồi hận.

“Chết tiệt, mẹ nó, chỉ là một ông chủ của thành phố bé tí mà lại mời được một nhân vật kinh khủng thế này?”

“Mẹ kiếp ai mà biết được, nếu biết sớm thì hôm nay đã không đến rồi!”

“Nói mấy câu này giờ có tác dụng gì? Còn không mau cầu nguyện cho Đạo Trưởng thắng đi!”

...

Khi người của mười gia tộc hào môn đều đang cảm thấy hối hận thì đột nhiên vang lên một tiếng động cực lớn.

“Oành!”

Tần Sơn thủ thế, hạ thấp người, dốc hết sức đâm thật mạnh vào bụng của Đạo Trưởng.

Đạo Trưởng nhanh chóng lui lại nhưng hầu như không thể đỡ được cú đâm này, cuối cùng văng mạnh vào tường làm đổ cả bức tường phía sau lưng.

Mọi người đều đờ đẫn.

Đạo Trưởng không phải là đối thủ của Tần Sơn.

Bạch Diệc Phi đi đến bên cạnh Kỳ Kỳ, không kiềm được chọc ghẹo: “Đại sư huynh của cô không làm ăn gì được!”

“Không làm ăn gì được thì anh lên đi!”, Kỳ Kỳ hậm hực lườm Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lập tức lắc đầu: “Không dám”.

Kỳ Kỳ trợn trắng mắt cạ lời, sau đó mới tỏ vẻ nghiêm trọng nói: “Do anh ta quá giỏi!”

Bạch Diệc Phi cũng biết Tần Sơn trất giỏi, nhưng lúc trước không có sự so sánh cho nên hầu như không biết được mức độ của anh ta đến đâu. Bây giờ đến cả Đạo Trưởng, một người dường như là vô địch ở thủ đô này cũng bị anh ta đánh cho đến mức không thể phản đòn, thực lực thế này, con mẹ nó quá là khủng khiếp!”

Bạch Diệc Phi không khỏi nghĩ đến Tần Hoa, nếu như Tần Hoa vẫn khoẻ mạnh, thì hai người bọn họ ai sẽ giỏi hơn ai?

Đương nhiên, chuyện này cũng chỉ là nghĩ nghĩ mà thôi, Tần Hoa vẫn đang nằm trong bệnh viện, điều này hầu như là không có khả năng.

Mà anh vẫn nhớ rất rõ, Tần Hoa thường dùng Bát cực quyền, cách đánh của anh ta đều theo chiêu thức, mà tên Tần Sơn này thì, chiêu thức là cái gì? Có ăn được không?

Nhưng mà, chính cái kiểu đánh loạn xạ này lại đánh bại được một cao thủ như Đạo Trưởng, nói ra điều này sợ là chẳng có ai tin.

Đầu mày của Sa Phi Dương rớt cuộc cũng được thả lỏng, miệng cười cười nói với Bạch Diệc Phi: “Người bạn này của cậu không tệ”.

“Không tính là bạn”, Bạch Diệc Phi lắc đầu.

...

Tần Sơn sau khi đâm xong một chập thì hơi ngừng lại sau đó lại đạp mạnh chân phải xuống đất, xông thẳng về phía trước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 699: Tân Thu Xuất Hiện

“Con mẹ nó, mày không làm bộ làm tịch nữa đi?”

“Làm bộ làm tịch với ông này!”

“Àm âm âm!”

Lại là một cơn mưa nắng đấm, Đạo Trường đưa hai cánh tay lên che chắn nhưng vẫn không thể ngừng được bị đấm cho thối lui về phía sau, trông cực kỳ thê thảm.

“Oành!”

Lại là kiểu thủ thế ra đòn, nhưng cú đấm lần này lại trúng vào ngực của Đạo Trường.

“Phụt!”

Đạo Trường ói ra một ngụm máu tươi, cả người bay thẳng ra ngoài.

Lần này Tân Sơn không hề có ý định để Đạo Trường bay ra ngoài mà nhào người lên trước một bước đuổi theo Đạo Trường, vung cánh tay lên định bồi thêm một cú đấm nữa.

Nếu cú đấm này mà đánh vào cơ thể của Đạo Trường thì cho dù ông ta có áo kinh bảo vệ cơ thể cũng chắc chắn sẽ bị thương nghiêm trọng.

Những người khác có mặt ở đây trông thấy cảnh này đều không khỏi nín hơi.

Chỉ cần cú đấm này nện trúng người, thì sự việc ngày hôm nay đã đi đến hồi kết.

Tuy nhiên, tình hình có biến.

Ngay lúc nắm đấm của Tần Sơn sắp nện xuống trên người Đạo Trường thì có một luồng lực mạnh mẽ lao thẳng về phía anh ta.

Sắc mặt Tần Sơn lập tức thay đổi, nắm đấm chưa kịp nện xuống kia lập tức bị thu lại, sau đó hai cánh tay bắt chéo nhau bảo vệ cơ thể của mình.

“Oành!”

Tần Sơn bị đánh bật về phía sau, liên tiếp lui lại mấy bước, nhưng chỗ mặt đất mà bàn chân của anh ta đạp lên liền xuất hiện nhiều vết nứt.

Cùng lúc đó, cơ thể của Đạo Trường được người nào đó đỡ lấy.

“Phụt!”

Đạo Trường lại ói ra một ngụm máu tươi, quay đầu nhìn lại, lập tức kinh hoàng quỳ xuống trước mặt người đàn ông này.

“Su phụ!”

Ngoài Đạo Trường, còn có sư đệ của ông ta cùng với Kỳ Kỳ đang đứng bên cạnh Bạch Diệc Phi đều quỳ xuống, đồng thời gọi một tiếng: “Su phụ!”

Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người đều sững sờ.

Theo những gì họ biết trước đây, Đạo Trường đã được coi là một sự tồn tại cao nhất rồi, sau đó đột nhiên lòi ra một tên du côn Tần Sơn, đánh cho Đạo Trường thương tích đầy mình, điều này đã đủ khiến cho bọn họ khiếp hãi lắm rồi.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện thêm một người nữa, chỉ ra một chiêu nhẹ nhàng đã đánh bay Tần Sơn, mà đám người Đạo Trường đều quỳ xuống trước mặt ông ta gọi ông ta là sư phụ.

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều chỉ có một suy nghĩ: người này là ai?

Người này chính là Tân Thu.

Tân Thu trông chỉ khoảng hơn 40 tuổi, không tính là già, cũng không tính là còn trẻ nhưng ông ta trông rất có tinh thần.

Ông ta mặc một chiếc áo phong màu trắng, chiếc quần dài thoải mái cùng với một đôi giày thể thao.

Nhìn bộ dáng như vậy trông khá là năng động, nếu như không nhìn đến tuổi tác của ông ta thì sẽ cảm thấy ông ta chỉ mới có hai mươi mấy tuổi.

Tân Thu nói bằng giọng đều đều: “Đứng dậy đi”.

Nhóm Đạo Trưởng ba người đồng thời đứng dậy, sau đó Tân Thu nhìn xung quanh một vòng, tầm mắt mới rơi lên người Tần Sơn, khẽ mỉm cười nói: “Cậu là một cao thủ hạng nhất lại đi đánh người hạng hai, có phải là hơi ức hiếp người ta không?”

Lời này nói ra khiến tất cả mọi người đều há hốc mồm kinh ngạc.

“Cao thủ hạng nhất?”

“Sao có thể được?”

“Không phải cao thủ hạng nhất chỉ có trong truyền thuyết thôi sao?”

“Ai mà biết? Chẳng qua là đến cao thủ hạng hai như Đạo Trưởng cũng bị anh ta đánh như vậy thì chắc chắn là cao thủ hạng nhất rồi”.

Nhóm người bên phía Bạch Diệt Phi cũng đều cảm thấy kinh ngạc, có lẽ từ kinh ngạc này vẫn chưa đủ để hình dung cảm xúc hiện tại của bọn họ, có lẽ nên nói là hết sức kinh hãi. Bọn họ vốn biết Tần Sơn rất giỏi nhưng lại không thể đoán được cấp bậc của anh ta.

Giờ thì tốt rồi, cao thủ hạng nhất đương nhiên có thể đánh bại được Đạo Trưởng một cách dễ dàng.

Đối mặt với chất vấn của Tân Thu, Tần Sơn vẫn giữ thái độ cà lơ phớt phơ, còn rất khinh thường nói: “Cái gì cơ? Ông không biết! Ông đây chỉ biết ai thích làm màu làm mè thì con mẹ nó đều đáng bị ăn đòn hết!”

Tân Thu khẽ cười tự báo danh của mình: “Tại hạ Tân Thu”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy cũng không quá ngạc nhiên, dù gì thì anh cũng biết đó là sư phụ của Kỳ Kỳ, nói ra thì ông ta còn là sư thúc của anh nữa kìa.

Chỉ có sắc mặt của Sa Phi Dương là thay đổi nhiều nhất.

Vẻ mặt của những người khác là ngáo ngơ.

Bạch Vân Bằng thấy vậy thì giải thích cho mọi người: “Quả thực là cao thủ hạng nhất chỉ có trong truyền thuyết, loại cao thủ đó bây giờ gần như đã không còn, thông thường bọn họ sẽ không tham gia vào việc của thế đời nữa, điều này có liên quan đến việc Nam Bắc cũ cách đây ba mươi năm về trước”.

“Ba mươi năm trước, Nam Bắc tranh bá với nhau, các cao thủ hạng nhất dốc hết toàn lực tham chiến nhưng số lượng chết đi cũng rất nhiều, cuối cùng khiến cho các kỳ nhân dị sĩ ngày càng suy bại, cả khu vực Nam Bắc đều bị đám cao thủ hạng nhất này làm cho hỗn loạn, cuối cùng tất cả các cao thủ hạng nhất đã thống nhất đưa ra một hiệp định”.

“Phàm là cao thủ hạng nhất, chỉ được lập mưu bày kế nhưng tuyệt đối không được ra tay”.

“Cho nên ở phương Bắc, tứ đại gia tộc trở thành lực lượng mạnh nhất hiện nay, mà Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô lại ngự trị phía trên của tứ đại gia tộc. Kỳ thực, hầu như không có ai biết được, thế lực thực sự đang quản lý toàn bộ phương Bắc này chính là cao thủ hạng nhất”.

“Tân Thu là một trong số đó”.

Lời nói của Bạch Vân Bằng khiến Bạch Diệc Phi hiểu ra rất nhiều, chẳng trách nhân vật khủng khiếp thế này mà mọi người đều chưa từng nghe đến, hoá ra là đã có hiệp định rồi.

Anh lại cảm thấy trong lòng có chút phức tạp, anh chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ bé nhưng lại có thể khiến cho hai người cao thủ hạng nhất tham dự vào, đây là vinh hạnh hay là bất đắc dĩ đây?

Mà tình hình hiện tại đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của anh nữa rồi.

Nhưng mà, Bạch Diệc Phi đã rất nhạy bén nắm được một thông tin trong lời nói của Bạch Vân Bằng: “Tân Thu chỉ là một trong số đó, vậy tức là vẫn còn có những cao thủ hạng nhất khác?”

Sắc mặt Bạch Vân Bằng rất nghiêm trọng, gật đầu nói: “Bố biết được, thêm Tần Sơn, ở phía Bắc này ít nhất có năm người”.

“Su phụ của con cũng là một trong số đó”.

Bạch Diệc Phi lập tức nghĩ đến Tử Y, kỳ thực khi nói đến Tân Thu chỉ là một trong số đó thì anh đã nghĩ ngay đến Tử Y rồi, bây giờ Bạch Vân Bằng cũng đã xác nhận, anh có chút kích động.

Lại cũng đồng thời cảm thấy bất mãn: bà già này sao mà giấu diếm kỹ thế? Còn có, nhìn Đạo Trưởng người ta xem, bị ăn đòn thì có su phụ ra mặt bảo vệ, còn bản thân mình thì sao? Bị bao nhiêu người vây giết thế này, đến cái bóng cũng chả thấy đâu cả!

Chẳng qua anh cũng chỉ là nghĩ mà thôi, sau đó anh lại nghĩ đến một vấn đề khác.

Kỳ Kỳ cũng là đồ đệ của Tân Thu, bây giờ cô ta lại đi theo Bạch Diệc Phi, tại sao cô ta lại chẳng hề có chút hoảng loạn nào vậy? Dù sao thì bây giờ Tân Thu rõ ràng là đang đứng về phía Đạo Trưởng.

Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn sang Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ dường như hiểu được suy nghĩ của Bạch Diệc Phi cho nên cô ta mới nói nhỏ: “Su phụ từng nói, ông ấy chỉ phụ trách truyền dạy bản lĩnh

cho chúng tôi, sẽ không can dự vào cuộc đời của chúng tôi, ông ấy sẽ không để bụng đến sự lựa chọn của chúng tôi”.

Bên này, Tần Sơn đột nhiên lắc lắc cổ, lại xoay xoay cổ tay rồi cà tung nói: “Đến đây đi, chúng ta đập nhau một trận!”

Tân Thu khẽ cười: “Cậu đánh không lại tôi”.

Tần Sơn hừ mũi: “Cũng đã đến đây rồi, không đánh một trận hả?”

“Kết quả quá rõ ràng rồi, vẫn còn muốn đánh là lãng phí thời gian và lãng phí sức lực”, Tân Thu lắc đầu nói.

Tần Sơn nghe thấy câu này thì rất bực mình: “Thế con mẹ ông đến đây làm quái gì?”

Đối với thái độ của Tần Sơn, Tân Thu không hề để tâm đến mà vẫn duy trì nụ cười khẽ: “Một sự việc không có đúng hay sai, bởi vì mọi việc đều không có gì là tuyệt đối, nhưng sự việc thì buộc phải có một kết quả”.

“Tôi đến đây cũng không phải là để dẹp yên mọi chuyện, dù gì thì số người chết và người bị thương cũng quá nhiều, ắt hẳn mọi người đều cảm thấy không phục”.

“Hay là thế này, các cao thủ từ hạng hai trở lên đều không tham gia, sau đó hai bên tự chọn ra ba người tiến hành đánh tay đôi, ba trận thắng hai là thắng, thế nào?”

Lời này vừa nói xong thì mọi người đều im lặng.

Tần Sơn rất hào hứng vỗ vỗ lên ngực mình: “Không có vấn đề gì, chẳng qua là không cần nhiều quy tắc thế làm gì, một mình tôi đã đủ để đánh cho mấy người bò ra rồi”.

Đám người bên phía Đạo Trường tái mét cả mặt, con mẹ nó đến Đạo Trường mà anh còn đánh rõ là nhẹ nhàng như thế, mẹ kiếp ai mà dám đấu với anh nữa?

Lúc này, Tân Thu lên tiếng nhắc nhở: “Cậu là cao thủ hạng nhất, không được tham dự”.

Tần Sơn gầm lên: “Mẹ nó!”

Bạch Diệc Phi thấy vậy lập tức nói với Tần Sơn: “Người anh em, cảm ơn nhiều lắm, việc sau đây cứ để chúng tôi tự giải quyết đi”.

Tần Sơn hơi nghi ngờ hỏi: “Thật hả?”

Bạch Diệc Phi gật đầu.

Tần Sơn im lặng một lúc, dường như nhớ tới cái gì, sau đó lại nói với Bạch Diệc Phi: “Thế thì đến lúc đó anh phải nói như thế này với Chu Khúc Nhi, nói là tôi đã giúp đỡ mọi người, nên mọi người mới thoát khỏi nguy hiểm, nói là tôi cực kỳ giỏi!”

Bạch Diệc Phi: "...".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 700: Đại Sư Huynh Của Bạch Diệc Phi

Cho nên anh ta thực sự chỉ là vì của gái à?

Nhưng mà như vậy, bên phía Bạch Diệc Phi có Tần Sơn và Sa Phi Dương không thể nhúng tay vào, còn bên phía Đạo Trưởng thì ông ta cũng không thể tham gia.

Nhưng bên phía Đạo Trưởng còn có hai người là cao thủ hạng hai cùng với sư đệ của ông ta là cao thủ hạng hai trung cấp.

Bạch Diệc Phi lại không thể tìm được nhiều người như vậy, anh đang rất là đau đầu.

Trần Ngạo Kiều đứng ra đầu tiên: “Đề tôi”.

Bạch Diệc Phi thấy vậy cũng không ngăn cản nhưng nhắc nhở một câu: “Cẩn thận”.

Kỳ Kỳ và sư đệ của Đạo Trưởng có thể nói là ngang tài ngang sức, lại là sư huynh muội đồng môn, sư phụ cũng đang có mặt ở đây, chắc chắn không thể đánh nhau ở trước mặt sư phụ, cho nên chỉ đành để Trần Ngạo Kiều lên.

Nhưng một cánh tay của Trần Ngạo Kiều đã bị thương, vết thương còn chưa được xử lý, vẫn đang chảy máu, anh ta yên lặng bước lên phía trước, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn sang.

Nhóm người của Bạch Diệc Phi đều không khỏi cảm thấy lo lắng cho anh ta.

Sư đệ của Đạo Trưởng nhìn thấy Trần Ngạo Kiều đang bị thương bước ra thì nhếch miệng cười, sau đó bước ra khỏi đám đông.

Sư đệ của Đạo Trưởng sau khi bước ra liền chào hỏi Trần Ngạo Kiều trước: “Sư huynh, lâu rồi không gặp”.

Nói như vậy tức là hai người này vốn quen biết nhau.

Bạch Diệc Phi rất là kinh ngạc, nếu như sư đệ của Đạo Trưởng gọi Trần Ngạo Kiều là sư huynh, vậy thì Trần Ngạo Kiều không phải cũng là đồ đệ của Tân Thu sao? Nhưng mà lúc này Trần Ngạo Kiều không có quỳ theo mà!

Đột nhiên, Bạch Diệc Phi nghĩ đến cái gì đó, bỗng gọi Trần Ngạo Kiều một tiếng: “Anh Trần”.

Trần Ngạo Kiều quay lại nhìn anh, ánh mắt ra hiệu anh nói đi.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Có phải tôi cũng nên nọi anh là sư huynh?”

Trần Ngạo Kiều hơi khựng lại, sau đó liền cười nói với Bạch Diệc Phi: “Cái này cũng chẳng có gì phải giấu giếm cả, chẳng qua là vì sư phụ bảo tôi âm thầm bảo vệ cậu, mới không nói cho cậu biết”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì tâm trạng lại trở nên phức tạp.

Anh đã từng nghĩ mình và Trần Ngạo Kiều là tình cảm anh em hoạn nạn có nhau thực sự, nhưng bây giờ xem ra, tất cả đều đã được sắp xếp sẵn ngay từ đầu.

Nói cách khác, tất cả mọi thứ đều là ván cờ do Tử Y và Tân Thu bày ra mà thôi.

Nói đến cùng, anh vẫn chỉ là một quân cờ.

Bạch Hổ và Chung Liên là do Bạch Vân Bằng dặn dò phải bảo vệ Bạch Diệc Phi.

Trần Ngạo Kiều là do Tử Y nói muốn anh ta đi theo bảo vệ Bạch Diệc Phi.

Mà Tần Sơn lại vì nể mặt của Chu Khúc Nhi mới ra tay trợ giúp.

Kỳ Kỳ ra tay là vì Từ Lăng.

Còn Sa Phi Dương thì anh vẫn còn chưa chắc chắn ông ấy có phải là Sa Phi Dương thật không.

Lại nhìn Bạch Vân Bằng, có lẽ nguyên nhân mà ông đến đây có phần nhiều là bởi vì quyền thừa kế của nhà họ Bạch.

Mà người anh tin tưởng nhất là Ngưu Vọng lại phản bội anh.

Đột nhiên lúc này Bạch Diệc Phi cảm thấy rất khó chịu.

Anh cảm thấy mình là người quá thất bại, còn cảm thấy bản thân mình quá vô dụng.

Bỗng nhiên, Bạch Vân Bằng giống như nhìn thấu được suy nghĩ của anh, nhẹ giọng an ủi nói: “Bất kể bọn họ vì mục đích gì, con chỉ cần biết rằng bọn họ là đang giúp đỡ con, hơn nữa còn dùng tâm dùng sinh mạng của chính mình để giúp con, điều này đã đủ rồi”.

Bạch Vân Bằng quả thực đã nhìn thấu suy nghĩ của Bạch Diệc Phi, cũng dùng một câu nói để giải quyết khúc mắc trong lòng của anh.

Bạch Diệc Phi bỗng nhiên cảm thấy trong lòng sáng tỏ thông suốt.

Quả đúng như vậy, bất kể bọn họ vì nguyên nhân gì mà đến giúp cho anh, nhưng bọn họ thực sự đã liều mạng của mình giúp đỡ anh, vậy anh còn có điều gì để bất mãn nữa?

Bạch Hồ từng nói rằng, anh ta có thể liều mạng vì anh.

Lúc này, Trần Ngạo Kiều cũng nói với Bạch Diệc Phi: “Tiểu sư đệ, đại sư huynh sẽ luôn bảo vệ cho cậu, cho dù sư phụ không cần đến cậu nữa thì tôi cũng sẽ nhận tiểu sư đệ là cậu”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cực kỳ cảm động, giống như khi Bạch Hồ từng nói câu trên vậy.

Sa Phi Dương cũng nói: “Tôi đã từng nói, tính cách của cậu không thể trở thành một nhân vật trí dũng kiệt xuất, nhưng cuộc đời này đã định trước

cậu chắc chắn sẽ trở thành bậc vương giả, bởi vì những người này đều cam tâm tình nguyện đi theo cậu”.

Bạch Diệc Phi nghe đến đây thì thực sự cảm động, ánh mắt anh phiếm hồng, anh chớp mạnh hai mắt sau đó nói với Trần Ngạo Kiêu: “Su huynh, cẩn thận”.

Trần Ngạo Kiêu gật đầu, quay người đi về phía Su đệ của Đạo Trưởng.

Su đệ của Đạo Trưởng cũng đi qua, gương mặt tươi cười nói: “Từ lâu trước đây tôi đã muốn so tài với đại đệ tử của Tử Y sư thúc rồi, su huynh đừng có nhường nhé! Tôi cũng sẽ không nhường đâu”.

Trần Ngạo Kiêu chỉ nói bằng giọng điệu hờ hững: “Lên đi”.

Su đệ của Đạo Trưởng đang định xông ra ngoài thì Đạo Trưởng đột nhiên hét lên một tiếng: “Su đệ cẩn thận, đồ đệ của Tử Y sư thúc mỗi người đều có một sở trường”.

Nghe vậy, su đệ của Đạo Trưởng hơi khựng lại.

Bạch Diệc Phi hơi sửng sốt.

Bây giờ Bạch Diệc Phi mới biết su huynh đệ của mình chỉ có mỗi Trần Ngạo Kiêu cùng với Lương Ngọc, có điều hai người bọn họ có sở trường gì thì anh lại hoàn toàn không biết, nhưng anh biết được sở trường của mình, chính là chiến đấu cự ly gần.

Mà đối với sở trường của Trần Ngạo Kiêu, anh hầu như không biết, bởi vì ngay từ đầu anh ta đã giấu đi thực lực của mình.

Nhưng bây giờ mà hỏi thì rõ ràng là không phù hợp, nếu như anh hỏi rồi Trần Ngạo Kiêu lại trả lời anh, thế thì không phải là su đệ của Đạo Trưởng cũng biết sao? Đánh thế thì thiệt thòi quá!

Nhưng Đạo Trưởng lại nói ra rồi: “Đồ đệ Tả Đẳng của tôi là bị người ta dùng một cước đạp chết, thực lực của bọn chúng cũng khoảng hạng hai

nhưng lại bị giết chỉ với một cú đá, điều này chứng tỏ lực chân của người đó cực kỳ không bình thường, sư đệ, cẩn thận chân của cậu ta”.

Sư đệ của Đạo Trưởng nghe xong câu này liền nở nụ cười sau đó không nói năng gì thêm nữa mà xông thẳng về phía Trần Ngạo Kiều.

Tốc độ của ông ta cực nhanh, chớp mắt đã đến trước mặt Trần Ngạo Kiều rồi ra một cú đấm về phía đầu anh ta.

Trần Ngạo Kiều hơi ngửa người về phía sau, cùng lúc đó nhấc chân lên định đập vào người sư đệ của Đạo Trưởng.

Đúng lúc này, sư đệ của Đạo Trưởng rút ra một con dao nhỏ cầm trên tay phải sau đó đâm thẳng vào ngực của Trần Ngạo Kiều.

Trần Ngạo Kiều giật mình, lúc này mới phát hiện chiêu lúc nãy của người đàn ông này chỉ là chiêu giả, con dao này mới thực sự là ra chiêu.

Trần Ngạo Kiều buộc phải thu chân lại để tránh, nhưng mà con dao vốn định đâm vào ngực Trần Ngạo Kiều đột nhiên chuyển hướng xuống dưới sau đó đâm thẳng vào bắp đùi anh ta.

“Hự!”

Trần Ngạo Kiều chịu đựng cơn đau, lùi về phía sau vài bước, sau đó quỳ một gối trên đất, chân còn lại vẫn đang bị cắm một con dao.

Sư đệ của Đạo Trưởng không hề ra tay nữa, mà đứng nguyên tại chỗ cười châm chọc: “Xem ra đồ đệ của Tử Y sư thúc cũng chỉ có vậy mà thôi, Đạo Trưởng sư huynh yên tâm, anh ta không phải có sở trường về chân hay sao? Tôi phế chân của anh ta trước, xem anh ta dùng kiểu gì?”

Thấy tình hình như vậy, Bạch Diệc Phi không nhịn được muốn xông lên.

Nhưng Trần Ngạo Kiều lại giơ tay lên ngăn lại: “Đừng kích động”.

Trần Ngạo Kiều dùng tay còn lại nắm vào cán của con dao sau đó nghiêng chặt răng rút mạnh, máu từ vết thương ào ra.

Anh ta ném con dao sang một bên, hít một hơi thật sâu rồi lão đảo đứng dậy, nói với sư đệ của Đạo Trưởng: “Lại!”

Sư đệ của Đạo Trưởng lúc này lại không vội vàng tấn công nữa mà còn làm bộ làm tịch nói: “Trần sư huynh, nếu quả thực không chịu nổi thì thôi đi, anh đánh không lại tôi đâu, hà tất gì phải tự tìm đường chết chứ?”

“Trần sư huynh, cứ nhận thua cho xong đi”.

Trần Ngạo Kiêu bật cười chế nhạo: “Nhân vật phản diện thường chết vì nói nhiều”.

Sư đệ của Đạo Trưởng tự cho rằng mình có lòng tốt, kết quả lại bị người ta nói cho như vậy, tức thời không nhịn được sa sầm mặt quát: “Con mẹ nó, muốn chết à!”

Nói xong câu này bèn xông về phía Trần Ngạo Kiêu, vung tay tung ra một cú đấm.

Trần Ngạo Kiêu nhấc chân lên đập nhưng không trúng, sư đệ của Đạo Trưởng thấy vậy liền bắt ngay lấy cơ hội này tung một cú đấm vào vết thương trên bắp đùi của anh ta.

Sư đệ của Đạo Trưởng còn nhân cơ hội cười hỏi: “Sư huynh, có đau không?”

Câu hỏi mang theo ý châm chọc rõ ràng, ai bảo không nghe lời khuyên của tôi, giờ thì biết đau chưa?

Nhưng khi ông ta ngẩng đầu lên nhìn thấy biểu cảm của Trần Ngạo Kiêu thì không khỏi giật mình.

Trần Ngạo Kiêu không hề lộ ra vẻ đau đớn mà ngược lại đang mỉm cười, kiểu cười mang hàm nghĩa khác này khiến cho sắc mặt sư đệ của Đạo Trưởng bỗng thay đổi, vội vã lùi về phía sau.

Nhưng đã quá trễ rồi.

Bất kể làm việc gì ắt đều phải có được và mất.

Mất đi càng nhiều thì cái mà có được cũng sẽ càng nhiều.

Cũng giống như việc Trần Ngạo Kiều dùng một cái chân của mình để thu hút sự chú ý của sư đệ của Đạo Trưởng, sau đó anh ta dùng cánh tay bị thương của mình đột ngột vung ra một quyền đấm về phía sư đệ của Đạo Trưởng.

Sư đệ của Đạo Trưởng biết là mình đã mắc bẫy rồi, trong lòng vừa kinh hãi nhưng cũng vừa không kịp tránh, chỉ đành nhấc cánh tay lên che lại, sau đó phát lực ám kinh lên cánh tay để bảo vệ cái đầu của mình.

Nhưng ông ta lại hầu như không ngờ được, sức mạnh từ trên cánh tay truyền đến cực kỳ lớn, giống như mãnh thú hồng thủy xông thẳng về phía ông ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 701: Ứng Chiến

Người đồ đệ được Tân Thu khen là giỏi ám kình nhất khó mà tin được mình lại bị một chiêu ám kình cực mạnh đánh bay.

“Rắc!”

Ông ta nghe thấy tiếng xương tay mình bị gãy, sau đó trong đầu ù ù, hoàn toàn trống rỗng.

Ông ta ngã lăn ra đất, đau cũng không kêu nổi, cũng không đứng lên được.

“Hộc!”

Ông ta phun ra một ngụm máu.

Sư đệ Đạo Trưởng run rẩy nói: “Không thể nào... Không thể nào...”

Ông ta không tin được ám kình của Trần Ngạo Kiêu còn mạnh hơn mình gấp nhiều lần.

Trần Ngạo Kiêu nửa quỳ xuống nói với ông ta: “Đạo Trưởng sư huynh nói không sai, mỗi huynh đệ chúng ta đều có sở trường riêng, những thứ sư phụ dạy chúng ta không nhiều nhưng đều vô cùng tỉ mỉ, chúng ta ai cũng rất giỏi ám kình, giỏi hơn mày nghĩ nhiều”.

“Sở trường của tao không phải là dùng chân mà là ám kình!”

“Vì thế mày thua rồi”.

Nói xong, Trần Ngạo Kiêu đứng dậy một cách khó khăn.

Mấy bác sĩ mà Lâm Cuồng gọi đến đều vội vã xúm lại băng bó vết thương cho anh ta.

Bên kia thì có người nâng sư đệ của Đạo Trưởng đi.

Sau đó, một người đàn ông hơn 40 tuổi bên Đạo Trưởng đứng ra. Cơ thể gã cường tráng, cởi quần áo ra chỉ thấy cả người cơ bắp cuộn cuộn, trông có vẻ quyền cước không tồi.

Bạch Vân Bằng lập tức giải thích: “Người này là Thạch Nhiễm, làm bộ trưởng nhóm 8 của liên minh doanh nghiệp, không biết ám kinh, nhưng gã dựa vào quyền cước của chính mình mà leo lên hàng cao thủ hạng 2, vì thế không thể coi thường”.

Bạch Diệc Phi không hiểu ám kinh nhưng với loại quyền cước này thì anh lại rất quen thuộc.

Ám kinh sẽ làm tăng sức mạnh của một người vì vậy muốn leo đến hàng hạng 2 cũng dễ hơn.

Nhưng người không biết dùng ám kinh lại có thể chen chân vào hàng cao thủ hạng 2 thì có thể thấy quyền cước của gã đã đạt đến một độ cao nhất định, giống như Tần Sơn vậy.

Vì thế loại người này cũng không dễ đối phó.

Thạch Nhiễm sầm mặt hét: “Ai tới?”

Kỳ Kỳ bước lên trước một bước, rõ ràng muốn ứng chiến.

Bạch Diệc Phi cũng cảm thấy cô ta thích hợp nhất nhưng anh phát hiện lúc Kỳ Kỳ đi ra, hai chân bước đi có phần bất thường, như thể kéo lê về phía trước.

Bạch Diệc Phi không nhịn được hỏi: “Cô... vẫn ổn chứ?”

Kỳ Kỳ hơi gật đầu, bình thản nói: “Trước khi đến đây có đánh một trận, thể lực có chút không đủ”.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại nhìn thấy vết thâm tím trên cổ cô ta, vì thế anh cảnh Kỳ Kỳ lại: “Đề tội”.

Kỳ Kỳ không hề che giấu sự khinh thường với anh: “Anh chắc chứ?”

Bạch Diệc Phi nghiêm túc gật đầu: “Chắc”.

Kỳ Kỳ hơi kinh ngạc: “Hắn là cao thủ hạng 2”.

“Tôi biết”.

“Anh miễn cưỡng cũng chỉ là một tên hạng ba trung cấp”, Kỳ Kỳ lại nói.

Bạch Diệc Phi gật đầu, nhưng hơi mất mát: “Mới hạng ba trung cấp?”

Kỳ Kỳ khinh bỉ: “Tôi nói là miễn cưỡng”.

Bạch Diệc Phi: “...”

Kỳ Kỳ cười nhạt: “Một tên hạng ba trung cấp như anh làm sao đánh lại một tên cao thủ hạng 2? Hai người cách nhau tận một hạng!”

Bạch Diệc Phi ghen lời.

Anh biết mình đánh không lại nhưng hôm nay Kỳ Kỳ có thể giúp anh, anh đã rất mãn nguyện rồi. Hơn nữa anh không muốn Kỳ Kỳ xảy ra việc gì, nhờ đầu Từ Lăng tỉnh lại, phát hiện cô ta có chuyện thì anh phải nói thế nào?

Hiện tại thể lực của cô ta không đủ, thể suy sức yếu, vì thế anh không muốn để cô ta đi mạo hiểm.

Kỳ Kỳ hừ một tiếng, không nhiều lời nữa mà đi về phía Thạch Nhiễm.

Bạch Diệc Phi lập tức gọi cô ta lại: “Kỳ Kỳ, để tôi!”

Kỳ Kỳ nghe vậy thì hơi khựng lại, sau đó quay người nhìn anh, bực mình nói: “Anh đang đùa tôi đấy à?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Không, đây là chuyện của tôi, tôi quyết định. Tôi nói để tôi là để tôi, cô trở về đi”.

Kỳ Kỳ ngây ra: “Anh...”

Bạch Diệc Phi cười nói: “Không sao, ba trận thắng hai, tôi thua không phải còn cô à?”

Kỳ Kỳ trừng anh một cái, không nói gì.

Lúc này, Bạch Hồ đột nhiên túm lấy vai anh nói: “Để tôi đi”.

Bạch Diệc Phi nhìn anh ta, rất cảm động nhưng vẫn lắc đầu nói: “Anh Bạch, anh bị thương thế này rồi, cứ đứng nhìn đi”.

Bạch Vân Bằng bước ra, khẽ nói: “Để bố”.

Bạch Diệc Phi sững lại, trong lòng chợt nổi lên cảm xúc khó tả, nhưng anh lắc đầu nói: “Làm gì có chuyện con trai để ông già nhà mình ra tay được?”

Bạch Diệc Phi không để ý đến ông nữa mà bước ra ứng chiến, hét lên với Thạch Nhiễm: “Tới!”

Bạch Vân Bằng phía sau anh ngây người.

Lời Bạch Diệc Phi vừa nói khiến ông rất xúc động, bởi vì trước đây, anh chưa từng thừa nhận ông là bố, cũng không gọi “bố” bao giờ.

Nhưng câu vừa rồi của anh rõ ràng đã thừa nhận mối quan hệ máu mủ giữa hai người, vì thế Bạch Vân Bằng rất cảm động, cũng rất kích động.

Thật lòng mà nói, đánh với Thạch Nhiễm, Bạch Diệc Phi cũng không nắm chắc phần thắng, dẫu sao thì thực lực chênh lệch quá lớn.

Nhưng lúc này anh vô cùng hưng phấn, có thể đánh với một cao thủ bậc này thì vừa lúc xem thử cực hạn của anh ở đâu.

Dù sao thua một trận thì vẫn còn một trận nữa.

Đương nhiên anh cũng ôm tâm lý may mắn. Nhỡ đâu thắng thì sao? Lúc đó sẽ không cần trận thứ 3 nữa.

Hiện tại, mặc dù Bạch Diệc Phi biết khả năng cao sẽ thua nhưng hoàn toàn không có ý nghĩ nhất định sẽ thua.

...

Lúc này, có mấy người đang đứng bên ngoài nhà xe của biệt thự nhà họ Tôn xem trò hay.

Trong đó, một người đàn ông hỏi một người phụ nữ: “Cô cả, chúng ta thật sự có thể ra tay ư?”

Người phụ nữ lắc đầu nói: “Tạm thời cứ im lặng đã, anh không thấy Bạch Vân Bằng à? Xem kết quả, nếu Đạo Trường thắng thì chúng ta không cần ra tay nữa”.

“Nếu thua thì sao?”

Người phụ nữ cười lạnh: “Anh nghĩ có khả năng không?”

Người đàn ông nghe vậy thì hơi ngậy ra, sau đó gật đầu nói: “Cũng phải, Đạo Trường sẽ không thua một tên nhãi nhép ở một thành phố bé tý”.

Người phụ nữ gật đầu đồng ý, còn cười nói: “Cho dù thua cũng không sao, bên Bạch Diệc Phi đã bị tổn thương nặng nề, đến lúc đó không còn lại mấy người có thể dùng được, cao thủ hạng ba như anh muốn giết hấn còn không dễ như trở bàn tay?”

“Vâng”.

Bọn họ không ngờ rằng, những gì họ vừa nói đều bị Phương Nhiên nấp trong thùng giấy ở nhà xe nghe thấy hết.

Từ trận đánh nhau ở vườn, Phương Nhiên sợ đến xanh mặt, cô ta muốn bỏ chạy nhưng còn chưa kịp chui ra thì đã có người đến, hơn nữa, còn dừng xe ngay trước cửa.

Cô ta không dám để những người này phát hiện ra, vì thế chỉ đành tiếp tục lấp ở đây.

...

Phương Nhiên cảm thấy kinh hãi. Cô ta hoàn toàn không ngờ Bạch Diệc Phi lại đánh nhau với người của liên minh doanh nghiệp.

Những tư liệu mà lúc đầu cô ta tra được đã đủ khiến cô ta giật mình rồi, lúc đó cô ta cho rằng Bạch Diệc Phi là một chủ doanh nghiệp rất giỏi.

Nhưng hôm nay, nhận thức của cô ta hoàn toàn bị thay đổi.

Trong mắt tất cả mọi người, quyền uy của liên minh doanh nghiệp là không có gì phải nghi ngờ, ngay cả tứ đại gia tộc cũng không dám làm như vậy.

Phương Nhiên thàn than thở, cũng rất tiếc nuối: “Đúng là đáng tiếc, còn trẻ như vậy mà đã tiêu đời”.

...

Trong vườn, nhìn thấy người bước ra là Bạch Diệc Phi, Thạch Nhiễm nhưn mày, sau đó tức giận nói: “Mẹ nó, mày có ý gì? Coi thường tao à?”

Bạch Diệc Phi lại bình thản: “Sao nào? Không dám đánh?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 702: Đòn Khóa

“Đánh cái mẹ gì!”, Thạch Nhiễm tức giận gào lên: “Mẹ nó một thằng yếu như sên mà cũng đánh với tao? Chúng mày coi thường tao đấy à?”

Bạch Diệc Phi cười nhạt: “Không đánh mẹ mày, đánh mày”.

Sau đó, anh nghiêm túc nói: “Muốn đánh thì mau đánh đi, không thì nhận thua”.

“Thua con mẹ mày!”, Thạch Nhiễm nói xong câu này thì cũng xông về phía Bạch Diệc Phi.

Đối phương dù sao cũng là cao thủ hạng 2, tốc độ và sức mạnh khiến người khác khó mà tưởng tượng nổi. Bạch Diệc Phi còn chưa hoàn hồn thì đã bị đập trúng ngực.

“A!”

Anh phun ra một ngụm máu, bay thẳng ra ngoài, kéo lê 7-8m mới dừng lại.

Bên Đạo Trưởng thấy vậy thì vỗ tay hoan hô, bên Bạch Diệc Phi thì ai nấy đều lo lắng không thôi.

Thạch Nhiễm thấy Bạch Diệc Phi còn không chịu nổi một đập thì coi thường, lạnh lùng nói: “Mẹ, yếu như sên mà cũng dám coi thường tao, ông đây đập chết mày!”

Nhóm người Bạch Vân Bằng định chạy đến chỗ Bạch Diệc Phi, một cước của cao thủ hạng 2 đủ để lấy mạng một người bình thường.

Nhưng vừa hay Bạch Diệc Phi đã quen bị đánh ngã, cũng rất quen bị đập.

Anh giơ một tay lên, ngăn cản nhóm người Bạch Vân Bằng lại, sau đó bò dậy, xoa xoa ngực, nghiến răng ghiến lợi: “Lại lần nữa!”

Thạch Nhiễm thấy Bạch Diệc Phi đứng dậy thì hơi bất ngờ.

Người phía Đạo Trưởng cũng kinh ngạc.

Một cước của cao thủ hạng 2 như Thạch Nhiễm cho dù không khiến Bạch Diệc Phi mất mạng nhưng cũng có thể khiến anh bị thương nặng, vậy mà Bạch Diệc Phi lại đứng lên được.

Khả năng chịu đánh, chịu đập của Bạch Diệc Phi có lẽ khó ai sánh bằng.

Lúc ban đầu ở trong núi một tháng, mỗi ngày anh đều bị đập, bị đánh, vì thế một cước này của Thạch Nhiễm vẫn chưa thấm vào đâu vì dù sao người đánh anh khi đó là Lương Ngọc và Tử Y.

Cho nên có thể thấy khả năng chịu đòn của anh mạnh đến mức nào.

Thạch Nhiễm sau khi hết ngạc nhiên thì nổi giận. Gã cảm thấy không thể đập một tên yếu ớt như Bạch Diệc Phi bị thương nặng là một sự xúc phạm tới thực lực của gã, vì thế gã lại hùng hổ xông lên.

Vì đã có kinh nghiệm nên lần này Bạch Diệc Phi kịp chuẩn bị, mặc dù tốc độ của anh chậm hơn đối phương nhưng anh có thể đoán được cách tấn công của gã.

Vì thế khi Thạch Nhiễm lại đá vào ngực anh, Bạch Diệc Phi đã đưa hai tay ra đỡ.

“Rầm!”

Anh đoán đúng chiêu thức của đối phương, dùng hai tay ngăn cản được cú đá của Thạch Nhiễm nhưng vẫn không chịu được sức mạnh từ nó, lại lần nữa bị đập bay.

Người Bạch Diệc Phi đập mạnh vào tường rồi lăn ra đất.

Thạch Nhiễm cười lạnh: “Không ai có thể chống được hai cú đá của tao, kể cả là cao thủ hạng 2 bị tao đá trúng thì cho dù không chết cũng bị thương nặng, mẹ nó, một thằng yếu nhót hạng ba như mày mà cũng muốn bò dậy?”

Đám người bên Đạo Trường lại vỗ tay khen hay.

Người bên Bạch Diệc Phi lại càng thêm lo lắng.

Nhưng vào lúc này, Bạch Diệc Phi lại đứng lên.

Tất cả mọi người thấy vậy thì đều sửng sờ.

Đúng như Thạch Nhiễm nói, cho dù là cao thủ cấp 2 đi chăng nữa, một khi đã trúng hai phát đạn của gã thì không chết cũng bị thương nặng, hoàn toàn không đứng lên được, có thể thấy cú đạn của gã mạnh đến mức nào.

Nhưng Bạch Diệc Phi thực sự đã đứng lên.

Thạch Nhiễm ngây ra một lúc, thậm chí nghi ngờ mà nhìn chân mình, gã đột nhiên cảm thấy quá mất mặt.

Một cao thủ hạng 2 như gã đạn liền 2 cước cũng không đạn chết được một tên yếu ớt hạng 3 thì sau này làm sao lăn lộn ở liên minh doanh nghiệp được nữa?

Lúc này, Kỳ Kỳ đột nhiên nói: “Nhận thua đi”.

“Hai người cách nhau những một hạng, anh hoàn toàn không thắng được, chịu đánh vô ích làm gì”.

“Để tôi đánh trận 3 luôn đi”.

Bạch Diệc Phi lại không để tâm mà lau vết máu bên khóe miệng, sau đó cười nói: “Tôi muốn thử”.

Tiếp đó, anh hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tốt trạng thái của bản thân rồi lần nữa đi đến, thậm chí còn khiêu khích: “Cao thủ hạng 2 cũng chỉ có thể thôi à?”

Nghe vậy, Thạch Nhiễm tức đến nổ phổi: “Đệt mẹ mày...”

Mẹ kiếp, ông đây không đập chết mày thì theo họ mày luôn!

Ánh mắt Thạch Nhiễm trở lên hung ác. Gã lại xông lên lần nữa.

Tốc độ của gã vẫn rất nhanh, nhoáng cái đã xuất hiện ngay bên cạnh Bạch Diệc Phi. Gã không đổi sang chiêu thức dư thừa nào khác mà vẫn vung chân lên đập ngực Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đã bị đập liền 2 phát, đương nhiên sẽ không ngu mà đứng im chịu trận.

Anh mau chóng nằm ra đất khiến cú đập không trúng đích. Những người khác thấy vậy thì ngây ra.

Ngay sau đó, Bạch Diệc Phi ôm chặt lấy chân Thạch Nhiễm, lăn một vòng trên đất, mượn sức mà kéo gã.

Thạch Nhiễm hoàn toàn không kịp phản ứng, bị Bạch Diệc Phi ôm lấy một chân, cơ thể gã nghiêng về phía trước, sắp ngã xuống.

Sau đó, Bạch Diệc Phi mau chóng đứng dậy, hai chân cuốn chặt lưng Thạch Nhiễm, ghì gã xuống.

Mọi người thấy vậy thì không khỏi kinh ngạc kêu lên.

Thạch Nhiễm cũng hoảng hốt.

Đây là một đòn khóa.

Thực lực của một người tùy theo thời gian và kinh nghiệm sẽ dần dần tăng lên.

Bạch Diệc Phi giỏi nhất là dùng những đòn khóa, trước đây Trường Tiểu có thể giã ra được nhưng hiện tại cho dù là cao thủ cấp hai như Thạch Nhiễm cũng khó mà thoát được.

Những đòn khóa của anh đã mạnh hơn trước đây rất nhiều, Thạch Nhiễm bị ghì chặt, không thể giãy giụa thoát khỏi.

Gã lại ngạc nhiên.

Gã cho rằng, cho dù là tốc độ hay sức mạnh thì gã cũng mạnh hơn Bạch Diệc Phi nhiều, cho nên gã hoàn toàn không dùng những chiêu thức phức tạp nào, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có một chiêu đấy.

Gã tự cho rằng cứ thế đập bay đối phương, đến khi đối phương không bò dậy nổi nữa thì gã cũng lấy lại được thể diện cho mình.

Nhưng gã hoàn toàn không ngờ rằng Bạch Diệc Phi biết dùng những đòn khóa.

Tất cả mọi người ở đây cũng đều kinh ngạc không thôi.

Bọn họ cho rằng Bạch Diệc Phi chắc chắn sẽ thua bởi dù sao thực lực chênh lệch cũng quá lớn, nhưng hiện tại xem ra mọi chuyện không phải như vậy.

Ngay cả Kỳ Kỳ cũng ngạc nhiên.

Nếu cô ta đánh với Thạch Nhiễm thì cũng không nắm chắc phần thắng, nhưng bây giờ Thạch Nhiễm lại bị Bạch Diệc Phi khống chế.

Chỉ là bọn họ bất ngờ thừa thãi rồi.

Chênh lệch thực lực giữa Thạch Nhiễm và Bạch Diệc Phi quá lớn, vì thế lúc này dùng đòn khóa thì không thể thắng được.

Đang lúc Bạch Diệc Phi định dùng sức bẻ gãy chân Thạch Nhiễm thì đột nhiên tay gã chống xuống đất, cả người dựng lên.

Sau đó, gã cứ thế nâng cả Bạch Diệc Phi lên, cuối cùng ném văng anh.

Cơ thể anh theo quán tính mà buông lỏng Thạch Nhiễm, nhưng ngay lúc đó, gã đập một phát lại trúng ngay ngực anh.

“Rầm!”

Bạch Diệc Phi bị đập bay ra.

Đồng thời, trên chân gã có một mảnh dao gãy, gã dùng một chân khác đập mảnh dao đó khiến nó bay thẳng về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi còn đang lơ lửng trong không trung, không thể tránh được.

Thấy vậy, Bạch Vân Bằng hoảng hốt đến mức trợn trừng hai mắt.

“Cẩn thận!”

Bọn họ gần như kêu lên cùng lúc nhưng bọn họ đều biết, với quán tính này, cho dù bọn họ có nhắc nhở Bạch Diệc Phi thì cũng vô dụng, anh hoàn toàn không tránh được.

Mảnh dao sáng loáng bay thẳng về phía Bạch Diệc Phi.

“Phập!”

Âm thanh lưỡi dao đâm vào cơ thể một người.

Cùng lúc đó, Bạch Diệc Phi ngã lăn ra đất.

Nhưng cơn đau mà anh tưởng tượng lại không đến, lúc này anh mới nhận ra mình không bị đâm trúng.

Anh đột nhiên ngẩng đầu, sau đó nhìn thấy người chĩa dao cho anh. Là Ngưu Vọng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 703: Bạch Diệc Phi Nổi Điên

Ngưu Vọng bị thương khắp người, quần băng không khác gì xác ướp, vậy mà chẳng biết lại xông ra từ đám người vào lúc nào.

Mảnh dao đâm thẳng vào bụng ông ta, cơ thể ông ta vẫn đứng tại chỗ, mặc dù run rẩy không ngừng nhưng ánh mắt lại cực kỳ kiên định.

Không ai ngờ rằng Ngưu Vọng lại xông ra.

Không ai chú ý đến ông ta cách Bạch Diệc Phi gần đến vậy.

Bọn họ càng không ngờ rằng Ngưu Vọng sẽ phản ứng như thế.

Ông ta đã bị thương toàn thân, giờ lại thêm một mảnh dao, không biết liệu có thể sống sót được không.

Bạch Diệc Phi sững sờ.

Tất cả mọi người dường như đều ngừng thở.

Xung quanh đột nhiên tĩnh lặng không một tiếng động.

Ngưu Vọng khó khăn quay đầu, dường như muốn cười nhưng lại không cười nổi. Ông ta hỏi Bạch Diệc Phi: “Cậu nói xem... Có phải anh... rất mâu thuẫn hay không?”

Lúc trước chính ông ta bán đứng Bạch Diệc Phi, cũng biết làm vậy thì sẽ đẩy anh vào chỗ chết nhưng chỉ có vậy mới cứu được con trai ông ta. Bây giờ, lúc Bạch Diệc Phi gặp nguy hiểm, ông ta lại vô thức mà xông đến che chắn.

Quả thực là rất mâu thuẫn.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại không nghĩ vậy. Anh lắc đầu, lập tức đứng dậy đi đến trước mặt Ngưu Vọng, đỡ ông ta rồi nói: “Không phải, không phải,

anh Nguu...”

Nguu Vọng thấy Bạch Diệc Phi còn gọi mình là anh thì cố gắng nở nụ cười: “Cậu còn gọi anh là anh, anh... yên tâm rồi”.

Hai người rõ ràng đang trải qua sinh ly tử biệt thì đột nhiên lại có âm thanh đáng ghét xen vào.

“Không biết tự lượng sức”, Thạch Nhiễm lạnh lùng nói: “Yếu như sên mà còn dám khiêu chiến tao? Nếu mày sớm nhận thua thì người khác cần gì phải chết thay mày? Tự làm tự chịu mà thôi!”

“Mẹ mày, một tên vô dụng hạng ba mà cũng dám coi thường tao, cũng không xem lại mình là ai!”

Lúc này, Bạch Diệc Phi hoàn toàn không để tâm đến gã mà run rẩy gào lên: “Bác sĩ, bác sĩ mau đến đây!”

Mấy bác sĩ mau chóng chạy đến, đặt Nguu Vọng lên cáng cứu thương.

Có người hét lên: “Mau đưa đến bệnh viện, phải đưa đến bệnh viện mới được”.

Vì thế một đám người tay chân loạn hết cả lên.

Bạch Diệc Phi đứng nguyên tại chỗ nhìn đám người cuống cuồng, trong lòng vô cùng khó chịu.

Lời Thạch Nhiễm vừa nói cùng với cảnh Nguu Vọng chấn dao cho anh không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu anh. Hai bàn tay anh nắm chặt, mắt đỏ ngầu.

Màu đỏ rất không bình thường này đã lâu rồi không xuất hiện trong mắt anh.

Anh quay người nhìn Thạch Nhiễm, nghiến răng nói: “Tao phải giết mày!”

Rất nhiều người thấy màu đỏ quý dị trong mắt Bạch Diệc Phi thì không khỏi kinh hãi.

Sa Phi Dương cau mày, Bạch Vân Bằng thì tròng mắt.

Kỳ Kỳ lại nghi hoặc: “Mắt anh ta... làm sao vậy?”

Nghe cô ta nói vậy, Bạch Vân Bằng lập tức hoàn hồn, vội nói với Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi, con bình tĩnh lại!”

Vừa nói ông vừa xông đến nhưng bị Tần Sơn ngăn cản.

Bạch Vân Bằng vội nói: “Nó cứ thế này thì không được, mau ngăn nó lại!”

Tần Sơn lắc đầu: “Tự lựa chọn thì tự chịu trách nhiệm”.

Bạch Vân Bằng nghe vậy thì hoảng hốt không thôi.

...

Thạch Nhiễm nghe Bạch Diệc Phi nói thì cười không ngớt, đây chẳng qua là một tên yếu ớt tức giận gào thét mà thôi, hoàn toàn không có tí uy hiếp gì.

Thực lực giữa bọn họ chênh lệch quá lớn, Bạch Diệc Phi muốn giết gã thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

“Một tên yếu như sên như mày mà cũng muốn giết tao? Mày đang tâu hài đấy à? Ông đây cho mày một cước cũng đủ đập chết mày!”, Thạch Nhiễm khinh thường nói.

Bạch Diệc Phi từng bước từng bước đi về phía gã.

Thạch Nhiễm thấy hai mắt đỏ ngầu của anh thì ngây ra, biểu cảm lập tức thay đổi.

Lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên dùng sức, đất dưới chân anh nứt ra như mạng nhện, sau đó cả người anh như viên đạn xông về phía Thạch Nhiễm.

Có một câu rất đúng, tiềm năng của con người là vô hạn.

Bình thường, năng lực của một người là có giới hạn nhưng trong những tình huống đặc thù, một khi đã bùng nổ thì có thể xảy ra những chuyện không ai ngờ tới.

Chẳng hạn như Bạch Diệc Phi lúc này.

Tốc độ và sức mạnh của anh đều tăng lên gấp bội.

Thạch Nhiễm thấy vậy thì giật mình.

Nhưng cũng chỉ kinh ngạc một lát mà thôi. Cho dù Bạch Diệc Phi bộc phát ra tiềm năng vượt quá năng lực vốn có của mình thì cũng chẳng là gì với một cao thủ hạng 2.

Thạch Nhiễm hừ một tiếng, hơi thả lỏng: “Đúng là mạnh hơn rất nhiều nhưng với tao mà vẫn chỉ là một con sên yếu ớt mà thôi!”

Thạch Nhiễm cũng xông đến, tốc độ và sức mạnh của gã còn mạnh hơn Bạch Diệc Phi. Gã vung nắm đấm về phía anh.

“Bốp!”

Hai người va vào nhau nhưng Bạch Diệc Phi không ra tay, cú đấm của Thạch Nhiễm giáng thẳng vào bụng anh. Gã thấy vậy thì cười.

Những người khác cũng không khỏi ngạc nhiên mà kêu lên.

Ngay cả đám người Đạo Trưởng cũng không khỏi hoảng hốt, dường như vô thức mà lo lắng cho Bạch Diệc Phi.

Nhưng đây cũng là tâm lý thông thường. Bạch Diệc Phi là một người thuộc hạng ba lại luôn bị Thạch Nhiễm nói là yếu như sên. Đám người bọn

họ chẳng phải cũng là hạng ba yếu ớt ư? Ai nghe mà vui cho được.

Mà nhóm người Bạch Diệc Phi đã lo lắng đến đứt ruột.

Đúng lúc này, bởi vì cú đấm không đánh bay được Bạch Diệc Phi như dự đoán mà nụ cười của Thạch Nhiễm tắt lịm.

Hai tay anh nắm chặt lấy cánh tay gã, sau đó từ từ ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm gã.

Thạch Nhiễm nhìn thấy màu đỏ quý dị thì đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

“Chết đi!”

Bạch Diệc Phi nói ra hai chữ, đồng thời anh dùng một tốc độ khó mà tưởng tượng nổi đập mạnh đầu mình vào trán Thạch Nhiễm.

“Cốp!”

“A!”

Hai âm thanh liên tiếp vang lên, tiếng phía sau rất rõ ràng là tiếng kêu của Thạch Nhiễm.

Cho dù có là cao thủ thì cơ thể vẫn là con người, không phải mình đồng da sắt.

Vì thế khi đầu bị đập trúng thì cũng không khác gì người bình thường. Thạch Nhiễm bị Bạch Diệc Phi đập như vậy thì đau đến mức suýt ngất.

Theo lý mà nói, Bạch Diệc Phi cũng không dễ chịu, dù sao hai bên đều bị đập như nhau nhưng anh lúc này hoàn toàn không có gì khác thường, vẫn túm chặt lấy tay Thạch Nhiễm, không cho gã cơ hội phản ứng, lại tiếp tục đập mạnh đầu mình vào đầu gã.

Lại một tiếng kêu thảm thiết.

“A!”

Thạch Nhiễm đau đớn kêu lên.

Những người khác đều ngây ra.

Cách đánh hai bên cùng chết này của Bạch Diệc Phi khiến bọn họ khiếp sợ.

Trán hai người đều đã chảy máu, Thạch Nhiễm đứng không vững, hai mắt cũng không mở ra nổi nhưng Bạch Diệc Phi vẫn trừng hai mắt đỏ ngầu, như thể không hề bị thương.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều không khỏi hãi hùng.

Mẹ nó, đây rõ ràng là đang liều mạng!

Dù là cao thủ nhưng cũng sợ liều mạng, bởi vì một khi đã liều mạng thì sẽ không thèm để ý đến gì nữa, kể cả tính mạng của mình.

Một người ngay cả mạng sống của mình cũng không quan tâm thì quả thực là một chuyện vô cùng đáng sợ.

“Cốp!”

“Cốp!”

“...”

Bạch Diệc Phi không ngừng đập đầu mình vào đầu Thạch Nhiễm, sức lực cùng tốc độ không đổi, cứ thế, hai chân Thạch Nhiễm như thể mất hết sức, cho dù không chết thì cũng sắp hôn mê rồi.

Nhưng tay gã bị Bạch Diệc Phi tóm chặt, muốn ngã xuống cũng không được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 704: Hồi Kết Của Cuộc Vây Giết

Bạch Diệc Phi lúc này đã không còn lý trí nữa, anh liều mạng dùng đầu mình để đập, anh hầu như không phát hiện ra rằng Thạch Nhiễm đã không còn bất kỳ sức công kích nào nữa.

Đột nhiên có người hét lên một câu: “Mau ngăn anh ấy lại!”

Tần Sơn lập tức ra tay giữ chặt lấy vai của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không thể cử động được nữa.

Anh quay đầu lại nhìn về phía Tần Sơn, ánh đỏ trong mắt anh lúc này đột nhiên biến mất.

Nhưng trên mặt Bạch Diệc Phi lại đầy vết máu.

Tần Sơn nói với Bạch Diệc Phi: “Anh thắng rồi, gã đã chết rồi”.

Hai tay Bạch Diệc Phi lập tức buông ra, cơ thể Thạch Nhiễm không còn được giữ lại nữa “Rầm” một tiếng ngã vật trên đất.

Tiếp sau đó, hiện trường yên lặng đến mức một tiếng kim rơi cũng có thể nghe rõ, thậm chí có người còn bất giác nín cả thở.

Bạch Diệc Phi không thể chịu được giật lùi lại mấy bước, cơ thể cảm giác như sắp không thể chống đỡ được, loạng choạng mất một lúc mới tìm được vị trí của Tân Thu.

Anh hét lên một tiếng: “Chúng tôi thắng rồi, trận thứ ba không cần đánh nữa đúng không?”

Trên mặt Tân Thu không có biểu cảm gì, gật đầu trả lời: “Các cậu thắng rồi, chúng tôi sẽ không làm khó các cậu, cho các cậu rời khỏi đây”.

“Cho chúng tôi rời khỏi đây?”

“Ha ha ha...”

Bạch Diệc Phi bỗng nhiên bật cười, nhưng cười một lúc liền ngưng bật, sau đó thần sắc nghiêm nghị vươn một ngón tay chỉ thẳng vào đám người của Đạo Trưởng phần nộ quát: “Con mẹ nó, hôm nay các người nghe cho rõ đây!”

“Hôm nay mười mấy anh em của tôi đã chết, Ngưu Vọng bị thương nặng, nếu như Ngưu Vọng không thể cứu được thì con mẹ các người, hãy đợi mà chôn cùng anh ấy đi!”

Đám người bên phía Đạo Trưởng trông thấy khuôn mặt điên cuồng và vằn vện như vậy của Bạch Diệc Phi thì bị dọa cho sợ hết hồn.

Mẹ kiếp đúng là một thằng điên!

Bạch Diệc Phi lại chỉ tay về phía Đạo Trưởng, nói bằng giọng hung hãn: “Nhớ cho kỹ lời tôi, tôi nhất định sẽ còn quay lại, tôi nói rồi, tôi sẽ không tha cho bất kỳ người nào dám làm tổn thương anh em của tôi!”

“Cho dù là ai ra mặt thì cũng chẳng có tác dụng gì đâu!”

Đạo Trưởng không khỏi lạnh lùng hừ một tiếng: “Không biết trời cao đất dày, cho rằng bản thân có thể đánh thắng được cao thủ hạng hai thì vô địch thiên hạ rồi hay sao?”

Nghe Đạo Trưởng nói vậy giống như ông ta lại muốn động thủ.

Thấy tình hình như vậy, Tần Sơn lập tức đứng ra chặn ngang phía trước Bạch Diệc Phi rồi hét lên: “Chuẩn bị ứng chiến!”

Tiếp sau đó Sa Phi Dương và Bạch Vân Bằng cũng đứng ra, tiếp nữa là đến Kỳ Kỳ, Bạch Hổ, Chung Liên cùng với nhóm người mặc áo đen của đội Cuồng Sa.

Tất cả đều dùng ánh mắt hung hãn nhìn chăm chăm Đạo Trưởng.

Mà đám người bên phía Đạo Trưởng cũng không biết tại sao, có người còn lùi lại mấy bước, sau đó, khi đã có người thoái lui đầu tiên thì sẽ có một đám người cũng lùi lại theo.

Trong một lúc Đạo Trưởng bỗng chỉ còn chơ vơ một mình chiến đấu.

Đạo Trưởng lập tức cảm thấy hoang mang.

Chưa nói đến số lượng người của đối phương, riêng một mình Tân Sơn đã có thể giết chết Đạo Trưởng rồi.

Lúc vào lúc này, Tân Thu đột nhiên than nhẹ một tiếng “Haiz!”

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía ông ta.

Tân Thu nói bằng giọng đều đều: “Quay đầu lại nhìn đi”.

Mọi người lập tức quay đầu, phát hiện Bạch Diệc Phi đã ngất xỉu trên mặt đất.

Lúc này Bạch Diệc Phi dùng đầu của mình đập liên tiếp vào đầu của Thạch Nhiễm, đập đến mức gã ngã gục.

Tân Sơn nói là Thạch Nhiễm đã chết rồi, nhưng mọi người đều không chắc chắn Thạch Nhiễm đã chết thật hay chưa, lý do Tân Sơn nói vậy chẳng qua là muốn để Bạch Diệc Phi dừng tay lại mà thôi.

Tác dụng của lực va chạm là đều nhau, Thạch Nhiễm đã gục rồi thì Bạch Diệc Phi sao có thể khá hơn được?

Mà Bạch Diệc Phi đang nằm trên đất có cái trán sưng to như cái bánh bao.

“Bác sĩ, bác sĩ mau tới đây!”

Bọn họ lần lượt gào lên, nhưng mà Bác sĩ đã đưa Ngưu Vọng đi bệnh viện hết rồi, hiện trường đã không còn có bác sĩ nào nữa.

“Đến đây, đến đây!”

Bỗng nhiên xuất hiện hai người phụ nữ trông có nét gần giống nhau, đẩy đám đông đang đứng quanh đó ra rồi xông vào bên trong, trên người bọn họ còn đeo thêm một cái túi cấp cứu nhỏ.

Hai người này chính là Lưu Hiểu Anh và cô hai của cô ta.

Sau khi hai người chen được vào bên trong, Lưu Hiểu Anh chạy nhanh đến trước mặt Bạch Diệc Phi, vội vàng đỡ Bạch Diệc Phi dậy, quay sang nói với cô hai của cô ta: “Mau!”

Cô hai của Lưu Hiểu Anh nhìn rất trẻ, bề ngoài có nét gần giống với Lưu Hiểu Anh, phong cách ăn mặc hiện đại với kiểu quần baggy trẻ trung nhưng về tổng thể lại mang đến cảm giác ý vị của sự chín chắn.

Bà ta liếc mắt nhìn qua vết thương của Bạch Diệc Phi sau đó ngay lập tức nhíu mày, nói bằng giọng rất nghiêm trọng: “Phải đập bao nhiêu lần mới thành thế này được vậy?”

Nói xong, bà ta lấy ra một hộp cao bồi màu xanh từ trong cái túi nhỏ đeo bên người, bôi lên đầu cho Bạch Diệc Phi.

Nhóm người Bạch Vân Bằng vây xung quanh quan sát, trên mặt ai nấy đều mang biểu cảm lo lắng.

Lưu Hiểu Anh đỡ lấy đầu Bạch Diệc Phi, bộ dáng trông cũng rất lo lắng, nhưng lại không dám làm phiền cô hai của mình đang xử lý vết thương cho Bạch Diệc Phi.

Bên phía đối diện, Đạo Trưởng nhìn về phía Tân Thu nói: “Su phụ, chúng ta hiện giờ...”

Tân Thu quét mắt về phía ông ta, hờ hững nói: “Có chừng mực thôi”.

Nói xong ông ta quay người rời đi.

Đạo Trưởng nghe thấy câu này thì trong lòng bỗng giật mình kinh hãi.

Bởi vì Tân Thu vừa mới lấy Bạch Diệc Phi ra để làm cái cơ rút lui cho mình, hay là ngay từ đầu Tân Thu có ý đã dựng nên tình huống vừa rồi để cho ông ta một cái cơ mà lui? Lại hoặc là tất cả những điều này chỉ là sự trùng hợp?

Nhưng dù bất kể là khả năng nào thì trong lòng Đạo Trường cũng đều sinh ra một loại cảm giác sợ hãi, hơn nữa Tân Thu cũng đã đi rồi, ông ta hầu như không có chút chắc chắn nào có thể giết được Bạch Diệc Phi, cho nên không nhất thiết phải dây dưa nữa.

Cho nên Đạo Trường phát tay: “Rút lui!”

Đám người bên phía Đạo Trường đã mong được nghe thấy hai chữ này từ lâu rồi, cho nên vừa mới nghe thấy ông ta nói vậy liền bỏ mặc luôn mấy cái thi thể đang nằm trên đất kia mà rút lui hết khỏi khu biệt thự.

Như vậy, cuộc vây giết lớn huy động hơn một nửa thế lực của thủ đô đã kết thúc tại đây.

Tuy rằng trận đại chiến đã kết thúc, nhưng cuộc chiến ngày hôm nay đã khiến cho cái tên Bạch Diệc Phi nổi danh khắp cả thủ đô.

...

Lâm Cuồng đi đến gần chỗ Bạch Vân Bằng: “Chú Bạch”.

Bạch Vân Bằng nhìn cậu ta một cái, khẽ than: “Mặc dù nhìn bề ngoài cháu là một người rất cương trực, nhưng chú lại nghĩ rằng, cháu thông minh hơn bất cứ ai”.

“Sau này nếu như cháu có việc gì, ắt hẳn Bạch Diệc Phi cũng sẽ không tiếc dùng mạng của mình để giúp đỡ cho cháu”.

Lâm Cuồng nghe đến đây, hai mắt chớp chớp sau đó cười nói: “Chú Bạch, chắc hẳn tối nay chú đến đây, bên phía nhà họ Bạch sẽ cần một lời giải thích, nếu như chú bận thì cứ đi trước, ở đây giao lại cho cháu là được”.

“Cháu vất vả rồi”.

Bạch Vân bằng nói xong câu này bèn leo lên chiếc xe của mình, rời khỏi chỗ này.

Lâm Cuồng nhìn theo xe của Bạch Vân Bằng rời đi, khoé miệng khẽ cong lên rồi than nhẹ một câu: “Mắt của chú Bạch thật là tinh, chẳng qua lần này có lẽ đã nhìn lầm rồi”.

Đúng lúc này Trương Hoa Bân đi tới, Lâm Cuồng lập tức thu lại nụ cười, xoay người nói với anh ta: “Tôi đã sắp xếp xong xe rồi, để đưa mọi người về khách sạn trước, đợi anh Bạch qua con nguy hiểm rồi lại thuê một tài xế đưa mọi người trở về”.

Trương Hoa Bân vội vàng cảm ơn: “Thực là cảm ơn rất nhiều, nhưng mà theo tính cách của Bạch Diệc Phi, anh ấy sẽ không để mặc anh em của mình ở lại đây đâu, cho nên có thể sẽ phải chuẩn bị nhiều xe một chút để đưa hết thi thể của các anh em về chung”.

Lâm Cuồng gật đầu rồi lấy điện thoại ra gọi.

Mọi người đều cho rằng mọi việc bây giờ đã kết thúc rồi, nhưng không hề!

Kỳ Kỳ không muốn đi cùng nhóm người này cho nên cô ta đã theo một hướng khác để rời đi, chính là hướng gara ô tô.

Đợi khi cô ta đến được chỗ gara, phát hiện bên ngoài vẫn còn mấy chiếc xe đang đỗ ở đó, mà đám vệ sỹ lại đang ngồi trên xe ngủ gật.

Chiếc xe ở vị trí đầu tiên có một người phụ nữ đang nằm.

Kỳ Kỳ liếc mắt liền nhận ra người phụ nữ này chính là vợ của Lý Chúc, chị họ của Bạch Diệc Phi, Bạch Kiều.

Chính vì người phụ này mà suýt chút nữa đã khiến Từ Lăng mất mạng.

Trong mắt Kỳ Kỳ chợt loé lên một tia hung ác.

Cho nên cô ta mới vọt lên phía trước đập mạnh một cái vào chiếc xe.

“Rầm!”

Một tiếng động cực lớn vang lên, đám vệ sỹ trong xe giật mình tỉnh giấc.

Gã cao thủ hạng ba ngồi cùng xe với Bạch Kiều cũng giật mình tỉnh dậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 705: Hậu Quả Để Lại 1

Tất cả bọn họ đều bước xuống xe, gã cao thủ hạng ba kia liếc nhìn một cái, phát hiện chỉ có mỗi một mình Kỳ Kỳ cho nên nói: “Làm sao thế? Bên trong kết thúc rồi à?”

Gã tướng Kỳ Kỳ là người của Bạch Kiêu.

Kỳ Kỳ nghe vậy thì hơi khựng lại, sau đó trả lời: “Xong rồi”.

Nghe vậy, gã cao thủ hạng ba lập tức lấy lại tinh thần, vội vàng chạy đến bên cạnh chiếc xe gọi Bạch Kiêu tỉnh dậy: “Cô cả, bên trong đã đánh xong rồi, chắc chắn là cả hai bên đều bị thiệt hại, bây giờ chúng ta đi vào chắc chắn có thể tóm gọn một mẻ”.

Bạch Kiêu vốn đang rất buồn ngủ nhưng sau khi nghe thấy câu này thì tỉnh hẳn, vội vàng ngồi thẳng người dậy, vươn tay ra mở cửa xe ô tô nói: “Tốt quá rồi, đi, lần này chắc chắn sẽ giết được Bạch Diệc Phi, để cho hắn biết hậu quả của việc dám trêu chọc vào tôi!”

“Vâng!”, gã cao thủ hạng ba vui vẻ đáp lại một câu, sau đó bắt đầu hô gọi đám vệ sỹ khác: “Các anh em, đi nào!”

Kỳ Kỳ đứng tại chỗ ngẩn ra nhìn đám người này từ trên xe lôi ra nào mã tấu nào côn sắt, không khỏi khó hiểu hỏi: “Các người định làm cái gì vậy?”

Cô ta hỏi câu này khiến cho đám người kia đều ngây ra.

Gã cao thủ hạng ba ngạc nhiên nhìn chằm chằm cô ta: “Cô không phải là người của cô cả à?”

Bạch Kiêu lúc này mới xuống xe, cũng nhìn thấy Kỳ Kỳ thì không khỏi nghi ngờ nói: “Cô là ai? Cảm giác có chút quen mặt?”

Kỳ Kỳ nghe xong câu này thì hít sâu một hơi rồi thở ra, sau đó cô ta liền cảm thấy mình không còn hận Bạch Kiêu đến thế nữa.

Một người phụ nữ giống như Bạch Kiều, không đáng để mình phải hận.

Kỳ Kỳ không hề trả lời câu hỏi của bọn họ mà hỏi ngược lại: “Mấy người định tìm Bạch Diệc Phi à?”

“Anh ấy đang ở bên trong, bây giờ đang được các bác sĩ cấp cứu kìa!”

Bạch Kiều nghe đến hai chữ cấp cứu thì biểu cảm trên mặt đột nhiên hưng phấn hẳn lên, Bạch Diệc Phi đang bị cấp cứu, vậy tức là bọn họ có một bên đã thất bại rồi.

Điều này cũng rất hợp lý, dù sao thì Đạo Trường chính là Chủ tịch của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô, lại là cao thủ hạng hai, không lẽ còn có thể bị thua bởi một người đến từ thành phố bé tẹo sao?

Kỳ Kỳ thấy vậy tò mò hỏi: “Tại sao mấy người lúc này không nhân cơ hội bọn họ đang hỗn chiến mà xông vào giúp đỡ cho Đạo Trường? Đều là đối phó với Bạch Diệc Phi cả, mấy người giúp đỡ cho Đạo Trường không phải sẽ khiến Đạo Trường mang ơn sao?”

Gã cao thủ hạng ba mang theo vẻ người ngoài cuộc hiểu rõ mọi vấn đề nói: “Cô bé ơi, vừa nhìn là biết là cô không hiểu được sự vi diệu trong cuộc chiến này rồi, cô nói xem dật hoa trên gấm tốt hơn hay là tặng than giữa trời đông lạnh thì hơn?”

Kỳ Kỳ không biết phải nói gì.

Mặc kệ bọn họ nghĩ thế nào, nói chung là không có khả năng đó!

Bọn họ cũng mặc kệ Kỳ Kỳ định làm cái gì, phẩy phẩy tay nói: “Mau tránh ra, đừng ngáng đường!”

Gã cao thủ hạng ba hùng hồn gào lên một câu: “Các anh em, lên cho tôi!”

Sau đó gã mang theo mười mấy gã vệ sĩ khác, trong tay cầm mã tấu và côn sắt xông vào bên trong khuôn viên biệt thự.

Trên mặt Bạch Kiền đầy sự vui sướng đi theo bọn họ, chẳng qua là lúc đi ngang qua chỗ Kỳ Kỳ liền dừng lại, nhìn kỹ Kỳ Kỳ một lúc rồi mới nói: “Chúng ta thực sự đã gặp nhau ở đâu đó rồi!”

Nói xong câu này bèn đi theo đám người kia vào bên trong.

Kỳ Kỳ đột nhiên cảm thấy buồn cười, rất muốn nhìn xem kết cục của bọn họ thế nào, cho nên lại quay trở về.

Trong sân, Lâm Cuồng đang sắp xếp xe cộ, gọi người đưa Bạch Diệc Phi vào bệnh viện.

Đi theo Bạch Diệc Phi đến có khoảng hai mươi người mặc đồ đen, đã chết mất mười người.

Nhóm người Bạch Hổ cũng đều đã bị thương, nhưng dù gì bọn họ cũng là cao thủ, hơn nữa còn có Tần Sơn và Sa Phi Dương ở đó.

Đúng vào lúc tất cả mọi người chuẩn bị lên xe rời đi thì từ phía gara ô tô có một đám người tay cầm mã tấu côn sắt đột nhiên xông ra, miệng còn không ngừng hét: “Giết! Giết Bạch Diệc Phi!”

Hơn ba mươi người còn lại đều ghệt mặt nhìn vào bọn họ, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đám người này chỉ có một người là cao thủ hạng ba và số còn lại chỉ là người bình thường.

Một đám người yếu đến mức không thể yếu hơn này, lại dám đứng trước mặt bọn họ gào thét đòi giết Bạch Diệc Phi.

Bạch Kiền biết, Đạo Trường đã kêu gọi hơn nửa thế lực của các gia tộc hào môn ở thủ đô đến đây vây giết Bạch Diệc Phi, cho nên Bạch Diệc Phi sẽ không thể thoát được, anh ta chắc chắn sẽ bị Đạo Trường đánh bại.

Như vậy sau khi Đạo Trường chiến thắng thì số người còn lại chắc chắn là người của Đạo Trường rồi, hơn nữa đây không phải là người của nhà họ

Lâm hay sao?

Cho nên bọn họ mới có khí thế hùng hực mà xông ra như vậy.

Người dẫn đầu là gã cao thủ hạng ba, gã nói: “Bạch Diệc Phi ở đâu? Mau ra đây chịu chết!”

Nhóm người của Bạch Diệc Phi nghe vậy thì tôi nhìn anh anh nhìn tôi một hồi, cuối cùng vẫn là Trần Hạo mở miệng nói: “Anh tìm anh ấy? Anh chắc không?”

Gã cao thủ hạng ba lập tức lớn giọng nói: “Đương nhiên, Bạch Diệc Phi và cô cả nhà tôi là kẻ thù, cô cả đặc biệt bảo chúng tôi đến đây giúp mọi người, giết Bạch Diệc Phi.

Tất cả mọi người: "...".

Đúng lúc này, Trương Hoa Bân đẩy mọi người ra, đi đến bên cạnh Trần Hạo nói: “Sao cậu vẫn còn ở đây? Không phải là sắp xếp đưa các anh em lên xe hay sao?”

Sau đó Trương Hoa Bân mới chú ý tới tình hình trước mặt, ngăn ra một chút mới hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Trần Hạo bình tĩnh lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ là bọn họ nói muốn giết anh hai”.

Anh hai?

Gã cao thủ hạng ba và đám vệ sỹ của Bạch Kiêu đều ngây ra.

“Mấy người gọi Bạch Diệc Phi là anh hai?”

Trương Hoa Bân thấy vậy thì bất lực thở dài, sau đó xoay người nói với Sa Phi Dương: “Sa tiền bối, mọi người ít nhiều cũng đều bị thương rồi, ông xem hay là phiền ông...”.

Sa Phi Dương gật đầu rồi đi về phía đám vệ sỹ kia.

...

Cả quá trình chưa đến một phút, mười mấy người nọ đều nằm bò trên đất run run giật giật.

Mà Bạch Kiều đã bị dọa cho sợ đến mức ngã nhoài trên đất, sắc mặt trắng bệch, hai mắt vô hồn.

Kỳ Kỳ vẫn đứng ở chỗ gara xem vở hài kịch, cảm thấy rất là buồn cười, sau đó lại nghĩ, lúc về sẽ kể lại câu chuyện này cho Từ Lăng nghe, nói không chừng sẽ khiến cho tâm trạng của Từ Lăng vui lên một chút.

Bạch Kiều lúc này mới chợt nhớ ra Kỳ Kỳ là ai.

“Cô là... cái người bên cạnh Bạch Diệc Phi...”.

Kỳ Kỳ trợn trắng mắt cạn lời, hết trò vui để xem rồi nên cô ta đang định rời đi.

Nhưng vào lúc này, cô ta đột nhiên nghe thấy có tiếng ngáy khe khẽ.

Kỳ Kỳ sửng sờ.

Cô ta đứng đây cả nửa ngày rồi, nhưng lại không phát hiện ra trong gara còn có một người khác nữa, trong lòng đột nhiên kinh hãi, cô ta suy đoán có lẽ nào lại có một cao thủ nữa?

Sau đó cô ta cực kỳ cẩn thận lần theo tiếng ngáy tìm đến chỗ thùng giầy trong một góc khuất của nhà kho, sau đó nhíu chặt mày lại.

Kỳ Kỳ đột nhiên vươn tay kéo mạnh chiếc thùng ra, sau đó nghệt mặt ra.

Phương Nhiên đang ngủ ngon lành trong hộp.

...

Một người hỏi Trương Hoa Bân đang chuẩn bị bước lên xe: “Những người này xử lý thế nào?”

Khi Bạch Diệc Phi không ở đó, mọi việc đều do Trương Hoa Ân phụ trách xử lý.

Trương Hoa Ân suy nghĩ một chút rồi nói: “Đưa Bạch Kiều và đám vệ sỹ của cô ta đi, những người khác thì để bọn họ tự về đi”.

“Vâng”.

Lúc này Kỳ Kỳ mới quay trở lại, trong tay xách một Phương Nhiên còn đang không ngừng run lẩy bẩy.

Kỳ Kỳ ném Phương Nhiên xuống đất rồi nói với Trương Hoa Ân: “Còn có người này nữa cũng đưa theo luôn đi, tôi vừa mới phát hiện ra ở trong gara, vẫn luôn trốn ở trong chiếc thùng giấy ở đó”.

Trương Hoa Ân gật đầu: “VẬY ĐƯA THEO ĐI!”

...

Trời vừa hửng sáng, người của tám bộ phận trong Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô đều tập trung hết ở ngoài cửa phòng bệnh cao cấp trong bệnh viện của Hiệp hội.

Trong phòng làm việc của bác sĩ, viện trưởng cực kỳ cẩn thận nói chuyện với Đạo Trường: “Vết thương của sư đệ Chủ tịch không nghiêm trọng, chỉ là vết thương của Thạch bộ trưởng có chút nghiêm trọng, đầu của anh ta bị va đập mạnh, chắc hẳn ông cũng biết, não cực kỳ yếu ớt, bệnh viện không dám đưa ra bất kỳ đảm bảo nào, nếu nhẹ thì trấn thương sọ não, còn nặng thì... sẽ trở thành người thực vật”.

Gương mặt Đạo Trường vô cảm gật đầu nói: “Chỉ có thể trách gã quá khinh địch, cũng không ngờ được Bạch Diệc Phi lại là...”.

Đạo Trường nhớ đến tia sáng màu đỏ quái dị xẹt qua trong mắt Bạch Diệc Phi, sắc mặt bỗng trở nên nghiêm trọng.

Cùng lúc đó ở bệnh viện Thứ nhất của thủ đô, Bạch Diệc Phi cũng đã tỉnh lại.

Vết thương trên trán quá nghiêm trọng, sọ não hơi nứt ra cho nên đành phải bọc cả đầu lại giống như cái bánh chưng, hầu như không thể nhìn ra khuôn mặt của anh nữa.

Sau khi Bạch Diệc Phi tỉnh lại, Trương Hoa Ân bèn báo cáo lại hết mọi chuyện xảy ra tối hôm qua.

“Trường Tiểu bị thương không nhẹ, nhưng bây giờ đã qua cơn nguy hiểm rồi”.

“Anh ta khá may mắn, anh ta làm lật một chiếc xe của đối phương, kết quả lại đâm chết cậu chủ của nhà họ Chu”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 706: Hậu Quả Để Lại 2

“Hai vệ sỹ của nhà họ Chu đều quen biết với Trường Tiểu, biết được cậu chủ của nhà họ Chu đã chết rồi, dù có giết Trường Tiểu thì bọn họ cũng không thể giải quyết được chuyện này, cho nên đã cứu Trường Tiểu”.

“Cậu chủ của bên nhà họ Hồ cũng đã bị giết, theo như tin tức nhận được là bị một người phụ nữ chặn đường, nhưng vẫn chưa biết người này là ai”.

“Nhà họ Tùng cũng muốn đến, nhưng đã bị ông Hai Lâm chặn lại nên quay về rồi”.

“Còn có nhà họ Diệp, Diệp Giả vốn cũng muốn đến, nhưng bị bố anh chặn ở nhà, cũng vì việc này nên đám trưởng bối nhà họ Bạch đang làm loạn lên với bố anh, còn nói là muốn thay đổi gia chủ của nhà họ Bạch”.

“Tiếp nữa là Trần Ngạo Kiều đã không còn vấn đề gì đáng ngại nữa rồi, vết thương trên chân đã khôi phục lại kha khá”.

“Đúng rồi, còn có một tin tốt nữa, bên thành phố Thiên Bắc điện qua, nói là Từ Lăng tỉnh rồi”.

Sau trận chiến đêm qua, ngay khi trời vừa sáng thì cả thủ đô này đã rơi vào trạng thái sôi sùng sục.

Sau đó hầu như tất cả mọi người đều biết rằng, ở thành phố Thiên Bắc có một ông chủ nhỏ tên là Bạch Diệc Phi, anh ấy và Chủ tịch Hiệp hội liên minh doanh nghiệp đã kết thù với nhau, lại vì cứu thủ hạ của mình mà đối đầu với Hiệp hội, không những giết chết Phó chủ tịch mà còn đánh nhau một trận với Đạo Trưởng và hơn một nửa thế lực của gia tộc hào môn của thủ đô, nhưng kết quả đáng kinh ngạc hơn nữa là anh ấy đã chiến thắng bọn họ.

Nghe được những tin tức này, hầu như tất cả mọi người ở thủ đô đều không khỏi kinh hãi.

Phải biết rằng Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô là người ngự trị phía trên của tứ đại gia tộc, cho dù là tứ đại gia tộc thì cũng không dám đối đầu với Hiệp hội.

Khắp các hang cùng ngõ hẻm của thủ đô đều đang bàn tán xôn xao về chuyện này.

“Bà mẹ nó! Trước đây sao chưa từng nghe đến cái tên Bạch Diệc Phi này vậy?”

“Giờ thì anh ta đã trở nên cực kỳ nổi tiếng rồi!”

“Mẹ kiếp, trâu bò quá!”

“Từ nay về sau, Bạch Diệc Phi chính là thần tượng của tôi!”

...

Bất kể là đám người này thảo luận ra sao, truyền bá thế nào thì cũng chẳng còn liên quan gì đến đương sự nữa rồi.

Bạch Diệc Phi ngồi ở trên giường bệnh, nghe Trương Hoa Bân báo cáo xong mới từ tốn mở miệng nói: “Chỉ nói chuyện tốt không nói chuyện xấu, đúng không?”

Trương Hoa Bân yên lặng.

Bạch Diệc Phi hờ hững nói: “Nói chút chuyện xấu đi”.

Trương Hoa Bân im lặng một lúc mới bắt đầu dĩ thử dài: “Bất kể làm chuyện gì cũng đều phải trả giá cả”.

“Bạch Diệc Phi, việc lần này rất nghiêm trọng, chúng ta đã khiêu khích Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô, mà cái giá chúng ta phải trả cũng rất đắt, tôi hy vọng anh có thể nghĩ thoáng một chút”.

Bạch Diệc Phi không nói gì mà chỉ yên lặng lắng nghe Trương Hoa Bân nói, anh chẳng qua chỉ muốn nghe một chút thông tin không vui về kia mà

thôi.

Trương Hoa Bân thấy vậy chỉ đành phải nói: “Đã chết mười anh em của Cuồng Sa”.

“Bác sỹ Ngưu, không thể cứu được”.

“Hai tay của con trai ông ấy đã được phẫu thuật, đa phần các ngón tay đã được nối lại nhưng sau này sẽ không thể hoạt động như bình thường được nữa”.

“Nhưng mà người không sao là tốt rồi, sau này chúng ta có thể giúp anh ta tìm...”.

Trương Hoa Bân còn chưa kịp nói xong, Bạch Diệc Phi đã ngắt lời anh ta: “Tôi muốn được yên tĩnh một mình”.

Trương Hoa Bân hơi ngẩn ra, tiếp sau đó gật đầu rời khỏi phòng bệnh.

Chỉ còn lại một mình Bạch Diệc Phi, anh dựa người vào đầu giường, hai tay nắm chặt, toàn thân run rẩy.

Anh bây giờ gần như không biết được mục đích lần này của anh đến thủ đô là gì nữa rồi, cũng không biết việc làm lần này là đúng hay sai nữa.

Nhưng bên phía anh bị tổn thất bao nhiêu anh em như vậy, anh cảm thấy mình đã sai rồi.

Bạch Diệc Phi âm thầm hỏi hận.

Tại sao mọi việc lại thành ra thế này?

Anh vốn chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh, không muốn tham gia vào những việc này nữa, kết quả anh lại càng ngày càng lún sâu hơn, muốn rút ra cũng không thể rút được nữa. Nếu như anh quyết định rút ra, vậy thì những anh em đã chết của anh chẳng phải oan uổng lắm hay sao?

Đúng lúc này Kỳ Kỳ bước vào.

Hai mắt của Bạch Diệc Phi bị băng kín mít, anh không thể nhìn thấy người đi vào là ai, nhưng nghe tiếng chân thì anh đã đoán ra được, bất đắc dĩ thờ dài nói: “Tôi muốn ở một mình để được yên tĩnh cũng không được sao?”

Nhưng Kỳ Kỳ lại lạnh mặt, hừ một tiếng: “Anh làm sao mà xứng đáng được với Lý Tuyệt, anh lại dám dính vào cô ngòi sao kia?”

“Ngòi sao?”, mặt Bạch Diệc Phi ghệt ra.

Kỳ Kỳ lạnh lùng châm chọc: “Phương Nhiên, cô ta có gương mặt đứng hàng lưu lượng top 1 top 2, trên mạng người ta còn gọi cô ta là Ngọc nữ nữa kia!”

Nghe đến cái tên Phương Nhiên, Bạch Diệc Phi liền nhớ ra.

Nhưng hai chữ Ngọc nữ này hình như chẳng có tí tẹo dính dáng gì đến Phương Nhiên cả, dù sao thì anh cũng đã từng tận mắt chứng kiến con người thật phía sau của Phương Nhiên rồi.

Bạch Diệc Phi hỏi bằng giọng kinh ngạc: “Cô làm sao mà biết được?”

“Haiz, không đúng, ai dính dáng gì đến cô ta hả?”

Kỳ Kỳ hừ mũi: “Tôi phát hiện cô ta ở trong nhà của Tôn Minh Kiến, giờ cô ta đang bị người của anh giữ, ồ, còn có chị họ của anh”.

Bạch Diệc Phi chớp mắt, có chút khó tin nói: “Bạch Kiều?”

“Chính xác”.

Bạch Diệc Phi rõ ràng là ngẩn ra một lúc, anh cảm thấy rất là khó hiểu hỏi: “Cái này thì có liên quan gì đến Bạch Kiều?”

Vì vậy Kỳ Kỳ kể lại hết tất cả mọi chuyện của Bạch Kiều tối hôm qua cho Bạch Diệc Phi nghe, sau đó lại hỏi: “Anh định xử lý thế nào?”

Bạch Diệc Phi lập tức hiểu ý Kỳ Kỳ, ban đầu cũng chính là vì Bạch Kiêu nên đã suýt chút nữa hại chết Từ Lăng, cho nên trong lòng Kỳ Kỳ chắc chắn sẽ hận cô ta.

Song, Bạch Diệc Phi lúc này lại nghĩ đến một vấn đề khác: “Tôi hôm qua tại sao cô lại không nói cho sự phụ mình biết về bí mật kia?”

Kỳ Kỳ trừng mắt nhìn Diệc Phi, không hề trả lời câu hỏi của anh mà giờ nắm đấm be bé của mình lên vung vãi cái trước mặt Bạch Diệc Phi sau đó hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Đợi đến khi Kỳ Kỳ đi đến cửa phòng, Bạch Diệc Phi đột nhiên nói: “Muốn đi rồi à?”

Kỳ Kỳ mặc kệ anh, mở cửa đang định bước ra khỏi phòng, Bạch Diệc Phi lập tức nói: “Anh cô đã tỉnh rồi”.

Kỳ Kỳ đột ngột khựng lại, tiếp sau đó hờ hững nói: “Biết rồi”.

Nói xong, cô ta liền rời đi.

Xa cách nhiều năm như vậy, khi gặp lại lần nữa chắc chắn sẽ rất kích động, nhưng sau sự kích động đó thì sao, bọn họ cần phải suy nghĩ xem làm sao để đối diện được với nhau.

Bạch Diệc Phi rất hiểu tâm trạng của Kỳ Kỳ, chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Mọi việc sẽ ổn cả thôi”.

...

“Thực xin lỗi, không thể vào”.

“Tránh ra cho tôi!”

“Xin lỗi, ông thực sự không thể vào được”.

“Tôi nói anh tránh ra, có biết tôi là ai không? Có phải không muốn sống nữa không?”

“Ai cũng không được phép vào trong!”

“Mẹ kiếp, muốn chết à!”

“Rầm!”

"...".

Bạch Diệc Phi vốn tưởng rằng cuối cùng thì mình cũng có được không gian riêng yên tĩnh, nhưng bên ngoài lại vang lên tiếng cãi vã âm ỉ, hơn nữa hình như còn đánh nhau rồi.

Đột nhiên một người mặc đồ đen của nhóm Cuồng Sa chạy vào bảo vệ cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lập tức hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Người đàn ông mặc đồ đen nói: “Có người tự xưng là bác cả của anh, cứ đòi xông vào đây tìm anh tính sổ, chúng tôi không cho ông ta vào, ông ta liền đánh nhau với chúng tôi, người ông ta mang theo rất giỏi, chúng tôi không phải là đối thủ của họ”.

Chỉ cần lấy danh nghĩa là bác cả của Bạch Diệc Phi, bất kể đối phương có phải là đối thủ của họ hay không thì nhóm người mặc đồ đen này có lẽ đều sẽ không thực sự làm bị thương đối phương.

“Rầm!”

Cửa bị ai đó đá từ bên ngoài bật ra đập vào tường.

Sau đó có một nhóm người xông thẳng vào bên trong phòng bệnh.

“Rầm!”

Một người mặc đồ đen bị ném lên mặt đất, hẳn là người lúc nãy đứng ngăn ở cửa.

Nhìn thấy cảnh này, trái tim của Bạch Diệc Phi thất lại, nhưng trên mặt lại không có chút thay đổi nào, rất bình tĩnh hỏi: “Mấy người là ai?”

Người mà lúc nãy nói mình là bác của Bạch Diệc Phi đứng ở vị trí trên cùng, giọng nói của ông ta vừa to vừa ồm: “Cậu là Bạch Diệc Phi?”

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Là tôi, ông là?”

Người đàn ông nghiêm mặt lại nói: “Tôi là bác cả của cậu, Bạch Phi Long”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 707: Chỉ Là Chơi Đùa Thôi

Bạch Diệc Phi trầm ngâm trong chốc lát, sau đó trả lời: "Cảm ơn bác đã đến thăm, nhưng tôi chỉ bị thương nhẹ thôi".

Bạch Phi Long nghe vậy thì vẻ mặt trầm xuống, ông ta cả giận nói: "Cậu!"

Nhưng ông ta chỉ nói một chữ như thế, sau đó kiềm nén cơn giận cười nói: "Đúng là người của nhà họ Bạch rồi, khó trách chị họ cậu lại không chơi thắng được cậu".

“Chơi?”, Bạch Diệc Phi nghĩ mình nghe lầm.

Bạch Phi Long nghe vậy thì nói: "Bạch Diệc Phi, cậu nên biết nhà họ Bạch là một trong bốn gia tộc lớn ở thủ đô. Chúng ta không giống những gia tộc giàu có khác, vì vậy anh chị em trong nhà sẽ thoải mái đùa giỡn hơn, khi chơi có thể quá trớn một chút so với những nhà bình thường".

“Từ nhỏ cậu đã bị đưa tới nông thôn, nên chắc hẳn còn chưa biết tình hình của những gia tộc lớn như chúng ta. Vì vậy hôm nay tôi nói như thế để cậu không trách cứ”.

“Nghe nói cậu đã bắt chị họ, cậu hãy nể mặt tôi mà thả chị họ của cậu ra được không. Chị họ cậu đúng là chơi không thắng được cậu”.

Bạch Diệc Phi nghe thế thì muốn đứng lên, người mặc đồ đen bên cạnh nhanh chóng dìu anh.

Sau đó Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói: "Bác, trên người tôi còn có vết thương, nên không đứng dậy chào hỏi bác được rồi".

Bạch Phi Long xua tay nói: "Không cần quan tâm những nghi thức xã giao này".

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì rất kinh ngạc: "Không phải bác vừa mới nói bốn gia tộc lớn không giống gia tộc bình thường sao!? Nếu cháu trai có chỗ không hiểu nên thất lễ, thì cũng mong bác cũng đừng trách móc".

Anh vừa dứt lời thì nét mặt Bạch Phi Long bỗng cứng đờ.

Câu nói vừa rồi đã lộ ra sự coi thường và khinh miệt, bởi vì ông ta hoàn toàn coi thường Bạch Diệc Phi đến từ nông thôn này, nhưng bây giờ Bạch Diệc Phi vì một câu nói mà ám chỉ ông ta là không hiểu lễ nghi bằng một kẻ thôn quê.

Vì vậy Bạch Phi Long có chút lúng túng, thế nên ông ta bèn dõm chủ đề: "Không hổ là con trai của Vân Bằng, hai người đúng là rất giống nhau".

“Chẳng qua tính cách thế này khiến cho người ta rất lo lắng. Cậu xem, việc tối hôm qua rõ ràng có thể dùng biện pháp khác để giải quyết. Nhưng kết quả thì sao? Không phải bản thân cậu cũng phải cuốn gói chạy đi sao".

"Không chỉ có như thế, bố của cậu cũng bị trưởng bối trong nhà mắng mỏ, thật sự là hồ đồ mà!"

“Cậu xem, nếu cậu thật sự không đội trời chung với liên minh doanh nghiệp, vậy thì đến lúc đó không phải những trưởng bối trong gia tộc sẽ là người quyết định thái độ sao?"

“Cậu nhìn bố cậu đi, lần này ông ấy làm thế quả thật là không sáng suốt, quá xúc động rồi. Chính ông ấy đi thì có ích gì đâu? Lại còn đắc tội trưởng bối trong tộc nữa”.

“Cho nên ấy, lần đầu gặp mặt cũng đừng chơi văn chơi chữ với tôi. Cậu nghĩ rằng tôi không biết sao?"

Bạch Diệc Phi lẳng lẳng nghe hết lời Bạch Phi Long nói, sau đó mới cười đáp: "Những lời vừa rồi, ý là bác đang dạy tôi ấy à?"

“Cũng không đến mức đó, dù sao cậu cũng lớn thế này rồi. Chỉ sợ là không dạy lại được”, Bạch Phi Long hơi nâng tay, cười cao ngạo nói.

Bạch Diệc Phi bình tĩnh nói: "Thế bác có muốn nghe thử ý của tôi không?"

Bạch Phi Long khẽ dừng, sau đó mới nói: "VẬY CẬU NÓI NGHE XEM".

Bạch Diệc Phi vươn tay sờ vải gạt trên đầu mình, sau đó nói với Bạch Phi Long: "Bác, tối hôm qua tôi bị thương ở chỗ này, hơn nữa còn rất nặng".

“Nghe những lời vừa rồi của bác, thì tôi thấy bác cũng là người hiểu lí lẽ. Nếu như đã nói như vậy, thế có phải bác nên quan tâm vết thương của cháu trai trước hay không? Cho dù là giả dối thì cũng tốt!”

“Coi như là giả dối thì trong lòng tôi cũng sẽ thoải mái hơn một chút, nhưng cuối cùng thì sao? Trước tiên là khoa tay múa chân tỏ vẻ với tôi, vậy bác có tư cách gì dạy tôi, sau đó còn đánh giá bố tôi nữa?”

“Nếu bố tôi không sáng suốt thì ông ấy làm sao có thể ngồi được trên vị trí gia chủ ấy? Còn con trai trưởng như bác thì lại không thể, chẳng lẽ những vị trưởng bối kia không nhìn ra ai mới là người ngu xuẩn thật sự sao?”

“Bác còn bảo tôi và Bạch Kiêu đấu đá nhau chỉ là chơi đùa thôi, đúng là nực cười. Bảo người khác cầm dao bầu gậy gộc hô hào muốn giết tôi, vậy mà chỉ là đùa giỡn sao?”

“Nhưng mà bác đã nói là chơi đùa, vậy coi như là chơi đùa đi. Trò chơi này còn chưa chấm dứt nhưng bây giờ bác lại tới đòi người, vậy không phải là phá hỏng quy tắc trò chơi hả?”

Bạch Diệc Phi nói hết một phen, biểu cảm Bạch Phi Long càng ngày càng khó coi, ông ta rất muốn phản bác lại, nhưng lại không biết lấy gì để phản bác.

Bạch Diệc Phi không thềm quan tâm nét mặt của ông ta, vừa nãy anh còn nói không chút cảm xúc, ngữ điệu bình tĩnh. Nhưng giờ đây anh trực

tiếp hừ lạnh, giọng điệu trầm thấp và lạnh lùng: "Đừng nói với tôi là bác không biết tại sao tôi tới thủ đô nhé?"

“Con mẹ nó, ai cho ông quyền đánh anh em của tôi?”

Bạch Phi Long hoàn toàn không nghĩ tới Bạch Diệc Phi lại đột nhiên lạnh mặt như thế, ông ta nhất thời không phản ứng kịp.

Qua hồi lâu Bạch Phi Long mới phản ứng lại, sau đó trừng mắt với Bạch Diệc Phi, ông ta chỉ vào anh rồi tức giận nói: "Cậu cũng dám hô to gọi nhỏ với tôi hả! Đúng là không biết lễ nghĩa!"

Bạch Diệc Phi cười khẩy một tiếng: "Chưa trực tiếp ra tay với ông thì đã tính là rất biết lễ nghĩa rồi đấy!"

“Cậu!”, Bạch Phi Long run rẩy chỉ vào Bạch Diệc Phi, ông ta lớn tiếng trách mắng: "Đồ mất dạy, muốn tạo phản hả? Hôm nay tôi sẽ nói cho cậu biết, cậu phải thả chị họ cậu ra, nếu chị họ cậu xảy ra bất cứ chuyện gì, thì hôm nay tôi..."

Bạch Phi Long còn chưa nói hết lời thì Bạch Diệc Phi đã trực tiếp lấy điện thoại ra bấm số, anh lạnh giọng nói: "Chém đứt một ngón tay của Bạch Kiêu cho tôi".

Bạch Phi Long nghe thế thì sửng sốt tại chỗ.

Sau đó một vệ sĩ ở bên người Bạch Phi Long lập tức tiến lên nói với Bạch Phi Long: "Ông chủ, loại oắt con nhà quê hỗn láo thế này cứ đánh một trận thì sẽ biết ngoan ngoãn".

Bạch Phi Long tức không chịu nổi, nhưng hiện tại ông ta hoàn toàn không dám động vào Bạch Diệc Phi.

Nguyên nhân không dám không phải là vì Bạch Diệc Phi đánh thắng Đạo Trường. Theo ông ta quan sát thì do đám người Bạch Vân Bằng bảo vệ nên Bạch Diệc Phi mới may mắn sống sót được sau vụ đụng độ với Đạo Trường.

Sở dĩ ông ta không dám động đến Bạch Diệc Phi là vì Bạch Kiều vẫn còn trong tay anh.

Bây giờ Bạch Phi Long còn tinh táo để tính toán thiệt hơn, chưa bị tức giận che mờ lý trí, nên ông ta xua tay để cho đám thuộc hạ đừng lộn xộn.

"Bạch Diệc Phi, dù thế nào chúng ta cũng là người một nhà, có chuyện gì nói rõ là được rồi. Hồi nãy đánh thuộc hạ của cậu là bác không đúng. Bác xin lỗi bọn họ, về phần thuộc hạ của bác, bọn họ cũng chỉ dựa theo sự phân phó của bác mà làm việc thôi, đừng trách bọn họ".

"Đã nói xin lỗi rồi thì có nghĩa là chuyện này đã qua, được không?"

"Ông chủ!"

Thuộc hạ của Bạch Phi Long có chút kinh ngạc, cũng không thể chấp nhận được, Bạch Phi Long chính là ông chủ của bọn chúng, hơn nữa thân phận và địa vị còn cao hơn Bạch Diệc Phi rất nhiều, tại sao ông ta lại phải xin lỗi Bạch Diệc Phi chứ?

Vì vậy thuộc hạ đã ra tay đánh Bạch Diệc Phi, cũng chính là người đàn ông vừa thốt lên đã đứng ra nói: "Là tôi ra tay, ông chủ không cần xin lỗi anh ta. Bạch Diệc Phi, anh muốn gì thì nhắm vào tôi, cần gì phải lôi những chuyện nhỏ nhặt này ra để uy hiếp cô cả và ông chủ chứ?"

Bạch Diệc Phi nghe xong lời này thì xoay đầu nhìn tên đó, anh thản nhiên hỏi: "Mày cảm thấy những chuyện này là chuyện nhỏ hả?"

"Vẫn dĩ là vậy", người đó hừ cười một tiếng.

Bạch Diệc Phi cũng cười.

Mục đích anh gây chuyện với liên minh doanh nghiệp thủ đô chỉ có một, nhưng qua miệng người này lại trở thành chuyện cón con.

Anh không khỏi nhớ lại lúc Tần Hoa trở thành người thực vật, anh muốn báo thù Tần Hoa, nhưng tất cả mọi người đều khuyên anh không nên manh

động, còn nói Tần Hoa chỉ là một cảnh sát cón con thôi mà.

Trong lời của bọn họ rõ ràng chứa đựng sự khinh rẻ, coi thường, giống như lời nói bây giờ của tên này vậy.

Bọn họ đều cảm thấy chỉ là chuyện nhỏ, nhưng Bạch Diệc Phi không cảm thấy như vậy.

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi nghiêm túc: "Nếu đã như vậy thì chúng ta hãy xử lí chuyện nhỏ này trước, rồi hãy nói tới chuyện trò chơi".

"Cậu muốn làm gì?", Bạch Phi Long hỏi.

Bạch Diệc Phi chỉ vào người vừa rồi và nói: "Đêm qua tôi đã thề, nếu ai dám động vào anh em của tôi, thì con mẹ nó tôi tuyệt đối sẽ không tha cho người đó!"

"Hôm nay mấy người đã động vào anh em tôi một lần, vậy tôi sẽ cho mấy người biết rốt cuộc lời tôi nói có tác dụng hay không!?"

"Hôm nay mày tự đánh gãy hai tay thì tao có thể để cho bọn mày rời khỏi nơi này, nếu không..."

Bạch Diệc Phi đã biết người mới nói chuyện kia chính là kẻ đã đánh thương anh em của anh, mà người này cũng chỉ là ý thể Bạch Phi Long nên mới hoàn toàn không xem Bạch Diệc Phi và người của anh ra gì.

Bạch Diệc Phi đại khái cũng có thể đoán được mọi chuyện, lúc ở cửa Bạch Phi Long muốn đi vào, nhưng bị người mặc đồ đen cản lại. Một người muốn vào, một người không cho vào thì hiển nhiên sẽ phát sinh xung đột, sau đó người này sẽ vì nịnh nọt Bạch Phi Long mà ra tay.

Chuyện của Bạch Phi Long có thể tạm thời gạt sang một bên, nhưng kẻ này thì anh nhất định phải xử lí.

Nghe thấy thế thì sắc mặt Bạch Phi Long âm trầm: "Cậu dám uy hiếp tôi? Thuộc hạ của cậu chính là anh em của cậu, vậy của tôi thì không phải

sao?"

“Vậy phải xem ông coi trọng anh em hay con gái của ông hơn rồi?”,
Bạch Diệc Phi cười khẩy nói.

"Hơn nữa tôi thật sự dám uy hiếp ông, vừa rồi chính là uy hiếp ông đấy,
không cần hoài nghi!"

“Cậu!”

Bạch Phi Long nghe xong lời này thì vẻ mặt tràn đầy giận dữ, nhưng
nhất thời không biết nên nói như thế nào.

Hơn nữa Bạch Kiều vẫn còn trong tay Bạch Diệc Phi, ông ta phải đáp trả
vấn đề này như thế nào?

Còn người ra tay thì lại không quan tâm, tên đó biết ông chủ mình đang
khó xử nên bèn chủ động nói: “Bạch Diệc Phi, mày có tư cách gì uy hiếp
ông chủ tao chứ?”

“Ở đây bọn tao đâu phải chỉ có một người, hơn nữa tao còn là cao thủ
cấp ba, mày có thể làm gì được tao?”

“Ông chủ đừng nghe nó nói, chúng ta hãy bắt Bạch Diệc Phi lại, tôi
không tin nó sẽ không thả cô cả ra”.

Bạch Phi Long nghe xong lời này chột ngộ ra, đột nhiên ông ta tỉnh táo
lại. Nói cũng đúng, nếu bọn họ bắt Bạch Diệc Phi, thì người của Bạch Diệc
Phi dám không thả Bạch Kiều sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 708: Đánh Gãy Nát Hai Tay Chân

Vì vậy Bạch Phi Long đã im lặng, mà im lặng như vậy chính là ngầm đồng ý.

Vệ sĩ đứng trước mặt này là cao thủ cấp cao cấp ba, còn Bạch Diệc Phi chỉ là cấp ba tầm trung, bây giờ còn bị thương nặng nữa.

Bên người Bạch Diệc Phi chỉ có hai người mặc đồ đen, một người thì đang ngất trên mặt đất, người còn lại chỉ là cấp trung cấp bốn mà thôi. Bọn họ muốn bắt Bạch Diệc Phi thì đúng là rất đơn giản.

Nhưng Bạch Diệc Phi không có chút bối rối nào, thậm chí còn cười nhạt một tiếng.

Gã vệ sĩ nhìn thấy nụ cười này thì càng thêm tức giận, bởi vì tên đó cảm thấy như mình bị xem thường.

Tên đó hét lớn một tiếng: "Bạch Diệc Phi, đây chính là mày tự làm tự chịu, hôm nay tao sẽ cho mày biết kết quả của việc dám cười nhạt tao!"

Sau khi nói xong câu đó thì tên vệ sĩ lập tức vọt tới chỗ Bạch Diệc Phi.

“Ầm!”

Ngay khi mọi người còn chưa kịp phản ứng thì người kia đã bị bay thẳng ra ngoài, sau đó đâm vào vách tường rồi rơi cái ầm trên mặt đất.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, không thể tin được nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi còn chưa hề cử động, giọng điệu anh càng thêm trào phúng: "Bây giờ không chỉ hai tay mà còn thêm cả hai chân nữa".

Đúng lúc này bên người Bạch Diệc Phi xuất hiện một người.

Cả đám không ai chú ý xem người đàn ông trung niên này xuất hiện vào lúc nào. Hơn nữa ông ta chỉ nhẹ nhàng dùng một đám đã đánh bay cao thủ cấp ba ra ngoài.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn người đó.

Không cần nói cũng biết người này đương nhiên là Sa Phi Dương.

Thật ra Sa Phi Dương vẫn luôn ở đây, chỉ là bọn chúng không phát hiện ra mà thôi.

Tối qua đám này không có mặt ở hiện trường, nên đương nhiên không biết Sa Phi Dương, vì vậy cả đám mới kinh ngạc đến vậy.

Bạch Diệc Phi không nhìn bọn chúng nữa, anh chỉ thản nhiên nói: "Ông Sa, làm phiền ông đánh nát hai tay chân tên kia".

Bạch Phi Long lập tức sợ hãi, sau đó ông ta vội vàng nói: "Bạch Diệc Phi, bác chính là bác cháu, anh ta là thuộc hạ của bác, cháu đừng có mà quá đáng!"

Bởi vì có Sa Phi Dương nên Bạch Phi Long đã biết sợ.

Chuyện tối ngày hôm qua bọn họ cũng chỉ được nghe đồn mà thôi. Hơn nữa lúc đó bọn họ còn nghĩ lời đồn này rất phóng đại, còn thậm nghĩ Bạch Diệc Phi có thể chạy trốn an toàn là đã giỏi lắm rồi.

Nhưng những điều này đều là Bạch Vân Bằng và Lâm Cuồng cố ý như thế.

Nhưng Bạch Phi Long cũng không ngờ trong số thuộc hạ của Bạch Diệc Phi lại có cao thủ khủng bố như vậy.

Bạch Diệc Phi nghe xong lời Bạch Phi Long nói thì không nhịn được giễu cợt một tiếng: "Ông nói ông là bác tôi hả?"

"Nói cũng đúng, thuộc hạ của ông chính là anh em ông, vậy thuộc hạ của tôi không phải anh em hả?"

“Anh em của tôi lo lắng cho tôi, bảo vệ tôi, không để người không phận sự đi vào thì có gì sai chứ?”

“Chỉ vì điều này mà ông bảo thuộc hạ của mình đánh anh em tôi tới mức đó, vậy mà còn nói không phân biệt hả?”

“Huống chi dù tôi có quá đáng thì ông có thể làm gì được?”

Bạch Phi Long há to miệng, nhưng lại nói không nên lời.

Ông ta đúng là đuối lý. Tuy rằng trong lòng rất không vui, nhưng lại không dám bảo người khác ra tay, vì dù sao vẫn còn Sa Phi Dương ở chỗ này.

Mà Sa Phi Dương chắc sẽ không quan tâm Bạch Phi Long có đồng ý hay không. Ông ta chỉ nghe lời Bạch Diệc Phi nói mà thôi, vì vậy lúc hai người đang nói chuyện thì ông ta đã đi tới trước mặt người kia.

Người kia sợ tới mức xua tay liên tục: “Không không không, tôi biết sai rồi. Tôi xin lỗi, tôi...”

“Á!”

Lời nói của tên đó đã bị tiếng hét thảm thay thế.

Động tác Sa Phi Dương rất nhanh, ông ta thản nhiên giơ một tay, tay tên đó đã nhẹ nhàng gãy rời, sau đó đứt lìa.

Bạch Phi Long lập tức cuống cuống tới đỏ mắt, giọng điệu ông ta cũng mềm đi rất nhiều: "Bạch Diệc Phi, nể mặt bác được không, có chuyện gì thì từ từ nói".

Ông ta cho rằng chỉ cần thái độ của ông ta mềm mỏng hơn thì Bạch Diệc Phi sẽ đồng ý, nhưng ông ta hoàn toàn không hiểu gì về Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi chỉ lạnh lùng nói: "Tôi đã nói thì nhất định sẽ làm được, chuyện này không thương lượng được, cũng không thể nể mặt ai, bao gồm cả Bạch Vân Bằng!"

“Rắc rắc!”

Một âm thanh giòn giã vang lên, cánh tay người kia bị gãy rời.

“Á!”

Tên đó ôm cánh tay của mình kêu thảm thiết, thậm chí còn lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Bạch Phi Long thấy tình hình này thì nắm chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm vào Bạch Diệc Phi: "Bạch Diệc Phi!"

"Tiếp tục".

Sa Phi Dương lại tiếp tục nhẹ nhàng bẻ gãy hai chân người kia.

Hơn mười phút sau, Bạch Phi Long mặt mũi âm trầm bảo người đưa tên đó đến phòng cấp cứu.

Bạch Diệc Phi cũng cho người đưa người mặc đồ đen kia đến phòng cấp cứu.

Hiện giờ Bạch Phi Long đã tỉnh táo hơn rất nhiều, ông ta hít một hơi thật sâu nói: "Chuyện này đã giải quyết xong. Bạch Diệc Phi, dù sao chúng ta cũng là người một nhà, bác sẽ không so đo với cháu, bây giờ cháu hãy mau thả Kiều Kiều ra. Về sau nếu cháu tới thủ đô mà cần giúp đỡ thì bác nhất định sẽ cố gắng hết sức".

“Nếu là người khác thì tôi đã thả từ lâu rồi, vì dù sao trong mắt tôi cô ta cũng chỉ là kẻ ngu ngốc mà thôi. Nhưng rất đáng tiếc cô ta lại mang họ Bạch”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

"Cậu có ý gì?", Bạch Phi Long lại có chút nóng ruột, nhưng rất nhanh đã ý thức được bản thân đang khẩn trương quá, nên ông ta bèn dịu giọng điếu lại: "Chỉ cần cháu thả nó ra thì sau này bác nhất định sẽ trông coi nó nghiêm ngặt, tuyệt đối không để cho nó gây chuyện với cháu".

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu nói: "Ông hiểu lầm rồi, ý tôi là người nhà họ Bạch mà ngu xuẩn như thế, nói ra tôi cũng cảm thấy mắt mặt, vì vậy tôi nhốt cô ta một ngày rồi sẽ thả cô ta. Nhưng nếu như cô ta vẫn tiếp tục ngu xuẩn thì tôi không ngại giúp ông dạy dỗ cô ta nên người đâu".

Bạch Phi Long nghe xong lời này thì nét mặt đen tối đáng sợ.

Phụ huynh nhà nào nghe người khác nói con mình là kẻ ngu ngốc thì chắc chắn sẽ không vui rồi, nhưng cuối cùng Bạch Diệc Phi cũng nói sẽ thả người, nên ông ta cũng yên tâm hơn.

"Yên tâm, bác sẽ dạy dỗ nó lại", Bạch Phi Long miễn cưỡng cố nặn ra một nụ cười, sau đó muốn xoay người rời đi.

Bạch Diệc Phi lại đột nhiên hô một tiếng: "Bác à".

Bạch Phi Long ngừng lại, quay đầu nhìn anh.

Bạch Diệc Phi cười nhạt nói: "Cuối cùng tôi cũng đã biết vì sao gia chủ không phải là bác rồi".

Mặt Bạch Phi Long vốn dĩ đang không dễ nhìn lập tức càng thêm khó coi hơn, ngọn lửa giận trong lòng ông ta sắp phun ra tới nơi rồi, nhưng hiện giờ Bạch Kiều vẫn còn trong tay Bạch Diệc Phi, nên ông ta chỉ đành nhin xuống.

Bạch Diệc Phi nói tiếp: "Vị trí gia chủ không phải bác mới là lựa chọn sáng suốt nhất".

Bạch Phi Long siết chặt nắm đấm, ông ta hừ lạnh một tiếng, có lẽ trong lòng vẫn không cam lòng.

Lúc này Bạch Diệc Phi lại mở miệng: "Còn có một việc, anh em của tôi bị thuộc hạ của bác gây thương tích, phí trị liệu nên đòi bác, hay là đòi thuộc hạ của bác đây?"

Bạch Phi Long lạnh giọng trả lời: "Hai tay hai chân của anh ta đều bị chấu đánh nát rồi!"

Như thế chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: "Bác à, chớ nói lung tung, bây giờ tôi còn bị thương nặng kia mà, sao có thể đánh nát tay chân một cao thủ cấp cao cấp ba chứ?"

"Vấn đề này phải nói rõ ràng, chính ông ấy đã đánh gãy tay chân của thuộc hạ bác, tiền chữa trị bác cũng có thể đòi ông ấy, nhưng anh em bác đánh thương anh em của tôi. Tiền chữa trị bác không bỏ ra thì tôi chỉ có thể đòi gã ta thôi", Bạch Diệc Phi vừa nói chuyện vừa chỉ vào Sa Phi Dương.

Bạch Phi Long trừng lớn hai mắt, ông ta âm thầm nhìn thoáng qua Sa Phi Dương, Sa Phi Dương là cao thủ lợi hại như thế, con mẹ nó người nào dám đi đòi tiền ông ta chứ?

Cuối cùng Bạch Phi Long nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Được!"

"Muốn bao nhiêu?"

"Một trăm ngàn, thừa sẽ trả lại cho bác", Bạch Diệc Phi cười nói.

Bạch Phi Long gần như bị mình làm tức chết, một trăm ngàn đối với Bạch Diệc Phi và ông ta đều là món tiền nhỏ, nhưng chuyện này không liên quan đến tiền nong. Nói cho cùng Bạch Diệc Phi cũng chỉ muốn mượn loại chuyện này để làm nhục ông ta mà thôi.

Sau khi Bạch Phi Long rời đi thì lại một người tới nữa, người đó muốn gặp Bạch Diệc Phi. Người này chính là Phương Nhiên.

Ban đầu Bạch Diệc Phi không muốn gặp cô ta, nhưng mà đêm qua Phương Nhiên lại đang ở nhà Tôn Minh Kiến, do đó có lẽ cô ta sẽ biết nhiều thông tin hơn.

Bạch Diệc Phi bảo Trần Hạo dẫn Phương Nhiên tới.

Phương Nhiên lúc này rất kích động, cô ta đã nghe nói kết quả đêm qua, vốn cô ta đã sùng bái Bạch Diệc Phi như thần tượng rồi, trải qua chuyện tối hôm qua thì cô ta càng sùng bái hơn.

Hiện giờ cô ta sắp được gặp được thần tượng rồi, khó có thể tránh khỏi kích động được.

Nhưng mà khi cô ta mang tâm trạng kích động đi vào phòng bệnh thì thoáng cái đã bình tĩnh lại. Bởi vì trong phòng bệnh ai nấy đều ra vẻ rất nghiêm túc, bầu không khí trong phòng cũng rất nặng nề, khiến cho cô ta theo bản năng có chút sợ hãi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 709: Quay Lại Thiên Bắc

Cuối cùng cô ta chỉ có thể nói một câu: “Cảm ơn anh Bạch đã cứu giúp”.

Bởi vì bây giờ anh đã bị băng gạc che mắt nửa khuôn mặt nên Phương Nhiên không nhìn rõ mặt mũi của anh, vậy nên cũng không nhận ra người đó là Bạch Diệc Phi, chính là người đã dẫn cô ta vào thủ đô này.

Người lên tiếng không phải Bạch Diệc Phi mà là Trần Hạo: “Đêm qua cô đã nhìn thấy gì?”

Phương Nhiên nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm qua thì không nhận được rung mình một cái.

Sau đó cô ta kể hết tất cả mọi chuyện cho Bạch Diệc Phi nghe.

Lúc Bạch Diệc Phi nghe đến đoạn Tôn Hào ngược đãi hai bố con Nguu Vọng thì anh vừa nắm chặt nắm đấm, vừa cắn chặt quai hàm.

Phương Nhiên nói xong thì Bạch Diệc Phi lạnh lùng phát tay.

Trần Hạo lập tức nói: “Cô Phương, cô có thể đi rồi”.

Phương Nhiên lại nói cảm ơn một lần nữa, rồi có chút không yên lòng rời đi. Thật ra cô ta còn có chút thất vọng bởi vì không thể nhìn thấy được hình dáng của Bạch Diệc Phi.

Chuyện này có lẽ đến đây là kết thúc.

Nhưng thật ra thì có một số việc mới là khởi đầu.

...

Trong căn biệt thự nào đó ở thủ đô.

Người của mười gia tộc lớn nhất đang tụ tập lại một chỗ, cùng nhau bàn bạc về một việc khiến bọn họ tức giận những cũng rất sợ hãi.

“Ngu Vọng chết rồi”.

“Tôi cũng đã nghe nói rồi”.

“Hắn ta sẽ đi tìm chúng ta thật sao?”

“Cho dù thế nào thì cứ chuẩn bị trước đã”.

“Tôi cảm thấy chuyện này không cần thiết đâu. Chẳng qua chỉ là giả vờ đe dọa chút thôi, ai mà tin là thật chứ?”

“Đề phòng mọi chuyện, vẫn nên chuẩn bị tốt một chút thì hơn”.

“Đã như thế này rồi thì chi bằng chúng ta ra tay trước để chiếm được lợi thế thì hơn”.

“Đúng vậy, cậu chủ nhà họ Hồ chúng tôi vì hắn ta nên mới chết. Vừa hay có thể báo thù!”

“Nhà họ Chu chúng tôi cũng vậy!”

...

Mười ngày sau, ở một sân bay nào đó ở thủ đô.

Một đám người vẫn chưa hoàn toàn lành lại vết thương đã lại chuẩn bị bước lên máy bay.

Đây là máy bay tư nhân Lâm Cuồng chuẩn bị riêng cho bọn họ.

Sau khi ngồi lên máy bay, Bạch Diệc Phi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, hai mắt vô hồn, có lẽ là đang ngẩn người.

Băng gạc trên đầu đã được gỡ ra rất nhiều rồi, chỉ còn che khuất vàng trán thôi.

Đợi sau khi tất cả mọi người đã lên máy bay rồi thì Trương Hoa Bân mới đi đến, nhìn thấy Bạch Diệc Phi đang thất thần thì vỗ vai anh: “Không còn ai nữa, mau đi thôi!”

Nghe thấy ba chữ “không còn ai” này thì trái tim Bạch Diệc Phi vô cùng đau đớn.

Anh đảo mắt nhìn quanh, cảm thấy ít đi rất nhiều người.

Lúc đến đây rõ ràng là rất nhiều người, còn bây giờ lại trở nên trống vắng như vậy.

“Đi thôi...”, Bạch Diệc Phi khẽ nói một câu.

Máy bay từ từ cất cánh bay lên trời cao.

Ngay lúc này trong một tòa cao ốc bên cạnh, có một người đang nhìn chăm chăm vào chiếc máy bay này.

Người đó chính là Liễu Chiêu Phong đã lâu rồi chưa thấy xuất hiện.

Còn có cả một người phụ nữ nữa Bạch Diệc Phi cũng rất quen thuộc, Tùng Lệ Nhã.

Tùng Lệ Nhã lạnh lùng nói: “Cứ để bọn họ đi như vậy sao?”

Liễu Chiêu Phong nghe vậy thì lộ ra một nụ cười quái dị: “Muốn giết chết một người cần gì phải tự mình ra tay chứ, không đúng sao?”

“Mười gia tộc giàu có kia sao?”, Tùng Lệ Nhã hơi nghiêng đầu.

Liễu Chiêu Phong lại lắc đầu: “Mười gia tộc giàu có đó vẫn còn kém bốn gia tộc lớn rất nhiều. Ngay cả bốn gia tộc lớn của các cô cũng không thể giải quyết được hẳn ta, vậy thì mười gia tộc giàu có kia có thể làm được gì chứ?”

Tùng Lệ Nhã nghe vậy nhưng vẫn không hiểu được.

Liễu Chiêu Phong lạnh lùng nói: “Tâm tư”.

“Trải qua chuyện này hẳn ta nhất định sẽ nghĩ là ở thủ đô đã không có người nào có thể làm gì được hẳn ta, vậy nên sau này làm việc gì hẳn ta cũng sẽ tự cao tự đại, không thềm kiêng nề gì cả. Đây chính là điểm yếu của hẳn ta”.

“Việc chúng ta cần phải làm chính là khiến hẳn ta càng tự mãn, sau đó thì...”

Tùng Lệ Nhã đã hiểu, cô ta lạnh lùng nói: “Hẳn ta sẽ khiến đám người kia thấy không hài lòng”.

Liễu Chiêu Phong cười nhạt không nói.

Lúc trước ở thành phố Thiên Bắc, Liễu Chiên Phong giao chiến với Bạch Diệc Phi đều thất bại. Lần này gã nhất định sẽ không phạm phải những sai lầm ngu đần kia nữa, vậy nên gã chỉ cần đứng phía sau sắp xếp để Bạch Diệc Phi nhảy vào hố là được. Sau đó sẽ lấy lại tất cả những thứ gã đã từng mất đi.

...

Ở một nơi hẻo lánh khác bên trong sân bay cũng có một người nhìn theo chiếc máy bay đang từ từ thu nhỏ.

Bạch Vân Bằng lạnh lùng nói với Tần Sơn đứng bên cạnh: “Nó vẫn luôn nghi ngờ cậu chính là Tần Hoa đấy”.

Nghe ông nói vậy thì Tần Sơn bật cười thành tiếng: “Liên quan quái gì đến tôi. Nhưng mà cách ông nuôi dạy anh chàng này cũng ổn đấy”.

Bạch Vân Bằng hơi quay đầu, nhìn thoáng qua Tần Sơn một chút. Tần Sơn quả thật là một cao thủ, nhưng mà cách ăn mặc của Tần Sơn này lại chẳng có chỗ nào khiến người ta liên tưởng đến cao thủ cả.

Sau đó Bạch Vân Đằng hỏi một câu: “VẬY ĐẾN CÙNG CẬU LÀ ANH CỦA CẬU, HAY VẪN LÀ CẬU HẢ?”

Tần Sơn quay đầu nhìn Bạch Vân Bằng, trong mắt lộ rõ ánh mắt như đang nhìn một tên ngốc: “Ông bị ngốc à?”

Bạch Vân Bằng cũng không để bụng, chỉ lạnh nhạt nói: “VẬY SAO CẬU LẠI THEO ĐUỔI CHỊ DÂU CẬU LÀM GÌ?”

Tần Sơn hơi sững sốt, sau đó mới phản ứng lại: “Ông nói đến Chu Khúc Nhi ấy hả. Vóc dáng của cô ấy quả thật rất hợp khẩu vị của tôi. Nhưng mà ông nói câu chị dâu này cũng không đúng lắm đâu”.

“Tôi đã cho người điều tra rồi. Ngay trong buổi hôn lễ đấy Tần Hoa đã nhập viện. Hai người đó chắc chắn chưa động phòng đâu! Không tính là chị dâu tôi”.

Bạch Vân Bằng rất muốn nói rằng cho dù là như thế, thì dù sao bọn họ cũng đã cử hành hôn lễ rồi, hơn nữa Tần Hoa còn đang ở bệnh viện đó. Nhưng mà ông vẫn không nói ra mà chỉ thở dài: “VẬY NẾU CẬU LO LẮNG CHO CÔ ẤY THÌ SAO LẠI KHÔNG ĐI BẢO VỆ CHO CÔ ẤY. NGƯỜI KIA ĐÃ CHỜ SẴN Ở THÀNH PHỐ THIÊN BẮC RỒI, CHỈ CHỜ KHI BẠCH DIỆC PHI TRỞ VỀ THÔI”.

Tần Sơn lắc đầu nói: “KHÔNG CẦN ĐÂU. Ở THÀNH PHỐ THIÊN BẮC ĐÃ CÓ ĐẠI THẦN RỒI, NẾU NHƯ ÔNG TA KHÔNG LÀM ĐƯỢC GÌ THÌ TÔI CÓ ĐI CŨNG VÔ DỤNG THÔI”.

“NGƯỢC LẠI LÀ ÔNG ĐẤY. BẠCH DIỆC PHI CHÍNH LÀ CON TRAI RUỘT CỦA ÔNG, RÕ RÀNG BIẾT LÀ ANH TA SẼ GẶP NGUY HIỂM, SAO ÔNG CÒN ĐỨNG ĐÂY NÓI NHẢM VỚI TÔI LÀM GÌ?”

Bạch Vân Bằng nghiêm túc nhìn Tần Sơn, muốn thông qua nét mặt của anh ta để nhìn thấy chút gì đó biến hóa, nhưng ông lại không nhìn ra được cái gì: “NẾU NHƯ CẬU THỰC SỰ LÀ CẬU TA, VẬY THÌ TÔI RẤT KHÂM PHỤC KỸ NĂNG ĐIỂN XUẤT CỦA CẬU ĐẤY”.

Sau khi nói xong ông không để ý đến Tần Sơn nữa mà thẳng thừng quay người rời đi.

Tần Sơn nhìn bóng lưng của Bạch Vân Bằng, rồi lấy tay khảy tóc mình một chút, lầm bầm vài tiếng: “Xùy!”

...

Đám người Bạch Diệc Phi thuận lợi về đến thành phố Thiên Bắc.

Trong vườn hoa phía sau bệnh viện Ngoại Long.

Dương Xảo đỡ Từ Lăng thực hiện một vài bài tập phục hồi cơ bản. Mặc dù hai người đều rất mệt mỏi nhưng khóe miệng lại mang theo nụ cười khiến người ta thấy ấm áp.

Trước đó Bạch Diệc Phi đã nói Từ Lăng cả ngày chẳng nói lấy một chữ, còn tính tình của Dương Xảo thì hướng nội, vậy nên anh rất tò mò lúc hai người ở chung thế nào, chắc một ngày chắc chẳng nói nổi mấy câu đâu.

Lúc đó Từ Lăng không trả lời Bạch Diệc Phi.

Bây giờ anh đã hiểu rõ, hai người bọn họ quả thật nói rất ít, nhưng chỉ cần một ánh mắt thôi cũng đã hiểu rõ suy nghĩ trong lòng nhau. Cái này chính là ăn ý.

Một lúc sau Từ Lăng đột nhiên nói: “Anh mệt rồi, nghỉ ngơi một lát đi”.

Dương Xảo gật đầu, cô ta rút một tờ giấy ra lau mồ hôi cho Từ Lăng.

Từ Lăng cầm tay cô ta cười nói: “Để anh tự làm”.

Mặc dù nụ cười này hiện lên không rõ ràng, nhưng mà anh ta cười rất chân thành, trong mắt chứa đầy dịu dàng nhìn Dương Xảo.

Kỳ Kỳ vẫn luôn nấp đằng sau một cái cây to lặng lẽ quan sát. Sau khi máy bay hạ cánh thì cô ta ngay lập tức đi đến bệnh viện.

Rất nhanh thôi sẽ gặp được anh trai, điều này khiến cô ta rất hưng phấn, cũng rất khẩn trương và thấp thỏm.

Lúc ở trên máy bay cô ta thấy mình có rất nhiều điều muốn nói với anh trai, cô ta còn suy nghĩ xem phải nói gì không biết bao nhiêu lần.

Nhưng mà bây giờ nhìn thấy rồi thì lại do dự.

Nhìn thấy Từ Lãng và Dương Xảo ở chung với nhau rất ấm áp thì cô ta không muốn đi tới quấy rầy bọn họ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 710: Đùng Giã Vờ Mèo Khóc Chuột

Lúc này, ở trên ghế của vườn hoa bên kia có một cặp đôi đang ôm hôn nhau.

Dương Xảo sau khi nhìn thấy vậy thì đỏ ửng mặt lên, Từ Lãng cũng để ý được, sau đó cũng quay đầu nhìn một cái. Lúc này mặt anh ta cũng hơi đỏ lên chút rồi nói với giọng ngượng ngùng: “Đám trẻ thời nay chẳng biết ngại là gì cả”.

“Nhưng mà...”, Từ Lãng định nói gì lại thôi.

Nghe thấy Từ Lãng nói kiêu ngạo ngùng, Dương Xảo theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn Từ Lãng, sau đó thấy anh ta nói với kiêu tò mò: “Nhưng mà hôn thì sẽ có cảm giác như thế nào nhỉ?”

Dương Xảo ngậy người ra, giờ đây mặt cô ta càng đỏ hơn, đầu cũng cúi xuống. Cô ta rất muốn tìm cái lỗ nào đó để chui vào.

Còn Kỳ Kỳ nấp ở phía sau cây xoay người lại để có thể trốn được hoàn toàn. Cô ta ngẩng đầu nhìn lên trời chớp mắt một cái, cô ta không muốn mình phải rơi lệ.

...

Bạch Diệc Phi về đến nhà nhìn thấy Lý Tuyết đang ở sân đợi mình thì trong lòng anh cảm thấy ấm áp.

Buổi tối, hai người tắm rửa xong nằm trên giường. Lý Tuyết ôm Bạch Diệc Phi, khẽ vuốt đầu anh rồi hỏi: “Anh có đau không?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu rồi cũng ôm chặt Lý Tuyết. Anh ngửi bên dưới cổ cô, ngửi mùi thơm trên người cô mà cảm thấy hạnh phúc.

Hai người lặng lẽ ôm nhau một lúc, Bạch Diệc Phi đột nhiên nói: “Vợ à! Cảm ơn em”.

Câu nói không có mở đầu, không có kết thúc nhưng Lý Tuyết có thể hiểu được.

Khi con người ta gặp phải tình cảnh khốn khó mà bản thân mình không thể giải quyết được thì đều cảm thấy bất lực. Và lúc đó có thể khiến chúng ta có thể kiên trì được chỉ có thể là một chuyện hoặc một người nào đó. Nhưng cuối cùng vẫn là vì một người nào đó.

Không cần Bạch Diệc Phi phải nói nhiều thì Lý Tuyết cũng biết ở thủ đô xảy ra chuyện gì. Dù sao thì cô cũng làm phó chủ tịch liên minh doanh nghiệp một thời gian.

Lý Tuyết nghĩ tới nguy hiểm lúc đó mà lại thấy đau lòng và sợ hãi nhưng cô có thể hiểu cho Bạch Diệc Phi.

Cô lại vuốt vuốt đầu Bạch Diệc Phi, khẽ giọng nói: “Anh muốn làm thì cứ đi làm đi, chuyện của chúng ta thì cứ từ từ làm cũng được”.

Bạch Diệc Phi trầm ngâm không nói gì. Lý Tuyết không đợi anh trả lời mà cúi đầu xuống thì mới phát hiện ra anh đã ôm cô ngủ say rồi.

Cô khẽ cười, ánh mắt dịu dàng rồi dùng đôi bàn tay trắng nõn vuốt nhẹ khuôn mặt của Bạch Diệc Phi.

“Chồng à! Thật ra em có một tin vui muốn nói cho anh”.

“Nhưng em sợ anh sẽ vì tin vui này mà thêm một mối bận tâm nữa, làm việc cũng sẽ không quyết đoán như trước”.

“Thận trọng thì không có gì không tốt nhưng bây giờ thì không được”.

“Chồng à... Mẹ con em yêu anh”.

...

Ba ngày sau, trong khu mộ của thành phố Thiên Bắc, con trai của Nguu Vọng là Nguu Đại đang đứng trước mộ của bố mình.

Hai tay của Ngưu Đại quấn chặt băng gạc. Anh ta chỉ có thể kẹp hoa ở cánh tay thôi.

Ngưu Đại lạnh lùng nhìn bức ảnh của Ngưu Vọng trên bia mộ, trong bức ảnh đó Ngưu Vọng vẫn đang mỉm cười.

“Lần này ông hài lòng rồi chứ?”

“Tôi thật sự không hiểu, tại sao ông có thể vì một người ngoài mà không quan tâm đến sống chết của con trai mình”, sắc mặt Ngưu Đại sầm lại, thậm chí có chút co quắp: “Rốt cuộc ông có coi tôi là con trai ông không?”

“Rốt cuộc ông nghĩ thế nào?”

“Còn đi chần dao cho hắn? Ông có nghĩ đến tôi không hả?”

Càng nói anh ta càng thấy bức, đáng lẽ hoa anh ta mang đến phải đặt trước bia mộ nhưng giờ đã bị anh ta ném trên đất rồi còn dùng chân giẫm nát.

“Mẹ còn bắt tôi đến thăm ông nữa. Thăm cái con khỉ gì, ông có tư cách gì chứ? Tôi bị chúng cắt đứt ngón tay nhưng sao ông không đi cứu người?”

“Có biết lúc đó tôi sợ hãi và bất lực thế nào không?”

“Ông không hề xứng đáng làm bố của tôi”.

“Ông yên tâm, tôi sẽ tìm Bạch Diệc Phi báo thù nhưng không phải vì ông mà là vì tôi”, ngón tay của Ngưu Đại suýt nữa bị cắt hết. Kể cả bây giờ có nói lại thì cũng không được như trước kia.

Anh ta đứng ở trước mộ mà với đủ cung bậc cảm xúc, phẫn nộ, la hét, chất vấn... Chỉ có điều, nói được một nửa thì anh ta chớp chớp mắt nhìn thấy bó hoa tươi trước mộ của Ngưu Vọng.

Ngưu Đại ngậy người ra rồi lại nhìn bó hoa bị mình giẫm nát trên đất, lúc này anh ta lập tức nhìn sang bên cạnh.

Có một người đứng bên cạnh anh ta từ lúc nào mà anh ta không biết... Đó chính là Bạch Diệc Phi.

Anh mang hoa đến, còn mang cả rượu nữa. Anh không để ý gì đến Ngưu Đại mà khom người trước bia mộ của Ngưu Vọng, sau đó đặt rượu Mao Đài trước mộ, nói với giọng nghiêm túc: “Anh à! Em biết nghề của anh thì anh không thể uống rượu. Nhưng giờ không cần lo rồi, anh cứ an nghỉ đi”.

Trước đây mỗi lần Bạch Diệc Phi tìm Ngưu Vọng uống rượu thì Ngưu Vọng đều nói, ngộ nhỡ có ca phẫu thuật thì không uống rượu được.

Bạch Diệc Phi vẫn không để ý gì đến Ngưu Đại mà ngồi trước mộ, thấp giọng nói: “Thật ra em cũng không hay uống rượu lắm nhưng nếu như không mang rượu đến thì cũng không biết mang gì nữa”.

Ngưu Đại ngậy người ra nhìn Bạch Diệc Phi. Anh ta không biết Bạch Diệc Phi đến từ lúc nào, cũng không biết những lời anh ta nói Bạch Diệc Phi có nghe thấy không nên nhất thời thấy khá hoảng.

Bạch Diệc Phi cứ bản thân nói chuyện với Ngưu Vọng, nói một lúc anh mới đứng lên cười nói: “Hôm nay em đến chơi với anh đến đây thôi, trong nhà vẫn còn việc nên hôm khác em lại đến nhé”, nói xong câu này anh không nhìn Ngưu Đại mà xoay người rời đi.

Ngưu Đại luôn nhìn Bạch Diệc Phi, khi thấy Bạch Diệc Phi không thèm nhìn mình một cái thì sắc mặt khó coi.

Lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên dừng bước chân quay đầu nói với Ngưu Đại: “Ngồi xe tôi về cùng đi”.

Ngưu Đại thấy bực tức, mẹ kiếp, ai cần ngồi xe của anh? Tôi còn đang muốn giết anh đấy. Đều vì loại chó chết như anh mà bố tôi mới chết và tôi mới bị dày vò như thế này. Giờ anh lại xuất hiện rồi kiểu mèo khóc chuột sao?

Ngưu Đại cảm thấy Bạch Diệc Phi cố ý, chắc chắn Bạch Diệc Phi không có ý gì tốt. Nhưng anh ta thấy Bạch Diệc Phi lặng lẽ đứng chờ mình mà sắc

mặt không hề khó chịu gì, thậm chí còn chẳng có cảm xúc gì nên Ngu Đại cắn răng nói một chữ: “Được”.

Sau khi ngồi lên xe, Bạch Diệc Phi lập tức khởi động xe.

Ngu Đại ngồi ở phía sau mà hai mắt oán hận nhìn Bạch Diệc Phi, trong đầu anh ta lóe lên vô số những cách giết chết Bạch Diệc Phi.

Còn Bạch Diệc Phi vừa lái xe vừa chậm rãi nói: “Tôi với bố cậu không phải anh em ruột nhưng nói ra khéo còn thân hơn anh em ruột”.

“Ông ấy thật sự vì tôi nên mới không còn nữa. Tôi biết cậu hận tôi và muốn giết tôi. Tôi cũng không khuyên cậu hãy từ bỏ nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức để bù đắp lại cho cậu”.

“Tôi sẽ cho các người số tiền đủ sống cả đời. Nếu như không đủ thì có thể đến tìm tôi, tôi sẽ đưa tiếp. Ngoài ra tôi sẽ mời về bác sĩ giỏi nhất trên thế giới cố gắng khôi phục lại nguyên dạng cho ngón tay của cậu”, nói xong Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn Ngu Đại một cái.

Ngu Đại lập tức run rẩy rồi gật đầu nói: “Được”.

Bạch Diệc Phi cười rồi tiếp tục nói: “Cậu muốn giết tôi, tôi biết. Nhưng mong cậu tạm thời gác lại, dù sao thì hiện giờ cậu cũng không có năng lực đó. Còn nữa, giờ tôi vẫn còn việc phải làm nên không thể chết được”.

“Hai năm đi! Đây là khoảng thời gian cho tôi và cho cậu nữa”.

Ngu Đại không có nói gì nhưng trong lòng thì đang mắng Bạch Diệc Phi thậm tệ, mắng tất cả những gì khó nghe nhất. “Mẹ kiếp! Đúng là mèo khóc chuột, ông đây nếu có khả năng giết thì sẽ không bao giờ gác lại đâu. Đồ khốn! Nếu ông đây có dao trong tay bây giờ thì sẽ đâm chết luôn”.

Đúng lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên hỏi: “Dừng xe ở đâu đây?”

Ngu Đại lập tức định thần lại, đáp: “Khu chung cư Lục Cảnh”.

Bạch Diệc Phi lái xe đến cổng khu chung cư, sau khi Ngưu Đại xuống xe, Bạch Diệc Phi còn dặn dò: “Chú ý an toàn nhé”.

Ngưu Đại khẽ cười rồi vẫy tay nói: “Cảm ơn anh”. Nhưng sau khi nói xong anh ta mới hồi hận, mình vẫy tay làm gì chứ?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 711: Em Gái Bạch Diệc Phi

Lại còn nói cảm ơn nữa, cảm ơn cái rắm ấy!

Ngưu Đại quay người bước vào trong chung cư, trong lòng hối hận không thôi.

Anh ta thật sự không hiểu, tại sao mình không biểu hiện vẻ tức giận ai oán ra cho Bạch Diệc Phi xem, như vậy Bạch Diệc Phi không phải sẽ càng áy náy hơn sao?

Nhưng anh ta không làm như vậy!

Trong lòng Ngưu Đại không cam tâm, đột nhiên hét to một tiếng “a!”

Thật ra đây chỉ là phản ứng bản năng của anh ta, che giấu cảm xúc trong tiềm thức, khi đối diện với người khác anh ta trông thật thà vô hại.

Những người như vậy rất đa mưu túc trí, thích hợp làm việc lớn.

Ít nhất thì trong lòng Bạch Diệc Phi nghĩ như vậy.

Nhưng có một điều mà anh không ngờ tới.

Sau khi Bạch Diệc Phi rời đi không lâu, tiếng hét của Ngưu Đại đã thu hút sự tò mò của không ít người qua đường.

Tuy nhiên, đây không phải là điểm mấu chốt, mà chính vào lúc đó có một chiếc xe thương vụ dừng lại trước mặt Ngưu Đại.

Sau đó có một người đàn ông đeo kính đen bước xuống xe hỏi: “Xin hỏi có phải cậu là Ngưu Đại không?”

Ngưu Đại không quen biết người này, anh ta nhú mày nói: “Anh là ai?”

Người kia cười với Nguu Đại, dùng ngữ khí khẳng định nói: “Cậu chính là Nguu Đại”.

Nhìn hắn ta cười, Nguu Đại có một loại dự cảm không lành, sau đó định quay người bỏ chạy.

Nhưng chưa kịp chạy thì anh ta đã bị người ta cầm dao cứa vào cổ, không kịp kêu một tiếng mà trực tiếp ngất đi.

Sau đó người này kéo Nguu Đại lên xe trước mặt mọi người.

“Bất hãn có tác dụng không?”

“Con mẹ nó anh bị ngu à? Bạch Diệc Phi chỉ vì cái chết của bố hắn mới nói ra những câu đó thôi!”

“Làm như vậy không phải càng làm Bạch Diệc Phi tức giận hơn sao?”

“Bạch Diệc Phi không thể nào biết là do chúng ta làm, chúng ta bắt hắn để đề phòng, ngộ nữa Bạch Diệc Phi thật sự trả thù ông chủ, đến lúc ấy lấy Nguu Đại ra làm con tin, có thể sẽ có chút tác dụng”.

“Bạch Diệc Phi thật sự đáng sợ như vậy sao?”

“Cái này thì anh không biết rồi, đêm đó chính mắt tôi nhìn thấy, những cao thủ cấp 3 và cấp 2 chết như ngã rạ, anh nói xem có đáng sợ không?”

...

Bạch Diệc Phi lái xe trở lại bệnh viện Ngọa Long, thấy Trần Ngạo Kiều trong phòng bệnh.

Vết thương nặng nhất của Trần Ngạo Kiều là ở chân, nhưng thể chất của anh ta rất tốt, nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy, hiện tại đã hồi phục phân nửa, có thể đi lại rồi.

Lúc Bạch Diệc Phi bước vào thì thấy Trần Ngạo Kiều đang hút thuốc trong phòng tắm.

Trần Ngạo Kiềm nghe thấy tiếng động lập tức dập tắt điều thuốc, giấu phía sau lưng, đợi khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì mới thở phào nói: “Mẹ kiếp, dọa chết tôi rồi, cứ tưởng là y tá tới chứ”.

Sau đó anh ta ném điều thuốc xuống bồn cầu, nhân nút xả nước.

Bạch Diệc Phi dìu anh ta đến sofa bên ngoài: “Đại... sư huynh, cách gọi này có chút...”

Trần Ngạo Kiềm không quan tâm đến điều này, anh ta vẫy tay nói: “Cứ gọi tôi là anh Trần đi, không cần đặc biệt như vậy”.

Bạch Diệc Phi mỉm cười, sau đó sắc mặt lại trở nên nghiêm túc nói: “Anh Trần, anh có thể cho tôi biết về Tân Thu và sư phụ chúng ta không, còn có quan hệ giữa chúng ta nữa?”

Trần Ngạo Kiềm dựa vào lưng ghế cười nói: “Cậu có thể trực tiếp hỏi sư phụ”.

Bạch Diệc Phi bắt lực nói: “Tôi cũng rất muốn hỏi sư phụ, nhưng còn không thấy bóng cô ta đâu thì hỏi kiểu gì?”

Trần Ngạo Kiềm lại mỉm cười và nói: “Có lẽ sắp gặp mặt rồi đấy, thời gian trước khi chúng ta làm âm ỉ ở thủ đô, sư phụ có việc riêng cần giải quyết, không đến được, xong việc rồi có lẽ sẽ đi tìm sư thúc trước, sau đó đến tìm cậu”.

Trần Ngạo Kiềm nói không sai.

Trong một ngọn núi sâu, Tử Y đang phát ra một sức mạnh to lớn, trong khi Tân Thu trốn trên một ngọn cây rậm rạp sợ hãi không dám xuống.

Tại bệnh viện, Trần Ngạo Kiềm nói câu này xong có lẽ sẽ không nói tiếp, mặc dù trong lòng khó hiểu nhưng Bạch Diệc Phi cũng không hỏi thêm, dù gì trong buổi tối ngày hôm đó tại thủ đô, thái độ của Trần Ngạo Kiềm đã rất rõ ràng rồi.

Lúc này, Trần Ngạo Kiều mới đột nhiên nhớ ra gì đó, sắc mặt trở nên nghiêm túc: “Đúng rồi, Bạch Diệc Phi, tôi phải nhắc nhở cậu, ở thành phố Thiên Bắc này còn có một cao thủ cấp 1”.

“Cao thủ cấp 1?”, Bạch Diệc Phi dừng lại, sau đó kinh ngạc hỏi: “Có một cao thủ cấp 1 tại thành phố Thiên Bắc, bây giờ cao thủ cấp 1 nhiều như vậy sao?”

Trần Ngạo Kiều lắc đầu nói: “Cao thủ cấp 1 thực sự rất ít, nhưng không biết tại sao thành phố Thiên Bắc lại có một người, đương nhiên có thể chỉ là trùng hợp thôi”.

“Sao anh lại biết?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Trần Ngạo Kiều trầm giọng đáp: “Khi cậu ở thành phố Thiên Bắc, Đạo Trường có rất nhiều cơ hội giết cậu, nhưng ông ta không làm vậy, hơn nữa cho tới bây giờ cũng không dám vào thành phố, thế nên chắc chắn là ông ta đang sợ cái gì đó”.

Sau khi dừng lại, Trần Ngạo Kiều lại tiếp tục nói: “Cậu còn nhớ A Vũ không?”

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Nhớ!”

Trần Ngạo Kiều nghiêm nghị nói: “A Vũ mặc dù không bằng tôi, nhưng thực ra cũng không kém mấy, mà cái chết của gã ta chúng ta cũng đã đều nhìn thấy, nơi gã ta chết có những dấu chân sâu hơn những nơi khác, điều này có nghĩa là gã ta biết đối phương sẽ ra tay, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu”.

“Nhưng gã ta vẫn bị đối thương một chiêu lấy mạng, chúng tỏ thực lực của người đó cao hơn gã rất nhiều”.

“Nếu liên kết hai cái này lại, có thể làm cao thủ cấp 2 như Đạo Trường lo sợ, tôi e rằng chỉ có thể là cao thủ cấp 1”.

Bạch Diệc Phi sau khi nghe xong thì gật đầu.

Anh trước đây chưa từng tiếp xúc với những thứ này cũng không hiểu nhiều, nhưng sau vụ việc ở thủ đô lần này, anh rõ ràng nhận ra cao thủ cấp 1 đáng sợ nhường nào.

Trần Ngạo Kiêu an ủi nói: “Vị cao thủ cấp 1 có thể ngăn cản không cho Đạo Trưởng vào thành phố Thiên Bắc, điều này cho thấy người đó không có ác ý với cậu, vậy nên không cần quá lo lắng”.

“Hi vọng là như vậy”, Bạch Diệc Phi nhẹ nói.

Tại thành phố Thiên Bắc, Bạch Diệc Phi tuy rằng có thân phận cao quý và là người đứng đầu, nhưng ở đây lại ẩn giấu một cao thủ cấp 1, điều này vẫn làm anh có chút lo sợ.

Bạch Diệc Phi rất khó hiểu, không biết người này là ai.

Lúc này điện thoại của anh vang lên, Bạch Diệc Phi bất giác nhìn điện thoại di động, phát hiện là của Lý Tuyết gọi đến, trực tiếp bắt máy.

“Vợ à!”

“Bạch Diệc Phi, anh mau lái xe qua đây, em gái ngất xỉu trong sân, bị người khác phát hiện gọi điện báo cho em”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy sắc mặt liền thay đổi, lập tức nói: “Được, anh qua đó ngay”.

Sau khi cúp máy, Bạch Diệc Phi gọi điện cho Lưu Hiểu Anh: “Nhanh lên, cho xe qua thôn Đương Đầu, đưa theo bác sĩ và y tá...”

...

Vì sự an toàn của em gái, anh chưa bao giờ để cô ấy sống cùng mình, trước đây Hồ Thiên Cẩm muốn tìm em gái anh bị anh ngăn lại. Lúc ấy anh gặp cô ấy một lần, sau đó có quá nhiều việc xảy ra nên vẫn chưa có cơ hội gặp lại.

Bây giờ đột nhiên có người nói em anh bị ngất xỉu.

Nếu không phải bị ngất ở sân thì chẳng phải sẽ không bị người khác phát hiện ra sao?

Nghĩ đến đây Bạch Diệc Phi cảm thấy sợ hãi không thôi.

Sau đó, anh tự mình lái xe đi cùng xe cấp cứu đến thôn Dương Đầu, nhìn thấy em gái mình lên xe cấp cứu rồi lại đi theo suốt quãng đường trở về.

Bác sĩ thực hiện một cuộc kiểm tra đơn giản cho em gái, sau khi xuống xe thì lập tức đưa đến phòng cấp cứu.

Cửa phòng cấp cứu đóng lại, Bạch Diệc Phi ở bên ngoài lo lắng bồn chồn.

Anh bồi rôi, không phải em gái anh vẫn luôn rất tốt sao, tại sao đột nhiên lại ngất xỉu?

Lẽ nào là do di chứng của vụ tai nạn lần trước để lại?

Lý Tuyết đứng cạnh Bạch Diệc Phi an ủi nói: “Anh yên tâm, em gái sẽ không sao”.

Hơn 10 phút sau, Lý Cường Đông và Lưu Tử Vân cũng đến.

Lưu Tử Vân vội vã đến bên cạnh Bạch Diệc Phi, sốt sắng hỏi: “Là nguyên nhân gì? Bây giờ thế nào rồi?”

“Mẹ có thể làm gì bây giờ? Có thiếu tiền không? Có cần mẹ đi nộp tiền phẫu thuật không?”

“Còn cả...”

Lý Cường Đông đột nhiên cắt ngang lời của Lưu Tử Vân: “Được rồi, đừng nói nữa, đây là bệnh viện của Bạch Diệc Phi, có những bác sĩ giỏi nhất”.

Lưu Tử Vân dừng lại và tỉnh táo hơn.

Bây giờ Bạch Diệc Phi là người giàu nhất thành phố Thiên Bắc, sao có thể thiếu tiền, vả lại bệnh viện là của anh, bác sĩ dĩ nhiên là tốt nhất rồi.

Lưu Tử Vân bất giác đỏ mặt, có chút xấu hổ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 712: Cao Thủ Cấp 1 Lộ Diện

Nhưng Bạch Diệc Phi lại không nghĩ như vậy, mặc dù bà ấy nói một đồng những thứ vô nghĩa, nhưng lại là quan tâm thật sự, thế nên anh thấy rất ấm áp.

Khi con người ta bất lực nhất, chỉ hi vọng có thể có được chút ấm áp này.

Bạch Diệc Phi cười với Lưu Tử Vân nói: “Mẹ, cảm ơn mẹ!”

Lưu Tử Vân khẽ sừng sốt, dường như không hiểu tại sao Bạch Diệc Phi lại nói như vậy.

Lúc này cửa phòng phẫu thuật mở ra, đám người ai nấy đều mang vẻ mặt nghiêm túc.

Lưu Hiểu Anh từ bên trong đi ra, đám người Bạch Diệc Phi vây quanh lấy bọn họ.

“Thế nào rồi?”

Sắc mặt Lưu Hiểu Anh nghiêm trọng, lấy ra một mảnh giấy viết chữ gì đó rồi đưa cho Bạch Diệc Phi nói: “Tới đây đón cô hai của tôi, nhanh lên, anh phải đích thân đi”.

Sắc mặt Bạch Diệc Phi thay đổi rõ rệt khi nghe thấy điều này.

Lưu Hiểu Anh không nói nhiều nhưng từ dáng vẻ của cô ta có thể biết được tình hình em gái anh rất nghiêm trọng.

Vì vậy anh rời đi ngay mà không nói một lời.

Lý Cường Đông đột nhiên nói: “Lái xe của bố. Bố đi cùng con”.

Sau đó cả hai vội vã xuống lầu, lái xe đến địa chỉ là Lưu Hiểu Anh đưa cho.

Bạch Diệc Phi rất lo lắng, lao nhanh về phía trước bất chấp đèn đỏ.

Thấy còn có vài phút nữa thì đến, Lý Cường Đông đột nhiên nói: “Có xe đi theo chúng ta”.

Bạch Diệc Phi liếc qua kính chiếu hậu phía sau liền thấy có bốn năm chiếc xe địa hình màu đen đi theo bọn họ lúc nào không hay.

Đến ngã rẽ, trước mặt lại xuất hiện thêm bốn năm chiếc xe nữa, trực tiếp chắn ngang đường của họ.

Bạch Diệc Phi không thể lái xe qua.

Lý Cường Đông dừng xe bên đường, nói với Bạch Diệc Phi: “Con bình tĩnh!”

Bình tĩnh?

Sao có thể bình tĩnh được?

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng, đập cửa xe bước xuống.

Vào lúc này, một tia sáng đỏ kỳ lạ lóe lên trong mắt anh.

Em gái là thứ quan trọng nhất với anh.

Cả hai nhóm người đều nhắm vào Bạch Diệc Phi, cố ý cho người chặn ở đây.

Lý Cường Đông lập tức xuống xe, kéo lấy tay Bạch Diệc Phi nói: “Đừng kích động, để bố!”

Bạch Diệc Phi đứng yên tại chỗ bất động.

Sau khi xe dừng lại có bảy tám người xuống xe, tổng cộng có khoảng hơn 10 người, thoạt nhìn có ít nhất 4 người là cao thủ cấp 3.

Một người đàn ông trung niên râu quai nón đứng phía trước, sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì cười nhạo nói: “Tôi nghe nói một cao thủ cấp 3 tầm trung lại có thể đánh thắng cao thủ cấp 2 tầm thấp, thật là sợ hãi quá”.

“Kết quả lại dựa vào việc tự mình tàn phế đổi lại chiến thắng, cái này tôi cũng hiểu”.

“Nhưng hôm vận khí của cậu không còn tốt như vậy, chúng tôi có 5 cao thủ cấp 3, lại còn nhiều cao thủ cấp bậc như cậu, cho dù cậu tự phế sợ rằng cũng không đủ”.

Hắn ta nói xong, một người đàn ông cứng cáp khác cũng bước lên, nhìn Bạch Diệc Phi và Lý Cường Đông đầy kiêu ngạo nói: “Không cần đến các người, một mình tôi đủ để hạ gục hắn”.

Tất cả những người đến đều có vũ khí, bắt đầu bao vây Bạch Diệc Phi và Lý Cường Đông lại.

Bạch Diệc Phi vừa nhìn đã biết bọn họ tại sao lại tới đây, cũng biết đám người này là ai.

Lúc đầu anh đã nói: Nếu không cứu được Nguu Vọng, thì tất cả những người khác sẽ phải chôn cất cùng ông ta.

Vậy nên, rất nhiều người đã theo dõi Nguu Vọng, mà bây giờ Nguu Vọng đã chết, thế nên bọn họ cũng bắt đầu sợ hãi.

Mọi người đều biết Bạch Diệc Phi là một thằng điên, để cứu Nguu Vọng, ngay cả phó chủ tịch liên minh doanh nghiệp anh cũng giết, cả Đạo Trưởng cũng không sợ, vậy mười gia tộc bọn họ chỉ là một cái rắm thôi.

Người của 10 gia tộc này tất nhiên sẽ không đợi Bạch Diệc Phi tìm đến cửa, cũng không muốn hạ thấp thân phận của mình đến thành phố nhỏ này

để cầu xin một thương nhân bé nhỏ như anh, thế nên họ sẽ lựa chọn ra tay trước.

Chỉ cần Bạch Diệc Phi chết đi, mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết.

Những người này khá may mắn, bởi vì Bạch Diệc Phi lúc này đang lo lắng, thế nên phản ứng cũng không nhanh hơn bình thường.

Nhưng vận khí của họ cũng không tốt, bởi vì bây giờ chính là lúc anh tàn nhẫn nhất.

“Cút!”

Bạch Diệc Phi đỏ mắt gầm lên, anh không muốn lãng phí thời gian nữa.

Người đàn ông râu quai nón khề động, không ngờ Bạch Diệc Phi lại có thể mạnh mẽ như vậy, hắn ta cười nói: “Ồ, kiêu ngạo nhỉ? Sắp chết đến nơi rồi mà còn dám hét lên với bọn tao?”

“Ông đây có năm vị cao thủ cấp 3, tùy ý cử ra một người cũng có thể giết mày một cách dễ dàng”.

Mắt Bạch Diệc Phi lúc này hiện lên sát ý nồng đậm, bởi vì bọn họ chặn anh lại, anh hận không thể giết hết những người này.

Nhìn thấy Bạch Diệc Phi sắp nổ tung, Lý Cường Đông đột nhiên ấn vai anh nói: “Đừng kích động!”

Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn Lý Cường Đông khó hiểu nghĩ: Em gái tôi sắp chết rồi, không kích động được sao?

Lý Cường Đông không nhìn Bạch Diệc Phi mà thở dài: “Vẫn còn cuộc sống tươi đẹp ở phía trước, tại sao không muốn sống tiếp?”

“Tôi thấy, có những câu Bạch Diệc Phi nói ra chỉ vì lúc đó nó giận quá mà thôi, nếu các người không xuất hiện thì nó cũng sẽ quên đi, nhưng ai bảo các người lại cứ phải xông đến chứ?”

“Xem ra chỉ có thể trách các người quá ngu, là các người ép nó nói lời phải giữ lấy lời, ép nó phải giết người!”

Lúc đó Nguu Vọng đỡ thay Bạch Diệc Phi một nhát dao, Bạch Diệc Phi mất hết lý trí, câu nói ấy rất có thể là do tức giận, Lý Cường Đông nói những lời này có thể hiểu được.

Nhưng đám người này lại không quan tâm đến lời ông ta nói.

Theo quan điểm của bọn họ, Bạch Diệc Phi bắt buộc phải chết.

“Hắn chỉ là một cao thủ cấp 3 tầm trung bình thường, sao có thể thoát khỏi chúng ta chứ?”

“Hôm nay hắn nhất định phải chết tại đây”.

“Đừng nói nhảm với hắn nữa, mọi người cùng lên, giết chết Bạch Diệc Phi trước rồi tính”.

“Giết!”

Thế là hơn 10 người cùng nhau lao về phía Bạch Diệc Phi.

Sự kiên nhẫn của anh sớm đã không còn nữa, bây giờ lại bị đám người này trì hoãn thời gian, chính là gián tiếp hại chết em gái anh, anh sớm đã muốn bạo phát rồi.

Tuy nhiên ngay khi anh chuẩn bị ra tay thì bất ngờ choáng váng.

Bạch Diệc Phi tròn tròn hai mắt nhìn cảnh diễn ra trước mặt mình.

Lý Cường Đông người vẫn luôn đứng cạnh anh không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt người đàn ông râu quai nón kia, cũng không nhìn thấy là ra chiêu gì, chỉ thấy người đó bị đám bay ra xa hơn 20m, thậm chí đập vào chiếc xe địa hình, suýt chút nữa thì lật cả xe, rồi cả người mới ngã lăn ra đất.

Còn có 4 cao thủ cấp 3 kia, bọn họ chưa kịp phản ứng thì kết cục cũng như người đàn ông râu quai nón.

Toàn bộ quá trình chưa đầy 1 phút, chỉ nghe thấy một vài tiếng tiếng nổ, sau đó liền thành như vậy.

Tất cả mọi người sững sờ, ngây ngốc nhìn, thậm chí có người còn làm rơi vũ khí xuống đất.

Đám cao thủ cấp 3 cứ như vậy mà bị giết chết.

Lý Cường Đông nhẹ nhàng nói với 10 người còn lại: “Về nói với ông chủ các người, nếu có một ngày họ tự nhiên chết đi thì đừng trách người khác, hãy trách bản thân tự tìm đến cái chết”.

10 người này cũng chỉ là côn đồ bình thường, sớm đã bị dọa cho sợ hãi rồi, làm sao còn dám nói gì thêm, vội vã gật đầu lia lịa.

“Cút!”

Lý Cường Đông gầm lên một tiếng, những người đó vừa chạy vừa bò lên xe rồi đi mất.

Mà lúc này Bạch Diệc Phi mới hoàn hồn, kinh ngạc nhìn Lý Cường Đông: “Là bố?”

Vài tiếng trước anh còn đang đoán già đoán non xem cao thủ cấp 1 là ai, hóa ra lại là bố vợ của mình.

Lý Cường Đông không thừa nhận cũng không phủ nhận mà chỉ thúc giục: “Đi mau!”

Bạch Diệc Phi lập tức phản ứng lại, vội vã lên xe phóng nhanh đi.

Sau khi tìm được cô hai của Lưu Hiểu Anh, anh lại vội vã trở về bệnh viện.

Cô hai của Lưu Hiểu Anh tên là Lưu Trúc, bà ấy giải thích: “Tôi không thích bị quấy rầy khi đang pha chế thuốc thê nên mới tắt chuông điện thoại, lúc hai người đến tôi mới nhìn điiện thoại, phát hiện Hiểu Anh gọi cho tôi hơn 10 cuộc”.

Lần trước sau khi cứu Bạch Diệc Phi, Lưu Trúc thuê tạm một căn nhà tại thành phố Thiên Bắc, bà ấy lĩnh hội được một công thức mới thế nên mới ở lại đó tập trung nghiên cứu.

Bạch Diệc Phi cũng không quan tâm lắm chỉ nói: “Vất vả cho cô rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 713: Bạch Diệc Linh Tỉnh Lại

Trên đường đi, Lưu Trúc thỉnh thoảng lại liếc nhìn Bạch Diệc Phi một cái.

Khi gần đến bệnh viện, Lưu Trúc sáp đến gần Bạch Diệc Phi, bà ấy sợ bị Lý Cường Đông nghe thấy nên khẽ nói: “Cậu cảm thấy Hiểu Anh thế nào?”

Sắc mặt Bạch Diệc Phi trở nên cứng nhắc, có chút ngại ngùng.

Tình hình hiện tại là em gái anh phát bệnh đột ngột, rất nguy cấp, nhưng vào thời điểm máu chót như vậy lại hỏi một vấn đề như thế, nếu đổi thành người khác, e rằng Bạch Diệc Phi sớm đã trở mặt rồi.

Mà câu hỏi này lại đến từ người có thể cứu em gái anh, thế nên Bạch Diệc Phi không dám nổi giận, nhưng thật sự xấu hổ.

Lưu Trúc cứ nghĩ rằng Lý Cường Đông không nghe thấy, nhưng ông ấy là một cao thủ, không lí nào không nghe thấy được?

Lý Cường Đông là bố vợ của anh, hỏi câu này ngay trước mặt bố vợ mình, toàn thân Bạch Diệc Phi ngay lập tức trở nên căng cứng.

Sau cùng Bạch Diệc Phi chỉ có thể trầm giọng đáp: “Tôi kết hôn rồi”.

Lưu Trúc lại không quan trọng chuyện này, bà nói: “Kết hôn rồi thì sợ gì? Chẳng phải có đất nước 1 chồng nhiều vợ đó sao? Thêm một người vợ cậu còn không vui à?”

Bạch Diệc Phi không khỏi lúng túng, không biết nói gì cho phải.

Lưu Trúc tiếp tục nói nhỏ với anh: “Tôi biết Hiểu Anh nó thích cậu, cậu có thể cân nhắc một chút, con bé cũng không tồi, và lại tính tình lương thiện y thuật tốt, như thế chẳng phải bên mình lúc nào cũng có bác sĩ sao? Thuận tiện biết bao!”

Trong khoảng thời gian 10 phút còn lại, Lưu Trúc không ngừng nói với Bạch Diệc Phi về việc Lưu Hiểu Anh tốt như thế nào, lấy cô ta về sẽ có lợi ích ra sao.

Bạch Diệc Phi chỉ hận không thể bay đến bệnh viện ngay lập tức.

Cuối cùng cũng đến nơi, Lưu Trúc đã vào phòng cấp cứu.

Bạch Diệc Phi và những người khác đợi ở bên ngoài.

Nửa tiếng sau, cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở ra.

Lưu Trúc nói: “Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch, cứ chăm sóc trước, qua đêm nay là không sao rồi”.

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi tạm thời yên tâm, bày tỏ lòng biết ơn với Lưu Trúc.

Lý Tuyết cũng cùng anh cảm ơn.

Lưu Trúc liếc nhìn Lý Tuyết, khẽ thở dài rồi đi ngang qua bọn họ.

Khi đến cuối hành lang rẽ vào góc, bà ấy gặp Lý Cường Đông.

Lưu Trúc không quen biết Lý Cường Đông, chỉ gặp qua vài lần nhưng cũng biết rằng ông là người thân của Bạch Diệc Phi, vậy nên gật đầu lịch sự như một lời chào.

Thấy vậy, Lý Cường Đông cũng gật đầu lịch sự và đi ngang qua nhau.

Tuy nhiên, lúc này Lý Cường Đông đột nhiên nói nhỏ với Lưu Trúc: “Con gái tôi xinh đẹp hơn cháu gái của bà nhiều, và lại tình cảm của nó với Bạch Diệc Phi rất sâu sắc!”

Nói xong câu này, Lý Cường Đông trực tiếp rời đi.

Mà Lưu Trúc kinh ngạc quay đầu nhìn Lý Cường Đông.

“Rõ ràng là nói rất nhỏ rồi mà, sao có thể nghe thấy được nhỉ?”, Lưu Trúc xấu hổ lẩm bẩm.

...

Trong phòng bệnh, Bạch Diệc Phi, Lý Tuyết và Lưu Tử Vân đều nhìn em gái Bạch Diệc Linh đang nằm trên giường.

Lý Cường Đông bước vào, nhìn thấy nhiều người như vậy liền nói: “Diệc Linh vừa mới tỉnh, sức khỏe còn rất yếu, đừng quấy rầy nó, để nó nghỉ ngơi trước đã!”

Lưu Tử Vân cảm thấy Lý Cường Đông nói có lý liền nói với Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết: “VẬY MẸ VỀ NẤU MỘT CHÚT CHÁO, NGÀY MAI MANG TỚI, HAI ĐỨA CHĂM SÓC CHO DIỆC LINH ĐI NHÉ”.

Bạch Diệc Phi lập tức nói: “Mẹ, không cần đâu, con gọi đồ ăn ngoài là được rồi”.

Lưu Tử Vân trừng mắt bất mãn nói: “Đồ ăn ngoài sao vệ sinh bằng đồ tự nấu? Người ốm cần chú ý ăn uống, để mẹ nấu cháo đi, sáng mai mang đến”.

“Đừng có mà gọi đồ ăn ngoài đây”.

Dặn dò thêm vài câu nữa Lưu Tử Vân mới rời đi, sau đó liếc nhìn Lý Cường Đông bên cạnh nói: “Ông còn không đi lái xe?”

Lý Cường Đông lắc đầu nói: “Bà về trước đi, tôi có chuyện cần nói với Bạch Diệc Phi”.

Lưu Tử Vân rất bất mãn trừng Lý Cường Đông một cái, nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Lý Cường Đông, chắc là có việc cần làm, thế nên chỉ lẩm bẩm một câu: “Đúng là lẩm chuyệ!”

Nói xong, bà ta một mình rời đi trước.

Bạch Diệc Phi nghe thấy Lý Cường Đông nói có việc cần bàn với mình, vội vã nghiêm nghị, Lý Cường Đông là cao thủ cấp 1, ông ấy nhất định biết

rất nhiều chuyện.

Bây giờ nghĩ lại, Bạch Diệc Phi mới thấy mình đúng là đồ ngốc.

Lý Cường Đông được nhà họ Bạch ủng hộ, sau đó thành lập lên tập đoàn Tiểu Đông, trong số rất nhiều người, tại sao gia tộc lại chọn Lý Cường Đông?

Trước kia anh không nghĩ tới chuyện này, nhưng hiện tại xem ra không phải là trùng hợp, chắc chắn có nguyên nhân đặc biệt nào đó.

Bạch Diệc Phi nói với Bạch Diệc Linh: “Em nghỉ ngơi nhé, anh ra ngoài một chút!”

Bạch Diệc Linh nhìn anh trai rồi khẽ gật đầu.

Bạch Diệc Phi lại nhìn sang Lý Tuyết, cô bèn nói: “Em ở đây, anh yên tâm”.

Bạch Diệc Phi đi theo Lý Cường Đông rời khỏi phòng bệnh.

Trong phòng chỉ còn lại Lý Tuyết và Bạch Diệc Linh.

Bạch Diệc Linh lần đầu tiên gặp Lý Tuyết, vẫn có chút rụt rè, trong đôi mắt nhỏ có chút tò mò và đề phòng.

Lý Tuyết cười nói: “Có chỗ nào khó chịu không? Em uống nước nhé?”

Bạch Diệc Linh khẽ lắc đầu.

Lý Tuyết vươn tay nhẹ nhàng sờ lên trán Bạch Diệc Linh, cười dịu dàng nói: “Vậy em ngủ một giấc đi, chị dâu ở đây cùng em”.

Bạch Diệc Linh chớp mắt nhìn chăm chăm vào Lý Tuyết, đột nhiên bật khóc, sau đó âm thầm rơi lệ.

Lý Tuyết giật mình, nhanh chóng lấy khăn giấy lau nước mắt, nhưng ngay sau đó nước mắt của Bạch Diệc Linh lại trào ra.

“Sao vậy, em có chỗ nào khó chịu? Đừng dọa chị dâu chứ?”, Lý Tuyết lo lắng hỏi.

“Chị dâu...”, Bạch Diệc Linh nghẹn ngào nói.

Có lẽ vào lúc này, cô ấy mới thừa nhận người chị dâu này, bởi vì cô cảm nhận được sự dịu dàng và quan tâm của Lý Tuyết dành cho mình.

“Chị dâu ở đây, ở bên cạnh em, em nghỉ ngơi đi, đừng khóc nữa”, Lý Tuyết nhẹ nhàng an ủi.

Sau khi khóc một hồi, Bạch Diệc Linh mới hỏi: “Anh em vì em mới không đi thủ đô, cái này em đều biết, anh chị đi đi, không cần quan tâm đến em”.

“Em nói gì ngốc vậy?”, Lý Tuyết kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Linh, sao có thể để cô bé nghĩ vậy: “Không phải tại em. Đừng nghĩ ngợi lung tung”.

Bạch Diệc Linh khẽ lắc đầu nói: “Chị dâu không cần an ủi em, em biết hết mà”.

Lý Tuyết vội vàng nói: “Thật sự không phải như em nghĩ, đừng nghĩ nhiều nữa, mau nghỉ ngơi đi”.

Bạch Diệc Linh chớp mắt đột nhiên hỏi: “Chị dâu, em bị bệnh gì vậy? Bao giờ được xuất viện?”

“Chị dâu lát nữa đi hỏi bác sĩ cho em nhé”, Lý Tuyết khẽ đáp.

Nhưng Bạch Diệc Linh lại nói: “Chị dâu đi hỏi ngay bây giờ được không?”

“Được, bây giờ chị đi hỏi ngay, em ngủ đi”.

Bạch Diệc Linh khẽ gật đầu, Lý Tuyết rời khỏi phòng bệnh đi tìm Lưu Hiểu Anh.

...

Bạch Diệc Phi đi theo Lý Cường Đông lên sân thượng của bệnh viện.

Lúc này tâm trạng của anh rất phức tạp. Đầu tiên là em gái anh vừa mới thoát khỏi nguy hiểm, anh vừa mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó là thân phận của Lý Cường Đông, anh không biết phải đối diện như thế nào.

“Bố!”

Bạch Diệc Phi khẽ kêu một tiếng.

Lý Cường Đông nhìn về phía xa xăm, nhàn nhạt nói: “Bố biết con có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi, bố cũng vậy, bố chỉ biết con là người được lựa chọn, nhưng cũng không biết tại sao lại là con”.

Bạch Diệc Phi lập tức hỏi ngay: “Được chọn gì, chọn để làm gì?”

Lý Cường Đông khẽ lắc đầu thờ dãi: “Hiện tại con chưa thích hợp để biết chuyện này”.

“Tại sao?”

Bạch Diệc Phi không hiểu, nếu người khác không nói với anh, anh có thể hiểu, nhưng tại sao Lý Cường Đông cũng không nói? Lý Cường Đông là bố vợ anh cơ mà.

Vậy có nghĩa là bí mật này cực kì đáng sợ, bởi vì một cao thủ cấp 1 như Lý Cường Đông cũng không dám nói.

Bạch Diệc Phi khó hiểu hỏi: “Bố đang sợ gì sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 714: Sự Ra Đi Của Bạch Diệc Linh

Lý Cường Đông lại thở dài: “Không phải là sợ, mà là cảm thấy bây giờ đã không còn cần thiết nữa rồi”.

Bạch Diệc Phi càng thêm khó hiểu: “Tại sao?”

Lý Cường Đông nói khẽ: “Trước đó, sau khi biết được con là người được chọn, bố đã rất kích động, bởi vì bố cho rằng có thể giúp con hoàn thành việc này là một vinh hạnh, cho nên, bố thậm chí có thể nhẫn tâm từ bỏ con gái ruột của mình”.

“Nhưng bây giờ, sau khi trải qua tất cả mọi việc, bố đột nhiên hiểu được”.

“Sự cảm dỗ đó quả thực rất lớn, nhưng bố đã nghĩ thông, những việc không muốn làm kia vốn dĩ chẳng cần thiết phải làm, cả nhà chúng ta, còn có em gái của con nữa, chúng ta cùng nhau rời xa những tranh chấp này”.

Lý Cường Đông dường như đang nghĩ đến một tương lai vô cùng tươi đẹp phía trước, hơi mỉm cười: “Chúng ta đi sống một cuộc đời bình dị của chúng ta, không quan tâm đến những chuyện này nữa, dù sao thì cũng có bố ở đây, sẽ không có ai đến làm phiền chúng ta đâu”.

Đây chính là điều mà Bạch Diệc Phi hằng mong mỏi, anh cũng đang có ý định như vậy.

Nhưng có một số chuyện nói một nửa giấu một nửa thì chẳng bằng không nói.

“Bố, tại sao đột nhiên bố lại đổi ý?”, Bạch Diệc Phi tò mò hỏi.

Lý Cường Đông khẽ quay đầu lại liếc nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó nhìn về phía xa xa nói: “Bởi vì... trong ánh mắt của Diệc Linh, bố nhìn thấy tử khí”.

“Tử khí!”, Bạch Diệc Phi bỗng nhiên kinh hãi.

Nếu trong mắt một người có tử khí, tức là trong lòng người đó đã không còn khát vọng với sự sống nữa.

Nhưng Bạch Diệc Phi biết, nếu là anh thì tuyệt đối sẽ không thể nhìn ra được tử khí từ trong mắt một người nào đó, có thể thấy được, khả năng của cao thủ hạng nhất quả thực mạnh hơn người thường rất nhiều.

Nhưng Bạch Diệc Phi không hiểu: “Sao lại thế được?”

Em gái anh vẫn còn trẻ, trong mắt sao lại có tử khí được?

Lý Cường Đông khẽ lắc đầu rồi nhẹ giọng nói: “Nếu như cứ tiếp tục đi theo quỹ đạo hiện tại, bố nghĩ, kết quả như vậy chỉ sợ là dù có thành công đi nữa, con cũng sẽ cảm thấy day dứt cả đời”.

“Cho nên, chẳng bằng cả nhà chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi phân tranh này, sống một cuộc đời yên ổn bên nhau”.

“Đi cùng với nó hết đoạn đường cuối cùng này”.

Bạch Diệc Phi sửng sốt một hồi rồi khiếp sợ nói: “Bố, bố đang nói gì vậy? Là ý gì? Cô hai của Lưu Hiểu Anh không phải nói là tạm thời không có việc gì sao?”

Lý Cường Đông yên lặng trong chốc lát mới trầm giọng nói: “Đúng, bọn họ là bác sĩ, nhưng bác sĩ chỉ có thể khám bệnh cho người khác, cái mà bọn họ nhìn vào là cơ thể chứ không phải tâm hồn”.

Bạch Diệc Phi nổi cáu: “Con thêm quan tâm cái gì mà cơ thể hay tâm hồn?”

Đúng vào lúc này, bên dưới lầu đột nhiên trở nên hỗn loạn.

Tiếng bước chân gấp gáp, tiếng hét hoảng loạn.

“Mau đến cứu người, mau đến cứu người!”

Bạch Diệc Phi nghe thấy âm thanh này thì sững sờ tại chỗ.

...

Trong hành lang là tiếng hô hoán và tiếng chân chạy của đám bác sĩ.

Lúc Bạch Diệc Phi vội vàng chạy đến thì Bạch Diệc Linh đã được đưa vào phòng cấp cứu một lần nữa.

Bạch Diệc Phi đứng ngoài cửa phòng cấp cứu, cả người như mất hồn.

Lý Tuyết dựa vào tường khóc thút thít.

Lý Cường Đông cũng đi theo, nhìn thấy tình hình như vậy liền ngăn ra.

Ba người lặng lẽ đợi bên ngoài phòng cấp cứu.

Không biết đã qua bao lâu, bóng đèn trên cửa phòng cấp cứu vụt tắt.

Bạch Diệc Phi giật mình hoàn hồn, đôi mắt dường như đã lấy lại được tiêu cự nhưng lại mở to không dám chớp nhìn chăm chăm vào cửa phòng cấp cứu.

Anh đang đợi cô hai của Lưu Hiểu Anh từ trong đó bước ra nói với anh, không sao rồi, đã qua cơn nguy kịch rồi.

Nhưng vẫn còn có một kết quả khác mà anh không dám suy nghĩ đến.

Vừa kỳ vọng nhưng anh cũng lại vừa sợ hãi.

Cuối cùng thì cánh cửa kia cũng đã được mở ra.

Vẻ mặt Lưu Hiểu Anh nghiêm trọng, ánh mắt đau thương rơi lên người Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy biểu hiện này của cô ta thì bất giác lắc đầu.

“Không!”

“Không!”

Anh nói liên tiếp hai lần.

Lý Tuyết sắc mặt trắng bệch ngã ngòi xuống nền đất.

Lý Cường Đông nhú mày, sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy, không thể kiềm được nữa mà bật khóc.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Bạch Diệc Phi, cho rằng Bạch Diệc Phi sắp sửa bộc phát cảm xúc.

Song, không hề.

Bạch Diệc Phi chỉ là dùng đôi mắt vô hồn lê từng bước chân tiến vào bên trong phòng cấp cứu.

Lưu Hiểu Anh dừng lại nhìn Bạch Diệc Phi, lo lắng gọi anh: "Bạch Diệc Phi...".

Bạch Diệc Phi mặc kệ Lưu Hiểu Anh, vươn tay đẩy cửa phòng cấp cứu ra.

Cửa vừa mở ra, anh bèn nhìn thấy cơ thể nhỏ bé đang nằm trên bàn phẫu thuật, đang yên lặng nằm đó.

Các bác sĩ và y tá khác sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi bước vào, đều lần lượt lùi về sau mấy bước, để lại khoảng trống cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy em gái mình đang nằm im lìm trên giường, trên mặt không hề có bất cứ biểu cảm nào.

“Em ơi...”.

Cùng lúc đó, điện thoại di động của Bạch Diệc Phi vang lên, nhưng dường như anh như không nghe thấy gì, anh mặc kệ mọi thứ.

Mà Lý Tuyết ở bên ngoài phòng cấp cứu gào khóc đau đớn: “Xin lỗi, đều là lỗi của tôi, tôi không nên rời đi, đều là lỗi của tôi, tôi đáng chết!”

“Tuyết Nhi, con đi đâu vậy?”

“Tuyết Nhi!”

“Mau ngăn nó lại, đừng để nó làm việc đại dột!”

“Tuyết Nhi!”

Âm thanh lo lắng bên ngoài phòng cấp cứu khiến cho Bạch Diệc Phi giật mình, anh đột ngột hoàn hồn.

Anh liếc nhìn bốn phía xung quanh sau đó xoay người chạy nhanh ra ngoài.

Lý Tuyết chạy ra khỏi bệnh viện, trong lòng cô ngập tràn cảm giác tội lỗi và day dứt, vừa chạy vừa gào khóc: “Đều là lỗi của tôi, là tôi đã hại chết em ấy, là tôi đã hại chết em gái tôi, để tôi đi chết đi”.

Cô lao ra khỏi bệnh viện, lại lao về hướng đường cái rồi đứng yên ở giữa đường.

Đúng lúc này một chiếc ô tô đang lao nhanh tới gần.

Nhóm người Lý Cường Đông đều chạy ra khỏi bệnh viện, vừa mới nhìn thấy cảnh này thì ai cũng sợ hết hồn.

Khoảng cách giữa xe ô tô và Lý Tuyết càng ngày càng gần, tài xế thấy vậy cũng sợ bay hết hồn vía, vội vàng đạp phanh xe.

Nhưng khoảng cách giữa bọn họ vốn đã rất gần, tốc độ của xe lại nhanh, cho dù đạp phanh rồi thì ô tô cũng vẫn bị trượt đi một đoạn do vậy vẫn sẽ đâm trúng Lý Tuyết.

Lúc này Lý Cường Đông đang định lao ra cứu cô, nhưng lại có một cái bóng còn nhanh chân hơn ông một bước.

Mọi người đều sững sờ.

Bóng người đang chạy như bay kia chính là Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy Lý Tuyết sắp bị xe ô tô đâm trúng, trong đầu anh chẳng còn nghĩ được gì nữa cả, chỉ theo bản năng mà xông ra ngoài.

Bạch Diệc Phi vươn tay nắm lấy khuỷu tay của Lý Tuyết kéo mạnh cô về phía sau.

Lý Tuyết bị Bạch Diệc Phi kéo giật về phía sau hơn hai mét rồi ngã xuống đường, vị trí của cô đã nằm ngoài tầm va chạm của xe.

Nhưng Bạch Diệc Phi thì không.

Khoảng cách giữa xe ô tô và bọn họ quả thực quá ngắn, anh chỉ kịp kéo Lý Tuyết ra ngoài nhưng bản thân thì đã không kịp để lùi lại nữa.

“Rầm!”

Bạch Diệc Phi bị xe húc bay ra bên ngoài.

Giờ khắc này tất cả mọi người đều nín thở, dường như đã bị nhất nút dừng lại.

Lý Tuyết lúc này mới bừng tỉnh, hai mắt tròn trừng nhìn Bạch Diệc Phi đang nằm ở phía xa.

Vừa rồi do quá áy náy và tự trách khiến cô mất cả lý trí, nghĩ quẩn trong đầu cho rằng Bạch Diệc Phi bởi vì cô mới bị chết, cho nên không dám đối mặt với Bạch Diệc Phi nên mới lựa chọn cái chết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 715: Đả Kích Quá Lớn

Nhưng khi cô nghe thấy tiếng động lớn kia và nhìn thấy Bạch Diệc Phi bị chiếc xe húc văng ra xa thì cả người như bưng tỉnh, cùng lúc đó cũng ngậy ra.

Bạch Diệc Phi đã bất tỉnh nhân sự.

...

Ý thức của Bạch Diệc Phi rất mơ hồ, cảm giác giống như đang mơ một giấc mộng.

Anh dường như nhìn thấy mình đang ôm Bạch Diệc Linh mới chỉ vài tháng tuổi trong lòng rồi nựng cho cô bé cười thật tươi.

Nhìn thấy bộ dáng Bạch Diệc Linh đang chập chững tập đi, bộ dáng gian nan học nói, giọng nói lãnh lót gọi anh một tiếng anh.

Còn có sau này khi em gái đã lớn hơn, cô bé vô cũng ngoan ngoãn và hiểu chuyện, rồi cả dáng vẻ cầm tiền đưa cho anh đi mua bánh...

“Hu!”

Bạch Diệc Phi đột nhiên mở mắt ra, ý thức đã quay trở lại, anh nhìn kỹ xung quanh, phát hiện đây là trần nhà màu trắng trong phòng bệnh của bệnh viện, bên tai là tiếng tí tí của máy móc.

Bạch Diệc Phi hít thở sâu mấy lần, sau đó đột nhiên nhớ ra một chuyện..

Em gái đã đi rồi, không bao giờ quay trở về nữa.

Ở bên giường có rất nhiều người đang đứng đó trông Bạch Diệc Phi, Trần Hạo, Bạch Hồ, Từ Lăng, Dương Xảo, thậm chí cả Trần Ngạo Kiều vẫn còn đang trong thời gian dưỡng bệnh.

Cùng Lý Tuyết với gương mặt vô cùng lo lắng.

Sau khi thấy Bạch Diệc Phi tỉnh dậy, mọi người đều lo lắng chạy đến.

Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói: “Tôi không sao”.

Thấy vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng câu nói này của Bạch Diệc Phi lại khiến trái tim Lý Tuyết đau nhói.

Lý Tuyết cho rằng, sau khi Bạch Diệc Phi tỉnh lại có thể sẽ khóc, có thể sẽ nổi giận, có thể sẽ nói rằng anh muốn được ở một mình.

Nhưng anh không làm gì cả, anh rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức đáng sợ.

Lý Tuyết là vợ của Bạch Diệc Phi, tình cảm của hai người rất sâu nặng, cô có thể cảm nhận được Bạch Diệc Phi sắp không thể trụ được nữa rồi.

Cho nên cô không kiềm được mà lặng lẽ rơi lệ.

Nhìn thấy Lý Tuyết khóc, Bạch Diệc Phi nhẹ giọng an ủi nói: “Vợ à, đây không phải là lỗi của em, đừng suy nghĩ nhiều, sau này cũng đừng làm việc đại dốt như vậy nữa”.

Lý Tuyết lại càng khóc nhiều hơn.

“Hu hu...”.

...

Bất giác, thời gian cứ thế trôi đi, rồi đến ngày tổ chức đám tang của Bạch Diệc Linh.

Vào ngày tang lễ, tất cả mọi người đều mặc đồ đen, ngoài người thân và bạn bè thân thiết, còn có các lãnh đạo cấp cao của tập đoàn Phi Tuyết cũng đến.

Mỗi người đều đi đến an ủi vài câu rồi lần lượt cúi đầu chào, Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết cũng lần lượt đáp lại.

Sau một ngày bận rộn, đám tang đã kết thúc.

Trong suốt quá trình, từ khi biết Bạch Diệc Linh đã chết, cho đến khi kết thúc tang lễ, Bạch Diệc Phi chưa từng rơi lệ.

Lưu Tử Vân bèn nắm lấy tay Lý Tuyết khuyên cô: “Tuyết Nhi, khi về con hãy khuyên nó thật nhiều, nhìn nó vẫn chưa từng rơi một giọt lệ, như thế này không phải là chuyện tốt, nó mà cứ kìm nén mọi cảm xúc trong lòng như vậy thực sự không tốt đâu”.

Vành mắt Lý Tuyết đỏ hoe gật đầu.

Sau khi mọi người đi hết, Bạch Diệc Phi ngồi xổm trước bia mộ của Bạch Diệc Linh, nhẹ nhàng vuốt ve tấm ảnh của Bạch Diệc Linh trên bia mộ.

Lý Tuyết yên lặng đứng bên cạnh cùng anh.

Nhưng vào lúc này, cô đột nhiên cảm thấy bụng mình vô cùng khó chịu, có một loại cảm giác khó chịu buồn nôn, cô không thể chịu đựng được cho nên vội vàng chạy ra phía xa, chống tay lên một gốc cây rồi nôn thốc nôn tháo.

“Oẹ”!

Nhưng bụng của cô lại càng khó chịu hơn, dù cô nôn thế nào thì cũng không thể nôn ra được.

Rồi cô cảm thấy lưng mình được một bàn tay to lớn vuốt nhẹ nhẹ.

Bạch Diệc Phi lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

Lý Tuyết kinh ngạc quay đầu nhìn Bạch Diệc Phi, nhưng chỉ thấy khuôn mặt anh vẫn bình tĩnh như vậy, trên mặt chỉ là có nhiều thêm một chút quan tâm mà thôi.

Lý Tuyết cảm thấy điều này rất không bình thường.

Cô nhẹ giọng đáp: “Không sao, dạ dày không thoải mái thôi”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy khẽ nhú mày nói: “Về nhà thôi”.

Lý Tuyết nghe thấy câu này thì trái tim khẽ run lên, sau đó gật đầu.

Về đến nhà, Lý Tuyết trông rất mệt mỏi, cả ngày hôm nay thực sự là quá mệt, Bạch Diệc Phi thấy vậy lập tức bảo cô lên giường nghỉ ngơi.

Lý Tuyết nằm trên giường, nắm lấy tay Bạch Diệc Phi, tự trách nói: “Chồng ơi, em xin lỗi”.

Bạch Diệc Phi nhẹ giọng an ủi: “Không phải lỗi của em, đừng nghĩ nhiều”.

Nghe những lời này, trong lòng Lý Tuyết vẫn cảm thấy khó chịu.

Hơn nữa cô muốn được ở bên cạnh cùng với anh vào lúc thế này.

Nhưng cô đã quá mệt, cô không thể không chế được cơn buồn ngủ của mình nữa mà ngủ thiếp đi.

Sau khi Lý Tuyết ngủ say, Bạch Diệc Phi nhìn bốn phía xung quanh, sau đó bắt đầu dọn dẹp vệ sinh căn phòng, anh mang những quần áo cần giặt đi giặt hết, thậm chí cả cơm tối cũng đã nấu xong.

Cuối cùng anh không biết phải làm gì nữa, liền đi đến nhà Từ Lăng.

Nhưng sau khi đến nhà Từ Lăng, anh lại chỉ ngồi ngẩn ra trên ghế sofa, không biết phải làm gì.

Từ Lăng nhìn thấy vậy rất là lo lắng, bởi vì anh ta vốn dĩ đã ít nói, lại càng không biết phải đi an ủi người khác thế nào, nên cũng đành ngồi ở bên cạnh anh.

Bạch Diệc Phi cứ ngồi như vậy khoảng một tiếng, sau đó rời đi.

Sau khi Bạch Diệc Phi rời đi, Dương Xảo lo lắng hỏi Từ Lăng: “Anh Bạch không sao chứ?”

Từ Lăng lắc đầu nói: “Việc lần này đối với anh ấy mà nói là một đả kích rất lớn, có lẽ trong một thời gian ngắn còn chưa chấp nhận được”.

...

Sau khi rời khỏi nhà của Từ Lăng, Bạch Diệc Phi cũng không đi về nhà mà đi đến nhà của Trương Hoa Bân.

Tương tự, anh cũng ngồi ở nhà Trương Hoa Bân một tiếng rồi rời đi.

Vợ của Trương Hoa Bân thấy vậy cũng rất lo lắng: “Anh ấy cứ như vậy thực sự không tốt”.

“Haiz, anh ấy cần thời gian để đi chấp nhận sự thật này”, Trương Hoa Bân bắt lực thở dài.

...

Sau đó Bạch Diệc Phi lại tới nhà Long Linh Linh, thấy đèn trong nhà cô ta vẫn sáng, liền đến gõ cửa.

Long Linh Linh trong bộ đồ ngủ mở cửa ra, nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì cô ta hơi ngạc nhiên.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Có thể vào trong ngồi một lát được không?”

Long Linh Linh đang định trả lời thì trong phòng đột nhiên vang lên một giọng nói: “Ai vậy?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy thì sững sờ, sau đó lập tức nói: “Xin lỗi, tôi không biết...”.

Nói xong anh xoay người rời đi.

Long Linh Linh không gọi Bạch Diệc Phi, cô ta chỉ dùng ánh mắt thương xót nhìn bóng lưng Bạch Diệc Phi đang đi xa.

Lưu Hiểu Anh từ trong phòng bước ra hỏi: “Ai vậy?”

Long Linh Linh lắc đầu nói: “Nhầm nhà”.

Lưu Hiểu Anh nghi ngờ nhìn về phía cửa, nhưng lại không thấy ai hết.

...

Bạch Diệc Phi một mình đi trên đường như cái xác không hồn.

Trời đã về đêm, hai bên đèn đường đã được bật sáng, làm nổi bật lên hàng người đi qua đi lại trên đường.

Bạch Diệc Phi bước đi không mục đích, anh không biết mình muốn đi đâu, cũng không biết mình cần phải đi đâu, càng không biết mình nên làm cái gì.

Anh cảm thấy mình giống như đã mất đi linh hồn, cả người chẳng còn chút động lực nào, dường như anh đã không còn động lực để sống tiếp nữa.

Bạch Diệc Phi cứ đi mãi đi mãi, đột nhiên va phải một người, người nọ mặt đầy phần nộ quát Bạch Diệc Phi: “Không có mắt à!”

Nhưng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt như một xác chết biết đi của Bạch Diệc Phi, hấn lại bị dọa cho sợ chết khiếp, sau đó khinh bỉ né anh ra: “Đúng là đen đui!”

Bạch Diệc Phi mặc kệ hấn, tiếp tục đi về phía trước, không biết đã đi được bao lâu liền đụng phải một người khác.

“Sao lại là anh?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 716: Uống Rượu Với Phương Nhiên

Phương Nhiên kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi.

Phương Nhiên là một ngôi sao đang lên, lúc đi trên đường phải đeo khẩu trang và mắt kính cùng với mũ lưỡi trai, như vậy thì mới không bị người ta nhận ra.

Bạch Diệc Phi ngược mắt nhìn một lúc mới nhận ra Phương Nhiên, cũng có chút giật mình: “Là cô?”

Phương Nhiên có thể nhận ra anh là bởi vì Bạch Diệc Phi đã đưa cô ta về thủ đô, chứ không phải bởi vì anh là Bạch Diệc Phi, dù sao thì lúc đầu khi cô ta gặp anh cũng không hề biết khuôn mặt thật của Bạch Diệc Phi.

Phương Nhiên ở đây lại gặp được người quen cho nên rất là vui vẻ nói: “Lúc trước không phải nói là có hợp tác với bất động sản ở cảng Lam Ba sao? Ngài mai tôi đi thử vai, hôm nay đến thành phố Thiên Bắc trước, tối nay chẳng có việc gì nên ra ngoài đi loanh quanh”.

Phương Nhiên lại hỏi Bạch Diệc Phi: “Đây là lần đầu tiên tôi đến đây, anh là người bản địa, hay là anh dẫn đường cho tôi, đưa tôi đi chơi loanh quanh nhé?”

Bạch Diệc Phi khẽ nhú mày.

Đầu óc anh lúc này đang trống rỗng, vốn dĩ chẳng thể nghĩ ra được chỗ nào có thể đưa cô ta đi chơi được cả, cho nên anh lắc đầu.

Phương Nhiên thấy vậy mới chú ý đến sắc mặt của Bạch Diệc Phi: “Anh làm sao vậy? Sao lại cảm thấy anh có vẻ chán chường thế?”

Bạch Diệc Phi hơi khựng lại, sau đó hỏi cô ta: “Uống rượu không?”

Phương Nhiên tò mò nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi, sau đó vô cùng tự tin nói: “Đi, chị Phương đây ngàn ly không say đâu!”

Bạch Diệc Phi gật gật đầu, cũng không cảm thấy Phương Nhiên là đang nói khoác, dù gì cũng là nghệ sĩ, mà một người làm nghệ sĩ muốn tìm được tài nguyên cho mình thì chắc chắn không thể thiếu được các buổi tiệc rượu xã giao, như vậy tửu lượng chắc chắn không thể tẻ được.

Bạch Diệc Phi đưa Phương Nhiên đến một quán bar gần đó.

Quán bar này rất lớn, nhưng cũng rất tạp nham.

Ngoài uống rượu, nhảy nhót ra còn có những dịch vụ giải trí khác nữa.

Ví dụ như có thể chơi đấu vật hoặc cũng có thể hát hò.

Bởi vì anh nhìn thấy giữa quán bar có một khán đài, trên khán đài có hai người đàn ông to cao đang vật nhau, mà một bụi cao bên cạnh lại có một band nhạc tay cầm nhạc cụ đang điên cuồng lắc đầu, miệng thì hát những bài nhạc rock sôi động.

Ở một bên còn có một cái bàn xoay, mọi người đều đứng vây xung quanh cái bàn, có một người phụ trách đứng xoay, khi cây kim trên bàn xoay vào ai thì người đó phải uống rượu, mà phía bên trên bàn ở vị trí tương ứng cũng có những con số đi kèm, kim ở vị trí số nào thì người uống phải uống đúng bằng đầy cốc rượu.

Những người nọ chơi vui đến mức quên cả trời đất.

Phương Nhiên nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt thế này thì có chút ngạc nhiên: “Không ngờ được, ở một thành phố nhỏ như vậy mà cũng có kiểu quán rượu thế này!”

Bạch Diệc Phi khẽ nhíu mày nhìn Phương Nhiên đang lớn tiếng nói chuyện, bởi vì tiếng ồn trong quán bar rất to, Phương Nhiên không thể không nói lớn tiếng.

Nhưng Bạch Diệc Phi chẳng có nhu cầu nói chuyện.

Bạch Diệc Phi đi đến chỗ quầy rượu nhưng không hề hét lên mà chỉ dùng âm giọng ở mức bình thường nói: “Cho hai chai rượu”.

Nhưng nhân viên bartender đã nghe hiểu, đưa cho Bạch Diệc Phi và Phương Nhiên hai chai rượu”.

Phương Nhiên thấy vậy cười he he nói: “Anh có phải là muốn chuốc cho tôi say rồi sau đó nhân cơ hội làm gì đó với tôi không?”

“Tôi nói cho anh biết, anh tốt nhất đừng có nằm mơ, tửu lượng của tôi rất cao, hơn nữa tôi cũng không muốn sáng sớm ngày mai lại được lên hot search đâu”.

Nói xong câu này, Phương Nhiên tìm một cái ly cho mình rồi rót đầy ly, đúng lúc đang định rót rượu cho Bạch Diệc Phi thì cô ta liền ngã ra.

Bởi vì Bạch Diệc Phi trực tiếp uống luôn bằng chai như đang uống nước khoáng vậy.

Phương Nhiên sững sốt: “Ghê gớm vậy sao?”

Phương Nhiên cảm thấy mình đã bị khiêu khích, cho nên cũng uống cạn rượu trong ly rồi đưa chai rượu lên miệng uống luôn.

Bọn họ đang uống rượu vang chứ không phải là rượu trắng, mặc dù nồng độ rượu không cao như rượu trắng, nhưng uống hết một chai rượu thì cũng có chút không chịu nổi, cho nên hai người đều có chút bay.

Uống hết một chai rượu, Phương Nhiên vút luôn cái kính râm của mình lên mặt bàn, hào sảng nói với Bạch Diệc Phi: “Nhìn thấy chưa? Với tửu lượng này của chị Phương đây, chắc chắn không phải là bốc phét, ôi... mẹ, anh lại nữa hả?”

Phương Nhiên chưa kịp nói xong, Bạch Diệc Phi đã nói với nhân viên bartender: “Thêm hai chai nữa”.

Bartender lại đưa ra hai chai rượu, Bạch Diệc Phi mở luôn một chai tiếp tục uống.

Phương Nhiên thấy vậy thì ngây ra.

Bộ dạng của Bạch Diệc Phi hình như là đang cố ý muốn uống say, cho nên cô ta mới không uống chai rượu kia nữa mà hỏi anh: “Người anh em, anh bị làm sao vậy? Có phải đã gặp chuyện gì rồi không?”

Nhưng Bạch Diệc Phi mặc kệ Phương Nhiên, anh vẫn tự uống rượu một mình.

Phương Nhiên thấy vậy liền cướp luôn chai rượu trên tay Bạch Diệc Phi qua: “Ê, đừng uống nữa!”

“Anh nói anh gặp phải chuyện gì hả? Ít nhất trước kia anh đã từng giúp tôi một lần, anh cứ nói xem nào, có lẽ tôi còn có thể giúp được anh”.

“Là vì tiền à?”, Phương Nhiên không khỏi tự suy đoán.

Bạch Diệc Phi nghe vậy bất đắc dĩ cười khỏ: “Nếu thực sự là vì tiền thì tốt rồi”.

Ánh mắt Bạch Diệc Phi ngập sự buồn rầu và đau thương, nếu như có thể dùng tiền để đổi lại mạng sống của em gái anh, thì cho dù có phải đánh đổi hết tất cả anh cũng sẽ không tiếc.

Song, điều này là không thể.

Đúng lúc này có một người thanh niên trẻ tuổi to cao vạm vỡ, ăn mặc hợp một ngòi xuống bên cạnh Phương Nhiên, rất suồng sã đặt tay lên vai cô ta: “Người đẹp, uống với anh một ly nào”.

Phương Nhiên bị dọa cho giật thót một cái, lập tức hất cánh tay của người nọ đi: “Xin lỗi, tôi có bạn trai rồi”.

Nói xong câu này bèn vươn tay ra khoác lên khuỷu tay của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi vốn đã ngà ngà say, anh uống đến một chai rượu rồi.

Phương Nhiên lúc này cũng có chút say, trên mặt cả hai người đều phỉm hồng, đứng bên cạnh nhau lại khiến cho người ta cảm thấy vô cùng hài hoà.

Sau đó, người thanh niên nhìn vào Phương Nhiên kinh ngạc nói: “Cô... cô là... Phương Nhiên?”

Phương Nhiên lập tức phủ nhận: “Không phải, anh nhận nhầm người rồi!”

Ở thành phố nhỏ này, nếu cô ta mà bị nhận ra rồi còn khoác tay một người đàn ông thì chắc chắn ngày mai cô ta sẽ được lên hot search.

Kỳ thực có một chút scandal để tăng độ hot cũng không phải là việc xấu, hơn nữa còn có thể gia tăng mức độ phủ sóng trên truyền thông, nhưng khổ nỗi lại là ở chỗ như thế này, hình tượng của cô ta trước công chúng là kiều ngọc nữ, cực kỳ thuần khiết, nên đương nhiên không thể phá hoại nó được.

Người thanh niên lại tỏ vẻ rất chắc chắn: “Chính là cô, cô chính là Phương Nhiên!”

Phương Nhiên muốn đeo kính râm vào, nhưng lại bị người đàn ông kia ngăn lại, Phương Nhiên sốt ruột nói: “Trả lại cho tôi!”

Người thanh niên mặc kệ Phương Nhiên mà quay đầu qua đánh giá một lượt Bạch Diệc Phi, phát hiện Bạch Diệc Phi trông rất bình thường, chẳng có gì đặc biệt cả bèn bật cười một tiếng, trong mắt đầy sự khinh bỉ.

Người thanh niên cười với Phương Nhiên rồi nói: “Cô Phương lần đầu đến đây đúng không?”

Những ông chủ lớn thực sự ở thành phố Thiên Bắc chắc chắn đã từng gặp Bạch Diệc Phi, nhưng đối với loại côn đồ nhỏ nhỏ ở mấy nơi như thế này thì chắc chắn chưa được gặp Bạch Diệc Phi bao giờ.

Vì vậy gã không hề biết vị trước mặt mình đây chính là ông chủ Bạch Diệc Phi, trong lòng còn cảm thấy cực kỳ bất mãn, một ngôi sao lớn như Phương Nhiên tại sao lại vừa mất một gã tầm thường như vậy?

Phương Nhiên sa sầm mặt: “Đã nói tôi không phải rồi, anh nhận nhầm người rồi, trả kính lại cho tôi!”

Người thanh niên nghe vậy, dùng ánh mắt khinh bỉ liếc nhìn Bạch Diệc Phi rồi lộ ra một nụ cười kiêu ngạo: “Trả lại cô cũng được, nhưng mà cô phải tự đến mà lấy!”

Nói xong câu này, anh chỉ về phía khán đài ở giữa: “Nhìn thấy không? Bây giờ tôi sẽ đi lên đó, nếu có bản lĩnh thì cô bảo bạn trai cô đến tìm tôi để lấy!”

Sau đó, người thanh niên đi đến phía khán đài, hai bước đã nhảy lên trên đó.

Trên khán đài có hai người đang vật nhau, nhưng khi nhìn thấy người thanh niên này bước lên thì lập tức tách nhau ra, sau đó lần lượt cung kính cúi chào người thanh niên nọ.

“Đình Thiệu!”

Đám người vốn đang nhảy nhót điên cuồng bên dưới lập tức ào ào hò hét như điên.

“Ôi trời ơi, hoá ra là Đình Thiệu!”

“Đình Thiệu lên sân rồi!”

“Là ai muốn thách đấu với Đình Thiệu vậy?”

“Ai mà lại có can đảm như thế? Đình Thiệu chính là quán quân Taekwondo toàn tỉnh đó”.

Mọi người đều giật mình bàn luận, mà tất cả những điều này Phương Nhiên đều nghe thấy rất rõ ràng, bất giác khuôn mặt cô ta biến sắc.

Phương Nhiên kéo Bạch Diệc Phi một cái, giả bộ như rất tùy ý: “Đúng là nhạt nhẽo, một cái kính mắt mà thôi, chẳng sao cả, tôi không cần nữa, chúng ta đi thôi”.

Nhưng Bạch Diệc Phi không động đậy.

Phương Nhiên ngo ngác quay đầu lại, thấy Bạch Diệc Phi đột nhiên đứng dậy đi về phía khán đài.

Đương nhiên lập tức bước lên kéo anh một cái: “Anh định làm cái gì?”

Lúc trước cô ta đã từng nhìn thấy Bạch Diệc Phi đánh nhau, lúc đó trong tay anh cầm mã tấu, nhưng đám người lúc đó chỉ là võ sĩ thông thường thôi, còn người trước mắt tên là Đinh Thiếu gia thì nghe nói là quán quân Taekwondo toàn tỉnh, rõ ràng là không giống với đám người kia.

Mặc dù Phương Nhiên không có ý gì với Bạch Diệc Phi, nhưng dù gì bọn họ cũng đến chung với nhau, cô ta cũng không muốn để Bạch Diệc Phi bị thương vì mình.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại chẳng quan tâm đến Phương Nhiên mà đi thẳng về phía khán đài.

Nhìn thấy tình hình thành ra hư vậy, sắc mặt Phương Nhiên càng trở nên khó coi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 717: Tiên Không Phải Là Vạn Năng

Đám người bên dưới khán đài hoan hô không dứt, sau đó là các thể loại châm chọc.

“Chỉ là loại gà mờ thế này?”

“Trông anh ta cứ như xác chết biết đi ấy, cứ làm như trong nhà có người chết không bằng!”

“Cả Đinh Thiệu mà cũng dám chọc vào, đúng là chán sống!”

Âm thanh nói chuyện của đám người này bị Phương Nhiên nghe thấy, trong lòng cô ta cực kỳ khó chịu nhưng cũng rất bực mình: “Tôi đã nói là không cần rồi, anh đi lên đó làm cái gì? Ai cần anh đi lên đó khoe khoang?”

Nhưng Bạch Diệc Phi không có tâm trạng cũng không có đầu óc để suy nghĩ đến những việc này.

Anh ấy biết mình vẫn luôn dồn nén cảm xúc của chính mình, cho nên cũng hiểu rất rõ, nếu như anh còn không phát tiết hết ra thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Vì vậy Bạch Diệc Phi mới cúi người với Đinh Thiệu rồi nói một câu: “Cảm ơn”.

Mặt Đinh Thiệu đại ra nhìn Bạch Diệc Phi: “Ý mày là gì?”

“Lúc này tao đang chòng gheo, không, không đúng, là đang chủ động theo đuổi bạn gái của mày, mày lại đi cảm ơn tao?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu, khẽ nói: “Cô ta không phải bạn gái của tôi”.

“Cảm ơn anh, là bởi vì anh cho tôi cơ hội để phát tiết”.

Mặt Đinh Thiệu vẫn chẳng hiểu gì: “Cơ hội để phát tiết?”

Bạch Diệc Phi thấy vậy, chỉ đành phải nói thẳng: “Ý là cảm ơn anh để cho tôi đánh anh”.

Đình Thiệu nghe thấy câu này thì bất ngờ nổi khùng lên: “Con mẹ nó, ông còn tưởng mày bị dọa cho ngu luôn rồi, hoá ra là đang làm bộ, mẹ kiếp, mày có biết tao là ai không?”

Đám người bên dưới khán đài lại bắt đầu chửi bới và châm chọc Bạch Diệc Phi.

“Chảnh thì đáng đánh!”

“Đình Thiệu mau đánh hắn đi!”

“Đánh cho hắn biết thế nào là ngoan đi, cho hắn biết là Đình Thiệu không phải là người dễ chọc vào đâu!”

Đình Thiệu lúc này đang rất tức giận, không muốn phí lời với Bạch Diệc Phi nữa nên xông thẳng về phía anh, nhè đầu anh mà dùng tay chém xuống.

Bạch Diệc Phi không hề trốn về phía sau mà lại xông lên phía trước, cứ thế húc thẳng vào ngực của Đình Thiệu, bây giờ thì cú chém tay kia hết cách để chém tiếp nữa, còn cơ thể thì suýt chút nữa là bị mất thăng bằng.

Một tay Bạch Diệc Phi tóm chặt lấy cánh tay của Đình Thiệu, tay còn lại ấn lên vai của gã, rồi ấn chặt người gã xuống đất, sau đó siết chặt nắm đấm, đấm liên tiếp lên đầu Đình Thiệu.

“Bốp bốp bốp...”

Kiểu đánh này khá giống với cách đánh của Tần Sơn.

Đình Thiệu bị đánh đến mức không có cơ hội phản đòn, chỉ đành kêu lên thảm thiết: “Á, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, tôi nhận thua, á đừng đánh nữa!”

Bên dưới khán đài, tất cả mọi người đều há hốc mồm kinh hãi.

Đình Thiểu chính là quán quân Taekwondo toàn tỉnh, sao lại bị người ta đánh cho đến mức không thể phản đòn thế này?

Tất cả mọi người đều không thể tin vào cảnh đánh diễn ra trước mắt này.

Phương Nhiên cũng há ngoác hết cả miệng ra, sững sờ đứng yên tại chỗ.

Quán bar vốn dĩ ồn ào bỗng trở nên yên ắng, ngay cả tiếng nhạc sôi động cũng ngừng hẳn.

Vì vậy, tiếng Bạch Diệc Phi đánh vào người Đình Thiểu lại càng khiến người ta khó có thể bỏ qua.

Đình Thiểu không chịu được mà khóc lóc cầu xin, nhưng Bạch Diệc Phi vẫn không hề ngừng lại.

Những người không biết chuyện gì đang xảy ra còn tưởng là Bạch Diệc Phi có thâm thù đại hận gì với Đình Thiểu.

Nhưng nếu như Bạch Vân Bằng trông thấy Bạch Diệc Phi lúc này thì chắc chắn sẽ bị dọa cho sợ chết khiếp, bởi vì ánh đỏ quái dị kia lại xẹt lên trong ánh mắt của anh.

“Đừng đánh nữa, từ giờ tôi không dám nữa, tha cho tôi đi, tôi xin anh!”

Âm thanh cầu xin của Đình Thiểu càng ngày càng nhỏ lại.

Có một số người nhận ra được điểm này, nếu như còn đánh tiếp nữa thì người đàn ông kia sợ là sẽ đánh chết Đình Thiểu mất.

Cho nên có người xông đến ngăn Bạch Diệc Phi lại.

Sau khi Bạch Diệc Phi bị mọi người kéo ra thì ánh đỏ trong mắt kia liền biến mất nhưng bàn tay thì lại dính đầy máu đỏ.

Anh cũng không hề đi qua kiểm tra xem Đình Thiểu bị đánh đến mức độ nào, cũng chẳng quan tâm đến những người khác mà xoay người đi thẳng.

Không ai dám ngăn cản Bạch Diệc Phi, một là bởi vì Bạch Diệc Phi quá ghê gớm, hai là bây giờ Đinh Thiếu bị thương không nhẹ, bọn họ đều đang rất quan tâm đến vết thương của Đinh Thiếu.

Cả người Phương Nhiên đều ngây ra.

Cô ta trông thấy Bạch Diệc Phi lên khán đài, đánh người, sau đó đi xuống khỏi khán đài, đi ngang qua người cô, cuối cùng rời khỏi quán rượu.

Cô ta vẫn đứng nguyên tại chỗ một hồi lâu, sao đó mới đột nhiên phản ứng lại, Bạch Diệc Phi lúc này chắc chắn có vấn đề, hơn nữa còn là kiểu vấn đề không thể giải quyết được.

Mà giờ phút này, trái tim cô ta bỗng nhiên rung động một cái, cô ta đột nhiên cảm thấy thương người đàn ông này.

Cho nên sau khi hoàn hồn, cô ta lập tức đuổi theo ra ngoài, mà đến tận lúc này sau khi đã phản ứng lại được thì cô ta mới nhận ra, cô ta vẫn chưa biết tên đối phương là gì.

“Đợi đã...”

Bạch Diệc Phi không quan tâm đến Phương Nhiên, anh chỉ tiếp tục cúi đầu đi về phía trước.

Những người đi đường nhìn thấy tay anh đang nhỏ máu thì sợ đến dạt cả sang một bên.

Phương Nhiên đuổi theo đến nơi, cẩn thận hỏi: “Anh thế nào rồi? Không sao chứ?”

Bạch Diệc Phi trầm giọng nói: “Đừng tới gần tôi, cách tôi càng xa càng tốt”.

Phương Nhiên sững sốt một hồi, sau đó hỏi Bạch Diệc Phi: “Ý là gì? Anh muốn đánh tôi hay sao?”

Bạch Diệc Phi tiếp tục đi về phía trước mà không trả lời câu hỏi của Phương Nhiên.

Phương Nhiên lại đuổi theo anh, cô ta đi theo phía sau anh nói: “Dù gì chúng ta cũng coi như đã từng quen biết nhau, nếu như anh thực sự gặp phải vấn đề gì khó khăn thì nói với tôi, nói không chừng tôi còn có thể giúp anh, anh nói phải không?”

“Hơn nữa tôi cũng không sợ anh, tôi nói cho anh nghe, tôi có quen với Bạch Diệc Phi của thành phố Thiên Bắc này, tôi đoán anh cũng chẳng dám động đến tôi!”

Bạch Diệc Phi hơi khựng lại, quen biết tôi?

Bọn họ quả thực quen nhau, nhưng không hề thân.

Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói: “Cô không giúp được tôi đâu, hơn nữa nếu cô còn tiếp tục đi theo tôi thì tôi sẽ đánh thật đấy”.

Phương Nhiên vẫn bướng bỉnh đi theo Bạch Diệc Phi: “Tôi không tin, dù gì thì tôi cũng là một ngôi sao, mối quan hệ xã hội và tiền bạc đều hơn những người bình thường rất nhiều, trên thế giới này chẳng có vấn đề gì mà tiền bạc không giải quyết được cả!”

“Hơn nữa, anh thực sự sẽ đánh tôi sao?”

Lời vừa dứt, Bạch Diệc Phi đột nhiên dừng lại.

Phương Nhiên cũng bất ngờ dừng lại theo.

Bạch Diệc Phi quay đầu lại, nhìn cô ta một cái rồi nghiêm túc nói: “Cô không giúp được tôi”.

“Tôi không tin!”, Phương Nhiên nói một cách bướng bỉnh.

Bạch Diệc Phi không thèm nhìn đến Phương Nhiên nữa mà đưa tay ra bắt một chiếc taxi.

Phương Nhiên thấy Bạch Diệc Phi lên xe, còn tưởng rằng Bạch Diệc Phi định bỏ lại mình, nên chẳng nói lời nào cũng leo lên xe theo.

Sau đó cô ta hồi hận.

Bạch Diệc Phi nói với tài xế taxi: “Đi đến nghĩa trang Thanh Lâm của thành phố Thiên Bắc”.

Tài xế liếc nhìn Bạch Diệc Phi, không biết tại sao lại cảm thấy rất sợ hãi nhưng không dám nói thêm điều gì nữa mà lái xe đi thẳng.

Nhưng trong lòng Phương Nhiên liền bắt đầu cảm thấy sợ: “Tôi nói, muện thế này anh còn đi đến nghĩa trang làm gì?”

Bạch Diệc Phi yên lặng không nói chuyện.

Phương Nhiên lại càng sợ hãi, cô ta cảm thấy rất hồi hận đã leo lên xe của Bạch Diệc Phi.

Chẳng bao lâu sau, chiếc taxi đã đi đến nghĩa trang Thanh Lâm, Bạch Diệc Phi xuống xe thanh toán tiền, Phương Nhiên cũng hết cách đành phải xuống theo.

Sau khi xuống xe Phương nhiên nhìn ngó bốn phía, thấy xung quanh tối om, hơn nữa thấp thoáng có mấy cây tùng cao cao khiến người ta nhìn mà lạnh cả sống lưng.

Mà sau khi cả hai xuống xe, tài xế taxi liền vội vàng nhân ga lao vọt ra ngoài.

Tiếng gầm của máy khi xe rồ ga làm cho Phương Nhiên sợ hết cả hồn, không khỏi rùng mình một cái.

Bạch Diệc Phi mặc kệ Phương Nhiên sợ hãi ra sao, anh bắt lấy cổ tay của Phương Nhiên rồi kéo cô đi thẳng vào phía bên trong nghĩa trang.

Phương Nhiên bị dọa cho khóc hu hu: “Thả tôi ra, mau thả tôi ra, tôi muốn về nhà!”

Bạch Diệc Phi vẫn mặc kệ rồi đưa cô ta đến trước bia mộ của em gái mình nói: “Cô nói cô có thể giúp tôi, vậy được, đây là em gái của tôi, hai ngày trước vừa mới đi rồi, vậy cô có thể đưa em gái tôi quay về không?”

Phương Nhiên ngây dại.

Bạch Diệc Phi dùng sự thật trước mắt nói cho cô ta biết, tiền không phải là vạn năng, có một số thứ tiền thực sự không thể giải quyết được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 718: Trút Bầu Tâm Sự

Bạch Diệc Phi không để ý đến Phương Nhiên mà quỳ xuống bìa mộ, hai tay ôm lấy mặt, thân thể không ngừng run rẩy.

Phương Nhiên ngậy người nhìn Bạch Diệc Phi, lúc này cô ta mới cảm thấy Bạch Diệc Phi quả thật cũng có nỗi khổ riêng của mình bởi vì đồng tiền vốn không phải là vạn năng.

Nhìn tình cảnh của Bạch Diệc Phi lúc này khiến cho cô ta nảy sinh một cảm giác bất lực vô hình nào đó.

Lần đầu tiên gặp Bạch Diệc Phi chính là lúc anh đang cùng người đàn ông trung niên đánh nhau với một đám người.

Lần thứ hai cô ta nhìn thấy anh suýt chút nữa đã đánh chết cao thủ đai đen Taekwondo.

Hai lần gặp gỡ, khuôn mặt anh lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng vô cảm khiến cho người khác đều cảm thấy anh là một người đàn ông mạnh mẽ, đầu đội trời chân đạp đất.

Thế nhưng bóng lưng của anh giờ đây lại hiện lên vẻ tràn đầy bi thương cùng nỗi bất lực làm cho Phương Nhiên bỗng nhớ tới người thân của mình.

Cô ta không cảm thấy sợ hãi nữa mà chậm rãi ngồi xuống, giơ tay ra vỗ về tấm lưng của anh: "Xin lỗi, tôi không biết".

Đột nhiên Bạch Diệc Phi ngửa mặt lên trời gào thét.

"A!"

Tiếng thét này khiến Phương Nhiên giật mình sợ hãi nhưng cũng càng thương xót cho anh hơn.

Tiếng thét không chỉ thấm đẫm sự bất lực cùng với nỗi bi thương thấu trời.

Bạch Diệc Phi khóc đến mức tan nát tâm can.

Phương Nhiên sững sờ một lúc rồi chậm rãi đưa tay vỗ về tấm lưng của Bạch Diệc Phi, nhẹ nhàng an ủi anh.

Bạch Diệc Phi đã khóc rất lâu.

Anh không biết tại sao mình có thể rơi nước mắt trước mặt một người lạ, có lẽ anh không muốn Lý Tuyết phải lo lắng, càng không muốn những người quan tâm anh phải đau lòng, cho nên anh đã trút bầu tâm sự với một người anh không quen biết.

Quả thật, anh muốn được trải lòng, và cũng cần một người bên cạnh lắng nghe anh trút bầu tâm sự, nhưng anh lại không muốn người bên cạnh mình phải buồn.

Đúng lúc này anh tình cờ gặp được Phương Nhiên, cô ta là người thích hợp nhất.

Không biết qua bao lâu, Bạch Diệc Phi khóc đến mức mệt mỏi.

Phương Nhiên đột nhiên nhìn thấy Bạch Diệc Phi tựa vào vai của cô ta.

Phương Nhiên ngẩn ra, sau đó mới phát hiện Bạch Diệc Phi vừa khóc vừa ngủ thiếp đi.

Cũng phải, Bạch Diệc Phi quá mệt mỏi rồi, không chỉ thể xác mà sâu thẳm trong tâm hồn anh cũng cảm thấy mệt mỏi.

Phương Nhiên không dám nhúc nhích, cứ thế để anh dựa vào mình chìm vào giấc ngủ.

Màn đêm chậm chậm buông xuống, những cơn gió bắt đầu thổi, dĩ nhiên sẽ cảm thấy hơi lạnh, nhưng điều đó không hề đánh thức anh.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, một giọng nói đột nhiên vang lên.

"Cô gái, cảm ơn cô".

"Nếu anh ấy không khóc thì trong lòng sẽ cảm thấy cực kỳ khó chịu".

"Tôi vô cùng cảm ơn cô".

Nơi này là một khu nghĩa trang, xung quanh đều là ngôi mộ, trời đã gần rạng sáng, khắp nơi tối đen như mực, ngoại trừ Phương Nhiên và Bạch Diệc Phi thì không còn bóng người nào nữa.

Đột nhiên một giọng nói vang lên khiến Phương Nhiên suýt chút nữa bị dọa hết hồn hết vía.

Phương Nhiên chợt quay đầu lại, mặt cô ta tái mét.

Lý Cường Đông từ trong bóng tối đi ra, Phương Nhiên rùng mình sợ hãi: "Người hay là quỷ thế?"

Lý Cường Đông khẽ mỉm cười nói: "Tôi là người".

Sau đó Lý Cường Đông ngồi xổm xuống, bắm một huyết ở trên cổ của Bạch Diệc Phi để cho anh ngủ sâu hơn.

Phương Nhiên nín thở, cơ thể căng cứng.

Lý Cường Đông lại nhẹ nhàng nói: "Từ nhỏ nó đã lớn lên cùng em gái, hai người sống nương tựa vào nhau, mặc dù không chung một dòng máu, nhưng còn yêu thương gắn bó hơn cả anh em ruột thịt".

"Nó luôn mong muốn đem lại một cuộc sống tốt đẹp cho em gái của mình, nhưng tiếc rằng lúc này nó có thể thực hiện được việc ấy thì em gái đã ra đi mãi mãi".

"Nó đã không rơi một giọt nước mắt nào kể từ ngày em gái nó ra đi cho đến tận bây giờ".

"Sở dĩ nó có bộ dạng như vậy là bởi vì trong sâu thẳm trong lòng nó đau đớn tột độ, hoặc cũng có thể là do nó không thể tin rằng em gái đã ra đi".

"Nhưng nỗi lòng của một con người không thể chôn chứa mãi, lâu ngày nỗi lòng ấy cũng sẽ trào ra".

"Cho nên tôi thật lòng biết ơn cô, đã khiến cho nó khóc hết nỗi lòng".

Sau đó Lý Cường Đông kéo Bạch Diệc Phi lại rồi để anh dựa vào lưng.

Phương Nhiên nghe những lời này trong lòng cảm thấy rất phức tạp, nhưng không cảm thấy sợ hãi như trước.

Phương Nhiên là một ngôi sao diễn xuất nên cô ta có sự đồng cảm sâu sắc với anh, những lời ban nãy khiến cô ta cảm nhận được nỗi đau đớn xé lòng của Bạch Diệc Phi cho nên vành mắt của cô ta chợt đỏ hoe.

"Vậy ông là ai? Có quan hệ gì với anh ấy? Ông có làm hại anh ấy không?", Phương Nhiên ngẩng đầu hỏi Lý Cường Đông.

Lý Cường Đông hướng về phía Phương Nhiên khẽ mỉm cười nói: "Tôi sẽ không làm hại nó".

"Còn tôi có quan hệ gì với nó, tôi nghĩ cô sẽ không muốn biết đâu".

Nói xong câu này ông ta liền rời đi.

Phương Nhiên sững sờ một hồi lâu cho đến khi có một cơn gió lạnh khẽ thổi qua, khiến cô ta rùng mình một cái, sợ hãi vội bật dậy, cũng thêm quan tâm chân mình còn đang tê dại, cô ta nhanh chóng đi ra khỏi nghĩa trang.

...

Bạch Diệc Phi tỉnh lại đã là ban ngày, Lý Tuyết ngồi ở mép giường, cầm một chiếc khăn lau mặt cho anh.

Bạch Diệc Phi nhìn Lý Tuyết một cái sau đó nắm lấy tay của cô, cười nói: "Vất vả cho em quá".

Lý Tuyết khẽ lắc đầu: "Em nấu bữa sáng rồi".

Sau khi Bạch Diệc Phi thức dậy liền ăn sáng cùng Lý Tuyết.

Chuyện ngày hôm qua, không ai đề cập đến.

Chẳng qua, Lý Tuyết sau khi ăn xong liền đứng bật dậy, chạy vọt vào nhà vệ sinh.

"Oe..."

Bạch Diệc Phi hoảng sợ vội vã chạy theo, vừa vỗ nhẹ vào lưng cô vừa nói: "Em sao thế? Ngày hôm qua em vẫn bình thường mà, trong bụng khó chịu sao?"

Lý Tuyết đã ngừng nôn, lấy nước súc miệng, yếu ớt nói: "Chắc vậy".

Bạch Diệc Phi vẫn không yên tâm: "Không được, chúng ta đi bệnh viện kiểm tra".

Lý Tuyết gạt đầu, đang muốn nói cái gì đó thì tiếng chuông cửa vang lên.

Bạch Diệc Phi đi ra mở cửa thì thấy một người giao hàng, anh ta đem một gói hàng đưa cho Bạch Diệc Phi nói: "Anh Bạch phải không? Gói hàng của anh đây, mời anh kiểm tra và nhận hàng".

Sau khi Bạch Diệc Phi ký tên liền cảm ơn người kia một tiếng rồi đóng cửa lại đem gói hàng kia vào nhà.

Lý Tuyết đi tới, tò mò hỏi: "Anh mua đồ sao?"

Bạch Diệc Phi ngừng lại một chút: "Anh tưởng là em mua".

Lý Tuyết lắc lắc đầu: "Em không!"

Hai người nhìn nhau, trong mắt tràn đầy sự nghi ngờ, sau đó mở gói hàng.

Nhưng sau khi gói hàng được mở ra, Bạch Diệc Phi liền tròn tròn mắt, tay siết chặt thành nắm đấm, còn vẻ mặt của Lý Tuyết chợt biến sắc.

Một con phần nộ không thể nói lên lời bùng cháy trong lòng Bạch Diệc Phi.

Trong gói hàng là một con búp bê, nhưng cổ của búp bê đã bị cắt lộ ra lớp vải trắng bên trong, mà bên ngoài của con búp bê được dán một chữ hỷ rất lớn.

Ý tứ của con búp bê này rất rõ ràng, chính là muốn gửi lời chúc mừng đến anh bởi vì em gái của anh đã chết.

Người gửi gói hàng này thật sự thâm độc.

Lý Tuyết nhìn lửa giận ngút trời của Bạch Diệc Phi mà lo lắng không thôi.

Sau đó điện thoại của Bạch Diệc Phi vang lên, anh không nói một lời nào nhưng trong mắt lại lóe lên một tia sát ý.

"Bạch Diệc Phi, tao thật lòng chúc mừng mày, chúc mừng vì em gái mày đã chết, mày có thể thoát khỏi một gánh nặng rồi đấy! Ha ha..."

Giọng nói trong điện thoại đã được xử lý và thay đổi giọng nói nên nghe không ra đó là ai.

Nhưng những lời này khiến Bạch Diệc Phi càng thêm phần nộ, cơn giận dường như sắp bùng phát.

Đầu dây bên kia chỉ nói câu này rồi lập tức cúp máy.

Bạch Diệc Phi cầm điện thoại đi ra ngoài tìm Trương Hoa Bân.

"Điều tra số này cho tôi".

Bạch Diệc Phi muốn gọi lại lần nữa, nhưng không thể liên lạc được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 719: Mang Thai

Trương Hoa Bân kiểm tra một chút, cau mày: “Số điện thoại này đã qua xử lý, không thể tra được vị trí chính xác, nhưng...”

“Nhưng gì?”

“Mặc dù không tra được vị trí cụ thể nhưng có thể biết được đại khái đây là số điện thoại từ thủ đô”, Trương Hoa Bân trả lời.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Vậy là được rồi”.

Chỉ cần như vậy là đã đủ.

Một số người, một số việc anh phải đi xử lý.

Có những mối thù nhất định phải báo!

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Rốt cuộc là ai? Chỉ cần tôi đi thì nhất định sẽ lộ ra!”

Trương Hoa Bân gật đầu: “Tôi đi thu dọn một chút”.

Ý định của Bạch Diệc Phi là đến thủ đô xử lý đám người này vì thế Trương Hoa Bân định đứng dậy đi chuẩn bị.

Nhưng Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Lần này anh không cần đi theo”.

Bây giờ, Trương Hoa Bân, Từ Lăng, Trần Hạo đã “cắm rễ”, xây dựng gia đình ở thành phố Thiên Bắc này rồi.

Vì thế Bạch Diệc Phi không định đưa bọn họ đi, hơn nữa lần này đi thì không thể quay về trong ngày một ngày hai được, chẳng may gặp nguy hiểm gì thì anh phải nói với người nhà họ thế nào?

Quyết định xong thì Bạch Diệc Phi về nhà thương lượng với Lý Tuyết.

Nhưng anh chỉ nói có chuyện muốn bàn với Lý Tuyết, sau đó ngồi im lặng suy tư trong phòng.

Lý Tuyết ngồi trên sô pha im lặng nhìn anh.

Thực ra Bạch Diệc Phi đang nghĩ là nên nói với cô thế nào, dù sao không lâu trước đây anh còn nói là muốn rời xa những chuyện tranh quyền đoạt lợi này, sống cuộc sống của chính mình. Nhưng hiện tại anh lại hối hận, chẳng khác nào tự vả, anh không biết phải nói sao nữa.

Gói hàng anh vừa nhận được chỉ là một lý do, nhưng không phải lý do quan trọng nhất.

Lý do chủ yếu là Đạo Trường đã biết anh có tin tức về số vàng kia nên cho dù anh có cách xa gã thì gã cũng không để yên cho anh.

Lý Tuyết nhìn anh một lát, sau đó lên tiếng trước: “Chồng à, em nói rồi, cho dù anh làm gì thì em cũng ủng hộ anh”.

Bạch Diệc Phi bắt đầu dĩ thử dài: “Vợ à, bao nhiêu năm nay, anh chưa từng chủ động theo đuổi bất cứ thứ gì, chỉ có em là ngoại lệ duy nhất”.

Lý Tuyết khẽ gật đầu, ôm lấy Bạch Diệc Phi: “Em biết”.

Bạch Diệc Phi cũng ôm cô, khẽ nói: “Rõ ràng anh không khát cầu thứ gì, nhưng những người ấy cứ ép anh, vì thế anh nghĩ, nếu đã như vậy thì anh sẽ theo đuổi, sẽ làm!”

“Bạch Khiếu không muốn anh đến thủ đô thì anh càng phải đi!”

“Đạo Trường muốn biết bí mật về động vàng thì anh càng không nói cho gã, còn khiến gã phải ngậm miệng vĩnh viễn!”

“Đám người đó muốn anh chết thì anh nhất định sẽ sống thật tốt! Để bọn chúng thấy anh sống thoải mái ra sao!”

“Nhưng có kẻ đứng sau giật dây những chuyện này, kẻ đó đang khuấy động mâu thuẫn giữa anh và đám người kia. Nếu đã như vậy, anh sẽ đi theo

con đường hắn đã vạch ra, anh muốn đập toàn bộ đám người đó xuống dưới chân anh, xem xem bọn chúng còn đối đầu với anh thế nào!”

“Vợ, anh muốn tranh đoạt!”

Lý Tuyết nghe anh nói thì im lặng rất lâu.

Bạch Diệc Phi cho rằng cô đang khó xử, đang lo lắng, thậm chí cho rằng cô sẽ khuyên mình.

Nhưng Lý Tuyết không làm vậy.

Cô chỉ gật đầu nói: “Được, anh làm gì thì em cũng sẽ ở bên cạnh anh”.

Bạch Diệc Phi thở phào. Mọi chuyện diễn ra còn đơn giản hơn anh nghĩ, nhưng anh lại lỡ mất ánh mắt kiên định của Lý Tuyết lúc này.

Hiện tại, nếu bọn họ đã quyết định đến thủ đô vậy thì trước khi đi phải sắp xếp rất nhiều việc.

Bạch Diệc Phi muốn giao tập đoàn Phi Tuyết cho Vương Lâu phụ trách.

Sau đó còn đăng ký một trung tâm thương mại dưới tên Từ Lãng.

Ngày khai trương, Bạch Diệc Phi còn để Từ Lãng mặc vest khiến anh ta cảm thấy không quen.

Lúc này, bọn họ đang dựa vào lan can trên tầng 5 của trung tâm nhìn khung cảnh khai trương náo nhiệt bên dưới.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Anh gặp Kỳ Kỳ chưa?”

Từ Lãng khẽ lắc đầu, khuôn mặt không cảm xúc: “Con bé dường như không muốn gặp tôi”.

“Anh thì sao? Nghĩ thế nào?”, Bạch Diệc Phi lại hỏi.

Từ Lãng quay đầu sang nhìn anh cười: “Chỉ cần biết con bé không có chuyện gì là tôi yên tâm rồi”.

“Bố!”

Một tiếng gọi vang lên từ chỗ không xa.

Dương Xảo đang đưa Từ Hữu Sinh còn đeo cặp sách bước đến. Từ Hữu Sinh rất vui mà nhào vào lòng Từ Lãng, hưng phấn nói: “Mẹ nói trung tâm thương mại này sau này sẽ là của nhà chúng ta, có thật không ạ?”

Từ Lãng xoa đầu con trai, nhìn Dương Xảo.

Dương Xảo gật đầu, nhưng vẫn hơi xấu hổ.

“Hữu Sinh kiểm tra lọt top 10 toàn khối, em muốn cho thằng bé một bất ngờ nên mới...”

“Ừ, rất tốt”, Từ Lãng có vẻ rất vui. Mặc dù nụ cười của anh ta không rõ ràng nhưng lại mang theo nét cười chân thành. Khung cảnh này khiến Bạch Diệc Phi rất ngưỡng mộ.

Vì thế anh cảm thấy bản thân mình rất dư thừa. Giây phút này anh cũng hiểu ra tại sao Kỳ Kỳ không đến gặp Từ Lãng.

Bạch Diệc Phi cười vỗ vai Từ Lãng: “Tôi còn có chuyện, đi trước đây”.

Bạch Diệc Phi đi vào thang máy, Từ Lãng đi theo: “Anh định đến thủ đô?”

“Anh nghe ai nói vậy?”, Bạch Diệc Phi cười hỏi.

Từ Lãng trả lời: “Trực giác của tôi”.

Bạch Diệc Phi cười đấm anh ta một cái: “Phụ nữ mới dựa vào trực giác, anh mà cũng có trực giác à?”

Thang máy mở ra, Bạch Diệc Phi tiến vào, sau đó xua tay với Từ Lăng. Cánh cửa thang máy từ từ đóng lại, đi xuống.

Trong thang máy, Bạch Diệc Phi đột nhiên nói: “Tôi biết cô không muốn phá hủy cuộc sống an ổn mà anh cô khó khăn lắm mới có được”.

“Biết cái khi gió!”

Trong một góc thang máy, giọng nói của Kỳ Kỳ vang lên.

Cô ta vẫn luôn trốn trong góc, Từ Lăng hoàn toàn không nhìn thấy cô ta.

Bạch Diệc Phi nhìn Kỳ Kỳ, bình thản nói: “Đứa nhóc như cô mà cũng muốn giấu được tôi?”

Kỳ Kỳ nghe anh gọi mình là nhóc con thì tức giận, lập tức giơ chân đạp anh.

Bạch Diệc Phi ngay lập tức tránh thoát: “Tôi xin lỗi được chưa?”

Kỳ Kỳ thấy vậy thì háms hứ, còn trừng anh một cái.

Thang máy đã đến tầng một, khi cánh cửa sắp mở ra, Bạch Diệc Phi đột nhiên nói: “Có lẽ cô không hề làm phiền đến cuộc sống an ổn của anh cô”.

“Có lẽ cô cũng là một phần trong cuộc sống ấy”.

Kỳ Kỳ sững ra.

Cánh cửa thang máy mở ra, Bạch Diệc Phi vừa bước ra vừa nói: “Còn chưa nghĩ xong thì từ từ nghĩ, chỉ là đừng lâu quá, dù sao đời người cũng chỉ có mấy chục năm, một khi lỡ mất thì không thể quay lại, muốn bù đắp cũng không còn kịp nữa rồi”.

Kỳ Kỳ ngây người, thậm chí còn quên mất đi ra khỏi thang máy.

Lời này còn là nói với bản thân anh nữa. Trước đây anh cảm thấy em gái còn nhỏ, anh vẫn còn thời gian đưa cô ấy đi hưởng thụ cuộc sống, nhưng

khi cô ấy không còn nữa, anh mới biết những chuyện này không thể chờ đợi được.

...

Phòng làm việc của Lưu Hiểu Anh ở bệnh viện Ngoại Long.

Lưu Hiểu Anh đưa Lý Tuyết vào, sau đó đặt tâm siêu âm trước mặt Lý Tuyết, nghi hoặc nói: “Đây là một chuyện rất nghiêm trọng”.

Lý Tuyết nghe vậy thì căng thẳng.

Cô tưởng rằng mình mắc bệnh gì đó nên rất lo lắng, nhưng sau đó Lưu Hiểu Anh lại cười: “Căng thẳng thế làm gì?”

Lý Tuyết khựng lại, rồi mới hiểu ra, bực mình trừng Lưu Hiểu Anh một cái: “Cô làm tôi sợ chết đi được!”

Lưu Hiểu Anh cười chán chê rồi mới nói: “Thật ra đây là một tin tốt”.

“Tin tốt gì?”, Lý Tuyết tò mò hỏi, sau đó lại phàn nàn: “Mấy ngày này tôi rất khó chịu, có thể là...”

Nói đến đây cô đột nhiên sững người, sau đó kinh ngạc nhìn Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh gật đầu: “Đúng như cô nghĩ, cô mang thai rồi, hơn nữa...”

“Hơn nữa gì?”, Lý Tuyết ngẩn ngơ hỏi.

Lưu Hiểu Anh lại cười: “Còn là thai đôi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 720: Mang Thai Đôi

Lý Tuyết lập tức tròn mắt.

Lưu Hiểu Anh nhìn thấy Lý Tuyết như thế thì càng cười vui vẻ hơn nữa: “Tuyết Nhi thật lợi hại, mang thai đôi luôn. Nếu Bạch Diệc Phi biết chuyện này thì chắc chắn anh ấy sẽ rất vui!”

Lưu Hiểu Anh thật sự vui mừng thay cho Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết, nhưng cô ta lại không chú ý đến tâm trạng Lý Tuyết hiện giờ.

Cho dù là ai khi gặp chuyện này cũng sẽ vô cùng sung sướng.

Nhưng Lý Tuyết lại nắm lấy tay Lưu Hiểu Anh, gương mặt tràn đầy vẻ lo lắng nói: “Không được!”

“Không được cái gì?”, nụ cười của Lưu Hiểu Anh cứng lại.

Lý Tuyết vô cùng nghiêm túc nói với Lưu Hiểu Anh: “Hiểu Anh, tôi cầu xin cô, trước hết đừng nói cho anh ấy biết”.

Lưu Hiểu Anh nghe cô nói như thế thì hơi sững sốt, sau đó giống như hiểu ý của Lý Tuyết, cô ta cười nói: “Có phải cô muốn tạo cho anh ấy một bất ngờ lớn đúng không? Được được, tạm thời tôi sẽ không nói cho anh ấy biết”.

Lý Tuyết lại lắc đầu, sắc mặt cô rất khó coi: “Không được, bây giờ không phải thời điểm thích hợp, không thể...”

“Không phải lúc sao? Cô có ý gì? Không phải cô luôn muốn sinh con cho Bạch Diệc Phi hả?”, Lưu Hiểu Anh không hiểu nổi nhìn Lý Tuyết. Sau đó hình như lại nghĩ tới cái gì đó nên cô ta kinh ngạc kêu lên: “Không phải cô thấy hai đứa bé còn quá ít đấy chứ?”

Lý Tuyết lắc đầu, cô vô cùng lo lắng, vẻ mặt cũng rất nghiêm trọng nói với Lưu Hiểu Anh: “Không phải như vậy. Hiểu Anh, cô đồng ý với tôi đi.

Trước tiên đừng để Bạch Diệc Phi biết chuyện này. Tôi không muốn khiến anh ấy phải thêm một chuyện lo lắng nữa, chí ít thì hiện tại đừng nói cho anh ấy biết".

Lưu Hiểu Anh kinh ngạc không thôi, cuối cùng cũng kịp phản ứng lại, nhưng cô ta vẫn không hiểu sao Lý Tuyết lại hành động như vậy.

“Tôi đồng ý với cô”, Lưu Hiểu Anh gật đầu, sau đó lại nói tiếp: “Nhưng chuyện này không thể giấu quá lâu. Cô cũng biết đấy, sau khi lộ bụng sẽ không giấu được nữa”.

Nhưng Lý Tuyết không trả lời câu hỏi của Lưu Hiểu Anh, mà chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Cảm ơn cô!”

Lưu Hiểu Anh nhìn Lý Tuyết vẫn đang im lặng, cuối cùng không tiếp tục hỏi nhiều nữa.

...

Lý Tuyết đi không được bao lâu thì Bạch Diệc Phi đã đến bệnh viện, anh đặc biệt đi tìm Lưu Hiểu Anh hỏi thăm: “Tuyết Nhi đến đây rồi à?”

Lưu Hiểu Anh không nhìn Bạch Diệc Phi mà chỉ chăm chú nhìn vào tay mình: “Đến rồi. Không có việc gì đâu, chỉ là dạ dày không thoải mái chút thôi. Tôi đã kê cho cô ấy ít thuốc rồi, uống xong thì không sao nữa”.

Nghe cô ta nói như vậy thì Bạch Diệc Phi mới yên tâm hơn.

“Cô gọi điện thoại cho Từ Lăng, bảo anh ấy nửa tiếng nữa đến phòng họp đợi tôi, tôi có chút việc cần bàn bạc với anh ấy”, Bạch Diệc Phi nói với Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh nghi hoặc nhìn anh: “Sao lại bảo tôi gọi điện thoại?”

Bạch Diệc Phi không trả lời cô ta mà thẳng thừng đi ra khỏi văn phòng.

“Hừ, hai người này đều bảo mình làm thế này thế nọ, lại còn không nói rõ nguyên nhân nữa!”, Lưu Hiểu Anh bĩu môi tức giận.

Sau khi Bạch Diệc Phi rời khỏi phòng làm việc thì lập tức gọi điện thoại cho Kỳ Kỳ: “Có chuyện cần cô giúp đỡ”.

“Chuyện gì mà liên quan đến tôi chứ? Mà tại sao tôi lại phải giúp anh?”, Kỳ Kỳ hừ lạnh một tiếng.

Bạch Diệc Phi tất nhiên không có cách nào để trị Kỳ Kỳ: “Không giúp cũng được thôi, vậy tôi sẽ đi tìm Từ Lăng. Nhưng mà phải nói trước một chút, chuyện này có chút nguy hiểm đó”.

“Anh!”, Kỳ Kỳ lập tức nổi giận, cuối cùng cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh đang ở đâu?”

“Nửa tiếng nữa đến phòng họp của bệnh viện Ngoại Long tìm tôi”, Bạch Diệc Phi cười nhạt nói.

...

Chưa đến nửa tiếng sau thì Từ Lăng đã đi đến phòng họp, nhưng mà phòng họp lại không có ai. Từ Lăng gọi điện thoại cho Bạch Diệc Phi, nhưng điện thoại tắt máy. Không còn cách nào khác nên anh ta đành phải ngồi trong phòng họp chờ người.

Mà người đã tắt máy là Bạch Diệc Phi, lúc này lại đang cùng Lưu Hiểu Anh nhìn chăm chăm màn hình theo dõi ở trong văn phòng của cô ta. Hình ảnh hiển thị trên màn hình chính là cảnh trong phòng họp kia.

Lưu Hiểu Anh tò mò hỏi một câu: “Cô ta sẽ đến chứ?”

Bây giờ Lưu Hiểu Anh đã đoán được mục đích của Bạch Diệc Phi khi làm thế này rồi.

Bạch Diệc Phi khẳng định nói: “Sẽ đến!”

Lưu Hiểu Anh không hiểu rõ chuyện này lắm: “Bọn họ còn không vội vàng gặp nhau, anh quan tâm như vậy nhờ may làm hỏng chuyện thì biết giải quyết thế nào?”

“Hai người kia không chịu chủ động, nếu như không ai dẫn dắt, mở màn giúp bọn họ thì còn phải đợi đến mùa quýt à”, Bạch Diệc Phi cười nhạo nói.

Lưu Hiểu Anh liếc Bạch Diệc Phi một chút, sau đó chăm chú nhìn vào màn hình theo dõi.

Cũng không lâu lắm cửa phòng họp bị người khác đập mở ra.

“Bạch Diệc Phi, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Kỳ Kỳ rất tức giận, vậy nên cô ta đập thẳng cửa đi vào, vừa vào đã hét lên.

Mà Từ Lãng sau khi nghe được tiếng động thì lập tức đứng dậy, ngay người nhìn Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ đang đứng ở cửa cũng ngây người.

Anh em hai người cứ mặt đối mặt qua bàn làm việc như vậy, không hề nhúc nhích giống hết hai pho tượng.

“Anh...”

“Bạch Diệc Phi...”

Hai người đồng thời lên tiếng, nhưng khi nghe thấy đối phương nói chuyện thì đều đồng thời ngậm miệng lại.

Trong phòng họp vô cùng yên tĩnh.

Trong lúc nhất thời lại càng thêm lúng túng.

Cuối cùng Từ Lãng hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi nói: “Em gái, anh vẫn luôn tìm em suốt hai mươi năm nay”.

Kỳ Kỳ nghe thấy anh ta nói câu này thì lập tức đỏ vành mắt, cô ta không nhận được nữa mà chạy vọt lên ôm lấy Từ Lãng: “Anh!”

Từ Lãng cũng từ từ ôm lấy Kỳ Kỳ, vừa nở nụ cười vừa thắm rơi nước mắt.

Hai anh em cứ lẳng lặng ôm nhau như vậy, cảm nhận hơi ấm tình thân từ bấy lâu nay.

Không biết qua bao lâu thì hai người mới tách ra.

Lần này bọn họ đã biết chuyện gì xảy ra, sau đó Từ Lãng vì muốn làm dịu cảm giác xấu hổ giữa hai người nên lập tức nói: “Nhất định là Bạch Diệc Phi giả trò!”

Kỳ Kỳ lau nước mắt rồi gật đầu nói: “Chính là anh ta, nhất định là anh ta! Anh ta chắc chắn cố ý. Đợi lát nữa nhìn thấy nhất định phải đánh anh ta một trận!”

Từ Lãng gật đầu rồi nói: “Được, để anh giúp em!”

Còn người đang ngồi trong phòng làm việc của Lưu Hiểu Anh là Bạch Diệc Phi, khi nhìn thấy cảnh tượng hiện ra trên màn hình thì khẽ nói: “Hazi, tức chết mất. Hai anh em nhà này đúng là không có lương tâm. Muốn tốt cho hai người vậy mà còn định đánh tôi! Đúng là đồ vô lương tâm!”

Lưu Hiểu Anh thấy vậy thì xấu xa cười to mấy tiếng.

...

Giải quyết xong chuyện này rồi Bạch Diệc Phi lại đi sắp xếp một số chuyện khác nữa. Ví dụ như tặng một siêu thị cho Trương Hoa Bân, cho Trần Hạo một quán karaoke, còn cho Sa Phi Dương một khoản tiền nữa.

Khi trở về nhà thì đã trời đã khuya, Bạch Diệc Phi muốn hỏi thăm Lý Tuyết xem dạ dày của cô đã đỡ hơn chưa, nhưng mà lại không thấy Lý Tuyết đâu cả.

Mới đầu Bạch Diệc Phi cũng không quá để ý, nhưng mà lúc anh chuẩn bị đi ngủ thì mới phát hiện ra trên đầu giường có để lại một tờ giấy.

Bên trên tờ viết: “Chồng à, chúng ta là vợ chồng, vậy nên những chuyện anh muốn làm em cũng muốn theo anh. Em biết anh chắc chắn sẽ không đồng ý đâu, vậy nên em đành đi trước một bước vậy!”

Sau khi đọc xong tờ giấy thì Bạch Diệc Phi cảm thấy vô cùng lo lắng.

Sau lần liêu mạng ở thủ đô vừa rồi anh đã không còn nể mặt Đạo Trường nữa, vậy thì Lý Tuyết còn có thể đi đâu ở thủ đô chứ? Ngoại trừ liên minh doanh nghiệp thì anh chẳng thể nghĩ ra được chỗ nào nữa.

Nhưng Liên minh doanh nghiệp ở thủ đô cũng là chỗ nguy hiểm nhất, sao có thể để cô đi đến đó được?

“Không được!”

Bạch Diệc Phi càng nghĩ càng lo lắng, anh lập tức quay ra ngoài lấy xe đi về hướng sân bay.

Đêm hôm khuya khoắt nên sân bay rất ít người, Bạch Diệc Phi đã tìm rất lâu trong cửa soát vé, phòng chờ, sảnh sân bay, nhưng vẫn không phát hiện ra bóng dáng của Lý Tuyết.

Bạch Diệc Phi lại càng lo lắng hơn. Anh cũng không gọi được cho Lý Tuyết, điều này chứng tỏ rằng cô đang tắt máy.

Cuối cùng Bạch Diệc Phi chỉ có thể hỏi thăm chuyến bay sớm nhất đến thủ đô cất cánh lúc mấy giờ, sau đó lập tức mua vé máy bay rồi quay lại đại sảnh tiếp tục tìm kiếm.

Bạch Diệc Phi vừa bước ra từ nỗi đau mất đi em gái, ngay lúc này thật sự trong lòng anh vẫn còn chút yếu đuối. Vậy nên sau khi biết Lý Tuyết một mình đi đến thủ đô thì trong lòng anh vẫn luôn lo lắng không thôi.

Vé máy bay của anh mua là cất cánh sau hai tiếng. Hai tiếng trôi qua Bạch Diệc Phi cầm theo vé bước lên máy bay.

Anh cúi đầu nhìn chỗ ngồi ghi trên máy bay, sau đó đi tìm chỗ của mình.

Nhưng chờ lúc anh đi đến gần chỗ ngồi rồi ngẩng đầu nhìn lên thì bỗng
ngây ngẩn cả người.

Bởi vì đã là ban đêm rồi, cộng thêm việc anh đến tương đối sớm nên
trên máy bay chẳng có bao nhiêu người, có rất nhiều chỗ ngồi đang để
trống, mà hiện tại gần ngay chỗ ngồi của anh đã có mấy người ngồi.

Mấy người này anh đều quen biết hết.

Thế nên Bạch Diệc Phi mới sửng sốt như vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 721: Đến Thủ Đô

"Sao mấy người lại đến đây?", Bạch Diệc Phi hỏi Bạch Hồ và Chung Liên đang ngồi bên cạnh.

Bạch Hồ không trả lời, Chung Liên cười nói: "Làm việc thôi".

Bởi vì công việc của bọn họ là bảo vệ Bạch Diệc Phi.

Bạch Hồ nghe vậy thì gật đầu theo.

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế cũng rất cảm động.

Lần này anh đến thủ đô định không dẫn người theo, bởi anh biết đến thủ đô sẽ có nhiều nguy hiểm, anh lại không chịu được cảm giác mất bất cứ một ai trong số bọn họ.

"Mặc dù thực lực của anh mạnh hơn bọn tôi, nhưng dù sao có nhiều người mạnh vẫn hơn một người, có một vài việc bọn tôi làm sẽ tiện hơn", Bạch Hồ thờ ơ nói.

Bạch Diệc Phi cảm động vỗ vai anh ta một cái, anh không nói nhiều mà tiếp tục đi về phía trước.

Người tiếp theo là Trần Ngạo Kiêu, Trần Ngạo Kiêu cười duyên nói: "Cậu là tiểu sư đệ của tôi, sư huynh không thể đứng nhìn tiểu sư đệ bị người khác bắt nạt được đúng không?"

Bạch Diệc Phi gật đầu, khóe mắt ửng đỏ: "Cám ơn!"

Trần Ngạo Kiêu cười một tiếng.

Bạch Diệc Phi lại tiếp tục đi về phía trước, hai người ngồi tiếp theo là Từ Lăng và Kỳ Kỳ.

Từ Lãng đứng lên, Kỳ Kỳ cũng đứng lên theo, cô ta nói với Bạch Diệc Phi: "Tôi còn phải tính sổ với anh, anh đừng hòng chạy".

"Đúng!", Từ Lãng gật đầu.

Trong lòng Bạch Diệc Phi rất cảm động, mặc dù bọn họ không thể hiện ra nhưng anh vẫn hiểu ý, anh theo lời bọn họ giả vờ xụ mặt nói: "Mấy người sao vậy? Nếu không phải tôi giúp mấy người thì không chừng bây giờ mấy người còn không ở đây đâu!"

Sau khi Bạch Diệc Phi nói xong lời này thì anh lại nhớ ra cái gì đó, lần này anh nói có chút nghiêm túc: "Bây giờ anh đã là người có vợ rồi, sao có thể liêu lĩnh như vậy được, chuyện của tôi sau này anh không cần tham gia".

Từ Lãng lắc đầu một cái, anh ta rất kiên định nói: "Là anh em thì anh nên hiểu tôi".

Bạch Diệc Phi: "..."

Kỳ Kỳ bắt đắ dĩ thờ dài nói: "Chị dâu nói nhờ có anh mà bọn tôi mới có gia đình, mà gia đình thì phải ở cùng nhau!"

Từ Lãng nghe vậy thì khen ngợi nói: "Đúng, chị dâu em đúng là biết lý lẽ".

"Tôi vẫn còn nợ hai người một lễ cưới", Bạch Diệc Phi chớp chớp đôi mắt đỏ ửng.

Từ Lãng nói: "Sau này bù lại là được".

Bạch Diệc Phi gật đầu một cái, anh tiếp tục đi về phía trước, sau đó thì thấy Sa Phi Dương.

"Tiền bồi..."

Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc, dù sao mong muốn của Sa Phi Dương cũng là tự do, ông ta không cần thiết phải đi cùng anh đến thủ đô, nhưng

ông ta vẫn tới.

Sa Phi Dương cười nói: "Cậu tiếp thu cũng khá được, có muốn học dùng đao không? Dù sao tôi cũng không có chuyện gì để làm, vừa hay có thể dạy cậu".

Bạch Diệc Phi gật đầu, dù sao bây giờ cũng không thể từ chối được: "Vậy thì cảm ơn tiền bối".

Người tiếp theo là Trần Hạo, Trần Hạo đứng lên cười ha ha với Bạch Diệc Phi: "Em biết thực lực của em là yếu nhất, nhưng có một số việc em làm sẽ tiện hơn người khác".

Ngồi bên cạnh Trần Hạo là Trương Hoa Bân, anh ta cũng đứng lên nói với Bạch Diệc Phi: "Tôi có lẽ cũng giống như Chuột Nhắt, nhưng cả hai chúng tôi đều có ích".

Trần Hạo nhanh tay, Trương Hoa Bân thì có mạng lưới tình báo, đúng là rất hữu dụng.

Bạch Diệc Phi gật đầu một cái, anh đi về phía trước thì thấy Lưu Hiểu Anh đang đứng cười.

Lưu Hiểu Anh nói: "Y thuật của tôi rất tốt, hơn nữa nếu có trúng độc thì tôi có thể giải được".

Bạch Diệc Phi nhìn Lưu Hiểu Anh rồi khẽ gật đầu, sau đó còn nói: "Chờ khi đến thủ đô tôi sẽ tìm chồng cho cô".

Lưu Hiểu Anh bĩu môi một cái.

Người phía sau là người của tổ chức Cuồng Sa, tất cả những người mặc quần áo đen đều đứng lên nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhìn lướt qua từng người, sau đó anh đi về phía trước, cúi khom người về phía những người đã đi theo anh.

"Cám ơn!"

Trương Hoa Bân là người biết đầu tiên chuyện Bạch Diệc Phi muốn một mình đến thủ đô.

Hôm đó Trương Hoa Bân mãi không ngủ được, vợ anh ta cũng không ngủ được, thế là hai người bắt đầu nói chuyện phiếm.

"Sao lại không ngủ được vậy?"

"Lần trước đi nhiều người như vậy, nhưng đến khi về tất cả đều bị thương, lần này anh ấy đi một mình..."

"Có lẽ anh ấy không muốn để bọn anh đi cùng là vì lần trước thương vong quá nghiêm trọng, anh ấy không muốn bọn anh lại xảy ra chuyện nữa".

"Còn anh? Anh sợ anh ấy xảy ra chuyện sao?"

Trương Hoa Bân và vợ anh ta suýt chút nữa thì ly hôn, nhưng Bạch Diệc Phi đã giúp bọn họ gắn kết lại với nhau, còn chữa khỏi mắt cho vợ anh ta, đối với bọn họ mà nói đây là ân tình rất lớn.

Vì vậy sau khi trăng trở đến nửa đêm thì vợ Trương Hoa Bân đã nói với anh ta: "Anh đi đi".

Trương Hoa Bân trầm mặc một lát rồi quyết định đi, nhưng anh ta hiểu tính Bạch Diệc Phi, nếu anh ta nói ra thì Bạch Diệc Phi chắc chắn sẽ không để anh ta đi.

Vì vậy Trương Hoa Bân quyết định không báo với Bạch Diệc Phi mà nói chuyện này với những người khác.

Cuối cùng không một ai là không đi theo.

Bọn họ đều biết sẽ phải đối mặt với cái gì, nhưng bọn họ rất kiên định, ai nấy đều đi theo không chút do dự.

Lúc này lại có người lên máy bay, mà người này Bạch Diệc Phi cũng biết, đó là Trường Tiếu.

Sau lưng Trương Tiểu còn có hai vệ sĩ đi theo, nhìn dáng vẻ cũng là cao thủ.

Bạch Diệc Phi rất ngạc nhiên: "Sao anh lại đến đây?"

Trương Tiểu thờ ơ nói: "Tìm anh đòi nợ, lần trước tôi đã đỡ một dao giúp anh".

...

Sau khi máy bay cất cánh thì Trương Hoa Bân đã báo cho Bạch Diệc Phi biết tin tức lấy được gần đây.

"Con trai của Ngưu Vọng là Ngưu Đại đã bị người ta bắt, lúc ấy có rất nhiều người cũng nhìn thấy, tôi cũng đã lấy camera điều tra và tìm được nhân chứng".

"Sau khi nghe lời của nhân chứng thì có thể phán đoán sơ bộ là một trong mười gia tộc lớn".

Bạch Diệc Phi nghe thấy người bắt Ngưu Đại thì vô thức nhíu mày.

Ngưu Vọng đã chết.

Ngưu Đại là con trai duy nhất của Ngưu Vọng, cho dù anh không coi trọng Ngưu Đại, nhưng anh ta lại là con trai duy nhất của Ngưu Vọng.

Có thể dễ dàng đoán được bọn họ bắt Ngưu Đại là để uy hiếp Bạch Diệc Phi, bọn họ chắc chắn muốn dồn Bạch Diệc Phi đến mức đường cùng.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: "Sau khi đến thủ đô hãy điều tra xem là ai làm, sau đó hãy ra tay".

Trương Hoa Bân gật đầu.

Bây giờ tỉnh Bắc Hải đã không còn gì uy hiếp với Bạch Diệc Phi, kẻ thù hiện giờ mà anh phải đối mặt là những cao thủ ở thủ đô kia, thậm chí còn cả ông lớn đứng ở phía sau.

Còn cả người đã gửi cho anh gói hàng kia nữa, anh muốn kéo hết tất cả bọn chúng ra, sau đó đánh bại toàn bộ.

Bạch Diệc Phi nhìn ra ngoài cửa sổ, trong bầu trời đêm tối đen hiện lên một ánh sáng lạnh lẽo đến rùng mình.

Sau khi đến thủ đô thì bọn họ tìm một khách sạn để ở lại.

Ngày hôm sau Bạch Diệc Phi đến một câu lạc bộ tư nhân tên là "Gác Thiên Đường".

70 đến 80% sản nghiệp ở thủ đô gần như đều do bốn gia tộc lớn và mười gia tộc giàu có quản lý.

Gác Thiên Đường vừa thành lập, hơn nữa vị trí tương đối vắng vẻ nên vẫn chưa bị đám nhà giàu kia để ý tới.

Chính vì vậy mà Bạch Diệc Phi mới muốn dùng chỗ này làm cơ sở phát triển của mình, hơn nữa cũng có thể tiết kiệm thời gian.

Để không thu hút sự chú ý của mọi người nên anh đã đưa Lưu Hiểu Anh đi cùng.

Nhưng khi đi trên đường thì Lưu Hiểu Anh lại chê cách ăn mặc của Bạch Diệc Phi: "Chúng ta đến trung tâm thương mại mua đồ khác cho anh đi, bộ này của anh thật sự không hợp chút nào!"

"Quần áo tôi làm sao? Sao lại không hợp chứ?", Bạch Diệc Phi nghi ngờ.

Lưu Hiểu Anh liếc mắt nhìn anh một cái: "Đại ca, đây là thủ đô đấy, anh mặc đồ này người khác nhìn qua sẽ lập tức cảm thấy anh giống như nhà quê lên phố ấy".

Bạch Diệc Phi vẫn theo nguyên tắc ăn mặc thoải mái, nên quần áo của anh đều mua từ các hàng vỉa hè, trừ khi thỉnh thoảng tham dự một số dịp quan trọng thì anh mới mặc những bộ quần áo đắt tiền hơn một chút.

Bạch Diệc Phi nói: "Đây không phải là câu lạc bộ để nghỉ ngơi thôi sao? Mặc chần chu như vậy làm gì?"

Lưu Hiểu Anh: "..."

Lưu Hiểu Anh không biết phải nói thế nào với Bạch Diệc Phi, cuối cùng đành phải chịu thua.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 722: Góc Thiên Đường

Tới Góc Thiên Đường, hai người vừa đi vào đã bị bảo vệ chặn lại: “Làm gì vậy?”

Bảo vệ cao to vạm vỡ, vẻ mặt hung hãn, ánh mắt lại rất sắc bén, vừa nhìn đã biết là dân xã hội đen.

Nhưng như vậy cũng là bình thường, bảo vệ ở những câu lạc bộ tư nhân như thế này, nếu như không bặm trợn một tí thì làm sao có thể bảo vệ trật tự được chứ?

Lưu Hiểu Anh thấy vậy thì bước tới nói: "Chúng tôi tới chơi!"

Bảo vệ nghe thấy vậy thì cười khinh thường, sau đó nhìn Lưu Hiểu Anh, tên đó đánh giá cô ta một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt đầy vẻ dâm dê: “Người đẹp, chỗ này là câu lạc bộ tư nhân cao cấp, không phải loại nào cũng có thể vào được!”

Tên đó vừa nói vừa khinh thường nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó lại tiếp tục nói với Lưu Hiểu Anh: "Nếu như một mình người đẹp em đi vào thì anh còn thể phá lệ một lần”.

Lưu Hiểu Anh nhìn thấy ánh mắt của tên bảo vệ thì cảm thấy ghê tởm, cô ta biết tên đó đang nghĩ cái gì, thế nên đã trầm mặt xuống chỉ vào Bạch Diệc Phi nói: “Anh ấy là ông chủ của tôi”.

Bảo vệ nghe thấy vậy thì cười phá lên: "Bộ dạng nghèo kiết xác như vậy mà cũng là..."

“Bốp!”

Bạch Diệc Phi rút ra một xấp tiền mặt, trực tiếp vứt vào trong lòng tên bảo vệ, tên bảo vệ vội duỗi tay ra tiếp lấy.

Bảo vệ cúi đầu xuống nhìn, phát hiện ra là một xấp tiền thì vô cùng ngạc nhiên.

Bạch Diệc Phi không để ý đến bảo vệ, anh chỉ lạnh lùng nói: “Vào đăng kí hội viên”.

Anh nói xong thì đi thẳng vào trong.

Bảo vệ trơ mắt nhìn Bạch Diệc Phi đi vào, cứ nghĩ là một tên nghèo kiệt xác, ai biết được thật sự sếp lớn, xấp tiền trong lòng gã cũng phải mấy chục ngàn chứ ít gì.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy thì đắc ý hừ lạnh nói: "Mở to mắt chó ra mà nhìn!"

Cô ta nói xong thì vội vàng đi vào theo Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đi vào đây không muốn thu hút sự chú ý của quá nhiều người, vì vậy anh cố gắng tránh xảy ra xung đột, chuyện gì có thể dùng tiền để giải quyết thì đương nhiên cũng không cần tiếc dùng.

...

Sau khi Bạch Diệc Phi đi vào thì một cô gái xinh đẹp ăn mặc sexy lập tức tiến lên, nhưng khi thấy cách ăn mặc của Bạch Diệc Phi thì trong mắt không giấu được vẻ coi thường và khinh miệt.

Nhưng tiếp khách là công việc của cô ta, cô ta vẫn trưng ra nụ cười nhẹ chuyên nghiệp của mình: "Quý ông, quý cô, xin hỏi hai người có phải là hội viên của câu lạc bộ hay không? Hay chỉ là khách của câu lạc bộ thôi?"

Lưu Hiểu Anh nhìn thấy hết biểu cảm của cô gái kia, trong lòng cô ta không khỏi phỉ nhổ: cả một đám đều có mắt như mù.

Sau đó cô ta lại liếc nhìn Bạch Diệc Phi ở bên cạnh, đã bảo thay bộ khác đi thì cứ nhất quyết không đổi, bây giờ thì hay rồi, gặp ai người ta cũng coi thường!

Đương nhiên dù trong lòng có đang gào thét như thế nào đi chăng nữa, thì trên mặt Lưu Hiểu Anh vẫn nở nụ cười: “Chúng tôi tới đăng kí hội viên”.

Sau khi nghe thấy lời của Lưu Hiểu Anh thì cô gái xinh đẹp kia lập tức chuyển tầm mắt về phía Lưu Hiểu Anh, nhìn thấy Lưu Hiểu Anh còn đẹp hơn cô ta thì trong lòng không khỏi đổ kị.

Cũng không thèm có thái độ tốt với Bạch Diệc Phi ở bên cạnh.

“Được, xin mời đi theo tôi”, cô gái lạnh nhạt nói.

Lưu Hiểu Anh đang định đi theo thì cô ta đột nhiên dừng lại, quay người nói: “Tài xế của cô đợi ở đây một lát”.

Lưu Hiểu Anh sửng người.

Đây là chuyện cười gì? Tài xế?

Bạch Diệc Phi cũng không khỏi sửng sờ.

Hóa ra cô gái xinh đẹp này coi Bạch Diệc Phi là tài xế của Lưu Hiểu Anh.

Nghĩ đi nghĩ lại thì cũng phải, là Lưu Hiểu Anh nói tới đây đăng kí hội viên, thêm phong cách ăn mặc bình thường của Bạch Diệc Phi thì đương nhiên sẽ dễ dàng khiến người ta coi Bạch Diệc Phi thành tài xế của Lưu Hiểu Anh rồi.

Lưu Hiểu Anh muốn giải thích, nhưng Bạch Diệc Phi không muốn lãng phí thêm thời gian nên nói: “Được, tôi sẽ đợi ở đây”.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy thì đột nhiên cảm thấy rất hả hê: sớm biết có ngày hôm nay thì ngay từ đầu đừng làm như vậy có phải hơn không!

Lưu Hiểu Anh theo cô gái kia đi đăng kí hội viên, Bạch Diệc Phi thì đi dạo xung quanh trong đại sảnh.

Đại sảnh được trang hoàng sa hoa lộng lẫy, nhưng rất thô thiển, vì vậy sau khi Bạch Diệc Phi xem xong một lượt thì trong lòng thầm coi thường.

Đúng lúc này một đám người từ bên ngoài đi vào.

Nhóm có hơn 10 người, người nào người ấy đều mặc vest bảnh bao, nhìn khí chất và bụng bia nổi bần bật kia thì chắc hẳn mấy người này đều là những sếp lớn rồi.

“Anh Cao, tôi chưa từng đến câu lạc bộ này, chắc vừa mới xây đúng không?”

“Đúng vậy, hôm qua tôi mới đăng kí hội viên xong”.

“Thảo nào”.

“Anh Tiền, anh muốn đầu tư vào câu lạc bộ này hả?”

“Nhà họ Tiền tôi là gia tộc lớn, nơi nhỏ bé này không đáng, hơn nữa bác chắc chắn cũng không có hứng thú”.

“Nói cũng đúng”.

Đám người vừa nói vừa cười đi vào trong, sau đó đi lướt qua Bạch Diệc Phi.

Đột nhiên một người đàn ông đầu hói nhìn sang, Bạch Diệc Phi cũng nhíu lông mày, anh có một cảm giác rất quen thuộc với người đàn ông này.

Người đàn ông đầu hói này gọi là Châu Lâm, hơn 30 tuổi, là người của một trong mười gia tộc lớn-nhà họ Chu, địa vị cũng không nhỏ.

Mà hôm đó khi Đạo Trường muốn giết Bạch Diệc Phi thì anh ta cũng tới, nhưng anh ta tới là để góp vui, nên chỉ đứng ở bên ngoài, chứ không lại gần.

Vì vậy anh ta cũng chỉ thấy Bạch Diệc Phi rất quen mắt, nhưng trong lúc nhất thời không thể nhớ ra Bạch Diệc Phi là ai.

Đúng lúc này người đàn ông họ Tiền đột nhiên nhìn về phía Bạch Diệc Phi, sau đó lại chỉ chỉ trỏ trỏ với cho mấy người khác: “Này, câu lạc bộ này không được rồi, dạng gì cũng có thể vào được”.

Bởi vì câu nói này mà mấy người còn lại đều nhìn Bạch Diệc Phi.

Người đàn ông họ Cao kia không để ý nói: “Chắc là nhân viên dọn vệ sinh thôi”.

Nghe thấy vậy thì mọi người lập tức không còn hứng thú, cũng không nhìn nữa.

Duy nhất chỉ có Châu Lâm vẫn còn nhú mày, trong lòng nghĩ nhất định đã nhìn thấy người này ở đâu đó rồi.

Cả quá trình Bạch Diệc Phi đều không để ý tới nhóm người này, đối với anh mà nói đám người này cũng chỉ là đám ngu ngốc mà thôi.

...

Cô gái xinh đẹp dẫn Lưu Hiểu Anh tới phòng làm việc, người quản lý tự mình tiếp đãi cô ta.

Quản lý là một người phụ nữ hơn 30 tuổi, mặc dù đã hơn 30 nhưng nhìn cô ta vẫn còn rất trẻ, dáng người rất đẹp, kết hợp với chiếc sườn xám cách tân màu đỏ tạo nên một khí chất đặc biệt.

Quản lý đang nói cho Lưu Hiểu Anh biết các mức hội viên khác nhau thì quyền lợi cũng không giống nhau.

Sau khi Lưu Hiểu Anh nghe xong thì đã hiểu đại khái là hội viên gồm có 5 cấp bậc: đồng, bạc, vàng, bạch kim, kim cương.

Mà phí hội viên cũng khác nhau: 8 ngàn, 80 ngàn, 680 ngàn, 3,88 triệu và 8,88 triệu.

Quản lý cười hỏi Lưu Hiểu Anh: “Xin hỏi quý cô đây muốn đăng kí hội viên cấp nào?”

Lưu Hiểu Anh kinh ngạc nói: "Tôi tưởng chỉ có một loại hội viên".

"Giờ cô có thể cân nhắc xem", quản lí cười nói.

Lưu Hiểu Anh lắc đầu: "Tôi không quyết định được, phải để ông chủ của tôi chọn".

Quản lí lập tức hỏi cô: "Ông chủ của cô bây giờ có rảnh không?"

"Có rảnh", Lưu Hiểu Anh gật đầu.

Quản lí tiếp tục nói: "Nếu vậy thì mời ông chủ của cô đích thân tới đây một chuyến".

Lưu Hiểu Anh nghe vậy thì quay đầu lại hỏi cô gái xinh đẹp vừa dẫn cô ta lên: "Có thể cho anh ấy vào không?"

Câu này làm cô gái xinh đẹp kinh ngạc.

Quản lí nghi ngờ nhìn cô gái kia, sau đó lại nói với Lưu Hiểu Anh: "Đương nhiên có thể, quý cô, tôi là quản lí, tôi nói có thể là có thể".

Lưu Hiểu Anh lắc đầu nói: "Lúc nãy chị gái xinh đẹp này không cho ông chủ của tôi đi vào, vì vậy tôi phải hỏi thử cô ấy".

Quản lí nghe thấy vậy thì trầm mặt xuống, sau đó nhìn về phía cô gái kia.

Cô gái kia tròn tròn mắt, vội vàng giải thích: "Không phải, quản lí chị nghe em nói, em...em không phải..."

Câu lạc bộ của bọn họ mới thành lập, tuyệt đối không có chuyện vớt tiền ngoài cửa như vậy được.

Cô ta còn nghe nói ông chủ của Góc Thiên Đường từng là xã hội đen, còn là loại xã hội đen có tên có tuổi, nếu như biết được cô ta làm như thế thì chẳng phải cô ta coi như tiêu đời rồi sao?

Quản lí không muốn nghe lời giải thích của cô ta mà chỉ tức giận nói: “Còn dám cãi! Khách hàng là thượng đế, ai cho phép cô để khách hàng ở ngoài cửa như vậy?”

Cô gái bị dọa sợ mặt cắt không còn giọt máu, cúi đầu nói: “Quản lí em thật sự không như thế, em chỉ nghĩ đó là tài xế bình thường...”

“Tài xế cái gì?”, quản lí tức giận nói: “Mất cô để dưới chân à, còn không mau mời người ta vào?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 723: Lại Bị Coi Thường

Nói xong, cô ta dường như còn thấy chưa đủ, xua tay nói: “Thôi bỏ đi, để tôi đích thân ra xem”.

Sau đó quản lý càng đi ra ngoài nhanh hơn, Lưu Hiểu Anh và người đẹp kia cũng đi theo.

Nhưng đến khi chủ quản nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì nụ cười tắt lịm.

Bây giờ nghĩ lại có khi chuyện này thật sự không phải lỗi của người đẹp kia. Anh ăn mặc như vậy thì đến người đi đường bình thường cũng sẽ nghĩ anh là tên nhà quê lên phố chứ đừng nói là ở câu lạc bộ cao cấp thế này.

Cô ta thực nghi ngờ người này thật sự là ông sếp ư?

Quản lý không quá chắc chắn, do dự một lúc thì đám người Châu Lâm đi đến.

“Sếp của các người đâu?”

Quản lý nhìn bảy, tám người này, đoán người ăn mặc nổi bật nhất mới là ông chủ.

Sau đó, quản lý nở nụ cười xã giao tiêu chuẩn: “Mấy vị khách quý cần gì? Tôi là quản lý ở đây”.

Mấy người đó nhìn nhau, tiếp đó người đàn ông họ Cao nói: “Tôi là hội viên ở đây, hôm nay đưa bạn đến đăng ký”.

Quản lý nghe thấy có nhiều người đến đăng ký hội viên như vậy thì vui như bắt được vàng.

Bởi vì ở nơi này của bọn họ ngoại trừ lương cơ bản ra còn được nhận thêm hoa hồng, nếu có thể thuyết phục được khách đăng ký hội viên thì sẽ được nhận hoa hồng. Hơn nữa, đăng ký cấp độ khác nhau, phần trăm hoa

hồng cũng khác nhau, đương nhiên cấp bậc càng cao thì sẽ càng được nhiều.

Bảy tám người này vừa nhìn đã biết là không thiếu tiền, nhất định sẽ không đăng ký cấp hội viên thấp nhất, hơn nữa cho dù chỉ có một người đăng ký hội viên hoàng kim thì hoa hồng cũng được bốn, năm ngàn tệ, bảy tám người gộp lại phải lên đến mấy trăm ngàn.

Quản lý vui vẻ nói: “Xin hỏi tất cả các vị đều muốn đăng ký hội viên ư?”

“Đương nhiên rồi”.

Quản lý lập tức giới thiệu các cấp bậc hội viên cho họ, cười nói: “Xin hỏi các sếp đây định đăng ký cấp hội viên nào?”

Đám người đang nói chuyện vui vẻ thì Bạch Diệc Phi đi đến bên cạnh Lưu Hiểu Anh, thì thầm: “Làm xong chưa?”

Lưu Hiểu Anh lắc đầu: “Chưa, nơi này phân cấp hội viên, tôi không biết làm cái nào”.

Mà cô gái xinh đẹp đứng cách bọn họ không xa đang độc địa trừng Bạch Diệc Phi, ánh mắt lộ rõ vẻ giận giữ.

Cô ta đang nghĩ cái vẻ này của Bạch Diệc Phi cho dù có nhiều tiền đến đâu thì cũng chỉ là loại nhà giàu mới nổi. Cô ta vốn định lấy lòng anh vì dù sao anh cũng là một kẻ có tiền.

Nhưng bây giờ lại có một đám sếp lớn đến, quản lý sẽ không để ý đến anh nữa.

Bạch Diệc Phi nhìn quản lý tiếp đãi đám người kia thì cau mày nói: “Quản lý phải không, tôi đến trước bọn họ đấy”.

Quản lý đang giới thiệu các cấp hội viên có quyền lợi khác nhau như thế nào thì đột nhiên bị ngắt lời nên hơi không vui.

Nhưng dù sao cô ta cũng leo lên được vị trí quản lý, đương nhiên cũng có mắt nhìn, hơn nữa cô ta không muốn chỉ được to mà bỏ nhỏ, cho nên quay đầu cười với Bạch Diệc Phi: “Xin anh đợi một lát, tôi tiếp đãi mấy quý khách này trước”.

Bạch Diệc Phi nghe xưng hô của cô ta thì không hiểu: “Rõ ràng là tôi đến trước, tại sao lại tiếp đãi bọn họ trước? Hơn nữa vì sao tôi là “anh”, còn bọn họ lại là “quý khách?”

Lời của Bạch Diệc Phi khiến đám người kia chú ý.

Gã sếp họ Tiền khinh thường nhìn Bạch Diệc Phi, trào phúng nói: “Mẹ nó đúng xui xẻo, cái loại rác rưởi mà còn dám bàn trước sau trước mặt bọn này, cũng không nghĩ xem mình là ai?”

“Đúng thế, ở thủ đô không có mấy người dám tranh trước với sếp Tiền của chúng ta, mà là cái đéch gì!”

“Tên nhà giàu mới nổi ở đâu chui ra, cút sang một bên!”

Đám người đều coi thường Bạch Diệc Phi, thậm chí còn bất mãn với câu lạc bộ này.

“Quản lý này, đẳng cấp của gác Thiên Đường các người thật chẳng ra làm sao, loại người nào cũng đăng ký hội viên được!”

“Nếu loại nghèo hèn này cũng làm hội viên được thì chúng tôi cũng không cần phải đăng ký hội viên ở đây nữa”.

“Đúng, không làm nữa, đi thôi”.

Đám người nói xong thì định rời đi nhưng chẳng qua chỉ ra vẻ mà thôi, bọn họ muốn xem xem câu lạc bộ sẽ giải quyết chuyện này thế nào.

Đồng thời còn thể hiện thân phận cùng địa vị cao quý của bọn họ, thỏa mãn lòng ham hư vinh của bản thân.

Đúng lúc này, Châu Lâm đột nhiên nhớ ra Bạch Diệc Phi là ai, không khỏi trợn mắt ngạc nhiên.

“Anh...”

Châu Lâm kinh hãi chỉ Bạch Diệc Phi, cả người run lấy bầy.

Tôi hôm đó, chính mắt Châu Lâm nhìn thấy đám người Bạch Diệc Phi đánh nhau với người của Đạo Trường, đã thế lại còn thắng!

Đám người bọn họ bình thường thì vô cùng kiêu ngạo, tự cho mình thượng đẳng hơn người khác, nhưng thật ra chỉ là họ hàng xa của mấy dòng họ lớn mà thôi.

Trước mặt Bạch Diệc Phi, bọn họ chả là cái thá gì. Cho dù người của 10 đại gia tộc ở đây cũng không dám làm gì anh.

Vậy mà đám người này lại dám coi thường anh, mẹ nó khác nào tự sát không?

Châu Lâm đang định nói ra thân phận của Bạch Diệc Phi thì Bạch Diệc Phi lườm anh ta một cái.

Châu Lâm sợ đến phát run, cũng hiểu ra.

Bạch Diệc Phi không nói ra thân phận của mình vậy thì hẳn là không muốn người khác biết.

Nếu bây giờ Châu Lâm nói ra thì có lẽ sẽ bị Bạch Diệc Phi vật đầu mất.

Châu Lâm nghĩ đến đây lập tức ngậm chặt miệng, không dám nói gì nữa.

“Anh làm sao thế, anh Châu?”, người đàn ông họ Cao nhìn về mặt Châu Lâm thì cảm thấy sai sai, sau đó ra về muốn rời đi: “Câu lạc bộ cấp thấp thế này không cần đến nữa, chúng ta đi thôi”.

Châu Lâm nghe vậy thì liếc người đàn ông họ Cao kia một cái, mẹ nó nói năng kiêu gì không biết.

Nếu đi thật thì chẳng khác nào nói Bạch Diệc Phi là tên hạ đẳng, nhưng nếu không đi thì anh ta lại không thể nói thật lý do với đám người này.

Châu Lâm nhất thời khó xử.

Quản lý là một người tinh ý, cô ta lập tức nói: “Các vị khách quý xin đợi một lát”.

Mặc dù cô ta có đạo đức nghề nghiệp nhưng cô ta cũng hiểu lợi ích bên nào lớn hơn, vì thế cô ta lựa chọn đám sếp có địa vị cao quý hơn.

“Chúng tôi sẽ xử lý xong cho các anh ngay, xin các anh đợi một lát”.

Những người này sinh ra đã cho mình hơn người, bây giờ bị loại người nhìn qua có vẻ nghèo hèn như Bạch Diệc Phi giành trước thì cảm thấy mình bị khiêu khích, vì thế muốn dùng tiền để nói cho anh biết người giàu không dễ trêu chọc.

Quản lý nói xong thì quay sang nhìn Bạch Diệc Phi, nụ cười trên mặt đã nhạt đi nhiều: “Mời anh rời khỏi câu lạc bộ”.

“Vì sao?”, Bạch Diệc Phi hỏi: “Chẳng lẽ các người không mở cửa nữa?”

Quản lý có hơi không vui, sau đó nói với anh: “Anh cũng vừa thấy rồi, chi phí tiêu dùng ở câu lạc bộ của chúng tôi rất cao, người bình thường không thể tri trả được, vì thế mời anh rời khỏi đây”.

Quản lý còn lo nghĩ cho Bạch Diệc Phi: “Tôi biết anh là một người có tiền nhưng kiếm tiền cũng không dễ gì, tiền kiếm được thì nên tiết kiệm, đừng tiêu pha bừa bãi, tiết kiệm đủ rồi thì để mua nhà, lấy vợ sẽ tốt hơn”.

Mặc dù lời cô ta có vẻ là đang nghĩ cho Bạch Diệc Phi nhưng thật ra vẫn là đang coi thường, cười nhạo anh.

Nơi này là câu lạc bộ cao cấp, những người làm ăn nhỏ không vào chơi nổi. Dù sao ở đây cũng toàn người tai to mặt lớn, con ông cháu cha, ai nấy đều là người giàu có thực sự.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì cạn lời.

Bây giờ anh không thiếu tiền, còn nhà và vợ ấy à, ngại quá, anh có đủ rồi.

Về việc rời khỏi câu lạc bộ thì không thể nào.

Anh vừa đến thủ đô, cần một nơi để đặt chân, hơn nữa có nhiều người theo anh như vậy, anh đâu thể để họ ở nhà bạn bè hết được.

Ở khách sạn dài ngày cũng không ổn, không phải do không có tiền mà là sẽ bị người khác nghi ngờ.

Vì thế anh đến gác Thiên Đường là vì muốn biến nơi này thành một cứ điểm của mình..

Bạch Diệc Phi mặt không cảm xúc nói: “Ông chủ của các cô có ở đây không? Tôi muốn gặp ông ấy”.

Quản lý không vui: “Sao anh không biết điều gì vậy?”

Đúng lúc này lại có một người tiến vào.

Giọng nói lạnh lạnh của một người phụ nữ vang lên: “Nhiều người thế, đều đến đăng ký hội viên à?”

Mọi người đều quay sang nhìn.

Ai nhìn thấy cũng ngây ra.

“Đây là minh tinh à?”

Đúng thế, đúng là minh tinh, hơn nữa còn là người mà Bạch Diệc Phi vô cùng quen thuộc. Cô ta là Phương Nhiên.

Phương Nhiên mặc bộ váy liền thân bó sát, đeo kính đen, bước vào cùng một người đàn ông mặc vest.

Thật ra với mấy ông sếp lớn thì mình tinh chẳng là gì cả nhưng mình tinh này là ngọc nữ, lại vô cùng xinh đẹp nên đương nhiên phải khác.

Mấy gã sếp đều tiến lên vây quanh, chỉ có Châu Lâm là ngoại lệ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 724: Đâm Đầu Vào Chỗ Chết

“Đây chẳng phải là Phương Nhiên sao?”

“Cô Phương, tôi là fan của cô, có thể chụp cùng tôi tấm ảnh không?”

“Cô Phương có thể cho tôi xin chữ ký không?”

Đám người rất nhiệt tình vây quanh Phương Nhiên xin chụp ảnh, chữ ký, thậm chí còn có người lấy điện thoại ra quay.

Phương Nhiên duy trì nụ cười tiêu chuẩn của một ngọc nữ nhưng không nói một chữ nào. Người đàn ông bên cạnh cô ta lại cười nói: “Mọi người xin đợi một lát, Phương Nhiên nhà tôi cũng muốn làm quen với những người thành đạt như các vị, không vội, từng người một đến”.

Rõ ràng người đàn ông mặc vest này là người quản lý của Phương Nhiên.

Quản lý của câu lạc bộ sau khi hết bất ngờ thì trở nên vui mừng. Nếu minh tinh cũng đến câu lạc bộ của bọn họ thì nơi này sẽ càng trở nên nổi tiếng.

Trong lúc mọi người âm ỉ không ngớt thì Phương Nhiên lại đi về phía Bạch Diệc Phi.

Lúc vừa vào cô ta hoàn toàn không nhìn thấy anh, bây giờ mới chú ý đến. Cô ta hơi bất ngờ.

“Thật trùng hợp!”, Phương Nhiên mỉm cười đến trước mặt Bạch Diệc Phi.

Mọi người thấy vậy thì đều ngậy ra.

Chuyện gì thế này?

Một minh tinh như Phương Nhiên sao lại quen biết với cái loại người nghèo hèn này?

Không chỉ mấy ông sếp ngậy ra, ngay cả người quản lý của Phương Nhiên cũng vậy.

Mà Bạch Diệc Phi sau khi nhìn thấy Phương Nhiên thì lúng túng, dù sao tối đó anh cũng đã khóc nức nở trước mặt cô ta.

Anh miễn cưỡng nở nụ cười: “Thật trùng hợp”.

Người quản lý đi đến trước mặt Phương Nhiên, thì thầm nhắc nhở cô ta: “Phương Nhiên, chú ý đến hình tượng của cô”.

Hình tượng của Phương Nhiên là ngọc nữ, sao có thể tùy ý làm quen với loại người quê mùa này.

Phương Nhiên lại không để tâm. Cô ta nhìn quản lý, sau đó mới nhìn Bạch Diệc Phi và hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu: “Không có gì”.

Thật ra Bạch Diệc Phi thầm thở phào bởi vì Phương Nhiên không hỏi anh chuyện tối đó. Anh hỏi cô ta: “Sao cô lại đến đây?”

Phương Nhiên cười đáp: “Công ty ở gần đây nên tiện đường đến xem thử. Chúng tôi thường phải mời cơm xã giao, có gì có thể đến đây ăn, vì thế tôi đến đăng ký hội viên”.

Bạch Diệc Phi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Quả lý nghe Phương Nhiên nói đến đăng ký hội viên thì càng thêm vui mừng, mau chóng tiến lên nói: “Cô Phương có thể đến quả là vinh hạnh cho câu lạc bộ của chúng tôi. Nếu cô không ngại thì cho phép tôi được mời cô ở lại ăn bữa cơm”.

Mấy gã sếp nghe Phương Nhiên muốn ở lại ăn cơm thì lập tức phấn khởi: “Cô Phương, sau này tôi cũng là hội viên ở nơi này, có cơ hội thì gặp

mặt ăn bữa cơm, làm quen với nhau”.

“Đúng thế, đúng thế, chúng tôi cũng đến đăng ký hội viên”.

Phương Nhiên nghe vậy thì ần ý mà nhìn quản lý một cái.

Lúc trước xảy ra chuyện gì cô ta hoàn toàn không biết, nhưng hiện tại, từ thái độ của những người này thì cô ta cũng đoán được chút ít. Còn về lời nhắc nhở của người quản lý thì cô ta hoàn toàn không quan tâm.

Vì thế Phương Nhiên nhìn Bạch Diệc Phi nói: “Nếu vậy thì bạn của tôi...”

Quản lý thấy vậy thì khó xử.

Vừa rồi Bạch Diệc Phi đã chọc giận mấy ông sếp này, bọn họ đều muốn đuổi anh đi, ai mà biết được tên nghèo như anh lại quen biết với Phương Nhiên cơ chứ.

Vì thế nhất thời cô ta cũng không biết làm sao.

Nhưng những ông sếp này lại càng hứng thú với việc được làm quen với Phương Nhiên hơn vì thế cũng nể mặt cô ta, không chấp nhặt nữa, thậm chí còn thoải mái nói:

“Nếu đã là bạn của cô Phương thì ở lại cùng ăn cơm đi”.

“Đúng thế, nếu có gì hiểu lầm thì uống hai ly là xong”.

“Đúng, đúng, đúng...”

Nhất thời chuyện vừa nảy như chưa hề xảy ra.

Người quản lý bất mãn lờm một cái, thì thầm với Phương Nhiên: “Cô muốn làm loạn đây à?”

Phương Nhiên không thềm để ý.

Quản lý thấy mọi người như vậy thì lập tức phân phó cô gái lễ tân xinh đẹp đi chuẩn bị, sau đó đưa mọi người vào một phòng bao xa hoa.

Căn phòng được bố trí nhã nhặn, còn đặt vài cây bonsai, trông cũng có vẻ nghệ thuật.

Mọi người đều lần lượt ngồi xuống, ai nấy trông cũng vui vẻ, bởi vì khó mà có được cơ hội ngồi ăn với mình tinh Phương Nhiên như thế này.

Nhưng chỉ có mình Châu Lâm là mang vẻ mặt lo lắng không yên.

Mấy gã sếp đều hết lời khen ngợi Phương Nhiên, hoàn toàn ngó lơ Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không để tâm những chuyện này, vừa hay anh cũng lười phải xã giao với họ. Hiện tại anh chỉ muốn ăn nhanh cho xong rồi tìm ông chủ của câu lạc bộ này để bàn chuyện.

Lưu Hiểu Anh ngồi bên cạnh anh cũng không có ai nói chuyện cùng, vì thế quay sang trêu chọc anh: “Ái chà, sếp của tôi còn quen biết với siêu sao cơ đấy”.

Bạch Diệc Phi thờ ơ nói: “Tình cờ quen thôi, không thân”.

Lưu Hiểu Anh liếc xéo anh một cái: “Hừ”.

...

Không lâu sau đồ ăn đã được bê lên. Mọi người rót đầy rượu, gã họ Cao cầm ly rượu lên cười nói: “Cô Phương, cô quả là người tốt, đối với một người bình thường mà cũng thân thiện như vậy, quả thực khiến tôi khâm phục”.

“Tôi mời cô một ly”.

Nói là người bình thường nhưng thật ra là đang chế nhạo Bạch Diệc Phi.

Phương Nhiên nghe vậy thì cau mày nhưng vẫn cầm ly lên, dù sao cũng phải lịch sự.

Mà người quản lý của cô ta lại mỉm cười nói: “Phương Nhiên luôn rất thân thiện với fan của mình”.

Mấy gã sếp này còn đang nghĩ Phương Nhiên và Bạch Diệc Phi có vẻ rất thân, lát nữa có thể mời anh vài ly để làm quen. Nhưng lời của người quản lý khiến bọn họ lập tức hiểu ra, Bạch Diệc Phi chỉ là fan mà thôi.

Vì thế ánh mắt mọi người nhìn Bạch Diệc Phi đều trở nên coi thường, khinh miệt, hoàn toàn không có ý che giấu.

Gã họ Cao hừ một tiếng, đặt ly rượu lên bàn, khinh thường nói: “Hóa ra là fan à, sao lại mặt dày như vậy? Nơi này là nơi mà anh có thể đến à?”

Những người khác cũng hùa theo: “Đúng thế, đây là câu lạc bộ tư nhân cao cấp, không phải là nơi những người tầng lớp thấp trong xã hội như anh đến được”.

“Mau rút ra ngoài!”

Bạch Diệc Phi không thèm để ý đến bọn họ, chỉ tập trung vào ăn.

Bầu không khí đột nhiên trở nên lúng túng.

Phương Nhiên ngậy ra, thái độ của đám người thay đổi quá nhanh rồi đấy.

Quản lý lại lập tức đứng ra hòa giải: “Các vị có thể đến đây thì đều là vinh hạnh của câu lạc bộ chúng tôi, hôm nay tôi mời mọi người và cô Phương một ly”.

Lúc cô ta nói mời rượu còn lôi cả Phương Nhiên vào, như vậy mọi người đương nhiên đều nâng ly, chuyện vừa rồi cũng cứ thế mà ném sang một bên.

Bầu khí lại hài hòa trở lại, Bạch Diệc Phi cũng bị lờ đi.

Nhưng có người vẫn luôn không ngó lơ anh, đó là Châu Lâm.

Anh ta cứ nôm nớp lo sợ, một câu cũng không dám nói.

Anh ta nhìn gã họ Cao, trong mắt tràn ngập vẻ đồng tình.

Trong lòng thâm nghĩ, nếu đám người này biết đây là Bạch Diệc Phi thì không biết có sợ đến tè ra quần hay không?

Mọi người ăn ăn uống uống, một lúc sau lại đột nhiên im lặng.

Lúc này gã họ Cao đưa ly rượu đến trước mặt Bạch Diệc Phi, nói: “Nào, tên nghèo, ông mời mày một ly”.

Gã ta uống hơi nhiều, rõ ràng là đã say rồi nhưng gã ta vẫn biết mình đang làm gì.

Bạch Diệc Phi lại không thèm để ý đến gã ta, vẫn tập trung vào ăn.

Gã họ Cao lập tức tức giận, đặt ly rượu xuống bàn, vươn tay đẩy vai Bạch Diệc Phi: “Mẹ nó, tao đang nói chuyện với mày đấy, điếc à?”

“Một tên nhà quê nghèo như mày, tao mời rượu mà mày dám ngó lơ?”

“Mẹ nó, lại còn trơ cái mặt ra, nhà mày có người chết hay làm sao?”

Châu Lâm sợ đến mặt trắng bệch. Anh ta vốn muốn ngăn cản nhưng lại không dám nói.

Mà Bạch Diệc Phi không định để ý đám người này nhưng gã họ Cao cứ thích đâm đầu vào chỗ chết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 725: Xát Muối Vào Tim

Ai bảo mấy câu gã ta nói ra lại chọc trúng chỗ đau của Bạch Diệc Phi chứ?

Em gái của anh mới mất không bao lâu mà tên này lại hét lần này đến lần khác nhắc tới, không phải giống như xát muối vào ngực Bạch Diệc Phi sao?

Bạch Diệc Phi đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông nọ, anh lạnh lùng nói: “Muốn chết à!”

“Ồi trời, tên nhóc này cũng ngông cuồng nhỉ?”, dáng vẻ gã họ Cao cà lơ phất phơ, nhưng ngay một giây sau gã ta đã cầm chai rượu trong tay lên đập về phía đầu Bạch Diệc Phi.

“Nhóc con, nghe rõ những lời ông sắp nói đây, loại người dưới đáy xã hội như mày không có tư cách nói chuyện ở đây. Ông đây thích đánh thì đánh, nếu không ông đây sẽ khiến mày sống không bằng chết!”

“Choang!”

Âm thanh va chạm vang lên, chai rượu vỡ nát ngay trên đầu Bạch Diệc Phi.

Tiếng động lớn như vậy khiến cho tất cả những người ngồi trên bàn rượu đều nhìn sang, sau đó ai nấy đều theo bản năng giữ yên lặng.

Còn đám bạn bè của gã họ Cao kia thì hưng phấn không thôi.

Trong đó có cả Châu Lâm, nhưng mặt mũi của anh ta thì tràn đầy hoảng sợ.

Chỉ riêng Lưu Hiểu Anh là vẫn không hề thay đổi nét mặt.

Lưu Hiểu Anh cũng không lo lắng rằng chai rượu kia có thể khiến Bạch Diệc Phi bị thương. Dù sao thì Bạch Diệc Phi cũng rất giỏi chịu đựng.

Thấy Bạch Diệc Phi không có phản ứng gì cả thì gã họ Cao nghĩ là mình đã khiến cho anh sợ hãi đến ngẩn người, sau đó gã ta lại tiếp tục đập nát một chai rượu nữa, nhưng Bạch Diệc Phi vẫn không nói gì cả. Tên họ Cao tiếp tục chế giễu: “Một thằng sếp nhỏ không biết từ đâu ra mà dám làm liều trước mặt ông nội mày đây à?”

“Con mẹ nó, mày là cái đồ...”

Nhưng tên đó còn chưa nói xong thì đột nhiên dừng lại.

Bởi vì lúc này Bạch Diệc Phi đã chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía gã ta. Ánh mắt của anh vô cùng u ám, hơn nữa còn cứ bình tĩnh nhìn gã ta như vậy, khiến cho gã ta bất giác sinh ra cảm giác sợ hãi.

Lúc này Phương Nhiên mới phản ứng lại được, sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi bị đánh thì cô ta lập tức tức giận nói: “Giữa hai người xảy ra chuyện gì hả? Sao lại đánh anh ấy?”

Vừa rồi vì quá mức kinh ngạc nên cô ta đã quên mất Bạch Diệc Phi không phải là dạng người yếu đuối để mặc cho kẻ khác bắt nạt, huống chi là mấy tên trước mặt đây hoàn toàn không đáng để Bạch Diệc Phi để ý đến.

“Con mẹ nó, mày dám nhìn tao như vậy à?”, gã họ Cao vừa rồi bị ánh mắt Bạch Diệc Phi dọa sợ, sau khi kịp thời phản ứng lại thì cảm thấy việc như thế rất mất mặt, nên gã ta càng tức giận hơn.

Gã ta lại cầm một vỏ chai rượu lên, muốn tiếp tục đập vào đầu Bạch Diệc Phi.

Nhưng lần này không được như ý.

“Choang!”

“Bốp!”

“Á!”

Bạch Diệc Phi đứng thẳng người lên, anh giơ tay đâm thẳng vào vỏ chai rượu, chai rượu vỡ nát. Sau đó lại cho gã họ Cao kia một cú tát vang dội.

Gã ta theo bản năng hét thảm một tiếng.

Mọi người nhìn thấy cảnh này thì lập tức hít sâu vào một hơi.

Gã họ Cao này chính là họ hàng gần trong vòng ba đời của nhà họ Cao tiếng tăm, đánh gã ta thì chẳng phải sẽ đắc tội với nhà họ Cao kia sao?

Vậy nên ngoại trừ Châu Lâm thì tất cả bọn họ đều đứng lên chỉ vào người Bạch Diệc Phi mắng to.

“Con mẹ nó, mày ăn gan hùm mật gấu rồi mới dám đánh anh Cao!”

“Tao thấy mày có vẻ chán sống rồi đây!”

“Mày cứ chờ đấy. Hôm nay đừng có hòng bước chân ra khỏi đây!”

Bạch Diệc Phi vẫn đứng đung trước những người đang cao giọng mắng nhiếc và đe dọa này. Anh chỉ bước đến trước mặt gã họ Cao. Gã ta vừa bị cú tát của anh đánh ngã lăn ra đất, bây giờ đang muốn đứng dậy.

Bạch Diệc Phi trực tiếp lấy chân giẫm thẳng lên đầu gã ta.

“Bộp!”

Đầu gã ta đập mạnh xuống đất.

Gã họ Cao không thể đứng dậy nổi nên chửi âm lên: “Con mẹ mày, mày dám đánh tao, mày có biết tao là ai không hả? Có biết hậu quả của việc đắc tội với tao là gì không?”

Dựa vào thân phận của gã ta thì từ trước đến nay chưa có bất cứ kẻ nào dám đối xử với gã ta như vậy. Không chỉ bị người ta đánh, bây giờ còn bị

giẫm dưới chân, thật sự là mất hết mặt mũi, điều này khiến gã ta vô cùng tức giận.

Vốn dĩ Bạch Diệc Phi chẳng thèm để ý mấy người này, bọn họ muốn mắng thì cứ việc mắng, anh cũng chẳng quan tâm, thế nhưng cái tên họ Cao này lại hết lần này đến lần khác động đến nỗi đau trong tim Bạch Diệc Phi.

Em gái Bạch Diệc Phi vừa mới qua đời, vậy mà gã ta lại nhắc đến chuyện này, như vậy chẳng phải gã ta đang đâm thêm một nhát dao nữa vào tim Bạch Diệc Phi sao?

“Đồ khôn kiếp, còn không mau buông anh ấy ra!”

“Mau thả anh ấy ra, nếu không cả nhà họ Cao sẽ không bỏ qua cho mày đâu!”

“Mày đừng có tự mình đâm đầu vào chỗ chết!”

Đám người kia vừa sợ vừa giận.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn bọn họ một lát, sau đó thản nhiên nói: “Ồ, vậy thì cứ bảo đám người nhà họ Cao đến tìm tôi đi này”.

Nói xong câu đó thì Bạch Diệc Phi giơ chân lên, sau đó đạp mạnh xuống đầu gã họ Cao.

“Bộp!”

“Á!”

Đầu gã ta lập tức đập xuống đất, máu tươi chảy ra.

Âm thanh tiếp theo chính là tiếng kêu thảm thiết của gã ta.

Nhìn thấy cảnh tượng này thì tất cả mọi người đều ngây ngốc tròn mắt.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ dù anh biết rõ tên đó là người nhà họ Cao nhưng vẫn dám ra tay!

Lúc này cuối cùng Phương Nhiên cũng đã nhớ ra Bạch Diệc Phi là người giỏi giang cỡ nào, nhưng mà cô ta cũng không có ý kiến gì về chuyện này.

Còn ông chủ của câu lạc bộ đã vụng trộm đi ra ngoài gọi bảo vệ ngay từ lúc Bạch Diệc Phi tát gã họ Cao kia một cái.

Máu tươi chảy khắp đầu gã ta, mọi người nhìn thấy cảnh này thì đều sợ hãi.

Bản thân gã ta cũng sợ khiếp vía, thế nên nhanh chóng thay đổi thái độ, mở miệng cầu xin tha thứ: “Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, tha cho tao đi!”

“Mày muốn gì tao đều cho mày hết. Muốn tiền tao cũng có thể cho mày! Cầu xin mày đừng đánh nữa, ngoài ra tao cũng sẽ bảo người nhà họ Cao bỏ qua cho mày”.

Gã ta thật sự sợ hãi. Cú đập vừa rồi kia nếu như thay bằng một người có sức lực mạnh mẽ hơn chút nữa, thì khả năng gã ta đã bị đá vỡ đầu mà chết rồi.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Tao với mày không thù không hận, tao cũng không muốn gây thêm chuyện, nhưng ai bảo mẹ nó mày cứ nhất định phải đâm chọc tao làm gì?”

“Bộp!”

Bạch Diệc Phi lại đập thêm một cú nữa.

“Á!”

Gã họ Cao lập tức hét thảm lên một tiếng.

Cả khuôn mặt của gã ta đều cắm xuống đất, chỉ vì cú đá này mà xương mũi của gã ta bị vỡ nát, máu tươi chảy dọc ra theo khóe miệng, tầm mắt hoàn toàn mơ hồ.

Cả đám người thấy cảnh này thì nhao nhao đứng dậy đe dọa.

“Mau dừng tay lại. Mà đừng gánh nổi hậu quả của chuyện này đâu!”

“Nếu mà đánh chết người thì nhà họ Cao chắc chắn sẽ không bỏ qua cho mà!”

“Tao đã báo cho người nhà họ Cao rồi, bây giờ mà dừng tay lại vẫn còn kịp!”

Cả người Bạch Diệc Phi tỏa ra khí thế lạnh lẽo, khiến cho người ta không dám bước đến gần, không dám bước đến bên gần anh.

Anh nhìn đám người kia một lát, sau đó không khỏi cười lạnh: “Nhà họ Cao à?”

“Chưa từng nghe qua, họ lợi hại đến thế sao?”

“Chẳng lẽ còn lợi hại hơn cả bốn gia tộc lớn hả?”

“Còn lợi hại hơn cả Đạo Trường sao?”

Đám người nghe thấy mấy câu hỏi liên tiếp này thì ngây người, bởi vì bọn họ không biết Bạch Diệc Phi nói ra những lời này là có ý gì.

Nhưng mà bọn họ biết Đạo Trường và bốn gia tộc lớn. Nếu thế rõ ràng Bạch Diệc Phi cũng không phải là tên nhà quê như bọn họ nghĩ. Dù sao cũng không có nhiều người biết được những cái tên này.

Những lời Bạch Diệc Phi nói ra tiếp theo đã khiến cả đám kinh ngạc đến rớt cằm.

“Cậu chủ nhà họ Tùng của một trong bốn gia tộc lớn gây chuyện với tao, đã bị tao giết!”

“Đạo Trưởng động vào tao, không phải cũng bị tao đánh bại sao!”

“Chúng mày nói nhà họ Cao sẽ không bỏ qua cho tao ấy hả?”

“Nhà họ Cao kia là cái thá gì chứ!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 726: Gã Họ Cao Chết

Bạch Diệc Phi nói xong thì tiến lên một bước.

"Bốp!"

"Á!"

Gã họ Cao hét lên một tiếng thảm thiết.

Những người thấy cảnh này thì đều vô thức rùng mình một cái.

Đúng lúc ấy cửa bị đẩy ra, rất nhiều người xông vào, sau đó một tên bảo vệ chỉ vào Bạch Diệc Phi rồi hét lớn: "Mau dừng tay lại!"

Những người này đều là bảo vệ của câu lạc bộ, người vừa nói kia là đội trưởng đội bảo vệ, nhìn dáng vẻ khoảng chừng bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn, vẻ mặt hung dữ.

Ông chủ câu lạc bộ và cô lễ tân xinh đẹp vừa rồi thì đứng phía sau.

Bọn họ thấy gã họ Cao bị Bạch Diệc Phi đánh cho mặt mày đang chảy đầy máu, cả người run rẩy, thì sắc mặt ông chủ và nhân viên bảo vệ đều trở nên khó coi.

Câu lạc bộ vừa mới khai trương, chuyện bọn họ không mong xảy ra nhất chính là chuyện này.

Bây giờ người bị đánh lại là người nhà họ Cao, câu lạc bộ không thể đắc tội được.

Nhưng anh chàng đánh người kia trông rất bình thường, nhìn qua thì cũng không phải đao to búa lớn gì, có thể đắc tội được.

"Mau bỏ chân chó của mày ra!"

"Thả khách quý của chúng tao ra!"

Tên đội trưởng đội đội bảo vệ là người biết xem thời thế, nên bây giờ gã tỏ vẻ nịnh nọt tên họ Cao kia, còn thái độ đối với Bạch Diệc Phi thì không được tốt như vậy.

Đám ông chủ khác thấy bảo vệ vào thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi Bạch Diệc Phi thật sự rất đáng sợ, khiến bọn họ đều vô thức sợ hãi.

Nhưng bây giờ có bảo vệ rồi thì bọn họ lập tức lấy lại khí thế.

"Mau buông anh ấy ra, anh ấy là người nhà họ Cao đấy!"

"Tao cảnh cáo mày lần cuối, nếu mày không buông anh ấy ra thì mày chết chắc!"

"Bảo vệ đâu mau bắt hắn ta lại đi!"

"Đúng, mau bắt hắn ta lại, bọn tôi đều là bạn của anh Cao, bọn tôi sẽ nói giúp câu lạc bộ của mấy người, nhà họ Cao sẽ không trách tội mấy người đâu".

Tên bảo vệ nghe vậy thì mắt lập tức sáng rực lên.

Bình thường không ai lại muốn gặp chuyện gây sự cả, dù sao bọn họ mở cửa cũng là để làm ăn, nếu đắc tội với những nhân vật lớn kia thì câu lạc bộ này đừng hy vọng sẽ được mở cửa tiếp.

Bây giờ những người đó có thể đảm bảo nhà họ Cao không trách tội câu lạc bộ, thế nên bọn họ đương nhiên rất vui.

Lúc này có người dùng cùi chỏ chọc Châu Lâm một cái, thấy sắc mặt anh ta trắng bệch, nãy giờ vẫn không lên tiếng thì nghi ngờ hỏi: "Anh Châu, anh sao thế? Sao không nói gì? Anh còn nhát hơn chúng tôi sao?"

Châu Lâm còn chưa kịp nói gì thì đã bị người kia đẩy lên, vì anh ta là người duy nhất trong bọn họ có chút võ công.

Nhưng mặt Châu Lâm xám như tro, trong lòng còn muốn đánh người vừa đẩy anh ta lên một trận.

Con mẹ nó, người trước mặt là Bạch Diệc Phi đấy!

Châu Lâm nhớ lại hình ảnh đêm hôm đó Bạch Diệc Phi đánh nhau với hai tên cao thủ cấp hai thì không khỏi rùng mình một cái, sau đó lại nhớ đến trong bốn gia tộc lớn có nhà họ Bạch và nhà họ Lâm đều đang giúp anh, Châu Lâm không chút suy nghĩ lập tức nghiêng về phía Bạch Diệc Phi.

Vì vậy Châu Lâm chỉ tên đội trưởng đội bảo vệ rồi nói: "Tôi là người nhà họ Châu, mấy người không được phép động vào anh ấy!"

Mọi người nghe vậy thì đều tròn tròn mắt.

Lúc này Phương Nhiên cũng đứng dậy nói: "Người đàn ông này đánh anh ấy trước, tôi có thể làm chứng".

Mấy ông chủ kia đều nhìn về phía Châu Lâm, ai cũng trừng mắt với anh ta: "Anh sao vậy? Con mẹ nó có phải sợ quá nên bị ngu rồi không?"

Người đại diện của Phương Nhiên cũng cảnh cáo Phương Nhiên: "Cô đừng yên một chút đi, đừng gây chuyện nữa!"

Mấy người này tranh cãi nội bộ khiến cho mặt mấy tên bảo vệ tràn đầy ngỡ ngàng.

"Bốp!"

Đúng lúc ấy lại vang lên một tiếng động lớn.

Bạch Diệc Phi lại đập gã họ Cao một phát nữa.

"Bụp!"

Cú đập này khiến đầu người đàn ông thủng một lỗ giống như quả dưa hấu bị đập nát, máu văng khắp nơi, nhìn rất kinh khủng.

Gã họ Cao kia đã chết.

Bạch Diệc Phi cũng không định vì lời nói của bọn họ mà thay đổi ý định giết gã họ Cao này, nên lúc bọn họ đang cãi nhau anh đã không chút do dự đập một cú giết chết gã ta.

Lúc này cả không gian chợt yên tĩnh lại, có thể nghe được tiếng kim rơi.

Mọi người đều nhìn Bạch Diệc Phi, ánh mắt khiếp sợ, tràn đầy vẻ khó tin.

Sợ rằng chỉ có Lưu Hiểu Anh là khá bình tĩnh.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu nhìn lướt qua mọi người một lượt, sau đó thờ ơ nói: "Vừa rồi tao cũng đã nói rồi, bốn gia tộc lớn và Đạo Trưởng tao còn không quan tâm, nói gì tới một nhà họ Cao chứ?"

Nếu gã họ Cao này chỉ mắng mỏ hay đánh người một tí thôi, thì Bạch Diệc Phi cũng không quan tâm nhiều, gã ta cũng sẽ không phải chết.

Nhưng hết lần này tới lần khác gã ta lại mắng em gái Bạch Diệc Phi.

Mặc dù không nói ra, nhưng câu nói kia thật sự đã đâm vào tim Bạch Diệc Phi.

Em gái Bạch Diệc Phi vừa mất, anh còn chưa nguôi ngoai, nên có người nói như vậy chắc chắn sẽ không nhẫn nhịn được.

"Tao không nói gì không có nghĩa là tao sợ chúng mày".

"Tao không muốn gây chuyện, cũng không có nghĩa là tao sợ gây chuyện".

"Tao không thích giết người, không có nghĩa là tao sẽ không giết người".

Bạch Diệc Phi nhìn lướt qua mọi người một lượt rồi lạnh lùng nói: "Đám chúng mày có thể đi báo cho nhà họ Cao rằng tao đang ở đây".

"Bên câu lạc bộ cũng không cần lo lắng, chuyện ngày hôm nay sẽ không liên lụy đến bên câu lạc bộ".

"Chờ người nhà họ Cao đến, tao sẽ cho bọn họ một câu trả lời, hoặc bọn họ cho tao một câu trả lời!"

Mọi người nghe vậy thì đều câm như hến.

Trước mặt bọn họ là kẻ giết người, nên tất nhiên chẳng ai dám nhiều lời, nhỡ làm kẻ đó không vui thì người bị giết tiếp theo là bọn họ mất?

Đúng lúc không ai dám mở lời thì tên đội trưởng đội bảo vệ đột nhiên hừ lạnh một tiếng nói: "Mày cho rằng nói vậy là có thể giải quyết mọi chuyện sao?"

Bạch Diệc Phi quay đầu lại, cau mày nhìn sang.

Lúc này anh không nhìn được ra tên đội trưởng này là cao thủ cấp mấy, nhưng cũng biết người này có võ công.

Vì vậy Bạch Diệc Phi thờ ơ hỏi: "Vậy mày nói xem phải giải quyết thế nào?"

"Mày giết người thì đương nhiên mày phải chịu trách nhiệm, nhưng trước mắt câu lạc bộ chúng tao cũng phải ăn nói với nhà họ Cao một tiếng", tên đội trưởng đội bảo vệ nói.

Bạch Diệc Phi nhìn gã rồi hỏi: "Cho nên?"

Tên đội trưởng xua tay một cái, nói với mấy tên bảo vệ phía sau: "Trời hấn ta lại, chờ người nhà họ Cao đến xử lý".

Tên đội trưởng nghĩ rằng xử lý như vậy dường như cũng không sai, ít nhất có thể chứng minh trong chuyện này câu lạc bộ nghiêng về phía nhà họ Cao, đến lúc đó nhà họ Cao sẽ không trách tội câu lạc bộ.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại lắc đầu nói: "Không cần".

Tên đội trưởng cười nhạt, gã lại xua tay: "Mày không có quyền quyết định!"

Sau đó mười tên bảo vệ phía sau tay cầm gậy xông về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thấy tình hình này thì bất đắc dĩ nhún vai một cái: "Đây là chúng mày đang ép tao đấy".

Sau đó anh cũng xông lên, một đám xử lý một tên.

Tất cả những tên bảo vệ đến gần Bạch Diệc Phi đều bị anh đá bay ra, hoặc đánh ngã xuống đất.

Chưa đầy một phút Bạch Diệc Phi đã đánh ngã bảy tám tên bảo vệ.

Những tên khác thấy vậy thì cũng luống cuống, vì bọn họ không ngờ rằng Bạch Diệc Phi lại lợi hại như vậy.

Tên đội trưởng thấy tình hình này thì ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi, võ công Bạch Diệc Phi không tệ, nếu tiếp tục thì sợ rằng tất cả bảo vệ sẽ bị anh đánh ngã mất.

Thế nên gã cũng cầm gậy bảo vệ của mình xông lên.

Nhưng theo cách phân chia cấp bậc thì tên đội trưởng này là cao thủ cấp bốn cao cấp, mà Bạch Diệc Phi là cấp ba trung cấp, hai người kém nhau hai cấp.

Cho nên tên đội trưởng không phải đối thủ của Bạch Diệc Phi.

Lúc gã xông đến thì Bạch Diệc Phi lập tức né người, đồng thời bắt được gã.

Tên đội trưởng đội bảo vệ lập tức khiếp sợ.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 727: Đánh Chết Nó Cho Tao

Gã định thu tay của mình về nhưng sức của Bạch Diệc Phi lớn hơn gã tưởng tượng nên lúc này không nhúc nhích nổi.

Đúng lúc này, bên ngoài câu lạc bộ có rất nhiều xe lái đến. Đội trưởng bảo vệ đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, vừa hay có thể lấy Bạch Diệc Phi làm cái cớ.

Vì vậy, bảo vệ căn rặng nói với Bạch Diệc Phi: “Người của nhà họ Cao đến rồi, còn không mau buông tay ra”.

Thật ra Bạch Diệc Phi cũng không muốn đối phó với đám người này, dù sao thì họ cũng chỉ làm thuê cho người khác thôi, tất nhiên cũng chỉ ý thức hiếp người khác.

Không bao lâu có một nhóm người tiến vào, đoán chừng phải hơn hai mươi người. Hơn nữa, đám người này vừa nhìn đã biết là có thực lực rồi.

Kẻ đi lên đầu tiên là người đàn ông thoạt nhìn tầm hơn bốn mươi tuổi, mặt mũi hung dữ.

Nhóm người này trực tiếp xông vào phòng, kẻ dẫn đầu bước vào quát lớn với mọi người: “Mẹ kiếp, là kẻ nào, bước ra đây cho tao xem?”

Sau đó mọi người cũng nhìn thấy người đàn ông nhà họ Cao đang nằm trên đất. Vết máu đó rõ ràng là xảy ra chưa bao lâu, vậy mà người đàn ông đó đã chết rồi.

Nhìn thấy cảnh này, nhóm người kia đều trợn to mắt, kẻ nào kẻ nấy đều kinh hãi hít một hơi lạnh.

“Kẻ nào làm?”, người đàn ông dẫn đầu quát lớn, hỏi.

Thật ra họ chỉ nhìn một cái chứ căn bản không biết người đàn ông đó là ai.

Bởi vì là ai thì đều không quan trọng, chỉ cần người này là người nhà họ Cao, người nhà họ Cao bị đánh chết thì kẻ gây ra đều phải trả giá.

Cùng với tiếng quát lớn đó, đám người mà người đàn ông đó dẫn đến đều rút vũ khí từ ngực ra. Ai nấy đều lộ biểu cảm phẫn nộ, với dáng vẻ đều muốn báo thù cho người đã chết của nhà họ Cao.

Đám bạn bè người nhà họ Cao đều chạy lại, chỉ e người của nhà họ Cao sẽ hiểu lầm bọn họ nên nói với người đàn ông dẫn đầu: “Bác Cao! Chúng cháu đều là bạn của anh Cao”.

“Đúng ạ! Là cháu gọi điện thoại cho bác đây”.

“Chúng cháu đều là bạn của anh Cao”.

Lúc này chủ quản của câu lạc bộ nhìn thấy tình hình trước mắt thì chạy đến trước mặt người đàn ông đó rồi chỉ vào Bạch Diệc Phi, nói: “Chính là hắn”.

“Ông nhìn xem, hắn không những đánh người nhà ông mà còn đánh bị thương bảo vệ của câu lạc bộ chúng tôi nữa”, lời nói này dường như đổ hết trách nhiệm cho người khác, vừa hay có thể bày tỏ thái độ câu lạc bộ của họ đứng về phía nhà họ Cao.

Sau khi chủ quản chỉ về phía Bạch Diệc Phi thì người đàn ông đó cũng thuận hướng tay chỉ mà nhìn lại. Nhưng vừa nhìn thì hắn ta bị hù dọa suýt nữa quỳ sụp xuống.

Người đàn ông này tên là Cao Trập, là em ruột của gia chủ nhà họ Cao, vì vậy tất nhiên cũng có địa vị và quyền phát ngôn nhất định trong nhà họ Cao.

Tối hôm Đạo Trường kêu gọi mười gia tộc lớn bao vây tập kích Bạch Diệc Phi, ngoài nhà họ Hồ và nhà họ Chu thì các gia tộc khác đều đến cả, gia tộc nào cũng cử người đến tham gia.

Nhà họ Châu là Châu Lâm, còn nhà họ Cao chính là Cao Trập. Hắn ta không phải là Châu Lâm, vì Châu Lâm không nhận ra Bạch Diệc Phi ngay nhưng Cao Trập nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì nhận ra luôn, vì vậy lúc này mới chờ người ra.

Sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi, hắn ta theo bản năng mà thân người run rẩy, hai chân mềm nhũn ra.

Mẹ kiếp! Đây là người mà đến Đạo Trưởng cũng không dám liều mạng, kẻ nào lại không có mắt đi gây gỗ vào không biết?

Lúc này, người của nhà họ Thạch đứng ra nói với kiêu lấy lòng: “Bác Cao! Là cháu, Tiểu Thạch đây. Ban nãy cháu gọi điện thoại cho bác đấy”. Hắn không biết Bạch Diệc Phi là ai nên theo như hắn thấy, người nhà họ Cao đến rồi thì Bạch Diệc Phi không chạy thoát được.

Nhà họ Cao là một trong mười gia tộc lớn, chỉ xếp sau bốn gia tộc lớn mà thôi. Có cùng suy nghĩ đó không chỉ có mỗi hắn mà còn có những người không quen biết Bạch Diệc Phi và còn có cả chủ quản của câu lạc bộ nữa.

Chủ quản của câu lạc bộ cũng rất biết cách sinh tồn, bên nào mạnh thì lại nghiêng về bên đó.

Bạch Diệc Phi đánh chết người nhà họ Cao, còn nhà họ Cao là một trong mười gia tộc lớn. Không cần nghĩ cũng biết là chủ quản này chắc chắn sẽ nghiêng về nhà họ Cao rồi. Huống hồ chủ quản cũng không muốn nhà họ Cao làm giận lây sang câu lạc bộ.

Lúc này liền đứng ra miêu tả lại một lượt: “Ông chủ! Ông nghe tôi nói, tên này đúng là xấu xa vô cùng, không hỏi lý do mà đã xông lên đánh người. Lúc bảo vệ của câu lạc bộ chúng tôi xông lên thì đã muộn rồi, ông nhất định không được tha cho hắn”.

Cao Trập nghe xong thì thấy kinh ngạc, cái gì mà không hỏi lý do đã xông lên đánh người, lại còn đừng tha cho hắn? Mẹ kiếp! Hắn ta muốn đánh chết hai kẻ này quá đi mất.

Tên đàn em đứng phía sau cũng thò đầu lên hỏi: “Ông chủ! Có lên không?”

“Lên cái con khỉ”, Cao Trập giơ tay lên tát vào đầu tên đàn em đó, nói: “Tình hình chưa làm rõ mà đã lên, lên cái méo gì. Mẹ kiếp, mày có phải thằng ngu không?”

Nhìn thấy cảnh này, những người khác đều ngậy người ra. Chẳng phải đã nói rõ ràng rồi sao? Sao lại còn bảo tình hình chưa làm rõ?

Sau đó Cao Trập xoay người đi về phía Bạch Diệc Phi trong ánh mắt khó hiểu của mọi người. Hắn ta nhếch mép cười, nói: “Chắc... Chắc là có gì hiểu lầm chẳng?”

“Trong chuyện này chắc chắn có hiểu lầm”, mặc dù là nói với Bạch Diệc Phi nhưng như kiểu đang nói với mình. Thấy Cao Trập như này, mọi người đều đờ tại chỗ, chỉ có Châu Lâm hiểu được.

Vì vậy Châu Lâm cũng đứng ra, cười hì hì nói: “Đúng rồi, trong chuyện này chắc chắn có hiểu lầm rồi”, nghe thấy vậy, Cao Trập cũng cảm kích nhìn Châu Lâm một cái.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại thản nhiên nói: “Không hiểu làm đâu”.

“...”, lúc này Cao Trập thật sự muốn quỳ xuống khóc lóc kêu cha gọi mẹ quá đi.

Hắn ta nói có hiểu lầm, chẳng phải là cho đối phương cơ hội, chuyện này dễ giải quyết rồi sao? Nhưng sao người đó lại nói không hiểu lầm, vậy phải làm sao?

Cao Trập ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy như này cũng không ổn nên cắn răng nói: “Không không, chắc chắn là hiểu lầm”.

Châu Lâm cũng gật đầu nói: “Đúng rồi, chắc là hiểu lầm thôi”.

Người nhà họ Thạch thấy vậy thì nói với vẻ mặt không tin: “Hiểu làm gì chứ? Không có hiểu làm gì cả, chính người đó đã đánh chết anh Cao”.

“Trong này tuyệt đối không có hiểu lầm, hơn nữa lúc cháu gọi điện thoại cho bác, bác đã nói là động đến người nhà họ Cao thì sẽ...”.

“Mẹ kiếp”, Cao Trập mắng một tiếng rồi nắm chặt tóc của tên họ Thạch đó, sau đó ấn một cái rồi lên gối: “Mẹ kiếp, đừng có nói bậy bạ”.

“Đánh, đánh chết nó cho tao”, thuộc hạ của Cao Trập xông lên đánh tên họ Thạch đó.

“A...A... Dừng tay, đau chết mất. Bác Cao đừng đánh cháu, bác đánh cháu làm gì? Đừng đánh nữa”, người đàn ông đó bị đánh nên kêu khóc thảm thiết.

Hiện giờ Cao Trập hận nỗi không thể đánh chết hắn. Khó khăn lắm mới làm ổn tình hình, vậy mà hắn lại đến phá rối, không đánh chết hắn thì còn đánh ai nữa? Hơn nữa, chính thằng nhóc này gọi điện thoại cho hắn ta, vậy thì càng đáng đánh.

Những người khác nhìn thấy cảnh này thì cũng ngây người ra. Đến Bạch Diệc Phi cũng nghi hoặc hỏi: “Ông muốn làm gì?”

Cao Trập không dám phớt lờ Bạch Diệc Phi, vì vậy xoay người nói: “Người anh em, cậu có thấy hài lòng không?”

Bạch Diệc Phi quét nhìn một cái không nói gì, thật ra anh có chút chưa phản ứng kịp. Còn Cao Trập thấy thế thì trong lòng lo lắng, nuốt nước bọt ừng ực.

Bạch Diệc Phi lúc này mới nói: “Tôi hài lòng rồi, còn xem các người có hài lòng không thôi”.

“Chúng tôi hài lòng, rất hài lòng”, Cao Trập lập tức đáp.

Bất luận là Cao Trập hay Châu Lâm thì lúc mà Đạo Trưởng hện họ đối phó với Bạch Diệc Phi, lúc đó có Đạo Trưởng chống lưng nên mới không sợ. Hơn nữa lúc đó họ thấy, Bạch Diệc Phi giống như miếng thịt ngon, không những có thể ăn mà còn có thể xích gần mối quan hệ với Đạo Trưởng. Việc như này, đại gì không làm?

Nhưng ai ngờ Bạch Diệc Phi lại đánh thắng, người bên cạnh Bạch Diệc Phi còn lợi hại hơn cả Đạo Trưởng. Lúc này đã không còn Đạo Trưởng chống lưng, hơn nữa kể cả Đạo Trưởng ở đây thì họ cũng không dám tham gia vào.

Huống hồ, nhà họ Cao và nhà họ Châu chỉ xếp cuối cùng trong mười gia tộc lớn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 728: Tôi Nguyện Đi Theo Anh

Bạch Diệc Phi hơi ngạc nhiên với hành động này của Cao Trập, dường như một mối lửa mạnh đột nhiên bị hắt một chậu nước lạnh, lúc này bị tắt ngấm.

“Vậy các người còn chuyện gì nữa không?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Cao Trập lập tức lắc đầu, nói: “Chúng tôi không còn chuyện gì nữa, vậy chúng tôi đi trước nha?”

Câu cuối cùng hẳn ta hỏi ý kiến của Bạch Diệc Phi, vì hẳn ta không dám chủ động rời khỏi đây, phải được Bạch Diệc Phi đồng ý mới được.

“Đưa hẳn đi”, Bạch Diệc Phi chỉ vào người đàn ông nằm trên đất.

“Vâng”, Cao Trập khoát tay nói với thuộc hạ của mình: “Còn không mau đưa đi, ngại người ra đó làm gì?”

Thật ra đám thuộc hạ có chút không hiểu, lúc đến thì khí thế bùng bùng, nói là đến đánh nhau nhưng sao đột nhiên ông chủ lại khách khí với người này thế?

Nhưng dù sao đây cũng là ông chủ của mình nên đám thuộc hạ như họ cũng không nói được gì. Vì vậy họ lập tức thu dọn sạch sẽ rồi khiêng người đi.

Cao Trập vừa khom người vừa lui về sau, còn cười nói: “Vậy... Chúng tôi xin cáo lui”.

Những ông chủ khác thấy thế thì càng không dám ở lại đây và cũng rời đi cùng với Cao Trập. Nhưng Châu Lâm không đi mà đứng phía sau Bạch Diệc Phi.

Những người còn lại là bảo vệ và chủ quản của câu lạc bộ, họ đều không hiểu rốt cuộc đây là chuyện gì. Nhưng rõ ràng người nhà họ Cao rất sợ

Bạch Diệc Phi, lúc đến thì khí thế nhưng khi về thì ‘cụp đuôi’ mà chạy.

Vì vậy, sắc mặt của chủ quản có chút tái nhợt. Ban nãy cô ta còn chỉ về phía Bạch Diệc Phi, còn đẩy hết trách nhiệm lên người anh nữa.

Đột nhiên cô ta nhớ đến câu nói trước đó của Bạch Diệc Phi: “Đến bốn gia tộc lớn và chủ tịch của hiệp hội thương mại là Hứa Đạo Trường anh còn không sợ thì nhà họ Cao có là cái thá gì?”

Lúc đó, họ tưởng rằng Bạch Diệc Phi chỉ đang nói khoác nhưng hiện giờ thì họ tin rồi.

“Phup”, chủ quản câu lạc bộ đột nhiên quỳ xuống, sau đó tự tát vào mặt mình.

“Bốp, bốp...”, chủ quản câu lạc bộ lập tức nhận ra rằng, người trước mặt mình không thể dây vào được.

“Xin lỗi ông chủ, tôi sai rồi, là tôi coi thường người khác, do tôi có mắt như mù. Ông chủ xin đừng chấp nhậ với kẻ ngu dốt này, xin đừng trách tội tôi...”.

Đội trưởng bảo vệ nhìn thấy vậy thì không khỏi kinh ngạc, sau đó phản ứng của hắn ta cũng rất nhanh, cũng quỳ xuống, tránh Bạch Diệc Phi thấy chủ quản là con gái và đẩy trách nhiệm lên người mình.

“Bốp, bốp...”, đội trưởng bảo vệ cũng tát vào mặt mình.

“Xin lỗi, tôi không biết, xin lỗi...”.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này thì cũng kinh ngạc. Chủ quản và đội trưởng bảo vệ đúng là ý thế ức hiếp người nhưng họ cũng chỉ làm thuê cho người khác thôi.

Hiện tượng này cũng là bình thường, đặc biệt là ở những nơi cao cấp như này thì thường xuyên gặp phải kiểu người này. Nhưng nói chung thì cũng không phải là chuyện gì lớn.

Bạch Diệc Phi cũng không có thời gian tính toán với họ nên khoát tay nói: “Đừng tát nữa, tôi có nói sẽ đối phó với các người đâu”.

Nghe thấy vậy, chủ quản và đội trưởng bảo vệ lập tức dừng tay rồi ôm mặt mình.

Ban này vì muốn lấy lòng Bạch Diệc Phi nên hai người họ ra sức tát vào mặt mình, lúc này gò má sưng hết lên.

Bạch Diệc Phi vẫn phải đi làm việc quan trọng nên thản nhiên nói: “Gọi ông chủ của các người đến đây”, nghe thấy vậy, chủ quản và đội trưởng bảo vệ dừng lại, sau đó trong lòng thâm than khổ.

Hai người vốn định đứng lên nhưng giờ lại quỳ xuống, thậm chí còn dập đầu với Bạch Diệc Phi: “Cầu xin ông chủ tha cho chúng tôi, đừng bảo ông chủ chúng tôi đuổi việc chúng tôi”.

“Cầu xin ông chủ đừng bảo ông chủ đuổi việc chúng tôi...”.

“Hự...”, Bạch Diệc Phi đúng là cạn lời. Trước đó anh đã nói rõ là tìm ông chủ của họ có việc, sao đám người này lại nghĩ thế?

“Tôi có việc tìm ông chủ của các người chứ không phải bảo ông ấy đuổi việc các người”.

“Tôi đã nói là không tính toán với các người là tôi sẽ giữ lời”.

Thân phận và địa vị hiện giờ của Bạch Diệc Phi vượt xa hai người họ, hoàn toàn không cùng đẳng cấp nên anh không cần chấp nhặt với họ.

Chủ quản và đội trưởng bảo vệ ngậy người ra rồi liếc nhìn nhau, sau đó chậm chậm đứng lên rồi lui ra ngoài đi gọi ông chủ của mình.

Phương Nhiên nhìn thấy cả quá trình này, trong lòng cô ta vô cùng kích động. Trước đây từng nói, cô ta rất hiểu Bạch Diệc Phi và rất tôn sùng anh.

Nhưng quan trọng nhất là chuyện xảy ra trước đó không lâu, chính là Đạo Trưởng dẫn mười gia tộc lớn truy giết Bạch Diệc Phi nhưng anh dám

liều mạng với họ, cuối cùng còn đánh thắng. Đây mới là điều khiến cô ta ngưỡng mộ nhất.

Vì vậy, người mà ban nãy miễn cưỡng kết bạn nói là anh ta không coi bốn gia tộc lớn và Đạo Trưởng ra gì, cô ta đột nhiên đoán, người này liệu có phải là Bạch Diệc Phi không?

Không thể trùng hợp thế chứ?

Cô ta trợn trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, đột nhiên nhớ lại mặc dù họ chỉ gặp nhau mấy lần nhưng cô ta chưa từng hỏi người đó tên là gì.

Người quản lý của Phương Nhiên thăm than thở, không ngờ mình lại nhìn nhầm người.

Từ thái độ của nhà họ Cao đối với Bạch Diệc Phi có thể thấy Bạch Diệc Phi đúng là nhân vật tâm cỡ.

Vì vậy, người quản lý đi lên trước, mang theo nụ cười chuyên nghiệp còn giơ tay định bắt tay với Bạch Diệc Phi: “Chào ông chủ, tôi tên là...”.

“Cút”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn hắn rồi nói một chữ.

Người quản lý ngây người ra rồi có chút lúng túng.

Lần đầu tiên Bạch Diệc Phi nhìn thấy người quản lý đó anh đã thấy ghét rồi nhưng để nói là tại sao thì anh cũng không rõ, cũng có thể là vì Phương Nhiên. Không phải anh có ý gì với cô ta mà là vì tối hôm đó, là Phương Nhiên giúp anh nên hiện giờ miễn cưỡng cũng coi là bạn được.

Nếu đã là bạn thì tất nhiên không thể nhìn người khác giở trò với bạn mình được.

Bạch Diệc Phi luôn là người trọng tình nghĩa, bản thân mình chịu thiệt thì không sao nhưng nếu bạn bên cạnh mình chịu thiệt thì anh thấy không vui.

Sau đó anh không thèm nhìn người quản lý mà quay đầu nhìn Châu Lâm, hỏi: “Sao anh vẫn chưa đi?”

Châu Lâm toàn thân run rẩy, nhìn Phương Nhiên và người quản lý kia một cái.

Phương Nhiên lập tức hiểu được, Châu Lâm định nói mấy lời mà họ không thể nghe được, hơn nữa lát nữa Bạch Diệc Phi còn phải nói chuyện với ông chủ của câu lạc bộ nữa nên họ không thích hợp ở lại đây. Vì vậy cô ta cười nói: “Chúng tôi còn có việc nên đi trước, có thời gian cùng nhau ăn cơm nha”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì gật đầu. Phương Nhiên xoay người rời đi, người quản lý thấy vậy thì tất nhiên cũng không có lý do gì ở lại nên cũng đi cùng luôn.

Sau khi họ đi, Châu Lâm mới nhỏ giọng nói: “Tôi biết... Tôi biết anh”.

“Hứ?”, Bạch Diệc Phi chau mày.

Châu Lâm thấy thế thì cắn răng nói: “Anh Bạch, nói thật thì tối hôm đó tôi cũng đi”.

Bạch Diệc Phi cũng không thấy bất ngờ vì điều này. Bởi vì lúc Châu Lâm nhận ra anh thì anh cũng đoán được rồi. Dù sao thì anh cũng không quen nhiều người ở thủ đô. Vì thế những người nhận ra anh phần lớn đều là đi truy sát anh hôm đó.

Nhưng hiện giờ anh ta nói ra chuyện này thì có ý gì?

“Anh không sợ tôi tìm anh báo thù sao?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Nghe thấy vậy Châu Lâm rất sợ, toàn thân run rẩy nhưng đã nói ra rồi thì cứ tiếp tục thôi: “Hôm đó gia tộc bảo tôi đi, tôi dốc sức vì gia tộc nhưng hôm nay là quyết định của tôi”.

Bạch Diệc Phi tò mò nhìn anh ta hỏi: “Quyết định gì?”

Bạch Diệc Phi trầm nghĩ, không phải là đứng về phía mình đấy chứ?

Một lát sau, Châu Lâm quỳ xuống, giọng nói kiên định: “Anh Bạch! Châu Lâm tôi nguyện đi theo anh”.

Đúng là Bạch Diệc Phi đoán trúng rồi nhưng Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy, không những không vui mà còn chau mày. Anh mới đến thủ đô nên không có thể lực gì, Châu Lâm dựa vào đâu mà đi theo anh, thậm chí còn từ bỏ cả gia tộc nữa?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 729: Thứ Khó Mua Nhất Là Lòng Tin

Bất ngờ quá khiến người khác không thể không nghi ngờ.

Bạch Diệc Phi lặng lẽ nhìn anh ta, một lúc lâu mới hỏi: “Cho tôi một lý do, tại sao anh lại muốn đi theo tôi?”

“Tại sao tôi phải tin anh? Và tại sao tôi phải chấp nhận lý do của anh?”

Châu Lâm nghe thấy câu này, anh ta không nghĩ ngợi gì mà đáp luôn: “Tôi muốn cược một lần”. Anh ta trả lời rất nhanh, dường như sớm đã biết Bạch Diệc Phi sẽ hỏi như vậy.

“Mười gia tộc lớn đi theo Đạo Trường, còn đối với Đạo Trường mà nói, gã chỉ cần biết gia chủ của mười gia tộc lớn thôi, còn những người khác kể cả có dốc hết sức vì gã thì gã cũng không biết đó là ai”.

“Còn anh là người đầu tiên dám đối đầu với Đạo Trường nên tôi muốn cược một lần. Tôi muốn đi theo anh Bạch, nếu thắng thì tôi sẽ đứng trên mười gia tộc lớn còn nếu thua thì tôi cũng cam tâm”.

Lời nói vừa dứt, Bạch Diệc Phi cảm thấy có chút choáng váng. Lời này khiến anh nhớ tới thời cổ đại khi các Hoàng tử tranh giành ngai vàng. Ai cũng sẽ chọn đứng về phía của một Hoàng tử, nếu ai thắng thì sẽ được hưởng vinh hoa phú quý trọn đời còn ai thua thì trả giá bằng tính mạng.

Bạch Diệc Phi khẽ gật đầu nói: “Vậy anh dựa vào đâu để tôi tin anh?”

“Nói miệng thì chắc anh cũng không tin. Vì vậy, sau này có chuyện gì anh Bạch cứ dặn dò. Tôi có thể dùng hành động để chứng minh cho anh thấy”, Châu Lâm lập tức trả lời.

Sau đó anh ta lại bổ sung thêm một câu: “Anh có bí mật gì cũng không cần phải nói với tôi, tôi chỉ làm việc là được rồi”.

Nghe thấy vậy, Bạch Diệc Phi khẽ gật đầu. Mặc dù Châu Lâm không hoàn toàn thuyết phục được anh nhưng cũng tạm chấp nhận được.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Vậy tôi dựa vào đâu để dùng anh?”

“Tôi rất quen thuộc thủ đô, nếu anh muốn phát triển ở đây thì tôi có thể giúp anh”, Châu Lâm đáp.

Bạch Diệc Phi lúc này liền rơi vào trầm tư. Châu Lâm nói đúng, Bạch Diệc Phi thật sự muốn phát triển ở thủ đô, và phát triển thế lực của mình là điều cần thiết. Nếu vậy thì có một người quen ở thủ đô cũng là điều tốt.

Huống hồ, Châu Lâm là người của mười gia tộc lớn, cũng có thể làm quân cờ ngầm trong đó, như vậy cũng có lợi cho mình.

Lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên có một suy nghĩ. Và muốn thực hiện nó thì Châu Lâm là mắt xích vô cùng quan trọng trong đó.

Vì vậy, Bạch Diệc Phi nói: “Anh đứng lên đi, anh cứ quay về bình thường như mọi ngày, việc gì nên làm thì cứ làm. Có gì cần tôi sẽ cho người liên lạc với anh”.

Châu Lâm nghe thấy vậy thì kích động vô cùng. Như vậy có nghĩa là Bạch Diệc Phi đã đồng ý với anh ta rồi.

Châu Lâm sau khi đứng lên thì vội khom người cảm ơn.

Lúc này, chủ quản của câu lạc bộ dẫn theo một người trẻ tuổi tầm hơn hai mươi tuổi bước vào.

Người đó mặc đồ vest màu đen, trông có vẻ hiền. Dáng vẻ của anh ta khiến người khác không thể rời mắt, bởi vì anh ta đẹp trai như minh tinh vậy.

“Ai tìm tôi?”, anh ta nhìn xung quanh, sau đó dòn ánh mắt về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cảm thấy hơi bất ngờ với ngoại hình của người này, còn Lưu Hiểu Anh đứng bên cạnh Bạch Diệc Phi thì kích động đến nỗi đứng bật dậy.

Trời ơi! Đẹp trai quá đi! Sao trên đời lại có người đẹp trai như vậy chứ?

Bạch Diệc Phi nhìn thấy dáng vẻ này của Lưu Hiểu Anh thì có chút không vui. Không phải vì ghen mà vì đây là tự trọng của đàn ông. Ai khi thấy người khác đẹp trai hơn mình thì chắc đều không vui cho lắm.

Bạch Diệc Phi thân nhiên hỏi: “Anh là ông chủ của câu lạc bộ?”

Người đó gật đầu, khẽ cười nói: “Đúng vậy! Tôi tên là Mạnh Kinh, ông chủ của câu lạc bộ”.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì nói thẳng vào vấn đề: “Chào anh! Tôi muốn mua lại câu lạc bộ này”.

Mạnh Kinh nghe thấy vậy thì khẽ chau mày. Nhưng kể cả anh ta chau mày thì cũng vẫn đẹp trai.

Còn chủ quản của câu lạc bộ thì kinh ngạc tròn trĩnh hai mắt. Không lâu trước đó, cô ta còn tưởng Bạch Diệc Phi chỉ là tên nghèo rớt, không ngờ anh lại muốn mua câu lạc bộ.

Mạnh Kinh khẽ cười nhưng giọng điệu không được vui cho lắm: “Xin lỗi anh, nếu anh đến đây chơi thì tôi lúc nào cũng hoan nghênh nhưng nếu muốn mua thì xin lỗi, tôi không bán đâu”.

Bạch Diệc Phi nói: “Anh ra giá đi”.

“Tôi nói rồi, tôi không bán”, nụ cười trên mặt Mạnh Kinh như tắt ngấm, giọng nói cứng rắn hơn.

Bạch Diệc Phi trực tiếp giơ một ngón tay ra: “Một trăm triệu”.

Mạnh Kinh nghe thấy vậy thì khẽ nhếch lông mày nhưng vẫn lắc đầu nói: “Không bán”.

Bạch Diệc Phi tiếp tục nói: “Một tỷ”.

Mạnh Kinh ngây người ra. Một tỷ ư?

Không chỉ có Mạnh Kinh mà cả chủ quản câu lạc bộ và đội trưởng bảo vệ cũng ngây người ra.

Cứ cho là giá đất thủ đô có đắt thế nào thì cũng không đến nỗi dùng một trăm triệu để mua câu lạc bộ, huống hồ Bạch Diệc Phi lại ra giá một tỷ.

Hơn nữa, nhìn cách ăn mặc của Bạch Diệc Phi không giống với người có thể lấy ra một tỷ.

Vì vậy, Mạnh Kinh sau khi phản ứng lại mới nói với giọng không vui: “Anh à, nói đùa cũng không nên nói quá như vậy chứ?”

“Tôi không nói đùa với anh”, Bạch Diệc Phi nói.

Mạnh Kinh chau mày, nhìn Bạch Diệc Phi rồi nói: “Ở thủ đô, kể cả là bốn gia tộc lớn cũng không dùng một tỷ để mua lại một câu lạc bộ đâu”.

“Bởi vì nó căn bản không đáng giá bằng đó. Anh rốt cuộc là ai?”

“Bạch Diệc Phi”, Bạch Diệc Phi trực tiếp nói ra tên của mình.

Bạch Diệc Phi ư? Mạnh Kinh chau mày, anh ta cảm thấy hình như đã nghe thấy tên này ở đâu rồi.

Còn bảo vệ đứng ở bên ngoài cửa lập tức trợn trừng mắt, kinh hãi hô lên một tiếng: “Chính là Bạch Diệc Phi đại náo hiệp hội thương mại thủ đô và giết phó chủ tịch hiệp hội thương mại?”

Nghe thấy vậy, Mạnh Kinh cũng trợn trừng hai mắt lên.

Nếu đúng là Bạch Diệc Phi, vậy thì Bạch Diệc Phi lấy ra một tỷ để mua lại câu lạc bộ của anh ta, anh ta không có lý do gì không tin cả. Bởi vì tất cả mọi người đều nói, Bạch Diệc Phi là một kẻ điên.

Một kẻ điên lấy ra một tỷ để mua một câu lạc bộ, không có gì là không thể. Nhưng Mạnh Kinh vẫn có chút hoài nghi, sắc mặt nghiêm nghị nói: “Kẻ cả là như vậy thì câu lạc bộ cũng sẽ không bán cho anh”.

“Tại sao?”, Lưu Hiểu Anh hỏi với vẻ khó hiểu.

Mạnh Kinh lắc đầu nói: “Tôi chỉ muốn làm kinh doanh nhỏ của riêng mình chứ không muốn chết chung với các người”.

Chỉ cần là những người biết được chuyện xảy ra tối hôm đó thì đều biết Bạch Diệc Phi và Đạo Trường kết thù với nhau, hơn nữa thuộc kiểu không thể hóa giải được.

Nếu như Mạnh Kinh bán câu lạc bộ cho Bạch Diệc Phi thì người khác sẽ tưởng Mạnh Kinh đi theo Bạch Diệc Phi. Như vậy, sau khi Đạo Trường biết được thì tuyệt đối không tha cho anh ta.

Nhưng đối với Bạch Diệc Phi mà nói, chính vì Mạnh Kinh từ chối mà anh lại càng muốn mua lại câu lạc bộ này hơn. Bởi vì Mạnh Kinh từ chối kiên quyết, điều đó chứng tỏ Mạnh Kinh không phải là người của Đạo Trường.

Vì vậy Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Tôi biết anh lo ngại điều gì nên sớm đã sắp xếp giúp anh rồi”.

“Tôi nay tôi sẽ sai người bảo vệ anh đến thành phố Thiên Bắc, trước khi tôi và Đạo Trường quyết một trận thì bảo đảm tính mạng của anh vẫn an toàn”.

“Kẻ cả tôi thất bại thì anh vẫn có thể tiếp tục ở lại thành phố Thiên Bắc, ở đó không có ai có thể hại anh”.

“Hơn nữa, một tỷ đủ cho anh và người nhà tiêu cả đời rồi”.

Nghe thấy vậy, Mạnh Kinh trầm ngâm một lúc, bởi vì anh ta thấy ‘động lòng’ rồi. Một tỷ có ai mà không muốn chứ?

Anh ta trầm ngâm một lúc lâu, sau đó ngẩng đầu lên nói nghiêm túc: “Được! Nhưng tôi có một điều kiện. Anh phải cho người giỏi nhất bên cạnh anh đến bảo vệ tôi”.

“Được”, Bạch Diệc Phi gật đầu nói.

...

Trong một tòa nhà cách Góc Thiên Đường không xa, Phương Nhiên đang đứng trước cửa sổ nhìn về phía Góc Thiên Đường.

Người đại diện của cô ta đang đứng phía sau, mắng với giọng phẫn nộ: “Mẹ nó chứ, cái thằng nhà quê đó còn dám từ chối tôi nữa? Tưởng rằng mình là ai? Mẹ kiếp”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 730: Lý Tuyệt Có Thai

“Ông đây nê mặt hấn hấn lại thật sự nghĩ mình có thể diện sao?”

Phương Nhiên vẫn nhìn phía Góc Thiên Đường, sau đó nhẹ nói: “Anh ta có khả năng là Bạch Diệc Phi”.

“Bạch Diệc Phi là ai? Bạch Diệc Phi thì giỏi lắm sao? Bạch Diệc Phi...”, người quản lý của Phương Nhiên vẫn đang cực kỳ tức giận, không để ý đến cái tên này, nhưng nhắc lại hai lần rồi hấn mới đột nhiên phản ứng lại: “Bạch Diệc Phi?”

“Bạch Diệc Phi người đấu với Đạo Trưởng sao?”

Người quản lý chết lặng.

Phương Nhiên không trả lời hấn, bởi vì cô ta không chắc chắn lắm.

Lúc này tên kia sắc mặt đã tái nhợt, hai chân mềm nhũn.

Hấn ta nhớ tới thái độ của mình đối với Bạch Diệc Phi, lại nhớ tới chuyện sau khi người nhà họ Cao bị Bạch Diệc Phi giết chết, Cao Trập xông đến, nhìn thấy anh thì giống như chuột nhìn thấy mèo vậy.

Hóa ra hấn ta là Bạch Diệc Phi.

Mọi người đều biết, Bạch Diệc Phi là một thằng điên.

Hấn ta sẽ không giết mình chứ.

Người quản lý căng thẳng không thôi.

...

Cùng lúc đó, tại liên minh doanh nghiệp thủ đô, Chu Khúc Nhi cùng Lý Tuyệt bước vào văn phòng: “Tuyệt Nhi, mình đã đến phòng hồ sơ lưu trữ để

điều tra, thông tin về mười gia tộc kia đều không đầy đủ”.

Lý Tuyết không khỏi ngẩng đầu khi nghe thấy lời này, cô nhìn về phía Chu Khúc Nhi nói: “Lần đầu tiên đến đây mình quả thật đã xem qua những thông tin đó”.

“Mình cũng từng xem qua”, Chu Khúc Nhi gật đầu nói.

Mặc dù Lý Tuyết đã cùng Bạch Diệc Phi rời đi, nhưng lúc cô rời khỏi đó thì vẫn chưa từ chức, thế nên bây giờ cô vẫn là phó chủ tịch của liên minh doanh nghiệp.

Và khi họ vừa mới đặt chân đến hội liên minh doanh nghiệp thủ đô, Lý Tuyết cũng vô tình nhìn thấy một tài liệu bí mật về mười gia tộc kia trong kho lưu trữ của hiệp hội.

Lúc đó Lý Tuyết cảm thấy vô dụng nên cũng không quan tâm.

Nhưng bây giờ Bạch Diệc Phi quyết định đến thủ đô, vậy thì chắc chắn sẽ có ích cho anh.

Ít nhất thông tin này có thể được sử dụng để hạn chế mười gia tộc kia và Đạo Trưởng.

Lý Tuyết hỏi: “Những người làm ở phòng lưu trữ hồ sơ gần đây có biểu hiện gì bất thường không?”

Chu Khúc Nhi gật đầu nói: “Mình cũng hỏi rồi, có một người tên là Trần Lệ đã xin nghỉ phép dài hạn, những người khác đều bình thường”.

Nghe đến đây, Lý Tuyết khẽ cau mày.

Sau đó Lý Tuyết đột nhiên đứng lên chạy nhanh vào phòng vệ sinh.

“Oẹ...”

Chu Khúc Nhi sợ tới mức vội vã chạy theo, lo lắng hỏi: “Cậu sao thế?”

Lý Tuyết súc miệng bằng nước lọc, lắc đầu nói: “Không sao, chúng ta đi tìm Trần Lệ”.

Nhưng Chu Khúc Nhi vẫn rất lo lắng.

Lý Tuyết thấy vậy thì xoa dịu một câu: “Mình thật sự không sao mà”.

Sau đó Lý Tuyết để Chu Khúc Nhi gọi điện cho Trần Lệ, kết quả phát hiện điện thoại tắt máy, vì vậy hai người đã đi hỏi về địa chỉ nhà của Trần Lệ và lái xe đến đó.

Không lâu sau khi họ lái xe rời đi, một người đàn ông mặc áo đen bước vào văn phòng của Đạo Trưởng trên tầng cao nhất và báo cáo: “Chủ tịch, phó chủ tịch Lý đưa trợ lý ra ngoài rồi”.

Đạo Trưởng khẽ mở mắt, nhẹ giọng nói: “Báo tin này cho người của mùi gia tộc kia”.

“Vâng”.

Sau khi người mặc đồ đen rời đi, Đạo Trưởng nhàn nhạt nói một câu: “Mặc dù có thai rồi nhưng thật đáng tiếc là đã đi theo nhầm người”.

...

Bạch Diệc Phi gọi điện cho Trần Ngạo Kiêu, bảo bọn họ đến hội quán ngay bây giờ.

Hội quán rất lớn, đủ cho tất cả mọi người có thể ở đây.

Chuyện của Mạnh Kinh anh sẽ giải quyết sau.

Sau khi Trương Hoa Bân đến, Bạch Diệc Phi để anh ta và Mạnh Kinh đi làm một số việc.

Trong phòng riêng chỉ còn lại anh và Lưu Hiểu Anh.

Bạch Diệc Phi vốn dĩ định đi ra ngoài, nhưng khi thấy Lưu Hiểu Anh định nói gì đó với anh thì dừng lại và hỏi: “Có việc gì cô cứ nói thẳng”.

Lưu Hiểu Anh lắc đầu.

Bạch Diệc Phi thấy vậy khẽ mỉm cười: “Cô muốn tôi giúp cô và Mạnh Kinh thành đôi?”

Dù gì thì sau khi Mạnh Kinh xuất hiện, Lưu Hiểu Anh cũng căng thẳng mà đứng lên, trong mắt toàn sao xa.

Lưu Hiểu Anh đỏ bừng mặt khi nghe anh nói vậy, tức giận nói: “Anh nói vớ vẩn cái gì đó”.

“Anh tự chăm sóc tốt cho mình đi, đến vấn đề của vợ mình còn không biết, lại có thời gian lo cho tôi?”

Lưu Hiểu Anh nói trong vô thức nhưng Bạch Diệc Phi lại chú ý tới, anh cau mày hỏi: “Vợ tôi làm sao?”

Lưu Hiểu Anh lập tức phản ứng lại, vừa rồi giận quá nên lỡ miệng nói ra chuyện này, vì vậy cô ta vội vã dùng ta che miệng rồi lắc đầu.

Bạch Diệc Phi sắc mặt âm trầm nhìn cô ta.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy thì chột dạ, nghĩ ngợi một chút rồi cắn răng nói: “Không có gì, không phải trước đây cô ấy hay buồn nôn sao?”

Bạch Diệc Phi gật đầu.

Lưu Hiểu Anh lại nói: “Tại sao phụ nữ lại buồn nôn?”

“Tại sao?”, Bạch Diệc Phi khẽ sững người, sao mà anh biết được?

Lưu Hiểu Anh trừng mắt, dù sao cũng nói ra rồi, có giấu cũng không giấu được: “Anh còn dám nói là yêu vợ mình, đến chuyện này mà cũng không biết!”

“Cô ấy đương nhiên là có thai rồi, vả lại còn là một cặp song sinh”.

Bạch Diệc Phi sững sờ.

Có thai rồi?

Lại còn là một cặp song sinh!

Anh sắp được làm bố!

Bạch Diệc Phi rất phấn khích, hận không thể chạy đến bên cạnh Lý Tuyết ôm cô ngay lúc này.

Nhưng vào lúc anh đang hưng phấn nhất thì có một cuộc điện thoại gọi đến phá hủy niềm vui của anh.

Bạch Diệc Phi nhấc máy.

“Anh Bạch, em cho người điều tra rồi, chị dâu đúng là quay về hội liên minh doanh nghiệp, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng người của em không liên lạc được với chị ấy, hình như mất tích rồi”

Cuộc gọi này là của Lâm Cuồng, sau khi Bạch Diệc Phi đến thủ đô thì đã gọi điện cho cậu ta, anh muốn sử dụng mối quan hệ của Lâm Cuồng để tìm Lý Tuyết.

Dù sao thời gian trước chuyện anh và Đạo Trưởng cũng đã ầm ĩ lớn như vậy, nếu anh lại đến liên minh doanh nghiệp nữa thì e rằng ông ta cũng không cho anh vào.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc: “Chuyện là sao?”

....

Sau khi cúp máy, Bạch Diệc Phi bắt đầu lo lắng.

Lý Tuyết không thể tự nhiên biến mất vô có như vậy được, vậy thì rất có khả năng là cô đã gặp nguy hiểm.

Mà anh lại vừa mới biết tin cô có thai, bây giờ Lý Tuyết mất tích, Bạch Diệc Phi càng thêm lo lắng và thấp thỏm.

Anh không thể để Lý Tuyết chịu một chút tổn thương nào.

Vì vậy Bạch Diệc Phi quyết định đến liên minh doanh nghiệp.

Bạch Diệc Phi một mình đến đó nhưng lại không gặp trở ngại gì, tuy nhiên anh không gặp được Đạo Trường.

Anh hỏi người trong liên minh doanh nghiệp thì tất cả mọi người đều không biết Lý Tuyết đã đi đâu.

Rời khỏi đó, Bạch Diệc Phi vừa thất thần vừa hoảng sợ.

Thủ đô lớn như vậy, anh phải đi đâu để tìm cô đây?

Càng kéo dài thời gian thì Lý Tuyết sẽ càng gặp nguy hiểm hơn.

Anh thật sự rất sợ hãi.

Đột nhiên Bạch Diệc Phi nhớ tới nhà họ Bạch.

Vì vậy, gần tới anh chạy đến biệt thự nhà họ Bạch, bấm chuông cửa.

Người mở cửa là một người đàn ông hơn 50 tuổi, ông ta mặc bộ đồ âu đui ến, đeo kính gọng vàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 731: Tuyên Chiến Với Bạch Khiếu

Người đàn ông đó sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì nhàn nhạt hỏi: “Cậu tìm ai?”

Ông ta không mở cửa, chỉ hé ra một khoảng trống vừa đủ chỗ cho chính mình.

“Tôi tìm Bạch Vân Bằng”, Bạch Diệc Phi nói.

Người đàn ông không khỏi hừ lạnh khi nghe câu này: “Thằng ngu ở đâu đến? Tên của gia chủ nhà họ Bạch người như cậu có thể gọi sao? Cậu tưởng mình là ai? Muốn gặp thì gặp à?”

“Cút ra cho tôi!”, Bạch Diệc Phi đang lo lắng, không muốn phí lời với ông ta.

Anh muốn đẩy người đàn ông trung niên kia ra để đi vào.

Nhưng ngay khi tay anh chạm vào người đó thì lập tức bị một cỗ lực cực lớn đánh bật trở lại.

Bạch Diệc Phi sững sốt, thân thể của anh liên tục lui về sau mấy bước.

Người đàn ông trung niên cười lạnh: “Muốn đánh nhau? Chết đi”.

Nói xong, ông ta cúi người, giơ nắm đấm đánh mạnh vào ngực Bạch Diệc Phi.

Tốc độ của người đó rất nhanh, Bạch Diệc Phi căn bản không kịp phản ứng, anh chỉ có thể đưa đôi tay lên chắn trước ngực, sau đó bị nắm đấm của người kia đánh trúng.

“Bịch!”

Bạch Diệc Phi bay ngược lại, ngã mạnh xuống đất.

Người đàn ông trung niên khinh thường anh, lạnh lùng nói: “Thứ chó má ở đâu đến? Dám đến nhà họ Bạch gây sự à?”

“Không ai có thể đứng dậy sau khi bị tôi đánh một quyền, cứ nằm ở đó đi, nếu có người qua đường tốt bụng nào đó đi qua biết đâu sẽ có thể cứu cậu”.

Nói xong câu này, ông ta xoay người quay vào trong.

Nhưng khi quay người, ông ta bỗng dừng lại, bởi vì cảm nhận được Bạch Diệc Phi đã đứng dậy sau lưng mình.

Người đó có chút kinh ngạc nói: “Xem ra cậu chịu đánh khá giỏi”.

“Phụt!”

Bạch Diệc Phi phun ra một ngụm máu, tay ôm ngực, lão đảo đứng dậy.

Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm vào mắt người đàn ông trung niên, lạnh lùng nói: “Đề tôi vào gặp Bạch Vân Bằng, tôi có thể tha cho ông”.

Người kia nghe vậy, không khỏi chế nhạo: “Cậu tưởng cậu là ai? Gia chủ là người cậu muốn là gặp được sao?”

“Lại còn tha cho tôi? Thật sự là quá kiêu căng ngạo mạn rồi, đứng trước cửa nhà họ Bạch mà dám nói những lời này?”

“Tôi ngược lại muốn biết, cậu làm thế nào để không tha cho tôi”.

Bạch Diệc Phi sau khi nghe xong liền chế nhạo: “Vậy thì ông sẽ rất thảm đấy”.

Người đàn ông trung niên tiến lên phía trước một bước, cười lạnh một tiếng: “Vậy cậu cho tôi xem tôi sẽ thảm hại đến mức nào!”

Người đó cho rằng Bạch Diệc Phi muốn động thủ với mình, đoán xem có phải anh có lá bài tẩy nào không, nhưng vẫn cứ cứng miệng chế nhạo.

Nhưng những điều này cũng không quan trọng, bởi vì mọi âm mưu và thủ đoạn đều vô dụng khi đối mặt với sức mạnh.

Tuy nhiên Bạch Diệc Phi không hề động đậy.

Anh nhìn người đó cười lạnh hỏi: “Không lẽ ông không thấy tôi rất quen mắt sao?”

Người đàn ông trung niên nghe lời này thì nhú mày, sau đó đánh giá anh một chút, quả thật có chút quen mắt, hình như đã gặp ở đâu đó rồi.

Bạch Diệc Phi tiếp tục hỏi: “Chẳng lẽ ông không cảm thấy tôi rất giống ai đó sao?”

“Có chút giống với...”, người đàn ông trung niên đột nhiên sững sốt.

Lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên hét lớn: “Tôi là Bạch Diệc Phi, có người sắp đánh chết tôi rồi!”

...

Trong phòng khách của biệt thự.

Ngô Quế Hương nắm lấy tay Bạch Diệc Phi, vô cùng hạnh phúc.

Bạch Vân Bằng đứng ở một bên, ánh mắt đầy ý cười.

Mà người đàn ông trung niên kia là quản gia nhà họ Bạch, tên là Tưởng An.

Ông ta đang đứng run rẩy phía sau bọn họ, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Tưởng An rất hồi hận, sao ông ta lại không nhìn ra thằng nhóc này rất giống Bạch Vân Bằng cơ chứ.

Bạch Diệc Phi cũng vậy, cứ nói ra tên mình thì cần gì phải rắc rối như vậy, ông ta cũng không cần động thủ đánh người.

Bạch Vân Bằng nổi tiếng về bảo vệ gia đình, Ngô Quế Hương cũng vậy, nếu bọn họ biết ông ta đánh Bạch Diệc Phi, vậy thì hậu quả...

Bây giờ, ông ta chỉ hi vọng Bạch Diệc Phi sẽ không tố cáo mình trước mặt Bạch Vân Bằng và Ngô Quế Hương.

Ngô Quế Hương kéo tay Bạch Diệc Phi và hỏi han rất nhiều, Bạch Diệc Phi cũng trả lời từng câu một.

Khi Ngô Quế Hương hỏi đến em gái anh, đôi mắt của Bạch Diệc Phi đã đỏ ửng.

Ngô Quế Hương cũng thở dài và nhẹ nhàng nói: “Có thời gian mẹ sẽ đi thành phố Thiên Bắc thăm nó, đúng là đứa nhỏ tội nghiệp”.

Bạch Diệc Phi không nói gì.

Đúng lúc này, một giọng nói khác vang lên trong phòng khách yên tĩnh.

“Là anh cả về rồi sao?”

Âm thanh này làm tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đặc biệt là Bạch Diệc Phi, tim anh vô thức đập kịch liệt.

Sắc mặt Ngô Quế Hương cũng đại biến, bà vô thức buông tay Bạch Diệc Phi ra.

Một người thanh niên giống Bạch Diệc Phi đến bảy tám phần được Kinh La đẩy xe lăn vào.

Đây chính là người môn đệ Bạch Diệc Phi vào chỗ chết- Bạch Khiếu.

Sau khi Bạch Khiếu nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì cười nói: “Thật sự là anh cả rồi!”

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì cau mày.

Phải biết rằng, Bạch Khiếu rất muốn giết anh nên đáng ra phải rất hận anh mới đúng.

Sao bây giờ lại tỏ ra nhiệt tình đến vậy? Hoàn toàn không hận anh, mà nhìn vào dường như không có chút giả dối nào.

Bạch Diệc Phi nghe vậy cũng không có biểu hiện gì, chỉ nhàn nhạt đáp: “Bạch Khiếu à?”

Bạch Khiếu lập tức gật đầu, vui vẻ nói: “Đúng vậy, anh cả, em luôn mong anh về nhà, từ khi biết anh ở thủ đô, em đã luôn muốn như vậy”.

Bạch Khiếu nhiệt tình đến mức Bạch Diệc Phi không biết phải đối xử như thế nào.

Rõ ràng Bạch Khiếu hận anh đến chết đi sống lại, nhưng sao lại biểu hiện thân thiện như vậy?

Anh không hiểu, tại sao Bạch Khiếu lại có thể che giấu lòng hận thù với anh sâu đến như thế, một chút dấu vết cũng không lộ ra?

Người này thật sự rất đáng sợ.

Bạch Diệc Phi không phải là người như vậy, thế nên anh không che giấu được cảm xúc thật của mình.

Bạch Diệc Phi nhàn nhạt nói với Bạch Khiếu: “Chị dâu cậu có thai rồi, hơn nữa còn là thai đôi”.

Bạch Khiếu nghe vậy thì nụ cười trên mặt hơi cứng lại, có chút mất tự nhiên.

Bạch Diệc Phi biết chính Bạch Khiếu đã cho Lý Tuyết uống thuốc khiến cô vô sinh, tuy anh không có bằng chứng về chuyện này nhưng mọi người đều biết rõ.

Bạch Diệc Phi cố ý nói vậy cũng chính là tuyên chiến với Bạch Khiếu, nói với hắn ta rằng, anh đã biết hết.

Anh đã trở lại thủ đô, lại thêm Lý Tuyết có thai, anh mới là ứng cử viên đầu tiên cho vị trí gia chủ của nhà họ Bạch.

Mà Bạch Khiếu thì hoàn toàn không thể!

Vì vậy, ánh mắt của Bạch Khiếu xẹt qua một tia sát khí.

E rằng chỉ có Bạch Vân Bằng và Ngô Quế Hương sau khi bất ngờ thì vô cùng phần khích.

“Thật sao?”, Ngô Quế Hương kích động hỏi một câu.

Bạch Vân Bằng cũng nhìn Bạch Diệc Phi đầy mong đợi.

Bạch Diệc Phi gật đầu, sau đó lại cau mày, nghiêm nghị nói: “Thật sự là có thai rồi, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Cô ấy mất tích rồi, tôi nghi ngờ là do liên minh doanh nghiệp làm”, Bạch Diệc Phi cười khổ nói.

Ngay khi lời nói thốt ra, phòng khách ngay lập tức im lặng.

Sau đó là tiếng gầm giận giữ của Bạch Vân Bằng: “Bọn chúng lại dám!”

“Nếu kẻ nào dám động đến một sợi tóc của con dâu Bạch Vân Bằng này, cho dù có phải trả giá thế nào cũng phải tiêu diệt hẳn!”

Không ai ngờ rằng Bạch Vân Bằng lại tức giận đến vậy, mọi người đều chưa kịp phản ứng lại.

Bạch Diệc Phi có chút bối rối, Bạch Vân Bằng là người đứng đầu một trong bốn gia tộc lớn sao? Tính tình này cũng bạo lực quá đi mà! Hoàn toàn không trầm ổn chút nào!

Thật ra Bạch Vân Bằng trước giờ vẫn rất bình tĩnh, chỉ là sự việc lần này làm ông không nhẫn nhịn được nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 732: Kế Hoạch Của Bạch Khiếu

Dù sao người mất tích cũng là cô con dâu đang mang thai của ông.

Bởi vì hiện tại nhà họ Bạch, người có thể dùng ở thế hệ sau rất ít, nên so ra, hai người con của ông, dù là ai thì cũng mạnh hơn họ nhiều.

Và nhà họ Bạch là một gia tộc lâu đời chú trọng đến việc thừa kế, những người còn lại đều đang lấy việc con trai của Bạch Vân Bằng không có con ra để chọc ngoáy ông.

Bạch Vân Bằng sớm đã thấy không thoải mái rồi.

Do một tai nạn ngoài ý muốn, Bạch Khiếu vì cứu bố mẹ mình nên mới trở thành người tàn phế, không thể sinh con được.

Vợ của Bạch Diệc Phi cũng bị người ta đánh thuốc, không thể có thai.

Nhưng mà bây giờ thì khác, vợ Bạch Diệc Phi đang mang thai, và lại còn là thai đôi.

Bạch Vân Bằng cuối cùng cũng có thể yên tâm rồi, ở trước mặt người khác, đặc biệt là đám trưởng lão trong gia tộc, ông hoàn toàn có thể vỗ ngực tự hào.

Tuy nhiên, vợ của Bạch Diệc Phi lại đang mất tích, khả năng lớn là bị bắt, thế nên Bạch Vân Bằng làm sao mà không tức giận cho được chứ?

Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc với chuyện này, bởi vì anh đến tìm Bạch Vân Bằng là chỉ muốn ông huy động thế lực của nhà họ Bạch để tìm Lý Tuyết.

Nhưng bây giờ không chỉ là nhà họ Bạch nữa.

Bạch Vân Bằng còn gọi điện cho Lâm Dụ Xương và Diệp Gia.

“Giúp tôi tìm con dâu Lý Tuyết, sau này trên phương diện làm ăn, tôi có thể nhường lại cho mỗi người một thành phố!”

Gọi xong điện thoại lại liên lạc với người phụ trách trong gia tộc.

“Không cần biết các người dùng thủ đoạn gì, lợi dụng hết tài nguyên của nhà họ Bạch, trong một ngày, tôi muốn biết tung tích của con dâu tôi”.

Rồi Bạch Vân Bằng đến ngôi nhà cũ của nhà họ Bạch.

Ông ấy đã làm điều này mà không kiêng nể bất kỳ ai.

Bạch Diệc Phi không biết tâm trạng của người khác như thế nào, còn anh ngoài lo lắng và bất an ra thì còn có chút kích động.

Bởi vì anh sắp được nhìn thấy thực lực của bốn gia tộc lớn.

Trong suốt quá trình này, Bạch Khiếu vẫn mỉm cười.

Sau khi Bạch Vân Bằng rời đi, Bạch Khiếu nói với Bạch Diệc Phi: “Anh cả yên tâm, chị dâu nhất định sẽ không sao?”

Bạch Diệc Phi nhìn Bạch Khiếu đang cười với mình thì cũng cười với hắn, thậm chí còn đi đến trước mặt, nói nhỏ bên tai Bạch Khiếu: “Thất vọng không?”

Bạch Khiếu khẽ giật mình, nụ cười dần cứng lại: “Anh đang khoe khoang với em sao?”

“Đúng vậy!”, Bạch Diệc Phi cười.

Bạch Khiếu tức đến mức không cười nổi.

Bạch Diệc Phi nói xong hai câu rồi thôi, bởi vì anh hoàn toàn không nhàn rỗi như vậy.

Ngô Quế Hương cũng biết suy nghĩ của Bạch Diệc Phi, nhưng vẫn bắt đắc dĩ hỏi: “Con muốn đi sao?”

Bạch Diệc Phi liếc nhìn mẹ ruột của mình.

Mẹ anh sau khi sinh ra anh thì đưa anh cho người khác, điều này khiến Bạch Diệc Phi khó chịu, nhưng sau này khi lớn lên, sự khó chịu đó đã dần dần biến mất.

Trong một thời gian dài, điều khiến anh không hài lòng chính là những việc Bạch Khiếu đã làm với anh, bố mẹ anh biết nhưng bọn họ lại nhắm mắt mở một mắt không quan tâm.

Bây giờ Bạch Diệc Phi nghĩ lại, có lẽ họ có nỗi khổ tâm riêng.

Bạch Diệc Phi đột nhiên gọi một tiếng: “Mẹ!”

Ngô Quế Hương khẽ ngậy người.

Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói: “Con phải đi tìm Tuyết Nhi!”

Nói xong anh bèn quay lưng bỏ đi.

Ngô Quế Hương nhìn bóng lưng Bạch Diệc Phi, vành mắt đỏ bừng.

Tiếng gọi ‘mẹ’ này khiến bà rất hạnh phúc, sau một thời gian dài chờ đợi, cuối cùng anh cũng gọi bà là ‘mẹ’.

Sau khi Bạch Diệc Phi rời đi, Tưởng An với tư cách là quản gia lập tức tiến lên tiễn anh.

Đến cửa, Tưởng An cúi đầu chào Bạch Diệc Phi.

Anh có chút bất ngờ hỏi: “Làm gì vậy?”

Tưởng An trả lời: “Cảm ơn cậu chủ, vừa rồi đã không nói với gia chủ về việc có sát vừa rồi”.

Bạch Diệc Phi cau mày: “Vừa rồi chỉ là cọ sát thôi sao?”

Tưởng An khẽ gật đầu: “Cậu chủ không cần phải như vậy, Tưởng An là người biết trả ơn, cậu tha cho tôi lần này, Tưởng An sẽ ghi nhớ trong lòng, sẽ không lấy oán báo ơn!”

Bạch Diệc Phi yên lặng nhìn ông ta, cười lạnh một tiếng: “Biết rồi!”

Chuyện sau này, ai nói trước được chứ?

Bạch Diệc Phi nói xong câu đó thì xoay người rời đi.

Anh không dễ dàng tin lời Tưởng An nói, dù gì Tưởng An cũng đã là quản gia trong nhà họ Bạch nhiều năm như vậy, chắc chắn đã nhìn thấy Bạch Khiếu lớn lên, theo ai lâu thì sẽ có tình cảm sâu đậm với người đó.

Khi Bạch Diệc Phi và Bạch Khiếu cạnh tranh vị trí gia chủ với nhau, không cần nói cũng biết Tưởng An sẽ ủng hộ ai.

Quả nhiên, ngay sau khi Bạch Diệc Phi rời đi, Tưởng An đã quay trở lại bên cạnh Bạch Khiếu.

“Cậu chủ nhỏ, cậu ta đi rồi”, Tưởng An đẩy xe lăn của Bạch Khiếu vào bên trong.

Bạch Khiếu nghe thấy lời này, sắc mặt trầm lại: “Bây giờ tôi đã trở thành cậu chủ nhỏ rồi à?”

Trước đây Tưởng An luôn gọi hắn là cậu chủ.

Tưởng An nghe thấy câu này liền cúi đầu, lo lắng nói: “Cậu chủ, tôi...”

Chỉ là một cách gọi thôi cũng khiến cho Bạch Khiếu rất khó chịu, Bạch Diệc Phi quay lại rồi, hắn liền biến thành cậu chủ nhỏ? Dựa vào cái gì chứ?

Bạch Khiếu hừ lạnh một tiếng.

Tưởng An thấy vậy lập tức nói về việc Lý Tuyết mất tích: “Cậu chủ, vợ của cậu ấy mất tích rồi, chúng ta có cần nhân cơ hội...”

Bạch Khiếu nghe thấy lời này thì sắc mặt liền thay đổi, quay đầu trừng mắt nhìn Tưởng An, ông ta chỉ mới nói được nửa câu.

Bạch Khiếu nhàn nhạt nói: “Ông già lần này thật sự làm căng rồi, nếu ông ấy điều tra ra, nhất định sẽ chết rất thảm, tôi vẫn chưa muốn chết”.

“Cậu chủ nói chí phải”, Tưởng An lập tức trả lời.

Làn gió nhẹ thổi qua, làm bay một sợi tóc trước trán Bạch Khiếu.

Bạch Khiếu khẽ nói: “Bác Tưởng, tôi cảm thấy, sự việc lần này không đơn giản như thế”.

Tưởng An trầm mặc nhìn Bạch Khiếu.

Bạch Khiếu cũng ngẩng đầu lên, cười nói với Tưởng An: “Bác Tưởng, bác đã nhìn tôi lớn lên nhỉ”.

“Đúng vậy”, ánh mắt Tưởng An dịu đi vài phần, tràn đầy hiền hậu.

Bạch Khiếu thở dài nói: “Vậy thì...”

Tưởng An lập tức trả lời: “Tôi hiểu, sự việc này không liên quan đến cậu chủ”.

Bạch Khiếu khẽ gật đầu nói: “Vất vả rồi!”

...

Màn đêm buông xuống.

Thủ đô tưởng chừng yên bình đang dâng trào lớp sóng ngầm.

Trong một con hẻm tối, người đàn ông mập mạp với hình xăm bông hoa trên cánh tay bị ép vào tường.

Vài người mặc đồ đen vây quanh hắn ta, một trong số họ lấy ra một bức ảnh đưa cho người đàn ông đó hỏi: “Mày đã từng thấy người phụ nữ trong

bức ảnh chưa?”

Người đàn ông có hình xăm nói một cách giận dữ: “Con mẹ nó các người muốn làm gì? Biết tao là ai không? Tao...”

“Phập!”

Lời còn chưa nói xong, trên chân hắn đã bị thủng một lỗ do dao đâm.

“A!”

Người đàn ông đó lập tức hét lên.

Người áo đen lạnh lùng hỏi: “Tao hỏi lại lần nữa, mày đã từng nhìn thấy người phụ nữ này bao giờ chưa?”

“Con bà mày, dám đánh tao, Hồ gia nhất định sẽ không tha cho đứa nào, có giỏi thì nói cho tao biết tên...”, người đàn ông xăm mình vừa nhìn liền biết là một tên xã hội đen, tính cách kiêu ngạo, còn nói là người của Hồ gia nữa.

Hồ gia ở đất thủ đô này, đến mười gia tộc lớn kia cũng không muốn chọc vào.

Nhưng giờ phút này lại là một tiếng ‘phập’ khác.

Con dao lại đâm vào đùi hắn ta lần nữa.

“A!”

Nếu không phải đang bị đè lên người, e rằng hắn ta đã không đứng vững nữa rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 733: Cuộc Hẹn Của Các Gia Tộc

Nhưng mà, hắn vẫn không chịu khuất phục: “Con mẹ nó, có giỏi thì chúng mày giết ông đây đi!”

Người áo đen trực tiếp kề dao lên cổ hắn, chỉ cần hơi dùng sức là có thể cắt một đường trên đó.

Người đó hành động dứt khoát, tên đàn ông xăm mình cũng không còn cứng miệng được nữa.

Cuối cùng hắn cũng biết rằng đám người này không chỉ dọa suông mà thật sự dám giết người, thế nên hắn sợ rồi.

“Tôi nói, tôi nói...”, tên xăm hình lập tức mở miệng: “Tôi đã nhìn thấy cô gái này ở Bắc Hồ Đông, lúc đó thấy cô ấy rất xinh đẹp tôi còn tiến đến bắt chuyện, nhưng... sau đó tôi bị người ta đánh ngất đi, những chuyện khác thì tôi thật sự không biết!”

Người áo đen nghe xong những lời này, nhìn người bên cạnh một lượt sau đó thả tên xăm trở kia ra, xoay người rời đi.

Nhưng chỉ sau vài bước, người áo đen đột nhiên quay ngoắt người lại hỏi: “Mày là người của Hồ gia?”

Tên xăm hình run lên vì sợ hãi, sau đó khẽ gật đầu.

Lúc này hắn tưởng rằng đám người áo đen sẽ tha cho mình bởi hắn là người của Hồ gia, chắc là họ cũng phải nể mặt Hồ gia vài phần.

Tuy nhiên, hắn ta đã nhầm.

Người đàn ông mặc đồ đen cười lạnh chế nhạo một tiếng: “Nói với Hồ gia nhà mày, muốn báo thù thì tìm đến nhà họ Diệp”.

Nhà họ Diệp?

Nhà họ Diệp- một trong bốn gia tộc lớn?

Mẹ kiếp!

Tên xăm trổ ngay người, hẳn hoàn toàn không nghĩ tới, đối phương lại là người của bốn gia tộc lớn.

Cho dù có là Hồ gia đi nữa thì cũng không dám chọc vào đám người này.

Mà chuyện vừa rồi, đang diễn ra ở khắp mọi góc ngách của thủ đô.

Trên thực tế, những người mặc đồ đen này là người của nhà họ Lâm, nhưng lại nhân danh nhà họ Diệp làm việc.

Người nhà họ Diệp cũng dựa vào danh tiếng nhà họ Lâm, hành động lại càng ngạo mạn hơn.

Nhưng ai cũng không ngờ rằng, ngoài nhà họ Bạch, họ Lâm, họ Diệp và Bạch Diệp Phi ra, vẫn còn có hai nhóm người khác cũng đang điều tra tung tích của Lý Tuyết.

...

Trong một biệt thự sang trọng ngoại ô thủ đô.

Tại phòng khách lớn tầng 1 của biệt thự ngồi đầy người, đằng sau bọn họ là một hoặc hai vệ sĩ.

Có gần bảy hoặc tám người trong số này đều là gia chủ của mười gia tộc lớn.

Tuy nhiên lúc này dường như họ đang tranh cãi gì đó.

Trong đó có hai người đang rất bức xúc.

“Tất cả đều do Bạch Diệp Phi, mẹ kiếp con trai tôi cũng chết rồi!”, Hồ Phi Hồng- gia chủ nhà họ Hồ tức giận gầm lên.

Gia chủ nhà họ Chu- Chu Truyền Võ cũng rống lên, thậm chí vỗ mạnh vào bàn: “Cháu trai tôi không phải là một mạng sống hay sao?”

“Không được, vợ Bạch Diệc Phi phải do nhà họ Hồ chúng tôi canh giữ”.

“Dựa vào cái gì chứ? Ngưu Đại đã ở trong nhà anh rồi, vợ của Bạch Diệc Phi phải do nhà họ Chu chúng tôi giam giữ, cùng lắm thì người phụ nữ còn lại kia đưa cho các người”.

“Tôi không cần biết...”

Có thể thấy họ đang tranh cãi xem ai là người canh giữ Lý Tuyết.

Bởi vì tất cả đều hiểu rõ, Lý Tuyết là thứ quan trọng đối với Bạch Diệc Phi, giữ cô họ mới được an toàn.

Nhưng họ lại không hề hay biết rằng, vì chuyện này mà thủ đô bây giờ đang rối tung lên.

Nếu họ biết trong bốn gia tộc lớn thì có ba gia tộc đang tìm Lý Tuyết, không biết có hối hận vì đã bắt cóc cô hay không.

Gia chủ nhà họ Châu là Châu Hồng thấy hai người cãi nhau không dứt ra được bèn giơ tay lên cười nói: “Nếu để cô ta ở đâu cũng không được, hay là như vậy đi?”

“Chúng ta hãy nhốt Lý Tuyết ở đây, nhà họ Hồ và nhà họ Chu cử người thay nhau canh giữ, mọi người thấy thế nào?”

Nghe lời nói của Châu Hồng, sắc mặt Hồ Phi Hồng và Chu Truyền Võ cuối cùng cũng khá hơn một chút.

Những người khác cũng cho rằng đây là một ý kiến hay.

Tuy nhiên, vẫn có người không đồng ý với ý kiến này.

“Tôi cảm thấy có nhiều người sẽ tốt hơn, thế nên, nhà họ Tôn chúng tôi cũng sẽ phái thêm vài người, đến lúc ấy để nhà họ Chu và nhà họ Hồ sắp

xếp, thế nào?”

Trong mười gia tộc này, đứng thứ nhất và thứ hai là nhà họ Hồ và nhà họ Chu, thế nên Hồ Phi Hồng và Chu Truyền Võ là những người có tiếng nói nhất.

“Ý tưởng này cũng không tồi, nhà họ Cao cũng tôi cũng muốn cử người tới”.

“Nhà họ Phương cũng vậy”.

“Còn có...”

Mọi người đều nói ra, chỉ có Châu Hồng là im lặng.

Hồ Phi Hồng nhìn ông ta một cái rồi hỏi: “Anh Châu là đang muốn trốn tránh khỏi chuyện này sao?”

“Haha...”, Châu Hồng cười lớn hai tiếng rồi nói: “Đâu có, nếu như anh Hồ cảm thấy cần thiết thì nhà họ Châu cũng sẽ phái người tới”.

Chu Truyền Võ lười lạnh: “Tôi thấy không cần thiết đâu”.

Vào thời điểm Ngưu Vọng bị thương nặng Bạch Diệc Phi đã từng nói, nếu Ngưu Vọng chết, bọn họ sẽ phải chết theo ông ấy.

Bạch Diệc Phi mặc dù có thể chống lại Đạo Trường, nhưng bọn họ vẫn cho rằng có rất nhiều người có mâu thuẫn với Đạo Trường, bởi vì kẻ thù của kẻ thù là bạn, thế nên mới giúp Bạch Diệc Phi.

Vì vậy, họ không cho rằng Bạch Diệc Phi đáng sợ đến đâu.

Nhưng họ cũng phải chuẩn bị đầy đủ, thế nên mới bắt cóc Lý Tuyết và Ngưu Đại, ít nhất thì có thể đe dọa được Bạch Diệc Phi.

Bằng cách này, họ sẽ bất khả chiến bại.

Cuối cùng việc ai là sẽ là người canh gác Lý Tuyết đã được giải quyết như vậy.

Sau đó, Châu Hồng đột nhiên cười nói: “Nếu đã không cần dùng đến người của nhà họ Châu chúng tôi, vậy Châu Hồng tôi có một yêu cầu nhỏ, không biết có nên nói ra không?”

“Đừng phí lời nữa, có gì cứ nói thẳng”, Chu Truyền Võ lạnh lùng nhìn vào ông ta.

Châu Hồng lập tức nói: “Trong tay mọi người ai cũng có lá bùa cứu mạng, nhưng nhà họ Châu chúng tôi lại không có, hơn nữa đêm đó nhà họ Châu cũng phải cao thủ tham gia cùng, thế nên, có thể đưa người phụ nữ bên cạnh Lý Tuyết cho chúng tôi canh giữ không?”

Mọi người hai mắt nhìn nhau, đương nhiên không có ý kiến gì.

Người phụ nữ bên cạnh Lý Tuyết là Chu Khúc Nhi, đã bị họ đưa ra khỏi tầng hầm và ném vào xe của Châu Hồng.

Có điều Hồ Phi Hồng vẫn cảnh cáo Châu Hồng một câu: “Lão Châu, dù thế nào cũng đừng để cho người phụ nữ này chạy thoát, cho dù là đã chết”.

Châu Hồng gật đầu chứng tỏ mình đã biết.

Vậy là cuộc họp bí mật của mười gia tộc lớn đã kết thúc.

Tất cả mọi người rời đi, Hồ Phi Hồng đột nhiên quay đầu lại hỏi Chu Truyền Võ: “Anh Chu, anh có hứng thú với người phụ nữ này không?”

Chu Truyền Võ im lặng nhìn Hồ Phi Hồng, sau đó cười lạnh nói: “Hồ Phi Hồng, tôi biết anh đang nghĩ gì, nhưng chúng ta chỉ có một quân bài tẩy này, nếu bị anh hủy hoại, tôi sẽ không tha cho anh đâu”.

“Yên tâm đi anh Chu”, Hồ Phi Hồng cười nói.

Sau đó, Hồ Phi Hồng bước xuống tầng hầm với một nụ cười đậm đặng.

Chu Truyền Võ cũng khinh thường chế nhạo nói: “Loại người này cũng có thể làm gia chủ, nhà họ Hồ sa đọa thật rồi”.

...

Dưới tầng hầm, Lý Tuyết toàn thân bị trói vào một cái ghế.

Mà trong tầng hầm này, ngoài Lý Tuyết và chiếc ghế trống bên cạnh ra thì không có thứ gì khác.

Chiếc ghế trống đó lẽ ra được dùng để trói Chu Khúc Nhi.

Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi ban đầu đi tìm Trần Lệ, muốn tìm hiểu thông tin của mười gia tộc kia.

Nhưng khi họ đến chỗ ở của Trần Lệ, người mở cửa không phải là cô ta mà là một đám đàn ông.

Bọn họ không nói lời nào trực tiếp bắt lấy hai người.

Hồ Phi Hồng bước vào tầng hầm.

Lý Tuyết nghe thấy động tĩnh thì ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một người đi xuống, trong lòng dâng lên cảnh giác.

Mà Hồ Phi Hồng lúc đó chỉ nghe thuộc hạ của mình kể lại rằng Lý Tuyết rất xinh đẹp, khí chất cao sang, giống như thần tiên thoát trần vậy.

Khi đó Hồ Phi Hồng còn rất khinh thường, một người bình thường xuất thân từ nông thôn thì có thể đẹp đến đâu, còn có thể đẹp hơn Phương Nhiên hay sao?

Nhưng lúc này, ánh mắt của ông ta nhìn thẳng tắp vào Lý Tuyết.

Con mẹ nó, đúng là đẹp hơn Phương Nhiên!

“Mẹ kiếp, Bạch Diệc Phi không phải là một thằng nhà quê sao, vậy mà lại có phúc cưới được một người vợ đẹp như vậy!”, Hồ Phi Hồng rất ghen

ghét và đố kị.

Ông ta bước hai bước đến trước mặt Lý Tuyết, dùng tay nhéo vào cằm cô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 734: Giết Người Diệt Khẩu

“Phụt!”

Lý Tuyết nhỏ nước bọt vào mặt ông ta, sau đó quay đầu tránh khỏi tay Hồ Phi Hồng.

Hồ Phi Hồng đưa tay ra lau, ông ta không tức giận mà ngược lại nở một nụ cười mờ ám.

“Con ranh này khá có cá tính đấy”, Hồ Phi Hồng cười nói.

Sau đó ông ta vẫy tay với những người đang canh giữ Lý Tuyết và nói: “Các người ra ngoài đi”.

Một vài người canh giữ đưa mắt nhìn nhau, tất nhiên là họ biết Hồ Phi Hồng định làm gì, vì vậy họ nhếch mép cười và bước ra khỏi tầng hầm, nhân tiện đóng cửa lại.

Chỉ còn lại hai người, trong lòng Lý Tuyết có dự cảm xấu, không hỏi sợ hãi: “Ông muốn làm gì?”

“Theo cô em thì sao?”, Hồ Phi Hồng nhếch mép cười đều.

Sắc mặt Lý Tuyết tái nhợt, trong tiềm thức sinh ra chán ghét, sau đó uy hiếp: “Tôi là phó chủ tịch của liên minh doanh nghiệp thủ đô, tôi khuyên ông tốt nhất đừng có ý nghĩ bậy bạ, nếu không...”

“Nếu không thì sao?”, Hồ Phi Hồng ngắt lời, cười lạnh chế nhạo: “Phó chủ tịch liên minh doanh nghiệp thì đã sao? Ha ha... cô còn muốn dùng thân phận này để uy hiếp tôi à?”

“Một phó chủ tịch khác của liên minh doanh nghiệp là Tôn Minh Kiến, tuy cũng là phó chủ tịch, nhưng địa vị và danh tiếng của ông ta cao hơn cô nhiều, chẳng phải vẫn bị Bạch Diệc Phi giết đó sao?”

“Thế nên tại sao tôi lại không thể ‘ăn’ cô?”

“Hơn nữa cô còn là vợ của Bạch Diệc Phi, nếu tôi ngủ với cô, Đạo Trường chắc chắn sẽ rất vui mừng nhỉ?”

“Cuối cùng, đợi chồng cô chết rồi, cô nghĩ mình còn có thể tiếp tục ngồi cái ghế phó chủ tịch ấy?”

“Hừ!”

Hồ Phi Hồng vừa nói vừa mở cà vạt, sau đó vươn tay nhéo cằm Lý Tuyết.

“Dưới ánh trăng...”

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Hồ Phi Hồng cau mày: “Con mẹ nó! Đứa nào lại dám quấy rầy ông đây vào lúc này?”

Tuy nhiên, khi lấy điện thoại ra muốn cúp máy, ông ta đột nhiên dừng lại, sau đó lập tức nghe máy.

“Được, tôi biết rồi!”

Sau khi cúp máy, Hồ Phi Hồng nhìn Lý Tuyết có chút tiếc nuối cùng bất đắc dĩ, ông ta nghiêng răng: “Cô cứ đợi đấy, hôm nay tôi chắc chắn phải chiếm được cô!”

Nói xong câu này, ông ta sai bước lớn rời khỏi tầng hầm.

Đợi Hồ Phi Hồng bước đến phòng khách liền nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi trên sofa, mà đằng sau người đó là Chu Truyền Võ với bộ dạng vô cùng cung kính.

“Đại ca, sao anh lại đến đây?”, Hồ Phi Hồng lập tức bước lên phía trước nói.

Người đàn ông đó liếc nhìn ông ta một cái, sau đó nhìn đi chỗ khác, lạnh nhạt nói: “Tôi không muốn nghe giải thích, cũng không cần biết ý tứ của các người”.

“Bây giờ, ngay lập tức thả người cho tôi”.

Nghe vậy, Hồ Phi Hồng và Chu Truyền Võ nhìn nhau, cả hai đều có vẻ ngạc nhiên.

“Đại ca, Lý Tuyết là...”, Hồ Phi Hồng ngập ngừng nói.

Người đàn ông hừ lạnh nói: “Các người có biết mình đã chọc giận Bạch Vân Bằng không?”

“Bây giờ toàn bộ thủ đô đều rơi tung hết cả lên, nếu còn không chịu thả người, sớm muộn gì cũng bị Bạch Vân Bằng tìm thấy, đến lúc đó không có thuốc hối hận để uống đâu!”

Về vấn đề này, Hồ Phi Hồng có chút ngờ vực: “Bạch Vân Bằng không phải bị đám trưởng lão của nhà họ Bạch thu lại quyền lực rồi sao? Ông ta có khả năng gì để tìm chúng ta chứ?”

Người nọ lạnh lùng liếc nhìn Hồ Phi Hồng: “Cậu thì biết cái gì?”

“Hai tiếng trước Bạch Vân Bằng đã khôi phục tất cả các quyền của mình rồi, biết vì sao không?”

“Bởi vì Lý Tuyết, người mà các người đang bắt giữ, con dâu nhà họ Bạch, cô ta đang mang thai đứa con của gia tộc, bây giờ cậu không chỉ nhắm vào Bạch Diệc Phi mà là Bạch Vân Bằng và toàn bộ nhà họ Bạch!”

Vừa dứt lời, Hồ Phi Hồng và Chu Truyền Võ lập tức sững sốt, đồng thời sau lưng toát mồ hôi lạnh.

Đúng vậy, mười gia tộc đối với người bình thường có vẻ rất thần thánh, nhưng đối với bốn gia tộc lớn kia thì chẳng là cái thá gì.

Xuất thân của bốn gia tộc lớn vượt xa đám người này, hoàn toàn không ở cùng một đẳng cấp.

Giọng nói của Hồ Phi Hồng có chút run rẩy: “Nhưng... nhưng... Lý Tuyết đã nhìn thấy... em rồi”.

“Bốp!”

Người đàn ông kia nghe thấy vậy lập tức tát cho Hồ Phi Hồng một cái.

Sức mạnh của cái tát này quá lớn, Hồ Phi Hồng không đứng vững, lão đảo vài cái suýt ngã xuống đất.

“Đồ ngu!”

“Đồ đàn!”

Người nọ vô cùng tức giận chỉ tay vào Hồ Phi Hồng mà mắng: “Con mẹ nó nào cậu bị úng nước à? Trước khi làm chuyện gì không nghĩ tới hậu quả sao?”

Hồ Phi Hồng cúi đầu không dám nói lại.

Đợi người đàn ông kia mắng xong ông ta mới thì thào nói: “Đại ca, em sai rồi, nhưng mà... làm thế nào bây giờ?”

Người sau hừ lạnh, sốt ruột nhíu mày, nghĩ xem phải làm sao.

Một lúc sau, người đàn ông vỗ bàn nói: “Chuyện đã đến nước này, muốn không ai biết, chỉ có thể trực tiếp giải quyết Lý Tuyết, làm sạch sẽ một chút!”

“Sau đó tôi sẽ sắp xếp cho các người trốn ra ngoài một thời gian!”

Hồ Phi Hồng ngậy người nhìn người đàn ông.

“Đại ca, không... không đến mức như vậy chứ? Anh không sợ nhà họ Bạch nổi giận à?”

Người nọ hừ lạnh: “Đừng phí lời nữa, muốn sống thì làm theo lời tôi nói”.

“Vâng ạ!”

Hồ Phi Hồng và Chu Truyền Võ lập tức trả lời.

Người đàn ông hướng về phía cửa hét lớn: “Tiểu Thất, cậu đi theo bọn họ, giúp họ giải quyết sạch sẽ sau đó đưa họ ra sân bay!”

“Vâng!”

Một người đàn ông cao lớn bước vào.

Người được đại ca gọi vào cảnh cáo Hồ Phi Hồng và Chu Truyền Võ: “Trong trường hợp xảy ra chuyện, tôi sẽ chăm sóc gia đình của hai người, các người phải nhớ là tối nay tôi chưa từng đến đây, và hai người cũng chưa từng gặp tôi”.

“Hiểu rồi!”, hai người lập tức gật đầu.

Người đàn ông đó rời đi, Hồ Phi Hồng và Chu Truyền Võ nhìn nhau, thấy được sự quyết tâm trong ánh mắt của đối phương.

Sau đó họ cho thuộc hạ canh gác bên ngoài, tự mình xuống tầng hầm, người tên Tiểu Thất kia cũng cùng đi theo.

“Nói thật lòng, tôi chưa từng gặp con nhỏ nào xinh đẹp như vậy, giết cô ta thì quả thật có chút đáng tiếc”, Hồ Phi Hồng chạm vào nửa khuôn mặt bị đánh của mình, nói với vẻ tiếc nuối.

Chu Truyền Võ nhìn ông ta cười lạnh: “Đến lúc này rồi mà anh còn tâm tình nghĩ đến những chuyện đó sao?”

Hồ Phi Hồng vẫn không chịu bỏ qua, quay đầu lại hỏi Tiểu Thất: “Ý của đại ca là, xử lý càng sớm càng tốt, nhưng vẫn có thời gian muộn nhất đúng không?”

Tiểu Thất cau mày nhìn Hồ Phi Hồng, khẽ gật đầu: “Chậm nhất là trước khi trời sáng”.

“Hi hi...”, Hồ Phi Hồng lập tức cười nói: “Anh Thất, anh xem, vẫn còn mấy tiếng nữa trời mới sáng, dù sao con đàn bà trong đó cũng sắp bị giết rồi, trước khi giết nó chi bằng để tôi sướng một phen có được không?”

Tiểu Thất cau chặt mày, nhưng thay vì trả lời hẳn ta nhìn về phía Chu Truyền Võ.

Chu Truyền Võ vẻ mặt âm trầm, lạnh lùng nói: “Anh con mẹ nó thế nào cũng chết trong tay đàn bà thôi, đã là lúc nào rồi?”

Hồ Phi Hồng nói với vẻ đương nhiên: “Chẳng phải vẫn còn vài tiếng nữa sao? Dù gì cũng phải giết, trước khi cô ta chết cho tôi vui đùa một chút không được à?”

“Hơn nữa, hiện tại chúng ta đều là người trên một con thuyền, ai cũng không lớn hơn ai, anh còn nói chuyện với tôi như vậy thì đừng trách tôi không khách khí!”

Chu Truyền Võ nghe vậy thì tức giận phản bác: “Hừ, anh tưởng rằng tôi sợ anh sao?”

“Có giỏi thì đến đây, tôi xem anh không khách khí với tôi kiểu gì?”

Vừa nói, Chu Truyền Võ vừa rút dao ra.

Hồ Phi Hồng thấy vậy tự nhiên không muốn yếu thế, ông ta cời thắt lưng của mình ra, khiêu khích Chu Truyền Võ: “Nào, đến đây, tôi mà phải sợ à?”

Tiểu Thất chỉ đứng nhìn hai người mà không can ngăn, bởi vì ông chủ chỉ yêu cầu hẳn ta giúp bọn họ thu dọn sạch sẽ sau đó đưa đến sân bay.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Thất lung của Hồ Phi Hồng quán lấy cổ của Tiểu Thất, con dao của Chu Truyền Võ đâm thẳng vào tim của hắn ta.

Cả người Tiểu Thất choáng váng.

Hắn ta là một cao thủ, nhưng lại không thể ngờ rằng lại bị hai người sử dụng chiêu trò giả cãi nhau để tấn công mình, hắn ta đã mắc mưu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 735: Lật Tung Thủ Đô

Tiểu Thất nhìn chăm chăm vào Chu Truyền Võ.

Chu Truyền Võ hùng lạnh một tiếng nói: “Đại ca sợ chúng tôi liên lụy đến ông ta nên muốn giết người diệt khẩu sao?”

“Nếu sợ bị liên lụy thì tại sao lại để anh ở lại đây?”, Hồ Phi Hồng chế nhạo: “Rõ ràng là muốn giết chúng tôi, tưởng chúng tôi là lũ ngốc chắc?”

Tiểu Thất nghiên rặng, giãy dụa muốn chống trả nhưng trái tim của hắn ta đã bị đâm xuyên thủng, lúc này không còn sức để phản kháng nữa.

Cuối cùng, Hồ Phi Hồng thả tay ra, Tiểu Thất yếu ớt ngã xuống đất.

Lúc này, hắn ta chợt hiểu ra một chuyện.

Sau đó bật cười, một nụ cười làm người ta ớn lạnh.

Hồ Phi Hồng thấy vậy khó hiểu mà cau mày hỏi: “Anh đang cười cái gì?”

Tiểu Thất ôm ngực yếu ớt nói: “Các người... vẫn luôn là đàn em của ông chủ, ông chủ không hạ lệnh cho tôi giết hai người”.

“Chính vì vậy, ông ấy muốn hai người giết tôi, như vậy thì người khác sẽ nghĩ rằng việc này không liên quan tới ông ta, ông ta cũng có lí do chính đáng để bịt miệng các người lại”.

“Sau đó giết các người”.

Cùng lúc đó.

Một chiếc xe thương mại màu đen đậu trong một khu rừng nhỏ ở ngoại ô.

Một chiếc Mercedes-Benz dừng lại bên cạnh chiếc xe kia.

Châu Hồng từ trên xe bước xuống, vội vã chạy tới trước cửa xe Mercedes, gõ vào cửa xe.

Cửa sổ được mở ra, trong đó lộ ra khuôn mặt của một người, đó là Liễu Chiêu Phong.

Châu Hồng nhẹ giọng nói: “Mọi việc đã làm theo sự chỉ dẫn của anh, bây giờ phải làm gì ạ?”

Liễu Chiêu Phong gật đầu nói: “Châu Lâm đã về phe Bạch Diệc Phi, chuyện này để hấn ta làm”.

Châu Hồng nghe vậy thì sững lại, bởi vì ông ta không hề biết Châu Lâm đã gia nhập với Bạch Diệc Phi, trong mắt ông ta chột lóe lên một tia sát ý.

Tuy nhiên, rất nhanh đã trở lại bình thường, Châu Hồng trầm giọng nói: “Được”.

Nói xong, ông ta quay lại xe thương mại và rời đi.

Sau đó Châu Hồng lập tức gọi điện cho Châu Lâm.

“A lô, chú”.

“Đến khách sạn Minh Thái đợi chú”.

Khách sạn Minh Thái là khách sạn trực thuộc nhà họ Châu.

Hơn mười phút sau, Châu Hồng gặp Châu Lâm ở sân sau khách sạn.

Sau khi nhìn thấy Châu Hồng, Châu Lâm lập tức hỏi: “Chú nhỏ có chuyện gì cần cháu đi làm sao?”

Châu Hồng không trả lời câu hỏi của Châu Lâm, chỉ nhìn vào cấp dưới của mình một cái, người đó biết ý, đem Chu Khúc Nhi ở cốp xe sau ném ra.

Châu Lâm sững sờ khi nhìn thấy Chu Khúc Nhi.

“Các người là ai? Muốn làm gì?”, Chu Khúc Nhi hét lên ngay khi vừa được thả ra.

Châu Hồng bước lên trước tự mình cởi trói cho Chu Khúc Nhi.

Lại còn ra vẻ nhẫn nại nói: “Thật là xin lỗi, năng lực của tôi có hạn, chỉ có thể cứu cô ra, còn về cô Lý, tôi thật sự cũng hết cách”.

Chu Khúc Nhi nghe vậy thì có chút khó hiểu, cô ta không rõ những người này là tốt hay xấu, thế nên im lặng mất một lúc.

Châu Lâm thấy vậy thì tim khẽ nhảy lên, hình như anh ta đã đoán ra gì đó.

Quả nhiên, sau khi Châu Hồng cởi dây trói ra cho Chu Khúc Nhi thì nói với Châu Lâm: “Tiểu Lâm, chúng ta nói thẳng vào vấn đề đi, chú biết cháu là người của Bạch Diệc Phi”.

“Không cần biết vì sao cháu lại gia nhập vào nhóm cậu ta, nhưng chú chỉ hi vọng cháu đừng quay lại hận là họ Châu”.

“Nhà họ Châu không muốn tham gia vào trận chiến giữa Bạch Diệc Phi và Đạo Trưởng, thế nên, cháu nói với Bạch Diệc Phi, Châu Hồng chú chỉ có thể làm đến đây thôi”.

Châu Lâm hai chân mềm nhũn, thân thể không kìm được mà run lên.

Anh ta căn bản không nghĩ tới chuyện mình dựa vào Bạch Diệc Phi lại bị nhà họ Châu phát hiện sớm như vậy.

Anh ta biết con người của Châu Hồng không từ thủ đoạn, hiện tại anh ta vô cùng nguy hiểm.

Anh ta phản bội nhà họ Châu mà giúp Bạch Diệc Phi, thân là gia chủ, đây chắc chắn là giới hạn không thể chạm đến của Châu Hồng.

Nhưng bây giờ anh ta có chút kinh ngạc, bởi vì Châu Hồng hoàn toàn không trách mình mà ngược lại còn cho anh ta một cơ hội để củng cố lòng tin trước mặt Bạch Diệc Phi.

“Cô Chu giao lại cho cháu nhé”, Châu Hồng nhìn Châu Lâm nói: “Bắt buộc phải đưa cô ấy an toàn quay về”.

“Cháu hiểu rồi chú nhỏ”, Châu Lâm lập tức gật đầu.

...

Đồng thời ở thủ đô lúc này, bất cứ ai tìm kiếm tung tích của Lý Tuyết đều tìm ra một manh mối chung, đó là, trước khi mất tích Lý Tuyết đang tìm một người tên Trần Lệ.

Nhưng Trần Lệ nhiều ngày trước đã bị người ta giết chết rồi phân xác, thi thể vẫn được giấu trong tủ lạnh.

Thế nên khi Bạch Vân Bằng nói với Bạch Diệc Phi tin tức này, Bạch Diệc Phi không thèm đếm xỉa đến mọi thứ mà hét lên: “Con mẹ nó đầu mối bị đứt rồi sao? Nhà họ Bạch các người làm ăn kiểu gì vậy? Có chút năng lực thế thôi à, chỉ tìm một người thôi mà cũng không làm được”.

Bạch Vân Bằng nghe thấy mấy chữ ‘nhà họ Bạch các người’ thì trầm lặng trong vài giây.

Sau đó ông mới nói: “Con yên tâm, cho dù phải lật tung cái thủ đô này lên, không cần biết là còn sống hay đã chết bố cũng sẽ tìm bằng được người về”.

Nói xong câu này bèn cúp máy.

Bạch Diệc Phi sửng sờ.

Chính bởi vì câu nói không cần biết còn sống hay đã chết.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng Lý Tuyết sẽ chết, thế nên hoàn toàn bối rối.

Trong chốc lát, cảnh tượng Lý Tuyết bị giết hiện lên trong tâm trí anh, trái tim anh đau đớn khôn cùng.

Sa Phi Dương và Trương Hoa Bân cũng đi cùng Bạch Diệc Phi, thấy vậy, Trương Hoa Bân vỗ vai anh an ủi: “Đừng lo lắng quá, em dâu sẽ không sao đâu”.

Lúc này, di động của Bạch Diệc Phi lại vang lên, là Châu Lâm gọi đến.

“Anh Bạch, tôi biết vợ anh đang ở đâu”.

...

Trong một căn biệt thự hào hoa ở ngoại ô.

Có vệ sĩ của mười gia tộc canh gác, thêm cả Lý Tuyết thì tổng cộng có khoảng 30 người.

Bọn họ đứng canh gác ở lối vào biệt thự, nhưng thật ra rất nhàm chán, thế nên họ tụ tập thành một đám, vừa tán gẫu vừa đọc tin tức trên mạng.

“Mẹ kiếp. Mọi người mau đọc tin tức trên mạng đi”.

“Thủ đô loạn rồi, rất nhiều tụ điểm bị người của bốn gia tộc lớn đập phá”.

“Đây là xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tôi đoán có khả năng liên quan đến chúng ta”.

“Không phải chứ? Cho dù là vậy, chỗ này của chúng ta cũng rất bí mật, cho dù bọn họ có lật tung thủ đô lên cũng không tìm ra đâu”.

“Đúng vậy thật”.

“Nhưng cho dù bọn họ có tìm đến đây, chúng ta nhiều cao thủ như vậy, sợ gì chứ?”

“Dĩ nhiên là không sợ rồi, đám ông chủ đó đều là người làm ăn, việc đánh nhau này đương nhiên phải dựa vào những người chuyên nghiệp như chúng ta”.

Đám vệ sĩ ai nấy đều dương dương tự đắc.

Thế rồi, vừa nói vừa chuyển chủ đề sang Lý Tuyết.

“Có điều người phụ nữ này thật là xinh đẹp”.

“Có xinh hơn nữa thì cũng không phải của anh, đừng nằm mơ nữa, người phụ nữ đó e rằng đang thờ hỏn hỏn dưới thân của chủ nhà họ Hồ rồi cũng nên!”

“Ha ha....”

“Người phụ nữ này chúng ta không động tới được, nhưng người còn lại thì...”

“Thật đáng tiếc, cô ta bị người nhà họ Châu mang đi rồi”.

“Người anh em à, tôi đi mua ít bia, các người canh chừng giúp tôi chút nhé”.

Sau khi nói xong, người vệ sĩ đó rời khỏi cửa biệt thự.

Cách đó không xa có một ngôi làng nhỏ.

Cho nên sau khi người vệ sĩ kia rời đi, một người khác không khỏi chế nhạo: “Bia bọt mẹ gì, chắc chắn là đi tìm gái để giải tỏa rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 736: Đường Hàm Bí Mật

Đúng như lời bọn họ nói, người vệ sĩ kia đã đi về ngôi làng phía trước, nấp trong một góc chờ những người phụ nữ đi làm ca đêm về qua để giải quyết nỗi buồn.

Tuy nhiên đây chỉ là kế hoạch của hắn ta, bởi vì hắn ta mới đi được nửa đường thì nhìn thấy một tia sáng chiếu tới.

Ánh đèn chiếu thẳng vào mắt rất khó chịu, tên vệ sĩ lập tức dùng tay che mắt mà chửi: “Con mẹ nó, thằng khốn nào nửa đêm lái xe ra ngoài vậy?”

Sau đó, ánh sáng càng ngày càng mạnh hơn, bởi từ một chùm sáng nó biến thành hai chùm ba chùm, rồi sau đó ngày càng nhiều hơn.

Ánh sáng dày đặc chiếu vào tên vệ sĩ làm hắn ngây người ra.

Vì trước mắt hắn là hàng đoàn xe lớn.

Bọn họ đang lái xe tới phía hắn.

Ở đây chỉ có một căn biệt thự thuộc sở hữu chung của mười gia tộc lớn kia, vì thế tại sao bọn họ đến thì không cần nói cũng hiểu.

Tên vệ sĩ bất giác nuốt nước bọt, trong lòng đột nhiên sợ hãi.

Khi ánh đèn càng gần, tên vệ sĩ nhìn thấy người trong xe thì sợ đến nỗi hai chân mềm nhũn.

Chỉ có xe thôi đã đếm không hết rồi, mà số người trên mỗi xe đều rất nhiều, trên khuôn mặt của bọn họ mang theo vẻ nghiêm nghị, vừa nhìn đã biết không thể chọc vào.

Vệ sĩ của mười gia tộc kia cộng lại cũng chỉ có 30 người, đứng trước mặt những người này chẳng khác nào một đám gà con yếu ớt đấu với một con gà trống oai vệ.

Tên vệ sĩ theo bản năng sợ hãi, nhưng cũng không dám chạy đi, cũng không dám dùng điện thoại báo tin cho đồng bọn, chỉ biết run rẩy nhìn những chiếc xe này lướt qua mình.

Ngay sau đó, đoàn xe tiếp cận biệt thự.

Vệ sĩ của biệt thự lập tức phát giác ra sự hiện diện của bọn họ.

“Có người đến, hình như nhắm vào chúng ta”.

“Sợ cái gì chứ? Cho dù nhắm vào chúng ta thì đã sao, chúng ta đại diện cho mười gia tộc lớn đấy”.

Đột nhiên có người hỏi: “Nếu bọn họ là người của tứ đại gia tộc thì sao?”

Có người trả lời: “Người của tứ đại gia tộc đến đây làm gì? Nhà họ Diệp và nhà họ Tùng đều có thù với Bạch Diệc Phi, nhà họ Lâm trước nay không bao giờ tham gia vào vũng lầy này, vả lại nghe nói nhà họ Bạch đang có mâu thuẫn nội bộ, cho dù nhà họ Bạch có phái người tới, mười gia tộc hàng đầu chúng ta đang ở đây, còn phải sợ sao?”

“Nói cũng đúng, chúng ta đông người như vậy, nếu xảy ra chuyện gì, không phải vẫn còn có bên trên sao?”

“Cứ trực tiếp xông lên đánh là được!”

Nói xong những lời này, ánh đèn phía xa đã rọi tới.

Khi gần trăm chiếc xe đỗ ở cửa biệt thự, đám vệ sĩ kia chết lặng, chỉ biết đứng ngây ra mà nhìn.

Giống hệt như tên vệ sĩ đi ra ngoài kia, bọn họ bất giác trở nên cực kì sợ hãi.

Bọn họ chỉ có 30 người, nhưng đối phương lại có hàng trăm chiếc xe, chưa nói đến việc xe ngồi kín người, chỉ cần mỗi xe có một người thôi thì cũng hơn số người của họ.

Vô số chiếc xe hơi bao vây biệt thự lại.

Cửa xe mở ra, ai nấy cũng hằm hằm sát khí bước xuống xe.

Sau cùng, Bạch Diệc Phi và Bạch Vân Bằng cũng đi xuống, trực tiếp bước về hướng biệt thự.

Mà những tên vệ sĩ kia nhìn thấy điều này thì bất động, sợ hết hồn.

Tuy nhiên một số người trong bọn họ vẫn lên tiếng chặn lại: “Hai ông chủ này, xin hỏi đến đây có chuyện gì?”

“Người phụ nữ mà các người bắt đang ở đâu? Dẫn đường!”, Bạch Vân Bằng nói thẳng, ngữ khí lạnh lùng mang sát khí.

Giọng điệu này không phải là một câu hỏi, mà là một mệnh lệnh không thể cưỡng lại.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Bạch Vân Bằng, anh chưa từng thấy Bạch Vân Bằng nói như vậy bao giờ, có chút ngạc nhiên.

Một tên vệ sĩ run rẩy nói: “Ông chủ, ông hiểu lầm rồi... ở chỗ chúng tôi không có người phụ nữ...”

“Bịch!”

Tên vệ sĩ vừa dứt lời thì đã bị Bạch Vân Bằng tung ra một cú đấm, làm hắn bay ra ngoài.

Tên đó bay ra xa vài mét, đập vào tường biệt thự rồi ngã lăn ra, mọi người nhìn sang thì phát hiện trên tường có một lỗ thủng.

Thấy vậy ai nấy đều khẽ hít một ngụm khí lạnh.

Đám vệ sĩ vô thức che ngực mình lại, giống như thể quyền vừa rồi đâm vào ngực họ vậy.

Không chỉ có đám vệ sĩ bị chấn động mà người của tứ đại gia tộc và Bạch Diệc Phi cũng kinh ngạc.

Sức mạnh của Bạch Vân Bằng thật sự rất bá đạo, không những vậy, ông hoàn toàn không cho đối phương cơ hội được giải thích.

Chỉ cần chống lại ông thì sẽ phải chết.

Đôi chân của đám vệ sĩ bắt đầu run rẩy.

Bạch Vân Bằng chỉ vào một người vệ sĩ và nói: “Dẫn đường cho chúng tôi”.

Người vệ sĩ đó bị dọa đến mức trực tiếp ngã xuống đất.

“Bịch!”

Bạch Vân Bằng không cho hấn cơ hội, nhấc chân đá tới, người đó giống như tên vệ sĩ vừa rồi, trực tiếp bay ra ngoài.

Những người khác không thể chịu được nữa, đồng loạt quỳ xuống đất.

Sau đó Bạch Vân Bằng lại chỉ vào một tên vệ sĩ.

Người vệ sĩ đó biết điều lập tức gật đầu nói: “Tôi dẫn ông đi, theo tôi nào!”

Hắn run rẩy đứng lên, cúi eo đưa Bạch Vân Bằng đến cổng biệt thự, đẩy cổng ra, làm độc tác mời vào.

“Mời ông!”

Đội vệ sĩ của Bạch Vân Bằng dẫn đầu, theo đó là Bạch Vân Bằng, Bạch Diệc Phi, Sa Phi Dương, và đám người Trần Ngạo Kiêu, còn có Diệp Gia và Lâm Cuồng.

Bọn họ bước vào sân, ngay sau đó đám vệ sĩ trong đại sảnh nhìn thấy, bọn chúng xông ra ngoài, chỉ vào đám người mà quát: “Ai?”

“Tránh ra!”

Bạch Vân Bằng lạnh lùng nói một câu.

Người vệ sĩ kia chắc đã từng gặp qua Bạch Vân Bằng, bởi vì sau khi nhìn rõ là ai thì sắc mặt hắn đại biến, vội vã nhường đường.

Không có ai ngăn cản, cả đám người nhanh chóng xuống tầng hầm của biệt thự.

Cả quá trình này làm Bạch Diệc Phi không ít lần bị sock.

Sock trước thực lực và khí thế của Bạch Vân Bằng.

Cả đoạn đường đi, Bạch Vân Bằng rất bá đạo độc đoán, làm người khác nhìn vào mà sôi sục nhiệt huyết.

So với Bạch Vân Bằng hiện giờ, Bạch Diệc Phi cảm thấy mình quả thực quá mềm lòng, bởi vì cho dù đối phương có là kẻ thù, cũng sẽ cho họ một cơ hội giải thích, đương nhiên thỉnh thoảng cũng sẽ có ngoại lệ.

Nhưng Bạch Vân Bằng thì không, bởi vì ông ấy không cần.

Không cần biết là lí do gì, không cần biết là ai, chỉ cần người đó ngăn cản ông hoặc chỉ cần ông ấy đạt được mục đích, hoặc là rút hoặc là chết.

Đơn giản và thô lỗ.

Sau khi đến tầng hầm, tên vệ sĩ choáng váng.

Bởi vì trong hành lang của tầng hầm, người đàn ông tên Tiểu Thất bị một con dao cắm trên ngực nằm giữa lối đi, mùi máu tanh nồng lan tỏa trong không khí.

Sau khi nhìn thấy người đàn ông này, ai nấy cũng kinh ngạc.

Đặc biệt là Lâm Cuồng, cậu ta đi đến bên cạnh Tiểu Thất, quan sát kĩ càng sau đó nói: “Đây là vệ sĩ của chú ba, chết rồi”.

Diệp Gia khẽ gật đầu, suy nghĩ rồi nói: “Xem ra đã xảy ra mâu thuẫn nội bộ”.

“Nhà họ Hồ và nhà họ Chu được hỗ trợ bởi chú ba của tôi, việc này là do hai nhà đó làm, chú ba chắc chắn không thể thoát khỏi liên quan”.

“Có điều theo như tôi thấy, có lẽ là nhà họ Hồ và nhà họ Chu bắt cóc chị dâu, nhưng chú ba không đồng ý, thế nên họ mới xảy ra tranh chấp, Tiểu Thất có lẽ đã bị Hồ Phi Hồng và Chu Truyền Võ giết chết”.

Lâm Cuồng cẩn thận rút con dao từ trên ngực Tiểu Thất ra, sau đó đưa cho thuộc hạ của cậu ta và nói: “Kiểm tra dấu vân tay trên dao xem có phải bọn họ làm không”.

“Vâng”, người đó lập tức xoay người rời đi.

Sau đó đám người lại tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi cửa tầng hầm mở ra, tất cả mọi người cùng xông vào.

Nhưng bên trong đó trống rỗng không một bóng người.

Thấy vậy, tên vệ sĩ dẫn đường kinh hãi quỳ xuống nói: “Ông chủ, các ông chủ, tôi thật sự không dẫn đường sai, người phụ nữ đó bị giam ở đây, tôi xin thề tôi nói sự thật”.

Đột nhiên, tên đó lại nói: “Đúng rồi, tầng hầm có một lối đi khác”.

Còn có lối đi khác?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 737: Cơ Quan Trong Đường Hàm

Ngay từ khi bước vào tầng hầm, Bạch Diệc Phi đã rất căng thẳng, bởi vì anh thật sự sợ Lý Tuyết đã xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên sau khi bước vào mà không tìm thấy ai cả, lòng anh càng hồi hộp hơn.

Bạch Diệc Phi bước tới bên cạnh chiếc ghế, sờ lên đó thì phát hiện trên ghế vẫn còn hơi ấm, có nghĩa là người vừa mới bị bắt đi không lâu.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, hai mắt anh lập tức đỏ lên.

Trong đầu anh xuất hiện hình ảnh Lý Tuyết bị trói trên ghế và bị bạo hành.

Vừa nghĩ đến đây thì anh không kìm nén được cơn giận của mình nữa.

Lập tức đi tới trước mặt tên vệ sĩ, nắm lấy cổ áo hắn ta, anh tức giận nói: “Dẫn đường!”

Tên đó nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu của anh liền sửng sò.

Hắn ta biết rằng có một số người bị xung huyết ở mắt, nhưng chưa bao giờ thấy đôi mắt nào đỏ đến vậy.

Tên vệ sĩ rùng mình một cái, chỉ vào bức tường phía Tây Bắc.

Bạch Diệc Phi ném hắn đi, chạy tới ẩn vào bức tường.

Một lúc sau Bạch Diệc Phi ẩn vào công tắc, bức tường từ từ mở ra như một cánh cửa.

Bạch Diệc Phi căn bản không nghĩ nhiều, thấy cỏ mọc thì liền xông vào.

Lúc này Bạch Vân Bằng xông lên trước giữ chặt Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi vừa giãy dụa vừa hét lên: “Buông tôi ra!”

Bạch Vân Bằng không buông anh ra mà ánh mắt nghiêm nghị nhìn về phía Sa Phi Dương: “Anh Sa, làm phiền anh rồi”.

Sa Phi Dương gật đầu, đồng thời lập tức lao đến, dùng một con dao đánh vào cổ Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lập tức ngất đi.

Trần Ngạo Kiều và những người khác nhìn thấy vậy thì vội vã tiến lên, muốn bảo vệ Bạch Diệc Phi.

“Các người muốn làm gì?”

Trần Ngạo Kiều vươn tay tóm lấy Bạch Diệc Phi.

Sa Phi Dương lùi về sau hai bước, đồng thời đánh một chiêu về phía Trần Ngạo Kiều.

Trần Ngạo Kiều cũng lùi lại vài bước, cùng lúc đó rút dao trong người ra.

Không chỉ Trần Ngạo Kiều và còn có Bạch Hổ, Từ Lăng bọn họ, tất cả đều rút vũ khí ra.

Sau đó người của nhà họ Diệp và nhà họ Lâm cũng vậy.

Bạch Vân Bằng thấy vậy lập tức hét lên: “Dừng tay lại hết cho tôi?”

Trần Ngạo Kiều nhìn bọn họ lạnh lùng hỏi: “Ông có ý gì?”

Diệp Gia bước ra phía trước nói: “Bạch Diệc Phi bây giờ đã mất tỉnh táo, không thể để trạng thái này tiếp tục duy trì, nếu không cậu ta sẽ mất mạng!”

Trần Ngạo Kiều nghe vậy thì khẽ cau mày.

Bạch Vân Bằng thở dài nói: “Đây là bệnh di truyền của nhà họ Bạch!”

“Bởi vì tức giận, tâm trạng kích động sẽ làm cho nó thành như vậy, sau đó sẽ bởi vì không sợ hãi bất cứ thứ gì mà sức mạnh và tốc độ tăng nhanh đột ngột!”

“Trạng thái này nhìn bề ngoài thì có vẻ tốt, nhưng thật ra nó đang bóp chết tiềm năng của một người. Nếu tiềm năng bị vắt kiệt thì sẽ có hại cho cơ thể”.

Diệp Gia lại nói tiếp: “Ở đây rõ ràng là có vấn đề”.

“Sau khi Hồ Phi Hồng và Chu Truyền Võ giết chết Tiểu Thất, họ để lại xác hắn ta và công cụ gây án tại hiện trường, bọn họ không phải đồ ngốc, làm như vậy nhất định có mục đích!”

“Tôi nghĩ họ muốn nói với chúng ta rằng, đây là do ông ba nhà họ Lâm ép họ”.

“Hơn nữa, khi bọn họ chạy trốn, tại sao lại phải đem theo Lý Tuyết mà không trực tiếp giết hoặc thả cô ấy đi?”

“Cho dù là thêm một lá bùa hộ mệnh, cũng sẽ không mang theo gánh nặng như vậy cùng chạy trốn, đương nhiên họ muốn chạy càng xa càng tốt”.

“Thế nên, tôi đoán họ muốn chúng ta đuổi theo mình”.

Sau khi nghe những gì Diệp Gia nói, mọi người anh nhìn tôi tôi nhìn anh.

Lời Diệp Gia nói rất có lý, nhưng dường như lại có gì đó không ổn.

Trần Ngạo Kiều cau mày nói: “Trong đường hầm này có mai phục?”

“Rất có khả năng”, Diệp Gia gật đầu.

Mà tên vệ sĩ kia nghe vậy thì lập tức hoảng hốt nói: “Hoàn toàn không có mai phục, tuyệt đối không có, tôi có thể vào trước”.

Tên vệ sĩ này đang nghĩ, nếu đường hầm thật sự có mai phục, đám người này sẽ tưởng là do hấn ta cố ý dụ họ đến đây, thế nên để chứng minh mình vô tội, hấn xông vào đường hầm trước.

Đi được một đoạn, hấn ta hét lên với những người phía sau: “Không có mai phục, sau khi ra khỏi đây...”

“Bùm!”

Đột nhiên có một tiếng động lớn.

Tên vệ sĩ còn chưa nói xong thì âm thanh càng ngày càng lớn.

Sau đó, toàn bộ biệt thự bắt đầu rung chuyển.

Mọi người đứng không vững, đồ vật rơi vỡ.

Bạch Vân Bằng hét lên một tiếng: “Rút lui”.

Mọi người cũng phản ứng lại, vội vã chạy nhanh ra ngoài.

Không lâu sau khi bọn họ chạy ra khỏi biệt thự, toàn bộ căn biệt thự đã sụp đổ.

Mọi người đều sững sờ.

Tất cả đều cho rằng có người phục kích trong đường hầm nhưng lại không ngờ rằng trong đó có cơ quan.

Và cơ quan này trực tiếp làm sụp đổ biệt thự, nếu bọn họ đi vào thì sẽ bị chôn vùi trong đó.

Phải biết rằng, ở đây ngoài Bạch Diệc Phi ra, còn có người của ba gia tộc lớn nữa.

Diệp Gia vỗ nhẹ vào lớp bụi trên người, hỏi Bạch Vân Bằng: “Anh có nghĩ rằng việc này là do Hồ Phi Hồng và Chu Truyền Võ làm không?”

“Không thể!”, sắc mặt Bạch Vân Bằng âm trầm nói: “Bọn họ không có cái gan đó!”

Nếu chuyện này thành công, bọn họ sẽ trực tiếp tiêu diệt toàn bộ quân chủ lực của ba gia tộc lớn.

Hồ Phi Hồng và Chu Truyền Võ không có gan này, đừng nói đến bọn họ, ngay cả nhà họ Tùng cũng không có cái gan ấy.

Sau đó ông lại nghĩ đến Đạo Trường.

Diệp Gia lắc đầu nói: “Đạo Trường từ trước đến nay làm việc gì cũng rất cẩn thận, vừa nhìn là biết đây không phải phong cách của ông ta, nhưng cũng không thể phủ nhận việc này có sự tham gia của ông ta”.

Bạch Vân Bằng cau mày khi nghe điều này: “Vậy nên phía sau việc này vẫn còn có người khác”.

Diệp Gia gật đầu: “Rất có thể chuyện này do Đạo Trường tính kế, nhưng mục tiêu của ông ta không phải chúng ta”.

“Cũng có thể nói, đây không phải mục tiêu chủ yếu”.

Bạch Vân Bằng trầm giọng hỏi: “Vậy rốt cuộc là ai?”

Lúc này, Diệp Gia đột nhiên hỏi Bạch Vân Bằng: “Anh còn nhớ cái chết của Lương Minh Nguyệt không?”

Tim Bạch Vân Bằng đập thành thịch khi nghe câu hỏi này, sau đó ánh mắt lóe lên, lập tức gật đầu: “Đương nhiên là nhớ”.

Diệp Gia cũng không để ý tới ánh mắt của Bạch Vân Bằng mà tiếp tục nói: “Mục đích của Đạo Trường luôn là kho vàng!”

Sắc mặt Bạch Vân Bằng u ám, lông mày nhíu chặt hơn.

Ở một bên, Trần Ngạo Kiêu với khuôn mặt đầy bụi nhìn vào Bạch Diệc Phi, bất giác cười khổ nói: “Đợi lát nữa anh ấy tỉnh, chúng ta biết ăn nói thế nào?”

Bởi vì lời nói của anh ta, ánh mắt của mọi người đều nhìn sang.

...

Cùng lúc đó, trong một căn phòng đồ nát gần ngoại ô thủ đô, Lý Tuyết bị ném lên một chiếc giường lớn rách nát.

Khăn trải giường rất ẩm, toàn mùi ẩm mốc, chỉ cần ngửi thấy thôi đã thấy khó chịu, huống chi là nằm trên đó.

Hồ Phi Hồng và Chu Truyền Võ đưa Lý Tuyết ra khỏi đường hầm, sau đó lái một chiếc xe không biển số đưa họ đến đây.

Trong lòng Lý Tuyết rất tuyệt vọng,

Bởi vì trong quá trình đến đây cô bị họ bịt mắt lại, thế nên khi nhìn thấy nơi đồ nát này, cô nghĩ Bạch Diệc Phi gần như không thể tìm thấy cô được.

Mà hai người này cũng không có chút gì kiêng nể, điều đó cho thấy cô nhất định phải chết, thế nên mới không sợ cô nhìn rõ mặt họ.

Lúc đi trên đường, Chu Truyền Võ lái xe còn Hồ Phi Hồng ngồi cạnh cô.

Hồ Phi Hồng luôn muốn có được Lý Tuyết. Cả đoạn đường nhìn cô chăm ch.

Lý Tuyết rất sợ hãi, trong bụng cô có đứa con của Bạch Diệc Phi, cô không muốn cứ như vậy mà mất đi đứa trẻ, không muốn bị người này làm nhục, cô chỉ muốn thuộc về một mình Bạch Diệc Phi.

Bây giờ bị ném lên giường, bên cạnh lại không có người, dù có giấy dựa thế nào cũng vô dụng

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 738: Mất Trí Nhớ

Viên mắt Lý Tuyết phiếm hồng, nước mắt lăn dài trên má sau đó lặng lẽ rơi xuống.

“Khóc cái gì mà khóc?”, Hồ Phi Hồng trừng mắt hung dữ nhìn Lý Tuyết: “Mẹ nó, tôi còn chưa động vào cô mà đã khóc rồi! Đợi đến khi tôi chạm vào cô thật thì lúc đó cô mới nên khóc chứ!”

Ông ta nói xong thì cởi quần áo trên người xuống.

Sau đó còn quay lại nói với Chu Truyền Võ: “Anh Chu, chơi chung không?”

Chu Truyền Võ nhàu mày, sắc mặt không tốt, ông ta lạnh lùng nói: “Anh làm một mình đi, tôi đi gọi điện cho bên phía tàu ra biển một chút”.

Chu Truyền Võ nói xong thì mở cửa đi ra ngoài.

Hồ Phi Hồng cười âm một tiếng, ông ta đi về phía Lý Tuyết

Lý Tuyết nhìn thấy Hồ Phi Hồng bước tới càng ngày càng gần thì trong lòng tràn đầy tuyệt vọng và sợ hãi.

Miệng Lý Tuyết bị dán băng dính, không thể hét lên được.

Cô chỉ có thể không ngừng lắc đầu, trong miệng phát ra những tiếng um um.

Mà lúc này, sau khi Hồ Phi Hồng đi tới trước mặt Lý Tuyết thì ông ta đột nhiên dừng lại, ông ta đứng ở đó một lúc, sau đó quay người lại khóa cửa từ bên trong.

Lý Tuyết nhìn thấy hành động của Hồ Phi Hồng thì trong lòng cảm thấy rét lạnh, cô biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Hồ Phi Hồng lại bước tới, ông ta nắm chặt lấy vai Lý Tuyết, Lý Tuyết giãy giụa không ngưng, cô muốn dùng hai chân đạp vào người ông ta, nhưng căn bản chân cô không với tới được.

Lúc này trên mặt Hồ Phi Hồng không còn nụ cười xấu xa, sắc mặt ông ta trầm xuống nói nhỏ với Lý Tuyết: “Cô Lý, yên lặng một chút, cô nghe tôi nói đã, tôi sẽ không làm hại cô đâu...”

Hồ Phi Hồng vừa nói vừa cắt đứt dây thừng cho Lý Tuyết.

Lý Tuyết kinh ngạc.

Sau đó Hồ Phi Hồng trực tiếp quỳ xuống trước mặt Lý Tuyết.

Lý Tuyết thấy vậy thì bị dọa sợ co rụt lại vào trong góc giường.

Hồ Phi Hồng nói: “Cô Lý, đừng hét lên, trước tiên nghe tôi nói xong đã”.

Lý Tuyết cũng không định hét lên, cô nhìn thấy bộ dạng như vậy của Hồ Phi Hồng thì cũng bình tĩnh lại, sau đó cảnh giác nhìn Hồ Phi Hồng.

Hồ Phi Hồng lập tức nói: “Chúng tôi đều bị người ta tính kế. Ban đầu chúng tôi chỉ muốn bắt cô để làm con bài bảo vệ tính mạng, nhưng không ngờ lại liên lụy vào một bí mật lớn”.

“Chúng tôi là người của ông ba Lâm, nhưng đã bị ông ta bỏ rơi, ông ta lấy chúng tôi làm vật thế tội”.

“Thật ra chúng tôi có thể thả cô ra, mặc dù chúng tôi có thù với Bạch Diệc Phi nhưng chuyện này có thể hòa giải được, tuy nhiên Chu Truyền Võ không cho chúng tôi thả cô đi, ông ta nói cô biết vị trí của kho vàng số 3”.

“Ông ta còn nói bản thân đã biết vị trí của kho vàng số 2, chỉ cần moi được vị trí của kho vàng số 3 từ cô, vậy thì hẳn ta đã có hai kho vàng rồi, tới lúc đó ông ta muốn tiêu diệt ai sẽ dễ như trở bàn tay”.

“Đợi đến khi tiêu diệt được bốn gia tộc lớn và liên minh doanh nghiệp thủ đô, thì ông ta hứa sẽ cho tôi làm trợ thủ đắc lực”.

“Mẹ kiếp, ông ta thật sự coi tôi là kẻ ngốc sao?”

“Người giống như ông ta mà biết được vị trí của kho vàng số 3, thì cũng là lúc tôi phải đi châu Diêm Vương rồi”.

“Sợ rằng không chỉ mình tôi, mà toàn bộ nhà họ Hồ đều sẽ bị ông ta giết chết”.

“Cô Lý, vì vậy bây giờ tôi chỉ muốn cầu xin cô, cô hãy nhờ Bạch Diệc Phi bảo vệ nhà họ Hồ, tôi sẽ dùng cả mạng sống để giúp cô chạy thoát”.

Lý Tuyết nghe xong những lời này của Hồ Phi Hồng thì vẫn không hiểu gì.

Mặc dù Bạch Diệc Phi từng nói đã phát hiện được hang vàng trên đảo Nam, nhưng Lý Tuyết thật sự không biết nó ở đâu.

Hơn nữa Hồ Phi Hồng nhắc tới kho vàng số 2 và số 3, như vậy đồng nghĩa với việc còn có kho vàng thứ nhất phải không?

Hồ Phi Hồng nhìn thấy bộ dạng không hiểu gì của Lý Tuyết thì cắn răng nói: “Cô Lý, tôi biết bây giờ cô có rất nhiều nghi vấn, nhưng tôi không có cách nào giải thích cho cô hiểu được, cô chỉ cần nói với Bạch Diệc Phi rằng Chu Truyền Võ đã biết vị trí của kho vàng số 2, ông ta bây giờ còn đáng sợ hơn cả Đạo Trường”.

Hồ Phi Hồng nói xong thì dập đầu xuống đất: “Cầu xin cô Lý đồng ý với tôi, cầu xin cô Lý đồng ý”.

Lý Tuyết bị dọa sợ, cuối cùng dụi dàng nói: “Ông cứ đứng lên trước đã”.

“Nếu như thật sự có thể chạy thoát được, thì tôi đồng ý với ông”.

Hồ Phi Hồng không tin nói: “Thật sao?”

Lý Tuyết gật đầu: “Yên tâm, bây giờ tôi đang mang thai đứa con của Bạch Diệc Phi, nếu như ông cứu tôi ra ngoài thì có nghĩa là cứu lấy cốt nhục của nhà họ Bạch, tới lúc đó không chỉ là Bạch Diệc Phi, mà cả nhà họ Bạch đều sẽ bảo vệ nhà họ Hồ ông”.

Hồ Phi Hồng nghe xong thì sửng sốt, sau đó ông ta lập tức phản ứng lại, không nói hai lời mà đứng lên mở cửa sổ ra.

Sau đó cầm dây thừng vừa trói Lý Tuyết lên buộc lại, rồi thả xuống cửa sổ.

Bởi vì Lý Tuyết đang mang thai, nên nếu như để Lý Tuyết nhảy từ tầng hai xuống thì cũng không thể bảo đảm có thể an toàn không bị thương tổn gì.

“Cô Lý, cẩn thận một chút”.

Ông ta dùng dây thừng buộc Lý Tuyết lại, sau đó để Lý Tuyết trèo từ cửa sổ xuống.

Sau khi Lý Tuyết chạm chân xuống đất thì lập tức quay đầu bỏ chạy.

Mặc dù trời tối nhưng cô vẫn có thể xác định đại khái phương hướng.

Cô vừa chạy đi được không bao lâu thì nghe thấy tiếng đánh nhau.

Cô nhìn về phía sau, sắc mặt hơi thay đổi, sau đó cũng không quay đầu lại mà tiếp tục chạy về phía trước.

Nhưng trong lúc cô đang chạy ra ngoài thì lại gặp phải một người.

Tướng An đứng ở trên đường dẫn vào thành phố, hai tay khoanh trước ngực nói: “Cô chủ, đã lâu không gặp”.

Trước kia khi Lý Tuyết tới nhà họ Bạch cầu xin bọn họ giúp đỡ Bạch Diệc Phi thì cũng đã gặp quản gia Tướng An của nhà họ Bạch.

Lý Tuyết đứng ở đó cảnh giác nhìn Tường An, cô không tin Tường An tới đây một mình để cứu cô.

...

Mà lúc này sau khi Bạch Diệc Phi tỉnh lại thì Trần Ngạo Kiều đã kể với anh mọi chuyện.

Sau đó Bạch Vân Bằng thông qua mạng lưới tin tức của nhà họ Bạch và nhà họ Diệp, biết được vị trí của Hồ Phi Hồng và Chu Truyền Võ.

Trong lúc bọn họ đang vội vàng chạy tới thì bên kia đã xảy ra biến cố, Hồ Phi Hồng đã chết, vẫn chưa xác định được có phải do Chu Truyền Võ giết chết hay không.

Trần Ngạo Kiều nhìn anh, sau đó trầm giọng nói: “Vẫn chưa tìm thấy cô ấy”.

“Cũng không có tin tức của Chu Truyền Võ”.

Tin này không phải tin tốt, nhưng cũng không thể nói là tin xấu được.

Trần Ngạo Kiều biết Bạch Diệc Phi đang rất lo lắng nên an ủi nói: “Chỉ ít thì cũng chứng minh được Lý Tuyết vẫn còn sống”.

Bạch Diệc Phi đang nằm trên giường ở biệt thự nhà họ Bạch, trong phòng chỉ có anh và Trần Ngạo Kiều.

Bạch Diệc Phi ngồi dựa vào đầu giường, vẻ mặt chán nản.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã sáng rõ.

Sau đó Bạch Diệc Phi nhăn mày nói: “Tôi không nhớ được”.

Trần Ngạo Kiều nghe xong thì trong mắt lộ rõ vẻ lo lắng, anh ta do dự nói: “Trước đó ông Sa đã từng khám cho anh, ông ta bảo tôi chuyển lời với anh rằng phải không chế tâm trạng của mình”.

“Nhà họ Bạch có một loại bệnh di truyền, do tức giận tới cực điểm mà dẫn tới adrenaline trong cơ thể tăng cao, từ đó làm năng lực và tốc độ của anh cao hơn gấp mấy lần bình thường”.

“Nhưng cơ thể anh sẽ phải chịu đựng sự quá tải”.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì cười lạnh: “Không chỉ có mất đi kí ức đúng không?”

Trần Ngạo Kiều hít vào một hơi, sau đó lấy gương ra đưa cho anh xem: “Tự anh xem đi”.

Bạch Diệc Phi quay đầu lại nhìn bản thân trong gương, sau đó vẽ mặt tràn đầy chán nản, khuôn mặt không có biến hóa gì, nhưng nếu nhìn kĩ thì sẽ phát hiện tóc của anh đã chuyển thành màu xám rồi.

Bạch Diệc Phi chỉ nhìn một lát rồi không để ý vút gương sang một bên, anh lạnh lùng nói: “Tôi muốn một mình yên tĩnh”.

Trần Ngạo Kiều đang muốn nói gì đó, nhưng đến miệng lại nói không lên lời, cuối cùng anh ta chỉ có thể bất lực thở dài, bước ra khỏi căn phòng.

Không lâu sau lại có người đi vào, là Chu Khúc Nhi.

Sau khi Chu Khúc Nhi đi vào nhìn thấy bộ dạng của Bạch Diệc Phi thì những lời muốn nói đột nhiên mắc lại cổ họng, lúc sau cô ta mới giật mình nói: “Tóc của anh sao vậy?”

Bạch Diệc Phi hơi lắc đầu nói: “Không có gì”.

Chu Khúc Nhi thấy vậy thì hít sâu một hơi: “Anh đừng lo lắng, tôi nghĩ rằng bọn chúng sẽ không làm gì Lý Tuyết đầu, hơn nữa chúng ta nhất định có thể tìm thấy cậu ấy”.

Bạch Diệc Phi chỉ lạnh lùng nói: “Tôi muốn một mình yên tĩnh”.

Nói xong thì anh lập tức nằm trên giường, nhắm mắt lại.

Nhìn thấy Bạch Diệc Phi như vậy thì Chu Khúc Nhi không khỏi tức giận.

“Bạch Diệc Phi, anh có ý gì hả?”

“Lẽ nào anh không cần vợ anh nữa hả?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 739: Cảnh Tị Vân

“Anh có biết rằng Tuyết Nhi lần này vì giúp anh nên mới...”

“Ra ngoài!”

Chu Khúc Nhi muốn mắng Bạch Diệc Phi một trận, cô ta không muốn nhìn thấy bộ dạng suy sụp này của anh.

Tuy nhiên, Bạch Diệc Phi không muốn nghe gì cả, còn muốn đuổi cô ra ngoài.

Chu Khúc Nhi ngậy ra, sau đó cô ta nghe được Bạch Diệc Phi nói: “Cô ra ngoài đi, tôi mệt rồi, muốn đi ngủ”.

Chu Khúc Nhi nhìn Bạch Diệc Phi với ánh mắt phức tạp, sau đó nghiến răng nói: “Bạch Diệc Phi, tôi khinh thường anh!”

“Người phụ nữ của chính mình mà cũng từ bỏ, thật con mẹ nó vô dụng!”

“Anh không cứu thì tôi cứu!”

Nói xong câu này, Chu Khúc Nhi tức giận bỏ đi, trước khi đi đóng cửa thật mạnh.

Nhưng sau khi đi ra khỏi nhà họ Bạch, cô ta lại cảm thấy mờ mịt.

Cô ta không biết mình nên đi đâu tìm Lý Tuyết, cũng không biết phải làm sao, bản thân có thể làm gì.

Chu Khúc Nhi đến thủ đô để làm trợ lý cho Lý Tuyết.

Nhưng bây giờ Lý Tuyết bị người ta bắt đi, cô ta muốn đi cứu cô ấy nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Chu Khúc Nhi thất thần đi trên phố, không biết mình sẽ đi về đâu?

Chu Khúc Nhi đột nhiên nhớ tới rất nhiều chuyện trong quá khứ.

Nhớ trước đây khi cô ta và Lý Tuyết quen nhau, lại nghĩ đến bọn họ đã là bạn thân lâu như vậy, sau đó bất giác nghĩ đến Tần Hoa.

Sau cùng lại nhớ tới Tần Sơn.

Chu Khúc Nhi vô thức lấy điện thoại ra gọi cho Tần Sơn.

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối.

“Sao vậy em yêu, nhớ anh rồi à?”, giọng điệu trêu đùa của Tần Sơn truyền đến.

Chu Khúc Nhi sửng sốt, bởi vì trong tưởng tượng của cô ta chính là giọng nói trầm thấp an ủi của Tần Hoa.

Nhưng chỉ là thoáng chốc, bởi vì cô ta không quan tâm đến những thứ này nữa: “Anh ở đâu? Tôi...”

Tần Sơn nghe giọng nói của Chu Khúc Nhi qua điện thoại, dường như cô đang rất bất lực thì không khỏi im lặng một hồi.

Sau đó anh ta mới hỏi Chu Khúc Nhi: “Cô đang ở đâu? Tôi qua chỗ cô”.

Chu Khúc Nhi nhìn chung quanh, sau đó nói: “Hình như đang ở quảng trường...”

...

Sau khi cúp máy, Chu Khúc Nhi ngồi trên băng ghế bên cạnh, chậm rãi chờ đợi.

Trong lúc chờ đợi, cảm thấy thời gian thật dài.

Cô ta ngồi đó, nhìn những người đi bộ qua lại, ánh mắt vô hồn, dường như đã ngồi đó hàng thế kỉ vậy.

Tần Sơn vừa đến đã nhìn thấy bộ dạng vừa bất lực vừa hụt hẫng của cô ta, lập tức đi tới nói: “Cô sao vậy?”

Chu Khúc Nhi ngẩng đầu lên nhìn Tần Sơn, vẻ hụt hẫng đó kéo dài một giây, sau đó lập tức cảm thấy có tinh thần, kích động nói: “Anh giúp tôi được không? Giúp tôi tìm Tuyệt Nhi”.

Tần Sơn nhìn vào Chu Khúc Nhi, im lặng một hồi mới nói: “Tôi biết chuyện này, nhưng nó không đơn giản như cô nghĩ, cô đừng tham gia vào, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp cô”.

Chu Khúc Nhi hưng phấn nói: “Cảm ơn anh”.

Tần Sơn đột nhiên nở nụ cười nói: “Người đẹp, nếu như tôi có thể tìm thấy cô ta, vậy cô...”

Chu Khúc Nhi đột nhiên không chút nghĩ ngợi nói: “Tôi sẽ nhớ anh”.

Tần Sơn ngây ra rồi hỏi: “Cô nói gì cơ?”

Chu Khúc Nhi lắc đầu, trong mắt hiện lên ý cười đáp: “Không có gì”.

Nói xong bèn rời đi.

Tần Sơn nhìn bóng lưng của Chu Khúc Nhi, im lặng một hồi đột nhiên hét lớn: “Cô gọi tôi ra chỉ nói hai câu thế thôi à?”

Chu Khúc Nhi quay người lại, nhìn Tần Sơn nhàn nhạt nói: “Đúng vậy”.

Sau đó quay người tiếp tục bước đi, vừa cười vừa khóc.

Bởi vì vừa rồi cô ta mới biết một chuyện.

Mà Tần Sơn nhìn bóng lưng của Chu Khúc Nhi đột nhiên có dự cảm không lành.

Khi đối mặt với Đạo Trưởng và sư phụ Tân Thu của gã ta, anh ta không sợ hãi, nhưng hiện tại có chút lo lắng.

...

Người nhà họ Bạch, nhà họ Diệp, nhà họ Lâm và người của Bạch Diệc Phi, toàn bộ đều đang tìm tung tích của Bạch Diệc Phi.

Nhưng không tìm ra chút manh mối nào.

Cùng lúc đó, Bạch Diệc Phi nhốt mình trong phòng tại biệt thự nhà họ Bạch, không gặp ai.

Mọi người đều tưởng rằng anh không chịu được và đã gục ngã.

Bỏ cuộc rồi.

Cũng nghĩ rằng anh bị bệnh nên tâm tính thay đổi.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại không cảm thấy như vậy.

Tóc anh chỉ hơi trắng, trí nhớ có chút mờ nhạt mà thôi.

Anh tự nhốt mình để bản thân bình tĩnh lại, để biết rằng mình có thể làm gì, nên làm gì.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên, Bạch Diệc Phi lập tức từ trên giường bò dậy, cầm lấy điện thoại trên bàn.

“A lô!”

Bạch Diệc Phi vừa nói một tiếng liền nghe thấy tiếng thở dốc của một người, qua hồi lâu người đó mới nói: “Một mình anh đến cảng Tị Vân”.

Giọng nói rất khàn, giống như dùng máy đổi giọng, rõ ràng đã được xử lý qua.

Bạch Diệc Phi nhìn ra ngoài cửa sổ, hít một hơi nói: “Tôi muốn bảo đảm vợ tôi bây giờ vẫn an toàn”.

“Cô ta rất an toàn”.

Bạch Diệc Phi trầm giọng nói: “Tôi muốn nghe giọng cô ấy”.

Sua đó bên kia truyền đến một tiếng cười lạnh, tiếp đó là giọng của Lý Tuyết.

“Buông tôi ra, các người là ai? Mau buông tôi ra”.

Sau đó lại là giọng của người kia: “Anh chỉ có một cơ hội, một mình tới, nếu không tôi sẽ giết cô ta ngay lập tức”.

“Được”, Bạch Diệc Phi trả lời, sau đó cúp điện thoại.

Tiếp đó anh thay cho mình một bộ quần áo đen của tổ chức Cuồng Sa, lấy một con dao găm, cuối cùng một mình chuồn ra ngoài khi mọi người không chú ý.

Bởi vì anh biết, nếu như những người khác biết bọn họ không bao giờ cho phép anh đi một mình.

Và anh biết rằng Lý Tuyết luôn là cuộc sống của anh, thế nên anh sẽ không để Lý Tuyết gặp bất kì nguy hiểm nào.

Sau khi rời khỏi biệt thự nhà họ Bạch, Bạch Diệc Phi bắt một chiếc taxi đi về phía cảng Tị Vân.

Xung quang thủ đô không có biển, cảng Tị Vân thuộc một thành phố tên Tân bên cạnh thủ đô, cách thủ đô không xa.

Hai tiếng rưỡi sau, Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng đến nơi.

Cảng Tị Vân rất nhỏ, do thành phố Tân có ý định phá bỏ cảng này, và một cảng lớn hơn đã đang được xây dựng.

Vì vậy trong cảng vẫn còn rất nhiều container nhưng ít người qua lại.

Bạch Diệc Phi chậm rãi bước vào sau khi xuống xe.

Anh lao vào giữa các container, cảnh giác nhìn xung quanh.

Nhưng anh tìm rất lâu cũng không thấy ai.

Vì vậy anh chỉ có thể dùng di động bấm số gọi lại, nhưng quả nhiên không liên lạc được.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên phía sau anh.

“Đi theo tôi”.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc quay đầu lại, phía sau là một người đàn ông đội mũ lưỡi chai, cùng chiều cao với anh,

Người đàn ông nói xong liền xoay người rời đi, Bạch Diệc Phi lập tức đi theo.

Họ lại đi qua giữa những container, sau cùng đến bãi biển.

Bãi biển có một con tàu lớn dừng ở đó.

“Lên tàu!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 740: Kẻ Chủ Mưu Lộ Diện

Sau khi người đàn ông kia nói với Bạch Diệc Phi, hắn ta nhảy lên tàu trước.

Bạch Diệc Phi đi theo hắn ta lên tàu, thấy trên boong tàu vẫn còn bảy tám người, trong đó đứng giữa là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, mặt vuông chữ điền, râu ria xồm xoàm.

Người đàn ông đó lạnh lùng nhìn Bạch Diệc Phi nói: “Tôi là Chu Truyền Võ”.

Bạch Diệc Phi khẽ cau mày.

Anh đương nhiên đã từng nghe đến tên Chu Truyền Võ, người đứng đầu gia tộc nhà họ Chu, nhưng anh chưa từng gặp qua.

Chu Truyền Võ nhìn Bạch Diệc Phi, trong mắt lóe lên tia khinh thường, châm chọc nói: “Người khác nói Bạch Diệc Phi cậu thế này thế kia, hôm nay gặp mặt, thì ra cũng chỉ có vậy thôi”.

Bạch Diệc Phi bỏ ngoài tai những gì ông ta nói, anh nhìn xung quanh và hỏi: “Vợ tôi đâu?”

“Bây giờ cậu còn tư cách mặc cả sao?”, Chu Truyền Võ cười lạnh nói.

Bạch Diệc Phi thu lại ánh mắt, di chuyển sang người Chu Truyền Võ: “Nếu chỉ có ông, e rằng vẫn chưa có cái gan đó”.

“Tôi đoán ông đang làm việc cho người khác, thế nên gọi ông chủ của ông ra đây, bởi vì ông không có tư cách nói chuyện với tôi”.

Lời nói nhẹ nhàng băng quơ như vậy lại làm Chu Truyền Võ vô cùng tức giận!

“Con mẹ mày!”

Chu Truyền Võ tiến lên hai bước, nhấc chân lên đá mạnh vào bụng Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lui về sau mấy bước.

Chu Truyền Võ bị lời nói của Bạch Diệc Phi chọc giận, bởi anh đang xem thường ông ta: “Mày con mẹ nó còn dám kiêu ngạo trước mặt tao à? Mày có tin chỉ cần tao ra lệnh thì vợ mày sẽ chết không có chỗ khôn không?”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn ông ta nói: “Tôi không tin”.

“Bởi vì ông không có cái quyền này!”

Đôi phương bắt được Lý Tuyết, dùng cô dụ anh đến, nhất định không đơn giản chỉ muốn giết cô, phải biết rằng Lý Tuyết là điểm yếu của Bạch Diệc Phi.

Nếu Lý Tuyết bị giết, Bạch Diệc Phi e rằng sẽ thật sự phát điên.

Bình thường đã rất điên cuồng rồi, nếu Lý Tuyết chết anh thật sự điên lên thì sợ rằng không mấy người chịu được.

Bạch Diệc Phi lúc này rất bình tĩnh.

Nhưng Chu Truyền Võ thì không như vậy.

“Mẹ kiếp!”

Chu Truyền Võ rút dao từ bên vệ sĩ bên cạnh, trực tiếp chém thẳng vào đầu Bạch Diệc Phi: “Được, ông đây giết mày trước, sau đó giết đến con vợ mày!”

Nhưng ngay sau khi con dao của ông ta vung lên, cả người ông ta liền bay ra ngoài.

“Bịch!”

Một bóng người đột nhiên xuất hiện, với tốc độ cực nhanh một quyền đánh bay Chu Truyền Võ ra ngoài.

“Anh ta nói không sai”.

Chu Truyền Võ ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi, trợn mắt nhìn người đột nhiên xuất hiện kia.

Bạch Diệc Phi nhìn kỹ người ấy thì cũng lập tức sững sờ.

Bạch Diệc Phi từng nghĩ tới rất nhiều khả năng với người đứng sau chuyện này, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng người đó lại là Tần Sơn.

Tần Sơn đứng ở đó, mặc dù vẫn với bộ dạng luộm thuộm đó, nhưng lúc này anh ta đã không còn dáng vẻ vô tư như trước nữa, anh ta trở nên bình tĩnh và lãnh đạm hơn rất nhiều.

“Không phục sao?”, Tần Sơn nhìn Chu Truyền Võ nhẹ giọng nói.

Người của Chu Truyền Võ thấy vậy cũng không dám nhúc nhích gì.

Chu Truyền Võ từ dưới đất bò dậy tức giận nói: “Tần Sơn, cậu con mẹ nó là vệ sĩ của ông chủ, còn không bằng ông đây, dựa vào cái gì mà đánh tôi?”

“Tại sao không được đánh ông?”

Một giọng nói lạnh lùng phát ra.

Chu Truyền Võ nghe vậy thì sợ hãi lập tức quỳ trên mặt đất, kinh hãi: “Ông chủ, tôi sai rồi, ông chủ, là tôi sai!”

Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn vào bên trong cabin, một bóng người quen thuộc bước ra.

Người này là bố của Lâm Cuồng, ông hai nhà họ Lâm, Lâm Dụ Xương.

Lâm Dụ Xương bước đến trước mặt Chu Truyền Võ.

“Bốp!

Một cái tát rơi xuống mặt Chu Truyền Võ.

Chu Truyền Võ trực tiếp ngã xuống đất nhưng hoàn toàn không phản kháng, ngay sau đó bò dậy quỳ trước mặt Lâm Dụ Xương.

Ánh mắt Lâm Dụ Xương lạnh lùng nhìn Chu Truyền Võ nói:” Ai cho ông dũng khí cho rằng thân phận của mình cao hơn người khác? Cậu ta không chỉ là vệ sĩ của tôi mà còn là anh em của tôi nữa!”

“Tại sao lại không thể đánh ông?”

Vẻ mặt Chu Truyền Võ méo mó nhưng vẫn cúi đầu xuống không dám phản bác.

Lâm Dụ Xương hừ lạnh nói: “Tôi hỏi tại sao ông không trả lời? Câm hay là điếc rồi?”

Câu này chính là câu mà Tần Sơn đã hỏi trước đó rằng ông ta có phục hay không.

Chu Truyền Võ run lên lập tức nói: “Phục phục phục rồi ạ”.

Sau đó Lâm Dụ Xương không còn nhìn ông ta nữa mà đến bên cạnh Tần Sơn cười nói: “Dù sao cậu cũng quen biết cậu ta, nói chuyện trước đi!”

Nói xong thì quay người đi vào bên trong cabin.

Chu Truyền Võ và những người khác cũng hiểu ý của ông chủ, liền theo ông ta bước vào.

Trên boong tàu chỉ còn lại Tần Sơn và Bạch Diệc Phi.

Tần Sơn liếc nhìn Bạch Diệc Phi, đi tới lan can, đôi tay nắm lấy lan can nhàn nhạt hỏi: “Kinh ngạc như vậy sao?”

Bạch Diệc Phi cũng liếc anh ta momotj cái, sau đó đi tới, dựa mình vào lan can.

Lúc này anh chợt hiểu ra rất nhiều chuyện.

Cà nhà họ Chu và nhà họ Hồ đều được nhà họ Lâm ủng hộ, họ đều cho rằng Chu Truyền Võ và Hồ Phi Hồng là người của ông ba nhà họ Lâm, nhưng không ngờ rằng người thực sự giúp đỡ hai nhà họ lại là ông hai.

Ông ba nhà họ Lâm tự cho mình tài giỏi, ông ta tưởng rằng mình có hai thuộc hạ đắc lực, e rằng đến bây giờ cũng không biết mình đang gánh tội thay cho ông hai.

Lúc này nghĩ kỹ lại, khi Lý Minh Nguyệt bị giết, đổ tội cho Bạch Vân Bằng, lúc đó điều tra ra là ông ba họ Lâm, nhưng xem ra, có lẽ là Lâm Dụ Xương.

Bạch Diệc Phi cũng hiểu rằng mục đích của Lâm Dụ Xương e rằng là kho vàng của Lý Minh Nguyệt.

Vệ sĩ của ông Ba là Tiểu Thất chết rồi, điều này cho thấy rằng ông Ba không có tham vọng lớn đến vậy, thậm chí cũng không có đủ can đảm để lập kế hoạch về một kho vàng.

Chắc ông ta không ngờ rằng nhà họ Bạch lại có phản ứng quyết liệt như vậy, biết là nguy hiểm thế nên tìm cách thoát thân.

Họ bắt Lý Tuyết và uy hiếp Bạch Diệc Phi chỉ với một mục đích.

Tần Sơn không đợi Bạch Diệc Phi nói xong, anh ta nhìn lên trời đột ngột nói: “Bây giờ thì biết tại sao tôi tiếp cận Chu Khúc Nhi rồi chứ?”

Bạch Diệc Phi hoàn hồn, quay đầu lại lạnh lùng nhìn Tần Sơn.

Tần Sơn nhếch miệng cười, thậm chí có chút tự đắc cùng khinh thường: “Càng buồn cười hơn là, các người tưởng rằng tôi là h?”

“Anh biết không? Sáng nay Chu Khúc Nhi tìm tôi, nhờ tôi tìm giúp tung tích của Lý Tuyết, còn nói sẽ nhớ tôi, thật là buồn cười, haha...”

Tần Sơn bật cười.

Những lời này khiến Bạch Diệc Phi tức giận, theo như suy nghĩ của Bạch Diệc Phi, Tần Sơn dường như đã lừa đi sự trong trắng của Chu Khúc Nhi.

Anh tức giận hét lên.

“Con mẹ nó!”

Bạch Diệc Phi nhanh như chớp tung ra một đấm vào mặt Tần Sơn.

Tần Sơn chỉ khẽ nghiêng đầu thoát khỏi cú đấm đó, sau đó nhún vai nói: “Anh quá yếu, căn bản không đánh lại tôi, thôi đi”.

Thôi đi?

Không thể nào!

Bạch Diệc Phi không thể ngờ rằng, Chu Khúc Nhi vì Lý Tuyết nên mới tiếp cận Tần Sơn.

Thế nên, chỉ vì cứu Lý Tuyết mà làm Chu Khúc Nhi mất đi sự trong trắng, anh không thể bỏ qua chuyện này.

Thế nên Bạch Diệc Phi lại bắt đầu tung đòn về phía trước.

Như Tần Sơn đã nói, Bạch Diệc Phi đối với anh ta mà nói thật sự quá yếu ớt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 741: Chu Truyền Võ Dùng Hình

Phải biết là, Tần Sơn có khả năng đập cho Đạo Trưởng đến mức không có sức để phản đòn, nên càng đừng nói đến Bạch Diệc Phi.

Cú đấm thứ hai của anh vẫn không thể chạm đến Tần Sơn, Tần Sơn thì lại nhấc chân lên đập thẳng vào bụng của Bạch Diệc Phi.

“Rầm!”

Bạch Diệc Phi bị đập văng ra ngoài, bay ra một đoạn rất xa.

“Rầm!”

Người Bạch Diệc Phi đập mạnh lên lan can của boong tàu rồi mới nện xuống sàn tàu.

Sau đó, anh cảm thấy bụng mình quặn thắt, đau đến nổi khuôn mặt của anh vặn vẹo hết cả lại.

Tần Sơn từ từ bước tới, sau đó ngồi xổm xuống đưa tay xóc cổ áo Bạch Diệc Phi lên, bật cười nói một câu: “Để tâm đến Chu Khúc Nhi như vậy? Có đáng không? Cô ta cũng chỉ là bạn thân của vợ anh mà thôi, anh lại quan tâm đến cô ta như vậy? Hay là anh với cô ta...”

Nghe được những lời này, hai mắt Bạch Diệc Phi lại loé lên tia sáng màu đỏ.

Bạch Diệc Phi dùng ánh mắt hung hãn nhìn chăm chăm Tần Sơn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô ấy là người phụ nữ của anh tôi, cũng là người phụ nữ của anh trai anh, con mẹ nó anh đừng có nói lung tung!”

“Nếu anh dám làm tổn thương đến cô ấy, mẹ kiếp, tôi có làm ma cũng không tha cho anh đâu!”

Tần Sơn nhíu mày nhìn Bạch Diệc Phi chăm chăm.

Bạch Diệc Phi cũng nhìn chằm chằm lại Tần Sơn, chẳng qua là trong ánh mắt của anh còn lộ ra sự phẫn nộ khiến người ta nhìn vào mà sợ hãi.

Hai người cứ nhìn nhau chằm chằm một lúc ai cũng không nói năng gì.

Bầu không khí trở nên cực kỳ căng thẳng.

Đột nhiên, Bạch Diệc Phi kêu lên một tiếng.

“A!”

Đồng thời, đôi mắt của anh bỗng biến thành một màu đỏ tươi như máu.

Một giây tiếp theo.

“Bốp!”

Tần Sơn giơ tay đập mạnh vào sau gáy của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi trợn mắt lên một cái rồi ngất xỉu.

Trước khi ngất đi, anh dường như nghe thấy một giọng nói: “Con mẹ nó tôi không có anh trai! Cũng không phải anh trai của anh!”

...

“Rào!”

Một chậu nước lạnh dội lên người Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi giật mình, lập tức tỉnh dậy.

Mở mắt ra, anh phát hiện ánh sáng trong phòng rất tối, hơn nữa còn có cảm giác lắc lư.

Sau khi tỉnh dậy, anh lập tức ý thức được mình bây giờ có lẽ đang ở trên thuyền.

Bên trong căn phòng này ngoài anh ra còn có bốn năm người nữa, trong đó có một người là Chu Truyền Võ.

Chu Truyền Võ khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng cười nhìn Bạch Diệc Phi: “Ái chà, tỉnh rồi à?”

Trong tay Chu Truyền Võ cầm một cây roi màu đen, vừa nói vừa vung tay lên quát mạnh cây roi xuống đất.

Song Bạch Diệc Phi chỉ hỏi: “Vợ tao đâu?”

Động tác của Chu Truyền Võ hơi khựng lại, ngay sau đó bật cười lạnh lùng, nói: “Còn có tâm trạng quan tâm đến vợ mày nữa à, tốt nhất hãy quan tâm đến mày trước đi!”

Ánh mắt Bạch Diệc Phi cực kỳ lạnh lùng nhìn Chu Truyền Võ, dùng giọng điệu rất là khinh thường nói: “Tao nói rồi, mày không có tư cách để nói chuyện với tao, gọi Lâm Dự Xương ra đây cho tao”.

Chu Truyền Võ bực bội không thôi.

Lúc ở trên boong tàu, khi nghe Bạch Diệc Phi nói những lời này ông ta đã vô cùng tức giận, chí ít thì ông ta cũng là gia chủ của một trong mười gia tộc hào môn, ở thủ đô cũng được tính là người có máu mặt.

Thế mà trong mắt Bạch Diệc Phi lại chẳng coi ông ta ra gì, thậm chí lúc ở trên boong tàu, Lâm Dự Xương còn nói ông ta chẳng bằng một tên vệ sĩ, dựa vào cái gì?

Bây giờ Bạch Diệc Phi lại nói với ông ta rằng ông ta không có tư cách, Chu Truyền Võ lại càng điên tiết hơn.

“Bốp!”

Chu Truyền Võ vung roi lên quát mạnh lên người Bạch Diệc Phi.

“Con mẹ nó, mày có bản lĩnh gì mà dám nói những lời như vậy với tao, còn không phải là ỷ vào phía sau mày có Bạch Vân Bằng chống lưng hay

sao?”

“Nếu không có Bạch Vân Bằng thì mày cũng chả là cái thá gì cả!”

“Ông còn là gia chủ của nhà họ Chu đây!”

Cây roi đánh lên người Bạch Diệc Phi, sau đó trên cánh tay anh liền xuất hiện một vết hằn rớm máu.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại chẳng có phản ứng gì, đến biểu cảm trên mặt của anh cũng chẳng hề thay đổi.

Những người khác nhìn thấy vậy thì giật mình kinh hãi, có người lập tức ngăn Chu Truyền Võ lại nói: “Gia chủ đừng tức giận, loại chó này chắc chắn là cố ý muốn chọc giận ông, đừng để cho nó đạt được mục đích!”

“Đúng đúng đúng, gia chủ, chúng ta cứ hỏi trước đã!”

Chu Truyền Võ không vung roi lên nữa mà hít sâu liên mấy hơi sau đó trợn trừng mắt lên nhìn Bạch Diệc Phi: “Nếu như không phải đại boss nói không cần mạng của mày thì hôm nay tao sẽ đập chết mày!”

“Nói, kho vàng số 3 ở đâu?”

Về việc kho vàng, Bạch Diệc Phi trước đó không hề hay biết gì, mãi sau này mới dần dần hiểu được một chút, cộng thêm sự phân tích của Bạch Vân Bằng và Diệp Giả nên anh mới hiểu được đại khái.

Khoảng sáu mươi năm trước, không biết là ai đó nói rằng có bốn kho vàng lớn của quốc gia, mà trong kho vàng này được chất đầy vàng, ngay đến cả mặt đất cũng được lát bằng vàng.

Ban đầu mọi người không có ai tin chuyện này cả, dù gì thì những việc như vậy có nghe rồi cũng sẽ cảm thấy rất hoang đường, hầu như không có một chút căn cứ xác thực nào để chứng minh nó là thật cả.

Nhưng vào hai mươi năm trước, sau khi Lương Minh Nguyệt trở thành Chủ tịch của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, ông ta đã lập tức san lấp đá

ngâm dựng nên hòn đảo này.

Theo như lúc đó, Lương Minh Nguyệt làm vậy là bởi vì phát hiện ra kho vàng số 3, cũng chính vì kho vàng này mà nhà họ Lương mới đột ngột phát lên như thế.

Lúc này, việc liên quan đến bốn kho vàng kia mới bị mọi người biết đến, bọn họ dường như đã tin tưởng vào câu chuyện này, cho nên có rất nhiều bậc thầy về phong thủy cùng với đám trộm mộ đều muốn tìm được bốn kho vàng này.

Đương nhiên, mối quan hệ hợp tác giữa bậc thầy phong thủy và gia tộc hào môn mới là ổn thoả nhất, gia tộc hào môn ra tiền, bậc thầy phong thủy bọn họ ra sức.

Trong số đó, hai bậc thầy phong thủy nổi tiếng nhất chính là Sa Phi Dương và Thiên Hoa Sơn.

Nếu như nói trước đây, Bạch Diệc Phi nghe thấy kiêu tin đồn như vậy thì chắc chắn sẽ khịt mũi khinh thường và không bao giờ thềm tin, nhưng đến bây giờ thì anh không thể không tin nữa, bởi vì anh đã phát hiện ra kho vàng.

Đạo trưởng và người nhà họ Lâm cũng đã đoán ra anh biết được kho vàng số 3 ở đâu.

Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm Chu Truyền Võ, lạnh lùng nói: “Nói cho mày cũng được, nhưng tao phải nhìn thấy vợ tao bình yên vô sự”.

Chu Truyền Võ bật cười chế nhạo: “Mày cho là bây giờ mày còn có tư cách để mặc cả nữa à?”

Bạch Diệc Phi gật đầu nói: “Có”.

“Tao muốn biết vợ tao có được an toàn hay không, nó cũng giống như việc mấy người muốn biết được vị trí của kho vàng số 3 ở đâu”.

Chu Truyền Võ nghẹn lời.

Câu nói này của Bạch Diệc Phi khiến cho ông ta nhất thời không thể phản bác lại được.

Còn Bạch Diệc Phi lại nhìn chằm chằm Chu Truyền Võ này giờ không nói năng gì, dường như đang do dự.

Cho nên, trong lòng của Bạch Diệc Phi dần dần, từ từ trở nên nặng nề.

Rõ ràng là một câu hỏi rất dễ để trả lời, thậm chí cách làm cũng rất đơn giản, bọn họ có thể đưa Lý Tuyết đến trước mặt Bạch Diệc Phi để uy hiếp anh, bởi vì Lý Tuyết chính là mạng sống của Bạch Diệc Phi

Chỉ cần làm như vậy thì Bạch Diệc Phi sẽ không hề do dự mà đưa bọn họ đến kho vàng.

Nhưng không hề.

Cho nên Bạch Diệc Phi không thể không nghi ngờ, Lý Tuyết có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?

Bạch Diệc Phi không dám nghĩ sâu hơn, càng nghĩ anh lại càng cảm thấy sợ hãi.

Lúc này, Chu Truyền Võ đột nhiên nhìn vào Bạch Diệc Phi nở nụ cười dữ tợn nói: “Bạch Diệc Phi, mày đã rơi vào trong tay tao thì chắc chắn sẽ không thể thoát ra được, tao khuyên mày tốt nhất nghe lời, nói ra vị trí của kho vàng, nếu không, tao có thể dùng bất kỳ cách nào để dày vò mày”.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng bật cười: “Tao muốn gặp vợ tao, những thứ còn lại miễn bàn”.

Chu Truyền Võ nghiến răng, sắc mặt vặn vẹo nói: “Được, đây là do mày tự chuốc lấy!”

Bạch Diệc Phi cười lạnh, rồi cứ nhìn ông ta khiêu khích, ý nghĩa trong đó khỏi cần nói cũng rõ.

Tiếp đó, Chu Truyền Võ cầm roi lên quát thật mạnh lên người Bạch Diệc Phi.

“Chát!”

Tiếng roi đánh lên người Bạch Diệc Phi phát ra tiếng vang chát chúa.

Cơ thể Bạch Diệc Phi run rẩy nhưng anh vẫn nghiêng chặt răng không kêu ra tiếng, thậm chí biểu cảm trên mặt và ánh mắt vẫn không hề thay đổi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 742: Bức Cung

Sau đó tiếng roi đánh lên da thịt liên tiếp vang lên.

“Chát chát chát...”

Chẳng mấy chốc quần áo trên người Bạch Diệc Phi đã bị đánh cho rách nát hết, máu thấm đầy lên trên mặt vải, thê thảm đến mức khiến cho người ta không dám nhìn vào.

Mà Bạch Diệc Phi dù cảm nhận được cơn đau xuyên thấu cả tâm can nhưng vẫn không hề rên lên một tiếng.

Bạch Diệc Phi trước đó rất sợ đau, nhưng sau khi đã trải qua quá nhiều chuyện, quá nhiều lần bị thương, anh đã quen với việc chịu đau từ lâu rồi cho nên bây giờ anh đã không còn sợ hãi nữa, cũng sẽ không rên lên nữa.

Anh muốn để đối phương biết được thái độ của anh, cho dù có đánh chết anh, chỉ cần không nhìn thấy Lý Tuyết được an toàn thì anh sẽ không bao giờ tha hiệp.

Không biết đã qua bao lâu, Chu Truyền Võ cuối cùng cũng ném cây roi trong tay xuống rồi thở hồng hộc, nhìn có vẻ là đánh mệt rồi.

Người của Chu Truyền Võ rất lo lắng, bèn khuyên Bạch Diệc Phi: “Tôi nói anh hà tất gì phải thế, mau nói đi, còn đánh nữa thì anh sẽ bị đánh chết đó”.

Nhưng lại có người đề nghị: “Gia chủ, nếu anh ta đã không nói thì chúng ta chơi nặng đô hơn nữa đi, muối thì sao?”

Chu Truyền Võ nghe thấy lời đề nghị này thì lập tức hớn hờ: “Mang muối lên đây!”

Cho nên có người nhanh chóng chạy ra ngoài, chẳng bao lâu sau liền mang đến một túi muối.

Lúc này hơi thở của Chu Truyền Võ cũng đã ổn định lại, cười lạnh nhìn Bạch Diệc Phi nói: “Cho mày một cơ hội cuối cùng, nói hay là không?”

Cả người Bạch Diệc Phi đều chẳng còn chỗ nào lạnh lặn cả, máu lẫn cả vào quần áo còn cả mồ hôi lạnh chảy ra do nhịn đau, nhưng anh vẫn không hề nói một câu nào.

Có thể tưởng tượng được, Bạch Diệc Phi đang phải chịu đựng cơn đau đớn thế nào, như vậy mà còn xát muối lên nữa, chỉ sợ loại đau đớn đó sẽ dày vò người ta đến phát điên mất.

Sắc mặt Bạch Diệc Phi đã nhợt nhạt đi rất nhiều nhưng anh vẫn kiên trì nói: “Không gặp được vợ tao, con mẹ nó tao sẽ không nói gì cả, có bản lĩnh thì cứ việc làm đi!”

Chu Truyền Võ nghe vậy thì tức phát khùng, nếu đã như vậy: “Được, hôm nay ông cũng muốn xem xem, con mẹ mày định mạnh mẽ đến lúc nào!”

Cho nên ông ta tự tay cầm túi muối kia đi đến phía trước mặt Bạch Diệc Phi, lại nắm một vốc muối rắc lên chỗ vết thương dày đặc của anh, thậm chí còn chà lên trên lưng của anh.

Đau!

Đau đớn hơn gấp trăm lần lúc này.

Bạch Diệc Phi nghiến chặt răng, hai mắt trợn lên, đầu nổi gân xanh.

Cuối cùng, anh thực sự không chịu nổi nữa rên nhẹ một tiếng.

Chu Truyền Võ nhìn Bạch Diệc Phi như vậy, đắc ý cười, nói: “Còn mạnh miệng nữa không? Con mẹ mày có thích không?”

Giây tiếp theo, đầu của Bạch Diệc Phi rũ xuống, anh đã ngất vì quá đau.

Chu Truyền Võ lập tức nói: “Dội nước cho nó tỉnh!”

“Rào!”

Bạch Diệc Phi lại bị dội nước lạnh cho tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, vết thương trên người đau đến mức khiến anh muốn ngửa cổ lên trời hét lớn, thậm chí còn muốn dùng tay nắm mạnh xuống đất.

Bạch Diệc Phi thở hổn hển, nghiền chặt hai hàm răng, đợi đến khi cơ thể thích nghi với cơn đau này, anh mới uể oải nói: “Chu Truyền Võ, hôm nay những gì mày làm với tao, ông đây ghi nhớ hết rồi, nếu ông vẫn còn sống, con mẹ nó, ông chắc chắn sẽ đập chết mày!”

“Tao nhỏ vào! Lại còn dám uy hiếp tao?”, Chu Truyền Võ nhỏ một bãi nước bọt, sau đó lại bốc thêm một vốc muối ném lên vết thương của Bạch Diệc Phi.

“Hừ...”

Bạch Diệc Phi đau đớn run rẩy, gân xanh nổi đầy trên trán.

Chẳng qua lần này anh không ngắt xiu nữa.

Không những vậy, hai mắt anh bắt đầu đỏ lên.

Chu Truyền Võ nghiền răng nghiền lợi hỏi: “Con mẹ mày có nói hay không?”

Hai mắt Bạch Diệc Phi đã đỏ như máu, bây giờ Chu Truyền Võ trong mắt anh đã thay đổi rồi, trở nên mờ mờ ảo ảo, thậm chí còn không ra hình người, mà trong đầu anh chỉ còn lại duy nhất một giọng nói, bảo anh đánh chết ông ta! Đánh chết Chu Truyền Võ!

Trong mắt anh dường như có hai ngọn lửa nhỏ đang bùng cháy, mà những vết thương trên người đang bắt đầu chảy máu, giống như đổ nước vậy, máu đang chảy ra như muốn rửa sạch hết những vết máu lúc này.

Chu Truyền Võ lại bốc lấy một vốc muối khác, đang định ném lên người Bạch Diệc Phi thì sừng sốt: “Con mẹ nó, mày còn mạnh miệng nữa không,

rốt cuộc là mày có nói hay không, nếu như mày không nói thì tao... mẹ kiếp, thế này là sao?”

Chu Truyền Võ sững sờ.

Đám người của ông ta cũng choáng váng.

Bạch Diệc Phi đang có dấu hiện phồng lên, thực sự là phồng lên, cơ thể đột nhiên biến thành kiểu đầy cơ bắp, từng múi cơ to nổi lên khắp người.

Mà đôi mắt của Bạch Diệc Phi lại đỏ như máu.

“Tao phải giết mày!

“Giết chết mày!”

“Aaa!”

Bạch Diệc Phi hét lên một tiếng, sau đó sợi dây buộc trên người anh bắt đầu căng lên, tiếp sau đó nữa.

“Phụt”

Sợi dây đứt lìa.

Trông thấy cảnh này, Chu Truyền Võ bị dọa cho sợ khiếp vía, hoang mang ra lệnh: “Mau bắt đây nó!”

Đám người của Chu Truyền Võ thấy vậy lập tức xông lên muốn giữ Bạch Diệc Phi lại lần nữa.

Nhưng người xông lên đầu tiên đã bị Bạch Diệc Phi vung một đấm trúng vào cổ, sau đó cổ của người nọ liền gãy nát, hai mắt trợn trừng lên, ngã vật ra đất, chết không nhắm mắt.

Những người khác thấy thế đều ngây dại, còn chưa kịp phản ứng lại thì Bạch Diệc Phi đã vung tay đấm về phía bọn chúng.

“Rầm!”

Người thứ hai ngã vật ra đất, tắt thở.

Đám người còn lại thấy vậy cũng không dám xông lên nữa mà xoay người bỏ chạy thực mạng.

Nhưng tốc độ của Bạch Diệc Phi cực nhanh, tóm lấy gáy áo của một trong số đó quăng mạnh về một bên.

“Rầm!”

Người nọ đập mạnh vào bức tường của khoang thuyền rồi rơi xuống đất.

Bạch Diệc Phi bước tới, giẫm mạnh một cái, đầu của người đó giống như bị vỡ ra, máu văng tung toé.

Sau đó, Bạch Diệc Phi đuổi theo hai người còn lại, hai người này kinh hãi chạy về phía trước.

Tốc độ của Bạch Diệc Phi cực nhanh, chạy lên một bước phi thân đập bay một người, sau đó lại nện thêm một cú đấm lên người cuối cùng.

Người đã tắt thở.

Tất cả đều chết hết.

Chỉ còn lại một mình Chu Truyền Võ.

Lúc đầu Chu Truyền Võ rất sợ, nhưng sau đó ông ta đã bình tĩnh lại.

Bạch Diệc Phi chẳng qua chỉ là cao thủ hạng ba cấp trung, ông ta lại là cao thủ hạng ba cấp cao, cảnh giới cao hơn của Bạch Diệc Phi nên không cần phải sợ.

Cho nên, Chu Truyền Võ đứng yên tại chỗ không chạy đi mà còn ngăn Bạch Diệc Phi lại, lạnh lùng nói: “Có thể gông đứt được dây thừng thì đã sao? Có tao ở đây, hôm nay mày đừng mong trốn thoát được ra ngoài!”

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt đỏ như máu tươi nhìn vào Chu Truyền Võ, nở một nụ cười u ám: “Con mẹ nó, tao nói là muốn trốn lúc nào?”

Chu Truyền Võ nhìn thấy đôi mắt của Bạch Diệc Phi thì trái tim đập loạn cả lên, đôi mắt này quá đáng sợ, nó giống như đôi mắt của ác ma vậy, khiến người ta sợ hãi theo bản năng.

Chu Truyền Võ không muốn thừa nhận rằng mình đang rất sợ hãi, nên cố lớn tiếng tỏ vẻ hung hãn, nói: “Con mẹ nó, mày đang dọa ai đấy?”

Trong lòng Chu Truyền Võ thầm nghĩ: Bạch Diệc Phi chắc chắn là đang làm bộ làm tịch thôi, cho dù anh ta có là một cao thủ thì cũng bị hành hạ đến mức này, hiện giờ chắc chắn đã suy yếu rồi, lại thêm Bạch Diệc Phi cũng chỉ là cao thủ hạng ba cấp trung mà thôi.

Cho nên Chu Truyền Võ lại cầm roi lên quát về phía Bạch Diệc Phi.

“Chát!”

Cây roi nhanh chóng quát mạnh vào người Bạch Diệc Phi.

Chu Truyền Võ bỗng đắc ý hơn: quả nhiên là yếu đi rồi, cảnh giới cũng thấp hơn mình, đến roi cũng không tránh được.

Giây tiếp theo, Chu Truyền Võ liền ngậy đại cả người.

Bởi vì Bạch Diệc Phi không hề né tránh, mà rõ ràng là chẳng có ý định tránh đi.

Cây roi đánh lên người Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi cũng không lui về phía sau mà ngược lại còn đi thẳng về phía người Chu Truyền Võ.

Trong lòng Chu Truyền Võ hoảng sợ, lập tức quát thêm một roi nữa.

“Chát!”

Roi vẫn rơi trên người Bạch Diệc Phi, nhưng Bạch Diệc Phi lại chẳng có chút phản ứng nào, cứ như là đang đánh lên người khác chứ không phải mình.

Chỉ mấy giây trôi qua, Bạch Diệc Phi đã đi đến trước mặt Chu Truyền Võ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 743: Lâm Dụ Xương Muốn Chiếm Kho Vàng

Chu Truyền Võ sững sờ một lúc, rồi vứt luôn cây roi trong tay đi mà vung nắm đấm lên nện về phía Bạch Diệc Phi.

Nhưng nắm đấm của Chu Truyền Võ đã bị bàn tay của Bạch Diệc Phi bắt lấy.

“Tao muốn mày phải chết!”, giọng nói của Bạch Diệc Phi âm trầm lạnh lẽo khiến người nghe bất giác sợ đến mức túa mồ hôi lạnh.

Chu Truyền Võ sững sờ.

“Aaa!”

Chu Truyền Võ cảm nhận được sức tay của Bạch Diệc Phi đang dần tăng lên, mà cổ tay của ông ta lại không thể chịu được sức mạnh này, ông ta cảm thấy cổ tay mình như sắp nát ra rồi.

“Aaa!”

Chu Truyền Võ không nhìn được kêu ầm lên, muốn tránh thoát khỏi bàn tay của Bạch Diệc Phi nhưng lại không thể giằng ra được, cả cơ thể không ngừng co giật.

Sau đó, Bạch Diệc Phi đột nhiên dùng sức, tay của Chu Truyền Võ đã bị bẻ gãy.

“Rắc rắc!”

“Aaa!”

Bạch Diệc Phi hất tay ông ta ra, Chu Truyền Võ quỳ thẳng trên mặt đất, đau đến mức không thể đau hơn được nữa.

Chu Truyền Võ bắt đầu thấy sợ, cho nên ông ta bắt đầu cầu xin tha mạng: “Đừng giết tôi, đừng giết tôi, tôi sai rồi, tha cho tôi đi, tôi sau này không dám nữa...”.

Bạch Diệc Phi không hề để ý đến lời nói của Chu Truyền Võ mà yên lặng tóm lấy cánh tay còn lại của ông ta.

Chu Truyền Võ thấy vậy thì kinh hoàng không thôi.

Bạch Diệc Phi muốn làm gì?

Sự suy đoán khiến ông ta cảm thấy khủng hoảng còn chưa kịp hình thành thì đã nghe thấy một tiếng kêu giòn giã.

“Rắc rắc!”

Tay còn lại của ông ta cũng gãy nốt.

“Aaa!”

Chu Truyền Võ gào lên thảm thiết, sau đó không ngừng cầu xin: “Xin cậu, tha cho tôi, tha cho tôi đi, cậu muốn cái gì tôi sẽ cho cậu hết!”

Chu Truyền Võ thực sự sợ hãi, mà ông ta chỉ cảm thấy, bây giờ điều duy nhất có thể khiến cho Bạch Diệc Phi dừng tay lại, e chỉ có tiền mà thôi.

Nhưng ông ta đã nhầm.

Bạch Diệc Phi không thiếu tiền.

Ngược lại, Bạch Diệc Phi biết kho vàng ở đâu, cũng gián tiếp có được kho vàng đó rồi.

Cho nên, Bạch Diệc Phi hoàn toàn không để tâm đến những thứ này.

Hơn nữa, Bạch Diệc Phi lúc này đã gần như chìm trong trạng thái phát điên rồi, anh chỉ thấy, bất kể ra sao, người ở trước mặt này đều phải chết!

“Mày không phải muốn hành hạ tao sao?”

“Không phải rất đắ ý à?”

“Mẹ kiếp, mày hỏi tao có sướng không, giờ tao hỏi lại mày, con mẹ mày có sướng không?”

“Rắc rắc!”

Đây là âm thanh mà Bạch Diệc Phi dẫm lên chân của Chu Truyền Võ, chân của Chu Truyền Vũ cũng gãy rồi.

“Aaa!”

Chu Truyền Võ hét ầm lên, đau đến mức lặn lộn trên mặt đất.

Chu Truyền Võ, một cao thủ hạng ba nhưng bây giờ lại không hề có một chút năng lực nào để chống trả lại Bạch Diệc Phi.

“A, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi, xin cậu, tha cho tôi đi, tôi sau này không dám nữa”.

Chu Truyền Võ vừa la hét vừa cầu xin tha mạng.

Xong, Bạch Diệc Phi lúc này lại thềm để tâm đến lời cầu xin của ông ta hay sao?

Đáp án đương nhiên là: Không.

Bạch Diệc Phi cười lạnh lùng: “Cầu xin mà có tác dụng, cho dù mày muốn tao quỳ xuống dập đầu, tao cũng bằng lòng, chỉ cần mày thả vợ tao ra”.

“Nhưng mà làm như thế thì có tác dụng gì không? Chúng mày không đồng ý, nhưng bây giờ lại quay ra cầu xin tao, trên thế giới này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?”

Chu Truyền Võ hoảng hốt tột độ, lập tức nói: “Tôi biết Lý Tuyết...”.

“Phụt!”

Đáng tiếc lời nói của ông ta chỉ mới được một nửa đã bị người nào đó đâm một dao từ phía sau lưng, mũi dao xuyên qua cơ thể ông ta, phía trước ngực còn lộ ra đầu nhọn của lưỡi dao.

Chu Truyền Võ không tin nổi trợn tròn mắt lên, từ từ quay đầu lại, sau đó nhìn thấy Lâm Dự Xương và Tần Sơn ở phía sau lưng mình.

“Rầm!”

Chu Truyền Võ ngã vật ra đất, tắt thở.

Mà Bạch Diệc Phi nhìn thấy Chu Truyền Võ đã chết, màu đỏ trong mắt anh dần nhạt đi, sau đó cũng ngã xuống đất ngất xỉu.

Tần Sơn nhìn thấy những vết thương kín đặc trên người Bạch Diệc Phi, nhíu mày nói: “Dùng thủ đoạn thấp kém này để bức cung, đúng là vô dụng!”

Lâm Dự Xương gật đầu tỏ vẻ tán thành, nhưng ông ta lại than nhẹ, nói: “Hình như không còn biện pháp nào khả quan hơn rồi”.

Tần Sơn hờ hững nói: “Ắt sẽ có”.

Sau đó Tần Sơn lại hỏi: “Đại boss lúc nào sẽ đến?”

“Nhanh thôi”, Lâm Dự Xương thờ ơ đáp lời.

...

Bạch Diệc Phi tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình vẫn bị trói ở trên tàu, căn phòng trước mặt vẫn đang lắc lư, như vậy tức là anh vẫn đang ở trên thuyền.

Nhưng nhìn các đồ đạc được bày biện trong phòng, hình như anh đã bị đổi sang một căn phòng khác, hơn nữa căn phòng này so với căn phòng

trước đó tốt hơn rất nhiều, bây giờ anh đang nằm trên giường, mà trong tầm mắt của anh xuất hiện một chiếc sô pha và bàn trà.

Anh cúi đầu nhìn xuống sợi dây thừng trên người, đây không phải là một sợi dây bình thường mà là dây da, như vậy tức là anh sẽ không thể giằng đứt được nữa rồi.

Bạch Diệc Phi cảm thấy như đã mất hết sức lực, cả người yếu ớt, cơ bắp đau mỏi, hơn nữa anh cũng không dùng sức được.

Bạch Diệc Phi nhắm mắt, rồi lại mở ra, lần này anh nhìn thấy Tần Sơn và Lâm Dụ Xương đang ngồi trên sô pha.

Lâm Dụ Xương trông thấy Bạch Diệc Phi đã tỉnh thì hồ hững nói: “Diệc Phi à, thấy cậu và tên nhóc nhà tôi có mối quan hệ rất tốt, tôi cũng không nhẫn tâm giết cậu”.

“Chỉ cần cậu hợp tác với chúng tôi, tôi có thể bảo đảm cho cậu bình yên vô sự, hơn nữa, cũng có thể đảm bảo cho cả vợ cậu cũng được bình an vô sự”.

“Lại nói, nhà họ Lâm chúng tôi mà phát lên thì cũng sẽ không quên nhà họ Bạch, dù gì thì mối quan hệ giữa tôi và bố cậu cũng không tệ”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy không khỏi lạnh lùng bật cười: “Bảo đảm vợ tôi bình an vô sự?”

“Đúng”, Lâm Dụ Xương gật đầu.

“Nếu thực sự có thể đảm bảo cho vợ tôi bình an vô sự thì tại sao không để cô ấy ra đây gặp tôi?”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Lại hà tất phải dùng hình bức cung, thậm chí không cho tôi nói chuyện với cô ấy qua điện thoại?”

Nghe vậy, mặt Lâm Dụ Xương biến sắc, nhất thời không thể phản bác lại được.

Bây giờ Bạch Diệc Phi đã bình tĩnh lại rồi.

Nếu Lâm Dụ Xương có con át chủ bài là Lý Tuyết thì sẽ không để cho Chu Truyền Võ dùng hình bức cung anh nữa, như vậy, chỉ có thể chứng minh, Lý Tuyết không nằm trong tay bọn họ.

Lại nhớ đến lúc trước, Hồ Phi Hồng chết ở trong nhà kho, như vậy có thể suy đoán, hẳn là Chu Truyền Võ và Hồ Phi Hồng đã nảy sinh mâu thuẫn, mà Hồ Phi Hồng sợ dĩ nảy sinh mâu thuẫn với Chu Truyền Võ là bởi vì ông ta nhận ra được hoàn cảnh nguy hiểm của mình, cho nên mới âm thầm thả Lý Tuyết đi, do vậy mới bị Chu Truyền Võ giết chết.

Bạch Diệc Phi biết được Lý Tuyết đã không còn nằm trong tay Lâm Dụ Xương, hơn nữa Lý Tuyết hẳn là còn chưa gặp phải nguy hiểm.

Bạch Diệc Phi chỉ nói bằng giọng thờ ơ: “Cho dù các người giết tôi thì tôi cũng sẽ không nói đâu”.

Lâm Dụ Xương yên lặng hồi lâu.

Sau đó, ông ta đột nhiên đập mạnh lên bàn, nổi giận quát: “Bạch Diệc Phi! Cậu phải biết tình cảnh hiện tại của cậu, nếu như cậu nói cho tôi biết vị trí của kho vàng, tôi còn có thể giúp cậu cứu vợ mình ra, nhưng nếu như cậu không nói, sau khi đại boss đến đây, kết cục của cậu sẽ càng thê thảm hơn”.

“Nhà họ Bạch và nhà họ Lâm trước giờ vẫn có mối quan hệ rất tốt, nếu như tôi có thể lấy được vị trí của kho vàng, có được số vàng đó trong tay, đến lúc đó cũng sẽ không thiếu được phần cho nhà họ Bạch các cậu, mẹ kiếp, cậu có thể suy nghĩ cho kỹ được được không?”

Bạch Diệc Phi nghe xong những lời này, biểu cảm hờ hững, chẳng tỏ vẻ gì.

“Ai có thể đảm bảo sau khi lấy được số vàng đó mà vẫn duy trì được nhân tính?”, Bạch Diệc Phi chỉ hờ hững nói một câu: “Mặc dù sống rất mệt mỏi, nhưng ít nhất xã hội này vẫn an toàn, thế giới này vẫn hoà bình”.

“Vì vậy, tôi không có quyền đi quấy nhiễu thế giới này, tôi cũng không muốn bởi vì tôi mà khiến người của cả thế giới mất đi cảm giác an toàn”.

“Hơn nữa, các người dùng loại thủ đoạn này để uy hiếp tôi, có thể thấy được là các người cũng không xứng để đi quấy nhiễu thế giới này!”

Lâm Dụ Xương nghe được câu này thì cực kỳ phẫn nộ: “Con mẹ nó phét lác cái gì đấy? Điều mà cậu cần quan tâm nhất lúc này chính là bản thân cậu chứ không phải là thế giới!”

“Reng reng reng...”

Chuông điện thoại của Lâm Dụ Xương vang lên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 744: Ai Cũng Có Nhược Điểm

Lâm Dụ Xương lập tức nghe điện thoại. Sau khi nói vài câu thì cúp điện thoại rồi nói: “Đại Boss đến rồi”.

Lời này là ông ta nói với Tần Sơn. Tần Sơn sau khi nghe xong thì đứng dậy, thiết nghĩ chắc Đại Boss này rất có máu mặt.

Lâm Dụ Xương nhìn Bạch Diệc Phi, trầm giọng nói: “Đại Boss đến rồi, đây là cơ hội cuối cùng của cậu. Nếu như cậu nói ra thì tất nhiên sẽ không bạc đãi cậu”.

“Nhưng nếu như cậu đợi đến lúc đại boss ép cậu nói, vậy thì chuyện lại khác. Tôi nghĩ, chắc cậu không muốn ném thử thủ đoạn của đại boss chứ”.

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng, nói: “Chẳng qua cũng chỉ là chết thôi mà. Tôi không sợ đâu”.

Lâm Dụ Xương nghe thấy vậy thì thở dài một hơi, nói tiếp: “Cậu nghĩ đơn giản quá”, nói xong ông ta xoay người đi ra ngoài, Tần Sơn cũng đi theo.

Bạch Diệc Phi không biết Đại Boss đó là ai, bởi vì đối với anh thì điều này không quan trọng.

Lý Tuyết không nằm trong tay họ thì anh càng không quan tâm đến điều đó, dù sao thì anh cũng sẽ không nói. Nhưng kể cả Lý Tuyết nằm trong tay họ thì anh cũng sẽ không nói.

Không phải vì anh không quan tâm đến Lý Tuyết mà vì nếu cô ấy chết thì anh cũng sẽ chết theo.

Trên đời này có rất nhiều người giống như Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết, trong lòng họ đều có một người để mình quan tâm.

Lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên cúi đầu khẽ nói: “Vợ à, anh xin lỗi...”.

“Cộc, cộc, cộc...”, đột nhiên tiếng giày cao gót vang lên khiến Bạch Diệc Phi ngẩng đầu lên. Là tiếng con gái!

Tiếp đó họ cùng bước vào phòng. Tổng cộng có ba người, trong đó có hai người là Lâm Dụ Xương và Tần Sơn, một người còn lại đi ở phía trước, là một cô gái mà Bạch Diệc Phi từng gặp. Vì vậy, sau khi nhìn thấy cô ta, Bạch Diệc Phi mới ngậy người ra, cảm thấy có gì không bình thường.

Theo như anh thấy, Đại Boss cuối cùng chắc hẳn là người rất lợi hại nhưng anh không thể ngờ đó lại là một cô gái và lại là người mà anh từng gặp.

Lương Vĩ Siêu, em gái của Lương Minh Nguyệt.

Nhưng rõ ràng Lương Vĩ Siêu đã bị Đạo Trưởng và Lâm Dụ Xương giết rồi mà, tại sao lại vậy? Bạch Diệc Phi nghĩ mãi không ra, cảm thấy đầu mình như không còn tỉnh táo.

Lương Vĩ Siêu mặc bộ lễ phục, trên mặt mang theo nụ cười tươi. Nếu như không phải cô ta xuất hiện ở đây thì Bạch Diệc Phi còn tưởng cô ta sắp đi tham dự bữa tiệc nào đó.

Lương Vĩ Siêu đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi, cúi xuống nhìn anh rồi cười nói: “Ngạc nhiên lắm phải không?”

Bạch Diệc Phi trợn trừng mắt, nói không nên lời.

“Không cần ngạc nhiên đâu, bởi vì mỗi người đều theo đuổi một thứ khác nhau. Thứ mà tôi theo đuổi anh không tưởng tượng nổi đâu. Để thực hiện được nó, tôi có thể bỏ qua tất cả mọi thứ, bao gồm cả anh trai không có quan hệ huyết thống với mình”.

Nghe thấy vậy, Bạch Diệc Phi cảm thấy lạnh buốt trong lòng. Anh không thể ngờ được, một người có thể máu lạnh đến mức bày trận giết

người thân của mình. Hơn nữa, lúc nói đến chuyện này mà cô ta vẫn thấy vẻ vang chứ không thấy áy náy tội lỗi gì.

Lương Vĩ Siêu thản nhiên nói: “Nói đi! Anh cần điều kiện gì mới nói cho tôi vị trí của kho vàng?”

“Bất cứ điều kiện gì thì tôi cũng không nói đâu”, Bạch Diệc Phi đáp.

Lương Vĩ Siêu không tức giận, thậm chí còn cười nói: “Trên đời không có chuyện gì là tuyệt đối cả, mỗi chuyện có làm được hay không thì phải dựa vào độ khó của nó”.

“Và đối với tôi thì chuyện này không khó”.

Bạch Diệc Phi không để ý gì đến lời của Lương Vĩ Siêu, đôi phương nói tự tin quá khiến anh không tin nổi: “Còn gì đáng sợ hơn chết nữa”.

“Tôi không sợ chết, vì vậy tôi không tin là cô có cách khiến tôi thỏa hiệp”, Bạch Diệc Phi nói xong còn cười chế giễu một tiếng.

Lương Vĩ Siêu lại cười nói: “Tôi không tin là có người không sợ chết. Tất nhiên, anh nói thế khiến tôi hơi ngạc nhiên. Kể cả anh nói là thật thì đã làm sao?”

“Kể cả không sợ chết thì sẽ có nhược điểm khác. Không chỉ mỗi anh có nhược điểm mà ai cũng có, bao gồm cả tôi”.

Bạch Diệc Phi nhìn cô ta một cái, nói: “Cô nói không sai nhưng không thể khiến tôi tin được”.

Lương Vĩ Siêu cười nói: “Không, anh sai rồi”.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu nhìn, nói tiếp: “Tôi không tin”.

Lương Vĩ Siêu khẽ cười một tiếng rồi nói với vẻ chắc chắn: “Tôi sẽ cho anh thấy, rốt cuộc là tin hay không?”

“Dẫn người vào”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy lời này thì trong lòng chấn động, anh đoán chẳng lẽ là Lý Tuyết? Họ thật sự bắt Lý Tuyết rồi sao?

Nhưng nếu thật là vậy thì tại sao ban nãy họ không dẫn Lý Tuyết vào?

Nhưng lúc hai cô gái bị dẫn vào thì Bạch Diệc Phi trợn trừng mắt lên. Anh ngẩng đầu nhìn Lương Vĩ Siêu, phần nộ quát: “Cô bị điên rồi sao, chuyện này thì liên quan gì đến họ?”

Hai cô gái bị dẫn vào rồi bị ném trên đất như đồ vật, toàn thân họ bị trói chặt, bất lực nằm đó.

Một người trong đó tên là Chu Khúc Nhi. Cô ta ngẩng đầu nhìn thấy Tần Sơn rồi nhìn thấy Bạch Diệc Phi, lúc này cười mỉa một cái, nói: “Đây là việc anh đồng ý giúp tôi đi cứu người sao?”

Tần Sơn với vẻ mặt bất đắc dĩ, nói: “Chỉ là vở kịch thôi, hà tất phải coi là thật”.

Chu Khúc Nhi trợn trừng mắt nhìn Tần Sơn, trong mắt đều là lửa giận.

Một người con gái khác là Lương Ngọc. Sau khi nhìn thấy Lương Vĩ Siêu, cô ta rất kinh ngạc hỏi: “Cô ơi! Chuyện gì thế này?”

Lương Vĩ Siêu khẽ cười nói: “Tiểu Ngọc à! Cô cũng không còn cách nào khác, vì đại nghiệp của cô, cháu chịu thiệt chút vậy”.

Lương Ngọc nhìn Lương Vĩ Siêu mà có chút không tin, quát lên: “Cháu là cháu gái của cô, sao cô nỡ làm thế?”

Lương Vĩ Siêu nói với sắc mặt không đổi: “Đến anh trai mình mà cô còn dám giết, huống chi là cháu gái?”

“Cái gì?”

“Bố tôi là do cô giết ư?”, toàn thân Lương Ngọc như ngây dại.

Bạch Diệc Phi lúc này cũng thấy hỗn loạn. Anh nhìn tình hình trước mặt, cố ép mình phải giữ được bình tĩnh. Anh phải giả bộ mình là người máu lạnh. Chỉ có như vậy thì Lương Vĩ Siêu mới tưởng rằng hai người con gái này không thể uy hiếp anh và mới thả họ ra.

Vì vậy, sau khi ổn định lại tinh thần, Bạch Diệc Phi mới lạnh lùng nói: “Lương Vĩ Siêu! Tôi chỉ quan tâm đến vợ mình thôi. Họ không thể so với vợ tôi được”.

“Thế à?”, Lương Vĩ Siêu nói: “Thử là biết ngay mà”.

Lương Vĩ Siêu nhìn về phía Chu Khúc Nhi rồi lắc đầu nói: “Ngoại hình được đấy nhưng tiếc là...”.

Sau đó Lương Vĩ Siêu quay đầu nhìn Tần Sơn, cười nói: “Không phải anh vẫn luôn muốn có cô gái này sao? Bây giờ là cơ hội tốt nhất rồi”.

“Ở đây sao?”, Tần Sơn ngập ngừng hỏi.

Lương Vĩ Siêu gật đầu nói: “Ở đây luôn”, nói xong cô ta nhìn Lương Ngọc rồi nói với Lâm Dụ Xương: “Ông có muốn không?”

Lâm Dụ Xương lắc đầu nói: “Sếp ơi, cô biết mà, tôi...”.

Lương Vĩ Siêu cũng không để ý mà nói luôn: “Vậy thì tìm tên đàn em nào đó cũng được”.

Lương Ngọc nghe thấy vậy thì sắc mặt tái nhợt, lòng nguội như tro tàn.

Lâm Dụ Xương quay đầu gọi một vệ sĩ ở cửa vào. Vệ sĩ đó to cao, toàn thân cơ bắp. Nếu so với cô gái nhỏ nhắn như Lương Ngọc thì đúng là người lớn và trẻ em.

Vệ sĩ khi nghe thấy chuyện này thì lập tức hưng phấn xoa xoa tay. Hắn không đợi được mà kéo cô ta từ trên đất lên.

Nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn của Lương Ngọc, hắn ôm cô ta rồi vừa sờ vừa thơm hôn.

Lương Ngọc không hề phản kháng, lúc này cô ta đã giống như xác không hồn, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào Lương Vĩ Siêu chứ không để ý có người đang xâm hại mình.

Lương Vĩ Siêu thì nhìn Tần Sơn, Tần Sơn nhún vai nói: “Mặc dù không thích biểu diễn trước mặt mọi người nhưng thật sự tôi muốn rất lâu rồi, vậy tôi không khách khí nữa”, vì vậy Tần Sơn ngồi xuống, dùng tay nắm nhẹ lấy cằm của Chu Khúc Nhi rồi hôn một cái.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 745: Nỗi Đau Khi Bị Người Thân Bán Đứng

“Không...”, Bạch Diệc Phi nhìn thấy Chu Khúc Nhi và Lương Ngọc bị làm nhục thì gân xanh nổi lên, không kìm nổi nữa mà phải hét lên.

Anh thật sự không để ý đến sự sống chết của bản thân mình, thậm chí còn muốn chết cùng Lý Tuyết. Nhưng anh không thể chịu được bạn của mình bị làm nhục như vậy.

Lương Vĩ Siêu nói rất đúng, con người đều có nhược điểm. Chỉ cần nắm được nó thì không sợ không làm được việc.

Và Lương Vĩ Siêu đã sử dụng được nhược điểm của Bạch Diệc Phi vào đúng hoàn cảnh.

Anh không thể chịu được nữa rồi: “Dừng tay... Mau dừng tay lại”.

Lương Vĩ Siêu thấy thế thì giơ tay lên. Lúc này Tần Sơn và tên vệ sĩ kia lập tức dừng tay.

Tần Sơn dường như cảm thấy có chút luyến tiếc, thậm chí còn nhìn Bạch Diệc Phi với vẻ bất mãn. Nếu như Bạch Diệc Phi không hô dừng lại thì tốt biết mấy.

Còn Chu Khúc Nhi và Lương Ngọc lại bị ném trên đất.

Lương Vĩ Siêu cười nhìn Bạch Diệc Phi, thản nhiên nói: “Sớm biết như vậy thì ban đầu sao phải khổ thế?”

“Anh nhìn xem, tại anh mà làm phiền hai cô gái đến tận đây”.

Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm vào Lương Vĩ Siêu, trong mắt đều là vẻ phẫn nộ.

Lương Vĩ Siêu không để ý, nói: “Anh yên tâm! Chỉ cần tìm được kho vàng số 3 thì tôi bảo đảm giúp anh cứu vợ anh về. Hơn nữa, tôi sẽ để anh

được sống cuộc sống anh mong muốn”.

“Phải rồi! Theo như tôi biết thì có mấy cô gái đều thích anh, chắc hẳn anh cũng khó xử lắm. Nhưng nếu như tôi có được kho vàng số 3 thì tôi sẽ có quyền phát ngôn tuyệt đối trên thế giới này. Đến lúc đó, chỉ cần một câu nói, chẳng phải anh muốn có mấy người thì đều được sao?”

Bạch Diệc Phi chỉ cười lạnh với lời Lương Vĩ Siêu nói. Những lời quý này làm sao anh tin cho được, đó chẳng qua chỉ là trấn an anh mà thôi.

Cô ta nói là sẽ cho anh một số lợi ích nhưng thực tế trong lòng anh rất rõ. Anh biết quá nhiều bí mật, có câu ‘Biết càng nhiều thì chết càng nhanh’.

Lương Vĩ Siêu khẽ cười, nói: “Giờ thì nói được rồi”.

Bạch Diệc Phi nói: “Ở Lam Đảo”.

Lương Vĩ Siêu đang cười, lúc này dừng lại, nói lớn: “Tôi muốn vị trí cụ thể”.

Bạch Diệc Phi nói: “Tôi không hình dung ra được, tại nó phức tạp quá. Nếu như cô muốn tìm nơi đó thì tôi sẽ dẫn các cô đi”.

“Được”, Lương Vĩ Siêu lập tức đồng ý, sau đó dặn dò mọi người: “Đến Lam Đảo”.

...

Tàu xuất phát đi về phía Lam Đảo. Sau đó Bạch Diệc Phi được cởi trói nhưng anh vẫn bị nhốt trong phòng.

Không chỉ như vậy, Chu Khúc Nhi và Lương Ngọc cũng bị nhốt chung phòng với anh.

Từ thủ đô đến Lam Đảo phải đi ba ngày. Ngày đầu, Chu Khúc Nhi và Lương Ngọc cứ ngồi bên cạnh, không ai nói gì, tâm trạng không ổn chút nào.

Bạch Diệc Phi toàn thân đều là vết thương, muốn nhúc nhích cũng khó. Nhưng lúc có người đưa thuốc vào, Lương Ngọc đã bôi thuốc cho anh.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy Lương Ngọc bôi cho mình thì trong lòng áy náy, nói: “Tôi xin lỗi”.

Lương Ngọc có chút ngập ngừng, sau đó lại lắc đầu nói: “Người phải nói xin lỗi là tôi, là tôi trách nhầm anh”.

Ban đầu khi Lương Minh Nguyệt bị giết, tất cả mọi người đều tưởng rằng Bạch Vân Bằng giết. Lúc đó cô ta cũng nghĩ như vậy.

Lúc Bạch Diệc Phi thấy Lương Ngọc nói mà mặt không biểu cảm, trong lòng anh càng áy náy hơn.

Bởi vì anh hiểu, càng những người mặt không biểu cảm thì trong lòng càng cảm thấy bức bối khó chịu.

“Tôi biết, hôm Đạo Trường vây giết tôi, chính cô đã giúp tôi. Chuyện trước đó tôi chưa từng trách cô”, Bạch Diệc Phi nói tiếp: “Nhưng hôm nay vì tôi mà các cô mới bị bắt đến đây”.

Lương Ngọc vẫn mặt không biểu cảm, nói rất bình tĩnh: “Không phải lỗi của anh nên không trách anh được”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì trong lòng càng áy náy.

Đến tối, anh muốn để hai cô gái ngủ trên giường nhưng hiện giờ người toàn vết thương, anh không nhúc nhích được nên đành phải để yên như này.

Chu Khúc Nhi và Lương Ngọc ngồi trên ghế sofa rồi dựa vào một bên nhìn ra bên ngoài.

Ở góc này vừa hay có thể nhìn thấy ánh trăng bên ngoài cửa sổ. Hôm nay là trăng rằm, trăng vừa tròn vừa sáng.

Không biết nhìn bao lâu, Lương Ngọc đột nhiên nói: “Hồi nhỏ, vì bố quá bận nên toàn là cô ruột đưa tôi đi chơi, đưa tôi đi ăn đồ ngon. Lúc đó tôi

cảm thấy, cô ruột là người đối tốt với tôi nhất. Đợi sau này lớn rồi đi làm, tôi sẽ hiếu thuận với bố và cô”.

“Nhưng...”, Lương Ngọc không nói hết câu nhưng họ biết và cũng hiểu được tâm trạng hiện giờ của cô ta.

Người thân nhất của mình bị một người thân khác bày kế giết hại, thậm chí còn định để người khác làm nhục mình. Điều này đối với Lương Ngọc mà nói là đả kích quá khủng khiếp.

Đả kích như vậy khiến Lương Ngọc mãi mãi không thể thoát ra nổi.

Trong phòng yên tĩnh một lúc thì Chu Khúc Nhi đột nhiên nói: “Có lúc tôi cũng ngưỡng mộ Tuyết Nhi! Bởi vì tôi từng mơ mộng một nửa của mình sẽ là một tổng tài bá đạo như trong phim”.

“Nhưng đến khi tôi gặp được anh ấy, tôi rất nhanh đã phải lòng anh. Không phải vì anh bá đạo hay gì, cũng không phải vì anh đẹp trai mà vì sự chân thành của anh. Tôi thích cảm giác được ở bên anh”.

“Lúc đó tôi mới biết, đây mới là một nửa mà mình thật sự cần”.

“Nhưng đến ngày kết hôn thì anh không thể tỉnh lại được. Sau đó tôi gặp được Tần Sơn, tôi cứ tưởng là anh ấy quay về rồi, anh ấy đã tỉnh lại rồi. Nhưng khi gọi điện thoại đến bệnh viện thì mới biết không phải là anh ấy”.

“Nhưng mỗi lần nhìn thấy Tần Sơn tôi lại nghĩ, anh ấy đã tỉnh lại rồi, trong lòng lại ôm một tia hy vọng, thậm chí mong người ở bệnh viện đó là giả, đây mới là thật. Nhưng giờ đây thì tôi đã tỉnh ngộ, không phải là anh ấy”.

Nói xong những lời này, Chu Khúc Nhi và Lương Ngọc đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Anh bị nhìn như thế nên ngậy người ra, sau đó mới phản ứng lại: “Đúng rồi, tôi cũng nghĩ thế”.

...

Khi cách Lam Đảo chỉ còn một ngày nữa, Lương Vĩ Siêu bồng cho họ ra ngoài, còn chuẩn bị cho họ một bữa thịnh soạn.

Sau khi nghỉ ngơi hai ngày, Bạch Diệc Phi có thể xuống giường và đi lại cũng không ảnh hưởng gì.

Ba người họ được mời đến bàn ăn. Đây là bàn ăn dài, người ngồi ở vị trí chính tất nhiên là Lương Vĩ Siêu, hai bên cô ta là Lâm Dụ Xương và Tân Sơn.

Sau khi đám Chu Khúc Nhi đến, nhìn thấy bàn ăn thịnh soạn thì nuốt nước bọt. Bởi hai ngày nay họ không được ăn bữa ngon.

Vì vậy, Chu Khúc Nhi nhỏ giọng hỏi Bạch Diệc Phi: “Có được ăn không?”

Bạch Diệc Phi vẫn chưa lên tiếng thì Lương Vĩ Siêu đã nói: “Cứ yên tâm ăn đi! Nếu muốn giết các người thì hà tất phải hạ độc trên bàn ăn. Huống hồ, bây giờ vẫn phải bảo vệ các người ý chứ”.

Nghe thấy vậy, ba người liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy lời Lương Vĩ Siêu nói cũng có lý.

Lương Vĩ Siêu muốn giết họ thì dễ như trở bàn tay, đâu cần phải hạ độc vào thức ăn. Hơn nữa Bạch Diệc Phi còn phải dẫn họ đi tìm kho vàng. Hiện giờ Bạch Diệc Phi quan trọng như kho vàng nên Lương Vĩ Siêu nhất định sẽ bảo vệ anh.

Tất nhiên, trong lòng mọi người đều hiểu. Kiểu bảo vệ này chẳng qua chỉ là trước khi tìm thấy kho vàng thôi.

Sau khi nghỉ kỹ thì ba người đều ngồi xuống, không nói gì mà bắt đầu ăn cơm.

Đã lâu không được ăn ngon như này, vì vậy mà bất luận là Chu Khúc Nhi hay Lương Ngọc đều ăn không giữ ý gì, họ dùng tay bốc luôn.

Bạch Diệc Phi cũng không để ý gì mà nhét miếng lớn vào mồm.

Đợi sau khi họ ăn no, Lương Vĩ Siêu đột nhiên nói với Bạch Diệc Phi: “Đi với tôi một lát, tôi có lời muốn nói”, vì thế, Bạch Diệc Phi cùng Lương Vĩ Siêu đi ra boong tàu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 746: Người Canh Giữ Kho Vàng Lộ Diện

Sau đó, Lương Ngọc cũng rời khỏi phòng ăn. Lâm Dụ Xương thấy vậy, ông ta quay sang nhìn Chu Khúc Nhi một cái, sau đó vỗ vai Tần Sơn rồi cũng rời đi luôn.

Hiện giờ, trong phòng ăn chỉ còn lại Chu Khúc Nhi và Tần Sơn. Hai người nhìn nhau nhưng không ai nói gì.

Một lát sau, Chu Khúc Nhi đột nhiên đột nhiên nói với Tần Sơn: “Tôi có thứ này muốn cho anh”.

“Ồ! Xem ra cũng yêu mình đó chứ?”, Tần Sơn có chút bất ngờ nhưng rất nhanh lại tươi cười.

Chu Khúc Nhi nói với vẻ mặt vô cảm: “Anh có muốn hay không?”

Tần Sơn lập tức gật đầu nói: “Tất nhiên là có rồi. Tôi thích cô đến thế cơ mà, cô đưa cho tôi vật này là kiểu vật làm tin đấy à?”

“Nhắm mắt lại”, Chu Khúc Nhi thản nhiên nói.

Tần Sơn không lập tức nhắm mắt mà cười nói: “Cô muốn cho tôi đồ thì cũng không đến mức lạnh lùng như vậy chứ? Dù sao thì cũng là tình cảm mà”.

Chu Khúc Nhi hừ một tiếng rồi đứng dậy định rời đi: “Không muốn thì thôi vậy”.

Tần Sơn thấy thế thì lập tức ngăn cô ta lại, nói: “Đừng! Đừng mà! Tôi nhắm mắt ngay đây”, nói xong Tần Sơn nhắm chặt mắt rồi giơ tay ra.

“Bốp, bốp”, Chu Khúc Nhi cầm một cái đĩa trên bàn rồi trực tiếp ném về phía Tần Sơn. Cái đĩa đập lên đầu anh ta, sau đó rơi xuống đất vỡ tan.

Chu Khúc Nhi quát lớn một tiếng: “Đồ khốn kiếp! Đi chết đi”, sau khi quát xong cô ta xoay người rời đi.

Tần Sơn mở mắt ra, bất lực nhìn bóng hình cô ta rời khỏi phòng ăn.

...

Ở trên boong tàu, Bạch Diệc Phi và Lương Vĩ Siêu đứng ở trên lan can. Gió biển thổi nhẹ, không ai nói gì mà chỉ đứng tận hưởng sự yên tĩnh đó.

Không biết qua bao lâu, Bạch Diệc Phi đột nhiên nói với Lương Vĩ Siêu: “Nếu hiện giờ tôi muốn giết cô cũng không phải không thể. Kể cả đám Tần Sơn đến cứu cô thì cũng không kịp”.

Nhưng cuối cùng anh lại không ra tay, anh nói như vậy chỉ là cảnh cáo Lương Vĩ Siêu để cô ta biết, anh có khả năng giết cô ta. Bởi vì Bạch Diệc Phi ghét nhất cái kiểu người ra vẻ nắm chắc mọi thứ tay trong tay như Lương Vĩ Siêu, dường như mọi chuyện đều nằm trong dự tính của cô ta vậy.

Lương Vĩ Siêu nghe thấy vậy thì chỉ khẽ cười, nói: “Anh ngây thơ quá”.

Bạch Diệc Phi chau mày nhìn cô ta.

Lương Vĩ Siêu quay đầu lại nhìn rồi thản nhiên nói: “Có muốn biết bí mật của bốn kho vàng lớn không?”

Thần sắc của Bạch Diệc Phi ngưng lại chút, nheo mắt nhìn Lương Vĩ Siêu. Thật ra đối với chuyện này, bất luận là ai thì chắc đều có hứng thú.

Vì vậy chưa đợi anh đáp lời, Lương Vĩ Siêu đã nói: “Thật ra, đây cũng không phải là bí mật gì lớn. Bởi vì bốn kho vàng lớn đã tồn tại từ lâu rồi. Chỉ vì vị trí của nó quá bí hiểm, hơn nữa chưa ai đánh được người canh giữ ở đó nên mới không bị ai phát hiện ra”.

“Hiện giờ người canh giữ ở kho vàng số 3 và số 4 đều thất truyền, vì vậy mọi việc mới bình lặng như vậy”.

Lương Vĩ Siêu lại quay đầu nhìn Bạch Diệc Phi một cái, nói tiếp: “Anh có biết người canh giữ ở kho vàng số 1 và số 2 là ai không?”

“Ai?”, Bạch Diệc Phi theo bản năng, hỏi.

Lương Vĩ Siêu cười nói: “Lẽ nào anh không cảm thấy từ khi kế thừa tập đoàn Hầu Tước, xung quanh anh có các kiểu nguy hiểm à?”

Bạch Diệc Phi lập tức phản ứng lại, hỏi với vẻ kinh ngạc: “Có liên quan đến tôi sao?”

“Đúng vậy”, Lương Vĩ Siêu gật đầu nói: “Anh được chọn là người canh giữ tiếp theo của kho vàng số 1”.

Bạch Diệc Phi đờ người ra. Lúc này anh đột nhiên nhớ tới lời của Trần Ngạo Kiều và Kỳ Kỳ nói. Lúc đó họ nói anh được chọn và là quân cờ trên bàn cờ, còn người đánh cờ chính là sư phụ của anh, Tân Thu và Tử Y.

“Nói như vậy thì Tân Thu và Tử Y là người canh giữ kho vàng số 1 và số 2?”, Bạch Diệc Phi kinh ngạc hỏi.

Lương Vĩ Siêu lắc đầu nói: “Họ đều là người canh giữ kho vàng số 1”.

Cô ta ngưng một lát rồi mới chỉ vào mình, cười nói: “Tôi mới là người canh giữ kho vàng số 2”.

Bạch Diệc Phi hoàn toàn chấn động. Chuyện Lương Vĩ Siêu là người canh giữ kho vàng số 2 còn khiến anh chấn động hơn chuyện Tân Thu và Tử Y là người canh giữ kho vàng.

Trước đó cô ta cũng từng nói, người canh giữ kho vàng có thực lực rất lớn. Vì vậy, kể cả có người tìm được kho vàng thì cũng không có khả năng xông vào được.

Nếu như Lương Vĩ Siêu là người canh giữ kho vàng số 2, vậy thì thực lực của cô ta cũng ngang tầm của Tử Y và Tân Thu.

Bạch Diệc Phi lập tức thấy gương ngùng vì ban nãy mình còn uy hiếp cô ta, còn nói là mình có thể giết cô ta nữa.

Trầm ngâm hồi lâu Bạch Diệc Phi mới hỏi: “Ý của cô là người canh giữ kho vàng số 3 đã thất truyền?”

Lương Vĩ Siêu gật đầu, sau đó nói: “Thật ra phải nói là người canh giữ kho vàng số 3 và số 4 đều thất truyền”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì trong lòng đột nhiên có một dự đoán. Sở dĩ Lương Vĩ Siêu nói những điều này với anh là có hai khả năng. Hoặc là muốn đào tạo anh trở thành người của cô ta, hoặc là biết Bạch Diệc Phi chắc phải chết.

Nhưng Bạch Diệc Phi không nghĩ rằng Lương Vĩ Siêu sẽ đào tạo mình thành người của cô ta, vì vậy chỉ có một kết cục thôi. Đó là... Chết.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bạch Diệc Phi thấy run rẩy. Nhưng một lát sau, anh lại thở phào vì anh đã có kế sách.

Đúng lúc này, Lương Vĩ Siêu lại cười nói: “Có phải anh đang nghĩ, sau khi đến Lam Đảo sẽ nghĩ cách bỏ lại chúng tôi rồi lợi dụng trận pháp ở trước kho vàng để chạy trốn không?”

Lời nói của Lương Vĩ Siêu khiến Bạch Diệc Phi kinh ngạc, sắc mặt cũng có chút không tự nhiên.

Anh ngạc nhiên nhìn Lương Vĩ Siêu, lúc này anh cảm nhận được sức mạnh của cô ta. Không phải nói đến thực lực mà là tâm địa của cô ta.

Lương Vĩ Siêu vẫn giữ nụ cười đó, nói: “Tôi khuyên anh tốt nhất hãy thành thật chút, nếu không tôi không dám bảo đảm anh có an toàn không đâu”.

“Hơn nữa, trước đó tôi cũng nói dối đấy, tôi nói là sẽ không hạ độc vào thức ăn”.

Bạch Diệc Phi cảm thấy nụ cười của Lương Vĩ Siêu thật nhức mắt, khiến người khác đau khổ, nụ cười đó quá giả tạo.

Thật ra đây là sự ghét bỏ và phẫn nộ. Bởi vì đôi phương chỉ cười thôi mà có thể nắm bắt tất cả trong tay, thậm chí còn nhìn thấu tâm tư của anh.

“Yên tâm đi, chỉ cần tìm được kho vàng thì tôi sẽ đưa thuốc giải cho các người”, Lương Vĩ Siêu nói.

Bạch Diệc Phi không tin Lương Vĩ Siêu nên giọng nói có chút tức giận: “Tôi không tin”.

“Đợi chúng ta đến được kho vàng, chỉ e chào đón chúng tôi sẽ là cái chết thôi?”

Lương Vĩ Siêu lại cười, hỏi: “Sao anh lại nghĩ thế?”

Bạch Diệc Phi nhìn cô ta, nghĩ như vậy lẽ nào không bình thường sao?

Bạch Diệc Phi biết những bí mật này, còn Lương Vĩ Siêu muốn độc chiếm kho vàng thì tất nhiên sẽ muốn giết anh và những người biết bí mật này rồi.

Lương Vĩ Siêu nói tiếp: “Anh nghĩ sai rồi, tôi không sợ ai biết bí mật này cả. Bởi, với tôi mà nói thì đây không được coi là bí mật”.

“Vì tôi muốn tất cả mọi người biết, tôi mới là vua của thế giới này, họ đều phải quy thuận tôi”.

“Còn về anh, anh là người được chọn canh giữ kho vàng số 1. Có tôi giúp thì anh sẽ thành sự lựa chọn duy nhất. Đến lúc đó anh sẽ thành người canh giữ thật sự”.

“Đến lúc đó, anh có kho vàng số 1, tôi có kho vàng số 2 và số 3. Chúng ta có thể trở thành đồng minh rồi. Dù sao thêm một người bạn còn hơn thêm kẻ thù”.

“Huống hồ, tôi biết anh chỉ muốn sống yên ổn, tôi có thể giúp anh thực hiện được điều này”.

“Vì vậy, tại sao tôi phải giết các anh chứ?”

Bạch Diệc Phi nghe xong thì toàn thân như đờ đẫn. Bởi anh không biết những câu của Lương Vĩ Siêu, câu nào là thật nữa. Nhưng anh biết rõ, Lương Vĩ Siêu nói đúng, anh chỉ muốn cùng vợ con sống những ngày bình yên.

Hơn nữa, nếu người canh giữ đổi lại là người khác thì cũng là chuyện phiền phức với Lương Vĩ Siêu. Đang yên đang lành, đại gì đi tìm người không quen canh giữ?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 211: Tình cờ gặp ông cụ Lý

Lý Cường Đông và Lưu Tử Vân cùng với Chu Khúc Nhi đưa Lý Tuyết đến bệnh viện một chuyến để cô ấy khám sức khỏe toàn thân.

Ngưu Vọng đích thân kiểm tra và làm các xét nghiệm, kết quả sau khi hoàn tất cũng không phát hiện ra cái gì. Đám người Lý Cường Đông đành phải đưa Lý Tuyết trở về.

Trên xe, Chu Khúc Nhi kéo Lý Tuyết ngồi ở hàng sau, nói: "Tuyết Nhi, cậu xem cậu có muốn chơi đồ chơi gì không?"

Lý Tuyết chớp mắt, nói: "Đồ chơi?"

Lưu Tử Vân ngồi ở ghế phụ trừng mắt nhìn Chu Khúc Nhi, nói: "Tâm hồn của Tuyết Nhi bây giờ giống đứa trẻ năm sáu tuổi nhưng thật ra nó đã lớn như vậy rồi, còn chơi đồ chơi gì nữa?"

"Không còn cách nào khác, những đứa trẻ tuổi này không phải cũng thích chơi đồ chơi sao?", Chu Khúc Nhi không biết phải làm sao chỉ đành nhún vai: "Dì ơi, nhớ Tuyết Nhi muốn chơi thì sao?"

"Tuyết Nhi lúc còn bé cũng rất ít khi chơi đồ chơi, nhất định bây giờ cũng sẽ không", Lưu Tử Vân quả quyết đáp.

Lý Cường Đông chỉ cười một tiếng.

Lưu Tử Vân đột nhiên lại oán trách nói: "Đều tại Bạch Diệc Phi, tất cả đều là lỗi của nó, nếu không phải do nó thì Tuyết Nhi cũng sẽ không biến thành bộ dạng như vậy!"

Chu Khúc Nhi có chút lúng túng, Lý Tuyết chớp mắt đầy nghi ngờ, cô đã biết Bạch Diệc Phi chính là chú rồi, nhưng tại sao mẹ luôn muốn nói xấu chú ấy vậy?

Lý Cường Đông thật không biết phải làm sao, nói: "Nó đã làm rất tốt rồi, hơn nữa nó cũng có điều khó xử".

Lưu Tử Vân hừ một tiếng, bà ta mặc dù không nói gì nữa nhưng trong lòng vẫn rất bất mãn: "Nó có điều khó xử nhưng làm một người đàn ông mà ngay cả vợ mình cũng không bảo vệ được thì có được coi là đàn ông không?"

"Ông xem từ khi Tuyết Nhi gả cho nó đã hai năm rồi mà không có ngày nào được sống sung sướng, gần đây thì tốt rồi, nó là chủ tịch của Hải Tước quyền cao chức trọng nhưng ông xem Tuyết Nhi còn khổ hơn ngày trước nữa kìa!"

Lý Cường Đông cười gượng: "Có nói thế nào đi nữa thì nó cũng cứu Tuyết Nhi, cũng là chồng của con bé".

"Hừ!", Lưu Tử Vân hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì về chuyện ly hôn của Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi nữa.

Lưu Tử Vân không nói nữa, không khí bên trong chiếc xe cũng trở nên yên lặng.

Đột nhiên, Lưu Tử Vân nhìn thấy cái gì đó: "Ế, kia chẳng phải là bố sao?"

Lý Cường Đông nghe vậy liền quay qua nhìn, ông phát hiện người ở cuối cùng đang đứng xếp hàng trước chỗ nộp tiền điện chính là bố mình.

Lý Tuyết lại vô cùng tò mò, bố của bố, vậy chính là ông nội của cô rồi?

Ông cụ Lý đứng khom lưng ở phía cuối hàng trông không khác gì với những cụ ông bảy mươi tuổi bình thường, tóc thì bạc trắng, tấm lưng còng còng gương mặt già nua.

Lý Cường Đông lấy chân đạp phanh gấp làm cho chiếc xe đột nhiên dừng lại.

Lưu Tử Vân trừng mắt nhìn Lý Cường Đông định nói gì đó nhưng nhìn về mặt của Lý Cường Đông, bà ta liền ngậm miệng.

Lý Cường Đông nhìn cái bóng lưng còng xuống đó, tay cầm lái chột xiết chặt.

Ân oán giữa hai người đã mấy chục năm rồi, giờ phút này ông nhìn thấy bố mình như vậy, trong lòng ông rất phức tạp.

Mấy chục năm qua, ông cụ Lý luôn thiên vị đối với những người đó, còn đối xử lạnh lẽo với gia đình bọn họ. Cuối cùng, nhìn hình dáng của ông cụ Lý hiện giờ...

Rất lâu sau đó, Lý Cường Đông định lái xe rời đi nhưng Lưu Tử Vân lại đột nhiên mở cửa xe.

Lý Cường Đông sững sốt nói: "Bà..."

Lưu Tử Vân đã xuống xe nên hoàn toàn không nghe thấy tiếng gọi của Lý Cường Đông, ông không có cách nào khác đành phải xuống xe, trước khi xuống xe còn dặn dò: "Hai đứa chờ một chút, bố mẹ sẽ mau chóng trở về".

Lưu Tử Vân đã đi đến trước mặt ông cụ Lý: "Bố, bố tới nộp tiền điện ạ?"

Ông cụ Lý nghe tiếng gọi liền xoay đầu lại, khóe miệng ông ta cứng ngắt không nói lên lời.

Lưu Tử Vân trực tiếp cầm lấy phiếu đóng tiền điện trong tay ông cụ Lý, nhìn một chút nói: "Bố, bố đi về trước đi, để con giúp bố nộp tiền điện".

Lý Cường Đông cũng vừa tới kịp, tiện tay đỡ ông cụ Lý, rồi gọi một tiếng: "Bố".

Cơ thể ông cụ Lý khẽ run lên, muôn vàn cảm xúc bỗng chốc dâng lên trong lòng ông ta.

Ông ta đã từng sống chết cũng không chịu thừa nhận đứa con trai này, nhưng giờ đây nghe thấy đối phương cất lên tiếng gọi "bố" đầy ắp sự tự nhiên lẫn thân thương, so với đám người đó thì ông ta cảm thấy đây mới chính là tiếng gọi chân thành của một người con.

"Sao các con lại tới đây?"

"Bọn con vừa đi ngang qua, đúng lúc nhìn thấy bố", Lý Cường Đông trả lời: "Bố, bố cùng con lên xe trước đi, những chuyện này cứ giao cho vợ con là được".

"Được", ông cụ Lý liền đi theo Lý Cường Đông lên xe, nói: "Cường Đông à, Tử Vân là một người phụ nữ tốt".

Lý Cường Đông dạ một tiếng: "Con biết, phải rồi, bố, sao bố lại tự mình đi nộp tiền điện? Những người khác đâu?"

"Chúng nó bận rộn lắm", ông cụ Lý đáp.

Bận? Rốt cuộc bọn họ bận rộn như thế nào mà ngay cả thời gian đi đóng tiền điện cũng không có?

Làm sao có thể?

Chẳng qua là bọn họ thấy ông cụ Lý không còn địa vị như xưa nên không thèm coi ông ấy ra gì.

Trở về xe, Lý Cường Đông để cho ông cụ Lý ngồi ở ghế phụ ngay cạnh mình.

Ông liếc nhìn Lý Tuyết ở phía sau xe, ông cụ Lý cũng có chút hoài nghi, mặc dù trước đây có chút không vui nhưng tại sao ánh mắt Lý Tuyết nhìn ông ta lại tràn đầy xa lạ cùng tò mò như vậy?

Ngược lại chỉ có Chu Khúc Nhi kêu lên một tiếng: "Ông nội Lý".

Lý Cường Đông thấy vậy liền giải thích: "Tuyết Nhi xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, bây giờ con bé chỉ như một đứa trẻ năm sáu tuổi, cái gì cũng

không nhớ nữa rồi".

"Cái gì?", ông cụ Lý hơi run run nói: "Tại sao có thể như vậy?"

Lý Cường Đông liếc nhìn Lý Tuyết, kể qua một chút chuyện đã xảy ra gần đây.

Ông cụ Lý sau khi nghe xong liên tục than thở: "Cháu ta khổ quá..."

Lúc này, Lý Tuyết chớp mắt hỏi: "Ông là ông nội của cháu sao?"

Ông cụ Lý nhìn đôi mắt ngây thơ trong veo của Lý Tuyết, gật đầu một cái, nói: "Phải, ông chính là ông nội của cháu".

Nếu là lúc trước, điều này chắc chắn sẽ không bao giờ xảy ra, nhưng bây giờ, ông cụ Lý đã biết mình sai rồi, trong lòng cũng tràn đầy hối hận cùng cảm giác tự trách bản thân, ông ta chỉ hy vọng còn có thể được mọi người tha thứ.

Nói về lần sau khi ông cụ Lý ngất xỉu đó, đám người Lý Đại Hải còn tưởng là ông cụ Lý ốm nặng không dậy nổi. Có thể ông cụ Lý đã nghĩ thông suốt rồi, so với những lúc bình thường càng trở nên già nua, ít nói hơn.

Rất nhanh, Lưu Tử Vân nộp xong tiền điện liền quay trở lại xe, ngồi ở hàng ghế sau bên cạnh Lý Tuyết.

Ông cụ Lý nói: "Đúng rồi, bố trả tiền cho các con".

"Không cần đâu bố", Lý Cường Đông bắt đầu cho xe chạy.

Ông cụ Lý cũng không kiên trì nữa.

Nghĩ ngợi một chút cũng phải, bây giờ hai người họ đã là chủ tịch của hai tập đoàn lớn thì chút tiền điện này cũng chẳng to tát gì.

Lý Cường Đông liếc nhìn ông cụ Lý nói: "Bố, bố phải quay về nhà cũ không? Con đưa bố trở về".

Ông cụ Lý gật đầu: "Bố làm phiền con quá".

"Không sao đâu bố, con trai đưa bố mình về nhà là chuyện đương nhiên, phiền phức gì chứ?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 212: Lý Tuyết là tình đầu của tôi

Lúc này, Lưu Tử Vân lại hỏi: “Bố ơi, cái nhà cũ hiện giờ có phải chỉ mỗi bố ở không? Hay là bố...”, lời nói chưa dứt thì Lý Cường Đông đột nhiên ngắt lời: “Có phải mua thức ăn không? Tối nay ăn gì?”

Lưu Tử Vân dừng lại một chút, giận dữ trừng mắt nhìn Lý Cường Đông và cũng không nói gì nữa.

Ông cụ Lý thờ dài một cái, tất cả đều mình tự làm tự chịu, còn trách ai được nữa?

Trên đường đi, không ai nói thêm câu nào. Lý Tuyết cảm thấy có chút ngột ngạt nhưng không dám hỏi.

Nửa tiếng sau đến căn nhà cũ đó, Lý Cường Đông đưa ông cụ Lý đến cửa rồi quay về.

Đợi lúc Lý Cường Đông quay về, Lưu Tử Vân trừng mắt hỏi ông: “Ông làm sao vậy? Không muốn bố ở cùng chúng ta sao?”

“Bố ở căn nhà cũ cũng tốt mà”, Lý Cường Đông thản nhiên đáp.

“Tốt cái con khi gì. Ông nhìn dáng vẻ của bố hiện giờ xem, đừng nói với tôi là ông không biết nhé. Bố toàn phải tự mình đi nộp tiền điện, không biết ngày thường bố phải sống như nào nữa”.

Lý Cường Đông cười khò rồi bắt đắ dĩ nói: “Thật ra, đây là lựa chọn tốt nhất rồi. Nếu để bố sống cùng chúng ta thì khéo lại khiến bố khó chịu đó”.

“Khó chịu ư?”, Lưu Tử Vân cao giọng nói: “Bây giờ bằng đó tuổi rồi, bố còn gì khó chịu nữa? Thể diện quan trọng hay tính mạng quan trọng đây? Bố hơn bảy mươi tuổi rồi, một mình sống trong căn nhà cũ, ngộ nhỡ bị làm sao thì không ai biết được đâu”.

“Chuyện này...”, Lý Cường Đông có chút do dự.

“Này này cái gì?”, Lưu Tử Vân tròn mắt nói tiếp: “Nghe tôi nói đây, cứ để bố sống cùng chúng ta, dù sao đó cũng là bố ông mà”.

Câu nói cuối cùng khiến Lý Cường Đông ngây người ra, lập tức thở dài: “Bà nói đúng, đó là bố tôi”.

Giây phút này Lý Cường Đông dường như vút bỏ hết hận thù mấy chục năm. Ân oán đó khiến mọi người đều mệt mỏi, đặc biệt là ông cụ Lý. Đối với ông, thế diện không còn quan trọng nữa, vậy thì còn chuyện gì không thể chấp nhận được?

...

Giấc ngủ này của Bạch Diệc Phi ngon lành hơn hẳn. Gã đeo kính đã toi đời, còn Liễu Vô Cùng cũng giải quyết được rồi. Tiếp theo chỉ cần phát triển Hậu Tước thật tốt, sau đó cố gắng giải độc của mình nữa là được. Còn Lý Tuyệt hiện giờ cũng khá ổn.

Đã đến giờ tan làm, nghĩ đến Lý Tuyệt, Bạch Diệc Phi quyết định gác hết tất cả những tài liệu chưa xem xong để ngày mai xem tiếp.

Lúc đi ra văn phòng, Bạch Diệc Phi nhìn thấy Lưu Hiểu Anh đi ra từ văn phòng của Long Linh Linh.

Hai người rời khỏi công ty, Bạch Diệc Phi lái xe đến gần trường cũ của anh. Ở đây có một chợ đêm, có rất nhiều quán ăn, buổi tối cũng rất náo nhiệt.

Long Linh Linh vẫn còn việc làm chưa xong nên không đi cùng được. Sau khi đến, Lưu Hiểu Anh nhìn Bạch Diệc Phi với ánh mắt hiếu kỳ, hỏi: “Anh lại đến nơi này ăn cơm á, đúng là không thể ngờ được”.

Bạch Diệc Phi cười, nói: “Có gì mà không ngờ được? Trước đây khi học đại học, tôi cũng từng ăn cơm ở đây mà”.

Nói thật thì lúc lên đại học có lẽ là quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời. Không có lừa gạt lẫn nhau, cũng không có sự phân biệt đẳng cấp giàu

nghèo, tình bạn cũng đơn thuần hơn nhiều. Chứ đâu giống như bây giờ? Những người bên cạnh có mấy ai đáng tin để kết bạn đâu, toàn là người có ý đồ cả, thậm chí có người còn muốn lấy cả mạng của anh nữa.

Lưu Hiểu Anh nhìn Bạch Diệc Phi, cười khi khi nói: “Vậy khi còn học đại học anh không có bạn gái sao?”

“Không”, Bạch Diệc Phi lắc đầu. Anh nghĩ, vấn đề là lúc đó anh bị người ta coi thường quá.

Lưu Hiểu Anh bật cười, nói: “Nói như vậy thì Tiểu Tuyết là tình đầu của anh rồi?”

“Ừm”, Bạch Diệc Phi nghĩ đến Lý Tuyết mà biểu cảm nhẹ nhàng dịu dàng hơn rất nhiều.

Lưu Hiểu Anh thăm thấy ngưỡng mộ nhưng cũng không có cách nào khác, cô đành phải chuyển chủ đề khác: “Chúng ta ăn gì đây?”

“Ăn hoành thánh đi”, Bạch Diệc Phi nói xong thì rẽ phải đi đến một cửa hàng bán hoành thánh.

Hai người ngồi xuống, mỗi người ăn một bát, lúc này mới đi về phía đỗ xe. Ở chợ đêm không có nơi đỗ xe riêng nên xe toàn đỗ ở bên đường.

Sau khi hai người lên xe thì Bạch Diệc Phi chậm chậm lái ra ngoài. Người ở chợ đêm rất đông, đường lại chật nên Bạch Diệc Phi lái rất chậm.

Cuối cùng khi lái xe ra ngoài, phía trước xe đột nhiên có một cô gái xông ra khiến Bạch Diệc Phi giật mình đạp phanh gấp nhưng vẫn tông vào cô ta.

Cô gái đó hét lớn một tiếng rồi ngồi bệt trên đất: “Ôi giờ ơi, đau quá...”.

Những người xung quanh thấy vậy liền xúm lại xem, Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh vội xuống xe, hỏi: “Cô không sao chứ? Đâm vào đâu rồi?”

Cô gái đó ăn mặc rất bình thường, chiếc áo phông đơn giản với chiếc quần bò, thoạt nhìn đúng gái ngoan nhưng đôi khuyên tai cô ta đeo nhìn có chút gì đó nổi loạn.

Cô gái đang lớn tiếng kêu đau, khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh thì lập tức khóc thút thít: “Các người đi kiêu gì vậy? Lái xe mà không nhường người đi bộ à?”

“Tôi sừng sững như này mà các người không nhìn thấy sao, muốn đâm chết tôi đúng không?”

Lưu Hiểu Anh quan sát cô bé đó thì thấy không có máu chảy, cô ta ngồi trên đất nhưng còn cách vị trí của xe khá xa, xem ra không nghiêm trọng lắm. Lúc này Lưu Hiểu Anh liền nói lý: “Lúc chúng tôi lái xe rõ ràng là đèn xanh, là chúng tôi được đi rồi, ai mà biết được cô lại xông ra chứ?”

“Nói như vậy là cô còn trách tôi hả? Rõ ràng là các người đâm vào tôi mà còn trách tôi? Các người còn biết lý lẽ không vậy?”, cô gái đó cứ hét lớn về phía Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh cũng là người nóng tính, nói: “Chúng tôi không biết lý lẽ ư, tôi thấy cô mới vậy đây. Mọi người đều không mù nhé, rõ ràng đèn xanh mà cô cứ cố xông ra, lại còn trách chúng tôi, trách mắt cô mù thì có”.

“Cô nói cái gì? Sao cô có thể như thế được? Các cô đâm người mà còn quay lại nói tôi hả? Các người còn liêm sỉ không vậy?”

Lưu Hiểu Anh vén tay áo lên nói: “Vâng, chúng tôi không biết liêm sỉ, còn hơn cô, rõ ràng không có liêm sỉ mà còn đòi nói”.

“Cô...”, cô gái đó bị mắng mà nói không nên lời.

Lúc này, đám đông cũng thấy không ổn lắm nên bắt đầu bàn tán.

“Phải đó, các người đâm vào cô ta mà còn không biết lý lẽ”.

“Đúng rồi, các người mau đưa cô gái đó đến bệnh viện đi”.

“Chưa từng thấy ai đã đâm người mà còn nói năng hùng hồn thế”.

“Người thời nay mà...”.

Cô gái đó nghe thấy những người xung quanh nói nghiêng về mình nên rất đắc ý, cô ta muốn xem cô gái kia còn hống hách được không?

Bạch Diệc Phi thấy cảnh tượng trước mắt thê thảm quá, sao đang nhiên đang lành lại thành ra màn mắng mỏ lẫn nhau vậy?

“Được rồi, chúng tôi đâm phải cô thì chúng tôi không phải, tôi sẽ đền bù cho cô. Nhưng cô mắng người là lỗi của cô, hi vọng cô xin lỗi bạn tôi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 213: Tất cả chỉ là dàn dựng

Cô gái đó quay đầu lại, lập tức đổi sang mặt cười, kiêu trở mặt nhanh như này khiến người khác thấy sợ. Cô ta nói: “Vẫn là anh biết điều hơn, vừa nhìn đã biết anh là người tốt”.

Nói xong, không đợi Bạch Diệc Phi lên tiếng, cô ta nói luôn: “Tôi cũng không làm khó anh nữa, anh đưa ra số này là được”, cô gái đó giơ số 2 ra.

Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh đều há hốc mồm ra. Bọn họ tưởng rằng 2 ở đây là hai trăm ngàn, dù sao thì với thân phận của Bạch Diệc Phi cộng với xe mà họ lái cũng dễ nhìn ra, vì vậy tất nhiên hai người tưởng rằng là hai trăm ngàn tệ.

“Cô tham lam quá rồi đấy”, Lưu Hiểu Anh chấp tay vào hông, nói: “Sao cô không đi cướp đi?”

Bạch Diệc Phi cũng chau mày, nói: “Mặc dù chúng tôi đâm vào cô nhưng cô cũng đâu bị nghiêm trọng lắm, như này đúng là nhiều quá”.

“Vẫn còn nhiều ư?”, cô gái đó trừng mắt lên. Mặc dù hai người này ăn mặc bình thường, đến chợ đêm ăn cơm thì cũng thể hiện là người không nhiều tiền lắm nhưng xe này cũng đâu phải xe nát lắm? Lẽ nào lấy hết tiền ra mua xe nên không còn tiền, vì vậy mới ăn mặc bình thường và đến chợ đêm ăn cơm? Càng nghĩ càng thấy có khả năng đó. Nhưng, có thể nào đi nữa thì cũng không đến nỗi không lấy nổi hai ngàn tệ chứ?

“Không đúng! Các người lái xe như này mà chỗ tiền ít ỏi đó cũng không có ư? Vậy còn không biết xấu hổ nói sẽ bồi thường cho tôi?”, cô gái quyết định đòi bằng được.

“Không được! Muốn bồi thường đúng không? Đi, giờ chúng tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện, xem rốt cuộc tốn bao nhiêu tiền?”

Cô gái đó nghe Lưu Hiểu Anh nói là đi bệnh viện nên không muốn nữa. Bởi vì trên thực tế cô ta đến dàn dựng vụ tai nạn, ban này xe phanh kịp thời,

cô ta chỉ chạm vào xe rồi ngồi bệt trên đất thôi.

“Đi bệnh viện gì chứ, tôi thấy các người không muốn bồi thường thì có”, cô gái đó lớn tiếng quát lên: “Nhìn bộ dạng như này, còn lái xe BMW, cuối cùng thì có tí tiền mà cũng không muốn bỏ ra, đồ kẹt sĩ”.

Lưu Hiểu Anh bực tức nhưng vẫn cười, nói: “Nhìn bộ dạng hiện giờ của cô mà còn đòi nhiều tiền bồi thường như vậy, cô cố ý dàn dựng tai nạn chẳng? Tôi bảo đi viện thì cô chuyển chủ đề luôn, không dám đi đúng không? Tôi thấy cô thật sự không bị sao cả”.

Lời nói vừa dứt thì mọi người bắt đầu bàn luận xôn xao: “Nói cũng có lý đó”.

“Đúng rồi, ban nãy tôi nhìn nhanh quá nên không thấy rõ, lúc thấy thì cô ta đã ngã trên đất rồi”.

“Chắc không phải là dàn dựng đấy chứ?”

“...”

Cô gái kia khi nghe thấy vậy thì sắc mặt khó coi hẳn đi, chớp mắt một cái rồi lập tức biến thành bộ dạng tủi thân, nói: “Tôi không phải kẻ ngốc nhé, ai đời lại chủ động đi đâm vào xe làm gì. Ngộ nhỡ tôi bị đâm tàn phế hoặc đâm chết thì bố mẹ tôi phải làm thế nào? Em trai tôi sẽ phải làm sao?”

“Họ vẫn còn phải sống dựa vào tôi, tôi sẽ không ngu gì mà chủ động đến đâm vào xe đâu, sao các người có thể nói tôi như thế được”, nói xong cô gái liền bật khóc.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì cảm động, còn Lưu Hiểu Anh thì hừ một cái. Cô ta dám chắc người này cố ý dàn dựng vụ tai nạn, vì vậy không hề động lòng vì những lời đó. Còn những người đến hóng chuyện thì lại có thái độ khác.

“Hóa ra cô gái này lại thê thảm như vậy”.

“Haiz, đúng là tội nghiệp mà”.

“Các người mau bồi thường cho người ta đi chứ”.

Bạch Diệc Phi thấy bất lực, đành nói: “Hai trăm ngàn quả thật nhiều quá, hay là chúng tôi cứ đưa cô đến bệnh viện kiểm tra trước, sau đó tôi sẽ bồi thường cho cô được không?”

“Cái gì?”, cô gái đơ người luôn.

Hai trăm ngàn tệ ư? Những người xung quanh cũng sửng người. Cô gái này nói là hai trăm ngàn? Lẽ nào không phải là hai ngàn hay hai mươi ngàn sao?

Lưu Hiểu Anh hừ một tiếng, nói: “Giả bộ làm gì chứ? Ban nãy vẫn còn tham lam lắm mà, đâu có thấy cô kinh ngạc như bây giờ?”

“Cô bị xe đâm nhẹ thế mà đòi hai trăm ngàn, tôi không hiểu sao cô lại dám nói ra con số đó? Cứ nghĩ chúng tôi là kẻ bóc lột sao?”

Bạch Diệc Phi gật đầu, nói: “Đúng vậy! Hai trăm ngàn thì đúng là nhiều quá”.

Hai trăm ngàn tệ có thể làm một cuộc phẫu thuật lớn rồi đó. Cô gái kia cuối cùng cũng phản ứng lại, trong lòng mừng thầm. Không ngờ họ lại nói là hai trăm ngàn tệ, chẳng trách họ không đưa mình. Nhưng nhìn từ mặt khác thì có thể chắc chắn một điều, họ là người có tiền. Nếu không nhiều tiền thì người bình thường đâu thể nghĩ ra con số hai trăm ngàn tệ được?

Nhưng vẻ ngoài cô ta vẫn không thể hiện quá rõ: “Tôi đâu có nói là hai trăm ngàn tệ. Chỗ vết thương nhỏ của tôi cũng đâu đáng chứ”.

“Lẽ nào cô còn muốn hai triệu tệ ư?”, Lưu Hiểu Anh không kìm nổi mà nói lớn: “Tôi nói cho cô biết, đừng có mơ”.

Cô gái đó nuốt nước bọt, hai triệu ư, cô ta thật sự rất muốn nhưng tình huống hiện giờ, chắc chắn không được rồi. Vì thế chỉ có thể ‘thấy nhiều thì

thu tay lại thôi’.

“Tôi nói là hai mươi ngàn tệ”, cô gái nói tiếp: “Tôi đâu phải đến để dàn dựng vụ tai nạn, đòi nhiều thế làm gì?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy hai mươi ngàn thì thấy cũng không nhiều lắm nên thản nhiên nói: “Cô đợi chút”.

Anh nhớ là trên xe có tiền dự trữ, hình như là một trăm ngàn, vừa may lúc này có thể lấy ra hai mươi ngàn.

Những người xung quanh thấy thế thì ghen tỵ, đâm nhẹ thế mà đã được bồi thường hai mươi ngàn? Không biết bây giờ mình bị đâm một cái thì còn kịp được bồi thường thế không?

Bạch Diệc Phi dùng túi đen bọc tiền lại rồi ném về phía trước mặt cô gái đó, nói: “Hai mươi ngàn đó, cầm lấy rồi đến bệnh viện kiểm tra đi”.

Cô gái đó nhìn túi trước mặt, đôi mắt sắc bén nhìn vào những đồng tiền đỏ bên trong mà toàn thân kích động.

“Cảm ơn, anh đúng là người tốt”, cô gái đó cầm túi tiền, nhanh chóng đứng lên vội chạy đi, thoát cái đã biến mất khỏi đám đông.

Những người xung quanh nhìn thấy thì nghi ngờ, đôi chân của cô ta chẳng phải chạy tốt sao? Thật sự bị đâm mà thế á?

“Bạch Diệc Phi! Tôi nghi là chúng ta bị lừa rồi”.

Bạch Diệc Phi nhìn Lưu Hiểu Anh rồi cười một tiếng, nói: “Thôi, người ta cũng chạy rồi, hơn nữa số tiền đó cũng không phải nhiều lắm”.

Lưu Hiểu Anh bĩu môi, nói: “Không nhiều ư? Đó là hai mươi ngàn tệ đó. Nhưng cũng phải thôi, đối với anh mà nói thì đúng là không nhiều. Hừm! Kẻ giàu đâu hiểu nỗi khổ của người nghèo chứ”.

“Hay là tôi cũng cho cô hai mươi ngàn nhé?”

Lưu Hiểu Anh lườm Bạch Diệc Phi một cái, nói: “Anh tiết kiệm lại đi, tôi đâu phải đến dàn dựng như họ”.

Nhưng nghĩ lại chuyện ban nãy, Lưu Hiểu Anh thật sự không nuốt được cục tức này, cô ta thông minh sáng suốt cả đời không ngờ bị thất bại bởi lúc này.

Nhưng hai người không biết rằng, trong đám đông có người đã nhắm vào họ.

Chợ đêm là nơi vô cùng hỗn tạp, loại người nào cũng có, vì vậy tiền tài hay gì đó quan trọng thì nhất định không được để lộ ra. Dù sao thì lúc Bạch Diệc Phi đưa tiền cho cô gái kia, mọi người đều nhìn thấy cả rồi. Một vài người có ý đồ xấu tất nhiên đều để ý đến.

Cô gái kia cũng biết rõ điều này nên mới cầm tiền chạy luôn để tránh người khác cướp mất. Nhưng kể cả như vậy thì cô ta vẫn bị người đuổi theo.

Trong một con hẻm tối tăm, cô gái ôm túi tiền trong ngực rồi chạy về phía trước. Cô ta chạy vào trong bóng tối thì đột nhiên dừng bước chân rồi từng bước lùi ra bên ngoài. Cô ta xoay người định chạy tiếp thì mới phát hiện, hai bên đều bị chặn lại.

“Các người... Các người định làm gì? Tiền? Tôi cho các người được chứ?”, cô gái này chỉ có một mình nên không thể đối phó với nhiều tên đàn ông như này được.

Kẻ dẫn đầu nuốt nước bọt, nói: “Thành thật giao tiền ra đây”.

“Đây, tôi đưa cả cho anh đấy”, cô gái đó gật đầu khom người rồi đưa tiền ra.

Một tên đàn em lên trước rồi cướp túi tiền trong tay cô gái đó, nói: “Đại ca”.

“Cầm lấy trước đã”, tên đại ca kia gật đầu, nói tiếp: “Trói cô ta lại cho tao”.

Cô gái đó tưởng rằng đưa tiền là không sao rồi, kết quả vẫn bị trói lại, lúc này cô ta phần nộ hét lên: “Sao các người có thể thế được? Tôi đưa tiền cho các người rồi, tôi không còn đồng nào nữa đâu”.

“Trói lại”, tên đại ca đó không quan tâm đến nhiều vậy, vẫn ra lệnh trói cô gái.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 214: Các người bị điếc hay bị mù

Cô gái đó thấy thế thì lớn tiếng mắng: “Các người đúng là đám côn đồ không có liêm sỉ, còn dám trói tôi, các người đợi chết đi. Có biết tôi là ai không? Tôi là Lưu Hà, em gái ruột của Lưu Đầu Trọc đây. Nếu để anh trai tôi biết thì các người không sống yên đâu”.

Tên đại ca kia sau khi nghe xong thì ngưng lại chút, gã ta biết Lưu Đầu Trọc nhưng nghĩ đến lời đại ca của gã dặn dò nên lúc này chỉ hừ lạnh nói: “Trói lại cho tao”.

“Các người làm gì vậy?”, cô gái đó thấy hoảng loạn: “Mẹ kiếp! Các người thật sự dám trói tôi? Các người không sợ anh trai tôi lột da các người sao?”

“Nói nhiều quá, cho cô ta câm miệng lại”, tên đại ca chau mày, nói.

“U...U...”, Lưu Hà bị người ta dùng miếng vải nhét vào miệng nên không nói được, đồng thời còn bị trói chặt nữa.

...

Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh đến một siêu thị nhỏ ở gần đó, Bạch Diệc Phi đi vào mua kẹo bông cho Lý Tuyết, còn Lưu Hiểu Anh ngồi đợi trong xe.

Không bao lâu có một bóng người xuất hiện ở chỗ cửa sổ xe rồi gõ hai tiếng.

Lưu Hiểu Anh không nghĩ nhiều mà hạ cửa xe xuống. Vừa định nói gì đó thì dao gọt hoa quả giơ ra kề vào cổ cô ta, nói: “Đừng kêu lên, nếu không tôi sẽ đâm chết cô”.

Lưu Hiểu Anh trong lòng sợ hãi nhưng không dám lên tiếng.

Lúc này, Bạch Diệc Phi đi lại thì nhìn thấy ở phía cửa sổ xe có một người đàn ông thân hình vạm vỡ đang đứng ở đó, ăn mặc rất giang hồ. Điều này khiến anh thấy lo lắng nên vội bước nhanh lại: “Anh...”.

Chưa nói dứt câu thì Bạch Diệc Phi nhìn thấy Lưu Hiểu Anh trong xe đang bị người ta kê dao gọt hoa quả trên cổ, đồng thời người đó cũng giơ một tay ra, cũng là dao gọt hoa quả đặt ở trên bụng Bạch Diệc Phi.

“Người anh em, có gì thì từ từ nói”, Bạch Diệc Phi lo lắng nói.

“Bớt lời đi, đi đến chiếc xe van kia với tao”.

Hai người đàn ông phải ngoan ngoãn đi đến chiếc xe đó. Vừa ngồi lên trên thì có người trói chặt tay chân của hai người lại, đồng thời còn bị túi màu đen phủ lên đầu. Hai người thấy trước mặt tối om, không nhìn thấy gì, chỉ cảm thấy xe đã khởi động.

...

Lý Cường Đông và Lưu Tử Vân bận rộn cả ngày đón ông cụ Lý về biệt thự ở cảng Lam Ba.

Ông cụ Lý bước vào biệt thự mà trong lòng kích động. Bởi lẽ, đây là giấc mơ của tất cả mọi người ở thành phố Thiên Bắc.

Nhà họ Lý của ông cũng không ngoại lệ, đều hướng tới mục tiêu này, ai biết được ông lại có thể vào sống trong biệt thự đáng mơ ước này? Không phải là ông ta mua được mà là nhờ đứa con trai mà trước nay ông ta luôn coi thường mà ông ta được ở đây.

“Bố ơi, sau này đây sẽ là nhà của bố”, Lưu Tử Vân cười nói: “Chân bố đi lại không tiện nên bố ở tầng 1 nha”, bọn họ đã thu dọn sửa sang lại phòng khách ở tầng 1 để chừa ra một phòng để làm phòng ngủ cho ông cụ Lý.

Ông cụ Lý gật đầu nói với đôi mắt ngấn lệ: “Được, được, các con vất vả rồi...”.

“Không vất vả gì đâu ạ”, Lưu Tử Vân cười, sau đó dẫn ông cụ Lý đi xem phòng ngủ của mình.

Trong phòng khách chỉ còn lại đám người Lý Cường Đông, Chu Khúc Nhi cảm thấy mình như người thừa nên nói: “Chú ơi, muộn rồi, cháu về trước đây ạ, mai cháu lại đến thăm Tuyết Nhi ạ”.

Lý Cường Đông gật đầu nhưng Lý Tuyết kéo Chu Khúc Nhi lại không cho cô ta đi.

Chu Khúc Nhi cũng bất đắc dĩ nói: “Anh ta sắp về rồi mà, lát nữa anh ta sẽ ở bên cậu rồi còn gì”.

“Nhưng bây giờ người ta vẫn chưa về”, Lý Tuyết nói với giọng đáng thương, ý là phải đợi Bạch Diệc Phi quay về mới cho Chu Khúc Nhi rời đi.

...

Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh bị bịt đầu rồi đưa đến một căn phòng, sau đó bị người ta đẩy vào bên trong rồi đóng chặt cửa lại.

Một hồi lâu không nghe thấy âm thanh gì, Bạch Diệc Phi không tìm nổi mà gọi một tiếng: “Lưu Hiểu Anh?”

“Tôi ở đây”, Lưu Hiểu Anh đáp lại một câu.

Bạch Diệc Phi thấy hồi lâu không có âm thanh gì, nghĩ là không có ai ở đây nên dùng tay gỡ cái chụp đầu đó xuống. Đồng thời lúc này, Lưu Hiểu Anh cũng gỡ cái chụp đầu màu đen xuống.

Hai người nhìn nhau rồi mới nhìn xung quanh. Đây là một căn phòng bỏ hoang, ngoại trừ hai người họ và đồng bàn ghế để ở phía đối diện không xa thì không có gì hết.

Đèn ở trên đầu có chút cũ nát, ánh điện cũng không được sáng cho lắm, còn có màu vàng ảm đạm, rõ ràng căn phòng này có chút tối tăm.

“Không quan tâm gì đến chúng ta nữa sao?”

Bạch Diệc Phi hiếu kỳ nhìn Lưu Hiểu Anh, hỏi: “Cô không sợ sao?”

Lưu Hiểu Anh liếc nhìn anh một cái, sau đó ra hiệu cho anh cởi trói cho mình. Bạch Diệc Phi dùng tay cởi dây cho cô.

Đợi khi dây thừng buộc hai người được cởi ra, Lưu Hiểu Anh mới nói: “Một lần lạ, hai lần là quen”.

Cô ta nói như vậy, Bạch Diệc Phi mới nhớ ra, đây không phải lần đầu tiên Lưu Hiểu Anh bị trói, lần trước cô ta còn bị người ta nhốt lâu hơn nữa.

Lưu Hiểu Anh hỏi Bạch Diệc Phi: “Sao anh không sợ?”

Đây là bắt cóc đấy! Anh ta là phú nhị đại trói gà không chặt, đáng lẽ phải sợ lắm mới đúng chứ?

“Bởi vì tôi biết chúng ta sẽ được an toàn”, Bạch Diệc Phi đáp lại một câu. Bạch Hổ có định vị điện thoại của anh, một khi anh mất tích thì Bạch Hổ chắc chắn sẽ đi tìm anh, vì vậy anh không sợ chút nào.

Thật ra kể cả không có Bạch Hổ thì anh cũng không sợ. Dù sao thì anh cũng dạo chơi bên bờ vực thẳm sống chết mấy lần rồi nên cảnh tượng này cũng không là gì.

Lưu Hiểu Anh thấy hiếu kỳ, hỏi: “Sao anh biết được”.

“Đến lúc đó cô sẽ biết thôi”.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên bị mở ra. Một người bị trói chặt hai tay, đồng thời cô gái bị túi màu đen chụp lên đầu cũng bị đẩy vào trong.

Lúc này cô gái còn luôn miệng mắng: “Tôi đã nói tôi là em gái ruột của Lưu Đầu Trọc rồi, các người có bị điếc không vậy?”

“Anh trai tôi mà biết tôi bị bắt thì các người cứ đợi bị lột da đi”.

“Tôi khuyên tốt nhất các người hãy thả tôi ra, có lẽ anh trai tôi còn thương hại mà tha cho các người”.

“Có nghe thấy không, các người đang làm gì vậy?”

Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh liếc mắt nhìn nhau. Bởi vì giọng nói này quen thuộc quá, chẳng phải là cô gái gạt bọn họ ban nãy sao? Nhưng dáng vẻ này không giống như lúc bị bắt nạt kia mà giống như chị đại thì hơn.

Lưu Hà bị đẩy vào trong thì cửa lại bị đóng chặt lại. Cô ta hét về phía cửa: “Này, các người mau thả tôi ra. Sao lại nhốt chúng tôi ở đây”, nhưng một hồi lâu mà không ai đáp lại.

Lưu Hà mắng mấy câu, lúc này mới dùng tay gỡ túi chụp đầu xuống, sau đó nhìn thấy khuôn mặt mà cô ta không muốn gặp lại.

Lúc này ba người đều liếc nhìn nhau. Lưu Hà thấy thế thì cười hai tiếng, nói: “Trùng hợp quá đi...”.

“Đúng vậy, trùng hợp quá”, Lưu Hiểu Anh đáp lại một câu.

Lưu Hà lại cười khô hai tiếng, đảo mắt một cái, nói: “Có phải bọn họ để ý đến tiền của các người rồi không? Vậy thì họ bắt tôi làm gì? Tôi có tiền đâu, đều là các người cho mà, bắt các người là được rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 215: Liễu Chiêu Phong gặp lại Lý Tuyết

“Này! Cô nói cái gì vậy?”, Lưu Hiểu Anh trợn mắt nhìn Lưu Hà: “Nếu không phải do cô ăn vạ thì chúng tôi cũng đâu có bị người ta chú ý, cô còn trách bọn tôi nữa à?”

Lưu Hà bị phát hiện đang ăn vạ nhưng không hề biến sắc, chẳng hề xấu hổ nói: “Tôi ăn vạ thì sao? Ai bảo mấy người đen đui đụng trúng tôi chứ!”

“Cô!”, Lưu Hiểu Anh định nói tiếp nhưng bị Bạch Diệc Phi ngăn lại.

“Đừng đôi co với cô ta nữa, phí lời”.

Lưu Hà càng làm tới: “Cái gì mà phí lời, theo tôi thì mấy người không nói lại được tôi nên viện cớ thì đúng hơn”.

Lưu Hiểu Anh lại định cãi lại, nhưng nghĩ lại lời Bạch Diệc Phi vừa nói thì thấy cũng có lý, hơn nữa hiện tại cũng chưa biết rõ tình hình ra sao, do đó vẫn nên giữ sức một chút thì tốt hơn, nhớ có chuyện gì xảy ra thì cũng còn sức mà đối phó!

Lưu Hà thấy hai người không nói gì lại nói tiếp: “Cô thấy chưa, không nói lên lời rồi phải không!”

“Thật nhu nhược!”

“Haizz, là do tôi quá mạnh đây mà, dù sao thì tôi cũng là em ruột của Lưu đầu trọc mà!”

Câu nói này đúng là đã khiến Bạch Diệc Phi có chút ngạc nhiên.

Không ngờ rằng Lưu đầu trọc lại có một cô em gái.

...

“Hình như nhà hết giấm rồi”, Lưu Tử Vân nói vọng ra từ trong bếp: “Ai đi mua một chai đi?”

Trong phòng khách, Lý Cường Đông nghe thấy vậy liền đứng dậy: “Đề tôi đi”.

“Chú, để cháu đi cho!”, Chu Khúc Nhi cũng cảm thấy ngại khi không làm việc gì, may quá lại có cơ hội này.

Lý Cường Đông cũng không miễn cưỡng: “Cũng được, cháu ra công khu chung cư rẽ trái là có một siêu thị”.

Lúc này, Lý Tuyết cũng đứng dậy, khẽ kéo áo Chu Khúc Nhi: “Em cũng muốn đi”.

Chu Khúc Nhi khó xử vì Lý Tuyết lúc này không thể tùy tiện đi ra ngoài được!

Lý Cường Đông thì lại không lo lắng: “Cho nó đi theo đi! Cứ ở trong nhà mãi cũng chán”.

Chu Khúc Nhi thấy Lý Cường Đông không phản đối liền đưa Lý Tuyết đi cùng.

...

Tại một căn biệt thự khu cảng Lam Ba.

Liễu Chiêu Phong ngồi trên sofa mắt lim dim nhìn Tiêu Vinh Đào đang gọi điện thoại, sau đó từ từ cầm ly rượu vang lên nhấp một ngụm nhỏ.

Một lát sau, Tiêu Vinh Đào quay lại: “Anh Liễu, đã bắt được người rồi, đến lúc đó tôi không tin là tên Lưu đầu trọc đó không nghe lời”.

Liễu Chiêu Phong gật đầu: “Trông chừng cẩn thận cho tôi, không được xảy ra sai sót”.

Lúc trước gã đã từng nghe nói Lưu đầu trọc có một người em gái, gã cũng chiều em gái mình còn hơn cả vợ. Việc sắp tới mà Liễu Chiêu Phong định làm bắt buộc phải dùng tới Lưu đầu trọc.

Gã Lưu đầu trọc đó không bao giờ ngoan ngoãn làm việc, thế nên mới phải bắt em gái Lưu Hà để uy hiếp gã, đến lúc đó thì không cần lo gã không chịu nghe lời.

Còn về phía Tiêu Vinh Đào, sau khi Liễu Thị phá sản thì công ty của Tiêu Vinh Đào cũng không còn chỗ dựa nữa, gian nan vô cùng, nhưng ít ra cũng vẫn còn Liễu Chiêu Phong. Thế mà hai hôm trước công ty lại bị tập đoàn Hầu Tước công kích, giờ cũng không còn nữa.

Ban đầu Tiêu Vinh Đào cũng không hiểu rõ đầu đuôi, không biết nguyên nhân vì sao lại bị Hầu Tước chế tài? Sau này gã mới biết chắc chắn là do Bạch Diệc Phi, là Bạch Diệc Phi đang báo thù gã!

Lúc trước ở Bệnh Viện khi Lý Tuyết ngất đi, tình hình vô cùng cấp bách nên Tiêu Vinh Đào không để ý chuyện sau đó thế nào, nhưng giờ nghĩ lại mới thấy chắc chắn là tên chó chết Bạch Diệc Phi!

Chẳng phải hẳn là chủ tịch tập đoàn Hầu Tước sao? Nếu muốn sai khiến người khác giở trò với công ty của gã thì cũng quá dễ dàng!

Chính vì vậy, Tiêu Vinh Đào càng thêm căm ghét Bạch Diệc Phi, thâm chí là thù hận.

Liễu Chiêu Phong nhìn Tiêu Vinh Đào: “Không còn việc gì nữa thì để tôi đưa cậu về”.

Giữa bọn họ là mối quan hệ hợp tác, nhưng Liễu Chiêu Phong chỉ đang lợi dụng Tiêu Vinh Đào mà thôi, chứ bản thân gã không tích Tiêu Vinh Đào, do vậy cũng không muốn Tiêu Vinh Đào ở lại lâu.

Tiêu Vinh Đào vẫn phải nịnh bợ Liễu Chiêu Phong, gã cười nói: “Không cần đâu anh Liễu, tôi tự về được rồi”.

“Đúng rồi, anh Liễu, họ nói là còn bắt được một tên công tử nhà giàu và một cô gái nữa, có thể chúng ta sẽ được tài trợ thêm”, Tiêu Vinh Đào chột nhứ ra.

Liễu Chiêu Phong khẽ cau mày: “Cẩn thận đấy, đừng để người khác biết chuyện”.

Hai người ra khỏi khu biệt thự, Liễu Chiêu Phong đang định quay về thì bất ngờ nhìn thấy Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi từ xa đi tới.

Liễu Chiêu Phong vô cùng phẫn khích, đã lâu lắm rồi từ sau khi Liễu Thị phá sản gã chưa được gặp lại Lý Tuyết.

Tiêu Vinh Đào cũng nhìn thấy Lý Tuyết, trong lòng cũng thấy xốn xang.

Lý Tuyết giờ đã không sao rồi, vậy thì sao tên Bạch Diệc Phi khôn kiếp kia lại giở trò với công ty gã?

Tiêu Vinh Đào nghiến răng, tên Bạch Diệc Phi đáng chết!

Liễu Chiêu Phong không để ý đến thái độ của Tiêu Vinh Đào, gã kiềm chế cảm xúc quay qua nói: “Cậu về trước đi, có tin tức gì thì báo lại cho tôi”.

Sau khi Tiêu Vinh Đào đi thì Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi cũng gần tới cổng khu chung cư, Liễu Chiêu Phong liền tiến tới gần.

“Tuyết nhi, lâu rồi không gặp”, Liễu Chiêu Phong cười tươi như gió xuân.

Chu Khúc Nhi vẻ mặt khó chịu, ngày trước cô cũng từng được nghe Lý Tuyết kể về Liễu Chiêu Phong thế nên cô vô cùng coi thường hạng người bỏ thuốc người khác như gã, cộng thêm việc lần trước cô cùng Lý Tuyết bị đưa đến Liễu Thị, nếu như không phải do tình hình lúc đó hỗn loạn thì cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa!

Còn Lý Tuyết thì nhìn Liễu Chiêu Phong với ánh mắt rất nghi ngờ: “Chú à, chúng ta quen nhau sao?”

Liễu Chiêu Phong cười như tượng sáp: “Chú?”

Chu Khúc Nhi nhìn vẻ mặt Liễu Chiêu Phong thì suýt bật cười nhưng cô cũng không giải thích gì thêm: “Tuyết Nhi không muốn dính dáng gì đến anh cả, chúng tôi phải về đây”.

Lý Tuyết không nói gì, ngoan ngoãn nghe theo Chu Khúc Nhi.

Liễu Chiêu Phong lập tức bước lên phía trước, dơ tay chặn đường Lý Tuyết.

“Tuyết Nhi, lúc trước là anh sai rồi, anh thừa nhận. Nhưng sau này anh sẽ không bao giờ làm như vậy nữa. Tuyết Nhi em tha thứ cho anh có được không?”, Liễu Chiêu Phong khẩn thiết nói.

Lý Tuyết chớp mắt, Chu Khúc Nhi cướp lời: “Anh đừng nói nữa, Tuyết Nhi không tha thứ cho anh đâu!”

“Đây là chuyện của tôi và Tuyết Nhi, có liên quan gì đến cô?”. Liễu Chiêu Phong lạnh lùng nhìn Chu Khúc Nhi.

“Thế thì sao? Người như anh đâu có xứng ở cạnh Tuyết Nhi!”, Chu Khúc Nhi đứng chắn trước mặt Lý Tuyết.

Lý Tuyết như nhận thấy sự nguy hiểm, và có chút sợ hãi nên đứng nấp sau Chu Khúc Nhi, len lén nhìn Liễu Chiêu Phong.

Liễu Chiêu Phong đột nhiên phát hiện, Lý Tuyết hình như có gì đó khác lạ. Ánh mắt cô nhìn gã rất lạ lẫm, cứ như là gã không hề quen biết gã vậy. Theo lẽ thường, hẳn là Lý Tuyết sẽ ghét gã, khi gặp gã nên tức giận hoặc là lạnh nhạt, lại hoặc là cảnh cáo gã.

Nhưng Lý Tuyết bây giờ đang đứng nấp sau Chu Khúc Nhi với vẻ mặt vô cùng sợ hãi, lại có vẻ rất hiếu kỳ. Hoàn toàn không phải là thái độ nên có

của Lý Tuyết.

Liễu Chiêu Phong trầm mặt xuống: “Tuyết Nhi bị sao vậy?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 216: Đại ca khu Nam

Trái tim Chu Khúc Nhi giật thót, mắt của tên Liễu Chiêu Phong quả là tinh, nhưng trên mặt vẫn giả bộ tinh bơ nói: "Tuyệt Nhi vẫn khoẻ, không cần anh lo!"

Lúc này, đột nhiên Lý Tuyết mở miệng nói: "Người xấu! Chị ơi, chúng ta báo cảnh sát đi!"

Lần này thì hết giấu diếm được nữa rồi.

Thực ra, theo thói quen suy nghĩ trẻ con của Lý Tuyết bây giờ thì sẽ không sợ Liễu Chiêu Phong mới đúng. Nhưng có lẽ là do ấn tượng xấu mà trước đây Liễu Chiêu Phong lưu lại trong lòng cô, cộng thêm lần trước gã lừa cô uống thuốc nên trong tiềm thức cô đã có sẵn cảm giác không ưa và đề phòng với con người này.

Liễu Chiêu Phong thấy vậy dường như cũng đoán ra được vài phần, trái tim bỗng nhói đau, tại sao Lý Tuyết lại thành ra như vậy?

Chu Khúc Nhi trông thấy vậy, đảo mắt nhìn một cái rồi kéo tay Lý Tuyết vừa chạy thật nhanh vừa hét thật to gọi bảo vệ.

Chỗ bọn họ đứng cách cửa chính không xa, vì vậy nhân viên bảo vệ có thể nghe thấy rất rõ tiếng gọi của Chu Khúc Nhi, nên vội vàng cầm theo côn chạy ra xem tình hình.

Chu Khúc Nhi đã đưa Lý Tuyết chạy đến phía trước mặt nhân viên bảo vệ, chỉ về phía Liễu Chiêu Phong nói: "Hắn ta, hắn ta quấy rối chúng tôi!"

Nhân viên bảo vệ nhìn Liễu Chiêu Phong, sau đó đứng chắn trước mặt Chu Khúc Nhi và Lý Tuyết để hai cô gái đứng phía sau lưng mình, nhưng lời nói ra thì cũng không quá khiêu khích: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Nhân viên bảo vệ cũng không phải ngốc, những người có thể sống trong khu biệt thự cảng Lam Ba này thì chắc chắn đều là những người mà anh ta

không thể đắc tội, anh ta vẫn còn nhớ mặt người này, anh ta đã từng gặp người này ra vào cảng Lam Ba rất nhiều lần, cũng từng gặp Lý Tuyết nhiều lần, cho nên anh ta cũng đoán ra được phần nào lý do trong chuyện này.

Chắc chắn là theo đuổi không thành công, bị người ta từ chối nhưng vẫn bám riết không tha cho nên hai cô gái này mới phải gọi bảo vệ tới giúp.

Liễu Chiêu Phong cười nhàn nhạt: "Không có gì".

Chu Khúc Nhi cũng không hy vọng bảo vệ có thể làm gì được, chẳng qua là cô ta không muốn để cho Liễu Chiêu Phong biết về tình hình của Lý Tuyết mà thôi.

"Anh giải quyết nhé! Chúng tôi đi trước đây", Chu Khúc Nhi nói xong thì kéo tay Lý Tuyết quay đầu đi thẳng.

Liễu Chiêu Phong không thể làm gì hơn, chỉ có thể nhìn theo Lý Tuyết đang rời đi. Nhưng không sao, gã có thể đi điều tra, kiểu gì cũng sẽ biết được Lý Tuyết bị làm sao.

...

Trong căn phòng mờ tối, ba người Bạch Diệc Phi buồn chán ngồi đợi người đến.

"Haizz, cô đoán xem bọn họ bị làm sao vậy? Tại sao vẫn chưa có ai đến?", Lưu Hà tò mò hỏi.

Khóe miệng Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh khẽ giật, da mặt của Lưu Hà này không phải thuộc dạng dày bình thường, gặp phải người từng bị cô ta ăn vạ mà cô ta vẫn có thể tỉnh bơ nói chuyện như quen thân lắm vậy, đúng là báỉ phục.

Cả hai người chẳng ai thèm trả lời cô ta, Lưu Hà bĩu môi: "Mặc dù mấy người không cãi lại được với tôi nhưng ít nhất cũng có thể trả lời câu hỏi kiểu này chứ?"

“Cô nói ai đấy?”, Liễu Hiểu Anh quay đầu trừng mắt lườm Lưu Hà.

Đúng lúc Bạch Diệc Phi đang định mở miệng khuyên thì cửa phòng bị mở ra.

Cả ba đồng loạt quay đầu sang nhìn.

Chỉ nhìn thấy vài người thanh niên ăn mặc rất có phong cách xã hội đen bước nhanh vào trong phòng, sau đó xếp thành hàng hai bên tạo thành đường đi ở giữa cho đại ca của bọn họ đi vào.

Người cuối cùng bước vào là một người đàn ông trung niên trên mặt có vết sẹo do bị dao chém, bắp tay có hình xăm, trong miệng ngậm một điếu thuốc.

Người đàn ông ngồi trên chiếc ghế ở phía đối diện với bọn họ, ném chiếc bật lửa trong tay xuống mặt bàn sau đó đưa tay cầm điếu thuốc lá, miệng nhả ra một làn khói màu trắng.

"Tôi tên là Đại Tổng, ông chủ của khu Nam".

Bạch Diệc Phi nghe xong nghĩ ngợi một hồi nói: “Ngại quá, chưa từng nghe qua”.

Đại Tổng lạnh lùng hừ một tiếng: "Chưa từng nghe qua cũng không sao, bây giờ cậu đã được nghe rồi đó, trong tương lai cậu sẽ còn được nghe dài dài, bởi vì trong tương lai thế giới ngầm của thành phố Thiên Bắc này sẽ là của tôi”.

Bạch Diệc Phi nhướn mày, anh cũng không hiểu rõ lắm về thế giới ngầm của thành phố Thiên Bắc, nhưng ít nhất thì anh cũng biết một điều, đó là nó được phân theo khu, khu Bắc là của Lưu đầu trọc, còn lại những thứ khác thì anh cũng không nắm rõ lắm.

Người này nói rằng thế giới ngầm của thành phố Thiên Bắc trong tương lai sẽ là của ông ta, câu này nói ra có vẻ ngông cuồng quá nhỉ?

Đại Tổng từ tốn nói: "Nhưng mà, trước đó, tôi phải cần đến sự giúp đỡ của cậu".

"Sự giúp đỡ của tôi?", Bạch Diệc Phi khó hiểu: "Chuyện này hình như không liên quan gì đến tôi".

Đại Tổng lắc đầu: "Khu Bắc là của Lưu đầu trọc, khu Đông là của lão Khương, khu Tây là của Thanh Ngư, khu Nam còn lại là của tôi".

"Em gái của Lưu đầu trọc đã nằm trong tay tôi rồi do vậy không có gì đáng lo. Khu Đông của lão Khương cũng không đáng sợ. Chỉ có khu Tây của Thanh Ngư, nếu như muốn hạ được hắn thì chỉ có một cách là đút tiền".

Bây giờ thì Bạch Diệc Phi đã hiểu ra, ông ta hoá ra nhắm vào tiền của anh.

"Thế nào? Cậu bỏ tiền, tôi bỏ sức, sau này đợi khi tôi điều chỉnh lại trật tự thế giới ngầm của thành phố Thiên Bắc thì cậu chính là bạn của Đại Tổng tôi. Chỉ cần cậu nói ra cái tên của tôi thì tất cả người trong giới đều sẽ coi cậu như bạn".

"Nghe cũng không tệ", Bạch Diệc Phi đáp: "Vậy ông muốn bao nhiêu?"

Lúc này Bạch Diệc Phi chẳng qua là muốn kéo dài thời gian để đợi Bạch Hồ đến đây tìm anh mà thôi.

Đại Tổng nghe vậy thì mở miệng nói thẳng: "Tôi cũng không muốn làm khó cậu, ba mươi triệu tệ".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 217: Không dễ chọc

“Được!”

“Cậu chắc chứ? Dù sao 30 triệu cũng không phải con số nhỏ, nếu cậu cho tôi, sau này Đại Tổng tôi sẽ bảo vệ cậu!”

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Không vấn đề gì”.

Vì thế, Đại Tổng kêu tên đàn em mang điện thoại đến: “Gọi điện thoại cho người đưa tiền đến! Tôi khuyên cậu nên ngoan ngoãn, đừng nghĩ đến việc báo cảnh sát, nếu không cậu sẽ chết rất thảm đấy!”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Tôi không muốn chết, ông có thể gọi điện, tôi nói”.

Đại Tổng cười nhạt. Quả nhiên là đám có tiền đều sợ chết!

“Mở khóa kiểu gì?”, Đại Tổng cầm điện thoại hỏi.

“Không cần mở, dùng cuộc gọi khẩn cấp là được. Ông ấn 1 có thể gọi ngay lập tức”.

Đại Tổng nghi ngờ nhìn Bạch Diệc Phi: “Cuộc gọi khẩn cấp? Không phải là gọi báo cảnh sát hay cầu cứu gì đấy chứ?”

“Không phải, đây là số điện thoại của trợ lý của tôi. Ông biết đấy, làm sếp ấy mà, lúc nào cũng cần trợ lý”, Bạch Diệc Phi giải thích.

Đại Tổng cảm thấy có lý nên nhấn số 1. Chẳng mấy chốc bên kia đã nghe máy nhưng mãi không thấy nói chuyện.

Đại Tổng nhìn Bạch Diệc Phi, anh lập tức nói: “Trợ lý Bạch, hôm nay anh làm sao vậy? Nhận được điện thoại của tôi cũng không trả lời, chẳng lẽ bị cảm rồi? Được rồi, mau đến phòng Tài Vụ lấy 30 triệu, tôi có việc dùng gấp”.

Lời vừa dứt, bên kia đã cúp máy.

Đại Tổng trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Trợ lý của cậu cũng láo thật đấy”.

Bạch Diệc Phi cười trả lời: “Bên cạnh tôi chỉ có một trợ lý duy nhất là anh ta cho nên không biết sợ là gì”.

Đại Tổng nhướn mày, nở một nụ cười dung tục, lại thêm vết sẹo trên mặt khiến ông ta càng thêm khủng bố: “Trợ lý này có phải còn kiêm luôn nhiệm vụ phục vụ đặc biệt cho ông chủ không?”

“Trợ lý của tôi là nam”, Bạch Diệc Phi trả lời.

Đại Tổng khựng lại, dùng ánh mắt kỳ dị nhìn anh: “Không ngờ người có tiền lại ăn mặn như vậy!”

“Haha...”, Lưu Hiểu Anh nhin không được nữa, thực sự quá buồn cười rồi.

Bạch Diệc Phi bực mình trừng cô ta, ngoan ngoãn ngồi im không được à? Cứ phải chứng minh sự tồn tại của mình làm gì!

Bởi vì tiếng cười này mà Đại Tổng chú ý đến Lưu Hiểu Anh, ánh mắt ông ta nhất thời sáng lên: “Người anh em, cô ta không phải người phụ nữ của cậu đấy chứ?”

Bạch Diệc Phi thấy vậy lập tức trả lời: “Phải”.

Lưu Hiểu Anh đơ ra một chút rồi cười: “Đúng thế, tôi là bạn gái của anh ta”.

Đại Tổng nghe vậy thì tặc lưỡi, cảm thấy đáng tiếc, nhưng ông ta nghĩ nghĩ lại cảm thấy không đúng: “Chẳng phải cậu và trợ lý...”.

Bạch Diệc Phi vô cùng nghi ngờ, IQ này mà cũng đi làm đại ca, thật sự không có vấn đề gì ư?

“Anh ta chỉ là trợ lý của tôi, người này mới là bạn gái tôi”.

Đại Tổng nghe vậy càng cảm thấy đáng tiếc. Người đẹp như vậy, nếu có thể cùng lên giường một lần thì ông ta cũng thỏa mãn rồi. Đáng tiếc người ta có bạn trai rồi, hơn nữa bạn trai còn là một sếp lớn.

Sau đó, ánh mắt Đại Tổng chuyển đến người Lưu Hà: “Cô gái này cũng được đấy”.

Bạch Diệc Phi trong lòng vô cùng buồn nôn. Ông ta cứ thấy phụ nữ là nghĩ lên giường, cho dù hai người phụ nữ này đúng là cũng có vốn liếng nhưng cũng không cần phải thèm khát đến mức đấy chứ?

“Tôi nói này, ông chắc chứ?”, Bạch Diệc Phi nói: “Cô ta chẳng phải là em gái của Lưu đầu trọc à? Nếu anh ta biết thì không hay đâu”.

Lưu Hà có hơi sợ hãi, vì thế vội gật đầu: “Đúng, anh tôi mà biết thì ông không xong đâu!”

Đại Tổng bó tay, cuối cùng phun ra một câu: “Mẹ nó! Chúng ta đi!”

Ông ta và mấy tên đàn em mau chóng đi ra ngoài.

Bạch Diệc Phi thở phào, Lưu Hiểu Anh lại cười nói: “Anh lại thừa nhận tôi là bạn gái anh”.

“Chị gái à, tôi vừa rồi chỉ là giúp cô thôi”, Bạch Diệc Phi giải thích.

Lưu Hiểu Anh không quan tâm: “Dù sao anh cũng nói tôi là bạn gái anh rồi”.

Lưu Hà thấy vậy không thể không hỏi: “Nói vậy thì hai người thực ra là gì của nhau?”

“Vừa rồi tình hình cấp bách, tôi chỉ bất đắc dĩ mới nói vậy, đừng coi là thật, tôi có vợ rồi”.

“Đúng là khiến người ta đau lòng mà!”, Lưu Hiểu Anh cúi đầu thở dài.

Ngoài phòng, Đại Tổng ngồi trên sô pha, lại châm điếu thuốc.

“Đội 30 triệu đến tay thì xử lý Thanh Ngư, sau đó chinh đồn lại vài khu khác, đến lúc đó Thiên Bắc này đã nằm trong tay chúng ta rồi”.

“Chúc mừng đại ca trước!”

Mà vào lúc này, một tên đàn em đột nhiên nói: “Đại ca, em đột nhiên nhớ ra hình như đã gặp tên kia ở đâu đó rồi”.

“Mày từng gặp? Ở đâu?”

Tên đàn em nghĩ nghĩ, đột nhiên trợn to hai mắt, nuốt nước bọt: “Đại ca, chúng ta hình như đã đắc tội với người không thể đắc tội được rồi”.

“Là thế nào? Nói rõ ràng xem!”, Đại Tổng đột nhiên trở nên căng thẳng, trong lòng có dự cảm không lành.

Tên đàn em kia thường xem tin tức vì thế suy nghĩ một lát lập tức nhớ ra gã đã gặp Bạch Diệc Phi ở đâu. Đây chẳng phải là sự việc ngoại tình gây xôn xao hay sao?

“Đại ca, người đó hình như là chủ tịch tập đoàn Hầu Tước!”, đàn em ánh mắt thần thờ nói.

Lời vừa dứt, ai nấy đều im lìm.

Một tên đàn em khác lại nói: “Mày đùa đấy à? Chủ tịch Hầu Tước sao có thể dễ dàng bị chúng ta bắt được như vậy?”

“Đúng thế! Có phải mày nhớ nhầm rồi không?”

Ở thành phố Thiên Bắc này, chủ tịch Hầu Tước là người không thể trêu vào, bởi vì ngoài sáng, thân phận và địa vị của anh là cao chót vót, như vậy trong giới xã hội đen này, anh cũng không phải là dễ chọc.

Nếu không người ta làm sao trở thành đầu đàn của thành phố Thiên Bắc được? Phía sau không có chống lưng thì có người nghe chắc?

Tim Đại Tổng cũng giật thon thót: “Mày chắc chắn là cậu ta?”

“Em chắc chắn!”, đàn em gật đầu, vội vàng cầm điện thoại mở tin tức hôm đó ra, đưa cho Đại Tổng xem.

Đại Tổng xem một lượt, càng lúc càng cảm thấy lạnh lẽo.

Mẹ nó, đúng là chủ tịch Hậu Tước!

Ánh mắt Đại Tổng hơi đờ ra, đầu óc hỗn loạn, cuối cùng chỉ còn lại một câu: “Làm sao bây giờ?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 218: Bạch Hồ đến

“Đúng rồi, gọi cho người bên trên!”

Đại Tổng nghĩ đến người ở trên thì bình tĩnh hơn nhiều. Ông ta mau chóng lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Tiêu Vinh Đào, sau đó nói chuyện bắt cóc chủ tịch Hầu Tước cho gã nghe.

“Các người bắt Bạch Diệc Phi?”

“Đạ?”, Đại Tổng không biết tên của Bạch Diệc Phi, chỉ biết anh là chủ tịch Hầu Tước.

Tiêu Vinh Đào hỏi lại: “Các người bắt chủ tịch Hầu Tước?”

“Vâng”.

Tiêu Vinh Đào lúc này đang ở cùng Liễu Chiêu Phong. Liễu Chiêu Phong nghe thấy câu hỏi của gã thì nhất thời cau mày.

Bây giờ gã vẫn chưa thể động vào Bạch Diệc Phi, hơn nữa cũng không thể để lộ kế hoạch phía sau. Nếu Bạch Diệc Phi biết bọn họ bắt anh thì nhất định sẽ thuận theo mà tra ra gì đó.

“Bảo ông ta lập tức thả người!”, Liễu Chiêu Phong nói với Tiêu Vinh Đào: “Cũng không được nhắc đến tiền!”

Nhưng Tiêu Vinh Đào do dự, nói với Đại Tổng qua điện thoại: “Ông đợi một lát đã”.

Nói xong, Tiêu Vinh Đào cúp máy, nói với Liễu Chiêu Phong: “Anh Liễu, thằng chó Bạch Diệc Phi này vừa hại Liễu Thị, vừa hại công ty tôi. Bây giờ hắn lại rơi vào tay chúng ta chẳng lẽ không nhân cơ hội cho hắn một bài học ư?”

Liễu Chiêu Phong nghe xong cũng hơi rung động. Chỉ cần Đại Tổng không nói, bọn họ không lộ mặt, Bạch Diệc Phi sẽ không biết người sau màn là gã. Cho Bạch Diệc Phi một bài học quả thực là ý kiến không tồi.

Tiêu Vinh Đào lại nói: “Anh Liễu, về vấn đề tiền, dù sao hấn cũng là chủ tịch Hậu Tước, cũng không biết là chúng ta làm, chúng ta hấn nên đòi nhiều tiền chút, coi như là tiền bồi thường của hấn cho chúng ta”.

Liễu Chiêu Phong híp mắt lại, suy nghĩ một lát rồi nói: “Không được, Bạch Diệc Phi không đơn giản như cậu nghĩ, vẫn là thả người ra đi”.

Gã vốn đã lung lay rồi nhưng đột nhiên lại nhớ đến tên biên thái Bạch Hồ. Nếu bọn họ làm gì đó, không biết chừng sẽ bị Bạch Hồ tra ra, gã không muốn mạo hiểm.

Tiêu Vinh Đào không hiểu: “Anh Liễu, Bạch Diệc Phi đã rơi vào tay chúng ta rồi, cho dù hấn có ghê gớm hơn nữa thì cũng không thể làm được gì. Vói lại chỉ cho hấn một bài học, đòi ít tiền mà thôi”.

Liễu Chiêu Phong lạnh lùng nhìn Tiêu Vinh Đào, giọng nói trầm xuống: “Tôi nói, thả người!”

Tiêu Vinh Đào hết cách, chỉ đành lấy điện thoại gọi cho Đại Tổng.

Vừa gọi thì Liễu Chiêu Phong lại nói: “Đợi đã, đừng thả hấn, trông chừng hấn cẩn thận, khi nào tôi bảo thả thì thả”.

Tiêu Vinh Đào đơ ra một lát, đến khi giọng nói của Đại Tổng vang lên trong điện thoại gã mới vội nói: “Trông chừng chủ tịch tập đoàn Hậu Tước cẩn thận cho tôi, không được nhắc đến chuyện tiền nong”.

Đại Tổng nói khẽ: “Nhưng hấn đã đồng ý cho chúng tôi 30 triệu rồi, không cần nữa thực ư?”

“Tôi nói ông không nghe rõ à? Không được nhắc đến tiền, chỉ cần trông chừng người cẩn thận cho tôi là được”, Tiêu Vinh Đào gào lên.

Cúp điện thoại.

“Mẹ kiếp!”, Đại Tổng chửi thề.

Một tên đàn em hỏi: “Đại ca, tên nhãi con đó nói gì?”

“Bảo chúng ta không được lấy 30 triệu”, Đại Tổng hung dữ nói.

“Không lấy 30 triệu nữa? 30 triệu lận đấy!”

Đại Tổng gật đầu: “Còn thế nào nữa? Đám có tiền hoàn toàn không biết tiền quan trọng với chúng ta đến nhường nào, mẹ nó chứ!”

Nếu không phải nể mặt Liễu Chiêu Phong, đường đường là một ông chủ khu Nam như ông ta lại nghe lời một tên tép riu như Tiêu Vinh Đào chắc? Ông ta không đánh gã bầm dập đã là may lắm rồi!

Một tên đàn em lo lắng nói: “Có phải vì chủ tịch Hầu Tước không thể đùa được nên mới sợ bị người ta tìm ra không?”

Đại Tổng cười nhạt: “Chúng ta nhiều anh em như vậy, còn sợ bị tìm ra chắc? Phía trên bảo chúng ta trông chừng người, chẳng phải là chuyện con con thôi à?”

“Đúng, anh nói đúng”, tên đàn em gật đầu phụ họa: “Bọn chúng dám đến thì cho bọn chúng không còn đường về!”

“Haha...”, mọi người cười lớn.

Bởi vì trước đây Đại Tổng ngồi tù vài năm nên sau khi ra tù thì thế lực không còn được như trước nữa, nếu không sao đến lượt đám người kia vênh váo?

May mà thực lực cùng cái oai trước đây vẫn còn nên rất nhanh đã tập hợp được anh em, khống chế khu Nam nhưng tham vọng của ông ta không chỉ là khu này mà còn là cả thành phố Thiên Bắc.

Đại Tổng cười xong thì nói: “Dù sao cũng đã thông báo cho người đưa tiền đến rồi, không muốn lấy cũng phải lấy!”

“Đại ca nói chí phải!”, tên đàn em nịnh hót.

“Cốc, cốc...”.

Tiếng gõ cửa vang lên, tên đàn em tự giác đi mở cửa, nhưng ngay sau đó gã đơ ra tại chỗ.

Nơi bọn chúng ở là một câu lạc bộ giải trí cao cấp, ngoài cửa cũng có đàn em trông giữ.

Bọn chúng cho rằng người vừa gõ cửa là tên đàn em có chuyện cần báo cáo nhưng ai ngờ, khi cửa mở ra lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Chỉ thấy mấy tên đàn em trông cửa đều nằm la liệt ra đất, không còn động đậy, không biết là chết rồi hay chỉ hôn mê.

Tên đàn em mở cửa lùi lại từng bước, giọng nói run run: “Đại ca... Đại ca...”.

Ngoài cửa, Bạch Hổ từng bước tiến lên, bước vào.

Nhóm người đứng thành hàng, cảnh giác mà nhìn anh ta. Bọn chúng đã nhìn thấy các anh em nằm ngoài cửa, không nhìn được mà nuốt nước bọt.

Bạch Hổ cao mét chín, cơ bắp cuộn cuộn, nhìn như một tòa tháp bằng sắt không thể lay động được, lại thêm đám người bị đánh ngã ngoài cửa, có thể thấy được người này đáng sợ đến nhường nào.

Đại Tổng trên mặt vẫn tạm coi như bình tĩnh: “Mày là ai? Đến đây làm gì? Tao nhớ là chưa từng gặp mày”.

Bạch Hổ nhìn đám người, hờ hững nói: “Tôi là trợ lý, đến đưa tiền”.

Đại Tổng nghe vậy thì thở phào nhưng cùng lúc đó tim ông ta lại đập thình thịch, bởi vì trong tay cái người tự nhận là trợ lý này, hoàn toàn không

có tiền!

“Mày muốn gì?”, Đại Tổng cảm thấy người này không bình thường, âm thầm đề phòng. Ông ta nghĩ bản thân có mười mấy người, đánh một người hẵn không vấn đề gì.

Bạch Hồ nói: “Chủ tịch đâu?”

Đại Tổng nghe vậy thì đảo mắt: “Hắn ở một phòng khác, tao đưa mày đi”.

Bạch Hồ gật đầu, quay người định ra ngoài.

Lúc này, Đại Tổng liếc mắt, các đàn em đều hiểu ý mà nắm chặt năm đấm, xông về phía lưng Bạch Hồ.

Giọng nói đặc ý của Đại Tổng vang lên: “Đưa mày đi gặp diêm vương”.

Nhưng lúc bọn chúng sắp đánh lên người Bạch Hồ thì anh xoay người, vung đấm, lại đập bay vài tên, chỉ trong vài chục giây đã đập toi bời chục tên đàn em, khiến chúng nằm lê lét trên mặt đất.

Đại Tổng trợn to mắt, kinh hãi mà há miệng.

“Mày... Mày...”.

Ông ta “mày” cả nửa ngày cũng không nói thêm được gì.

Bạch Hồ từng bước từng bước tiến đến, Đại Tổng sợ hãi từ từ lùi lại, cuối cùng lui đến bên cạnh sô pha, đã không thể lùi được nữa.

“Anh, anh, có gì từ từ nói, có gì từ từ nói...”.

Đại Tổng đã không còn dáng vẻ của một tên đại ca nữa mà trở nên nhát gan sợ hãi.

Bạch Hồ lạnh lùng nhìn ông ta: “Chủ tịch đâu?”

“Ra cửa rẽ trái, phòng thứ 2”.

Bạch Hồ có điện thoại định vị nhưng điện thoại lại nằm trong tay Đại Tổng vì thế anh ta tìm được ông ta, lại không biết Bạch Diệc Phi ở đâu.

Đạt được đáp án mà mình muốn biết, Bạch Hồ vung tay, đánh ngất Đại Tổng.

Trước khi ngất, trong đầu Đại Tổng chỉ suy nghĩ duy nhất một điều: “Trợ lý bây giờ thật mạnh! Không chỉ xử lý công việc của công ty mà còn có thể hỗ trợ đánh nhau! Anh em xã hội đen còn sống thế nào được nữa?”

...

Một tiếng sau, Đại Tổng tỉnh lại, sau đó phát hiện bản thân bị trói.

Ông ta nhìn xung quanh thì thấy đây là căn phòng nhốt Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh đang ngồi trên ghế lúc trước, mà Bạch Hồ và Lưu Hà đứng hai bên sau lưng họ.

Đại Tổng nuốt nước bọt, nịnh nọt: “Chủ tịch Bạch, tôi sai rồi, tôi thực sự sai rồi...”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 219: Đại Tổng

Bạch Diệc Phi nhíu mày: “Ông biết thân phận của tôi sao?”

Sắc mặt Đại Tổng đỏ bừng, ông ta không nói ra nguyên nhân tại sao lại biết. Nhưng bây giờ cũng không dám gây chuyện với Bạch Diệc Phi nữa, chỉ gật đầu cười hiền hòa: “Chủ tịch Bạch, tôi thật sự sai rồi, tôi....”

“Sai ở đâu?”, Bạch Diệc Phi không thêm đề ý, anh thản nhiên hỏi.

Đại Tổng sững sờ, sao ông ta biết mình sai chỗ nào chứ?

Ông ta chỉ tiện miệng nói câu “tôi sai rồi” thôi, mẹ nó, sao ông ta biết được sai ở đâu?

Đại Tổng nghĩ một lát rồi cẩn thận trả lời: “Tôi không nên có ý định tống tiền?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu.

Đại Tổng lại nói: “Tôi không nên trói mấy người lại?”

Bạch Diệc Phi lại lắc đầu.

Nếu như không phải nguyên nhân như ông ta vừa nói, thì thật sự ông ta chẳng biết mình sai chỗ nào.

Lưu Hiểu Anh cũng rất tò mò mà nhìn sang Bạch Diệc Phi, chẳng lẽ mấy cái này không đúng sao?

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Ông sai ở chỗ tin tưởng người khác quá dễ dàng”.

“Vừa rồi tôi bảo ông gọi điện thoại, mặc dù ông có hơi nghi ngờ nhưng vẫn gọi điện. Là một người lăn lộn trong giới xã hội đen đã lâu thì không phải ông nên luôn luôn cảnh giác hả?”

“Nếu là tôi, tôi sẽ để cho đối phương tự mở khóa điện thoại của mình, sau đó sẽ xem tất cả thông tin trong điện thoại. Dùng tất cả những thứ ấy để phỏng đoán, xem ai là người thân thiết với tôi nhất, lúc đòi tiền chuộc kiểu này thì cơ hội nhận được tiền mới cao nhất. Cũng không cần lo lắng người kia là vệ sĩ”.

“Cái gì? Đại Tổng trợn trừng hai mắt: “Vệ sĩ?”

Đại Tổng nói xong thì nhìn về phía Bạch Hổ. Ông ta nhìn một lúc thì cảm thấy đầu óc mình đúng chập mạch thật rồi. Mẹ nó, làm gì có trợ lý nào lại trông như thế này chứ? Vệ sĩ mới thích hợp với anh ta!

“Tại sao muốn bắt tôi?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Đại Tổng nghe thế lập tức trả lời: “Vì tiền”.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Trừ cái này ra thì sao?”

“Hả?”, Đại Tổng giả ngu. Người phía trên đã dặn dò ông ta phải trông chừng người cho tốt. Hơn nữa cũng không được để lộ thân phận, nói trắng ra là bọn họ không muốn để lộ thân phận của mình, vậy nên Đại Tổng mới giả vờ không biết.

“Trừ tiền bạc ra, chắc hẳn còn có nguyên nhân khác nữa chứ?”

Thật ra thì anh đang nghi ngờ xem có người nào đó đứng sau chuyện này không, nếu đúng là như thế thì có thể đề phòng sớm.

Đại Tổng ngơ ngác: “Chủ tịch Bạch, không có, thật sự không có”.

Bạch Diệc Phi nhìn gương mặt ông ta một lát, sau đó mới chậm rãi nói: “Nói cho ông biết một chuyện này”.

Đại Tổng chớp chớp mắt, khuôn mặt ông ta tràn đầy sự nghi ngờ, chuyện chủ đề hơi nhanh thì phải.

“Lúc trước có một tên sát thủ muốn giết tôi, nhưng buồn cái thực lực của hắn ta không tốt lắm, nên đã bị trợ lý này của tôi bắt được. Sau đó tôi đã

nhốt hẳn ta vào trong một chiếc thùng container đựng hàng”.

“Tôi không phải người tàn nhẫn, cũng không muốn tay mình phải dính máu. Vậy nên tôi đã để cho hẳn ta tự sinh tự diệt trong thùng container đó”.

“Ông biết thùng container là gì mà đúng không? Ngoại trừ một cánh cửa để đi lại thì không có bất kỳ lối ra nào khác, cả cửa sổ thông gió cũng không có, cũng không thức ăn nước uống luôn”.

“Không biết hẳn ta đã kiên trì được bao lâu. Hay là ông vào vào xem giúp tôi nhé?”

Đại Tổng sợ hãi nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Bên trong thùng container đó không có bất kỳ lối ra nào, không có thức ăn nước uống, để cho tự sinh tự diệt, con mẹ nó, đây không phải tàn nhẫn thì là gì?

“Không, không cần...”, Đại Tổng không muốn chết đói chết khát, rồi thậm chí còn ngạt thở mà chết đâu.

Bạch Diệc Phi ồ lên một tiếng: “Vậy thì ngoài tiền bạc ra thì vì sao ông lại muốn bắt tôi?”

Đại Tổng cố gắng lắc đầu: “Thật sự không còn nguyên nhân nào khác. Tôi chỉ nhằm vào tiền của chủ tịch Bạch thôi”.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì khẽ nhăn mày, đã đe dọa đến mức này, hơn nữa Đại Tổng này cũng thật sự bị dọa rồi, vậy mà ông ta vẫn không chịu nói ra nguyên nhân, chẳng lẽ do anh suy nghĩ nhiều sao? Thật sự ông ta bắt anh chỉ vì tiền thôi sao?

Đột nhiên trong phòng trở nên yên tĩnh, Đại Tổng hơi khản trương, ông ta không biết mình có qua ải hay không.

Một lúc lâu sau Bạch Diệc Phi mới nhìn về phía Lưu Hiểu Anh: “Cô có gì muốn hỏi không?”

Lưu Hiểu Anh lắc đầu, Bạch Diệc Phi nhìn về phía Lưu Hà: “Còn cô thì sao?”

Lưu Hà tiến lên một bước: “Trả hai mươi ngàn lại cho tôi”.

Những người còn lại ở đây không còn gì để nói.

Yêu tiền đến mức này luôn sao? Hay là đang thiếu tiền?

Bạch Diệc Phi vô cùng nghi ngờ, không biết đây có thật sự là em gái của Lưu Đầu Trọc không?

Lưu Hiểu Anh khinh thường nhìn Lưu Hà.

Đại Tổng ngây ngẩn một chút rồi trả lời: “Ở trong căn phòng vừa rồi... trợ lý kia đi vào”.

Ông ta nói xong thì Bạch Diệc Phi liếc sang Bạch Hổ.

Một lát sau Bạch Hổ đã cầm theo một túi tiền trở lại.

Lưu Hà kích động đoạt lấy túi trong tay Bạch Hổ, cô ta không ngừng cười ha ha: “Tốt rồi, tiền này vẫn là của tôi”.

Lưu Hiểu Anh mắt húng nói: “Tiền này là của chúng tôi mà?”

“Tiền đã cho tôi thì là của tôi rồi!”, Lưu Hà ôm lấy túi tiền, cô ta bảo vệ nó giống như đang bảo vệ con vậy.

Khóe miệng Lưu Hiểu Anh giãn giãn. Cô ta chưa thấy ai yêu tiền như thế này cả.

Ngược lại Bạch Diệc Phi cảm thấy không sao cả: “Thôi bỏ đi, hai mươi ngàn thôi, cũng không nhiều lắm đâu, cứ đưa cho cô ấy đi!”

Đúng lúc này điện thoại di động của Bạch Diệc Phi vang lên.

Bạch Diệc Phi nhìn lướt qua một cái, là điện thoại của Lý Cường Đông. Anh lập tức đứng dậy đi ra bên ngoài.

Bạch Hổ thấy được tên người gọi đến là ai thì cũng dẫn hai người còn lại trong phòng đi theo.

Còn về phần Đại Tổng, chẳng ai coi trời cho ông ta cả.

“Này, không phải chứ, mau coi trời cho tôi!”

Nhưng không ai để ý đến ông ta. Tất cả đều đã đi cùng Bạch Hổ.

Ở bên ngoài câu lạc bộ, Bạch Diệc Phi trả lời: “Con sẽ nhanh chóng trở về” rồi cúp luôn điện thoại.

Vốn dĩ anh định về nhà gặp Lý Tuyết, nhưng lại vì chuyện này mà bị chậm trễ. Máy người Lý Cường Đông muốn đợi Bạch Diệc Phi rồi mới ăn cơm, kết quả là chờ rất lâu mà vẫn chưa thấy anh về, vậy nên Lý Cường Đông mới gọi điện đến hỏi.

Bạch Diệc Phi biết đây là khu phía Nam, về đến nơi cũng phải mất một tiếng. Vì thế anh đã nói mọi người cứ ăn cơm trước, việc ở công ty vẫn còn nhiều, khi nào xử lý xong anh sẽ nhanh chóng trở về.

Lý Cường Đông cũng không hề nghi ngờ.

Lưu Tử Vân nghe thế thì phàn nàn: “Không biết gọi điện thoại về báo cho chúng ta một tiếng, bắt chúng ta chờ lâu như vậy!”

Bạch Diệc Phi lái xe chở Lưu Hiểu Anh, Bạch Hổ, còn có một vị khách không mời là Lưu Hà cùng nhau trở về.

Lưu Hiểu Anh không hiểu nói: “Sao lại phải dẫn theo cô ta?”

Bạch Diệc Phi cũng không còn cách nào khác: “Để cô ấy một mình ở lại đây không an toàn”.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 220: Em gái Lưu đầu trọc

Không những thế, cô ta còn là em gái của Lưu đầu trọc, mặc dù anh vẫn tương đối nghi ngờ việc này, nhưng dù sao cũng chỉ là một cô gái cho nên đưa về cùng cũng chẳng sao, đợi sáng mai sẽ đưa cô ta đi tìm Lưu đầu trọc.

Bản tính của Lưu Hà vốn không phân biệt lạ quen, cho nên lúc này cô ta cũng chẳng cảm thấy đi theo người ta thì có gì không ổn, ngược lại còn cho rằng đây là chuyện đương nhiên.

Lưu Hiểu Anh bĩu môi hừ một tiếng.

Một giờ sau, Bạch Diệc Phi lái xe đưa Lưu Hiểu Anh trở về chỗ ở của Long Linh Linh trước, sau đó chờ theo Lưu Hà và Bạch Hồ trở về biệt thự cảng Lam Ba.

Sau khi Bạch Diệc Phi xuống xe liền quay qua nói với Lưu Hà: "Cô tự đi tìm một gian phòng khách nào đó mà ngủ, tôi còn có việc".

Nói xong, anh đi thẳng đến biệt thự của Lưu Cường Đông.

Lưu Hà sững sờ tại chỗ, liếc nhìn Bạch Hồ, yếu ớt hỏi: "Anh hai, anh cũng muốn tìm một gian phòng khách để ngủ hả?"

Bạch Hồ hờ hững liếc Lưu Hà, nhưng không trả lời mà xoay người đi thẳng.

Lưu Hà la lên: "Ồ, anh hai, anh không ngủ ở đây à? Sao anh lại bỏ đi vậy?"

Bạch Hồ chẳng thèm quay đầu lại.

Lưu Hà bĩu môi, sau đó nở nụ cười gian: "Biệt thự cảng Lam Ba nha! Không ngờ mình cũng được vào ở trong biệt thự cảng Lam Ba rồi!"

Cô ta bước vào trong khu biệt thự sau đó đi dạo khắp nơi ngắm nghía phong cảnh.

Ở bên kia, Bạch Diệc Phi đã đến trước cửa nhà Lý Cường Đông, là ông ra mở cửa cho anh.

“Chú về rồi à?”, nhìn thấy là Bạch Diệc Phi, Lý Tuyết vui vẻ chạy đến với anh.

Lưu Tử Vân hừ mũi nói: "Muộn thế này mới về đến nhà, cũng không biết là bận bịu cái gì?"

Bạch Diệc Phi bắt lực cười: "Mẹ, công việc ở công ty quả thực rất nhiều".

Chu Khúc Nhi thấy Bạch Diệc Phi đã trở về liền đứng dậy nói: “Cô, chú, cũng muộn rồi, cháu xin phép về đây ạ”.

“Để Bạch Diệc Phi tiễn cháu”, Lưu Tử Vân nói: “Con gái con đứa nửa đêm rồi đi một mình không an toàn”.

Lý Cường Đông cũng gật đầu đồng ý: "Để nó tiễn cháu về đi!"

Chu Khúc Nhi không muốn làm phiền mọi người, nhưng mà không thể từ chối được lời khuyên của hai người chỉ đành phải để Bạch Diệc Phi chịu vất vả một chút.

...

Trong một biệt thự khác ở cảng Lam Ba.

Liễu Chiêu Phong cúp điện thoại, trên miệng liền nở một nụ cười.

Gã vừa mới biết được, hoá ra Lý Tuyết đã trở thành một đứa trẻ, điều này thực sự bất ngờ nhưng cũng lại khiến cho gã cảm thấy vui vẻ.

Một đứa trẻ không còn nhớ chuyện gì thì sẽ càng dễ dàng để cướp về.

Bây giờ Bạch Diệc Phi đã bị người của gã bám riết, chắc chắn sẽ không thể chăm sóc cho Lý Tuyết, còn gã thì vừa hay lại có thời gian để đi lấy lòng cô.

...

Buổi sáng Bạch Diệc Phi dậy trước, anh đánh thức Lưu Hà, hai người sau khi sửa soạn thì cùng nhau đi ra ngoài.

“Gọi cho anh trai của cô, hỏi anh ta đang ở đâu?”, Bạch Diệc Phi vừa lái xe vừa nói với Lưu Hà đang ngồi bên cạnh.

Lưu Hà đành mặt lại nói: "Không gọi!"

Bạch Diệc Phi ngẩn ra: "Cô không gọi cho anh ta thì tôi đưa cô về kiểu gì?"

Lưu Hà nghe vậy tỏ vẻ đáng thương nhìn Bạch Diệc Phi: "Anh hai, anh đừng đưa tôi về nhà được không? Anh trai tôi sẽ mắng chết tôi mất! Cầu xin anh đó!"

Bạch Diệc Phi nhìn dáng vẻ của cô ta liền cảm thấy quả thực đáng thương, nhưng mà anh lại càng không muốn đặt một rắc rối lớn bên cạnh mình: “Không được, không đi về chỗ anh cô, chẳng may trở thành mục tiêu tấn công của người ta thì biết làm thế nào?”

"Không đến nỗi vậy đâu, tôi đi theo anh, bên cạnh anh không phải có một người rất to con sao? Có anh ta bên cạnh tuyệt đối là an toàn", Lưu Hà cười tí mắt nói.

Bạch Diệc Phi cạn lời: "Anh ta là đi theo bảo vệ tôi chứ không phải bảo vệ cô".

“Bảo vệ anh thì cũng chính là bảo vệ tôi đó!”, Lưu Hà mặt dày nói.

Bạch Diệc Phi nghe xong liền đạp phanh xe dừng lại bên lề đường: “Cô nói đi, cô có phải là em gái của Lưu đầu trọc thật không? Không phải giả

mạo chú?"

Lưu Hà ngần ra sau đó lắc đầu: "Tuyệt đối không phải hàng giả, nếu giả một đôi một!"

"Vậy bây giờ cô gọi cho anh trai cô xem", Bạch Diệc Phi hờ hững nói.

Gương mặt Lưu Hà khỏ sở: "Không gọi không được sao?"

"Nếu cô không gọi thì tôi gọi".

...

Hôm nay, sau khi Lý Tuyết vui vẻ ăn xong bữa sáng, đang chuẩn bị bật ti vi lên xem thì nghe thấy tiếng chuông cửa.

"Ai đó?"

Lý Tuyết nghi hoặc đi ra mở cửa, sau đó nhìn thấy Liễu Chiêu Phong mặc bộ đồ tây màu trắng, đầu tóc chải chuốt vuốt keo bóng loáng, mà trên tay gã thì đang ôm một bó hoa hồng thật to.

Phía sau lưng gã ta còn có một đám người lạ mặt mà cô chẳng hề quen biết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 221: Liễu Chiêu Phong đến nhà

Ký ức tồi qua của Lý Tuyết về Liễu Chiêu Phong không được tốt lắm, vì thế cô không vui hỏi: "Anh tới đây làm gì? Tôi không biết anh".

Liễu Chiêu Phong cười nhẹ: "Tuyết Nhi, anh biết em nhưng em không còn nhớ anh, cũng không sao cả, bây giờ chúng ta có thể làm quen lại. Anh tên Liễu Chiêu Phong, là bạn học đại học cũng là bạn trai của em".

Bạn đại học, bạn trai, cô chả hiểu gì cả.

Vì vậy Lý Tuyết lạnh lùng nói: "Anh tới tìm tôi hả?"

“Đúng thế”, Liễu Chiêu Phong rất vui với phản ứng của Lý Tuyết, gã đưa hoa hồng trong tay cho cô: “Tặng em này”.

Lý Tuyết chớp mắt nhìn bó hoa hồng lớn đỏ rực, ngay cả đứa trẻ mới năm sáu tuổi cũng thích những bông hồng xinh đẹp như vậy.

Nhưng Lý Tuyết không nhận bó hoa hồng, bởi vì cô không biết Liễu Chiêu Phong, hơn nữa cô cũng cảm thấy rằng gã không phải là người tốt.

“Chú đã nói không được nhận đồ từ người lạ”, Lý Tuyết trịnh trọng trả lời. Đúng là Bạch Diệc Phi đã nói với cô như thế thật. Bạch Diệc Phi sợ có người dùng đồ để dụ dỗ cô, nên anh đã nhắc cô trước.

Nụ cười của Liễu Chiêu Phong cứng lại: "Chú? Chú nào?"

Lý Tuyết không trả lời, cô muốn đóng cửa lại: "Chú sắp về rồi, tôi muốn đóng cửa".

Liễu Chiêu Phong ngăn Lý Tuyết đóng cửa lại: "Chờ đã, chú mà em nói là Bạch Diệc Phi sao?"

Lý Tuyết thấy tay Liễu Chiêu Phong chặn cửa thì cũng không tiện đóng cửa lại, cô nói: "Đúng vậy, anh biết chú tôi hả?"

Hai mắt Liễu Chiêu Phong sáng lên: "Anh biết, đương nhiên anh biết chứ, chú em bảo anh đến gặp em. Bông hồng này là quà gặp mặt của anh".

Lý Tuyết nghi ngờ: "Thật sao?"

"Thật".

Liễu Chiêu Phong mừng thầm trong lòng, hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, mặc dù bây giờ Lý Tuyết không biết nhưng chỉ cần cô chấp nhận hoa hồng của gã, thì gã sẽ có cơ hội chính đáng ở bên Lý Tuyết.

"Nào, em nhận hoa đi", Liễu Chiêu Phong tiếp tục dỗ dành cô.

Lúc này một đám người bên ngoài nhìn thấy cảnh này thì bắt đầu hò la, bọn họ không biết Lý Tuyết chỉ là một đứa trẻ năm sáu tuổi.

"Đồng ý đi!"

"Đồng ý đi!"

"..."

Lý Tuyết nhìn nhóm người đang hò la, cô không hiểu họ đang nói gì, nhưng cuối cùng cô vẫn từ chối: "Không, tôi nghe lời chú tôi cơ".

Sắc mặt Liễu Chiêu Phong cứng đờ, trong lòng muốn chém Bạch Diệc Phi một ngàn nhát, Lý Tuyết đã trở thành thế này rồi mà vẫn còn nghe lời Bạch Diệc Phi!

Khi Liễu Chiêu Phong hít một hơi thật sâu rồi định nói gì đó, thì có một giọng nữ trong trẻo truyền đến.

"Anh là ai? Anh làm gì ở đây?"

Mọi người đều nhìn sang, là một cô gái mặc áo len quần jean, buộc tóc đuôi ngựa và đeo ba lô, cô ta nhìn về phía họ với ánh mắt tinh tường.

Liễu Chiêu Phong nhìn thấy cô ta thì hai mắt sáng lên, cô nàng này có thể so sánh được với Lý Tuyết, cô ta cũng là một người đẹp, hơn nữa trên người lại có nét lạnh lợi, nhưng gã chỉ nhìn thêm vài lần, bởi vì trong lòng gã vẫn thích Lý Tuyết nhất.

Lưu Hiểu Anh bước tới, cô ta liếc nhìn Liễu Chiêu Phong và bông hồng trong tay gã, có lẽ cô ta đã đoán được toàn bộ câu chuyện: "Anh tới đây cầu hôn hả?"

Sau khi Lý Tuyết nhìn thấy Lưu Hiểu Anh thì vội nói: "Chị ơi, chị đến rồi à?"

Lưu Hiểu Anh cười gật đầu, cô ta chặn trước người Lý Tuyết, sau đó cảnh giác nhìn Liễu Chiêu Phong.

Liễu Chiêu Phong nhìn hai người bọn họ, trong lòng tự hỏi từ bao giờ Lý Tuyết lại quen được một cô gái xinh đẹp như vậy? Gã nhớ rõ bạn bè của Lý Tuyết không có cô gái này.

"Người đẹp này là..."

Lưu Hiểu Anh hất tóc: "Tôi tên là Lưu Hiểu Anh, là bạn thân của Lý Tuyết".

Liễu Chiêu Phong lịch thiệp mỉm cười: "Hóa ra là bạn thân của Tuyết Nhi. Rất vui được gặp cô. Tôi tên là Liễu Chiêu Phong, là bạn học đại học của Tuyết Nhi".

Lần này gã không nói là bạn trai của Lý Tuyết, dù sao cô ta cũng là người bình thường, nếu đã là bạn Lý Tuyết thì chắc hẳn cũng biết tình hình của Lý Tuyết.

Lưu Hiểu Anh đánh giá Liễu Chiêu Phong một vòng, cô ta thấy người này mặc dù ăn mặc chỉnh chu gọn gàng, nhưng ánh mắt lại quá nặng nề, khiến người khác cảm thấy khó chịu.

"Bạn học đại học tới tặng hoa hồng?", Lưu Hiểu Anh nhướng mày hỏi.

Liễu Chiêu Phong cười nhẹ, gã không hề cảm thấy xấu hổ: "Chắc cô Lưu không biết, hồi đại học tôi đã theo đuổi Tuyết Nhi, đến giờ tôi vẫn còn yêu cô ấy, hôm nay tôi chỉ tới bày tỏ tình cảm thôi, không có ý gì khác đâu".

Lưu Hiểu Anh khịt mũi: "Không có ý gì khác, vậy đám người kia là sao?"

Ánh mắt Liễu Chiêu Phong hơi lóe lên, cô gái này không dễ lừa: "Tôi cũng không biết, bọn họ đều là dân ở đây, có thể bọn họ nhìn thấy tôi cầm hoa hồng nên đến hóng chuyện thôi!"

Lưu Hiểu Anh không tin lắm, nhưng cô ta cũng không vạch trần, chỉ thờ ơ nói: "Tiểu Tuyết đã có chồng mà anh vẫn đến nhà tặng hoa hồng, như thế có hợp lý không hả?"

Liễu Chiêu Phong đáp: "Tôi chỉ tới đây tặng hoa thôi, có gì không hợp lý hả?"

Lưu Hiểu Anh dẫu môi, người này thật sự quá mặt dày, cô ta nghĩ một lát rồi lấy điện thoại di động ra, mở số Bạch Diệc Phi đưa cho Lý Tuyết, cô ta nói với Lý Tuyết: "Nói cho chú biết có người quấy rối đi".

Lý Tuyết lơ mờ gạt đầu, cô cầm điện thoại di động gọi điện.

Liễu Chiêu Phong nhìn thấy Lý Tuyết gọi điện thoại cho Bạch Diệc Phi thì không khỏi chế nhạo, hiện giờ Bạch Diệc Phi đã bị Đại Tổng trời rồi, không ai nghe máy cả, mà cho dù có nghe máy thì chắc Đại Tổng nhận.

Gã không biết người phụ nữ bị bắt cùng Bạch Diệc Phi chính là Lưu Hiểu Anh, nếu biết được thì khi nhìn thấy Lưu Hiểu Anh gã chắc chắn sẽ biết Bạch Diệc Phi đã thoát được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 222: Ngu ngốc

Lúc này, Bạch Diệc Phi vừa nói chuyện điện thoại với Lưu đầu trọc xong, chuẩn bị đưa Lưu Hà đến quán rượu Thiên Đường mà Lưu đầu trọc đang ở đó.

Nhưng đột nhiên anh lại nhận được điện thoại của Lưu Hiểu Anh.

"Mới sáng sớm đã có chuyện gì vậy?"

Lý Tuyết hơi ngập ngừng, sau đó dè dặt nói: "Có phải chú đang nghe không?"

"Tuyết Nhi?"

Lý Tuyết ừm một tiếng, rồi làm theo lời dặn dò của Lưu Hiểu Anh nói: "Chị bảo cháu gọi điện cho chú nói là có người đang quấy rối cháu".

Bạch Diệc Phi nghe vậy, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, Lưu Hà ngồi bên cạnh bất giác cảm thấy hơi sợ liền dựa sát về phía cửa xe.

"Anh sẽ về ngay".

Bạch Diệc Phi biết, muốn Lý Tuyết nói rõ là ai đã quấy rối cô là điều không thể, do vậy anh thà tự quay về để xem tình hình thế nào còn hơn. Còn về phần Lưu Hiểu Anh, hẳn là cô ta bảo Lý Tuyết gọi điện thoại cho mình còn mình thì đang bận ứng phó với tên quấy rối kia.

Bạch Diệc Phi khởi động xe rồi nói với Lưu Hà: "Tôi phải về qua nhà trước, sau đó sẽ đưa cô đến chỗ của anh trai cô sau".

Lưu Hà vốn dĩ cũng không muốn phải đi gặp mặt anh trai một mình, cho nên vội vàng gật đầu đồng ý: "Được, tôi không có ý kiến".

Tại biệt thự Cảng Lam Ba, sau khi Lý Tuyết gọi điện thoại xong quay lại nói với Lưu Hiểu Anh: "Chú nói là sẽ về ngay bây giờ".

Lưu Hiểu Anh cầm lấy điện thoại, gạt đầu nói với Liễu Chiêu Phong: "Bạch Diệc Phi sẽ về ngay bây giờ, tôi khuyên anh tốt nhất nên về đi".

Liễu Chiêu Phong biết Bạch Diệc Phi đã bị Đại Tổng bắt cóc rồi nên gã chẳng thèm tin lời của Lưu Hiểu Anh, cho rằng cô ta đang cố ý dọa dẫm gã, vì vậy chỉ cười nói: "Bạch Diệc Phi về bây giờ à? Cô chắc không?"

Liễu Chiêu Phong lại quay đầu nhìn về phía Lý Tuyết: "Tuyết Nhi, em đã gọi cho Bạch Diệc Phi thật à, anh ta nói với em là anh ta sẽ về ngay bây giờ sao?"

Lưu Hiểu Anh cảm thấy Liễu Chiêu Phong này có chút quái lạ, sao lại hỏi như vậy?

Lý Tuyết ngoan ngoãn đáp: "Đúng, chú nói với tôi rằng chú sẽ về ngay bây giờ".

Liễu Chiêu Phong nghe xong thì khẽ cau mày, Bạch Diệc Phi rõ ràng đang bị người của Đại Tổng nhốt lại, làm sao mà ra được, chẳng lẽ Đại Tổng cho anh ta nghe điện thoại, Bạch Diệc Phi vì muốn để Lý Tuyết yên tâm nên mới nói là sẽ quay về ngay bây giờ.

Ừ, hẳn là như vậy, mặc dù gã không muốn thừa nhận, nhưng mà Bạch Diệc Phi quả thực là rất quan tâm đến Lý Tuyết. Cũng dễ hiểu vì sao anh ta không nói cho Lý Tuyết biết tình hình hiện tại của mình.

Liễu Chiêu Phong tự nghĩ thông suốt rồi nở một nụ cười tự tin nói: "Được rồi, vậy thì tôi sẽ đợi cùng mọi người, để xem bao giờ anh ta mới về đến nơi".

Lưu Hiểu Anh nhìn Liễu Chiêu Phong: "Tôi hỏi nè, da mặt anh sao mà dày như vậy? Chồng người ta sắp về rồi mà anh vẫn còn ăn vạ ở đây, anh sợ người ta chưa biết là anh muốn cướp vợ của người ta à?"

"Cô!", Liễu Chiêu Phong nghiêng răng: "Cô Lưu, cách cô nói chuyện đúng là được dạy dỗ đến nơi đến chốn nhỉ".

Lưu Hiểu Anh chẳng thèm để tâm: "Tôi trước giờ vẫn luôn được dạy dỗ tốt, anh không cần phải hâm mộ tôi. Dù sao thì người mặt dày như anh chắc cũng chẳng biết đến thế nào là được dạy dỗ đâu".

Lúc này, đám người vây xung quanh đều cảm thấy có chút cụt hứng, bọn họ vốn được Liễu Chiêu Phong thuê đến đây mục đích là tạo bầu không khí và gây sức ép để Lý Tuyệt chấp nhận lời tỏ tình của gã.

Chẳng ngờ rằng, nửa đường lại nhảy ra một Lưu Hiểu Anh chặn ngang sau đó cứ đứng ở cửa để cãi nhau với Liễu Chiêu Phong, làm cho bọn họ còn chẳng có cơ hội để mở miệng. Liễu Chiêu Phong không mở lời nên bọn họ cũng chẳng biết nên đi hay ở.

Kỳ thật Lưu Hiểu Anh không muốn lãng phí nước bọt cãi nhau với Liễu Chiêu Phong, nhưng cô ta chẳng có sự lựa chọn khác, Liễu Chiêu Phong mặt dày siêu cấp cũng không chịu đi về nên cô ta chỉ đành phải đợi Bạch Diệc Phi về giải quyết.

Lúc này, hai mắt Lý Tuyệt sáng lên: "Chú về rồi!"

Cùng lúc đó, một chiếc BMW lái thẳng vào sân biệt thự, đám người vây xung quanh vội vàng tản ra.

Bạch Diệc Phi và Lưu Hà cùng nhau xuống xe.

"Liễu Chiêu Phong!", Bạch Diệc Phi liếc mắt một cái đã nhìn thấy Liễu Chiêu Phong cùng với bó hoa hồng trong tay gã.

Trên đường đi anh còn đang thắc mắc không biết rốt cuộc là ai lại đến quấy rối Lý Tuyệt, kết quả thật không ngờ lại là Liễu Chiêu Phong, người đã lâu không thấy xuất hiện.

Lúc Liễu Chiêu Phong nhìn thấy Bạch Diệc Phi, gã tròn to hai mắt, hết sức kinh hãi.

"Sao lại thế?"

Hắn không phải đã bị bọn người Đại Tổng bắt nhốt lại rồi sao? Sao lại xuất hiện ở đây được?

Chẳng lẽ là Bạch Hồ đã cứu anh ta?

Liễu Chiêu Phong nuốt nước bọt, có chút sợ hãi, gã bây giờ còn chưa có đủ thực lực để cứng đối cứng với Bạch Diệc Phi. Nếu như không phải gã biết rõ Bạch Diệc Phi đã bị người ta bắt trói lại rồi thì gã cũng không dám to gan mà chạy đến tìm Lý Tuyết như thế này.

Lý Tuyết chạy thẳng qua người Lưu Hiểu Anh đến trước mặt Bạch Diệc Phi: “Chú ơi, chú về rồi à!”

"Ừ, anh về rồi".

Tiếp sau đó, Bạch Diệc Phi nắm lấy tay Lý Tuyết, đứng tại chỗ nhìn chằm chằm vào Liễu Chiêu Phong: "Liễu Chiêu Phong, tôi nhớ là đã từng cảnh cáo anh, đừng bao giờ làm phiền Tuyết Nhi nữa. Sao thế? Bài học lần trước vẫn chưa đủ hay sao?"

Liễu Chiêu Phong cố gắng tỏ ra bình tĩnh: "Tôi đã biết tình trạng hiện tại của Tuyết Nhi không ổn, từng là bạn học với nhau, tôi quan tâm nên đến hỏi thăm cô ấy một chút thì có gì sai?"

“Quan tâm?”, Bạch Diệc Phi khinh thường: “Quan tâm đến mức mang hoa hồng đến? Còn mời thêm một đám ngu ngốc tới đây để chứng kiến?”

“Anh nói ai ngu ngốc?”, đám đông bức xúc cự lại.

"Chúng tôi tò mò tới hóng chuyện, không phải do anh ta thuê đến".

...

Bạch Diệc Phi lại giễu cợt: "Mấy người không phải ngu ngốc thì là cái gì? Cho mấy người chút tiền liền chạy tới đây đóng vai người chứng kiến, làm chứng cho tên ma cà bông này đi cướp vợ của người khác?"

"Không phải chứ?"

"Cô ấy có chồng rồi à?"

"Chúng tôi đều không biết..."

Bọn họ chỉ biết là Liễu Chiêu Phong muốn đến tỏ tình chứ không biết được đối phương là người đã có chồng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 223: Đánh cậu ta cho tôi

Sắc mặt Liễu Chiêu Phong tái xanh, nhưng gã vẫn cố gắng giả vờ bình tĩnh: “Tôi sẽ không nói đến chuyện tại sao Tuyết Nhi lấy anh nữa. Tôi thích Tuyết Nhi, tôi chỉ hy vọng Tuyết Nhi có thể sống vui vẻ cả đời. Nhưng bây giờ anh nhìn cô ấy xem, cô ấy biến thành trẻ con thế này không phải là lỗi của anh sao? Vậy mà anh còn dám giữ Tuyết Nhi lại hả?”

Mọi người vây quanh nghe thế thì thấy vô cùng kinh ngạc.

“Trí thông minh của cô gái này thật sự có vấn đề sao?”

“Có phải là bị thiếu năng không?”

“Suyt, nhỏ tiếng một chút...”

Nhưng mà Bạch Diệc Phi đã nghe thấy hết, anh lạnh lùng nhìn đám người này. Anh sẽ không để yên cho những người sĩ nhục Lý Tuyết.

“Hôm nay không ai trong các người có thể yên ổn rời khỏi đây!”

Nói xong thì Bạch Diệc Phi lập tức gọi điện thoại: “Bạch Hồ, mau đến nhà tôi”.

Trong lòng Liễu Chiêu Phong thâm sợ hãi, Bạch Hồ!

Không ngờ Bạch Diệc Phi lại gọi Bạch Hồ đến!

Mọi người xung quanh không biết Bạch Hồ là ai nên chỉ la hét mà thôi.

“Này, anh này làm sao vậy? Chúng tôi chỉ nói sự thật thôi, thế mà anh lại không cho chúng tôi đi, anh muốn giết người hả?”

“Giết người là phạm pháp đó!”

“Nếu anh dám làm gì thì chúng tôi lập tức báo cảnh sát.”

Bạch Diệc Phi nghe thấy có người muốn báo cảnh sát thì cười xùy một tiếng: “Được thôi, báo cảnh sát đi! Tôi giúp các người một tay luôn nhé”.

Nói xong thì mọi người đều ngây ngẩn.

Mà Bạch Diệc Phi cũng thật sự lấy di động ra báo cảnh sát.

“Alo, tôi muốn báo án”.

“Trước cửa nhà tôi có một nhóm côn đồ, bọn họ muốn đột nhập vào nhà để cướp của. Vừa vặn trong nhà tôi lại mất ba mươi triệu, tôi nghi ngờ là do bọn chúng làm”.

Cả đám người ngơ ngác.

Cái quái gì vậy?

Đột nhập vào nhà cướp của?

Liễu Chiêu Phong cũng sững sốt, một lúc lâu gã mới phản ứng lại được: “Bạch Diệc Phi, mày nói linh tinh cái gì đấy? Tao còn chưa vào nhà đâu, sao lại thành ăn trộm đột nhập vào nhà hả?”

Đột nhiên Lưu Hiểu Anh cũng chen miệng vào: “Không nghe thấy anh ấy nói gì sao? Bị mất ba mươi triệu!”

Lưu Hà đứng một bên hóng chuyện cũng yên lặng gật đầu.

“Cô! Thế thì liên quan gì đến chúng tôi?”, Liễu Chiêu Phong tức giận nói.

“Ai biết các anh có trộm tiền hay không chứ? Chỗ này chính là biệt thự tư nhân, các anh lại tụ tập nhiều người ở đây như thế, rõ ràng là không bình thường rồi”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

“Mày!”, Liễu Chiêu Phong tức giận chỉ thẳng vào người Bạch Diệc Phi: “Mày dám vu oan cho bọn tao!”

Bạch Diệc Phi nhún vai, ý tứ rất rõ ràng, tôi muốn vu oan cho anh đấy, anh có thể làm gì tôi?

Liễu Chiêu Phong vô cùng tức giận, còn đám người kia cũng tức giận không kém.

“Anh vu oan cho người khác!”

“Anh không có chứng cứ gì cả, tại sao lại dám nói chúng tôi như thế?”

“Đúng thế. cảnh sát đến đây xem camera giám sát thì biết thôi, không phải là chúng ta!”

Liễu Chiêu Phong nghe được câu nói này thì ánh mắt lập tức sáng lên, gã đắc ý cười cười: “Bạch Diệc Phi, bọn họ nói không sai, chỗ này có camera giám sát. Mà dám báo án giả, đến lúc đó người bị tổng cổ vào tù chính là mày đấy!”

Bạch Diệc Phi nghe thế thì nhú mày, Lưu Hiểu Anh cũng có chút lo lắng, Lưu Hà thì tiếp tục đứng hóng chuyện, còn Lý Tuyết thì hoàn toàn không hiểu gì.

Cuối cùng dưới ánh mắt của mọi người, Bạch Diệc Phi đi đến trước camera giám sát của nhà mình.

Bạch Diệc Phi giơ tay lấy camera giám sát xuống ngay trước mặt mọi người, sau đó anh bỗng nhiên ném mạnh xuống đất, camera vỡ tan nát.

“Bạch Diệc Phi!”, Liễu Chiêu Phong chưa gặp ai không biết xấu hổ như thế này.

Bạch Diệc Phi hừ một tiếng, anh lại lấy điện thoại ra gọi cho Diệp Khuê, quản lý Cảnh Lam Ba: “Camera giám sát của khu biệt thự Cảnh Lam Ba nên kiểm tra tu sửa lại rồi”.

Sau khi cúp máy thì Bạch Diệc Phi nhìn lướt qua đám người.

Cả đám người nhao nhao lùi lại một bước, nhưng ánh mắt lại mang theo sự bất mãn và lên án.

Ánh mắt của Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng dừng lại trên đóa hoa hồng đỏ rực mà Liễu Chiêu Phong đang cầm.

“Tôi không muốn những thứ như này xuất hiện trước mặt Tuyết Nhi!”

Nói xong thì Bạch Diệc Phi đoạt lấy bó hoa hồng đỏ rồi ném xuống đất, anh còn dùng sức đạp lên mấy phát.

“Bạch Diệc Phi!”, gương mặt Liễu Chiêu Phong vặn vẹo: “Mày dám giẫm lên hoa của tao?”

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng, anh quay đầu lại hỏi: “Tuyết Nhi, hẳn ta tặng bó hoa đó cho em, vậy em có muốn không?”

Một đứa trẻ rất dễ dàng cảm nhận được cảm xúc của người lớn, vậy nên Lý Tuyết dứt khoát lắc đầu: “Không muốn”.

Bạch Diệc Phi lại liếc mắt nhìn Liễu Chiêu Phong, anh không nói gì, nhưng ý tứ đã thể hiện rất rõ ràng trong ánh mắt.

Không có gì mất mặt hơn chuyện này.

Liễu Chiêu Phong cảm thấy bản thân mất hết cả thể diện.

Lúc này Tiêu Vinh Đào đứng trong đám người đột nhiên lên tiếng: “Đây là do cậu ép buộc, không phải cô ấy tình nguyện như thế!”

Bạch Diệc Phi nhìn lại, anh thấy là Tiêu Vinh Đào thì khẽ nheo mắt lại.

Đúng lúc đó Bạch Hổ cũng chạy đến nơi.

“Bạch Hổ, đánh cậu ta!”

Bạch Hổ đi thẳng vào trong đám người.

Đám người thấy thế thì lùi lại một bước, nháy mắt chỉ còn Tiêu Vinh Đào đứng đó.

Sau Khi Tiêu Vinh Đào nhìn thấy Bạch Hồ thì cả người đều ngơ ngác.

“Anh... anh muốn làm gì?”

Bạch Hồ không nói không rằng, anh ta giơ tay lên.

“Bốp!”

Một tiếng tát vang lên rõ ràng.

Mọi người đứng một bên hóng chuyện nãy giờ đồng loạt run rẩy.

Ôi mẹ ơi, nếu bọn họ mà chịu cái tát kia thì không biết đau đến mức nào!

Tiêu Vinh Đào che mặt, gã trợn mắt nhìn về phía Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi! Con mẹ nó, cậu dám bảo anh ta đánh tôi?”

“Tiếp tục đánh!”, Bạch Diệc Phi nói: “Tiếp tục đánh đến khi nào tôi bảo dừng lại mới thôi!”

Bạch Hồ vung tay, lại một cái tát nữa.

“Cậu!”

“Bốp!”

“Tôi...”

“Bốp!”

“.....”

Tiếng bốp bốp vang lên không ngừng, tất cả mọi người đều tròn mắt nhìn.

Liều Chiêu Phong cũng không dám nói gì. Sau khi chứng kiến sức mạnh của Bạch Hổ rồi thì chỉ có kẻ ngu mới dám động đến anh ta.

Cuối cùng Tiêu Vinh Đào cũng không nói được lời nào nữa, hai bên mặt gã đã sung phòng hết lên rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 224: Bạch Diệc Phi ngất xỉu

Cho đến khi Bạch Diệc Phi kêu ngừng thì Bạch Hổ mới dừng tay lại.

Cả người Tiêu Vinh Đào đờ đẫn. Vì đã bị đánh nhiều lần nên cho dù dừng tay thì gã vẫn theo quán tính mà nghiêng đầu sang hai bên. Hết nghiêng trái rồi lại nghiêng phải, rất có quy luật và tiết tấu.

Cả đám thấy thế thì đồng loạt nén cười.

Một lúc lâu sau Tiêu Vinh Đào mới phản ứng lại được, gã nói năng không rõ ràng.

“Rùng nại đi, nỡm hết mặt rồi!”

“Ha ha...”

Lưu Hiểu Anh cười to, Lý Tuyết và Lưu Hà đứng một bên cũng cười thành tiếng.

Sắc mặt Liễu Chiêu Phong đen xì. Tiêu Vinh Đào cũng coi như là người của gã, bây giờ lại biến thành như thế này, thật sự khiến gã quá mất mặt!

“Bạch Diệc Phi, mày đừng quá đáng!”, Liễu Chiêu Phong quát lên.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn Liễu Chiêu Phong: “Tao còn có thể quá đáng hơn nữa cơ!”

“Mày!”

Đúng lúc này tiếng còi xe cảnh sát đột nhiên vang lên, cả đám người nhìn sang.

“Cảnh sát đến rồi!”

Con mẹ nó, vậy mà Bạch Diệc Phi báo cảnh sát thật, nhưng mà Liễu Chiêu Phong cũng không quá lo lắng. Không có chứng cứ chính xác thì đến cảnh sát cũng chẳng làm gì được bọn họ đâu!

“Tất cả đứng im!”

Cảnh sát vừa bước xuống xe đã chĩa súng về phía đám người.

Những người đến hóng chuyện cảm thấy rất sợ hãi.

Bọn họ nhận tiền để đến gây rối, nhưng cũng không đến mức vì tiền mà vào đồn cảnh sát ngồi luôn chứ?

Còn Tiêu Vinh Đào thì chạy ngay đến trước mặt cảnh sát: “Đồng chí cảnh sát, ăn ta đánh toi, mau bắt nạt đi!”

“?”

Đồng chí cảnh sát không hiểu Tiêu Vinh Đào muốn nói gì nên nghiêm nghị nói: “Không được nhúc nhích! Đứng đàng hoàng cho tôi!”

Tiêu Vinh Đào vô cùng gấp gáp, nói thì nói ra được nhưng mà không ai hiểu gã nói gì.

Liễu Chiêu Phong thấy vậy thì mắng một câu: “Ngu si! Đần độn!”

Tàn Hoa bước lên, dẫn tất cả mọi người đi.

Liễu Chiêu Phong không phục: “Đồng chí cảnh sát, không có chứng cứ thì tại sao lại dẫn chúng tôi đi?”

“Người vừa báo án cho cảnh sát đúng là vừa bị mất ba mươi triệu, còn các người không nói rõ lý do sao mình lại ở đây. Vậy nên tôi có lý do để dẫn các người về lấy lời khai. Hy vọng các người sẽ phối hợp”.

Liễu Chiêu Phong vô cùng tức giận, vốn tưởng rằng cảnh sát là người phân rõ đúng sai, mẹ nó chứ, kết quả là cùng một giuộc với Bạch Diệc Phi!

Thấy thế thì Bạch Diệc Phi còn khiêu khích bằng cách đá bay hoa hồng trên mặt đất ra bên ngoài.

Liễu Chiêu Phong giận dữ muốn quay người lại, nhưng lại bị hai cảnh sát ép ngồi vào trong xe: “Đàng hoàng coi!”

Thật lòng thì hành vi vừa rồi của Bạch Diệc Phi có hơi ấu trĩ, nhưng lúc đàn ông đối diện với tình địch của mình ấy mà, không ấu trĩ một chút cũng khó.

Tất cả mọi người đều rời đi, chỉ còn Tần Hoa ở lại.

“Cậu lại bị làm sao đấy?”

“Nhân lúc tôi không ở nhà, hắn ta đến tỏ tình”, Bạch Diệc Phi nhún vai.

“Tình huống bây giờ của Tuyết Nhi thế nào thì anh cũng biết rồi đấy, cô ấy chỉ là một đứa trẻ. Tôi không biết tại sao Liễu Chiêu Phong lại biết được, nhưng không ngờ hắn ta lại muốn lừa gạt Tuyết Nhi!”

“May mà hắn ta chưa kịp làm gì, nếu không tôi dám đảm bảo tuyệt đối sẽ không để hắn ta lành lặn bước qua cánh cửa này!”

Tần Hoa nghe xong thì gật đầu.

“Anh có thể quay về được rồi.”

“Cậu không đi cùng tôi sao?”, Tần Hoa hỏi: “Cậu mà không đi cùng thì không dễ xử lý đâu”.

Bạch Diệc Phi trả lời: “Tôi có đi cũng không thể định tội được bọn họ”.

Bởi vì chuyện này vốn dĩ là giả mà.

Tần Hoa nhe răng: “Được rồi!”

Nhưng Tần Hoa vừa rời khỏi biệt thự thì Bạch Diệc Phi lại đột nhiên ngã xuống đất.

“Bạch Diệc Phi!”

“Chú ơi!”

...

Lưu Hiểu Anh lấy kim châm trong người ra, cô ta nhanh chóng châm cứu cho Bạch Diệc Phi. Một lúc sau thì rút kim châm ra.

Hơn một tiếng sau, cuối cùng Bạch Diệc Phi cũng tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại thì Bạch Diệc Phi cảm thấy cả người mình yếu hơn so với lúc trước rất nhiều, giống như bị thứ gì đó rút cạn hết sức lực. Nhưng có một vấn đề anh rất nghi ngờ: “Sao tôi lại ngất xỉu?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 225: Lấy oán báo ân

Ban nãy vì nhìn thấy Liễu Chiêu Phong mà anh tức giận đùng đùng nhưng anh cố nhịn. Sau đó tinh thần ổn định rồi, cũng không có cảm giác choáng váng nữa nhưng ai biết rằng lại đột nhiên ngất lịm đi?

Lưu Hiểu Anh đáp: “Hai ngày nay anh mệt quá rồi, sức khỏe vốn đã yếu nên...”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì gật đầu, nhìn Lý Tuyết, nói: “Anh không sao đâu”.

Lý Tuyết chớp chớp đôi mắt đỏ, thấp giọng đáp lại một tiếng.

Bạch Diệc Phi nghỉ ngơi một lát rồi đưa Lưu Hà đi.

Trong một phòng nào đó của quán bar Thiên Đường, Lưu Đầu Trọc đang uống rượu đợi Bạch Diệc Phi nhưng đã qua một tiếng rồi mà Bạch Diệc Phi vẫn chưa đến.

Một tên đàn em hỏi: “Phải chăng ông chủ đó không đến?”

“Chắc là bận quá”, Lưu Đầu Trọc uống một hớp rượu, nói.

“Vậy đại ca có cần gọi điện hỏi không?”

Lưu Đầu Trọc do dự một lát, nói: “Không, hấn sẽ đến, chúng ta cứ đợi là được”.

“Vâng thưa đại ca”.

Một tiếng nữa qua đi, một tên đàn em vào nói: “Đại ca, ông chủ đến rồi”.

Lưu Đầu Trọc nghe thấy vậy thì lập tức đứng lên, đứng ở ngoài cửa quán bar để nghênh đón.

Bạch Diệc Phi và Lưu Hà từ xe BMW bước xuống.

“Ông chủ”, Lưu Đầu Trọc cười ha hả rồi lên trước nghênh đón.

Bạch Diệc Phi buông Lưu Hà ra rồi đẩy về trước mặt Lưu Đầu Trọc, hỏi: “Đây là em gái của anh?”

Lưu Hà đứng ở trước mặt Lưu Đầu Trọc, không dám ngẩng đầu lên, với dáng vẻ nhận lỗi.

Lưu Đầu Trọc trừng mắt nhìn Lưu Hà, lúc này mới gật đầu, nói: “Ông chủ, con ranh này thích gây rối lắm, mong ông chủ đừng để bụng”.

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Cô ta không gây rối cho tôi”.

Bước vào phòng, Bạch Diệc Phi nói đơn giản câu chuyện cho Lưu Đầu Trọc nghe. Lưu Đầu Trọc nghe xong thì quát lên: “Mẹ kiếp, cái tên Đại Tổng đó, ban đầu nếu không phải ông đây ra mặt làm chứng cho thì bây giờ mày vẫn đang ngồi tù đấy”.

“Hà?”, Bạch Diệc Phi chau mày kinh ngạc.

Lưu Đầu Trọc giải thích: “Ban đầu Đại Tổng đánh nhau bị bắt, là tôi ra tòa làm chứng cho ông ta, nếu không thì ông ta bị xử bốn năm tù rồi. Bây giờ chỉ bị hai năm thôi, mẹ kiếp, ra ngoài một cái là lấy oán báo ân luôn”.

Bạch Diệc Phi nghe đến đây thì đột nhiên nhớ tới Vạn Hâm, đây chẳng phải cũng là người lấy oán báo ân sao?

Anh cũng không có hứng thú với những ân oán của các thế lực, dù sao thì anh cũng đưa người đến đây rồi nên không cần ở lại nữa.

“Không có chuyện gì thì tôi đi trước đây”.

Lưu Đầu Trọc đứng lên, cười trừ nói: “Lần này cảm ơn ông chủ quá, tôi nợ ông chủ một ân huệ. Lần sau nếu làm gì chỉ cần ông chủ dặn dò một tiếng là được”.

Bạch Diệc Phi khoát tay, nói: “Không cần đâu, chỉ là trùng hợp gặp thôi”.

Lưu Đầu Trọc cười, nói: “Hay là tôi tìm hai cô em đến hầu hạ ông chủ nha?”

“Chỗ tôi vừa có hai em mới đến, vẫn còn trinh, ông chủ cứ từ từ hưởng thụ”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì dừng lại, liếc nhìn Lưu Hà ở bên cạnh, nói: “Em gái của anh vẫn ở đây đấy, chú ý ăn nói chút”.

Lưu Đầu Trọc nói với vẻ bất cần: “Ông chủ không phải để ý đến nó, con ranh này biết không ít đâu”.

Bạch Diệc Phi khước miệng giật giật, anh nhìn lại dáng vẻ ngoan ngoãn này rồi lại nhớ tới lúc mình bị đàn cảnh tai nạn mà cảm thấy mình bị lừa thật. Cũng phải thôi, em gái của Lưu Đầu Trọc không thể nào giống những cô gái ngoan ngoãn mười bảy mười tám tuổi được.

Lúc này Lưu Hà ngẩng đầu lên, nói: “Còn không phải là anh dạy em sao?”

“Ồ con bé này, người lớn đang nói chuyện mà chen miệng vào làm gì?”, Lưu Đầu Trọc trợn mắt nhìn Lưu Hà, quát.

Lưu Hà không sợ mà còn trợn mắt lại với Lưu Đầu Trọc.

Bạch Diệc Phi cũng cạn lời, thôi bỏ đi, chuyện của anh em nhà này cũng không liên quan gì đến anh.

“Tôi đi trước đây”.

Bạch Diệc Phi quay về biệt thự rồi còn mang về cho Lý Tuyết chút đồ ăn, sau đó đưa cô đến chỗ Lưu Tử Vân, lúc này mới cùng với Lưu Hiểu Anh đến công ty.

...

Thẩm vấn tất cả những người đang ở trong cục cảnh sát nhưng cũng không hỏi ra được gì. Một cảnh sát hỏi Tần Hoa: “Đội trưởng, không có gì cả, có thả người không?”

Tần Hoa nghiêm mặt nói: “Hỏi tiếp lần nữa, không được bỏ qua bất cứ manh mối nào”.

Thật ra hỏi thêm lần nữa cũng không hỏi ra được gì, cuối cùng vẫn phải thả người.

Chỉ có điều, Liễu Chiêu Phong và Tiêu Vinh Đào vì bỏ tiền ra thuê những người này nên cũng có liên quan chút ít, đến tận bảy giờ tối hai người này mới được thả ra.

Đi ra khỏi cục cảnh sát, mặt Tiêu Vinh Đào vẫn còn sung vù nhưng nói chuyện thì không có vấn đề gì.

“Mẹ kiếp, thằng chó Bạch Diệc Phi”, hiện giờ người mà Tiêu Vinh Đào hận nhất là Bạch Diệc Phi. “Đám cảnh sát này cũng không phải hạng tốt đẹp gì, đều liên kết với thằng Bạch Diệc Phi hết rồi”.

Liễu Chiêu Phong nhìn Tiêu Vinh Đào một cái, trầm giọng nói: “Chẳng phải cậu cho người coi chừng hắn rồi sao? Sao hắn vẫn ra được?”

“Để tôi gọi điện xem sao”.

Ban đầu khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi, Tiêu Vinh Đào kinh hãi không kém gì Liễu Chiêu Phong nhưng lúc đó không có thời gian đi hỏi Đại Tổng. Sau đó bị bắt đến cục cảnh sát nên càng không có cơ hội hỏi nữa. Nhưng giờ đây gọi điện ba lần mà điện thoại của Đại Tổng vẫn không có ai bắt máy.

“Đại Tổng sao vậy? Sao không nghe điện thoại”.

“Anh Liễu, lần này Bạch Diệc Phi quá đáng quá rồi, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy được, nhất định phải dạy cho hắn bài học, nếu không thì hắn tưởng chúng ta dễ bắt nạt”, Tiêu Vinh Đào tức giận nói.

Liễu Chiêu Phong nghe thế thì cười lạnh một tiếng: “Dạy dỗ chủ tịch tập đoàn Hàu Tước ư?”

“Nhưng anh Liễu à, hấn có thân phận đến mấy cũng không thể mặc sức bắt nạt chúng ta vậy chứ?”

“Hơn nữa, hấn còn làm sập công ty của chúng ta, lẽ nào chúng ta không phản đòn gì sao?”

Liễu Chiêu Phong hừ lạnh một tiếng nói: “Tất nhiên phải phản đòn rồi nhưng không phải là phản đòn lúc tức giận nhất thời”.

Nhìn kết cục hai anh của gã là có thể biết được, muốn chơi lại Bạch Diệc Phi thì phải suy xét nhiều phương diện, nếu không người bị hại lại sẽ là mình.

Tiêu Vinh Đào không biết Liễu Vô Cùng và Liễu Chiêu Phong có ân oán thế nào với Bạch Diệc Phi, chỉ cảm thấy thân phận của Bạch Diệc Phi rất khiến người ta phải kiêng kị, gã nói: “Anh Liễu, chúng ta bảo Đại Tổng đi bắt người lại, làm khéo chút để thần không biết quỷ không hay, như vậy thì không ai biết là chúng ta làm. Hơn nữa, đến lúc đó, nói không chừng có thể ăn được miếng bánh béo bở như tập đoàn Hàu Tước rồi”.

Không có công ty, Tiêu Vinh Đào cũng không dễ sống lắm, vì vậy dã tâm của gã rất lớn. Sau chuyện lần này, gã đã nhắm vào miếng bánh béo bở là tập đoàn Hàu Tước rồi.

Liễu Chiêu Phong liếc nhìn Tiêu Vinh Đào một cái, không biết nên nói là gã ngây thơ hay ngu ngốc nữa, Bạch Diệc Phi là người dễ đối phó thế sao?

Bên cạnh Bạch Diệc Phi có mỗi Bạch Hổ mà đã không đánh lại được thì nói gì đến bản thân hấn? Đúng là chẳng biết cái gì cả.

Liễu Chiêu Phong chỉ cảnh cáo một câu: “Đừng có đối đầu trực tiếp với Bạch Diệc Phi”.

“Anh Liễu, anh yên tâm, chúng ta đông người, bên cạnh hắn có vệ sĩ, có lợi hại đến mấy thì cũng có mỗi một người, không có gì đáng sợ cả” .

Hiện giờ Liễu Chiêu Phong nhìn Tiêu Vinh Đào mà còn thêm phần châm biếm nữa: “Tốt nhất cậu hãy thu lại những suy nghĩ trong đầu cậu đi, nếu không mình chết thế nào cũng không biết đâu”.

“Không phải đâu anh Liễu, chúng ta thật sự không cần phải sợ hắn như thế. Hắn lợi hại đến mấy thì vẫn có nhóm người lợi hại hơn chứ?”

Liễu Chiêu Phong bật cười thành tiếng rồi không giải thích gì nữa.

Còn Tiêu Vinh Đào thì không hiểu, Bạch Diệc Phi thật sự đáng sợ đến thế sao?

Trong lúc nói chuyện, hai người đi vào một con ngõ tối om.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 226: Hồn chiến

Ngõ này là đường nhất định phải đi qua để đến con phố đối diện. Vì trời tối mà chỉ có mấy cái đèn đường vẫn chưa hồng chiếu sáng, thế nên có chút âm u.

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên nhìn thấy phía trước có bóng người đang ngồi ở đó nên hai người lập tức dừng bước chân.

Liễu Chiêu Phong nhìn kỹ rồi thốt lên: “Cảnh sát Tần?”

Tần Hoa quay đầu lại, điều thuốc trong miệng rơi xuống đất. Anh ta dùng chân đạp lửa rồi hỏi: “Sao trùng hợp vậy?”

Trong lòng Tiêu Vinh Đào đang giận Tần Hoa vì bắt tay với Bạch Diệc Phi, nhưng khi nhìn thấy anh ta mặc thường phục thì lại có tâm tư khác.

“Sao muộn thế này mà cảnh sát Tần lại hút thuốc trong con ngõ nhỏ này?”, Tiêu Vinh Đào vô thức hỏi.

Tần Hoa nói: “Tan làm rồi thì giờ tôi không còn là cảnh sát Tần nữa”.

“Ồ?”, Tiêu Vinh Đào và Liễu Chiêu Phong đều vô cùng kinh ngạc.

Tiêu Vinh Đào lúc này mới phản ứng lại, mừng thầm: “Nói như vậy thì hiện giờ bất luận xảy ra chuyện gì đều không liên quan đến thân phận cảnh sát của anh sao?”

Liễu Chiêu Phong liếc nhìn Tiêu Vinh Đào một cái, dường như hiểu gã muốn làm gì nên do dự một lát và không nói gì.

Tần Hoa nhìn hai người này, khóe miệng lộ ra ý cười thâm sâu: “Anh nói đúng, hiện giờ tôi chỉ là người bình thường, xảy ra bất cứ chuyện gì thì cũng đều không liên quan đến thân phận cảnh sát nữa”.

Vì ánh đèn quá tối nên Tiêu Vinh Đào không chú ý đến nụ cười của Tần Hoa mà chỉ cười khi khi hai tiếng, nói: “Nói như vậy thì tôi đánh anh một trận thì không được coi là đánh người thi hành công vụ chứ?”

“Không”, Tần Hoa đáp.

“Ha ha... Vậy thì đừng trách tôi không khách khí nhé”, nói xong sắc mặt Tiêu Vinh Đào dữ tợn đi lại rồi đấm một cái lên bụng của Tần Hoa.

Lực của cú đấm này không quá mạnh, vì nó còn mang theo ý thăm dò nữa. Ngộ nhỡ Tần Hoa đổi giọng nói mình hành hung anh ta thì gã vẫn có thể lấy cớ nói là chẳng may va chạm nhẹ thôi chứ không gây thương tích.

Tần Hoa bị đánh một cái, không ảnh hưởng gì quá lớn mà chỉ nhìn Tiêu Vinh Đào rồi cười nói: “Muốn đánh nhau hả?”

Tiêu Vinh Đào thấy Tần Hoa không nhắc đến chuyện hành hung cảnh sát nên lại to gan hơn, nói: “Đúng vậy, ai bảo anh làm tôi thấy bực, đánh anh thì đã làm sao? Có bản lĩnh thì anh đánh trả đi”.

“Đây là anh nói đấy nhé”, Tần Hoa cười lạnh nói.

“Bực” một tiếng, Tiêu Vinh Đào bị Tần Hoa đá sấp xuống đất.

Tiếp đó, mông Tần Hoa ngồi lên bụng Tiêu Vinh Đào, lắc lư vài cái. Sau đó lại “bốp, bốp, Tiêu Vinh Đào bị tát cho vài cái nữa. Khuôn mặt vốn chưa hồi phục lại giờ lại sưng vù hơn.

“Đại ca, đại ca, tôi sai rồi, tôi sai rồi...”, Tiêu Vinh Đào đau không tả nổi, mặt sưng vù đau vẫn chưa đỡ bây giờ lại bị thêm nên khiến gã đau đến nỗi suýt khóc.

Tần Hoa vẫn chưa dừng động tác, nói thêm: “Bộ dạng này của anh mà muốn đánh nhau với tôi hả? Tôi là người mà anh có thể đánh sao? Hả?”

Liễu Chiêu Phong ở bên cạnh thấy vậy thì đột nhiên phát hiện ra, Tần Hoa không chỉ đơn giản đứng ở đây hút thuốc mà là cố ý đợi bọn họ để dạy

cho họ một bài học. Còn tên gốc Tiêu Vinh Đào lại còn lên trước đánh người ta nữa.

Nhận ra điều này, Liễu Chiêu Phong xoay người chạy. Gã nghĩ Tần Hoa sau khi đánh xong Tiêu Vinh Đào thì chắc chắn người tiếp theo sẽ là mình.

Tần Hoa nhìn thấy động tác đó của Liễu Chiêu Phong nên bước mấy bước về phía trước rồi bay lên, một chân đá vào sau lưng của Liễu Chiêu Phong.

Liễu Chiêu Phong loạng choạng vài cái rồi ngã nhào trên đất.

Tần Hoa bước lại lật người Liễu Chiêu Phong lại rồi tiếp tục ngồi lên.

“Bốp, bốp...”.

“A! Cảnh sát Tần, anh như này là đánh nhau đấy nhé...”, mặt của Liễu Chiêu Phong cũng bị tát cho đau đớn.

Tần Hoa quát: “Đầu anh có vấn đề à? Ai đánh nhau? Anh đánh tôi chưa? Chỉ là tôi đánh anh thôi mà”.

Liễu Chiêu Phong muốn thổ huyết quá đi. Chưa từng gặp cảnh sát nào không biết liêm sỉ như này.

“Cảnh sát, anh là cảnh sát mà lại biết luật phạm luật. Anh...”.

“Im miệng ngay”, Tần Hoa lại tát tiếp: “Hiện giờ tôi chỉ là Tần Hoa chứ không phải là cảnh sát”.

Liễu Chiêu Phong vẫn còn muốn nói gì đó nhưng Tần Hoa không cho gã cơ hội mà tốc độ tát càng lúc càng nhanh. Nhưng trong lúc Tần Hoa định đứng lên đá Liễu Chiêu Phong thì đằng xa truyền lại âm thanh xé trời, đồng thời còn có thứ gì đó bắn về phía anh ta.

Tần Hoa nheo mắt lại, mau chóng đứng lên rồi cong người một cái tránh được thứ bắn đến đó.

Thứ đó cắm vào tường ở ngay sau Tần Hoa. Anh ta nghiêng đầu nhìn thì đó là một con dao.

Đồng thời lúc này, một người mặc áo đen xuất hiện trong ngõ đứng trước mặt Liễu Chiêu Phong rồi kéo gã đứng lên.

“Anh Liễu, xin lỗi, tôi đến muộn”.

Sau khi Liễu Chiêu Phong nhìn thấy người mặc áo đen đó thì thần sắc cũng thả lỏng hơn, hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

“Ông chủ bảo tôi đến”, người áo đen đó đáp.

Liễu Chiêu Phong gạt đầu rồi sầm mặt nhìn về phía Tần Hoa, nói: “Đánh hắn đi”.

Người áo đen đó gạt đầu, sau đó nhanh chóng lao lại khi Tần Hoa vẫn chưa kịp phản ứng.

Tần Hoa ánh mắt ác độc lập tức phản kháng lại nhưng tốc độ ra tay của người áo đen đó quá nhanh, Tần Hoa chỉ kịp dùng hai tay đỡ đỡ. Nhưng lực của người đó quá lớn khiến anh ta không khỏi lùi về sau rồi bị đè lên vách tường.

“Bụp”, người áo đen ấn Tần Hoa lên tường. Anh ta thấy lưng mình đau buốt nhưng anh ta cũng không phải người dễ bắt nạt.

Lúc này, Tiêu Vinh Đào cũng từ dưới đất bò dậy, đứng lên cạnh Liễu Chiêu Phong, có chút hiếu kỳ: “Anh Liễu, đây là người của anh à?”

Liễu Chiêu Phong không đáp lại mà nói với Tần Hoa: “Hôm nay gặp tôi thì coi như anh đen đủi rồi. Anh ta là cao thủ đấy, muốn đánh tôi hả, vậy phải xem anh có thực lực đó không đã”.

Tiêu Vinh Đào cũng không để ý đến thái độ của Liễu Chiêu Phong mà hống hách nói với Tần Hoa: “Ha ha... Tần Hoa! Còn muốn đánh bọn tôi hả, bây giờ thì đánh kiểu gì đây?”

“Nghe thấy gì chưa, đây là cao thủ đấy, anh đợi bị ăn đòn đi”.

Liễu Chiêu Phong lại nói với người áo đen: “Đừng đánh chết, anh ta là cảnh sát đấy, chết là không dễ xử lý đâu”.

Người áo đen đáp lại một tiếng rồi chuẩn bị ra tay.

Lúc này, Tần Hoa đột nhiên ra tay giãy ra khỏi không chế của người áo đen, sau đó nhanh chóng ra nắm đấm. Người áo đen đó không kịp nhìn rõ, phần bụng lúc này đã bị lĩnh một đòn rồi. Người này kêu lên một tiếng, không đợi hẳn phản ứng lại, Tần Hoa lại ra tay tiếp.

Tần Hoa nâng đầu gối thụi vào bụng của người áo đen rồi đó bay lên, một con dao đâm trực tiếp vào cổ của người áo đen. Tiếp đó anh ta lại xoay tròn, người áo đen bị xoay theo rồi nằm sấp trên đất.

Người áo đen đó lại kêu lên, đang định đứng lên thì chân của Tần Hoa đã giẫm lên lưng hắn khiến hắn không cử động được.

Liễu Chiêu Phong và Tiêu Vinh Đào ban nãy còn đắc ý, giờ đây đều dờ người ra, biểu cảm trên mặt cũng cứng đờ.

Chỉ mấy động tác đơn giản trong mười mấy giây, thế cục đã hoàn toàn bị đảo ngược.

Liễu Chiêu Phong và Tiêu Vinh Đào cảm thấy khó tin, đều đặt câu hỏi: “Làm sao có thể như thế được?”

Người đàn ông áo đen là cao thủ, vậy thì đơn giản bị đối phương đánh sập xuống đất, mà còn không vực dậy được?

Thân thủ mà Tần Hoa đánh họ ban nãy và bây giờ như hai trạng thái khác nhau vậy.

Đây... Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tần Hoa giẫm người áo đen ở dưới chân, hai mắt lạnh lùng quét nhìn Liễu Chiêu Phong và Tiêu Vinh Đào, nhìn thấy sự kinh hãi trong mắt họ thì

không khỏi bật cười thành tiếng.

Chưa bao giờ anh ta nói với người khác, anh ta là truyền nhân của Bát cực quyền. Thân thủ của anh ta chưa bao giờ bị bại lộ, kể cả là Bạch Diệc Phi thì anh ta cũng chưa nói cho biết

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 227: Nhìn thấy hy vọng

Nếu như không phải hôm nay gặp phải người áo đen này thì anh ta cũng sẽ không để lộ ra thân phận đâu. Tất nhiên, lộ ra cũng không sao cả. Bọn họ căn bản không biết được thân thủ của anh ta là xuất phát từ đâu, ngược lại sẽ càng kiêng kị với anh ta hơn.

Liễu Chiêu Phong nuốt nước bọt một cách khó khăn, nói với kiêu lầy lòng: “Cảnh sát Tần, đều là hiểu nhầm thôi...”.

“Phải rồi phải rồi, hiểu nhầm thôi, hiểu nhầm thôi...”, Tiêu Vinh Đào thấy tình hình không ổn nên cũng gật đầu nói theo.

Tần Hoa cười lạnh một cái, nói: “Hiểu nhầm ư?”.

Liễu Chiêu Phong và Tiêu Vinh Đào đều ra sức gật đầu.

Lục Tần Hoa giẫm lên người áo đen mạnh quá khiến hắn kêu rên thành tiếng. Lúc này Tần Hoa mới nói: “Nếu là hiểu nhầm thì vết thương trên người tôi phải tính thế nào đây?”

“Chúng tôi... Chúng tôi... Chúng tôi bồi thường cho cảnh sát Tần”, Liễu Chiêu Phong do dự, đáp.

Tần Hoa cảm thấy đề xuất này cũng không tồi nên nói tiếp: “Được đấy, vừa hay cảnh sát chúng tôi cũng đang nghèo”.

Liễu Chiêu Phong và Tiêu Vinh Đào sắc mặt cứng đờ, chẳng phải cảnh sát ăn cơm nhà nước sao? Còn nghèo cái nỗi gì?

Trên thực tế, cảnh sát nghèo thật, đặc biệt là cảnh sát hình sự. Vì họ bắt người, điều tra được tài liệu chứng cứ gì thì đều phải bỏ ra lượng lớn thời gian và tiền bạc nên cũng chẳng có bao nhiêu tiền.

“Vậy cảnh sát Tần thấy bao nhiêu thì phù hợp?”, Liễu Chiêu Phong cẩn thận hỏi.

Tần Hoa ngẫm nghĩ rồi: “Các người đều là gia tộc lớn, tôi cũng không làm khó nữa, tùy ý đưa đây một triệu tám đi”.

“Há...?”, Tiêu Vinh Đào đơ người, một triệu tám ư?

Liễu Chiêu Phong cũng giật mình. Số tiền này đối với gã thì không lớn nhưng lưng Tần Hoa chỉ bị va vào tường một chút mà đòi thế. Nếu dán cao hoặc bôi dầu gió thì chắc không sao, đâu đến nỗi đòi bằng ấy tiền?

Đây rõ ràng là lừa bọn họ.

Tần Hoa thấy biểu cảm của hai người nên hỏi: “Không bằng lòng sao?”, nói xong Tần Hoa lại tăng thêm lực vào bàn chân, người áo đen ở dưới đất lại kêu rên.

Liễu Chiêu Phong và Tiêu Vinh Đào nuốt nước bọt, đây đúng là uy lực mà.

Nhưng bọn họ không muốn đưa thì cũng sẽ bị giẫm trên đất và không dậy nổi như kia mất.

“Chúng tôi bằng lòng”, Liễu Chiêu Phong nói mà không dám phản kháng nhiều.

Tiêu Vinh Đào cũng cười hì hì gật đầu.

Tần Hoa thu chân lại, đứng thẳng người, nói: “Chuyển khoản đi, vậy tiện hơn”, nói xong anh ta lấy điện thoại ra.

Liễu Chiêu Phong có chút dờ dẫm, thầm nghĩ ‘phải vội như vậy sao?’

Lúc này Tần Hoa đã bước lại, đứng quay lưng lại với người áo đen, sau đó đưa số tài khoản cho Liễu Chiêu Phong.

Liễu Chiêu Phong thấy thế thì ánh mắt sáng lên, từ từ lấy điện thoại ra, ấn vài cái trên điện thoại nhưng thực chất là ánh mắt đang nhìn về phía sau lưng Tần Hoa.

Trong lúc Tần Hoa bước lại thì người áo đen ở phía sau đứng dậy cầm con dao trong tay nhắm chuẩn vào lưng Tần Hoa.

Tiêu Vinh Đào cũng nhìn thấy chỉ là gã giả bộ không biết gì. Nhưng sự kích động và chờ đợi trong ánh mắt thì không thể nào che giấu được.

Nhưng thoát cái, con dao trong tay người áo đen đã xuất hiện trên đầu Tần Hoa, chỉ cần đâm xuống thì Tần Hoa sẽ không có khả năng phản kháng nữa.

Nhưng đúng lúc này, Tần Hoa như mọc thêm một mắt nữa. Anh ta đá mạnh một cái về Liễu Chiêu Phong rồi xoay người lại nắm chặt lấy cánh tay người áo đen. Con dao đó dừng ở vị trí cách ngực Tần Hoa 3cm nữa mà thôi.

“Bụp”, là âm thanh Liễu Chiêu Phong ngã sụp xuống đất.

Tiếp đó, Tần Hoa dùng sức nắm chặt tay, truyền lại chính là tiếng kêu thảm thiết của người áo đen.

“A...”, cánh tay của hắn bị Tần Hoa bẻ gãy.

“Cheng”, con dao rơi trên đất. Tần Hoa lại đá một cái, giẫm lên bụng của người áo đen. Hắn ta lại kêu rên đau đớn, sau đó bị Tần Hoa nắm chặt cánh tay rồi ấn lên tường, sau đó là liên tiếp những cú đấm.

Cuối cùng Tần Hoa đấm một cái nữa thì người áo đen ngất đi, rồi trượt dần xuống.

Liễu Chiêu Phong và Tiêu Vinh Đào ở bên cạnh thì sợ hãi nhìn Tần Hoa.

“Tần... Cảnh sát Tần... Chúng tôi, chúng tôi...”, Liễu Chiêu Phong đã không thể nói hoàn chỉnh cả câu.

Tiêu Vinh Đào thì sợ đến nỗi không dám nói gì mà toàn thân run rẩy.

Tần Hoa cất bước đi về phía bọn họ. Liễu Chiêu Phong và Tiêu Vinh Đào từng bước từng bước lùi về sau.

Tần Hoa vốn định lừa của bọn họ một số tiền thôi nhưng ai biết được hai tên này không ra gì, lại còn định đánh lén anh ta. Xem ra phải đánh cho một trận thì mới thành thật hơn.

Nhưng đúng lúc này, trong ngõ vang lên chuông báo động. Tần Hoa ngừng lại, khẽ chau mày.

Còn Liễu Chiêu Phong và Tiêu Vinh Đào như nhìn thấy hy vọng, ngay lập tức thở phào một cái. Cuối cùng Tần Hoa thở dài, hung hăng trợn mắt nhìn hai người rồi biến mất ở một lối khác của ngõ.

...

Bạch Diệc Phi sau khi tan làm thì quay về biệt thự, sau đó anh đón Lý Tuyết về rồi hai người cùng nhau ăn cơm.

Sau khi tắm rửa xong, Lý Tuyết ngoan ngoãn nằm trên giường, mắt chớp chớp nhìn Bạch Diệc Phi.

“Chú ơi, khi nào chú mới có thời gian rảnh để chơi với cháu?”

Gần đây Bạch Diệc Phi bận rộn chuyện của tập đoàn Hâu Tước rồi cả chuyện kẻ hạ độc nữa, nên anh cũng chỉ có buổi tối mới có thời gian ở bên Lý Tuyết.

Bạch Diệc Phi thăm trách mình rồi ôm Lý Tuyết vào lòng, khẽ nói: “Tuyết Nhi muốn đi ra ngoài chơi không?”

Lý Tuyết do dự một chút, nói: “Muôn ạ nhưng hình như chú rất bận nên không muốn ra nữa”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì trong lòng chua xót: “Tuyết Nhi muốn đi chơi lúc nào thì đi lúc đó, anh có thời gian mà”.

“Có thật không ạ?”, giọng nói của Lý Tuyết vui hơn hẳn.

Bạch Diệc Phi ừm một tiếng, nói: “Chi bằng ngày kia nha? Ngày kia là chủ nhật, anh sẽ đưa em đi ra ngoài chơi?”

“Vâng, chú là người tốt nhất”, Lý Tuyết vui mừng rồi ôm Bạch Diệc Phi, sau đó thơm một cái lên mặt anh.

Bởi vì lần này kích động quá nên cảm giác choáng váng quen thuộc lại trở dậy trong anh.

Bạch Diệc Phi cố kìm nén, khi khôi phục lại tâm trạng thì háng giọng nói: “Sau này Tuyết Nhi muốn làm gì thì cứ nói với anh, anh sẽ đáp ứng hết”.

Lý Tuyết trước đây không biết được thân phận của anh nên chuyện gì cũng suy nghĩ rất nhiều, kể cả biết anh có tiền thì cô cũng không tiêu linh tinh. Có yêu cầu gì cô cũng không nêu lên, chuyện gì cũng tự mình gánh vác khiến Bạch Diệc Phi thấy mà thương xót.

Nhưng giờ thì khác, Lý Tuyết đã biến thành đứa trẻ, cô không suy nghĩ nhiều như vậy nữa. Cô có thể đưa ra bất cứ yêu cầu gì với anh, vì vậy anh đều sẽ đáp ứng hết.

Hơn nữa, là một người đàn ông, đứng trước người con gái mình yêu thì chỉ muốn chiều chuộng cô ấy, muốn cho cô ấy tất cả những gì tốt nhất. Tình trạng của Lý Tuyết hiện giờ vừa may có thể cho anh cơ hội được làm điều đó.

...

Sáng sớm hôm sau, Bạch Diệc Phi đến công ty rồi gọi Lưu Hiểu Anh: “Viên thuốc giải đó cô nghiên cứu đến đâu rồi?”

Lưu Hiểu Anh lắc đầu, nói: “Vẫn chưa tìm ra được gì, tôi nghĩ vẫn nên mang đến bệnh viện kiểm nghiệm thì tốt hơn”.

Một lát sau, Long Linh Linh bước vào, nói: “Chủ tịch của bốn tập đoàn đều đến rồi ạ”.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 228: Mất trí nhớ còn hơn mất mạng

Bạch Diệc Phi không ngạc nhiên với điều này nên nói: “Bảo họ đến phòng họp đi”.

Mười phút sau, Bạch Diệc Phi và bốn chủ tịch tập đoàn đều ngồi trong phòng họp.

Tiêu Đẳng của tập đoàn Nguyệt Nha cười rồi đưa hợp đồng trong tay về phía trước mặt Bạch Diệc Phi.

“Chủ tịch Bạch, đây là hợp đồng đất của nhà máy sản xuất đồ ngọt...”.

Nói xong, Đỗ Bách Quân của công ty bất động sản Bách Gia cũng đưa hợp đồng lại. Tiếp đó hai nhà còn lại cũng đưa hợp đồng đấu thầu hôm đó cho Bạch Diệc Phi xem.

Bạch Diệc Phi mặt không biểu cảm mở hợp đồng ra xem một lượt, nói: “Tôi xem qua rồi, không có vấn đề gì”.

“Trước đó đã thống nhất rồi, tôi sẽ cho các người theo đúng giá đấu thầu, đồng thời còn tăng thêm 8% cho các người nữa”.

Đây là việc mà Bạch Diệc Phi đã bàn bạc xong với bọn họ trước đó.

Tiêu Đẳng cười híp mắt, nói: “Chủ tịch Bạch nói lời giữ lời, chúng tôi yên tâm mà”.

“Đúng vậy, có thể hợp tác với chủ tịch Bạch là vinh hạnh của chúng tôi”, mọi người đều cười đáp lại, không cự tuyệt.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Tiền trong ba ngày tôi sẽ chuyển vào tài khoản của các vị, đến lúc đó mọi người chú ý kiểm tra”.

Sau đó là một phen hàn huyên tâm sự đầy khách khí, lúc sau Bạch Diệc Phi mới tiễn bốn người ra về.

Bạch Diệc Phi cầm hợp đồng rồi gọi Long Linh Linh đến, nói: “Thanh toán tiền cho mấy hợp đồng này đi”.

Long Linh Linh gật đầu, nói: “Số tiền lần này lớn đây ạ, cứ dùng tiền của mình hay đi vay ạ?”

Bạch Diệc Phi ngẫm nghĩ, tiền của tập đoàn Hàu Tước vẫn phải dùng vào việc chính, đặc biệt là bốn mảnh đất, công trình đó bắt đầu phải dùng đến nhiều tiền rồi. Lúc này anh mới nói: “Đi vay đi”.

Nhưng không bao lâu, Long Linh Linh cầm hợp đồng đi vào với vẻ mặt nghiêm trọng: “Không biết có chuyện gì mà tôi tìm đến mấy ngân hàng thường xuyên hợp tác với chúng ta, tất cả đều từ chối cho chúng ta vay”.

“Từ chối Hàu Tước ư?”, Bạch Diệc Phi thấy kinh ngạc. Phải biết rằng với địa vị của tập đoàn Hàu Tước ở thành phố Thiên Bắc thì không có ai mà ngốc đến mức từ chối hợp tác cả, không ngờ mấy ngân hàng này lại từ chối?

“Vâng! Mấy ngân hàng trước đây hợp tác với chúng ta thì bây giờ đều từ chối. Tôi tìm mấy ngân hàng khác thì vẫn bị thế, dường như lần này bọn họ nhắm vào chúng ta...”.

“Cô đi kiểm tra xem có chuyện gì?”

Bạch Diệc Phi trầm ngâm suy nghĩ, lẽ nào là Diệp Ngải giờ trò? Nhưng cô ta sao lại khiến nhiều ngân hàng từ chối hợp tác với Hàu Tước làm gì?

Diệp Ngải không phải là Liễu Vô Cùng, không thể dùng thuốc không chế được, lẽ nào mấy nhà này có điểm yếu gì bị Diệp Ngải bắt bài rồi sao?

Một tiếng sau, Long Linh Linh quay lại, nói: “Chủ tịch Bạch, điều tra ra rồi, là Tôn Vĩ, chủ tịch của ngân hàng Cự Đỉnh”.

“Tôn Vĩ là chủ tịch liên kết giữa các ngân hàng, chủ tịch những ngân hàng kia đều nghe theo lời ông ta. Tôi có hỏi chủ tịch ngân hàng Thiên Hoa thì mới biết được, ông ta còn hỏi có phải chúng ta đã đắc tội với Tôn Vĩ

không?”, Long Linh Linh trình bày cụ thể tình hình cho Bạch Diệc Phi nghe.

Bạch Diệc Phi chau mày, nói: “Đắc tội với ông ta? Chúng ta còn cứu ông ta mà”.

Long Linh Linh cũng cảm thấy khó hiểu. Ban đầu Tôn Vĩ bị Liễu Vô Cùng dùng thuốc khống chế, chính Bạch Diệc Phi bảo Lưu Hiểu Anh giải độc cho ông ta, lần đó coi như cứu mạng ông ta rồi nhưng sao lại quay lại nhằm vào Bạch Diệc Phi?

Bạch Diệc Phi day lông mày, nói: “Cô đi liên lạc với Tôn Vĩ bảo ông ta là tôi nay tôi mời ông ta ăn cơm”.

...

Lúc ăn cơm trưa, Ngưu Vọng và Lưu Hiểu Anh cùng đến tìm Bạch Diệc Phi.

“Có phát hiện gì sao?”, lúc Bạch Diệc Phi hỏi còn kèm theo sự mong đợi.

Ngưu Vọng và Lưu Hiểu Anh sắc mặt đều vô cùng nặng nề.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì trong lòng run rẩy, có một dự cảm không lành.

“Nói đi”.

Ngưu Vọng thở dài, nói: “Đã kiểm nghiệm viên thuốc giải và có kết quả rồi. Thành phần giống với viên mà Tiểu Tuyết đã uống nhưng...”.

“Nhưng thành phần của thuốc giải tưởng chừng là thuốc giải nhưng thực chất lại là một loại độc khác, một loại có thể làm suy thoái trí nhớ và trí thông minh”, Lưu Hiểu Anh nói tiếp.

Ngưu Vọng nói với vẻ tự trách mình: “Lúc đó anh không phát hiện ra mấy điều này bởi vì mỗi thành phần trong đó đều không có vấn đề gì.

Nhưng ai biết rằng khi tổ hợp lại thì nó lại là một loại thuốc độc khác chứ?”

“Tất cả đều tại anh... Tại anh bất cẩn quá...”.

Bạch Diệc Phi đang đứng, nhưng khi nghe thấy vậy thì thân người ngồi sụp xuống ghế sofa, nói: “Chẳng trách...”.

Chẳng trách Lý Tuyết sau khi uống viên thuốc giải đó thì không nhớ gì hết mà quay về đưa trẻ chỉ năm sáu tuổi.

Mặc dù anh sớm đã đoán được viên thuốc đó có vấn đề nhưng sau khi tận tai nghe thấy mấy điều này thì anh vẫn thấy hận và phẫn nộ.

“Anh không sao chứ?”, Lưu Hiểu Anh bước lại, sợ Bạch Diệc Phi lại ngất đi nên vội nói: “Anh cũng đừng lo lắng quá, tình hình của Tiểu Tuyết có thể chữa khỏi được”.

Ngưu Vọng thấy thế thì lại càng trách mình: “Xin lỗi, đều là lỗi của anh...”.

Bạch Diệc Phi lắc đầu, nói: “Không phải lỗi của anh, không trách anh được”.

“Kể cả anh có kiểm tra ra được thì em vẫn sẽ để Tuyết Nhi uống thử”, vì đó là viên thuốc giải duy nhất, duy nhất có thể khiến Lý Tuyết sống lại.

Biến thành đứa trẻ không nhớ gì cả vẫn tốt hơn là mất mạng, chẳng phải thế sao?

Lưu Hiểu Anh bất lực, thở dài nói: “Anh yên tâm đi, đợi cô Hai của tôi quay về thì mọi việc sẽ dễ xử lý thôi”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, nói: “Làm phiền cô rồi”.

Lưu Hiểu Anh xùy một cái, nói: “Chỉ nói mà không làm, nói là mời tôi ăn cơm mà, kết quả thì sao?”

“Gần đây tôi bận quá, nên...”, Bạch Diệc Phi vốn định nói tối nay mời cô ta ăn cơm nhưng nhớ ra tối nay hẹn Tôn Vĩ rồi nên không thích hợp lắm. Còn về ngày mai thì anh lại ở bên Lý Tuyết, cũng không thích hợp lắm, vì thế đành phải đáp lại vậy thôi.

Lưu Hiểu Anh bĩu môi, nói: “Dù sao thì tôi cũng không vội, cứ cho nợ vậy”.

Ngưu Vọng nói vài câu với Bạch Diệc Phi rồi mới rời đi.

Lần này Lưu Hiểu Anh vẫn chưa đi mà nói tiếp: “Tôi châm cứu cho anh một lát vậy”.

Một tiếng sau, Bạch Diệc Phi cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, nói: “Y thuật của cô mà không dùng đến thì thật lãng phí”.

“Tôi thành bác sĩ tư rồi, còn dùng gì nữa?”, Lưu Hiểu Anh giận dỗi nói.

“Tôi có một ý kiến?”

“Ý kiến gì?”, Lưu Hiểu Anh vừa thu kim lại vừa hỏi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 229: Đi tìm Từ Lăng

"Tôi mới xây một bệnh viện, cô tới đó làm viện trưởng đi".

Lưu Hiểu Anh liền vô cùng kích động, cô ta còn nhớ trước đây Long Linh Linh từng nói về chuyện Bạch Diệc Phi muốn đầu tư vào bệnh viện, không ngờ rằng nay Bạch Diệc Phi lại nói trực tiếp với cô ta. Anh muốn xây bệnh viện, mà cô ta làm viện trưởng.

Bạch Diệc Phi nhìn vẻ mặt của Lưu Hiểu Anh cũng biết cô ta rất mong đợi, anh nói: "Chỉ có điều, phải đợi một thời gian nữa, tôi gần đây tương đối bận".

"Tôi có thể chờ được".

Giấc mơ sắp trở thành hiện thực thì hà cớ gì cô ta không thể chờ thêm cơ chứ?

Bạch Diệc Phi gật đầu, nói: "Được".

Lưu Hiểu Anh vừa đi ra thì đúng lúc Long Linh Linh bước vào, chỉ là sắc mặt cô ta không được tốt lắm.

"Tôn Vĩ đã từ chối lời mời của chúng ta".

Bạch Diệc Phi cau mày, nói: "Vẫn còn kiêu ngạo lắm".

Long Linh Linh im lặng.

Bạch Diệc Phi chép một tiếng: "Xem ra ông ta muốn tôi tự mình đến đó một chuyến".

Anh biết, Tôn Vĩ làm như vậy, nhất định là có mục đích, ông ta muốn nhắm vào anh, hoặc có người đứng phía sau xui khiến, hoặc cũng có thể là vì lợi ích của mình.

Nếu không phải là gian kế của Diệp Ngải, chắc hẳn là ông ta muốn vơ vét lợi ích cho nên mới cố ý bày ra bộ mặt đạo đức giả rồi nhân cơ hội đó đưa ra điều kiện có lợi cho chính mình.

Lão cáo già này thật khiến cho người ta chán ghét!

Bạch Diệc Phi và Long Linh Linh đã đến phòng khách của ngân hàng Cự Đỉnh.

Long Linh Linh vốn cho là Tôn Vĩ đã từ chối lời mời của bọn họ, nếu bọn họ tới cũng có thể sẽ bị từ chối tiếp. Nhưng không ngờ rằng chuyến đi đó vô cùng thuận lợi, ngay lập tức bọn họ đã gặp được Tôn Vĩ - chủ tịch của Cự Đỉnh.

Trong phòng làm việc, Bạch Diệc Phi vừa mới bước vào liền đánh giá toàn bộ văn phòng của Tôn Vĩ.

Phòng làm việc được trình bày theo lối sang trọng, lịch lãm mà vô cùng tinh tế, khác xa so với vẻ bề ngoài của ông ta.

Tôn Vĩ ngồi ở trên ghế, không hề nhúc nhích, ngoài miệng thì nói lời xin lỗi mà vẻ mặt của ông ta không hề có chút áy náy nào.

"Xin thứ lỗi cho tôi, tôi không biết là chủ tịch Bạch của Hậu Tước đích thân tới đây nên không thể ra tiếp đón được".

Trong lòng Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng, đúng là lão cáo già lươn lẹo!

"Là chúng tôi tới đây thăm chủ tịch Tôn mà không báo trước mới phải", Bạch Diệc Phi trả lời một cách hờ hững.

Tôn Vĩ cười hề hề nói: "Đâu có đâu! Chủ tịch Bạch tự mình tới thăm chính là vinh dự của tôi đấy mà!"

Tuy nói như vậy, nhưng Tôn Vĩ cũng chẳng thềm đứng lên chào hỏi Bạch Diệc Phi.

Long Linh Linh đứng ở phía sau Bạch Diệc Phi không khỏi có chút không hài lòng.

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi không biến sắc, nếu ông ta không quan tâm đến anh, vậy thì anh cũng không khách sáo nữa, anh trực tiếp đi tới chiếc sofa rồi ngồi xuống, nói: "Hôm nay tôi tới đây để mượn chủ tịch Tôn ít tiền".

"Ồ?", Tôn Vĩ ra vẻ không biết gì nói: "Mượn tiền à?"

Bạch Diệc Phi gật đầu, nếu đã tới đây rồi, anh cứ nói chuyện mượn tiền trước xem lão già béo ú lơ lớ kia sẽ làm gì? Nếu ông ta còn chưa đồng ý thì tối nay mời ông ta đi ăn cơm cũng không muộn.

"Phải, gần đây Hầu Tước đang bắt đầu một hạng mục, cần có nguồn vốn lớn, cho nên...", Bạch Diệc Phi không nói hết câu, nhưng anh tin tưởng Tôn Vĩ nhất định sẽ hiểu ý của anh.

Trước giờ Tôn Vĩ chỉ cố ý giả vờ như không biết.

"Hóa ra là như vậy!", Tôn Vĩ cười khà khà một tiếng, nói: "Quả thật không dám giấu giếm, chuyện này tôi đã nghe chủ tịch ngân hàng nói qua, nhưng mà tôi cũng nghe nói, hạng mục này còn khá nhiều rủi ro, rất có thể sẽ lỗ vốn?"

Bạch Diệc Phi hơi cau mày nói: "Lỗ vốn? Không biết chủ tịch Tôn nghe thông tin này từ đâu?"

"Chuyện này không quan trọng, vấn đề chủ yếu chính là, nếu như rủi ro quá lớn thì chúng tôi cũng không dám cho chủ tịch Bạch mượn tiền!"

Bạch Diệc Phi nghe vậy ánh mắt rơi rĩ xuống, nói: "Phải như thế nào thì chủ tịch Tôn mới cho chúng tôi mượn tiền?"

Tôn Vĩ nhấp một hớp trà rồi nói: "Chủ tịch Bạch, chúng ta đều là những người làm ăn, tôi cũng không thể tự mình quyết định, hay là như vậy đi? Tôi sẽ cùng các chủ tịch ngân hàng khác bàn bạc một chút, đến lúc đó tôi sẽ thông báo kết quả với chủ tịch Bạch?"

"Được thế thì tốt quá, tối nay tôi sẽ đứng ra mời mọi người ăn cơm, đến lúc đó chúng ta cùng nhau thương lượng có được không?"

Tôn Vĩ gật đầu cười.

"VẬY 7 giờ tối nay hẹn mọi người ở khách sạn Thiên Bắc nhé".

"Được", Tôn Vĩ đảo mắt qua Long Linh Linh nói: "Tối nay thư ký Long cũng phải tới nhé? À phải rồi, tôi nhớ bên cạnh chủ tịch Bạch còn có một cô gái rất xinh đẹp, họ Lưu thì phải, hôm đó cô ấy đã đưa cho tôi thuốc giải, tối nay cô ấy cũng phải có mặt nhé?"

Ánh mắt Bạch Diệc Phi hơi trầm xuống, cái lão già dê này!

"Người nên tới nhất định sẽ tới", Bạch Diệc Phi để lại một câu nói đầy ý tứ rồi dẫn Long Linh Linh trực tiếp rời đi.

Tôn Vĩ thấy cửa phòng làm việc đã đóng lại, hừ lạnh một tiếng: "Bạch Diệc Phi, tối nay, tôi xem anh làm sao lôi kéo người khác!"

Hầu Tước là một công ty lớn, bắt đầu một hạng mục mới nên rất cần vốn, nếu không phải mấy ngân hàng của bọn họ liên kết với nhau, đồng loạt không cho vay thì anh ta cũng sẽ không xun xoe nịnh nọt để lấy lòng bọn họ như vậy.

Nói cho cùng, người đứng đầu của liên minh ngân hàng mới thật sự là người đứng đầu của những công ty này.

Rời khỏi ngân hàng Cự Đỉnh, Bạch Diệc Phi dặn dò: "Đi, mời mấy chủ tịch của mấy ngân hàng đó, tiện thể mời thêm một ít người nữa tới".

Trở về Hầu Tước, Long Linh Linh đi mời những vị chủ tịch kia, mà Bạch Diệc Phi thông qua tin tức Bạch Hổ gửi tới, đi tới quán bar Thiên Đường tìm Từ Lãng.

Bạch Diệc Phi tìm Từ Lãng là bởi vì anh muốn biết người muốn giết mình rốt cuộc là ai?

Thật ra thì buổi sáng khi mà Ngưu Vọng cùng Lưu Hiểu Anh đi tìm mình, Bạch Diệc Phi đã biết chuyện thuốc giải độc liền có ngay ý nghĩ như vậy.

Người kia muốn đẩy anh vào chỗ chết, để anh giữ chân anh tại thành phố Thiên Bắc.

Cho tới bây giờ, anh chưa từng nghĩ rời khỏi thành phố Thiên Bắc, có thể người đứng phía sau hết lần này đến lần khác tìm sát thủ giết anh cũng chính là người hạ độc Lý Tuyết, khiến cho cô ấy trở nên ngây ngốc như đứa trẻ.

Nếu anh còn nhẫn nhịn thì không đáng mặt đàn ông nữa rồi!

Bạch Diệc Phi lái xe đến quán bar Thiên Đường để gặp Bạch Hồ.

Anh cũng không lập tức đi vào mà chỉ hỏi Bạch Hồ: "Anh biết Bạch Tiểu không?"

Bạch Hồ không nghĩ tới Bạch Diệc Phi sẽ hỏi mình như vậy, sau đó thành thật trả lời: "Biết".

"Hắn ta ở thủ đô đúng không?"

Bạch Hồ gật đầu.

Trông mắt Bạch Diệc Phi híp lại, Bạch Tiểu chính là em ruột của Bạch Diệc Phi.

Ban đầu Bạch Vân Bằng cũng từng nói với anh, khi đó anh cho là Bạch Tiểu đã chết nên Bạch Vân Bằng mới tới tìm mình, nhưng Bạch Vân Bằng cũng không có trả lời thẳng, xem ra là chính anh đã suy nghĩ nhiều rồi.

Bạch Tiểu căn bản không chết!

Mà những chuyện xảy ra gần đây, cùng với những người muốn giết anh, đều xảy ra sau khi anh trở thành chủ tịch của Hải Tước, người kia muốn

khiến giữ chân anh ở thành phố Thiên Bắc, anh liền nghĩ ngay tới Bạch Tiểu.

Dĩ nhiên, đây có thể chỉ là suy đoán của anh, có thật hay không vẫn còn cần tìm chứng cứ chứng minh.

Đây cũng chính là nguyên nhân anh đến tìm Từ Lãng.

Nhưng Bạch Diệc Phi cũng rất tò mò hỏi: "Sao anh biết Từ Lãng ở nơi nào?"

Bạch Hồ là kẻ thù của Từ Lãng, nhưng bởi vì Bạch Diệc Phi giao cho Từ Lãng một nhiệm vụ nên bọn họ mới hợp tác với nhau hai lần, Từ Lãng sẽ không thể tiết lộ tung tích của mình như vậy chứ?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 230: Xung đột

Bạch Diệc Phi đi vào quán bar mới được biết...

"Anh làm việc ở đây à?"

Từ Lãng mặc quần áo của nhân viên phục vụ quầy rượu, phong thái khác hoàn toàn so với hồi đó, trong tay gã ta còn cầm bình pha chế, nhìn qua đúng là một người pha rượu đích thực.

Mà xung quanh cũng chỉ có lác đác vài người khách cùng người phục vụ.

Bạch Diệc Phi ngồi bên quầy bar, hỏi: "Không phải sát thủ có rất nhiều tiền sao?"

Tại sao gã ta vẫn đi làm?

Từ Lãng trả lời: "Nhiệm vụ chưa hoàn thành thì lấy đâu ra tiền?"

Bạch Diệc Phi ngừng một lát rồi nói: "Thế cũng phải".

Từ Lãng có hai nhiệm vụ, một là giết chết Bạch Diệc Phi nhưng vẫn chưa hoàn thành, hai là giúp Bạch Diệc Phi tìm ra người hạ độc cũng chưa hoàn thành nốt.

Từ Lãng liếc nhìn hai người bọn họ rồi lạnh nhạt hỏi: "Có nhiệm vụ mới à?"

Bạch Diệc Phi lắc đầu, sau đó nghiêm túc nhìn Từ Lãng, nói: "Hãy trả lời cho tôi một chuyện".

"Người đứng đằng sau muốn giết tôi là ai?"

Từ Lãng nghe thế vẻ mặt có chút nặng nề, vẻ ung dung bình tĩnh ban đầu đã biến mất, nói: "Trước tôi đã nói qua rồi, tôi luôn tuân thủ quy tắc

nghề nghiệp của mình".

"Tôi chỉ muốn biết, người đứng đằng sau rốt cuộc là ai? Điều này rất khó khăn sao?"

"Đối với tôi mà nói, chuyện này rất khó", Từ Lãng trả lời.

Bạch Diệc Phi hít một hơi sâu, nói: "Từ Lãng! Quy tắc nghề nghiệp, con mẹ nó quan trọng hơn tính mạng của một người bạn hay sao?"

Bạch Diệc Phi gào lên.

Mọi người xung quanh đều quay lại nhìn.

Còn có hai người phục vụ đi tới.

"Anh Lãng, có chuyện gì thế?"

Từ Lãng lắc đầu: "Không sao, các cậu đi làm việc đi".

Người phục vụ do dự liếc nhìn Bạch Diệc Phi cùng Bạch Hồ, bọn họ đều cảm thấy ở đây không giống như có người cố ý gây chuyện nên cũng không nán lại thêm nữa nên rời đi ngay, nhưng mà ánh mắt bọn họ luôn nhìn về phía bên này để quan sát.

Từ Lãng nhìn Bạch Diệc Phi với ánh mắt phức tạp, mới vừa rời Bạch Diệc Phi nhắc đến từ "bạn" làm trong lòng hắn không khỏi run lên một cái, bọn họ thật sự là bạn sao?

Gã ta là sát thủ sẽ không thể có bạn, cũng không xứng có bạn.

"Tôi không có bạn bè", Từ Lãng lạnh lùng trả lời.

Sự giận dữ của Bạch Diệc Phi lại một lần nữa bùng nổ: "Được! Tôi cho là chúng ta sống chết có nhau kết quả chỉ có tôi suy nghĩ như vậy".

"Tôi hỏi lại lần cuối, người đứng đằng sau là ai?"

Từ Lãng rũ mắt xuống không nhìn Bạch Diệc Phi, chỉ lạnh nhạt nói: "Tôi sẽ không nói".

Bạch Diệc Phi bị những lời này chọc giận hoàn toàn, cũng không để ý đến thể lực của mình khá chênh lệch so với đối phương, nhảy qua quầy bar, túm lấy cổ áo của Từ Lãng mà đâm một cái.

Từ Lãng cũng không nghĩ tới Bạch Diệc Phi sẽ đánh gã, nên cú đâm này gã ta không thể tránh được.

Nhưng cũng bởi vì cú đâm này, Từ Lãng nhìn thấy Bạch Diệc Phi đã trở nên bình tĩnh.

Mấy người phục vụ trông thấy cảnh tượng này lập tức vây quanh.

Những người khách khác không muốn bị vạ lây cho nên rời rít chạy trốn.

"Bọn họ muốn đánh nhau à?"

"Hình như vậy!"

"Đánh nhau ở quầy rượu, không phải chuyện này thường xuyên xảy ra hay sao?"

Ở quầy bar, Từ Lãng nắm lấy cổ tay của Bạch Diệc Phi, dùng lực thật mạnh để kéo xuống, ánh mắt lạnh lùng, nói: "Nếu như không phải là anh, ai dám đâm tôi, tôi sẽ cho người đó ăn đủ".

Làm một sát thủ mà lại bị đánh như vậy vẫn không hề đánh trả, coi như Từ Lãng đã nể mặt anh rồi.

Bạch Diệc Phi cho là Từ Lãng đối xử với mình có chút đặc biệt nói: "Vậy anh nói cho tôi nghe, người đó rốt cuộc là ai?"

Từ Lãng im lặng.

Sau đó Bạch Diệc Phi nói với Bạch Hổ: "Trời anh ta lại cho tôi!"

Chùng nào hấn không khai ra thì sẽ không thả.

Bạch Hồ tiến lên, chông tay nhảy lên quầy bar.

Từ Lãng thấy vậy cố ngửa về phía sau một cái, đồng thời cũng nhảy lên quầy bar.

Mấy ly rượu trên đó bị chân của hai người quét qua mà rơi loảng xoảng xuống đất.

Đám người xung quanh thấy vậy nên chạy ra xa, mấy cũng phục vụ cũng không dám lui tới, bởi vì Bạch Hồ cùng Từ Lãng đánh nhau vô cùng kịch liệt, nếu bọn họ xen vào cũng có thể bị đánh.

"Nếu không chúng ta báo cảnh sát đi?", một người phục vụ đề nghị.

Một người khác gật đầu: "Đúng, báo cảnh sát đi".

Bên kia, Bạch Hồ cùng Từ Lãng đã ra khỏi quầy bar, hai người anh dấm tôi đá gay gắt nhưng vẫn không thể hạ gục đối phương.

Bạch Hồ thấy vậy liền dùng toàn lực đâm một cú thật mạnh vào bụng của Từ Lãng, Từ Lãng loạng choạng lui về phía sau mấy bước, trực tiếp rút dao ra, đánh nhau với Bạch Hồ.

Bạch Hồ trong tay không có vũ khí nên không thuận tiện ra đòn, còn bị Từ Lãng dùng dao làm cho cánh tay bị thương.

Cuối cùng, Bạch Hồ cầm lấy một chai rượu đập "choang" một cái, sau đó dùng mảnh thủy tinh để đánh nhau với Từ Lãng.

Hai người không ai nhường ai, đều bị thương rất nặng.

Từ Lãng thấy việc này không dễ dàng giải quyết liền đá văng Bạch Hồ ra, quay người chạy về phía quầy rượu.

Bạch Hồ thấy vậy hỏi: "Muôn đuổi theo không?"

Bạch Diệc Phi nhìn bóng người Từ Lãng chạy ra, đột nhiên giật mình: "Tôi đã làm cái gì thế này?"

Bây giờ Bạch Diệc Phi vô cùng hối hận, Từ Lãng tính cách như thế nào, mặc dù anh không biết rõ nhưng tiếp xúc qua vài lần cũng biết được hẳn không phải loại người để cho người khác cưỡng bức.

Hắn có nguyên tắc của mình, nhưng anh vẫn ép hắn phải thực hiện.

Ban đầu hai người có thể coi nhau là bạn nhưng giờ đây tất cả đều chấm dứt rồi.

Bạch Hồ đứng ở một bên không nói gì, lẳng lặng chờ Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không khỏi thở dài một cái nói: "Trở về thôi".

Hai người rời đi.

Mấy người đứng hóng chuyện lại cảm thấy màn đánh nhau này vô cùng kích thích và hấp dẫn.

"Con mẹ nó, thế mà người kia lại mang theo dao!"

"Màn đánh nhau này giống y như trên ti vi vậy!"

"Bọn họ đều rất giỏi nhỉ!"

Bạch Diệc Phi không trở lại Hậu Tước mà gọi Lưu Hiểu Anh tới.

"Băng bó vết thương cho anh ta".

Lưu Hiểu Anh vừa vào phòng làm việc liền ngửi thấy mùi máu tanh cũng biết được Bạch Hồ bị thương nên nhanh chóng cầm máu.

Thấy một màn này, trong lòng Lưu Hiểu Anh giật mình, chuyện gì vậy? Sao vết thương lớn như thế này?

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 231: Dự tiệc

Nửa tiếng sau, Bạch Hồ băng bó vết thương xong liền tự giác rời khỏi phòng làm việc.

Lưu Hiểu Anh ngồi xuống hỏi: "Các anh đi làm cái gì vậy? Vết thương này do bị dao chém phải không?"

Bạch Diệc Phi hướng mắt lên nhìn cô ta nhưng lại đánh trống lảng sang chuyện khác: "Buổi tối cô cùng Long Linh Linh tan làm sớm một chút, tôi có chuyện phải xử lý".

...

Từ Lãng sau khi chạy ra khỏi quán bar liền đi một mạch tới một chung cư nhỏ rồi ấn thang máy đến tầng 20.

"Cốc cốc cốc..."

Gõ cửa xong, chỉ trong chốc lát đã có người mở cửa.

Người mở cửa lại chính là tên ma ốm, người đi theo Diệp Ngải.

"Đại ca?"

Từ Lãng ừ một tiếng rồi cất bước đi vào.

Tên ma ốm dìu Từ Lãng đến phòng ngủ để cho gã nằm xuống.

"Anh lại đi làm nhiệm vụ à?"

Từ Lãng trả lời: "Không phải".

"Vậy đây là như thế nào?", tên ma ốm cầm hòm thuốc ngồi ở mép giường, xử lý vết thương cho Từ Lãng.

Vết thương của Từ Lãng là do mảnh chai thủy tinh cửa vào, trông thật dữ tợn.

Từ Lãng mím môi, kể sơ qua chuyện vừa xảy ra.

Tên ma ốm cau mày nói: "Thật không giống cách làm của anh".

Nếu là trước kia, Từ Lãng được giao nhiệm vụ tương tự đều sẽ giải quyết nhanh chóng, chứ đâu có kéo dài như vậy?

Đương nhiên, cũng không thể thiếu được nguyên nhân là do Từ Lãng đồng ý nhận nhiệm vụ của Bạch Diệc Phi, mặc dù chỉ cần Từ Lãng muốn thì hẳn cũng có thể từ chối nhận nhiệm vụ này.

Từ Lãng không lên tiếng.

Tên ma ốm lại nói: "Anh dứt khoát từ chối nhiệm vụ này, trực tiếp giết hẳn không được sao?"

Từ Lãng cau mày: "Không được".

"Vì cái gì không được? Cũng không phải chưa từng làm như vậy?"

Tên ma ốm nhớ trước kia Từ Lãng cũng đã từng gặp qua nhiệm vụ tương tự, nhưng Từ Lãng trước giờ đều không quan tâm, trực tiếp giết chết người đó.

Từ Lãng trừng mắt nói: "Bạch Hồ ở đó, tôi muốn ra tay cũng không có cơ hội".

"Bạch Hồ tương đối khó nhằn", tên ma ốm cũng gật đầu đồng ý: "Nhưng mà đại ca, anh có chắc nếu lúc đó không có Bạch Hồ thì anh thật sự có thể ra tay không?"

"Tại sao lại không?", Từ Lãng trả lời, nhưng trong lòng gã cũng có chút do dự.

Gã không khỏi nghĩ tới hình ảnh Bạch Diệc Phi đã cứu gã, còn Bạch Diệc Phi vừa mới nói coi gã như bạn, trong lòng gã càng không thể xác định được.

Tên ma ồm nhanh chóng xử lý xong vết thương, thu dọn hòm thuốc rồi nói: "Đại ca, em thấy anh nên mau chóng giải quyết nhiệm vụ này".

Nếu không, chuyện này có thể sẽ vượt qua khỏi tầm kiểm soát.

Từ Lãng khẽ cau mày: "Tôi biết rồi".

Nói xong, Từ Lãng móc một chai cao Tuyết Lê từ trong ngực mình ra, ném cho tên ma ồm.

Tên ma ồm nhận được, khẽ mỉm cười.

Tên ma ồm cũng bị ho khan một chút, phổi không được khỏe, nên đại ca của hắn thường xuyên mang Tuyết Lê Cao tới để chế biến mấy món bổ phổi hắn.

Gã ta ngoài miệng không nói gì, nhưng tâm lòng của gã, hắn có thể cảm nhận được.

"Đại ca, nếu như anh không nở ra tay, có thể tới tìm em".

"Không cần".

Từ Lãng cảm thấy hắn có thể ra tay được, đương nhiên, cũng chỉ là gã tự cảm thấy.

Tên ma ồm nghe vậy liền nhún vai: "Tùy anh".

...

7 giờ tối, Bạch Diệc Phi đúng giờ đi đến khách sạn Thiên Bắc.

Hôm nay anh đã bao toàn bộ hai tầng của khách sạn Thiên Bắc, anh đã bố trí mười bàn ăn, trừ mấy vị chủ tịch ngân hàng lớn cùng với Tôn Vĩ ra

anh còn mời những vị chủ tịch của các công ty vừa và nhỏ khác ở Thiên Bắc.

Bạch Diệc Phi vừa đi tới, mọi người đều đứng lên rồi rít chào hỏi anh.

Bạch Diệc Phi đáp lại từng người một, sau đó đi tới bàn của người chủ trì buổi tiệc, anh phát hiện mấy chủ tịch ngân hàng đã đến rồi mà Tôn Vĩ còn chưa tới.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã 7 giờ 2 phút rồi.

"Chủ tịch Tôn bị tắc đường sao?", Bạch Diệc Phi hỏi một câu.

Một vị chủ tịch ngân hàng có chút lúng túng đáp: "Cái này, có thể là như vậy..."

Khóe miệng Bạch Diệc Phi cong lên: "Ừ, vậy chúng ta cứ bắt đầu trước đi!"

Những người ở các bàn khác nghe vậy cũng rồi rít hòa theo.

Thật ra có rất nhiều người hoàn toàn không biết tại sao chủ tịch Hầu Tước lại muốn mời bọn họ ăn cơm, nhưng đối phương là chủ tịch Hầu Tước, đương nhiên họ không thể từ chối.

Bạch Diệc Phi mời mọi người bắt đầu ăn uống.

7 giờ 10 phút, Tôn Vĩ mới tới.

Tôn Vĩ mặc bộ âu phục đắt tiền, tóc được chải chuốt bóng bẩy, khuôn mặt vô cùng kiêu ngạo.

Chờ lát nữa ông ta sẽ nhân cơ hội này đưa ra điều kiện của mình với Bạch Diệc Phi, từ đó đạt được nhiều lợi ích hơn, thuận tiện để cho Bạch Diệc Phi biết rằng ở đất Thiên Bắc này, chủ tịch Hầu Tước có giỏi như thế nào cũng vẫn phải nghe lời ông ta.

Nhưng mà đến tầng thứ hai xong, vẻ mặt của Tôn Vĩ trở nên cứng đờ:
"Cậu chắc chắn là ở đây?"

Người phục vụ bên cạnh phụ trách dẫn đường gật đầu: "Chắc ạ, chủ tịch Bạch hôm nay bao toàn bộ hai tầng".

Tôn Vĩ sững sốt một chút, toàn bộ hai tầng ư?

Bạch Diệc Phi không chỉ mời ông ta mà còn mời những vị chủ tịch của ngân hàng khác nữa sao?

Tôn Vĩ nhìn xung quanh, những người ở hơn mười bàn này đều do Bạch Diệc Phi mời đến sao? Anh ta muốn làm cái gì chứ?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 232: Dẫn mặt Tôn Vĩ

“Chủ tịch Tôn bận rộn quá nhỉ!”, Bạch Diệc Phi nhìn thấy Tôn Vĩ, liền nở nụ cười đi tới.

"Công việc cần phải xử lý ở bên ngân hàng rất nhiều".

Bạch Diệc Phi trong lòng giễu cợt: ông đây chỉ đang châm chọc ông thôi mà ông cũng cho là thật à?

Tôn Vĩ làm sao mà không nghe ra sự châm chọc của Bạch Diệc Phi, mặc dù ông ta không hiểu vì sao Bạch Diệc Phi lại mời nhiều người như thế, nhưng có một điều rất rõ ràng đó là ông ta chẳng hề coi trọng Bạch Diệc Phi.

Tôn Vĩ ngồi vào chỗ trống, giả bộ thản nhiên hỏi: "Chủ tịch Bạch, không phải nói là mời chúng tôi ăn cơm sao? Không nghĩ tới chủ tịch Bạch lại mời thêm nhiều người như vậy?"

Bạch Diệc Phi giải thích: "Mọi người đều sống tại thành phố Thiên Bắc cả, nên qua lại hỏi thăm nhau nhiều hơn để giữ mối quan hệ bền vững, phải không?"

"Chủ tịch Bạch quả không hồ là chủ tịch của Hải Tước, suy nghĩ cũng chu đáo hơn người".

Sắc mặt Tôn Vĩ không được tốt lắm, nhiều người thế này lát nữa ông ta làm sao mà mở miệng ra điều kiện với anh được?

Hoá ra Bạch Diệc Phi mời nhiều người đến như vậy là có ý đồ!

Sau khi Bạch Diệc Phi nói chuyện với Tôn Vĩ xong, những giám đốc của ngân hàng khác liền lần lượt chào hỏi ông ta.

Tiếp theo sau đó, mọi người rôm rả trò chuyện, trên mặt ai ai cũng tươi rói vừa ăn vừa uống.

Khoảng nửa giờ sau, khi mọi người đã ăn uống đủ rồi.

Bạch Diệc Phi cũng không muốn lãng phí thêm thời gian nữa nên nói thẳng vào vấn đề chính: “Chủ tịch Tôn, không biết ông cùng giám đốc của các ngân hàng đây đã bàn bạc với nhau ra sao rồi?”

"Chủ tịch Bạch, chiều nay tôi cùng mấy vị giám đốc đây đã ngồi lại với nhau để bàn bạc về dự án của cậu, như cậu cũng biết là dự án này tính rủi ro tương đối cao, chúng tôi quả thực khó có thể đồng ý cho vay được”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì hừ lạnh trong lòng, nói nghe có vẻ đường đường chính chính chẳng phải là muốn ra điều kiện hay sao?

"Vậy ý của chủ tịch Tôn là...”.

Tôn Vĩ không trả lời câu hỏi của Bạch Diệc Phi mà hỏi: "Chủ tịch Bạch hôm nay tới một mình sao? Sao không đưa trợ lý Long và cô Lưu cùng tới?"

Bạch Diệc Phi hơi nheo mắt, không trả lời.

Một giám đốc ngân hàng ngồi cạnh thấy vậy thì hiểu được ý của Tôn Vĩ nên nói: “Đúng đó chủ tịch Bạch, bình thường không phải trợ lý Long đều đi theo anh hay sao? Hôm nay sao lại không thấy cô ấy vậy?”

"Đúng vậy, chủ tịch Bạch, hôm nay chỉ đến một mình thì làm gì có ai giúp anh uống đỡ rượu, thế thì bất tiện quá!"

"Bọn họ hôm nay có việc đột xuất nên đang tăng ca ở công ty”.

Thực ra, bọn họ đã về nhà từ sớm rồi.

Bạch Diệc Phi cũng không ngạc, đương nhiên hiểu được ý của Tôn Vĩ nhưng mà người của Bạch Diệc Phi há lại dễ dàng bị người ta nhòm ngó như thế.

"Chủ tịch Tôn, chúng ta hãy nói về khoản vay đi!"

Tôn Vĩ nghiêm mặt nói: "Chủ tịch Bạch, trước tôi đã nói rất rõ ràng rồi, dự án này tính rủi ro quá cao chúng tôi không thể cho cậu vay được".

Bạch Diệc Phi nghe được đáp án của Tôn Vĩ thì cũng không nói thêm gì nữa mà nhìn sang bên mấy vị giám đốc ngân hàng khác: "Các ông cũng nghĩ như vậy đúng không?"

Mấy vị giám đốc ngân hàng lăm lét nhìn sang bên phía Tôn Vĩ sau đó gật đầu.

Tôn Vĩ thấy vậy thì nói: "Chủ tịch Bạch, thực ra việc này cũng không phải là không thể bàn bạc, chỉ cần cậu mời hai vị trợ lý của cậu đến đây, tôi nghĩ là vẫn còn có thể bàn bạc lại".

Mấy vị giám đốc đều cùng một giuộc với Tôn Vĩ nên khi vừa nghe thấy Tôn Vĩ nói vậy liền phụ họa theo.

"Chủ tịch Tôn của chúng tôi bình thường khá là bận, nếu như có được sự giúp đỡ của hai vị trợ lý thì sẽ bớt được rất nhiều việc".

"Đúng vậy, chủ tịch Bạch cũng là người làm ăn hăng là cũng hiểu được".

"..."

Bạch Diệc Phi hờ hững nghe bọn họ nói chuyện nhưng ánh mắt anh thì lạnh dần: "Đầu tiên, vấn đề dự án, có phải thực sự là rủi ro cao hay không thì mọi người đều rõ hơn ai hết, không cần tôi phải nói thêm nữa".

"Thứ hai, trợ lý của Bạch Diệc Phi tôi không phải là gái gọi để các ông thích là gọi đến phục vụ!"

Khi nói đến câu cuối cùng, Bạch Diệc Phi kéo cao giọng lên để cho tất cả mọi người đang ngồi trên bàn và những người ở xung quanh đều nghe được rõ ràng.

Bởi vì âm thanh này mà tất cả mọi người đều dừng động tác của mình lại.

Những vị khách ở bàn khác cũng lần lượt yên lặng, không rõ bàn bên này xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt Tôn Vĩ sa sầm: "Chủ tịch Bạch, mấy ngân hàng chúng tôi đều cho rằng việc vay vốn này có tính rủi ro khá cao, những gì cậu nói chúng tôi cũng đều hiểu, chẳng qua là cậu đang cho rằng chúng tôi không muốn cho cậu vay vốn nên mới tức giận mà thôi. Nhưng mà trên thực tế thì chúng tôi cũng đã quyết định không cho cậu vay vốn rồi".

Vẻ mặt của Bạch Diệc Phi cũng không thay đổi mà anh chỉ di chuyển người sát lại gần Tôn Vĩ, dùng âm thanh vừa đủ để chỉ có hai người nghe thấy: "Tôi biết ông có ý đồ gì, nhưng ông cho rằng Hầu Tước dễ để bị ông bắt chẹt như vậy sao?"

"Quyết định của ông tôi đã rõ rồi, như vậy thì tôi sẽ tuyên bố quyết định của tôi".

"Quyết định gì?", Tôn Vĩ vô thức buột miệng hỏi, trực giác mách bảo ông ta đây không phải điềm lành, ít nhất là không phải điềm lành với ông ta.

Bạch Diệc Phi đứng dậy, tầm mắt của mọi người đều dán theo anh.

"Ở thành phố Thiên Bắc này không phải chỉ có mỗi mấy ngân hàng của các ông, nếu các ông không cho vay vốn thì chúng tôi có thể tìm những ngân hàng khác".

Tôn Vĩ nghe vậy cũng chẳng quan tâm: "Chủ tịch Bạch, tất cả các ngân hàng tại thành phố Thiên Bắc này đều phải nghe lời tôi".

"Thật sao?", Bạch Diệc Phi chế nhạo: "Vậy tỉnh Bắc Hải thì sao? Ngân hàng của tỉnh Bắc Hải cũng phải nghe lời của ông sao? Chủ tịch Tôn quả là giỏi giang".

Sắc mặt Tôn Vĩ sa sầm không nói gì nữa, tỉnh Bắc Hải rộng như thế, ngân hàng cũng nhiều, đương nhiên sẽ không nghe lời ông ta.

Bạch Diệc Phi lại nói: "Chúng tôi sở dĩ muốn tìm các ông hợp tác chẳng qua là vì lãi suất của các ông thấp mà thôi, dù sao cũng là làm ăn, có thể giảm được càng nhiều chi phí càng tốt".

"Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là tập đoàn Hậu Tước của chúng tôi thiếu tiền, nói thực chúng tôi không hề quan tâm đến chút lãi suất này".

Tôn Vĩ hỏi: "Vậy ý của chủ tịch Bạch là muốn vay vốn từ ngân hàng của tỉnh Bắc Hải sao?"

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Không, ý của tôi là, nếu như chủ tịch Tôn đây không muốn hợp tác với Hậu Tước chúng tôi, vậy thì Hậu Tước cũng không cần thiết phải hợp tác với các ông nữa. Do vậy, tôi quyết định, tất cả nguồn vốn mà Hậu Tước đang để ở mấy ngân hàng của các ông sẽ được thu lại hết".

Hậu Tước là một doanh nghiệp dẫn đầu tại thành phố Thiên Bắc, nguồn vốn lưu động để tại các ngân hàng không hề ít. Nếu như rút về ngay một lúc thì sẽ là một tổn thất rất lớn cho các ngân hàng.

Bạch Diệc Phi cũng biết, nói dễ nghe chút thì ngân hàng là nơi để người ta gửi tiền, nhưng trên thực tế, bản chất của ngân hàng là cầm tiền của khách hàng để kiếm lợi cho mình mà thôi.

Nguồn vốn lưu động của Hậu Tước lớn như vậy mà bị thu về hết thì chắc chắn ngân hàng phải chịu tổn thất không nhỏ.

Tôn Vĩ trầm giọng hỏi: "Chủ tịch Bạch giải quyết vấn đề có vẻ hơi mạnh tay thì phải?"

Bạch Diệc Phi hừ mũi cười nhạt: "Còn phong cách làm việc của chủ tịch Tôn có vẻ hơi vô liêm sỉ thì phải?"

Mọi người thấy vậy thì đều im lặng, vốn dĩ bọn họ cũng không biết gì về việc giữa Tôn Vĩ và Bạch Diệc Phi, nhưng theo cuộc đối thoại vừa rồi thì hình như là Hậu Tước muốn vay vốn ngân hàng nhưng mà ngân hàng không cho vay.

Còn cụ thể xảy ra vấn đề gì thì bọn họ đều không biết, cho nên lúc này khi nghe thấy Bạch Diệc Phi mắng thẳng mặt Tôn Vĩ là không biết xấu hổ thì vô cùng kinh ngạc, còn có chút hoang mang.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 233: Lòng tự trọng

“Chủ tịch Bạch, tôi kính trọng cậu là chủ tịch Hầu Tước, cậu lại sỉ nhục tôi. Cậu thực sự cho rằng ở thành phố Thiên Bắc này cậu là nhất, muốn làm gì thì làm ư?”, Tôn Vĩ tỏ rõ sự bất mãn ra mặt.

“VẬY chủ tịch Tôn cho rằng ông hợp tác với mấy ngân hàng, nói không cho vay là có thể không cho vay ư? Cũng cho rằng ở thành phố Thiên Bắc này ông là nhất, muốn làm gì thì làm à?”

“À, đúng rồi, thậm chí còn khiến cho toàn bộ doanh nghiệp ở Thiên Bắc phải làm việc theo ý của ông đúng không?”

Tôn Vĩ nghe những lời này thì đắc ý: “Chủ tịch Bạch là người thông minh. Mấy doanh nghiệp các cậu, có ai là không cần tiền, có ai là không cần ngân hàng?”

“Cậu hỏi bọn họ xem, ai dám đắc tội với ngân hàng?”

Lời này quá thẳng thừng, mấy ông chủ tịch doanh nghiệp nghe vậy sắc mặt đều trầm xuống.

Nhưng Tôn Vĩ nói không sai, đặc biệt là với mấy doanh nghiệp nhỏ, phát triển công ty tất phải dùng đến vốn mới có thể xoay sở được. Không có nhiều tiền còn không phải chỉ có thể đến vay tiền ngân hàng ư?

Bạch Diệc Phi nhìn mọi người: “Lẽ nào chủ tịch Tôn muốn không chế toàn bộ nền thương nghiệp của Thiên Bắc?”

“Cũng không phải không thể”, Tôn Vĩ hừ một tiếng.

Muốn làm được chuyện này thực ra cũng không khó, ai bảo bọn họ là ngân hàng chứ?

Nhưng ông ta không biết, cho dù mọi người đều hiểu điều này nhưng Tôn Vĩ thẳng thừng như vậy sẽ khiến mọi người không thoải mái, hơn nữa

cảm giác này còn được phóng đại gấp nhiều lần.

Lúc này, chủ tịch tập đoàn Nguyệt Nha – Tiêu Đăng đứng dậy: “Chủ tịch Tôn quá coi thường những doanh nghiệp ở thành phố Thiên Bắc này rồi”.

“Đúng thế, mặc dù chúng tôi không bằng Hầu Tước nhưng dù sao cũng có doanh nghiệp của mình, dựa vào đâu mà phải làm theo ý của ông?”

“Chủ tịch Tôn không coi doanh nghiệp ở Thiên Bắc này ra gì, có phải quá coi thường chúng tôi rồi không?”

“ ... ”

Mấy chủ tịch bị Liễu Vô Cùng không chế được Bạch Diệc Phi cứ thi nhau đứng lên nói.

Tập đoàn của bọn họ không bằng Hầu Tước nhưng cũng chỉ xếp sau Hầu Tước mà thôi.

Mấy giám đốc ngân hàng nghe xong thì đều khó chịu ra mặt, lời này sẽ đắc tội với toàn bộ doanh nghiệp ở Thiên Bắc đây!

Tôn Vĩ lại không quan tâm, ngược lại còn thấy thoải mái: “Tôi cũng muốn coi trọng mọi người lắm nhưng các người tự nhìn lại mình đi, công ty có tốt đến đâu, lúc thiếu tiền còn chẳng phải chạy đi vay ngân hàng à?”

“Nói một câu khó nghe thì ngân hàng là bố của các người, cho các người tiền!”

Mọi người nghe xong lời này thì biểu tình càng thêm gay gắt, chắc chắn rằng chẳng ai vui nổi khi bị người ta nói là bố mình cả.

Bạch Diệc Phi không nhịn được cười cười, Tôn Vĩ e là quá kiêu ngạo rồi!

Mọi người xung quanh bắt đầu rầm rì nghị luận.

“Chủ tịch Tôn nói vậy quá khó nghe rồi!”

“Chứ còn gì nữa! Chủ tịch Bạch vẫn còn ở đây mà còn dám nói như vậy!”

“Thật cho là làm ngân hàng thì giỏi lắm ấy!”

“ ... ”

Lúc này, Tiêu Đăng nói to: “Lời này của chủ tịch Tôn thực khiến chúng tôi thất vọng. Nếu đã vậy thì tập đoàn Nguyệt Nha chúng tôi cũng chấm dứt mọi hợp tác với chủ tịch Tôn, rút lại tất cả tiền vốn”.

Tiền vốn mà Hầu Tước rút lại đã không còn là con số nhỏ rồi, lại thêm tập đoàn Nguyệt Nha thì càng khó mà chống đỡ nổi.

Hướng chi ngân hàng có nhiều dự án tài chính như vậy, việc rút vốn càng gây tổn thất nghiêm trọng cho họ.

Tôn Vĩ nhìn Tiêu Đăng: “Chủ tịch Tiêu, ông suy nghĩ cho kỹ càng, rút vốn sẽ có tổn thất đấy”.

“Tôi không quan tâm”, Tiêu Đăng không hề gì nói: “Hơn nữa tiền vốn của Nguyệt Nha chúng tôi chẳng là bao nhiêu so với Hầu Tước, tổn thất hẳn cũng không đáng kể”.

Những chủ ngân hàng khác đều có phần lung lay.

Nhưng Tôn Vĩ cũng chỉ lo lắng trong một chốc. Tiền vốn của Hầu Tước quả thực rất nhiều, tổng cộng phải lên đến mấy tỷ nhưng đối với ngân hàng mà nói thì vẫn chấp nhận được.

“Xem ra chủ tịch Bạch và chủ tịch Tiêu đã quyết rồi. Nhưng không sao, với tôi mà nói đây cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng, ngược lại, các người không có sự ủng hộ của ngân hàng thì hẳn là rất khó làm ăn đi?”

Ông ta nói xong, Bạch Diệc Phi và Tiêu Đăng không lên tiếng, người nói là chủ tịch Bất động sản Bách Gia – Đỗ Bách Quân.

“Lời của chủ tịch Tôn vừa rồi tôi cũng đã nghe. Bất động sản Bách Gia cũng quyết định rút vốn”.

“Tập đoàn Duy Nhất cũng quyết định rút vốn...”.

“Tập đoàn Thiên Duyệt cũng...”.

“...”

Rất nhiều chủ doanh nghiệp liên tiếp đứng lên, đây đều là những doanh nghiệp nằm trong top của Thiên Bắc.

“Mọi người có phải quá kích động rồi không? Chỉ vì một chủ tịch Bạch trẻ tuổi mà kéo cả doanh nghiệp của mình vào, đáng ư?”, Tôn Vĩ trầm giọng nói.

Tôn Vĩ dùng mắt ra hiệu cho chủ các ngân hàng khác, chỉ cần cứ cứng rắn mở miệng là được.

“Đúng thế, dù sao chủ tịch Bạch vẫn còn trẻ, dễ bị kích động nhưng mọi người đều là tay già đời rồi, hẳn không cảm tính như vậy mới phải?”

“Tôi cảm thấy nên suy xét kỹ càng hơn”.

“Chuyện gì cũng phải nghĩ đến có lợi cho đôi bên, rút vốn chỉ có hại mà thôi”.

Đỗ Bách Quân nói: “Mặc dù chủ tịch Bạch còn trẻ nhưng có sự quyết đoán, tôi tin tưởng vào sự phán đoán của cậu ấy”.

“Đúng, tôi cũng tin tưởng cậu ấy”.

Những chủ tập đoàn khác liên tiếp phụ họa.

Tôn Vĩ cắn răng cắn lợi: “Tôi thật không biết chủ tịch Bạch có bản lĩnh đến thế đấy”.

Bạch Diệc Phi thản nhiên: “Nào có, vẫn là chủ tịch Tôn tài giỏi hơn, dù sao ông cũng là người khống chế toàn bộ doanh nghiệp ở Thiên Bắc, tôi nào sánh được”.

Anh lại nói: “Chủ tịch Tôn, tôi biết ngân hàng quả thực rất quan trọng với doanh nghiệp, nhưng không có nghĩa là doanh nghiệp chúng tôi phải phục tùng ngân hàng, cũng không có nghĩa là vì tiền mà chúng tôi phải vứt bỏ lòng tự trọng của mình”.

Tôn Vĩ lạnh lùng: “Tự trọng? Đứng trước lợi ích, tự trọng chẳng là gì cả!”

“Cậu nhìn những doanh nghiệp này đi, không có lợi ích thì bọn họ sẽ làm theo Hầu Tước ư? Không có sự ủng hộ của ngân hàng, không có sự duy trì về mặt lợi ích, ai lại ngu ngốc làm theo cậu?”

“Hừ! Cậu vẫn còn quá trẻ, làm việc cảm tính, đợi đến khi cậu phải gánh chịu hậu quả thì cậu sẽ biết, quyết định hôm nay của cậu ngu ngốc đến nhường nào!”

Mọi người rất tức giận với lời Tôn Vĩ, cũng nhất thời bức xúc mà ra quyết định nhưng Tôn Vĩ nói không sai, không có ngân hàng giúp sức, những doanh nghiệp nhỏ như bọn họ quả thực không thể tồn tại được.

“Chủ tịch Tôn nói đúng, tôi quả thực còn trẻ nhưng người trẻ tuổi có chỗ tốt của mình. Bởi vì tôi có sự khảng khái, sẽ không vì lợi ích mà quên đi cái tôi”.

Lời của Bạch Diệc Phi khiến mọi người lữ lượt cúi đầu.

Bọn họ lăn lộn trên thương trường đã lâu, có lúc thực sự vì lợi ích mà không ngừng nhượng bộ, ngay cả tự tôn cũng không còn.

Tôn Vĩ thấy vậy thì biết Bạch Diệc Phi định làm gì: “Khảng khái có thể ăn được không? Khảng khái có thể đem lại lợi ích không? Không thể!”

“Cậu khẳng khái thì được tích sự gì? Cậu xem những người này, có dám ho he gì không?”

Lời vừa dứt, không khí trong cả căn phòng như đóng băng lại.

Đột nhiên, một người vồ bàn đứng lên: “Công ty Danh Thắng chúng tôi nguyện ý đứng về phía Hầu Tước, rút toàn bộ vốn”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 234: Ủng hộ

Mọi người nhìn theo hướng phát ra giọng nói, là chủ tịch công ty Danh Thắng.

Tôn Vĩ không để tâm, cười coi thường.

Mà đám người mà ông ta coi là ngu xuẩn ấy lại vì một tiếng này mà đồng loạt đứng dậy.

“Chúng tôi cũng đứng về phía Hầu Tước”.

“Công ty chúng tôi cũng vậy...”.

“Chúng tôi cũng thế...”.

“...”.

Nhất thời, gần như 90% doanh nghiệp trong phòng đều đứng lên, bày tỏ ý đứng về phía Hầu Tước.

Thực ra đây là hiệu ứng dây chuyền.

Mới đầu, lời của Tôn Vĩ khiến bọn họ bất mãn chỉ là không ai dám đứng ra mở đầu.

Nhưng một khi có người thứ nhất thì sẽ có người thứ 2, người thứ 3...

Nụ cười khinh thường của Tôn Vĩ cứng đơ trên mặt.

Mấy chủ ngân hàng cũng đã sững sờ.

Trong thoáng chốc sao toàn bộ lại ủng hộ Hầu Tước rồi?

Chỉ có Hầu Tước cùng vài doanh nghiệp thì bọn họ còn miễn cưỡng chống đỡ được, nhưng nhiều doanh nghiệp như vậy, chiếm tới 70-80% doanh nghiệp ở Thiên Bắc, mấy ngân hàng bọn họ làm sao chịu nổi?

“Các người điên hết rồi à? Loạn hết lên theo cậu ta làm gì? Có biết việc này sẽ có hậu quả gì không?”

Tôn Vĩ cũng trở nên hoảng hốt. Nếu những doanh nghiệp này đều rút tiền thì ngân hàng bọn họ còn mở cửa kiểu gì nữa?

“Các người không phải Hầu Tước, không có nguồn vốn dồi dào để chống đỡ!”

“Những doanh nghiệp nhỏ mà tách khỏi ngân hàng thì phát triển kiểu gì?”

“Các người vì sĩ diện nhất thời mà kéo cả công ty vào, có đáng không?”

Tôn Vĩ rất sốt ruột. Nếu không khống chế được những người này thì hậu quả khôn lường.

Nói xong, mọi người đều cùng suy xét.

Đúng thế, không có sự giúp đỡ của ngân hàng, bọn họ phát triển kiểu gì?

Có một số người bắt đầu do dự, hồi hận rồi.

Bạch Diệc Phi nhìn mọi người, mỉm cười. Lời của Tôn Vĩ quả thực không sai nhưng anh không quan tâm.

“Chủ tịch Tôn, ngân hàng ở thành phố Thiên Bắc thì thôi đi, nhưng những ngân hàng ở tỉnh khác thì không phải ông muốn gì thì muốn, lẽ nào chúng tôi nhất định phải hợp tác với ngân hàng ở Thiên Bắc ư?”

Tôn Vĩ nhìn Bạch Diệc Phi: “Chủ tịch Bạch, cậu nói không sai nhưng các cậu chọn chúng tôi, chẳng phải là vì lãi suất của chúng tôi thấp hơn các ngân hàng nhà nước ư?”

“Bây giờ các cậu đi vay ngân hàng ở tỉnh Bắc Hải thì lãi suất không thấp như vậy đâu”.

Tôn Vĩ nói đúng, bọn họ đều là ngân hàng tư nhân, lãi suất và ưu đãi đều tốt hơn nhiều so với ngân hàng nhà nước. Đối với các doanh nghiệp mà nói, điều này có thể tiết kiệm được một số tiền lớn.

Trong tình huống này, chọn ai thì không cần nói cũng biết, dù sao với thương nhân, lợi ích vẫn là quan trọng nhất.

Một số người cắn môi, cơ thể còn phát run, hối hận bản thân quá kích động.

Bạch Diệc Phi lại bình thản nói: “Đúng, chủ tịch Tôn nói không sai, nhưng Hầu Tước chúng tôi tuyệt không vì lợi ích con con mà cho ông giẫm đạp lên tự tôn của mình, càng không dâng người phụ nữ của mình cho ông chơi!”

Lời này khiến những người vừa hối hận lung lay.

Hợp tác với Tôn Vĩ đồng nghĩa với việc phải làm theo ý của ông ta. Tôn Vĩ muốn gì thì phải cho cái đấy, thậm chí cả người phụ nữ của mình cũng phải chấp tay dâng lên.

Tôn Vĩ đen mặt, con mẹ nó, tên Bạch Diệc Phi này quá khó chơi!

“Hừ! Chuyện khác thì tôi không dám nói nhưng tại Thiên Bắc này, việc liên quan đến ngân hàng do tôi quyết định!”

Ý là ngân hàng ở Thiên Bắc đều nghe theo lời Tôn Vĩ, tuyệt đối sẽ không hợp tác với Hầu Tước. Nếu những doanh nghiệp nhỏ này đứng về phía Hầu Tước thì ngân hàng ở Thiên Bắc cũng sẽ không hợp tác với họ.

Ông ta dù sao cũng là chủ tịch của UnionPay, vẫn có tiếng nói nhất định.

Nhưng sự thật lại nằm ngoài dự đoán của ông ta.

“Đợi đã”, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Mọi người nhìn thấy một người đàn ông nhã nhặn, mặc vest, đeo kính đứng lên, từ từ nói: “Chào mọi người, tôi là Khương Quốc Đào của ngân

hàng Quốc Tín. Chủ tịch Tôn, chuyện về ngân hàng, tôi cảm thấy tôi và chủ tịch Lý vẫn có quyền quyết định ngân hàng của mình”.

“Ông có ý gì?”, Tôn Vĩ sầm mặt nhìn Khương Quốc Đào.

Khương Quốc Đào trả lời: “Lúc trước tôi có vinh hạnh quen biết chủ tịch Bạch. Chủ tịch là một người có quyết đoán. Vì thế tôi thay mặt ngân hàng Quốc Tín ủng hộ chủ tịch Bạch và các vị. Ngân hàng chúng tôi sẽ hợp tác với mọi người, đồng thời nể mặt chủ tịch Bạch mà nguyện ý điều chỉnh lãi suất xuống thấp nhất”.

“Cái gì?”

Ngân hàng Quốc Tín mà Khương Quốc Đào nói không chỉ là một ngân hàng nằm trong top mà còn vươn ra được thị trường thế giới.

Khương Quốc Đào chỉ là giám đốc của ngân hàng Quốc Tín nhưng khởi điểm của người ta cao, cho dù chỉ là một giám đốc ngân hàng thì cũng lớn hơn Tôn Vĩ, về lực lượng chống lưng Tôn Vĩ càng không thể so được.

Anh ta nói mình quen biết Bạch Diệc Phi là bởi vì lúc mua xe, Bạch Diệc Phi đã dùng thẻ tín dụng đen, mà loại thẻ này rất ít người biết được.

Lúc đấy, vừa hay anh ta có mặt ở đó nên nhìn thấy, cũng biết được Bạch Diệc Phi, nhưng anh không biết anh ta.

Sau này anh ta cho người đi điều tra, kết quả khiến anh ta giật mình.

Bởi vì anh ta tra ra được, Bạch Diệc Phi là người nhà họ Bạch ở thủ đô!

Thân phận này khiến anh ta không thể không coi trọng anh, cũng ý thức được rằng, Bạch Diệc Phi là đối tượng chỉ có thể kết bạn, không thể kết thù.

Hôm nay là cơ hội tốt, anh ta cũng không ngờ rằng Bạch Diệc Phi lại mời anh ta ăn cơm.

Anh ta có thể nhân cơ hội này giúp đỡ Bạch Diệc Phi, sau này cũng có thể thuận lợi qua lại.

“Giám đốc Khương, cậu nói thật?”, có người không nhịn được hỏi.

Khương Quốc Đào gật đầu: “Đương nhiên, ngân hàng Quốc Tín có thực lực, mà tất cả những điều này đều là vì nể mặt chủ tịch Bạch”.

Nếu có một ngân hàng như thế này thì những doang nghiệp nhỏ chọn đứng về phía Hầu Tước sẽ có thể bảo vệ được lợi ích ban đầu, đây không phải là kết quả tốt ư?

Mọi người vừa vui mừng vừa thêm kính trọng Bạch Diệc Phi.

Khương Quốc Đào đã nói rõ rồi, bởi vì Bạch Diệc Phi nên ngân hàng Quốc Tín mới nhượng bộ nhiều như vậy.

Bạch Diệc Phi lại cảm thấy kỳ lạ. Anh nhớ là mình không quen biết Khương Quốc Đào, mà lúc này anh ta lại giúp anh, rốt cuộc là vì sao?

Tôn Vĩ cắn răng: “Giám đốc Khương, quyết định này của cậu cũng quá bông bột rồi. Hơn nữa, cậu chỉ là một giám đốc, chuyện này hẳn phải cần chủ tịch Lý quyết định chứ?”

Khương Quốc Đào cười nhạt: “Tôi tin chủ tịch Lý cũng sẽ đồng ý với quyết định của tôi”.

Bởi vì chủ tịch Lý biết được thân phận của Bạch Diệc Phi thì còn vội nịnh nọt chứ làm gì có chuyện không đồng ý?

“Được, vậy bây giờ tôi nói với chủ tịch Lý, xem ông ấy rốt cuộc có đồng ý hay không”.

Mọi người thấy vậy đều trông chờ.

Chủ tịch ngân hàng Quốc Tín – chủ tịch Lý hẳn sẽ không từ chối đâu nhỉ?

Khương Quốc Đào hoàn toàn không để tâm: “Được, tùy ông”.

Tôn Vĩ nhất thời tịt ngòi, hơi do dự, lẽ nào thật sự phải nói với chủ tịch Lý ư? Nhỡ đâu đáp án không phải như ông ta mong muốn thì sao?

Lúc này, vài chủ ngân hàng khác không nhận được nữa.

“Ông Tôn, làm sao bây giờ?”

“Ông thực sự quen biết chủ tịch Lý ư?”

“Không phải là lừa nhau đấy chứ?”

Tôn Vĩ nhìn mấy người rõ ràng lộ ra vẻ sợ hãi, ánh mắt lóe sáng, ra quyết định.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 235: Kết quả không ngờ

“Nói thật với mọi người, chủ tịch Lý từng là bạn học của tôi, chỉ cần một câu nói của tôi thôi, ông ấy nhất định sẽ lập tức từ chối!”

Nhưng Khương Quốc Đào không hề quan tâm: “Vậy thì chủ tịch Tôn cứ gọi điện thoại hỏi xem”.

Tôn Vĩ thấy đã không còn đường lui, chỉ đành cầm điện thoại ra gọi cho chủ tịch Lý, hơn nữa còn mở loa ngoài.

Thật ra ông ta vẫn tin với quan hệ bạn học giữa mình và chủ tịch Lý thì chủ tịch Lý hẳn sẽ không vì một tập đoàn Hầu Tước mà trở mặt. Dù làm ngân hàng cả, những việc khúc mắc, vòng vèo trong đó, ai ai cũng hiểu.

Nghe tiếng điện thoại đang chờ liên lạc mà ai nấy đều như nín thở, trong phòng lặng ngắt như tờ.

Nhưng khiến mọi người không ngờ là không có ai nghe máy.

Ai nấy đều thấy khó hiểu, chẳng phải là bạn học ư? Sao lại không nghe điện thoại?

Tôn Vĩ tự giải thích: “Nhất định là đang bận”.

Nói xong, ông ta lại gọi lần nữa.

Lần này, sau khi tiếng chuông vang lên ba tiếng thì có người nghe máy.

“Alo, lão Lý, là tôi, lão Tôn đây!”, Tôn Vĩ cười chào hỏi với chủ tịch Lý.

Giọng nói của chủ tịch Lý vang lên qua loa ngoài: “À, lão Tôn! Có chuyện gì?”

“Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là tập đoàn Hầu Tước cùng mấy doanh nghiệp ở Thiên Bắc muốn rút vốn khỏi ngân hàng tại thành phố này của chúng tôi. Tôi đã khuyên vài câu, kết quả giám đốc Khương Quốc Đào bên ông lại nói sẽ đứng về phía Hầu Tước, hợp tác với doanh nghiệp, hơn nữa còn hạ lãi suất xuống mức thấp nhất”.

“Lão Lý, ông thấy chuyện này thế nào?”

Đầu bên kia im lặng một lát mới trả lời: “Ông nói là tập đoàn Hầu Tước? Chủ tịch họ Bạch?”

“Đúng, họ Bạch”, Tôn Vĩ gật đầu.

Nhưng ông ta không biết, chủ tịch Lý hỏi họ Bạch là họ Bạch ở thủ đô.

Chủ tịch Lý cũng biết thân phận của Bạch Diệc Phi, hiện tại chỉ là muốn xác nhận mà thôi.

Ông ta nói: “Chuyện này tôi thấy giám đốc Khương xử lý rất tốt, tôi ủng hộ quyết định của cậu ấy?”

“Hả?”

Lời nói phụ họa của Tôn Vĩ mắc nghẹn trong cổ họng.

Mọi người thấy vậy thì kinh ngạc, hưng phấn, kích động.

Bọn họ không nghe nhầm đấy chứ?

Chủ tịch Lý ủng hộ quyết định của giám đốc Khương, vậy tức là, mấy doanh nghiệp nhỏ bọn họ có thể tiếp tục tồn tại rồi.

Khương Quốc Đào cười cười, Tôn Vĩ ngu ngốc, không biết thân phận thật sự của Bạch Diệc Phi cũng dám đối đầu với anh, thật sự khâm phục lòng dũng cảm của ông ta.

Bạch Diệc Phi hơi ngạc nhiên, khẽ nhướn mày.

“Lão Lý, tôi cảm thấy...”.

“Tút, tut...”.

Tôn Vĩ còn chưa nói xong, đối phương đã cúp máy.

Tôn Vĩ ngây ra tại chỗ, sắc mặt trắng bệch, tay hơi phát run, điện thoại cũng cầm không chắc: “Không, không thể nào...”.

“Sao lại không thể?”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

Mấy chủ ngân hàng kia đã có xu thế xoay theo chiều gió.

“Ồm, chủ tịch Bạch, vừa rồi chúng tôi hồ đồ, chủ tịch Bạch quân tử đừng chấp kẻ tiểu nhân, chúng tôi rất muốn hợp tác với Hàu Tước”.

“Đúng thế, đúng thế, chủ tịch Bạch, đây chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi. Chủ tịch xin đừng chấp nhậ...”.

Tôn Vĩ nghe đến đây, ánh mắt thẫn thờ, cuối cùng nở một nụ cười còn khó coi hơn khóc: “Chủ tịch Bạch, hiểu lầm... Chủ tịch Bạch là người rộng lượng, hẳn sẽ không để tâm đâu nhỉ?”

Bạch Diệc Phi nhìn dáng vẻ của Tôn Vĩ, cười lạnh lùng: “Không, tôi rất nhỏ mọn”.

“Vừa rồi ông lảm lời như vậy, bây giờ chỉ dùng hai chữ “hiểu lầm” giải thích là xong à? Ông coi bọn tôi là lũ ngu chắc?”

“Nếu hôm nay chủ tịch Khương không ủng hộ chúng tôi vậy thì ông có còn coi đây là hiểu lầm nữa không?”

“Không! Ông sẽ không! Ông chỉ biết leo lên đầu lên cổ chúng tôi!”

Tôn Vĩ bị nói đến đỏ mặt, lúng túng vô cùng.

Mấy ông chủ ngân hàng đều xấu hổ cúi đầu.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Chuyện hôm nay, tôi sẽ để trong lòng, vĩnh viễn ghi nhớ mọi hành vi lời nói của chủ tịch Tôn”.

Tôn Vĩ nghe đến đây thì đã không chịu nổi nữa.

“Cậu!”

Ông ta hừ một tiếng, rời khỏi khách sạn một cách thảm hại.

Sau khi đi ra, ông ta vốn cho rằng mấy chủ ngân hàng kia cũng sẽ ra theo, quay về bàn đối sách với ông ta.

Nhưng ngoại trừ mình ông ta ra thì không còn ai khác.

Lúc này, mấy chủ ngân hàng đang khom lưng uốn gối xin lỗi Bạch Diệc Phi nhưng anh không chịu bỏ qua.

Tôn Vĩ đợi ở bên ngoài một lát, thấy bọn họ không ra ngoài thì đã đoán được một hai. Vì thế ông ta lấy điện thoại ra gọi cho một trong số họ.

“Các ông làm gì vậy? Ở lại trong đây làm gì?”

Người nghe điện thoại đi đến một góc: “Chủ tịch Tôn, mọi chuyện đã thành ra thế này rồi, đương nhiên phải mau chóng sửa chữa lại!”

“Chủ tịch Tôn, hay là ông cũng quay lại đi? Mọi người cùng nhau chân thành xin lỗi, có lẽ chủ tịch Bạch sẽ bỏ qua”.

Tôn Vĩ tức giận: “Biển mẹ đi! Vừa rồi cậu ta đã nói rõ ràng là ghi nhớ chuyện này, các người còn nịnh nọt, dính lấy người ta thì được tích sự gì? Còn không bằng mau chóng ra đây, thương lượng cách ứng phó”.

“Chủ tịch Tôn, cậu ấy nói là sẽ ghi nhớ mọi hành vi lời nói của ông, không phải chúng tôi...”.

Tôn Vĩ ghen hòng, tý nữa thì tức nổ phôi: “Tôi hỏi lại lần cuối cùng, các người thực sự muốn nịnh nọt cậu ta?”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lát rồi mới nói: “Chủ tịch Tôn, chúng tôi không đắc tội nổi với tập đoàn Hậu Tước”.

Tôn Vĩ nhìn điện thoại, bóp chặt, suýt chút nữa thì ném điện thoại đi.

“Được! Ông đi nịnh nọt đi! Tôi không tin một tên nhãi ranh như cậu ta thì có thể làm được gì!”

Tầng hai của khách sạn, mấy chủ ngân hàng nói hết nước hết cái Bạch Diệc Phi cũng không bỏ qua, thậm chí còn đuổi ra ngoài.

Bọn họ cảm thấy ngày tận thế sắp đến rồi.

Trong phòng chỉ còn lại nhóm người ủng hộ Bạch Diệc Phi, mọi người ăn ăn uống uống, vô cùng thoải mái.

Bạch Diệc Phi đi đến trước mặt Khương Quốc Đào, nâng ly rượu nên nói: “Cảm ơn”.

“Chủ tịch Bạch khách sáo rồi”, Khương Quốc Đào cười: “Có thể làm bạn bè với người như anh là vinh hạnh của chúng tôi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 236: Đi chơi

Bạch Diệc Phi không hỏi vì sao Khương Vinh Đào giúp anh, bởi vì địa điểm và thời gian không thích hợp, cho dù có hỏi cũng không đạt được đáp án mong muốn.

Đến tầm 9 giờ, mọi người mới giải tán.

Bạch Diệc Phi trở về biệt thự cảng Lam Ba, sau đó nhướn mày nhìn người đang đứng đợi trước cửa biệt thự của mình.

Tay Tôn Vĩ cầm một hộp quà to, ông ta hẳn đã đứng đợi ở đây rất lâu rồi.

Sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi, Tôn Vĩ cười giả lả: “Chủ tịch Bạch, chuyện tối nay là lỗi của tôi, tôi xin lỗi cậu. Đây là quà mọn để tạ lỗi, mong chủ tịch Bạch nhận cho”.

Bạch Diệc Phi cười nhạt nhìn ông ta: “Chủ tịch Tôn hay quên thật đấy. Những lời lúc đó, tôi không muốn nói lần thứ 2”.

Khuôn mặt Tôn Vĩ cứng lại, sau đó cố cười: “Chủ tịch Bạch, truyện trước đây là tôi sai, tôi đang xin lỗi cậu đấy thôi, mong cậu nhận cho”.

“Tôi cảm thấy chúng ta không có gì để nói cả”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi dùng đầu vân tay mở khóa, chuẩn bị quay về xe.

Tôn Vĩ đi theo: “Chủ tịch Bạch, món quà này là tôi cẩn thận lựa chọn, cậu nhất định sẽ thích”.

Bạch Diệc Phi lại nhìn món quà, nghĩ đến Lý Tuyết ở nhà, trong lòng dao động: “Được, quà này tôi nhận, còn về những việc khác, miễn bàn”.

Bạch Diệc Phi cầm hộp quà của Tôn Vĩ bước vào biệt thự.

Sau khi tiến vào, anh phát hiện Chu Khúc Nhi cũng ở đây.

“Chú về rồi!”, sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi, người vui nhất là Lý Tuyết.

Bạch Diệc Phi đặt hộp quà lên bàn trà, thu hút sự chú ý của hai người.

“Đây là gì vậy?”, Chu Khúc Nhi hỏi.

“Quà Tôn Vĩ tặng”.

Cả Chu Khúc Nhi và Lý Tuyết đều không biết người này.

Chu Khúc Nhi hỏi: “Ông ta tặng quà cho anh làm gì? Nịnh bợ anh?”

“Không hẳn”, Bạch Diệc Phi ngồi lên sô pha, nói với Lý Tuyết: “Tuyết Nhi mở ra đi, nếu thích thì tặng em”.

Lý Tuyết không quan tâm nhiều vậy. Cô luôn rất tò mò cũng rất thích mấy món quà, dù sao cũng là trẻ con mà!

Vì thế dưới tầm mắt của hai người, Lý Tuyết mở hộp quà.

“Đây là...”.

“Ngọc Như Ý?”

Một khối ngọc Như Ý dài khoảng 30-40 cm nằm trong hộp. Viên ngọc mang màu xanh lục thuần khiết, gần như có thể nhìn thấy những tinh thể đang chuyển động trong đó, quả thực là cực phẩm.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc. Tôn Vĩ vậy mà có thể lấy được thứ này, ngọc Như Ý vừa quý vừa lớn như vậy, chắc chắn không rẻ.

“Nhiều tiền thật đấy!”, Chu Khúc Nhi cảm thán.

Lý Tuyết chớp chớp mắt, nhìn thấy vẻ mặt của hai người cũng biết ngọc Như Ý này rất quý. Là một đứa trẻ, cô không dám vuốt ve nó nhưng trong

lòng rất tò mò.

Bạch Diệc Phi thấy dáng vẻ muốn sờ lại không dám sờ của Lý Tuyết quả thực rất đáng yêu, vì thế cười nói: “Em cầm chơi đi!”

Sáng ngày hôm sau, Bạch Diệc Phi đã đồng ý đưa Lý Tuyết đi chơi.

Hai người ăn cơm sáng xong, Bạch Diệc Phi hỏi cô: “Tuyết Nhi, em muốn đi đâu nhất?”

Lý Tuyết ngồi trong xe, nghiêng nghiêng đầu: “Ừm, cháu muốn đi công viên giải trí được không?”

“Được”, Bạch Diệc Phi gật đầu, sau đó khởi động xe, xuất phát đến công viên giải trí lớn nhất thành phố Thiên Bắc.

Nửa tiếng sau, hai người đứng trước của khu vui chơi.

Bởi vì phải mua vé nên Bạch Diệc Phi để Lý Tuyết ngoan ngoan đứng im tại chỗ.

Nhưng dù sao cuối tuần cũng rất nhiều người, xếp hàng vô cùng lâu.

Lý Tuyết đang nhìn Bạch Diệc Phi mua vé thì bị một giọng nói đánh gãy.

“Lý Tuyết?”

Lý Tuyết quay đầu lại nhìn: “Chị?”

“Một mình chị đến đây à?”

Diệp Ngải vừa hỏi xong thì nhìn thấy Bạch Diệc Phi đang đứng trước cửa mua vé, ánh mắt cô ta trầm xuống.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết cùng nhau đến công viên giải trí hẹn hò.

Điều này khiến Diệp Ngải cảm thấy khó chịu.

Lúc trước cô ta lừa Lý Tuyết là vì muốn có được Bạch Diệc Phi nhưng ai ngờ anh lại quan tâm Lý Tuyết như vậy, làm loạn đến mức cả thành phố đều biết, cô ta hết cách mới phải thả Lý Tuyết ra.

Bây giờ Lý Tuyết lại đi hẹn hò với Bạch Diệc Phi!

Lẽ nào Lý Tuyết đã khỏi rồi?

Không thể nào, vừa rồi Lý Tuyết còn gọi cô ta là chị, hẳn là chưa khỏi.

“Em đến cùng với chú”.

Mặc dù Lý Tuyết từng bị Diệp Ngải lừa nhưng cô hoàn toàn không biết Diệp Ngải cố tình, chỉ cảm thấy Diệp Ngải không đưa cô đi chơi, ăn đồ ngon mà thôi.

“Ồ, vậy hai người chơi vui vẻ”.

Nói xong, Diệp Ngải quay đầu đi thẳng, bởi Bạch Diệc Phi sắp quay lại rồi.

Lý Tuyết chớp mắt, không hiểu vì sao Diệp Ngải lại rời đi nhanh như thế. Lẽ nào cô ta không phải đến đây để chơi ư?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 237: Công viên trò chơi

Tất nhiên Diệp Ngải không đến đây để chơi, cô ta xuất hiện ở đây để giải quyết công việc mới tình cờ gặp được Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi đang hẹn hò.

Bạch Diệc Phi đã mua xong vé và quay trở lại bên cạnh Lý Tuyết: "Tuyết Nhi, em đang nhìn gì vậy?"

Lý Tuyết nghe thấy liền trả lời: "Có một chị, vừa mới gặp ở đây".

"Ồ, em có quen không?"

Lý Tuyết gật đầu, lại lắc đầu sau đó nhỏ giọng lầm bầm: "Lần trước chị ấy nói đưa cháu đi ăn đồ ngon, rồi dẫn cháu đến chỗ chơi rất vui, còn nói sẽ giúp cháu tìm bố mẹ, nhưng mà chẳng giữ lời hứa gì cả, chị ấy nói dối gạt cháu...".

Bạch Diệc Phi nghe vậy, ánh mắt dần trở nên thâm trầm.

Diệp Ngải đến đây làm gì? Chẳng lẽ lại muốn làm gì đó hại Lý Tuyết?

Bạch Diệc Phi nhìn xung quanh nhưng không phát hiện ra bóng dáng của Diệp Ngải nên đành thôi, dù gì thì có cả anh và Bạch Hổ ở đây, cũng chẳng lo Diệp Ngải sẽ làm được gì.

Hai người tiến vào công viên trò chơi.

Có rất nhiều trò chơi trong khu vui chơi này, nào là thuyền cướp biển, tàu lượn siêu tốc, bay lên mây xanh v.v...toàn những trò chơi mạo hiểm cảm giác mạnh.

Sau khi bước vào đây Bạch Diệc Phi ngẩn hết cả người.

Anh chỉ muốn đưa Lý Tuyết đến đây chơi thôi mà lại quên luôn là mình không thể chơi được những trò chơi này. Ở đây đều là trò chơi cảm giác

mạnh, nó sẽ khiến cho tim đập rất nhanh, nếu thế thì chẳng phải anh sẽ ngất đến cả chục lần trên đó hay sao.

Cả một buổi sáng Lý Tuyết chơi rất nhiều trò chơi nhưng cũng may là Bạch Diệc Phi vẫn còn đủ nghị lực để trụ được chưa bị ngất.

Đến cuối cùng, Lý Tuyết đưa Bạch Diệc Phi đi chơi trò Bánh xe khổng lồ.

Trò Bánh xe khổng lồ này không tính là cảm giác mạnh nên Bạch Diệc Phi cũng không từ chối mà còn cảm thấy trò này rất là lãng mạn.

Ngồi trong khoang ghế của Bánh xe khổng lồ, Bạch Diệc Phi ngồi đối diện với Lý Tuyết.

Lý Tuyết nhìn khung cảnh bên ngoài đang từ dâng lên cao, khoé miệng cô vẫn luôn giữ nụ cười mỉm nhàn nhạt.

Sau khi xuống khỏi Bánh xe khổng lồ, Lý Tuyết nói là mình có chút đói bụng, muốn ăn cá.

Vì vậy Bạch Diệc Phi định đưa Lý Tuyết đi ăn tối trước.

Cả hai cùng nhau rời khỏi công viên trò chơi nhưng lại phát hiện phía sau có một người đội mũ lưỡi chai đang theo dõi mình, trong tay gã còn đang cầm một cái máy chụp ảnh.

Sau khi ăn cơm xong, cơn buồn ngủ của Lý Tuyết kéo đến rất nhanh nên cả hai chỉ đành phải quay về biệt thự.

Thấy Lý Tuyết đã ngủ rất say, Bạch Diệc Phi để lại lời nhắn trên tấm giấy cho Lý Tuyết rồi đi đến Hầu tước.

...

Trong phòng họp của một ngân hàng nào đó, mấy vị giám đốc ngân hàng đang ngồi chung với nhau.

"Thế nào? Chụp được cái gì rồi?"

Lời vừa dứt, một người lấy ra một tập ảnh, mấy người đó liền mỗi người cầm vài tấm lên xem.

"Người phụ nữ này là ai?"

"Vợ của cậu ta".

"Chủ tịch Bạch lại đưa vợ đi chơi ở công viên trò chơi à?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 238: Tặng quà

“Đúng là khó hiểu”.

Chủ các doanh nghiệp rất bận rộn, ai rảnh mà cùng phụ nữ đến công viên giải trí chơi chứ.

“Nhưng như vậy cũng tiện cho chúng ta”.

Bọn họ muốn tiếp tục hợp tác với Bạch Diệc Phi nhưng anh vẫn luôn không chịu. Hết cách bọn họ mới đành cho người theo dõi anh, tra xem anh có nhược điểm gì để bọn họ có thể lợi dụng.

“Nếu cậu ta đã quan tâm vợ mình như vậy thì chúng ta cứ ra tay từ cô ta đi”.

“Được thì được nhưng đừng có ý định không hay ho gì khác, nếu để Bạch Diệc Phi biết được thì chúng ta sẽ cùng đường đấy”.

“Ông yên tâm, chúng tôi cũng không phải lũ ngốc!”

“Vợ của cậu ta chỉ để nịnh bợ, không thể động vào”.

“...”

Lý Tuyết tỉnh lại không nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì cảm thấy lo lắng nhưng khi nhìn thấy tờ giấy còn lưu lại thì yên tâm.

Mặc dù trí não cô chỉ có 5 tuổi nhưng những gì từng học đều khắc ghi vào bộ não, vì thế mà cô có thể đọc được tờ giấy Bạch Diệc Phi để lại. Hơn nữa cô cũng biết một số thứ, chỉ là không thể hiểu được mà thôi.

Vừa thức dậy, Lý Tuyết cũng không biết phải làm gì, chỉ đành ngồi ngây ra trên giường.

Một lát sau, cô nghe thấy tiếng chuông cửa.

Lý Tuyết đi dép lạt đặt xuống tầng mở cửa.

Ngoài cửa có vài người đàn ông đang đứng, bọn họ đều mặc vest, tay cầm hộp quà.

“Ông... Các ông là ai?”, Lý Tuyết rụt rè hỏi.

Mấy người đàn ông mỉm cười, đưa hộp quà ra trước mặt Lý Tuyết: “Cô Bạch, chào cô, chúng tôi là ông chủ của mấy ngân hàng, hôm nay đến đây là vì muốn thăm hỏi cô Bạch”.

“Đúng, đúng, đúng, đây là chút quà mọn chuẩn bị cho cô, bày tỏ lòng thành của chúng tôi”.

“Mong cô Bạch nhận cho”.

Lý Tuyết co người về phía sau: “Tôi không quen các người”.

Mấy người này chỉ muốn lấy lòng Lý Tuyết, hoàn toàn không phát hiện sự khác thường của cô.

“Phải, phải, chúng tôi đường đột quá”.

“Không sao, đây cũng là cơ hội tốt để làm quen”.

“Đúng thế, cô Bạch, không biết chúng tôi có vinh hạnh được vào ngồi một lát không?”

Lý Tuyết nghe vậy thì lắc đầu thật mạnh: “Không được”.

“Ây...”.

Bọn họ có hơi không biết làm sao.

Cho dù thế nào cũng nên ra về khách sáo chứ, ai lại từ chối trực tiếp như vậy?

Lý Tuyết vừa căng thẳng, vừa sợ hãi, thấy bọn họ còn không đi thì trực tiếp đóng cửa lại.

Sau khi cô đóng cửa, lại nghĩ đến lời của Bạch Diệc Phi nên lập tức gọi điện cho anh.

“Chú, ngoài cửa có mấy người cầm gì đó đến tìm cháu”.

Bạch Diệc Phi nhận được điện thoại của Lý Tuyết thì cho rằng cô xảy ra chuyện gì, trong lòng vô cùng căng thẳng, mà sau khi nghe cô nói thì anh cau mày: “Bọn họ cầm gì? Có bắt nạt em không?”

“Không có”, Lý Tuyết trả lời: “Bọn họ nói muốn tặng quà cho cháu, còn nói là quen chú”.

“Đợi anh, anh sẽ về ngay”.

...

Ngoài cửa, mấy ông giám đốc ngơ ngác nhìn nhau.

“Làm sao bây giờ?”

“Cô Bạch không thích thế này?”

“Liệu có phải cô ấy cố ý không?”

“Cũng có lẽ là Bạch Diệc Phi đã dặn dò vợ cậu ta”.

“Vậy phải làm thế nào bây giờ? Lẽ nào chúng ta thực sự phải ngồi nhìn bọn họ rút vốn?”

“...”

Bạch Diệc Phi về đến nhà thì thấy đám người đang đứng trước cửa, tay cầm quà, mặt mày âu sầu.

Bọn họ đã định đi rồi nhưng không cam lòng, vì thế cứ đứng đợi ở cửa, còn thử để Lý Tuyết mở cửa.

Nhưng sau khi Lý Tuyết gọi điện cho Bạch Diệc Phi thì không đi ra nữa.

“Mọi người thật trùng hợp!”

Giọng nói của Bạch Diệc Phi vang lên khiến đám người giật mình.

“Chủ tịch Bạch...”

“Chủ tịch Bạch...”

Bạch Diệc Phi đi đến, nhìn bọn họ, sau khi hiểu ra thì lạnh nhạt nói:
“Tôi đã nói rõ ràng rồi, mọi người còn không hiểu à?”

“Chủ tịch Bạch, trước đây quả thực là chúng tôi sai, nhất thời hồ đồ mà nghe theo Tôn Vĩ. Bây giờ chúng tôi đã tỉnh táo rồi, hy vọng chủ tịch Bạch cho chúng tôi cơ hội”.

“Đúng thế, chủ tịch Bạch, chúng tôi thực sự biết sai rồi, hy vọng cậu có thể cho chúng tôi một cơ hội!”

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Cơ hội? Nếu tôi qua tôi thua, các người sẽ cho tôi cơ hội ư?”

“Tôi vốn không quan tâm gì đến các người, dù sao thì gió chiều nào xoay chiều nấy, đâu đâu chả có, nhưng các người không nên đến tìm vợ tôi”.

Đám người nghe vậy thì toát mồ hôi hột.

“Chủ tịch Bạch, chúng tôi chỉ muốn được tiếp tục hợp tác với cậu, hoàn toàn không có ý gì khác”.

“Đúng, chủ tịch Bạch, chúng tôi thật sự không có ý gì khác”.

Bạch Diệc Phi biết ý tứ của bọn họ nhưng anh hoàn toàn không muốn cho người khác tiếp cận với Lý Tuyết của hiện tại.

“Không có lần sau!”, Bạch Diệc Phi nói xong thì đi thẳng vào nhà, đóng cửa.

Đám người chết đứng, đồng thời, cảm giác khủng hoảng dần dâng lên trong lòng.

Lúc này, Long Linh Linh gọi điện thoại đến.

“Chủ tịch, giám đốc Khương của ngân hàng Quốc Tín muốn gặp anh”.

“Khi nào?”

Long Linh Linh trả lời: “10 giờ sáng mai”.

“Được, cô sắp xếp đi”.

...

Ngày hôm sau, Bạch Diệc Phi gọi điện cho Chu Khúc Nhi đến trông nom Lý Tuyết.

Chu Khúc Nhi cạ lời: “Anh giai à, công ty bây giờ rất bận, hay là anh gọi cái cô Lưu Hiểu Anh đến đi?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 239: So đo

Chu Khúc Nhi thực sự rất bận, lúc trước bởi vì chuyện quyến rũ kia mà cô ta đã từ chức rời đi rồi.

Bạch Diệc Phi lại lừa được Lý Thị từ tay Lý Phàm, vốn định tặng cho Lý Tuyết nhưng cô lại biến thành đứa trẻ nên anh đành cho Chu Khúc Nhi tạm thời tiếp quản.

Sản nghiệp của công ty Trái cây Lý Thị cũng không tính là nhỏ, lại thêm trước đây bị Lý Cường Đông chèn ép đến mức nát be nát bét, muốn khôi phục lại quả thực là bận đến bù đầu.

Bạch Diệc Phi cũng hiểu được: “Hay là cô đưa cô ấy đến công ty?”

“Đến công ty? Tuyết Nhi khỏe rồi?”

“Không”, Bạch Diệc Phi trả lời: “Tôi không yên tâm để cô ấy ở nhà một mình, nếu ở công ty còn có cô trông”.

Mặc dù người ở công ty cũng không an toàn hơn bao nhiêu nhưng ít nhất còn có Chu Khúc Nhi, cô ta cũng sẽ không để Lý Tuyết chịu thiệt.

Chu Khúc Nhi đáp ứng: “Được!”

...

10 giờ, Khương Quốc Đào đúng hẹn đến Hầu Tước, Long Linh Linh đích thân đến tiếp đón, đưa anh ta đến phòng làm việc của Bạch Diệc Phi.

Hai người bắt tay nhau, sau đó cùng ngồi xuống sô pha trong khu nghỉ ngơi.

“Mấy hôm trước phải cảm ơn giám đốc Khương”.

“Nào có”, Khương Quốc Đào cười cười: “Bạn bè với nhau, giúp đỡ chủ tịch Bạch là điều hiển nhiên. Chúng tôi đã nhận được tư liệu rồi, đang xét duyệt, xong xuôi sẽ lập tức chuyển tiền”.

“Có anh Khương ở đây, tôi cũng yên tâm”, Bạch Diệc Phi gật đầu nói: “Phải rồi, anh Khương có hiểu gì về Cự Đỉnh không?”

“Cự Đỉnh?”, Khương Quốc Đào cười nhạt: “Tập đoàn Kiến trúc Cự Đỉnh rất lớn. Trước mắt xếp thứ 100 toàn quốc, nhưng ngân hàng Cự Đỉnh chỉ là một công ty nhỏ thuộc sở hữu tập đoàn thôi, không cần lo lắng. Tôn Vĩ không ho he được gì đâu, hơn nữa, ông ta không bị mắng là may rồi”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì yên tâm. Thật ra anh không quá ghét Tôn Vĩ, cũng chỉ là công việc mà thôi. Nhưng hôm qua ông ta tặng quà khiến anh chú ý nhiều hơn.

Chỉ cần Tôn Vĩ ngoan ngoãn, anh cũng sẽ không so đo gì.

Mà lúc này, Tôn Vĩ đang ra sân bay của thành phố Thiên Bắc, chuẩn bị đón người.

Tôn Vĩ vốn muốn giấu chuyện này, đến khi ông ta giải quyết xong cũng coi như không có chuyện gì. Nhưng ai ngờ số tiền có liên quan lần này thực sự quá lớn, cả tập đoàn Hào Tước cộng thêm các doanh nghiệp khác phải lên đến chục tỷ.

Chủ tịch tập đoàn Cự Đỉnh Tôn Huy rất nhanh đã biết được chuyện này, hơn nữa còn lập tức mua vé máy bay đến đây.

Tôn Vĩ bồn chồn không yên. Chuyện này Tôn Huy nhất định sẽ mắng ông ta, ông ta phải ăn nói cẩn thận.

Trong sân bay, Tôn Vĩ đã đón được Tôn Huy. Tôn Huy cao hơn Tôn Vĩ, bề ngoài cũng hơi dữ dằn, sau khi nhìn thấy người đồng hương Tôn Vĩ thì ông ta lập tức nổi giận.

“Ông làm việc kiểu gì thế hả? Chủ tịch Hầu Tước mà ông cũng dám trêu vào?”

“Rút nhiều vốn như vậy, mẹ nó, ông có nghĩ đến hậu quả không?”

“Đầu ông bị đập mạch à? Hay là úng nước rồi?”

“Nhiều tiền như vậy, ông bảo công trình phía Nam phải làm thế nào? Mẹ nó, bị ông phá hết rồi!”

Tôn Vĩ ngoan ngoãn nghe Tôn Huy mắng, không dám lên tiếng.

Đến chỗ để xe, Tôn Vĩ mới nói: “Chủ tịch, ông yên tâm, tôi nhất định sẽ giải quyết tốt chuyện này”.

“Ông giải quyết kiểu gì? Nếu ông giải quyết được thì con mẹ nó sẽ xảy ra chuyện này à?”

Tôn Vĩ đợi ông ta nói xong mới mở miệng: “Chủ tịch, lần này thực sự là lỗi của tôi đã coi thường Bạch Diệc Phi nhưng cho dù cậu ta có năng lực đến đâu thì cũng chỉ là một tên nhãi không có kinh nghiệm gì”.

“Chỉ cần cho cậu ta lợi ích, lại vẽ ra cho cậu ta một miếng bánh lớn, đảm bảo cậu ta sẽ bị thuyết phục, chuyện này cũng coi như xong”.

Tôn Huy hừ lạnh: “Ông tốt nhất hãy giải quyết chuyện này thật nhanh cho tôi, nếu không ông thu dọn đồ đạc mà cút đi!”

Tôn Vĩ gật đầu lia lịa: “Vâng, vâng, vâng...”.

Tôn Vĩ biết Tôn Huy lúc này đang tức điên, nhất định nghe không lọt tai bất cứ chuyện gì. Điều ông ta muốn là một kết quả mà mọi chuyện đã được giải quyết êm thấm.

Tôn Huy cuối cùng cũng bớt giận. Mặc dù tập đoàn Cự Đỉnh của bọn họ nằm trong top 100 toàn quốc nhưng người xưa có câu, phép vua còn thua lệ làng.

Tập đoàn Cự Đỉnh là phép vua, mà tập đoàn Hầu Tước là lệ làng.

...

“Chủ tịch, Tôn Vĩ đến rồi, nói là muốn mời anh ăn cơm”.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu, nói với Long Linh Linh: “Không rảnh, không đi”.

Lúc trước bọn họ mời Tôn Vĩ ăn cơm bị ông ta từ chối, bây giờ đến lượt bọn họ đáp trả, đúng là hả giận.

Đến đại sảnh tầng một, Long Linh Linh nhìn thấy Tôn Vĩ: “Thật xin lỗi, chủ tịch của chúng tôi rất bận”.

Tôn Vĩ hơi híp mắt: “Tôi hiểu được, nhưng cơm thì vẫn phải ăn chứ?”

Long Linh Linh mặt không cảm xúc lắc đầu.

Khuôn mặt Tôn Vĩ cứng lại: “Trợ lý Long, chủ tịch Bạch cố ý không gặp tôi?”

“Chủ tịch thực sự rất bận. Ông cũng biết, anh ấy đang bận lo chuyện vay tiền ngân hàng nên thực sự không có thời gian”.

Đây chỉ là cớ mà Long Linh Linh dùng để chặn họng Tôn Vĩ, thực tế, cô ta hoàn toàn không biết tối đó xảy ra chuyện gì.

Mà lời này vào tai Tôn Vĩ thì thành chế nhạo.

Tôn Vĩ hơi không vui nhưng Long Linh Linh cũng là một người đẹp, ông ta không cần phải tức giận với người đẹp chứ, huống chi ông ta còn muốn “nắm giữ” hương vị của cô ta nữa kia!

“Chủ tịch Bạch không có thời gian thì trợ lý Long hẳn là có chứ? Chúng ta cùng đi ăn cơm nhé?”

Long Linh Linh rất ghét ánh mắt của Tôn Vĩ, không kiên nhẫn nói: “Chủ tịch Tôn xin hãy về đi”.

Tôn Vĩ nhìn vẻ mặt của Long Linh Linh thì cũng không tự làm bề mặt mình nữa mà quay người rời đi.

Sau khi quay đi, khuôn mặt ông ta trở nên hung ác. Được lắm, từ chối ông ta, vậy thì đừng trách ông ta dùng thủ đoạn đặc biệt.

Nói nhẹ không nghe thì phải dùng biện pháp mạnh. Lúc trước ông ta đã tặng quà, Bạch Diệc Phi nhận rồi mà bây giờ còn từ chối lời mời ăn cơm của ông ta!

Nếu đã không muốn giải quyết mọi chuyện một cách hòa bình thì đành phải dùng biện pháp mạnh thôi.

Long Linh Linh quay về phòng làm việc: “Tôn Vĩ đã đi rồi”.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Nếu lần sau ông ta còn đến thì đồng ý”.

Long Linh Linh không hiểu: “Tại sao?”

“Không cần vì chuyện nhỏ như vay tiền mà đánh sập một ngân hàng, chuyện này đối với Hầu Tước chẳng khác nào làm to chuyện cả”.

Bạch Diệc Phi nghĩ rất đơn giản. Hiện giờ Hầu Tước phát triển bốn miếng đất nên cần tiền. Mà vấn đề này bây giờ đã được giải quyết rồi, anh cũng đã cho Tôn Vĩ một bài học nên không cần phải quan tâm nữa.

Nhưng anh không biết, có một số người, dù anh không so đo với họ thì họ cũng so đo với anh.

...

Tôn Vĩ về công ty của mình, gọi điện thoại.

“Thanh Ngư, là tôi, làm theo như tôi đã nói”.

Đầu bên kia điện thoại trả lời: “Vâng sếp, nhưng tiền cọc...”.

Tôn Vĩ thâm mắng: “Đặt cọc 5 triệu, nhận được rồi thì lập tức đi làm cho tôi. 25 triệu còn lại sẽ được thanh toán khi xong chuyện”.

“Vâng, sếp”.

Tôn Vĩ lại không yên tâm dặn dò thêm một câu: “Các người không được động vào người phụ nữ tên Lưu Hiểu Anh đó!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 240: Kế hoạch của Tôn Vĩ

Lí do mà Tôn Vĩ quen biết với Thanh Ngự là do trước đây họ cùng chơi bài đàn đúm ở trong một câu lạc bộ, qua lại nhiều lần thành ra quen biết nhau.

Do ông ta biết rõ nguồn gốc của Thanh Ngự, thêm truyện Thanh Ngự thích tiền, vì vậy mới trả tiền thuê hẳn làm việc, nhưng suy cho cùng, những đũa côn đồ thích tiền trong xã hội như thế này, ông ta thật sự không thích chút nào.

Có điều chỉ cần Thanh Ngự lần này hoàn thành nhiệm vụ, ông ta cũng coi như không lỗi.

Lại nghĩ đến Long Linh Linh cùng Lưu Hiểu Anh, ông ta lộ ra nụ cười âm thầm: “Đợi ông đây bắt được hai đứa đó, xem Bạch Diệc Phi mày còn có thể kiêu ngạo được nữa không? Ông mày đến đàn bà của mày cũng chơi qua, mày cmn còn giám giờ trò với tao à?”

...

Chuyện về khoản vay đã được giải quyết, và khi đã có tiền, 4 dự án kia đi vào hoạt động chính thức rồi thì Bạch Diệc Phi có thể dành nhiều thời gian hơn ở bên cạnh Lý Tuyết.

Nghĩ đến Lý Tuyết, Bạch Diệc Phi liền gọi điện cho Chu Khúc Nhi.

“Tuyết Nhi thế nào rồi?”

Chu Khúc Nhi liếc nhìn Lý Tuyết đang ngồi trên sofa vừa xem phim hoạt hình vừa ăn đồ ăn vặt nói: “Rất tốt!”

“Vậy thì được, sau khi xong việc tôi sẽ đến đón cô ấy”.

Sau khi cúp máy, Bạch Diệc Phi lại liên lạc với Lưu Hiểu Anh.

“Bây giờ cô đang ở đâu?”

Lưu Hiểu Anh đáp: “Tôi đang ở văn phòng của Linh Linh! Sao vậy? Anh cảm thấy không khỏe à?”

“Không phải, tôi là muốn cô qua chỗ Tuyết Nhi, cô ấy hiện đang ở Lý Thị”.

Mặc dù Chu Khúc Nhi ở đó, nhưng Bạch Diệc Phi cảm thấy có Lưu Hiểu Anh ở bên, Lý Tuyết sẽ cảm thấy vui vẻ hơn, nghĩ đến đây, Bạch Diệc Phi lại nói: “Nếu cô muốn mua gì đó thì tính vào tài khoản của tôi!”

Lưu Hiểu Anh cười hi hi đáp: “Không thành vấn đề!”

Nửa tiếng sau, Lưu Hiểu Anh đến văn phòng của tập đoàn Lý Thị.

“Tuyết Nhi, chị đến rồi nè!”, Lưu Hiểu Anh nhao tới bên cạnh Tuyết Nhi.

Lý Tuyết cũng giang tay ôm cô ta vào lòng, cười ha ha rất vui vẻ.

Chu Khúc Nhi nhìn cảnh này thì có chút ghen tị, rốt cuộc ai mới là bạn tốt nhất của cậu chứ? Trầm mặc một hồi, lại hừ lạnh hai tiếng, Bạch Diệc Phi có ý gì đây? Để cô ta chăm sóc Tuyết Nhi, kết quả lại gọi cả Lưu Hiểu Anh đến nữa?

Là cảm thấy cô ta chăm sóc không tốt, thế nên mới gọi Lưu Hiểu Anh đến sao?

Lưu Hiểu Anh liếc nhìn Chu Khúc Nhi, cũng biết cô ta đang nghĩ gì liền nói: “Cô rất bận đúng không? Hay là để tôi đưa Tuyết Nhi đi ra ngoài chơi?”

Chu Khúc Nhi nghĩ ngợi một chút liền đồng ý, thật ra cô ta muốn đi cùng, nhưng còn nhiều việc bận, không dứt ra được.

Lưu Hiểu Anh khoác tay Lý Tuyết đưa cô ra ngoài, nhưng lúc đi đến đại sảnh thì nghe thấy vài tiếng bàn tán.

“Đây chẳng phải là Lý Tuyết sao?”

“Đúng là cô ta, sao cô ta lại đến Lý Thị nữa rồi?”

“Anh không biết à, đến từ sáng rồi, là giám đốc Khúc đưa cô ấy đến”.

“Giám đốc Khúc và Lý Tuyết là bạn thân”.

“Nghe anh nói vậy, tôi cảm thấy rất kì lạ! Lý Thị chẳng phải thuộc về Hầu Tước sao? Sao lại để bạn thân của Lý Tuyết quản lý? Có phải là....?”

“Anh đừng có nói bậy!”

“Nhỡ như đó là sự thật thì sao?”

“Ai biết được đây! Những người có tiền, chả có ai trong sạch cả!”

Âm thanh ngày càng nhỏ dần khi hai người bước ra khỏi sảnh.

Lý Tuyết căn bản không hiểu gì cả nên cô ấy không quan tâm.

Mà Lưu Hiểu Anh thì khế chau mày, Bạch Diệc Phi là người như thế nào, cô ta hiểu rất rõ, không phải như những người này nghĩ, nhưng bọn họ lại không quản được cái miệng của mình, cứ thích đi buôn chuyện linh tinh.

Sau khi hai người đi ra ngoài, Lưu Hiểu Anh bắt một chiếc taxi đưa Lý Tuyết đến nơi náo nhiệt nhất của thành phố, bọn họ dạo phố mua sắm thỏa thích cả buổi.

Ở đây gì cũng có, cửa hàng quần áo, đồ ăn thức uống, nhiều không kể hết.

Ở một góc khác, biết được ở đây có rất nhiều đồ ăn, Lý Cường Đông nghĩ đến con gái mình nên ghé vào định mua vài thứ cho Lý Tuyết, kết quả vừa mới mua xong định ra về thì nhìn thấy Lưu Hiểu Anh và Lý Tuyết.

Hai cô gái xinh đẹp khí chất nắm tay nhau cùng đi, vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ.

Rất lâu rồi ông chưa nhìn thấy Lý Tuyết cười hạnh phúc như vậy.

Sau khi nhìn một lúc, hình bóng Lưu Hiểu Anh và Lý Tuyết đi xa dần, Lý Cường Đông bắt lực lắc đầu, cũng không có dự định đi lên chào hỏi mà xoay người chuẩn bị đi về xe của mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 241: Bắt cóc hụt

Nhưng đúng vào lúc này, có một chiếc xe 16 chỗ đột nhiên phanh gấp đỗ lại bên đường, tiếng bánh xe ma sát với mặt đường tạo nên một âm thanh vô cùng chói tai, Lý Cường Đông vội quay đầu lại nhìn.

Chiếc xe đó dừng ngay trước mặt Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh, sau đó có bốn năm người đàn ông cầm côn bước xuống từ trên xe.

Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh thấy vậy đều giật mình sợ hãi, Lưu Hiểu Anh một tay che trước người Lý Tuyết để bảo vệ, mắt nhìn bọn họ chằm chằm: “Mấy người muốn làm gì?”

"Ở đây có rất nhiều người nhìn thấy đó, mấy người đừng có manh động nha!"

Mấy người đàn ông nọ chẳng nói chẳng rằng, nhìn qua Lưu Hiểu Anh nói: “Chính là cô ta! Trói lại cho tôi!”

Lưu Hiểu Anh ngăn ra, cô ta cho rằng bọn họ là đến bắt Lý Tuyết, không ngờ bọn họ đến hoá ra là để bắt mình!

Mấy người đàn ông bước tới bao vây Lưu Hiểu Anh và Lý Tuyết, một trong số bọn họ đã vươn tay ra định bắt Lưu Hiểu Anh.

Những người xung quanh thấy vậy thì lần lượt tránh hết đi, không dám bước đến gần nữa.

Lý Tuyết thấy vậy, trong lòng vừa sợ hãi nhưng đồng thời theo bản năng cô cũng muốn bảo vệ những người đối xử tốt với cô, do vậy cô bước lên một bước dùng sức vừa đâm vừa đánh vào tay của người đàn ông đang giữ lấy Lưu Hiểu Anh: “Thả chị ra! Mau thả chị ấy ra!”

“Cút sang một bên!”, một người đàn ông khác thô lỗ đẩy Lý Tuyết ra.

Lý Tuyết bị đẩy ngã ra đất.

“Tiểu Tuyết!”, Lưu Hiểu Anh muốn giằng thoát ra, nhưng dù gì cũng chỉ là một cô gái, làm sao có đủ sức để thoát khỏi đám đàn ông cao to kia, do vậy cô ta bị một người trong số đó lôi về phía chiếc xe 16 chỗ.

Thấy Lưu Hiểu Anh sắp bị đưa lên xe, Lý Tuyết vội vàng đứng dậy kéo tay người đàn ông.

Những người này vốn không định để ý đến Lý Tuyết, nhưng Lý Tuyết cứ liên tục cản trở bọn họ làm việc nên có hai gã đàn ông bước lên trước: “Con mẹ nó! Bắt luôn nó cho rồi!”

"Được! Nó đẹp như vậy, bắt về chúng ta tự hưởng thụ với nhau!"

Ngay khi Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh sắp bị kéo lên xe, Lý Cường Đông vội vàng chạy tới: "Thả bọn họ ra cho tôi!"

Đồng thời, ông nắm chặt nắm đấm đánh vào người đàn ông đứng gần mình nhất.

Người đàn ông nọ không ngờ rằng sẽ có người xông ra chặn đường, do vậy gã nhận đủ một cú đấm trời giáng, đờn phản ứng lại, gã liền cầm côn đánh trả.

Dù gì thì Lý Cường Đông cũng đã bốn mươi, năm mươi tuổi, làm sao có thể so được với sức trẻ, mà người nọ còn to con như vậy, nên chẳng mấy chốc ông đã bị đập trúng mấy gậy.

Lý Cường Đông đau quá ngồi thụp xuống trên mặt đất nhưng vẫn bị người nọ đánh tới tấp.

Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh thấy vậy liền lo lắng phát khóc.

"Bố ơi! Đừng đánh bố tôi! Hu hu...".

"Chú Lý!"

Nhưng bọn họ vẫn đang bị mấy người đàn ông kia giữ lại nên không thể chạy qua giúp đỡ cho Lý Cường Đông.

Đúng lúc này, có một người mặc áo đen đột nhiên xuất hiện, động tác vô cùng nhanh nhẹn, giơ chân đạp vào mấy người nọ khiến họ ngã lộn trên mặt đất, sau đó lại tung ra vài cú đấm, tốc độ nhanh đến mức những người nọ còn chưa kịp phản ứng thì đã nằm lộn quay trên đất kêu gào.

Người đến chính là Từ Lăng.

Theo lý mà nói thì gã sẽ không bao giờ can thiệp vào những việc này, nhưng chính gã cũng chẳng biết tại sao lần này tay chân mình lại nhanh hơn não, trước khi gã kịp suy nghĩ thì gã đã lao đến đánh cho đám người kia bò lộn trên đất.

Hai người đang giữ chặt Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh thấy người của mình bị đánh như vậy thì chửi um lên.

"Con mẹ nó! Ở đâu ra thằng rác rưởi này thế?"

"Đánh chết nó!"

Hai người kia cầm côn cùng nhau xông tới.

Từ Lăng khéo léo tóm lấy cây côn của một người trong số đó, mượn lực nhảy lên đạp trúng cổ người đàn ông còn lại, sau đó bật người xoay lại đạp tiếp vào cổ người kia.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi mà cả hai người đã nằm bò ra đất không dậy nổi.

Từ Lăng nhìn bọn họ mà không hiểu nổi bản thân mình đang làm gì nữa, cuối cùng còn cầm điện thoại lên gọi 120. Đợi cho đến khi nghe thấy tiếng còi hú của xe cảnh sát đến gần, gã mới lùi vào trong đám đông rồi biến mất.

Tần Hoa mang theo một đội cảnh sát tới hiện trường, nhìn thấy bốn năm người đàn ông nằm la liệt, còn có Lưu Hiểu Anh đang đứng bên cạnh cửa xe cùng với Lý Cường Đông nằm trên mặt đất và Lý Tuyết thì đang khóc như mưa.

Rất nhanh sau đó, 120 cũng đến, nhanh chóng khiêng mấy người áo đen đi, Tần Hoa dặn nhân viên đưa bọn họ về đồn còn mình thì lái xe đi theo xe 120 đến bệnh viện.

...

Khi Bạch Diệc Phi khi nhận được điện thoại của Lưu Hiểu Anh, anh gần như chết lặng nhưng may mà sau đó nghe thấy Lý Tuyết không sao, cô vẫn khoẻ thì lúc này anh mới kiềm chế được cảm xúc mà không bị ngất đi.

Bạch Diệc Phi lái xe với tốc độ nhanh nhất để đến bệnh viện.

Cùng lúc đó, Lưu Tử Vân và Chu Khúc Nhi cũng nhận được thông báo, tất cả đều vội vã chạy đến bệnh viện.

Lưu Tử Vân và Chu Khúc Nhi gần như đến bệnh viện cùng một lúc với nhau, so với Bạch Diệc Phi thì bọn họ đến sớm hơn một chút.

Lưu Hiểu Anh và Lý Tuyết đang đợi bên ngoài phòng cấp cứu, Lý Tuyết vẫn đang khóc và đôi mắt cô thì đỏ hoe.

Sắc mặt Chu Khúc Nhi cũng không tốt lắm, hỏi Lưu Hiểu Anh: "Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Lưu Hiểu Anh tự trách bản thân rất nhiều, bởi vì đối tượng tấn công của đám người đó chính là cô, là cô đã liên lụy đến Lý Tuyết và Lý Cường Đông.

Đại khái kể lại một lượt từ đầu đến cuối, sau đó nói: "Vấn đề của chú hẳn là không đến nỗi nghiêm trọng, có phần đầu bị thương hơi nặng một chút".

Trên người Lý Cường Đông bị thương rất nhiều chỗ nhưng cũng không đến nỗi bị gãy xương hay chảy máu trong, chỉ có phần đầu là bị thương nặng nhất, chỉ cần kiểm tra phần đầu mà không có vấn đề gì thì những chỗ khác cũng sẽ không sao.

Lưu Tử Vân và Chu Khúc Nhi nghe vậy, ánh mắt lo lắng nhìn về phía phòng cấp cứu.

Lý Tuyết vẫn còn đang nức nở, Chu Khúc Nhi đi qua ôm cô vào lòng an ủi, nói: "Tuyết Nhi, đừng lo lắng, chú Lý sẽ không sao đâu, chú sẽ khoẻ lại thôi".

Lưu Tử Vân thấy vậy vừa đau lòng lại vừa lo lắng.

Mà khi cảm thấy lo lắng, là bà ta nghĩ ngay đến Bạch Diệc Phi: "Bạch Diệc Phi sao còn chưa tới? Không biết bố vợ mình đang cấp cứu trong bệnh viện à? Làm con rẻ kiêu gì vậy?"

Lưu Hiểu Anh và Chu Khúc Nhi không dám nói lời nào, bọn họ đều hiểu Lưu Tử Vân thật ra không phải là đang trách Bạch Diệc Phi, bà ấy chỉ là đang cảm thấy lo lắng mà thôi.

Vừa dứt lời không bao lâu thì Bạch Diệc Phi đã tới.

Lưu Tử Vân vừa nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì quát um lên: "Sao bây giờ anh mới tới? Công việc còn quan trọng hơn cả người à?"

"Còn nữa, tại sao Tuyết Nhi lại thành mục tiêu tấn công của người ta? Tôi biết ngay là nó mà đi theo anh thì sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện mà!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 242: Sai lầm tuổi trẻ

Bạch Diệc Phi cười khỏ một tiếng, anh cũng rất bất lực.

Cũng may, Lý Tuyết không việc gì, chỉ có điều Lý Cường Đông...

Một lát sau, ông cụ Lý cũng đến.

Lúc Lưu Tử Vân nghe điện thoại, bà ta đi vội quá nên không để ý đến ông cụ Lý và bà ta cũng không nói với ông cụ.

Ông cụ Lý nghe thấy cuộc điện thoại đó nên sau khi Lưu Tử Vân đi, ông ta gọi điện cho Lý Đại Hải bảo đưa mình đi đến bệnh viện.

Lúc đó Lý Đại Hải vẫn còn tò mò, sao ông cụ Lý lại ở biệt thự trong cảng Lam Ba? Nhưng ông cụ Lý không nói nhiều nên Lý Đại Hải cũng không dám hỏi thêm, đành phải đưa người đến bệnh viện. Lúc này ông ta mới biết Lý Cường Đông bị người ta đánh và được đưa vào viện.

Hai tiếng sau, đèn trong phòng phẫu thuật tắt, bác sĩ cũng bước ra.

“Bác sĩ, thế nào rồi ạ?”

“Bác sĩ...”.

Nhìn thấy bác sĩ, mọi người đều đổ dồn lại. Bác sĩ nói với thần sắc rất bình thản: “Trên người có rất nhiều vết thương của gậy đánh, nghiêm trọng nhất là phần đầu, có thể bị chấn thương não, những cái khác thì không việc gì”.

Nghe bác sĩ nói xong, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Bác sĩ lại nói: “Vẫn phải cẩn trọng về vấn đề chấn thương não, chúng tôi sẽ chuyển bệnh nhân đến phòng bệnh, mọi người trước tiên đừng vội đến làm phiền bệnh nhân, đợi tỉnh lại rồi tính tiếp”.

Tiếp đó, mọi người đi cùng y tá đến phòng bệnh nhưng đều ở bên ngoài chứ không vào trong.

Lý Đại Hải không có tâm trạng ở lại đây nên nói là công ty có việc rồi về luôn.

Lưu Tử Vân trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Anh nhìn anh xem, anh không chỉ làm liên lụy đến Tuyết Nhi mà còn liên lụy đến cả bố vợ anh, người tiếp theo có phải là tôi không?”

“Mẹ ơi...”, Bạch Diệc Phi bất lực gọi một tiếng.

Lưu Hiểu Anh và Chu Khúc Nhi khẽ liếc mắt nhìn nhau, nói cho cùng thì họ cũng là người ngoài, không tiện nói chen vào.

Lúc này, ông cụ Lý lên tiếng: “Tử Vân à! Chuyện này cũng không thể trách thằng bé được, dù sao thì cũng không ai muốn xảy ra chuyện này”.

Lưu Tử Vân vẫn rất kính trọng ông cụ Lý nên lúc này chỉ trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi rồi cho qua.

Lý Tuyết vì khóc một trận, cộng thêm việc sợ hãi quá nên lúc này ngủ thiếp đi trong một phòng bệnh khác.

Bạch Diệc Phi nói với Lưu Tử Vân: “Mẹ! Hay là mẹ cứ về trước đi, con canh chừng ở đây cũng được”.

“Tôi không về, muốn về thì anh về đi”, Lưu Tử Vân quát lên.

Bạch Diệc Phi bất lực, liếc nhìn Lưu Hiểu Anh, nói: “Cô đi với tôi một lát.

Lưu Hiểu Anh gật đầu rồi cùng với Bạch Diệc Phi rời đi.

...

“Nói cụ thể sự việc từ đầu đến cuối tôi nghe xem nào”, Bạch Diệc Phi nhìn Lưu Hiểu Anh, anh nói mà mặt không biểu cảm.

Lưu Hiểu Anh nói với vẻ tự trách: “Do tôi kéo Tiểu Tuyết đi dạo phố, lúc đó có chiếc xe dừng trước mặt chúng tôi. Người mà bọn chúng muốn bắt là tôi, không liên quan gì đến Tiểu Tuyết nhưng cô ấy không muốn tôi bị bắt nên lại cứu tôi. Trong lúc giằng co, chú xông lên nhưng không đánh lại được đám người đó và rồi...”.

“Cuối cùng là một người áo đen ra tay đánh gục tất cả mọi người nên chúng tôi mới được cứu...”.

Bạch Diệc Phi chau mày, hỏi: “Nhằm vào cô? Vậy thì chắc đám người đó định nhằm vào tôi”.

Sau đó, Bạch Diệc Phi gọi điện cho Tần Hoa hỏi tình hình, kết quả cũng giống như Lưu Hiểu Anh nói. Tần Hoa vốn định đi cùng đến bệnh viện nhưng cuộc phẫu thuật vẫn đang tiến hành nên anh ta không thể lãng phí thời gian, đành phải quay về thăm vấn mấy kẻ đã bị bắt kia.

Cúp điện thoại, Bạch Diệc Phi lại gọi điện cho Bạch Hổ bảo anh ta đi kiểm tra chuyện này.

Tầm bảy giờ tối, Lý Cường Đông tỉnh lại. Mọi người đều vui mừng khôn xiết, Lưu Tử Vân dìu ông cụ Lý vào trong phòng bệnh.

Lý Cường Đông khẽ mở mắt ra, nhìn thấy một phòng đầy người. Lưu Tử Vân, ông cụ Lý, Chu Khúc Nhi, Bạch Diệc Phi, Lưu Hiểu Anh nhưng lại không nhìn thấy Lý Tuyết đâu cả.

“Tuyết Nhi...”, giọng nói của Lý Cường Đông có vẻ yếu ớt.

Lưu Tử Vân đi lên trước, nói: “Tuyết Nhi không sao, con bé đang ngủ ở phòng bên cạnh”.

Lý Cường Đông thấy yên tâm rồi nhắm mắt lại, sau đó lại từ từ mở ra.

Lưu Tử Vân thấy thế liền nói với mọi người: “Mọi người về trước đi, ở đây có tôi rồi”.

Thật ra bà ta thấy Lý Cường Đông mệt cần phải nghỉ ngơi rồi, vì thế mới nói thế.

Bạch Diệc Phi nhìn Lý Cường Đông một cái, đúng lúc ông cũng đang nhìn anh. Hai người nhìn nhau không nói thành tiếng, sau đó Bạch Diệc Phi liền đi ra ngoài trước.

Thấy thế, Chu Khúc Nhi và Lưu Hiểu Anh cũng không tiện ở lại, sau đó đi theo Bạch Diệc Phi ra ngoài.

Ông cụ Lý thì không nhúc nhích, Lưu Tử Vân đành phải khuyên: “Bố ơi, muộn rồi, bố cứ về đi ạ”.

“Không cần đâu, bố ở lại”, ông cụ Lý nói với thái độ rất kiên quyết.

Lưu Tử Vân nói tiếp: “Bố tuổi cao rồi không chịu được đâu ạ, bố cứ về nghỉ ngơi trước đi”.

“Không sao, bố sẽ đợi ở đây”.

Lưu Tử Vân thấy thế cũng khó xử nhưng không biết nên khuyên thế nào.

Thật ra trong lòng ông cụ Lý rất cảm thấy rất nặng nề. Thời trẻ ông ta đã phạm sai lầm, vì thế diện mà cố ý phớt lờ không quan tâm đến Lý Cường Đông. Sau đó nhà họ Lý phát triển thì càng không muốn để xảy ra tai tiếng gì nên ông ta không để tâm đến nhà Lý Cường Đông luôn.

Nhưng đến giờ già rồi, không có thực quyền thì người quan tâm thật sự đến ông ta nhất lại là cả nhà Lý Cường Đông.

Đặc biệt là Lưu Tử Vân, thường xuyên nói những lời khó nghe nhưng đó là bảo vệ nhà mình nên bà ta dùng cách của mình thôi.

Nhìn Lý Cường Đông nằm trên giường, ông cụ Lý thấy đau lòng. Nếu như ban đầu ông ta không vì thế diện thì có phải cả nhà sẽ rất hòa thuận không? Có phải ông ta sẽ được hưởng thụ thêm mấy năm vui vẻ không?

Lưu Tử Vân không khuyên được nên đành đứng dậy rót cốc nước nóng cho Lý Cường Đông.

Lý Cường Đông nhìn ông cụ Lý đang ngồi bên giường, khẽ gọi một tiếng: “Bố ơi... Bố về đi”.

Ông cụ Lý khước mắt đỏ ửng, nói: “Bố chăm con thì có gì sai đâu”, một câu nói khiến Lý Cường Đông sững sốt, trong lòng thấy ấm áp vô cùng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 243: Sống trên đời có ai không phạm lỗi

Bạch Diệc Phi đến phòng bệnh của Lý Tuyết. Cô vẫn chưa tỉnh, chỉ có điều nhìn cô ngủ không được yên lòng cho lắm, cô chau mày với dáng vẻ lo lắng.

Chu Khúc Nhi và Lưu Hiểu Anh ở bên ngoài phòng bệnh mà không vào. Nhất thời không gian đều trở nên vô cùng yên tĩnh.

Không bao lâu, Lưu Tử Vân hét lớn làm phá vỡ sự yên tĩnh đó: “Lý Phàm! Cậu... Sao cậu lại thành ra như này?”, Lưu Tử Vân kinh ngạc khi nhìn thấy Lý Phàm đang định vào phòng bệnh.

Lý Phàm mặc đồ bình thường, trong tay cầm giỏ hoa quả. Nhưng điều khiến người khác kinh ngạc chính là gã ta ngồi trên xe lăn.

Trước đó Bạch Diệc Phi tìm Lưu Đầu Trọc bảo đánh cho Lý Phàm gãy chân. Giờ đây, bất luận gã ta có làm gì thì đều chỉ có thể ngồi trên xe lăn thôi.

Lý Phàm sắc mặt sầm xuống, nói: “Hừm! Tôi thành ra như này chẳng phải vì thằng chó Bạch Diệc Phi hại hay sao? Bà còn hỏi sao lại như này à?”

Lưu Tử Vân sửng người ra.

Lý Phàm hừ một tiếng, nói tiếp: “Nghe nói Lý Cường Đông bị người ta đánh? Tôi đến xem... Đã bị đánh chết chưa?”

Có thể nói, Lý Phàm hận cả nhà Lý Cường Đông đến tận xương tủy. Sau khi biết được Lý Cường Đông bị đánh thì gã ta không kìm được vui mừng nên bảo người đẩy mình đến bệnh viện. Gã ta muốn tận mắt nhìn thấy Lý Cường Đông, nhân tiện ‘vui mừng khi người gặp nạn’ nữa.

Người đẩy Lý Phàm đến đây là bảo mẫu chăm sóc cho gã ta. Lý Phàm yêu cầu cái gì thì bà ta tất nhiên không thể từ chối.

“Cậu nói linh tinh cái gì vậy hả?”, Lưu Tử Vân phẫn nộ trợn mắt nhìn Lý Phàm, nói: “Chúng tôi không cần cậu đến thăm, cậu mau đi cho tôi”.

Lý Phàm đã nhìn thấy Lý Cường Đông ở trên giường bệnh, lúc này trong lòng vô cùng thỏa mãn: “Ôi, thế thảm thế kia cơ à? Nhưng không bị người ta đánh gãy xương hay tàn phế nhỉ?”

Nói đến đây, trong lòng Lý Phàm lại dấy lên nỗi hận. Gã ta bị đánh gãy chân, giờ đây không thể nào đứng dậy nổi.

Lý Cường Đông không có sức đi chấp nhật với tên hề như Lý Phàm, ông nhắm mắt rồi không bận tâm gì hết.

Ông cụ Lý giờ đây tâm tư đều dồn về Lý Cường Đông, vì thế khi chứng kiến cảnh này thì lập tức quát Lý Phàm: “Mày cút ngay đi cho tao”.

Lúc này Lý Phàm mới phát hiện ra ông cụ Lý cũng ở đây nhưng gã ta không sợ mà còn nói kiêu châm biếm: “Ôi! Giờ ông nội không sợ mất mặt nữa à? Lại còn hót hải chạy đến đây trông nom nữa”.

“Cũng phải thôi! Dù sao thì giờ người ta cũng ở biệt thự cảnh Lam Ba, đi theo họ còn được thơm lây chứ”.

“Lý Phàm!”, Lưu Tử Vân quát lên: “Đây là ông nội của cậu đây”.

Lý Phàm không thèm để ý, nói: “Hừm! Có ông nội nào như này không? Bỏ mặc cháu trai ruột của mình không thương xót, lại đi quan tâm đến mấy loại tạp nham”.

“Cậu...”, Lưu Tử Vân giơ tay định tát Lý Phàm một cái nhưng có người còn nhanh tay hơn bà ta.

“Bốp”, một cái tát giáng xuống mặt của Lý Phàm. Gã ta ôm mặt nhìn lại, đó chính là người mà gã ta hận nhất, Bạch Diệc Phi!

“Bạch Diệc Phi? Mẹ kiếp, mày lại đánh tao?”

Bạch Diệc Phi không thèm chấp loại ngu si này, anh không nói nhiều mà lên trước tát thêm một cái nữa.

Bảo mẫu ở phía sau Lý Phàm thấy thế thì không biết nên làm thế nào, sợ đến nổi lùi sang một bên. Điều này lại càng tạo không gian rộng hơn cho Bạch Diệc Phi ‘phát huy’.

Bạch Diệc Phi tát Lý Phàm liên tiếp mấy cái. Vì ngồi trên xe lăn không có sức phản kháng, hơn nữa còn về lực của bản thân gã ta nên xe lăn cứ lùi về sau, đến khi ra tận đến cửa.

“Bạch Diệc Phi! Mẹ kiếp...”.

“Câm mồm ngay cho tao”, Bạch Diệc Phi lại tát gã ta cái nữa: “Suốt ngày chỉ biết bô bô cái mồm, cứ như thằng điên vậy”.

Lý Phàm lúc này cũng mắng lớn: “Tao nguyên rửa cho cả nhà mày phải chết”.

“Bóp...”.

“Tao...”.

“Bóp”.

Đám người Lưu Tử Vân nhìn đến nổi đờ người ra.

Nghe thấy âm thanh nên y tá đều lên trước ngăn lại nhưng lúc này ánh mắt của Bạch Diệc Phi khiến mọi người sợ hãi mà không dám.

Lý Phàm bị Bạch Diệc Phi đánh nhưng vẫn lảm nhảm nói: “Bạch Diệc Phi! Đây là bệnh viện đây, mày mà làm càn thì tao sẽ kiện mày”.

“Kiện tổ tông nhà mày ý”, Bạch Diệc Phi lại cho gã ta cái tát nữa.

Bạch Diệc Phi e là xe lăn sẽ đẩy Lý Phàm đi nên dùng chân xoay xe lăn lại, sau lưng Lý Phàm là tường, vì thế mà xe lăn muốn lùi cũng không lùi được.

“Mẹ kiếp! Gãy chân rồi mà vẫn không biết điem dừng, có phải là muốn tao cho mày chết thì mày mới sợ đúng không?”

“Người nhà của tao có làm sao thì liên quan quái gì đến mày? Mày có tư cách đến bệnh viện thăm à? Đã thế còn dám nguyên rửa nhà tao? Ông nội nhận nhà tao rồi, mày nguyên rửa chết cả nhà vậy thì trong đó có mày đấy”.

Lý Phàm trợn trừng mắt lên quát: “Ai là người một nhà với mày, mày là đồ chó chết”, không thể không nói, Lý Phàm đúng là tự tìm cái chết đây mà.

Bạch Diệc Phi vốn đã tức lắm rồi, đã vậy gã ta còn khiêu khích thì không thể trách Bạch Diệc Phi được nữa.

Lý Phàm vừa nói dứt lời, Bạch Diệc Phi đá một cái lên bụng Lý Phàm, xe lăn đập lên tường phát ra tiếng kêu lớn.

Đúng lúc này, Tần Hoa dẫn hai cảnh sát đến.

Y tá nhìn thấy cảnh sát thì như nhìn thấy cứu tinh: “Anh cảnh sát ơi, anh mau ngăn anh ta lại đi, sắp xảy ra án mạng rồi”.

Tần Hoa dừng lại một chút, sau đó lùi về sau hai bước mà không nói lời nào.

Một cảnh sát thấy thế liền hỏi: “Đội trưởng Tần... Không ngăn lại sao?”

Tần Hoa lắc đầu. Vì Bạch Diệc Phi coi anh ta là bạn nên tất nhiên anh ta cũng coi Bạch Diệc Phi là bạn. Là bạn bè, bất luận anh ta có thân phận gì thì cũng nên đứng về phía Bạch Diệc Phi.

Kể cả là sai thì anh ta vẫn đứng về phía Bạch Diệc Phi. Nếu sai thì có thể cùng nhau chịu tội chứ không phải lấy danh nghĩa là bạn bè rồi tự nghĩ là mình đã hết lòng vì bạn rồi.

Con người sống trên đời có ai mà không phạm lỗi?

Anh ta là cảnh sát, điều này không sai, trong lòng cũng giả bộ chính nghĩa nhưng điều này không có gì mâu thuẫn cả.

Trong lúc Tần Hoa lùi về sau thì Bạch Diệc Phi lại xoay người tiếp tục xử lý Lý Phàm. Lúc thì đá chân, lúc thì đấm, tóm lại, anh dùng hết tất cả sức lực của mình.

Mấy phút sau, cuối cùng Bạch Diệc Phi cũng dừng tay, còn Lý Phàm cũng ngất đi.

Bạch Diệc Phi thở phào một cái, thân người lại càng yếu đi nhưng anh cảm thấy dễ chịu hơn bao giờ hết.

Tần Hoa lên trước một bước, hỏi: “Trút hết bực tức chưa?”

“Hết rồi”.

Tần Hoa gật đầu, nói: “Vậy thì bây giờ có thể nói chuyện tử tế rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 244: Kẻ đứng sau chỉ đạo là ai

Nhưng Bạch Diệc Phi vừa định gật đầu thì liền ngất lịm đi.

...

Ở bên kia, Lý Phàm bị đánh ngất xỉu, mặt sưng vù không ra bộ dạng gì, bụng cũng bị Bạch Diệc Phi đá không biết bao nhiêu phát nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Lúc Lý Phàm tỉnh lại thì đã là sáng hôm sau. Nhìn thấy mình ở bệnh viện, còn cả khuôn mặt đau kinh khủng thì gã ta lập tức nhớ lại sự việc xảy ra ngày hôm qua.

Đúng lúc này, Tần Hoa gõ cửa bước vào. Lý Phàm vừa nhìn thấy cảnh sát thì sáng mắt lên, nói: “Đồng chí cảnh sát! Anh đến đúng lúc quá, hôm qua tôi bị thằng chó Bạch Diệc Phi đánh anh cũng nhìn thấy rồi đấy, anh mau bắt nó lại đi”.

Tần Hoa nghe thấy gã ta mắng Bạch Diệc Phi thì chau mày lại, lạnh lùng nói: “Chuyện hôm qua rất phức tạp, trước hết là cô Bạch và cô Lưu suýt bị bắt đi, Lý Cường Đông thì bị đánh nhưng mục đích cuối của bọn chúng là định bắt cóc họ”.

Lý Phàm ngây người ra hỏi: “Nói với tôi mấy lời này làm gì?”

“Bởi vì tôi nghi ngờ người đứng sau lưng chỉ đạo chính là anh”.

Lý Phàm sững người ra, biện minh: “Không phải đâu, đồng chí cảnh sát ơi, liên quan gì đến tôi chứ? Tôi không biết gì cả”.

Tần Hoa thân nhiên nói: “Rất nhiều phạm nhân đều nói mình không biết gì cả.

“Anh... Nói linh tinh”, Lý Phàm sột sắng, nói.

Tần Hoa lại nói tiếp: “Hiện giờ tôi không có chứng cứ nên anh không phải căng thẳng, như vậy lại khiến mình không bình thường và người khác càng nghi ngờ anh đấy”.

“Anh yên tâm, chúng tôi sẽ nhanh chóng ghi chép lại lời của người bị hại, đợi chúng tôi điều tra thêm được thì sẽ chắc chắn biết được kẻ đứng sau chỉ đạo là ai thôi”.

“Đến lúc đó hy vọng anh Lý sẽ phối hợp”.

Lý Phàm nghe thấy vậy thì sững người ra, sau đó mới gật đầu.

Đợi lúc phòng bệnh không còn ai, Lý Phàm mới đột nhiên phản ứng lại, hình như gã ta bị người ta hại rồi.

Ở một phòng khác, Bạch Diệc Phi cũng đã tỉnh lại.

Trong phòng hiện giờ có Long Linh Linh đến lúc sáng, còn có cả Chu Khúc Nhi, Tần Hoa và cả Bạch Hổ đi điều tra sự việc nữa.

“Điều tra được gì rồi?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Bạch Hổ nói: “Là do Thanh Ngư làm nhưng không rõ mục đích ạ”.

“Người cứu bọn họ là Từ Lãng”.

“Từ Lãng?”, Tần Hoa không biết người này.

Bạch Diệc Phi không giải thích gì mà chỉ hỏi: “Các người không có chứng cứ xác thực nên không ra tay?”

Tần Hoa trầm ngâm một lúc mới đáp: “Đúng vậy nhưng hãy tin tôi, tôi sẽ xử lý tốt”.

Bạch Diệc Phi gật đầu nói: “Tôi tin anh nhưng tôi không thể đợi được nữa rồi”.

Lý Tuyết thì sợ hãi còn Lý Cường Đông thì bị thương. Hơn nữa chuyện này còn liên lụy đến Lưu Hiểu Anh nên anh không muốn đợi thêm phút giây nào nữa. Anh muốn nhanh chóng giải quyết xong việc này, như vậy mọi người mới được an toàn.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Anh vẫn còn nhiều việc bận nhỉ?”

Tần Hoa biết rõ đây là đuổi mình đi đây mà. Vì tiếp theo Bạch Diệc Phi sẽ làm một số việc mà bản thân Tần Hoa không biết được.

Lúc này Tần Hoa hơi tức giận nhưng anh ta có thể hiểu được tâm trạng của Bạch Diệc Phi, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Đừng làm gì quá đáng quá”.

Sau khi Tần Hoa đi, Bạch Diệc Phi dựa vào giường, thản nhiên nói: “Bạch Hồ! Thông báo cho Lưu Đầu Trọc đến một chuyến, nhân tiện mời cả Lão Khương ông chủ khu Đông đến đây”.

Bạch Diệc Phi không bảo Bạch Hồ đi tìm Đại Tổng của khu Nam vì ông ta bị Bạch Hồ đánh cho không nhẹ. Hơn nữa, ông ta còn bắt cóc em gái của Lưu Đầu Trọc nên hiện giờ Lưu Đầu Trọc vẫn đi khắp nơi tìm ông ta. Thế nên đám người này đã trốn đi từ lâu rồi, muốn tìm cũng vô ích.

Đám người Long Linh Linh nhìn Bạch Diệc Phi mà suy nghĩ trong lòng đều trùng khớp với nhau.

Một hồi lâu, Chu Khúc Nhi mới nói: “Anh đừng có gây ra án mạng đây nhé, Tuyết Nhi không thích như thế đâu”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, nói vô cùng kiên định: “Không đâu”.

Trước đây anh từng nói với gã đeo kính kia là anh sẽ không ra tay giết người, không muốn tay mình nhuốm mùi tanh. Anh có Tuyết Nhi, sau này biết đâu sẽ có con nữa, anh không muốn họ tiếp xúc với những thứ này.

Chu Khúc Nhi nghe thấy vậy thì yên tâm hơn nhiều.

Nhưng Lưu Hiểu Anh vẫn với vẻ mặt lo lắng: “Sức khỏe của anh ngày càng không tốt đây, cô Hai của tôi cũng không biết khi nào mới về được? Nếu thật sự không ổn, tôi khuyên anh nên uống viên thuốc giải kia”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 245: Kế hoạch của Thanh Ngư

"Tôi sẽ không uống, tôi không muốn hai chúng tôi đều quên đi quá khứ của mình".

Bạch Diệc Phi vẫn còn nhớ, viên thuốc giải có thể khiến cho người ta suy giảm trí nhớ và trí lực. Anh không để ý việc mình có thể sẽ giống như một đứa trẻ, điều khiến anh quan tâm hơn hết chính là những kỷ niệm của anh và Lý Tuyết.

Anh không muốn hai người bọn họ đều quên đi tất cả.

Anh vừa nói dứt câu, đám người Lưu Hiểu Anh ngay lập tức đều không nói lên lời.

...

Tại bãi đỗ xe của bệnh viện, Bạch Diệc Phi ngồi trong xe chờ Bạch Hổ.

Không lâu sau, trong tay Bạch Hổ xách theo một người da đen đến, người đó bị Bạch Hổ dùng giẻ lau nhét vào miệng nên liên tục kêu "ô ô".

Sau lưng Bạch Hổ còn có Lưu đầu trọc và mấy tên đàn em của gã.

Bạch Diệc Phi có chút cạn lời, anh nói là mời vị khách đó tới đây chứ? Đây được coi là mời sao? Đây coi như bắt cóc thì đúng hơn?

Bạch Diệc Phi nghĩ ngợi một lúc rồi bước xuống xe: "Cách mời người của anh cũng khá đặc biệt".

"Ừm", Bạch Hổ gật đầu, không phủ nhận.

Lúc này, Lưu đầu trọc và mấy tên đàn em của gã ở phía sau cũng đã đến.

"Ông chủ", Lưu đầu trọc đi tới trước mặt Bạch Diệc Phi, cười nói niềm nở: "Ông chủ có căn dặn gì, tôi không dám thoái thác".

Bạch Hồ quăng người da đen xuống đất.

Người da đen đó gỡ miếng giẻ lau trong miệng ra: "Fuck! Con mẹ nó, mày là ai? Chúng mày biết tao là ai không? Dám bắt tao à?"

Lưu đầu trọc tức giận đá Lão Khương một cái: "Nói cái rắm gì thế?"

"Lưu đầu trọc! Là mày bắt cóc tao!", người Lão Khương khá đen, nhưng răng ông ta lại rất trắng,...

Lão Khương bị Bạch Hồ trực tiếp trói tới đây, mãi một lúc sau Lưu đầu trọc mới đến bệnh viện nên vừa rồi không thấy bóng dáng gã đâu cả.

"Tao bắt cóc tổ sư nhà mày!", Lưu đầu trọc mắng một câu: "Biết điều một chút cho tao!"

Lão Khương chống một cái từ dưới đất đứng lên, tức giận nói: "Lưu đầu trọc, gan của mày cũng không nhỏ nhỉ! Ngay cả cụ tổ của tao mày cũng muốn bắt cóc? Con mẹ nó, mày không muốn sống nữa đúng không?"

"Đủ rồi!"

Bạch Diệc Phi không còn rảnh xem hai người bọn họ mắng chửi.

Lưu đầu trọc thấy Bạch Diệc Phi tức giận, lập tức cười hề hề: "Ông chủ cứ căn dặn".

Lão Khương liếc Bạch Diệc Phi một cái, khinh thường nói: "Thằng ranh ít tuổi như thế mà là ông chủ ư? Lưu đầu trọc, mày cũng quá mát mặt rồi!"

Ánh mắt của Lưu đầu trọc có chút không nói lên lời.

Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói: "Hai chục triệu".

Lão Khương còn đang cười giễu cợt lúc này cũng há hốc mồm, lúc đó còn trợn trừng mắt lên, ông ta nhìn Bạch Diệc Phi mà vẫn không thể tin được.

Lưu đầu trọc không thèm nhìn ánh mắt của Lão Khương, khinh thường cất ngang một tiếng: "Đây mới gọi là mất hết liêm sỉ!"

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một chút, trước kia anh còn ra giá một tỉ để tìm người, bây giờ mới chỉ có hai chục triệu, thật không cách nào so sánh được? Mặc dù cuối cùng cũng chẳng có ai lấy được một tỷ đó cả.

Lão Khương vô cùng mất liêm sỉ nuốt nước bọt một cái: "Hai chục triệu?"

"Tôi cho ông hai chục triệu, đổi lại ông phải giúp tôi làm một chuyện", Bạch Diệc Phi nói.

Lão Khương tròn tròn mắt: "Hai chục triệu thật không?"

Hai chục triệu đó! Con mẹ nó thật lắm tiền! Chả trách Lưu đầu trọc gọi là ông chủ!

Bạch Diệc Phi lại nói: "Ông có nhận không?"

Lão Khương vội vàng gật đầu, hoàn toàn mất hết dáng vẻ ta đây trước đó: "Tôi nhận! Tôi nhận!"

Chỉ có thằng ngu mới không muốn nhận tiền!

...

Sòng bạc Hoàng Đế.

Nơi này là địa bàn khu tây của Thanh Ngự.

Nhắc tới các khu, mỗi một khu đều có điểm đặc biệt.

Lưu đầu trọc ở khu Bắc, có thể đánh.

Lão Khương dê già ở khu Đông, trên địa bàn của ông ta, là nơi nhiều gái bán hoa nhất.

Thanh Ngu hám tiền của khu Tây, làm cái gì cũng nghĩ đến tiền, sòng bạc Hoàng Đế này cũng là một trong số đó.

Còn Đại Tổng ở khu Nam, có gan rất lớn nhưng lại không có đầu óc nên không đáng để nhắc tới.

Lúc này Thanh Ngu đang ngồi ở phòng làm việc của chủ tịch sòng bạc Hoàng Đế, tay cầm điện thoại chơi game.

Trong phòng còn có mấy tên đàn em đang đứng ở đó.

"Đại ca, mấy người kia cũng đều kín miệng, chúng ta dúi cho ít tiền, đảm bảo sẽ không nói lung tung".

Thanh Ngu không thèm ngẩng đầu lên, gật đầu ừ một tiếng, lại hỏi: "Cái cô tên Anh gì đó bây giờ đang ở đâu?"

"Theo tin tức sáng nay, đến khu biệt thự Cảng Lam Ba, chúng ta không thể ra tay...", tên đàn em bói rồi nói.

Thanh Ngu cau mày: "Cô ta lăm tiền như vậy sao? Ở biệt thự Cảng Lam Ba?"

"Tôn Vĩ này sao lại như vậy? Loại đàn bà như thế này cũng có thể chơi?"

Tên đàn em không dám đáp lời.

Một lát sau, trò chơi của Thanh Ngu kết thúc, hắn để điện thoại di động xuống, ngẩng đầu lên, một gương mặt gầy gò hiện ra trước mặt tên đàn em: "Nghĩ cách dẫn cô ta đến đây cho tao!"

Tên đàn em nghe vậy gật đầu liên tục, nhưng cũng có chút lo lắng: "Đại ca, lần trước không thành công, chủ tịch Hầu Tước nhất định sẽ cảnh giác, sợ là không dễ ra tay".

"Sợ?", Thanh Ngu trừng mắt nhìn gã: "Sợ cái rắm!"

"Chủ tịch Hồ Tước khá giỏi, nhưng có giỏi đến mấy anh ta cũng chỉ là một người kinh doanh, người kinh doanh chỉ biết đánh rắm, lẽ nào còn có thể cứng bằng anh em chúng ta sao".

"Vâng vâng vâng...", tên đàn em hứa theo một hồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 246: Bắt cóc Lưu Hiểu Anh

"Đi, mau chóng nghĩ cách đem người đàn bà tên Anh gì đó tới, chúng ta sẽ kiếm được bội tiền".

Mấy tên đàn em nghe được lời của Thanh Ngư, liền rối rít chuẩn bị dẫn Lưu Hiểu Anh tới.

...

Trở lại biệt thự Cảnh Lam Ba, Lưu Hiểu Anh và Chu Khúc Nhi cùng nhau nói chuyện với Lý Tuyết, để cho cô ấy không suy nghĩ quá nhiều.

Lý Tuyết bây giờ cũng như đứa trẻ, quả thật nhanh chóng bị dời đi sự chú ý, trên mặt lại nở nụ cười.

Vất vả mãi mới dụ dỗ được Lý Tuyết đi xem phim hoạt hình, hai người tới vườn hoa phía sau biệt thự ngôi.

Lúc này, điện thoại Lưu Hiểu Anh đột nhiên vang lên.

"A lô?"

Trong điện thoại là một giọng nói lạnh băng như người máy, rõ ràng là đã dùng phần mềm đổi giọng.

"Bạch Diệc Phi ở trong tay chúng tôi, muốn anh ta còn sống, trong hai tiếng nữa đến địa chỉ tôi gửi".

Nói xong, trực tiếp cúp máy luôn.

Lưu Hiểu Anh bối rối chớp mắt một cái.

"Bạch Diệc Phi bị bắt cóc!"

"Gì cơ?", Chu Khúc Nhi ngồi bên cạnh kính ngạc kêu to: "Chuyện này là sao?"

Lưu Hiểu Anh có chút bối rối nói: "Vừa nãy nhận được cuộc điện thoại, gã nói muốn Bạch Diệc Phi còn sống, trong vòng hai tiếng mau chóng tới địa chỉ gã gửi".

Vừa dứt lời, số điện thoại kia liền gửi tới một địa chỉ.

Địa chỉ phía trên là khu vực ngoại thành phía tây, bốn phía không có gì cả, chỉ có đường vắng xe cộ qua lại.

"Làm sao đây?"

Trước kia Lưu Hiểu Anh cùng Bạch Diệc Phi từng bị bắt cóc một lần, cộng thêm ngày hôm qua mới xảy ra chuyện như vậy, cho nên trong lòng cô không chút hoài nghi.

Cả hai người bây giờ đều rất hốt hoảng.

Lưu Hiểu Anh đứng lên nói: "Đi báo cảnh sát".

"Chờ một chút!", Chu Khúc Nhi kéo cô ta: "Báo cảnh sát, bọn họ giết con tin thì sao?"

Lưu Hiểu Anh nghe vậy ngừng một lát: "Vậy làm sao bây giờ?"

Chu Khúc Nhi trong lòng vô cùng sốt ruột, quả thật cũng không nghĩ ra biện pháp gì, nói: "Nếu không chúng ta âm thầm báo cảnh sát, để cho cảnh sát đi theo chúng ta, còn chúng ta sẽ tới đó?"

Lưu Hiểu Anh cảm thấy cũng có lý, liền gọi 110.

Cũng chính vào lúc này, Lưu Hiểu Anh đột nhiên dừng lại một lát: "Chờ một chút".

"Sao vậy?", Chu Khúc Nhi hỏi.

Lưu Hiểu Anh bây giờ đã bình tĩnh lại, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng.

"Sao Bạch Diệc Phi có thể bị bắt cóc được?"

Chu Khúc Nhi sững sốt một chút, cũng bình tĩnh lại: "Cô muốn nói là bọn chúng cố ý lừa gạt cô?"

Lưu Hiểu Anh gật đầu: "Rất có khả năng này! Nhưng trước mắt chúng ta gọi điện thoại cho Bạch Diệc Phi để xác nhận một chút".

Vừa nói, Lưu Hiểu Anh liền cầm chiếc điện thoại đi động lên.

"A lô? Có chuyện gì sao?", đầu dây bên kia chính là giọng nói của Bạch Diệc Phi.

Vì thế, Lưu Hiểu Anh cùng Chu Khúc Nhi cũng thở phào nhẹ nhõm, Lưu Hiểu Anh hỏi: "Anh không sao chứ? Vừa có người gọi điện cho tôi nói anh đang trong tay bọn họ, còn bảo tôi đi đến địa chỉ đó".

Bạch Diệc Phi nghe xong trong lòng cũng rất hứng thú: "Gã nói với cô địa chỉ ở đâu? Gửi cho tôi".

Lúc này Bạch Diệc Phi cùng mấy người Lưu đầu trợ đi tìm Thanh Ngự, lần này bọn chúng lại tự mình dăng tới cửa.

Thông qua cuộc điện thoại này, Bạch Diệc Phi biết, đám người ngày hôm qua muốn nhắm vào Lưu Hiểu Anh cho nên mới gọi điện cho cô ta, nói mình bị bắt cóc nhằm dụ Lưu Hiểu Anh ra ngoài.

Thật may Lưu Hiểu Anh phản ứng kịp thời, không vội vàng đi ra ngoài...

...

"Đại ca, đã gọi điện rồi, chỉ chờ cô ta tới thôi".

Thanh Ngu nhìn điện thoại di động, ừ một tiếng: "Đi thông báo cho chủ tịch Tôn, để ông ta đến cùng, chúng ta nhận tiền rồi giao người".

"Dạ, đại ca".

Rất nhanh, tên đàn em gọi điện cho chủ tịch Tôn, thông báo ông ta đi tới chỗ đó, người ông ta muốn sẽ có mặt ở đấy.

Trong văn phòng làm việc của ngân hàng Cự Đình, Tôn Vĩ biết tin, vẻ mặt nở nụ cười xấu xa, nghĩ tới lát nữa có thể gặp được người con gái xinh đẹp, còn có thể nếm thử một chút mùi vị của cô ta, Tôn Vĩ hưng phấn không thôi.

Vội vội vàng vàng dặn dò xong xuôi, Tôn Vĩ liền lái xe đi.

...

Ngoại thành, trừ đường xe chạy, không có bất cứ thứ gì xung quanh.

Hai bên đường đều là cỏ dại, còn có một vài cơn gió thổi qua chiếc túi nilông và cái bình nhựa.

Đến sớm nhất là Thanh Ngu và đàn em, sau đó là Tôn Vĩ.

Tôn Vĩ vừa xuống xe, liền nhìn khắp nơi: "Người đâu? Không phải nói ở chỗ này sao? Làm sao không thấy?"

Thanh Ngu cười trả lời: "Chủ tịch Tôn đừng vội, sắp tới rồi".

"Tôi để cho đàn em nói với cô ta Bạch Diệc Phi bị bắt cóc, để cô ta tới nơi này, nếu cô ta là người đàn bà của Bạch Diệc Phi thì chắc chắn sẽ lo lắng cho hắn ta mà mau chóng tới đây".

Tôn Vĩ nghe xong, ừ một tiếng, ông ta cũng không suy nghĩ nhiều, bởi vì ông ta nghĩ Lưu Hiểu Anh đúng là người đàn bà của Bạch Diệc Phi.

"Còn bao lâu nữa?"

"Vừa có tên đàn em gọi điện báo, khoảng hơn mười phút nữa".

Người của Thanh Ngu gọi điện thoại xong, hắn cố ý theo dõi ở khu biệt thự Cảng Lam Ba, chính mắt hắn đã nhìn thấy Lưu Hiểu Anh ngồi trên xe ra khỏi khu biệt thự.

Thanh Ngu im lặng một lúc rồi nói: "Chủ tịch Tôn, ông cũng biết người làm ăn đều giao tiền rồi mới nhận hàng..."

Tôn Vĩ lập tức hiểu ý của hắn, bởi vì ông ta luôn mong ngóng gặp được Lưu Hiểu Anh nên trong lòng khá vui vẻ: "Yên tâm, chỉ cần tôi thấy người, tôi lập tức chuyển tiền qua cho anh".

"Chủ tịch Tôn quả là người giữ chữ tín, hợp tác vui vẻ".

"Được rồi, tôi lên xe nghỉ ngơi một lát".

"Ông đi nghỉ ngơi đi, đến tôi khắc gọi ông", Thanh Ngu cười nịnh nọt.

Tôn Vĩ vẻ mặt cực kì kiêu căng, trong lòng chỉ nghĩ tới Lưu Hiểu Anh, khó tránh khỏi cảm thấy có chút khô nóng, cộng thêm không gian trên xe cũng hẹp nên ông ta lại càng thêm sốt sắng.

"Nhịn một chút nữa, nhịn một chút nữa thôi", Tôn Vĩ tự an ủi mình.

Vất vả đợi 20 phút, cuối cùng cũng thấy xe tới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 247: Kế hoạch thất bại

Thanh Ngư lập tức gõ cửa xe một cái: "Chủ tịch Tôn, người tới rồi".

Tôn Vĩ ở trong xe vừa nghe thấy có người tới, kích động ném điện thoại xuống, nhảy xuống xe: "Người đang ở đâu?"

Vừa nói dứt lời, chiếc xe dừng ngay trước mặt bọn họ.

Cửa xe mở ra, bốn người đi xuống.

Bạch Diệc Phi, Bạch Hồ, Lưu đầu trọc và Lão Khương.

Thanh Ngư cùng đám đàn em và Tôn Vĩ đồng loạt đứng tại chỗ kinh ngạc trợn trừng mắt.

Tôn Vĩ cực kỳ sợ hãi kêu lên một tiếng: "Bạch Diệc Phi!"

Thanh Ngư còn chưa từng gặp qua Bạch Diệc Phi, hắn đang nghi ngờ sao Lưu đầu trọc cùng Lão Khương lại tới đây, liền nghe thấy tên Bạch Diệc Phi, lập tức phản ứng, người thanh niên trẻ tuổi khí chất ngút trời này chính là chủ tịch Hậu Tước Bạch Diệc Phi!

Hắn biết chuyện lần này thất bại rồi, mắt liếc Tôn Vĩ, lại nhìn Bạch Hồ, Lưu đầu trọc và Lão Khương, hắn liền ngay lập tức muốn bỏ trốn.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy Tôn Vĩ cũng không hề kinh ngạc, anh có thể đoán biết được những chuyện đã xảy ra gần đây, hơn nữa đối phương còn đặc biệt muốn bắt Lưu Hiểu Anh, trừ Tôn Vĩ, anh không nghĩ người khác cũng có động cơ đó.

"Chủ tịch Tôn rảnh rồi như vậy, đến nơi vắng vẻ này làm gì?", Bạch Diệc Phi lạnh lùng lên tiếng.

Tôn Vĩ cuối cùng cũng lấy lại tinh thần: "Anh cũng rảnh rồi ghê, không có việc gì thì tới đây làm gì?"

Lúc này Tôn Vĩ vẫn chưa đoán được Bạch Diệc Phi đã rõ chân tướng, bởi vì chuyện hôm qua ông ta còn không biết, còn có thêm Lưu đầu trọc và Lão Khương, ông ta đương nhiên nghĩ rằng anh đến tìm Thanh Ngư để giải quyết.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tôn Vĩ vẫn có chút e ngại, xem ra, Bạch Diệc Phi lại có dính dáng tới mấy người xã hội đen.

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng: "Tôi tới nơi này làm gì, chủ tịch Tôn không biết sao?"

Tôn Vĩ hừ một cái nói: "Các anh có chuyện phải giải quyết, liên quan gì đến tôi? Tôi chỉ tới để lấy đồ thuộc về tôi".

Càng tốt, chờ lát nữa Lưu Hiểu Anh tới, để cho anh ta nhìn thấy, ông ta "làm" người đàn bà của anh ta như thế nào!

"Nói tới đây, hóa ra chủ tịch Hậu Tước cũng đen tối như vậy, lại còn cùng mấy người xã hội đen qua lại, chặc chặc, nếu mà nói ra ngoài, không biết mọi người sẽ có phản ứng gì?"

Bạch Diệc Phi không thèm để ý chút nào, không thèm đáp lời mà nhìn về phía Thanh Ngư: "Mày là người đánh bố vợ của tao".

Câu này làm cho Thanh Ngư giật thót, nhưng làm đại ca lâu như vậy, bên ngoài hẳn vẫn tỏ ra rất bình tĩnh: "Tao không biết".

Chỉ cần chối cãi, anh ta có thể làm được gì?

Lưu đầu trọc xì một tiếng: "Con mẹ nó, mày còn tưởng người ta không biết à, đừng có giả vờ ngu!"

Lão Khương ở bên cạnh cũng gật đầu: "Đúng vậy, chúng tao điều tra rõ ràng rồi, con mẹ nó mày đừng hòng chối cãi!"

"Bọn mày có ý gì? Chúng mày liên kết đôi phỏ tao à?", Thanh Ngư cố ý đánh trống lảng.

Lưu đầu trọc chẳng thềm nhiều lời: "Đàn độn!"

Nói xong lời này, chẳng thềm đợi Thanh Ngư chửi, liền nói với Bạch Diệc Phi: "Ông chủ, còn không trực tiếp ra tay thôi?"

Bạch Diệc Phi gật đầu, Tôn Vĩ ở một bên vội nói: "Bạch Diệc Phi, anh muốn làm gì? Định tụ tập đánh lộn à? Có tin bây giờ tôi báo cảnh sát không!"

Mặc dù Thanh Ngư cùng ông ta chỉ là quan hệ hợp tác, nhưng nếu Bạch Diệc Phi ra tay, không chừng sẽ động tới ông ta, cho nên ông ta tuyệt đối không thể để cho Bạch Diệc Phi ra tay.

Nhưng Tôn Vĩ lập tức nghĩ tới Lưu Hiểu Anh, bắt đầu uy hiếp nói: "Bạch Diệc Phi, anh nghĩ cho kĩ, bây giờ Lưu Hiểu Anh đang trong tay tôi, nếu anh dám ra tay, tôi lập tức cho người xử lý Lưu Hiểu Anh!"

Thanh Ngư nghi ngờ liếc Tôn Vĩ, ông ta không biết bọn họ bị mắc bẫy sao? Hay là, Bạch Diệc Phi tới đây chỉ để trả thù cho bố vợ?

Giờ phút này, Thanh Ngư do dự, nếu như Bạch Diệc Phi thật sự tới để trả thù cho bố vợ, vậy hẳn cũng không có gì phải sợ cả, nơi này có mười mấy tên đàn em của hắn, đối phương lại chỉ có bốn người.

Có tên đàn em không hiểu chuyện, thấy Tôn Vĩ nói như vậy, cũng hùa theo.

"Đúng, Lưu Hiểu Anh đang ở trong tay bọn tao, chúng mày đừng có manh động!"

Bạch Diệc Phi ánh mắt tối sầm lại, cười lạnh một tiếng: "Không phải chúng mày đang đợi cô ấy hay sao?"

Dứt lời, bọn chúng ngậy cả người ra.

Tôn Vĩ lúc này không phản ứng kịp, buột miệng nói: "Làm sao anh biết?"

Hỏi xong liền ngậm miệng lại, nhưng đã muộn, đây coi như là đã gián tiếp thừa nhận, Lưu Hiểu Anh không trong tay bọn họ.

Thanh Ngư trong lòng vô cùng hồi hộp, Bạch Diệc Phi quả nhiên đã biết!

Vậy rõ ràng đàn em của hắn ở Cảng Lam Ba đã bị lừa!

Đúng vậy, Bạch Diệc Phi sau khi lên xe, liền gọi điện nói cho Lưu Hiểu Anh, để cho cô ta giả vờ hết hoảng đi ra ngoài, ở cửa sẽ có xe đón cô ta.

Xe sau khi rời khỏi đây, ở trên đường lớn, xe qua lại tương đối nhiều, bọn họ dùng hai chiếc xe giống nhau ngụy trang, đến cuối cùng, người của Thanh Ngư nhìn thấy chính là chiếc xe của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không còn kiên nhẫn, anh vốn cho là sẽ rất khó giải quyết nhưng có vẻ anh đã nghĩ nhiều rồi, đám người này chẳng có gì khó xử lý cứ đánh là được.

"Cho bọn họ tới đây", Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói một câu.

Thanh Ngư nghe vậy, nhanh chóng phản ứng: "Chúng mày muốn làm gì? Gọi người tới?"

"Hừ! Lúc này gọi cũng muộn rồi nhé?", Thanh Ngư nhìn bọn họ gọi người tới, liền không chút hoảng sợ: "Nơi này chính là ngoại thành, mày gọi người tới làm gì? Muốn qua đây, ít nhất phải mất nửa tiếng!"

"Nửa tiếng này, mười mấy người bọn tao thừa sức đánh bốn người chúng mày!"

Tôn Vĩ nghe vậy, an tâm hơn nhiều, còn được nước lên mặt: "Bạch Diệc Phi, trước tôi tặng quà còn mời anh ăn cơm, kết quả anh lại con mẹ nó từ chối tôi?"

"Anh còn dám lên mặt? Anh thật sự cho là người của Hầu Tước tài giỏi? Có thể so sánh với Cự Đỉnh chúng tôi sao? Nếu không phải tôi cho anh chút

mặt mũi, anh cũng chẳng là cái thá gì cả, mẹ kiếp!"

"Anh cứ chờ đi! Hôm nay anh khôn hồn thì quay trở về tốt nhất để cho mấy công ty kia ngoan ngoãn cho tôi, đừng có mà rút vốn làm cái gì!"

"Còn nữa, muốn vay tiền cũng được, nhưng anh phải đem Lưu Hiểu Anh ra đổi! Nếu không tôi tuyệt đối không cho anh vay tiền!"

Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm Tôn Vĩ, không thể nhẫn nhịn được nữa.

"Bạch Hồ, đánh ông ta!"

Bạch Hồ yên lặng tiến lên một bước, giơ tay lên.

Tôn Vĩ kinh hãi, muốn núp sau Thanh Ngu, nhưng Bạch Hồ động tác nhanh nhẹn, một tay bắt được Tôn Vĩ đang lẩn trốn, đồng thời, một cái tát rơi xuống mặt Tôn Vĩ.

"Bép!"

Một tiếng giòn giã.

"A!"

Tôn Vĩ kêu to, quen thói ăn sung mặc sướng, lại không chịu vận động, làm sao ông ta có thể chịu được cái tát của Bạch Hồ?

Vóc dáng Thanh Ngu khá nhỏ bé, chỉ tầm 1m70, thấy Bạch Hồ 1m90, thân hình vạm vỡ chèn ép, làm cho hắn cũng có chút căng thẳng cùng lo lắng.

Nhưng nhớ tới hợp tác cùng Tôn Vĩ, liền lập tức để đàn em ra tay:
"Đánh cho tao!"

Mười mấy tên đàn em đồng loạt xông lên.

Lưu đầu trục là một người luyện võ, thấy vậy cũng lên theo, ngược lại Lão Khương yếu ớt không chút sức lực nên đứng ở bên cạnh Bạch Diệc

Phi.

Bạch Diệc Phi đề cho Bạch Hổ đánh Tôn Vĩ, anh hiền nhiên sẽ không đi quản những người khác, cho nên Lưu đầu trọc một mình đối phó với mười mấy người.

Dĩ Nhiên, Bạch Hổ cũng không thật sự chỉ đánh mỗi Tôn Vĩ, bởi vì sẽ có những tên ngu ngốc xông lên đánh Bạch Hổ, Bạch Hổ trực tiếp đập một cú, người trong nháy mắt đã bay ra ngoài, nằm trên đất kêu rên.

Thanh Ngư thấy một màn này liền tròn mắt.

Một cú đá bay người thật sự quá biến thái!

Sau khi một vài tên bị đánh te tua, mấy người khác cũng không dám động đến Bạch Hổ, liền ríu rít chuyển hướng sang Lưu đầu trọc.

Lưu đầu trọc ngay lập tức cảm thấy áp lực, sức lực của gã cũng không tệ, nhưng cũng không có biến thái như Bạch Hổ!

"Lão Khương, mày con mẹ nó đang núp ở xó nào chứ? Mau tới giúp tao!", Lưu đầu trọc hô lớn.

Lão Khương đứng tại chỗ không động đậy, ra sức lắc đầu: "Không không không, tao đánh không lại".

Lưu đầu trọc cạn lời, con mẹ nó đây là lời một tên đại ca nên nói sao?

Bạch Diệc Phi ở bên cạnh cũng tò mò liếc Lão Khương, nhìn thân thể ông ta, hẳn là có thể đánh người?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 248: Hỗn chiến

Lão Khương cười ngược ngùng với Bạch Diệc Phi: “Tôi thật sự đánh không lại”.

May mà ngay lúc Lưu Đầu Trọc sắp không chống đỡ nổi nữa thì một chiếc xe 16 chỗ dừng lại bên đường.

Sau khi chiếc xe dừng lại thì một nhóm người lần lượt bước xuống, mau chóng bao quanh bọn họ.

Thanh Ngu thấy vậy thì vô cùng sợ hãi.

Hắn vốn cho rằng Lưu Đầu Trọc và Lão Khương có gọi người đến thì cũng phải mất nửa tiếng, ai mà biết được mới qua vài phút mà đã có nhiều người như vậy, ít nhất cũng phải đến 50-60 người.

Lưu Đầu Trọc thấy anh em của mình đến rồi thì quay lại bên người Bạch Diệc Phi.

Mà Lão Khương cũng không còn dáng vẻ nhát gan như vừa rồi nữa.

Lưu Đầu Trọc khinh miệt liếc ông ta một cái.

Lão Khương hoàn toàn không để tâm, ngược lại còn ra vẻ oai phong: “Anh em, lên cho tôi! Đập chết chúng nó!”

Đàn em của Lão Khương nghe thấy thì cảm gậy xông lên.

Lưu Đầu Trọc cũng không chịu thua kém mà cho đàn em mình lên theo.

Một trận hỗn chiến bắt đầu.

10 phút sau, người của Thanh Ngu đều nằm lăn lóc ra đất, kể cả chính hắn cũng không dậy nổi.

Tôn Vĩ ngồi bệt xuống đất, khuôn mặt trắng bệch, cả người ngây ra, dường như có thể ngất đi bất cứ lúc nào.

Thanh Ngu bị hai tên đàn em của Lưu Đầu Trọc đè chặt.

“Các người làm gì? Cũng đâu phải ông đây làm, tại sao lại đánh ông đây?”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn hẳn. Anh đang định nói chuyện thì nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát.

Bạch Diệc Phi cau mày.

Lưu Đầu Chọc nhắc nhở anh: “Sếp, cảnh sát đến rồi, mau đi thôi!”

Mọi người mau chóng khởi động xe, đi về hướng ngược lại.

Thanh Ngu thấy vậy thì thở phào. May mà cảnh sát đến rồi, nếu không hôm nay hẳn xong đời luôn.

Tôn Vĩ lại không nghĩ thế. Bạch Diệc Phi không dám ở lại đây nhất định là sợ bị bắt. Cũng phải, ai muốn vào tù cơ chứ? Nhưng chuyện hôm nay ông ta sẽ không bỏ qua như vậy!

Không lâu sau, xe cảnh sát dừng lại.

Tần Hoa và vài cảnh sát lần lượt xuống xe.

“Không được động đây!”

Đối với đám người đang nằm trên đất thì lời này không khác nào đang châm chọc bọn họ.

Bọn họ bị đánh thành thế này rồi thì còn động đây thế nào được nữa?

Tôn Vĩ sau khi nhìn thấy Tần Hoa thì lập tức kêu ca: “Các đồng chí cảnh sát, may mà mọi người đến rồi nếu không tôi ngay cả mạng cũng không còn!”

“Bởi vì tôi không cho Bạch Diệc Phi – chủ tịch tập đoàn Hàu Tước vay tiền mà hắn tìm người đến đánh tôi! Cậu nhìn mặt tôi đây này!”

Tần Hoa cau mày, người đó là Bạch Diệc Phi?

Vừa rồi ở trên xe, bởi vì cách quá xa nên anh không nhìn rõ.

Nhưng trước khi có bằng chứng anh sẽ không nhiều lời. Vì thế anh chỉ vào nhóm người Thanh Ngư nói: “Vậy bọn họ làm sao?”

Anh nhận ra Thanh Ngư, cũng biết Tôn Vĩ. Một người là xã hội đen còn một người là chủ tịch Ngân hàng Cự Đỉnh. Hai người này cùng bị đánh thì đúng là khó mà nói rõ được.

Tôn Vĩ ngậm miệng. Chuyện này không dễ giải thích, một khi nói hết ra thì người vào tù sẽ là ông ta.

Tần Hoa nhìn Tôn Vĩ, vung tay: “Mang tất cả đi”.

Cảnh sát áp giải cả thầy mấy chục người đi.

...

Bạch Diệc Phi về thẳng tập đoàn Hàu Tước, sau đó gọi Long Linh Linh đến.

“Bây giờ cô lập tức đi liên hệ với mấy chủ doanh nghiệp mà chúng ta đã mời cơm lúc trước, bảo bọn họ trong vòng ba ngày rút toàn bộ tiền vốn gửi ở ngân hàng Cự Đỉnh!”

Không lâu sau, Tần Hoa gọi điện đến.

“Cậu làm?”

Câu hỏi rất thẳng thắn, không nói gì nhiều mà chỉ hỏi có phải là anh làm hay không.

Nếu không phải, đương nhiên sẽ hỏi là anh làm chuyện gì cơ? Còn nếu không hỏi mà trả lời luôn thì cho dù đáp án là gì cũng tương đương với việc thừa nhận là mình làm.

Bạch Diệc Phi trả lời: “Không phải”.

Tần Hoa biết được thì không nói gì nữa mà cúp máy luôn.

Lúc này, Trần Hạo cầm tư liệu tiên vào: “Sếp, đã ở trong này hết rồi”.

Bạch Diệc Phi cầm tài liệu, bên trong là những thông tin về Cự Đình mà Trần Hạo tra được, thậm chí có cả chứng cứ Cự Đình biển thủ công quỹ, làm giả tài khoản.

Nhìn thấy những điều này, Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Tôi sẽ không cho ông cơ hội ngóc đầu dậy!”

Ban đầu anh cũng không có ý định vùi dập Tôn Vĩ, nhưng ông ta lại tự tìm đường chết, cố tình chọc giận anh, anh đương nhiên sẽ không cam chịu!

...

Nhóm người Thanh Ngư quả thực không thăm vấn được gì, Tôn Vĩ cũng không nói. Tần Hoa hết cách, chỉ đành xử lý bọn họ vì hành vi đánh nhau mà nhốt vài ngày.

Mà Tôn Vĩ, bởi vì có chống lưng nên được thả ra.

Người đưa ông ta ra là Tôn Huy.

Ban đầu, Tôn Huy cũng không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng buổi chiều đột nhiên nhận được liên tiếp thông báo, các doanh nghiệp ở Thiên Bắc đồng loạt rút vốn khỏi ngân hàng Cự Đình. Lúc này, Tôn Huy lập tức phát hiện ra có chuyện.

Kết quả, đến khi ông ta tìm được Tôn Vĩ thì con mẹ nó, Tôn Vĩ vậy mà đang ở trong cục cảnh sát.

Lên xe, Tôn Huy chửi ầm lên: “Mẹ nó, ông đã bảo đảm với tôi thế nào? Sẽ xử lý tốt? Đây là cái xử lý tốt của ông đấy à? Ông có biết bây giờ đã có mười mấy doanh nghiệp rút vốn rồi không?”

“Ông đây bảo ông đi xin lỗi, ông thì hay rồi, con mẹ nó còn đắc tội hoàn toàn với người ta! Ông là lợn à? Hả?”

“Tôi còn cần ông làm gì nữa? Được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều!”

“Mấy chục tỷ tiền vốn chớp mắt đã không còn rồi!”

Tôn Huy điên tiết trừng Tôn Vĩ: “Nếu không phải vì danh tiếng của Cụ Đình thì mẹ kiếp ông đây đã lập tức đá ông đi rồi!”

Tôn Vĩ hoảng hốt: “Chủ tịch Tôn, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 249: Quyết không bỏ qua

“Mẹ nó, tôi làm sao mà biết được?”, Tôn Huy gào lên: “Ông thông minh như vậy mà không biết phải làm gì à?”

Tôn Vĩ luống cuống, tay khẽ run lên.

...

Về đến nhà mình, Tôn Vĩ không biết phải làm gì, Bạch Diệc Phi đã biết là ông ta làm rồi, anh nhất định sẽ trừng trị ông ta. Sau lưng anh còn có Lưu Đầu Trọc và Lão Khương cùng tên đàn ông biến thái kia, nếu không phải cảnh sát đến kịp thì e là ông ta không thể bình an mà trở về nhà.

Cùng lúc đó, vài chục tỷ tiền vốn bị rút khỏi Cự Đỉnh, Tôn Huy cũng sẽ không tha cho ông ta. Ông ta gần như đã vào đường cùng rồi.

Làm sao đây?

Tôn Vĩ suy nghĩ một lát rồi đột nhiên lộ ra vẻ mặt hung ác: “Bạch Diệc Phi! Mà đã không cho tao đường sống thì chúng ta cùng cá chết lưới rách!”

...

Tần Hoa ghi chép xong còn lấy camera bên đường lúc đấy. Nơi đó rất hẻo lánh nhưng vẫn có camera.

Anh không mở ra nhìn bởi một khi đã xem thì sẽ chứng thực tội danh của Bạch Diệc Phi.

Anh đang đợi, đợi Bạch Diệc Phi xử lý xong mọi chuyện.

Cuối cùng cũng xong việc, Bạch Diệc Phi vội vàng đến bệnh viện.

Lưu Tử Vân không ở trong phòng bệnh của Lý Cường Đông, người ở lại là Vương Lâu.

Vương Lâu nhìn thấy Bạch Diệp Phi thì đứng dậy chào hỏi.

Bạch Diệp Phi nhìn Lý Cường Đông, chào ông: “Bố”.

Ông ừ một tiếng, nói mình không sao.

Thật ra vết thương trên người Lý Cường Đông không khỏi nhanh như vậy, đặc biệt là vùng đầu còn bị chấn động nhẹ, nhưng qua một ngày thì đã tốt hơn nhiều rồi.

Bác sĩ đề nghị qua vài ngày thì làm kiểm tra riêng phần đầu để đề phòng có gì không may.

Bạch Diệp Phi thấy vậy, có hơi ảo mảo: “Con sẽ chăm sóc Tuyết Nhi thật tốt”.

“Bố biết”, Lý Cường Đông trả lời. Ông nhìn Vương Lâu như có điều muốn nói thì bảo: “Bố mệt rồi”.

Bạch Diệp Phi gật đầu: “Vậy con không làm phiền bố nghỉ ngơi nữa”.

Tiếp đó, hai người đi ra hành lang, Vương Lâu gọi anh lại.

“Có chuyện gì?”, Bạch Diệp Phi hỏi.

“Hắn cậu đã biết thân phận của Diệp Ngải đi?”

Bạch Diệp Phi híp mắt, ừ một tiếng. Thực ra lúc trước anh cũng từng nghi ngờ nhưng không có tin tức chính xác mà thôi. Hôm nay lời của Vương Lâu đã khẳng định Diệp Ngải là người nhà họ Diệp.

“Thì sao?”

Vương Lâu vỗ vai anh: “Người nhà họ Diệp muốn “nuốt trọn” Hầu Tước”.

“Tôi biết”.

Ngay từ đầu Diệp Ngải đã có mục đích mà tiếp cận Bạch Diệc Phi, anh cũng biết cô ta không đơn giản. Chuyện Lý Phàm, lại thêm Liễu Vô Cùng đều cho thấy mục tiêu của Diệp Ngải là Hầu Tước.

Vương Lô hơi ngậy ra, sau đó lại nói: “Nếu cậu đã biết thì tại sao còn đối phó với Cự Đình? Nhà họ Diệp rất lớn, không phải đối thủ mà chúng ta có thể đối phó được. Mà mất đi đối tác Cự Đình thì rất bất lợi với Hầu Tước”.

“Thế nên hôm nay cậu đến là để khuyên tôi dừng tay?”, Bạch Diệc Phi lạnh nhạt hỏi.

Vương Lô nghiêm túc nói: “Bạch Diệc Phi, tôi muốn cậu bình tĩnh lại, dù sao chuyện này không nhỏ, cậu muốn làm gì Tôn Vĩ cũng được nhưng nên suy tính về lâu về dài”.

Khuôn mặt Bạch Diệc Phi không cảm xúc: “Bởi vì cậu là bạn tôi vì thế tôi cũng không nói gì nhiều. Chuyện cậu nên nói cũng đã nói xong, có thể đi rồi”.

“Cậu!” Vương Lô chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Cậu hẳn không biết nhỉ? Tần Hoa vì cậu mà đánh Tiêu Vinh Đào cùng Liễu Vô Cùng”.

Bạch Diệc Phi ngạc nhiên, chuyện này anh thực sự không biết.

...

Bạch Diệc Phi lặng lẽ quay lại đứng trước cửa phòng Lý Cường Đông.

Lúc anh chuẩn bị đi thì Diệp Ngải đến.

Bạch Diệc Phi nhìn giỏ hoa quả trong tay cô ta thì nói: “Tôi nhớ là bố vợ tôi và cô không có quan hệ gì”.

Diệp Ngải cười: “Nhưng tôi có quen biết với anh! Lần đầu giá trước tôi đã ra tay giúp chủ tịch Bạch rồi đấy thôi!”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng trả lời: “Không có cô, tôi cũng có thể giải quyết êm thấm”.

“Giữa chúng ta thì cần gì phải nói nhiều như vậy”, Diệp Ngải nghĩ nghĩ, cô ta dù sao vẫn thích Bạch Diệc Phi nên không cần phải so đo những điều này: “Đây là tôi...”.

“Có gì nói thẳng, không cần phải lòng vòng”, Bạch Diệc Phi đánh gãy lời cô ta.

Diệp Ngải trầm mặc một lát: “Tôi cũng nói thẳng, hôm nay tôi đến đây là vì muốn giao dịch với anh. Tôi cho anh mảnh đất phía Nam ngoại ô, anh bỏ qua cho Tôn Vĩ và Cự Đình”.

“Không hứng thú”.

Bạch Diệc Phi từ chối thẳng thừng.

Trước khi có bốn mảnh đất kia, mảnh đất phía Nam quả thực rất quan trọng với Hầu Tước, nhưng bây giờ mảnh đất đó đã không còn cần thiết nữa, dù sao 4 mảnh đất kia có ý nghĩa hơn nhiều.

Còn về việc bỏ qua cho Tôn Vĩ và Cự Đình?

Không thể nào!

Tôn Vĩ dám nhòm ngó Lưu Hiểu Anh, còn cho người đánh bố vợ anh, món nợ này, anh không thể bỏ qua được.

Diệp Ngải thấy khó hiểu: “Bạch Diệc Phi, mảnh đất phía Nam đó rất quan trọng với Hầu Tước vậy mà anh lại không cần? Hơn nữa anh phải biết rằng, Cự Đình hợp tác với rất nhiều doanh nghiệp, anh gây chuyện với họ, những doanh nghiệp đó cũng sẽ không bỏ qua”.

“Tôi không quan tâm”, Bạch Diệc Phi bình thản nói.

Diệp Ngải trừng mắt nhìn anh, ngậy ra không nói lên lời, cuối cùng hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 250: Bị bắt cóc

Sang ngày hôm sau, từ sáng tới chiều liên tục có người đến gặp Bạch Diệc Phi để cầu xin cho Tôn Vĩ.

Bạch Diệc Phi từ chối toàn bộ.

Tôn Vĩ trốn đang trốn ở nhà biết được chuyện này thì giận dữ chửi bới: “Bạch Diệc Phi! Con mẹ nó, mày muốn ép tao vào đường chết đúng không? Được thôi, tao liều mạng với mày!”

...

Biệt thự cảnh Lam Ba.

Từ sau chuyện xảy ra lần trước thì Lưu Hiểu Anh không dám dẫn theo Lý Tuyết ra ngoài nữa.

Nhưng mà cứ ở lì trong biệt thự như thế này cũng không phải là biện pháp an toàn.

Lưu Hiểu Anh và Lý Tuyết buồn chuyện xem tivi trong phòng khách, bọn họ hoàn toàn không biết rằng bên ngoài biệt thự có người đang đến.

Lúc này bên ngoài biệt thự đã bị mấy người đàn ông mặc đồng phục nhân viên bao vây, một người trong đó bước lên phía trước nhấn chuông cửa, những người còn lại thì áp sát vào bức tường, tránh tầm nhìn từ bên trong.

Hai người đang ngồi bỗng nghe thấy tiếng chuông cửa, Lưu Hiểu Anh và Lý Tuyết đồng loạt nhìn sang.

“Ai vậy?”, Lưu Hiểu Anh đứng dậy, giọng nói vẫn như bình thường, nhưng thật ra cô ta đang đề cao cảnh giác.

Sau khi Lưu Hiểu Anh hỏi thì người ngoài cửa cũng không lên tiếng trả lời.

Thấy thế thì Lưu Hiểu Anh biết chắc người bên ngoài nhất định không có ý tốt gì, không biết có cần gọi điện thoại cho Bạch Diệc Phi không?

Đúng lúc cô ta còn đang do dự thì người ngoài cửa đã không kiên nhẫn, bọn họ phá cửa xông vào.

Tiếng “rầm!” vang lên, cửa bị đá văng ra.

“Á!”

Lưu Hiểu Anh và Lý Tuyết bị dọa đến mức hét to lên.

Vốn cửa ở biệt thự cảng Lam Ba vô cùng chắc chắn, nhưng cho dù chắc chắn đến mấy cũng không ngăn cản được đám người có ý đồ xông vào này. Hai người đàn ông cơ thể khỏe mạnh đồng thời đập cửa, độ mạnh này không phải bình thường thôi đâu.

Sau khi cửa mở ra thì toàn bộ những người nấp bên tường đều tràn vào, bọn họ nhanh chóng bắt Lưu Hiểu Anh và Lý Tuyết.

Lưu Hiểu Anh và Lý Tuyết chưa kịp phản kháng lại thì đã bị người ta đánh ngất xỉu.

Mấy người khiêng Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh bỏ vào thùng xe phía sau, tài xế nhân lúc mọi người chưa để ý nhanh chóng lái xe ra khỏi khu biệt thự cảng Lam Ba.

Mười mấy phút sau, Bạch Diệc Phi nhận được điện thoại của Diệp Khuê.

“Chủ tịch Bạch, không xong rồi, xảy ra chuyện rồi!”

Cổng biệt thự cảng Lam Ba có camera giám sát. Đám người mặc đồng phục nhân viên trước đó xông vào biệt thự bắt Lưu Hiểu Anh và Lý Tuyết đã bị camera giám sát ghi lại, nhưng mà nhân viên bảo vệ lại đứng lúc đi

vào nhà vệ sinh nên không thấy được toàn bộ sự việc, chỉ thấy được cảnh có người bị bắt đi, vậy nên đã tranh thủ thời gian để xem lại.

Sau khi xem xét thấy việc này vô cùng nghiêm trọng thì đã vội vàng thông báo cho Diệp Khuê.

Bạch Diệc Phi nghe đến đây thì định đứng lên, nhưng mà do quá kích động nên hai mắt tối sầm lại, suýt nữa ngất đi.

Sau đó anh cố gắng chịu đựng, nhanh chóng gọi điện cho Bạch Hồ.

Trước đó Bạch Hồ đã được anh cử đi làm một số chuyện bí mật, nên anh ta mới không ở bên cạnh Lý Tuyết. Không ngờ lại xảy ra chuyện đúng lúc này!

“Chờ tôi bên dưới Hậu Tước”.

Bạch Diệc Phi vội vàng chạy ra ngoài, anh vừa mới ngồi lên xe đã nhận được một cuộc điện thoại. Là Tôn Vĩ gọi đến.

“Bạch Diệc Phi! Tao nói cho mày biết, vợ mày và Lưu Hiểu Anh đã bị bắt đi rồi!”

“Tao nhận luôn đó là do tao làm!”

Tôn Vĩ tỏ thái độ chó cùn rút giậu.

“Tao nói cho mày biết, nếu như mày muốn hai chúng nó được yên ổn thì từ bây giờ phải làm theo những gì tao nói!”

Bạch Diệc Phi nắm chặt lấy điện thoại: “Hai bọn họ đang ở đâu?”

“Ông không có ngu. Bây giờ mày phải lập tức làm theo những gì tao nói. Nếu không thì, hà hà...”, Tôn Vĩ cười dâm dê: “Ông mày chơi luôn cả hai em đấy. Nói ra thì tao cũng ngưỡng mộ mày vì có cô vợ xinh đẹp như vậy!”

“Ông dám!”, Bạch Diệc Phi cố gắng đè nén cơn giận trong lòng.

Tôn Vĩ cười “xùy” một tiếng: “Em nó ở trong tay tao rồi, mày thử đoán xem tao có dám không!”

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì hít sâu một hơi, anh cố gắng khiến bản thân tỉnh táo lại: “Muốn tôi làm gì?”

“Lập tức gọi điện phát thông báo, bảo tất cả những doanh nghiệp kia trả lại đường sống cho tao! Không được phép gây phiền toái cho Cụ Đình nữa! Hơn nữa tao còn muốn chính tai nghe thấy mày nói”, Tôn Vĩ trả lời.

“Được thôi. Tôi sẽ làm ngay bây giờ”.

Nói xong thì Bạch Diệc Phi lại quay trở về Hậu Tước, anh gọi Long Linh Linh bước vào, sau đó mở một quyển sổ ra.

Anh dùng bút viết mấy chữ lên trên giấy rồi nói với Long Linh Linh: “Đi thông báo để những doanh nghiệp kia hoàn trả tài chính đã lấy về đây cho tôi”.

Long Linh Linh kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi, nhưng khi nhìn thấy mấy chữ anh viết trên giấy thì cô ta lập tức trả lời: “Vâng chủ tịch”.

Chờ Long Linh Linh đi rồi thì Bạch Diệc Phi mới nói: “Tôi đã làm theo những gì ông nói rồi đấy”.

Tôn Vĩ biết Long Linh Linh là trợ lý của Bạch Diệc Phi, thấy anh đã dặn dò như thế thì ông ta cũng yên tâm: “Coi như mày biết điều. Nhưng tao muốn nhìn thấy kết quả bày ra trước mắt, nếu không mày đừng mong biết hai người kia đang ở đâu!”

Nói xong thì Tôn Vĩ thẳng thừng cúp điện thoại.

Bạch Diệc Phi đứng dậy ra khỏi Hậu Tước.

Lúc này Bạch Hồ cũng đã đến nơi. Anh ta đã tìm thấy vị trí của đôi phương.

Bạch Hồ không nói gì, anh ta nhanh chóng lái xe lao thẳng ra ngoài.

Sau khi xảy ra chuyện kia thì Bạch Diệc Phi đã ra lệnh cho Bạch Hổ lắp một thiết bị định vị lên người Lý Tuyết, vậy nên căn bản anh không cần phải tra hỏi Tôn Vĩ xem rốt cuộc đó là chỗ nào. Anh làm như vậy chỉ vì muốn kéo dài thời gian, đồng thời muốn xem thử rốt cuộc Tôn Vĩ muốn làm gì.

.....

Trong một phòng tắm hơi nào đó, Tôn Vĩ đang vô cùng thoải mái hưởng thụ xông hơi, ông ta còn đặt một ly rượu vang ở bên cạnh.

Đây là một phòng riêng. Hiện giờ Tôn Vĩ đang ở bên ngoài, còn bên trong là Lưu Hiểu Anh và Lý Tuyết bị đánh cho bất tỉnh.

Vừa mới cúp điện thoại xong thì Tôn Vĩ đã đắc ý: “Muốn đấu với tao à, còn non lắm!”

Nhưng sau khi nghĩ đến Lưu Hiểu Anh và Lý Tuyết thì trong lòng Tôn Vĩ vô cùng ngứa ngáy. Người đang trong tay ông ta, ông ta muốn chơi thì có thể làm gì được chứ?

Tôn Vĩ đứng dậy đi vào trong phòng.

Lưu Hiểu Anh và Lý Tuyết đứng lúc hơi tỉnh lại, bọn họ vừa mở mắt ra đã thấy Tôn Vĩ.

“Tôn Vĩ! Ông muốn làm gì?”, Lưu Hiểu Anh tức giận trừng mắt nhìn ông ta.

Tôn Vĩ mặc áo choàng tắm màu trắng, ông ta cười ha hả nói: “Tất nhiên là muốn chơi cô rồi! À mà, chỗ này còn có một người đẹp nữa nhỉ!”

Nói xong thì Tôn Vĩ lập tức bỏ nhào về phía hai người.

Lưu Hiểu Anh thấy thế thì đẩy Lý Tuyết sang một bên, cô ta thuận tay với lấy cái gối mềm đập mạnh.

Một âm thanh va chạm vang lên, chiếc gối đập vào đầu Tôn Vĩ.

“Mẹ nó!” Tôn Vĩ quát to một tiếng: “ Con mẹ nó, cô dám đánh tôi hả!”

Dùng gôi mềm đánh người không thể gây ra vết thương, nhưng mà đánh vào đầu thì vẫn có thể tạo ra chút choáng váng.

Lưu Hiểu Anh cầm gôi chặn trước người: “Tên lưu manh khốn kiếp này! Nếu ông còn dám ra tay thì tôi đánh chết ông đấy!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 251: Không bỏ qua cho anh

Tất nhiên những lời mà Lưu Hiểu Anh nói ra không hề khiến Tôn Vĩ cảm thấy uy hiếp: “Ha ha...đánh chết tôi sao? Đang nói đùa hả?”

Trong phòng này toàn là mấy đồ chơi tình thú, trừ mấy cái đó ra cũng chỉ có một cái gói mềm Lưu Hiểu Anh đang cầm trong tay thôi. Vậy mà nói muốn đánh chết ông ta, tấu hài à?

Lý Tuyết bị Lưu Hiểu Anh đẩy ra, cô ngã ngồi xuống bên kia ghế sofa, cách Tôn Vĩ cũng một khoảng. Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ này của Tôn Vĩ thì cô cảm thấy ông ta rất đáng ghét, cô muốn bước lên bảo vệ Lưu Hiểu Anh.

Tôn Vĩ liếc mắt về phía Lý Tuyết, ông ta cười khà khà nói: “Cô nói tôi nên chơi cô trước, hay là chơi cô ta trước đây?”

Lưu Hiểu Anh chán ghét nói: “Đừng có nằm mơ nữa. Nếu không Bạch Diệc Phi chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ông đâu!”

Vừa nghe thấy tên Bạch Diệc Phi thì Tôn Vĩ đã tức giận: “Thằng đó còn chẳng biết mấy người đang ở đâu, vậy mà còn mong chờ thằng đó đến cứu hai người ấy hả? Hừ! Mà cho dù có biết thì cũng đã muộn rồi!”

Tôn Vĩ nói xong thì cũng không muốn tốn thời gian nữa, ông ta nhào thẳng về phía Lưu Hiểu Anh.

Nhưng không ngờ Lý Tuyết lại cầm ly rượu vừa nãy của Tôn Vĩ đập mạnh tới.

Ly rượu đập trúng vào trán của Tôn Vĩ, màu đỏ của rượu vang lập tức tràn ra, chảy xuống dọc theo mặt ông ta.

Tôn Vĩ bị ly rượu đập vào người thì cảm thấy vô cùng đau đớn. Không chỉ thế, mấy giọt rượu đỏ ra còn chảy vào mắt, khiến cho ông ta phải nhanh chóng che mắt lại.

Thấy thế thì Lưu Hiểu Anh vội kéo Lý Tuyết chạy về phía cửa.

“Chạy mau!”

Tôn Vĩ kịp thời phản ứng, ông ta chịu đựng cơn đau từ đôi mắt cố gắng túm người lại. Nhưng Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh đã chạy đến gian ngoài rồi.

“Giữ chúng nó lại cho tao!”, Tôn Vĩ hét lớn một câu.

Đám đàn em canh giữ ngoài cửa lập tức xông vào, bao vây lấy Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh.

Tôn Vĩ đi đến trước mặt Lưu Hiểu Anh: “Ông coi trọng mày thì đó chính là phúc của mày. Mày ngoan ngoãn nằm đây cho tao chơi, nếu không...”

“Tao sẽ chơi mày ngay trước mặt Bạch Diệc Phi đấy!”

Lúc này Lưu Hiểu Anh cảm thấy vô cùng bất lực. Chẳng lẽ thật sự để ông ta vấy bẩn mình thế này sao? Không có một ai đến cứu các cô sao? Vì sao lại như thế? Cô ta không muốn bị vấy bẩn!

Lưu Hiểu Anh nghĩ thế thì trong lòng thầm kiên quyết. Nếu như Tôn Vĩ thật sự cưỡng bức thì cô ta sẽ tự sát ngay lập tức!

Nhưng lúc này Lý Tuyết vốn đang bị đám đàn em kia không chế lại đột nhiên kêu lên một tiếng, cô vùng vẫy khỏi sự kìm kẹp xông về phía Tôn Vĩ: “Không cho phép ông bắt nạt chị!”

Tôn Vĩ không chú ý đến bên này, lại thêm Lý Tuyết dùng sức không nhỏ, nên Tôn Vĩ đã bị xô ngã nhào xuống đất.

“Mẹ nó!”, Tôn Vĩ ngã ngồi dưới đất, đau đến nhe răng trợn mắt.

Sau khi Lý Tuyết xô ngã Tôn Vĩ thì lập tức bị những người đứng phía sau bắt về, rồi giữ chặt lại.

Sau đó Tôn Vĩ đứng dậy bước sang bên đó, ông ta thẳng tay đánh vào mặt Lý Tuyết.

“Bốp!”

Đầu tiên là bị Lý Tuyết dùng ly rượu đập vào mặt, còn bây giờ lại bị xô ngã, vậy nên sự tức giận của ông ta với Lý Tuyết tăng lên vùn vụt: “Con mẹ nó! Hôm nay tao không tin không thể dạy dỗ được mày!”

Tôn Vĩ nói xong thì nâng cằm Lý Tuyết lên, ông ta đánh thẳng vào mặt Lý Tuyết hai cái.

Lý Tuyết không nhịn được mà rơi nước mắt, cô thấp giọng nức nở.

Tôn Vĩ muốn đánh thêm nữa thì đột nhiên dừng lại.

Lý Tuyết vốn đã rất xinh đẹp, sau khi bị đánh hai ba cái thì hai bên má xuất hiện dấu đỏ, cộng thêm hốc mắt của Lý Tuyết cũng ửng đỏ, khóe mắt còn chảy xuống vài ba giọt nước mắt. Dáng vẻ diêm đạm đáng yêu thế này càng khiến cho người ta cảm thấy muốn bắt nạt.

Vẻ đẹp thế này thật sự khiến cho bất cứ gã đàn ông nào cũng phải hung phấn điên cuồng.

Ánh mắt Tôn Vĩ nhìn Lý Tuyết đã thay đổi, càng trở nên hèn mọn và dâm tà hơn.

Ông ta không thể chờ được nữa mà muốn có được Lý Tuyết ngay lập tức: “Mau làm cô ta ngất đi!”

Tên đàn em Thanh Ngư nghe vậy thì gạt đầu, một tên đàn em khác đưa cây gậy đang cầm trong tay cho tên đang giữ lấy Lý Tuyết.

Tên kia cầm lấy cây gậy rồi bất ngờ đánh vào gáy Lý Tuyết.

Lúc này cửa phòng cũng bị phá ra, Bạch Diệc Phi và Bạch Hổ chạy vào.

“Tuyết Nhi!”

Tốc độ ra tay của kẻ kia cực nhanh, chỉ trong chớp mắt cây gậy đã đập vào người Lý Tuyết. Lý Tuyết lập tức ngất xỉu nằm trên đất.

Mà Bạch Diệc Phi phải trơ mắt đứng nhìn Lý Tuyết bị người ta đánh một gậy, anh lập tức khụy xuống đất. Lúc này anh cảm thấy như ngày tận thế đã đến vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 252: Mau khai tên ra

Đến bây giờ Tôn Vĩ vẫn còn có chút mơ hồ.

Mới đầu khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Bạch Hổ cùng nhau xông vào thì ông ta hoàn toàn không hiểu tại sao hai người đó lại tìm được nơi này?

Sau đó lại thấy Bạch Diệc Phi té xỉu, ông ta cảm thấy mông lung như một trò đùa. Chẳng lẽ cứ nhìn thấy vợ mình ngất xỉu thì bản thân cũng ngất xỉu theo luôn sao?

Bạch Hổ đỡ lấy Bạch Diệc Phi, anh ta nhanh chóng gọi 120, sau đó lại đặt anh sang một bên. Lúc này anh ta mới quét mắt nhìn qua đám người ở đây.

Tôn Vĩ vẫn còn nhớ rõ ký ức bị Bạch Hổ đánh, ông ta chỉ nhìn thấy anh ta thôi cũng cảm thấy đau đớn rồi. Cơ thể mập mạp của ông ta không khỏi run rẩy: “Mày...mày muốn làm gì?”

Đám đàn em Thanh Ngư không tham dự vào chuyện lần trước, vậy nên không biết sức mạnh thật sự của Bạch Hổ, bọn họ thấy thái độ của Tôn Vĩ như thế thì nghĩ rằng chỉ cần bảo vệ được ông ta thì ông ta chắc chắn sẽ tăng lương cho bọn họ. Vậy nên bọn họ lập tức đứng ra.

“Mày từ đâu đến đây? Mau khai tên tuổi ra!”

Nhưng đáp lại câu hỏi này là một cú đập của Bạch Hổ, tiếng va chạm vang lên, gã kia đập thẳng vào tường.

Những tên đàn em khác lập tức trợn tròn mắt.

Vừa rồi bọn chúng đã nhìn thấy cái gì vậy?

Nhưng mà chẳng có thời gian để bọn chúng suy nghĩ nhiều, Bạch Hổ đã tặng cho mỗi người một đập, nhanh chóng giải quyết hết đám người trước mặt này.

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, sau đó thì yên ắng lại.

Bây giờ chỉ còn mỗi Tôn Vĩ.

“Đại ca, có chuyện gì thì từ từ nói, có chuyện gì thì từ từ nói...”, Tôn Vĩ sợ hãi lùi lại, đến khi đụng phải chân tường, không còn đường lùi nữa thì mới đứng yên.

Bạch Hồ không nói tiếng nào, anh ta giơ tay lên đánh cho Tôn Vĩ bất tỉnh.

Lưu Hiểu Anh nhìn thấy cảnh này thì thở dài một hơi, sau đó chạy nhanh đến bên cạnh Lý Tuyết. Đầu tiên là xem xét tình huống của Lý Tuyết, sau khi phát hiện ra không có gì đáng ngại thì lại tranh thủ thời gian chạy đến bên cạnh Bạch Diệc Phi.

Lần này Bạch Diệc Phi ngất xỉu là do cảm xúc dao động quá mạnh. Đợi đến khi anh tỉnh lại thì chắc chắn sẽ suy yếu hơn so với trước đây.

Xe cứu thương đã đến nơi, Bạch Hồ để Lưu Hiểu Anh đi theo Lý Tuyết, còn Bạch Diệc Phi thì tiếp tục ở lại chỗ này.

Bạch Hồ biết rằng sau khi tỉnh lại thì Bạch Diệc Phi nhất định sẽ xử lý tên Tôn Vĩ này. Bởi vì lần này Tôn Vĩ đã thật sự chọc giận Bạch Diệc Phi rồi. Lần này ông ta đã động đến điểm giới hạn của anh, chỉ cần nghĩ thôi đã biết được hậu quả rồi.

Lưu Hiểu Anh cũng biết rõ tính tình của Bạch Diệc Phi nên không nhiều lời nữa mà đi theo xe cứu thương.

Một tiếng sau, Bạch Diệc Phi tỉnh lại.

“Tuyết Nhi!”

Bạch Diệc Phi đột nhiên ngồi dậy, sau đó phát hiện ngoại trừ đám người Tôn Vĩ đang nằm dưới mặt đất thì chỗ này chỉ còn lại mỗi anh và Bạch Hồ mà thôi.

“Tuyệt Nhi đâu rồi?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Bạch Hồ trả lời: “Đã đưa đến bệnh viện rồi, không có việc gì cả, chỉ bị ngất xỉu thôi”.

Bạch Diệc Phi nghe thế thì thấy yên tâm hơn nhiều, nhưng mỗi khi nhớ lại cảnh tượng Lý Tuyệt bị người ta đánh một gậy thì trái tim anh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cảm giác tuyệt vọng kia khiến anh thấy mình như suýt chết rồi vậy.

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, anh từ từ bình tĩnh lại: “Đứng lên thôi, đi đến chỗ Tôn Vĩ”.

Tôn Vĩ mặc chiếc áo choàng tằm màu trắng nằm trên đất, trên áo choàng tằm có dính một ít rượu vang đỏ, trán thì sưng đỏ lên một cục.

Bạch Diệc Phi không phải kẻ ngu, anh chỉ nhìn qua thôi đã biết Tôn Vĩ định làm gì rồi? Nếu như anh đến muộn một chút thì Lý Tuyệt và Lưu Hiểu Anh đều bị tên lưu manh này cưỡng bức mất.

Lưu Hiểu Anh và Lý Tuyệt đều bị người ta cưỡng bức, nghĩ thôi cũng biết chuyện này sẽ để lại bóng ma tâm lý lớn thế nào, đặc biệt là Lý Tuyệt. Bây giờ cô chỉ là một đứa trẻ, chuyện đáng sợ như thế này sẽ tạo ra biết bao tổn thương cho cô chứ!

Vậy nên Tôn Vĩ nhất định phải chết!

Bạch Hồ đứng sau lưng Bạch Diệc Phi, không nói gì cả.

Một lúc lâu sau thì giọng nói trầm thấp của Bạch Diệc Phi mới vang lên: “Không cần thận ngữ trong nhà tắm rồi chết, chuyện này rất bình thường đúng không?”

Bạch Hồ giật mình, anh ta nhanh chóng hiểu ra ý tứ trong lời nói của Bạch Diệc Phi: “Vâng”.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Camera”.

Bạch Hồ hiểu ý, anh ta quay người rời đi.

Sau khi Bạch Hồ rời đi thì Bạch Diệc Phi lập tức dùng sức đá vào người Tôn Vĩ, đá xong mới chịu đi ra khỏi phòng.

Trong phòng tắm không có camera giám sát nhưng căn phòng bên ngoài thì có.

Bên trong camera theo dõi ghi lại tất cả những gì xảy ra trong gian phòng này, kể cả lúc Bạch Diệc Phi đánh Tôn Vĩ rồi rời đi.

...

Bạch Diệc Phi gọi điện thoại cho Lưu Hiểu Anh, sau đó thì đi đến bệnh viện.

Lý Tuyết không có gì đáng ngại, chỉ là bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, vậy nên Lưu Hiểu Anh mới luôn túc trực trong phòng bệnh.

Sau khi nhìn thấy Lý Tuyết đang nằm trên giường thì Bạch Diệc Phi cảm thấy vô cùng đau lòng.

“Tuyết Nhi!”

Lưu Hiểu Anh đứng dậy, nhường lại vị trí cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đến gần, anh muốn nhìn Lý Tuyết thật kỹ, nhưng lại phát hiện ra dấu tay trên mặt Lý Tuyết, anh lập tức biết là do Tôn Vĩ làm. Trong mắt chất chứa lửa giận: “Tên kia dám đánh em hả!”

“Bạch Diệc Phi!”, Lưu Hiểu Anh đỡ lấy cơ thể đang lung lay của Bạch Diệc Phi: “Anh bình tĩnh một chút đi, Tiểu Tuyết không làm sao đâu”.

Nhưng mà cô thật sự đã bị Tôn Vĩ đánh.

Bạch Diệc Phi hít sâu mấy hơi, anh nhìn về phía Bạch Hồ.

Bạch Hồ gật đầu rời đi ra ngoài.

Lưu Hiểu Anh không để ý xem tại sao Bạch Hổ lại đi ra ngoài, cô ta chỉ một mực khuyên nhủ: “Chờ một lúc nữa chắc Tiểu Tuyết sẽ tỉnh lại thôi. Anh cũng nên chú ý đến cơ thể mình một chút, không thể ngất xỉu thêm một lần nữa đâu”.

Bạch Diệc Phi cũng có thể tự cảm nhận thấy sau lần ngất xỉu này thì cơ thể đã suy yếu hơn hẳn so với trước kia, đúng là cơ thể sắp không chịu được rồi.

Lưu Hiểu Anh thấy vẻ mặt của anh thì cũng không nhiều lời nữa, cô ta lặng lẽ đi sang một bên.

Bạch Diệc Phi cũng không thông báo chuyện này cho Lưu Tử Vân. Lý Cường Đông còn đang nằm trong bệnh viện, chuyện của Lý Tuyết sẽ làm cho hai người họ càng thêm lo lắng hơn. May mắn Lý Tuyết chỉ ngất đi thôi, không có việc gì lớn cả. Nếu không thì cũng không giấu nổi chuyện này.

Hai giờ sau, Lý Tuyết tỉnh lại.

“Tuyết Nhi, em tỉnh rồi, có chỗ nào thấy không thoải mái không?”, Bạch Diệc Phi lo lắng hỏi.

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi, cô chớp mắt mấy cái, sau đó nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Không có”.

Trong đầu Lý Tuyết bây giờ rất mơ hồ. Vừa rồi hai bị người xấu bắt đi, cô còn bị đánh, sau đó thì không biết gì nữa. Nhưng mà không sao hết, chỉ cần chú ở đây thì cô sẽ không sợ bất cứ chuyện gì nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 253: Chết cũng đáng

Buổi tối có một tin giật gân được công bố ra ngoài.

Sau khi ngủ quên trong phòng xông hơi thì Tôn Vĩ, chủ tịch ngân hàng Cự Đỉnh đã chết vì ngạt thở.

Tin tức này vừa công bố ra đã khiến chủ tịch các xí nghiệp ở thành phố Thiên Bắc đều sững sốt.

Chắc hẳn ai cũng biết đến thân phận của Tôn Vĩ rồi, cái chết của ông ta sẽ khiến ngân hàng Cự Đỉnh chịu ảnh hưởng theo.

Trước đây chủ tịch Hầu Tước bảo những xí nghiệp đó mau chóng rút vốn ra, có người đồng ý, nhưng có người lại duy trì thái độ quan sát, cũng không rút vốn luôn ra.

Lần này thì hay rồi, Tôn Vĩ đã chết, tiền vốn của bọn họ cũng bị ảnh hưởng theo.

Người sốc nhất là Tôn Huy.

Tôn Huy giận Tôn Vĩ không làm việc cho hắn hơi, nhưng tốt xấu gì bọn họ cũng là đồng hương, hơn nữa lại cùng nhau cố gắng gây dựng sự nghiệp đến ngày hôm nay, con đường đã trải qua cũng không dễ dàng gì.

Ông ta vẫn còn chút tình nghĩa đồng hương với Tôn Vĩ, hơn nữa chuyện lần này còn có cách giải quyết, nhưng không ngờ Tôn Vĩ lại chết.

Lúc Tôn Huy biết tin này thì ông ta còn không dám tin, cho tận tới khi ông ta nhìn thấy thi thể của Tôn Vĩ...

Bên ngoài phòng xông hơi, Tôn Huy nhìn Tần Hoa: “Cảnh sát, đây... đây chắc chắn là cố ý mưu sát!”

Tôn Huy nghĩ chuyện này chắc chắn có liên quan tới Bạch Diệc Phi, gần đây Tôn Vĩ cũng chỉ đắc tội với Bạch Diệc Phi thôi, hơn nữa trước đây đâu phải Tôn Vĩ chưa từng tắm xông hơi, sao ông ta có thể chết vì ngạt thở sau khi ngủ quên chứ?

Tần Hoa dẫn theo một đội nhân viên cảnh sát phong tỏa hiện trường, tra khám manh mối khắp nơi, anh ta nghe thấy lời Tôn Huy nói thì trả lời: “Chủ tịch Tôn, chuyện này rất cuộc là mưu sát hay là chết do bất cẩn thì còn cần tìm chứng cứ, không thể ra quyết định một cách độc đoán như vậy được”.

“Sao lại không phải mưu sát?”, Tôn Huy ngạc nhiên: “Cảnh sát, đang yên đang lành lại chết vì ngạt thở lúc ngủ trong phòng tắm xông hơi, chuyện này không kỳ lạ sao?”

“Hơn nữa tôi vô cùng nghi ngờ kẻ giết người chính là Bạch Diệc Phi, chủ tịch tập đoàn Hàu Tước!”

"Gần đây Hàu Tước đang nhắm vào Cự Đỉnh, còn yêu cầu các xí nghiệp ở thành phố Thiên Bắc rút vốn khỏi Cự Đỉnh, có thể thấy Bạch Diệc Phi có động cơ với Tôn Vĩ, nhất định là anh ta đã giết người!"

Phân tích của Tôn Vĩ rất hợp lý, không thể không nói rất gần với chân tướng rồi.

Sau khi nghe Tôn Huy nói thì Tần Hoa khẽ nhú mày: "Chủ tịch Tôn, cho dù là vụ án nào cũng phải có chứng cứ, không phải ông nói mồm là phải đâu, đồng nghiệp của tôi đang tìm kiếm chứng cứ, tình hình cụ thể như thế nào thì chúng tôi sẽ thông báo cho ông biết sau".

Tôn Huy không cam tâm: "Cảnh sát, anh tin tôi đi, chắc chắn là Bạch Diệc Phi ra tay! Trừ anh ta ra không ai..."

“Đủ rồi, bên cảnh sát chúng tôi đang làm việc, xin ông đừng làm phiền”, sắc mặt Tần Hoa rất không tốt.

Tôn Huy ngừng lại nhưng vẫn không cam lòng, cuối cùng ông ta hừ lạnh một tiếng rồi mới rời khỏi hiện trường.

Sau khi ông ta rời đi thì một cảnh sát cầm video giám sát đến: "Đội trưởng Tần, đây là camera giám sát".

Sau khi Tần Hoa cầm lấy thì tay nắm chặt lại, anh ta có nên xem video không? Nếu thật sự là Bạch Diệc Phi thì sao?

Đội đến khi thi thể được mang đi và bọn họ kiểm tra các phòng riêng xong thì nhóm người Tần Hoa mới quay trở lại đồn cảnh sát.

Tần Hoa do dự rất lâu rồi mới một mình mở video giám sát ra xem.

...

Sau khi xem xong video thì Tần Hoa rất phẫn nộ: "Tôn Vĩ đáng chết!"

Đúng vậy, Tần Hoa cảm thấy Tôn Vĩ thật sự đáng chết.

Bất cóc Lưu Hiểu Anh và Lý Tuyết xong còn muốn cưỡng hiếp hai người bọn họ, nếu như không phải Bạch Diệc Phi đến kịp thời thì hậu quả khó có thể tưởng tượng được!

Xem đến cuối cùng thì Tần Hoa thấy Bạch Diệc Phi đã đi, Tôn Vĩ ngất trên mặt đất, sau đó camera bị nhiễu sóng, không còn video nữa, đợi lúc hiện lại hình thì Tôn Vĩ ở trong camera vẫn duy trì tư thế như cũ.

Tần Hoa biết camera giám sát chắc chắn đã bị người khác động tay vào, điều này cho thấy cái chết của Tôn Vĩ thật sự là một vụ giết người.

Một lúc sau báo cáo khám nghiệm tử thi được bên pháp y gửi tới.

Đúng là Tôn Vĩ bị ngạt thở chết, nhưng có vẻ nhiệt độ trong phòng xông hơi dường như đã được điều chỉnh thành 50 độ, Tôn Vĩ ở trong phòng có nhiệt độ cao, cộng thêm hơi nước tràn ngập toàn bộ căn phòng nên oxi trong phòng càng ngày càng ít, vì thế ông ta mới bị chết ngạt.

Sau khi Tần Hoa xem xong cũng đã nghĩ ra toàn bộ quá trình phạm tội, trước tiên có người phá hủy camera giám sát, sau đó điều chỉnh nhiệt độ trong phòng riêng của Tôn Vĩ lên 50 độ, một lúc lâu sau khi đảm bảo rằng Tôn Vĩ đã chết rồi thì mới điều chỉnh lại nhiệt độ như cũ.

Mà điều khiến người ta kỳ lạ là trên mặt Tôn Vĩ có hai vết tát, nhưng không hề phát hiện bất cứ dấu vân tay nào.

Vẻ mặt của Tần Hoa trở nên nghiêm túc, bởi vì anh ta đã biết hung thủ là ai rồi.

Đồng thời tâm trạng của anh ta cũng có chút phức tạp.

...

Lưu Hiểu Anh mới biết tin này vào sáng ngày hôm sau.

"Tôn Vĩ chết rồi sao?"

Một tên cận bã như vậy chết cũng đáng!

Lý Tuyết không biết chuyện này, bây giờ cô đang nghỉ ngơi ở trong nhà, Chu Khúc Nhi và Lưu Hiểu Anh đều ở cùng với cô.

Bạch Diệc Phi còn kêu Bạch Hồ phải bảo vệ Lý Tuyết mọi lúc mọi nơi.

Tôn Vĩ đã chết, nhưng khó đảm bảo rằng những người khác sẽ tìm đến Lý Tuyết.

Lúc này Bạch Diệc Phi ở Hậu tước, anh gọi điện cho Lưu Đầu Trọc và Lão Khương.

"Đập phá hết các tất cả các tụ điểm ăn chơi của Thanh Ngư cho tôi".

Lưu Đầu Trọc và Lão Khương vội vàng đồng ý, cơ hội tốt để đánh Thanh Ngư, hơn nữa còn kiếm thêm được tiền, đúng là cơ hội ngàn năm có một.

Một buổi sáng trôi qua, lại có thêm tin tức mới.

Các tụ điểm ăn chơi trên địa bàn Khu Tây của Thanh Ngu chỉ trong một buổi sáng đã bị đập phá thành đồng đổ nát.

Sau khi đập tới cuối thì Lưu Đầu Trọc và Lão Khương gặp nhau ở sông bài Hoàng Đế.

Thanh Ngu nhận được tin tức thì lập tức đi xuống dưới, hẩn nhìn thấy là Lưu Đầu Trọc và Lão Khương thì lập tức tức giận nói: "Chúng mày bắt tay nhau phá tao hả! Mẹ kiếp! Chúng mày nghĩ thẳng này hiền hả?"

"Anh em đâu, lên!"

Người của ba bên bắt đầu lao vào đánh nhau.

Kết quả đã rõ như ban ngày.

Lưu Đầu Trọc và Lão Khương đã đánh bại được Thanh Ngu và đám đàn em của hẩn, không chỉ vậy họ còn đập tan sông bài Hoàng Đế nữa.

Đập xong thì ánh mắt Lão Khương lóe lên: "Lão Lưu, mày nghĩ chúng ta có nên nhân cơ hội này giải quyết triệt để? Sau đó chia đôi khu Tây này không?"

Thanh Ngu nằm trên đất vùng vẫy: "Chúng mày...chúng mày dám ... giết người...là phạm pháp..."

Cả Lão Khương và Lưu Đầu Trọc đều phớt lờ Thanh Ngu.

Lưu Đầu Trọc nhẹ giọng nói: "Tao chỉ làm theo những gì sắp dặn thôi".

Nói xong thì Lưu Đầu Trọc xoay người bước đi.

Lão Khương nhún vai: "Quên đi, chúng ta đi thôi!"

Thanh Ngu lúc này mới biết không phải bọn họ liên kết lại để xử hẩn, mà là Bạch Diệc Phi muốn cho hẩn một trận.

Bạch Diệc Phi không chỉ tức giận với riêng Tôn Vĩ, mà còn cả Thanh Ngu và đám đàn em của hắn nữa.

Đây chính là kết cục mà Thanh Ngu tự chuốc lấy.

Nếu Thanh Ngu không hợp tác với Tôn Vĩ thì anh sẽ không động đến hắn, nhưng Thanh Ngu lại không biết sống chết mà tiếp tục hợp tác với Tôn Vĩ.

Hơn nữa nếu Thanh Ngu không hợp tác với Tôn Vĩ, thì Tôn Vĩ sẽ không bắt được Lý Tuyệt và Lưu Hiểu Anh, nếu thế thì cũng không đến bước đường này.

Hiện giờ Thanh Ngu hối hận rồi, Bạch Diệc Phi thật sự không dễ trêu chọc vào.

"Tôn Vĩ chết tiệt!"

"Chết cũng đáng!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 254: Hợp tác điều tra

Buổi chiều, chủ tịch Tôn của Cự Đỉnh chủ động tới Hầu Tước tìm Bạch Diệc Phi.

Khi Tôn Huy nhìn thấy phòng làm việc không có người ngoài thì ông ta hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Diệc Phi: "Bạch Diệc Phi! Chính anh đã giết Tôn Vĩ!"

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn ông ta: "Không phải tôi!"

"Hừ!", Tôn Huy hừ lạnh một tiếng: "Chắc chắn là anh! Anh không cần phải cãi chày cãi cối ở đây! Tôi nói cho anh biết, tôi đã hỏi người ở quán xông hơi. Sau khi Tôn Vĩ vào đó thì chính anh đã dẫn người xông vào quán, hơn nữa bọn họ còn thấy một đám người bị các anh đánh chạy ra ngoài, còn anh là người rời khỏi đó cuối cùng, không phải anh thì còn ai nữa?"

"Làm sao biết được bình thường ông ta có đắc tội với ai không chứ?"

"Anh! Nếu anh không thừa nhận thì cứ chờ đi, bây giờ tôi sẽ lập tức đi tố cáo anh! Còn nữa, tập đoàn Hầu Tước này của anh tiêu đời rồi!"

Nói xong thì Tôn Huy xoay người, đẩy mạnh cửa đi ra.

Bạch Diệc Phi vẫn ngồi ở đó, không phản ứng gì.

Long Linh Linh vẫn luôn đứng ngoài cửa, mặc dù cô ta không nghe được nội dung cuộc nói chuyện, nhưng khi thấy Tôn Huy đẩy mạnh cửa đi ra thì cũng biết cuộc nói chuyện giữa họ cũng không mấy vui vẻ rồi.

"Chủ tịch?"

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Không sao đâu, hãy chuẩn bị cho một trận chiến ác liệt sắp diễn ra đi".

...

Sau khi Tôn Huy quay về thì nhanh chóng gọi thư ký của mình tới.

"Đi thông báo cho người ở trong tỉnh, mau chóng chặn hết tất cả tàu chở hàng của tập đoàn Hầu Tước. Không cần biết lý do gì, các người phải tìm lý do để ngăn lại cho tôi!"

Dù sao thì tập đoàn Cự Đỉnh cũng là một tập đoàn thuộc top 100 cả nước. Ban đầu họ không đối đầu với Hầu Tước là vì không muốn rước lấy phiền phức, nhiều hơn một chuyện cũng không bằng bớt đi một chuyện, thế nhưng Bạch Diệc Phi lại chơi ác như thế, dám giết chết Tôn Vĩ.

Vậy ông ta sẽ không để Bạch Diệc Phi sống tốt!

.....

Sau khi Tôn Huy đi thì Diệp Ngải lại tới.

"Chuyện Tôn Vĩ chết có liên quan tới anh không?"

Bạch Diệc Phi vẫn lắc đầu.

Diệp Ngải nghi ngờ nhìn anh, cô ta cũng nhận được tin tức nói rằng khi Tôn Vĩ ở phòng xông hơi thì Bạch Diệc Phi là người cuối cùng gặp ông ta, mà vừa khéo là Tôn Vĩ lại bắt cóc vợ của Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi là người có động cơ nhất trong chuyện này.

Diệp Ngải mím môi: "Bạch Diệc Phi, giết người là phạm pháp đây. Mặc dù tôi và anh không hợp nhau, nhưng tôi thích anh, vì thế tôi không mong anh sẽ xảy ra chuyện gì".

"Xin lỗi, tôi cũng không có lời gì muốn nói với cô, chuyện của tôi thì tôi tự biết", Bạch Diệc Phi lạnh lùng trả lời.

Lúc này Tần Hoa cũng dẫn theo hai viên cảnh sát bước vào.

Anh ta nhìn Bạch Diệc Phi đầy ảm ý: "Bạch Diệc Phi, có người tố cáo anh tội mưu sát. Căn cứ theo camera giám sát thì anh là người bị tình nghi

lớn nhất, vì thế mong anh phối hợp với chúng tôi, đi cùng tôi một chuyến để hỗ trợ điều tra”.

Diệp Ngải nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Bạch Diệc Phi, mặt cô ta hiện lên vẻ khác thường.

Thế nhưng Bạch Diệc Phi bình tĩnh đứng dậy: "Hỗ trợ điều tra là việc mà tôi nên làm".

Trong lòng Tần Hoa cảm thấy có chút phức tạp, thế nhưng vẫn để viên cảnh sát kia đưa Bạch Diệc Phi đi.

Diệp Ngải và Long Linh Linh đứng trong phòng làm việc, mỗi người một suy nghĩ.

Long Linh Linh đang nghĩ, Bạch Diệc Phi cứ bị đưa đi như thế, nếu những giám đốc bộ phận khác biết được chuyện này thì chắc chắn sẽ khiến mọi người bàng hoàng. Tập đoàn Hàu Tước vốn cũng không hề yên bình, bây giờ lại phải đối mặt với chuyện này thì nên làm gì bây giờ?

Còn Diệp Ngải lại nghĩ, mặc dù về mặt Bạch Diệc Phi vô cùng bình tĩnh, nhưng chuyện này thật sự có liên quan tới anh. Chuyện này cũng đã cho cô ta một cơ hội, một cơ hội để cô ta ra tay với tập đoàn Hàu Tước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 255: Nước đục thả câu

Long Linh Linh cũng đi cùng đến đồn cảnh sát.

“Đội trưởng Tần, chủ tịch của chúng tôi chắc chắn không cố ý mưu sát đâu, có thể chỉ là hiểu lầm thôi”, Long Linh Linh cuống cuống nói.

Đội trưởng Tần trả lời: “Tất cả đều phải có chứng cứ, chúng tôi sẽ cố gắng, nhưng mà... cậu ấy cho người đập phá tất cả các khu vui chơi của Thanh Ngư, lại còn đánh Lý Phàm rất nặng tay ở bệnh viện nữa...”.

“Nếu muốn thắng, thì chỉ còn cách thuyết phục họ rút kiện”.

Long Linh Linh cứng họng, rút đơn kiện ư?

Sao có thể?

Lý Phàm hận Bạch Diệc Phi đến tận xương tủy, không bao giờ có chuyện rút đơn kiện.

Toàn bộ cửa hàng của Thanh Ngư đã bị đập nát, hẳn cũng không bao giờ rút đơn.

Còn Tôn Huy thì lại càng khó nhằn, vì vấn đề liên quan đến cả tính mạng thì càng không thể rút đơn kiện.

“Trợ lý Long mau đi tìm luật sư đi! Đó mới là cách có lợi nhất cho cậu ấy”, Tần Hoa khuyên nhủ.

Long Linh Linh bỗng như bừng tỉnh, ừ nhỉ, cô phải đi tìm luật sư ngay lập tức, biết đâu luật sư còn có thể gột tội được cho Bạch Diệc Phi.

Long Linh Linh ngay lập tức quay về Hầu Tước, còn chưa kịp tìm luật sư thì Trương Vinh đã tìm đến.

“Tôi nghe nói chủ tịch bị cảnh sát bắt rồi à? Có thật không vậy?”,
Trương Vinh căng thẳng hỏi.

Long Linh Linh không dám phủ nhận vì việc cảnh sát đến Hầu Tước rõ ràng đến như vậy, cũng có rất nhiều người đã nhìn thấy: “Vâng, nhưng tôi đã đi hỏi rồi, chỉ là hiểu lầm thôi chứ không liên quan đến chủ tịch”.

Trương Vinh nghe vậy thì hoài nghi hỏi lại: “Vậy thì bây giờ chủ tịch đâu?”

“Có chút việc cá nhân nên về rồi”.

Long Linh Linh không thể cho người khác biết chuyện Bạch Diệc Phi đang trong đồn cảnh sát, nếu không thì Hầu Tước như rắn mất đầu sẽ càng khó quản lý.

Trương Vinh bán tín bán nghi: “Vậy cũng được. À đúng rồi, tôi thấy hôm nay tàu hàng xuất của chúng ta có chút vấn đề, đang bị phía hải quan giữ lại. Việc này rất gấp, cô phải báo cáo với chủ tịch đây”.

“Chắc chắn rồi”, Long Linh Linh gật đầu.

Sau khi Trương Vinh đi, Long Linh Linh cười khổ sở. Cô ấy biết đi đâu để báo cáo với chủ tịch đây? Vừa rồi ở đồn cảnh sát Tần Hoa còn không cho cô ấy gặp mặt Bạch Diệc Phi!

...

Ngày hôm sau, vừa sáng sớm đã thấy Diệp Ngải đến Hầu Tước.

Trong phòng khách.

Long Linh Linh miễn cưỡng cười: “Chủ tịch Diệp đến vì chuyện gì sao?”

Diệp Ngải khẽ nhoẻn miệng cười: “Việc rất quan trọng, đó chính là thu mua Hầu Tước”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 256: Vượt ngục

Thu mua Hầu Tước? Long Linh Linh cho rằng mình đã nghe nhầm rồi.

Nhưng Diệp Ngải tiếp tục nói: “Trợ lý Long hẳn đã biết, hiện tại tất cả tài sản của Hầu Tước đều bị tạm giữ rồi. Với một công ty phát triển trong lĩnh vực công thương nghiệp thì việc này sẽ để lại hậu quả nghiêm trọng đến mức nào”.

“E là trị trệ một ngày thì tổn thất cũng lên đến trăm triệu”.

Long Linh Linh nắm chặt tay. Diệp Ngải nói không sai, chuyện này đối với bọn họ mà nói không khác nào vết thương trí mạng.

Nhưng cô ta không thể tỏ ra yếu thế: “Chủ tịch Diệp, Hầu Tước còn chưa đến mức đó”.

Diệp Ngải cười cười: “Tôi tận mắt nhìn thấy Bạch Diệc Phi bị đưa đi. Với tội danh như này, anh ta tạm thời không thể ra được, thậm chí còn không có cơ hội đi ra. Không có anh ta, Hầu Tước không thể chống đỡ được bao lâu”.

“Bây giờ tôi thu mua Hầu Tước là cứu các người, không để Hầu Tước bị tổn thất nhiều hơn”.

“Nhưng tôi biết cô chỉ là một trợ lý, không có quyền gì, vì thế phiền cô nói với chủ tịch của mình là mau chóng trả lời đi”.

Nói xong, Diệp Ngải cũng rời đi.

Hôm nay cô ta đến cũng biết không thể lập tức thu mua Hầu Tước, vì vậy sẽ không dài dòng. Cô ta chỉ cần chờ câu trả lời của Long Linh Linh là được.

Sự tình đã phát triển đến mức này rồi, Long Linh Linh càng lúc càng sốt ruột.

Như Diệp Ngải nói, Bạch Diệp Phi tạm thời không thể ra được, thậm chí có khi là cả đời phải ở trong đó. Hiện giờ tất phải có người đến không chế toàn cục.

Nghĩ đến đây, Long Linh Linh lập tức nghĩ đến Lý Tuyết. Cô là vợ Bạch Diệp Phi, là vợ của chủ tịch, cô có thể tạm thời thay thế vị trí của anh.

Nhưng với tình hình hiện giờ của Lý Tuyết thì hoàn toàn không phù hợp. Một đứa trẻ sao có thể quản lý một công ty?

Hay là để Lý Cường Đông thay?

Long Linh Linh do dự một lát vẫn quyết định đi nói với Lý Cường Đông, để bọn họ quyết định.

Rất nhanh Long Linh Linh đã đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh, nhìn thấy Long Linh Linh đến, cả Lý Cường Đông và Lưu Tử Vân đều cảm thấy khó hiểu.

“Sao trợ lý Long lại đến đây?”, Lưu Tử Vân hỏi.

Sắc mặt Long Linh Linh rất xấu, sau đó cô ta kể lại mọi chuyện.

“Cháu nói gì?”, Lưu Tử Vân phản ứng kịch liệt: “Bạch Diệp Phi bị bắt vào ngục rồi?”

“Sao lúc nào nó cũng gây chuyện vậy? Thật làm tôi tức chết!”

“Vào cũng tốt, sau này bớt sinh sự!”

Lý Cường Đông lại hơi cau mày: “Tình hình Hầu Tước hiện giờ thế nào?”

“Đang trọng trạng thái nửa tê liệt, vì thế cháu cần một người đứng ra thay mặt chủ tịch. Nếu không...”, Long Linh Linh lo lắng nói.

Lý Cường Đông cũng hiểu. Tình hình hiện giờ không lạc quan, cần một người đáng tin cậy chủ trì.

Suy nghĩ một lát, Lý Cường Đông nói: “Đề Tuyết Nhi đi đi, nó thích hợp nhất”.

Lưu Tử Vân nghe vậy không nhịn được lớn tiếng: “Tuyết Nhi đi? Ông đùa gì thế? Tuyết Nhi bây giờ chỉ là một đứa trẻ, nó đi thì làm được gì? Đến để bị người ta bắt nạt à?”

Long Linh Linh khẽ gật đầu. Mấy cỗ đông cấp cao của Hầu Tước không dễ lừa gạt.

Lý Cường Đông cũng biết điều này nhưng vẫn kiên quyết: “Thân phận của Tuyết Nhi là thích hợp nhất. Chỉ cần đến lúc đó cháu dạy nó nói chuyện là được”.

Long Linh Linh chỉ đành làm theo.

...

Sau khi ra ngoài, Long Linh Linh đi đến cục cảnh sát một chuyến. Cô ta hỏi Tần Hoa bây giờ có thể gặp Bạch Diệc Phi được hay không? Tần Hoa vẫn lắc đầu, cô ta hết cách, chỉ đành đi tìm Lý Tuyết.

Lý Tuyết ở nhà Chu Khúc Nhi, cô ta gọi thêm Lưu Hiểu Anh cùng đi.

Hai người đến khu chung cư nhà Chu Khúc Nhi thì bảo Chu Khúc Nhi mang Lý Tuyết ra.

Long Linh Linh kể lại đơn giản tình hình của Hầu Tước: “Bây giờ chỉ có Lý Tuyết là có thân phận thật thích hợp nhất”.

“Hơn nữa các cỗ đông đã nghe phong phanh, trực tiếp mở cuộc họp cỗ đông rồi, một tiếng nữa sẽ bắt đầu”.

“Vậy chúng ta mau đi thôi”.

...

Lý Tuyết hoàn toàn không biết bọn họ đang nói gì cứ thể bị kéo đi đến Hậu Tước.

Nhưng đúng lúc này, xe của Tần Hoa đến. Anh ta vội vã chạy ra hỏi bọn họ.

“Các cô có gặp Bạch Diệc Phi không?”

“Hả?”, mấy người không hiểu: “Không phải anh ấy đang ở trong cục cảnh sát ư?”

Tần Hoa thấy vậy thì biết bọn họ không gặp Bạch Diệc Phi vì thế than thở: “Bạch Diệc Phi đánh cảnh sát, nhân lúc mọi người nghỉ trưa thì chạy ra rồi”.

“Cái gì?”, ba người kinh ngạc, lập tức lo lắng không thôi, đồng thời cũng không hiểu được tại sao Bạch Diệc Phi lại vượt ngục.

Tần Hoa cũng biết bọn họ lo lắng nên chuyển đề tài: “Các cô định đi đâu?”

Long Linh Linh trả lời: “Đến Hậu Tước, có một số chuyện cần xử lý”.

“Tôi đi cùng các cô, không biết chừng Bạch Diệc Phi đã về công ty rồi”, Tần Hoa đề nghị.

Vì thế 5 người cùng lái xe đến Hậu Tước.

Nhưng đáng tiếc là Bạch Diệc Phi không ở đây.

Tần Hoa thở dài: “Tôi đi tìm chỗ khác thì hơn”.

“Vậy để tôi tiễn anh”, Chu Khúc Nhi chủ động nói.

Tần Hoa không quá để ý, gật đầu đồng ý.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 257: Lý Tuyệt ra mặt

Tin tức Bạch Diệc Phi vượt ngục đã đến tai Tôn Huy.

“Bạch Diệc Phi, cậu tự tìm đường chết thì đừng trách tôi!”, Tôn Huy cười nham hiểm, nói với thư ký: “Vào tỉnh tìm vài người, sau khi xử lý xong chuyện này thì truyền tin tức Bạch Diệc Phi sợ tội tự sát ra”.

Thư ký hiểu ý gật đầu.

Thật ra tin tức Bạch Diệc Phi vượt ngục đã bị phong tỏa. Tôn Huy biết được là bởi vì bản thân ông ta có mối riêng, nếu không ông ta cũng không thể bắt được cơ hội này.

Chắc chắn không bao lâu nữa, tin Bạch Diệc Phi sợ tội tự sát sẽ được truyền ra, đến lúc đó ông ta có thể ra tay với Hầu Tước rồi.

Không lâu sau, thư ký quay lại.

Tôn Huy không hỏi mà nói: “Tình hình Hầu Tước bây giờ thế nào?”

“Hầu Tước gần như đã vào trạng thái tê liệt, thuyền hàng của bọn họ đều bị giữ lại, tổn thất mỗi ngày lên đến hàng trăm triệu”, thư ký trả lời.

Tôn Huy thỏa mãn gật đầu: “Rất tốt, cứ như vậy thì không bao lâu nữa, Hầu Tước coi như xong rồi”.

“Nhưng...”.

Tôn Huy thấy vậy thì sầm mặt: “Nhưng cái gì?”

“Nhưng dường như nhà họ Diệp muốn thu mua Hầu Tước”, thư ký trả lời: “Vừa rồi có người đến thông báo với tôi rằng, Diệp Ngải mang người đến Hầu Tước, nhưng hình như còn chưa đàm phán xong”.

Tôn Huy nghe xong thì hơi cau mày: “Nhà họ Diệp mà nhúng tay vào thì đúng là khó giải quyết”.

Nhà họ Diệp xếp thứ 10 ở thủ đô, Cự Đỉnh của bọn họ không thể sánh bằng được. Nhưng ông ta không cam tâm bỏ qua cho Hầu Tước.

Xem ra chỉ có thể đến gặp Diệp Ngải một lần.

...

Phòng họp Hầu Tước.

Tất cả cổ đông cùng các cấp cao đều tụ tập trong phòng họp.

“Tôi nghe nói chủ tịch đã bị bắt vào cục cảnh sát, chuyện này có thật không?”

“Tôi cũng nghe nói”.

“Vậy thì 80% là thật rồi”.

“Bây giờ mỗi ngày đều tổn thất hơn trăm triệu, nếu cứ như thế thì tất cả chúng ta đều phải vào theo!”

“Chủ tịch rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Nếu lát nữa trợ lý Long không đưa ra một lời giải thích hợp lý thì chúng ta cứ nhân lúc còn sớm mà rời đi”.

“Cũng đúng...”.

“...”.

Mọi người đang thảo luận vô cùng kịch liệt thì Long Linh Linh đưa Lý Tuyết vào.

Vì để chân áp được những người này, cô ta đã chuẩn bị cho Lý Tuyết một bộ đồ công sở màu trắng, như vậy trông sẽ có khí thế hơn.

Tầm nhìn của mọi người đều đổ dồn sang. Người đầu tiên họ nhìn thấy đương nhiên là Long Linh Linh, nhưng càng nhiều người bị Lý Tuyết phía sau cô ta thu hút.

Lý Tuyết mặc bộ đồ công sở màu trắng, mặt không cảm xúc đi theo sau cô ta. Khuôn mặt xinh đẹp cùng khí chất mạnh mẽ khiến người khác không thốt lên lời, đồng thời ai nấy đều có suy nghĩ, người phụ nữ này là ai?

Chỉ có Trương Vinh biết cô là vợ Bạch Diệc Phi, vợ chủ tịch của bọn họ.

Long Linh Linh nhìn mọi người một lượt rồi để Lý Tuyết đi theo cô ta, ngồi xuống vị trí mà Bạch Diệc Phi nên ngồi.

“Ngồi đi!”

Lý Tuyết nhìn Long Linh Linh, không ai chú ý đến ánh mắt cô mang theo sự khiếp đảm.

Long Linh Linh mỉm cười gật đầu, động viên cô.

Lý Tuyết thấy vậy thì khẽ gật đầu, đang định ngồi xuống thì bị đánh gãy.

Một cổ đông đứng ra: “Trợ lý Long, đó là vị trí của chủ tịch, cô tùy tiện tìm một người phụ nữ đến ngồi là có ý gì?”

“Đúng thế! Trợ lý Long, chủ tịch đã hai ngày không đến công ty rồi, nghe nói là phạm tội. Không biết có phải thật hay không? Cô có thể giải thích cho chúng tôi không?”

Long Linh Linh lạnh giọng: “Thứ nhất, chủ tịch hoàn toàn không phạm pháp, anh ấy chỉ là có chuyện riêng cần giải quyết, vì thế mới hai ngày không đi làm”.

“Thứ 2, cô ấy có tư cách ngồi đây hay không, không phải do mọi người quyết định”.

“Trợ lý Long có ý gì?”

“Một người phụ nữ cũng có thể tùy tiện ngồi vào chỗ đó thì có phải chúng tôi cũng có thể không?”

“Đúng thế, trợ lý Long, cô không thể ỷ vào mình là trợ lý chủ tịch mà lạm dụng chức quyền!”

Long Linh Linh bình thản nói: “Thân là cổ đông của Hải Tước, lẽ nào mọi người không quan tâm đến sự phát triển của tập đoàn hay sao? Tình hình hiện tại của Hải Tước mọi người cũng đã thấy rồi, cứ cãi nhau thì hoàn toàn không có tác dụng gì với tập đoàn!”

“Trợ lý Long đã nói vậy thì cô thử nói xem, nhiều thuyền hàng bị giữ như vậy, nhất định là đã đắc tội với người nào đó. Chúng ta có thể làm gì?”

“Tồn thất của Hải Tước hiện tại không thể đo được, chúng ta hoàn toàn không biết là ai chèn ép chúng ta. Cho dù muốn làm gì thì cũng không biết nên đối phó với ai!”

“Đúng thế, trợ lý Long, tình huống đã cấp bách lắm rồi, tại sao chủ tịch lại không lo? Cậu ấy có chuyện riêng gì mà còn quan trọng hơn sự sống còn của Hải Tước?”

“...”

Long Linh Linh nhìn Trương Vinh. Loại tình huống này, chỉ cần ông ta đứng ra nói một câu thì những người này sẽ không kêu gào đê ép như thế. Bởi vì ngoại trừ Bạch Diệc Phi ra thì Trương Vinh là người có quyền lên tiếng nhất.

Nhưng ông ta lại làm như không thấy, chỉ cúi đầu nhìn điện thoại.

Nhưng thật ra Trương Vinh cũng đang do dự. Vợ Bạch Diệc Phi ở đây, ông ta cũng lên thể hiện ra một chút, nhưng Bạch Diệc Phi rốt cuộc có xảy ra chuyện hay không, còn thêm tình hình hiện tại của Hải Tước thì quả thật không lạc quan chút nào.

Ông ta muốn quan sát thêm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 258: Trấn an các cổ đông

“Hầu Tước sẽ không ngã xuống, mọi người có thể yên tâm. Chuyện riêng của chủ tịch quả thực quan trọng hơn Hầu Tước”.

“Cái gì?”

Sau khi nghe Long Linh Linh nói thì ai nấy đều vô cùng bất mãn với Bạch Diệc Phi.

Chuyện riêng còn quan trọng hơn Hầu Tước?

Trương Vinh cũng ngẩng đầu nhìn Long Linh Linh bằng ánh mắt thách thức.

Long Linh Linh không nói rõ là chuyện riêng gì mà chỉ bảo: “Dù sao thì chủ tịch cũng sẽ không mặc kệ Hầu Tước. Điều chúng ta cần làm lúc này là làm theo sự chỉ đạo của vợ chủ tịch để đối phó với nguy cơ hiện tại”.

Những người muốn xông ra phản đối sau khi nghe vậy thì ghen hợm.

Bọn họ không nghe nhầm đấy chứ?

Vợ chủ tịch?

“Trợ lý Long, cô vừa nói gì? Vợ chủ tịch?”

Mọi người đều dõi mắt vào Lý Tuyết khiến cô càng thêm căng thẳng và sợ hãi.

Long Linh Linh nhân cơ hội để Lý Tuyết ngồi xuống rồi đặt tay lên vai cô: “Đúng, cô ấy chính là vợ của chủ tịch”.

“Bây giờ, cô ấy hẳn đã có tư cách ngồi ở vị trí này rồi chứ?”

Mọi người nhất thời không thể phản bác.

Long Linh Linh lại nói: “Nào, ngồi đi”.

Đồng thời, cô ta thì thầm với Lý Tuyết: “Đừng sợ, cứ làm như lúc trước tôi dạy cô là được”.

Lý Tuyết ngồi xuống, không nhìn về mặt của mọi người mà chỉ lạnh lùng nhìn thẳng phía trước.

Đây là điều mà Long Linh Linh đã dạy cô.

Long Linh Linh biết Lý Tuyết bây giờ chỉ là một đứa trẻ, đối diện với đám cáo già này thì chỉ cần một ánh mắt thôi cũng sẽ khiến cô lộ tẩy. Vì thế, Long Linh Linh dạy Lý Tuyết nhìn thẳng về phía trước, đừng nhìn bất kỳ ai, nếu thật sự sợ hãi thì nhìn cô ta.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Bọn họ kính trọng Bạch Diệc Phi là bởi vì thủ đoạn của anh khiến bọn họ phải nể phục, cho nên tự nhiên cũng sẽ kính trọng Lý Tuyết.

Long Linh Linh lạnh lùng nói: “Chủ tịch đã dặn dò, tất cả công việc hiện tại đều sẽ để cô Bạch xử lý, quyết định của cô ấy cũng là quyết định của chủ tịch”.

Nói xong, mọi người đều nhìn Lý Tuyết.

Tay Lý Tuyết đặt dưới bàn, bởi vì căng thẳng mà nắm chặt lại, trong đầu không ngừng nhớ lại những lời Long Linh Linh đã dạy cô.

Long Linh Linh khẽ vỗ Lý Tuyết làm cô hoàn hồn, mím môi.

“Mọi người nên làm gì thì làm, tôi đã biết vấn đề của Hậu Tước nên sẽ cố gắng nhanh chóng xử lý, xin mọi người yên tâm”.

Long Linh Linh thấy vậy thì khẽ gật đầu. Lý Tuyết về mặt lạnh lùng, cứng nhắc nói từng câu, nhìn qua cũng rất có sức thuyết phục, cứ thế này thì cho đến khi tan họp cũng không ai phát hiện ra bất thường.

Các cổ đông nghe Lý Tuyết nói vậy thì hơi yên tâm, đã có người đứng ra dẫn dắt tình hình thì bọn họ cũng không nói nhiều nữa. Nhưng lúc này:

“Cô Bạch, nói thì nói vậy nhưng tổn thất lần này rất lớn, cô định giải quyết thế nào? Lẽ nào chúng tôi cứ thế ngồi nhìn cô xử lý?”

“Đúng thế, cô bảo chúng tôi phải làm thế nào? Có lẽ chúng tôi cũng có thể giúp đỡ”.

Mọi người mỗi người một câu khiến Lý Tuyết vô cùng căng thẳng.

Long Linh Linh hơi cau mày, lên tiếng: “Cô Bạch mới đến, mặc dù biết tình hình của Hầu Tước nhưng muốn nghĩ ra cách thì cũng cần thời gian, đến lúc cần thì nhất định sẽ thông báo cho các vị cổ đông”.

Lý Tuyết nghe vậy lập tức gật đầu: “Đúng”.

Mọi người chỉ đành im miệng.

Nhưng có người thật sự đáng ghét.

“Cô Bạch, tôi nghe nói chủ tịch đã phạm tội, có đúng như vậy không?”

Long Linh Linh đã nói là Bạch Diệc Phi đi giải quyết việc riêng, nhưng mọi người đều không tin tưởng, vừa hay vợ của chủ tịch ngồi đây vì thế muốn hỏi rõ ràng.

“Đúng thế, nếu đúng là vậy thì cô Bạch hãy thông báo sự thực cho mọi người”.

“Đúng, thân là một thành viên của Hầu Tước, nếu chủ tịch phạm pháp thì chúng tôi cũng có thể điều chỉnh kịp thời”.

“Điều chỉnh” trong miệng bọn họ thực tế là nếu tình hình không ổn sẽ lập tức rút vốn bỏ chạy mà thôi.

Nhờ Long Linh Linh mà Lý Tuyết biết được người bọn họ nhắc đến là Bạch Diệc Phi, cũng là chú mà cô thích. Vì thế không cần Long Linh Linh

nói gì cô đã lên tiếng: “Anh ấy rất ổn, sẽ sớm trở về thôi”.

“Thế...”.

Vẫn còn có người muốn hỏi rõ ràng hơn.

Trương Vinh thấy rõ tình thế thì lập tức đứng lên: “Đủ rồi!”

“Cô Bạch đã nói vậy rồi thì còn hỏi gì mà lảm thế?”

“Chẳng lẽ cô ấy phải báo cáo việc riêng của chủ tịch cho các người mới được?”

“Đã nói là chủ tịch vẫn ổn rồi, các người ngoan ngoãn ngồi im là được, đừng có gây thêm phiền phức”.

Trương Vinh phần nộ nói một tràng, sau đó cười với Lý Tuyết: “Cô Bạch, mọi chuyện chúng tôi đều nghe theo cô”.

Lý Tuyết có thể cảm nhận được Trương Vinh đứng về phía cô nên lần đầu tiên can đảm nhìn ông ta. Quả nhiên cô thấy được một một khuôn mặt tươi cười, vì thế cũng mỉm cười theo, còn gật gật đầu.

Trương Vinh thấy Lý Tuyết hài lòng với biểu hiện của mình thì vô cùng vui mừng, nói với mọi người: “Được rồi, cô Bạch hẳn còn bận nghĩ biện pháp, mọi người nên làm gì thì đi làm đi”.

Mọi người nghe vậy thì gật đầu đồng ý.

Cuộc họp kết thúc.

Không lâu sau, phòng họp chỉ còn lại mình Lý Tuyết và Long Linh Linh.

Lý Tuyết cuối cùng cũng thả lỏng, giọng run run: “Chị Linh Linh, bọn họ thật đáng sợ!”

“Không sao, cô làm rất tốt”, Long Linh Linh rất hài lòng. May mà Lý Tuyết chống đỡ được nếu không những cỗ đông này sẽ loạn hết.

Chu Khúc Nhi và Lưu Hiểu Anh tiến vào.

“Sao rồi? Thuận lợi chứ?”

Long Linh Linh gật đầu: “Tuyết Nhi làm rất tốt”.

...

Phòng làm việc của Lý Cường Đông.

Bình thường Lý Cường Đông rất ít khi đến đây, phòng làm việc chủ tịch có tiếng mà không có miếng. Nhưng lúc này có một người đang ở đó.

Chính là Bạch Diệc Phi vừa chạy ra từ cục cảnh sát.

Anh lúc này rất yết ớt, vô cùng mệt mỏi mà nằm trên sofa.

Anh biết sức khỏe của bản thân rất tệ, nếu còn không uống thuốc giải thì không bao lâu nữa sẽ chết.

Nhưng anh không cam tâm.

Anh còn rất nhiều chuyện chưa làm.

Người sau màn hại anh thành như vậy, anh muốn phản kích lại, muốn trả thù.

Ký ức của Lý Tuyết còn chưa khôi phục lại, anh muốn ở bên cô, cùng cô sinh con.

“Khụ khụ...”.

Bạch Diệc Phi không nhin được mà ho vài tiếng: “Đều không thể có được rồi...”.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Bạch Diệc Phi không quan tâm, người biết anh ở trong này chỉ có Trần Hạo.

Hắn chưa đợi anh lên tiếng đã tiến vào.

“Sếp”, Trần Hạo thấy Bạch Diệc Phi suy yếu như vậy thì vô cùng buồn khổ.

Bây giờ hắn đã là một nhân viên ở nơi này nên đến đây cũng rất tiện.

Bạch Diệc Phi hơi mở mắt ra: “Mọi chuyện thế nào rồi?”

“Đều đã giải quyết xong rồi”, Trần Hạo trả lời: “Chỉ còn bên anh Bạch Hồ thôi”.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng: “Chuột Nhắt, tôi cảm thấy tôi sắp không xong rồi...”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 259: Tìm thuốc giải

“Sếp...”, Trần Hạo nghẹn ngào: “Hay là anh uống thuốc giải đi?”

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu: “Tôi không muốn... quên đi...”.

Trong hai mươi mấy năm của cuộc đời mình, anh không có ký ức khi còn nhỏ, chỉ nhớ mình cùng em gái từng sống ở nông thôn mười mấy năm.

Quan trọng nhất là anh không muốn quên đi Lý Tuyết.

Cô là chấp niệm trong cuộc đời này của anh.

Trần Hạo nhẫn nhịn, cố khiến giọng của bản thân trở nên bình thường: “Nhưng thà quên đi còn hơn là chết...”.

“Cậu không hiểu”, Bạch Diệc Phi cười nhợt nhạt.

Trần Hạo mím môi, hẳn thực sự không hiểu.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Tuyết Nhi sao rồi?”

“Cô ấy được trợ lý Long đưa đến Hậu Tước để khống chế tình hình”, Trần Hạo trả lời thành thật.

Bạch Diệc Phi hơi bất ngờ: “Tuyết Nhi... Khỏi rồi?”

“Không”, Trần Hạo trả lời: “Cô ấy chỉ giả vờ thôi”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy cười buồn. Anh còn cho rằng Lý Tuyết đã hồi phục rồi, hóa ra chỉ là giả bộ!

Trong lòng Trần Hạo rất khó chịu: “Sếp...”.

Bạch Diệc Phi nhắm mắt: “Đừng gọi sếp, gọi anh đi!”.

“Anh”.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng: “Cậu giải quyết những chuyện còn lại đi! Xử lý xong chúng ta sẽ lên đường”.

“Vâng”, Trần Hạo gật đầu, lại nhìn Bạch Diệc Phi rồi mới ra khỏi phòng làm việc.

...

Màn đêm buông xuống, một chiếc BMW từ cảng Lam Ba đi về hướng ngoại ô.

Không lâu sau, một chiếc xe tải đuổi theo rồi cứ thế đâm thẳng vào chiếc BMW.

BMW lăn vài vòng trên đường, cuối cùng lật ra khỏi đường, “bùm” một tiếng nổ tan tành.

Thân xe lập tức bùng cháy.

Mà chiếc xe tải cũng mau chóng rời đi.

Sáng hôm sau, tin tức được công bố, vệ sĩ của chủ tịch Hầu Tước lúc lái xe thì xảy ra tai nạn mà chết, đến hài cốt cũng không còn.

Thông tin vừa ra, có người chỉ hóng biển, có người lại cảm thấy cơ hội đã đến.

Chẳng hạn như Tôn Huy.

“Bên người Bạch Diệc Phi bây giờ đã không còn ai nữa, đã đến lúc ra tay rồi”.

...

Lại thêm một ngày nữa, Bạch Diệc Phi còn suy yếu hơn hôm qua, anh đã không đứng lên được nữa rồi.

Lúc Trần Hạo đến nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của anh thì lại nói: “Anh, uống thuốc đi...”.

Bạch Diệc Phi lắc đầu, kiên quyết không uống.

Trần Hạo thở dài: “Anh, cho dù anh không nhớ bọn em nữa, bọn em cũng sẽ nhớ anh”.

Nếu không có Bạch Diệc Phi thì Trần Hạo vẫn chỉ là một con chuột bên đường, sống cuộc sống chui lủi, nào có thể ngẩng cao đầu mà sống như bây giờ?

Người bên cạnh Bạch Diệc Phi có ai là không bị anh thu hút mà tình nguyện làm việc cho anh?

Ngay cả gã sát thủ kia cũng...

Bạch Diệc Phi không muốn nói nhiều, từ từ nâng người dậy: “Chuẩn bị xong chưa?”

Trần Hạo tiến lên đỡ anh: “Đã xong rồi”.

“Vậy thì đi thôi”, Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói.

Trần Hạo gật đầu, đỡ Bạch Diệc Phi rời khỏi phòng làm việc.

Hai người đi đến nhà để xe.

Không lâu sau, một chiếc xe Volkswagen không quá bắt mắt rời khỏi, cùng lúc đó, một chiếc xe dã ngoại cũng đi ra theo.

Hai chiếc xe đi lên đường cao tốc.

Volkswagen đi trước, xe dã ngoại theo sau.

Trần Hạo lái chiếc Volkswagen, một người ngồi ở ghế sau đội chiếc mũ bóng chày che khuất nửa mặt, nhìn không rõ là ai.

Một người đàn ông vạm vỡ, cơ bắp đang lái chiếc xe đã ngoại, trông đáng người thì có vẻ là do thường xuyên làm việc ở công trường mà có được. Anh ta đeo kính đen, đầu đội mũa xanh dương, trông rất bình thường.

Hai chiếc xe duy trì một khoảng cách nhất định trên đường cao tốc, từ từ hướng về phía thủ đô tập nập.

...

Long Linh Linh tới biệt thự ở cảng Lam Ba đón Lý Tuyết đến phòng làm việc của chủ tịch.

Diễn kịch thì phải diễn đến cùng, vì thế Long Linh Linh để Lý Tuyết lại phòng làm việc, giả vờ như đang xử lý văn kiện để khiến những người kia yên tâm. Thực tế, những thứ này đều là cô ta giải quyết.

Nhưng Long Linh Linh nhiều nhất cũng chỉ là nhìn mà thôi, có một số việc vẫn cần Bạch Diệc Phi ra quyết định.

Mà chuyện cần đến anh nhất là việc Diệp Ngải thu mua tập đoàn Hầu Tước.

Long Linh Linh vẫn chưa có cách nào cho Bạch Diệc Phi biết chuyện này, đã thế anh còn vượt ngục. Anh không biết thì đương nhiên không thể đưa ra giải pháp được.

Mà bây giờ, người có thể đưa ra quyết định chỉ có Lý Tuyết, nhưng với tình trạng của cô bây giờ thì cũng đành chịu.

Chu Khúc Nhi đã đến Lý Thị rồi, mà Lưu Hiểu Anh thì Long Linh Linh lúc này vẫn chưa liên lạc được.

Long Linh Linh lo lắng, tối qua lúc về vẫn còn bình thường, sao sáng nay đã không thấy đâu rồi?

Sau khi gọi cho cô ta vài lần không được, Long Linh Linh vội gọi điện cho Tần Hoa.

“Alo, đội trưởng Tần, tôi không liên lạc được với Hiểu Anh, tôi sợ cô ấy xảy ra chuyện”.

Có cảnh sát đi tìm Lưu Hiểu anh vẫn hơn là một mình cô ta ở đây sót ruột.

...

Trên đường cao tốc, Trần Hạo lái Volkswagen, sắc mặt căng thẳng.

Càng tiến về phía trước thì bản năng càng nói với Trần Hạo rằng đằng trước có nguy hiểm. Điều này khiến hắn vô thức nắm chặt tay lái.

Trần Hạo biết lần hành động này cũng là bởi việc sắp tới đây, vì thế hắn càng căng thẳng.

Nhưng bên cạnh đó, Trần Hạo cũng hy vọng chuyện này sẽ thành công, như vậy ít nhất Bạch Diệc Phi còn được cứu, mà hắn có sống sót được hay không cũng không sao cả.

Có thể có được những ngày tháng như thế này, với hắn mà nói là hoàn toàn xứng đáng.

Bất giác, đường cao tốc bắt đầu tắc đường.

Trong chiếc xe dã ngoại phía sau, Bạch Diệc Phi nằm trên sô pha, sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm chặt.

Lưu Hiểu Anh ngồi bên cạnh vô cùng lo lắng.

Lúc sáng cô ra ngoài mới nhận được điện thoại của Bạch Diệc Phi bảo cô ta đến gặp.

Anh nói hết mọi chuyện cho cô ta. Lúc này Lưu Hiểu Anh mới hiểu rõ tất cả đồng thời cũng càng thêm bồn chồn.

“Như vậy thực sự được không? Chẳng may đôi phương không có thuốc giải thì sao?”

Đúng thế, lần hành động này của Bạch Diệc Phi tất cả đều là vì lấy thuốc giải, loại thuốc giải thực sự không khiến anh mất đi ký ức.

Bạch Diệc Phi bình thản nói: “Nếu không có thì chỉ có thể nói rằng tôi thực sự quá đen đui...”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 260: Giết nhằm người rồi

“Sắp bắt đầu rồi”, Bạch Diệc Phi cảm thấy xe cứ đi rồi lại dừng nên nghĩ chắc là tắc đường rồi.

Nếu nói có gì xảy ra ngoài ý muốn thì tắc đường chính là tiện nhất.

Lưu Hiểu Anh nghe thấy âm thanh này nên cũng nhìn ra ngoài cửa xe, lúc này cô ta cũng có chút lo lắng. Còn Trần Hạo ở trước đoàn xe mới thật sự căng thẳng.

Mặc dù hẳn ta không sợ nhưng dù sao thì đây cũng là lần đầu gặp phải chuyện này nên không tránh khỏi căng thẳng.

Trần Hạo nuốt nước bọt, xe đã dừng lại, giờ không nhìn thấy đoàn xe ở cuối nữa rồi. Không biết khi nào mới có thể lưu thông được, tóm lại, bây giờ không đi nổi.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi, Trần Hạo có chút sốt sắng.

“Cốc, cốc, cốc...”, có người đi đến trước xe gõ cửa xe.

Trần Hạo giật mình, cố gắng giữ sự bình tĩnh, cũng may là người bên ngoài không nhìn ra tình hình bên trong xe, nếu không thì đã phát hiện ra có gì đó không ổn.

Trần Hạo mở cửa xe, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Bên ngoài xe là một người đàn ông ăn mặc bình thường nhưng sắc mặt gã ta rất hung hãn, hai mắt mang theo sát khí, chỉ nghe thấy gã ta ra lệnh: “Xuống xe ngay”.

Trần Hạo hỏi: “Sao thế, chẳng phải phía trước đang tắc đường sao?”

“Tao bảo mày xuống xe”, giọng nói của người đàn ông kia càng hung hãn hơn: “Tất cả người trong xe đều xuống hết cho tao”.

Trần Hạo cười khan hai tiếng, nói: “Đại ca ơi, xuống xe làm gì thế?”

“Đừng nhiều lời”, người đàn ông đó giơ một tay vào, một con dao kề lên cổ của Trần Hạo.

Trần Hạo sợ đến mức trợn trừng hai mắt, nói: “Chúng tôi xuống xe đây, xuống ngay đây”.

Người đàn ông đó còn nói với người ngồi ở ghế sau: “Mày nữa, xuống cùng luôn”.

Người ngồi phía sau nghe thấy thế liền mở cửa xe ra. Tên kia nhìn thấy nên lúc này mới thu dao lại.

Đám Trần Hạo xuống xe rồi đứng ở bên đường. Hiện giờ họ mới nhìn thấy, ngoài người đàn ông ban nãy còn có hai người nữa. Ba tên này đều xông lên bao vây họ lại.

Một người trong đó nhìn người đàn ông đội mũ, hỏi: “Mày... Là Bạch Diệc Phi?”

Người đàn ông đội mũ hơi ngẩng đầu lên, chỉ lộ mỗi cằm rồi đáp: “Đúng vậy”.

Người đàn ông kia nghe thế thì ánh mắt biến đổi: “Vậy thì không sai rồi”, hai người đàn ông khác liền lên trước bắt người đàn ông đội mũ lại.

Nhưng trong lúc họ sắp tiếp cận được người đàn ông đội mũ thì đôi phương đột nhiên giơ tay ra nắm chặt tay của hai người, sau đó kéo hai người đập vào nhau.

“Bốp” một tiếng, đầu của hai tên kia đập vào nhau.

“A...”, tiếp đó là hai tiếng kêu thảm thiết.

Người đàn ông đội mũ lùi về sau hai bước rồi tháo mũ xuống, lộ ra khuôn mặt không phải là Bạch Diệc Phi mà là Từ Lăng.

Đúng vậy! Chính là Từ Lãng!

Thật ra trận cãi vã trước đó giữa Bạch Diệc Phi và Từ Lãng cùng việc sau đó Bạch Diệc Phi đánh Từ Lãng chạy ra khỏi quán bar là cố ý diễn kịch cho người khác xem, mục đích là để người ta biết, bên cạnh Bạch Diệc Phi không có Từ Lãng và anh đang thiếu đi một trợ thủ.

Ai biết được, Từ Lãng lại giả dạng là anh rồi ngồi ở sau xe?

Còn ba người đàn ông kia là sát thủ được mời đến, chỉ biết là phải giết Bạch Diệc Phi chứ không biết được ngoại hình của anh.

Từ Lãng lạnh lùng nhìn ba người, nói: “Sát thủ? Chúng mày cũng xứng sao?”

Ba người đàn ông bị khiêu khích bởi câu nói này, lập tức phản nộ quát: “Mẹ kiếp, dám coi thường chúng tao à? Ông mày đánh chết mày”.

Từ Lãng mặt không biểu cảm rồi lao vào đánh lộn với ba người.

Ba người đàn ông tay cầm dao, sắc mặt hung hãn. Bọn họ nhớ trong tài liệu có ghi chú Bạch Diệc Phi không biết võ, vì vậy ban nãy đoán liều cũng là phản ứng nhất thời, ba người cộng lại mà muốn giết Bạch Diệc Phi thì đúng là dễ như trở bàn tay. Nhưng họ nhầm rồi.

Người mà họ phải đối mặt không phải là Bạch Diệc Phi mà là Từ Lãng-sát thủ số một thủ đô.

Từ Lãng thấy bọn họ cầm dao chém xuống thì giơ tay lên, một tay nắm chặt lấy cánh tay họ rồi dùng lực hất ra sau.

“A...”, tiếng kêu thảm thiết vang lên, người đó bị Từ Lãng đánh bay ra đường cao tốc, còn bên dưới đường là sườn dốc nhỏ hơn mười mét. Nếu như ngã xuống đây thì đừng nói là chết tại chỗ, kể cả gãy xương thì cũng không chạy thoát được.

Hai người còn lại thấy thế thì thấy kinh hãi vô cùng.

Chỉ kéo có một cái nhẹ mà đã đánh bay người ta ra ngoài rồi? Sợ quá đi.

Lúc này chúng vẫn còn tưởng rằng đối phương không biết võ, may ra là có sức mạnh thiên bẩm thôi, vì vậy hai tên còn lại không thu tay lại mà tiếp tục tấn công Từ Lãng.

Từ Lãng hừ lạnh một tiếng, nói: “Để tao cho mày biết thế nào gọi là sát thủ nhé”.

Nói xong, Từ Lãng biến hình nhanh đến mức mọi người nhìn không rõ, thoát cái đã xuất hiện phía sau lưng hai người. Trong lúc bọn chúng vẫn chưa kịp phản ứng lại, gã lấy dao của mình ra rồi chém xuống.

Một cánh tay của một người trong đó bị dao chém trúng.

“A...”, tiếng kêu thảm thiết thất thanh vang lên.

Cũng vì vậy mà đã thu hút những xe xung quanh. Động tác ban nãy không rõ lắm, hơn nữa mọi người đều ở trên xe của mình cũng không để ý tình huống bên ngoài xe, vì thế gần như mọi người không để ý được Từ Lãng là người hát người ra ngoài.

Nhưng lúc này, tiếng kêu thảm thiết kia quá lớn nên không muốn chú ý cũng khó. Nhưng nhìn lại thì thấy vô cùng kinh hãi.

Trong tay Từ Lãng cầm con dao, trên dao còn đang chảy máu. Một người khác thì đang nắm chặt cánh tay mình, chỉ có điều gã chỉ còn một cánh tay thôi, còn cánh tay kia đang rơi trên đất.

Một người còn lại nhìn thấy tình huống này thì thậm mắng một câu, lập tức không dám nhúc nhích.

Mẹ kiếp! Chẳng phải nói là không biết võ sao? Đây còn lợi hại hơn cả sát thủ, đây mà là ông chủ thương mại sao?

Nhưng trên tài liệu rõ ràng ghi là người đó không biết võ mà. Không đúng, chiều cao của người này không giống.

Ban đầu khi bọn họ hỏi xong thì không nghi ngờ gì về thân phận của đối phương. Bây giờ nhìn lại thì căn bản không giống như trên tài liệu.

Trên tài liệu là chiều cao 1m7 hơn nhưng người này gần 1m9 rồi. Còn nữa, tài liệu ghi đối phương không biết võ nhưng người này còn lợi hại hơn cả cao thủ.

Vì vậy người này căn bản không phải là Bạch Diệc Phi.

“Đại ca, đại ca, xin lỗi, xin lỗi, chúng tôi nhận nhầm người, hiểu nhầm thôi...”, người đó bắt đầu cầu xin.

Từ Lãng hừ lạnh một tiếng, nói: “Muộn rồi”.

“Không phải đâu đại ca, chúng tôi thật sự nhận nhầm thôi. Tha cho chúng tôi đi, chúng tôi dập đầu trước đại ca đây”, nói xong người đó quỳ thật rồi dập đầu với Từ Lãng.

Trần Hạo ở bên cạnh nhìn mà nuốt nước bọt ừng ực, sau đó nhìn Từ Lãng với vẻ mặt khâm phục. Người này đúng là cừ quá đi!

Từ Lãng không thèm để ý tên kia dập đầu trước mình, mà nói với Trần Hạo: “Báo cảnh sát đi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 261: Ai chết còn chưa biết được

Người đó vừa nghe thấy cảnh sát thì sợ đến nỗi run cầm cập: “Đại ca... Giơ cao đánh khê, giơ cao đánh khê... Đại ca... Hay là cũng chém một cánh tay của tôi đi... Đừng báo cảnh sát”.

Là một sát thủ nên có không ít mạng người chết dưới tay bọn chúng. Nếu như bị cảnh sát bắt đi thì bọn chúng chỉ có bị xử bắn thôi.

Từ Lãng không đáp lại mà nhìn xung quanh một cái.

Lúc này, có một tên mắt ti hí mặc đồ hip-hop ngồi trong xe van nhỏ cách đây không xa. Gã đã nhìn thấy tất cả, lúc này nói vào tai nghe bluetooth: “Đó là Từ Lãng, quả nhiên là giả”.

Trong tai nghe truyền lại giọng nói của một người phụ nữ: “Cũng may là không ra tay, nếu không thì chúng ta đã trúng kế rồi”.

“Ừm”, người đàn ông nói tiếp: “Chúng tôi sẽ quan sát thêm, biết đâu Bạch Diệc Phi ở gần đây”.

Trần Hạo đã báo cảnh sát, sau đó quay về trên xe. Nhưng Từ Lãng vẫn ở bên ngoài xe quan sát tình hình. Đợi một hồi lâu, đường đi cũng được lưu thông, xe cũng chậm chậm chuyển bánh.

Hai sát thủ kia nhìn thấy tình huống này thì biết nếu như bọn chúng không đi thì sẽ không có cơ hội nữa, vì vậy hai người liếc mắt nhìn nhau.

Từ Lãng cũng là người tinh mắt nên cũng nhìn thấy cả rồi.

Hai tên sát thủ vừa định từ lan can nhảy xuống thì đã bị Từ Lãng nắm chặt cổ áo rồi kéo lại.

“Kém cỏi thế này thì làm sát thủ cái nỗi gì? Rõ ràng là sĩ nhục cái nghề này mà”, Từ Lãng lạnh lùng nói bên tai hai người.

Hai người sợ hãi không ngừng: “Đại ca nói phải ạ, chúng tôi không xứng làm sát thủ, đại ca tha cho chúng tôi đi”.

“Đại ca, chúng tôi thật sự sai rồi, tha cho chúng tôi đi”.

Từ Lãng không quan tâm mà kéo hai người đi về trước. Còn Trần Hạo thì lái xe chậm chậm.

Ngồi trong xe dã ngoại ở phía sau, Bạch Diệc Phi cảm thấy xe đã chuyển động được rồi nên nhắm mắt lại, hỏi: “Đã giải quyết được rồi sao?”, lời nói tưởng chừng như hỏi nhưng thực chất là khẳng định lại lần nữa, vì anh tin Từ Lãng.

Lưu Hiểu Anh không lên tiếng, chỉ nhìn cửa sổ xe rồi lại nhìn Bạch Diệc Phi.

“Châm cứu đã không có tác dụng với anh rồi”.

Bạch Diệc Phi âm ừm một tiếng, nói: “Tôi biết rồi”.

...

Tên mắt ti hí trên xe đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe dã ngoại cứ đi theo phía sau thì trong đầu lóe lên một ý nghĩ.

“Mẹ kiếp”.

“Sao vậy?”, tiếng nói trong tai nghe bluetooth vọng lại.

Tên mắt ti hí nói: “Mẹ nó chứ! Thằng Bạch Diệc Phi quả nhiên giảo hoạt. Tôi còn tưởng rằng hắn sẽ trốn ở nơi khó tìm, ai ngờ lại ngang nhiên ngồi trên xe như vậy”.

“Ý anh nói là Bạch Diệc Phi đang ngồi trên xe?”

“Đúng vậy! Chiếc xe kia cứ đi theo xe của Trần Hạo, giữ khoảng cách không xa không gần, nếu như không chú ý thì quả thật không phát hiện ra được”.

“Quả nhiên là giao hoạt thật”.

“Nếu hắn đã ở đây thì cứ tiếp tục kế hoạch của chúng ta thôi”.

“Ok! Tôi đi cướp xe trước, lát nữa cô đến tiếp ứng cho tôi”, người đàn ông nói.

“Được, anh cẩn thận đây, đừng để bị phát hiện”.

“Cô yên tâm, hiện giờ hắn sắp chết rồi, không còn sức chú ý đến tôi đâu”, người đàn ông đáp.

“Ừm”.

Tên mắt ti hí cố ý để xe mình áp sát xe của Bạch Diệc Phi. Gã cố ý để xe mình va chạm vào xe kia để xe kia phải dừng lại.

Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh ngồi trong xe rồi liếc mắt nhìn nhau.

Sau khi xuống xe, tên mắt ti hí nhìn thấy lái xe của đối phương cũng xuống xe, liền áy náy nói: “Thật ngại quá, ban nãy tôi không cố ý, tôi có đâm hỏng hóc chỗ nào không?”

Lái xe nghe thấy thế thì lắc đầu, nói: “Không sao đâu”.

Nói xong, lái xe định quay người lên xe thì bị một khẩu súng dí lên người: “Không được cử động! Quay lên xe đi, tao với mày cùng lên xe rồi làm như tao bảo”.

Lái xe tất nhiên không muốn chết nên gật đầu làm theo.

Theo như lệnh của tên mắt ti hí, hai người đến ghé ngồi phía sau còn lái xe thì tiếp tục đi về trước.

Không bao lâu sau, xe tiếp tục chuyển động, còn Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh thì không lên tiếng.

Nửa tiếng sau, Trần Hạo thốt lên một tiếng: “Mẹ kiếp”. Lúc này hẳn ta phát hiện ra chiếc xe đi theo mình từ đầu, giờ không thấy đâu nữa.

“Sao thế?”

“Bọn họ không đi kịp chúng ta rồi”, Trần Hạo nói với sắc mặt tái nhợt.

Từ Lãng chau mày nói: “Quay lại”.

“Quay lại?”, Trần Hạo sững người nói: “Nhưng đây là cao tốc...”.

Từ Lãng trầm giọng nói: “Quay lại”.

Trần Hạo nhớ tới sự lợi hại của Từ Lãng nên không dám nói nhiều, lập tức quay xe lại.

Còn chiếc xe dã ngoại do tên mắt ti hí ra lệnh nên lái xe đã lái ra khỏi đường cao tốc mà đi về phía ngoại ô. Không bao lâu, xe dừng lại ở một nơi hoang vu không bóng người.

Sau khi tên mắt ti hí bảo lái xe dừng lại một dùng một tay đánh ngất lái xe, sau đó đi đến bên trong xe.

“Ồ, thâm hiểm như này rồi sao?”, tên đó nói với giọng giễu cợt.

Lưu Hiểu Anh kinh ngạc, hỏi: “Làm sao mà anh vào đây được?”

Bạch Diệc Phi có chút bất lực dựa trên ghế sofa, sau khi nhìn thấy tên mắt ti hí thì anh có chút kích động. Chính là gã, gã chính là kẻ đã bỏ thuốc.

Tên mắt ti hí nhìn lên người Bạch Diệc Phi, nói: “Bộ dạng sống không bằng chết mà mày còn định đến thủ đô á? Đúng là vớ vẩn, tao thấy mày vẫn chưa đến đó thì đã chết ở đây rồi”.

“Ai chết còn chưa biết đâu”, Bạch Diệc Phi thản nhiên đáp lại.

Tên mắt ti hí bật cười, nói: “Mày nhìn thấy tao là biết tao đến giết mày. Hơn nữa bây giờ, chúng ta đang ở nơi hoang vu thế này thì ai sẽ đến cứu

mày?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 262: Tao còn sự lựa chọn thứ ba

Lúc Trần Hạo và Từ Lăng vòng xe lại thì nhìn thấy đuôi xe dã ngoại kia. Lúc đó bọn họ đang đi về phía đường nhánh của thành phố Thiên Trung. Thấy thế, Trần Hạo vội lái xe đuổi theo.

Chỉ có điều, vừa mới đi ra đường nhánh, vẫn chưa đi đến trạm thu phí thì có một chiếc xe chắn ngang trước mặt họ, chắn không cho họ đi qua.

Từ Lăng thấy vậy thì ánh mắt sắc bén, nói: “Đừng để ý, vòng sang bên cạnh mà đi”.

Trần Hạo gật đầu rời lái xe sang bên. Nhưng chiếc xe đó dường như biết họ định làm gì nên đã khởi động xe và tiếp tục chắn đường của họ. Dù sao thì Trần Hạo đi hướng nào, chiếc xe đó sẽ chắn hướng đó.

Trần Hạo và Từ Lăng phát hiện có gì đó không ổn.

“Xe này cố tình đấy”, Trần Hạo dừng xe bên đường và hai người xuống xe.

Người trên xe đó thấy vậy thì cũng dừng xe bên đường.

“Đại ca! Trùng hợp quá”, tên ma ốm từ trên xe xuống, sau đó cười híp mắt nhìn Từ Lăng.

Hắn không ngạc nhiên chút nào khi nhìn thấy Từ Lăng, vì hắn rất hiểu đại ca của mình. Hơn nữa, trước đó bọn họ cũng qua một số cách mà biết được Bạch Diệc Phi đã trúng độc. Nếu như vậy thì trước đó Từ Lăng và Bạch Diệc Phi cãi nhau to, Bạch Diệc Phi không hề ngắt đi, điều này rất đáng ngờ. Bây giờ mới thấy, đó chỉ vở kịch bọn họ tự biên tự diễn mà thôi.

Từ Lăng chau mày, nói: “Sao cậu lại ở đây? Tôi nhớ là cậu không phải người của bọn chúng mà”.

“Quả thật là không phải”, tên ma ốm đáp.

“Vậy thì tránh ra cho bọn tôi đi”.

“Xin lỗi nhé, em không thể”.

Từ Lãng trợn mắt nói: “Cậu định ra tay với tôi?”

Tên ma ốm dường như biết đối phương đang nghĩ gì nên nói: “Đại ca! Anh cũng biết rồi đấy, chúng ta đều có đạo đức nghề nghiệp. Thật ra anh không cần như vậy, nhiệm vụ của anh là giết Bạch Diệc Phi mà, không phải sao?”

“Nhưng Bạch Diệc Phi đã cứu mạng tôi, cứu mạng một sát thủ muốn giết anh ta đấy, hiểu không?”, Từ Lãng thản nhiên nói.

“Anh ta rõ ràng có thể không cần bận tâm đến tôi nhưng anh ta vẫn cứu”.

“Cậu không hiểu được cảm giác đó đâu, cái thế giới vốn lạnh băng đó đột nhiên như được chiếu sáng khiến người ta cảm thấy ấm áp vô cùng”.

“Đại ca, anh thay đổi rồi”, tên ma ốm nói.

Từ Lãng gật đầu thừa nhận: “Đúng, là anh ta khiến tôi cảm thấy mình như được sống lại”.

Gã là sát thủ, vốn không nể tình gì, thế giới quan với gã đều là sự lạnh lùng vô tình. Nhưng chính Bạch Diệc Phi khiến gã cảm nhận được sự ấm áp và tình cảm giữa người với người.

Còn Trần Hạo cũng đồng cảm với câu nói đó của gã. Trước đây chẳng phải Trần Hạo cũng sống trong thế giới lạnh giá đó sao? Chính Bạch Diệc Phi đã cho hắn ta biết cảm giác ấm áp, giúp hắn ta thấy được ánh sáng và như được sống lại.

Tên ma ốm nhìn Từ Lãng một cách thâm sâu, nói: “Vậy thì chúc mừng đại ca”.

Từ Lãng nhìn hắn rồi nói: “Đừng nhiều lời nữa, đến đi”.

Hai người liếc mắt nhìn nhau rồi cùng lao vào đối phương rồi so tài cao thấp.

...

Tên mắt ti hí nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Mày muốn chết thế nào? Chỗ tao có súng, có dao, mày có thể chọn một cái”.

“Tao có sự lựa chọn thứ ba nữa”.

Tên mắt ti hí chau mày nói: “Nói nghe xem?”

“Tao chọn mày chết”.

Tên mắt ti hí lập tức sầm mặt lại, nói: “Bạch Diệc Phi! Ông đây cho mày lựa chọn là coi trọng mày lắm rồi đấy. Nếu ông đây không vui thì sẽ giày vò mày trước rồi mới cho mày chết. Dù sao thì hiện giờ cũng không ai biết mày đang ở đâu nên tao cũng không vội”.

“Tao cũng không vội”.

“Hừm! Mày không vội thì có tác dụng quái gì”, tên mắt ti hí theo phản xạ mà đáp lại một câu nhưng sau đó liền cảm thấy có gì đó không ổn, nói: “Mày không vội? Sắp chết đến nơi rồi còn không vội, mày định dọa ai?”

“Tao thấy mày bị dọa sợ rồi hả? Nhưng cũng không sao, dù sao thì có thế nào mày cũng phải chết thôi”, nói xong tên mắt ti hí đó không cho Bạch Diệc Phi cơ hội lựa chọn nữa. Gã lấy dao ra, nói: “Tao thấy, nếu nói về mức độ tra tấn thì dao vẫn tốt hơn, sẽ khiến mày cảm nhận rõ nét đau đớn. Còn có di nguyện gì thì nói ra, có thể tao sẽ đáp ứng cho mày”.

Bạch Diệc Phi trầm ngâm một lát, hỏi: “Người muốn giết tao là ai?”

“Câu hỏi ngu ngốc như vậy mà cũng hỏi tao hả?”, tên mắt ti hí cười một tiếng, nói: “Mày nghĩ là ai?”

Bạch Diệc Phi nhìn tên đó, không phải anh không biết mà anh hỏi thế chỉ là muốn xác nhận lại lần nữa mà thôi.

Tên mắt ti hí lại nói: “Đã cảnh cáo mày rồi, bảo mày yên ổn ở thành phố Thiên Bắc đi nhưng mày cứ muốn đến thủ đô. Không còn cách nào khác, mày phải chết”.

“Nếu mày vào cảnh ngộ như tao thì mày cũng sẽ chọn như thế thôi”, giữa giết người và rơi xuống địa ngục thì không còn lựa chọn nào khác.

Tên mắt ti hí cười, dùng tay lau mũi dao, nói: “Nói cũng phải nhưng vô dụng thôi. Chịu chết đi”, nói xong gã giơ dao lên nhắm chuẩn vào Bạch Diệc Phi.

“Đừng...”, Lưu Hiểu Anh hét lớn một tiếng rồi chắn trước người Bạch Diệc Phi nhưng vì sợ hãi mà cô ta nhắm chặt mắt lại.

Chỉ có điều kỳ lạ là, Lưu Hiểu Anh đợi rất lâu nhưng không thấy dao chém xuống và cũng không cảm nhận được có người lao về phía mình và Bạch Diệc Phi.

Ồ? Tình huống gì đây? Lưu Hiểu Anh mở mắt ra thì kinh ngạc há hốc mồm.

Chỉ thấy tên mắt ti hí cứ giữ nguyên tư thế giơ dao đó mà không dám nhúc nhích. Phía sau gã lúc này là một lái xe với thân hình vạm vỡ. Người đó không phải ai khác mà chính là Bạch Hổ bị ‘chết’ trong vụ tai nạn giao thông.

Trong tay Bạch Hổ cũng cầm dao kê bên dưới hông phải của tên mắt ti hí, chỉ cần gã động đậy thì sẽ máu tuôn trào ngay.

Tên đó vẫn chưa biết phía sau mình là ai, chỉ hỏi một câu: “Ai vậy?”

Bạch Hổ cầm dao đi lên trước mặt tên đó, lúc này anh ta đã tháo kính râm và mũ xuống.

“Bỏ mày đây”, Bạch Hổ đáp lại với vẻ mặt lạnh lùng.

Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh khóe miệng đều co rúm lại, bình thường đâu nhìn ra Bạch Hổ có thể giả dạng ‘bố’ người khác tốt thế?

Tên mắt ti hí lập tức trừng mắt hỏi: “Mày... Chẳng phải mày chết rồi sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 263: Giảng bẫy

“Nếu Bạch Hổ và Từ Lãng không rời khỏi tao thì sao chúng mày dám đến giết tao một cách trắng trợn thế này?”, Bạch Diệc Phi trả lời gã.

Tất cả đều là do Bạch Diệc Phi đứng sau lên kế hoạch, anh biết người đứng đằng sau chuyện này vẫn kiêng dè Bạch Hổ và Từ Lãng do vậy đương nhiên sẽ không ra tay nếu như hai người họ vẫn ở bên cạnh mình. Vì lẽ đó, anh mới cố tình lập ra một cái bẫy để bọn họ cho rằng bên cạnh anh không có ai cả.

Đúng như dự đoán, sau khi bọn họ biết được tin này liền vội vã cử sát thủ tới để giết anh.

Trong lúc Bạch Diệc Phi nói chuyện, Bạch Hổ cầm dao đưa về phía trước, đặt lên cổ của tên mất ti hí: “Bỏ dao xuống”.

Tên mất ti hí đến giờ vẫn bị lời nói của Bạch Diệc Phi khiến cho kinh hãi đến không nói nên lời, cũng gần như cùng lúc đó hắn chợt hiểu ra mình đã trúng kế, mặc dù trong lòng không cam tâm, nhưng bây giờ không phải là lúc để nghĩ đến việc này, hắn buộc phải nghĩ cách thoát khỏi tình huống khó khăn này.

Đôi mắt ti hí của hắn đảo một vòng, rõ ràng hắn đang có ý đồ tìm cách thoát thân.

Bạch Hổ thấy vậy, cầm chuôi dao đập mạnh vào gáy của gã bằng một tốc độ nhanh đến mức kinh ngạc, khiến gã lảo đảo ra bất tỉnh.

"Lạch cạch!"

Con dao trong tay tên mất ti hí rơi xuống đất.

Bạch Hổ nhanh nhẹn lấy một cuộn dây thừng từ trong chiếc tủ bên cạnh ra, trói tên mất ti hí lại.

Sau đó Bạch Hổ cúi xuống lục soát trên người tên mất ti hí.

Không lâu sau liền phát hiện ra trong áo của hắn có một cái túi ngậm, thò tay vào tìm thì thấy một chiếc lọ nhỏ bằng sứ.

Bạch Diệc Phi đưa lên xem xét một lúc liền chắc chắn đó chính là thuốc giải mà Lý Tuyết uống lần trước.

Loại thuốc này có thể giải được hết độc nhưng mà sau khi giải độc xong sẽ khiến cho người uống thuốc bị suy giảm trí nhớ và trí lực.

Bạch Diệc Phi cất thuốc đi rồi nói với Bạch Hổ: "Đánh thức hắn dậy".

Trong phòng tắm, Bạch Hổ tay cầm dao giơ lên đâm thẳng xuống đùi của tên mất ti hí.

"Aaa!"

Tên mất ti hí đau quá tỉnh dậy.

Sau khi hét lên đau đớn hắn mới phát hiện ra con dao trong tay Bạch Hổ đang cắm trên đùi mình vẫn còn chưa rút ra, lúc này cơ thể hắn không kiềm chế được, sợ hãi hít vào một hơi.

"Mẹ kiếp! Mà y có muốn sống nữa không?"

Bạch Diệc Phi lạnh lùng hừ một tiếng: "Đằng nào tao cũng chẳng sống được lâu nữa, nếu chết thì tao kéo thêm một đứa chết cùng cho vui cũng được".

"Tao có thuốc giải! Nếu như mà y chịu thả tao đi, tao sẽ đưa thuốc cho mà y", tên mất ti hí nói: "Đây là loại thuốc giải một lần duy nhất, đảm bảo uống vào sẽ giải hết độc".

"Hừ!", Bạch Diệc Phi khinh thường cười một tiếng.

Tên mất ti hí tưởng Bạch Diệc Phi không tin: "Lời tao nói là thật, trên người tao thực sự có mang theo thuốc giải, nó ở trong túi của tao".

"Cái tao muốn là loại thuốc giải thực sự".

"Thì đó chính là thuốc giải thực sự!", tên mắt ti hí nói.

Ánh mắt Bạch Diệc Phi lạnh lẽo: "Không, đó không phải thuốc giải thực sự, sau khi uống vào sẽ khiến cho người đó suy giảm cả về trí nhớ lẫn trí lực, vì vậy nó không phải là thuốc giải!"

"Ồ...", tên mắt ti hí không nói gì nữa.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng chế nhạo: "Thế nào? Chỉ cần mày đưa cho tao thuốc giải thực sự thì tao sẽ suy nghĩ đến việc thả mày đi".

Tên mắt ti hí vừa nghe xong, đôi mắt đảo một vòng: "Được, tao đồng ý với mày! Nhưng mà thuốc giải ở chỗ thầy của tao chứ tao không có".

"Ồ".

Tên mắt ti hí bỗng cảm thấy khó hiểu.

Ồ nghĩa là gì?

Hắn còn chưa kịp hiểu ra ý nghĩa của câu này thì đột nhiên Bạch Hồ đã rút mạnh con dao ra.

"Aaaa!"

Lại một tiếng hét thảm thiết khác.

Cùng lúc đó, một giọng phụ nữ vang lên từ tai nghe bluetooth của tên mắt ti hí.

"Su đệ, cậu bị sao vậy? Su đệ?"

Sau tiếng hét thảm thiết, thì trong nhà xe di động yên lặng như tờ, do vậy âm thanh phát ra từ tai nghe trở nên cực kỳ rõ ràng.

Bạch Diệc Phi nhướng mày: "Có đồng bọn à!"

Bạch Hồ nghe vậy liền giật tai nghe Bluetooth xuống, đưa qua cho Bạch Diệc Phi.

“Sự đệ của cô sắp chết rồi, cô có thể nói vài lời cuối với hắn ta”, Bạch Diệc Phi nói qua chiếc tai nghe.

Đầu dây bên kia, người phụ nữ im lặng một lúc sau đó sốt ruột nói: “Anh không được giết cậu ta! Nếu anh giết cậu ta thì đừng mong lấy được thuốc giải!”

Bạch Diệc Phi hờ hững: “Tôi không quan tâm”.

“Anh!”, người phụ nữ không thể ngờ được Bạch Diệc Phi còn chẳng tiếc cái mạng của mình, như vậy thì cô ta còn có cái gì để uy hiếp được Bạch Diệc Phi nữa?

Tên mắt ti hí thấy vậy liền nói: “Bạch Diệc Phi! Tao có thể dẫn mày đi gặp thầy tao, chỗ của thầy tao có thuốc giải thực sự, không bị trộn thêm bất kỳ loại độc nào khác”.

“Chỗ của thầy mày ở đâu?”

“Linh Nam”.

“Quá xa”.

Quãng đường xa như vậy, có khi Bạch Diệc Phi còn chưa lấy được thuốc giải đã chết ngắc rồi.

Tên mắt ti hí hoảng hốt: “Không phải, thầy của tao có thể chữa được, hơi xa một chút nhưng ông ấy có thuốc giải thật”.

Bạch Diệc Phi đáp: “Tao không tin mày, cho dù thầy của mày có thuốc giải thật thì tao cũng sẽ không đi Linh Nam. Nếu đã như vậy thì mày cũng chẳng còn giá trị gì nữa, thôi yên tâm mà chết đi nhé!”

Giọng điệu của anh nghe rất bình thản cứ như đang nói chuyện bảo người ta cố gắng ăn thật nhiều nhé, nhưng không hiểu sao lại khiến cho

người ta bất giác cảm thấy khủng hoảng.

Lưu Hiểu Anh nhìn Bạch Diệc Phi, trong lòng có chút e dè, một Bạch Diệc Phi như vậy khiến người ta có chút sợ hãi.

Lúc này, giọng nói lại phát ra từ tai nghe bluetooth: "Bạch Diệc Phi, thầy của tôi được xưng và vua của Linh Nam, nếu như anh dám giết sư đệ của tôi thì anh sẽ chết rất đau đớn đó!"

“Vua của Linh Nam?”, giọng nói nghi hoặc của Bạch Diệc Phi vang lên.

Người phụ nữ cho rằng Bạch Diệc Phi đang sợ hãi nên nói tiếp: "Đúng vậy, thầy vẫn luôn yêu thương sư đệ nhất, nếu anh giết cậu ta thì anh sẽ phải đối mặt với sự truy sát của toàn bộ Linh Nam!"

Lời vừa dứt, Bạch Diệc Phi bật cười: “Xin lỗi, tôi chưa từng nghe thấy cái tên này”.

Người phụ nữ ngừng lại, ngẩn ra.

Anh ta nói chưa từng nghe đến danh hiệu vua của Linh Nam?

Đừng nói là Bạch Diệc Phi, ngay cả Bạch Hổ và Lưu Hiểu Anh cũng không biết cái tên này!

Im lặng mất một lúc, người phụ nữ lại nói: "Bạch Diệc Phi! Hiện giờ tôi đang ở bên ngoài xe, nếu như anh dám làm bừa tôi sẽ lập tức cho nổ luôn chiếc xe của anh!"

“Tuỳ cô, dù sao thì nổ chết sư đệ của cô cũng không phải tôi”, Bạch Diệc Phi chẳng để tâm nói.

“Anh!”, người phụ nữ tức giận nói không nên lời, Bạch Diệc Phi này ngọt nhạt hay đe dọa cũng không nghe, cô ta đã hết cách với anh.

Bạch Diệc Phi nói với Bạch Hổ: "Những thứ cần giải quyết thì giải quyết luôn đi!"

Bạch Hổ gạt đầu, cầm lấy con dao nhỏ chĩa thẳng vào người đàn ông.

Tên mắt ti hí trợn trừng hai mắt: “Đợi chút! Đứng! Đứng! Á...”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 264: Tôi vẫn chưa chết sao

“Bạch Diệc Phi, dừng tay, dừng tay”, người phụ nữ sốt sáng hét lớn.

Bạch Diệc Phi căn bản không nghe, anh ném tai nghe bluetooth trên ghế sofa, mặc cho người ở đầu dây kia gào hét.

Một hồi lâu, phía tên mắt ti hí không có âm thanh gì và người phụ nữ trong tai nghe cũng thế.

“Chết rồi sao?”, người phụ nữ trầm nghĩ, đặt tay xuống, nhất thời cô ta cảm thấy mình không biết nên làm thế nào.

Bạch Diệc Phi hừ một tiếng, nói: “Không ai có thể uy hiếp tao”.

“Kể cả tao có chết thì cũng không uy hiếp được tao đâu”, vừa dứt lời anh liền bảo Bạch Hổ bóp nát tai nghe kia sau đó vứt trên đất.

Giọng nói của người phụ nữ không thể truyền lại được nữa.

“Giết gã đi”.

“Dừng... Dừng”, tên mắt ti hí kinh ngạc nhìn Bạch Hổ từng bước tiến lại gần mình. Ban nãy Bạch Hổ chỉ dùng dao đâm vào chân gã thôi nhưng lần này thì định giết thật.

Tên đó vội nói: “Bạch Diệc Phi, mày không trụ được bao lâu nữa đâu. Ở chỗ tao có thuốc giải tạm thời, mày không thể giết tao được, không thể”.

“Ý mày nói là cái này hả?”, Bạch Diệc Phi lấy ra một bình sứ nhỏ.

Tên mắt ti hí lập tức trợn trừng mắt, nói: “Mày...”.

Bây giờ gã mới phản ứng lại, chắc chắn là bọn họ đã nhận lúc mình ngắt xiut ban nãy mà lục soát người mình nên thuốc giải đã ở trong tay họ rồi. Còn Bạch Diệc Phi cần là thuốc giải không có bất cứ tác dụng phụ nào.

Bạch Diệc Phi không nói nhiều mà quay sang nói với Lưu Hiểu Anh: “Chúng ta xuống đi”.

Lưu Hiểu Anh gạt đầu rồi đỡ Bạch Diệc Phi xuống xe đã ngoài đó.

Còn bên trong xe đó xảy ra chuyện gì thì Lưu Hiểu Anh không muốn quan tâm. Điều quan trọng nhất hiện giờ vẫn là sức khỏe của Bạch Diệc Phi.

Nhưng cuối cùng anh vẫn không trụ nổi, vừa mới bước xuống xe đã ngoài thì anh đã ngất trên người Lưu Hiểu Anh.

“Bạch Diệc Phi”.

...

Bạch Diệc Phi cảm thấy mình như đã chết, cảm giác đó không thực tế nhưng cảm giác như mình đang trôi dạt trong không trung.

“Đây là linh hồn mình đã rời khỏi thân xác sao?”, Bạch Diệc Phi trầm nghĩ như vậy.

Nhưng sao linh hồn lại cảm thấy lạnh? Lạnh thật đó! Anh dường như muốn có được chút hơi ấm, kể cả là một chút cũng được.

Đột nhiên anh nghĩ tới em gái mình, còn cả Lý Tuyết nữa. Không biết hiện giờ Lý Tuyết thế nào rồi? Liệu cô ấy có bị đám hồ ly già kia bắt nạt không? Hự, anh chắc không nhìn thấy rồi chăng?

...

Tâm hồn của Bạch Diệc Phi cứ bay bổng, lúc tỉnh lại vẫn chưa phản ứng lại được. Một hồi lâu anh mới phản ứng lại, tự hỏi: “Mình vẫn chưa chết?”

Lúc này, có ba người là Bạch Hổ, Từ Lãng và Trần Hạo đang đứng bên cạnh ghế sofa.

Trần Hạo đáp: “Anh, hiện giờ anh khỏe rồi”.

Bạch Diệc Phi ngẩn ngơ ừm một tiếng, sau đó lại nhìn mấy người, hỏi: “Hiểu Anh đâu?”

Thấy thế, ba người đều quay sang nhìn nhau, tiếp đó là Bạch Hổ lên tiếng: “Hầu Tước xảy ra chuyện rồi, Diệp Ngải dẫn Tôn Huy đến mua lại Hầu Tước và còn nói ra tình hình hiện giờ của Lý Tuyết nữa”.

..

Bởi vì, Diệp Ngải đã biết được tin Bạch Diệc Phi vượt ngục, cộng với việc Tôn Huy chủ động tiếp cận nên hai bên hợp tác với nhau dẫn người đến Hầu Tước.

Long Linh Linh nhìn thấy bọn họ dẫn nhiều người đến, còn dẫn cả đoàn luật sư chuyên nghiệp đến nên biết là chuyện này không dễ giải quyết rồi.

Đồng thời lúc này, mấy chủ tịch kia cũng biết được tin nên cùng đến Hầu Tước.

Lúc này trong phòng họp của Hầu Tước có ban giám đốc của Hầu Tước, Diệp Ngải và đoàn luật sư của cô ta còn có cả Tôn Huy và thư ký của ông ta nữa.

Đội hình lớn như này nên một trợ lý nhỏ bé như Long Linh Linh tất nhiên không chống lại được rồi. Cô ta đành phải đưa Lý Tuyết đến, kể cả bị người khác nhìn ra điều gì nhưng ít nhất có thể chống đỡ được một lúc.

Sau khi nhìn thấy Lý Tuyết thì Diệp Ngải có chút kinh ngạc, Lý Tuyết ngồi ở vị trí của Bạch Diệc Phi, như này có nghĩa là cô ta khỏi rồi ư?

Thấy mọi người đã đến đủ, Diệp Ngải chủ động lên tiếng: “Trợ lý Long, đề xuất lần trước chúng tôi nói muốn mua lại Hầu Tước, không biết chủ tịch của các cô có ý kiến như nào?”

Lời nói vừa dứt, chưa đợi Long Linh Linh trả lời thì Diệp Ngải lại nói: “Xin lỗi, tôi hỏi nhầm rồi. Hiện giờ Bạch Diệc Phi đã vượt ngục, chắc là không biết chuyện này chẳng?”

“Vậy thì, xin hỏi, cô Bạch đang ngồi ở vị trí của Bạch Diệc Phi có quyết định như nào đây?”

Lời nói vừa dứt thì các chủ tịch kia đều chân động.

“Cái gì?”

“Vượt ngục?”

“Chủ tịch thật sự phạm tội sao?”

“Lại còn vượt ngục nữa?”

“...”

Diệp Ngải và Tôn Huy nhìn thấy mọi người bàn luận xôn xao nên đều nhếch miệng lên.

Hiện giờ đám chủ tịch này biết được chân tướng sự việc rồi, xét về lợi ích thì dễ thuyết phục bọn họ thôi, điểm khó khăn duy nhất ở đây là Lý Tuyết.

Bạch Diệc Phi không có mặt ở đây, vậy người ký tên sẽ là Lý Tuyết.

Chỉ có điều, hiện giờ Diệp Ngải không thể chắc chắn được là Lý Tuyết khỏi hay chưa? Nếu khỏi rồi, vậy thì sẽ rất phiền phức. Nếu như chưa khỏi thì đúng là dễ như trở bàn tay.

Sắc mặt Long Linh Linh hơi tái nhợt. Khó khăn lắm cô ta mới giấu được chuyện nhưng lại bị Diệp Ngải nói toạc ra, lần này biết làm sao đây?

Lúc này, các chủ tịch bắt đầu chất vấn cô ta.

“Trợ lý Long, chuyện này rốt cuộc là như nào?”

“Chẳng phải cô nói là chủ tịch đang bận giải quyết việc riêng sao?”

“Cô Bạch, xin hãy giải thích cho chúng tôi một chút”.

“ ... ”.

Lý Tuyết đặt bàn tay đã nắm thành nắm đấm xuống bàn, cô hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng khi nghe họ nói đến Bạch Diệc Phi thì trong lòng cô lại thấy hoảng loạn và sợ hãi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 265: Số phận của Hầu Tước

Đã mấy ngày liền cô không nhìn thấy Bạch Diệp Phi rồi, anh không cần cô nữa sao? Cô bị bỏ rơi rồi sao...? Nghĩ đến đây, khóe mắt Lý Tuyết ửng đỏ, cô như không kìm nén được cảm xúc của mình.

Hiện giờ sắc mặt của Long Linh Linh cũng trở nên khó coi, cô ta nhìn chăm chăm vào Diệp Ngải với vẻ không vui.

“Chuyện của chủ tịch không đến lượt các người nói”.

Diệp Ngải cười, nói: “Nhưng những gì tôi nói đều là sự thật”.

Tôn Huy cũng phụ họa vào, nói: “Đúng vậy! Các người luôn giấu chuyện chủ tịch phạm pháp rồi vượt ngục, điều này là không công bằng với các cổ đông khác. Các người nhìn đi, Hầu Tước mỗi ngày đều bị tổn thất nặng nề, nếu như không có mấy cổ đông này chống đỡ thì Hầu Tước toi đời từ lâu rồi”.

“Tôi thấy các người có ý phải không? Muốn để những cổ đông này chịu oan cho chủ tịch của các người chăng?”

“Ông nói vớ vẩn”, Long Linh Linh phẫn nộ nói: “Chúng tôi không như vậy.”

Lúc này các chủ tịch đều vô cùng tức giận, nói: “Cô Bạch, cô nói gì đi chứ?”

Nhưng hiện giờ Lý Tuyết đâu thể nói được gì?

Diệp Ngải thấy thế thì ánh mắt sáng ngời, nói phụ họa vào: “Tôi thấy các người lại bị lừa rồi”.

“Cái gì?”, mọi người đều hỏi với vẻ khó hiểu.

Diệp Ngải quét nhìn một cái, nói: “Cô Bạch đây nhìn vẻ ngoài tưởng chừng như bình thường nhưng trên thực tế thì...”, nói đến đây, Diệp Ngải dừng lại.

Trong lòng Long Linh Linh bỗng thấy căng thẳng, lẽ nào Diệp Ngải biết chuyện của Lý Tuyết rồi?

“Chủ tịch Diệp chẳng phải đang nói đến việc muốn mua Hầu Tước sao?”, Long Linh Linh lập tức nói sang chủ đề khác.

Diệp Ngải cười, nói: “Trợ lý Long! Chuyện này có liên quan mật thiết với chuyện mua lại Hầu Tước đây. Tôi thấy, nhất định phải nói ra chuyện này cho mọi người được biết”.

Long Linh Linh vội vàng gọi: “Chủ tịch Diệp...”.

Nhưng Diệp Ngải không cho Long Linh Linh cơ hội lên tiếng, cô ta nói thẳng luôn: “Cô Bạch hay còn gọi là cô Lý Tuyết đây, hiện giờ trí thông minh chỉ như đứa trẻ 5,6 tuổi thôi, hoàn toàn là một đứa trẻ không hiểu bất cứ chuyện gì”.

“Các người đều bị họ lừa rồi”.

“Cái gì?”

Mọi người đều kinh ngạc trợn to hai mắt, còn Long Linh Linh thì sắc mặt tái nhợt.

Phòng họp vốn yên tĩnh, giờ đây như sắp nổ tung.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?”

“Trợ lý Long! Cô Bạch hiện giờ thật sự chỉ như một đứa trẻ sao?”

“Trợ lý Long! Chuyện quan trọng như vậy mà cô lại giấu chúng tôi, còn đưa cô ta đến thay vị trí chủ tịch tạm thời nữa. Rốt cuộc cô có âm mưu gì, hả?”

“ ... ”.

Trương Vinh không tham gia vào cuộc chất vấn này, chỉ chần động nhìn Lý Tuyết. Hôm qua ông ta vẫn không phát hiện ra, hôm nay nhìn thì quả nhiên có chút vấn đề. Lý Tuyết căn bản không dám nói gì, khóe mắt thì đỏ ửng.

Nếu như không phải là Diệp Ngải nói ra, đoán chừng bọn họ sẽ không bao giờ biết được. Lúc này Trương Vinh cảm thấy tâm trạng vô cùng phức tạp.

Diệp Ngải nhếch môi cười, nói: “Các vị yên tĩnh một chút”.

“Hiện giờ mọi việc đã rõ ràng rồi, chủ tịch Hầu Tước là Bạch Diệc Phi phạm tội rồi vượt ngục, còn vợ của chủ tịch thì như một đứa trẻ, khó đảm nhận chức vụ nên hiện giờ Hầu Tước đang đứng trước nguy cơ tổn thất hàng trăm triệu. Vậy thì việc bị mua lại sẽ là con đường duy nhất”, lời nói vừa dứt thì mọi người đều liếc mắt nhìn nhau.

Lúc này, Tôn Huy đứng ra, nói: “Đúng là như vậy! Mọi người đừng do dự nữa, do dự thêm một phút thì sẽ tổn thất thêm nữa đó”.

Diệp Ngải nhìn đoàn luật sư của mình rồi liếc mắt ra hiệu. Luật sư hiểu ý nên từ trong túi tài liệu lấy ra một bản hợp đồng đưa đến trước mắt Long Linh Linh.

“Đây là hợp đồng mua bán”.

Long Linh Linh không nhận lấy, vì thế luật sư đặt trực tiếp lên bàn, đưa đến trước mặt Lý Tuyết.

Diệp Ngải thấy thế liền nói: “Bây giờ có phải là lúc ký được hợp đồng mua bán này rồi không?”

Các chủ tịch thấy thế mà không có ai lên tiếng phản đối, bởi vì đối với họ mà nói đây chỉ là đổi một người khác lên làm chủ mà thôi. Chỉ cần lợi ích của họ vẫn còn thì những cái khác đều không quan trọng.

Lý Tuyết ngây người nhìn hợp đồng đặt trước mặt mình mà không biết nên làm thế nào.

Long Linh Linh nhìn mọi người rồi hít một hơi thật sâu, nói: “Chủ tịch Diệp, muốn mua lại Hầu Tước thì phải được chủ tịch đồng ý”.

“Cô Bạch hiện giờ như cô nói đấy, chỉ là một đứa trẻ thì không có quyền quyết định chuyện của Hầu Tước, vậy thì cô ấy không thể đại diện chủ tịch ký tên được”.

“Nếu như cô cứ bắt vợ chủ tịch ký tên, vậy thì tôi sẽ đến cục cảnh sát để kiện các người”.

“Bắt một đứa trẻ không hiểu chuyện ký tên vào hợp đồng rồi nuốt trọn tập đoàn Hầu Tước, đây có được coi là lừa đảo không?”

“Cô...”, Diệp Ngải sầm mặt lại. Ban nãy cô ta chỉ nghĩ đến tình hình của Lý Tuyết hiện giờ nhưng lại quên mất điểm đó.

Tôn Huy thấy vậy lập tức nói: “Nếu cô ấy không ký được thì bảo các chủ tịch khác đồng loạt ký. Sau khi các chủ tịch đều ký, lẽ nào còn không đủ quyết định sao?”

Long Linh Linh nghe vậy thì cười lạnh một tiếng, nói: “Thật sự không được”.

“Cái gì?”, Tôn Huy ngây người ra.

“Về lý mà nói, trong những tình huống thông thường, chủ tịch là người có cổ phần nhiều nhất nhưng khi mở cuộc họp hội đồng quản trị thì đều tuân theo thiểu số. Trừ phi cổ phần của một mình chủ tịch chiếm trên 51%”.

Các chủ tịch của Hầu Tước nghe thấy vậy đều có chút lúng túng.

Long Linh Linh thản nhiên nói: “Tất cả các chủ tịch có mặt ở đây, nếu tổng cộng hết cổ phần nắm giữ trong tay thì mới được 20%, căn bản không thể quyết định được số phận của Hầu Tước”.

Tôn Huy không hiểu lắm về việc phân bố cổ phần của Hải Tước nên sau khi nghe thấy điều này thì khó mà tin nổi. Nói như vậy thì một mình Bạch Diệc Phi đã chiếm 80% cổ phần Hải Tước rồi? Làm sao... Làm sao có thể thế được?

Diệp Ngải thì không thêm để ý đến điều này. Lần trước cô ta bảo Lý Phàm đến thì đã biết rồi, hơn nữa trên danh nghĩa Bạch Diệc Phi căn bản không có 80% cổ phần này.

Lần này để phòng tránh việc tương tự xảy ra nên cô ta đặc biệt dẫn theo luật sư vô cùng lợi hại. Chỉ cần đối phương ký tên thì luật sư đó có thể nói đen thành trắng được.

“Vậy thì đã làm sao? Bạch Diệc Phi thậm chí còn không có 1% cổ phần cơ?”

Lời nói vừa dứt thì Tôn Huy ngậy người ra. Không có cổ phần ư? Chuyện gì vậy?

Diệp Ngải lại nói: “Nhưng, dù sao Bạch Diệc Phi cũng là chủ tịch, quả thật phải do anh ta quyết định. Nhưng trong lúc quan trọng và anh ta cũng vượt ngục nên sau này có lẽ sẽ không quay trở về đây được”.

Nói đến đây, Tôn Huy cũng không quan tâm những chuyện khác nữa mà trực tiếp nói: “Chủ tịch Diệp nói rất đúng, một người vượt ngục thì sau này có quay về được hay không thì vẫn còn là vấn đề. Biết đâu một ngày nào đó không biết tại sao lại chết ở bên ngoài thì sao”.

“Chủ tịch Tôn, ông có ý gì vậy?”, Long Linh Linh phần nộ nhìn Tôn Huy.

Tôn Huy nhún vai, nói: “Tôi nói đều là sự thật. Thông thường cuộc sống của những kẻ vượt ngục thì không phải là chuyện mà những cô gái nhỏ bé như các cô tưởng tượng được đâu. Hơn nữa, cứ coi như anh ta không chết ở bên ngoài thì khi bị bắt lại, cũng sẽ bị xét xử thôi”.

“Vượt ngục là tội nặng đấy”.

Long Linh Linh nắm chặt tay của mình, những lời này thì cô ta không thể phản bác lại rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 266: Không rõ ràng lắm

Diệp Ngải cũng không muốn phí thời gian thêm nữa: “Được rồi, nếu Bạch Diệc Phi đã không có ở đây, vậy thì nên mời người có quyền quyết định đứng sau anh ta ra đây nói chuyện, rồi còn ký tên nữa”.

Cô ta nói xong thì đám cổ đông của Hầu Tước đều nhao nhao nhìn về phía Trương Vinh.

Trong lòng Trương Vinh thầm kêu khổ. Ông ta hiểu rõ Bạch Diệc Phi là người như thế nào. Mặc dù bây giờ anh đang rơi vào hoàn cảnh ốc không mang nổi mình ốc, nhưng ông ta vẫn không dám tự mình quyết định chuyện gì.

“Tôi thấy như vậy, chuyện này...hay cứ chờ chủ tịch quay lại rồi bàn bạc tiếp được không?”, Trương Vinh cười ha ha nói.

Những người còn lại trong phòng này ngoại trừ Lý Tuyết ra thì đều vô cùng kinh ngạc.

Trước đây Diệp Ngải cũng điều tra qua về con người Trương Vinh rồi, nhưng không ngờ bây giờ ông ta lại nói giúp cho Bạch Diệc Phi như thế?

Diệp Ngải trầm giọng nói: “Cổ đông Trương, chủ tịch của các ông còn có thể quay về à?”

“Chẳng lẽ cổ đông Trương vẫn không nắm rõ được tình hình bây giờ hả?”, Tôn Huy mở miệng nói: “Nếu như còn chưa rõ thì tôi không ngại nói cho mấy người nghe đâu”.

Đám cổ đông dáo dác nhìn quanh, bọn họ cũng không rõ lắm.

Tôn Huy tiếp tục nói: “Hầu Tước của mấy người rơi vào hoàn cảnh khốn khó như bây giờ đều là do tôi đấy!”

“Tất cả những chiếc thuyền hàng kia đều do người của tôi dỡ hết xuống. Thế nên ngày nào mấy người cũng bị tổn thất nghiêm trọng”.

“Có muốn biết tại sao tôi làm như thế không? Bởi vì Bạch Diệc Phi dám đả tội với Cự Đỉnh, còn hại chết Tôn Vĩ. Hắn đã không để yên cho tôi, thì tôi cũng sẽ không để nó yên ổn đâu!”

“Cái gì?”

Lần này tất cả mọi người đều vô cùng kinh động.

Sau khi nghe xong thì Long Linh Linh đã phản ứng lại. Cô ta nghĩ đến những chuyện gần đây xảy ra với Cự Đỉnh thì hiểu ngay. Nhưng mà thật sự chủ tịch đã giết Tôn Vĩ sao?

Không. Cô ta không tin Bạch Diệc Phi lại là người như vậy.

Bây giờ quan trọng nhất là phải giải quyết đám người như hổ đói rình mồi trước mặt này.

Tôn Huy còn thấy chưa đủ, ông ta tiếp tục nói: “Vậy nên tốt nhất mấy người phải nghĩ cho kỹ. Không có Bạch Diệc Phi thì Hào Tước của các người có thể kiên trì được thêm bao lâu chứ? Mà một khi Hào Tước sụp đổ, thì mấy người cứ cạp đất mà sống đi!”

Câu nói cuối cùng này nhanh chóng khiến đám cổ đông kích động.

Điều mà bọn họ để ý đến chỉ có lợi ích mà thôi, nếu như không có lợi ích, vậy thì còn gì để nói chứ?

Thế là tất cả đám cổ đông đều nhao nhao nhìn về phía Trương Vinh.

“Cổ đông Trương, bây giờ ông là người có quyền quyết định nhất trong Hào Tước. Tôi nghĩ ông cũng không muốn nhìn thấy cảnh Hào Tước gục ngã đâu nhỉ”.

“Đúng rồi đấy cổ đông Trương. Bây giờ ông mau đại diện cho Hào Tước ký vào hợp đồng thu mua công ty đi!”

“Cỏ đông Trương, ông mau ký tên đi!”

“Ký tên đi!”

“ ... ”

Tất cả mọi người đều ép Trương Vinh phải ký tên.

Còn Trương Vinh lại thấy rất khổ sở. Nếu như ông ta mà ký tên thì có khả năng ông ta cũng xong đời luôn mất.

Tại sao ấy hả?

Đó chính là cảm giác của ông ta thôi.

Diệp Ngải và Tôn Huy đều nhìn chăm chăm vào Trương Vinh, Long Linh Linh cũng nhìn chăm chăm Trương Vinh.

Bây giờ Long Linh Linh rất khẩn trương. Nếu như Trương Vinh lại có thái độ gió chiều nào ngã chiều ấy như lúc trước, vậy thì hôm nay Hầu Tước thật sự đi tong rồi. Cô ta chỉ là một trợ lý nhỏ mà thôi, vốn dĩ cũng chẳng ngăn cản được!

Hiện giờ Lý Tuyết nhìn thấy mọi người xung quanh mình đều có vẻ mặt rất kích động thì cảm giác sợ hãi trong lòng càng dâng cao.

Cô không quen một ai ở đây cả. Không có Bạch Diệc Phi, không có Lưu Hiểu Anh, cũng không có Chu Khúc Nhi.

Còn về phần Long Linh Linh thì cũng là người cô mới quen hôm qua thôi.

Sao cô lại ở chỗ này chứ?

Bọn họ đang nói cái gì thế này?

Vì sao lại kích động như thế?

Cảm thấy rất dễ dàng tức giận, nhưng mặt khác cũng vô cùng đáng sợ.

Lý Tuyết nghĩ một hồi rồi không cầm được nước mắt mà bật khóc.

“Hu hu...”

Tất cả mọi người đều bị tiếng khóc của Lý Tuyết hấp dẫn, bọn họ vô thức ngậm miệng lại.

Long Linh Linh thấy vậy thì có chút đau lòng. Bây giờ Lý Tuyết chỉ là một đứa trẻ con mà thôi!

“Tuyết Nhi, đừng khóc mà. Để tôi dẫn cô ra ngoài nhé”, Long Linh Linh nhẹ nhàng nói.

“Tâm trạng vợ chủ tịch không tốt lắm. Chuyện này để hôm sau bàn bạc lại, hôm sau bàn bạc lại”, Trương Vinh nói xong cũng đứng dậy muốn đi ra ngoài.

Nhưng mà Long Linh Linh vừa mới đỡ Lý Tuyết đứng lên thì lập tức có một cô đồng nghiệp giọng nói: “Không được phép đi!”

“Đúng vậy, không được phép đi!”

Tất nhiên mấy lần này là dành cho Trương Vinh, nhưng mà ai biết có gọi cả Lý Tuyết và Long Linh Linh lại không chứ?

Dù Lý Tuyết chỉ là một đứa trẻ, nhưng ít ra thì trong lúc ký tên cũng phải có mặt trợ lý chủ tịch là Long Linh Linh, mà Lý Tuyết là vợ chủ tịch cũng đang có mặt ở đây rồi.

Lý Tuyết nghe thấy mấy lời này thì càng thêm sợ hãi, tiếng khóc càng lớn hơn.

“Oa.....”

Long Linh Linh lập tức trừng mắt với đám cô đồng nghiệp kia: “Mấy người hung dữ cái gì hả? Bây giờ vợ chủ tịch chỉ là một đứa bé thôi, cô ấy không

làm gì cả, sao mấy người lại làm thế với cô ấy?”

Cổ đông kia còn chưa kịp mở miệng thì đột nhiên cửa phòng họp đã bị người ta đập toang ra.

Tất cả mọi người nghe thấy tiếng động thì quay đầu nhìn lại, bọn họ lập tức ngơ ngẩn cả người.

Chỉ thấy Trần Hạo đỡ lấy Bạch Diệc Phi đang vô cùng suy yếu từ từ đi đến.

Mà đứng phía sau anh là dáng người rần rỏi của Bạch Hồ và Từ Lãng.

Lúc ở ngoài cửa Bạch Diệc Phi đã nghe thấy tiếng khóc của Lý Tuyết, vì thế trong lòng đau đớn không thôi.

“Tuyết Nhi!”

Khi Lý Tuyết nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì cũng ngẩn người, sau đó cô vội vàng bước đến bên cạnh Bạch Diệc Phi, cô người lại sụt sùi khóc: “Chú ơi, cuối cùng chú cũng về rồi, hu hu...”

Thấy thế thì Bạch Diệc Phi nhẹ nhàng vỗ vào lưng Lý Tuyết an ủi một lúc, sau đó mới nói: “Tuyết Nhi, anh đã về rồi. Trước tiên thì em cứ đi cùng với Long Linh Linh đến phòng làm việc chờ anh được không?”

Long Linh Linh hiểu ý, cô ta dẫn Lý Tuyết đi đến căn phòng của chủ tịch.

Sau khi hai người rời đi thì cửa phòng họp lại đóng lại. Bạch Diệc Phi vịn vào người Trần Hạo đi đến chỗ Lý tuyết vừa ngồi lúc nãy, anh từ từ ngồi xuống.

Giờ phút này không ai dám nói tiếng nào.

Không phải Bạch Diệc Phi vừa vượt ngục sao? Sao bây giờ lại dám cả gan xuất hiện ở Hầu Tước thế này?

Bạch Diệc Phi quét mắt nhìn qua đám người một chút, anh lạnh lùng nói: “Sao vậy? Tôi không có ở đây nên mấy người coi trời bằng vung hả?”

Đám cổ đông đều lục tục cúi đầu, mọi người vừa kính vừa sợ Bạch Diệc Phi.

Lúc này Tôn Huy đã lấy lại tinh thần, ông ta chỉ vào Bạch Diệc Phi rồi nói: “Bạch Diệc Phi, thẳng trồn tù như mày cũng dám xuất hiện ở đây hả, có tin tao báo cảnh sát ngay bây giờ không?”

“Tùy ông thôi”, Bạch Diệc Phi thờ ơ nói.

Tôn Huy sững sờ, ông ta nhanh chóng lấy điện thoại di động ra: “Được thôi, bây giờ tao sẽ báo cảnh sát ngay!”

Tôn Huy nhanh chóng gọi điện thoại xong: “Bạch Diệc Phi, mày cứ chờ đấy! Cảnh sát sẽ đến bắt mày ngay bây giờ thôi”.

Bạch Diệc Phi không thèm trả lời ông ta mà liếc mắt nhìn về phía Bạch Hồ.

Bạch Hồ gật đầu, anh ta quay người đi ra khỏi phòng họp, nhưng mà chỉ vài giây sau đã lại bước vào.

Nhưng lúc bước vào thì trên tay còn xách theo hai người, trong đó có một người mất hẳn một cánh tay, chỉ còn sót lại một cánh tay duy nhất.

Lúc Bạch Hồ ném hai người kia xuống trước mặt Tôn Huy thì ông ta lập tức trở nên hoảng sợ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 267: Kết quả duy nhất

“Mày...mày muốn làm gì?”, ngoài mặt Tôn Huy làm ra vẻ bình tĩnh.

“Tôi nên hỏi chủ tịch Tôn mới phải, rốt cuộc chủ tịch Tôn muốn làm gì đây?”

Sắc mặt Tôn Huy thoáng chốc trắng bệch: “Tao không hiểu mày đang nói gì? Hôm nay tao đến đây chỉ để thu mua Hầu Tước thôi”.

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Chủ tịch Tôn, chỉ dựa vào một mình ông mà muốn thu mua Hầu Tước hả?”

“Chẳng lẽ không được? Mày còn chưa biết sao? Bây giờ mỗi ngày Hầu Tước đều phải chịu tổn thất hơn trăm triệu, tập đoàn này sẽ không chịu được bao lâu nữa đâu!”, Tôn Huy đột nhiên đắc ý. Chuyện Hầu Tước bị thu mua là chắc như đinh đóng cột rồi.

Bạch Diệc Phi không để tâm: “Chuyện này không phiền chủ tịch Tôn quan tâm, tôi cảm thấy chủ tịch Tôn nên quan tâm đến bản thân thì hơn”.

“Tao? Tao phải quan tâm gì chứ?”

Tôn Huy nhìn người đang hôn mê trên mặt đất, vẻ bối rối chỉ thoáng qua trong nháy mắt, bây giờ ông ta đã bình tĩnh lại rồi.

Bạch Diệc Phi nhìn Bạch Hồ, Bạch Hồ lập tức bước lên đạp cho hai người trên đất một một đạp.

“Á!”

Hai người kia kêu ghào thảm thiết rồi đồng thời tỉnh lại.

Sau khi hai người tỉnh lại thì Bạch Diệc Phi hỏi: “Nhìn người đang đứng trước mặt hai người thử xem, có quen không?”

Hai người kia vừa ngẩng đầu thì đã lập tức nhìn thấy Tôn Huy.

Trước đó Tôn Huy đã cảnh cáo bọn họ, tuyệt đối không thể để lộ thân phận, vậy nên hai người vô thức lắc đầu: “Không biết, không biết.”

Tôn Huy thấy hơi yên tâm một chút: “Bạch Diệc Phi, mày hỏi vậy là có ý gì? Hơn nữa mấy người này là ai chứ, sao mày lại hỏi bọn họ có biết tao không?”

Phải nói rằng những lời này của Tôn Huy là đang tự đào hố cho mình.

Bạch Diệc Phi hơi nhíu mày, anh nói với hai người kia: “Có nghe thấy không, ông ta muốn đẩy hai người ra để bảo toàn tính mạng cho mình đấy”.

Hai người kia sững sờ một lát, có vẻ là chưa kịp phản ứng lại.

Lúc này Tần Hoa dẫn theo mấy người cảnh sát bước vào.

Tất cả mọi người đều rất tò mò. Không phải Tôn Huy chỉ vừa mới gọi điện thoại thôi sao? Sao cảnh sát lại đến nhanh như vậy chứ?

Sau khi Tôn Huy nhìn thấy cảnh sát đến thì ông ta hơi nheo mắt, cũng không nghĩ xem tại sao họ lại đến nhanh như vậy. Ông ta chỉ muốn tranh thủ thời gian giải quyết Bạch Diệc Phi, tránh gây thêm phiền phức thêm thôi.

“Đồng chí cảnh sát, anh đã đến rồi hả. Nhanh lên, mau bắt Bạch Diệc Phi lại!”, Tôn Huy hét với Tần Hoa.

Tần Hoa nhìn Bạch Diệc Phi một lát, sau đó lại nhìn Tôn Huy, anh ta không lập tức bắt người.

Tôn Huy gấp gáp: “Cảnh sát, anh còn đứng đó làm gì? Bạch Diệc Phi tội phạm giết người, lại còn vượt ngục, anh mau bắt tên đó lại đi!”

Tần Hoa nhẹ nhàng trả lời: “Đừng nóng nảy. Tôi muốn biết có chuyện gì xảy ra với hai người kia?”

Tôn Huy sững sốt, ông ta lập tức im miệng.

Bạch Diệc Phi nói: “Là sát thủ muốn giết tôi”.

“Cái gì?”

Đám cổ đông á khẩu không nói được gì.

Sát thủ?

Sao lại là sát thủ?

Trông thế này mà lại là sát thủ sao?

Tần Hoa nhìn về phía hai tên sát thủ kia, nhưng anh ta lại nói với Bạch Diệc Phi: “Tôi muốn có chứng cứ”.

Sát thủ nghe thế thì nhanh chóng phản ứng lại. Đúng vậy, không hề có chứng cứ, chỉ dựa vào một câu nói thì ai sẽ tin bọn họ là sát thủ chứ?

“Cảnh sát, chúng tôi không phải sát thủ.”.

“Đúng thế, chúng tôi không phải sát thủ. Chúng tôi chỉ là những người bình thường thôi”.

Nghe thế, Tôn Huy giống như cũng kịp thời phản ứng lại, thuận tiện nói: “Hai người này không biết từ đâu ra, bọn họ bị vệ sĩ của Bạch Diệc Phi Mang đến. Nói không chừng chính là người mà bọn họ tìm đến để diễn kịch đấy”.

“Diễn kịch mà còn cắt luôn cả tay mình đi hả? Ông diễn cho tôi nhìn một chút được không?”, giọng nói của Bạch Diệc Phi từ từ cao lên, mang theo một cảm giác không giận dữ mà vẫn uy nghi.

Tôn Huy cũng nhìn thấy một trong hai người bị cắt mất một tay, nhưng mà ông ta chỉ nhìn thoáng qua, không dám nhìn nhiều, bởi vì thật sự quá kinh khủng.

Tất nhiên Tần Hoa cũng chú ý đến, không cần hỏi cũng đoán được là có chuyện gì xảy ra.

Đương nhiên những gì nên hỏi thì vẫn phải hỏi: “Chuyện này giải thích thế nào?”

Hai tên sát thủ kia trợn tròn mắt.

Căn bản bọn họ không có cách nào để giải thích cả.

Cơ thể của Bạch Diệc Phi sắp không chịu đựng nổi rồi, anh mở miệng nói: “Đội trưởng Tần, là sát thủ do chủ tịch Tôn thuê”.

“Bạch Diệc Phi!”, Tôn Huy lập tức hét to: “Mày đừng có mà nói ăn không nói có!”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn Tôn Huy, khiến cho Tôn Huy vô thức ngậm miệng lại: “Hai người này là sát thủ do ông mời đến, bây giờ ông còn bảo tôi ăn không nói có hả?”

Nói xong thì anh lại nhìn về phía hai sát thủ kia: “Các người bán mạng vì ông ta, ông ta lại không hề quan tâm đến, các người cam tâm sao? Các người thấy có đáng không?”

“Bạch Diệc Phi!”, Tôn Huy gấp gáp, “Tôi vốn không biết hai tên sát thủ này, anh đừng có mà vu oan cho tôi!”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn hai sát thủ kia rồi nói: “Đã thấy chưa?”

Hai sát thủ kia thấy chủ tịch Tôn đúng là có ý định phủi sạch quan hệ với bọn họ thì lập tức bất mãn. Đúng là đã đồng ý không được nói ra ông ta, nhưng mà tốt xấu gì cũng là chủ cũ, thế mà ông ta lại không nói giúp bọn họ một câu nào. Cho dù một câu thôi cũng tốt rồi!

Cảm nhận của người bị mất một cánh tay kia thì lại càng sâu sắc hơn, chỉ vì ông ta mà gã mất đi một cánh tay!

“Chủ tịch Tôn, ông thật sự muốn bỏ mặc chúng tôi sao?”

Tên còn lại thấy thế thì thuận tiện nói: “Chủ tịch Tôn, mau cứu chúng tôi! Cứu chúng tôi đi!”

Tôn Huy nghe thế thì lập tức nổi giận: “Chúng mày nói gì vậy, tao còn không biết chúng mày! Chúng mày đừng có mà ăn nói bậy bạ!”

“Chủ tịch Tôn!”, hai tên sát thủ lại một lần nữa thấy được sự vô tình của Tôn Huy.

“Chủ tịch Tôn, rõ ràng là ông thuê chúng tôi giết chủ tịch của Hậu Tước mà! Vậy mà bây giờ ông lại nói không biết chúng tôi!”

Nghe xong mấy lời này thì thái độ của Tần Hoa hết sức nghiêm túc: “Chuyện này đã tôi đã hiểu rõ. Tôn Huy, ông có dính líu đến việc thuê người giết người, mời ông đi với chúng tôi một chuyến!”

Tôn Huy lập tức lắc đầu: “Không, không phải tôi! Không phải tôi mà! Đồng chí cảnh sát, là do Bạch Diệc Phi đổ oan cho tôi! Không phải tôi đâu!”

“Vốn dĩ tôi không hề biết bọn họ! Nhất định là Bạch Diệc Phi cố ý muốn hãm hại tôi! Cảnh sát, đáng lẽ ra người anh phải bắt là Bạch Diệc Phi mới đúng. Tên đó là tội phạm giết người!”

Tần Hoa nghe thế thì cười lạnh một tiếng: “Thật ngại quá, Bạch Diệc Phi không hề phạm pháp”.

“Cái gì?”

Tôn Huy trợn tròn mắt.

Đán cổ đông cũng xuất hiện vẻ nghi ngờ.

Tần Hoa giải thích: “Sau khi cảnh sát tiến hành điều tra, nguyên nhân tử vong của Tôn Vĩ chính là ngạt khí do ngủ trong phòng tắm hơi. Mà hình giám sát đã thể hiện rõ, đúng là Bạch Diệc Phi là người cuối cùng mà Tôn Vĩ gặp mặt, nhưng thời điểm anh ta rời khỏi đó, Tôn Vĩ vẫn còn sống”.

“Sau đó lại không có ai đi vào phòng tắm hơi, khoảng thời gian này kéo dài tận sáu tiếng”.

Tôn Huy chăm chú nghe Tần Hoa giải thích, nhưng ông ta lập tức phản bác: “Vậy chuyện nó vượt ngục thì sao? Còn cả chuyện nó đánh người ở bệnh viện, cả chuyện đập cửa hàng của người khác nữa!”

Ánh mắt Tần Hoa nhìn Tôn Huy như đang nhìn một tên ngốc vậy.

“Đã không giết người tức là không có tội. Vậy nên anh ta quanh mình chính đại đi ra từ cục cảnh sát, vượt ngục ở đâu ra chứ? Còn về việc đánh người và phá hoại cửa tiệm kia, bọn họ đều đã chọn cách tự giải quyết riêng với nhau rồi, cảnh sát sẽ không nhúng tay vào”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 268: Tôn Huy sa lưới

Việc hành hung Lý Phàm lần này, vốn dĩ gã cũng không bị thương quá nặng cho nên chỉ cần đưa một khoản tiền bồi thường là được, cho dù Lý Phàm không muốn đồng ý, nhưng bởi vì từng bị Bạch Diệc Phi đánh nhiều lần rồi nên gã cũng chẳng thể làm khác được. Còn về cửa hàng bị đập phá, Thanh Ngư là người rất yêu tiền nên chỉ cần đưa một khoản tiền bồi thường cho gã thì việc này cũng coi như giải quyết xong.

Lúc này, Tôn Huy cảm thấy cơ thể như bị ốm.

Sao có thể như vậy được?

Mọi thứ đã khác hoàn toàn so với suy nghĩ của ông ta.

Rõ ràng là chỉ còn một bước cuối cùng nữa thôi là ông ta đã nắm được Hầu Tước trong tay, rốt cuộc là chỗ nào có sai sót?

Sau khi các cổ đông nghe thấy vậy, sau khi mà bọn họ hiểu được tất cả mọi chuyện thì không khỏi cảm thấy khủng hoảng tinh thần.

Giờ Bạch Diệc Phi đã không hề hấn gì, vậy thì những gì lúc này bọn họ làm có khác gì cổ tình chọc giận Bạch Diệc Phi đâu?

Tần Hoa lấy còng số 8 ra còng tay Tôn Huy lại: “Đi thôi!”

Tôn Huy vẫn còn đang sửng sò, cảm nhận được chiếc còng đang khoá trên tay, ông ta vừa muốn dấy dựa đã bị Tần Hoa giữ chặt lại.

"Tôn Huy, tôi khuyên ông tốt nhất nên bình tĩnh lại, hiện giờ chúng cứ đã rõ ràng rành, nếu như ông còn muốn tiếp tục phản kháng thì tội của ông sẽ càng nặng thêm".

Tôn Huy dừng lại không dấy dựa nữa, liền đó nhìn sang Bạch Diệc Phi: "Bạch Diệc Phi, là mày cố ý! Mày muốn hại tao! Mày dựa vào đâu mà muốn hại tao? Tao không cam tâm!"

Bạch Diệp Phi nở nụ cười: "Chuột nhất, cho ông ta biết, để xem ông ta rốt cuộc có cam tâm hay không?"

Lời vừa dứt, Trần Hạo lấy ra một tập tài liệu đưa cho Tần Hoa.

Đó là tập tài liệu mà trước đây Trần Hạo đã tập chung điều tra riêng về Cự Đỉnh, trong đó bao gồm các hành vi trốn thuế và làm giả chứng từ kế toán của Cự Đỉnh.

Sau khi Tần Hoa đọc xong, đích thân đưa tới trước mặt cho Tôn Huy xem.

Sau khi đọc xong, Tôn Huy gằn như không thể tin nổi.

“Bây giờ thì ông đã cam tâm chưa?”, Bạch Diệp Phi hỏi.

Tôn Huy câm nín không nói nên lời.

Bạch Diệp Phi đã điều tra ông ta!

Bọn họ đều là người làm ăn kinh doanh, lại dựa vào sức mình mà xây dựng nên cơ nghiệp lớn như vậy thì làm gì có ai mà không làm giả khai gian, chỉ cần có người cố ý đi điều tra một chút là sẽ tra được ra ngay.

Tần Hoa không cho Tôn Huy cơ hội phát ngôn nữa mà đưa luôn người đi.

Khi Tôn Huy và cảnh sát vừa đi thì chỉ còn lại Diệp Ngải và đoàn luật sư của cô ta.

Ánh mắt Diệp Ngải nhìn Bạch Diệp Phi trở nên phức tạp.

Từ lần trước, sau vụ Lý Phàm bị gán tội thì cô ta đã biết Bạch Diệp Phi không hề đơn giản, nhưng mà cô ta cũng không ngờ được, Bạch Diệp Phi lại giăng một cái bẫy sâu như vậy, khiến cho tất cả mọi người không thể nào đoán ra được.

Bây giờ Tôn Huy đã bị bắt, Diệp Ngải cũng không tiện ở lại đây nữa, nên đành cười gượng nói: “Xem ra chủ tịch Bạch có vẻ rất bận, như vậy tôi không làm phiền nữa”.

Bạch Diệc Phi cũng không thèm nhìn đến Diệp Ngải mà chỉ trầm giọng nói: "Chủ tịch Diệp, tôi hy vọng là sau này sẽ không cần phải nhìn thấy cô bước chân vào tập đoàn Hàu Tước một bước, càng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt của Tuyệt Nhi!"

Diệp Ngải hơi dừng lại, sắc mặt xám ngoét: "Tôi đến đây cũng là vì lo lắng cho Hàu Tước, nếu không thì cũng sẽ không đưa ra đề nghị mua lại Hàu Tước”.

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng: "Ý của cô là gì cô thừa hiểu hơn ai hết, tôi cũng hiểu, chỉ là tôi không muốn nói quá rõ ràng ra mà thôi”.

Diệp Ngải mím môi, sau đó hừ mũi nói: "Không biết phân biệt tốt xấu!"

Nói xong, cô ta liền dẫn theo đoàn luật sư của mình rời đi.

Lúc này, trong phòng họp chỉ còn lại cổ đông của tập đoàn Hàu Tước và người của anh mà thôi.

Bạch Diệc Phi quét mắt nhìn tất cả mọi người một lượt.

Đám cổ đông ai cũng không dám hít thở mạnh.

"Hàu Tước nuôi các ông không phải là để khi Hàu Tước gặp khó khăn thì các ông lại vất óc nghĩ đủ cách để khiến cho nó lâm vào cảnh càng khó khăn hơn, đối với những cổ đông như vậy thì Hàu Tước của chúng tôi không giữ lại nổi”.

“Chủ tịch... ý của anh là gì?”, một cổ đông không hiểu ý của Bạch Diệc Phi nên hỏi lại.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng cười: "Nếu như các ông đã muốn đổi sếp mới, vậy thì ngày mai các ông cũng không cần đến nữa, các ông hãy tự đi tìm

cho mình một người lãnh đạo mới đi”.

"Không, chủ tịch, chúng tôi chẳng qua là suy nghĩ đến một vài tình huống mà thôi chứ không phải là thực lòng muốn...", các cổ đông cố gắng giải thích.

"Không cần giải thích, không phải các ông vẫn luôn ý vào mình là bậc lão thành của Hải Tước hay sao? Tôi nói cho các ông biết, đối với tôi mà nói, thì điều này không có một chút ý nghĩa nào cả”.

"Hải tước chỉ giữ những người có ích, chứ không giữ những con sâu làm rầu nồi canh như các ông ở lại để tiếp tục huỷ hoại Hải Tước”.

"Cuộc họp kết thúc!"

Đám cổ đông mới vừa đứng ra tranh luận đều ngẩn hết cả ra.

Bọn họ thực sự đã bị đuổi rồi sao?

Xong, trước khi bọn họ kịp bình tĩnh lại thì đã bị Bạch Hổ và Từ Lăng đuổi ra ngoài.

Trương Vinh là người rời đi cuối cùng, âm thầm liếc nhìn Bạch Diệc Phi một cái rồi tự nhủ bản thân may mắn lúc này không vội vàng đứng lên theo bọn họ, quả nhiên, mỗi lần khi mà mọi người đều cho rằng Bạch Diệc Phi sắp hết thời là y như rằng anh ta sẽ lật ngược tình thế khiến tất cả mọi người đều phải ngỡ ngàng.

“Chủ tịch, anh còn chỉ thị gì nữa không?”, Trương Vinh rất là chân chó chạy đến nịnh nọt.

“Đi làm việc của ông đi”, Bạch Diệc Phi hờ hững đáp.

Trương Vinh mỉm cười gật đầu, nhưng đợi đến khi ông ta vừa bước chân ra khỏi cửa thì trước mắt Bạch Diệc Phi đã tối sầm lại rồi mất đi ý thức.

Đám người Bạch Hổ giật mình đều chạy đến đỡ lấy Bạch Diệc Phi.

Trần Hạo lo lắng: "Hay là, đưa thuốc giải cho anh ấy uống đi?"

“Không được”, Bạch Hồ và Từ Lãng đồng thời phản đối.

“Vậy thì... phải làm sao?”, Trần Hạo vô cùng lo lắng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 269: Ăn viên thuốc này đi

Trong một ngôi làng nhỏ ở biên giới thành phố Thiên Bắc, một người đàn ông mặc áo len, đội mũ và đeo khẩu trang đi trên một con đường nhỏ hẻo lánh. Ở cổng làng, để thuận tiện cho người dân trong làng nên đã mở một siêu thị và quán ăn nhỏ, trong quán ăn có mì và một số món ăn thường ngày trong gia đình.

Người đàn ông mặc áo len đi tới siêu thị, trước tiên mua một gói thuốc lá rẻ nhất, sau đó mua một thùng mì gói, tiện thể mượn nước nóng của bà cô già trong quán rồi ngồi xỏm bên đường bung mì ăn.

Lúc này một cô gái ăn mặc thoải mái đeo ba lô trên vai đi đến cổng làng, cô gái nhìn thấy siêu thị thì vào mua chai nước, sau khi ra ngoài lại gọi điện thoại cho người nào đó.

"A lô, tôi đã tới cổng thôn rồi, gọi người tới đón tôi đi!"

Sau khi nói vài câu thì cúp máy.

Cô gái để ý đến người đang ngồi xỏm ăn mì ở bên đường, nhưng chỉ liếc mắt nhìn mà thôi, trong thôn cũng thường có những người như vậy.

Nhưng chưa tới một phút thì từ xa đã có hai người đi tới, một người phụ nữ ăn mặc sexy và một ông già ăn mặc luộm thuộm giống như ăn mày.

Hai người đi thẳng đến trước mặt người đàn ông mặc áo len đó.

Người mặc áo len ngẩng đầu, không vui nhìn hai người.

Cô ả sexy cười khúc khích sau đó lắc đầu nói: "Chậc chậc, cậu cả của tập đoàn Liễu thị ngày xưa bây giờ lại ngồi xỏm ở nơi hẻo lánh này ăn mì, đúng là khiến người khác phải kinh ngạc".

Người đàn ông mặc áo len chính là Liễu Vô Cùng, hắn ta luôn bị năm tập đoàn truy sát, vì tránh truy sát mà đành phải đến nơi hẻo lánh này,

không phải là hấn ta chưa từng nghĩ đến việc rời khỏi thành phố Thiên Bắc, nhưng những sát thủ đó theo dõi quá sát, thậm chí hấn ta còn không có cơ hội đến sân bay.

Thấy hai người này nhận ra mình thì Liễu Vô Cùng đột nhiên trợn to mắt, hấn ta ném mỳ rồi quay người bỏ chạy.

Hấn ta bị truy sát lâu như vậy nên bản năng nghĩ rằng hai người này cũng đến giết mình, tuy nhiên trông ông già này có vẻ không giống.

Cô ả thấy vậy thì vươn tay ra kéo Liễu Vô Cùng lại: "Đừng sợ! Chúng tôi không đến giết anh đâu!"

Liễu Vô Cùng sững sốt một chút: "Không đến giết tôi sao? Vậy hai người tới đây làm gì?"

Cô ả gạt đầu rồi cười nói: "Chúng tôi đến để giúp anh".

Mặt Liễu Vô Cùng như chết lặng.

Lúc này ông già giống như ăn mỳ đó nhìn chăm chăm Liễu Vô Cùng, đôi mắt ông ta đục ngầu nhưng lại có chút trong trẻo sáng ngời, giọng nói khàn khàn vang lên: "Cậu nhóc, có muốn Bạch Diệc Phi phải chết không?"

"Cái gì?", Liễu Vô Cùng sững sốt.

Hấn ta không hề quen biết hai người này, hơn nữa nghe ý của bọn họ thì có vẻ muốn giúp hấn ta đối phó với Bạch Diệc Phi? Tại sao chứ?

"Chúng tôi có thù với Bạch Diệc Phi, có câu nói kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, không phải sao?", cô ả mỉm cười nói.

Dường như Liễu Vô Cùng đã hiểu ra một chút, Bạch Diệc Phi đắc tội với người khác cho nên hai người này mới tới đây.

"Hai người thật sự có thể giúp tôi giết Bạch Diệc Phi sao?", Liễu Vô Cùng không chắc chắn hỏi, không phải hấn ta không tin, mà là hai người này, một người là phụ nữ yếu điệu yếu ớt, còn người còn lại thì lại là ông

già giống như ăn mày, nếu nói hai người này giết được Bạch Diệc Phi thì chẳng ai tin nổi cả.

Ông già liếc nhìn Liễu Vô Cùng với ánh mắt khinh thường: "Nông cạn!"

Cô ả thì cười nói: "Tôi tên Hồng Hâm, đây là sư phụ tôi, Hồ Thiên Cẩm, vua của Lĩnh Nam, sư phụ giỏi chế tạo thuốc độc, còn lợi hại hơn những thứ đó của anh nhiều".

Liễu Vô Cùng nghe thấy thế thì kinh ngạc, không ngờ bọn họ lại biết chuyện của mình.

"Đừng ngạc nhiên như vậy, nếu như không tìm hiểu trước thì làm sao lại đến tìm anh chứ?", Hồng Hâm đáp.

Nghe vậy, Liễu Vô Cùng cảm thấy cũng đúng, vừa định gật đầu đồng ý liền thấy ông già đó lấy ra một cái bình sứ nhỏ bên trong có một con bọ nhỏ rất không dễ thấy.

"Để đảm bảo sự hợp tác thuận lợi giữa chúng ta, tôi cảm thấy anh phải ăn thứ này", Hồ Thiên Cẩm nheo mắt, ông ta nhe răng cười hi hi làm lộ ra hàm răng vàng lớn.

Liễu Vô Cùng nhìn thấy hàm răng vàng lớn sáng loáng thì nhú mày theo bản năng: "Cái... cái này là thứ gì?"

Hồng Hâm giải thích: "Một thứ có thể khiến anh phải nghe lời".

Cô ả vừa dứt lời thì sắc mặt của Liễu Vô Cùng thay đổi.

Hắn ta muốn tìm Bạch Diệc Phi để trả thù, nhưng ý của hai người này rõ ràng là muốn khống chế hắn ta, để hắn ta thành tay sai của họ, đây không có gì khác biệt với việc trước đây hắn ta khống chế đám người đó.

Lúc này có một câu nói vô cùng phù hợp với tình hình: nghiệp đến không chừa một ai!

Hồng Hâm lạnh nhạt nói: "Anh yên tâm, cái này không có tác dụng phụ gì cả, chỉ cần anh ngoan ngoãn nghe lời thì tuyệt đối không sao".

"Hơn nữa anh không muốn giết Bạch Diệp Phi sao?"

Đây là một sự cảm dỗ rất lớn đối với Liễu Vô Cùng.

Bạch Diệp Phi hạ gục tập đoàn Liễu thị khiến người nhà bọn họ phải vào tù còn hã hã bị truy sát, hã hã sống như một con chuột, hã hã muốn giết Bạch Diệp Phi trong mộng.

Đúng lúc hã hã ta đang do dự thì vài người mặc đồ đen đột nhiên xuất hiện ở đằng xa.

Liễu Vô Cùng tinh mắt nhìn thấy, hã hã ta hoảng sợ vô cùng, định cất bước bỏ chạy.

Hồng Hâm và Hồ Thiên Cẩm cũng chú ý đến, nhưng bọn họ không hề di chuyển, ngược lại còn rất bình tĩnh.

Sau khi Liễu Vô Cùng chạy một lúc thì quay lại nhìn xem đám người đó có đuổi theo kịp không, nhưng sau đó hã hã ta sững sờ tại chỗ.

Hã hã ta nhìn thấy đám đàn ông mặc đồ đen đó bị một mình Hồng Hâm cản lại.

Sau đó người đàn ông mặc đồ đen bực mình chửi bới: "Mẹ nó! Đừng cản đường!"

Hồng Hâm quay lưng lại với Liễu Vô Cùng, Liễu Vô Cùng không biết rằng cô ta có nói gì không, lúc đó cô ta nhẹ nhàng đưa tay lên và tát một cái.

Người mặc đồ đen đó bị tát ngã thẳng xuống đất, hơn nữa cũng không có bất cứ phản ứng gì, trông có vẻ là ngất rồi.

Sau khi đồng bọn của người đàn ông áo đen nhìn thấy thì ánh mắt đã thay đổi, bọn họ lập tức rút dao ra định ra tay với cô ả.

Liễu Vô Cùng còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra thì cô ả đó lại vẩy tay lần nữa, đám mặc đồ đen trước mặt ngã xuống đất ngay lập tức, cũng không ó phản ứng nữa.

"Chuyện này là sao?", Liễu Vô Cùng nuốt nước bọt.

Hồng Hâm vỗ tay: "Đánh kém ghê".

Hồ Thiên Cẩm thậm chí không thèm nhìn những người đó.

Còn Lưu Hà đang đứng trước cửa siêu thị đợi ai đó thì ngẩn cả người ra.

Liễu Vô Cùng thấy không sao rồi mới đi tới: "Bọn họ..."

Hồng Hâm nhẹ giọng nói: "Chết rồi".

"Cái gì?", Liễu Vô Cùng nghi ngờ bản thân nghe lầm, hẳn ta tưởng rằng chỉ ngất đi thôi, nhưng thật ra đã chết rồi sao?

Hồng Hâm bật cười: "Tôi đã nói chúng tôi rất giỏi bào chế thuốc độc rồi, dùng bất cứ loại độc nào thì những người này cũng sẽ mất mạng".

Liễu Vô Cùng đã hiểu ra.

Hồng Hâm lại nói: "Sao rồi? Suy nghĩ xong chưa?"

Liễu Vô Cùng liếc nhìn Hồng Hâm sau đó lại nhìn Hồ Thiên Cẩm, hẳn ta nghiền răng lần cuối rồi gật đầu đồng ý.

Thấy vậy thì Hồ Thiên Cẩm đưa chiếc bình sứ nhỏ cho Liễu Vô Cùng, còn đưa thêm cả một ngọc bội nữa.

"Từ nay về sau cậu chính là người của tôi rồi, ăn xong cái này rồi đi tặng ngọc bội cho Bạch Diệc Phi, cứ nói là tôi đến rồi".

Liễu Vô Cùng ngẩn người một lát: "Tôi đi tìm Bạch Diệc Phi sao?"

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 270: Lý Tuyệt mất trí nhớ

"Bạch Diệc Phi không gặp tôi đâu". Bạch Diệc Phi và Liễu Vô Cùng là kẻ thù của nhau, làm gì có chuyện đồng ý gặp hẳn ta chứ?

Hồ Thiên Cẩm nghe hàm răng vàng óng ra cười: "Đừng lo lắng, Bạch Diệc Phi mất trí nhớ rồi".

"Hả?", Liễu Vô Cùng ngẩn người.

Bạch Diệc Phi bị mất trí nhớ?

Chuyện gì đã xảy ra trong thời gian hẳn ta bị truy lùng vậy?

Nhưng nghĩ đến thì thấy cũng được đó, Bạch Diệc Phi mất trí nhớ nên chắc chắn sẽ không nhớ hẳn ta là ai. Sau khi đến đó hẳn ta có thể giả vờ là bạn của Bạch Diệc Phi, sau đó cho nó ném thử những gì mà hẳn ta đã trải qua!

...

Bạch Diệc Phi tỉnh lại, anh cảm thấy bản thân vô cùng khỏe khoắn, tất cả sức mạnh trước kia đều quay trở lại.

Anh mở mắt ra nhìn thấy căn phòng màu trắng và rèm cửa phát phơ, đây chắc hẳn là một bệnh viện, anh nhìn quanh khắp căn phòng, trong phòng đầy ắp người, tất cả đều đang nhìn anh.

Lý Tuyệt, Long Linh Linh, Lưu Hiểu Anh, Chu Khúc Nhi, Trần Hạo, Bạch Hổ và Từ Lãng.

Còn cả một người phụ nữ trạc ba mươi tuổi nữa.

Bạch Diệc Phi chớp mắt: "Tôi sao thế?"

Lúc này người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi mở miệng nói: "Chỉ cần tỉnh lại thì cơ thể chắc sẽ không sao".

"Cô đã cứu tôi hả?", Bạch Diệc Phi hỏi.

Lưu Hiểu Anh cười: "Đây là dì hai của tôi".

"Cám ơn", Bạch Diệc Phi trịnh trọng cảm ơn.

"Không có gì".

Dì hai nói xong thì đứng lên: "Hiểu Anh, cậu ta đã không sao rồi, nhớ rõ lời đã hứa với dì đó, dì đi trước đây".

"Dì hai, cháu sẽ giao cho dì", Lưu Hiểu Anh cười, sau đó cô ta và dì hai đi ra ngoài.

Bạch Diệc Phi không sao cả nên Long Linh Linh đương nhiên rất vui vẻ.

Mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, trong khoảng thời gian này Bạch Diệc Phi đã phải chịu đựng rất nhiều dày vò.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại thấy Lý Tuyết có chút kỳ lạ.

Lý Tuyết đứng ở đó nhìn anh, trong mắt cô không còn vẻ lệ thuộc như trước, thay vào đó là sự tò mò, dù anh khỏe lại rồi cô cũng không cười, chỉ đứng đó nhìn chằm chằm anh.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy thế thì trong lòng cũng thâm suy đoán, anh ngập ngừng gọi: "Tuyết Nhi?"

Khi anh gọi thế thì tất cả mọi người đều phản ứng lại, khuôn mặt họ lập tức xuất hiện vẻ kỳ quái, Bạch Diệc Phi chú ý tới Lý Tuyết nên không nhận ra.

Lý Tuyết chớp chớp mắt hỏi: "Anh thật sự là chồng tôi hả?"

Gì?

Tâm trạng Bạch Diệc Phi rất phức tạp, Lý Tuyết hỏi như thế thì chứng không còn là đứa trẻ nữa, nhưng nếu cô đã hoàn toàn bình phục thì không nên hỏi như thế mới phải.

Sau khi yên lặng một lúc thì Trần Hạo mới mở miệng nói: "Anh à, sau khi dì hai của Lưu Hiểu Anh cứu anh, thì dì ấy cũng xem bệnh cho chị dâu, chị dâu đã lấy lại được trí thông minh, nhưng lại hoàn toàn mất trí nhớ".

"Hoàn toàn mất trí nhớ?", Bạch Diệc Phi cao giọng.

Chu Khúc Nhi không thể không xen vào: "Có nghĩa là bây giờ Tuyết Nhi đã bình thường, nhưng cậu ấy đã quên tất cả những chuyện xảy ra trước đây, bao gồm cả những việc khi bản thân trở thành đứa bé nữa".

Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn Lý Tuyết, cố gắng phát hiện thứ gì đó.

Tuy nhiên anh không phát hiện ra gì cả

"Anh...", Bạch Diệc Phi mở miệng, nhưng anh không biết nên nói cái gì.

Mấy người khác thấy thế cũng không khỏi kinh ngạc, vì vậy Chu Khúc Nhi cười khan hai tiếng rồi nói: "Dù sao anh cũng không sao, hay là xuất viện đi?"

"...Ừ", Bạch Diệc Phi lơ đãng gật đầu, anh vẫn nhìn Lý Tuyết.

Lý Tuyết bị Bạch Diệc Phi nhìn như thế thì cảm thấy ngượng ngùng, cô cúi đầu kéo Chu Khúc Nhi rời đi.

Sau khi Lý Tuyết tỉnh lại, Chu Khúc Nhi là bạn thân nhất của cô, nên tất nhiên cô ta cũng nói rất nhiều điều với Lý Tuyết, vì thế Lý Tuyết cũng rất thân với Chu Khúc Nhi.

Còn những người khác thì Lý Tuyết chỉ miễn cưỡng làm quen thôi.

Nhìn thấy hai người đã đi ra ngoài thì Bạch Diệc Phi có chút hối hận, đáng lẽ anh phải nói thêm vài câu với Lý Tuyết, hiện giờ cô hoàn toàn

không nhớ anh, cũng không có dựa dẫm vào anh, biểu hiện vừa rồi của anh có để lại ấn tượng xấu không?

Long Linh Linh cười nói: "Vậy tôi sẽ làm thủ tục xuất viện cho chủ tịch".

Sau đó cô ta cũng ra ngoài.

Bạch Hổ và Tần Lăng nhìn nhau rồi cũng đi theo.

Chỉ có Trần Hạo ở lại.

"Anh à, anh dậy được không? Có muốn đỡ không?"

"Gọn ra!", Bạch Diệc Phi hiện giờ không sao! Anh còn cần đỡ nữa hả?

Trần Hạo mỉm cười, hẳn ta đợi Bạch Diệc Hiên đứng dậy, hai người thu dọn một chút rồi xuất viện.

Bạch Diệc Phi hỏi Trần Hạo: "Sao dì hai của Lưu Hiểu Anh lại cứu anh? Hơn nữa sao anh lại nằm trong bệnh viện?"

Trần Hạo giải thích: "Ngay khi anh ngất đi thì Hiểu Anh đã dẫn dì hai cô ấy tới, sau đó chúng em đưa anh đến bệnh viện. Bác sĩ Nguu đã đặc biệt sắp xếp một phòng cho anh, không cho người ngoài vào".

"Hiểu Anh và dì hai bảo người chuẩn bị nước nóng, kim bạc, khăn tắm, vãn vãn, sau đó thì đuổi chúng em ra ngoài, không cho chúng em nhìn".

"Một lát sau bọn họ bước ra và nói mọi chuyện đã ổn, chỉ đợi anh tỉnh dậy thôi".

Bạch Diệc Phi gật đầu.

Bạch Diệc Phi và Trần Hạo rời khỏi bệnh viện, sau đó Long Linh Linh cũng đi theo.

Lý Tuyết và Chu Khúc Nhi vẫn đứng ở cửa, nhưng Bạch Hổ và Từ Lãng thì không biết đã đi đâu.

Cả nhóm lái xe về biệt thự ở cảng Lam Ba.

Chu Khúc Nhi ở lại không được bao lâu thì lại đến công ty Lý Thị, Long Linh Linh trở lại Hầu tước, Trần Hạo cũng rời đi, chỉ còn lại Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi ở lại trong biệt thự.

Hai người ngồi trong phòng khách không nói một lời, bầu không khí có chút khó xử.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 275: Anh hùng cứu mỹ nhân

10 giờ sáng, Chu Khúc Nhi hồi hộp đứng ở cửa quán cà phê, nhìn khắp xung quanh. Trước đây Tần Hoa đã không ít lần giúp đỡ mọi người, cho nên cô liền tìm cơ hội hẹn Tần Hoa đi ăn cơm để bày tỏ sự cảm ơn.

Đợi được mấy phút, Chu Khúc Nhi thấy Tần Hoa từ phía xa đi tới, Chu Khúc Nhi vẫy vẫy tay: "Tôi ở đây".

Tần Hoa thấy được cũng vẫy tay lại.

Tần Hoa đi tới trước mặt Chu Khúc Nhi, anh ta hơi sững sốt một chút, ngay sau đó ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, để cô phải đợi lâu rồi".

Chu Khúc Nhi then thẹn thùng cười một tiếng: "Không sao, tôi tới sớm hơn có mấy phút".

Tần Hoa gật đầu, đang muốn mở miệng nói chuyện, ánh mắt sắc bén của anh đã thấy một người đàn ông ăn mặc quái dị, ôm một cây đao đi tới chỗ bọn họ.

Tần Hoa lập tức cảm thấy nguy hiểm, vội vàng kéo Chu Khúc Nhi bỏ chạy.

Chu Khúc Nhi còn chưa kịp phản ứng, suýt chút nữa bị Tần Hoa kéo ngã trên mặt đất.

"Ài da... sao vậy?"

Tần Hoa vừa chạy vừa nói: "Phía sau có người".

Chu Khúc Nhi đuổi theo bước chân của Tần Hoa, ngoái về phía sau nhìn một cái, cô bị dọa sợ hết hồn.

Có người ôm một cây đao đang đuổi theo bọn họ, hơn nữa khoảng cách giữa gã ta và bọn họ càng ngày càng gần, tốc độ của gã lại cực kỳ nhanh.

Chu Khúc Nhi kêu lên một tiếng: "Sắp đuổi kịp rồi".

Tần Hoa nghe vậy cau mày, sau đó anh ta lập tức dừng lại nói với Chu Khúc Nhi: "Cô chạy trước đi, tôi ở lại đối phó với gã!"

Nói xong, Tần Hoa chạy lại phía của người đàn ông cầm đao, chuẩn bị chiến đấu cùng với gã.

Người đàn ông chính là Đệ nhất Đao vương của Linh Nam, thấy Tần Hoa không biết tự lượng sức mình chạy tới, gã khinh thường cười một tiếng, ngay cả đao cũng không thèm rút ra.

Nhưng, một lúc sau, gã đã phải trợn tròn mắt rồi.

Gã chỉ thấy Tần Hoa bước nhanh về phía trước, gã còn không cả kịp nhìn rõ động tác, trong nháy mắt cổ tay đã bị anh ta nắm lấy, sau đó quật một cái qua bả vai, ngã xuống đất.

Không ngờ trông người đàn ông bình thường như vậy lại có thể dễ dàng khiến cho gã ngã trên mặt đất, điều này thực sự quá khó tin.

"Tao là Đệ nhất Đao vương Linh Nam, mày là ai?"

Tần Hoa không thèm nói nhảm với gã, thấy gã đứng lên anh lập tức đạp cho gã một cú.

Người đàn ông vẫn chưa kịp đánh trả, thậm chí là còn không kịp ngăn cản liền bị Tần Hoa một cước đạp bay.

"Bịch!"

Người đàn ông bay đến chiếc cột đèn đường, lại đập xuống đất.

Trong miệng phun ra một nhúm máu tươi.

Tần Hoa xì một tiếng: "Vô dụng!"

Nói xong, anh ta đang định quay người, liền nghe được giọng của Chu Khúc Nhi ở phía sau kêu lên.

"Cứu tôi với!"

Tần Hoa nhanh chóng xoay người nhìn, liền thấy có hai người lôi Chu Khúc Nhi vào một chiếc xe Van đỗ bên đường.

Thấy vậy, Tần Hoa ánh mắt lạnh băng, nhanh chóng tiến lên: "Thả cô ấy ra!"

Dứt lời, hai người trên xe Van bước xuống, trong tay cầm gậy, đi về phía Tần Hoa.

Tần Hoa vô cùng sốt ruột muốn tới cứu Chu Khúc Nhi nên đập cho bọn chúng mỗi người một cú, bọn chúng bị đập bay thẳng ra ngoài.

Đệ nhất Dao Vương nằm trên mặt đất không dậy nổi, trợn trừng cặp mắt, tại sao người này lại mạnh như vậy?

Tần Hoa giải quyết xong hai tên lắt nhắt, lại tiến lên trước lôi hai gã khác ra ngoài, tặng cho mỗi người một cú đá trời giáng, cuối cùng anh cũng đem Chu Khúc Nhi kéo vào trong lòng mình.

"Cút!"

Mấy người đó thấy Tần Hoa không dễ động vào cho nên vội vàng bỏ chạy đem Dao vương mang vào trong xe sau đó rời đi.

Chu Khúc Nhi tựa vào trong ngực Tần Hoa, khẽ run rẩy.

Quả thật vừa rồi suýt chút nữa dọa chết cô, hai tên kia không nói câu nào đã bắt cô vào trong xe, đây còn là lần đầu tiên cô gặp phải tình huống như vậy.

Tần Hoa thấy bọn chúng đã rời đi, mới chú ý tới Chu Khúc Nhi ở trong ngực, anh ta đột nhiên cảm thấy lúng túng, không biết nên để tay vào đâu.

"Cái đó, không sao, bọn chúng đi hết rồi".

Chu Khúc Nhi ừ một tiếng, ngượng ngùng từ trong ngực Tần Hoa đi ra:
"Cảm ơn anh".

"Không có gì" Tần Hoa trả lời: "Đây là chuyện tôi phải làm mà".

Chu Khúc Nhi chính là bạn thân của em dâu, cứu cô là chuyện đương nhiên anh ta phải làm.

Nhưng những lời này lọt vào tai của Chu Khúc Nhi lại khiến cô ta hiểu nhầm thành ý nghĩa khác, cô ta ngượng ngùng đỏ bừng cả mặt.

...

Ở nơi quanh năm không thấy được ánh sáng, trong một căn phòng tối tăm ẩm ướt dưới lòng đất.

Liễu Vô Cùng tiến vào.

"Chuyện như thế nào rồi?", giọng nói của Hồng Hâm vang lên ở phía sau lưng Liễu Vô Cùng, làm cho Liễu Vô Cùng đột nhiên run lên.

Liễu Vô Cùng vừa muốn quay người, tay của Hồng Hâm liền quấn quanh hông của Liễu Vô Cùng, hờn trách bên tai hắn: "Tại sao không nói chuyện thế?"

"Long Linh Linh bên kia không có vấn đề gì, chỉ là Chu Khúc Nhi, bên cạnh cô ta có người bảo vệ", Liễu Vô Cùng nén nhin cơn buồn nôn nói.

Tay của Hồng Hâm đặt trước ngực Liễu Vô Cùng vuốt ve, nhẹ giọng nói: "A, vậy cũng không tệ, bên chỗ Chu Khúc Nhi, thầy sẽ nghĩ ra biện pháp".

Liễu Vô Cùng ừ một tiếng, hỏi: "Thật ra thì tôi có thể cung cấp cho các người rất nhiều chỗ ở tốt hơn thế này, tại sao ông Hồ muốn chọn nơi này?"

Hồng Hâm cười một tiếng: "Bởi vì con sâu ở trong cơ thể anh thích đó!"

Cơ thể Liễu Vô Cùng trở nên cứng đờ.

Hồng Hâm tiếp tục vuốt ve Liễu Vô Cùng: "Anh yên tâm, chỉ cần anh ngoan ngoãn, có thể coi như nó không làm gì anh cả".

Liễu Vô Cùng khẽ cau mày, không để cho Hồng Hâm ở phía sau lưng thấy: "Nếu như giết được Bạch Diệc Phi, có thể lấy con sâu đấy ra không? Dù sao thì nó ở trong cơ thể tôi, trong lòng tôi cũng khó chịu".

Lúc này, Hồ Thiên Cẩm đi ra, Hồng Hâm lập tức đẩy Liễu Vô Cùng ra.

"Sao rồi?", Hồ Thiên Cẩm nói.

Liễu Vô Cùng thành thật trả lời.

Hồ Thiên Cẩm hừ một tiếng: "Có cao thủ bảo vệ? Người cao thủ kia? Tiểu Phùng cũng không đánh lại được?"

Tiểu Phùng chính là cái người mặc đồ võ sĩ, ôm cây đao Đệ Nhất Đao vương Linh Nam.

Hồ Thiên Cẩm lại nói: "Được rồi, dù sao cũng còn thiếu một người, anh tiếp tục đi sắp xếp, tôi sẽ để cho Bạch Diệc Phi ném thử cảm giác bị từng người xung quanh phản bội, sau đó lại chết một cách đau đớn ở trước mặt anh ta!"

Liễu Vô Cùng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: "Ông Hồ, bây giờ Bạch Diệc Phi không chỉ mất trí còn trở nên điên loạn, cho dù giết người bên cạnh anh ta, anh ta cũng không có tình cảm gì đâu?"

"Vậy thì thế nào?", Hồ Thiên Cẩm không chút quan tâm nói: "Chết thì chết thôi".

...

Buổi tối, Bạch Diệc Phi gọi điện thoại cho Lý Tuyết, muốn hỏi bọn họ ở bên kia sống có tốt không.

Lúc Lý Tuyết nghe điện thoại, có chút căng thẳng, thở dồn dập: "Bạch Diệc Phi?"

Bạch Diệc Phi sững sốt một chút, phát hiện Lý Tuyết có biểu hiện khác thường: "Tuyết Nhi, em làm sao vậy?"

"Em hình như bị sốt rồi...", giọng nói của Lý Tuyết hết sức yếu ớt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 276: Lý Tuyết cảm cúm

"Em đã đi khám bệnh chưa? Từ Lãng đâu rồi? Để anh ấy đưa em đến bệnh viện", giọng Bạch Diệc Phi nghe có vẻ rất lo lắng. "Không cần, em ngủ một giấc là được", có lẽ do bị cảm cúm nên giọng của Lý Tuyết trở nên yếu ớt và nghèn nghẹt.

"Vậy em nghỉ ngơi sớm đi, anh không quấy rầy em nữa", Bạch Diệc Phi nói xong liền cúp máy, cũng không để cho Lý Tuyết kịp nói thêm câu gì.

Đầu dây bên kia, Lý Tuyết không chỉ cảm thấy nhiệt độ của cơ thể rất nóng mà cả trái tim cũng đang nóng dần lên, có lẽ chính cô cũng không nhận ra được rằng khoé miệng mình bất tri bất giác đang khẽ cong lên.

Bạch Diệc Phi cúp điện thoại sau đó lại gọi cho Bạch Hồ: "Lái xe, chúng ta đi thủ đô".

Một lúc sau, Bạch Hồ lái xe đến đón Bạch Diệc Phi đi đến thủ đô.

Lý Tuyết bị bệnh nên Bạch Diệc Phi cảm thấy vô cùng lo lắng.

Sau khi lên xe, anh lại gọi điện cho Từ Lãng, nhờ Từ Lãng đi mua thuốc cho Lý Tuyết.

Bạch Diệc Phi cũng không dám báo cho Lý Cường Đông và Lưu Tử Vân, giữa đêm muộn thế này cũng không tiện gọi điện thoại cho họ.

Mặc dù đã dặn dò Từ Lãng, nhưng mà Bạch Diệc Phi vẫn không thể yên tâm được, anh không biết vì sao khi nghe thấy Lý Tuyết bị ốm, thì cảm xúc nhớ nhung còn cao kia lại càng không thể kiềm chế được, cộng thêm sự lo lắng về sức khỏe của cô cho nên Bạch Diệc Phi mới đưa ra một quyết định bốc đồng thế này, để Bạch Hồ lái xe đưa anh đến thủ đô ngay lập tức.

Quãng đường về đến thủ đô còn rất xa, bọn họ phải lái xe cả một đêm đến 5 giờ sáng hôm sau mới đến nơi.

Gia đình Lý Tuyết đến đây cũng coi như đi du lịch, vì vậy mọi người đều ở trong khách sạn.

Vừa đến nơi đã nhìn thấy Từ Lãng đang đứng trước cửa.

“Cô ấy đã uống thuốc chưa?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Từ Lãng gật đầu: "Uống xong thuốc là ngủ luôn rồi".

Sau đó, Bạch Diệc Phi dùng thẻ mở cửa phòng ra, anh nhẹ nhàng cố gắng không gây ra tiếng động bước vào bên trong.

Từ Lãng và Bạch Hồ nhìn nhau không nói gì, rồi lặng lẽ đứng bên ngoài cửa.

Sau khi Bạch Diệc Phi đi vào, trong phòng không bật đèn, anh chỉ lơ mơ nhìn thấy có người đang nằm trên giường.

Sau khi đến gần, nhờ vào ánh đèn đường bên ngoài anh mới nhìn rõ được khuôn mặt của Lý Tuyết.

Làn da của Lý Tuyết dường như càng trắng hơn dưới sự phản chiếu của ánh đèn đường, nếu như bỏ qua đôi môi đang run run kia, thì dáng ngủ này thực sự đẹp đến mức khiến người ta khó lòng mà dời đi tầm mắt.

Bạch Diệc Phi phát hiện Lý Tuyết đang run rẩy, anh lập tức vươn tay sờ lên trán cô: "Sao lại lạnh băng thế này?"

Lúc này, giọng của Lý Tuyết yếu ớt truyền đến: “Lạnh quá...”.

Bạch Diệc Phi thấy vậy liền đi tìm điều khiển điều hòa, điều chỉnh nhiệt độ lên mức cao hơn, sau đó lại rón rén kiểm tra xem còn chiếc chăn nào khác ở đây hay không, nhưng kết quả lại tìm không ra chiếc chăn nào nữa.

Nhiệt độ đã được điều chỉnh cao hơn nhưng Lý Tuyết vẫn cảm thấy rất lạnh.

Bạch Diệc Phi không còn cách nào khác, đành nghiêng rặng cởi bỏ áo khoác bên ngoài, sau đó chui vào trong chăn ôm chặt Lý Tuyết vào lòng mình.

Nghe nói nhiệt độ cơ thể con người có thể truyền cho nhau, anh ôm cô thế này chắc hẳn cô sẽ không cảm thấy lạnh nữa nhỉ?

Lý Tuyết cảm nhận được sự ấm áp nên càng vui sâu vào lòng anh, Bạch Diệc Phi không những không để ý mà lại còn vui sướng ôm thật chặt Lý Tuyết.

Dần dần, Bạch Diệc Phi cũng chìm vào giấc ngủ...

Buổi sáng, Lý Tuyết nằm mơ một giấc mộng, trong mơ cô lạc vào một vùng đất toàn tuyết trắng xoá lạnh lẽo, cô lạnh tới mức không bước nổi chân đi, nhưng vào lúc cô lạnh đến mất hết cả tri giác thì bỗng cảm thấy một luồng hơi ấm truyền đến.

Cô dốc hết sức mình để tiến về nơi đó, và cuối cùng cô cũng được chìm đắm vào trong thế giới ấm áp kia, cô cảm thấy cả người vô cùng thoải mái.

Sau khi Lý Tuyết tỉnh lại, cô cảm thấy cơ thể đã dễ chịu hơn nhiều, đang định duỗi eo cho đỡ mỏi thì chợt nhận ra hai tay mình không thể duỗi ra được.

"Ý?"

"Aaaa!"

Lý Tuyết trông thấy khuôn mặt của Bạch Diệc Phi gần trong gang tấc thì giật mình hét âm lên.

Bạch Diệc Phi bị tiếng hét chói tai làm cho giật mình tỉnh dậy, nhưng đầu óc vẫn còn đang ngái ngủ chưa tỉnh hẳn: "Sao thế? Làm sao vậy?"

Lý Tuyết ôm chặt chăn bông, chân thì đá Bạch Diệc Phi ra.

Bạch Diệc Phi còn chưa kịp chuẩn bị đã bị Lý Tuyết đá lăn xuống đất.

Lý Tuyết ôm chặt chần bông ngòì trên giường, đột nhiên hóc mắt đỏ lên: “Anh... anh...”.

Bạch Diệc Phi vội vàng đứng dậy: “Tuyết Nhi, em đừng khóc mà! Anh chưa làm gì cả, thật đó!”

"Ngày hôm qua không phải em bị sốt sao? Anh không yên tâm nên chạy đến đây, sau lại phát hiện cả người em rất lạnh, nên... cho nên... như vậy... không tin em nhìn mà xem, quần áo của chúng ta vẫn đang mặc nguyên vẹn mà”.

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi, rồi lại nhìn chính mình, quả thực là quần áo vẫn mặc nguyên vẹn, lúc này cô mới thở phào một hơi.

Bạch Diệc Phi thấy Lý Tuyết không hiểu làm nữa thì cảm xúc căng thẳng lúc nãy mới dần bớt lại: “Tuyết Nhi, bây giờ em cảm thấy thế nào rồi?”

Lý Tuyết có chút xấu hổ lắc đầu: "Em khỏe hơn nhiều rồi".

"Vậy thì tốt quá... vậy... anh đi chuẩn bị bữa sáng”.

Bạch Diệc Phi chỉnh lại quần áo của mình rồi bước ra khỏi phòng.

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi đột nhiên nở nụ cười: "Cảm giác thật là ngốc quá!”

Cô rất cảm động, chỉ vì cô bị cảm cúm nên phát sốt mà Bạch Diệc Phi lại đi cả một quãng đường xa như vậy để tới đây!

Lý Tuyết vừa nghĩ vừa mặc thêm quần áo cho mình, sau đó chậm rì rì đi đánh răng rửa mặt.

Bạch Diệc Phi sau khi đi ra ngoài, liền liếc mắt nhìn sang bên Tủ Lạnh đang đứng ngoài cửa.

“Bạch Hồ đâu rồi?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Từ Lãng đáp: "Đi mua đồ ăn sáng rồi".

Bạch Diệc Phi chợt nhớ ra tối hôm qua mình vội vàng quyết định chạy đến đây, Lý Cường Đông và Lưu Tử Vân còn chưa biết chuyện, đợi chút nữa bọn họ đến tìm Lý Tuyết thì chắc chắn sẽ biết chuyện.

"Bố mẹ đã dậy chưa?", Bạch Diệc Phi hỏi.

Từ Lãng đáp: "Dậy rồi, nói là nhờ cậu đưa cô ấy đi loanh quanh trong thủ đô, hai người bọn họ sáng nay có chút việc bận phải làm, tối nay mới về".

"Hả?", Bạch Diệc Phi không thể tin vào tai mình.

Từ Lãng liếc anh một cái: "Kém cỏi!"

Thực ra không phải là anh kém cỏi, mà là thái độ trước nay của Lưu Tử Vân với anh, không cần phải nói ra thì anh cũng đã tự cảm nhận được rồi. Bây giờ mặc dù đã thay đổi, tốt lên rất nhiều, nhưng mà lần này lại để cho anh đưa Lý Tuyết đi dạo loanh quanh, thì có khác gì là đang cố tình tạo cơ hội cho bọn họ ở riêng với nhau đâu.

Bạch Diệc Phi cảm thấy những ngày tốt đẹp của mình sắp đến rồi.

Đúng vào lúc Bạch Diệc Phi đang đứng cười ngốc nghếch thì Lý Tuyết bước ra.

"Anh... đang cười cái gì vậy?"

Bạch Diệc Phi nhìn Lý Tuyết bỗng cảm thấy trái tim mình ngọt như đường vậy: "Nhìn thấy em nên vui mà, đúng rồi, em có chỗ nào muốn đi không, anh đi cùng với em nhé? Bố mẹ đã đi ra ngoài rồi, phải tối nay mới về".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 277: Đến vườn bách thú

Lý Tuyết ngây ra, như vậy là muốn cô ở cùng Bạch Diệc Phi ư?

Nghĩ như vậy, Lý Tuyết lại căng thẳng nhéo tay mình: “Em... Em không biết... Đi đâu”.

“Vậy chúng ta đi ăn sáng đi!”

Sau khi bốn người đi ăn sáng, Bạch Diệc Phi cảm Từ Lăng và Bạch Hồ lại.

Vợ chồng hai người khó khăn lắm mới có thời gian riêng tư, đương nhiên không thể để hai cái bóng đèn này làm phiền rồi.

Cuối cùng Lý Tuyết quyết định đến vườn bách thú, bởi vì cô rất hứng thú với các loài động vật, vừa hay có thể nhân cơ hội này đi xem sao.

Hai người cùng ngồi xe taxi đi.

...

Trong một căn biệt thự nào đó ở thủ đô.

Bạch Khiếu đang ngồi bên chiếc bàn trong phòng làm việc xử lý văn kiện. Một người phụ nữ mặc vest tiến vào.

“Cậu chủ, anh ta đến rồi”.

Bạch Khiếu nghe vậy thì ánh mắt trở nên hung ác, nham hiểm: “Anh ta thật sự dám đến?”

“Đi cho anh ta một bài học, cảnh cáo anh ta đây không phải là nơi anh ta nên đến”.

...

Sau khi Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết đến vườn bách thú thì anh lại đi mua vé, còn cô đứng đợi tại chỗ như lần trước.

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi đứng mua vé, không hiểu sao lại cảm thấy quen thuộc. Không lẽ trước đây cũng từng xảy ra chuyện này rồi? Nhưng Chu Khúc Nhi chưa từng nói với cô rằng cô đã đi chơi với anh.

Mua vé xong, hai người cùng tiến vào.

Vườn bách thú ở thủ đô là vườn bách thú lớn nhất cả nước, diện tích rất lớn, có nhiều loài động vật khác nhau, muốn xem hết cũng phải mất một ngày.

Hai người vừa đi vừa ngắm cảnh, bởi vì đa phần đều tập trung vào động vật nên Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi ở riêng với nhau cũng không cảm thấy ngượng ngùng, ngược lại còn vừa nói vừa cười, không khí cũng không tệ lắm.

Bạch Diệc Phi còn nhớ lần trước đến công viên giải trí, bởi vì anh trúng độc nên không thể cùng Lý Tuyết chơi cho tận hứng. Lần này anh nhất định phải bù đắp cho tiếc nuối lần trước, đi đến đâu cũng sẽ đi cùng cô.

Lúc này, hai người đến chỗ chuồng tinh tinh đen.

“Tinh tinh đen?”, Lý Tuyết chớp mắt.

Bạch Diệc Phi thấy cô có vẻ thích thú thì nói: “Vào xem thử?”

Lý Tuyết gật đầu.

Sau khi hai người tiến vào thì thấy bên trong rất rộng. Bởi vì tinh tinh đen và loài khỉ cần không gian sống rộng rãi nên được thả vào nơi này, cho bọn chúng cảm giác như được sống trong núi, nhưng thực tế chỉ là giả mà thôi.

Tinh tinh đen thấy có người tiến vào thì chỉ liếc bọn họ một cái rồi làm như không thấy mà tiếp tục việc của mình.

Con thì đang đu dây, con thì đi lang thang, có con thì ngồi tùm tùm lại với nhau, bới lông bắt rận.

Lúc này lại có vài người tiến vào, ăn mặc trông rất nghiêm túc.

Bạch Diệc Phi ban đầu không chú ý đến, cho đến khi Lý Tuyết nói anh mới hơi nghiêng đầu qua, nhất thời cảm thấy không bình thường.

Người đến vườn bách thú hoặc là người lớn dắt trẻ con đi chơi, hoặc là các cặp người yêu, hôm nay lại là ngày đi làm, người vốn đã ít, lại càng không có ai ăn mặc như vậy, đã thế lại còn là 4-5 người tụ tập lại một chỗ.

Bạch Diệc Phi đột nhiên nghĩ đến gì đó, tim đập thành thịch: “Không hay rồi!”

Bạch Diệc Phi lập tức kéo tay Lý Tuyết, giả vờ như không có gì nói: “Xem cũng được nhiều rồi, chúng ta đến khu khác xem đi”.

Lý Tuyết gật gật đầu nhưng vẫn có hơi luyến tiếc. Mặc dù đám tinh tinh này vừa đen vừa xấu nhưng nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của chúng lại có chút đáng yêu.

Bạch Diệc Phi biết cô không nữ thì cũng không có cách nào. Bây giờ còn không đi thì lát nữa e là sẽ không đi được.

Nhưng hai người mới đi được vài bước, còn chưa đi đến cửa đã bị đám người vây lại.

“Muốn đi?”, tên đại ca đứng ra nói chuyện, trên mặt có một vết sẹo, trông rất đáng sợ.

Lý Tuyết bị dọa, đây là lần đầu tiên kể từ sau khi mất trí nhớ cô phải đối mặt với loại chuyện này, cho nên sợ hơn nhiều lúc bình thường.

Bạch Diệc Phi kéo Lý Tuyết ra sau lưng: “Mấy anh à, bọn tôi...”.

Anh còn chưa dứt lời thì tên cầm đầu đã hét lên: “Xông lên cho tao!”

Mắt Bạch Diệc Phi trầm xuống, đẩy Lý Tuyết: “Em mau đi đi! Đừng quan tâm đến anh!”

Mấy người này đến đánh Bạch Diệc Phi, hiển nhiên sẽ không để ý đến Lý Tuyết.

Trong đó có hai tên xông lên đánh nhau với anh.

Một tên xông đến trước mặt Bạch Diệc Phi, vung nắm đấm vào bên má phải của anh, một tên khác thì dơ chân, muốn đá vào bụng anh.

Bạch Diệc Phi đương nhiên không thể đứng im chờ chết. Anh nắm chặt tay một tên, lại tung cước ngăn cản cú đá của tên kia, đồng thời, cánh tay còn lại nắm chặt, cho tên định đánh anh một đấm, cuối cùng, dơ chân khác lên đập trúng bụng tên còn lại.

Tất cả động tác đều lưu loát, trong chớp mắt Bạch Diệc Phi đã “đáp trả” hai tên kia, còn bản thân thì vẫn vô sự.

Đến anh cũng phải cảm thấy kinh ngạc, anh lại có thể né tránh đòn đánh của người khác, đã thế còn đánh trả thành công!

Đây đều là nhờ công lao huấn luyện 2 ngày của Bạch Hồ.

Mặc dù thời gian ngắn, nhưng người dạy là Bạch Hồ đấy!

Hơn nữa, anh ta mỗi ngày đều đánh Bạch Diệc Phi, đẳng cấp khác hoàn toàn so với đám người này. Cũng nhờ vậy Bạch Diệc Phi mới dễ dàng tránh thoát đòn đánh của một người bình thường, hơn nữa còn có thể trả đòn lại.

Ba người còn lại vốn đợi xem trò hay thì lúc này lại quát mắng: “Cái gì vậy? Thế mà cũng không đánh được?”

Hai tên bị đánh ngã vô cùng tức giận.

“Mẹ nó! Tao đã quá coi thường mày rồi!”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 278: Bị đánh

“Tao sẽ đánh mày răng rơi đầy đất!” Bạch Diệc Phi đã có kinh nghiệm nên cũng tự tin hơn, thậm chí còn muốn thử xem.

Nhưng Lý Tuyết đứng một bên nhìn lại cảm thấy kinh ngạc.

Cô cho rằng Bạch Diệc Phi sẽ bị đám người đánh bầm dập, nào ngờ anh không những ngăn cản được đối phương mà còn đánh lại bọn chúng, điều này khiến cô ngây ra.

Bạch Diệc Phi trong lời người khác nói với cô là một người không biết võ, nhưng bây giờ lại hoàn toàn không phải như vậy.

Hai tên bị anh đánh thì biểu cảm trở nên dữ dằn, lại xông lên lần nữa.

Lần này Bạch Diệc Phi vẫn đứng yên bất động.

Bạch Hồ nói, lúc đối mặt với kẻ địch thì không được lơ là mà phải quan sát từng động tác của đối phương. Anh có thể dựa vào những cử động nhỏ nhất của cơ thể để đoán được đối phương sẽ làm gì.

Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm vào hai người.

Anh thấy vai phải của tên bên trái hơi hướng về phía trước thì lập tức đoán ra hắn sẽ dơ tay phải lên. Vì thế Bạch Diệc Phi phản ứng mau lẹ, không cho hắn cơ hội mà xông thẳng qua.

Người đó không ngờ rằng anh lại đột nhiên xông đến nên sững lại một chút.

Ngay lúc đó Bạch Diệc Phi đã cúi người, đẩy hắn ngã lăn ra đất.

Cùng lúc đó, tên còn lại cũng bị hành động đột ngột của anh làm cho sững ra.

Bạch Diệc Phi xử xong một tên thì quay người, vung cước đá vào người tên còn lại.

Hắn ta bị đập một phát còn chưa đứng vững lại thì anh lại đập thêm phát nữa khiến hắn ngã hẳn xuống.

Ba tên đứng xem lúc này sắc mặt đã xanh mét.

Bọn chúng đều cho rằng Bạch Diệc Phi không biết võ, ai ngờ hai tên kia lại bị anh đập không ngóc đầu lên được, hoàn toàn không có cơ hội ra tay.

Lúc này, Bạch Diệc Phi vô cùng hưng phấn. Anh mới học cùng Bạch Hồ được mấy ngày mà đã có hiệu quả như vậy, thực sự khiến anh rất vui mừng.

Nhưng anh biết, anh không thể vui mừng quá sớm, bởi vì anh chỉ phải đối phó với hai người, nếu cả đám cùng xông lên thì anh cũng không có cách nào.

Lý Tuyết ở bên cạnh cũng không chỉ đứng nhìn, cô định lấy điện thoại ra gọi cho cảnh sát.

Nhưng có người nhìn thấy: “Đại ca, cô ta muốn báo cảnh sát!”

Tên đại ca nghe xong thì sầm mặt: “Ngăn cản cô ta cho tao!”

Sau đó, một tên lập tức chạy đến, cướp điện thoại của Lý Tuyết.

“A!”

Lý Tuyết phát hiện ra tên đó thì kêu lên, quay người bỏ chạy.

Bạch Diệc Phi lo lắng cô sẽ bị thương nên cũng mau chóng đuổi theo.

Lý Tuyết chạy được mấy bước thì bị tên kia tóm lấy cổ tay rồi giật mất điện thoại của cô.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì ánh mắt trở nên lạnh lẽo. Anh tiến lên vài bước, tóm lấy cổ áo tên đó, giật về phía sau rồi cho hắn một đập, cuối cùng

xoay người, ấn hẳn xuống đất, đánh thật mạnh.

Tên đó còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra đã bị đánh cho lia lịa, không kịp chống trả.

Mà đồng bọn của hắn thấy vậy thì lũ lượt xông lên định cho Bạch Diệc Phi một bài học.

Bốn người ấn chặt Bạch Diệc Phi.

Tay nắm chân đá trút xuống như mưa.

Bạch Diệc Phi hoàn toàn không có sức đánh trả.

Lý Tuyết sợ hãi, vừa khóc vừa gào lên: “Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa...”.

Nhưng không ai quan tâm đến cô.

Bạch Diệc Phi bị đánh rất lâu, trên trán cũng rớm máu, trên người không biết bao nhiêu là vết bầm tím. Dù sao anh bây giờ không còn sức lực gì nữa.

Mà người vừa bị anh ấn lên đất cũng đứng lên nhập bọn, ra tay còn độc ác hơn so với đám kia.

Cả đám cuối cùng cũng mệt rồi, lúc này mới dừng lại.

“Có người bảo tao cảnh cáo mày, ngoan ngoãn ở yên chỗ mày nên ở, đừng vọng tưởng đến thứ mà mày không thể có được!”, tên đại ca hung hăng nói.

Bạch Diệc Phi vốn đã không còn sức lực, lúc này lại ngẩng mạnh đầu lên, ngồi dậy: “Người mày nói là Bạch Khiếu?”

Mấy người đó ngây ra, sau đó nói: “Dù sao mày cũng chọc nhâm người rồi, ngoan ngoãn nghe lời đi, hỏi nhiều thế làm gì?”

Bạch Diệc Phi nhếch nhếch khóe miệng, lau vết máu bên mép rồi cười lạnh: “Vậy thì mày nói với cậu ta, từ trước đến nay Bạch Diệc Phi tao chưa từng chủ động gây sự với ai nhưng ai nếu ai dám đụng vào tao, tao nhất định sẽ không để yên!”

“Hừ!”, một tên khinh thường: “Nhìn lại mày là cái dạng gì đi, muốn đấu với người đó, mày nằm mơ đấy à?”

“Đúng thế, mày đừng không biết tự lượng sức, nếu không sẽ chết rất thảm đấy”.

“Hôm nay chỉ cho mày một bài học, mày còn không biết điều thì không đơn giản như thế này nữa đâu!”

Bạch Diệc Phi từ từ đứng lên, lạnh lùng nhìn đám người: “Tao cứ muốn đấu đấy!”

Anh không phải là người cam chịu, bị đánh thành thế này rồi còn phải nhát gan nghe lời đối phương chắc?

Không thể nào!

Nếu đã không muốn anh về thủ đô thì anh lại càng muốn đến!

Không muốn anh tranh thì anh lại càng muốn tranh!

Mấy người đó nghe xong thì sắc mặt càng thêm khó ở.

Tên đại ca nhỏ nước bọt: “Rượu mời không uống cứ muốn uống rượu phạt!”

“Đánh tiếp cho tao!”

“Đánh đến khi nó câm mồm!”

Mấy người kia thấy vậy lại tiếp tục muốn đánh Bạch Diệc Phi.

Lý Tuyết vốn đã sợ đến không biết trời đất gì lúc này lại đột nhiên xông đến chắn trước mặt anh.

Bạch Diệc Phi ngậy ra một lát rồi lập tức kéo cô ra sau mình: “Đừng quan tâm đến anh, em đi đi!”

Tên đại ca cười đê tiện: “Bạch Diệc Phi, có phải mày rất quan tâm vợ mình không? Nếu bây giờ mày nói mày không đối đầu với người đó nữa thì tao sẽ bỏ qua cho vợ mày. Nếu mày còn không biết điều thì chúng ta sẽ chơi đùa với vợ mày đấy!”

Lý Tuyết dù đã mất ký ức nhưng tư duy của cô vẫn bình thường nên đương nhiên hiểu được lời của bọn chúng. Vì thế cô sợ hãi mà co người lại, tay nắm chặt lấy vạt áo Bạch Diệc Phi.

Đánh anh thì được nhưng dám động đến Lý Tuyết thì anh nhất định không cho phép!

“Bọn mày để cô ấy đi thì tao sẽ nghe lời”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói.

Tên đại ca liếc Lý Tuyết. Nói thật, loại người như bọn hắn rất ít khi được động vào loại phụ nữ cao cấp này, vì thế hắn có hơi không muốn bỏ qua cho Lý Tuyết, thậm chí còn muốn giữ cô lại để dờ dờ.

“Mày có ý để tao thả cô ta đi chứ gì? Cô ta đi rồi, mẹ nó, mày sẽ lại cứng đầu cứng cổ nói muốn đối đầu với người đó!”

Bạch Diệc Phi quả thực nghĩ như vậy.

Đương nhiên đây cũng là cái có tên đại ca nghĩ ra để giữ Lý Tuyết lại mà thôi.

Hắn không nói nhiều nữa, vung tay lên: “Đánh cho tao! Đánh đến khi nó không đứng dậy được nữa thì chúng ta sẽ có thời gian vui chơi với người đẹp!”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 279: Có chết cũng phải bảo vệ được em

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì lập tức kéo Lý Tuyết, xông qua đám người, chạy thẳng ra ngoài. Hai người chạy ra khỏi khu nhốt tinh tinh đen nhưng vườn bách thú quá rộng, bọn họ không biết đường, chỉ đành thấy đường nào thì chạy luôn đường đấy.

Hai người cứ chạy, kết quả chạy nhầm đường đến một góc hẻo lánh.

Nơi này cách khá xa khu nuôi nhốt, có lẽ nằm ở viên ngoài của vườn bách thú.

Vì đã không còn đường để chạy nên rất nhanh, đám người kia đã đuổi đến.

“Haha...”

“Chạy hay đấy! Tự tìm chỗ thích hợp để bị đánh!”

“Vừa hay nơi này hẻo lánh thế này, bọn tao làm gì cũng sẽ không ai biết”.

Bạch Diệc Phi che chở cho Lý Tuyết ở phía sau, lạnh lùng nhìn bọn chúng.

Lúc này anh cũng thấy hối hận, trước khi học võ được hẳn hoi thì đáng lẽ anh nên đưa Từ Lăng và Bạch Hồ đi cùng, nếu không hôm nay cũng không đến nỗi bị đuổi đánh thế này.

Bạch Diệc Phi hơi nghiêng đầu nói với Lý Tuyết: “Lát nữa bọn chúng ra tay thì em đừng làm gì cả, khi bọn chúng không chú ý thì hãy nhân cơ hội chạy đi, nhớ là phải chạy thật nhanh, đừng để bị bắt được”.

Lý Tuyết lắc đầu: “Vậy anh phải làm sao?”

Bạch Diệc Phi nói: “Anh không sao, bọn chúng sẽ không giết anh, chỉ đánh anh một trận thôi”.

Nhưng Lý Tuyết thì không chỉ có vậy. Cô là phụ nữ, bọn chúng muốn làm nhục cô. Anh là chồng cô thì sao có thể cho phép chuyện đó xảy ra?

Lý Tuyết lắc đầu, cô lo lắng cho anh.

Cuối cùng Bạch Diệc Phi cắn răng. Mẹ nó, cùng lắm thì ông đây đập chết mấy tên, xem chúng nó còn vênh váo kiêu gì?

Bạch Diệc Phi đẩy Lý Tuyết vào bên tường: “Đừng qua đây, để anh giải quyết”.

Lý Tuyết biết mình không làm được gì: “Ừ, anh cẩn thận”.

Bạch Diệc Phi gật gật đầu, ánh mắt hung dữ mà nhìn chằm chằm đám người. Anh nhất định sẽ không để chúng động đến Lý Tuyết, trong lòng anh nổi lên ý nghĩ giết người.

Đám người thấy ánh mắt Bạch Diệc Phi thay đổi thì không hiểu sao lại cảm thấy e ngại, nhưng suy cho cùng bọn chúng lẩn lộn đã lâu, không sợ điều này.

“Bạch Diệc Phi, tao khuyên mày lần cuối, làm người thì phải biết thân biết phận, đừng cứ đâm đầu vào chỗ chết”.

Bạch Diệc Phi hừ một tiếng: “Lắm lời!”

Nói xong, anh xông lên trước.

Anh muốn biến bị động thành chủ động nên ra tay trước.

Bạch Diệc Phi xông lên, nhắm thẳng vào tên đại ca mà tung một cú đấm móc bên trái. Tên đại ca còn chưa kịp phản ứng, cứ thế bị ăn đấm.

“Đệt!”

Tên đại ca nắm chặt tay đánh trả, mấy tên còn lại cũng đồng loạt xông lên.

Bạch Diệc Phi đã có kinh nghiệm nên cẩn thận quan sát, cũng đề phòng phía sau lưng mình.

Đáng tiếc là lúc trước anh đã bị đánh một trận, bởi vì cơ thể bị đau mà động tác trở nên khó khăn hơn, đối phương lại nhiều người, anh kiên trì lắm cũng chỉ được mười mấy giây rồi bị đối phương ấn xuống đất đánh.

Lý Tuyết vừa tự trách vừa sợ hãi. Cô sợ Bạch Diệc Phi bị bọn chúng đánh chết, còn sợ lát nữa bản thân sẽ bị làm gì đó, thực sự vô cùng bất lực.

Bạch Diệc Phi bị đánh một lúc lâu, cuối cùng đám người cũng dừng tay.

“Hừ!”, tên đại ca nhổ nước bọt: “Đồ rác rưởi”.

“Cái dạng này còn dám đối đầu với chúng ta!”

Bạch Diệc Phi nằm trên đất, trên mặt không nơi nào lạnh lặn, cơ thể thì càng không cần nói.

Lúc này, đám người thấy Bạch Diệc Phi không đứng lên được thì dờn sự chú ý sang Lý Tuyết.

“Hê hê, chồng cô đã bị chúng tôi đánh gục rồi, bây giờ đã không còn ai làm phiền chúng ta nữa rồi”, tên đại ca cười dâm dê dê tiện.

Lý Tuyết thấy vậy thì từ từ lùi xuống: “Các người, các người muốn làm gì?”

Mấy người càng đến gần: “Cô nói thử xem? Nam nữ với nhau thì có thể làm gì?”

“Haha...”.

Tên đại ca không kiên nhẫn, dù sao đây cũng là nơi công cộng nên đánh nhanh thắng nhanh là tốt nhất. Vì thế hắn tiến lên định tóm lấy Lý Tuyết

làm chút chuyện.

Lúc này, Bạch Diệc Phi bị đánh đến mức không đứng lên nổi nữa, nhưng nghe thấy giọng nói sợ hãi của Lý Tuyết khiến anh nhin đau, cắn răng đứng lên rồi xông qua, tách đám người kia ra, đứng chắn trước Lý Tuyết, che chở cho cô.

Đám người bị tách ra thì vô cùng phẫn nộ.

“Mẹ kiếp!”

Tên đại ca dữ dằn nói: “Hôm nay ông đây phải đập chết mày!”

“Đại ca!”, tên đàn em đột nhiên kêu lên: “Đại ca, bên trên đã dặn là không được đánh chết”.

Tên đại ca nghe vậy thì cắn răng: “Mẹ nó!”

Hết lần này đến lần khác bị Bạch Diệc Phi nhảy ra ngăn cản, đập anh bao lần thế mà mẹ nó anh vẫn cứ dai như vậy, ai mà không tức giận cho được, thế nhưng lại không thể đánh chết anh!

Mấy tên đàn em cũng rất khó xử. Bọn chúng muốn đập chết Bạch Diệc Phi nhưng bên trên đã dặn dò rồi, nếu tự ý quyết định thì bọn chúng cũng không sống được.

Cuối cùng tên đại ca nhẫn nhịn: “Không thể đập chết thì đập cho tàn phế vẫn được chứ?”

“Hắn là... được?”, tên đàn em không chắc lắm.

Tên đại ca hừ một tiếng: “Không quan tâm nữa, đánh cho nó tàn phế cho tao, tao không tin nó lại bò dậy được”.

Đám người nghe vậy thì cắn răng, xông lên bao vây.

Nhìn Bạch Diệc Phi che chắn trước mặt mình, Lý Tuyết vô cùng cảm động. Vào thời khắc này cô thực sự tin lời Chu Khúc Nhi nói, người đàn

ông này thật lòng yêu cô.

Lúc này, đám người xông lên, muốn kéo Bạch Diệc Phi ra.

Bạch Diệc Phi lại sững chết bám chặt vào hai bên tường, đầu ngón tay chảy máu cũng không chịu buông ra.

Đám người thấy vậy thì hung ác đánh vào người anh.

Lý Tuyết ở phía sau thấy hết tất cả, cho dù đám người kia đánh thế nào, cơ thể Bạch Diệc Phi cũng không động đậy, liều chết bảo vệ cô ở phía sau.

Lý Tuyết cảm môi khóc nức nở, cuối cùng nhắm mắt lại: “Anh tránh ra đi, nếu không sẽ bị đánh chết mất...”.

Bạch Diệc Phi vẫn đứng yên: “Anh chết cũng không tránh!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 283: Quen biết chủ tịch Hầu Tước

Chuyện này có thể nhìn được sao? Bạch Diệc Phi nhướn mày, vẻ mặt anh vô cùng nghiêm túc: "Tại sao tôi lại không biết vợ tôi quen anh hả?"

Tô Đại Lưu lập tức ngẩn ra.

Lúc hai người này vừa mới đến thì đã ngồi cách nhau một khoảng, trong suốt đường đi cũng không nói một lời, trong tiềm thức ông ta tưởng rằng họ không quen biết nhau.

Kết quả lại là vợ chồng!

Sau một hồi bối rối thì Tô Đại Lưu đột nhiên đảo mắt, ông ta cảm thấy không đúng, cái tên khố rách áo ôm này sao có thể lấy được một cô vợ xinh đẹp thế chứ, xạo chó nó quen?

Chắc cái thằng này cũng nghĩ như ông ta, thế nên mới có tình đôi chỗ, dù sao ai chả muốn ngồi cạnh một người đẹp như Lý Tuyết chứ!

Sau khi Tô Đại Lưu hiểu ra thì ông ta lập tức khoe chiếc đồng hồ vàng trên cổ tay: "Tôi nói này, một thằng không xu dính túi như cậu đừng có chõ miệng vào đây?"

"Một thằng khố rách áo ôm như cậu mà cũng đòi lấy được cô vợ xinh đẹp thế này á, đang tấu hài hả? Nếu là vợ thì cũng phải là vợ của tôi!"

Bạch Diệc Phi đen mặt.

Vợ anh cái quần què! Đó là vợ ông mày đấy!

"Chú à, những gì tôi vừa nói đều là thật đấy", Bạch Diệc Phi gọi thẳng ông ta là chú, cố ý nói cho ông ta biết tuổi tác bản thân thế nào rồi.

Nếu bị một cô gái xinh đẹp gọi là chú thì Tô Đại Lưu chấp nhận, nhưng ông ta cảm thấy không hài lòng khi bị Bạch Diệc Phi gọi như thế.

"Cậu gọi tôi là gì? Có biết nói chuyện không ạ? Đúng là dân quê lên tỉnh?", Tô Đại Lưu vênh mặt nói: "Gọi tôi là anh biết không?"

"Xin lỗi, tôi không có anh trai".

Bạch Diệc Phi không muốn nói thêm với ông ta nên xoay người ngồi xuống, tàu cao tốc đã từ từ đi về phía thành phố Thiên Bắc.

Lúc này Tô Đại Lưu càng tức giận hơn, thẳng không xu dính túi mà cũng muốn cưa gái đẹp ấy hả, đừng có mơ! Nhất định phải cho Bạch Diệc Phi biết phải ví giày gái mới theo.

Thế nên Tô Đại Lưu lấy điện thoại ra và giả vờ gọi: "Này, tôi đang ở trên đường sắt cao tốc. Anh thông báo cho thư ký của chủ tịch Hầu Tước là tôi sẽ đến sớm, bảo anh ta đến đón tôi. Nếu anh ta chậm trễ thì tôi sẽ dừng dự án ngay".

Tô Đại Lưu cố ý nên đã nói rất lớn, mọi người ở các hàng khác đều nghe thấy.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc quay đầu lại nhìn chằm chằm Tô Đại Lưu.

Tô Đại Lưu chú ý tới ánh mắt của Bạch Diệc Phi, ông ta rất tự đắc, sau đó tiếp tục giả bộ: "Thôi, để chủ tịch Hầu tước chờ đi, có lẽ phải hơn hai giờ nữa mới tới!"

Mọi người không biết chuyện thì đều kinh ngạc, người này là ai vậy, ngay cả chủ tịch Hầu Tước cũng phải chờ ông ta nữa?

Tất cả mọi người trên tàu đều tới thành phố Thiên Bắc, đương nhiên bọn họ cũng biết đến tập đoàn Hầu Tước, doanh nghiệp hàng đầu ở thành phố Thiên Bắc.

Bạch Diệc Phi khẽ nhướn mày, trong mắt tràn đầy hứng thú.

Lý Tuyệt cũng tò mò nhìn Tô Đại Lưu, trong lòng thầm nghĩ, không phải Hầu Tước là của Bạch Diệc Phi sao?

Trước Chu Khúc Nhi và Lưu Hiểu Anh cũng đã nói cho cô biết Hầu Tước là của Bạch Diệc Phi.

Nhưng Lý Tuyết đã mất trí nhớ, cô cũng chỉ biết thế thôi, chứ không hiểu Hầu Tước đại diện cho cái gì.

Tô Đại Lưu kết thúc cuộc điện thoại, ông ta liếc nhìn Bạch Diệc Phi với ánh mắt khiêu khích, sau đó thì nói với Lý Tuyết: "Cô gái, lần này tôi đến thành phố Thiên Bắc bàn chuyện hợp tác với Hầu Tước. Sau này nếu có khó khăn gì thì cô có thể đến tìm tôi bất cứ lúc nào".

Lý Tuyết ngẩn ra, sau đó cô nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì cười khằng khặc.

Tô Đại Lưu thấy thế thì đen cả mặt: "Cậu cười cái gì? Có chuyện gì buồn cười hả! Một thằng khố rách áo ôm như cậu mà cũng dám cười tôi? Có tin tôi bảo chủ tịch Hầu Tước khiến cậu không sống nổi ở thành phố Thiên Bắc không!"

Bạch Diệc Phi quay đầu lạnh lùng nói: "Tôi không tin, trước khi chém gió thì phải để ý tình huống trước đã. Chú ở trước mặt chủ tịch Hầu Tước gọi điện thoại cho người khác nói có hợp tác với Hầu Tước, chú tấu hài à?"

Tô Đại Lưu không hiểu: "Ý của cậu là?"

Bạch Diệc Phi lắc đầu chỉ vào chính mình: "Tôi là chủ tịch Hầu Tước".

Tô Đại Lưu lập tức bật cười: "Ha ha ...cái đệt, cậu là chủ tịch Hầu Tước ấy hả? Ha ha...nếu cậu là chủ tịch Hầu Tước thì tôi sẽ là cha của chủ tịch đấy!"

Vì lý do này mà những người ở hàng trước và sau đều cúi đầu nhìn Tô Đại Lưu và Bạch Diệc Phi một cách tò mò.

Tô Đại Lưu thấy thế thì cười đắc thắng: "Nhóc con, không nói tiếp được nữa rồi đúng không? Muốn chém gió thì tìm một người đáng tin cậy hơn đi!"

Cậu phải biết tôi thật sự biết chủ tịch Hầu Tước đấy?"

Lúc này Lý Tuyết mới lộ đầu ra kinh ngạc nói: "Ông thật sự biết chủ tịch Hầu Tước?"

Tô Đại Lưu ngẩng đầu tự đắc nói: "Không thì sao? Lần này tôi đến thành phố Thiên Bắc để bàn chuyện hợp tác với anh ta, một dự án trị giá mấy chục tỷ".

Mọi người xung quanh hít một hơi.

Đây thực sự là một ông lớn đấy.

Bạch Diệc Phi không nói nên lời, tại sao anh lại không biết mình sẽ hợp tác với ông ta chứ?

Lại còn là dự án mấy chục tỷ nữa?

Tô Đại Lưu thấy Bạch Diệc Phi không nói gì thì lại nói tiếp: "Cậu chưa bao giờ nghe thấy nhiều tiền như vậy đúng không? Ha ha..."

"Tôi cho cậu một trăm ngàn, cậu đổi chỗ cho tôi thế nào?"

"Theo mức sống của cậu thì bằng đó đã đủ cho cậu sống vài năm rồi".

Mọi người xung quanh nghe thấy thế thì đều ghen tị.

Chỉ cần đổi chỗ thì có thể nhận được một trăm ngàn, đúng là hời to!

Nhưng Bạch Diệc Phi đã từ chối.

"Tôi không đổi".

Vẻ tự hào trên mặt Tô Đại Lưu cứng lại: "Cậu nói gì?"

"Cậu ngốc hả?"

"Một trăm ngàn để đổi chỗ, cậu không đổi sao?"

Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói: "Một triệu cũng không đổi!"

Mọi người hít sâu một hơi, thanh niên này được đó!

Tô Đại Lưu chưa từng thấy thằng ngốc không ham tiền nào, ông ta đột nhiên không biết nói gì.

Thế nên Tô Đại Lưu quay sang Lý Tuyết nói: "Cô gái, cô có muốn đổi chỗ ngồi với người bên cạnh tôi không?"

Người bên cạnh Tô Đại Lưu là một cô gái mập mập đang ngủ say, lúc này bị nhắc đến tên nhưng vẫn không đáp lại, cô ta đang đắm chìm trong giấc mơ của mình.

Lý Tuyết lắc đầu: "Không cần".

Tô Đại Lưu có chút xấu hổ, nhưng ông ta vẫn cười nói: "Cô gái, tên bên cạnh cô không phải người tốt, cậu ta sẽ bắt nạt cô đấy, ngồi cạnh tôi thì tôi có thể bảo vệ cô!"

Bạch Diệc Phi không nghe tiếp được nữa: "Chú à, chú bằng này tuổi đầu rồi mà cũng mặt dày làm chuyện này nhỉ? Chú sợ người khác không biết là chú muốn tà lưà với gái đã có chồng hả?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 284: Hoa nhài cấm bãi cứt trâu

Tô Đại Lưu nhất thời không nói nên lời, gương mặt ông ta bỗng rất. Nhưng trong lòng lại không cam tâm, ông ta nói với Lý Tuyết: “Cô nghe cậu ta nói rồi chứ, cậu ta nói cô là đã có chồng, cậu ta đang định chiếm hời của cô đó!” Bạch Diệc Phi nghe thế thì cười lạnh một tiếng, anh nhìn về phía Lý Tuyết.

Lý Tuyết hết nhìn Tô Đại Lưu rồi lại nhìn sang Bạch Diệc Phi, gương mặt cô đỏ ửng, cô cúi đầu nói: “Anh ấy... anh ấy thật sự là...là...chồng ... tôi...”

Cái gì?

Không chỉ Tô Đại Lưu mà cả những người xung quanh nghe thấy đều trợn tròn mắt.

Tô Đại Lưu càng ngạc nhiên hơn, ông ta không thể tin nổi.

Một thằng khố rách áo ôm lại lấy được cô vợ xinh đẹp như thế này, đây thực sự là bông hoa nhài cấm bãi cứt trâu mà!

Khóe miệng Bạch Diệc Phi khẽ nhếch lên, tâm trạng anh rất tốt, anh nói với Tô Đại Lưu: “Bây giờ chú có thể im miệng rồi chứ?”

Tô Đại Lưu nghe thấy nhưng vẫn không thèm để ý đến Bạch Diệc Phi, ông ta thẳng thừng quay đầu lại tựa lưng lên ghế nhắm mắt giả vờ ngủ.

Tình huống này thật sự quá lúng túng. Mới bắt đầu ông ta đã đòi làm quen với Lý Tuyết ngay trước mặt chồng người người ta, như thế đã vô cùng lúng túng rồi. Sau đó Bạch Diệc Phi nói hai người họ là vợ chồng nhưng ông ta không tin, đã thế còn chủ động nói đủ thứ khiêu khích chế giễu, kết quả thì mẹ nó chứ, người ta thật sự là vợ chồng.

Những người xung quanh hóng chuyện vừa xảy ra cố gắng nín cười.

Bạch Diệc Phi thấy ông ta cuối cùng cũng chịu ngậm miệng lại thì mới xoay người lại nói với Lý Tuyết: “Tuyết Nhi, sau này gặp phải mấy loại người như thế này thì cứ lơ đi là được”.

Lý Tuyết gật đầu đồng ý.

Tàu đi được gần nửa đường thì Bạch Diệc Phi lại đi vào nhà vệ sinh. Mà lần vào nhà vệ sinh này phải nói là buổi gặp gỡ vô cùng bất ngờ.

Bạch Diệc Phi vừa đi vào nhà vệ sinh, anh chuẩn bị đóng cửa lại thì cửa đột nhiên bị đẩy ra, sau đó một người đàn ông mặc áo sơ mi dài tay màu đen đang tiến vào, hình như người đó mới ngoài ba mươi tuổi. Anh vẫn chưa kịp phản ứng thì người đó đã nhanh chóng khóa cửa nhà vệ sinh lại.

Sau khi đi vào thì người đàn ông kia dựa lưng vào bên tường, một tay che bụng. Mà từ giữa các kẽ ngón tay có thể nhìn thấy vết máu lờ mờ.

Bạch Diệc Phi lập tức giật mình, anh vô cùng cảnh giác nhìn người đó.

Nhưng người đàn ông này không hề nhìn Bạch Diệc Phi, chỉ cúi đầu lạnh lùng nói: “Đừng lên tiếng, nếu không tôi sẽ giết chết cậu!”

Bạch Diệc Phi không lên tiếng, anh không phải kẻ ngu, nếu anh nói thêm câu nào nữa thì chắc chắn sẽ đi đời nhà ma?

Người đàn ông đó không nghe thấy Bạch Diệc Phi nói gì thì biết anh không dám lên tiếng, gã cởi quần áo của mình ra rồi dùng răng giữ lấy, sau đó lấy một con dao găm ra bắt đầu xử lý vết thương.

Bạch Diệc Phi cứ thế đứng một bên nhìn.

Mẹ nó chứ!

Không ngờ tên này lại dám chọc thẳng dao vào!

Mẹ nó chứ!

Tên này tự mình dùng dao lấy đạn ra!

Dùng nói là dùng dao khoét thịt của mình, ngay cả việc dùng dao rạch một vết trên tay thôi thì Bạch Diệc Phi đã thấy vô cùng đau đớn rồi, vậy mà tên này dám lấy dao khoét thịt.

Tên này cũng đủ cứng ghê.

Có câu nói ác độc với người khác thì chưa phải là ác độc, mà ác độc với chính mình mới thật sự là ác độc!

Trên trán người đàn ông chảy đầy mồ hôi, nhưng cả quá trình đều không kêu một tiếng nào, động tác trên tay cũng không dừng lại lấy một giây. Mấy phút sau một viên đạn đã được lấy ra.

Bạch Diệc Phi nuốt một ngụm nước bọt.

Những thứ như súng đạn lại xuất hiện ở đây, không biết người này đã làm gì trong tàu cao tốc này, rồi sau đó bị người ta cầm súng đuổi bắt, nên bây giờ mới phải trốn vào nhà vệ sinh.

Chờ một chút, những người cầm súng đuổi theo kia sẽ không đến tìm anh ta nữa chứ?

Nếu thế thì không phải anh cũng sẽ gặp nguy hiểm sao?

Thời gian cứ thế trôi qua, người đàn ông kia sau khi lấy đạn ra thì tựa người lên bức tường đằng sau thở dốc.

Bởi vì vết thương trên bụng bị rạch ra nên máu chảy không ngừng.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này cũng không đành lòng, anh nghĩ đến việc mình từng bị đánh nên đã mang theo thuốc cầm máu, vì thế anh mở miệng nói: “Anh à, tôi có thuốc cầm máu, anh có cần không?”

Gã đó nghe thấy thế thì trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, cố gắng nhìn ra được gì đó từ trong mắt anh.

Không trách người đó cảnh giác như thế được. Bản thân đang bị thương, đến nhà vệ sinh thì gặp ngay phải anh, mà anh lại vừa khéo có thuốc cầm

máu. Thật sự quá trùng hợp rồi!

Bạch Diệc Phi cũng hiểu rõ ý tứ của người đó, anh lập tức giơ hai tay lên nói: “Hai ngày trước tôi vừa bị đánh nên mới mang theo thuốc”.

Người đó nhìn Bạch Diệc Phi một chút: “Cho tôi xem chỗ cậu bị đánh”.

Bạch Diệc Phi không còn cách nào khác, nếu như không chịu cho người ta nhìn thì có vẻ không nói chuyện hẳn hoi được đâu.

Anh cởi áo ra rồi chỉ vào chỗ bầm tím trên người: “Nhìn thấy chưa?”

Người đàn ông nhìn trên người Bạch Diệc Phi không có chỗ nào lành lặn cả thì chịu tin tưởng anh, gã dùng giọng điệu ra lệnh với Bạch Diệc Phi: “Mau đem thuốc cho tôi!”

Bạch Diệc Phi mặc lại quần áo hẳn hoi rồi mới lấy thuốc trong túi quần ra đưa cho gã.

Người đó nhận lấy thuốc rồi mở ra, gã không suy nghĩ nhiều mà đồ thẳng lên miệng vết thương, Bạch Diệc Phi nhìn thôi cũng thấy đau, đúng là không tự bỏ tiền ra mua thì không biết tiếc.

Sau khi trải qua một trận giầy vò thì máu từ vết thương gã cuối cùng cũng ngừng lại. May mà trong này có sẵn bồn rửa tay, gã rửa ráy sạch sẽ vết máu trên người xong thì mới nói với Bạch Diệc Phi: “Cảm ơn”.

Suốt cả quá trình Bạch Diệc Phi không hề nói gì, anh chỉ đứng quan sát gã. Nói chính xác hơn là đang suy nghĩ một số vấn đề.

Từ sau chuyện lần này thì Bạch Diệc Phi cũng ý thức được bản thân mình phải mạnh lên. Ngoài ra thì cũng không thể thiếu quyền thế và tiền bạc được. Anh nhất định phải có thế lực của riêng mình mới được.

Tập đoàn Hậu Tước dù sao cũng là của Bạch Vân Đẳng, anh phải thành lập được thế lực của mình, như vậy mới có thể tạo thêm một lớp bảo vệ nữa.

Mà thế lực kiêu như thế không thể để cho bọn họ phát hiện ra, vậy nên anh nhất định phải nhờ một người mà tất cả mọi người không biết thay anh xây dựng thế lực này.

Người anh em hung ác trước mặt này chính là lựa chọn tốt nhất.

Mặc dù Bạch Diệc Phi không hiểu rõ đối phương cho lắm, nhưng mà từ tình huống trước mắt có thể thấy đối phương rất mạnh. Có thể tự ra tay với chính mình, còn có thể cầm theo dao hành động bên trong tàu cao tốc, hai thứ này đã nói rõ tất cả.

“Không cần khách khí, anh còn cần giúp đỡ gì không?”, Bạch Diệc Phi hỏi: “Ví dụ như giúp anh tìm bác sĩ chẳng hạn?”

Người này cảnh giác nhìn anh: “Cậu muốn làm gì?”

Không có người nào lại vô duyên vô cớ đi giúp người khác cả, còn là người bị trúng đạn nữa.

Bạch Diệc Phi nhún vai: “Tôi chỉ muốn giúp anh một chút thôi”.

“Tôi không tin”, gã trả lời.

Khóe miệng Bạch Diệc Phi khẽ co rút: “Được thôi, vậy tôi đi ra đây, anh cứ ở đây đi!”

Nói xong thì Bạch Diệc Phi quay người, muốn mở cửa ra ngoài.

“Từ từ đã”.

Người đó gọi Bạch Diệc Phi lại: “Mau nói điều kiện của cậu đi”.

Bạch Diệc Phi quay lại: “Thật sự là không có điều kiện gì cả, cứ coi như làm việc tốt đi”.

Gã nghe thấy thế thì suy tư rất lâu, sau đó mới mở miệng: “Đưa tôi ra khỏi trạm tàu cao tốc này, sau đó tìm một vị bác sĩ đáng tin cậy cho tôi”.

“Được thôi”, Bạch Diệc Phi gật đầu đồng ý.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng đập cửa: “Có người bên trong không? Ở trong đây hơn mười phút rồi đây”.

Bạch Diệc Phi nhìn gã hung ác này, sau đó anh mở cửa: “Gấp gì chứ, không phải đang đi rồi đây sao?”

Bạch Diệc Phi bước bước ra ngoài trước, gã kia cũng nổi gót ra ngoài theo.

Người gõ cửa chính là một người trẻ tuổi, người đó nhìn thấy cảnh này thì chớp mắt một cái, sau đó dường như nghĩ đến gì đó, ánh mắt nhìn Bạch Diệc Phi và gã kia cũng có vẻ mờ ám.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 285: Có bấy

Người đàn ông bị thương kia cảm thấy không hề gì, mà Bạch Diệc Phi thì lại cạn lời, anh không hiểu tư tưởng của đám người bây giờ sao mà lại thiếu trong sáng như vậy? Hai người trở lại chỗ ngồi, Bạch Diệc Phi nhường ghế ngồi của mình cho người đàn ông đó, sau đó quay sang giải thích với Lý Tuyết: “Gặp được một người anh em đồng hương nên qua đây nói chuyện một chút”.

Lý Tuyết gật đầu hơi tò mò nhìn sang người được gọi là người đàn ông đó.

Đó là một người đàn ông tầm 30 tuổi, dưới cằm để râu lởm chồm còn ánh mắt thì hung ác, cô cứ có cảm giác người này không phải là người tốt.

Lý Tuyết thu mình lại sát phía cửa sổ.

Bạch Diệc Phi đã để ý thấy hành động này nên vỗ vỗ vào vai gã: “Người anh em, anh đừng hung dữ như vậy, anh làm vợ tôi sợ đấy”.

Người đàn ông đó ngược mắt ngạc nhiên nhìn Bạch Diệc Phi, trong ánh mắt ấy tràn ngập sự kinh ngạc, không thể tin nổi Bạch Diệc Phi lại có một người vợ như Lý Tuyết.

Bạch Diệc Phi chọn cách phớt lờ, lấy điện thoại di động mới mua ra gọi cho Trần Hạo.

"Tôi đã về rồi đây, cậu tìm một chiếc xe hàng đừng bắt mắt quá đến để đón tôi”.

"Vâng, ông chủ."

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Diệc Phi nhíu mày, có chuyện gì vậy?

Trần Hạo lại gọi anh là ông chủ, lại còn có vẻ nghiêm túc như thế, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?

Hắn là không có vấn đề gì, anh hiểu rõ Trần Hạo nhất, nếu xảy ra chuyện gì chắc chắn cậu ta sẽ nói cho anh.

Lần này trở về, tạm thời anh chưa thể lộ diện, nếu chẳng may lộ ra thì đám người vẫn luôn rình rập kia chắc chắn sẽ rục rịch ra tay, nhất là cái tên vua của Linh Nam. Bây giờ, bởi vì tạm thời chưa nắm được nội tình của đối phương cho nên anh không thể làm lộ thông tin của mình.

Nửa giờ sau, tàu cao tốc vào ga.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết dẫn theo người đàn ông đó xuống tàu.

Lúc này, Tô Đại Lưu cũng bước xuống theo, khi ông ta nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì hừ mũi hai tiếng.

Vừa rồi khi ở trên tàu cao tốc, ông ta bị Bạch Diệc Phi làm cho cực kỳ mất mặt cho nên trong lòng ông ta vẫn ghi thù với anh, lại nhìn sang Lý Tuyết ở bên cạnh anh thì càng thấy không cam tâm. Một cô gái xinh đẹp thế này sao lại nghĩ quẩn mà gả cho Bạch Diệc Phi chứ?

Ông ta dùng ánh mắt không phục mà liếc Lý Tuyết một cái, sau đó hoà vào trong đám đông đi ra ngoài cửa ga.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết cũng đi ra ngoài.

Vừa ra đến nơi, Bạch Diệc Phi liền nhìn thấy một hàng xe sang trọng đỗ ở ven đường, chiếc xe đỗ ở chính giữa là loại xe Bentley kéo dài, đứng ở hai bên xe chính là Long Linh Linh và Trương Vinh, mà đứng dọc theo hàng xe chính là các cỗ đông của Hầu Tước.

Nhìn thấy cảnh này, mặt Bạch Diệc Phi không khỏi đen thui.

Anh nhớ là anh chỉ bảo Trần Hạo lái một chiếc xe tải đến đón anh, bởi vì mọi người không ai biết việc anh đã đi thủ đô, cho nên khi anh trở về cũng nên kín tiếng một chút. Ai mà ngờ được tên nhóc kia lại sắp xếp một màn phô trương như thế này?

Lúc này, di động của Bạch Diệc Phi vang lên, là Bạch Hổ.

"Đừng ra ngoài, có bẫy".

Bạch Diệc Phi đáp: "Tôi đã ra ngoài rồi".

Bạch Hổ: "...Trên đường về chúng tôi gặp chút phiền phức".

Bạch Hổ và Từ Lăng lái xe nên sẽ về đến nơi muộn hơn so với bọn họ một chút, hơn nữa dọc đường đi lại gặp phải một số chuyện phiền phức cho nên lúc bọn họ vừa mới đến ga tàu cao tốc thì đã nhìn thấy cảnh này, lập tức cảnh giác và phát hiện có vấn đề nên mới gọi điện cho Bạch Diệc Phi.

Kết quả là vẫn quá muộn.

Ở bên kia, Long Linh Linh và Trương Vinh đã nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết rồi.

Cả hai mỉm cười bước nhanh đến chỗ bọn họ.

"Chủ tịch".

Bạch Diệc Phi sa sầm mặt ừ một tiếng, chỉ đành kéo theo Lý Tuyết đi về phía xe.

Bây giờ tình hình đã như vậy rồi thì anh chỉ đành phải coi như không có chuyện gì mà đi theo bọn họ, sau đó sẽ xem tình hình mà tìm ra vấn đề.

Người đàn ông đó thấy vậy hơi nhướng mày, hiển nhiên là rất bất ngờ với thân phận của Bạch Diệc Phi

Cả ba người cùng nhau đi đến bên cạnh chiếc xe Bentley, Trương Vinh lập tức tỏ vẻ nịnh nọt chạy đến mở cửa xe để Bạch Diệc lên xe.

Bạch Diệc Phi để Lý Tuyết lên xe trước sau đó mới cùng người đàn ông đó ngồi vào xe.

Trương Vinh đóng cửa xe lại, đang chuẩn bị gọi những cỗ đò khác lên xe theo thì lại nhìn thấy Tô Đại Lưu đang bước ra từ trong ga tàu cao tốc.

Tô Đại Lưu cũng nhìn thấy Trương Vinh.

“Anh Trương, anh tới đón tôi à!”, Tô Đại Lưu ngạc nhiên không thôi, sau lại nhìn thấy nhiều xe sang như vậy thì mắt ông ta hoa cả lên: “Anh Trương, anh đúng là tử tế quá nha! Phô trương vậy để đón tôi sao?”

Trương Vinh cười hơi mất tự nhiên: “Anh Tô, anh đến rồi à!”

Tô Đại Lưu gật đầu cười ha ha: “Đều là bạn học với nhau, anh coi anh kia, anh làm thế này làm tôi thấy ngại quá!”, “Được rồi, tâm ý của anh tôi hiểu rồi, đi, chúng ta đi uống với nhau một ly!”

Nói xong, Tô Đại Lưu bèn khoác vai Trương Vinh định bước lên xe.

Trương Vinh vội vàng kéo tay Tô Đại Lưu lại: “Anh Tô à, hay là anh ngồi lên chiếc xe phía trên kia?”

“Hả?”, Tô Đại Lưu ngẩn ra không hiểu: “Xe này không phải đến đón tôi sao?”

Trương Vinh rất muốn gật đầu, nhưng dù sao cũng là bạn học với nhau, nếu nói như thế thì có vẻ làm người ta mất mặt quá, chỉ đành cười khan hai tiếng.

Tô Đại Lưu không để ý tới ông ta, chỉ thấy ông ta cười cười bèn nói: “Được rồi, tôi biết anh ngại, không sao, tôi hiểu mà!”

Nói xong, ông ta cũng chẳng để ý đến Trương Vinh nữa, cứ thế mở cửa bước lên xe.

Long Linh Linh đứng bên cạnh không kịp ngăn lại thì Tô Đại Lưu đã ngồi vào trong xe rồi.

Gương mặt của Trương Vinh bỗng chốc cứng ngắc, sau đó cũng bước theo lên xe.

Trong xe, Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết ngồi ở một bên, người đàn ông đó ngồi một mình ở một góc khuất.

Bạch Diệc Phi sau khi lên xe, đang suy nghĩ chuyện của Trần Hạo, mới lúc này anh đã nhìn sang Long Linh Linh nhưng lại phát hiện cô ta chỉ cúi gằm đầu không dám trao đổi ánh mắt với anh.

Chắc chắn chuyện này có vấn đề!

Đúng lúc này Tô Đại Lưu bước lên xe.

Mọi người đều giật mình quay ra nhìn nhau, sau đó không khỏi ngẩn ra.

Chuyện gì thế này?

Tô Đại Lưu sau khi ngồi vào xe thì đánh giá Bạch Diệc Phi một lượt: “Tôi nói, cậu lên xe kiểu gì vậy?”

“Xe này cậu nghĩ là mình cũng lên được hay sao? Cả cậu nữa, cậu lại là ai?”

Tô Đại Lưu không nói đến Lý Tuyết, vì có thể ngồi cùng Lý Tuyết trên một chiếc xe thì ông ta lại chẳng thích quá.

Bạch Diệc Phi nhìn ông ta, hờ hững đáp: “Câu này tôi cũng muốn hỏi ông”.

Tô Đại Lưu chẹp một cái, rồi ra vẻ ta đây nói: "Không phải tôi khoe khoang với cậu nhé, là chủ tịch của Hầu Tước đặc biệt tới đây đón tôi đó, các cậu có thân phận địa vị gì? Lên xe kiểu gì vậy?”

Đến lúc này mà ông ta cũng vẫn chưa ý thức được ra rằng, nếu như không phải là vấn đề về thân phận, thì đám người Bạch Diệc Phi làm sao có thể vượt qua được đám cổ đông của Hầu Tước và Long Linh Linh để ngồi lên chiếc xe này?

Bạch Diệc Phi có chút ngẩn ra không hiểu gì, chẳng lẽ chiếc xe này không phải là tới đón anh sao?

Vừa hay, Trương Vinh cũng ngồi lên xe.

Trương Vinh nở một nụ cười như ăn phải mướp đắng: “Đây là bạn học của tôi, Tô Đại Lưu”.

Bạch Diệc Phi hiểu ra liền gật đầu, hoá ra là bạn học với nhau, như vậy thì hẳn là tình cờ gặp nhau thôi.

Sau khi Trương Vinh ngồi lên xe thì những cỗ đông khác cũng lần lượt lên xe.

Tô Đại Lưu nhân lúc này nói với Trương Vinh: “Anh Trương, đó là ai vậy? Lại dám gọi thẳng tên của anh? Còn lên cả xe để ngồi, cũng là người của Hầu Tước các anh à?”

Trương Vinh liếc nhìn Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi hình như không muốn để lộ thân phận của mình bèn hiểu ý nên giấu Tô Đại Lưu, chỉ cười nói: “Đúng là người của Hầu Tước”.

Chẳng qua anh ta là chủ tịch của Hầu Tước mà thôi.

Tô Đại Lưu hơi ngẩn ra: “Không phải chứ?”

Con mẹ nó, quần áo cả người toàn đồ hàng chợ thế này mà lại là người của Hầu Tước?

"Anh Trương à, một công ty to như Hầu Tước thế này cũng phải có quy định quy chế chứ? Không phải loại người nào cũng được ngồi trên chiếc xe sang trọng thế này đâu, anh nói đúng không?"

Trương Vinh nghe vậy lập tức nhìn sang Bạch Diệc Phi, trong lòng hận không thể đạp cái gã Tô Đại Lưu này xuống xe ngay bây giờ. Con mẹ nó, bạn học cái quái gì chứ, làm gì có kiểu hại nhau thế này?

Các cỗ đông khác cũng nghe thấy câu này, mọi người ai nấy đều dùng ánh mắt kỳ lạ hết nhìn sang Tô Đại Lưu lại nhìn sang Bạch Diệc Phi.

Mà người đàn ông đó ngồi ở một bên thì đang khoanh tay xem kịch.

Bạch Diệc Phi đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Lời này nói đúng thật”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 286: Tinh thần can đảm

"Thấy chưa? Lão Trương", Tô Đại Lưu vỗ tay một cái, sau đó ông ta quay sang nói với Bạch Diệc Phi: "Biết lượng sức mình chút đi, mau xuống xe. Đừng làm lỡ dở thời gian quay về của bọn tôi". "À đúng rồi. Em gái xinh đẹp này thì không cần xuống, cứ ngồi trên xe không sao đâu", Tô Đại Lưu thấy Lý Tuyết thì nhanh chóng cười ha ha.

Đám cổ đông thấy thế thì đều nhìn Tô Đại Lưu với ánh mắt thương hại.

Đây là vợ của chủ tịch đây!

Vậy mà ông ta lại dám liếc mắt với vợ chủ tịch trước mặt chủ tịch, ông ta thật sự can đảm!

Đám cổ đông trước đây bắt nạt vợ chủ tịch đều bị Bạch Diệc Phi đuổi việc hết. Đương nhiên Tô Đại Lưu không phải cổ đông của tập đoàn Hào Tước, nhưng chắc chắn Bạch Diệc Phi sẽ không bỏ qua dễ dàng cho Tô Đại Lưu đâu.

Trương Vinh vô cùng oán hận Tô Đại Lưu, con mẹ nó, tên này không thể câm miệng được sao?

Cũng may Trương Vinh là một người vô cùng tinh ranh, cho dù trong lòng nghĩ thế nào thì trên mặt vẫn cười ha ha: "Lão Tô, xe này nhiều người quá, hay anh đi tới chiếc xe đằng trước đi, xe kia ít người, sẽ thoải mái hơn".

Tô Đại Lưu tỏ vẻ không hiểu nhìn Trương Vinh: "Xe này không phải chuẩn bị cho tôi sao? Người phải đi xuống là bọn họ mới đúng chứ?"

Bạch Diệc Phi không kiên nhẫn, anh nói một tiếng: "Trương Vinh, đuổi xuống xe nhanh".

Trương Vinh run rẩy, ông ta thấy Bạch Diệc Phi tức giận thì trong lòng thì trong lòng cũng nổi trận lôi đình, ông ta quay sang nói thẳng với Tô Đại

Lưu: "Có nghe thấy không? Mau bước xuống!"

Tô Đại Lưu định mở miệng hỏi Bạch Diệc Phi tuổi gì mà dám đuổi ông ta xuống xe, nhưng lại bị Trương Vinh đập một cái vào gáy: "Chủ tịch bảo anh ra ngoài thì anh mau đi nhanh, điếc hả?"

"Như anh vừa nói đấy, không biết tự lượng sức?"

Tô Đại Lưu càng cảm thấy mơ hồ.

"Chủ tịch gì cơ?"

Trương Vinh thấy Bạch Diệc Phi quay đầu đi thì nhanh chóng nói thẳng: "Người trước mặt anh chính là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước đấy, anh còn giả mù hả? Chủ tịch đã lên tiếng rồi, anh còn không mau xuống xe ngay!"

Tô Đại Lưu lập tức trợn tròn hai mắt: "Anh nói gì cơ? Cậu ta là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước hả?"

"Nếu không thì sao? Anh nghĩ là ai hả?", Trương Vinh tức giận nói.

Chết tiệt!

Tô Đại Lưu nhanh chóng toát mồ hôi.

"Chuyện này...chuyện này đều là hiểu lầm thôi..."

Bạch Diệc Phi đột nhiên xoay người lại, anh lạnh lùng nói: "Đi xuống mau!"

Tô Đại Lưu nghe thấy thế thì sợ hãi run rẩy: "Tôi sẽ xuống ngay, tôi sẽ xuống ngay bây giờ".

Nói xong thì Tô Đại Lưu cũng không dám nấn ná gì nữa, ông ta nghĩ tới những lời mới nói vừa rồi thì cảm thấy bản thân tiêu đời rồi.

Nhưng ông ta chưa kịp bước xuống thì Bạch Diệc Phi đã gọi ông ta lại.

"Chờ một chút!"

Tô Đại Lưu ngừng lại, ông ta sắp khóc đến nơi rồi: "Chủ... Chủ tịch...cậu...cậu muốn dặn dò gì sao..."

Trương Vinh cũng nhìn sang, ông ta tò mò không biết Bạch Diệc Phi muốn làm gì.

Bạch Diệc Phi gọi Tô Đại Lưu lại là vì đột nhiên nghĩ tới một vấn đề. Lần này có một trận chiến lớn đang chờ anh, anh sợ rằng chẳng bao lâu nữa những người đó sẽ biết.

Chuyện anh đến thủ đô, và chuyện anh biến thành một đứa trẻ sẽ không thể gạt được lâu.

Nhưng nếu như có người khác gánh hết mọi chuyện dùm anh thì sao?

Ví dụ như Tô Đại Lưu.

Bạch Diệc Phi nhìn về phía Trương Vinh, anh vừa định nói, nhưng khi thấy trên xe vẫn còn có nhiều cỗ đông thì lại chuyển hướng: "Đừng làm trễ thời gian nữa, mau lái xe đi".

Mặc dù Trương Vinh không hiểu chủ tịch đang muốn làm gì, nhưng chủ tịch nói gì thì cứ làm theo thôi.

Sau đó xe nhanh chóng khởi động.

Đúng lúc này bên ngoài đường cao tốc đột nhiên trở nên ồn ào.

"Giết người rồi! Có người giết người rồi!"

Một nhóm người nháo nhào lên, bọn họ nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Nhìn từ cửa kính xe chỉ có thể thấy mơ hồ, trong đám người ở phía trước có hai người đàn ông đang nằm đó. Mà trên cổ của hai người đó có máu chảy ra, có vẻ đã bị ai cắt cổ.

Không bao lâu sau cảnh sát cũng nhanh chóng tới duy trì trật tự.

Bạch Diệc Phi không quan tâm nhiều, xe nhanh chóng chạy đi.

Người đàn ông nhìn có vẻ tàn nhẫn kia thấy thế thì nhìn Bạch Diệc Phi với ánh mắt thâm thúy, sau đó gã nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nếu Bạch Diệc Phi ở lại đó thì sẽ phát hiện ra cô gái béo ngồi bên cạnh Tô Đại Lưu trước đó đã lặng lẽ tách ra khỏi đám đông.

Trong toilet, cô gái đó đang gọi điện thoại.

"Đã xử lý hết tất cả, cậu chủ đã an toàn".

"Bảo vệ cậu chủ".

"Vâng, tôi hiểu rồi".

.....

Nửa giờ sau, khi đến Hậu Tước thì những cỗ đông khác nhanh chóng xuống xe. Nhưng Bạch Diệc Phi lại giữ Trương Vinh lại.

"Sao các ông biết tôi sẽ đến đây?"

Trương Vinh nghe thấy thế thì thành thật trả lời: "Một người tên Trần Hạo đã thông báo cho chúng tôi. Hắn ta nói là người của anh".

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì nhú mày. Nguy rồi!

Anh hoàn toàn không biết điều này. Vừa rời ở nhà ga cao tốc cũng như trong xe, anh đã hoàn toàn quên mất việc phải giả bộ trẻ con. Những cỗ đông kia chắc chắn đã nhận ra.

Anh vất vả lắm mới có thể thoát khỏi vòng xoáy đó, vậy mà giờ lại bị kéo vào.

Bạch Diệc Phi xoa mày: "Bảo bọn họ giữ kín chuyện tôi trở về từ thủ đô nghe chưa?"

Trương Vinh lập tức hiểu ra: "Vâng, tôi hiểu rồi".

Thật ra trong Hầu Tước ngoại từ Long Linh Linh thì Trương Vinh là người duy nhất biết Bạch Diệc Phi bình thường. Vì thế ban nãy ông ta mới không hề ngạc nhiên mà còn quên nhắc nhở Bạch Diệc Phi.

Lúc này Bạch Diệc Phi nhắc tới thì ông ta mới nhớ ra, ông ta cảm thấy có chút sợ hãi. Ông ta quên nhắc chủ tịch, liệu chủ tịch có trách ông ta không?

"Từ nay về sau người này sẽ là chủ tịch Hầu Tước".

Tô Đại Lưu nghe thấy vậy thì tưởng Bạch Diệc Phi muốn trả đũa, ông ta đột nhiên bật khóc: "Chủ tịch, tôi biết tôi sai rồi, xin cậu hãy tha cho tôi!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 287: Tôi tên Trần Ngạo Kiều

Bạch Diệc Phi không thèm để ý đến Tô Đại Lưu, anh dẫn theo những người khác trực tiếp xuống xe.

Trên xe chỉ còn lại Tô Đại Lưu và Trương Vinh.

Tô Đại Lưu vẫn đang cúi đầu xin lỗi Bạch Diệc Phi.

Trương Vinh cười ha ha kéo Tô Đại Lưu lên: "Chủ tịch, anh đang làm gì vậy?"

"Hả?", nhìn thấy Trương Vinh cười ha ha thì Tô Đại Lưu ngơ ngác: "Không phải, tôi không phải chủ tịch đâu!"

Ông ta nhìn trong xe một lần nữa, giờ chỉ còn hai người bọn họ.

Tô Đại Lưu thở phào nhẹ nhõm: "Không phải, lão Trương, chuyện này rốt cuộc là sao vậy?"

Trương Vinh đáp: "Sau này anh chính là chủ tịch của Hầu Tước chúng tôi rồi".

"Hả?", Tô Đại Lưu trừng to mắt kinh ngạc.

Trương Vinh cười nói: "Đừng ngạc nhiên, anh xem, với tư cách là chủ tịch của Hầu Tước thì anh có thể làm bất cứ chuyện gì mình muốn, tập đoàn to như Hầu Tước chỉ thuộc về mình anh thôi!"

"Nếu như anh mệt thì có thể gọi thêm vài em gái tới để giảm bớt mệt mỏi, anh nói đúng không?"

Trương Vinh hiểu rất rõ bạn học cũ này của mình, anh ta nói phát nào chuẩn phát đó.

Tô Đại Lưu nghe thấy gái đẹp cái thì lập tức vui vẻ: "Thật hả?"

Trương Vinh gật đầu: "Đương nhiên là thật, anh là chủ tịch của Hải Tước, anh nói mà người khác dám không nghe sao?"

Tô Đại Lưu cười đến nỗi sắp rách miệng luôn: "Vậy được, vậy được, đi..."

Ông ta không nghĩ nhiều về việc tại sao Bạch Diệc Phi lại để mình trở thành chủ tịch Hải Tước, cũng không nghĩ tới tại sao chủ tịch của Hải Tước nói thay thì thay được luôn.

Trương Vinh vô cùng cung kính mời Tô Đại Lưu ra khỏi xe Bentley, sau đó đích thân đưa ông ta đến văn phòng làm việc của chủ tịch Hải Tước.

...

Bạch Diệc Phi tìm thấy xe của Bạch Hồ, anh bảo anh ta đưa người đàn ông bị thương - gã tàn nhẫn này đến bệnh viện.

Xe nhanh chóng đến bệnh viện, Bạch Diệc Phi đưa gã đó đi tìm Ngưu Vọng.

Ngưu Vọng lập tức sắp xếp một phòng khám cho cái gã tàn nhẫn, sau đó tìm một bác sĩ đáng tin cậy thực hiện ca phẫu thuật.

Sau khi phẫu thuật xong thì Ngưu Vọng kéo Bạch Diệc Phi lại, ông ta kinh ngạc nói: "Người này cũng cứng ghê, bọn anh cắt bỏ những phần thịt thối rữa mà anh ta không kêu một tiếng, mà tự anh ta còn yêu cầu không cần thuốc tê nữa".

Bạch Diệc Phi không phản ứng gì mấy, người có thể dùng dao khoét viên đạn thì có thể không cứng sao?

"Em cũng lần đầu tiên gặp trường hợp này", Bạch Diệc Phi đáp.

Ngưu Vọng lại nói: "Cũng may đã xử lý kịp thời, vết thương không có vấn đề gì nghiêm trọng, không nhiễm trùng, nghỉ ngơi điều dưỡng ở đây là được rồi, nơi này tuyệt đối an toàn".

Ông ta biết người mà Bạch Diệc Phi đưa tới không đơn giản nên cũng không hỏi nhiều, hơn nữa cũng đưa ra lời bảo đảm khiến Bạch Diệc Phi an tâm.

“Có anh Ngu ở đây thì em yên tâm rồi”, Bạch Diệc Phi cười đáp.

Ngu Vọng nói thêm vài câu rồi đi làm việc, Bạch Diệc Phi vào phòng bệnh thăm gã tàn nhẫn kia.

“Anh chịu khó dưỡng bệnh ở đây nhé, nơi này rất an toàn”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

Gã tàn nhẫn nằm trên giường nghịch điện thoại, gã hơi ngược lên: "Cảm ơn".

Gã nói xong thì lại hỏi tiếp: "Thật sự không có điều kiện gì sao?"

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Thật sự không có".

“Tại sao?”, gã nghĩ mãi mà không hiểu.

Bạch Diệc Phi nhún vai: "Anh cứ coi tôi là Bò Tát sống đi! Đúng rồi, chúng ta cũng coi như là đã quen biết, tôi tự giới thiệu một chút, tôi tên Bạch Diệc Phi, chủ tịch của tập đoàn Hầu Tước".

"Ồ".

Gã tàn nhẫn nhìn anh, vừa rồi gã cũng đã đoán ra được thân phận của Bạch Diệc Phi, gã cảm thấy hình như Bạch Diệc Phi còn có thân phận gì khác, nhưng đây không phải là điều gã nên biết, vì thế sẽ không hỏi nhiều.

Bạch Diệc Phi nhướn mày: "Có qua có lại, anh cũng nên nói cho tôi biết anh tên gì chứ?"

Gã tàn nhẫn nghe thấy thế thì hơi khó xử.

Không phải chứ? Hỏi cái tên thôi cũng khó khăn thế sao?

"Vây thôi, tôi đi đây, anh chịu khó dưỡng bệnh đi".

Bạch Diệc Phi nói xong thì xoay người định rời đi.

Nhưng lúc anh vừa nắm lấy tay nắm cửa thì phía sau truyền đến tiếng nghiêng răng nghiêng lợi của gã tàn nhẫn.

"Tên tôi là Trần Ngạo Kiều".

Gì cơ?

Trần Ngạo Kiều?

Ha ha...ôi chao, cười tét rốn mắt!

Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ trong đầu Bạch Diệc Phi, anh không dám cười lên, nếu không thì gã này có thể cho anh biết thế nào là tàn nhẫn mất!

Hèn gì gã ngại ngùng không muốn nói tên ra, anh còn nghĩ có điều kiêng kỵ gì cơ, hóa ra là do cái tên này tấu hài quá!

Bố mẹ gã đúng là nhân tài!

Rõ ràng gã trông cao to mạnh mẽ như vậy mà lại đặt tên là Ngạo Kiều.

Ừ, nghe kêu thật.

...

Tô Đại Lưu bị Trương Vinh mời đến văn phòng chủ tịch, sau khi ông ta nhìn quanh một lần thì cười ha ha nói: "Đúng là văn phòng chủ tịch Hầu Tước có khác! Thật sự rất khí thế!"

Trương Vinh gật đầu: "Sau này đây chính là nơi anh làm việc".

Nói xong thì Long Linh Linh dẫn hai cô trợ lý xinh đẹp đi vào.

Tô Đại Lưu nhìn thấy thế thì không rời nổi mắt.

Sau khi Long Linh Linh bước vào thì kính cẩn nói với Tô Đại Lưu:
"Chủ tịch, đây là trợ lý của ông, sau này ông có dặn dò gì thì cứ bảo bọn họ, dù là vấn đề trong đời sống hay công việc".

Tô Đại Lưu không khỏi gật đầu: "Được được được..."

Long Linh Linh lại đưa một bộ vest cho ông ta: "Chủ tịch, đây là quần áo đặc biệt chuẩn bị cho ông".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 291: Ai giết ai

Nhớ lại lần trước đi đưa ngọc bội, Bạch Diệc Phi rõ ràng đang giả vờ, Bạch Diệc Phi còn cố ý coi mình như ngựa cưới, lúc đó hẳn ta còn tưởng rằng Bạch Diệc Phi ngốc thật.

Liễu Vô Cùng hận Bạch Diệc Phi đến nỗi khiến hắn ta mất đi bình tĩnh, vì vậy đã sắp xếp Long Linh Linh phối hợp với hắn ta để bắt Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi bị Liễu Vô Cùng giẫm một cái mà kêu lên một tiếng. Thoạt nhìn thì rất khó chịu nhưng trên thực tế lại không phải đau lắm.

Phải nói thế nào nhỉ? Có lẽ vì Bạch Diệc Phi bị Bạch Hồ ‘đánh’ cho thành quen rồi nên lực này của Liễu Vô Cùng giẫm lên người anh khiến anh cảm thấy vẫn còn hơi nhẹ, vì thế mới cảm thấy không đau lắm.

Bạch Diệc Phi vẫn còn tâm trạng nghĩ thầm ‘Bị đánh cũng có cái lợi đây chứ, cảm giác cũng hay?’

Liễu Vô Cùng không biết Bạch Diệc Phi đang nghĩ gì, liền nói: “Bạch Diệc Phi! Mà mày đã làm đến nỗi nhà họ Liễu của tao không còn nữa, còn khiến họ phải vào tù, cuối cùng mày suýt làm tao chết trong hẻm sâu. Mày có biết tao đã phải sống như nào không? Hả?”

“Lúc nào tao cũng muốn cầm dao đâm cho mày một nhát chết luôn”.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: “Vậy thì thử đi”.

Liễu Vô Cùng dừng lại một chút sau đó tăng thêm lực chân, hung dữ nói: “Mày tưởng là tao không dám sao?”, nói xong Liễu Vô Cùng trực tiếp giơ tay ra rồi cầm lấy dao gọt hoa quả ở trên bàn.

Long Linh Linh thấy thế thì vô cùng kinh ngạc, ra tay ngăn Liễu Vô Cùng lại: “Anh Liễu, chẳng phải anh vẫn còn gì muốn hỏi sao?”

Bị chặn ngang như vậy nên Liễu Vô Cùng dường như tìm lại được lý trí của mình nhưng hắn ta vẫn chưa đặt dao gọt hoa quả xuống mà nắm chặt.

“Bạch Diệp Phi! Mày có biết Hồ Thiên Cẩm là ai không?”

Bạch Diệp Phi bĩu môi một cái, nói: “Không biết”.

“Mày không biết? Không biết người ta muốn giết mày? Còn muốn mày phải nếm thử cảm giác những người bên cạnh đều rời xa mày? Mày nói cái quái gì vậy?”

“Không biết”.

Liễu Vô Cùng thấy thế thì ánh mắt đảo một cái, nhìn dáng vẻ của Bạch Diệp Phi đúng kiểu không biết thật. Vậy thì hắn ta không biết là Hồ Thiên Cẩm có thể lấy con côn trùng trong người hắn ta ra không?

Hắn ta cứ tưởng rằng Bạch Diệp Phi có thù với Hồ Thiên Cẩm nên có lẽ sẽ biết ông ta. Như vậy có lẽ hắn ta sẽ nắm được điểm yếu của ông ta và bắt ông ta lấy con côn trùng ra giúp.

Mấy ngày nay hắn ta cố gắng hết sức làm việc cho bọn họ cũng chỉ vì muốn lấy con côn trùng đó ra. Có ai muốn trong người mình có mấy con ghê tởm này đâu?

Về lý mà nói, hắn ta bắt được Bạch Diệp Phi thì nên giao trực tiếp cho Hồ Thiên Cẩm mới đúng. Nhưng hắn ta không làm thế mà đã đưa Bạch Diệp Phi về. Thứ nhất là hắn ta muốn biết được yếu điểm của Hồ Thiên Cẩm, thứ hai là hắn ta muốn tự mình giải quyết Bạch Diệp Phi để rửa hận.

Bạch Diệp Phi không biết chuyện trong người Liễu Vô Cùng có côn trùng nhưng anh biết Liễu Vô Cùng rất hận mình nên không có phản ứng gì.

Liễu Vô Cùng lại giẫm Bạch Diệp Phi một cái, nói: “Mày đi thủ đô làm gì?”

Bạch Diệc Phi nhìn Liễu Vô Cùng một cách kỳ dị, nói: “Tại sao phải nói với mày?”

Liễu Vô Cùng nghe thấy thế thì ngồi xồm rồi vỗ lên mặt Bạch Diệc Phi, nói: “Mày nghĩ là hiện giờ mày vẫn còn tư cách đối đầu với tao à? Tao hỏi gì mày đáp đó, nếu không thì...”.

Nói xong, Liễu Vô Cùng nhìn Long Linh Linh ở phía sau, nói: “Nếu không thì tao sẽ làm nhục Long Linh Linh trước mặt mày vậy”.

“Mày dám”, Bạch Diệc Phi phần nộ quát lên. Mặc dù Long Linh Linh làm ra chuyện như này nhưng Bạch Diệc Phi tin là đó không phải ý của cô ta. Anh vẫn còn chút quan tâm đến cô ta.

Liễu Vô Cùng ôm miệng cười, nói: “Mày xem tao có dám không?”, nói xong Liễu Vô Cùng đứng dậy đi đến bên cạnh Long Linh Linh. Sau đó hắn ta ngồi xuống, một tay nắm chặt lấy eo thon của cô ta, một tay sờ soạng lên đùi, nói: “Tôi muốn ‘vui vẻ’ với cô từ lâu rồi, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội”.

Long Linh Linh run rẩy co rúm người lại rồi đẩy Liễu Vô Cùng ra.

Điều này khiến Liễu Vô Cùng không được vui cho lắm: “Cô không nghe lời tôi? Cô quên là trong người mình có gì rồi sao?”

Long Linh Linh toàn thân run rẩy, không muốn mình bị làm nhục nhưng cũng không muốn bị côn trùng cắn chết.

Bạch Diệc Phi phần nộ nhìn Liễu Vô Cùng, sau khi nghe thấy cuộc đối thoại này thì hiểu được mọi chuyện trong đó, nói: “Liễu Vô Cùng! Nếu mày dám động vào cô ấy thì tao sẽ giết mày”.

Liễu Vô Cùng khinh bỉ nhìn anh, nói: “Mày giết được tao ư?”

“Mày lấy gì để giết tao? Bằng ý niệm sao? Ha ha...”, Liễu Vô Cùng vô tình cười đầy vẻ chế giễu. Bạch Diệc Phi bị trối, lúc này đã không còn lực phản kháng rồi, thế nên hắn ta không lo mình sẽ bị làm gì.

Nhưng trong lúc này, Long Linh Linh vẫn đang run rẩy đột nhiên giật con dao gọt hoa quả rồi đâm về phía Liễu Vô Cùng.

“A...”, Long Linh Linh đâm trúng vào chân của hắn ta. Hắn ta đau đớn kêu lên, căn bản chưa kịp phản ứng lại là có chuyện gì.

Còn Long Linh Linh sau khi đâm trúng chân hắn ta thì lập tức đứng dậy, lùi ra xa mấy bước, tay vẫn còn cầm dao nhuộm máu, trong ánh mắt đều là sự hoảng loạn và sợ hãi.

Lúc này, Bạch Diệc Phi nói với Long Linh Linh: “Mau rời trời cho tôi”.

Long Linh Linh không do dự gì mà đi đến bên cạnh Bạch Diệc Phi, dùng dao gọt hoa quả cắt đứt sợi dây thừng cho anh.

Bạch Diệc Phi được tự do rồi, đứng dậy vận động gân cốt. Còn Liễu Vô Cùng ôm chân của mình, đau đến nỗi toát hết mồ hôi lạnh rồi lại nhìn Bạch Diệc Phi và Long Linh Linh, lập tức trừng hai mắt lên: “Cô... Tại sao cô lại...”.

Hắn ta muốn hỏi, rõ ràng Long Linh Linh đã ăn phải con côn trùng đó, chỉ cần không nghe lời thì sẽ bị côn trùng cắn từ tim trở đi, sau đó sẽ đau mà chết. Nhưng sao lúc này Long Linh Linh hoàn toàn không phản ứng gì.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy phản ứng của Liễu Vô Cùng, sau đó cười lạnh một tiếng nói: “Mày tưởng là tao không biết gì sao?”

Thật ra sau khi quay về anh đã bí mật liên hệ với Long Linh Linh rồi. Còn trước đó, Long Linh Linh cũng hoàn toàn bất lực, cô ta thật sự đã ăn phải con côn trùng đó. Sau khi Liễu Vô Cùng bỏ đi thì cô ta thật sự tuyệt vọng vô cùng.

Cũng may là lúc này Lưu Hiểu Anh quay về. Cô ta nói với Long Linh Linh là mình cũng không có cách nào nhưng cô Hai của cô ta thì có. Vì vậy cô ta đã dẫn Long Linh Linh đến gặp cô Hai của mình. Cô Hai vẫn còn phải nghiên cứu nên tạm thời không chế con côn trùng đó.

Thế nên Long Linh Linh mới gọi điện cho Liễu Vô Cùng, thật ra là đã phối hợp với Bạch Diệc Phi rồi, cái chính là để Liễu Vô Cùng chủ động xuất hiện.

Liễu Vô Cùng nghe thấy lời Bạch Diệc Phi nói thì trừng mắt nhìn về phía Long Linh Linh hỏi: “Cô lừa tôi?”

“Không, không thể nào”, Liễu Vô Cùng lắc đầu. Hắn ta biết được sự lợi hại của con côn trùng này. Hắn ta cũng ăn phải nó nên không thể nói là không bị sao được.

Bạch Diệc Phi không nghĩ thêm nữa mà đi đến trước mặt Liễu Vô Cùng, cầm dao gọt hoa quả lên nói: “Lời mà tao nói thì tao sẽ làm”.

“Mày vẫn chưa làm gì nên tao sẽ không giết mày nhưng tay của mày động vào người cô ấy nên dùng tay của mày để trả lại đi”, Bạch Diệc Phi nói xong thì nắm chặt lấy tay của Liễu Vô Cùng.

Liễu Vô Cùng hoảng sợ vô cùng, cố chịu chân đau, đứng phắt dậy định bỏ chạy. Nhưng tiếc rằng, đừng nói là Liễu Vô Cùng lúc bình thường mà bây giờ Liễu Vô Cùng bị thương ở chân thì làm sao có thể thoát được khỏi tay Bạch Diệc Phi?

Bạch Diệc Phi nhấc chân lên đá Liễu Vô Cùng rồi học kiểu của hắn ta, giẫm một chân lên ngực hắn ta, nói: “Định chạy à? Tao cho phép chưa?”

Sau đó, không nhiều lời, Bạch Diệc Phi nhắm chuẩn cánh tay Liễu Vô Cùng rồi đâm xuống.

“A...”, Liễu Vô Cùng hoàn toàn không thể ngờ Bạch Diệc Phi lại độc ác như vậy. Hắn ta tưởng rằng Bạch Diệc Phi sẽ chém đứt tay của mình, kết quả là Bạch Diệc Phi đâm vào sâu trong tay hắn ta. Nỗi đau đó khó mà dùng lời để diễn tả nổi.

Sắc mặt Bạch Diệc Phi không đổi, nói: “Tao đã cảnh cáo mày rồi nhưng mày không nghe”.

“Không kẻ nào được phép động vào những người bên cạnh tao, kẻ nào dám thì sẽ phải chết, tao sẽ không tha cho ai hết”.

Liều Vô Cùng đau đớn toát hết mồ hôi lạnh, mặt mũi co quắp hết cả, đâu còn nghe ra lời nói của Bạch Diệc Phi. Hắn ta chỉ nhớ mắng Bạch Diệc Phi một câu: “Bạch Diệc Phi, đồ chó chết, bố mày phải đánh chết mày”.

Bạch Diệc Phi cười lạnh nói: “Vậ hôm nay thử xem ai giết ai?”, nói xong anh gọi điện cho Bạch Hồ hỏi: “Đến đâu rồi?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 292: Hôm nay các người phải chết

“Ở cửa phòng dưới tầng hầm”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì ừm một tiếng rồi nói: “Đợi tôi”.

Liễu Vô Cùng nhìn thấy Bạch Diệc Phi gọi điện thoại thì lập tức sợ hãi, nói: “Bạch Diệc Phi! Giết người thì mày sẽ phải ngồi tù đấy”.

Bạch Diệc Phi cúp điện thoại rồi cười lạnh, nói: “Mày có biết Tôn Vĩ chết như nào không?”

Trước đây khi Liễu Vô Cùng mãi tháo chạy nên hoàn toàn không biết được chân tướng. Nhưng sau khi gặp Hồ Thiên Cẩm thì hắn ta điều tra ra được một số việc làm của Bạch Diệc Phi trong thời gian gần đây.

Nhưng tất cả những gì hắn ta biết cũng chỉ từ một phía thôi. Tôn Vĩ chết ngạt trong phòng, hắn ta cũng từng nghi ngờ Bạch Diệc Phi, bởi vì Bạch Diệc Phi là người có động cơ nhất nhưng Bạch Diệc Phi không giống với người có thể giết người được nên hắn ta không tin.

Nhưng hiện giờ câu nói này của Bạch Diệc Phi như cảnh cáo hắn ta... Tôn Vĩ chính là do Bạch Diệc Phi giết?

Liễu Vô Cùng nghĩ đến đây thì hoảng sợ trừng mắt, ngấp ngừng nói: “Mày... Mày... Giết người...?”

Nhưng điều khiến hắn ta kinh hãi nhất là Bạch Diệc Phi giết người nhưng lại không phải chịu chế tài của pháp luật.

Bạch Diệc Phi đặt con dao gọt hoa quả lên trên cổ của Liễu Vô Cùng, khẽ giọng hỏi: “Sợ rồi hả?”

Liễu Vô Cùng không nói gì nhưng sự hoảng sợ trong ánh mắt đã thể hiện rõ rệt. Không có ai không sợ chết cả.

“Mày không phải sợ đâu, vì hiện giờ tao không có thời gian xử lý mày”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói một câu sau đó thu con dao gọt hoa quả lại.

Liễu Vô Cùng ngây người ra rồi lập tức hỏi: “Mày định làm gì?”

“Không liên quan đến mày”, nói xong Bạch Diệc Phi xoay người nói với Long Linh Linh: “Đi thôi”.

Long Linh Linh gật đầu rồi đi theo Bạch Diệc Phi.

Lúc này Liễu Vô Cùng vẫn còn hoảng sợ, Bạch Diệc Phi ban nãy khủng khiếp quá đi. Hắn ta thật sự cảm nhận được cái chết nó đáng sợ đến nỗi nào.

Liễu Vô Cùng ngồi sụp xuống ghế sofa hồi lâu, một lát sau mới tìm lại được chút sức lực nhưng chân bị Long Linh Linh đâm một dao giờ vẫn còn chảy máu. Hắn ta định rời khỏi đây nhưng không đứng vững.

Liễu Vô Cùng cố chịu đau rồi lết từng bước đến bên cạnh tường ti vi của phòng khách, mở ngăn kéo và tìm hòm thuốc. Hắn ta băng bó sơ qua rồi mở cửa rời đi.

Chạy đã! ‘Giữ được núi xanh thì lo gì không có củi đốt’.

Hiện giờ Bạch Diệc Phi không xử lý hắn ta, vậy thì đợi hắn ta có thời gian rảnh thì sẽ đến xử lý Bạch Diệc Phi vậy. Hiện giờ hắn ta có một mình nên không đấu lại với Bạch Diệc Phi được.

Còn về Hồ Thiên Cẩm và Hồng Hâm, Bạch Diệc Phi tất nhiên sẽ đợi ông ta ở vị trí đó, tất nhiên biết được tầng hầm nên anh tất nhiên sẽ không ngu mà đến đó tìm họ.

...

Sau khi Bạch Diệc Phi dẫn Long Linh Linh rời đi thì anh liền nói với cô ta: “Thời gian này cô vất vả rồi, lại còn chịu thiệt thòi nữa, cho cô nghỉ phép đây. Giờ thì quay về nghỉ ngơi cho khỏe đi”.

Long Linh Linh tủi thân nhưng không dám khóc thành tiếng, mặc dù nước mắt trong khóe mắt đang muốn tuôn trào rồi.

Mấy ngày nay quả thực cô đã vất vả rồi, cũng chịu nhiều thiệt thòi. Lúc cô bất lực nhất thì bên cạnh không có một ai, nếu như không phải Lưu Hiểu Anh đột nhiên xuất hiện thì cô cũng không biết hôm nay mình sẽ có kết cục như nào.

Đề Liễu Vô Cùng không phát hiện ra, cô ta vẫn luôn phải giả vờ thuận theo ý hấn ta, cái gì cũng nghe theo, mục đích là phối hợp tốt với Bạch Diệc Phi.

Ban nãy, cô ta tự tay đâm dao vào chân của Liễu Vô Cùng, cảm giác đó đến giờ cô ta vẫn thấy sợ.

Lúc này trong lòng Bạch Diệc Phi nghĩ về đám người Hồ Thiên Cẩm nên không để ý đến cảm xúc của Long Linh Linh, anh quay lưng lại với cô ta, nói: “Tôi còn có việc đi trước đây, cô nhớ chú ý an toàn nhé”, nói xong anh đi về phía đường lớn bắt một chiếc xe rồi đi.

Long Linh Linh nhìn chiếc xe đó khuất dần, cuối cùng không tìm được mà bật khóc thành tiếng. Tiếc rằng không có ai nhìn thấy.

...

Bạch Diệc Phi đến cửa tầng hầm thì Bạch Hồ và Từ Lăng đã đứng đợi ở đó.

“Mở cửa!”, sau khi Bạch Diệc Phi lên tiếng thì Bạch Hồ lên trước một bước, một chân đá vào cửa đó.

“Rầm”, cửa mở ra, Bạch Diệc Phi dẫn đầu đi vào trước.

Ở dưới tầng hầm tối tăm ảm thấp, nếu như không bật đèn thì gần như không có ánh sáng và không nhìn thấy gì cả.

Từ Lãng tìm thử công tắc trên tường rồi bật đèn lên. Nhưng ở dưới tầng hầm trống vắng không một bóng người.

Bạch Diệc Phi chau mày, còn Bạch Hổ và Từ Lãng liếc mắt nhìn nhau rồi đi về hai phòng ở phía trước. Không bao lâu sau, Bạch Hổ và Từ Lãng quay lại nói: “Không có ai cả”.

Bạch Diệc Phi nhìn xung quanh một cái phát hiện quả nhiên không có dấu vết của con người từng sống ở đây. Rõ ràng sau khi Liễu Vô Cùng đưa anh đi thì người ở đây cũng đi luôn.

“Lục soát xem có gì ở đây”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

Bạch Hổ và Từ Lãng đi về trước lục soát thật kỹ. Sau đó, Bạch Hổ nói: “Ở đây có đặt một thứ giống như cái lọ, trước đó không lâu mới bị chuyển đi”.

Từ Lãng cũng nói: “Phòng của tôi cũng vậy”.

Bạch Diệc Phi nghĩ không ra, ở đây lại có lọ ư? Bọn họ dùng những thứ này làm gì?

Ba người chuẩn bị đi ra khỏi tầng hầm. Nhưng vừa mới đến cửa thì Bạch Hổ và Từ Lãng đột nhiên kéo Bạch Diệc Phi lại và đẩy anh về phía sau, còn hai người này ra tay cùng lúc.

Ở cửa, Bạch Hổ và Từ Lãng đồng thời chặn đòn công kích của một người lao đến.

Đây là một người cao tầm hai mét, vai u thịt bắp, tính toán sơ sơ thì cũng phải tầm 100kg, cũng tai to mặt lớn, nhìn trông rất ón.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu lên nhìn rồi lập tức hiểu ra.

Đám người này đi trước nhưng biết anh sẽ đến đây nên cố ý phục ở chỗ cửa để cho đám Bạch Diệc Phi trở tay không kịp.

Cũng may Bạch Hổ và Từ Lãng phản ứng nhanh, nếu không thì cú đấm bằng cái bát to sẽ đập xuống người mình rồi.

Phía sau người đó còn có ba người nữa, dáng người cũng tầm người kia. Bốn tên cùng bao vây họ lại.

“Ông Hồ nói là muốn các người phải chết”.

Bạch Diệc Phi nhìn cách ăn mặc của những người này không giống với thời hiện đại, có gì đó giống với các bộ lạc nhưng không giống hoàn toàn, trên tay còn có tô-tem.

Nhìn thấy tô-tem đó, ánh mắt Bạch Diệc Phi trầm xuống. Bởi vì anh nhớ đến chuyện điều tra được hôm qua.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Không để lại bất cứ kẻ nào”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 293: Chỉ cần anh nghe lời là được

Bạch Hổ mặt không biểu cảm nhưng Từ Lãng lại có chút hứng thú.

Là một sát thủ, gã như kiêu khát máu. Nhưng từ khi rửa tay gác kiếm đi theo Bạch Diệc Phi làm vệ sĩ thì gã không giết người nữa. Đôi khi gã vẫn cảm thấy chưa thích ứng lắm với thân phận này.

Nhưng lúc này nghe thấy Bạch Diệc Phi nói không để lại bất cứ kẻ nào thì có nghĩa là giết hết, vì thế mà gã rất phấn khích.

“Đã lâu không giết người rồi”, Từ Lãng liếm môi nói.

Bạch Hổ thản nhiên nói: “Tôi cũng thế”.

Bôn tên kia sau khi nghe thấy vậy thì cảm thấy hai người này đúng là không biết lượng sức mình: “Hừm! Chúng mày sẽ bị bọn tao giết hết thôi”, nói xong hai bên cùng ra tay.

Bạch Hổ và Từ Lãng, mỗi người đấu hai tên. Bôn tên đó nhìn thấy Bạch Hổ và Từ Lãng xông lại thì không sợ chút nào, dù sao thì sức vóc của mình hơn họ mà. Nhưng thực tế lại khác với tưởng tượng của chúng...

Chỉ thấy một tên trong đó giờ nắm đấm lên đánh Bạch Hổ nhưng ánh mắt Bạch Hổ không biến đổi. Anh ta bay người lên trước, chân sau giẫm mạnh liền đá một tên ngã sấp mặt xuống đất.

Tên đó với khuôn mặt béo múp lúc này vẫn còn run rẩy, nuốt nước bọt ừng ực, cộng với trọng lượng cơ thể nên khi ngã xuống đất thì phát ra âm thanh rung cả đất.

Một tên khác đánh nhau với Bạch Hổ, vẫn chưa phản ứng lại thì Bạch Hổ đã lên trước nắm chặt nắm đấm, một tay đập trúng tim của tên đó. Hắn ta lập tức trợn trừng hai mắt, nhìn Bạch Hổ với vẻ không tin.

Bạch Hổ vẫn mặt không biểu cảm, còn tên kia như đứng trước vực thẳm của cái chết. Đến lúc chết mà hắn ta vẫn không biết mình đang gây sự với nhân vật như nào?

Ở phía bên kia, Từ Lãng lấy ra dao của mình rồi bay người lên, tốc độ nhanh khủng khiếp. Tên đối diện vẫn chưa nhìn kỹ động tác của gã thì đã cảm thấy trước mặt mơ hồ, trên cổ mình dường như có cảm giác mát mát. Cuối cùng, hắn ta mới phản ứng lại, thì ra mình bị cứa cổ rồi. Sau đó hắn ta không nói được lời nào thì đã nằm sấp trên đất.

Từ Lãng khinh bỉ, nói: “Đồ rác rưởi”.

Một tên khác thấy thế thì lập tức dừng động tác trong tay mình, sau đó nhanh chóng lùi về sau.

Từ Lãng không cho tên đó cơ hội, gã xoay người một cái, một tay nắm chặt cánh tay tên đó rồi chém dao về phía hắn ta. Chỉ nghe thấy tiếng ‘phụp’, tên đó trừng mắt rồi cúi đầu nhìn tim của mình.

Từ Lãng hừ lạnh một tiếng, dùng sức rút dao dính máu của mình ra.

“Yếu quá đi”, Từ Lãng vừa dứt lời thì tên đó cũng ngã xuống đất, không còn hơi thở.

Bốn tên thì đã chết ba, lúc này chỉ còn một tên ở chỗ Bạch Hổ thôi.

Tên đó nhìn thấy đồng bọn của mình đều bị giết không quá một chiêu nên sợ đến mức run rẩy.

“Đại ca tha mạng, tha mạng... Chúng tôi cũng bị ép thôi, bị ép thôi...”.

Lúc này, Bạch Diệc Phi với vẻ mặt lạnh lùng đi lên trước nói: “Bị ép ư?”

“Vậy các người ăn thịt người cũng là bị ép sao?”

Bạch Diệc Phi vô cùng phẫn nộ. Hôm qua anh đã nhìn thấy tập tài liệu đó, là Từ Lãng điều tra được. Đám người này là người của bộ lạc Hùng

Tộc. Để sinh tồn bọn chúng toàn đi ăn thịt người. Mà toàn là ăn người còn sống.

Thử hỏi, Bạch Diệc Phi có thể không tức giận không?

Mấy năm nay, không biết bao nhiêu người bị bọn chúng ăn thịt, đúng là bọn người điên, không thể tha được. Vì vậy đám người này nhất định phải chết.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Các người phải trả giá cho việc mình làm rồi đấy”.

“Giết hết”, lúc này Bạch Hổ không nói nhiều mà nhấc chân lên, giẫm lên đầu của tên đó, lập tức hấn ta không có phản ứng gì được nữa.

Bạch Diệc Phi biết, Bạch Hổ đã đập vỡ sọ hấn ta rồi nên hấn ta cũng không sống nổi nữa.

...

Trần Hạo ngồi ở trong căn nhà mà mình dành dụm tiền để mua, tay cầm điện thoại, không dám gọi điện và cũng không dám nhắn tin.

Hấn ta thấy sợ, sợ đám người kia tìm mình, vì hấn ta cũng ăn phải con côn trùng đó.

Lần đó, hấn ta thà chết chứ không phản bội Bạch Diệc Phi. Nhưng lần này có Liễu Vô Cùng, không ngờ đám bỉ ổi này lại bắt mẹ của hấn ta. Vậy thì hấn ta còn cách nào khác đâu, đành phải ăn con côn trùng đó và làm chuyện có lỗi với Bạch Diệc Phi thôi.

Nhưng hấn ta lại cho Bạch Diệc Phi một tín hiệu.

Bạch Diệc Phi nói là lúc quay về phải giấu mình, vì vậy hấn ta cố ý thông báo cho bọn họ bày trận hoàn tránh để đón Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi nhất định sẽ cảm thấy có gì không ổn.

Quả nhiên, suy nghĩ của hắn ta đã đúng. Chỉ có điều, hắn ta không thể nói quá nhiều với Bạch Diệc Phi.

Hiện giờ, người bên đó chắc chắn cảm thấy có gì đó không ổn rồi. Bọn chúng chắc biết là hắn ta đã giở trò gì đó, nên sẽ không tha cho mình đâu.

Trần Hạo nuốt nước bọt, hắn ta chết không sao, chỉ cần mẹ được yên ổn là được.

Cuối cùng Trần Hạo mở điện thoại ra định nhắn tin cho Bạch Diệc Phi nhờ anh chăm sóc cho mẹ mình. Nhưng lúc vừa mở điện thoại ra thì cửa phòng đột nhiên bị đập ra.

Trần Hạo ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy người đến thì hắn ta sợ đến nỗi trợn trừng hai mắt.

...

Liễu Vô Cùng thoát ra được rồi nhưng không biết mình nên chạy đi đâu, đành phải nấp ở trong ngõ không có người.

Khó khăn lắm mới đến được con ngõ đó, Liễu Vô Cùng dừng lại nghỉ ngơi, thở hổn hển. Chân đau giờ còn tê rát nhưng chỉ cần dừng lại thì hắn ta liền cảm thấy đau trong xương. Điều này khiến hắn ta càng thêm hận Bạch Diệc Phi, hận nỗi không thể giết chết Bạch Diệc Phi ngay lập tức.

Liễu Vô Cùng dựa sát vào tường, nghĩ xem có thể tìm cơ hội rời khỏi thành phố Thiên Bắc trong tối nay không.

Lúc này, có người đi vào con ngõ nhỏ này, Liễu Vô Cùng lập tức cảnh giác. Không bao lâu, ở góc đó xuất hiện một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi.

“Là cô”, Liễu Vô Cùng nhìn Hồng Hâm, hỏi.

Hồng Hâm cười nụ cười ma mị, nói: “Là tôi, tôi đến đưa anh về đây”.

Liễu Vô Cùng nghe thấy thế thì trong lòng hoang mang nhưng vẻ mặt vẫn điềm tĩnh, hỏi: “Quay về, về đâu?”

Hồng Hâm từ từ bước lại nói: “Tất nhiên là nhà của chúng ta rồi”.

“Anh nhìn anh hiện giờ xem, không đi vững được đúng không? Đúng thật là, sao không chăm sóc tốt bản thân thế?”

Liễu Vô Cùng rất ghét Hồng Hâm nhưng không dám thể hiện ra, đành phải nói tránh đi: “Giờ tôi không về được”.

“Tại sao?”, Hồng Hâm hỏi.

Không đợi Liễu Vô Cùng đáp lời, cô ả đã nói thay: “Vì Bạch Diệc Phi muốn giết anh?”

Liễu Vô Cùng ngậy người ra, nhìn cô ta mà không nói gì.

Hồng Hâm cười, nói: “Anh yên tâm, chúng tôi sẽ bảo vệ anh”.

Liễu Vô Cùng không tin, đăm người này thật sự không thể coi thường được: “Bạch Diệc Phi cũng đang tìm các cô đấy”.

“Tôi biết, chúng tôi cũng đi trước rồi còn gì, vì thế mà hấn đến cũng không thấy ai”.

Liễu Vô Cùng nghe đến đây thì có chút do dự. Đối với hấn ta mà nói, tạm thời đi theo Hồng Hâm thì có thể giữ được tính mạng mình. Nhưng lão già Hồ Thiên Cẩm thì hơi điên chút nên hấn ta không dám động đến.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Liễu Vô Cùng nói: “Có thể lấy giúp con côn trùng trong người tôi không? Hiện giờ chân tôi cũng bị thương, cảm giác rất khó chịu”.

Hồng Hâm nghe vậy thì thở dài rồi nhìn Liễu Vô Cùng, sau đó cười nói: “Vậy thì làm khó tôi rồi chỉ có thầy tôi mới làm được thôi, hơn nữa còn không gây tác dụng phụ cho anh nữa”.

“Chỉ cần anh... Nghe lời là được”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 294: Cái kết của Liễu Vô Cùng

Trên lưng Liễu Vô Cùng đổ mồ một lớp hôi lạnh, khi Hồng Hâm nói chuyện, ánh mắt ả ta toát lên vẻ âm hiểm khiến Liễu Vô Cùng cho rằng Hồng Hâm muốn giết hấn ngay bây giờ.

Nghĩ đến cái chết, Liễu Vô Cùng cực kỳ khủng hoảng, trong cái khó ló cái khôn, gã liền nghĩ ra: “Tôi biết Bạch Diệc Phi còn có một điểm yếu!”

Hồng Hâm đột ngột ngừng lại, cảm thấy có chút hứng thú hỏi: “Ồ, nói nghe xem nào?”

Liễu Vô Cùng nói: "Tôi đang bị thương rồi, cô đưa tôi rời khỏi chỗ này trước, ở đây không tiện để nói chuyện".

Hồng Hâm đưa Liễu Vô Cùng đi đến một chiếc xe van kín mít đỗ ở ven đường: "Lên đi".

Liễu Vô Cùng sau khi nhìn thấy chiếc xe này, trong một khoảnh khắc hấn thấy hơi do dự, nhưng lại nghĩ đến Bạch Diệc Phi sẽ đến tìm hấn cho nên hấn cũng không để ý nhiều nữa mà leo thẳng lên xe.

Tuy nhiên, sau khi bước lên xe thì Liễu Vô Cùng bèn thấy cực kỳ hồi hận.

Trên xe không chỉ có Hồ Thiên Cẩm, mà còn có La Cuồng, Bông hoa của Linh Nam, đệ nhất đao vương của Linh Nam cùng với hai người khác mà hấn không quen.

Sau khi lên xe thì có người nổ máy lái xe đi.

Hồng Hâm lập tức nói với Hồ Thiên Cẩm: "Thầy, hấn nói hấn biết Bạch Diệc Phi còn có một điểm yếu khác nữa!"

Hồ Thiên Cẩm lập tức nhìn về phía Liễu Vô Cùng, đôi mắt chầy sệ nhìn chằm chằm vào hấn, giọng nói già nua cùng âm thanh có chút khàn khàn:

“Điểm yếu gì?”

Liễu Vô Cùng suy nghĩ một lúc rồi nói: "Bạch Diệc Phi còn có một em gái, chỉ cần tìm được em gái của hãnta thì chắc chắn Bạch Diệc Phi sẽ phải chịu chết”.

Ánh mắt của Hồ Thiên Cẩm loé lên: "Được lắm!"

Liễu Vô Cùng thấy vậy thì trong lòng thầm cảm thấy may mắn, trước đó khi hãnta điều tra về Bạch Diệc Phi đã mở rộng phạm vi thêm một chút, khi hãnta tra ra được Bạch Diệc Phi còn có một em gái thì lúc đó cũng không cảm thấy có ích lợi gì cho nên vẫn không hề nhắc tới việc này, không ngờ đến cuối cùng đây lại là tin tức đáng giá có thể cứu được mạng của hãnta.

Tuy nhiên, Liễu Vô Cùng đã vui mừng quá sớm.

Nghe xong, Hồng Hâm lên tiếng hỏi: “Vậy em gái của anh ta đang ở đâu?”

Liễu Vô Cùng hơi ngừng lại: "Hãnta bảo vệ cô em gái này rất cẩn thận, tôi biết được đại khái vị trí nhưng không biết được vị trí cụ thể”.

"Nói cách khác tức là chúng tôi phải tự đi tìm đúng không?”

Liễu Vô Cùng gật đầu: “Tôi có thể dẫn đường”.

Lời vừa dứt, Hồ Thiên Cẩm thuận miệng nói: "Cậu nói đại khái vị trí trước, người của chúng tôi đông, có thể chia thành nhiều tốp để đi tìm sẽ nhanh hơn”.

Liễu Vô Cùng nghe xong cảm thấy cũng đúng, nên không nghi ngờ gì mà nói ra vị trí đại khái cho ông ta.

Hồ Thiên Cẩm nghe xong, trên khuôn mặt ông ta lộ ra vẻ nham hiểm cười nói: “Tìm được cậu đúng là có ích, chẳng qua là không nghe lời cho lắm mà thôi”.

Ban đầu Liễu Vô Cùng còn chưa kịp đoán ra, sau khi nghe đến câu này thì trong lòng bỗng giật thót, hẳn có một dự cảm không lành.

"Ông Hồ, vị trí mà tôi vừa nói chỉ là vị trí đại khái thôi, chứ tôi vẫn còn một suy đoán nữa, có thể tôi sẽ dẫn các ông đi tìm được vị trí chính xác nhanh hơn và tiện hơn", Liễu Vô Cùng bất giác mở miệng nói.

Hắn đã cảm giác được, hẳn đã đoán được là sau khi bọn họ có được thông tin mà bọn họ cần thì sẽ không muốn giữ lại hắn ta nữa, như vậy thứ đang chờ đợi hắn chỉ có cái chết mà thôi.

Vì vậy, hắn lập tức nói ra mình biết một địa điểm cụ thể chẳng qua là để tranh thủ thời gian sau đó tìm cơ hội trốn thoát mà thôi.

Thật đáng tiếc, bọn người Hồ Thiên Cẩm là ai chứ? Làm sao mà không đoán ra được Liễu Vô Cùng đang nghĩ cái gì?

Hồng Hâm cười đong đưa, đúng lúc định ra tay thì Hồ Thiên Cẩm đột nhiên ngăn lại: "Đợi đã, có thể gã vẫn còn giá trị lợi dụng cuối cùng, Bạch Diệt Phi chắc chắn sẽ không ngò yên đợi đâu".

Lời vừa dứt thì Hồng Hâm đã hiểu được ý của ông ta: "Đúng là thầy vẫn suy nghĩ chu đáo nhất, tận dụng hết mọi khả năng của vấn đề".

Lần này Liễu Vô Cùng đã hết giả bộ được nữa rồi: "Ông Hồ, tôi còn rất nhiều giá trị lợi dụng, thật đó!"

"Tôi còn biết bí mật của Bạch Diệt Phi, hơn nữa tôi cũng biết chế tạo độc, tôi biết một số loại độc mới mà các ông chưa từng gặp qua, tôi... tôi... tôi còn có thể ra mặt cho các ông, tôi sẽ là người đứng lên làm đại diện cho các ông".

Liễu Vô Cùng cố gắng hết sức để nặn ra những giá trị có ích của hắn với hy vọng là bọn họ thấy được hắn ta vẫn có thể lợi dụng được mà tha cho hắn một mạng.

Hồ Thiên Cẩm nheo lại đôi mắt chầy sệ nói: “Cậu nói những thứ này hình như không có tác dụng gì với tôi cả”.

Liễu Vô Cùng ngẩn ra.

Bí mật của Bạch Diệc Phi cũng vô dụng sao?

Hắn có thể nghiên cứu ra loại độc được mới cũng là vô ích sao?

Đối phương không phải là muốn giết người hay sao? Hắn đứng ra thay mặt cho bọn họ cũng không được sao?

Hồng Hâm nhận thấy được sự nghi ngờ của hắn nên mới tốt bụng giải thích: “Chúng tôi đã biết vị trí của em gái Bạch Diệc Phi rồi, chỉ cần tóm được em gái hắn thì chẳng lẽ còn sợ không bắt được Bạch Diệc Phi hay sao? Không giết được hắn hay sao?”

"Về phần thuốc độc mà anh nói tới, ha... anh không biết người giỏi chế tạo độc nhất chính là thầy của tôi à? Những loại độc kia của anh, anh cho rằng nó rất ghê gớm hay sao? Đưa nó đến trước mặt thầy tôi thì nó chẳng là cái gì cả”.

"Điểm cuối cùng, chúng tôi làm gì thì cũng không cần một người vô dụng đứng ra đại diện cho chúng tôi, như vậy chỉ làm hỏng hình tượng của chúng tôi mà thôi”.

"Ông Hồ, ông Hồ, tôi vẫn luôn rất nghe lời mà, việc gì tôi cũng có thể làm, bưng trà rót nước cũng được, cầu xin ông tha cho tôi con đường sống...”, Liễu Vô Cùng thiếu nước là quỳ xuống để xin ông ta nữa thôi.

Hồ Thiên Cẩm hừ mũi: "Cậu yên tâm, bây giờ thì cậu vẫn được an toàn”.

Liễu Vô Cùng nghe vậy nhưng cũng không thấy nhẹ nhõm hơn mà ngược lại càng cảm thấy sợ hãi và khủng hoảng. Bây giờ vẫn an toàn, vậy tức là sau đó hắn chắc chắn sẽ bị bọn họ giết!

Những người khác cũng không thèm nhìn Liễu Vô Cùng mà chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi, bởi vì trong suy nghĩ của bọn họ, Liễu Vô Cùng chắc chắn là sẽ phải chết.

Liễu Vô Cùng ngồi phịch xuống ghế, cảm nhận sâu sắc sự tuyệt vọng đang thấm vào từng tế bào.

Cảm giác tuyệt vọng khi biết mình chắc chắn sẽ bị giết chết nhưng lại không thể làm được gì, chỉ có thể ngồi chờ cái chết đến.

...

Bạch Diệc Phi và Bạch Hổ, Từ Lãng cũng đang ở trên xe, công nghệ theo dõi hiện đại của Bạch Hổ giúp bọn họ tìm được vị trí của Hồ Thiên Cầm rất nhanh, trên màn hình cầm tay của Bạch Hổ hiện lên một dấu chấm màu đỏ nhấp nháy.

"Chúng cách chúng ta khoảng 5km, đang hướng về phía...", Bạch Hổ nói đến đây thì đột nhiên ngừng lại, trong lòng thâm than một tiếng hồng bét.

"Đi đâu vậy?", Bạch Diệc Phi hỏi.

Vẻ mặt Bạch Hổ vô cùng nghiêm trọng sau đó đưa luôn màn hình cho Bạch Diệc Phi xem.

Sau khi nhìn thấy thì sắc mặt Bạch Diệc Phi cũng sa sầm lại: "Mau lên, đuổi theo bọn họ!"

Đây là hướng đi đến nơi mà anh từng sống, cũng là nơi mà em gái của anh đang ở bây giờ!

Bọn chúng muốn đi tìm em gái của anh.

Bạch Hổ cũng biết điều này, do vậy không nói gì thêm mà đạp mạnh chân ga tăng nhanh tốc độ đuổi theo bọn họ.

Từ Lãng thấy vậy liền nhíu mày: "Đừng lo lắng, bọn họ cũng không nhanh được như vậy đâu".

Bạch Diệc Phi gật đầu, lúc đó anh đã biết, sau khi mình tiếp nhận vị trí chủ tịch tập đoàn Hâu Tước thì chắc chắn sẽ xảy ra rất nhiều sự cố, cho nên trước khi em gái anh xuất viện thì anh đã sắp xếp ổn thoả rồi.

Vẫn ở làng đấy nhưng địa chỉ đã thay đổi.

Nửa giờ sau, Bạch Hồ đã đuổi kịp chiếc xe van.

Tuy nhiên, chiếc xe van dường như nhận ra xe của bọn họ đi phía sau, bọn chúng không những không tăng tốc độ mà còn lái xe chậm lại sau đó đỗ hẳn lại ở ven đường.

Ở đây đã thuộc ngoại ô của thành phố Thiên Bắc rồi cho nên trên đường hầu như không có xe chạy qua.

Bạch Hồ thấy bọn chúng dừng lại thì cũng dừng xe theo.

Không bao lâu sau, có một người từ trên xe bước xuống, là Liễu Vô Cùng.

Sau khi Liễu Vô Cùng bị đẩy ra khỏi xe, nhìn thấy xe của Bạch Diệc Phi thì lập tức hét lớn: "Bạch Diệc Phi, cứu tôi với!"

Hắn ta đã hết cách rồi cho nên mới cầu cứu Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cũng sẽ giết hắn nhưng mà so với đám người Hồ Thiên Cẩm thì hắn ta thà chết trong tay của Bạch Diệc Phi còn hơn, nói không chừng thái độ nhận lỗi của hắn thành khẩn một chút thì Bạch Diệc Phi sẽ tha cho hắn được sống?

Chính vì vậy, sau khi Liễu Vô Cùng nhìn thấy xe của Bạch Diệc Phi, hắn đã không ngần ngại mà cầu cứu anh.

Tuy nhiên, tiếng kêu cứu này của hắn đã đưa cái chết đến với hắn nhanh hơn.

"Phập!"

Tiếng dao đâm vào người vang lên.

Miệng của Liễu Vô Cùng vẫn đang mở to, nhưng mắt hắn thì lại trợn trừng lên, không thể tin được quay đầu lại nhìn.

Hồng Hâm đang giữ chặt con dao đã lún sâu vào lưng của gã, trên gương mặt cô ả còn mang theo chút vui vẻ.

"Quả nhiên không phải là người biết nghe lời!"

Lời vừa dứt, Hồng Hâm đột ngột rút mạnh dao ra khỏi người Liễu Vô Cùng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 295: Hàm rắn 1

Khi dao đâm vào người thì không có cảm giác gì nhưng lúc rút ra thì cảm giác đau đớn sẽ nhô lên gấp đôi. Liễu Vô Cùng ngửa người ra sau, tiếp đó hắn không thể chịu đựng được nữa mà quỳ trên mặt đất, sự đau đớn hiện rõ lên trên khuôn mặt của hắn.

Lúc này, ba người Bạch Diệt Phi cũng đã bước xuống xe.

Sau khi Bạch Diệt Phi nhìn thấy Liễu Vô Cùng như vậy thì anh cũng không có thái độ gì, anh vốn cũng muốn giết Liễu Vô Cùng nhưng mà hắn lại tự chạy trốn mất, sau đó còn rơi vào tay của bọn người kia, để đến bây giờ bị người ta đâm dao sau lưng, cũng coi như đáng đời hắn.

Liễu Vô Cùng lúc này đã không còn ôm hy vọng được sống nữa rồi, hắn quỳ trên mặt đất, hai mắt trống rỗng.

Bạch Diệt Phi lạnh lùng nhìn Hồng Hâm: "Chúng mày đều đáng chết hết!"

Hồng Hâm mỉm cười: "Không không không, người đáng chết là mày mới đúng".

"Nhưng mà, trước khi mày chết thì vẫn nên cảm nhận thử cái cảm giác mất đi người thân nhất là thế nào. Như vậy thì chúng tao mới cảm thấy thoải mái một chút!", Hồng Hâm càng nói, biểu cảm trên khuôn mặt của ả ta càng trở nên vắn vẹo đáng sợ.

Ả vẫn nhớ, lúc đó ả đã cầu xin Bạch Diệt Phi đừng giết sư đệ của ả như thế nào, nhưng mà Bạch Diệt Phi lại không hề ngừng lại, anh ta đã thực sự giết chết sư đệ của ả!

Bạch Diệt Phi hiểu rõ mục đích của bọn chúng: "Nếu như chúng mày dám động vào người của tao, thì cho dù có chết, tao cũng sẽ lôi chúng mày chết cùng!"

“Xi!” , Hồng Hâm chẳng hề để tâm đến lời đe dọa của Bạch Diệc Phi: “Vậy thì phải xem là mày có bản lĩnh này hay không đã!”

Nói xong, có một người nữa bước xuống từ trên chiếc xe van, mà người này Bạch Hồ và Từ Lăng trước đây đã từng gặp mặt, Đệ nhất đao vương Linh Nam.

Sau khi Đao vương xuống xe thì chiếc xe van kia đột ngột nổ máy phóng đi.

Sắc mặt Bạch Diệc Phi đột ngột thay đổi: “Không hay rồi!”

Bạch Hồ và Từ Lăng quay ra nhìn nhau một cái, Từ Lăng bèn nói: “Ở đây giao cho tôi, các anh đi trước đuổi theo bọn họ đi”.

Bạch Diệc Phi nhìn sang Từ Lăng nói: "Anh hãy cẩn thận".

Nói xong, Bạch Hồ và Bạch Diệc Phi cùng nhau chui vào xe rồi lái đi.

Lúc này, Liễu Vô Cùng đột nhiên mở miệng nói: "Mày... chúng mày cũng sắp... chết rồi... ha ha...”.

Hồng Hâm khinh thường nói: "Một đánh hai, người phải chết là ai, không phải rất rõ ràng hay sao”.

Vẻ mặt của Liễu Vô Cùng đột nhiên vặn vẹo, hôm nay hẳn ta chắc chắn không thể sống được rồi, cho nên nhìn thấy Từ Lăng ở lại thì hẳn thực sự hy vọng Từ Lăng có thể giết chết ả đàn bà này luôn.

Nhưng Hồng Hâm nói không sai, dù Từ Lăng mạnh đến đâu thì làm sao mà đánh lại được hai người một lúc?

Hơn nữa, hai người này không hề yếu.

Từ Lăng không nói lời thừa thãi bèn lấy thanh đao ra xông lên.

...

Bạch Diệc Phi và Bạch Hổ tiếp tục đuổi theo chiếc xe van, chiếc xe đó lái thêm khoảng 10km nữa thì dừng lại lần nữa.

Sau đó một nam một nữ bước ra khỏi xe.

Cả hai người này ăn mặc rất kỳ quặc, người phụ nữ thì diêm dúa loè loẹt, trang điểm rất đậm. Còn người đàn ông thì vừa lùn vừa xấu, tuổi tác lại lớn, nhìn vào đã khiến người ta buồn nôn.

“Chồng ơi, lâu lắm rồi chúng ta không gặp được đôi thủ rồi nhỉ!”, người phụ nữ cười cười.

Người đàn ông cũng cười khoe ra hàm răng ó vàng: "Vợ à, hôm nay em cứ việc đánh cho đã tay, lúc về chồng sẽ thưởng cho vợ!"

Nói dứt lời thì bàn tay ông ta đặt trên eo người phụ nữ nhéo vài cái, khiến cho ả ta ồng ọ kêu lên một tiếng.

Bạch Diệc Phi và Bạch Hổ thấy vậy buộc phải xuống xe, sau khi nhìn thấy cảnh hai người kia thì anh không khỏi nhíu mày lại. Trong tài liệu của anh có ghi, người phụ nữ là Bông hoa của Linh Nam, còn người đàn ông tên La Cuồng, cũng là một cao thủ.

“Hồ Thiên Cẩm ở đâu?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

La Cuồng cười ha ha: "Không nói cho mày biết đấy! Đợi chút nữa mày xuống âm tào địa phủ mà đi hỏi Diêm vương ấy! Ha ha..."

Bạch Diệc Phi thấy vậy lạnh lùng nói: "Lên!"

Vẻ mặt Bạch Hổ nghiêm trọng gật đầu, bởi vì anh ta cảm thấy được hai người kia rất mạnh, một mình anh ta đối phó với bọn họ có lẽ sẽ vất vả một chút.

Bạch Diệc Phi cũng chú ý tới vẻ mặt nghiêm trọng của Bạch Hổ vì vậy trong lòng cũng bắt đầu thấy lo lắng.

Trong suy nghĩ của anh thì Bạch Hổ rất mạnh, ở thành phố Thiên Bắc có lẽ không có ai đánh lại được anh ta, nhưng mà anh đã sơ xuất rồi, dám người này không phải là người của thành phố Thiên Bắc mà là người Linh Nam.

Linh Nam là một thành phố có từ lâu đời, người ở đó ít nhiều đều có một tuyệt kỹ đặc biệt, thân thủ bất phàm.

Lúc này, chiếc xe đang đậu lại bắt đầu phóng đi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy liền đoán được bọn chúng muốn làm gì.

Họ chúng muốn phân tán sức mạnh của anh, đến cuối cùng thì sẽ chỉ còn một mình anh đối mặt với chúng, như vậy thì chúng sẽ giết anh một cách dễ dàng như giết một con kiến, rồi sau đó bọn chúng sẽ giết cả những người bên cạnh của anh.

Bạch Diệc Phi nhìn Bạch Hổ, thấy anh ta hơi rơi vào thế yếu hơn, nhưng trong lòng anh vẫn rất lo lắng cho em gái của mình. Lại nghĩ đến mục đích của bọn chúng, sau cùng anh cắn răng ra quyết định, anh nói với Bạch Hổ: “Anh hãy cẩn thận”.

Sau đó, Bạch Diệc Phi lên xe một mình đuổi theo chiếc xe van kia.

Biết rõ bọn họ cố ý làm như vậy, Bạch Diệc Phi vẫn phải đuổi theo, anh không có lựa chọn nào khác, bởi ở đó có em gái của anh.

Ngôi làng nơi em gái của Bạch Diệc Phi ở cách thành phố Thiên Bắc khoảng 40km, khi bọn họ xuất phát thì vẫn là buổi chiều, nhưng khi đến nơi thì trời đã tối rồi.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy chiếc xe van đang đỗ ở cổng làng.

Bạch Diệc Phi đạp phanh dừng xe lại.

Không có đèn trong xe, cũng không rõ trong xe có người hay không.

Một lúc lâu, Bạch Diệc Phi không nhìn được mà bước xuống xe.

Bạch Diệc Phi đứng ở cạnh xe nói: “Tôi biết các người đang ở trong xe, xuống đây đi!”

Lời vừa dứt, trên xe có ba người bước xuống, ngoài Hồ Thiên Cẩm ra còn có hai người nữa mà Bạch Diệc Phi không biết là ai, một người có đôi mắt giống như mắt rắn, nhìn vào khiến cho người ta có cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

Ngoài ra còn có một người đàn ông to cao, trên tay còn cầm một cái búa to.

“Chúng mày muốn làm gì thì đến tìm tao”, Bạch Diệc Phi lớn tiếng quát.

Hồ Thiên Cẩm híp mắt lại: "Vậy tôi hỏi cậu, hai học trò của tôi có phải do cậu giết hay không?"

Bạch Diệc Phi im lặng một lát: "Tôi không có động tay”.

Đây là sự thật, người đầu tiên là bị anh nhốt ở trong thùng xe, mà người đàn ông đeo kính thứ hai là do Bạch Hồ giải quyết.

Chẳng qua, người ra lệnh là anh cho nên chỉ tính là anh gián tiếp giết bọn họ mà thôi.

Hồ Thiên Cẩm nghe vậy thì bất chợt nổi điên: “Tao nhổ vào! Con mẹ nó, mày không động tay thì không phải là mày giết à?”

Bạch Diệc Phi cảm thấy bất lực: "Nếu nói như vậy, thì đúng là tôi giết”.

Hồ Thiên Cẩm nghe xong lại càng phát điên: "Thế thì chẳng còn gì để nói nữa, tao cũng muốn giết người bên cạnh của mày, đến cuối cùng mới giết mày!”

“Hàm rắn, giết nó cho ta!”, Hồ Thiên Cẩm nói với người đàn ông mắt rắn.

Trong tài liệu mà bọn chúng thu được, Bạch Diệc Phi là người không biết võ, như vậy thì giết Bạch Diệc Phi chỉ cần một người là đủ.

Bạch Diệc Phi vừa nghe lời này thì lập tức nghĩ đến việc bọn họ muốn làm gì, bèn muốn đi ngăn cản: “Muốn giết thì chúng mày giết tao đi! Giết một phụ nữ yếu đuối thì có bản lĩnh gì!”

Hồ Thiên Cẩm cười bằng âm mũi: "Chúng tao cứ muốn đi đây! Hôm nay, tất cả chúng mày đều phải chết!"

Nói xong, hai người đó bước lên xe van.

Bạch Diệc Phi thấy vậy, chẳng màng tới bản thân chạy lên trước đầu xe chặn xe lại.

Tuy nhiên, Hàm rắn đã bước lên trước kéo Bạch Diệc Phi ra, cũng đồng thời nhắc chân lên đạp vào bụng Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi bị Hàm rắn kéo mạnh thì đứng không vững, tiếp sau đó cảm nhận được sự công kích nên Bạch Diệc Phi vội giơ chân lên chặn theo phản xạ.

Nhưng mà anh đã đánh giá thấp sức mạnh của Hàm rắn.

Bạch Diệc Phi giơ chân ra đỡ không những không thể chặn lại thế tấn công mà còn bị Hàm rắn đạp cho bay ra ngoài.

"A!"

Bạch Diệc Phi hét lên thảm thiết, sức lực của Hàm rắn rất mạnh, hình như xương bàn chân của anh đã bị gãy rồi, đau đến mức muốn ngất xỉu.

Lúc này, Bạch Diệc Phi mới ý thức được đám người này rất mạnh.

Cho dù là Bạch Hồ đến đây thì cũng chưa chắc có thể rút lui yên ổn, huống hồ là anh?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 299: Gặp em gái

"Biệt thự Cảng Lam Ba, tôi nghĩ ông cũng biết trước đây tôi luôn sống ở nông thôn, chưa từng hưởng thụ một cuộc sống tốt đẹp, cách đây không lâu mới trở thành chủ tịch Hải Tước, tôi chưa được hưởng thụ đủ cho nên muốn chết ở biệt thự cảng Lam Ba".

Nghe thấy câu này thì Hồ Thiên Cẩm sững sốt một lát, sau đó ông ta chế nhạo nói: "Mày còn để ý đến những vinh hoa phú quý đó sao? Có chết cũng muốn chết một cách vẻ vang hả?"

Bạch Diệc Phi gật đầu.

Anh cố gắng thể hiện bản thân là một người rất vật chất, có lẽ Hồ Thiên Cẩm sẽ tin rồi đưa anh đến biệt thự cảng Lam Ba.

Như thế thì em gái anh cũng sẽ an toàn.

"Ha ha...", Hồ Thiên Cẩm cười: "Có câu nói gừng càng già càng cay, chiêu trò lừa bịp của mày có thể lừa được người khác nhưng không lừa được tao đâu".

Dù sao cũng là người lớn tuổi rồi, chẳng lẽ còn sẽ tin những lời này sao?

Bạch Diệc Phi khẽ nhíu mày.

Hồ Thiên Cẩm nói tiếp: "Mày chỉ muốn tao tha cho em gái mày đúng không, thật đáng tiếc, hai chúng mày đều phải chết!"

"Mày đã giết hai đồ đệ của tao, tao giết em gái mày và mày, chuyện này rất công bằng".

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì hỏi: "Làm sao ông mới tha cho em gái tôi? Nó vô tội".

Hồ Thiên Cẩm cười hai tiếng, giống như ông ta vừa nghe được trò đùa nào đó vậy: "Vô tội? Hai đồ đệ của tao không vô tội sao? Không phải chúng nó bị mày giết chết hả?"

Bạch Diệc Phi cau mày, nói thật thì anh không hề cảm thấy hai đồ đệ của ông ta vô tội, một người bỏ thuốc anh, một người muốn động vào người phụ nữ bên cạnh anh, thế thì vô tội cái gì chứ?

Anh không đáp mà chỉ lặng lẽ đứng đó.

Hồ Thiên Cẩm đã hét kiên nhẫn: "Đầu bò, giết nó!"

Đầu bò đã sẵn sàng từ lâu, gã nghe thấy lời Hồ Thiên Cẩm thì lập tức xông về hướng Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đột nhiên ngừng đầu, nhưng đáng tiếc đã muộn rồi.

"Bùm!"

Bạch Diệc Phi bị cơ thể cao to khỏe mạnh của đầu bò đánh bay ra xa, sau đó va thẳng vào xe của anh rồi mới dừng lại trên mặt đất.

Một cơn đau thấu tim ập đến khiến Bạch Diệc Phi thậm chí không còn sức để hét lên, anh có thể cảm giác được xương trong lồng ngực mình đã gãy hết, khóe miệng anh cũng rỉ máu.

Một lần nữa anh cảm thấy cái chết đang cận kề mình.

"Không chịu nổi một đòn", giọng nói thô ráp của đầu bò vang lên từ trên đỉnh đầu, trong mắt gã còn mang theo vẻ khó tin, không ngờ Hàm rắn lại bị Bạch Diệc Phi giết chết.

Bạch Diệc Phi không trả lời, dù cho anh muốn nói cũng không có sức, lúc này anh chỉ cảm thấy mình thật sự quá yếu!

Nếu lần này có thể may mắn sống sót, anh thề rằng mình nhất định phải trở thành một người mạnh mẽ!

Nhưng cơ hội sống sót rất nhỏ.

Đầu bò chỉ cần phẩy tay một cái đã có thể giết anh.

Đúng như những gì Bạch Diệc Phi suy nghĩ, Đầu bò nắm chặt tay chuẩn bị đánh anh một đòn chí mạng.

Lúc này Hồ Thiên Cẩm đột nhiên ngăn cản: "Chờ đã".

Đầu bò kịp thời dừng tay lại, ngón tay cách tim Bạch Diệc Phi chỉ vài cm, Bạch Diệc Phi cũng đã tuyệt vọng nhắm mắt lại rồi.

“Ông Hồ?”, đầu bò hơi nghi ngờ.

Hồ Thiên Cẩm bước tới, chân ông ta giẫm lên ngực Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi rên lên một tiếng, anh nghe thấy Hồ Thiên Cẩm nói: "Vừa rồi mày đến từ bên kia, chứng tỏ em gái mày đang ở hướng đó đúng không?"

"Hay là mày đưa bọn tao đến đó đi?"

"Đừng mơ!"

Làm sao Bạch Diệc Phi có thể dẫn những người này đi tìm em gái mình chứ?

Hồ Thiên Cẩm cũng không vội: "Mày không quyết định được việc này".

Hồ Thiên Cẩm nói xong thì rút chân lại, ông ta nháy mắt với đầu bò.

Đầu bò hiểu ra, gã đi tới trước xe mở cửa xe ra.

Một lúc sau Bạch Diệc Phi đứng lên khỏi mặt đất.

Anh không có cảm giác gì đối với đau đớn trên người, hai mắt anh cũng không có thần thái, anh đi từng bước về phía cửa xe đã mở.

Cuối cùng khi đến trước cửa xe thì Đầu bò làm tư thế mời, Bạch Diệc Phi nghe lời ngồi lên xe, tiếp theo liền là tiếng Đầu bò đóng cửa lại.

Đầu bò ngồi ở vị trí ghé lái phụ, còn Hồ Thiên Cẩm thì ngồi ở ghé sau.

“Dẫn tao đi tìm em gái mày”, giọng của Hồ Thiên Cẩm truyền đến.

Bạch Diệc Phi khởi động xe, anh lái xe chậm rãi đi về phía nơi mình vừa đi.

...

Nhưng được vài phút thì xe của Bạch Diệc Phi đã dừng lại ở ngoài sân vườn, nơi anh đã đậu trước đó, giọng nói anh lạnh tanh: "Đến rồi".

Thấy vậy thì Hồ Thiên Cẩm lập tức xuống xe, đầu bò theo sau.

Sau khi hai người xuống xe thì Bạch Diệc Phi cũng xuống xe, nhưng sau khi xuống xe anh đã đứng ngây ra ở đó cho đến khi cửa của sân mở ra, một bóng người làm anh nhớ nhưng xuất hiện.

"Em gái?"

“Anh hai?”, một cô gái dáng vẻ thuần khiết xen lẫn trưởng thành kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi: “Anh hai, sao anh lại ở đây? Sao trở về mà không bảo em một tiếng”.

Bạch Diệc Phi chết lặng, anh có chút xuất thần.

Ngày xưa anh đã từng hy vọng có thể nhìn thấy được em gái mình trưởng thành biết bao, bây giờ cuối cùng anh đã nhìn thấy được rồi.

Em gái anh đã thật sự trưởng thành rồi.

Trong lúc xuất thần thì Bạch Diệc Phi còn cảm thấy vui vẻ yên tâm.

Bạch Diệc Phi mỉm cười: "Anh chỉ trở về xem một chút".

Em gái trách Bạch Diệc Phi trở về mà không nói một tiếng với cô ấy, nhưng dù thế nào cũng là anh trai cô ấy, nên cô ấy vui vẻ bước tới nắm lấy

tay Bạch Diệc Phi: "Anh hai, lâu rồi anh không về rồi, mau vào trong ngồi đi".

Bạch Diệc Phi đề mặc cho em gái kéo mình vào trong.

Phía sau là Hồ Thiên Cẩm và Đầu bò.

Không biết vì sao, nhưng hình như cô em gái có vẻ vui mừng khi nhìn thấy anh trai mình nên đã không để ý đến hai người phía sau.

Bước vào trong sân, em gái hỏi: "Anh hai, sao anh đến đây muộn thế, xảy ra chuyện gì hả?"

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Không sao, anh chỉ tới thăm em thôi".

Em gái cười hi hi: "Anh nhớ em rồi phải không?"

"Đương nhiên rồi", Bạch Diệc Phi cười một cách dịu dàng, anh thật sự rất nhớ em gái mình, anh cũng rất yên tâm khi thấy hiện giờ cô ấy sống rất tốt và vui vẻ.

"Nếu đã vậy thì anh đừng đi nữa được không? Ở lại với em được không?", em gái nhìn anh bằng đôi mắt sáng long lanh.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy sự mong đợi từ đôi mắt đó, anh không nhẫn tâm nói không, nhưng ...

"Nếu như... em thật sự là em gái anh... thì tốt biết mấy... "

"Anh hai, anh đang nói cái gì vậy?", có vẻ cô ấy không hiểu lời anh nói.

Bạch Diệc Phi cười tự giễu cười: "Em gái, nhìn thấy em thật tốt".

Em gái không hiểu, cô chớp mắt nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhắm mắt lại, sau đó mặc kệ em gái bên cạnh mình, anh lấy ra một viên thuốc từ miệng túi nhanh chóng đút vào trong miệng.

Hồ Thiên Cẩm và đầu bò phía sau còn chưa kịp phản ứng lại thì Bạch Diệc Phi đã uống viên thuốc đó rồi.

“Ông Hồ?”, đầu bò cau mày gọi một tiếng.

Hồ Thiên Cẩm cũng nhăn mặt, hơn nữa còn nhíu mày rất chặt: "Thứ Bạch Diệc Phi đang uống là thuốc giải".

“Cái gì?”, Đầu bò không thể tin được nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lúc này đã mở mắt ra.

Cô em gái bên cạnh anh đã biến mất từ lâu.

Mọi thứ vừa rồi chỉ là ảo ảnh.

Hồ Thiên Cẩm đã hạ một loại thuốc ảo giác cho Bạch Diệc Phi, để anh ngoan ngoãn nghe lời.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 300: Chung Liên tới

Sau khi vào sân thì Hồ Thiên Cẩm đã tăng thêm liều lượng thuốc để Bạch Diệc Phi sinh ra ảo giác. Ảo giác là những gì Bạch Diệc Phi nghĩ trong lòng, những gì anh mong muốn, vì vậy Bạch Diệc Phi đã thấy em gái mình.

Lúc này người Bạch Diệc Phi lo lắng nhất chính là em gái, trong lòng anh hy vọng em gái trưởng thành. Cho nên thứ anh nhìn thấy là em gái sau khi đã lớn lên.

Lúc đầu Bạch Diệc Phi thật sự bị trúng ảo giác cho nên không kiểm soát được suy nghĩ, tận đến khi nhìn thấy hy vọng trong mắt em gái mình thì anh mới hoảng hốt và tỉnh táo hơn chút.

Em gái anh bây giờ không giống như thế này, đây chỉ là những gì anh tưởng tượng ra mà thôi.

Vì vậy anh mới lập tức phản ứng, nhanh chóng lấy thuốc mà Lưu Hiểu Anh đưa. Đó là một loại thuốc giải mà dì hai cô ấy chế tạo ra, nó có thể phá giải thuốc của Hồ Thiên Cẩm.

Lưu Hiểu Anh nói dì hai cô ấy và Hồ Thiên Cẩm từng quen biết nên dì ấy có biết vài điều về Hồ Thiên Cẩm, cũng biết Hồ Thiên Cẩm giỏi chế thuốc độc, dì hai đã đưa viên thuốc giải này cho anh.

Bạch Diệc Phi cảm thấy may mắn vì mình đã mang thuốc theo, ít nhất thì vào lúc này anh vẫn còn tỉnh táo.

Nhưng mà vậy thì sao chứ?

Anh không đánh lại được Đầu bò, huống chi còn có Hồ Thiên Cẩm nữa.

Bạch Diệc Phi cố gắng bình tĩnh nhìn hai người: "Tha cho em gái tôi, hai người muốn gì cũng được".

"Không đời nào!", Hồ Thiên Cẩm kiên định, sự kinh ngạc trong mắt ông ta còn chưa kịp tản đi, không ngờ lại có người có thể giải được thuốc độc của ông ta, ông ta có chút khiếp sợ: "Chúng mày phải chết thì mới có thể an ủi được linh hồn hai đồ đệ trên trời của tao!"

"Đầu bò, giết nó!", Hồ Thiên Cẩm ra lệnh.

Đầu bò tiến lên một bước, nhưng gã lại đột nhiên dừng lại, bởi vì cách đó không xa truyền tới tiếng xe gắn máy.

Âm thanh này đã thu hút tầm mắt ba người.

Mấy giây sau, một chiếc xe gắn máy siêu ngầu xuất hiện trong tầm mắt ba người, một em gái mập mập đang lái xe, cô ta lạnh lùng phi thẳng đến chỗ bọn họ.

"Mau tránh ra!", cô gái mập mập hét lên.

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì tránh ra theo bản năng.

Lúc này cô gái mập mập lái xe máy phi thẳng đến chỗ Đầu bò.

Tốc độ phản ứng của Đầu bò cũng không hề chậm, lúc xe máy lao tới thì đã lập tức tránh được, xe máy chỉ có thể lướt qua người gã.

Nhưng xe gắn máy cũng không dừng lại, mà cua một vòng lớn rồi phi đến chỗ Hồ Thiên Cẩm.

Hồ Thiên Cẩm hoảng sợ trừng mắt nhìn, ông ta lập tức lui về phía sau.

Đầu bò thấy tình huống nguy hiểm thì nhanh như chớp bước lên bắt lấy đuôi xe giật mạnh về phía sau, không để cho xe máy lao tới nữa.

Cùng lúc đó, bởi vì lực đẩy sau quá mạnh nên xe máy đã bị bay ra ngoài.

Cô gái mập mập nhảy lên một cái, vững vàng tiếp đất.

Cảnh tượng này khiến Bạch Diệc Phi kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm.

Thứ nhất, một cô gái mập mạp lái xe gắn máy đã khiến người ta rất giật mình rồi. Thứ hai, kỹ năng lái xe của cô ta rất tốt. Cuối cùng, tại sao khi cơ thể hơn chín mươi cân kia tiếp đất lại nhẹ nhàng đến thế, cứ như lông chim rơi xuống đất vậy.

Lần đầu tiên trong đời Bạch Diệc Phi cảm thấy nghi ngờ cuộc sống.

Gần một trăm cân đấy! Tại sao lại có thể tiếp đất nhẹ nhàng như lông chim vậy?

Có phải anh đang hiểu sai điều gì về cân nặng không?

Hồ Thiên Cẩm và Đầu bò đều vô cùng căng thẳng, bởi vì bọn họ có thể cảm giác được đối phương cũng là một cao thủ.

Sau khi tiếp đất thì cô gái mập mạp đứng bên Bạch Diệc Phi: "Cậu chủ, Chung Liên tới chậm".

Khi Bạch Diệc Phi nghe thấy lời này thì sắc mặt anh tức trâm xuống.

Đã rất rõ ràng, đây là người của Bạch Vân Bằng.

Trong lòng anh vẫn tức giận bởi sự thiên vị của Bạch Vân Bằng, cho nên người của Bạch Vân Bằng anh cũng không thích.

Bạch Diệc Phi không trả lời mà nhìn Chung Liên hai lần.

Tại sao người này lại thấy quen vậy?

Quen là đúng, bởi vì anh từng gặp cô gái mập mạp này trên đường sắt cao tốc, chính là cô gái mập mạp ngồi bên cạnh Tô Đại Lưu, nhưng mà cô ta vẫn luôn ngủ say nên lúc Bạch Diệc Phi nhìn Tô Đại Lưu cũng chỉ liếc mắt một cái, cho nên anh mới không nhớ.

Hồ Thiên Cẩm nhìn Chung Liên, sau khi xác nhận chỉ có một mình cô ta tới thì lập tức thả lỏng: "Giải quyết cô ta trước cho ta".

Hồ Thiên Cẩm vừa dứt lời thì Đầu bò và Chung Liên đã đồng thời ra tay.

Bạch Diệc Phi nhàn rỗi được một lúc, anh hít một hơi, giờ anh mới cảm thấy sự đau đớn khó có thể diễn tả bằng lời ở trong lồng ngực. Bạch Diệc Phi ôm ngực mình, anh không dám ấn xuống mà chỉ nhẹ nhàng sờ một cái.

"Gãy rồi..."

Hồ Thiên Cẩm thấy vậy thì cười khênh một tiếng, ông ta tiến lên mấy bước: "Bạch Diệc Phi, bên cạnh mày đúng là có không ít người, nhưng mà..."

"Đều phải chết!"

Bạch Diệc Phi nhướn mày cười: "Ông nhất định sẽ chết ở trước mặt tôi".

Sắc mặt Hồ Thiên Cẩm đột nhiên trầm xuống, khuôn mặt già nua kia càng trở nên u ám: "Hừ! Ông mày sẽ sống lâu trăm tuổi!"

Khi người ta đã già thì ghét nhất bị người khác nhắc tới cái chết, hiển nhiên là Bạch Diệc Phi đã chọc giận Hồ Thiên Cẩm.

Bạch Diệc Phi không hề sợ hãi, ngược lại trong mắt anh tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Dù sao cũng phải chết, kéo thêm một kẻ chết cùng cho đỡ thiệt thòi vậy!

Bạch Diệc Phi khom người, anh nhặt một hòn đá bên chân lên rồi ước lượng một chút: "Trúng viên đá này thì không muôn chết cũng phải chết!"

Thấy vậy thì Hồ Thiên Cẩm lùi về phía sau một bước.

"Sợ sao? Muôn rồi!"

Bạch Diệc Phi nói xong thì cầm viên đá đi tới đập Hồ Thiên Cẩm.

Chắc chắn Hồ Thiên Cẩm sẽ không đứng yên đó cho người ta đập, ông ta xoay người bỏ chạy.

Chỉ mấy giây sau Bạch Diệc Phi và Hồ Thiên Cẩm đều lần lượt ra khỏi sân.

Nhưng khi Bạch Diệc Phi đã sắp đuổi kịp Hồ Thiên Cẩm thì đột nhiên dừng lại, sau đó anh vội vàng xoay người chạy về, trong miệng còn mắng một câu: "Chết tiệt!"

Bạch Diệc Phi thấy Hồ Thiên Cẩm là một lão già, cảm thấy ông ta dễ ức hiếp nên mới đuổi theo.

Nhưng khi ra khỏi sân thì Bạch Diệc Phi mới giật mình một cái. Hồ Thiên Cẩm giỏi chế thuốc độc, mặc dù anh đã uống thuốc giải nên không sợ, nhưng người có thể dạy ra những học trò lợi hại như vậy thì tuyệt đối là không đơn giản.

Cho nên Bạch Diệc Phi biết mình bị lừa, Hồ Thiên Cẩm có ý dẫn anh ra khỏi sân, khiến anh cách xa phạm vi bảo vệ của Chung Liên, sau đó cho anh một đòn trí mạng.

Đáng tiếc khi Bạch Diệc Phi quay đầu muốn trở về thì Hồ Thiên Cẩm cũng quay đầu lại: "Muộn rồi!"

Hồ Thiên Cẩm trả lại nguyên văn lời này cho Bạch Diệc Phi.

Ông ta sải bước đi tới phía trước, rồi dùng tốc độ cực nhanh đi đến sau lưng Bạch Diệc Phi, sau đó nhắm ngay một chưởng vào lưng anh.

Bạch Diệc Phi "phụt" một tiếng, anh phun ra một ngụm máu rồi ngã xuống đất.

"Thiếu gia!"

Chung Liên cũng phát hiện tình huống bên này, cô ta muốn đi qua nhưng lại bị Đầu bò ngăn lại, cô ta căn bản không làm gì được.

Cô ta rất lo lắng: "Hò Thiên Cẩm! Ông không thể giết cậu ấy! Cậu ấy là con trai của Bạch Vân Bằng, nếu ông giết cậu ấy thì Bạch Vân Bằng sẽ không tha cho ông!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 301: Em gái của Bạch Hồ

"Cái gì?"

Hoá ra Bạch Diệc Phi là con của Bạch Vân Bằng!

Vào lúc này, Hồ Thiên Cẩm bỗng thấy do dự.

Chỉ cần là những nhân vật lớn, ai cũng đều biết đến Bạch Vân Bằng ở thủ đô, mà điều làm cho ông ta thực sự do dự là Bạch Vân Bằng lại quen biết vị cao nhân kia.

Thấy Hồ Thiên Cẩm tỏ vẻ khó xử, Chung Liên bèn đấm vài đấm đẩy lui Đầu bò, sau đó chạy tới của chỗ Bạch Diệc Phi: "Tôi tin là không cần phải nói nhiều thì ông cũng đã rõ thủ đoạn của nhà họ Bạch, nếu như Bạch Diệc Phi chết thì bọn họ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ông đâu".

Hồ Thiên Cẩm nhíu mày, Đầu bò cũng đi tới chỗ ông ta nhắc nhở: "Ông Hồ, ở đây xa xôi ít người lui tới, lại chỉ có 2 người bọn họ...".

Cho dù có giết họ thì cũng không có ai phát hiện ra.

Nghe vậy, đầu mày của Hồ Thiên Cẩm cũng giãn ra: "Cậu nói đúng! Chỉ cần bọn chúng chết hết rồi thì Bạch Vân Bằng làm sao mà biết được!"

"Ông!", Chung Liên không ngờ Hồ Thiên Cẩm lại khó giải quyết và to gan như vậy.

Bạch Diệc Phi cũng chẳng phản ứng nhiều, dường như anh đã sớm đoán được kết quả này.

"Giết!"

Âm thanh vừa dứt, Đầu bò liền ra tay đánh nhau với Chung Liên, mà Hồ Thiên Cẩm...

Bạch Diệc Phi nghĩ rằng Hồ Thiên Cẩm sẽ tự tay đến giết mình, anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý hôm nay chết chắc rồi thì bỗng nhiên lại thấy Hồ Thiên Cẩm xoay người qua cùng Đâu bò đối phó với Chung Liên.

Muôn giết Bạch Diệc Phi là một việc vô cùng đơn giản, nhưng Chung Liên thì lại phiền phức hơn, cho nên bọn họ lựa chọn đối phó với Chung Liên trước, chỉ cần Chung Liên chết thì Bạch Diệc Phi cũng sẽ không sống được.

Bạch Diệc Phi cũng hiểu được ý đồ của bọn họ, mặc dù anh cũng chẳng thích gì Chung Liên nhưng mà dù gì người ta cũng đến đây để giúp đỡ mình, chẳng may mà chết ở đây thì trong lòng anh sẽ cảm thấy ăn năn day dứt.

Rất nhanh, Chung Liên đã bị hai người kia đánh cho thối lui liên tiếp, Bạch Diệc Phi lo lắng nhưng cũng không giúp được gì. Anh đang nghĩ hay là gọi điện cho Bạch Hổ xem bọn họ thế nào rồi.

Ngay lúc Bạch Diệc Phi lấy điện thoại di động ra thì từ phía đằng xa có ánh đèn xe chiếu đến bên này.

Bạch Diệc Phi đưa tay lên che lại trước mắt, không lâu sau thì có một chiếc xe Jeep đỗ lại ngay trước mặt.

Bên kia, ba người Hồ Thiên Cẩm cũng nhìn thấy, tiếp đó, có một giọng phụ nữ duy nhất ở đó vang lên.

"Anh hai!"

Hả?

Chung Liên đang gọi ai vậy?

Mọi người đều đại ra vì tiếng gọi này của Chung Liên.

Động tác của Hồ Thiên Cẩm và Đâu bò đều dừng lại, vừa hay lại cho Chung Liên một cơ hội, Chung Liên liền nắm bắt cơ hội ra tay liên tiếp để

kéo dẫn khoảng cách giữa cô ta với bọn họ để đến bên cạnh Bạch Diệc Phi.

Đầu bò và Hồ Thiên Cẩm cũng buộc phải dừng lại, nhìn mấy người đang đứng trước mắt.

Sau đó, trước sự chứng kiến của mọi người, Chung Liên quay ra nhìn Bạch Hổ to con bên cạnh gọi một tiếng: “Anh”.

Bạch Hổ bình tĩnh gật đầu ừ một tiếng, sau đó nói với Bạch Diệc Phi: “Đây là em gái tôi, Chung Liên”.

"Đoán không ra..."

Bạch Hổ cao 1 mét 9, mà cô gái nhỏ bé này chỉ cao 1 mét 6, nhưng cũng vừa đúng hai con số 6 và 9, vậy thì chắc đúng là anh em nhỉ? Bạch Diệc Phi tỏ vẻ nghi ngờ.

Dường như Bạch Hổ nhìn ra được Bạch Diệc Phi đang nghĩ gì nên bổ sung thêm một câu: “Không phải ruột”.

Trong khi bên này đang nói chuyện, thì bên kia Hồ Thiên Cẩm và Đầu bò quay ra liếc nhìn nhau.

Bây giờ có thêm Bạch Hổ và một Tần Hoa không rõ thực lực ra sao, cho nên bọn họ cũng có chút kiêng dè.

Sau khi liếc nhìn nhau, cả hai cùng hiểu ý rồi lặng lẽ lùi lại, ý đồ nhân lúc mọi người không chú ý thì bỏ chạy.

Đúng lúc này, Tần Hoa lúc quay đầu lại: "Muốn chạy?"

Lời vừa dứt, Chung Liên đã kịp phản ứng lại, lập tức xông về phía Hồ Thiên Cẩm và Đầu bò, Bạch Hổ cũng xông lên theo.

Hồ Thiên Cẩm và Đầu bò thấy vậy lập tức quay người sang ngăn chặn.

Bạch Hổ đánh với Hồ Thiên Cẩm còn Chung Liên đối phó với Đầu bò, hai đội đều có một cao một thấp nhưng nhìn vào lại bỗng thấy có một sự

hoà hợp đến kỳ lạ.

Chung Liên và Đầu bò ngang tài ngang sức, nhưng Bạch Hổ lại bị Hồ Thiên Cẩm áp đảo, đánh được mấy chiêu thì Bạch Hổ đã bị Hồ Thiên Cẩm đánh cho lùi về sau mấy bước.

Cùng lúc đó, Tần Hoa vọt lên chủ động tấn công Hồ Thiên Cẩm, một tay nắm thành nắm đấm chon đùng phía bụng dưới của ông ta mà đánh.

Hồ Thiên Cẩm thấy vậy phản ứng rất nhanh, ông ta xoay người lại đồng thời vươn tay định tóm lấy cổ tay của Tần Hoa.

Đột nhiên nắm đấm của Tần Hoa thay đổi phương hướng lướt qua sát sườn của Hồ Thiên Cẩm, tay còn lại thì nắm lấy cổ tay đang định tóm lấy mình của Hồ Thiên Cẩm.

Tiếp đó dùng sức kéo mạnh Hồ Thiên Cẩm về phía mình, bàn tay lúc nãy đang nắm chặt lập tức duỗi ra thành hình móng vuốt tóm lấy cổ tay còn lại của Hồ Thiên Cẩm.

Hồ Thiên Cẩm thấy Tần Hoa sắp không chế được mình thì ánh mắt ông ta tối lại, đưa tay vào túi lấy ra một thứ gì đó hất về phía mọi người

“Cẩn thận có độc”, Bạch Diệc Phi lớn tiếng nhắc nhở.

Tần Hoa lập tức buông tay Hồ Thiên Cẩm, lùi nhanh về phía sau.

Hồ Thiên Cẩm nhân cơ hội này xoay người bỏ chạy.

Hồ Thiên Cẩm y vào mình có thuốc độc nên vốc từng vốc ra rải về phía mọi người khiến cho Tần Hoa và Bạch Hổ không thể áp sát ông ta, tình thế này không có lợi cho bọn họ.

Phía bên kia, Chung Liên và Đầu bò vẫn đang đánh nhau, đương nhiên Đầu bò cũng đã chú ý đến tình huống ở bên này của Hồ Thiên Cẩm, gã cũng biết tình hình hiện tại đang rất bất lợi đối với bọn họ, cho nên cũng chỉ đánh cầm chừng, vừa đánh vừa rút lui.

Rất nhanh sau đó, Đâu bò cũng lui về phía bên Hồ Thiên Cẩm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 302: Hồ Thiên Cẩm trốn thoát

Hồ Thiên Cẩm định bỏ chạy nhưng ông ta cũng không quên Đầu bò, sau khi nhìn thấy Đầu bò lùi đến gần chỗ mình, ông ta bèn quăng thêm thuốc độc sang phía Chung Liên.

Vì Chung Liên trước đó đánh nhau với đầu bò một lúc lâu nên cũng đã thấm mệt, lúc né tránh đám bột độc thì tốc độ đã giảm đi nên chẳng may tay trái của cô ta dính phải một ít bột độc của Hồ Thiên Cẩm.

"Aaa!"

Chung Liên đột nhiên hét lên thảm thiết, sau đó không chút do dự cầm lấy cây mã tấu dứt khoát chặt luôn cái tay trái của mình.

Chung Liên đã tự chặt tay trái của mình.

Chung Liên, một cô gái, đã tự chặt tay mình mà không hề có một chút do dự nào, sự dứt khoát và tàn nhẫn này quả thực khiến người ta phải câm nín.

Bạch Diệc Phi đột nhiên nghĩ tới lời Bạch Vân Bằng nói, muốn trở thành kẻ mạnh thì cần phải quyết đoán và tuyệt tình, không được phép do dự, nếu không thì có chết cũng không biết được vì sao mà mình chết.

Đối với hành động của Chung Liên, Bạch Hổ không có ý kiến gì mà anh ta ngay lập tức cởi áo của mình ra để băng bó cầm máu cho Chung Liên.

Lúc này chính là thời điểm tốt nhất để Hồ Thiên Cẩm và Đầu bò trốn thoát.

Cả hai vội vã chạy về hướng ô tô, định leo lên xe lái đi.

Tần Hoa thấy vậy thì ánh mắt tối sầm lại, anh ta dùng một tốc độ người thường khó tưởng tượng được vọt tới phía trước mặt Đầu bò, Đầu bò muốn

kéo dài thời gian cho Hồ Thiên Cẩm chạy trốn nên xoay người định đánh nhau với Tần Hoa.

Mà ánh mắt của Tần Hoa không hề thay đổi, khi đầu bò quay người lại thì anh ta đã nhanh nhẹn lách người ra phía sau lưng Đầu bò, tiếp đó dùng một cánh tay giữ chặt một bên vai của Đầu bò, một tay còn lại thì túm chặt lấy một bên đùi của gã.

"Rầm!"

Đầu bò bị Tần Hoa nhấc lên cao rồi ném thẳng ra ngoài.

Bạch Diệc Phi trông thấy cảnh này mà cảm như muốn rớt luôn ra.

Vừa rồi khi Tần Hoa đối đầu với Hồ Thiên Cẩm, anh không nhìn ra được thực lực của Tần Hoa, chỉ nghĩ rằng dù gì anh ta cũng là cảnh sát nên có chút võ cũng là bình thường, nhưng giờ thấy cảnh này thì không khỏi giật mình kinh hãi.

Hồ Thiên Cẩm cũng bị kinh hãi không kém, ông ta biết Tần Hoa rất có bản lĩnh nhưng cũng không ngờ được anh ta lại mạnh như vậy!

Giờ phút này trong đầu ông ta chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó chính là chạy!

Ông ta ta buộc phải chạy! Nếu như hôm nay ông ta không chạy thoát được thì chắc chắn chỉ có con đường chết mà thôi.

Hồ Thiên Cẩm không thèm để ý đến chiếc xe van nữa mà lựa chọn chạy về hướng thôn làng tối om mà ông ta không biết đường.

Bởi vì Tần Hoa phải đánh nhau với Đầu bò nên đã bỏ lỡ thời điểm tốt nhất để bắt được Hồ Thiên Cẩm.

Nếu để Hồ Thiên Cẩm chạy thoát thì sau này sẽ rất phiền phức, nhưng nếu như đuổi theo để bắt ông ta thì bên này bọn Bạch Diệc Phi dường như không được an toàn cho lắm.

Đúng lúc này Bạch Diệc Phi mở miệng nói: "Thôi bỏ đi, đừng đuổi theo nữa".

Bây giờ đang là ban đêm, không biết Hồ Thiên Cẩm chạy về hướng nào mà trên người ông ta còn mang theo thuốc độc nữa, chẳng may lại bị ông ta giở trò hãm hại thì đúng là lợi bất cập hại.

Tần Hoa nghe vậy thì gật đầu đồng ý, đi tới chỗ bên cạnh Đầu bò, lấy ra một chiếc còng số 8, "cách" một tiếng đã còng tay gã lại.

Còng tay?

Cảnh sát?

Một sĩ quan cảnh sát mà lại có bản lĩnh như này sao?

Đầu bò đại ra, sau đó chưa kịp hoàn hồn thì đã bị Tần Hoa dẫn độ về phía chiếc xe Jeep.

Khuôn mặt của La Cuồng và Bông hoa không có biểu cảm gì nhìn chăm chăm Đầu bò.

"Các anh cũng bị bắt rồi à?", Đầu bò không thể tin được.

"Nói thừa!", La Cuồng câu tiết quát.

Vào lúc này đây Đầu bò mới thực sự cảm thấy lo lắng.

Cả ba người đều đã bị bắt, bên Hồ Thiên Cẩm không biết sẽ xảy ra chuyện gì, mà điều khiến bọn chúng lo lắng hơn nữa là bọn họ đã bị một cảnh sát bắt giữ!

Bên ngoài xe, sau khi Bạch Diệc Phi nhìn thấy Tần Hoa còng tay Đầu bò thì đi qua đó nói: "Cảm ơn nhé, không nghĩ tới anh lại giỏi như vậy".

"Thực ra, tôi đã tập võ từ khi còn rất nhỏ, chỉ là không có ai biết và tôi cũng chưa nói cho ai mà thôi".

Nhìn tuổi tác của Tần Hoa vẫn còn rất trẻ, cứ cho là tập võ từ nhỏ mà đã giỏi như vậy, không khỏi khiến cho Bạch Diệc Phi cảm thấy ghen tị.

Bạch Hồ lúc này đã xử lý xong vết thương cho Chung Liên, bước đến chỗ Bạch Diệc Phi: "Thực lực của anh ta hẳn là phải tương đương với ông chủ".

Lời nói vừa dứt, mắt của Bạch Diệc Phi trợn lên kinh ngạc.

Trong đầu của anh bây giờ đang không ngừng hiện lên hình ảnh lúc anh ở thủ đô bị một đám người vây đánh. Khí thế của Bạch Vân Bằng cùng với bản lĩnh của ông lúc đó đều khiến cho Bạch Diệc Phi cảm nhận được rõ ràng sự yếu ớt của mình, đó là một cấp bậc mà dù anh có cố gắng rất lâu đi nữa cũng không thể đạt được.

Bây giờ lại có người nói với anh rằng, bản lĩnh của Tần Hoa có thể nói là tương đương với Bạch Vân Bằng.

Ngược lại, khi nghe vậy thì Tần Hoa cũng chẳng có biểu cảm gì, chỉ hờ hững nói: "Tôi phải đưa đám người này về".

Kỳ thực, theo suy nghĩ của Bạch Diệc Phi thì anh muốn giết hết bọn người này để diệt trừ hậu hoạ, nhưng mà anh biết, Tần Hoa là một cảnh sát, anh ta sẽ không đồng ý làm như vậy.

"Đề cô gái kia đi cùng với tôi đi, tôi sẽ đưa cô ấy đến bệnh viện còn Bạch Hồ đi với cậu".

Tần Hoa vòng qua chiếc xe đi đến bên này định mở cửa xe cho Chung Liên.

Đúng lúc này, đột nhiên cửa ở hai bên ghé sau đồng thời mở ra, sau đó La cuồng, Bông hoa và Đầu bò hoa cùng bước ra.

Liên sau đó, trong lúc mọi người vẫn còn chưa kịp hoàn hồn thì ba người đó đã chạy nhanh về ba hướng khác nhau.

Tần Hoa kịp thời phản ứng lại, ngay lập tức đuổi theo người có khoảng cách gần mình nhất là La cuồng, đồng thời rút súng của mình ra quát: “Còn chạy nữa tôi sẽ bắn!”

La cuồng còn lâu mới chịu nghe lời Tần Hoa, hắn ta đang cầm đầu chạy chối chết.

Thấy vậy, để dọa La cuồng nên Tần Hoa buộc phải nổ súng.

Cũng không biết La cuồng bị làm sao mà lúc chạy thì cứ lắc bên nọ lắc bên kia mãi. Vốn dĩ Tần Hoa chỉ định bắn vào đùi ông ta, nhưng lại không ngờ được, chính vì cái dáng chạy lả lơi kia của La cuồng khiến cho ông ta không cẩn thận vấp chân vào một viên đá trên đường.

Mà ngay tại khoảnh khắc ông ta ngã xuống, viên đạn của Tần Hoa cũng được bắn ra. Vốn dĩ viên đạn được ngắm bắn vào đùi của La cuồng nhưng bởi vì đúng lúc ông ta ngã xuống nên viên đạn đã bắn thẳng vào tim ông ta.

La Cuồng ngã xuống đất cái “rầm”, hai mắt hắn ta trợn lên, vẻ mặt không thể tin được muốn ngóc đầu dậy nhìn vào ngực mình nhưng lại không còn chút sức lực nào, sau đó liền tắt hơi.

Mà lúc này, Bông hoa cùng Đầu bò nghe thấy tiếng súng cũng quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng này.

“Chồng ơi!”, Bông hoa hét lên.

Đầu bò nhìn thấy như vậy thì không dám để ý thêm nữa mà chạy chối chết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 303: La cuồng chết

Bông hoa nhìn thấy La cuồng chết rồi thì trở nên điên cuồng, sau đó xoay người bỏ chạy, vừa chạy miệng còn vừa gào thét: “Chúng mày giết chồng tao rồi, a a a... tao sẽ không tha cho chúng mày đâu!”

Khoảng cách giữa Tần Hoa và Bông hoa có chút xa nên anh ta không thể ngay lập tức đuổi kịp được ả.

"Thôi bỏ đi, không an toàn đâu".

Bạch Diệc Phi nhìn theo chỉ thấy bóng đêm đen thẫm, thở dài nói.

Lần này cứ tưởng là đã hốt gọn một mẻ bắt hết bọn họ rồi, thật không ngờ vẫn để bọn chúng chạy thoát, sau này nếu muốn bắt lại sẽ càng khó khăn hơn.

Nói gì thì nói đều là do lần này anh đã quá tự tin vào bản thân nên mới khiến mọi chuyện như bây giờ.

Vốn dĩ Hồ Thiên Cẩm là người giỏi về sử dụng độc, võ nghệ cũng không tệ hơn nữa bên cạnh ông ta còn có nhiều người giỏi như vậy, cả đám người đó thực sự rất khó đối phó. Bạn đang đọc truyện tại Tamlinh247.com

Lần này nếu không phải là Tần Hoa đến kịp thời thì sợ là hôm nay anh đã mất mạng tại đây rồi.

Sau lần này Bạch Diệc Phi đã học được bài học nhớ đời, sau này anh sẽ không bao giờ giải quyết sự việc một cách qua loa và tự tin một cách mù quáng như vậy nữa.

Bởi vì, kẻ thù mà sau này anh phải đối mặt sẽ mạnh hơn lần này rất nhiều.

Tần Hoa nhìn sang mấy người còn lại rồi nói: “Theo phân công ban nãy mà tôi nói nhé, chúng tôi đi trước đây”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, Tần Hoa mang theo thi thể La cuồng và Chung Liên rời đi.

...

Thành phố Thiên Bắc, biệt thự cảng Lam Ba.

Khi Lý Tuyết thức dậy, cô cảm thấy toàn thân đều vô cùng thoải mái, cô vươn vai một cái thật dài rồi đi đánh răng rửa mặt.

Đi một vòng khắp khu biệt thự, Lý Tuyết phát hiện ra, trong căn biệt thự to như thế này hoá ra lại chỉ có một mình cô ở.

Đang nghĩ ngợi thì đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên.

"Tuyết Nhi, cậu giờ đang ở thành phố Thiên Bắc rồi hả? Nghe mình nói nè, hồi trước ở lớp cấp ba của chúng ta có một bạn tên là Trương Lôi, cậu ấy mới đi du học về đang kêu gọi một buổi họp lớp, cậu có đến không?", điện thoại vừa mới thông thì Chu Khúc Nhi đã nói một tràng.

"Nhưng mà... mình không còn nhớ gì cả", Lý Tuyết từ chối theo phản xạ, bây giờ cô vẫn còn thấy sợ hãi khi đến những nơi đông người.

Chu Khúc Nhi cũng biết là Lý Tuyết không còn nhớ gì nữa, nhưng dù sao thì cũng là bạn học cũ với nhau mà: "Đến lúc đó mình sẽ luôn ở cạnh cậu mà, hơn nữa không phải gần đây công ty của chồng cậu cũng đang gặp chút khó khăn hay sao? Vừa đúng lúc Trương Lôi cũng muốn tìm chỗ đầu tư, biết đâu chúng ta có thể nhờ cậu ấy giúp đỡ, dù gì thì cũng là bạn học cũ với nhau, để nói chuyện hơn mà".

Lý Tuyết suy nghĩ một hồi, lời của Chu Khúc Nhi nói cũng đúng nhưng mà cô bắt buộc phải tham gia sao?

Nói về tò mò thì thực sự cô cũng muốn đi coi sao, nhưng mà cô lại sợ, cô sợ sẽ phải gặp những con người xa lạ kia, cô lo lắng lẽ như cô lại gây rắc rối cho Bạch Diệc Phi thì sao, anh ấy có giận cô hay không?

“Vây cũng đợc”, cuối cùng Lý Tuyết cũng đồng ý.

Lý Tuyết đặt điện thoại xuống, sau đó thay quần áo, sửa soạn một chút rồi đi ra ngoài.

Chỉ là khi cô vừa mới mở cửa bước ra thì gặp ngay Trần Hạo đang đứng bảo vệ ở ngoài cửa.

"Chị dâu, chị định ra ngoài sao?"

Lý Tuyết bị Trần Hạo dọa cho sợ hết hồn, cô không biết tại sao Trần Hạo lại xuất hiện ở cửa nhà mình.

“Cậu... cậu đến tìm anh ấy à?”, Lý Tuyết dè dặt hỏi.

Trần Hạo lắc đầu: “Anh nói em ở nhà trông chừng chị cẩn thận, anh sợ...”

Nghe thấy câu này thì trong lòng Lý Tuyết bỗng nhiên thấy rất khó chịu, cô cũng có sự tự do của mình: “Tôi đi đâu cũng phải đợc anh ấy cho phép hay sao?”

"Không phải, anh chỉ là lo lắng..."

“Tôi phải ra ngoài, hơn nữa còn có Khúc Nhi đi cùng với tôi”, Lý Tuyết tức giận nói xong câu này thì bước chân đi luôn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 307: Lần sau đi đâu nhớ báo trước

Không ngờ Trương Lô lại quen biết chủ tịch liên minh doanh nghiệp tỉnh thành phố!

"Không ngờ Trương Lô thăng quan tiến chức nhanh như thế đấy!"

"Hai năm nay làm ăn cũng được ghê nhỉ!"

"Ha ha, đừng quên bạn cũ đấy nhé!"

"..."

Trương Lô đắc ý cười, cậu ta khiêu khích nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng lướt qua Vương Hải, cuối cùng dừng lại trên người Trương Lô, anh lạnh lùng nói: "Lý Tuyết không cần biệt thự của cậu, nhà tôi cũng có rất nhiều biệt thự rồi".

Anh vừa dứt lời thì tất cả mọi người đều cười to.

"Ha ha..."

"Tôi không nghe lầm đấy chứ? Nhà bọn họ có nhiều biệt thự sao? Đùa nhau hả?"

"Anh ta cho rằng biệt thự như con bò rừng lông như cây me rụng lá hả?"

"Chém gió quá đi? Ha ha..."

Lý Tuyết thấy tiếng cười nhạo của mọi người thì trong lòng cảm thấy không vui.

Ánh mắt Trương Lô hiện lên vẻ giễu cợt: "Anh chắc chắn chứ? Biệt thự này không phải chỉ mấy triệu đã mua được đâu, anh...", cậu ta nhìn Bạch Diệc Phi một lượt: "Anh làm nông phải không? Anh mua nôi hả?"

"Nhóc con, tôi biết anh rất muốn thể hiện trước mặt vợ mình, nhưng không thể nói bậy được đâu đấy! Ngay cả tôi còn không nghĩ mua nổi căn biệt thự thế này đâu!", Vương Hải cũng nói hòa theo.

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng, anh không trả lời.

Bạch Diệc Phi như thế không chỉ khiến bọn họ không cười nổi, mà bọn họ còn cảm thấy được vẻ lạnh lùng trên người anh.

Trương Lôi không nén nổi cơn giận, Vương Hải bên cạnh cậu ta cũng không khác là bao. Ông ta là chủ tịch liên minh doanh nghiệp tỉnh thành phố, vì thế đã quen với việc được người khác nịnh nọt, lúc này đột nhiên bị đối xử như thế nên cảm thấy hơi khó chịu.

Lúc mọi người đang im lặng thì Bạch Diệc Phi đột nhiên lên tiếng: "Hôm nay là buổi họp lớp của mọi người đúng không? Tôi là người thân của Lý Tuyết, vì thế tôi cũng có thể tham gia đúng không?"

Anh vừa nói xong thì Trương Lôi đã trầm nghiên rằng, nhưng cậu ta vẫn duy trì phong độ: "Đương nhiên là có thể rồi".

Sau đó Trương Lôi bắt đầu khoe khoang trước mặt mọi người, đồng thời cũng cố ý hạ thấp Bạch Diệc Phi: "Mọi người vẫn chưa tham quan biệt thự đúng không? Để tớ sẽ đưa mọi người đi tham quan nhé".

"Được đó, đây là lần đầu tiên tớ tới biệt thự ở cảng Lam Ba".

"Đúng thế, đúng thế. Lần này có thể mở mang tầm mắt rồi".

"Tớ có thể chụp ảnh được không? Có thể mang mấy tấm ảnh ra ngoài khoe khoang một trận đây".

"..."

Đám bạn học nhanh chóng quên đi tình cảnh bối rối kia, bọn họ bắt đầu cảm thấy tò mò với biệt thự cảng Lam Ba.

Trương Lôi cười một tiếng: "Vậy thì đi theo tớ".

Một đám người đi theo Trương Lôi tham quan biệt thự, phía sau chỉ còn lại Lý Tuyết, Chu Khúc Nhi và Bạch Diệc Phi.

Lý Tuyết thấy sắc mặt của Bạch Diệc Phi không tốt thì cũng không dám tới nói chuyện, cô chỉ có thể đứng bên cạnh Chu Khúc Nhi.

Chu Khúc Nhi cũng có hơi ngượng ngùng, cô ta chính là người kéo Lý Tuyết tới đây.

"Sau này đi đâu thì phải nói với anh một tiếng đấy", Bạch Diệc Phi bất lực nói.

Lý Tuyết nghe thấy thế thì cảm thấy sùng sốt, sau đó cảm giác bản thân bị hạn chế tự do lại trở dậy, cô bĩu môi nói: "Em đi đâu thì cũng đâu cần nói cho anh biết chứ".

Sắc mặt Bạch Diệc Phi trầm xuống.

Chu Khúc Nhi thầm cảm thấy không tốt, cô ta vội vàng mở miệng nói: "Cho tôi xin lỗi nhé. Tôi nghĩ nếu dẫn Tuyết Nhi đến buổi họp lớp thì có thể giúp cậu ấy nhớ ra điều gì đó".

"Lần sau tôi nhất định sẽ nói trước với anh".

Lời nói của Chu Khúc Nhi càng khiến Lý Tuyết cảm thấy không thoải mái: "Tại sao phải nói cho anh ấy biết chứ? Tớ không có tự do sao?"

Bạch Diệc Phi nhìn vẻ mặt phức tạp của Lý Tuyết, cuối cùng anh bất lực than thở một tiếng: "Anh chỉ sợ em gặp nguy hiểm thôi..."

"Em...", Lý Tuyết không biết nói gì. Cô cũng biết mình bị mất trí nhớ, đi ra ngoài rất dễ gặp nguy hiểm.

Vậy mà cô lúc nào cũng tùy hứng, đã thế còn nổi giận nữa, cô cảm thấy bản thân thật sự không tốt.

Bạch Diệc Phi đi tới kéo tay Lý Tuyết: "Không sao, em muốn đi đâu cũng được. Đây là quyền tự do của em, chỉ cần em an toàn thì anh yên tâm

rồi".

Lý Tuyết cúi đầu xuống, trên mặt cô có hơi xấu hổ.

Chu Khúc Nhi thấy Bạch Diệc Phi đi tới thì nhanh chóng buông Lý Tuyết ra, cô ta thấy bọn họ như thế thì cười ha ha: "Nhìn xem, tình cảm tốt ghê cơ, thật sự khiến người khác phải ghen tị!"

Lý Tuyết lên tiếng trách móc.

Bạch Diệc Phi hơi nhú mày: "Cô không cần phải hăm dọa, Tần Hoa cũng rất tốt".

"Anh...anh nói gì đấy!", Chu Khúc Nhi bị trêu thì cảm thấy ngượng ngùng, sau đó cô ta nghiêng đầu hừ một tiếng: "Tôi đi tìm các bạn đây!"

Chu Khúc Nhi nói xong thì nhanh chóng bỏ đi.

Lý Tuyết chớp mắt: "Cậu ấy sao thế?"

Bạch Diệc Phi cũng không giải thích thêm mà kéo tay Lý Tuyết cùng đi lên, nhưng Lý Tuyết lại kéo Bạch Diệc Phi lại: "Hay, hay là chúng ta đi về nhé?"

Vừa rồi đám bạn học kia nói mấy câu khó nghe như thế, cô cũng không muốn ở lại đây nữa.

"Hiếm có cơ hội gặp gỡ các bạn học, vừa khéo có thể làm quen với bọn họ, nó có lợi cho việc lấy lại trí nhớ của em đấy. Ngoài ra anh nghĩ chúng ta cũng nên để bạn học em biết rõ một điều, ra ngoài làm việc thì phải biết chừng biết mực, lựa lời mà nói", Bạch Diệc Phi cười một tiếng, anh kéo tay Lý Tuyết bước lên.

Lúc này Chu Khúc Nhi đang trò chuyện với bạn học cũ, Triệu Yên.

Trước đây quan hệ của hai người họ không tệ, vì thế giờ cũng có nhiều chuyện để nói.

"Không ngờ mấy năm nay Trương Lôi phát triển tốt như thế!", Triệu Yên lên tiếng cảm thán: "Nhưng đáng tiếc cho Tuyết Nhi thật, sao cậu ấy lại lấy một gã nhà quê làm ruộng chứ! Thật là... haiz!"

"Tớ nói này, Trương Lôi cũng được lắm đó. Cậu xem bây giờ người ta ở hẳn biệt thự cảnh Lam Ba, nếu ban đầu Lý Tuyết chịu yêu cậu ta thì bây giờ đã có số hưởng phúc rồi".

Chu Khúc Nhi nghe thấy thế thì cảm thấy không vui, cô ta cũng không biết vì sao hôm nay Bạch Diệc Phi lại ăn mặc như thế, nhưng mà cô ta biết rõ Bạch Diệc Phi là chủ tịch của tập đoàn Hải Tước, không ai ở thành phố Thiên Bắc này có thể sánh bằng.

Triệu Yên nói thế khiến Chu Khúc Nhi cảm thấy thật sự không thoải mái. Gì mà bạn của Lý Tuyết chứ? Toàn đám nịnh bợ?

"Tớ thấy bây giờ Lý Tuyết rất tốt".

Triệu Yên nghe Chu Khúc Nhi nói thế thì không tin: "Tốt cái gì mà tốt? Nông dân thì làm gì có tương lai? Đừng nói là biệt thự, ngay cả một căn phòng thôi chắc anh ta cũng không mua nổi đây!"

Chu Khúc Nhi lạnh mặt: "Lý Tuyết lấy ai là chuyện của cậu ấy, chúng ta không có tư cách nói mấy lời này".

Triệu Yên sùng sốt một lát, sắc mặt cô ta cũng không vui lắm: "Tớ đi chụp hình đây".

Cô ta ghen tị vì Lý Tuyết được nhiều người theo đuổi nhưng không biết nắm lấy cơ hội. Bản thân cô ta cũng từng có một cuộc hôn nhân thất bại nên mới nói nhiều như thế.

Lúc này mọi người cũng đi vào trong biệt thự, Trương Lôi bắt đầu giới thiệu sơ về biệt thự, sau đó còn mời mọi người sau này rảnh rỗi thì tới chơi.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 308: Tôi có tương lai hơn anh

"Cũng sắp đến giờ rồi, chờ lát nữa là có thể ăn cơm, chúng ta quay về thôi!"

Thế là cả đám người lại đi theo Trương Lôì đến vườn sau.

Vừa rồi sân sau đã được bố trí lại. Tất cả có bốn bàn, trên mỗi bàn đã bày sẵn một số món ăn, chỉ cần chờ thêm vài món nữa là có thể bắt đầu rồi.

Nhưng trước đó Trương Lôì đã kêu mọi người đứng thành vòng tròn, cậu ta hăng giọng một cái: "Tớ mới về nước không lâu, sau này cũng có dự định phát triển ở thành phố Thiên Bắc. Tất cả chúng ta đều là bạn học, hy vọng mọi người sẽ quan tâm tớ nhiều hơn".

"Gần đây tớ dự định sẽ đầu tư tài chính, nếu như mọi người có hứng thú thì lát nữa có thể liên hệ với tớ, chúng ta có thể bàn bạc".

"Điều cuối cùng, hy vọng hôm nay mọi người có thể chơi thật vui vẻ".

Cậu ta nói xong thì cả đám đều nhiệt liệt vỗ tay.

"Tất cả mọi người đều là bạn học, sau này còn phải nhờ cậu nhiều đó!"

"Đúng vậy, sau này mọi người sẽ giúp đỡ lẫn nhau, để cùng nhau phát triển!"

"Cùng nhau kiếm thật nhiều tiền..."

Trương Lôì cười tươi nhìn về phía Bạch Diệc Phi, cậu ta phát hiện vẻ mặt Bạch Diệc Phi rất dửng dưng, chắc nghe không hiểu đâu nhỉ?

Làm sao một đứa nông dân chỉ biết bán mặt cho đất bán lưng cho trời như anh ta có thể hiểu được đầu tư tài chính chứ? Đúng đồ nhà quê!

Sau khi nói xong thì Trương Lôi mời mọi người nhanh chóng ngồi vào vị trí, chuẩn bị bắt đầu bữa tiệc.

Bạch Diệc Phi kéo tay Lý Tuyết ngồi vào cùng một bàn với Trương Lôi, Trương Lôi cũng không nói gì. Bởi vì cậu ta cũng muốn ngồi cùng bàn với Lý Tuyết, ngoài ra cậu ta còn muốn làm nhục Bạch Diệc Phi.

Đồ ăn trên bàn này không phải người bình thường có thể ném thử, chắc chắn Bạch Diệc Phi nhìn thấy sẽ rất kinh ngạc, khi đó chắc chắn sẽ lộ vẻ nhà quê mới lên phố, khiến cho Lý Tuyết bị mất mặt, Lý Tuyết tất nhiên sẽ không thích Bạch Diệc Phi nữa.

Nhưng từ khi Lý Tuyết tỉnh lại đến giờ thì chưa từng tham gia hoạt động tụ tập giống như thế này, nên sau khi ngồi vào chỗ thì cô đã cảm thấy không thích ứng kịp.

Thật ra Bạch Diệc Phi có thể không đi cùng Lý Tuyết, nhưng mà hôm nay anh nhất định phải cho bọn họ biết rằng, Lý Tuyết chính là vợ anh, không ai được ngấp nghé cô. Hơn nữa người ta đang có cuộc sống rất hạnh phúc vậy mà đám bạn học này còn khuyên bạn mình ly hôn, đúng là không đáng mặt bạn!

Một lúc sau đồ ăn đã được bung lên đầy đủ, Trương Lôi nâng ly rượu đứng lên: “Tớ rất vui mừng vì mọi người đã đến đây hôm nay, tớ xin kính mọi người một ly”.

Cả đám thấy vậy cũng lục tục đứng dậy, cầm ly rượu lên.

Nhưng mà có hai người không ăn ý như vậy.

Một người là Lý Tuyết. Bởi vì rất khẩn trương nên cô không biết phải làm thế nào cho phải, vì thế cô không hề động đậy.

Mà người còn lại chính là Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cúi đầu nhìn rượu vang bên trong ly, anh bật cười một tiếng.

Không ai biết anh đã từng nghiên cứu về rượu vang. Chỉ cần nhìn qua anh có thể biết đó là loại rượu vang nào, sản xuất ở đâu, thậm chí còn biết sản xuất năm nào.

Vừa rồi trong lúc ngồi xuống Bạch Diệc Phi đã bung lên túi thử, cũng ném thử một ngum, anh đã biết đây là loại rượu vang nào rồi.

Ừ, nói một cách đơn giản thì chỉ cần cầm hơn một trăm ngàn cũng có thể mua được một chai rượu vang thế này trong siêu thị rồi, còn về nhãn hiệu gì, thì thật xin lỗi, đây là loại rượu vang không rõ nguồn gốc. Bạch Diệc Phi thật sự không nói nên lời, dù sao thì nhiều hãng rượu như vậy, ai biết là hãng nào chứ?

Tất cả mọi người đều chú ý đến Bạch Diệc Phi, bọn họ lần lượt nhìn tới.

Sắc mặt Trương Lôì sầm xuống. Vừa rồi Bạch Diệc Phi vẫn luôn giữ vẻ mặt dửng dưng, không hề có dáng vẻ chưa trải sự đời, điều này khiến cho cậu ta có chút cảm giác thất bại.

Bây giờ lại thấy Bạch Diệc Phi không chịu nâng ly, cậu ta thật sự tức giận rồi, nhưng điều khiến cho cậu ta càng tức giận hơn là Lý Tuyết cũng không hề nâng ly.

Chu Khúc Nhi ngồi bên cạnh Lý Tuyết không biết làm thế nào, nhưng vì lễ phép cô ta vẫn kéo Lý Tuyết nói nhỏ: “Đây là một loại lễ nghi, cậu cũng phải nâng ly đấy!”

Lý Tuyết chớp mắt, cô lại nhìn Bạch Diệc Phi, muốn hỏi chẳng phải Bạch Diệc Phi cũng không nâng ly lên sao? Nhưng mà hình như chỉ có mỗi hai người bọn họ không chịu nâng ly, vì thế cô đành phải cầm ly lên.

Trương Lôì nhìn thấy cảnh này thì khẽ cười, cậu ta lại nhìn về phía Bạch Diệc Phi: “Sao vậy? Là do rượu của tôi không hợp khẩu vị của anh hả? Không đúng, chắc hẳn là anh chưa bao giờ nhìn thấy loại rượu này đúng không?”

“Rượu này là loại rượu vang mà tôi đặc biệt sai người đặt mua ở vườn rượu Lafite. Anh chưa bao giờ nhìn thấy cũng là chuyện bình thường, mà khả năng là mọi người cũng rất ít khi gặp được”.

Cậu ta nói xong thì mọi người đều kinh ngạc kêu lên.

“Không ngờ là Lafite!”

“Rượu Lafite không dễ mua được đâu!”

“Còn phải nói sao? Đồi này tớ có thể uống Lafite thì đúng là vô cùng may mắn!”

“ ... ”

Sau khi đám người nói xong thì nhìn Bạch Diệc Phi với ánh mắt khinh thường.

“Anh ta chỉ là một nông dân quên, chắc chắn chưa bao giờ nhìn thấy loại rượu ngon như này, có lẽ là bây giờ đang phấn khích lắm đó!”

“Tớ cũng nghĩ vậy. Loại rượu ngon thế này ngay cả chúng ta cũng hiếm thấy, chắc chắn anh ta nhìn thấy xong là quên tiệt mọi thứ”.

“Mặc dù chưa được nhìn thấy bao giờ nhưng mà cũng phải giữ phép lịch sự tối thiểu chứ?”

“ ... ”

Trong lúc mọi người đang bàn tán thì Bạch Diệc Phi lại đứng lên, cả đám người nhìn thấy thế vội im lặng.

“Đây là Lafite?”

“Đương nhiên rồi!”, Trương Lô trả lời: “Nghe giọng điệu này của anh thì hình như anh không tin đúng không? Chẳng lẽ anh đã uống thử Lafite rồi sao?”

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Chưa hề”.

“Nếu chưa thì anh đang nói gì vậy?”

Bạch Diệc Phi nói: “Mặc dù tôi chưa uống thử, nhưng mà tôi biết rượu Lafite thật sự có mùi vị gì và trông thế nào”.

Trương Lôi nghe anh nói như thế thì không khỏi sững sốt.

Bạch Diệc Phi nhìn Trương Lôi một chút, anh chậm rãi nói: “Rượu Lafite được sản xuất tại vườn rượu Lafite, nhưng chủ yếu chia làm hai loại, một loại là rượu làm từ nho đỏ của lâu đài Lafite, hay còn gọi là Grand Lafite, còn một loại khác làm từ nho đỏ Lafite quý hiếm, còn gọi là Little Lafite”.

“Rượu Lafite chính thống có mùi thơm của hoa, khoáng chất và hương gỗ sồi, khi uống vào miệng có hương vị đậm đà, sự thanh thoát kéo dài, hương thơm tỏa khắp bốn phía”.

“Mà loại rượu vang này của anh ngửi qua có mùi cồn nhàn nhạt, khi uống vào thì có chút khô khan, không hề có chút mùi hương nào của Lafite chính gốc. Theo tôi đoán thì loại rượu này của anh có giá tiền không quá hai trăm ngàn đâu”.

Nói xong thì Bạch Diệc Phi cầm ly rượu đặt lại trên bàn.

Vẻ mặt của Trương Lôi có chút bối rối, nhưng mà cậu ta che giấu rất tốt: “Bạch Diệc Phi, anh nói hươu nói vượn gì đấy? Anh chỉ là một kẻ què mùa, làm sao mà biết được Lafite chứ?”

“Đúng vậy! Chắc chắn anh ghen ăn tức ở với Trương Lôi nên mới cố ý nói như vậy đúng không?”

“Tớ cũng thấy vậy. Trương Lôi ở nước ngoài lâu như vậy rồi, sao cậu ấy có thể dùng loại rượu bình thường chứ?”

“Đúng rồi. Đừng nói là Lafite, mà ngay cả loại rượu mấy chục ngàn anh cũng chưa được ném qua đúng không?”

Cả đám người mỗi người một câu, tất cả đều không tin Bạch Diệc Phi, lại còn coi thường anh nữa.

Lý Tuyết cắn môi, cô không biết những lời Bạch Diệc Phi nói là thật hay là giả, nhưng mà những người này có vẻ đang muốn nhắm vào Bạch Diệc Phi, vì thế cô bỗng có cảm giác rất mất mặt.

Trương Lôi cười lạnh một tiếng: “Bạch Diệc Phi, nể tình anh là chồng của Tuyết Nhi nên tôi mới không muốn nói thêm gì nữa. Hy vọng anh đừng phá hỏng bầu không khí buổi họp lớp này của chúng tôi”.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì thản nhiên nói: “Ồ, vậy thì các người cũng lại không biết rồi, tôi cũng nể tình các người là bạn học của Tuyết Nhi nên mới ở lại đây. Nếu không vốn dĩ các người không có tư cách ăn cơm trên cùng một bàn với tôi đâu!”

“Đặc biệt là cậu!”

“Tuyết Nhi là vợ của tôi, chúng tôi đã kết hôn rồi, đồng thời cuộc sống giữa chúng tôi cũng rất tốt. Vậy mà cậu không những không chúc phúc cho chúng tôi, còn có ý đồ thuyết phục vợ tôi ly hôn với tôi. Đây mà gọi là bạn học hả?”

“Tôi cảm thấy thật thất vọng thay Tuyết Nhi. Có những người bạn học như mấy người thì đúng là bất hạnh của cô ấy!”

“Anh nói cái gì?”, Trương Lôi bùng nổ: “Sao anh có thể nói cuộc sống giữa hai người rất ổn chứ? Một thằng nông dân nghèo rớt như anh sao anh có thể cho Tuyết Nhi một cuộc sống tốt được?”

“Ngay cả cái túi hàng hiệu anh cũng không mua nổi cho Tuyết Nhi, thì anh lấy tư cách gì mà nói chứ? Tôi mới là người có tư cách, tôi có biệt thự tại khu biệt thự cảng Lam Ba, tôi còn có cả tương lai phía trước, có nhiều mối quan hệ, cái gì cũng tốt hơn anh nhiều!”

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng: “Hừ! Biệt thự ở cảng Lam Ba tôi cũng có. Tương lai phía trước thì tính ra tôi còn tốt hơn cậu. Mối quan hệ cũng rộng hơn cậu rất nhiều! Mà những thứ này không quan trọng, quan trọng là... Tuyệt Nhi tình nguyện bên cạnh tôi!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 309: Ông thì khác gì bọn họ

Trương Lô nghe thấy lời Bạch Diệc Phi nói thì thấy giống như đang nghe chuyện cười, cậu ta căn bản không tin lời Bạch Diệc Phi. Trương Lô nhìn về phía Lý Tuyết: “Tuyết Nhi, cậu đừng nghe anh ta chém gió, chỉ có tớ mới cho cậu được một cuộc sống tốt thôi”.

Lý Tuyết bị nhiều người nhìn như thế thì cảm thấy không thoải mái, cô nhìn về phía Bạch Diệc Phi: “Tôi tin lời anh ấy nói”.

Điều anh nói đương nhiên là sự thật rồi.

Trương Lô trợn trừng mắt không tin.

Mọi người cũng kinh ngạc.

Tên nhà quê như Bạch Diệc Phi thì những lời đó chắc chắn là chém gió rồi, sao anh ta có thể cho Lý Tuyết những thứ đó được? Hơn nữa còn nói có quan hệ rộng hơn Trương Lô, tiền đồ cũng tốt hơn Trương Lô, bốc phét nó vừa?

Vậy mà Lý Tuyết lại một mực tin lời Bạch Diệc Phi.

"Tuyết Nhi, những gì anh ta nói là giả đấy, sao cậu có thể tin anh ta chứ?"

"Đúng thế, cậu nên tin lời Trương Lô mới phải!"

"Đúng thế, Tuyết Nhi..."

“Câm miệng!”, Bạch Diệc Phi đột nhiên hét lên: “Nếu Tuyết Nhi nói không bằng lòng, không tin tưởng, thậm chí muốn ly hôn với tôi, thì tôi đều không oán than, nhưng đó là chuyện của vợ chồng chúng tôi”.

"Mấy người có tư cách gì mà xen vào chuyện của chúng tôi hả?"

"Chẳng qua chỉ muốn nịnh bợ Trương Lôì, muốn kiếm được chút lợi ích đúng không, mấy người thật sự cho rằng bản thân cao thượng lắm hả? Còn khuyên một người đang sống tốt lành đi theo một đứa có cuộc sống kém hơn nữa?"

"Hôm nay tôi tuyên bố thẳng luôn, nếu ai còn dám nói thêm một câu thì tôi bảo đảm sẽ khiến người đó không sống nổi ở thành phố Thiên Bắc này!"

Mọi người đều bị lời nói của Bạch Diệc Phi khiến cho sững sờ, nhất thời không ai phản bác lại.

Một lúc sau Trương Lôì mới phản ứng lại, cậu ta lập tức phản bác: "Bạch Diệc Phi, anh đang nói vớ vẩn gì thế? Anh khiến chúng tôi không sống nổi ở thành phố Thiên Bắc ấy hả? Anh nghĩ mình là ai chứ?"

"Anh có tin tôi sẽ khiến anh không sống được ở thành phố Thiên Bắc trước không?", Trương Lôì nghĩ Bạch Diệc Phi là nông dân, nên cậu ta vẫn đủ sức làm thế với Bạch Diệc Phi.

Nhưng điều cậu ta không biết là mỗi lời Bạch Diệc Phi nói ra đều có thể làm được.

Trương Lôì trầm giọng nói, mọi người cũng phản ứng lại.

"Đúng vậy, anh tuổi gì mà khiến chúng tôi không sống nổi ở thành phố Thiên Bắc chứ?"

"Một thằng nông dân quèn mà cũng dám bảo không cho chúng tôi sống yên ổn? Nằm mơ giữa ban ngày à?"

"Có muốn chém gió cũng phải chém cái gì đáng tin chứ!"

"..."

Bởi vì lời nói của Bạch Diệc Phi đã khiến đám người này tức giận, nên bọn họ cũng nói chuyện rất khó nghe.

Trương Lôì càng cười nhạo sự vô tri và ngu xuẩn của Bạch Diệc Phi hơn, đồng thời cũng cảm thấy đáng tiếc cho Lý Tuyết, tại sao cô lại lấy một thằng ngu ngốc như vậy chứ.

“Tuyết Nhi, cậu nhìn thấy chưa, cậu vẫn muốn ở cùng với loại không biết trời cao đất dày, không coi ai ra gì, chỉ biết nói nhăng nói quạ như vậy sao?”, Trương Lôì đau lòng hỏi cô.

"Tuyết Nhi, cậu không nên tiếp tục ở cùng một người như vậy”.

"Đúng vậy, Tuyết Nhi, cậu phải suy nghĩ cho kỹ”.

"Hôm nay cậu đã nhìn rõ bộ mặt thật của anh ta rồi đấy, cậu đừng bị anh ta lừa nữa!"

Đám bạn học tỏ vẻ căm phẫn, bọn họ không để tâm đến lời nói của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn đám người rồi chế nhạo: "Tốt lắm, mấy người không tin phải không? Tôi sẽ cho mấy người biết những gì tôi nói rất cuộc là thật hay giả!"

Bạch Diệc Phi nói xong thì cũng không muốn tiếp tục ở lại đây nữa, anh kéo tay Lý Tuyết nói: "Tuyết Nhi, chúng ta về thôi!"

Trương Lôì bước lên trước cản đường đi của hai bọn họ: "Không được, anh không được phép đưa Tuyết Nhi đi!"

Lúc này Bạch Diệc Phi đột nhiên ngẩng đầu lên, anh bất ngờ buông tay Lý Tuyết ra rồi đâm thẳng về phía Trương Lôì, khiến Trương Lôì lão đảo, trọng tâm không vững, nên đã ngã ngòì xuống đất.

"Á!"

Trương Lôì bị đánh trúng vào má trái nhưng không tỏ vẻ gì cả, ngược lại vì cậu ta lại hét thảm thiết vì ngã ngòì xuống đất khiến xương cụt đau đớn.

Đám bạn học lập tức chạy tới, người gần nhất kéo Trương Lôì đứng lên.

Đám bạn học khác bắt đầu chỉ trích Bạch Diệc Phi.

"Không ngờ anh lại dám ra tay?"

"Không giỏi bằng người khác nên muốn dùng vũ lực hả? Mẹ nó, anh có phải đàn ông không hả?"

"Đúng là không biết xấu hổ!"

"Loại nhà quê thô lỗ!"

Trương Lôi đứng lên, cậu ta áp đầu lưỡi vào má trái bị đánh, trong mắt hiện lên vẻ nhẫn nhịn, nếu không phải ở đây có đám bạn học và Vương Hải, thì cậu ta chắc chắn sẽ đánh trả lại, hơn nữa còn đánh Bạch Diệc Phi kêu cha gọi mẹ luôn!

Lúc này Bạch Diệc Phi rất khó chịu, động tác vừa rồi đã ảnh hưởng đến vết thương nên khiến anh đau đến nổi suýt ngất, nếu không phải có sức chịu đựng lớn thì anh cũng ngã thẳng xuống đất rồi.

Lý Tuyết phát hiện được sự bất thường của Bạch Diệc Phi, cô còn nhìn thấy mồ hôi rịn ra trên trán anh, hiện giờ trời không nóng, sao Bạch Diệc Phi lại chảy mồ hôi chứ?

Vương Hải luôn yên lặng nhìn lúc này cũng đứng lên: "Đều là bạn học cả, mọi người đừng kích động như vậy, ha ha ... có gì từ từ nói, từ từ nói..."

Vương Hải đã đứng ra thì đám bạn học cũng lần lượt im lặng, nhưng ánh mắt bọn họ đều chỉ trích Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn Vương Hải, anh cười châm chọc: "Ông và bọn họ có khác gì nhau hả?"

Vẻ mặt Vương Hải lập tức cứng đờ.

"Bạch Diệc Phi phải không? Anh nói tôi không khác gì bọn họ là sao hả?"

Bạch Diệc Phi chế nhạo: "Bọn họ trẻ tuổi nói chuyện không suy nghĩ, nhưng ông có địa vị cao thì nên biết cái gì nên nói, cái gì không nên".

"Tuyệt Nhi và tôi là vợ chồng hợp pháp, đồng thời tình cảm giữa chúng tôi cũng rất tốt, với tư cách là một người từng trải thì lẽ ra ông nên khuyên bọn họ đừng xen vào chuyện nhà người khác nữa? Nhưng ông đã nói gì hả?"

Bạch Diệc Phi đã không thích Vương Hải từ lâu rồi, lúc anh vừa đi vào đã nghe thấy Vương Hải nói giúp Trương Lô, còn nói bảo đảm gì đó với Lý Tuyệt nữa, bảo đảm cái quần què!

Lúc này Vương Hải cảm thấy rất xấu hổ, ông ta bị một một đứa đáng tuổi con cháu, hơn nữa còn là đứa nhà quê không thân phận không địa vị nói như thế, ông ta cũng cảm thấy không chịu nổi.

Trương Lô lập tức lên tiếng chỉ trích: "Bạch Diệc Phi, anh có tư cách gì mà nói ông Vương hả, không đến lượt anh dạy bảo ông Vương đâu!"

Trương Lô vừa nói thế thì sắc mặt Vương Hải càng trở nên tệ hơn.

Đám bạn học nhìn thấy vậy thì đều không dám lên tiếng, ngộ nhỡ đắc tội với Vương Hải thì chẳng khác nào chặt đứt tương lai về sau.

Bạch Diệc Phi lại không để ý, ở thành phố Thiên Bắc ai có tiếng nói bằng anh chứ.

"Hừ! Tôi không rảnh nói chuyện với mấy người, mấy người chỉ cần nhớ kỹ một điều, tôi nói được là làm được!", Bạch Diệc Phi nói xong thì định kéo Lý Tuyệt rời khỏi.

Vẻ mặt Trương Lô trầm xuống, cậu ta không biết có nên can lại hay không, lỡ như Bạch Diệc Phi lại đấm cậu ta phát nữa thì sao, cậu ta không muốn mất mặt lần nữa đâu!

Cuối cùng mọi người đều tro mắt nhìn Bạch Diệc Phi kéo Lý Tuyệt đi.

Đám bạn học nhìn nhau, bầu không vô cùng ngại ngùng.

Vương Hải ho nhẹ một tiếng, ông ta nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh: "Người trẻ tuổi bốc đồng cũng là chuyện bình thường, có thể hiểu được, có thể hiểu được..."

"Ông Vương, thật sự xin lỗi, hôm nay...", Trương Lôi nói với vẻ mặt áy náy.

Vương Hải xua tay: "Không sao, không sao..."

Thấy vậy thì tất cả mọi người mới nở nụ cười miễn cưỡng.

Lúc này một người bạn học đột nhiên lên tiếng: "Cậu có muốn đi ra tiễn Tuyết Nhi không?"

Người đó vừa nói xong thì Vương Hải cũng nói: "Đi tiễn đi! Dù sao cũng là bạn học, đừng khiến cho quan hệ trở nên khó xử hơn".

Trương Lôi vốn không muốn đi, cũng không muốn nhìn thấy Bạch Diệc Phi, nhưng Vương Hải đã nói như vậy thì cậu ta cũng đành phải đi ra tiễn, tiện thể nói với Lý Tuyết, bảo cô sau này có chuyện gì có thể tìm cậu ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 310: Thân phận bất ngờ

Thực lòng mà nói, có lẽ Lý Tuyết cũng bởi vì Bạch Diệc Phi còn ở trước mặt, cho nên mới không dám nói thêm điều gì, nói không chừng trong lòng đã sớm xem thường Bạch Diệc Phi.

Trương Lô đi rồi, đám bạn học kia nhìn thấy vậy cũng đi ra theo.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết vừa mới đi tới cửa liền bị Trương Lô gọi lại.

"Tuyết Nhi, tớ đưa cậu về".

Lý Tuyết quay đầu lại dường như đang muốn nói gì đó liền bị Bạch Diệc Phi ngăn cản.

Trương Lô trầm mặt nói: "Vậy anh nói cho tôi biết, anh định đưa Tuyết Nhi về nhà như thế nào? Nơi này đến nhà các anh hẳn cũng rất xa? Chẳng lẽ anh muốn Tuyết Nhi đi bộ về sao?"

Bạch Diệc Phi cười một tiếng: "Cậu nói đúng rồi đấy, chúng tôi thực sự phải đi bộ về".

Trương Lô ngừng một lát, lập tức nói: "Anh làm sao có thể để cho Tuyết Nhi đi bộ trở về chứ?", vừa nói dứt lời cậu ta liền nói với Lý Tuyết: "Tuyết Nhi, tớ mới mua một chiếc BMW, để tớ đưa cậu về nhé!"

Lý Tuyết lắc đầu một cái: "Không cần đâu, chúng tớ đi bộ về là được rồi".

Đây đúng là một câu nói thật lòng, biệt thự của bọn họ cách đó không xa, đi bộ còn chưa tới hai phút thì cần gì dùng xe?

Trương Lô nghe vậy càng đau lòng cho Lý Tuyết: "Tuyết Nhi, cậu chừng nào mới về được đến nhà? Hay là để tớ đưa cậu về nhé! Cùng lắm thì tớ với anh ta đưa cậu về".

Lúc này, đám bạn học của Trương Lôi cũng đi tới.

"Câu đề Trương Lôi đưa về đi, có xe sẽ nhanh hơn một chút".

"Đúng vậy, chúng mình là bạn học mà, cậu không cần phải khách sáo như vậy đâu!"

"..."

Bạch Diệc Phi khịt mũi coi thường: "Ngớ ngẩn!"

"Ồ hay, sao anh có thể nói như vậy? Trương Lôi có ý tốt, anh lại mắng chửi người ta như vậy à?"

"Đúng là làm ơn mắc oán mà!"

"Thật không biết điều!"

Bạch Diệc Phi không muốn cùng đám người này nhiều lời, bởi vì anh cũng không chịu nổi nữa nên mới phải đi về.

Thế là Bạch Diệc Phi không nói hai lời liền kéo Lý Tuyết ở bên cạnh rời đi.

Lúc này, có một người bạn học ngạc nhiên nói: "Tớ nhớ là đó không phải hướng đi về cơ mà?"

"Tớ cũng nhớ vậy".

Trương Lôi hừ một tiếng: "Bọn họ còn chưa từng tới biệt thự Cảng Lam Ba, chắc hẳn là không biết đường".

"Ồ, cũng có thể".

Nhưng mà, một phút sau, Bạch Diệc Phi đi tới ngôi biệt thự cách chỗ của bọn họ không xa liền dừng lại.

"Anh ta định làm gì vậy?"

"Con mẹ nó, hình như anh ta muốn đi vào đó!"

"Không phải chứ? Đó là biệt thự của người khác mà? Anh ta đi vào làm cái mẹ gì thế?"

Trương Lôi có chút nghi ngờ, sau đó giải thích: "Có thể là Tuyết Nhi có bạn học khác ở chỗ này".

"Cũng đúng nhỉ!"

Sau đó mọi người liền trợn mắt trừng trừng nhìn Bạch Diệc Phi đưa ngón tay của mình ra, ấn vào chỗ mở khóa vân tay.

"Ôi mẹ ơi! Khóa vân tay?"

"Anh ta có thể mở được khóa vân tay sao?"

"Theo tớ được biết, chỉ có chủ của biệt thự mới có thể dùng vân tay để mở khóa đó?"

Trong chốc lát, mọi người trở nên mất bình tĩnh.

Trương Lôi là người cảm thấy khó tin nhất: "Làm sao có thể?"

Nhưng...

"Lạch cạch" một tiếng, cánh cửa liền mở ra.

Bạch Diệc Phi kéo Lý Tuyết nghênh ngang đi vào.

Cả người Trương Lôi giống như là bị sét đánh vậy, cứ thế đứng sững ra không nhúc nhích.

Mọi người khiếp sợ không thôi.

"Con mẹ nó, biệt thự này là của anh ta à?"

"Không phải chứ? Không phải anh ta chỉ là một tên nông dân quèn sao? Nông dân làm sao có thể mua nổi biệt thự? Hơn nữa đây còn là biệt thự Cảng Lam Ba!"

"Tớ đã hiểu sai về nông dân rồi sao?"

"Khó trách anh ta nói phải đi bộ trở về..."

Nghe mọi người câu ra câu vào, vẻ mặt Trương Lôi ngày càng trở nên khó coi.

Lúc này, đột nhiên có một người kêu lên một tiếng: "Các cậu còn nhớ anh ta vừa mới nói cái gì không? Anh ta nói anh ta có rất nhiều biệt thự, cái này... chẳng lẽ là thật sao?"

Nếu như đây là sự thật, vậy cũng quá đáng sợ rồi.

Một người sở hữu nhiều căn biệt thự của Cảng Lam Ba, có thể thấy được người đó giàu có tới cỡ nào. Mà bọn họ mới vừa rồi còn đang cười nhạo anh ta là một tên nông dân quèn không một xu dính túi!

Vừa nói dứt lời, có người run rẩy hỏi: "Anh ta... Rốt cuộc anh ta làm cái gì?"

Bọn họ đều lăn lộn nhiều năm ở thành phố Thiên Bắc, nhưng chưa từng nghe người khác nói qua rằng có người sở hữu nhiều căn biệt thự Cảng Lam Ba như vậy?

Chu Khúc Nhi ở trong đám đông, một mực im lặng từ đầu tới giờ mới đứng dậy lên tiếng.

"Tớ sẽ nói cho các cậu biết thân phận của anh ấy là gì".

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều nhìn về phía này. Chu Khúc Nhi chính là bạn thân của Lý Tuyết, vì vậy cô ấy chắc chắn biết rõ câu chuyện, do đó mọi người liền rối rít vây quanh để hỏi han cô ấy.

Chu Khúc Nhi cười khẩy một tiếng: "Bạch Diệc Phi hiện là chủ tịch của tập đoàn Hàu Tước".

"Cái gì?"

Chủ tịch của tập đoàn Hàu Tước?

Chuyện này... Chuyện này làm sao có thể chứ?

Trương Lôi càng không thể tin được, Bạch Diệc Phi chỉ là một thằng quê mùa, làm sao có thể là chủ tịch của tập đoàn Hàu Tước?

Chu Khúc Nhi nhìn biểu cảm kinh ngạc của mọi người liền thở ra một hơi, vừa rồi cô ấy không định lên tiếng nhưng lời nói của mấy người này thật đáng ghét, cô ấy chỉ muốn cho bọn họ biết hậu quả của việc cười nhạo sau lưng người khác là như thế nào, hơn nữa nhìn vẻ mặt bị "hớ" của bọn họ làm cho cô cảm thấy vô cùng thoải mái!

Có người vẫn không tin được liền nghi ngờ nói: "Trước kia không phải là Tuyết Nhi gả cho một gã quê mùa sao? Hơn nữa đối phương còn ở rể, vậy làm sao có thể là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước được?"

"Đúng vậy, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?"

Chu Khúc Nhi thấy vậy gật đầu một cái, cười nhạt: "Phải, các cậu đều nói đúng, Bạch Diệc Phi chính là gã quê mùa phải đi ở rể, nhưng bây giờ anh ấy chính là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước".

"Còn lý do tại sao thì tớ nghĩ cũng không cần thiết phải nói cho các cậu chứ?", thật ra thì chính cô ấy cũng không biết tại sao.

Vừa dứt lời, Chu Khúc Nhi lại nói: "Hôm nay tớ cùng Tuyết Nhi tới đây là muốn để cho Tuyết Nhi vui vẻ một chút vì dù sao cũng là bạn học cả, nhưng thật không ngờ các cậu chẳng xứng làm bạn của cậu ấy..."

"Tuyết Nhi cùng chồng vô cùng hạnh phúc, các cậu lại khuyên người ta ly dị, chỉ bởi vì người ta mặc quần áo dính bùn đất? Vậy người ta mặc đồ

rách rưới các cậu liền nghĩ đối phương là gã ăn mày có phải không?"

"Còn có Trương Lôi, hồi cấp ba, cậu theo đuổi Lý Tuyết cũng không sao, nhưng bây giờ Tuyết Nhi đã kết hôn rồi, cậu còn ở trước mặt chồng người ta lấy lòng, cậu có còn liêm sỉ không hả?"

"Còn khoe mẽ tiền bạc với Bạch Diệc Phi, có thể cho Tuyết Nhi một cuộc sống tốt? Nếu chủ tịch tập đoàn Hầu Tước không thể đem lại cuộc sống sung sướng cho Tuyết Nhi thì cậu có tư cách gì để so đo những lời này?"

Trương Lôi ngây ra tại chỗ, nghĩ đến việc lúc trước cười nhạo Bạch Diệc Phi, vẻ mặt cậu ta đỏ hừng hực cứ như là đang chế giễu chính mình.

Chu Khúc Nhi nói xong, hừ một tiếng, cũng nhấc chân đi về phía biệt thự.

Vương Hải ở trong đám người liếc nhìn Chu Khúc Nhi, lại nhìn về khu biệt thự bên cạnh, trong mắt như đang suy nghĩ điều đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 311: Anh không muốn em phải lo lắng

Bạch Diệc Phi trở về biệt thự, vừa mới đóng cửa lại liền không nhận được mà rên lên một tiếng, trực tiếp ngã xuống đất.

"Bạch Diệc Phi!", Lý Tuyết mất hết cả hồn vía, quỳ xuống bên cạnh Bạch Diệc Phi: "Anh làm sao vậy?"

Bạch Diệc Phi che ngực, anh muốn nói cho Lý Tuyết là mình không sao, nhưng không còn cách nào. Anh đau đến mức nói không thành lời, mặc dù đã cố thử rất nhiều lần nhưng ngay cả một âm thanh bé nhỏ cũng không thể phát ra.

Cuối cùng, Bạch Diệc Phi vì quá đau nên đã rơi vào trạng thái hôn mê.

Lý Tuyết hơi bối rối, ngay sau đó hô lớn: "Bạch Diệc Phi! Bạch Diệc Phi! Anh sao thế? Anh đừng dọa em sợ nữa... huhu..."

Lúc này, tiếng chuông của biệt thự vang lên.

Lý Tuyết sững sốt một lúc lâu, mới đứng dậy ra mở cửa, cô nhìn thấy Chu Khúc Nhi như thể túm được chiếc phao cứu mạng, cô liền kéo Chu Khúc Nhi đi vào trong.

Không cần Lý Tuyết phải nói, Chu Khúc Nhi đã nhìn thấy Bạch Diệc Phi hôn mê bất tỉnh ở trên mặt đất: "Bạch Diệc Phi? Chuyện này..."

Hai người cùng ngồi xuống xem, nhưng không phát hiện ra rốt cuộc Bạch Diệc Phi bị làm sao, Chu Khúc Nhi chỉ đành nói: "Gọi xe cấp cứu trước, đúng rồi chúng ta phải gọi cấp cứu..."

Vừa dứt lời, bên ngoài biệt thự truyền đến truyền đến âm thanh của xe cấp cứu, còn có tiếng cửa bật mở, Lý Tuyết cùng Chu Khúc Nhi đồng loạt quay đầu lại nhìn liền phát hiện cửa đã bị người ta mở ra.

Trần Hạo, Ngưu Vọng cùng một đám y tá lập tức đi vào, nhanh chóng đưa Bạch Diệc Phi lên cáng cứu thương đem ra chiếc xe cấp cứu ở bên ngoài.

Lý Tuyết ngây ngốc nhìn mọi người bận rộn không ngừng, cô theo bản năng đi cùng ra bên ngoài.

Ngưu Vọng cũng nhìn thấy Lý Tuyết, trông vẻ mặt hết hồn hết vía của cô, ông ta đi tới nói: "Em đâu, đi cùng nhé!"

Lý Tuyết không chú ý đến tiếng gọi của Ngưu Vọng, bây giờ trong đầu cô đều là hình ảnh Bạch Diệc Phi vừa mới hôn mê bất tỉnh, cô chỉ nghe thấy Ngưu Vọng nói cô đi cùng, lúc này cô mới theo y tá lên chiếc xe cấp cứu.

Trần Hạo lái xe của Bạch Diệc Phi, Chu Khúc Nhi nhanh chóng leo lên xe đi cùng, hai người theo sát phía sau xe cấp cứu, đi thẳng tới bệnh viện tư nhân.

Để giữ bí mật, xe cấp cứu trực tiếp đi vào hầm để xe của bệnh viện, rồi mới từ thang máy đi đến phòng bệnh.

Rất nhanh, Ngưu Vọng cùng y tá đều tiến vào, chỉ còn lại Lý Tuyết, Chu Khúc Nhi cùng Trần Hạo ở bên ngoài.

Chu Khúc Nhi hỏi: "Chuyện gì thế này? Đang yên đang lành sao lại..."

Trần Hạo nghe vậy thở dài một cái: "Gần đây có người nhắm vào anh ấy, trước giờ đều có muôn vàn nguy hiểm rình rập anh ấy, hẳn là cô cũng cảm nhận được chứ?"

Chu Khúc Nhi gật đầu, nhớ tới chuyện lần trước, nếu không nhờ Tần Hoa ở bên cạnh, có thể cô ta cũng khó thoát khỏi lưỡi hái tử thần.

Trần Hạo lại nói: "Hôm qua anh khó khăn lắm mới tìm được Liễu Vô Cùng, một mạch đuổi theo đánh nhau cùng bọn chúng nên mới bị thương, mãi đến sáng mới trở về".

"Sau khi trở về chưa được bao lâu liền đi tìm chị dâu, vết thương của anh ấy chưa được xử lý bị kéo dài đến tận bây giờ".

Dứt lời, trong lòng Lý Tuyết vô cùng căng thẳng.

Bạch Diệc Phi vậy mà lại lo lắng cho cô nên mới chậm trễ chữa trị, nhưng cô không biết gì, cô một chút cũng không hề phát hiện ra.

Trong lòng Lý Tuyết vô cùng lẫn lộn, hàng loạt cảm xúc cứ thế nảy sinh, cô cảm động vì sự quan tâm của anh, lại càng đau lòng và lo lắng cho anh. Trong thoáng chốc cô nhớ lại lúc cô vừa mới tỉnh dậy, Chu Khúc Nhi đã nói với cô những lời ấy.

Chu Khúc Nhi nói, Bạch Diệc Phi là chồng của cô, anh đối xử với cô rất tốt, còn mua nhà lầu xe hơi cho cô.

Cô ấy còn nói, có một lần, Bạch Diệc Phi để cho mình chạy thoát, anh đã tiến lên vật lộn cùng tên bệnh tâm thần đang cầm a-xít.

Còn vì muốn đem thuốc giải cho cô mà hy sinh bản thân uống thuốc độc để viên thuốc giải duy nhất ấy cho cô.

Chính bởi vì vậy, cô mới quên hết tất cả.

Nghĩ tới những điều này, Lý Tuyết vô thức rơi nước mắt.

"Tại sao..."

Lý Tuyết nghĩ không ra, bởi vì cô đã không thể nhớ, cho nên cô không hiểu tại sao Bạch Diệc Phi có thể làm những chuyện này vì cô, cô thậm chí còn không thể hiểu được những điều này.

Có thể trong lòng cô cũng cảm thấy rất trống rỗng, cũng rất khó chịu.

Chu Khúc Nhi cùng Trần Hạo hai mắt nhìn nhau, đều im lặng mà thờ dài một cái.

Hơn hai tiếng sau, cuối cùng cũng phẫu thuật xong, Bạch Diệc Phi được chuyển tới phòng bệnh bình thường.

Ngưu Vọng đi tới, thấy Trần Hạo cùng Lý Tuyết ở phía sau, lập tức trách móc: "Mấy người làm sao vậy? Cậu ấy bị thương nghiêm trọng như vậy mà không có ai đưa cậu ấy tới bệnh viện?"

"Nếu chậm một chút nữa thôi, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, tôi thật là..."

"Bác sĩ Ngưu, anh ấy bị thương ở đâu?", Trần Hạo hỏi, hẳn biết Bạch Diệc Phi bị thương nhưng không biết vết thương đó ở chỗ nào.

Ngưu Vọng thở dài: "Gãy một cái xương sườn ở ngực, nội tạng bị thương nhẹ, còn những chỗ khác có vài nơi bị tụ máu, nhưng phẫu thuật đã thành công, nghỉ ngơi tốt sẽ trở lại bình thường".

Dứt lời, ông ta lại nói: "Tôi vừa nói chuyện hơi nóng nảy, cô cậu đừng để ý trong lòng".

"Không sao đâu, bác sĩ Ngưu cũng vì anh ấy, chúng tôi sẽ không để ý", Trần Hạo cười trả lời.

Sau đó Ngưu Vọng bị mấy y tá khác gọi đi, đám người Trần Hạo liền tiến vào phòng bệnh.

Bạch Diệc Phi đã tỉnh lại, nhìn thấy bọn họ xong, anh cũng phát hiện bản thân không thể mở miệng, chỉ cần cử động một chút thôi là lồng ngực đau đến mức choáng váng.

"Anh..."

Chu Khúc Nhi nhìn một chút, không biết phải nói gì, cũng chỉ có thể lặng lẽ nhìn.

Hốc mắt Lý Tuyết ửng đỏ, trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy cùng tự trách bản thân, cô còn cảm nhận được sự bất lực và lo lắng của Bạch Diệc

Phi.

Một lát sau, Bạch Diệc Phi nhìn đầu nói: "Mấy người đi ra ngoài trước đi, tôi muốn nói chuyện riêng với Tuyết Nhi".

Trần Hạo gật đầu cùng Chu Khúc Nhi đi ra ngoài.

Lý Tuyết đứng ở đầu giường bệnh, thấp giọng nói: "Thật xin lỗi..."

"Tuyết Nhi, em không cần phải xin lỗi, không phải lỗi của em, anh là người đàn ông của em, anh có nghĩa vụ phải bảo vệ thật tốt cho em", Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói.

"Bây giờ có rất nhiều người nhắm vào anh, không đối phó được anh sẽ ra tay với người thân bên cạnh anh, cho nên anh mới để Trần Hạo bảo vệ em, anh chỉ hy vọng em không gặp nguy hiểm mà thôi".

"Thậm chí chuyện anh bị thương, cũng không liên quan đến em, là anh không muốn để em phải lo lắng, cho nên mới giấu kín, em không cần tự trách bản thân".

Lý Tuyết cắn môi, đáp nhẹ một tiếng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 315: Xây dựng thế lực

"Anh, sau này sợ là chúng ta sẽ gặp phải đối thủ còn mạnh hơn thế này nhiều, nhưng mà em vẫn không hiểu, làm sao mà hẳn lại chắc chắn chúng ta sẽ tham gia đấu giá mấy mảnh đất đó?" "Hơn nữa, nửa đường còn có nhiều người gây rối như vậy, còn có gã Liễu Vô Cùng đứng sau giờ trò nữa, chẳng may chúng ta không cần mấy mảnh đất đó nữa thì sao?"

"Hơn nữa mấy mảnh đất kia đều có vấn đề, vậy thì làm sao lại được duyệt?"

Một loạt các câu hỏi mà Trần Hạo đưa ra khiến cho Bạch Diệc Phi càng cảm thấy lo lắng hơn: "Xem ra, những thứ chúng ta có thể nhìn thấy quá là ít rồi".

"Vậy chúng ta...".

"Tạm thời đừng ra tay, ngồi im quan sát đã".

Thực ra trong lòng Bạch Diệc Phi đang có một suy đoán, nhưng mà suy đoán này lại khiến cho anh cảm thấy bất an nên cũng không muốn tiếp tục nghĩ đến nữa.

"Đúng rồi, Từ Lãng vẫn chưa có tin tức gì sao?"

"Chưa có, vẫn đang điều tra", Trần Hạo trả lời.

Buổi tối hôm đó, trên đường Tần Hoa đến chỉ nhìn thấy mỗi hai thi thể nằm bên đường sau đó là đến đám người Bạch Hồ chứ không hề nhìn thấy bóng dáng của Từ Lãng đâu cả, cũng không biết là anh ta đã đi đâu rồi.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng: "Cậu cứ đi làm việc của mình trước đi! Có việc gì thì nhớ kịp thời thông báo cho anh".

Sau khi Trần Hạo rời đi.

Bạch Diệc Phi ngồi ở vườn sau nhà nhìn những khóm hoa cúc đang nở rộ mà suy nghĩ miên man.

Những tưởng mọi thứ trước mắt đều rất bình lặng, nhưng kỳ thực ẩn chứa bên trong là những cơn sóng ngầm mãnh liệt, chỉ hơi xao nhãng một chút thôi là sẽ bị hút vào trong đó.

Hiện tại bên cạnh anh, ngoài đám người của Diệp Ngải còn có một người giấu mặt đứng phía sau thao túng, rồi còn thêm Bạch Khiếu, những người này anh bắt buộc phải giải quyết hết.

Bất giác anh lại nghĩ đến Lý Tuyết, nếu như anh và Lý Tuyết được sống cuộc sống đơn giản bình dị như mấy ngày này thì tốt biết bao, một cuộc sống không có tính toán hãm hại lẫn nhau và không có nguy hiểm.

Đáng tiếc, những điều này quá xa xỉ, anh bắt buộc phải giải quyết hết tất cả mọi việc mới có thể mang đến một cuộc sống bình yên cho Lý Tuyết.

Bạch Diệc Phi nghĩ, có lẽ việc xây dựng thế lực ngầm cần phải được xem xét thực hiện sớm.

Anh đã có ý tưởng ban đầu cho kế hoạch này rồi, mà bệnh viện tư nhân mà anh sắp xây xong kia sẽ được đặt làm căn cứ địa của anh. Anh cần phải khiến cho tất cả mọi người không thể đoán ra được, một bệnh viện tư nhân lại chính là trụ sở của thế lực ngầm này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 316: Bệnh viện

Mấy ngày sau, vết thương của Bạch Diệc Phi đã lành, anh đã có thể xuống giường đi lại nhưng vẫn chưa thể hoạt động mạnh, đi bộ vẫn phải đi chậm chậm nếu không sẽ làm rách vết thương trên ngực.

Một chiếc SUV lạng lẽ lái vào bãi đậu xe của một bệnh viện tư nhân.

Trần Hạo và Bạch Diệc Phi bước xuống xe liền nhìn thấy Long Linh Linh và Lưu Hiểu Anh đã đứng ở đó đợi từ lâu.

“Chủ tịch”, Long Linh Linh mở miệng chào, nói mới nhớ, hình như đã rất lâu rồi cô ta chưa gọi cái tên chủ tịch này.

Lưu Hiểu Anh ngược lại không quá nghiêm túc như vậy mà tươi cười hớn hở chào: “Hey, lâu quá rồi không gặp nha!”

Bạch Diệc Phi nở nụ cười: “Đã lâu không gặp, lần trước cô không từ mà biệt là do xảy ra chuyện gì sao?”

Lời vừa dứt, mọi người đều quay sang nhìn Lưu Hiểu Anh, bởi vì lúc đó Lưu Hiểu Anh nói cô ta đi tiễn dì hai của mình, kết quả là cô cũng biến mất luôn, mà mọi người không ai biết được cô đã đi đâu làm gì cho nên bây giờ ai nấy đều rất tò mò.

Lưu Hiểu Anh ngậm ngừng, nụ cười trên mặt cũng biến mất, còn quay sang lờm Bạch Diệc Phi: “Liên quan gì đến anh!”

Bạch Diệc Phi bị mắng một câu tự nhiên thấy rất ngại ngùng.

“Chẳng lẽ tôi nói sai à?”, Bạch Diệc Phi tỏ vẻ vô tội nhìn sang Trần Hạo, Trần Hạo lắc đầu, anh ta cũng chẳng biết tại sao.

Lưu Hiểu Anh hừ mũi kéo tay Long Linh Linh rồi xoay người bỏ đi.

Long Linh Linh có chút bất đắc dĩ chỉ đành nói với Bạch Diệc Phi: “Chủ tịch, chúng tôi đi vào trước nhé”.

“Ừ, đi đi!”, Bạch Diệc Phi gật đầu sau đó quay ra nói với Trần Hạo: “Cậu cũng đi đi, anh tự đi loanh quanh một vòng”.

Sau đó, Bạch Diệc Phi từ từ đi vào thang máy lên sảnh chính tại lầu một.

Sảnh chính là quầy tư vấn khám bệnh, lấy số và khu vực nghỉ ngơi, cho dù là trong ngày làm việc thì số người trong bệnh viện cũng khá là ít, hầu như chỉ có vài y tá đi lại.

Bạch Diệc Phi vừa bước đến quầy tư vấn, đang định đóng giả làm một bệnh nhân bình thường đến để xin tư vấn khám bệnh. Nhưng anh còn chưa kịp mở miệng thì đã nhìn thấy một người đàn ông toàn thân đầy bụi bặm, trên quần áo còn dính một chút dầu xe đen đen xông thẳng vào đây.

Mà trong lòng ông ta là một bé trai toàn thân đầy máu, đưa bé đại khái tầm mười hai mười ba tuổi.

Người đàn ông với giọng nói có phần hoảng loạn: “Cứu nó, làm ơn cứu lấy nó, nhất định phải cứu được nó”.

“Anh đừng lo, cũng đừng vội, chúng tôi sẽ chuẩn bị mổ cấp cứu ngay bây giờ”, một y tá thấy vậy thì có vẻ như nhìn nhiều thành quen, cô ta trả lời rất chuyên nghiệp hầu như không thể nghe ra sự bối rối hay lo lắng nào trong giọng nói.

Nghe thấy vậy thì trong lòng người đàn ông bỗng thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Rất nhanh sau đó, có y tá kéo một chiếc giường bệnh đến, trong sự giúp đỡ của các y tá khác bọn họ nhanh nhẹn đặt đứa trẻ người đầy máu đang hôn mê đặt lên giường.

Khi đến trước cửa phòng cấp cứu, có một người đàn ông trung niên tầm bốn mươi tuổi đi đến, ông ta chính là bác sĩ chuẩn bị mổ cấp cứu cho đứa

bé kia.

Bác sĩ này họ Chương, là một bác sĩ giàu kinh nghiệm, bình thường cũng là một bác sĩ có tiếng trong bệnh viện.

Bác sĩ Chương vừa đi vừa đeo khẩu trang lên mặt mình vừa hỏi: “Tình trạng của bệnh nhân thế nào?”

“Tai nạn xe cộ, bác sĩ, ông nhất định phải cứu nó!”, người đàn ông lập tức trả lời, trên gương mặt ông ta đầy sự lo lắng và bất an, còn có một chút âu lo khó mà nhận ra được.

Bác sĩ Chương nói: "Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức, anh đi nộp tiền trước, chúng tôi lập tức tiến hành làm phẫu thuật!"

Nghe xong, người đàn ông kia nói: "Bác sĩ, ông cứ làm phẫu thuật trước, tôi... bây giờ tôi không mang nhiều tiền như vậy, tôi sẽ đi rút tiền ngay".

Bác sĩ nghe vậy thì cau mày: "Xin lỗi, đây là quy định của bệnh viện, phải nộp phí trước mới được làm phẫu thuật".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 317: Cầu xin bác sĩ

Người đàn ông vô cùng lo lắng: “Bác sĩ, cầu xin bác sĩ hãy cứu cậu bé trước, cầu xin ông hãy cứu cậu bé trước. Tôi thật sự sẽ đi lấy tiền ngay lập tức. Bác sĩ, cầu xin ông, cầu xin ông mà!” Bác sĩ Chương bình tĩnh đứng đó rồi nói: “Vừa rồi có phải cậu nói đây là tai nạn xe cộ, mà cậu chính là người gây ra tai nạn đúng không?”

Người đàn ông sững sờ, sau đó nhanh chóng gật đầu: “Đúng vậy”.

Bác sĩ Chương nói: “Cậu đâm người ta, mà hai người không có quan hệ ruột thịt nào, cậu bảo đi lấy tiền, chúng tôi làm sao tin tưởng cậu được chứ? Nhờ may cậu lấy có trốn mất thì chúng tôi biết đòi tiền ai đây?”

“Tôi...tôi...”, người đàn ông vô cùng luống cuống, cuối cùng người đó quỳ bộp xuống đất: “Bác sĩ, tôi không chạy trốn đâu, thật đó. Xin ông mau cứu người trước đi, xin ông đó. Tôi không có tiền nhưng có thể vay tiền được. Tôi nhất định sẽ thanh toán mà!”

“Bác sĩ, cầu xin ông, ông mau cứu người trước đi!”, người đàn ông đó vừa nói vừa dập đầu.

Nhưng bác sĩ Chương với đám y tá trước mặt lại đứng đưng và thờ ơ, không ai bước tới kéo người ta đứng dậy cả. Bác sĩ Chương đứng đưng nói: “Cậu có dập đầu cũng vô dụng thôi. Nếu như cậu không trả tiền thì chúng tôi sẽ không tiến hành phẫu thuật”.

“Đây là bệnh viện tư nhân, không phải bệnh viện công. Muốn phẫu thuật ở bệnh viện tư nhân thì phải thanh toán tiền trước. Cậu cầu xin tôi cũng vô ích thôi. Nên giờ tranh thủ thời gian nghĩ cách xoay tiền đi!”

“Nếu không trong lúc cậu đứng đây cầu xin thì bé trai kia đã chết từ lâu rồi đấy!”

Người đàn ông rất lo lắng, anh ta không ngừng dập đầu cầu xin bác sĩ, xin bác sĩ mau phẫu thuật cho đứa bé kia. Nhưng đám bác sĩ Chương chỉ

lẳng lẳng đứng đó nhìn, không có bất cứ phản ứng gì.

Lúc này mấy người đi ngang qua đều đã vây xung quanh, bọn họ nhìn thấy cảnh này nhiều đến nỗi giờ cũng quen luôn rồi, thậm chí còn có người đến khuyên bảo: “Người anh em, bệnh viện tư nhân là như vậy đây. Nếu như không trả tiền thì sẽ không chịu phẫu thuật đâu”.

“Đúng đấy, anh nhanh chóng đi xoay sở tiền nong đi! Không thì không cứu nổi đâu”.

“Anh có đập đầu cũng vô ích thôi!”

“Haiz, cứ cách vài ngày lại có một cảnh như này...”

Bạch Diệc Phi cũng rất tò mò nên mới đi theo đến đây, không ngờ anh lại nhìn thấy cảnh này, trong lòng lập tức bùng lên lửa giận.

Nơi này là bệnh viện, mà bác sĩ và y tá có trách nhiệm chăm sóc và cứu chữa người bị thương, khi đối diện với tình huống thế này thì chẳng phải bọn họ nên nhanh chóng làm phẫu thuật cứu người sao?

Vậy mà bọn họ làm gì thế? Cứ nhất quyết phải chờ đến khi giao tiền mới chịu tiến hành phẫu thuật. Nếu như bệnh viện nào cũng làm ăn như thế này thì còn cứu ai được nữa?

“Mấy người là bác sĩ, không phải là quân tư bản độc ác. Trách nhiệm của mấy người là cứu người chứ không phải mò tiền!”

Bác sĩ Chương nhìn lại, ông ta không vừa lòng với lời nói của Bạch Diệc Phi: “Anh là ai? Đã không biết gì thì đừng nói linh tinh”.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn bọn họ: “Tôi không hiểu hả? Ha ha, vậy ông nói cho tôi biết bác sĩ phải làm những gì đi? Không phải cứu người à? Đừng nói với tôi bác sĩ đến đây là để thu tiền nhé!”

“Anh!”, sắc mặt bác sĩ Chương sầm xuống: “Anh thì biết cái gì? Đúng là bác sĩ thì phải cứu người, nhưng bác sĩ cũng là người, cũng cần phải sống.

Chẳng lẽ chúng tôi có thể sống sót được bằng việc cứu người hả?”

“Chúng tôi cũng cần tiền, cần nuôi gia đình. Nếu như không có tiền thì ai sẽ chữa bệnh cứu người chứ?”

“Anh có biết chuyện gì đang xảy ra không? Cậu ta là người gây ra tai nạn. Nếu cậu ta bỏ trốn thì chúng tôi phải làm sao bây giờ?”

“Anh cho rằng điều hành cả một bệnh viện lớn thế này thì không cần tiền sao? Không cần tiền trả cho bác sĩ y tá, không cần tiền mua thiết bị y tế hả?”

“Vậy nên đã không hiểu thì đừng có mà nói linh tinh!”

Lúc này những người xung quanh cũng đã bắt đầu bàn tán âm ỉ.

“Chuyện này cũng không thể trách bác sĩ Chương được, dù sao đây cũng là bệnh viện tư nhân”.

“Đúng vậy, bác sĩ Chương làm phẫu thuật rất tốt. Chắc chắn ông ta bị ép buộc thôi”.

“Haiz, anh bạn trẻ này quá xúc động rồi”.

“...”

Bạch Diệc Phi siết chặt nắm đấm. Tiền, mở miệng ngậm miệng đều chỉ có tiền, mẹ nó chứ, đây là những gì bác sĩ nên nói sao?

Mà những người này đều là bệnh nhân hoặc là người nhà, vậy mà cũng thốt ra câu đó được, chẳng qua chỉ muốn lấy lòng bác sĩ Chương mà thôi. Nói trắng ra bọn họ cũng không thực sự đồng ý điềm này của bệnh viện.

Trong lòng Bạch Diệc Phi cảm thấy có chút khó chịu. Đây chính là bản tính của con người. Khi đối mặt với chuyện của người khác thì bọn họ sẽ không đứng ở góc độ của người đó để suy nghĩ vấn đề, thậm chí còn ích kỷ cho rằng đó là đúng.

Nhưng mà đến bây giờ bọn họ vẫn không thử nghĩ xem, nếu như đổi lại người bị thương kia là người nhà của họ thì sao? Liệu bọn họ có còn mạnh dạn đồng ý với bác sĩ Chương nữa không?

Bỏ đi, đám người như thế rất nhiều, có nói cũng không lại bọn họ, cũng không thể thay đổi được suy nghĩ của bọn họ đâu.

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, anh cố gắng dần cơn tức lại. Dù sao cứu người là quan trọng nhất: “Muốn tiền đúng không? Được thôi, mấy người cứu người đi, tôi trả tiền”.

“Cái gì?”, bác sĩ Chương giống như đang nghe chuyện cười: “Anh trả tiền sao? Anh là ai hả? Anh có tiền à? Anh cũng giống cậu ta đúng không? Hay là mấy người cùng một giuộc với nhau?”

Bạch Diệc Phi thẳng thừng lấy ra một tấm thẻ đen rồi đưa cho y tá.

Vẻ mặt bác sĩ Chương lạnh lùng: “Mau đi quẹt thẻ đi, tôi muốn xem thử thẻ anh ta có thể thanh toán được hay không.”

Bọn họ chưa từng nhìn thấy tấm thẻ như của Bạch Diệc Phi, thẻ này quẹt được áy hả? Chuyện viễn vông? Chắc vì không có tiền nên thấy sốt ruột, vì thế mới đứng ra diễn kịch cùng với đồng bọn đúng không!

Bác sĩ Chương đưa tấm thẻ đen của Bạch Diệc Phi cho một y tá đi thanh toán.

Bác sĩ Chương hừ lạnh một tiếng, ông ta đứng đó đợi kết quả.

Những người xung quanh thấy thế thì xì xào bàn tán.

“Tôi chưa từng thấy thứ đó! Đây là thẻ ngân hàng hả?”

“Không biết nữa, tôi cũng chưa nhìn thấy bao giờ, không phải lừa đảo đấy chứ?”

“Tôi cũng cảm thấy vậy, nhìn quần áo mà anh ta mặc xem, trông không người có tiền cho lắm?”

Bạch Diệc Phi đứng yên ở đó, trong lòng anh rất lo lắng, anh hy vọng cô y tá kia trở về nhanh một chút. Lúc này đã kéo dài mất một lúc rồi, không biết đứa bé kia thế nào rồi? Không biết còn kịp thời cứu chữa hay không?

Anh nhìn sang người đàn ông còn đang đập đầu, sau đó nhíu mày lại vươn tay ra kéo người đó dậy: “Không sao rồi, tôi đã trả tiền rồi, sẽ tiến hành phẫu thuật nhanh thôi”.

“Hả?”, người đàn ông kia ngơ ngác, giống như không nghe thấy những lời mà bọn họ vừa nói.

Bạch Diệc Phi cảm thấy có chút quái lạ, nhưng cũng không để trong lòng: “Bọn họ sẽ tiến hành phẫu thuật nhanh thôi, anh đứng lên trước đi”.

Lúc này y tá vội vàng chạy về, trên mặt cô ta tràn ngập vẻ sợ hãi.

Bác sĩ Chương thấy thế thì nhíu mày: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Thẻ này, thẻ...”

Y tá không nói được một câu hoàn chỉnh, còn bác sĩ Chương nghe thấy thế thì tưởng là trong thẻ không có tiền, ông ta nói với Bạch Diệc Phi: “Trong thẻ này không có tiền, anh còn giả vờ giả vịt cái gì nữa?”

“Không có tiền?”, Bạch Diệc Phi nhìn cô y tá kia.

Y tá nhanh chóng lắc đầu: “Không phải. Có, có, chỉ là tôi...tôi không cẩn thận...không cẩn thận quẹt hơi nhiều...”

Cô ta nói xong thì bác sĩ Chương kinh ngạc. Ca phẫu thuật này bình thường sẽ thu trước hai trăm ngàn, sau này sẽ tính toán lại sau. Mà y tá này nói quẹt hơi nhiều, ý là trong thẻ này không chỉ có tiền, mà còn có nhiều hơn hai trăm ngàn sao!

Bạch Diệc Phi chỉ thản nhiên hỏi lại: “Tổng cộng đã quẹt hết bao nhiêu?”

“Hai...hai triệu”, y tá nói xong thì như sắp khóc đến nơi.

Chỉ trong nháy mắt ngoài cửa phòng cấp cứu đột nhiên yên lặng đến mức nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Lúc này bác sĩ Chương đã trợn tròn hai mắt, ông ta không tin vào tai mình, vì thế đã hỏi lại lần nữa: “Bao nhiêu?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 318: Ông bị đuổi việc

“Hai triệu...”

Bác sĩ Chương nghe thấy con số này thì suýt chút nữa ngã ngửa về sau. Mẹ nó chứ, đây là ai vậy? Không ngờ lại có hẳn hai triệu!

“Chuyện này... làm sao có thể được? Đây là thẻ ngân hàng sao?”, bác sĩ Chương không cam lòng hỏi lại.

Ông ta nói xong thì cả đám người gật đầu phụ họa theo.

“Đúng vậy, sao tôi lại chưa thấy thẻ ngân hàng nào như thế này?”

“Tôi cũng chưa nhìn thấy bao giờ”.

“Đây không phải là thẻ ngân hàng đúng không?”

Bạch Diệc Phi không hề giải thích, anh chỉ vươn tay cầm chiếc thẻ ngân hàng về: “Không sao hết”.

Không phải chứ, đây là hai triệu đấy? Chứ không phải là hai mươi ngàn hay hai trăm ngàn đâu!

Điều này... chúng tôi hai triệu đối với anh ta cũng chỉ như hai trăm ngàn mà thôi đúng không?

Cả đám người âm thầm phỏng đoán, bọn họ vừa nghĩ thế thì đã muốn nôn ra máu.

Sắc mặt bác sĩ Chương trắng bệch, người có thể coi hai triệu như con bò rừng lông cây me rụng lá thì chắc chắn không phải người bình thường như ông ta nghĩ, anh chắc chắn là con trai của chủ tịch nào đó, thế nên mới không quan tâm đến tiền bạc.

Nhưng bác sĩ Chương không nghĩ rằng anh sẽ là ông chủ của công ty nào đó, bởi vì tuổi tác Bạch Diệc Phi còn quá trẻ, không ai cho rằng anh là chủ tịch, huống hồ còn là chủ tịch tập đoàn Hải Tước nữa.

Lúc này y tá run sợ nói: “Thưa anh, thành thật xin lỗi. Bệnh viện không có nhiều tiền như vậy, đợi đến khi gom đủ sẽ trả lại cho anh, nếu không chúng tôi sẽ chia nhỏ khoản tiền ra để hoàn trả”.

“Tôi đã nói rồi, không sao cả”, Bạch Diệc Phi nói: “Cô trả lại cho tôi rồi thì tôi vẫn sẽ đưa lại nó cho bệnh viện thôi”.

“Cái gì?”

Mọi người nghe xong đều không hiểu nổi, tại sao vẫn đưa lại cho bệnh viện chứ? Chẳng lẽ anh cũng muốn làm phẫu thuật hả? Nhưng nhìn qua thì có giống người bị bệnh lắm đâu?

Bác sĩ Chương nghe xong thì ánh mắt lập tức sáng lên, ông ta nhanh chóng bước lên một bước rồi nở nụ cười vạn vạn: “Áy áy, anh bạn này, không biết người anh có chỗ nào không khỏe sao? Nếu như phẫu thuật thì tôi khá có kinh nghiệm đấy, tôi có thể...”

Bạch Diệc Phi nâng ngón tay lên: “Thứ hai, sở dĩ tôi nói như vậy là vì bệnh viện này mấy phút nữa sẽ thuộc về tôi thôi”.

“Cái gì?”

Cả đám người hết sức kinh hãi.

Đương nhiên sau khi khiếp sợ thì bọn họ lại nghi ngờ Bạch Diệc Phi.

“Này chàng trai, anh đúng là có tiền thật, nhưng sao anh có thể mua được bệnh viện này chứ?”

“Đúng vậy, muốn mua lại một bệnh viện thì phải tốn một khoản lớn đấy”.

“Tôi nghĩ anh ta nói dóc thoi đúng không?”

Sau khi kịp phản ứng lại thì bác sĩ Chương cảm thấy vừa rồi mình đã bị sỉ nhục, nên ông ta lập tức sầm mặt: “Thưa anh, anh có hai triệu nhưng không có nghĩa anh có thể mua lại bệnh viện của chúng tôi. Chúng tôi là bệnh viện tư nhân, không thiếu vài đồng kia của anh đâu!”

Bạch Diệc Phi không để ý đến bác sĩ Chương, anh nhìn về mấy người đang đi từ hành lang về phía bên này, bao gồm cả viện trưởng, Long Linh Linh, Lưu Hiểu Anh, Trần Hạo và Ngưu Vọng.

“Bác sĩ Ngưu, làm phiền anh tranh thủ thời gian tiến hành phẫu thuật”, Bạch Diệc Phi nói với Ngưu Vọng: “Đã chậm trễ mất một lúc rồi”.

Ngưu Vọng đi đến, ông ta cũng không biết đang xảy ra chuyện gì, ông ta nhìn về phía bác sĩ Chương và mấy người đang đứng xung quanh, sau đó đại khái cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì: “Mọi người nhanh chóng chuẩn bị tốt rồi theo tôi vào trong”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì lập tức lên tiếng: “Ngoại trừ bác sĩ Chương. Ông ta không được phép bước vào”.

“Tại sao chứ?”, sắc mặt bác sĩ Chương rất khó coi. Bị một người trẻ tuổi nói vậy mà ông ta không chửi thẳng mặt thì đã tốt lắm rồi đấy.

Ngưu Vọng thấy vậy lập tức giảng hòa: “Phẫu thuật quan trọng hơn, đừng nói linh tinh nữa”.

Ở bệnh viện này Ngưu Vọng có tiếng nói rất lớn, nên tất nhiên mọi người đều nghe lời ông ta, mấy y tá và bác sĩ khác đều đi vào phòng phẫu thuật.

Thật ra ông ta cũng muốn để cho bác sĩ Chương vào phẫu thuật. Dù sao trong phương diện này thì bác sĩ Chương làm rất tốt. Nhưng mà sau khi thấy thái độ của Bạch Diệc Phi thì ông ta đành lắc đầu từ bỏ.

Cửa phòng phẫu thuật nhanh chóng đóng lại, bác sĩ Chương bị ngăn ở bên ngoài.

Lúc này viện trưởng đi tới: “Bác sĩ Chương là bác sĩ phẫu thuật lâm sàng khá tốt ở bệnh viện chúng tôi, tôi thấy để nên để ông ấy vào trong thì tốt hơn”.

Bạch Diệc Phi lặng lẽ đảo mắt, anh cười lạnh lùng: “Một bác sĩ không có đạo đức nghề nghiệp thì không xứng làm phẫu thuật”.

Viện trưởng há to miệng: “Chuyện này cũng không thể trách bác sĩ Chương được, dù sao thì...”

“Không cần nói nữa”, Bạch Diệc Phi xua tay ngắt lời viện trưởng: “Tôi có suy nghĩ của riêng mình, ông không cần nói nữa”.

Bác sĩ Chương nghe nghe thấy thế thì không chịu được nữa: “Tại sao anh lại ăn nói với viện trưởng như thế? Anh nghĩ rằng bản thân là ai chứ?”

Viện trưởng nghe ông ta nói như vậy thì bị sợ đến mức toát mồ hôi, viện trưởng kéo bác sĩ Chương lại: “Đừng nói nữa, tự tôi có quyết định của mình”.

Bác sĩ Chương không hiểu, ông ta còn muốn nói thêm gì nữa thì Bạch Diệc Phi đã mở miệng: “Lý do là giờ tôi đã là chủ tịch của bệnh viện này, thế đã được chưa!”

Đám người Trần Hạo đi tới đứng bên cạnh Bạch Diệc Phi, Long Linh Linh nhanh chóng ra mặt: “Thật xin lỗi, qua cuộc trao đổi vừa nãy thì bắt đầu từ bây giờ, bệnh viện tư nhân này đã bị chủ tịch của chúng tôi đã mua lại. Anh ấy mới chính là chủ tịch của bệnh viện này”.

Bác sĩ Chương giống như sét đánh bên tai.

Còn những người vây xem thì kinh ngạc há hốc mồm.

Vừa rồi còn bảo người ta chém gió, giờ thì bị vả mặt rồi. Người ta thật sự mua lại bệnh viện này rồi đấy!

Bác sĩ Chương sững sốt hồi lâu, sau đó ông ta nở nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: “Chủ tịch, chúng tôi thật sự không biết anh đến đây. Thật sự xin lỗi, là tôi có mắt không trông. Chủ tịch anh rộng lượng, chắc chắn sẽ không so đo với sai lầm của đám làm công ăn lương như chúng tôi phải không?”

Ông ta đã cố gắng hạ thấp bản thân xuống, vừa khéo xung quanh có rất nhiều người vây xem, là một chủ tịch mới nhận chức thì tất nhiên sẽ muốn làm một tấm gương tốt trước mặt bệnh nhân và người nhà rồi. Đồng thời cũng phải thể hiện ra mình là người rất rộng lượng nữa.

Đáng tiếc bác sĩ Chương nghĩ thì hay nhưng Bạch Diệc Phi lại không nghĩ như vậy!

“Không, tôi muốn so đo đấy”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Ông không đề cao việc cứu người mà chỉ chăm chăm tiền nong. Điều này đã vi phạm đạo đức nghề nghiệp của một bác sĩ. Thế nên ông không xứng làm bác sĩ!”

“Tôi muốn một bác sĩ hết lòng hết dạ vì bệnh nhân, chứ không phải hạng bác sĩ bị đồng tiền làm mờ con mắt. Vì thế từ giờ trở đi ông đã bị đuổi việc!”

Thật ra những bệnh nhân và người nhà đang đứng đây mới là người cảm nhận được sâu sắc nhất. Bởi vì bọn họ biết có rất nhiều bệnh nhân vì không đóng nổi tiền viện phí mà bị kéo dài thời gian, cho tận tới khi mất mạng thì thôi.

Lúc này nghe được câu nói đó thì mọi người đã cảm thấy tin tưởng và an tâm đối với bệnh viện này. Có một chủ tịch như thế này thì bọn họ tin rằng cho dù bản thân không có tiền thì cũng có thể được cứu chữa kịp thời.

Còn bác sĩ Chương thì lại trọn tròn hai mắt.

Cách làm của ông ta trong hầu hết tình huống đều không có vấn đề gì. Hơn nữa cũng không phải chỉ có mình ông ta làm như thế, thậm chí còn có nhiều nữa là đằng khác.

Nhưng tại sao chỉ mình ông ta bị đuổi việc chứ? Chỉ vì ông ta không may gặp phải chủ tịch mới nhận chức hay sao?

“Không, anh không thể làm như vậy được!”, bác sĩ Chương lắc đầu: “Anh không phải viện trưởng, anh không biết gì cả, anh không thể tự ý quyết định như vậy được!”

Viện trưởng cũng đứng ra đỡ lời: “Chủ tịch Bạch, mặc dù bác sĩ Chương đã làm sai, nhưng cũng không nên...”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn sang: “Ông cũng bị đuổi việc! Làm viện trưởng mà lại thuê một bác sĩ như vậy, không những thế còn mặc kệ mấy hành động này của ông ta, thế nên ông cũng phải chịu trách nhiệm!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 319: Hà Thu Hữu

Bạch Diệc Phi biết viện trưởng này cũng không phải người tốt lành gì. Lần trước khi Lý Tuyết ngắt xiu, lúc Lưu Hiểu Anh đi ra nói có thể cứu chữa được thì ông ta đã nói chuyện vô cùng khó nghe, hơn nữa điều này cũng chứng tỏ tính cách của ông ta chẳng ra gì.

Mấu chốt là nếu không có sự cho phép của viện trưởng thì sao bác sĩ Chương dám làm như vậy chứ?

Sau khi viện trưởng phản ứng lại thì vội nói: "Không được, tôi có làm gì sai đâu? Sao anh có thể đuổi việc tôi?"

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng: "Là một viện trưởng thì ông phải là một đầu tàu. Hơn nữa nếu không có sự cho phép của ông thì sao bệnh viện lại làm việc như thế chứ?"

"Trách nhiệm của ông còn lớn hơn cả ông ta! Hơn nữa viện trưởng được các cổ đông bổ nhiệm. Vì thế với tư cách là chủ tịch, tôi có quyền bổ nhiệm một viện trưởng mới. Và cũng có quyền xử lý đối với những người làm việc sai trái".

Bạch Diệc Phi nói xong thì bước đi mà không ngoảnh đầu lại.

Long Linh Linh và Lưu Hiểu Anh thấy thế cũng nhanh chóng chạy theo.

"Những chuyện sau này sẽ do hai người xử lý. Còn chức viện trưởng sẽ giao lại cho Ngưu Vọng, anh ấy sẽ biết cách quản lý bệnh viện thế nào".

"Bắt đầu từ ngày mai phải nhanh chóng tiến hành đợt huấn luyện cho tất cả nhân viên trong bệnh viện. Tôi muốn bọn họ phải đặt bệnh nhân lên hàng đầu, phải biết rõ trách nhiệm của bác sĩ hay y tá là gì".

Bạch Diệc Phi lại nói: "Đưa người đàn ông kia tới phòng nghỉ đi. Tôi sợ người nhà thằng bé tới sẽ có những phản ứng cực đoan".

"Tình hình phẫu thuật của cậu bé kia phải báo cáo cho tôi biết, lúc người nhà cậu bé ấy tới cũng phải báo cho tôi ngay".

....

Trở lại phòng làm việc, Bạch Diệc Phi sắp xếp một số chuyện, anh đang chuẩn bị đi xem tình hình buổi phẫu thuật của cậu bé kia thì có một y tá chạy tới.

"Không xong, không xong rồi! Người... người đàn ông đó... anh ta... anh ta có hơi không bình thường..."

"Không bình thường?", Bạch Diệc Phi nghi ngờ: "Sao lại không bình thường? Hơn nữa dù có không bình thường nhưng tại sao cô lại đến tìm tôi?"

Cô y tá kia vội vàng lắc đầu: "Chuyện này, không thể nói rõ được. Bây giờ bác sĩ Ngưu vẫn còn đang làm phẫu thuật, vì thế..."

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng, anh vừa đi vừa nói: "Thế cô đưa tôi đến xem một chút!"

...

Bên trong một phòng làm việc khác, người đàn ông khắp lấm lem bùn đất, ánh mắt cậu ta vô hồn ngồi ở đó, trong miệng vẫn đang lảm bảm gì đó.

"Anh sao thế?"

Người đàn ông dường như không nghe thấy lời của Bạch Diệc Phi, anh ta vẫn duy trì ánh mắt và dáng vẻ vô hồn đó.

Bạch Diệc Phi cau mày, cô y tá kia bước tới định nói gì đó. Thế nhưng người đàn ông kia đột nhiên động đậy, anh ta chột co người lại, cuối cùng ánh mắt cũng tỉnh táo lại, nhưng anh ta rất sợ cô y tá.

"Anh ta sao thế? Anh ta đang sợ cô sao? Cô đã làm gì anh ta rồi?", Lưu Hiểu Anh vừa đuổi tới đã vội vã hỏi.

Cô y tá cảm thấy oan ức: "Tôi không làm gì hết. Tôi chỉ mới đưa anh ta đến đây rồi bảo anh ta nghỉ ngơi một lát, không được suy nghĩ quá nhiều thôi. Tôi còn nói cho anh ta biết đứa trẻ kia đang được phẫu thuật rồi, nhưng anh ta nghe xong thì lại trở nên sợ hãi, co rụt người lại..."

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì cảm thấy có gì đó không đúng, anh mau chóng bảo cô y tá ra ngoài.

Chờ tới khi cô y tá đã rời khỏi đó.

Thì Bạch Diệc Phi mới đi tới trước mặt người đàn ông: "Đứa bé mà anh đưa tới không sao cả".

Khi người đàn ông nghe thấy đứa bé kia thì nhanh chóng trở nên không bình thường, lúc này anh ta còn lắc đầu nói gì đó: "Tiền... mau cứu đứa bé... tiền..."

Nghe được điều này thì ánh mắt Bạch Diệc Phi nhanh chóng trầm xuống. Anh ta bị như thế ngoại trừ nguyên nhân cá nhân ra thì còn do bị bác sĩ Chương kích thích nữa. Bác sĩ Chương đó hễ mở miệng ra là nhắc tới tiền, vì thế mới khiến anh ta lâm bầm tiền nong trong miệng suốt thế.

Nhưng mà chắc anh ta phải sốt ruột vì không có tiền lắm mới trở nên thế này được?

"Anh không cần lo lắng về vấn đề tiền bạc đâu. Tôi sẽ cho anh tiền, anh không bỏ tiền ra, anh nghe thấy không?", Bạch Diệc Phi cúi đầu nói.

Rốt cuộc thì người đàn ông đó cũng ngẩng đầu lên, anh ta sững sờ nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lại nói: "Không sao rồi, đứa bé đó đang được làm phẫu thuật, sẽ không có chuyện gì đâu, anh phải tin vào năng lực của bác sĩ".

"Có thật không?", người đàn ông hỏi lại.

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Thật, nhưng anh có thể nói cho tôi biết anh đang gặp khó khăn gì không?"

Người đàn ông thở phào nhẹ nhõm, anh ta ngồi ngây ngẩn trên ghế salon, cuối cùng mới chậm rãi lên tiếng: "Tôi tên là Hà Thu Hữu, trong nhà cũng chỉ có một mình tôi, nhưng tôi..."

Vừa nói tới đây thì anh ta lại bật khóc.

Khi anh ta khóc xong rồi thì mới nghẹn ngào nói: "Tôi bị bắt vào tù, bố tôi chết... mẹ tôi cũng bị bệnh... tôi..."

Anh ta nói năng lộn xộn, nhưng cuối cùng thì ba người Bạch Diệc Phi cũng đã hiểu được đầu đuôi.

Hóa ra đầu năm năm trước do anh ta lỡ tay khiến người khác bị thương nên đã bị tố cáo, sau đó thì bị bắt vào tù. Anh ta ngồi tù bốn năm, lúc đang ở tù thì bố anh ta không chống đỡ nổi đã qua đời.

Còn mẹ anh ta cũng ngã bệnh, sau khi Hà Thu Hữu ra tù thì không còn gì cả, anh ta đối mặt với tình cảnh như thế thì vô cùng luống cuống.

May mà cuối cùng cũng tìm được công việc lái xe tải. Hôm nay cũng là ngày đầu tiên anh ta đi làm, anh ta nghĩ bản thân phải biểu hiện thật tốt để cấp trên coi trọng.

Nhưng bất ngờ luôn tới những lúc người ta không ngờ.

Đầu tiên, anh ta đi tới con đường kia, nhưng con đường đó đang sửa chữa nên tạm thời bị ngăn lại, anh ta phải đi sang đường khác. Nhưng đi đường vòng sẽ mất thời gian nhiều hơn, anh ta sợ làm chậm trễ thời gian nên đã lái xe hơi nhanh một chút.

Quan trọng hơn chính là lúc lái xe vì sợ bị trễ giờ, sợ cấp trên trách mắng ngày đầu đi làm đã đi trễ, nên anh ta đã chuyên tâm lái xe.

Nhưng kết quả tới khúc rẽ thì có một chiếc xe đạp đột nhiên lao tới khiến anh ta sợ hết hồn, mặc dù đã vội vàng đạp phanh nhưng cũng không kịp, không thể khống chế được xe tải nữa.

"Rầm!"

Hai chiếc xe tông vào nhau, kết quả thế nào thì không cần nghĩ cũng biết.

Bạch Diệc Phi đã hiểu được đại khái. Tình trạng của anh ta đừng nói đến tiền phẫu thuật cho đứa bé này, mà ngay cả tiền thuốc men cho bản thân cũng không trả nổi ấy chứ. Bạch Diệc Phi im lặng thờ dài, đột nhiên anh nhớ tới Trần Hạo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 323: Người phụ nữ váy đỏ

Sáng hôm sau, Bạch Diệc Phi đưa Bạch Hồ và Từ Lăng đến chỗ khách sạn Vương Hải hẹn. Trong bãi đậu xe, ba người Bạch Diệc Phi bước xuống từ một chiếc xe trông rất tầm thường.

Vừa tới cửa thang máy liền thấy thang máy mở ra, bên trong có một đôi nam nữ đang đi ra, người đàn ông trông khoảng ba mươi tuổi, còn người phụ nữ thì rất xinh đẹp cũng rất trẻ, trên người mặc một chiếc váy màu đỏ trông rất nóng bỏng.

Người đàn ông vòng tay qua ôm eo người phụ nữ, bàn tay đang không ngừng vuốt ve một cách ái muội, còn mặt của anh ta thì gần như sắp chôn vào ngực của người phụ nữ.

Nhìn thấy cảnh này, biểu cảm của cả ba người đều có chút không nói nên lời.

Người đàn ông không để ý đến bọn họ, nhưng người phụ nữ kia thì lại nhìn thấy ba người Bạch Diệc Phi, nhìn thấy biểu cảm của bọn họ khiến cô ta hơi ngừng lại và có chút không vui nói: “Mấy người nhìn cái gì mà nhìn? Chưa nhìn thấy gái đẹp bao giờ à?”

Vừa mở miệng thì mới phát hiện, hoá ra cô ta là cô gái ghê gớm.

Ba người Bạch Diệc Phi thu lại ánh mắt, nghiêm túc đi thẳng vào trong thang máy, nhưng người phụ nữ kia không hiểu bị làm sao mà cố tình nhảy ra gây sự: “Ê, tôi nói các anh đó? Tai các anh điếc hết rồi hả?”

Nói xong, cô ta quay qua bạn trai của mình nũng nịu nói: “Chồng ơi, anh nhìn bọn họ kia, bọn họ nhìn trộm em, chắc chắn là có ý đồ xấu xa với em”.

Người đàn ông lúc nghe thấy câu đầu tiên của người phụ nữ thì đã ngẩng phắt đầu lên quét ánh mắt khinh thường nhìn sang ba người bọn họ, khi phát hiện bọn họ cũng chẳng phải nhân vật có máu mặt nào thì trong

ánh mắt đó lại càng lộ rõ vẻ khinh bỉ: “Chúng mày có biết cái gì nên nhìn, cái gì không nên nhìn không?”

"Con mẹ mày, người đàn bà của tao mà chúng mày cũng dám nhìn? Có tin tao tìm vài anh em đến móc mắt chúng mày ra không?"

Bạch Diệc Phi cạn lời, người bình thường khi thấy có ai đó từ thang máy đi ra thì cũng sẽ nhìn một cái chứ hả? Tình huống này là đang cố tình gây sự à? Mà không hiểu người anh em này lấy đâu ra dũng khí này vậy? Bạch Hổ với Từ Lãng vẫn còn đang đứng sau lưng anh, chẳng lẽ hắn ta không để ý đến à?

Kỳ thực, người đàn ông này đúng là không chú ý đến thật, bởi vì Bạch Hổ và Từ Lãng đã thu lại khí thế của mình, cho nên người bình thường sẽ chỉ nhìn thấy bọn họ khá là to cao mà thôi.

Bạch Diệc Phi không muốn dính dáng gì đến mấy người không liên quan này, cho nên cũng không trả lời mà tiếp tục đi thẳng về phía thang máy.

Người đàn ông thấy mình bị lơ đi như vậy thì không cam tâm, hắn từ bé đến lớn như này cũng chưa có ai dám không coi hắn ra gì như vậy nên nổi khùng lên: “Con mẹ mày, đứng lại cho tao!”

Vừa nói người đàn ông vừa bước lên trước một bước, ý đồ định tóm lấy vai của Bạch Diệc Phi.

Đúng vào lúc này thì Bạch Hổ ra tay, một tay anh ta nắm chặt lấy cổ tay của người đàn ông hất ra.

Người đàn ông bị Bạch Hổ hất ra thì loạng choạng lùi về phía sau mấy bước mới đứng vững được. Đến lúc này thì hắn mới chú ý đến hai người đàn ông to cao đang đứng phía sau Bạch Diệc Phi, nhưng mà hắn lại nghĩ không thể mất thể diện trước mặt phụ nữ, cho nên hắn mới cố ép mình nói: “Chúng mày định làm gì? Định mưu sát à?”

Gặp phải hai tên thần kinh thì làm thế nào? Nếu cố giải thích thì cũng mất thời gian, mà anh thì đang vội.

“Bạch Hồ, chúng tôi đi lên trước”, Bạch Diệc Phi không muốn lãng phí thời gian với bọn ngu đần, dặn dò xong liền cùng Từ Lăng đi vào trong thang máy.

...

Đi thang máy thẳng lên tầng cần đến, Bạch Diệc Phi gõ cửa phòng.

Không lâu sau cửa phòng mở ra, là một người đàn ông mặc đồ tây màu đen với gương mặt hung dữ: “Tìm ai?”

“Tôi đến tìm ông Vương”, Bạch Diệc Phi đáp.

Nhưng sau đó tên vệ sĩ không nói lời nào mà chỉ “Rầm” một tiếng đóng cửa phòng lại.

“Có phải tôi đi nhầm phòng không?”, Bạch Diệc Phi nhìn lại số phòng, chắc chắn là số này, không hề bị nhầm cho nên lại gõ cửa phòng thêm lần nữa.

Lại là tên vệ sĩ lúc này mở cửa, nhìn thấy là Bạch Diệc Phi thì cau mày nói: “Ở chỗ chúng tôi không có người mà anh cần tìm”.

May mà lần này Bạch Diệc Phi phản ứng cực nhanh nên đã vươn tay chặn cửa lại không cho tên vệ sĩ đóng cửa rồi nói: “Người anh em, tôi thực sự đến tìm ông Vương, ông ấy nói với tôi địa chỉ này, chắc chắn là không sai được”.

Vệ sĩ đang định ra tay đuổi bọn họ đi thì đúng lúc này, bên trong phòng truyền đến giọng nói của một người phụ nữ: “Để bọn họ vào đi”.

Lời vừa dứt, vệ sĩ liền buông tay, nghiêng người sang một bên để Bạch Diệc Phi đi vào.

Đúng lúc này Bạch Hồ cũng lên đến nơi, do vậy ba người cùng nhau bước vào trong phòng.

Đây là phòng hạng sang của khách sạn cao cấp này, những trang trí bên trong rất xa xỉ và rộng rãi, có thể nói là rất xứng với tên gọi Phòng hạng sang.

Ba người Bạch Diệc Phi vừa đi vào liền nhìn thấy một người phụ nữ đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, nhưng đáng tiếc trước mặt cô ta có mười mấy tên vệ sĩ mặc quần áo đen đứng chắn trước mặt, nên bọn họ không nhìn ra được khuôn mặt của cô ta, chỉ có thể nhìn qua khe hở giữa các vệ sĩ để thấy được cô ta mặc một chiếc váy liền màu đỏ mà đôi chân dài trắng nõn nà đang đặt lên trên sofa.

Thành thật mà nói, nhìn thấy cảnh này khiến Bạch Diệc Phi có chút đại ra.

Địa chỉ mà Vương Hải nói cho anh rõ ràng là ở đây, nhưng khi anh đến thì người mà anh gặp lại không phải là Vương Hải, mà là một người phụ nữ, hơn nữa bọn họ còn nói ở đây không có người nào tên là Vương Hải.

Sau khi định thần lại, Bạch Diệc Phi nheo mắt, tỏ vẻ chẳng quan tâm mà cười lạnh một tiếng, sau đó sắc mặt anh trầm xuống nói: “Xin chào, hôm qua Vương Hải hẹn tôi tới đây gặp mặt, không biết bây giờ ông Vương có ở trong này không?”

Đây là một căn hộ, chỗ anh đang đứng là phòng khách, bên cạnh còn có hai phòng ngủ, có thể là Vương Hải đang ở bên trong phòng ngủ.

Giọng nói của người phụ nữ vang lên có chút biếng nhác: “Anh tìm nhầm chỗ rồi, ở đây không có ông Vương nào cả”.

"Cái này...", Bạch Diệc Phi hơi ngừng lại: "Địa chỉ này là do ông Vương đưa cho tôi, hẳn là không sai được".

Người phụ nữ hừ mũi: "Trước đây cũng có vài người nghe không hiểu, cố tình xông vào phòng của tôi, nhưng sau đó chẳng có một ai có thể đứng

mà đi ra cả”.

Câu này nói ra khiến cho không khí bỗng nhiên trở nên vô cùng căng thẳng

Sắc mặt Bạch Diệc Phi nhàn nhạt: "Ồ, vậy sao? Vậy thì cũng chưa chắc đâu”.

“Ra tay đi!”, người phụ nữ ra lệnh cho đám vệ sĩ.

Đám vệ sĩ thấy vậy thì lập tức có năm người bước ra bao vây lấy ba người Bạch Diệc Phi.

Một trong số vệ sĩ ra tay trước, nhưng vừa mới vươn tay ra thì đã bị Từ Lăng giữ lại, anh ta dồn sức vào tay, đột nhiên bóp mạnh vào cổ tay tên vệ sĩ.

"Aaaaa!"

Tiếng kêu thảm thiết vang lên làm cho những tên vệ sĩ khác cảnh giác hơn.

Bạch Diệc Phi nói không nhanh không chậm: “Hà tất phải như vậy chứ? Chẳng lẽ không thể nói chuyện với nhau bình thường được sao?”

Người phụ nữ hừ một tiếng: “Anh muốn nói anh là quân tử à? Nhưng tôi lại không phải!”

Cái quái gì cơ?

Người phụ nữ đã hết kiên nhẫn nói với đám vệ sĩ: “Động tác nhanh lên chút!”

Đám vệ sĩ nghe thấy vậy thì đều chạy hết qua vây bọc họ lại, ý đồ muốn hạ gục Bạch Diệc Phi.

Còn Bạch Diệc Phi biết vết thương của mình chưa lành hẳn cho nên rất ngoan ngoãn trốn ở phía sau lưng Bạch Hổ và Từ Lăng để cho bọn họ có

thể phát huy hết khả năng của mình.

Từ Lãng và Bạch Hồ lại có cơ hội liên thủ, bọn họ kết hợp với nhau vô cùng ăn ý, chẳng bao lâu mười tên vệ sĩ đã bị hai người bọn họ hạ gục hết.

Người phụ nữ trông thấy vậy thì vô cùng tức giận: “Một đám ăn hại! Không biết dùng vũ khí à? Nếu chết tôi chịu trách nhiệm!”

Bạch Diệc Phi nghe xong liền cảm thấy tim hẫng một nhịp: “Cô muốn giết chúng tôi?”

“Không thì sao?”, người phụ nữ đứng dậy, vênh vác nhìn Bạch Diệc Phi.

Lúc này Bạch Diệc Phi mới nhìn rõ khuôn mặt của người phụ nữ đó, cô ta rất xinh đẹp, nhất là khi mặc bộ váy màu đỏ kia lên người thì lại càng tăng thêm vẻ diễm lệ.

Nhưng mà thật đáng tiếc, biểu cảm vênh vác kia đã làm hỏng đi vài phần vẻ đẹp của cô ta.

“Một tên rác rưởi dám nhìn tôi, thì nó đáng chết!”

Bạch Diệc Phi nghi ngờ một cách rất nghiêm túc rằng não của người phụ nữ này có vấn đề, mẹ kiếp, cái kiểu suy nghĩ gì vậy, cô ta nghĩ rằng mình là công chúa của thời xưa chắc?

“Cô thực sự muốn giết tôi à?”, Bạch Diệc Phi hỏi lại lần nữa.

Người phụ nữ hừ mũi, quay ra quát đám vệ sĩ vừa mới bò dậy từ trên mặt đất: “Còn đợi cái gì nữa? Không nghe hiểu lời tôi nói à?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 324: Đàn bà đúng là chúa nói dối

Thoắt cái, đám vệ sĩ đều lấy ra cây côn dài nửa mét rồi xông lại. Bạch Diệc Phi thấy thế thì trực tiếp nói: “Không cần giờ cao đánh khế làm gì cả”.

Vì thế, Bạch Hồ và Từ Lăng đều ăn ý liếc mắt nhìn nhau, lúc này đều nhìn thấy vẻ khát máu trong mắt đối phương.

Đám vệ sĩ vừa bước lên thì dao trong tay Từ Lăng xoẹt một cái, tên vệ sĩ đó chỉ thấy trước mắt mình choáng váng, giống như bị người ta điểm huyết, cứ đứng bất động tại chỗ.

Một lúc sau, tên đó ngã sấp xuống đất, chết luôn.

Cùng lúc này, Bạch Hồ một cú đâm đánh về cổ tên vệ sĩ, cổ hắn ta bị đánh gãy, tắt thở luôn.

Người phụ nữ nhìn chỉ còn ba tên vệ sĩ, lúc này sợ hãi muôn phần rồi hét lên: “Các người... Các người muốn làm gì...”.

Bạch Diệc Phi chậm chậm bước lại, nói: “Hà tất phải thế? Chẳng phải ban nãy nói rồi thây, nói chuyện hăn hoi tốt biết mấy”.

“Tôi chỉ muốn tìm ông chủ Vương thôi”.

Người phụ nữ nheo mắt lại hỏi: “Anh là ai?”

“Tôi tên là Bạch Diệc Phi, phiền cô nói cho tôi biết ông chủ Vương có ở đây không?”

Thật ra không cần hỏi thì Bạch Diệc Phi cũng đoán được một chút. Dù sao thì địa chỉ này cũng là ông chủ Vương nói cho anh biết, hơn nữa thời gian cũng là ông ta quyết định. Giờ đây anh đến đúng giờ nhưng lại gặp phải cảnh này. Chỉ cần không phải kẻ ngốc thì đều nghĩ ra được chuyện gì xảy ra.

Người phụ nữ không đáp lại mà hừ lạnh một tiếng, nói: “Phải nói rằng, vệ sĩ của anh lợi hại đấy nhưng cũng chỉ có thể mà thôi”, nói xong cô ta hét một tiếng: “Đi ra đi”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì lập tức có cảnh giác, tiếp đó nhìn thấy một vệ sĩ áo đen thân hình vạm vỡ đi ra từ chỗ cửa sổ phòng khách. Khí thế trên người gã ta hoàn toàn khác với đám vệ sĩ ban nãy. Vừa nhìn đã biết không phải cùng đẳng cấp với nhau.

Người phụ nữ nhìn Đại Đông, đắc ý nói: “Vệ sĩ này của tôi là lính đánh thuê trên chiến trường hơn năm năm đó, từng giết được sát thủ xếp top 10 thế giới nữa”.

“Ai trong các người hôm nay cũng...”, người phụ nữ chưa nói xong thì hai mắt trợn trừng, đứng ngây tại chỗ. Cô ta chỉ thấy Từ Lăng lên trước, nhanh như tia chớp. Sau đó chỉ nghe thấy tiếng ‘phụp’, tên vệ sĩ kia bất động trước mắt mình luôn. Cô ta nhìn thấy cảnh này thì chờ người ra.

Bạch Diệc Phi chỉ dùng một ngón tay khẽ đẩy một cái, tên vệ sĩ kia ngã xuống đất, trên cổ có một vết chém rất rõ, máu chảy đầm đìa, hai mắt trợn trừng, đúng kiểu chết không nhắm mắt.

“Ban nãy cô nói gì ý nhỉ? Tôi không nghe rõ”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Người phụ nữ hoảng loạn, nói: “Sao có thể thế được? Sao có thể...”.

“Không có gì không thể cả, phải biết rằng, núi cao sẽ có núi cao hơn”.

Câu này như nhắc nhở chính bản thân anh. Ban đầu anh cứ tưởng rằng Bạch Hổ là người mạnh nhất rồi, nhưng sau khi biết đến vua của Linh Nam, Bạch Vân Bằng và Tàn Hoa thì...

Lúc này, người phụ nữ đột nhiên trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi nói: “Anh dám đối xử với tôi như vậy, ông Vương sẽ không tha cho anh đâu”.

“Ồ?”, Bạch Diệc Phi nghe thấy ‘ông Vương’ thì nói: “Nói như vậy thì cô có quen với ông chủ Vương? Vậy thì chắc chắn ông ta ở đây?”

Người phụ nữ nói với vẻ hống hách: “Ông Vương rất coi trọng tôi, chỉ cần tôi không vui thì ông ấy sẽ giúp tôi xả giận. Hôm nay anh chết chắc rồi”.

Bạch Diệc Phi nhìn người phụ nữ này đột nhiên hiểu ra mối quan hệ giữa cô ta và Vương Hải. Lúc này anh thầm nghĩ ‘Đúng là đồ không biết xấu hổ, lớn tuổi như vậy rồi mà còn đi hại đời cô gái trẻ thế này’.

Người phụ nữ thấy Bạch Diệc Phi không nói gì thì còn tưởng anh sợ, lúc này càng đắc ý nói: “Nếu biết điều thì anh hãy quỳ xuống dập đầu cho tôi. Nếu tâm trạng tốt thì tôi có thể bảo ông Vương tha cho anh”.

“Nếu anh không đồng ý thì anh sẽ chết rất thảm đấy”.

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng, nói: “Phiền cô hiểu rõ tình hình trước đã. Giờ đây rõ ràng là cô đang ở trong tay tôi chứ không phải ngược lại”.

“Tôi muốn cô chết thì cũng chỉ trong mấy phút thôi”.

Sau khi giết người, Bạch Diệc Phi đã không còn bài xích với chuyện này nữa nhưng anh vẫn rất coi trọng tính mạng con người. Nhưng có những người cứ cố ý xông lên, vậy thì anh cũng không để ý nữa.

Lúc này, cửa bị người ở bên ngoài mở ra.

“Ồ, mọi người đang làm gì vậy?”, Vương Hải cười ha ha bước vào.

Người phụ nữ kia nhìn thấy Vương Hải thì như chết đuối vớ được cọc, nhanh bước chạy lại nắm chặt tay ông ta nói: “Anh Vương! Cuối cùng anh cũng về rồi. Tên này bắt nạt em, anh mau giúp em đi”.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy thế thì cạn lời luôn. Sao kiểu nũng nịu này giống kiểu phi tần đang nhờ hoàng thượng làm chủ cho mình vậy?

“Ông chủ Vương”, nghĩ đi nghĩ lại, Bạch Diệc Phi vẫn cung kính gọi Vương Hải một tiếng.

Vương Hải phớt lờ lời của người phụ nữ kia, sau đó gật đầu với Bạch Diệc Phi, nói với vẻ áy náy: “Thật ngại quá! Tôi có việc đột xuất phải ra ngoài, không kịp thông báo với anh, để các anh hiểu nhầm rồi”.

Bạch Diệc Phi quét nhìn vệ sĩ đang nằm trên đất, trong lòng cười lạnh ‘Hiểu nhầm ư? Chỉ e là cố ý thăm dò thì đúng hơn?’

Trên mặt Bạch Diệc Phi vẫn không có thay đổi gì, cười nói: “Ông chủ Vương! Là do tôi đường đột quá”.

“Áy, quả thật là do tôi không đúng. Tôi đền tội với anh vậy, đi nào, vào trong uống với tôi một chén đi”, Vương Hải vỗ vai Bạch Diệc Phi nói.

Người phụ nữ kia thấy Vương Hải cứ nói chuyện với Bạch Diệc Phi mà không nói đỡ cho cô ta, lập tức không vui mà nũng nịu nói: “Anh Vương! Anh có nghe thấy không? Ban nãy hẳn nói là muốn giết em đấy, lại còn định ‘vô lễ’ với em nữa”.

Bạch Diệc Phi khước miệng co gật vài cái, phụ nữ đứng là cao thủ nói dối.

“Ông chủ Vương, ban nãy tôi...”, Bạch Diệc Phi định biện minh cho mình, dù sao thì người như Vương Hải cũng không thể đắc tội được. Nhưng điều khiến anh không ngờ tới là...

Vương Hải khoát tay rồi nói với Bạch Diệc Phi: “Không sao đâu”.

Tiếp đó ông ta trở mặt với người phụ nữ của mình: “Đồ tiện nhân! Tiểu Bạch là người như nào chẳng lẽ tôi còn không biết sao? Có vô lễ với cô hay không thì trong lòng cô biết rõ. Anh ta là khách quan trọng của tôi, không cho phép cô nói năng lung tung”.

Người phụ nữ bị Vương Hải mắng nên uất ức nói: “Anh Vương, em... Ban nãy hẳn thật sự muốn giết em...”.

Vương Hải thấy thế thì tát cho cô ta một cái.

“Bốp”, cái tát vang giòn, người phụ nữ kia đờ người ra.

Vương Hải tức giận nói: “Tôi không muốn nói cái gì hai lần cả, tự kiểm điểm mình đi, hậu quả thế nào thì cô biết rồi đấy”, nói xong Vương Hải nói với Bạch Diệc Phi: “Đi thôi, chúng ta vào trong”.

Cửa phòng đóng lại, Bạch Hồ và Từ Lăng đứng ở bên cửa. Lúc này tên vệ sĩ gầy gò luôn đi theo sau Vương Hải cũng đứng ở đây.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, thâm đánh giá về thực lực của đôi phương.

Bạch Hồ nhìn Từ Lăng, Từ Lăng cũng hiểu được ý của anh ta. Mặc dù tên vệ sĩ này thoát nhìn gầy yếu nhưng trên thực tế lại rất mạnh.

...

Ở trong phòng ngủ cũng có phòng khách, không hổ danh là xa hoa tráng lệ, quả thật rất đẹp.

Vương Hải bảo Bạch Diệc Phi ngồi xuống, sau đó đun nước chuẩn bị pha trà, tiện nói luôn: “Đàn bà hiểu biết nông cạn, anh đừng chấp nhé”.

Bạch Diệc Phi đáp: “Tôi không để bụng đâu”.

Vương Hải cười một cái rồi dùng nước nóng pha trà Long Tỉnh, có thể thấy ông ta pha trà rất thành thục, xem ra thường tự mình pha trà chẳng.

Bạch Diệc Phi cảm thán nói: “Ông chủ Vương thật có nhã hứng”.

“Ôi, toàn giết thời gian ý mà”, Vương Hải đáp, trà cũng pha xong rồi, ông ta rót một cốc rồi đưa cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi giờ hai tay nhận lấy, khẽ nhấp một ngụm, nói: “Tay nghề của ông chủ Vương thật tốt”.

Vương Hải đặt chén trà xuống, nghiêm mặt nói: “Có biết tôi tìm anh đến là có việc gì không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 325: Bữa tiệc giảng hòa

“Xin ông chủ Vương cứ nói”, Bạch Diệc Phi nói. Vương Hải nói thẳng vào vấn đề luôn: “Tôi cần sự giúp đỡ của anh”.

“Ông chủ Vương đề cao tôi quá rồi”, Bạch Diệc Phi đáp. Vương Hải là chủ tịch hiệp hội thương mại tỉnh Bắc Hải, vậy mà còn cần sự giúp đỡ của Hầu Tước sao?

Vương Hải thở dài, nói: “Những chuyện trước đây mong anh đừng để bụng. Tôi chỉ là muốn có một đối tác chắc chắn thôi, vì vậy muốn xem thực lực của anh được không thôi?”

Lúc này Bạch Diệc Phi đã hiểu được ý của ông ta nhưng anh vẫn hỏi với vẻ nghi ngờ: “Tại sao ông chủ Vương lại chọn tôi?”

“Chọn anh tất nhiên vì anh trong sạch rồi”, Vương Hải nói thẳng: “Tạm thời anh vẫn chưa phải dựa vào bất cứ thế lực nào. Tiểu Bạch à! Có lẽ anh không biết, mặc dù tôi là chủ tịch hiệp hội thương mại của tỉnh, bề ngoài thì có vẻ oai hùng đấy nhưng thực tế thì có không biết bao nhiêu kẻ lăm le vị trí này của tôi, bất cứ lúc nào cũng muốn kéo tôi xuống”.

“Cuộc tranh đấu trong đó không khác gì với việc tranh giành ngai vàng ở thời cổ đại. Anh nói xem, một hoàng đế thì sao có thể để người khác nhòm ngó ngai vàng của mình như thế được?”

“Ý của ông chủ Vương là muốn tôi giúp ông giữ vững ngai vàng này?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Vương Hải gật đầu, nói tiếp: “Tôi đã thể hiện thành ý của mình rồi, giúp anh giữ được Hầu Tước. Sau này chúng ta bắt tay nhau, Hầu Tước cũng có thể gia nhập vào top 10 của tỉnh rồi”.

Bạch Diệc Phi nhìn Vương Hải, nói: “Vậy ông chủ Vương muốn đối phó với ai?”

“Hai nhà! Đó là cốt thép Ngân Hoa của tập đoàn Diệp Thị và Phạm Chu Nhu”, Vương Hải nói tiếp: “Chỉ có hai nhà này thôi. Nhưng trước tiên phải đối phó với nhà họ Diệp”.

“Vừa hay, chẳng phải Diệp Ngải của tập đoàn Diệp Thị luôn đối đầu với Hầu Tước sao? Anh có thể nhân cơ hội này đối phó cả với cô ta, còn cả Diệp Hoan của nhà họ Diệp nữa”.

Bạch Diệp Phi nghe thấy vậy thì nhớ lại trước đây Diệp Hoan từng đến thành phố Thiên Bắc tìm Hầu Tước đầu tư. Nhưng vì gã có ý đồ với Long Linh Linh nên Bạch Diệp Phi đã cương quyết từ chối việc đầu tư này. Có lẽ chính vì chuyện này nên mới khiến Diệp Ngải muốn nhắm vào mình đến vậy.

“Diệp Ngải là...”, Bạch Diệp Phi hỏi với ý thăm dò.

“Là em gái của Diệp Hoan”.

Quả nhiên là như vậy. Bạch Diệp Phi như bừng tỉnh nhưng trong lòng vẫn lo lắng, nói: “Tập đoàn Diệp Thị là tập đoàn đứng thứ sáu của tỉnh, còn tôi còn chưa vào được top 10, vậy thì đấu với nhà họ Diệp kiểu gì?”

“Chẳng phải vẫn còn tôi sao?”, Vương Hải cười đáp: “Chúng ta bắt tay nhau thì tất nhiên có thể đối phó rồi”.

Bạch Diệp Phi đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: “Ông chủ Vương! Nếu ông phải tìm người giúp ông đối phó với nhà họ Diệp, vậy chúng tôi rằng bản thân ông không đối phó được họ rồi. Đến ông không được thì làm sao Hầu Tước được chứ?”

“Ông chủ Vương, thật sự ông đề cao tôi quá rồi. Hiện giờ đến Hầu Tước của tôi cũng lực bất tòng tâm vậy thì làm gì còn sức làm chuyện khác?”

Vương Hải đột nhiên trầm mặt xuống, nói: “Tiểu Bạch! Anh tưởng tôi không biết gì sao? Cục diện hiện giờ chẳng qua là anh cố ý bày ra thế thôi. Nếu thật sự muốn giãy ra, chẳng phải là quá đơn giản sao?”

Sắc mặt Bạch Diệc Phi nghiêm túc, mắt nheo lại, tên Vương Hải này đúng là tin tức nhạy bén thật, đến điểm này mà ông ta cũng biết. Điều này khiến anh không thể không đề phòng.

“Thật xin lỗi, tôi vẫn chưa thể đồng ý được”, Bạch Diệc Phi trực tiếp từ chối.

Vương Hải trầm giọng nói: “Không thể cân nhắc thêm sao? Phải biết rằng, đây là đối phó với nhà họ Diệp đấy, cũng coi như giải quyết được phiền phức cho anh”.

“Giải quyết được chỗ phiền phức này thì địa vị của Hầu Tước ở tỉnh Bắc Hải cũng tăng thêm một bậc rồi, đến lúc đó thì không có ai dám đấu với anh nữa. Như vậy cũng coi như giúp nhà anh có được cuộc sống tốt hơn, chẳng phải thế sao?”

Lời nói vừa dứt thì Bạch Diệc Phi nheo mắt lại, do dự nói: “Ông chủ Vương muốn tôi làm gì?”

“Ha ha...”, Vương Hải vui vẻ cười nói: “Tôi biết ngay Tiêu Bạch là người biết nắm bắt thời cơ mà. Như vậy đi, mai tôi phải quay về rồi, tối nay Diệp Ngải mở tiệc tiếp đãi tôi, đến lúc đó anh đi cùng đi”.

Bạch Diệc Phi chau mày, nói: “Ông chủ Vương! Ông cũng biết là hiện giờ tôi không tiện lộ diện”.

“Có tôi ở đó, anh còn sợ cái gì?”, Vương Hải nói.

Lúc này Bạch Diệc Phi đành phải gật đầu đồng ý. Vương Hải vui vẻ nói với Bạch Diệc Phi vài câu rồi đưa anh ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, thi thể trong phòng khách cũng được vệ sĩ gầy gò kia xử lý xong xuôi. Còn Bạch Hồ và Từ Lăng vẫn đứng ở đó, người phụ nữ kia thì ngồi trên ghế sofa, khóc thút thít.

Vương Hải nhìn thấy cũng bơ đi, sau đó cười ha hả tiễn ba người ra về.

Lên xe rồi, sắc mặt Bạch Diệc Phi khác hẳn. Vương Hải đúng là lão hồ ly, tin tức nhạy bén đã đành, không ngờ còn muốn nhìn mình và tập đoàn Diệp Thị đấu nhau nữa. Đừng tưởng anh không biết, chẳng qua ông ta chỉ muốn tìm người chấn nguy hiểm cho mình thôi, còn việc ông ta muốn làm là thu lợi.

Đáng hận nhất là ông ta lại uy hiếp Bạch Diệc Phi, dùng Lý Tuyết và em gái ra để uy hiếp anh.

Bạch Hồ và Từ Lãng liếc mắt nhìn nhau, sau đó hỏi Bạch Diệc Phi: “Anh định làm thế nào?”

Bạch Diệc Phi trầm ngâm một lúc, mới nói: “Cứ xem đã rồi tính”.

...

Buổi tối Bạch Diệc Phi vẫn dẫn theo Bạch Hồ và Từ Lãng, dựa theo địa chỉ mà Vương Hải nói đi đến một khách sạn. Khách sạn này cách với nơi Vương Hải ở rất gần, đi bộ tầm mười phút là tới.

Bạch Diệc Phi gõ cửa một phòng vip ở tầng hai của khách sạn. Sau khi vào, anh lập tức chau mày. Vương Hải nói là Diệp Ngải mở tiệc thiết đãi ông ta, về lý mà nói thì Diệp Ngải liên kết với mấy chục doanh nghiệp, vậy thì cô ta không thể đến một mình được. Nhưng trên thực tế, hiện giờ chỉ có Diệp Ngải và Vương Hải ở đây. Ngoài ra chỉ có vệ sĩ của Diệp Ngải, tên ma ồm và sư đệ của Từ Lãng.

Sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì Diệp Ngải sững người ra, sau đó nghĩ đến gì đó. Lúc này cô ta liền cảnh giác rồi nhìn tên ma ồm phía sau mình.

Tên đó nhìn thấy Từ Lãng thì chớp mắt một cái coi như chào hỏi, nhưng Từ Lãng lại bơ luôn.

Sau khi ngồi xuống, Vương Hải nhìn Diệp Ngải một cái rồi lại nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Chắc mọi người đều biết nhau rồi nên tôi không giới thiệu nữa nha”.

Diệp Ngải vẫn giữ nụ cười trên mặt, gật đầu một cái nhưng ánh mắt nhìn Bạch Diệc Phi thì vẫn có chút phức tạp.

Ban đầu, cô ta thật sự tưởng rằng Bạch Diệc Phi mất trí và còn thành kẻ ngốc nữa. Sau đó khi nhìn thấy Tô Đại Lưu thì có chút nghi ngờ. Tiếp đó nữa, Hầu Tước lại có thể vận hành bình thường khi bị bao nhiêu doanh nghiệp nhắm vào. Điều này đúng là có gì đó bất thường.

Lúc đó cô ta đã đoán được, Bạch Diệc Phi căn bản không thành kẻ ngốc mà đây đều là do Bạch Diệc Phi bày ra mà thôi. Chỉ có điều, không có chứng cứ, không tìm được tung tích của Bạch Diệc Phi nên không chắc chắn được. Giờ đây thì mọi chuyện đã rõ.

Về ngoài thì không có gì nhưng trong lòng Bạch Diệc Phi đã đoán được Vương Hải định làm gì. Buổi sáng mới nói là muốn giúp anh đối phó với tập đoàn Diệp Thị, buổi tối cũng nói là mở tiệc thiết đãi, nhưng giờ đây chỉ có ba người. Lễ nào cô ý thể hiện với Diệp Ngải để cô ta lơ là cảnh giác?

Wang Hai để ý hai người ở đối diện, lập tức ra vẻ không có chuyện gì, nói với vệ sĩ của mình: “Đi bảo bọn họ mang thức ăn lên”.

Tiếp đó ông ta nói với hai người: “Hôm nay bảo hai người đến cũng không có ý gì khác, chủ yếu là muốn hòa giải hai bên, xin đừng trách tôi tự quyết thế này”.

“Tôi biết là hai nhà có chút hiểu nhầm nhưng mọi người đều muốn phát triển, phát triển tiêu cực kiểu này thì không đúng, nên cùng nhau phát triển, hợp tác cùng có lợi mới phải”.

“Những chuyện trước đây cũng qua rồi, hôm nay ăn bữa cơm này coi như quên hết mọi việc”, nói xong trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh.

Bạch Diệc Phi khước miệng kèm theo nụ cười lạnh, Diệp Ngải cũng không có phản ứng gì nhưng thái độ thì xem ra cũng không muốn hòa giải.

Nhất thời, không khí trở nên vô cùng ngột ngạt, ai nấy đều rất gượng gạo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 326: Đừng có uy hiếp tôi

Vương Hải thấy thế thì cũng không nói nhiều, cười ha ha hai tiếng, nói để vào một câu: “Không nói nữa, chúng ta ăn cơm trước đã”. Vừa hay lúc này tên vệ sĩ kia quay lại, sau lưng là mấy nhân viên phục vụ đang bung thức ăn ngon lên.

Trong cả bữa ăn, dường như chỉ có Vương Hải nói, Bạch Diệc Phi đáp mấy câu còn Diệp Ngải từ đầu đến cuối không nói câu nào. Không biết có phải vì danh tiếng của tập đoàn Diệp Thị khiến cô ta không coi Vương Hải ra gì nên không thèm có biểu cảm hay không.

Sau khi ăn cơm xong, Diệp Ngải nói mình có việc nên dẫn theo tên ma ốm rời đi, trong phòng vip lúc này chỉ còn lại đám Bạch Diệc Phi và Vương Hải.

Vương Hải đặt đĩa xuống, nói: “Tiểu Bạch à, tôi đang trải đường cho anh đấy nhé”.

“Diệp Ngải đã nghi ngờ anh từ lâu rồi, giờ lại xuất hiện trước mặt cô ta mà không thấy anh bị làm sao nên cô ta sẽ thận trọng hơn, vì thế họ sẽ không ra tay quá nhanh đâu”.

“Hơn nữa, cô ta biết là tôi mời anh đến nên tất nhiên sẽ đoán ra mối quan hệ giữa tôi và anh là không tầm thường vì thế mà càng kiêng dè hơn. Như vậy thì anh có thể lợi dụng thời gian cô ta đang đề phòng mà ra tay luôn”.

Bạch Diệc Phi nghe xong, dường như có chút suy nghĩ, nói: “Ông chủ Vương suy nghĩ thật chu toàn”.

“Áy, giờ chúng ta đã cùng trên một thuyền rồi, trước khi tôi đi thì việc trải đường thênh thang cho anh cũng là đều nên làm mà”, Vương Hải cười ha ha nói.

Bạch Diệc Phi gật đầu, nói: “Tôi đưa ông chủ Vương về nha”.

“Được”.

Vì khoảng cách khá gần nên hai người đi bộ về khách sạn. Lúc về đến nơi, Vương Hải định bảo Bạch Diệc Phi về đi nhưng anh lại nói: “Hay để tôi đưa ông lên đó, như vậy tôi mới yên tâm”.

Vương Hải nghe thấy câu này thì bật cười: “Được lắm, Tiểu Bạch, coi như tôi không nhìn nhầm người”.

Bạch Diệc Phi cũng cười không đáp lại. Sau khi đi lên, Vương Hải mời Bạch Diệc Phi vào uống trà và anh cũng không từ chối.

Vẫn là căn phòng đó nhưng lần này vào lại dễ hơn. Người phụ nữ kia đang ngồi trên ghế sofa, thấy Bạch Hổ và Bạch Diệc Phi vào thì cũng không dám nói nhiều.

Vương Hải dẫn Bạch Diệc Phi vào phòng ngủ rồi pha cho anh bình trà.

“Thơm quá”, Bạch Diệc Phi nói: “Nhưng thật đáng tiếc”.

Vương Hải cũng uống một ngụm rồi nói: “Tiếc gì chứ?”

Bạch Diệc Phi đặt chén trà xuống và nói: “Tiếc là sau này không được thưởng thức nữa rồi”.

“Có gì đâu, đợi sau này anh phát triển thành doanh nghiệp hàng đầu của tỉnh Bắc Hải rồi đến tỉnh tìm tôi, tôi sẽ pha cho anh”, Vương Hải cười ha ha nói tiếp: “Nhưng, anh hứa với tôi là làm món ngon cho tôi ăn thì không được nuốt lời đâu”.

Bạch Diệc Phi đột nhiên đứng lên, tùy ý đi lại trong phòng, nói: “Ông chủ Vương biết hưởng thụ thật, không biết khi nào tôi mới được ở nơi như này đây”.

“Anh đừng nói đùa nữa, một chủ tịch của tập đoàn Hâu Tước mà không ở được phòng như này sao?”, Vương Hải cũng đứng lên nói.

Bạch Diệc Phi cười, nói: “Cũng đúng! Nhưng ông chủ Vương này, giờ ông hãy ngắm kỹ đi, không là không còn cơ hội đâu”.

Lời nói vừa dứt, Vương Hải cảm thấy có gì đó không ổn, lập tức hỏi: “Lời này là có ý gì?”

Bạch Diệc Phi đi lên trước rồi đi đến bên cạnh Vương Hải, khẽ nói: “Bởi vì... Người chết thì không có phúc hưởng nữa”, đồng thời lúc này anh rút con dao ở hông ra đâm vào tim Vương Hải.

“Hự...”, Vương Hải cúi đầu không tin nhìn con dao rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Bạch Diệc Phi, nói kiêu ngạo quăng: “Anh... Anh dám... Giết tôi...”.

Đến bây giờ, Vương Hải vẫn không hiểu tại sao Bạch Diệc Phi lại giết mình.

Buổi sáng quả thật mình đã uy hiếp anh ta nhưng Bạch Diệc Phi đã đồng ý hợp tác rồi, buổi tối cũng không có vẻ gì khác thường. Kết quả là vào phòng nói được mấy câu thì bị trúng một nhát dao. Thật khiến người khác không thể hiểu nổi.

Hơn nữa, thân phận của ông ta là chủ tịch liên minh doanh nghiệp tỉnh, ông ta tin rằng không kẻ nào ngốc lại đi ra tay giết mình nhưng Bạch Diệc Phi lại làm thế, mà còn làm không có dấu hiệu gì trước đó.

Bạch Diệc Phi buông lỏng tay ra, cười lạnh một tiếng, nói: “Tôi giết ông đấy”.

Wương Hải trợn trừng hai mắt, hỏi: “Tại... Tại sao...?”

Bạch Diệc Phi vừa nói vừa nắm chặt dao: “Vì ông luôn tự cho mình là đúng”, nói xong anh rút dao ra, còn Vương Hải trợn trừng hai mắt ngã sấp xuống đất.

Bạch Diệc Phi ghét nhất là bị uy hiếp, hơn nữa còn lời người thân bên cạnh anh như Lý Tuyết và em gái của anh ra để uy hiếp. Đây là điều Bạch

Diệp Phi không thể chịu được.

Buổi sáng anh đồng ý chỉ vì nhất thời không nghĩ được phải làm thế nào. Nhưng lúc ăn cơm tối nhìn thấy Diệp Ngải thì anh mới quyết định, thay vì bị người khác khống chế thì chi bằng ra tay trước.

Chiêu ra tay tối nay của Vương Hải ngoài kiểu như anh nói ban nãy thì không ít lần ông ta đã cảnh cáo anh. Cảnh cáo anh tốt nhất hãy ngoan ngoãn hợp tác, nếu không thì ông ta có thể bắt tay với Diệp Ngải bất cứ lúc nào, trước tiên tiêu diệt Hầu Tước sau đó là những người bên cạnh anh.

Điềm này khiến Bạch Diệp Phi cảm thấy bất an. Anh không muốn người nào có ý định làm hại Lý Tuyết và em gái mình, vì vậy Vương Hải phải chết.

Con dao trong tay anh là của Từ Lãng, ban nãy trong phòng vip Bạch Diệp Phi lấy có đi vệ sinh rồi nhìn Từ Lãng một cái. Sau khi Từ Lãng ra ngoài hai phút thì Bạch Diệp Phi hỏi mượn của gã.

Bạch Diệp Phi liếc nhìn Vương Hải đã chết trên đất rồi cầm dao đi ra ngoài.

Vừa ra ngoài, ánh mắt của mọi người trong phòng đều nhìn lại. Anh thông thả bước ra, con dao trong tay vẫn còn máu chảy nhưng không hề ảnh hưởng đến anh. Nhưng sau lưng anh giờ đã không có Vương Hải.

Chỉ cần nhìn một cái thì có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra.

“Anh đã giết ông Vương?”, người phụ nữ hít một hơi, đứng dậy nhưng đứng cách Bạch Diệp Phi. Vì cô ta sợ Bạch Diệp Phi sẽ ra tay giết mình.

Bạch Hồ và tên vệ sĩ gây gò hoàn toàn không biết Bạch Diệp Phi giết Vương Hải. Còn Từ Lãng, vì con dao là của gã nên lúc đưa dao cho Bạch Diệp Phi, gã đã đoán được điều gì đó rồi.

Bạch Diệp Phi thần sắc thản nhiên đi đến bên cạnh người phụ nữ: “Đừng sợ, tôi sẽ ra tay nhẹ thôi”.

Người phụ nữ trợn trừng hai mắt, tràn đầy sự hoảng sợ, lắc đầu cầu xin: “Đừng giết tôi... Đừng mà...”.

Bạch Diệc Phi thốt lên một tiếng: “Một người đẹp như này tôi cũng không nỡ đâu nhưng ai bảo các cô biết tôi là hung thủ? Để an toàn, tôi đành phải giết hết các người thôi”.

Lúc này, tên vệ sĩ gầy gò nói: “Anh có thể bỏ qua tôi, hơn nữa, nếu anh không giết thì tôi cũng sẽ giết ông ta”.

Bạch Diệc Phi thấy có vẻ li kỳ, tò mò hỏi: “Ý gì đây? Ai thuê anh đến đây?”

“Tập đoàn Diệp Thị? Hay là Phạm Chu Nhu?”

Tên vệ sĩ gầy gò lắc đầu, nói: “Đám rác rưởi đó không có tư cách sai khiến tôi”.

Bạch Diệc Phi thấy tim đập nhanh hơn, anh liếc nhìn Bạch Hổ và Từ Lãng với thần sắc nghiêm nghị, lập tức đánh giá lại tên vệ sĩ này. Xem ra gã không đơn giản như bề ngoài.

Suy nghĩ một lát, Bạch Diệc Phi quyết định vẫn phải giết tên vệ sĩ này, anh không thể mạo hiểm được.

Anh quay đầu nhìn người phụ nữ kia, giơ dao lên, nói: “Cô muốn chết thế nào? Bóp chết hay bị đâm chết?”

Đột nhiên tên vệ sĩ lên tiếng: “Tôi khuyên anh tốt nhất đừng giết cô ta. Cô ta tên là Đào Yêu, hơn bốn mươi tuổi rồi, không có gì ngoài hàng tá tình nhân”.

Người phụ nữ này thoát nhìn chỉ tầm hơn hai mươi tuổi, không ngờ đã hơn bốn mươi rồi? Đây còn là người nữa không? Với lại, thế nào gọi là hàng tá tình nhân?

Bạch Diệc Phi khóe môi giật giật, hỏi: “Tình nhân của cô ta lợi hại không? Có được như Vương Hải không?”

Tên vệ sĩ gầy gò nói thẳng: “Có biết tại sao Vương Hải lại biết được thông tin chi tiết của anh không? Vì sau lưng ông ta có một bộ phận tình báo chuyên đi thu thập thông tin, và tình nhân của Đào Yêu là người đứng đầu của bộ phận này”.

Nói xong, thần sắc của Bạch Diệc Phi nghiêm nghị hơn. Chẳng trách Vương Hải lại biết anh ở bệnh viện tư, cũng biết được mọi đường đi của anh sau đó. Hóa ra là có bộ phận tình báo riêng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 330: Thoát khỏi vòng vây

Bạch Diệc Phi giật mình, sống đến ngày mai ư? Nói như vậy thì hôm nay có người muốn giết mình? Trương Hoa Bân thấy dáng vẻ lúc này của Bạch Diệc Phi nên có lòng tốt giải thích cho anh nghe: “Anh giết Vương Hải đúng là quá xúc nổi. Tùng Vu Dục đã chuẩn bị ra tay rồi nhưng anh nhanh hơn gã ta một bước, cũng vừa hay trải đường cho gã ta rồi đó”.

“Gã ta muốn vị trí chủ tịch?”, Bạch Diệc Phi không ngốc, chỉ nghĩ chút là hiểu được.

Hơn nữa, nếu Tùng Vu Dục ra tay giết Vương Hải thì chắc chắn sẽ bị chỉ trích nhưng Bạch Diệc Phi ra tay thì lại khác. Như vậy thì chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến gã ta rồi. Gã ta có thể danh chính ngôn thuận ngồi vào vị trí chủ tịch.

Trương Hoa Bân gật đầu, nói: “Đúng thế, hơn nữa, anh cũng không nên giết Tang Thâm”.

Bạch Diệc Phi chau mày, Tang Thâm chính là người đàn ông đến tìm anh trước đó?

Trương Hoa Bân lại nói: “Tùng Vu Dục sẽ không tha cho anh đâu”.

Bạch Diệc Phi trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng gật đầu. Đây cũng coi như thỏa thuận được với nhau rồi, chỉ cần Bạch Diệc Phi có thể sống đến ngày mai, vậy thì Trương Hoa Bân sẽ trung thành tuyệt đối với mình.

Sau khi chắc chắn, Bạch Diệc Phi và Từ Lăng rời đi. Ra khỏi khu chung cư, Từ Lăng lập tức cảnh giác, khẽ nói với Bạch Diệc Phi ở phía sau: “Có người đi theo”.

Bạch Diệc Phi thần sắc không biến đổi, sau khi Trương Hoa Bân nói những lời đó thì anh cũng biết mình rời khỏi đây chắc chắn không đơn giản, vì vậy lúc này anh cũng không ngạc nhiên mà thản nhiên đi về bên đường.

Từ Lãng cũng không có phản ứng gì, đi cùng lên xe rồi đến vị trí ngồi lái.

Lúc này, có người gõ cửa sổ xe của Bạch Diệc Phi. Anh ngẩng đầu lên nhìn thì phát hiện có một người đàn ông trung niên mặc quần áo bình thường, đội mũ lưỡi trai, ở cạnh có vài cọng râu nữa.

Nhìn thấy người này, Bạch Diệc Phi cảm thấy có chút quen thuộc nhưng lúc sau anh có cảnh giác. Anh không mở cửa xe mà nhìn người ở bên ngoài.

Lúc này, người bên ngoài xe mới liếc nhìn những người đang đi theo kia, Bạch Diệc Phi lập tức nói với Từ Lãng: “Lái xe đi”.

Hành động này của gã rõ ràng là đồng bọn với đám kia nên Từ Lãng lập tức khởi động xe. Xe phóng vút như mũi tên rời lao về trước.

Người đội mũ lưỡi trai thấy thế thì ngậy người tại chỗ, mắng: “Mẹ kiếp”.

Không bao lâu, ba xe cùng nổ máy, tất cả đều đuổi theo xe của Bạch Diệc Phi.

Người đội mũ lưỡi trai không nói nhiều liền chặn một chiếc xe taxi rồi đuổi lái xe xuống, còn mình lên ngồi, lái xe đuổi theo.

“Có ba chiếc xe”, Từ Lãng nhìn qua gương chiếu hậu, nói.

Bạch Diệc Phi cũng nhìn thấy, sau đó nói: “Cố gắng bỏ xa chúng đi”.

Từ Lãng ừm một tiếng. Sắc mặt Bạch Diệc Phi ngưng trọng, đám người này to gan thật, không ngờ lại truy sát anh một cách lộ liễu như vậy, lẽ nào không sợ cảnh sát bắt được sao?

Ha ha! Cũng phải thôi, Tùng Vụ Duy là người của nhà họ Tùng ở thủ đô. Những chuyện này chẳng phải sẽ dễ dàng xử lý sao?

“Năm chắc nhé”, Từ Lãng đột nhiên nói một câu. Bạch Diệc Phi theo phản xạ tự nhiên nắm chặt tay nắm trên đầu, lát sau cảm thấy Từ Lãng đang

tăng tốc.

Cũng may là nơi này là khu chung cư cũ nên không có nhiều xe lăm. Từ Lãng càng tăng tốc nhanh thì xe phía sau càng đi nhanh.

“Còn một xe nữa”, Từ Lãng phát hiện phía sau ba xe kia còn có một xe taxi nữa.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì nhìn gương chiếu hậu, trong mắt đầy nghi ngờ, lẽ nào đám người đó hành động không đồng nhất sao? Hay là hai tốp khác nhau?

Từ Lãng lại tăng tốc, rẽ ngang rẽ dọc rồi rẽ vào một con hẻm nhỏ. Ở đây không có xe, môi trường cũng kém, còn có vài thùng rác nữa.

Đột nhiên Từ Lãng hét một tiếng: “Nằm xuống”.

Bạch Diệc Phi lập tức nằm xuống, không bao lâu sau có tiếng súng vang lên.

“Mẹ kiếp”, Bạch Diệc Phi thầm chửi tục: “Không ngờ bọn chúng còn mang súng nữa”.

Sắc mặt Từ Lãng ngưng trọng, ban nãy tránh được mấy viên đạn nhưng xe lại bị bắn trúng, cũng may là không bắn vào cửa kính, nếu không thì bọn người phía sau chộp thời cơ, vậy hai người họ cũng mất mạng rồi.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên vang lên tiếng kêu thảm, những xe đuổi theo ban nãy giờ đây cũng dừng hết lại, lắc lư trái phải rồi đâm vào tường.

Từ Lãng nhìn qua gương chiếu hậu, cuối cùng một người từ trên xe taxi bước xuống, đó chính là người đàn ông đội mũ lưỡi trai lúc nãy. Sau khi gã xuống xe thì đi lên vài bước đuổi theo ba xe màu đen đang giảm tốc trong con hẻm. Sau đó hắn rút dao ra đâm đòn chí mạng. Người chết hết rồi, xe cũng không lái được nữa nên bị đâm vào tường.

Từ Lãng nhìn thấy cảnh này thì giậm chân ga, Bạch Diệc Phi hú lên một tiếng rồi đập vào ghế xe phía trước.

“Chuyện gì thế?”, Bạch Diệc Phi ôm đầu bị đập ban nãy, ngồi dậy hỏi.

Từ Lãng trầm giọng nói: “Tên đội mũ lưỡi trai kia giết hết đám người kia rồi”, lời nói vừa dứt thì thấy tên đội mũ lưỡi trai kia bước tới.

Gã đang giúp chúng ta sao?

“Cốc, cốc, cốc...”, cửa xe lại bị gõ một tiếng.

Bạch Diệc Phi mở cửa sổ xe ra, vừa định nói gì thì người đó gõ mũ xuống, Bạch Diệc Phi cũng vì thế mà nhìn thấy diện mạo của người đó.

“Hự... Trần Ngạo Kiều?”

Từ Lãng nhìn lại, gã cũng biết Trần Ngạo Kiều nhưng chưa gặp bao giờ.

Trần Ngạo Kiều ừm một tiếng, biểu cảm cứng đờ, có lẽ không thích cái tên này của mình lắm. Lúc này gã cũng không chấp nhận gì mà nói: “Đi theo tôi”.

“Á?”, Bạch Diệc Phi sững người ra, hỏi: “Nhưng sao... Sao chúng tôi phải đi theo anh? Chúng tôi...”.

“Sẽ có người đến tiếp đây, đi thôi”, Trần Ngạo Kiều giải thích.

Bạch Diệc Phi ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, nhìn Từ Lãng một cái. Từ Lãng không nói gì nhiều, lập tức xuống xe.

Hai người đi theo Trần Ngạo Kiều vào sâu con hẻm. Nhìn thấy cửa phía sau mở ra thì đi vào, nhân tiện đóng cửa lại luôn.

Ba người đứng ở trong đó thì nghe thấy tiếng dao thốt, tiếng xào nấu và tiếng người nói vang lên. Âm thanh hỗn tạp nhưng lại khiến người ta hoang mang giữa hiện thực và mơ mộng.

Ngay người ra một lúc Bạch Diệc Phi mới phản ứng lại, đây là bếp sau của một nhà ăn.

Hiện giờ vẫn chưa đến giờ ăn cơm nhưng sắp đến rồi. Bếp sau là bận nhất, bên trong có mấy người đàn ông mặc đồ bếp màu trắng, người thì cắt rau người thì rửa rau, xào nấu các kiểu, ai cũng có việc của mình.

Kết quả là khi họ định đi thì bếp đó có một người phụ nữ béo đi vào. Cô ta mặc đồ bếp nhưng nhìn dáng vẻ chắc là chức vụ cao hơn những người kia.

Cô ta nhìn một cái thấy ba người này không giống với mấy người làm bếp, tất nhiên chỉ thấy khác về cách ăn mặc thôi.

“Tôi nói ba người này, có đến đây giúp việc không vậy? Đừng đứng đó nữa, mau đi lấy quần áo làm việc đi, không thấy mọi người đang bận sao?”

Ba người dờ ra, ấp úng nói: “Không phải đâu, chúng tôi không phải là...”.

“Không phải cái gì mà không phải, đến giúp thì tự giác chút, đừng có lười biếng, mau đi lấy quần áo đi”, cô ta không nhẫn nại, nói.

Bạch Diệc Phi định lên tiếng giải thích nhưng Trần Ngạo Kiêu và Từ Lăng đồng thời kéo anh lại.

“Giờ mà đi ra ngoài khéo bị phát hiện đấy”.

“Thay quần áo giả trang một chút”, vì vậy ba người đi lấy quần áo rồi đến thay ở phòng.

Giờ đây, Bạch Diệc Phi mới có thời gian hỏi Trần Ngạo Kiêu: “Sao anh lại quay về vậy?”

“Tôi đến đầu quân cho anh”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì trong lòng kích động. Ban đầu khi cứu được Trần Ngạo Kiêu, anh đã có ý muốn giữ gã ở lại rồi nhưng người ta cứ

muốn đi nên anh thất vọng một thời gian dài.

Lần này thì hay rồi, người ta còn chủ động quay về và nói muốn đầu quân cho mình, đúng là mừng quá đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 331: Bóc tội

Thêm Trần Ngạo Kiều có sức mạnh tương đương như Từ Lãng giúp đỡ nữa thì thế lực của anh bây giờ giống như là hổ mọc thêm cánh! Sau khi con hưng phấn qua đi thì Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Vậy sao mấy người lại tìm được tôi?”

Trần Ngạo Kiều giải thích: “Chỗ ở hiện tại của tôi chính là khu vừa rồi anh đi qua. Lúc tôi đi ra ngoài tình cờ nhìn thấy anh, nhưng không ngờ gõ cửa xe anh lại không mở”.

“Sau đó tôi lại phát hiện có người đang theo dõi anh, tôi đang muốn nói cho anh biết, ai ngờ anh lại quật ngã tôi”.

Khi đó Bạch Diệc Phi mới biết được tin có người đang muốn giết mình, cộng thêm việc Từ Lãng cũng phát hiện ra có người theo dõi anh nữa, mà quần áo của Trần Ngạo Kiều trông rất giống mấy gã xấu xa, vì vậy anh mới bảo Từ Lãng lái xe đi. Ai mà ngờ người đó lại là Trần Ngạo Kiều chứ!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại: “Sao anh lại lái xe taxi vậy? Đừng nói là anh cướp xe của người khác nhé”.

Thực tế đúng là như vậy.

Bạch Diệc Phi khoát tay: “Cũng không phải chuyện to tát gì, chờ trốn thoát khỏi đây rồi nói”.

Trần Ngạo Kiều gật đầu. Ba người thay quần áo xong thì đi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài bọn họ mới phát hiện ra, quần áo mà bọn họ đang mặc không phải đồng phục đầu bếp mà là đồng phục của nhân viên phục vụ.

Nhưng Bạch Diệc Phi thích ứng rất nhanh: “Đi thôi, tranh thủ thời gian”.

Lúc này người phụ nữ béo kia lại đến: “Thay quần áo xong thì đừng vội ra ngoài ngay. Bên chỗ chúng tôi đang cần hai người phụ giúp, chọn luôn

hai người các cậu vậy. Còn cậu, ra ngoài bê thức ăn đi”.

Từ Lãng nhìn hai người Bạch Diệc Phi và Trần Ngạo Kiều, anh khẽ gật đầu rồi đi ra ngoài.

Bạch Diệc Phi và Trần Ngạo Kiều bị giữ lại làm phụ bếp. Nhưng lúc này bọn họ không biết làm thế nào cả, hơn nữa không phải một lát nữa bọn họ sẽ rời khỏi đây sao?

Nhưng bà cô béo lại không cho bọn họ cơ hội đó, bà ta nhanh chóng bê một giỏ tỏi tới: “Nhanh chóng bóc xong giỏ này. Bóc xong rồi thì ra ngoài kia bê đồ ăn”.

Bạch Diệc Phi và Trần Ngạo Kiều nhìn giỏ tỏi to đùng trước mặt thì tròn tròn mắt.

Bóc hết toàn bộ, con mẹ nó chứ, bóc đến bao giờ đây?

“Bóc nhanh đi! Còn ngậy ra đó làm gì?”, bà ta hét lên một câu.

Bạch Diệc Phi và Trần Ngạo Kiều vừa định đứng dậy thì đã nhìn thấy mấy người áo đen đang tìm kiếm bốn phía trong nhà ăn. Hai người lập tức cúi đầu, bọn họ nhìn nhau một lượt, sau đó ngoan ngoãn bóc vỏ tỏi.

Mấy chuyện bóc tỏi này với Bạch Diệc Phi mà nói là chuyện cỏn con. Lúc anh còn nhỏ chuyện búp núc đã không làm khó được anh rồi, huống chi là việc bóc vỏ tỏi cỏn con này.

Nhưng đồng chí Trần Ngạo Kiều lại không nói nên lời.

Anh ta cầm một củ tỏi lên, sau đó dùng tay bóc, và... củ tỏi nát bét.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì phì cười.

Trần Ngạo Kiều trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi: “Tôi không khồng chế tốt sức mạnh thôi”.

Nói xong thì anh ta lại cầm một củ khác, lần này đã giảm bớt sức mạnh đi một chút, củ tỏi không bị bóp nát nữa. Trần Ngạo Kiều nhẹ nhàng thả ra một hơi, anh ta bắt đầu tự đắc bóc vỏ tỏi.

Bà cô béo kia nhìn thấy Trần Ngạo Kiều như thế thì cau mày: “Tôi bảo này, cậu đang làm gì vậy hả? Có bóc tỏi mà cũng không xong? Vậy thì cậu có thể làm được gì hả?”

Bà cô béo hằm hè tức giận một lúc rồi mới quay sang chỉ đạo những người khác.

Hai người Bạch Diệc Phi vừa cúi đầu bóc tỏi vừa nói chuyện phiếm, đồng thời cũng chú ý quan sát động tĩnh bên ngoài. Nếu như có động tĩnh bất thường nào đó thì bọn họ sẽ nhanh chóng trốn ngay.

Đúng là bọn họ khá may mắn, đám người mặc áo đen kia tìm quanh một vòng không thấy người thì định bỏ đi.

Nhưng đúng vào lúc này cửa bếp đột nhiên bị mở ra, một người đàn ông mặc trang phục quản lý bước vào. Cửa bị mở ra nên tình trạng đằng sau bếp bị nhìn thấy không sót một tí gì.

Đám người áo đen thấy những người ở sau bếp, nhưng bọn họ không rõ mục tiêu của mình ở đây hay không, nên bọn họ đi vào.

“Chết tiệt!”, khoảnh khắc cánh cửa đóng lại thì Bạch Diệc Phi đã nhìn thấy mấy người áo đen định đi ra sau bếp, trong đầu anh nhanh chóng suy nghĩ biện pháp.

Trần Ngạo Kiều cũng nhìn thấy. Ánh mắt anh ta khẽ liếc xung quanh, vừa khéo nhìn thấy được một phòng chứa đồ nhỏ bên cạnh, anh ta cố ý nói to: “Ồi da, mau đi lấy giúp tôi một đôi găng tay, mấy củ tỏi này cay quá”.

Bạch Diệc Phi nhanh chóng hiểu ý, anh lập tức đứng dậy đi vào phòng chứa đồ bên cạnh.

Đúng lúc đó cửa bếp cũng bị mở ra.

Người quản lý đang đứng dạy bảo: “Nhanh tay nhanh chân lên cho tôi, sắp đến giờ ăn rồi!”

“Tất cả nguyên liệu đã chuẩn bị đủ chưa? Đã rửa...”

Đang nói được nửa câu thì cửa bếp bị mở ra, thế nên quản lý cũng dừng lại, quay đầu nhìn.

“Mấy người là ai? Chỗ này là nơi rất quan trọng trong nhà bếp, người không phận sự miễn vào”, quản lý cau mày nói.

Một người áo đen mặt mũi khô ngô lạnh lùng nói: “Đừng xen vào chuyện người khác!”

“Anh này, đây là bếp sau, phiền mấy người đi ra ngoài cho! Nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ”, chỗ này là địa bàn anh ta quản lý, sao có thể để cho mấy người không rõ lai lịch xông vào làm loạn chứ?

Mấy người áo đen không thèm để ý đến quản lý, bọn họ cẩn thận quan sát tất cả những người trong phòng bếp. Sau khi xác định không có mục tiêu thì lập tức rời đi mà không thèm quay đầu lại.

Những người trong bếp thấy mấy người này vô cùng kỳ lạ, vội vàng đến rồi lại vội vàng đi.

Trong suốt quá trình đó Trần Ngạo Kiều đã biểu hiện rất tự nhiên, vẻ mặt và phản ứng không khác những người khác là mấy, cộng thêm việc anh ta xuất hiện muộn nên không ai biết anh ta đi cùng Bạch Diệc Phi.

Quản lý lại thấy không ổn lắm. Nhà bếp là nơi vô cùng quan trọng, sao mấy người không phận sự kia lại có thể vào được chứ? Thế là quản lý không cam lòng đi ra ngoài, anh ta tính dạy dỗ mấy tên bảo vệ một lượt.

Lúc này bà cô béo thấy quản lý đi rồi thì lại bắt đầu quát: “Đừng nhìn nữa, nhanh chóng làm việc đi! Đừng có nhân cơ hội lười biếng!”

Bị nói như vậy thì mọi người lập tức cúi đầu làm việc của mình.

Đúng lúc Bạch Diệc Phi cũng đi ra, anh cầm một đôi găng tay đưa cho Trần Ngạo Kiều.

“Chờ chút nữa chúng ta sẽ rời đi”, Trần Ngạo Kiều nhỏ giọng nói.

Bạch Diệc Phi gật đầu.

Mấy phút sau người quản lý lại quay về, anh ta tiếp tục căn nhắc. Sau khi nhìn thấy hai bọn họ đang mặc quần áo nhân viên phục vụ thì lại nói: “Hai người các cậu đừng bóc tội nữa. Mau đứng lên ra đằng trước phụ giúp đi”.

Bà cô béo liếc hai người một cái, cũng không nói gì.

Bạch Diệc Phi và Trần Ngạo Kiều liếc nhìn nhau. Đây chính là một cơ hội tốt để bọn họ rời đi, vậy nên cả hai nhanh chóng đứng lên, vô cùng nghe lời đi ra ngoài.

Vừa đi ra đã nhìn thấy Từ Lãng cầm một chiếc khay trên tay, gã đang bung bê thức ăn.

Nói thật thì Bạch Diệc Phi cũng không tưởng tượng được dáng vẻ bung bê thức ăn của sát thủ bậc nhất thủ đô đâu, ừm, còn rất cố gắng thế này nữa. Nhưng nhìn trông có vẻ rất phù hợp.

Nhưng tên này định ở bên ngoài này bung thức ăn luôn à? Chẳng lẽ không định tìm cơ hội trốn ra ngoài sao?

Từ Lãng hừ một tiếng: “Bọn họ vừa đi rồi”.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì đã hiểu, thế là anh và Trần Ngạo Kiều tự giác đi đến cửa sổ lấy đồ ăn, sau đó bung thức ăn đến bàn ăn đã được chỉ định.

Tầm mười phút sau ba người Bạch Diệc Phi không thấy ai bên ngoài nữa thì định rời đi.

Nhưng mà mấy người kia lại quay lại.

Ba người Bạch Diệt Phi nhanh như chớp quay người lại. Luôn tay luôn chân bụng thức ăn, nhìn bọn họ không khác những nhân viên phục vụ bình thường chút nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 332: Dai như đĩa

Lần này có thêm vài người mặc đồ đen đi vào nữa, bọn họ đứng rải rác ở các vị trí khác nhau rồi tra xét xung quanh. "Mẹ kiếp! Dai như đĩa vậy!"

Lúc này Bạch Diệc Phi đang đi về phía cửa sổ phòng bếp phía sau, phía bên này có mấy người mặc đồ đen, nếu bị phát hiện thì nhất định không thể chạy thoát được.

Bạch Diệc Phi đang do dự thì nhìn thấy Trần Ngạo Kiều, anh lập tức đưa khay trong tay cho anh ta, rồi cầm đồ của anh ta vừa mang tới: "Của nơi nào vậy?"

"Của phòng riêng số 1 trên tầng 2."

Người mặc đồ đen cũng nhìn thấy hai người bọn họ, đúng lúc Trần Ngạo Kiều che cho Bạch Diệc Phi, cho nên chỉ nhìn thấy hai người đổi khay cho nhau, không có gì đặc biệt, thế nên người đó quay đầu nhìn về hướng khác.

Thật ra nếu gã nhìn thêm vài giây nữa thì sẽ phát hiện đó chính là mục tiêu của mình.

Đáng tiếc là lại không.

Bạch Diệc Phi thuận lợi lên đến tầng hai và vào trong phòng riêng.

Trong toilet, Bạch Diệc Phi ngồi trên bồn cầu, nhú mày trầm tư.

Vừa ra ngoài đã gặp phải sát thủ mang theo súng, anh nghĩ chắc chắn không riêng gì đợt này, hôm nay vẫn còn nhiều thời gian, cơ hội để giết anh thật sự quá nhiều.

Anh phải luôn duy trì cảnh giác!

Quan trọng nhất là anh không thể về biệt thự! Một khi trở về biệt thự thì Lý Tuyết sẽ bị liên lụy, anh không muốn Lý Tuyết bị thương thêm nữa.

Bạch Diệc Phi đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa toilet, lòng anh lập tức căng như dây đàn.

Nghe giọng nói thì chắc là có hai người, giọng nói trầm ổn, có lẽ là một người là đàn ông trưởng thành.

Phán đoán của Bạch Diệc Phi không sai, đúng là hai người đàn ông trưởng thành, khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặt mũi có vẻ bình thường nhưng cách ăn mặc lại không xoàng xĩnh, đều là hàng hiệu nổi tiếng.

Khi cánh cửa bị đẩy ra thì một người trong đó mở miệng nói: "Diệp Ngải này không có tích sự gì, lúc đó không nên nghe lời cô ta, đã lâu thế mà Hầu Tước vẫn chưa bị hạ gục".

"Hừ! Không biết cô ta còn chiêu trò gì nữa, anh vẫn phải cẩn thận lời nói đó", người còn lại nhắc nhở.

"Cẩn thận gì chứ? Nơi này không có ai nghe thấy đâu!"

"Cũng đúng, mà nói thật cũng đã lâu thế rồi, cho dù liên lạc với chủ tịch liên minh doanh nghiệp cũng vô dụng, anh thấy có phải người đứng sau Hầu Tước có thể lực lớn hơn không? Ngay cả Diệp Thị cũng không sánh được?"

"Cái này cũng có thể, vậy chúng ta có nên ..."

"Tôi thấy...cứ tạm thời ôm cây đợi thỏ thì hơn".

Từ cuộc đối thoại này thì có vẻ đúng là Diệp Ngải đã tìm tới chủ tịch liên minh doanh nghiệp, nhưng bây giờ Diệp Ngải đã biết chuyện anh không ngốc, chắc chắn hành động tiếp theo sẽ rất cẩn thận.

Điều khiến anh khó hiểu là không ngờ Diệp Ngải lại không công khai việc này, chẳng lẽ cô ta sợ sau khi mọi người biết chuyện sẽ không hợp tác cùng cô ta nữa sao?

...

Sau khi người mặc đồ đen tìm một vòng vẫn không phát hiện Bạch Diệc Phi thì mới bỏ cuộc.

Từ Lãng lập tức nháy gọi Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi chậm rãi bước xuống.

Nhưng Bạch Diệc Phi vừa bước xuống đã bị người khác tố cáo.

Một người chàng trai khoảng hai mươi tuổi cũng mặc đồng phục nhân viên phục vụ như Bạch Diệc Phi, cậu ta chỉ vào Bạch Diệc Phi rồi nói với quản lý: "Chính là anh ta, anh ta lười biếng, tôi nhìn thấy anh ta đi vào toilet, lúc bước vào là sáu giờ năm phút, bây giờ đã sáu giờ rưỡi rồi".

Bạch Diệc Phi ngẩn ra, cái quái gì vậy?

Quản lý trừng mắt: "Anh lại đây".

Bạch Diệc Phi ngơ ngác đi qua đó.

"Có biết giờ làm việc không thể lười biếng không, hơn nữa hiện giờ đang là giờ cao điểm, tất cả mọi người bận rộn luôn đến chóng mặt, anh còn dám lười biếng hả? Có phải không muốn lấy lương nữa không?"

Cuối cùng Bạch Diệc Phi mới phản ứng lại: "Không phải, tôi không phải... nơi này"

"Không phải cái gì? Thái độ làm việc của anh có vấn đề rất lớn? Anh vào đây khi nào vậy? Lúc huấn luyện nhận việc không được dạy hả? Hay là căn bản anh không nhớ?"

"Là một người phục vụ thì nên có ý thức phục vụ tốt, khách hàng chính là Thượng đế, chúng ta không thể để Thượng đế đợi, biết không?"

"Đi vệ sinh lâu như thế là không đúng, anh tên gì? Để tôi ghi lại, tiền lương tháng này sẽ bị trừ theo quy định!"

Bạch Diệc Phi cạn lời: "Quản lý, tôi không phải phục vụ ở đây".

“Cái gì?”, quản lý tức giận: “Anh muốn từ chức phải không? Được, nhân viên lười biếng như anh cũng chỉ lãng phí chúng tôi tiền lương của chúng tôi thôi!”

Bạch Diệc Phi mở miệng giải thích: "Tôi không phải phục vụ trong quán các anh, tôi chỉ là ngẫu nhiên đi vào, không cần thận đến phòng bếp sau, kết quả là bị các anh kéo đến giúp đỡ..."

Khi lời nói dứt thì quản lý xấu hổ.

Vừa rồi đã dạy dỗ người ta từ đầu đến cuối, kết quả người ta căn bản không phải là người phục vụ trong quán, còn nói sẽ trừ lương, đúng là xấu hổ chết mất!

Cậu thanh niên kia cũng rất ngượng, ai biết mình đã nhận nhầm người chứ? Cậu ta chỉ muốn tố cáo người ta để thể hiện trước mặt quản lý thôi.

Sau chuyện này quản lý nhất định sẽ trách tội cậu ta, không chừng cậu ta chính là người bị trừ lương.

Sau khi ngượng ngừng thì quản lý lập tức cười: "Thật sự xin lỗi, là lỗi của tôi, tôi xin lỗi anh, hay là buổi tối anh dùng bữa ở đây đi? Miễn phí, coi như là... thù lao".

Người ta bóc tỏi và bung đồ ăn giúp, ăn một bữa ăn miễn phí cũng là hợp lý nhỉ.

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Không cần, chúng ta cũng hòa rồi".

Nhà hàng đã giúp anh tránh khỏi đám người muốn giết anh, còn anh đã giúp họ một lúc, coi như là hòa rồi!

“Hả?”, người quản lý sững sờ.

Bạch Diệc Phi không giải thích mà liếc nhìn Từ Lãng và Trần Ngạo Kiêu, hai người gật đầu rồi cùng nhau đi ra ngoài.

Người quản lý kinh ngạc, vãi chưởng, còn hai người nữa cũng không phải người trong cửa hàng họ!

Mẹ nó, chuyện này là thế nào? Không bình thường, tuyệt đối không bình thường!

Khoan đã, không phải là sếp nào đó bên trên cố tình che giấu thân phận rồi đặc biệt xuống quan sát công việc đó chứ? Vậy có phải bản thân đã đắc tội với lãnh đạo rồi không?

Nhưng người quản lý thực sự là nghĩ nhiều rồi.

Sau khi ba người đi ra ngoài thì định tìm một chiếc taxi để về, dù sao xe đã đậu phía sau kia cũng không thể đi được nữa.

Nhưng vừa mới đi đến bên lề đường đã bị người mặc đồ đen đi quanh quần ở đó phát hiện.

"Vãi chưởng! Mẹ nó, đúng là dai như đĩa!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 333: Đám người áo đen

Từ Lãng và Trần Ngạo Kiều phản ứng kịp thời, bọn họ đồng thời đè Bạch Diệc Phi nằm úp mặt xuống. Cùng lúc đó tiếng súng và tiếng thét chói tai vang lên. "Á! Giết người kia!"

Người qua đường nhanh chóng bỏ chạy tán loạn.

Đám người mặc áo đen xông từ phía sau tới.

Bạch Diệc Phi đứng dậy chạy tới núp đằng sau chiếc xe gần đó. Từ Lãng và Trần Ngạo Kiều nhanh chóng nằm xuống đất né đạn, sau đó bắt đầu tiếp cận đám người mặc đồ đen, chuẩn bị đánh giáp lá cà.

Từ Lãng và Trần Ngạo Kiều mỗi người đứng một bên đánh rớt khẩu súng của gã áo đen kia, sau đó bọn họ rút vũ khí ra chiến đấu!

Lần này có tổng cộng sáu người mặc đồ đen, sau khi giải quyết xong hai người thì còn lại bốn. Mục tiêu của bọn họ chính là Bạch Diệc Phi, vì thế chỉ có hai tên bao vây Từ Lãng và Trần Ngạo Kiều, hai tên còn lại đều tập trung tấn công Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi núp đằng sau xe nghe thấy hai tiếng súng vang lên thì tim đập bình bịch, con mẹ nó, có ngon thì bước ra đây solo coi! Dùng súng thì tính làm gì chứ?

Vì đã từng có kinh nghiệm chiến đấu nên Bạch Diệc Phi cảm thấy bản thân có khả năng đánh được đám người này, nhưng đối phương lại có súng, vì thế anh không còn cách nào khác là chạy đi núp.

Nhưng đối phương có nhiều người như thế, anh có nấp cũng vô dụng. Khi đám người kia thấy không thể bắn được Bạch Diệc Phi thì đã cất súng đi, sau đó chạy thẳng về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cũng nghe thấy tiếng súng, vì vậy anh đã lập tức đứng dậy. Cùng lúc đó một tên trong đám áo đen đã chạy tới bên cạnh anh, ánh

mắt Bạch Diệc Phi co lại, anh phản ứng nhanh đưa tay lên đỡ, hơn nữa còn giơ chân đá vào phía dưới tên đó.

"Á!"

Tên đó kêu lên thảm thiết, theo bản năng dùng tay che kín chỗ đó của mình.

Bạch Diệc Phi nhanh chóng chạy thoát, anh chạy tới bên cạnh Từ Lăng.

Lúc này có một tên áo đen khác đuổi theo anh, tên đó giơ tay nắm lấy bả vai Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lập tức cầm lấy bàn tay của tên kia, anh dùng sức kéo thật mạnh một cái khiến gã ta ngã xuống đất, sau đó ngồi thẳng lên người tên đó. Một tay anh chế trụ người mặc đồ đen, tay còn lại thì bóp mạnh vào cổ.

Tên đó không phản kháng nổi, đã bị Bạch Diệc Phi bóp chết.

Hai tên còn lại cũng nhanh chóng bị Từ Lăng và Trần Ngạo Kiều giải quyết. Bây giờ chỉ còn lại tên áo đen ban nãy bị Bạch Diệc Phi đá vào chỗ đó thôi, cuối cùng tên đó cũng ổn lại, gã ta nhanh chóng rút súng ra.

Bạch Diệc Phi vừa mới bóp chết tên kia, lúc này anh vẫn đang ngồi trên người gã, anh không hề chú ý tới họng súng đang nhắm thẳng vào đầu mình.

"Cẩn thận!"

Bạch Diệc Phi đột nhiên quay đầu lại, anh nhìn thấy họng súng đen thui kia thì không khỏi giật mình.

Lúc này Từ Lăng và Trần Ngạo Kiều vừa giải quyết xong hai tên áo đen kia. Lúc nhìn thấy cảnh tượng này thì muốn chạy tới cứu, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

"Bằng!"

Tiếng súng vang lên.

....

"Đã chuẩn bị xong hết chưa?"

"Đã xong cả rồi thưa cô chủ!"

Diệp Ngải mặc một bộ váy ngắn bó sát màu đỏ, đôi môi đỏ mọng nhanh chóng khẽ cười: "Tốt lắm, lên đường thôi".

Tên ma ồm kia gật đầu, sau đó hấn đi theo Diệp Ngải ra ngoài. Phía sau có một chiếc xe nhỏ màu đen chạy theo, bên trong chiếc xe đó là bốn người mặc đồ đen được huấn luyện vô cùng nghiêm khắc.

Trong một phòng riêng ở tầng hai của một câu lạc bộ giải trí, Tô Đại Lưu đang ngồi trên ghế salon, trong tay ông ta cầm ly rượu vang, vẻ mặt tươi cười trông thô bỉ một cách lạ thường.

Lúc này ông ta đang nhìn chăm chăm về phía cô nàng mặc đồ bó sát đứng ở cửa, cả người ông ta cũng nghiêng về phía trước, thật sự muốn sờ ềm một cái.

Hiển nhiên Tô Đại Lưu vô cùng hưởng thụ cảm giác này, ông ta thích sự kích thích. Khi không sờ được thì trong lòng cảm thấy vô cùng ngứa ngáy, cảm giác này mới thật sự kích thích.

"Ôi, ôi, đôi chân này, vòng eo này, ngon ghê!", Tô Đại Lưu cười ha ha một tiếng.

Trương Vinh ngồi bên cạnh không muốn nhìn, tuy bọn họ đều là đàn ông, đều thích gái đẹp. Nhưng đi theo Tô Đại Lưu nhiều ngày thế này thì ông ta đột nhiên cảm thấy ngứa tận cổ.

Không biết Tô Đại Lưu nghĩ gì mà suốt ngày đắm chìm trong mấy nơi như thế này, ông ta không sợ lỗ như ngày nào đó xảy ra chuyện gì sao?

Tổng cộng có ba cô nàng, sau khi múa mua xong thì có hai cô nhanh chóng xuống ngồi bên cạnh Tô Đại Lưu, còn một người còn lại thì cầm ly rượu uống giao bôi với ông ta.

Hồn vía của Tô Đại Lưu đều bị ba cô nàng xinh đẹp này cướp đi mất rồi.

Lúc Tô Đại Lưu đang hưởng thụ sự phục vụ của mấy chân dài thì cửa phòng nhanh chóng bị ai đó đá văng.

Tô Đại Lưu đang hưng phấn lại bị cắt ngang, vì thế ông ta vô cùng bất mãn: "Mấy người là ai?"

Trương Vinh cũng nhìn về hướng đó, ông ta khẽ nhíu mày một cái. Trong những tình huống như thế này thì là đến trả thù hoặc là đặc biệt tìm có việc, nhưng ông ta nhớ bọn họ gần đây có đắc tội với ai đâu chứ?

Đúng như dự đoán, người đập cửa chính là một tên mặc đồ đen, đám người đó đều cao lớn hổ báo. Không những thế trong tay còn cầm một cây đao.

"Ai là Tô Đại Lưu?", người cầm đầu hét lên một câu.

Tô Đại Lưu còn chưa hiểu gì, trong lúc đang bực tức thì ông ta đã nhanh chóng đứng dậy: "Là tôi đây! Mấy người tìm tôi có chuyện gì?"

"Mấy người là ai? Sao lại dùng thái độ thế này để tìm người khác hả? Mấy người có biết tôi là ai không? Tôi mà nói ra mấy người sợ mất mật đấy!"

Không biết ai trong số bốn tên mặc đồ đen kia nhanh chóng lên tiếng: "Chính là ông ta. Mau bắt ông ta đi!"

Tô Đại Lưu sững sờ, lúc này ông ta cuối cùng cũng đã hiểu ra, bởi vì ông ta nhìn thấy thanh đao sáng loáng kia: "Mấy người muốn làm gì? Đây không phải nơi mấy người làm loạn đâu đấy!"

"Tôi là chủ tịch của tập đoàn Hải Tước, nếu mấy người dám động tới tôi thì mấy người chết chắc!"

Đám người mặc đồ đen kia không thèm quan tâm, bọn họ nhanh chóng bước tới trước.

Ba cô nàng xinh đẹp thấy thế thì hét lên một tiếng, sau đó rúc người vào góc tường.

Trương Vinh cũng nhanh chóng trốn vào góc tường, ông ta đang nghĩ xem có phải Tô Đại Lưu đã đắc tội với ai rồi không. Nhưng nghĩ một lúc thì cảm thấy cũng khả năng, mấy ngày gần đây Tô Đại Lưu quá kiêu ngạo, thế nên có người không ưa ông ta cũng là chuyện bình thường.

Nhưng người có can đảm làm thế với Tô Đại Lưu thì chắc chắn cũng không phải dạng dễ động vào, vì thế Trương Vinh lựa chọn cách im lặng không lên tiếng.

Tô Đại Lưu gào lên, trong lòng ông ta vô cùng hoảng hốt, cộng thêm cơ thể mập mạp của ông ta thì có muốn trốn cũng không được.

Hai người mặc đồ đen nhanh chóng đè Tô Đại Lưu xuống, hai người còn lại thì cầm dao nhanh chóng đâm vào người Tô Đại Lưu.

Tô Đại Lưu đối mặt với cái chết thì cố gắng vùng vẫy, sức mạnh bộc phát một cách đáng kinh ngạc, ông ta nhanh chóng thoát được hai người đang đè mình, sau đó lại dùng cơ thể đẩy ngã hai người còn lại, ông ta lao đảo chạy ra khỏi phòng rồi hô thật to: "Cứu tôi với! Có giết người! Cứu tôi với!"

Người mặc áo đen chỉ thề một tiếng, sau đó vội vàng đuổi theo.

Trương Vinh do dự một lúc rồi vội vàng đuổi theo. Đồng thời ông ta cũng gọi điện thoại cho Long Linh Linh.

Lúc Long Linh Linh nhận điện thoại thì đang ở bên cạnh Trần Hạo. Sau khi biết tin Trần Hạo đã nhanh chóng cho người tới cứu Tô Đại Lưu, bây

giờ Tô Đại Lưu chưa thể chết được, vì thế nhất định phải cứu ông ta.

Tô Đại Lưu vừa chạy trên hành lang vừa kêu to, mọi người nhìn thấy cảnh này thì có người sợ hãi bỏ chạy, có người quen rồi nên cũng không quan tâm.

Không bao lâu sau Tô Đại Lưu nhanh chóng bị bắt lại, ông ta bị đâm mấy đao nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, tất cả đều là nhờ vào cơ thể mập mạp của ông ta, ông ta uốn éo tới vẹo cả người, khiến mấy tên kia không giữ nổi.

Đúng vào lúc người mặc đồ đen kia chuẩn bị đâm một nhát chí mạng thì người mà Trần Hạo cử đến đã có mặt, người đó nhanh chóng đuổi đám mặc đồ đen kia đi. Người đó còn nhìn thấy được Diệp Ngải và tên ma ốm đang đứng chờ ở bên ngoài nữa.

...

Một giây trước khi tiếng súng vang lên, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc thì Tần Hoa đã nhanh chóng chạy tới, anh ta nhanh chóng móc súng ra bắn vào cổ tay người mặc đồ đen. Tên đó chưa kịp bóp cò nên tiếng súng kia là của Tần Hoa.

Thấy cảnh tượng này thì tất cả mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm.

Tần Hoa đứng bên cạnh Bạch Diệc Phi nhanh chóng lên tiếng: "Mau đi thôi, cảnh sát sắp tới rồi!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 337: Ai cho mày lá gan đó

“A....”. “Giết người rồi”, hai người phụ nữ kia hét lên, họ hoàn toàn bị cảnh tượng này làm cho sợ chết khiếp. Những người khác thì sắc mặt cũng không tốt hơn là mấy. Thậm chí có người còn ngồi sụp xuống ghế sofa, thân người không ngừng run rẩy. Chỉ có duy nhất Bạch Diệc Phi là vẫn giữ được bình tĩnh.

Bạch Diệc Phi xoay người lại, kẻ cầm súng chỉ vào anh lúc này trợn trừng hai mắt, ngã sấp mặt xuống đất với kiểu không nhắm được mắt.

“Đến chậm vậy?”

Từ Lãng hừ lạnh một tiếng, nói: “Thời gian vừa khít”.

Bạch Diệc Phi nhún vai một cái, sau đó xoay người lại nhìn cái tên anh Lý kia, nói: “Giờ tôi có thể đưa cô ấy đi được chưa?”

Anh Lý sớm đã bị hù dọa chết khiếp, khi nghe thấy Bạch Diệc Phi hỏi thì run rẩy đáp: “Được... Được rồi”.

Phan Tuệ Tuệ sắc mặt tái nhợt, rõ ràng bị sợ hãi bởi cảnh tượng ban nãy. Hiện giờ cô ta không dám nhìn thẳng vào Bạch Diệc Phi nữa.

“Tôi... Tôi...”, Phan Tuệ Tuệ cũng không biết mình nên nói gì.

Bạch Diệc Phi nói với giọng an ủi: “Không sao, không có ai đến nữa đâu”.

Phan Tuệ Tuệ nghe thấy câu này thì khẽ gật đầu, coi như đồng ý đi theo Bạch Diệc Phi.

...

Bạch Diệc Phi dẫn Phan Tuệ Tuệ đến một phòng khác, nói: “Con gái con đũa không nên đến những nơi như này thì tốt hơn”.

Phan Tuệ Tuệ cố trấn tĩnh nói: “Tôi đến cùng bọn họ thôi”.

Bạch Diệc Phi biết cô ta đang nhắc đến hai cô gái kia, liền hỏi: “Mối quan hệ của các cô tốt lắm sao? Có những lúc cũng nên để ý một chút, có những người không tốt như cô nghĩ đâu”.

“Ý anh là gì?”, Phan Tuệ Tuệ hỏi với vẻ khó hiểu.

“Cô coi họ là bạn nhưng họ lại không thế”, Bạch Diệc Phi nói đến đây thì không nói gì thêm.

Phan Tuệ Tuệ cũng không phải kẻ ngốc, dựa theo lời Bạch Diệc Phi nói, cộng với việc xảy ra tối nay thì cô dần hiểu được rốt cuộc là chuyện gì nên lúc này lòng thấy nặng trĩu.

Bạch Diệc Phi lắc đầu, nói: “Sau này đừng đến những nơi như này nữa, cô về đi”.

“Thế anh thì sao?”, Phan Tuệ Tuệ theo phản xạ tự nhiên hỏi lại. Con gái thì quả thật không nên đến hộp đêm nhưng đàn ông đến đây làm gì, cô ta thừa hiểu... Lẽ nào Bạch Diệc Phi đến đây thường xuyên, thậm chí còn...

Bạch Diệc Phi có chút khó nói: “Tôi thỉnh thoảng mới đến thôi”, nói xong thì Phan Tuệ Tuệ không nói thêm gì, dường như cô đang đấu tranh tư tưởng. Cuối cùng cô lấy hết dũng khí hỏi: “Bạch Diệc Phi! Anh có bạn gái chưa?”

Câu nói này ý tứ đã quá rõ ràng rồi. Bạch Diệc Phi ngây người ra một lúc. Anh và Phan Tuệ Tuệ quen biết không lâu, tiếp xúc cũng không nhiều. Cùng lắm là anh cứu cô ta hai lần, nhưng không ngờ cô ta lại thích anh từ lúc nào không hay.

Nhưng anh vẫn đáp lại rất nghiêm túc: “Tôi kết hôn rồi”.

Bạch Diệc Phi cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, Phan Tuệ Tuệ còn tưởng rằng anh cùng lắm là có bạn gái thôi, ai ngờ đối phương đã kết hôn rồi.

Trong đầu cô ta luôn là cảnh tượng anh cứu cô ta nhưng với câu nói ‘Tôi kết hôn rồi’ thì lúc này Phan Tuệ Tuệ cảm thấy vô cùng khó chịu. Khó khăn lắm mới tìm được người mà mình thích, ai ngờ người ấy lại kết hôn rồi.

Thế là cô ta không còn cơ hội gì nữa sao?

“Ồ... Vậy thì chúc hai người sống đến đầu bạc răng long”, Phan Tuệ Tuệ gắng gượng nói ra câu này rồi không quay đầu lại mà đi luôn.

Bạch Diệc Phi thấy thế cũng cảm thấy bất lực. Anh thật sự không nghĩ chuyện lại thành ra như này, anh cũng không cố ý đi trêu ghẹo ai cả, trong lòng anh chỉ có Lý Tuyết mà thôi.

Lúc này, anh lắc đầu rồi cũng đi luôn.

Chỉ có điều, vừa mới đi ra thì gặp phải hai nhóm người. Một nhóm là đám anh Lý ở phòng bao ban nãy, còn một nhóm là Lưu Đầu Trọc và anh em của gã.

Anh Lý nhìn thấy Lưu Đầu Trọc thì hô một tiếng: “Đại ca”.

Lưu Đầu Trọc ừm một tiếng rồi cũng không để ý lắm. Dù sao cũng là thằng em không đáng để bận tâm, vì thế mà gã đáp lại một tiếng rồi đi báo cáo cho Bạch Diệc Phi tình hình ban nãy. Nhưng sự việc lại không thuận lợi như mọi người nghĩ.

Anh Lý khi nhìn thấy bên cạnh Bạch Diệc Phi không có Phan Tuệ Tuệ và Từ Lăng thì lúc này hấn lại hống hách hơn.

Bao nhiêu lâu nay không có ai dám làm thế với hấn. Ban nãy không những cướp người con gái của hấn, còn coi khinh hấn như vậy. Cục tức này hấn không thể bỏ qua được.

“Đại ca, đại ca, ban nãy thằng này đến phá đám đấy. Mau bắt hấn lại đi, nó dám đến địa bàn của đại ca phá phách, chắc chắn không coi đại ca ra gì”, anh Lý nhanh bước đuổi theo Lưu Đầu Trọc rồi chỉ về phía Bạch Diệc Phi, nói.

Bạch Diệc Phi đứng đó, vốn không để ý đến hắn nhưng vì câu nói này nên anh mới nhìn lại. Lúc này anh bật cười, đúng là có người nếu không cho một bài học thì thật sự không biết trời cao đất dày là gì.

Lưu Đầu Trọc nhìn theo hướng chỉ của anh Lý, lập tức sợ hãi. Mẹ kiếp, sao đàn em của mình lại ngu ngốc đến vậy, lần nào cũng hại gã.

Lưu Đầu Trọc không nói gì mà giơ tay tát một cái.

“Bốp”, anh Lý sững người ra. Tên đàn em đi theo anh Lý kia cũng đờ người.

Chuyện gì vậy? Anh Lý đâu có làm sai chuyện gì?

Lưu Đầu Trọc nuốt nước bọt, nói: “Mẹ kiếp, đầu óc có vấn đề thì đi chữa ngay đi, đừng làm mất mặt người khác nữa. Ông chủ là người mà mà có thể nói sao? Lại còn dám chỉ tay về phía ông chủ? Ai cho mà lá gan đó?”

“Gì cơ?”, anh Lý khó hiểu, hỏi: “Ông chủ?”

Lưu Đầu Trọc không giải thích gì thêm mà chạy lại trước mặt Bạch Diệc Phi, nói với kiêu đên tội: “Ông chủ đừng giận, toàn là lũ không hiểu chuyện ý mà, ông chủ đừng để bụng nha”.

Bạch Diệc Phi quét nhìn anh Lý một cái, tiếp đó nói: “Đàn em của mình thì dạy dỗ cẩn thận vào, nếu không một ngày nào đó vì chúng không hiểu chuyện mà liên lụy đến mình thì không hay đâu”.

“Vâng, vâng, vâng! Ông chủ nói đúng ạ”, Lưu Đầu Trọc vội cúi đầu đáp lại.

Lúc này, anh Lý và đám anh em của mình cũng hiểu ra. Người con trai trước mặt mình không phải là người mà bọn họ có thể chọc vào được.

Đến đại ca của họ là Lưu Đầu Trọc còn phải cung kính như vậy, thế thì thái độ ban nãy của họ... Nghĩ đến đây, mấy người sợ đến nổi toàn thân toát

mồ hôi.

Bạch Diệc Phi nói xong thì không quan tâm gì nữa, Lưu Đầu Trọc lập tức báo cáo: “Đã xử lý xong hết lũ người ở bên ngoài rồi ạ”.

“Ừm, vất vả cho các anh rồi”, Bạch Diệc Phi gật đầu, xoay người đi đến phòng của mình.

...

Ở trong phòng, Bạch Diệc Phi vào chưa được bao lâu thì có người mở cửa ra. Tổng cộng có bốn người bước vào, đó là Từ Lăng, Trần Ngạo Kiều, Chung Liên và người áo đen bị bắt.

Người áo đen có thân hình vạm vỡ, trên mặt để râu quai nón, mắt to, lúc này đang nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi.

“Sao cô cũng đến đây?”, Bạch Diệc Phi hỏi Chung Liên. Lúc này đáng lẽ ra cô ta nên ở bệnh viện dưỡng thương mới phải.

Chung Liên cười nói: “Không có việc gì lớn, ở bệnh viện chỉ bằng đi ra ngoài vận động một chút”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 338: Bản lĩnh của Trương Hoa Bân

Bạch Diệc Phi thấy cô ta như vậy thì cũng không nói thêm gì mà nhìn về phía người áo đen bị trói, hỏi: “Ông chủ của anh là ai?” Người áo đen này rất có khí phách, gã nhất định không hé nửa lời.

Bạch Diệc Phi cũng không thấy buồn bực, chỉ bình tĩnh nói một câu: “Anh không nói cũng không sao, tôi sẽ có cách biết được ai là ông chủ của anh. Nhưng những điều này không quan trọng, dù sao thì cũng không ít người muốn giết tôi mà”.

Người áo đen trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi.

Anh thân nhiên nói với Từ Lãng: “Sát thủ các anh thường hành hạ người khác kiểu gì?”

“Sát thủ thì chỉ có giết người thôi”, Từ Lãng đáp.

“Vậy trong số các người, ai có cách hành hạ nào hay không? Ai có thể khiến người này mở miệng thì tôi sẽ thưởng một trăm ngàn tệ”.

Lời này của Bạch Diệc Phi khiến Trần Ngạo Kiều và Chung Liên đều sáng mắt lên. Mặc dù họ đều làm việc dưới trướng của ông chủ nhưng có ai kiếm được nhiều tiền đâu?

Từ Lãng lại không hứng thú lắm, ngược lại gã còn nhìn Bạch Diệc Phi với kiểu chê bai: “Tâm thường quá đi”.

Còn người áo đen thì ngây người ra. Chỉ vì hành hạ gã và khiến gã mở miệng mà đã được một trăm ngàn tệ rồi.

Chung Liên xung phong đi đến trước mặt người áo đen, nói: “Đề tôi! Anh tôi nói rồi, cách hành hạ người khác tốt nhất chính là để hẳn lúc nào cũng cảm nhận được nỗi đau sống không bằng chết”.

“Bạch Hồ từng nói thế sao?”, Bạch Diệc Phi tưởng tượng ra cảnh Bạch Hồ nói câu này, cảm thấy có gì đó sai sai.

Chung Liên cười hì hì nói: “Câu nguyên văn không phải như vậy, tôi chỉ biểu đạt một chút ý của anh mình thôi”.

“Được rồi”, Bạch Diệc Phi nhún vai nói: “Vậy thì cô thử đi”.

Bây giờ là buổi tối, dù sao thì cũng không có gì làm, coi như cái này để giết thời gian vậy.

Người áo đen thấy thế thì sợ hãi nhìn Chung Liên, lắc đầu nói: “Tôi sẽ không cho cô cơ hội đó đâu”.

Nói xong, người áo đen nhúc nhích, dường như định tự sát. Nhưng tiếc rằng người gã bị trói chặt nên muốn cắn lưỡi tự sát là điều không thể. Vì cắn lưỡi thì không chết được.

Chung Liên thấp người xuống, cười hì hì hai tiếng, giơ tay lên cầm một cánh tay của người áo đen, dùng tay véo chặt một ngón tay của gã, cuối cùng dùng sức kéo căng ra.

“A...”, người áo đen kêu lên đau đớn.

“Đừng thế mà, đây mới chỉ là bắt đầu thôi, mới đầu đã thế thì sau anh chịu thế nào được?”, nói xong Chung Liên tiếp tục, một ngón tay kéo căng một ngón tay khác. Đợi lúc kéo xong thì người áo đen kêu khàn cả giọng rồi.

Lúc này, Bạch Diệc Phi mới cảm nhận được rõ, nhất định đừng chọc vào phụ nữ. Khi phụ nữ hung dữ thì đàn ông không là gì cả.

Từ Lãng và Trần Ngạo Kiều không có biểu cảm gì, chỉ lặng lẽ đứng nhìn.

Tiếp theo, Chung Liên ra tay với cả cánh tay, sau đó là chân, tóm lại là ở đâu có khớp xương thì cô ta đánh gãy chỗ đó. Nhưng điều khiến người ta

kinh ngạc là, người áo đen bị hành hạ đến mức đó nhưng vẫn không mở miệng.

Bạch Diệc Phi chau mày, xem ra kẻ đứng phía sau người này không hề đơn giản. Người áo đen này được qua rèn luyện rồi nên mới nhẫn nhục được thế.

“Thôi bỏ đi”, Bạch Diệc Phi khoát tay, nói: “Tôi không muốn biết nữa”.

Chung Liên đành phải đứng lên, ánh mắt có chút tiếc nuối.

Người áo đen toát hết mồ hôi, ánh mắt có chút trống rỗng. Nếu như không phải ý chí mạnh mẽ chống đỡ lại thì chắc gã đã khai ra từ lâu rồi.

Bạch Diệc Phi cũng không có hứng thú với người này, anh quay sang nói với Từ Lăng: “Giết đi”.

Người áo đen nghe thấy câu này thì hai mắt toát lên vẻ sợ hãi: “Tôi... Tôi nói... Đừng giết tôi...”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì bật cười: “Hóa ra cũng sợ chết à”.

Hành hạ đau đớn thì không sợ, nhưng lại sợ chết. Cũng đúng thôi, con người mà, có ai mà không sợ chết. Vì người chết rồi thì chẳng còn gì nữa.

Người áo đen cứ nghĩ rằng đối phương muốn biết ông chủ sau lưng mình là ai nên hành hạ thế nào cũng sẽ không giết mình. Vì vậy mà gã cứ kiên quyết không nói, vậy thì gã cũng không phải chết. Ai ngờ, Bạch Diệc Phi lại không theo lẽ thường, không có được đáp án thì cũng diệt khẩu luôn.

Bạch Diệc Phi chỉ thản nhiên nhìn Từ Lăng, Từ Lăng lập tức hiểu được luôn.

Gã đi lại, từ trên cao nhìn xuống người áo đen, nói hai từ ‘Ngu xuẩn’.

Nói xong, dao của Từ Lăng chém xuống cổ của người áo đen. Người áo đen vẫn chưa kịp nói một chữ thì đã chết trọn tròng hai mắt.

Bạch Diệc Phi lắc đầu, nói: “Chẳng có gì thú vị cả, xử lý cho sạch sẽ vào”.

Đám người Từ Lăng kéo ra ngoài xử lý. Còn Bạch Diệc Phi vốn định quay lại phòng để nghỉ ngơi nhưng ban nãy có người chết nên không được thoải mái cho lắm. Anh liền đứng lên, đổi sang một phòng sạch sẽ hơn rồi nằm xuống nhắm mắt nghỉ ngơi.

...

Sáng sớm hôm sau, mặt trời vươn cao ngọn sào, Bạch Diệc Phi tỉnh giấc day day ấn đường. Anh đến nhà tắm tắm rửa một chút rồi tìm đám người Từ Lăng lái xe rời khỏi hộp đêm.

Bọn họ không về biệt thự ở cảng Lam Ba mà đến bệnh viện Bạch Diệc Phi mới xây: Bệnh viện Ngọa Long.

Ở đây là căn cứ điểm để anh xây dựng thế lực. Vừa đến đây, sắp xếp ổn thỏa cho đám người Trần Ngạo Kiều để cho họ đi nghỉ ngơi, Bạch Diệc Phi nhắc máy lên gọi cho Trương Hoa Bân.

“Alo, tôi vẫn còn sống đây”.

Trong điện thoại, nghe thấy giọng nói của Bạch Diệc Phi, Trương Hoa Bân dường như không lấy gì làm lạ, nói: “Tôi biết rồi, tôi sẽ đến tìm anh”.

Bạch Diệc Phi cúp điện thoại, anh không nói cho Trương Hoa Bân biết anh đang ở đâu nhưng anh biết là Trương Hoa Bân có bản lĩnh này. Nếu như điều này mà còn không làm được thì gã không phải làm tình báo gì nữa.

Nửa tiếng sau, Trương Hoa Bân đến nơi. Bạch Diệc Phi dẫn gã đến văn phòng của mình.

Văn phòng rất đơn giản. Bởi vì mới trang trí xong, chỉ có bàn ghế, máy tính và ghế để nghỉ ngơi.

Sau khi ngồi xuống, Bạch Diệc Phi tự mình rót nước cho Trương Hoa Bân, nói: “Tôi làm được rồi, vậy còn anh thì sao?”

Trương Hoa Bân ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Tôi nói lời giữ lời và cũng sẽ làm được. Sau này tôi sẽ chỉ thu thập tình báo cho anh thôi”.

“Tốt lắm, tôi muốn biết sát thủ tối qua là ai phái đến?”

Tối qua, tên sát thủ đó đến lúc cuối cùng định mở miệng rồi nhưng Bạch Diệc Phi không còn hứng thú nữa. Dù sao thì cũng không phải là không biết được, vì Trương Hoa Bân là chuyên gia tình báo lợi hại như này, chắc chắn gã sẽ cho anh đáp án, vừa hay có thể thử năng lực của gã.

Trương Hoa Bân đáp lời một cách chắc chắn: “Bạch Khiếu”.

Bạch Diệc Phi chau mày, hỏi: “Nói như vậy thì anh biết thân phận thật sự của tôi?”

Trương Hoa Bân gật đầu, nói: “Thật ra, thông tin này cũng không phải khó điều tra cho lắm”.

Tập đoàn Hâu Tước sờ sờ ở đó, Bạch Diệc Phi lại họ Bạch, rất dễ điều tra được mối quan hệ giữa Bạch Diệc Phi và Bạch Vân Bằng.

“Cũng phải! Vậy tối qua chỉ có người đó thôi sao? Hay còn người khác?”

“Đúng thế”, Trương Hoa Bân đáp: “Có rất nhiều người muốn giết anh nhưng họ không kịp ra tay”.

“Ngoài em trai Bạch Khiếu của anh, còn có bốn phó chủ tịch hiệp hội thương mại thành phố muốn giết anh, trong đó có ba người chuẩn bị ra tay nhưng chậm một bước”.

“Người còn lại chính là Tùng Vưu Duy, gã ta định lợi dụng anh, cuối cùng sẽ giết anh”.

Bạch Diệc Phi chau mày hỏi: “Thế là thế nào?”

“Chẳng phải anh đã giết Vương Hải rồi sao? Trong hiệp hội thương mại, ngoài Tùng Vu Dục còn có ba phó chủ tịch nữa, tổng cộng bốn phó chủ tịch. Ai giết anh thì người đó có thể ngồi lên chức chủ tịch rồi”.

“Hiện giờ chẳng phải anh vẫn sống yên ổn sao, điều đó chứng tỏ giết anh là chuyện không dễ. Vậy thì đợi đến lúc ba người kia không giết được anh, hoặc nói cách khác là họ bị anh giết, lúc đó Tùng Vu Dục mới ra tay, chẳng phải vừa có thể giúp ích cho gã ta, vừa có thể thuận lợi diệt trừ anh sao?”

Bạch Diệc Phi nghe thế thì liền hiểu được. Anh ngẫm nghĩ một chút rồi khẽ nói: “Vì vậy, những thông tin này là gã ta cố ý để lộ cho anh biết, mục đích là để tôi cố gắng tránh sự truy sát của họ?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 339: Thủ đoạn của Bạch Khiếu

“Đúng vậy”, Trương Hoa Bân gật đầu đáp. Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng, nói: “Nghĩ cũng hay đấy nhưng cũng phải xem tôi có cho gã ta cơ hội đó không chứ?”

“Anh điều tra được gì ở chỗ Bạch Khiếu?”

Trương Hoa Bân đáp: “Anh ta cũng biết người của hiệp hội thương mại muốn ra tay với anh nên đã giết anh trước để tăng thêm tội danh lên đám người kia. Còn về những thông tin khác thì có chút khó khăn”.

Bạch Khiếu ở thủ đô, hơn nữa còn khó đối phó hơn đám người ở hiệp hội thương mại nhiều. Vì thế, muốn điều tra ra được gì, quả thật có chút khó khăn.

Bạch Diệc Phi cũng không gò ép, đợi sau này anh xây dựng được thế lực mạnh rồi, có khả năng rồi, anh không tin là không giết chết được Bạch Khiếu.

Nói xong tình hình, Bạch Diệc Phi dẫn Trương Hoa Bân đến ký túc xá dành cho nhân viên của bệnh viện.

Gọi là ký túc xá dành cho nhân viên nhưng chỉ có tổng cộng sáu tầng, đều dùng làm nơi làm việc của họ.

Tầng bốn anh giao cho Trần Ngạo Kiều để anh ta tổ chức thành một đội. Tầng năm tạm thời vẫn chưa dùng làm gì, tầng sáu dành cho Trương Hoa Bân để làm nơi chuyên thu thập thông tin tình báo.

Lúc này, Long Linh Linh gọi điện đến. Cô ta nói cho Bạch Diệc Phi, một tuần sau người của hiệp hội thương mại sẽ đến triệu tập cuộc họp tất cả doanh nghiệp của thành phố Thiên Bắc.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hạo đến báo cáo tin tức cho Bạch Diệc Phi.

“Anh à, ba mảnh đất đó đã qua kiểm duyệt rồi”.

Bạch Diệc Phi ừm một tiếng, nói tiếp: “Tốt lắm, có thể khởi công rồi. Ngoài ra, trong vòng một tuần phải điều tra một lượt tài liệu về những doanh nghiệp đó, sau đó chỉnh sửa lại”.

...

Rất nhanh, một tuần đã qua đi. Bạch Diệc Phi đã hoàn toàn hồi phục, vì vậy mọi chuyện cũng tiến hành vô cùng thuận lợi, ngày mai là cuộc họp hiệp hội thương mại tỉnh rồi.

Trước lúc đó, Bạch Diệc Phi phải đi gặp một người.

Nửa tiếng sau, Bạch Diệc Phi dừng ở bên cạnh một nhà hàng lẩu. Nhà hàng này vốn là quán bar Liễu Thị nhưng từ sau khi quán bar này đóng cửa thì đổi thành nhà hàng lẩu.

Lúc xuống xe, Bạch Diệc Phi đi thẳng vào trong, sau đó anh được nhân viên phục vụ dẫn vào phòng vip đã đặt sẵn.

Bên ngoài phòng, một người đàn ông cao to mặc vest đen đứng nghiêm, vừa nhìn đã biết là vệ sĩ.

Bạch Diệc Phi chau mày, thầm nghĩ ‘Vương Lâu dạo này đời sống cao quá đi’.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 340: Bạn cũ

“Cậu cuối cùng cũng tới rồi, bạn cũ”, sau khi Vương Lô nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì cậu ta chủ động chào hỏi. Nhưng Bạch Diệc Phi lại không hề đáp lại, anh đi thẳng vào phòng.

Sau khi ngồi xuống thì Vương Lô lại chào Bạch Diệc Phi một lần nữa, cậu ta cười nói: “Chúng ta đã lâu không gặp rồi nhỉ?”

“Đúng là đã lâu không gặp”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

Vương Lô cười ha ha hai tiếng: “Để tôi gọi người bưng đồ ăn lên”.

Một lát sau nhân viên phục vụ đã bưng một nồi lẩu uyên ương lên, sau đó là một loạt các món khác. Đủ loại thịt cá, rau quả, bọn họ muốn ăn gì cũng có.

Cả hai người trò chuyện rất thoải mái, nhưng không thể nào tìm lại được cảm giác giống như trước đây, có lẽ là vì cả hai đều đã thay đổi rồi.

Mới ăn một nửa thì Bạch Diệc Phi đã buông đũa: “Cậu phát triển tốt thế này khiến tôi rất ngạc nhiên đấy, cậu đúng là một nhân tài”.

“Làm gì có?”, Vương Lô trả lời: “Nếu như không có cậu thì làm sao có được tôi ngày hôm nay chứ?”

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi rất lạnh nhạt: “Không, tôi chỉ dẫn cậu đi bước đầu tiên thôi, còn con đường sau này thì không phải nhờ tôi”.

Sắc mặt Vương Lô biến đổi, anh nói mấy câu này nghĩa là con đường phía sau đều nhờ người khác chỉ dẫn cậu ta.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy tháng mà tập đoàn Thủy Tinh của Vương Lô đã vươn lên làm tập đoàn đứng thứ hai ở thành phố Thiên Bắc, sánh ngang với tập đoàn Hào Tước. Nếu như nói không có ai giúp đỡ thì làm sao có thể chứ?

“Thật ra chuyện này cũng không liên quan đến tôi. Cậu cứ tự mình phát triển, chỉ cần không cản trở tôi là được”, sau khi nói xong thì Bạch Diệc Phi xoay người muốn rời đi.

Vương Lô cũng đứng lên theo: “Còn chưa ăn xong mà?”

“Tôi no rồi. Nhớ kỹ giao kèo của chúng ta”.

Nói xong thì Bạch Diệc Phi đi ra khỏi phòng.

Vương Lô lại ngồi xuống. Không bao lâu sau có một người bước ra từ nhà vệ sinh bên trong phòng riêng.

“Giữa hai người có giao hẹn gì?”, Liễu Chiêu Phong ngồi xuống.

Vương Lô nhún vai: “Châm ngồi ly gián mà thôi”.

Liễu Chiêu Phong im lặng nhìn cậu ta: “Thật không?”

“Có lẽ cậu ta đoán được trong phòng này còn có người”, Vương Lô trả lời “Bởi vì chính tôi cũng chả biết có giao kèo nào nữa”.

Liễu Chiêu Phong nghe thế thì dùng ánh mắt đầy ý tứ nhìn Vương Lô. Sau đó thì tự mình cầm đĩa lên chậm rãi ăn uống.

...

Bên trong câu lạc bộ giải trí, Tô Đại Lưu đang vô cùng phấn khích nhìn những người đẹp nhảy múa thì đột nhiên Trương Vinh chạy đến: “Chủ tịch, ngày mai có một hội nghị quan trọng cần anh tự mình tham gia”.

“Hội nghị nào?”, Tô Đại Lưu không quan tâm.

Trương Vinh trả lời: “Hội nghị ngày mai rất quan trọng, tất cả những doanh nghiệp ở thành phố Thiên Bắc đều tham dự, người của liên minh doanh nghiệp tỉnh thành phố cũng đến”.

Lần này Tô Đại Lưu đã hoàn hồn: “Tất cả đều tham gia? Vậy thì phải đi rồi!”

Là chủ tịch của tập đoàn Hậu Tước, doanh nghiệp đứng đầu ở thành phố Thiên Bắc thì tất nhiên ông ta phải đi chứ!

Trương Vinh gật đầu: “Vậy sáng mai tôi đi đón anh”.

“Được, anh đi sắp xếp đi!”, Tô Đại Lưu nói xong thì tất cả chú ý lại chuyển lên người đám người đẹp xung quanh.

...

Một ngày mới nhanh chóng lại đến.

Khách sạn thành phố Thiên Biên.

Hơn chín giờ sáng, ở bãi đỗ xe đã bắt đầu lục tục xuất hiện nhiều chiếc xe sang trọng. Đều là những giám đốc doanh nghiệp ở thành phố Thiên Bắc đến tham dự hội nghị lần này.

Rất nhanh trong phòng họp đã chật kín người.

Tô Đại Lưu và Trương Vinh cũng đến.

Bởi vì tính chất của hội nghị này nên mỗi người đến đây đều có địa vị, bọn họ được sắp xếp vị trí theo thứ hạng hiện tại ở thành phố Thiên Bắc. Xếp hạng càng cao thì chỗ ngồi cũng càng gần.

Mà doanh nghiệp hàng đầu giống như tập đoàn Hậu Tước thì tất nhiên sẽ ngồi ở hàng thứ nhất, ngay tại vị trí chính giữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 341: Người đẹp của tôi đến rồi

Sau khi Tô Đại Lưu và Trương Vinh bước vào thì lập tức thu hút ánh mắt của mọi người. “Đây là Tổng giám đốc của doanh nghiệp nào vậy, hình như chưa từng gặp?”

“Tôi cũng chưa từng gặp, chắc là của doanh nghiệp nhỏ nào đó”.

“Cũng phải! Những nhân vật lớn máu mặt của thành phố Thiên Bắc đều gặp hết rồi, còn người này chắc là nhân vật nhỏ thôi”.

...

Cũng may là Tô Đại Lưu đứng cách xa, nếu không thì ông ta sẽ tức chết khi nghe thấy câu này mất.

Làm chủ tịch tập đoàn Hào Tước hơn một tháng đã nâng mình lên vị trí cao, tôi chính là đại ca của thành phố Thiên Bắc, các người đều là đàn em thôi. Vì vậy có ai thích nghe câu như này chứ?

Tô Đại Lưu nhỏ giọng hỏi Trương Vinh: “Chúng ta ngồi đâu đây?”

Trương Vinh đáp: “Đằng kia kìa, có biển tập đoàn Hào Tước của chúng ta, anh ngồi kia là được”.

Tô Đại Lưu rất hài lòng về vị trí chính giữa ở hàng đầu mà Trương Vinh chỉ. Chỗ tốt như này đúng là nên để cho ông ta.

Nhưng ông ta nhìn thấy ở trên bục không xa vẫn còn một hàng ghế nữa.

“Chỗ đó để cho ai ngồi vậy? Tại sao chúng ta phải ngồi dưới?”, Tô Đại Lưu hỏi.

Trương Vinh toát hết mồ hôi, vội giải thích: “Những vị trí đó để cho người của hiệp hội thương mại ngồi, tất nhiên chúng ta phải ngồi dưới rồi”.

“Thành phố Thiên Bắc chẳng phải là của tập đoàn Hàu Tước sao? Dựa vào đâu để người khác ngồi trên mà chúng ta phải ngồi dưới? Sắp xếp này không được hợp lý lắm?”, Tô Đại Lưu nói với vẻ mặt phẫn nộ.

Trương Vinh chỉ thờ phù một cái. Đúng là gặp bao nhiêu kẻ ngốc nhưng chưa gặp người nào ngốc như này.

Trương Vinh nhin cười, nói: “Chủ tịch! Mau lại ngồi đi, lát nữa cuộc họp sẽ bắt đầu rồi”.

Tô Đại Lưu cảm thấy cũng đúng, lúc này mới đáp: “VẬY TÔI LẠI ĐÓ VẬY”, nói xong ông ta bước lại đó với khí thế ‘trên trời dưới đất chỉ có ta là nhất’ rồi ngồi ở vị trí của chủ tịch tập đoàn Hàu Tước.

Những người nhìn thấy cảnh này thì đều kinh ngạc vô cùng.

“Ông ta là chủ tịch tập đoàn Hàu Tước sao?”

“Không phải chứ? Tôi nhớ là thanh niên tên là Bạch Diệc Phi mà”.

“Tôi cũng nhớ thế, sao lại biến thành người này rồi?”

“Không biết nữa, tập đoàn Hàu Tước thay chủ tịch từ lúc nào vậy?”

“...”

Sau khi Tô Đại Lưu ngồi xuống thì nhìn hai vị trí ở bên cạnh. Bên trái vẫn còn trống nhưng có thể nhìn thấy biển ở bên trên là tập đoàn Thủy Tinh. Còn bên phải là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi. Đó là Tiêu Đăng- chủ tịch tập đoàn Nguyệt Nha. Tiếc là Tô Đại Lưu không quen.

Còn Tiêu Đăng tất nhiên biết chủ tịch của tập đoàn Hàu Tước là ai nên khi thấy Tô Đại Lưu thì không kinh ngạc lắm, chỉ cười chào hỏi một tiếng: “Chào Tổng giám đốc Tô”.

Tô Đại Lưu cười híp mắt, nói: “Xin chào, xin chào”, sau khi chào xong thì không nói gì nữa.

Lúc này, cửa được mở ra và có người bước vào.

Tô Đại Lưu cũng đưa mắt nhìn lại thì phát hiện là người đẹp hôm đó, lập tức kích động nói: “Người đẹp của tôi cũng đến rồi...”.

Tiêu Đăng nhìn Tô Đại Lưu, khước miệng nhếch lên.

Người đến là Diệp Ngải, chủ tịch của công ty giải trí Diệp Thị, còn sau cô ta là Lý Phàm đang ngồi xe lăn.

“Cậu ngồi ở phía sau đi, khi thấy thời cơ thì cậu biết phải làm thế nào rồi đấy”, Diệp Ngải nói xong thì đi về hàng ghế trước, còn Lý Phàm thì điều khiển xe lăn của mình đi về hàng ghế sau.

Lúc Diệp Ngải đi đến trước mặt Tô Đại Lưu thì ông ta cũng đứng dậy nắm chặt tay cô ta, nói: “Người đẹp, đã lâu không gặp”.

Diệp Ngải giật mình kinh ngạc, khi nhìn thấy rõ là Tô Đại Lưu thì cảm giác buồn nôn xuất hiện. Cô ta hất tay ông ta ra, nói: “Tô Đại Lưu, ông hãy tự trọng một chút”.

Tô Đại Lưu với vẻ mặt thương tâm, nói: “Sao cô lại nói thế? Hôm đó rõ ràng là cô ‘mời’ tôi...”.

“Câm miệng”, Diệp Ngải hét lên: “Ông nói thêm câu nữa, có tin tôi sẽ...”.

“Gì cơ?”, Tô Đại Lưu cười khì khì, nói: “Người đẹp có trò gì mới sao?”

Diệp Ngải cố kìm nén, cuối cùng thấp giọng nói: “Ông cứ đợi đấy cho tôi, hôm nay, ông sẽ chết rất thê thảm”, nói xong cô ta ngồi xuống vị trí của mình. Chỗ ngồi của cô ta là bên phải hàng hai, cách chỗ của Tô Đại Lưu cũng một khoảng.

Tô Đại Lưu thấy thế thì nói với vẻ tiếc nuối: “Người đẹp này sao lại không biết điều thế chứ?”

Ban này tên Tô Đại Lưu kia làm gì vậy? Trêu ghẹo Diệp Ngải sao? Trước mặt bao nhiêu người đi trêu ghẹo một cô gái, mà còn là chủ tịch của công ty giải trí Diệp Thị, kể cả không lớn bằng tập đoàn Hầu Tước nhưng địa vị của người ta cũng đâu có thấp?

Nhất thời, mọi người liền cảm thấy phản cảm với chủ tịch mới nhận chức của tập đoàn Hầu Tước.

...

Bạch Diệp Phi ung dung tự tại ngồi trong phòng camera của khách sạn, anh có thể quan sát hết tình hình của cuộc họp.

Lúc này, Long Linh Linh bước vào, nói: “Từ Chí đến rồi ạ”.

“Ừm, đi chuẩn bị đi”, Bạch Diệp Phi gật đầu nói.

Nhìn qua camera thì Từ Chí quả thật đến rồi. Ông ta là một trong bốn phó chủ tịch của hiệp hội thương mại tỉnh, cuộc họp lần này do ông ta chủ trì.

Từ Chí tướng mạo trắng trẻo sáng sủa, còn đeo kính, thoạt nhìn vô cùng hiền hòa, ông ta từng bước tiến vào. Mọi người nhất thời còn không biết thân phận của ông ta, đến khi nhìn thấy ông ta ngồi vào vị trí ở giữa chính thì mọi người mới phản ứng lại. Lập tức, phòng họp trở nên yên tĩnh trở lại.

Sau khi ngồi xuống, Từ Chí hắng giọng nói: “Hoan nghênh mọi người bớt chút thời gian đến cuộc họp lần này. Mục đích cuộc họp là để các doanh nghiệp của thành phố Thiên Bắc phát triển hơn nữa...”.

Nói xong, trong phòng họp vang lên tràng vỗ tay.

Tô Đại Lưu xì một tiếng, nói: “Làm bộ làm tịch, còn không nói hay bằng tôi”.

Từ Chí lại bắt đầu phát biểu, đại ý là xoay quanh việc phát triển các doanh nghiệp thành phố Thiên Bắc, còn đưa ra một số đề xuất, quả thật rất

hữu ích. Nói đến cuối cùng, ông ta nhìn về phía Tô Đại Lưu, nói: “Hiện giờ, đầu tàu của thành phố Thiên Bắc chính là tập đoàn Hải Tước. Vậy thì chúng ta hãy để chủ tịch tập đoàn Hải Tước làm đại diện phát biểu vài câu”.

Nói xong, Tô Đại Lưu lập tức đơ người ra, phát biểu gì chứ?

Không biết ban nãy ai nói là còn không nói hay bằng mình?

“Nói cái gì chứ?”, Tô Đại Lưu hỏi.

Ông ta không nói qua micro nên câu này chỉ có người bên cạnh ông ta nghe thấy. Vì thế Tiêu Đằng có lòng tốt nhắc nhở: “Tùy ý nói vài câu liên quan đến phát triển doanh nghiệp là được”.

Tô Đại Lưu hiểu được, đúng lúc này có nhân viên cầm micro đến. Ông ta nhận lấy rồi đứng lên nói: “Chào mọi người, tôi là Tô Đại Lưu, chủ tịch tập đoàn Hải Tước”.

“Phát triển doanh nghiệp thật ra ngoài thực lực của doanh nghiệp thì cũng phải nhìn vào quyết sách của lãnh đạo doanh nghiệp đó. Quyết sách tốt thì tất nhiên doanh nghiệp sẽ phát triển tốt, mọi người nói có phải không?”

Nói xong, một tràng vỗ tay lại vang lên, còn đó có phải thật lòng hay không thì ai mà biết được?

“Ví dụ như, có lúc, cùng nhau ăn bữa cơm rồi đi chơi với nhau cũng có thể có được đầu tư rồi, hà tất phải làm gì phiền phức?”

“Cô Diệp, cô nói có phải không? Cô nghĩ xem, nếu như cô đồng ý thì tôi có thể đầu tư cho cô”, Tô Đại Lưu cười khi khi nói.

Diệp Ngải lập tức sầm mặt xuống, nói: “Đồ đáng chết”.

Mọi người đều liếc mắt nhìn nhau, còn Từ Chí ở trên khán đài sắc mặt cũng không tốt lắm. Còn Tô Đại Lưu thì không cảm giác gì, cứ nhìn Diệp

Ngài cười đầy vẻ dâm dăng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 345: Chứng cứ

Ba tổ chức từ thiện này đều là vì nước vì dân, hoàn toàn không vì mục đích thương mại, nhà nước vui mừng còn không kịp, làm gì có chuyện ngăn cản. Lý Phàm ngu người.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, chiêu này của Bạch Diệc Phi khiến cho những người nhắm vào Hầu Tước đều hoảng sợ, không có những thứ này, bọn họ còn lật đổ được Hầu Tước ư?

Từ Chí lại không biểu lộ quá nhiều, nhưng sắc mặt thì âm trầm. Bạch Diệc Phi quả thực không thể khinh thường, nhưng ông ta không quên, đây chỉ là một trong những bằng chứng mà thôi.

“Được, như cậu nói mấy mảnh đất này đều đúng với quy định, vậy thì những thứ khác thì sao? Có rất nhiều người tố cáo Hầu Tước làm giả sổ sách, trốn thuế, rửa tiền! Điều này cậu giải thích thế nào?”, Từ Chí chậm rãi nói.

Bạch Diệc Phi vẫn bình thản: “Mấy kẻ muốn đối phó với Hầu Tước thì nói gì mà chả được, làm tùy tiện vài cái đã có chứng cứ giả, cái này mà còn cần giải thích à?”

Nghe vậy, những người sợ hãi vừa rồi lại thấy tự tin.

“Haha... Bạch Diệc Phi, không giải thích được thì tức là Hầu Tước thật sự làm chuyện phạm pháp. Cậu không cần nói nhiều nữa, cứ đợi bị trừng trị đi!”

“Đúng thế, Hầu Tước còn rửa tiền nữa chứ!”

“Đúng, làm giả sổ sách!”

“Trốn thuế!”

Một đám người thi nhau nói, như thể Hầu Tước thực sự làm những chuyện đó vậy. Nhưng sự thật thế nào bọn họ đều biết rõ. Người lẫn lộn trên thương trường, ai mà không giở chút thủ đoạn, cũng vì thế bọn họ mới tự tin nói vậy.

Nhưng Bạch Diệc Phi vẫn bình thản: “Các người nói vậy thì hẳn phải có chứng cứ rồi? Có thể lấy ra được không? Để tôi còn tâm phục khẩu phục”.

Lời này khiến mọi người câm miệng. Bọn họ chỉ là tùy tiện nói vậy, còn chứng cứ thì phải đợi qua xử lý mới được, bây giờ thì đào đâu ra?

Lý Phàm lại không chùn bước mà hét lên: “Chứng cứ đương nhiên là có, nhưng cái gì cũng phải làm theo trình tự, đợi người của liên minh doanh nghiệp tra ra rồi thì mày có chạy đằng trời!”

“Ồ, vậy ý của anh là bây giờ còn chưa có bằng chứng thiết thực?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Lời này của anh khiến Lý Phàm khựng lại. Hai video vừa rồi vốn dùng để làm chứng cứ, nhưng một cái về Tô Đại Lưu thì ông ta không có quan hệ gì với Hầu Tước, cái thứ hai thì người ta nói đất đã được chính phủ phê chuẩn, giờ đã chẳng còn tác dụng gì nữa!

Từ Chí cũng hơi lúng túng nhưng vẫn cứng miệng: “Những tin tố cáo Hầu Tước chúng tôi đều đã ghi lại rồi, sau khi trở về nhất định sẽ xử lý, đến lúc đó đương nhiên sẽ điều tra rõ ràng”.

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Thật ra cũng không sao, các người không có chứng cứ thì tôi có”.

“Cái gì?”

Mọi người cảm thấy mịt mờ, tự lấy chứng cứ hại mình ra? Thế mà cũng được ư?

Từ Chí và Lý Phàm cũng ngây ngẩn. Sao lại có chuyện tự mình hại mình như vậy được?

Bạch Diệc Phi vươn tay, Trần Hạo lập tức đưa cho anh một tập tư liệu: “Đây là chứng cứ, nhưng không phải của Hầu Tước, mà là của một số doanh nghiệp khác. Tổng cộng có khoảng 20 đến 30 doanh nghiệp, làm giả sổ sách, trốn thuế, cái gì cũng có, không thiếu một ai”.

“Cái gì?”

Đám người kinh hãi!

Đặc biệt là ông chủ của hai mươi, ba mươi doanh nghiệp tố cáo Hầu Tước kia. Lúc này tất cả đều đã bị dọa sợ không thốt lên lời.

Trong tay Bạch Diệc Phi là chứng cứ tố giác bọn họ?

Sao có thể?

Nhưng nghĩ lại thì sao lại không có khả năng cơ chứ?

Mọi người đều phát triển doanh nghiệp, các quy tắc ngầm ai ai cũng biết, những việc sẽ làm cũng đều hiểu, hơn nữa những việc đó một khi đã làm thì sẽ để lại dấu vết, chỉ cần điều tra sâu hơn thì sẽ tra được.

Thời khắc này, bọn họ thực sự hoảng hốt.

Bạch Diệc Phi đi đến trước mặt Từ Chí, đặt tư liệu lên tay ông ta: “Lão Từ, ông phải cất giữ những chứng cứ này cho cẩn thận đây, đừng để nó tự nhiên biến mất, đến lúc đó nói mà không có bằng chứng thì không được đâu”.

“Nhưng đánh mất thì cũng không sao, đồng này chỉ là bản phô tô thôi, có gì cứ tìm tôi, tôi vẫn còn”.

Từ Chí sầm mặt không nói gì.

Lý Phàm cau mày. Gã ta không cam tâm, khó khăn lắm mới có cơ hội nhưng lại không làm gì được Bạch Diệc Phi, sau này sẽ không còn thời cơ tốt như thế này nữa!

“Ông Từ, chuyện này rốt cuộc thế nào còn chưa rõ ràng, hay là kéo dài điều tra?”, Lý Phàm đề nghị, chỉ cần có thời gian thì có thể giờ trò rồi.

Từ Chí do dự. Suy cho cùng, miếng bánh Hầu Tước ngon như vậy, ai mà không muốn ăn? Nếu có thể có được một phần trong đó thì cho dù thế nào cũng không muốn vuột mất.

Bạch Diệc Phi nhìn Từ Chí, sau đó đến gần ông ta. Anh nói thảm để chỉ có hai người nghe được: “Ông Từ, ông biết tại sao mình không làm chủ tịch được không?”

“Bởi vì ông ngu”.

“Cậu!”, Từ Chí đen mặt: “Bạch Diệc Phi, cậu ăn nói cho cẩn thận!”

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Tôi nói không đúng à? So với Vương Hải, ông còn kém nhiều lắm, chẳng trách ông chỉ là một phó chủ tịch mà thôi”.

“Phải rồi, lần này chẳng phải cần giết tôi mới làm được chủ tịch à? Tôi có thể chắc chắn với ông rằng, chuyện này không thể xảy ra đâu!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 346: Làm chứng

Sau đó Bạch Diệc Phi cũng không nói nhiều nữa mà đi lên bục, cầm micro nói: “Tôi biết rất nhiều người cho rằng tôi còn trẻ dễ bắt nạt nên muốn nuốt trọn Hầu Tước”. “Nhưng không phải ai cũng nuốt được, muốn động đến Hầu Tước thì còn phải xem bản thân có năng lực hay không!”

“Những người ở đây hôm nay, người nào đối đầu với Hầu Tước thì hãy chuẩn bị cho tốt, tôi có chứng cứ đấy”.

Mấy chục chủ doanh nghiệp muốn đối phó với Hầu Tước nghe vậy đều trở nên hoảng loạn.

“Chủ tịch Bạch, giờ cao đánh khẽ! Chúng tôi cũng chỉ là bắt đắc dĩ!”

“Đúng thế, chủ tịch Bạch, xin chừa cho chúng tôi đường sống!”

“Chủ tịch Bạch...”.

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Đường sống?”

“Trước khi tôi tới, các người có nghĩ đến việc nương tay với Hầu Tước hay không? Các người mà bị ép à? Rõ ràng ai cũng hăng hái tích cực lắm cơ mà, như thế mà là bắt đắc dĩ ư?”

“Các người có biết xấu hổ không? Các người đòi chèn ép Hầu Tước cho bằng được, bây giờ tôi muốn nhắm vào các người, à không đúng, phải nói là tôi lấy chứng cứ xác thực ra, lẽ nào cũng không được hay sao?”

“Trên đời nào có chuyện như vậy?”

Lời của Bạch Diệc Phi khiến đám người cúi đầu, không thể nào phản bác được.

Lý Phàm nắm chặt tay. Gã ta chỉ cảm thấy không cam lòng chứ không hề thấy hổ thẹn hay hối lỗi.

Đúng vào lúc này, cánh cửa phòng họp mở ra.

Mọi người khó hiểu quay sang.

“Cảnh sát?”

“Chuyện gì vậy?”

“Ai gọi cảnh sát đấy? Không phải chứ?”

Đám người nhắm vào Hầu Tước nhìn thấy cảnh sát thì ngậy ra. Cảnh sát đã đến tận đây thì bọn họ coi như xong đời rồi.

Những người khác thì chỉ đứng xem trò hay, không lên tiếng.

Lúc này, Lý Phàm cười: “Haha... Người báo cảnh sát là tôi!”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người đều không hiểu tại sao gã ta lại báo cảnh sát. Lý Phàm thực sự bị ngu rồi à?

Tần Hoa dẫn theo một nhóm cảnh sát tiến vào, hỏi Lý Phàm: “Anh tố cáo tập đoàn Hầu Tước rửa tiền? Có chứng cứ không?”

“Có, tôi có chứng cứ!”, Lý Phàm nói chắc nịch, không còn dáng vẻ sợ sệt như vừa rồi. Ngược lại trông gã ta lúc này vô cùng thoải mái và đắc ý.

Vừa nãy gã ta cố ý bày ra vẻ yếu thế, không có chứng cứ khác nhưng thực ra lại âm thầm báo cảnh sát, mục đích là để đưa Bạch Diệc Phi vào tù.

Lý Phàm chỉ vào Bạch Diệc Phi: “Hắn ta đắc tội với nhiều doanh nghiệp khiến mọi người tức giận, cùng nhau hợp tác mà chèn ép Hầu Tước, cắt đứt nguồn tiêu thụ của Hầu Tước. Đáng lẽ ra Hầu Tước phải rơi vào trạng thái tê liệt, nhưng đã lâu như vậy rồi mà họ vẫn có thể hoạt động kinh doanh bình thường, nhất định là có vấn đề!”

Nghe vậy có người hoàn hồn, gật đầu lia lịa.

Lý Phàm đắc ý nhìn Bạch Diệc Phi, mày tướng tao đã hết bài rồi chắc?

Nhưng Tần Hoa lại nói: “Tôi cần chứng cứ chứ không phải là sự suy đoán của anh”.

Lý Phàm ghen lời. Vì sao mọi chuyện lại thành ra thế này gã ta còn không biết thì đào đâu ra chứng cứ?

“Cảnh sát, anh tin tôi, những gì tôi nói đều là sự thật. Chỉ cần anh điều tra thì nhất định sẽ tra ra được”.

Tần Hoa nhìn gã ta như nhìn một thằng ngu, xong cũng không lên tiếng.

Vương Lâu vốn đang im lặng ngồi ở hàng đầu vào lúc này lại đứng lên, giọng nói vang dội: “Tôi có thể làm chứng”.

Tất cả mọi người đều bị thu hút.

“Hả? Đây chẳng phải là chủ tịch tập đoàn Thủy Tinh hay sao?”

“Cậu ta có thể làm chứng? Thế thì tốt quá!”

“Có người làm chứng thì Hầu Tước đi đời rồi”.

Lý Phàm không quen biết Vương Lâu nhưng cũng biết thân phận của cậu ta. Gã ta thật sự rất tò mò, tại sao Vương Lâu có thể làm chứng? Lẽ nào cậu ta cũng là người do Diệp Ngải sắp xếp?

Nghĩ đến đây, Lý Phàm trở nên hưng phấn: “Mau, ở đây có người làm chứng! Anh ta nói anh ta có thể làm chứng!”

Vương Lâu từ từ đi đến: “Ngại quá, tôi nói làm chứng là làm chứng cho Hầu Tước không hề rửa tiền”.

“Vấn đề mà anh nói, hoàn toàn không tồn tại, bởi vì tập đoàn Thủy Tinh vẫn luôn hợp tác với Hầu Tước, vì thế hàng hóa của Hầu Tước đều được bán ra từ tập đoàn của chúng tôi”.

“Nói đơn giản thì là, tập đoàn Thủy Tinh là điểm chung chuyển của Hầu Tước”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 347: Chứng cứ

"Cái gì?" Lý Phàm trợn to mắt, gã ta không tin nổi.

Từ hy vọng đến thất vọng.

Mọi người xung quanh đều ôm ngực, trời ạ, cứ đảo tới đảo lui như vậy thật sự chẳng khác nào kiểm tra sức chịu đựng của tim cả, mà những gì xảy ra hôm nay thật sự không khác gì một vở kịch!

Lúc này Bạch Diệc Phi lại mở miệng nói: "Thật ra người gọi cảnh sát là tôi đấy".

"Hả?"

Tất cả mọi người đều sửng sờ, không phải là Lý Phàm gọi sao?

Bạch Diệc Phi giải thích: "Mặc dù tôi không biết lòng tin của hẳn ta từ đâu ra, nhưng tôi cũng rất tự tin. Dù sao thì trong tay tôi có rất nhiều chứng cứ, hơn nữa tôi đã gửi cho đội trưởng Tần, tôi tin đội trưởng Tần sẽ xử lý thỏa đáng".

Tần Hoa nói tiếp: "Đúng vậy, tôi nhận được báo cáo có tổng cộng hai mươi tám công ty bị nghi ngờ làm giả sổ sách, trốn thuế. . . Hơn nữa có chứng cứ xác thực, cho nên đề nghị mọi người có ý thức tự giác đứng ra nhận tội".

Ông chủ của hai mươi tám công ty sợ tới nỗi rụng đầu rụng cổ, không một ai dám lên tiếng, cũng không một ai dám đứng ra.

Tần Hoa thấy không ai nhúc nhích thì trực tiếp cầm danh sách đọc tên từng người lên.

Bây giờ coi như mặt sạch mặt mũi rồi.

Lý Phàm tận mắt thấy những người này bị cảnh sát còng tay nên vô cùng hoảng sợ, gã ta đến bên cạnh Bạch Diệc Phi: "Bạch Diệc Phi, tao là anh họ của mày đấy, dù gì chúng ta cũng là người nhà, mày bỏ qua cho tao đi?"

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cúi đầu lạnh lùng nhìn gã ta: "Người nhà?"

"Mày có từng coi tao là người nhà không?"

"Em gái tao bị tai nạn xe cộ, vào lúc cần tiền mày có coi tao là người nhà không?"

"Lúc Tuyệt Nhi lấy được dự án, mày có coi cô ấy là người nhà không?"

"Lúc Tuyệt Nhi bị bệnh, mày có coi cô ấy là người nhà không?"

"Khi hợp tác với người ngoài nhằm vào Hầu Tước, con mẹ nó có coi tao là người nhà hả?"

Hàng loạt lời chỉ trích khiến Lý Phàm hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

"Bây giờ lại coi tao như người nhà? Mày không biết xấu hổ hả?"

Lý Phàm lúng túng nói: "Cái đó, trước kia cũng là hoàn cảnh bắt buộc, tao cũng không muốn như vậy, mày. . ."

"Đừng nói nữa", Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: "Không phải là tao không cho mày cơ hội, nhưng mày đã từng nhận cơ hội đó chưa? Mày quay lưng từ chối hết lần này đến lần khác!"

"Đội trưởng Tần, mang đi đi!"

Vừa dứt lời thì Tần Hoa đã tự mình còng tay Lý Phàm lại.

Ngay sau đó, hơn hai mươi người đã bị đưa lên xe cảnh sát và chở đi.

Bạch Diệc Phi lại bước lên đài cao nói với những người còn lại: "Tôi thay mặt Hầu Tước, chân thành chờ đợi kết quả của liên minh doanh nghiệp".

"Ngoài ra, ngày mai tập đoàn Hầu Tước sẽ tổ chức kỷ niệm mười năm thành lập tại khách sạn lớn nhất của thành phố Thiên Bắc, mời mọi người tới tham gia, còn việc đến hay không thì tùy mọi người".

Nói xong thì Bạch Diệc Phi mang theo người của mình rời đi.

Mọi người trở mắt nhìn nhau.

"Kỉ niệm mười năm thành lập? Tôi nhớ lẽ kỷ niệm mười năm thành lập của Hầu Tước đâu phải ngày mai đâu?"

"Tôi cũng nhớ là không phải ngày mai".

"Mà thôi, quan tâm đến chuyện ngày nào mới là ngày kỷ niệm mười năm làm gì, dù sao họ nói ngày mai đi thì chính là ngày mai rồi".

"Không quan tâm mà được hả? Đây chẳng qua chỉ là lý do để tập chung mọi người lại một chỗ thôi".

Cuộc họp do liên minh doanh nghiệp tổ chức không ngờ lại kết thúc trong tình huống không ai có thể ngờ tới.

...

Sau khi Bạch Diệc Phi ra ngoài thì đã bảo thành viên hội đồng quản trị chuẩn bị cho lễ kỷ niệm mười năm thành lập ngày mai, cuối cùng chỉ còn lại hai người là Tô Đại Lưu và Bạch Diệc Phi.

Tô Đại Lưu có chút không được tự nhiên: "Cái đó, tôi có thể đi chưa?"

Bạch Diệc Phi nhướn mày nói: "Ông có thể đi đâu chứ?"

"À...", Chưa biết Tô Đại Lưu sẽ đi đâu? Nhưng chỉ cần ông ta còn ở thành phố Thiên Bắc thì vẫn không thể thoát khỏi sự kiểm soát của tập đoàn

Hầu Tước.

"Cái đó? Tôi cũng không biết, cậu có muốn chỉ cho tôi một con đường không?"

"Vậy sau này ông đi theo tôi, chờ lát nữa tôi để ông đi làm một việc, coi như là xem chút lòng thành trước"

"Chỉ cần chủ tịch Bạch không chê thì cho dù là dầu sôi lửa bỏng tôi cũng không từ chối!", Tô Đại Lưu cười ha hả nói, sau đó vội vàng gật đầu đuổi theo bước chân của Bạch Diệc Phi nhưng trong lòng cũng rất lo lắng. Vừa mới bắt đầu đã có chuyện để làm? Làm chuyện gì cơ? Ông ta căn bản là không hiểu Hầu Tước một chút nào cả!

Hai người đi vào căn phòng của một quán rượu.

Tô Đại Lưu lập tức thấy rõ người bên trong, kinh ngạc đến trợn to cặp mắt: "Người đẹp?"

"Sao lại bị trói ở đây?"

Lúc này Diệp Ngải đang bị trói chặt trên ghế sofa.

Thấy Bạch Diệc Phi đi tới thì Diệp Ngải trợn mắt nhìn anh: "Bạch Diệc Phi, thả tôi ra! Anh biết thân phận của tôi mà, anh không thể động vào tôi được. Nếu người nhà họ Diệp mà biết thì anh đừng hòng sống hẳn hoi!"

Bạch Diệc Phi không quan tâm: "Ngay từ đầu tôi đã sống không tốt, thêm một chút thì có làm sao?"

"Hơn nữa ngay từ đầu mục tiêu của cô đã là Hầu Tước, tôi không đoán sai chứ? Cô cố ý đến gần tôi, làm quen với tôi, còn lấy lòng tôi, đến cuối cùng khi trở mặt thì trực tiếp nhắm vào Hầu Tước".

"Đáng tiếc các người đều cho rằng tôi còn trẻ tuổi, nghĩ rằng tôi dễ bị ăn hiếp, cho nên mới đánh giá thấp đối phương, đây là một cảm kị lớn đấy!"

Diệp Ngải yên lặng một lúc lâu mới nói: "Đúng vậy, tôi thừa nhận là tôi kém hơn anh, nhưng mà tập đoàn Hậu Tước của anh chỉ đứng đầu thành phố Thiên Bắc mà không phải tỉnh Bắc Hải, càng không phải là toàn quốc. Vì vậy anh không thể đấu với tập đoàn Diệp thị đâu".

Bạch Diệc Phi thờ ơ nhún vai: "Đấu thắng được hay không cũng không phải do lời nói của cô quyết định".

"Cô xem, không phải lúc đầu tập đoàn Liễu Thị cũng cho rằng tôi đấu không lại, nhưng cuối cùng thì sao, không phải tôi vẫn thắng đấy sao? Vì vậy phải nhìn thấy kết quả mới biết được là thắng hay thua"

Bạch Diệc Phi nói rất đúng, đúng là lúc trước mọi người đều cho rằng Bạch Diệc Phi kết thúc rồi, nhưng hết lần này đến lần khác anh đều thoát khỏi nguy hiểm, cứu lại tập đoàn Hậu Tước.

Điều này đủ cho thấy năng lực học tập và tốc độ trưởng thành của Bạch Diệc Phi nhanh đến mức khiến người ta sợ hãi.

"Vậy anh muốn như thế nào?", Diệp Ngải cắn môi.

"Không muốn thế nào, chỉ là để cô. . . thả lỏng một chút", nói xong thì Bạch Diệc Phi nhìn Tô Đại Lưu: "Cái này coi như là phần thưởng của ông khi đi theo tôi".

"Hả?", Tô Đại Lưu vẫn còn sững sờ.

Nhưng mà Diệp Ngải đã hiểu, đột nhiên cô ta gầm lên: "Bạch Diệc Phi! Anh dám! Tôi sẽ giết anh!"

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng: "Giết tôi? Đến bản thân mình cũng không bảo vệ được thì sao có thể giết tôi".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 348: Chu Khúc Nhi sắp kết hôn

Diệp Ngải giận đến mức run rẩy cả người: "Bạch Diệc Phi! Anh thật sự muốn tập đoàn Diệp Thị trở thành kẻ thù sao?" "Cô nói nghe như trước đây chúng ta không phải là kẻ thù vậy!", sau đó Bạch Diệc Phi quay sang nhìn Tô Đại Lưu tỏ ý sai bảo: "Mau đi đi, phải làm cho tốt đấy! Nếu ông dám chạy thì tôi chắc chắn không bỏ qua đâu!"

Tô Đại Lưu đã hiểu rõ, ông ta nở nụ cười phóng đãng, sau đó cung kính lên tiếng: "Cậu cứ yên tâm! Tôi bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ".

...

Sau khi Bạch Diệc Phi rời khỏi đó thì gặp được Tần Hoa ở bãi đậu xe.

"Chờ tôi hả?", Bạch Diệc Phi có hơi ngạc nhiên, Tần Hoa lẽ ra phải về cùng xe cảnh sát rồi chứ? Nhưng nếu bây giờ anh ta quay lại đây thì có nghĩa là có chuyện gì đó quan trọng cần nói.

Tần Hoa đột nhiên đỏ mặt nói: "Chuyện đó... tôi ...tôi sắp kết hôn rồi..."

"Sao?", Bạch Diệc Phi ngạc nhiên nhìn Tần Hoa: "Bắt đầu từ khi nào thế? Anh Tần, anh hành động mau lẹ quá đấy!"

Tần Hoa ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng: "Lúc đó cậu nhớ phải tới đấy!"

"Đương nhiên phải tới rồi!", Bạch Diệc Phi cảm thấy vô cùng vui vẻ, Tần Hoa đã tìm được nửa kia của đời mình. Người bạn như anh cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ, vô cùng yên tâm. Thế nhưng: "Đối tượng là ai thế? Tôi có biết người đó không? Không phải Khúc Nhi đây chứ?"

...

Tại biệt thự cảng Lam Ba, Lý Tuyết đang vô cùng buồn chán, vì thế cô đã gọi điện cho Chu Khúc Nhi, nhưng Chu Khúc Nhi đang bận nên cô cũng

đành phải cúp máy. Trước khi cúp máy Chu Khúc Nhi đã nói cho cô biết một chuyện vô cùng bất ngờ.

"Mình sắp kết hôn rồi! Đến lúc đó cậu nhất định phải có mặt đây!"

Lý Tuyết cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cô tò mò hỏi: "Sao lại nhanh như thế? Cậu cũng không hề nói với mình nữa".

Chu Khúc Nhi ngượng ngùng nói: "Tớ cũng không nghĩ sẽ nhanh như thế, dù sao thì đến lúc đó cậu cũng biết thôi".

"Được rồi", Lý Tuyết trả lời, Chu Khúc Nhi đang bận nên hai người cũng không nói nữa.

Sau khi cúp điện thoại Lý Tuyết càng nghĩ càng cảm thấy tò mò, rốt cuộc thì Chu Khúc Nhi đang yêu ai thế? Cô không thể nhớ được những chuyện trước kia, đương nhiên cũng không biết mẫu hình lý tưởng của Chu Khúc Nhi, càng không biết về chuyện trước kia giữa Chu Khúc Nhi và Bạch Diệc Phi.

...

Sau khi Bạch Diệc Phi chào tạm biệt Tần Hoa thì nhanh chóng nhận được điện thoại của Lý Cường Đông, bọn họ thông báo ngày mai sẽ từ thủ đô về.

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì cảm kinh ngạc, sau đó anh nhanh chóng hỏi thời gian cụ thể rồi mới cúp điện thoại. Nhưng anh cũng không định nói cho Lý Tuyết biết ngay, bởi vì anh muốn cho Lý Tuyết một bất ngờ.

Bạch Diệc Phi đột nhiên nghĩ tới một người, chính là ông cụ Lý.

Khoảng thời gian này Lưu Tử Vân và Lý Cường Đông đến thủ đô, Lý Tuyết lại ở cùng anh, vì thế ông cụ Lý cũng chỉ có một mình ở biệt thự, không có ai tới thăm hỏi ông cụ.

Suy nghĩ một lát thì Bạch Diệc Phi quyết định đến thăm ông cụ Lý một chút.

Một tiếng đồng hồ sau, Bạch Diệc Phi lái xe tới trước cửa biệt thự.

Sau khi anh dùng chìa khóa mở cửa thì nhanh chóng bước vào, cảnh tượng anh nhìn thấy chính là ông cụ Lý đang vô cùng kích động đứng trước cửa. Nhưng sau khi nhìn thấy anh thì cảm xúc đó dường như phai dần đi, anh đoán rằng ông cụ nghĩ con trai Lý Cường Đông của mình trở về.

"Ông nội!", Bạch Diệc Phi đặt những đồ bỏ xuống bàn trà, sau đó ngồi xuống bên cạnh ông cụ Lý.

Ông cụ Lý lạnh lùng đáp lại một tiếng.

Bạch Diệc Phi thở dài: "Lý Phàm đã bị bắt rồi".

Ông cụ Lý vẫn nhìn chăm chăm vào tivi, không có bất kỳ phản ứng nào.

Bạch Diệc Phi cũng không biết nên nói gì, Lý Phàm chính là đứa cháu trai mà ông cụ Lý yêu thương nhất. Nhưng sau khi Lý Phàm được ông cụ Lý giao cho chức chủ tịch thì thái độ của Lý Phàm đối với ông cụ Lý lại thay đổi ba trăm sáu mươi độ, gã ta trở nên không tôn trọng ông cụ, không vâng lời, thậm chí còn có những lời lẽ nhục mạ ông cụ!

Chắc chắn trong lòng ông cụ Lý vô cùng khó chịu, chắc chắn cũng sẽ rất thất vọng!

Một lúc sau ông cụ Lý đột nhiên lên tiếng: "Do nó tự làm tự chịu thôi".

Bạch Diệc Phi không biết nên tiếp lời thế nào.

Ông cụ Lý lại nói: "Tôi già rồi, không muốn nhọc lòng nữa... cũng không thể lo nổi..."

Bạch Diệc Phi nhìn cơ thể gầy yếu của ông cụ thì trong lòng cảm thấy buồn ngủi. Cuối cùng thì một ông lão hơn bảy mươi tuổi cũng không thể chịu nổi sự dày vò.

"Reng... Reng... Reng..."

Điện thoại của ông cụ Lý đột nhiên reo lên, là điện thoại của Lý Đại Hải, thế nhưng ông cụ Lý lại không nhận.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì hỏi: "Ông nội, ông không nghe sao?"

"Không nghe. Nói gọi để cầu xin tha thứ, nghe thì có ích lợi gì chứ?"

Một lúc sau cuối cùng chuông cũng ngừng reo, thế nhưng không bao lâu sau thì chuông cửa biệt thự lại vang lên.

Bạch Diệc Phi tính đi mở cửa nhưng lại bị ông cụ Lý ngăn cản.

Sau đó hai người không ai nói thêm câu nào, Bạch Diệc Phi cũng xem một bộ phim trên tivi với ông cụ Lý.

Lúc ra về Bạch Diệc Phi đột nhiên quay đầu nói: "Cháu sẽ cố hết sức".

Anh không nói sẽ cố hết sức để làm gì, nhưng ông cụ Lý nghe thấy thế thì cũng hiểu anh có ý gì, ánh mắt ông ta phát sáng, trong đó còn hơi ngấn lệ.

Bạch Diệc Phi không biết làm sao, anh lắc đầu một cái. Rốt cuộc thì Lý Phàm cũng là cháu trai của ông cụ, sao ông ta có thể bỏ mặc, có thể không quan tâm chứ? Chỉ là ngại mở miệng mà thôi.

Ra khỏi biệt thự, Bạch Diệc Phi nhanh chóng lái xe quay về nhà, nhưng lúc anh vừa mới ra khỏi biệt thự lại nhìn thấy Lý Đại Hải.

Vẻ mặt Lý Đại Hải có chút kích động: "Bạch Diệc Phi, Lý Phàm nó..."

Bạch Diệc Phi lên tiếng ngắt lời ông ta: "Bác cả à, tôi biết ông muốn cầu xin tha thứ thay Lý Phàm. Nhưng tôi muốn hỏi ông một câu trước, đều là người nhà cả, sao ông lại đối xử khác biệt như thế?"

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 351: Hôn phu của Chu Khúc Nhi

Diệp Ngải cho rằng những lời này có thể uy hiếp được Bạch Diệc Phi, nhưng mà Bạch Diệc Phi vẫn ung dung nở nụ cười: “Ở đây, sẽ không có ai tìm được đâu”. Đây là bệnh viện Ngoại Long, một bệnh viện tư nhân vừa mới mở, cũng chính là căn cứ địa bí mật của anh, muốn tìm được chỗ này mà còn cứu được Diệp Ngải ra thì gần như là không thể.

Sau đó Bạch Diệc Phi còn đang định nói thêm gì nữa thì nhận được điện thoại của Tần Hoa gọi đến.

"Trưa nay ăn chung bữa cơm nhé".

Bạch Diệc Phi cảm thấy kỳ lạ: “Hôm nay không phải ngày làm việc à? Anh lại rảnh thế?”

Tần Hoa ngược ngùng nói: "Tôi đi cùng với vị hôn thê nữa".

Anh ta vừa dứt lời thì Bạch Diệc Phi đã hiểu ngay: “Đồng ý, ở đâu vậy, tôi tới liền”.

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Diệc Phi cảm thấy nên gọi điện cho Lý Tuyết, dù gì thì người mà Tần Hoa muốn cưới chính là bạn gái thân thiết nhất của Lý Tuyết.

...

Sau khi Bạch Diệc Phi đón được Lý Tuyết, anh cẩn thận quan sát sắc mặt của cô một lúc, thấy cô hình như chưa biết đối tượng mà Chu Khúc Nhi kết hôn là ai, nghĩ ngợi một lúc, vẫn quyết định không nói cho cô biết, đợi chút nữa đến nơi thì cô ấy tự khắc sẽ biết thôi.

Tần Hoa đặt một phòng riêng nhỏ tại nhà hàng.

Hai người cùng nhau đi vào, Tần Hoa và Chu Khúc Nhi cùng đứng dậy chào đón bọn họ: “Hai người đến rồi à”.

Ánh mắt của Lý Tuyết quét sang nhìn Tần Hoa, người này nhìn trông quen quen.

Tần Hoa bị nhìn như vậy thì cảm thấy rất ngại ngùng, chào hỏi Bạch Diệc Phi xong thì ngồi xuống.

Chu Khúc Nhi cũng hơi xấu hổ: “Có vẻ như chúng ta không cần phải giới thiệu nữa đâu nhỉ?”

Tần Hoa và Bạch Diệc Phi vốn dĩ vẫn xưng anh gọi em với nhau, cô ta và Lý Tuyết cũng là bạn bè thân thiết, kiểu quan hệ này quả thực là không cần phải giới thiệu quá nhiều nữa.

Nhưng Lý Tuyết thì lại nghệt mặt ra: “Tại sao lại không giới thiệu?”

Chu Khúc Nhi khựng lại, bởi vì xấu hổ quá mà quên mất Lý Tuyết bị mất trí nhớ rồi, sau khi Lý Tuyết bị mất trí nhớ thì mới gặp Tần Hoa có hai lần mà thôi nên cũng không có ấn tượng gì sâu sắc.

Bạch Diệc Phi cướp lời nói: “Tần Hoa, anh em của anh, cảnh sát, em đã từng gặp rồi chắc không có ấn tượng mà thôi”.

Lý Tuyết suy nghĩ một lúc hình như nhớ ra gì đó mới gật gật đầu: “Ồ...”.

Tần Hoa mỉm cười: “Gọi món thôi!”

Rất nhanh, món ăn được mang lên, trên bàn có bốn người ngồi ăn, rõ ràng mối quan hệ giữa bọn họ đều là những mối quan hệ thân thiết, nhưng lại không có ai mở miệng nói chuyện, ngay đến cả Chu Khúc Nhi bình thường hoạt bát như vậy mà hôm nay cũng rất yên tĩnh.

Một bữa cơm kết thúc trong sự lặng lẽ giữa bốn người, sở cảnh sát của Tần Hoa có việc nên anh ta về trước, công việc của Chu Khúc Nhi ở công ty cũng bận nên đi luôn cùng với Tần Hoa, chỉ còn lại mỗi Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi.

Lý Tuyết rút cuộc cũng có cơ hội để hỏi: "Anh biết rất rõ người tên Tần Hoa này à?"

“Ừ”, Bạch Diệc Phi gật đầu, biết Lý Tuyết lo lắng cho Chu Khúc Nhi nên anh chủ động nói: “Em cũng biết, anh ấy là cảnh sát, nhân phẩm chắc chắn là không có vấn đề gì, hơn nữa anh ấy còn giúp đỡ anh rất nhiều, là người có thể tin tưởng được”.

Kỳ thực, Lý Tuyết luôn cảm thấy không thoải mái, cũng không thể nói rõ đây là loại cảm giác gì, cô chỉ cảm thấy cô nên phản ứng kích động hơn một chút, nhưng lại dường như cũng không đến mức như thế?

Có lẽ là do kí ức giữa cô và bọn họ đã không còn nữa cho nên mới có loại cảm giác như vậy.

...

Bạch Diệc Phi quay về Hậu Tước.

Sau một tháng Bạch Diệc Phi lại quay về Hậu Tước, lần trở lại này thực khiến anh có nhiều cảm khái.

Nghĩ đến khoảng thời gian trước, khi Hậu Tước phải đối mặt với nguy cơ phá sản mà bản thân anh lại còn bị trúng độc, những tưởng chẳng còn sống được bao lâu nữa. Đến bây giờ, sau khi đã xử lý hết đám người không an phận, rõ ràng thời gian không dài nhưng anh lại cảm thấy như đã trôi qua rất lâu rồi.

Ngồi trong phòng làm việc của mình, từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài có thể thấy được sự phồn hoa và nhộn nhịp của thành phố Thiên Bắc, nhưng đáng tiếc, chẳng có mấy người hiểu được sự biến ảo khôn lường phía sau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 352: Nhận quà đáp lễ

Không lâu sau, Long Linh Linh đi tới nói với Bạch Diệc Phi: "Bên bệnh viện gọi đến nói là người mà hôm nay anh cứu muốn gặp mặt anh để nói lời cảm ơn". Bạch Diệc Phi nghe vậy cũng không đặt tập tài liệu đang cầm trên tay xuống: "Cứu người cũng chỉ là tiện tay thôi, không cần thiết phải đặc biệt cảm ơn như vậy".

Long Linh Linh có chút khó xử nói: "Nghe nói là em gái của người bệnh khăng khăng muốn gặp mặt anh, nếu không thì bọn họ cũng sẽ không gọi điện tới đây...".

Bạch Diệc Phi hết cách đành phải đứng dậy đi đến bệnh viện.

Trước khi rời đi, Bạch Diệc Phi dặn dò Long Linh Linh sắp xếp buổi tiệc tối nay cho chu đáo, đừng để xảy ra bất cứ sai sót gì, còn dặn Trần Hạo chuẩn bị kỹ càng tài liệu cần dùng.

Văn phòng của bệnh viện.

Một người phụ nữ giàu có khoảng ba mươi tuổi trịnh trọng cúi người cảm ơn Bạch Diệc Phi: "Cảm ơn cậu đã cứu anh trai tôi".

Bạch Diệc Phi đoán người phụ nữ này chính là em gái của người bệnh cho nên từ tốn nói: "Không cần khách sáo, tôi cũng tiện tay giúp đỡ mà thôi".

Người phụ nữ ôn tồn nói: "Nếu như không có cậu kịp thời gọi xe cấp cứu, e là anh trai tôi cũng không cứu được nữa rồi".

Người đàn ông trung niên lên cơn đau tim đột ngột, nếu như để muộn thêm một lúc nữa thì hậu quả sợ là sẽ rất nghiêm trọng.

Tiếp sau đó, người phụ nữ lấy ra một chiếc nhẫn ngọc màu xanh lam: "Mong là cậu Bạch không chê chiếc nhẫn này mà nhận nó coi như quà đáp lễ của tôi".

Bạch Diệc Phi khẽ chau mày, cứu người không phải là vì nhận quà đáp lễ, nếu như thế thì việc cứu người không phải sẽ không còn đơn thuần nữa hay sao? Nhưng mà người phụ nữ kia hình như muốn anh phải nhận bằng được món quà này.

Thôi được rồi, chỉ là một chiếc nhẫn mà thôi, cũng chẳng có gì.

“Vậy thì tôi sẽ nhận”, Bạch Diệc Phi cầm lấy chiếc nhẫn, cũng không nhìn kỹ.

Người phụ nữ mỉm cười: “Vậy tôi cũng không làm phiền cậu Bạch nữa, tôi đi thăm anh trai một chút”.

Bạch Diệc Phi nhìn đồng hồ, cũng sắp đến năm giờ chiều rồi, nên dứt khoát đi thẳng về nhà đón Lý Tuyết.

...

Bạch Diệc Phi đưa Lý Tuyết đến một khách sạn lớn của thành phố Thiên Bắc.

Giờ này kiếm chỗ đỗ xe không dễ, Bạch Diệc Phi định để Lý Tuyết xuống xe trước rồi tự mình đi tìm chỗ đỗ xe.

Lý Tuyết xuống xe, đứng ở cửa vào của sảnh lớn để chờ, nhưng do khí chất và vẻ xinh đẹp của cô quá mức xuất chúng nên mỗi người khi đi ngang qua đều quay lại nhìn cô vài lần, thậm chí còn có người chủ động tiến đến làm quen với cô nữa.

“Chào người đẹp, sao em lại đứng đây một mình thế?”, một người đàn ông trẻ tuổi đến bắt chuyện, hấn tầm ngoài hai mươi tuổi, ăn mặc cũng khá bảnh trai nhìn có vẻ giống kiểu cậu ấm nhà lắm tiền.

Lý Tuyết hơi rụt người lại: “Tôi đang đợi người”.

Người đàn ông mỉm cười: “Đợi người à? Hay là để anh đợi cùng em nhé, nếu không để một mình em đứng đây sẽ buồn lắm?”

“Không cần đâu”, Lý Tuyết từ chối: “Anh ấy sẽ tới ngay bây giờ”.

Người đàn ông da mặt khá dày: “Không sao, đúng rồi, hôm nay Hầu Tước bao hết khách sạn này rồi, người đến đây đều là để tham gia tiệc rượu, không biết em là con gái gia tộc nào, có tiện tiết lộ một chút không?”

Lý Tuyết miễn cưỡng nói: “Tôi không quen biết anh”.

Nụ cười trên khoé miệng của người đàn ông cứng đờ, sau đó chữa ngượng nói: “Không sao, anh tên Hà Phi, năm nay hai mươi sáu tuổi, giờ thì em đã quen anh rồi chứ?”

Hà Phi đang còn định nói thêm gì đó nhưng đúng lúc này Bạch Diệc Phi đi tới, đứng ở trước mặt Lý Tuyết.

"Vị này, anh đừng sát vào vợ tôi như thế định làm gì?"

Hà Phi sững sốt, vợ? Em gái ngon nghề thế này mà đã lấy chồng rồi sao?

Sau khi phản ứng lại thì hắn quay ra nhìn người đàn ông trước mặt, về phong cách ăn mặc thì không có gì để chê, nhưng mà bề ngoài thì rất bình thường, trong giới thượng lưu cũng chưa từng gặp anh ta, nói như vậy thì anh ta cũng chỉ là một người bình thường?

“Anh chắc chứ?”, Hà Phi dường như không tin tưởng lắm, lại quay sang nhìn Lý Tuyết thì thấy cô lúc này có vẻ hơi dựa dẫm vào người đàn ông kia và trốn sau lưng anh ta. Nhìn cô lúc này đã không còn vẻ mất tự nhiên như lúc nãy nữa, mà gương mặt cô còn hơi đỏ lên nói: “Anh ấy thực sự là chồng của tôi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 353: Tiệc kỷ niệm thành lập công ty

Nghe vậy Hà Phi hít một hơi thật sâu, thôi được rồi, thật con mẹ nó đáng tiếc! "Làm phiền rồi".

Hà Phi nói xong liền nhanh chóng rời đi, bước vào trong khách sạn.

Bạch Diệc Phi quay người lại hỏi: "Vừa rồi hẳn nói với em cái gì vậy?"

"Anh ta qua đây bắt chuyện".

Nghe Lý Tuyết nói vậy thì Bạch Diệc Phi mới thở phào một hơi, anh còn tưởng lại có kẻ thù nào tìm đến đây để trả thù nữa chứ.

Sau đó cả hai cũng đi vào trong khách sạn.

Trong giới kinh doanh của thành phố Thiên Bắc, Bạch Diệc Phi cũng được coi như là một người nổi tiếng, hầu như tất cả mọi người đều biết đến tên anh, cho nên khi anh vừa bước vào thì ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn sang.

Lý Tuyết bị nhiều ánh mắt chĩa vào như vậy liền cảm thấy có chút không thoải mái, bàn tay hơi siết lại.

Có người nhận ra Bạch Diệc Phi liền đi tới chào hỏi, Lý Tuyết vẫn luôn yên lặng đứng bên cạnh anh nhìn bọn họ hàn huyên với nhau.

Mãi cho đến khi có một người phụ nữ yêu kiều mặc một chiếc váy liền màu đỏ xuất hiện, cô ta có vẻ như chỉ đi ngang qua, nhưng khi bước đến gần chỗ của Bạch Diệc Phi thì lại chẳng may tẹo chân một cái, tưởng chừng như sắp ngã đến nơi.

Bạch Diệc Phi vội vàng bước tới, đỡ lấy người phụ nữ, người phụ nữ thì thào nói: "Tùng Vu Duy đến rồi".

"Cám ơn", Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói.

Đào Yêu hơi xấu hổ cúi đầu, đợi sau khi đã đứng vững rồi mới nói cảm ơn và rời đi.

Bạch Diệc Phi sau khi nghe thấy Đào Yêu nói vậy thì trong lòng hơi trầm xuống, Tùng Vưu Duy đến đây lúc này chắc chắn không có ý tốt, chỉ sợ là buổi tiệc hôm nay sẽ không được thuận lợi, anh tự nói với mình chút nữa cần phải cẩn thận hơn nữa. Nhưng khi vừa mới quay người lại định nói gì đó với Lý Tuyết thì lại phát hiện ra sắc mặt của Lý Tuyết không được tốt lắm.

Bạch Diệc Phi vội vàng cười rồi giải thích: “Cô ta mới vừa rời suýt chút nữa thì ngã nên anh chỉ qua đỡ cô ta mà thôi”.

Lý Tuyết chỉ âm ừ một tiếng cho qua, trong lòng cô đương nhiên hiểu, chẳng qua là vẫn cảm thấy có chút không thoải mái cho nên không không chế được biểu cảm trên mặt.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì ngược lại cảm thấy rất vui, biết ghen là một điều tốt nha, chẳng qua là nhìn Lý Tuyết như vậy thì Bạch Diệc Phi cảm thấy không nỡ: “Em đừng giận, anh không quen cô ta, đi nào, anh đưa em đi ăn món ngon nhé”.

Một lúc sau, Bạch Diệc Phi đưa Lý Tuyết đến bên cạnh chiếc bàn để điếm tâm và rượu vang: “Em ăn chút điếm tâm lót dạ trước, còn phải đợi thêm một lúc nữa mới đến giờ khai tiệc cơ”.

Đúng lúc này, một nhân viên bảo vệ vội vàng chạy tới.

"Chủ tịch Bạch... Ngoài cửa có một cô gái trẻ, nhìn giống như học sinh và tự nhận là em gái của anh, cô ấy muốn vào đây để tham gia bữa tiệc, chúng tôi không biết có phải thật hay không nên tới để hỏi anh”.

Gương mặt của ba người Bạch Diệc Phi, Lý Tuyết và Long Linh Linh đều đại ra chẳng hiểu gì.

Bạch Diệc Phi đúng là có một em gái, nhưng em gái của anh đã được đưa đến thủ đô rồi, làm sao lại đến đây để tham gia bữa tiệc này được? Hơn

nữa, con bé cũng không biết thân phận chủ tịch tập đoàn Hầu Tước của anh mà.

Như vậy thì ai đang mạo danh em gái anh?

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một chút, định tự mình đi ra xem sao: “Tôi đi ra xem sao, cô ở đây với Tuyết Nhi”.

...

"Tôi thật sự là em gái của chủ tịch Hầu tước, các anh cho tôi vào đi! Các anh ngăn tôi lại thế này, nếu để anh tôi biết được chắc chắn sẽ không bỏ qua cho các anh đâu!"

Một cô gái mặc áo phông với quần jean dáng vẻ hung dữ đang dọa mấy người bảo vệ.

Nhân viên bảo vệ cảm thấy rất bất lực, bọn họ biết thân phận của Bạch Diệc Phi nhưng mà quả thực chưa từng nghe ai nói Bạch Diệc Phi có một cô em gái, mà cô bé trước mặt này lại ăn mặc như một học sinh bình thường, trông không có chút nào giống với con cái của gia đình giàu có cả.

“Đội trưởng đã vào gọi chủ tịch Bạch rồi, đợi anh ấy quay lại là có thể xác nhận được thực hư”, nhân viên bảo vệ rất kiên nhẫn nói, nhưng trong lòng thì có tám phần không tin.

Một lúc sau, Bạch Diệc Phi đi theo đội trưởng đội bảo vệ đi ra.

"Anh!"

Nhân viên bảo vệ nghe vậy thì đều quay lại nhìn, rồi lập tức đi qua chào hỏi: “Chủ tịch Bạch”.

Bạch Diệc Phi lại bị tiếng “Anh” này thu hút, lúc nhìn thấy cô gái trước mặt thì hơi nhướn mày, đây không phải là Lưu Hà, em gái của Lưu đầu trọc hay sao?”

“Anh, em muốn vào trong chơi!”, Lưu Hà cười he he, cô ta vốn dĩ là người không phân biệt lạ quen, nên sau khi biết mối quan hệ giữa Lưu đầu trọc và Bạch Diệc Phi không tệ thì lại càng thoải mái hơn.

Hôm nay vốn cô ta chỉ đi ngang qua thôi, nhưng lại nhìn thấy có rất nhiều người đến tham gia, sau lại phát hiện ra là Bạch Diệc Phi đang mở tiệc ở đây, nghĩ mình chưa từng tham gia những bữa tiệc cao cấp như thế này bao giờ nên có chút tò mò, muốn vào bên trong xem sao.

Khoé miệng Bạch Diệc Phi giật giật: "Được, đi theo tôi!"

Mấy nhân viên bảo vệ thấy vậy thì cảm như muốn rớt hết xuống đất, là em gái của chủ tịch Bạch thật à?

Bà mẹ nó, cũng may mà bọn họ chưa tỏ thái độ gì quá đáng nếu không thì chắc chắn mất việc luôn rồi.

Bạch Diệc Phi ngược lại cũng không để ý đến chuyện này, sau khi gọi Lưu Hà thì đi thẳng vào bên trong rồi dặn dò: “Muốn chơi thì cứ việc chơi cho thoải mái, nhưng đừng có gây chuyện cho anh cô là được”.

“Anh yên tâm, tuyệt đối sẽ không gây chuyện”, Lưu Hà gật đầu bảo đảm.

Khi vào trong sảnh chính, Lưu Hà tự chơi một mình nhưng lại có rất nhiều người hiếu kỳ, thế nào mà Bạch Diệc Phi lại đưa thêm một người phụ nữ nữa vào đây, hơn nữa lại còn là một học sinh.

...

Rất nhanh sau đó, khách mời gần như đã đến đông đủ, thời gian của buổi tiệc cũng sắp bắt đầu rồi, trước khi buổi tiệc bắt đầu đương nhiên sẽ cần một MC đứng lên nói vài câu, hơn nữa nội dung của buổi tiệc hôm nay còn là “lóc thịt” của hai mươi tám doanh nghiệp ra để chia nữa.

Một MC nữ mặc chiếc váy dài cầm micro bước lên trên bục sân khấu: “Kính thưa các vị quan khách, hoan nghênh các vị tới tham gia buổi tiệc kỷ

niệm ngày thành lập của tập đoàn Hải Tước...”.

Sau một tràng vỗ tay khách sáo, MC liền giới thiệu: “Sau đây, tôi xin mời chủ tịch Bạch, chủ tịch của tập đoàn Hải Tước lên sân khấu nói vài lời”.

Mọi người vỗ tay, chờ Bạch Diệc Phi bước lên sân khấu phát biểu.

Bạch Diệc Phi cũng chỉnh lại cà vạt chuẩn bị bước lên sân khấu, nhưng đúng vào lúc này lại có một người khác bước lên sân khấu trước anh.

Một người đàn ông khoảng ngoài ba mươi tuổi, mặc một bộ đồ tây sang trọng đắt tiền, mái tóc được chải chuốt rất kỹ nên nhìn vào càng có vẻ chín chắn và cẩn trọng.

Mọi người đều cảm thấy khó hiểu.

"Đây là ai vậy?"

"Người này hình như không phải là chủ tịch của Hải Tước thì phải".

"Không biết nữa, anh ta lên sân khấu làm gì vậy?"

"Trông có vẻ giống như một nhân vật có tiếng, chẳng qua là tôi không quen”.

Bạch Diệc Phi cũng không quen người này, anh chỉ đứng tại chỗ để xem người đàn ông kia định làm gì.

Người đàn ông tỏ vẻ lịch thiệp hỏi mượn MC micro, nhưng MC thì vẫn đang ngẩn ra không hiểu chuyện gì mà chỉ theo phản xạ đưa micro cho người đàn ông đó.

Người đàn ông cầm lấy micro rồi nở một nụ cười cũng rất lịch thiệp, sau đó mới quay ra nhìn mọi người rồi bắt đầu phát biểu.

"Xin chào tất cả mọi người, tôi tên là Tùng Vu Duy, phó chủ tịch Hiệp hội thương mại tỉnh Bắc Hải, rất xin lỗi hôm nay đã làm phiền mọi người”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 354: Tùng Vu Duyệt đến gây chuyện

"Mẹ kiếp! Phó chủ tịch Hiệp hội thương mại tỉnh!" "Lại thêm một vị phó chủ tịch!"

"Trời ạ, chuyện này là sao?"

Bạch Diệc Phi cau mày, hẳn chính là Tùng Vu Duyệt?

Long Linh Linh có chút lo lắng, thấp giọng hỏi: "Chủ tịch, anh có muốn cất micro không?"

"Tạm thời chưa cần, để xem hẳn ta muốn nói cái gì", Bạch Diệc Phi lắc đầu.

Bên kia, Tùng Vu Duyệt lại hắng giọng rồi nói: "Hôm nay tôi đến đây, chủ yếu là do cuộc họp vào ngày hôm qua của Hiệp hội thương mại xảy ra một chút vấn đề nên phát sinh vài việc cần phải xử lý gấp. Để thành phố Thiên Bắc ngày càng phát triển hơn, hôm nay, tôi sẽ thay mặt cho Hiệp hội thương mại xử lý gọn gàng và rõ ràng mọi vấn đề".

Lời nói xong, Đào Yêu đứng bên cạnh liền đưa lên một tập tài liệu.

"Việc xảy ra ngày hôm qua tôi đại khái đã nắm được, nói một cách đơn giản chính là, tập đoàn Hào Tước độc chiếm vị trí đứng đầu, thực hiện chế tài với hai mươi tám doanh nghiệp khác, mà hai mươi tám doanh nghiệp này trên thực tế đã vi phạm quy định vì vậy cần phải điều chỉnh lại từ đầu".

"Tiếp sau đây...".

"Từ từ đã!"

Một giọng nói đột ngột vang lên.

Mọi người giật mình tỉnh táo lại, bọn họ hồi nãy vẫn còn đang khiếp sợ trước thân phận của Tùng Vu Duyệt nên mới u mê nghe gã ta bảo muốn

điều chỉnh lại từ đầu mà không có bất kỳ phản ứng nào, cũng may câu nói của Bạch Diệc Phi đã kéo hồn bọn họ trở về.

"Những thành viên trong Hiệp hội thương mại cũng sẽ phân chia lại từ đầu đúng không?"

"Có lẽ là như vậy, không biết trong đó có tôi hay không?"

"Vậy phân chia Hiệp hội như thế nào?"

Tùng Vu Duyệt đang cảm thấy khó chịu vì có người cắt ngang lời của gã, nhưng vẫn cố gắng duy trì vẻ lịch lãm hỏi một câu: "Xin chào, xin hỏi anh có chuyện gì không?"

Bạch Diệc Phi bước lên sân khấu, bình tĩnh cầm lấy micro mà Long Linh Linh đưa cho anh: "Tôi là chủ tịch của tập đoàn Hào Tước Bạch Diệc Phi".

Tùng Vu Duyệt hơi ngậy ra một lúc, sau đấy mới phản ứng lại: "Hoá ra là anh à! Được rồi, tôi biết rồi, anh xuống trước đi! Tôi đang cần xử lý gấp công việc, có chuyện gì thì đợi chút rồi nói sau".

Lời nói ra nghe có vẻ rất khách sáo nhưng thực chất lại coi Bạch Diệc Phi như một nhân viên đột nhiên làm phiền khi cấp trên đang giải quyết vấn đề vậy.

Sắc mặt của Bạch Diệc Phi hơi trầm xuống.

Mà Tùng Vu Duyệt lại coi như không nhìn thấy, cầm micro lên định tiếp tục nói: "Ở đây có một bản kế hoạch mà tôi mất cả đêm để hoàn thành, tiếp theo đây, tôi sẽ đọc nó cho mọi người cùng nghe, nội dung là về phương án quy hoạch doanh nghiệp cụ thể".

"Đầu tiên...".

"Chờ đã, việc này không đến lượt anh đứng ra làm thì phải?", Bạch Diệc Phi ngắt lời Tùng Vu Duyệt.

Tùng Vu Dục lại nhìn sang bên này lần nữa: “Tại sao lại không đến lượt tôi làm? Tôi là phó chủ tịch của Hiệp hội thương mại, chẳng lẽ còn chưa đủ tư cách hay sao? Hay là anh muốn đứng ra giải quyết? Thân phận của anh có cho phép không?”

Những lời lẽ đanh thép dồn ép người ta như vậy khiến cho mọi người không cả dám thở mạnh.

Phó chủ tịch Hiệp hội thương mại này là một người không dễ chọc, mà doanh nghiệp đứng đầu của thành phố Thiên Bắc vừa mới đánh hạ hai mươi tám doanh nghiệp khác cũng là một người không dễ chọc.

Khuôn mặt Bạch Diệc Phi không có biểu cảm gì, cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của gã: “Việc quy hoạch doanh nghiệp của thành phố Thiên Bắc thì không cần làm phiền đến phó chủ tịch đâu, dù sao phó chủ tịch cũng đã vất vả ngày đêm rồi, làm phiền anh quá!”

Tùng Vu Dục mỉm cười: “Đây là điều mà Hiệp hội thương mại nên làm, cũng không thể nói là làm phiền”.

Không đợi Bạch Diệc Phi kịp nói thêm, Tùng Vu Dục đã bắt đầu nói tiếp về việc quy hoạch doanh nghiệp: “Sau khi bàn bạc và thống nhất, chúng tôi quyết định sẽ tiến hành chia đều cho hai mươi tám doanh nghiệp, tương ứng với từng ngành của doanh nghiệp sẽ nhận được mức chia tương ứng.

“Còn về việc sau khi phân chia mọi người lựa chọn mua lại hay là góp vốn thì do mọi người tự quyết định”.

“Đầu tiên là tập đoàn Hồng Lợi...”.

Giọng nói của Tùng Vu Dục truyền qua micro vang vọng ra khắp hội trường.

Bạch Diệc Phi cảm thấy hơi bực mình, thái độ của Tùng Vu Dục hầu như không coi anh ra gì, như thể anh là con tôm con tép chẳng đáng để gã phải để tâm đến vậy.

Những người khác trong hội trường đã bị bản kế hoạch của Tùng Vu Duy thu hút sự chú ý, đối với những người làm kinh tế thì cái mà họ quan tâm nhất chính là lợi ích của mình, vì thế bọn họ đương nhiên không muốn bỏ lỡ kế hoạch phân chia quan trọng này.

Vì vậy mà sự xuất hiện của Bạch Diệc Phi ở trên sân khấu giống như dư thừa, mọi người dường như cũng bỏ qua anh.

Bạch Diệc Phi yên lặng một hồi, cuối cùng quay đầu nói với Long Linh Linh: “Ngắt mic đi!”

Khi Tùng Vu Duy đang nói rất hăng say thì đột nhiên micro bị mất tiếng.

"Anh đang làm cái gì vậy? Tại sao lại không biết phân biệt nặng nhẹ tốt xấu như thế?", Tùng Vu Duy chỉ trích.

Bạch Diệc Phi mỉm cười: "Tôi không biết phân biệt nặng nhẹ tốt xấu? Mẹ kiếp thế anh thì biết phân biệt đây?"

Sắc mặt Tùng Vu Duy có chút khó coi: “Chú ý thái độ của anh, tôi là phó chủ tịch của Hiệp hội thương mại! Bây giờ tôi đang giải quyết công việc, nếu như anh có điều gì không vừa ý thì có thể đợi đến khi tôi xong việc rồi nói, tôi có thể xem xét kỹ càng ý kiến của anh, nhưng bây giờ anh làm thế này là đang làm lỡ thời gian của mọi người, đang gây rối một cách vô lí”.

Lời vừa nói xong, mọi người khó tránh đều có suy nghĩ như vậy, nhất là vào lúc phân chia lợi ích như thế này.

"Phó chủ tịch nói phải đó!"

"Chủ tịch Bạch làm sao vậy? Đến cả phó chủ tịch mà cũng không nể mặt sao?"

"Có phải sau chuyện xảy ra hôm qua liền thực sự cho rằng không có ai trị được Hầu Tước à?"

"..."

Bạch Diệc Phi vỗ vỗ tay: “Lời của phó chủ tịch Tùng nghe rất hay, luôn miệng nói là tôi không biết phân biệt nặng nhẹ tốt xấu, nói tôi làm mất thời gian của mọi người, vậy tôi muốn hỏi anh một câu, bây giờ là tập đoàn Hàu Tước của tôi đang mở tiệc kỷ niệm ngày thành lập công ty, một phó chủ tịch như anh không mời mà đến, lấy giọng khách át giọng chủ rồi bá chiếm sân khấu để giải quyết việc phân chia doanh nghiệp, vậy thì có phải anh mới là người đang không phân rõ tình huống không?”

"Hay là anh cho rằng anh là phó chủ tịch thì tất cả doanh nghiệp của tỉnh và thành phố này, bất kể là người đại diện trên pháp luật là ai, chỉ có anh mới là người chủ thực sự?"

Hiệp hội thương mại dù rất quyền lực nhưng có ai lại hy vọng doanh nghiệp của mình do người khác làm chủ?

Hôm nay, Tùng Vu Dục làm thế này quả thực là đã lấn át chủ nhà, rõ ràng hôm nay là kỷ niệm thành lập của tập đoàn Hàu Tước mà lại cướp vị trí phát biểu của Bạch Diệc Phi rồi đứng trên sân khấu tuyên bố kế hoạch phân chia doanh nghiệp, ra vẻ đàng hoàng như đang giải quyết công việc một cách chính đáng, với thái độ này thì chỉ cần là người đều sẽ thấy không thoải mái.

Tùng Vu Dục sa sầm mặt nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi: “Hiệp hội thương mại làm việc tự có lý do riêng, đến lượt anh nói chen vào à?”

"Anh cho rằng anh là doanh nghiệp đứng đầu của thành phố Thiên Bắc thì có thể huyênh hoang như vậy à? Nói cho anh biết nhé, chỉ cần một câu nói của tôi thôi thì tập đoàn Hàu Tước của anh cũng phải cuốn gói ngay lập tức!"

Trên mặt Bạch Diệc Phi đột nhiên xuất hiện biểu cảm hoá ra là như vậy: "Hoá ra là Hiệp hội thương mại nghèo đến mức một việc quan trọng như tuyên bố quy hoạch doanh nghiệp cũng không đủ tiền để thuê một hội trường riêng, lại phải đến dùng ké khách sạn mà Hàu Tước thuê à".

"Nếu là như vậy, tôi có thể hào phóng một chút, bỏ tiền thuê cho Hiệp hội thương mại một phòng họp riêng, nếu chúng ta có vấn đề gì thì vào phòng họp rồi nói, còn hôm nay, đây là tiệc thành lập của tập đoàn Hải Tước".

"Biết tiệc kỷ niệm thành lập là gì không? Là đến để ăn và uống, không phải để Hiệp hội thương mại các anh đến đây chiếm lợi!"

"Anh!", Tùng Vu Duy nghiêng răng, hạ thấp giọng nói: "Bạch Diệc Phi, anh giết chết Vương Hải, sống không nổi bao lâu đâu, tôi khuyên anh tốt nhất đừng đối đầu với tôi!"

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi thờ ơ: "Mọi người đều khuyên tôi đừng đối đầu với ai đó, kết quả thì sao, đều con mẹ nó đầu không lại tôi!"

Tùng Vu Duy hơi nheo mắt, không thể không thừa nhận rằng Bạch Diệc Phi rất có bản lĩnh, nhưng mà ở trước mặt gã thì cũng chỉ có vậy mà thôi.

"Quên mất không giới thiệu với anh, tôi không chỉ là phó chủ tịch của Hiệp hội thương mại mà còn là người của nhà họ Tùng ở thủ đô".

Bạch Diệc Phi đã biết chuyện này từ lâu rồi nên cũng chẳng có chút phản ứng nào.

Tùng Vu Duy ngây ra, sau đó liền nở nụ cười: "Đúng là người kém hiểu biết, đến nhà họ Tùng còn không biết là ai! Tôi thấy anh cũng quá không biết tự lượng sức rồi đó!"

Nhưng những người ngồi bên dưới nghe được lời này thì lại nhao nhao hét lên.

"Nhà họ Tùng ở thủ đô?"

"Có phải là nhà họ Tùng mà tôi biết đấy không?"

"Ồ cái đất thủ đô chết tiệt kia có mấy nhà họ Tùng chứ? Đương nhiên là nhà họ Tùng kia rồi!"

"Thật không ngờ anh ta lại là người của nhà họ Tùng, nhìn bộ dáng kia có lẽ là địa vị cũng không thấp đâu? Thế này thì ai dám trêu chọc vào chứ?"

"..."

Còn Bạch Diệc Phi thì chỉ cười khẩy một cái "Nhà họ Tùng ở thủ đô thì có làm sao?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 355: Long hùng tề tựu

Bạch Khiếu là người nhà họ Bạch, cũng là một trong bốn đại gia tộc ở thủ đô, Bạch Diệc Phi tương lai ắt sẽ phải đối phó với Bạch Khiếu, thế thì thêm một cậu chủ của nhà họ Tùng nữa cũng có sao đâu? Đối diện với một Bạch Diệc Phi kiêu ngạo như vậy khiến cho Tùng Vu Duyệt cảm thấy vô cùng khó chịu, một thằng nhóc nhà quê chẳng được tích sự gì mà lại không sợ nhà họ Tùng, không biết ai cho hắn ta cái lá gan lớn như thế.

Mọi người bên dưới sân khấu sợ hãi hít sâu một hơi, đó chính là người nhà họ Tùng ở thủ đô đấy, Bạch Diệc Phi sao lại dám đối đầu với người ta thế? Thái độ lại còn kiêu ngạo như vậy?

“Được lắm”, Tùng Vu Duyệt nghiêng răng nói: “Nếu anh đã không biết điều như vậy thì đừng trách tôi!”

Bạch Diệc Phi thờ ơ nói: "Làm sao? Anh muốn khiến cho Hầu Tước phá sản ngay bây giờ à? Sợ là anh không làm được đâu?"

Tùng Vu Duyệt ghen hòng, nói thực lòng, gã quả thực không làm được, mặc dù nói đánh sập tập đoàn Hầu Tước là một việc rất đơn giản nhưng mà vẫn cần phải trải qua một quá trình và thời gian mới có thể thực hiện được, chứ không phải là việc có thể làm ngay lập tức.

Nhưng gã lại không muốn nhìn thấy gương mặt gặp nguy mà không sợ hãi này của Bạch Diệc Phi: “Vậy thì chúng ta cứ chờ đó mà xem!”

Bạch Diệc Phi tỏ vẻ chẳng quan tâm, Tùng Vu Duyệt lấy điện thoại ra hình như muốn gọi điện cho ai đó để chuẩn bị gây khó dễ cho Hầu Tước, đúng lúc này trong hội trường đột nhiên vang lên một tràng tiếng chuông điện thoại khác.

"Hầu Tước chưa hề làm việc gì không thoả đáng, anh làm như vậy không khỏi trơ tráo quá đó?"

Ánh mắt mọi người theo tìm đến nơi phát ra tiếng nói, phát hiện ở ngay cửa hội trường có một người đàn ông trẻ tuổi, anh ta mặc một bộ đồ tây màu xám, bước đi vững vàng tiến vào bên trong hội trường.

"Lại là ai nữa đây?"

"Không biết, chưa gặp bao giờ".

"Dám nói chuyện với phó chủ tịch Tùng như vậy thì tôi đoán thân phận của người này cũng không đơn giản".

"Nói không chừng cũng là một nhân vật lớn nào đó đến từ tỉnh hoặc thủ đô.

"..."

Bạch Diệc Phi và Tùng Vu Duy vừa nhìn thấy người đến thì đều giật cả mình.

Bạch Diệc Phi giật mình bởi vì anh nhận ra người đàn ông trẻ tuổi này, chính là người mà hôm nay khi anh đi đón mẹ vợ và đụng xe với xe của anh ta trên đường cao tốc.

Anh còn nhớ lúc đó người đàn ông trẻ tuổi này còn bị mẹ vợ anh mắng cho té tát, anh ta không hề cãi lại mà còn tỏ vẻ đang nhận lỗi, đáng vẻ lúc đó của anh ta rất là hiền lành kiểu dễ bị bắt nạt.

Nhưng bây giờ, bước chân vững vàng, dáng vẻ đầy tự tin cùng bộ đồ tây trên người khiến cho anh nhìn không ra anh ta cũng có lúc trông hiền lành như vậy.

Đương nhiên điều khiến Bạch Diệc Phi hiếu kỳ chính là thân phận địa vị của người này.

Đúng vào lúc này thì Tùng Vu Duy thấp giọng gầm lên: "Lâm Cuồng! Tại sao cậu lại đến đây?"

Bạch Diệc Phi nhớ lại, Trương Hoa Bân đã từng đưa cho anh một tập tài liệu trong đó nhắc đến ba vị phó chủ tịch của Hiệp hội thương mại, ngoài Tùng Vu Duyệt ra còn hai người nữa là Từ Chí và Lâm Cuồng.

Lâm Cuồng hoá ra cũng là phó chủ tịch của Hiệp hội thương mại, hơn nữa anh ta còn trẻ như vậy!

Lâm Cuồng hừ mũi: “Anh có thể đến thì tại sao tôi lại không đến được?”

“Tôi đến đây để làm việc, cậu đến đây làm gì?”, Tùng Vu Duyệt cảnh giác nói.

Lâm Cuồng cười khẩy: "Làm việc à? Tức là anh xuất hiện trong buổi tiệc mừng thành lập của tập đoàn Hải Tước rồi phân chia thứ mà vốn dĩ đã thuộc về họ? Lại còn lớn lối nói muốn lật đổ Hải Tước? Vậy anh đang thay mặt cho Hiệp hội thương mại hay là thay mặt cho cá nhân anh? Hay là đang thay mặt cho nhà họ Tùng?"

“Đương nhiên là thay mặt cho Hiệp hội thương mại!”, Tùng Vu Duyệt trả lời không chút do dự.

Lâm Cuồng chẹp miệng: "Nếu nói như vậy thì phó chủ tịch Hiệp hội thương mại là tôi đây cảm thấy rất không thoả đáng!"

Lời vừa dứt, mọi người xung quanh bắt đầu rầm rì nghị luận.

"Mẹ nó chứ, lại thêm một phó chủ tịch nữa à!"

"Thân phận này quả thực không đơn giản!"

"Thế nào mà các vị phó chủ tịch đều chạy hết đến chỗ này của chúng ta vậy? Đụng nhau hết rồi!"

"..."

Tùng Vu Duyệt nhìn chòng chọc Lâm Cuồng, nhất thời có chút do dự.

Nếu gã muốn xử lý một tên Bạch Diệc Phi thêm một tập đoàn Hầu Tước thì quá dễ dàng, nhưng nếu như lại thêm một tên Lâm Cuồng thì việc này cần phải suy nghĩ thật kỹ mới được, dù sao thì Lâm Cuồng cũng là người thuộc một trong tứ đại gia tộc, không dễ đối phó.

Lúc này, Lâm Cuồng mới có thời gian quay sang nhìn Bạch Diệc Phi cười nói: “Anh, trùng hợp quá nhỉ!”

Bạch Diệc Phi không biết nên có biểu cảm ra sao, chỉ đành từ tốn gật đầu: “Đúng là trùng hợp thật”.

Cả hai đều hiểu trùng hợp mà bọn họ nói đến không phải là lúc này, mà đang nói về việc xảy ra trên đường cao tốc trưa nay.

Thấy vậy ánh mắt của Tùng Vu Duy hơi phức tạp, Lâm Cuồng với Bạch Diệc Phi quen nhau lúc nào? Nhìn thái độ này có vẻ như tình cảm cũng không tệ? Chẳng trách Lâm Cuồng muốn đứng về phía Bạch Diệc Phi.

Sau một hồi cân nhắc, Tùng Vu Duy nói: “Sau cuộc điều chỉnh ngày hôm qua, doanh nghiệp của thành phố Thiên Bắc đã không được như trước nữa rồi, cần phải tiến hành phân chia lại vốn, đây là việc mà Hiệp hội thương mại nên làm, cậu thân là một trong ba phó chủ tịch thì nên hiểu được điều này”.

"Dù gì cậu cũng đến rồi, vậy thì chúng ta cùng nhau thực hiện, ý cậu thế nào?"

Hàm ý trong câu nói này vô cùng rõ ràng, đó là muốn lôi kéo Lâm Cuồng vào hùa với gã, nhiều vốn như vậy đương nhiên Lâm Cuồng cũng sẽ được chia không ít phần.

Mà Tùng Vu Duy lại dám nói như vậy là vì gã đoán mối quan hệ giữa Bạch Diệc Phi và Lâm Cuồng còn chưa đến mức có thể từ bỏ lợi ích của chính mình, đối với những người làm kinh doanh thì lợi ích mới là thứ quan trọng nhất.

Tuy nhiên, tốc độ của màn tự vả đến có vẻ hơi nhanh.

"Tôi cho rằng sự tồn tại của Hiệp hội thương mại là để bảo vệ sự công bằng và công chính, hơn nữa việc phân chia vốn của cả thành phố Thiên Bắc quan trọng như thế thì có phải nên chọn một ngày, rồi thuê hẳn một hội trường riêng và mở một cuộc họp nghiêm túc để tổ chức không?"

Câu nói này của Lâm Cuồng khiến Tùng Vưu Duy nghe xong suýt chút nữa thì tức chết.

Đúng lúc này, lại có người đến.

"Hôm nay đông vui vậy sao?"

Vẫn là một người đàn ông, vóc dáng khá cao mặc một bộ đồ tây và chân đi giày da bóng láng, trong ánh mắt còn toát lên vẻ ngông cuồng giống như chẳng coi ai ra gì.

Đi phía sau anh là một người đàn ông trông ốm yếu như sắp về với ông bà tổ tiên đến nơi vậy.

Bạch Diệc Phi biết người đến là ai, gã chính là Diệp Hoan chủ tịch của tập đoàn Diệp Thị.

Ngoài ra gã còn có một thân phận khác, đó chính là cậu chủ của nhà họ Diệp ở thủ đô, cũng là người của một trong bốn đại gia tộc.

Lâm Cuồng hơi cau mày, trong lòng không khỏi hơi lo lắng.

Tùng Vưu Duy thì lại thờ phào nhẹ nhõm một hơi, tiếp sau đó quay sang nói với Bạch Diệc Phi: "Bạch Diệc Phi, không ai có thể cứu được anh nữa đâu".

Bạch Diệc Phi nhíu mày, không để ý tới Tùng Vưu Duy mà chỉ thờ ơ nói: "Chủ tịch Diệp, hình như tôi không mời anh thì phải?"

Diệp Hoan từ từ bước tới, cực kỳ vênh vác nói: "Chẳng có kẻ địch nào trước khi đến mà lại nhận được thư mời từ đối phương cả".

Mọi người lắng nghe cuộc đối thoại của bọn họ, hơn nữa lại có vài người biết được thân phận của Diệp Hoan nên hội trường lại gần như nổ tung thêm lần nữa.

"Đây không phải là chủ tịch tập đoàn Diệp Thị à?"

"Anh ta còn là cậu chủ của nhà họ Diệp ở thủ đô đấy!"

"Chết tiệt, hôm nay làm sao vậy, cậu chủ của bốn đại gia tộc đều đến hết đây à?"

"Sao lại tập trung về đây hết vậy? Diệp Lâm Bạch Tùng, nhà họ Bạch... Ôi mẹ kiếp, Bạch Diệc Phi không phải là người nhà họ Bạch đấy chứ?"

"Nói như vậy, hình như là thật đó!"

"Buổi tiệc hôm nay quá là kinh khủng!"

Mặt Bạch Diệc Phi chẳng có chút biểu cảm nào nhìn Diệp Hoan cùng với gã Vô Bệnh đi phía sau.

Anh biết, Diệp Hoan đến để tìm Diệp Ngải, đồng thời cũng là đến để xử lý Hầu Tước. Anh vẫn còn nhớ lần trước khi Diệp Hoan đến tìm anh để đầu tư một dự án mười tỷ tệ.

Nhưng Diệp Hoan lại có ý đồ với Long Linh Linh nên đã bị anh từ chối không thương tiếc, cũng bởi như vậy mới khiến cho Diệp Hoan ghi thù và tìm mọi cách gây khó dễ cho anh.

Diệp Hoan đi đến bên cạnh Bạch Diệc Phi thấp giọng nói: "Diệp Ngải ở đâu?"

Nhưng Bạch Diệc Phi không có ý định trả lời.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 359: Vừa muốn giết vừa muốn giúp

Sáng sớm hôm sau, sau khi ra khỏi nhà, Bạch Diệc Phi không đến Hầu Tước mà đến bệnh viện Ngọa Long. Tại tầng sáu của ký túc nhân viên...

Đây là nơi Trương Hoa Bân làm việc nhưng trang trí cũng rất ấm áp. Vì ngoài phòng làm việc còn có chỗ ở nữa.

Sau khi ngồi xuống, Trương Hoa Bân rót trà cho Bạch Diệc Phi.

“Ở đây thế nào rồi? Có quen không?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Trương Hoa Bân nói: “Cũng được”.

Lời nói vừa dứt thì trong phòng liền rơi vào trầm mặc. Trong lòng Trương Hoa Bân thấy lo lắng, có lẽ anh ta biết lý do Bạch Diệc Phi đến tìm mình nhưng anh ta không dám chủ động lên tiếng.

Một lát sau, Bạch Diệc Phi mới thản nhiên nói: “Trương Hoa Bân! Con người tôi trước nay có một nguyên tắc là ‘nghi người thì sẽ không dùng, dùng người thì sẽ không nghi’. Nhưng với điều kiện, người đó đáng để tôi làm như vậy”.

“Nếu anh đã đồng ý sẽ toàn tâm trung thành với tôi thì tôi hy vọng anh nói được làm được chứ không phải như bây giờ, do dự bất định”.

“Vâng”, Trương Hoa Bân cúi đầu đáp.

Ban đầu khi Bạch Diệc Phi nhìn thấy Đào Yêu thì đã có chút nghi ngờ. Tại sao cô ta lại nói cho anh biết chuyện Tùng Vụ Duy đến dự tiệc. Sau đó anh mới hiểu được. Nếu Đào Yêu đã là tình nhân của Tùng Vụ Duy lại là tình nhân của Trương Hoa Bân, cô ta sẽ nghĩ cách lấy lòng mỗi người. Người nào cũng đều cảm kích cô ta, từ đó cuộc sống của cô ta cũng dễ thở hơn rồi.

Còn tại sao Đào Yêu lại biết tin này? Rất dễ hiểu, đó là Trương Hoa Bân nói cho cô ta.

Nghĩ đến đây, Bạch Diệc Phi rất tức giận.

“Người dưới trướng của tôi khi làm việc thì phải chuyên tâm chú không phải do dự không chắc chắn”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Càng không được vì một người đàn bà mà hỏng việc”.

Trương Hoa Bân run rẩy, cúi thấp đầu hơn, nói: “Tôi biết rồi”.

“Không có lần sau nữa đâu”, nói xong Bạch Diệc Phi đứng lên, nói: “Anh phải biết là anh có vợ rồi đấy. Tôi từng nói với anh là phải chăm sóc cho vợ thật tốt. Nếu không phải vì lý do này thì tôi đã giết anh từ lâu rồi”.

“Một loại đàn bà lăng lơ ai cũng hiến dâng như Đào Yêu thì có đáng không?”

Lúc này Trương Hoa Bân mới ngẩng đầu lên nhưng chỉ nhìn thấy cánh cửa đã bị đóng lại.

...

Mọi chuyện tạm thời qua đi, những ngày tháng của Bạch Diệc Phi cũng coi như yên bình hơn chút.

Sáng sớm hôm nay, Bạch Diệc Phi định đến Hậu Tước một vòng rồi về. Anh vẫn phải thu xếp thời gian luyện tập với Bạch Hổ để tăng cường thể chất cho mình. Nhưng vừa đến văn phòng thì thấy Lâm Cuồng đợi đã lâu ở đây.

“Anh Bạch”, Lâm Cuồng cười ha ha chào một tiếng.

Bạch Diệc Phi bảo Lâm Cuồng ngồi xuống, nói: “Sáng sớm đã có chuyện gì gấp thế?”

Lâm Cuồng cười một tiếng, nói: “Không gấp ạ, chỉ là đến tạm biệt anh thôi. Em phải về thủ đô rồi”.

Bạch Diệc Phi ồ một tiếng chứ không nói thêm gì.

Lâm Cuồng cảm thấy có chút lúng túng, đành phải lấy điện thoại ra nói với Bạch Diệc Phi: “Anh Bạch! Em chuyển khoản một trăm ngàn tệ cho anh rồi”.

Bạch Diệc Phi hỏi với vẻ không hiểu: “Làm gì vậy?”

“Tiền bồi thường hôm đó ạ”, Lâm Cuồng đáp.

Bạch Diệc Phi lấy điện thoại ra không chấp nhận chuyển khoản của Lâm Cuồng, nói: “Đã bảo không cần là không cần”.

“Vậy thì sao được ạ?”, Lâm Cuồng vẫn có chút khó xử, nói: “Em nói bồi thường là sẽ làm mà, nếu không thì em giữ số của anh làm gì?”

“Lúc rảnh có thể nói chuyện”, Bạch Diệc Phi hiếm khi nói đùa như này.

Lâm Cuồng cười hì hì, nói: “Vậy cũng đúng”.

Bạch Diệc Phi khoát tay, nói: “Được rồi, thật sự không cần mà”.

Lâm Cuồng thấy thế thì vẫn định nói gì nhưng Bạch Diệc Phi lại nói: “Có thể nói cho anh biết sao cậu lại giúp anh không?”

Lâm Cuồng ngưng lại chút, đành phải bỏ qua việc bồi thường kia, sau đó nói: “Là em trai của anh bảo em đến giúp”.

Bạch Diệc Phi có chút sững sốt và khó tin: “Nó bảo cậu đến giúp anh? Nó không giết anh chết đã là tốt lắm rồi, sao lại có lòng tốt giúp anh”.

“Thật đấy ạ”, Lâm Cuồng nói rất nghiêm túc: “Cậu ấy nói anh là người nhà họ Bạch, vì vậy...”.

Bạch Diệc Phi lại sững người ra, sau đó cười một tiếng. Lời này khiến anh nhớ đến lúc còn ở thủ đô mấy tháng trước, anh bị Bạch Khiếu đánh thừa sống thiếu chết, Bạch Vân Bằng xuất hiện và cũng nói câu này.

Người của nhà họ Bạch không thể bị người ngoài bắt nạt.

Ân ý của câu đó là người của nhà họ Bạch muốn đối xử với nhau thế nào cũng được. Vì vậy Bạch Vân Bằng thiên vị và bao biện cho Bạch Khiếu, kể cả Bạch Khiếu có giết người thì vẫn là con đẻ của ông.

Lâm Cuồng không biết Bạch Diệc Phi nghĩ đến chuyện gì liền nói: “Cậu ấy biết nhà họ Diệc và nhà họ Tùng muốn đối phó với anh nên bảo em đến. Thật ra em chỉ tiện đường qua đây chứ không định ở lại lâu”.

Lời vừa dứt thì Bạch Diệc Phi trầm ngâm một lát mới nói: “Thật ra anh rất hiếu kỳ, nó là người lợi hại như vậy, sao lại cứ muốn sống còn với anh?”

Lâm Cuồng bắt đắc dĩ lắc đầu, nói: “Thật ra cậu ấy cũng mệnh khổ ý ả”.

“Trước đây cậu ấy bị tai nạn xe, chân bị liệt, hơn nữa không thể có con được. Anh cũng biết, đây là đòn chí mạng đối với người thừa kế mà”.

“Nhà họ Bạch rất có bối cảnh nên tất nhiên rất coi trọng việc nối dõi. Cậu ấy không có con được vậy chỉ còn anh thôi, vì thế...”.

“Vì thế nó không muốn anh về thủ đô cướp vị trí người thừa kế của nó?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Lâm Cuồng khó xử mà gật đầu, bởi thực tế đúng là như vậy.

Bạch Diệc Phi bật cười một tiếng, nói: “Vậy thì cậu nói với nó, nó nghĩ nhiều quá rồi đấy. Từ trước đến nay anh chưa từng muốn tranh giành cái gì, càng không muốn cái vị trí thừa kế kia, anh chỉ muốn sống tốt cuộc sống của mình thôi”.

“Nếu không phải nó chủ động đến chọc vào anh thì sao anh lại nhằm vào nó chứ?”

“Nhưng anh cũng không phải người dễ bắt nạt đâu. Nếu nó còn chọc vào anh thì anh sẽ không để ý nữa, sẽ tranh đến cùng”.

Lâm Cuồng ngậy người ra, cuối cùng bất đắc dĩ đáp lại: “Vâng, em sẽ nói lại với cậu ấy”.

Nói xong, Lâm Cuồng lại có lòng tốt nhắc nhở: “Trước đây em có nghe nói một số việc, nhà họ Bạch có nhiều người không thừa nhận anh, nếu quay về thì cũng khó khăn đấy ạ”.

“Anh biết mà”, Bạch Diệc Phi nói tiếp: “Bạch Vân Bằng từng nói đợi anh làm Hầu Tước thành doanh nghiệp số một, lúc đó có thể quay về rồi nhưng anh không muốn đi thủ đô”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 360: Đến nhà Chu Khúc Nhi

Lâm Cuồng không hiểu nhìn Bạch Diệc Phi. Bạch Diệc Phi cũng không giải thích gì nhiều, anh nói thêm vài câu rồi tiễn Lâm Cuồng ra về.

...

Buổi chiều, Bạch Diệc Phi đang luyện tập thì đột nhiên nhận được điện thoại của Tần Hoa.

"Anh nói cái gì? Muốn tôi đi cùng anh đến nhà Chu Khúc Nhi? Thật sao? Anh, anh chắc chứ?"

Tần Hoa đáp: "Tôi...đi một mình thì ngại lắm..."

Bạch Diệc Phi cười tủm tỉm: "Đó là bố mẹ vợ anh, sau này sẽ là người một nhà, ngại gì chứ?"

Tần Hoa do dự hồi lâu mới nói: "Đến nhà gặp mặt bố mẹ nhất định phải có người nhà đi cùng, nhưng bố mẹ tôi đã mất từ lâu rồi...Tôi chỉ còn mình cậu là người thân thôi".

Bạch Diệc Phi sững sờ hồi lâu mới nói: "Được, anh đang ở đâu, tôi tới ngay".

Tần Hoa coi anh là người thân, người làm em trai như anh còn có lí do gì để từ chối chứ?

Sau khi cúp máy thì Bạch Diệc Phi nói tình huống cho Bạch Hổ biết, sau đó anh tắm rửa qua rồi lái xe đi ra ngoài.

Tần Hoa vốn cũng muốn lái xe, nhưng Bạch Diệc Phi nói anh lái xe nên Tần Hoa chờ Bạch Diệc Phi ở dưới khu nhà của mình.

Sau khi Tần Hoa lên xe thì Bạch Diệc Phi cười ha ha: "Anh, bây giờ anh chính là anh trai ruột của em rồi, đúng rồi, hai người đi đăng ký giấy chứng

nhận chưa?"

"Vẫn chưa, nhưng cũng sắp rồi".

Sau đó bọn họ lái xe đến khu nhà của Chu Khúc Nhi.

Còn chưa đến thì đã nhìn thấy Chu Khúc Nhi đang đứng đợi từ xa.

Tần Hoa xuống xe trước, anh ta đi ra phía sau cầm quà đã mua.

Sau khi Chu Khúc Nhi nhìn thấy Tần Hoa thì vội vàng chạy tới, giọng nói cô ta dịu dàng thẹn thùng hiếm thấy: "Sao còn mua mấy thứ này vậy? Đã nói đi người không đến là được rồi mà".

Cơ thể Tần Hoa hơi cứng ngắc: "Nên làm mà".

Chu Khúc Nhi mỉm cười, sau khi nhìn thoáng qua thì chợt nhận ra chiếc xe này là của Bạch Diệc Phi?

Quả nhiên tiếp theo Chu Khúc Nhi nhìn thấy Bạch Diệc Phi.

"Sao anh lại đến đây?", nét mặt Chu Khúc Nhi tràn đầy vẻ ghét bỏ, sau đó cô ta nhớ tới một loạt chuyện đã xảy ra với Bạch Diệc Phi lúc trước thì vừa xấu hổ vừa khó hiểu, Bạch Diệc Phi đến đây làm gì?

Bạch Diệc Phi bắt lực nhún vai: "Không còn cách nào khác, ai bảo tôi là em trai của anh Tần Hoa chứ?"

Tần Hoa gật đầu: "Ừ, anh cũng chỉ có một đứa em là cậu ấy, đi đến cùng anh là điều tất nhiên mà".

"Được thôi, vậy miễn cưỡng để anh ta lên cũng được".

Trước khi đi lên Chu Khúc Nhi còn đặc biệt cảnh cáo Bạch Diệc Phi: "Lát nữa anh bớt nói đi, không có chuyện gì đừng thể hiện cảm giác tồn tại trước mặt bố mẹ tôi, biết không?"

"Biết rồi", Bạch Diệc Phi gật đầu.

Nói ra thì Bạch Diệc Phi cũng có chút ngượng ngùng, lần trước để giúp Chu Khúc Nhi chặn một cuộc xem mắt mà anh đã giả làm bạn trai của cô ta, còn đến nhà cô ta ăn cơm, còn nói chuyện tỏ vẻ cool ngầu, giờ anh đối mặt với bố mẹ Chu Khúc Nhi cũng cảm thấy ngại ngùng.

Chu Khúc Nhi cũng vì chuyện này nên không muốn Bạch Diệc Phi đi lên, lỡ như bố mẹ hiểu lầm chuyện gì đó thì nên giải thích như thế nào?

...

"Đã tới chưa?"

Ở cửa, Chu Thành Hoa bố của Chu Khúc Nhi tươi cười đón mọi người đi vào, Triệu Tình mẹ của Chu Khúc Nhi cũng mỉm cười: "Mời vào ngồi".

Tần Hoa ngượng ngùng gọi tiếng: "Chú, cô".

Triệu Tình cười vẫy tay, bà ấy cầm lấy quà mà Tần Hoa mang tới: "Cơm sắp chuẩn bị xong rồi, ngồi đợi một lát nha".

Bạch Diệc Phi là người đi vào cuối cùng: "Chú, cô".

Triệu Tình và Chu Thành Hoa sững sốt, đây không phải là Tiểu Bạch sao? Sao đi theo cùng tới vậy?

Chu Khúc Nhi thấy vậy lập tức nói: "Đây là em trai của anh ấy".

Vì vậy sắc mặt Chu Thành Hoa và Triệu Tình lần lượt đen xì.

Bạch Diệc Phi cười gượng hai tiếng: "Ha ha..."

Tần Hoa gật đầu nói: "Đúng, cậu ấy là em trai cháu, hôm nay đi đến cùng cháu".

Triệu Tình lập tức trở lại bình thường: "Ồ ồ ồ, vậy mau vào đi"

Chu Thành Hoa cũng bình thường trở lại, ông ấy chào hỏi rồi mời hai người ngồi xuống, Triệu Tình kéo Chu Khúc Nhi đi vào phòng bếp.

“Khúc Nhi, chuyện này là thế nào?”, Triệu Tình liếc nhìn Bạch Diệc Phi trong phòng khách: “Không phải con lại muốn quay lại với cậu ta đấy chứ? Con gái, muốn quay lại với cậu ta thì nói với cậu ta ấy, con tìm anh trai người ta làm gì? Chuyện này không được đâu”.

Chu Khúc Nhi không nói gì về chuyện của mình và Bạch Diệc Phi, chỉ nói sau này chia tay rồi, nhưng ai nghĩ Tần Hoa và Bạch Diệc Phi lại có quan hệ chứ, cho nên Triệu Tình hiểu lầm.

“Mẹ, mẹ đang nói gì vậy?”, Chu Khúc Nhi giậm chân: “Con không muốn quay lại với anh ta, bây giờ con thích Tần Hoa, không thích Bạch Diệc Phi nữa!

"Gu gì kì vậy con, con định của hết cả nhà người ta hả?", Triệu Tình quở trách

"Mẹ, mẹ đừng nói nữa, thật ra...Bạch Diệc Phi là chồng của Tuyết Nhi".

Chu Khúc Nhi vội vàng kéo Triệu Tình giải thích một hồi, cũng kể chuyện trước kia Bạch Diệc Phi giả làm bạn trai của mình, để tránh hiểu lầm về sau.

Sau khi nói xong thì Chu Khúc Nhi còn nói thêm một câu: "Bây giờ người ta là chủ tịch tập đoàn Hằng Tước rồi".

Triệu Tình hồi lâu mới phản ứng lại, cuối cùng bà ấy chỉ tay vào Chu Khúc Nhi: "Con nhóc này, sao không nói sớm!"

"Được rồi, đừng vương tay vương chân nữa, đi ra ngoài tiếp khách đi".

Chu Khúc Nhi cười hi hi: "Vậy con ra ngoài trước đây".

...

Triệu Tình cũng nói với Chu Thành Hoa nhân lúc ông ấy đi bưng thức ăn, Chu Thành Hoa kinh ngạc, điều kinh ngạc không phải là chuyện bọn họ giả vờ, mà là thân phận của Bạch Diệc Phi.

Tập đoàn Hầu Tước đó, ông to bà lớn đó.

Cho nên ngoài việc chăm sóc Tần Hoa ra thì ông ấy cũng vô cùng nhiệt tình với Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi biết hôm nay là ngày Tần Hoa gặp mặt bố mẹ vợ nên rất khiêm tốn, thật sự không nói nhiều, anh dành phần lớn thời gian để ăn cơm.

Sau bữa ăn mọi người đều rất vui vẻ, cũng bàn bạc rất nhiều về những chi tiết trong hôn lễ, khoảng một tuần nữa là đến ngày kết hôn rồi.

Sau bữa cơm Chu Khúc Nhi tiễn bọn họ ra ngoài.

"Sau này đừng tới nhà tôi nữa", Chu Khúc Nhi nói lầm bầm với Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhún vai: "Tôi cũng nào có muốn đâu! Nhưng cô không phải muốn kết hôn hả? Dù sao cũng phải tới đón dâu chứ?"

Người trong gia đình Tần Hoa đều không còn nữa, chỉ còn Bạch Diệc Phi là người thân, cho nên Bạch Diệc Phi nhất định phải đến đón dâu.

"Khúc Nhi, cậu ấy khá tốt mà", Tần Hoa không biết nói thế nào, anh ta chỉ nói một câu khô khan như thế.

Còn Chu Khúc Nhi sau khi nghe Tần Hoa nói thế thì lập tức ngoan ngoãn gật đầu.

Đợi sau khi Chu Khúc Nhi đi thì Bạch Diệc Phi không khỏi nói đùa: "Được đó, anh, quả nhiên là trời sinh một cặp".

Anh thấy Chu Khúc Nhi trước mặt Tần Hoa và trước mặt người khác hoàn toàn là hai người khác nhau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 361: Không thiếu tiền

“Đúng rồi, anh, anh chuẩn bị quần áo xong chưa?”

“Hả? Thế nữa hả?”, Tần Hoa cảm thấy mặc mấy bộ lễ phục là được rồi.

Bạch Diệc Phi trợn mắt nói: “Anh, đây là hôn lễ đó. Cả đời chỉ có một lần thôi, anh không chuẩn bị hẳn hoi chút thì sao được? Đợi đến khi già rồi anh sẽ hối hận chết đó”.

“Vây cũng đúng”, Tần Hoa nghĩ một lúc cảm thấy rất có lý.

Thế là Bạch Diệc Phi lái xe đưa Tần Hoa đến cửa hàng.

Đó là cửa hàng nổi tiếng, nhưng nói thật Bạch Diệc Phi và Tần Hoa không để ý đến mấy nhãn hiệu cho lắm, vậy nên nhìn ngắm cũng như không.

Trong suy nghĩ của Bạch Diệc Phi thì nhãn hiệu gì cũng được, chỉ cần đắt tiền một chút. Anh không hề thiếu tiền.

Hai người đi vào, rất nhanh đã có nhân viên cửa hàng đi đến giới thiệu cho bọn họ, nhưng sắc mặt nhân viên lạnh tanh, không nhiệt tình cho lắm.

Bạch Diệc Phi chọn một bộ âu phục màu đen đưa cho Tần Hoa: “Anh, anh thử cái này đi”.

Tần Hoa cầm lấy, anh ta sờ qua thì rất dễ chịu, đúng là rất được, nhưng sau khi nhìn thấy giá cả thì quyết đoán nói: “Thôi đừng, đổi một bộ khác đi”.

Bạch Diệc Phi nhìn qua, hơn năm mươi ngàn, đúng là rất đắt. Nhưng mà hôm nay anh lại muốn mua mấy đồ đắt tiền này, vậy nên anh đã lôi kéo Tần Hoa đi đến trước phòng thử đồ: “Anh, anh cứ thử đi. Dù sao thì thử một lần cũng không mất tiền, chúng ta nhìn thử xem thế nào thôi”.

Tần Hoa không còn cách nào khác đành phải cầm quần áo bước vào.

Một nhân viên cửa hàng đi theo thấy hai người như vậy thì trong mắt xuất hiện sự khinh thường: “Thử đồ đúng là không mất tiền, chỉ sợ hai người mua không nổi mà thôi”.

Bạch Diệc Phi nhìn nhân viên cửa hàng đó, anh không nói gì.

Anh cũng nghĩ thông rồi. Dù sao bây giờ anh cũng đã làm chủ tịch hơn nửa năm, khí chất trên người không giống với trước kia nữa, ngoại trừ việc anh mặc quần áo rất bình thường ra thôi. Nhưng mà sao vẫn luôn có người cho rằng anh là loại xu không dính túi nhỉ.

Bạch Diệc Phi không nghĩ như vậy, nhưng mấy người khác thì lại nghĩ thế. Ai bảo bình thường Bạch Diệc Phi rất nhã nhặn chứ?

Nhân viên cửa hàng thấy Bạch Diệc Phi để ý đến mình thì hừ một tiếng, người đó lấy điện thoại di động ra chơi một mình.

Một lát sau Tần Hoa đi ra.

“Ôi chào! Anh à, anh mặc bộ này rất đẹp trai đấy!”

Đúng là người đẹp vì lụa, ý anh không phải là trước kia Tần Hoa không đẹp trai, nhưng mà bình thường anh ta chỉ mặc cảnh phục hoặc là mấy bộ quần áo thường ngày, không giống như mặc âu phục. Vậy nên khi nhìn thấy cảnh này thì không khỏi suýt xoa.

Tần Hoa bị nói thế thì xấu hổ, anh ta cười: “Thật sao? Để anh nhìn thử xem”.

Thật ra Tần Hoa nhìn xong thì cảm thấy hơi khó chịu một chút, không quen mắt lắm.

Bạch Diệc Phi khoát tay: “Nhìn gì nữa, lấy cái này đi”.

“Phiền cô xem một chút, chúng tôi muốn thanh toán”, Bạch Diệc Phi nói với nhân viên cửa hàng đang chơi điện thoại.

Nhân viên nghe thấy vậy thì không kiên nhẫn cất điện thoại đi, sau đó không tin nói: “Bộ này có giá 58 ngàn, hai người nhìn rõ chứ? Chắc chắn mua hả?”

Cô ta nói xong thì Tần Hoa giữ Bạch Diệc Phi: “Thôi bỏ đi, chúng ta đổi cửa hàng khác”.

Thật sự là quá đắt, không cần thiết.

Bạch Diệc Phi nói không: “Anh, không đắt đâu. Hơn nữa là hôn lễ của anh mà, không mặc đẹp một chút thì sao được?”

Nhân viên cửa hàng nghe thấy Bạch Diệc Phi nói vậy thì phì cười: “Không đắt hả? Hai người mua được không?”

Mấy lời nói lạnh nhạt kiểu này Bạch Diệc Phi đã gặp nhiều rồi, vậy nên anh không biểu lộ gì, chỉ thẳng thùng đưa thẻ đen của mình ra: “Mua, cô đi quẹt thẻ đi!”

Tần Hoa kéo Bạch Diệc Phi lại: “Thật sự không cần...”

“Anh à, nghe em đi”, Bạch Diệc Phi nhắc tay Tần Hoa ra rồi cầm thẻ đưa cho nhân viên cửa hàng.

Nhân viên cửa hàng tức giận nói: “Anh lòe ai vậy? Đây là thẻ ngân hàng hả?”

“Cô chưa nhìn thấy bao giờ thì nó không phải thẻ ngân hàng hả?” Bạch Diệc Phi cười nói: “Cầm lấy đi quẹt đi!”

Nhân viên cửa hàng hơi sững sốt, cuối cùng cầm lấy tấm thẻ đen. Cô ta không tin, chẳng lẽ cái này thật sự là thẻ ngân hàng sao?

Nhưng mà lúc nhân viên kia cầm đến quầy hàng quẹt thì ngay lần quẹt đầu tiên đã báo quẹt thẻ thành công, cô ta lập tức ngây ngẩn cả.

“Thật sự là thẻ ngân hàng sao?”

Nhân viên cửa hàng cầm hóa đơn đưa cho Bạch Diệc Phi, thái độ tốt hơn trước một chút: “Thưa anh, thẻ của anh đây”.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng, anh không nhìn cô ta mà quay sang nói với Tần Hoa: “Đi thôi, cứ mặc như thế này thôi. Còn quần áo cũ của anh thì bỏ vào một cái túi đi”.

Nhân viên cửa hàng nghe thế thì nhanh chóng bước tới chủ động tìm một cái túi rồi xếp gọn quần áo bỏ vào trong.

Lúc Bạch Diệc Phi đi ra khỏi cửa hàng thì lại nói: “Anh, chỉ có quần áo thế này thì không được, cần thêm một đôi giày nữa”.

Kết quả Bạch Diệc Phi lại kéo Tần Hoa đến cửa hàng chuyên bán giày, anh để Tần Hoa chọn một đôi giày thích hợp, sau đó trả tiền.

Tần Hoa ngượng ngùng nói: “Cảm ơn...”

Nếu là anh ta thì chắc chắn sẽ không nỡ tốn một đồng tiền để mua mấy món quần áo đắt đỏ thế này.

Bạch Diệc Phi khoát tay: “Anh là anh ruột của em, cần gì nói cảm ơn chứ?”

...

Sau khi đưa Tần Hoa về thì Bạch Diệc Phi nghĩ đến việc cần phải chuẩn bị một món quà tân hôn cho Tần Hoa. Thế là anh lại đi đến một cửa hàng nữa. Nhưng mà trước đó anh đã gọi điện thoại cho Lý Tuyết.

Sau khi biết Lý Tuyết cũng chưa chuẩn bị quà cho Chu Khúc Nhi thì Bạch Diệc lập tức quay về biệt thự đón Lý Tuyết, sau đó hai người cùng nhau đi đến cửa hàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 362: Giảm giá 20%

Hai người đã ghé thăm một vài cửa hàng trang sức, cuối cùng quyết định mua một chiếc dây chuyền màu xanh ngọc cho Chu Khúc Nhi. Sau khi Lý Tuyết mua xong thì Bạch Diệc Phi nói: "Anh cũng mua quà cho anh trai anh".

"Được".

Bạch Diệc Phi nghĩ rất đơn giản, Tần Hoa có hết quần áo giày dép rồi, đồ đàn ông mà anh ta thiếu chỉ còn một chiếc đồng hồ hàng hiệu thôi, vì thế hai người đã đến quầy bán đồng hồ nhãn hiệu nổi tiếng.

"Thưa anh, anh cần gì ạ?", một nữ nhân viên mặc đồng phục mỉm cười hỏi.

Bạch Diệc Phi tùy ý nhìn một lượt: "Đồng hồ nam, loại đắt nhất".

Nhân viên nữ sững sốt một lát, cô ta thấy cách ăn mặc của Bạch Diệc Phi không giống người có thể mua được chiếc đồng hồ đắt nhất, mua cái một cái đồng hồ hai mươi ngàn coi như là căng rồi.

"Thưa anh, chiếc đồng hồ nam đắt nhất ở chỗ chúng tôi là hai trăm ngàn, anh có chắc là muốn chiếc đắt nhất không?"

Bạch Diệc Phi tùy ý gật đầu.

Lý Tuyết kéo Bạch Diệc Phi: "Hai trăm ngàn đó, không cần tới mức đó đâu?"

"Anh trai kết hôn, đắt một chút không sao đâu".

Nhân viên nữ nghe thấy bọn họ nói chuyện thì nghĩ chỉ đang làm màu giữ thể diện thôi, vì thế bèn nói: "Thưa anh, chỗ này có mấy kiểu đồng hồ cũng rất phù hợp với đàn ông kết hôn, hơn nữa giá cũng không đắt, chỉ có ba mươi ngàn thôi".

“Không cần, lấy cho tôi xem mẫu đắt nhất của các cô đi”, Bạch Diệc Phi xua tay.

Nhân viên nữ thấy vậy thì thở dài, cô ta đành phải lấy mẫu đắt tiền nhất ra, còn tự cho là tốt bụng nói: "Thế này đi, nếu anh thật sự có thể mua mẫu này thì tôi giảm 20% cho anh".

“Thật sao?”, Bạch Diệc Phi có chút bất ngờ.

Nhân viên nữ thấy vậy thì càng cảm thấy Bạch Diệc Phi không mua nổi: "Là thật, nếu anh thật sự mua nổi thì tôi sẽ giảm giá cho anh".

Bạch Diệc Phi cười: "Vậy được, cầm đi quẹt thẻ đi, nhớ giảm 20%, đừng quẹt nhiều".

Nét mặt của nhân viên nữ hơi cứng lại, cô ta cúi đầu liếc nhìn tấm thẻ đen trước mặt: "Cái này...có thể quẹt được sao?", cô ta nghênh cổ nói.

Bạch Diệc Phi gật đầu, anh đã quen với trường hợp này rồi, dù sao cũng rất ít người biết loại thẻ này, vì thế bọn họ đều nghĩ đây không phải thẻ ngân hàng.

Nhân viên hít sâu một hơi, nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất: "Thưa anh, nếu như anh không mua nổi thì xin anh đừng nói giỡn như vậy được không? Chúng tôi không thể lãng phí thời gian với anh được".

“Cô có ý gì vậy?”, Lý Tuyết phùng má hỏi: “Gì mà mua không nổi chứ?”

"Tôi nói sai sao? Cái này mà là thẻ ngân hàng hả? Cô từng thấy thẻ ngân hàng nào như thế này chưa? Muốn lừa người thì phải giả bộ cho giống một chút chứ!", nhân viên gân cổ cãi.

Lý Tuyết vô cùng tức giận: "Cô chưa từng thấy thì nói đây không phải thẻ ngân hàng hả, cô quẹt rồi thì biết ngay thôi? Vẫn chưa quẹt đã nói không phải, lý ở đâu hả?"

Nhân viên nữ hừ một tiếng: "Được thôi, tôi cũng muốn xem thử có thể quẹt được không!"

Nói xong thì cô ta cầm chiếc thẻ đen quẹt vào máy, trên màn hình hiện thị "quẹt thẻ thành công".

"Cái này ..."

Vẻ mặt nhân viên tràn đầy xấu hổ, tay cầm thẻ cũng có chút run rẩy.

Thấy vậy thì Lý Tuyết vênh mặt: "Cô xem đi, tôi đã nói quẹt được rồi mà, cô còn không tin!"

Nhân viên nữ lập tức nở nụ cười: "Thật sự xin lỗi... vừa rồi tôi ..."

Bạch Diệc Phi giơ tay chặn lời nhân viên: "Gói đồng hồ lại cho tôi, đừng dài dòng".

"Vâng vâng vâng ...", nhân viên lập tức gật đầu rồi cầm đồng hồ đi đóng gói, nhưng trong lòng cô ta thấp thỏm không thôi, bởi vì cô ta tiện miệng nói giảm giá 20% thôi, chứ thực tế không có giảm giá như thế.

Bây giờ chỉ lấy giá 160 ngàn, vậy chẳng lẽ bản thân cô ta phải bù vào 40 ngàn sao? Vậy sao được chứ?

Đột nhiên nhân viên nữ cái khó ló cái khôn, cô ta tìm tổ trưởng của mình giúp đỡ, cũng không hề nói rõ tình hình thực tế, chỉ nói nhờ anh ta giúp đỡ để cho bọn họ tham gia vào một hoạt động không hề có, rồi dựa vào đó kiếm lại 40 ngàn thay thế.

Trưởng nhóm nghe thấy vậy thì đương nhiên đồng ý.

Thế là đợi đến lúc nữ nhân viên cầm chiếc đồng hồ đã đóng gói quay lại thì có một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đi theo, anh ta đeo một cặp kính nhỏ, trông rất xảo quyệt.

"Thưa anh, đây là đồng hồ của anh", nhân viên nữ mỉm cười đưa qua đó.

Bạch Diệc Phi cầm lấy túi đồ rồi định dẫn Lý Tuyết đi, nhưng lại bị trưởng nhóm đó gọi lại: “Xin đừng bước đã ạ, là như vậy, chỗ chúng tôi có một hoạt động đặc biệt dành cho khách hàng với hóa đơn vượt quá 100 ngàn, khách hàng như thế sẽ được tặng một cơ hội rút thăm trúng thưởng, hoạt động rút thăm trúng thưởng này liên quan đến khả năng cá nhân của anh”.

“Tóm lại có thể giúp anh tiết kiệm được nhiều tiền hơn”, trưởng nhóm mỉm cười nói.

Lý Tuyết kéo Bạch Diệc Phi nói: "Muốn tham gia không?"

"Có thể", Bạch Diệc Phi gật đầu rồi hỏi tổ trưởng đó: “Cụ thể tham gia như thế nào?”

Thấy vậy thì tổ trưởng lập tức tươi cười giới thiệu: "Hoạt động là như vậy, chỗ chúng tôi có một câu hỏi, chỉ cần có thể trả lời đúng thì có thể giảm giá 20% hóa đơn trước, ngoài ra còn được nhận một tấm thẻ VIP".

"Nhưng nếu sai thì phải chi trả tất cả".

"Vậy thì cứ nói ra xem, câu hỏi là gì", Bạch Diệc Phi gật đầu.

Trưởng nhóm mỉm cười lấy điện thoại ra cho Bạch Diệc Phi xem câu hỏi.

"Trong xã hội ngày nay, các chủ doanh nghiệp đều kiếm ăn bằng cách nào?"

Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi nhìn nhau, câu hỏi này ...

“Là câu hỏi mở sao?”

Trưởng nhóm mỉm cười: "Đúng, câu hỏi này không khó, anh thấy đúng không?"

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết đều im lặng, nếu trong tình huống thông thường thì câu hỏi này chắc chắn không khó, nhưng trong trò chơi này thì

khó mà trả lời đúng được.

Bạch Diệc Phi nhìn Lý Tuyết, Lý Tuyết cũng nhìn anh lắc đầu: "Em không biết".

Lý Tuyết thật sự không biết, cô không phải là chủ doanh nghiệp, hơn nữa cô cũng chưa từng nghiên cứu về vấn đề này, vì thế hoàn toàn không biết.

Trưởng nhóm và nhân viên nữ đó mỉm cười nhìn Bạch Diệc Phi, nếu Bạch Diệc Phi trả lời sai câu hỏi này thì anh sẽ phải trả thêm 40 ngàn, như vậy cô ta sẽ không bị mắng nữa.

Bạch Diệc Phi rơi vào im lặng.

Chủ doanh nghiệp kiếm ăn bằng cách nào?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 363: Giải đố

Chủ doanh nghiệp thì đương nhiên phải dựa vào doanh nghiệp của mình mà kiếm tiền! Nhưng đáp án đơn giản như vậy thì đương nhiên sẽ không đúng, vậy thì rốt cuộc phải dựa vào cái gì?

Bạch Diệc Phi không nghĩ ra vì vậy hỏi: “Có gợi ý không?”

“Không có”, trưởng nhóm lắc đầu, đẩy kính mắt: “Trông anh có vẻ là người thành đạt, câu này hẳn rất dễ với anh. Anh cứ nghĩ đơn giản thôi thử xem”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì khựng lại. Anh cũng được coi là người thành đạt ư? Hẳn là phải đi! Nhưng nếu cái giá của nó là mất đi người thân và sự an toàn của mình thì anh tình nguyện không thành đạt.

Hai phút sau, Bạch Diệc Phi vẫn chưa nghĩ ra đáp án.

Anh bất đắc dĩ nhún vai, đang định bỏ cuộc thì bị Lý Tuyết kéo một cái: “Em biết đáp án”.

“Hả?”, Bạch Diệc Phi tò mò nhìn cô.

Lý Tuyết ra hiệu cho anh yên tâm rồi nói với trưởng nhóm: “Dựa vào miệng kiếm cơm”.

Cho dù là ai, chỉ cần là người thì đều dùng miệng mà ăn cơm.

Trưởng nhóm và nhân viên nữ đều ngáy ra.

Đúng vậy, đáp án chính xác!

Người bình thường gặp câu này thường cũng sẽ trả lời được. Nhưng anh ta trông Bạch Diệc Phi có thể mua được đồng hồ hai trăm nghìn tệ thì chắc phải là một cấp cao trong công ty nào đó, hẳn anh sẽ không nghĩ đến đáp án đơn giản như thế.

Nhưng không ngờ rằng Lý Tuyết lại nghĩ ra.

Bạch Diệc Phi cười nói với trưởng nhóm: “Đáp án đúng rồi chứ?”

Trưởng nhóm cười cứng ngắc: “Đáp án đúng rồi”.

“Vậy chẳng phải các người phải giảm thêm tiền cùng làm thẻ thành viên cho tôi à?”, Bạch Diệc Phi chậm rãi nói.

Nhân viên nữ mặt trắng bệch. Trời ơi, không những không đòi lại được 40 ngàn tệ mà còn phải giảm thêm 32 ngàn, ông chủ mà biết thì nhất định sẽ đuổi việc cô ta!

Trưởng nhóm không rõ chuyện nhưng lời đã nói ra thì không thể thu lại nếu không sẽ mất hết uy tín. Vì thế anh ta chỉ đành giảm giá, còn làm thẻ thành viên cho Bạch Diệc Phi.

Bởi vì trưởng nhóm không biết lúc Bạch Diệc Phi mua chiếc đồng hồ đã được giảm 20% nên lúc này anh ta trả lại 40 ngàn.

Bạch Diệc Phi cũng không chú ý là bao tiền, vì thế không biết anh ta đã trả thừa, nên sau khi cầm thẻ thành viên thì cùng Lý Tuyết rời đi luôn.

“Trưởng nhóm...”, nhân viên nữ mếu máo, cảm giác tận thế đã đến rồi.

...

Trong một căn biệt thự ở tỉnh Bắc Hải.

Tùng Vưu Duy nằm chán phơi nắng trên chiếc ghế nằm cạnh bể bơi, vươn tay cầm lấy một cốc nước ép trái cây.

Lúc này, một người đàn ông mặc vest đen tiến vào: “Cậu chủ, Lương Minh Nguyệt chỉ đi qua thành phố Thiên Bắc nhưng vì đột ngột phát bệnh mà gặp được Bạch Diệc Phi, cuối cùng còn được hấn ta cứu. Sau này, để cảm ơn, Lương Vĩ Siêu đã đưa hấn ta một chiếc nhẫn”.

“Tình cờ à?”, Tùng Vu Dục hừ một tiếng: “Tôi còn cho rằng hẳn thật sự có quan hệ gì với tên họ Lương chứ! Nếu đã vậy thì có thể yên tâm rồi”.

“Cậu chủ, bước tiếp theo phải làm gì?”

“Đương nhiên là phải ngồi lên vị trí chủ tịch liên minh doanh nghiệp rồi. Chỉ có vậy chúng ta mới có thể trở về”, Tùng Vu Dục trầm giọng nói.

...

Phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn Diệp Thị.

Một nữ thư ký mặc đồ công sở đứng trước bàn làm việc của Diệp Hoan: “Chủ tịch, Tùng Vu Dục định ra tay rồi nhưng lại sắp xếp rất ít người”.

Diệp Hoan ngẩng đầu: “Tùng Vu Dục có biết thân phận của Bạch Diệc Phi không?”

“Có lẽ... không biết”, nữ thư ký trả lời.

Diệp Hoan cười lạnh: “Tùng Vu Dục quá coi thường Bạch Diệc Phi rồi. Trước khi ra tay cũng không biết điều tra thân phận người mình nhắm vào, đến lúc đó thất bại thì phải làm sao?”

“Chủ tịch, vậy chúng ta có cần tiết lộ thông tin không?”

Diệp Hoan đồng ý: “Đi đi, vẫn cần nhắc nhở một chút, nếu không màn kịch sẽ không còn hấp dẫn nữa. Đúng rồi, có phải Bạch Diệc Phi có thù oán với một người tên Hồ Thiên Cẩm không?”

“Vâng”, thư ký gật đầu.

“Vậy thì đi tìm Hồ Thiên Cẩm rồi tiết lộ những tin tức cần thiết cho ông ta”.

Sau khi sắp xếp xong, Diệp Hoan lại nhớ đến em gái mình: “Có tin tức về Diệp Ngải chưa?”

“Còn chưa có”, thư ký lắc đầu.

“Tiếp tục tra, có tin tức thì báo ngay cho tôi”.

...

Một tuần rất nhanh đã trôi qua.

Trong thời gian này, Lý Tuyết mỗi ngày đều ở bên Lý Cường Đông và Lưu Tử Vân, không trở về biệt thự của mình. Bạch Diệc Phi một mình một giường cảm thấy vô cùng lẻ loi.

Cũng may khoảng thời gian này có Bạch Hồ tập luyện cùng anh, dạy anh võ thuật. Buổi tối anh mệt mỏi rồi cũng không có thời gian nghĩ đến chuyện khác.

Tập đoàn Hậu Tước cũng dần đi vào quỹ đạo, hồi phục lại như trước đây. Có Long Linh Linh và Trương Vinh ở đó, anh cũng không lo lắng.

Điều duy nhất khiến Bạch Diệc Phi không cam tâm là anh đã lâu không được gặp Lý Tuyết, lại không thể đi tìm cô nên chỉ đành chịu đựng.

Hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội.

Tần Hoa gọi điện cho Bạch Diệc Phi: “Cùng đi ăn đi, bọn anh đăng ký kết hôn rồi”.

“Được!”, Bạch Diệc Phi vui mừng đáp ứng.

Anh vui không chỉ bởi vì Tần Hoa và Chu Khúc Nhi đăng ký kết hôn mà còn bởi có cơ hội để gặp Lý Tuyết rồi. Vì chuyện này, anh đã chải chuốt lại bản thân một lượt, trông ra dáng hơn nhiều.

Bạch Diệc Phi đến nhà Lưu Tử Vân đón Lý Tuyết.

...

Lần này, Tần Hoa đổi một nhà hàng Trung cao cấp hơn. Bốn người cùng ăn một bữa ăn kiểu Trung chân chính.

Trên bàn, Chu Khúc Nhi còn hoạt bát hơn trước đây, mọi người cùng hưởng thụ bầu không khí vui vẻ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 747: Tôi không muốn ngồi với ông

Bạch Diệc Phi im lặng một lúc lâu, cuối cùng nhẹ giọng hỏi: “Tôi muốn hút thuốc, cô có thuốc lá không?”

Câu nói này thể hiện cho việc Bạch Diệc Phi đã thỏa hiệp, vậy nên Lương Vĩ Siêu cũng nở nụ cười. Nụ cười lần này có lẽ càng thêm chân thành hơn một chút: “Tôi không hút thuốc. Thuốc không phải thứ gì tốt, tôi khuyên anh cũng hút ít thôi”.

Bạch Diệc Phi xoay người lạnh nhạt nói: “Vậy tôi về phòng tìm thử xem”.

Bây giờ anh không muốn ở riêng cùng một chỗ với Lương Vĩ Siêu. Lương Vĩ Siêu dễ nhìn thấu tâm tư người khác, cũng rất giỏi bày mưu tính kế, vì thế cô ta khiến anh cảm thấy sợ hãi.

Bạch Diệc Phi về đến căn phòng nhỏ trên tàu, sau khi nhìn thấy Lương Ngọc và Chu Khúc Nhi thì anh cũng không định tìm thuốc lá nữa.

Bạch Diệc Phi nhìn kỹ vẻ mặt của Lương Ngọc và Chu Khúc Nhi, cảm giác đáng sợ của họ không giống như đang bị trúng độc.

Nhưng Bạch Diệc Phi cũng không dám nếm thử, bởi vì Lương Vĩ Siêu nói không sai.

Bây giờ điều khiến anh lo lắng hơn, đó là sau khi tìm được kho vàng rồi thì phải giải độc cho bọn họ thế nào?

...

10h sáng ngày thứ ba, bọn họ đến được đảo Lam.

Nơi bọn họ cập bờ chính là khu bốn ở bến cảng đảo Lam.

Đây cũng chính là khu cảng mà rất nhiều người mơ ước có thể mua được vé tàu về nhà.

Đoàn người Lương Vĩ Siêu xuống thuyền để ra khỏi bến cảng.

Vừa bước xuống dưới Bạch Diệc Phi đã bắt gặp mấy người rất quen thuộc.

Chính là Đạo Trường và sư đệ của ông ta, bên cạnh đó là mấy cao thủ của liên minh doanh nghiệp ở thủ đô.

Trong lòng Bạch Diệc Phi khẽ giật mình.

Sau đó anh nhìn thấy Đạo Trường chào hỏi Lương Vĩ Siêu, hơn nữa thái độ của ông ta lại vô cùng cung kính. Lúc này trong lòng anh mới hiểu rõ, hóa ra Đạo Trường chính là người của Lương Vĩ Siêu.

Bây giờ suy nghĩ kỹ một chút sẽ thấy, dù sao thì Đạo Trường cũng chỉ là người học võ, nhưng lại có thể tiếp quản liên minh doanh nghiệp ở thủ đô, mà liên minh doanh nghiệp ở thủ đô vốn dĩ là của Lương Minh Nguyệt, hiển nhiên đây đều là do Lương Vĩ Siêu sắp xếp.

Mà vốn dĩ Đạo Trường luôn khinh thường Bạch Diệc Phi, nên cũng không thèm liếc mắt nhìn anh một cái, bởi vì trong mắt của gã ta thì Bạch Diệc Phi chỉ là một tên không đáng nhắc tới.

Huống chi hai người còn là kẻ thù không đội trời chung.

Lúc Bạch Diệc Phi nhìn thấy Đạo Trường thì tâm trạng của anh cũng rất khó chịu.

Chỉ một lát sau bến cảng đã xuất hiện một chiếc xe thương vụ.

Lương Vĩ Siêu lên xe trước, những người khác đi sát phía sau.

Bạch Diệc Phi đi cuối cùng, nhưng đợi anh lên xe rồi thì vẻ mặt bỗng trở nên mất tự nhiên.

Bởi vì chỗ trống duy nhất thừa lại trên xe là chỗ ngồi bên cạnh Đạo Trường.

Mẹ nó chứ, chuyện này thật sự khiến anh lúng túng.

Hai người là kẻ thù sống còn, có thể dễ dàng ngồi cùng đối phương không?

Đương nhiên là không thể.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy Đạo Trường thì rất khó chịu. Nếu mà đánh thắng được gã ta thì bây giờ anh đã muốn xông tới đánh cho Đạo Trường một trận rồi, bởi vì gã ta đã hại chết Ngưu Vọng.

Có một điều làm cho Bạch Diệc Phi không khỏi bội phục đó chính là thái độ lúc trước của Đạo Trường với Tần Sơn đã hoàn toàn thay đổi. Sau khi thấy Tần Sơn, gã ta không những không mang thù mà còn chào hỏi với Tần Sơn.

Bạch Diệc Phi khó chịu một lúc, cuối cùng khẽ cắn môi ngồi xuống vị trí đó.

Sau khi anh ngồi xuống thì Đạo Trường lập tức nhìn sang hướng khác, vô cùng ghét bỏ Bạch Diệc Phi.

Mặc dù động tác của Đạo Trường rất nhỏ, nhưng trong mắt Bạch Diệc Phi thì có nghĩa là gã ta đang cố ý làm cho anh xem, thế là Bạch Diệc Phi nổi giận: “Con mẹ nó chứ, đừng phải ông một chút thì làm sao?”

“Tôi còn chưa ghét bỏ ông là may rồi đây, vậy mà ông còn dám khinh khỉnh tôi thế hả?”

Đạo Trường chỉ lạnh lùng nhìn Bạch Diệc Phi một chút, sau đó ánh mắt ông ta mang theo vẻ khinh miệt lẫn khinh thường: “Ngu ngốc!”

“Ngu ngốc con mẹ ông!”, Bạch Diệc Phi gào lên một câu.

Ánh mắt khinh thường kia của Đạo Trưởng khiến Bạch Diệc Phi rất khó chịu, có cảm giác như thể anh là một kẻ ngốc vậy.

“Bộp!”

Đạo Trưởng đột nhiên ra tay, gã ta đánh một đòn khiến Bạch Diệc Phi bị bay thẳng ra ngoài, sau đó va rầm vào cửa sổ xe.

“Choang!”

Kính thủy tinh trên cửa sổ xe bị vỡ một miếng.

Tiếng động này không nhỏ, tất cả mọi người đều nhìn sang.

Sau khi Lương Vĩ Siêu nhìn thấy thì trên mặt cô ta không còn ý cười nữa, cô ta lạnh lùng nói: “Yên tĩnh chút đi”.

“Được”, Lương Vĩ Siêu đã lên tiếng rồi thì tất nhiên Đạo Trưởng cũng không dám không nghe theo.

Còn Lương Vĩ Siêu thấy Đạo Trưởng nghe lời như vậy thì hài lòng gật nhẹ đầu, trên mặt khôi phục nụ cười như cũ.

Mọi người cũng thu mắt lại.

Chỉ có Lương Ngọc và Chu Khúc Nhi lo lắng nhìn Bạch Diệc Phi.

Khóe miệng Bạch Diệc Phi tràn ra ít máu, anh ngã trên mặt đất, đau đớn che lấy ngực mình.

Nhưng mà bây giờ bọn họ bị người ta khống chế uy hiếp, căn bản không có quyền lên tiếng, vậy nên chỉ có nhẫn nhịn mà thôi.

Bạch Diệc Phi là người chịu đựng rất giỏi, nhưng mà có một số việc anh sẽ không bao giờ nhẫn nhục.

Ví dụ như hiện tại.

Bạch Diệc Phi ngồi dậy, dùng tay lau đi vệt máu ở khóe miệng rồi cười lạnh nói: “Cứ bỏ qua như vậy à?”

“Xong chuyện rồi hả?”

“Một cú này tôi tính cho ai?”

“Không phải hợp tác sao?”

“Mẹ nó để ông ta tùy tiện đánh người một trận vậy là xong sao?”

“Được thôi, muốn đánh tôi đúng không? Đến đánh tôi đi này, đánh chết tôi đi!”

Bạch Diệc Phi phẫn nộ quát lên.

Hiện giờ Bạch Diệc Phi rất phách lối, anh hét lên mấy câu này là dành cho tất cả mọi người trong xe.

Bởi vậy tất cả mọi người đều không vui nhíu mày.

Đạo Trường lại càng dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Bạch Diệc Phi, ánh mắt gã ta lóe lên một tia sát ý không dễ dàng phát hiện, gã ta lạnh lùng nói:

“Cậu muốn chết hả!”

Nhưng mà sau khi gã ta nói xong câu đó thì lập tức cảm thấy một luồng khí cực lớn bay thẳng về phía mình.

“Uỳnh!”

Một tiếng vang rung trời truyền đến, so với vừa rồi thì vang động hơn rất nhiều.

Bởi vì lần này Đạo Trường trực tiếp bị đánh bay ra ngoài cửa sổ xe. Sau khi văng khỏi cửa sổ xe thì lại bay thêm mười mét nữa mới rơi xuống dưới đường.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ, người ra tay dẹp đường chính là Lương Vĩ Siêu.

Đối với chuyện này Bạch Diệc Phi thấy hơi ngoài ý muốn.

Còn những người khác nhìn thấy Lương Vĩ Siêu thế này thì cũng rất khiếp sợ. Sau khi khiếp sợ xong tất cả lại đồng loạt cúi đầu, giả vờ như không nhìn thấy.

Bởi vậy có thể nhìn ra Lương Vĩ Siêu khiến người khác rất kiêng dè.

...

Một lát sau Đạo Trường mới bò dậy từ dưới đất, khoe miệng gã ta chảy ra vài giọt máu tươi. Gã ta không thèm để ý lau vết máu đi, vờ mặt u ám bước lại lên xe.

Lương Vĩ Siêu lạnh lùng nói với Đạo Trường: “Sau này Bạch Diệc Phi chính là đồng minh của tôi, thái độ đối với anh ta phải giống như đối với tôi. Nể tình lần này ông không biết rõ tình hình nên tha cho ông một mạng. Nếu còn lần sau thì ông chỉ còn một con đường chết!”

“Vâng”, Đạo Trường cung kính gật đầu đồng ý, giống như một người hầu trung thành vậy.

Những người khác nhìn thấy cảnh này thì rất chấn động. Trong suy nghĩ của bọn họ thì Đạo Trường là chủ tịch của liên minh doanh nghiệp thủ đô, lại là một người ở cấp cao thủ, với họ thì gã ta là nhân vật rất lớn.

Lương Vĩ Siêu thấy vậy thì lạnh lùng gật đầu, sau đó nói thêm: “Mau ngồi xuống. Xuất phát đi”.

Vậy là tất cả mọi người đều ngồi xuống ghế.

Bạch Diệc Phi nhìn thoáng qua Đạo Trường, cười gằn một tiếng: “Con mẹ nó, không muốn nhìn ông mà thì đừng có nhìn. Đừng có dùng ánh mắt đó nhìn ông mà, ông mà rất khó chịu!”

Sau khi nói xong Bạch Diệc Phi thì cũng ngồi vào chỗ của mình.

Đạo Trưởng dùng ánh mắt sắc lạnh như dao mạnh mẽ trừng Bạch Diệc Phi, cơn tức giận ngen ở trong lòng không phát tác ra ngoài.

Nhưng dù gã ta có phần nộ thế nào thì cũng không dám ra tay.

Vì Bạch Diệc Phi ngồi xuống trước, anh ngồi ở vị trí bên ngoài, nếu gã ta muốn ngồi thì chỉ có cách đi qua trước mặt anh.

Thế là ngay lúc Đạo Trưởng đi đến Bạch Diệc Phi lập tức hét lên một tiếng: “Cút, tôi không muốn ngồi cùng với ông!”

“Cậu!”, Đạo Trưởng nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi, trên trán nổi gân xanh, gã ta siết chặt nắm đấm, muốn ra tay nhưng lại chỉ có thể nhin xuống.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 748: Có muốn thuốc giải không?

Sau khi nhìn thấy dáng vẻ của Đạo Trưởng thì tâm trạng Bạch Diệc Phi lập tức tốt lên.

Đạo Trưởng là một nhân vật lớn, bình thường nhất định chưa bao giờ phải chịu sự chèn ép thế này, lại còn bị chèn ép mà không thể bộc phát nữa chứ, sao gã ta có thể chịu đựng được?

Đạo Trưởng trừng mắt một lúc, cuối cùng chỉ có thể hừ lạnh một câu: “Cậu cứ chờ đó!”

Sau đó gã ta đi đến trước mặt một tên đàn em rồi hét lên: “Tránh ra”.

Tên đàn em kia lập tức nhường chỗ ngồi cho Đạo Trưởng.

Sau khi ngồi xuống thì Đạo Trưởng lại trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, còn Bạch Diệc Phi giả vờ như không nhìn thấy, cũng không để ý đến gã ta.

...

Ngồi trong xe khoảng nửa ngày, đến buổi trưa bọn họ đã vào đến trong núi sâu.

Bởi vì không thể tiếp tục đi trên đường lớn nên bọn họ chỉ có thể xuống xe đi bộ.

Bạch Diệc Phi dẫn đầu, tất cả đoàn hơn hai mươi người lần lượt đi vào sâu trong núi.

Cho đến khi bắt gặp một bụi cây rậm rạp mọc ra từ sườn núi nhỏ bên cạnh thì Bạch Diệc Phi mới dừng lại.

Sau đó Bạch Diệc Phi nhìn xung quanh một lượt, trong mắt lộ ra vẻ nghi ngờ.

Đạo Trưởng lập tức hừ lạnh một tiếng: “Đừng có mà giở trò!”

Nghe gã ta nói vậy thì những người khác cũng nhìn về phía Bạch Diệc Phi, trong mắt chứa đầy sự cảnh giác.

Lương Vĩ Siêu cũng nhìn sang.

Bạch Diệc Phi nghe thế thì cười lạnh một tiếng: “Vết thương trên người tôi còn chưa lành hẳn, không đi được nữa rồi. Ông muốn công tôi à?”

Đạo Trưởng trừng mắt nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi, trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải.

Bạch Diệc Phi khễ nói: “Không muốn đưa lưng ra thì câm miệng hết lại đi!”

Đạo Trưởng lại bị Bạch Diệc Phi chọc tức đến nỗi không thể kiềm chế được nữa, nhưng gã ta chỉ có thể siết chặt nắm đấm, cố gắng nhin xuống.

Lương Vĩ Siêu lạnh lùng hỏi: “Sao rồi?”

Bạch Diệc Phi lại nhìn quanh bốn xung quanh, sau đó thấp giọng nói: “Tôi nhớ rõ ràng là ở chỗ này...”

Anh vừa nói vừa đi xung quanh mọi người một vòng, giống như là đang tìm thứ gì đó.

Sự chú ý của mọi người thoáng cái đã bị hấp dẫn qua đó, bọn họ cũng nhìn quanh bốn phía theo.

Bởi vì Bạch Diệc Phi nói lời vào có lẽ là nằm ở ngay chỗ này.

Thế là Lâm Dụ Xương mở lời đề nghị: “Không thì để tất cả mọi người cùng nhau tìm kiếm, được không?”

Bạch Diệc Phi nghe gã ta nói xong, vừa muốn gật đầu thì Lương Vĩ Siêu đã lắc đầu nói: “Vô dụng thôi, lối vào kho vàng có trận pháp, chỉ có những người đi qua rồi mới biết”.

“Hơn nữa mỗi kho vàng đều có trận pháp không giống nhau, tôi cũng không biết làm thế nào mới có thể đi vào được”.

Mọi người nghe cô ta nói xong thì không khỏi cúi đầu.

Lúc này Bạch Diệc Phi đột nhiên nắm lấy tay Chu Khúc Nhi và Lương Ngọc, sau đó cùng nhau lao thẳng về phía vách núi.

Trước kia khi nhóm người Bạch Diệc Phi đi ra từ nơi này, thì vốn dĩ đây chỉ là một hang động. Rõ ràng bọn họ đi ra từ hang động, nhưng không ngờ lúc này lại biến thành dốc núi.

Mọi người nói đây là trận pháp, nhưng thật ra chỉ là lợi dụng định luật về quang học làm cho tầm mắt người sinh ra sai lệch, hình thành chướng ngại trong mắt mà thôi.

Sau khi biết rõ là như vậy thì hồi đó trước khi đi ra ngoài Bạch Diệc Phi đã tạo ra một vài ký hiệu.

Vậy nên bây giờ vị trí mà anh cùng với Lương Ngọc và Chu Khúc Nhi nhảy vào chính là vị trí trước đây anh đã đánh dấu lại.

Chỉ cần bọn họ đụng vào thì sẽ đi vào hang động ngay lập tức.

Thấy ba người bọn họ sắp đụng vào được thì trong lòng Bạch Diệc Phi vô cùng kích động.

Nhưng mà anh đã đánh giá thấp thực lực của Lương Vĩ Siêu rồi.

Ngay khoảnh khắc bọn họ chuẩn bị đụng vào vách núi, thì Lương Vĩ Siêu vốn dĩ đang đứng cách bọn họ rất xa đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt đám người Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi sợ hãi, anh dừng lại ngay lập tức, cùng lúc đó thì điều chỉnh cơ thể, muốn xoay người né đi.

Nhưng ngay sau đó anh lập tức không cử động được nữa.

Bởi vì Lương Vĩ Siêu đang dùng một tay đè bả vai của Bạch Diệc Phi xuống. Bạch Diệc Phi có cảm giác phía trước giống như có một tòa núi lớn, khiến cho anh không thể nào di chuyển được.

“Rầm!”

Cả người Bạch Diệc Phi bay ngược ra ngoài, sau đó rơi xuống đất.

Chu Khúc Nhi và Lương Ngọc vốn dĩ bị Bạch Diệc Phi nắm trong tay, nhưng ngay lúc anh bị ném ngược ra ngoài đã buông hai người ra, vậy nên Chu Khúc Nhi và Lương Ngọc chỉ bị loạng choạng lùi về phía sau mấy bước mà thôi.

Những người khác nhìn thấy cảnh tượng này thì đầu tiên là giật mình, sau đó khi phản ứng lại thì rất khiếp sợ.

Bởi vì tốc độ của Lương Vĩ Siêu quá nhanh, nhanh đến mức chỉ giống như một cái chớp mắt mà thôi.

Chứng kiến cảnh tượng này thì vẻ mặt của Tần Sơn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Lương Vĩ Siêu đứng yên tại chỗ lạnh lùng nói: “Không biết tự lượng sức mình!”

“Vốn dĩ tôi định chuẩn bị thuốc giải cho mấy người, cũng thật sự mong muốn cùng anh hợp tác. Nhưng hết lần này đến lần khác anh lại không chịu tin, còn muốn giở trò lật lọng!”

Bạch Diệc Phi cũng có thể xem như là chịu đựng giỏi, nhưng chiêu này của Lương Vĩ Siêu giống như có một chiếc xe tải đang đè trên người vậy. Sau khi anh rơi trên mặt đất thì ngay cả động đậy cũng không được.

Cho dù là như vậy nhưng Bạch Diệc Phi vẫn không hề lộ ra vẻ mặt sợ hãi hay hối hận nào cả, ngược lại còn hừ lạnh một tiếng: “Con mẹ nó chứ, tôi không thèm hợp tác với mấy người!”

Đúng lúc này tên Đạo Trường đã nhin con giận từ lâu lập tức đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi, rồi ngồi xổm xuống vung tay lên.

“Bốp!”

Dù sao thì Đạo Trường cũng là một cao thủ, một cái tát này suýt thì khiến cho Bạch Diệc Phi ngất xỉu.

Đạo Trường hừ lạnh một tiếng: “Biết tại sao tôi phải nhẫn nhịn với cậu không? Hừ! Tôi đã biết cậu sẽ không chịu ngoan ngoãn từ sớm rồi, chẳng lẽ cậu thấy mình thật sự rất đáng gờm sao?”

“Dù sao thì cũng đã biết rõ vị trí rồi, giữ cậu lại làm gì chứ?”

Đạo Trường giơ tay bốp cổ Bạch Diệc Phi, gã ta lạnh lùng nói: “Đi chết đi!”

Lương Vĩ Siêu cũng không ngăn cản Đạo Trường, có lẽ bởi vì thật sự không còn cần đến Bạch Diệc Phi nữa.

Chỉ cần Đạo Trường hơi dùng sức thì Bạch Diệc Phi chết là điều không thể nghi ngờ.

Đúng lúc này có một người di chuyển tới.

Tần Sơn đột nhiên lách người phi đến trước mặt đạo trường, rồi ra tay tấn công.

Đạo Trường cảm thấy nguy hiểm, gã ta vô thức thu tay lại, đồng thời dùng một tay khác để đỡ.

“Bốp!”

Cú đánh của Tần Sơn đập lên cánh tay Đạo Trường, Đạo Trường lập tức lùi về sau mấy bước.

Chờ sau khi gã ta ổn định được cơ thể thì nhìn về phía Tần Sơn, sau đó hét lớn một câu: “Mày đang làm cái gì vậy hả?”

Lâm Dụ Xương cũng hét lên một câu: “Tần Sơn!”

Tất cả mọi người đều không ngờ Tần Sơn sẽ ra tay ngăn cản Đạo Trường. Ngay cả Lương Vĩ Siêu cũng không nghĩ đến.

Nhưng mà ngay sau đó tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Tần Sơn đứng bên người Bạch Diệc Phi, anh ta khoanh tay nói: “Ngay cả con đường dẫn vào kho vàng mấy người cũng không thể tìm ra được, vậy tại sao lại muốn giết anh ta?”

Vừa rồi bọn họ nhìn thấy Bạch Diệc Phi dẫn theo Chu Khúc Nhi và Lương Ngọc lao về phía vách tường kia, vậy nên cả đám đều nghĩ đó chính là con đường dẫn vào kho vàng.

Nhưng mà đám người Bạch Diệc Phi vẫn chưa chạm vào đó được, mà những người khác cũng chưa thử qua, thế nên bọn họ cũng không biết đó có phải là thật hay không.

Thế là Lương Vĩ Siêu gật nhẹ đầu, xem như đồng ý với cách nói của Tần Sơn.

Đạo Trường có chút không cam tâm, nhưng vẫn không nói thêm gì nữa.

Sau đó Đạo Trường chỉ một tên thuộc hạ: “Mau đi lên xem thử một chút đi”.

Tên thuộc hạ kia đi lên chạm vào, kết quả cả người tên đó lại bắn ngược trở về, trên mặt còn có một mảng da bị phá nát.

Sau khi tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này thì đều ngây ngẩn.

Đó không phải là chỗ vừa rồi Bạch Diệc Phi định lao vào sao!

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này thì nở nụ cười đầy ý vị.

Bởi vì anh phát hiện ra Lương Vĩ Siêu muốn ra tay, vậy nên vào khoảnh khắc ấy anh đã cố ý thay đổi phương hướng của mình. Nói cách khác

hương mà đám người bọn họ nhìn thấy là sai.

Lương Vĩ Siêu nhìn xuống người Bạch Diệc Phi, lạnh lùng nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Diệc Phi nằm trên mặt đất không hề nhúc nhích, trên mặt tràn đầy ý cười nhìn chằm chằm Lương Vĩ Siêu: “Ha ha ha...vui không?”

“Anh không muốn thuốc giải à?”, Lương Vĩ Siêu không cười, vẻ mặt tràn đầy u ám.

Bạch Diệc Phi lại cười: “Chẳng qua tôi chỉ muốn xem thử thành ý của mấy người thôi”.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 749: Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ

"Mấy người nhìn đi, bây giờ kết quả đã rõ, mấy người nói muốn thành đồng minh với tôi, đúng là giả dối, không phải mấy người muốn giết tôi à, vậy mà còn nói sẽ cho tôi thuốc giải? không cảm thấy nực cười sao?"

Lời Bạch Diệc Phi khiến mặt Lương Vĩ Siêu đen lại.

Sắc mặt những người khác cũng không tốt hơn là bao.

"Con mẹ nó, đồ xảo quyệt, lại giờ trò bịp bợm!", Đạo Trưởng hét lên một tiếng.

Bạch Diệc Phi nghe được câu này thì nụ cười trên mặt lập tức biến mất, anh tức giận nói: "Con mẹ nó, ông có tư cách nói chuyện với tôi sao? Không phải muốn tôi chết hả? Đến đây! Giết tôi đi!"

Sắc mặt Đạo Trưởng u ám nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi, nhưng cũng không nói gì, bởi gã ta biết bây giờ quả thật không có tư cách nói chuyện với anh.

Lương Vĩ Siêu hít sâu một hơi rồi thở ra, sau đó cô ta đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh Bạch Diệc Phi.

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi lờ mờ, thậm chí ánh mắt cũng không nhìn vào người Lương Vĩ Siêu.

Lương Vĩ Siêu thờ ơ nói: "Bạch Diệc Phi, tôi phải thừa nhận là tôi đã xem thường anh, nhưng bây giờ tôi nói thật, chỉ cần tìm được kho vàng thì tôi sẽ đưa thuốc giải cho anh, đảm bảo an toàn cho mấy người".

Lương Vĩ Siêu ngừng một chút, dường như cảm thấy lời này chưa đáng tin lắm nên lại bổ sung: "Có thể anh không tin, nhưng lần này tôi thề tôi sẽ đưa thuốc giải cho mấy người!"

"Thề sao?", Bạch Diệc Phi cười nhạt: "Con mẹ nó, nếu thề có ích thì bây giờ tôi mà thành thề này hả?"

Lương Vĩ Siêu im lặng một lúc rồi bất đắc dĩ nói: "Vậy anh nói đi, phải thề nào thì anh mới tin lời tôi?"

Bạch Diệc Phi cười nhạt, sau đó anh nhìn về phía Đạo Trường: "Cô giết ông ta thì tôi sẽ tin cô".

Sắc mặt Đạo Trường chột u ám, gã ta tức giận chỉ vào Bạch Diệc Phi rồi hét lên: "Con mẹ nó, để tao giết mày trước!"

Đúng lúc gã ta định xông lên thì bị Tần Sơn cản lại.

Đạo Trường tức giận trợn mắt nhìn Tần Sơn, nhưng cũng không thể tiến về phía trước.

Không khí đột nhiên ngưng lại trong chốc lát.

Sau đó ánh mắt mọi người đều đặt lên người Lương Vĩ Siêu, bây giờ mọi chuyện đều do cô ta quyết định.

Lương Vĩ Siêu cũng không nói gì.

Đạo Trường thấy vậy thì thâm hoảng sợ, gã ta nhìn về phía Lương Vĩ Siêu: "Cô chủ, cô muốn giết tôi thật sao?"

Thật ra nếu Đạo Trường gặp phải sự lựa chọn này, gã ta sẽ không chút do dự mà giết chết người kia, bởi mọi người đều biết Đạo Trường là loại người như thế nào.

Nhưng Lương Vĩ Siêu chỉ lắc đầu một cái nói: "Không được".

"Nếu tôi giết ông ta, vậy sau này còn ai tự nguyện thật lòng đi theo tôi nữa?"

"Vì vậy anh đừng giở trò bịp bợm với tôi nữa".

"Dù anh có mưu mô thế nào thì anh cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, mọi người ở đây đều lớn tuổi hơn anh, nói về lòng dạ thì dù anh có nói hay thế nào cũng không thể sánh bằng".

"Vì vậy anh hãy thành thật nói ra vị trí kho vàng đi, nếu không tôi không thể bảo đảm, sẽ bảo bọn họ đừng làm chuyện kia đâu".

Lúc Lương Vĩ Siêu nói câu này thì ánh mắt cô ta dừng lại trên người Chu Khúc Nhi và Lương Ngọc

Chuyện kia là chuyện gì, không cần nói cũng biết.

Lúc này Lương Vĩ Siêu rất bình tĩnh: "Anh phải tin rằng tôi cũng có thể uy hiếp được anh".

"Nhược điểm của anh vẫn còn trong tay tôi đây".

Bạch Diệc Phi ngược mắt nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Lương Vĩ Siêu, trong lòng rất căm ghét.

Bởi Lương Vĩ Siêu nói đúng, nhược điểm của anh quả thật vẫn nằm trong tay Lương Vĩ Siêu.

Bạch Diệc Phi vô cùng bất lực, vì cho dù giở được chút trò với bọn họ, nhưng cũng không thay đổi được gì.

Đạo Trưởng thấy tình hình này thì đi đến, thấy vẻ mặt bất lực của Bạch Diệc Phi, biết anh đã thỏa hiệp vì vậy gã ta lập tức xách anh lên: "Còn không mau nói đi!"

Cơ thể Bạch Diệc Phi rã rời, lại bị Đạo Trưởng xách lên như vậy thật sự trông không còn chút hình tượng nào, điều này khiến Bạch Diệc Phi cảm thấy rất nhục nhã.

Nhưng anh cũng không còn cách nào khác.

Bạch Diệc Phi thờ ơ nói: "Phía trước có một đồi núi, nhưng đồi đó là giả, cứ đi thẳng về phía trước là có thể vào kho vàng".

Anh nói xong lại nói với Đạo Trưởng: "Có thể bỏ tôi xuống không?"

"Không thể".

Bạch Diệc Phi: "..."

Lương Vĩ Siêu nghe lời Bạch Diệc Phi sau đó nhìn sang bên phải, quả thật bên phải bọn họ là một đồi núi.

Đồi núi kia dốc xuống, nói cách khác nếu như không phải là thủ thuật che mắt thì đạp hụt một bước sẽ bị ngã xuống.

Lương Vĩ Siêu nghĩ một chút rồi đi qua bên kia, Đạo Trưởng lập tức nói: "Cô chủ, đừng để thằng ranh con này lừa".

"Anh ta sẽ không lừa tôi đâu, đây đúng là thủ thuật che mắt, bố trí như vậy để người thường không thể đến gần chỗ này".

Lâm Dụ Xương liền chen miệng vào: "Cô chủ, hay để thuộc hạ đi thử?"

Lương Vĩ Siêu không lên tiếng, Đạo Trưởng quay đầu lại liếc đàn em của mình một cái.

Người kia là người của liên minh doanh nghiệp, lúc này tên đó rất muốn thể hiện trước mặt cô chủ một lần, nên đã đi ra không chút do dự.

Tên đó bước nhanh như gió, hiên ngang đi về phía đồi núi.

Lúc tới đồi núi thì không chút do dự bước một bước.

"Á!"

Sau đó cả người do trọng tâm không vững nên ngã lộn xuống.

Mọi người đều nghe được tiếng rơi, sau đó âm thanh bé dần, cuối cùng yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt.

Đây mà là thủ thuật che mắt gì chứ?

Đây là đôi núi thật.

"Ha ha ha...", Bạch Diệc Phi cười: "Không phải cô nói thủ đoạn của tôi không thể sánh bằng Đạo Trường sao? Không phải gã ta cũng bị tôi đùa giỡn hả?"

"Bốp!"

Anh vừa dứt lời thì Lương Vĩ Siêu lập tức xuất hiện bên cạnh anh, sau đó đánh một chưởng vào ngực.

Cả người Bạch Diệc Phi bay ra ngoài, đụng vào vách đá rồi rơi xuống đất.

"Phụt!"

Bạch Diệc Phi phun ra một ngụm máu.

Cũng may Bạch Diệc Phi có sức chịu đựng tốt, nếu không với sức mạnh kinh khủng này của Lương Vĩ Siêu, thì người bình thường chắc chắn sẽ chết ngay, lúc này tuy Bạch Diệc Phi vẫn còn sống nhưng lại bị gãy mất hai cái xương sườn.

Lương Vĩ Siêu rất tức giận, bởi cô ta lại bị Bạch Diệc Phi đùa giỡn, tính cách có tốt hơn nữa cũng không thể kìm chế được.

Lương Vĩ Siêu hoàn toàn nổi giận, cô ta không giữ được bình tĩnh nữa rồi, sắc mặt cô ta rất u ám, cô ta tức giận hét lên một tiếng: "Bạch Diệc Phi! Đây là anh tự tìm chết đấy nhé!"

Lương Ngọc ở bên cạnh thấy tình hình này thì đột nhiên đá ngã tên cao thủ bên cạnh, sau đó nhanh chóng chạy tới bảo vệ Bạch Diệc Phi.

Lương Vĩ Siêu thấy Lương Ngọc bảo vệ Bạch Diệc Phi thì không khỏi nhú mày.

Lương Ngọc cũng nhìn chằm chằm Lương Vĩ Siêu, ánh mắt kiên định, không còn vô hồn như trước nữa.

Lương Vĩ Siêu không ra tay nữa, cô ta đột nhiên kéo Chu Khúc Nhi lại rồi vút cho một tên đàn em.

"Giải quyết cô ta đi!"

Tên đàn em hơi kinh ngạc, sau đó lập tức phản ứng lại, đây đúng là miếng bánh từ trên trời rơi xuống, tên đó vội vàng ôm lấy Chu Khúc Nhi.

"Tôi không muốn!"

Chu Khúc Nhi ra sức giãy giụa, nhưng một phụ nữ thì có thể có bao nhiêu sức lực chứ?

Bạch Diệc Phi thấy cảnh này thì trừng mắt lên như sắp nổ tung, nhưng anh bị thương quá nặng, ngay cả nói chuyện cũng rất tốn sức.

"Mấy người... mau dừng tay lại!", Bạch Diệc Phi kêu một tiếng.

Lương Vĩ Siêu hừ lạnh: "Dừng tay sao? Anh nghĩ tôi ngu hả?"

"Hừ! Tôi còn tưởng anh cũng có chút khôn ngoan, nhưng bây giờ nhìn lại hóa ra cũng ngu ngốc như vậy! Hết lần này đến lần khác dồn tôi vào mức đường cùng, được thôi, vậy tôi sẽ để anh thấy cuối cùng bạn anh sẽ bị người ta ức hiếp như thế nào!"

"Nếu anh còn không biết điều, người tiếp theo chính là cô ta!"

Sau đó Lương Vĩ Siêu chỉ thẳng vào Lương Ngọc.

Bạch Diệc Phi cuống cuồng: "Cô dừng tay đi! Tôi nói cho cô! Bây giờ tôi sẽ nói cho cô! Thả cô ấy ra đi!"

Bạch Diệc Phi vừa nói, khóe miệng vừa chảy máu.

Nhưng Lương Vĩ Siêu chỉ lạnh lùng: "Anh cho rằng tôi sẽ cho anh thêm cơ hội nữa sao? Không cho anh bài học thì anh vĩnh viễn sẽ không biết thế nào là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!"

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 750: Tự cao tự đại

Chu Khúc Nhi bị người đàn ông đó đè xuống đất, quần áo trên người bị xé toạc, làn da trắng nõn lộ ra trong không khí.

Những người khác nhìn thấy cảnh này thì ghen tị không thôi, ai nấy bắt giặc nuốt nước bọt.

Chu Khúc Nhi mặc dù không đẹp bằng Lý Tuyệt nhưng cũng là một mỹ nhân, thân hình chuẩn, thế nên ở nơi như này có thể nhìn thấy khung cảnh sống động như vậy, ai lại không ngưỡng mộ cơ chứ!

Mà tên thủ hạ kia cũng vô cùng nóng lòng, bàn tay hắn đè Chu Khúc Nhi xuống, cúi người chuẩn bị hôn.

Lúc này.

“Rầm!”

Một nắm đấm bất ngờ đánh vào cơ thể tên đó.

“Bịch!”

Đầu của hắn trực tiếp nổ tung, máu văng khắp nơi.

Nhìn thấy hình ảnh ấy, tất cả mọi người đều chết lặng.

Lương Vĩ Siêu nheo mắt nhìn chăm chăm vào Tần Sơn.

Tần Sơn cởi áo mình ra khoác lên người Chu Khúc Nhi, sau đó kéo cô ta dậy, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Bà xã, anh xin lỗi!”

Chu Khúc Nhi ngây người.

Bạch Diệc Phi bên cạnh cũng sửng sờ.

Khí tức cuồng bạo của Tần Sơn đột nhiên thay đổi, trở nên âm trầm lạnh lùng.

Những người khác không quen nhưng Chu Khúc Nhi và Bạch Diệc Phi lại rất quen thuộc.

Khi bọn họ nhìn Tần Sơn đứng thẳng lưng, khí chất của cả người trở nên nghiêm nghị, hoàn toàn biến thành một người khác.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc khi nhìn thấy một màn này.

Lâm Dụ Xương cũng ngạc nhiên không thôi mà hỏi: “Tần Sơn, cậu có ý gì?”

Đạo Trưởng hừ lạnh nói: “Vẫn chưa phát hiện ra sao? Người này căn bản không phải là Tần Sơn?”

“Cái gì?”, Lâm Dụ Xương tròn to hai mắt, vẻ mặt khó tin.

Tần Sơn khéo Chu Khúc Nhi ra phía sau mình, sau đó liếc nhẹ mấy người và nói: “Đúng vậy, tôi không phải Tần Sơn, tôi là Tần Hoa”.

“Tần Sơn là thân phận bên trên giúp tôi tạo ra, các người đi kiểm tra đương nhiên sẽ không tra ra”.

Khi Tần Sơn xuất hiện, tất cả những người có liên hệ đến anh ta đều bị điều tra, Bạch Diệc Phi điều tra qua, Lâm Dụ Xương cũng vậy, Đạo Trưởng cũng không ngoại lệ.

Nhưng dù người đó có năng lực thế nào thì cũng không thể sánh được với sức mạnh của chính phủ.

Tần Hoa lạnh nhạt đáp: “Bạch Diệc Phi là anh em của tôi, Chu Khúc Nhi là vợ tôi”.

“Các người dám động đến anh em và vợ tôi, hôm nay, tôi sẽ giải quyết cho rõ ràng!”

Nói xong câu này, Tần Hoa quay lại nhìn Lương Vĩ Siêu: “Đại boss, tôi chờ cô xuất hiện lâu lắm rồi”.

Mọi người đều sững sờ.

Thì ra Tần Hoa chỉ giả làm người thực vật, thật ra đã dùng thân phận của một người khác, sau đó ẩn nấp bên cạnh những người này, cuối cùng cũng chờ được đại boss phía sau màn xuất hiện.

Bạch Diệc Phi rất kích động, cũng không thể ý đến vết thương của mình nữa.

Chu Khúc Nhi càng kích động hơn, bởi vì người này là Tần Hoa, là chồng của cô.

Thật ra ngày hôm đó, khi cô ta gọi điện tìm Tần Sơn nhờ anh ta giúp đỡ đi cứu Lý Tuyết. Hai người ngồi rất gần nhau, cô đã ngửi thấy mùi cơ thể của Tần Hoa.

Chu Khúc Nhi nhớ rằng đây là mùi của Tần Hoa.

Thế nên lúc đó cô ta đoán ra rồi.

Mà Chu Khúc Nhi cũng không ngốc, cô biết Tần Hoa đóng giả làm Tần Sơn chắc chắn là có lý do của anh, thế nên không nói ra sự thật.

Còn nữa, ở nhà hàng trên tàu, cô cố ý dùng đĩa đập Tần Hoa, bởi vì như vậy, mọi người mới biết được cô ta thật sự chán ghét Tần Hoa, anh ta suýt chút nữa làm nhục cô.

Vậy mọi người mới không nghi ngờ anh.

Đạo Trưởng thấy vậy hừ lạnh một tiếng: “Cậu cũng quá tự tin rồi!”

“Ít nhất ở trước mặt ông, tôi có tự tin”, Tần Hoa nhàn nhạt đáp.

Đạo Trưởng nghe câu này thì sắc mặt có vẻ khó coi, bởi vì gã ta đánh không lại Tần Hoa.

“Vậy thì đã sao? Chúng tôi có hơn 10 cao thủ cấp hai ở đây, thêm cả tôi, cậu tưởng rằng có thể đánh bại tất cả sao?”, Đạo Trưởng hừ lạnh: “Hơn nữa, ngoài chúng tôi ra còn có Đại boss!”

Tần Hoa nghe câu này thì khẽ cau mày nói: “Thực lực của đại boss thật sự rất mạnh, đã vượt quá dự tính của tôi, tôi quả thực không phải đối thủ!”

“Có điều, các người không phải muốn i đông hiệp yếu sao?”

“Vậy thì đã sao, chúng tôi có rất nhiều người, chỉ cần giết được các người, không ai biết được chuyện này cả”, Đạo Trưởng cười lạnh nói.

Tần Hoa nghe vậy thì khẽ lắc đầu, không trả lời Đạo Trưởng mà nhìn về phía Bạch Diệc Phi, khẽ cười nói: “Đến lượt cậu rồi”.

Bạch Diệc Phi lập tức nở nụ cười.

Những người khác đều không hiểu gì.

Lâm Dụ Xương bây giờ mới phản ứng lại, chỉ vào Tần Hoa chửi lớn: “Đồ khốn kiếp, con mẹ nó lại dám phản bội tao, tao tin tưởng mày như vậy!”

“Lại còn cái gì mà đến hấn nữa, giờ hấn ta còn không đứng dậy được, tùy ý đánh vài chiêu là có thể giết chết hấn”.

Bạch Diệc Phi chỉ cười rồi nói: “Các người nói tôi còn trẻ, tôi ngu ngốc, đúng là tôi vẫn còn rất trẻ, mới hơn hai mươi tuổi, nhưng người ngu chính là các người!”

Lời vừa dứt, khoảnh khắc tiếp theo, một vài người phía sau đột nhiên xuất hiện.

Ai nấy đều ngây ra.

Cái quái gì thế này? Ở đâu ra nhiều người như vậy.

Giống như bước ra từ trong không khí vậy.

Những người này khiến Lương Vĩ Siêu và Đạo Trưởng phải cau mày, hiển nhiên họ có chút kinh ngạc đồng thời cũng ngưng trọng.

Bởi vì những người xuất hiện này là Bạch Vân Bằng, Sa Phi Dương và Trần Ngạo Kiều.

Lâm Dụ Xương sợ hãi hỏi: “Tại sao các người...”

Bạch Vân Bằng khẽ lắc đầu thở dài: “Lão Lâm à, tôi thật không ngờ lại là ông”.

Bạch Vân Bằng đúng là rất bất ngờ.

Không chỉ ông mà Bạch Diệc Phi cũng rất ngạc nhiên khi gặp Lâm Dụ Xương.

Dù sao thì quan hệ giữa anh và Lâm Cuồng cũng rất tốt, vả lại nhà họ Lâm cũng không có ác ý gì với anh, thế nên, anh luôn cho rằng ít nhất thì Lâm Cuồng và Lâm Dụ Xương có thể coi là quan hệ tình thân.

Nhưng tên thực tế, người mà anh cho là thân thiết lại chính là người đâm sau lưng anh.

Lâm Dụ Xương cúi đầu, sau đó ngẩng lên, nhàn nhạt nói: “Mỗi người có một ý chí hướng riêng mà thôi”.

“Tôi nhận ra cô”, Sa Phi Dương đột nhiên nói với Lương Vĩ Siêu

Lương Vĩ Siêu vừa rồi chỉ hơi nhíu mày, bây giờ đã hồi phục về bình tĩnh, cô ta hình như không hề lo lắng, có điều vẫn không hiểu nên hỏi: “Tại sao các người lại ở đây?”

Trần Ngạo Kiều là người lên tiếng trước: “Cô quá tự cao tự đại rồi, tự cho rằng kế hoạch của mình hoàn hảo. Thật ra, các người chỉ bị người mà mình coi là đồ ngu chơi đùa lại thôi”.

Vừa nói Trần Ngạo Kiều vừa cười, không che giấu sự mỉa mai.

Lương Vĩ Siêu nghe đến đây lập tức quay đầu nhìn Bạch Diệc Phi.

Lý Tuyết mất tích, bọn họ tìm đến mười gia tộc lớn để tìm cô, lại phát hiện Tiểu Thất đã chết, cuối cùng khi tìm đến nơi thì Hồ Phi Hồng cũng đã chết.

Bạch Vân Bằng và Diệp Gia từ từ phân tích và phát hiện ra vấn đề này có liên quan rất lớn với nhau.

Mà Bạch Diệc Phi sau khi tỉnh lại thì cũng đã bình tĩnh hơn, anh nghĩ lại toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối.

Anh lập tức cho rằng có người muốn dùng Lý Tuyết để uy hiếp anh, nhưng trong tay anh không có thứ gì đáng giá mà những người đó cần, duy nhất chính là kho vàng kia.

Anh đuổi tất cả mọi người ra ngoài, tạo cho người ta cảm giác mình đã suy sụp, bất lực và tuyệt vọng.

Khi đó, Bạch Diệc Phi nhận được một cuộc gọi yêu cầu anh đến một mình, thế nên anh đã lén lút ra ngoài.

Bởi vì anh biết rằng đối phương nhất định sẽ cho người theo dõi anh.

Nhưng trên thực tế, Bạch Diệc Phi đã để lại một mảnh giấy, trên giấy có ghi lại kế hoạch của anh.

Bạch Diệc Phi nhìn đám người và chế nhạo: “Tôi đoán mục đích của các người là kho vàng đúng không, sau khi tìm thấy thì các người sẽ giết chúng tôi”.

Lương Vĩ Siêu hí hóp nói: “Vậy nên cậu để Sa Phi Dương bọn họ đến kho vàng để đợi chúng tôi trước sao?”

- -----

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 751: Tung tích người canh giữ kho vàng

“Bọn họ cứ như biến ra từ trong không khí vậy, bởi vì họ đã ở trong kho vàng trước, có cách ẩn mình để không ai phát hiện ra!”

“Như vậy có thể thấy rằng lối ra ở đằng sau lưng các người!”

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Cô nói đúng, có điều tôi có chút kinh ngạc, lúc này rồi mà cô vẫn nghĩ đến kho vàng được!”

Lương Vĩ Siêu bật cười.

Mọi người đều nhìn cô ta.

Sau đó, Lương Vĩ Siêu cười nói: “Đương nhiên là có tâm trạng rồi, anh cho rằng dựa vào mấy người đó là có thể ngăn cản tôi sao?”

“Đúng vậy, dám các người, ngoại trừ tôi không đánh lại Tần Hoa ra, những người khác có ai là đối thủ của tôi chứ, càng không nói đến đại boss đang ở đây, Tần Hoa cũng chẳng là cái thá gì cả”, Đạo Trưởng hừ lạnh nói, trong mắt có chút đắc ý.

“Thật không biết ai cho các người tự tin nữa”.

Đạo Trưởng nói đúng, trong số bọn họ chỉ có Tần Hoa và Đạo Trưởng lợi hại nhất, những người khác như Sa Phi Dương, Bạch Vân Bằng và Trần Ngạo Kiêu kém hơn một chút, không có gì đáng sợ, dù gì bên bọn họ vẫn còn hơn chục cao thủ cấp 2.

Nhưng mà, không có gì là tuyệt đối cả.

Đạo Trưởng vừa dứt lời, Tần Hoa đã đứng dậy đi về phía Lương Vĩ Siêu mà nói: “Nếu đã như vậy thì tôi thử đánh với đại boss xem thế nào!”

Nói xong, Tần Hoa đột nhiên lao nhanh về phía Lương Vĩ Siêu như một quả đại bác được bắn ra.

Tốc độ của Tần Hoa quá nhanh khiến nhiều người có mặt không nhìn rõ.

Ngay sau đó, anh ta xuất hiện trước mặt Lương Vĩ Siêu, giơ nắm đấm lên thô bạo xuất chiêu.

Thực lực của Tần Hoa cực lớn, cũng không cần dùng đến sức mạnh của ám kinh.

Lương Vĩ Siêu không hề hoảng sợ, cô ta ngả người về phía sau, đồng thời tung một nắm đấm Thái Cực Quyền nhằm hóa giải sức mạnh của Tần Hoa.

Nhưng Tần Hoa đột nhiên dang rộng lòng bàn tay, duỗi thẳng cả tay về phía trước, cũng sử dụng một chiêu trong Thái Cực Quyền.

Thái Cực Quyền với Thái Cực Quyền, ai có hiểu biết sâu sắc hơn thì người đó có lợi.

Vốn dĩ Lương Vĩ Siêu định hóa giải sức mạnh của Tần Hoa nhưng sau khi Tần Hoa ra tay, sức mạnh đó không những không bị hóa giải mà ngược lại còn tràn ra như những cơn lũ.

Lương Vĩ Siêu lập tức cảm thấy một lực cực mạnh đập vào cánh tay mình.

“Bịch bịch bịch....”

Lương Vĩ Siêu lui về phía sau mấy bước, vẻ mặt không thể tin được.

Cảnh tượng này khiến cho Đạo Trưởng và người của gã ta cực kỳ kinh ngạc.

Không ai trong số họ ngờ rằng Lương Vĩ Siêu vừa mới giao đấu đã rơi vào thế bất lợi.

Theo hiểu biết có họ trước đây về Tần Hoa, cũng chính là Tần Sơn lúc đó, anh ta chỉ sử dụng nắm đấm một cách ngẫu nhiên chứ không giống như bây giờ, có chiêu thức riêng của mình.

Lúc này bọn họ cuối cùng cũng hiểu, trước đây Tần Hoa vẫn luôn che giấu thực lực của mình mà thôi.

Đạo Trưởng nghĩ đến đây thì trong lòng liền thở dài.

Bởi vì cho dù Tần Hoa có che giấu thực lực thì gã ta cũng đánh không lại anh, gã ta có thể không tức giận sao?

Tần Hoa bây giờ không cần giả bộ nữa, thế nên anh ta liền thể hiện hết sức mạnh của mình, anh ta không những biết dùng ám kình mà còn là một cao thủ ám kình nữa.

Sự kết hợp giữa Thái Cực Quyền và ám kình của anh ta khiến sức mạnh đó chồng chất như một ngọn núi.

Thực lực của Lương Vĩ Siêu cũng không thể coi thường, dù gì chịu một chương với sức mạnh cường đại như vậy cô ta cũng chỉ cần lùi lại vài bước, nếu là người khác e rằng sớm đã không chịu nổi chiêu đó rồi.

Bởi vậy vẻ mặt của Lương Vĩ Siêu cũng nghiêm nghị hơn nhiều, không dám khinh thường Tần Hoa nữa.

Lương Vĩ Siêu dang rộng hai chân, hai tay trái phải liên tục di chuyển qua lại tạo thành một tư thế rất thoải mái, sau đó cả người đẩy về phía trước tung ra một cú đấm.

Tần Hoa thấy vậy lập tức nắm chặt tay vung ra đỡ đòn.

Nhưng lần này, anh ta phát hiện nắm đấm của mình bị Lương Vĩ Siêu nắm chặt, Tần Hoa đẩy về phía trước Lương Vĩ Siêu cũng tiến lên trước, hai người cứ thế đẩy qua đẩy lại.

“Bùm!”

Đột nhiên có một tiếng động lớn vang lên.

Sau đó Tần Hoa liên tục lùi về phía sau.

Mọi người há hốc mồm kinh ngạc.

Bạch Vân Bằng nhìn thấy vậy thì không khỏi lo lắng nói: “Lương Vĩ Siêu quá mạnh rồi!”

Sa Phi Dương khẽ thở dài: “Người canh giữ kho vàng thứ hai đương nhiên rất mạnh rồi!”

Bạch Vân Bằng quay đầu lại kinh ngạc hỏi: “Anh Sa quen biết với người canh giữ kho vàng thứ hai sao?”

Sa Phi Dương im lặng một lúc rồi mới nói: “Chuyện đã xảy ra rất nhiều năm trước, tôi có chút ấn tượng mơ hồ, người biết cô ta là người canh giữ kho vàng thứ hai cũng chỉ có vài người”.

Bạch Vân Bằng sững sờ: “Sao anh Sa lại biết được điều đó?”

Vẻ mặt của Sa Phi Dương đột nhiên trở nên nghiêm túc, sau đó nhìn chằm chằm vào Lương Vĩ Siêu nói: “Bởi vì sư huynh của tôi đã bị cô ta giết!”

“Cái gì?”, Bạch Vân Bằng càng thêm kinh ngạc: “Thiên Hoa Sơn là do cô ta giết?”

Sa Phi Dương khẽ gật đầu: “Bởi vì tôi và sư huynh của mình đe dọa tới nơi giấu vàng, thế nên Lương Vĩ Siêu giết sư huynh của tôi, còn Lương Minh Nguyệt bắt nhốt tôi ở đây”.

Bạch Vân Bằng khó hiểu: “Tại sao lại là Lương Minh Nguyệt? Lương Minh Nguyệt có mục đích gì chứ?”

Lương Vĩ Siêu có lí do để làm điều này, đó là bởi vì Sa Phi Dương và Thiên Hoa Sơn rất dễ dàng phát hiện ra địa điểm của kho vàng, nhưng còn Lương Minh Nguyệt thì sao?

Lương Minh Nguyệt là có lý do gì đây?

Lương Vĩ Siêu là người canh giữ kho vàng thứ hai, lẽ nào Lương Minh Nguyệt cũng vậy?

Vào giây tiếp theo, Sa Phi Dương giải thích rằng: “Lương Vĩ Siêu luôn nói dối, cô ta nói người canh giữ kho vàng thứ 3 và thứ 4 đã mất tích, trên thực tế người canh giữ kho vàng thứ 3 chính là Lương Minh Nguyệt”.

“Mà người thứ 4 thì tôi chưa từng gặp qua”.

Bạch Vân Bằng há hốc miệng, nhất thời không biết nói gì, cuối cùng đành im lặng.

Lương Minh Nguyệt vậy nhưng là người canh giữ kho vàng.

Nhưng tại sao thực lực của Lương Minh Nguyệt không cao? Rõ ràng đều là người canh giữ, cái này có chút không hợp lý thì phải.

Nhưng Bạch Vân Bằng cũng không hỏi thêm nữa, bởi vì lúc này cuộc chiến giữa Lương Vĩ Siêu và Tần Hoa đã có kết quả.

Lương Vĩ Siêu sử dụng Thái Cực Quyền đánh lùi Tần Hoa, Tần Hoa không thể đánh trả.

Điều này cho thấy, Tần Hoa thật sự không phải là đối thủ của Lương Vĩ Siêu.

Nhưng Lương Vĩ Siêu vẫn rất ngạc nhiên trước thực lực của Tần Hoa: “Mới 30 tuổi mà có thể đạt tới trình độ cao như vậy, cậu đúng là một nhân tài hiếm có”.

Vì bị Lương Vĩ Siêu đâm trúng một quyền, Tần Hoa lùi về sau và nôn ra một ngụm máu.

Chu Khúc Nhi vội vã bước tới, nhanh chóng ôm lấy Tần Hoa lo lắng hỏi: “Anh không sao chứ?”

Tần Hoa khẽ lắc đầu: “Anh không sao!”

Đám người bên Lương Vĩ Siêu thở phào nhẹ nhõm. Họ khâm phục sức mạnh của cô ta và cũng rất vui khi Tần Hoa không thể đánh bại Lương Vĩ Siêu, có thể thấy bên họ thắng chắc rồi.

Lâm Dụ Xương tràn đầy tự tin nói: “Anh Bạch, anh xem sao cứ phải như vậy chứ? Bây giờ biết được chuyện này rồi, hôm nay không thể sống sót mà rời khỏi đây được đâu”.

“Đừng phí lời nữa, lên hết đi, giết bọn họ cho tôi!”, Đạo Trưởng hừ lạnh, xua tay nói.

Đám người phía sau tất cả đều bày ra tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Mà đúng vào lúc đó.

Một cơn gió mạnh ập đến.

Lương Vĩ Siêu - người vốn dĩ có biểu cảm khá thờ ơ, thậm chí còn có cử chỉ đắc thắng thì lúc này ánh mặt đột nhiên nghiêm nghị và vội vã lùi về phía sau.

Động tác của cô ta rất nhanh, nhưng cô ta nhanh thế nào cũng không bằng cơn gió kia được.

“Rầm!” một tiếng.

Đám tay chân của Đạo Trưởng đang lao tới phía trước thì đột nhiên đều bị đá bay ra ngoài.

Phải biết rằng, những người này đều là cao thủ cấp 2, lại còn nguyên một đám, nhưng họ bay ngược lại về phía sau, cảm giác không khác gì những người bình thường không có võ công.

Cùng lúc đó, một người phụ nữ mặc áo khoác gió màu tím đã đứng trước mặt Lương Vĩ Siêu, vung tay tát vào mặt cô ta.

Lương Vĩ Siêu thấy vậy thì lập tức vươn tay ra đánh Thái Cực Quyền, muốn hóa giải sức mạnh của cái tát kia.

Nhưng ngay sau khi cô ta duỗi tay ra, liền bị một lực lớn hơn chấn động, đồng thời bàn tay người đó đánh vào vai cô ta.

“Bịch!”

Lương Vĩ Siêu bay ra ngoài, va vào một bức tường đá ở một bên rồi rơi xuống.

“Rắc...!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 752: Tử Y xuất hiện

Tất cả mọi người đều hít ngược một ngụm khí lạnh, chết lặng người.

Theo nhận thức của họ, Lương Vĩ Siêu và Tần Hoa đã là những người mạnh nhất rồi, nhưng họ vừa nhìn thấy gì vậy?

Lương Vĩ Siêu bị bàn tay của người đó tát bay.

Điều này thật sự quá khủng khiếp.

Lương Vĩ Siêu đã đủ lợi hại rồi, mà người này, hoàn toàn không thể hình dung ra được thực lực ở tầng thứ mấy.

Còn Bạch Diệc Phi có phần kích động khi nhìn thấy người mới đến.

Lương Ngọc và Trần Ngạo Kiều cũng không khỏi phần khích.

Bởi vì người này chính là Tử Y.

“Sur phụ!”

Ba người cùng gọi.

Tử Y vẫn còn rất hung hăng, chửi bới Lương Vĩ Siêu một trận: “Tôi ghét nhất loại người bắt nạt hậu bối như cô, lại còn bắt nạt học trò của tôi, cô tưởng rằng mình thật sự bất khả chiến bại sao? Tôi nhỏ vào!”

Bạch Diệc Phi nhìn Tử Y hung hăng như vậy, không những không cảm thấy hoang đường mà ngược lại trong lòng rất âm áp.

Trước đó anh có nghe nói khi Tân Thu đến cứu bọn Đạo Trưởng, Tử Y biết được chuyện liền đến tìm Tân Thu, sau đó đập phá nhà ông ta.

Nếu không nói về những chuyện khác, chỉ riêng quan hệ thầy trò thôi, Bạch Diệc Phi đã rất cảm động rồi, bởi vì Tử Y đối với anh rất tốt.

Mà vào thời khắc sinh tử này, Tử Y đã đến kịp lúc, khiến bọn họ không còn lo lắng nữa.

Lương Vĩ Siêu nắm chặt vai mình bò dậy, trừng mắt nhìn Tử Y nói: “Cô vi phạm nội quy!”

“Mẹ kiếp, rõ ràng là cô vi phạm trước”, Tử Y hừ lạnh.

Đám người thấy vậy thì ngạc nhiên không thôi.

Mọi người đều là người canh giữ kho vàng, chưa kể đến việc kho vàng số 1 có đến hai người, ba người còn lại mỗi người quản một kho, như vậy thì năng lực của họ phải rất mạnh, nhưng bây giờ xem ra Lương Vĩ Siêu rõ ràng không phải là đối thủ của Tử Y.

Sa Phi Dương nhàn nhạt giải thích: “Thật ra Tử Y là người canh giữ kho vàng số 2, nhưng bởi vì không phục người canh giữ kho số 1 là sư huynh của mình, thế nên họ luôn có tranh chấp với nhau”.

“Tử Y không có hứng thú với những người canh giữ các kho vàng khác”.

Bạch Vân Bằng nghe xong thì sững sờ: “Như vậy cũng được sao?”

Trần Ngạo Kiêu dường như hiểu ra gì đó bèn gật đầu nói: “Thì ra là như vậy!”

Nhưng mà, Tử Y đột nhiên quay đầu lại chỉ vào Sa Phi Dương mà nói lớn: “Ông con mẹ nó câm miệng lại cho tôi! Nếu không phải ông có chút quan hệ với đồ đệ của tôi thì hôm nay bà đây giết ông đầu tiên!”

Sa Phi Dương nghe vậy thì bất giác dừng lại, sau đó im lặng không nói gì.

Sa Phi Dương là bậc thầy trong giới phong thủy, mà những người canh giữ kho vàng như bọn họ, điều cấm kỵ nhất là bị người khác biết về vị trí

của kho vàng, cho dù Sa Phi Dương không nói ra thì điều đó cũng luôn là một quả bom hẹn giờ.

Đây chính là lí do lại sao Lương Vĩ Siêu phải giết chết Sa Phi Dương, và Lương Minh Nguyệt bắt giam Sa Phi Dương.

Tử Y quay đầu nhìn Lương Vĩ Siêu nói: “Sao da mặt cô lại dày đến vậy, còn dám nói tôi phạm quy?”

“Lợi dụng thân phận người canh giữ cửa mình, tùy tiện lấy vàng trong kho số 2, còn muốn xâm nhập vào kho số 3 và 4, trên đời làm sao có chuyện tốt như vậy chứ?”

“Còn ông, ông và sư huynh của ông đã nhúng tay vào bài kiểm tra để lựa chọn người canh giữ kho số 1, thậm chí còn huấn luyện một ứng viên khác trở thành đàn em của mình”.

“Sau khi Bạch Diệc Phi biết được việc của kho số 3, cô đã sắp đặt cậu ta rơi vào cái bẫy cho mình tạo ra, Lương Vĩ Siêu, gan của cô cũng khá lớn đấy!”

Sắc mặt của Lương Vĩ Siêu tái nhợt, bởi vì kế hoạch của cô ta đã bị nhìn thấu.

Nhưng ngay sau đó cô ta lại mỉm cười: “Vậy thì đã làm sao?”

Tử Y cười lạnh: “Làm sao ư? Đương nhiên là tôi sẽ giết chết cô rồi!”

“Cô không thể!”, Lương Vĩ Siêu nhẹ nhàng nói.

Tử Y híp mắt: “Ai cho cô sự tự tin đó?”

Lương Vĩ Siêu cười nhạt đáp lại: “Đương nhiên là... cô ta!”

Khi câu nói của cô ta cất lên, đột nhiên có hai người bước ra khỏi khu rừng.

Một nam một nữ, người đàn ông cầm con dao găm đặt dưới cổ người phụ nữ.

Người đàn ông kia là Trương An, còn người phụ nữ chính là người đã mất tích từ lâu- Lý Tuyết.

Bạch Diệc Phi sau khi nhìn thấy Lý Tuyết thì đôi mắt mở to, nhìn chăm chăm vào cô.

Bạch Vân Bằng và những người khác cũng cau mày, vẻ mặt nghiêm trọng.

Lương Vĩ Siêu khẽ cười: “Thế nào? Tự tin này đã đủ hay chưa?”

Ngừng một chút rồi cô ta nói tiếp: “Lý Tuyết đang ở trong tay tôi, nếu cô dám làm gì tôi, Lý Tuyết sẽ lập tức đi gặp Diêm Vương, Lý Tuyết mà chết, vậy thì học trò tốt của cô sẽ không tha thứ cho cô đâu!”

“Không chỉ như vậy, còn có cả nhà họ Bạch, bởi vì cô ta đang mang thai đứa con của nhà họ”.

Tử Y nhìn chăm chăm vào Lương Vĩ Siêu với vẻ mặt bình tĩnh, sau đó quay đầu lại hỏi Bạch Diệc Phi: “Cậu chọn như thế nào?”

Bạch Diệc Phi sững sờ.

Một mặt là bảo vệ ngân khố của nhà nước không bị kẻ xấu xâm phạm, mặt khác chính là tính mạng của vợ và con mình, anh biết chọn sao?

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Lý Tuyết, trong lòng thềm đau xót.

Có lẽ đối với nhiều người đứng trước lựa chọn như vậy, là một người đàn ông, cho dù cảm thấy đau lòng thì cũng sẽ chọn hi sinh cái tôi để làm việc lớn.

Nhưng Bạch Diệc Phi thì lại không.

Anh không nghĩ được nhiều như vậy, anh chỉ hi vọng Lý Tuyết có thể sống, bởi vì Lý Tuyết là mạng sống của anh, là tất cả đối với anh.

“Vợ tôi chính là mạng sống của tôi”, Bạch Diệc Phi kiên định đáp.

Lúc này sẽ có rất nhiều người sẽ trách móc anh, bắt anh hi sinh cái tôi để thành toàn cho những người khác, nhưng dựa vào cái gì chứ? Bọn họ có tư cách gì bắt anh cứu giúp người khác?

Bạch Diệc Phi không quan tâm đến chuyện này, thế nên anh vẫn chọn người mà mình coi trọng nhất, đó chính là Lý Tuyết.

Còn Lý Tuyết thì đau lòng nhìn Bạch Diệc Phi, bởi vì cô cũng rất day dứt.

Chỉ vì cô mà Bạch Diệc Phi bị thương, bạn bè và những người thân của anh cũng bị thương, đây là điều mà cô không muốn nhìn thấy nhất.

Mọi việc đều do bản thân cô, thậm chí anh phải đứng trước biến cố lớn như vậy cũng là do cô.

Lý Tuyết cũng muốn Bạch Diệc Phi không quan tâm đến cô, nhưng cô không thể.

Bởi vì cô đang mang thai đứa con của anh.

Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn chăm chăm vào Lương Vĩ Siêu và hỏi: “Nói đi, làm thế nào cô mới thả vợ tôi?”

“Các người lập tức rời khỏi đảo Lam, đợi tôi chuyển hết số vàng trong kho số 3 thì vợ anh sẽ trở về bình an vô sự”, Lương Vĩ Siêu cười nói.

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Không được, cô phải thả vợ tôi ra trước, tôi có thể đảm bảo với cô tất cả mọi người sẽ rời khỏi đảo Lam này”.

Lương Vĩ Siêu nghe thấy anh nói thì chế nhạo nói: “Anh còn có điều kiện để mặc cả với tôi sao?”

Bạch Diệc Phi siết chặt nắm đấm, im lặng.

Sau đó quay đầu lại nhìn Tử Y, Tử Y thờ dài nói: “Cậu tự quyết định đi”.

Bạch Diệc Phi lại trầm mặc một hồi, bây giờ anh không có cách nào cứu Lý Tuyết, cũng không có cách nào để thương lượng.

Bạch Diệc Phi không muốn thỏa hiệp.

“Được...”

Nhưng anh vừa nói một tiếng thì Tưởng An đột nhiên đè Lý Tuyết xuống sau đó nói: “Không cần phải mặc cả nữa, bởi vì, cậu không cần lựa chọn”.

Nghे vậ ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Tưởng An.

Đám người bên Bạch Diệc Phi cũng chấn động.

Đặc biệt là Bạch Diệc Phi, tim thất lại, nhìn Tưởng An chăm chăm.

Anh rất sợ, sợ Tưởng An sẽ dùng dao cắt cổ Lý Tuyết.

Sau đó, Tưởng An lùi lại một bước, dùng con dao găm trực tiếp cắt đứt dây trói cho Lý Tuyết.

Lý Tuyết được tự do rồi.

Mặt của Lương Vĩ Siêu đen lại.

“Đồ khôn, dám phản bội tôi!”

Nói xong, Lương Vĩ Siêu lập tức xông về phía Lý Tuyết.

“Không được!”

“Dừng tay!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 753: Lâm Dụ Xương, tôi giết chết ông!

Bạch Vân Bằng và những người khác cũng bị sock.

Bạch Diệc Phi nghiêng răng hét lên: “Đừng!”

Bạch Diệc Phi muốn xông qua cứu Lý Tuyết, nhưng bọn họ cách Lý Tuyết quá xa mà khoảng cách giữa Lương Vĩ Siêu và Lý Tuyết càng gần hơn, cho dù Tử Y có mạnh hơn Lương Vĩ Siêu đi nữa nhưng vẫn có vấn đề về cự ly, muốn cứu Lý Tuyết căn bản là không kịp.

Động thái của Lương Vĩ Siêu rõ ràng là muốn giành lại quyền khống chế Lý Tuyết hoặc nói cách khác là giết chết cô.

Bởi vì Trương An đã phản bội cô ta, Lý Tuyết không ở trong tay bọn họ thì sẽ không uy hiếp được đám người Bạch Diệc Phi, thế nên bọn họ bắt buộc phải có được Lý Tuyết trong tay.

Tuy nhiên, ngay lúc Lương Vĩ Siêu lao về phía Lý Tuyết, Trương An bước lên phía trước một bước, chặn trước mặt cô, giờ nắm đấm hướng về phía Lương Vĩ Siêu.

Nắm đấm của Lương Vĩ Siêu và Trương An va vào nhau.

“Bùm!”

Sau một tiếng động lớn, Trương An bay ngược về phía sau hơn mười mét, thậm chí còn làm gãy hai thân cây.

“Phụt!”

Trương An phun ra một ngụm máu tươi.

Tất cả mọi người bị chấn động.

Bởi vì trong số họ không ai ngờ rằng Tưởng An lại đứng ra bảo vệ cho Lý Tuyết.

Với khoảng thời gian này, Tử Y ngay lập tức nắm lấy cơ hội đến trước mặt Lương Vĩ Siêu.

Lương Vĩ Siêu thấy vậy thì vô cùng tức giận, nhưng cũng biết tình hình hiện tại không có lợi cho mình, thế nên cô ta lấy ra một gói bột thuốc rắc xung quanh mình.

Tử Y thấy vậy vội vã ôm lấy Lý Tuyết lùi về phía sau, bởi vì cô ta sợ bột này có độc, không tốt cho phụ nữ mang thai.

Bạch Vân Bằng cũng lao về phía Tưởng An và đỡ ông ta dậy.

Sau khi đám bột tan biến thì Lương Vĩ Siêu đã biến mất.

Không chỉ vậy, Đạo Trưởng cũng không biết đã chuồn mất từ lúc nào.

Lâm Dụ Xương là người duy nhất không chạy trốn.

Bạch Diệc Phi mặc kệ những vết thương trên người, nhịn đau đứng lên, bước từng bước về phía Lý Tuyết, ôm chặt lấy cô.

Lý Tuyết cũng ôm lấy anh, hai người ôm chặt lấy nhau, nước mắt không kìm được mà tuôn rơi.

Đột nhiên, giọng nói lo lắng của Bạch Vân Bằng truyền đến: “Lão Tưởng!”

Tưởng An nằm trên đất, khóe miệng không ngừng tràn ra máu tươi.

Tưởng An chỉ là một cao thủ cấp 2.

Một cao thủ cấp thấp như ông ta kém xa cao thủ cấp 1 như Lương Vĩ Siêu, thế nên lúc đứng lên bảo vệ cho Lý Tuyết, ông ta đã biết mình không thể sống sót rồi.

Sắc mặt Bạch Vân Bằng nặng nề nhìn Tường An.

Tường An cười với Bạch Vân Bằng.

Bạch Diệc Phi nhìn đau, được Lý Tuyết và Trần Ngạo Kiều dìu đến trước mặt Tường An, sau đó anh cúi gập người nói với Tường An: “Tôi xin lỗi!”

Tường An nhẹ giọng nói: “Không có...không có lỗi...”

Lúc Tường An tiễn Bạch Diệc Phi rời khỏi biệt thự nhà họ Bạch, ông ta từng nói cảm ơn anh vì lúc đó đã không tố cáo ông ta, mà Bạch Diệc Phi thì không tin lời này, nhưng trong lòng Bạch Diệc Phi vẫn cảm thấy day dứt: “Lời nói tôi đó, tôi đã không tin”.

“Không tin... là đúng rồi...đúng rồi”, giọng nói Tường An đứt quãng.

Bạch Diệc Phi khó hiểu nhìn ông ta.

Những gì Tường An nói lúc trước quả thật không đáng tin cậy, dù gì thì Tường An cũng ở cạnh Bạch Khiếu từ bé tới lớn, chắc rằng sớm đã coi Bạch Khiếu như con trai của mình, sao lại có thể vì hành động vô ý của Bạch Diệc Phi mà giúp đỡ anh chứ?

Nhưng nếu không phải như vậy thì tại sao ông ta lại phải cứu Lý Tuyết? Lại còn lấy mạng mình ra đổi.

Tường An nói một cách yếu ớt: “Tôi... nhìn cậu chủ nhỏ trưởng thành, nhưng tôi... cũng ở bên gia chủ cả nửa đời người, tôi không thể làm ra chuyện... nhìn gia chủ hạnh phúc rồi lại phải thất vọng”.

Đây là một câu nói rất dài, sau khi nói xong, Tường An dường như muốn ngã quỵ xuống đất sau khi dùng hết sức lực.

Sau đó ông ta từ từ nhắm mắt lại với một nụ cười trên môi.

Bạch Vân Bằng nhìn Tường An cũng yên lặng nhắm mắt lại.

Thấy vậy, tâm trạng của Lý Tuyết rất phức tạp, Tưởng An bởi vì cứu cô nên mới chết, mặc dù Tưởng An bắt cô nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn bảo vệ cô.

Lý Tuyết chỉ do dự một lát sau đó cúi đầu với Tưởng An nói: “Cảm ơn!”

Mặc dù lúc này lời cảm ơn cũng rất vô lực, nhưng ngoài chuyện đó ra thì cô cũng chỉ có thể nói hai chữ này.

Bạch Vân Bằng thở dài rồi nói: “Tại sao phải như vậy chứ?”

Ý của Bạch Vân Bằng là chỉ cần Tưởng An không đến thì căn bản sẽ không phải chết.

Nhưng nếu như vậy thì Bạch Khiếu sẽ không thoát khỏi liên quan, khi mọi chuyện kết thúc, tất cả mũi nhọn sẽ chĩa về Bạch Khiếu.

Thế nên Tưởng An mới tới.

Suy cho cùng, Tưởng An vì gia chủ cũng là vì Bạch Khiếu.

Bạch Diệc Phi rất khâm phục Tưởng An, có thể làm đến mức độ này, đồng thời trung thành với cả với gia chủ và Bạch Khiếu, không, cũng không đúng, Tưởng An trung thành với Bạch Vân Bằng, còn đối với Bạch Khiếu là yêu thương.

Ông ấy đã làm được cả hai điều đó nên anh vô cùng ngưỡng mộ.

Lúc này, Lâm Dụ Xương đột nhiên bước tới, nói với Bạch Vân Bằng: “Anh Bạch, tôi sẽ chịu tất cả trách nhiệm về những sai lầm mà mình phạm phải, sau khi quay về, tôi sẽ lập tức từ chức trong gia tộc”.

Bạch Vân Bằng im lặng không nói gì.

Còn Bạch Diệc Phi thì cau mày nhìn Lâm Dụ Xương, bất mãn nói: “Chỉ như vậy thôi sao?”

Vì Lâm Dụ Xương mà Lý Tuyết và Bạch Diệc Phi suýt chết.

Không chỉ có vậy, Lâm Dụ Xương còn liên quan đến rất nhiều chuyện và nhiều người khác.

Chẳng lẽ chỉ cần từ bỏ chức gia chủ là có thể quét sạch mọi thứ ông ta đã làm?

Lâm Dụ Xương nghe thấy lời Bạch Diệc Phi, dù sao cũng là trưởng bối, ông ta không nhịn được, lập tức quát lên: “Bạch Diệc Phi, cậu đừng có quá đáng, nếu không nể mặt Tiểu Cuồng thì tôi sớm đã...”

Lâm Dụ Xương vẫn chưa nói xong thì Bạch Diệc Phi đột nhiên xé toạc áo của mình ra.

Trên người anh lộ ra vô vàn vết sẹo ngang dọc, vết roi quất.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, thân trên của anh đều là vết thương, có những chỗ còn đang chảy máu.

Lâm Dụ Xương im bật.

Những người khác cũng há miệng ngạc nhiên.

Lý Tuyệt khẽ kêu lên, toàn thân Bạch Diệc Phi đều là vết hằn, hai mắt cô đỏ bừng, đau lòng không thôi.

Bạch Diệc Phi găm lên với Lâm Dụ Xương: “Lúc ở trên tàu, ông con mẹ nó để Chu Truyền Võ tra tấn tôi, cảm thấy vẫn chưa đủ sao?”

“Có phải là muốn giết tôi không?”

Lâm Dụ Xương không nói nên lời.

Khoảnh khắc tiếp theo, nắm đấm của Bạch Vân Bằng đã rơi lên người Lâm Dụ Xương.

“Rầm!”

Lâm Dụ Xương bay ra ngoài, ngã xuống đất.

“Phụt!”

Ông ta nôn ra một búm máu.

Bạch Vân Bằng cầm dao đi tới chỗ Lâm Dụ Xương nói: “Cho dù trước đây quan hệ giữa tôi và ông có tốt đến đâu, nhưng ông đã hành hạ con trai tôi đến như vậy, hôm nay tôi phải giết chết ông!”

Bạch Diệc Phi là con trai ruột của Bạch Vân Bằng và Ngô Quế Hương, hai người bọn họ cảm thấy vô cùng có lỗi khi gửi anh đi ra ngoài từ khi còn nhỏ.

Thế nên cảm giác day dứt này làm ông càng đau lòng và có lỗi với con hơn.

Thật ra họ cũng đối xử với Bạch Khiếu như vậy, nhưng bởi vì Bạch Khiếu cứu mạng họ, bị liệt nửa người, mất đi khả năng sinh con, thế nên họ cũng không biết phải làm sao.

Vì vậy, lúc Bạch Khiếu và Bạch Diệc Phi đánh nhau, bọn họ chỉ có thể giả vờ như không biết, bởi họ không muốn mất đi đứa con nào cả.

Nhưng điều này không có nghĩa là những người khác có thể làm tổn thương con trai ông.

Hôm nay, Lâm Dụ Xương đánh Bạch Diệc Phi thừa sống thiếu chết, trong lòng Bạch Vân Bằng ngập tràn lửa giận, càng thêm xót con hơn.

Lúc Bạch Vân Bằng đi đến trước mặt Lâm Dụ Xương, ông giơ con dao lên và chém xuống cổ ông ta: “Tôi giết chết ông!”

Lâm Dụ Xương nhìn thấy cảnh này thì lập tức bị dọa sợ, bởi vì ông ta không phải là Bạch Vân Bằng hay Diệc Gia, không có võ công lợi hại, ông ta chỉ có một cái đầu thông minh mà thôi.

Thế nên với một dao này, ông ta căn bản không thoát được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 754: Tình cảm cha con!

Lâm Dụ Xương lập tức cầu xin: “Anh Bạch, tôi sai rồi, cầu xin anh tha cho tôi đi mà, đừng giết tôi, xin anh đây!”

“A!”

Con dao chỉ còn cách cổ ông ta 2cm thì đột nhiên dừng lại.

Không phải vì Bạch Vân Bằng muốn tha cho Lâm Dụ Xương, mà là vì có người ngăn cản ông ấy lại.

Người này là Tần Hoa, Tần Hoa nắm lấy cánh tay Bạch Vân Bằng nhẹ giọng nói: “Không được giết ông ta!”

“Tại sao?”, Bạch Vân Bằng trừng mắt nhìn Tần Hoa.

“Tôi và ông đều giống nhau, đều muốn giết chết ông ta”, Tần Hoa trầm giọng nói: “Bởi vì Bạch Diệc Phi là anh em duy nhất của tôi”.

Bạch Vân Bằng quay đầu lại nhìn Tần Hoa, ngây ra trong chốc lát.

Tần Hoa giải thích: “Lúc đầu, đúng là tôi đã biến thành người thực vật, mà lúc ấy tình cờ có các chuyên gia của chính phủ đến thành phố Thiên Bắc, bọn họ biết tôi bị thương!”

“Vừa hay thời gian đó bọn họ đang nghiên cứu công nghệ y học tiên tiến nên đã bí mật chữa khỏi bệnh cho tôi”.

“Cũng chính vì vậy, bên trên mới giao cho tôi nhiệm vụ đặc biệt này”.

“Họ đã cho tôi một thân phận giả, sau đó tìm một người thực vật thật sự, giúp người đó cải trang giống tôi, tiếp tục nằm viện”.

“Số vàng này thuộc về nhà nước, bởi vì một số nguyên nhân nên không thể để thế giới biết được, vậy nên mới có người canh giữ kho vàng”.

“Tuy nhiên, thời gian gần đây một lưu lượng vàng lớn đang lưu thông trong nước làm thị trường bị ảnh hưởng nặng nề, bên trên đoán rằng có sự cố xảy ra với kho vàng”.

“Bởi nguyên nhân đó nên mới phải tôi bí mật điều tra”.

“Lí do tại sao trước đây tôi lại làm việc dưới quyền của Lâm Dự Xương, đó là vì mẻ vàng đầu tiên xuất hiện là thuộc gia đình họ”.

“Lâm Dự Xương là một trong những tội phạm chính, không thể để ông ta chết bây giờ, vả lại Lương Vĩ Siêu và Đạo Trưởng đều đã trốn thoát, chỉ có thông qua Lâm Dự Xương chúng ta mới có thể tìm ra tung tích của bọn họ”.

“Ngoài ra, kho vàng số 2 đã bị chuyển đi rồi”.

Sau khi nghe Tần Hoa giải thích đầu đuôi sự việc, tất cả mọi người đều im lặng.

Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng đã hiểu ra, tại sao lại có một Tần Sơn giống hệt như Tần Hoa, mà Tần Hoa lại không hề hấn gì và đứng trước mặt anh.

Bạch Vân Bằng hung tợn nhìn chăm chăm vào Lâm Dự Xương, tay cầm dao cũng run lên, bởi vì không giết được Lâm Dự Xương ông không cam tâm.

Bạch Diệc Phi lúc này mới đột nhiên nói: “Bố, thôi bỏ qua đi, giao ông ta cho Tần Hoa”.

Thân thể Bạch Vân Bằng đột nhiên run lên, sau đó qua lại nhìn Bạch Diệc Phi.

Vừa rồi Bạch Diệc Phi gọi ông là bố.

“Leng keng!”

Con dao trên tay Bạch Vân Bằng rơi xuống đất.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy Bạch Vân Bằng như vậy thì cảm thấy rất buồn, bởi vì anh phát hiện Bạch Vân Bằng dường như đã già đi rất nhiều.

Thật ra Bạch Diệc Phi chưa bao giờ gọi bố, bởi vì anh không có bố, sau khi kết hôn với Lý Tuyệt anh mới gọi Lý Cường Đông là bố, nhưng dù gì đó cũng không phải là bố ruột của anh.

Bây giờ anh gọi một tiếng bố, không bởi vì điều gì khác, chỉ bởi thái độ của Bạch Vân Bằng trong chuyện này. Khi anh yêu cầu nhà họ Bạch giúp đỡ, và bây giờ nhìn anh bị Lâm Dụ Xương tra tấn, Bạch Vân Bằng đã biểu hiện như một người bố đích thực.

Thế nên Bạch Diệc Phi mới gọi ông là bố.

Nhưng nếu nhớ lại hai năm trước, cho dù Bạch Vân Bằng có làm vậy thì Bạch Diệc Phi chưa chắc đã chấp nhận ông.

Bởi vì anh đã trải qua quá nhiều việc trong 2 năm, trưởng thành không ít, có một số việc cũng đã nghĩ thoáng hơn.

Mặc dù Bạch Diệc Phi có chút khó chịu với việc Bạch Vân Bằng thiên vị Bạch Khiếu, nhưng dù gì cũng là người một nhà, có quan hệ huyết thống.

...

Lâm Dụ Xương bị Tàn Hoa dẫn đi, trước khi đi, Bạch Diệc Phi vỗ vai Tàn Hoa nói: “Anh, quay về chúng ta phải đi uống một ly đây”.

“Được”, Tàn Hoa mỉm cười nói.

Sau đó, Tàn Hoa liếc nhìn về phía Chu Khúc Nhi ở bên cạnh, tựa hồ như có chút do dự.

Bạch Diệc Phi lập tức cố ý trêu ghẹo: “Hiểu rồi hiểu rồi, đợi hai người ấm áp trước, sau đó em mới đi tìm anh”.

Tàn Hoa khẽ nhin cười.

Đến thời điểm này, vấn đề đã tạm thời được giải quyết.

Một nhóm người trong số họ cũng chuẩn bị trở về thủ đô.

Nhưng trong đám người này, có một người, ánh mắt lạnh lùng, siết chặt nắm đấm.

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết bị mọi người vây quanh.

Tần Hoa và Chu Khúc Nhi cùng nhau áp giải Lâm Dụ Xương.

Xung quanh ai cũng có bạn đồng hành, nhưng cô ta là người duy nhất bị bỏ quên, không ai hỏi han đến.

Chỉ cần gọi cô ta đi cùng cũng được, nhưng không có ai cả.

Lương Ngọc cảm thấy thế giới thật lạnh lẽo, cô ta đã bị tất cả mọi người bỏ rơi.

Lương Ngọc rất khó chịu.

Chỉ trong một thời gian ngắn, cô biết được rằng bố mình đã bị giết chết bởi Lương Vĩ Siêu, sau đó Lương Vĩ Siêu đã thờ ơ và cho người làm nhục cô ta.

Tất cả những thay đổi này đều là một cú đánh lớn với cô ta, để lại vô số vết thương trong lòng.

Đột nhiên, một bàn tay vỗ nhẹ lên đỉnh đầu cô.

Lương Ngọc ngẩng đầu, phát hiện đó là sư phụ của mình, Tử Y.

Tử Y sờ đầu Lương Ngọc, sau đó từ từ ôm lấy cô.

“Còn có ta”, Tử Y nhẹ nhàng nói.

Lương Ngọc bất giác nắm chặt lấy quần áo của Tử Y, dựa vào vai của sư phụ mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, cô ta không tìm được mà òa khóc.

“Hu hu...”

Không biết mình đã khóc bao lâu, Lương Ngọc mới nghẹn ngào nói: “Sur phụ, con cảm thấy... không ai cần con cả.... không ai quan tâm đến con... con sống trên thế giới này cũng không còn ý nghĩa gì nữa....”

...

Một nhóm người ngồi tàu du lịch trở về.

Con tàu này là tàu Bạch Vân Bằng và những người khác dùng lúc đến đây, bọn họ đã đến trước Lương Vĩ Siêu nửa ngày, sau đó dưới sự hướng dẫn của Sa Phi Dương, họ lái đến một nơi không người để cập bến.

Sau khi xuống thuyền, họ trực tiếp đến kho vàng.

Lâm Dụ Xương bị trói và ném vào trong cabin.

Sau khi con tàu ra khơi, Tần Hoa đi tìm Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đang được Lưu Hiểu Anh bôi thuốc, cô ta vẫn luôn có mặt ở trên tàu.

Lưu Hiểu Anh nhìn những vết thương dày đặc trên người Bạch Diệc Phi thì không khỏi cảm thấy xót xa.

Đối với độc dược trên người anh, Lương Ngọc và Chu Khúc Nhi, cũng không có gì quá khó cả, cộng thêm cả Phùng Trác, việc giải độc dễ như trở bàn tay.

Lưu Hiểu Anh bôi thuốc cho Bạch Diệc Phi, Lý Tuyết cũng dùng khăn tay lau mồ hôi cho anh.

Đang lau mồ hôi thì cô nhìn thấy ánh mắt đau khổ và lo lắng của Lưu Hiểu Anh, trong lòng cô có chút chua xót.

Đột nhiên, Lý Tuyết khẽ nói với Lưu Hiểu Anh: “Xin lỗi”.

Lưu Hiểu Anh ngẩng đầu, khó hiểu nhìn Lý Tuyết.

Bạch Diệc Phi nghe xong câu này thì dường như nghĩ tới điều gì đó, ngay sau đó anh nhắm mắt giả vờ ngất xỉu.

Lý Tuyết vươn tay chọc chọc vào đầu Bạch Diệc Phi nói: “Đừng giả vờ nữa, em có chuyện muốn nói với anh”.

Thân thể Lưu Hiểu Anh run lên.

Trái tim Bạch Diệc Phi cũng trở nên căng thẳng.

Đúng lúc này thì có tiếng gõ cửa.

Ba người ngậy ra một lúc, sau đó Lý Tuyết bước tới cửa.

Đến cửa, Tần Hoa cười ngượng nói: “Tôi đến thăm cậu ấy”.

Lý Tuyết thấy vậy, lập tức tránh lối cho Tần Hoa vào: “Anh, vào đây đi”.

Lưu Hiểu Anh đã bôi xong thuốc cho Bạch Diệc Phi, cô ta và liếc nhìn nhau một cái rồi lặng lẽ rời đi.

Bạch Diệc Phi sau khi nhìn Tần Hoa thì phấn khích nói: “Anh!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 755: Tần Hoa trở lại

Anh hoàn toàn quên mất việc trên người mình còn vết thương, anh muốn đứng dậy nhưng do bị gãy xương ức quá đau nên không thể ngồi dậy nổi.

Tần Hoa nhanh chóng bước tới đờ anh lại: “Đừng nhúc nhích, mau nằm xuống đi”.

Bạch Diệc Phi nhìn Tần Hoa rồi vui vẻ cười nói: “Anh có thể tỉnh lại, yên ổn đứng trước mặt em vậy là em đã rất vui vẻ rồi”.

Sau đó Tần Hoa mỉm cười, cũng cảm thấy hơi có lỗi: “Anh đã khiến cậu phải khổ rồi”.

“Không đâu”, Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Chỉ cần biết anh mạnh khỏe đứng trước mặt em thì em đã vui lắm rồi”.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, không cần nói ra nhưng ai cũng hiểu.

Nhưng không bao lâu sau Bạch Diệc Phi đột nhiên nghĩ đến một chuyện gì đó, anh hơi ngượng ngùng nói: “Anh à, chuyện là... kho vàng số 3 kia...em có động vào một chút”.

Tần Hoa nghe vậy thì khẽ lắc đầu nói: “Người canh giữ kho vàng thay đất nước nước không được vào biên chế, cũng chẳng có tiền lương. Nếu dưới tình huống đặc biệt có thể dùng một ít vàng để duy trì cuộc sống của mình”.

“Nhưng mà không phải là không hạn chế số lượng lấy, chỗ vàng cậu dùng cũng không vượt ngoài giới hạn cho phép. Thậm chí còn chưa đạt tới một phần mười giới hạn đó. Vậy nên không cần lo lắng”.

“Lương Vĩ Siêu mới gọi là dùng nhiều. Nghe nói đã mất năm trăm tỷ vàng rồi”.

Sau khi nghe xong thì Bạch Diệc Phi kinh ngạc không thôi.

Năm trăm tỷ!

Đây là một con số không tưởng.

Tần Hoa nghĩ xong còn nói: “Có lẽ còn không dừng lại ở đó đâu”.

Bạch Diệc Phi không biết nên hình dung tâm trạng lúc này của mình như thế nào nữa.

Anh im lặng một lúc mới hỏi tiếp: “Hiện giờ người trông coi kho vàng số 1 đến kho số 3 đều đã biết rõ, vậy người trông kho vàng số 4 là ai?”

“Anh cũng không biết nữa. Người ở bên trên kia không nói gì, có vẻ rất thần bí. Như vậy thì dù ba kho vàng kia có xảy ra chuyện gì thì kho số 4 mãi mãi là kho bí mật nhất”.

Bạch Diệc Phi ngẫm lại mấy chữ cuối cùng: “Chẳng lẽ là...”

Tần Hoa mỉm cười, anh ta vừa nói chuyện vừa đeo một chiếc đồng hồ lên tay mình, sau đó thì lại đưa cho Bạch Diệc Phi nhìn: “Cho dù như thế nào thì bây giờ nhiệm vụ của anh xem như đã hoàn thành. Sau này chúng ta có thể gặp mặt như bình thường rồi”.

Trên cổ tay anh ta chính là chiếc đồng hồ Bạch Diệc Phi tặng lúc kết hôn.

Bạch Diệc Phi nhìn một chút rồi cười nói: “Vậy thì tốt rồi”.

Hai người trò chuyện một lúc, sau đó Tần Hoa muốn đi tìm Chu Khúc Nhi, nhưng mà trước khi đi anh ta vẫn nói với Bạch Diệc Phi: “Còn một việc nữa, trong khoảng thời gian này anh đã điều tra được hình như có cả kho vàng số 5, nhưng mà cũng có thể đây là tin giả”.

Sau khi nói xong lời này thì Tần Hoa cũng không để ý nhiều nữa mà trực tiếp rời đi.

Bạch Diệc Phi lại rơi vào trầm tư. Lúc đang ở kho vàng số 3 anh có phát hiện ra hai hang động chứa vàng, hơn nữa số lượng vàng trong hang động số 2 kia rõ ràng nhiều hơn hang động số 1 gấp mấy chục lần.

Hơn nữa nơi Sa Phi Dương bị giam cầm chính là chỗ hang động vàng số 2.

Đột nhiên Bạch Diệc Phi nghĩ đến một loại khả năng.

...

Sau khi rời đi thì Tần Hoa đã đi về gian phòng của mình.

Bên trong gian phòng, Chu Khúc Nhi đang ngồi bên cạnh cửa sổ, đưa lưng về phía anh ta, quay người nhìn ra bên ngoài.

Tần Hoa nhìn bóng lưng của Chu Khúc Nhi thì nghĩ đến ngày kết hôn của mình.

Ngày đó rõ ràng là lúc bọn họ kết hôn, nhưng anh ta lại trở thành người thực vật, cuối cùng cũng không tỉnh lại.

Chu Khúc Nhi chắc hẳn rất đau lòng!

Khi anh ta dùng thân phận mới nhìn thấy Chu Khúc Nhi, thì anh ta đã rất muốn bước lên an ủi cô, nhưng anh ta không thể. Anh ta không thể để lộ thân phận của mình.

Vậy nên anh ta chỉ có thể yên lặng đứng đó nhìn, thậm chí phải giả vờ như không biết.

Về sau anh ta không thể nhẫn nhịn được tình trạng như này nữa, vậy nên mới vờ như có hứng thú với cô.

Sau này khi Chu Khúc Nhi nói với anh rằng: “Em nhớ anh”.

Thì anh đột nhiên nhớ lại trước khi kết hôn bọn họ đã ở cùng nhau rồi.

Tần Hoa từ từ bước tới rồi ngồi xuống bên cạnh Chu Khúc Nhi, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy vai cô.

Cơ thể Chu Khúc Nhi run rẩy, sau đó cô ta quay người lại nhìn Tần Hoa.

Hai người đối mặt với nhau.

“Khúc Nhi...”, Tần Hoa lên tiếng trước.

Chu Khúc Nhi không trả lời, chỉ dùng gương mặt lạnh lùng nhìn anh ta.

Trong lòng Tần Hoa đau đớn, anh ta muốn nói gì đó nhưng không thể mở miệng.

“Khúc Nhi...”

Một giây sau Chu Khúc Nhi trực tiếp nhào vào trong ngực anh ta, khóc lớn.

“Hu hu hu...”

Cô ta vừa khóc vừa dùng nắm đấm đánh vào vết thương của Tần Hoa.

“Anh, tên khốn kiếp này...”

Tần Hoa để mặc cho Chu Khúc Nhi đánh mình, thậm chí còn có chút luống cuống.

“Khúc Nhi, anh...”

Tần Hoa không biết phải an ủi Chu Khúc Nhi thế nào.

Một giây sau Chu Khúc Nhi đột nhiên ngẩng đầu lên ôm lấy Tần Hoa, sau đó mạnh mẽ hôn anh ta.

Tần Hoa lập tức mơ hồ.

Cho dù da mặt Tần Hoa có mỏng thế nào, nhưng khi bị người phụ nữ mình thích làm ra hành động thế này thì có thể không phản ứng sao?

Rất nhanh Tần Hoa lập tức có phản ứng, nhưng mà anh ta vẫn ngượng ngùng như cũ.

“Khúc Nhi, chúng ta...như này không tốt lắm...”

Chu Khúc Nhi buông Tần Hoa ra rồi trừng mắt nhìn anh ta một cái, sau đó không thèm quan tâm xé rách quần áo của Tần Hoa.

“Khúc Nhi...đang là ban ngày...đừng...á...”

Nội tâm Tần Hoa rất thấp thỏm, vừa nghĩ mình cần phải làm những gì lại vừa sợ đột nhiên có người đến gõ cửa.

Nhưng ngay sau đó anh ta đã tỉnh táo hơn rất nhiều.

Bởi vì sau khi Chu Khúc Nhi xé rách quần áo của anh ta xong thì lập tức cắn một cái vào bả vai anh ta, cô ta dùng rất nhiều sức lực khiến cho Tần Hoa hơi nhú mào.

Nhưng mà Tần Hoa cũng không nói gì, chỉ một mực chịu đựng. Nếu như vậy có thể khiến cho tâm trạng Chu Khúc Nhi đỡ hơn một chút thì dù có cắn mất một miếng thịt anh ta cũng cam tâm tình nguyện.

Chu Khúc Nhi để lại một dấu răng rất sâu, còn mơ hồ rịn ra chút tơ máu, nhưng cô ta lại liếm lên vết thương một phát.

Tần Hoa hơi run lên, ánh mắt có chút thay đổi.

“Khúc Nhi...”

Sau đó Chu Khúc Nhi lại ngẩng đầu lên điên cuồng hôn.

Tần Hoa cũng không nhịn được nữa.

....

Ở trên boong tàu, Lưu Hiểu Anh đang đứng cùng với Lý Tuyết.

Hai người tựa vào lan can, nhìn biển cả mênh mông, cảm nhận từng luồng gió biển mẫn mẫn

Không lâu sau Lưu Hiểu Anh nói với Lý Tuyết: “Cô đi vào trước đi. Gió lớn không tốt cho cơ thể cô”.

“Hiểu Anh”, Lý Tuyết đột nhiên gọi cô ta một tiếng khiến cho Lưu Hiểu Anh vô thức nắm chặt lan can, sau đó lại thả lỏng.

Lý Tuyết khẽ nói: “Thành thật xin lỗi”.

“Cô xin lỗi tôi làm gì?”, Lưu Hiểu Anh không hiểu rõ.

Lý Tuyết khẽ lắc đầu, cũng không nói rõ mà chỉ nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Thật ra lúc đó tôi rất mơ hồ”.

Chuyện lần này xảy ra suýt chút nữa khiến cho Bạch Diệc Phi mất mạng, còn liên lụy sang rất nhiều người cùng rất nhiều chuyện lớn hơn. Có đôi khi cô đã nghĩ, nếu như mình chết thì mọi chuyện sẽ chấm dứt.

Cô cũng không hiểu mình có tài đức gì mà khiến cho Bạch Diệc Phi coi trọng cô đến mức này. Cô ở bên cạnh Bạch Diệc Phi rốt cuộc là đúng hay là sai?

Trước kia cô phạm phải một việc rất ngu ngốc, lúc biết mình không thể mang thai thì nhẫn tâm muốn ly hôn với Bạch Diệc Phi. Sau này mới biết được, ngay lúc cô rời đi thì Bạch Diệc Phi đã bị người ta đâm một dao, suýt chút nữa mất mạng.

Lúc đó cô rất hối hận, kiên trì muốn ở bên cạnh Bạch Diệc Phi, nhưng bây giờ cô lại đang do dự.

Vậy nên cô mới nói có đôi khi bản thân rất mơ hồ.

Lưu Hiểu Anh nhìn cô không nói gì, bởi vì bây giờ trong lòng cô ta vẫn còn Bạch Diệc Phi. Đã nói muốn quên anh đi, nhưng muốn quên một người

nào có nhanh như vậy?

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 756: Lương Ngọc biến mất

Lưu Hiểu Anh cười khan hai tiếng rồi nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, cứ làm theo trái tim mình là được”.

“Tôi còn phải đi phối thuốc. Đi trước nhé”.

Sau khi nói xong thì Lưu Hiểu Anh nhanh chóng trở vào phòng nhỏ trên thuyền. Trong phương diện tình cảm thì Lưu Hiểu Anh cũng không muốn nói nhiều.

Lý Tuyết nhìn theo bóng lưng rời đi của Lưu Hiểu Anh thì đột nhiên nghĩ: Nếu như đổi lại là cô ấy, cô ấy sẽ làm như thế nào? Sẽ nghĩ thế nào chứ?

Lúc này Chu Khúc Nhi đi ra từ khoang thuyền, sau khi nhìn thấy Lý Tuyết thì cười nói: “Sao cậu lại đứng một mình ở đây? Không đi vào xem chồng cậu sao?”

Lý Tuyết thoát khỏi dòng suy nghĩ của mình, cô thấy Chu Khúc Nhi đỏ mặt đi đến thì hơi sững sốt, sau đó kịp thời phản ứng lại, không khỏi cười nói: “Nhìn xem cậu nóng vội chưa này”.

"Đứng sang một bên!", Chu Khúc Nhi trừng mắt nhìn Lý Tuyết.

Ý cười tràn đầy trên gương mặt Lý Tuyết.

Sau đó hai người cười nói một lúc, trông rất vui vẻ.

Cảnh tượng vui vẻ này bị Lương Ngọc đứng trên hai người một tầng nhìn thấy hết.

Một mình Lương Ngọc đứng ở trên tầng, lúc thì nhìn biển, lúc thì quan sát Chu Khúc Nhi và Lý Tuyết.

Cô ta đột nhiên nhớ lại đêm hôm đó cô ta và Chu Khúc Nhi bị bắt về. Hai người đều khổ sở, đều buồn bã như nhau.

Nhưng mà bây giờ Chu Khúc Nhi đã không còn khổ sở, không còn buồn bã nữa rồi.

Còn Lương Ngọc thì lại khó vượt qua được.

Giống như cả thế giới này chỉ còn lại một mình, không có bất cứ người nào quan tâm đến cô ta.

Cô ta cảm thấy rất lạnh, không phải cơ thể lạnh, mà là trái tim.

Đột nhiên trong đầu cô ta xuất hiện một ý niệm.

Nhảy từ đây xuống, nhảy vào trong lòng biển.

Dù sao cũng không còn người nào quan tâm đến cô ta nữa, chỉ sợ sau khi bản thân nhảy xuống rồi cũng chẳng có người nào phát hiện ra.

Thế là Lương Ngọc tiến từng bước từng bước về phía trước, đi về phía lan can.

Cô ta nắm chặt lấy lan can, ý niệm trong lòng thúc giục cô ta nhảy xuống.

Đúng lúc này bàn tay của cô ta đột nhiên bị nắm lại.

Cơ thể Lương Ngọc hơi lung lay, sau đó cô ta quay đầu nhìn lại.

Cùng lúc đó, một giọng nói quen thuộc trong trí nhớ vang lên: “Cô gái ngốc nghếch này, đang làm gì đây hả?”

Lương Ngọc nhìn thấy một gương mặt quen thuộc thì sợ đến ngay người.

...

Ba ngày sau, cuối cùng bọn họ cũng về đến thủ đô.

Du thuyền cập bến, tất cả mọi người đều xuống thuyền, Bạch Diệc Phi đếm lại nhân số thì đột nhiên phát hiện ra không thấy Lương Ngọc.

Thế là anh nhanh chóng đi tìm Trần Ngạo Kiều: “Đại sư huynh, sao sư muội còn chưa xuống?”

Nghe anh nói vậy thì trong lòng Trần Ngạo Kiều giật mình, anh ta tranh thủ thời gian quay lại thuyền tìm người.

Hai mươi phút sau, Trần Ngạo Kiều quay lại rồi im lặng lắc đầu: “Tôi đã tìm từng góc ngách trên thuyền hết rồi, không tìm được”.

Bạch Diệc Phi rất lo lắng, anh hỏi tất cả mọi người xem có ai nhìn thấy Lương Ngọc không.

Nhưng tất cả mọi người đều nói không nhìn thấy.

Tử Y nghe xong cũng có chút lo lắng, sau đó nghĩ đến gì đó nên nói: “Có lẽ Lương Ngọc xuống thuyền một mình trước rồi”.

Bạch Diệc Phi nghe cô ta nói vậy mới đột nhiên phản ứng lại. Bản thân anh không để ý đến Lương Ngọc, mà trên thuyền này Lương Ngọc chỉ quen thuộc với anh, không quen những người khác, cho dù là đại sư huynh Trần Ngạo Kiều cũng vậy.

Trong những chuyện đã xảy ra kia, Lương Ngọc mới là người chịu đả kích lớn nhất.

Trong lòng Bạch Diệc Phi cảm thấy rất áy náy.

Đúng lúc này Lâm Cuồng đến nơi.

Bạch Diệc Phi nhìn Lâm Cuồng đứng trên bờ, hai mắt đang nhìn chăm chăm từng người trong đám bọn họ đi từ trên thuyền xuống.

Nhìn thấy vậy thì Bạch Diệc Phi không khỏi thở dài một hơi, sau đó anh nói với Trần Ngạo Kiều: “Đi qua đó đi”.

Vết thương trên người Bạch Diệc Phi quá nặng, không nên đi lại nên bây giờ Bạch Diệc Phi phải ngồi trên xe lăn.

Trần Ngạo Kiều đẩy xe đi xuống khỏi thuyền, đi đến bên cạnh Lâm Cuồng.

Lúc đi lên bờ anh bỗng phát hiện ra có rất nhiều cảnh sát được phái đến.

Bạch Diệc Phi nhìn Lâm Cuồng, anh do dự rất lâu mới nói: “Cậu biết?”

Lâm Cuồng gật đầu, sắc mặt cậu ta ảm đạm.

“Em thay mặt bố xin lỗi anh”, Lâm Cuồng khẽ nói, trong giọng nói không mang theo bất cứ cảm xúc gì.

Bạch Diệc Phi thở dài, bất đắc dĩ nói: “Nếu như chỉ có mình anh thì anh sẽ không để ý. Thế nhưng ông ta không chỉ nhằm vào mỗi anh, mà có rất nhiều chuyện ông ta gây ra đã vượt ra ngoài tầm hiểu biết của anh”.

“Hơn nữa ông ta đã làm sai thì cũng nên chịu hậu quả”.

Lâm Cuồng gật đầu, sau đó lạnh nhạt nói: “Em biết, nhưng cho dù ông ấy có làm chuyện gì thì vẫn là bố em”.

Bạch Diệc Phi im lặng không nói.

Lúc này Lâm Cuồng vượt qua Bạch Diệc Phi đi về phía Lâm Dụ Xương.

Lâm Cuồng đi đến trước mặt Lâm Dụ Xương, cậu ta hơi cúi đầu rồi hỏi: “Bố, con phải làm thế nào đây?”

Cả đoạn đường di chuyển này Lâm Dụ Xương đều thấy không cam tâm, nhưng sau khi nhìn thấy Lâm Cuồng thì tất cả vẻ không cam lòng đều biến mất hết.

Ông ta trầm mặc một lúc, sau đó vỗ bả vai Lâm Cuồng nói: “Bảo vệ nhà họ Lâm cho tốt”.

Ông ta vừa nói xong thì có cảnh sát đi tới, dẫn Lâm Dụ Xương từ trong tay Tần Hoa rời đi.

Lâm Cuồng đứng yên tại chỗ, vẫn cúi đầu.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cậu ta như vậy thì trong lòng rất khó chịu.

Lâm Dụ Xương chậm rãi đi theo cảnh sát hướng về phía xe cảnh sát đang đậu. Nhìn bóng dáng chậm chạp của ông ta thì bỗng cảm thấy ông ta bỗng trở nên vô cùng già nua.

Ngay lúc ông ta định bước lên xe thì đột nhiên nhìn thấy một người vô cùng quen thuộc.

Lâm Dụ Xương lập tức kinh hãi.

Đúng lúc này một tiếng xoạt vang lên, có bóng người hiện lên ngay sát ông ta.

Lâm Dụ Xương ngây ngẩn.

Sau đó ông ta cảm thấy ngực mình hơi đau xót nên chậm rãi cúi đầu nhìn.

Ông ta nhìn thấy bên ngoài lồng ngực mình đang ứa máu.

Tốc độ của người kia cực nhanh. Lúc mọi người chưa kịp phản ứng lại đã thấy hai người cảnh sát áp giải Lâm Dụ Xương ngã trên mặt đất.

Sau đó Lâm Dụ Xương cũng ngã xuống theo.

Không khí đột nhiên ngưng đọng lại trong chớp mắt.

Lâm Cuồng ngẩng đầu, ánh mắt như vỡ vụn khi chứng kiến cảnh tượng này, sau đó cậu ta điên cuồng kêu lên: “Xe cứu thương! Mau gọi xe cứu

thương đi!”

Cậu ta nổi điên xông về phía Lâm Dự Xương.

Bạch Diệc Phi cũng kịp thời phản ứng lại, anh không quan tâm đến cơ thể mình mà giãy dụa đứng lên rồi chạy tới.

Tần Hoa và đám cảnh sát cũng vây lại.

Trong nháy mắt có rất nhiều người vây quanh Lâm Dự Xương.

Đúng lúc này Bạch Diệc Phi vừa muốn chen vào đã bị Lâm Cuồng hung hăng đẩy một cú.

“Cút!”, Lâm Cuồng gào lên một tiếng, hai mắt nhìn Bạch Diệc Phi tràn đầy tơ máu.

Bạch Diệc Phi cắn răng, bởi vì chỗ Lâm Cuồng đẩy chính là lồng ngực của anh, mà xương ức của anh đã bị gãy. Một cú đẩy này khiến Bạch Diệc Phi đau đớn đến mức suýt chút nữa kêu thành tiếng.

Nhưng anh nhịn được, bởi vì anh biết Lâm Cuồng còn đau đớn và đau lòng hơn anh rất nhiều.

Mặc dù Lâm Dự Xương làm rất nhiều chuyện sai trái, chết cũng chưa hết tội, nhưng rốt cuộc thì ông ta vẫn là bố của Lâm Cuồng.

Trước đây Lâm Cuồng đã giúp Bạch Diệc Phi rất nhiều lần, Bạch Diệc Phi cũng thật sự coi Lâm Cuồng là anh em.

Vậy nên bây giờ anh có thể hiểu được tâm trạng của Lâm Cuồng.

Người giết Lâm Dự Xương giống như ánh sáng lóe lên, rất nhanh đã biến mất trong đám người.

Đây rõ ràng là giết người diệt khẩu.

Lâm Dụ Xương vừa chết, muốn lên án việc Lương Vĩ Siêu và Đạo Trưởng tác oai tác quái thì không có đầy đủ chứng cứ nữa.

Bởi vậy có thể nhìn ra người ám sát Lâm Dụ Xương chắc hẳn là Lương Vĩ Siêu hoặc là đồng lõa của bọn họ.

Lương Vĩ Siêu đã biết vị trí của kho vàng, nhưng bây giờ thì tạm thời bọn họ không dám ra mặt, chẳng qua chờ bọn họ phục hồi rồi thì chắc chắn sẽ lại đi đến kho vàng.

Tần Hoa nghĩ cần phải sắp xếp mai phục xung quanh kho vàng, ôm cây đợi thỏ.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 757: Đồ Sát nhà họ Chu

Nhưng mà Lâm Dụ Xương đã chết rồi, cho dù bắt được bọn chúng thì cũng chẳng có nhiều tác dụng nữa.

Trước khi xe cấp cứu đến, Lưu Hiểu Anh đã nhanh chóng thực hiện các biện pháp cấp cứu đơn giản cho Lâm Dụ Xương và hai nhân viên cảnh sát.

Rất nhanh sau đó, xe cấp cứu đã đến.

Lâm Cuồng lập tức theo xe cấp cứu rời đi, người rời khỏi đây cũng bao gồm cả Tần Hoa.

Bạch Diệc Phi nhìn chiếc xe cấp cứu hú còi lao đi mà lòng anh trăm mối cảm xúc rối bời.

Lý Tuyết bước đến bên cạnh anh, nắm lấy tay Bạch Diệc Phi, nhẹ giọng an ủi: “Ông xã, anh đã làm rất tốt rồi”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy, âm thầm thở dài một hơi.

Lưu Hiểu Anh đi tới, khẽ lắc đầu nói: “Cơ hội sống sót rất thấp”.

Bạch Diệc Phi lại yên lặng gật đầu.

Lưu Hiểu Anh ngẩng đầu, nhìn thấy mồ hôi lạnh trên trán Bạch Diệc Phi, bất giác quan tâm hỏi: “Sao thế? Có phải lại động đến vết thương trên người rồi không?”

Lý Tuyết nhìn thấy cảnh này, hai mắt rũ xuống.

Trái tim của Bạch Diệc Phi bỗng nhảy dựng lên, vội vàng lắc đầu nói: “Không sao, không sao”.

Lưu Hiểu Anh lập tức ra lệnh: “Mau quay về chỗ ngồi đi”.

Bạch Diệc Phi hết cách, chỉ đành phải quay về ngồi trên xe lăn.

Còn một điếm nữa, chính là lúc này khi Lưu Hiểu Anh quan tâm đến anh, trên mặt Lý Tuyết không hề có biểu cảm gì, nhưng bàn tay Lý Tuyết đang đỡ anh đột nhiên siết lại một chút, sau đó mới thả lỏng ra.

...

Trở lại bệnh viện, khi trong phòng bệnh chỉ còn lại Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết.

Lý Tuyết đột nhiên hỏi Bạch Diệc Phi: “Anh thấy Lưu Hiểu Anh thế nào?”

Trái tim Bạch Diệc Phi lại nhảy dựng lên lần nữa, sau đó biểu cảm trên mặt bình tĩnh nói: “Cô ta là một người rất được, nhất là về phương diện y thuật”.

“Quả thực như vậy, hơn nữa cũng là một người rất đẹp”, Lý Tuyết gật đầu.

Bạch Diệc Phi im lặng, không dám nói gì nữa.

Lý Tuyết lại nói tiếp: “Hơn nữa, cô ấy với anh...”.

Nhưng câu này chỉ nói một nửa rồi không nói nữa, sau đó nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lại càng không dám nói gì.

“Cô ấy đối xử với anh rất khác biệt”, Lý Tuyết nói nốt câu còn lại.

Bạch Diệc Phi lập tức nói: “Anh chính là ông chủ của cô ta, có thể giống người khác được sao?”

Lý Tuyết nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi, không cho anh có cơ hội trốn tránh, nói thẳng: “Lưu Hiểu Anh thích anh”.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc nhìn Lý Tuyết, không nói nổi một chữ nào.

Lý Tuyết khẽ thở dài nói: “Anh đừng nói những câu như không thể nào, không tin, em nhìn ra được”.

“Hơn nữa, em vẫn luôn nghĩ, rốt cuộc là mối quan hệ giữa ba chúng ta nên giải quyết thế nào?”

“Ông xã, anh cũng đừng nghĩ nhiều, em không phải lòng dạ hẹp hòi, chỉ là không biết, nên xử lý việc này thế nào mà thôi”.

Bạch Diệc Phi nắm chặt tay Lý Tuyết nói: “Em không hẹp hòi, là anh hẹp hòi”.

Lý Tuyết nghe vậy trừng mắt lườm Bạch Diệc Phi một cái, đang định nói gì thì có ai đó gõ cửa.

Lý Tuyết chỉ đành đứng lên mở cửa, sau lại thấy là Bạch Vân Bằng và Ngô Quế Hương.

Ngô Quế Hương vừa bước vào phòng liền đi thẳng đến bên giường bệnh của Bạch Diệc Phi, các kiểu câu hỏi lo lắng đau lòng hỏi han anh.

Bạch Vân Bằng lại đi theo Ngô Quế Hương, đứng ở cuối giường nhìn Bạch Diệc Phi.

Lý Tuyết nói: “Bố, mẹ, hai người ngồi đây trước, con đi lấy nước”.

Ngô Quế Hương vốn đang ân cần hỏi han Bạch Diệc Phi liền lập tức quay người lại nói với Lý Tuyết: “Đừng đừng đừng, để mẹ đi là được, Tuyết Nhi con bây giờ không nên để mình bị mệt”.

Lý Tuyết khẽ cười, vẫn cầm bình nước trên tay nói: “Mẹ, không sao đâu, cứ để con đi cho”.

Lý Tuyết cầm bình nước đi sang phòng lấy nước, kỳ thực mọi suy nghĩ trong lòng cô vẫn đang đặt vào chủ đề cuộc nói chuyện lúc nãy giữa cô và Bạch Diệc Phi.

Bọn họ nên làm gì đây?

Hơn nữa Lý Tuyết nói rằng cô không hẹp hòi, làm gì có chuyện đó chứ?

Chỉ cần là phụ nữ, trên phương diện này chắc chắn sẽ không thể không hẹp hòi.

Lý Tuyết nghĩ mãi nghĩ mãi rồi khoé mắt đỏ lên.

Ban đầu khi Lý Tuyết muốn ly hôn với Bạch Diệc Phi, cô còn định làm mới Lưu Hiểu Anh cho Bạch Diệc Phi, là cô đã mang đến cho Lưu Hiểu Anh một tia hy vọng, nhưng bây giờ cô lại không thể không dập tắt tia hy vọng đó.

Điều này đối với Lưu Hiểu Anh mà nói thật tàn nhẫn.

Lý Tuyết cảm thấy rất áy náy, cho nên muốn tìm cách đền bù lại cho Lưu Hiểu Anh.

Cô đã nghĩ rất nhiều cách để có thể đền bù cho Lưu Hiểu Anh, nhưng cách tốt nhất có thể đền bù được cho cô ta lại là cách tôn trọng bản thân mình nhất.

...

Màn đêm dần buông xuống.

Mười đại gia tộc hào môn, biệt thự nhà họ Chu, từng chiếc siêu xe lái ra khỏi khuôn viên biệt thự.

Trong số đó, trên một chiếc Bentley có Chu Truyền Quân em ruột của Chu Truyền Võ đang ngồi.

Bây giờ người nhà họ Chu đang vội vàng trốn khỏi thủ đô ngay trong đêm, đây là mệnh lệnh của nhà họ Chu.

Trong xe, con trai của Chu Truyền Quân là Chu Húc ngơ ngác hỏi ông ta: “Chúng ta vì sao lại phải bỏ trốn, cứ thế giao Ngưu Đại ra không được

à?”

“Việc không đơn giản như vậy”, Chu Truyền Quân lắc đầu nói: “Có tin tức nói rằng bác cả của con bị người bên trên giết rồi, cho nên chúng ta buộc phải rời khỏi thủ đô ngay trong đêm”.

“Người bên trên?”, Chu Húc sững sốt một lúc.

Chu Truyền Quân gật đầu: “Người bên trên có thể thay mặt cho quốc gia, hơn nữa bác cả của con bị giết, cả nhà họ Chu chúng ta cũng sẽ bị điều tra”.

“Con hiểu rồi”, Chu Húc gật đầu.

Sau đó Chu Truyền Quân lại lạnh lùng hừ một tiếng: “Nếu không, con cho rằng chỉ bằng tên tiểu thương nhà quê Bạch Diệc Phi mà chúng ta cũng phải sợ hay sao? Bác cả của con cũng sẽ không bị chết trong tay hắn ta!”

“Hơn nữa, Ngưu Đại vẫn còn có tác dụng, tuyệt đối không thể thả nó, cho dù là bác cả của con bị người bên trên giết chết, vậy Bạch Diệc Phi cũng không thoát được liên quan, đợi sau khi sự việc này bình ổn lại, chúng ta sẽ dùng Ngưu Đại để quay lại đối phó với Bạch Diệc Phi”.

“Vậy nếu như hắn ta ngăn chúng ta lại thì làm thế nào?”, Chu Húc gật đầu, sau đó đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

Chu Truyền Quân không khỏi bật cười chế nhạo: “Hắn ta ấy à? Giờ còn đang nằm trên giường bệnh kia, còn đến đây để ngăn chúng ta được hay sao?”

“Hơn nữa, hắn ta có đến chặn đường chúng ta thì chúng ta cũng chẳng sợ!”

Vừa nói xong câu này, chiếc xe ô tô đột nhiên phanh gấp.

“Két...”.

Ngay giữa con đường bỗng xuất hiện hàng chục người mặc áo đen.

Người đứng đầu tiên là một người đàn ông đeo khẩu trang màu đen, mà hai bên trái phải của anh ta có một người đàn ông thân hình cao to vạm vỡ và một người phụ nữ hơi béo đang đứng.

Rất rõ ràng, đây là người của Bạch Diệc Phi, lần lượt là Trần Ngạo Kiêu, Bạch Hồ và Chung Liên.

Do đó, Chu Truyền Quân đang ngồi trong xe lập tức hoảng hồn.

Ban đầu ông ta nghe nói khi Bạch Diệc Phi và Đạo Trường sống mái với nhau ở khu biệt thự cũng chỉ dựa vào mười mấy người áo đen mà chống chọi được rất lâu.

Chu Húc cũng đã từng nghe đến sự việc xảy ra đêm hôm đó, cho nên sau khi nhìn thấy đám người mặc áo đen này liền lập tức đoán ra được đây là người của Bạch Diệc Phi, nhất thời bị dọa cho mất hết hồn vía: “Bố, làm thế nào?”

Chu Truyền Quân hoảng hồn mất một lúc, sau đó lấy lại bình tĩnh: “Hắn ta cho rằng nhà họ Chu chúng ta vốn xếp hàng đầu trong mười đại gia tộc hào môn chỉ là hữu danh mà thôi à?”

“Họ Chu của chúng ta cũng có cao thủ, hơn nữa còn có hơn mười cao thủ hạng ba”.

Chu Truyền Quân ra lệnh: “Xuống xe, đánh cho tôi”.

Sau đó, trong đội xe của nhà họ Chu bước ra rất nhiều người, trong tay mỗi người đều cầm chặt vũ khí của mình.

Một trận quyết chiến sống mái chuẩn bị lên sàn.

...

Thủ đô vốn là nơi phồn hoa nhất của cả nước, nhưng đồng thời cũng là nơi có nhiều thị phi tranh đấu nhất.

Buổi sáng ngày hôm sau, Bạch Vân Bằng là người đầu tiên bước vào phòng bệnh của Bạch Diệc Phi.

Vì Lý Tuyết phải đi khám sức khỏe thai sản cho nên trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình Bạch Diệc Phi.

Bạch Vân Bằng mang theo một chiếc máy tính xách tay đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi rồi đưa nó cho anh xem: “Đây là việc xảy ra tối ngày hôm qua”.

Bạch Diệc Phi cầm lấy máy tính xách tay, sau khi nhìn vào thì ngậy ra một lúc.

“Tất cả người nhà họ Chu đã bị đồ sát, chết sạch trong một đêm? Chỉ còn lại mỗi con trai của Chu Truyền Quân là Chu Húc? Cái này...”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 758: Tháo chạy

“Gã nói, hung thủ chính là người của con”, Bạch Vân Bằng nhìn Bạch Diệc Phi nhíu mày.

“Không thể nào!”, Bạch Diệc Phi lập tức phản bác: “Là ai có ý vu cáo con?”

Bạch Vân Bằng nhíu chặt lông mày, trầm giọng nói: “Bây giờ không có chứng cứ nào khác, nhưng chỉ với những lời mà gã nói ra thì cũng đã đủ gây phiền phức cho con rồi”.

“Dù gì cũng là cả một gia tộc với hơn trăm mạng người, việc này quá lớn, sức ảnh hưởng mà nó gây ra không hề nhỏ, thời gian nay con vẫn nên tránh đi thì hơn”.

“Tại sao lại phải tránh?”, Bạch Diệc Phi khó hiểu nhìn Bạch Vân Bằng, sau đó nghiêm túc nói: “Nếu như tránh đi, chẳng phải sẽ càng chứng tỏ tội danh này là thật?”

Bạch Vân Bằng khẽ gật đầu, lại thở dài nói: “Đúng vậy, theo logic thông thường mà nói, quả thực là như vậy, nhưng mà cái người muốn vu oan cho con ắt cũng biết là con sẽ nghĩ như vậy cho nên người đó đã đoán được con sẽ không trốn tránh”.

Bạch Diệc Phi hơi khựng lại: “Nếu đã như vậy, hấn làm như thế với mục đích gì?”

“Không biết, có lẽ là cố ý chọc giận con”, Bạch Vân Bằng không chắc chắn đưa ra suy đoán của mình.

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu nói: “Chưa chắc”.

“Có lẽ, hấn đã có chứng cứ xác thực để chứng minh đó là con”, Bạch Vân Bằng suy nghĩ một lúc rồi nói.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì chìm vào suy nghĩ, sau đó anh lập tức nghĩ đến một người: “Nguu Đại!”

Bạch Vân Bằng khẽ gật đầu.

Theo suy nghĩ của Nguu Đại, nguyên nhân chính dẫn đến cái chết của Nguu Vọng chính là Bạch Diệc Phi, anh ta quy hết mọi trách nhiệm và sai lầm lên người Bạch Diệc Phi, cho nên anh ta mới căm hận anh.

Khi có người đi uy hiếp anh ta, lợi dụng anh ta, anh ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này để có thể giết được Bạch Diệc Phi.

Bạch Vân Bằng suy nghĩ một hồi rồi nói: “Bố cảm thấy việc này không phải do Lương Vỹ Siêu hoặc Đạo Trường làm, hẳn là có một người khác đứng phía sau thao túng mọi chuyện”.

"Lương Vỹ Siêu và Đạo Trường vẫn đang trốn trên Đảo Lam, hầu hết các cao thủ của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp đều đã bị Đạo Trường đưa đi hết rồi, trong tình huống không còn nhiều cao thủ như vậy mà vẫn có thể giết chết hơn một trăm mạng người của cả một gia tộc và hơn mười cao thủ hạng ba là điều không tưởng”.

“Cho nên, việc này không hề đơn giản như những gì mà chúng ta trông thấy, mà bố bảo con tránh đi một thời gian, kỳ thực là để con có thể yên lặng chờ đợi người đứng phía sau chuyện này xuất hiện”.

Bạch Diệc Phi nghe xong liền yên lặng hồi lâu, sau đó mới hỏi: “Vậy nếu như là người bên trên thì sao, có trốn được không?”

Bạch Vân Bằng cũng im lặng, nếu thật sự là người bên trên làm, trốn đến đâu cũng vô dụng.

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói quen thuộc của một người phụ nữ.

“Đi với tôi”.

Bạch Vân Bằng và Bạch Diệc Phi đồng thời nhìn ra cửa.

Giương mặt Tử Y mang theo nụ cười, trên người vẫn mặc chiếc áo gió màu tím quen thuộc, bước chân vững vàng tiến vào trong phòng.

Sau khi Tử Y bước vào, không để ý đến Bạch Vân Bằng mà nở nụ cười với Bạch Diệc Phi, nói: “Đi theo chúng tôi?”

“Chúng tôi?”

...

Bạch Diệc Phi đã đi theo Tử Y.

Nhưng vì anh rời đi quá vội vàng, không cả có thời gian để chào từ biệt Lý Tuyết, trước khi đi, chỉ đành dặn dò Bạch Vân Bằng chăm sóc cho Lý Tuyết thật tốt.

Bạch Vân Bằng bảo đảm: “Yên tâm, con dâu bây giờ đang có bầu, chắc chắn sẽ bảo vệ thật tốt cho nó, không để nó phải chịu bất kỳ nguy hiểm nào”.

Kỳ thực, lúc đầu Bạch Diệc Phi là muốn đưa Lý Tuyết đi cùng, nhưng đã bị Tử Y ngăn cản.

Tử Y nói: “Chúng ta đang tháo chạy”.

Bạch Diệc Phi lập tức dừng khựng lại, quả thực, anh bây giờ rõ là đang tháo chạy, trong quá trình bỏ trốn này chắc chắn sẽ gặp phải rất nhiều nguy hiểm mà anh chưa biết, giờ Lý Tuyết lại đang có bầu, cô không thích hợp để cùng chạy trốn với anh.

Vì vậy chỉ có một mình Bạch Diệc Phi đi theo Tử Y.

Sau khi Bạch Diệc Phi và Tử Y lên thuyền, anh nhìn thấy Sa Phi Dương và Lưu Hiểu Anh.

Lúc này, anh đã hiểu ý của Tử Y khi nói đến “chúng ta” là ai.

Song, Bạch Diệc Phi cũng cảm thấy khó hiểu, khẽ hỏi Tử Y: “Su phụ, sao ông Sa cũng đến?”

“Muôn thừa kế thân phận của Người canh giữ, thực lực của cậu bây giờ vẫn chưa đủ, cũng có thể nói là rất yếu, lần này vừa hay có thể tranh thủ thời gian chạy trốn này để tập trung nâng cao thực lực của cậu”.

“Thực lực của Sa Phi Dương mặc dù không phải mạnh nhất, nhưng ông ta lại biết những thứ khác, truyền dạy cho cậu cũng không tệ, thêm vào những thứ mà tôi dạy cho cậu nữa, tương lai nói không chừng còn có thể giỏi hơn tôi”.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì sững người ra.

Anh có thể giỏi hơn Tử Y sao?

Điều này đối với anh mà nói, nó ly kỳ như thể một câu truyện trong nghìn lẻ một đêm vậy.

Thực lực của Tử Y quá mạnh, đến cả Lương Vỹ Siêu cũng không thể đánh lại được cô ta, càng đừng nói đến anh? Cho nên anh không cảm thấy mình có thể giỏi hơn Tử Y được.

Nhưng Tử Y lại không cho là vậy, bởi vì bên trong cơ thể của Bạch Diệc Phi có một loại khả năng thiên phú mà cô ta không thể lý giải được.

Đối với việc đưa Sa Phi Dương theo thì Bạch Diệc Phi coi như đã hiểu, nhưng lại khó hiểu hỏi Tử Y: “Vậy tại sao lại đưa Lưu Hiểu Anh theo?”

“Vết thương của cậu đã khỏi hẳn rồi à?”, Tử Y lạnh nhạt hỏi.

Bạch Diệc Phi: "...".

...

Nhà họ Chu, gia tộc đứng đầu trong mười đại gia tộc hào môn, trên dưới có tổng cộng hơn một trăm người, trong vòng một đêm đã bị đồ sát chết sạch.

Sự việc này sau đó đã lan ra khắp thủ đô bằng một tốc độ cực nhanh.

Người của những gia tộc còn lại, sau khi nghe thấy tin tức này thì ai nấy đều hoang mang tột độ, cho nên, bọn họ mới nhanh chóng tập trung lại với nhau để giải quyết Bạch Diệc Phi, bởi vì bọn họ ai nấy đều sợ hãi, sợ gia tộc của mình cũng sẽ có kết cục giống với nhà họ Chu, bị diệt khẩu chỉ trong một đêm.

Mà bọn họ hầu như không hề biết, Bạch Diệc Phi đã lên một chiếc du thuyền.

Mà đúng vào lúc con thuyền khởi động, Tần Hoa cũng đến nơi.

Dù sao thì Tần Hoa cũng có thân phận cảnh sát, lại từng bị người bên trên phái đi làm nhiệm vụ đặc biệt, đương nhiên, sau khi trông thấy Tần Hoa, Lưu Hiểu Anh và Tử Y đều đứng lên phía trước để bảo vệ cho Bạch Diệc Phi.

Tần Hoa nhìn bọn họ hỏi: “Bắt hả?”

Tử Y lạnh lùng hừ một cái, nói: “Đánh nhau hả?”

Cho dù quan hệ giữa Tần Hoa và Bạch Diệc Phi có tốt hơn nữa, thì việc một đêm giết sạch hơn một trăm mạng người là một chuyện vô cùng lớn, giữa bọn họ không thể dùng tình cảm riêng để nói chuyện được.

Hơn nữa, trước giờ Tần Hoa là một người công tư phân minh, nếu không anh ta cũng sẽ không nhẫn nhịn chịu đựng sự đau khổ khi phải chia ly với Chu Khúc Nhi để đi hoàn thành nhiệm vụ đặc biệt mà quốc gia giao cho anh ta.

Bạch Diệc Phi lắc đầu cười khò.

Nếu như người khác đến bắt anh, có lẽ Bạch Diệc Phi sẽ thực sự chống đối, nhưng người đến lại là Tần Hoa.

Dù gì vẫn còn mối quan hệ giữa anh và Tần Hoa, anh cũng không muốn để Tần Hoa và Tử Y đánh nhau.

Bạch Diệc Phi cười khỏ, đi vòng qua Lưu Hiểu Anh và Tử Y, sau đó rất phối hợp vừa đưa hai tay của mình ra vừa nói: “Anh, không phải em”.

Tần Hoa chỉ vỗ vỗ vai Bạch Diệc Phi, sau đó nắm lấy một bên cổ tay của anh, đưa anh vào bên trong thuyền: “Vào trong thuyền rồi nói”.

Những người khác thấy cảnh này thì ngây hết cả ra.

Gần như không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Tần Hoa không phải đến đây để bắt Bạch Diệc Phi sao?

...

Sau khi thuyền ra khơi, Tần Hoa mới nói bằng giọng đều đều: “Người bên trên không đơn giản như mọi người nghĩ, những việc mà mọi người nghĩ ra được thì bọn họ cũng có thể nghĩ đến được, hơn nữa còn nghĩ nhiều hơn cả mọi người”.

Bạch Diệc Phi sững sờ hỏi: “Ý là sao?”

Bạch Diệc Phi bây giờ vẫn còn đang ngẩn ngơ, Tần Hoa không những không đến bắt anh mà ngược lại còn đi theo bọn họ lên thuyền.

Tần Hoa nói tiếp: “Rốt cuộc là ai làm, bọn anh tạm thời còn chưa điều tra ra được, nhưng bọn anh đã điều tra ra được không phải là người của cậu làm”.

“Mà nhiệm vụ bên trên giao cho anh là bảo vệ kho vàng của quốc gia, đồng thời điều tra ra hung thủ thực sự đứng phía sau”.

Bạch Diệc Phi nghe xong những lời này liền sững sờ không thôi.

Nhưng Tử Y thì đã từ từ buông lỏng cảnh giác, Lưu Hiểu Anh cũng thờ phào một hơi.

Tần Hoa đi cùng với nhóm người Bạch Diệc Phi cũng là để điều tra ra hung thủ thực sự đứng phía sau.

Bạch Diệc Phi hiện tại cũng đã hiểu ra được, quả thực, một người không thể chống lại sức mạnh của cả một quốc gia, điều mà mình nghĩ ra được thì đương nhiên bọn họ cũng có thể nghĩ ra được, thậm chí những thứ mà bọn họ điều tra được còn nhiều hơn mình rất nhiều, như vậy, người bên trên chắc chắn đã biết không phải là do anh làm.

Như vậy xem ra, người của quốc gia cũng không phải là không biết thay đổi nguyên tắc theo tình hình thực tế.

Bạch Diệc Phi đối với chuyện này cũng yên tâm hơn một chút, lại thêm lần này có Tần Hoa giúp đỡ, vấn đề an toàn trên đường chắc chắn sẽ được đảm bảo.

Tần Hoa khẽ cười với Bạch Diệc Phi: “Yên tâm đi”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 759: Người còn lại được chọn để Canh giữ kho vàng

Trên đường cao tốc từ thủ đô đến thành phố Thiên Bắc, một chiếc xe ô tô hiệu Trường An đang lạng lã lái nhanh về thành phố Thiên Bắc.

Ban đầu khi Bạch Diệc Phi mua lại Gác thiên đường này đã hứa với Mạnh Kinh là người chủ cũ của Gác thiên đường, sẽ bảo đảm an toàn cho anh ta, đồng thời sẽ phái một cao thủ hộ tống anh ta đến thành phố Thiên Bắc.

Ngồi trong chiếc xe này chính là Mạnh Kinh và cao thủ hộ tống Mạnh Kinh, cũng tức là Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ nhận nhiệm vụ này vốn không phải là do được Bạch Diệc Phi sắp xếp mà là do Kỳ Kỳ tự quyết định.

Bạch Diệc Phi cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, bởi vì Kỳ Kỳ vốn không phải là thủ hạ của anh.

Về phần tại sao Kỳ Kỳ lại làm như vậy, có lẽ chỉ có cô ta mới biết.

...

Lúc đi được gần một nửa chặng đường, Mạnh Kinh ngồi ở hàng ghế phía sau tháo tai nghe ra, nói với Kỳ Kỳ: “Cô bé này, có gì ăn được không? Tôi đói rồi”.

Khi Kỳ Kỳ nghe thấy hai chữ “cô bé” thì cả người bỗng khựng lại, còn nhú mày một cái, sau cùng mới hờ hững trả lời: “Không có, còn hai tiếng nữa là đến nơi rồi”.

Nhưng Mạnh Kinh lại chẳng ngó ngang gì, nói: “Còn hai tiếng nữa? Vậy không được, tôi phải ăn cơm”.

Kỳ Kỳ mặc kệ anh ta.

Mạnh Kinh bắt đầu bật chế độ lái nhái: “Cô có nghe thấy không vậy? Tôi nói là tôi đói rồi, tôi muốn ăn”.

“Nếu như trợ lý của tôi mà nghe thấy tôi bảo đói rồi, chắc chắn trong vòng năm phút sẽ mua đồ ăn về cho tôi”.

“Hơn nữa, con người khi đói đương nhiên là muốn được ăn, không ăn thì làm sao mà chịu được chứ? Cô nói có đúng không? Cô bé?”

“Nhìn cái dáng vẻ thiếu dinh dưỡng này của cô bé, chắc chắn là do không chịu ăn uống tử tế...”.

Kỳ Kỳ không thể chịu nổi sự lái nhái không dứt của anh ta, cuối cùng chỉ đành nói với tài xế: “Đến trạm dừng chân thì dừng lại ăn cơm”.

Cho nên tài xế liền lái xe đến trạm dừng chân gần nhất, sau đó ba người cùng nhau xuống xe đi ăn cơm.

Dù gì việc này cũng là chuyện của Bạch Diệc Phi, cho nên mọi việc đều sẽ do anh chịu trách nhiệm thanh toán, Kỳ Kỳ liền dứt khoát chọn mấy món ăn đắt nhất, đồng thời cũng là để miễn cho cậu chủ này bới móc, khiến cô ta lại phải chịu dày vò thêm nữa.

Xong, Kỳ Kỳ không ngờ được là, chọn món ăn đắt nhất rồi mà vị này vẫn bới bèo ra bọ được.

Mạnh Kinh mới nhai được hai miếng liền không ăn nữa, đặt đĩa xuống, đập mạnh lên bàn nói bằng giọng bực bội: “Đây là thứ gì vậy? Là để cho người ăn à?”

Nghe thấy câu này, Kỳ Kỳ không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, lập tức lạnh lùng trả lời: “Có ăn thì ăn, không ăn thì nhịn đói cho tôi!”

“Ô chà, cô còn cãi lại nữa?”, Mạnh Kinh lại càng nổi cáu: “Quả nhiên là chẳng ra gì cả!”

“Bạch Diệc Phi cưỡng chế mua lại câu lạc bộ của tôi, còn đồng ý tìm một cao thủ đến để hộ tống cho tôi, kết quả thì sao? Lại đưa đến một cô bé, tôi nói này, cô bé cô vẫn còn đang đi học đúng không?”

“Với cái thân thể nhỏ bé này, còn muốn bảo vệ cho tôi? Có tôi bảo vệ cho cô thì có!”

“Ít nhất, cho dù cô không thể bảo vệ được tôi thì cũng đừng dằn vò tôi đúng không? Cô nhìn xem, ăn cái thứ gì đây? Có thể ăn được không?”

Âm lượng trong giọng nói của Mạnh Kinh không kiềm chế được mà tăng lên, vừa hay bị đầu bếp của nhà hàng chạy đến nghỉ ngơi nghe thấy được, gã lập tức đi qua.

“Tôi nói thằng nhóc này, ý cậu là gì? Có ý à?”

Có một câu nói mười người đầu bếp thì có đến chín người béo, vị đầu bếp này rõ ràng là nằm trong số chín người kia, chiều cao bình thường nhưng lại rất là béo, ước lượng bằng mắt cũng phải cỡ hơn một trăm cân, gã đang hùng hực khí thế đứng trước mặt Mạnh Kinh, hai tay khoanh trước ngực nhìn Mạnh Kinh trừng trừng.

Mạnh Kinh thấy bộ dạng như vậy thì rất sững sốt, lập tức bị dọa cho hết hồn, vội vàng hươ tay nói: “Sur phụ anh hiểu lầm rồi, hiểu lầm rồi, tôi đang nói người dưới của tôi không biết làm việc, toàn cho tôi ăn mấy thứ rẻ tiền, không hợp với thân phận của tôi mà, anh nói có đúng không?”

Có mấy người khách khác cũng đang dùng bữa trong nhà hàng thấy động tĩnh bên này đều lần lượt đi qua hóng chuyện.

Mạnh Kinh không muốn mất hết sĩ diện trước mặt bao nhiêu người thế này, cho nên mới đổ hết mọi tội lỗi lên người Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ vốn cũng chẳng quan tâm, nhưng mà sau khi nghe Mạnh Kinh nói mình là thủ hạ của anh ta thì ánh mắt dần lạnh lẽo.

“Rầm!”

Kỳ Kỳ nhấc tay lên đập mạnh xuống bàn, lạnh giọng nói: “Anh nói ai là thủ hạ của anh?”

“Rầm!”

Cú đập này của Kỳ Kỳ làm vỡ luôn cái bàn ăn cơm, chiếc bàn rầm một cái đổ thẳng xuống đất, các món ăn trên bàn cũng đều đổ cả ra mặt đất, mọi thứ đều vỡ nát hết.

Mọi người nhìn thấy cảnh này thì đều đại cả ra.

Mạnh Kinh lại càng thêm sững sốt.

Phút chốc, bên trong nhà hàng đều yên tĩnh lại đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe rõ.

Không biết qua bao lâu, Mạnh Kinh lặng lẽ quay người sang nói với gã đầu bếp béo: “Xin, xin lỗi, là, là tôi, tôi nói là đồ ăn của mấy người ở đây khó ăn như vậy là coi thường bạn của tôi, đúng, mấy người phải cho cô ấy một câu trả lời”.

Bây giờ trong miệng của Mạnh Kinh, Kỳ Kỳ đã từ thủ hạ biến thành bạn rồi.

Đầu bếp béo trông thấy bản lĩnh của Kỳ Kỳ, tự nhiên cũng không dám nói nhiều, lập tức nặn ra một nụ cười nói: “Xin lỗi, thực sự xin lỗi, tôi lập tức đổi một bàn ăn khác cho mọi người”.

Kỳ Kỳ lạnh lùng hừ một tiếng, cô ta lười không thèm so đo với Mạnh Kinh.

Đúng lúc cô ta định đổi sang bàn khác thì đột nhiên cảm nhận được một luồng khí lạnh.

Kỳ Kỳ lập tức quay đầu nhìn, nhưng lại không phát hiện ra được điều gì bất thường.

Kỳ Kỳ khẽ nhíu mày, sau đó liền bình thường trở lại.

Mạnh Kinh sau khi nhìn thấy bản lĩnh của Kỳ Kỳ thì càng không dám mở miệng nói nhảm nữa, bây giờ anh ta mới biết, Bạch Diệc Phi thực sự đã phải một cao thủ đến mà không phải chỉ là một cô bé như anh ta vẫn nghĩ.

Cho nên trên quãng đường còn lại, Mạnh Kinh rất là ngoan ngoãn, thậm chí còn có chút nịnh nọt Kỳ Kỳ.

Đến thành phố Thiên Bắc, bọn họ đi thẳng đến một biệt thự ở cảng Lam Ba.

Đây là do Bạch Diệc Phi dặn giám đốc của cảng Lam Ba chuẩn bị từ trước.

Để bảo vệ Mạnh Kinh, Kỳ Kỳ cũng phải ở lại trong căn biệt thự này.

Kỳ Kỳ nói với Mạnh Kinh: “Ng ngoan ngoãn ở lại trong biệt thự này, chỉ cần không đi ra ngoài thì anh sẽ được an toàn”.

“Tại sao?”, Mạnh Kinh khó hiểu hỏi.

Kỳ Kỳ lắc đầu nói: “Bạch Diệc Phi nói thế”.

Mạnh Kinh chớp chớp mắt rồi lại hỏi Kỳ Kỳ: “Cô tin anh ấy như vậy sao?”

“Tin hay không thì tùy anh”, Kỳ Kỳ lạnh lùng liếc Mạnh Kinh một cái, nếu Mạnh Kinh Phi cứ muốn đâm đầu vào chỗ chết thì cô ta cũng sẽ không ngăn cản.

Mạnh Kinh thấy vậy liền cười khan hai tiếng: “Vậy cô Kỳ Kỳ cũng ở lại đây chứ?”

Kỳ Kỳ lạnh lùng nhìn Mạnh Kinh: “Có ý kiến?”

Mạnh Kinh lập tức lắc đầu nói: “Không có ý kiến, không có ý kiến, ở lại đây đương nhiên là tốt, tôi chỉ là thấy cô có vẻ muốn đi ra ngoài, lo lắng cô không quay lại nữa”.

Sau khi thấy Mạnh Kinh quả thực có hơi sợ, sắc mặt Kỳ Kỳ mới hoà hoãn lại một chút: “Gặp một người bạn”.

Mạnh Kinh gật đầu, không nói gì nữa, dùng ánh mắt tiễn Kỳ Kỳ ra khỏi cửa.

Nhưng đúng vào lúc Kỳ Kỳ vặn tay nắm cửa, Mạnh Kinh đột nhiên hỏi: “Hình mẫu lý tưởng của cô Kỳ Kỳ là gì vậy?”

“Anh nói cái gì?”, Kỳ Kỳ nghi ngờ lỗ tai mình có vấn đề, không nghe rõ nên quay đầu lại nhú mày hỏi.

Mạnh Kinh thấy vậy, lập tức lắc đầu cười nói: “Tôi, tôi nói cô đi đường cẩn thận một chút”.

Kỳ Kỳ nghe thấy câu này liền sững sờ một hồi, trong lòng bỗng sinh ra một loại cảm giác lạ lẫm.

Từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai nói với cô ta hãy cẩn thận một chút.

Cho nên loại cảm giác này khiến cô ta thấy có chút xa lạ, nhưng cũng dịu dàng vô cùng.

Cho nên Kỳ Kỳ gật đầu nói: “Tôi biết rồi”.

...

Kỳ Kỳ ra ngoài kỳ thực là đi tìm chị dâu của cô ta.

Từ Lăng theo Bạch Diệc Phi đi thủ đô, chuyến đi này vô cùng nguy hiểm, cho nên anh ta để Dương Xảo và Từ Hữu Sinh ở lại thành phố Thiên Bắc.

Bây giờ cô ta đã quay lại, chắc chắn là muốn đi thăm chị dâu của mình, tiện thể báo với chị dâu một tiếng, bọn họ bây giờ đang rất an toàn.

Xong, Kỳ Kỳ lại không hề phát hiện ra, sau khi cô ta rời đi liền có một người theo sát phía sau.

Nhóm người của Dương Xảo cũng ở trong khu biệt thự của cảng Lam Ba này, nhưng để tránh sự chú ý của người khác, cho nên căn biệt thự mà Mạnh Kinh đang ở cách chỗ mà bọn Từ Lăng ở một đoạn khá xa.

Kỳ Kỳ đi bộ thẳng đến nhà của Dương Xảo.

Ngay sau khi Kỳ Kỳ bước vào cửa nhà, có hai người đi ra từ phía sau lùm cây giữa hai căn biệt thự.

Một trong số đó có vẻ ngoài bình thường, còn một người thì dáng vẻ cao hơn một chút, gầy hơn một chút, còn đeo cặp kính râm trên mặt.

Người đàn ông thấp bé hỏi người đàn ông cao lớn: “Đây chính là người được lựa chọn còn lại?”

Người đàn ông cao lớn gật đầu, mỉm cười nói: “Rất ngạc nhiên đúng không? Chiêu này của Tân Thu đúng là tuyệt vời, ông ta khiến cho sự chú ý của tất cả mọi người đều tập trung lên người của tên nhà quê kia, mà người được lựa chọn thì vẫn luôn giữ ở bên cạnh mình”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 760: Di truyền

Gã lùn híp mắt: “Quả là một nước cờ hay”.

“Vậy tiếp theo làm thế nào đây?”, gã hỏi.

Gã cao lạnh lùng nói: “Cứ theo dõi trước đã, gửi vị trí hiện tại của chúng ta cho sếp, đợi khi sếp đến thì ra tay”.

“Vì sao phải đợi sếp đến? Hai người chúng ta cũng được”, gã lùn dường như không đồng ý.

Gã cao lắc đầu: “Mặc dù chúng ta đều là cao thủ hạng 2 nhưng như tao biết thì hầu hết các cao thủ hạng 2 cấp thấp đều không phải là đối thủ của người phụ nữ này”.

Gã lùn lại không nghĩ thế: “Chúng ta có hai người, hơn nữa còn là đàn ông, lẽ nào không đánh thắng nổi một người phụ nữ?”

Gã cao lườm gã lùn một cái, cau mày nói: “Cẩn thận thì hơn, ngay cả đại ca dưới chướng sếp cũng “ngã ngựa” rồi, chúng ta không thể phạm sai lầm được”.

Gã lùn nghe vậy suy nghĩ một lát rồi đành gật đầu: “Vậy mau gửi vị trí cho sếp đi”.

Ngay khi hai gã định gửi vị trí thì đột nhiên một người xuất hiện ngay sau lưng chúng. Người đó vỗ vai gã cao.

“Ai?”

Gã cao và gã gầy lập tức quay đầu, chuẩn bị tấn công.

Sau lưng bọn chúng là một người đàn ông rất đẹp trai.

Người đàn ông cười tủm tỉm hỏi: “Hai người anh em cũng đến “kiếm chác” à?”

Thực ra “kiếm chác” ở đây là trộm đồ, chẳng qua là dùng cách nói dễ nghe hơn mà thôi.

Nghe đến đây, hai gã đàn ông thả lỏng cảnh giác, cho rằng người đàn ông là kẻ trộm.

Vì thế gã lùn sầm mặt: “Không phải, mau đi đi! Nếu không bọn tao sẽ gọi cho bên quản lý tài sản đây”.

“Người anh em à, hẳn hai người không phải là hộ dân ở đây đâu nhỉ?”, người đàn ông trẻ tuổi nhìn điện thoại của họ: “Còn gửi cả định vị cho người khác nữa”.

“Thế nào? Các anh định làm “bữa lớn” nên gọi người đến à?”

Gã lùn tức giận: “Mẹ mày mau cút, đừng có lảm chuyện!”

Gã lùn vừa nói vừa định động tay động chân thì bị gã cao ngăn lại.

“Nếu đều là anh em thì hẳn phải biết quy tắc không trộm cùng một chỗ chứ?”, gã cao giả vờ là kẻ trộm, lạnh lùng nói.

Người đàn ông đẹp trai cười tủm tỉm, ngượng ngùng nói: “Thật ra tôi lạc đường rồi, không tìm thấy lối ra, có thể cho tôi mượn điện thoại của hai anh xem không?”

“Biết thự rất rộng nhưng vẫn có biển chỉ đường, vậy mà lạc được ư?”, gã cao lạnh lùng nhìn anh ta.

Người đàn ông đẹp trai lúng túng: “Ày, cho tôi xem một tý thôi”.

Nói xong thì lập tức giật lấy điện thoại của gã lùn. Anh ta cúi đầu nhìn, phóng to bản đồ: “Hóa ra là đi như thế!”

Biểu cảm của gã cao và gã lùn đều thay đổi.

Hai người bọn chúng đều là cao thủ cấp 2 nhưng đối phương lại dễ dàng cướp được điện thoại trong tay chúng.

Vì thế hai gã lập tức nhận ra rằng người đàn ông trước mặt này không đơn giản. Gã cao gầy giọng hỏi: “Rốt cuộc mày là ai?”

Người đàn ông đẹp trai mỉm cười rồi nói: “Tôi là Mạnh Kinh”.

“Mạnh Kinh?”, hai gã đàn ông cau mày, dường như bọn chúng đã từng nghe thấy cái tên này nhưng không thể lập tức nhớ ra được.

Gã lùn đổi vị trí với gã cao, vừa vặn chặn lại hai phía trước sau của người đàn ông tên Mạnh Kinh này. Gã lùn hỏi: “Mày định làm gì?”

Mạnh Kinh nhún vai nói: “Tôi chẳng muốn làm gì cả, chỉ là muốn xem xem các anh định làm gì thôi. Nhưng mà tôi phát hiện ra các anh định làm chuyện xấu”.

“Mà việc xấu các anh định làm là động vào vợ tương lai của tôi, vậy thì không được rồi”.

“Vì an toàn của vợ tương lai của mình, tôi chỉ đành giết hai anh vậy”.

Mạnh Kinh lúc nói chuyện rất bình thản, dường như với anh ta tùy tiện giết hai người là chuyện rất bình thường.

Gã lùn nghe vậy thì không coi ra gì: “Một mình mày mà cũng muốn giết bọn tao? Mẹ nó, mày nghĩ mày là ai? Có biết bọn tao...”

Gã lùn còn chưa dứt lời Mạnh Kinh đã nhẹ nhàng đâm xuyên bàn tay qua ngực gã, trúng ngay tim gã.

Gã lùn không tin nổi mà cúi đầu nhìn.

Gã cao cũng không tin nổi mà cúi đầu nhìn.

Hai tay của Mạnh Kinh trúng tim hai gã.

Mạnh Kinh than thở: “Rốt cuộc là ai bảo vệ ai chứ?”

...

Kỳ Kỳ hoàn toàn không biết chuyện xảy ra trong khu vực cây xanh.

Khi cô ta trở về từ chỗ Dương Xảo thì Mạnh Kinh đang cầm điện thoại xem phim, nhưng không phải loại phim bình thường mà là loại cấm trẻ con dưới 18 tuổi.

Không những thế Mạnh Kinh còn mở loa ngoài rất to, ai bảo trong biệt thự chỉ còn mình anh ta làm chi.

Nhưng sau khi thấy Kỳ Kỳ về thì anh ta lập tức tắt tiếng, tắt cả màn hình, vút điện thoại sang một bên, đứng dậy cười nói: “Cô Kỳ Kỳ về rồi?”

Kỳ Kỳ đương nhiên nghe được âm thanh vừa nãy, vì thế cô ta lạnh lùng nhìn anh ta: “Dơ bản”.

Cô ta nói xong thì đi lên lầu.

Mạnh Kinh đợi Kỳ Kỳ đóng cửa phòng rồi mới nói: “Đây là chuyện bình thường, dơ bản chỗ nào?”

...

Hai tháng trôi qua nhanh như chó chạy ngoài đồng.

Bạch Diệc Phi lúc này đang ở trong kho vàng số 3 ở Đảo Lam.

Anh cũng không ngờ rằng nơi mình trốn lại là kho vàng số 3.

Lúc đó, Tử Y giải thích: “Chúng ta đến nơi này không chỉ để trốn mà còn để bảo vệ, bởi vì Lương Vĩ Siêu và Đạo Trưởng còn ở trên Đảo Lam nhưng vì một số nguyên nhân mà nhà nước không tiện nhúng tay vào chuyện ở đây”.

Thực ra kho vàng số 3 không nên được canh giữ bởi người canh giữ kho vàng số 1 nhưng hiện tại cũng không còn cách nào khác.

Người canh giữ kho vàng số 3 đã chết rồi, thực lực của Bạch Diệc Phi còn chưa đủ.

Mà một mình Tần Hoa đối phó với Đạo Trưởng thì không sao, nhưng nếu gặp phải cao thủ hạng 1 như Lương Vĩ Siêu thì không được.

Vì thế Tử Y mới đi cùng nhóm Bạch Diệc Phi đến Đảo Lam.

Nhiệm vụ chủ yếu là phối hợp với người bên trên làm mỗi câu đồng thời bảo vệ kho vàng, cũng như nâng cao thực lực cho Bạch Diệc Phi.

Còn Lưu Hiểu Anh thì đương nhiên là phụ trách xử lý vết thương cho Bạch Diệc Phi rồi.

Hai tháng với Bạch Diệc Phi mà nói dài như một năm.

Anh còn hỏi Tử Y: “Su phụ, con đã lớn tuổi thế này, bây giờ luyện tập cũng muộn rồi, có nâng cao thực lực cũng lên được bao nhiêu đâu?”

“Cậu thì khác”, Tử Y mỉm cười: “Lúc đầu tôi cũng cho là vậy nhưng sau này mới phát hiện ra cậu có thể làm được”.

Bạch Diệc Phi: “...”

Bạch Diệc Phi rất muốn nói: “Không, con không được”.

Thật ra tình hình của Bạch Diệc Phi giống như Bạch Hồ đã nói, cho dù một người có cố gắng thế nào cũng không bằng được người có tài năng.

Sự thật chứng minh, Bạch Diệc Phi đúng là như vậy.

Nhờ Sa Phi Dương chỉ dạy, sau một tháng, anh đã học được ám kình.

Ám kình không phải là nội lực như trong thế giới võ hiệp mà là một loại sức mạnh bạo phát. Nó có thể bạo phát lần thứ 2 vào lúc đang tấn công, từ

đó nâng có sức mạnh của người sử dụng.

Nhưng khi luyện ám kinh cũng phải chú ý đến sự thay đổi của cơ thể, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Vì thế Sa Phi Dương mới yêu cầu Bạch Diệc Phi cởi hết quần áo ra.

May mà kho vàng đủ rộng, cũng có vài phòng nên không xảy ra trường hợp lúng túng là bị Lưu Hiểu Anh thấy hết.

Trong một lần luyện tập, lúc nghỉ ngơi, Bạch Diệc Phi đang uống nước thì nhận thấy Sa Phi Dương có 6 ngón chân.

Vì thế anh tò mò hỏi: “Chú Sa, chú có 6 ngón chân?”

Bạch Diệc Phi lập tức nhớ đến chuyện mà Lý Tuyết từng nói.

Lúc đó, Lý Tuyết tra được rằng Sa Phi Dương đã chết, thậm chí còn đến tận huyết, tìm được thi thể của ông ta. Bàn chân của thi thể cũng có 6 ngón chân cho nên mới cho rằng Sa Phi Dương đã chết rồi.

Sa Phi Dương nghe Bạch Diệc Phi hỏi vậy thì hiểu ra, vì thế cười nói: “Đây là do di truyền”.

Chỉ cần học cấp 3 thì sẽ biết việc có 6 ngón chân rõ ràng thế này là đặc điểm di truyền của dòng họ.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì kinh ngạc.

Vì thế anh đột nhiên có một suy đoán.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 761: Thay đổi khác thường

Sa Phi Dương cũng chứng thực suy đoán của anh: “Thiên Hoa Sơn không chỉ là sư huynh tôi mà còn là anh tôi nữa, anh ruột”.

Vì thế Bạch Diệc Phi đã hiểu ra tất cả.

“Thi thể trong huyết là Thiên Hoa Sơn”, Bạch Diệc Phi trầm giọng nói.

Sa Phi Dương gật đầu, sau đó thở dài: “Anh tôi quá háo thắng, làm chuyện gì cũng không nghĩ đến hậu quả, vì đạt được mục đích cũng không quan tâm liệu có đắc tội với người khác hay không, vì thế cuối cùng thành ra đắc tội với tất cả mọi người”.

“Mặc dù anh ấy là người xấu nhưng quan hệ huyết thống thì không thể nào xóa bỏ được. Anh ấy là anh trai tôi”.

Bạch Diệc Phi nghe xong không khỏi bùi ngùi, sau đó lại nghĩ đến gì đó mà nói: “Chú là người tuyên bố chuyện người chết trong mộ là Sa Phi Dương?”

Sa Phi Dương gật đầu.

Lúc đó Thiên Hoa Sơn chết rồi, Sa Phi Dương thì vẫn còn sống nhưng bởi vì Thiên Hoa Sơn gây chuyện với quá nhiều người, e rằng cũng không được yên nên Sa Phi Dương mới tuyên bố rằng người chết là mình.

Lúc này, Bạch Diệc Phi lại đột nhiên nghĩ đến Bạch Khiếu.

Anh và Bạch Khiếu là anh em ruột, nếu hấn chết rồi liệu anh có khoan dung được như vậy hay không?

Anh không biết đáp án, có lẽ phải đến tận lúc đó mới biết được.

Bởi vì nhớ đến Thiên Hoa Sơn nên Sa Phi Dương hơi không vui, vì thế chán nản nói: “Hôm nay đến đây thôi”.

Nói xong thì rời đi.

Chỗ Bạch Diệc Phi ngồi đều do vàng ghép thành. Anh không rời đi mà nhớ lại tất cả những chuyện trong hai năm này kể từ khi anh gặp Bạch Vân Bằng.

...

Bọn họ đã có chuẩn bị trước mới vào kho vàng nên sẽ không bị nhốt trong này, đến ăn uống bình thường cũng không được như Sa Phi Dương.

Bọn họ có thể sống bình thường được.

Việc nấu ăn đương nhiên sẽ đến tay Lưu Hiểu Anh.

Buổi tối, vừa làm cơm xong, Lưu Hiểu Anh đi gọi Tần Hoa và Tử Y, sau đó lại đi gọi Bạch Diệc Phi và Sa Phi Dương.

Nhưng cô ta vừa ra đến ngoài phòng thì Sa Phi Dương đã đi ra.

Lưu Hiểu Anh mỉm cười nói: “Chú Sa, ăn cơm thôi”.

Sa Phi Dương gật đầu: “Vất vả cho cô rồi”.

Sau đó ông ta đi ăn cơm còn Lưu Hiểu Anh thì đợi bên ngoài phòng.

Bởi vì cô ta biết khi Bạch Diệc Phi khi luyện ám kinh thì phải cởi hết quần áo, cho nên cô ta đang đợi anh mặc đồ vào.

10 phút sau, Lưu Hiểu Anh thấy Bạch Diệc Phi vẫn chưa đi ra, lại nghĩ đã lâu thế rồi, hẳn anh đã mặc xong quần áo vì thế liền đi vào.

Nhưng cô ta không ngờ rằng khi đi vào lại nhìn thấy Bạch Diệc Phi đang trần truồng ngồi trên sàn.

Lưu Hiểu Anh ngây ra tại chỗ, không biết nên đi lên tiếp hay nên lùi ra.

Thực ra cô ta là một bác sĩ, sớm đã không quan tâm đến việc đàn ông hay phụ nữ không mặc quần áo nữa nhưng tình huống thế này vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Dù sao nơi này cũng không phải phòng phẫu thuật, cảm giác nhìn người ta không mặc quần áo khác hoàn toàn.

Vào lúc này, Lưu Hiểu Anh đột nhiên phát hiện ra tóc Bạch Diệc Phi đột nhiên biến thành màu trắng.

Cũng không hẳn là đột nhiên. Lúc trước cô ta thấy Bạch Diệc Phi luyện tập thì tóc vẫn còn đen, bây giờ nhìn lại thì đã trắng đi nhiều, hơn nữa những ngọn tóc khác cũng đang từ từ biến thành màu trắng.

Trong lòng Lưu Hiểu Anh cảm thấy khó hiểu, định gọi thì đúng lúc này Bạch Diệc Phi quay đầu lại.

Hai mắt anh đỏ ngầu, tràn ngập sự tàn bạo cùng độc địa, nhìn chăm chăm vào Lưu Hiểu Anh.

Cô ta bị anh nhìn đến mức nổi da gà, sợ đến lắp bắp: “Bạch, Bạch Diệc Phi, anh, anh làm sao vậy?”

Cô ta vừa nói xong, Bạch Diệc Phi đột nhiên nhào về phía cô ta.

“Á!”

Lưu Hiểu Anh rất sợ hãi, hai chân nhũn ra, cả người phát run, muốn chạy ra ngoài nhưng hoàn toàn không chạy nổi.

Lưu Hiểu Anh hét lên một tiếng, ngay sau đó Bạch Diệc Phi ấn cô ta xuống đất, một tay bóp chặt cổ cô ta.

Lưu Hiểu Anh bị ép mạnh xuống, cảm giác như cổ sắp bị bẻ gãy.

Vào lúc này, Sa Phi Dương phát hiện bất thường nên chạy đến, đúng lúc nghe thấy tiếng kêu của Lưu Hiểu Anh, lại thấy Bạch Diệc Phi bóp chặt cổ cô ta nên không hề do dự mà cho anh một đấm.

Sa Phi Dương không thật sự muốn đánh anh mà chỉ là muốn khiến anh lùi lại mà thôi.

Nhưng Bạch Diệc Phi không lùi lại.

Anh ngẩng đầu, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào Sa Phi Dương.

Sau đó vung quyền nhắm thẳng vào cú đấm mà Sa Phi Dương tung ra.

Sa Phi Dương giật mình.

Bởi vì ông ta hoàn toàn không ngờ được tốc độ của Bạch Diệc Phi đột nhiên tăng lên rất nhiều, thậm chí đã nhanh hơn ông ta.

Vì thế khi hai nắm đấm chạm vào nhau ông ta đã sử dụng ám kinh.

“Bốp!”

Âm thanh cực lớn vang lên, hai nắm đấm đâm vào nhau.

Nhưng Bạch Diệc Phi không hề lùi lại.

Không những thế, khi hai cú đấm chạm vào nhau, Sa Phi Dương đáng lẽ nên bạo phát ám kinh nhưng kết quả lại bị Bạch Diệc Phi hấp thụ, sau đó đột nhiên bùng ra từ nắm đấm của anh.

Vì thế người phải lùi lại không phải là Bạch Diệc Phi mà là Sa Phi Dương. Ông ta lui lại khoảng 5, 6 bước.

Sa Phi Dương kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm ông ta, hai mắt đỏ ngầu, thậm chí còn tức giận gào lên một tiếng.

Mà Lưu Hiểu Anh bị anh bóp cổ đang dần mất đi ý thức.

...

“Bịch!”

Đột nhiên, Bạch Diệc Phi run lên, sau đó cứ thế ngã về một bên, hôn mê.

Tiếp đó, anh dường như nằm mơ.

Anh mơ thấy Bạch Khiêu đâm anh một dao, rồi lại mơ thấy một người không biết là ai đâm một dao vào cơ thể em gái.

Trong mơ anh đã không nhớ rằng em gái đã không còn nữa rồi.

Bạch Diệc Phi rất đau khổ, muốn xông lên cứu em gái nhưng anh cũng bị đâm, hoàn toàn không còn sức.

Anh rất nôn nóng, rất tức giận.

Sau đó anh tỉnh lại.

Bạch Diệc Phi ngồi bật dậy, quần áo trên người đã ướt đẫm mồ hôi.

Anh nhìn xung quanh, biết bản thân vẫn còn ở trên Đảo Lam.

Ngay sau đó, anh mất hết sức lực mà nằm vật ra giường.

Anh muốn ngồi dậy lại phát hiện bản thân không còn sức, như người cổ đại bị cho uống thuốc làm mềm gân cốt.

“Sao thế này?”

“Sao tôi lại thành ra thế này?”

Sa Phi Dương, Tần Hoa và Tử Y cũng đều ở trong phòng, thấy Bạch Diệc Phi tỉnh lại thì đều vây quanh anh.

Tử Y nhìn anh cau mày: “Cậu không nhớ gì nữa?”

Bạch Diệc Phi khó hiểu mà lắc đầu: “Con nên nhớ gì?”

Ký ức của Bạch Diệc Phi lúc này chỉ dừng lại tại lúc thảo luận về 6 ngón chân với Sa Phi Dương.

Nhìn thấy biểu tình của Bạch Diệc Phi thì mọi người đều biết xem ra anh thật sự không nhớ nữa. Ba người trầm trọng mà nhìn nhau.

Bạch Diệc Phi lập tức nhận ra, vội vàng hỏi: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Tử Y khẽ lắc đầu.

Bạch Diệc Phi nhìn Tần Hoa nhưng Tần Hoa chỉ thờ dài.

Anh lại nhìn Sa Phi Dương, ông ta trầm mặc một lát, miễn cưỡng cười nói: “Trong một tình huống nào đó, thực lực của cậu đã vượt qua tôi, đây có được coi là tin tốt không?”

Thực lực vượt qua Sa Phi Dương quả đúng là tin tốt.

Nhưng Sa Phi Dương đang đặt câu hỏi vì chính ông ta cũng không thể xác định, hơn nữa ông ta cũng nói là chỉ trong một số tình huống.

Còn nữa, tại sao Tử Y và Tần Hoa đều không nói gì?

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 762: Lưu Hiểu Anh bỏ đi

Bạch Diệc Phi cau mày, anh nhìn quanh căn phòng, sau đó lập tức phát hiện có chỗ không bình thường.

“Hiểu Anh đâu?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Lưu Hiểu Anh chính là bác sĩ. Vì thế khi anh đột nhiên ngất xỉu thì Lưu Hiểu Anh phải nên có mặt ở đây, nhưng hiện tại lại không thấy Lưu Hiểu Anh đâu.

Ba người né tránh ánh mắt, không nhìn Bạch Diệc Phi.

Sau đó Tử Y đột nhiên cười nói: "Vừa rồi Tần Hoa bắt được mấy con cua, buổi tối có thể thay đổi khẩu vị".

Sau khi Tần Hoa phản ứng lại thì lập tức gật đầu nói: “Đúng, tổng cộng năm con”.

Tử Y lại hỏi: "Cua đó nên hấp? Hay là xào lăn?"

Bạch Diệc Phi biết rõ bọn họ đang cố ý chuyển chủ đề, tâm trạng anh lập tức trầm xuống, đồng thời còn có một loại dự cảm không lành.

Bạch Diệc Phi nhìn về phía Sa Phi Dương.

Bởi vì Bạch Diệc Phi biết Sa Phi Dương sẽ không nói dối.

Đúng là Sa Phi Dương không sẽ nói dối, nhưng mà lúc này đây ông ta dứt khoát giả bộ như không nhận ra, im lặng không nói.

Bạch Diệc Phi tròn tròn mắt.

Sau đó anh lo lắng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thấy thế thì trong phòng yên tĩnh trong chốc lát, Tử Y bắt đắ dĩ thở dài một hơi: "Bây giờ cơ thể cậu rất yếu ớt, cần phải tĩnh dưỡng cho khỏe. Còn xảy ra chuyện gì thì chờ khi nào cơ thể cậu khỏe rồi nói sau".

"Bây giờ nói cho con biết luôn đi!", Bạch Diệc Phi bình tĩnh nói.

Tần Hoa lập tức trấn an anh: "Đừng nghĩ nhiều nữa, trước tiên cứ an tâm tĩnh dưỡng đi".

Nghĩ nhiều sao?

Anh suy nghĩ nhiều sao?

Cùng lắm cũng chỉ muốn hỏi một câu vì sao Lưu Hiểu Anh không có ở đây mà thôi.

Bạch Diệc Phi lo lắng nhìn bọn họ, giọng nói theo bản năng cao lên rất nhiều: "Ngay cả xảy ra chuyện gì cũng không biết mà còn bảo tôi đừng suy nghĩ nhiều?"

"Tôi chỉ muốn biết Lưu Hiểu Anh đâu rồi thôi? Cô ta làm sao? Đi đâu rồi?"

Sa Phi Dương nhìn Tử Y và Tần Hoa, sau đó bắt đắ dĩ nói: "Vẫn nên nói đi, giấu giếm không được bao lâu đâu".

Nhưng mà Tần Hoa có chút lo lắng nói: "Cơ thể của cậu ấy đang rất yếu, ngay cả người bình thường cũng không bằng".

"Nói đi, sớm muộn cũng phải biết thôi", Tử Y cũng nghĩ thông suốt, vì vậy nhẹ gật đầu.

Sau đó Tử Y lại thở dài một hơi, trầm giọng nói: "Hiểu Anh không có việc gì, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng. Về phần xảy ra chuyện gì thì vẫn nên để cậu đi hỏi cô ấy thì hơn".

Bạch Diệc Phi lập tức hỏi: "Cô ấy ở đâu?"

Ba người đồng thời lắc đầu.

Sau đó Tử Y bất đắc dĩ nói: "Sau khi cậu hôn mê thì cô ấy đã rời đi rồi. Sau này ông Sa có đi tìm, nhưng mà không tìm được".

Sa Phi Dương lập tức nói: "Có lẽ cô ấy vẫn còn ở đảo Lam, thuyền không hề di chuyển".

Bạch Diệc Phi ngây ngẩn cả người.

Tại sao có thể như vậy?

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Tại sao Lưu Hiểu Anh lại rời đi, còn không để bọn họ tìm được chứ?

Đột nhiên Bạch Diệc Phi cảm thấy trong lòng rất đau khổ, nhưng lại không biết vì cái gì, bởi vì anh không nhớ rõ gì cả.

Bạch Diệc Phi thì thào nói: "Vậy tóm lại đã xảy ra chuyện gì?"

Tạm thời Lưu Hiểu Anh không nguy hiểm đến tính mạng, Bạch Diệc Phi cũng hơi an tâm, sau đó anh lại hỏi: "Tôi ngất bao lâu rồi?"

"Ba ngày rồi", Tàn Hoa nói.

Bạch Diệc Phi muốn đi tìm Lưu Hiểu Anh, vì vậy giãy giụa muốn xuống giường: "Cho dù xảy ra chuyện gì thì tôi vẫn muốn đi tìm cô hỏi cho ra nhẽ".

Sau khi nói xong thì anh đã dùng hết sức lực xuống giường đi ra ngoài, cũng không để ý sự ngăn cản của ba người bọn họ.

Tàn Hoa rất sốt ruột, cũng rất lo lắng, anh ta tiến lên vài bước ngăn trước người Bạch Diệc Phi, sau đó rống lớn: "Bạch Diệc Phi, cậu bây giờ rất nguy hiểm, có biết không hả?"

Bạch Diệc Phi ngược mắt nhìn Tần Hoa rồi im lặng trong chốc lát. Sau đó anh nghiêm túc nói: "Tuy rằng em không nhớ rõ, nhưng em biết nhất định có liên quan tới em. Em nhất định phải hỏi cho rõ ràng, nếu không em khó có thể yên lòng được".

Thấy vậy thì Tử Y đi tới, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Bạch Diệc Phi, cậu có biết bây giờ cậu đã không kiểm soát được bản thân hay không!? Cái này còn quan trọng hơn cả việc yên lòng đấy!"

Bạch Diệc Phi lại sững người.

Anh theo bản năng nhớ lại cảnh tượng lúc đó.

Hình như anh đã nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch lại bất lực, hình như còn chứng kiến một thứ giống như là quái vật mặt người trừng mắt nhìn anh.

Anh rất muốn cẩn thận nhớ lại gương mặt đó, nhưng mà cứ cố nghĩ thì huyết thái dương lại đau lên, đau đến mức dường như anh muốn ngất tiếp.

Bạch Diệc Phi ôm đầu ngồi xỏm dưới đất.

Tử Y nghiêm túc nói: "Con cuồng hóa rồi".

"Hơn nữa sau khi cuồng hóa thì thực lực đã vượt qua ông Sa".

Bạch Diệc Phi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Phải biết rằng Sa Phi Dương chính là cao thủ cấp cao cấp hai, vậy mà anh lại vượt qua cả Sa Phi Dương!

Bạch Diệc Phi có chút khó tin.

Lúc này Tần Hoa đột nhiên lấy ra một cái gương nhỏ đưa cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi vươn tay nhận. Anh nhìn thấy bản thân trong gương, tóc đã bạc trắng một nửa, còn trắng hơn so với trước kia nữa.

Bạch Diệc Phi sững sờ nhìn bản thân trong gương.

Tử Y hít sâu một hơi rồi nói: "Sau khi cậu cuồng hóa thì những thứ mà hai tháng trước chúng tôi đã dạy cậu đều đã được hấp thu, hơn nữa còn dung hòa với nhau".

"Nhưng mà có một điểm đã khiến tôi rất kinh ngạc, đó là thiên phú sau khi cuồng hóa của cậu".

"Chúng tôi không phải chưa từng thấy loại cuồng hóa giống như của cậu. Bởi vì nhà họ Bạch từng có trường hợp như vậy, nhưng mà khi bọn họ cuồng hóa thì vẫn có thể giữ lại một chút lý trí. Hơn nữa bọn họ ý thức được như vậy sẽ khiến cho cơ thể bị tổn hại, vì vậy đã nghĩ cách để áp chế loại cuồng hóa này". - Nguồn: Tamlinh247.com

"Bọn họ nghĩ rằng đây là một loại bệnh di truyền của gia tộc. Mới đầu chúng tôi cũng cho là vậy".

"Hơn nữa trước khi đi Bạch Vân Bằng cũng cố ý dặn dò tôi, để tôi chú ý tới cậu nhiều hơn".

"Nhưng tôi hoàn toàn không ngờ được lần cuồng hóa này không phải là do phần nộ, điều này khiến tôi rất khó lý giải".

Gương mặt Bạch Diệc Phi ngậy ra như phỗng.

Lúc trước thật sự anh đã từng có tình huống như vậy, nhưng có vẻ cũng không quá nghiêm trọng. Hơn nữa sức mạnh bạo phát ra cũng làm cho anh cảm thấy rất vui mừng, nên hoàn toàn không để ý.

Nhưng hiện giờ anh đã hiểu.

Bởi vì số lần anh cuồng hóa tăng nhiều lên, cho nên thời gian dài đã khiến anh mất hết lý trí.

Nếu như Bạch Diệc Phi biết có thể mất đi lý trí, gây tổn thương cho bản thân, thì anh tuyệt đối không chọn con đường này.

Tử Y nhìn vẻ mặt âm đạm của Bạch Diệc Phi thì lập tức nói: "Cậu cũng đừng quá lo lắng, sẽ có biện pháp có thể khống chế tốt hơn".

Sau đó Tử Y nói với Sa Phi Dương: "Đành nhờ ông Sa đi một chuyến, đi đến thủ đô mang loại thuốc này về rồi".

Sa Phi Dương gật đầu, tỏ vẻ đáp ứng.

Tử Y lại nhìn về phía Bạch Diệc Phi, sau đó nghiêm túc nói: "Lương Vĩ Siêu và Đạo Trưởng vẫn còn ở đảo Lam. Bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất của chúng ta là bảo vệ kho vàng này".

Tuy thực lực Tử Y cao cường nhưng vẫn không chống lại được nhiều kẻ địch.

Nếu như chỉ có mình Đạo Trưởng hoặc là Lương Vĩ Siêu, thì Tử Y khẳng định không có vấn đề. Nhưng nếu bọn họ đi cùng nhau, còn dẫn theo người giúp đỡ thì Tử Y không nắm chắc được.

May mắn còn có Tần Hoa có thể kiềm chế được Đạo Trưởng.

Nhưng Bạch Diệc Phi rất muốn đi tìm Lưu Hiểu Anh. Nhưng như thế thì không được, lỡ như không tìm được Lưu Hiểu Anh, nhưng lại gặp phải đám Đạo Trưởng thì chẳng phải là đi chịu chết sao?

Nhưng nếu để cho Tần Hoa hay là Tử Y đi theo Bạch Diệc Phi thì bên kho vàng không được bảo vệ tốt.

Vì vậy Tử Y và Tần Hoa mới không muốn Bạch Diệc Phi đi tìm Lưu Hiểu Anh.

Bạch Diệc Phi cũng hiểu rõ đạo lý trong đó. Biết rõ phải lấy đại cục làm trọng, vì vậy anh cũng gật đầu.

- -----

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 763: Đi tìm Lưu Hiểu Anh

Bạch Diệc Phi lại trở về hang động vàng nghỉ ngơi.

Sa Phi Dương lập tức đứng dậy đi về thủ đô.

Bởi vì hiện giờ Bạch Diệc Phi rất suy yếu, nên anh chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Chuyện tăng thực lực tạm thời gác qua một bên.

Buổi tối, Tử Y đi đến một hang động khác nghỉ ngơi, còn Tần Hoa canh giữ ở bên người Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không có việc gì làm nên trong đầu anh đã nghĩ rất nhiều chuyện.

Anh bỗng dưng hỏi Tần Hoa: "Anh, có phải chị dâu cũng mang thai không?"

Hai ngày trước lúc Tần Hoa và Chu Khúc Nhi nói chuyện qua video thì anh đã nghe được.

Tần Hoa nghe vậy thì trở mình một cái, khóe miệng hơi cong lên: "Ừ, hai tháng".

Bạch Diệc Phi cũng nghĩ đến vợ mình: "Lúc em và Tuyết Nhi gọi video, em cũng nhìn thấy bụng cô ấy lớn hơn rồi".

Tần Hoa cười nói: "Em dâu mang thai đôi nên đương nhiên sẽ lộ ra sớm".

Sau khi nói xong thì anh ta lại nghĩ tới điều gì đó, nên bèn an ủi Bạch Diệc Phi: "Cậu yên tâm, bây giờ em dâu đang là đối tượng quan trọng được nhà họ Bạch bảo vệ, mọi người nhất định sẽ cố gắng hết sức bảo vệ em ấy".

Bạch Diệc Phi nhắm hờ mắt, nhất thời không mở miệng trả lời.

Không biết qua bao lâu anh mới nhẹ nói: "Bạch Vân Bằng cũng nói như vậy".

Tần Hoa dừng một chút, sau đó đồng ý nói: "Bạch Vân Bằng là cao thủ cấp cao cấp hai. Cộng thêm đầu óc cũng thông minh, chắc chắn không sẽ không sao".

Bạch Diệc Phi lại im lặng.

Lúc này Tần Hoa cũng không mở miệng nói gì nữa, anh ta nằm trong bóng đêm nhìn sang Bạch Diệc Phi. Phát hiện anh không có động tĩnh gì nữa nên cho rằng anh ngủ rồi, thế nên bản thân cũng chầm chậm chìm vào giấc ngủ.

Bạch Diệc Phi lại mở mắt ra.

Hiện giờ trong lòng anh đang nghĩ: Đầu óc Bạch Vân Bằng đúng là thông minh thật, nhưng trước giờ chưa từng nói cho anh biết sau khi cuồng hóa thì cần phải chú ý cái gì?

Còn nhớ mấy tháng trước, anh dẫn người của mình sống mái một trận với người của Đạo Trưởng và 10 gia tộc giàu có trong biệt thự liên minh doanh nghiệp. Lúc ấy đánh nhau một chọi một, Bạch Diệc Phi đã tiến vào trạng thái cuồng hóa, dùng đầu của mình cụng choáng luôn một cao thủ cấp hai.

Lúc đó đám Bạch Vân Bằng cũng đã biết rõ loại trạng thái này của anh rồi.

Thế nhưng Bạch Vân Bằng lại chưa nói cho anh biết cách khắc chế trạng thái này như thế nào.

Bạch Vân Bằng không nói là vì khi rơi vào trạng thái cuồng hóa này thì không có cách nào trị được hết.

Nếu vậy lúc Tử Y nói để Sa Phi Dương đi tìm Bạch Vân Bằng lấy thuốc, thật ra là đang gạt Bạch Diệc Phi.

Tử Y chỉ muốn Bạch Diệc Phi ở lại đây mà thôi.

Nhưng mà tại sao cô ta phải làm như vậy?

Chẳng lẽ Lưu Hiểu Anh gặp nguy hiểm gì sao?

Rạng sáng ngày hôm sau, Tần Hoa vừa mở mắt ra đã phát hiện không thấy Bạch Diệc Phi nằm trên giường bên cạnh anh ta nữa. . Truyện Linh Di

Tần Hoa lập tức đi tìm Tử Y.

Mà lúc này hai người bọn họ đồng thời nhận được một tin nhắn đến từ Bạch Diệc Phi.

“Tôi biết mọi người không muốn tôi đi là vì tốt cho tôi, mà tôi cũng biết mọi người còn có trách nhiệm quan trọng hơn, đó là canh giữ kho vàng. Nhưng tôi phải đi tìm Lưu Hiểu Anh, tôi nhất định phải biết rõ chuyện đã xảy ra”.

“Nếu như tôi làm tổn thương cô ấy, thì tôi nên gánh chịu trách nhiệm”.

"Mỗi người đều có việc mình nên làm, nên gánh chịu trách nhiệm. Vì vậy mọi người không cần khuyên tôi, cũng đừng đi tìm tôi”.

Sau khi Tử Y xem hết tin nhắn thì lập tức gọi điện thoại.

Tần Hoa thờ dãi một hơi nói: "Cậu ấy tắt máy rồi”.

Lúc nghỉ ngơi Bạch Diệc Phi cũng đã gọi điện thoại cho Lưu Hiểu Anh, nhưng mà Lưu Hiểu Anh đã cho anh vào sổ đen. Rơi vào đường cùng nên anh chỉ có thể gọi nhắn tin cho Lưu Hiểu Anh.

“Cô đang ở đâu? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Khu số 4 đảo Lam. Ở một con đường nhỏ hẻo lánh, Lưu Hiểu Anh đang ngồi xỏm tại đó. Cô ta cầm điện thoại trong tay, trên điện thoại hiển thị hình ảnh đang nhập tin nhắn.

Hiện giờ Lưu Hiểu Anh rất mơ hồ.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy nên Lưu Hiểu Anh cũng coi Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết như người thân nhất của mình.

Cô ta đã từng nói bản thân sẽ quên Bạch Diệc Phi, nhưng mà quên một người không phải dễ dàng. Cho nên hiện giờ trong lòng cô ta vẫn còn thích Bạch Diệc Phi, nhưng cô ta hoàn toàn không biết nên đối mặt với bọn họ như thế nào.

Và trong suy nghĩ của cô ta thì bọn họ sẽ là những người bạn thân. Bạch Diệc Phi, Lý Tuyết và những đứa con của họ sẽ rất hạnh phúc. Vì cô ta là bạn thân của họ, nên thỉnh thoảng bọn họ sẽ gặp mặt một lần, cô ta sẽ mua cho con họ rất nhiều đồ ăn và đồ chơi.

Đây là một trạng thái vô cùng lý tưởng.

Nhưng mà mọi thứ đều đã bị chuyện ngày đó phá vỡ.

Lúc ấy Bạch Diệc Phi bóp chặt cổ của cô ta, cô ta hoàn toàn không phản kháng được.

Cô ta rất sợ hãi.

Cũng rất khó hiểu.

Đến cuối cùng Lưu Hiểu Anh cũng buông bỏ chống cự.

Cùng lúc đó cảm xúc bị che giấu ở đáy lòng cô ta cũng bại lộ lần nữa.

Vì vậy cô ta hoàn toàn không biết nên đối mặt với Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết như thế nào.

Cô ta nghĩ đến cái hôm Lý Tuyết tìm cô ta nói chuyện, chắc hẳn cũng muốn nói chuyện này.

Cô ta nhìn ra được hiện giờ Lý Tuyết rất quan tâm Bạch Diệc Phi. Cô ấy sợ sẽ mất đi Bạch Diệc Phi.

Lưu Hiểu Anh cũng sợ hãi, cô ta cũng sợ mất đi Bạch Diệc Phi.

Vì vậy khi Lý Tuyết muốn nói rõ mọi chuyện thì cô ta tìm cách chạy đi. Bởi vì cô ta không muốn bóp chết một tia hy vọng cuối cùng.

Nhưng mà khi cô ta có hy vọng thì lại không nhận được mà từ chối. Bởi vì cô ta không muốn tổn thương người khác.

Cô ta đang mâu thuẫn.

Cô ta rất mơ hồ.

Cô ta cũng là người nhát gan.

Vì vậy đã lựa chọn né tránh, né tránh hết mọi thứ.

Lưu Hiểu Anh đã ra khỏi kho vàng, cô ta rời đi hai ngày, cuối cùng cũng tới được thành phố khiến cho cô ta vô cùng chấn động.

Sau đó cô ta phát hiện ra chỗ này không phải giao dịch bằng tiền, mà là vàng.

Lưu Hiểu Anh rất đói bụng, đói tới nỗi không còn sức nữa rồi. Hai ngày này cô ta chưa ăn cái gì.

Nhưng trên tay không có vàng.

Cho nên cô ta chỉ có thể cuộn tròn lại ở trong góc nhỏ hẻo lánh này.

Lúc này đột nhiên có một người đàn ông trẻ tuổi ăn mặc rất thời thượng, còn đeo một chiếc bông tai đi đến.

“Cô nhóc, sao cô lại ở đây một mình?”

Lưu Hiểu Anh ngẩng đầu nhìn người đàn ông trẻ tuổi này. Gã ta đang cười tủm tỉm nhìn cô ta.

Lưu Hiểu Anh chỉ lạnh lùng hỏi: "Anh là ai?"

"Ọt ọt..."

Tiếng nói vừa mới dứt thì bụng Lưu Hiểu Anh kêu hai tiếng cực kỳ vang dội.

Người đàn ông hơi dừng một chút, sau đó lập tức cười nói: "Xem ra là đói bụng rồi. Đi theo tôi, tôi dẫn cô đi ăn cái gì đó".

Lưu Hiểu Anh rất cảnh giác, sau đó từ chối: "Không cần, tôi không đói bụng".

Vừa nói xong thì bụng cô ta còn kêu thêm một tiếng nữa.

Sau đó nơi hẻo lánh nhỏ bé này đột nhiên im lặng lại.

Lưu Hiểu Anh ngại ngùng cúi đầu.

Người đàn ông cười nói: "Cô cứ yên tâm đi, tôi không phải người xấu. Đi thôi, tôi dẫn cô đi ăn cái gì đó nhé".

Vừa nói gã ta vừa vươn tay ra đỡ Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh muốn từ chối tiếp, nhưng cô ta thật sự quá đói rồi. Cho nên cô ta được người đàn ông này đỡ lên, sau đó đi cùng gã ta.

Chỉ chốc lát sau bọn họ xuyên qua một con phố, đi tới một quán gọi là quán bar "Huy Hoàng".

Lưu Hiểu Anh thấy là quán bar thì lập tức cảnh giác, khi người đàn ông đi vào thì cô ta đã dừng lại.

Người đàn ông quay đầu lại nhìn cô ta một cái, không khỏi nói: "Đi mau đi, vào đó rồi kiếm cái gì ăn".

- - - - -

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 764: Bị bỏ thuốc

Lưu Hiểu Anh hoảng hốt, bởi vì cô ta ý thức được có gì không đúng, muốn ăn thì nên đi quán ăn, chứ không phải quán bar.

Lưu Hiểu Anh lạnh lùng nhìn người đàn ông: “Đừng tưởng tôi là con cóc, ở đây là quán bar, không phải là quán ăn!”

Người đàn ông nghe thấy như vậy thì sửng sốt, sau đó mới phản ứng lại, hóa ra Lưu Hiểu Anh đã hiểu lầm, vì thế nên cười giải thích: “Cô nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi, có quán ăn nào còn mở nữa không?”

Người đàn ông dừng lại một chút, sau đó bổ sung thêm: “Cô yên tâm, quán bar này là do bạn tôi mở, gần đây mới thêm vài món mới, còn có hải sản nướng, đảm bảo cho cô ăn một bữa no”.

Lưu Hiểu Anh nhìn sắc mặt nghiêm túc của người đàn ông, cô chăm chú quan sát kỹ biểu cảm của gã ta, nhưng không phát hiện ra điều bất thường gì, vì thế có chút dao động.

Nhưng gã ta chỉ là một người đàn ông xa lạ, vậy mà lại muốn mời một cô gái không quen đi ăn cơm, xã hội bây giờ còn có người tốt như vậy sao?

Vì vậy Lưu Hiểu Anh trực tiếp hỏi: “Anh muốn chơi tôi đúng không?”

Lưu Hiểu Anh hỏi quá trực tiếp, người đàn ông sửng sốt rồi cười ngượng nói: “Quả thật cô là người con gái đẹp nhất tôi từng gặp, đúng là tôi có ý nghĩ như vậy với cô, nhưng cô yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không ép buộc cô”.

“Tôi theo đuổi cô cũng giống như người đàn ông theo đuổi một cô gái, bây giờ chỉ là mời ăn một bữa cơm thôi, sau này sẽ làm quen dần”.

Lưu Hiểu Anh thấy người đàn ông nói chân thành như vậy, sau khi suy nghĩ một lát cuối cùng cũng gật đầu.

Sau đó Lưu Hiểu Anh cùng người đàn ông tới quán bar, người trong quán bar không nhiều, chỉ có phục vụ và hai ba bàn khách.

Người đàn ông mang Lưu Hiểu Anh tới một cái bàn trống, rồi nói với cô ta: “Cô đợi một chút, tôi đi gọi đồ uống”.

Lưu Hiểu Anh gật đầu, ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm gã ta.

Người đàn ông đi tới quầy rượu rồi nói với gã pha chế cái gì đó, Lưu Hiểu Anh nhìn thấy ánh mắt của gã pha chế lướt qua đây.

Lúc đó Lưu Hiểu Anh không khởi cau mày, bởi vì ánh mắt của tên đó khiến cô ta cảm thấy không thoải mái, đó là ánh mắt đê tiện, bỉ ổi.

Lưu Hiểu Anh chỉ chú ý tới gương mặt của hai người đó, mà không chú ý tới ly nước uống gã pha chế đưa cho người đàn ông, miệng cốc đã bị tên đó ấn nhẹ lên.

....

Không lâu sau, một nhân viên phục vụ mang lên một đĩa thịt chiên nhỏ.

Lưu Hiểu Anh quả thật rất đói, cô ta không kiêng dè gì nữa, lập tức cầm đĩa lên gấp miếng thịt bỏ vào miệng.

Người đàn ông cầm ly nước đi tới trước mặt cô ta: “Cứ ăn từ từ, không ai tranh với cô đâu, cẩn thận kéo nghẹn”.

Bây giờ Lưu Hiểu Anh cũng không để ý nhiều, cô ta đưa tay nhận đồ uống người đàn ông đưa tới rồi uống một ngụm lớn.

Sau khi ăn xong thì Lưu Hiểu Anh tùy tiện nói một tiếng: “Cảm ơn”.

Người đàn ông ngồi xuống bên cạnh cô ta, cứ thế nhìn Lưu Hiểu Anh ăn.

Chỉ trong chốc lát Lưu Hiểu Anh đã ăn sạch một đĩa thịt chiên nhỏ.

Bây giờ Lưu Hiểu Anh mới thấy bản thân sống lại một chút, cuối cùng cũng không vội vàng như lúc nãy nữa, sau đó cô ta lau miệng rồi nhìn sang người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông chú ý tới ánh mắt của Lưu Hiểu Anh, gã ta cười dịu dàng: “Sao vậy?”

Lưu Hiểu Anh ngượng ngùng nói: “Có, có thể gọi thêm một đĩa nữa không?”

Người đàn ông nghe thấy cô ta nói vậy thì cười phá lên, sau đó gật đầu: “Đương nhiên có thể”.

Người đàn ông lại gọi cho Lưu Hiểu Anh một đĩa thịt chiên nữa.

Lần này Lưu Hiểu Anh ăn ý tứ hơn một chút, không tùy tiện nhét vào miệng nữa, sau khi ăn mấy miếng thì cô ta cầm cốc nước lên nói với người đàn ông: “Hôm nay thật sự cảm ơn anh”.

Người đàn ông cầm ly rượu của mình lên cụng ly với cô ta, rồi cười nói: “Vậy cô phải nhớ tôi tên là Đoạn Hằng”

Lưu Hiểu Anh nghe xong thì theo phép lịch sự cũng nói tên của mình, nhưng cô ta giấu họ thật: “Gọi tôi là Lưu Anh”.

“Lưu Anh?”, Đoạn Hằng lặp lại lần nữa, sau đó cười nói: “Thật dễ nghe, hơn nữa còn rất hợp với tên tôi nữa!”

Lưu Hiểu Anh: “...”

Cái tên Đoạn Hằng với Lưu Anh hợp nhau chỗ nào chứ?

Lưu Hiểu Anh lại cầm đũa gấp mấy miếng, sau đó nói với Đoạn Hằng: “Sao anh lại không ăn?”

Đoạn Hằng cười xấu xa: “Bởi vì tôi muốn để dành bụng ăn cô”.

“Cái gì?”, Lưu Hiểu Anh kinh ngạc.

Khi nhìn thấy nụ cười hiện giờ của Đoàn Hằng thì cô ta lập tức cảm thấy không đúng, cùng lúc đó trong mắt Đoàn Hằng xuất hiện vẻ khác lạ khiến cô ta cảm thấy không thoải mái.

Sau đó cô ta đột nhiên cảm thấy choáng váng, cả người lắc lư.

Lưu Hiểu Anh còn cảm thấy toàn thân vô lực, muốn ngất đi nhưng không thể ngất đi được, điều này khiến cô ta vô cùng khó chịu.

Lúc này cô ta cuối cùng cũng nhận ra hoàn cảnh của bản thân, cả người không còn chút sức nào, cô ta trừng mắt nhìn Đoàn Hằng: “Đồ dê tiện! Không ngờ lại bỏ thuốc vào trong nước!”

Đoàn Hằng cười nhếch mép, gã ta đứng dậy đi tới sau lưng Lưu Hiểu Anh, sau đó khom người xuống sát bên tai Lưu Hiểu Anh nói: “Có một câu tôi không nói dối cô, rằng cô là người phụ nữ đẹp nhất tôi từng gặp”.

“Kỳ thật tôi rất băn khoăn, một cô gái xinh đẹp như cô ở khu số 4 mà lại không biết nguy trang một chút”.

“Nhưng nhìn bộ dạng cô như vậy thì tôi lập tức biết cô chính là cô gái vô cùng đơn thuần”.

“Không sao, rất nhanh thôi dưới sự dạy dỗ của tôi thì cô sẽ trở thành một con đàn bà dâm loạn, lẳng lơ”.

Lưu Hiểu Anh tròn tròn hai mắt.

...

Lưu Hiểu Anh vô cùng hoảng sợ.

Lúc này khách ở ba bàn bên cạnh đều đứng dậy đi về phía họ, đồng thời trên mặt bọn chúng mang theo nụ cười khiến người khác cảm thấy buồn nôn.

Đến cả gã pha chế cũng từ quầy rượu đi tới.

Bọn chúng tổng cộng có 6 người, cả đám mang Lưu Hiểu Anh lên một phòng ở trên tầng 2.

Lưu Hiểu Anh mặc dù cơ thể vô lực, nhưng đầu óc rất tỉnh táo, vì vậy cô ta rất rõ ràng tiếp theo bản thân sẽ phải trải qua việc gì.

Lúc này Lưu Hiểu Anh càng hoảng loạn hơn, cũng càng sợ hãi hơn.
nguồn Tamlinh247.com

Mặc dù cô ta rất hoang mang, rất sợ hãi, nhưng cô ta nhất quyết không chịu khuất phục, vì vậy cô ta cố gắng để cho bản thân bình tĩnh lại.

Lưu Hiểu Anh bị bọn chúng vút lên giường, cô ta lập tức mở miệng nói: “Xin các anh có thể cho tôi một chút thời gian được không? Tôi biết hôm nay tôi chạy không thoát, vì vậy có thể cho tôi chút thời gian để tôi chuẩn bị tốt tâm lý”.

“Chuẩn bị tốt tâm lý thì tôi cũng có thể phối hợp với các anh tốt hơn, không phải sao?”

Là một người đàn ông, đương nhiên sau khi nghe thấy câu này sẽ càng thêm kích động, trong đầu xuất hiện toàn mấy thứ hạn chế độ tuổi.

Trong đó có một người đàn ông không không chế được mà trực tiếp bỏ nhào lên người Lưu Hiểu Anh, tên đó vội vàng nói: “Trì hoãn cái đéo gì, tao không nhịn được nữa rồi”.

Lưu Hiểu Anh bị dọa run lấy bầy, trong lòng nghĩ phải liều mạng giãy giụa, nhưng cả người hoàn toàn không có một chút sức lực nào, đến cả nhấc tay lên cũng không nổi.

Lúc này gã pha chế rượu đập lên người gã béo: “Thằng béo, đứng dậy trước đã”.

Gã béo dường như rất kiên dè gã pha chế, vừa nghe thấy thế đã đứng dậy khỏi người Lưu Hiểu Anh, tuy vậy gã ta vẫn cố nói một câu: “Người đẹp như vậy còn chờ cái gì nữa?”

Gã pha chế nhìn Đoàn Hằng, Đoàn Hằng cười nói: “Cho cô ấy chút thời gian, đừng để tới lúc đó không phối hợp lại giống như hiệp xác chết thì chơi sẽ không vui”.

Lưu Hiểu Anh hít sâu, đột nhiên cô ta hỏi: “Có thể cho tôi một điếu thuốc không?”

Đoàn Hằng không khỏi nhếch mày: “Lại còn biết hút thuốc nữa à”.

Vừa nói gã ta vừa lấy hộp thuốc lá từ trong túi ra, rồi rút ra một điếu đưa cho Lưu Hiểu Anh, thuận tiện giúp cô ta châm lửa: “Phụ nữ hút thuốc luôn có một loại vẻ đẹp hoang dã, chơi sẽ rất hăng, tôi thật sự càng ngày càng mong đợi đấy”.

Lưu Hiểu Anh không biết hút thuốc, nên sau khi hít một hơi thì cô ta lập tức bị sặc, ho không ngừng.

“Ha ha ha...”

Sáu người nhìn thấy bộ dạng cô ta như vậy thì đều cười phá lên.

Đoàn Hằng ngồi xuống bên giường cạnh Lưu Hiểu Anh, gã ta vuốt ve đùi cô ta: “Nếu như cô có thể chuẩn bị tâm lý thì đương nhiên là rất tốt, tới lúc đó cô có thể cảm nhận được càng nhiều khoái cảm hơn, đúng không?”

“Nói trước với cô, người ở khu 4 bị mấy anh em tôi nhìn trúng thì không có khả năng chạy thoát đâu, dù hôm nay không bỏ thuốc cô thì cô cũng thoát được”.

“Vì vậy cô phải chuẩn bị tốt tâm lý, chẳng nào cũng chạy không thoát thì chi bằng chơi hết mình, đúng không?”

Lưu Hiểu Anh lại hít một hơi, lần này cô ta nhin xuống cảm giác muốn ho, sau đó bình tĩnh nói: “Các anh đã làm hại rất nhiều cô gái rồi hả? Người nhà của họ không quan tâm sao?”

“Ha ha...”

Câu hỏi này của Lưu Hiểu Anh khiến sáu tên đàn ông không nhịn được cười phá lên.

Đoạn Hằng cũng cười theo, sau đó gã ta kiêu căng nói: “Ở khu 4 này người dám động đến tôi không có mấy người đâu”.

“Bớt mấy lời thừa thãi đi, nhìn qua là biết cô ta đang muốn kéo dài thời gian, ở địa bàn của bọn tao thì không ai có thể cứu được mày đâu!”, gã béo chen mồm vào nói.

Lưu Hiểu Anh lại hút thêm một hơi, sau đó thở ra một ngụm khói, cô ta nói: “Quả thật không có ai đến cứu tôi”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 765: Vào khu số 4

Bọn chúng thấy cô ta thức thờì như vậy thì gật nhẹ đầu.

Nhưng lúc này Lưu Hiểu Anh đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Tôi không biết đây là chỗ nào, cũng không biết mấy người là ai. Nhưng mấy người nói không ai dám động vào mình thì thật xin lỗi, tôi dám”.

Gã béo nghe cô ta nói vậy thì khinh thường bật cười một tiếng: “Chỉ dựa vào mày ấy hả? Mày không nhìn thử xem bản thân đang ở đâu à?”

Sau đó gã béo quay sang nói với Đoạn Hằng: “Đại ca, có phải bỏ thuốc hơi quá tay nên đầu óc choáng váng rồi không?”

Người bỏ thuốc chính là gã pha chế. Gã pha chế lập tức phản bác lại: “Nói cái mẹ gì đấy. Đây chỉ là lượng dùng bình thường thôi”.

Đoạn Hằng hơi nhíu mày, gã ta vừa định nói gì đó thì đột nhiên cảm thấy có thứ gì nóng hôi chảy ra từ cánh mũi, gã ta thuận tay sờ lên một chút.

Máu!

Không chỉ có Đoạn Hằng, mà vài người khác cũng bắt đầu bị chảy máu mũi.

Bọn họ hoàn toàn chưa gặp phải tình huống này bao giờ, vậy nên lập tức hoảng hốt.

Rất nhanh Đoạn Hằng kịp thời phản ứng lại, gã ta lập tức nắm lấy tóc của Lưu Hiểu Anh rồi hét to: “Con mẹ nó, cô đã giở trò gì hả?”

Lưu Hiểu Anh nhíu mày, bởi vì Đoạn Hằng kéo tóc cô ta rất đau.

Còn Đoạn Hằng thì vừa nói câu đó xong lại có một dòng máu chảy ra từ khóe miệng gã ta.

Mấy người còn lại hoảng sợ nhìn Lưu Hiểu Anh, khóe miệng bọn họ cũng chảy máu, rồi sau đó tất cả đều ngã xuống đất.

Không bị Đoạn Hằng không chế nên Lưu Hiểu Anh nhanh chóng lấy ra một viên thuốc từ trong ba lô nhỏ, sau đó đút vào miệng.

Lưu Hiểu Anh hít sâu mấy hơi, điều chỉnh tốt bản thân, rồi nhìn mấy người đang chảy rất nhiều máu nằm trên mặt đất bằng ánh mắt rất lạnh lẽo.

“Chỉ bằng mấy tên ngu đần như mấy người cũng đòi hạ thuốc tôi”.

Lưu Hiểu Anh là bác sĩ, hơn nữa còn là một bác sĩ Trung y rất xuất sắc, làm gì có chuyện tý thuốc cỏ con này cũng không nhận ra chứ?

Cũng do Lưu Hiểu Anh may mắn, bởi vì đám người Đoạn Hằng đã quen chơi gái, bọn chúng không thích kiểu như chơi xác chết nên mới không đánh ngất Lưu Hiểu Anh.

Chính vì điểm này đã cho Lưu Hiểu Anh cơ hội.

Trong móng tay của ngón trỏ và ngón giữa Lưu Hiểu Anh có phẩm màu, nhưng thật ra đó chính là một loại thuốc. Ngón trỏ là thuốc độc, còn trên ngón giữa là thuốc giải.

Cô ta muốn hút một điếu thuốc, khi cầm tàn thuốc đã khẽ rắc độc trên ngón trỏ vào, sau đó lúc ho khan mượn việc che miệng để ăn thuốc giải ở ngón giữa.

Bên trong làn khói mà Lưu Hiểu Anh phun ra mang theo cả thuốc độc, lan truyền vào bên trong không khí, chỉ cần mấy người này hít thở sẽ lập tức trúng độc.

Thủ đoạn hạ độc như thế này so với bọn chúng thì cao minh hơn nhiều.

Viên thuốc giải cuối cùng Lưu Hiểu Anh đã ăn chính là do Phùng Trác làm, nó có thể giải hết phần lớn độc, vậy nên sau khi Lưu Hiểu Anh ăn xong không bao lâu thì thuốc mê trên người cũng được giải.

Lưu Hiểu Anh hoàn toàn không có cảm giác gì với mấy tên cặn bã này, chết thì chết.

Vậy nên chờ một lát sau Lưu Hiểu Anh lập tức vơ vét hết mấy mảnh vụn vàng trên người mấy tên này, sau đó thì rời khỏi đây.

Nhưng cuối cùng cô ta không biết rằng nơi này là khu số 4 ở đảo Lam, khắp nơi đều tràn ngập tội ác.

...

Bên phía Bạch Diệc Phi.

Nửa đêm anh đã bò ra khỏi hang, sau đó thì đi tìm Lưu Hiểu Anh.

Trên đảo này trời mưa là chuyện bình thường, vận may của Bạch Diệc Phi coi như không tệ, hai ngày trước trời vừa mới mưa, bùn đất vẫn còn ẩm ướt, cho nên rất dễ để lại dấu chân người.

Bạch Diệc Phi lần theo dấu chân tìm kiếm từng bước, chờ sau khi không tìm thấy thì lại trở về vị trí cũ, sau đó đi về một hướng khác.

Cuối cùng Bạch Diệc Phi tìm rông rã ba ngày trời mới xác định được Lưu Hiểu Anh đang ở khu số 4.

Trước kia nơi Bạch Diệc Phi ở trên đảo Lam là khu số 3, anh chưa từng đi đến khu số 4, nhưng cũng có biết qua một chút.

Trước đây Dương Xảo đã nói với anh, khu số 4 kia còn hỗn loạn hơn khu số 3 rất nhiều. Ở khu số 4 dường như phụ nữ không hề có vị thế, thậm chí còn có thể bị xem như món hàng tùy tiện mua bán.

Bạch Diệc Phi đến khu số 4. Nhưng vừa vào khu số 4 thì đã là thành phố, nên không còn dấu vết Lưu Hiểu Anh để lại nữa.

Bạch Diệc Phi không còn cách nào khác, anh đành phải chọn bừa một nhà hàng vào dùng cơm.

Sau khi ngồi xuống thì một nhân viên phục vụ bước lên nói: “Chào anh, anh muốn ăn gì?”

Bạch Diệc Phi biết ở đảo Lam này phương thức thanh toán chính là vàng, vậy nên lúc đi từ kho vàng kia ra anh đã cầm theo một khối vàng. Sau đó anh lại nghĩ cách biến khối vàng này thành từng mảnh vụn.

Bạch Diệc Phi thẳng thừng lấy ra một viên vàng bằng móng tay út đặt lên trên bàn.

Hai mắt nhân viên phục vụ kia lập tức phát sáng.

Bạch Diệc Phi hỏi nhân viên phục vụ: “Có thể nói cho tôi biết mấy hôm nay trong thành phố đã xảy ra chuyện gì không?”

Nhân viên phục vụ kia cười híp mắt, cầm viên vàng lên rồi nói: “Đương nhiên có thể rồi. Thưa anh, anh muốn hỏi việc gì thì cứ hỏi, nếu tôi biết nhất định sẽ nói cho anh nghe”.

Bạch Diệc Phi suy tư một lúc rồi hỏi: “Gần đây ở khu số bốn có xuất hiện một cô gái có dáng vẻ đặc biệt xinh đẹp không?”

Nhân viên phục vụ hơi dừng một chút, sau đó cười nói: “Anh à, nếu anh muốn tìm phụ nữ đẹp thì có thể đợi trời tối đi thẳng đến chợ đêm! Tôi nghe nói ông lớn khu chúng tôi gần đây có kiếm được một nhóm người đẹp từ khu khác về. Tối hôm nay sẽ tiến hành đấu giá”.

Bạch Diệc Phi cau mày hỏi: “Chợ đêm ở chỗ nào?”

“Anh không phải người ở khu số 4 sao?”, nhân viên phục vụ hơi kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi nhanh chóng phản ứng lại, anh gật đầu nói: “Tôi đến đây để làm ăn”.

Nhân viên phục vụ nghe thấy anh nói đến đây để làm ăn thì hai mắt lập tức sáng lên: “Khó trách anh lại ra tay hào phóng như vậy, thì ra là ông chủ

lớn".

Sáu khu trên đảo Lam này chẳng khu nào ưa nhau cả, nên người dân không thể tùy tiện đi sang khu khác. Dù sao thì ở chỗ này cho dù bị người giết chết cũng chẳng có ai chịu ra mặt giúp đỡ.

Nhưng mà người duy nhất được bọn họ chào đón ở đây chính là người buôn bán.

Bởi vì toàn bộ đảo Lam đều bị phong tỏa, người ở bên trong không ra ngoài được, nên có rất nhiều hàng hóa muốn vận chuyển vào thì nhất định phải nhờ người buôn bán ở bên ngoài.

Vậy nên những người buôn bán mới có thể tự do ra vào đảo Lam, cũng là kiểu người mà tất cả mọi người trên đảo Lam đều chào đón.

Thái độ của nhân viên phục vụ lại càng tốt hơn: “Sếp à, chợ đêm ngay ở đầu đường phía trước kia, nơi đấu giá phụ nữ là ở khu Lam Cu”.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Không còn gì nữa. Dem mấy món đặc sản ở cửa hàng lên đây”.

Nhân viên phục vụ lập tức gật đầu, sau đó cung kính rời đi.

Ba ngày hôm nay Bạch Diệc Phi sống sót được cơ bản đều dựa vào mấy loại quả dại, mệt mỏi rồi thì dựa vào tàng cây để nghỉ ngơi.

Vốn dĩ anh đã rất suy yếu, cơ thể căn bản đã không chống đỡ nổi nữa, đến bây giờ anh cũng vẫn còn suy yếu.

Bạch Diệc Phi dự tính trước tiên ăn một bữa thật ngon, sau đó tìm một chỗ tắm rửa thay quần áo, đợi ban đêm đến khu nhà xanh xem thử.

Nhưng mà Bạch Diệc Phi không hy vọng nhìn thấy Lưu Hiểu Anh ở khu đó.

Nhưng anh cũng không biết đến nơi nào để tìm thấy Lưu Hiểu Anh, vậy nên chỉ có thể dựa vào vận may mà thôi.

Đúng lúc này mấy lời nói của nhóm người ở bàn bên cạnh khiến Bạch Diệc Phi hơi chú ý.

“Mấy người đã nghe nói gì chưa? Đẳng ngoại của nhà họ Hồng hai hôm trước bị người ta hạ độc chết”.

“Tôi biết, tôi biết, là Đoạn Hằng”.

“Đúng vậy, chính là Đoạn Hằng”.

“Đây chính là em họ bên vợ của cậu út nhà họ Hồng đấy. Ai lại có gan lớn như vậy, dám hạ độc chết người ta”.

“Sao lại như vậy chứ? Sao lại bị hạ độc chết?”

“Còn không phải vì tên đó háo sắc quá sao. Tôi nghe nói gã ta để ý một cô em vô cùng đẹp, sau đó bỏ thuốc rồi muốn lên giường với người ta. Ai dè người đẹp kia lại chính là một cao thủ dùng độc”.

“Không những giải được thuốc tên Đoạn Hằng cho cô ta uống, mà ngược lại còn dùng độc của mình giết chết hết đám người Đoạn Hằng đó”.

“Mẹ nó, lợi hại như vậy sao?”

“Mẹ nó, đúng là khiến lòng người hả hê!”

“Nhưng mà cũng thật đáng tiếc!”

“Sao vậy?”

“Nghe nói cô gái kia bị cậu út nhà họ Hồng bắt được rồi”.

“Hả? Cái gì? Ôi chao, thật là quá đáng tiếc!”

“Nghe nói cậu út nhà họ Hồng còn biến thái hơn cái tên Đoạn Hằng kia nhiều”.

Bạch Diệc Phi nghe xong mấy lời này thì lập tức không giữ được bình tĩnh nữa.

Mẹ nó chứ, người bọn họ nói đến không phải là Lưu Hiểu Anh sao?

Tất cả tâm tư của Bạch Diệc Phi lúc này đều chú ý vào lời nói của mấy người ở bàn bên cạnh, anh chỉ tùy tiện gấp vài miếng lên ăn.

Nhưng mà mấy lời bàn tán của bàn bên cạnh kia nhanh chóng kết thúc, đã chuyển chủ đề sang một câu chuyện khác.

Bạch Diệc Phi vừa ăn cơm vừa nhìn thoáng qua mấy người đó. Sau đó phát hiện người đang nói chuyện là một người đàn ông, khoảng hai mươi tuổi, nhìn rất trẻ trung, còn đeo một chiếc kính màu vàng.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 766: Giúp con gái tôi rời khỏi đây

Bạch Diệc Phi cảm thấy, bản thân có thể đi theo để hỏi người đàn ông đeo kính kia.

Sau khi có ý nghĩ này, anh mới yên tâm ăn cơm.

Khoảng hai mươi phút sau, những người ở bàn đó rời đi.

Đợi bọn họ đi ra ngoài, Bạch Diệc Phi lập tức lấy ra một cục vàng nhỏ, đặt lên bàn, sau đó nói với nhân viên phục vụ: “Không cần trả lại”.

Người phục vụ vội vàng cúi đầu cảm ơn: “Cảm ơn anh, cảm ơn, xin anh đợi một lát, ông chủ của chúng tôi muốn nói chuyện với anh”.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu nhìn phát hiện phía sau người phục vụ còn có một người đàn ông trung niên trạc 50 tuổi.

Người đàn ông trung niên cười với anh và nói: “Không biết anh có rảnh nói chuyện với tôi một chút không?”

“Không rảnh!”

Bạch Diệc Phi lúc này đang nóng lòng muốn tìm Lưu Hiểu Anh, làm gì có thời gian lãng phí với đám người này, nói xong liền rời khỏi nhà hàng.

Nhưng sau khi anh đi ra thì những người đó đã biến mất.

“Con mẹ nó”, Bạch Diệc Phi khó chịu chửi thề một câu.

Tuy nhiên ngay sau đó anh bình tĩnh trở lại, qua lời mấy người đó nói, khu vực số 4 có lẽ thuộc quyền quản lý của nhà họ Hồng, vậy thì người bị hạ độc chết chính là người nhà họ Hồng, có lẽ những người có chút thân phận đều biết chuyện này.

Vì vậy Bạch Diệc Phi xoay người quay lại nhà hàng.

Mà ông chủ nhà hàng lúc này đang rất bàng hoàng, ngại ngùng đứng yên tại chỗ.

Người phục vụ không ngờ Bạch Diệc Phi sẽ trực tiếp từ chối, sắc mặt cũng có chút khó coi

Đúng vào lúc này, Bạch Diệc Phi quay lại, cười nói với ông chủ: “Xin lỗi, tôi nói đùa ấy mà, ông đừng để bụng nhé”.

Thấy vậy, vẻ mặt khó xử của ông chủ đỡ hơn ít nhiều, sau đó lại mỉm cười mà nói: “Không đâu không có gì”.

Sau đó Bạch Diệc Phi được ông chủ mời ra sân sau của nhà hàng.

Sân sau rất yên tĩnh, có cảm giác cổ kính lâu đời, giữa sân có một mái hiên, trong đó có một chiếc bàn đá.

Ông chủ nhà hàng mời Bạch Diệc Phi đến đó ngồi.

Sau khi ngồi xuống, ông chủ đó mới nói: “Xin chào anh, tôi tên là Lục Viễn, xin hỏi anh họ gì?”

Bạch Diệc Phi có thể cảm thấy thái độ của Lục Viễn đối với anh vô cùng khiêm tốn, có lẽ do anh là thương nhân bên ngoài đến, đối với Bạch Diệc Phi, ai tốt với anh thì anh sẽ tốt với người đó.

Vì vậy thái độ của anh cũng rất ôn hòa, thản nhiên nói một cái tên giả: “Tôi tên là Bạch Nhất”.

Tiếp đó, Lục Viễn hỏi Bạch Diệc Phi một số câu hỏi đơn giản, ví dụ như anh làm việc ở đâu, đến đảo Lam kinh doanh cái gì, dự định ở lại bao lâu?

Bạch Diệc Phi nói dối một cách rất nghiêm túc.

Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên.

“Bố, nhanh nhìn này!”

Bạch Diệc Phi nhìn qua nơi phát ra âm thanh đó, phát hiện đó là một cô gái mười bảy mười tám tuổi, không biết đã vào sân từ lúc nào, cô gái duỗi một cánh tay ra đặt trước mặt Lục Viễn.

Trên tay là một chiếc vòng tay màu xanh lục bảo, đây có lẽ là thứ mà con gái Lục Viễn muốn cho ông ta xem.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn cô gái nhỏ, sững sốt một lát, bởi vì cô gái không chỉ có dung mạo xinh đẹp mà còn mang đến cho người ta cảm giác thuần khiết như hoa sen, cảm giác này rất giống với Lý Tuyết.

Thế nên anh hơi ngây người.

Lục Viễn không nhìn mà đen mặt lại nói: “Mau đi qua một bên, không thấy bố đang tiếp khách quý sao?”

Cô gái rất không vui, khó chịu hừ lạnh một tiếng, còn trừng mắt với Bạch Diệc Phi rồi mới xoay người rời đi.

Bạch Diệc Phi nhìn cô gái đến thất thần.

Sau đó anh nghe thấy giọng nói của Lục Viễn bên tai: “Ông chủ Bạch?”

Bạch Diệc Phi lập tức hoàn hồn, nhận ra mình đã thất thố, có chút xấu hổ, nhưng ngay sau đó nhanh trí vội vã nói: “Ông chủ Lục, nghe nói đảo Lam này rất hỗn loạn, đặc biệt là với phụ nữ, con gái ông xinh đẹp như vậy, không sợ...”

Lục Viễn nghe xong thì thở dài: “Ông chủ Bạch nói đúng, có điều con gái tôi chỉ trang điểm khi ở trong nhà, ra ngoài đường sẽ làm cho mình xấu đi, để anh phải chê cười rồi”.

Bạch Diệc Phi lắc đầu nói: “Đâu có”.

“Nói chuyện lâu như vậy rồi tôi rất tò mò, ông chủ Lục rốt cuộc muốn nói gì với tôi vậy?”

Lục Viễn nghe vậy thì sắc mặt có chút do dự, dường như đang suy nghĩ gì đó, sau đó lại im lặng một hồi, cuối cùng nghiêng răng nói: “Nếu đã như vậy, tôi cũng mặt dày mà nói với anh”.

Bạch Diệc Phi nhẹ nói: “Ông cứ nói!”

Lục Viễn đột nhiên đứng dậy nói với Bạch Diệc Phi: “Ông chủ Bạch đợi một lát!”

Sau đó Lục Viễn rời khỏi sân sau đi sang một sân khác, một lúc sau bước tới, trên tay cầm một cái túi vải màu đen.

Khi ngồi xuống, ông ta đặt túi vải đen lên bàn, mở ra cho Bạch Diệc Phi xem.

Một túi vàng lớn xuất hiện trước mặt Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy thì cảm thấy rất kinh ngạc.

Anh không kinh ngạc vì trước mắt mình có nhiều vàng như vậy, anh chỉ ngạc nhiên rằng Lục Viễn chỉ mở một nhà hàng, tại sao lại có nhiều vàng đến thế? Và lại còn lấy cho anh xem, đây là có ý gì?

Bạch Diệc Phi trực tiếp hỏi: “Ông chủ Lục, ông có ý gì?”

Lục Viễn lại thở dài mà nói: “Điều mà tôi hối hận nhất trong đời là đã đến đảo Lam này”.

“Sau khi đến đây thì không thể trở về được nữa, tôi chỉ có một đứa con gái là Miêu Miêu, tôi muốn đưa nó rời khỏi đây”.

“Ông chủ Bạch là người bên ngoài đảo, chắc chắn sẽ phải trở về, thế nên tôi muốn mong anh để con gái tôi cùng rời đi”.

“Số vàng này, coi như tôi trả tiền công cho anh”.

Bạch Diệc Phi cau mày, khó hiểu nói: “Ông chủ Lục, theo tôi biết thì số tiền này đủ cho ông và con gái mình rời khỏi đây rồi”.

Lục Viễn nghe vậy thì không khỏi lắc đầu, cười khỏ nói: “Không giấu gì anh, tôi là một trong những người đầu tiên đến đảo Lam, đương nhiên hiểu biết nhiều hơn những người khác”.

“Cho dù có đủ vàng để mua vé tàu, liệu có thể quay trở về không?”

“Nếu truyền thuyết là thật, e rằng những người đó sớm đã bị ném xuống biển nuôi cá rồi!”

Bạch Diệc Phi hiểu ý gật đầu, nhưng anh vẫn cảm thấy có gì đó không ổn ở đây.

“Ông chủ Lục, chúng ta mới gặp nhau lần đầu, sao ông chắc chắn rằng tôi không phải người xấu và có thể đưa con gái ông ra ngoài, ngộ nhỡ tôi có ý đồ khác với cô bé thì sao?”

“Tôi tin ông chủ Bạch”, Lục Viễn lắc đầu cười nói.

“Tại sao?”

Lục Viễn khẽ mỉm cười, sau đó từ trong túi quần lấy ra một cục vàng nhỏ đặt lên bàn.

Bạch Diệc Phi nhận ra cục vàng này, đây là tiền bo mà anh đưa nhân viên phục vụ, nhưng anh không thấy có vấn đề gì cả.

Lục Viễn cười nói: “Ông chủ Bạch, nếu tôi đoán không nhầm thì anh là người của nhà nước, thế nên tôi tin anh”.

“Cục vàng này có một hoa văn đặc biệt ở dưới đáy, hoa văn này không thuộc về nơi này, vả lại tôi cũng có nói qua, chỉ có vàng của chính phủ mới có”.

“Lại nhìn dấu vết trên cục vàng, có lẽ vừa mới bị vỡ không lâu trước đây”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì rất ngạc nhiên, anh thật sự không chú ý đến sự khác biệt giữa những cục vàng này.

Có điều Bạch Diệc Phi vẫn có chút nghi hoặc: “Tại sao ông lại biết những điều này”.

Lục Viễn nghe xong không khỏi thở dài: “Trước đây tôi từng là người canh giữ kho vàng!”

Người canh giữ!

Bạch Diệc Phi đột nhiên mở to mắt, bất giác hỏi: “Người canh giữ kho vàng số 4?”

Lục Viễn nhìn Bạch Diệc Phi với ánh mắt sáng sục, kinh ngạc hỏi: “Ông chủ Bạch biết chuyện này sao?”

Bạch Diệc Phi nhận ra có chút không đúng, anh rất đau đầu, nhưng nghĩ đến việc Lục Viễn nói những chuyện này với anh, anh cũng không có phải giấu cả nên nói: “Tôi có nghe qua”.

Lục Viễn im lặng không nói nữa.

Ông ta dường như có chút nghi ngờ Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nghĩ ngợi rồi nói: “Ông chủ Lục, tôi có thể đồng ý với ông, nếu tôi có thể quay về thì sẽ cố gắng giúp con gái ông”.

“Nhưng tôi sẽ không lấy số vàng này, tôi không thiếu tiền, vả lại, tôi có lẽ có thể giúp cả gia đình ông rời khỏi đây”.

Lục Viễn cười khổ nói: “Ông chủ Bạch, anh chỉ cần giúp tôi đưa con gái tôi rời khỏi đây là được, chúng tôi... chúng tôi không thể đi”.

Bạch Diệc Phi khó hiểu hỏi: “Tại sao không thể đi?”

Lục Viễn nghĩ đến gì đó, lại thở dài: “Thật... thật sự không biết phải nói thế nào, xin ông chủ Bạch đừng hỏi thêm nữa”.

Bạch Diệc Phi nhìn vẻ mặt khó xử của Lục Viễn, cũng biết ông ta có nỗi khổ riêng, thế nên không tiếp tục truy hỏi.

Anh chỉ nói mục đích và điều kiện của mình: “Được, tôi đồng ý với ông, nhưng ông phải đồng ý với tôi một điều kiện”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 767: Có tiền thì lấy mấy vợ cũng được!

“Chỉ cần tôi có thể làm được thì nhất định sẽ cố gắng hết sức”, Lục Viễn không do dự gật đầu.

Bạch Diệc Phi trầm tư một lát rồi nói: “Tôi muốn ông giúp tôi tìm một người”.

Vừa nói anh vừa lấy di động trong túi ra, là hình chụp chung của Lưu Hiểu Anh và Lý Tuyệt trên du thuyền, anh đưa cho Lục Viễn, chỉ vào Lưu Hiểu Anh và nói: “Giúp tôi tìm cô ấy, cô ấy là bạn tôi, chúng tôi bị lạc nhau”.

Khi Lục Viễn nhìn thấy rõ bức ảnh thì vô thức kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy biểu cảm ấy, không tìm được mà hỏi: “Ông chủ Lục đã từng nhìn thấy cô ấy sao?”

Lục Viễn lập tức lắc đầu nói: “Không, tôi chưa từng gặp qua...”

Nói xong thì cảm thán: “Ông chủ Bạch thật là giỏi, hai cô này là người đẹp nhất mà tôi từng thấy”.

Nghe vậy Bạch Diệc Phi có chút thất vọng, anh tưởng rằng Lục Viễn đã từng gặp Lưu Hiểu Anh chứ.

Trong lúc tuyệt vọng, Bạch Diệc Phi kể lại tin tức vừa nghe được trong nhà hàng, cười khỏ nói: “Tôi sợ rằng cô ấy thật sự ở Lam Cư, nhưng tôi không hi vọng cô ấy ở đó, nhưng không có cách nào khác, chỉ có thể tự mình đi tìm”.

Lục Viễn thấy vậy liền nói: “Ông chủ Bạch, hình như anh hơi mệt, vẫn còn một khoảng thời gian nữa mới đến buổi đấu giá buổi tối, anh đi nghỉ ngơi một chút đi”.

Bạch Diệc Phi nghe lời gật đầu, anh thật sự cần ngủ một giấc.

Say đó Lục Viễn đưa Bạch Diệc Phi đến một sân nhỏ khác.

Sân này hiện đại hơn nhiều bởi nó là một ngôi biệt thự nhỏ.

Có thể thấy Lục Viễn sống ở đảo Lam khá sung túc.

Nhưng cho dù là như vậy, ông ta vẫn phải chi một đồng vàng lớn, cố gắng cho con gái mình rời khỏi đây.

Rất rõ ràng, dù có phát triển tốt đến đâu đi nữa, trên đảo Lam này nếu không có quyền lực thì nhiều tiền thế nào cũng vô nghĩa.

Lục Viễn chính là người như vậy, có tiền nhưng không có quyền.

Bạch Diệc Phi được xếp vào một trong những căn phòng dành cho khách, nhưng anh nằm trên giường mà không sao ngủ được.

Anh luôn nghĩ chiều hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lưu Hiểu Anh rời đi như thế nào?

Lẽ nào anh đã làm việc gì rất quá đáng sao?

Ví dụ như...

Bạch Diệc Phi đột nhiên sợ hãi khi nghĩ đến điều này, không dám nghĩ lung tung nữa.

Sau đó suy nghĩ của anh lại chuyển sang hướng khác, nếu Lưu Hiểu Anh rơi vào tay thiếu gia nhà họ Hồng, vậy chuyện gì sẽ xảy ra với cô ta?

Tại khu số 4, phụ nữ là đồ chơi, Lưu Hiểu Anh e rằng lạnh ít dữ nhiều.

Nhưng còn anh, cho dù có gặp được Lưu Hiểu Anh đi chăng nữa, cô ấy gặp nguy hiểm mà đám người đó rất đông thì phải làm sao?

Thân thể anh bây giờ rất yếu, không còn nhiều sức lực, sao đánh lại được bọn chúng đây?

Bạch Diệc Phi nghĩ hết cái này đến cái khác, dần dần ngủ thiếp đi.

...

Không biết đã trôi qua bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Bạch Diệc Phi chậm chậm tỉnh dậy, đứng lên mở cửa, phát hiện người ngoài cửa là Lục Miêu Miêu.

Lục Miêu Miêu chỉ liếc nhìn Bạch Diệc Phi một cái, sau đó cúi đầu xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Anh Bạch, bố tôi bảo tôi gọi anh dậy ăn cơm, ăn xong nhanh chóng đi chợ đêm”.

Bạch Diệc Phi cúi đầu nhìn mặt cô gái nhỏ trước mắt.

Anh thật sự có chút tò mò, tại sao Lục Miêu Miêu lại giống Lý Tuyết đến vậy, đặc biệt là khí chất trên người họ.

Lục Miêu Miêu đỏ mặt khi bị Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm, ngại ngùng xoay người bỏ chạy.

Bạch Diệc Phi: “...”

...

Họ không ăn tối ở trong nhà hàng mà ăn ở ngay trong sân.

Ngoài ra Lục Viễn và Lục Miêu Miêu còn có hai người khác.

Một người phụ nữ trạc 40 tuổi, ngoại hình trung bình nhưng có vóc dáng chuẩn, người kia là một cậu bé chỉ tầm 15 tuổi.

Lục Viễn giới thiệu: “Đây là vợ tôi, còn đây là con trai tôi Lục Dương”.

Lục Viễn không nói tên khi giới thiệu vợ mình, có lẽ vì phụ nữ ở khu 4 không có nhân quyền, giống như trong xã hội phong kiến cổ đại vậy.

Bạch Diệc Phi gật đầu chào hỏi.

Khi Bạch Diệc Phi nhìn Lục Miêu Miêu, Lục Miêu Miêu cúi đầu, gương mặt ửng đỏ.

Lục Viễn phát hiện, nghĩ ngợi rồi nói: “Còn có một vấn đề tôi muốn hỏi ông chủ Bạch, không biết có tiện không?”

Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói: “Có gì thì ông cứ hỏi”.

Lục Viễn đáp: “Không biết ông chủ Bạch đã kết hôn chưa?”

“Tôi kết hôn rồi, hơn nữa vợ tôi mới mang thai cách đây không lâu”, Bạch Diệc Phi gật đầu nói.

Lục Viễn nghe vậy thì có vẻ thất vọng, nhưng rất nhanh đã thu lại vẻ mặt đó.

Sau khi ăn xong, Lục Viễn không đích thân đưa Bạch Diệc Phi đi chợ đêm mà để con trai Lục Dương dẫn anh đi.

Chỉ là bọn họ không ngờ rằng, lần đi chợ đêm này lại gặp phải một rắc rối lớn.

....

Trước khi nhìn thấy chợ đêm, ấn tượng của Bạch Diệc Phi về nó giống như kiểu phố mở hàng quán vào buổi tối ở trên đất liền.

Nhưng sau khi tận mắt chứng kiến anh mới phát hiện ra, chợ đêm ở đây hoàn toàn khác.

Cũng là các con phố đầy đủ mặt hàng khác nhau, nhưng không phải các loại quần áo vỉa hè rẻ tiền, tất hoặc đồ dùng hàng ngày như anh nghĩ.

Ở đây toàn những thứ quái đản, còn có vệ sĩ đứng thành hàng, trước mặt mỗi vệ sĩ đều có một tấm biển ghi giá bán hoặc mua lại họ.

Thậm chí còn có một số phụ nữ ăn mặc hở hang, trang điểm đậm đứng mời chào khách.

Bởi vì đơn vị tiền tệ của đảo Lam là vàng, nhưng không phải ai cũng có nhiều vàng ở đây, thế nên những người phụ nữ này nhìn thấy những người có cục vàng đo bằng hạt đậu, sẽ trực tiếp đi theo những người đó.

Bởi vì, rất dễ dàng phân biệt được người giàu và người nghèo ở đây.

Người có tiền thường mang theo nhiều vàng, càng nhiều vàng thì càng có tiền.

Chắc chắn sẽ có người muốn hỏi, ngang nhiên đeo vàng như vậy không sợ bị người khác cướp mất sao?

Đương nhiên là không sợ rồi.

Chợ đêm này cho người nhà họ Hồng quản lý nên nếu có người dám cướp giật hoặc trộm vàng thì sau khi bị bắt sẽ bị đánh đến chết.

Lúc Lục Dương và Bạch Diệc Phi đến chợ đêm, đã có rất nhiều người ở chợ rồi.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc nhìn đủ các loại sản phẩm được bày bán.

Tuy nhiên anh chỉ vừa đi vừa xem chứ không có hứng thú khi thấy những thứ đồ đó, bởi vì mục đích của họ là muốn xem Lưu Hiểu Anh có ở Lam Cư hay không.

Bạch Diệc Phi bảo Lục Dương đưa anh đi thẳng đến đó.

Trên đường đi, Lục Dương đột nhiên hỏi Bạch Diệc Phi: “Ông chủ Bạch, chú cảm thấy chị hai tôi thế nào?”

“Rất xinh đẹp”, Bạch Diệc Phi thành thật trả lời.

Lục Dương lại hỏi: “Vậy ông chủ Bạch sẽ cưới chị tôi chứ?”

Bạch Diệc Phi sững sờ, sau đó lắc đầu nói: “Tôi đã kết hôn rồi”.

Lục Dương không quan tâm thậm chí còn nói ra một câu hết sức kì lạ: “Không sao, có tiền thì lấy mấy vợ cũng được”.

Bạch Diệc Phi nghe xong không khỏi lắc đầu cười khò.

Đảo Lam là nơi nằm ngoài sự kiểm soát của nhà nước, ở đây không có luật lệ, chỉ có tiền và quyền lực, thế nên, một số khái niệm ở đây khác hẳn với bên ngoài.

Lục Viễn nói rằng ông ta là nhóm người đầu tiên đến đảo Lam, vì vậy có thể suy ra Lục Dương được sinh ra trên đảo này.

Thế nên mới có ý nghĩ, chỉ cần có tiền và quyền lực thì muốn bao nhiêu phụ nữ đều được.

Giống như xã hội phong kiến vậy.

Bạch Diệc Phi không biết phải nói như thế nào với cậu ta, nếu nói cho cậu ta biết luật lệ của xã hội pháp trị, cậu ta cũng không hiểu.

Vì vậy Bạch Diệc Phi chỉ có thể nói: “Tình cảm trao cho một người là đủ rồi, tôi không có tham lam như vậy”.

Trên thực tế con người rất ích kỉ.

Là một người đàn ông, bạn muốn có nhiều phụ nữ là điều rất dễ hiểu, nhưng chân tình chỉ có hạn, chỉ có thể trao cho một người, phụ nữ cũng vậy.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 768: Buổi đầu gia ở Lam Cư

Nếu người đàn ông chia sẻ trái tim của mình thành nhiều phần cho những người phụ nữ khác nhau, nhưng những người phụ nữ đó lại trao trái tim duy nhất của mình cho người đàn ông đó, vậy thì, làm sao họ cam tâm mình chỉ là một trong những số đó đây?

Bạch Diệc Phi không phải thích cho Lục Dương, bởi vì cậu ta từ nhỏ đã sống trên đảo Lam, có giải thích thì cậu ta cũng không rõ ràng được.

Lục Dương cũng không hiểu mà hỏi: “Nếu chị hai của tôi thích chú thì sao?”

Bạch Diệc Phi bất giác nhíu mày.

Không phải vì Lục Dương nói Lục Miêu Miêu thích anh, mà bởi vì anh đột nhiên anh nhận ra rằng, Lục Dương gọi Lục Miêu Miêu là chị hai, cũng có nghĩa hai người họ vẫn còn một người chị cả nữa.

Nhưng hôm nay lúc ăn cơm, Bạch Diệc Phi không thấy ai khác ngoài họ.

Anh rất tò mò nên muốn hỏi, nhưng vừa định nói thì Lục Dương đã lên tiếng trước: “Ông chủ Bạch, chúng ta đến rồi”.

Lục Dương chỉ tay vào tòa nhà ba tầng trước mặt, đó chính là Lam Cư.

Phong cách trang trí của Lam Cư khá cổ, bên ngoài cổng có hai con sư tử đá, trên cửa gỗ có hoa văn trạm khắc, nhìn rất hoành tráng.

Mỗi bên cổng cũng có hai cửa nhỏ, giống như cửa chính và cửa phụ thời cổ đại.

Khi anh chuẩn bị bước vào thì Lục Dương nói: “Ông chủ Bạch, muốn vào thì phải mua vé, mỗi người một cục vàng cỡ hạt đậu”.

Sau khi nghe xong Bạch Diệc Phi rất kinh ngạc.

Nhìn vào trong lúc này quả nhiên có mấy người mặc quần áo in logo nhà họ Hồng đứng trước cửa thu vé.

Nhưng vàng trên người Bạch Diệc Phi, nhỏ nhất cũng cỡ móng tay, phải làm thế nào đây?

Loại đồ này không giống thừa thì sẽ trả lại tiền lẻ.

Đúng lúc này, Lục Dương từ trong túi xách lấy ra hai cục vàng, đưa cho người gác cửa thu vé.

Sau khi người đàn ông nhận vàng xong thì cười nói: “Xin mời hai vị vào trong, chúc hai người sớm ôm được người đẹp”.

Bạch Diệc Phi cũng không nghĩ nhiều, đi theo Lục Dương vào.

Nhìn từ bên ngoài Lam Cư không lớn lắm, nhưng sau khi bước vào, thật ra nó rất lớn.

Tầng 1 được coi là đại sảnh, nhưng cũng có bày nhiều gian hàng, các gian này phục vụ cho các dịch vụ, mỗi gian là một dịch vụ khác nhau, trên các quầy có các người đẹp, cao cấp hơn so với các cô trong chợ đêm.

Tầng 2 là khu bán đấu giá.

Cuộc đấu giá này là những người bị bắt về làm người hầu vì bố mẹ họ không trả được nợ, hoặc những người phụ nữ đẹp của những khu khác.

Mục đích của Bạch Diệc Phi rất rõ ràng nên anh đi thẳng lên tầng hai.

Vì là khu đấu giá nên tầng 2 có một hội trường lớn, ở giữa có một cái bệ cao để trưng bày, xung quanh đều có ghế ngồi.

Hai người đến rất đúng lúc, chỗ họ ngồi không quá xa cũng không quá gần.

Sau nửa giờ, hội trường gần như đã chật kín, và không nghi ngờ gì, hầu hết người tới đều là nam giới.

Lúc này, cuộc đấu giá chính thức bắt đầu.

Phiên đấu giá ở đây không giống như bên ngoài, mời một người phụ nữ xinh đẹp làm người dẫn chương trình, mà lại mời một người đàn ông có vẻ ngoài tương đối đẹp trai, người đàn ông mặc một bộ vest và đeo kính gọng, nhìn rất đứng đắn.

Gã ta bước lên sân khấu, cầm micro, giữ nguyên nụ cười chuyên nghiệp: “Chào mừng mọi người đến với nhà đấu giá Lam Cư, tôi cũng không nói nhiều nữa, buổi đấu giá hôm nay chính thức bắt đầu”.

“Vật phẩm đấu giá đầu tiên là một người đẹp, thân hình của cô ấy phải gọi là đỉnh của chóp!”

“Mời mọi người thưởng thức!”

Nói xong, một vài người đàn ông mặc quần áo có logo của nhà họ Hồng đẩy một chiếc lồng sắt lên sân khấu, chiếc lồng đó được bọc bằng vải đen.

Sau khi những người này đẩy lồng sắt lên sân khấu thì xoay người đi xuống.

Người dẫn chương trình bước đến bên cạnh lồng sắt và vén tấm vải đen lên.

Bạch Diệc Phi nhìn cảnh này, trong lòng sửng sờ.

Khoảnh khắc tiếp theo, tấm vải đen lộ ra thì anh cũng thở phào nhẹ nhõm, người phụ nữ bên trong không phải Lưu Hiểu Anh.

Tuy nhiên người phụ nữ đó thật sự là một bảo vật, chưa kể đến vẻ ngoài xinh đẹp, bộ đồ của người hầu càng làm nổi bật thân hình cực chuẩn của cô ta.

Hai tay người phụ nữ bị trói lại, miệng bị nhét một miếng vải, trong mắt ngập tràn vẻ sợ hãi.

Người dẫn chương trình vui vẻ lấy miếng vải khỏi miệng người phụ nữ, ngay lập tức người phụ nữ hét lên: “Cứu tôi vớ, thả tôi ra, xin hãy cứu tôi...”

Tuy nhiên những lời cầu xin ấy đều vô dụng, những người phía dưới khán đài không một chút đồng cảm, thậm chí còn có người cổ vũ và reo hò.

Về phần người dẫn chương trình, gã ta thậm chí còn lấy ra một chiếc roi dài quất vào người người phụ nữ đó: “Con mẹ nó im đi”.

“A!”

Người phụ nữ bị đánh một roi, trên người lập tức xuất hiện những vết đỏ, sau đó cô ta khóc lớn.

Nhìn cảnh này, Bạch Diệc Phi nắm chặt tay, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt phần nộ.

Anh hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại.

Anh không thể hấp tấp giống như trước đây, vả lại đây không phải địa bàn của mình, kích động sẽ không có kết quả tốt, chưa nói tới việc anh còn phải tìm Lưu Hiểu Anh, bắt buộc phải nhẫn nhịn.

Không phải Bạch Diệc Phi lương thiện, mà là hành vi vô nhân đạo như vậy khiến anh nhớ đến Long Linh Linh, trước đây cô ta cũng suýt bị đòn roi đánh chết, và bản thân anh cũng bị Chu Truyền Võ đánh đập điên cuồng trên thuyền.

Người phụ nữ kia càng khóc, gã dẫn chương trình càng đánh mạnh hơn.

“Chát chát chát...”

Tiếng roi vang lên không dứt.

Bạch Diệc Phi vô cùng căm phẫn nhưng chỉ có thể nghiêng răng nhăn nhin.

Lục Dương ngồi bên cạnh nhận ra sự dị thường của Bạch Diệc Phi, nhanh chóng nói: “Ông chủ Bạch, ở chỗ chúng tôi những chuyện này rất bình thường, chỉ cần không đánh chết, những người phụ nữ đó sẽ bị đánh cho đến khi khuất phục”.

Bạch Diệc Phi nghiêng răng hỏi: “Đàn ông thì sao? Cho dù đàn ông bị đánh như vậy thì họ vẫn cứ chịu đựng à?”

Lục Dương sững sốt một chút, tựa hồ không hiểu ý của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi mím môi, hít sâu một hơi, sau đó khẽ lắc đầu: “Không sao, không sao”.

Không biết đã mất bao lâu, tiếng khóc của người phụ nữ dần yếu đi, có vài người đàn ông không chịu được bèn lên tiếng nói: “Tôi nói này, đừng đánh nữa, nếu anh đánh chết cô ta thì con mẹ nó ai sẽ mua một cái xác chứ?”

Nghe thấy vậy, gã dẫn chương trình lập tức dừng lại.

Còn người phụ nữ trong lồng sắt thì cúi đầu thờ dốt, nhưng không dám kêu khóc thành tiếng nữa.

Gã kia ném roi đi, cười nhẹ với đám người mà nói: “Các vị không biết rồi, người hầu không nghe lời thì phải đánh, nhỡ đâu khi mọi người mua cô ta rồi, cô ta không phục vụ thì chẳng phải là trách nhiệm của chúng tôi sao?”

“Chúng tôi phải làm cho bọn nó khuất phục trước, đợi khi mua về rồi thì mới ngoana ngoãn nghe lời quý khách được”.

Nghe điều này, một số người cho rằng có lý nhưng một số người lại phản bác: “Nếu đánh thành tàn tật hoặc gãy xương, vừa mua về đã chết thì sao? Như thế chẳng phải lừa đảo à?”

Gã dẫn chương trình nghe xong lời này thì sắc mặt trở nên lạnh lẽo, vô cùng kiêu ngạo mà nói rằng: “Anh dám nói nhà họ Hồng chúng tôi lừa đảo?”

Lời vừa dứt, cả hội trường đều yên tĩnh.

Lam Cu là tài sản của nhà họ Hồng, thế nên dù có chuyện gì xảy ra thì có thể hiểu là vấn đề của bọn họ.

Nhưng nhà họ Hồng là người đứng đầu khu số 4, ai dám nghi ngờ họ thì chính là khiêu khích với người đứng đầu.

“Tại đây tôi muốn nói cho mọi người biết, nhà họ Hồng chúng tôi tuân thủ nguyên tắc trong làm ăn, thuận mua vừa bán, mẹ kiếp, nếu không muốn làm ăn với chúng tôi thì có thể rút, đừng có mà gây chuyện ở đây, bất kể là ai, kết cục sẽ rất khó coi đấy”, gã dẫn chương trình ngạo mạn nói.

Cả hội trường vẫn rất yên tĩnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, gã ta lại nở một nụ cười chuyên nghiệp: “Được rồi, chúng ta tiếp tục nào”.

“Về vật phẩm này, tôi không giới thiệu nhiều nữa, là vật phẩm đầu tiên của buổi đấu giá nên tôi để cái giá hữu nghị cho mọi người”.

“Một chỉ vàng”.

Ngón tay vàng có nghĩa là miếng vàng to bằng một đốt ngón tay, đây đã được coi là một lượng vàng rất lớn rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, dùng nhiều tiền để mua người phụ nữ này về cũng không phải không có lợi.

Bởi vì khi mua về thì cô ta thuộc về anh, anh muốn làm gì cũng được, và người phụ nữ này tốt hơn những người phụ nữ bên ngoài.

Sau đó lập tức có người ra giá: “Một ngón tay 3 hạt!”

Hạt ở đây dùng để chỉ vàng to bằng hạt gạo.

“Một chỉ vàng tám hạt!”

“Một chỉ vàng một giáp”.

Giáp dùng để chỉ miếng vàng to bằng ngón tay.

“Một chỉ vàng 2 giáp!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 769: Cái giá phải trả

“2 chỉ vàng!”

Những tiếng trả giá không ngừng vang lên khiến cả hội trường trở nên náo nhiệt.

Lục Dương quay sang hỏi Bạch Diệc Phi: “Sao ông chủ Bạch không trả giá?”

Bạch Diệc Phi hít một hơi thật sâu lại chậm rãi thở ra.

Anh đến đây để tìm Lưu Hiểu Anh, mặc dù không chịu nổi cảnh này nhưng anh không phải thánh mẫu, anh cứu được cô gái này còn những cô gái khác thì sao?

Anh không có năng lực cứu được tất cả mọi người.

Trừ phi anh trở thành người thống trị đảo Lam.

Nhưng suy nghĩ này chỉ lướt qua đầu Bạch Diệc Phi, cuối cùng anh vẫn chỉ đành bất lực lắc đầu.

Đúng lúc này có tiếng trả giá vang lên bên cạnh anh.

“Một thỏi vàng!”

Bạch Diệc Phi và Lục Dương cùng quay sang nhìn.

Người đàn ông bên cạnh bọn họ tóc đã điểm bạc, hơn nữa còn ngồi trên xe lăn.

Một thỏi vàng to bằng một ngón tay.

Vì thế mọi người đều quay sang nhìn người ra cái giá này.

Lúc nhận ra ông ta là ai, có người thốt lên: “Là ông Khúc!”

“Ông Khúc đây!”

“Ông Khúc đã ra giá này thì ai dám tiếp tục lên tiếng chứ?”

“Đúng thế, đúng thế”.

“Đúng là đáng tiếc”.

Có người không hiểu hỏi: “Đáng tiếc gì?”

“Câu không biết à? Ông Khúc có sở thích đặc biệt, bao nhiêu năm qua ông ta đã chơi chết không ít cô gái”.

“Mẹ nó, nói nhỏ thôi, đừng để bị nghe thấy!”

Những người xung quanh lũ lượt im lặng, không dám nói chuyện.

Mà Bạch Diệc Phi lại kinh ngạc mà quay sang nhìn lão già đã đặt một chân vào quan tài ngồi ngay bên cạnh, trong lòng vô cùng tức giận.

Một lão già ngồi xe lăn còn xấu ma chê quỷ hờn mà lại biến thái như vậy, chơi biết bao nhiêu gái, lại còn hại chết họ!

Bạch Diệc Phi vô thức mà nhìn cô gái trong lồng sắt.

Khuôn mặt cô gái tràn ngập sự tuyệt vọng, dường như đã bị hút hết toàn bộ sinh khí.

Trái tim Bạch Diệc Phi run lên bởi anh chợt nhớ đến Lý Tuyết trước đây.

Lúc Lý Tuyết biết mình không thể mang thai, ánh mắt cũng tuyệt vọng như vậy.

Vì thế Bạch Diệc Phi mềm lòng.

Anh nói to: “2 thỏi vàng”.

Giọng nói của anh lại thu hút ánh mắt của mọi người.

Ai nấy đều mang vẻ mặt chần động, lại nhìn anh như nhìn một tên ngốc.

Chỉ có Lục Dương là bất ngờ nhìn anh.

Lúc này, người đàn ông phụ trách đẩy xe lăn cho ông Khúc bên cạnh anh đột nhiên lạnh lùng nói: “Rác rưởi mà cũng dám tranh đồ của ông Khúc?”

Bạch Diệc Phi không thèm nhìn gã mà trực tiếp đứng lên, hỏi người dẫn chương trình: “Xin hỏi người phụ nữ này được đặt trước chưa?”

Người dẫn chương trình nhìn ông Khúc, sau đó mỉm cười: “Đương nhiên là chưa”.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Đây vốn là đấu giá công bằng, ai bỏ nhiều tiền hơn thì được, đúng chứ?”

“Đương nhiên rồi”, người dẫn chương trình gật đầu nói.

Được sự khẳng định của gã, Bạch Diệc Phi mới quay đầu sang lạnh lùng nhìn ông Khúc cùng gã đàn ông sau lưng ông ta, thái độ cực kỳ kiêu ngạo: “Nghe thấy chưa? Ai trả tiền nhiều hơn thì được, mẹ mày không có tiền thì cút!”

Anh nói xong, tất cả mọi người đều ngạc nhiên đến há hốc mồm.

Ông Khúc chỉ dùng bàn tay nhăn nheo của mình đeo chiếc kính lão lên, sau đó nhìn Bạch Diệc Phi.

Người đàn ông sau lưng ông ta định đáp trả nhưng bị ông ta dùng một bàn tay còn lại run rẩy ngăn cản.

Ông Khúc bình thản hỏi: “Anh bạn trẻ, cậu thật sự muốn tranh với tôi?”

Bạch Diệc Phi hỏi ngược lại: “Đấu giá công bằng, lẽ nào tôi không được ra giá?”

Ông Khúc nghe xong thì cười lạnh: “Đương nhiên là được”.

“VẬY THÌ ĐỪNG CÓ LẮM LỜI!”, Bạch Diệc Phi cũng lạnh giọng.

Ông Khúc gật đầu liên tục: “Tốt, tốt!”

Ông ta không trả giá, vậy thì cô gái này bị Bạch Diệc Phi mua lại.

Sau khi anh ngồi xuống, Lục Dương khiếp đảm nhìn anh, sợ hãi hỏi thăm: “Ông chủ Bạch, chú không biết ông Khúc là ai à?”

“Không biết”, Bạch Diệc Phi lắc đầu.

Lục Dương thấy vậy thì thấp thỏm nói: “Ông Khúc là ân nhân cứu mạng của gia chủ nhà họ Hồng, bởi vì có nhà họ Hồng làm chỗ dựa mà ở khu số 4, không có ai dám động vào ông ta”.

Bạch Diệc Phi không quan tâm nhún nhún vai.

Nhưng Lục Dương rất sợ hãi. Hơn nữa ông Khúc ngồi ngay bên cạnh bọn họ, vì thế cậu ta vô thức mà dịch sang bên cạnh, muốn tách bạch quan hệ với Bạch Diệc Phi.

Sau khi người phụ nữ này được mua lại, người dẫn chương trình lại tiếp tục cho đấu giá vài “sản phẩm”, tất nhiên vẫn là phụ nữ.

Những người phụ nữ nơi này loại nào cũng có, có mười mấy tuổi, hai mấy tuổi, ba mấy tuổi.

Có lẽ bởi vì sự xuất hiện của người phụ nữ đầu tiên đã có ảnh hưởng không nhỏ đến bọn họ nên bọn họ rất ngoan ngoãn, ai cũng không dám kêu lên.

Bạch Diệc Phi không đấu giá phụ nữ nữa, bởi vì anh không có năng lực đó, hơn nữa đó cũng không phải là mục đích anh đến đây.

Cuối cùng, sau khi đấu giá xong mười mấy người phụ nữ, người dẫn chương trình mới đằng hắng, mỉm cười nói: “Đấu giá đã tiến vào đoạn kết, đầu tiên cảm ơn sự ủng hộ của các vị”.

“Tiếp theo là vật phẩm đầu giá cuối cùng, là “sản phẩm” áp chót nên khi nhìn thấy hẳn mọi người sẽ vô cùng phấn khích”.

“Tôi đảm bảo đây là người phụ nữ đẹp nhất mà mọi người từng gặp!”

Bởi vì lời của người dẫn chương trình mà người trong hội trường đều phấn khích không thôi.

Cho dù là những người đã mua được phụ nữ cũng không vội rời đi. Bọn họ đều muốn xem xem “món hàng” cuối cùng trông ra sao.

Dù sao cũng là “vật phẩm” cuối, chất lượng nhất định rất tốt, vì thế không ai rời đi.

Mà Bạch Diệc Phi lại căng thẳng nắm chặt tay, nhìn chăm chăm vào sân khấu.

Một lát sau lại có đàn ông bê lồng sắt lên. Lồng vẫn bị vải đen che đậy, tạm thời không nhìn rõ bên trong.

Sau khi người đi xuống, người dẫn chương trình lập tức vén tấm vải đen ra.

“Mời mọi người nhìn!”

Khi tấm vải được vén lên, cả hội trường bùng nổ.

“Oa!”

“Đệt! Mẹ nó, quá đẹp!”

“Đúng là người phụ nữ đẹp nhất mà ông đây từng gặp!”

“Trời ạ!”

Cùng lúc đó, Bạch Diệc Phi đứng bật dậy.

Anh hy vọng biết bao sẽ không gặp Lưu Hiểu Anh ở đây nhưng càng hy vọng thì càng không xảy ra.

Bởi vì người trong lồng quả thực là Lưu Hiểu Anh.

Lúc ăn cơm, anh nghe thấy đám người đó nói cô ta nằm trong tay cậu chủ nhà họ Hồng, lại nghe nói gã là kẻ háo sắc, rơi vào tay gã, Lưu Hiểu Anh sẽ không có kết cục tốt.

Nhưng cuối cùng cô ta vẫn lọt vào tay người nhà họ Hồng.

Lưu Hiểu Anh hai mắt vô hồn ngồi trong lồng, trên người không có sợi xích sắt nào. Cô ta vẫn mặc bộ quần áo ban đầu, cả người nhìn qua như thể xác sống.

Quả thực là mất hết hy vọng, không còn chút khát khao sống nào.

Bạch Diệc Phi vừa nhìn tim đã thắt chặt, vô cùng khó chịu.

Người dẫn chương trình rất hài lòng với biểu tình kinh ngạc của mọi người, vì thế cười nói: “Một năm vàng!”

Một năm vàng!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 770: Tiền trao cháo múc

“Một nắm vàng” (*) là vàng nhiều như cả bàn tay.

(*) Đây là cách tính của người xưa, dùng bàn tay để tính lượng vàng.

Đám người kia kích động không ngừng. Khi nghe thấy giá cả như vậy thì đều hít một hơi lạnh và dục vọng cũng tăng lên cao hơn.

Đây không phải là con số nhỏ, ngay giá khởi điểm mà đã cao như vậy thì chắc phía sau càng không phải nói.

Mặc dù phần lớn mọi người đều có chút vàng trong tay nhưng chỗ đó chắc chắn không đủ cho họ hết giá.

Nhưng có một số người không cam lòng, vì vậy hét: “Cô gái kia không nhúc nhích gì, không phải kẻ ngốc đấy chứ?”

Nghe thấy vậy, những người khác cũng hòa vào. Còn người dẫn chương trình thì lạnh lùng nhìn về phía Lưu Hiểu Anh.

Tiếp đó gã cầm roi ở bên cạnh rồi quật lên người cô ta.

“Bốp”, dây đánh lên người, Lưu Hiểu Anh run rẩy, theo bản năng co rúm người lại. Dáng vẻ đó thật sự rất đáng thương.

Người dẫn chương trình lại lớn tiếng quát: “Mẹ kiếp! Dám giá bộ ngốc à, ông đây đánh chết mày”.

“Bốp”, vừa nói gã vừa quật roi.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này thì hận nổi không thể xông lên đánh chết gã. Nhưng hiện giờ anh không còn sức xông lên, hơn nữa cứ coi như lên được thì đã sao? Không những không cứu được Lưu Hiểu Anh mà còn khiến họ rơi vào cảnh khó khăn hơn.

Nhưng điều này cũng không ngăn được anh, anh đứng lên hét lớn với gã: “Dừng tay”.

Người dẫn chương trình nhìn thấy vậy, đang định đánh roi thứ ba thì dừng lại, sau đó quay đầu nhìn Bạch Diệc Phi, lạnh lùng nói: “Mày là cái thá gì mà cũng dám bắt tao dừng tay?”

Bạch Diệc Phi sầm mặt lại nói: “Tôi muốn cô gái này, tôi trả hai năm vàng”.

Lời này vừa dứt, mọi người đều huyền não hẳn lên.

Hai năm vàng, là hai năm vàng đấy. Đây là giá cao nhất từ khi đấu giá đến nay chẳng?

Người dẫn chương trình ngậy người ra, sau đó cười kiêu lấy lòng: “Vậy thì được! Nếu như anh đây đã để ý đến cô ấy thì tôi không đánh nữa”.

Sau đó gã hô lớn với mọi người: “Còn ai có giá cao hơn không, nếu như không thì...”, gã cố ý kéo dài giọng, thật ra đây cũng là một thủ đoạn để đợi người khác thét giá nữa.

Quả nhiên như vậy, lúc này lập tức có người thét giá, hơn nữa còn là giọng già nua.

“Ba năm vàng”, ông ta giơ tay lên nói.

Như vậy ông lão đó thét giá, mọi người đều trầm ngâm, còn người dẫn chương trình thì vui mừng khôn xiết.

Bạch Diệc Phi phẫn nộ nhìn ông ta, tiếp tục thét giá: “Bốn năm vàng”.

Ông già tiếp tục giơ tay nói: “Năm năm vàng”.

“What!”, nghe thấy giá này mọi người đều kinh ngạc, còn người dẫn chương trình thì cười không thấy mắt đâu.

Bạch Diệc Phi nghe như sấm bên tai, lập tức ngậy người tại chỗ.

Năm nắm vàng tương ứng với hai cục vàng rồi, còn lần này Bạch Diệc Phi chỉ mang theo tầm đó thôi. Đây đã là giá kịch sàn của anh. Vì vậy anh mới đơ người ra.

Anh muốn trả giá cao hơn nhưng căn bản không trả tiếp được.

Còn người dẫn chương trình thì không quan tâm nhiều như vậy, gã hưng phấn tiếp tục hét: “Còn giá cao hơn nữa không? Năm nắm vàng, còn nữa không? Nếu như không còn thì cô gái thuộc về ông Khúc đây”.

Còn Lưu Hiểu Anh vốn đang sợ hãi vô cùng nhưng sau khi nghe thấy giọng nói của Bạch Diệc Phi thì cô ta lập tức phấn chấn tinh thần và ngồi thẳng dậy.

Cô ta khó tin nhìn xuống bên dưới, quả nhiên đã nhìn thấy Bạch Diệc Phi. Lúc nhìn thấy anh, tất cả cảm xúc như dâng trào.

Cô ta rất muốn khóc nhưng chỉ cười một cái rồi kìm chế không bật khóc thành tiếng.

“Hu hu hu...”, khi gặp phải nhiều khó khăn rồi bị ức hiếp và chịu uất ức, cô ta có thể không than thở hoặc không rơi một giọt nước mắt. Nhưng khi cô ta nhìn thấy người thân của mình thì tất cả mọi cảm xúc đều như bùng nổ. Lưu Hiểu Anh sớm đã coi Bạch Diệc Phi là người nhà của mình. Vì vậy khi nhìn thấy anh, cô ta đã không để ý gì mà bật khóc.

Bạch Diệc Phi nghe thấy tiếng khóc này mà lòng đau như cắt. Mặc dù cảm thấy rất khó chịu nhưng anh cũng yên tâm hơn phần nào. Vì anh biết, Lưu Hiểu Anh đã sống lại rồi.

Đúng lúc này, người đàn ông đứng phía sau ông Khúc đột nhiên lạnh lùng nói: “Có biết tại sao ông Khúc không tranh giành đầu tiên với anh không?”

“Nói cho anh biết, ở khu số 4 này ngoài nhà họ Hồng thì không có ai nhiều tiền hơn ông Khúc đâu”.

“Có bản lĩnh thì ra giá tiếp đi”.

“Không trả được tiếp à? Hết tiền rồi đúng không?”

“Hừm! Hết tiền thì mau rút đi”.

Lời này là trước đây Bạch Diệc Phi từng nói, bây giờ câu này lại nói ngược lại anh.

Nếu so tiền với họ thì Bạch Diệc Phi có thể lấy ra một thùng vàng đập chết họ. Nhưng vấn đề là hiện giờ trên người anh không có nhiều tiền như vậy, nhưng vẫn phải chuộc được Lưu Hiểu Anh.

Bạch Diệc Phi ngẫm nghĩ chút, sau đó cắn răng xoay người giơ tay nói: “Mười năm vàng”.

Lời vừa dứt, mọi người đều ngậy người ra. Đến ông Khúc và người đàn ông phía sau cũng trừng mắt nhìn. Chỉ có duy nhất người dẫn chương trình là người cười lớn.

Mọi người thì đều nao động hết cả: “Mười năm vàng, trời ơi là mười đó”.

“Có phải hấn điên không nhỉ?”

“Bao nhiêu tiền như vậy có thể vượt qua tất cả những đại gia lớn ở Đảo Lam rồi”.

“Vì một cô gái... Có đáng không?”

“Tên này là ai vậy? Trước đây chưa từng nghe nói?”

“Không biết nữa, hấn lấy đâu ra nhiều tiền thế?”

Người dẫn chương trình cười hì hì nhìn Bạch Diệc Phi nói: “Thưa anh! Anh chắc chắn chưa?”, gã sợ mình nghe nhầm nên phải xác nhận lại.

Bạch Diệc Phi gật đầu nói: “Đúng vậy! Nhưng tiền nhiều quá, trên người tôi lại không mang nhiều vậy, vì vậy ông có thể cử vài người về lấy tiền với tôi”.

Nhưng khi nghe thấy vậy thì sắc mặt của người dẫn chương trình lập tức sầm lại.

Ông Khúc cười lạnh nói: “Hóa ra là không có tiền, thế mà còn khoa trương”. . ngôn tình ngược

“Thưa anh! Chúng tôi là tiền trao cháo múc, không thể cho nợ”, gã trầm giọng nói: “Hơn nữa đồ của nhà họ Hồng thì không ai dám nợ cả”.

Bạch Diệc Phi lập tức đáp: “Tôi thật sự không mang nhiều thế, các người đi về lấy cùng thôi mà. Hơn nữa, tôi có thể cho thêm các người tiền lộ phí nữa”.

Buổi chiều, Lục Viễn cho Bạch Diệc Phi túi vàng, chỗ đó chắc phải được hai mươi năm vàng.

Thật ra hiện giờ trên Đảo Lam, họ dựa theo cách tính tiền đó thì không đc chuẩn lắm. Nếu như có công cụ tính thì còn được.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 771: Cái giá phải trả khi chộc giận tao

Người dẫn chương trình sau khi nghe thấy lời nói của Bạch Diệc Phi thì trầm tư suy nghĩ.

Gã vẫn chưa lên tiếng thì ông Khúc đã hừ lạnh nói: “Ai biết được có phải thật không, ngộ nhỡ người nhà họ Hồng đi theo anh mà không lấy được tiền thì chẳng phải nhà họ Hồng tổn thất lớn sao?”

Người dẫn chương trình nghe thấy vậy thì lập tức ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Thằng nhóc này, tưởng nhà họ Hồng chúng tao dễ lừa thế hả?”

Bạch Diệc Phi thấy sốt sắng, nói: “Nếu đi mà không lấy được thì tùy nhà họ Hồng xử lý”.

“Mày là cái thá gì?”, người dẫn chương trình cười lạnh: “Kể cả mày chết thì nhà họ Hồng được lợi gì?”

“Trước đây mày cũng đấu giá mua lại một cô gái hả? Như này đi, đấu giá sẽ ba ngày tổ chức một lần. Nếu mày có hứng thú thì ba ngày nữa đến đi, đến lúc đó cũng có cực phẩm như này”.

“Lúc đó, mày mang đủ tiền thì mày mua cô gái nào cũng được”.

“Vì vậy cô gái này thuộc về quyền sở hữu của ông Khúc”.

Nghe thấy vậy, Bạch Diệc Phi càng sốt sắng, lớn tiếng quát: “Không được, tôi muốn cô gái này, tôi chỉ cần cô ấy thôi”.

Ông Khúc không khỏi cười lạnh nói: “Được thôi! Anh cứ lấy tiền ra. Chỉ cần bây giờ anh có thể lấy ra nhiều vàng thế thì tôi sẽ cho anh cô gái đó”.

Bạch Diệc Phi không nói được gì. Còn người dẫn chương trình lạnh lùng nhìn anh một cái, cũng không thèm để ý đến anh và trực tiếp tuyên bố

đấu giá kết thúc.

Những người đấu giá được thì dựa theo biển số mình đấu giá ban nãy rồi đưa tiền ra để nhận hàng. Vệ sĩ của ông Khúc đẩy ông ta đến trước mặt Lưu Hiểu Anh.

Sau khi nhìn thấy vậy, Lưu Hiểu Anh điên cuồng giãy dụa, lớn tiếng hô lên: “Cứu tôi, cứu tôi với”.

Người dẫn chương trình tưởng Lưu Hiểu Anh bị làm sao nên lại lấy roi ra quất lên người cô ta.

“Bóp, bóp, bóp...”, tiếng hét của Lưu Hiểu Anh và tiếng roi quất khiến Bạch Diệc Phi định thần lại.

Anh nhìn lên bên trên, thấy Lưu Hiểu Anh đang bị roi quất rồi lại nghe thấy tiếng hét bất lực của cô ta và bàn tay nhăn nheo mà ông Khúc giơ ra định sờ lên người Lưu Hiểu Anh nên Bạch Diệc Phi phần nộ quát: “Dừng tay”.

Anh muốn xông lên nhưng bị Lục Dương ngăn lại.

Lục Dương không ngờ Bạch Diệc Phi lại đắc tội với ông Khúc, lại còn đắc tội với nhà họ Hồng nên kinh hãi ngăn anh lại: “Ông chủ Bạch, đừng manh động”.

Lục Dương mới mười lăm tuổi, sức lực cũng có hạn nhưng hiện giờ toàn thân Bạch Diệc Phi không còn chút sức lực nào nên Lục Dương có thể dễ dàng ngăn anh lại.

Đúng lúc này, bóp một tiếng, Bạch Diệc Phi bị người ta đánh bay ra ngoài.

Bởi vì Lục Dương ngăn Bạch Diệc Phi lại nên hai người cùng bị đánh bay ra. Trước đó Bạch Diệc Phi hét dừng tay, ông Khúc cũng nghe thấy cả. Sau đó khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi muốn xông lên thì vệ sĩ của ông ta lập

tức lên trước. Sau khi xông lên sân khấu đấu giá thì một chân đá trúng bụng của anh. Vì vậy hai người bị đá tung ra ngoài.

Vệ sĩ cười khinh bỉ, nói: “Mẹ kiếp, tiền không có, thực lực cũng không mà còn dám tranh đồ với ông Khúc? Đúng là đồ rác rưởi”.

Nhưng một lúc sau, Bạch Diệc Phi lại đứng lên từ trong hàng ghế đó. Không chỉ vậy, ánh mắt của anh đỏ ửng, tóc cũng dần dần thành màu trắng.

Vệ sĩ nhìn thấy Bạch Diệc Phi lúc này thì ngây người ra. Một lúc sau, hắn cười lạnh nói: “Mẹ kiếp, định dọa ai hả? Tưởng rằng mày đeo kính áp tròng mà ông mày không nhìn ra hả?”, sau đó hắn xông lại phía trước mặt Bạch Diệc Phi rồi giơ tay lên định đâm anh một cái.

“Bụp”, cú đâm này đánh lên mặt Bạch Diệc Phi nhưng anh lại không hề bị tác động gì cả. Không chỉ vậy, thậm chí vệ sĩ còn cảm thấy đau tay.

Thấy Bạch Diệc Phi như vậy, vệ sĩ đột nhiên thấy sợ hãi. Một lát sau, hắn lập tức khom người, bụng đau đớn vô cùng. Hắn cúi đầu nhìn xuống cánh tay của Bạch Diệc Phi. Lúc này chỉ thấy cánh tay của anh đâm vào bụng hắn.

Vệ sĩ trợn mắt kinh hãi, mồm há hốc với vẻ khó tin.

Máu tươi thuận theo tay của Bạch Diệc Phi mà chảy xuống thành dòng. Vệ sĩ đó đã bị Bạch Diệc Phi đâm một cái thủng ruột.

“Rầm”, lúc Bạch Diệc Phi rút tay ra thì hắn cũng ngã sấp xuống đất. Đồng thời lúc này hắn tràn đầy vẻ sợ hãi, không nói ra được câu nào và chết trong tư thế không nhắm mắt.

Người dẫn chương trình và ông Khúc ở trên sân khấu vẫn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, thậm chí còn tưởng lúc vệ sĩ kia đánh Bạch Diệc Phi nên không cẩn thận cũng làm hỏng đồ của mình.

Ông Khúc thấy thế thì nói với vẻ bất mãn: “Đồ vô dụng! Có chút chuyện nhỏ mà cũng không làm nổi. Mau lôi thằng nhóc đó ra ngoài đánh đi, đừng

làm hỏng đồ của nhà họ Hồng.

Người dẫn chương trình lập tức cười nói với ông Khúc: “Cảm ơn ông Khúc vẫn giữ gìn cho chúng tôi”.

Nhưng một lát sau họ đều đờ người ra. Vì Bạch Diệc Phi nhấc chân lên đá một cái nên vệ sĩ kia bay ra ngoài như quả bóng, còn lăn đến trước mặt người dẫn chương trình và ông Khúc.

Lúc này họ mới nhìn rõ, bụng của vệ sĩ bị thủng một lỗ bằng nắm đấm, hơn nữa còn có máu tươi chảy ra, thậm chí còn nhìn rõ cả ruột bên trong.

Hai người ngẩng lên, phát hiện tay phải của Bạch Diệc Phi toàn là máu.

“Các người... Đều phải chết”, Bạch Diệc Phi lại một lần nữa rơi vào trạng thái điên cuồng. Anh dường như mất đi lý trí, lúc này anh chỉ muốn giết người.

Trong mắt anh, tất cả mọi người đều như nhau. Còn đám người trước mặt anh giờ đây, giống như lũ quái vật khiến anh phẫn nộ uất hận mà muốn xé nát chúng. Anh từng bước tiến về phía sân khấu đấu giá.

Người dẫn chương trình nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt biến đổi, lập tức lớn tiếng quát: “Người đâu, mau lại đây, mau giết hắn đi”.

Ông Khúc cũng định thần lại, lúc này hoang mang vô cùng. Tiếp đó, hơn chục người đàn ông mặc áo của nhà họ Hồng đều nhảy lên xông về phía Bạch Diệc Phi.

Đám người này cũng chỉ là người thường, giỏi lắm thì cũng ở trình cấp bốn thôi.

Còn trạng thái hiện giờ của Bạch Diệc Phi... Đến cả Sa Phi Dương với thực lực cao thủ cấp hai cũng không đánh lại anh. Không nói cũng biết thực lực hiện giờ của anh kinh khủng đến mức nào.

Vì vậy, lúc tên đầu tiên cầm dao xông lại chém Bạch Diệc Phi, anh đã dùng nắm đấm đánh lại. Sau đó đầu của tên đó như vỡ vụn rồi đột nhiên rầm một tiếng, toàn thân hắn bay ra ngoài còn đập cả vào một người khác đang xông đến. Thế là cả hai tên đều bị đánh bay ra ngoài và đều chết cả.

Những người ở phía sau tiếp tục xông về trước, không ngoài dự liệu, cũng chết cả.

Người dẫn chương trình nhìn thấy cảnh này thì sợ đến nổi mặt tái nhợt, hai chân run rẩy.

Ông Khúc cũng sợ hãi, ông ta lập tức di chuyển xe lăn của mình và định rời khỏi đây.

Bạch Diệc Phi nhìn chằm chằm vào họ, nói: “Các người nói, bất luận là ai gây chuyện ở nhà họ Hồng đều phải chết rất thảm đúng không?”

Bạch Diệc Phi như mất đi lý trí, nhưng những việc mà chúng khiến anh phẫn nộ thì anh vẫn nhớ kỹ. Ví dụ như người dẫn chương trình dùng roi đánh phụ nữ hoặc là người dẫn chương trình dọa những người dám gây chuyện. Rồi cả việc gã đánh một người phụ nữ mà khiến Bạch Diệc Phi lo lắng. Mặc dù ấn tượng của anh về cô ta rất mơ hồ nhưng chuyện đó anh vẫn nhớ được.

Người dẫn chương trình trắng bệch mặt, hai chân run rẩy, nói với Bạch Diệc Phi: “Mày... Mày phải nghĩ cho kỹ. Đây là... Đây là khu số 4 đấy, là địa bàn của nhà họ Hồng. Mày... Mày dám gây sự ở đây thì nhà họ Hồng sẽ không tha cho mày đâu”.

- -----
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 772: Kẻ bất nghĩa đều phải chết

“Ngay cả người nhà của mày, nhà họ Hồng cũng không tha đâu”.

“Mày phải nghĩ cho kỹ xem mày có gánh nổi không?”, người dẫn chương trình nói xong dường như cảm thấy tìm lại được chút khí thế. Nhưng khi phát hiện Bạch Diệc Phi cứ như kiêu không nghe thấy mà vẫn từng bước tiến về phía gã thì gã mới hoảng sợ.

“Mày... Mày muốn làm gì? Chúng tao là người của nhà họ Hồng...”.

“Bụp”, gã vẫn chưa nói xong thì Bạch Diệc Phi đã đi tới trước mặt đấm một phát. Gã bay ra ngoài rồi đập lên vách tường phía sau.

“Phụp”, người dẫn chương trình rơi trên đất, cùng lúc đó còn phun ra máu tươi.

Bạch Diệc Phi lại đi đến trước mặt gã, từ trên cao nhìn xuống rồi lạnh lùng nói: “Những kẻ bất nghĩa thì đều phải chết”, nói xong anh nhấc chân lên rồi giẫm một cái.

Bạch Diệc Phi giẫm mà khiến người dẫn chương trình kia không có cơ hội nói thêm gì và chết luôn. Sau đó anh quay người lại nhìn về phía ông Khúc. . Truyện Tiên Hiệp

Ông Khúc đang di chuyển xe lăn của mình chạy ra phía ngoài. Bạch Diệc Phi không đuổi theo ông ta mà đến trước mặt Lưu Hiểu Anh, dùng sức bẻ vụn khóa sắt. Anh cố gắng hết sức, cuối cùng khóa sắt cũng được mở ra.

...

Lưu Hiểu Anh lại một lần nữa nhìn thấy trạng thái ‘hoang dã’ của Bạch Diệc Phi nên ngây người ra. Cảnh tượng xảy ra buổi tối hôm đó lại xuất hiện trong đầu cô ta.

Bạch Diệc Phi giơ tay ra xiết chặt cổ cô ta. Chỉ cần dùng lực là Lưu Hiểu Anh sẽ tắt thở ngay. Nhưng lúc này, đột nhiên Lưu Hiểu Anh không thấy sợ.

Mặc dù cô ta cảm thấy Bạch Diệc Phi hiện giờ rất lạ lẫm nhưng cô lại cảm thấy nhẹ nhõm. Cô trực tiếp thò cổ ra, nhắm mắt lại, chủ động cho Bạch Diệc Phi cơ hội ra tay.

Nhưng sau đó thì rầm một tiếng, Bạch Diệc Phi ngất lịm trên đất.

...

Bạch Diệc Phi lại nằm mơ. Anh mơ mình ở một nơi xa lạ giống như ở trong không gian, còn ở đó chỉ có anh và Lưu Hiểu Anh.

Sau khi nhìn thấy Lưu Hiểu Anh thì anh kích động hỏi: “Rốt cuộc tối hôm đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi quên rồi”, Lưu Hiểu Anh nói.

Bạch Diệc Phi tiếp tục hỏi: “Sao lại quên được, tại sao cô lại rời đi”.

Lưu Hiểu Anh đỏ ửng mắt, hét lớn: “Tôi đã nói là tôi quên rồi”.

Bạch Diệc Phi như ngây người ra. Trong lúc anh vẫn muốn tiếp tục hỏi thì Lý Tuyết đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, vẻ mặt tủi thân nhìn hai người họ.

Bạch Diệc Phi muốn giải thích nhưng không biết nói thế nào. Bởi vì anh không biết là đã xảy ra chuyện gì? Anh muốn hỏi Lưu Hiểu Anh là đã xảy ra chuyện gì nhưng lại dờ người ra. Bởi vì nếu anh đi hỏi cô ta thì đồng nghĩa với việc anh ngó lơ Lý Tuyết, vậy thì Lý Tuyết nhất định sẽ rất đau lòng.

Vì vậy mà anh do dự, anh bối rối và sốt sắng.

Sau đó, Bạch Diệc Phi tỉnh lại. Anh ngồi bật dậy thì phát hiện mình nằm mơ.

Trong lúc anh dần lấy lại tinh thần, nhìn xung quanh thì phát hiện mình ở trong một căn phòng nhỏ tối đen.

“Đây là đâu?”

“Anh tỉnh rồi à?”, đột nhiên truyền lại tiếng con gái có chút nhút nhát.

Bạch Diệc Phi sợ đến nỗi lùi về sau rồi lập tức đưa mắt nhìn lại. Anh phát hiện ra có một cô gái ngồi bên cạnh mình, rất xinh đẹp, thân hình thì bốc lửa nhưng sắc mặt thì tái nhợt. Cô ta đang cẩn thận cầm khăn mặt nhìn anh.

Bạch Diệc Phi cảm thấy cô ta có chút quen, liền hỏi: “Cô là ai?”

Đúng lúc này, cửa được mở ra. Lưu Hiểu Anh bê chậu nước đi vào, thản nhiên nói: “Cô ấy chẳng phải là người mà anh bỏ tiền ra mua sao?”

Nghe thấy vậy, Bạch Diệc Phi lập tức phản ứng lại. Hóa ra đây là người anh đầu giá mua về.

Lúc này, anh đột nhiên giơ tay ra nắm chặt lấy cô ta.

Cô gái sợ đến mức bật dậy. Còn Lưu Hiểu Anh thấy thế thì khẽ chau mày.

Sau đó anh vén tay áo của cô ta lên thì nhìn thấy trên cánh tay toàn là vết roi quất. Anh biết ngay, tại sao sắc mặt cô ta lại nhợt nhạt như vậy.

Vì vậy Bạch Diệc Phi buông cánh tay cô gái ra, quay đầu hỏi Lưu Hiểu Anh: “Hiểu Anh! Cô sao rồi? Không sao chứ?”

Lưu Hiểu Anh cũng hiểu được ý của anh nên lắc đầu nói: “Tôi không sao”.

Bạch Diệc Phi trầm ngâm một lúc, vì anh không biết nên nói gì. Thật ra anh cũng có rất nhiều lời muốn nói nhưng không biết nói từ đâu.

Anh nhớ lại những lời nghe được ở phòng ăn, họ nói cậu chủ nhà họ Hồng thích ‘đùa giỡn’ phụ nữ. Lưu Hiểu Anh từng bị gã bắt, không biết cô ta có...

Lưu Hiểu Anh dường như hiểu được ý của anh nên thản nhiên nói: “Trên người tôi có độc nên không ai dám động vào người tôi, anh đừng có nghĩ nhiều”, sau đó cô ta kể về chuyện xảy ra mấy ngày nay.

Lúc đó, sau khi hạ độc chết đám người Đoàn Hằng, vừa mới ra ngoài chưa được bao lâu thì cô ta bị người của nhà họ Hồng bắt được, sau đó bị dẫn đến trước mặt cậu chủ nhà họ Hồng.

Gã là tên hạ lưu, nhìn thấy Lưu Hiểu Anh xinh đẹp nên có muốn hãm hiếp cô ta.

Cô ta lập tức lên giọng uy hiếp: “Đám Đoàn Hằng định hãm hiếp tôi nên mới trúng độc mà chết, bởi vì tôi bẩm sinh đã mang độc trên người”.

Cậu chủ nhà họ Hồng sau khi nghe xong thấy không cam lòng, vẫn muốn thử. Nhưng mấy mạng của đám Đoàn Hằng bày ra trước mặt nên kể cả gã có muốn cũng không dám. Vì vậy, cuối cùng đành mang Lưu Hiểu Anh ra bán đấu giá. Mặc dù không chiếm được cô ta nhưng vẫn có thể kiếm được ít tiền.

Bạch Diệc Phi sau khi nghe xong thì thở phào một cái, cười nói: “Nếu không sao thì phiền cô bôi cho cô ấy chút thuốc”. Người mà anh nói chính là cô gái được anh mua về kia.

Lưu Hiểu Anh trừng mắt nhìn anh một cái với ý ‘Thì ra anh muốn tôi bôi thuốc cho cô ta, chứ không phải thật sự quan tâm đến tôi hả?’

Mặc dù trừng mắt với anh nhưng Lưu Hiểu Anh dù sao cũng là bác sĩ. Mà đã là bác sĩ thì không thể không quan tâm bệnh nhân được.

Lưu Hiểu Anh kéo rèm trên giường để ngăn cách tầm nhìn của Bạch Diệc Phi, sau đó bôi thuốc cho cô gái kia.

Bạch Diệc Phi không nhìn thấy họ nhưng hiện giờ anh rất tò mò, vì vậy cất giọng hỏi: “Sau đó đã xảy ra chuyện gì? Sao chúng ta lại ở đây? Đây là đâu vậy?”

Nghe thấy vậy, Lưu Hiểu Anh ngưng lại. Cô ta không biết nên nói thế nào. Bởi vì tối hôm đó Bạch Diệc Phi như một ác ma, giết người không chớp mắt.

Vì vậy, cô ta do dự một lát mới hỏi lại: “Anh không nhớ gì sao?”

Bạch Diệc Phi lập tức đáp: “Không! Giống như tối hôm lâu thôi, tôi không nhớ đã xảy ra chuyện gì?”

Lưu Hiểu Anh nghe thấy vậy thì cười khở một tiếng nói: “Không nhớ cũng tốt”.

Sau đó cô ta thân nhiên nói: “Cuối cùng anh cứu tôi thì anh ngắt đi. Đây là nhà của nhà họ Lục, là người con trai mà đến cùng với anh dẫn chúng ta đến đây”.

“Còn có cả cô gái này, nói là muốn đi theo anh, sau này là người của anh”.

Bạch Diệc Phi biết Lưu Hiểu Anh đang nói tránh, chứ chuyện không thể đơn giản như vậy được. Nhưng anh lại một lần rơi vào trạng thái điên cuồng nên lúc này rất yếu ớt.

Bạch Diệc Phi ngẫm nghĩ chút, hỏi: “Cô tên là gì? Sao lại không về nhà?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 773: Nhà họ Lục bị giết

Người phụ nữ nọ nghe xong câu này, hơi cắn môi, nhẹ giọng trả lời: “Tôi tên là Hứa Y Y, tôi không có nhà”.

Hơi ngập ngừng, Hứa Y Y lại nói: “Anh đã mua tôi, thì tôi chính là người của anh rồi”.

Bạch Diệc Phi ghen lời.

Lưu Hiểu Anh đột nhiên hừ mũi: “Anh cần nghĩ cách làm sao để giải thích với Tuyết Nhi về chuyện này”.

Bạch Diệc Phi đột nhiên cảm thấy đau đầu không thôi: “Cái đó, Hứa Y Y, không phải như vậy, tôi đã kết hôn rồi, có vợ rồi, cái đó, nếu không thì tôi giới thiệu anh đẹp trai khác cho cô quen nhé?”

Hứa Y Y cúi đầu không nói gì.

Bạch Diệc Phi đang nghĩ đến Bạch Hồ và Trần Ngạo Kiều, bọn họ cũng không có người bên cạnh chăm sóc.

Nhưng đúng vào lúc này, anh đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Lục Dương đâu? Đứa bé trai đó”.

“Đã về nhà rồi”, Lưu Hiểu Anh thờ ơ nói.

Bạch Diệc Phi gật đầu, yên lặng một hồi rồi hỏi: “Hiểu Anh này, tối hôm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao cô lại rời đi?”

Đây là điều mà Bạch Diệc Phi muốn biết nhất.

Lưu Hiểu Anh nghe đến câu hỏi này thì khựng lại một chút, còn không kiềm được mà run rẩy.

Lưu Hiểu Anh yên lặng tiếp tục bôi thuốc cho Hứa Y Y, đợi sau khi băng bó xong xuôi mới trả lời bằng giọng đều đều: “Anh thực sự không nhớ gì nữa à?”

“Tôi thực sự không nhớ gì cả”, Bạch Diệc Phi đáp.

Lưu Hiểu Anh mím môi, nhẹ giọng nói: “Không nhớ cũng không sao”.

“Tại sao?”, Bạch Diệc Phi vừa sốt ruột lại vừa khó hiểu hỏi.

Lưu Hiểu Anh nói bằng giọng hờ hững: “Bởi vì tôi cũng không nhớ nữa rồi”.

Bạch Diệc Phi cạn lời, sau đó nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thà rằng gạt tôi cũng không nói sao?”

“Anh muốn tôi nói thế nào?”, Lưu Hiểu Anh hỏi.

Bạch Diệc Phi nói: “Xảy ra chuyện gì thì cô cứ nói thẳng chứ sao”.

“Được, tôi nói rồi anh đừng hỏi hận!” , Lưu Hiểu Anh đột nhiên nổi giận quát.

Lúc Bạch Diệc Phi đang định nói là mình sẽ không hỏi hận thì đột nhiên cửa bị bật mở ra.

Tiếp đó một cậu bé người bê bết máu lăn vào bên trong phòng.

Người này chính là Lục Dương.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều sững sốt.

Lục Dương ngã xuống đất, nhưng lại lập tức bò dậy, nhào về phía bên cạnh Bạch Diệc Phi gào khóc: “Ông chủ Bạch, mau đến cứu bố mẹ tôi, còn có chị tôi nữa, mau đến cứu bọn họ!”

...

Khi Bạch Diệc Phi và những người khác đến nhà họ Lục, nhà hàng của nhà họ Lục đã bị đập phá tan tành.

Trong phòng ăn, ngoài sân, trên tường và dưới đất toàn là máu, chết rất nhiều người.

Nhìn thấy cảnh này, Bạch Diệc Phi sững sờ hồi lâu.

Nhưng Lục Dương lại xông thẳng vào bên trong sân, gào hét gọi: “Bố! Mẹ!”

Lục Viễn và vợ ông ta nằm trên đất trong chòi nghỉ mát.

Chính là chỗ t mà bọn họ từng tiếp đãi Bạch Diệc phi lúc trước.

Lục Viễn bị dao cứa rách cổ họng, trên cổ toàn máu là máu.

Mà vợ của Lục Viễn, cũng bị cắt cổ y như vậy.

Vợ của Lục Viễn đã chết, Lục Viễn vẫn còn sống, ông ta cố gắng dúc chút sức tàn nhìn Lục Dương một cái.

Bạch Diệc Phi lập tức chạy tới, ôm Lục Viễn hỏi: “Là ai? Ai làm?”

Lục Viễn sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì hai mắt sáng lên, bởi vì ông ta đã nhìn thấy hy vọng, ông ta vươn hai bàn tay nhuốm đẫm máu nói: “Cứu... mau cứu... Miêu Miêu”.

Đây cũng là nguyện vọng cuối cùng của Lục Viễn, bởi vì nói xong câu này thì ông ta đã tắt thở.

Bạch Diệc Phi lập tức hiểu được, Lục Viễn chống chọi được đến tận bây giờ là để đợi anh.

Trái tim Bạch Diệc Phi lại đột nhiên nhói đau.

Bạch Diệc Phi đến khu số 4 này đã nhận được sự chiêu đãi nhiệt tình của Lục Viễn, mặc dù Lục Viễn đối với anh là có điều cần nhờ vả, nhưng

đối với Bạch Diệc Phi mà nói, đây không phải là một việc khó để thực hiện.

Hơn nữa, nếu như không có nhóm người nhà Lục Viễn, anh căn bản không thể cứu được Lưu Hiểu Anh.

Hơn nữa, gia đình Lục Viễn mặc dù sống ở đây nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác ám áp.

Cho nên Bạch Diệc Phi khó hiểu hỏi Lục Dương: “Tại sao lại thế? Là ai đã làm? Bố của cậu có kẻ thù nào sao?”

Nhưng Lục Dương lại gào khóc thảm thiết, bởi vì Lục Viễn đã chết rồi. .
truyện ngôn tình

Khóc một hồi lâu, Lục Dương đột nhiên vươn tay đẩy Bạch Diệc Phi, hét lớn: “Đều là vì chú!”

“Chú còn ở đây làm bộ làm tịch đóng giả người tốt nữa à? Đều là tại chú, chú là ma quỷ!”

Bạch Diệc Phi ngẩn ra: “Vì tôi?”

Lục Dương hét lớn: “Nếu không phải vì chú xúc phạm ông Khúc và nhà họ Hồng thì làm sao mà bọn họ lại tìm đến đây?”

“Bởi vì chú đã náo loạn Lam Cư! Bọn họ đã nhìn thấy là tôi đưa chú đến Lam Cư, không tìm được chú, liền đến tìm chúng tôi!”

“Chú có biết không, nếu không phải bố tôi bảo tôi đưa mấy người đi về nhà cũ lúc trước thì chú chắc chắn sẽ không thể sống được đến bây giờ!”

“Chú chính là ma quỷ!”

“Chú không phải rất giỏi giết người sao? Chú đi giết hết bọn chúng đi! Giết sạch bọn chúng đi! Tại sao không đi giết chúng đi?”

Ma quỷ!

Trong đầu Bạch Diệc Phi nổ ầm một tiếng.

Anh không thể ngờ được, bản thân mình trong mắt đứa nhỏ này lại có hình tượng như vậy.

Nhưng những điều này không quan trọng.

Quan trọng là, Lục Viễn rõ ràng đã biết mình xúc phạm đến nhà họ Hồng, nhưng lại để Lục Dương đưa bọn họ đến nơi an toàn.

Nói cách khác, nhà họ Lục chính là ân nhân cứu mạng của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi trước giờ vẫn luôn có ân báo ân, có thù báo thù.

Trước khi chết, Lục Viễn cần Bạch Diệc Phi cứu Lục Miêu Miêu, cũng tức là nói, Lục Miêu Miêu bây giờ vẫn còn sống, nhưng hẳn là đã bị người nhà họ Hồng bắt đi rồi.

Cho nên, anh phải đi cứu Lục Miêu Miêu.

Anh phải đến nhà họ Hồng để báo thù cho nhà họ Lục.

Nhưng Bạch Diệc Phi biết mình bây giờ vẫn còn rất yếu ớt, đồng thời cũng không thể khống chế được bản thân rơi vào trạng thái hoá cuồng, anh cũng không biết bản thân mình sau khi hoá cuồng thì trông sẽ ra sao.

Tại sao trong mắt một cậu bé, anh lại là ma quỷ?!

Anh thực sự là ma quỷ hay sao?

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, tạm thời không nghĩ đến những việc này nữa, anh giữ lấy Lục Dương đang kích động, nói: “Cậu bình tĩnh chút, nghe tôi nói, việc này là do tôi, tôi sẽ không đùn đẩy trách nhiệm, cậu hận tôi, tôi cũng có thể hiểu được”.

"Nhưng trước khi bỏ cậu qua đời, ông ấy bảo tôi đi cứu chị của cậu, cậu cũng nghe thấy rồi, chị của cậu vẫn còn sống, tôi phải cứu chị của cậu về”.

“Bất kể ra sao, tôi xin thề, cho dù phải liều mạng mình, cũng sẽ cứu chị cậu ra khỏi nhà họ Hồng”.

“Chú cút đi!”, Lục Dương giãy dựa đẩy Bạch Diệc Phi ra, sau đó ôm lấy bố mẹ mình gào khóc.

Bạch Diệc Phi bất lực nhắm mắt lại.

Cũng cùng lúc đó, cái suy nghĩ muốn thống trị đảo Lam xuất hiện trong cuộc đấu giá kia lại nhảy ra trong đầu anh.

Khi mở mắt ra, Bạch Diệc Phi nhìn về phía Lục Viễn, đột nhiên phát hiện trong tay Lục Viễn đang nắm chặt một thứ gì đó.

Bạch Diệc Phi nhíu mày, ngồi xổm xuống, gõ sức bẻ mở bàn tay của Lục Viễn ra, phát hiện bên trong lại là một mảnh giấy, chẳng qua đã bị máu nhuộm đỏ cả rồi.

Bạch Diệc Phi mở tờ giấy ra, nét chữ trên đó rất rõ ràng.

“Thằng nhãi chết tiệt, dám giết người của nhà họ Hồng tao, lá gan không nhỏ, cho mày thời gian ba ngày, nếu như trong ba ngày này mà mày không đến nhà họ Hồng thì đừng trách bọn tao không lưu tình với con nhỏ này”.

Bạch Diệc Phi đọc xong, liền siết chặt nắm tay theo bản năng.

Lục Viễn đến chết vẫn không hề bán đứng Bạch Diệc Phi, thậm chí cả nhà đều bị giết hết rồi cũng không nói ra chỗ Bạch Diệc Phi ở.

Bạch Diệc Phi không biết tại sao lại như vậy?

Ân tình như vậy của Lục Viễn quả thực quá nặng.

Nặng đến mức khiến anh sắp không thể thở nổi.

Đồng thời, ý tưởng về việc thống trị đảo Lam cũng càng ngày càng trở nên mãnh liệt

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 774: Chăm cứu hồi phục sức mạnh

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, trước mắt việc anh cần làm chính là báo thù cho nhà họ Lục, anh muốn tiêu diệt hết nhà họ Hồng để làm lễ tế cho nhà họ Lục.

Lưu Hiểu Anh vẫn đứng yên lặng ở bên cạnh liền đi đến phía sau lưng Bạch Diệc Phi, vỗ vỗ lên vai anh, nhẹ giọng nói: “Hay là đưa Lục Dương và Hứa Y Y đến kho vàng trước?”

Lưu Hiểu Anh hiện tại hiểu Bạch Diệc Phi rất rõ, nhìn biểu cảm của Bạch Diệc Phi, cô ta đã biết Bạch Diệc Phi định làm gì rồi.

Bạch Diệc Phi yên lặng một lúc, mới nói: “Cô biết tình trạng hiện tại của tôi”.

Lưu Hiểu Anh gật đầu.

Bạch Diệc Phi bèn hỏi: “Trong một thời gian ngắn có thể chữa khỏi được không?”

Lưu Hiểu Anh nhíu mày suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Có lẽ có thể thử”.

Bạch Diệc Phi hiện tại vẫn rất yếu, thậm chí còn chẳng bằng một người bình thường, cho nên anh buộc phải hồi phục lại, sau khi nghe thấy lời của Lưu Hiểu Anh, gật đầu nói: “Được”.

Sau đó anh đứng dậy đi đến phía sau lưng Lục Dương, nhân lúc cậu ta không để ý liền đánh ngất cậu ta.

Đánh ngất người khác cũng là một kỹ năng mà không cần phải sử dụng quá nhiều sức lực.

Sau khi Lục Dương ngất đi, Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói: “Sau khi mọi việc kết thúc, tôi sẽ đích thân an táng cho bố mẹ của cậu, nhưng bây giờ, buộc phải đảm bảo an toàn cho cậu trước”.

Bạch Diệc Phi nói xong, cõng Lục Dương trên lưng.

Anh không hề đưa Lục Dương và Hứa Y Y đến kho vàng, mà vẫn về khu nhà cũ lúc trước của nhà họ Lục.

Sau đó Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh cùng đi đến một gian phòng.

Lưu Hiểu Anh bắt mạch cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi yên lặng nhìn Lưu Hiểu Anh, nhìn thấy cô ta thỉnh thoảng nhíu mày, lại thỉnh thoảng tỏ vẻ lo lắng, Bạch Diệc Phi cũng nhíu mày và lo lắng theo.

Nhà họ Hồng chỉ cho anh thời gian ba ngày.

Mặc dù ba ngày không phải là dài nhưng đối với Lục Miêu Miêu mà nói, có thể sẽ phải chịu sự dày vò không phải dành cho người.

Cho nên, anh buộc phải nhanh chóng chữa trị khỏi cơ thể của mình.

Một lúc lâu sau, Lưu Hiểu Anh buông tay ra, Bạch Diệc Phi lập tức hỏi: “Thế nào?”

Lưu Hiểu Anh nghe vậy liền cúi đầu, trên mặt vẫn còn chút ửng đỏ.

“Có thể chữa được, nhưng mà...”.

Bạch Diệc Phi bỗng rất sốt ruột, anh hầu như không hề để ý đến biểu cảm của cô ta, thấy cô ta ấp a ấp úng, bèn vội vàng nói: “Không có nhưng nhị gì cả, tôi buộc phải chữa khỏi, bây giờ phải chữa”.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy liền từ từ thở dài một hơi, cắn răng nói: “Được, vậy thì bây giờ anh cởi bỏ quần áo ra”.

Bạch Diệc Phi sững sờ.

Lưu Hiểu Anh nghiêm túc nói: “Anh là do khí huyết quá vượng, hình thành máu tụ, từ đó khiến cho kinh mạch bị tắc nghẽn, cho nên phải dùng

cách châm cứu vào các huyết đạo để làm lưu thông mạch máu”.

“Nhưng khi mạch máu lưu thông, cần phải tìm được vị trí chính xác nhất của huyết đạo, phải xoa bóp chỗ tích tụ đó đồng thời châm cứu, mặc quần áo thì sao có thể làm được?”

Nghe vậy Bạch Diệc Phi lập tức yên tâm: “Vậy còn được, tôi cứ tưởng phải cỏi hết chứ”.

“Anh nghĩ đẹp quá nhỉ!”, Lưu Hiểu Anh trợn mắt lườm Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi vốn nghĩ mình sau khi tiến vào trạng thái hoá cuồng, sức lực gia tăng nhanh chóng, giống như là bị tiêu hao quá độ, nhưng trên thực tế, như Lưu Hiểu Anh nói, khí huyết quá vượng khiến cho kinh mạch bị tắc nghẽn rồi.

Bạch Diệc Phi cởi áo lộ ra cơ bắp cùng với đủ loại sẹo ngang dọc khắp người.

Khi Lưu Hiểu Anh nhìn thấy những vết sẹo này một lần nữa, cô ta vẫn không nhìn được mà thấy đau lòng.

Lưu Hiểu Anh và Bạch Diệc Phi quen biết nhau cũng tính là từ rất sớm, nhìn anh một đường đi đến ngày hôm nay, từng bị thương vô số lần, cho dù có là một người bạn bình thường cũng sẽ cảm thấy đau lòng thay anh đúng không?

Mà hơn nữa, Lưu Hiểu Anh lại còn có loại tình cảm khác với anh.

Lưu Hiểu Anh không kiềm được nhắc tay lên chạm vào vết sẹo to nhất trên người Bạch Diệc Phi, hỏi anh: “Còn đau không?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu nói: “Không, bắt đầu đi”.

Sau đó Lưu Hiểu Anh lấy kim bạc của mình ra rồi cắm từng chiếc kim này lên người Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhắm mắt không nhìn.

Kỳ thật Bạch Diệc Phi vẫn có chút sợ đau.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy không kiềm được mỉm cười.

Lưu Hiểu Anh vừa xoa bóp châm kim vừa tìm một số chủ đề nói chuyện, phân tán lực chú ý của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cũng rất hợp tác, nhưng anh lại nhớ đến việc lúc nãy đang nói, cho nên chủ động hỏi: “Hiểu Anh, tối hôm đó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Cô nói cho tôi biết đi”.

Lưu Hiểu Anh nghe vậy hai tay run lên, kim cắm lệch đi.

“Xì!”

Bạch Diệc Phi bị đau hít mạnh một hơi.

Sắc mặt Lưu Hiểu Anh trầm xuống, lạnh giọng nói: “Tôi nói là tôi không nhớ rồi, đừng hỏi nữa, còn hỏi nữa tôi sẽ châm anh”.

Bạch Diệc Phi không dám nói nữa.

Hơn một giờ sau, Lưu Hiểu Anh đã châm xong nên rút hết những cây kim kia ra, Bạch Diệc Phi khẽ thở phào một hơi, hỏi: “Thế nào?”

“Làm sao mà nhanh thế được, vừa rồi mới chỉ làm lưu thông xong, cần một khoảng thời gian sau mới có thể từ từ hồi phục, hẳn là ngày mai sẽ đau vào đấy”, Lưu Hiểu Anh trả lời.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại rất sốt ruột, anh sợ thời gian một đêm này, Lục Miêu Miêu sẽ phải chịu đựng sự sỉ nhục khó nói thành lời.

Nhưng có sốt ruột nữa cũng vô dụng, bởi vì không gặp được.

Cho nên, Bạch Diệc Phi chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu: “Vậy được”.

Lưu Hiểu Anh đột nhiên nói: “Để tôi nhuộm tóc cho anh đi”.

“Nhuộm tóc?”, Bạch Diệc Phi sừng sốt một chút.

Lưu Hiểu Anh lấy chiếc gương nhỏ của mình ra, đưa cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lại nhìn thấy mái tóc đã bạc nửa đầu của mình trong gương.

...

Cho nên, Lưu Hiểu Anh đi nhuộm tóc cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi ngồi trên ghế, còn Lưu Hiểu Anh đứng phía sau lưng anh.

Đây là một khoảng cách rất gần, gần đến nỗi khiến cho Bạch Diệc Phi có thể ngửi thấy mùi thơm trên người của Lưu Hiểu Anh.

Ngửi mãi ngửi mãi, Bạch Diệc Phi liền cảm thấy có một luồng lửa nóng tà ác dâng lên từ chỗ bụng dưới.

Lúc Lưu Hiểu Anh đi bê nước để xả, cô ta khom người, lưng quay về phía Bạch Diệc Phi, nhìn thì không thấy có gì, nhưng Bạch Diệc Phi lại càng không thể bình tĩnh được.

Bạch Diệc Phi nhìn bóng lưng của Lưu Hiểu Anh, ngọn lửa tà ác kia càng lúc càng thêm sôi trào.

Nhưng vào lúc này, anh đột nhiên bùng tỉnh sau đó véo mạnh vào đùi mình một cái.

Bởi vì đau đớn, Bạch Diệc Phi đã tỉnh táo hơn rất nhiều.

Trong lòng Bạch Diệc Phi thầm chửi rủa chính mình, bây giờ nhà họ Lục vừa mới bị diệt môn, Lục Miêu Miêu còn bị người ta bắt đi, bản thân mình lại ở đây nghĩ đến những thứ này, đúng là uổng công làm người.

Hơn nữa, Lý Tuyết lại quan tâm anh như vậy, còn vì anh mà phải chịu nhiều đau khổ như thế, bây giờ lại đang có bầu, anh làm sao có thể làm chuyện gì có lỗi với cô được chứ?

Cho nên, sau khi Lưu Hiểu Anh múc xong nước quay lại, Bạch Diệc Phi lập tức nói: “Tôi tự làm, tôi tự làm được”.

Lưu Hiểu Anh nhìn Bạch Diệc Phi có chút quái lạ: “Mặt anh sao lại đỏ thế?”

“A, cái này, do ánh đèn, do ánh đèn”, Bạch Diệc Phi không dám nhìn Lưu Hiểu Anh thêm nữa mà cúi thẳng đầu vào trong chậu nước.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy, trong lòng xẹt qua một cảm xúc thất vọng.

Bạch Diệc Phi tắm rửa xong lập tức rời khỏi phòng.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy lại càng thất vọng hơn, cô ta đứng yên tại chỗ, cảm thấy rất buồn bã.

Lưu Hiểu Anh khẽ lắm bảm một mình: “Tôi khiến anh không thích như vậy sao?”

Kỳ thực, Lưu Hiểu Anh vẫn biết lý do.

Bởi vì cô ta dùng châm để làm thông kinh mạch đang bị tắc nghẽn, trong thời gian ngắn, đan điền sẽ khôi phục rất nhanh.

Mà sau khi hồi phục, khí huyết sẽ càng vượng hơn, cũng tức là nói, sẽ có một luồng lửa dục vọng sản sinh tại đan điền.

Lúc này, đàn ông sẽ không thể làm chủ được chính mình.

Cho nên Lưu Hiểu Anh biết chuyện gì đang xảy ra với Bạch Diệc Phi, nhưng Bạch Diệc Phi lại cố gắng kiềm chế rồi dập tắt dục vọng của chính mình, cho nên Lưu Hiểu Anh mới thất vọng như vậy.

Đồng thời, cô ta cũng cảm thấy có chút may mắn.

- - - - -

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 775: Hồi phục sức mạnh

Buổi tối, Lưu Hiểu Anh do dự đến trước cửa phòng Bạch Diệc Phi, sau đó lặng lẽ đẩy cửa đi vào.

Bởi vì Lưu Hiểu Anh không muốn anh khó chịu như vậy.

Kỳ thực, Bạch Diệc Phi như vậy được coi như là vừa mới khỏi bệnh, cơ thể rất mệt mỏi, cho nên sau khi anh lên giường đi ngủ thì hầu như không còn chút ý thức nào nữa, anh đã ngủ rất say.

Buổi sáng sau khi Bạch Diệc Phi tỉnh lại, anh không hề biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, anh chỉ cảm thấy cơ thể anh bây giờ đang tràn trề sức lực.

Mà Lục Dương cũng đã tỉnh lại, cậu ta lại bắt đầu gào khóc nói muốn về nhà.

Bạch Diệc Phi ngăn Lục Dương lại, nói: “Lục Dương, bây giờ cậu là người đàn ông duy nhất của nhà họ Lục, cậu phải có trách nhiệm gồng gánh cả gia đình, sau này còn phải chăm sóc cho chị của cậu, cho nên, bây giờ cậu nên chín chắn một chút”.

Lục Dương lại muốn đẩy Bạch Diệc Phi ra, nhưng cậu ta phát hiện hôm nay mình không đẩy được.

Cho nên Lục Dương đành đứng tại chỗ gào lên với Bạch Diệc Phi: “Chú muốn tôi phải chín chắn thế nào, bố mẹ tôi đều bị giết hết rồi, thi thể vẫn còn đang ở trong vườn, chẳng có ai đến xử lý, có phải vì họ không phải là bố mẹ chú cho nên chú mới ở đây nói lời châm chọc không?”

Trong lòng Bạch Diệc Phi vô cùng áy náy.

Anh nghĩ đến bố mẹ của mình, nhưng bố mẹ của anh vẫn còn, người không còn nữa là em gái của anh.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến cảm giác áy náy trong lòng anh.

Bạch Diệc Phi đờ vai Lục Dương nói: “Vậy được, cậu có dám đi theo tôi không, nhìn tôi đi cứu chị gái cậu, rồi diệt cả nhà họ Hồng?”

Lục Dương trợn hai mắt, hét lớn: “Tôi đương nhiên dám!”

Lục Dương lúc này đã hoàn toàn chìm đắm trong cơn đả kích bị mất đi bố mẹ, cậu ta đã không còn tâm tư đi nghĩ đến Bạch Diệc Phi định cứu như thế nào và định tiêu diệt nhà họ Hồng như thế nào?

Bởi vì, cậu ta phẫn nộ với Bạch Diệc Phi, với cả nhà họ Hồng, cho nên cậu ta muốn báo thù, bất kể là có thể làm được hay không, cậu ta cũng sẽ đi, cậu ta chỉ có duy nhất một suy nghĩ này.

Bạch Diệc Phi thấy vậy gật đầu: “Được!”

Nói xong, Bạch Diệc Phi xoay người rời đi, Lục Dương thấy vậy cũng lập tức đi theo.

Sau khi Bạch Diệc Phi và Lục Dương đi, Lưu Hiểu Anh từ trong phòng bước ra, nhìn về phía cửa nơi bọn họ rời đi, ngần ngừ.

Hôm qua cô ta đến phòng của Bạch Diệc Phi, châm cho Bạch Diệc Phi một châm, Bạch Diệc Phi liền ngủ say như chết.

Sau đó, Lưu Hiểu Anh chỉ ngồi bên giường của Bạch Diệc Phi, nhìn ngắm anh cả đêm.

Cả một đêm, Lưu Hiểu Anh suy nghĩ rất nhiều, nhưng cuối cùng cũng chỉ đành lắc đầu mà thôi.

Mà vì cả đêm không ngủ, nên quầng mắt của Lưu Hiểu Anh hiện tại đã đen xì.

Hứa Y Y không biết từ lúc nào cũng đi ra khỏi phòng, sau khi nhìn thấy Lưu Hiểu Anh liền nhỏ giọng hỏi: “Anh ấy là muốn đi tìm nhà họ Hồng để báo thù sao?”

Nghe thấy giọng nói của Hứa Y Y, Lưu Hiểu Anh mới hoàn hồn, yên lặng một hồi rồi trả lời: “Đúng”.

Hứa Y Y rất lo lắng nói: “Nhưng mà... nhà họ Hồng rất đáng sợ...”.

Lưu Hiểu Anh quay đầu lại liếc nhìn Hứa Y Y, sau đó đột nhiên cười lạnh nói: “Nhanh như vậy đã chấp nhận thân phận của mình rồi à, đúng là khiến người ta ngạc nhiên”.

Hứa Y Y không hiểu lắm ý nghĩa trong lời nói của Lưu Hiểu Anh nên nghi hoặc nhìn cô ta.

Lưu Hiểu Anh không hề giải thích, dù gì thì một người phụ nữ giống Hứa Y Y sống trong môi trường như vậy, thì sẽ không thể hiểu được logic suy nghĩ của bọn họ.

Cho nên Lưu Hiểu Anh chỉ nói bằng giọng hờ hững: “Nhà họ Hồng, trong mắt anh ấy, chẳng là cái gì cả!”

“Hơn nữa, anh ấy không chỉ đến để báo thù, mà càng muốn phá vỡ quy tắc ở đây, thay đổi thế giới ở đây”.

Hứa Y Y càng không hiểu.

...

Vị trí của nhà họ Hồng nằm ở trung tâm của khu số 4 và chiếm diện tích khá lớn.

Gia chủ của nhà họ Hồng tên là Hồng Phạm, là một ông già đã ngoài thất tuần.

Ông ta có hai người con trai và một người con gái, tương đối mà nói, con trai cả và con gái thứ hai có cuộc sống khá là kín tiếng, con trai út tên là Hồng Kỳ thì ở khu số 4 này không ai không biết.

Hồng Kỳ tuy là con trai út của Hồng Phạm nhưng đã ngoài 30 tuổi, trong mắt những người bình thường ở khu số 4, Hồng Kỳ là một tên biến

thái, một tên ác ma.

...

Lúc này, trong sảnh chính của nhà họ Hồng, Hồng Phạm đang tiếp đón một vị khách vô cùng tôn quý.

Theo lý mà nói, với thân phận như vậy của Hồng Kỳ ở khu số 4 thì không cần thiết phải đích thân tiếp đón ai, nhưng ông ta không những đích thân ra đón mà còn cúi đầu khom lưng giống như một tên đàn em vậy.

Chỉ bởi vì vị khách này chính là Đạo Trường.

Đạo Trường là Chủ tịch của Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô, mà đảo Lam này lại do Hiệp hội khai phá ra, như vậy nghĩa là, Đạo Trường chính là cấp trên của bọn họ.

Đạo Trường nghe xong sự việc xảy ra gần đây, lạnh lùng cười một tiếng: “Bạch Nhất? Tôi nghĩ đó hẳn là Bạch Diệc Phi?”

Hồng Phạm không hề biết Bạch Diệc Phi là ai, nhưng khi nghe thấy Đạo Trường có quen với người này lại tưởng Bạch Diệc Phi là người của Đạo Trường, cho nên có chút hoang mang nói: “Nếu như Chủ tịch đã quen với người này, vậy thì tôi bảo người thả con gái của nhà họ Lục đi vậy”.

Xong, Đạo Trường chỉ lắc đầu, lạnh lùng cười nói: “Đúng là có quen biết, nhưng sự quen biết của chúng tôi, không phải anh chết thì chính là tôi chết!”

Hồng Phạm nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, ông ta cứ tưởng là người của Đạo Trường, ngộ nhỡ bắt nhầm, xúc phạm đến người ta thì biết làm sao?

Giờ thì không cần lo lắng nữa rồi, nếu như đã là kẻ thù vậy thì dễ giải quyết.

Cho nên Hồng Phạm lập tức đập bàn đảm bảo với Đạo Trưởng: “VẬY Chủ tịch cứ việc yên tâm, bất kể hấn ta là ai, ở trong khu số 4 của đảo Lam này, ở trước mặt tôi, thì cũng chỉ là một con kiến không đáng để mắt đến mà thôi”.

“Nếu hấn ta dám đến, tôi chắc chắn sẽ khiến hấn ta phải chết không có chỗ chôn thây”.

“Chỉ là không biết người phụ nữ kia có thể khiến hấn ta đến đây hay không”.

Đạo Trưởng nghe xong câu này liền bật cười lạnh lùng nói: “Yên tâm đi, hấn ta sẽ đến”.

“Đối với loại người ngu xuẩn như hấn ta, lựa chọn tốt nhất cũng chỉ có một cái này mà thôi”.

Trong mắt của Đạo Trưởng, tất cả những việc mà Bạch Diệc Phi đã làm đều chỉ có thể dùng hai chữ ngu xuẩn để hình dung, còn về việc Bạch Diệc Phi có thể sống được đến ngày hôm nay chẳng qua là do may mắn mà thôi.

Lúc trước khi ở thành phố Thiên Bắc, Đạo Trưởng đã có thể giết chết Bạch Diệc Phi rồi, nhưng mà do Bạch Diệc Phi quá may mắn, thành phố Thiên Bắc lại có một vị đại thần ở đó.

Mà lần ở Hiệp hội trước đó, cũng là do Bạch Diệc Phi may mắn, bởi vì anh là con trai của Bạch Vân Bằng, cho nên có rất nhiều người giúp đỡ cho anh.

Nhưng lần này thì khác.

“Lần này, thì không có may mắn như vậy nữa đâu”.

Đạo Trưởng hờ hững nói: “Theo như tôi được biết, Sa Phi Dương đã quay về thủ đô rồi, bây giờ trong kho vàng chỉ có Tử Y và Tần Hoa”.

“Mà Tử Y và Tàn Hoa thì hầu như không dám ra khỏi kho vàng, chỉ cần bọn họ ra khỏi đó, đại boss sẽ lập tức đi vào, cho nên, Bạch Diệc Phi bây giờ không có người giúp đỡ hẳn ta”.

Nghe vậy, Hồng Phạm lập tức bảo đảm: “Vậy chủ tịch yên tâm, loại ngu xuẩn như vậy, không cần anh phải ra tay, người của nhà chúng tôi sẽ giải quyết hẳn ta luôn”.

Đạo Trưởng khẽ gật đầu, sau đó lại như nhớ ra cái gì, hỏi: “Nghe nói con trai của ông thích chơi phụ nữ, đứa con gái của nhà họ Lục kia có vẻ ngoài không tệ, sao lại không thấy cậu ta có ý đồ gì với người phụ nữ này?”

“Thật không dám giấu diếm, lần này diệt nhà họ Lục, con trai lớn và con trai nhỏ vì việc này mà nảy sinh mâu thuẫn”, Hồng phạm nở nụ cười bất đắc dĩ.

Đạo Trưởng nhìn sang: “Ồ?”

Hồng Phạm bất đắc dĩ nói: “Lục Miêu Miêu sau khi bị bắt, lập tức bị con dâu kia của tôi đón về chỗ nhà nó rồi”.

Vừa dứt lời, đột nhiên có người xông vào nói với Hồng Phạm: “Gia chủ, gia chủ, người đó đến rồi!”

Người đó không cần phải nói ra cũng biết là ai, đương nhiên là chỉ Bạch Diệc Phi rồi.

Bạch Diệc Phi bây giờ đang có sức mạnh của một cao thủ hạng ba cấp cao, nếu đánh với người bình thường thì không có vấn đề gì, nhưng nếu cùng lúc phải đánh với mấy chục người bình thường thì cũng khá và chật vật.

Tuy nhiên, nếu như anh rơi vào trạng thái hoá cuồng thì chưa chắc.

Có điều Bạch Diệc Phi không hề muốn mình rơi vào trạng thái đó, bởi vì anh sẽ hoàn toàn mất đi lý trí.

Nhưng nếu anh không hoá cường thì với thực lực hạng ba cấp cao hiện tại của mình, có thể cứu được Lục Miêu Miêu ra không?

Bạch Diệc Phi không biết, trong lòng anh không dám chắc chắn.

Cho dù như vậy, Bạch Diệc Phi vẫn phải đến đây, bởi vì có một số việc, không phải cứ đợi đến lúc mình chắc chắn thì mới đi làm được.

Nếu như bên cạnh Bạch Diệc Phi còn có nhóm người của Trần Ngạo Kiêu, thì nhà họ Hồng trong mắt anh chẳng đáng là gì, nhưng mà bây giờ anh lại chỉ có một mình.

Mặc dù khó khăn, nhưng anh bắt buộc phải đi.

Mà Lục Dương còn đang đi theo phía sau anh, Bạch Diệc Phi cũng biết trong lòng cậu ta đang tràn ngập thù hận, cho dù không để cho cậu ta đi theo thì cậu ta cũng sẽ tự chạy đến đây, nếu đã như vậy, còn không bằng đưa cậu ta đi theo anh.

Trước khi đến, Bạch Diệc Phi lấy vàng mua hai thanh mã tấu.

Lục Dương giơ tay lên muốn lấy một thanh, nhưng lại bị Bạch Diệc Phi tránh đi, anh nói: “Cậu chỉ được đứng nhìn cho tôi, đưa dao cho cậu chính là lãng phí”.

“Chú cầm thì không lãng phí sao?”, Lục Dương không cam tâm hỏi.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 776: Lại được giúp đỡ

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Đương nhiên là không”.

“Tôi hiểu rồi, chú lại sắp biến thành ma quỷ rồi đúng không?”, Lục Dương tỏ vẻ biết tuốt, lạnh lùng hừ mũi một cái.

Theo như Lục Dương thấy, bộ dáng của Bạch Diệc Phi ngày hôm đó giống y như ma quỷ vậy.

Bạch Diệc Phi nghe thấy câu này thì bất đắc dĩ thở dài: “Nếu như có thể, tôi cũng hy vọng mình không biến thành bộ dáng như vậy”.

Lục Dương nghe xong không khỏi bật cười châm chọc: “Nếu không biến thành bộ dáng đó, chú có khác gì tôi đâu?”

Trong lúc đầu giá, khi Bạch Diệc Phi muốn xông lên, Lục Dương đã ngăn anh lại một cách dễ dàng, mà Bạch Diệc Phi thì không thể giãy ra được.

Nhưng Bạch Diệc Phi bây giờ đã khác với Bạch Diệc Phi lúc đó.

Bạch Diệc Phi không nói cụ thể tình hình với cậu ta, chỉ hờ hững nói: “Cậu vẫn còn chưa thành niên, không thể cầm đao”.

Lục Dương lớn lên trong môi trường như vậy, đương nhiên không thể hiểu được lý do.

Nhưng mà, sau này Lục Dương sẽ hiểu được, không phải hiểu được vì sao bản thân không thể cầm đao mà là hiểu được vì sao Bạch Diệc Phi cầm đao thì sẽ không lãng phí.

...

Cách sử dụng đao của Bạch Diệc Phi không giỏi bằng Sa Phi Dương, nhưng sau khi học được hai tháng, cũng coi như có chút thành tựu.

Lục Dương nhìn hai tay Bạch Diệc Phi, mỗi tay cầm một thanh mã tấu xông thẳng về phía cửa chính của nhà họ Hồng.

Ở cửa có mười mấy tên vệ sĩ, thấy Bạch Diệc Phi cầm dao xông tới, lập tức có người chạy vào thông báo cho người ở bên trong, đồng thời, cũng lấy vũ khí của mình ra.

Lúc đến trước cửa chính, đầu Bạch Diệc Phi cũng không hề quay lại mà nói với Lục Dương: “Đứng ở chỗ này, đừng chạy lung tung”.

Sau đó anh lao về phía đám vệ sĩ.

Đội trưởng đội vệ sĩ đang định hỏi anh làm cái gì, vừa mới mở miệng thì Bạch Diệc Phi đã xông đến trước mặt gã, tên vệ sĩ lập tức hét lên: “Đứng lại, mau ngăn anh ta lại!”

Không thể ngăn được.

Bạch Diệc Phi nâng thanh mã tấu trong tay lên, đội trưởng vệ sĩ kinh ngạc trợn to hai mắt, rồi cứ thế mà tắt thở.

Tiếp đó, Bạch Diệc Phi cầm mã tấu, động tác nhanh thoăn thoắt chui vào giữa đám người, bọn họ còn chưa kịp nhìn rõ bóng dáng của anh mà chỉ nhìn thấy ánh đao loé sáng, máu me văng tung toé.

“Choeng!”

“Phụt!”

“Aaa!”

Tiếng đao va chạm nhau, tiếng đao chém vào người, cùng với những tiếng hét thảm thiết của đám vệ sĩ hoà lẫn vào nhau.

Đám vệ sĩ của nhà họ Hồng người nào người nấy đều ngã sóng soài ra đất.

Có người hét vào bộ đàm: “Yêu cầu cứu viện, yêu cầu cứu viện!”

Lục Dương đứng cách cửa chính không xa, nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì cả người ngây ngẩn.

“Ông chủ Bạch hoá ra lại giỏi như vậy!”

Trong lòng vừa sửng sốt mà đồng thời cũng cảm thấy rất kích động.

Chẳng qua chỉ mới mấy phút, đã có bảy tám người ngã gục xuống đất, chỉ còn lại mấy tên vệ sĩ lần lượt lui về phía sau, không dám tiến lên thêm một bước nào nữa.

Giống như Sa Phi Dương trước đây, Bạch Diệc Phi ung dung đi về phía trước, thanh mã tấu trong tay vung lên một cách tùy ý, nhưng nếu như có người tiến lên phía trước thì thanh mã tấu này ắt sẽ chém thẳng vào cổ của đối phương, nhìn có vẻ như bọn họ đang chủ động tìm đến cái chết vậy.

Nhìn thấy Bạch Diệc Phi sắp bước vào bên trong cửa chính, bỗng cửa chính đột ngột mở ra.

Thoáng chốc, có khoảng bốn năm mươi người từ bên trong xông ra, bao vây lấy Bạch Diệc Phi.

Mặc dù trên đảo Lam cũng có cao thủ, nhưng dù gì trên đảo cũng phân thành mấy khu vực, các cao thủ phân tán khắp nơi trên đó, khiến cho cao thủ của mỗi khu vực đều rất ít.

Ở khu số 4, cao thủ hạng hai có lẽ chỉ có một hai người, còn về cao thủ hạng ba thì nhiều nhất là năm người.

Mà nhà họ Hồng mặc dù không có nhiều cao thủ, nhưng lại có rất đông người.

Sức lực của con người là có hạn, cho dù anh có giỏi hơn thế nữa mà bọn họ dùng chiến thuật lấy thịt đè người thì chắc chắn anh sẽ bị kiệt sức, mà đến lúc đó, anh sẽ không còn sức để phản kháng nữa.

Lúc trước Bạch Diệc Phi đã chém được bảy tám người, bây giờ đột nhiên lại xông ra mấy chục người, anh vừa nhìn thấy số lượng người này thì trong lòng liền nặng nề.

Với thực lực hiện tại của anh mà phải đối mặt với nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ không thể chống chọi được.

Bạch Diệc Phi không khỏi nghĩ, chẳng lẽ mình lại phải rơi vào trạng thái hoá cuồng hay sao?

Mà đúng vào lúc này.

“Vèo!”

Đột nhiên có một mũi nỏ bay vèo qua cắm thẳng vào cổ họng của một người trong số đó, sau đó do tác dụng của lực bắn nên cả người gã nọ liền bay ra va mạnh vào ba bốn người đứng ở phía sau.

Thấy cảnh này, Bạch Diệc Phi bất giác quay đầu lại nhìn về phía sau lưng.

Sau lưng anh không biết từ lúc nào đã xuất hiện một người đàn ông đầu trọc, trong tay gã đang cầm một chiếc nỏ, vừa đi về phía bọn họ vừa nhanh chóng nạp tên vào nỏ rồi bắn ra.

Mà mỗi lần bắn là bách phát bách trúng.

Bạch Diệc Phi sửng sốt, anh dường như không hề quen biết người đàn ông đầu trọc này, mà xem ra người này đến là để giúp đỡ cho anh.

Mấy chục vệ sĩ thấy vậy, lập tức xông ra ào ào như ong vỡ tổ, lao về phía Bạch Diệc Phi.

Mà đúng vào lúc này, đột nhiên có một cái bóng trắng xẹt qua, đầu của một người trong số đó liền rơi xuống đất.

Ngay sau đó, một người đàn ông đeo cặp bông tai hình tròn rất to, trong tay cầm một thanh đao hai lưỡi bước đến, mà những nơi gã đi qua thì đầu

người liền rơi xuống đất.

Bạch Diệc Phi đứng ngẩn ra.

Bạch Diệc Phi nghĩ: đây là có người đến tìm nhà họ Hồng trả thù, vừa hay bị Bạch Diệc Phi gặp được.

Nghĩ đến đây, lại nhìn thấy mấy cao thủ hạng ba cấp thấp, bọn họ cầm vũ khí của mình trong tay xông thẳng về phía đám vệ sĩ, gia nhập vào trận chiến.

Bạch Diệc Phi đứng tại chỗ, bị cả đám người này bỏ quên.

Bạch Diệc Phi càng thêm sững sờ, anh quay ra nhìn gã đầu trọc cầm nỏ đang bắn không ngừng, Bạch Diệc Phi hơi do dự hỏi: “Cái đó, xin hỏi mấy người là...”.

Đầu trọc vừa bắn nỏ vừa quay đầu lại mỉm cười nói: “Đến giúp cậu đó!”

Bạch Diệc Phi rất khó hiểu hỏi: “Nhưng mà... hình như tôi... không hề quen với mấy người”.

Đầu trọc nghe xong câu này bèn đáp lại: “Ông chủ của chúng tôi quen cậu”.

Bạch Diệc Phi nhìn gã bằng ánh mắt kinh ngạc: “Ông chủ của mấy người, là ai?”

Nói xong câu này, một người đàn ông mặc bộ đồ màu xanh lam xuất hiện trước cửa.

“Là tôi”.

“Trường Tiếu”.

Bạch Diệc Phi vô cùng sững sờ, anh có nghĩ nát cả óc thì cũng không thể nghĩ ra được người đó là Trường Tiếu.

Lại càng không thể ngờ được là, anh ta lại có nhiều đàn em có thực lực tốt như vậy.

Bản thân Trường Tiểu cũng là một cao thủ hạng ba cao cấp, mà đàn em của anh ta tổng cộng có năm người, lần lượt là hạng ba cấp trung và cấp thấp.

Tính ra, bên phía bọn họ có tổng cộng bảy cao thủ hạng ba, như vậy, muốn giết nhà họ Hồng thì cũng sẽ không quá khó khăn rồi.

Cho nên Bạch Diệc Phi bắt đầu thấy kích động và hưng phấn.

Trường Tiểu tiện tay tung một đấm vào người một tên vệ sĩ, sau đó đập bay gã, đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi nói: “Lần này, thì biến thành anh nợ tôi rồi”.

Trường Tiểu này là một người khá háo thắng, bất cứ việc gì cũng đều tính toán rất rõ ràng.

Kỳ thực lần trước, lúc bọn họ đánh nhau với Hiệp hội liên minh doanh nghiệp, Trường Tiểu đi ngăn đội xe của nhà họ Chu, lúc đó giữa bọn họ đã hoà nhau không ai nợ ai nữa rồi, cho nên Trường Tiểu mới nói, lần này biến thành Bạch Diệc Phi nợ anh ta.

Bạch Diệc Phi lúc này rất tò mò, Trường Tiểu sao lại ở đây, lại làm sao mà có mấy đàn em giỏi như vậy, đương nhiên, cho dù có tò mò hơn nữa thì bây giờ cũng không phải là lúc để nói chuyện này.

Bạch Diệc Phi mỉm cười, vỗ vai Trường Tiểu nói: “Được, sau chuyện này chúng ta lại uống với nhau một ly”.

“Được”.

Sau đó, hai người đồng thời xoay người tham chiến.

Mặc dù đôi phương có mấy chục người, nhưng đều chỉ là những vệ sĩ bình thường, đối mặt với bảy cao thủ hạng ba sẽ chẳng chịu nổi một đòn.

Cho nên rất nhanh, bọn họ đã xông vào bên trong nhà.

Đám vệ sĩ kia chỉ còn lại khoảng hơn chục người, bọn chúng đều bị mấy người này dọa cho sợ chết khiếp, hầu như không dám xông lên phía trước nữa.

Tiếp đó, lại có mấy chục vệ sĩ khác của nhà họ Hồng kịp thời chạy đến.

Bạch Diệc Phi rống lên về phía bọn họ: “Không muốn chết thì tránh ra!”

Mấy chục vệ sĩ nhà họ Hồng bao vây xung quanh bảy người bọn họ, khí thế xem ra còn cao hơn bọn họ một chút, nhưng trên thực tế, nhìn thấy đám vệ sĩ ngã đầy trên đất, bọn chúng người nào người nấy đều rất sợ hãi, hầu như không dám xông lên.

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 777: Không biết tự lượng sức mình

"Tuổi còn nhỏ mà khẩu khí cũng gớm nhỉ!"

Giọng nói vừa cất lên, râu quai nón và người đàn ông mặt sẹo từ trong đám người đó đi ra.

Bạch Diệc Phi đưa mắt lên nhìn, lạnh lùng hỏi: "Mày là ai?"

"Tao là cậu út nhà họ Hồng, Hồng Kỳ", râu quai nón vênh vác nói.

Bạch Diệc Phi lập tức nheo mắt một cái, giọng nói càng lạnh hơn: "Mày chính là Hồng Kỳ?"

Nếu gã là Hồng Kỳ, chỉ cần bắt được gã thì bọn họ sẽ nắm trong tay một con bài để yêu cầu thả Lục Miêu Miêu ra.

Nhưng lúc này, vẻ mặt của Hồng Kỳ vẫn cực kỳ vênh vác: "Ai cho mày có cái lá gan gặp cậu út mà không quỳ lạy thế?"

Bạch Diệc Phi nghe xong liền cười khẩy một cái.

Ngay sau đó, anh trực tiếp xông lên.

Trường Tiểu thấy động tác của Bạch Diệc Phi liền hiểu ý, lập tức cùng anh xông lên.

Mấy tên sĩ bên cạnh Hồng Kỳ thấy vậy cũng lập tức bao vây chung quanh để khiêu chiến.

Vệ sĩ bên cạnh Hồng Kỳ vốn không phải là hạng "xoàng", bọn chúng cũng phải là cao thủ hạng ba.

Tất cả năm tên cao thủ hạng ba đồng thời lao về phía của Bạch Diệc Phi chỉ trong nháy mắt.

Thế nhưng năm tên đó đã bị Trường Tiểu và những người khác cản lại.

Không có ai ngăn cản, Bạch Diệc Phi trực tiếp lao tới trước mặt Hồng Kỳ.

Nhưng khi Bạch Diệc Phi chỉ còn cách Hồng Kỳ ba mét, anh chợt sững sốt.

Lẽ ra, Hồng Kỳ nên sợ hãi và nhanh chóng lùi lại phía sau, hoặc là kêu vệ sĩ tới ngăn cản anh mới phải.

Nhưng Hồng Kỳ lại không hề lùi bước, thậm chí gã còn lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý với Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lập tức biết được có vấn đề, nhưng anh đã lao lên phía trước, bây giờ dừng lại cũng đã muộn.

Vì vậy, Bạch Diệc Phi vẫn giơ tay lên đám một cú về phía Hồng Kỳ.

Đúng lúc này, Hồng Kỳ cũng giơ nắm đấm lên đáp trả, nắm đấm của hai người va vào nhau.

"Bụp!"

Tiếng động cực lớn truyền tới, Bạch Diệc Phi ngay tức khắc cảm nhận được một cỗ sức mạnh khổng lồ tấn công về phía mình.

Sau đó, cả người anh liền bay ra ngoài.

"Bịch!"

Bạch Diệc Phi rơi xuống đất rồi lập tức bò dậy.

Trường Tiểu và những người khác trông thấy màn này, trong lòng vô cùng kinh hãi, nhanh chóng xử lý gọn mấy tên cao thủ hạng ba rồi quay lại bảo vệ Bạch Diệc Phi.

Hồng Kỳ vặn vẹo cổ tay, khinh thường nói: "Chỉ dựa vào một mình mà cũng đòi đấu với tao à?"

"Phụt!"

Bạch Diệc Phi không chịu được phun ra một búng máu, sắc mặt đông cứng lại nhìn Hồng Kỳ.

Cao thủ hạng hai của Đảo Lam chỉ có một hai người, nhưng không ngờ một trong hai người đó lại là Hồng Kỳ.

Dấu sao Hồng Kỳ cũng là một cậu ấm nổi danh háo sắc và mê gái, nhưng người này thực sự chính là cao thủ hạng hai.

Bạch Diệc Phi cực kỳ cảnh giác nói với đám người Trường Tiểu: "Gã là cao thủ hạng hai, cẩn thận một chút".

Mấy người Trường Tiểu gạt đầu, bọn họ cũng đã nhìn ra điều ấy.

Hồng Kỳ chỉ thờ ơ liếc bọn họ một cái, vẫn tinh tướng như cũ nói: "Hôm nay, lũ chúng mày đều sẽ phải chết ở chỗ này, nhưng, tao là người coi trọng nhân tài".

"Tao thấy tài năng của chúng mày cũng không tệ, hay là thế này, chúng mày gia nhập vào nhà họ Hồng, tao có thể xin bố không truy cứu chuyện này nữa, nhưng sau này chúng mày sẽ phải theo tao và trở thành người của tao".

"Chúng mày cứ yên tâm, sau khi trở thành người của tao, chúng mày có thể nghề ngang đi lại ở khu bốn".

Bạch Diệc Phi nghe xong những lời này, không khỏi chế nhạo: "Bọn tao náo loạn nhà họ Hồng, giết chết không biết bao nhiêu người thế mà mày không thèm để ý chút nào sao".

"Có thể đánh giá được rằng, làm đàn em của mày mặc người ta muốn chém muốn giết như thế nào mày cũng không để ý, cho nên tao con mẹ nó

ngu mới đi theo mày!"

Lời nói của Bạch Diệc Phi khiến cho những tên vệ sĩ kia người người cũng phải cúi đầu.

Bởi vì Bạch Diệc Phi nói đúng, ở trong mắt của Hồng Kỳ, tính mạng của đám thuộc hạ như bọn họ vốn không hề đáng giá.

Nhưng ở Đảo Lam chính là như vậy, cho dù không cam tâm cũng chẳng còn cách nào khác, bởi vì khu bốn là là thiên hạ của nhà họ Hồng, ai có thể đấu lại với bọn chúng cơ chứ?

Hồng Kỳ chỉ lạnh lùng liếc mắt một cái, dường như đã nhìn thấu tâm tư của anh, gã hừ lạnh một tiếng nói: "Nếu đã như vậy thì chúng mày chỉ còn một con đường, đó là chết!"

"Lên đi, để hôm nay tao xem ai mới phải chết!", Bạch Diệc Phi ưỡn ngực hét lên.

Bạch Diệc Phi vừa mới nói xong, một người khác đột nhiên xuất hiện, ông ta vọt ra khỏi đám người, trong nháy mắt đã tới gần Bạch Diệc Phi.

Ngay sau đó, ông ta nói một câu.

"Vậy mày có thể nhìn cho kỹ!"

Một giây sau, ông ta đã xuất hiện bên cạnh Trường Tiểu, lấy ra một con dao găm nhanh chóng đâm về phía của Trường Tiểu.

"Cẩn thận!"

Bạch Diệc Phi và đàn em của Trường Tiểu đồng thời hoảng sợ kêu lên.

Vào thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, đầu trục bên cạnh Trường Tiểu vội vã đẩy anh ta đó ra, ngay sau đó con dao găm xuyên qua cơ thể của đầu trục.

Lúc này, Bạch Diệc Phi mới nhận ra người vừa tới là ai.

Người này chính là sư đệ Đạo Trường.

Sư đệ Đạo Trường cười chế nhạo Bạch Diệc Phi, ông ta nắm chặt con dao găm rồi đột nhiên rút mạnh.

Bụng của đầu trọc đã bị đâm thủng.

Trường Tiểu trông thấy cảnh này không khỏi phẫn nộ.

"Mẹ kiếp!"

Trường Tiểu vội vàng lao tới.

Trong lòng Bạch Diệc Phi hiện tại không muốn nghĩ đến chuyện tại sao sư đệ Đạo Trường lại ở đây, cũng hoàn toàn không muốn biết Đạo Trường có ở đây hay không?

Anh chỉ biết sư đệ Đạo Trường cũng là một tên cao thủ hạng hai, trông thấy Trường Tiểu vọt tới, anh cũng vội vã lao lên.

Sư đệ Đạo Trường và Hồng Kỳ đều là cao thủ hạng hai, nhưng Trường Tiểu và Bạch Diệc Phi lại không phải, ai mạnh ai yếu, không cần nói cũng biết.

Đây là kết quả mà ai cũng biết.

Bạch Diệc Phi trong lòng cũng hiểu rất rõ.

Cho nên dưới tình huống này, mắt của anh dần chuyển sang màu đỏ.

Bạch Diệc Phi muốn mình trở nên điên cuồng, nhưng đây không phải là điều mà bản thân anh có thể khống chế được, nhưng gần đây số lần rơi vào trạng thái ấy ngày càng nhiều mặc dù điều kiện tác động rất ít.

Trước đây, anh chỉ rơi vào trạng thái điên cuồng khi cực kỳ tức giận, nhưng bây giờ lại khác, anh chỉ cần một điều kiện nào đó tác động liền có thể tự mình tiến vào trạng thái điên cuồng.

Lúc này, đầu trục vì cứu mạng Trường Tiểu đã bị sư đệ Đạo Trường đâm xuyên qua bụng.

Trường Tiểu hai mắt đỏ rực, nhưng anh ta không giống như Bạch Diệc Phi, anh ta cực kỳ lo lắng và phẫn nộ, cho nên mới liều mạng xông lên phía trước đâm một cú giáng trời về phía sư đệ Đạo Trường.

Sư đệ Đạo Trường đột nhiên dùng dao găm đâm tới.

Nếu như sư đệ Đạo Trường không né ra thì sẽ "ăn" một cú đâm giáng trời của Trường Tiểu, nhưng đồng thời Trường Tiểu cũng phải chịu nhát dao chí mạng của sư đệ Đạo Trường.

Như vậy, Trường Tiểu chắc chắn sẽ bị thương.

Lúc này, Bạch Diệc Phi đột ngột xông lên đẩy Trường Tiểu ra bằng một tốc độ kinh người, sau đó giơ cùi chỏ đánh vào cánh tay của sư đệ Đạo Trường.

"Bùm!"

"Leng Keng!"

Sư đệ Đạo Trường bị một lực lớn đánh trúng, cánh tay trở nên tê dại, vội buông tay, con dao găm liền rơi xuống đất.

Khoảnh khắc tiếp theo, vẻ mặt sư đệ Đạo Trường nghiêm túc nhìn về phía Bạch Diệc Phi, trong lòng cảm thấy kinh hãi.

Nhưng, Hồng Kỳ không nhận ra Bạch Diệc Phi đã khác xưa, gã chỉ cười nhạo nói: "Không biết tự lượng sức mình, đúng là ngu xuẩn!"

Nói xong, Hồng Kỳ tung chưởng.

Mà Bạch Diệc Phi cũng đáp lại bằng một cú giáng trời.

Hai nắm đấm mạnh mẽ ấy lại một lần nữa đối đầu với nhau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 778: Trạng thái cuồng hóa

Nhưng không giống với lần đầu tiên, sau lần va chạm này thì Bạch Diệc Phi không bay ra ngoài giống như tưởng tượng của Hồng Kỳ.

Bạch Diệc Phi đứng im, đồng thời Hồng Kỳ còn cảm thấy bản thân không phải đánh nhau, mà giống như đang đánh vào bọt biển vậy.

Hồng Kỳ vô thức ngậy ra.

"A!"

Bạch Diệc Phi đột nhiên rống lên.

Ngay sau đó một luồng sức mạnh mà Hồng Kỳ không thể tưởng tượng được lao thẳng về phía gã, như thể một ngọn núi lớn đột nhiên xuất hiện và đè lên người gã vậy.

"Á!"

Hồng Kỳ hét lên một tiếng, sau đó bay thẳng ra ngoài.

"Ầm!"

Tình huống lần này hoàn toàn trái ngược với lần trước, bay lộn ngược ra ngoài và ngã xuống đất lại là Hồng Kỳ.

Nhìn thấy cảnh này thì sư đệ của Đạo Trưởng biết ngay tình huống không ổn, tên đó phản ứng cực kỳ nhanh chóng, vội xoay người bỏ chạy.

Nhưng lúc này tốc độ của tên đó làm sao có thể so với Bạch Diệc Phi được chứ?

Cho nên khi sư đệ của Đạo Trưởng vừa xoay người thì đã bị Bạch Diệc Phi đá vào lưng một cái.

"Ăm!"

Sư đệ của Đạo Trưởng cũng bay ra ngoài, rồi rơi xuống đất.

Mọi người nhìn thấy cảnh này đều chết lặng.

Trường Tiểu ngây người nghĩ: Đây là Bạch Diệp Phi sao? Trước đây không phải chỉ đánh hòa với anh ta thôi sao?

Anh bây giờ thật sự quá mạnh rồi?

Hồng Kỳ bò lên từ dưới đất, gã vừa lùi lại vừa kinh hãi nhìn Bạch Diệp Phi: "Thứ quái quỷ gì đây?"

Trước kia khi Bạch Diệp Phi chiến đấu với Đạo Trưởng thì đã tiến vào trạng thái cuồng hóa, anh dùng đầu đập ngất một cao thủ cấp hai, sư đệ của Đạo Trưởng còn nhìn thấy tận mắt.

Khi đó ông ta không để ý lắm, bởi vì ông ta cũng có thể đánh bại được cao thủ cấp hai đó.

Nhưng một lần nữa nhìn thấy Bạch Diệp Phi tiến vào trạng thái này thì lại hoàn toàn khác với lần trước, bởi vì thực lực của anh lại cao hơn.

Đồng thời ông ta cũng chú ý đến tóc của Bạch Diệp Phi, tóc anh đột nhiên trở nên bạc trắng.

Cho dù Bạch Diệp Phi có nhuộm tóc cũng không che được mái tóc chuyển sang màu trắng của anh.

Sư đệ của Đạo Trưởng ngạc nhiên nói: "Má nó đây là biến thân sao?"

"Cái quái gì vậy?", Hồng Kỳ càng thêm sững sờ: "Biến thân gì chứ? Tưởng mình là Ultraman sao?"

Nhưng khi nhìn thấy mái tóc bạc trắng của Bạch Diệp Phi thì Hồng Kỳ lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: "Má nó, thật sự biến thân rồi? Có phải quá ảo diệu rồi không?"

"Mẹ kiếp, mặc kệ đi, lên hết cho tao!"

Khi nói câu này thì Hồng Kỳ thật sự đã sợ hãi.

Hồng Kỳ là một cao thủ cấp hai, những vệ sĩ này chỉ là vệ sĩ bình thường mà thôi, muốn lên thì Hồng Kỳ có thể lên một mình, nhưng gã lại không làm thế.

Bởi vì vừa rồi gã cảm giác được thực lực của Bạch Diệc Phi thật sự rất mạnh.

Cho nên Hồng Kỳ mới kêu bọn họ lên, là để bọn họ đi chặn Bạch Diệc Phi lại.

Còn đám vệ sĩ kia có lẽ là vì đã sống ở đảo Lam quá lâu, nên cho dù rất sợ hãi, thậm chí sợ chết khiếp thì cũng không thể không nghe theo mệnh lệnh của Hồng Kỳ, vì thế bọn họ hét lớn lên rồi xông về hướng Bạch Diệc Phi.

Mà giờ phút này Bạch Diệc Phi đã hoàn toàn tiến vào trạng thái cuồng hóa.

Trong mắt anh mọi người đều là quái vật, quái vật muốn giết chết anh.

Vì vậy suy nghĩ của anh chính là giết chết tất cả những con quái vật này!

Người thứ nhất lao lên, Bạch Diệc Phi khẽ xoay người đâm vào ngực người đó.

"Phụt!"

Ngực của người đó trực tiếp trũng xuống và lòi một khối ở sau lưng.

Rất rõ ràng người đó đã bị Bạch Diệc Phi đánh thẳng vào tim, suýt chút nữa tim của tên đó cũng bị bay thẳng ra ngoài từ sau lưng.

Sau đó Bạch Diệc Phi quay người lại bắt lấy người thứ hai đang lao tới, anh đâm một cú vào đầu tên đó.

Đầu người đó trực tiếp nổ tung.

Bọt máu tung tóe.

Nhìn thấy cảnh này thì tất cả mọi người đều chết lặng.

Ngây ngẩn.

Dù có hiểu biết đến mấy thì họ cũng chưa từng thấy chiêu thức giết người như vậy.

Thực sự quá tàn nhẫn quá.

Trước sức mạnh đáng sợ ấy thì nỗi sợ hãi đã bắt đầu dâng lên.

Tất cả mọi người đều sợ hãi.

Thế nên không ai dám tiến tới nữa, bọn họ hết người này đến người khác lùi về phía sau rồi bỏ chạy tán loạn.

Hồng Kỳ và sư đệ của Đạo Trưởng cũng run lên vì sợ hãi.

Hồng Kỳ kinh hãi nhìn Bạch Diệc Phi: "Rốt cuộc hắn ta là thứ gì vậy?"

"Má nó làm sao tôi biết được?", sư đệ của Đạo Trưởng lắc đầu, giọng nói run run.

Người đàn ông đeo đôi bông tai vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi nói: "Anh ta mạnh quá!"

Bây giờ nhóm người Trường Tiểu hoàn toàn quên mất cái chết bi thảm của Đầu Trọc, bởi vì họ bị sốc trước sức mạnh của Bạch Diệc Phi.

Đột nhiên có người nói: "Anh ta như thế này có phải hơi không ổn không?"

"Chúng ta có cần ngăn cản anh ta không?"

Trường Tiểu tỉnh táo lại, anh ta lập tức hiểu ra, thế nên đã đi tới bên cạnh Bạch Diệc Phi, dùng tay vỗ vai Bạch Diệc Phi rồi nói: "Bạch Diệc Phi, bình tĩnh lại".

Bạch Diệc Phi lập tức quay người lại, hai mắt đỏ tươi nhìn chăm chăm Trường Tiểu.

Trường Tiểu bị sốc nặng khi nhìn thấy đôi mắt mang đầy oán khí và máu tanh này.

"Đại ca, cẩn thận!"

Tiếng kêu vang lên từ phía sau Trường Tiểu.

...

Bạch Diệc Phi tiến vào trạng thái cuồng hóa thì không còn lý trí, cũng không phân biệt được địch ta.

Trường Tiểu bây giờ chỉ là một con quái vật có vẻ ngoài xấu xí trong mắt anh, một con quái vật muốn lấy mạng của anh.

Nhưng anh lại cảm nhận được một thứ cảm xúc mà anh không hiểu được truyền tới từ tay Trường Tiểu, nhưng chính bởi vì không hiểu nên anh rất cáu kỉnh, không thể nghĩ ra được thì chỉ có một cách.

Đó chính là giết chết!

Tất cả mọi thứ mà anh không thể nghĩ ra, toàn bộ đều phải chết.

"A!"

Bạch Diệc Phi hét lên, anh nhìn chăm chăm vào Trường Tiểu, sau đó đập đầu mình vào đầu anh ta.

Tốc độ của Bạch Diệc Phi rất nhanh, Trường Tiểu phản ứng lại ngay, tuy rằng anh ta có thực lực cấp cao cấp ba, nhưng dưới tình huống như vậy anh ta đành phải ôm tay lại để bảo vệ đầu mình.

Nhưng cho dù như vậy thì khi đầu của Bạch Diệc Phi đâm tới đã đập trúng cánh tay anh ta, anh ta nghe thấy tiếng vỡ giòn tan, sau đó thì bị một sức mạnh cực lớn đánh văng ra ngoài.

"Đại ca!"

Đám đàn em của Trường Tiểu lập tức bước tới để bảo vệ anh ta.

Hồng Kỳ và sư đệ của Đạo Trưởng cũng sờ.

"Chết tiệt, tình huống gì thế này?"

"Hắn ta còn đánh cả người phe mình sao?"

Đám vệ sĩ nhà họ Hồng cũng chết lặng.

Nhưng rất rõ ràng, đối với bọn Hồng Kỳ thì đây là một chuyện rất tốt, bởi vì bọn họ không cần phải phái người phe mình đi nạp mạng nữa.

Theo tình trạng hiện tại của Bạch Diệc Phi, thì không ai trong số những người có mặt ở đây có thể đánh lại được.

Trường Tiểu cố gắng đứng dậy, một vết máu chảy ra từ khước miệng anh ta, có lẽ cánh tay phải của anh ta cũng đã bị gãy.

Nhìn thấy Trường Tiểu như vậy thì người đàn ông đeo hoa tai đột nhiên hét lên với Bạch Diệc Phi: "Mẹ kiếp có phải anh điên rồi không? Đại ca của chúng tôi tới đây để giúp anh đấy!"

Số người còn lại nhìn thấy Bạch Diệc Phi cũng đều phần nộ và oán hận.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 779: Anh ta điên rồi

Dù sao bọn họ đến đây cũng là vì muốn giúp Bạch Diệc Phi, nhưng Bạch Diệc Phi lại muốn giết bọn họ, bất cứ ai khi gặp chuyện này cũng sẽ tức giận.

"Có lẽ anh ta điên thật rồi", Trường Tiểu đột nhiên nói một câu.

Tuy Trường Tiểu không biểu hiện gì ra mặt, nhưng có thể nhận ra anh ta rất nghiêm, trong giọng nói cũng không có chút tức giận hay oán trách nào.

Vì vậy khi mấy người kia nghe được câu này thì cũng có chút bất ngờ.

Sau đó bọn họ lập tức để ý thấy Bạch Diệc Phi có gì đó không đúng.

"Đại ca, tóc anh ta màu trắng".

"Cả mắt anh ta nữa!"

Bạch Diệc Phi nhìn bọn họ, dường như phát hiện được ánh mắt khác thường của họ, điều này càng khiến anh thêm phiền não.

Anh muốn giết bọn họ!

Giết hết những thứ khiến anh phiền não!

Vì vậy anh lại xông về phía bọn Trường Tiểu.

Lúc này thực lực của Bạch Diệc Phi rất mạnh, vì vậy đám người Trường Tiểu đều vô cùng sợ hãi, lúc Bạch Diệc Phi tiến tới thì cả đám vô thức lùi về phía sau.

Chỉ có Trường Tiểu là không lùi lại.

Anh ta bước về phía trước một bước, ánh mắt nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi, sau đó hét lên một tiếng: "Bạch Diệc Phi! Anh mau tỉnh lại cho

tôi!"

"Ầm!"

Trong đầu Bạch Diệc Phi đột nhiên vang lên một tiếng ầm.

Anh cảm giác đầu mình như đang bị sét đánh, cả người chột run lên, anh nhắm hai mắt, sau đó lại mở mắt ra.

Anh nhìn thấy một ánh mắt kiên định sáng ngời xuất hiện trước mặt mình.

Không ngờ trong thế giới quái vật này anh lại nhìn thấy được một tia sáng khác.

Bạch Diệc Phi ngây người.

Tất cả mọi người đều nín thở nhìn Bạch Diệc Phi và Trường Tiểu.

Hai người họ đứng đối diện nhau, cùng nhìn chăm chăm vào mắt đối phương.

...

Sư đệ Đạo Trường vừa thấy tình hình này thì dường như hiểu ra gì đó, sau đó ông ta đột nhiên hét lên: "Mau giết hắn ta, giết hắn ta đi! Giết hắn ta thì anh mới được an toàn!"

Lời của sư đệ Đạo Trường đột nhiên xuyên vào tâm trí Bạch Diệc Phi, phá vỡ giây phút yên tĩnh này.

Giết!

Giết người!

Không đúng, không phải mình đang giết quái vật sao?

Sao lại thành giết người rồi?

Đầu Bạch Diệc Phi có chút hỗn loạn, đồng thời cũng bắt đầu đau dữ dội.

"Á!"

Mãi đến lúc anh không chịu được nữa thì mới đột nhiên ngửa đầu hét lên một tiếng.

Mọi người thấy cảnh này đều bị dọa cho sợ hãi lùi về phía sau mấy bước.

Mấy tên đàn em của Trường Tiểu lấy lại tinh thần thì vội kéo Trường Tiểu rút lui.

"Đại ca, mau đi thôi!"

Hồng Kỳ thấy bọn họ định rút lui thì nhanh chóng hô: "Mau ngăn bọn họ lại!"

Đám vệ sĩ nhà họ Hồng nghe thấy thế vội cầm đao đuổi theo mấy người Trường Tiểu.

Nhưng lúc bọn họ vừa đi ngang qua Bạch Diệc Phi, thì anh đột nhiên hét lên một tiếng.

"A!"

Sau đó anh xoay đầu lại, những vết đỏ vốn đang tan dần tụ lại.

Ngay sau đó Bạch Diệc Phi đưa tay túm lấy tên gần mình nhất rồi dùng tay không xé nát cánh tay của tên đó.

Sau đó anh đấm một cú khiến tên kia bay thẳng về phía bảy tám tên phía sau.

Bạch Diệc Phi xông về phía trước, giơ tay đấm vào đầu một tên khác.

Sau đó mọi người lại được thấy cảnh đầu óc nổ tung.

Đám vệ sĩ nhà họ Hồng nhìn cảnh này thì bị dọa cho sợ chết khiếp, tất cả đều xoay người chạy về phía sau, không dám đuổi theo bọn Trường Tiểu nữa.

Đúng lúc này.

Trong không trung truyền đến một tiếng xé gió.

Sau đó Đạo Trường mặc áo đạo sĩ bay từ trên trời xuống sau lưng Bạch Diệc Phi.

Ông ta đánh một chưởng vào lưng Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lập tức xoay người đưa tay đỡ đòn đánh của Đạo Trường.

Hai bên va chạm với nhau.

"Bốp!"

Tạo ra một tiếng vang rất lớn.

Sau đó dường như có thể cảm nhận được sự dao động của không khí, giống như thả hòn đá xuống nước khiến từng đợt sóng bị đẩy ra, quần áo Bạch Diệc Phi và Đạo Trường đều tung bay.

Với thực lực của Bạch Diệc Phi thì quả thật không thể đánh lại Đạo Trường.

Mà một chưởng này của Đạo Trường cũng không thể đánh chết Bạch Diệc Phi.

Nhưng bây giờ Bạch Diệc Phi đang trong trạng thái cuồng hóa.

Đạo Trường không những không thể đánh chết Bạch Diệc Phi trong một chưởng, mà còn phải đỡ một đấm của Bạch Diệc Phi, sau đó cả người ông ta lui về phía sau một bước.

Tất nhiên Bạch Diệc Phi cũng vì một chương này mà bị đẩy lùi về phía sau.

Sau đó mắt Bạch Diệc Phi càng đỏ hơn, tóc trắng cũng ngày càng nhiều.

Nhưng thực lực Đạo Trưởng quả thật rất mạnh, sau khi Bạch Diệc Phi đánh với Đạo Trưởng ba chiêu thì đã bị đánh bay thẳng ra ngoài.

"Bịch!"

Bạch Diệc Phi đập vào cửa, sau đó rơi xuống đất.

"Phụt!"

Bạch Diệc Phi xoay người phun ra một ngụm máu.

Sau khi nôn ra máu thì tóc anh dường như lại đen trở lại, màu đỏ trong mắt cũng từ từ biến mất.

Có lẽ do anh sắp thoát khỏi trạng thái này nên đã lấy lại được chút lý trí, anh lập tức cảm thấy được nguy hiểm.

Vì vậy anh đứng dậy, không chút do dự xoay người bỏ chạy.

"Mau đuổi theo!", Đạo trưởng nhíu mày rồi kêu lên một tiếng.

Nhưng không ai động dậy.

Con mẹ nó, vừa rồi Bạch Diệc Phi đáng sợ như thế, giờ mà đuổi theo thì chẳng khác gì đi chết?

Vì vậy đám vệ sĩ nhà họ Hồng đều đứng im tại chỗ nhìn nhau.

Hồng Kỳ thấy vậy thì cắn răng nói: "Hắn ta đã bị thương nặng nên không còn đáng sợ nữa, tôi hứa hôm nay nếu ai giết được hắn ta thì sau này người đó sẽ được tự do đi lại ở khu số bốn, chỉ cần không đắc tội với nhà họ Hồng là được!"

Đối diện với cám dỗ lớn như vậy, những người vốn sống như nô lệ ở khu số bốn không khỏi do dự.

Vì vậy tất cả mọi người đều cầm đao lên, liều mạng đuổi theo Bạch Diệc Phi, tất cả là vì cuộc sống tốt đẹp sau này.

...

Bạch Diệc Phi cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng chạy vào một con hẻm nhỏ mờ tối, sau đó anh chạy không nổi nữa, vừa ngồi xuống đất đã ngất đi.

Mặc dù trong trạng thái cuồng hóa anh có thể đối đầu với cao thủ cấp hai trung cấp, nhưng đấu với Đạo Trưởng cấp hai cao cấp thì vẫn có chút mệt mỏi.

Huông chi bây giờ anh đã khôi phục lại trạng thái bình thường, cộng thêm việc mỗi lần anh thoát ra khỏi trạng thái cuồng hóa thì cơ thể sẽ rất yếu, hoàn toàn không có cách nào tiếp tục đối đầu Đạo Trưởng.

Vì vậy sau khi lấy lại chút lý trí, Bạch Diệc Phi đã không chút do dự mà bỏ chạy.

...

Không biết qua bao lâu, trong con hẻm mờ tối có một người đi đến.

Người này rất gầy, trong tay cầm một thanh đao rất to.

Người đó không phải ai khác mà chính là người đã đi theo Bạch Diệc Phi đến nhà họ Hồng, Lục Dương.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 780: Mọi người đã đến

Lục Dương bước tới trước mặt Bạch Diệc Phi, cậu ta đứng từ trên cao nhìn xuống Bạch Diệc Phi, ánh mắt hiện lên vẻ sắc lạnh.

"Vì chú nên bố mẹ tôi mới chết thảm!"

"Chú còn nói có thể cứu chị gái tôi ra được, nhưng kết quả thì sao?"

"Chẳng những không cứu chị gái tôi ra, mà đến chú cũng nửa sống nửa chết, chú nói xem chú còn có mặt mũi sống trên đời này nữa không?"

Lúc Bạch Diệc Phi xông vào thì ngay sau đó Trường Tiểu và đám đàn em cũng xông vào theo, nên không ai để ý đến Lục Dương đang đứng ở cửa.

Khi Bạch Diệc Phi bỏ trốn thì Lục Dương đã nhặt một con dao trên đất rồi theo sau.

Xét từ góc độ của Bạch Diệc Phi, thì cả nhà Lục Dương đã bị giết vì anh, vì vậy nên anh có trách nhiệm cứu Lục Miêu Miêu ra và báo thù cho nhà họ Lục.

Nhưng nói theo góc độ của Lục Dương, thì Bạch Diệc Phi chính là nguyên nhân khiến bố mẹ cậu ta phải chết.

Nếu Bạch Diệc Phi chưa từng đến nhà họ Lục, nếu Bạch Diệc Phi không đến khu Lam Cư, vậy thì tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra, mà bố mẹ của cậu ta cũng không bị nhà họ Hồng tìm đến.

Vì vậy ngọn nguồn của tất cả những điều này đều là do Bạch Diệc Phi.

"Đều bởi vì chú!"

Hai mắt Lục Dương phần nộ nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi, cậu ta từ từ nâng con dao trong tay lên.

Lúc đầu Lục Dương đi theo Bạch Diệc Phi là muốn xem Bạch Diệc Phi cứu chị gái mình ra, nhưng nếu như thế thì Lục Dương sẽ rất khó xử, bởi vì cậu ta do dự không biết có nên giết Bạch Diệc Phi để báo thù cho bố mẹ mình không?

Nhưng bây giờ cậu ta không do dự chút nào nữa, bởi vì Bạch Diệc Phi không cứu được chị gái cậu ta ra, hơn nữa lại còn hôn mê ở đây.

Lục Dương chưa từng nghĩ tới Bạch Diệc Phi lại mạnh như vậy, nếu như anh đang ở trong trạng thái tỉnh táo thì Lục Dương nhất định sẽ không giết nổi anh.

Nhưng bây giờ Bạch Diệc Phi đang hôn mê, Lục Dương chỉ cần giơ con dao trong tay lên, dùng dao chém một nhát thì Bạch Diệc Phi chắc chắn sẽ chết.

"A!"

Lục Dương gầm lên một tiếng, cậu ta giơ con dao trong tay lên cao chuẩn bị chém xuống.

Đúng lúc này một giọng nói đột nhiên vang lên.

"Nếu cậu giết chết anh ấy, thì chị gái của cậu sẽ mãi mãi không cứu được ra".

Lục Dương giật mình, cơ thể cậu ta run lên.

Cậu ta chỉ là một cậu bé mười lăm tuổi chưa từng giết người bao giờ, lúc này thật ra trong lòng cậu ta đang rất sợ hãi, nên khi nghe thấy âm thanh đột ngột vang lên thì sợ hãi tới nỗi trực tiếp vứt con dao xuống.

"Keng!"

Con dao rơi xuống đất.

Lục Dương bị âm thanh khiến cho tỉnh táo lại, cậu ta cúi người nhặt con dao lên đồng thời còn hỏi.

"Ai đấy?"

Sau khi nhặt con dao lên thì Lục Dương quay đầu lại, cậu ta phát hiện không ngờ lại là Lưu Hiểu Anh.

Không biết Lưu Hiểu Anh xuất hiện ở đây từ lúc nào, cô ta chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Lục Dương: "Tôi biết ở tuổi như cậu sẽ không chịu nổi cảnh mất bố mẹ, cho nên cậu sẽ trút nỗi đau này vào người khác".

"Nhưng mà tôi không biết anh ấy có yêu cầu bố cậu làm gì không, nếu như có thì cậu nên hận anh ấy, còn nếu không thì không nên oán hận làm gì".

"Bởi vì trước khi bố của cậu chết, ông ấy vẫn đang xin Bạch Diệc Phi giúp đỡ".

"Ông ấy nhờ Bạch Diệc Phi giúp đỡ là bởi vì Bạch Diệc Phi là hy vọng cuối cùng, anh ấy có thể làm được. Nhưng chỉ vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên hiện giờ anh ấy mới như thế thôi. Nếu cậu giết chết anh ấy vào lúc này thì có nghĩ đến chị gái của cậu không? Có nghĩ đến bố cậu có thể yên tâm ra đi không?"

Nghe xong những lời này thì Lục Dương ngây ra tại chỗ.

"Cậu nghĩ kỹ lại xem kẻ thù của cậu là Bạch Diệc Phi sao?"

"Bạch Diệc Phi cố ý làm hại mấy người sao?"

"Thật ra kẻ thù của cậu không phải anh ấy, mà là nhà họ Hồng".

Trên mặt Lục Dương lộ ra vẻ ngỡ ngàng.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy thì vẻ mặt cũng dịu đi một chút, ngay cả giọng điệu cũng trở nên dịu dàng hơn: "Cậu phải tin anh ấy, chỉ có anh ấy mới có thể cứu chị gái cậu ra, vậy nên bỏ dao xuống đi!"

Lưu Hiểu Anh vừa nói vừa muốn giơ tay lấy đi con dao trong tay Lục Dương.

Nhưng Lục Dương đột nhiên vung con dao một cái, khiến Lưu Hiểu Anh phải lùi lại về sau.

Biểu cảm vừa rồi của Lục Dương biến mất, trái lại cậu ta bỗng trở nên phẫn nộ, thậm chí đỏ cả mắt hét vào mặt Lưu Hiểu Anh: "Không, không phải vậy!"

"Hắn ta từng nhờ bố tôi, hắn ta nhờ bố tôi đưa hắn ta đến khu Lam Cư, chính bố tôi đã bảo tôi đưa hắn ta đi, còn hắn ta đến đó là để cứu chị. Vì thế mới đắc tội với nhà họ Hồng, đắc tội với ông Khúc, tất cả là bởi vì chị, bởi vì các người!"

"Mấy người nói thì dễ nghe đấy, nhưng người chết cũng đâu phải bố mẹ mấy người, bây giờ còn giả vờ người tốt cái gì chứ?"

"Nực cười hơn nữa là mấy người còn muốn đấu với nhà họ Hồng, mấy người xứng sao?"

"Mấy người có biết nhà họ Hồng đáng sợ tới nhường nào không?"

"Nếu so với nhà họ Hồng thì mấy người chẳng là cái thá gì!"

"Hôm nay tôi sẽ báo thù cho bố mẹ tôi, không những giết hắn ta, mà tôi còn muốn giết cả chị nữa".

Lục Dương gào lên từng câu một, sau đó cậu ta cầm dao chỉ vào Lưu Hiểu Anh và tiến lại gần cô ta.

Lưu Hiểu Anh lùi về phía sau từng bước một, cô ta vừa bắt lực vừa sốt ruột khi nghe thấy lời của Lục Dương.

Cô ta hiểu rất rõ tâm trạng hiện tại của Lục Dương, nhưng cậu ta đã sai lầm rồi.

Đối tượng mà cậu ta nên trả thù là nhà họ Hồng.

Nhưng lúc này sợ rằng không ai có thể thuyết phục được Lục Dương, trong lòng cậu ta bây giờ tràn đầy thù hận, đã mất đi lý trí.

Lục Dương giơ dao lên, tỏ vẻ muốn chém Lưu Hiểu Anh.

Thấy vậy thì theo bản năng Lưu Hiểu Anh giơ tay muốn ngăn cản lại.

Nhưng ngay sau đó Lục Dương đột nhiên xoay người chém vào Bạch Diệc Phi trên mặt đất.

Lưu Hiểu Anh trợn to mắt sợ hãi, cô ta theo bản năng nhào thẳng vào người Bạch Diệc Phi.

Nhưng cuối cùng con dao của Lục Dương không chém trúng.

Vì một người đàn ông thân hình cao lớn đột ngột xuất hiện trước mặt cậu ta, con dao của cậu ta đã bị đối phương giật lấy.

Lục Dương sững sờ tại chỗ.

Người đàn ông nói: "Trong mắt cậu nhà họ Hồng đáng sợ, nhưng cậu lại không biết Bạch Diệc Phi còn đáng sợ hơn nhà họ Hồng".

...

Nhà họ Hồng lúc này sân đầy xác người, máu me văng khắp nơi.

Hồng Phạm nôn nóng chạy ra khỏi sân, sau khi nhìn thấy xác khắp dưới đất thì ông ta rùng mình một cái, sau đó nói với Đạo Trường: "Thưa chủ tịch, tất cả là lỗi của tôi, là tôi đã sơ ý, mong chủ tịch cho tôi một cơ hội nữa".

Sắc mặt Đạo Trường thờ ơ, ông ta không hề trách tội mà chỉ hờ hững nói: "Người của Bạch Diệc Phi đều ở thủ đô, bây giờ hẳn ta chỉ có một mình, đây là cơ hội tốt nhất để trừ khử hẳn ta".

"Nhưng lại không phải là kết quả tốt nhất".

Mặt Hồng Phạm đờ đẫn.

Đạo Trưởng chỉ nhẹ giọng nói: "Có lẽ là chấp niệm của tôi quá nặng, nếu như thật sự giết chết hẳn ta, sợ rằng sẽ không có tác dụng gì trong chuyện lớn".

"Nhưng nếu dùng hẳn ta dẫn dụ Tử Y hoặc Tần Hoa ra, thì tất nhiên sẽ phát huy được tác dụng lớn nhất".

Hồng Phạm nghe thấy lời này thì lập tức hiểu được lời của Đạo Trưởng, ông ta không khỏi nịnh nọt: "Chủ tịch thật là cao minh!"

Đạo Trưởng từ từ nhếch khóe miệng lên, một nụ cười sâu xa hiện ra.

Hồng Phạm cẩn thận hỏi: "Chủ tịch, vậy chúng ta phải làm gì tiếp theo?"

Đạo Trưởng thờ ơ liếc nhìn ông ta, trong mắt lóe lên vẻ ghét bỏ, nhưng lại không bị Hồng Phạm phát giác, sau đó ông ta hờ hững nói: "Tôi sẽ phái hơn chục cao thủ cấp hai lần lượt ra ngoài tìm kiếm Bạch Diệc Phi, bảo người của nhà họ Hồng ông phối hợp là được rồi".

"Đồng thời công khai chuyện nhà họ Hồng tìm giết Bạch Diệc Phi ra ngoài".

"Vâng, vâng, tôi sẽ đi làm ngay", Hồng Phạm gật đầu ngay lập tức.

Đạo Trưởng muốn công khai chuyện này ra ngoài chính là muốn cho Tần Hoa và Tử Y biết, để bọn họ tới cứu Bạch Diệc Phi.

Bất kể ai trong số họ đã ra khỏi kho vàng thì Đại Boss có thể thừa cơ tiến vào đó.

Tuy nhiên điều mà Đạo Trưởng không ngờ tới là khi họ phái những người này ra ngoài, thì bên Bạch Diệc Phi cũng đã có kế hoạch.

...

Bạch Diệc Phi tỉnh lại, anh thấy mình đang ở trong một căn phòng rất sang trọng.

Ngoài Lưu Hiểu Anh ra còn có một nhóm người mà anh rất quen thuộc ở trong phòng.

Bạch Hổ, Trần Ngạo Kiều, Từ Lăng, Trương Hoa Bân, Sa Phi Dương, Trần Hạo, Chung Liên, Phùng Trác và tất cả các thành viên của tổ chức Cuồng Sa.

Hơn nữa điều làm anh không ngờ là Diệp Hoan và Lâm Cuồng cũng đã đến.

Cả hai người họ đều mang theo người của mình, cộng lại có hai mươi ba mươi người.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 781: Lưu Dao

Hai nhóm người cộng lại tổng cộng có năm sáu chục người, khiến cho căn phòng xa hoa này có hơi chật chội.

Bạch Diệc Phi thấy phòng đầy người thì rất kinh ngạc: “Sao mọi người lại tới đây?”

“Không đúng, tôi về thủ đô rồi à?”

Diệp Hoan mỉm cười, lắc đầu nói: "Không, bây giờ chúng ta đang ở đảo Lam".

Diệp Hoan dừng một chút rồi nói tiếp: "Lúc trước khi anh ở thủ đô thì tôi đang ở thành phố Thiên Bắc, không thể tới kịp. Bây giờ tôi không thể bỏ lỡ nữa, dù sao chúng ta đã từng có giao hẹn rồi".

Lúc đó Diệp Hoan và Bạch Diệc Phi hẹn sau này đến thủ đô, bọn họ sẽ trở thành đồng minh.

Bạch Diệc Phi cũng không để ý, nhưng không ngờ Diệp Hoan lại đến thật.

Bạch Diệc Phi cũng không bắt ngờ lắm, mà điều khiến cho anh ngạc nhiên nhất chính là Lâm Cuồng.

Bạch Diệc Phi ngồi dậy, sau đó vén chăn lên đi xuống giường, anh nhìn về phía Lâm Cuồng đang bình tĩnh.

Lâm Cuồng nhìn thấy anh như vậy thì bất đắc dĩ cười khỏ một tiếng, sau đó nói: "Đừng nghĩ nhiều, chuyện nào ra chuyện nấy, anh hiểu em mà".

Bạch Diệc Phi nghe xong câu này thì chậm rãi thở phào một hơi.

Mà lúc này đột nhiên anh có lòng tin rằng, không chỉ tiêu diệt được mỗi nhà họ Hồng thôi, cho dù anh phá vỡ toàn bộ đảo Lam thì cũng được ấy

chứ.

Sau đó Bạch Diệc Phi hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta ở đâu?"

"Khu cứ điểm số 4 tại liên minh doanh nghiệp", Trương Hoa Bân thân nhiên trả lời.

"Liên minh doanh nghiệp?", Bạch Diệc Phi lập tức kinh ngạc.

Trương Hoa Bân cười giải thích nói: "Chuyện Lương Vĩ Siêu và Đạo Trường đã bại lộ, Đạo Trường đã bị cách chức chủ tịch liên minh doanh nghiệp. Hiện tại người đảm nhiệm vị trí này chính là Hứa Xương".

"Vì vậy không cần lo lắng, hơn nữa Đạo Trường cũng không ngờ chúng ta sẽ trốn ở đây đâu".

Hứa Xương và Đạo Trường không phải chung một nhóm, như vậy xem ra có thể yên tâm một chút.

Thật ra sau khi Bạch Diệc Phi rời đi thì Tử Y đã gọi điện thoại báo cho Trần Ngạo Kiều, sau đó Trần Ngạo Kiều lại nói cho Bạch Vân Bằng biết.

Nhưng không ngờ lại bị Lý Tuyết nghe thấy.

Vì vậy Lý Tuyết nói: "Chúng tôi ở nhà họ Bạch nên không cần bảo vệ. Mọi người có thể tập hợp tất cả lại rồi nhanh chóng thuê thuyền đến đảo Lam giúp anh ấy".

Lúc ấy Hứa Xương cũng cho bọn họ địa chỉ, còn nói là nếu như không có chỗ ở tạm thời thì có thể ở chỗ này, đó là khu cứ điểm số 4 của liên minh doanh nghiệp.

Vì vậy dù Đạo Trường có tính toán thế nào đi chăng nữa, thì sợ rằng cũng không nghĩ ra bọn họ sẽ trốn ở cứ điểm trong liên minh doanh nghiệp.

Sau khi rõ ràng mọi chuyện thì Bạch Diệc Phi gật đầu.

Lúc này Bạch Hồ hỏi: "Cậu bé này xử lý như thế nào?"

“Cậu bé nào?”

Bạch Diệc Phi sững sốt một chút, Lưu Hiểu Anh lập tức giải thích: "Sau khi trốn ra khỏi nhà họ Hồng thì anh bị ngắt xiu, lúc ấy Lục Dương cũng đi ngang qua, sau đó định giết anh".

Sau khi nghe vậy thì Bạch Diệc Phi im lặng không nói gì.

Tiếp đó Lục Dương bị người khác dẫn vào.

“Bịch bịch!”

Lục Dương chưa từng thấy trận hình nào lớn như vậy, nên sợ tới mức chân mềm nhũn, sau khi đi vào thì lập tức quỳ xuống đất.

Bạch Diệc Phi thấy thế đỡ cậu ta dậy: “Sau này đừng làm khó dễ cậu ta”.

Bạch Hồ không đồng ý nói: “Cậu ta muốn giết anh!”

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu, lại thở dài một nói: "Bố mẹ của cậu ta chết là do tôi, không thể trách cậu ta được".

Lục Dương kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cũng nhìn lại, sau đó thản nhiên nói: "Muốn giết tôi cũng được, tôi cho cậu cơ hội. Thậm chí sẽ giúp cậu tìm thầy dạy võ, nhưng không phải hiện tại".

"Hiện giờ chuyện trọng yếu nhất chính là cứu chị cậu ra, báo thù cho bố mẹ cậu, tiêu diệt nhà họ Hồng".

“Đợi sau khi làm xong chuyện này rồi. Nếu cậu còn muốn giết tôi thì bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay”.

Sau khi nói xong thì trong phòng truyền ra tiếng nước nở nghẹn ngào.

Lục Dương khóc.

Bởi vì Bạch Diệc Phi nói lời này đã khiến cho cậu ta rất bất ngờ, trong lòng rất phức tạp.

Đồng thời những người khác cũng vô cùng bất ngờ, đặc biệt là Diệp Hoan.

Gã có chút không hiểu, sao Bạch Diệc Phi lại tha thứ cho một kẻ muốn giết mình, thậm chí còn chờ đối phương tới giết mình chứ?

Chuyện Lục Dương tạm thời đã xử lý xong, Bạch Diệc Phi nghiêm mặt lại hỏi: “Tình huống hiện tại thế nào?”

Trương Hoa Bân lập tức trả lời: "Đạo Trưởng phái ra hơn mười cao thủ cấp hai cùng với mười mấy vệ sĩ của nhà họ Hồng, chia làm sáu đội đang tìm tung tích của anh khắp nơi".

"Hơn nữa bọn họ cũng không kiêng nể gì, còn nói sau khi bắt được anh sẽ cho anh thành con nhím".

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cười khẩy một tiếng: "Bọn họ làm vậy cũng chỉ muốn cho sư phụ tôi và Tần Hoa biết mà thôi".

"Hừ!"

“Hãy chơi đùa cùng bọn chúng một chút”.

...

Khu số 4 hoàn toàn rối loạn.

Bởi vì Bạch Diệc Phi giống như biến mất, nên thuộc hạ của Đạo Trưởng và người họ nhà họ Hồng lấy lý do đi bắt anh mà giống như thổ phỉ trắng trợn cướp bóc.

Thậm chí còn xông vào khách sạn, không chỉ lấy hết vàng của người khác, mà khi nhìn thấy phục vụ xinh đẹp và bà chủ thì còn đè người ta ra nữa.

Sau đó lúc ra cửa còn lấy ra một bức ảnh của Bạch Diệc Phi: "Nhìn thấy người này lập tức cho chúng tao biết. Nếu không bọn bây đều phải chết!"

Ông chủ khách sạn là một người đàn ông trung niên, vợ mình bị người ta cưỡng hiếp thì là đàn ông đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Nhưng mà bọn họ gặp phải chính là người nhà họ Hồng, nên chỉ có thể giấu oán hận trong lòng, liên tục gật đầu: "Anh cứ yên tâm, nhìn thấy người này tôi nhất định sẽ lập tức báo tin".

Kẻ cầm đầu thấy ông chủ thức thời như vậy thì bèn cười lạnh một tiếng, sau đó lại nhìn thấy phía sau quầy hiện lên bóng dáng trắng muốt đang mặc quần áo lên người, thì khóe miệng lộ ra một tia cười gian ác.

Tên cầm đầu này tên là Lưu Dao, là một cao thủ cấp hai. Khi gã ta ở thủ đô thì vợ không cho gã ta léng phéng bên ngoài, nhưng bây giờ vợ gã ta không quản lý được rồi. Thế nên sao gã ta lại bỏ qua cơ hội này được chứ?

Khi ra ngoài khách sạn, Lưu Dao vẫn còn dư vị mất hồn kia, hai cao thủ cấp hai cũng vậy, bọn họ hỏi Lưu Dao: "Anh Dao, anh thấy hư cấu không, chỉ bắt một tên quèn cấp ba mà phải cần tới hai người chúng ta đi sao?"

"Đạo Trưởng quá cẩn thận rồi, một người trong chúng ta vung tay một cái là có thể bóp chết tên vô dụng cấp ba kia rồi!"

"Hơn nữa không phải tên đó bị thương nặng sao? Cho dù không cần chúng ta thì đám người nhà họ Hồng cũng chỉ cần phẩy tay là có thể giết Bạch Diệc Phi rồi".

Lưu Dao nghe vậy thì lập tức biết trong câu nói của gã ta có ý khác, thế nên không khỏi cười nói: "Đúng vậy".

Có đôi khi người nhiều nên làm chút chuyện xấu cũng khó bị phát hiện.

Lưu Dao quay đầu dặn dò đám người nhà họ Hồng: "Bây giờ thằng ranh kia đang bị thương nặng, mấy người cùng nhau đi lục soát đi".

Vệ sĩ nhà họ Hồng đương nhiên không dám cãi lại bọn chúng, vì vậy lập tức tách ra tìm kiếm.

Đợi đến lúc người nhà họ Hồng rời đi hết thì một cao thủ cấp hai khác nói với Lưu Dao: "Anh Dao, bây giờ ta đi đâu chơi?"

Lưu Dao cười ha ha, gã ta đang muốn mở miệng nói chuyện thì sau lưng vang lên một âm thanh.

"Chơi dưới địa ngục cả đời, không biết chúng mày có hài lòng với lời đề nghị này không?"

Hai người sợ tới mức hoảng sợ, lập tức quay đầu nhìn lại.

Hai người nhìn thoáng qua, sau đó liếc nhau, bởi vì cả hai đều không biết người trước mặt này.

Sau đó Lưu Dao quay đầu híp mắt mắt nhìn người này: "Người anh em, nói vậy là có ý gì?"

Trong miệng người kia ngậm một điều thuốc, nhưng không châm lửa. Người đó tựa tường vào ven đường, nhìn bọn họ cười nói: "Ý tao là sẽ tiễn chúng mày xuống địa ngục chơi đó".

Lưu Dao nghe xong lời này thì lập tức nổi giận: "Mẹ kiếp, dám mạnh miệng nhưng tự nhìn xem bản thân là ai hả?"

Vừa nói gã ta vừa chạy đến trước mặt người kia: "Hôm nay ông đây sẽ cho mày xem xem rốt cuộc ai đưa ai xuống địa ngục?"

Nói xong lời này gã ta trực tiếp đánh thẳng về phía Trần Ngạo Kiêu.

Đúng vậy, người trước mặt này đúng là Trần Ngạo Kiêu.

Trần Ngạo Kiêu từ tốn phun thuốc lá chưa đốt trong miệng ra, điều thuốc kia bay thẳng về phía Lưu Dao.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 782: Thế giới mới

Lưu Dao cũng không để trong lòng, chỉ là một điều thuốc mà thôi, đập vào mặt cũng chẳng làm sao, nên gã ta không thèm chạy. Gã ta hoàn toàn không tránh đi mà trực tiếp đánh về phía Trần Ngạo Kiêu.

Nhưng mà gã ta sai rồi.

Khi điều thuốc kia thật sự đập vào mặt thì trong lòng gã ta vô cùng sợ hãi.

Sau đó cả mặt lập tức đau nhức.

Loại đau này không giống như bị một điều thuốc đập vào, mà là như cả cây côn sắt ập vào mặt vậy.

Vì vậy Lưu Dao theo bản năng nhắm nghiền hai mắt, cũng không tiếp tục tấn công Trần Ngạo Kiêu nữa.

Trần Ngạo Kiêu giơ chân lên, dòn sức đạp một cái, đối phương lập tức bay ra xa.

Lưu Dao được đồng bọn đỡ dậy, trên mặt gã ta nghiêm túc: "Hóa ra cũng là cao thủ cấp hai!"

Đồng bọn của gã ta nhìn thoáng qua Lưu Dao, sau đó kinh ngạc nói: "Anh Dao, mặt của anh!"

Lưu Dao vươn tay ra sờ, trên tay toàn là máu. Đó chỉ là một điều thuốc lá bình thường, vậy mà lại có thể cắm thẳng vào trong thịt của gã ta.

Vẻ mặt Lưu Dao rất u ám, gã ta nhìn chằm chằm vào Trần Ngạo Kiêu, sau đó lạnh lùng nói: "Cao thủ cấp hai thì thế nào? Hai bọn tao cũng thế, tao không tin hai người mà không đánh lại được một người?"

Vì vậy hai bọn họ liếc nhau rồi gật đầu.

Hai bọn họ nói chuyện không e dè, Trần Ngạo Kiều cũng nghe thấy, anh ta thản nhiên nói: "Ồ, muốn chơi hội đồng à?"

"Đúng thế thì sao?", đồng bọn của Lưu Dao cười khẩy một tiếng: "Nơi này chính là đảo Lam. Ở nơi này, con mẹ nó ai mà quan tâm mày nhiều người hay ít người chứ?"

"Chỉ cần giết mày rồi thì ai biết được? Cho dù biết thì ai dám động tới chúng tao?"

Trần Ngạo Kiều nghe thấy thế thì cô ý tỏ vẻ kinh ngạc, sau đó thì gật gù hiểu rõ: "Hóa ra là vậy, ở đảo Lam này dù cho làm chuyện xấu gì cũng không cần lo người khác sẽ biết!"

Nhìn thấy dáng vẻ này của Trần Ngạo Kiều thì Lưu Dao và đồng bọn của gã ta đều khinh thường cười khẩy một tiếng.

Nhìn dáng vẻ Trần Ngạo Kiều là biết người ở bên ngoài tới. Hoàn toàn không biết quy tắc của đảo Lam, thế mà còn dám tới khiêu khích bọn họ, đúng là muốn ngửi mùi đất rồi mà!

Nhưng mà Trần Ngạo Kiều đột nhiên nhếch miệng cười nói: "Nếu nói như vậy, vậy tao không khách khí nữa".

"Lên, giết bọn chúng đi!"

Trần Ngạo Kiều chỉ vào hai người Lưu Dao.

Lưu Dao và đồng bọn lập tức kinh ngạc, hai người nghiêm túc nhìn quanh bốn phía, nhưng không phát hiện còn có người ở chỗ này, vì vậy Lưu Dao cười mĩa một tiếng: "Phô trương thanh thế hả?"

"Cũng không phải!"

Một giọng nói trầm thấp từ phía sau gã ta vang lên.

Nếu như đánh nhau chính diện, thì cao thủ cấp hai có thể hoàn toàn nghiền nát cao thủ cấp ba, nhưng nếu là đánh lén thì lại không như thế.

Theo tiếng nói vang lên, sau lưng Lưu Dao đột nhiên xuất hiện một thanh đao.

Bên cạnh vách tường khách sạn có một đồng thùng giấy cũ nát.

Thanh đao bắn ra từ trong thùng giấy. Cùng lúc đó cũng có một người nhảy từ bên trong ra ngoài.

Lưu Dao và đồng bọn đồng thời hoảng sợ, theo bản năng lùi về sau một bước.

Mà đúng lúc này bọn chúng đột nhiên cảm giác dưới chân có cái gì đó, cúi đầu nhìn thì phát hiện không ngờ là hai sợi dây thừng, vừa khéo trói chặt mắt cá chân của bọn chúng lại.

Trong lòng cả hai sợ hãi, biết rõ bản thân đã bị lừa, thế nên vội cầm vũ khí định chém đứt dây thừng.

Nhưng ngay lúc này lại có mấy người đột nhiên xuất hiện, bọn chúng cũng không ra tay với Lưu Dao và tên đồng bọn, mà là xử lý thanh đao trong tay hai người họ.

“Keng!”

“Keng!”

Âm thanh vũ khí đụng vào nhau vang lên

Cùng lúc đó, bởi vì chưa kịp chém đứt dây thừng nên dây thừng dưới mặt đất đã kéo chặt chân cả hai lại. Hai người bọn họ mất thăng bằng trong nháy mắt, sau đó cơ thể ngã nhào ra sau.

Ngay sau đó, người đầu tiên xuất hiện đã đến bên cạnh bọn họ, người đó vung thanh đao lên lần nữa.

"Á!"

Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên đồng thời.

Hai cao thủ cấp hai cứ như vậy bị một cao thủ cấp ba chém đứt hai chân.

Mà cao thủ cấp ba này chính là Từ Lãng, còn những người xung quanh chính là thành viên của tổ chức Cuồng Sa.

Lúc này Trần Ngạo Kiêu bước chậm rãi tới trước mặt hai người. Anh ta từ trên cao nhìn xuống bọn chúng, sau đó cười nói: "Muốn giết bọn mày thì chỉ cần một cao thủ cấp ba và sáu cao thủ cấp bốn thôi".

Trong mắt Lưu Dao và đồng bọn của gã ta, thì những tên cấp ba trở xuống đều là đồ bỏ đi, nhưng bọn chúng lại không ngờ lại thua trên tay những người mà chúng coi là vô dụng này.

“Bọn mày hèn hạ!”

Lưu Dao gào lên một tiếng.

Sau khi Trần Ngạo Kiêu nghe thấy từ này thì không khỏi cười: "Đây chính là do bọn mày nói mà, ở đảo Lam này, mặc kệ làm chuyện xấu gì thì vẫn không sợ người khác biết".

"Huống chi nếu để cho bọn mày và một cao thủ cấp ba quyết đấu, thì thật sự còn là công bằng sao? Làm ngược lại thì không phải cũng là hèn hạ sao, vậy bọn mày có tư cách gì nói bọn tao?"

Từ Lãng chỉ là cao thủ cấp ba, nếu đấu với bọn chúng thì tuyệt đối không có phần thắng, hơn nữa đây cũng không phải là sở trường của Từ Lãng.

Hơn nữa Từ Lãng đã từng là sát thủ, sát thủ cũng mặc kệ chuyện có hèn hạ hay không. Bọn họ chỉ biết hoàn thành nhiệm vụ và giết chết mục tiêu.

Ám sát, đánh lén, thậm chí tỉ mỉ tính toán, đây mới là điều Từ Lãng am hiểu nhất.

Vì vậy lúc đó Trần Ngạo Kiêu chịu trách nhiệm hấp dẫn sự chú ý của bọn chúng, Từ Lãng đã bố trí xong xuôi mọi thứ, sau đó chỉ huy thành viên

Cuồng Sa tiến hành ám sát.

Hoàn thành một loạt động tác này thì đủ thấy Từ Lãng đã ám sát hoàn hảo cỡ nào.

Lời Trần Ngạo Kiều nói đã khiến Lưu Dao im lặng. Trong phút chốc gã ta không biết nên nói cái gì.

Mà đồng bọn Lưu Dao lúc này cũng đột nhiên ý thức được nói gì cũng không có tác dụng, tính mạng của bọn chúng đã bị uy hiếp, vì vậy tên đó lập tức đổi thái độ: "Đại ca, cầu xin các anh đừng giết chúng tôi. Các anh muốn cái gì cũng được, chúng tôi cũng có thể bán mạng cho các anh!"

Lưu Dao nghe thấy đồng bọn nói những lời này thì cũng lập tức hòa theo: "Đúng đúng đúng, cầu xin các anh! Đừng giết chúng tôi!"

Trần Ngạo Kiều không nói gì, mà quay lại nhìn về phía Từ Lãng.

Bởi vì lần này do Từ Lãng quyết định.

Từ Lãng nhìn thoáng qua khách sạn.

Thật ra khi những kẻ này đi vào khách sạn thì bọn họ cũng đã bố trí rồi. Cho nên những việc xảy ra trong khách sạn mọi người cũng biết rõ rành mạch.

Từ Lãng lạnh lùng nói: "Nếu như bọn mày công hiến cho Bạch Diệc Phi, thì có thể khiến cho anh ấy như hổ mọc thêm cánh, nhưng mà..."

"Anh ấy sẽ không cần loại người như bọn mày!"

"Vì vậy, đi chết đi!"

Từ Lãng cầm thanh đao của mình lên, sau đó rạch một nhát lên cổ hai cao thủ cấp hai, hai tên đó lập tức tắt thở.

Sau khi giết xong thì Từ Lãng lấy ra một chiếc khăn mùi xoa lau máu trên đao, đây là thói quen nhiều năm của anh ta.

Sau đó anh ta quay người đi vào khách sạn.

Chủ khách sạn thấy rất rõ ràng tất cả chuyện xảy ra bên ngoài. Trong lòng rất hả giận, nhưng mà khi ông ta nhìn thấy Từ Lãng đi đến thì sợ tới mức hai chân như nhũn cả ra.

Từ Lãng chỉ lạnh nhạt nói với ông ta: "Mọi người tìm chỗ tránh một khoảng thời gian trước đi".

Ông chủ nghe xong lời này thì lập tức gật đầu: "Dạ dạ".

Ông chủ khách sạn không dám hỏi nguyên nhân, chỉ có thể đồng ý.

Mà lúc này bà chủ đã mặc xong quần áo, bà ta nhẹ giọng nói một câu: "Có thể tránh đi nơi nào? Và có thể tránh bao lâu?"

Ông ta nghe được lời này thì sợ tới mức toàn thân run lên, ông ta lập tức trừng mắt với vợ mình: "Mau câm miệng lại, cứ nghe lời anh ấy nói là được, chen miệng cái gì?"

Bà chủ yên lặng cúi đầu gạt lệ.

Từ Lãng thấy hai người như vậy thì không khỏi hít một hơi thật sâu, rồi lại chậm rãi thở ra, cuối cùng bình tĩnh nói: "Hai ngày".

"Sau hai ngày, ông chủ của chúng tôi sẽ trả lại cho mọi người một thế giới mới không giống thế giới này".

Nghe thế thì ông chủ và bà chủ đều ngây ngẩn cả người.

Hai ngày?

Một thế giới mới không giống thế giới này?

Bọn họ không biết, cũng không hiểu, đặc biệt là bà chủ trẻ tuổi. Bởi vì từ lúc còn rất nhỏ bà đã tới đảo Lam rồi, hoàn toàn không biết rõ thế giới bên ngoài ra làm sao.

Nhưng ông chủ không giống vậy, ông ta đã bốn mươi năm mươi tuổi rồi. Ông ta biết rõ, vì vậy ông ta đột nhiên kích động.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 783: Sự độc ác của nhà họ Hồng

Từ Lãng không quan tâm, sau khi nói xong thì anh ta rời khỏi quán bar.

Sau khi nhìn thấy Từ Lãng đi ra, Trần Ngạo Kiều nhìn Từ Lãng hỏi: “Anh thật sự là sát thủ sao?”

“Câm miệng”, Từ Lãng liếc mắt nhìn Trần Ngạo Kiều, nói.

Trần Ngạo Kiều nói với giọng nghiêm túc: “Tôi nói thật đấy, hơn nữa tôi phát hiện ra anh càng ngày càng giống tiểu sư đệ”.

...

Đồng thời lúc này, sự việc như này cũng xảy ra ở những nơi khác nhau của khu số 4.

Hiện giờ Lâm Cuồng đã là gia chủ của nhà họ Lâm. Cậu ta tiếp quản tất cả mọi thứ của Lâm Dự Xương. Vì vậy, những vệ sĩ mà cậu ta dẫn theo hiện giờ đều là cao thủ, bao gồm cả ba tên cao thủ cấp hai và hơn chục tên cao thủ cấp ba.

Trong một mỏ vàng bỏ hoang ở khu số 4 có một nhóm người nằm la liệt trên đất, tất cả đều là vệ sĩ của nhà họ Hồng.

Hai tên cao thủ cấp hai thuộc hiệp hội thương mại đã chết một tên, còn một tên khác đang quỳ trước mặt Lâm Cuồng cầu xin tha mạng.

Lâm Cuồng đứng ở lối vào mỏ khoáng sản, ánh mắt hung phấn nhìn chằm chằm vào bên trong, sau đó khom lưng nhặt một viên đá rồi ném vào trong.

Tiếp đó, một cao thủ cấp hai ở bên cạnh cậu ta nhìn thấy người ở phía trước đang cầu xin tha mạng nên cẩn thận hỏi: “Gia chủ! Cậu xem phải xử lý như thế nào?”

Lâm Cuồng thản nhiên nói: “Mặc dù nhà họ Lâm chúng ta tồn thất khá lớn, thật sự cần lượng lớn để bù đắp lại nhưng...”.

“Tôi không thể đi con đường cũ của bố mình được”.

“Gia chủ, tôi hiểu rồi”, cao thủ cấp hai đó lập tức gật đầu đáp. Sau đó hần liếc mắt ra hiệu với thuộc hạ bên cạnh mình.

Thuộc hạ đó lập tức hiểu ý rồi ra tay, tiếp đó liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết.

...

Đồng thời lúc này ở trong một khu dân cư bình thường cũng có rất nhiều người của nhà họ Hồng ngã xuống, thậm chí có cả thuộc hạ của Đạo Trưởng cũng là cao thủ cấp hai.

Tất cả đều là Diệp Hoan dẫn người đến làm.

Diệp Hoan vốn không có sức chiến đấu quá lớn nhưng thuộc hạ của gã đều là Diệp Giả cho.

Sở dĩ Diệp Giả ra tay hào phóng như vậy là vì từ chuyện xảy ra ở thủ đô, ông ta nhìn thấy thực lực của Bạch Diệp Phi. Nếu như muốn lên được vị trí gia chủ nhà họ Diệp, vậy thì bắt buộc phải đưa ra một số lựa chọn. Cuối cùng, ông ta đã chọn Diệp Hoan.

Còn Diệp Hoan giúp Bạch Diệp Phi chuyện này thì sau này chắc Bạch Diệp Phi cũng sẽ giúp đỡ gã.

Thật ra Bạch Diệp Phi cũng hiểu rõ điều này nhưng anh không ghét bỏ gì. Bởi vì hiện giờ anh ở thủ đô cũng cần giúp sức, như vậy có thể dần hùng mạnh hơn.

...

Ở một góc sân trong nhà họ Hồng, Lục Miêu Miêu ngồi trên ghế đá khóc thút thít, cô ta không ngừng bầu vào vai mình, thoạt nhìn trông rất

thương tâm.

Ngồi bên cạnh cô ta vẫn còn cô gái nữa, vẻ bề ngoài cũng rất xinh đẹp. Cô gái đó khẽ vỗ lên lưng Lục Miêu Miêu để an ủi.

Lục Miêu Miêu đột nhiên khóc thành tiếng, nói: “Chị ơi! Chúng giết bố mẹ rồi, chúng giết họ rồi”.

“Chúng ta không còn bố mẹ nữa rồi”, Lục Miêu Miêu tận mắt nhìn thấy người nhà họ Hồng dùng dao giết bố mẹ mình như thế nào.

Đúng vậy! Cô gái trước mặt chính là chị gái của Lục Miêu Miêu. Cô ta cũng chính là con gái lớn của Lục Viễn, tên là Lục Tây.

Lục Tây nghe thấy Lục Miêu Miêu nói như vậy thì trong lòng đau xót, giọt nước mắt cũng từ khóe mắt rơi xuống. Nhưng cô ta không khóc lớn như Lục Miêu Miêu mà cắn chặt môi, ôm chặt Lục Miêu Miêu vào trong lòng, khẽ nói: “Miêu Miêu đừng sợ! Có chị ở đây rồi, không ai có thể làm hại em được, đừng sợ”.

Lục Tây không dám nhắc đến chuyện báo thù. Vì cô ta biết kẻ giết bố mẹ mình là Hồng Kỳ, và đây cũng là ý của Hồng Phạm.

Hơn nữa, nhà họ Hồng ở khu số 4 có khác gì là vua đâu, vì vậy bọn họ muốn báo thù thì đúng là vọng tưởng. Hiện giờ, điều cô ta có thể làm là cố gắng hết sức bảo vệ em gái của mình.

Nhớ lại lúc đầu, cô ta căn bản không muốn gả cho người chồng xấu xí. Nhưng vì cô ta chỉ muốn bảo vệ nhà họ Lục nên mới nhắm mắt gả đi.

Chồng của cô ta tên là Hồng Quân, là anh em ruột với Hồng Kỳ. Hai anh em đó một lần không may bị người ta rạch cho vài dao trên mặt. Mặc dù người nhà họ Hồng đến kịp nhưng vẫn để lại sẹo.

Lục Miêu Miêu lớn tiếng khóc, còn Lục Tây chỉ có thể ở bên an ủi. Nhưng đúng lúc này, hai người nghe thấy giọng nói khiến họ khiếp sợ.

“Chị dâu biết nói khoác thật đấy”, nghe thấy giọng nói này, Lục Tây và Lục Miêu Miêu đều kinh ngạc. Sau đó Lục Tây theo bản năng che chắn cho Lục Miêu Miêu ở sau mình, đôi mắt oán hận nhìn Hồng Kỳ.

Hồng Kỳ đi vào trong sân, cười nham hiểm nhìn họ nói: “Chị dâu muốn giết bố mẹ tôi để báo thù cho bố mẹ mình hả?”

“Tôi chỉ muốn bảo vệ em gái mình chứ không nói là sẽ báo thù”, sắc mặt Lục Tây tái nhợt, lập tức phủ định lại.

Cô ta ngẫm nghĩ chút rồi lại bổ sung một câu: “Kể cả muốn báo thù thì tôi sẽ tìm người đàn ông tên Bạch Diệc Phi, vì hắn ta mà bố mẹ tôi mới chết”.

Lục Tây ở nhà họ Hồng thời gian không ngắn nên cô ta biết nhà họ Hồng đáng sợ đến mức nào. Vì vậy cô ta căn bản không dám tìm nhà họ Hồng báo thù, cũng không dám nói nhà họ có lỗi, vì thế đành phải gán tội danh lên cho Bạch Diệc Phi.

Hồng Kỳ nhìn hai người, trong ánh mắt có chút tà dâm: “Là bố tôi và tôi bảo họ bắt Lục Miêu Miêu đến. Chúng tôi muốn thế nào là được thế đó, chị định bảo vệ cô ta kiểu gì?”

Nghe thấy lời nói của Hồng Kỳ, trong lòng Lục Tây kinh hãi, sắc mặt càng tái nhợt đi. Cô ta kéo Lục Miêu Miêu ra sau mình rồi hoảng sợ nói: “Chú muốn làm gì?”

“Cái này...”, Hồng Kỳ lại cười nói: “Cái tên Bạch Diệc Phi dám cả gan tìm đến nhà tôi nhưng bị đánh cho tơi bời rồi. Bây giờ không biết hắn trốn ở đâu. Vì vậy tôi muốn mượn ngón tay của em gái chị”, vừa nói gã vừa đi về phía họ.

Lục Tây và Lục Miêu Miêu sợ hãi run cầm cập.

Hồng Kỳ đi đến trước mặt họ, giơ tay định kéo Lục Miêu Miêu ra nhưng Lục Tây lấy dũng khí chắn phía trước nói: “Không được”.

“Không được ư?”, Hồng Kỳ cười mỉa, ánh mắt lạnh lùng nói: “Chị là cái thá gì?”

“Ở nhà họ Hồng, chị chẳng qua chỉ là người đàn bà của anh tôi thôi, tốt nhất hãy biết rõ địa vị của mình. Huống hồ, nếu không phải nể mặt anh trai tôi thì tôi đã ‘xoi tái’ chị rồi”, nói xong gã giơ tay ra kéo Lục Miêu Miêu lại.

“Đừng”, trong lòng Lục Tây sợ hãi vô cùng. Cô ta theo bản năng ôm chặt em gái mình để Hồng Kỳ buông tay ra.

Nhưng Hồng Kỳ là cao thủ cấp hai, còn Lục Tây chỉ là cô gái bình thường, sức thì yếu nên căn bản không thể làm gì được.

Đúng lúc này lại một giọng nói vang lên.

“Dừng tay”, một người đàn ông có ngoại hình khá giống Hồng Kỳ bước vào. Trên mặt hắn ta có hai vết sẹo dao rạch, cộng với sắc mặt sẫm lại nên thoát nhìn khá sợ hãi: “Hồng Kỳ! Em đang làm gì vậy?”

Hồng Kỳ nhìn thấy Hồng Quân thì lập tức buông tay Lục Miêu Miêu ra, khí thế ban nãy cũng giảm đi chút, cười nói: “Anh à! Là bố bảo em đến”.

Hồng Quân nghe thấy vậy thì ánh mắt âm trầm, một lát sau mới lạnh lùng nói: “Kể cả như vậy nhưng cũng không được làm thế với chị dâu chứ”.

Hồng Kỳ tùy ý nói một câu: “Anh à, em có làm gì chị dâu, em nhằm vào cô ta ý chứ”, nói xong gã chỉ về phía Lục Miêu Miêu.

Lúc này, Lục Tây vội quỳ xuống trước mặt Hồng Quân rồi ôm chặt chân hắn ta, khóc lóc: “Chồng à! Cầu xin anh cứu em gái em với, cứu em gái em với”.

Hồng Quân thấy cảnh này thì có chút chua xót, có chút không nỡ nhưng cuối cùng hắn ta chỉ nói với Lục Tây: “Xin lỗi em, đây là ý của bố anh”.

“Vậy anh đi cầu xin bố đi, đi xin ông ấy”, Lục Tây vội hét lên.

Hồng Quân nói với vẻ bất lực: “Vợ à! Em biết mà, chuyện mà bố quyết định thì cầu xin cũng có tác dụng gì đâu?”

Lục Tây lập tức đờ người ra, dường như mất hết sức lực. Cô ta ngồi thẫn thờ trên đất mà không nói được gì.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 784: Bạch Diệc Phi gặp nguy

Hồng Kỳ hào hứng nhìn cảnh này, sau đó cười kiêu tà dâm rồi giơ tay ra bắt lấy Lục Miêu Miêu, nói với Hồng Quân: “Anh à, vậy em làm việc trước nhé. Anh chăm sóc tốt cho chị dâu nha”, nói xong gã kéo Lục Miêu Miêu đi ra ngoài.

Lục Tây nhìn thấy cảnh này thì đỏ ửng mắt. Cô ta không để ý mà bỏ nhào tới, sau đó chặn phía trước mặt Hồng Kỳ, giang hai tay ra nói: “Không được, muốn chặt thì chặt ngón tay của tôi đi”.

Hồng Quân thấy thế thì kinh ngạc hô lên: “Vợ à”.

“Chị...”, Lục Miêu Miêu cũng hét lớn.

Hồng Kỳ nhìn về phía Hồng Quân, sau đó nói với Lục Tây: “Chị dâu! Chị hà tất phải như thế? Tên họ Bạch kia nó quan tâm Lục Miêu Miêu cơ mà”.

“Huống hồ, ban đầu là nhà họ Lục các người đắc tội với nhà họ Hồng nhưng bố chị dâng chị cho anh tôi nên mới hóa giải mâu thuẫn đó chứ”.

“Lúc đó bố mẹ chị vẫn còn cô em gái này nhưng họ không nghĩ đến cảm nhận của chị mà cứ thế ‘bán’ chị đi”.

“Họ không quan tâm đến chị mà chị lại quan tâm họ, có phải chị lương thiện quá không?”, nói xong, Lục Tây và Lục Miêu Miêu đều ngậy người ra.

Ngay cả Hồng Quân cũng đờ người ra, lúc này trong mắt lộ ra cảm xúc khó hiểu.

Lục Tây nhìn Hồng Quân một cái, mặc dù không nhìn ra cảm xúc trong mắt chồng mình nhưng cô ta cảm nhận được vẻ hệt hững của chồng, vì vậy đột nhiên cô ta có cảm giác đau đớn.

Ở khu số 4, nhà họ Hồng chính là trời, chính là vua. Nếu như đây là thời cổ đại thì cô ta coi như được gả vào hoàng thất rồi.

Nhưng cả Hồng Quân và Hồng Kỳ có ngoại hình chả ra làm sao, cộng với vết sẹo trên mặt nên trông xấu xí vô cùng. Vì vậy, kể cả được gả vào nhà họ Hồng quyền thế ngút trời thì đã làm sao? Là một người phụ nữ có ai muốn ngày ngày ở bên người đàn ông xấu xí như vậy đâu.

Khi đó, nhà họ Lục đắc tội với nhà họ Hồng, suýt nữa còn bị diệt môn nữa. Nhưng lúc đó Hồng Quân nói với chị em Lục Tây: “Chỉ cần một trong hai người gả cho tôi thì tôi có thể bảo đảm mạng sống cho nhà họ Lục”.

Vì câu nói này mà Lục Viễn lúc đó như nhìn thấy hi vọng, mắt sáng lên. Còn Lục Tây cũng hiểu được, bố mẹ gả cô ta cho Hồng Quân là cách sắp xếp an toàn nhất. Đây cũng là điều họ hi vọng.

Đúng lúc này, Lục Miêu Miêu đột nhiên lắc đầu nói: “Không phải vậy”.

“Chị à, không phải vậy đâu. Bố có cơ hội có thể rời khỏi đảo Lam nhưng sau khi nhìn thấy tên họ Bạch kia thì bố lấy hết những gì tích lũy ra rồi bảo hấn đưa em đi”.

“Bố tưởng em không biết nhưng em nhìn thấy rồi, sau đó em đi tìm bố, nói là cùng đi”.

“Bố nói với em là chị vẫn còn ở Đảo Lam, chị vì nhà mình mà hi sinh quá nhiều. Bố còn nói, mặc dù bố không có cách nào giúp chị ra khỏi nhà họ Hồng nhưng bố phải bảo vệ chị. Nếu như có kẻ nào ức hiếp chị thì bố nhất định sẽ liều mạng mà bảo vệ chị đấy”.

“Liều mạng ư?”, Hồng Kỳ cười lạnh lùng khinh bỉ, nói: “Hấn xứng không?”

Còn Lục Tây vì những lời nói này mà đỏ ửng mắt, sau đó ánh mắt cô ta kiên định hơn, cứng rắn nói: “Bố mẹ tôi đã bị các người giết chết rồi. Miêu Miêu là em gái duy nhất của tôi, cho dù phải chết thì tôi cũng không để các

người làm hại đến một sợi tóc của con bé. Các người muốn làm gì thì cứ nhắm vào tôi”.

Hồng Kỳ thấy vậy thì khó xử, nhìn Hồng Quân nói: “Anh à, anh xem phải làm như thế nào?”

Hồng Quân trầm ngâm không nói gì vì hẳn ta cũng không biết nên làm như thế nào?

Đây là ý của Hồng Phạm, hẳn ta không dám cãi lời nhưng cũng không muốn để Lục Tây phải chịu những thứ này.

Đúng lúc này đột nhiên có thuộc hạ của nhà họ Hồng xông vào hô lớn: “Cậu chủ! Cậu Hai”.

Sau khi tên đó vào thì vui mừng, định nói gì nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước mặt thì ngây người ra. Sau đó sắc mặt đột nhiên tái nhợt đi rồi quỳ sụp xuống đất.

Hồng Kỳ chỉ lạnh lùng nhìn hẳn một cái, hỏi: “Chuyện gì?”

Hồng Kỳ nhìn thấy tên đó vẻ mặt vui mừng chạy vào nên đoán là chuyện tốt lành. Quả nhiên tên đó nói: “Tìm thấy tên họ Bạch rồi ạ”.

“Tốt lắm”, Hồng Kỳ mừng rỡ, lập tức cười thành tiếng. Đồng thời lúc này gã giơ tay ra rồi dùng bàn tay đánh lên cổ của Lục Tây.

Lục Tây lập tức mất đi nhận thức rồi ngất trên đất.

Vì Hồng Kỳ buông tay ra nên Lục Miêu Miêu thoát ra được rồi bỏ nhào lại: “Chị ơi”.

Còn Hồng Quân thì quát lớn: “Hồng Kỳ! Làm cái quái gì vậy?”

“Anh à, em cũng muốn tốt cho anh thôi”, Hồng Kỳ nhún vai, nói: “Nếu không thì anh định làm thế nào?”

Hồng Quân ngậy người ra, sau đó hiểu được ý của Hồng Kỳ, một lúc mới thở dài tỏ vẻ bất lực.

Hồng Kỳ thấy thế thì cười lạnh một tiếng, sau đó bắt lấy Lục Miêu Miêu lôi ra ngoài như lôi đồ vật, nói: “Hôm nay tôi sẽ cho cô thấy, cái tên được bố cô để ý đến thì sẽ phải chết như thế nào?”

Tên thuộc hạ nhà họ Hồng lập tức lên trước dẫn đường. Vừa ra khỏi cửa liền lên ngay một con xe tải.

Nhà họ Hồng ở khu số 4 Đảo Lam nhưng không khác gì vua ở đây nên trong nhà có xe tải cũng không có gì lạ cả.

Hồng Kỳ bảo thuộc hạ dẫn đường. Tên đó không dám ngẩng đầu lên, trèo lên xe rồi nói với lái xe: “Đi về trước, lái xe về phía khu công nghiệp rồi dừng lại”.

Lái xe lập tức đi về phía trước, sau đó mấy con xe phía sau cũng có rất nhiều người của nhà họ Hồng.

Nửa tiếng sau, họ đến khu công nghiệp. Nói là khu công nghiệp chứ ở đây chỉ có mấy công xưởng. Hơn nữa hiện giờ do lý do thời tiết, đang trong trạng thái đình công nên căn bản không có người.

Hồng Kỳ dẫn người đến một kho trong đó.

Ở đó có một người bị trói trên ghế, đó chính là Bạch Diệc Phi.

Hồng Kỳ sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì trên mặt lộ ra nụ cười nham hiểm.

Nói thật thì Hồng Kỳ và Bạch Diệc Phi không có thù hằn gì quá lớn. Nhưng vì Bạch Diệc Phi làm loạn buổi đấu giá và giết chết người của nhà họ Hồng.

Nhưng chỉ vì điều này mà giết chết Bạch Diệc Phi thì không khiến gã thấy đắc ý và khoái chí. Lý do gã vui là vì Hồng Phạm.

Bởi Hồng Phạm muốn lấy lòng Đạo Trưởng nên muốn bắt Bạch Diệc Phi. Nếu như chuyện này mà Hồng Kỳ làm tốt thì địa vị của gã trong nhà họ Hồng chắc chắn sẽ vượt qua cả Hồng Quân. Vì thế gã mới vui mừng đến vậy.

Hồng Kỳ chậm rãi đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi, nhìn anh với vẻ khinh bỉ, nói: “Thằng ranh! Thật không biết mày nghĩ thế nào? Rõ ràng có thể sống mà sao cứ muốn chết thế nhỉ?”

“Cũng không biết mày lấy đâu ra sự tự tin như vậy? Dám một mình đến nhà họ Hồng làm loạn, sao mày không nghe ngóng xem, ở khu số 4 nhà họ Hồng của tao có vị thế như thế nào?”

“Chỉ loại như mày thì một người của nhà họ Hồng giẫm một cái là mày không chịu nổi rồi”.

Bạch Diệc Phi ngồi trên ghế, sắc mặt tái nhợt nhưng thần sắc của anh vẫn nhiên chứ không có gì sợ hãi.

Anh nhìn Hồng Kỳ, nói: “Có phải là người đông thế mạnh nên muốn làm gì cũng được?”

“Ha ha...”, Hồng Kỳ nghe thấy vậy thì không khỏi bật cười: “Mẹ kiếp! Mày không biết mình là ai à, ở Đảo Lam mà còn muốn xã hội bình đẳng hả?”

“Huống hồ, ở khu số 4 thì nhà họ Hồng chính là vua, chúng tao có quyền có thể, muốn làm gì mà chả được”.

Lúc này phía sau Hồng Kỳ đột nhiên có mấy tên thuộc hạ xông vào. Đám người đó tổng cộng lại cũng phải lên hơn trăm người.

Bạch Diệc Phi mặt không biểu cảm nhìn thuộc hạ của Hồng Kỳ, gật đầu nói: “Người quả thật rất đông”.

Hồng Kỳ cười lạnh khinh bỉ nói: “Nhìn thân thủ của mày cũng được đấy, đừng nói là tao không cho mày cơ hội. Bây giờ cho mày cơ hội cuối

cùng, chỉ cần mày quỳ xuống dập đầu nhận lỗi với tao, nói là sau này sẽ đi theo tao. Tao cho mày cơ hội này đấy, thế nào?”

Nghe thấy vậy, Bạch Diệc Phi bật cười: “Mày cho tao cơ hội á?”, Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng nói: “Mày muốn lấy lòng Đạo Trưởng đúng không? Cho cơ hội hay không, mày nói là được à?”

“Huống hồ, chúng mày cũng chỉ là con chó của Đạo Trưởng thôi, có tư cách gì bắt tao quỳ?”, nói xong Bạch Diệc Phi đột nhiên đứng dậy.

Hồng Kỳ nhìn thấy cảnh này thì lập tức ngậy người ra, một lúc lâu không phản ứng lại.

Đợi đến lúc định thần lại thì rõ ràng gã bị lời nói của Bạch Diệc Phi làm cho tức chết: “Được lắm! Mày cứ đợi đấy cho tao, dám nói tao là chó à, hôm nay tao sẽ cho mày thấy, kẻ nào mới là chó”.

“Người đâu! Lên! Trước tiên đánh gãy chân nó rồi móc mắt, cắt lưỡi nó cho tao”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 785: Màn đối đầu kịch liệt

“Kẻ không có quyền thế thì chẳng có quyền nói gì đâu. Ở trước mặt tao, mày chỉ có nước bị tao hành hạ thôi”, thuộc hạ của nhà họ Hồng nghe thấy Hồng Kỳ nói như vậy thì lập tức xông lên. Chúng cầm vũ khí trong tay xông về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thần sắc không thay đổi, cười lạnh một tiếng nói: “Chút thế lực này của nhà họ Hồng, trong mắt tao chẳng là cái méo gì cả”.

Hồng Kỳ nghe thấy vậy thì không khỏi cười lạnh, trong mắt tràn đầy vẻ khinh bỉ, nói: “Mẹ mày chứ! Đến lúc này mà vẫn còn cứng miệng nhỉ, đúng là...”.

Nhưng gã vẫn chưa nói xong thì toàn thân như chết sững. Bởi vì lúc người nhà họ Hồng xông về phía Bạch Diệc Phi thì phía sau Bạch Diệc Phi có một tấm màn lớn đột nhiên rơi xuống.

Và phía sau tấm đó toàn là xác chết. Đều là xác của nhà họ Hồng.

Lúc này, đám thuộc hạ của nhà họ Hồng đều ngây người ra, chúng đều đơ tại chỗ và không ai dám lên trước cả.

Nhưng những kẻ làm việc cho nhà họ Hồng, có kẻ nào chưa từng giết người và chưa từng nhìn thấy xác chết đâu?

Cũng đúng như vậy, chúng đều từng giết người và nhìn thấy nhiều xác chết nên không sợ nhưng đó chỉ là một hai xác thôi.

Nhưng hiện giờ trước mặt chúng là núi xác người, vì vậy ai nấy cũng đều sợ cả.

Không chỉ sợ núi xác người này mà chúng còn hoàn toàn không biết những người này chết khi nào và chết kiểu gì nữa?

Hồng Kỳ cũng đơ người ra. Gã cứ nhìn núi xác người này mà hồi lâu không định thần lại được.

Còn Lục Miêu Miêu ở bên cạnh gã sau khi nhìn thấy cảnh này thì cũng không biết nên hình dung kiểu gì.

Ban đầu khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi, trong lòng cô ta rất phức tạp. Vì Bạch Diệc Phi mà nhà cô ta mới chết thảm nên cô ta rất hận anh. Nhưng dù sao thì Bạch Diệc Phi và Hồng Kỳ cũng đối đầu nhau, Hồng Kỳ lại muốn giết anh, vậy thì đến cuối cùng, kẻ thù của cô ta phải là nhà họ Hồng mới phải.

Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Bạch Diệc Phi thì cô ta lại không kim nổi mà lo lắng, đồng thời trong lòng cũng thất vọng. Vì cô ta mong Bạch Diệc Phi có thể giết chết Hồng Kỳ để báo thù cho nhà họ Lục. Vì thế mà khi thuộc hạ của Hồng Kỳ xông lên, cô ta cũng chấp nhận số phận rồi.

Nhưng ban nãy khi nhìn thấy núi xác người thì cô ta hoàn toàn chấn động.

Sau một hồi chấn động, Lục Miêu Miêu không kim nổi sự sợ hãi. Cô ta thấy run rẩy và cũng không biết ông chủ Bạch là người như thế nào?

Còn Bạch Diệc Phi lúc này vẫn thần sắc thản nhiên. Anh chỉ nhìn núi xác người ở sau mình, hỏi: “Không thấy quen sao?”

Hồng Kỳ lấy lại tinh thần, sau đó lắc đầu nói: “Không, không thể nào! Những người này đều đi theo cao thủ cấp hai, mà không thể giết nhiều người như vậy được, còn cả đám cao thủ cấp hai kia nữa”.

Bạch Diệc Phi nhìn gã rồi cười lạnh một tiếng.

Theo như Hồng Kỳ thấy thì một mình Bạch Diệc Phi thật sự không thể nào làm được. Nhưng những xác chết này chất đống ở đây, có gì không thể được?

“Mày nhìn đi”, Bạch Diệc Phi chỉ vào xác chết, nói.

“Nhìn cái gì?”, Hồng Kỳ ngậy người nhìn lại, như tự hỏi là nhìn xác chết kia sao?

Sau đó Hồng Kỳ phát hiện ra, người này không mặc quần áo của nhà họ Hồng. Nói cách khác, hẳn không phải là người nhà họ Hồng. Vậy thì hẳn là thuộc hạ của Đạo Trường, chính là cao thủ cấp hai.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Hồng Kỳ lập tức trở nên tái nhợt. Bởi vì gã không chỉ nhìn thấy một cao thủ cấp hai mà còn nhìn thấy xác của cao thủ khác. Nói cách khác, những cao thủ cấp hai của Đạo Trường đều chết ở đây.

Trong lòng Hồng Kỳ thấy kinh hãi, lập tức phản ứng lại rồi quát lớn: “Rút thôi”.

Trong lúc gã hét câu đó thì cửa lớn phía sau bị đóng chặt lại, phát ra âm thanh âm ỉm.

Đồng thời lúc này ở cửa xuất hiện rất nhiều người áo đen. Họ chặn hết ở cửa rồi bao vây đám người kia lại, hơn nữa trong tay ai cũng có vũ khí. Cùng với đó, phía sau Bạch Diệc Phi cũng xuất hiện rất nhiều người.

Trước tấn công sau bao vây khiến cho Hồng Kỳ và người nhà họ Hồng bị vây chặt bên trong.

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng nói: “Còn bắt tao quỳ xuống dập đầu nữa không?”

Sắc mặt Hồng Kỳ trở nên khó coi nhưng cũng may trong tay gã còn Lục Miêu Miêu. Vì vậy gã nắm chặt lấy cô ta, xiết chặt cổ, nói: “Thả cho bọn tao đi, nếu không tao sẽ giết cô ta”.

Thuộc hạ của Bạch Diệc Phi định ra tay nhưng bị anh giơ tay lên ngăn lại.

Hồng Kỳ nhìn thấy nhiều người như này, có chút kinh hãi hỏi: “Mẹ kiếp, mày là ai? Ở đâu ra nhiều người vậy?”

“Tao là Bạch Diệc Phi”, Bạch Diệc Phi thản nhiên đáp.

Hồng Kỳ sững người ra, lắc đầu nói: “Chưa nghe thấy bao giờ”.

Nghe thấy câu này, Diệp Hoan đột nhiên nói: “Tên Bạch Diệc Phi mà chưa nghe thấy, vậy chỉ trách mày quá mù thông tin”.

“Theo như các người thấy, liên minh doanh nghiệp là tổ chức cao cấp. Nhưng các người lại không biết rằng, bốn gia tộc lớn ở thủ đô cũng không dễ chọc vào đâu”.

“Ngoài ra, anh ta còn từng đối đầu với chủ tịch liên minh doanh nghiệp của các người đây”.

“Vì vậy, anh ta nói các người là con chó của Đạo Trường là không sai đâu”.

Hồng Kỳ nghe thấy vậy thì chết sững. Gã không ngờ người mình đắc tội lại thần thông như thế.

Đảo Lam được liên minh doanh nghiệp giúp sức và ủng hộ nhưng Bạch Diệc Phi còn không sợ cả Đạo Trường là chủ tịch liên minh doanh nghiệp. Huống hồ gã chỉ thuộc nhà họ Hồng có địa vị ở khu số 4 Đảo Lam thôi?

Thoắt cái, gã vốn là người có quyền thế ngút trời, giờ đây lại thành con kiến trong mắt người khác.

Hồng Kỳ không phản ứng kịp, vì vậy mà thái độ của gã chưa hoàn toàn chuyển biến. Gã định nói điều kiện với Bạch Diệc Phi: “Đại cà à! Giữa chúng ta cũng không có thù hận gì quá sâu đậm. Chi bằng thế này đi, tôi tha cô ta còn anh tha cho nhà họ Hồng, anh thấy sao?”

“Sau này mà anh có chuyện gì thì cứ căn dặn, người nhà họ Hồng sẽ cố hết sức”.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại không do dự mà lắc đầu.

Hồng Kỳ thấy thế thì lập tức sốt sắng: “Mẹ kiếp, vậy mà muốn làm gì chứ? Nhất định muốn cả hai bên đều thiệt à, muốn tao giết cô ta sao?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy chỉ cười lạnh một tiếng, hỏi: “Trong những người mà giết thiếu một người như này sao?”

“Đó đều là đám tiện dân hạ đẳng”, Hồng Kỳ cảm thấy mình nói rất có lý.

Bạch Diệc Phi bị câu nói này làm cho tức chết: “Hạ đẳng ư? Vì người khác nghèo nên bị gọi là tiện dân hạ đẳng sao?”

“Mày nói mày không có thù gì sâu đậm với tao, vậy mày có thù với nhà họ Lục à?”

“Mày nói xem, những người dân kia có thù với mày sao?”

“Nếu hôm nay tao tha cho mày thì có xứng với ân tình mà Lục Viễn đối với tao không?”

“Làm sao xứng với những người dân vô tội kia”.

Câu nói cuối cùng, Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm vào Hồng Kỳ, lạnh lùng nói: “Thả cô ta ra, tao bảo đảm giữ lại nguyên vẹn xác của mày”.

Vừa nghe thấy câu cuối cùng, toàn thân Hồng Kỳ như sụp đổ. Ý của Bạch Diệc Phi là, bất luận gã có thả Lục Miêu Miêu ra hay không thì cuối cùng gã đều phải chết. Chỉ có điều, khác ở chỗ là chết toàn thân thôi.

Nhưng từ ‘chết’ vốn rất lạ lẫm với gã, vì trước nay gã chưa bao giờ nghĩ mình sẽ phải chết cả. Gã nghĩ rằng với thế lực của nhà họ Hồng thì gã sẽ sống sung sướng tiêu dao đến già.

Vì vậy, Hồng Kỳ vốn không oán hận gì Bạch Diệc Phi nhưng vài phút sau đã biến thành hận thù. Lúc này, gã ra sức ghì chặt con dao trong tay.

Lực mạnh nên sắc mặt Lục Miêu Miêu tái nhợt, miệng há ra. Cô ta muốn hít thở chút không khí nhưng lại bất lực.

Trong ánh mắt Hồng Kỳ toát ra vẻ độc ác. Gã quát lớn: “Giết phá vòng vây cho tao, nếu không sẽ phải chết ở đây đây”.

Tất nhiên đám thuộc hạ hiểu được, vì vậy sau khi định thần lại thì lập tức cầm vũ khí xông ra cửa lớn.

Chỉ cần xông ra được thì có thể có hi vọng sống sót.

Nhưng lúc này, Sa Phi Dương nhanh chóng về trước và đến trước mặt Hồng Kỳ.

Hồng Kỳ cũng không quan tâm nhiều mà ném Lục Miêu Miêu về phía Sa Phi Dương, xoay người chạy ra phía cửa.

Đám thuộc hạ nhà họ Hồng là người bình thường, nếu so với tổ chức Cuồng Sa thì căn bản không đọ nổi.

Chỉ có ba mươi người đứng ở cửa, nếu bắt họ đôi phó hơn trăm người bình thường này thì cũng không có áp lực gì.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 786: Hồng Kỳ chết

Những tên xông lên đều là người nhà họ Hồng, người đứng trước vừa ngã xuống thì người phía sau đã lên tiếp, cứ người ngã người lên như thế, trong thời gian ngắn ngủi đã xuất hiện từng hàng thi thể vây quanh những người mặc áo đen.

Hồng Kỳ đưa Lục Miêu Miêu ra để ngăn cản Sa Phi Dương. Gã cũng là một cao thủ cấp hai, vậy nên tốc độ rất nhanh. Hồng Kỳ tiện tay rút một thanh đao từ chỗ đàn em, sau đó chém về phía một người của tổ chức Cuồng Sa.

Thành viên tổ chức Cuồng Sa phần lớn đều là cao thủ cấp 3 và cấp 4, bọn họ chắc chắn không chịu nổi một chém của cao thủ cấp 2 như Hồng Kỳ.

Hồng Kỳ cũng thật sự cho rằng là như vậy.

Nhưng mà vận may của gã đúng là không tốt, tổ chức Cuồng Sa nhiều người như vậy, nhưng mà lại chọn trúng Trần Ngạo Kiều.

Vậy nên lúc Hồng Kỳ chém về phía Trần Ngạo Kiều thì Trần Ngạo Kiều đã nhanh chóng trở tay dùng đao ngăn cản.

“Keng!”

Một tiếng vang giòn đã vang lên, thanh đao của Hồng Kỳ trực tiếp gãy đôi.

Nhìn thấy thanh đao của mình bị gãy thì Hồng Kỳ trợn tròn mắt.

Ngay sau đó Trần Ngạo Kiều đã đâm thẳng vào ngực Hồng Kỳ một cú, Hồng Kỳ lập tức lùi lại.

Lúc này Sa Phi Dương cũng chạy đến nơi.

Sức lực của Trần Ngạo Kiêu không nhỏ, căn bản Hồng Kỳ không giữ thăng bằng được, cơ thể lùi lại phía sau vài bước. Sau khi nhìn thấy Sa Phi Dương thì Hồng Kỳ lập tức tung một chiêu đánh về phía ông ta, mượn lực của chiêu này để ổn định lại cơ thể.

Sa Phi Dương phản ứng cực nhanh, cơ thể nghiêng về một bên, sau đó lại giơ một chân ra giẫm mạnh về phía sau gối Hồng Kỳ.

“Bụp!”

Bởi vì đứng không vững nên Hồng Kỳ trực tiếp nhào thẳng về phía trước, quỳ xuống đất.

Vừa hay gã lại quỳ ngay trước mặt Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cứ đứng yên đấy, ngạo nghễ nhìn xuống gã.

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng: “Tao không phải là mày, dù có quỳ xuống đất cầu xin tha thứ tao cũng không tha cho mày đâu!”

Hồng Kỳ nghe anh nói xong thì trong lòng tràn ngập sợ hãi, lúc gã vừa muốn đứng dậy phản kháng thì thấy hai thanh đao ngắn bay vút đến, trực tiếp găm vào bắp chân gã.

“A!”

Đau đớn kịch liệt khiến gã không thể nào đứng dậy nổi, nên vẫn duy trì tư thế quỳ dưới đất như cũ.

Mặt mũi Hồng Kỳ vắn vẹo đau đớn nằm im trên đất.

Bắp chân của gã đang chảy rất nhiều máu, máu nhuộm đầy mặt đất.

Sau khi Trần Ngạo Kiêu xử lý hết đám thuộc hạ râu ria xong thì anh ta lại đi đến. Rất rõ ràng hai thanh đao ngắn vừa rồi là do anh ta phóng sang.

Đồng thời không cần tốn quá nhiều thời gian thì đám thuộc nhà họ Hồng đã bị đàn em của Diệp Hoan, Lâm Cuồng cùng tổ chức Cuồng Sa giết chết

gần hết, giờ chỉ còn lại có mười mấy tên. Những người này đều rất nhát gan, tên nào tên nấy đều ngồi xổm trên đất rồi ôm đầu.

Trong kho hàng nhanh chóng yên tĩnh lại, một giây trước vô cùng ồn ào, một giây sau đã lập tức yên tĩnh lại.

Chẳng bao lâu sau trong kho hàng chỉ còn lại tiếng kêu kêu đau đớn của Hồng Kỳ.

Bạch Diệc Phi hờ hững nhìn Hồng Kỳ.

Lúc nhìn thấy cả nhà Lục Viễn bị nhà họ Hồng giết chết, thì Bạch Diệc Phi đã từng nghĩ đến hình ảnh thế này. Anh nghĩ đến lúc bản thân ở trong tình cảnh này thì nhất định sẽ rất vui vẻ và hả giận.

Nhưng mà anh sai rồi.

Vậy mà anh không hề thấy vui vẻ, thậm chí trong lòng còn có chút gì đó ghen lại.

Dù sao anh cũng không phải dạng người hay giết người vô cớ, lần này lại phải giết nhiều người như vậy nên trong lòng anh cũng cảm thấy không thoải mái.

Diệp Hoan nhìn Bạch Diệc Phi một chút rồi nói: “Có muốn tôi kêu thuộc hạ phanh thây hắn ta ra không?”

Bạch Diệc Phi chậm rãi lắc đầu, anh lạnh lùng nói với Bạch Hổ: “Trực tiếp giết đi”.

Diệp Hoan nhìn Bạch Diệc Phi với ánh mắt hơi nghi ngờ.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Hắn ta đã làm nhiều chuyện ác, giết quá nhiều người, đúng là vô cùng đáng chết. Nhưng tôi không phải là hắn ta, không thích việc tra tấn người khác. Vậy nên cứ thẳng tay giết đi”.

Bạch Hổ gật đầu, anh ta đi đến trước mặt Hồng Kỳ. Mặt mũi Hồng Kỳ tràn đầy hoảng sợ nhìn Bạch Hổ.

“Không....”

Gã còn chưa nói hết chữ cuối cùng thì Bạch Hồ đã thẳng tay bẻ gãy cổ gã.

Cậu út nhà họ Hồng ở khu số 4 khiến người ta vừa nghe tên đã sợ cứ vậy mà chết đi.

Bạch Diệc Phi nhìn những người nhà họ Hồng kia rồi nói: “Cút nhanh lên. Sau này nếu giúp bọn chúng làm chuyện xấu thì chỉ có đường chết!”

Những người nhà họ Hồng nghe anh nói vậy thì như được khoan hồng, từng người dập đầu cảm ơn.

Chỉ một lát sau, người nhà họ Hồng đều đi hết rồi, chỉ còn lại nhóm người Bạch Diệc Phi và một nhà Lục Miêu Miêu bị bắt lại.

Lục Miêu Miêu ngồi xồm trên đất, cả người run rẩy.

Lục Miêu Miêu cũng chỉ là một bé gái, chứng kiến cảnh tượng chém giết vừa rồi thì sao có chuyện không sợ được?

Huống chi dưới cái nhìn của cô bé, thì Bạch Diệc Phi chính là kẻ thù hại cả nhà cô ta, bây giờ anh lại giúp cô ta giết chết kẻ thù trực tiếp của nhà mình. Chuyện này khiến cô bé không biết nên đối mặt với Bạch Diệc Phi thế nào.

Còn có một chuyện nữa, cô bé còn thấy sợ hãi Bạch Diệc Phi, bởi vì cô ta không biết Bạch Diệc Phi sẽ xử lý mình ra sao.

Bạch Diệc Phi đi đến bên cạnh Lục Miêu Miêu, muốn vươn tay ra kéo cô ta dậy.

Nhưng Lục Miêu Miêu lại rụt về sau, sợ bị Bạch Diệc Phi đụng phải, hơn nữa ánh mắt cô bé nhìn Bạch Diệc Phi tràn đầy sợ hãi.

Bạch Diệc Phi dừng tay, sau đó từ từ rút tay về, anh thở dài một hơi rồi nói với Bạch Hồ: “Giúp tôi chăm sóc cho con bé thật tốt”.

“Được”, mặc dù Bạch Hổ hơi nhíu mày, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

Lúc này một tên thuộc hạ của nhà họ Hồng hơi khom người, vô cùng sợ hãi đi lên: “Sếp...sếp ơi, anh...anh xem...”

Tên đàn em này chính là tên vừa rồi chạy đến báo tin, cũng là tên lừa Hồng Kỳ đến đây. . Truyện Hệ Thống

Sau khi đi vào thì tên đó phát hiện ra Hồng Kỳ đã chết nằm trên mặt đất, vì thế đành phải nuốt nước miếng, vô cùng sợ hãi nên không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

Bạch Diệc Phi không quan tâm nhiều như vậy, anh trực tiếp nhìn về phía Trương Hoa Bân.

Trương Hoa Bân hiểu ý nên gật đầu, anh ta lấy một túi vàng ra ném cho tên đó.

Sau đó Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Tao nói lời giữ lời, mày không cần phải sợ hãi. Chăm số vàng này tìm một chỗ nào đó yên ổn sống qua ngày đi”.

“Chắc cũng không bao lâu nữa là có thể để cho mọi người tự do lựa chọn cuộc sống của mình, kể cả chuyện rời khỏi đây”.

Tên đàn em nghe anh nói xong những lời này thì hơi mơ hồ. Tên đó đã hơn bốn mươi tuổi, đến đảo Lam này cũng được 10 năm.

Mặc dù đã sống ở đây nhiều năm như vậy, đã sớm quen với dáng vẻ của nơi này, nhưng thật ra trong lòng vẫn luôn hướng đến một cuộc sống bên ngoài như trước kia.

Vậy nên sau khi nghe anh nói như vậy thì tên đó hơi mơ hồ, sau đó thì rất kích động và vui sướng. Đây cũng là một trong những nguyên nhân tên đó tình nguyện bán đứng Hồng Kỳ.

Lúc này Diệp Hoan đột nhiên hỏi: “Bạch Diệc Phi, anh thật sự muốn phá vỡ ranh giới của đảo Lam sao?”

“Đúng vậy”, Bạch Diệc Phi trầm giọng trả lời.

Vẻ mặt Diệp Hoan rất nghiêm túc: “Muốn làm vậy thì nhất định phải khiến nơi này hoàn toàn tách khỏi tay liên minh doanh nghiệp. Chuyện này thật sự rất khó khăn”.

“Nhưng mà nếu như thành công, vậy thì anh có thể làm vua xứ này”.

Nghe Diệp Hoan nói vậy thì Bạch Diệc Phi không khỏi cười lạnh một tiếng: “Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ làm vua”.

Dù sao đây cũng là xã hội hiện đại, gọi là vua thì cũng có cảm giác không thích hợp lắm.

Huống chi ba năm trước anh cũng chỉ là một gã trai đến từ nông thôn, sao dám mơ đến việc làm vua chứ? Cho dù bây giờ anh đã trưởng thành, có chút năng lực thì cũng không dám nghĩ đến chuyện này.

Giấc mơ và mục tiêu của Bạch Diệc Phi vẫn không thay đổi, đó chính là cùng vợ con, bố mẹ vợ trải qua những tháng ngày yên ổn.

Lâm Cuồng thấy thế thì hỏi: “Sau đây chúng ta nên làm gì?”

Bạch Diệc Phi nhìn Diệp Hoan và Lâm Cuồng một chút, sau đó nghiêm túc nói: “Diệt trừ nhà họ Hồng. Nhưng mà tôi cần sự trợ giúp của hai người”.

Diệp Hoan nghe thế thì đưa tay ra, làm tư thế bắt tay.

Bạch Diệc Phi thấy vậy cũng nắm lấy tay của Diệp Hoan.

Lâm Cuồng cũng đặt tay mình lên đó.

Lâm Cuồng nói rất nghiêm túc: “Mặc kệ tương lai nhà họ Bạch có do anh làm chủ hay không, thì Lâm Cuồng em đều tình nguyện kết liên minh với anh, em có thể liều mạng vì anh”.

Bạch Diệc Phi nghe cậu ta nói vậy thì trong lòng rất cảm động: “Sau này chúng ta chính là anh em vào sinh ra tử. Nếu như cậu có khó khăn gì, anh cũng tình nguyện dùng tính mạng mình để giúp đỡ”.

Diệp Hoan nhìn bọn họ như vậy thì thoáng trầm mặc, sau đó không nhịn được cười nói: “Hai thằng đàn ông đàn ang với nhau sao buồn nôn vậy chứ? Tôi nổi hết cả da gà rồi này”.

Bạch Diệc Phi và Lâm Cuồng nhìn nhau một cái, đột nhiên thấy hơi xấu hổ. Hành vi vừa rồi của bọn họ quả thật là có hơi buồn nôn một chút.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 787: Hồng Quân

Nhưng hai người vừa định buông tay ra thì Diệp Hoan đột nhiên nghiêm mặt nói: "Tính một phần cho tôi nữa".

Hai tay Diệp Hoan siết chặt lại, Bạch Diệc Phi và Lâm Cuồng cũng nắm chặt tay.

Diệp Hoan nói: "Ai mà không phạm sai lầm ngu ngốc khi còn trẻ chứ? Vì vậy khi nào nên sai thì cứ sai thôi".

Trong hoàn cảnh như vậy thì con người rất dễ bị cảm xúc xung quanh cảm hoá, khi bốc đồng sẽ làm một số chuyện mà lúc nghĩ lại sẽ cảm thấy rất trẻ con.

Bạch Diệc Phi rất cảm động với việc này.

Bởi vì có người đồng hành cùng anh làm những chuyện trẻ con như vậy.

Nhưng những chuyện họ muốn làm tiếp theo hoàn toàn không phải ấu trĩ.

Sau khi buông tay ra thì Bạch Diệc Phi nghiêm túc nói: "Đã cứu được người ra rồi, chúng ta có thể trực tiếp xông vào nhà họ Hồng rồi tiêu diệt bọn họ".

"Anh Trương, cho người đi điều tra cứ điếm của nhà họ Hồng ở khu số 4, chúng ta phải trừ khử hết toàn bộ, sau đó đến sào huyệt nhà họ Hồng xử lý Hồng Phạm".

"Còn nữa, Đạo trưởng cũng đã tham gia, bây giờ Đạo trưởng đang ở khu số 4, thực lực của đám đàn em ông ta không thể xem thường, nên chúng ta phải chia nhau ra hành động..."

Bạch Diệc Phi thu xếp xong thì mọi người chậm rãi đi ra khỏi nhà kho, tự chuẩn bị riêng.

Vào lúc Bạch Diệc Phi nhắc chân định rời đi thì quần áo anh bị kéo lại.

Bạch Diệc Phi nhìn lại thì phát hiện là Lục Miêu Miêu, cô ta cẩn thận rút tay về, sau đó yếu ớt nhìn Bạch Diệc Phi: "Có thể...có thể dẫn tôi đi cùng không?"

Bạch Diệc Phi khẽ cau mày trả lời: "Không được, những chuyện tôi làm không tiện dẫn cô theo, hơn nữa còn quá máu me, cô..."

Lục Miêu Miêu lắc đầu nói: "Tôi không báo thù cho bố mẹ mình được, nhưng tôi muốn tận mắt nhìn thấy kết cục của những kẻ thù này".

Bạch Diệc Phi nhìn vào đôi mắt của Lục Miêu Miêu, sự sợ hãi trong mắt cô ta biến mất, sau đó hiện lên vẻ kiên định và quyết tâm.

Thế là Bạch Diệc Phi trầm mặc.

Cuối cùng anh cũng không từ chối Lục Miêu Miêu nữa: "Cũng được, tôi cho cô tự tay báo thù".

...

Mà Hồng Phạm và Đạo Trưởng ở nhà họ Hồng xa xôi không biết gì về những gì đã xảy ra trong nhà kho.

Trong phòng khách, Đạo Trưởng ngồi xếp bằng trên ghế sofa mềm mại, ông ta nhắm mắt hờ hững hỏi Hồng Phạm: "Có tin tức gì không?"

Hồng Phạm ngồi ở bên kia sofa cung kính đáp: "Thưa chủ tịch, tạm thời vẫn chưa có tin tức gì".

"Nhưng anh yên tâm, chỉ cần hấn ta còn ở khu số 4 thì chuyện bắt được hấn ta chỉ là vấn đề thời gian thôi".

Đạo Trưởng khẽ mở mắt, hờ hững nhìn Hồng Phạm nói: "Không được coi thường, hấn ta không dễ đối phó như ông nghĩ đâu".

Hồng Phạm mỉm cười và rất tự hào nói: "Chủ tịch, anh cứ yên tâm đi, kể từ khi thành lập đảo Lam thì nhà họ Hồng chúng tôi đã cắm rễ ở khu số 4 rồi, chúng tôi tổng cộng có hơn 500 đàn em, trong đó có hơn chục cao thủ cấp 3".

"Hơn nữa hai đứa con trai của tôi còn là cao thủ cấp hai, với thể lực hiện tại của nhà họ Hồng chúng tôi, thì muốn giết hẳn ta rất dễ dàng!"

Đạo Trưởng liếc nhìn Hồng Phạm, trong mắt hiện lên vẻ châm chọc.

Sau đó trong giọng điệu lộ rõ sự khinh thường: "Nếu người của Bạch Diệc Phi đều đến đây, với chút thể lực này của ông thì chưa chắc là ai giết ai đâu".

"Hắn ta lợi hại như vậy sao?", Hồng Phạm sửng sốt, dường như có chút khó tin.

Đạo Trưởng chỉ giễu cợt một tiếng, không hề trả lời.

Hồng Phạm thấy vậy thì nở một nụ cười ranh mãnh và nói: "Cho dù hẳn ta có lợi hại hơn nữa thì đây cũng là đảo Lam, hẳn ta không thể đưa hết tất cả người của mình đến đây được".

"Hơn nữa theo tôi biết, chỉ có một mình hẳn ta trên đảo Lam, muốn giết hẳn ta không phải rất đơn giản sao?"

Đơn giản?

Đạo Trưởng khẽ hừ nói: "Trước đây tôi cũng từng nghĩ như vậy".

Sắc mặt Hồng Phạm cứng đờ, nhất thời không biết nên nói những gì.

Chính Đạo Trưởng còn không làm được, vậy mà Hồng Phạm lại nói đơn giản, vậy không phải ý nói Đạo Trưởng vô dụng sao?

Đạo trưởng lại không quan tâm đến những chuyện này, ông ta chỉ hờ hững liếc nhìn Hồng Phạm: "Nếu làm được chuyện này thì liên minh doanh nghiệp sẽ tăng thêm 30% vật tư cho nhà họ Hồng".

Đảo Lam cách biệt với đời, có một số thứ có thể tự cung tự cấp, nhưng có một số thứ chỉ có thể kiếm được thông qua giao dịch với bên ngoài.

Nhưng những người nắm quyền ở mỗi khu như thế này đều chuyển vật tư thông qua liên minh doanh nghiệp, và họ có những đường đi cố định, vì vậy những gia tộc này mới có được chỗ đứng vững chắc.

Hồng Phạm lập tức nở nụ cười, ông ta cung kính đáp: "Cảm ơn chủ tịch!"

Khi nói xong ông ta cúi đầu xuống, thực ra trong mắt lóe lên vẻ khinh thường, bởi vì theo ông ta thì bắt một người thực lực không hề mạnh hoàn toàn không cần phức tạp như vậy.

Đồng thời con trai ông ta là Hồng Quân cũng có suy nghĩ như vậy.

Lúc này Hồng Quân đang uống rượu trong một quán bar nào đó, còn các vệ sĩ của hắn ta đều đang canh ngoài cửa.

Hiện tại Hồng Quân rất khổ não bởi vì Hồng Kỳ đã đánh ngất Lục Tây, sau đó đưa Lục Miêu Miêu đi. Chẳng cần nghĩ cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra, vậy khi Lục Tây tỉnh lại thì hắn ta biết an ủi cô ta như thế nào?

Vậy nên Hồng Quân mới uống rượu một mình trong quán bar giữa thanh thiên bạch nhật.

Sau khi uống liên tiếp vài cốc thì hơi say.

Đúng lúc này một người đàn ông trẻ khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, mặc quần áo bình thường điềm nhiên ngồi đối diện với hắn ta, sau đó đẩy một ly rượu vang về phía hắn ta.

"Thử đi".

Hồng Quân nhìn người đàn ông trước mặt, hắn ta hơi cau mày lại, dường như hắn ta chưa từng gặp người đàn ông này bao giờ.

Hơn nữa vì trên mặt có vết sẹo nên ở khu số 4 này không ai không biết hai anh em họ, chỉ cần nhìn thấy họ thì đều sợ hãi lùi lại theo bản năng, mà người đàn ông trước mặt này lại rất bình tĩnh tự nhiên, còn hơi mỉm cười nữa.

“Anh là ai?”, Hồng Quân nhìn chăm chăm vào người đàn ông rồi hỏi.

Người đàn ông cười nhẹ: "Tôi tên Bạch Diệc Phi".

Hồng Quân cảm thấy quen tai, nhưng không nhớ ra được, bởi vì hắn ta không trực tiếp tham gia vào việc bắt Bạch Diệc Phi nên không nhớ, hơn nữa trước đây Bạch Diệc Phi dùng tên là Bạch Nhất.

Vì vậy Hồng Quân nheo mắt suy nghĩ một lát, sau đó thì cười lạnh một tiếng nói: "Ở khu số 4 này hầu như không ai có thể giống như anh, sau khi nhìn thấy tôi vẫn có thể bình tĩnh được".

“Không làm chuyện trái với lương tâm thì trong lòng tất nhiên bình tĩnh”, Bạch Diệc Phi nhẹ giọng đáp.

Khi Hồng Quân nghe thấy lời này thì không khỏi sững sờ một lúc, sau đó hắn ta nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi một cách thích thú.

Đây là người đầu tiên có thể nói chuyện với hắn ta như thế này, hoàn toàn khác với những người, không sợ hãi thì cũng nịnh nọt hắn ta.

Vì vậy Hồng Quân hỏi Bạch Diệc Phi: "Đây là loại rượu gì?"

Bạch Diệc Phi nhẹ đáp: "Rượu vĩnh hằng".

"Vĩnh hằng?", Hồng Quân nghe xong khẽ nhíu mày, sau đó đột nhiên cười nói: “Cái tên khá thú vị”.

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu trả lời: "Không, nó không thú vị, ý nghĩa của nó giống như tên, có thể đưa người ta vào cõi vĩnh hằng".

Anh vừa dứt lời thì Hồng Quân không thể không cười nhạo một tiếng.

Hồng Quân không phải Hồng Kỳ, hẳn ta không có sở thích hành hạ người khác, hơn nữa hẳn ta còn đối xử tốt với người khác nữa, nhưng nếu như nói hẳn ta không giết người thì đó là điều không thể, nhưng có thể nói rõ ràng con người hẳn ta vẫn biết đúng sai.

Vì vậy hẳn ta không tin rằng sẽ có người đến giết mình một cách trắng trợn và công khai như vậy.

Bây giờ hẳn ta nghĩ Bạch Diệc Phi chỉ đang nói đùa mà thôi.

Hồng Quân cười xong thì không chút do dự cầm ly rượu lên uống một ngụm: "Đùa như vậy không vui chút nào".

Sau khi Bạch Diệc Phi nhìn thấy thì đột nhiên tò mò: "Anh không sợ trong rượu có độc sao?"

Hồng Quân khinh thường chế nhạo: "Tôi biết anh đang suy nghĩ gì, chẳng qua là muốn tôi để ý đến anh cho nên mới hành xử khác với người bình thường".

"Chúc mừng anh, anh làm được rồi, đúng là đã khiến cho tôi để ý đến anh, nhưng..."

Hồng Quân dừng lại, sau đó lắc đầu nói: "Thật ra tôi rất phản cảm với suy nghĩ này của anh".

Bạch Diệc Phi nghe xong thì sững sờ, sau đó mới hiểu ra hoá ra Hồng Quân tưởng anh muốn đầu quân cho hẳn ta.

Bạch Diệc Phi hơi nhướn mày, anh cảm thấy có chút thú vị, anh lại rót cho Hồng Quân một ly rồi hỏi: "Vậy anh nghĩ gì về con người Bạch Nhất?"

Sắc mặt Hồng Quân lập tức thay đổi, nghiêm túc nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi: "Anh quen biết Bạch Nhất? Anh từng gặp hẳn ta sao?"

Bạch Diệc Phi cười nhẹ, không nói gì.

Hồng Quân thấy vậy thì có vẻ hơi ngượng, sau đó hừ lạnh một tiếng:
"Nghe thuộc hạ nói thì chẳng qua chỉ là loại tôm tép cấp ba mà thôi!"

"Loại tôm tép này muốn đấu với thể lực của nhà họ Hồng chúng tôi, thì đúng là không biết sống chết!"

"Trong mắt nhà họ Hồng chúng tôi thì kẻ điên cuồng tự đại như hấn ta chẳng khác gì con kiến, giẫm nhẹ cái là chết ngay".

"Tự đại?", Bạch Diệc Phi đột nhiên cười lên.

Hồng Quân liếc mắt nhìn Bạch Diệc Phi, hấn ta uống một ngụm rượu, sau đó cười nhạt nói: "Cảm ơn rượu của anh, nhưng bây giờ anh có thể rút rồi".

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 788: Có thù phải báo

Bạch Diệc Phi ngồi ở đó không nhúc nhích.

Hồng Quân chau mày, giọng điệu càng khinh bỉ hơn: “Tôi ghét nhất là loại người lòng dạ nhỏ nhen như anh. Nếu anh muốn đầu quân thì đến tìm Hồng Kỳ đi, chắc chắn nó sẽ nhận anh”.

“Còn bây giờ hãy rút đi, đừng đến quấy rầy tôi nữa”.

Bạch Diệc Phi vẫn ngồi bất động. Hồng Quân thấy thế thì dường như phát hiện có gì đó không ổn, chau mày nói: “Còn không đi? Lẽ nào muốn tôi cho người đánh đuổi anh ra sao?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì thở dài một tiếng, nói: “Ban nãy tôi không đùa với anh. Rượu này thật sự có thể tiễn anh lên đường. Bởi vì trong này có độc”.

Lời vừa dứt, sắc mặt Hồng Quân biến đổi. Sau đó hắn ta lập tức giơ tay ra nắm chặt lấy Bạch Diệc Phi nhưng phát hiện thân người mình đột nhiên không còn chút sức lực, hơn nữa bụng thì đau khủng khiếp.

“Anh...”, Hồng Quân ôm bụng, trợn trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó lớn tiếng quát: “Người đầu! Mau đến đây”, tiếp đó một nhóm người xông vào.

Hồng Quân lập tức chỉ vào Bạch Diệc Phi rồi nói với nhóm người kia: “Mau bắt hắn lại”. Nhưng đám người đó không ai nhúc nhích.

Lúc này Hồng Quân mới phát hiện ra, đám này không phải là người của nhà họ Hồng, vì họ không mặc đồng phục của nhà mình. Không chỉ thế, mặt mũi của họ đều rất lạ lẫm.

Hắn ta quay người lại nhìn Bạch Diệc Phi, phát hiện biểu cảm hiện giờ với trước đó của anh không có gì khác, vẫn ung dung thản nhiên như vậy.

Hồng Quân lập tức phản ứng lại, nghĩ rằng người của mình có khả năng bị người ta giải quyết hết rồi. Vì vậy hắn ta sợ hãi hỏi: “Rốt cuộc anh là ai? Anh muốn làm gì?”

Bạch Diệc Phi ung dung đứng lên, chậm rãi nói: “Chẳng phải tôi giới thiệu rồi sao? Tôi là Bạch Diệc Phi”.

“Phải rồi! Tôi còn một tên khác, là Bạch Nhất”.

“Anh muốn làm gì?”, Hồng Quân kinh ngạc hỏi.

“Lúc anh uống rượu tôi đã nói rồi mà. Tôi đến để tiễn anh lên đường. À không phải, nói như vậy thì đánh giá cao nhà họ Hồng các anh quá, phải nói là tiễn các người xuống địa ngục”.

“Anh...”, Hồng Quân không dám tin trọn tròn mắt nhìn Bạch Diệc Phi.

Bởi vì hắn ta không dám tin người đứng trước mặt mình lúc này lại là ‘con gà yếu ớt’. Hơn nữa, chẳng phải tình báo nói là hắn chỉ có một mình sao? Vậy thì đám người kia ở đâu đến?

Hồng Quân căn bản nghĩ không rõ cũng nghĩ không ra. Nhưng bụng đau khủng khiếp khiến toàn thân hắn ta toát mồ hôi, bất lực ngồi bệt xuống đất.

Hắn ta nhìn Bạch Diệc Phi, trầm giọng nói: “Dám ra tay với tôi, anh có biết hậu quả là gì không?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì cười lạnh một tiếng, nói: “Vậy các người ra tay với tôi thì có biết hậu quả là gì không?”, sau đó anh thu lại nụ cười, quát lớn với vẻ phẫn nộ: “Các người lúc giết nhà họ Lục có biết sẽ có hậu quả gì không?”

Hồng Quân lạnh lùng nhìn lại, trong ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ và kiêu ngạo. Hắn ta cũng quát lớn: “Nhà họ Lục là cái thá gì? Anh cũng là cái thá gì? Trong mắt nhà họ Hồng, căn bản không cần suy nghĩ đến hậu quả”.

Bạch Diệc Phi bị lời này của Hồng Quân làm cho tức chết, sau đó anh lại lắc đầu nói: “Đến lúc này rồi mà anh vẫn còn nói đến địa vị của nhà họ Hồng với tôi sao? Anh có từng nghĩ, nhà họ Hồng các anh là cái thá gì không?”

“Nhà họ Hồng ở khu số 4 được coi như vua, ai dám động vào thì đều không chết yên ổn, thế mà anh còn dám hỏi tôi là nhà họ Hồng tôi là cái gì à?”, câu hỏi của Bạch Diệc Phi cũng khiến Hồng Quân tức giận.

“Cũng không biết làm sao mà anh thoát ra khỏi vòng vây của em trai tôi? Nếu như anh dám động đến tôi thì em trai tôi nhất định không tha cho anh, anh cũng không chết yên thân đâu”.

Vừa dứt lời liền nghe thấy ‘rầm’ một tiếng, sau đó là một vật gì đó như quả bóng tròn lăn đến trước mặt Hồng Quân.

Hồng Quân sau khi nhìn rõ là thứ gì thì trợn trừng mắt lên, toàn thân đờ đẫn.

Đó là đầu người, là đầu của Hồng Kỳ.

“Hồng... Hồng Kỳ?”, Hồng Quân không dám tin ngẩng đầu nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng, nói: “Anh nói xem?”

“Còn định cho tôi chết không yên thân nữa không, e là không được rồi”.

Hồng Quân sợ hãi, theo bản năng lắc đầu không tin, trong ánh mắt tràn đầy vẻ sợ hãi: “Không... Không được, anh không thể giết tôi. Tôi... Tôi là người kế thừa duy nhất của nhà họ Hồng. Nếu như anh giết tôi thì bố tôi sẽ không tha cho anh. Anh không thể giết tôi được”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì nói với kiểu cạ lời: “Nếu tôi tha cho anh thì Hồng Phạm sẽ tha cho tôi sao?”

“Lẽ nào ông ta sẽ không tìm tôi báo thù cho đứa con trai kia của mình sao?”

Hồng Quân nghe thấy câu này thì lập tức dờ dẩn người ra. Bởi vì Bạch Diệc Phi nói đúng. Kể cả Bạch Diệc Phi tha cho Hồng Quân nhưng Hồng Quân vẫn sẽ tìm anh báo thù. Vì anh đã giết Hồng Kỳ, vì vậy lúc này Bạch Diệc Phi không có lý do gì tha cho Hồng Quân cả.

Anh chỉ thản nhiên nhìn Hồng Quân một cái, sau đó nói với đám người kia: “Có thể bước ra rồi”, tiếp đó một dáng người mảnh khảnh xuất hiện trong đám người rồi chậm chậm bước ra.

Đó chính là Lục Miêu Miêu đi cùng Bạch Diệc Phi đến đây.

Cô ta đi đến bên cạnh Bạch Diệc Phi, ánh mắt nhìn Hồng Quân chứa đầy sự oán hận.

Bạch Diệc Phi nói với Lục Miêu Miêu: “Nhà họ Hồng diệt nhà họ Lục, kẻ nào cũng là kẻ thù của nhà họ Lục. Vì vậy, thù này tôi để cô tự mình tính toán với họ”, sau đó một người đưa con dao lại cho cô ta.

Lục Miêu Miêu có chút sợ hãi. Cô ta cầm lấy dao, lập tức thấy vô cùng căng thẳng.

Một cô gái mới lớn chưa từng giết người, thậm chí còn chưa từng giết gà, vịt, cá... Vì vậy sau khi cầm dao, cô ta không biết mình nên làm thế nào. Cô ta nhìn về phía Bạch Diệc Phi, ấp úng nói: “Tôi không làm được... Tôi không ra tay nổi”.

“Tôi biết, bắt một cô gái bé nhỏ như cô giết người là một chuyện không có lương tâm. Nhưng nếu cô không đích thân báo thù cho bố mẹ mình thì chỉ e trong lòng cô mãi mãi thấy day dứt”, Bạch Diệc Phi nhẹ nhàng nói.

Lục Miêu Miêu trầm ngâm một lát. Dường như cô ta nghe hiểu lời của Bạch Diệc Phi nên gật đầu, sau đó quay đầu nhìn Hồng Quân rồi cầm con dao đi từng bước về phía đó.

Hồng Quân thấy vậy thì trong lòng hoảng loạn. Ngoài ra, hẳn ta còn có chút không cam tâm.

Bởi vì hẳn ta là cao thủ cấp hai lại bị một cô gái yếu ớt giết. Chuyện này mà nói ra ngoài thì chẳng phải sẽ là truyện cười sao?

Nhưng hẳn ta còn cách nào khác đâu, và trách ai được bây giờ?

Nhà họ Hồng bao nhiêu năm tung hoành ở khu số 4, lúc giết những người bình thường nhưng chưa từng thấy thương xót họ. Hơn nữa, trong mắt người nhà họ Hồng, tất cả những người đó đều là tiện dân thấp kém, giết cũng là điều đương nhiên.

Hồng Quân đi đến bước này cũng là tự hẳn ta tạo nghiệp. Nếu như hẳn ta có chút thận trọng và coi trọng Bạch Diệc Phi thì đã không đến bước này.

“Đừng...”, đúng lúc Lục Miêu Miêu đi đến trước mặt Hồng Quân thì đột nhiên vọng lại tiếng hét của một cô gái khác.

Không biết Lục Tây xuất hiện từ đâu, cô ta đột nhiên bỏ nhào đến trước mặt Hồng Quân, quay người nói với Lục Miêu Miêu: “Đừng! Miêu Miêu! Anh ấy là anh rể của em mà”.

“Chị à...”, Lục Miêu Miêu kinh ngạc khi thấy Lục Tây xuất hiện, đồng thời cũng bắt ngờ với lời nói của Lục Tây.

Trước đây, từ ‘anh rể’ rất lạ lẫm với cô ta, đối với nhà họ Lục thì đây càng là từ mà khiến họ không dám với tới nhưng hiện giờ...

Cô ta nhìn Lục Tây với những giọt nước mắt mà sững người.

Cô ta thấy có chút nghi vấn, lúc này cũng không biết nên làm như thế nào: “Chị à! Lẽ nào chị không hận người nhà họ Hồng sao? Nếu không phải họ lập kế lừa chị thì chị đâu có phải gả cho người đàn ông xấu xí này?”

“Chính chị nói với em là chị không sống nổi ở nhà họ Hồng, chị hận thấu xương tất cả người nhà họ Hồng mà”.

“Nhưng tại sao bây giờ chị lại bảo vệ hắn? Ban đầu chính hắn lừa chị, trong lòng chị còn không rõ sao?”

Hồng Quân nghe thấy những từ như ‘người đàn ông xấu xí’, ‘lừa gạt’, hắn ta vốn có sự tuyệt vọng về cuộc sống, giờ đây nó lại biến thành sự tăm tối và lạc lõng.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 789: Một ngày vợ chồng, tình nghĩa trăm năm

Lúc đó Lục Tây tỉnh lại thì không còn ai nữa. Cô ta biết chắc chắn Hồng Kỳ đưa Lục Miêu Miêu đi rồi nên cô ta vội đi khắp nơi tìm Hồng Quân, muốn hấn ta ngăn Hồng Kỳ lại. Nhưng lúc tìm đến đây thì nhìn thấy cảnh này.

Lục Tây vừa khóc vừa nói với Lục Miêu Miêu: “Miêu Miêu! Chị biết em hận nhà họ Hồng, chị cũng thế, chị còn hận họ hơn em”.

“Chị cũng thừa nhận, ban đầu chị gả cho anh ấy không phải là tự nguyện nhưng...”.

“Anh ấy là chồng của chị, ở bên nhau hơn ba năm rồi. Mặc dù ngoại hình anh ấy không nổi bật, chị cũng rất ghét anh ấy. Nhưng mấy năm nay anh ấy rất tốt với chị, chị cũng không phải cở không có tình cảm, vì vậy...”.

“Miêu Miêu! Tha cho anh ấy đi”.

Lục Miêu Miêu lắc đầu, những lời này khiến cô ta rất tức giận, tại sao chị mình lại trở nên như vậy?

Cô ta phẫn nộ quát lớn: “Chị! Là bọn chúng đã giết cả nhà mình. Sao chị lại bắt em thả hấn, hấn là kẻ thù của nhà mình”.

Lục Tây vội lắc đầu nói: “Không! Không phải! Chỉ có Hồng Phạm và Hồng Kỳ giết nhà họ Lục chúng ta thôi, anh ấy không tham gia vào chuyện này”.

“Vì anh ấy đi tìm Hồng Phạm nên mới...”.

“Không”, khước mắt Lục Miêu Miêu đỏ ửng, giọng nói run rẩy có phần quyết đoán: “Chỉ cần là người nhà họ Hồng thì đều là kẻ thù của chúng ta. Bất luận là kẻ nào thì đều đáng chết”.

Lúc này, Lục Miêu Miêu có dũng khí, đột nhiên giơ dao lên định chém xuống.

Lục Tây thấy vậy thì bảo vệ trước người Hồng Quân. Cô ta giang tay ra nói: “Nếu muốn giết thì giết cả chị đi”.

Dao của Lục Miêu Miêu như dừng trên không trung. Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên có một bàn tay nắm lấy cánh tay của Lục Miêu Miêu.

Bạch Diệc Phi dùng một tay khác lấy lại con dao trong tay cô ta, thở dài nói: “Tôi có thể bảo người khác kéo chị cô ra thì kẻ này sẽ phải chết. Nhưng nếu hấn chết thì chị cô cũng không muốn sống đâu”.

Lục Miêu Miêu nhìn Bạch Diệc Phi, trong ánh mắt đều là vẻ kinh ngạc và khó xử.

“Để tôi giải quyết”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

Bạch Diệc Phi biết, kể cả ban đầu Lục Tây không tự nguyện nhưng hai người sống lâu thì sẽ nảy sinh tình cảm, không nhất định là tình yêu nhưng sẽ có tình thân.

Đặc biệt người đó còn đối xử tốt với mình, còn là vợ chồng chung chăn gối bao nhiêu năm.

Muốn giết Hồng Quân thì quá đơn giản nhưng trong lòng Lục Tây sẽ buồn. Kể cả cô ta sống tiếp thì nửa đời còn lại cũng sống trong vẻ day dứt.

Nhưng hiện giờ Lục Tây thật sự khó xử, chính nhà họ Hồng diệt nhà họ Lục, giết bố mẹ của Lục Tây. Hồng Quân lại là người của nhà họ Hồng, cũng được coi là kẻ thù của Lục Tây nhưng Hồng Quân lại là chồng của cô ta.

Bạch Diệc Phi nghĩ, Lục Viễn vì mình mà chết, vì vậy anh muốn báo đáp mối ân tình này cho con gái ông ấy. Hiện giờ anh đã biết thân phận của Lục Tây, cũng hiểu được tại sao Lục Viễn không rời khỏi đảo Lam.

Mặc dù đây là vấn đề khiến người ta đau đầu nhưng Lục Tây là con gái của Lục Viễn thì anh sẽ xử lý ổn thỏa.

Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn Lục Tây và Hồng Quân.

Lục Tây không biết được sự đáng sợ của Bạch Diệc Phi, đồng thời cũng vì anh là lý do dẫn đến việc nhà họ Hồng diệt nhà họ Lục nên cô ta nhìn anh đều là vẻ oán hận.

“Anh chính là Bạch Nhất? Bố mẹ tôi vì anh nên mới bị nhà họ Hồng giết chết?”, Lục Tây lớn tiếng hỏi.

“Đúng vậy”, Bạch Diệc Phi gật đầu.

Lục Tây nghe thấy vậy thì cười lạnh một tiếng, nói: “Vì vậy hiện giờ anh biết em gái tôi không ra tay được nên muốn đứng ra tự mình ra tay?”

“Anh giả làm người ác đúng không?”

“Hừm! Tôi thấy anh không cần giả bộ đâu, vì anh vốn là vậy rồi”, lời mà Lục Tây nói khiến Bạch Diệc Phi không có biểu cảm gì.

Bạch Diệc Phi trước nay không tự coi mình là người tốt nhưng nếu nói là ác nhân thì không đến nỗi đó.

Anh giơ tay lên rồi kê dao lên cổ Hồng Quân. Lục Tây thấy thế lập tức giơ cổ ra, nhắm mắt lại, với kiểu muốn giết thì giết cả đi.

Nhưng Bạch Diệc Phi không ra tay mà chỉ thản nhiên nói: “Tôi có thể không giết Hồng Quân nhưng cô phải đồng ý với tôi một điều kiện”.

Lục Tây nghe thấy vậy thì ngạc nhiên mở mắt ra nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Anh nói tiếp: “Cô đi cùng tôi, rời khỏi nhà họ Hồng”.

Ai biết được khi anh vừa nói xong thì Hồng Quân đột nhiên kích động lớn tiếng hét: “Không, không, tôi sẽ không rời xa cô ấy đâu”.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì hừ lạnh nói: “Câm miệng lại! Mẹ kiếp! Anh tưởng Lục Tây thích mình sao?”

“Cô ta bảo vệ anh là vì anh là chồng trên danh nghĩa thôi, trong lòng cô ta thấy không yên tâm thôi”.

“Trong lòng Lục Tây có anh hay không thì bản thân anh không biết sao?”

“Tôi làm như vậy là muốn cô ấy không vào tình thế khó xử, để cô ấy có thể tiếp tục sống vui. Còn anh sống hay chết chả liên quan mẹ gì đến tôi cả”.

“Nếu biết điều thì câm miệng lại, nếu không thì cô ta sẽ chết cùng anh đấy”.

Lúc này Hồng Quân đờ người ra. Bạch Diệc Phi nói đúng, chỉ có như thế thì Lục Tây mới vui vẻ sống tiếp mà không có gánh nặng tâm lý.

Hồng Quân cúi đầu, vẻ mặt đau khổ.

Bạch Diệc Phi không hề để ý đến cảm xúc của Hồng Quân, chỉ thản nhiên nói: “Tôi có thể không giết anh nhưng nhà họ Hồng tôi sẽ không tha đâu. Tôi biết nếu anh không chết thì sau này chắc chắn sẽ tìm tôi báo thù”.

“Anh cũng có thể yên tâm đến tìm tôi báo thù. Lục Viễn có ân với tôi nên tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa cho con gái ông ấy, không để họ phải khó khăn”.

“Độc trong rượu ban nãy không lấy mạng của anh đâu mà chỉ khiến anh tạm thời mất đi sức lực thôi”.

“Giờ thì mau chóng rút đi”.

Hồng Quân nghe thấy vậy thì trầm ngâm lát, nắm chặt nắm đấm, sau đó từ đất bò dậy. Cả quá trình đó, hắn ta vẫn luôn nhìn theo Lục Tây vì hắn ta không nỡ rời xa Lục Tây.

Nhưng mặc dù Lục Tây nước mắt lưng tròng, cô ta vẫn quyết định không nhìn Hồng Quân một cái. Lúc này hẳn ta mới hực hăng rời đi.

Thấy vậy Lục Tây đột nhiên bật khóc thành tiếng. Lục Miêu Miêu thấy vậy lập tức lại ôm chặt chị mình, nhất thời không biết nên làm như thế nào nữa. Cô ta cũng khóc cùng chị mình.

Nhìn chị em khóc thương tâm nên Bạch Diệc Phi thở dài, nói: “Tôi biết trong lòng các cô hận tôi, nếu muốn báo thù thì tôi chấp nhận. Nhưng tôi hi vọng đợi khi chuyện này kết thúc, đợi tôi đưa các cô đến nơi tốt hơn, hoàn thành lời hứa với Lục Viễn, lúc đó các cô đến báo thù, tôi sẽ không bao giờ phản kháng”.

Nhưng đáp lại anh vẫn là tiếng khóc của hai chị em. Đồng thời lúc này, điện thoại của Bạch Diệc Phi đổ chuông.

Anh lập tức lấy ra nhìn thì phát hiện Lý Tuyết gọi video cho anh. Vì thế anh vội tìm một nơi yên ắng rồi mới bật video lên.

“Anh đang ở đâu đó?”, Lý Tuyết nhìn phong cảnh sau video thì không khỏi tò mò, hỏi.

Còn Bạch Diệc Phi khi nhìn thấy khuôn mặt của Lý Tuyết mà anh ngày ngày nhớ mong thì tim anh như ấm áp trở lại.

Chỉ cần anh nhìn thấy Lý Tuyết thì bất luận có bao nhiêu phiền toái thì tim anh đều trầm lặng hẳn. Sau đó anh nhìn thấy dường như Lý Tuyết đang xoa bụng mình thì mọi cảm xúc như dồn nén, suýt nữa không kìm nổi mà bật khóc.

Nhưng anh vẫn cố kìm chế, khẽ cười nói với cô: “Ở đây vô vị lắm, anh tìm quán bar cho có không khí thôi”.

“Có quán bar sao?”, Lý Tuyết kinh ngạc hỏi.

Bạch Diệc Phi nói với vẻ nhẹ nhõm: “Có chứ, ở đây cái gì cũng có, sau này có cơ hội anh sẽ đưa em đến đây chơi”.

Lý Tuyết nghe thấy vậy thì cười, sau đó khẽ nói: “Chồng à, anh gầy đi rồi, cũng đen đi nữa”.

Nụ cười của Bạch Diệc Phi lập tức như tắt dần. Lúc này, anh thật sự... Thật sự rất muốn gặp Lý Tuyết, có cảm xúc như muốn ngay lập tức bay về bên cô.

Một giây sau, anh lại cười nói: “Đâu có! Anh béo lên ý chứ, lại còn trắng ra nữa, chắc chắn là điện thoại làm anh biến dạng rồi”.

Không muốn để Lý Tuyết lo lắng nên anh lập tức đổi chủ đề, nói: “Vợ à! Mau cho anh xem con nào? Sao bụng em lại to thế?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 790: Kiếp nạn sắp ập tới

“Tất nhiên là to rồi, trong bụng có hai thiên thần mà”, Lý Tuyết cười đáp.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì bật cười, nụ cười có vẻ ngốc nghếch.

Đúng lúc này, Lý Tuyết đột nhiên hỏi: “Chồng ơi! Hiểu Anh đâu rồi? Cô ấy thế nào rồi?”

Bạch Diệc Phi đột nhiên ngậy người ra, đồng thời lúc này không biết tại sao anh lại có cảm giác chột dạ, cười nói: “Cô ấy vẫn ổn”.

Thật ra anh cũng không chắc chắn, vì vậy mới chột dạ và cũng có chút hoảng loạn, không biết nên đối mặt với Lý Tuyết như thế nào nên lập tức nói: “Vợ à! Ông Sa tìm anh có việc nên anh không nói chuyện được nữa. Em giữ gìn sức khỏe nha”.

Sa Phi Dương đứng ở bên cạnh, sau khi nghe thấy thì bước lại rồi lộ nửa phần mặt trong video, vẫy tay chào Lý Tuyết.

Sau đó Bạch Diệc Phi lập tức cúp điện thoại luôn. Anh không biết tối hôm đó đã xảy ra chuyện gì, anh không nhớ nổi anh có làm gì Lưu Hiểu Anh không?

Nếu như thật sự mình đã làm gì đó có lỗi với Lý Tuyết thì sau khi quay về sẽ phải đối mặt với cô ấy như thế nào? Và đối mặt với Lưu Hiểu Anh ra sao? Chuyện này nên giải quyết thế nào mới phải?

Bạch Diệc Phi ử dột néo lên mặt mình một cái, sau đó quay đầu nhìn Sa Phi Dương.

Sa Phi Dương thân nhiên nói: “Bói về phong thủy thì là sở trường của tôi nhưng vấn đề tình cảm thì tôi không có kinh nghiệm”.

Sa Phi Dương đến giờ vẫn chưa kết hôn thì tất nhiên không có kinh nghiệm ở chuyện này rồi.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì cười khở một tiếng, sau đó nói: “Không nói chuyện tình cảm nữa, nói về võ công đi. Cái này là sở trường của chúng ta”.

“Nhà họ Hồng đã không còn cao thủ cấp hai nữa, còn lại chỉ là những người mà Đạo Trường mang đến. Hiện giờ chúng ta có thực lực đấu với chúng rồi”.

“Thông báo với tất cả mọi người, chúng ta chuẩn bị khai chiến”.

Mặc dù Bạch Diệc Phi tìm một nơi yên tĩnh nhưng thật ra lại ở quán bar. Vì vậy Lục Tây và Lục Miêu Miêu đều thấy được nhất cử nhất động và nghe được mỗi câu nói của anh. Vì vậy, sau khi Lục Tây nghe thấy vậy thì trong biểu cảm bi thương còn chứa đựng sự khinh bỉ.

“Hắn tưởng mình là ai, còn định diệt cả nhà họ Hồng sao? Lẽ nào hắn không biết thế lực của nhà họ Hồng lớn thế nào sao?”, Lục Tây nhỏ giọng nói với Lục Miêu Miêu.

Lục Miêu Miêu lại không nghĩ vậy. Bởi vì cô ta từng chứng kiến Bạch Diệc Phi giết Hồng Kỳ như thế nào, vì vậy cô ta nhỏ giọng nói với Lục Tây: “Chị à, anh ta... Thật sự có khả năng đó đấy”.

Nhưng Lục Tây vẫn không tin, thậm chí còn có chút khinh bỉ.

...

Trong tòa nhà lớn nhà họ Hồng, Hồng Phạm ngồi trên ghế sofa đơn, bên cạnh còn bày chiếc bàn nhỏ. Trên bàn là bình trà và một chén trà, nước trong chén trà vẫn đang bốc hơi nghi ngút, rõ ràng là mới đổ ra.

Lúc này sau lưng ông ta còn có một người đẹp đang đấm bóp lưng nữa.

Hồng Phạm nhàn rãi uống trà, hưởng thụ cảm giác được người đẹp phục vụ.

Theo như Hồng Phạm thấy, Bạch Diệc Phi chỉ là nhân vật nhỏ, căn bản không cần Đạo Trường phải thận trọng như vậy, thậm chí để cả người Đạo Trường phải ra tay.

Hồng Phạm thở dài nói: “Nếu như chỉ huy động người của nhà họ Hồng đi bắt Bạch Diệc Phi, vậy thì không chỉ có 30% lực lượng đâu”.

Cô gái đẹp phía sau có thể đâm bóp lưng cho Hồng Phạm, tất nhiên là cũng có địa vị nhất định. Cô ta biết những chuyện gần đây nên cười đáp: “Chắc chủ tịch là người rất độ lượng, kể cả người của ông ta bắt được thì chẳng phải là bắt ở địa bàn của chúng ta sao?”

Hồng Phạm nghe thấy lời này nên cười hì hì, bụng chén trà nhấp một ngụm, nói: “Vẫn là cô biết ăn nói! Đợi sau khi chuyện này kết thúc, địa vị nhà họ Hồng chúng ta ở khu số 4 ở đảo Lam cũng sẽ khác, đến lúc đó...”.

Vẫn chưa nói dứt lời thì có người xông vào hô lớn: “Gia chủ! Không xong rồi”.

Giọng nói của người đó mang theo sự kinh hãi và hoảng sợ khiến Hồng Phạm vừa dấy lên tâm trạng tốt đẹp thì lúc này như bị dập tắt. Ông ta lập tức phản nộ quát: “Mẹ kiếp, hét cái gì vậy? Cái gì không xong, ông đây vẫn còn đang sống sờ sờ đây này”.

“Không... Không phải ạ, là người của chúng ta...”, người đó thấy Hồng Phạm tức giận nên sợ đến nỗi quỳ trên đất, hoảng loạn nói: “Người của chúng ta chết rồi, chết rất nhiều, mấy trăm người đều chết hết, không biết hung thủ là ai...”.

Hồng Phạm nghe thấy vậy thì đập bàn đứng dậy nói: “Nói cái méo gì vậy?”

“Người đâu! Cắt lưỡi đồ chó chết này ngay, dám nói lung tung ở đây”.

Đừng nói là ở khu số 4 mà ngay cả ở đảo Lam cũng không có ai có thực lực có thể tiêu diệt nhiều người nhà họ Hồng như vậy. Vì vậy, tất nhiên Hồng Phạm sẽ nghĩ rằng người này đang nói linh tinh.

Lúc này, Đạo Trường bước vào nói: “Hắn nói không nhất định là giả đâu”.

Sau khi nhìn thấy Đạo Trường, Hồng Phạm lập tức nở nụ cười, khom lưng nói: “Sao chủ tịch lại đến đây vậy?”

Đạo Trường chỉ đáp lại một câu: “Đi điều tra xem, tôi có sáu người đã mất liên lạc”.

“Cái gì?”, Hồng Phạm nghe thấy vậy thì kinh hãi, ý thức được có điều gì không ổn nên lập tức lấy điện thoại ra gọi. Nhưng gọi cho số nào cũng không thấy hồi âm.

“Sao có thể thế được?”, Hồng Phạm cầm điện thoại mà ngây người ra.

Thần sắc của Đạo Trường ngưng trọng hơn hẳn: “Xem ra đúng là thật rồi”.

Hồng Phạm kinh ngạc nhìn Đạo Trường, nói: “Thật sự do Bạch Diệc Phi làm sao?”

“Rất có khả năng này”, Đạo Trường gật đầu nói.

Hồng Phạm vẫn không tin, nói: “Nhưng hắn chỉ là cao thủ cấp ba, hai con trai của tôi đều là cao thủ cấp hai, lợi hại hơn cả hắn. Huống hồ, hắn chỉ có một mình ở đảo Lam, đâu có bản lĩnh lớn thế?”

Đạo Trường nghe thấy vậy thì cười lạnh một tiếng, ánh mắt không vui nhìn Hồng Phạm, nói: “Tôi đã từng nói với ông rồi mà! Đừng có khinh suất, nếu như hắn dễ dàng bị bắt như vậy thì có đến lượt ông không?”

Hồng Phạm như đờ đẫn tại chỗ, đến cả Đạo Trường cũng không trị được hắn thì chẳng phải ông ta sẽ... Lúc này Hồng Phạm mới nhận ra tính

ngghiêm trọng của sự việc: “Vậ... Hiện giờ chúng ta phải làm thế nào?”

Đạo Trưởng suy nghĩ một lát, nói: “Chủ yếu là hấn muốn báo thù cho nhà họ Lục nên nhất định sẽ đến tìm ông! Bây giờ ông hãy gọi tất cả người của mình quay về, chúng ta sẽ bắt rùa trong lọ”.

Hồng Phạm lập tức gậ đầu, sau đó lấy điện thoại ra liên lạc với người ở bên ngoài. Nhưng ông ta gọi bao nhiêu số mà không có ai nghe.

Hồng Phạm lập tức phẫn nộ, nói: “Mẹ kiếp! Ban nầy vẫn nghe điện thoại mà giờ lại dám không nghe? Tai bị điếc sao?”

Nghe thấy vậy, Đạo Trưởng chau mày, dường như có một dự cảm không lành.

Đúng lúc này, Hồng Quân ôm bụng, chậ vật bước vào, sắc mặt khó coi, nói: “Bố đừng gọi nữa, không có ai nghe đâu”.

Sau khi nhìn thấy Hồng Quân, mấy người đều sững người ra. Hồng Phạm thấy Hồng Quân có chút không ổn nên lập tức bước lại, hỏi: “Con sao vậy, bị thương à?”

Hồng Quân không kìm nổi, khó khăn nói: “Bố ơi! Lần này chúng ta chọc vào người không nên chọc rồi”.

“Cái gì?”, Hồng Phạm có chút không tin.

Hồng Quân mím môi, do dự một lát nhưng vẫn không dám nói chuyện Hồng Kỳ đã bị Bạch Diệc Phi giết mà chỉ nói với giọng nghiêm trọng: “Bố ơi! Tập hợp tất cả những người còn lại về đi, nếu không thì không cứu nổi đâu”.

“Những người còn lại chắc vẫn còn 150 người”.

Hồng Phạm đờ đẫn nhìn Đạo Trưởng. Còn trong ánh mắt Đạo Trưởng lúc này lóe lên vẻ chán ghét: “Còn không mau đi đi”.

Hồng Phạm sợ đến nỗi lập tức đá tên thuộc hạ đang quỳ dưới đất, lớn tiếng quát: “Nghe thấy gì chưa? Triệu tập tất cả mọi người lại, còn không mau đi đi”.

Tên đó sợ quá bò lê bò quàng rồi chạy ra ngoài.

Trong thoáng chốc mà nhà họ Hồng đã loạn hết cả.

Còn lúc này, không ai phát hiện ra một tay Đạo Trưởng cho vào trong tay áo dường như đang tính toán gì đó. Không bao lâu, trong ánh mắt của Đạo Trưởng lóe lên vẻ bưng bình: “Hóa ra là như vậy”.

Đạo Trưởng quay đầu nhìn Hồng Phạm một cái, Hồng Phạm cũng hoảng loạn nên không để ý quá nhiều đến Đạo Trưởng. Và trong lúc nhà họ Hồng đang hỗn loạn, Đạo Trưởng đã chậm rãi rời khỏi tòa nhà lớn của nhà họ Hồng. Tất cả mọi người đều không ai để ý nhưng chỉ có duy nhất một người.

Đó chính là cô gái đẹp đứng đấm bóp lưng cho Hồng Phạm ban nãy.

Sau khi nhìn thấy cảnh này cô ta suy nghĩ một lát, cũng nhân lúc mọi người không để ý nên đã chạy đi.

Qua một phen điều động, nhà họ Hồng đã tập hợp lại những người còn lại, canh phòng tòa nhà nghiêm ngặt. Thậm chí họ còn lấy ra mấy chục khẩu súng tàng trữ trong nhà. Có súng trong tay, cuối cùng Hồng Phạm cũng tự tin hơn rồi nói với Hồng Quân: “Với trận địa hiện giờ thì kể cả hãn dảm đến thì cũng bị bắn thành cái sàng luôn”.

Hồng Quân nghe thấy vậy thì cũng thở phào một cái.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 791: Điều hồ ly sơn

Tiếp sau đó, tất cả mọi người của nhà họ Hồng đã bày sẵn thế trận chờ đợi Bạch Diệc Phi chui vào lưới.

Xong, bọn họ đợi đã hai tiếng đồng hồ mà Bạch Diệc Phi vẫn không xuất hiện.

Hồng Quân nhíu chặt lông mày, nói: “Thế là sao, đáng lẽ anh ta phải tới rồi mới đúng”.

Nhưng Hồng Phạm bật cười: “Xem ra là bị thế trận của chúng ta dọa cho sợ hết hồn, không dám đến rồi”.

Hồng Quân nhíu mày lắc đầu nói: “Không, điều này rất bất thường”.

“Có cái gì mà bất thường?”, Hồng Phạm chẳng để tâm nói: “Quân Nhi, có phải con suy nghĩ phức tạp quá không?”

Biểu cảm của Hồng Quân nghiêm túc, lắc đầu nói: “Bố, chẳng lẽ bố không cảm thấy bất hợp lý sao?”

“Nếu như anh ta thực sự muốn tìm đến nhà họ Hồng của chúng ta báo thù, phản ứng đầu tiên hẳn là phải dốc hết sức xông vào nhà chúng ta mới đúng”.

“Nhưng anh ta lại không hề làm vậy, mà anh ta lại giết dần từng người ở bên ngoài của chúng ta, như vậy, có khác gì đang nói cho chúng ta, bọn họ đến trả thù, sau đó cố ý cho chúng ta thời gian để đưa ra đối sách”.

Nghe vậy, Hồng Phạm khẽ nhíu mày đắm chiêu suy nghĩ, nói: “Anh ta có phải đang cảm thấy là giết được người nào hay người đấy, chứ không nghĩ nhiều như vậy?”

Hồng Quân lắc đầu, không nói gì.

Thấy vậy, Hồng phạm không khỏi than thở: “Kỳ Nhi cũng không biết đã đi đâu rồi? Nó mà ở đây, chắc chắn sẽ suy nghĩ kỹ càng hơn”.

“Hay là con gọi cho em trai con đi, bố gọi cho nó mà nó không nghe máy”, Hồng Phạm quay đầu nói với Hồng Quân.

Hồng Quân nghe vậy thì mặt lập tức biến sắc.

Gọi điện thoại cho Hồng Kỳ, đương nhiên gã sẽ không nghe máy, bởi vì gã đã bị Bạch Diệc Phi giết chết rồi.

Nhưng hẳn ta làm sao có thể nói chuyện này cho Hồng Phạm biết được, Hồng Phạm đã hơn bảy mươi tuổi rồi, giờ nói với ông ta con trai ông ta chết rồi, ông ta có chịu đựng được nỗi cú sốc này không?

Hồng Quân vẫn không nói ra, chỉ trả lời: “Cứ đợi mọi việc bên này kết thúc rồi con sẽ phái người đi tìm nó”.

“Haiz, đây là thời khắc quan trọng của gia đình, cũng chẳng biết nó chạy đi đâu rồi, đúng là không để cho người ta bớt lo được”, Hồng Phạm bắt đầu dĩ thờ dài.

Lúc này, Hồng Phạm đột nhiên nhìn xung quanh rồi nghi hoặc hỏi: “Chủ tịch đi đâu rồi?”

Hồng Quân cũng giật mình nhìn xung quanh bốn phía nhưng không tìm thấy bóng dáng của Đạo Trường đâu cả.

Lúc này, một người bên dưới đáp: “Gia chủ, ngài Chủ tịch mới vừa rời đi rồi”.

Nghe vậy, Hồng Phạm lập tức mỉm cười, nói với Hồng Quân: “Xem ra Đạo Trường rất yên tâm với thực lực của chúng ta cho nên mới rời đi, nếu không ông ta chắc chắn sẽ ở lại đây cùng đợi”.

Nhưng Hồng Quân lại không nghĩ vậy, lòng mày hẳn ta nhú lại sâu hơn.

Đột nhiên, trong đầu hẳn ta loé lên một suy đoán.

“Bố, hỏng rồi, chúng ta trúng kế rồi”.

Hồng Phạm nghe vậy thì khựng lại, nghi hoặc nhìn Hồng Quân.

Sắc mặt Hồng Quân nghiêm trọng, nói: “Anh ta... anh ta không chỉ đơn giản là tìm chúng ta trả thù, mà là muốn lấy được đảo Lam!”

“Mau lên! Bây giờ, ngay lập tức gọi cho mỏ vàng của khu số 4”.

Hồng Phạm thấy hấn ta như vậy thì lại càng khó hiểu, thậm chí là ngỡ ngác.

Chẳng qua mặc dù ông ta chưa hiểu ý của Hồng Quân nhưng cũng ý thức được việc này có chút không đúng, cho nên ông ta lập tức lấy điện thoại ra gọi điện.

Nhưng sau khi bấm hai cuộc gọi, Hồng Phạm có chút lầy lăm lăm nói: “Mỏ số 2 và số 6 không liên lạc được...”.

Hồng Quân nghe vậy, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Hấn giờ này phút này đã hiểu được vì sao mà Đạo Trưởng rời đi rồi, bởi vì ông ta đã quá thất vọng với nhà họ Hồng, thậm chí ông ta đã coi nhà họ Hồng là một tấm bia đỡ đạn.

Mà Hồng Phạm lúc này cuối cùng cũng ý thức được sự việc không hề đơn giản như ông ta đã nghĩ, có chút hoảng loạn hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”

Hồng Quân cười khỏ lắc đầu nói: “Ở đảo Lam, mỏ vàng chính là mạch máu, ai có nhiều mỏ vàng thì người đó quyền nói chuyện, là do chúng ta sơ sót rồi”.

“Bạch Diệc Phi rất thông minh, bề ngoài anh ta muốn tìm chúng ta báo thù, cố ý giết nhiều người của chúng ta như vậy là để chúng ta cho rằng mục tiêu tiếp theo của anh ta chính là xào huyết của chúng ta”.

“Trên thực tế, anh ta đã âm thầm khiến chúng ta tập trung hết người của mình về đây, để anh ta có thời gian đi lấy mỏ vàng của chúng ta”.

“Chiêu này, quả là độc ác”.

Nghe xong những lời này, Hồng Phạm lại càng hoảng hốt, ông ta nói bằng giọng sốt ruột: “Vậy con nói giờ chúng ta phải làm gì đây?”

“Như vậy đi”, Hồng Quân suy nghĩ một chốc: “Mau bảo người của chúng ta mang theo súng, lập tức đi cứu viện mỏ vàng số 4 và số 5, hai mỏ vàng này cách hai mỏ vàng đã bị mất liên lạc kia khá xa, bọn họ hẳn là vẫn còn chưa kịp đi đến đó”.

“Nhưng nếu như vậy...”.

Hồng Phạm chẳng có nhiều kiên nhẫn như vậy, nghe hẳn ta nói hết bèn nói: “Đừng chỉ là nữa, mau theo cách của con mà làm đi”.

Bạch Diệc Phi từ đầu tới cuối đều không xuất hiện, cho nên Hồng Phạm lại càng tin vào lời của Hồng Quân.

Hồng Phạm lúc này mới thấy sợ, đồng thời cũng ý thức được ông ta quả thực đã coi thường Bạch Diệc Phi rồi, lời nhắc nhở của Đạo Trưởng không phải bởi vì ông ta quá mức cẩn thận mà là bởi vì Bạch Diệc Phi quả thực không đơn giản.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Hồng Quân, hơn một trăm người còn lại đều xuất phát, chia làm hai đội đi đến mỏ vàng số 4 và số 5.

...

Đúng vào lúc mà bọn họ xuất phát, Đạo Trưởng đã đến được mỏ vàng số 4.

Tổng cộng có sáu mỏ vàng tại khu số 4, trong đó mỏ vàng to nhất là mỏ số 4, nó to đến mức bằng năm mỏ vàng kia cộng lại.

Cho nên sau khi Đạo Trưởng cân nhắc, bèn lập tức chạy đến mỏ vàng số 4 này, đợi Bạch Diệc Phi xuất hiện.

Dương nhiên ông ta không đến đây một mình, ông ta còn đưa theo sư đệ của ông ta cùng với sáu người cao thủ cấp hai còn lại.

Bọn họ lúc này đang đứng trên toà tháp của mỏ vàng.

Sư đệ của Đạo Trưởng và Đạo Trưởng đứng chung với nhau, ông ta nhìn về phía xa xa, khinh khỉnh cười nói: “Quả thực Bạch Diệc Phi có chút khôn vặt, nhưng đáng tiếc là, đối thủ của anh ta lại chính là sư huynh đây”.

“Hắn ta chắc chắn không thể ngờ tới được, sư huynh đã nhìn thấu hắn ta từ lâu rồi, chỉ cần hắn ta tới, chắc chắn sẽ khiến cho hắn chết tại đây”.

Đạo Trưởng nghe câu này thì trên mặt chẳng có biểu cảm gì, nhưng trong ánh mắt lại lộ rõ vẻ tự tin, sau đó hờ hững nói: “Vẫn không được lo là, thực lực mấy người thủ hạ của hắn ta không tính là yếu”.

Sư đệ của Đạo Trưởng tâm bực: “Đám người đó cũng chỉ có mỗi Trần Ngạo Kiêu và Sa Phi Dương còn được, em giữ chân một người, người còn lại không phải sẽ dễ dàng bị sư huynh giải quyết hay sao?”

“Còn về những người khác, để sáu cao thủ hạng hai còn lại đi giải quyết, chắc chắn là không có vấn đề gì”.

“Hơn nữa lần này chúng ta không giở chiêu trò gì với bọn họ, sau khi nhìn thấy người thì việc đầu tiên là bắt lấy Bạch Diệc Phi, những người khác cũng sẽ không dám xằng bậy nữa”.

Sáu cao thủ hạng hai đứng phía sau bọn họ đều gật đầu đồng ý.

Xong, Đạo Trưởng vẫn nhíu chặt lông mày rồi mới trả lời: “Đã qua bao lâu rồi?”

Sư đệ của Đạo Trưởng liếc nhìn thời gian, trả lời: “Hơn ba giờ đồng hồ rồi”.

Sau đó ông ta cười khinh bỉ nói: “Em thấy Bạch Diệc Phi chắc là sợ rồi, lâu như vậy mà còn chưa đến, có lẽ là biết chúng ta đã đoán được kế hoạch của hắn ta cho nên mới không dám đến nữa”.

“Không!”, Đạo trưởng nhíu mày lắc đầu. “Hắn ta không phải không dám tới”.

Lúc này, từ phía xa có mấy chiếc xe tải đang lao tới.

Sư đệ của Đạo Trưởng nhìn thấy, chỉ vào mấy chiếc xe kia cười nói: “Sư huynh, bọn họ tới rồi!”

Vẻ mặt của đám người còn lại rất nghiêm túc, tất cả đều nhìn về phía mấy chiếc xe tải kia.

Nhưng đợi khi xe tải đến gần, bọn họ mới phát hiện người trên xe đều mặc bộ đồng phục của nhà họ Hồng, thậm chí có người tay còn đang cầm súng.

Đám người này đáng lẽ đều phải bảo vệ ở Biệt phủ hoàng gia mới đúng.

Thấy cảnh này, mặt Đạo Trưởng liền biến sắc: “Hồng rồi, trúng kế rồi!”

“Hả?”, sư đệ của Đạo Trưởng mặt thộn ra nhìn về phía Đạo Trưởng.

...

Nhưng Bạch Diệc Phi lúc này đã xuất hiện ở bên trong Biệt phủ của nhà họ Hồng.

Biệt phủ của nhà họ Hồng bây giờ gần như trống không, đám người còn lại kia đều đã bị Hồng Quân đưa đi chi viện cho mỏ vàng số 4 hết rồi.

Cho nên, sau khi Từ Lăng dẫn theo người của đội Cuồng Sa lên vào bên trong, rất nhanh đã hạ gục mười mấy tên bảo vệ.

Trong sảnh chính chỉ còn lại Hồng Phạm cùng với mấy gia quyến của ông ta

Tất cả bọn họ đều đang quỳ trên mặt đất, toàn thân run rẩy.

Bạch Diệc Phi bước vào trong sảnh chính, ung dung ngồi xuống chiếc ghế sofa, còn lôi ra một điều thuốc châm lên, hít một hơi rồi mới liếc mắt hờ hững nhìn về phía Hồng Phạm: “Ông là gia chủ của nhà họ Hồng, Hồng Phạm?”

Hồng Phạm ngẩng đầu nhìn Bạch Diệc Phi, rất sợ sệt hỏi: “Anh... anh là ai?”

Bạch Diệc Phi thờ ơ đáp: “Tôi tên là Bạch Diệc Phi”.

Sắc mặt Hồng Phạm lập tức cắt không còn hột máu.

Đây chính là Bạch Diệc Phi?

Là người mà ông ta vẫn luôn khinh thường, thậm chí ông ta còn cho rằng Bạch Diệc Phi chỉ đơn độc một mình?

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 792: Giết Hồng Phạm

Tại sao bên cạnh anh ta lại có nhiều người như vậy?

Sao anh ta lại có bản lĩnh như vậy?

Những người mà anh ta mang đến lại là ai? Sao mà cũng có bản lĩnh như thế?

Đương nhiên, khiến Hồng Phạm càng kinh hãi hơn là: “Anh... anh không phải nên ở mỏ vàng số 4...”.

“Sống mái với Đạo Trường và người của nhà họ Hồng mấy người đúng không?”, Bạch Diệc Phi ngắt lời của Hồng Phạm.

Lời nói của Hồng Phạm nghẹn lại trong miệng, còn ngây ngô gật đầu.

Bạch Diệc Phi lại bật cười lạnh lùng: “Ông cho là tôi thực sự không biết Đạo Trường đang ở đâu sao?”

Hồng Phạm sửng sốt, thậm chí có chút sững sờ.

“Tôi và Đạo Trường đã là đối thủ từ lâu lắm rồi, ông ta hiểu được tôi, tôi cũng hiểu ông ta”, Bạch Diệc Phi cười nói: “Tôi giương Đông kích Tây, cho nên ông ta chắc chắn sẽ đoán mục đích của tôi chính là mỏ vàng”.

“Mà cũng chính vì ông ta hiểu tôi, cho nên, ông ta cũng sẽ đoán được mục đích thực sự của tôi không chỉ là nhà họ Hồng, mà là thiết lập lại trật tự của hòn đảo Lam này”.

Hồng Phạm gật đầu theo, thậm chí còn có chút khó hiểu nói: “Vậy thì bây giờ anh nên ở mỏ vàng chứ!”

Bạch Diệc Phi liếc mắt nhìn ông ta một cái, giống như đang nhìn một tên ngốc.

Hồng Phạm khựng lại, ý thức được mình đã hỏi một câu hỏi vô cùng ngu ngốc, không khỏi rũ mắt xuống.

Bạch Diệc Phi bật cười: “Tôi đã biết Đạo Trưởng đoán được điểm này rồi, tôi mà còn đi đến mỏ vàng nữa thì không phải tự tìm đường chết cho mình à?”

Hồng Phạm chỉ nghe mà không hề đáp lại, bởi vì ông ta không dám.

Bạch Diệc Phi nhếch mép cười lạnh: “Mục đích của tôi quả thực là muốn thiết lập lại trật tự cho đảo Lam, muốn khiến xã hội đen tối này được nhìn thấy ánh sáng một lần nữa, nhưng mà...”.

“Trước đó, tôi phải trả được thù với nhà họ Hồng đã”.

Nói xong câu này, anh quay ra bên ngoài gọi: “Có thể vào được rồi”.

Cho nên, ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía cửa.

Tiếp đó, bọn họ nhìn thấy Lục Tây và Lục Miêu Miêu cùng nhau bước vào.

Mà khi Lục Tây nhìn thấy Hồng Phạm cùng với mấy người thủ hạ còn lại đều đang quỳ trước mặt Bạch Diệc Phi thì giật mình sững sốt.

Trước kia cô ta cho rằng Bạch Diệc Phi chỉ là một tên cuồng đồ không biết trời cao đất dày, hầu như không biết được thế lực của nhà họ Hồng khủng bố đến mức nào.

Nhưng mà, bây giờ cô ta mới ý thức được, những lời mà Bạch Diệc Phi nói hoá ra đều là thật, mà bản thân cô ta mới giống như một tên hề, không biết được thế lực của Bạch Diệc Phi lớn đến mức nào.

Trên thực tế, không chỉ Lục Tây, mà còn tất cả người nhà cùng với đám quân binh của nhà họ Hồng đã đi chi viện mỏ vàng kia đều đã ý thức được, lần này nhà họ Hồng đã dây vào người mà bọn họ không nên xúc phạm.

Bạch Diệc Phi hờ hững nói: “Tôi có ý tưởng muốn thiết lập lại trật tự của đảo Lam, là bởi vì nhà họ Lục bị nhà họ Hồng giết hại, nhưng mà hai việc này không thể lẫn lộn”.

“Muốn thiết lập lại đảo Lam là việc của tôi, mà trước đó, Lục Viễn lại có ơn với tôi cho nên thù của nhà họ Lục, tôi cũng buộc phải trả”.

Nghe Bạch Diệc Phi nói đến Lục Viễn, vành mắt của Lục Tây và Lục Miêu Miêu bắt giác đỏ ửng, nước mắt theo khoé mắt chảy dài xuống hai bên má.

Mà Hồng Phạm đã ý thức được Bạch Diệc Phi muốn làm gì. . Truyện Tổng Tài

Hồng Phạm vô cùng sợ hãi.

Tuy rằng bây giờ ông ta cũng đã ngoài bảy mươi tuổi rồi, nhưng người càng già thì lại càng không muốn chết, hơn nữa, ông ta ở đây làm hoàng đế lâu như vậy, nên càng không muốn chết.

Sau khi Hồng Phạm ý thức được điểm này, trong mắt ông ta ngập sự kinh hoàng, sau đó không kiềm được dập đầu cầu xin: “Không, đều không liên quan đến tôi, là ý của ông Khúc, là ông Khúc nói muốn gây phiền phức cho các người”.

“Anh làm ơn, đừng giết tôi, đừng giết tôi, đúng rồi, tôi, tôi có rất nhiều tiền, tôi sẽ đưa hết tất cả tiền của khu số 4 này cho mấy người, còn có nhà cửa, công xưởng đều sẽ đưa cho mấy người...”.

“Cộp cộp cộp...”.

Hồng Phạm vừa nói vừa dập đầu.

Lúc này, Bạch Diệc Phi lại ném một thanh mã tấu xuống dưới chân của Lục Tây và Lục Miêu Miêu.

“Loeng choeng!”

Thanh mã tấu rơi trên nền đất phát ra âm thanh chói tai.

Sau đó Bạch Diệc Phi hờ hững nói: “Lục Miêu Miêu, tôi đã đồng ý với cô, để cô tự tay báo thù, bây giờ, cô có thể báo thù rồi đó”.

Lục Miêu Miêu nhìn chăm chăm vào thanh mã tấu dưới chân mình, sững sờ.

Cả người Hồng Phạm cứng đờ, sau đó bất giác run lên bần bật.

Bất kể Hồng Phạm nói gì, cầu xin thế nào đều vô dụng.

Bởi vì Bạch Diệc Phi sẽ không cho ông ta bất cứ sự khoan dung nào, anh cũng không phải tên ngốc, nói cái gì cũng sẽ tin.

Lục Miêu Miêu sau khi hoàn hồn thì sắc mặt tái mét.

Cô ta chẳng qua chỉ là một cô gái mới vừa tròn mười tám tuổi, cho dù từ nhỏ sống ở đảo Lam đen tối này nhưng vẫn giữ được sự ngây thơ lãng mạn hiếm có.

Một cô gái như vậy, mà bây giờ lại bảo cô ta đi giết người, không phải là làm khó cho cô ta hay sao?

Nhưng dù sắc mặt tái nhợt đến đâu, Lục Miêu Miêu cũng quyết nghị thanh mã tấu lên, kiềm chế sự căng thẳng và sợ hãi trong lòng, từng bước bước về phía Hồng Phạm.

Sau khi nhìn thấy Lục Miêu Miêu bước tới, thậm chí ông ta còn vừa lui lại phía sau vừa dập đầu: “Cô gái nhỏ, đừng giết tôi, chị của cô còn là con dâu của tôi nữa kia, cô nể tình chúng ta là nhà thông gia với nhau, cô làm ơn đừng giết tôi, tha cho tôi đi”.

Lục Miêu Miêu nước mắt lưng tròng, nghe thấy lời này liền lớn tiếng chất vấn: “Ông có tư cách gì mà nói chúng ta là nhà thông gia? Ông cho người đến giết cả nhà họ Lục, từ trên xuống dưới tổng cộng mười lăm

người, lúc đó sao ông lại không nghĩ nể tình chị tôi là con dâu của ông mà tha cho chúng tôi?”

“Cho nên, tôi vì cái gì mà phải tha cho ông?”

Lục Miêu Miêu từ từ nâng thanh mã tấu trong tay lên, trong ánh mắt xẹt qua một vẻ kiên định và dứt khoát.

Hồng Phạm thấy vậy, biết là mình có nói thêm nữa cũng chẳng ích gì, đôi mắt xoay một cái, đột nhiên bò dậy, dùng đầu húc mạnh vào đùi của Lục Miêu Miêu.

Lục Miêu Miêu bị ông ta húc cho ngã lăn ra đất.

Hồng Phạm tranh thủ thời cơ đứng dậy chạy thẳng ra ngoài.

Nhưng ông ta mới vừa chạy được hai bước, thanh mã tấu từ phía sau đã xuyên qua cơ thể ông ta, phía trước bụng còn nhìn thấy đầu mũi đao.

Cả người Hồng Phạm khựng lại, ông ta ông thể tin được quay đầu lại nhìn.

Phát hiện người cầm đao đâm ông ta lại là Lục Tây.

Trước đây khi Lục Tây đối diện với Hồng Phạm, có lần nào mà không cực kỳ cẩn thận, run lẩy bẩy, nhưng mà bây giờ, Lục Tây lại cho ông ta một đao.

Lục Tây sau khi nhìn thấy Lục Miêu Miêu bị húc ngã liền không do dự nhặt thanh mã tấu lên đâm thẳng vào người Hồng Phạm, cô ta nhìn Hồng Phạm, nước mắt đầy mặt nói: “Bố, để con tiễn bố lên đường”.

Hồng Phạm hai mắt trợn trừng, nhấc tay lên định tóm lấy Lục Tây, trong miệng dường như còn muốn nói gì đó, nhưng sự đau đớn trong cơ thể khiến ông ta không thể nhấc nổi cánh tay lên, lời cũng không nói ra được khỏi miệng.

Lúc này, Lục Tây lại dùng sức đẩy thanh mã tấu về phía trước, hai mắt Hồng Phạm trợn ngược, sau đó ngã gục về phía trước, hai chân quỳ trên đất, đầu cũng không còn sức chống đỡ mà rũ xuống.

“Tí tách tí tách...”

Máu tươi theo mũi đao nhỏ xuống nền đất.

Lục Tây theo phản xạ buông tay ra, sau đó cúi đầu nhìn vào đôi bàn tay đang run rẩy của mình.

Cô ta đã giết Hồng Phạm.

Đã giết chết một người vừa là bố chồng lại vừa là kẻ thù giết chết bố mình.

Nhưng vào lúc này, tôi nhiên có một tiếng hét vang lên.

“Bố!”

Không biết từ lúc nào, Hồng Quân đã chạy vào bên trong, vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng này.

Hồng Quân như phát điên muốn xông vào nhưng lại bị người mặc đồ đen ngăn lại.

Bạch Diệc Phi thấy vậy, suy nghĩ một chút, anh đã từng hứa với Lục Tây là không giết Hồng Quân, cho nên khi Hồng Quân không hề có ý định ra tay với anh thì anh sẽ nói được làm được.

Cho nên Bạch Diệc Phi hất tay, để người mặc đồ đen lui về chỗ của mình.

Không có người mặc đồ đen ngăn lại, Hồng Quân loạng choạng bước về phía Hồng Phạm.

Cả quá trình này, sắc mặt hắn ta dường như đã mất đi sự kinh hãi lúc này, gương mặt hắn ta vô cảm tiến vào bên trong, giống như một cái xác

không hồn vậy.

Còn Lục Tây thì ngây ra.

Cô ta không bao giờ nghĩ được, lúc cô ta giết Hồng Phạm lại bị Hồng Quân nhìn thấy.

Cô ta lúc này vừa ngỡ ngàng lại vừa không biết phải làm sao.

Hồng Quân bước đến trước mặt Hồng Phạm, chẳng thềm nhìn đến Lục Tây, sau đó “Bịch” một tiếng quỳ xuống trước mặt Hồng Phạm.

Sau khi Lục Tây nghe thấy âm thanh này, trái tim nảy lên một cái nhìn qua, cô ta dường như muốn nói gì đó, cuối cùng lại chẳng thể mở miệng nói được gì.

Hồng Quân dập đầu ba cái với Hồng Phạm, sau đó dờ dẫm bẻ thi thể của Hồng Phạm lên rồi xoay người rời đi.

Từ đầu đến cuối, Hồng Quân không hề nhìn đến Lục Tây một lần.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 793: Không để anh em của mình hy sinh vô ích

“Bịch!”

Lục Tây nhìn Hồng Quân đờ đẫn rời đi, cô ta không thể kiềm chế được nữa ngồi bệt xuống đất khóc nức nở.

“Anh ấy chắc chắn là hận tôi đến chết!”

Lục Miêu Miêu không biết làm thế nào để an ủi cô ta, chỉ đành ngồi xồm xuống bên cạnh ôm lấy cô ta.

Bạch Diệc Phi thấy vậy, trong lòng vừa cảm khái lại vừa phức tạp.

Đột nhiên anh nghĩ: tâm trí của một người rớt cuộc phải đến mức nào, mới có thể duy trì được lý trí trong hoàn cảnh bố mẹ mình chết thảm như vậy.

Nếu là anh, anh tự thấy sẽ không làm được.

Nếu Lý Tuyết, hoặc Bạch Vân Bằng và Ngô Quế Hương, bất kỳ ai trong số họ mà bị giết ở ngay trước mặt anh, anh sợ là bản thân mình sẽ mất đi lý trí mà xông lên liều mạng với kẻ thù.

Mà vừa rồi, Hồng Quân lại có thể kiềm chế được.

Hắn ta nhìn thấy bố ruột của mình bị người ta đâm cho một đao mà chết, ngoài việc lúc đầu cảm thấy kinh hoàng ra, sau đó đều không có biểu cảm gì nữa, thậm chí còn chẳng rỏ lấy một giọt nước mắt.

Có thể thấy được tâm trí của Hồng Quân bình tĩnh và mạnh mẽ đến mức nào, như vậy có thể thấy được, hắn ta cũng là một người rất đáng sợ.

Sợ là hắn ta đi đến giữa đường mới ý thức được có điều không đúng cho nên mới tự mình chạy về đây.

Nghĩ đến đây, Bạch Diệc Phi không thể không nói với Lục Tây: “Dù gì thì cuối cùng cũng phải trở thành người dung, tốt nhất sớm buông tay đi”.

Lục Tây vừa khóc vừa ngẩng đầu nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi bắt đắ dĩ thờ dài, nói: “Kẻ thù của anh ta là tôi, không phải cô”.

“Về phần kẻ thù của cô, nếu như cô vẫn có suy nghĩ như trước đây thì sẽ chỉ còn lại tôi thôi”.

Tiếng khóc của Lục Tây nhỏ dần, sau đó yên lặng nhìn Bạch Diệc Phi.

Lục Miêu Miêu cũng nhìn Bạch Diệc Phi, dường như đang nghĩ cái gì, sau đó yên lặng lắc đầu.

Những người khác không nói gì cả, cả sảnh chính đều yên lặng.

Đúng lúc này, Trần Hạo bước vào, đưa cho Bạch Diệc Phi một tờ biên lai: “Anh, anh nhìn cái này”.

“Em tìm được cái này trong phòng của Hồng Phạm”, Trần Hạo chỉ vào tờ biên lai, lại nói: “Em đọc thì thấy có vấn đề”.

Bạch Diệc Phi cúi đầu xem xét, phát hiện đó là một tờ danh sách hàng hoá, mà ở cột giá cả của danh sách đó lại ghi là một tỷ tệ.

Bạch Diệc Phi sau khi nhìn thấy dãy số này lập tức nhíu chặt lông mày, sau đó quay ra dặn dò: “Lập tức đi tìm”.

“Vâng, anh”, Trần Hạo gật đầu, sau đó mang theo mấy người mặc áo đen, lại bắt thêm mấy gia quyến của nhà họ Hồng hỏi: “Kho ở đâu?”

Người đó sợ đến mức run rẩy, đương nhiên cũng không dám phản kháng, cho nên đã đưa theo nhóm người Trần Hạo đi vào trong kho.

Chẳng bao lâu sau bọn họ đã quay lại.

Trần Hạo cầm trong tay mấy viên gạch vàng, đi tới trước mặt Bạch Diệc Phi rồi đưa nó cho anh.

Bạch Diệc Phi cầm lấy viên gạch vàng, xem xét thật kỹ rồi lại sờ lên hoa văn trên đó, mặt anh liền biến sắc.

Đây là viên gạch vàng của kho vàng số ba!

Nhưng bấy lâu nay, gạch vàng của kho số 3 chỉ có anh từng mang ra ngoài, hơn nữa anh mới dùng có một lần, mà lần đó vừa đúng trả hết một lần với giá trị một tỷ.

Bạch Diệc Phi nhíu mày, sau đó quay đầu nhìn Từ Lãng đang ở cách chỗ bọn họ không xa, lại nói nhỏ với Trần Hạo: “Tạm thời giữ bí mật”.

Trần Hạo hiểu ý của anh, lập tức gật đầu.

“Reng reng reng...”

Điện thoại di động của Bạch Diệc Phi vang lên, anh lấy điện thoại ra nghe.

Đầu dây bên kia là một người mặc đồ đen: “Đại ca, người của nhà họ Hồng và Đạo Trưởng đang trên đường quay về”.

“Đã hiểu”.

Bạch Diệc Phi cúp điện thoại, sau đó nói với mọi người: “Lập tức thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rút”.

Nghe được mệnh lệnh, tất cả mọi người lập tức hành động.

Lục Tây đã tỉnh táo lại, nhìn nhóm người Bạch Diệc Phi chuẩn bị rút lui liền cho là bọn họ đã sợ, trong lòng không khỏi nảy sinh cảm giác khinh bỉ: “Còn tưởng anh giỏi lắm chứ? Nếu như thực sự phải sống mái với nhau, anh cũng phải sợ thế lực của nhà họ Hồng”.

Bạch Diệc Phi chỉ dùng ánh mắt thờ ơ nhìn cô ta một cái, không hề có ý định giải thích, sau đó tiếp tục thu dọn đồ đạc với mọi người, rút khỏi nhà họ Hồng.

Lục Tây cũng đi theo bọn họ rời khỏi nhà họ Hồng, nhưng thái độ của Lục Tây với Bạch Diệc Phi rất tệ, giọng nói lạnh lùng: “Mặc dù anh đã giúp chúng tôi trả thù, nhưng chị em chúng tôi cũng sẽ không cảm kích anh”.

“Nói đến cùng, sự việc này cũng là do anh, nếu không phải vì anh thì nhà chúng tôi làm sao lại gặp phải chuyện này được”.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy viên gạch vàng trị giá một tỷ tệ kia khiến anh có một dự cảm và suy đoán không hề hay ho, cho nên trong lòng anh có chút sốt ruột và lo lắng, mà Lục Tây lúc này lại cứ ở bên cạnh nói mấy lời như vậy khiến anh thấy hơi bực bội.

Cho nên lúc đi ra khỏi Biệt phủ, Bạch Diệc Phi không kiềm được xoay người lớn tiếng nói với Lục Tây: “Đủ rồi! Trước đó tôi từng nói rồi, việc này quả thực là do tôi mà ra, trước giờ tôi chưa từng nghĩ sẽ đi phủ nhận nó”.

“Tôi cũng từng nói, mấy người có thể đến tìm tôi trả thù, đợi sau khi tôi làm xong hết những việc mà tôi muốn làm, mấy người lúc nào cũng có thể đến tìm tôi”.

“Nhưng không phải bây giờ, cho nên cô ngậm miệng lại cho tôi!”

Nói xong những lời này, Bạch Diệc Phi mang theo nhóm người của mình rời đi.

Để lại Lục Tây sững sờ tại chỗ.

Từ khi gặp được Bạch Diệc Phi, cô ta chưa từng thấy Bạch Diệc Phi nổi cáu bao giờ, lại thêm anh vẫn luôn tỏ ra bình tĩnh ung dung, khiến cho cô ta nghĩ rằng Bạch Diệc Phi là người khá tốt tính, hơn nữa trong lòng anh còn luôn có cảm giác áy náy với bọn họ.

Vì vậy, lúc này khi Bạch Diệc Phi bị cô ta nói đến mức phát cáu, ánh mắt nhìn vào cô ta cũng lạnh lùng vô cùng, Lục Tây mới bị dọa cho đến mức chết trân tại chỗ như vậy.

Lục Miêu Miêu thấy vậy liền kéo bàn tay của Lục Tây, nhỏ giọng nói: “Chi, anh ấy...”.

Nhưng cô ta còn chưa kịp nói gì, Trần Hạo đã đột nhiên quay trở lại, cười một tiếng với Lục Tây: “Bản thân mình rõ là một con ếch ngồi đáy giếng, nhưng lại đi cười nhạo người khác, trong mắt người khác, sẽ chỉ cảm thấy rất nực cười”.

Lục Tây nghe vậy, nổi khùng trợn mắt nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo là người không thể chấp nhận cho kẻ khác nói xấu Bạch Diệc Phi, anh ta biết rất rõ cái tốt của Bạch Diệc Phi, cho nên, anh ta mới không nhìn được mà quay trở lại.

“Cô thực sự cho rằng anh tôi sẽ sợ cái nhà họ Hồng kia sao? Nhà họ Hồng trong mắt anh tôi còn chẳng bằng một cái rắm!”

“Hôm nay tôi sẽ nói cho cô biết, nếu phải liều mạng thì trước giờ anh tôi chưa từng biết sợ, hơn nữa thực lực của chúng tôi là thứ mà cô không bao giờ có thể tưởng tượng được, cho dù nhà họ Hồng và Đạo Trưởng hợp lại cũng chưa chắc đã có cơ hội chiến thắng”.

"Muốn biết tại sao anh tôi không đánh nhau trực diện không?"

Trần Hạo chỉ vào bọn họ, rồi lại chỉ vào mấy người còn lại, cuối cùng mới chỉ về đám anh em đi phía trước, nói: “Bởi vì mấy người, mấy người, còn có mấy người kia và tôi”.

“Nếu đánh nhau trực diện thì tất cả mọi người đều sẽ phải chết, có thể cô muốn nói là mọi người đều không sợ chết, nhưng mà cái tôi muốn nói là, anh tôi sợ”.

“Anh ấy không phải sợ bản thân mình sẽ chết, mà là sợ những anh em của anh ấy sẽ chết!”

“Để cho anh em của mình hy sinh một cách vô ích, anh tôi tuyệt đối sẽ không làm như vậy”.

“Tiếp sau đây cô cứ chống mắt mà xem đi, xem anh tôi rốt cuộc sẽ thay đổi lại trật tự của đảo Lam này như thế nào!”

Lục Tây sững sờ.

Cô ta vốn không thể hiểu nổi những lời này của Trần Hạo, bởi vì trong thế giới mà cô ta được tiếp xúc, mạng người là thứ không đáng tiền nhất, mạng sống của một người phụ nữ lại càng không đáng giá.

Sau khi gả vào nhà họ Hồng, cô ta đã cảm nhận được một cách sâu sắc sự bất lực rõ ràng trong việc phân chia giai cấp, cũng đã tận mắt trông thấy số phận của những người làm thuê cho nhà họ Hồng, đối với nhà họ Hồng mà nói mạng của bọn họ chẳng đáng là gì.

Mà trong mắt của đám người làm thuê cho nhà họ Hồng, mạng sống của những người dân bình thường cũng chẳng đáng là gì.

Nhưng Trần Hạo lại nói rằng, Bạch Diệc Phi rất đề tâm đến sinh mạng của những người đi theo anh ấy.

Cho nên cô ta không thể hiểu được.

Sau đó, Lục Tây nhìn Trần Hạo, khó hiểu hỏi: “Anh ấy muốn thiết lập lại trật tự đảo Lam, sao có thể được? Anh ấy rõ ràng cứ luôn lo trước lo sau, hầu như không giống với những người có thể làm việc lớn! Mà nhà họ Hồng thì lại không như vậy!”

“Cho nên nhà họ Hồng mới bị chúng tôi diêu diệt”, Trần Hạo lạnh lùng đáp trả.

Lục Tây ghen hợm.

Sự thật quả là như vậy, cô ta cho rằng không ai có thể phản kháng lại nhà họ Hồng, nhưng quả thực bọn họ đã bị Bạch Diệc Phi tiêu diệt rồi.

Cả Hồng Phạm và Hồng Kỳ đều đã bị giết, chỉ còn lại một mình Hồng Quân, đến nay cũng chỉ như một cái xác không hồn.

Cô ta gằn như không thể tìm được lời nào để phản bác lại.

Nhưng cô ta vẫn không thể hiểu được: “Tại sao?”

Lúc này, Trương Hoa Bân cũng quay lại tìm Trần Hạo, nghe được những lời này, không khỏi mỉm cười trả lời: “Bởi vì anh ấy quan tâm chúng tôi, chúng tôi mới cam tâm tình nguyện đi theo anh ấy”.

Đây là lý do tại sao thực lực của Bạch Diệc Phi không mạnh nhưng bên cạnh anh ấy lại có nhiều cao thủ bằng lòng đi theo đến thế.

Về phần nhà họ Hồng, đám người dưới hầu như đều là người bình thường, không thể phản kháng lại được, chỉ đành phải khuất nhục trước thâm uy của nhà họ Hồng mà thôi.

...

Khi đám người của Đạo Trưởng quay trở lại Biệt phủ của nhà họ Hồng, phát hiện người đã rời đi từ lâu rồi.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 794: Chiếm giữ mỏ vàng số 4

Nơi vốn dĩ có những biệt thự hào hoa ở khắp mọi nơi, bây giờ lại trở thành một mớ hỗn độn.

Sự thịnh vượng một thời bỗng chốc hóa suy tàn.

Dường như một cung điện bị sụp đổ do quân địch tấn công.

Đạo Trưởng im lặng sau khi nhìn thấy cảnh này.

Ông ta không có thiện cảm với nhà họ Hồng, và rất ghét Hồng Phạm, bởi vì Hồng Phạm đã coi thường Bạch Diệc Phi.

Nhưng cuối cùng, ông ta nhận ra chính mình cũng phạm phải sai lầm tương tự, vẫn cứ xem nhẹ Bạch Diệc Phi.

Sư đệ của Đạo Trưởng kiểm tra một vòng không phát hiện ra bóng dáng của Bạch Diệc Phi bèn chạy đến cười nói với Đạo Trưởng: “Sư huynh, tên Bạch Diệc Phi nhất định là sợ rồi, biết anh sẽ quay trở lại giết hắn, sợ nên chạy mất rồi”.

Đạo Trưởng nhìn ông ta một cái, khẽ lắc đầu rồi thở dài.

Sư đệ của Đạo Trưởng vẫn chưa phát hiện, đắc ý nói: “May cho hắn chạy nhanh, nếu không nhất định phải chém hắn thành 8 miếng”.

Đạo Trưởng lại liếc về phía ông ta, ánh mắt lạnh xuống: “Hừ, cậu thật sự tưởng rằng hắn ta sợ hãi mà bỏ chạy sao?”

Sư đệ Đạo Trưởng sững sờ một hồi, sau đó mới phát hiện ra ánh mắt của Đạo Trưởng có chút vấn đề, khẽ giật mình, không khỏi hỏi: “Lẽ nào không phải sao? Hay là hắn ta cố ý?”

“Lần này chúng ta thua rồi”, Đạo Trưởng khẽ lắc đầu, biểu cảm âm trầm.

Sư đệ ông ta vẫn không hiểu, kinh ngạc nhìn Đạo Trưởng, tại sao lại thua? Bạch Diệc Phi không phải vẫn luôn trốn tránh bọn họ sao?

“Sư đệ, chúng ta đi”, Đạo Trưởng vỗ vai ông ta mà thờ dài.

Sư đệ Đạo Trưởng vẫn không hiểu: “Chúng ta đi đâu?”

“Đi gặp đại boss”, Đạo Trưởng chậm rãi nói.

Sư đệ Đạo Trưởng do dự nói: “Ở đây thì sao?”

Đạo Trưởng khẽ lắc đầu: “Khu số 4 đã nằm ngoài tầm kiểm soát của chúng ta rồi”.

“Sao có thể chứ?”, sư đệ của Đạo Trưởng vẫn kinh ngạc và khó hiểu.

Đạo Trưởng xoay người bước ra ngoài, chậm rãi nói: “Nhà họ Hồng không còn nữa, mỏ vàng đổi chủ, khu số 4 đã mất kiểm soát hoàn toàn”.

Sư đệ Đạo Trưởng sợ hãi mở to mắt.

Mỏ vàng đổi chủ rồi?

Chẳng phải bọn họ vừa rời khỏi mỏ vàng sao?

Tại sao nó lại đổi chủ chứ?

Lẽ nào...

....

Đạo Trưởng nói đúng, khi biết Bạch Diệc Phi không ở mỏ vàng, họ đã lập tức chạy về hỗ trợ nhà họ Hồng, Diệp Hoan và Lâm Cuồng đã dẫn người của họ chiếm được mỏ vàng rồi.

Bạch Diệc Phi bọn họ chia thành 3 nhóm.

Người của Lâm Cuồng và Diệp Hoan vẫn luôn chờ đợi cơ hội trong bóng tối, ngay khi Bạch Diệc Phi nhận được tin rằng Đạo Trưởng bọn họ rời khỏi mỏ vàng, bèn lập tức thông báo đến hai người kia, sau đó nhanh chóng chiếm giữ mỏ vàng.

Sở dĩ Đạo Trưởng không dám động vào hai người bọn họ là bởi vì, một khi họ đã chiếm được rồi thì ông ta không có cách nào lấy lại được.

Đạo Trưởng không dám manh động cũng là vì hai người đó là người của tứ đại gia tộc.

Một Bạch Diệc Phi của nhà họ Bạch đã đủ lắm rồi, nếu đồng thời khiêu khích vào nhà họ Lâm và nhà họ Diệp, đến lúc ấy, ba trong bốn gia tộc lớn sẽ có thù với ông ta, ông ta nhất định đánh không lại.

...

Văn phòng mỏ vàng số 4.

Diệp Hoan đứng trước cửa sổ phòng làm việc nhìn mỏ vàng lớn trước mắt, không khỏi cảm khái: “Kế điệu hồ li sơn này của anh ta thật là vi diệu!”

“Bây giờ nghĩ lại, trước đây đánh qua đánh lại với anh ta, tôi dường như vẫn khá may mắn”.

Lâm Cuồng ngồi trên ghế sofa trong văn phòng, gác chân chữ ngũ uống một ngụm nước, vừa thở dài vừa nói: “Đây cũng bình thường thôi, nếu anh Bạch và anh hai có thể hòa hợp với nhau mới thật sự là đáng sợ”.

Anh hai trong lời của Lâm Cuồng chính là em trai của Bạch Diệc Phi, Bạch Khiếu.

Diệp Hoan nghe vậy thì khẽ cau mày.

Gã ta đã từng nghe Diệp Gia nói rằng Bạch Khiếu là một sự tồn tại yêu nghiệt nhất trong thế hệ của bọn họ, bởi không ai có thể đấu lại hắn ta.

Tuy nhiên khi Diệp Gia nói lời này thì Bạch Diệc Phi vẫn đang ở rể nhà họ Lý, chưa ai biết đến anh ta cả.

Diệp Hoan không khỏi nghĩ, nếu lúc đó Bạch Diệc Phi cũng ở nhà họ Bạch, có khả năng Diệp Gia sẽ nói: “Hai người con của nhà họ Bạch là sự tồn tại yêu nghiệt nhất trong thế hệ bọn họ”.

“Haiz, thật không cam tâm”, Diệp Hoan không biết nghĩ đến cái gì mà tự nhiên lắc đầu nói.

Lâm Cuồng thấy vậy khẽ gật đầu, sau đó thở dài: “Đúng vậy, thật không cam tâm mà!”

Sau đó văn phòng chìm trong im lặng.

Không biết qua bao lâu, Diệp Hoan đột nhiên hỏi: “Này, Bạch Diệc Phi nói hai nhà chúng ta phân chia mỏ vàng trong khu số 4, anh nghĩ nên chia như thế nào?”

Lâm Cuồng nghĩ một chút rồi nói: “Để anh Bạch quyết định đi, dù sao chúng ta cũng không đóng góp sức lực gì”.

Lâm Cuồng lại lắc đầu nói: “Nếu anh ta đã nói như vậy thì mỏ vàng chính là của chúng ta, chúng ta chia thế nào thì chia”.

“Không được, tôi không đồng ý”, Lâm Cuồng từ chối.

Diệp Hoan khẽ nhú mày, tựa hồ muốn nói gì đó.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, người bên ngoài nói: “Ông chủ Bạch quay lại rồi”.

Diệp Hoan và Lâm Cuồng liếc nhìn nhau, sau đó cùng nhau bước ra cửa.

...

Bạch Diệc Phi đi theo bọn họ vào trong, sau đó đuổi mọi người ra ngoài và đóng cửa lại.

Diệp Hoan và Lâm Cường nghĩ rằng Bạch Diệc Phi đến đây để thảo luận về việc phân chia mỏ vàng, nhưng vẻ mặt của anh lúc này rất nghiêm túc, hai người nhìn nhau, Diệp Hoan hỏi: “Sao thế?”

Bạch Diệc Phi nghiêm túc nhìn bọn họ: “Hai người đừng nói chuyện trước”.

Hai người nhìn Bạch Diệc Phi, hơi giật mình.

Sau đó Bạch Diệc Phi lấy điện thoại ra gọi cho Kỳ Kỳ.

Một lúc sau, cuộc gọi đã được kết nối.

“A lô!”

Ngữ khí của Bạch Diệc Phi nghiêm nghị: “Cô vẫn đang bảo vệ Mạnh Kinh à?”

“Đây không phải điều anh yêu cầu sao?”, Kỳ Kỳ hừ lạnh hỏi lại.

“Bây giờ anh ta có ở bên cạnh cô không?”

“Không, tôi đang ở chỗ chị dâu”.

“Tốt, bây giờ cô nghe tôi, không cần để ý đến Mạnh Kinh nữa, bây giờ cô lập tức quay về nhà họ Bạch, đừng hỏi vì sao, lập tức xuất phát”.

“Tôi... tút tút...”

Sau khi Kỳ Kỳ bên kia nói một chữ, điện thoại bị ngắt kết nối.

Bạch Diệc Phi còn muốn nói gì đó, anh sững sốt vài giây rồi gọi lại.

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy!”

Rõ ràng là đang nói chuyện bây giờ lại đột nhiên tắt máy.

Bạch Diệc Phi đột nhiên cảm thấy bất an, trong lòng không khỏi lo lắng nhưng lại không dám cho Từ Lăng biết.

Thấy vậy, Lâm Cuồng hỏi: “Anh Bạch, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Xảy ra chuyện gì rồi?”, Diệp Hoan cũng hỏi.

Bạch Diệc Phi ngồi trên sô pha, nhắm mắt suy nghĩ.

Diệp Hoan và Lâm Cuồng không hiểu nên anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Thật lâu sau, Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng mở mắt, cau mày nói: “Chúng ta đã bỏ qua một chuyện”.

“Sao cơ?”

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi âm trầm nói: “Đảo Lam do liên minh doanh nghiệp thành lập, thế nên Đạo Trưởng chính là ông chủ lớn nhất, bọn họ sẽ nghe theo mệnh lệnh của Đạo Trưởng”.

“Nhưng, đảo Lam luôn bị cô lập với thế giới bên ngoài, vậy thì, bọn họ không nên biết chuyện Đạo Trưởng là người của liên minh doanh nghiệp”.

“Nhưng tất cả bọn họ đều biết và còn nghe theo lời Đạo Trưởng”.

“Nhưng bọn họ cũng giấu Đạo Trưởng một việc”.

Diệp Hoan và Lâm Cuồng có chút bối rối.

Sau đó, Bạch Diệc Phi lấy ra những hóa đơn vàng trị giá 1 tỷ tệ: “Ví dụ như cái này, Đạo Trưởng không biết, không thì với tính cách của ông ta, sớm đã lấy những thứ này làm của riêng rồi”.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 795: Lật đổ đảo Lam

Diệp Hoan nhìn thấy thì rất kinh ngạc: “Nói vậy thì, nhà họ Hồng giao dịch với người khác sau lưng Đạo Trưởng?”

“Bề ngoài thì nghe lệnh Đạo Trưởng, thực chất thì trong lòng có nhiều mưu mô khác”, Lâm Cuồng cau mày nói.

Bạch Diệc Phi gật đầu, trầm giọng nói: “Từ đó có thể thấy, quan hệ của họ là bằng cấp, hoặc họ có chung một ông chủ”.

“Người gửi đến đây 1 tỷ tiền vàng có thể là người liên lạc của bọn họ”.

“Nhưng mà, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng người đó lại là Mạnh Kinh”.

“Mạnh Kinh!”

Diệp Hoan và Lâm Cuồng cả mặt ngơ ngác.

Mặc dù phát hiện ra bên trong có vấn đề, nhưng còn rất nhiều chuyện bọn họ không biết, cộng thêm việc Bạch Diệc Phi đang nghĩ gì, rồi lại đoán được gì, bọn họ hoàn toàn không hiểu.

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi thở ra và nói: “Để tôi nói rõ hơn”.

“Tôi nghi ngờ Đạo Trưởng và những người nắm quyền khác của các khu đều nghe theo lệnh của một người, về việc người này là ai, tạm thời tôi vẫn chưa nghĩ ra, cũng không biết mục đích của họ là gì”.

“Còn Mạnh Kinh, tôi nghi ngờ anh ta chính là người trung gian của đám người này, lý do tại sao tôi không nghĩ anh ta là người đứng sau mọi chuyện là vì anh ta gửi số tiền này đến đảo Lam mà không giữ lại bên người”.

“Mà đại boss cuối cùng, tôi nghĩ có lẽ không phải là Lương Vĩ Siêu”.

Nói đến Lương Vĩ Siêu, Bạch Diệc Phi lại nhớ đến thời gian trước đây anh và cô ta ở với nhau, điều đó làm anh có một cảm giác vô cùng kinh hãi.

Nhưng lúc ấy, mục đích của Lương Vĩ Siêu là lấy được kho vàng số 3.

Hơn nữa khi đó, anh luôn cảm thấy mục đích của cô ta quá rõ ràng và vội vã, nhìn có vẻ không giống một đại boss có thể đứng sau và điều hành mọi chuyện.

Đó là lí do tại sao Bạch Diệc Phi nghi ngờ Lương Vĩ Siêu chỉ là một trong những thuộc hạ mà thôi.

“Hồng rồi!”

Bạch Diệc Phi đột nhiên giật mình, đồng tử co lại.

Diệp Hoan và Lâm Cuồng nhìn Bạch Diệc Phi với ánh mắt nửa nghiêm nghị nửa nghi ngờ, bởi vì Bạch Diệc Phi vẫn chưa nói hết, nhưng những gì mà anh nói ra đã đủ để làm bọn họ bị sock rồi.

“Sao thế?”, hai người đồng thanh hỏi.

Bạch Diệc Phi vừa lo lắng vừa hối hận nói: “Tôi không nên gọi điện thoại cho Kỳ Kỳ”.

Sau đó, Bạch Diệc Phi lập tức lấy điện thoại gọi cho Lý Cường Đông.

“Bố, việc rất gấp, con sẽ không nói chi tiết cho bố nữa, bây giờ bố lập tức đi đón Kỳ Kỳ giúp con, sau đó đến thủ đô, ở bên cạnh Tuyệt Nhi”.

Lý Cường Đông nghe xong cũng không hỏi nhiều, chỉ đáp: “Được, bố biết rồi”.

Sau khi cúp máy, vẻ mặt Bạch Diệc Phi nghiêm trọng chưa từng thấy: “Cuối cùng cũng không nhận được sao?”

“Không phải, anh đang nói cái gì vậy? Nói thì phải nói rõ ràng chứ?”, Diệp Hoan bắt lặc nhìn anh.

Bạch Diệc Phi nhìn hai người một cái, hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: “Hai người nghe cho kĩ đây, cuộc khủng hoảng tiếp theo mà chúng ta phải đối mặt là điều mà hai người không thể tưởng tượng nổi”.

“Nếu bây giờ muốn rút lui thì vẫn còn kịp, tôi sẽ không nói gì, tôi có thể hiểu”.

Nhìn Bạch Diệc Phi nghiêm túc như vậy, Diệp Hoan biết anh không nói đùa, cười khổ nói: “Anh nghĩ chúng tôi là loại người gì chứ?”

Lâm Cuồng lập tức vỗ tay vào tay vịn ghế sofa nói: “Chuyện này liên quan đến bố em, để thay bố chuộc lỗi, nhà họ Lâm của em sẽ không lùi bước”.

...

Mỏ vàng số 4 rất nhanh được họ chia làm hai phần.

Bởi vì mỏ vàng số 4 mà mỏ vàng lớn nhất của khu vực, tất cả 5 mỏ khác cộng lại mới bằng mỏ đó, thế nên mỏ này thuộc sở hữu nhà họ Lâm, 5 mỏ khác thuộc về nhà họ Diệp.

Sau khi chia xong, hai người gọi điện cử người của mình đến.

Cùng lúc đó, Bạch Diệc Phi đã đưa ra một quy định hạn chế.

Tức là mỏ vàng có thể thuộc quyền sở hữu của hai nhà, nhưng không được can thiệp vào việc quản lý của khu số 4, và phải nghe theo lệnh của người quản lý.

Hai người đều là doanh nhân, đối với điều này không có ý kiến gì.

Sau đó, Bạch Diệc Phi thuận lợi dọn vào biệt thự nhà họ Hồng.

Sau khi nhà họ Hồng sụp đổ, những thủ hạ còn lại không chống cự nổi, hầu hết đầu hàng trước Bạch Diệc Phi.

Sau đó nữa thì, Bạch Diệc Phi gọi điện cho Trương Tiểu.

Lần trước Trường Tiểu đã đưa anh em của mình đến giúp anh, nhưng đã thất bại và trốn đi, sau đó thì Bạch Diệc Phi chưa gặp lại anh ta nữa.

Lần ấy Trường Tiểu mất đi một người anh em, trong lòng Bạch Diệc Phi thấy rất tội lỗi.

Trường Tiểu đến nhà họ Hồng, nhìn Bạch Diệc Phi với vẻ mặt vô cảm.

Bạch Diệc Phi cho những người khác đi ra ngoài, chỉ còn lại Trường Tiểu.

“Tôi xin lỗi”, Bạch Diệc Phi nói.

Trường Tiểu hiểu được Bạch Diệc Phi đang nói gì, xua tay nói: “Chuyện này tôi không trách anh, tôi biết khi ấy anh đã đánh mất lý trí”.

Bạch Diệc Phi do dự một chút, sau đó nói: “VẬY chuyện hậu sự của...”

Trường Tiểu cuối cùng cũng có chút biểu cảm, cười khổ đáp: “Trên một sườn đồi sau rừng, hai ngày nữa tôi phải trở về rồi, đến lúc ấy sẽ mang theo tro cốt của anh ấy về cùng”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy khẽ lắc đầu nói: “Đã chôn cất rồi, đừng vất vả như vậy nữa”.

Sắc mặt Trường Tiểu thay đổi, nhìn Bạch Diệc Phi nói: “Anh có ý gì?”

“Bây giờ khu số 4 đang thiếu một người quản lý, tôi muốn anh đảm nhiệm, mà nơi anh em của anh chôn cất, làm thành một khu nghĩa trang, anh thấy thế nào?”, Bạch Diệc Phi khẽ nói.

Trường Tiểu choáng váng.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Tôi muốn lật đổ toàn bộ chế độ của đảo Lam, để bọn họ có thể sống trong một xã hội bình thường”.

“Bây giờ mới chỉ là bắt đầu, chúng ta bắt đầu từ khu số 4, dùng tiền riêng của tôi để xây dựng, để bọn họ có một hệ thống pháp luật, tiền tệ bình

thường giống như đất nước chúng ta”.

Trường Tiểu ngơ ngác nhìn Bạch Diệc Phi, nhưng tay không tự chủ được mà run lên.

“Cái này... quá lớn, tôi... tôi nghĩ, có lẽ tôi... không làm được”.

Bạch Diệc Phi lại tin tưởng, vỗ vai anh ta cười nói: “Anh sẽ làm được”.

...

Biệt thự cảnh Lam Ba thành phố Thiên Bắc.

Kỳ Kỳ mặc một chiếc váy kaki buộc dây, bước vào biệt thự với chiếc túi trắng đeo trên vai.

Cách ăn mặc trước đây của Kỳ Kỳ đơn giản thuận tiện, nhưng cách ăn mặc hiện tại của cô ta trông rất giống một cô bé, còn có chút ngây thơ.

Vừa vào cửa đã thấy Mạnh Kinh đứng ở đó, anh ta rất tự nhiên cầm lấy cái túi nhỏ trong tay Kỳ Kỳ, sau đó treo lên mắc.

Mạnh Kinh cười dịu dàng và nói với Kỳ Kỳ: “Tôi làm món cá cô thích, cô có thể tắm trước rồi xuống ăn sau”.

Kỳ Kỳ gật đầu, khoe miệng hiện lên ý cười nói: “Tôi sẽ tới ngay”.

Kỳ Kỳ lúc này và Kỳ Kỳ của 2 tháng trước có một sự khác biệt rõ ràng.

Trong hai tháng chung sống, Kỳ Kỳ cảm nhận được sự quan tâm chăm sóc mà Mạnh Kinh dành cho cô ta.

Lúc mới bắt đầu Kỳ Kỳ cảm thấy rất khó chịu, còn nghĩ người này lớn hơn cô ta vài tuổi, có tư cách gì mà chăm sóc cô ta? Hơn nữa, rõ ràng là cô ta chăm sóc anh ta mới đúng.

Nhưng dần dần, cô ta đã quen với việc Mạnh Kinh chăm sóc mình.

Kỳ Kỳ rất ít khi cảm thấy người khác tốt và quan tâm đến mình, thế nên sau một thời gian dài, trong lòng cảm thấy ảm áp, đồng thời cũng không từ chối anh ta nữa.

Tuy nhiên còn một nguyên nhân nữa đó là, Mạnh Kinh rất đẹp trai.

Sau đi Kỳ Kỳ gạt đầu, bèn đi lên lầu tắm rửa.

Còn Mạnh Kinh đứng bên dưới, nhìn theo bóng lưng cô ta, không khỏi nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Mạnh Kinh dừng lại, sau đó quay người mở cửa.

Cửa vừa mở, phát hiện ra là Lý Cường Đông.

Mạnh Kinh có chút kinh ngạc hỏi: “Xin hỏi ông tìm ai?”

“Kỳ Kỳ”, Lý Cường Đông khẽ nói.

Mạnh Kinh dừng lại, cười toe toét nói: “Ông chính là vị đại thần của thành phố Thiên Bắc?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 796: Mạnh Kinh tỏ tình Kỳ Kỳ!

Sau đó anh ta đi ra khỏi biệt thự, sau đó tiện tay đóng cửa lại.

...

Kỳ Kỳ quay trở lại phòng mình, đi thẳng vào phòng tắm, khi bước đến cửa, cô ta thấy một bộ quần áo sạch đã được đặt trên kệ bên cạnh.

Rõ ràng là quần áo chuẩn bị cho cô.

Trái tim Kỳ Kỳ trở nên âm áp.

Mạnh Kinh thật sự rất tinh tế, đối xử với Kỳ Kỳ như một cô công chúa nhỏ.

Trước đây Kỳ Kỳ không thích tốn nhiều thời gian vào việc ăn mặc, vì vậy quần áo đều rất tùy ý.

Nhưng kể từ khi bảo vệ cho Mạnh Kinh, quần áo của cô ta đã trở nên phong phú hơn rất nhiều, bởi vì tất cả đều do Mạnh Kinh mua cho cô ta.

Trước đây chưa từng được ai quan tâm săn sóc như vậy, điều này không khỏi làm cho trái tim cô gái nhỏ rung động.

Trong khi tắm, Kỳ Kỳ nhớ lại những điều nhỏ nhất mà mình và Mạnh Kinh đã trải qua trong hai tháng qua.

Tắm xong tiện tay lấy quần áo trên giá.

Sau đó cô ta mới phát hiện ra, đến đồ lót cũng chuẩn bị cho cô luôn rồi.

Kỳ Kỳ bất giác đỏ mặt, một người đàn ông mua đồ lót cho mình, nghĩ thế nào cũng cảm thấy rất xấu hổ.

Tuy nhiên Kỳ Kỳ vẫn đỏ mặt mà mặc vào, sau đó cô ta lại giật mình.

Kích thước rất vừa vặn.

“Đồ khôn, sao anh ta biết kích cỡ của mình chứ?”, Kỳ Kỳ không khỏi bực tức.

Sau khi tức giận, cô ta không khỏi nghĩ đến việc Bạch Diệc Phi gọi điện cho mình lúc trưa.

Cô vô thức nhú mày.

Hậm hực trong lòng: trước đây anh nhờ tôi bảo vệ người ta, bây giờ lại bắt tôi mau chóng rời đi, tưởng tôi là người của anh thật chắc? Hừ! Tôi muốn đi đâu làm gì, anh quản được sao?

Thế nên cô ta lập tức cúp máy, lại còn tắt nguồn điện thoại.

Lúc này Kỳ Kỳ mới liếc nhìn bộ quần áo trong vừa vặn trên người mình, tức giận nói: “Thảo nào Bạch Diệc Phi bảo mình mau chóng rời khỏi anh ta, tên khôn này nhất định đã lén lút động vào quần áo lót của mình, đồ biến thái!”

Kỳ Kỳ hằm hằm mặc quần áo vào, đi ra khỏi phòng, muốn chát vắn Mạnh Kinh.

Tuy nhiên, khi đi đến cầu thang, nhìn thấy Mạnh Kinh đang mang bữa tối đã chuẩn bị sẵn vào lò vi sóng để hâm nóng.

Thấy cảnh này, lửa giận của Kỳ Kỳ lập tức tiêu tan.

Bởi vì cảm giác này làm cô ta bất giác nghĩ đến Từ Lăng và Dương Xảo, không khí ảm áp như ở nhà.

Thế nên, cơn giận dù lớn đến đâu cũng đều tan biến hết trước cảm xúc hạnh phúc này.

Nhưng Kỳ Kỳ trước nay chưa từng biểu hiện ra cảm xúc của mình, thế nên cô ta cố ý hừ lạnh nói: “Đường đường một đại gia có tài sản 1 tỷ, đẹp

traí phong độ, lại còn biết nấu ăn, có phải rất nhiều cô gái theo đuổi anh không?”

Mạnh Kinh lập tức quay đầu lại, cười nói: “Những người hâm mộ trong câu lạc bộ trước đây đều là đám thô tục, không đáng để tôi chăm sóc”.

Nghe vậy, Kỳ Kỳ thậm vui mừng, sau đó ngồi xuống bàn.

Lúc này, Mạnh Kinh bê một món ăn nóng hôi lên, đi gần tới chỗ cô ta, nhẹ nhàng gọi: “Kỳ Kỳ”.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, giọng nói như đang gần sát bên tai khiến nhịp tim Kỳ Kỳ đột nhiên tăng tốc.

Kỳ Kỳ né sang một bên: “Gọi tôi làm gì?”

Hỏi câu này, trong lòng Kỳ Kỳ đang lo lắng: anh ta muốn tỏ tình với mình ư?

Tuy nhiên Mạnh Kinh lại cười nói: “Tôi muốn hỏi cô, món này hương vị thế nào?”

Trái tim Kỳ Kỳ nhanh chóng hạ nhiệt, nhịp tim cũng bình tĩnh trở lại, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Bình thường thôi”.

Mạnh Kinh nghe vậy chỉ mỉm cười nhìn cô ta.

Kỳ Kỳ hừ lạnh, dùng đũa gắp một miếng đậu, kết quả mấy lần đều không gắp lên được.

Mạnh Kinh thấy vậy thì cầm một đôi đũa giúp cô ta gắp vào bát, buồn cười nói: “Cô sao thế? Mặt tự nhiên đỏ vậy?”

Kỳ Kỳ cúi đầu ăn cơm, biết là mình nghĩ nhiều rồi nên lắc đầu nói: “Không có gì!”

Ăn được một miếng, cô ta ngẩng đầu nói với Mạnh Kinh: “Anh cũng ăn...”

“Đợi đã, anh bị thương à?”, lúc ngẩng đầu lên, cô ta vô tình nhìn thấy dưới cổ áo của Mạnh Kinh sưng đỏ.

Mạnh Kinh giật thót, sau đó nhìn xuống cổ áo của mình, lắc đầu cười nói: “Không sao, vừa rồi không cẩn thận va vào ấy mà”.

“Ồ”, Kỳ Kỳ gật đầu: “Sau này anh cẩn thận một chút”.

Mạnh Kinh nghe vậy thì cười dịu dàng với Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ cảm thấy có chút không thoải mái hỏi: “Anh nhìn tôi làm gì? Ăn cơm đi chứ!”

“Trông cô thật đẹp!”, Mạnh Kinh đáp lại một cách tự nhiên.

Mặt Kỳ Kỳ lại đỏ lên, ánh mắt né tránh, cố ý làm như vẻ hỏi thẳng: “Anh nói đi, vừa nấu cơm cho tôi, mua quần áo, còn chăm sóc tôi nữa, có phải thích tôi rồi không?”

Mạnh Kinh nghe vậy thì nhìn Kỳ Kỳ bằng ánh mắt thân thiết, nghiêm túc nói: “Đúng vậy, đúng là tôi thích cô!”

Kỳ Kỳ nghe thấy câu này thì mở to mắt, đũa trong tay đặt trên bàn một cách miễn cưỡng.

Mạnh Kinh nhìn Kỳ Kỳ, chờ đợi câu trả lời của cô ta.

Nhưng phản ứng của Kỳ Kỳ lại làm anh ta khó hiểu.

Chỉ thấy Kỳ Kỳ sau khi dùng khăn giấy lau miệng, đứng dậy rồi nói: “Tôi ăn no rồi”.

Nói xong lập tức chạy ra khỏi biệt thự.

Mạnh Kinh sửng sờ.

Cứ như vậy mà chạy đi sao?

Rốt cuộc là đồng ý hay từ chối đây?

Ngập ngừng một lúc lâu, Mạnh Kinh mới định thần lại, nhìn ngoài trời đã nhá nhem tối, gió chiều hơi lạnh.

Mạnh Kinh nghĩ đến Kỳ Kỳ mới tắm xong, quần áo mặc trên người cũng không dày, liền cầm áo khoác trên sô pha lên, chạy theo ra ngoài.

Kỳ Kỳ chạy ra một cái hồ nhỏ trong biệt khu biệt thự.

Sau khi đứng yên, Kỳ Kỳ mở miệng tham lam hít thở, không phải chạy khiến cô ta khó thở mà bởi vì cô ta đang bối rối.

Kỳ Kỳ vốn dĩ không ngờ rằng Mạnh Kinh sẽ mở miệng thừa nhận điều đó, vì vậy có chút hoang mang với lời tỏ tình của anh ta.

Hơn nữa, cô ta chưa bao giờ trải qua bất cứ thứ gì như vậy, cũng chưa bao giờ nghĩ đến cảm giác sống với người khác sẽ thế nào.

Cô ta lặng lẽ đứng bên cạnh hồ, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Đúng lúc này, Mạnh Kinh đuổi tới, sau đó nhẹ nhàng khoác áo khoác cho Kỳ Kỳ, đồng thời nói: “Vẫn chưa nghĩ xong sao?”

Kỳ Kỳ lập tức quay đầu lại, nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Mạnh Kinh, trong lòng nhất thời rối rối, bất giác tránh sang một bên, đứng cách xa Mạnh Kinh.

Mạnh Kinh cũng không quan tâm, vì để cô ta thoải mái hơn bèn đưa mắt nhìn về phía hồ nước, sau đó cười nói: “Thật ra, cô có ấn tượng tốt với tôi, thế nên tôi mới dám nói ra”.

Kỳ Kỳ nghe vậy thì có chút kinh ngạc: “Sao anh biết?”

Nhưng thực tế chính cô ta cũng không chắc chắn.

Mạnh Kinh cười, hỏi lại cô ta: “Nếu đổi lại thành người khác tỏ tình, cô sẽ phản ứng thế nào?”

Kỳ Kỳ nói trong vô thức: “Đương nhiên là từ chối!”

“Cô xem”, Mạnh Kinh cười dịu dàng: “Vừa nãy cô không từ chối tôi”.

Kỳ Kỳ lập tức cúi đầu, tay cầm lấy chiếc áo khoác mà Mạnh Kinh vừa khoác cho cô ta.

Áo khoác này là của Mạnh Kinh, có mùi vị đặc trưng riêng của anh ta, giống như anh ta đang ôm Kỳ Kỳ trong lòng vậy, nghĩ vậy khiến Kỳ Kỳ đỏ mặt, tim đập nhanh không kiểm soát được.

Lúc này, Mạnh Kinh tiến lại gần Kỳ Kỳ một bước, giơ tay bắt lấy tay cô ta.

Kỳ Kỳ như bị giật điện, vừa chạm vào liền rút lại.

Mạnh Kinh chỉ ngậy ra một chút, sau đó mỉm cười và lại duỗi tay ra.

Mà lần này, anh ta nắm chặt tay, không cho Kỳ Kỳ có cơ hội quay lại.

Kỳ Kỳ càng luống cuống hơn.

Sau đó, cô ta cảm thấy hơi thở của Mạnh Kinh đang đến gần, hơi thở ấm áp của Mạnh Kinh phả vào mặt Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ không dám nhìn Mạnh Kinh, có điều cô cũng không phải không hiểu những chuyện này, thế nên Kỳ Kỳ biết Mạnh Kinh muốn hôn mình.

Chính vì điều này mà trái tim Kỳ Kỳ càng bối rối hơn.

Cô chưa bao giờ hôn ai, khi ở trong kho vàng, Bạch Diệc Phi nói muốn cưỡng ép cô ta, nhưng Bạch Diệc Phi có giới hạn, công thêm việc anh chỉ giả vờ giả vịt thôi, không thực sự muốn làm gì cả.

- -----

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 797: Sự cố ngoài ý muốn

Nhưng hiện giờ thì khác, Mạnh Kinh thật sự định hôn cô ta.

Kỳ Kỳ thấy trong đầu hoàn toàn trống rỗng ‘Mình có nên từ chối anh ta không? Đẩy anh ta ra? Hay là...’, trong lòng cô ta dường như có chút gì đó mong đợi.

Nhưng trong lúc môi chuẩn bị kề môi thì Kỳ kỳ đột nhiên cảm thấy có luồng khí lạnh ập đến phía mình.

Cô ta chau mày, sắc mặt lạnh đi rồi đẩy Mạnh Kinh ra, còn mình thì nhanh chóng lùi về sau.

Tiếp đó là một thanh đao sáng quắc lướt qua mặt bọn họ.

Mạnh Kinh cũng lập tức bừng tỉnh, sợ đến nổi nấp ở phía sau Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ bảo vệ Mạnh Kinh ở phía sau, đưa mắt nhìn về phía ba người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, sau đó nghiêm túc nói với Mạnh Kinh: “Anh đi trước đi, tôi sẽ ngăn họ lại”.

Mạnh Kinh ra sức lắc đầu, nói: “Không được! Tôi không thể để cô lại một mình được”.

Kỳ Kỳ nghe thấy câu này thì trong lòng cảm động nhưng rất nhanh lại nghiêm mặt nói: “Ba người này đều là cao thủ cấp ba, nếu cùng lúc đối phó với tôi thì có lẽ tôi không đánh lại được nhưng chạy thì chắc không vấn đề”.

“Nếu như anh ở đây thì tôi lo không bảo vệ được”, nói xong, Mạnh Kinh cắn răng rồi đi ra ngoài. Lúc này, anh ta dang rộng hai tay bảo vệ Kỳ Kỳ, quát về phía ba người đàn ông kia: “Các người có bản lĩnh thì cứ nhắm vào tôi đi”.

Kỳ Kỳ sửng người ra...

Còn ba tên xuất hiện đột nhiên này, có một tên thì rất cao, hai tên còn lại có một tên có vết sẹo, một tên gầy đét, trong tay chúng đều cầm đao.

Nghe thấy lời của Mạnh Kinh, chúng đều lộ ra biểu cảm khinh bỉ: “Hai đứơng các người hôm nay đừng mơ chạy đợc”.

“Ai phái các người đến?”, Kỳ Kỳ sau khi định thần lại thì từ phía sau Mạnh Kinh đứng ra hỏi.

Ba tên cùng cười, tên cao nhất khinh bỉ nói: “Hiện giờ vẫn còn tâm trạng hỏi là ai phái bọn tao đến à. Tao thấy chúng mày vẫn chưa rõ tình hình thì phải?”

“Để tao nói cho bọn mày biết nhé! Hiện giờ bọn mày quý xuống xin bọn tao tha mạng đi”.

“Nhưng chúng tao cũng không đồng ý đâu”.

Tên gầy đét nhìn Kỳ Kỳ với ánh mắt tà dâm: “Cô em này trông ngon lành ra phét”.

Tên mặt sẹo nghe thấy vậy thì cười mỉa, nói: “Ngon cái méo gì? Không có ngực cũng chả có mông thì chơi thế nào đợc?”

Tên gầy đét lại nói: “Thế thì anh không hiểu rồi, có ngực có mông thì bị chơi nát tươm rồi. Chơi với cô em này mới là trải nghiệm thú vị đấy

Tên cao nhất cười lạnh nói: “Anh có bị ấu dâm không vậy

Ba người đó dùng những lời lẽ tục tĩu với Kỳ Kỳ nên khiến Mạnh Kinh tức giận mà xông lại, quát lớn: “Tao liều mạng với chúng mày”.

Kỳ Kỳ rất muốn ngăn lại nhưng đã không ngăn kịp. Lúc này cô ta thấy tim đập rất nhanh.

Trong lúc Mạnh Kinh xông lại thì tên mặt sẹo lên trước đá một cái lên ngực anh ta.

“Bụp”, Mạnh Kinh bị đá bay ra ngoài rồi ngã trên đất. Anh ta còn không kêu nổi tiếng nào thì đã ngất đi.

“Mẹ kiếp! Đá nhẹ mỗi cái mà đã chết rồi”, người đàn ông mặt sẹo cười khinh bỉ, nói.

Toàn thân Kỳ Kỳ như đờ đẫn. Cô ta dần quay đầu lại nhìn Mạnh Kinh ngất trên đất, khoe miệng vẫn còn đang chảy máu tươi. Giờ đây đầu óc cô ta như muốn nổ tung.

Người đàn ông này luôn đối xử ân cần chu đáo với cô ta, thậm chí còn cho cô ta cảm nhận được tình cảm khác thường, anh ta cứ như vậy mà chết sao? Cô ta còn chưa trả lời mà.

Kẻ cả là cự tuyệt thì cũng không nên như vậy chứ? Giờ đây lửa hận trong lòng Kỳ Kỳ dâng lên ngút trời.

“A...”, cô ta hét lớn một tiếng rồi lập tức xông về phía ba kẻ đó.

Ba người này có hai tên là cao thủ cấp hai, vì vậy kẻ cả Kỳ Kỳ có phần ngộ đến mức nào, có phát huy tốt đến cỡ nào, khi giao đấu đồng thời với ba kẻ này thì cũng khó đánh lại.

Tránh được cú đâm của tên cao nhất thì lại không tránh được cú đá của tên mặt sẹo. Và rồi ‘bụp’ một tiếng, cô ta cũng bị đá bay ra ngoài rồi ngã xuống đất.

Tên mặt sẹo cười nhếch mép nói: “Trên đời này chả có mấy người có thể đánh lại mình”.

Kỳ Kỳ tức sôi máu, ôm bụng nhìn chằm chằm vào mấy kẻ trước mặt. Nhưng vì lực đá của tên mặt sẹo mạnh quá khiến toàn thân cô ta như bị xe tải đâm trúng. Sau khi nôn hết máu ra thì Kỳ Kỳ cũng không chịu được mà ngất đi.

Tên cao nhất thấy thế thì không khỏi cười lạnh nói: “Hai tên phế vật thế này mà đại ca cũng bắt ba chúng ta phải ra tay. Không biết đại ca nghĩ cái gì

nữa?”

“Cô em này cũng có bản lĩnh đấy chứ. Cô ta chỉ ngất đi thôi, nếu đổi lại là người khác thì đã chết rồi”, tên mặt sẹo hừ lạnh một tiếng, nói.

Tên gầy đét thấy vậy thì không đợi được mà đi đến trước mặt Kỳ Kỳ, nói: “Người đàn ông này thì tùy các người xử lý, còn cô em này thuộc về chúng tôi rồi”.

Đúng lúc này tiếng ‘khụ khụ’ truyền lại. Ba người ngậy người ra, sau đó cùng quay đầu lại nhìn.

Chúng phát hiện ra Mạnh Kinh bị đá phát đó mà không chết, vẫn có thể đứng dậy được.

Tiếp đó, Mạnh Kinh dùng tay lau máu ở khóe miệng, đi về phía Kỳ Kỳ mà mặt không biểu cảm.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời chau mày. Tên mặt sẹo kinh hãi hơn cả: “Chuyện gì vậy? Hắn vẫn chưa chết?”

Phải biết rằng tên này là cao thủ cấp hai, với lực đá của hắn thì người bình thường sẽ tắt thở ngay.

Mạnh Kinh đi đến trước mặt Kỳ Kỳ rồi bế cô lên.

Tên gầy đét đứng ở bên cạnh cảm thấy tò mò nhưng lại không ngăn Mạnh Kinh lại. Sau đó, ba người nhìn thấy Mạnh Kinh xoay người rời đi.

Ba người cùng giật mình, nói: “Cái méo gì vậy?”

Người đàn ông gầy đét quay đầu nhìn đồng bọn, nói: “Cứ đi như vậy á? Không coi chúng ta ra gì sao?”

Tên mặt sẹo lạnh lùng nói: “Mẹ nó chứ! Coi thường ông đây đúng không?”

“Này! Đứng lại cho tao, ai cho mày đi hả?”, người đàn ông cao to quát lớn.

Tên gầy đét sốt sắng nói: “Mẹ kiếp, không được đi cơ mà! Ông đây đã nếm thử mùi vị của cô em đó đâu”, vì vậy ba người cùng đuổi theo rồi bao vây Mạnh Kinh lại.

Mạnh Kinh lúc này dừng bước chân, chau mày, sau đó nhìn sang bên cạnh. Anh ta phát hiện ở bên cạnh có chiếc ghế cho mọi người nghỉ ngơi. Vì vậy anh ta bước lại đó rồi đặt Kỳ Kỳ lên ghế.

Sau đó anh ta xoay người, từng bước đi về phía ba tên kia, đồng thời nói: “Bất luận ai phái chúng mày đến, vừa hay không biết tao là ai, nếu hôm nay chúng mày đánh người con gái tao thích thì đừng mơ rời khỏi đây”.

Nghe thấy giọng điệu của Mạnh Kinh, ba tên cùng bật cười.

“Ha ha! Mẹ nó chứ, ở đâu ra cái thằng ngốc này vậy?”, người đàn ông gầy đét không kìm nổi, cười nói: “Đến bây giờ vẫn không biết tình hình là thế nào à?”

Tên cao nhất cũng nhìn Mạnh Kinh với vẻ khinh bỉ, nói: “Thằng nhóc! Lẽ nào mày còn định báo cảnh sát sao?”

Hai kẻ còn lại nghe thấy vậy thì không khỏi bật cười.

Mạnh Kinh vẫn không có biểu cảm gì, sau khi đứng vững anh ta bắt đầu khởi động chân tay, giọng nói vẫn thản nhiên: “Cảnh sát đến thì muộn quá, tao tự mình giải quyết là được”.

“Mày ư?”, tên cao nhất nhìn Mạnh Kinh một cái, trong mắt đều là sự khinh bỉ, nói: “Chỉ loại bình thường như mày mà dám đối đầu với bọn tao á?”

“Đúng vậy”, tên mặt sẹo gật đầu nói: “Ban nãy là ngoài ý muốn thôi, bây giờ cú đá của ông mày sẽ đá chết mày luôn”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 798: Cô ấy không phải người đoán mệnh

Mạnh Kinh khẽ lắc đầu, nói: “Ai đá chân ai còn chưa biết đâu”.

Lời nói vừa dứt, ba người nhìn thấy Mạnh Kinh đang vận động chân tay, chân giẫm đất một cái mà dưới đất lõm thành một vũng.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt ba người cùng thay đổi. Tên mặt sẹo thấy thế thì cảm thấy có gì không ổn, lập tức lên trước tung cú đấm định là người ra tay trước.

Nhưng hắn đã đến muộn một bước, bởi vì Mạnh Kinh đã khởi động xong tay chân. Trong lúc tên mặt sẹo vung quyền lại thì Mạnh Kinh không tránh mà phản đòn luôn.

“Bụp”, hai cú đấm chạm nhau phát ra âm thanh lớn. Tiếp đó là nghe thấy tiếng xương gãy vụn và tiếng kêu thảm thiết của người đàn ông mặt sẹo.

“Rắc, rắc”.

“A...”.

Điều khiến người ta kinh ngạc là tên mặt sẹo không bay ra ngoài. Tay của hắn dường như bị dính chặt vào cú đấm của Mạnh Kinh, sau đó cả cánh tay như biến dạng. Thấy thế, tên cao to và tên gầy hét lập tức kinh hãi.

Một lát sau, Mạnh Kinh lại vung cú đấm ra đập trực tiếp lên huyết thái dương của tên mặt sẹo.

“Rắc rắc”, lại là tiếng vang giòn, đây rõ ràng là tiếng xương nát vụn.

Sau đó, dường như thế giới đột nhiên yên tĩnh trở lại, không có bất cứ âm thanh gì.

Còn tên mặt sẹo như tảng đá đứng tại chỗ không nhúc nhích, mắt cũng không chớp chớp. Lúc Mạnh Kinh thu lại cú đấm của mình thì tên mặt sẹo giống như mất hết sức lực, toàn thân mềm nhũn ngã trên đất.

Rõ ràng, hắn đã tắt thở.

Tên cao to và tên gầy đét còn lại đều trơ mắt ra: “Mẹ kiếp! Ai bảo nó là người bình thường?”

“Thông tin sai lệch rồi, mau rút thôi”, hai người kinh hãi sau đó định chạy đi.

Giữa cao thủ với nhau đều có thể nhìn ra, giống như Kỳ Kỳ vừa nhìn đã biết ba tên này là cao thủ cấp hai. Ba tên này cũng nhìn ra Kỳ Kỳ là cao thủ cấp hai nhưng lại không nhìn ra Mạnh Kinh.

Như vậy chỉ có hai khả năng. Một là Mạnh Kinh có công phu đặc biệt, có thể giấu thực lực thật sự của mình. Một khả năng khác là anh ta là cao thủ cấp một, thực lực hơn hẳn bọn họ nên họ không thể nhìn ra.

Hơn nữa ban nãy Mạnh Kinh chỉ một cú đấm mà đánh gãy nát cánh tay của tên mặt sẹo, rồi đánh gãy chân hắn, chứng tỏ Mạnh Kinh là cao thủ cấp một. Vì vậy, sau khi phản ứng lại thì hai người đều xoay người bỏ chạy.

Nhưng... Họ mới chạy được mấy bước thì phát hiện Mạnh Kinh đã đứng trước mặt họ rồi.

Tốc độ quá nhanh giống như chớp mắt một cái đã xuất hiện ở trước mặt họ.

Sau khi nhìn thấy Mạnh Kinh, sắc mặt hai người biến đổi. Đồng thời lúc này, thân thể họ theo bản năng mà triển khai tư thế tấn công, lấy ra đao chém về phía Mạnh Kinh.

Anh ta mặt không chút biểu cảm lướt qua thân người họ, dường như không làm động tác gì, sau đó đi về phía Kỳ Kỳ. Hành động này khiến hai người đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Mạnh Kinh ôm Kỳ Kỳ dậy rồi từng bước đi về phía biệt thự của họ.

Đợi đến lúc Mạnh Kinh và Kỳ Kỳ biến mất trong màn đêm thì hai tên này mới ngã sụp xuống đất. Đến lúc chết mà họ vẫn không biết mình đã dây vào ai, càng không biết mình đã chết như thế nào?

...

Lúc Kỳ Kỳ tỉnh lại thì phát hiện mình đã ở trong phòng. Nhưng cô ta lập tức cảm thấy có gì không bình thường. Bởi vì trên người cô ta không mặc gì nằm trên giường, còn ở sau lưng lại có hai ngón tay đang mát xa cho mình.

Kỳ Kỳ lập tức kinh hãi định ra tay nhưng lúc này lại nghe thấy giọng nói quen thuộc: “Cô tỉnh rồi à?”

Kỳ Kỳ ngây người ra. Đó là Mạnh Kinh.

“Anh làm gì vậy?”, Kỳ Kỳ lập tức thấy xấu hổ, hỏi.

Mạnh Kinh cười đáp: “Trước đây tôi có học qua y thuật. Ban nãy thấy cô ngất đi nên xem qua cho cô. Vì khí huyết không thông nên mới xoa bóp cho cô”.

Kỳ Kỳ ngây người ra, trong lòng thấy nghi hoặc, anh ta còn học y nữa sao? Nhưng một lát sau, cô ta lập tức kéo chăn bên cạnh lại đắp lên người mình, trừng mắt nói: “Vậy thì sao anh phải cởi đồ của tôi ra?”

“Không cởi đồ thì sao có hiệu quả được?”, Mạnh Kinh bất đắc dĩ nói: “Hơn nữa cô yên tâm, lúc tôi cởi quần áo của cô thì tôi nhắm chặt mắt rồi. Cô vẫn chưa đồng ý tôi nên tôi sẽ không thừa dịp làm bậy đâu”.

“Đừng nói nữa”, Kỳ Kỳ càng phẫn nộ hơn. Còn Mạnh Kinh thì ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Sau đó Kỳ Kỳ nhớ lại ba tên kia, chau mày hỏi: “Chúng đâu rồi”.

Mạnh Kinh nghe thấy vậy cười hì hì, sau đó kích động nói: “Cô không biết đâu, lúc cô ngất đi không nhìn thấy, quả thật là quá thần kỳ”.

“Lúc đó chúng định lại đánh chết chúng ta nhưng đột nhiên xuất hiện một người hơn bốn mươi tuổi. Ông ta dùng cú đấm mà đánh gục chúng, cứ như trong phim kiếm hiệp vậy”.

Kỳ Kỳ nghe thấy vậy thì chau mày hỏi: “Hơn bốn mươi tuổi?”

Đúng lúc này, trong phòng vang lên chuông điện thoại.

Mạnh Kinh biết là của mình nên lấy điện thoại ra nhìn thì nhìn thấy người gọi cho anh ta là Bạch Diệc Phi nên không khởi chau mày.

Kỳ Kỳ thấy Mạnh Kinh như thế thì có chút tò mò, không biết người gọi đến là ai.

Mạnh Kinh cúp điện thoại, cười nói: “Lại là mấy người bán bảo hiểm, sáng gọi nói không mua rồi mà cứ gọi, đúng là phiền chết đi được...”.

...

Đồng thời lúc này, Bạch Diệc Phi bị Mạnh Kinh tắt phụp điện thoại như vậy thì cảm thấy không vui.

Theo như Bạch Diệc Phi nghi ngờ, nếu Mạnh Kinh là người liên lạc giữa họ thì Kỳ Kỳ chắc bị anh ta khống chế mới đúng. Vậy lúc mình gọi điện thoại thì anh ta chẳng phải nên nhân cơ hội mà ra điều kiện sao? Hơn nữa bao nhiêu người nhắm vào anh, chẳng phải vì kho vàng số 3 sao? Vậy tại sao lại cúp điện thoại?

Hiện giờ Bạch Diệc Phi đang ở trong một căn phòng của nhà họ Hồng, trong phòng ngoài anh còn có Sa Phi Dương.

Bạch Diệc Phi không yên tâm nên định gọi điện thoại cho Lý Cường Đông.

Nhưng Sa Phi Dương liền lắc đầu ngăn cản: “Không cần gọi đâu”.

“Tại sao?”, Bạch Diệc Phi nhìn Sa Phi Dương với vẻ khó hiểu.

Sa Phi Dương hỏi anh: “Có tin tôi không?”

Thời gian dài sinh tử cùng nhau, Bạch Diệc Phi sớm đã tin tưởng Sa Phi Dương rồi. Vì vậy gật đầu nói: “Tôi tin ông”.

Sa Phi Dương cười gật đầu, sau đó từ từ nói: “Vậy thì giờ hãy đặt trọng tâm ở đây, chuyện của thành phố Thiên Bắc tạm thời không quản nữa”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì khẽ chau mày. Mặc dù anh không tin lắm vào thuật phong thủy nhưng Sa Phi Dương hai mươi năm trước được người ta tặng bốc khen ngợi thì chắc cũng có chút bản lĩnh. Vì thế mà Bạch Diệc Phi nên tin tưởng ông ta.

Nhưng chuyện này có liên quan đến Kỳ Kỳ, em gái của Từ Lăng, vì vậy anh không yên tâm được. Ngộ nhỡ cô ta xảy ra chuyện gì thì ăn nói thế nào với Từ Lăng đây?

Sa Phi Dương biết anh đang lo lắng chuyện gì nên nghiêm túc nói với anh: “Yên tâm đi! Mặc dù tôi không thể chắc chắn là cô ta sẽ không bị thương nhưng tôi có thể đảm bảo, cô ta sẽ không nguy hiểm đến tính mạng đâu”.

“Tôi từng xem tướng cho cô ta, đoán được cô ta không phải người đoản mệnh đâu, chí ít cũng phải sống được bốn mươi năm nữa”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì kinh ngạc hỏi: “Chuyện này mà cũng có thể nhìn ra sao?”

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 799: Thành phố Triều Dương

Sa Phi Dương nghĩ đến điều gì đó nên khẽ lắc đầu nói: "Không phải ai cũng nhìn ra được, ví dụ như tôi cũng không thể nhìn rõ được cậu. Đây cũng cũng là lý do tôi đồng ý đi theo cậu, tôi muốn xem thử thứ gì đang bảo vệ cậu".

"Nhưng...", Sa Phi Dương khẽ cau mày nói: "Bên cạnh cậu còn có một người, gần đây người đó sẽ gặp kiếp nạn đến mức tôi cũng không thể bói được, nhưng tôi đoán đây là kiếp nạn lành ít dữ nhiều".

"Ai vậy?", Bạch Diệc Phi chột sợ hãi, anh vội vàng hỏi.

Sa Phi Dương lắc đầu một cái: "Cậu cũng biết đấy, đây là chuyện thiên cơ bất khả lộ, không thể nói ra được, nếu tôi nói thì chỉ sợ người chết chính là tôi".

Mặc dù Bạch Diệc Phi không quá tin vào những thứ này, nhưng nghe Sa Phi Dương nói vậy thì anh không khỏi lo lắng và tò mò.

Sau đó anh cười khỏ hỏi một câu: "Có thể cho tôi chút gợi ý không?"

Sa Phi Dương trầm mặc một lát rồi mới nói: "Là phụ nữ, có liên quan đến cây cỏ".

Bạch Diệc Phi nghe được hai gợi ý này thì vô thức nghĩ đến một người.

Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh là phụ nữ, hơn nữa trong chữ Anh có chữ cỏ, có liên quan đến cây cỏ.

Bạch Diệc Phi lại nhớ đến chuyện Lưu Hiểu Anh bỏ đi một mình, anh luôn cảm thấy ngày đó đã xảy ra chuyện gì đó khiến cô ta không thể chấp nhận được, nếu không tại sao lại bỏ đi mà không nói lời từ biệt?

Bạch Diệc Phi càng quyết định phải hỏi cho rõ rốt cuộc hôm đó đã xảy ra chuyện gì?

...

Bạch Diệc Phi lập tức đến nhà họ Lục.

Mặc dù anh đã tốn một khoản lớn để an táng cho người nhà họ Lục, nhưng vì chị em nhà họ Lục đều rất hận anh, không muốn anh đến, nên anh đã để Lưu Hiểu Anh làm chuyện này.

Lúc anh đến thì người nhà họ Lục đã được an táng xong, Lục Tây và Lục Miêu Miêu đều đang quỳ trước bia mộ khóc thút thít, Lưu Hiểu Anh dẫn người của tổ chức Cường Sa đứng cách đó không xa để trông nom bọn họ.

Lưu Hiểu Anh thấy Bạch Diệc Phi thì quay đầu nhìn anh một cái.

Sau khi tang lễ kết thúc cô ta đi về phía Bạch Diệc Phi.

Lưu Hiểu Anh đi tới thì Bạch Diệc Phi xoay người đi, Lưu Hiểu Anh cũng đi theo anh, hai người lẳng lặng đi trên một con đường nhỏ.

Lưu Hiểu Anh không biết Bạch Diệc Phi tìm mình có chuyện gì, nên cô ta đang đợi Bạch Diệc Phi mở lời.

Nhưng Bạch Diệc Phi cũng đang suy nghĩ không biết nên nói như nào.

Mãi đến khi quay về cửa nhà họ Lục thì Bạch Diệc Phi vẫn chưa mở miệng, cuối cùng anh cắn răng trực tiếp hỏi: "Hiểu Anh, cô nói cho tôi biết rốt cuộc hôm đó đã xảy ra chuyện gì đi?"

Lưu Hiểu Anh cười nhìn anh, dáng vẻ cô ta lúc này không còn âm u như trước nữa, mà dường như đã có sức sống trở lại: "Anh nói hôm nào?"

Bạch Diệc Phi cười khỏ nói: "Cô biết mà".

"Anh tưởng gì?", Lưu Hiểu Anh cười nhìn anh.

Bạch Diệc Phi nhún vai: "Nếu biết tôi đã không đến hỏi cô".

Lúc này Lưu Hiểu Anh khẽ mỉm cười nói: "Cho tôi hai tháng đi, hai tháng sau tôi sẽ nói cho anh biết".

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì khẽ cau mày, đồng thời cũng có chút không yên tâm hỏi: "Cô lại muốn đi sao?"

Lưu Hiểu Anh lắc đầu một cái: "Tôi không đi nữa, lần trước do tôi không nói lời nào đã đi, nên mới xảy ra nhiều chuyện như vậy, nên tôi không dám đi nữa rồi".

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì yên tâm, hơn nữa anh nhớ lại lời Sa Phi Dương nên thầm nghĩ, nhất định phải để Lưu Hiểu Anh ở bên cạnh mình, như vậy khi cô ta gặp kiếp nạn đó thì anh mới có thể dốc hết sức giúp cô ta vượt qua được.

Bạch Diệc Phi cũng không hỏi nữa, dù sao hai tháng sau Lưu Hiểu Anh cũng sẽ nói cho anh biết, mà hai tháng cũng không quá dài.

...

Thời gian như trôi qua nhanh như cắt, cũng sắp được hai tháng rồi.

Trong hai tháng này Bạch Diệc Phi rất ít khi nhàn rỗi, anh gọi điện thoại cho Lý Tuyết đang ở nhà, vì gọi video nên có thể nhìn bụng Lý Tuyết ngày càng lớn.

Nhưng trong hai tháng này còn xảy ra nhiều chuyện lớn khác.

Trường Tiểu tiếp quản khu số 4, dùng số tiền đầu tư của Bạch Diệc Phi để xóa bỏ chế độ tiền tệ trước đây, không cho phép dùng vàng để giao dịch như tiền, đồng thời còn xây hai ngân hàng lớn ở khu số 4.

Lúc bắt đầu những người ở khu khác đều chê cười, nói khu số 4 bọn họ đang làm vớ vẩn.

Những người ở khu số 4 cũng cảm thấy điều đó thật vô nghĩa, vì vé rời đảo Lam chỉ có thể mua bằng vàng.

Nhưng thời gian trôi qua, chế độ càng ngày càng hoàn thiện, khu số 4 quả thật đã thay đổi.

Trường Tiểu chinh đón một lượt, anh để những người từng làm cho nhà họ Hồng thành lập một cơ quan thực thi pháp luật.

Đồng thời còn tuyên bố một loạt quy định chế độ, xóa bỏ chế độ giai cấp nô lệ, hơn nữa còn tuyên truyền khắp nơi về khái niệm bình đẳng giữa con người.

Một thời gian sau khu số 4 từ thay đổi ngầm đến hoàn toàn thay đổi, rồi trở nên phồn thịnh.

Hai tháng trước khu số 4 được gọi là khu tàn bạo nhất, giờ khu số 4 đã trở thành khu hòa bình nhất.

Cũng bởi vậy đã thu hút dân thường ở khu khác di cư đến, nên trong thời gian ngắn mức độ sầm uất của khu số 4 đã vượt qua năm khu còn lại.

Hôm nay vừa tròn hai tháng, là lúc Lưu Hiểu Anh hứa sẽ nói cho Bạch Diệc Phi biết chuyện xảy ra hôm đó.

Nhưng trước lúc đó vẫn còn một việc phải làm.

Do khu số 4 đã cải cách và thay đổi, nên đã để khiến nhiều người được sống cuộc sống bình thường, người ở khu khác cũng vì ngưỡng mộ nên đã chuyển đến đây, nhưng không mấy ai biết được chuyện gì đang xảy ra ở khu số 4.

Nên Bạch Diệc Phi và Trường Tiểu đã quyết định tổ chức một hội nghị dân cư ở khu số 4.

Bọn họ không yêu cầu tất cả mọi người phải tới, nhưng mỗi gia đình nên có ít nhất một người tới.

Bọn họ tập trung mọi người đến biệt thự sang trọng của nhà họ Hồng.

Đồng thời khu số 4 cũng được đổi tên thành thành phố Triều Dương, có nghĩa là khởi đầu mới, đồng thời cũng tượng trưng cho sức sống vô hạn và mãnh liệt.

Hội nghị dân cư này nhằm thông báo phương hướng phát triển của thành phố Triều Dương và một số chính sách mới, chế độ xã hội mới, để mọi người đều biết thành phố Triều Dương thật sự rất khác biệt.

Đồng thời cũng có thể mượn bọn họ để truyền bá cho những người khác, như vậy những người ở khu khác cũng có thể biết đến.

Lúc hơn tám giờ sáng, nơi này đã chật kín người.

Mà hội nghị chín giờ mới bắt đầu cử hành.

Người dân khu số 4 đều có thể cảm nhận được những thay đổi trong hai tháng qua, nên họ rất ủng hộ và yêu mến người quản lý mới.

Lúc đến tòa nhà thì bọn họ không hề dăm chiêu ử dợt, mà toàn là tiếng cười nói.

Vì vậy lúc Lục Tây thấy cảnh này qua cửa kính thì cô ta hoàn toàn bị kinh ngạc đến ngây người.

Lúc Lục Viễn đến đảo Lam Lục Tây cũng chỉ ba bốn tuổi, nên cô ta không biết thế giới bên ngoài như thế nào, sau này lớn lên cô ta cũng cảm thấy thế giới nên như vậy.

Nhưng bây giờ cô ta lại bị cảnh này làm cho ngây người.

Vẻ mặt người dân ai nấy cũng tràn đầy nụ cười chân thành.

Cô ta không hiểu: "Đây chính là sự lật đổ mà Bạch Diệc Phi nói sao?"

Sau khi lật đổ nhà họ Hồng, Bạch Diệc Phi vì muốn chăm sóc cho chị em nhà họ Lục nên để bọn họ ở trong biệt thự nhà họ Hồng, đây xem như

ngôi nhà tạm thời của bọn họ.

Căn phòng hiện tại là một căn phòng lớn, ngoài Lục Tây ra thì còn có Lục Miêu Miêu và Lục Dương.

Nghe được lời Lục Tây nói thì Lục Miêu Miêu cũng đi đến cửa sổ rồi nhìn xuống, cô ta vô thức cười theo: "Chị, chị nhìn bọn họ cười vui chưa kìa".

Sau khi Lục Tây nghe được lời của Lục Miêu Miêu thì đột nhiên hoàn hồn lại, sau đó cô ta lại nghĩ đến điều gì đó nên cười lạnh một tiếng nói: "Đề chờ xem, những cái này cũng chỉ là vẻ giả tạo bên ngoài thôi, giống như hệ thống này vậy, họ lấy nguồn thu ở đâu chứ? Sao duy trì được? Đây đúng là đang làm liều mà!"

"Nói là thu thuế, nhưng cũng không phải là giống như thu phí bảo hộ sao?"

"Bảo mọi người đều bình đẳng chỉ là giả vờ mà thôi, còn nói cho dù là ai, cho dù có tiền có quyền thế nào, nhưng nếu phạm tội thì đều xử như nhau, điều này có thể sao?"

"Miêu Miêu, chị nói cho em biết bọn họ chắc chắn không duy trì được đâu!"

Lục Miêu Miêu nghe vậy thì nụ cười trên mặt lập tức cứng lại, cô ta quay đầu nhìn những người bên dưới đó, không tự chủ được nói: "Nhưng chị à, chị nhìn những người bên dưới đó đi, bọn họ cười thực sự rất chân thành! Là xuất phát từ nội tâm".

Lục Tây nghe vậy thì thay đổi sắc mặt, cô ta lạnh giọng nói: "Miêu Miêu, em phải nhớ kỹ Bạch Diệc Phi cứu chúng ta là vì anh ta đã hại chết bố mẹ chúng ta!"

- -----

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 800: Mời rượu

Lục Miêu Miêu giật mình.

Lục Tây hung dữ nói: "Em và Lục Dương không được chấp nhận những gì anh ta đã làm, anh ta chẳng qua chỉ vì lợi ích cá nhân mà thôi, cũng có gì khác với nhà họ Hồng trước kia chứ? Những thứ này đều là giả dối để lừa gạt bọn em thôi!"

"Nếu trong lòng anh ta thật sự áy náy, vậy sao anh ta không đến tạ tội trước mộ bố mẹ?"

Lục Miêu Miêu nghe vậy vẻ mặt trở lên gáp gáp, nhất thời không biết nên nói gì, nhưng trong lòng lại nghĩ có lẽ lời anh ta nói là sự thật, anh ta vẫn còn chuyện quan trọng hơn phải làm.

Lục Dương bất đắc dĩ nói: "Chị cả, chị hận anh ta thì được ích gì? Ba chúng ta có thể đánh thắng bọn họ sao?"

"Em im đi!", Lục Tây quát to một tiếng chỉ trích: "Lục Dương, em là người đàn ông duy nhất trong nhà họ Lục chúng ta, em không thể cam chịu như vậy được, nếu không nhà họ Lục chúng ta còn có hy vọng gì nữa?"

Lục Dương nghe vậy thì sắc mặt hơi trầm xuống, sau đó quay đầu đi không dám nói nữa.

Lục Tây mắng hai đứa em không chút tiền đồ này một trận.

Lục Tây nói xong thì chậm rãi lấy một chai rượu vang đỏ trong tủ rượu ra: "Chị không thể trông cậy vào bọn em được nữa rồi, từ giờ bọn em không cần quan tâm nữa, chị sẽ tự báo thù".

"Chị, chị định làm gì vậy?", Lục Miêu Miêu và Lục Dương đều kinh ngạc nhìn Lục Tây.

Lục Tây cười lạnh một tiếng: "Chờ lát nữa chị tìm cơ hội mời rượu anh ta, trong rượu đã hạ độc, chỉ cần anh ta uống chắc chắn sẽ chết, chúng ta có thể báo thù".

"Vậy sau đó chị định làm thế nào?", Lục Miêu Miêu thềm khiếp sợ, vô thức hỏi.

Lục Tây cũng rất tự tin nói: "Các em yên tâm, chất độc này ít nhất cũng phải một tiếng sau mới phát tác, chúng ta sẽ có đủ thời gian để chạy trốn".

Lục Tây dứt lời, Lục Miêu Miêu nhìn dáng vẻ cô ta thì đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Lục Dương cũng có chút sợ hãi, nói chuyện không còn lưu loát nữa: "Chị cả, trốn...có thể trốn đi đâu chứ, thực sự có thể chạy trốn sao?"

"Trốn ở đâu cũng được, trên đảo Lam này chẳng lẽ chỉ có một khu số 4, chẳng lẽ anh ta có thể chiếm được hết những khu khác sao?", Lục Tây cười lạnh nói.

...

Lúc đúng chín giờ, trong phòng khách vang lên một tiếng chuông.

Quần chúng vốn đang náo nhiệt đều yên tĩnh lại.

Bọn họ lần lượt nhìn lên khán đài cao với ánh mắt mong chờ và kính trọng.

Bạch Diệc Phi và Trường Tiểu dẫn theo những nhân viên cốt cán bên cạnh họ đi về phía khán đài.

Trong quá trình đó Bạch Diệc Phi cười nói với Trường Tiểu: "Anh nhìn vẻ mặt bọn họ kìa, nhìn cũng biết bọn họ rất biết ơn anh vì đã tạo ra những chính sách này, cho nên anh đã làm rất tốt".

"Không có tiền của anh thì sao có thể thực hiện được chứ?", Trường Tiểu lắc đầu một cái nói.

Bạch Diệc Phi chỉ cười cũng không phản bác lại.

Trường Tiểu đột nhiên hỏi Bạch Diệc Phi: "Có phải anh có ý tưởng gì khác rồi không? Nên mới để tôi tiếp quản thành phố Triều Dương?"

"Anh đoán đi", Bạch Diệc Phi tỏ vẻ mập mờ.

Trường Tiểu hơi nhíu mày, sau đó cười nói: "Khu vực tiếp theo là khu số 2 hay khu số 3?"

Bạch Diệc Phi chỉ cười một tiếng, cũng không đáp lại.

Đúng lúc bọn họ chuẩn bị đi lên khán đài thì Lục Tây đột nhiên xuất hiện.

"Gì vậy?", Bạch Diệc Phi hơi sửng sốt.

Trường Tiểu cũng có chút khó hiểu nhìn Lục Tây.

Lục Tây áy náy cười nói: "Anh Bạch, em muốn xin lỗi anh".

"Xin lỗi?", Bạch Diệc Phi rất ngạc nhiên.

Lục Tây càng tỏ rõ vẻ áy náy: "Trước đây em đã sai, em cho rằng bọn anh sẽ không làm được điều đó, nhưng nhìn nụ cười trên mặt mọi người đến xem ngày hôm nay thì em biết em đã sai, em đã trách nhầm anh".

"Vì vậy em muốn xin lỗi anh Bạch tại đây, em kính anh một ly".

Lục Tây vừa nói vừa đưa ly rượu cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cúi đầu nhìn ly rượu trong tay Lục Tây, trong lòng có chút phức tạp.

Từ đó đến nay ba chị em Lục Tây đã trở thành một vết thương trong lòng Bạch Diệc Phi, nếu không phải do anh thì nhà Lục Viễn sẽ không chết, ba chị em này cũng sẽ không mất đi bố mẹ.

Vì vậy đến bây giờ anh vẫn luôn rất áy náy với họ, hôm nay thấy Lục Tây hành động như thế, điều đó chứng tỏ bọn họ đã hiểu ra rồi sao?

Bản thân Bạch Diệc Phi cũng có thể vượt qua vết thương này rồi?

Mặc dù anh không thể chắc chắn, nhưng anh biết đây là một khởi đầu, nên anh đã không chút do dự nhận lấy ly rượu rồi uống cạn.

Thấy Bạch Diệc Phi uống rượu thì trên mặt Lục Tây nở một nụ cười rất chân thành, thậm chí còn có chút kích động.

Bạch Diệc Phi uống xong thì đưa cô ta ly rượu: "Cảm ơn cô đã có thể..."

Nhưng anh còn chưa nói xong cô ta đã rất kích động xoay người rồi đi.

Trong lòng Bạch Diệc Phi đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không nghĩ nhiều, dù sao cũng là một khởi đầu tốt.

Sau đó bọn họ tiếp tục đi lên khán đài, Trường Tiểu hắng giọng một cái rồi nói với mọi người: "Chào mọi người, tôi là Trường Tiểu, là người quản lý khu số 4".

"Mọi người chắc cũng khá quen với các quy định, chế độ mới được xây dựng ở khu số 4 rồi, hôm nay tôi chính thức thông báo, kể từ bây giờ khu số 4 sẽ được đổi tên thành thành phố Triều Dương, tượng trưng cho một khởi đầu mới".

“Đồng thời tôi cũng hứa với mọi người rằng thành phố Triều Dương sau này sẽ tràn đầy sức sống như ánh mặt trời vậy, hơn nữa nó sẽ là một thành phố không còn bóng tối, sẽ không còn áp bức nữa, bởi vì ở đây tất cả mọi người đều bình đẳng!”

Những lời này đã khiến người dân ở phía dưới vỗ tay khen ngợi không ngừng.

Những chính sách này đều có lợi cho người dân, nhưng lại không tốt đối một số tên quyền quý giàu có.

Nhưng bây giờ nhà họ Hồng đã bị lật đổ, tất nhiên sẽ không có tên nhà giàu nào dám đứng ra phản đối.

Tất nhiên trong số mọi người ở đây cũng có những người đứng ra phản đối.

"Nói thẳng ra không phải là muốn lấy lợi ích của người khác để bù đắp lợi ích của bọn họ sao?", một giọng nói đột nhiên vang lên. . truyện kiếm hiệp hay

Sau người thứ nhất, lại có người thứ hai, thứ ba.

"Đúng vậy, nói dùng tiền giấy, nhưng cuối cùng không phải là muốn vàng trong tay mọi người sao?"

"Có vàng mới có thể mua được vé thuyền, bây giờ chúng ta không còn chút hy vọng gì rồi!"

Trường Tiểu nghe được những lời này thì nhíu mày nhìn một cái, anh ta phát hiện những người này đều là những người trẻ khoảng hai mươi ba mươi tuổi, đây rõ ràng là cố ý tới để gây chuyện.

Người đàn ông đeo một khuyên tai đứng bên cạnh Trường Tiểu rất giận dữ bất bình: "Đây đúng là những thằng ngốc, con mẹ nó rõ ràng là có thể sống những ngày tốt đẹp, nhưng lại đến đây gây chuyện".

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì nhỏ giọng nói: "Anh không thể vợ đũa cả nắm như vậy được, đây cũng không phải ý kiến của tất cả mọi người",

"Sao anh biết?", người đàn ông đeo một khuyên tai có hơi không hiểu nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi chưa kịp mở miệng thì Trường Tiểu đã nói trước: "Những người quấy rối này đều là những người trẻ khoảng hai mươi ba mươi tuổi, bọn họ phần lớn hoặc là đến đảo Lam khi còn rất nhỏ, hoặc là sinh ra ở đảo Lam, bọn họ vốn chưa từng ra thế giới bên ngoài nên sao hiểu được chứ? Vậy tại sao lại muốn rời khỏi đây?"

Người đàn ông đeo khuyên tai nghe Trường Tiểu nói vậy thì trong lòng cũng đã tin bảy tám phần, sau đó nhìn xuống dưới, quả nhiên đều là những người trẻ tuổi.

Bạch Diệc Phi đột nhiên nói: "Những người này có lẽ đã có mưu tính trước".

Bọn họ nói xong những lời đó thì cũng không nói thêm gì nữa.

Vì vậy Bạch Diệc Phi đứng ra đi về phía trước.

Do quá đột ngột nên tất cả mọi người đều nhìn qua.

"Anh ta là ai vậy?"

"Tôi không biết!"

"Cậu xem anh ta còn đứng trước mặt anh Trường Tiểu nữa!"

"Mấy người không biết sao?"

"Anh ta chính là người đã lật đổ nhà họ Hồng đây!"

"Mẹ nó, là anh ta sao?"

...

Mọi người phía dưới khán đài nhất thời có chút bối rối, ai nấy đều bàn luận sôi nổi, nhưng Bạch Diệc Phi cũng không quan tâm, anh đứng trên khán đài nhìn lướt qua từng người trong phòng khách.

Cuối cùng anh thấy được một người, sau đó nhìn chăm chăm anh ta lạnh lùng hỏi: "Là anh đang giờ trò đúng không?"

Tiếng chát vắn này đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Bọn họ nhìn theo ánh mắt của Bạch Diệc Phi, sau đó phát hiện một người mặc áo choàng đen đang ngồi ở đó.

Nhưng từ dáng vẻ có thể nhìn được ra đây là đàn ông.

Người đàn ông kia nghe vậy thì không kiềm chế được run lên một cái, sau đó người đàn ông kia cũng không che giấu thân phận mình nữa mà cởi áo choàng ra.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 801: Chôn xác cùng nhà họ Hồng

Khi biết rõ hắn ta là ai, tất cả mọi người đều ghen lời.

Hồng Quân!

Bạch Diệc Phi sau khi nhìn thấy hắn ta thì khẽ cau mày, trong lòng lại có rất nhiều điều nghi vấn.

Hồng Quân đến rồi, anh không hề kinh ngạc, dù gì nhà họ Hồng cũng bị anh giết, hắn ta muốn đến báo thù, làm loạn thì cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng hắn ta lại ân thân, chứng tỏ hắn biết không thể đánh lại bọn họ, vậy tại sao không giấu diếm đến cùng để Bạch Diệc Phi không phát hiện ra.

Nhưng hiện tại, sự che giấu của hắn không tính là quá khéo léo, ngược lại còn lộ ra rõ rệt trước mặt Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cười lạnh nói: “Quả nhiên là anh!”

Sau đó anh chỉ vào Hồng Quân và nói: “Bây giờ mọi người đã thấy rồi, đám người phản đối vừa rồi đều do anh ta tìm đến để cố tình gây sự, anh ta tên là Hồng Quân, là cậu chủ lớn nhà họ Hồng, tôi giết cả nhà bọn họ, anh ta đến đây là để báo thù”.

“Ở đây, tôi hi vọng mọi người không bị lừa dối bởi những lời đàm tiếu, hãy tin tưởng chúng tôi, chúng ta sẽ có một tương lai tươi sáng tốt đẹp hơn”.

Sau khi nghe điều này, mọi người lập tức hiểu ra, ánh mắt nhìn về phía Hồng Quân trở nên cảnh giác và bất mãn.

Hồng Quân nghe xong liền bước đến trên bục cao, chế nhạo và khinh thường nói: “Các người không cần dùng những lời lẽ vớ vẩn này, ông Khúc căn bản sẽ không nghe theo đâu, càng không làm theo, nếu đã như vậy, chúng ta nói thẳng ra đi”.

Bạch Diệc Phi nhìn Hồng Quân đang đi tới, vị trí của hắn ta cách đó không xa, trong lòng không khỏi dâng lên cảnh giác, nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi nói: “Anh một mình đến đây, không sợ bị chúng tôi giết sao?”

Vết sẹo trên mặt Hồng Quân hằn lên cùng với nụ cười của hắn ta: “Nếu muốn giết tao thì mày đã sớm giết rồi, nhưng mày không làm, mày đã hứa với Lục Tây sẽ không làm hại tao”.

“Thế nên hôm nay, đến phiên tao giết mày”.

Lời này vừa nói ra, những người bên cạnh Bạch Diệc Phi lập tức vây quanh Hồng Quân.

Bạch Diệc Phi thấy vậy lạnh lùng nói: “Lúc đầu là anh thua tôi, bây giờ có tư cách gì nói với tôi những thứ này? Ai cho anh tự tin như vậy?”

“Thuốc nổ”, Hồng Quân nói một cách dứt khoát.

“Cái gì?”

Bạch Diệc Phi và những người khác sửng sốt.

Hồng Quân cười nói: “Mày giết nhà họ Hồng bọn tao, còn cướp đi khu số 4, tưởng tao không đấu lại với mày thì sẽ không đến báo thù sao?”

“Tao nói cho mày biết, nếu như bọn tao đã không có được thì mày cũng đừng hòng”.

“Bọn tao đã chôn thuốc nổ quanh đây rồi, đủ để nổ tung toàn bộ khu vực số 4”.

Sau đó Hồng Quân nhìn thời gian, lạnh giọng nói: “Vẫn còn mười phút nữa, nếu muốn thoát khỏi đây thì vẫn còn một tia hi vọng đấy”.

Mọi người đều chết lặng.

Hồng Quân muốn lấy mạng tất cả người ở khu số 4 để báo thù, e rằng hấn cũng trốn không thoát.

Hồng Quân chính là một thằng điên.

Mà lúc này, Lục Tây đang mua Lục Miêu Miêu và Lục Dương chuẩn bị chạy trốn cũng nhìn thấy cảnh này, cô ta như chết lặng.

Mười phút làm sao có thể chạy khỏi khu số 4 chứ?

Ban đầu, mười mấy người của nhà họ Lục bị giết chết, chỉ còn lại 3 chị em họ, vốn dĩ chuẩn bị chạy thoát rồi, Lục Tây sao có thể cam tâm cứ như vậy mà chết được?

Vì vậy, Lục Tây lo lắng vội vàng chạy lên bục cao.

“Đừng mà!”

Lục Tây xông đến chỗ Hồng Quân và cố gắng cầu xin hấn ta.

Sau khi nhìn thấy Lục Tây thì Hồng Quân ngậy ra.

Trên thực tế, lí do mà Hồng Quân bày mưu thật ra là để lừa Lục Tây xuất hiện, cũng bởi vì hấn thật sự yêu người phụ nữ này.

Nhưng mà.

Người phụ nữ hấn yêu nhất đã giết chính bố của hấn.

Một bên là bố ruột, bên khác là người phụ nữ hết mực yêu thương, Hồng Quân rất khâu khổ, đồng thời cũng không biết phải đối mặt với Lục Tây như thế nào.

Vì vậy, đến cuối cùng, hấn ta đổ mọi tội lỗi cho Bạch Diệc Phi.

Chính Bạch Diệc Phi đã gián tiếp gây ra tất cả những chuyện này.

Nếu Bạch Diệc Phi không xuất hiện, nhà họ Hồng sẽ không bị tiêu diệt, Lục Tây cũng không giết bố hắn.

Tất cả đều do Bạch Diệc Phi.

Mắt Lục Tây đỏ hoe vì khóc, van xin Hồng Quân: “Em xin anh, đừng làm như vậy, xin anh bỏ qua cho chúng em, nhà họ Lục chỉ còn lại ba chị em em thôi...”

Tuy nhiên, câu nói này không những không khiến Hồng Quân động lòng mà ngược lại còn khiến hắn ta bùng nổ mối hận thù đã kìm nén trong lòng trước đó, hắn ta hét lớn: “Vậy con mẹ nó nhà họ Hồng chúng tôi thì còn ai sao?”

Lục Tây dừng lại.

Hồng Quân tức giận nhìn vào Bạch Diệc Phi, chỉ vào anh mà nói: “Tất cả đều tại hắn ta!”

“Hắn là cái thá gì chứ? Tại sao lại có thể nắm giữ vận mệnh của người khác. Chúng ta mới là vợ chồng, dựa vào cái gì mà hắn không cho chúng ta gặp mặt, em thật sự không gặp mặt anh!”

“Còn có dám dân đen ti tiện này, nhà họ Hồng chúng ta đã cai trị ở khu số 4 nhiều năm như vậy, nếu không phải có chúng ta, liệu bọn chúng có sống an nhàn đến hôm nay không?”

“Mẹ nó, bây giờ đám dân đen này thấy nhà họ Hồng bị lật đổ, lập tức trở mặt đi theo Bạch Diệc Phi, vậy bọn họ có khác gì nhà họ Hồng chúng ta? Dựa vào cái gì mà bọn họ là anh hùng, còn chúng ta lại trở thành tội nhân?”

Hồng Quân bộc phát nỗi hận trong lòng ra, vẻ mặt hằn học nói: “Nếu mày đã không cho vợ chồng tao gặp mặt nhau, vậy thì chúng ta sẽ cùng chết!”

“Còn có đám người ngu đần này nữa, không phải muốn hỗ trợ hắn sao? Tao sẽ giúp chúng mày, con mẹ nó tất cả đều cùng xuống địa ngục”.

Nhìn thấy một Hồng Quân điên cuồng như vậy, những người bình thường sớm đã bị dọa cho sợ mà la hét ầm ĩ, muốn chạy trốn.

“Ha ha ha...”, Hồng Quân vui vẻ cười lớn: “Sợ rồi chứ gì, cuối cùng thì các người cũng biết sợ, nhưng mà, con mẹ nó có sợ cũng vô ích, hôm nay tất cả sẽ phải chết!”

Lục Tây nhìn Hồng Quân như vậy, trong lòng có rất nhiều suy nghĩ.

Khi mới cưới, Lục Tây không thích hẳn ta, thậm chí còn có chút chán ghét, nhưng cuối cùng, cô ta vẫn phải thỏa hiệp, cô ta thậm chí còn nghĩ cứ như vậy sống với Hồng Quân đến cuối đời cũng không có gì không tốt cả, chưa kể Hồng Quân đối xử với Lục Tây cũng không tồi.

Nhưng đúng lúc này Bạch Diệc Phi lại đến, làm thay đổi tất cả.

Lục Tây từ lâu đã coi Hồng Quân là gia đình của mình, bây giờ thấy bộ dạng điên cuồng đó cô ta cũng rất đau lòng.

Lục Tây cũng biết, Hồng Quân thậm chí còn khó chịu hơn mình, thế nên mới làm hành động mất trí này.

Lục Tây lại nghĩ đến em trai em gái mình, nhìn về phía Hồng Quân hạ quyết tâm, nghiến răng nói: “Chồng ơi, anh hận Bạch Diệc Phi đúng không?”

“Tất cả đều là do anh ta, hại nhà họ Hồng và nhà họ Lục có tình cảnh như hôm nay”.

“Anh muốn anh ta chết chứ gì?”

“Anh không cần dùng thuốc nổ!”

“Bởi vì hôm nay, anh ta sẽ phải chết!”

Khi lời nói vừa dứt, tất cả mọi người xung quanh đều sững sờ.

Tuy nhiên Hồng Quân nhìn vào Lục Tây, hắn ta cười khỏ nói: “Vợ à, bây giờ em lừa anh cũng chẳng có ý nghĩa gì”.

“Anh đã thề sẽ làm cho tất cả mọi người cùng chết, cùng chôn cất với nhà họ Hồng”.

Lục Tây lập tức lắc đầu, nói chắc chắn: “Em không lừa anh, anh tin em, hôm nay anh ta nhất định phải chết, bởi vì em đã hạ độc anh ta rồi”.

“Anh ta uống phải rượu có độc”.

Những người trên sân khấu nghe thấy điều này thì bắt đầu hoảng sợ.

Bạch Diệc Phi cũng nhú mày.

Bây giờ nghĩ đến ly rượu mà Lục Tây đã đưa cho anh, anh còn tưởng rằng Lục Tây đã nghĩ thông, còn định tha thứ cho cô ta.

Nhưng anh đã nhầm, Lục Tây căn bản không hề hiểu, cô ta vẫn hận anh, thậm chí còn ra tay đầu độc anh.

Đột nhiên, Bạch Diệc Phi đột nhiên thấy bụng mình quặn đau, sau đó bắt đầu chảy máu mũi.

“Mẹ kiếp!”

Từ Lãng thấy vậy vừa kinh ngạc vừa tức giận, lập tức đi đến trước mặt Lục Tây, kề dao vào cổ cô ta nói: “Giao thuốc giải ra đây, không thì tôi sẽ lập tức giết chết cô”.

Hồng Quân nhìn vậy thì bước đến bảo vệ Lục Tây, Trần Ngạo Kiều đứng dậy tung một cú đá vào hắn ta ép hắn lùi lại.

“Dừng tay!”

Bạch Diệc Phi hét lên.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 802: Tôi lựa chọn cái chết!

Mọi người có mặt đều im lặng.

Bạch Diệc Phi nhìn Từ Lãng, sau đó lắc đầu nói: “Anh Từ, thả cô ta ra!”

“Nhưng mà...”, Từ Lãng lo lắng không thôi.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Thả cô ta ra!”

Từ Lãng không cam tâm, nghiến chặt răng, mặt đanh lại, nhìn chăm chăm vào Lục Tây rồi mới thu dao về, thả Lục Tây ra.

Đám người bên dưới nhất thời không tránh khỏi hoảng sợ, bọn họ đều nhìn về phía Bạch Diệc Phi và nghĩ, nếu Bạch Diệc Phi bị trúng độc chết, bọn họ còn có cơ hội sống không?

Người của Bạch Diệc Phi rất lo lắng cho anh, Trương Hoa Bân lập tức nói với Trần Hạo: “Nhanh đi tìm Lưu Hiểu Anh”.

Trần Hạo quay người chạy nhanh đi.

Bạch Diệc Phi lúc này đột nhiên cảm thấy rất bình yên, trong lòng không có một tia cảm xúc nào.

Anh lau máu trên mũi, nhìn về phía Lục Tây cười nói: “Tôi không trách cô!”

“Anh dựa vào cái gì mà không trách tôi, anh không có tư cách này”, Lục Tây hừ lạnh.

Bạch Diệc Phi gật đầu cười khổ: “Cô nói đúng, đều tại tôi, nhà họ Lục mới chết thảm như vậy!”

“Mặc dù bây giờ xem ra vẫn còn rất nhiều nghi vấn...”

Sau khi nhà họ Hồng bị tiêu diệt, Bạch Diệc Phi cẩn thận suy nghĩ về những gì đã xảy ra ở khu số 4.

Lúc đầu Lục Viễn yêu cầu anh đưa Lục Miêu Miêu đi, chẳng lẽ chỉ là vì anh là thương nhân từ bên ngoài đến?

Những năm gần đây, thương nhân đến đảo Lam vẫn ít hay sao?

Tuyệt đối không ít!

Vậy tại sao Lục Viễn lại chọn anh?

Đương nhiên, bây giờ nói về vấn đề này cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Bạch Diệc Phi nhìn Lục Tây cười nhạt nói: “Lục Viễn quả thực vì tôi mà chết, đến khi chết ông ấy cũng không tiết lộ thân phận của tôi, cái này đúng là tôi nợ ông ấy, thế nên, tôi càng không có tư cách trách cô!”

“Lúc trước tôi đã từng nói, hãy cho tôi một chút thời gian giải quyết chuyện riêng của mình, sau đó, tùy ý cô báo thù, nhưng bây giờ xem ra, cô không hề muốn cho tôi thời gian!”

“Nếu đã như vậy, thì thế này đi, làm người ai cũng phải chết, chỉ là chết sớm hay muộn thôi”.

“Nếu như tôi chết có thể làm các người thoải mái hơn, vậy thì cái chết của tôi rất đáng”.

Nghe thấy lời anh nói, Lục Tây sững sờ.

Cô ta có chút kinh ngạc, Bạch Diệc Phi không trách cô ta, thậm chí còn không ép cô ta giao ra thuốc giải.

Một người có thể thật sự làm đến mức này sao?

Bạch Diệc Phi bình tĩnh nói với những người xung quanh: “Mọi người hãy nhớ kỹ lời tôi vừa nói, coi như là di chúc của tôi đi, sau này không ai được làm khó chị em bọn họ”.

Ai nấy nghe thấy lời này đều bị sock.

Những người bên cạnh Bạch Diệc Phi, họ đã từng nghĩ đến việc anh sẽ chết, nhưng trong mắt họ, anh sẽ chết một cách oanh oanh liệt liệt, hoặc chết một cách có ý nghĩa.

Nhưng không bao giờ nghĩ rằng anh lại chết một cách thê thảm và vô giá trị như bây giờ.

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, nói với Hồng Quân: “Người anh hận chỉ có tôi, kẻ thù cũng là tôi, vì vậy đừng làm tổn thương những người vô tội nữa”.

“Sau khi tôi chết, anh có thể rời khỏi đây, tôi sẽ không để bọn họ tìm anh trả thù, anh gỡ bỏ thuốc nổ đi”.

Lời nói của Bạch Diệc Phi làm những người có mặt đồng thời cảm thấy áy náy và có chút không nhẫn tâm.

Về phần Từ Lãng và những người khác, trong lòng họ càng buồn hơn, họ hận không thể giết Hồng Quân và Lục Tây ngay lập tức.

Theo phong cách trước đây Lục Tây, cô ta nhất định sẽ nói vài câu chế giễu anh, nhưng bây giờ, cô ta thậm chí không biết phải nói gì.

Còn Hồng Quân nhìn Bạch Diệc Phi đang chảy máu mũi thì vẻ mặt tức giận của hắn ta đã dịu đi đôi chút.

Nhưng hắn vẫn cười lạnh nói: “Mày không phải cố ý làm ra vẻ cao thượng, tao không tin mày không sợ chết, chẳng qua là mày không còn cách nào mà thôi!”

“Hừ, bây giờ cuối cùng mày cũng biết được tâm trạng lúc đó của tao rồi chứ, có phải rất tuyệt vọng không?”

“Biết mình sống không nổi nữa, không còn hi vọng, thế nên mới làm ra vẻ hiên ngang lắm liệt, để người khác phải cảm ơn mày?”

“Thủ đoạn này của mày đúng là rất đê tiện!”

“Còn tao, sẽ không để cho mày đạt được mục đích đâu”.

Lời của Hồng Quân càng khiến những người có mặt phần nộ hơn.

Người đàn ông đeo khuyên tai lớn bên cạnh Trường Tiểu rất bất bình với Bạch Diệc Phi vì lần trước anh đã giết anh em của anh ta.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy anh vẫn bình tĩnh như vậy, trong lòng anh ta không khỏi dâng lên một cảm giác khâm phục.

“Mày tưởng con mẹ nó ai cũng giống nhà họ Hồng chúng mày sao?”, người đàn ông đeo khuyên tai không nhịn được mà hét vào mặt Hồng Quân.

Hồng Quân khinh thường nói: “Chúng mày sao có thể so được với nhà họ Hồng của tao? Toàn một lũ giả dối!”

Nhưng đúng lúc này, một người phụ nữ mặc đồ thoải mái vội vã chạy tới.

Người đến chính là Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh chạy tới trước mặt Bạch Diệc Phi, nhìn thấy anh chảy nhiều máu như vậy, vừa lo lắng vừa đau lòng, lập tức lấy ra một viên đan dược đưa cho anh: “Nhanh uống đi, tôi sẽ dùng kim châm để khóa mạch máu của anh lại, bây giờ vẫn còn kịp!”

Bạch Diệc Phi nhìn thấy Lưu Hiểu Anh đi tới, trong lòng đột nhiên có chút khó chịu.

Nhìn cách ăn mặc hiện tại của Lưu Hiểu Anh. Anh đột nhiên như đoán được chuyện gì đã xảy ra đêm hôm đó.

Bạch Diệc Phi lắc đầu.

Lưu Hiểu Anh sắc mặt tái nhợt, sốt sắng nói: “Lắc đầu cái gì, mau uống đi không thì anh sẽ chết đó”.

Bạch Diệc Phi cười nói: “Hiểu Anh, cô không cảm thấy, đây là kết quả tốt nhất sao?”

Lưu Hiểu Anh sững sờ giây lát, sau đó không khỏi lắc đầu, nước mắt bắt giác chảy xuống: “Không phải như vậy, đây căn bản không phải là kết quả tốt nhất, là anh đang chạy trốn”.

Đúng vậy, anh đang trốn tránh.

Nhưng nếu cuộc trốn chạy của anh có thể khiến nhiều người sống sót hơn, vậy không đáng sao?

Bạch Diệc Phi tiếp tục lắc đầu, ngẩng đầu nhìn Hồng Quân nói: “Cô ấy tên là Lưu Hiểu Anh, biết cô ấy giỏi nhất cái gì không? Cô ấy giỏi nhất là y thuật, mấy năm nay không ít lần tôi trúng độc, đều là cô ấy cứu tôi, thế nên, anh thật sự nghĩ rằng chất độc này có thể giết chết tôi sao?”

Hồng Quân choáng váng.

Thoạt nhìn Lưu Hiểu Anh mới chỉ ngoài hai mươi tuổi, vậy mà đã giỏi như vậy, cô ta có thể cứu sống Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi tiếp tục nói: “Nếu tôi muốn sống thì tôi có thể sống, cho dù không tìm được số thuốc nổ kia của anh, tôi cũng có cách cứu được một số ít người ở đây, ít nhất thì tôi vẫn có thể sống tiếp”.

“Vì vậy, anh có lẽ biết phải lựa chọn thế nào rồi đấy”.

Vì đã chiếm lĩnh được khu vực số 4 nên xe tải của nhà họ Hồng cũng đã thành đồ của Bạch Diệc Phi, muốn trốn thoát cũng không phải không thể.

Chỉ là những người dân này chạy không thoát mà thôi.

Bạch Diệc Phi nhìn Hồng Quân mà nói: “Tôi không uống thuốc giải, còn anh phải lập tức tắt thiết bị kích nổ đi, như vậy không phải rất tốt sao?”

Ánh mắt Hồng Quân nhìn Bạch Diệc Phi có chút do dự, thân thể hấn bắt giác run lên.

“Thời gian không đợi ai đâu, anh nhanh chóng quyết định đi, nếu không tôi sẽ lập tức uống thuốc giải, lên xe rời khỏi đây”, Bạch Diệc Phi thúc ép nói.

Thấy vậy, Hồng Quân nghiêng răng nói: “Được, nhưng tao có một điều kiện!”

“Nói!”, Bạch Diệc Phi nhẹ nói.

“Thiết bị kích nổ, tao muốn mày đi tắt với tao!”

“Không được, tôi cũng muốn đi cùng, anh là cao thủ cấp 2, nếu giữa đường nuốt lời muốn giết Bạch Diệc Phi thì sao?”, Trần Ngạo Kiêu cự tuyệt luôn.

Những người khác cũng đồng ý với điều này: “Đúng vậy, chúng tôi cũng muốn đi”.

Bạch Diệc Phi xua tay nói: “Cứ làm theo lời anh ta đi”.

“Nhưng mà...”, Trần Ngạo Kiêu lo lắng nói.

Bạch Diệc Phi cười khở lắc đầu: “Tôi đã trúng độc rồi, không lâu sẽ phải chết, giết tôi giữa đường có ý nghĩa gì chứ?”

Mọi người nhìn anh lo lắng mà không biết nói gì.

Đột nhiên Từ Lãng mắng: “Bạch Diệc Phi, mẹ kiếp anh bị ngu à? Anh chết rồi thì chúng tôi phải làm sao?”

“Đúng vậy...”, mọi người vội vàng gật đầu.

Tuy nhiên, cho dù mọi người có nói gì thì Bạch Diệc Phi cũng không thay đổi quyết định.

Ngay khi bọn họ chuẩn bị rời đi, Lưu Hiểu Anh đột nhiên nắm lấy cổ tay Bạch Diệc Phi nói: “Tôi đi cùng anh!”

Bạch Diệc Phi muốn từ chối nhưng Hồng Quân lại nói: “Cô ta có thể đi cùng!”

“Tôi cũng đi!”, không biết tại sao, Lục Tây cũng nói theo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 803: Trận chiến trong mật thất!

Hồng Quân liếc nhìn Lục Tây, im lặng, cũng có nghĩa là đồng ý.

Sau đó ba người cùng Hồng Quân đến nhà kho của hắn ta.

Sau khi đi đến nhà kho, Hồng Quân đi đến trước một chiếc thùng gỗ lớn, tiếp đó dùng lực đẩy chiếc thùng đó ra.

Dưới chiếc thùng là một tấm ván lớn bằng gỗ vuông vắn.

Hồng Quân gỡ tấm gỗ ra, để lộ những bậc đá bên trong.

Rõ ràng đây là một tầng hầm bí mật.

Sau khi Bạch Diệc Phi chiếm được nhà họ Hồng, bọn họ có lục soát từng kho hàng nhưng không ai nghĩ rằng ở đây lại có một con đường bí mật.

Hồng Quân dẫn đầu đi trước, Bạch Diệc Phi và 2 người còn lại đi theo phía sau.

Lưu Hiểu Anh nắm vạt áo Bạch Diệc Phi đi theo phía sau anh, mặc dù không cầm tay nhưng có thể nắm lấy áo anh cô ta cũng cảm thấy rất vui.

Bạch Diệc Phi lại không để ý lắm, đưa tay lau máu trên mũi, để giảm bớt không khí căng thẳng, chủ động hỏi Lưu Hiểu Anh: “Tại sao cô lại theo tôi tới đây?”

Lưu Hiểu Anh không trả lời ngay mà im lặng hồi lâu, Bạch Diệc Phi cứ tưởng cô ta sẽ không trả lời.

Nhưng ngay sau đó, Lưu Hiểu Anh đột nhiên cười nói: “Chúng ta không thể sinh cùng ngày, nếu chết cùng ngày thì cũng tính là đã từng ở bên nhau”.

“Có thể khi đầu thai ở kiếp sau, chúng ta sẽ được chính thức ở bên cạnh nhau”.

Giọng điệu của Lưu Hiểu Anh nhẹ nhàng, nhưng Bạch Diệc Phi nghe thấy lại cảm thấy rất khó chịu, bởi vì anh có thể hiểu được nỗi buồn phiền trong lòng cô ta.

Bạch Diệc Phi thầm thở dài, nhìn vào con đường tối đen phía trước, chủ động vươn tay nắm lấy tay của Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh sửng sốt một chút, sau đó khéo môi khẽ cong lên cười hạnh phúc.

Bạch Diệc Phi cảm thấy Lưu Hiểu Anh nắm tay mình rất chặt.

Mà ở phía trước, Hồng Quân cũng nắm chặt tay Lục Tây.

Lục Tây theo sau nhỏ giọng hỏi: “Anh có hận em không?”

“Vậy em có yêu anh không?”, Hồng Quân hỏi.

Lục Tây ngây ra trong giây lát.

Hồng Quân hỏi tiếp: “Chúng ta có còn tương lai không?”

Lục Tây cúi đầu im lặng.

Hồng Quân không khỏi cười khò: “Thế nên, tất cả đều vô nghĩa rồi”.

Dù là yêu hay ghét thì cuối cùng họ cũng không thể ở bên nhau, vậy thì tại sao phải hỏi, căn bản không có ý nghĩa gì.

Bạch Diệc Phi không khỏi thở dài khi nhìn thấy điều này: “Có những người, cho dù là quan tâm nhau, nhưng đến cuối cùng lại không thể ở bên nhau, thật là tạo hóa trêu ngươi, hết cách!”

Trong lối nhỏ tối tăm và yên tĩnh, dù cách nhau mấy mét thì họ vẫn có thể nghe thấy giọng nói của nhau.

Hồng Quân không khỏi hừ lạnh: “Chẳng có gì là tạo hóa cả, tất cả đều do con người”.

Bạch Diệc Phi phản bác: “Có một số việc quả thực là ý trời”.

Hai người tranh luận một câu, không khí không còn căng thẳng như trước mà đã dịu đi rất nhiều.

Lưu Hiểu Anh và Lục Tây có chút ngạc nhiên, nhưng không ai nói chuyện để tránh làm hỏng bầu không khí này.

Đọc theo đường đi, lối đi dần rộng ra, trước mặt họ hiện ra một tầng hầm rộng hơn 100m², ở góc tầng hầm có đặt một thiết bị nhấp nháy màu đỏ.

Đây chính là máy kích ngòi nổ.

Sau khi Hồng Quân đứng vững bèn nói với Bạch Diệc Phi: “Nút màu đỏ”.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy trên thiết bị kích nổ có một vài nút bấm, nhưng không lập tức tắt công tắc mà anh quay đầu lại nhìn Lưu Hiểu Anh và nói: “Làm ơn giúp tôi nói với Tuyết Nhi, nói rằng... đời này tôi được làm chồng của cô ấy tôi cảm thấy cũng xứng đáng rồi”.

“Còn nữa... hãy giúp tôi chăm sóc cô ấy cho tốt!”

Lưu Hiểu Anh lắc đầu rồi đưa mấy viên thuốc cho anh: “Anh đừng làm chuyện ngu ngốc, tôi xin anh, bây giờ uống thuốc thì vẫn còn kịp”.

Cô ta hi vọng Bạch Diệc Phi có thể thay đổi quyết định nên đến giây phút cuối cùng vẫn khuyên anh dùng thuốc giải.

Nhưng Bạch Diệc Phi đã hạ quyết tâm, lắc đầu từ chối, sau đó nhìn về phía Hồng Quân nói: “Nào, bắt đầu đi”.

Sau khi Hồng Quân đứng ở đó thì vẫn luôn bất động, không tắt công tắc mà cũng không bảo Bạch Diệc Phi đi tắt.

Bạch Diệc Phi nói xong, Hồng Quân quay đầu lại nhìn về phía anh.

Lưu Hiểu Anh bồi hồi.

Bắt đầu cái gì chứ?

Lục Tây cũng không hiểu?

Là có ý gì?

Bọn họ định làm gì? Không phải nói sẽ tắt công tắc sao?

Bạch Diệc Phi thờ ơ nói: “Báo thù phải dùng thực lực mới đã, thế nên, khi anh nói hai chúng ta cùng đi tắt công tắc, tôi đã biết rằng anh muốn chính tay mình giết tôi, không phải sao?”

Hồng Quân cười toe toét: “Bạch Diệc Phi, thành thật mà nói, biết mình sắp chết nhưng vẫn có thể bình tĩnh như vậy, tao không thể không khâm phục mày”.

“Nếu tôi thắng, tôi sẽ đi tắt công tắc, uống thuốc giải, đồng thời sẽ bảo đảm không giết Lục Tây”, Bạch Diệc Phi nhìn Hồng Quân nhàn nhạt nói.

Hồng Quân gật đầu nói: “Nếu như tao thắng, tao cũng sẽ tắt công tắc, hai người phụ nữ, tao hứa sẽ không giết”.

Vào lúc này, Lưu Hiểu Anh và Lục Tây cuối cùng cũng hiểu họ đang nói chuyện gì.

Đồng thời, cả hai người cùng nhìn về phía người mà mình quan tâm.

Lục Tây lo lắng nhìn về phía Hồng Quân dặn dò: “Anh cẩn thận!”

Hồng Quân lãnh đạm nói: “Hắn một lòng muốn chết, huống hồ anh là một cao thủ cấp 2 trung cấp, hắn nhiều nhất cũng chỉ là một cao thủ cấp 3 cao cấp mà thôi, đánh không lại anh”.

“Còn nữa, hắn ta đang bị trúng độc”.

Cho nên Hồng Quân căn bản không cần lo lắng, giết chết Bạch Diệc Phi cũng giống như định mệnh đã an bài.

Nhưng Lưu Hiểu Anh thì cảm thấy như nghẹt thở, nắm lấy cánh tay Bạch Diệc Phi mà hỏi: “Không còn cách nào khác sao?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu, vừa định nói gì thì khóe miệng lại bắt đầu chảy máu.

Nhìn thấy Bạch Diệc Phi như vậy, Lưu Hiểu Anh không nhịn được mà bật khóc: “Nhất định sẽ có cách, sẽ có cách...”

Bạch Diệc Phi bắt lực lắc đầu.

Lưu Hiểu Anh khóc thút thít, sau đó hỏi Bạch Diệc Phi: “Còn gì cần nói nữa không?”

Bạch Diệc Phi tiếp tục lắc đầu.

Lưu Hiểu Anh càng khóc dữ hơn.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Lưu Hiểu Anh một cái, sau đó lao về phía Hồng Quân.

Lưu Hiểu Anh mở to mắt, kinh ngạc hít sâu một hơi.

Hồng Quân thấy vậy ánh mắt trầm lại, cơ thể hắn nhanh chóng tiến về phía trước, tung ra một cú đấm.

Bạch Diệc Phi chưa kịp chạm vào Hồng Quân đã bị Hồng Quân đấm vào ngực rồi bay ra ngoài.

Rõ ràng đây là sự cách biệt giữa các cấp độ.

Hồng Quân chế nhạo, hắn ta không cho Bạch Diệc Phi bất kỳ cơ hội phản công nào, lại một lần nữa lao tới phía anh, nhấc chân tung một cú đá.

Thực lực Hồng Quân vượt xa Bạch Diệc Phi, chiêu vừa rồi đã làm Bạch Diệc Phi nôn ra một ngụm máu lớn.

Cũng may là Bạch Diệc Phi đã quen chịu đòn, nếu không người bình thường chịu phải cú đấm này e rằng đã chết rồi.

Khi Bạch Diệc Phi thấy Hồng Quân lao tới lần nữa, anh biết mình không thể bắt được cú đấm của hắn, thế nên dùng cùi chỏ đỡ lấy, lăn trên đất, rồi lại lăn qua một bên để tránh cú đá của hắn.

“Bùm!”

Chỗ Hồng Quân giẫm chân lên đã thành một cái hố.

Nhưng đúng lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên quay lại, dùng cả chân và tay ôm lấy Hồng Quân, sau đó xoay người ngã mạnh về phía sau, khiến Hồng Quân ngã xuống đất.

Chiêu này của anh làm Hồng Quân cực sock.

Lúc này rồi mà Bạch Diệc Phi vẫn có tốc độ và kỹ năng như vậy, hắn thật sự kinh ngạc.

Nhưng dù kinh ngạc đến đâu thì cấp bậc của hắn cũng cao hơn Bạch Diệc Phi, những chiêu này không thể đánh bại được cao thủ.

Vì vậy vào thời điểm hắn ta sắp ngã, Hồng Quân nhắc chân lên đạp về phía Bạch Diệc Phi, sau đó cho anh một cùi chỏ.

“Phụt!”

Bạch Diệc Phi bị mất hết sức lực, bị đánh bay ra ngoài, đồng thời với tác dụng của thuốc độc, anh phun ra một ngụm máu lớn.

“Rầm!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 804: Rơi vào trạng thái cuồng hóa

Bạch Diệc Phi đung vào vách tường rồi rơi xuống mặt đất khiến cho cả người anh mềm nhũn.

Sau khi Hồng Quân ổn định thân thể, hắn ta lao về phía của Bạch Diệc Phi không chút do dự.

Mắt thấy cú đá của Hồng Quân sắp rơi xuống người của Bạch Diệc Phi.

Lúc này, Lưu Hiểu Anh bắt chấp tất cả nhào tới, che chở cho thân thể của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi vốn không muốn phản kháng, nhưng khi nhìn thấy Lưu Hiểu Anh nhào tới, hai mắt anh đột nhiên mở to.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt của anh nhuộm màu đỏ tươi như máu.

Khi Hồng Quân nhìn thấy Lưu Hiểu Anh nhào tới, trong lòng cực kỳ kinh hãi, vội vàng thu lại ám kình.

Nhưng sức mạnh của một cao thủ như Hồng Quân quá lớn, cho dù lúc đó hắn ta kịp thời thu lại ám kình thì cú đá đó vẫn không may đập trúng lưng của Lưu Hiểu Anh.

"Hự!"

Tuy không dùng hết sức nhưng cú đá của một cao thủ như Hồng Quân cũng đủ khiến cho Lưu Hiểu Anh phải phun ra một ngụm máu lớn.

Mà ngụm máu này phun thẳng vào mặt Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi chột ngẩn người ra khi nhìn thấy ánh mắt của Lưu Hiểu Anh trợn to và khóe miệng không ngừng chảy máu.

Anh nhớ tới trước đây Sa Phi Dương từng nói, người phụ nữ bên cạnh anh và những người con gái đi qua đời anh sẽ phải trải qua tình cảnh thập tử nhất sinh.

Khi ấy anh đoán được người đó là Lưu Hiểu Anh, nhưng anh không muốn tin cô ta sẽ xảy ra chuyện, nay anh nhìn thấy Lưu Hiểu Anh yếu ớt bỏ lồm cồm trên người, mặt vẫn còn vương chút máu thì anh đã thật sự tin rồi.

Lúc đó, ánh mắt của Bạch Diệc Phi vẫn đỏ như máu, tóc cũng lập tức chuyển sang màu trắng.

Lưu Hiểu Anh yếu ớt ngã xuống, Bạch Diệc Phi vội vã giơ tay ôm lấy cô ta vào lòng.

Anh chậm rãi đứng dậy, và đặt Lưu Hiểu Anh vào góc tường.

Sau đó anh đứng lên, nhìn chăm chăm Hồng Quân với đôi mắt đỏ rực như máu.

Hồng Quân vô thức lùi về phía sau, khí thế của Bạch Diệc Phi lúc này khiến cho hắn ta cảm thấy nguy hiểm.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, Lục Tây không khỏi sợ ngây người.

Bạch Diệc Phi gắt gao nhìn chăm chăm Hồng Quân, lạnh lẽo nói: "Anh đã nói sẽ không làm tổn thương đến tính mạng của cô ấy, anh nói không giữ lời".

Hồng Quân nhíu mày có chút khó hiểu, hắn ta chưa từng thấy người nào khi tức giận như biến thành một người khác vậy, hai mắt đỏ ngầu, bạc cả tóc, cho nên hắn ta liếc nhìn Lục Tây, nghĩ rằng Lục Tây hạ độc mới xảy ra chuyện.

Một lát sau.

"A!"

Bạch Diệc Phi đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm một tiếng.

"A!"

Sau đó anh lại phun ra một ngụm máu đen.

Nhìn thấy cảnh này, Hồng Quân cũng choáng váng.

Lúc này, Hồng Quân trong mắt của Bạch Diệc Phi chính là một con quái vật xấu xí không tả nổi.

Trong lòng Bạch Diệc Phi hiện lên sát ý ngập trời.

Khi anh ngẩng đầu lên, đôi mắt lóe lên tia máu, cả người giống như một viên đạn pháo xông thẳng về phía Hồng Quân.

Hồng Quân thấy vậy không khỏi khiếp sợ.

Tốc độ hiện tại của Bạch Diệc Phi nhanh hơn gấp hai lần so với lúc trước.

Tốc độ như vậy căn bản không thể nào là sức mạnh cấp ba.

Vì vậy Hồng Quân không dám khinh thường, lùi về phía sau một bước, kìm nén ám kình để đăm Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không hề né tránh, bị trúng đòn của Hồng Quân.

Hồng Quân thấy vậy, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Nhưng sau khi ngẩng đầu lên nhìn thấy dáng vẻ bất động và vẻ mặt hung dữ của Bạch Diệc Phi, hắn ta lại cảm thấy cực kỳ căng thẳng.

Đúng lúc đó, Bạch Diệc Phi cũng tung ra một cú đấm.

Hồng Quân dùng năng lượng ám kình để đánh Bạch Diệc Phi, nhưng đột nhiên năng lượng ấy lại chuyển sang nắm đấm của Bạch Diệc Phi.

Hồng Quân không kịp né tránh nên chỉ có thể dùng cánh tay còn lại để chặn.

"Bịch!"

Cả người Hồng Quân bay ra ngoài.

Hơn nữa, hắn ta còn bị chính ám kinh của mình đánh bay.

Nhưng hắn ta lập tức đứng dậy, nhìn Bạch Diệc Phi bằng ánh mắt kinh ngạc.

Chuyện gì vậy? Đột nhiên trở lên mạnh mẽ như vậy!

Hồng Quân cảm nhận được sức mạnh của Bạch Diệc Phi, trong lòng hắn ta sợ hãi.

Hơn nữa bây giờ Bạch Diệc Phi giống như không hề bị trúng độc.

Sau đó hắn ta nhìn về phía vũng máu đen trên mặt đất, âm thầm suy đoán.

Lẽ nào máu độc đã được ép ra ngoài?

Hồng Quân không thể hiểu nổi.

Nhưng lúc này Bạch Diệc Phi cũng giống như vừa rồi, không cho hắn ta bất kỳ một cơ hội nào.

Hồng Quân vừa đứng lên, Bạch Diệc Phi lại nhanh chóng lao tới.

Bởi vì một bên cánh tay của Hồng Quân đã bị trật ra khi hắn ta chống lại cú đâm của Bạch Diệc Phi nên khi Bạch Diệc Phi lần nữa lao tới, hắn ta phải né sang một bên và đồng thời đá vào lưng Bạch Diệc Phi.

Nhưng điều tương tự lại xảy ra.

Ám kinh ở chân của Hồng Quân di chuyển một vòng trong cơ thể Bạch Diệc Phi, khi ám kinh di chuyển đến chân của Bạch Diệc Phi, anh liền nhấc chân lên đá vào bắp chân của Hồng Quân.

"A!"

Hồng Quân đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết rồi quỳ rạp trên mặt đất.

Hồng Quân lại muốn đứng lên, nhưng lúc hắn định chống tay đứng lên thì Bạch Diệc Phi đã đạp một chân lên lưng của hắn, khiến cho hắn không thể giãy dụa chỉ có thể nằm trên mặt đất.

"Chết! Tất cả đều phải chết! Tao phải giết chết mày!"

Bạch Diệc Phi đã rơi vào trạng thái cuồng hóa, không còn lý trí.

Đôi mắt với đám quái vật trước mặt này, trong lòng anh tràn đầy hận thù, nhưng cũng không biết vì sao lại hận.

"Không được!"

Lúc này, tiếng kêu đau đớn thảm thiết của Lục Tây truyền tới, cô ta cũng giống như Lưu Hiểu Anh vừa lao tới, vừa ra sức bảo vệ cho Hồng Quân, vừa đạp vào chân của Bạch Diệc Phi: "Anh buông anh ấy ra, mau thả ra! Anh chính là ác quỷ điên cuồng giết người!"

Ác quỷ điên cuồng giết người...

Ác quỷ...

Bạch Diệc Phi chìm trong mê mông như ong trong cốc mật, bởi vì anh cảm thấy có chút quen thuộc.

Lục Tây bò lên lên người của Hồng Quân, hét lên với Bạch Diệc Phi: "Tất cả là do anh! Gia đình chúng ta tan nát, đều là do anh! Rốt cuộc hiện tại anh đã lộ bản chất xấu xa chưa? Đồ đạo đức giả!"

"Mồm thì nói muốn báo đáp ân tình mà bây giờ anh lại làm cái gì thế này? Đồ ác quỷ điên cuồng giết người!"

Tiếng gào của Lục Tây khiến cho đầu Bạch Diệc Phi rất rối loạn.

Không lâu sau, Lục Tây ở trước mắt anh dần dần rõ nét.

Rồi sau đó anh nhìn thấy Lục Tây, cũng nhìn thấy Hồng Quân bị mình giẫm đạp dưới chân.

Còn có Lưu Hiểu Anh ở bên cạnh.

Bạch Diệc Phàm ngăn ra một lúc.

Sau đó, màu mắt của anh biến mất, và mái tóc cũng bị bạc màu.

Ngay sau đó, một cảm giác bất lực ập đến.

"Bùm!"

Bạch Diệc Phi choáng váng ngất xỉu trên mặt đất.

Lục Tây ngây người nhìn Bạch Diệc Phi ngất xỉu tại chỗ, không biết phải làm sao.

Hồng Quân thoát khỏi sự khống chế của Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng đứng dậy, sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi ngất đi, hắn ta vẫn không thể bình tĩnh được.

Lúc này, Lục Tây đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng nói với Hồng Quân: "Mau giết anh ta đi, giết anh ta rồi chuyện này có thể sẽ kết thúc!"

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 805: Kẻ thù không đội trời chung

"Mau! Chỉ còn một phút nữa sẽ nổ".

Nhưng Hồng Quân chỉ quay người đi tới thiết bị kích nổ, vươn tay ấn tắt một cái.

Lục Tây thấy vậy, thở phào nhẹ nhõm, sau đó đi tới dìu Hồng Quân, nói: "Mau giết anh ta! Giết anh ta thì mọi chuyện sẽ kết thúc".

Nhưng Hồng Quân chỉ liếc nhìn Bạch Diệc Phi đã ngất xỉu trên mặt đất, cũng không hề ra tay.

Lục Tây không hiểu rõ nguyên do nên sau đó lại thúc giục: "Mau ra tay đi, đừng ngây người nữa".

Hồng Quân lắc đầu nói: "Không phải em đã hạ độc rồi sao? Anh cần gì phải ra tay nữa?"

Nói xong, hắn ta liền khập khễnh bước ra ngoài.

Lục Tây sững sốt một hồi, cảm thấy cũng đúng liền gật đầu đi theo hắn ta, hỏi: "Vậy tại sao anh còn đánh nhau cùng anh ta?"

"Phát tiết một chút thôi", Hồng Quân thờ ơ đáp.

Lục Tây nghe xong liền cảm thấy mông lung, cô ta luôn cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Sau khi hai người rời khỏi nhà kho của nhà họ Hồng, liền bị người của Bạch Diệc Phi bao vây.

Tất cả bọn họ đều nhìn hai người với vẻ mặt căm uất phần nộ, bởi vì chỉ có hai người họ đi ra, như vậy kết quả không cần nói cũng biết.

Từ Lãng tóm lấy cổ áo của Hồng Quân, lạnh lùng hỏi: "Bọn họ đâu?"

Nhìn vết thương của Hồng Quân, anh ta không khỏi có suy đoán khác.

Lục Tây thấy vậy liền tiến lên, tức giận hất tay của Từ Lãng: "Anh làm cái gì thế? Bạch Diệc Phi đã nói, bất kể như thế nào cũng không được phép động vào anh ấy!"

Từ Lãng nóng nảy quay đầu lại nhìn chằm chằm Lục Tây, tức giận hét lên: "Đồ chết tiệt cầm mồm cho tôi! Cô có tư cách gì để lên tiếng? Nếu không phải vì Bạch Diệc Phi, cô con mẹ nó mộ mọt xanh cỏ rồi!"

"Nói cái gì mà Bạch Diệc Phi khiến cho Lục gia nhà tan cửa nát, tất cả đều do anh ta nói bậy, mẹ kiếp cô không biết sao? Nếu không phải vì bố cô van xin anh ta đem em gái của cô rời khỏi đảo Lam thì mọi chuyện sau này làm sao có thể xảy ra?"

"Chính là bố cô đã ngăn cản Bạch Diệc Phi trước, Bạch Diệc Phi chẳng qua chỉ tốt bụng giúp đỡ mà thôi, chuyện này liên quan mẹ gì đến anh ta?"

"Anh ta vốn không cần phải cảm thấy áy náy trong lòng, hơn nữa anh ta còn diệt nhà họ Hồng báo thù giúp các người, cứu cô và em gái của cô!"

"Cô con mẹ nó đã làm cái gì, không những không biết ơn còn hạ độ, cô đúng là loại đàn bà chỉ biết lấy oán báo ơn!"

"Ngày hôm nay..."

Từ Lãng càng nói càng căm hận Lục Tây, chỉ muốn giết chết cô ta ngay lập tức.

Vì vậy anh ta trực tiếp rút dao ra.

Nhưng lúc này, Trần Ngạo Kiêu giơ tay ra ngăn cản.

Từ Lãng hung dữ trợn mắt nhìn Trần Ngạo Kiêu.

Trần Ngạo Kiêu lại nói: "Nghe lời Bạch Diệc Phi đi".

Lời này khiến cho tất cả mọi người đều phải cúi đầu im lặng.

Từ khi bọn họ đi theo Bạch Diệc Phi, dĩ nhiên bọn họ đều nghe theo lời anh, nhưng bây giờ những lời Bạch Diệc Phi nói trước đây là lời trắng trối, nghe theo lời di nguyện ấy không phải thể hiện rằng anh đã chết hay sao?

Ngay sau đó, tất cả mọi người xông vào nhà kho, trông thấy mật đạo dưới lòng đất bọn họ liền lao vào không chút do dự.

Còn Hồng Quân không có ai ngăn cản nữa, hắn ta lắc đầu một cái rồi tiếp tục đi ra ngoài.

Lục Tây đứng chết trân tại chỗ, nhìn bóng lưng Hồng Quân rời đi, trong lòng cảm thấy rất phức tạp.

Lục Tây đối với Hồng Quân không thể nói là yêu, nhiều nhất chỉ là có chút tình cảm gia đình, hơn nữa cô ta cũng không thể đối mặt với hắn bởi vì chính cô ta đã giết bố của hắn.

Sau khi nhà họ Lục bị nhà họ Hồng tiêu diệt chỉ còn lại ba chị em bọn họ, cô ta cảm thấy vô cùng hoảng sợ, không biết bọn họ nên làm cái gì?

Vì vậy, khi đối mặt với Hồng Quân, cô ta có chút phụ thuộc và muốn lợi dụng Hồng Quân làm chỗ dựa cho mình.

Đáng tiếc, mọi thứ vốn không thể đoán trước.

"Phập!"

Một con dao ở phía sau đâm thẳng vào cơ thể của cô ta.

Lục Tây cúi đầu không thể tin nổi, nhìn mũi dao xuyên qua tim.

Sau đó một cơn đau đớn giữ dội, hít thở không thông ập tới.

"Tôi tới giải thoát cho cô!", người ở phía sau cô ta lạnh lùng lên tiếng.

Nói xong, người kia đột nhiên rút mạnh con dao, xoay người rời khỏi đây.

Lục Tây ngã xuống đất, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm về hướng Hồng Quân vừa rời đi.

Lúc này, có người vừa trốn trong phòng khách lạnh mắt phát hiện ra Lục Tây, vội vàng hét lớn.

"A!"

"Giết người!"

"Giết người rồi!"

Mọi người nhao nhao lên gây ra tiếng động không nhỏ.

Hồng Quân đang định bước ra ngoài, nghe thấy tiếng động lớn như vậy hắn ta không thể không ngoái lại nhìn, sau đó hắn ta nhìn thấy Lục Tây đang nằm trên mặt đất.

Đôi mắt Hồng Quân mở to, cơ thể không ngừng run rẩy.

Sau đó hắn ta vội vàng khập khễnh bước tới.

Hắn ta đi tới bên cạnh Lục Tây rồi quỳ xuống, vươn tay ôm lấy cô ta vào lòng.

Đây là người phụ nữ của hắn ta, người phụ nữ hắn ta từng yêu sâu đậm.

Hắn ta cúi đầu xuống nhìn vết thương trên ngực của Lục Tây, trong lòng chợt cảm thấy hoảng hốt và luống cuống chưa từng có.

"Vợ ơi..."

Hồng Quân run rẩy hét lên một tiếng.

Sau khi nhìn thấy Hồng Quân, Lục Tây đột nhiên bật cười khi nhìn dáng vẻ hoảng hốt của hắn, cô ta cảm thấy mình như được giải thoát.

"Chồng... Cuối cùng... Anh không phải hận em nữa rồi..."

Cô ta vừa nói, máu ở trong ngực cũng không ngừng tuôn ra.

Hai tay Hồng Quân run lên, muốn chặn tay lên ngực cô ta để ngăn máu chảy ra, nhưng lại sợ cô ta bị đau.

Lục Tây khẽ lắc đầu, nói tiếp: "Anh ta... không chết..."

"Anh ta... nôn chất độc ra..."

"Nhưng... tại sao... anh lại buông tha cho anh ta..."

Hồng Quân luống cuống lắc đầu, là một người đàn ông không bao giờ rơi lệ, nhưng lúc này những giọt nước mắt của hắn cứ không ngừng trào ra.

"Không đâu, anh sẽ không bỏ qua, anh sẽ tự tay giết chết anh ta!", Hồng Quân vừa nghiến răng vừa khóc.

Lục Tây không thể chống đỡ được nữa, nghiêng đầu sang một bên, ra đi trong yên lặng.

"A!"

Hồng Quân ngửa mặt lên trời gào khóc, sau đó ôm chặt lấy Lục Tây khóc đến nỗi tan nát cõi lòng.

Trong hai tháng, cả nhà hắn ta đều chết thảm, gia đình không còn, ngay cả người vợ khiến hắn ta vừa yêu vừa hận bây giờ cũng rời xa hắn.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, những người thân cứ lần lượt ra đi khiến cho hắn ta không cách nào chịu đựng nổi.

Sau khi khóc lóc đủ rồi, Hồng Quân ôm thi thể Lục Tây lên, nhìn chằm chằm về hướng nhà kho, cắn hận nói: "Bạch Diệc Phi! Có một ngày, tao sẽ tự tay giết mày!"

Hắn ta nghĩ rằng Bạch Diệc phi chính là hung thủ giết chết Lục Tây, cho nên từ nay về sau, Bạch Diệc Phi chính là kẻ thù không đội trời chung của hắn, có chết hắn cũng không buông tha.

...

Lúc Bạch Diệc Phi tỉnh lại không phải ở dưới tầng hầm, mà là ở trong một căn phòng sang trọng.

Bạch Diệc Phi ngẩn ra một lúc, sau đó mới nhớ tới chuyện đã xảy ra trước khi hôn mê, lập tức ngồi dậy.

Đúng lúc này, giọng nói của một người phụ nữ vang lên: "Anh tỉnh rồi".

Bạch Diệc Phi quay đầu lại nhìn, phát hiện đó chính là người phụ nữ mà anh đã mua về trong buổi đấu giá - Hứa Y Y.

Hơn hai tháng trôi qua, vết thương của Hứa Y Y đã hồi phục rất tốt.

Lúc này Bạch Diệc Phi đang rất lo lắng, liền hỏi: "Luu Hiểu Anh đâu?"

Khi đó, Luu Hiểu Anh thay anh chịu một cú đá nên nôn ra máu, Sa Phi Dương cũng nói cô ấy có thể sẽ chết nên anh rất sợ hãi.

Mà Hứa Y Y nghe thấy Bạch Diệc Phi hỏi về Luu Hiểu Anh, ánh mắt tối sầm lại, cúi đầu nói: "Anh... nghỉ ngơi trước đi".

"Nói cho tôi biết cô ấy đang ở đâu?", Bạch Diệc Phi nắm lấy cổ tay Hứa Y Y, lớn tiếng hỏi.

Hứa Y Y nhăn mặt lại, đau đớn vì bị Bạch Diệc Phi nắm chặt cổ tay, sau đó nói nhỏ: "Anh... anh bình tĩnh trước đi, cô ấy... cô ấy..."

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, Trương Hoa Bân bước vào.

Sau khi nhìn thấy hai người, Trương Hoa Bân lập tức hiểu ra nên vội vàng nắm lấy tay Bạch Diệc Phi, nói: "Đây là cô ấy tự lựa chọn, anh không có lỗi".

- -----

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 806: Không gặp được Lưu Hiểu Anh

Bạch Diệc Phi nghe xong thì đột nhiên có linh cảm không lành.

“Cô ấy ở đâu? Tôi muốn gặp cô ấy”, anh nói nghiêm túc với Trương Hoa Bân.

Hứa Y Y không biết phải làm thế nào mà nhìn Trương Hoa Bân.

Trương Hoa Bân thấy vậy thì thở dài: “Đi theo tôi”.

Sau đó, Bạch Diệc Phi theo anh ta đến một căn phòng khác.

Đây là phòng của Lưu Hiểu Anh.

Nhưng trong phòng không có ai.

Trương Hoa Bân đi đến bên bàn, đưa một tờ giấy cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lập tức mở tờ giấy ra xem, bên trong là vài dòng chữ nhỏ nhắn.

“Xin lỗi, tôi lại muốn tùy hứng thêm một lần nữa”.

“Nhưng tôi đảm bảo đây là lần cuối cùng”.

“Trong căn phòng bí mật, tôi đột nhiên nghĩ thông suốt một chuyện vì thế tôi muốn ra ngoài giải khuây, không cần đi tìm tôi, xong xuôi tôi sẽ quay lại”.

Bạch Diệc Phi đọc xong thì ngây ra: “Cô ấy chỉ đi giải khuây?”

Trương Hoa Bân nhìn biểu cảm của anh, cảm thấy có gì đó không bình thường: “Đừng nói là anh cho rằng cô ấy bị Hồng Quân đá chết rồi đấy?”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì hơi ngượng ngùng, ánh mắt né tránh mà nói: “Không, tôi... Được rồi, đúng là tôi nghĩ vậy”.

Trương Hoa Bân bật cười, vỗ vai anh: “Lúc Hồng Quân phát hiện cô ấy xông đến thì đã thu lại ám kinh rồi, cú đá chỉ khiến cô ấy hộc máu thôi, không bị thương đến nội tạng”.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó Trương Hoa Bân lại tò mò nhìn anh: “Lúc đó anh đã ngắt rồi, sao Hồng Quân không giết anh?”

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi khựng lại.

Đúng vậy, sao Hồng Quân lại không giết anh?

Bạch Diệc Phi không hiểu nổi, cho dù hẳn ta không còn sức giết anh thì vẫn còn Lục Tây cơ mà?

Nghĩ đến Lục Tây, Bạch Diệc Phi hỏi: “Lục Tây đâu?”

“Chết rồi”, Trương Hoa Bân trầm giọng nói.

Bạch Diệc Phi trợn mắt: “Chết rồi?”

“Chuyện là thế nào?”

...

Thành phố Triều Dương.

Ngoại thành mới được xây, khu nghĩa địa lại không có mấy người, rất hoang vắng.

Lúc Bạch Diệc Phi và Trần Ngạo Kiều đến thì thấy Lục Miêu Miêu và Lục Dương đang quỳ trước mộ của Lục Tây và bố mẹ họ, vừa đốt vàng mã vừa nức nở.

Bạch Diệc Phi và Trần Ngạo Kiều không lập tức đi đến mà lặng lẽ đứng sau lưng nhìn hai người họ.

Hai người khóc thút thít, thỉnh thoảng còn nói vài câu nhưng phần lớn là về chuyện sau này họ phải làm thế nào.

Cho dù Lục Tây còn sống, cô ta có lẽ cũng sẽ nói vậy huống chi là Lục Miêu Miêu và Lục Dương?

Sau khi họ dứt xong, Bạch Diệc Phi mới đi đến, khẽ nói: “Ông Lục, ông yên tâm, con trai và con gái ông cứ để tôi lo, tôi sẽ không để bọn họ phải chết bên đường. Mặc dù bọn họ hận tôi nhưng tôi sẽ không để tâm đến chuyện đó.”

“Tôi đã nghĩ thông suốt rồi, tôi vẫn phải nỗ lực sống, chăm sóc họ, chăm sóc cho những người cần tôi”.

Lục Miêu Miêu và Lục Dương bị Bạch Diệc Phi làm cho giật mình. Lúc quay đầu, khuôn mặt họ đều lộ vẻ kinh hãi, người co rúm lại, sợ sệt mà nhìn anh.

Bạch Diệc Phi cúi đầu nhìn Lục Miêu Miêu và Lục Dương, nói: “Cho dù hai người có hiểu hay không, có muốn tìm tôi báo thù hay không nhưng trước khi hai người có thể tự lập thì phải nghe lời tôi, nếu không cứ đợi mà ăn đòn đi”.

Ăn đòn...

Trần Ngạo Kiều nghe xong thì không hiểu sao lại muốn cười.

Mà Lục Miêu Miêu và Lục Dương lại khẽ run lên.

Thật ra không chỉ Hồng Quân cho rằng Bạch Diệc Phi giết Lục Tây mà ngay cả hai chị em họ cũng nghĩ vậy. Họ cho rằng Bạch Diệc Phi báo thù việc Lục Tây hạ độc anh.

Vì thế, sau khi nghe anh nói vậy thì bọn họ càng thêm sợ hãi, cũng rất hận anh.

Bạch Diệc Phi không muốn giải thích với họ.

Hiện tại, anh cũng coi như đã chết một lần rồi, rất nhiều chuyện đã thông suốt, không có gì quan trọng hơn mạng sống, vì thế cặp chị em này hận anh cũng chẳng sao, chỉ cần bọn họ còn sống là được.

Lúc này, Trần Ngạo Kiều đột nhiên nói: “Ông Sa nói người phụ nữ liên quan đến chữ thảo hần là Lục Tây chứ không phải Lưu Hiểu Anh”.

Tên của Lục Tây cũng có bộ thảo ở trên đầu, vì thế cũng nằm trong diện này. Hơn nữa Trần Ngạo Kiều còn cho người đi điều tra, Lục Tây quả thực thuộc ngũ hành hệ mộc.

Bạch Diệc Phi khẽ gạt đầu nhưng vẫn còn thắc mắc.

“Cô ta không phải người phụ nữ bên cạnh tôi”, anh lạnh lùng nói.

Trần Ngạo Kiều lại cười: “Chuyện đó không quan trọng, quan trọng là anh, lần này tiến vào trạng thái cuồng hóa mà lại không mất đi ký ức”.

Bạch Diệc Phi biết anh ta đang đổi chủ đề nhưng đây quả thực cũng là một điểm nghi vấn. Lần này, anh quả thực vẫn nhớ đã xảy ra chuyện gì.

Anh biết rõ lúc đó đã nhìn thấy Hồng Quân biến thành một con quái vật xấu xí đáng sợ, mà bản thân anh cũng ngập tràn ý nghĩ giết chóc, muốn giết sạch tất cả mọi người.

Bạch Diệc Phi cảm thấy khó hiểu: “Rốt cuộc là bệnh gì?”

Trần Ngạo Kiều lắc đầu: “Có lẽ không phải là bệnh. Lúc anh rơi vào trạng thái cuồng hóa thì lại có thể ép độc trong người ra, đây là chuyện trước nay chưa từng có”.

Hai người họ nói chuyện hoàn toàn không né tránh hai chị em kia, vì thế sau khi nghe thấy, chị em họ càng thêm sợ hãi Bạch Diệc Phi, đồng thời cũng cho rằng anh là một tên quái vật.

...

Bạch Diệc Phi đưa Lục Miêu Miêu và Lục Dương đến chỗ ở mới.

Bởi vì thân phận của họ đặc biệt nên anh để Trường Tiểu đưa bọn họ đến khu nhà cấp cao của nhà họ Hồng mà nơi đó hiện tại cũng được coi là tòa nhà chính phủ của thành phố Triều Dương.

Vấn đề tiêu dùng và ăn ở hàng ngày của chị em họ cũng do chính phủ thành phố Triều Dương phụ trách.

Xử lý mọi chuyện xong, Bạch Diệc Phi trở về phòng mình, vừa mở cửa ra thì đã thấy Hứa Y Y.

Bạch Diệc Phi sững lại, nghĩ cũng đến lúc phải sắp xếp mọi chuyện của Hứa Y Y rồi.

Bạch Diệc Phi đang định nói gì đó thì lại thấy Hứa Y Y đang ôm một đống quần áo cũ, ánh mắt né tránh, biểu tình hoảng hốt, dường như đang định đi ra ngoài. Cô ta còn nói: “Tôi đi giặt quần áo cho anh”.

Bạch Diệc Phi còn chưa nói gì cô ta đã vội vã chạy ra như là đang trốn tránh anh.

Anh cau mày, quay người nhìn Hứa Y Y, sau đó phát hiện trong đống quần áo cũ kỹ mà cô ta đang ôm, đột nhiên có một chiếc quai túi lộ ra.

Nhìn chiếc quai túi đó, Bạch Diệc Phi hoảng hốt, trong lòng đột nhiên có linh cảm không lành.

Anh không nghĩ nhiều nữa mà lập tức đi theo.

Anh lặng lẽ theo sau Hứa Y Y, không để cô ta phát hiện ra.

Hứa Y Y đến phòng giặt đồ còn Bạch Diệc Phi thì nấp sau cửa.

Trên cánh cửa phòng giặt có một cái cửa sổ thủy tinh, vừa hay có thể nhìn thấy Hứa Y Y trong phòng.

Lúc này Hứa Y Y đang thu dọn quần áo bẩn nhưng đồng thời cô ta còn lấy ra một chiếc túi, biểu tình hoảng hốt mà nhét nó vào khe hở sau máy giặt.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì ngây người.

Sau khi làm xong, Hứa Y Y đi ra, Bạch Diệc Phi tránh vào trong góc, dựa vào tường, cúi đầu.

Anh thầm nhủ: “Hy vọng bọn họ không lừa mình”.

Đến khi Hứa Y Y đã rời đi, Bạch Diệc Phi mới đi vào phòng giặt, lôi chiếc túi từ trong khe hở sau máy giặt ra.

Nhìn thấy chiếc túi khiến Bạch Diệc Phi ngỡ ngàng.

Chiếc túi này không giống loại túi xách mà con gái hay dùng.

Anh hoảng hốt mà kéo khóa chiếc túi ra, bên trong có rất nhiều các loại thuốc cùng châm bặc.

Hai tay Bạch Diệc Phi vô thức run rẩy.

Anh chợt nhớ ra, anh từng thấy Lưu Hiểu Anh viết chữ. Chữ của cô ta không đẹp như trong tờ giấy kia mà là loại viết ngoáy đặc trưng của bác sĩ khiến người khác không thể đọc nổi.

Trái tim Bạch Diệc Phi đột nhiên thắt lại, đồng thời có cảm giác như nghẹt thở.

Tình cảm của Bạch Diệc Phi với Lưu Hiểu Anh là gì?

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 807: Dự cảm không lành

Có lẽ 80% là bạn bè, 20% là thích đi.

Lưu Hiểu Anh đi theo anh đã lâu như vậy, còn từng cứu anh rất nhiều lần, Bạch Diệc Phi đã sớm coi cô ta là anh em bạn bè như bọn Từ Lăng.

Nhưng suy cho cùng Lưu Hiểu Anh là con gái, lại đối xử tốt với anh như vậy, khó tránh khỏi anh sẽ thích cô ta một chút.

Nhưng Bạch Diệc Phi không phải loại người gặp ai thì sẽ yêu người đó, anh biết mình phải làm gì, lại không thể làm gì, anh có thể không chế được dục vọng của mình.

Với một người mà nói, điều đáng sợ nhất là không khống chế được dục vọng.

Cho dù Bạch Diệc Phi không thích cô ta thì cũng có 80% tình cảm bạn bè, vì thế nếu cô ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì anh đương nhiên sẽ cảm thấy buồn bã.

Bởi Lưu Hiểu Anh vì anh mà chết.

...

Bạch Diệc Phi thẫn thờ đi ra.

Lại không biết bản thân đã đi đến chỗ mà chị em Lục Miêu Miêu ở như thế nào.

Anh gõ cửa.

Lục Miêu Miêu mở cửa, sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì giật mình lui lại hai bước.

“Nói cho tôi biết ngày sinh của chị cô”, Bạch Diệc Phi không quan tâm đến phản ứng của cô ta.

Lục Miêu Miêu nghe vậy thì lắc đầu.

Bạch Diệc Phi lúc này rất cáu kỉnh bởi trong lòng anh có một suy đoán không lành. Trước khi suy đoán này được chứng thực, cảm xúc của anh vô cùng nóng nảy, anh không khống chế được mà thét lên: “Nói cho tôi!”

Tiếng hét này khiến cho Lục Miêu Miêu càng thêm sợ hãi. Cô ta lui lại mấy bước, lắc đầu nguầy nguậy: “Tôi không biết, không biết...”

Lúc này, Lục Dương đột nhiên cầm dao xông ra, đứng chắn trước người Lục Miêu Miêu, chĩa dao vào Bạch Diệc Phi: “Anh định làm gì?”

“Anh hại bố mẹ tôi, lại sai người giết chị tôi, có phải còn định giết cả hai chị em tôi luôn không?”

“Đồ sát nhân điên!”

“Sát nhân điên?”, Bạch Diệc Phi ngây ra.

Lục Dương gào lên: “Chẳng lẽ không phải ư? Anh là tên sát nhân điên, giết nhiều người như vậy, còn giết cả chị tôi, anh còn đáng sợ hơn cả người nhà họ Hồng!”

“Anh cứ đợi đây! Rồi sẽ có một ngày tôi giết anh báo thù cho bọn họ!”

Lời nói của Lục Dương khiến Bạch Diệc Phi bình tĩnh lại. Anh đánh giá Lục Dương một chút, sau đó chậm rãi rời đi.

Lục Dương thấy vậy thì kinh ngạc, mặc dù vẫn còn sợ hãi nhưng cậu ta vẫn vung con dao trong tay lên chém Bạch Diệc Phi.

Nhưng cậu ta nào phải đối thủ của anh.

Bạch Diệc Phi dễ dàng mà giật được con dao trong tay cậu ta.

Lục Dương nhìn bàn tay trống không mà ngậy ra.

Bạch Diệc Phi rút con dao ra đất.

Sau đó anh dùng một tay ấn chặt vai Lục Dương khiến cả người cậu ta run lên lấy bầy.

Bạch Diệc Phi nghiêm nghị nhìn cậu ta, nói: “Tôi không quan tâm các người nghĩ thế nào, cũng không có sức mà đi giải thích hết lần này đến lần khác với các người, rồi sẽ có một ngày các người hiểu được”.

“Cho dù hai người muốn giết tôi thì tôi vẫn sẽ cho hai người một cuộc sống no đủ”.

“Nhưng trước khi cậu có năng lực giết tôi thì đừng có vung dao trước mặt tôi”.

“Cậu không giết nổi tôi!”

Lục Dương nghe vậy thì mặt trắng bệch, môi tái ngắt.

Cậu ta từng thấy Bạch Diệc Phi trong trạng thái cuồng hóa vì thế cậu ta biết anh vô cùng đáng sợ.

Mà Lục Miêu Miêu lại cho rằng Bạch Diệc Phi định làm hại Lục Dương nên lập tức chạy đến nói: “Đừng làm hại nó! Tôi thật sự không biết!”

“Không chỉ chị cả, chúng tôi ngay cả sinh nhật của mình cũng không biết, chỉ có bố mẹ nói cho chúng tôi bao nhiêu tuổi, chúng tôi chưa từng đón sinh nhật”.

Nghe vậy, mặt Bạch Diệc Phi trắng bệch, lộ vẻ bất lực.

Đầu anh hỗn loạn, anh không biết mình rời khỏi căn phòng thế nào, lại trở về phòng mình ra sao.

Bạch Diệc Phi tự nhốt mình trong phòng, cho dù ai gõ cửa anh cũng không mở.

Anh ngồi trên sofa, những ký ức từ khi quen biết Lưu Hiểu Anh đến nay lướt qua đầu anh như một bộ phim.

Không biết đã qua bao lâu, chuông điện thoại của Bạch Diệc Phi vang lên.

Bạch Diệc Phi hoàn hồn cầm điện thoại lên thì thấy người gọi đến là Lý Tuyết.

Anh do dự lúc lâu, cuối cùng không nhận cuộc gọi mà tắt điện thoại đi.

Anh biết tình trạng của mình hiện tại không tốt, một khi nói chuyện thì Lý Tuyết sẽ phát hiện ra sự bất thường vì thế sau khi cúp điện thoại, anh định gửi tin nhắn cho cô.

Nhưng ngón tay anh dừng trên bàn phím rất lâu, không biết phải nói gì, cuối cùng chỉ đành gửi một icon mỉm cười.

...

Cùng lúc đó.

Diệp Hoan và Lâm Cuồng đang nóng ruột tìm Bạch Diệc Phi.

Nhưng Trường Tiểu ngăn bọn họ lại.

“Người anh em, chuyện gấp lắm rồi!”, Diệp Hoan sốt ruột nói.

Trường Tiểu bất đắc dĩ: “Ai gõ cửa anh ta cũng không mở, cũng không biết làm sao, tôi cũng chịu thôi!”

“Đã xảy ra chuyện gì à?”, anh ta lại hỏi.

Lâm Cuồng thở dài, lại nói với vẻ nghiêm trọng: “Thợ mỏ đều đình công rồi”.

“Sao lại như vậy?”, Trường Tiểu rất kinh ngạc.

Lâm Cuồng trầm giọng nói: “Thợ mỏ đang trên đường đến làm thì bị người ta đánh, tên đó nói ai đến mỏ vàng khởi công thì sẽ đánh kẻ đó”.

Diệp Hoan tiếp lời: “Bạch Diệc Phi nói không thể dùng vũ lực để giải quyết, chúng tôi cũng không biết phải làm sao”.

Trường Tiểu nghe xong thì cau mày: “Những người đánh thợ mỏ đều là người dân bình thường ư?”

“Không chắc”, Diệp Hoan cười khỏ, đây mới là nguyên nhân khiến bọn họ phải bó tay.

Trường Tiểu trầm tư.

Cho dù là nhà họ Diệp hay nhà họ Lâm, sau khi Bạch Diệc Phi lật đổ nhà họ Hồng, giành được khu 4 thì anh đã giao tất cả mỏ vàng cho bọn họ, từ đó có thể thấy rõ ý tứ của anh.

Lợi ích mà mỏ vàng khu 4 đem lại là vô cùng lớn, cho dù là trễ một ngày cũng gây tổn thất rất nhiều.

Vì vậy mà Diệp Hoan và Lâm Cuồng mới nóng ruột như thế.

Lúc này, cửa đã được mở.

Bạch Diệc Phi đi ra, vẻ mặt vô cảm: “Thông báo cho thợ mỏ khởi công, tôi đi giải quyết chuyện này”.

Thành phố Triều Dương được thành lập đã đem lại sự thuận tiện cùng lợi ích cho hầu hết mọi người, khiến bọn họ càng sống thoải mái, tự do hơn.

Nhưng chuyện gì cũng có lợi và hại.

Mặc dù bọn họ nhận được sự ủng hộ của phần lớn người dân nhưng lại động đến lợi ích của một nhóm người.

Bình đẳng giữa người với người đã ảnh hưởng đến lợi ích của tầng lớp quý tộc, bọn họ sao có thể cam tâm cho được.

...

Trong phòng khách nhà họ Khúc có rất nhiều những người quyền cao chức trọng lúc trước tập trung ở đây.

“Ông Khúc, cầu xin ông nể tình cảm nhiều năm giữa hai nhà chúng ta mà giúp tôi một lần!”, Hồng Quân cúi đầu đứng trước mặt ông Khúc, trầm giọng nói trước mặt bao nhiêu người.

Ông Khúc vẫn ngồi trên xe lăn, nghe vậy thì cười lạnh: “Tình cảm? Năm đó tôi cứu bố cậu, nhà các người cho tôi rất nhiều lợi ích, tình cảm giữa chúng ta đã cạn từ lâu rồi”.

“Giúp cậu? Tôi giúp thế nào?”, ông Khúc nói rồi gằn giọng: “Tôi không muốn giúp một kẻ không biết nghe lời!”

Lúc nhà họ Hồng vẫn còn, ai dám khiêu khích Hồng Quân?

Ai dám nói với hắn ta như vậy?

Cho dù là ông Khúc cũng phải lựa lời.

Nhưng đó là trước khi nhà họ Hồng sụp đổ, còn Hồng Quân hiện tại chỉ biết cúi đầu xin giúp đỡ: “Tôi sẽ nghe lời, chuyện gì tôi cũng nghe”.

Ông Khúc cười lạnh: “Nếu cậu thật nghe lời tôi thì sẽ không xảy ra tình hình như hiện tại”.

“Tôi vốn định lợi dụng ưu thế chúng ta ở khu 4 đã lâu mà khiến đám dân đen ngu ngốc tạo áp lực cho những người đó, sau đó tiến hành phá hoại ở các mặt khác để bọn họ biết rằng chúng ta mới là người làm chủ ở khu 4 này”.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 808: A dua nịnh nọt

“Bọn họ còn thay đổi cường bức lao động thành thuê mướn tự nguyện, cũng không có khả năng vận chuyển đồ ra ngoài, bọn họ hầu như không có đủ tiềm lực tài chính để tiếp tục chèo chống”.

“Cho dù bọn họ có đến mấy chục tỷ tệ vốn ở bên đất liền, nhưng cũng không đủ để cạnh tranh được với chúng ta”

“Theo kế hoạch của tôi, để đám người đó nảy sinh mâu thuẫn nội bộ, còn chúng ta thì tính kế lâu dài, không sợ không có cơ hội để loại bỏ Bạch Diệc Phi”.

“Nhưng cậu thì sao?”

“Cậu từng nghe lời của tôi chưa?”

Hồng Quân không thể phản bác lại câu này.

Trước đó là do ông Khúc tìm đến Hồng Quân, nói cho hắn ta kế hoạch của ông ta, cũng vì vậy, trong cuộc họp ngày hôm đó mới có nhiều người đứng ra chất vấn.

Đám người đó đều là người do ông Khúc sắp xếp.

Nhưng Hồng Quân không có đủ kiên nhẫn để đợi lâu như vậy.

Cho nên hắn ta lựa chọn một giải pháp vô cùng dứt khoát và trực tiếp, chôn một lượng lớn thuốc nổ bên dưới đường hầm bí mật của nhà họ Hồng.

Điều này đối với một cao thủ hạng hai mà nói tương đối dễ dàng.

Ông Khúc liếc nhìn Hồng Quân một cái, lạnh lùng nói: “Cho dù là vậy, suy nghĩ của cậu cũng không tệ, nhưng lại mềm lòng!”

Mấy vị quyền quý bên cạnh cũng phụ họa theo lời của ông Khúc.

“Đúng vậy, nghe lời của ông Khúc thì tốt biết mấy”.

“Đây là lỗi của cậu rồi!”

“Một kế hoạch tốt như thế, đáng tiếc rồi!”

Đám quyền quý này đã từng quý gồi nịnh hót Hồng Quân, nhưng bởi vì nhà họ Hồng không còn nữa, cho nên bây giờ đều đi bỏ đờ ông Khúc, đồng thời cũng không quên dè bủ Hồng Quân.

“Cậu cũng thật là, cả nhà cậu đều bị giết hết rồi, cậu lại vẫn còn mềm lòng được!”

“Hơn nữa, cho dù cậu đã mềm lòng rồi, bây giờ lại hà tất hỏi hận?”

“Thù của nhà họ Hồng mấy người cậu cũng chẳng thêm để tâm, lại đi mềm lòng, bây giờ lại vì cái chết của một người đàn bà mà vội vã đến xin xỏ ông Khúc, đúng là khiến người ta khó mà hiểu được”.

“Cậu nếu như thức thời một chút thì mau đi đi”.

“Cậu bây giờ chả là cái thá gì nữa rồi”.

Những lời nói ý hạ thấp danh dự Hồng Quân khiến cho hắn ta hận đến nghiến răng.

Hồng Quân siết chặt nắm tay, mối hận trong lòng dâng lên cuộn cuộn.

Hắn hận sự bất tài của hắn bây giờ, cũng hận lúc đó mình đã mềm lòng.

Lúc đó Bạch Diệc Phi kiên quyết không hề do dự lựa chọn hy sinh bản thân để cứu bao nhiêu người vô tội đã hoá giải mối ân oán giữa bọn họ, đối với hành động như vậy, trong lòng Hồng Quân vốn rất cảm động.

Nhưng chỉ chuyện đó thì cũng không đủ để hoá giải được mối thù Bạch Diệc Phi tiêu diệt cả nhà họ Hồng.

Chỉ là bởi vì sau khi hắn ta âm thầm lén vào hội trường, nhìn thấy nụ cười chân thành trên mặt của người dân, cùng với quy hoạch thành phố Triều Dương trong tương lai khiến cho hắn ta rung động.

Lúc đó hắn nghĩ, một thế giới như vậy có lẽ là cuộc sống ở thiên đường.

Mà lúc ở dưới phòng trong tầng hầm, Bạch Diệc Phi vốn dĩ có thể giết chết hắn ta nhưng vì tiếng hét của Lục Tây nên Bạch Diệc Phi đã dừng lại.

Anh dùng sinh mạng của mình để hoá giải sự thù hận của cả ba nhà.

Sự dũng cảm này có mấy ai có được?

Hơn nữa, những việc mà bao nhiêu năm nay nhà họ Hồng gây ra ở khu số 4, trong lòng Hồng Quân rõ hơn bất kỳ ai, cho nên hắn ta mới mềm lòng.

Hắn ta biết Bạch Diệc Phi đã thải được độc ra ngoài, nhưng bởi vì mềm lòng nên mới gạt Lục Tây nói là Bạch Diệc Phi ắt phải chết.

Nhưng cái chết của Lục Tây khiến sự thù hận của hắn ta lại bật phát thêm lần nữa.

“Hồng Quân, mau rút đi!”

Một người trong số đó muốn nịnh nọt ông Khúc, cho nên mới đứng dậy vươn tay đẩy Hồng Quân một cái, châm chọc nói: “Mày bây giờ đã là một con chó chết chủ, đừng ở đây tự đánh mất liêm sỉ nữa!”

Hồng Quân siết chặt nắm tay, đột nhiên ngược mắt, ánh mắt sắc lạnh nhìn chăm chăm người nọ.

Người nọ bất giác run rẩy cả người.

Trong đôi mắt của Hồng Quân không còn vẻ khép nép như lúc nãy nữa, nếu phải nói có gì trong đôi mắt ấy thì đó chính là sự sắc lạnh như đầu mũi dao.

Bọn họ chưa nhìn thấy một Hồng Quân như thế này, trước khi nhà họ Hồng chưa bị tiêu diệt thì là như vậy.

Mà lúc đó, bọn họ còn đang quỳ gối ở trước mặt Hồng Quân.

“Bốp!”

Hồng Quân tát một cái vào đầu người đàn ông, đầu người nọ vẹo sang bên phải tạo thành góc vuông 90 độ với vai.

Tất thở.

Trông thấy cảnh này, tất cả mọi người đều đại hết cả ra.

Trong phòng khách yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy được cả tiếng kim rơi.

Ông Khúc hoàn hồn lại, lớn tiếng trách móc: “Hồng Quân!”

Hồng Quân quay sang nhìn, cười thâm, nói: “Nếu như không phải vì ông đã cứu bố tôi, bố tôi còn rất kính trọng ông, thì giết ông là một việc quá dễ dàng!”

“Cậu!”, ông Khúc phẫn nộ nhìn chằm chằm hấn ta, nhưng lại không thể phản bác.

Sau đó Hồng Quân quét mắt nhìn khắp đám người quyền quý có mặt trong phòng khách, phẫn nộ nói: “Còn có các người, cả đám gió chiều nào xoay chiều ấy, cho rằng nhà họ Hồng không còn nữa, muốn hạ thấp danh dự của tôi, sỉ nhục tôi thế nào cũng được à?”

“Mẹ kiếp, tôi ít nhất cũng là một cao thủ hạng hai, muốn giết mấy kẻ khốn kiếp như các người quá dễ dàng!”

Đám quyền quý nghe đến đây thì tái mét cả mặt, nói vài câu mà cả đám không có ai dám mở miệng ra nữa.

Hồng Quân lại quay đầu nhìn Ông Khúc, cười lạnh lùng: “Ông Khúc, ông còn thực sự cho là kế hoạch của mình không bị người ta đoán ra hay sao?”

“Tôi đã từng tiếp xúc với Bạch Diệc Phi, ít nhiều cũng hiểu được anh ta, anh ta là một người có suy nghĩ cực kỳ tỉ mỉ và tinh tế, cho dù anh ta phải đối mặt với cái chết cũng sẽ phân tích mỗi một người một cách triệt để, ông cho rằng, anh ta không đoán ra được ý đồ của các người hay sao?”

Hồng Quân lạnh lùng cười một tiếng, sau đó tiếp tục nói: “Tôi vốn là muốn để mấy người giúp tôi điều chỉnh lại một chút, đồng thời cũng là đang cứu mấy người, nhưng mấy người lại không biết tốt xấu như vậy”.

“Vậy thì chờ chết đi!”

Nói xong, Hồng Quân xoay người rời đi, nhưng khi bước đến cửa, hắn ta lại đột nhiên xoay người lại chỉ thẳng vào ông Khúc nói: “Hôm nay những lời mà các người nói với tôi, tôi đã ghi nhớ trong lòng”.

“Lần sau gặp lại, các người sẽ không còn được ngồi yên ổn ở đây nữa rồi”.

Sau đó Hồng Quân rời đi.

Cả đám ngồi trong phòng khách, ai nấy đều run lập cập, ai cũng không dám mở miệng nói với ai câu nào.

Không biết qua bao lâu, ông Khúc mới khản giọng hét lên: “Đúng là quá ngạo mạn mà!”

Những người khác cũng hoàn hồn lại, lần lượt mở miệng khuyên nhủ.

“Ông Khúc, ông đừng tức giận”.

“Đúng, đừng vì tên chó chết chủ đó mà tức giận, cũng chỉ là nói cho sướng mồm mà thôi”.

“Vừa rồi còn ăn nói khép nép cầu xin ông Khúc nữa kia, nếu không phải ông Khúc tha cho hấn ta, hấn ta đã...”.

Ông Khúc vừa rồi bị Hồng Quân dọa cho sợ chết khiếp, nhưng sau khi nghe xong những lời nịnh nọt này thì đã dịu lại rất nhiều, trong lòng cũng thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Ông Khúc khẽ lắc đầu nói: “Đều trách tôi quá mềm lòng, các vị lượng thứ”.

Sau đó ông ta lại cười lạnh lùng nói: “Kế hoạch của chúng ta vẫn tiếp tục tiến hành, đừng nghe Hồng Quân nói vớ vẩn, hấn ta chẳng qua là bị đám người kia dọa cho sợ bóng sợ gió mà thôi”.

“Các con đường dẫn đến mỏ vàng vẫn tiếp tục chặn lại, không cần phải sợ bọn chúng, dù sao thì tự bọn chúng cũng đã nói rồi, không được gây thương tích cho người dân bình thường”.

“Còn có đường đến bên cảng, cũng chặn hết lại, tốt nhất là phá hỏng một chút, tuyệt đối không được để bọn họ dùng xe tải vận chuyển ra ngoài”.

“Ngoài ra, bên trong thành phố cũng cần tạo dựng vài vụ gây rối, sau đó đều đổ hết tội lên cho đám người kia”.

“Cuối cùng, kích động đám ngu dân kia để cho bọn chúng lật mặt với nhau”.

“Đám người từ bên ngoài đến đây mà cũng muốn phá hoại chúng ta, dù gì cũng vẫn còn non lắm!”

“Đúng đúng đúng, ông Khúc nói đúng”, Có người phụ họa theo.

“Tục ngữ nói, phép vua thua lệ làng, đây chính là địa bàn của chúng ta”.

“Còn không phải sao, chúng ta chắc chắn phải khiến đám người ngoài kia phải khóc lóc mà rút khỏi đây!”

Sau khi cả đám phụ hoạ theo và thống nhất kế hoạch, có người mới khiêng thi thể người lúc này bị Hồng Quân tạt chết ra ngoài, mà đám người này từ đầu đến cuối đều không thèm nhìn lấy một cái.

...

Bạch Diệc Phi một mình đi đến nhà họ Khúc.

Lúc anh đến trước cửa, Bạch Diệc Phi liền xông thẳng vào bên trong.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 809: Dẫn mắt

Đám vệ sỹ của nhà họ Khúc thấy vậy liền lập tức chặn anh lại: “Ê! Làm cái gì đó? Đi đâu đấy? Không thấy đây là chỗ nào à?”

Bạch Diệc Phi dừng lại, quét mắt nhìn bốn tên vệ sỹ đang đứng trước mặt mình.

Thủ hạ của nhà họ Khúc và nhà họ Hồng đều giống nhau, bọn họ đều sẽ không coi người dân bình thường ra gì, cho nên giờ phút này, trong ánh mắt của bọn họ khi nhìn Bạch Diệc Phi đều ngập sự khinh bỉ và kiêu ngạo.

Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm bọn họ, hỏi: “Các người không biết tôi là ai?”

“Con mẹ nó, ai thèm biết mày là thằng nào?”, tên vệ sỹ đứng đầu cười châm chọc một tiếng: “Mày nghĩ mày là ai? Cũng xứng để bọn tao phải biết?”

Cuộc họp ngày hôm đó có rất nhiều người đã tham gia, đồng thời, cũng có một nửa số người trong đám quyền quý kia đến tham dự, chẳng qua ông Khúc không đi cho nên đám vệ sỹ kia đương nhiên cũng không đi.

Người nọ kiêu ngạo nhìn Bạch Diệc Phi cười lạnh lùng, nói: “Bất kể mày là ai, hôm nay mà mày muốn tự tiện xông vào nhà họ Khúc thì mày phải ước lượng lại mình xem, có thể đi qua được chỗ này không?”

“Đồng thời, mày cũng phải nghĩ cho kỹ vào, là mạng của mày quan trọng? Hay là xông vào nhà họ Khúc của chúng tao quan trọng?”

Bạch Diệc Phi nghe xong những lời này, hờ hững hỏi: “Cho nên, nếu xông vào nhà họ Khúc của các người thì sẽ mất mạng?”

“Đương nhiên!”, người nọ kiêu ngạo héch càm mình lên.

Mặt Bạch Diệc Phi vô cảm nói: “Có phải là nhà họ Khúc các người có thể tùy ý giết người?”

“Đó là đương nhiên! Quy định của nhà họ Khúc, ai đến cũng không có tác dụng!”, gã vệ sỹ nọ hầm hừ đáp.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Nhưng bây giờ khu số 4 đã thay đổi rồi, có quy định không được lạm dụng hình phạt, lại càng không được tùy ý lấy mạng của người khác, các người không biết hay sao?”

“Ở đâu ra thằng ngu này vậy?”, gã vệ sỹ nọ cười lạnh lùng: “Đổi cái gì mà đổi? Cái gì mà cấm lạm dụng hình phạt? Con mẹ nó toàn là thứ ngu ngốc do bọn ngoại lai đề ra, mày cho rằng nhà họ Khúc chúng tao sẽ nghe lời bọn họ chắc?”

“Chẳng qua mấy hôm nay ông Khúc đang vui nên mới không để ý đến bọn chúng, nếu ngày nào đó tâm trạng mà không vui thì đám ngoại lai kia sớm muộn gì cũng sẽ bị ông Khúc dạy dỗ cho biết ngoan ngoãn nghe lời!”

“Thằng nhãi như mày, thức thời chút đi, mẹ kiếp đừng có bước tiếp, nếu không thì cẩn thận cái mạng chó của mày!”

Vừa dứt lời, Bạch Diệc Phi bèn vung tay lên cho gã một cái tát.

“Bốp!”

Âm thanh thanh thúy vang lên, người nọ lập tức ngã vật ra đất tắt thở.

Bạch Diệc Phi ra tay rất nhanh, cực kỳ giống với Hồng Quân lúc trước, vung một cái tát đã lấy mạng của người khác.

“Hôm nay tâm trạng của tao không tốt, sợ là mình không khống chế được, để người ta nhìn thấy thì không ổn, cho nên tao chẳng mang theo người nào cả”.

Mà ba người còn lại nhìn thấy cảnh này thì đại mặt ra.

Có một gã phản ứng rất nhanh, xoay người liền chạy, còn vừa chạy vừa hét: “Mau tới...”.

Xong...

“Rầm!”

Bạch Diệc Phi nhấc chân lên đập thẳng vào lưng của người nọ, người nọ rầm một tiếng đập thẳng vào cửa, nôn ra một ngụm máu rồi rơi xuống đất tắt thở.

“Đừng có chọc vào tao, nếu không, ai đến thì người đó chết!”

Bạch Diệc Phi trực tiếp bước vào trong sau khi nói xong.

Hai tên còn lại bị dọa cho sợ đến run rẩy, hầu như không dám đi ngăn cản anh nữa.

...

Trong phòng khách lúc này, đám quyền quý kia vẫn còn đang nịnh nọt ông Khúc.

“Có ông Khúc diu dắt chúng ta, chúng ta nhất định có thể lật đổ được đám người ngoại lai kia, đến lúc đó, khu số 4 sẽ khôi phục lại vẻ vốn có của nó”.

“Vậy đến lúc đó, tôi tiến cử ông Khúc làm người quản lý của khu số 4”.

“Tôi đồng ý, tôi cũng tiến cử ông Khúc!”

“Tôi cũng vậy...”.

Ông Khúc được bọn họ nịnh nọt đến mức sung sướng cả tâm hồn, cười ha ha nói: “Cảm ơn các vị đã cất nhắc, chẳng qua tuổi tác tôi đã cao, lực bất tòng tâm rồi, việc này không phù hợp, hay là thôi đi...”.

Kỳ thực, câu này chẳng qua chỉ là giả bộ đưa đẩy từ chối lấy lệ mà thôi, đến cuối cùng sẽ lấy lí do khó mà từ chối được sự nhiệt tình của mọi người để chấp nhận cái vị trí này. Nhưng...

Bạch Diệc Phi đã nhìn thấy loại hành vi đạo đức giả này quá nhiều rồi, anh vừa mới bước vào nhìn thấy cảnh này liền lạnh giọng nói: “Ông đúng là không phù hợp!”

Tất cả mọi người nghe vậy thì sững sốt, lập tức quay đầu lại nhìn xem là ai.

Bạch Diệc Phi bước từng bước tiến vào, mục tiêu là ông Khúc.

“Mày là ai? Làm sao lại vào được đây?”, có người đột nhiên hỏi.

Mặt Bạch Diệc Phi vô cảm đáp: “Người ngoại lai trong miệng các người”.

Lời vừa dứt, cả đám người đều ngẩn ra.

Người mở miệng hỏi chưa từng gặp Bạch Diệc Phi, nhưng không có nghĩa là tất cả mọi người đều chưa từng gặp.

Trong đám quyền quý này có ít nhất một nửa đã từng được gặp Bạch Diệc Phi, cũng biết được anh là người đã diệt nhà họ Hồng.

Đến cả nhà họ Hồng cũng bị anh ấy tiêu diệt, đám quyền quý ở đây còn chẳng bằng được nhà họ Hồng, trong mắt anh bọn họ cũng chỉ như đám kiến hôi nhỏ bé mà thôi.

Cho nên, sau khi nhìn thấy anh, bọn họ đã bị dọa cho sợ mất mật,

Lúc trước, ông Khúc đã từng nhìn thấy Bạch Diệc Phi giết gã vệ sĩ của mình, cho nên lúc này nhìn thấy Bạch Diệc Phi, ông ta cũng sợ chết khiếp, nhưng dù gì thì ông ta cũng là thủ lĩnh của đám người này, cần sĩ diện hơn, nên mới cố làm ra vẻ bình tĩnh nói: “Bạch Diệc Phi, anh đến đây làm gì?”

“Hôm nay tôi mời bạn bè đến đây họp mặt, nhưng không có mời anh!”

Bạch Diệc Phi đã bước tới trước mặt ông ta, lạnh lùng nói: “Tôi tới đây để tiễn ông xuống địa ngục!”

Lời dứt, tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc hít sâu một hơi.

Chỉ có mỗi ông Khúc là còn có vẻ bình tĩnh, bởi vì theo quy định mới của bọn họ mà nói, ông Khúc chính là dân thường, không thể lạm dụng hình phạt đối với dân thường, cho nên ông ta cực kỳ chắc chắn, Bạch Diệc Phi sẽ không giết ông ta.

Cho nên ông Khúc cất giọng quát: “Bạch Diệc Phi! Ở đây không phải là chỗ mà anh nên đến, lại dám ở trước mặt tôi...”.

“Phụt!”

Ông ta còn chưa kịp nói hết câu, Bạch Diệc Phi đã rút ra một con dao đâm thẳng vào ngực của ông Khúc.

Ông ta bị bất ngờ, trợn trừng hai mắt lên, cả người lại giống như bị một sức mạnh vô hình nào đó đóng băng lại.

Ông ta hầu như không thể tin được, Bạch Diệc Phi lại thực sự ra tay.

Nhìn xuống con dao trên ngực mình, ông ta run lẩy bẩy vươn bàn tay già nua nhăn nheo ra, muốn tóm lấy Bạch Diệc Phi.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại không cho ông ta cơ hội, sau khi rút dao ra liền đập cho ông ta một cái.

“Rầm!”

Cả người lẫn ghế đều bị đập cho đổ vật ra đất.

Những người trong phòng khách bất giác nín thở, người nào người nấy dùng ánh mắt kinh hãi nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi quay đầu lại quét mắt nhìn khắp cả đám người, nói: “Các người có phải cho rằng các quy chế quy định là do tôi đặt ra, tôi buộc phải

lấy bản thân mình làm gương, tuân thủ các quy định này? Cũng tức là sẽ không làm gì được các người?”

“Có phải cho rằng đối với những hành vi này của các người, tôi không có cách nào để đối phó, thậm chí còn phải đi nịnh nọt các người?”

Đương nhiên là chẳng có ai dám trả lời câu hỏi này của Bạch Diệc Phi, tất cả đều đang cúi gằm đầu xuống, cũng không dám nhìn anh.

“Loeng choeng!”

Bạch Diệc Phi ném con dao xuống đất.

Mà cả người ông Khúc thì đang run rẩy, dường như muốn nói gì đó nhưng lại không thể mở miệng nói ra được.

Bạch Diệc Phi cũng chẳng thèm nhìn đến ông ta, quay người vừa đi ra ngoài vừa nói: “Quy định là chết nhưng người lại đang sống, hơn nữa, còn là do tôi đặt ra quy định, nếu như có thể khiến cho nhiều người có cuộc sống yên ổn hơn, tôi cũng không ngại giết hết các người!”

“Đừng tưởng là tôi sẽ nói lý lẽ với các người! Đối với loại người như các người thì chẳng có lý lẽ nào để nói cả!”

Đám người còn lại vẫn không dám ngẩng đầu lên, cũng không dám phát ra bất cứ âm thanh nào.

Bạch Diệc Phi đi tới cửa, khẽ dừng lại, nói lạnh lạnh: “Nếu như các người không tin, có thể thử”.

Nói xong, anh liền rời khỏi đây.

Đám quyền quý trong phòng ai nấy nhìn lẫn nhau, sau đó chuyển ánh mắt nhìn sang ông Khúc đã tắt hờ từ lúc nào.

“Chúng ta còn thực hiện kế hoạch nữa không?”

“Mẹ kiếp, anh bị ngu rồi à? Anh không muốn sống nữa à?”

“Đúng vậy, được sống không phải tốt hơn sao?”

“Sau này đừng có chọc vào anh ta nữa!”

Trước đó, bọn họ ai nấy đều hùng hực tự tin, nhưng sau khi nhìn thấy ông Khúc bị Bạch Diệc Phi đâm cho một dao chết ngắc thì đã chẳng còn tâm trí nào nữa rồi.

Ai mà ngờ được sau khi Bạch Diệc Phi đến đây, chẳng nói chẳng rằng đã đâm một dao giết chết ông Khúc, hành vi ngang ngược không nói lý lẽ gì như vậy khiến bọn họ còn ai có đủ dũng cảm để đi đối đầu với anh ấy nữa?

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 810: Phải buông bỏ thôi!

Bạch Diệc Phi vừa bước ra khỏi đại sảnh đã bị một đám vệ sĩ của ông Khúc vây chặt lấy.

Bạch Diệc Phi chỉ nói khẽ một câu: “Ông Khúc bị tôi giết rồi”.

Nghe vậy những người kia sững lại trong giây lát, sau đó liền tự mình giải tán.

Mặc dù hết sức kinh hãi nhưng họ đầu sao cũng đã ở Đảo Lam trong một khoảng thời gian dài, luôn tôn thờ chủ nghĩa ai có thể cho họ tiền thì người đó chính là ông chủ, cũng không có bao nhiêu lòng trung thành.

Huống hồ, trong số đó đã có người nhận ra Bạch Diệc Phi.

...

Sau khi trở về, Diệp Hoan và Lâm Cuồng nhìn Bạch Diệc Phi hỏi: “Giải quyết xong rồi à?”

Bạch Diệc Phi gật đầu, nhàn nhạt đáp: “Giết rồi”.

“Giết rồi”, Diệp Hoan cùng Lâm Cuồng kinh ngạc buột miệng.

Bạch Diệc Phi gật đầu một lần nữa.

Diệp Hoan và Lâm Cuồng nhìn nhau, sau đó lại hỏi: “Giết ai cơ?”

“Lão Khúc”, Bạch Diệc Phi đáp.

Hai người lại sững sốt, Lâm Cuồng hỏi anh: “Như vậy có quá trực tiếp hay không?”

“Thế thì sao”, Bạch Diệc Phi nhìn họ mà nói: “Đơn giản trực tiếp không tốt à? Huống chi, tôi đã muốn giết lão già đó từ lâu rồi!”

Diệp Hoan, Lâm Cuồng: “...”

“Bây giờ có thể trở về bảo công nhân bắt đầu làm việc rồi, sẽ không có người đến phá rối các anh nữa đâu”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

Thế nên Diệp Hoan cùng Lâm Cuồng rời đi.

Sau khi họ rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại Bạch Diệc Phi và Trường Tiểu.

Trường Tiểu thấy dáng vẻ này của anh, đưa cho anh một điều thuốc rồi hỏi: “Có phải là xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

Thực ra Bạch Diệc Phi trước nay chưa bao giờ che giấu cảm xúc trong lòng luôn mà lộ ra ngoài mặt, bởi vậy rất dễ dàng có thể nhìn ra tâm trạng của anh hiện tại như thế nào.

Trường Tiểu phát hiện ra điều gì đó không ổn: “Anh hôm nay hơi khác, hơn nữa sát khí cũng rất nồng đậm”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cười một tiếng: “Thực ra cũng không có gì, anh cũng biết là tôi có cái tật do dự thiếu quyết đoán mà, giờ tôi muốn thay đổi điểm này”.

Trường Tiểu nghe được lời này thì nghi ngờ hỏi: “Thực sự không xảy ra chuyện gì?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu. . đăm mĩ hài

Kỳ thực Bạch Diệc Phi cũng không xác định được là đã xảy ra chuyện gì, anh hoàn toàn có thể đi hỏi Trương Hoa Bân, hoặc là Trường Tiểu, và tất cả mọi người có mặt lúc đó.

Nhưng anh không dám.

Anh sợ rằng kết quả nhận được sẽ là điều mà anh không muốn nhất.

Bước ra khỏi phòng làm việc, Bạch Diệc Phi vừa suy nghĩ vừa đi về phía gian phòng của mình.

Thành phố Triệu Dương hiện giờ đã ổn định trở lại, anh hoàn toàn có thể giao lại mọi việc cho Trường Tiểu quản lý, hơn nữa nơi đây còn có nhà họ Diệp và nhà họ Lâm, sẽ không xảy ra vấn đề gì, người của anh đều có thể rút rồi.

Bản thân Bạch Diệc Phi cũng có ý định trở lại kho vàng, nói những việc xảy ra gần đây với nhóm người Tử Y.

Mục đích chính của chuyến viếng thăm Đảo Lam lần này của họ, một là tạm thời lẩn trốn, ngoài ra chính là dẫn dụ Đạo Trường, Lương Vỹ Siêu cùng kẻ đứng sau bọn họ.

Tuy nhiên Đạo Trường đã biết được anh đang ở Đảo Lam, chắc hẳn những kẻ đứng sau rất nhanh sẽ có hành động.

Nhưng chỉ là một tên Đạo Trường anh đã không thể đối phó nổi, huống chi còn có Lương Vỹ Siêu và người đứng phía sau màn kia, bởi vậy anh phải trở về kho vàng trước, ở cùng Tử Y và Tần Hoa anh mới có thể an toàn.

Anh vừa đi vừa suy nghĩ, bước tới trước cửa phòng mình, vừa định mở cửa thì phát hiện cửa phòng bên cạnh đã mở ra, từ bên trong có hai người đi ra, là Lục Miêu Miêu và Lục Dương.

Trên lưng hai người họ đều mang theo một cái ba lô lớn, thần sắc hoảng loạn, căn bản không hề chú ý tới Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy bất giác nhíu mày, sau đó theo sau.

Do Bạch Diệc Phi đã từng đặc biệt dặn dò qua, hai người họ không phải tù nhân, không cần quản thúc, có thể tùy ý di chuyển ở đây.

Vì vậy, không ai quan tâm họ đi đâu, hai người vội vã rời khỏi tòa nhà.

Lúc Bạch Diệc Phi bước tới cửa, một người mặc đồ đen hỏi Bạch Diệc Phi: “Muốn tôi đi theo họ không?”

“Không cần, để tôi đi”, Bạch Diệc Phi lắc đầu đáp.

Dứt câu liền nhanh chóng đi theo.

Bạch Diệc Phi nhìn bóng lưng rời đi của hai chị em họ, trong lòng nghĩ thầm: Có phải là do mình quá thiếu quyết đoán, mới gây ra sự tình hôm nay không?

Nếu anh dứt khoát hơn, vậy anh có thể thẳng thắn vô tư đối diện với Lưu Hiểu Anh, thậm chí cô ta cũng sẽ không....

Bạch Diệc Phi lắc đầu, anh không dám nghĩ nữa.

Nhưng sau khi anh giết lão Khúc, tâm tình tích tụ của anh cũng dần dần tốt hơn.

Và những gì anh từng nói với Trường Tiểu không phải là qua loa, anh cảm thấy có lẽ mình thực sự nên sửa đổi tật xấu này.

Bây giờ anh muốn giải quyết mối ân oán giữa mình và chị em Lục Miêu Miêu, bởi vậy anh mới muốn đích thân theo dõi họ.

Về phần kết quả cuối cùng như thế nào thì anh không quan tâm, điều mà anh để ý tới giờ đây là anh không muốn oan uổng chuốc lấy thù hận.

Mà Bạch Diệc Phi không hề biết là ở một tòa nhà khác cách đó không xa, Lưu Hiểu Anh sắc mặt tái nhợt, cơ thể yếu ớt, đang nhìn chăm chăm mình.

Đúng lúc này, giọng nói của một người phụ nữ đột nhiên vang lên: “Cô vẫn là chưa buông bỏ được”.

Lưu Hiểu Anh không hề kinh ngạc, chỉ nhìn bóng lưng của Bạch Diệc Phi, khẽ lắc đầu: “Bắt buộc phải quên đi thôi!”

Người phụ nữ im lặng một lúc lâu và nói: “Tại sao không đi đấu tranh thử? Cho dù không có kết quả nhưng ít nhất cô đã từng cố gắng qua!”

Lưu Hiểu Anh nghe vậy thì cười khỏ: “Dù biết sẽ chết, anh ấy cũng không nói với tôi, vậy thì tôi còn đấu tranh cái gì đây?”

“Vậy sau này thật sự sẽ thành người xa lạ sao?”, người phụ nữ đó lại hỏi.

Lưu Hiểu Anh chậm rãi quay người lại nhìn về phía người phụ nữ đứng sau, cô ta không phải ai khác mà chính là Lương Ngọc đã biến mất khỏi tàu trước đó.

“Việc của sau này ai cũng không nói trước được”.

Lương Ngọc nhìn cô ta và nói: “Thế nên cô vẫn là không từ bỏ được!”

Lưu Hiểu Anh cười khỏ lắc đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn Lương Ngọc: “Vậy cô thì sao? Cô đối với anh ấy cũng...”

“Không!”, Lương Ngọc lập tức phủ nhận: “Tôi không có, tôi và anh ta không thể nào!”

Biểu cảm của Lương Ngọc vốn dĩ điềm đạm, lúc này cũng không nhin được mà cười khỏ một tiếng: “Tôi và cô không giống nhau, trên thế gian này không có ai quan tâm đến tôi hết!”

Ngay cả Tử Y, người từng an ủi cô ta.

Bởi vì khi Tử Y nhận Bạch Diệc Phi làm đồ đệ, Tử Y đã nói với cô ta rằng Bạch Diệc Phi quan trọng hơn, bất kể Bạch Diệc Phi có nhu cầu gì thì cô ta đều phải thỏa mãn anh vô điều kiện.

Thế nên sẽ không có ai thật sự quan tâm đến cô ta.

Cô ta chỉ là một người bị thế giới này bỏ quên.

Lúc này, Lưu Hiểu Anh đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, cô vẫn chưa nói cho tôi biết, tại sao cô lại ở đây?”

Lương Ngọc dừng lại một chút, sau đó cười đáp: “Tôi đến đây đi dạo, vừa hay gặp cô, tiện thể chăm sóc cô luôn”.

Nói xong, Lương Ngọc đỡ Lưu Hiểu Anh đến bên giường, lại nói: “Cô nghỉ ngơi cho tốt, bây giờ không nên đứng bên cửa sổ, gió lạnh dễ cảm!”

Lưu Hiểu Anh cười cười rồi nằm xuống giường.

...

Bạch Diệc Phi đi theo chị em Lục Miêu Miêu đến nghĩa trang, nhìn hai người dọn quỳ lạy và đốt tiền giấy cho bố mẹ mình.

Bạch Diệc Phi lặng lẽ đứng sau gốc cây.

Khi tờ giấy sắp cháy hết, Lục Miêu Miêu do dự hỏi Lục Dương: “Tiểu Dương, chúng ta thật sự phải làm như vậy sao?”

Lục Dương không khỏi cười lạnh một tiếng, nhìn vào bia mộ trước mặt nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chị, lẽ nào chị không muốn báo thù cho bố mẹ và chị cả sao?”

“Đương nhiên không phải...”, Lục Miêu Miêu lập tức lắc đầu.

Lục Dương lại nói: “Vậy thì đừng do dự nữa, cứ làm đi”.

Sắc mặt Lục Miêu Miêu trở nên tái mét.

Sau khi Bạch Diệc Phi nghe xong cuộc đối thoại của họ thì có chút tò mò, bọn họ rốt cuộc đang nói về chuyện gì?

Anh có chút hứng thú nên cũng không bước ra vạch trần hai người.

Hai chị em Lục Miêu Miêu sau khi đốt tiền vàng xong thì cúi đầu quỳ lạy, sau đó đứng dậy và bước ra ngoài.

Bạch Diệc Phi tránh khỏi tầm mắt của họ, đợi họ đi rồi anh mới đi theo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 811: Tôn Tuấn phản bội!

Nhưng hai người không quay lại tòa nhà của chính phủ mà đi một hướng khác, dần dần ra khỏi phạm vi của thành phố Triều Dương.

Bạch Diệc Phi đi theo sau phát hiện có điều gì đó không ổn.

Cả hai chị em họ còn rất trẻ, trước đây đều sống trong sự bao bọc của Lục Viễn, chắc hẳn chưa bao giờ rời khỏi thành phố Triều Dương này.

Bây giờ họ rời thành phố này đi đâu? Và họ sẽ làm gì?

Ở đảo Lam này chỉ có thành phố Triều Dương này là yên bình, các khu khác cũng không khác thành phố này trước đây mấy, nhưng bọn họ lấy đâu ra dũng khí để đối mặt với những chuyện này?

Bạch Diệc Phi nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Hồng rồi! Có nội gián!”

“Mẹ kiếp, không biết nội gián ở đâu chui ra nữa?”, Bạch Diệc Phi vừa đi theo vừa nghiến răng nghiến lợi nói.

Đi hết con đường đất, có một chiếc xe tải dừng ở ven đường.

Hai chị em chạy đến phía trước chiếc xe tải, không biết đã nói gì với tài xế, một lúc sau nhanh chóng chui vào khoang xe tải.

Sau đó chiếc xe tải lập tức khởi động.

Bạch Diệc Phi vừa thấy vậy liền muốn đi lên ngăn cản bọn họ.

Nhưng đúng lúc này có một chiếc xe tải chạy từ hướng thành phố Triều Dương tới.

Bạch Diệc Phi sau khi suy nghĩ xong liền dừng lại, đợi chiếc xe tải tới gần anh mới chặn lại.

Sau khi chiếc xe tải dừng lại thì một người đàn ông đi xuống, người này là thủ hạ của Trường Tiểu, người đàn ông đeo khuyên tai lớn: “Ông chủ Bạch muốn đi đâu?”

Bạch Diệc Phi lập tức mở cửa rồi nhảy lên xe, sau đó chỉ vào xe tải phía trước và nói: “Đi theo chiếc xe tải phía trước”.

Người lái xe do dự mà không khởi động xe.

Người đàn ông đeo khuyên tai lập tức quay đầu lại nói: “Lái đi, ngần người ra đó làm gì? Lời của ông chủ Bạch mà cũng không nghe à?”

Tài xế lúc này mới vội vã nổ máy đuổi theo.

Người đàn ông mang khuyên tai nói với Bạch Diệc Phi: “Ông chủ Bạch, đồ mà anh tài trợ đã đến một phần rồi, sắp bảo tôi đi đón hàng”.

Nói xong anh ta dừng lại sau đó hỏi Bạch Diệc Phi: “Không ngờ lại gặp anh ở đây, anh chuẩn bị đi...”

Bạch Diệc Phi nhàn nhạt đáp: “Tôi phát hiện ra chiếc xe phía trước không giống xe của thành phố Triều Dương nên đi theo thử xem sao”.

“Ông chủ Bạch đi một mình sao?”, người đàn ông đeo khuyên tai không khỏi nở nụ cười: “Sao không dẫn vài người đi cùng?”

Bạch Diệc Phi nói: “Đi theo xem một chút thôi, cũng không động tay chân gì”.

Người đàn ông mang khuyên tai gật đầu nói: “Vậy thì cũng không cần mang theo nhiều người”.

Người đàn ông đeo khuyên tai tên là Tôn Tuấn, hắn ta nói với Bạch Diệc Phi: “Ông chủ Bạch, tôi chỉ có thể đưa anh đến bến tàu thôi, không thì sẽ lỡ mất thời gian, bị sắp tôi mắng”.

Ngập ngừng một hồi, Tôn Tuấn lại nói: “Nếu không được thì anh gọi cuộc điện thoại giải thích một chút?”

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu: “Không cần”.

Sau đó, trong xe không có tiếng nói chuyện nữa.

...

Hơn một giờ sau, họ nhìn thấy màu xanh ngắt của biển cả.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này, trong lòng có chút cảm khái.

Chiếc xe tải phía trước đã chạy vào bên tàu của đảo Lam, sau đó rẽ phải, nhưng xe tải của bọn họ chỉ có thể dừng lại ở công bên tàu.

Tôn Tuấn thấy vậy thì xin lỗi nói: “Ông chủ Bạch, tôi thật sự rất xin lỗi, chỉ có thể chờ anh đến đây thôi”.

Mà Bạch Diệc Phi vẫn ngồi bất động trong xe, dường như không có ý định đi xuống.

Tôn Tuấn sững sốt, có chút vội vàng cùng ngại ngùng nói: “Ông chủ Bạch, cái đó... nếu không thì, ông gọi điện nói với sếp tôi một tiếng nhé?”

Bạch Diệc Phi đột nhiên hừ lạnh một tiếng: “Tôn Tuấn”.

“A, có chuyện gì vậy?”, Tôn Tuấn thấy Bạch Diệc Phi gọi tên mình thì có chút giật mình.

Bạch Diệc Phi quay đầu lại, dùng ánh mắt thâm thúy nhìn anh ta.

Tôn Tuấn rất khó chịu khi bị anh nhìn như vậy, trong lòng có cảm giác bối rối, trong tiềm thức né tránh nói: “Ông chủ Bạch, có chuyện gì vậy?”

Bạch Diệc Phi chỉ nhàn nhạt nhìn hấn ta và hỏi: “Trường Tiểu biết anh phản bội anh ta không?”

“Không, cũng không coi là phản bội anh ta, nói chính xác ra, anh ta biết anh muốn giết chết tôi không?”

Vừa dứt lời, Tôn Tuấn kinh ngạc trợn to mắt nhìn Bạch Diệc Phi: “Ông chủ Bạch, anh có ý gì vậy? Sao tôi lại có thể phản bội sắp tôi chứ?”

Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm vào anh ta, lạnh lùng nói: “Lúc mới gặp mặt, tôi không hề hỏi anh tại sao lại tình cờ xuất hiện như vậy, nhưng anh lại chủ động giải thích với tôi”.

“Nhưng dựa vào những gì tôi biết về anh trong thời gian vừa qua, không phải anh rất ghét tôi sao? Sao có thể tự nhiên trở nên khách sao như thế chứ? Thái độ dọc đường hoàn toàn trái ngược với lúc trước”.

“Còn một chuyện nữa, tôi không biết chiếc xe phía trước đi đâu, nhưng anh lại biết nó tới bến tàu, bởi vì anh nói chỉ có thể đưa tôi đến bến tàu thôi”.

Tôn Tuấn sững sờ.

Bạch Diệc Phi chỉ vào lối vào bến tàu nói tiếp: “Trước khi đỗ xe, anh đang chỉnh quần áo, căn bản không hề ngẩng đầu lên nhìn, nhưng anh biết rằng chiếc xe phía trước đã rẽ phải ngay sau khi vào bến”.

Bạch Diệc Phi nói xong, lập tức rút dao găm ra đâm Tôn Tuấn một nhát.

Sự sững sờ và kinh ngạc của Tôn Tuấn khi nghe những điều này đã biến mất từ lâu, thay vào đó là sự hần học và lạnh lùng.

Nhưng đáng tiếc là thực lực của Bạch Diệc Phi và Tôn Tuấn lại cách nhau một cấp, khi hai người đánh nhau, Tôn Tuấn đương nhiên không thể đánh bại Bạch Diệc Phi.

“Rầm!”

“Xoẹt!”

Tôn Tuấn đập mạnh vào cửa kính xe tải, kính xe vỡ tan tành, sau đó hắn ta bay người ra ngoài.

Bạch Diệc Phi lập tức nhảy xuống xe.

Tài xế không biết xảy ra chuyện gì, trong tiềm thức muốn xuống xe nhưng Bạch Diệc Phi đã đạp cửa xông lên, bỏ mặc anh ta trên xe.

Bạch Diệc Phi đi tới trước mặt Tôn Tuấn, lạnh lùng nhìn hắn ta ngã xuống đất hỏi: “Lí do?”

“Còn có thể là lí do gì?”, Tôn Tuấn cười lạnh, lau vết máu trên khoe miệng, chật vật đứng dậy.

Bạch Diệc Phi dùng chân giẫm lên làm hắn ta không dậy nổi, Tôn Tuấn chỉ có thể nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi: “Tự trách mày ngu ngốc thôi, còn hỏi cái gì?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu nói: “Có biết tại sao tôi lại hỏi anh Trường Tiểu có biết chuyện này không thay vì hỏi anh muốn giết tôi hay anh ta muốn giết tôi không?”

“Đừng phí lời nữa”, Tôn Tuấn chế nhạo: “Đại ca tao ngoài mặt là người phụ trách thành phố Triều Dương, nhưng trên thực tế mày mới là người có tiếng nói cuối cùng, đại ca tao đương nhiên sẽ không vui”.

Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói: “Bất kể anh nói gì, tôi cũng sẽ không tin là do Trường Tiểu làm, tôi sẽ không nghi ngờ anh ta”.

“Và tôi chỉ muốn biết vì sao anh lại muốn giết tôi? Cố ý dụ tôi đến đây để làm gì?”

Tình bạn của anh và Trường Tiểu đã được hình thành qua những trận chiến, cả hai vô cùng hiểu tính cách của nhau, chính bởi vậy nên mới có thể trở thành bạn bè, nếu không thì khi anh giết Tùng Vuư Duy, Trường Tiểu vì báo thù cho hắn ta bọn họ đã trở thành kẻ thù rồi.

Hơn nữa, sau này khi anh cùng Đạo Trường đấu nhau ở biệt thự của liên minh doanh nghiệp, Trường Tiểu cũng đã xả thân giúp đỡ, anh càng không có lí do gì để nghi ngờ Trường Tiểu.

Mục đích của Tôn Tuấn khi nói điều này chính là muốn anh nghi ngờ anh ta.

Tôn Tuấn thấy Bạch Diệc Phi không tin những việc mình nói, đột nhiên hét lên: “Mày có phải đồ ngu không? Như vậy mà vẫn còn không tin!”

Bạch Diệc Phi nhàn nhạt nói: “Bởi vì anh ta là Trường Tiếu”.

“Mẹ nó!”, Tôn Tuấn cúi kính chửi một câu.

Bạch Diệc Phi không muốn nói nhảm cùng Tôn Tuấn, nặng nề dẫm lên hần: “Đừng phí thời gian nữa, có nói hay không?”

Mặt của Tôn Tuấn bị giẫm đến biến dạng, nhưng hần ta vẫn ngoan cố nói: “Không nói thì làm gì được tao?”

“Không nói thì tôi sẽ giết anh, đỡ tốn thời gian”, Bạch Diệc Phi nhàn nhạt nói.

Khi Bạch Diệc Phi lần đầu tiên giết người, anh bị dọa cho mềm nhũn hết chân, nhưng hiện tại, anh không có cảm giác gì khi giết người nữa.

Giống như làm một việc quá nhiều lần, bất kể là làm gì đều cảm thấy rất bình thường.

Khi Tôn Tuấn thấy điều này, hần ta đột nhiên vui vẻ hỏi: “Nếu tôi nói thì anh sẽ tha cho tôi chứ?”

“Không tha”, Bạch Diệc Phi lắc đầu.

Tôn Tuấn mở to mắt và gầm lên: “Vậy thì tao có nói hay không cũng giống nhau sao?”

Bạch Diệc Phi thờ ơ nói: “Nhỡ anh mà nói dối thì sao?”

“Mày...”, Tôn Tuấn gằn như tức hộc máu khi nghe lời Bạch Diệc Phi nói.

Trong lòng Tôn Tuấn không cam tâm, muốn dùng hai tay ôm lấy đùi Bạch Diệc Phi, định quật anh ngã xuống.

Nhưng rất tiếc, nói đến việc quật người khác, Bạch Diệc Phi mới là người trong nghề.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 812: Hợp tác với tôi!

Sau khi Tôn Tuấn ôm lấy chân Bạch Diệc Phi, hắn ta muốn đứng dậy lật Bạch Diệc Phi lại nhưng Bạch Diệc Phi lập tức khụy gối đè lên cánh tay Tôn Tuấn.

Tay còn lại của Bạch Diệc Phi nhéo cổ Tôn Tuấn từ phía sau rồi bóp mạnh!

“Rắc!”

“A!”

Sau tiếng kêu thảm thiết, Tôn Tuấn trực tiếp ngã xuống đất, cả người không còn chút sức lực nào nữa.

Bạch Diệc Phi vừa rồi đột ngột bóp gãy đốt sống cổ của hắn ta, cho dù hắn may mắn sống sót thì nửa đời sau cũng chỉ có thể nằm ở trên giường.

Lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên không muốn giết hắn ta nữa.

Vì vậy, anh không thèm đếm xỉa đến hắn, xoay người đi về phía bến tàu.

Tuy nhiên sau khi được vài bước, anh nhớ ra chuyện gì đó, khẽ nói: “Đúng vậy, hắn ta họ Tôn, vậy có lẽ chính là con riêng của Tôn Minh Kiến”.

“Thật đúng là mở mang tầm mắt, lại có người muốn báo thù cho Tôn Minh Kiến”.

Vừa nói anh vừa lắc đầu.

Tuy nhiên, lời nói của Bạch Diệc Phi làm Tôn Tuấn từng to hai mắt, choáng váng cực độ.

“Sao có thể chứ?”

“Làm sao mà biết được?”

“Con mẹ nó, mà giết tao luôn đi!”

Nhưng mặc kệ hắn có hét như thế nào, Bạch Diệc Phi cũng không quan tâm đến, anh bước nhanh vào trong bến tàu.

Lúc này, Bạch Diệc Phi bỗng hiểu ra tại sao thực lực của Trường Tiểu và Tôn Tuấn ngang nhau nhưng Tôn Tuấn lại gọi Trường Tiểu là đại ca.

Thân là phó chủ tịch của liên minh doanh nghiệp thủ đô, Tôn Minh Kiến rất phong lưu, không thể chỉ có một đứa con trai mà còn có rất nhiều đứa con ngoài giá thú khác.

Bạch Diệc Phi giết Tôn Minh Kiến, thế nên đứa con hoang của ông ta mới tìm đến anh trả thù.

Thực lực của Tôn Tuấn không đủ để chống lại Bạch Diệc Phi, muốn báo thù dù có liều mạng cũng không được, thế nên hắn ta đã cố gắng hết sức để trở thành đàn em của Trường Tiểu.

Hắn biết hôm đó Trường Tiểu đã vì Bạch Diệc Phi mà chặn đường nhà họ Chu, vì vậy Bạch Diệc Phi và Trường Tiểu chắc chắn là một hội, nếu đã như vậy, nhất định sẽ có một ngày họ gặp lại nhau.

Tôn Tuấn rất sock, bởi vì hắn ta chưa từng tiết lộ chuyện này với ai, làm sao mà Bạch Diệc Phi biết được?

Chỉ đoán thôi cũng đoán ra sao?

Tôn Tuấn chợt nhận ra rằng, ngay cả khi hắn không bị thương thì trong tương lai cũng không thể giết được Bạch Diệc Phi.

Bởi vì Bạch Diệc Phi quá thông minh.

Thật ra, Bạch Diệc Phi cũng chỉ đoán bừa thôi, hoàn toàn không có cơ sở thực tế.

Anh chỉ nghĩ rằng Tôn Tuấn muốn vu khống cho Trường Tiểu, muốn giết chết anh, cho thấy hai người họ là kẻ thù chung của hắn ta, nhưng hắn ta càng muốn giết chết Bạch Diệc Phi hơn, điều này chứng tỏ hắn hận Bạch Diệc Phi nhiều hơn.

Mà người Bạch Diệc Phi và Trường Tiểu cùng nhau đắc tội, hình như ngoài Tôn Minh Kiến ra thì không có ai khác, cộng thêm việc hắn ta mang họ Tôn, thế nên anh mới có suy đoán này.

...

Sau khi bước vào bên tàu, Bạch Diệc Phi đi về phía bên phải.

Đi được một đoạn, anh phát hiện ra bên phải có một chiếc tàu lớn, trên boong tàu có người đang vẫy tay với anh, giống như những người bạn hay chào hỏi nhau.

Nhưng Bạch Diệc Phi biết, bọn họ không bao giờ có thể trở thành bạn của.

Bởi vì người này chính là sư đệ của Đạo Trưởng.

Sau khi nhìn thấy ông ta, Bạch Diệc Phi đã hiểu được toàn bộ sự việc.

Sư đệ của Đạo Trưởng đã liên lạc trước với Tôn Tuấn, sau đó nhờ Tôn Tuấn bí mật khuyến khích chị em nhà họ Lục cố ý dụ Bạch Diệc Phi đến đây.

Đây là một cái bẫy dành sẵn cho anh.

Sư đệ của Đạo Trưởng hoặc Đạo Trưởng sớm đã tính toán rồi, cũng chắc chắn Bạch Diệc Phi dù biết đây là một cái bẫy cũng không chút do dự mà nhảy xuống.

Và đúng là như vậy.

Bạch Diệc Phi không chút do dự nào mà bước lên thuyền.

Lên đến boong tàu, anh nhìn thấy Lục Dương cùng Lục Miêu Miêu đang ngồi trong một góc, Lục Dương nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi nói: “Bạch Diệc Phi, hôm nay anh chết chắc rồi”.

Bạch Diệc Phi chỉ lạnh lùng liếc nhìn Lục Dương một cái, đồng tử Lục Dương liền co rút lại, sợ hãi lùi về sau một bước.

Sau đó Bạch Diệc Phi đưa mắt nhìn về phía sự đệ của Đạo Trưởng.

Lúc này, con tàu dần xuất phát rời xa bến.

Sự đệ của Đạo Trưởng nhìn Bạch Diệc Phi nói: “Có dám đánh đờn không?”

Bạch Diệc Phi không do dự mà lắc đầu: “Không dám!”

Sự đệ Đạo Trưởng: “...”

Ông ta sừng sốt, ánh mắt nhìn Bạch Diệc Phi như từng quen biết anh: “Nhanh như thế đã sợ rồi, đây không giống mày chút nào cả”.

Bạch Diệc Phi nhàn nhạt liếc ông ta một cái: “Tôi đánh không lại ông mà cứ xông lên tìm cái chết, tôi ngu như thế sao?”

Sự đệ Đạo Trưởng dừng lại một chút, sau đó gật đầu: “Cũng đúng!”

Trước kia Bạch Diệc Phi là người ngu ngốc nhất trong mắt ông ta và Đạo Trưởng, nhưng sau vài lần thử thách, bọn họ cũng phải thừa nhận Bạch Diệc Phi không những không ngu ngốc mà còn rất thông minh.

Sự đệ Đạo Trưởng nhìn anh, nhẹ giọng nói: “Mời vào trong”.

Mặt Bạch Diệc Phi không hề có cảm xúc, thực tế một tay anh đút trong túi quần, muốn bí mật gọi điện thoại thông báo cho đám người Trần Ngạo Kiều.

Bởi vì trước khi gặp sự đệ Đạo Trưởng, anh không nghĩ rằng hai chuyện này có liên quan tới nhau, càng không ngờ Đạo Trưởng cố ý gài bẫy mình,

thế nên đi một mình mà không nói cho ai biết.

Nhưng đáng tiếc là sư đệ Đạo Trường nhìn anh rồi cười nói: “Muốn thông báo cho người của mày à? Đừng lãng phí thời gian nữa, tín hiệu ở đây đã bị chặn rồi!”

Bạch Diệc Phi khẽ ngậy người, sau đó thản nhiên rút tay ra, sai bước đi vào trong cabin. . Truyện Cổ Đại

Dù sao cũng là một con tàu lớn, thế nên không gian khá rộng, sau khi Bạch Diệc Phi bước vào thì nhìn thấy Đạo Trường đang ngồi xếp bằng trên futon trong đại sảnh trống trải, nhắm mắt thiền định.

Nếu không phải ở thời hiện đại, e rằng khi nhìn thấy cảnh này sẽ tưởng rằng ông ta đang tu đạo.

Bạch Diệc Phi sau khi nhìn thấy ông ta thì trong lòng đột nhiên trầm xuống: Con mẹ nó, ông ta quả nhiên cũng ở đây!

Nếu người của hai bên đầy đủ, Bạch Diệc Phi đương nhiên không sợ.

Nhưng để anh đơn độc chiến đấu với Đạo Trường, đó hoàn toàn là tự tìm cái chết.

Bạch Diệc Phi cùng lắm cũng chỉ là một cao thủ cấp 3 cao cấp, còn Đạo Trường là cao thủ cấp 2, thực lực quá chênh lệch, không có cơ hội chiến thắng.

Cho dù tiến vào trạng thái cuồng hóa, cũng không phải là đối thủ của ông ta.

...

Lúc này, Lục Miêu Miêu và Lục Dương cũng bước vào.

Say khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi, trong mắt họ tràn ngập hận ý, nhưng ánh mắt Lục Miêu Miêu vẫn có một tia cảm xúc phức tạp khiến người khác không thể nhìn rõ.

Lục Dương rất khoái chí, cười lớn nói: “Bạch Diệc Phi, thế nào? Biết hôm nay anh nhất định sẽ phải chết rồi chứ? Có phải rất sợ không? Có phải rất tuyệt vọng không?”

Bạch Diệc Phi mặc kệ Lục Dương, anh đi tới trước mặt Đạo Trường, ngồi xuống đất bên cạnh hỏi: “Ông tốn nhiều sức như vậy mời tôi đến, là để tôi nhìn ông tọa thiền ở đây sao?”

Đạo Trường cuối cùng cũng mở mắt ra, nhàn nhạt nói: “Nếu nói về cá nhân, cậu giết chết sư đệ của tôi, tôi nên giết cậu để báo thù!”

“Nếu nói về đại cục, cậu nhiều lần làm hỏng việc, phá vỡ kế hoạch của tôi, tôi cũng nên giết cậu!”

“Nhưng cậu thật may mắn, lại được Tử Y chọn trúng, trở thành ứng cử viên cho vị trí người canh giữ kho vàng số 3!”

“Mục đích của đại boss rất rõ ràng, cho nên cô ấy nhờ tôi nói với cậu, nếu đồng ý hợp tác thì những lời cô ấy nói trước đây vẫn tính, sau khi thành công, lợi ích hứa với cậu sẽ không ít đi!”

Bạch Diệc Phi cười lạnh nói: “Nếu như tôi từ chối hợp tác thì sao?”

“Ở đây tôi lại có một ý khác”, Đạo Trường nhàn nhạt nói.

Bạch Diệc Phi cau mày hỏi: “Nói ra nghe coi!”

Đạo Trường nhìn Bạch Diệc Phi cười lạnh, điều này làm Bạch Diệc Phi rất ngạc nhiên.

“Hợp tác với tôi”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy cũng bật cười: “Đại ca, có nào một chút có được ông? Lương Vĩ Siêu vì muốn có được kho vàng mới muốn hợp tác với tôi, còn ông thì sao? Ông thì vì lí do gì?”

“Hơn nữa, tôi hợp tác với Lương Vĩ Siêu còn hơn là hợp tác với ông, như vậy thì an toàn cá nhân của tôi sẽ được đảm bảo hơn!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 813: Bỏ chạy

Đạo Trưởng chỉ khẽ lắc đầu: “Mọi người đều biết tôi và cậu, cũng biết chúng ta là kẻ thù không đội trời chung, nói càng thẳng thắn thì cậu hẳn sẽ càng tin tưởng hơn”.

Bạch Diệc Phi: “...”

Logic kiểu gì vậy?

Bởi vì chúng ta là kẻ thù, tôi muốn cậu chết, cậu cũng muốn tôi chết vì thế mọi lời nói đều xuất phát từ tận đáy lòng à?

Bạch Diệc Phi cạn lời, sau đó mới hỏi: “Vậy nếu tôi hợp tác với ông thì tôi sẽ được gì?”

“Tôi sẽ cho cậu một hòn đảo nhưng không phải đảo Lam, cậu có thể ở trên đảo cả đời, thích gì làm nấy”, Đạo Trưởng bình thản nói.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì bật cười: “Đúng là thẳng thắn”.

Đạo Trưởng quả nhiên rất biết cách lợi dụng lòng người.

Ông ta không hứa cùng hưởng giàu sang với anh như Lương Vĩ Siêu mà nhốt anh ở trên một hòn đảo.

Như vậy thì còn đáng tin hơn Lương Vĩ Siêu một chút. Hơn nữa, điều mà Bạch Diệc Phi mong muốn từ trước đến nay không gì ngoài việc được sống yên ổn cùng bạn bè, gia đình.

Bạch Diệc Phi không nói gì về điều kiện này mà chỉ vào Lục Miêu Miêu và Lục Dương: “Bọn họ thì sao? Nếu thật sự thành công rồi thì bọn họ là công thần, ông định xử lý bọn họ thế nào?”

Lục Miêu Miêu và Lục Dương thấy vậy thì ngậy ra một lát, thấp thỏm nhìn Đạo Trưởng.

Tôn Tuấn và Đạo Trường âm thầm cấu kết với nhau, sau đó Tôn Tuấn lại xúi giục chị em Lục Miêu Miêu dụ Bạch Diệc Phi đến nơi này. Như vậy hai chị em họ cũng coi như đã giúp được một việc lớn.

Đạo Trường lại lạnh lùng nói: “Chỉ là hai con kiến mà thôi, nếu cậu đồng ý hợp tác với tôi, bọn họ tùy cậu xử lý”.

“Giết bọn họ cũng được?”, Bạch Diệc Phi cau mày hỏi.

Đạo Trường gật đầu, đồng ý với cách làm của Bạch Diệc Phi.

Mà cái gật đầu này khiến khuôn mặt Lục Miêu Miêu và Lục Dương trở nên trắng bệch.

Sau đó, Lục Dương vội vàng nói: “Đạo Trường, chú Tôn nói...”

Nhưng cậu ta còn chưa nói xong thì đã bị Lục Miêu Miêu ngăn lại: “Còn có thể nói gì được nữa, chúng ta chỉ là quân cờ mà thôi, đối với bọn họ thì chẳng là gì cả”.

Vì thế họ hoàn toàn không có quyền quyết định sự sống chết của bản thân.

Lục Dương ngây ngẩn cả người.

Thực tế, Bạch Diệc Phi không thật sự muốn giết họ, nhưng anh muốn cho họ thấy rõ Đạo Trường là kẻ máu lạnh đến nhường nào, mà họ ngu ngốc biết bao nhiêu.

Đạo Trường đương nhiên cũng hiểu ý của Bạch Diệc Phi nhưng ông ta không quan tâm đám người nhãi nhép ấy. Họ biết được cũng chẳng sao, vì thế ông ta thuận theo lời Bạch Diệc Phi mà nói.

Tiếp đó, Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Nếu tôi từ chối hợp tác thì sao?”

“Đơn giản thôi, tôi sẽ thẳng tay giết cậu”, Đạo Trường lạnh lùng nói: “Tôi đã biết vị trí của kho vàng số 3, rồi thế nào cũng tìm được cách vào thôi”.

Bạch Diệc Phi suy nghĩ rồi hỏi: “Nếu tôi vì bảo vệ mạng sống của mình mà giả vờ đồng ý thì sao?”

“Tôi tự có cách khiến cậu thật lòng hợp tác”, Đạo Trưởng bình thản trả lời.

Bạch Diệc Phi không hỏi nữa mà trầm mặc suy nghĩ.

Đạo Trưởng cũng không thúc giục anh, để cho anh tự nghĩ.

Lúc này, điều Bạch Diệc Phi đang suy nghĩ không phải là có đồng ý hợp tác với Đạo Trưởng hay không mà là làm thế nào để chạy thoát được.

Nhưng anh không thể suy nghĩ quá lâu, dù sao thuyền đi thẳng ra biển, thời gian rời khỏi cảng lâu thì cách đảo Lam càng xa, cơ hội chạy thoát của anh cũng càng nhỏ.

Vì thế, không lâu sau, Bạch Diệc Phi nghiêm túc nói: “Tôi nghĩ xong rồi, tôi muốn bỏ chạy”.

Lục Miêu Miêu và Lục Dương đứng một bên nghe vậy thì nhìn Bạch Diệc Phi bằng ánh mắt quái dị.

Đạo Trưởng lại vẫn như thường, chỉ hờ hững nói: “Vậy cậu thử xem”.

Ông ta vừa nói xong thì đã có 5 cao thủ cấp 2 tiên vào đứng hai bên Bạch Diệc Phi.

Mà Đạo Trưởng thì đứng ngay trước mặt anh, sư đệ ông ta đứng ngay sau, ngăn lại cả bốn phía quanh anh.

Tâm trạng của Bạch Diệc Phi nhất thời trở nên nặng nề.

Sư đệ Đạo Trưởng kiêu ngạo nói: “Mày nghĩ mày chạy được chắc?”

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì nhún vai: “Tôi chỉ là một tên cấp 3 mà các người thì toàn là cấp 2, đánh thế nào được?”

Đạo Trưởng mặt không cảm xúc nhìn anh.

Sư đệ Đạo Trưởng cười khẩy: “Coi như mày biết điều. Tao nói cho mày biết, sư huynh tao coi trọng mày mới hợp tác với mày, mày thông minh thì biết đường mà... Đệt!”

Ông ta mới nói được một nửa thì Bạch Diệc Phi đã hành động.

Anh xoay người xông về phía ông ta, đâm vào ngực ông ta. Sư đệ của Đạo Trưởng không đứng vững, cả người lui về sau vài bước.

Ông ta không ngờ Bạch Diệc Phi lại đột nhiên ra tay, lại càng không nghĩ đến anh sẽ đột phá vòng vây từ phía ông ta để bỏ chạy.

Dù sao thực lực của ông ta chỉ kém hơn Đạo Trưởng, mà nơi dễ dàng để xông ra nhất đương nhiên là chỗ cao thủ cấp hai cấp thấp ở hai bên.

Nhưng Bạch Diệc Phi cũng chỉ ăn may được phát thôi, bởi vì anh đánh sư đệ Đạo Trưởng nên đã khiến mấy cao thủ cấp 2 khác lập tức phản ứng, nhanh chóng tấn công anh.

Cho dù là một cao thủ cấp 2 cũng có thể dễ dàng đánh thắng Bạch Diệc Phi huống chi là tận mấy người.

Cũng vì vậy mà Đạo Trưởng mới bình thản đến thế, biểu cảm hoàn toàn không thay đổi.

Nhiều cao thủ cấp 2 như vậy, Bạch Diệc Phi muốn chạy thoát là không thể nào.

“Bốp!”

Bạch Diệc Phi đồng thời bị 2 cao thủ cấp 2 đánh trúng, nhất thời bị văng thẳng vào tấm gỗ sau lưng, xuyên đến một phòng khác.

Căn phòng này nằm bên cạnh sảnh chính, dường như là một gian chứa đồ.

Một cao thủ cấp 2 trong số đó cười khinh thường: “Tên vô dụng không biết trời cao đất dày!”

Nói xong thì bước qua cái lỗ trên tấm gỗ, định lôi Bạch Diệc Phi ra.

Lục Dương và Lục Miêu Miêu thấy vậy thì mặt càng thêm trắng bệch, cả người run lên bần bật.

Trong lòng họ lúc này rất mâu thuẫn. Một mặt họ hy vọng Bạch Diệc Phi bị đánh chết, như vậy họ sẽ không bị anh giết nữa, mặt khác họ lại muốn Bạch Diệc Phi đánh chết đám người này, như vậy họ sẽ được hả giận.

Nhưng họ đều rõ ràng, Bạch Diệc Phi hoàn toàn không đánh lại đám người này, kể cả một tên cũng không đánh nổi.

Đám người ai nấy đều nở nụ cười kiêu ngạo, rất tự tin với thực lực của bản thân.

Cũng vì vậy mà chúng đều đứng nguyên tại chỗ để tên cao thủ cấp 2 kia tiến vào một mình.

Sư đệ Đạo Trường còn khinh bỉ nói: “Đứng trước sức mạnh tuyệt đối thì dù có thông minh đến đâu cũng vô dụng. Còn muốn chạy trốn? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!”

Nhưng đã hơn 10 giây mà tên cao thủ cấp 2 kia vẫn chưa lôi Bạch Diệc Phi ra.

Vào lúc này, chúng đều cảm thấy có sự bất thường.

Một tên trong số đó hét lên: “Anh Tám sao thế? Sao còn không lôi nó ra đây?”

Gã vừa hét xong thì tên được gọi là anh Tám bước ra.

Nhưng điều khiến đám người kinh ngạc là gã không lôi Bạch Diệc Phi ra mà tự ôm cổ mình, hai mắt vô hồn bước đi.

Máu phun ra từ cổ gã, thuận theo kẽ ngón tay mà rơi xuống, che thế nào cũng không dừng lại.

Gã mới đi được vài bước đã ngã phịch ra đất, đi đòi nhà ma.

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Khuôn mặt Đạo Trường đanh lại, cuối cùng cũng có chút thay đổi.

“Anh Tám, chuyện gì thế này?”, tên cao thủ cấp 2 hét lên lúc này ngạc nhiên không thôi.

Gã vừa nói vừa bước đến nhìn thi thể của anh Tám, sau đó không tin nổi mà bước vào khe hở trên tấm gỗ kia.

Nhưng trước khi gã kịp bước vào thì đã thấy một đôi mắt đỏ ngầu trừng trừng mình.

Gã vô thức mà trợn to hai mắt, khiếp sợ không thôi.

Sau đó, chủ nhân của đôi mắt đỏ đó đột nhiên xông thẳng về phía gã.

Gã cao thủ cấp 2 sợ đến mức liên tục lùi lại rồi hoảng loạn mà vung nắm đấm.

“A!”

Gã cao thủ cấp 2 đấm trúng vai Bạch Diệt Phi nhưng chưa được bao lâu đã có một lực mạnh như thể bị phản hồi lại mà bắn thẳng vào người gã khiến cánh tay gã gãy vụn.

Ngay giây tiếp theo, Bạch Diệt Phi đột nhiên tăng tốc xông về phía gã cao thủ cấp 2 đang lùi lại, vung tay đấm thẳng vào đầu gã.

- -----

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 814: Tiền mất tật mang

Gã cao thủ cấp 2 không bị đánh văng ra mà bị đập vỡ đầu.

“Rắc!”

Đầu gã cao thủ cấp 2 như quả lựu đạn nổ tan tành.

Máu phun ào ào!

Óc văng khắp nơi!

Giây phút đầu gã nứt toác, khuôn mặt gã còn tràn ngập vẻ hãi hùng, hai mắt toát lên sự khiếp sợ.

Sau đó, cơ thể của gã ngã rầm ra đất, máu tươi không ngừng tràn ra từ cổ.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Đạo Trưởng kinh hãi mà đứng dậy.

Sư đệ Đạo Trưởng thì kinh ngạc đến há mồm.

Những tên cao thủ cấp 2 khác thì lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Lục Miêu Miêu và Lục Dương sợ đến mức núp vào trong góc, run như cây sậy.

Hai cao thủ cấp 2 cứ thế bị giết trong chớp mắt!

Sức mạnh phải khủng khiếp đến mức nào!

Bạch Diệc Phi hiện tại tóc bạc trắng, hai mắt đỏ lừ như máu, trong mắt bọn họ, dáng vẻ này của anh chẳng khác nào ma quỷ đến từ địa ngục.

Vì thế bọn họ đều vô thức nín thở.

Người đầu tiên hoàn hồn là sư đệ Đạo Trường, ông ta lập tức gào lên: “Tất cả cùng xông lên, không thể giữ hấn lại nữa!”

Lúc ban đầu chúng coi thường thực lực của Bạch Diệc Phi, nhưng nhìn thấy cảnh vừa rồi, bọn chúng lại trở nên sợ hãi cùng căng thẳng.

Lúc này, ngay cả Đạo Trường cũng kinh ngạc không thôi.

Sau khi ba gã cao thủ cấp 2 còn lại hoàn hồn thì cùng xông về phía Bạch Diệc Phi.

Chúng mang tâm lý may mắn rằng Bạch Diệc Phi giết được hai gã cao thủ kia là vì một tên quá sơ ý, mà tên thứ 2 thì không kịp phản ứng để đánh trả mà thôi.

Với tình trạng hiện tại của Bạch Diệc Phi thì thực lực của anh đã cao hơn cấp 2 cấp trung nhưng thấp hơn cấp 2 cấp cao. Vì thế ba gã cao thủ cấp 2 cấp trung và cấp thấp đối phó với anh thì thực lực không khác nhau là bao.

Bốn người nhất thời đánh loạn cả lên.

Một tên trong đó bị Bạch Diệc Phi đập văng nhưng đồng thời anh cũng bị một tên khác đánh bay theo.

Sau khi ngã ra đất, Bạch Diệc Phi định đứng dậy thì lại ngã xuống, đồng thời phần bụng anh đau nhức.

Hóa ra tên sư đệ Đạo Trường nhân lúc anh bị đánh bay mà mau chóng xông đến, móc con dao găm ra đâm vào bụng anh.

Ba gã cao thủ cấp 2 thấy vậy thì mừng rỡ xông lên.

Sư đệ Đạo Trường đặc ý: “Tên nhãi ranh, cuối cùng thì mày vẫn không đánh lại...”

Nhưng ông ta còn chưa nói xong thì đã phát hiện ra sự bất thường.

Bởi vì sau khi Bạch Diệc Phi bị đâm thì không hề nghĩ đến việc rút dao ra, ngược lại còn vươn tay bóp chặt cổ tay sư đệ Đạo Trường.

Ngay sau đó, hai mắt Bạch Diệc Phi đỏ ngầu mà nhìn ông ta.

Sư đệ Đạo Trường bị nhìn đến mức căng thẳng, trong vô thức nảy sinh sự sợ hãi mà muốn lui lại.

Nhưng cổ tay ông ta bị Bạch Diệc Phi tóm chặt, cho dù ông ta cố lui lại đến thế nào thì vẫn không giã được khỏi tay Bạch Diệc Phi.

Sư đệ Đạo Trường ngây người.

Ông ta là cao thủ cấp 2 cấp trung, cao hơn Bạch Diệc Phi những hai cấp nhưng lại không thể giã được khỏi tay anh. Điều này khiến ông ta rất kinh hãi.

Cảm xúc sợ hãi khiến ông ta không suy nghĩ được nhiều. Ông ta nâng nắm đấm lên định đánh vào đầu Bạch Diệc Phi.

Đúng lúc này, Bạch Diệc Phi lại đột nhiên gào lên: “A!”

Sau đó lực tay Bạch Diệc Phi tăng lên đột ngột. Anh tóm chặt tay sư đệ Đạo Trường rồi kéo nó về sau, một tay khác của anh thì đặt lên vai bên kia của ông ta rồi đẩy mạnh về trước.

“Xoẹt!”

“A!”

Âm thanh quần áo bị xé rách cùng tiếng kêu thảm thiết của sư đệ Đạo Trường vang lên cùng lúc.

Bạch Diệc Phi dùng chính sức mình mà kéo đứt một cánh tay của sư đệ Đạo Trường.

Máu tuôn ra từ vai ông ta, khuôn mặt ông ta vặn vẹo, miệng kêu gào thảm thiết. Cánh tay của ông ta vẫn đang bị Bạch Diệc Phi tóm lấy, máu

tươi nhỏ từng giọt tí tách.

Cảnh tượng này vừa máu me vừa kinh khủng.

Dáng vẻ của Bạch Diệc Phi như thể chỉ xé một trang giấy, vô cùng dễ dàng, đơn giản nhưng lại đem đến sự sợ hãi vô hạn cho người khác.

Sau lưng ba gã cao thủ cấp hai đã ướt đầm mồ hôi.

Mẹ nó, có còn là người nữa không?

Vì thế chúng không xông lên mà lùi lại theo bản năng.

Người lùi chậm thì chỉ có thể trách bản thân mình xui xẻo.

Bạch Diệc Phi vút cánh tay của sư đệ Đạo Trường về phía gã. Gã theo phản xạ mà vươn tay che chắn.

Đúng lúc đó, Bạch Diệc Phi đột nhiên xông đến trước mặt đám thẳng vào bụng gã.

“Bụp”, một tiếng, tay Bạch Diệc Phi đã xuyên qua cơ thể gã.

Gã chỉ có thể trợn trừng mắt, không thể tin được mà nhìn cánh tay Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi rút mạnh tay mình ra, gã cao thủ cấp hai cứ thế ngã lăn ra đất.

Lại chết thêm một tên nữa.

Bàn tay Bạch Diệc Phi đỏ lừ máu tươi, trông vô cùng đáng sợ.

Mà trong đầu anh lúc này chỉ còn lại một suy nghĩ: “Giết!”

Anh nhìn xung quanh tìm kiếm mục tiêu, sau đó phát hiện ra tên sư đệ Đạo Trường bởi vì bị đứt một cánh tay mà đang vật ra đất kêu gào.

Vì thế anh xông đến.

“A! Sư huynh, cứu em!”, sư đệ Đạo Trường thấy vậy thì lập tức kêu lên, trong mắt toàn là sự sợ hãi.

Bạch Diệc Phi xông đến, nâng chân đạp lên đầu ông ta.

Đúng lúc này, Đạo Trường cuối cùng cũng ra tay.

Ông ta nhoáng một cái đã xuất hiện giữa hai người, sau đó vung bàn tay về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lại vung nắm đấm, nở nụ cười đáng sợ với Đạo Trường.

Nhưng đáng tiếc là, thực lực của Đạo Trường thuộc hàng cấp 2 cấp cao, đã gần đạt đến cao thủ cấp 1 rồi.

Vì thế sau khi bàn tay và nắm đấm giao nhau, Bạch Diệc Phi lập tức cảm nhận được một luồng sức mạnh cực lớn ập về phía mình.

Ám kinh trong tay Đạo Trường truyền lên người Bạch Diệc Phi. Anh muốn hấp thụ nó rồi đánh trả ngược lại ông ta.

Nhưng ám kinh của Đạo Trường mạnh hơn hẳn người thường, vừa tiến vào cơ thể Bạch Diệc Phi đã khiến anh không thể chịu nổi.

Luồng sức mạnh đó chạy tán loạn trong cơ thể anh, sau đó như bùng nổ mà đánh bật anh.

Bạch Diệc Phi mất khống chế mà văng ra, va vào người hai chị em Lục Miêu Miêu nhưng vẫn chưa dừng lại.

“Rầm!”

Ba người bay qua cửa sổ, rơi xuống boong tàu, cuối cùng đập vào lan can.

“Bùm!”

Cả ba đều rơi xuống biển.

Đạo Trưởng lập tức xuất hiện trên boong tàu, thấy ba người đều rơi xuống biển thì sây sẩm mặt mày.

Đạo Trưởng cũng có lòng riêng cùng dự vọng.

Khi ông ta biết vị trí của kho vàng thì muốn hợp tác với Bạch Diệc Phi, từ đó chiếm đoạt nó rồi xử lý Lương Vĩ Siêu.

Vì thế ông ta mới dụ Bạch Diệc Phi lên thuyền, lái thuyền ra biển, đồng thời cũng đề phòng Bạch Diệc Phi bỏ trốn cùng cấp dưới của anh đến cứu.

Kết quả thì thế nào?

Chuyện hợp tác còn chưa xong đã đánh người ta rơi xuống biển.

Đạo Trưởng đúng tiền mất tật mang, tốn công vô ích, trong lòng rất khó chịu.

Lúc quay lại trong khoang tàu, Đạo Trưởng đến chỗ sư đệ ông ta, dùng tay ấn vào chỗ cánh tay bị kéo đứt.

Ông ta muốn ngăn máu ngừng chảy nhưng không có tác dụng.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 815: Bạch Diệc Phi trên đảo hoang

Bởi vì cánh tay ông ta bị kéo đứt chứ không phải chị chặt đứt, các mạch máu ở miệng vết thương đều đã đứt hết.

Sư đệ Đạo Trưởng đau đớn lăn lộn trên đất: “Sư huynh... A... Đau quá... Sư huynh...”

Đạo Trưởng nhìn ông ta, lặng lẽ nhắm mắt lại, nói: “Sẽ hết đau ngay thôi”.

Sau đó bàn tay Đạo Trưởng đặt lên mi tâm ông ta.

Sư đệ Đạo Trưởng trừng hai mắt, còn chưa kịp thốt lên lời thì đã chết.

Hai gã cao thủ hạng 2 còn lại hiện tại cũng không dám coi thường Bạch Diệc Phi nữa. Cho đến bây giờ hai chân chúng vẫn còn phát run, sự sợ hãi trong lòng vẫn chưa rút đi.

...

Sắc xanh như mặt biển dần hiện lên trên nền trời, hướng mắt nhìn theo không thấy tận cùng.

Những đám mây bông bành in bóng trên mặt biển, mà ngay dưới những đám mây ấy là một hòn đảo nhỏ khó phát hiện ra đang trôi nổi trên biển.

Lúc Bạch Diệc Phi tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm dưới gốc cây, lá cây xum xuê che bớt ánh nắng mặt trời gay gắt.

Giọng nói của chị em nhà họ Lục vang lên cách đó không xa.

“Chị hai, chị... kéo hẳn lên làm gì?”, Lục Dương nói thều thào, dường như đã bị thương.

Lục Miêu Miêu không biết đang làm gì, giọng nói của cô ta cũng có vẻ yếu ớt nhưng đỡ hơn Lục Dương nhiều: “Em có còn muốn sống nữa hay không?”

“Đương nhiên là muốn!”, Lục Dương trả lời, có lẽ chẳng có ai là muốn chết cả.

Lục Miêu Miêu bất đắc dĩ nói: “Vậy em cảm thấy dựa vào hai chúng ta thì có thể trở về đảo Lam chắc?”

Lục Dương im lặng một lát, giọng nói càng thêm yếu ớt: “Không thể...”

Đây là lần đầu tiên chị em họ ra khỏi đảo Lam, họ chưa từng thấy thế giới bên ngoài, làm sao biết cách để trở về đảo Lam đây?

Lục Miêu Miêu chua xót: “Anh ta hẳn là biết. Chỉ có dựa vào anh ta, chúng ta mới sống sót được, nhưng... không biết anh ta có thể tha thứ cho việc lúc trước chúng ta làm hay không?”

“Chị hai, hẳn là kẻ thù của chúng ta, chúng ta sao có thể cứu hẳn được?”, Lục Dương rất phẫn nộ.

Lục Miêu Miêu quay đầu nhìn cậu ta, sau đó khẽ nói: “Em còn nhớ chú Hoàng không? Lúc em ba tuổi không cẩn thận mà rơi xuống sông, chính chú ấy đã cứu em lên”.

“Chị nhắc chuyện này làm gì?”, Lục Dương hơi không vui.

Lục Miêu Miêu lại cười khỏ: “Lúc đó, chú Hoàng dùng hết sức mình cứu em, em thì được cứu rồi nhưng chú ấy lại bị nước sông cuốn đi”.

“Lúc đó cô Hoàng nói cô ấy không trách em, đây không phải là lỗi của em, là do chú Hoàng mệnh khổ”.

“Tiêu Dương, từ nhỏ đến lớn, tất cả mọi người đều cưng chiều em mới khiến em hoàn toàn không tiếp xúc với bộ mặt thật của thế giới này. Em có rất nhiều suy nghĩ không đúng đắn”.

“Trong suy nghĩ của em, em cho rằng anh ta là kẻ thù của chúng ta, vì thế mới hận anh ta như vậy”.

Lời của Lục Miêu Miêu càng khiến Lục Dương không vui, cậu ta tức giận nói: “Suy nghĩ của em có gì không đúng? Chẳng lẽ không phải hẳn đã hại chết người thân của chúng ta ư? Còn nữa, nếu chị nói vậy thì lẽ nào chị cả cũng sai ư?”

“Tại sao chị lại nói đỡ cho kẻ thù? Chị có còn là chị của em, người của nhà họ Lục nữa hay không?”

Lục Miêu Miêu nghe vậy thì rất bất đắc dĩ, chỉ đành thở dài, không khuyên Lục Dương nữa.

Trên thực tế, cô ta cũng không rõ, họ nên hận Bạch Diệc Phi hay là nên cảm ơn anh.

Lục Miêu Miêu khẽ nói: “Em nghỉ ngơi, hồi phục thể lực đi”.

Nói xong thì dường như lại làm gì đó.

Bạch Diệc Phi quay qua nhìn thì thấy Lục Miêu Miêu đang cầm một cành củi, sau đó cạo nó vào một cành khác.

Rõ ràng là cô ta đang dùng củi khô nhóm lửa.

Trên biển lớn mệnh mang này chỉ có một hòn đảo nhỏ, mà trên hòn đảo này lại không có gì cả.

Bọn họ có lẽ đã dùng hết vận may cả đời mình mới trôi vào hòn đảo này chứ không phải chết chìm trong biển hay làm mồi cho cá.

Nhưng bật lửa và điện thoại trên người Bạch Diệc Phi đều đã bị ướt nên không thể dùng được nữa.

Mà bọn họ muốn rời khỏi nơi này, trở về đảo Lam trong thời gian ngắn là không thể nào, vì thế chỉ đành tạm thời ở lại trên đảo.

Nếu đã ở lại thì nhất định phải ăn uống, như thế thì không thể thiếu lửa được.

Có lửa rồi thì không những có thể sưởi ấm, hơn nữa còn có thể nấu đồ ăn, buổi tối còn có thể xua đuổi những mối nguy hiểm chưa rõ.

Bạch Diệc Phi nhìn dáng vẻ kiên trì đánh lửa của Lục Miêu Miêu thì đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Làm vậy mà có thể đánh được lửa thì Bạch Diệc Phi sẽ chuyển sang hộ cô ta luôn.

...

Một tiếng đã trôi qua.

Lục Miêu Miêu đã đổ đầy mồ hôi nhưng ngay cả đóm lửa cũng chưa đánh ra được.

Mà Lục Dương ở bên cạnh đã ngủ rồi.

Lục Miêu Miêu hét kiên nhẫn mà vứt cành củi đi, nói: “Cọ lâu vậy mà còn chưa lên lửa, bỏ đi, mình đi tìm xem có quả dại không vậy”.

Trên đảo này có một số loài thực vật, có lẽ có quả dại.

Sau khi Lục Miêu Miêu xoay người đi vào chỗ sâu trong đảo Bạch Diệc Phi mới phát hiện ra vạt váy cô ta không hiểu sao lại có một vết rách lớn.

Anh nghĩ, có lẽ lúc trôi vào đảo này thì bị kéo rách.

Lục Miêu Miêu đi một mình nên hơi sợ hãi, lúc đi vào sâu trong thì rất cẩn thận.

Bây giờ gần tối rồi, không lâu nữa thì trời sẽ tối hẳn.

Bạch Diệc Phi nghĩ nghĩ, nếu đến lúc trời tối mà còn chưa có lửa thì e rằng bọn họ sẽ không chịu đựng được nữa.

Vì thế sau khi Lục Miêu Miêu rời đi, Bạch Diệc Phi miễn cưỡng ngồi dậy, nhưng bụng anh lại đau đớn.

Anh cúi đầu nhìn, phát hiện con dao găm vẫn đang cắm trên bụng. May mà con dao không đâm vào quá sâu nên không khiến nội tạng bị tổn thương.

Nhưng cho dù vậy thì Bạch Diệc Phi vẫn đang chảy máu, đã thế còn ngâm trong biển một lúc, vết thương đã sưng phù cùng trắng nhợt rồi.

Anh nhìn con dao găm, cắn răng tóm chặt lấy chuôi dao, sau đó kéo mạnh, rút con dao ra.

Máu cũng theo đó mà tuôn ra rất nhiều.

Bạch Diệc Phi mau chóng xé rách một ống tay áo, sau đó băng lung tung lại, dùng nó để cầm máu tạm thời.

Xong xuôi, anh dựa vào cây nghỉ ngơi một lúc lâu mới đỡ dần.

Sau đó, anh từ từ đứng dậy, tìm kiếm củi cùng cỏ khô gần đó.

Rồi anh lại dùng con dao cắt một ít vải trên quần áo, phơi dưới ánh mặt trời.

Tiếp đó, anh lấy điện thoại ra, bởi vì mạng nào cũng không dùng được nữa nên đập luôn ra để lấy phần kính nhỏ chỗ camera, rồi dùng chiếc thấu kính đó mà tụ ánh mặt trời vào đồng cỏ cùng vải khô trên đất.

Không lâu sau thì cỏ khô bốc cháy.

Đây là phương pháp anh từng thấy trên mạng, vốn chỉ định thử xem ai ngờ lại có tác dụng thật.

Tiếp đó, anh đem đồng củi khô đặt lên đồng lửa, chờ chúng từ từ bốc cháy.

Xong xuôi anh mới quay lại gốc cây, định nghỉ ngơi một lát.

Đúng lúc này lại có tiếng hét vang lên.

“A!”

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi thay đổi bởi tiếng kêu này là của Lục Miêu Miêu.

Một mình ở trong rừng thì rất có khả năng sẽ gặp nguy hiểm, vì thế anh không hề do dự mà chạy đi tìm cô ta.

Đi không bao lâu thì anh đã phát hiện ra Lục Miêu Miêu đang ngã trên đất, một số quả dại rơi lên người cô ta.

Bạch Diệc Phi bước đến xem xét thì thấy trên chân Lục Miêu Miêu có một vết thương đang chảy máu.

Lại trông tư thế của cô ta thì anh hoàn toàn hiểu ra.

Hẳn là cô ta đạp lên rêu, không cẩn thận bị trơn ngã quệt vào cành cây rồi bị thương, đồng thời còn bị ngã mà ngất đi.

Bạch Diệc Phi thở phào, may mà không gặp thứ gì nguy hiểm.

Vì thế Bạch Diệc Phi lại xé rách ống tay áo còn lại băng bó vết thương trên chân cho cô ta.

Lục Miêu Miêu đã ngất đi, muốn đưa cô ta ra khỏi đây thì chỉ còn cách ôm cô ta dậy.

Nhưng nhìn thấy cảnh này lại khiến Bạch Diệc Phi nhớ đến việc mình từng cứu Kỳ Kỳ trên đảo Lam.

Mà nhớ đến cô ta, anh lại bắt đầu lo lắng.

Không biết tình hình hiện tại của Kỳ Kỳ thế nào rồi?

Mục đích của Mạnh Kinh là gì?

Lúc đó Đạo Trưởng đã nói nếu anh giả vờ đồng ý hợp tác thì ông ta sẽ có cách khiến anh phải thật lòng đồng ý.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 816: Các người cần phải trưởng thành

Bạch Diệc Phi không thể không nghĩ, lẽ nào chuyện này có liên quan đến Kỳ Kỳ?

Giờ phút này Bạch Diệc Phi cũng không biết, cũng không làm được gì, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu, sau đó cõng Lục Miêu Miêu trên lưng, đi về chỗ cũ.

Sắc trời dần tối.

Thân thể Bạch Diệc Phi rất yếu, đây là triệu chứng thường xuất hiện sau mỗi lần anh cường hóa, hơn nữa anh đã ngâm mình trong nước biển quá lâu, lại thêm việc bị thương, giờ đây thể xác lẫn tâm hồn anh đều đã kiệt sức.

Cuối cùng Bạch Diệc Phi không chịu nổi nữa, ngất ở một bên rồi ngủ thiếp đi.

...

Không biết qua bao lâu, Bạch Diệc Phi bị cái lạnh đánh thức.

Ban ngày nhiệt độ rất cao vì có ánh nắng mặt trời, nhưng đêm xuống gió biển thổi qua sẽ rất lạnh, thế nên anh giật mình tỉnh giấc.

Sau khi tỉnh dậy, anh phát hiện ngọn lửa bên cạnh đã tàn, chẳng trách lại lạnh đến thế.

Nhìn Lục Miêu Miêu và Lục Dương bên cạnh, họ cũng đang run lên vì lạnh.

Bạch Diệc Phi ngòai dậy, nhìn một chút, thầm mừng: “May mà trời không mưa!”

Sau đó anh dùng những tia lửa nhỏ còn sót lại để nhóm một đống lửa mới.

Một lúc sau thì Lục Dương không còn run rẩy nữa.

Nhưng Lục Miêu Miêu thì vẫn run cầm cập, điều này khiến Bạch Diệc Phi cảm thấy có gì đó không ổn.

Anh khó khăn đứng dậy đi đến chỗ cô ta, vươn tay sờ lên trán Lục Miêu Miêu.

Nóng!

Bạch Diệc Phi giật mình, đây là đang bị sốt sao?

Thể chất của con gái tương đối yếu, ngâm mình trong nước biển lâu như vậy, trước đó lại còn bị thương, dĩ nhiên sẽ không chịu được.

Bạch Diệc Phi không khỏi lo lắng, nếu chỉ đơn giản là bị lạnh thì rất dễ giải quyết, nhưng nếu vết thương bị nhiễm trùng thì ở trên hòn đảo không người này, sẽ rất khó xử lý.

Không biết có phải do vết thương bị nhiễm trùng gây nên hay không, Bạch Diệc Phi đưa tay vén váy của Lục Miêu Miêu lên.

Mà Lục Miêu Miêu nằm trên mặt đất vẫn còn chưa hoàn toàn ngủ say vì sốt, cô ta vẫn còn tỉnh táo, biết Bạch Diệc Phi ở bên cạnh, còn sờ lên trán mình nữa.

Cô ta muốn tỉnh dậy nhưng lại sợ, thế nên mới giả vờ ngủ tiếp.

Nhưng bây giờ Bạch Diệc Phi lại nắm lấy váy cô ta lên, dường như muốn vén lên.

Tim của Lục Miêu Miêu đập thành thịch.

Cô ta sợ hãi và bối rối.

Cùng lúc đó, tiếng hét vang lên từ phía sau Bạch Diệc Phi.

“Anh đang làm gì thế? Đồ cầm thú, mau buông chị tôi ra!”

Là Lục Dương, không biết cậu ta tỉnh lại từ lúc nào.

Lục Dương thấy Bạch Diệc Phi muốn vén váy của Lục Miêu Miêu lên thì rất lo lắng, hoảng sợ bò lên, muốn xông tới đẩy Bạch Diệc Phi ra.

Nhưng Bạch Diệc Phi vừa quay đầu lại trừng mắt nhìn Lục Dương, cậu ta liền sợ hãi đứng yên tại chỗ, không dám bước lên phía trước một bước.

Cảnh Bạch Diệc Phi giết chết hai cao thủ cấp 2 trên tàu, đánh gãy tay sư đệ của Đạo Trưởng vẫn còn hiện lên trong đầu Lục Dương, cảnh tượng đó đừng nói đến Lục Dương, ngay cả những cao thủ cấp 2 kia cũng bị dọa sợ.

Từ việc này Lục Dương cũng có nhận thức mới về thực lực của Bạch Diệc Phi.

Đối mặt với một Bạch Diệc Phi như vậy, chỉ cần một ánh mắt là đã làm cậu ta sợ đến phát run.

Nhưng Bạch Diệc Phi bây giờ đang bắt nạt chị gái cậu ta, cậu ta chỉ có thể cắn chặt răng, mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm vào anh.

Lục Miêu Miêu cũng không dám thức dậy, vì sợ rằng sau khi tỉnh dậy sẽ phải đối mặt với điều gì đó mà cô ta không chấp nhận được.

Bạch Diệc Phi lờm Lục Dương xong bèn không thèm đếm xỉa đến cậu ta nữa, thay vào đó vén váy Lục Miêu Miêu lên, cởi sợi dây buộc ở vết thương ra.

“Tôi vẫn chưa làm gì cậu đã không dám bước tới sao?”, Bạch Diệc Phi vừa làm việc của mình vừa nói: “Nhìn chị cậu bị tôi ức hiếp, đến một chút dũng khí cũng không có à?”

“Chỉ dựa vào cậu, còn muốn tìm tôi báo thù? Cậu có tin được không?”

Lời nói của Bạch Diệc Phi câu nào câu ấy như xát muối vào vết thương của Lục Dương, đồng thời càng khiến cậu ta tức giận hơn, nhưng chân cậu ta như bị đông cứng, vẫn không dám động đậy.

Lục Dương hung hăng nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó nhìn thấy anh cười miếng vải băng ra, trên bắp chân có một vết thương đầy máu khô.

Lục Dương sững sờ.

Lúc này cậu ta mới phản ứng lại, thì ra chị cậu ta bị thương, Bạch Diệc Phi chỉ là giúp cô ta xử lý vết thương mà thôi.

Ở đây cái gì cũng không có, Bạch Diệc Phi lại không phải là Lưu Hiểu Anh, căn bản không hiểu biết gì về thảo dược, vì vậy anh chỉ có thể lấy dao găm ra hơ qua lửa.

Vừa hơ anh vừa nói với Lục Miêu Miêu: “Tôi biết cô tỉnh rồi, lát nữa sẽ rất đau, cô cố nhịn một chút”.

Phản ứng của Lục Miêu Miêu đã bị anh nhìn thấy, đương nhiên biết là cô ta không ngủ.

Lục Miêu Miêu có chút luống cuống, không dám nhìn thẳng vào Bạch Diệc Phi, chỉ có thể nhẹ nhàng ậm ừ một tiếng.

Lục Dương thì nhìn Lục Miêu Miêu với ánh mắt kì lạ.

Một lúc sau, Bạch Diệc Phi đã hơ xong lưỡi dao, anh đặt dao vào vết thương hở của Lục Miêu Miêu.

“A!”

Lục Miêu Miêu biết là sẽ đau nhưng vẫn không nhịn được mà hét lên một tiếng.

Nghĩ cũng đúng, cô ta chỉ là một cô bé, được chiều chuộng từ bé đến lớn, nào đã từng chịu đau đớn như vậy bao giờ.

Hơn nữa, cho dù có là đàn ông, dù có chịu đựng đau đớn giỏi đến đâu thì cũng có khi không chịu được.

Lúc này, Bạch Diệc Phi ở một bên nói với Lục Dương: “Lại đây!”

Lục Dương đứng yên không dám nhúc nhích.

“Lại đây”, Bạch Diệc Phi nói lại lần nữa: “Đừng lãng phí thời gian”.

Lục Dương do dự một chút nhưng vẫn bước qua, có điều cậu ta luôn cảnh giác với Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhàn nhạt nói: “Đưa tay của cậu cho chị gái cậu dùng”.

Lục Dương lập tức hiểu ý, ngồi xổm xuống đưa cánh tay đến bên miệng Lục Miêu Miêu, thở phào nhẹ nhõm nói: “Chị, chị cắn tay em”.

Lục Miêu Miêu bây giờ đau đến mức không còn quan tâm đến xung quanh nữa, ý thức của cô ta có chút mơ hồ, khi một bàn tay đưa ra trước mặt mình, cô ta chỉ có thể cắn theo bản năng.

Lục Miêu Miêu vừa cắn xuống, cả khuôn mặt của Lục Dương trở nên vặn vẹo, nhưng cậu ta kiên quyết nhịn đau mà không hét lên.

Bạch Diệc Phi tiếp tục dùng dao để làm nóng vết thương.

Để di dời lực chú ý của mình, Lục Dương cúi đầu nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi có thể phát hiện ra ánh mắt của cậu ta, anh khẽ nói: “Đau là đúng rồi”.

“Cậu vẫn còn nhỏ, mới 15 tuổi, chưa có nhiều kinh nghiệm, đầu óc còn non nớt, chỉ biết làm việc bốc đồng mà không tính toán đến hậu quả, vì vậy tôi không trách cậu”.

“Tôi cũng lười không muốn nói những đạo lý lớn lao với cậu, vì cậu căn bản nghe không vào tai, tôi chỉ có thể nói, bây giờ cậu muốn giết tôi báo thù, căn bản không thể làm được”.

Vừa dứt lời, Lục Miêu Miêu đã buông tay Lục Dương ra.

Bạch Diệc Phi thuận thế kéo tay Lục Dương, nhàn nhạt nói: “Cố nhin”.

Nói xong, anh kề con dao vào vết thương trên tay Lục Dương.

“A!”

Lục Dương vốn dĩ không hiểu lời Bạch Diệc Phi nói, đột nhiên bị anh dí dao vào tay, không khỏi hét lên một tiếng, nhưng ngay sau đó, cậu ta cắn chặt răng không cho bản thân hét lên nữa.

Lời của Bạch Diệc Phi làm cậu ta rất khó chịu, cậu ta cũng biết mình không là gì cả so với Bạch Diệc Phi, bây giờ cậu ta càng không muốn Bạch Diệc Phi coi thường thêm nữa.

Bạch Diệc Phi thờ ơ nói: “Tôi đi theo các người là muốn giải quyết hiểu lầm giữa chúng ta, nhưng bây giờ, tôi thấy không cần thiết nữa”.

“Các người cứ đến tìm tôi trả thù đi, nhưng trước đó, các người cần trưởng thành, phải biết phân biệt đúng sai, đừng ngu ngốc để người ta lợi dụng”.

Bạch Diệc Phi lúc này đột nhiên hiểu ra rằng, con người muốn sống tiếp thì phải có một lí do, không thì sống có khác gì với chết đâu?

Sau khi băng bó vết thương cho Lục Miêu Miêu, Bạch Diệc Phi bèn rời đi, ngồi ở một bên.

Lục Miêu Miêu cũng ngồi dậy, đưa tay sờ nhẹ lên vết thương đã được băng bó, sau đó nhìn Lục Dương đang im lặng, khẽ nói: “Lục Dương, anh ta nói đúng, chúng ta không quá ấu trĩ rồi”.

Lục Dương quỳ xuống trước mặt Lục Miêu Miêu, nắm chặt tay và khóc nức nở.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 817: Xóa dấu vết

Bạch Diệc Phi dựa vào thân cây, nhìn về mặt biển tối đen trước mặt, đột nhiên rất muốn gặp Lý Tuyết, rất muốn về nhà, nhớ cái cảm giác ấm áp của tình thân.

Anh nghĩ, bọn họ ở trên hòn đảo không người này có khác gì đã chết đâu?

Anh thật sự phải kết thúc cuộc sống của mình ở trên hòn đảo hoang với cặp chị em này sao?

Không!

Anh không muốn!

...

Một tia nắng từ từ nhô lên ở phía xa, chiếu sáng cả mặt biển, cũng chiếu sáng hòn đảo nhỏ này.

Lục Miêu Miêu tỉnh lại, nhìn thấy Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi cũng đã tỉnh lại, đang ngồi trên một mỏm đá nhỏ.

Lục Miêu Miêu bước tới, trầm giọng hỏi: “Anh... biết cách trở về sao?”

Bạch Diệc Phi trầm mặc không nói gì.

Sắc mặt Lục Miêu Miêu tái nhợt: “Chúng ta... không thể quay về nữa sao?”

Bạch Diệc Phi nhàn nhạt nói: “Điện thoại của tôi có định vị, khi bọn họ phát hiện ra tôi mất tích thì sẽ đi tìm tôi, sớm muộn gì cũng quay về được thôi”.

Nghe vậy, Lục Miêu Miêu mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại thầm thờ dài.

Bởi vì anh đang nói dối, lúc ở trên tàu, điện thoại của anh bị chặn mất sóng, Trương Hoa Bân bọn họ căn bản không biết vị trí của anh.

Sở dĩ Bạch Diệc Phi nói như vậy chỉ là muốn hai người nghĩ rằng có thể sống sót, như vậy thì trong lòng sẽ có hi vọng, một khi con người ta có hi vọng thì sẽ kích thích tiềm lực của bản thân.

Tiềm năng này sẽ cho phép họ kiên trì thêm vài ngày nữa.

Bạch Diệc Phi cảm thấy buồn bực: Lần này e rằng thật sự phải chết ở đây rồi.

Lần trước anh không bị độc chết, lần này lại bị mắc kẹt trên hòn đảo hoang cho đến chết.

Bạch Diệc Phi không khỏi tự giễu mà bật cười.

Nhưng vào lúc này, giọng nói của Lục Miêu Miêu truyền tới: “Mau xem, kia là cái gì?”

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu, nhìn theo hướng mà Lục Miêu Miêu đang chỉ, anh phát hiện trên mặt biển có một đốm đen nhỏ, đang đi nhanh về phía họ.

Mười phút sau họ nhìn thấy rõ ràng đó là một con tàu.

Lục Miêu Miêu càng thêm kích động: “Là tàu, chúng ta được cứu rồi, thật là tốt, anh không lừa chúng tôi, bọn họ thật sự tìm đến đây rồi”.

Tuy nhiên, Bạch Diệc Phi nghe vậy thì trong lòng hoảng hốt, không khỏi nhìn con tàu trên biển.

Đột nhiên, anh nhận ra có điều gì đó không ổn.

Tốc độ của chiếc thuyền cực nhanh, đang lốc lư qua lại cực mạnh, phải biết rằng biển lúc này rất yên tĩnh, không hề có sóng.

Con thuyền dần dần đến gần.

Khi nhìn thấy rõ chiếc tàu, Lục Miêu Miêu có chút khó hiểu: “Hình như tôi nhìn thấy nó ở đâu rồi thì phải?”

Đã từng thấy?

Bạch Diệc Phi đột nhiên kinh ngạc, lập tức đứng lên, sau đó hét: “Hồng rồi, mau trốn đi!”

Lục Miêu Miêu ngây ra tại chỗ hỏi: “Tại sao lại phải trốn?”

Cô ta vốn tưởng rằng ở hòn đảo hoang này, nếu không có ai tìm thấy thì sẽ bị mắc kẹt ở đây, nhưng những lời nói vừa rồi của Bạch Diệc Phi và thấy chiếc tàu đang đến đã cho cô ta hi vọng.

Bây giờ họ sắp được cứu rồi, lẽ nào không nên vẫy tay kêu cứu sao?

Tại sao lại phải trốn?

Lục Miêu Miêu choáng váng, cộng thêm bị sốt, chân có vết thương nên rất yếu, Bạch Diệc Phi cũng vội giải thích, trực tiếp vươn tay đỡ cô ta trên lưng.

“A!”

Lục Miêu Miêu không nhịn được hét lên kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi không quan tâm đến điều đó, cũng Lục Miêu Miêu nhanh chóng lùi vào rừng.

Chạy được một đoạn, cả hai nấp vào nơi ngược sáng, âm thầm quan sát con tàu đang đến.

Khi con tàu đến gần, Lục Miêu Miêu cũng hiểu vì sao Bạch Diệc Phi lại bảo cô ta chạy trốn rồi.

Bởi vì đó là con tàu của Đạo Trưởng, cũng là con tàu mà họ đã từ trên đó nhảy xuống biển.

Nhưng lạ một điều là, con tàu sắp cập bến nhưng tốc độ không hề chậm lại, cả tàu vẫn lắc lư nghiêng ngả, nhìn càng kỳ lạ hơn.

“Rầm!”

Một tiếng động lớn vang lên, bụi bay mù mịt cả một khoảng trời.

Con thuyền không giảm tốc độ mà đâm thẳng vào bờ.

Vì sự mất ổn định do tác động quá lớn, đã làm cho con tàu lật ngửa.

Sau khi lật lại, Bạch Diệc Phi và Lục Miêu Miêu mới nhìn thấy, trên thân con tàu có mấy vết vỡ cực lớn, nhìn có vẻ như bị thứ gì đó đâm vào đến biến dạng.

Con tàu sắp chìm thế nên nhìn thấy đất liền thì không do dự mà lao tới, không hề giảm tốc độ.

Bạch Diệc Phi rất kinh ngạc khi nhìn thấy thân tàu ở tình trạng như vậy, thân tàu được làm bằng thép, thứ gì có thể đâm con tàu thành dạng này.

Nhưng anh chỉ tò mò vậy thôi, ai mà biết được dưới biển rốt cuộc có cái gì chứ? Đến nhà nước còn chưa khám phá hết, anh chỉ là một người bình thường thôi, làm sao biết được.

Một lúc sau, khoảng hai ba mươi người bước xuống, bao gồm cả Đạo Trưởng và hai cao thủ cấp 2 còn lại.

Những người còn lại đều là thuyền viên và những người làm việc vặt trên tàu.

Sau khi bước xuống, có người trực tiếp ngã xuống đất, trong khi có những người bước đi khập khiễng, tìm một chỗ sạch sẽ rồi mới ngồi xuống.

Còn có vài người đang bàn luận gì đó, nhưng vì họ ở xa quá nên không nghe rõ.

Bạch Diệc Phi nhanh chóng đưa ra quyết định, nói nhỏ với Lục Miêu Miêu: “Đừng phát ra tiếng động, muốn sống thì nhanh rời khỏi đây”.

Lục Miêu Miêu lập tức gật đầu.

Lúc ở trên thuyền bọn họ đã từng được chứng kiến sức mạnh của Đạo Trường, chỉ với 3 người bọn họ hoàn toàn không phải đối thủ của ông ta, thế nên chỉ có thể trốn đi.

Thế là hai người lặng lẽ trở về chỗ cũ, Lục Miêu Miêu đi đánh thức Lục Dương vẫn đang ngủ say.

Bạch Diệc Phi bắt đầu dùng tay đào đất.

Lục Dương tỉnh lại, Lục Miêu Miêu giải thích cho cậu ta, trong lòng cậu ta bối rối đồng thời không hiểu Bạch Diệc Phi đang làm gì liền hỏi: “Anh ta muốn làm gì vậy?”

Lục Miêu Miêu lắc đầu, cô ta cũng không biết.

Lúc này không phải là nên nhanh chóng chạy trốn sao? Còn đào đất làm gì?

Tuy nhiên rất nhanh họ đã hiểu ra.

Bạch Diệc Phi đào một cái hố nhỏ, sau đó chôn toàn bộ đồng tro tàn họ đã nhóm lửa hôm qua vào trong hố.

Đây là phá hủy dấu vết của bọn họ, không thì Đạo Trường và người của ông ta chắc chắn biết ở đây đã từng có người.

Với đầu óc của Đạo Trường, không khó để đoán được người vừa ở đây chính là Bạch Diệc Phi. . Ngôn Tình Tổng Tài

Nhưng bây giờ Đạo Trưởng có khả năng đang nghĩ rằng bọn họ đã chết trên biển rồi.

Lục Miêu Miêu sau khi nhìn thấy thì vẫn có chút lo lắng mà hỏi: “Trên đất còn có vết chân của chúng ta, dấu vết đi lại rất rõ ràng, có thể giấu được không?”

“Hi vọng là được”, Bạch Diệc Phi nhà nhạt nói.

Lục Dương hiện tại biết Bạch Diệc Phi sẽ không làm hại bọn họ, dừng khí cũng tăng lên, không khỏi cười nhạt: “Anh làm vậy cũng vô ích, rõ ràng biết rằng hòn đảo nhỏ như vậy bọn họ chắc chắn sẽ tìm ra, có tác dụng gì chứ?”

“Còn hi vọng? Hi vọng cái gì? Hi vọng chúng ta không bị phát hiện à? Có khả năng không?”

Bạch Diệc Phi mặt không cảm xúc nhìn về phía Lục Dương nói: “Đừng có như mấy bà bán cá chanh chua nữa, nói chuyện kỳ quái, phải nhớ rằng cậu là một người đàn ông”.

Lục Dương bị nói như vậy thì trừng mắt tức giận lườm Bạch Diệc Phi: “Anh mới là đàn bà”.

“Bây giờ cậu càng giống hơn”, Bạch Diệc Phi thờ ơ nói.

Lục Dương: “...”

Bạch Diệc Phi không để ý đến Lục Dương nữa mà nói với Lục Miêu Miêu: “Chúng ta phải tiếp tục đi sâu vào bên trong, cô cố gắng chịu đựng một chút”.

Lục Miêu Miêu chỉ đành gật đầu.

Lục Dương tức giận nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi nhưng không nói gì nữa.

Sau đó Bạch Diệc Phi cũng Lục Miêu Miêu đang bị thương trên vai, để Lục Dương đi theo phía sau, bọn họ cùng nhau đi tới đầu bên kia của hòn đảo.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 818: Trên đảo vẫn còn có người khác!

Bây giờ thực sự chỉ có thể hy vọng đám người Đạo Trưởng đừng tùy tiện đi lại, nếu không đây hoàn toàn không phải là một hòn đảo lớn, đi một lát là hết.

Bọn họ đi được hai mươi phút đã đi tới phía bên kia của đảo, bên này đã không còn loài thực vật nào nữa, có chăng cũng chỉ là một vài hòn đá kỳ quái cùng biển cả vô tận.

Nhưng trước khi có thời gian để quan sát xung quanh, họ đột nhiên nghe thấy một tiếng động âm âm.

Trong nháy mắt, một đám mây đen đã tụ lại trên đầu bọn họ.

Thấy vậy, trong lòng Bạch Diệc Phi không khỏi vui mừng.

Sau đó ba người lập tức tìm được một tảng đá thật lớn và núp vào phía dưới, vừa trốn xong thì những hạt mưa lớn như hạt đậu đã rơi xuống.

Lục Miêu Miêu đột nhiên hiểu được, hi vọng mà Bạch Diệc Phi nói là gì.

“Anh Bạch, cơn mưa này có phải hi vọng mà anh nói không?”, Lục Miêu Miêu hỏi.

Lục Dương nghe vậy cũng lập tức hiểu ra, sau một trận mưa lớn, dù là dấu chân của bọn họ hay đám đất đã bị đào, cũng đều sẽ bị nước mưa che lấp.

Đồng thời, sắc mặt Lục Dương trở nên đỏ bừng, cúi đầu không dám nhìn Bạch Diệc Phi.

Mặc dù vừa rồi có chút ngại vì đã chế giễu Bạch Diệc Phi, nhưng cậu ta vẫn không phục mà hỏi: “Tại sao anh biết trời sắp mưa?”

Đây là một số kiến thức cơ bản bình thường trong cuộc sống, Bạch Diệc Phi cũng không né tránh, dù sao thì bọn họ là con của Lục Viễn, dù thế nào đi nữa thì anh cũng sẽ nuôi nấng 2 người, vậy thì những kiến thức tự nhiên này cũng sẽ nói cho họ biết.

“Mùa này trên biển sẽ thường xuyên có mưa”.

Lục Miêu Miêu vẫn có chút khó hiểu: “Đảo Lam cũng ở trên biển, tại sao lại không có chứ?”

Bạch Diệc Phi nhàn nhạt đáp: “Cũng như vậy thôi, chỉ là trước kia chưa từng gặp những chuyện nguy hiểm như vậy nên hai người mới không chú ý tới”.

Lục Miêu Miêu nghĩ lại, hình như là vậy.

Bạch Diệc Phi quay đầu liếc nhìn Lục Miêu Miêu, phát hiện sắc mặt cô ta tái nhợt, môi khô khốc.

Bạch Diệc Phi biết bây giờ cô ta rất khát.

Thế nên anh đưa tay ra, hứng một chút nước mưa, nhưng khi anh giơ tay ra thì phát hiện trên tay dính đầy máu.

Lục Miêu Miêu và Lục Dương nhìn thấy thì sợ hãi.

“Anh Bạch...”, Lục Miêu Miêu nhận ra thì gọi một tiếng.

Bạch Diệc Phi chỉ hơi nhíu mày, sau đó vén áo lên, lộ ra một vết thương đáng sợ trên bụng.

Hôm qua anh xử lý qua loa, chỉ cầm máu thôi, nhưng vì mồ hôi chảy vào vết thương nên bị sưng tấy, trước đó còn bị ngâm trong nước biển, giờ đây mép vết thương đã bắt đầu chuyển sang màu vàng, chảy mủ.

Trong lòng Bạch Diệc Phi hiểu rõ, vết thương không sâu, thể chất anh lại tốt, vấn đề không lớn lắm, nhưng so với Lục Miêu Miêu thì vết thương ở chân cô ta lại nghiêm trọng hơn.

Vì vậy, khi nhìn thấy vết thương của Bạch Diệc Phi, cả hai đều sửng sờ.

Bọn họ bàng hoàng, không ngờ Bạch Diệc Phi lại bị thương nặng như vậy.

Đặc biệt là Lục Miêu Miêu, Bạch Diệc Phi bị thương nặng như thế nhưng vẫn cống cô ta, trong lòng cô ta vừa cảm kích vừa áy náy.

Vết thương của anh chảy máu không phải do viêm nhiễm mà do đi lại quá nhiều, lại còn phải cõng một người, nhưng không nghiêm trọng lắm.

Bạch Diệc Phi cởi miếng băng bó ra, sau đó lại buộc chặt lại một lần nữa.

Bây giờ không có cách nào đốt lửa khử trùng, chỉ có thể như vậy thôi.

Lúc này, Lục Miêu Miêu đã bắt đầu trở nên phụ thuộc vào Bạch Diệc Phi, vì cả đoạn đường nếu không có anh, nói không chừng bọn họ có lẽ đã không được nhìn thấy mặt trời vào sáng nay.

...

Mưa trên biển đến nhanh mà đi cũng nhanh, một lúc sau thì tạnh, đồng thời mặt trời cũng lộ rạng sau màn mây.

Đột nhiên trong bụng Lục Dương phát ra tiếng ọc ọc.

Lục Dương có chút xấu hổ mà ôm bụng.

Bạch Diệc Phi vừa nhìn đã biết bọn họ đói, bởi vì từ hôm qua đến nay bọn họ chưa có cái gì bỏ bụng.

Anh định ra biển bắt mấy con cá về ăn.

Nhưng vừa mới đứng dậy, anh liền phát hiện ra một việc, sắc mặt lập tức đại biến.

“Hồng rồi, chúng ta bị phát hiện rồi!”

Hai người họ ngạc nhiên hỏi: “Sao lại thế?”

Lục Miêu Miêu kinh ngạc: “Không phải vừa có mưa sao? Sao lại phát hiện ra chúng ta chứ?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu nói: “Vẫn còn sót dấu vết, không kịp nữa, mau rời khỏi đây thôi”.

Đồng thời ở phía bên kia của hòn đảo.

Bởi vì cơn mưa đột xuất, tất cả mọi người lại trốn trong cabin.

Bây giờ mặc dù mưa đã tạnh nhưng tâm trạng của họ vẫn không được tốt, trên mặt vẫn mang nét buồn bã.

Trên tàu mặc dù có đồ ăn, có nước uống, nhưng một số người vẫn rất cẩn trọng nên sau khi tạnh mưa thì đã xuống kiểm tra môi người xung quanh.

Có người sâu nảo nói: “Sao lại gặp phải thứ to như vậy chứ, giống như cá mập trắng vậy, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy, ở đây cũng không có điều hướng, biết gọi cứu viện kiểu gì?”

Một nữ thuyền viên không tìm được mà khóc lớn, bên cạnh là một người thuyền trưởng đã ngoài 50 tuổi, cô gái khóc nức nở nói: “Bố ơi, con muốn về nhà!”

Đạo Trưởng nhìn bọn họ mà không nói gì.

Không ai trong số họ có vẻ mặt bình tĩnh, ai ai cũng đều rất bối rối.

...

Người đi điều tra đã quay lại, trong tay anh ta cầm theo quả đại, nói với thuyền trưởng: “Thuyền trưởng, tôi đã kiểm tra rồi, hòn đảo này không lớn, khoảng 5km² thôi, đứng ở chỗ cao nhất có thể nhìn thấy toàn bộ hòn đảo”.

Nói xong bèn phát quả dại cho mọi người, vừa phát vừa nói: “Mọi người đến đây nếm thử đi”.

Có người nhận lấy rồi thử dài mà nói: “Thằng nhóc này khá đấy, còn hái cả quả dại nữa, không ngờ trên đảo này vẫn có thứ ăn được”.

“Có chứ, lúc đầu tôi không biết, nhưng khi đi sâu vào trong thì phát hiện trên mặt đất có cả đồng quả dại, chắc là do mưa lớn nên bị rụng xuống, thế nên tôi tiện tay nhặt về”, người đàn ông đó cười ha ha nói.

Cả đám người nghe xong cũng không để ý, tùy ý lau xong rồi ăn.

Người đàn ông đưa một quả dại cho Đạo Trường, sau khi cầm lấy định đưa lên miệng thì hình như phát hiện gì đó, ông ta đột nhiên mở to mắt.

“Câu nói những thứ này đều từ trên cây rơi xuống sao?”, Đạo Trường hỏi. . Đam Mỹ Hay

Người đàn ông gật đầu: “Đúng vậy, có chút kì lạ, thật ra những cây khác không có quả, chỉ có cây này mới có”.

Nghe vậy, Đạo Trường không khỏi nheo mắt lại.

Đạo Trường nhà nhạt nói: “Quả này vẫn còn rất tươi và mềm, không bị sâu, có nghĩa là vẫn chưa chín, nó sẽ không tự nhiên mà rơi xuống, cho dù là trận mưa lớn vừa rồi thì cũng không thể bị rụng được”.

“Vả lại nó còn rụng cùng một chỗ, những cây khác đều không có...”

Ngồi bên cạnh ông ta là một cao thủ cấp 2, nghe xong hắn ta không khỏi nghĩ tới điều gì đó mà nói: “Chủ tịch, trên đảo này vẫn còn có người khác sao?”

Có người?

Mọi người kinh ngạc.

“Một hòn đảo nhỏ cách xa đất liền như vậy, ai sẽ đến đây chứ?”

“Đúng vậy, nơi hẻo lánh như vậy, đến đây làm gì?”

“Có phải bị chim chóc hoặc dã thú hái xuống không?”

“Dã thú? Không phải chứ, đừng có dọa tôi!”

“Đừng nghe anh ta nói bậy, các đảo và đá ngầm cách đây rất xa, lấy đâu ra dã thú? Cùng lắm thì chỉ có một vài loài lưỡng cư thôi”.

“Ở đây thật sự có người khác sao?”

Sau một cuộc thảo luận, mọi người đều cảm thấy rằng suy nghĩ có người khác là đúng.

Vì vậy, Đạo Trường nói với người nhật quả đại: “Đưa tôi đến chỗ mà cậu nhật được quả này”.

Tuy nhiên, người đàn ông đó ngồi xuống và nói: “Không được không được, tôi phải nghỉ ngơi một chút, mệt quá”.

Lời vừa dứt thì nghe thấy một tiếng rắc rắc.

“A!”

Say đó là tiếng hét thảm của người đàn ông kia.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 819: Lấy đồ Ăn

Sau khi người đàn ông từ chối Đạo Trưởng thì một tên cao thủ cấp hai lập tức ra tay, thoáng cái đã bẻ gãy cổ tay người đàn ông đó.

Người đàn ông lấy tay còn lại siết chặt cánh tay kia, cả khuôn mặt cứng lại.

Thuyền trưởng và những thuyền viên khác thấy vậy thì tức giận nhìn đám người Đạo Trưởng: "Mấy người làm gì vậy? Tiểu Lưu tốt bụng cho mấy người trái cây, mấy người không biết ơn..."

Nhưng người đó còn chưa nói xong thì đã bị một tên cao thủ cấp hai khác vịn cổ, chết ngay lập tức.

Lúc này tất cả mọi người đều bị dọa sợ đến ngây người, đồng thời theo bản năng nín thở, không dám phát ra một chút thanh âm nào.

Tên cao thủ cấp hai kia cười lạnh nói: "Mấy người nghe kỹ cho tao, bây giờ chúng ta không phải quan hệ thuê mướn, mà tất cả mấy người đều phải nghe và làm theo lệnh của ông chủ bọn tao, nếu không thì đều phải chết".

Do phải đối mặt với đám tùy tiện giết người này, nên mọi người không ai dám ho he tiếng nào.

Tên cao thủ cấp hai vừa bẻ gãy cổ tay người đàn ông kia nói: "Mau đứng lên dẫn đường đi!"

Người đàn ông vừa phải giữ cổ tay, vừa chật vật đứng lên dẫn đường.

Đạo Trưởng và một tên cao thủ cấp hai lập tức đi theo, tên còn lại nói với những người khác: "Mấy người cũng đi theo đi!"

Thuyền trưởng nghe vậy thì nói: "Ở đây còn có mấy người bị thương, phải có người ở lại để chăm sóc chứ?"

Lúc thuyền đâm vào bờ, có mấy người bị chao đảo không vững nên đã ngã bị thương.

Tên cao thủ cấp hai nhìn lướt qua mấy người bị thương đang ngồi dưới đất, có người bị thương ở chân, người là cánh tay, nhưng đều không có gì nghiêm trọng.

Tên đó nở nụ cười nhạt, sau đó đi về phía đám người kia, rồi đột nhiên rút ra một con dao gươm tay chém xuống.

"Á!"

"Á!"

Hai người bị thương kêu thảm một tiếng rồi chết, người còn lại thì đứng lên run rẩy nói: "Tôi đi, tôi có thể đi, đừng giết tôi!"

Người đó chỉ bị thương ở tay, chân không bị thương nên có thể đi theo.

Những người khác thấy vậy đều tròn mắt.

Những thuyền viên này đều đến từ đảo Lam.

Cuộc sống của thuyền viên trên đảo Lam là tốt nhất, đãi ngộ cũng tốt nhất, nghề của bọn họ được mọi người tôn trọng nhất, ngay cả đám nhà giàu kia cũng không dám đắc tội với bọn họ, bọn họ đã bao giờ bị đối xử như vậy chứ?

Những tên giết người không chớp mắt này cứ mắt húng là giết người.

Thuyền trưởng căm hận nhìn tên cao thủ cấp hai kia, đồng thời cũng rung rung nước mắt, bởi vì những thuyền viên này phần lớn đều học trò và cháu của ông ta.

Nhưng có tức giận cũng không dám nói gì.

Vì lần này ra biển con gái ông ta cũng đi theo, nhưng không ngờ lại gặp chuyện này, nên ông ta không thể kích động, nếu không lúc ông ta chết thì

những người này chắc chắn sẽ mất kiểm soát.

Đặc biệt là những thuyền viên nam, bọn họ giống như những con sói đói lâu ngày, sẽ 'ăn thịt' con gái ông ta mất.

Không còn ai phản kháng nữa, đoàn người lập tức đi về phía rừng cây.

Nhưng bọn họ không biết cảnh tượng này đều bị Bạch Diệc Phi nhìn thấy.

...

Lúc đó Bạch Diệc Phi vốn đang muốn tìm thức ăn cho đám Lục Miêu Miêu, sau đó mới chợt nhớ ra tối hôm qua lúc Lục Miêu Miêu ngã đã làm trái cây rừng rơi đầy mặt đất, anh cũng chưa thu dọn sạch sẽ.

Mặc dù vết máu trên đất đã được cọ sạch, nhưng đảo này cũng không lớn, với đầu óc của Đạo Trưởng thì chắc sẽ sớm phát hiện ra.

Vì vậy Bạch Diệc Phi lặng lẽ quay lại bên này, quan sát bọn họ trong bóng tối.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, Đạo Trưởng đã cho người đi kiểm tra tình hình trên đảo, sau khi có người báo cáo lại thì ông ta chắc chắn sẽ tự mình đi kiểm tra, như vậy chờ lúc đám người Đạo Trưởng đi vào rừng thì Bạch Diệc Phi có thể lén vào khoang thuyền, sau đó trộm lấy một ít thức ăn và thuốc men.

Điều khiến Bạch Diệc Phi vui mừng là Đạo Trưởng đã bảo cho tất cả mọi người đều đi theo, nên Bạch Diệc Phi không cần phải lén lút nữa mà có thể trực tiếp đi vào lấy đồ.

Bạch Diệc Phi nói với Lục Miêu Miêu và Lục Dương: "Hai người trốn ở đây chờ tôi".

Anh nói xong thì nhảy khỏi cây đại thụ, nhanh chóng chạy về phía con thuyền đang bị hỏng.

Nhưng anh vừa vào đến khoang thuyền thì ngậy người.

Trong khoang thuyền đậm mùi máu tanh, khiến người ta không khỏi cau mày.

Anh nhìn sang một chỗ khác, phát hiện trên đất có ba người chết.

Anh không có nhiều thời gian nên vội đi tiếp vào bên trong.

Nhưng anh vừa đi được mấy bước thì sau lưng thuyền đến tiếng xé gió.

Bạch Diệc Phi thẳm kinh hãi, anh nhanh chóng lui về phía sau một bước, vai anh chợt đụng vào người đánh lén.

"Á!"

Tiếng hét của một cô gái vang lên.

Bạch Diệc Phi vừa quay người lại thì thấy một cô gái nhỏ nhắn, chiếc mũ bị đụng rơi xuống làm tóc rũ ra, trên người cô ta đang mặc đồng phục.

Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc.

Cô gái kia vừa ngồi dậy thì Bạch Diệc Phi đã vọt tới bên cạnh rồi đưa tay bóp cổ cô ta, anh lạnh giọng nói: "Đừng kêu, nếu không tôi sẽ giết chết cô!"

Trong mắt cô gái tràn đầy vẻ kinh hoàng, vội lắc đầu.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì mới buông lỏng một chút, sau đó anh hỏi: "Thức ăn và thuốc ở đâu?"

Cô gái bị dọa run rẩy, không dám nói lời nào.

Bạch Diệc Phi thấy vậy lại uy hiếp: "Nói cho tôi biết ở đâu, đừng ép tôi phải giết cô!"

"Không, tôi không muốn chết", cô gái run lẩy bẩy, còn khóc nức nở.

Cô gái này chính là con gái của thuyền trưởng già kia.

Lúc đó tên cao thủ cấp hai nói với thuyền trưởng: "Đừng để con gái ông đi theo, tránh liên lụy đến mọi người".

Ý thuyền trưởng cũng vậy, nên đã để cô ta ở lại trên thuyền.

Bạch Diệc Phi dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô ta, lạnh giọng nói: "Mau dẫn đường đi!"

Cô gái bị dọa đến mức không thể làm gì khác, cô ta đành dẫn Bạch Diệc Phi đi tìm thuốc và thức ăn trong nơm nớp lo sợ.

Sau khi Bạch Diệc Phi lấy đồ xong thì lại có chút rối rắm.

Nên xử lý cô gái này thế nào đây?

Thoạt nhìn cô ta không giống như đã làm chuyện xấu, không cần phải giết cô ta.

Nhưng nếu thả ra thì sau khi Đạo Trưởng về cô ta lại báo tin cho bọn họ thì phải làm sao?

Đúng lúc ấy bên ngoài khoang thuyền truyền đến một vài tiếng động.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn một cái, rồi nhỏ giọng nói với cô gái: "Đừng lên tiếng!"

Cô gái vội vàng gật đầu.

Lúc này bên ngoài truyền tới một tiếng quát tháo: "Người đâu rồi? Mau ra đây cho ông! Giúp ông đây vui vẻ nào!"

Cô gái nghe vậy thì sắc mặt trắng bệch, cô ta càng run hơn.

Anh biết đây là tên cao thủ cấp hai đã giết hai thuyền viên kia.

Tên cao thủ cấp hai kia đang ở bên ngoài đập cửa: "Con ranh kia, chỗ nhỏ như này có thể trốn ở đâu chứ?"

"Ông đây đã cố ý để mày ở lại, là để mày giúp ông đây vui vẻ, tốt nhất mày nên ngoan ngoãn ra đây đi, nếu không bố mày và đám thuyền viên kia đều sẽ phải chết!"

Cô gái nghe vậy không cảm được nước mắt, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Lúc này tên cao thủ cấp hai kia đã đến trước cửa phòng bọn họ.

"Bốp!"

Tên cao thủ cấp hai đập cánh cửa ra, Bạch Diệc Phi nghiêng mình trốn ra sau cửa.

Cô gái kia lập tức xuất hiện trước mặt tên cao thủ cấp hai, cô ta sợ hãi không ngừng lùi về phía sau, nhưng mới lùi được mấy bước đã đụng phải kệ hàng.

Tầm mắt bị che khuất nên tên cao thủ cấp hai không thấy Bạch Diệc Phi, tên đó cười dâm dăng đi về phía cô gái kia: "Ồ, trốn kỹ quá, trốn cả đến mấy chỗ này, nhưng lại bị tao tìm được rồi".

Cô gái sợ hãi vừa khóc lóc vừa van xin: "Đừng mà, xin anh đừng như vậy..."

Tên cao thủ cấp hai cười dâm dăng, rồi đi từng bước về phía cô gái: "Nói thật với mày, ở đây không có định vị, còn lâu đội cứu viện mới đến, chúng ta không biết sẽ phải đợi ở đây bao lâu nữa".

"Mày thấy phải đợi lâu như vậy thì sao không an ủi nhau sớm hơn một chút?"

Tên đó nói xong thì vội nhào tới.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 820: Đi theo tôi đi

"Á!"

Cô gái hét lên rồi ngòi xồm trên mặt đất.

Lúc này Bạch Diệc Phi đã nhúc nhích.

"Phập!"

Bạch Diệc Phi lao ra rồi dùng dao găm trong tay đâm vào lưng của tên đó.

Tên cao thủ cấp hai cảm thấy hoảng hốt khi cảm nhận được nguy hiểm, tên đó lập tức né sang một bên.

Bây giờ Bạch Diệc Phi chỉ là cao thủ cấp ba, đương nhiên không thể đánh bại cao thủ cấp hai được.

Nhưng bây giờ tên đó đã bị Bạch Diệc Phi làm cho sợ hãi.

Sau khi lùi về phía sau thì tên đó theo đà giơ tay lên tấn công, nhưng sau khi nhìn rõ là Bạch Diệc Phi thì cơ thể nhanh chóng lùi về phía sau.

Khi trên thuyền Bạch Diệc Phi đã giết chết ba cao thủ cấp hai và cắt đứt cánh tay của sư đệ Đạo Trưởng.

Cảnh tượng lúc đó quá khủng khiếp, hai cao thủ cấp hai còn lại nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì chân tay mềm nhũn theo phản xạ.

Sau khi nhìn thấy là Bạch Diệc Phi thì hẳn ta sợ hãi chỉ vào anh:
"Sao...sao lại là anh? Không phải anh..."

Cô gái bị bắt nạt nghe thấy như thế thì ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, sau khi thấy phản ứng của hai người họ thì càng sốc hơn.

Cao thủ cấp hai kia thân nhiên giết chết đám người bọn họ, nhưng bây giờ đối mặt với Bạch Diệc Phi thì lại giống như nhìn thấy ma.

Bạch Diệc Phi không phải chỉ là một tên trộm thôi sao?

Lúc này Bạch Diệc Phi cũng rất căng thẳng, bởi vì anh không thể tùy tiện tiến vào trạng thái cuồng hóa được, với thực lực hiện tại của đối phương thì chưa biết chừng còn bị đối phương giết ngược lại.

Thế nên khi nhìn thấy cao thủ cấp hai không dám ra tay với mình thì anh cũng không vội ra tay, để tránh bị phát hiện ra. Anh cố ý biểu hiện trạng thái lúc cuồng hóa, sau đó lạnh lùng hỏi: "Có muốn sống không?"

"Muốn!", cao thủ cấp hai gật đầu không chút do dự.

Chỉ cần không bị điên thì ai lại không muốn sống sót chứ?

Cao thủ cấp hai liếc mắt nhìn ra cửa, mà vừa khéo Bạch Diệc Phi lại đứng ở cửa, hẳn ta muốn nhân cơ hội chạy thoát cũng không chạy được, nên chỉ có thể gật đầu lần nữa nói: "Tôi muốn sống".

Trông thấy thế thì Bạch Diệc Phi lập tức hiểu ra, chắc có lẽ tên đó đã bị bản thân anh trước kia dọa sợ: "Tên gì?"

"Tôi tên Lại Kha", hẳn ta đáp.

Thấy dáng vẻ thật thà của hẳn ta thì suy nghĩ của Bạch Diệc Phi lại thay đổi, anh nhẹ giọng nói: "Sau này hãy đi theo tôi".

"Hả?", tên đó sững sốt, cũng rất kinh ngạc: "Chuyện này...không phải cho lắm nhỉ?"

Đạo Trưởng là chủ tịch liên minh doanh nghiệp, hơn nữa nếu như sau khi lấy được kho vàng thì sẽ phát tài hơn, đi theo Đạo Trưởng cũng sẽ được coi là công thần, đương nhiên sẽ có được đãi ngộ rất tốt.

Huống hồ thực lực của Bạch Diệc Phi còn kém hơn Đạo Trưởng, lại bị Đạo Trưởng coi như kẻ thù không đội trời chung, nào hẳn ta có vấn đề mới

đi theo Bạch Diệc Phi?

Vậy nên Lại Kha mới sững sờ nhìn anh, còn tưởng rằng mình nghe nhầm, một lúc lâu sau mới bình tĩnh hỏi: "Nếu tôi đồng ý thì anh sẽ tin tôi sao? Vậy nếu anh tin tôi, thì cũng thật sự nghĩ rằng tôi sẽ thật lòng muốn đi theo anh hả?"

Nghe vậy thì Bạch Diệc Phi hơi nhướng mày, anh bắt đầu từ tốn lý luận với hắn ta: "Đạo Trưởng tìm tôi nhất định không phải đơn thuần muốn giết tôi phải không?"

"Không phải", Lại Kha gật đầu, mục đích chủ yếu nhất của Đạo Trưởng là kho vàng.

Bạch Diệc Phi nói tiếp: "Anh cũng nhìn thấy rồi đấy, Đạo Trưởng muốn hợp tác với tôi, nếu tôi đồng ý hợp tác với ông ta, nhưng tiền đề là giết anh thì anh nghĩ Đạo Trưởng sẽ làm thế nào?"

Sắc mặt Lại Kha đột nhiên tái nhợt.

Bạch Diệc Phi nói đúng, theo tính cách của Đạo Trưởng thì tuyệt đối sẽ không quan tâm đến sự sống chết của hắn ta, dù sao ông ta cũng không lộ vẻ buồn bã gì khi sự đệ của mình chết.

Đạo Trưởng là người có thể hy sinh mọi thứ để đạt được mục đích.

Cho nên sự không chắc chắn và vẻ sợ hãi đã lóe lên trong mắt Lại Kha.

"Cho nên khi Đạo Trưởng tìm được tôi, rất có thể tôi sẽ nêu ra điều kiện này".

Lại Kha nuốt nước bọt theo bản năng. . Đam Mỹ Hải

Bạch Diệc Phi lại nói: "Vậy thì cách duy nhất bây giờ là để cho Đạo Trưởng không nghi ngờ tôi đang ở trên hòn đảo này".

"Nếu anh có thể làm được điều này, thì cả hai chúng ta đều có thể sống sót, còn về cuối cùng anh muốn đi theo ai cũng không quan trọng nữa, thậm

chí còn không cần để ý đến tôi, có lẽ sau khi các người đi, tôi sẽ bị mắc kẹt và chết trên hòn đảo này".

"Đương nhiên nếu như anh chọn tôi thì tôi cũng có thể quay về, đến lúc đó tôi có thể làm nhân chứng tẩy trắng cho anh".

"Nói chung đây là một gợi ý tốt cho cả hai chúng ta, tôi không cần chết, anh cũng chỉ cần yên lặng quan sát biến số, hoàn toàn không cần phải làm gì thêm".

Bạch Diệc Phi nói rất rõ ràng rành mạch.

Hắn ta giúp Bạch Diệc Phi cũng là giúp mình, cho dù hắn ta đưa ra quyết định gì thì cuối cùng vẫn là kết cục tốt, nếu như cuối cùng Đạo Trưởng thắng lợi thì hắn ta vẫn có thể đi theo Đạo Trưởng, nếu Bạch Diệc Phi thắng thì Bạch Diệc Phi sẽ giúp hắn ta tẩy trắng.

Lại Kha nghe xong thì im lặng.

Bạch Diệc Phi cau mày, anh trầm giọng nói: "Tốt nhất anh nên nhanh chóng quyết định, đừng để mất thời gian, nếu không thì tôi sẽ lựa chọn giết anh ngay khi Đạo Trưởng trở về".

Anh vừa dứt lời thì Lại Kha lập tức tái mặt, cuối cùng nghiến răng nói: "Được, anh nói tôi phải làm sao?"

Bạch Diệc Phi mỉm cười, sau đó đưa cho hắn ta mấy quả đại trong tay, nói vài câu với hắn ta.

...

Xử lý xong chuyện này thì Bạch Diệc Phi nhìn cô gái bên cạnh, anh lạnh lùng nói: "Tốt nhất cô nên coi như không nhìn thấy gì cả, nếu không hắn ta có thể ra tay giết cô bất cứ lúc nào".

Cô gái vội vàng gật đầu.

Sau đó Bạch Diệc Phi nói: "Còn có một việc cần phải làm, cho dù anh làm cách gì thì cũng phải giữ mạng cho cô ta, cũng không được để cô ta bị ức hiếp, anh cũng không được, hiểu không?"

Lại Kha cũng gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Bọn họ giống như trao đổi, cô gái giúp bọn họ giữ bí mật, còn Lại Kha thì đảm bảo cô ta sẽ không bị bắt nạt.

Sau khi sắp xếp xong xuôi thì Bạch Diệc Phi mang thức ăn và thuốc men rời khỏi khoang thuyền, đi về phía nhóm người Lục Miêu Miêu.

...

Cùng lúc đó, nhóm người Đạo Trường đã đến được nơi mà Lục Miêu Miêu từng bị ngã.

Đạo Trường nhìn thấy rõ rêu xanh trên đá là vết trơn do bị chân giẫm lên.

Sau khi suy nghĩ thì có thể tưởng tượng là có người dẫm lên trên đó, rồi không cẩn thận bị ngã nên trái cây mới rơi vãi trên mặt đất.

Đạo Trường tất nhiên nghĩ tới Bạch Diệc Phi: "Mạng lớn thật!"

Tuy nhiên thuyền trưởng lại phát hiện có điều gì đó không ổn, bởi vì trong đám người thiếu một người, chính là cao thủ cấp hai đó, trong lòng ông ta bèn có dự cảm xấu.

Nhưng ông ta không dám nói ra, đành phải hỏi Đạo Trường: "Anh Lại đâu?"

Tuy nhiên Đạo Trường hoàn toàn phớt lờ đi, ông ta chỉ nhìn chằm chằm vào dấu vết trơn trượt như đang suy nghĩ gì đó.

Thuyền trưởng già càng ngày càng sốt ruột, bây giờ nghĩ đến việc Lại Kha cố ý để con gái ở lại thuyền, mà hắn ta lại biến mất, e rằng...

Thuyền trưởng già rất sợ hãi, ông ta muốn quay trở về tìm con gái.

Những thuyền viên kia cũng nhận ra điều này, nên cũng muốn đi theo thuyền trưởng già.

Lúc này một tên cao thủ cấp hai đột nhiên hét lên: "Đứng lại, đi đâu đó?"

Thuyền trưởng già nôn nóng nói: "Tôi không yên tâm về con gái, muốn..."

Cao thủ cấp hai hừ lạnh một tiếng: "Tao xem ai dám rời khỏi đây, nếu như dám nhúc nhích thì tao giết ngay!"

Thuyền trưởng không quan tâm nhiều như vậy, ông ta sợ muộn một lúc nữa thì con gái mình sẽ bị ức hiếp, nên ông ta mặc kệ nói: "Mày giết tao thì tao cũng muốn trở về!"

Đúng lúc này Lại Kha đi tới.

"Đang làm gì thế này?", tên đó vừa đi về phía này vừa cầm nắm hạt quả vừa ăn xong.

Thuyền trưởng sau khi nhìn thấy Lại Kha thì sửng sò.

Còn trong mắt cao thủ cấp hai kia lại rất kinh ngạc, giống như đang cười nhạo Lại Kha vậy, xong nhanh như vậy hả!

Lại Kha mặc kệ tên đó, hắn ta đi thẳng tới chỗ Đạo Trường rồi đưa hạt quả cho Đạo Trường: "Chủ tịch, tôi phát hiện cái này ở đằng kia".

Hắn ta vừa nói vừa chỉ tay vào rừng cây bên phải.

Đạo Trường lấy một hạt, sau đó cau mày lại: "Vừa ăn chưa được bao lâu? Phát hiện dấu chân nào không?"

Thoạt nhìn hạt này vừa mới bị vứt đi không bao lâu, có lẽ là sau khi mưa, nếu thế chỗ phát hiện những quả dại này nhất định sẽ để lại dấu chân.

Lại Kha gật đầu: "Chủ tịch đi theo tôi".

Sau đó một đoàn người đi theo Lại Kha đến bên kia rừng cây.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 821: Xử lý vết thương

Thuyền trưởng do dự một lát, cuối cùng vẫn đi theo, nếu Lại Kha đã trở về rồi thì ông ta đi cũng không có ý nghĩa gì, chỉ có thể cầu mong con gái của mình không bị hấn ta ức hiếp.

Lại Kha đưa họ đến một khu rừng khác, có một số quả dại nằm rải rác dưới một gốc cây nào đó, trên đất bùn cũng có vài dấu chân.

Nhưng những dấu chân này là của dã thú.

“Quả này bị dã thú cắn sao?”, một cao thủ cấp hai khác đứng bên cạnh Đạo Trưởng hỏi Lại Kha.

Lại Kha lắc đầu: "Không rõ nữa, nhưng tôi thấy bên đó và bên này có chút giống nhau, quả dại trên mặt đất cũng chỉ rải rác dưới một gốc cây".

“Nơi này nhỏ như vậy, hơn nữa cách xa đất liền thì làm sao có dã thú được?”, cao thủ cấp hai nghi ngờ rồi khó hiểu hỏi.

Lại Kha buông song hai tay nói: "Làm sao tôi biết được? Tôi chưa từng thấy loại động vật này, không hiểu đây là thói quen gì, hái quả chỉ hái trên một cây".

"Có thể là sinh vật không xác định mà chúng ta chưa nhìn thấy", một gã đeo kính nói: “Thứ đâm vào thuyền của chúng ta trước đây không phải cũng là loại chưa từng nhìn thấy bao giờ sao".

“Đúng vậy, tôi cũng chưa từng nhìn thấy thứ to xác đó", lại có người hòa theo.

Bọn họ vừa dứt lời thì Đạo Trưởng khẽ nhíu mày, dường như trong mắt có vẻ hơi thất vọng.

Nếu là dã thú thì vết trơn trên râu xanh dường như cũng có thể lý giải được, lúc bắt đầu chắc chắn là dấu chân người, nhưng bây giờ nghĩ lại cũng

có thể là thú rừng.

Nhưng dã thú đi trên rêu xanh cũng bị trượt sao?

Còn cao thủ cấp hai đó dường như đã nghĩ như thế, nên tự đắc cười nói: "Đúng vậy, thằng nhóc đó không thể nào còn sống!"

...

Mặt khác, Bạch Diệc Phi mang theo thức ăn và thuốc men đi về nơi Lục Miêu Miêu và Lục Dương đang ẩn náu, sau đó cả ba người cùng quay lại dưới tảng đá lớn trước đó.

Những tảng đá khổng lồ có ở khắp nơi này, hơn nữa còn cọc cạch lên xuống, họ trốn ở bên dưới, chỉ cần không đi qua lại kiểm tra thì sẽ không phát hiện ra họ.

Nhưng Lục Dương lại chất vấn chuyện này: "Ở đây không có thứ gì để che đậy, nhìn thoáng qua cũng thấy được, không phải chúng ta dễ bị lộ hơn sao?"

Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói: "Có từng nghe nói câu này không, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất".

"Tảng đá lớn thế này, chúng ta trốn ở bên dưới, chỉ cần không đi ra thì nhìn thoáng qua sẽ không thấy gì", Bạch Diệc Phi giải thích: "Đạo Trưởng không chắc chắn chúng ta ở trên hòn đảo này, thì ông ta sẽ không lãng phí thời gian cho người lục soát từng nơi một".

Lục Dương vẫn tràn đầy nghi hoặc: "Vừa rồi không phải anh nói chúng ta còn để lại dấu vết sao? Chắc chắn Đạo Trưởng sẽ đoán được ngay chúng ta ở trên đảo".

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì quay đầu lại, không hề muốn giải thích với cậu ta.

Anh lấy hai chai nước khoáng và hai cái bánh mì từ trong túi đưa cho Lục Miêu Miêu và Lục Dương, sau đó anh cũng lấy một phần.

Bạch Diệc Phi vừa nói vừa lấy đồ: "Ăn trước đã, sau khi ăn xong tôi sẽ xử lý vết thương cho cô, vừa rồi lấy được một ít thuốc từ trong thuyền".

Lục Miêu Miêu không khỏi đỏ mặt, mặc dù vết thương của cô ta không ở vị trí nhạy cảm, nhưng vẫn sẽ có tiếp xúc, là một cô gái bé bỏng thì đỏ mặt là chuyện rất bình thường.

Lục Dương nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi: "Không được, anh đưa thuốc cho tôi, để tôi xử lý, để tránh anh đụng chạm gì chị gái tôi!"

Bạch Diệc Phi ăn xong bánh mì thì lập tức đưa thuốc bôi ngoài da chống viêm và một ít băng gạc cho Lục Dương: "Cầm lấy đi".

Lục Dương có chút lờ mờ với thuốc chống viêm và băng gạc trong tay, sau đó quay đầu lại ngại ngùng hỏi Lục Miêu Miêu: "Chị, cái này... phải làm như nào?"

Thấy vậy thì Lục Miêu Miêu bất lực thở dài nói: "Để anh Bạch làm thì tốt hơn".

Lục Dương trầm mặc.

Nhưng không có cách nào, cậu ta không biết gì cả, chỉ có thể đưa đồ cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không so đo chuyện vừa rồi, anh lấy đồ xong nói với Lục Dương: "Tuy 2 người là chị em, nhưng ở tuổi này cũng nên tránh một lát".

Mặt Lục Dương trực tiếp đen lại, cậu ta trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi.

Đó là chị gái của cậu ta, đương nhiên cậu ta sẽ không có ý xấu gì rồi, nhưng nếu cậu ta giận dữ ở lại với Bạch Diệc Phi, thì cuối cùng Lục Miêu Miêu sẽ là người khó xử.

Lục Dương nhìn xuống, chỉ có thể tức giận đi ra khỏi tảng đá lớn, sau đó ngồi ở dưới một tảng đá khác.

“Đồ khốn!”, Lục Dương nhặt viên đá nhỏ trên mặt đất ném xa: “Chắc hẳn chị đã bị anh ta làm cho mê muội rồi, mình nhất định phải nghĩ cách để hỏi rõ bộ mặt thật của anh ta!

Bên này Bạch Diệc Phi đang xử lý vết thương cho Lục Miêu Miêu.

Bạch Diệc Phi vén váy của Lục Miêu Miêu lên, khuôn mặt cô ta đỏ lên ngay tức khắc, sau đó xấu hổ cúi đầu xuống, không dám nhìn Bạch Diệc Phi.

Sau khi trải qua cách xử lý vết thương như ngày hôm qua, thì hôm nay tương đối nhẹ nhàng, thậm chí Lục Miêu Miêu không còn cảm thấy đau như thế nữa.

Khi xử lý xong vết thương thì Bạch Diệc Phi bỏ váy xuống, sau đó đột nhiên giờ tay ra.

Lục Miêu Miêu thấy vậy thì sững sờ, anh muốn làm gì vậy?

Khi bàn tay đó càng lúc càng gần với phần thân trên của cô ta, thì nhịp tim của Lục Miêu Miêu đột nhiên tăng tốc.

Rốt cuộc anh muốn làm gì?

Làm sao đây?

Tim cô ta đang đập nhanh thì tay của Bạch Diệc Phi đã đặt lên trán cô ta, sau đó cô ta nghe thấy Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói: "Đã hết sốt rồi, không cần uống thuốc hạ sốt nữa".

Bạch Diệc Phi đã lấy tay ra nhưng Lục Miêu Miêu thì vẫn sững sờ.

Hóa ra anh chỉ muốn sờ trán cô ta, xem cô ta có còn sốt không mà thôi.

Lúc này Lục Miêu Miêu thở phào một hơi, nhịp tim đang tăng tốc cũng dần dần trở lại bình thường.

Hóa ra cô ta đã nghĩ nhiều.

Nhưng không biết tại sao trong lòng lại có chút hụt hẫng.

Khi cô ta ngẩng đầu nhìn Bạch Diệc Phi, thì trong lòng có một cảm xúc khó hiểu.

Còn Bạch Diệc Phi lúc này đang chuẩn bị xử lý vết thương cho mình.

Bạch Diệc Phi vén áo khoác lên rồi tháo vải vụn ra, sau đó dùng cùn sắt trùng trùng chút một.

Trong cả quá trình vẽ mặt của Bạch Diệc Phi rất thờ ơ, khiến người ta nhìn thấy cảm giác hoàn toàn không giống như đang xử lý vết thương.

Lục Miêu Miêu nhìn mãi rồi ngân người luôn, lẽ nào anh không cảm thấy rất đau sao?

Sau khi Bạch Diệc Phi xử lý vết thương xong thì uống một ngụm nước khoáng.

Lúc này Lục Miêu Miêu mới nhận thấy không phải Bạch Diệc Phi không đau, chỉ là anh có thể nhịn được mà thôi, bằng chứng rõ nhất chính là phần lưng ướt đẫm mồ hôi.

Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói với Lục Miêu Miêu: "Cô nghỉ ngơi cho khỏe trước đi".

Vừa nói anh vừa lấy một gói thuốc lá trong túi ra, anh phát hiện cái này khi lấy đồ trong nhà kho.

Sau khi tìm được bao thuốc thì Bạch Diệc Phi rút một điếu thuốc, rồi đứng dậy đi ra ngoài, ngồi trên bờ biển châm thuốc lá.

Nhìn biển cả mênh mông trước mặt, Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi rồi lại phun ra.

Anh nhớ nhà rồi.

Nhớ vợ rồi.

Không biết bây giờ Lý Tuyệt thế nào rồi? Có phải bụng lại to hơn không?

"Haizz...", Bạch Diệc Phi không biết làm thế nào nên thở dài.

Mà Lục Miêu Miêu đang ngồi dưới tầng đá dần dần xuất thần khi nhìn bóng lưng Bạch Diệc Phi.

Lúc này Lục Dương đã trở lại.

Cậu ta nhìn thấy Lục Miêu Miêu đang sững sờ nhìn bóng lưng của Bạch Diệc Phi, vẻ mặt không hề không thay đổi thì cố ý cao giọng: "Chị, chị đang nhìn gì vậy?"

"A!", Lục Miêu Miêu giật mình, hoảng hốt hoàn hồn: "Em làm gì vậy?"

Lục Dương không thể tin được nhìn cô ta: "Chị, không phải chị thích anh ta rồi đó chứ? Anh ta là kẻ thù của chúng ta đây!"

"Em nói linh tinh gì vậy?", Lục Miêu Miêu lại đỏ mặt, sau đó nhanh chóng phủ nhận.

Thấy vậy thì Lục Dương đã hiểu, cậu ta không khỏi lạnh giọng nói: "Chị, chị đừng có quên anh ta là kẻ thù của chúng ta, chị nảy sinh tình cảm với anh ta thì bố mẹ ở dưới suối vàng làm sao có thể yên tâm được?"

Lục Miêu Miêu thấy Lục Dương đã chắc chắn cô ta có tình cảm với Bạch Diệc Phi, nói thế nào cũng không khiến cậu ta tin, vì vậy quay đầu lại tức giận nói: "Không tin thì thôi!"

Lục Dương lẳng lẳng nhìn Lục Miêu Miêu và nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó dường như đã có quyết định.

Lục Dương đứng dậy vừa đi ra ngoài vừa nói: "Chị, em sẽ không để chị đi sai đường đâu!"

Nói xong thì bỏ đi.

Trong lòng Lục Miêu Miêu cũng có chút tức giận, nên không coi trọng quá, nhưng đợi đến lúc trời tối thì thấy Lục Dương vẫn chưa trở về nên đã sốt ruột.

Còn Bạch Diệc Phi vẫn ngồi trên tảng đá ở bờ biển, nhìn biển cả mênh mông bát ngát.

Trên biển, một vầng trăng máu dần nhô lên.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 822: Đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm

Khi xảy ra hiện tượng nguyệt thực toàn phần thì sẽ xuất hiện trăng máu. Đây là hiện tượng tự nhiên, cách một thời gian mới xuất hiện.

Lúc Bạch Diệc Phi nhìn thấy hiện tượng trăng máu thì cứ nhìn chờ đợi.

Biển tối đen, vàng trăng máu ở trên cao, bên tai văng vẳng tiếng sóng vỗ.

Trong hoàn cảnh như này, tâm trạng con người cũng dễ bị tác động theo, đến nhịp tim cũng trở nên đập nhanh hơn.

Bạch Diệc Phi cố gắng thoát ra khỏi cảm giác nhớ người thân mà chỉ nhìn vàng trăng máu xuất hiện trên bầu trời.

Anh theo bản năng mà nắm chặt nắm đấm, không ai nhìn thấy tóc của Bạch Diệc Phi lúc này đã biến thành màu trắng. Hai mắt cũng vì màu đỏ của trăng mà dần đỏ ửng.

Trạng thái lúc này của Bạch Diệc Phi trông rất nguy hiểm, giống như sắp rơi vào trạng thái cuồng hóa.

Đúng lúc này, Lục Miêu Miêu kinh hãi gọi tên Bạch Diệc Phi: “Anh Bạch”.

Bạch Diệc Phi đột nhiên định thần lại, đầu óc cũng tỉnh táo hơn.

Anh quay đầu lại nhìn Lục Miêu Miêu thì phát hiện, không biết cô ta đã đứng sau lưng mình từ lúc nào. Nhưng vì Bạch Diệc Phi quay người lại mà Lục Miêu Miêu sợ đến nỗi lùi về sau một bước, rồi bị hòn đá vương chân nên ngã nhào trên đất.

Cũng chính vì thế mà Bạch Diệc Phi nhìn thấy sự hoảng sợ trong đôi mắt của Lục Miêu Miêu.

Cô ta sợ đến mức run rẩy, không nói ra được lời nào.

Bạch Diệc Phi sau khi nhìn thấy Lục Miêu Miêu như vậy thì ngây người ra. Nhưng rất nhanh anh liền bừng tỉnh, chỉ có một điều duy nhất là trong mắt anh, Lục Miêu Miêu là màu đỏ.

Bạch Diệc Phi đột nhiên hỏi: “Sao thế?”

Lục Miêu Miêu nghe thấy giọng điệu này dường như không có vấn đề gì nên mới thở phào một cái nhưng vẫn có chút khó tin. Bởi vì màu tóc của Bạch Diệc Phi, vì thế, cô ta có chút do dự, hỏi: “Anh Bạch... Ban nãy anh sao thế?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu đáp: “Tôi không sao! Cô gọi tôi có chuyện gì không?”

Lục Miêu Miêu ngập ngừng một lát, sau đó đứng dậy. Nhưng cô ta vẫn không dám đứng gần Bạch Diệc Phi mà chỉ nhỏ giọng nói: “Không biết Tiểu Dương đi đâu rồi, đến bây giờ vẫn chưa thấy quay lại”.

Bạch Diệc Phi lập tức chau mày, sau đó khẽ nói: “Tôi biết rồi, cô đi nghỉ ngơi đi, để tôi đi tìm”.

Lục Miêu Miêu gật đầu. Sau đó Bạch Diệc Phi đứng lên, từng bước đi về hướng mà Lục Dương rời đi. Nhưng trong lúc anh đi thì tóc bị biến thành màu trắng ban nãy, giờ lại khôi phục lại màu đen. Đôi mắt màu đỏ sau mấy lần chớp chớp thì cũng trở lại bình thường.

Bạch Diệc Phi giờ đây kiên định hơn bất cứ lúc nào. Đồng thời lúc này anh cũng thấy vô cùng kích động.

Bạch Diệc Phi còn nhớ Bạch Vân Bằng từng nói, bệnh này của anh là bệnh gia tộc di truyền, trong gia tộc có rất nhiều người mắc bệnh này nhưng họ không bị nghiêm trọng lắm. Hơn nữa, họ cũng không biết dùng cách nào để không chế căn bệnh này.

Sở dĩ họ không muốn phát bệnh vì, một khi rơi vào trạng thái này thì sẽ mất đi lý trí. Mà con người một khi đã mất đi lý trí thì sẽ rất đáng sợ. Vì vậy, họ không thể để tình huống đó xảy ra.

Ban đầu Bạch Diệc Phi rất sợ nhưng giờ thì anh không sợ nữa.

Bởi vì ban nãy, khi anh nhìn thấy trăng máu trên bầu trời, bên tai nghe thấy tiếng sóng vỗ thì anh đột nhiên từ trong đó lĩnh ngộ được rất nhiều điều mà bản thân anh cũng không nói rõ được.

Hơn nữa, những điều này khiến anh vẫn giữ được lý trí kể cả khi bị rơi vào trạng thái cuồng hóa.

Anh có thể cảm nhận được, sức lực trong cơ thể tràn trề, hơn nữa giờ anh cũng hiểu hơn về ám kình hoặc những phân tích chiến thuật, dường như tất cả đều đạt đến đỉnh cao.

Bạch Diệc Phi có chút suy đoán về việc Lục Dương vẫn chưa quay về. Hoặc là đi ra ngoài không cẩn thận bị người của Đạo Trưởng bắt đi, hoặc là cố ý không quay về.

Nhưng bất luận là khả năng nào thì có thể đoán được hiện giờ cậu ta đang ở trong tay Đạo Trưởng.

Chắc chắn Đạo Trưởng sẽ sớm tìm đến bọn họ thôi. Bạch Diệc Phi thì không e ngại, quan trọng là Lục Miêu Miêu. Anh nhất định phải bảo đảm an toàn cho cô ta. Vì vậy, anh quyết định chủ động ra tay trước, đánh cho chúng trở tay không kịp.

...

Bạch Diệc Phi đoán không sai, Lục Dương quả thật đã chạy đến nơi mà đám Đạo Trưởng đang ở, nói cách khác là chiếc thuyền cũ nát đó.

Lúc Lại Kha nhìn thấy Lục Dương thì suýt nữa tức hộc máu mồm, hận nỗi không thể tát chết cậu ta. Khó khăn lắm hắn ta mới khiến Đạo Trưởng

buông lỏng cảnh giác, tưởng rằng chắc ăn rồi. Ai dè lần này coi như uổng phí công sức.

Nhưng hiện giờ trên thuyền nhiều người quá, Đạo Trường cũng ở đây nên hẳn ta không thể ra tay được.

Lục Dương chạy đến trước mặt Đạo Trường, thái độ khiêm nhường nói: “Chào ông! Tôi tên là Lục Dương, tôi biết Bạch Diệc Phi đang ở đâu, tôi có thể dẫn các người đi tìm hắn”.

Lúc nhìn thấy Lục Dương, Đạo Trường liếc mắt nhìn Lại Kha với thâm ý sâu xa.

Lại Kha lập tức kinh hãi, sau lưng toát hết mồ hôi, vì Đạo Trường đã nghi ngờ hắn ta rồi.

Lúc này, Lục Dương lại nói: “Nhưng tôi có một điều kiện”.

“Nói đi”, Đạo Trường đáp.

Lục Dương hít một hơi thật sâu, sau khi lấy dũng khí, mới nói: “Hắn ở cùng chị gái tôi, hình như chị tôi bị hắn mê hoặc rồi. Điều kiện của tôi là sau khi tìm được hắn, bất luận các người xử lý hắn thế nào thì không được hại chị tôi”.

“Còn nữa, lúc các người đi thì phải đưa cả chúng tôi đi nữa”.

Đạo Trường nghe thấy lời này thì trong lòng không khỏi cười khinh bỉ nhưng mặt vẫn không thể hiện ra, chỉ gật đầu nói: “Được”.

Trong lòng Lục Dương mừng thầm, sau đó cười nói: “Vậy tôi sẽ dẫn các người đi”, sau đó cậu ta dẫn mọi người đi ra khỏi thuyền rồi đi về hướng khác.

Lục Dương vừa đi vừa nói: “Hắn là người rất xảo hoạt. Lúc hắn nhìn thấy các người thì liền mua hết tất cả nguyên liệu đốt trước đó, thậm chí còn biết trời mưa nên hủy hoại hết dấu vết”.

“Hiện giờ hắn đang nấp ở dưới tảng đá lớn, còn nói nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất. Chỉ cần các người không nghi ngờ gì thì sẽ không tìm ra hắn”.

Sở dĩ Lục Dương nói như vậy là để Đạo Trường biết, cậu ta thật sự sẽ dẫn đường cho họ. Nhưng Đạo Trường lại không nghi ngờ gì.

Nhưng ban nãy Đạo Trường đồng ý với điều kiện của cậu ta cũng chỉ là thuận miệng đáp thôi, dù sao ông ta cũng không phải loại người biết giữ lời.

Một cao thủ cấp hai ở bên cạnh Đạo Trường cười nói: “Mạng của thằng ranh đó lớn thật, lần này không thể để nó chạy thoát được”.

“Đúng vậy, đúng vậy”, Lại Kha vội tiếp lời: “Đợi bắt được hắn thì đừng nhiều lời với hắn. Cứ để hắn chịu chút khổ hình là sẽ phải nói ra thôi”.

Thật ra trong lòng Lại Kha thấy lo lắng. Hiện giờ hắn ta sợ Đạo Trường và Bạch Diệc Phi nói điều kiện với nhau, ngộ nữa Bạch Diệc Phi thật sự để Đạo Trường giết hắn ta thì sao?

Nhưng, hắn ta vừa nói dứt lời thì Đạo Trường liền dừng bước chân. Lại Kha cũng dừng theo, tên sát thủ cấp hai kia cũng dừng lại. Những người đi theo phía sau cũng dừng.

Lục Dương không hiểu gì, liền nói với Đạo Trường: “Sao mọi người không đi nữa? Ở trước mặt thôi! Có thể nhân lúc hắn không phát hiện ra rồi giết hắn luôn”.

Đạo Trường thản nhiên nói: “Không cần”.

“Tại sao?”, Lục Dương kinh ngạc, hỏi: “Chẳng phải ông rất muốn bắt hắn sao?”

Đạo Trường lại nói: “Hắn đã đến rồi”.

“Cái gì?”, Lục Dương kinh ngạc, quay đầu nhìn phía trước thì lập tức trợn trừng mắt. Bởi vì Bạch Diệc Phi đang từng bước tiến về phía họ. Ánh

mắt sắc bén của Bạch Diệc Phi cũng đang nhìn về hướng này.

Lục Dương sợ đến mức tim đập nhanh, vội nấp phía sau Đạo Trường, nói: “Hắn đến rồi, mau giết hắn đi”.

Sau đó cậu ta còn đắc ý nói với Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi! Anh không đắc ý được bao lâu đâu, hôm nay anh sẽ phải chết”.

Bạch Diệc Phi mặt không biểu cảm, lạnh lùng nói: “Tôi có bao giờ đắc ý đâu?”

Lục Dương ngậm ngừng, sau đó hét: “Anh chính là kẻ luôn đắc ý, tưởng rằng mình khôn lỏi mà giỏi à? Rồi xem thường người khác đúng không?”

Bạch Diệc Phi cười lạnh nói: “Tôi coi thường cậu đây”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 823: Nhiều điều bất ngờ

Hiện giờ Bạch Diệc Phi rất hận Lục Dương, không phải vì cậu ta muốn giết mình mà vì cậu ta quá ngu ngốc.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Hôm nay tôi sẽ dạy cho cậu bài học để cậu biết được, mình ngu đến mức độ nào?”, nói xong sắc mặt Bạch Diệc Phi biến đổi. Sau đó, tóc anh đột nhiên biến thành màu trắng, mắt thành màu đỏ. Trong màn đêm tối om, thoát nhìn bộ dạng này khiến người khác khiếp sợ.

Bạch Diệc Phi quát lớn: “Đồ ngu”.

Lục Dương sợ đến mức run rẩy, theo bản năng lùi lại phía sau. Vì không cẩn thận giẫm phải chân người khác nên mông cậu ta ngồi bệt trên đất.

Còn những người khác sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi như vậy thì sắc mặt biến đổi. Đặc biệt là đám người bình thường chưa từng thấy trạng thái này của Bạch Diệc Phi thì sợ đến mức mặt không còn giọt máu.

Họ hoàn toàn không thể tin được mắt người lại có thể thoát cái biến thành màu đỏ như vậy? Quan trọng hơn là hiện giờ sát khí trên người Bạch Diệc Phi vô cùng nặng, giống như kiểu có thể giết người ngay lập tức.

Trạng thái lúc này của Bạch Diệc Phi không thể coi là trạng thái cuồng hóa. Vì dù sao hiện giờ anh vẫn còn lý trí, có thể khống chế được bản thân mình.

Bạch Diệc Phi từng bước đi về phía Đạo Trưởng. Mặc dù sắc mặt Đạo Trưởng ngưng trọng nhưng không bị hù dọa như người khác.

Còn một cao thủ cấp hai kia sợ đến mức bắt lấy Lục Dương, uy hiếp Bạch Diệc Phi: “Đứng lại! Nếu mày còn tiến về trước một bước thì tao sẽ lập tức giết nó”.

Lục Dương vốn bị hù dọa, lần này thì sợ đến mức mặt không còn giọt máu, sợ hãi lắc đầu: “Không, không được! Các người không thể như vậy được, các người đã đồng ý với tôi trước đó rồi mà”.

Nhưng Đạo Trưởng lại nói: “Tôi chỉ đồng ý là không làm hại chị gái cậu thôi”.

Lục Dương trợn trừng mắt định nói gì nhưng không nói nên lời, trong lòng lại thấy hối hận muôn phần.

Đạo Trưởng lại tiếp tục nói: “Hơn nữa, tôi đồng ý với điều kiện này nhưng những người khác lại không”.

Lục Dương lập tức đờ người ra. Đến tận bây giờ, cậu ta mới nhìn rõ bộ mặt thật của đám người này.

Hiện giờ, Lục Dương thấy hối hận vô cùng. Cậu ta rất muốn khóc, muốn gào khóc thật to.

Bạch Diệc Phi vẫn đi về trước chứ không vì lời uy hiếp đó mà dừng lại.

Tên cao thủ cấp hai kia thấy thế thì có chút hoảng loạn, lại uy hiếp lần nữa: “Bảo mày đứng lại mà, mày không nghe thấy sao? Nếu không tao sẽ giết nó ngay lập tức”, vừa nói tay của hắn đã xiết chặt cổ của Lục Dương.

Bạch Diệc Phi chỉ lạnh lùng nói: “Một kẻ bán đứng tao thì tao quan tâm đến sự sống chết của nó làm gì”.

Tên cao thủ cấp hai nghe thấy vậy thì sững người ra. Nhưng Bạch Diệc Phi nói không sai, có ai lại đi quan tâm đến sự sống chết của kẻ đã bán đứng mình đâu? Có phải là Thánh Mẫu đâu.

Còn Lục Dương lúc này thật sự muốn bật khóc. Bạch Diệc Phi từng nói sẽ bảo vệ tính mạng của họ, sẽ bảo vệ họ cả đời. Nhưng hiện giờ, chính miệng Bạch Diệc Phi nói sẽ không quan tâm đến sự sống chết của cậu ta nữa.

Tên cao thủ cấp hai thấy Bạch Diệc Phi không sợ uy hiếp nên cũng thấy hoảng loạn, định thả Lục Dương ra.

Nhưng lúc này Đạo Trưởng đột nhiên nói: “Cậu sẽ để tâm đến sự sống chết của cậu ta”, dứt lời, tên cao thủ cấp hai thấy kinh ngạc, sau đó lập tức nắm chặt Lục Dương.

Đạo Trưởng lại nói tiếp: “Tôi đã từng có thời gian nghiên cứu tính cách con người nên khá tự tin ở phương diện này. Hiện giờ cậu có vẻ dọa người đấy, còn nói là không quan tâm đến tên kia nhưng trong sâu thẳm, tính cách cậu vẫn không thay đổi”.

“Cậu vẫn quan tâm đến tên kia, vì vậy đừng nói những lời hù dọa kia nữa, ngoan ngoãn khoanh tay chịu trời đi”.

Bạch Diệc Phi ngậm ngừng rồi dừng lại thật. Nhưng anh vẫn nghiêng đầu quay sang cười lạnh với Lại Kha.

Đạo Trưởng nhìn thấy nụ cười này thì thấy kinh ngạc. Đúng lúc này, một con dao từ phía sau đâm xuyên vào cơ thể tên cao thủ cấp hai.

Tên đó đột nhiên trợn trừng hai mắt, không khỏi cúi đầu nhìn bụng của mình. Hắn hoàn toàn không thể ngờ, giết hắn lại là người của bên mình.

Lại Kha ra tay quá nhanh, một dao đâm từ phía sau của đồng bọn, sau đó một tay khác nắm chặt Lục Dương rồi chạy về phía Bạch Diệc Phi.

Biến cố này xảy ra quá đột ngột khiến tất cả mọi người đều không kịp phản ứng lại.

Đợi lúc họ phản ứng lại thì Lại Kha đã chạy về phía Bạch Diệc Phi rồi. Còn Đạo Trưởng cũng không ngạc nhiên quá về điều này. Chỉ có điều, lúc này ánh mắt của ông ta lạnh lùng hơn, nhìn Bạch Diệc Phi nói: “Cậu luôn mang lại những điều bất ngờ cho tôi”.

Ánh mắt ban nãy Bạch Diệc Phi nhìn Lại Kha mặc dù rất giận nhưng lại biểu đạt rất nhiều ý nghĩa.

Thật ra Lại Kha không muốn phản bội Đạo Trưởng nhưng hẳn ta không còn cách nào khác. Bạch Diệc Phi có thể xuất hiện ở đây, cho thấy ban này Đạo Trưởng nói đều là thật, Bạch Diệc Phi vẫn còn quan tâm đến sống chết của Lục Dương.

Vậy thì Bạch Diệc Phi rất có thể bị uy hiếp vì Lục Dương. Lúc đó nói không chừng Bạch Diệc Phi sẽ yêu cầu Đạo Trưởng giết Lại Kha và tên cao thủ cấp hai kia. Với tính cách của Đạo Trưởng thì chắc chắn sẽ không do dự gì.

Vì vậy, thay vì bị động giao tính mạng mình cho người khác thì chi bằng chủ động nắm chắc nó trong tay. Nếu như hẳn ta cược thắng, Bạch Diệc Phi thắng được Đạo Trưởng, vậy thì còn có cơ hội sống sót.

Trước đó khi còn ở trên thuyền, Bạch Diệc Phi cũng từng ở trạng thái này rồi. Cũng không phải, trạng thái hiện giờ càng khiến người khác kiêng kị khiếp sợ hơn lúc đó. Cũng vì vậy hẳn ta mới dám cược. Có lẽ Bạch Diệc Phi có thể thắng được Đạo Trưởng trong lần này.

Bạch Diệc Phi chỉ cười lạnh một tiếng với câu nói của Đạo Trưởng: “Điều này cũng khiến tôi thấy bất ngờ”.

Đạo Trưởng thì nhìn Lại Kha với vẻ khinh bỉ, nói: “Cậu tưởng có thêm hẳn thì có thể thắng được tôi sao?”

“Cậu đánh giá tôi thấp quá đấy?”

“Đừng nói là thêm hẳn, kể cả là thêm mười tên thì cũng không có vấn đề gì”.

Lại Kha nghe thấy vậy thì nuốt nước bọt. Bởi vì hẳn ta hiểu rất rõ thực lực của Đạo Trưởng. Quả thực đúng như lời ông ta nói, mười người như này cũng không thắng được.

“Ông chủ Bạch! Anh... Anh có thể đánh được không?”, Lại Kha nhỏ giọng hỏi Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Không được”.

Hự... Lại Kha thâm mắng trong lòng. Mẹ kiếp! Đã không đánh được thì còn chạy ra đây làm gì? Tự tìm cái chết à?

Nhưng Bạch Diệc Phi lại tiếp tục nói: “Nhưng tôi muốn thử”, nói xong anh vẫn từng bước tiến về phía Đạo Trường.

Chỉ có điều, chưa đi được mấy bước thì toàn thân Bạch Diệc Phi đã như viên đạn bắn ra, mục tiêu chính là Đạo Trường ở trước mặt.

Bạch Diệc Phi biết rất rõ, trận này nhất định phải đánh. Bởi vì nếu Đạo Trường đã tìm được anh thì sẽ không dễ dàng để anh rời đi. Hoặc là anh và Đạo Trường hợp tác, hoặc là ông ta sẽ giết anh.

Lúc này, tốc độ của Bạch Diệc Phi còn nhanh hơn gấp đôi trên thuyền. Nhưng đối với Đạo Trường mà nói thì đây không được coi là uy hiếp.

Trong lúc anh còn cách Đạo Trường ba mét thì anh giơ tay lên tung cú đấm về phía ông ta.

Ông ta không hề né tránh mà năm ngón tay chấp lại đầu với cú đấm của Bạch Diệc Phi.

Về lý mà nói, khi hai sức mạnh này chạm nhau thì sẽ có âm thanh nhưng lúc này lại không nghe thấy gì. Dường như bọn họ chỉ chạm nhẹ.

Trên thực tế, Bạch Diệc Phi cảm nhận được rất rõ bàn tay của Đạo Trường truyền lại ám kính, sức lực đó mạnh vô cùng mà anh không thể chặn lại được.

Vì vậy, anh theo bản năng mà dựa theo phương pháp trong ký ức của mình là hủy bỏ ám kính trong cơ thể mình, sau đó để mặc ám kính của Đạo Trường thâm nhập vào cơ thể mình.

Thông thường, ám kính đánh lên người thì khiến người đó bị nội thương nên từ trước đến nay không ai có thể chặn lại được sức mạnh này.

Bạch Diệc Phi lại dám làm như vậy, không chỉ để ám kinh của Đạo Trường thâm nhập vào cơ thể mình rồi để ám kinh tụ hợp ở một bàn tay khác, sau đó giơ tay lên đánh về phía ông ta.

Nhưng ám kinh của ông ta quá mạnh nên Bạch Diệc Phi muốn dùng cho mình cũng hơi khó.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 824: Đột nhiên hiểu được

Vì vậy, sức lực đổi lại mà đánh lên 1/5 cơ thể cũng không có.

“Phụ”, Bạch Diệc Phi bị ám kinh làm cho chấn thương đến mức nôn ra ngum máu tươi, đồng thời cũng không đứng vững mà lùi về sau mấy bước.

Đạo Trưởng cũng thấy kinh ngạc nhưng chỉ một lúc, sau đó ông ta tiếp tục đi về trước rồi lại tung ra cú đấm.

Hiện giờ Bạch Diệc Phi khỏe hơn ở trên thuyền rất nhiều. Khi còn ở trên thuyền, anh bị đánh từ trong cabin ra boong tàu, còn rơi xuống biển. Còn lần này anh chỉ lùi về sau bảy tám bước thôi.

Trong lúc anh nhìn thấy Đạo Trưởng tung cú đấm về phía mình thì không đấu quyền với ông ta mà khom lưng né tránh. Sau đó ôm chặt eo của Đạo Trưởng, định dùng lực đẩy ông ta ngã xuống đất.

Nhưng tiếc rằng, Đạo Trưởng không phải là người khác. Lúc Bạch Diệc Phi ôm chặt thì cảm thấy một luồng sức mạnh ập tới phía anh.

Lúc này anh đột nhiên hiểu được. Đạo Trưởng có thể dùng bất cứ bộ vị nào trên cơ thể để triển khai ám kinh.

Toàn thân Bạch Diệc Phi bị đánh bay ra ngoài. Nhưng anh không ngã xuống đất mà cứ xoay vòng trên không trung, sau đó đứng vững trên đất.

Nếu so với lúc trên thuyền thì thực lực của Bạch Diệc Phi đã tiến bộ hơn nhiều. Nhưng vẫn có thể nhìn thấy, anh và Đạo Trưởng có sự chênh lệch.

Sau khi nhìn thấy vậy, Lại Kha thấy hối hận vô cùng, quay đầu quát Lục Dương: “Đều tại thằng nhóc mày, ông đây hận nỗi không thể tát chết mày”.

Lúc này Lục Dương cũng vô cùng hối hận. Nếu cậu ta sớm biết Đạo Trưởng là người như này thì tuyệt đối sẽ không chạy đến tìm ông ta. Giờ

đây có khác nào cậu ta tìm Đạo Trường đến giết mình đâu? Đây có khác nào tự tìm cái chết?

Đám thuyền viên bên phía Đạo Trường cũng chờ người ra. Bọn họ đều là người bình thường, họ từng nhìn thấy đánh nhau nhưng không lần nào giống như lần này. Thoắt cái đã đánh bay người khác ra ngoài, còn đánh hộc máu nữa, đúng như trong phim vậy.

Đạo Trường nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Đây là lần đầu tôi thấy có người có thể chuyển đổi ám kình. Nhưng... Của người khác thì cậu có thể đổi được nhưng của tôi thì không bao giờ”.

“Nói đến ám kình, thật ra độ tinh thông của tôi không bằng sư đệ được. Nhưng tôi có thể làm đến mức, khiến bất cứ bộ vị nào trên cơ thể cũng đều có thể phát ra ám kình”.

“Vì vậy, muốn cận chiến thì cậu vẫn chưa được”.

Bạch Diệc Phi lau máu ở khóe miệng rồi nhìn Đạo Trường, ánh mắt đỏ rực.

“Vậy thì đã làm sao?”, Bạch Diệc Phi đột nhiên cười, nói.

Đạo Trường thấy Bạch Diệc Phi cười như vậy thì lập tức chau mày.

Ông ta vừa bước về trước một bước thì đột nhiên dừng lại. Ông ta lập tức cảm thấy có gì không ổn, sắc mặt sầm lại, nói: “Cậu dám hạ độc?”

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng, nói: “Không phải tôi hạ độc”.

Đạo Trường nghe thấy lời này thì ánh mắt lạnh băng nhìn về phía Lại Kha.

Lại Kha sợ đến nỗi lùi về sau một bước.

Đạo Trường không giữ được bình tĩnh, quát lớn: “Anh muốn chết à?”

Một kẻ phản bội mình rồi còn hạ độc mình nữa. Những chuyện như này, Đạo Trưởng chưa bao giờ gặp phải nên ông ta vô cùng phẫn nộ.

Đạo Trưởng muốn xông về phía Lại Kha nhưng ông ta chỉ cử động được một chút thì ‘phù’ một tiếng, quỳ sụp xuống đất.

Thấy vậy, sắc mặt Lại Kha tỏ ra vẻ vui mừng.

Lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên hỏi: “Ba tiếng đủ không?”

“Hai tiếng”, Đạo Trưởng lớn tiếng đáp lại, sau đó ngồi trên đất.

Bạch Diệc Phi ngẫm nghĩ chút, gật đầu nói: “Đủ rồi”, sau đó anh xoa người rồi đi.

Những người khác nghe thấy vậy thì sắc mặt đầy vẻ hoài nghi.

Lại Kha cũng nghi hoặc, đuổi theo nói: “Ông chủ Bạch! Hiện giờ nhân lúc ông ta trúng độc thì giết quách ông ta đi. Ông ta nói hai tiếng nhưng chưa chắc đâu, biết đâu gạt anh đấy”.

Lục Dương không dám nói gì nhưng vẫn đi theo Bạch Diệc Phi.

Trong lúc đi đường, tóc của Bạch Diệc Phi dần trở lại ban đầu, mắt cũng khôi phục lại bình thường, thần sắc nghiêm túc nói: “Mau đi tìm đi, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa”.

“Gì cơ?”, Lại Kha và Lục Dương đều ngây người ra.

Ý gì vậy?

Sao lại nói với chúng tôi là thời gian không còn nhiều nữa?

Lẽ nào không giết Đạo Trưởng nữa sao?

Trước đó, sau khi gặp Lại Kha trên thuyền, Bạch Diệc Phi và Lại Kha đã thống nhất. Lúc đi anh cũng thăm dò Lại Kha là nên làm như thế nào?

Điểm đầu tiên là bảo Lại Kha tạo hiện trường giả để Đạo Trường gạt bỏ sự nghi ngờ với anh. Điểm thứ hai là Bạch Diệc Phi cho Lại Kha thuốc độc, thuốc này là anh phát hiện trong túi của Lưu Hiểu Anh. Sau khi đưa cho Lại Kha thì bảo hắn ta lén cho vào đồ ăn của Đạo Trường.

Thuốc độc này cũng có thời gian nhất định, chỉ cần không vận động quá mạnh thì độc tố sẽ không lan quá nhanh.

Hiển nhiên, bình thường Đạo Trường không vận động quá nhiều. Huống hồ, hiện giờ họ đang ở trên đảo cũng không có gì phải vận động nhiều. Nếu như có thì chỉ có việc giao đấu với Bạch Diệc Phi thôi.

Hai người giao đấu, nếu Đạo Trường thắng, Bạch Diệc Phi như kiểu ‘cá chết lưới rách’ thì Lại Kha sẽ bị bại lộ. Vì vậy, làm như này là để đề phòng bất trắc.

Hiện giờ có thể thấy, quả thật là có thể giữ được mạng của họ rồi.

Lại Kha vội hỏi Bạch Diệc Phi: “Chẳng phải ông ta đã trúng độc rồi sao? Sao chúng ta không đi ngay lập tức?”

Bạch Diệc Phi vừa đi vừa nói: “Thực lực đạt đến cấp một, độc thông thường sẽ không có tác dụng lớn lắm, còn Đạo Trường đã gần đến cấp đó rồi”.

“Ban này tôi hỏi thời gian là hỏi thời gian để chúng ta tránh đi chứ không phải thời gian để ông ta có thể sống đâu”.

“Ông ta nói hai tiếng là sau hai tiếng ông ta có thể ép được chất độc ra ngoài đấy”, nói xong, Lại Kha kinh hãi trợn trừng mắt lên.

Thì ra là như vậy! Nhưng đảo này lớn vậy, họ có thể trốn đi đâu được?

Bạch Diệc Phi không nhìn biểu cảm của Lại Kha cũng biết hắn ta đang nghĩ gì, vì vậy thản nhiên nói: “Có thể tránh vào biển”.

“Biển ư?”, Lại Kha ngây người ra, sau đó phản ứng lại, vội nói: “Không được đâu! Tôi không biết bơi”.

Thời gian quá ngắn nên Bạch Diệc Phi cũng không giải thích nhiều.

Anh dẫn Lại Kha và Lục Dương quay về dưới tầng đá lớn mà họ ở lúc đầu rồi tìm được Lục Miêu Miêu. Sau đó họ cùng nhau quay về chỗ thuyền rách nát.

Lúc này, Đạo Trường vẫn ngồi im trên đất để ép độc ra.

Bạch Diệc Phi không có ý định đánh lén Đạo Trường, bởi vì càng những lúc này thì càng phải cảnh giác. Chỉ sợ đến lúc mình liều mạng với Đạo Trường thì anh sẽ không đỡ nổi.

Còn sợ dĩ anh quay lại thuyền vì muốn lấy một thứ. Vì Đạo Trường ở đó, những thuyền viên cũng không dám tự động rời đi, vì vậy hiện giờ trên thuyền chỉ còn con gái của thuyền trưởng.

Bạch Diệc Phi nói: “Mau lấy thuyền cứu sinh xuống”.

Nghe thấy lời này, sắc mặt Lại Kha vui mừng, lập tức hiểu ý của anh.

Con thuyền lớn như này thì tất nhiên sẽ trang bị thuyền cứu sinh rồi. Mà cái này chẳng phải để cứu người trong lúc nguy cấp sao?

Sau khi họ lấy được thuyền thì đẩy ra chỗ nước để chuẩn bị lên thuyền.

Lúc này, con gái của thuyền trưởng đứng ở bờ biển nhìn thấy họ, nhỏ giọng hỏi: “Các người định rời khỏi đây sao?”

Bạch Diệc Phi xoay người lại nhìn cô ta, hỏi: “Cô muốn rời đi sao?”

Cô gái gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Bạch Diệc Phi thấy thế, hiểu được ý của cô ta, nói: “Cô yên tâm, các cô sẽ không có vấn đề gì đâu”.

Cô gái đó muốn rời đi nhưng vì trên đảo vẫn còn bố nên cô ta mới gặt đầu rời lại lác đầu.

Bạch Diệc Phi cũng không ép cô ta, dù sao họ cũng đang chạy trốn. Hơn nữa, anh cũng biết hai cao thủ cấp hai của Đạo Trường, một kẻ đã chết, một kẻ phản bội nên giờ còn lại ông ta thôi.

Ở trên đảo, chắc chắn ông ta sẽ không giết người nữa. Nếu không, đảo này vốn đã hiếm người, giờ giết sạch mọi người thì chẳng phải chỉ còn lại mỗi ông ta sao?

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 825: Lang thang trên biển

Cô gái gật đầu nhìn nhóm người Bạch Diệc Phi lên thuyền cứu sinh rồi lái về phía biển lớn.

Thuyền cứu sinh dù tốt nhưng bọn họ vốn không biết phương hướng, cũng không có định vị gì cả, ngay cả thuyền trưởng già cũng không dám ra biển trong tình huống này.

Dù sao không có phương hướng, cũng không có định vị thì rất có thể bị lạc giữa biển khơi và không biết đi đến đâu.

Hơn nữa còn có khả năng gặp thời tiết xấu và lật thuyền bởi những cơn sóng biển lớn.

Còn một điều nữa, ai mà biết được sẽ có những sinh vật khổng lồ nào mà không biết ở dưới vùng biển bí ẩn này.

Do đó Đạo Trưởng và những thuyền viên không sử dụng xuồng cứu sinh mà dùng điện thoại liên lạc cứu viện.

Còn nhóm Bạch Diệc Phi thì không có cách nào nữa, đảo đá ngầm cũng không quá lớn, cho dù có nhiều thời gian hơn nữa thì bọn họ có thể trốn đến đâu?

Một khi Đạo Trưởng đã ép độc ra ngoài, chỉ cần bọn họ vẫn còn ở trên đảo đá ngầm thì bị phát hiện ra chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Vì vậy bọn họ đành phải rời khỏi đảo đá ngầm, cũng chỉ có thể rời khỏi bằng thuyền cứu sinh.

Tuy nhiên trong trường hợp không biết phương hướng, ra biển vào ban đêm thì không khác gì tìm cái chết.

Khi con thuyền dần rời xa đảo đá ngầm thì tất cả đều nhận ra rằng tình hình lúc này còn cấp bách và nghiêm trọng hơn so với việc ở trên đảo.

"Chết tiệt! Đều tại mày hết! Mày có bị ngu không hả? Ông khó khăn lắm mới lừa được Đạo Trưởng, mày ngoan ngoãn đợi cứu viện không được sao? Cứ phải đi tìm Đạo Trưởng làm gì, bây giờ tốt rồi, Đạo Trưởng biết hết rồi, vốn dĩ ông còn có thể sống thêm một thời gian nữa, đều tại mày hết..."

Lại Kha tức giận mắng Lục Dương: "Bây giờ ông hận không thể giết mày trước!"

Thấy vậy thì Lục Miêu Miêu vội vàng bảo vệ Lục Dương.

Lục Dương lại đẩy Lục Miêu Miêu ra, cậu ta không phục hét lên: "Tại sao lại trách tôi? Chính mấy người hạ độc, đã hạ độc còn không dám giết ông ta, có liên quan gì đến tôi hả?"

"Tôi mới mười lăm tuổi thôi, tại sao tôi phải chịu trách nhiệm? Có giỏi thì mấy người nên giết ông ta nhân lúc ông ta trúng độc đi, bây giờ nói những lời này có tác dụng gì?"

Vì sức lực cậu ta dùng để đẩy Lục Miêu Miêu ra hơi mạnh, nên con thuyền cũng lung lay một lát.

Lại Kha không biết bơi nên lập tức nắm chặt mép thuyền, trong lòng còn có chút sợ hãi.

Đúng lúc này Bạch Diệc Phi đột nhiên vươn tay bóp chặt cổ Lục Dương, sau đó nhấc cậu ta lên đẩy người cậu ta ra khỏi thuyền, lơ lửng trên mặt biển.

Lục Dương sợ tới mức tái mặt, làm gì còn có khí thế vừa rồi, chỉ có thể kêu to: "Chị, mau tới cứu em, người này không chỉ hại chết bố mẹ, bây giờ còn muốn giết em!"

Lục Miêu Miêu có chút sốt ruột, muốn ngăn cản Bạch Diệc Phi.

Sắc mặt Bạch Diệc Phi âm u quát Lục Dương một tiếng: "Câm miệng cho tôi!"

Tiếng gầm này khiến cả Lục Miêu Miêu và Lại Kha đều sợ hãi.

Hơn nữa Lại Kha nhìn thấy dường như đôi mắt của Bạch Diệc Phi lại sắp đỏ lên, nên trong lòng càng sợ hãi hơn.

Bạch Diệc Phi nhìn chằm chằm Lục Dương, sau đó nghiêm nghị nói: "Chết tiệt, đến bây giờ còn không biết hối cải!"

"Cậu có biết rằng tất cả có thể sẽ chết vì cậu không?"

"Tôi là kẻ thù của cậu, tôi chết rồi không sao cả, vậy cậu chết rồi thì sao, chị cậu chết rồi thì sao?"

"Còn mặt mũi nói mình mười lăm tuổi, mười lăm tuổi cũng phải hiểu chuyện rồi, hơn nữa cậu còn là một thằng đàn ông, làm sai không biết ngẫm lại mà còn trốn tránh trách nhiệm, cậu không xứng làm đàn ông!"

"Còn nữa, tôi nói cho cậu biết, chuyện bố mẹ cậu chết là vì tôi, cậu coi tôi là kẻ thù, tôi không giải thích rõ với cậu không có nghĩa tôi chính là kẻ thù của cậu, cũng không có nghĩa chuyện đó là đương nhiên, bởi vì tôi chỉ muốn cho chị em cậu một mục tiêu để sống tiếp mà thôi".

"Cậu nhớ kỹ cho tôi, nể mặt bố mẹ cậu tôi mới có thể chịu đựng chị em cậu, nhưng sức chịu đựng của tôi có hạn!"

"Trước đây hai người giúp ông ta lừa tôi lên thuyền thì tôi đã cho 2 người nhìn thấy rõ con người của ông ta, kết quả cậu lại ngu tới mức vẫn đi tìm ông ta!"

"Đừng nói là Lại Kha, bây giờ tôi cũng muốn giết chết cậu!"

Lần này Bạch Diệc Phi thực sự rất tức giận.

Không hiểu chuyện một hai lần thì có thể bỏ qua, nhưng anh tuyệt đối không chịu đựng được việc không hiểu chuyện mãi!

Hơn nữa Lục Dương không hiểu chuyện như vậy thật sự là ngu ngốc quá rồi.

Còn Lục Miêu Miêu và Lục Dương thì bị sốc bởi từng tiếng gầm của Bạch Diệc Phi.

Lục Dương sợ hãi đến nỗi sắc mặt tái nhợt.

Còn Lại Kha thấy lập trường của Bạch Diệc Phi ở bên mình, thì đột nhiên nở nụ cười: "Nói..."

"Im miệng!"

Kết quả hẳn ta chưa kịp nói xong thì Bạch Diệc Phi cũng quay đầu mắng một câu: "Bây giờ trong tình huống này anh còn có tâm tư cười được hả?"

Lại Kha lúng túng lùi lại, không nói gì nữa.

Không phải Bạch Diệc Phi muốn ném Lục Dương xuống biển thật, chỉ là anh muốn hù dọa cậu ta một lát mà thôi, cho nên sau khi nói xong thì ném cậu ta vào trên thuyền.

Trong một lúc, không ai lên tiếng.

Đợi lại một lúc thì Bạch Diệc Phi mới nhẹ giọng nói: "Bố cậu đã từng cầu xin tôi đưa chị gái cậu rời khỏi đảo Lam, sống cuộc sống an ổn, nhưng bố cậu không hề nói cũng phải đưa cậu đi, cho nên tôi giữ mạng cho cậu không phải là nghĩa vụ của tôi, mà là do giao tình của tôi và bố cậu".

"Cậu nhớ kỹ cho tôi, đừng tưởng rằng tôi sẽ giữ tính mạng cho cậu thì cậu có thể không kiêng nể gì cả".

"Vượt quá sức chịu đựng của tôi thì tôi sẽ không mềm lòng như vậy đâu!"

Bây giờ không chỉ sắc mặt Lục Dương tái nhợt, mà trên môi cũng không có chút màu máu nào.

Thiếu niên mười lăm tuổi đang trong thời kỳ nổi loạn, tất cả suy nghĩ của cậu ta đều xoay quanh bản thân, và cậu ta không chịu nghe lời khuyên gì cả.

Nhưng bây giờ đã liên quan đến sự sống chết của mình, cũng như sự sống chết của chị gái, nên cậu ta không dám phản bác nữa, bởi vì cuối cùng cậu ta đã nhận ra lần này mình thật sự đã làm sai.

Con thuyền lại im lặng một lần nữa.

Sau đó Bạch Diệc Phi sử dụng điện thoại của Lại Kha gọi cho Trường Tiểu và nói cho anh ta biết vị trí gần đúng của anh, sau đó bọn họ chỉ có thể chờ đợi cứu viện.

Về phần họ sẽ phải đối mặt với những gì trong khi chờ cứu viện, thì chỉ có thể cam chịu số phận thôi.

Trong đêm tối giữa biển cả mênh mông, trên chiếc thuyền nhỏ Bạch Diệc Phi rất nhàm chán.

Thế là anh hỏi Lại Kha: "Tại sao mấy người lại lên đảo đá ngầm đó?"

Lại Kha nhún vai nói: "Không phải mấy người rơi xuống biển sao? Chúng tôi đều tưởng rằng anh đã chết, nhưng Đạo Trưởng nói anh vẫn còn sống, sau đó chúng tôi tìm trên biển".

"Tìm rất lâu mà vẫn chưa tìm thấy. Đạo Trưởng mới miễn cưỡng tin rằng anh đã chết, sau đó chúng tôi định trở về".

"Nhưng ai biết được con thuyền đột nhiên bị thứ gì đó đâm vào".

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì hơi nhướn mày, rất có hứng thú hỏi: "Thứ gì?"

Lại Kha lắc đầu, nhưng trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi rất rõ: "Tôi cũng không biết, trước đây chưa từng thấy, thứ đó rất lớn, con lớn nhất cũng gần lớn bằng thuyền của chúng ta".

"Hơn nữa trên đầu những thứ đó còn mọc sừng, thân giống cá nhưng lại có móng vuốt, rất kỳ lạ".

"Chúng tôi chưa từng thấy thứ này bao giờ, nên đành phải nhanh chóng bỏ chạy".

"Sau đó thì anh biết rồi đây".

Nói xong Lại Kha có vẻ hơi lo lắng, hắn ta nhìn chung quanh nói: "Có khi nào chúng ta đụng phải thứ đó không vậy? Chiếc thuyền này nhỏ như vậy, nếu như gặp phải thì sợ rằng sẽ bị nuốt ngay lập tức".

Vừa dứt lời thì Lục Miêu Miêu và Lục Dương đã bị dọa sợ, vẻ mặt căng thẳng liếc nhìn xung quanh.

Còn Bạch Diệc Phi thì không có phản ứng gì, chỉ nói: "Đừng hù dọa mình, nếu những thuyền viên đó cũng chưa từng nhìn thấy thì chắc chắn là không thường gặp, có thể gặp phải có lẽ là do tình cờ gặp chúng đi ngang qua".

Lại Kha nghe vậy thì gật đầu, dường như đã được an ủi: "Hy vọng vậy".

Mặc dù mặt biển đen kịt, nhưng họ rất may mắn không gặp phải bất cứ thứ gì.

Trời vừa sáng thì lập tức đổ mưa, mấy người họ bị dầm ướt như gà nhúng nước.

Lục Miêu Miêu vừa hạ sốt, bây giờ trời lại đổ mưa, Bạch Diệc Phi lo lắng cô ta sẽ phát sốt lần nữa nên trùm quần áo lên đầu cô ta để cô ta không bị ướt.

Hành động của Bạch Diệc Phi làm Lục Miêu Miêu rất cảm động, đồng thời cũng có chút ngại ngùng.

Lục Dương rất không vui khi thấy bọn họ như vậy, muốn thay Bạch Diệc Phi bằng quần áo của mình, nhưng lại bị Lại Kha lôi kéo qua đó, hai người họ đã dùng quần áo tự lại che mưa.

Họ không biết mình đang ở đâu hoặc đã lang thang bao lâu.

Cuối cùng khi mưa nhỏ dần, họ nhìn thấy một con thuyền lớn.

Thế nên vài người đều kích động.

Tất cả đều vung vẩy quần áo trên tay và hét lớn.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 826: Nhà họ Triệu

"Đây!"

"Chúng tôi ở đây!"

"Cứu chúng tôi với!"

Tâm trạng khi con người nhìn thấy hy vọng trong lúc tuyệt vọng, điều này có lẽ chỉ có người từng đích thân trải nghiệm mới biết được.

Những người trên thuyền đã phát hiện ra bọn họ và dần dần lái thuyền qua đó.

Họ lên thuyền an toàn thông qua dây thừng.

Nhưng sau khi lên tàu thì Bạch Diệc Phi lập tức phát giác thấy có gì đó không ổn.

Bởi vì các thành viên trong thuyền đều có vũ khí, dao và súng săn.

Trái tim kích động phần khích của mấy người họ ngay lập tức bị dập tắt.

Lại Kha không chắc chắn hỏi: "Đây không phải là hải tặc đó chứ?"

Bạch Diệc Phi thì nói: "Nếu thật sự là hải tặc thì anh còn sợ chúng sao?"

Lại Kha nghe vậy thì gật đầu, cũng đúng, hắn ta là cao thủ cấp hai, đám hải tặc này hoàn toàn không phải đối thủ của hắn ta.

Lúc này một người đàn ông trung niên có thân hình cao lớn bước ra, phía sau là mười mấy thuyền viên cầm dao.

Người đàn ông trung niên có thái độ rất tốt: "Mấy người có phải thuyền viên gặp nạn trên thuyền Đạo Trường không?"

Bạch Diệc Phi ngạc nhiên, nhưng anh men theo lời ông ta nói: "Đúng vậy, chúng tôi đã bị quái vật tấn công".

Người đàn ông trung niên gật đầu nói: "Trên thuyền có quần áo sạch sẽ, mọi người có thể đi thay trước, đồng thời tôi cũng cho người đi chuẩn bị canh cá, sau khi thay quần áo xong thì có thể tới ăn chút gì đó".

Nhóm người Bạch Diệc Phi vội vàng cảm ơn.

Người đàn ông trung niên tốt bụng cười nói: "Đừng khách sáo như vậy, đều là người một nhà, ông chủ Triệu nhà chúng tôi là anh em với Đạo Trường".

"Ông chủ Triệu?", Bạch Diệc Phi khẽ nhíu mày: "Là nhà họ Triệu ở khu số 3 sao?". Được copy tại || T R U M t r u y e n .CO M ||

Người đàn ông trung niên vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, Đạo Trường đã từng nói về ông chủ Triệu chúng tôi với mọi người sao?"

Bạch Diệc Phi rất kinh ngạc.

Ông chủ Triệu mà ông ta nói đến có lẽ chính là bố của Triệu Thiên, người nắm quyền ở khu số 3.

Lúc đầu anh đã giết chết Triệu Thiên trước mặt rất nhiều người.

Người đàn ông trung niên cười hỏi: "Xin hỏi mọi người, bây giờ nhóm Đạo Trường đang ở đâu? Có phải mọi người lạc nhau rồi không?"

Nghe thấy lời này Bạch Diệc Phi đang do dự không biết mở miệng kiểu gì, thì Lại Kha lên tiếng trước, cũng thờ dài một hơi đầy bi thương: "Chủ tịch, ông ấy..."

Còn chưa nói xong thì mắt Lại Kha hơi đỏ, dường như giọng nói còn có chút nghẹn ngào.

Bạch Diệc Phi sững sờ tại chỗ, diễn xuất này của Lại Kha phải nói y như thật vậy.

Bạch Diệc Phi khó hiểu, với diễn xuất này còn luyện võ làm gì nữa chứ? Làm diễn viên không tốt sao? Ảnh Đế Oscar đang chờ hấn ta đấy!

Người đàn ông trung niên đó nghe thấy vậy, rồi nhìn ánh mắt của Lại Kha thì vẻ mặt thay đổi rất nhiều: "Lẽ nào Đạo Trường, ông ấy đã...đã..."

"Haizz ...", Lại Kha nặng nề thở dài, quay đầu không nói gì nữa.

Thấy vậy thì người đàn ông trung niên đó càng chắc chắn hơn, nhưng cũng vô cùng sốc: "Sao có thể chứ? Tôi hôm qua Đạo Trường còn gửi tin nhắn cầu cứu đến ông chủ Triệu mà!"

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì nói: "Sau khi gửi xong thì chết rồi".

"Chết như thế nào?", người đàn ông trung niên vội vàng hỏi.

Lại Kha thấy vậy thì sợ Bạch Diệc Phi nói lộ ra, nên lập tức nói trước: "Bị quái vật trên biển..."

Người đàn ông trung niên rất kinh ngạc hỏi: "Không phải Đạo Trường nói đã tránh được quái vật đó rồi, hiện tại bọn họ đang ở trên một hòn đảo nhỏ sao?"

Vẻ mặt của Lại Kha vẫn như cũ, đáp rất tự nhiên: "Ông hoàn toàn không biết khủng khiếp đến nhường nào, hòn đảo nhỏ đó vậy mà lại là sào huyệt của quái vật!"

"Cái gì?", người đàn ông trung niên trợn to hai mắt, hiển nhiên là bị sốc, cuối cùng chỉ có thể bất lực thở dài.

Người đàn ông trung niên nhẹ giọng nói: "Mọi người đi nghỉ ngơi trước đi."

Sau khi nói xong thì ra lệnh cho người phía dưới đi phục vụ họ, còn mình thì rời khỏi boong.

Vào đến trong khoang thuyền, Lại Kha thấy khắp nơi không có người nên mới thở phào nhẹ nhõm nói: "Trời ạ, cuối cùng cũng thoát được ải rồi".

Còn Bạch Diệc Phi thì sâu xa liếc nhìn hắn ta: "Anh thật lòng đầu quân cho tôi sao? Sao tôi lại cảm thấy anh có gì đó không đúng?"

Nghe vậy thì Lại Kha lập tức nóng lòng, vội vàng thề nói: "Sếp Bạch, đừng mà, tôi thật lòng thật đó!"

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì lắc đầu một cái, sau đó nói: "Được rồi, tôi đùa thôi, vẫn nên nhanh chóng chuẩn bị đi".

"Chuẩn bị cái gì?", Lại Kha sững sốt một hồi, khó hiểu hỏi.

Bạch Diệc Phi thở dài nói: "Xem ra anh chỉ tập trung biểu diễn mà không động não".

Lại Kha: "..."

Đây là thuyền của nhà họ Triệu ở khu số 3, bọn họ đến cứu viện sau khi nhận được lời cầu cứu của Đạo Trưởng, nếu Đạo Trưởng thật sự đã chết thì người đàn ông trung niên vừa rời nhất định sẽ phản ánh ngay với nhà họ Triệu.

Mà ông chủ Triệu của nhà họ Triệu cũng nhất định sẽ gọi điện xác nhận, đến lúc đó không phải lộ tẩy rồi sao?

...

Mười phút sau.

Ở phía bên kia của khoang thuyền có rất nhiều người đã tụ tập.

Người đàn ông trung niên cười lạnh nói: "Vừa rồi đã xác nhận với ông chủ Triệu là Đạo trưởng vẫn còn sống, còn những người này chính là người mà Đạo Trưởng muốn bắt".

"Chúng ta nhân cơ hội bắt lấy bọn họ, đợi sau khi cứu được Đạo Trưởng thì chúng ta lập công lớn rồi".

Câu này vừa được nói ra thì đã có người gật đầu hùa theo.

"Nói đúng lắm, đã lập công trước mặt Đạo Trưởng, còn tặng thể diện cho nhà họ Triệu chúng ta, đến lúc đó trở về thì ông chủ nhất định sẽ trọng thưởng!"

"Đúng vậy đúng vậy!"

"Áy, không phải bọn họ có một con nhóc sao? Trông cũng không tệ, đến lúc đó chúng ta có thể..."

"He he ..."

Mọi người càng nói càng hưng phấn.

Người đàn ông trung niên cũng rất đặc ý cười nói: "Lát nữa mọi người hành động theo ánh mắt tôi".

Ông ta là đại ca ở đây, hiện tại ông ta đang tưởng tượng tới cảnh sau khi bắt được mấy người bọn họ.

Sau đó Đạo Trưởng lợi dụng liên minh doanh nghiệp cho nhà họ Triệu nhiều lợi ích hơn, đến lúc đó ông chủ sẽ vui vẻ sẽ ban thưởng cho ông ta.

Ông ta từ lâu đã nhìn trúng một cô vợ nhỏ của ông chủ Triệu, nếu lúc đó yêu cầu như thế thì có lẽ ông chủ sẽ không từ chối ông ta.

Nghĩ đến đây thì người đàn ông trung niên cũng kích động.

...

Sau khi thay quần áo xong thì nhóm người Bạch Diệt Phi được mời đến phòng khách dùng bữa.

Trên bàn ăn bày đầy các loại món ăn ngon, còn có một bát canh cá tươi trước chỗ ngồi của họ.

Hai ngày qua bọn họ ở trên đảo đá ngầm không phải ăn bánh mì thì là ăn quả dại, đã rất lâu không được ăn loại đồ nóng hổi này, thêm vào đó là bọn họ vẫn luôn nhin đói từ tối qua.

Cho nên ngoài Bạch Diệc Phi thì Lại Kha, Lục Dương, và Lục Miêu Miêu đều ăn rất đã.

Bạch Diệc Phi do dự một lát, sau đó vẫn không chống lại được sự cám dỗ của đồ ăn ngon, anh cúi đầu bắt đầu ăn.

Sau hơn mười phút, bốn người đã ăn gần hết.

Lúc này người đàn ông trung niên dẫn theo hơn 20 thuyền viên bước vào, cười hỏi: "Mấy người ăn uống thế nào rồi? Có hài lòng không?"

Lục Dương cười đáp: "Hài lòng, rất hài lòng, những món ăn này thực sự ngon quá luôn".

Người đàn ông trung niên cười híp mắt: "Đương nhiên, bữa ăn cuối cùng trước khi chết, không ngon được sao?"

Nghe thấy vậy thì bọn họ đều kinh ngạc.

Lục Dương cười gượng hai tiếng: "Ông chú à, ông đừng nói đùa nữa".

Người đàn ông trung niên nghe thấy thế thì không nhịn được cười: "Ha ha ha... đùa hả?"

"Tao còn muốn nói có phải bọn mày đang đùa không? Vậy mà dám nói Đạo Trưởng đã chết rồi, thật sự tưởng rằng bọn tao không có đầu óc sao?"

Cả bốn người họ đều không nói gì nữa.

Người đàn ông trung niên xua tay nói: "Bao vây chúng lại cho tao!"

Sau đó hơn 20 thuyền viên vây tròn quanh họ.

Lại Kha thấy thế cười nhạo nói: "Chỉ với đám nhãi nhép này thì ông cho rằng chúng tôi sẽ sợ sao?"

"Đương nhiên là không!", người đàn ông trung niên lạnh giọng nói: "Tao đã xác nhận với Đạo Trưởng, có phản đồ đã gần bốn mươi, là mày

nhi?"

"Có phải mày cho rằng mày là cao thủ cấp hai, còn bọn tao đều là người thường, không đánh lại một chiêu của mày đúng không?"

Xi!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 827: Bị hạ độc

“Không phải sao?”, Lại Kha cười nhạt nói: “Sao? Bọn mày thích chết như vậy hả?”

Người đàn ông trung niên lắc đầu nhẹ giọng nói: "Nếu tao đã dám nói ra thì tất nhiên có chỗ dựa".

“Vậy mày nói đi chứ, bọn mày định làm như nào?”, Lại Kha khá hứng thú nói.

Hắn ta vừa dứt lời thì nghe thấy một tiếng động lớn.

"Bộp!"

Là Lục Dương té xiú ở trên bàn.

Tiếp đó Lục Miêu Miêu cũng ngất xiú và nằm sấp ở trên bàn.

Lại Kha phản ứng lại ngay lập tức: "Mẹ kiếp! Chết tiệt mày hạ độc!"

Hắn ta kích động nên cũng cảm giác được cơ thể có gì đó không ổn, toàn thân không có sức, trước mắt còn hơi lung lay.

Người đàn ông trung niên cười đắc ý: "Đúng vậy, biết rõ không đấu lại được bọn mày nên tất nhiên phải hạ độc rồi, mày nghĩ rằng bọn tao sẽ ngu ngốc như bọn mày sao? Lại dám không tự lượng sức đối đầu với Đạo Trưởng!"

"Nói thật với bọn mày, thuốc này mạnh lắm đấy, đảm bảo bọn mày ngủ ba ngày ba đêm!"

"Đến lúc đó thì đã chết từ lâu rồi!"

Vừa dứt lời thì Bạch Diệc Phi lập tức đứng dậy, nói với giọng điệu vô cùng bất lực: "Có người cứ muốn tìm cái chết, tao cũng hết cách".

Vừa nói ra lời này thì những người có mặt đều sững sờ.

Sau đó người đàn ông trung niên hừ cười: "Thằng nhóc, đến lúc này rồi mà còn cố tỏ vẻ? Cần thiết như thế hả?"

"Bọn tao cũng nhìn thấy mày ăn những thứ này, mày cũng sẽ trúng độc, cho dù mày không trúng độc thì có thể làm gì chứ?"

"Đạo Trưởng nói rồi, trong số bọn mày chỉ có một cao thủ cấp hai, cũng không thèm nhắc tới những người khác, vậy chắc chắn là mày không có thực lực gì, bọn tao nhiều người như vậy còn sợ mày hả?"

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì mới hiểu ra, Đạo Trưởng cố ý che giấu thực lực của anh, để anh trở thành kẻ thù không đội trời chung với nhà họ Triệu của khu số 3.

Hơn nữa đúng là anh cũng đã ăn những thứ này...

Bạch Diệc Phi nhìn những người này, anh hờ hững nói: "Bây giờ bọn mày chịu nghe lời tao lái về phía đảo Lam, thì tao có thể coi như chuyện này không xảy ra".

Dứt lời có một trận cười ồ vang lên.

"Ha ha ha..."

"Nghe giọng điệu này đi, những người không biết còn tưởng rằng tình hình ngược lại đó!"

"Đúng vậy! Không phải bị dọa đến ngu luôn rồi chứ?"

"Khẩu khí đúng là không nhỏ!"

Tuy nhiên vào đúng lúc này.

Tóc của Bạch Diệc Phi bỗng nhiên biến thành màu trắng bạc, hai mắt cũng dần dần đỏ lên.

Nhìn thấy Bạch Diệc Phi thay đổi rõ ràng như vậy thì tiếng cười của những người đó dần dần cứng lại, sau đó kinh ngạc chỉ vào Bạch Diệc Phi, không nói được một câu hoàn chỉnh.

Người đàn ông trung niên trợn to hai mắt, kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi: "Mày! Đây là tình huống gì vậy? Trúng độc cũng không đến nỗi như vậy chứ?"

Những người khác dường như đã hiểu ra, nhưng có người vẫn cảm thấy có điều gì đó không ổn.

"Cái này...không giống trúng độc thì phải?"

Sau đó, sự thật đã cho họ biết đây là tình huống gì.

Bạch Diệc Phi đột nhiên cúi người nôn ra tất cả những thứ vừa rồi.

Tất cả mọi người đều chết lặng.

Bạch Diệc Phi nôn xong thì lấy khăn giấy trên bàn ăn lau miệng, sau đó nhẹ giọng nói: "Tao tên Bạch Diệc Phi".

"Hả?", người đàn ông trung niên hơi dừng lại, sau đó cau mày lại, bởi vì cái tên này hơi quen, như thể đã từng nghe thấy ở đâu.

Bạch Diệc Phi thì nói tiếp: "Tao từng giết một người tên Triệu Thiên".

Anh vừa dứt thì người đàn ông trung niên lập tức trợn to hai mắt, tay chỉ vào Bạch Diệc Phi cũng trở nên run rẩy.

Những người khác cũng bị sốc.

Thảo nào nghe cái tên này quen đến vậy!

Lúc trước đúng là Triệu Thiên bị một người tên là Bạch Diệc Phi giết chết, hơn nữa Bạch Diệc Phi còn giết rất nhiều người nhà họ Triệu, cả hai đồ đệ của Đạo Trưởng nữa.

Đã thế lại còn có thể rời khỏi đảo Lam mà không bị tổn hại gì!

Sắc mặt người đàn ông trung niên cuối cùng cũng đã thay đổi, ông ta cũng nhận ra Bạch Diệc Phi là người cần chú ý và cảnh giác hơn Lại Kha.

Ông ta không nói nhảm nữa, vội xua tay: "Lên hết cho tao! Giết chết hắn!"

Tiếp đó hơn hai mươi người đều xông về phía Bạch Diệc Phi.

Sau khi biết Bạch Diệc Phi là người giết Triệu Thiên, thì chủ yếu bọn họ muốn giết chết Bạch Diệc Phi!

Dù sao họ cũng là người của nhà họ Triệu, giết Bạch Diệc Phi tương đương với việc báo thù cho Triệu Thiên, đến lúc đó công lao của họ cũng sẽ lớn hơn!

Một nhóm người xông tới, Bạch Diệc Phi nhìn chuẩn người đến đầu tiên, rồi dùng tay đâm một phát, đâm trúng cổ tay người đó.

"Bộp!"

Người đó trực tiếp bay ngược ra ngoài, đồng thời còn hét lên.

Sau đó nữa người kia dính thẳng vào trên tường, cả con thuyền lung lay một lát theo, có thể thấy rằng sức mạnh này lớn đến mức nào!

Tiếp đó Bạch Diệc Phi cầm đôi đũa trên bàn lên, sử dụng như vũ khí rồi bắn ra ngoài.

Nhưng vào lúc này Bạch Diệc Phi cảm nhận được nguy hiểm nên lập tức nghiêng đầu sang một bên tránh được.

"Đoàng!"

Một tiếng súng vang lên, viên đạn vừa khéo bay lướt qua tai Bạch Diệc Phi, rồi sau đó bắn trúng vào một người đang xông lên, người đó trực tiếp ngã xuống đất chết.

Trần Ngạo Kiều từng nói thực lực càng mạnh thì càng nhạy cảm với nguy hiểm, vì vậy khi súng nhắm vào anh thì anh đã cảm nhận được.

Vì vậy anh đã tránh né theo phản ứng bản năng.

Sau đó Bạch Diệc Phi quay đầu lại, nhìn chăm chăm người vừa bắn súng với đôi mắt đỏ tươi.

Mà người đó đã chết lặng.

Má nó, vậy mà lại tránh được!

Đây là đạn đó!

Tránh dễ dàng thế sao!

Người đó vô cùng kinh ngạc, sau đó lập tức chuẩn bị bắn phát thứ hai, nhưng do hoảng sợ nên chưa kịp kéo cò thì Bạch Diệc Phi đã lao tới trước mặt hắn ta.

Sau đó anh vươn tay nắm lấy cổ tay người đó và siết mạnh.

Tiếp đó nghe thấy một âm thanh giòn tan vang lên, là tiếng xương gãy.

"A!"

Người đó hét thảm lên, cơ thể vì đau đớn nên trở nên biến dạng.

Bạch Diệc Phi giật lấy khẩu súng trong tay hắn ta rồi ném ra ngoài cửa sổ.

Sau đó anh quay người lại, nhìn về hướng hai người đang cầm súng còn lại.

Hai người đó bị Bạch Diệc Phi dọa sợ mất mật, căn bản không dám bắn súng, thậm chí một người trong số đó còn ném súng ra ngoài cửa sổ để tỏ ra mình vô hại.

Người còn lại thấy vậy cũng ném ra ngoài theo.

Những người khác cũng bị Bạch Diệc Phi làm cho hoảng sợ, không ai dám ho he gì.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì nhìn về phía người đàn ông trung niên, sau đó từng bước đi về phía ông ta.

Người đàn ông trung niên sợ tới mức sắc mặt tái xanh, hai chân cũng mềm nhũn, ông ta nhìn thấy Bạch Diệc Phi bước tới thì trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất, run cầm cập nói: "Đại ca... tha mạng! Đại ca...tha mạng!"

Vừa nói vừa dập đầu.

Những người khác thấy vậy cũng quỳ xuống theo, dập đầu xin tha.

Thấy vậy thì màu tóc của Bạch Diệc Phi đã thay đổi lại, màu mắt cũng trở lại bình thường.

Bạch Diệc Phi đã đoán được rằng bọn họ sẽ hạ độc trong đồ ăn, đồng thời cũng biết bọn họ sẽ không hạ loại độc chết người, dù sao bắt khi sống còn tốt hơn là bắt khi chết!

Còn nguyên nhân anh không nói trước, thậm chí còn thuận theo là vì anh muốn trải nghiệm lại quá trình bản thân ép độc giống như khi ở trong nhà kho của nhà họ Hồng lần nữa.

Lúc đó anh không có lý trí nên không rõ ràng lắm, còn lần này anh hoàn toàn trải nghiệm quá trình ép độc trong tình trạng tỉnh táo.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 828: Chôn thân ngoài biển

Bây giờ anh có thể chắc chắn, chỉ cần không phải là thuốc độc liều nặng thì sẽ không có tác dụng gì với anh.

Bạch Diệc Phi nhìn người đàn ông trung niên rồi lạnh lùng nói: “Bây giờ lập tức quay trở về đảo Lam, nếu không tao sẽ giết hết bọn mày”.

“Đừng giết chúng tôi, chúng tôi đi, chúng tôi đi ngay”, người đàn ông trung niên lập tức trả lời.

Bạch Diệc Phi bình tĩnh nói: “Đi thu xếp mấy phòng cho bạn tao”.

“Vâng vâng”, người đàn ông trung niên cúi đầu đồng ý.

Sau khi người đàn ông trung niên thu xếp xong thì Bạch Diệc Phi cũng tìm một phòng nghỉ ngơi.

Mấy chuyện xảy ra trong hai ngày này thật sự làm anh vô cùng mệt mỏi, anh không biết đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Cũng không biết ngủ bao lâu, lúc anh tỉnh lại nhìn ra ngoài cửa sổ, thì dường như có thể nhìn thấy đất liền.

Bạch Diệc Phi có chút vui sướng: “Nhanh như vậy sao? Quá tốt rồi!”

Nhưng lúc này sắc mặt Bạch Diệc Phi đột nhiên thay đổi.

Bởi vì đất liền phía trước không phải là đảo Lam, mà là đảo san hô trước kia họ từng đi qua.

Bọn họ quay về chỗ cũ.

Từ chỗ cửa sổ anh còn có thể nhìn thấy rất nhiều người đứng trên bãi cát.

“Mẹ kiếp!”

Bây giờ thì Bạch Diệc Phi đã biết bản thân mình bị lừa.

Vì vậy anh vội vàng bật dậy, trực tiếp lao tới buồng lái của con thuyền.

Người đàn ông trung niên sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi phi vào thì biểu cảm trên mặt tràn đầy khinh thường, hoàn toàn không còn vẻ sợ sệt như lúc trước: “Ôi ông chủ Bạch tỉnh rồi à? Ngủ có ngon không?”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn ông ta nói: “Xem ra mày không biết lừa tao thì sẽ có kết cục gì”.

Người đàn ông không thêm đề ý: “Tao nghĩ tao không cần biết”.

Không chỉ ông ta, mà tất cả thuyền viên lúc này cũng không còn sợ hãi Bạch Diệc Phi nữa, thậm chí còn dùng ánh mắt khinh miệt nhìn anh.

Người đàn ông trung niên cười một tiếng: “Ai kêu mày ngu như vậy cơ chứ? Nếu như mày giết bọn tao thì coi như xong, nhưng thật là đáng tiếc, mày còn quá non”.

“Thuyền sắp cập bờ rồi, Đạo Trưởng cũng ở đó, mày vẫn nên suy nghĩ xem lát nữa cầu xin Đạo Trưởng thế nào đi!”

Bạch Diệc Phi nghe vậy vẫn bình tĩnh nói: “Vì vậy chống lưng cho mày hóa ra là Đạo Trưởng”.

Lúc trước người đàn ông trung niên sợ Bạch Diệc Phi sẽ giết bọn chúng, nhưng bọn chúng cũng biết Bạch Diệc Phi đang bị Đạo Trưởng truy sát, đồng nghĩa với việc Bạch Diệc Phi sợ Đạo Trưởng.

Mà bây giờ thuyền sắp vào bờ, thậm chí còn có thể nhìn thấy Đạo Trưởng đang đứng trên bờ, người đàn ông trung niên càng cảm thấy Bạch Diệc Phi nhất định không dám giết bọn chúng, vì vậy biểu hiện càng ngang ngược hơn.

Tuy nhiên bọn chúng đều nghĩ sai hết rồi.

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng: “Mày cho rằng tao sợ Đạo Trường?”

“Lẽ nào không phải sao?”, người đàn ông trung niên chế giễu: “Nếu như không phải, vậy vì sao mày phải chạy trốn? Có bản lĩnh thì đừng đứng đó khoác lác, cứ trực tiếp giết tao xem nào”.

“Thuyền sắp cập bờ, tới lúc đó...”

Đáng tiếc ông ta còn chưa nói xong thì một con dao găm đã đâm vào ngay tim ông ta.

Người đàn ông sùng sỡ trợn tròn hai mắt nhìn Bạch Diệc Phi xuất hiện trước mặt mình: “Mày...mày...dám...”

Bạch Diệc Phi cười nhẹ, nhưng cái cười nhẹ này lại làm người ta ớn lạnh: “Vì sao tao lại không dám? Mày nghĩ tao đang nói đùa à?”

Sau khi nói xong thì anh rút con dao găm ra, người đàn ông trung niên trực tiếp ngã trên mặt đất, chết tươi.

Từ đôi mắt vẫn trừng lớn của ông ta có thể thấy được, sợ rằng đến chết ông ta vẫn không biết rằng Bạch Diệc Phi không hề sợ Đạo Trường.

Những thuyền viên khác trong khoang lái nhìn thấy vậy thì ai nấy đều sửng sốt.

Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn về phía bờ.

Thuyền đã rất gần với bờ biển, có thể nhìn thấy mặt của Đạo Trường rồi.

Đạo Trường với khuôn mặt không cảm xúc, đôi mắt thờ ơ nhìn con thuyền đang từ từ lại gần.

Mà Bạch Diệc Phi lại ghét nhất chính là bộ dạng này của Đạo Trường, giống như thể ông ta vĩnh viễn là thiên hạ vô địch, không có cái gì có thể lọt được vào mắt ông ta vậy.

Bạch Diệc Phi lại quay đầu lại nói với người đang lái thuyền: “Chúng mày tin không, trước khi thuyền cập bến tao có thể giết toàn bộ bọn mày?”

Vừa dứt lời thì đám người lập tức run rẩy không thôi.

Trên thuyền có một thuyền viên khá lớn tuổi, ông ta ngay lập tức hiểu được ý tứ của Bạch Diệc Phi, thế nên lập tức hét lên với người đang lái thuyền: “Mau quay đầu, quay đầu lại ngay”.

Những người khác lúc này cũng hiểu ra, vội vàng điều khiển thuyền quay đầu lại.

Bạch Diệc Phi ra khỏi buồng lái, đi tới boong tàu, đứng chỗ lan can nhìn Đạo Trường, còn cười đắc ý vẫy tay với Đạo Trường: “Tạm biệt, không hẹn ngày gặp lại, ha ha...”

Bạch Diệc Phi bây giờ rất sung sướng, trong lòng cũng vô cùng hả hê.

Đạo Trường thấy sắp được cứu rồi, đã vậy còn biết Bạch Diệc Phi cũng ở trên thuyền nữa nên trong lòng quả thật rất vui.

Nhưng bây giờ thuyền cứ thế quay đầu lại, rõ ràng chỉ còn cách 30m thôi mà, chắc chắn cả đám đều nghệt ra luôn

“Ha ha ha...”, Bạch Diệc Phi không khỏi cười lớn.

Lúc này Lại Kha cũng hết cơn thuốc nên tỉnh lại, hắn ta vừa đi lên boong tàu, sau khi nắm bắt được tình huống hiện tại, vì lấy lòng Bạch Diệc Phi nên cũng cười to theo: “Ha ha ha...”

Nhưng bọn họ rất nhanh không cười nổi nữa.

Chỉ nhìn thấy Đạo Trường ở trên bờ lấy ra một miếng ván bằng gỗ sồi, sau đó ném về phía con thuyền, rồi cả người bay vọt theo.

Đạo Trường đáp lên trên miếng ván, miếng ván rơi trên mặt biển, Đạo Trường dùng chân đạp nhẹ trên mặt biển, theo đó đẩy ông ta về phía con thuyền.

Bạch Diệc Phi và Lại Kha đều tròn tròn hai mắt.

Biểu cảm của hai người dần dần thay đổi, đầu tiên là cười lớn, sau đó nụ cười dần dần đông cứng, cuối cùng là hai mắt mở to, miệng cũng mở lớn.

Đây là cái quỷ gì vậy?

Nhìn Đạo Trưởng cách bọn họ càng ngày càng gần thì Lại Kha hoang mang nói: “Nên...nên...làm gì? Nên làm gì đây?”

Bạch Diệc Phi phản ứng lại, anh lập tức lao vào buồng lái, bắt lấy thuyền viên khá lớn tuổi kia hỏi: “Có thuốc nổ không? Mau nói!”

“Có...có!”, ông ta không biết đột nhiên xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn gật đầu lia lịa, bởi vì nhìn Bạch Diệc Phi lúc này có chút đáng sợ.

Bạch Diệc Phi hét to: “Mau dẫn đường”.

Đây là thuyền đánh cá của nhà họ Triệu, vì vậy trên thuyền chắc chắn có thuốc nổ dùng để đánh cá.

Người kia nhanh chóng đưa Bạch Diệc Phi tới kho chuyên để thuốc nổ.

Họ vừa tiến vào thì thuyền đột nhiên lắc lư nhẹ, Đạo Trưởng đã lên tàu.

Đạo Trưởng lạnh lùng nói “Bây giờ thì trốn có tác dụng gì? Muốn tự mình đi ra hay là đợi tao tìm được mày, không thì mày cũng có thể nhảy xuống biển”.

Sau khi Bạch Diệc Phi nghe thấy như vậy thì không khỏi cười khổ một tiếng, sau đó bước ra nói: “Nhảy xuống biển thì chỉ có đường chết, tôi vẫn còn muốn sống”.

Đạo Trưởng lạnh lùng nói: “Nếu đã thế, vậy tao cho mày hai lựa chọn, một là hợp tác với tao, hai là ngoan ngoãn chịu chết đi”.

“Mặc dù mày đã giết rất nhiều người của tao, còn giết sư đệ của tao, nhưng những cái đó tao có thể không tính toán với mày, chỉ cần mày hợp

tác với tao thì những lời trước kia vẫn có hiệu lực”.

Đạo Trưởng cho rằng Bạch Diệc Phi bây giờ thật sự không còn sự lựa chọn nào khác.

Nhưng mọi việc lại một lần nữa xảy ra ngoài dự liệu của ông ta.

Bạch Diệc Phi nhìn ông ta rồi nói: “Ông chắc hẳn cũng không muốn chết?”

“Có ý gì?”, Đạo Trưởng không khỏi nheo mắt lại.

Bạch Diệc Phi cười lạnh: “Tôi cũng cho ông hai sự lựa chọn, một là chúng ta cùng nhau quay về, hai là cùng nhau chôn xác ở ngoài biển”.

“Tại sao hả?”, Đạo Trưởng cười lạnh: “Mày không thể cá chết lưới rách với tao được đâu”.

Bạch Diệc Phi không có cảm xúc lấy ra thuốc nổ anh vẫn giấu sau lưng: “Tôi không làm được, vậy nó thì sao?”

Ngay khi Đạo Trưởng nhìn thấy thuốc nổ trong tay anh thì con người lập tức co lại.

“Đằng sau còn rất nhiều, chỉ cần tôi cho một mồi lửa, đến lúc đó tất cả đều chôn xác ở ngoài biển”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói.

Khuôn mặt Đạo Trưởng khẽ thay đổi, nhíu mày nói: “Hợp tác thì song phương đều có lợi, có cần làm thành như vậy không?”

“Xin lỗi, tôi không thể không làm vậy được”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng đáp.

Đạo Trưởng trầm mặc không nói gì.

- - - - -

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 829: Tỏ tình thất bại

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì thản nhiên nói: “Tôi vẫn còn một lựa chọn nữa”.

Đạo Trường chau mày nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi tiếp tục nói: “Chúng ta cùng về đảo Lam để đàm phán, ông thấy sao?”

Đạo Trường lắc đầu nói: “Không được”.

Một khi về đến đảo Lam, với thực lực hiện giờ cộng với đám người bên cạnh Bạch Diệc Phi thì Đạo Trường chắc chắn không đấu lại được, huống hồ giờ ông ta chỉ còn lại một mình.

Sau khi trầm ngâm một lát, Bạch Diệc Phi cười nói với Đạo Trường: “Tôi nghĩ là được, hơn nữa ông cũng sẽ đồng ý”.

“Lý do?”, Đạo Trường hỏi.

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Chúng ta cho một cái ước hẹn đi”.

“Chúng ta giữ hòa khí về đến đảo Lam, sau đó nghỉ ngơi một tháng, cuối cùng chọn một nơi để một đấu một”.

“Nếu như ông thắng thì ông có thể giết tôi hoặc có thể ép cung tra khảo để tôi nói ra thứ mà ông muốn biết. Nhưng nếu tôi thắng thì tôi sẽ giết ông”.

Đạo Trường nheo mắt nhìn Bạch Diệc Phi nhưng không đồng ý luôn.

Bạch Diệc Phi cũng không vội, mà bổ sung thêm: “Sau một tháng thì thời gian và địa điểm có thể cho ông chọn. Đến lúc đó ông có thể lan truyền tin để người khác đến giám sát chúng ta, làm đến mức một đấu một thôi. Ông thấy sao?”

Bạch Diệc Phi nói những lời đầy thành ý. Như vậy, mọi người cũng đỡ tốn công, để đầu óc mà nghĩ những cái khác còn hơn. Huống hồ, hiện giờ Đạo Trưởng cũng có uy tín ở những nơi khác, tất nhiên ông ta sẽ không thể hiện mình là người thiếu chữ tín trước mặt những người nắm quyền kia rồi.

Còn Bạch Diệc Phi là người sáng lập ra thành phố Triều Dương nên tất nhiên sẽ nói lời giữ lời.

Vậy thì đến lúc đó, Bạch Diệc Phi chỉ có thể dựa vào bản thân mình thôi.

Thực lực của Đạo Trưởng đã gần cấp một, vượt qua cả Bạch Diệc Phi. Thật ra, đề nghị này của anh lại là điều hay đối với ông ta. Nhưng Đạo Trưởng vẫn chưa đồng ý.

Bạch Diệc Phi cười, nói: “Không phải ông sợ đấy chứ?”

Đạo Trưởng nghe thấy vậy thì không khỏi cười lạnh, nói: “Được”.

Sau đó ông ta trực tiếp nói ra địa điểm là khu khai thác gỗ giữa khu số 3 và khu số 4.

“Không vấn đề”, Bạch Diệc Phi gật đầu nói.

Hai người thống nhất được chuyện này nhưng Bạch Diệc Phi vẫn không ném thuốc nổ trong tay, thậm chí còn không rời nửa bước. Anh vẫn đứng trước cửa của nhà kho.

Bạch Diệc Phi nói tiếp: “Trên đảo vẫn còn người, đưa họ về cùng đi”.

Đạo Trưởng khinh bỉ nói: “Không cần thiết”.

“Không! Cần thiết đấy”, Bạch Diệc Phi nói rất kiên định: “Họ cũng là người, họ có quyền được sống chứ không phải ai cũng như ông. Ông thuộc kiểu, ngoài mình ra thì không ai là quan trọng hết”.

Quan niệm của Đạo Trưởng và Bạch Diệc Phi khác nhau nên ông ta không muốn tranh luận với anh. Ông ta xoay người rời khỏi thuyền, thoát

nhìn như muốn đi tìm chỗ nghỉ.

Đợi đến khi bóng dáng Đạo Trường khuất dần, Lại Kha mới cẩn thận bước lại, sau đó nhỏ giọng nói với Bạch Diệc Phi: “Nhìn dáng vẻ của ông ta hình như vẫn còn yếu, chỉ bằng chúng ta nhân cơ hội...”.

“Không cần”, Bạch Diệc Phi lắc đầu nói: “Kể cả là như vậy thì chưa chắc đã thắng được”.

Lại Kha có chút lo lắng, nói: “Nhưng một tháng sau thì tôi...”.

Nếu một tháng sau thi đấu mà Bạch Diệc Phi chết thì Lại Kha cũng không thoát được, Đạo Trường chắc chắn sẽ tìm hấn ta báo thù.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì thản nhiên nói: “Đến đâu hay đến đấy”.

Thuyền lại quay đầu đi về phía đảo. Sau khi đến bờ, họ bảo những người khác lên thuyền rồi quay về đảo Lam.

Trong thời gian đó, Bạch Diệc Phi đều dùng điện thoại của Lại Kha rồi gọi điện thoại cho Trường Tiểu và nói cho anh ta đến bến tàu đón mình.

Còn Lại Kha thì sốt sắng, rõ ràng hiện giờ có cơ hội tốt như này, kể cả phải trả giá thì cũng an toàn hơn là một tháng sau Đạo Trường đã bình phục hẳn. Vì vậy hấn ta không hiểu, tại sao Bạch Diệc Phi lại muốn một tháng sau đấu đơn với Đạo Trường.

Thật ra Bạch Diệc Phi có mục đích của riêng mình.

Đối với anh mà nói, cục diện hiện giờ có thể không lạc quan lắm. Dù sao thì thực lực của Đạo Trường ai cũng biết rồi, một tháng sau đấu đơn gần như không có cơ hội thắng. Nhưng Bạch Diệc Phi cũng có tính toán của mình.

Ngay từ đầu anh đã muốn lật đổ cả đảo Lam rồi chứ không chỉ khu số 4.

Trước đó anh cũng từng nói, thực lực mạnh nhất chỉ có khu số 2, vì vậy anh định nắm gọn khu số 3 và khu số 4, cuối cùng mới là khu số 2.

Một khi có được khu số 2 thì những khu khác lại đơn giản. Vì vậy, lần đầu đơn đó thật ra chỉ làm bước đệm cho anh ‘thu phục’ khu số 3 mà thôi.

Còn có một điểm nữa là, từ sau khi anh nhìn thấy trắng máu ở biển thì anh có thể khống chế bản thân, có thể tự do vào trạng thái đó.

Và sau khi vào trạng thái đó thì thực lực tiến bộ là một phần, còn một điểm nữa là, ngoài cảm giác đau đớn, những phương diện khác anh cũng rất nhạy cảm. Đặc biệt là ở khả năng lĩnh ngộ, vượt xa tưởng tượng của anh.

Vì vậy anh còn có một dự định nữa là sau khi quay về sẽ đến kho vàng số 3 tìm Tử Y và Tần Hoa để họ tập luyện cho mình.

Thời gian một tháng, chỉ cần nâng cao thực lực lên cấp hai thì Bạch Diệc Phi có thể đấu đơn với Đạo Trưởng rồi.

Thuyền đang quay trở về, Bạch Diệc Phi liền bảo Lại Kha đi nghỉ ngơi. Còn anh vẫn cầm thuốc nổ, ngồi dựa vào cửa nhà kho để đề phòng Đạo Trưởng đột nhiên thay đổi suy nghĩ.

...

Bạch Diệc Phi ngồi dựa vào cửa nhìn ra biển lớn, không biết bao lâu đột nhiên bên cạnh anh xuất hiện bóng dáng một người.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu nhìn thì phát hiện đó là Lục Miêu Miêu.

“Có chuyện gì không?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Lục Miêu Miêu ngồi phía bên kia cửa, sau đó mới do dự nói: “Anh Bạch! Tôi đến xin lỗi anh, cũng xin lỗi thay cho Tiểu Dương”.

Sau khi Bạch Diệc Phi nghe thấy lời này thì bất đắc dĩ thở dài, nói: “Nếu như cậu ta nghĩ không thông suốt thì xin lỗi cũng vô ích. Chuyện này chỉ có cậu ta nghĩ thông suốt mới được”.

“Hơn nữa cô yên tâm, lời tôi nói trước đó, tôi sẽ giữ lời”.

Lục Miêu Miêu cúi đầu, không muốn để Bạch Diệc Phi nhìn thấy khóe mắt đỏ ửng của mình: “Anh Bạch! Xin lỗi, thật ra chuyện này trách tôi mới phải”.

Bởi suy cho cùng thì Lục Viễn muốn Bạch Diệc Phi đưa Lục Miêu Miêu rời khỏi đảo Lam. Nên trong lòng cô ta nghĩ rằng Bạch Diệc Phi không phải kẻ thù của mình.

Nhưng dù sao cô ta vẫn còn trẻ, một cô gái mới lớn vẫn chưa tiếp xúc với thế giới bên ngoài thì căn bản không biết nên làm như thế nào trong trường hợp này.

Lục Tây nói Bạch Diệc Phi là kẻ thù của họ, Lục Dương tuổi còn nhỏ nên xúc nổi dễ nổi cáu nên nói năng tùy tiện và cố chấp cho rằng Bạch Diệc Phi là kẻ thù của mình.

Nhưng trong lòng Lục Miêu Miêu không nghĩ vậy, chỉ có điều cô không dám nói ra. Vì cô ta sợ chị gái và em trai nói mình là kẻ vong ơn, không biết báo thù cho bố mẹ.

Nhưng hiện giờ chị gái cô ta cũng chết rồi, Lục Dương lại không hiểu chuyện nên Lục Miêu Miêu vẫn mơ hồ không biết nên làm như thế nào.

Chỉ có điều, sau chuyện xảy ra trên đảo, cô ta càng hiểu hơn về Bạch Diệc Phi và cũng có chút tình cảm khác thường.

Lục Miêu Miêu ngẩng đầu nhìn Bạch Diệc Phi nói: “Anh Bạch! Tôi thích anh”.

Bạch Diệc Phi ngây người ra, đờ đẫn nhìn Lục Miêu Miêu. Sau đó anh quay đầu nhìn về phía biển, không khỏi cười khổ một tiếng.

Lục Miêu Miêu lại đột nhiên nói: “Anh Bạch! Xin lỗi”.

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu nói: “Tôi kết hôn rồi. Với lại, tôi rất yêu vợ và con sắp ra đời của chúng tôi”.

“Ở đảo Lam, khi một người đàn ông có thực lực và địa vị thì có thể lấy mấy vợ nhưng ở đất liền thì không thể thế được”.

“Pháp luật cũng quy định rất rõ ràng, đó là chế độ một vợ một chồng”.

“Tất nhiên, điều quan trọng nhất là tình yêu của một người sao có thể phân phát cho nhiều người được? Nếu như vậy thì sẽ không công bằng với những người đó, cũng là một sự tổn thương”.

“Từ trước đến nay, mục tiêu của tôi luôn là biến đảo Lam thành như vậy”, sau khi nói xong, Bạch Diệc Phi đột nhiên cười nói: “Cô đã gọi tôi một tiếng anh Bạch, vậy thì cô chính là em gái của tôi rồi. Anh trai sẽ bảo vệ em gái thật tốt”.

Lục Miêu Miêu nhìn anh gật đầu rồi cũng cười, nói: “Thật ra, tôi chỉ đùa thôi”.

Bạch Diệc Phi không nói gì thêm, vì anh cũng biết Lục Miêu Miêu không phải kiểu người hay đùa.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 830: Quái vật biển

Lục Miêu Miêu đứng lên nói: “Tôi đi chuẩn bị chút đồ ăn”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, tỏ ý đã biết.

Lục Miêu Miêu xoay người rời khỏi phòng chứa đồ, nhưng đúng vào lúc cô ta xoay người, nụ cười trên mặt đã không thể duy trì được nữa, chỉ là cô ta vẫn kiên cường nhắc chân bước đi, rời xa khỏi tầm mắt của Bạch Diệc Phi.

Mãi đến khi đi qua ngã rẽ, Lục Miêu Miêu mới dựa cả người vào tường, âm thầm rơi lệ.

Lần đầu tiên biết rung động nhưng lại bị người ta từ chối, hơn nữa cô ta lại đang ở độ tuổi đa sầu đa cảm.

Xong, cô ta còn chưa kịp đa sầu đa cảm được bao lâu, đột nhiên có một tiếng động rất lớn vang lên.

“Đùng!”

Sau đó, cô ta cảm thấy con thuyền bị rung lắc dữ dội, nếu không phải cô ta đang chống người vào vách tường thì đã bị hất cho ngã lăn ra đất rồi.

“Đùng!”

Lại có một tiếng động cực lớn nữa, thuyền lại rung lắc dữ dội thêm lần nữa, lần này thì Lục Miêu Miêu ngã nhào trên đất.

Mà Bạch Diệc Phi ở chỗ cửa phòng chứa đồ, do anh đang ngồi trên mặt đất nên không đến nỗi quá chật vật nhưng cũng chẳng khá khẩm hơn là mấy.

Anh biết đã xảy ra sự cố, nên bám chặt lấy khung cửa đứng dậy.

Mà những người khác trên thuyền đều đang sợ hãi đến hết hồn hết vía, va chỗ nọ đập chỗ kia xông lên trên boong tàu để xem chuyện gì đang xảy ra.

Sau đó, bọn họ liền nhìn thấy cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

Lục Miêu Miêu cũng đã lên đến boong tàu, vừa nhìn rõ tình hình mặt liền tái mét, hai chân run rẩy.

Chỉ thấy giữa không trung đột nhiên xuất hiện một con quái vật biển cực kỳ to lớn đang nhào người lên.

Phần đầu của con quái vật này đã to gần bằng chiếc thuyền của bọn họ, hai con mắt to như hai cái sân bóng rổ.

Nó đang há cái miệng rộng ngoác đỏ lòm lộ ra hàm răng nhọn hoắt, mà khoảng cách giữa đôi mắt còn có một chiếc sừng dài như cây gậy trúc.

“Rào rào!”

Nước biển bị kéo theo đang chảy rào rào lên trên thuyền, lại do động tác của con quái vật biển khiến sóng biển nổi lên cuộn cuộn, làm cho chiếc thuyền rung lắc rất mạnh.

Nhóm thủy thủ sau khi nhìn thấy con quái vật, ánh mắt ngập sự kinh hoàng, la hét không ngừng.

“Là bọn chúng! Chính là loại quái vật này!”

“A! Cứu tôi với, cứu tôi với!”

Ai nấy đều vô cùng sợ hãi, co rúm lại một góc run rẩy.

Lúc này, Đạo Trưởng đi ra, ông ta đạp nhẹ lên mặt sàn boong tàu sau đó bay người về phía con quái vật vừa nhô lên khỏi mặt biển.

Bóng dáng Đạo Trưởng nhỏ bé trước mặt con quái vật to khổng lồ, giống như con kiến so với con voi.

Đạo Trưởng đáp người xuống mũi của con quái vật, sau đó đập một chưởng lên sống mũi của nó.

“Rầm!”

Một tiếng động lớn vang lên, tất cả mọi người dường như đều trông thấy một làn khói bốc lên từ chỗ tay của Đạo Trưởng.

Mọi người có thể dùng mắt thường để trông thấy lực ám kinh, đủ để chứng tỏ khả năng ám kinh của Đạo Trưởng đã mạnh mẽ đến mức nào, nhưng mà xem ra có vẻ như ông ta đã dùng hết sức lực của bản thân rồi.

“Grào!”

Con quái vật biến gầm lên một tiếng sau đó cả người đổ về phía sau, “Bùm” rơi thẳng vào trong nước biển.

Mà Đạo Trưởng do bị phản lực khi ra đòn với quái vật nên cả người bật về phía sau đáp xuống mặt sàn tàu.

Đạo Trưởng mặc bộ đồ đạo sĩ, hiên ngang lẫm liệt đứng trên boong tàu, trông rất có dáng vẻ của một ẩn sĩ giang hồ.

Trông thấy cảnh này, trong một khắc tất cả mọi người đều ngẩn ra, bọn họ đều tưởng mình đang được nhìn thấy một vị tiên ông đạo mạo.

Lại nghĩ, lúc này Đạo Trưởng mới đánh một chưởng đã có thể đẩy lùi con quái vật biển, có thể thấy sức mạnh này ở cấp độ nào.

Cho nên bây giờ mọi người đã bị khuất phục trước Đạo Trưởng, giờ khắc này chẳng còn ai đi quan tâm đến thù oán và những bất mãn lúc trước nữa, ai nấy đều đang hân hoan hò hét.

“Giỏi quá đi mất!”

“Đạo Trưởng giỏi quá!”

“Oách quá!”

Đạo Trường trong mắt bọn họ lúc này giống như một vị anh hùng.

Nhưng loại quái vật này có tổng cộng ba con, Đạo Trường đã dốc hết sức mạnh ám kinh của mình ra mới đánh bại được một con.

Khi con thứ hai chuẩn bị áp sát bọn họ, Đạo Trường liền quay người hét lên với đám thủy thủ: “Ngậy ra làm cái gì? Mau rời khỏi đây!”

Mọi người lúc này mới hoàn hồn lại, chạy về phía bánh lái của con thuyền.

Mà đúng vào lúc này, một con quái vật biển khác từ dưới biển nhào lên, lao thẳng về phía chiếc thuyền của bọn họ.

Con quái vật biển này hẳn là đã bị Đạo Trường chọc tức, cho nên lúc xông về phía bên này liền há ngoác cái miệng to đỏ lòm ra như muốn nuốt cả chiếc thuyền của bọn họ vào trong họng.

Nhìn thấy cảnh này, trên mặt mọi người không khỏi đều lộ ra biểu cảm kinh hoàng.

Lại Kha càng lo lắng nói: “Đạo Trường, mau ra tay cứu giúp chúng tôi đi!”

Đạo Trường dùng ánh mắt lạnh băng liếc hẳn: “Anh cho là ám kinh của tôi dùng không biết hết à?”

Nghe thấy câu trả lời này, Lại Kha sững sốt ngây ra một lúc, ngay sau đó trên mặt lại có thêm biểu cảm tuyệt vọng.

Một khi con tàu của họ bị lật, hoặc là bị quái vật biển cắn nát thì cho dù đám quái vật biển này không ăn thịt bọn họ, bọn họ cũng không thể sống nổi trên đại dương mênh mông này.

Mà đúng lúc này.

Một bóng người bay vọt ra từ trong khoang thuyền, tiếp theo đó mọi người liền nhìn thấy một người đạp chân lên mặt sàn boong tàu, “rầm” một

tiếng rất to, trên mặt sàn bị người nọ dẫm nát thành một cái lỗ.

Sau đó, người nọ nhào người lên xông về phía trước, cánh tay tung mạnh ra, đầu mũi chân của anh dẫm lên một cái răng nào đó của con quái vật biển, tiếp đó lại bay trở về boong tàu.

Người nọ đáp xuống mặt sàn boong tàu, quỳ một chân xuống sàn, hai mắt đỏ ngầu dán chặt lên người con quái vật biển.

Mọi người nhìn thấy cảnh này thì không khỏi bật thốt lên kinh hãi, cũng đồng thời nhen nhóm một tia hy vọng, nhưng mà sau đó thì không có điều gì xảy ra nữa, mọi người đều nghệt mặt ra.

Đây là làm gì?

Nhìn thì có vẻ như rất là oách, bay ra vung tay vài cái rồi lại bay về, con quái vật biển kia dường như không hề bị trúng đòn công kích.

Cho nên, là ra đây để làm màu thôi à?

Người bị mọi người cho rằng chỉ xuất hiện làm bộ làm tịch chính là Bạch Diệc Phi.

Lục Miêu Miêu thấy Bạch Diệc Phi như vậy, lại cảm thấy có chút mất mặt.

Trong thời điểm quan trọng thế này, sao lại chỉ quan tâm đến việc ra vẻ thế chứ?

Nhưng một giây tiếp theo, mọi người đều sửng sốt.

Chỉ thấy ánh đỏ trong đôi mắt của Bạch Diệc Phi loé lên, sau đó liền nghe thấy một tiếng “Rầm”.

Tiếp nữa, con quái vật biển trên biển đột nhiên như phát điên, lắc trái lắc phải, đồng thời có một dòng máu phun ra từ chỗ giữa mũi và miệng của con quái vật biển.

“Bùm!”

Con quái vật ngã vật xuống mặt biển, máu tươi lan ra nhuộm đỏ cả một vùng nước.

Cái này... là sao?

Không phải làm màu, mà là oách thực sự luôn!

So với Đạo Trường lúc nãy thì còn oách hơn nhiều.

Chỉ tiện tay vung lên vài cái mà con quái vật biển kia đã máu me be bét, ngã vật xuống chết rồi.

Đám người này không nhìn rõ, nhưng mà Đạo Trường và Lại Kha lại nhìn rất rõ ràng, lúc mà Bạch Diệc Phi vung tay lên là để ném ngòi thuốc nổ đang cháy vào miệng con quái vật biển.

Ba con quái vật biển, một con đã bị đánh ngã, một con bị nổ chết, còn một con cuối cùng đang nhắm vào bọn họ.

Trước khi mọi người kịp phản ứng lại, con quái vật biển kia đã “rào rào” nhảy lên khỏi mặt biển, gầm gào về phía bọn họ: “Grào!”

“Aaa!”

Đám đông sợ hãi đến mức la hét ầm ĩ.

Đúng vào lúc mà bọn họ cho rằng con quái vật kia sẽ trả thù bọn họ, thì sau khi gào lên xong nó bèn xoay người bơi về phía con quái vật đã bị nổ chết kia.

Con ban nãy bị Đạo Trường đánh cũng bơi về phía con quái vật đã chết.

Mọi người đều sững sờ.

Mà khoảnh khắc tiếp theo mới khiến mọi người kinh hãi đến mức ngây dại, đồng thời, cũng cảm thấy vô cùng buồn nôn.

Bởi vì, sau khi hai con kia bơi đến chỗ con quái vật đã chết, chúng liền há ngoác cái miệng đỏ lòm ra cắn xé ăn thịt đồng loại của mình.

Tiếp sau đó, máu thịt văng tung toé.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 831: Chỉ có một chữ “Chết”

Mọi người bất giác nuốt một ngụm nước miếng, cảnh tượng này, quả thực quá mức kinh hãi!

Cũng may bọn chúng không tiếp tục đuổi theo bọn họ nữa, con thuyền chạy rất nhanh về phía trước, bỏ xa hai con quái vật kia.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng đồng thời cảnh giác hơn.

Bởi vì bọn họ nghĩ tới Bạch Diệc Phi, anh ấy chỉ mới vung nhẹ tay lên mà đã giết chết được một con quái vật biển, một người mạnh mẽ như vậy, làm sao mà không khiến cho người ta sợ hãi được?

Bạch Diệc Phi đã đứng dậy, nhìn bóng hai con quái vật đang mờ dần ở phía xa.

Thành thật mà nói, lúc mà anh nhìn thấy bọn chúng cũng rất kinh ngạc, rất sợ hãi.

Từ trước đến giờ anh cũng chưa từng nhìn thấy loại quái vật biển nào như vậy, nhưng anh biết, sợ hãi không thể giải quyết được vấn đề.

Nếu như tiếp tục không làm gì, đám quái vật kia sớm muộn cũng sẽ lật thuyền của bọn họ, bất kể là bị nuốt chửng hay là bị chìm xuống dưới đại dương kia thì cũng đều là một chữ “Chết”.

Anh còn chưa muốn chết, cho nên anh bất chấp tất cả mà xông lên.

Ngay cả khi rơi vào trạng thái kia rồi, trong lòng anh vẫn cảm nhận được sự căng thẳng và sợ hãi, cũng may kết quả thế này khiến cho người ta cảm thấy còn rất may mắn.

Lúc này Bạch Diệc Phi mới từ từ hồi phục lại bộ dáng bình thường, mọi việc tạm thời đã được giải quyết, anh muốn trở về căn phòng chứa đồ kia.

Xong, lúc anh đang định rời đi, Đạo Trường vươn tay ra ngăn Bạch Diệc Phi lại.

Bạch Diệc Phi nhìn Đạo Trường chăm chăm, biểu cảm cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Vừa rời tình thế cấp bách, vậy mà anh lại quên cả Đạo Trường.

Anh lúc này lại không ở chỗ phòng chứa đồ, trên tay cũng không còn thuốc nổ nữa, cũng không có người nào có sức uy hiếp đến Đạo Trường cả, như vậy, những điều kiện đã đàm phán trước đó, ông ta cũng có thể nuốt lời.

Bạch Diệc Phi trầm giọng nói: “Tính ra, hẳn là tôi đã cứu ông một mạng, hơn nữa, lúc ông trúng độc, tôi cũng không có giết ông”.

Xong, Đạo Trường chỉ hờ hững nói: “Cậu nhìn bên kia”.

Vừa nói ông ta vừa chỉ tay về phía cái bóng mờ mờ của ba con quái vật biển: “Trước đó còn kết bạn bơi chung với nhau, đến nay lại quay ra ăn thịt cả đồng bạn của mình, đây chính là quy tắc của thế giới này. Khi nó còn sống, vì muốn kiếm được nhiều thức ăn hơn cho nên bọn chúng mới kè vai sát cánh tác chiến, nhưng đến khi nó chết rồi thì bọn chúng quay ngược lại ăn thịt nó”.

“Cái thế giới này, từ trước đến nay vẫn luôn là cá lớn nuốt cá bé”.

“Cho nên, cho dù lúc tôi trúng độc cậu không ra tay giết tôi, lúc này cũng miễn cưỡng coi như đã cứu tôi, nhưng tôi sẽ không cảm kích cậu, bởi vì trong quy tắc này, chỉ có tồn tại, không có cảm kích”.

“Cậu vẫn luôn ngu ngốc như vậy, nhưng mà tôi sẽ không ngu ngốc giống như cậu!”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì rất là phẫn nộ.

Con mẹ nó, không lợi dụng cơ hội giết chết ông ta là do anh ngu sao?

Cứu ông ta một mạng, ngược lại là sai lầm của mình à!

Cái lý lẽ khi gió gì thế này?

“Con mẹ nó, ông có nói tiếng người được không? Ông đây ghét nhất là cái loại người như ông, mồm lúc nào cũng nói lý với lẽ, con mẹ nó, toàn như đánh rắm hết!”, Bạch Diệc Phi bực bội gào lên.

“Tôi không muốn nói quy tắc nọ kia này khác với ông, tôi chỉ biết, ác giả ác báo”.

Đạo Trường nghe xong lời này thì biểu cảm thờ ơ: “Cậu quá ngây thơ rồi! Cậu cho là cậu ban ơn huệ cho người nào đó thì người đó đều sẽ phải trả ơn lại cho cậu sao?”

Bạch Diệc Phi hờ hững đáp: “Trên thực tế thì nên là như vậy”.

Đạo Trường thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia khinh bỉ: “Cho nên mới nói cậu ngu ngốc! Ôn huệ của cậu với nhà họ Lục còn chưa đủ sao? Nhưng bây giờ cậu nhìn lại đi, cậu có được cái gì? Tất cả đều là loại lấy oán báo ơn!”

Bạch Diệc Phi ghen hống, anh chẳng thể nào phản bác.

Mà lúc này, Lục Miêu Miêu vừa đứng lúc đứng ngay phía sau lưng Bạch Diệc Phi cũng nghe thấy câu này, ánh mắt mang đầy sự áy náy nhìn về phía anh.

Lại Kha cũng ở đó nhưng hẳn ta không dám áp sát.

Mà Đạo Trường lại đứng ở ngay cửa ra vào của con thuyền, cho nên đám người này đều phải dừng lại trên boong thuyền, không dám đi vào bên trong, lần lượt nhìn Đạo Trường rồi sang đến Bạch Diệc Phi.

Đạo Trường nói hùng hồn: “Trên thế giới này không hề tồn tại ác giả ác báo, nếu có thì cũng chỉ là con số cực ít ỏi, mà trên thực tế chỉ tồn tại quy tắc cá lớn nuốt cá bé!”

“Cũng vì lẽ đó, tôi mới muốn hợp tác với cậu, để chúng ta trở thành hai người mạnh nhất trên thế giới này, có thể đứng ở vị trí đỉnh chóp của tầng sinh khối này, chẳng lẽ như vậy không tốt sao?”

“Đến lúc đó, cậu muốn làm gì thì có ai quản được cậu, càng không cần sợ có người khác đến trả thù cậu, cũng không cần phải lo lắng đến việc người khác lấy oán báo ơn”.

Bạch Diệc Phi nghe xong, chỉ thờ ơ lắc đầu, nói: “Ông nói không sai, như vậy quả thực có thể thích gì làm nấy, nhưng mà trong mắt tôi, làm như vậy là sai trái”.

Đạo Trường lại nói: “Nếu đã như vậy, thì tới đây đi, mặc dù lúc này đã dùng hết hơn một nửa ám kình, nhưng vẫn dư sức để đối phó với cậu”.

Lúc này, Lại Kha muốn nhân lúc Đạo Trường và Bạch Diệc Phi nói chuyện với nhau, chui vào trong qua cửa sổ bên cạnh để lấy chút thuốc nổ ra, vậy thì bọn họ sẽ không còn phải chịu sự bị động như thế nữa.

Nhưng vẫn bị Đạo Trường phát hiện ra.

Ánh mắt Đạo Trường sắc lạnh, vươn tay ra, quăng ra một vật gì đó.

“Bốp!”

Thứ đó đập thẳng vào ngực của Lại Kha, Lại Kha đột ngột hét toáng lên đau đớn, còn nôn ra một ngụm máu sau đó ngã nhoài trên đất.

Ánh mắt của Lại Kha đầy sự sợ hãi, nhìn chằm chằm Đạo Trường.

Bởi vì thứ bị Đạo Trường ném ra là một mảnh vải nhỏ, nhưng chỉ như vậy thôi cũng đã khiến cho một cao thủ hạng hai như hắn ta bị thương nặng, như vậy có thể thấy được, thực lực của Đạo Trường đáng sợ đến mức nào.

Đạo Trường bây giờ vẫn đang duy trì trạng thái kiểm soát mọi việc trong tay mình, chỉ hờ hững nói: “Người phản bội tôi, chẳng có ai có kết cục tốt!”

Nói xong, Đạo Trưởng quay đầu qua nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Giống như Ngưu Vọng”.

Vừa nghe đến tên Ngưu Vọng, hai mắt của Bạch Diệc Phi lập tức đỏ ngầu, hai nắm tay siết chặt.

Nếu không phải do Đạo Trưởng lợi dụng con trai của Ngưu Vọng để uy hiếp ông ta thì anh và Ngưu Vọng vẫn còn là anh em tốt, Ngưu Vọng cũng sẽ không phản bội anh, cũng sẽ không vì việc này mà chết thảm.

Bạch Diệc Phi không hề trách Ngưu Vọng, đây là lẽ thường tình, dù gì thì đó cũng là con trai duy nhất của ông ta, nếu là anh, anh cũng sẽ làm như vậy.

Nhưng lúc này.

“Rầm” một tiếng.

Tất cả mọi người đều giật mình sửng sốt, Đạo Trưởng và Bạch Diệc Phi cũng không ngoại lệ.

Mặt biển phía bên cạnh con thuyền của bọn họ bỗng nổi lên một cơn sóng lớn, trong không khí cũng tản mát mùi thuốc nổ.

Là thuốc nổ!

Đạo Trưởng kinh hãi, lập tức xoay người.

Bạch Diệc Phi cũng quay đầu nhìn sang.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy phía sau Đạo Trưởng có một người đang đứng, là Lục Dương dáng vẻ gầy yếu, mà lúc này cậu ta đã lấy thuốc nổ buộc hết lên người mình, trong tay còn cầm thêm một bó thuốc nổ, tay còn lại thì cầm một chiếc bật lửa.

Lục Dương nhìn chằm chằm Đạo Trưởng, mặc dù đang khẽ run rẩy nhưng mà ánh mắt lại vô cùng kiên định: “Tôi... số thuốc nổ trên người

tôi... đủ để cho nổ tan chiếc thuyền này... đồng thời cũng sẽ làm nổ hết số thuốc nổ còn lại trên thuyền”.

Sau khi Bạch Diệc Phi và Lục Miêu Miêu nhìn thấy Lục Dương thì đều sửng sốt.

Đến tận lúc này, bọn họ mới nhớ ra, từ lúc con quái vật biển kia xuất hiện đến bây giờ, Lục Dương vẫn chưa rời khỏi khoang thuyền.

Bây giờ xem ra, đúng là ác giả ác báo rồi, chẳng qua là muộn hơn chút thôi, nhưng thời gian thì vừa đúng lúc.

Mặt Đạo Trường lập tức biến sắc.

Vốn dĩ ông ta đã dành được thế chủ động từ trạng thái bị động, cho rằng chiến thắng đã trong tầm tay, nhưng ai mà biết được lại bị một thằng nhóc chạy ra đây phá hoại, ai mà vui cho nổi?

Bạch Diệc Phi sau khi thấy cảnh này, hơi thả lỏng sau đó mới cười nhạt nói: “Bây giờ ông thấy rồi chứ? Đây chính là ác giả ác báo mà tôi nói”.

Đạo trường yên lặng một hồi, sau đó nhìn chằm chằm Lục Dương nói: “Anh ta là kẻ thù của cậu, chẳng lẽ cậu không muốn giết anh ta sao?”

Đôi mắt như vậy với Đạo Trường, Lục Dương vốn rất sợ hãi, nhưng trong mắt cậu ta vẫn giữ nguyên vẻ kiên định: “Đúng! Anh ta là kẻ thù của tôi, nhưng, ông lại là kẻ xấu còn xấu xa hơn cả anh ta!”

Bạch Diệc Phi bước tới trước mặt Lục Dương, lấy bó thuốc nổ trong tay cậu ta ra, nói với Đạo Trường: “Bây giờ thì ngược lại, mà tôi sau này cũng sẽ không tin bất kỳ lời nói nào của ông nữa”.

“Cảnh cáo ông, trước khi chúng tôi lên bờ, nếu mà ông không ngoan ngoãn một chút thì hoặc là tự nhảy xuống biển, nếu không, tôi sẽ giết chết ông luôn.

Khuôn mặt Đạo Trường cực kỳ âm trầm.

Trên mặt đất, Lại Kha nhìn thấy Bạch Diệc Phi đã làm chủ được tình hình nên không giả bộ nữa mà đứng dậy, chạy đến phía sau lưng Bạch Diệc Phi, nói bằng giọng đặc ý với Đạo Trưởng: “Bây giờ chỉ còn lại mình ông thôi, tốt nhất đừng có giở trò, nếu không thì sẽ không biết mình chết thế nào đâu!”

“Còn nữa, tôi đây không phải là phản bội, mà là nhận định thời thế, cải tà quy chánh”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 832: Mau cút đi!

Nghe vậy, sắc mặt Đạo Trưởng càng xấu thêm.

Sau khi Bạch Diệc Phi và những người khác tiến vào kho chứa hàng của con tàu, những người khác trên boong tàu không còn bị uy hiếp nữa cũng nhao nhao vào theo, có người không khỏi thốt nên: “Sao lại nghĩ quẩn vậy chứ?”

“Uổng công vô ích, rách việc!”

...

Đạo Trưởng vẫn mang bộ dạng điềm tĩnh, có vẻ như hoàn toàn không quan tâm đến điều này, thật ra nắm đấm của ông ta được giấu trong áo choàng vẫn đang siết chặt.

Sau đó, cuối cùng cũng không xảy ra chuyện gì.

Chỉ một ngày sau, họ đã quay về đảo Lam.

Khi nhìn thấy đất liền, Đạo Trưởng đứng trên boong tàu nhìn về phía xa, ông ta thấy trên bến tàu có rất nhiều người.

Những người này đều mặc đồng phục màu đen, đứng phía trước là Trần Ngạo Kiêu, Trường Tiểu và Sa Phi Dương

Đúng lúc này, có một giọng nói vang lên phía sau lưng: “Ông có thể cút rồi!”

Không biết Bạch Diệc Phi đã đi tới sau lưng ông ta từ lúc nào, trên tay vẫn còn cầm một bọc thuốc nổ, trong mắt khinh thường nói: “Nếu ông muốn sống thì mau cút đi”.

Đạo Trưởng nhìn Bạch Diệc Phi lúc này, hận không thể giết anh ngay được: “Có tin bây giờ tao sẽ giết mày không?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu nói: “Không tin, giống như ông hiểu tôi thì tôi cũng hiểu rõ về ông, và lại ông rất quý mạng sống của mình, lẽ nào không phải sao?”

Tính cách của Đạo Trường chính là để đạt được mục đích không từ thủ đoạn, trước khi đạt được mục tiêu đó, ông ta luôn thận trọng và không bao giờ chấp nhận rủi ro.

Hơn nữa, một người có thực lực như Đạo Trường thì không sợ gì ngoài cái chết.

Vì vậy, để tồn tại, ông ta có thể chịu đựng bất kỳ sự xúc phạm nào, bất kể phải làm gì, ông ta đều có thể nhịn nhục.

Đạo Trường nhìn chằm chằm vào Bạch Diệc Phi và nói: “Một tháng sau, tao sẽ trả lại gấp mười lần sự sỉ nhục mà hôm nay tao phải chịu đựng”.

Bạch Diệc Phi nhàn nhạt đáp: “Chưa chắc đâu”.

Đạo Trường hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa, trực tiếp nhảy xuống biển.

Đạo Trường là một kẻ thâm sâu khó lường, không coi ai ra gì, bây giờ nhìn dáng vẻ chật vật của ông ta, không biết trong lòng Bạch Diệc Phi vui vẻ biết bao nhiêu.

...

Sau khi thuyền cập bến, một nhóm người xuống thuyền, nhóm người Bạch Diệc Phi ngồi lên chiếc xe tải của Trường Tiểu điều đến, cùng nhau về thành phố Triều Dương.

Tuy nhiên, sau khi về thì tâm trạng của Bạch Diệc Phi lại sa sút.

Bởi vì Lưu Hiểu Anh.

Bạch Diệc Phi đi đến căn phòng của Lưu Hiểu Anh, sau khi vào thì ngồi trong đó rất lâu.

Sắc trời dần tối sầm lại, Trần Ngạo Kiều nhàn nhạt bước vào nói: “Điện thoại của sư phụ!”.

Sau đó anh ta đưa điện thoại cho Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi vươn tay nhận lấy.

Giọng của Tử Y từ trong điện thoại truyền đến: “Bạch Diệc Phi, không cần biết bây giờ cậu có chuyện gì, lập tức quay về kho vàng cho tôi”.

Bạch Diệc Phi sững sốt hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Bên đó có động tĩnh rồi”, Tử Y đáp.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì sững sốt, bởi vì Tử Y nói bên đó, là chỉ thủ đô và thành phố Thiên Bắc.

Theo suy đoán của họ, Lương Vĩ Siêu chỉ là một thủ hạ được phái đến chứ không phải là người đứng sau màn, mà bọn họ đến đảo Lam là để lợi dụng thời gian này xem người đứng sau màn kia rốt cuộc muốn làm gì.

Lần này bọn họ chủ yếu muốn chờ xem, họ và người sau màn bí mật kia ai kiên nhẫn hơn.

Vì vậy, khi nghe thấy tin này, Bạch Diệc Phi lập tức vẫy tay với Trần Ngạo Kiều, Sa Phi Dương, Từ Lăng và Bạch Hổ, sau đó họ cùng lên đường đến kho vàng của đảo Lam.

Còn những người khác thì nghe theo sự sắp xếp của Trường Tiếu.

Một ngày một đêm sau, Bạch Diệc Phi về đến kho vàng.

Trong kho vàng, Bạch Diệc Phi nhìn thấy Tần Hoa và Tử Y thì trong lòng có chút áy náy, đầu tiên là xin lỗi: “Xin lỗi, lần này...”

Nhưng anh chưa kịp nói xong thì Tử Y đã kéo anh vào bên trong, Tần Hoa cũng đi theo sau.

Bạch Diệc Phi sững sốt, đây là lần đầu tiên anh bị Tử Y kéo đi như vậy.

Đợi sau khi vào động rồi, Tử Y nghiêm nghị nói: “Ngồi xuống trước đi, tôi có chuyện muốn nói”.

Bạch Diệc Phi và Tử Y ngồi đối diện nhau.

Tử Y vẫn mặc chiếc áo gió màu be, sau khi ngồi xuống, sắc mặt ngưng trọng: “Gần đây, một cảng ở gần thủ đô có một số lượng lớn tàu đã nhận được đơn hàng”.

“Từ đó có thể thấy rằng, bọn họ có lẽ đã để ý đến đảo Lam rồi”.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Sao sư phụ biết chuyện này”.

“Đương nhiên là có thông tin nội bộ rồi”, Tử Y cười nói, chỉ vào bên cạnh.

Bạch Diệc Phi lập tức hiểu ra, có lẽ là Tần Hoa, vì anh ta thuộc người của chính phủ.

Vậy thì tin tức này cực kỳ chính xác.

Nhưng Bạch Diệc Phi hiện tại còn có một chuyện quan trọng hơn: “Sư phụ, bọn họ còn chưa có động tĩnh cụ thể gì, trước đó có thể giúp con một chuyện không?”

“Việc gì?”, Tử Y hỏi.

Bạch Diệc Phi kiên định nói: “Con muốn trong vòng một tháng trở nên mạnh hơn”.

Tử Y gật đầu nói: “Được, cậu muốn đạt đến cấp độ nào?”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì kích động nói: “Có thể đánh thắng Đạo Trưởng là được rồi”.

Tử Y: “...”

Tử Y vốn nở nụ cười nhưng nghe đến đây thì nụ cười đó lập tức vụt tắt: “Cậu đang đùa với tôi đấy à?”

“Không ạ, sư phụ, sao vậy?”, Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc nói.

Tử Y có chút bất lực nói: “Cậu có biết là mình đang nằm mơ giữa ban ngày không? Đạo Trưởng là thiên tài hiếm có, là đệ tử xuất chúng nhất của Tân Thu”.

“Hắn ta học lâu như vậy, cậu mới học bao lâu? Lại muốn đánh bại hắn, không phải đang nằm mơ thì là gì?”

“Huống hồ, cậu đến đại sư huynh của mình còn chưa đánh lại được, đừng nói đến Đạo Trưởng nữa”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì không vui nói: “Sư phụ, người nói vậy không phải đang hủy hoại uy tín của mình tăng thêm uy lực cho đối phương sao, người xem, nếu người làm cho con mạnh hơn trong thời gian ngắn, có thể đánh bại Đạo Trưởng, vậy chẳng phải người lợi hại hơn Tân Thu sao?”

Nghe vậy Tử Y ngạc nhiên, sau đó trong mắt lóe lên một tia hưng phấn.

Sau đó nữa thì Tử Y đứng dậy đi đi lại lại trong phòng, dường như đang do dự và suy nghĩ.

Bạch Diệc Phi rõ ràng biết rằng, cuộc đời này Tử Y ghét nhất một người, đó là Tân Thu.

Vì vậy cách làm này có thể chứng minh Tử Y mạnh hơn Tân Thu, Tử Y đương nhiên sẽ động lòng.

Bạch Diệc Phi thấy vậy lại nói: “Sư phụ, không thì người xem thực tế hiện tại của con trước đi”.

Tử Y dừng lại, liếc nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lập tức tiến vào trạng thái cuồng hóa, hai mắt đỏ hoe, tóc bạc trắng.

Hơn nữa, khí tức trên người anh so với trước đây còn áp bức hơn, ngay cả người bình thường cũng cảm nhận được.

Tử Y kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cười hi hi nói: “ Sư phụ, xin chỉ giáo ạ”.

Sau khi nói xong, anh chấp hai bàn tay vỗ một cái, lao về phía Tử Y tỉnh.

Tử Y hơi kinh ngạc khi nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó bình tĩnh đưa tay lên vẫy nhẹ.

“Bốp!”

Tay áo của Tử Y vỗ vào hai bàn tay của Bạch Diệc Phi làm nó chệch hướng, đồng thời cũng vươn lòng bàn tay về phía Bạch Diệc Phi, nhưng cô ta không đánh xuống, không thì Bạch Diệc Phi đã chết rồi.

Bạch Diệc Phi tự tin ra chiêu, nhưng bị làn sóng rung động của Tử Y khuất phục, nhất thời cảm thấy thất vọng, sau đó lại biến mình trở về bộ dạng cũ.

“Híc, còn kém xa quá”.

Nhưng mà, Tử Y tròn mắt nhìn anh mà nói: “Cậu có thể tự mình không chế trạng thái cuồng hóa sao?”

Bạch Diệc Phi khẽ gật đầu: “Vâng, thế nên con mới có một chút tự tin, trong thời gian ngắn có thể đánh bại Đạo Trưởng”.

“Sau khi bước vào trạng thái cuồng hóa, con đặc biệt nhạy cảm, có nhận thức rõ ràng về cơ thể và quỹ đạo chuyển động, học gì cũng rất nhanh”.

“Đúng rồi, chiêu vừa rồi của con người không cảm thấy rất quen sao?”

Tử Y sững sờ hồi lâu mới ngạc nhiên nói: “Đương nhiên là quen thuộc rồi, đó là một trong những tuyệt chiêu của Tân Thu, hẳn ta chỉ truyền lại

cho Đạo Trưởng thôi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 833: Chủ tịch cứ căn dặn ạ!

Bạch Diệc Phi gật đầu nói: “Con và Đạo Trường đã đấu với nhau, mặc dù không cùng một cấp bậc, nhưng con có thể nhìn thấy ông ta ra đòn như thế nào”.

“Thật là tuyệt vời!”, Tử Y rất phấn khích.

Hung phấn một hồi lâu, Tử Y vỗ vai Bạch Diệc Phi nói: “Được rồi, tôi đồng ý với cậu, vả lại tôi có thể dạy cậu một chiêu đặc biệt để kiềm chế hắn ta”.

...

Cùng lúc đó, tại tòa nhà của nhà họ Triệu ở khu số 3 đảo Lam.

Trong phòng khách, Đạo Trường đang ngồi trên sô pha, mà người đang cung kính đứng phía sau ông ta là gia chủ nhà họ Triệu, Triệu Hạc.

Vốn dĩ gia chủ nhà họ Triệu là Triệu Quát, nhưng sau khi biết con trai mình bị chém chết thì không lâu sau đó cũng đau buồn mà qua đời, mà Triệu Hạc là em trai của ông ta.

Thời gian Triệu Hạc trở thành gia chủ không dài, thế nên rất tôn trọng liên minh doanh nghiệp và Đạo Trường, căn bản là chỉ đầu đánh đấy.

Đạo Trường nhàn nhạt nói: “Một tháng nữa tôi sẽ có trận đấu với Bạch Diệc Phi, với tính cách của hắn ta, đề ra điều kiện này không có lợi ích gì với hắn, chắc hắn có mục đích khác”.

Triệu Hạc nghe vậy liền nhanh chóng nói: “Xin chủ tịch cứ yên tâm, Bạch Diệc Phi giết chết cháu trai tôi, là kẻ thù của nhà họ Triệu, bất kể là làm gì, ông cứ dặn dò!”

Đạo Trường liếc nhìn Triệu Hạc gầy yếu, trong mắt hiện lên một tia khinh thường, theo ông ta, Triệu Hạc cũng giống như Hồng Phạm, không có

đầu óc.

Tuy nhiên ông ta che giấu rất tốt thái độ khinh thường của mình, thờ ơ nói: “Tôi đoán, mục tiêu tiếp theo của hẳn ta sẽ là khu số 3!”

Tuy nhiên Đạo Trường không chắc chắn lắm, bởi vì ông ta đã nghe qua những chuyện trước đây của Bạch Diệc Phi, ví dụ như chuyện anh giết Tùng Vưu Duy, cả chuyện ông ta tự mình chứng kiến cảnh nhà họ Hồng bị tiêu diệt.

Anh đều dùng những thủ đoạn giống nhau, làm người khác nghĩ rằng mình biết anh sẽ làm gì, kết quả anh lại hoạt động bí mật và làm ngược lại.

Thế nên, Đạo Trường bây giờ có chút không dám khẳng định, Bạch Diệc Phi rốt cuộc muốn giở trò gì.

Đạo Trường trầm giọng nói: “Bất kể hẳn muốn làm gì, nói chung nhất định sẽ tấn công những khu khác, thế nên chúng ta phải tiên hạ thủ vi cường, ra tay trước để chiếm được lợi thế”.

“Trận quyết đấu một tháng sau, mai phục trước bãi khai thác gỗ, mang theo thuốc nổ, nhất định phải phòng bị tốt, không được để hẳn sống sót mà đi ra ngoài”.

“Ngoài ra, đám thủ hạ của ông cũng phải chú ý”.

Triệu Hạc lập tức gật đầu nói: “Chủ tịch cứ yên tâm, nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa, đến lúc đó không cần biết là bao nhiêu người, không một tên nào có thể chạy thoát!”

Đạo Trường gật đầu.

Một lúc sau, Triệu Hạc có chút khó hiểu hỏi: “Nhưng mà chỉ có một tên Bạch Diệc Phi tầm thường ấy, sao chủ tịch lại coi trọng hẳn như vậy?”

Nghe vậy, Đạo Trường không khỏi chế nhạo, quả nhiên giống hệt với Hồng Phạm.

Ngủ đàn!

“Người lần trước khinh thường Bạch Diệc Phi là Hồng Phạm”, Đạo Trường nhân nhặt nói, coi như là nhắc nhở ông ta đừng khinh địch, không thì cuối cùng cũng sẽ chết không kịp ngáp.

Nhưng Triệu Hạc lại cảm thấy mình mạnh hơn Hồng Phạm, cười nói: “Chủ tịch, ông đừng lo lắng, nhà họ Triệu chúng tôi không phải họ Hồng, nhà họ Hồng tự mình không có não, tôi không phải là ông ta”.

Đạo Trường nghe đến đây thì có chút không nói nên lời, đúng là một lũ ngu, có nói gì đi nữa thì vẫn cứ cho là mình đúng.

Đúng lúc này, một người nhà họ Triệu chạy vào báo cáo: “Gia chủ, có hai người bên ngoài muốn gặp ông”.

“Ai?”, Triệu Hạc hỏi.

Tên thuộc hạ lập tức trả lời: “Bọn họ nói là đến để giúp ông”.

Triệu Hạc có chút kì quái, sau đó liếc nhìn Đạo Trường, Đạo Trường gật đầu với ông ta, đứng dậy đi sang căn phòng nhỏ bên cạnh.

Sau đó Triệu Hạc hừ lạnh: “Khẩu khí lớn như vậy à, cho bọn họ vào, tôi muốn xem xem họ có bản lĩnh thế nào”.

Thế rồi một nam một nữ bước vào, người đàn ông đẹp trai còn phụ nữ thì xinh đẹp.

Người đàn ông mặc quần áo bình rộng rãi thoải mái, người phụ nữ mặc áo phông và quần jean gọn gàng.

Sau khi Triệu Hạc nhìn thấy hai người bọn họ, không khỏi nhíu mày, khinh thường nói: “Hai người trẻ tuổi, nói chuyện cũng lớn lối quá đi”.

Người phụ nữ liếc Triệu Hạc một cái, lạnh lùng nói: “Nhà họ Triệu dù gì cũng là người phụ trách khu vực số 3, lại tiếp khách bằng thái độ này sao?”

Đứng phía sau Triệu Hạc là quản gia nhà họ Triệu, nghe vậy không khỏi thốt lên: “Ai cho các người dũng khí nói ra câu này?”

Triệu Hạc không hề quan tâm, ngược lại còn cười nói: “Đi chuẩn bị trà, để cho hai người trẻ tuổi này ngồi xuống trước đã”.

Mặc dù nói như vậy, nhưng biểu hiện và thái độ của ông ta vẫn đầy vẻ khinh thường.

Hai người kia thấy vậy cũng không nói nhiều, ngồi trên ghế sofa, sau đó người phụ nữ nhàn nhạt nói: “Tôi tên là Tùng Lệ Nhã”.

Triệu Hạc gật đầu mà không có phản ứng gì.

Bởi vì theo ông ta, hai người này không có gì đáng sợ cả.

Thay vào đó, Đạo Trường ở căn phòng nhỏ bên cạnh vô cùng kinh ngạc, Tùng Lệ Nhã là người đại diện cho nhà họ Tùng, bây giờ nhà họ Tùng cũng tham gia vào việc này, vậy thì...

Trong phòng khác, Tùng Lệ Nhã thờ ơ nói: “Chúng tôi đến đây là để giúp đỡ!”

“Nhà họ Tùng chúng tôi có thể hỗ trợ về hỏa lực, đồng thời phái cao thủ đi ám sát Bạch Diệc Phi, ngoài ra, trước ngày quyết đấu một ngày, chúng tôi sẽ có một kế hoạch, kế hoạch này sẽ là một đòn nặng nề giáng vào tinh thần của hắn ta”.

Nghe vậy, sắc mặt Triệu Hạc có chút khó coi, nhìn chăm chăm vào Tùng Lệ Nhã hỏi: “Sao cô biết chúng tôi muốn đối phó với Bạch Diệc Phi?”

“Ông cảm thấy hắn ta chỉ đổi khu số 4 thành thành phố Triều Dương thôi sao?”, Tùng Lệ Nhã hỏi ngược lại.

Triệu Hạc không nói gì nữa.

Tùng Lệ Nhã lại nói tiếp: “Nếu tôi không đoán nhầm thì trận quyết đấu giữa hắn ta và Đạo Trường cũng là ngày diễn ra cuộc san bằng khu số 3”.

Triệu Hạc hỏi: “Sao cô biết Bạch Diệc Phi và Đạo Trưởng sẽ quyết chiến?”

Tùng Lệ Nhã không khỏi chế nhạo cười một tiếng: “Tôi đã nói tên của tôi rồi, tôi họ Tùng, đại diện cho nhà họ Tùng, chỉ cần tôi muốn biết, không có gì là không thể”.

“Nhà họ Tùng?”, Triệu Hạc nghe xong thì khinh thường: “Giọng điệu cũng không nhỏ nhẻ, nhà họ Tùng ở đâu thế?”

Tùng Lệ Nhã nhìn ông ta nhàn nhạt nói: “Nhà họ Tùng của tứ đại gia tộc ở thủ đô”.

Triệu Hạc nghe thấy thấy câu này liền trợn to hai mắt, bất giác nuốt nước bọt, lúc này cuối cùng cũng ý thức được thân phận của đối phương.

Sau đó ông ta lập tức đứng dậy, cúi đầu nói: “Đại tiểu thư thứ lỗi, tôi không biết cô lại là người của nhà họ Tùng, tôi...”

Mặc dù đảo Lam thuộc về liên minh doanh nghiệp thủ đô, nhưng nói cho cùng thì hiện tại, bốn gia tộc này vẫn đang tranh giành quyền quản lý của đảo, vì vậy mà các gia tộc đó mới nể mặt liên minh doanh nghiệp.

Nói cách khác, bốn gia tộc lớn cũng có mức độ uy tín nhất định ở đây.

Tùng Lệ Nhã vẻ mặt vô cảm nói: “Ngồi đi, tôi không để ý đâu”.

Triệu Hạc lúc này mới thẳng người, ngồi xuống ghế, lau mồ hôi trên trán, sau đó kêu quản gia: “Còn không mang trà lên à?”

Tùng Lệ Nhã giơ tay nói: “Không cần nữa, tôi chỉ muốn đến thông báo với ông rằng nhà họ Tùng sẽ giúp ông, thế nên ông phải tự mình nắm lấy cơ hội”.

“Để chứng minh những lời tôi nói, trước tiên ông có thể xem chúng tôi sẽ khiến Bạch Diệc Phi chịu một đòn tâm lý nặng nề như thế nào”.

...

Trong kho vàng, Bạch Diệc Phi đang được Tử Y và Tần Hoa huấn luyện đặc biệt.

Kể từ khi Tử Y biết Bạch Diệc Phi khó thể tự do ra vào trạng thái cuồng hóa, cô ta đã rất phấn khích, bởi vì Bạch Diệc Phi trong trạng thái đó có tài năng rất cao, nhận thức cực tốt, thế nên cô ta nóng lòng muốn truyền lại tất cả những tuyệt kỹ của mình cho anh.

Tử Y nói: “Mười ngày tôi dạy cậu một tuyệt kỹ, một tháng sẽ học được 3 chiêu”.

Tuy nhiên, khả năng lĩnh hội của Bạch Diệc Phi vượt quá sự mong đợi của cô ta.

Một tuyệt kỹ chỉ dùng 5 ngày đã học xong.

Trong một tháng này, Bạch Diệc Phi đã học được 6 chiêu tuyệt kỹ khác nhau.

Còn về Tần Hoa, anh ta dạy cho Bạch Diệc Phi kỹ thuật quyền anh đặc biệt.

Phương pháp đánh này có phần giống với đấm bốc, nhưng vẫn có điểm khác biệt.

Bởi vì kung fu của Tần Hoa dùng để thực chiến nên không thể học nhanh, đó là một loại kung fu tích lũy theo thời gian.

Cũng như việc Tần Hoa đã bắt đầu học võ từ năm 5 tuổi vậy.

Bạch Diệc Phi lúc đầu không tin, tập theo phương pháp mà Tần Hoa đã dạy, nhưng khi đấm xong, anh cảm thấy dường như bị vật gì đó chặn lại, không ra hết sức được.

Lúc này anh mới thật sự tin, sau đó cũng chỉ có thể từ từ luyện tập.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, đã là ngày thứ 29, chỉ còn một ngày nữa là đến thời hạn quyết đấu đã hẹn.

Sau khi huấn luyện lâu như vậy, Tử Y và Tần Hoa định cho Bạch Diệc Phi nghỉ ngơi một chút.

Bạch Diệc Phi cũng không phản đối, một tháng này anh đã học được rất nhiều, càng thêm tự tin có thể đánh bại được Đạo Trưởng.

Khi Bạch Diệc Phi chuẩn bị đi nghỉ, Tử Y đột nhiên đi tới gần anh, ôm anh một cái rồi vòng tay qua cổ anh.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 834: Cô ấy buồn lắm phải không?

Bạch Diệc Phi ngây người tại chỗ.

Đây là muốn làm gì?

Lúc anh còn đang nghi hoặc không hiểu thì Tử Y cười mà nói: "Đồ đệ, nếu như ngày mai cậu đánh thắng tên Đạo Trưởng, có thể đồng ý với tôi một việc không?"

"Chuyện...chuyện gì?", Bạch Diệc Phi thoáng ngần người: "Sur phụ, có việc gì người cứ nói đi".

Tử Y cười ha ha đáp: "Lúc cậu đánh thắng Đạo Trưởng, hãy lớn tiếng kêu lên, tôi là đồ đệ của Tử Y, thế nào?"

Bạch Diệc Phi: "..."

"Chỉ như vậy thôi sao?"

"Đúng vậy, chỉ có vậy thôi!"

Bạch Diệc Phi không biết phải nói thế nào: "Sur phụ, người không nghĩ la lên như thế rất ngu ngốc sao?"

"Ngu ngốc chỗ nào, rõ ràng là rất ngầu mà!"

Bạch Diệc Phi bỗng nhiên có chút đau đầu, sau đó tưởng tượng đến cảnh tượng ấy, bản thân cũng không nhịn được mà bật cười!

Lúc này, điện thoại của Tần Hoa vang lên.

Sau khi Tần Hoa nghe điện thì ngần người trong giây lát, sau đó đưa cho Bạch Diệc Phi: "Tìm cậu đó".

Bạch Diệc Phi nhận điện thoại, mới phát hiện là Lý Tuyết gọi video tới.

Anh đã lâu không gặp Lý Tuyết, tâm trạng có chút kích động, mới mở video.

Tử Y thấy vậy, thả lỏng Bạch Diệc Phi để anh một mình.

Bạch Diệc Phi nhìn người mà anh vẫn nhớ tới bấy lâu nay xuất hiện trong video, nhưng, tại sao sắc mặt Lý Tuyết dường như tiêu tụy?

Bạch Diệc Phi còn chưa lên tiếng, Lý Tuyết đã mở lời trước: “Cô ấy rất buồn phải không?”

Sắc mặt Lý Tuyết mặc dù hốc hác, nhưng vẫn có phần tròn trịa hơn trước.

“Cô ấy có phải là rất buồn không?”, Lý Tuyết lại hỏi một lần nữa.

Bạch Diệc Phi có chút mù mờ: “Vợ à, em đang nói ai vậy?”

Lý Tuyết thấy Bạch Diệc Phi không có lời nào để nói, nhưng ánh mắt nhìn anh toát ra chút buồn khổ, hơn nữa dường như còn lộ ra ý tứ khác.

Lý Tuyết như vậy khiến Bạch Diệc Phi có chút khủng hoảng: “Vợ à, em làm sao vậy?”

Song Lý Tuyết nhẹ giọng nói: “Anh có biết Hiểu Anh sảy thai rồi không?”

Bạch Diệc Phi ngẩn ra: “Cô ta không phải là đã...”

Không phải là đã chết rồi sao?

Bạch Diệc Phi không dám nói, bởi anh không chắc chắn, cũng không muốn loại kết quả này.

Lý Tuyết ở đầu video bên kia bình đạm nói: “Đứa bé là của anh”.

Bạch Diệc Phi mông lung.

Lý Tuyết mỉm cười nói: “Không sao, em có thể hiểu được”.

Nụ cười của Lý Tuyết thật đẹp, nhưng lại rất bi thương.

Bạch Diệc Phi cả người ngẩn ra, chuyện này sao có thể?

Lý Tuyết nói cô ấy có thể hiểu, là hiểu cái gì?

Hiểu chuyện anh một mình ở trên đảo Lam, không chịu được mà đi tìm người khác sao?

Không, không phải như vậy!

Bạch Diệc Phi không khỏi lắc đầu, có chút hụt hẫng, không biết nên giải thích như thế nào: “Không, không phải vậy, anh không phải là loại người đó, vợ à, có phải em nghe nhầm rồi không?”

Lý Tuyết vẫn cười, nhưng nước mắt từ khóe mắt chảy xuống: “Em không muốn mình ích kỉ như vậy”.

“Không phải như vậy, vợ ơi, em nhất định là hiểu lầm rồi”, Bạch Diệc Phi vội vã nói: “Anh không có...”

Đột nhiên, anh nhớ tới trước lúc Lưu Hiểu Anh rời đi đã không nói lời nào, còn có bầu không khí quái dị giữa bọn họ, làm cho Bạch Diệc Phi đột nhiên không nói được gì nữa.

Lẽ nào buổi tối hôm đó thật sự phát sinh chuyện gì sao?

Lý Tuyết dường như muốn nói gì đó, nhưng cửa phòng đột nhiên bị người khác mở ra.

Sau đó Bạch Diệc Phi nhìn thấy Ngô Quế Hương xông vào phòng, cướp lấy điện thoại và hét lên: “Bạch Diệc Phi, đồ khốn nạn này!”

Ngô Quế Hương bởi vì cảm thấy tội lỗi nên luôn đối xử với Bạch Diệc Phi rất cẩn thận, lần này không do dự mà hét lên với anh, đủ hiểu bà đã thất vọng với Bạch Diệc Phi dường nào.

Bạch Diệc Phi sững sờ.

Video đã bị tắt đi.

Thủ đô, tại nhà họ Bạch, trong căn phòng của Lý Tuyết, cô cúi đầu nhỏ giọng khóc.

Ngô Quế Hương thấy vậy thì rất đau lòng, nhẹ nhàng vỗ vai cô và nói: “Con đừng buồn nữa, đợi thằng nhóc ấy về mẹ sẽ giúp con đánh cho nó một trận!”

“Vâng...”, Lý Tuyết nghe vậy thì không kìm được mà nhào vào lòng Ngô Quế Hương khóc lớn.

Ngô Quế Hương vẫn vô nhẹ vào lưng Lý Tuyết, hai mắt đỏ hoe, nhưng vẫn an ủi cô: “Con là một đứa bé ngoan, đừng khóc nữa, bây giờ con đang có thai, như vậy không tốt cho sức khỏe, con yên tâm, mẹ nhất định sẽ làm chủ cho con”.

Lý Tuyết vừa khóc vừa nói: “Mẹ, thật ra con sớm đã biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, con có thể hiểu được, nhưng trong lòng con vẫn thấy rất buồn...”

Ngô Quế Hương không kìm được nước mắt khi nghe những lời này, cùng là phụ nữ, sao có thể không hiểu tâm trạng của cô chứ?

...

Trong kho vàng, Bạch Diệc Phi vẫn ngây ngốc đứng tại chỗ.

Anh thế nào cũng không hiểu được.

Lưu Hiểu Anh không phải chết rồi sao? Tại sao Lý Tuyết lại chắc chắn rằng cô ta đang mang thai đứa con của anh?

Nghĩ lại thì bộ dạng vừa rồi của Lý Tuyết, cô ấy chắc chắn đang rất đau lòng.

Trái tim Bạch Diệc Phi như đông cứng lại.

Nhưng anh cũng không thể nhớ được đêm đó rốt cuộc đã làm những gì, bây giờ thứ duy nhất có thể nhớ đó là Lưu Hiểu Anh đã ở trước mặt anh.

Bạch Diệc Phi bây giờ rất bối rối.

Lúc này, Tần Hoa đột nhiên lên tiếng: “Việc này có chút không đúng”.

Bạch Diệc Phi trầm mặc không nói gì.

Tần Hoa trầm giọng nói: “Cậu nghĩ kĩ lại xem, Tuyết Nhi sao có thể biết được chuyện này? Là ai đã nói với cô ấy, đến cậu còn không biết, cô ấy làm thế nào mà biết được?”

Bạch Diệc Phi giương mắt nhìn Tần Hoa, dường như có chút phản ứng, lại dường như không có phản ứng gì.

Tần Hoa tiếp tục nói: “Đây có lẽ là một âm mưu chống lại cậu, bọn họ biết ngày mai cậu sẽ quyết đấu với Đạo Trường, cố ý kích thích cậu”.

“Vả lại người đứng sau chuyện này hẳn biết rõ sự tình hơn chúng ta, thậm chí còn hiểu rõ hơn bản thân Lưu Hiểu Anh nữa”.

Tuy nhiên, dù biết đây là một âm mưu, Bạch Diệc Phi vẫn không giữ được bình tĩnh.

Bạch Diệc Phi đột nhiên xông vào phòng Từ Lăng, túm lấy cổ áo anh ta, quát lớn: “Con mẹ nó, có phải tất cả mọi người đều biết hết rồi, chỉ có mình tôi là không biết đúng không? Tại sao lại phải giấu tôi?”

Từ Lăng đột ngột bị túm lấy thì ngây ra, sau đó tức giận nói: “Anh điên à? Chúng tôi giấu anh chuyện gì?”

Bạch Diệc Phi hét lên: “Mẹ kiếp, Lưu Hiểu Anh có phải vẫn còn sống không? Phải vậy không?”

Từ Lăng lập tức sững sờ.

Bạch Diệc Phi lại gầm lên: “Nói đi”.

Từ Lăng thấy vậy thì cũng không giận nữa, vỗ vai Bạch Diệc Phi và nói: “Anh bình tĩnh một chút được không?”

Bạch Diệc Phi không bình tĩnh lại mà còn hét lớn hơn: “Luu Hiểu Anh có thai ới tôi, bị sảy thai rồi, Tuyết Nhi cũng biết chuyện này, anh bảo tôi trấn tĩnh kiểu gì?”

“Sao Tuyết Nhi lại biết được”, Từ Lăng giật mình.

Bạch Diệc Phi lại hét lên: “Con mẹ nó làm sao mà tôi biết được”.

Từ Lăng khẽ cau mày, sau cùng nói: “Bạch Diệc Phi, chúng tôi đều là vì muốn tốt cho anh”.

“Anh và Tuyết Nhi khó khăn lắm mới có ngày hôm nay, tất cả chúng tôi đều hiểu”.

“Hôm đó Luu Hiểu Anh chặn giúp anh một đòn, mặc dù Hồng Quân đã thu lại ám kình, nhưng lại đụng trúng vào bụng cô ta”.

“Lúc chúng tôi đến thì cô ta vẫn còn tỉnh táo, cô ta dặn chúng tôi đừng nói cho anh biết, cô ta nói mình đi giải khuây một thời gian, để anh tưởng rằng cô ta đã chết rồi”.

“Cô ta nói cô ta biết anh rất khó xử, cũng biết trong lòng anh, Lý Tuyết là quan trọng nhất”.

“Cô ta không muốn làm anh khó xử”.

Bạch Diệc Phi buông Từ Lăng ra, cúi đầu trầm mặc không nói gì.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 835: Trước giờ quyết đấu

Từ Lãng lại thở dài nói: “Lúc cô ta rời đi Lương Ngọc còn hỏi cô ta có cảm thấy uất ức không?”

“Cô ta nói không hề bởi yêu một người quá sâu đậm cũng là một loại dày vò”.

Bạch Diệc Phi lại cảm thấy nghi hoặc: “Lương Ngọc cũng ở trên đảo?”

Từ Lãng gật đầu, trả lời: “Cô ấy bảo là sư phụ các cậu phái cô ấy đến”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cau mày, đột nhiên nghĩ đến gì đó vì thế đi tìm Từ Y rồi hỏi cô ta: “Sư phụ phái Lương Ngọc đến à?”

“Tiểu Ngọc?”, Từ Y có hơi ngạc nhiên mà lắc đầu: “Không, lần trước sau khi trở về thì tôi không gặp nó nữa. Tôi còn không biết bây giờ nó đang ở đâu”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì biểu cảm thay đổi: “Nguy rồi!”

Trong chớp mắt, anh đã chạy ra khỏi kho vàng, vừa đi vừa điều khiển bản thân mình tiến vào trạng thái đó, mái tóc dần chuyển sang màu trắng, đôi mắt hiện ra ánh đỏ.

Sau đó anh dùng tốc độ nhanh nhất chạy về thành phố Triều Dương.

Khi những người khác đuổi đến thì đã không thấy Bạch Diệc Phi đâu nữa.

Trời còn chưa sáng Bạch Diệc Phi đã chạy đến tòa nhà ở Triều Dương, sau đó đến trước phòng Trương Hoa Bân rồi gõ mạnh cửa.

“Cốc, cốc, cốc!”

Trương Hoa Bân bị tiếng gõ cửa làm cho giật mình tỉnh lại. Anh ta lập tức xuống giường đi mở cửa, thấy Bạch Diệc Phi mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn anh ta thì ngây ra hỏi: “Làm... Làm sao vậy?”

Bạch Diệc Phi vừa thở dốc vừa nói: “Mau đưa tôi đi tìm Lưu Hiểu Anh!”

Trương Hoa Bân vô thức mà cau mày: “Xảy ra chuyện gì?”

Bạch Diệc Phi không kịp giải thích mà tóm lấy cổ tay anh ta rồi lôi đi: “Mau đưa tôi đi!”

Thấy Bạch Diệc Phi vội như vậy Trương Hoa Bân cũng không hỏi nhiều nữa. Anh ta đưa anh đến chỗ đối diện tòa nhà mà bọn họ ở.

Nhưng khi bọn họ đến phòng Lưu Hiểu Anh thì phát hiện ra không còn ai nữa.

Trương Hoa Bân bật đèn, thiết kế trong phòng rất đơn giản, trông cũng sạch sẽ, gọn gàng.

Trên đầu giường có vài lọ thuốc nhỏ, bên dưới chúng có đặt một tờ giấy.

Trên đó viết.

“Sự phụ, đoạn thời gian trước đây từng là khoảng thời gian vui vẻ nhất của con, đến tận hôm nay vẫn khiến con hoài niệm. Trong vòng một tháng, nếu người không đến thì cô ta nhất định phải chết!”

Nét chữ trên giấy không phải của Lưu Hiểu Anh vậy thì chỉ có thể là của Lương Ngọc.

Lương Ngọc muốn làm gì?

Vì sao cô ta lại bắt Lưu Hiểu Anh đi?

...

Trời sáng, người ở thành phố Triều Dương và khu 3 đều xuất phát đến trại khai thác gỗ.

Trong trại khai thác gỗ cũng đã có rất nhiều người tụ tập.

Tin tức chủ tịch liên minh doanh nghiệp – Đạo Trường quyết đấu với người thành lập thành phố Triều Dương – Bạch Diệc Phi đã lan ra khắp đảo Lam.

Vì vậy ở đây không chỉ có người ở khu 3 mà còn có cả những ông lớn ở khu khác.

Có người biết thân phận của Đạo Trường thì vô cùng kinh ngạc.

“Hắn lấy đâu ra can đảm mà quyết đấu với Đạo Trường?”

“Đúng thế, đây rõ ràng là chịu chết!”

“Người này còn quá trẻ, quá bông bột rồi!”

Bên cạnh trại khai thác gỗ là một đài quan sát, vì vừa mới xây xong nên không có nhiều người, thích hợp là nơi để quan sát trận quyết đấu này.

Hiện tại những ông lớn đều ngồi trên đài quan sát. Bọn họ ai ai cũng biết Đạo Trường là người như thế nào.

Thực lực của Đạo Trường rõ như ban ngày, gần như đã gần đạt đến cao thủ cấp 1. Còn Bạch Diệc Phi thì chỉ là một cao thủ cấp 3 hạng trung, hai bên chênh lệch quá lớn, với bọn họ mà nói trận quyết đấu này không có gì để hồi hộp cả.

Mà người ngồi ở vị trí đầu đài quan sát là Triệu Hạc. Ông ta hiện đang hàn huyên với mấy ông lớn của khu khác.

Mặt ông ta lộ rõ ý cười, ánh mắt cũng đầy vẻ phấn khích.

Bởi vì ông ta biết trận quyết đấu hôm nay, Bạch Diệc Phi đại diện cho thành phố Triều Dương vậy thì Đạo Trường đại diện cho khu 3.

Đề Đạo Trưởng đại diện cho khu 3 thì đủ thấy ông ta và liên minh coi trọng nhà họ Triệu đến mức nào.

Đợi đến khi trận đấu kết thúc rồi giết Bạch Diệc Phi thì khu 3 tự nhiên sẽ thành cánh tay đắc lực của Đạo Trưởng, lúc đó tiền tài mà họ đạt được sẽ càng nhiều.

Lúc này, một người đàn ông vừa béo vừa lùn bước đến bắt tay với Triệu Hạc, cười nói: “Anh Triệu, đã lâu không gặp!”

“Anh Lý nói gì vậy chứ?”, Triệu Hạc cười ha hả.

Tên đàn ông thấp béo cũng cười nói: “Tôi nói thật mà, sau này anh phát đạt rồi thì đừng quên anh em ở khu 1 chúng tôi”.

“Đương nhiên rồi”, Triệu Hạc cười híp mắt trả lời.

Bọn họ vừa nói vài câu thì ông ta lại thấy có người đi đến vì thế mau chóng quay người chào đón.

Gã đàn ông béo thấp thấy vậy thì cười lạnh: “Tiểu nhân đắc ý!”

Triệu Hạc tiến lên tiếp đón thì phát hiện ra ông ta đều không quen những người này vì thế nghi hoặc hỏi: “Các vị là...”

Người trẻ tuổi đi đầu lạnh lùng trả lời: “Trường Tiểu”.

Triệu Hạc nghe vậy thì vẻ mặt thay đổi: “Người quản lý mới của khu 4?”

Trường Tiểu khẽ lắc đầu: “Là thành phố Triều Dương”.

Triệu Hạc nghe vậy thì lạnh giọng: “Tôi không mời cậu!”

“Tôi cũng không mời ông!”, Trường Tiểu mặt vô cảm nói.

Triệu Hạc định nói gì đó thì Trường Tiểu đã đẩy ông ta ra mà đi lên, còn lạnh giọng nói: “Tránh ra, đừng chắn đường!”

“Cậu!”, Triệu Hạc tức đến nghiến răng, sau đó nói với thuộc hạ phía sau: “Mau đuổi bọn chúng xuống!”

Thuộc hạ của ông ta lập tức xông tới nhưng những vệ sĩ bên cạnh Trường Tiểu đều là cao thủ cấp 3, thấy đám người xông đến thì lập tức vây quanh anh ta, sau đó chỉ vào đám người mà hét lên: “Đứa nào dám?”

Tiếng hét này dọa đám thuộc hạ của Triệu Hạc sợ điếng người, không dám bước lên.

Triệu Hạc thấy vậy thì suýt tức đến nhồi máu: “Đây là đài quan sát của nhà họ Triệu, tôi không mời các người, mẹ nó các người dựa vào đâu mà lên đây?”

Trường Tiểu nghe vậy thì dừng bước, sau đó quay người nhìn ông ta, cười lạnh: “Không biết xấu hổ!”

“Cậu!”, Triệu Hạc chỉ vào Trường Tiểu, trợn trừng hai mắt nhìn anh ta: “Con mẹ nó cậu nói gì?”

Những ông lớn ở khu khác thấy vậy cũng đứng lên, lũ lượt chỉ trích Trường Tiểu.

“Ai cho cậu can đảm mà dám kiêu ngạo như vậy?”

“Một khu 4 mà thôi, lẽ nào còn dám đối đầu với toàn bộ các khu khác?”

“Đừng cho rằng mình diệt được nhà họ Hồng thì chúng tôi không dám làm gì các người. Với chúng tôi mà nói thì nhà họ Hồng chẳng là cái thá gì cả!”

“Đúng thế, đài người khác xây mà còn dám huênh hoang như vậy!”

Trường Tiểu hoàn toàn không để ý đến sự chỉ trích của đám người. Anh ta từ từ đi đến vị trí trung tâm rồi ngồi xuống, sau đó mới bình thản nói: “Lời tôi vừa nói không phải chỉ nhắm vào nhà họ Triệu mà còn nhắm vào tất cả người ở đây!”

“Các người đều là một lũ vô sĩ!”

Lời này khiến tất cả mọi người đều tức giận, ai nấy cũng trừng trừng nhìn anh ta, dường như định bắt đầu một cuộc chỉ trích mới.

Nhưng Trường Tiểu lại cười lạnh: “Ai cho các người xây đài trên địa bàn thành phố Triều Dương?”

Nghe vậy tất cả mọi người đều ngây người.

Triệu Hạc tức giận nói: “Một nửa trại khai thác gỗ là của khu 3!”

Trường Tiểu nghe vậy thì lạnh giọng: “Vậy thì các người đi mà xây đài ở nửa bên kia của khu 3 ấy, chạy đến nửa bên Triều Dương chúng tôi xây làm gì?”

Triệu Hạc nghẹn họng.

Trại khai thác gỗ được xây ở giữa khu 3 và thành phố Triều Dương nên mỗi bên có một nửa nhưng địa hình bên Triều Dương tốt hơn, vì thế lúc ông ta phái người đi xây đài thì đương nhiên sẽ chọn bên tốt hơn.

Trường Tiểu nhìn ông ta, lạnh lùng nói: “Xây đài trên địa bàn của tôi, tôi không cho người dỡ đã là tốt lắm rồi, ông còn dám bảo tôi đi xuống?”

“Còn có dám người này, các người ngồi ở đây thì coi đây là địa bàn của các người đấy à? Sao lại mặt dày như vậy?”

Nghe thế, mặt mày ông lớn đều trở nên khó ở như bị táo bón.

Vẻ mặt Triệu Hạc càng trở nên khó coi hơn. Lúc này ông ta thật muốn giết hết những người trên đài này.

Sau đó, Trường Tiểu lại nói: “Muốn ở đây xem cũng được nhưng mẹ nó, đứng lui về sau hết cho tôi, hàng đầu để chỗ cho người của thành phố Triều Dương”.

Sau đó anh ta đưa đám người bên mình ngồi ở hàng đầu, ngay cả Lục Miêu Miêu và Lục Dương cũng đều ngồi đó.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 836: Bắt đầu trận chiến

Tuy rằng đám ông lớn kia rất mất mặt, nhưng bọn họ vẫn không muốn bỏ qua cuộc quyết đấu này, nên chỉ có thể đứng khuất ở hàng thứ hai hoặc là đổi vị trí ra phía sau.

Triệu Hạc cũng ngồi ở hàng thứ hai, nhưng ông ta vẫn rất không cam lòng, thấp giọng nói: "Tôi xem mấy người có thể đắc ý được bao lâu?"

Đợi đến lúc Đạo Trường và Bạch Diệt Phi quyết đấu xong, thì Bạch Diệt Phi chắc chắn sẽ chết, đến lúc đó ông ta không tin bọn chúng vẫn còn có thể kiêu ngạo được!

Lúc này người vây xem phía dưới đột nhiên trở nên sôi nổi.

"Mau nhìn kia! Đến rồi đến rồi!"

Theo âm thanh của mọi người, tất cả đều nhìn về phía cửa ra vào.

Lối vào đã kín đầy người, nhưng tất cả đều tự giác tách ra một con đường.

Sau đó bọn họ nhìn thấy một người đàn ông mặc áo bào màu xám, biểu cảm đạm mạc đang đi tới.

Bởi vì Đạo Trường đến nên mọi người đều nhìn về phía ông ta, tất cả đều theo bản năng yên tĩnh lại, lúc này Đạo Trường đã trở thành tiêu điểm của toàn bộ nơi này, ai nấy đều trở thành phong nền cho ông ta.

Sau khi những ông lớn nhìn thấy cảnh tượng trên đài thì đều bắt đầu cảm thán.

"Nghe nói Đạo Trường 10 tuổi bắt đầu tập võ, 15 tuổi đạt tới trình độ cao thủ cấp ba, 22 tuổi đạt được trình độ cao thủ cấp 2, 30 tuổi trở thành cao thủ vô địch thiên hạ".

“Năm nay đã bốn mươi ba tuổi, Đạo Trường hao phí mười ba năm ở cấp hai, tuy rằng không thể thăng cấp lên cấp một, nhưng thực lực vẫn không thể khinh thường được, hơn nữa không ai có thể so được về độ hiểu biết công pháp với ông ta”.

“Thiên phú của Đạo Trường cũng đủ khiến người ta hâm mộ rồi, hơn thế nữa lại kiên trì tập luyện. Bạch Diệc Phi kia tuổi gì mà so với Đạo Trường được?”

"Đúng vậy, thực lực Đạo Trường đã đến gần với cao thủ cấp một, không cao thủ dưới cấp một nào có thể thắng được ông ta".

“Cao thủ cấp một chỉ có thể tồn tại trong truyền thuyết thôi!”

Lục Miêu Miêu ngồi ở hàng thứ nhất nên đương nhiên có thể nghe được âm thanh người ta cảm thán sau lưng, vì vậy cô ta trở nên khẩn trương, sắc mặt cũng có chút không tốt.

Bởi vì từ cuộc đối thoại của bọn họ, thì kết quả của trận quyết đấu giữa Bạch Diệc Phi và Đạo Trường chỉ có một, đó là Bạch Diệc Phi sẽ chết.

Cô ta rất lo lắng cho Bạch Diệc Phi.

Bởi vì để quyết đấu nên giữa sân cô ý chừa ra một khoảng đất trống lớn, tạo điều kiện cho bọn họ phát huy.

Đạo Trường đi qua đó, ông ta đến vị trí trung tâm rồi ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại.

Dù có nhiều người nhìn xem như vậy, nhưng vẻ mặt Đạo Trường vẫn thản nhiên, dường như những người này không tồn tại vậy.

Những người chung quanh nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh của Đạo Trường thì tâm trạng vốn đang kích động dường như cũng bình tĩnh lại.

Sau đó tất cả mọi người cùng chờ một người khác xuất hiện.

Nhưng đã nửa tiếng trôi qua người đó còn chưa đến.

“Sao thế này? Sao còn chưa tới?”

“Có phải không dám tới không?”

“Tôi nghĩ là không dám tới, quyết đấu với Đạo Trưởng thì chỉ có con đường chết mà thôi!”

“Nhưng nếu như anh ta không dám tới thì sau này e rằng không ngóc đầu lên được ở thành phố Triều Dương rồi”.

"Cái đó sao quan trọng bằng mạng sống được?"

"Nói cũng đúng!"

Về mặt những người ngồi ở hàng thứ nhất như Trường Tiểu cũng có chút nghiêm túc.

Nói thật bọn họ đang hy vọng Bạch Diệc Phi đừng tới, bởi vì ai cũng biết chênh lệch thực lực rất nhiều, Bạch Diệc Phi đến rồi thì chỉ sợ cũng chỉ có một con đường chết.

Mà lúc này Triệu Hạc đột nhiên lớn tiếng hỏi Trường Tiểu: "Tôi muốn xem Bạch Diệc Phi còn dám tới hay không?"

Trường Tiểu trầm mặc, cũng không để ý tới Triệu Hạc.

...

Trong phòng Lưu Hiểu Anh và Lương Ngọc đã từng ở, Bạch Diệc Phi đang nhìn chăm chăm tờ giấy trong tay.

Đồng hồ treo tường trên vách chạy tới chín giờ đúng.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, sau đó xé nát tờ giấy.

Tiếp đó anh đi từ từ ra khỏi phòng, lại đi xuống lầu, đến sân diễn ra trận đấu.

Trương Hoa Bân lập tức đuổi theo, rồi bậ tâm nói: "Bạch Diệc Phi, bây giờ trạng thái của anh rất không ổn, hay để tôi bảo người đi truyền tin, ngày khác tái chiến nhé?"

Bạch Diệc Phi không trả lời anh ta, mà chân của anh cũng không dừng bước, ánh mắt anh kiên định bước từng bước một đi đến trại khai thác gỗ.

Đối với Bạch Diệc Phi, Lưu Hiểu Anh còn sống là một tin tức tốt.

Nhưng sự thật trong đêm hôm đó hình như đã khiến anh biết rằng mình đã làm tổn thương Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh không muốn khiến anh khó xử, vì vậy lựa chọn tổn thương bản thân mình.

Hơn nữa tất cả mọi chuyện này đều bị sự muội mà anh tin tưởng phá hủy.

Huống chi vợ của anh đã mang thai hơn tám tháng rồi, không lâu sau đó sẽ sinh, đột nhiên cô nghe được tin tức này thì trong lòng sao có thể không buồn chứ?

Trong lòng Lý Tuyết nhất định rất đau khổ! Mà hiện tại Lưu Hiểu Anh chắc hẳn cũng như thế!

Một bên là vợ anh, một bên là người bạn nặng tình nghĩa, vậy mà anh lại làm hai người đó buồn, sao anh có thể thờ ơ được?

Vì vậy anh mới cực kỳ kiên định đi đến trại khai thác gỗ.

Nhưng mà khi anh muốn đi ra khỏi thành phố Triều Dương thì một người đàn ông đã xuất hiện gây chuyện.

Dáng người tên đó cường tráng, toàn thân đều là cơ bắp, bàn chân đạp trên mặt đất toát ra sức mạnh, thậm chí còn bị lồm xồm xuống.

Người đàn ông nhìn Bạch Diệc Phi với vẻ khinh thường, tên đó hừ cười nói: "Mày là Bạch Diệc Phi?"

Sau đó hắn ta bắt đầu tự giới thiệu bản thân: "Tao là Vu Dương, cao thủ cấp trung cấp hai, được ông ba Tùng thuê đặc biệt đến đây lấy mạng mày!"

Nghe thấy thế thì sắc mặt Trương Hoa Bân thay đổi.

Nhưng mà biểu cảm của Bạch Diệc Phi vẫn lạnh lùng như cũ, thậm chí còn không dừng bước vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Vu Dương nhìn anh, hắn ta còn lấy làm tiếc lắc đầu nói: "Dạo gần đây thật sự tao quá thiếu tiền rồi, nếu không tao cũng không làm việc giúp những người đó, hơn nữa cái giá ông ba Tùng đưa ra đã khiến tao rất động lòng, hoàn toàn không từ chối được, cũng chỉ có thể trách số mày không được tốt thôi".

"Tao...haiz, mày đi đâu thế? Mày đứng lại cho tao, con mẹ nó mày không nghe thấy à?"

"Ông đây kêu mày đứng lại, có nghe hay không?"

"Nếu mày dám bước lên phía trước thêm một bước, thì ông sẽ giết mày!"

Vu Dương ỷ vào thực lực của mình, hoàn toàn không xem Bạch Diệc Phi ra gì, vì vậy hắn ta mới nhiều lời vài câu, nhưng mà lời còn chưa nói hết thì Bạch Diệc Phi vẫn cứ đi lên phía trước, giống như không nhìn thấy hắn ta.

Đây không phải là đang khinh thường hắn ta sao?

Là một cao thủ cấp trung cấp hai, bị người ta khinh thường khiến hắn ta rất tức giận.

"Con mẹ mày, hôm nay ông sẽ dùng một đạ đạ chết mày!"

Vì vậy khi khoảng cách giữa Bạch Diệc Phi và hắn ta còn ba mét, thì hắn ta đột nhiên lao đến đạ một cái.

Trương Hoa Bân ở sau lưng thấy vậy vội trừng lớn hai mắt, muốn mở miệng nhắc nhở Bạch Diệc Phi.

Nhưng ngay lúc này, tóc Bạch Diệc Phi đột nhiên biến thành màu trắng, ánh mắt lại lần nữa biến thành màu đỏ tươi.

Một tháng trước khi thực lực của Bạch Diệc vẫn chưa tăng, nhưng sau khi tiến vào trạng thái này thì anh vẫn có thể đánh bại được Sa Phi Dương cấp trung cấp hai, huống chi là người trước mắt này chứ?

Càng không nói tới việc anh đã đặc huấn một tháng, giờ không còn là anh của một tháng trước nữa rồi.

Chỉ có thể nói đám nhà họ Tùng kia quá tự tin.

Nhưng mà mục đích người nhà họ Tùng tìm người đến ngăn cản Bạch Diệc Phi, thật ra cũng không phải là muốn giết anh, chủ yếu nhất là muốn bào mòn sức lực của anh, như vậy lúc anh và Đạo Trưởng quyết đấu càng không có phần thắng.

Nhưng mà bọn họ thật sự không ngờ phái một cao thủ rất mạnh tới nhưng cũng không phát huy được tác dụng mà bọn họ suy nghĩ.

Lúc này Vu Dương bay ngược giữa không trung, vẻ mặt ngẩn ngơ.

Rõ ràng là hắn ta bay lên muốn đập chết Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi không né cũng coi như thôi đi, vậy mà vẫn tiếp tục đi lên phía trước, cú đập của hắn ta trực tiếp đá vào vai Bạch Diệc Phi.

Sau đó hắn ta cũng cảm giác được một lực đẩy cực lớn, cả người lập tức bay ngược ra ngoài.

“Bịch!”

Vu Dương ngã dưới đất, đang muốn đứng lên nhưng lại nôn ra một ngụm máu lớn.

Khi hắn ta giãy giụa muốn bò dậy lần nữa, thì lại phát hiện hình như không đứng lên nổi.

Vu Dương hoàn toàn không biết Bạch Diệc Phi lấy đâu ra sức mạnh đó, không ngờ lại khiến hắn ta trọng thương không đứng dậy nổi.

Vì vậy khi hắn ta nhìn Bạch Diệc Phi lần nữa, thì trong mắt đã không còn vẻ khinh thường, mà thay vào đó là sự hoảng sợ.

Bạch Diệc Phi vẫn đi lên phía trước, cũng không thèm nhìn Vu Dương một cái, giống như coi hắn ta là không khí vậy.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 837: Cao thủ cấp cao cấp hai

Mà Trương Hoa Bân vốn rất lo lắng cũng tròn mắt.

Đối phương chính là cao thủ cấp trung cấp hai, vậy mà lại bị đánh bại như thế sao?

Thấy thực lực Bạch Diệc Phi mạnh như vậy thì Trương Hoa Bân bắt đầu kích động.

Vốn cho rằng Bạch Diệc Phi quyết đấu với Đạo Trưởng thì sẽ không có phần thắng.

Nhưng mà hiện tại Trương Hoa Bân cảm thấy không chừng Bạch Diệc Phi thật sự có thể thắng được.

Mà lúc này trong xưởng khai thác gỗ, ở một góc khuất bình thường trong đám người, một người có thân hình cao lớn nói với Tùng Lệ Nhã: "Xem ra bên Vu Dương ổn rồi, nếu không sợ rằng Bạch Diệc Phi cũng đã đến từ lâu".

Tùng Lệ Nhã gật đầu nói: "Cũng đúng, thực lực của hắn ta cũng chỉ là cấp ba, mà Vu Dương lại là cao thủ cấp trung cấp hai, muốn giết Bạch Diệc Phi thì quá dễ dàng!"

Sau khi nói xong thì Tùng Lệ Nhã đứng trong đám người nhìn về phía người ngồi ở vị trí trung tâm trên gàn đài thi đấu, Trường Tiểu.

Sau khi nhìn thấy Trường Tiểu thì trái tim Tùng Lệ Nhã khẽ rung động.

Cô ta chưa từng nghĩ người luôn thích đơn độc hành động như anh ta, vậy mà hôm nay lại ngồi ở vị trí trung tâm.

Mà Trường Tiểu vẫn chới mắt như vậy, khiến cho người ta không khỏi rung động.

Nhưng đáng tiếc Trường Tiểu đã không còn thuộc về cô ta nữa rồi.

Tùng Lệ Nhã không khỏi nghĩ, nếu như Bạch Diệc Phi chết rồi thì có thể thay đổi mọi thứ không, Trường Tiểu lại trở về bên cô ta lần nữa.

Bây giờ Tùng Lệ Nhã rất hận Bạch Diệc Phi, không chỉ bởi vì Bạch Diệc Phi giết Tùng Vu Duy, mà càng bởi vì anh ta đã cướp đi Trường Tiểu của cô ta.

Nhưng nghĩ đến Bạch Diệc Phi sắp chết thì khóe môi cô ta không khỏi nhếch lên: "Lần này Bạch Diệc Phi chắc chắn chết chắc rồi, như vậy thì tất cả mọi thứ sẽ tốt lên".

Cô ta vừa mới cười chưa được bao lâu thì đã nghe thấy âm thanh huyền ảo.

"Đã đến, đã đến rồi!"

Tất cả mọi người lại nhìn về phía cửa ra vào xưởng khai thác gỗ lần nữa, bọn họ thấy Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi kiên định đi tới.

Sau khi nhìn thấy anh đã đến thì tất cả đều sợ ngây người.

Người trên đài quan sát cũng đứng lên, duỗi dài cổ nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Đạo Trưởng cuối cùng cũng mở mắt, ông ta chậm rãi đứng lên, ánh mắt thản nhiên nhìn Bạch Diệc Phi.

Duy chỉ có Tùng Lệ Nhã và người đàn ông bên cạnh cô ta là ngây ngẩn cả người.

Sao Bạch Diệc Phi tới đây được? Không ngờ hẳn ta lại đến được, thế còn tên Vu Dương kia thì sao?

Bạch Diệc Phi đi tới trước mặt Đạo Trường, sau đó đứng lại, dùng cặp mắt màu đỏ tươi kia nhìn chằm chằm vào ông ta nói: "Có di ngôn gì thì mau nhân lúc này nói hết ra đi".

Sau khi Đạo Trường nghe thấy thế thì không khỏi cười khẩy một tiếng: "Ai cho cậu sự tự tin nói ra những lời này thế?"

Bởi vì Bạch Diệc Phi đã vào sân, nên tất cả mọi người đều yên tĩnh, cũng bởi vậy mà nghe được lời Bạch Diệc Phi nói.

"Anh ta bị gì thế? Kiêu ngạo vậy?"

"Tên này quá ngạo mạn rồi đấy?"

"Lúc này mà còn tỏ vẻ, vậy chẳng phải sẽ chết càng khó coi hơn sao?"

Mà lúc này Trường Tiểu cũng bình tĩnh nói: "Bạch Diệc Phi hai mươi sáu tuổi bắt đầu tập võ, rồi dùng một tháng đạt được cao thủ cấp ba, trong thời gian một năm lên tới cấp cao cấp ba".

"Chỉ dùng một tháng ở đảo Lam đã học được ám kinh, trong đó còn lĩnh ngộ cảnh giới người thường không thể hiểu được, dù hiện tại chỉ có thực lực cấp cao cấp ba, nhưng cũng có thể chiến thắng được người ở cấp trung cấp hai".

"Thử hỏi với thiên phú như vậy thì ai có thể bằng được chứ?"

Trường Tiểu nói xong thì tất cả mọi người đều sợ ngây ra.

Nếu thật sự là như vậy thì đúng là không ai bằng được thiên phú của Bạch Diệc Phi.

Vẻ vẻn hai năm đã từ một kẻ không biết tí võ vẽ gì trở thành một cao thủ cấp cao cấp ba, thậm chí còn lĩnh ngộ được ám kinh, làm sao có thể chỉ dùng từ thiên phú để hình dung được?

Phải nói là trái với lẽ thường mới đúng chứ?

Mà Lục Miêu Miêu nghe thấy mấy lời này thì vừa khấn trương vừa kích động, người đàn ông ưu tú như thế làm sao người khác lại không thích được? Sao có thể không khiến người ta rung động chứ?

Mà ở khoảng đất trống ở trung tâm, ánh mắt Bạch Diệc Phi nhìn Đạo Trường tràn đầy sát ý, Đạo Trường cũng cảm nhận được sát ý khiến cho không ai có thể bỏ qua được này.

Giờ phút này trong lòng ông ta cũng có chút kinh ngạc, bởi vì ông ta có thể cảm nhận được chỉ mới qua một tháng mà Bạch Diệc Phi đã khác hẳn so với trước kia.

Nhưng dù vậy thì Đạo Trường cũng không lo lắng, bởi vì ông ta tự tin với thực lực của mình.

Bạch Diệc Phi nhìn ông ta, lạnh lùng hỏi: "Bây giờ bắt đầu?"

Đạo Trường nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó năm ngón tay ông ta tạo thành chưởng chụp về phía trán Bạch Diệc Phi.

Trận quyết đấu này đối với bọn họ chính là kẻ sống người chết, chỉ có sống sót mới là người chiến thắng, vì vậy Đạo Trường hoàn toàn không thèm quan tâm ông ta có đánh lén hay không.

Đánh bất ngờ làm cho người ta không kịp chuẩn bị, chẳng qua là vì để Bạch Diệc Phi trở tay không kịp mà thôi.

Mà cùng lúc đó Bạch Diệc Phi cũng có động tác giống với ông ta, năm ngón tay tạo thành chưởng chụp về phía Đạo Trường.

Sau đó hai chưởng đụng vào nhau, phát ra một tiếng vang thật lớn.

“Bịch!”

Tiếp đó Đạo Trường và Bạch Diệc Phi đồng thời lùi về phía sau mấy bước

Sau khi Đạo Trưởng đứng lại thì ông ta không thể tin mà trừng lớn hai mắt nhìn Bạch Diệc Phi: “Sao cậu cũng biết Nhất Dương Chưởng?” . truyện đam mỹ

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi vẫn không thay đổi: "Đương nhiên là học từ ông rồi".

Lúc này vẻ mặt Đạo Trưởng trở nên vô cùng nghiêm túc.

Những người khác nghe thấy thế thì càng thêm kinh ngạc, bọn họ hít một ngụm khí lạnh.

Bọn họ vốn cho rằng thực lực Bạch Diệc Phi và Đạo Trưởng chênh lệch rất lớn, Bạch Diệc Phi chết là điều không thể nghi ngờ, khi Trường Tiểu nói những lời đó, thì bọn họ cảm thấy dù cho Bạch Diệc Phi mạnh hơn, có thiên phú hơn, nhưng cuối cùng thì thực lực vẫn kém Đạo Trưởng.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy hai người đấu với nhau một chiêu, thì cả đám lại nhận ra Bạch Diệc Phi và Đạo Trưởng ngang nhau.

Vì vậy tất cả mọi người đều bị khiếp sợ? Ai nấy đều tròn tròn mắt!

Chỉ có mình Trường Tiểu và những người anh ta mang đến mới kích động không thôi.

Trong đám người, Tùng Lệ Nhã và vệ sĩ bên cạnh cô ta cuối cùng đã biết vì sao có Vu Dương chặn đường nhưng Bạch Diệc Phi đi qua được rồi.

Bởi vì Vu Dương hoàn toàn không ngăn được anh ta!

Vẻ mặt Đạo Trưởng nghiêm túc: "Vốn chỉ định dùng năm phần thực lực để giết cậu, nhưng bây giờ xem ra cậu thật sự mạnh hơn không ít, nhưng mà cũng chỉ khiến tôi tăng thêm hai phần thực lực nữa mà thôi".

Nói xong lời này thì ông ta ngồi xổm xuống, vươn tay đánh vào không trung một chưởng.

Chương này không tiếp xúc trực tiếp với Bạch Diệc Phi, mà là đánh vào không khí, nhưng chính như vậy thì đòn đánh đó mới trông như kết thành thể rắn, mạnh mẽ đánh về phía Bạch Diệc Phi.

Trong lòng Bạch Diệc Phi thâm kinh hãi, anh biết ám kinh của Đạo Trường có thể đánh ra từ bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể, nhưng anh lại không ngờ rằng ông ta có thể dùng chiêu qua không khí để đánh ra bên ngoài!

Vì vậy đây mới là thực lực chân chính của Đạo Trường sao?

Bạch Diệc Phi nắm chặt tay lại, lúc này anh không dám học theo nữa, bởi vì cho dù học thế nào thì cũng kém thực lực thật sự của đối phương, cho dù học được thì cũng không đánh lại được.

Sau đó Bạch Diệc Phi nhảy sang một bên, anh phát tay một cách rất đơn giản, nhưng cái phát tay này đã hóa giải được phần lớn lực đánh của Đạo Trường.

Tiếp đó tay còn lại của anh nhẹ nhàng vung lên, đòn đánh của Đạo Trường lập tức lệch hướng.

Giống như lúc ở kho vàng, Bạch Diệc Phi dùng Nhất Thiên Chương của Đạo Trường đánh Tử Y, mà Tử Y lại dùng ống tay áo đánh lệch đòn đánh này của anh giống như bây giờ.

Sau đó anh xông lên phía trước, chân phải của anh đặt ngang giữa hai chân Đạo Trường, anh dùng vai đánh về phía Đạo Trường.

Lực va chạm này của anh đủ để đánh bay người khác, nhưng mà Đạo Trường cũng phản ứng cực nhanh, ngay khi Bạch Diệc Phi muốn đụng vào ông ta, thì một luồng ám kinh bỗng bật ra.

“Ầm!”

Hai người giống lúc trước, đồng thời lui về sau vài bước, vẫn là tình huống không phân cao thấp.

Tất cả mọi người ở đây thấy vậy đều vô thức nín thở.

Nhưng mà không có ai phát hiện ra, trong đám người có một người mang theo sát ý nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi.

Người đó chính là Hồng Quân!

Nhìn thấy anh và Đạo Trưởng ngang tài thì hắn ta lập tức nghiến răng, bởi vì hắn ta phát hiện chỉ dựa vào thực lực bây giờ của bản thân thì việc báo thù là không có khả năng.

Bạch Diệc Phi đã không phải là Bạch Diệc Phi trước kia rồi, hắn ta muốn báo thù thì chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 838: Kế hoạch từ trước

Hồng Quân đã đoán ra Bạch Diệp Phi muốn mượn cơ hội này thâm nhập khu ba, vì vậy sợ là xung quanh xưởng khai thác gỗ này đã bị người của thành phố Triều Dương mai phục rồi.

“Tao sẽ không để cho mày được như ý đâu!”, Hồng Quân nhìn Bạch Diệp Phi rồi cười lạnh một tiếng, sau đó hắn ta âm thầm rời đi.

...

Bởi vì mọi người đều vào trong xưởng khai thác gỗ xem Bạch Diệp Phi quyết đấu với Đạo Trưởng, nên phía ngoài ngoài trừ các đồng vật liệu bằng gỗ ra thì không có một ai.

Hồng Quân khom người, trong tay cầm một con dao, hắn ta lấy một tấm gỗ che chắn thân mình, rồi từ từ đi về hướng Đông Bắc.

Bởi vì hướng đó chính là chỗ mai phục tốt nhất.

Hồng Quân là cao thủ cấp trung cấp hai, khi hắn ta ẩn mình thì người bình thường sẽ không thể phát hiện ra được.

Như hắn ta đã phỏng đoán, sau khi đi qua đó thì từ khe hở của đồng vật liệu, hắn ta nhìn thấy một tấm vải màu đen nổi bật.

Hồng Quân thấy vậy thì trên mặt lộ ra một nụ cười tàn nhẫn: “Bạch Diệp Phi, mày diệt cả nhà họ Hồng tao, giết vợ tao, hôm nay tao cũng giết tất cả người của mày, để báo thù cho họ!”

Sau đó Hồng Quân dứt khoát nhảy về phía đồng vật liệu gỗ.

Nhưng sau khi bay qua đồng vật liệu và nhìn thấy rõ ràng mấy người kia thì hắn ta trở nên kinh ngạc.

Hắn ta cho rằng người mai phục là đám người mặc đồ đen của Bạch Diệt Phi, nhưng mà lại không phải.

Đám người này đều là người từng dựa vào nhà họ Hồng, sau này lại được điều tới chỗ ông Khúc và nhóm người quyền quý. Bây giờ bọn họ lại đang trốn ở sau đồng vật liệu, hơn nữa không phải để mai phục, mà là chơi bài với nhau.

Bọn họ chia thành mấy nhóm, 3 người một đội, trên tay ai cũng cầm những lá bài.

Cảnh tượng này làm hắn ta sững sốt, vì vậy không kịp thu tay lại, con dao trong tay chém chết một người.

Mọi người đều đứng hình, sau đó nhanh chóng nâng vũ khí để bên người lên.

Nhưng động tác của Hồng Quân còn nhanh hơn bọn họ, bọn họ vừa hơi nâng vũ khí lên thì dao của Hồng Quân đã kề lên cổ một tên khác.

Người đó bị dọa cho toàn thân cứng đờ, sau đó mắt mở lớn nhìn con dao đang kề vào cổ mình, run rẩy xin tha: “Cậu cả, xin tha mạng, xin tha mạng cho tôi!”

Hồng Quân lúc này rất tức giận, hắn ta trừng mắt nhìn đám người này, hận không thể một dao chém chết hết.

Hắn ta không thể tìm Bạch Diệt Phi báo thù, nên định giết người của anh để trút giận, ai biết được đám người mai phục này lại không phải là người của Bạch Diệt Phi.

Hồng Quân lạnh lùng hỏi: "Sao mấy người lại ở đây?"

Người kia vội vàng trả lời: “Cậu chủ, là... là do...đám người từ ngoài tới kia ép chúng tôi, bọn họ kêu chúng tôi trốn ở trong này, chúng tôi cũng không còn cách nào khác...”

“Hơn nữa nếu như chúng tôi không làm theo lời của bọn chúng, bọn chúng...sẽ giết chúng tôi...”

Hồng Quân ngậy người.

Lúc này hẳn ta lập tức hiểu ra, bọn chúng muốn vây giết người ở khu ba chỉ là một màn kịch.

Hắn ta nghĩ tới trước kia lúc Bạch Diệc Phi vây đánh nhà họ Hồng thì cũng làm giống như bây giờ, hẳn ta lập tức cảm thấy tức giận, hơn nữa còn tức giận hơn cả trước kia nữa.

“Mẹ nó lại lại trò này!”, Hồng Quân nắm chặt con dao trong tay, hận rằng đám người này không phải là Bạch Diệc Phi, hẳn ta đã từng mắc bẫy một lần, vậy mà bây giờ lại mắc mưu lần nữa.

“Mẹ nó, không thể đổi cách khác à”, Hồng Quân không khỏi thấp giọng gầm lên.

Vừa nói xong thì bên cạnh đột nhiên truyền đến một âm thanh: “Có câu nói không cần nhiều mưu kế, có tác dụng là đủ rồi”.

Hồng Quân lập tức quay đầu lại nhìn, phát hiện ra là người bên cạnh Bạch Diệc Phi-Trần Hạo, Trần Hạo đang ngồi trên một gốc cây, bộ dạng nhàn nhã, thậm chí trong tay còn cầm một quả chuối.

Sau khi Hồng Quân nhìn thấy anh ta thì bật cười, có thể là do vì tức giận, cũng có thể là vì Trần Hạo là người của Bạch Diệc Phi: “Mày là thuộc hạ của nó, thì giết mày cũng có thể xả giận”.

Nói xong hẳn ta đập tên đang kê con dao kia ra, sau đó định đi về chỗ Trần Hạo.

Nhưng lúc này lại có một người khác trong tay cầm một quả chuối đi ra từ phía sau, người đó ngồi bên cạnh Trần Hạo: “Thêm tao đi, mày càng có thể xả giận”.

Mà người đàn ông này chính là Sa Phi Dương.

Ngoại trừ ông ta thì lại có mấy người từ phía sau đồng gỗ đi ra, Bạch Hồ, Từ Lăng, Trần Ngạo Kiều.

Sau khi Hồng Quân nhìn thấy bọn họ thì bước chân bỗng cứng đờ.

“Một mình tao là đủ rồi”, Trần Ngạo Kiều lắc tay nói.

Sắc mặt Hồng Quân nhìn bọn họ có chút khó coi: “Bạch Diệc Phi đã sớm đoán được tao sẽ đến sao?”

Sa Phi Dương lắc đầu: “Đây là trùng hợp thôi, bởi vì người bọn tao muốn tính kế không phải là may”.

“May vừa xuất hiện thì bọn tao cũng vừa đuổi tới”, vì vậy đây thật sự là trùng hợp.

Hồng Quân vô cùng hận, còn có cảm giác hít thở không thông.

“Đã như vậy thì tới giết tao đi! Đúng lúc bọn may có thể bắt đi một kẻ thù!”, Hồng Quân thật sự vô cùng tức giận, hấn ta không khỏi thấp giọng gầm lên.

Nhưng Sa Phi Dương vẫn như cũ lắc đầu nói: “Bạch Diệc Phi không cho bọn tao giết may, trừ phi Bạch Diệc Phi ra tay, còn không may vẫn có thể rời đi”.

Rời đi?

Có ý gì?

Bạch Diệc Phi từ trước đến nay đều coi thường hấn ta sao?

Hồng Quân kinh ngạc...

Chẳng lẽ hấn ta không có chút uy hiếp nào?

Tại sao chứ?

Hồng Quân càng tức giận, Trần Hạo đột nhiên nói: “Thật ra một tháng trước đại ca có nói với tao, nếu như gặp Hồng Quân thì nói với hắn ta, rằng Lục Tây không phải do bọn tao giết”.

“Còn về việc mày có tin hay không thì đó là việc của mày, đại ca còn nói, mày là người nhà họ Hồng, nếu như muốn tìm bọn tao báo thù, thì bọn tao cũng không kiêng dè gì mà phản kích lại”.

Hồng Quân sau khi nghe xong mấy lời này thì càng nắm chặt con dao trong tay, hai hàm răng nghiến chặt, giống như sắp chảy máu đến nơi.

...

Mà trong lúc Hồng Quân âm thầm rời khỏi xưởng khai thác gỗ, thì Tùng Lệ Nhã và người đàn ông phía sau cô ta cũng rời đi.

Ở nửa kia thuộc khu ba, có một xưởng sản xuất vật dụng gia đình không quá to, trước kia được xây ở chỗ này cũng là vì nó gần xưởng khai thác gỗ, có thể giảm đi được rất nhiều khâu chuyên chở.

Mà lúc này Tùng Lệ Nhã mang theo người đàn ông kia tới phía ngoài xưởng sản xuất vật dụng gia đình kia, vừa đi vừa nói với người đàn ông phía sau: “Mau cho đám người cầm theo súng ống xuất phát, tập trung hỏa lực vào Bạch Diệp Phi”.

“Nhưng phải chú ý, không thể làm hại người xem trên đài”.

Người đàn ông kia nói: “Nếu làm như vậy thì Đạo Trường sẽ không vui đâu”.

Tùng Lệ Nhã không khỏi cười lạnh: “Bây giờ là tình huống gì rồi lẽ nào anh còn chưa hiểu sao? Khả năng Đạo Trường có cơ hội chiến thắng Bạch Diệp Phi rõ ràng rất thấp, mà từ trước tới nay Đạo Trường rất cẩn thận, chúng ta giúp ông ta giết Bạch Diệp Phi, một mặt chính là cứu ông ta, mặt khác còn giúp ông ta giữ lại thể diện, ông ta phải vui mừng mới đúng chứ”.

“Huống hồ vì sao chúng ta phải quan tâm đ*o Trương? Trước mặt ông chủ thì ông ta cùng cấp với bố tôi, tôi không phải nghe lời ông ta”.

Người đàn ông nghe vậy thì gật đầu: “Vậy được”.

Tùng Lệ Nhã cười lạnh một tiếng: "Vậy không mau gọi người tập hợp lại đi".

“Rõ”, người đàn ông sau khi đồng ý thì đi vào trong xưởng sản xuất vật dụng gia đình, nhưng sau khi vào đó không bao lâu thì lại hoang mang chạy ra ngoài: “Cô chủ, xảy ra chuyện rồi”.

Tùng Lệ Nhã nhìn bộ dạng tên đó như vậy thì nhíu mày, sau đó cũng đi vào trong.

Sau khi bọn họ đi vào thì nhìn thấy một đám người nằm trên đất, mà súng ống trong tay bọn họ đều không thấy đâu.

Tùng Lệ Nhã sửng sốt, sau đó không thể tin được nói: “Xảy ra chuyện gì rồi? Ai làm?”

Vừa nói xong thì một tốp người đột nhiên xuất hiện ở các cửa ra vào nhà xưởng, bịt kín lối đi lại, trong tay bọn họ cũng đều là súng ống.

Tùng Lệ Nhã và người đàn ông sau cô ta lập tức bị bao vây lại.

Lúc này một âm thanh vô cùng quen thuộc vang lên từ chỗ cầu thang: “Thứ súng ống này không phải chỉ có nhà họ Tùng các người mới có, nhà họ Diệp và nhà họ Lâm chúng tôi cũng có”.

Tùng Lệ Nhã quay đầu lại, cô ta nhìn thấy Diệp Hoan và Lâm Cuồng đang đứng ở chỗ cầu thang, hai người đang lạnh lùng nhìn cô ta.

Sắc mặt Tùng Lệ Nhã khẽ thay đổi: “Là mấy người? Mấy người đã có chuẩn bị từ trước?”

Lâm Cuồng bình tĩnh nói: “Đây thật sự là trùng hợp, chúng tôi tới đánh lén người của bọn Triệu Hạc, không nghĩ tới lại biến thành người của cô”.

Diệp Hoan cũng nói: "Mọi người đều không phải là lần đầu tiên giao đấu với Bạch Diệc Phi, tại sao đến bây giờ vẫn có thể khinh thường anh ấy như vậy?"

“Thứ mấy người có thể nghĩ tới, anh ấy chẳng lẽ nghĩ tới sao?”

“Lúc anh ấy chấp nhận cuộc đấu này thì đã suy nghĩ hết rồi, anh ấy không sợ các người đoán ra mục đích của anh ấy, chẳng qua chỉ là quyết đấu mà thôi, vì vậy đã nghĩ đến nên đáp trả như thế nào từ sớm rồi”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 839: Hỗ loạn

“Từ trước đến nay anh ta đều sẽ không làm chuyện mà mình không chắc chắn, cũng sẽ không suy nghĩ phiến diện bất cứ chuyện gì, đó là lý do mà cho dù có đấu với anh ta bao lần thì cũng thua”.

“Anh ta sẽ không chủ động đi hại người khác, trừ phi cô chủ động trêu vào anh ta, mà anh ta cũng không phải người dễ bắt nạt, dù sao người anh ta cũng mọc đầy gai”.

Nghe vậy Tùng Lệ Nhã bật cười, nhưng cứ cười thế rồi lại hét lên: “Những lời anh nói đều là nhằm nhí! Anh ta không chủ động hại người khác, vậy anh tôi thì sao? Chẳng phải anh ta đã giết anh tôi đấy à?”

Lâm Cuồng bình tĩnh nói: “Nhưng là anh cô động đến anh ta trước, anh ta vì tự vệ mới...”

“Tự vệ cái gì?”, Tùng Lệ Nhã gào lên: “Người chết cũng đâu phải anh trai anh!”

Với cô ta, cho dù Bạch Diệc Phi có lý do gì đi chăng nữa thì cô ta chỉ biết sự thật vẫn là anh giết anh trai cô ta.

Cô ta chưa từng nghĩ đến việc vì sao Bạch Diệc Phi lại muốn giết anh cô ta?

Có lẽ môi trường sinh sống và lớn lên khiến cô ta hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của người khác. Đơn giản mà nói thì là tôi muốn giết anh, thì lý do nào cũng được, nhưng anh muốn giết tôi thì có nguyên nhân gì đi chăng nữa cũng là sai.

Lâm Cuồng thấy nói mãi cũng không được thì bất đắc dĩ lắc đầu: “Thôi bỏ đi”.

Tùng Lệ Nhã cười lạnh lùng: “Cho dù thế nào tôi cũng nhất định phải giết Bạch Diệc Phi!”

Nhưng Diệp Hoan lắc đầu nói: “Thật đáng tiếc, cô không có cơ hội này”.

“Anh cho rằng chỉ dựa vào bọn họ mà có thể ngăn cản được tôi ư?”, Tùng Lệ Nhã lạnh lùng nói: “Tôi không tin bọn họ dám tấn công tôi, huống hồ người bên cạnh tôi đây là cao thủ hạng 2 cấp cao - Dương Hồng”.

Tùng Lệ Nhã nói đúng, cô ta là người nhà họ Tùng cho nên những người này không ai dám làm gì cô ta.

Dù sao tứ đại gia tộc hiện tại còn chưa hoàn toàn trở mặt, nếu bọn họ tấn công thì e rằng không còn chỉ là chuyện riêng giữa bọn họ nữa.

Dưới tình huống họ không dám ra tay, một cao thủ hạng 2 cấp cao hoàn toàn không cần phải sợ họ.

Nhưng người đàn ông tên Dương Hồng đột nhiên lắc đầu nói: “Cô cả, cô nghĩ quá đơn giản rồi”.

Nghe vậy, Tùng Lệ Nhã lập tức quay đầu nhìn Dương Hồng, vẻ kinh ngạc lướt qua mắt.

Sau đó, Dương Hồng nói với cô ta: “Thời gian này ông ba chiêu mộ rất nhiều cao thủ, tôi cũng rất cảm ơn ông ba đưa tôi từ Tây Bắc đến đây, nhưng...”

Lâm Cuồng tiếp lời: “Lúc trước tôi từng tìm Dương Hồng rồi”.

Tùng Lệ Nhã trừng mắt, ngây người.

“Tại... Tại sao? Tại sao lại như vậy? Vì sao ông lại chọn bọn họ?”, cô ta không tin được mà chất vấn Dương Hồng.

Ông ta chỉ nhún vai trả lời: “Với người trưởng thành mà nói, lợi ích mới là vấn đề mà họ quan tâm”.

Tùng Lệ Nhã vẫn không hiểu: “Lẽ nào lợi ích mà nhà họ Tùng chúng tôi cho ông còn ít hay sao?”

Dương Hồng lắc đầu nói: “Lợi ích quả thật không ít nhưng hiện tại ông ba không phải gia chủ nhà họ Tùng, mà ông ấy có thể ngồi lên được vị trí đó hay không còn chưa chắc”.

“Nhưng cậu Lâm thì đã là gia chủ nhà họ Lâm rồi, hơn nữa cậu ấy cũng đối xử chân thành với tôi, mỗi lần đều sẽ gọi tôi là anh Dương. Một người sếp như vậy rất hiếm gặp vì thế tôi mới chọn cậu ấy”.

Nghe vậy, Tùng Lệ Nhã không tin nổi mà lùi lại hai bước như thể phải chịu cú sốc rất nặng nề, đến đứng cũng không vững.

Sau đó Tùng Lệ Nhã bất ngờ bật khóc, vừa nức nở, vừa bất lực.

“Các người... định giết tôi ư?”, Tùng Lệ Nhã vừa khóc vừa nghẹn ngào hỏi.

Lúc này cô ta rất sợ hãi, có ai mà không sợ chết cơ chứ?

Nhưng Lâm Cuồng và Diệp Hoan nhìn nhau một cái, Diệp Hoan bình thản nói: “Yên tâm, chúng tôi sẽ không giết cô, Bạch Diệc Phi không phải loại người sẽ làm tổn thương người yêu của anh em mình”.

Nghe vậy, Tùng Lệ Nhã ngẩng phắt đầu lên nhìn họ.

Anh em Bạch Diệc Phi?

Trường Tiểu!

Là Trường Tiểu!

Nhưng Tùng Lệ Nhã lại tức giận mà hét lên: “Anh ta đã làm tổn thương tôi rồi!”

...

Cùng lúc đó một đám người mặc đồ đen lặng lẽ tiến vào nhà họ Triệu ở khu 3.

Dẫn đầu là một cấp dưới của Trường Tiểu. Gã có mái tóc vàng nổi bật, mu bàn tay có hình xăm bọ cạp rõ ràng.

Mà đám người mặc đồ đen sau lưng gã là tổ chức Cuồng Sa của Bạch Diệc Phi.

Bọn họ dễ dàng tiến vào khu 3, cũng nhanh chóng chiếm giữ hang ổ cũ của nhà họ Triệu, thậm chí còn chiếm luôn kho vũ khí của chúng, bên trong kho có rất nhiều súng ống.

Sau khi người đàn ông tóc vàng thấy những thứ này thì hưng phấn đến mức hơi mất lý trí.

Lúc này họ đang trong phòng khách, mà người nhà họ Triệu thì đều bị bắt tập trung ở đây.

Người đàn ông tóc vàng trông thấy một cô gái nhà họ Triệu thì hưng phấn đi tới, bóp cằm cô ta, ánh mắt mờ ám.

Đúng lúc này, một người đàn ông mặc đồ đen thấy vậy thì lập tức hiểu ra gã định làm gì vì thế khẽ nhắc nhở: “Anh Lôi, sếp Bạch đã nói rồi, sau khi chiếm được nhà họ Triệu thì không được làm chuyện dư thừa”.

Anh Lôi mà anh ta nói là người đi theo Trường Tiểu, tên là Lôi Minh, cao thủ hạng 3 cấp trung.

Lôi Minh nghe xong thì cười khinh bỉ: “Chuyện dư thừa? Chuyện dư thừa gì?”

Người đó trả lời: “Ít nhất không vi phạm quy định của thành phố Triều Dương”.

Lôi Minh cười lạnh: “Quy định? Đây là đảo Lam, thế lực ai to hơn thì người đó là quy định”.

“Nhưng...”, người đó dường như còn định nói gì đó thì bị Lôi Minh ngắt lời.

“Dù sao những người này cũng phải chết, trước đó tại sao chúng ta không khao bản thân một bữa, để bản thân sung sướng chứ?”

Nói xong, Lô Minh lôi người phụ nữ bên cạnh gã lên, sau đó khiêng cô ta lên vai, nói với những người khác: “Các cậu cũng muốn thoải mái thì tùy, bên trên có trách thì cứ nói là tôi bảo vậy”.

Sau đó gã khiêng người phụ nữ đang không ngừng giãy dụa, kêu gào kia vào một căn phòng.

Trong phòng khách, đám người Cuồng Sa nhìn nhau.

Một người nói: “Chúng ta làm sao bây giờ?”

Một người khác trả lời: “Lúc trước tôi phạm tội cường hiếp, sau này ra tù thì sếp Trần nhận tôi. Nói thật, tôi cũng muốn nhưng mà tôi không phải người không biết điều, sếp Trần nghe lời sếp Bạch mà sếp Bạch không cho chúng ta làm những chuyện này, vì thế tôi không làm”.

Những người khác cũng lữ lượt gật đầu.

“Tôi cũng không làm”.

“Đúng, tôi cũng không làm”.

Sau đó tất cả đám người mặc đồ đen đều đứng im.

Đúng lúc này, có người đột nhiên hét lên: “Chạy mau, giết người rồi, bọn họ muốn hủy thành rồi, chạy mau!”

Tất cả người nhà họ Triệu đều bị bắt vào phòng khách, tiếng hét này họ trở nên hoảng loạn, sau đó bất chấp mà chạy tán loạn.

Đám người mặc đồ đen thấy vậy thì đều ngậy ra.

Bọn họ nên làm thế nào bây giờ?

Những người này chạy tán loạn, hoàn toàn không nghe lời, nếu dùng bạo lực mà giết gà dọa khỉ thì có lẽ sẽ không chế được tình hình.

Nhưng sếp Bạch từng nói không được giết người vô tội, càng không được giết người bừa bãi.

Lúc này, bởi vì nghe thấy tiếng hỗn loạn bên ngoài mà Lôi Minh đi từ trong phòng ra, vừa đi vừa xách quần. Thấy đám người mặc đồ đen bất động, gã tức giận hét lên: “Còn ngây ra đấy làm gì? Còn không mau bắt người rồi giết, giết một đứa làm gương, hiểu không hả?”

Nhưng đám người đó vẫn bất động.

Lôi Minh thấy vậy thì nóng nảy, gào lên: “Mẹ nó, đám chúng mày chỉ biết nghe lời tên họ Bạch, hoàn toàn không xem sếp của bọn tao ra gì!”

Nói xong thì gã tự cầm một con dao xông ra.

Lúc đầu bị người khác dọa sợ, đám người nhà họ Triệu đương nhiên không dám phản kháng.

Nhưng có người hét lên không phản kháng chỉ có chết vì thế bọn họ không tiếp tục ngoan ngoãn nữa. Nếu đã không phản kháng được thì chỉ có thể bỏ chạy.

Vừa chạy đã có người nói ai chạy thì giết kẻ đó.

Đám người nghe vậy càng chạy ghê hơn.

Bởi vì cho dù có chạy hay không thì đều chết nhưng nếu may mắn chạy thoát thì còn có cơ hội sống, vì thế tại sao không chạy chứ?

Lôi Minh cầm dao xông ra, nhìn thấy đám người chạy loạn thì cầm dao chém, cho dù gã có gào thét nào thì đám người cũng không dừng lại.

Đến cuối cùng gã cũng không biết mình đã chém bao nhiêu người.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 840: Bát quái chương

Lúc này, khu 3 hoàn toàn rơi vào hỗn loạn.

Triệu Hạc đang ở trại khai thác gỗ, hoàn toàn không biết gì về tình hình hiện tại của khu 3, thậm chí ông ta còn đang nghĩ phải bắt sạch đám người Bạch Diệc Phi.

Lúc này, toàn bộ người của trại khai thác gỗ đều đặt sự chú ý của mình vào Bạch Diệc Phi và Đạo Trưởng.

Hai người người tiến người lùi, các loại võ công đều được giở ra hết.

Nhất Dương Chi, Lưu Tinh Quyên, lại còn Thái Cực Bát Quái Chương, Thiên Canh Thoái.

Thực lực của Bạch Diệc Phi khiến Đạo Trưởng kinh ngạc cực độ.

Cho dù Bạch Diệc Phi hiện tại không được tinh táo nhưng lại mạnh đến mức điên rồ, vượt qua khỏi phạm vi hiểu biết của tất cả mọi người.

Ai nấy đều ngu người.

“Rốt cuộc trong một tháng này anh ta đã học được những gì?”, Trường Tiểu cũng kinh ngạc không thôi.

Lục Miêu Miêu nắm chặt tay, trong lòng càng thêm ngưỡng mộ, sùng bái Bạch Diệc Phi, đồng thời cũng cảm thấy đau xót. Bởi vì trong một khoảng thời gian ngắn mà đạt được đến trình độ này thì nhất định phải trải qua sự tôi luyện mà người bình thường không thể chịu đựng nổi.

Mà Trương Hoa Bân thì càng kinh ngạc không thốt nên lời, bởi vì anh ta đi theo Bạch Diệc Phi từ sớm, hiểu rõ thực lực của anh nên lúc này càng ngạc nhiên.

Bạch Hồ và Từ Lăng sau khi đuổi Hồng Quân đi thì đã đến đây.

Bọn họ nhìn thấy Bạch Diệc Phi như vậy thì vừa kiêu ngạo vừa đau lòng.

Đúng như Lục Miêu Miêu nghĩ, trong suốt một tháng này, Bạch Diệc Phi đã trải qua những điều mà người bình thường khó có thể tưởng tượng được. Anh hoàn toàn không lãng phí thời gian, cho dù ăn cơm hay đi vệ sinh cũng đều dùng thời gian ngắn nhất để giải quyết.

Càng đừng nói một ngày anh chỉ ngủ có 3 tiếng, kể cả người già cũng không ngủ ít như anh.

Sa Phi Dương không khỏi cảm thán: “Thiên phú và nỗ lực đều như nhau”.

Trần Ngạo Kiêu nghe xong lại nói thêm một câu: “Có cả thiên phú và sự nỗ lực mới là đáng sợ nhất”.

Bạch Hồ tiếp lời: “Lúc trước anh ta tập luyện tôi còn cho rằng anh ta rất lười, không chịu khó gì cả nhưng hiện tại tôi mới hiểu chẳng quá còn chưa đến mức để anh ta phải chịu khó thôi”.

Từ Lăng nắm chặt tay, nghiến răng nói: “Rồi sẽ có một ngày tôi đuổi kịp anh ta”.

Nhưng nghe vậy, bốn người đều rơi vào im lặng, đồng thời thở dài: “Haizz!”

Bằng thiên phú cùng sự nỗ lực này của Bạch Diệc Phi, muốn đuổi kịp anh thì e là không thể nào, cho dù là cao thủ cấp 2 như Sa Phi Dương cũng đuổi không kịp.

Đúng lúc này trong xưởng vang lên một âm thanh cực lớn.

“Rầm!”

Đạo Trương và Bạch Diệc Phi lại đấu quyền với nhau, hai người vẫn tự lui về sau vài bước.

Sau khi cả hai ổn định lại cơ thể thì về mặt Đạo Trưởng càng thêm trầm trọng: “Trong thời gian ngắn sao mà có thể trở nên mạnh như vậy?”

Bạch Diệc Phi vô cảm nhìn ông ta, lạnh lùng nói: “Tôi chỉ muốn sống bình yên qua ngày nhưng cứ có người không chịu để yên, thậm chí còn dùng bạo lực, người thân ép tôi, ông biết tôi có tâm trạng thế nào không?”

“Nói cho ông biết, ông đừng có ép tôi đến cùng nếu không chuyện gì tôi cũng dám làm!”

Thực tế Bạch Diệc Phi đã bị ép đến cùng rồi.

Nếu không sao anh có thể nâng cao thực lực của mình lên đến mức này chỉ trong vòng một tháng?

Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm vào Đạo Trưởng rồi đột nhiên hét lên: “Nên kết thúc rồi!”

Nói xong, anh dùng quyền pháp mà Tần Hoa dạy mình, sau đó dùng tất cả sức lực phát huy ám kinh đến tận cùng rồi vung quyền về phía Đạo Trưởng.

Sau khi anh ra đòn, tất cả mọi người trong xưởng đều khiếp sợ đến tròn mắt.

Trường Tiểu còn đứng hẫng lên.

Cú đấm này mạnh đến mức khi ám kinh và không khí ma sát với nhau thì tạo ra âm thanh hơi chói tai nhưng không đến mức khiến người ta phải bịt tai lại.

Có thể thấy cú đấm này mạnh đến mức nào.

Đạo Trưởng thấy vậy thì không lộ ra bất kỳ vẻ sợ hãi nào mà chỉ bình thản nhắm hai mắt lại.

“Bốp!”

Nắm đấm của Bạch Diệc Phi đánh trúng trán của Đạo Trường.

Nhưng ông ta vẫn đứng im bất động, hoàn toàn không bị đánh bay như trong tưởng tượng của Bạch Diệc Phi.

Thực tế Bạch Diệc Phi cảm thấy mình như đâm vào một bức tường sắt, ngay cả cánh tay cũng tê rần.

Bạch Diệc Phi thềm hoảng hốt.

Lúc này, Đạo Trường đột nhiên mở mắt, hét lên một tiếng: “Ha!”

Bạch Diệc Phi cho rằng ông ta định đáp trả vì thế dồn toàn bộ sự chú ý vào hai tay cùng hai chân ông ta.

Nhưng sau khi Đạo Trường hét lên thì anh mới biết mình đoán nhầm rồi.

Một luồng sức mạnh cực đại phát ra từ cơ thể ông ta rồi tấn công đầu, vai cùng ngực anh.

“Rầm!”

Bạch Diệc Phi bị đánh bật ra.

Sau đó trong đám người vang lên một loạt âm thanh xuyết xoa.

“Oa!”

“Mẹ nó quá trâu bò!”

Còn có một số người thì nhìn đến ngây ngẩn. Bởi vì bọn họ đều là người bình thường, hoặc là năng lực không đủ nên hoàn toàn không nhìn ra Đạo Trường đánh bay Bạch Diệc Phi bằng cách nào.

Mà đến cả Bạch Diệc Phi cũng không hiểu được.

Nhưng Trần Ngạo Kiêu đứng ngoài lại kinh ngạc mà nói một câu: “Là Hợ Thanh Thuật!”

“Cái gì?”, Từ Lãng không hiểu.

Trần Ngạo Kiêu giải thích với vẻ mặt nghiêm trọng: “Đây là một trong những tuyệt kỹ của sư bá. Âm kinh phát ra từ cơ thể sau đó thông qua âm thanh mà tấn công đối phương”.

“Hộc!”

Bạch Diệc Phi ngã ra đất rồi phun ra một ngụm máu, bởi vì luồng lực công kích quá mạnh nên quần áo trên người anh đều bị rách vài miếng.

Đạo Trưởng lạnh lùng nói: “Tao đã nói rồi, vừa nãy tao chỉ dùng 70% sức mạnh mà thôi, bây giờ mới là toàn bộ sức mạnh của tao”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì che ngực, trừng trừng nhìn Đạo Trưởng. Lúc này anh mới hiểu rằng âm kinh của ông ta có thể phát ra từ bất kỳ bộ phận nào của cơ thể, bao gồm cả giọng nói.

Bạch Diệc Phi cảm thấy mình có hơi choáng váng, hẳn là bị âm thanh chấn động.

Đồng thời anh còn cảm thấy tóc mình đang dần phục hồi, màu đỏ trong mắt cũng dần tan đi, dường như trạng thái này không thể duy trì được lâu nữa.

Bạch Diệc Phi có dự cảm không lành vì thế lập tức quyết định đánh nhanh thắng nhanh.

Anh chông tay xuống đất rồi đứng lên, mắt nhìn chăm chăm vào Đạo Trưởng mà xông tới.

Đạo Trưởng thấy vậy thì không hề hoảng loạn mà giang hai tay như một con chim tung cánh, sau đó chỉ nhảy nhẹ một cái đã đạt đến độ cao 3m rồi vung chưởng hướng thẳng về Bạch Diệc Phi ở phía dưới.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì lập tức khụy xuống, sau đó cũng đồng thời nhảy lên, lấy vai mình mà đỡ lấy một chưởng của ông ta.

Khi bàn tay Đạo Trường và vai anh chạm vào nhau, ông ta lại hét lên: “Ha!”

Bạch Diệc Phi nâng hai cánh tay lên, đẩy bàn tay của Đạo Trường ra, đồng thời còn định ngăn cản sự tấn công từ giọng nói của ông ta.

Nhưng...

“Rầm!”

Bạch Diệc Phi lại bị đánh bật ra.

Đòn này của anh không hề có tác dụng với ám kinh. Anh lần nữa lại cảm nhận được một luồng lực mạnh mẽ như núi đâm thẳng vào người mình.

Bởi vì lần này đang ở giữa không trung nên anh không bị đánh bay quá xa mà chỉ lặn vài vòng ra đất.

Thấy vậy thì đám người lại vang lên một loạt tiếng xuýt xoa.

Mà trên đài, đám người Triệu Hạc nhìn thấy cảnh này thì rất kích động cùng hưng phấn. Triệu Hạc cười nói: “Tôi biết Đạo Trường là vô địch mà, không ai có thể đánh thắng được ông ấy!”

“Đúng thế, Đạo Trường vô địch!”

“Vẫn còn quá non!”

Những ông lớn ở mấy khu khác cũng lũ lượt gật đầu.

Trường Tiểu nghe thấy thế thì biểu cảm trở nên nghiêm trọng, ánh mắt lộ vẻ lo lắng. Anh ta biết lực tấn công ở vị trí càng cao thì càng mạnh, đợt tấn công này của Đạo Trường nếu là người bình thường đỡ thì e rằng đã chết ngay tại chỗ rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 841: Quá khùng khiếp

Anh ta nhìn Bạch Diệc Phi hết lần này đến lần khác bị đánh bay, lại lo lắng hết lần này đến lần khác liệu anh có bị đánh chết hay không.

Trường Tiểu nghe thấy tiếng cười nhạo của đám người thì cảm thấy phiền nhiễu không thôi, vì thế quay người gắt lên với chúng: “Mẹ nó, im mồm hết cho tôi!”

Đám người đó dù sao cũng toàn là mấy ông tai to mặt lớn, tự dung bị hét vào mặt như vậy thì biểu cảm lộ rõ vẻ khó chịu.

Triệu Hạc cười lạnh nói: “Huênh hoang cái gì, đợi Bạch Diệc Phi chết, tôi xem các người còn vênh váo thế nào?”

“Anh Triệu nói đúng!”, gã đàn ông béo lùn bắt chuyện với Triệu Hạc lúc trước phụ họa.

Từ tình thế hiện tại có thể thấy người thắng sẽ là Đạo Trường vì thế đám người đương nhiên sẽ nịnh nọt Triệu Hạc, từ đó tăng bốc Đạo Trường.

Cho nên có mấy người cũng lên tiếng phụ họa theo.

“Anh Triệu, tôi đồng ý với anh!”

“Tôi cũng vậy!”

Nhìn mọi người nịnh nọt mình, Triệu Hạc cười đắc ý.

Mà bên này, sắc mặt Lục Miêu Miêu nhợt nhạt, nhìn Bạch Diệc Phi bị đánh bay liên tục lòng cô ta đã đau xót không thôi, giờ lại nghe đám người kia nói vậy thì cô ta càng thêm lo lắng.

Trong xưởng, Đạo Trường đáp xuống, từ cao nhìn xuống Bạch Diệc Phi nằm trên đất, ánh mắt khinh thường: “Đúng là mày rất có thiên phú, điều

này khiến tao phải bội phục, vì thế tao quyết định không thể hợp tác cùng mày”.

“Người có thiên phú cực cao như mày là uy hiếp đối với tao. Tao không thể để mày sống được!”

Bạch Diệc Phi còn đang sống soài trên đất, đầu óc văng vát, xuất hiện tình trạng hoa mắt trong thời gian ngắn.

Đến khi anh ổn định trở lại thì màu tóc đã trở về nguyên dạng, màu đỏ trong mắt cũng biến mất.

Trở về trạng thái bình thường thì trình độ của Bạch Diệc Phi chỉ thuộc tầng đáy của cao thủ cấp 2 mà thôi.

Bạch Diệc Phi vừa mở mắt đã thấy Đạo Trường đứng trước mặt anh dường như đang nói gì đó, sau đấy ông ta nâng chân lên.

Thấy vậy, Bạch Diệc Phi lập tức nhận ra ông ta định cho anh một cú đá. Anh vốn muốn né tránh nhưng đáng tiếc tốc độ lúc này đã không còn như trước, vì thế anh chỉ đánh dùng tay mình che chắn.

“Rầm!”

Một âm thanh cực lớn vang lên, xung quanh bụi đất bay lên mù mịt bao lấy Đạo Trường và Bạch Diệc Phi, ngăn cách hai người khỏi tầm nhìn của những người khác. Truyện Hệ Thống

Bọn họ đều không thấy rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bạch Hồ và Từ Lãng thấy vậy thì đều không nhịn được mà định xông lên nhưng lại bị Trần Ngạo Kiều ngăn cản: “Đừng vội”.

“Anh ta sắp chết đến nơi rồi còn không vội?”, Từ Lãng gào lên.

Bạch Hồ cũng rất nóng ruột: “Còn không chạy đến thì muộn rồi!”

Lúc này, Sa Phi Dương chậm rãi nói: “Mạng của Bạch Diệc Phi còn chưa hết, sẽ không chết đâu”.

“Mẹ nó, tôi còn lâu mới tin mấy thứ này!” , Từ Lãng vừa gào lên vừa lấy mã tấu của mình ra.

Nhưng đúng lúc này.

“Ha!”

Một tiếng kêu vang lên từ trong đám bụi đất.

Nghe thấy giọng nói này, tất cả mọi người đều sững sờ, sau đó lại nhìn thấy một bóng người bay ra.

Trên đài quan sát, Triệu Hạc cười không khép miệng: “Trường Tiểu, cậu xem xem Bạch Diệc Phi bị đánh qua đánh lại như vậy đúng là thảm mà, haha...”

Nhưng ông ta vừa há miệng cười thì nụ cười đã cứng đờ.

Bởi vì người bị đánh bay không phải là Bạch Diệc Phi mà là Đạo Trường.

“Rầm!”

“Hộc!”

Sau khi Đạo Trường ngã ra đất thì phun ra một ngụm máu, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin. Ông ta lầm bầm: “Không... Không thể nào!”

Đến khi bụi đất hoàn toàn tan đi mọi người mới nhìn thấy rõ tình hình.

Bạch Diệc Phi vẫn nằm trên đất nhưng một tay anh bị Đạo Trường đập gãy, mắt anh lại trở nên đỏ ngầu, hơn nữa ánh đỏ còn đáng sợ hơn trước.

Bạch Diệc Phi lúc này đang ngẩng đầu thở dốc, quần áo trên người đã rách nát, khóe miệng có vệt máu chảy ra.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Bạch Diệc Phi đã bị thương đến thế này rồi mà còn có thể đánh bay Đạo Trường!

Rốt cuộc anh đã làm thế nào?

Quá điên rồ rồi đi?

Hơn nữa, vừa rồi rõ ràng là Đạo Trường đánh cho Bạch Diệc Phi không dậy nổi, sao bây giờ lại chuyển thành anh đánh bay Đạo Trường?

Người biết lý do chỉ có Đạo Trường vì thế ông ta mới kinh ngạc không thôi.

Bạch Diệc Phi chống một tay khác xuống, đứng lên một cách khó nhọc, thậm chí hai chân đều phát run nhưng ánh mắt anh vẫn lạnh lẽo, u ám đến đáng sợ.

Đạo Trường lúc này cũng chống người đứng lên nhưng ông ta vẫn không thể tin nổi: “Không... Không thể nào, thứ tao tập 20 năm mới được, sao mày có thể chỉ cần trong chớp mắt đã học được, không thể nào!”

Mọi người nghe vậy thì đều hiểu ra.

Tiếng hét vừa rồi không phải là của Đạo Trường mà là của Bạch Diệc Phi.

Vì thế ai nấy đều ngạc nhiên đến ngu người.

Đúng như Đạo Trường nói, tuyệt kỹ này ông ta luyện tập 20 năm rồi mà Bạch Diệc Phi chỉ trong vòng vài phút kể từ khi nhìn thấy nó đã làm được!

Người khác có thể không kinh ngạc ư?

Có thể thấy, thiên phú của Bạch Diệc Phi khủng khiếp, điên rồ đến mức nào.

“Còn gì nữa không?”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng hỏi.

Đạo Trường ngây người: “Cái gì?”

Bạch Diệc Phi cười lạnh nói: “Nếu ông không còn chiêu thức khác thì nên kết thúc rồi”.

Nghe vậy Đạo Trường lập tức hiểu ra ý của Bạch Diệc Phi, sau đó về mặt ông ta lại trở nên hồ hững, nhưng khóe miệng lại lộ ra nét cười lạnh lẽo.

Ngay sau đó, Đạo Trường đạp một chân xuống đất, bật về hướng ngược lại, những người đứng chắn trước mặt ông ta đều bị ông ta đánh văng ra.

“Chuyện gì vậy?”

Ai nấy đều ngây người.

“Ông ta đang bỏ chạy ư?”

Đạo Trường mà bọn họ cho rằng là vô địch lại đang bỏ chạy!

Trên đài quan sát, đám người ngây ra như phỗng. Bởi vì từ trước đến nay bọn họ không hề nghĩ rằng Đạo Trường sẽ bỏ chạy!

Bạch Diệc Phi đứng im tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng nhìn Đạo Trường đang chạy trốn nhưng cũng không hề đuổi theo.

Bởi vì anh biết ông ta sẽ chạy.

Đạo Trường là một người rất thận trọng, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, cũng không tiếc bất kỳ giá nào, đồng thời cũng có thể không quan tâm tất cả mà bỏ chạy.

Bởi vì chỉ có còn sống mới có thể đạt được mục đích mà ông ta muốn.

Cho nên khi ông ta không chắc sẽ giết được Bạch Diệc Phi thì đương nhiên sẽ bỏ trốn.

Bạch Diệc Phi đã nghĩ đến điều này rồi, Đạo Trường thực sự sẽ trốn được ư?

Đạo Trường đã nhanh chóng chạy ra khỏi xưởng gỗ. Trong lòng ông ta mừng rỡ, cho dù thiên phú của Bạch Diệc Phi có khủng khiếp cỡ nào thì cũng không giết được ông ta, với thực lực của ông ta mà nói, bỏ chạy là điều có thể.

Đến khi ông ta chạy thoát thì ắt có cách xử lý Bạch Diệc Phi.

Nhưng ông ta còn chưa chạy được ra ngoài thì đột nhiên khựng lại.

Bởi vì lúc này có một người nhấc một cọc gỗ to đứng lên rồi ném thẳng về phía ông ta.

Đạo Trường thấy vậy thì hoảng hốt, cọc gỗ rất to, lực lại mạnh, ông ta không dám vươn tay đỡ.

Mà người ném cọc gỗ chính là Tần Hoa nấp trong đám người.

Thực lực của Tần Hoa không bằng Đạo Trường nhưng dù sao cũng là một cao thủ cấp 2, lại thêm Bạch Diệc Phi thì ông ta tuyệt đối không thể đánh lại được.

Vì thế Đạo Trường không thể chạy được, chỉ đành mau chóng lùi lại mới tránh thoát được cọc gỗ.

Đạo Trường vội vàng né tránh, đầu tóc tán loạn, bộ trường bào trên người cũng bị rách, thậm chí còn dính đầy bụi đất. Ông ta lúc này đã hoàn toàn không có vẻ thoát tục như trước.

Sau khi nhìn thấy Tần Hoa thì Đạo Trường lại lộ vẻ khó tin: “Sao mày lại ở đây?”

Tần Hoa nhìn ông ta, lạnh lùng nói: “Đương nhiên là để giết mày!”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 842: Chạy đằng trời

"Chẳng lẽ mày không sợ ông chủ đến kho vàng sao?", Đạo Trưởng vô thức hỏi.

Tần Hoa lạnh nhạt nói: "Có tiền bồi ở đây là đủ rồi".

Tần Hoa và Tử Y đồng thời trông nom kho vàng, cũng là để phòng ngừa Đạo Trưởng và Lương Vĩ Siêu cùng đàn em của bọn chúng đến kho vàng, bởi vì một người dĩ nhiên không thể ứng phó được.

Nhưng bây giờ Đạo Trưởng một mình đến quyết đấu với Bạch Diệc Phi, chỉ còn lại Lương Vĩ Siêu, mà Lương Vĩ Siêu đánh không lại Tử Y cho nên Tần Hoa mới xuất hiện ở đây.

Lúc này, Đạo Trưởng cảm thấy thực sự hoảng sợ.

Ông ta muốn bỏ trốn nhưng Bạch Diệc Phi lại ở ngay phía sau, ông ta có chạy đằng trời.

Đạo Trưởng cắn răng nói: "Đã nói là đấu một chọi một, bây giờ chúng mày muốn nuốt lời sao?"

Có lẽ mọi người đều không ngờ Đạo Trưởng lại nói ra những lời như vậy.

"Ông lựa chọn chạy trốn, từ giây phút đó trận đấu đã kết thúc, ông chính là kẻ thua cuộc", Tần Hoa lạnh nhạt đáp.

Đạo Trưởng nghe xong liền cứng họng.

Lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên nói với Tần Hoa: "Anh, để em".

"Cậu...", Tần Hoa cảm thấy cực kỳ lo lắng khi Bạch Diệc Phi bị gãy một cánh tay.

Ánh mắt của Bạch Diệc Phi tràn đầy sự kiên định, nói: "Hãy để em xử lý".

Trước đây Bạch Diệc Phi bị Đạo Trưởng đánh bại hai lần, anh cũng đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, hơn nữa sau khi tiến vào trạng thái cuồng hóa, anh không thể tiến vào trạng thái ấy một lần nữa.

Nhưng lúc anh sắp bị Đạo Trưởng đá chết, anh đã uống một viên thuốc.

Trước khi anh tìm thấy căn phòng mà Lưu Hiểu Anh và Lương Ngọc từng ở, mảnh giấy kia đã bị Bạch Diệc Phi xé nát.

Mà trên chiếc tủ ở đầu giường còn có rất nhiều lọ thuốc, trong đó một lọ thuốc được dán một dòng chữ ở phía trên đã bị Bạch Diệc Phi tình cờ phát hiện ra.

"Nếu anh có thể đến tìm tôi thì hãy cầm cái này đi, trong đó có ba viên thuốc giúp kích thích tiềm năng của con người, tuy nhiên chỉ có ba viên, nếu dùng hết rồi, chúng ta cũng không cần gặp nhau nữa".

"Nếu anh không tới tìm tôi, anh mà không tới thì làm sao có thể nhìn thấy cơ chứ?"

Bạch Diệc Phi nhìn một cái liền nhận ra đây chính là nét chữ của Lưu Hiểu Anh.

Anh lập tức hiểu ý của cô ta.

Ban đầu Hồng Quân muốn giết Bạch Diệc Phi ở trong nhà kho của nhà họ Hồng, mà khi đó anh cũng muốn dùng cái chết để báo đáp.

Lưu Hiểu Anh hỏi anh còn lời nào muốn nói không, Bạch Diệc Phi nói không có.

Lúc đó Lưu Hiểu Anh chắc hẳn rất đau lòng, bởi vì cho dù Bạch Diệc Phi có phải chết, cũng không có lời nào muốn nói với cô ta, cho nên trong mắt Bạch Diệc Phi, tình cảm của cô ta chẳng là gì.

Câu nói kia cho thấy, nếu trong lòng Bạch Diệc Phi quan tâm thì anh dĩ nhiên sẽ không uống hết tất cả, ít nhất cũng sẽ giữ lại một viên làm kỉ niệm.

Nếu như Bạch Diệc Phi uống hết, chứng tỏ anh chẳng mảy may nhớ đến Lưu Hiểu Anh, vậy thì Lưu Hiểu Anh dĩ nhiên cũng không cần gặp lại anh.

Chính nhờ uống viên thuốc này mà Bạch Diệc Phi mới có thể đứng dậy một lần nữa, ngay cả cảm giác đau đớn trên thân thể cũng đều biến mất.

Tần Hoa nhìn thấy ánh mắt kiên định của Bạch Diệc Phi thì bất đắc dĩ thở dài một cái, lùi về phía sau, âm thầm chấp thuận quyết định của anh.

Để lại không gian cho Bạch Diệc Phi và Đạo Trường, sau khi Đạo Trường nhìn thấy không khỏi cười lạnh một tiếng nói: "Đây chính là mày tự chui đầu vào rọ, không trách được ai!"

Chỉ cần một mình đối mặt với Bạch Diệc Phi, Đạo Trường dĩ nhiên không biết sợ, thậm chí ông ta còn cho rằng mình có thể giết chết Bạch Diệc Phi.

Sau khi dứt lời, Đạo Trường giẫm chân, xoay người lao thẳng về phía Bạch Diệc Phi.

Lúc này Đạo Trường không còn vẻ ung dung trầm tĩnh như trước mà ngược lại ông ta hoàn toàn lộ ra vẻ dữ tợn cùng nóng nảy, hơn nữa ông ta còn sử dụng hết tuyệt kỹ của mình.

Chỉ thấy ông ta tung chưởng, đồng thời hét lên một tiếng: "A!"

Đối mặt với Đạo Trường như vậy, Bạch Diệc Phi vẫn vô cảm như trước, thậm chí còn nhắm mắt lại.

Trong đầu anh nhớ lại những cảnh tượng liên quan đến Đạo Trường.

Cái chết bi thảm của Ngưu Vọng, sự đau thương tột độ của Lý Tuyết, sự ra đi của Lưu Hiểu Anh cùng hơn chục người nhà họ Lục.

Khi kinh phong của Đạo Trưởng sắp chạm vào người Bạch Diệc Phi thì đôi mắt của Bạch Diệc Phi đột nhiên mở ra.

Một giây sau, Bạch Diệc Phi cũng hét lên một tiếng: "A!"

"Bang!"

Sức mạnh của hai người va vào nhau trong không khí phát ra một tiếng vang cực lớn.

Ngay sau đó, cú đánh của Đạo Trưởng trúng vào bả vai của Bạch Diệc Phi.

Mà Bạch Diệc Phi lại không hề nhúc nhích.

Đạo Trưởng thấy vậy, trong lòng mừng thầm, chưởng này đánh ra, hai cánh tay của Bạch Diệc Phi chắc hẳn cũng tàn phế.

Đám người lại tung hô, vừa nãy bọn chúng thật ngu ngốc, còn tưởng là Đạo Trưởng sẽ thua.

Mà Triệu Hạc ở trên đài quan sát lại kích động đứng lên: "Hay lắm!"

Nhưng Đạo Trưởng đứng ở giữa sân lại ngẩng đầu liếc Bạch Diệc Phi một cái, trong lòng không khỏi sửng sốt.

Bởi vì Bạch Diệc Phi không những không đau đớn thảm thiết mà còn lộ ra vẻ giễu cợt, tia sáng màu đỏ trong mắt không ngừng lóe lên, càng nổi bật hơn trước.

"Đi chết đi!"

Bạch Diệc Phi hét lớn một tiếng, rồi sau đó hung hăng dùng đầu của mình đập vào đầu Đạo Trưởng.

Đạo Trưởng chưa kịp phản ứng, trên trán truyền tới một trận đau nhức, cặp mắt tối sầm, suýt chút nữa ngất đi.

Trong tiềm thức ông ta muốn rút tay về, nhưng ông ta lại phát hiện mình không cử động nổi.

"Chết đi!"

Bạch Diệc Phi lại hét lên rồi tiếp tục dùng đầu đập mạnh vào đầu của Đạo Trường.

"Bang!"

Đầu của Đạo Trường ong ong, cảm thấy cả thế giới đều quay cuồng.

"Bang!"

Bạch Diệc Phi lại hung hăng đập một cái nữa.

Hồi đó ở biệt thự của hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô, Bạch Diệc Phi cũng dùng cách này để khiến cho một tên cao thủ cấp hai mất đi ý thức.

Bây giờ, sau khi trải qua một tháng huấn luyện, thực lực của Bạch Diệc Phi đã mạnh hơn trước rất nhiều, nếu gặp phải cao thủ cấp hai lần nữa, chỉ cần anh đập một cái thì tên đó không còn đường sống.

May mà thực lực của Đạo Trường rất mạnh, mấy lần đụng chạm cũng chưa kết liễu được ông ta.

Trước đây Tử Y từng nói với Bạch Diệc Phi: "Trông cậu lúc này có vẻ mạnh, nhưng thực tế lại quá yếu".

Bởi vì Bạch Diệc Phi 26 tuổi mới bắt đầu tập võ, trong thời gian ngắn đã rất lợi hại, tiến bộ rất nhiều, nhưng thực tế nền tảng thể lực lại không có ổn định.

"Lần nào cậu cũng có thể đánh bại đối thủ chính, ngoại trừ dựa vào sự may mắn còn nhờ vào sự kiên cường của chính mình".

"Khi cậu đối mặt với Đạo Trường, tôi muốn cậu có thể dùng phương thức này đánh lại ông ta, đó chính là quên hết tất cả, dùng bản năng của

thân thể giành chiến thắng".

Bạch Diệc Phi nhất thời khó hiểu: "Bản năng của thân thể?"

"Đúng", Tử Y gật đầu: "Giống như lần trước cậu dùng đầu để đánh vậy".

Bạch Diệc Phi lập tức sáng tỏ.

Bởi vì nhờ khóa huấn luyện trước đó, thân thể của Bạch Diệc Phi mạnh hơn người bình thường rất nhiều, thậm chí còn mạnh hơn cả Đạo Trường.

Cho nên khi Bạch Diệc Phi dùng đầu đập vào đầu của Đạo Trường, chưa đến hai cái, đầu của Đạo Trường đã chảy máu.

Rồi sau đó, Đạo Trường trực tiếp ngã xuống đất bất tỉnh.

Bạch Diệc Phi há to miệng thở hổn hển, lúc này bàn tay của Tần Hoa đặt trên vai anh, nhẹ nhàng nói: "Giỏi lắm".

Bạch Diệc Phi bây giờ mới hoàn hồn, tỉnh táo hơn trước, sau đó liếc nhìn chung quanh giống như đang tìm cái gì đó.

Sau đó Tần Hoa chỉ xuống dưới đất, lại nói: "Ở đây".

Bạch Diệc Phi cúi đầu nhìn Đạo Trường nằm trên mặt đất, dường như không thể tin được, ngẩng đầu nhìn Tần Hoa.

Ánh mắt Tần Hoa quả quyết nói với anh: "Không sai, kiệt tác của cậu đấy".

Bạch Diệc Phi: "..."

Giờ phút này, trong lòng Bạch Diệc Phi cảm thấy rất phức tạp.

Có cảm giác vui sướng không nói lên lời, cũng có cảm giác nhẹ nhõm sau khi xua tan đi đám mây mù, còn có cảm giác không chân thực.

Anh muốn cười nhưng lại cười không nổi.

Bởi vì anh biết đây mới chỉ là sự khởi đầu.

Đánh bại Đạo Trưởng, vẫn còn rất nhiều thử thách khác đang đợi anh.

Bạch Diệc Phi nói với Tần Hoa: "Em đã nợ quá nhiều người, anh có hiểu không?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 843: Anh sẽ giết em chứ?

“Hiểu rồi”, Tần Hoa gật đầu, nhưng thật ra anh ta cũng không hiểu, nói vậy chỉ muốn an ủi Bạch Diệc Phi thôi.

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi có chút hưng phấn, lại có vẻ sững sờ: “Tất cả những chuyện này mới chỉ là bắt đầu, còn có rất nhiều chuyện đang đợi em đi đối mặt, đi xử lý”.

“En...em không biết phải đối diện với Tuyệt Nhi như thế nào, cũng không biết nên đối xử ra sao với Lưu Hiểu Anh, còn có con trai của Ngưu Vọng, anh ta...”

Bạch Diệc Phi nói một tràng, có vẻ không mạch lạc.

Tần Hoa nhìn Bạch Diệc Phi, bất lực thở dài, nhẹ nhàng nói: “Cậu nên đi nghỉ ngơi rồi”.

Nhưng Bạch Diệc Phi vẫn rất cao hứng, dường như muốn nói thêm gì đó, Tần Hoa đành phải ấn vai anh xuống nói: “Cậu mệt rồi, phải nghỉ ngơi, trấn tĩnh lại”.

Nghe xong lời này, Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng im lặng.

Sau đó tóc của anh phục hồi, đôi mắt cũng trở lại bình thường, một giọt máu từ trên má anh từ từ chảy xuống.

Lúc này, trại khai thác gỗ im lặng đến mức có thể nghe thấy âm thanh của chiếc kim rơi.

Đối với những người bình thường chỉ đơn giản là chạy đến xem náo nhiệt, đều cảm thấy rất có hứng thú và cuồng nhiệt với cuộc đấu tay đôi như vậy, theo logic mà nói, họ sẽ bùng nổ kích động hét lên như trước đây.

Nhưng cảnh trước mắt này quá sock, đặc biệt mà màn cuối cùng đã làm họ chết lặng, Bạch Diệc Phi dùng đầu đánh thẳng vào đầu Đạo Trưởng.

Vì vậy, tất cả ngây ra quên cả hò hét.

Những người trên khán đài lại càng sợ hãi không dám kêu lên, bởi vì Đạo Trưởng đã thua rồi.

Sau khi hoàn hồn lại, Triệu Hạc và những người khác muốn lén lút trốn đi.

Đúng lúc này, một tràng cười đột nhiên vang lên.

“Ha ha ha...”

Mọi người sửng sốt trong chốc lát, sau đó quay đầu lại nhìn.

Bạch Diệc Phi hai tay chống nạnh, một chân giẫm lên ngực Đạo Trưởng, cười lớn nói: “Tôi là đệ tử của Tử Y!”

Nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều nghệt mặt ra.

Tần Hoa không nhịn được dùng tay che mặt, anh ta vốn tưởng rằng Bạch Diệc Phi quá hưng phấn, trong lòng có chút lo lắng, nhưng hóa ra không phải.

Cảnh tượng trước mắt lúc này, đúng như Bạch Diệc Phi đã nói, quá mức buồn cười.

Một lúc sau, Tần Hoa biết Bạch Diệc Phi đã trở lại bình thường, lúc này mới hỏi: “Phải xử lý ông ta thế nào?”

Bạch Diệc Phi nghĩ ngợi rồi đáp: “Chuyện của ông ta liên quan đến kho vàng, vậy thì giao cho chính phủ xử lý đi”.

Tần Hoa khẽ mỉm cười, vỗ vai Bạch Diệc Phi nói: “Cậu thay đổi rồi”.

Bạch Diệc Phi lắc đầu nói: “Còn có thể thay đổi thế nào đây?”

Nói xong câu này, Bạch Diệc Phi ngồi bệt xuống đất, nắm lấy cánh tay bị gãy của mình, đau đến nghiến răng nghiến lợi.

Đám người Bạch Hổ, Từ Lãng vội vàng vây quanh, Trương Hoa Bân còn hét to một câu: “Lưu Hiểu Anh đâu, bảo cô ta đến đây”.

Từ Lãng vô thức đứng dậy định đi tìm Lưu Hiểu Anh, nhưng sau khi bước lên một bước thì đột ngột dừng lại.

Trương Hoa Bân thấy anh ta không có phản ứng, tự nhiên dừng lại thì nghi ngờ hỏi: “Còn không nhanh đi đi!”

Nhưng ngay phút sau, anh ta dường như nhớ tới gì đó, cũng ngừng lại.

Còn Bạch Diệc Phi đang ngồi dưới đất thì thân thể bỗng nhiên cứng đờ, dường như cơn đau vừa rồi chỉ là ảo giác.

...

Nhân cơ hội này, Triệu Hạc và những ông chủ ở các khu khác xuống khỏi khán đài và lẳng lặng rời đi.

Người đàn ông mập lùn hỏi: “Anh Triệu, Đạo Trưởng hiện tại đã bị đánh bại, sau này chúng ta phải làm sao?”

Triệu Hạc nghe thấy câu này thì không khỏi cười lạnh: “Không phải sợ, hôm nay tôi sẽ làm cho tất cả bọn chúng phải xuống địa ngục”.

Sau đó bọn họ đến phía đông của bãi khai thác gỗ, ở đây có một tòa nhà tương tự như tháp canh, vừa đến dưới tòa tháp canh, ông ta hét lên với người ở bên trên: “Tôi là gia chủ nhà họ Triệu, bây giờ lập tức cho nổ tung!”

Trước đó ông ta đã sắp xếp chôn rất nhiều thuốc nổ xung quanh bãi khai thác gỗ, lúc đó ông ta cho rằng cho dù cuối cùng ai thắng, Bạch Diệc Phi cũng nhất định không thể lập tức rời đi.

Vậy thì ông ta có thể dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến đây, thông báo cho người bên trên kích nổ.

Nhưng người đàn ông béo mập do dự nói: “Đạo Trường còn ở đó, cái này...”

“Quản nhiều như vậy làm gì? Đạo Trường đi đòi rồi, tự lo cho mình trước đi”, Triệu Hạc tức giận nói: “Bạch Diệc Phi con người này không bị trừ khử thì chúng ta luôn phải sống trong lo sợ, một ngày nào đó hẳn chắc chắn sẽ vươn tay đến địa bàn của chúng ta”.

Nghe đến đây, người đàn ông béo lùn cũng không phản bác lại nữa.

Nhưng Triệu Hạc ở phía dưới hét lên lâu như vậy mà cũng không có người đáp lại, ông ta không khỏi mắng lớn: “Con mẹ nó, tại các người điếc rồi phải không?”

Đúng lúc này, một cái đầu từ trên thò ra, người này chính là Lại Kha, sau đó hắn hỏi: “Kết thúc rồi sao? Ai thắng vậy?”

Triệu Hạc cả người bỗng dờ ra.

Bởi vì ông ta biết Lại Kha đã phản bội lại Đạo Trường, cho lên sau khi nhìn thấy hắn ta, ông ta sững sốt một chút rồi lập tức hiểu ra.

“Hông rồi! Chạy mau!”

Sau khi Triệu Hạc hét lên, quay đầu bỏ chạy, người đàn ông béo lùn thấy vậy cũng lập tức chạy theo.

Những người khác dù không hiểu gì nhưng cũng chạy theo.

Lại Kha không đuổi theo bọn họ, bởi vì Bạch Diệc Phi để hắn ta ở lại đây với mục đích trông coi, đợi mọi người rời khỏi trại khai thác gỗ, hắn ta có nhiệm vụ gỡ bỏ hết thuốc nổ rồi mới được rời đi.

Lại nói, người của Bạch Diệc Phi e rằng sớm đã không chế khu số 3 rồi, dám người Triệu Hạc này có thể chạy đi đâu chứ?

Trong bãi khai thác gỗ, Lâm Cuồng và những người khác chạy tới, thấy Bạch Diệc Phi liền hỏi: “Anh thế nào rồi? Không sao chứ?”

Bạch Diệc Phi thờ ơ lắc đầu: “Bên cậu thế nào?”

Lâm Cuồng nói qua về mọi việc một lần, Bạch Diệc Phi gật đầu nói: “Để mọi người rời khỏi đây đi”.

Sau đó Trương Hoa Bân và những người khác sơ tán đám đông.

Khi mọi người gần như đã rời đi hết, Trường Tiểu cũng từ trên đài quan sát đi tới bên cạnh Bạch Diệc Phi, anh ta bất giác muốn vỗ vai Bạch Diệc Phi, nhưng thấy anh bị thương nặng, sợ rằng cái vỗ vai này của mình làm thương thể của anh nặng hơn, bèn rút tay lại.

“Thật lợi hại, bây giờ anh lại có thể đánh bại được Đạo Trường”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cười khỏ nói: “Đừng nói về chuyện này nữa, ở đây tôi còn có chuyện muốn anh giải quyết”.

“Chuyện gì?”

Bạch Diệc Phi không nhiều lời mà nói luôn với mọi người: “Chúng ta cũng đi thôi”.

Tất cả mọi người đi theo anh ra ngoài bãi khai thác gỗ.

Trường Tiểu đứng yên tại chỗ, nhìn thấy Lâm Cuồng chưa rời đi thì anh ta không nhịn được mà hỏi: “Ý của anh ấy là gì?”

Lâm Cuồng khẽ lắc đầu nói: “Có những việc, cần anh tự mình giải quyết”.

Nói xong, cậu ta bèn hét lên một tiếng: “Đưa người tới đây”.

Trường Tiểu có chút bối rối.

Nhưng đúng lúc này, Dương Hồng áp giải Tùng Lệ Nhã đang bị trói đến trước mặt Trường Tiểu.

Tùng Lệ Nhã đã mất hết tinh thần sau cú sock vừa rồi, dường như vẫn chưa hoàn hồn, ngay cả khi đứng trước mặt Trường Tiểu, cô ta cũng không có phản ứng gì.

Trường Tiểu choáng váng đứng yên bất động.

Dương Hồng thấy vậy thì rất biết ý mà rời đi, để lại không gian cho hai người họ.

Tùng Lệ Nhã ngược mắt lên, Trường Tiểu cũng nhìn cô ta.

Hai người không ai nói gì.

Lúc này, Tùng Lệ Nhã dường như cảm thấy sợi dây trời bị đứt, cơ thể cũng được thả lỏng hơn.

Trường Tiểu thấy vậy thì bất lực mà thở dài.

Tùng Lệ Nhã đột nhiên bật cười.

Trường Tiểu không hiểu liền hỏi: “Em cười cái gì?”

Nụ cười của Tùng Lệ Nhã chua xót, ánh mắt của Trường Tiểu cũng rất phức tạp: “Em chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ gặp lại anh Trường Tiểu trong tình cảnh như thế này”.

“Anh cũng vậy”, Trường Tiểu khẽ nói.

Tùng Lệ Nhã nhìn thẳng vào Trường Tiểu và hỏi anh ta: “Vậy anh Trường Tiểu có giết em không?”

Trái tim Trường Tiểu thất lại khi nghe thấy điều này, lập tức lắc đầu: “Không, sao anh có thể giết em chứ?”

Nhưng Tùng Lệ Nhã lại khẽ nói: “Anh không phải là người của tứ đại gia tộc, không cần quan tâm đến quá nhiều thứ, thế nên anh giết em là lựa chọn tốt nhất”.

Trùng Tiều đáp: “Bách Diệc Phi nếu đã để em gặp anh, vậy có nghĩa là anh ta biết anh sẽ không giết em, nếu muốn giết em, ngoài bọn họ ra thì còn có người thích hợp hơn nữa”.

“Đạo Trùng chính là người thích hợp nhất”.

Tùng Lệ Nhã run lên khi nghe thấy điều này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 844: Anh không xuống tay được!

Quả đúng là như vậy, Đạo Trưởng thua trận, bị Tần Hoa bắt đi, sau này sẽ giao cho chính phủ xử lý, mà tội ác của Đạo Trưởng nhất định sẽ bị tù chung thân hoặc trực tiếp kết án tử hình.

Vậy thì, để Đạo Trưởng giết Tùng Lệ Nhã, sẽ không có ai xác nhận được nữa.

Trường Tiểu lại nói: “Sở dĩ Bạch Diệc Phi đưa em đến gặp anh là muốn nói với anh rằng, anh ấy nể mặt anh mà tha cho em một mạng”.

“Hu...”

Tùng Lệ Nhã bất ngờ khóc lớn.

Lúc này, cô ta cảm thấy rất oan ức và khó chịu, trực tiếp nhào thẳng vào trong lòng Trường Tiểu, vừa khóc vừa nói: “Anh Trường Tiểu, tại sao chứ? Em chỉ muốn báo thù cho anh trai mình nhưng lại không làm được”.

“Tại sao hắn ta lại lợi hại như vậy? Ngay cả Đạo Trưởng cũng thua rồi, anh Trường Tiểu, em không làm được!”

Khi còn nhỏ, Tùng Vưu Duy và Trường Tiểu là bạn bè, vì vậy Trường Tiểu sẽ đến nhà tìm Tùng Vưu Duy để chơi, lúc ấy Tùng Lệ Nhã còn rất nhỏ, và cô ta thích nhất là chơi bên cạnh hai người.

Dù là Trường Tiểu hay Tùng Vưu Duy, bọn họ đều hết lòng cưng chiều cô em gái này.

Lúc ấy Tùng Lệ Nhã đã từng nói: “Khi lớn lên em sẽ kết hôn với anh Trường Tiểu”.

Như đã nói khi còn nhỏ, cô ta bây giờ vẫn muốn kết hôn với anh Trường Tiểu của mình.

Lúc trước bởi vì quan hệ của Trường Tiểu và Tùng Vưu Duy, cộng thêm thực lực của Trường Tiểu đủ mạnh, Tùng Thảo Giác đương nhiên rất vui vẻ đồng ý cho họ đính hôn.

Tuy nhiên, cuộc sống đôi khi không hoàn hảo.

Bởi vì mối hận thù giữa Bạch Diệc Phi và Tùng Vưu Duy liên quan đến họ, vốn dĩ hai người sắp thành người một nhà lại phải chia tay nhau.

Nhưng họ đều hiểu rằng, trong trái tim mỗi người đều có hình bóng của đối phương.

Trường Tiểu thấy Tùng Lệ Nhã khóc âm ức như vậy, anh ta không tìm được mà ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng an ủi: “Lệ Nhã ngoan, có anh ở đây, không ai làm hại được em cả”.

Nhưng con người thật là kỳ lạ, càng có người dỗ dành thì lại càng khóc lớn hơn.

Tùng Lệ Nhã không biết mình đã khóc bao lâu, khóc đến khi nước mắt cô ta cạn và làm ướt một mảng lớn trên áo của Trường Tiểu mới ngừng lại.

Khi Tùng Lệ Nhã bình tĩnh lại, Trường Tiểu mới nói: “Lệ Nhã, trước mắt em cứ ở lại bên cạnh anh, đừng về thủ đô nữa, muốn báo thù cũng không cần vội, người muốn nhắm vào Bạch Diệc Phi quá nhiều”.

“Vũng nước đục này, không biết có bao nhiêu cá trong đó, một khi đã dính vào thì không thể thoát ra được, cũng không có kết cục tốt đẹp gì”.

Tùng Lệ Nhã cuối cùng cũng ngẩng đầu lên khỏi vòng tay của Trường Tiểu và hỏi anh ta: “Tại sao vậy?”

Trường Tiểu trầm giọng nói: “Có những chuyện anh không thể nói, chỉ có thể nói với em rằng, đừng nhúng tay vào những chuyện này nữa, em cũng gọi điện nói với chú Tùng đi, bảo chú ấy thoát ra ngoài càng sớm càng tốt”.

“Bởi vì sự việc lần này có liên quan đến cấp chính phủ, đến lúc ấy, không ai có thể thoát được đâu”.

Tùng Lệ Nhã sững sờ khi nghe thấy điều này: “Cấp chính phủ?”

Trong cả nước, dù gia đình bạn có thế lực hoặc bản thân có sức mạnh đến đâu, một khi đã liên quan đến chính phủ thì việc thoát thân là không dễ dàng gì.

Lúc này, một đàn em của Trường Tiểu đột nhiên chạy vào hét lên: “Đại ca, không xong rồi!”

“Sao vậy?”, Trường Tiểu lập tức buông Tùng Lệ Nhã ra quay đầu hỏi: “Đạo Trường đã thua trận rồi, còn có thể xảy ra chuyện gì nữa?”

Người trước mặt anh ta tên là Nhiễm Hâm, là người đi theo Trường Tiểu lâu nhất, anh ta vừa thở hổn hển vừa nói: “Lôi Minh bên kia có chuyện rồi”.

Trường Tiểu nghe đến đây thì giật mình.

...

Trường Tiểu và những người khác trực tiếp ngồi trên một chiếc xe tải lớn chạy đến nhà họ Triệu ở khu số 3.

Sau khi đợi Tùng Lệ Nhã và hai người đàn em còn lại lại xuống xe, họ không khỏi choáng váng trước cảnh tượng trước mắt.

Xác chết ở khắp mọi nơi, máu chảy thành dòng.

Từ quần áo của những người chết này, có thể thấy phần lớn đều là những người dân thường.

Trên đường không có một bóng người nào.

Trước cổng biệt thự nhà họ Triệu, một người đàn ông bê bát máu đang quỳ ở đó, gã chính là kẻ giết người điên cuồng, nhìn thấy Trường Tiểu thì cúi đầu thừa nhận: “Đại ca, xin lỗi!”

Trường Tiểu bước vài bước đến gần gã ta, kéo gã dậy hỏi: “Chuyện gì đây?”

Trong mắt Lôi Minh lộ ra vẻ tội lỗi, gã ta nói với vẻ mặt chua xót: “Là lỗi của em, em không kiểm soát được tình hình, bọn họ đều phát điên hết rồi”.

“Vốn dĩ những người này đều không sao cả, nhưng cuối cùng không biết xảy ra chuyện gì, bọn họ đột nhiên bỏ chạy tán loạn, còn nói rằng chúng ta sẽ tàn sát dân lành, giết hết tất cả mọi người, em...”

Trường Tiểu nghe vậy, sắc mặt không khỏi có chút khó coi, đang định nói gì đó thì phía sau truyền tới âm thanh của hai chiếc xe tải đi đến.

Một lúc sau, hai chiếc xe đó dừng lại trước cửa biệt thự nhà họ Triệu.

Sau đó Bạch Diệc Phi xuống xe, đi tới trước mặt Trường Tiểu và Lôi Minh với vẻ mặt âm trầm.

Trường Tiểu nhìn Bạch Diệc Phi với ánh mắt kỳ lạ hỏi: “Sao anh lại đến đây? Không đi xử lý vết thương trước sao?”

Lúc này Trương Hoa Bân bước lên trước, nghe thấy câu này bèn nói: “Vốn dĩ đã nằm trên giường bệnh rồi, nhưng nghe nói ở đây xảy ra chuyện, cho nên vội vã chạy tới”.

Trường Tiểu thấy vậy khẽ cau mày nói: “Tôi có thể xử lý được”.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng hỏi: “Anh định xử lý như thế nào?”

Trường Tiểu giật mình.

Bạch Diệc Phi dời tầm mắt về phía Lôi Minh, lạnh lùng nói: “Lúc trước anh nói cho hẳn ta một cơ hội để biểu hiện, tôi nghe anh, để hẳn dẫn dắt đội, nhưng kết quả thì sao?”

Trường Tiểu muốn giúp Lôi Minh giải thích gì đó: “Nhưng chuyện này ai cũng...”

Trường Tiểu chưa kịp nói xong, Bạch Diệc Phi đã giơ chân đạp lên người Lôi Minh, làm gã ta ngã xuống đất.

“Bạch Diệc Phi!”, Trường Tiểu thấy vậy thì tức giận.

Bạch Diệc Phi cũng nóng lòng, anh chỉ vào Lôi Minh lớn tiếng quát: “Vì hấn ta cưỡng hiếp một cô gái nên mới khơi dậy cơn tức giận của đám đông, mọi người mới bỏ chạy tán loạn, sau đó hấn ta trực tiếp cầm dao chém chết người ta!”

Trường Tiểu nghe đến đây thì kinh ngạc nhìn về phía Lôi Minh.

“Anh nhìn xác chết nằm đầy trên phố này xem, hỏi hấn ta, có biết mình giết bao nhiêu người không?”

“Anh nhìn kĩ lại xem, đây có còn là khu số 3 không? Con mẹ nó biến thành một thành phố trống rỗng rồi!”

“Mẹ kiếp, hôm nay tôi nhất định phải giết hấn!”

Lôi Minh nghe vậy liền nhanh chóng bò đến ôm chân Trường Tiểu, van xin: “Đại ca cứu em, đại ca, em biết lỗi rồi, cầu xin anh cứu em!”

Trường Tiểu nắm chặt bàn tay, trầm mặc không nói gì.

Trước khi Bạch Diệc Phi nói ra những điều này, anh ta căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, là Nhiễm Hâm nói với anh ta, vả lại Nhiễm Hâm còn giúp Lôi Minh che giấu.

Trầm mặc một lúc lâu, Trường Tiểu mới nói: “Bạch Diệc Phi, anh bình tĩnh lại, chuyện này để tôi xử lý!”

Bạch Diệc Phi không do dự mà lắc đầu: “Hấn ta là người của anh, anh không xuống tay được!”

“Còn nữa, nếu đã đặt ra quy định thì phải tuân theo, cũng không phải là đứa trẻ, còn có cơ hội để tiếp tục phạm tội, đã mắc phải sai lầm thì phải chịu hậu quả cho những chuyện mình đã gây ra!”

Bạch Diệc Phi nói xong liền hét lên: “Bắt hẩn lại cho tôi!”

Ngay sau đó, một vài người áo đen bước tới và tóm lấy Lôi Minh, chuẩn bị đưa gã ta lên xe tải.

Lôi Minh vừa giãy dụa vừa hét lớn: “Đại ca, cứu em với! Đại ca, anh em bọn em đi theo anh, tất cả đều giao tính mạng cho anh rồi. Bọn em thật lòng coi anh là sếp, nhưng không chấp nhận được Bạch Diệc Phi mà thôi!”

“Dựa vào cái gì mà Bạch Diệc Phi có thể quyết định mọi chuyện?”

“Bạch Diệc Phi, mày là kẻ vô ơn, lão Tam của bọn tao vì mày mới chết, còn có lão Nhị, mày nói anh ấy phản bội thì chính là phản bội sao?”

“Đừng tưởng tao không biết ý đồ nham hiểm của mày, mày muốn giết hết những người xung quanh đại ca tao, muốn xung quanh anh ấy không còn ai”.

“Đại ca cứu em, anh đừng để Bạch Diệc Phi lừa gạt nữa, Bạch Diệc Phi hẩn ta chỉ muốn khống chế anh thôi!”

Những lời này của Lôi Minh chính là muốn gây chia rẽ, cũng để tranh giành hi vọng sống cho bản thân.

Nhưng không cần biết gã ta nói gì, vẫn bị đưa lên xe tải.

Trường Tiểu nắm chặt tay nghiến răng nói: “Bạch Diệc Phi, Lôi Minh dù gì cũng là người của tôi, cho dù anh ta có làm sai thì cũng nên do tôi xử lý!”

“Vậy thì anh nói với tôi, anh sẽ xử lý như thế nào?”, Bạch Diệc Phi nhìn chăm chăm vào Trường Tiểu.

Sau khi nói xong, anh chỉ vào đám xác chết trên đất nói: “Đây gọi là làm sai một việc sao? Toàn bộ khu số 3 có gần 600 ngàn người, đều biến thành dân tị nạn, chỉ nửa ngày, nơi đây trực tiếp biến thành một thành phố trống!”

Trường Tiểu ngây ra, không nói nên lời.

Bạch Diệc Phi thấy vậy hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Một lúc sau, những người khác cũng lên xe và rời đi.

Trường Tiểu nhìn những xác chết trên đất, rồi lại nhìn vào thành phố trống không ở phía xa, không nhìn được mà nhắm mắt lại.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 845: Không ai nhường ai!

Nhiều Hâm nhìn thấy Trường Tiểu như vậy thì không khỏi lo lắng cho Lôi Minh: “Đại ca, Lôi Minh thật sự đã phạm sai lầm, nhưng tốt xấu gì cũng là anh em của chúng ta, anh phải cứu anh ấy!”

Trường Tiểu chỉ còn lại một thủ hạ, người này tên là Nghiêm Đình, Nghiêm Đình cũng vội vã nói: “Đúng vậy, đại ca, Lôi Minh không cố ý gây ra việc này đâu!”

Nghe đến đây, Trường Tiểu cười khỏ một tiếng: “Không phải cố ý sao?”

Nghiêm Đình ngây người, sau đó liếc nhìn Nhiều Hâm một cái, nhất thời không lên tiếng nữa.

Trường Tiểu nhắc chân bước vào trong biệt thự, trước mắt toàn là xác người và máu tanh, mùi máu tanh lan tỏa trong không khí làm cho người ta không nhìn được muốn nôn.

Tùng Lệ Nhã cũng đi vào cùng, sắc mặt cô ta tái nhợt, trước giờ cô ta chưa từng nhìn thấy nhiều xác chết như vậy, cộng thêm mùi tanh nồng khiến Tùng Lệ Nhã phải bịt mũi bịt miệng lại, theo sau Trường Tiểu không rời nửa bước.

Nhiều Hâm và Nghiêm Đình cũng vội vàng chạy theo sau khi thấy cảnh này.

Nhưng đột nhiên Trường Tiểu dừng lại, không quay đầu lại mà trầm giọng nói: “Tôi muốn một mình yên tĩnh, đừng đi theo tôi nữa”.

“Đại ca...”, Nhiều Hâm và Nghiêm Đình đồng thời gọi.

Trường Tiểu trầm giọng nói: “Đợi khi nào Bạch Diệc Phi bình tĩnh lại, tôi sẽ tìm anh ta thương lượng, tìm cách cứu Lôi Minh”.

Hai người nghe vậy thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cũng không nói thêm.

....

Kể từ khi thành lập thành phố Triều Dương đến nay, Bạch Diệc Phi đã đầu tư 50 tỷ tệ vào đây để xây dựng các cơ sở hạ tầng dân sự khác nhau, ví dụ như bệnh viện và bến xe bus.

Lúc này, anh đang nằm trong bệnh viện của thành phố, nhắm mắt nghe Trương Hoa Ân báo cáo tình hình.

Trương Hoa Ân đứng bên giường nói: “Thống kê sơ bộ có 650 ngàn người của khu 3 bị giết, 500 ngàn người trốn khỏi khu 3”.

“Một phần trong số họ trốn lên núi, phần còn lại muốn chiếm lại nhà của mình, số nữa thì chạy trốn đến các khu khác”.

“Đồng thời, trong thời gian này, mọi người bắt đầu cướp đoạt tài nguyên để tồn tại, nhiều trung tâm mua sắm đã bị cướp bóc, gây ra một vài cuộc bạo động nhỏ và làm tăng số người chết”.

“Ngoài ra, khu 1, khu 2 và khu 5 đã liên minh lại và tuyên bố với bên ngoài rằng bọn họ sẽ hợp lực lại để diệt trừ những người ngoài như chúng ta”.

“Bởi vụ giết người bừa bãi lần này, uy tín của chúng ta đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng, chưa nói đến những người ở khu khác, thậm chí người của thành phố Triều Dương và người của chúng ta cũng...”

Nghe đến đây, Bạch Diệc Phi đột nhiên ngắt lời Trương Hoa Ân: “Đủ rồi!”

Bạch Diệc Phi không nghe thêm được nữa, trong lòng anh đột nhiên trở nên bối rối.

Lúc đầu khi nhìn thấy đảo Lam giống như đang sống trong một xã hội nô lệ, điều này đã khiến anh nảy sinh ý định lật đổ chính quyền đảo Lam, hi vọng xây dựng một xã hội hòa bình giống như bên ngoài.

Tuy nhiên, không phải ai cũng muốn sống trong một môi trường như vậy.

Giờ đây, anh không những không ngăn chặn được bạo loạn mà ngược lại còn tạo ra những cuộc bạo loạn lớn hơn, cũng bởi vậy anh trở thành kẻ thù của tất cả mọi người trên đảo Lam.

“Anh Trương, tôi muốn về nhà”, Bạch Diệc Phi đột nhiên nói với Trương Hoa Bân.

Trương Hoa Bân nghe thấy điều này thì im lặng một lúc, sau đó thở dài nói: “Tôi cũng nhớ nhà, nhớ vợ tôi”.

Bạch Diệc Phi tự nhiên cảm thấy nghi ngờ những gì mình đã làm trong thời gian vừa qua: “Tôi làm những điều này rốt cuộc có ý nghĩa không đây?”

Trương Hoa Bân lại thở dài và nói: “Có ý nghĩa hay không anh tự mình nghĩ thì tốt hơn, bất kể anh làm gì, đám anh em chúng tôi đều theo anh là được”.

Đây chính là sự tin tưởng vô điều kiện giữa những người anh em.

Bạch Diệc Phi không khỏi xúc động khi nghe được lời này.

Lúc này, cửa phòng bệnh vang lên tiếng gõ, sau đó bị đẩy ra.

Trương Tiểu từ bên ngoài bước vào, thuận tay đóng cửa lại, hỏi Bạch Diệc Phi: “Thế nào rồi? Đã đỡ hơn chưa?”

Bạch Diệc Phi nhìn thấy anh ta thì cười khỏ, dáng vẻ xin lỗi nói: “Anh Trương, xin lỗi nhé. Hôm qua tôi đã quá kích động khi biết sự việc kia, nhất thời không kiềm chế được cảm xúc mà làm anh khó xử rồi”.

Trường Tiểu khẽ lắc đầu nói: “Không sao, chúng ta đâu phải là anh em trên danh nghĩa đâu”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy lời này thì nở một nụ cười nhẹ nhõm, nhưng những gì Trường Tiểu nói tiếp theo lại khiến Bạch Diệc Phi không thể cười được nữa.

“Bạch Diệc Phi”, Trường Tiểu gọi anh một cái nghiêm túc, sau đó nói: “Lôi Minh mấy người bọn họ trước đây có giúp chúng ta, khi tôi giúp anh ngăn nhà họ Chu, là bọn họ đã cứu tôi, cũng luôn giúp tôi chiến đấu chống lại sự truy sát của Chu gia”.

“Muốn đến đảo Lam giúp anh, đó cũng là ý của tôi, Đại Hà đã chết ngay tại nhà họ Hồng, việc này tôi không có gì để nói, cả Tôn Tuần cũng vậy, hẳn ta muốn hại anh, trong lòng tôi cũng cảm thấy vô cùng có lỗi”.

“Nhưng Lôi Minh anh ta chỉ là thiếu kĩ luật, ngoài ra không có gì cả, nếu anh giết thêm Lôi Minh nữa, tôi biết ăn nói thế nào với Nhiễm Hâm và Nghiêm Đình đây?”

Nụ cười của Bạch Diệc Phi trở nên cứng ngắc, sau đó chậm rãi mím miệng, trầm giọng nói: “Không được, bắt buộc phải giết!”

“Không, không được giết, tôi không đồng ý!”, Trường Tiểu kiên quyết nói: “Tổng cộng có 5 anh em của tôi tới đây, một người chết, một người có ý đồ xấu, giờ giết thêm một người nữa, anh em của tôi sẽ không còn ai cả!”

Nhưng Bạch Diệc Phi lại đáp: “Sự việc nghiêm trọng như vậy, không giết thì phải giải thích với người dân kiêu gì, làm sao có thể làm họ nguôi giận đây?”

Sắc mặt Trường Tiểu có chút khó coi, vội vã nói: “Sự tức giận của đám người đó còn quan trọng hơn tính mạng của anh em hay sao? Bạch Diệc Phi, anh có thể nghĩ cho tôi không, đó thế nhưng là anh em của tôi, giống như Bạch Hổ, Từ Lãng đối với anh vậy!”

“Nếu như bọn họ phạm sai lầm, anh cũng giết họ không chút do dự hay sao?”

Sự điềm tĩnh vốn có ban đầu rất nhanh biến thành cái kính, không ai nhường ai.

Trương Hoa Bân nhìn bọn họ, có phần băn khoăn không biết phải làm sao.

Lúc này, một người mặc đồ đen đột nhiên chạy vào, lo lắng kêu lên: “Không ổn rồi, xảy ra...”

Người áo đen nhìn thấy Trương Tiểu thì lập tức ngừng lại lời mình muốn nói.

Trương Tiểu cùng Bạch Diệc Phi đồng thời quay đầu lại, Bạch Diệc Phi nói lớn: “Có gì thì cứ nói, đều là người mình”.

“Mỏ vàng số 3 bị một tổ chức hàng trăm người chiếm giữ rồi”.

Nói xong câu này, căn phòng im lặng lạ thường.

Sau đó Bạch Diệc Phi nói: “Tôi biết rồi. Anh ra ngoài trước đi”.

Như mọi người đều đã biết, mỏ vàng ở đảo Lam là biểu tượng của quyền lực, ai có thể nắm giữ được mỏ vàng thì người đó sẽ có tư cách quản lý đảo Lam.

Lúc đầu khi thành phố Triều Dương bị chiếm đóng, mỏ vàng cũng bị bọn họ chiếm giữ, giao lại cho nhà họ Diệp và nhà họ Lâm quản lý.

Về phần kho vàng số 3, sau khi chiếm được nhà họ Triệu, bọn họ chỉ lấy lại một nửa, một nửa còn lại do mấy ông lớn ở các khu khác quản lý nên tạm thời không động đến được.

Và một nửa số vàng họ thu được là kho vàng số 1, mỏ vàng số 2 và số 4.

Người đàn ông áo đen vừa rồi nói mỏ vàng số 3.

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, sau đó nói: “Chính là kết quả như vậy, anh đã nhìn thấy chưa?”

Trường Tiểu ử rũ nói: “Cướp lại là được không phải sao”.

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Vừa nãy anh hỏi tôi, tôi không biết nên nói như thế nào”.

“Đối với anh, tính mạng của anh em anh quan trọng hơn tính mạng của người dân thường”.

“Nhưng đối với những người dân đó mà nói, bọn họ có nhà mà không thể về, thậm chí tan cửa nát nhà, vợ con chia cách, sự hận thù trong lòng họ cũng không kém gì anh”.

“Mà anh có bao giờ nghĩ rằng, những người đó cũng có người nhà, có anh chị em của họ, nhưng người nhà anh chị em của họ đều bị Lôi Minh giết chết!”

“Vấn đề cuối cùng, tôi có thể nói rõ cho anh biết, nếu Từ Lãng cùng những người khác phạm sai lầm như vậy, lựa chọn của tôi vẫn sẽ không thay đổi”.

“Đừng nói đến bọn họ, cho dù là tôi, tôi cũng nguyện ý dùng cái chết của mình để làm người dân nguôi giận”.

“Từ Lãng từng là một sát thủ, nhưng hầu hết những người anh ta giết đều là những kẻ đáng chết, tôi chưa bao giờ nói gì về những việc anh ta làm trước đây, sau khi anh ta theo tôi, anh ta chưa từng giết người bừa bãi”.

“Anh Trường, làm người phải có giới hạn!”

“Nếu không... thế giới này, thật sự sẽ hỗn loạn”.

Nghe xong lời Bạch Diệc Phi, đôi mắt Trường Tiểu đỏ lên, nắm chặt nắm đấm, nghiến răng nói: “Nếu đã như vậy, tôi nguyện chết thay cho anh em mình, giết tôi đi”.

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Ai làm thì người đó tự chịu”.

...

Cổng bệnh viện của thành phố Triều Dương, Tùng Lệ Nhã đang đứng đợi Trường Tiểu.

Trường Tiểu một mình ra khỏi trong bệnh viện, dường như không nhìn thấy Tùng Lệ Nhã, vì vậy anh ta bước từng bước lớn đi về phía tòa nhà chính phủ, sau đó trở về văn phòng của mình.

Tùng Lệ Nhã không nói gì, chỉ im lặng đi theo anh ta.

Tùng Lệ Nhã nhìn anh ta đứng bên cạnh cửa sổ, nhìn xuống thành phố phồn hoa, ánh mắt phức tạp, đồng thời tay anh ta siết chặt.

Tùng Lệ Nhã không kịp được nắm lấy tay Trường Tiểu và nhẹ nhàng nói: “Anh ta vẫn muốn giết Lôi Minh sao?”

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 846: Bỏ hết vũ khí xuống

Câu hỏi này khiến Trường Tiểu nắm chặt nắm đấm, toàn thân đều run rẩy.

Một lát sau, Tùng Lệ Nhã ôm Trường Tiểu từ phía sau, khẽ nói: “Anh Trường Tiểu! Em thật sự rất hận Bạch Diệc Phi, rất muốn giết hắn. Nhưng lần này em cảm thấy hắn làm đúng rồi”.

Nghe thấy lời này, Trường Tiểu không khỏi cười khổ một tiếng: “Lẽ nào anh đã làm sai sao?”

Tùng Lệ Nhã lập tức lắc đầu, đáp: “Chuyện này không có đúng sai, bởi vì chúng ta nhìn vấn đề ở góc độ khác nhau. Các anh nói ai cũng có lý của riêng mình”.

“Sai duy nhất là cưỡng hiếp phụ nữ. Bất luận ở đâu thì chuyện này sẽ không bao giờ được mọi người tha thứ. Huống hồ, các anh làm những việc kia chẳng phải vì muốn người trên đảo Lam được sống trong xã hội hòa bình, không bị người khác ức hiếp sao?”

“Nếu tất cả những gì mà Lôi Minh làm mà kết quả không bị giết thì có khác gì với đám người trước chứ?”

“Từ tận đáy lòng, em rất hy vọng anh sẽ trở mặt thành thù với Bạch Diệc Phi nhưng nếu như vậy, em rất sợ anh không còn là anh Trường Tiểu của em nữa”.

“Hơn nữa, anh Trường Tiểu cũng vì chút thiên vị nên mới đưa ra quyết định như này. Nhưng nếu như chuyện này truyền ra ngoài, mọi người lại nói anh không tốt, em không muốn nhìn thấy điều đó”.

“Bởi vì đối với em, anh Trường Tiểu là tốt nhất”.

Trường Tiểu nghe thấy vậy thì nhắm chặt mắt, nắm đấm cũng dần dần buông lỏng.

...

Kho vàng số 3 ở khu số 3, Trường Tiểu đã phái người đi tiếp quản.

Đám người mà anh ta cử đi đều là người giúp việc của nhà họ Hồng ban đầu. Vì Bạch Diệc Phi chiếm nhà họ Hồng nhưng không giết họ mà còn cho thù lao tương xứng nên đám người này tự nguyện làm việc dưới trướng của Bạch Diệc Phi.

Sau đó, lại có không ít người gia nhập vào đội ngũ này, trở thành một thành viên trong đó. Hiện giờ nếu tính tổng cộng, cũng phải đến bảy tám nghìn người rồi.

Họ phái đi hơn một trăm người đi tiếp quản kho vàng số 3, bởi vì những người tị nạn chạy ra ngoài dẫn đến có người chạy mất, có người chết.

Sau khi chiếm được kho vàng số 3, những người tị nạn ở bên cạnh kho vàng nhóm lửa nấu ăn. Trong đó có một nhóm bốn người, ở giữa họ còn có một nồi lớn, đó đều là thức ăn họ cướp được trong kho.

Họ vừa canh bếp, vừa bắt đầu nói chuyện.

“Anh Vũ! Mặc dù chúng ta chiếm được kho vàng số 3 nhưng không thể nào kiếm được đồ ăn. Sau này chúng ta đào vàng để đi đổi lấy đồ ăn được không? Với lại, đồ ăn phải đổi ở đâu mới được?”, một người đàn ông vừa gầy vừa thấp hỏi.

Trả lời hắn là một người cũng rất gầy nhưng cao hơn chút: “Chẳng phải vẫn còn ba khu nữa sao?”

“Nhưng cách chúng ta xa lắm”.

“Thành phố Triều Dương cách chúng ta khá gần nhưng cậu dám đi không?”

“Ôi! Em nghe đại ca bên trên nói, thành phố Triều Dương giống như khu 3, rất nhiều người dân bị giết đấy”.

“Chẳng phải thế sao? Hiện giờ thành phố Triều Dương giống như địa ngục trần gian vậy”.

“Ôi! Nhớ thành phố mình ở lúc nhỏ quá đi”, vừa nghe thấy câu này, thần sắc mọi người đều âm trầm. Thật ra mọi người đều đến đảo Lam từ lúc nhỏ, vì thế hiện giờ thành phố này chỉ còn tồn tại trong ký ức của họ mà thôi.

Không chỉ họ có lo lắng này mà những người cùng nấu cơm với họ cũng như thế.

Lúc này, đột nhiên có tiếng xe tải truyền đến.

“Mọi người nghe thấy gì không? Tôi nghe thấy tiếng xe tải đấy”.

“Đâu có? Sao tôi không nghe thấy gì cả?”

“Không phải, dường như tôi cũng nghe thấy rồi”, vừa nói, đám người này vừa quay đầu nhìn về phía cửa kho vàng.

Quả là như vậy, không bao lâu, mấy chục xe tải xuất hiện, bên trên đều chất đầy người.

Sau khi xe tải đi vào kho vàng, đi một vòng quanh kho vàng với tốc độ nhanh nhất, sau đó dừng lại. Tiếp đó, từ trên xe có vô số người áo đen nhảy xuống.

Những người này bao vây chặt kho vàng, hơn ba trăm người chiếm lĩnh kho vàng số 3 cũng bị bao vây bên trong.

Những người áo đen đều với sắc mặt nghiêm nghị, trong tay cầm vũ khí. Còn ba trăm người kia dường như đang ăn cơm, trong không gian yên tĩnh còn có thể nghe thấy lửa và tiếng nước sôi.

Nếu nói về vũ khí thì họ chỉ có thể cầm gậy và xẻng thôi... Trông tồi tàn vô cùng!

Nếu nhìn kỹ mới thấy, trên mặt ai đấy đều gầy gò vàng vọt, thậm chí có người quần áo còn rách rưới, thoạt nhìn như nạn dân chạy ra ngoài.

Nhưng nói ra mới thấy, chẳng phải là cùng chạy trốn sao?

Họ bị người áo đen bao vây, ai nấy cũng sợ hãi run rẩy, không ai dám làm bừa. Có người vì quá đói, còn không quên lén nhìn đồ ăn trong nồi nữa.

Còn những người áo đen ai nấy đều tràn đầy khí thế, trong tay còn cầm vũ khí. Khi họ nhìn thấy đám người này, căn bản không có chút phản kháng nào.

Trần Hạo và Lại Kha từ phía sau mấy người áo đen đi ra.

Trần Hạo nhìn một vòng, sau đó thản nhiên nói: “Bỏ vũ khí trong tay các người xuống”.

Đám người kia khi nghe thấy thì liếc mắt nhìn nhau, sau đó đều do dự không biết có nên bỏ xuống không.

Lại Kha thấy vậy thì quát lớn: “Tất cả bỏ vũ khí xuống cho tôi”.

Bị quát như vậy nên những người nhát gan bị dọa đến mức ném luôn vũ khí trong tay mình ra. Một người làm thế nên những người khác cũng bỏ theo.

Lúc này, Trần Hạo mới lạnh lùng nhìn Lại Kha nói: “Đại ca nói rồi, tôi sẽ là người đứng đầu”.

“Ha ha! Vâng vâng, anh quyết định hết ạ”, Lại Kha không khỏi cười khan hai tiếng.

Phần lớn mọi người đều rút hết vũ khí, có một số người vẫn cầm trong tay. Đúng lúc này, một người thân hình vạm vỡ đột nhiên cầm dao xông ra, quát lớn: “Đừng để bọn chúng lừa”.

“Đám chó chết đó! Một khi các người bỏ vũ khí xuống thì sẽ trở thành miếng thịt mỡ cho người ta chém giết. Bài học của nhà họ Triệu, lẽ nào mọi người quên hết rồi sao?”

“Đám người này từ nơi khác đến đây đều là đám chó chết giết người không chớp mắt”.

Mọi người nghe thấy vậy thì lập tức phản ứng lại, lại nhặt vũ khí dưới đất lên. Còn người kia thì cầm dao xông lại nhắm chuẩn Trần Hạo.

Trần Hạo thản nhiên nói: “Đại ca nói rồi, anh phải bảo vệ an toàn cho tôi”.

Lại Kha đứng phía sau Trần Hạo, khi nghe thấy câu này thì ánh mắt âm trầm nhìn Trần Hạo, sau đó khi dao của người kia sắp chém lên người Trần Hạo thì Lại Kha nhắc chân lên đá tên đó bay ra ngoài.

Người đàn ông đó ngã trên đất còn nhuốm đầy cát bụi. Hắn muốn bò dậy nhưng thân người đau nhức, không thể bò dậy nổi.

Những người khác nhìn thấy cảnh này, sợ đến mức toàn thân run rẩy. Những người vốn định nhặt vũ khí dưới đất lên, lúc này cũng thu hết tay lại.

Trần Hạo đi đến trước mặt người đàn ông đó, nhìn hắn ta nói: “Anh chính là Vương Hồ, con trai nuôi của Triệu Hạc?”

Người đàn ông nghe thấy lời này thì chịu đau ngẩng đầu nhìn Trần Hạo.

Sau khi nhìn thấy vậy, Trần Hạo cười nói: “Đúng là anh rồi”, sau đó anh ta quét nhìn người khác, lớn tiếng nói: “Chắc mọi người đều biết người này là ai chứ?”

“Hắn ta tên là Vương Hồ! Trước đó ỷ thế là thân phận con trai nuôi của Triệu Hạc nên bắt nạt mọi người nhiều rồi chứ? Sao bây giờ đều nghe lời hắn ta vậy?”

“Lẽ nào các người quên mất trước đó nhà họ Triệu bắt nạt mọi người thế nào rồi sao? Nhà họ Triệu từng bóc lột mọi người, mọi người quên rồi à? Sao các người còn nghe hắn ta mê hoặc vậy?”

Lời nói vừa dứt thì mọi người lại liếc mắt nhìn nhau.

Lúc này, Vương Hồ đột nhiên cười lớn: “Ha ha...”.

Trần Hạo cúi đầu nhìn hấn ta, hỏi: “Cười cái méo gì vậy?”

Vương Hồ nhìn anh ta rồi hừ lạnh một tiếng, nói: “Tất nhiên là cười các người giả tạo rồi”.

“Các người còn mặt mũi nói nhà họ Triệu chúng tôi ức hiếp bóc lột, thế các người thì sao? Các người tốt hơn là mấy? Chẳng phải cũng giống như vậy, cầm dao chém người sao?”

“Ở khu số 3 thì thể chất đầy đất, máu tươi chảy thành sông, mọi người chạy hết cả rồi. Trước đây khi nhà họ Triệu còn quản lý, thì không bao giờ xuất hiện trường hợp này. Các người còn mặt mũi đến nói chúng tôi sao?”

Trần Hạo nghe thấy câu này thì chau mày. Đám người bình thường kia khi nghe thấy lời này thì trong lòng thấy do dự, thậm chí có người định nhặt vũ khí lên.

Vương Hồ tiếp tục nói: “Đừng tưởng rằng chúng tôi không biết, hiện giờ khu số 4 chính là địa ngục trần gian rồi, các người còn định biến khu số 3 thành như vậy sao?”

“Tôi nói cho các người biết, người của khu số 3 chúng tôi không dễ bắt nạt như khu số 4 đâu, không bao giờ phục tùng các người! Mọi người nói xem, có phải thế không?”

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 847: Chứng cứ

“Bố lão”, Trần Hạo hét lớn một tiếng trước khi đám người kia lên tiếng: “Không đúng một chút nào”.

Những lời mà Vương Hồ nói rất dễ gây kích động lòng dân rồi từ đó làm u mê đầu óc họ. Nếu như anh ta không đứng ra giải thích thì chắc chắn sẽ là kết cục khó đỡ.

Trần Hạo sau đó lại nói tiếp: “Anh tận tai nghe thấy hay tận mắt nhìn thấy thành phố Triều Dương biến thành địa ngục trần gian? Anh có chứng cứ gì không?”

“Chứng cứ?”, Vương Hồ cười lạnh một tiếng, nói: “Trong mắt các người là thiên đường nhưng trong mắt người khác thì chính là địa ngục, còn chứng cứ gì nữa?”

“Tôi thấy anh đang nguy biệ̣n thì đúng hơn”, Vương Hồ nói tiếp: “Chẳng qua là muốn họ bỏ vũ khí xuống rồi biến khu số 3 thành như vậy mà thôi”.

Trần Hạo nghe thấy vậy thì phần nộ quát lên: “Nói láo! Thành phố Triều Dương căn bản không giống như anh nói”.

“Vậy thì anh có chứng cứ gì chứng minh?”, Vương Hồ hỏi lại.

Trần Hạo nhìn Vương Hồ một cái, sau đó chỉ vào mấy người mặc áo đen, nói: “Họ chính là chứng cứ”.

“80% trong số họ đều là dân thường của thành phố Triều Dương, hiện giờ họ là người của chúng tôi. Đợi khi tan làm, họ sẽ trở lại là người dân bình thường, sau khi về nhà thì có thể làm bất cứ việc gì mình thích”.

“Đợi khi đi làm, họ lại mặc đồng phục như này, trở thành người của chúng tôi, làm một người thực thi pháp luật”.

“Việc họ làm bây giờ chính là công việc chân chính, thời gian làm cũng chia làm ba. Có người ngày làm tối nghỉ, có người tối làm ngày nghỉ”.

“Họ dựa vào lao động của bản thân để kiếm tiền rồi đổi lại những thứ họ muốn, thời gian nghỉ ngơi thì tự do, không có ai can thiệp cả. Họ chính là minh chứng tốt nhất”.

Trần Hạo vừa nói xong thì những người áo đen liền gật đầu, sau đó nói: “Đúng thế! Trước đây khi nhà họ Hồng vẫn còn, tôi là người nhà họ Hồng nhưng đám người đó không coi chúng tôi là con người, không quan tâm đến sống chết của chúng tôi”.

“Nhưng bây giờ thì khác, chúng tôi làm việc là có thể nhận được thù lao tương xứng”.

“Đúng vậy! Công việc này có thù lao, chỉ chỗ thù lao này là tôi có thể nuôi cả nhà rồi”.

“Các người chưa đến thành phố Triều Dương đâu, nơi đó đúng như thiên đường. Nếu các người đến đó, khéo không muốn đi đâu hết nữa”.

Đội đám người này nói xong, những người dân ở khu số 3 bắt đầu thấy dao động. Thường ngày họ bị chèn ép bóc lột, có khi nào không mơ đến cuộc sống như thế đâu?

Nhưng lúc này Vương Hồ lại cười lạnh một tiếng, nói: “Để người của mình đứng ra chứng minh, ai mà biết là các người nói thật hay không?”

“Vì vậy, không tin đúng không?”, Trần Hạo hỏi lại.

Vương Hồ đáp: “Tất nhiên là không tin rồi”.

Trần Hạo thấy thế thì không tức giận mà chỉ gật đầu, sau đó lấy điện thoại ra đi về phía người dân. Họ thấy vậy thì theo bản năng lùi về phía sau.

Còn mấy người đi theo Trần Hạo cũng sợ Trần Hạo bị mấy người kia đánh lén.

Sau khi Trần Hạo đi được mấy bước, anh ta đứng nghiêm rồi giơ điện thoại lên, nói: “Trong các người, chắc chắn có người đến từ đất liền nên chắc biết cái này gọi là điện thoại”.

“Trong điện thoại này có một chức năng quay video, bây giờ tôi sẽ cho các người nhìn, địa ngục trần gian mà các người nghe thấy, nó có thật không?”, sau khi nói xong, anh ta mở ra một video rồi giơ ra trước mặt một người dân.

Người dân đó thông qua điện thoại nhìn thấy một cảnh trên đường phố ở thành phố Triều Dương. Đường phố sạch sẽ, các cửa hàng san sát, còn có những người dân đang đi trên đường với nụ cười tươi rói.

Thật ra, phần lớn những người ở đây đều là sau khi đảo Lam thành lập xong họ thông qua các mối quan hệ nhờ hiệp hội thương mại giúp, sau đó đến đây để đào vàng.

Nhưng họ không ngờ rằng nơi này không phải là đến đào vàng mà đến làm nô lệ. Họ không có tự do, không có quyền nắm giữ tính mạng mình, đến cả việc rời khỏi đảo Lam cũng không thể.

Thời gian dần dần họ quen luôn với cuộc sống ở đây. Và rồi một số người sinh ra ở đảo Lam có cái nhìn sai lệch về thế giới quan, họ nghĩ rằng thế giới và xã hội đều là như này.

Nhưng khi họ nhìn thấy thành phố Triều Dương với cuộc sống khác hẳn thì những người từ đất liền đến đây không kim nổi mà rơi lệ, vì thế giới vốn phải như này.

Đường phố trong video, ngoài những cửa hàng san sát, còn có bệnh viện, công viên, bến xe buýt, những cái này có cái thì vẫn chưa xây xong, có cái thì xong rồi.

Những người dân còn lại đứng trước điện thoại đều đờ đẫn người.

Vương Hồ thấy tình hình bất ổn nên lập tức hét: “Các người đừng bị họ lừa, đó đều là giả tạo, là giả đấy”.

Trần Hạo sau khi nhìn thấy phản ứng của người dân thì cũng thấy ớn hơn, sau đó lớn tiếng nói: “Thế giới vốn là như này chứ không như các người tưởng tượng đâu”.

“Còn là thật hay giả thì chắc là có người ở đây sẽ biết? Trong các người, có người đến đảo Lam lúc hơn mười, hơn hai mươi hoặc ba mươi tuổi. Mặc dù đã hai mươi năm qua đi nhưng tôi nghĩ, chắc không dễ quên thế giới bên ngoài là như thế nào chứ?”

Cảnh tượng trong video có thể nói lên tất cả, kể cả là người trẻ tuổi sinh ra ở đảo Lam không tin nhưng những người từng sống ở bên ngoài thì chắc họ vẫn tán đồng.

“Sự thật như nào không phải anh nói là được? Mỗi người ở đây đều có tính toán của mình. Anh có thể mê hoặc họ được một lúc nhưng không thể làm thế cả đời đâu”, Vương Hồ nghe thấy vậy thì không cam tâm, cắn răng định đứng dậy nhưng không đứng nổi. Vì thế hắn ta đập mạnh rống lên, nói: “Vậy các người chiếm nhà của nhà họ Triệu rồi tùy ý giết người thì là giả sao?”

Trần Hạo nghe thấy vậy thì không có ý định tranh luận mà nói với những người đang trầm tư suy nghĩ kia: “Chuyện này là thật! Anh tôi nói, đây là trách nhiệm của chúng tôi, là chúng tôi không quản tốt cấp dưới nên khiến họ làm càn”.

“Và lúc này chúng tôi đến là đón mọi người về. Sau khi quay về, mọi người có thể tận mắt chứng kiến chúng tôi đòi lại công bằng cho mọi người thế nào”.

Chỉ có điều, nói bao nhiêu rồi, còn lấy ra chứng cứ, thậm chí mời họ về, đòi lại công bằng cho họ. Vậy mà họ vẫn do dự chưa quyết.

Đối với họ mà nói, đây là lựa chọn khó khăn.

Tin và không tin sẽ liên quan đến tính mạng nhà họ.

Vương Hồ thì không tin, vì vậy hắn ta vẫn dùng cách nói trước đó để mê hoặc mọi người.

Trần Hạo nhìn hắn ta rồi không tranh luận gì nữa, chỉ để những người dân tự lựa chọn.

Không biết qua bao lâu, một người có vẻ lớn tuổi cắn răng nói: “Tôi về”.

Sau khi có một người đứng ra thì một nhóm người cũng đứng ra.

“Tôi cũng về”.

“Tôi cũng thế...”, tất cả mọi người ở đây dường như đều muốn quay về.

Vương Hồ thấy thế, phần nộ trùng mắt nhìn họ, quát: “Các người có phải kẻ ngốc không, đám người này toàn nói dối, sau khi quay về các người sẽ bị giết đấy”.

“Các người sẽ bị giết như những con lợn, các người có biết không hả?”

Nhưng bất luận có mắng có quát thế nào thì cũng không có ai nghe hắn ta nói nữa.

Trần Hạo thấy thế thì lộ ra ý cười, sau đó chỉ vào nồi lớn và thức ăn bên cạnh họ, nói: “Thức ăn chín rồi, lãng phí thì phải tội, mọi người ăn xong rồi hãy đi”.

Nghe thấy vậy, mọi người đều hoan hô. Phải biết rằng họ đã lâu không ăn đồ nóng hổi như này rồi.

Vương Hồ thấy thế thì mắng tiếp: “Ngu xuẩn! Đây là bữa cơm cuối cùng đấy, đợi các người ăn xong sẽ giết hết. Đúng là lũ ngu”.

Nhưng vẫn không có ai để ý đến hắn ta. Hắn ta cứ nằm trên đất kêu gào, đáng vẻ không vui chút nào.

Vì thế, Trần Hạo nói với Lại Kha: “Anh đi xử lý đi”.

Lại Kha nghe thấy vậy thì chau mày nhưng vẫn đi đến bên cạnh Vương Hồ, một tay nắm chặt cổ áo hắn ta, sau đó xách lên kéo ra xa.

Những người đang định ăn đồ, nhìn thấy cảnh này thì đều ngậy người ra.

Trần Hạo thấy thế thì lập tức lấy ra tờ giấy, đọc những thông tin trên đó: “Vương Hồ vì năm năm trước đánh bạc thua hết tiền, không có cách nào trả nên tặng vợ mình cho Triệu Hạc, cũng vì vậy mới nhận Triệu Hạc làm bố nuôi”.

“Đồng thời, năm năm trước có đề ý đến một cô gái rồi liên kết với Triệu Thiên giết chết nhà họ rồi đoạt lấy cô gái, cưỡng hiếp đến chết”.

“Ba năm trước, vì vấn đề tiền thuế của khu vàng số 3 nên đánh chết ba công nhân ở đó”.

“Còn hai năm trước...”, những tội danh bị đọc ra, rất nhiều người ngoảnh mặt sang một bên. Nhưng có thể nhìn ra, trong mắt họ đều là lửa giận.

“Tổng cộng 87 tội danh, 120 mạng người, phía sau tôi không đọc lên nữa. Nói những điều này ở đây, chỉ là muốn nói cho mọi người, sau này ở khu số 3 mà kẻ nào làm việc xấu thì đều bị trừng phạt”.

“Kể cả là chúng tôi thì cũng không ngoại lệ”.

Mọi người nghe thấy vậy thì đều im lặng cúi đầu ăn cơm.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 848: Tự cho là đúng

Lại Kha lôi kéo Vương Hồ đến một nơi vắng vẻ nói: “Ồ đây đi”.

Vương Hồ thấy vậy, không khỏi trợn to hai mắt, không cam tâm nói: “Lại gia, vì sao ngay cả anh cũng nương nhờ vào Bạch Diệc Phi, hẳn rất cuộc có cái gì tốt? Dựa vào đâu chứ?”

Lại Kha nghe lời này chỉ bất lực thở dài, ném Vương Hồ xuống đất, từ trên cao nhìn xuống mà nói: “Câu hỏi này của cậu hỏi rất hay, nhưng...”

Vừa nói, Lại Kha vừa khụy gối xuống, quăng cho Vương Hồ một cái bạt tai: “Tôi cmn làm sao biết được?”

Vương Hồ ngẩn người.

Ngay sau đó hắn lập tức phản ứng lại, Lại Kha có lẽ là muốn giết mình, liền cầu xin tha thứ: “Lại gia, cầu xin anh bỏ qua cho tôi, cho tôi một đường sống, sau khi trở về tôi sẽ nói với Triệu gia, ông ta nhất định sẽ...”

“Bốp!”

Lại Kha lại vung một cái tát tới, khiến lời nói của Vương Hồ bỗng im bật.

Mà cái tát này khác với cái tát vừa rồi bởi Vương Hồ trực tiếp trừng to đôi mắt, ngã đổ xuống dưới nền đất, tử vong.

Lại Kha phủ tay đứng dậy, ở một bên nói: “Nói thực lòng, tôi cũng nghĩ không thông, rõ ràng Đạo Trưởng bên kia mới là người đặc thế nhất, nhưng kết quả tại sao lại trở thành Bạch Diệc Phi?”

“Tôi nói cậu cũng đừng trách tôi, những chuyện mà cậu làm kia, kết cục của cậu cũng chỉ có một chữ chết, mặc dù, tôi cũng chướng mắt tên Trần Hạo. Thành thực mà nói, điều khiến tôi thực sự khâm phục, chính là Bạch

Diệc Phi, Trần Ngạo Kiều và Sa Phi Dương, còn những người khác kia đều không được”.

“Nhưng cũng không còn cách nào khác, ai bảo những người kia đều là trợ thủ đắc lực của Bạch Diệc Phi”.

Đối với những người mà hắn ta chướng mắt còn muốn vênh mặt hát hàm sai khiến hắn, sau này nếu có cơ hội, hắn sẽ âm thầm tiêu trừ họ!

.....

Thời gian nửa tháng trôi qua trong chớp mắt.

Mà trong nửa tháng này, Lôi Minh vẫn luôn bị nhốt trong một nhà giam lớn, điều kiện trong phòng giam cũng rất tốt, sofa giường đơn, còn có phòng tắm riêng, hơn nữa thức ăn hàng ngày còn rất ngon, những ngày tháng ở đây thoải mái, ngoại trừ không có tự do.

Hôm nay, Nhiễm Hâm mang theo rượu ngon và đồ ăn đến thăm Lôi Minh.

Lúc hắn tiến vào Lôi Minh đang nằm trên ghế sofa, nhàn nhã ngâm nga.

Nhiễm Hâm lấy thức ăn ra khỏi lồng giữ ấm, lại rót rượu, Lôi Minh mới lật người ngồi dậy.

Lôi Minh ngồi ở mép bàn, nghiêng người ngửi ngửi mùi rượu và thức ăn, sau đó cười nói: “Anh nói, gần đây thế nào? Có tin tức gì về khi nào tôi có thể ra ngoài không?”

Lôi Minh cũng biết hành vi giết người hàng loạt của bản thân trước kia là sai trái, lúc đó cũng vô cùng sợ hãi.

Nhưng sau khi trải qua nửa tháng này, thời gian sớm đã phai nhạt đi cảm giác sợ hãi đó, không chỉ như vậy, hắn còn cảm thấy những sự việc lúc đó không quá nghiêm trọng.

Nhiễm Hâm không khỏi lắc đầu khi nghe được lời này, sau đó đặt đôi đũa xuống trước mặt Lôi Minh.

Lôi Minh thấy vậy lập tức hiểu ý, không khỏi cười lạnh: “Tên Bạch Diệc Phi hiện giờ có lẽ không còn là người”.

“Có ý gì?”, Nhiễm Hâm hỏi.

Lôi Minh duỗi tay cầm lấy chiếc đũa, tay còn lại thì nâng ly rượu lên mà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lúc này mới đáp: “Anh xem, Bạch Diệc Phi chắc chắn rất muốn giết tôi, không chỉ có tôi, mà ngay cả anh và Nghiêm Đình cũng đều muốn giết, có biết là vì sao không?”

Nhiễm Hâm phối hợp lắc đầu.

Lôi Minh tiếp tục nói: “Bởi mấy người chúng ta đều đi theo đại ca của chúng ta chứ không phải là theo hấn”.

“Đại ca của chúng ta chắc chắn không muốn chúng ta bị giết, trước kia anh từng nói anh ấy từng đi tìm Bạch Diệc Phi, nhưng hiện giờ lại không có kết quả, trên thực tế kết quả đã rất rõ ràng rồi”.

“Đại ca của chúng ta không muốn để Bạch Diệc Phi giết tôi, nhưng Bạch Diệc Phi không đồng ý nên cứ giằng co như bây giờ”.

Nói đoạn, Lôi Minh lại cười lạnh một tiếng: “Lập nên thành phố Triều Dương này, chúng ta cũng có công lao, hưởng hò, đại ca của chúng ta vẫn đang nắm trong tay quyền quản lý thành phố, cho dù tên Bạch Diệc Phi muốn giết tôi, đại ca không cho phép, Bạch Diệc Phi hấn dám sao?”

“Nếu hấn dám thì sớm đã giết tôi rồi, hấn nhất định sẽ không để người khác nói mình qua cầu rút ván, nếu không sau khi anh em bên dưới biết chuyện, ai còn nguyện ý bán mạng vì hấn?”

“Nhưng trước kia trước mặt rất nhiều người hấn nói rằng sẽ giết tôi, nếu như đột nhiên thả tôi, vậy thì sẽ rất mất mặt!”

“Bởi vậy, hẳn trước tiên chỉ có thể giam tôi lại, sau cùng cũng không động tới tôi, còn không phải là hầu hạ tôi ăn ngon uống say hay sao?”

Dứt lời Lôi Minh lại bung lên chén rượu uống một ngụm lớn, tiếp đó nói với Nhiễm Hâm: “Tôi nói cho anh biết, tên Bạch Diệc Phi kia có chủ ý gì, tôi sớm đã nắm rõ”.

“Theo tôi thấy, hẳn chính là loại người toàn làm việc vớ vẩn, hẳn có lẽ cũng sợ rằng đại ca của chúng ta sau này đạt được càng nhiều quyền lực hơn sẽ chèn ép hẳn, bởi vậy liền nghĩ dùng việc này tới đàn áp đại ca của chúng ta mà thôi”.

“Hừ, nếu không phải hẳn sinh ra ở nhà họ Bạch, tôi thấy, hẳn đến cái rắm cũng không bằng! Còn có thể có ngày hôm nay sao?”

Nhiễm Hâm không đáp lại, chỉ trầm tư một lúc, sau đó cầm ly rượu uống một ngụm: “Hy vọng là như vậy”.

“Cái này có gì hay mà hy vọng?”, Lôi Minh khịt mũi một tiếng: “Tôi nói cho anh biết, những suy đoán kia của tôi tuyệt đối là chính xác, Bạch Diệc Phi căn bản không lợi hại như trong tưởng tượng của chúng ta!”.

“Lời tôi nói đến đây thôi, hẳn nếu như dám giết tôi, tôi cmn hôm nay liền chặt đầu xuống cho anh làm bóng đá”.

Câu nói này vừa dứt, ngoài cửa truyền tới tiếng động.

Hai người đồng thời quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Bạch Diệc Phi đẩy cửa bước vào, mặt không biểu cảm tiến tới.

Thấy Bạch Diệc Phi, sắc mặt của Nhiễm Hâm cùng Lôi Minh đều có chút khó coi.

Mà Lôi Minh cười càng lạnh: “Anh hẳn là tới xin lỗi đi, muốn thả tôi? Tôi thấy xin lỗi thì không cần thiết nữa, tôi ở đây cũng rất thoải mái, ăn uống tốt, còn không phải làm gì, rất thoải mái!”

“Anh cảm thấy tốt thì tốt”, Bạch Diệc Phi đi tới hai bước, ngồi xuống trước mặt hai người họ.

Nhiễm Hâm nhìn anh trầm giọng hỏi: “Anh tới đây làm gì?”

Bạch Diệc Phi không trả lời ngay, thay vào đó cầm rượu rót đầy cho Nhiễm Hâm cùng Lôi Minh, cũng tự rót cho mình một ly, chậm rãi nói: “Nửa tháng trước, vài trăm tên lưu manh của khu số 3 mấy người bị người của nhà họ Triệu mê hoặc, cướp mỏ vàng của khu số ba, nhưng, sau cùng vẫn bị tôi mời lại rồi”.

“Một đám phế vật mà thôi, có gì để khoe mẽ?”, Lôi Minh cười lạnh.

Bạch Diệc Phi không quan tâm tới hấn ta, mà tiếp tục nói: “Tôi nói là mời chứ không phải là bắt, là thực sự mời, tôi để bọn họ sống tại khu số 3, đồng thời còn có thể lui tới thành phố Triều Dương”.

“Nhân tiện, khu vực số 3 hiện tại đã được đổi tên thành thành phố Quang Minh rồi, phía sau Triều Dương là Quang Minh”.

“Tương tự, tôi cũng đầu tư rất nhiều tiền vào thành phố Quang Minh, để bọn họ tiến hành cải tạo”.

“Thời gian nửa tháng này, tất cả những việc mà chúng tôi làm, còn có tất cả của thành phố Triều Dương, họ đều có thể thấy”.

“Hôm trước, chúng tôi lại một lần nữa mời nhóm người này quay trở lại, sau đó mở một cuộc họp, mục đích là muốn để họ truyền bá tất cả mọi thứ về thành phố Quang Minh, khiến những người đã rời đi biết được rằng thành phố Quang Minh của bây giờ là đáng về gì”.

“Mà đến nay, đã có $\frac{2}{3}$ trong số họ trở lại nhà của mình”.

Lời này vừa buông xuống, Nhiễm Hâm liền cau mày.

Lôi Minh lại không hề để tâm, thậm chí còn cười lạnh nói: “Tôi thừa nhận cách làm của anh quả thực rất hay, không có gì để nói, nhưng, lần này

anh tới, chính là để khoe mẽ với tôi chút tài năng này à?”

“Là muốn khiến tôi cảm kích anh, để tôi cảm thấy là anh giúp tôi cứu vãn lại những sai lầm mà tôi đã gây ra, phải không?”

“Bạch Diệc Phi, đừng tốn công vô ích nữa”, Lôi Minh một hơi uống cạn rượu trong ly: “Tôi sẽ không cảm kích anh đâu!”

“Nếu như anh muốn thả tôi ra ngoài, vậy thì quên đi, tôi ở đây sống tốt lắm!”

Bạch Diệc Phi lại lắc đầu, nói với gương mặt lạnh nhạt: “Những điều này còn chưa đủ”.

“Có ý gì?”, Lôi Minh trong giây lát cau mày.

Mày Nhiễm Hâm cũng nhíu chặt.

Bạch Diệc Phi thờ ơ đáp: “Bởi lần bạo loạn, dẫn tới việc rất nhiều người của nhà họ Triệu chạy thoát được và trà trộn vào người dân bình thường”.

“Cho dù chúng tôi mời tất cả bọn họ trở lại, nhưng nếu như họ vẫn không thấy được thành ý của chúng tôi, vậy khi nhà họ Triệu lại một lần nữa mê hoặc họ, sự việc sẽ trở nên càng thêm nghiêm trọng”.

“Tôi sẽ không nói nhiều nữa, mọi người đều là người trưởng thành, cũng biết bản thân nên gánh chịu hậu quả của những gì mình đã làm sai, tôi sẽ tạ tội với mọi người, nhưng trước lúc đó, anh muốn ở đây ăn ngon uống tốt, thì cứ ở đây đi”.

Nghe được lời này, nét mặt của Lôi Minh và Nhiễm Hâm liền trở nên ngưng trọng, đôi mắt khẽ ánh lên tia hoảng loạn.

“Anh rốt cuộc có ý gì?”, Lôi Minh hí mắt nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi hỏi.

Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng vẽ ra nụ cười mỉm, đáp: “Ý của tôi là, đây là bữa cơm cuối cùng trong đời anh”.

Sắc mặt Lôi Minh lập tức trầm xuống, thậm chí hắn ta còn lắc đầu tỏ vẻ không tin tưởng: “Không, không thể nào, anh làm sao có thể giết tôi?”

Nhiễm Hâm thấy tình cảnh này thì trực tiếp đứng lên, cầu xin: “Bạch đại ca, đây... anh tha cho anh ta lần này đi, chỉ lần này thôi!”

Bạch Diệc Phi đứng dậy với khuôn mặt không cảm xúc, liếc Nhiễm Hâm, lại quay sang nhìn Lôi Minh, lạnh nhạt nói: “Anh yên tâm, tôi sẽ giúp anh chăm sóc người nhà thật tốt, nửa đời còn lại của họ sẽ không cần lo lắng đến chuyện cơm ăn áo mặc”.

Sau khi nói xong câu này, Bạch Diệc Phi liền trực tiếp rời đi.

Nhiễm Hâm cùng Lôi Minh đều sững sờ tại chỗ.

Lôi Minh vừa nói Bạch Diệc Phi tuyệt đối không thể giết mình, nhưng chỉ trong chớp mắt, những món ăn trên bàn lại trở thành bữa cơm đoạn đầu của hắn.

Lôi Minh bắt đầu trở nên rối loạn, sau đó kêu lên: “Hắn... hắn chắc chắn là đang dọa nạt tôi, anh nhanh đi tìm đại ca đi!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 849: Lấy cái chết tạ tội

Lại Kha lôi kéo Vương Hồ đến một nơi vắng vẻ nói: “Ồ đây đi”.

Vương Hồ thấy vậy, không khỏi trợn to hai mắt, không cam tâm nói: “Lại gia, vì sao ngay cả anh cũng nương nhờ vào Bạch Diệc Phi, hẳn rất cuộc có cái gì tốt? Dựa vào đâu chứ?”

Lại Kha nghe lời này chỉ bất lực thở dài, ném Vương Hồ xuống đất, từ trên cao nhìn xuống mà nói: “Câu hỏi này của cậu hỏi rất hay, nhưng...”

Vừa nói, Lại Kha vừa khụy gối xuống, quăng cho Vương Hồ một cái bạt tai: “Tôi cmn làm sao biết được?”

Vương Hồ ngẩn người.

Ngay sau đó hắn lập tức phản ứng lại, Lại Kha có lẽ là muốn giết mình, liền cầu xin tha thứ: “Lại gia, cầu xin anh bỏ qua cho tôi, cho tôi một đường sống, sau khi trở về tôi sẽ nói với Triệu gia, ông ta nhất định sẽ...”

“Bốp!”

Lại Kha lại vung một cái tát tới, khiến lời nói của Vương Hồ bỗng im bật.

Mà cái tát này khác với cái tát vừa rồi bởi Vương Hồ trực tiếp tròng to đôi mắt, ngã đổ xuống dưới nền đất, tử vong.

Lại Kha phủ tay đứng dậy, ở một bên nói: “Nói thực lòng, tôi cũng nghĩ không thông, rõ ràng Đạo Trưởng bên kia mới là người đặc thế nhất, nhưng kết quả tại sao lại trở thành Bạch Diệc Phi?”

“Tôi nói cậu cũng đừng trách tôi, những chuyện mà cậu làm kia, kết cục của cậu cũng chỉ có một chữ chết, mặc dù, tôi cũng chướng mắt tên Trần Hạo. Thành thực mà nói, điều khiến tôi thực sự khâm phục, chính là Bạch

Diệc Phi, Trần Ngạo Kiều và Sa Phi Dương, còn những người khác kia đều không được”.

“Nhưng cũng không còn cách nào khác, ai bảo những người kia đều là trợ thủ đắc lực của Bạch Diệc Phi”.

Đối với những người mà hắn ta chướng mắt còn muốn vênh mặt hát hàm sai khiến hắn, sau này nếu có cơ hội, hắn sẽ âm thầm tiêu trừ họ!

.....

Thời gian nửa tháng trôi qua trong chớp mắt.

Mà trong nửa tháng này, Lôi Minh vẫn luôn bị nhốt trong một nhà giam lớn, điều kiện trong phòng giam cũng rất tốt, sofa giường đơn, còn có phòng tắm riêng, hơn nữa thức ăn hàng ngày còn rất ngon, những ngày tháng ở đây thoải mái, ngoại trừ không có tự do.

Hôm nay, Nhiễm Hâm mang theo rượu ngon và đồ ăn đến thăm Lôi Minh.

Lúc hắn tiến vào Lôi Minh đang nằm trên ghế sofa, nhàn nhã ngâm nga.

Nhiễm Hâm lấy thức ăn ra khỏi lồng giữ ấm, lại rót rượu, Lôi Minh mới lật người ngồi dậy.

Lôi Minh ngồi ở mép bàn, nghiêng người ngửi ngửi mùi rượu và thức ăn, sau đó cười nói: “Anh nói, gần đây thế nào? Có tin tức gì về khi nào tôi có thể ra ngoài không?”

Lôi Minh cũng biết hành vi giết người hàng loạt của bản thân trước kia là sai trái, lúc đó cũng vô cùng sợ hãi.

Nhưng sau khi trải qua nửa tháng này, thời gian sớm đã phai nhạt đi cảm giác sợ hãi đó, không chỉ như vậy, hắn còn cảm thấy những sự việc lúc đó không quá nghiêm trọng.

Nhiễm Hâm không khỏi lắc đầu khi nghe được lời này, sau đó đặt đôi đũa xuống trước mặt Lôi Minh.

Lôi Minh thấy vậy lập tức hiểu ý, không khỏi cười lạnh: “Tên Bạch Diệc Phi hiện giờ có lẽ không còn là người”.

“Có ý gì?”, Nhiễm Hâm hỏi.

Lôi Minh duỗi tay cầm lấy chiếc đũa, tay còn lại thì nâng ly rượu lên mà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lúc này mới đáp: “Anh xem, Bạch Diệc Phi chắc chắn rất muốn giết tôi, không chỉ có tôi, mà ngay cả anh và Nghiêm Đình cũng đều muốn giết, có biết là vì sao không?”

Nhiễm Hâm phối hợp lắc đầu.

Lôi Minh tiếp tục nói: “Bởi mấy người chúng ta đều đi theo đại ca của chúng ta chứ không phải là theo hãn”.

“Đại ca của chúng ta chắc chắn không muốn chúng ta bị giết, trước kia anh từng nói anh ấy từng đi tìm Bạch Diệc Phi, nhưng hiện giờ lại không có kết quả, trên thực tế kết quả đã rất rõ ràng rồi”.

“Đại ca của chúng ta không muốn để Bạch Diệc Phi giết tôi, nhưng Bạch Diệc Phi không đồng ý nên cứ giằng co như bây giờ”.

Nói đoạn, Lôi Minh lại cười lạnh một tiếng: “Lập nên thành phố Triều Dương này, chúng ta cũng có công lao, hưởng hò, đại ca của chúng ta vẫn đang nắm trong tay quyền quản lý thành phố, cho dù tên Bạch Diệc Phi muốn giết tôi, đại ca không cho phép, Bạch Diệc Phi hãn dám sao?”

“Nếu hãn dám thì sớm đã giết tôi rồi, hãn nhất định sẽ không để người khác nói mình qua cầu rút ván, nếu không sau khi anh em bên dưới biết chuyện, ai còn nguyện ý bán mạng vì hãn?”

“Nhưng trước kia trước mặt rất nhiều người hãn nói rằng sẽ giết tôi, nếu như đột nhiên thả tôi, vậy thì sẽ rất mất mặt!”

“Bởi vậy, hẳn trước tiên chỉ có thể giam tôi lại, sau cùng cũng không động tới tôi, còn không phải là hầu hạ tôi ăn ngon uống say hay sao?”

Dứt lời Lôi Minh lại bung lên chén rượu uống một ngụm lớn, tiếp đó nói với Nhiễm Hâm: “Tôi nói cho anh biết, tên Bạch Diệc Phi kia có chủ ý gì, tôi sớm đã nắm rõ”.

“Theo tôi thấy, hẳn chính là loại người toàn làm việc vớ vẩn, hẳn có lẽ cũng sợ rằng đại ca của chúng ta sau này đạt được càng nhiều quyền lực hơn sẽ chèn ép hẳn, bởi vậy liền nghĩ dùng việc này tới đàn áp đại ca của chúng ta mà thôi”.

“Hừ, nếu không phải hẳn sinh ra ở nhà họ Bạch, tôi thấy, hẳn đến cái rắm cũng không bằng! Còn có thể có ngày hôm nay sao?”

Nhiễm Hâm không đáp lại, chỉ trầm tư một lúc, sau đó cầm ly rượu uống một ngụm: “Hy vọng là như vậy”.

“Cái này có gì hay mà hy vọng?”, Lôi Minh khịt mũi một tiếng: “Tôi nói cho anh biết, những suy đoán kia của tôi tuyệt đối là chính xác, Bạch Diệc Phi căn bản không lợi hại như trong tưởng tượng của chúng ta!”.

“Lời tôi nói đến đây thôi, hẳn nếu như dám giết tôi, tôi cmn hôm nay liền chặt đầu xuống cho anh làm bóng đá”.

Câu nói này vừa dứt, ngoài cửa truyền tới tiếng động.

Hai người đồng thời quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Bạch Diệc Phi đẩy cửa bước vào, mặt không biểu cảm tiến tới.

Thấy Bạch Diệc Phi, sắc mặt của Nhiễm Hâm cùng Lôi Minh đều có chút khó coi.

Mà Lôi Minh cười càng lạnh: “Anh hẳn là tới xin lỗi đi, muốn thả tôi? Tôi thấy xin lỗi thì không cần thiết nữa, tôi ở đây cũng rất thoải mái, ăn uống tốt, còn không phải làm gì, rất thoải mái!”

“Anh cảm thấy tốt thì tốt”, Bạch Diệc Phi đi tới hai bước, ngồi xuống trước mặt hai người họ.

Nhiễm Hâm nhìn anh trầm giọng hỏi: “Anh tới đây làm gì?”

Bạch Diệc Phi không trả lời ngay, thay vào đó cầm rượu rót đầy cho Nhiễm Hâm cùng Lôi Minh, cũng tự rót cho mình một ly, chậm rãi nói: “Nửa tháng trước, vài trăm tên lưu manh của khu số 3 mấy người bị người của nhà họ Triệu mê hoặc, cướp mỏ vàng của khu số ba, nhưng, sau cùng vẫn bị tôi mời lại rồi”.

“Một đám phế vật mà thôi, có gì để khoe mẽ?”, Lôi Minh cười lạnh.

Bạch Diệc Phi không quan tâm tới hấn ta, mà tiếp tục nói: “Tôi nói là mời chứ không phải là bắt, là thực sự mời, tôi để bọn họ sống tại khu số 3, đồng thời còn có thể lui tới thành phố Triều Dương”.

“Nhân tiện, khu vực số 3 hiện tại đã được đổi tên thành thành phố Quang Minh rồi, phía sau Triều Dương là Quang Minh”.

“Tương tự, tôi cũng đầu tư rất nhiều tiền vào thành phố Quang Minh, để bọn họ tiến hành cải tạo”.

“Thời gian nửa tháng này, tất cả những việc mà chúng tôi làm, còn có tất cả của thành phố Triều Dương, họ đều có thể thấy”.

“Hôm trước, chúng tôi lại một lần nữa mời nhóm người này quay trở lại, sau đó mở một cuộc họp, mục đích là muốn để họ truyền bá tất cả mọi thứ về thành phố Quang Minh, khiến những người đã rời đi biết được rằng thành phố Quang Minh của bây giờ là đáng về gì”.

“Mà đến nay, đã có $\frac{2}{3}$ trong số họ trở lại nhà của mình”.

Lời này vừa buông xuống, Nhiễm Hâm liền cau mày.

Lôi Minh lại không hề để tâm, thậm chí còn cười lạnh nói: “Tôi thừa nhận cách làm của anh quả thực rất hay, không có gì để nói, nhưng, lần này

anh tới, chính là để khoe mẽ với tôi chút tài năng này à?”

“Là muốn khiến tôi cảm kích anh, để tôi cảm thấy là anh giúp tôi cứu vãn lại những sai lầm mà tôi đã gây ra, phải không?”

“Bạch Diệc Phi, đừng tốn công vô ích nữa”, Lôi Minh một hơi uống cạn rượu trong ly: “Tôi sẽ không cảm kích anh đâu!”

“Nếu như anh muốn thả tôi ra ngoài, vậy thì quên đi, tôi ở đây sống tốt lắm!”

Bạch Diệc Phi lại lắc đầu, nói với gương mặt lạnh nhạt: “Những điều này còn chưa đủ”.

“Có ý gì?”, Lôi Minh trong giây lát cau mày.

Mày Nhiễm Hâm cũng nhíu chặt.

Bạch Diệc Phi thờ ơ đáp: “Bởi lần bạo loạn, dẫn tới việc rất nhiều người của nhà họ Triệu chạy thoát được và trà trộn vào người dân bình thường”.

“Cho dù chúng tôi mời tất cả bọn họ trở lại, nhưng nếu như họ vẫn không thấy được thành ý của chúng tôi, vậy khi nhà họ Triệu lại một lần nữa mê hoặc họ, sự việc sẽ trở nên càng thêm nghiêm trọng”.

“Tôi sẽ không nói nhiều nữa, mọi người đều là người trưởng thành, cũng biết bản thân nên gánh chịu hậu quả của những gì mình đã làm sai, tôi sẽ tạ tội với mọi người, nhưng trước lúc đó, anh muốn ở đây ăn ngon uống tốt, thì cứ ở đây đi”.

Nghe được lời này, nét mặt của Lôi Minh và Nhiễm Hâm liền trở nên ngưng trọng, đôi mắt khẽ ánh lên tia hoảng loạn.

“Anh rốt cuộc có ý gì?”, Lôi Minh hí mắt nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi hỏi.

Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng vẽ ra nụ cười mỉm, đáp: “Ý của tôi là, đây là bữa cơm cuối cùng trong đời anh”.

Sắc mặt Lôi Minh lập tức trầm xuống, thậm chí hắn ta còn lắc đầu tỏ vẻ không tin tưởng: “Không, không thể nào, anh làm sao có thể giết tôi?”

Nhiễm Hâm thấy tình cảnh này thì trực tiếp đứng lên, cầu xin: “Bạch đại ca, đây... anh tha cho anh ta lần này đi, chỉ lần này thôi!”

Bạch Diệc Phi đứng dậy với khuôn mặt không cảm xúc, liếc Nhiễm Hâm, lại quay sang nhìn Lôi Minh, lạnh nhạt nói: “Anh yên tâm, tôi sẽ giúp anh chăm sóc người nhà thật tốt, nửa đời còn lại của họ sẽ không cần lo lắng đến chuyện cơm ăn áo mặc”.

Sau khi nói xong câu này, Bạch Diệc Phi liền trực tiếp rời đi.

Nhiễm Hâm cùng Lôi Minh đều sững sờ tại chỗ.

Lôi Minh vừa nói Bạch Diệc Phi tuyệt đối không thể giết mình, nhưng chỉ trong chớp mắt, những món ăn trên bàn lại trở thành bữa cơm đoạn đầu của hắn.

Lôi Minh bắt đầu trở nên rối loạn, sau đó kêu lên: “Hắn... hắn chắc chắn là đang dọa nạt tôi, anh nhanh đi tìm đại ca đi!”

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 850: Hội nghị

Bạch Diệc Phi bình tĩnh nói: "Rút về thành phố Triều Dương trước đã".

Sau khi anh cúp điện thoại, Lâm Cuồng cũng gọi cho anh, nói về cùng một tin tức.

Bạch Diệc Phi không biết biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi anh nghe rằng thương vong bên mình vô cùng nghiêm trọng, anh lập tức quyết đoán bảo tất cả mọi người rút về thành phố Triều Dương trước.

Dưới góc nhìn của anh, những vật trong hầm mỏ kia không thể nào sáng bằng mạng người được, chúng còn chẳng đáng một đồng.

Dù sao, mọi người ra đi hết thì cần nhiều tiền vậy để làm gì?

Lúc này, Trương Hoa Bân bước lên trước hai bước, vẻ mặt anh ta rất lo lắng, trong tay còn cầm di động, có vẻ như đang nghe điện thoại.

Trương Hoa Bân sốt ruột nói: "Đó là dấu tích của ba khu ngoài kia, bọn chúng đang tấn công tất cả hầm mỏ của chúng ta".

Nghe thế, trong lòng Bạch Diệc Phi hơi ngạc nhiên, vì anh không thể nào ngờ được ba khu kia sẽ hợp tác với nhau để tấn công hầm mỏ.

Suy cho cùng, ba khu kia tuy biết rằng Bạch Diệc Phi không dễ đối phó, cộng thêm việc bọn họ còn chưa thăm dò xong thực lực chân chính của Bạch Diệc Phi, nên dẫu cho họ có hợp tác với nhau, thì sao có thể khiêu khích trắng trợn như vậy được chứ?

Hơn nữa, anh chỉ lật đổ nhà họ Hồng, rồi thu phục thêm nhà họ Triệu, cũng không có ra tay với những khu khác, bọn họ không cần phải tiếp tục đối địch với Bạch Diệc Phi.

Đạo Trưởng giờ đã bị đánh bại, còn không có chỉ thị rõ ràng từ liên minh doanh nghiệp nên bọn họ chắc hẳn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ

mới đúng.

Bạch Diệc Phi hiểu rất rõ tình hình ở thủ đô, thêm vào đó liên minh doanh nghiệp không thể nào cùng lúc đả tặc với hai nhà Lâm và Diệp được, nên dẫu bọn họ có mạnh đến mức nào đi nữa thì cũng không thể đối phó qua loa với hai gia tộc lớn này.

Rốt cuộc thì tại sao họ lại làm vậy?

Thấy thế, Trường Tiểu lập tức chớp lấy cơ hội, nắm chặt thanh đại đao trong tay, cầu xin tha thứ cho Lôi Minh: "Bạch Diệc Phi, bây giờ tình huống cấp bách, giải quyết chuyện hôm nay trước, còn chuyện của Lôi Minh cứ tạm thời gác lại, hoặc để cho anh ta lấy công chuộc tội cũng được..."

Bạch Diệc Phi không mở miệng.

Những người còn lại cũng không nói một lời.

Tình hình hiện giờ là ba khu còn lại hợp tác với nhau, dùng vũ khí hạng nặng tấn công thành phố Quang Minh và thành phố Triều Dương, tình hình rất nguy cấp và cực kỳ nghiêm trọng.

Theo lý mà nói, dưới tình hình này, Bạch Diệc Phi không cần phải can thiệp, thậm chí anh có thể cho Lôi Minh một cơ hội lấy công chuộc tội.

Đúng lúc này, dưới khán đài có ai đó hét lên: "Mọi người thấy chưa, họ luôn có lý do để tên ác ma kia chạy tội".

"Đúng đây, cái lũ đó biết tìm lý do lắm!"

Song, đám người vừa dứt lời, Bạch Diệc Phi đẩy tay Trường Tiểu ra, lấy tay nâng thanh đại đao lên rồi tàn nhẫn chém xuống.

"Phụt!"

Đầu của Lôi Minh bị chặt đứt trong nháy mắt, lăn lông lốc vài vòng trên mặt đất.

Đồng thời, máu tươi phun như mưa, nhuộm đỏ cả khán đài.

Những người đang kêu gào ở dưới kinh ngạc tột độ.

Mà những kẻ còn lại thì trợn tròn mắt.

Vẻ mặt của Trường Tiểu cứng ngắt, nhìn chăm chăm vào cái xác chết kia, bàn tay không kiềm chế được mà phát run.

Bạch Diệc Phi lớn tiếng nói: "Tôi nói rồi, giết người đền mạng, đây là đạo lý bất biến từ xưa đến nay! Mà đây cũng là câu trả lời của tôi đối với mọi người!"

"Tương lai của thành phố Quang Minh, điều này vĩnh viễn sẽ không thay đổi, bộ máy quản lý cũng không thay đổi, bất kể xảy ra chuyện gì, chỉ cần tôi vẫn ngồi đây, quy tắc thế nào thì cứ làm thế!"

"Dẫu là người của tôi có phạm sai lầm thì tôi cũng phải chịu trách nhiệm và chấp nhận trừng phạt!"

"Tôi tuyệt đối không bao che!"

"Tan họp!"

Sau khi nói xong, Bạch Diệc Phi vút đại đao xuống, rồi vội vàng rời khỏi khán đài.

Mà người ở dưới đài lại không chút nghi ngờ.

Bạch Diệc Phi vốn dĩ có rất nhiều tin tức muốn thông báo với bọn họ, nhưng bây giờ bất ngờ xảy ra việc này nên anh đành phải kết thúc hội nghị sớm.

Bạch Diệc Phi đến phòng làm việc, những người khác cũng bước vào theo Bạch Diệc Phi.

Trong phòng làm việc, Hứa Y Y đang rót trà cho mọi người.

Hồi xưa, Hứa Y Y ở khu số ba, bởi vì bố cô ta nghiện bài bạc mà không có tiền trả, bèn bán cô ta cho nhà họ Hồng ở khu số 4.

Cho nên sau khi đoạt được khu số ba, Bạch Diệc Phi cho phép cô ta trở về, dù sao nơi đây cũng là quê nhà của cô.

Nhưng Hứa Y Y chưa có đi, nguyên nhân là vì bố đã khiến cô ta thất vọng quá nhiều, dù thế nào đi nữa, chẳng lẽ cô ta còn muốn trở về sao?

Bạch Diệc Phi không ép buộc cô ta, nên cho phép cô ta ở lại tòa nhà hành chính làm vài việc vặt.

Trương Hoa Bân nhấp một ngụm trà nói: "Bọn họ nhanh hơn chúng ta đoán".

Bạch Diệc Phi gật đầu rồi nói với Hứa Y Y: "Cô ra ngoài đi, ở đây tạm thời không cần cô".

Hứa Y Y gật đầu rồi lập tức rời đi

Trần Ngạo Kiều chột thờ dài nói: "Ôi, tiếc thật đó, cô gái tốt vậy mà!"

Sau đó, mọi người đổ dồn ánh mắt vào Trần Ngạo Kiều.

Trần Ngạo Kiều bị nhiều người nhìn chăm chăm như thế làm anh ta không khỏi đỏ mặt, nói: "Nhìn gì đấy, tôi không có ý gì nhé!"

"Vậy anh nóng lòng giải thích làm gì?", Từ Lãng liếc nhìn anh ta.

"Phụt, ha ha..."

Mọi người cười phá lên.

Mặt Trần Ngạo Kiều đỏ bừng nhưng không biết nên phản bác thế nào cả.

Theo lý mà nói, tình hình bây giờ rất cấp bách, lẽ ra họ nên nghiêm túc bán bạc đối sách, nhưng kết quả lại cười nói vui vẻ với nhau, nếu để người

ngoài nghe được e rằng họ sẽ sốc lắm cho coi.

Mà lúc này, Trường Tiểu cũng lao vào phòng làm việc, đi tới chỗ Bạch Diệc Phi, tới bên cạnh anh, nâng tách trà của anh lên, uống liền một hơi rồi nói: "Tôi bảo người chôn thi thể rồi".

Bạch Diệc Phi gật đầu: "Dọn sạch sẽ rồi chứ?"

"Ừ", Trường Tiểu gật đầu.

Sau đó, Trường Tiểu bỗng nhiên hỏi: "Nếu như... lần này Lôi Minh không giết người nhà họ Triệu, liệu anh có hay không..."

"Không!", Trường Tiểu còn chưa dứt lời thì Bạch Diệc Phi đã trực tiếp trả lời anh.

Trường Tiểu ngẩn người.

Lúc ấy, hầu hết những người Lôi Minh giết đều là người nhà họ Triệu đang chạy trốn, cũng là những kẻ nói rằng muốn tàn sát cả thành phố.

Khi đó, Bạch Diệc Phi không rõ tình hình, mãi đến sau này điều tra rõ ràng mới biết.

Nhưng Bạch Diệc Phi nghiêm túc nói với Trường Tiểu: "Dù chúng ta là anh em, nhưng đã phạm tội thì phải chịu trừng phạt, không thể vì chúng ta là anh em mà võng khai nhất diện được, vậy thì không công bằng với những người khác".

*Võng khai nhất diện - (lưới mở một mặt): đây là điển cố có nghĩa là khoan hồng, độ lượng tha thứ cho người phạm tội để họ chuộc lại lỗi lầm.

"Còn nữa, nếu như Lôi Minh có một lời oán hận thì tôi không ngại giết hẳn ta thêm lần nữa đâu".

Nghe vậy, Trường Tiểu trịnh trọng gật đầu: "Tôi biết, thêm vào đó nếu anh ta làm gì cô gái kia, thì không cần anh ra tay đâu, tự tôi sẽ làm điều đấy!"

Ngay sau đó, Trường Tiểu quay về phía cửa, gọi: "Vào đi!"

Sau đó, Lôi Minh mở cửa phòng ra, đi sau lưng gã ta là một thiếu nữ có dáng dấp vô cùng thanh tú.

Hai người bước vào phòng rồi đứng ở bên cửa.

Lôi Minh không còn phách lối như trước, gã ta cúi gằm xuống không dám ngược nhìn Trường Tiểu, mà cô gái đứng sát cửa kia cũng cúi đầu.

Trước kia, Bạch Diệc Phi luôn giam giữ mà không giết gã ta, làm gã ta tự cho là Bạch Diệc Phi không dám giết mình, nhưng khi nghe Bạch Diệc Phi nói rằng muốn giết mình, gã ta thực sự rất hoảng sợ.

Nếu không nhờ vào chiêu che mắt của Bạch Diệc Phi e rằng cái đầu người vừa rơi xuống đất kia chính là của gã ta.

Mà người bị chém đầu lúc nãy thật ra là Vương Hồ, người bị Lại Kha tạt chết hai ngày trước, vì thân hình của hắn ta tương tự với Lôi Minh nên mới để hắn ta thay thế.

...

Cô gái đứng bên cửa gọi là Ngô Nguyệt, là cô hầu nhỏ chuyên phục vụ người nhà họ Triệu, vì hơi nhỏ tuổi nên Triệu Hạc còn chưa kịp ra tay với cô ta.

Lúc đó, sau khi Lôi Minh thấy cô ta thì nổi ý xấu.

Nửa tháng trước, Bạch Diệc Phi bảo người đưa Ngô Nguyệt ra ngoài, cả người Ngô Nguyệt run lẩy bẩy co lại thành một cục.

Khi ấy, Bạch Diệc Phi bảo tất cả mọi người ra ngoài còn mình thì ở lại, sau đó để cô ta ngồi lên một cái ghế.

Ngô Nguyệt quỳ xuống, dập đầu với Bạch Diệc Phi: "Đại câ, xin anh thả tôi ra, làm ơn đừng giết tôi! Xin anh thả tôi ra!"

Bạch Diệc Phi thấy Ngô Nguyệt như vậy làm anh hơi bối rối, vội vàng đỡ cô ta dậy rồi nói: "Tôi thực sự xin lỗi đã không quản lý tốt cấp dưới của mình mà để cho anh ta làm tổn thương cô".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 851: Không từ bỏ

Ngô Nguyệt lập tức lắc đầu: “Không không không, đều là lỗi của tôi, đều do tôi!”

Đối diện với một Ngô Nguyệt như vậy, cơn giận của Bạch Diệc Phi tức khắc bốc lên phùng phùng phùng.

Anh không chỉ nổi giận với Lôi Minh, mà còn cả cái đảo Lam cùng với những quy tắc khiến người ta căm ghét của cái đảo này.

Bạch Diệc Phi nhin rồi lại nhin mãi, sau đó ấn Ngô Nguyệt ngồi trên ghế, nói: “Tôi biết, bây giờ tôi nói gì cũng đều vô dụng, nhưng mà tôi vẫn phải nói cho cô biết, ở chỗ tôi là phải tuân theo quy tắc, bất kể là ai, chỉ cần vi phạm quy định thì sẽ phải chịu sự trừng phạt tương ứng”.

“Cho dù đó có là anh em của tôi thì tôi cũng sẽ không nương tay!”

Ngô Nguyệt lúc này đã rất sợ hãi, hầu như không hiểu được Bạch Diệc Phi đang nói cái gì.

Bạch Diệc Phi thấy vậy, buộc phải giữ lấy vai của Ngô Nguyệt, cơ thể cô ta run lẩy bẩy.

Bạch Diệc Phi nói: “Cô cứ việc nói với tôi, tôi có thể giúp cô đòi lại công lý. Người tổn thương cô là Lôi Minh, tôi sẽ khiến gã phải trả lại sự trong sạch cho cô, dùng chính mạng sống của gã”.

Ngô Nguyệt sững sờ, sau đó kinh hãi nhìn Bạch Diệc Phi, lắc đầu quây quây nói: “Không... không cần, không cần, tôi không xứng!”

Thái độ của Ngô Nguyệt rất hèn mọn, hèn mọn đến mức không dám đứng lên lấy lại công lý cho chính mình.

Bạch Diệc Phi mặc kệ cô ta, chỉ nói: “Cô đi trước đi”.

Xong Ngô Nguyệt lại quỳ phịch xuống đất, hoảng loạn nói: “Tôi... tôi từ nhỏ đã bị nhà họ Triệu bắt đi, cuộc sống đã phải trải qua rất nhiều khổ cực, mỗi giờ mỗi phút tôi đều muốn rời khỏi cái nhà đó, nhưng mà tôi không biết sau khi tôi rời khỏi nhà họ Triệu thì tôi có thể đi đâu?”

“Anh ấy... anh ấy quả thực là... nhưng anh ấy cũng đã giết chết những người trước kia từng ức hiếp tôi, cho nên, tôi... tôi không trách anh ấy”.

Bạch Diệc Phi nghe những lời này thì yên lặng không nói.

Một lúc lâu sau, anh kéo Ngô Nguyệt đứng dậy, hỏi cô ta: “Vậy nếu như để cô gả cho gã, cô có đồng ý không?”

Ngô Nguyệt lắc đầu hoảng hốt, nói: “Không không, tôi không xứng, tôi không xứng với anh ấy”.

Bạch Diệc Phi thấy cô ta như vậy thì rất bất đắc dĩ, nhưng cũng hiểu được ý của cô ta, những người giống như cô ta chỉ cần có một chỗ để dung thân là được.

Cho nên Bạch Diệc Phi dặn dò người của mình sắp xếp chỗ ăn ở cho cô ta.

...

Trong phòng họp của văn phòng, Ngô Nguyệt đứng phía sau Lôi Minh.

Trương Tiểu nhìn Lôi Minh lạnh giọng nói: “Đã nghe thấy chưa?”

Lôi Minh cúi thấp đầu, có một chút hoảng sợ, cũng có chút khó hiểu và thêm một chút quyết tâm, gã cúi người với Bạch Diệc Phi, sau đó nói: “Anh Bạch, là lỗi của tôi, xin lỗi, trước đây tôi cảm thấy anh... nhưng bây giờ mong anh yên tâm, sau này tôi sẽ không dám khinh suất nữa, cũng sẽ đối xử thật tốt với Ngô Nguyệt, nếu như tôi phụ lòng cô ấy, tôi bằng lòng lấy cái chết để tạ tội”.

Bạch Diệc Phi chỉ lạnh lùng nói: “Anh hứa với Ngô Nguyệt chứ không phải với tôi”.

...

Việc này đã được giải quyết, tiếp sau đây cần phải giải quyết việc mỏ vàng bị người ta tấn công.

Kỳ thực vào nửa tháng trước, Bạch Diệc Phi đã lường trước chuyện này, bây giờ anh lấy được khu số ba và khu số bốn, nếu muốn tự lấy nốt các khu khác thì sợ là không có cơ hội.

Cho nên anh mới dứt khoát, đã làm thì làm cho trót, để cho ba khu còn lại chủ động đến tấn công anh.

Chẳng cần nghĩ cũng biết, hôm nay đám người làm loạn gây rối trong cuộc họp chắc chắn là do ba khu kia phái đến.

Bạch Diệc Phi nhớ lại cách mà bọn họ làm trong hội trường của thành phố Triều Dương lần trước, cho nên lần này anh cũng làm theo tương tự, phái người đi đến ba khu còn lại, âm thầm tuyên truyền người ngoài lại sắp sửa đến tấn công bọn rồi.

Cho nên, đám người nắm quyền của ba khu còn lại đều không thể bình tĩnh được nữa.

Bạch Diệc Phi muốn giết chết Lôi Minh trong hội trường, như vậy đám người trà trộn trong đó sẽ lập tức đưa tin tức này về, bọn họ cũng sẽ không cần phải thương lượng gì thêm với nhau nữa mà cho rằng đây chính là cơ hội tốt nhất.

Chẳng bao lâu nữa bọn họ sẽ xảy ra một trận đại chiến, nếu như giết Lôi Minh, bọn họ sẽ mất đi một vị tướng tài, thậm chí sẽ còn xảy ra xung đột với nhau, nhưng nếu không giết thì lại không thể làm yên lòng người dân của thành phố Quang Minh.

Đây là một vấn đề khó khăn, bất luận lựa chọn thế nào cũng đều không dễ xử lý.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại cứ thế mà giết chết Lôi Minh.

Nói ra, còn phải cảm ơn việc đám người của ba khu lớn kia tấn công bọn họ.

Bởi vì nếu như ba khu lớn kia không đồng thời tấn công thì e là sẽ còn có người nghi ngờ người nọ không phải là Lôi Minh, mà cũng chính vì bọn họ tấn công nên sự chú ý của tất cả mọi người đều tập trung vào một việc khác rồi.

Như vậy, việc Bạch Diệc Phi giết Lôi Minh chỉ có thể khiến cho bọn họ cảm thấy sững sốt, nhưng sẽ không có tinh thần để đi nghĩ xem việc này rốt cuộc là thật hay giả?

Mà sau khi Bạch Diệc Phi nghe được thông tin này, cô ý tỏ ra rất ngạc nhiên, lại có Trường Tiểu ở bên cạnh diễn cùng, nên chẳng có ai còn nghi ngờ gì nữa.

Trương Hoa Bân nói: “Vừa rồi có tin báo đến, khu số một và khu số năm đang đánh mở vàng của thành phố Triều Dương, khu số hai đánh mở vàng của thành phố Quang Minh”.

Bạch Diệc Phi gật đầu nói: “Như vậy xem ra đại bản doanh của bọn chúng đã không còn lại mấy người nữa rồi?”

Từ Lãng lại nói: “Lại chiêu này? Có thể đổi trò khác mới mẻ được không?”

“Ôi dà, mặc kệ nó cũ hay mới, có tác dụng là được, đúng không?”, Trần Ngạo Kiều cười nói.

Từ Lãng liếc Trần Ngạo Kiều, từ tốn nói: “Mặc kệ là Lương Ngọc hay Hứa Y Y, có thể hạ gục Trần Ngạo Kiều anh là được, đúng không?”

“Mẹ kiếp!”, Trần Ngạo Kiều đập bàn: “Nói cái mẹ gì thế?”

“Ha ha ha...”, trong phòng họp bỗng rộn lên tiếng cười.

Mà lúc này, điện thoại của Bạch Diệc Phi vang lên, anh cầm điện thoại lên liếc mắt một cái sau đó nói với mọi người: “Nghe theo sự sắp xếp của anh Trương, đi đi, tôi còn có chút chuyện giải quyết, đi trước đây”.

Nói xong rồi cầm điện thoại rời đi.

Tất cả mọi người đều cảm thấy bình thường, chỉ có mỗi Trương Hoa Bân phát giác ra có chút không ổn, bất giác nhíu mày lại.

...

Sau khi Bạch Diệc Phi đi đến một con đường vắng vẻ, mới lấy điện thoại bấm gọi lại cuộc gọi lỡ lúc nãy.

“Anh ở đâu?”

Giọng của Lương Ngọc truyền qua điện thoại: “Còn ba ngày nữa”.

...

Trên một ngọn núi vô danh nào đó, Lưu Hiểu Anh đứng trước một vách núi, dựa cả người vào một góc cây lá úa vàng, nhìn mặt trời của buổi hoàng hôn đang dần lặn xuống.

Bây giờ đã là cuối thu, gió thổi trên vách núi lạnh buốt tận xương.

Nhưng Lưu Hiểu Anh lại giống như đã mất cảm giác, cô ta chỉ đứng đó đờ đẫn nhìn hoàng hôn.

Lương Ngọc đứng ở phía sau, cười lạnh lùng nói: “Anh ta không đến kịp đâu”.

“Lại hoặc là, anh ta trước giờ chưa từng có ý định đến đây”.

Lưu Hiểu Anh không nói gì, vẫn đờ đẫn nhìn về phía xa xa, nhưng nếu như nhìn kỹ sẽ thấy được sự buồn rầu và bi thương trong đó.

Lương Ngọc nói tiếp: “Ngoài Lý Tuyết yếu đuối kia, bất kể là cô hay là tôi, Bạch Diệc Phi đều sẽ chẳng quan tâm”.

Lưu Hiểu Anh vẫn giữ im lặng.

Lương Ngọc vẫn tiếp tục nói: “Thế nào? Đã đến nước này rồi, còn chưa buông bỏ sao?”

Cuối cùng Lưu Hiểu Anh cũng khẽ động, đưa tay vén lại lọn tóc bị gió thổi bay lung tung ra phía sau tai, sau đó mới mở miệng nói bằng giọng hờ hững: “Người không buông bỏ được là cô”.

Lời vừa dứt, sắc mặt Lương Ngọc hơi sững lại, cơ thể không ngừng được run rẩy, sau đó lập tức phản bác: “Nói bừa, không thể nào, tôi chỉ muốn giết anh ta mà thôi!”

Lưu Hiểu Anh từ từ quay đầu lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm Lương Ngọc, hỏi cô ta: “Tại sao muốn giết anh ấy?”

“Tôi...”, Lương Ngọc không thể giải thích được.

Nhìn biểu cảm của Lưu Hiểu Anh vẫn đờ đẫn và lạnh lẽ, như thể cô ta đã nhìn thấu tất cả mọi chuyện, cũng đã buông bỏ được tất cả, loại cảm giác này khiến Lương Ngọc cảm thấy vô cùng khó chịu, lại đột nhiên hét lên: “Cô mặc kệ tôi, tôi tự có lý do của mình!”

Lưu Hiểu Anh hờ hững nói: “Nhưng trong lòng cô hiểu rõ, cô không thể giết anh ấy”.

“Đúng, nhưng tôi muốn thử”, đột nhiên mặt Lương Ngọc sắt lại.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy khẽ lắc đầu, sau cũng không nhìn cô ta nữa mà quay đầu đi tiếp tục ngắm hoàng hôn.

Thực ra, Lưu Hiểu Anh rất hiểu suy nghĩ của Lương Ngọc, bởi vì cô ta cũng là phụ nữ, hơn nữa cũng yêu một người đàn ông không nên yêu.

Nhìn hoàng hôn, Lưu Hiểu Anh thở dài nói: “Cô nói anh ấy không đẹp trai, tài năng cũng không xuất sắc, tính cách lại càng không dễ ưa, nhưng vì sao lại có nhiều người thích anh ấy đến thế?”

“Không chỉ phụ nữ thích anh ấy, ngay đến cả đàn ông cũng cam tâm tình nguyện đi theo anh ấy làm đàn em của anh ấy, bán mạng cho anh ấy”.

“Cái gì?”, Lương Ngọc nghe thấy câu này thì sửng người một lúc.

Lưu Hiểu Anh đột nhiên bật cười, sau đó nói: “Cô không cần gạt tôi, đều là phụ nữ, làm sao lại không hiểu? Hơn nữa cô cũng không thể gạt được trái tim của mình, đúng không?”

“Cô thích anh ấy, quan tâm anh ấy, nhưng những gì cô làm cho anh ấy, anh ấy lại chẳng để tâm, dường như còn cố gắng phớt lờ, thậm chí cũng chẳng quan tâm cô đang làm cái gì, nghĩ cái gì”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 852: Bạn học cũ

“Cho nên cô mới không cam lòng, cảm thấy mình vì anh ấy mà làm bao nhiêu việc, nhưng anh ấy lại chẳng thèm nhìn đến mình một lần, cho nên cô muốn dùng cách rất cực đoan để thu hút sự chú ý của anh ấy lên người mình”.

Những lời nói này như mũi kim đâm thẳng vào tim cô ta, khiến Lương Ngọc bất giác kìm nén hô hấp, xiết chặt nắm tay, sau đó hét lên: “Câm miệng!”

Xong Lưu Hiểu Anh vẫn tiếp tục nói: “Cô bắt tôi, sau đó để lại lời nhắn, bảo anh ấy đúng hạn đến đây, nhưng cô cũng biết rất rõ là anh ấy sẽ không đến”.

“Cô chẳng qua chỉ muốn tôi nhìn thấy, anh ấy cũng không hề để tâm đến tôi, cũng giống như cách anh ấy đối xử với cô, như vậy cô sẽ có thể tìm được đồng loại, tâm lý mới có thể cân bằng, đúng không?”

“Bốp!”

Lương Ngọc bị Lưu Hiểu Anh chọc tức, liền vung tay cho Lưu Hiểu Anh một bạt tai.

Trên mặt Lưu Hiểu Anh lập tức vừa đỏ vừa sưng, thậm chí còn có mấy dấu tay.

Một cơn gió mang theo cái lạnh của mùa thu thổi bay mái tóc hai người.

Cho dù Lưu Hiểu Anh bị tát nhưng biểu cảm trên mặt vẫn không hề thay đổi chút nào, cô ta chỉ dùng ánh mắt hờ hững nhìn Lương Ngọc, mà Lương Ngọc lại dần dần trở nên hoảng hốt.

“Không phải, không phải!”

Lương Ngọc vừa lắc đầu vừa ngồi xổm xuống bên cạnh Lưu Hiểu Anh, nắm lấy vai cô ta, hét lên điên cuồng: “Không phải như vậy, Không! Tôi... tôi không phải cố ý, tôi... tôi xin lỗi, xin lỗi”.

Lưu Hiểu Anh nhìn bộ dạng giãy dụa của Lương Ngọc, cuối cùng mới khẽ cười khò: “Cho dù là phải chết, thì anh ấy cũng sẽ không có gì để nói...”.

Còn ba ngày nữa là đến hạn chót của thời gian quy định, Bạch Diệc Phi sẽ đến chứ?

...

Một con tàu chở hàng rất bình thường, xuất phát từ đảo Lam đi về đất liền.

Chỉ mất ba ngày là đến được đất liền.

Mà lúc này, Bạch Diệc Phi đang ở trên con thuyền đó.

Bạch Diệc Phi đã lên vào trong này, vì bây giờ bên cảng đã bị người của khu số hai và khu số năm canh giữ, vừa may, lúc này ba khu kia đang bận hợp sức với nhau để đối phó với thành phố Triều Dương và thành phố Quang Minh, vì không muốn đánh động đến bọn họ, nên anh chỉ đành phải lên vào đây.

Con thuyền này đến từ đất liền, mà người làm ăn với bọn họ lại là khu số 2.

Đến nửa đêm, Bạch Diệc Phi mới từ trong kho hàng đi lên boong tàu.

Anh đứng ở một góc khuất ít người chú ý đến, nhìn mặt biển mênh mông phẳng lặng, gió biển lành lạnh thổi, trong đầu anh đang nhớ lại rất nhiều sự việc xảy ra trước đây.

“Su huynh, tôi ở nơi mà trước đây chúng ta từng ở đợi anh”.

“Bạch Diệc Phi, Lưu Hiểu Anh bảo tôi giúp cô ta nói dối...”.

“Ông xã, chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không?”

“Không được động vào chồng của tôi!”

“Bà xã, đời này anh sẽ không bao giờ buông tay em”.

“Anh còn có gì muốn nói nữa không?”

Những giọng nói trong đầu anh có của Lý Tuyết, có của Lưu Hiểu Anh, có của Lương Ngọc, còn có rất nhiều rất nhiều người khác nữa, những giọng nói này khiến tâm trạng của anh trở nên rối rắm.

Bạch Diệc Phi nhìn mặt biển trong bóng đêm, nắm chặt lấy thanh lan can của tàu, không ngừng đấu tranh tư tưởng.

Mà một bên khác nơi có ánh đèn chiếu sáng, lúc này có mấy người đàn ông đang ngồi vây lại với nhau uống rượu và chơi trò đoán số, âm thanh cực kỳ ồn ào.

Lúc này, có một người đàn ông đứng lên, nhìn có vẻ như uống khá nhiều nên muốn đi vệ sinh, đang chậm rãi đi vào bên trong thuyền, nhưng bởi vì uống quá say nên không phân biệt được phương hướng mà rẽ sang chỗ Bạch Diệc Phi đang đứng.

Đúng lúc mới đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi thì bước không vững nên ngã nhào về phía anh.

Bạch Diệc Phi tiện tay đỡ lấy gã rồi đỡ gã đứng dậy.

Kết quả gã đàn ông nọ uống say lại tưởng có người nào đó đẩy mình nên lập tức chửi Bạch Diệc Phi: “Con mẹ nó mày là ai? Lại dám đẩy ông?”

Bạch Diệc Phi chẳng muốn để ý đến gã, anh chỉ muốn được ở một mình cho nên quay người đi về một phía khác.

Người đàn ông nọ vẫn không chịu thôi mà đuổi theo, muốn ngăn Bạch Diệc Phi lại, kết quả vừa mới xông đến, lại do uống quá nhiều đã say đến

mức cơ thể không còn nghe theo sự điều khiển nữa nên tự làm mình ngã vật ra sàn tàu.

Mà vì cú ngã này của gã khiến cho mấy người đàn ông còn lại để ý, chẳng thềm quan tâm đầu đuôi sự việc ra sao liền cầm chai bia xông đến.

“Này, con mẹ nó, mày là ai vậy? Mày đến đây gây sự à?”

“Đừng tổn lời với nó nữa, cứ thế... con mẹ nó, Bạch Diệc Phi?”

Một người đàn ông trong đó vốn định ra tay đánh người luôn, nhưng vừa mới đến trước mặt Bạch Diệc Phi, sau khi nhìn rõ là anh thì lập tức sững sờ trợn tròn hai mắt.

Bạch Diệc Phi cũng ngây ra.

Anh hình như có chút ấn tượng với người này, nhưng do lúc này tâm trạng đang rối rắm nên không thể nhận ra ngay là ai, từng gặp ở đâu.

Người đàn ông vội vàng vứt chai bia trong tay đi, kéo lấy cánh tay Bạch Diệc Phi nói: “Bạch Diệc Phi! Đúng là cậu! Là tôi đây, tôi là Bò Khánh!”

Bò Khánh?

Bạch Diệc Phi vừa nghe đến tên thì lập tức nhớ lại người đàn ông có vẻ ngoài gần ba mươi tuổi này là ai.

Là bạn đại học ở phòng bên cạnh trong ký túc của anh, hơn nữa còn là một người luôn đi theo Tiêu Vinh Đào, nhìn mối quan hệ của anh ta với Tiêu Vinh Đào liền biết anh và Bò Khánh không hề thân thiết.

Bạch Diệc Phi biết được Bò Khánh là người ngoại tỉnh qua câu chuyện của những bạn học khác, sau khi tốt nghiệp liền quay về quê nhà làm việc, hơn nữa anh ta cũng chưa từng tham gia bất kỳ buổi họp lớp nào, sau đó gần như cắt đứt liên hệ với các bạn đại học.

Bạch Diệc Phi thật sự không ngờ lại có thể gặp Bò Khánh ở đây, cho nên rất ngạc nhiên: “Là cậu à!”

Mấy người còn lại thấy Bồ Khánh quen Bạch Diệc Phi bèn tự giác thu lại chai bia trong tay mình, bộ dáng tự nhiên thân thiện cười nói: “Hoá ra là người quen à, thế thì dễ nói chuyện, nào nào nào! Đến uống vài ly đi”.

Theo tính tình trước đây của Bạch Diệc Phi chắc chắn sẽ từ chối, nhưng bây giờ trong đầu anh đang rất hỗn loạn, còn có một khúc mắc chưa tháo gỡ được, nghĩ muốn mượn rượu giải sầu cho nhẹ nhõm.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Đi! Làm vài ly!”

Sau đó Bồ Khánh một tay khoác vai Bạch Diệc Phi, vừa đi vừa kéo Bạch Diệc Phi đến bên cạnh bàn, những người khác cũng đi theo sau.

Sau khi ngồi xuống, có người đưa luôn một chai bia mới mở cho Bạch Diệc Phi, lại lấy thêm một đôi đũa dùng một lần đưa cho anh, Bạch Diệc Phi liền gấp lạt rang với đậu chiên lên vừa ăn vừa uống ừng ực.

Nhìn mọi người anh hết một ly tôi hết một ly, khiến Bạch Diệc Phi có chút cảm khái, lúc này bất luận bạn là anh hùng hay là gấu chó thì cũng chỉ có lòng hăng hái nhiệt tình như nhau.

Mà những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu kia cũng được vứt hết sang một bên.

Đồng thời, cũng khiến Bạch Diệc Phi nhớ lại thời gian học đại học, cả đám bạn học ngồi uống rượu với nhau rồi cùng nhau bàn luận về Hà Viên Viên.

Có đôi khi, rượu quả thực có thể khiến người ta giải được trăm mối tơ vò.

Mà lúc này, cũng là lúc người ta dễ say nhất.

...

Một ngày trôi qua, lại một ngày mới sắp đến, mà cách thời hạn quy định chỉ còn lại hai ngày.

Một tia sáng yếu ớt chiếu qua cửa sổ rọi thẳng lên người, lên mắt Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi bị ánh sáng chiếu vào đánh thức, từ từ mở hai mắt ra, theo phản xạ đưa tay lên che mắt mình lại, tiếp sau đó anh liền cảm thấy cổ họng mình rất khô, đầu rất đau lại rất nặng.

Đợi sau khi thích ứng được với ánh sáng hiện tại, anh mới từ từ bỏ tay xuống, sau đó phát hiện anh đang nằm trong một gian phòng trang trí tương đối sơ sài, trong phòng ngoài chiếc giường anh đang nằm, còn có một chiếc giường khác, giữa hai chiếc giường có một cái rèm mảnh ngăn cách.

Bạch Diệc Phi xoa xoa thái dương, chợt nhớ tới chuyện xảy ra tối hôm qua.

Vừa định đứng dậy khỏi giường, đột nhiên nghe thấy tiếng trẻ con khóc: “Oe...”.

Bạch Diệc Phi lập tức sững sốt, sau đó tò mò xuống giường, vươn tay mở tấm rèm màu xanh kia ra, tiếp đến anh liền ngậy ngần cả người.

Trên giường bên kia chiếc rèm có một người phụ nữ ngồi quay lưng lại với anh, trong tay bế một đứa bé sơ sinh đang khóc oe oe, mà người phụ nữ đó lại vừa mới vén áo của mình lên cho đứa bé ti sữa.

Bạch Diệc Phi theo phản xạ buông tay ra, đồng thời lùi lại một bước.

Nhưng vì vội vàng lui lại nên chẳng may va vào chân giường gây ra tiếng động.

“Ai?”, người phụ nữ bên kia rèm đột nhiên kêu lên.

Người phụ nữ vội kéo rèm ra, nhìn thấy là Bạch Diệc Phi thì rất xấu hổ.

Bạch Diệc Phi không biết nên nói gì, chỉ đành cười khan chào hỏi: “... Chào buổi sáng!”

Người phụ nữ đó quay lại, trông khoảng hai bảy hai tám tuổi, vóc dáng bình thường, tướng mạo bình thường, mà làn da vàng sạm, đầu tóc cũng có vẻ mấy ngày rồi chưa gội.

Mà sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì lại thở phào một hơi, cười nói: “Là bạn học của A Khánh đúng không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 853: Giúp đỡ

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì không khỏi phản ứng lại: "Hóa ra là chị dâu à!"

Người phụ nữ đó cười, trên mặt còn mang theo vẻ ngượng ngùng: "Ngày hôm qua mọi người đều uống say".

"Bồ Khánh đâu?", Bạch Diệc Phi hỏi.

Người phụ nữ đáp: "Anh ấy đi làm việc rồi".

"Làm việc?", Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc.

...

Bạch Diệc Phi đi tới boong thuyền, vừa hay nhìn thấy một đám người mặc quần áo bằng nhựa, đeo ủng dài đi mưa, đang đứng thu lưới trên boong thuyền.

Trên boong thuyền chất rất nhiều cá mà anh không biết tên.

Trong không khí tràn ngập mùi tanh mặn nồng nặc.

Bạch Diệc Phi tìm được Bồ Khánh trong đám người, Bồ Khánh đang đứng trong đống cá để phân loại.

Sau khi Bồ Khánh nhìn thấy Bạch Diệc Phi, anh ta vừa lấy cá vừa cười nói: "Cậu tỉnh rồi hả?"

Anh ta thấy trên mặt Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc nên lại giải thích một câu: "Tuy rằng công việc này vừa mệt mỏi vừa mất mặt, nhưng một tháng tôi có thể kiếm hai ba chục ngàn đấy!"

Bạch Diệc Phi thấy thế thì lui qua một bên tựa vào lan can, anh móc một điều thuốc ra, sau khi đốt xong bèn đưa cho Bồ Khánh, anh lại hỏi: "Sao ra

biển mà còn mang theo vợ con thế?"

“Không phải do hết cách sao?”, Bồ Khánh thở dài một hơi, chỉ nói một câu đó.

Bạch Diệc Phi biết Bồ Khánh không muốn nói nữa, nên anh cũng không hỏi nhiều, chỉ đốt thêm một điếu thuốc cho mình.

Tuy rằng Bồ Khánh giống như kẻ hầu của Tiêu Vinh Đào, nhưng anh ta lại không giống Tiêu Vinh Đào, cho dù đã qua nhiều năm như vậy, nhưng sau khi nhìn thấy bạn cùng lớp vẫn rất vui mừng.

Bồ Khánh nhận điếu thuốc, anh ta kéo một bao tay bằng nhựa ra, sau đó hít một hơi rồi hỏi Bạch Diệc Phi: "Cậu thì sao? Bây giờ cậu thế nào rồi? Sao lại đi thuyền? Đi đến đảo Lam hả?"

Bạch Diệc Phi gật đầu, sau đó nhỏ giọng nói: "Đi xem thử, sau đó nhìn thấy thuyền các cậu đi về nên tôi lặng lẽ đi theo".

Nghe thế thì Bồ Khánh rất nghiêm túc nói với Bạch Diệc Phi: "Tôi nói cho cậu biết, đừng có lại chỗ đó nữa, chỗ đó không những không kiếm ra tiền, mà không cẩn thận có khi mất mạng luôn đấy".

Bạch Diệc Phi gật đầu.

“Này người anh em, tình huống nhà cậu tôi cũng biết”, Bồ Khánh cười vỗ vai Bạch Diệc Phi: “Hay là cậu đi theo tôi đi, tôi đi tìm ông chủ nói một chút, đi ra biển đánh cá tuy rằng không kiếm được nhiều tiền, nhưng một tháng một hai chục ngàn vẫn được”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy thế thì hơi sững sờ.

Bồ Khánh không chú ý biểu cảm của Bạch Diệc Phi, mà dùng sức hít một hơi thuốc lá, sau khi nhả ra thì ném tàn thuốc xuống biển, sau đó lại đeo bao tay lên tiếp tục công việc: "Tôi đã nói với cậu rồi, cậu đừng cảm thấy công việc này mất mặt, trong đám bạn học chúng ta, hiện giờ chắc hẳn tiền lương của tôi là cao nhất rồi".

“Cậu cũng đừng nghĩ tôi mạnh miệng, cậu nhìn Tiêu Vinh Đào mà xem...Aiz, đúng rồi, có phải cậu hay gây gổ với anh ta không?”

Bạch Diệc Phi tùy ý nói: "Hồi còn đi học có vài lần".

Bồ Khánh nghe thế thì khoát tay: “Ôi, chuyện này đã qua bao nhiêu năm rồi chứ? Không nhắc tới nữa, nhưng mà nói tới mới nhớ, hình như nhà Tiêu Vinh Đào rất giàu đấy".

“Há há...nhưng đó là trước kia, hôm trước anh ta tìm tôi để vay tiền đấy!”

Bạch Diệc Phi không khỏi hỏi: "Vậy cậu có cho mượn không?"

Thật ra Bạch Diệc Phi biết rõ, công ty của Tiêu Vinh Đào chính là do anh tự tay phá hủy, hơn nữa tên này còn suýt chút nữa khiến Lý Tuyết tức chết.

Bồ Khánh cười ha ha nói: "Dù sao cũng là bạn học cũ mà, vẫn nên cho mượn ít tiền. Hơn nữa trước kia hồi ở trường học đối xử với bọn tôi cũng không tệ, còn thường xuyên mời bọn tôi ăn cơm."

“Nhưng mà...”, Bồ Khánh dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Cũng không biết rốt cuộc anh ta làm gì nữa, lăn lộn ngoài đó tới mức như vậy".

“Aiz, nói cho cùng vẫn không thể dựa vào bố mẹ, phải dựa vào chính mình".

“Cuối cùng thì tôi vẫn cho anh ta mượn năm chục ngàn, đã chuyển khoản rồi. Dù sao hiện giờ tôi cũng có thể kiếm tiền, năm chục ngàn này cũng chỉ hai tháng tiền lương thôi".

Bạch Diệc Phi nghe đến đó thì đột nhiên hỏi: “Bồ Khánh, chẳng lẽ cậu không thắc mắc tôi lên thuyền như thế nào sao?"

Bồ Khánh vừa tiếp tục làm việc vừa nói: "Cái này có gì mà phải tò mò? Những người lên đảo thì hầu hết đều hỏi hạn đã đến chỗ này, mỗi lần bọn

tôi tới đây đều sẽ có mấy người lên lên thuyền, muốn cùng bọn tôi trở về. Đại ca của bọn tôi cũng biết cái khó của bọn họ, nên cũng mắt nhắm mắt mở bỏ qua".

“Nói tới cũng thấy tò mò, thật ra tôi tò mò cái này hơn, sao cậu biết đảo Lam thế? Rồi đi đến đảo Lam như thế nào?”

Bạch Diệc Phi cảm thấy nếu mình ăn ngay nói thật thì có thể sẽ hù Bồ Khánh, nên bèn thở dài một hơi nói: "Chỉ vài ba câu thì không nói rõ được".

“VẬY chờ đến khi chúng ta về rồi hãy nói", Bồ Khánh không để ý, sau đó anh ta nhìn thấy một người mặc giống quần áo bọn họ, đang ngậm một điều thuốc đi đến. Thấy thế thì anh ta bèn nói với Bạch Diệc Phi: "Đó chính là ông chủ của bọn tôi, lát nữa tôi sẽ nói chuyện với họ cho".

Bạch Diệc Phi còn chưa kịp đáp lại thì Bồ Khánh đã đứng lên, còn lôi kéo Bạch Diệc Phi chạy tới bên đó.

“Ông chủ, đây là bạn cùng trường của tôi, tên Bạch Diệc Phi, mới từ đảo Lam trốn ra. Ông xem...", Bồ Khánh cười ha hả móc ra một gói thuốc lá từ trong túi của mình, sau đó đưa một điều cho ông chủ kia.

Bạch Diệc Phi nhìn thoáng qua, là một người đàn ông trung niên có vẻ ngoài tầm bốn mươi, năm mươi tuổi.

Sau khi người đàn ông trung niên nhận điều thuốc rồi nhìn Bạch Diệc Phi, nhưng ông ta nhíu mày nói: "Bạch Diệc Phi? Cái tên này sao nghe có chút quen quen?"

Bạch Diệc Phi thấy thế thì cười đáp: "Dạo này người trùng tên nhiều ghê".

Người đàn ông trung niên nghe thế cũng cảm thấy vậy, ông ta không nhìn anh nữa mà là nhìn về phía Bồ Khánh, đột nhiên cười khẩy: “Bồ à, anh đúng là có bản lĩnh nhỉ, có phải cảm thấy mình mới là ông chủ không?”

“Ông chủ, cái này...sao ông chủ lại nói thế?”, Bò Khánh có chút bối rối trả lời.

Người đàn ông trung niên nghe vậy thì vừa cười khẩy vừa vươn tay vỗ mặt Bò Khánh: “Còn không phải sao? Anh nhìn xem có ai mang theo vợ con lên thuyền không! Ngay cả tôi cũng không có đó?”

“Còn nữa, anh nói eo anh không tốt, tôi nghe thế thì sắp xếp cho anh công việc phân loại, đây chính là công việc nhẹ nhàng nhất”.

“Bò à, tôi bảo này, anh đừng tự coi mình là quan trọng. Nếu không phải sắp xếp coi trọng năm năm kinh nghiệm làm việc của anh, thì anh cảm thấy bản thân có thể được đãi ngộ đặc biệt như vậy sao?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy những lời này thì không khỏi nhú mày.

Không chỉ vậy, lúc người đàn ông trung niên kia vỗ vào mặt Bò Khánh cũng không phải nhẹ gì.

Nhưng Bò Khánh vẫn dùng vẻ mặt tươi cười, hoàn toàn không nổi giận, còn ăn nói khép nép: "Đúng, ông chủ nói gì cũng đúng, tôi hiểu quy tắc mà, tôi hiểu..."

Vừa nói anh ta vừa lấy ra một xấp tiền từ trong túi, lại nhìn chung quanh một lần, phát hiện không ai chú ý bèn nhét nhanh vào trong túi áo người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên nhìn thấy toàn bộ quá trình, đợi đến lúc tiền vào túi của mình thì mới cong khóe miệng. Sau đó ra vẻ rất bất đắc dĩ nói: "Aiz, cũng được thôi, nhìn thái độ làm việc của anh cũng không tệ lắm, vậy hôm nay nể mặt anh vậy!"

Sau khi nói xong thì quay đầu nhìn về phía Bạch Diệc Phi: "Này nhóc, chịu được khổ không?"

“Có”, Bạch Diệc Phi gật đầu.

Người đàn ông trung niên vỗ bả vai Bạch Diệc Phi: "Được, cậu cứ đi theo Bò làm việc trước đi, chờ lên bờ rồi thì ký hợp đồng".

Sau khi nói xong thì quay người rời đi.

Mà lúc này đây trong lòng Bạch Diệc Phi có chút cảm động. Dù sao ban đầu lúc ở trường học, quan hệ giữa anh và Bò Khánh cũng không phải rất tốt, nói thẳng ra thậm chí còn không bằng Tiêu Vinh Đào.

Nhưng nhiều năm về sau, lần thứ hai gặp mặt thì tâm trạng kích động và thiện ý biểu hiện ra ngoài của Bò Khánh còn nhiều hơn cả Tiêu Vinh Đào.

Vào lúc biết anh khốn khó thì lại giúp mình, thậm chí còn đút tiền cho người đàn ông kia. Hơn nữa nhìn độ dày của xấp tiền kia ít nhất cũng phải một hai chục ngàn.

Như vậy tính ra vì giúp anh có một công việc, Bò Khánh không chỉ ăn nói khép nép xin người kia, mà còn tốn mất nửa tháng tiền lương cho anh.

Cho dù là như vậy thì anh ta cũng không để ý, ngược lại còn sau khi người đàn ông đó rời đi anh ta còn cười nói với Bạch Diệc Phi rằng: "Cậu thấy ông chủ này của tôi có phải rất tốt hay không? Nói dăm ba câu đã chịu cho cậu ở lại trên thuyền rồi".

Thật ra Bạch Diệc Phi muốn từ chối, song tâm lòng này của Bò Khánh đã khiến anh không nói được lời từ chối.

Cuối cùng Bạch Diệc Phi chỉ đành thở dài một hơi, hỏi anh ta: "Cậu có từng nghĩ đổi một việc khác không?"

Bò Khánh thở dài một tiếng, sau đó vỗ vai Bạch Diệc Phi, nói lời thăm thía: "Bạch Diệc Phi, tôi đã nói với cậu rồi, nếu như đã trốn ra từ đảo Lam rồi thì cũng đừng nghĩ đến những thứ kia nữa".

"Tôi đã làm cái này năm năm, cũng đã tới lui đảo Lam trên mười lần, cũng không dám nói hiểu rõ toàn bộ về tình huống trên đảo Lam, nhưng ít

nhất cũng biết đại khái. Đảo Lam này thật sự không phải là một nơi có thể phát tài đâu".

Bạch Diệc Phi nghe thế không khỏi nhìn Bò Khánh thêm vài lần, sau đó lại hỏi anh ta: "Nếu cho cậu quản lý một thành phố, cậu có lo được không?"

"Cái này có cái gì mà không lo được chứ?", Bò Khánh không chút do dự nói, hơn nữa còn rất tự tin: "Tôi đã nói với cậu rồi, thị trấn nhỏ mini của tôi đã không phải còn bé tý nữa rồi, giờ đã là đô thị lớn đấy!"

Cái quái gì?

Bạch Diệc Phi giật mình sững sốt một chút mới phản ứng kịp, không ngờ Bò Khánh đang nói đến trò chơi. Anh bó tay thật sự.

...

Đợi đến lúc thời gian nghỉ ngơi giữa trưa, một mình Bò Khánh mang về ba cặp lồng đựng cơm, sau đó lại dẫn Bạch Diệc Phi về trong phòng nhỏ của khoang thuyền hồi sáng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 854: Về đến cảnh thành phố Hoa

Sau khi trở lại phòng, Bồ Khánh bèn bảo Bạch Diệc Phi ăn cơm, còn vợ Bồ Khánh thì buông đứa nhỏ đã ngủ, cũng đi qua ngồi.

Bạch Diệc Phi nhìn thoáng qua, không khỏi tò mò hỏi: "Bồ Khánh, hai người kết hôn khi nào thế?"

Nhưng mà vừa hỏi thì dường như đã chạm đến điều gì đó, khiến cho ánh mắt Bồ Khánh và người phụ nữ kia đều né tránh cúi đầu.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Trái lại Bồ Khánh cười khò một tiếng, chủ động nói: "Thật ra chúng tôi còn chưa kết hôn".

"Cái gì?", Bạch Diệc Phi kinh ngạc trợn to hai mắt, cũng theo bản năng xoay sang nhìn đứa nhỏ trên giường.

Bồ Khánh cũng cùng nhìn thoáng qua, sau đó thở dài một hơi thật sâu nói: "Đình Đình vốn là thiên kim của công ty thị trường lớn ở tỉnh Bắc Hải các cậu, nhưng mà sau khi chúng tôi ở bên nhau, bởi vì điều kiện nhà tôi cũng không tốt lắm, nên..."

"Nên người trong nhà cô ấy không đồng ý, rồi hai người đã bỏ trốn đến đây sao?", Bạch Diệc Phi kinh ngạc nói.

Bồ Khánh nghe vậy thì gật đầu, vẻ mặt tự trách.

Người phụ nữ tên Đình Đình xoay qua cầm tay Bồ Khánh, im lặng mỉm cười với anh ta.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì trong lòng nhất thời có chút cảm khái, im lặng được một lúc thì anh nói: "Hai người đừng lo lắng, nhìn dáng vẻ của

hai người thì có lẽ đã đi rất lâu, nhà cô ấy chắc sẽ đồng ý chuyện của hai người thôi".

Nhưng mà Bò Khánh chỉ lắc đầu, cũng cho rằng Bạch Diệc Phi đang an ủi, anh ta cười nói: "Cám ơn cậu".

Bạch Diệc Phi nhìn thấy thế thì biết hai người không tin là thật, vì vậy rất nghiêm túc nói: "Tôi đang rất nghiêm túc, chẳng bao lâu nữa nhà bọn họ sẽ đồng ý chuyện của hai người".

"Ôi, được rồi, tôi biết rồi. Nào nào, mau ăn cơm đi", Bò Khánh vẫn chưa nghiêm túc.

Bạch Diệc Phi lại nghiêm túc nói lần nữa: "Tôi nói thật, thật ra hiện tại cuộc sống tôi cũng không tệ lắm, đứng tên vài tập đoàn lớn, đều ở thành phố Thiên Bắc, cậu..."

Kết quả Bạch Diệc Phi còn chưa nói hết lời thì Bò Khánh đã cười phá lên: "Ha ha ha..."

"Này người anh em, giữa trưa đâu có uống rượu, sao cậu bị say thế?", Bò Khánh vừa nói vừa vỗ vai Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi: "..."

Hóa ra dù thái độ anh nghiêm túc như vậy, nhưng Bò Khánh vẫn không tin anh. Đam Mỹ Sắc

Bò Khánh không tin cũng là rất bình thường, ngay cả Bạch Diệc Phi cũng cười nói: "Tôi cũng thấy đúng là uống có hơi nhiều..."

Sở dĩ Bạch Diệc Phi nói ra, chủ yếu vẫn là vì con người Bò Khánh coi như cũng được, cộng thêm lúc trước đã giúp anh. Tuy rằng anh không cần, nhưng anh vẫn nhìn thấy được sự chân thành này, vì vậy anh cũng muốn giúp anh ta một chút.

Còn có một điều nữa, sắp phải trở về đất liền rồi, những quan hệ phức tạp và đủ thứ vấn đề làm cho người ta đau đầu đều cần phải giải quyết, trong lòng anh rất bức bối.

Vì vậy anh muốn tìm chuyện khác để phân tán sự chú ý của mình.

Bồ Khánh bung cặp lồng trước mặt, bới hai muôi cơm lớn, sau đó vừa cười vừa nói: "Người anh em, suy nghĩ này của cậu cũng không tệ lắm, nhưng mà thôi, buổi chiều tôi vẫn phải đi phân loại cá cái đã".

Bạch Diệc Phi nghe thế có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn gật đầu.

Thời gian nghỉ ngơi thoáng qua một cái đã hết, Bạch Diệc Phi bèn mặc đồ bằng nhựa giống bọn họ, đeo bao tay nhựa lên, đeo ủng ống đi mưa vào, vừa phân loại vừa cùng bọn họ tán gẫu.

Từ khi quản lý tập đoàn đến nay, Bạch Diệc Phi hầu như chưa từng làm những công việc này, anh gần như nhập tâm hết mức. Tuy rằng đơn giản nhưng lại rất vui vẻ.

Mà hiện tại anh đã là một cao thủ cấp hai, thực lực sắp đạt tới được cấp một, đối với công việc phân loại này có thể hoàn thành một cách dễ dàng. Vì vậy trời còn chưa tối thì anh và Bồ Khánh đã phân loại hết sạch cá rồi.

Đến buổi tối, sau khi ăn cơm xong thì Bạch Diệc Phi và Bồ Khánh đứng ở trên boong thuyền, dựa vào lan can, mỗi người một điều thuốc.

Cả hai hàn huyên rất nhiều, nói chuyện hồi còn đại học, và sau khi tốt nghiệp. Trò chuyện được một chút thì Bạch Diệc Phi đột nhiên hỏi một câu: "Chẳng lẽ cậu muốn mình và vợ sống cả đời trên con thuyền này sao?"

Vừa nói đến đề tài này thì nụ cười trên mặt Bồ Khánh tắt hẳn. Anh ta nhìn sang biển rộng không thấy ánh sáng, hít một hơi thuốc lá thật sâu rồi lại nhả ra, anh ta cười khổ nói: "Chắc hẳn tôi rất hèn yếu nhỉ?"

Bạch Diệc Phi im lặng một chút rồi mới nói: "Theo góc độ của tôi, cậu chính là một người đàn ông chân chính, nhưng từ góc độ vợ con thì đúng là

rất hèn yếu".

Bồ Khánh thở dài một hơi dài: "Bố của cô ấy nói, nếu lại nhìn thấy tôi lần nữa thì sẽ cho người cắt đứt chân tôi. Thật ra tôi không sợ ông ấy cắt chân mình, mà chỉ sợ ông ấy cắt chân tôi rồi nhưng vẫn không chịu gả Đình Đình cho tôi, hơn nữa ông ấy còn muốn gả Đình Đình cho một ông già".

Bạch Diệc Phi nghe thế thì trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Anh chỉ có thể đoán được đại khái là bố của Đình Đình muốn gả Đình Đình cho một ông già, mà lão ấy hẳn là lợi hại hơn nhà họ.

Nhưng mà ở tỉnh Bắc Hải, chẳng lẽ tập đoàn Phi Tuyết không phải lớn nhất sao?

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một chút, dứt khoát lấy điện thoại ra, gọi cho một người đã lâu chưa liên lạc.

Bồ Khánh ở bên cạnh nhìn thấy, không khỏi sững sốt một chút: "Gọi điện thoại cho ai đấy?"

Bạch Diệc Phi còn chưa kịp nói thì điện thoại đã kết nối.

"Alo, ai thế?"

"Tôi là Bạch Diệc Phi", Bạch Diệc Phi cạn lời trả lời.

"Trời má!", Vương Lâu trong điện thoại lập tức kêu một tiếng kinh ngạc: "Thằng nhóc cậu còn biết gọi điện thoại cho tôi à, tôi còn tưởng rằng cậu quên tôi rồi chứ!"

Bạch Diệc Phi nghe thế thì cười hai tiếng nói: "Quên ai chứ sao quên cậu được, đúng không?"

Sau khi nói xong lại nghiêm mặt nói: "Giúp tôi sắp xếp một chút, phái người đến cửa chợ bến cảng thành phố Hoa, sau đó đón một con thuyền chở

hàng, trên đó có một cặp tên là Bồ Khánh và Đình Đình. Đợi tới đó tôi sẽ cho cậu thời gian thuyên hàng đến và số hiệu".

"Đúng rồi, giúp tôi chuẩn bị một phần lễ hỏi nữa nhé", Bạch Diệc Phi suy nghĩ một chút rồi nói.

Nhưng mà Vương Lâu lại có chút mơ hồ: "Để làm cái gì vậy?"

Bạch Diệc Phi tỏ vẻ thần bí nói: "Đợi cậu đón được người thì sẽ biết".

Sau khi nói xong Bạch Diệc Phi lập tức cúp điện thoại.

Mà Bồ Khánh ở một bên lại hỏi một câu: "Gọi điện thoại cho ai thế?"

Bạch Diệc Phi cười, nói: "Đợi khi nào cậu nhìn thấy thì sẽ biết".

Câu trả lời giống như Vương Lâu, bởi vì khi còn học đại học, lúc bấy giờ Vương Lâu là trùm ở trường đại học của bọn họ, đoán chừng không có mấy người không biết.

Bồ Khánh nhìn thoáng qua Bạch Diệc Phi, không khỏi cười theo, chẳng qua trong tiếng cười còn kèm theo chút vị khó tả: "Bạch Diệc Phi à, rốt cuộc cậu đã trải qua những chuyện gì vậy? Lúc đi học nhìn cậu còn rất hiền lành, sao mà chỉ mới vài năm tốt nghiệp đã trở nên thích giả vờ thế?"

Cho tới bây giờ Bồ Khánh vẫn còn tưởng rằng Bạch Diệc Phi đang nói đùa, không tin anh.

Bạch Diệc Phi cũng không có để ý những thứ này, anh chỉ quay đầu nhìn Bồ Khánh, rồi nghiêm túc nói: "Người anh em, cảm ơn cậu..."

"Cái gì?", Bồ Khánh không hiểu nhìn Bạch Diệc Phi: "Có ý gì thế?"

Bạch Diệc Phi nhìn biển rộng, thản nhiên nói: "Thật sự, cảm ơn cậu đã cho tôi có phút giây yên bình ngắn ngủi, cũng cảm ơn số tiền hai chục ngàn ngày hôm qua của cậu".

Nghe đến đó thì Bò Khánh có chút xấu hổ quay đầu lại, không nhìn anh nữa: “Cậu thấy hết rồi”.

Bạch Diệc Phi cười gật đầu: “Ừ”.

Hai người lại trò chuyện trong chốc lát, vào những lúc này không thể thiếu chút rượu, cho nên bọn họ vừa trò chuyện vừa uống rượu giống như đêm qua.

Nhưng hôm nay Bạch Diệc Phi không uống say, người say chính là Bò Khánh.

Bạch Diệc Phi đỡ Bò Khánh trở về phòng, sau khi vợ của anh ta nhìn thấy thì lập tức đặt con xuống, đi tới đỡ Bò Khánh.

Hai người đặt Bò Khánh lên giường, Đình Đình dịu dàng đắp chăn cho Bò Khánh, còn cởi giày.

Bạch Diệc Phi nhìn cô ta rồi cười nói: “Những năm này, thật sự là vất vả cho cô rồi”.

Đình Đình nghe thế thì đưa lưng về phía Bạch Diệc Phi, nhưng cơ thể rõ ràng đã sưng lại một chút.

Nhưng sau đó Đình Đình tiếp tục nâng chăn đắp cho Bò Khánh, sau đó nhẹ giọng nói: “Tự tôi lựa chọn con đường này, khổ cực là cam tâm tình nguyện”.

Một câu nói bình thường này lại làm cho trong lòng Bạch Diệc Phi chấn động

Con đường chính mình chọn, dù khổ cực vẫn muốn bước tiếp.

...

Lại một buổi sáng bắt đầu. Có thể nhìn thấy chợ bến cảng thành phố Hoa rồi.

Lúc Bò Khánh tỉnh lại thì Đình Đình lập tức rót một chén nước ấm và đưa cho anh ta.

Bò Khánh nhận nước ấm, uống một ngụm rồi mới hỏi: "Bạn cùng trường của anh đâu rồi?"

"Buổi sáng lúc em thức dậy đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa", Đình Đình trả lời.

Bò Khánh nghe thế lập tức bỏ ly xuống đi tìm Bạch Diệc Phi, nhưng mà sau khi tìm mấy lượt, ngay cả bóng người Bạch Diệc Phi cũng không thấy đâu.

Mà thuyền của bọn họ cũng dần dần tới gần bến cảng, trên boong thuyền tụ tập rất nhiều người, còn truyền đến những tiếng kinh hô.

"Mau nhìn kia! Đó là cái gì?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 855: Gặp Liễu Chiêu Phong

“Uầy hoành tráng thế, đỉnh thật”.

"Có chuyện gì thế? Hơn nữa chỗ kia hình như là bến tàu mà thuyền chúng ta cập bến".

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Tất cả mọi người rất tò mò nhìn nơi đó, Bồ Khánh cũng theo họ nhìn thử.

Chỉ thấy trên bến tàu đó là đội ngũ đứng thành hai hàng chỉnh tề, mỗi người đều mặc vest đen, đeo giày da, nhìn qua vô cùng phô trương.

Hơn nữa đứng sau cùng hai đội ngũ có vài chiếc Bentley đang đậu.

Thấy thế thì Bồ Khánh vừa khiếp sợ, vừa nghi hoặc.

Phô trương tới mức này, chẳng lẽ trên thuyền bọn họ có nhân vật lớn nào sao?

Nhưng rõ ràng là không thể như thế!

Lúc này điện thoại Bồ Khánh vang lên.

Mà cùng lúc đó, Trương Vinh cũng mặc âu phục cười tủm tỉm nhìn lướt qua một vòng, ông ta lập tức tìm thấy Bồ Khánh trên boong thuyền.

Trên thuyền, người đàn ông trung niên được Bồ Khánh đút hai chục ngàn lập tức ra đón, lúc đi qua Bồ Khánh còn đẩy Bồ Khánh một cái: "Con mẹ nó, còn chưa cút qua một bên hả, đừng cản đường!"

Nói đùa, tận mấy chiếc Bentley đỗ ở đó, nhìn trình độ phô trương như này đã biết rõ là nhân vật lớn mà bọn họ không đắc tội nổi.

Sau đó người đàn ông trung niên mau chóng chạy tới bên cạnh Trương Vinh, vẻ mặt nịnh nọt hỏi: "Thưa ông chủ, có việc gì cứ phân phó ạ".

Nụ cười Trương Vinh cứng lại trong chớp mắt, ông ta hơi nhíu mày, sau đó lại lấy điện thoại di động ra gọi điện.

Tiếp đó điện thoại Bò Khánh cũng vang lên, anh ta cầm điện thoại rất là buồn bực nói: "Ai thế?"

Mà người đàn ông trung niên kia thấy vậy thì mắng Bò Khánh: "Bò Khánh, con mẹ nó, làm gì đó? Còn không mau tắt điện thoại đi, không thấy ông chủ lớn đang gọi điện thoại sao?"

Nghe thế thì Bò Khánh lại càng hoảng sợ, mau chóng hoảng hốt cúp điện thoại.

Cùng lúc đó điện thoại bên Trương Vinh cũng bị đập máy.

Ngay sau đó Trương Vinh rất kinh ngạc nhìn về phía Bò Khánh, ông ta cho rằng Bạch Diệc Phi đặc biệt phân phó tới đón người, thì dù thế nào thân phận cũng sẽ không thấp, ai mà ngờ lại chính là công nhân trên thuyền hàng?

Ánh mắt Trương Vinh nhìn vào Bò Khánh, đang định đi qua thì lại bị người đàn ông trung niên kia chặn lại, còn dùng vẻ mặt nịnh nọt cười nói: "Ông chủ, ông xem..."

"Cút ngay cho tôi!", ông ta tới đây là để đón người, nhưng rất rõ ràng người trước mặt này tuyệt đối không phải người ông ta cần đón, thế mà còn luôn ở trước mặt ông ta nói tới nói lui, nhìn đã thấy phiền.

Người đàn ông trung niên bị rống lên một tiếng thì lập tức trâm mặt xuống, nhưng có giận cũng không dám nói gì.

Trương Vinh không thèm để ý người đàn ông trung niên bị mình đẩy ra kia. Ông ta trực tiếp đi tới trước mặt Bò Khánh, cong môi cười nói: "Xin

hỏi đây là điện thoại số của anh đúng không?", nói xong thì cầm điện thoại đưa cho Bò Khánh xem.

"Hả?", Bò Khánh có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm vào hai dãy số không bắt máy trong điện thoại di động của Trương Vinh, anh ta nhẹ gật đầu: "Là số của tôi? Tại sao ông lại có..."

Nói cách khác người vừa mới gọi điện thoại cho anh ta chính là ông chủ lớn này sao?

Những người chứng kiến đều tròn tròn mắt.

Mà người đàn ông trung niên kia càng tròn trừng mắt, thậm chí còn có chút chột dạ, Bò Khánh sao vậy? Không ngờ nhìn vậy mà lại là một nhân vật lớn?

Lúc trước ông ta còn nhận hai chục ngàn của Bò Khánh, hồi nãy còn hết mớng lại đây. Nếu Bò Khánh thật sự là nhân vật lớn, vậy thì ông ta xong rồi.

Đúng lúc này Trương Vinh thấy Bò Khánh gật đầu thì vui vẻ: "Thật sự quá tốt rồi. Cuối cùng cũng tìm được anh, mời đi theo tôi".

Vẻ mặt Bò Khánh ngây ngẩn.

Người đàn ông trung niên thấy vậy thì lòng như tro tàn.

Bò Khánh ngẩn người, sau đó có chút khẩn trương nói: "Cái kia, tôi... trên thuyền...của tôi..."

"Chủ tịch chúng tôi nói, anh có gì phân phó cứ việc nói, chúng tôi đều đáp ứng cho anh".

Vẻ mặt Bò Khánh có chút hoảng hốt, không khỏi hỏi: "Các ông là ai thế? Tại sao muốn tìm tôi? Đúng rồi, các ông không phải là người nhà họ Kiều của thành phố Bắc Hải chứ?"

Nhà họ Kiều đúng là nhà của vợ Bò Khánh, ở thành phố Bắc Hải cũng là một gia tộc đứng thứ hai.

Nhưng mà Trương Vinh nhíu mày nói: "Thật có lỗi, tôi chưa từng nghe thấy nhà họ Kiều, hơn nữa tại tỉnh Bắc Hải, có thể khiến chủ tịch chúng tôi để ý cũng chỉ có tập đoàn Diệp Thị thôi".

Mọi người nghe vậy thì không khỏi hít một hơi sâu.

Đúng là vào một năm trước, tập đoàn Diệp Thị vẫn là tập đoàn đứng đầu tỉnh Bắc Hải, nhưng mà một năm sau, tập đoàn đứng đầu này đổi thành tập đoàn Phi Tuyết của thành phố Thiên Bắc.

Như vậy hiển nhiên tập đoàn đang nhắc tới cũng chỉ có một.

Nhưng dù là vậy thì vẻ mặt Bò Khánh vẫn còn hoang mang, thậm chí còn rất khiếp sợ: "Tôi hoàn toàn không biết chủ tịch của các ông là ai".

Trương Vinh không nói tí mĩ, chỉ cười ha ha nói: "Chủ tịch nói chỉ cần anh đi thì sẽ biết".

Nghe thế thì vẻ mặt Bò Khánh không khỏi giật mình.

Hình như đã từng nghe qua câu này ở đâu rồi thì phải?

....

Bò Khánh mang theo khó hiểu và tò mò trong đầu. Dắt vợ của mình và con cùng nhau ngồi trên một chiếc Bentley ở trước mặt mà đám Trương Vinh đi đến.

Sau khi tất cả mọi người lên xe, vài chiếc Bentley lập tức lái đi.

Trên thuyền, những công nhân khác thấy thế đều lắc đầu cảm thán.

"Thằng nhóc này e là sắp phát lên rồi".

“Đúng vậy, được nhân vật trâu bò nhất của tỉnh Bắc Hải mời rồi, thì có lẽ sau này sẽ không trở về làm việc với chúng ta nữa”.

“Sao anh ta có thể quen biết nhân vật lớn tới thế chứ?”

Nét mặt mọi người vừa hâm mộ lại vừa ghen ghét.

Mà chân người đàn ông trung niên kia lại mềm nhũn.

Nhưng mà chẳng ai chú ý tới nhân vật lớn trong miệng bọn họ, Bạch Diệc Phi đang ở trong đám người vây xem.

Sau khi nhìn thấy cảnh đó thì Bạch Diệc Phi cảm thấy rất bình lặng, dù sao trong mắt anh, hiện tại giải quyết những chuyện này là thoải mái nhất.

Mà anh ẩn trong đám người, dựa vào thực lực hiện tại của anh thì gần như chẳng có ai phát hiện ra.

Thời điểm đám người tản ra, chẳng còn mấy móng thì anh đi tới bên cạnh người đàn ông trung niên kia, nhìn ông ta rồi thản nhiên nói: “Bây giờ đã biết sợ rồi sao?”

Nghe thế thì người đàn ông trung niên mới tỉnh táo lại, sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì sắc mặt thay đổi, lập tức nổi giận mắg: "Con mẹ nó, mày..."

Bạch Diệc Phi không muốn nghe ông ta nói chuyện, lập tức cắt ngang lời ông ta: "Nếu như với tính khí trước kia của tôi, có lẽ bây giờ ông đã bị đánh không bò dậy nổi rồi, nhưng tôi của hiện tại sẽ không làm thế".

Người đàn ông trung niên giật mình nhìn Bạch Diệc Phi.

Giờ phút này ông ta không phải bị Bạch Diệc Phi hù sợ, mà là bởi vì ông ta nghĩ đến Bạch Diệc Phi là do Bồ Khánh giới thiệu, như vậy nhất định quan hệ giữa anh và Bồ Khánh không tệ, mà hiện tại Bồ Khánh đã phát đạt, ông ta cũng không thể nổi giận với Bạch Diệc Phi. Nếu không Bạch Diệc Phi đi tìm Bồ Khánh, vậy chẳng phải là ông ta toang rồi sao?

Bạch Diệc Phi nhìn ông ta, phì cười một tiếng nói: “Tôi nghe cậu ấy nói ông là một kẻ hám lợi”.

Dứt lời người đàn ông trung niên có chút chột dạ, còn có chút sợ hãi.

Bạch Diệc Phi nói tiếp: "Nhưng mà ông cũng là lấy tiền làm việc, thôi bỏ qua. Ông rất giống một người bạn là Lưu đầu trọc mà hồi trước tôi đã gặp”.

“Việc ông vẫn cho vợ con Bò Khánh ở lại trên thuyền, chứng tỏ lương tâm của ông còn chưa nát hết”.

“Nhưng mà ông không cần lo lắng, ông cũng biết tính tình Bò Khánh thế nào mà. Cậu ấy sẽ không nói gì ông đâu”.

Người đàn ông trung niên rất nhạy bén, đã nghe được ba chữ “Lưu đầu trọc” kia, trong lòng vô cùng khiếp sợ, càng thêm sợ hãi Bạch Diệc Phi: "Rốt cuộc anh là ai?"

Mà khi ông ta hỏi câu này, ở bên cạnh bọn họ vang lên một giọng nói khác.

“Ai hả? Để tôi nói cho ông biết”.

“Anh ta chính là chủ tịch tập đoàn Phi Tuyết, cũng là người thừa kế duy nhất của một trong bốn gia tộc lớn, nhà họ Bạch ở thủ đô, anh ấy còn là nhân vật làm mưa làm gió đánh bại chủ tịch liên minh doanh nghiệp là Hứa Đạo Trường ở thủ đô”.

"Bạch Diệc Phi!"

Bạch Diệc Phi và người đàn ông trung niên đồng thời nhìn sang, phát hiện người kia không ngờ cũng mặc quần áo công nhân trên thuyền, còn đeo một mũ lưỡi trai.

Đợi đến lúc người nọ lấy mũ xuống, người đó cười chào hỏi Bạch Diệc Phi: "Thật sự là đã lâu không gặp nhỉ!"

Sau khi Bạch Diệc Phi thấy rõ người trước mặt thì đột nhiên trừng lớn hai mắt.

Không ngờ là Liễu Chiêu Phong mà đã rất lâu rồi anh chưa từng gặp lại, và cũng không có chút tin tức nào.

Mà người đàn ông trung niên dù không biết Liễu Chiêu Phong, nhưng cũng bị lời Liễu Chiêu Phong dọa sợ rồi, sợ tới mức gần như quỳ xuống.

Không...không ngờ anh ta chính là Bạch Diệc Phi!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 856: Chân tướng

Các thủy thủ còn lại đều khiếp sợ hít sâu một hơi.

Bạch Diệc Phi nhíu mày nhìn Liễu Chiêu Phong: "Mày luôn ở trên thuyền sao?"

"Đúng vậy!", Liễu Chiêu Phong cười một tiếng: "Nói đúng hơn là tao luôn ở bên cạnh mày".

Bạch Diệc Phi nhìn Liễu Chiêu Phong, bây giờ trong lòng anh có chút không hiểu được gã.

Ban đầu họ trở thành thù địch cũng là vì Lý Tuyết, Liễu Chiêu Phong hết lần này đến lần khác kiếm chuyện với Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi cũng hết lần này đến lần khác đánh bại gã, suýt chút nữa còn giết gã.

Nhưng cuối cùng gã vẫn chạy được, phải một khoảng thời gian dài không nghe được bất cứ tin tức gì của gã.

Bạch Diệc Phi nhìn gã, anh lạnh giọng nói: "Bây giờ mày chủ động xuất hiện trước mặt tao, chẳng lẽ không sợ tao sẽ giết mày hả?"

Liễu Chiêu Phong nghe vậy nhưng vẻ mặt không hề có chút hoảng hốt nào, ngược lại còn khẽ mỉm cười nói: "Chẳng lẽ mày không tò mò, tại sao lúc tập đoàn Liễu Thị sụp đổ tao lại là người duy nhất có thể thoát thân sao?"

"Đồng thời, tao có thể đột nhiên xuất hiện, lại có thể đột nhiên biến mất, mà vẫn có thể nắm được thế lực của tổ chức nào đó".

"Còn nữa, chẳng lẽ mày không muốn biết tại sao mày rõ ràng có thể giết tao, nhưng cuối cùng vẫn không giết được sao?"

Bạch Diệc Phi sao không tò mò chứ?

Hơn nữa anh cũng đã từng cẩn thận suy nghĩ qua, nhưng bây giờ nhìn lại thì những thứ anh nghĩ đều sai cả.

Hôm nay nghe Liễu Chiêu Phong hỏi như vậy, Bạch Diệc Phi không khỏi suy đoán nói: "Mày được Lương Vĩ Siêu cứu sao?"

Nhưng Liễu Chiêu Phong lại lắc đầu một cái, rồi hỏi anh: "Mày có bao giờ nghĩ tại sao bây giờ tao lại xuất hiện trước mặt mày, còn phơi bày thân phận của mình không?"

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì vẻ mặt lập tức nghiêm lại.

Liễu Chiêu Phong mặc đồng phục thủy thủ, rõ ràng gã vẫn núp trong đó, nhưng Bạch Diệc Phi lại không hề phát hiện ra, như vậy khả năng che giấu của Liễu Chiêu Phong rất mạnh, thậm chí vượt qua cả Từ Lăng.

Nhưng theo hiểu biết của Bạch Diệc Phi, Liễu Chiêu Phong chỉ là một công tử nhà giàu, bản thân cũng không có thực lực, như vậy...

Liễu Chiêu Phong nhìn Bạch Diệc Phi rồi lộ ra một nụ cười độc ác, gã đi đến gần Bạch Diệc Phi nhỏ giọng nói: "Tao nói cho mày biết, nếu tao giết mày trên thuyền thì sẽ không có ai biết".

"Tao muốn để cho càng nhiều người tận mắt chứng kiến, người mà được mọi người trên thuyền này gọi là nhân vật quan trọng thần kỳ, sẽ bị Liễu Chiêu Phong tao giết chết!"

Bạch Diệc Phi thầm giật mình, không chỉ vì những gì gã nói, mà còn do khí thế của Liễu Chiêu Phong lúc này.

Giây phút này anh mới chợt nhận ra Liễu Chiêu Phong không phải không có thực lực như anh nghĩ, cũng không phải giống như mới học được vài ngày, mà là từ đầu đã che giấu thực lực của mình.

Bạch Diệc Phi đột nhiên nghĩ tới một chuyện: "Như vậy cao thủ cấp một trốn ở thành phố Thiên Bắc thành thật sự là mày?"

Trước kia anh cho rằng cao thủ cấp một trốn ở thành phố Thiên Bắc là Lý Cường Đông, mà quả thực Lý Cường Đông cũng là một cao thủ cấp một, nhưng Lý Cường Đông vẫn luôn khiêm tốn, chỉ âm thầm bảo vệ Bạch Diệc Phi mà thôi.

Ngoài Lý Cường Đông, còn có một cao thủ cấp một khác phải bảo vệ người thành phố Thiên Bắc, chính là Liễu Chiêu Phong.

Chuyện này khiến Bạch Diệc Phi có chút khiếp sợ, vốn cho rằng gã chỉ là một tên công tử nhà giàu, không ngờ lại là cao thủ cấp một bảo vệ thành phố Thiên Bắc!

Liễu Chiêu Phong nhìn Bạch Diệc Phi, khẽ mỉm cười: "Hai năm nay tao vẫn luôn đợi mày, chờ mày trở thành một người có thể địch lại tao".

"Bây giờ mày đã đánh bại Đạo Trường, tao nghĩ mày cũng có tư cách trở thành kẻ thù của tao rồi".

Nhưng Bạch Diệc Phi vẫn rất nghi ngờ: "Tại sao?"

Nếu gã là một cao thủ cấp một, vậy tại sao lần trước lại chịu để anh đánh bại, thậm chí suýt chút nữa còn bị anh giết?

Nếu gã đã không thích anh, với thực lực cao thủ cấp một của gã, gã có thể giết Bạch Diệc Phi bất cứ lúc nào, tại sao còn muốn chờ Bạch Diệc Phi mạnh hơn chứ?

Nhưng vừa mới hỏi một câu thì Liễu Chiêu Phong chợt giận dữ trợn mắt nhìn Bạch Diệc Phi, lửa giận trong mắt gã giống như muốn thiêu cháy Bạch Diệc Phi.

"Tại sao hả?", Liễu Chiêu Phong cười lạnh một tiếng, ánh mắt tràn đầy lửa giận còn xen lẫn vẻ oán hận: "Con mẹ nó đều là vì cái mạng mày!"

"Mày vừa sinh ra đã được chọn là một trong những ứng cử viên, còn tao, con mẹ nó chỉ là viên đá lót đường cho mày mạnh lên!"

"Dựa vào cái gì chứ? Tao đã hỏi qua sư phụ, tại sao lại muốn tao trở thành viên đá lót đường cho mày? Tao kém hơn mày chỗ nào? Tao có thiên phú như thế, tại sao phải trở thành lớp xe dự phòng cho mày?". truyện teen hay

"Sư phụ nói chờ mày mạnh lên thì sẽ hiểu".

"Con mẹ nó, đúng là nói bậy!"

"Ông đây không hiểu! Con mẹ nó cũng không nghĩ ra!"

Liễu Chiêu Phong hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt có chút dữ tợn nói: "Nếu bây giờ mày đã có thể đánh bại Đạo Trưởng, vậy cũng không cần viên đá lót đường là tao nữa rồi!"

"Cho nên tao không cần phải đợi mày mạnh thêm nữa, giết mày xong thì tao cũng có thể trở thành người được đề cử rồi!"

"Bạch Diệc Phi, chúng ta đã được định trước là kẻ thù".

"Đã được định trước là mày chết tao sống!"

"Tao phải để cho sư phụ biết, tao mới là lựa chọn chính xác nhất!"

Bạch Diệc Phi bị những lời này của Liễu Chiêu Phong làm cho chấn động.

Liễu Chiêu Phong đã tiết lộ quá nhiều tin tức, điều này khiến cho Bạch Diệc Phi nhất thời không thể suy nghĩ được.

Nhưng Liễu Chiêu Phong nhắc đến sư phụ của gã, lại dính đến người được đề cử của kho vàng, từ lời của gã có thể đoán được, sư phụ của Liễu Chiêu Phong không phải Tử Y mà là Tân Thu.

Tử Y và Tân Thu luôn tranh đoạt vị trí người bảo vệ kho vàng đầu tiên, cũng chính là thứ mà bọn họ gọi là bàn cờ.

Bạch Diệc Phi nhớ lại ngày hôm đó ở trên thuyền, lúc anh suýt chút nữa giết được Liễu Chiêu Phong, lúc ấy Kỳ Kỳ cũng ở đó, nhưng lại không phát hiện được năng lực che giấu của Liễu Chiêu Phong, điều này chứng tỏ thực lực Liễu Chiêu Phong mạnh hơn Kỳ Kỳ.

Thậm chí thực lực gã còn mạnh hơn cả Đạo Trường!

Nhưng với thực lực mạnh như vậy vẫn không được chọn là một trong những ứng viên, vậy tiêu chí để trở thành ứng viên của kho vàng là gì?

Trong đó vẫn còn rất nhiều thứ Bạch Diệc Phi tạm thời không thể hiểu được, điều duy nhất anh hiểu, là bây giờ Liễu Chiêu Phong xuất hiện trước mặt anh là vì muốn giết anh, chuyện này cũng đã được sự đồng ý của sư phụ gã.

Nói cách khác, trước đây sư phụ của Liễu Chiêu Phong đã nhờ Liễu Chiêu Phong giúp Bạch Diệc Phi mạnh lên, làm viên đá lót đường cho Bạch Diệc Phi, đến khi Bạch Diệc Phi có thể đánh bại Đạo Trường, thì viên đá lót đường Liễu Chiêu Phong cũng sẽ hết tác dụng.

Cho nên gã không cần quan tâm những thứ khác nữa, có thể quang minh chính đại đến tìm Bạch Diệc Phi, thậm chí còn có thể cướp đi thân phận người được chọn của kho vàng đầu tiên.

Bạch Diệc Phi hơi bình tĩnh lại, anh nhìn Liễu Chiêu Phong hỏi: "Như vậy bây giờ mày muốn đánh nhau sao?"

"Nhất định phải đánh", Liễu Chiêu Phong hừ một tiếng.

Bạch Diệc Phi gật đầu một cái, sau đó hỏi: "Trước khi đánh có thể có tao biết người được chọn khác là ai không?"

Liễu Chiêu Phong cười lạnh một tiếng rồi nói: "Chỉ cần mày có thể đánh bại tao, tao sẽ cho mày biết, nhưng tao có thể tiết lộ trước cho mày một chút, người đó là một phụ nữ".

Bạch Diệc Phi bị Liễu Chiêu Phong gọi lên lòng hiếu kỳ, anh tò mò người đó là ai, đồng thời cũng tò mò tiêu chuẩn người được chọn là gì?

...

Dưới sự hộ tống của mấy chiếc xe sang trọng, Bò Khánh cùng vợ anh ta dẫn đứa bé cùng đi vào tòa Phi Tuyết.

Bò Khánh rất thấp thòm, ngay cả Đình Đình vợ anh ta cũng có chút thấp thòm, cô ta xuất thân cũng không tệ, nhưng lúc này cô ta cảm thấy giữa người giàu với nhau vẫn có chênh lệch.

Hơn nữa cô ta đã bỏ trốn cùng Bò Khánh, trải qua mấy năm sống nghèo khổ trên biển, còn sinh cho người đàn ông này một đứa bé, là một người phụ nữ, cô ta vẫn có chút không cam lòng.

Bởi tính cách của cô ta như vậy nên mới không dám thể hiện những tủi thân và không cam lòng của mình ra ngoài, bởi đây là con đường cô ta đã chọn, cô ta không có tư cách oán trách.

Ban đầu cô ta cho rằng có thể cùng Bò Khánh sống như vậy đến hết đời, nhưng bây giờ dường như lại xuất hiện vẻ mong đợi, sự tủi thân và oán trách vô hình.

Bên cạnh họ là Trương Vinh, Trương Vinh dẫn bọn họ đi thẳng vào phòng làm việc của chủ tịch.

Phòng làm việc của chủ tịch chiếm hơn nửa tầng lầu, còn có hai cửa sổ sát đất có thể nhìn xuống thành phố, phía sau bàn làm việc sang trọng có một người đàn ông đang nhìn chăm chăm vào máy tính.

Trương Vinh gõ cửa, sau đó dẫn bọn họ vào, cùng lúc đó người đàn ông ngồi ở sau bàn làm việc cũng ngẩng đầu lên.

Bò Khánh và người đàn ông đều ngây người.

"Vương Lô?"

"Bò Khánh?"

Hai người cùng gọi tên của đối phương.

Đầu Bò Khánh nổ ầm một tiếng, đột nhiên nhớ lại một câu của Bạch Diệc Phi.

Chờ gặp được người thì sẽ biết.

Quả nhiên vừa gặp đã nhận được ra, nhận ra người trước mặt này là bạn thời đại học cùng trường, Vương Lôu.

Bò Khánh đột nhiên chạy ra cửa, muốn xác định mấy chữ viết ngoài phòng làm việc của chủ tịch rồi mới quay lại, đồng thời trong mắt còn mang vẻ khiếp sợ khó giấu.

Ngược lại Vương Lôu cũng không khiếp sợ, chỉ có chút kinh ngạc và nghi ngờ: "Đây là tình huống gì vậy?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 857: Thay đổi

Vợ của Bò Khánh – Đình Đình cũng kinh ngạc.

Trước khi bỏ trốn cùng Bò Khánh, cô ta chưa từng nghe đến tập đoàn Phi Tuyết, mà đến nay, nhà họ Kiều không thể nào sánh được với tập đoàn Phi Tuyết trước mặt cô ta, nhà họ Ngụy mà bố cô ta bắt cô ta phải gả cho cũng không thể sánh được.

Vương Lâu kinh ngạc một lát rồi đi đến trước mặt Bò Khánh, ôm anh ta một cái, còn vỗ vai anh ta.

Bò Khánh ngây người, sau đó lại đẩy Vương Lâu ra, khuôn mặt hoang mang: “Từ từ, chuyện này là sao? Cậu là chủ tịch? Đây...”

Bò Khánh hiện tại vô cùng kích động.

Vương Lâu cười nói: “Hóa ra là cậu, chẳng trách Bạch Diệc Phi không chịu nói”.

“Chết rồi!”, nhắc đến Bạch Diệc Phi thì Bò Khánh lại nhớ đến chuyện của anh.

Vương Lâu thấy vậy thì hỏi: “Chết rồi cái gì?”

Bò Khánh than thở: “Tôi gặp Bạch Diệc Phi ở trên thuyền, cậu ta chạy đến đảo Lam đào vàng rồi. Cậu từng nghe đến đảo Lam chưa? Dù sao đó cũng là nơi có vào mà không có ra, may mà Bạch Diệc Phi lén chui lên thuyền của chúng tôi”.

“Nhưng đến cảng khẩu thì tôi không thấy cậu ta đâu nữa, cũng không biết cậu ta đi đâu rồi”.

Vương Lâu nghe xong thì vỗ vai anh ta nói: “Không cần lo lắng. Hơn nữa tôi bảo này, mặc dù tôi là chủ tịch nhưng thật ra là làm thuê cho Bạch Diệc Phi”.

“Cái gì?”, Bồ Khánh kinh ngạc.

Vương Lô lại cười cười: “Cậu không nghe nhầm đâu, hiện tại hơn mười tập đoàn bao gồm tập đoàn Hầu Tước, tập đoàn Hiếu Đông, tập đoàn Thủy Tinh đều thuộc về tập đoàn Phi Tuyết, hơn nữa chủ nhân chân chính của Phi Tuyết là Bạch Diệc Phi”. ngôn tình ngược

Bồ Khánh ngây người.

Rõ ràng hôm qua Bạch Diệc Phi còn cùng đánh cá với anh ta, hôm nay người khác lại nói cho anh ta biết anh là chủ của tập đoàn Phi Tuyết! Chuyện này chẳng khác gì một giấc mơ hão huyền cả!

Bồ Khánh khó mà tin nổi: “Sao có thể?”

Vương Lô thấy thế thì đưa di động cho anh ta xem, trên đó có một tin nhắn mà Bạch Diệc Phi gửi đến.

“Vương Lô, người mà cậu đón chính là anh em của chúng ta, nhớ chuẩn bị quà cáp cho cậu ấy, hơn nữa nhớ nói với cậu ấy là không được từ chối bởi đây là điều mà cậu ấy xứng đáng nhận được”.

Lúc ở trên thuyền Bồ Khánh hoàn toàn không biết sự thật về Bạch Diệc Phi, hơn nữa còn cho rằng anh cùng đường nên mới giúp đỡ anh, đối với Bạch Diệc Phi mà nói thì lòng tốt này của anh ta xứng đáng được đền đáp.

Bồ Khánh đọc xong tin nhắn thì lại ngây ra.

Vương Lô thấy anh ta như vậy thì bật cười: “Sau này chúng ta là anh em rồi, không cần phải khách sáo, hơn nữa Bạch Diệc Phi nhìn người rất chuẩn, cậu ta đã nói muốn giúp cậu thì tức là đã chấp nhận cậu”.

“Cậu ta còn nói cậu nhất định sẽ từ chối nhưng cậu ta sẽ không để cậu làm vậy, bởi vì cậu ta muốn nhờ cậu một chuyện”.

Nghe vậy, người đàn ông rơm rớm nước mắt.

Mà đôi mắt Đình Đình cũng đỏ lên.

Bồ Khánh quay đầu nhìn Đình Đình, cô ta cũng quay sang nhìn anh ta, sau đó hai người ôm lấy nhau, trong lòng bọn họ còn có một đứa trẻ, cả ba người cùng bật khóc.

Vương Lôu thấy vậy thì không làm phiền bọn họ, chỉ đợi họ phát tiết cảm xúc xong mới nói: “Đi thôi, bây giờ chúng ta đi cầu hôn”.

...

Cảng khẩu thành phố Hoa Thượng.

Liễu Chiêu Phong và Bạch Diệc Phi đứng đối diện với nhau.

Chỉ có mình Liễu Chiêu Phong phát hiện ra sự tồn tại của Bạch Diệc Phi mà thực lực của gã cũng nằm ngoài dự đoán của anh.

Bạch Diệc Phi định ra tay trước không chế gã vì thế sử dụng Nhất Dương Chưởng của Đạo Trưởng mà đánh về phía gã.

Liễu Chiêu Phong cũng đồng thời sử dụng Nhất Dương Chưởng, sức mạnh của gã còn lớn hơn cả Đạo Trưởng.

Hai chưởng giao nhau phát ra một âm thanh cực đại.

Bạch Diệc Phi liên tiếp lùi lại, vô thức mà che ngực, tiếp đó hộc ra một ngụm máu.

Liễu Chiêu Phong vẫn đứng yên, cười khinh thường.

Chỉ ra một chưởng đã đủ để biết được thực lực của ai mạnh hơn.

Đồng thời Bạch Diệc Phi cũng đoán được sư phụ gã là ai.

“Bạch Diệc Phi, nói thật cho mày biết, lúc mày đánh nhau với Đạo Trưởng thì có người của tao ở đó. Thiên phú của mày quả thực rất mạnh khiến tao cũng phải bái phục”, Liễu Chiêu Phong cười khẩy: “Nhưng suy cho cùng mày chẳng qua cũng chỉ trộm học theo mà thôi làm sao thắng người được học một cách chân chính cơ chứ?”

“Mày thắng được Đạo Trưởng chẳng qua là vì ông ta quá chủ quan mà thôi. Còn tao thì tuyệt đối không phạm sai lầm như vậy!”

Nói xong, Liễu Chiêu Phong lại ra đòn, mà ám kinh ẩn chứa trong đó còn mạnh hơn Đạo Trưởng nhiều nhưng cho dù vậy gã cũng chưa đạt đến trình độ của cao thủ cấp 1.

Vậy thì Bạch Diệc Phi cần gì phải sợ?

Vì thế anh ngẩng đầu nhìn gã sau đó mái tóc dần chuyển sang màu trắng, đôi mắt cũng trở nên đỏ ngầu.

Nhìn thấy Bạch Diệc Phi biến hóa thì Liễu Chiêu Phong thảm kinh hãi, nhưng gã đã ra đòn thì không thể thu lại vì thế chỉ có thể tiếp tục xông lên.

Lúc bình thường thì thực lực của Bạch Diệc Phi thuộc tốp dưới cấp 2 nhưng một khi đã tiến vào trạng thái này thì có thể sánh với cao thủ cấp 1.

“Àm!

Âm thanh phát ra lần này còn lớn hơn vừa nãy.

Hơn nữa lần này Bạch Diệc Phi không sử dụng Nhất Dương Chương học được từ Đạo Trưởng mà sử dụng kỹ năng Tàn Hoa dạy anh.

Lúc đặc huấn trong một tháng, Tàn Hoa từng nói anh cần luyện tập võ công trong một thời gian dài mới được vì thế anh chỉ học được một phần rất nhỏ.

Nhưng hiện tại Bạch Diệc Phi đã có sự nhận thức khác.

Lúc ở trên thuyền anh gặp được Bồ Khánh, sau đó cùng anh ta làm công việc sắp xếp đơn giản nhất, lại thấy được sự giúp đỡ của Bồ Khánh cùng ánh mắt kiên cường của Đình Đình.

Điều này khiến cõi lòng Bạch Diệc Phi xảy ra thay đổi, tự nhiên cũng nhận ra được nhiều điều.

Sau khi âm thanh cực lớn vang lên, Liễu Chiêu Phong lập tức cảm nhận được một luồng sức mạnh khổng lồ ập về phía gã.

“Hộc!”

Lần này đến lượt gã phải lùi lại liên tục đồng thời cũng phun ra một ngụm máu.

Sau khi gã đứng vững lại thì nhìn Bạch Diệc Phi với ánh mắt khó tin: “Không, không thể nào!”

Lúc trước, gã cố ý thua Bạch Diệc Phi hết lần này đến lần khác nhưng lần này gã hoàn toàn bị thực lực của anh đè ép, gã không cam tâm. Rõ ràng là Bạch Diệc Phi không bằng gã, sao có thể mạnh hơn gã được?

Mà Bạch Diệc Phi lúc này lại lạnh lùng nhìn Liễu Chiêu Phong, nói: “Tao không hiểu nổi, người sư phụ mày chọn là một người khác, vậy tại sao lại để mày đi giúp Đạo Trưởng?”

Tử Y và Tân Thu đều sẽ chọn người ứng cử, Tử Y nhận Bạch Diệc Phi làm đồ đệ, dạy anh võ công thì tức là cô ta đã chọn anh rồi, mà Tân Thu thì đương nhiên sẽ chọn một người khác.

Vì thế, Tân Thu vì sao lại phái đồ đệ của mình đến giúp Đạo Trưởng, như vậy chẳng phải đang giúp Tử Y hay sao?

Lẽ nào ông ta muốn giúp Tử Y thắng ván cờ này?

Liễu Chiêu Phong không trả lời Bạch Diệc Phi mà nhìn anh với vẻ bất cam, độc địa nói: “Tao còn chưa thua!”

Nói xong gã lại xông về phía Bạch Diệc Phi.

Ở cảng khâu còn rất nhiều người, thấy bọn họ đánh nhau thì đều đứng xem, thậm chí còn gọi điện cho bảo vệ.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Liễu Chiêu Phong ra tay thì đều sững sờ.

Mẹ nó, đây là đang quay phim đấy à?

Thực lực của hai người đã mạnh đến mức vượt qua nhận thức của người bình thường nên ai nhìn thấy cảnh này cũng phải ngây ngẩn.

...

Bạch Diệc Phi quả thực có kinh ngạc với sự xuất hiện của Liễu Chiêu Phong cùng thực lực thật sự của gã nhưng hiện tại đã khác rồi.

Lúc trước vì chị em nhà họ Lục mà mắc mưu Đạo Trường, sau đó lại lạc trên đảo hoang rồi nhìn thấy trăng máu đã khiến anh giác ngộ ra nhiều điều, thực lực cũng tăng lên.

Lần này anh lại gặp được Bò Khánh ở trên biển, mặc dù thời gian 2 ngày ngắn ngủi, công việc của anh với Bò Khánh cũng chỉ là uống rượu nhưng không biết vì sao lại khiến cõi lòng anh thay đổi, được giác ngộ thêm.

Vốn Liễu Chiêu Phong xông đến với tốc độ cực nhanh, người bình thường hoàn toàn không nhìn rõ nhưng với Bạch Diệc Phi mà nói thì tốc độ của gã chẳng khác nào được quay chậm lại, mỗi động tác anh đều nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Mặc dù mày mạnh hơn Đạo Trường một chút nhưng suy cho cùng mày chỉ là cao thủ cấp 2 cao cấp, còn chưa đạt đến cấp 1”.

Tiếp đó Bạch Diệc Phi tùy ý vung tay lên trong không trung.

Liễu Chiêu Phong vung tay đến: “Bớt lắm lời đi!”

Nói xong, đòn đánh của gã đột nhiên thay đổi phương hướng, bàn tay nghiêng sang một bên trông như một lưỡi dao.

“Ầm!”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 858: Ngăn cản

Ám kinh của Liễu Chiêu Phong không giống Đạo Trường có thể phát ra từ bất cứ bộ phận nào trên cơ thể. Ám kinh của gã tập trung toàn bộ vào bàn tay đặt nghiêng như lưỡi dao của mình, bàn tay chém xuống thì ám kinh cũng tuôn ra theo.

Nhưng...

Bạch Diệc Phi chỉ tùy ý vung tay một cái luồng ám kinh mạnh mẽ đã bị đánh lệch hướng rồi phát ra âm thanh ầm ầm.

Tiếp đó, Bạch Diệc Phi khom chân, rồi nghiêng người hướng về trước, dùng vai đâm vào ngực Liễu Chiêu Phong.

“Rầm!”

Liễu Chiêu Phong bị đánh bay.

Mà trong mắt gã tràn ngập sự kinh ngạc cùng khó tin, thậm chí còn mang theo cả sự sợ hãi.

“Bùm!”

Cuối cùng, Liễu Chiêu Phong rơi thẳng xuống biển.

Bạch Diệc Phi từ từ đứng thẳng người, vẻ mặt bình thản như thể người vừa đánh nhau không phải là anh, sau đó hững hờ đi về.

Đám người hóng chuyện sau khi thấy Bạch Diệc Phi thì vô thức nhường đường, trong mắt bọn họ đầy vẻ kính nể.

Bạch Diệc Phi biết Liễu Chiêu Phong chỉ rơi xuống biển chứ không chết, mà thái độ không thèm ngó ngang của anh là sự sỉ nhục cực độ với gã.

Liễu Chiêu Phong vẫn luôn âm thầm quan sát thực lực của Bạch Diệc Phi, nhìn anh trưởng thành. Mặc dù gã rất bất ngờ với sự phát triển của anh nhưng tất cả vẫn nằm trong tầm kiểm soát của gã.

Nhưng không ngờ, trận đánh ngày hôm nay, Bạch Diệc Phi còn mạnh hơn so với những gì gã biết.

Bạch Diệc Phi đạt được sự giác ngộ từ chỗ Bồ Khánh, tuy anh vẫn chưa hiểu được hết nhưng cũng đủ để anh nâng cao thực lực của mình, nếu anh đã thông suốt rồi thì e là sẽ càng mạnh.

Bạch Diệc Phi vẫy tay gọi một chiếc taxi, anh muốn đến ngọn núi mà Lương Ngọc nói.

Hôm nay là ngày cuối cùng rồi, hy vọng là còn kịp.

Sau khi lên xe, Bạch Diệc Phi dựa vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhưng xe lái được một lúc thì Bạch Diệc Phi đột nhiên mở mắt, nhìn sườn mặt hấn hỏi: “Còn chưa đến?”

“Chàng trai à, nơi cậu nói cách đây quá xa”, tài xế cười nói: “Phải khoảng 2 tiếng mới đến”.

Nhưng Bạch Diệc Phi chỉ lạnh lùng nói: “Ý của tôi là còn chưa đến nơi mà ông muốn đưa tôi đi à?”

“Cái gì?”, tài xế nghe xong thì ngây ra một chút, sau đó cười khan hỏi: “Nơi tôi muốn đưa cậu đến chẳng phải là ngọn núi mà cậu vừa bảo với tôi à?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu thở dài: “Không biết các người nghĩ thế nào nữa? Tin tức quá chậm hay là các người quá tự tin?”

“Nếu các người muốn đối đầu với tôi thì hẳn phải biết tôi đã đánh bại Đạo Trường. Rốt cuộc các người nghĩ gì mà đến tìm tôi?”

“Hay là các người nghĩ tôi dùng thủ đoạn gì đó hoặc là may mắn nên mới đánh bại ông ta?”

Khuôn mặt tài xế tràn ngập vẻ khó hiểu: “Này, chàng trai, rốt cuộc cậu đang nói gì?”

Bạch Diệc Phi nhìn hắn, tiếp tục nói: “Tôi nói với ông là, tôi đánh bại Đạo Trưởng hoàn toàn là dựa vào thực lực của bản thân, hiện tại tôi thuộc tốp dưới nhóm cao thủ cấp 1”.

Nghe vậy, cơ thể tài xế đột nhiên cứng đờ.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Vì thế tôi nhận ra được ông là một cao thủ cấp 2 hạng bét”.

“Két...!”

Tài xế đột nhiên phanh gấp nhưng Bạch Diệc Phi đã đoán được từ trước, một tay anh nắm lưng ghế nên vẫn ngồi yên như không.

Tài xế sau khi dừng xe thì lập tức tháo dây an toàn định chạy trốn.

Nhưng Bạch Diệc Phi tóm lấy cổ áo từ phía sau hắn, kéo hắn trở lại.

“Ai phái ông đến?”, Bạch Diệc Phi đứng sau hắn, lạnh lùng hỏi.

Lúc này khí thế của anh hoàn toàn áp đảo tài xế, hắn cũng cảm thấy được điều đó.

Tài xế tràn ngập sợ hãi, đây là phản ứng bình thường khi thực lực chênh lệch quá lớn.

“Đừng... Đừng giết tôi, tôi nói... Tôi nói hết”, tài xế sợ đến mức vội vàng nói.

Bạch Diệc Phi buông cổ áo hắn ra, sau đó gằn giọng: “Nói”.

Tài xế nuốt nước bọt, đang định nói thì đột nhiên trợn trừng hai mắt nhìn về phía trước.

Bạch Diệc Phi thấy biểu cảm bất thường của hắn thì lập tức nhìn về phía trước của chiếc xe, sau đó anh nhìn thấy một người đàn ông.

Kinh La, vệ sĩ bên người Bạch Khiếu.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy hắn thì cau mày.

Xem ra cấp trên của tài xế này là Kinh La, trên nữa thì là Bạch Khiếu.

Bạch Khiếu phải người đến giết Bạch Diệc Phi, còn phải cả Kinh La đến, chẳng lẽ nhà họ Bạch đã xảy ra chuyện?

Bạch Diệc Phi cau mày, đi đến chỗ Kinh La.

Kinh La nhìn anh, cung kính gọi: “Cậu cả”.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn hắn: “Cậu đến làm gì? Giết tôi à?”

Nhưng Kinh La lắc đầu nói: “Tôi đến để đi cùng cậu cả”.

Bạch Diệc Phi lập tức nghĩ đến gì đó, trầm giọng nói: “Ngăn cản tôi đến chỗ hẹn?”

“Vâng”, Kinh La trả lời.

Thấy hắn gật đầu thì Bạch Diệc Phi yên tâm hơn chút.

Kinh La chỉ đến ngăn cản anh đi cứu Lưu Hiểu Anh chứ không dám giết anh. Hơn nữa Kinh La công khai xuất hiện vậy tức là Bạch Vân Bằng ngầm cho phép hành vi này.

Bạch Diệc Phi lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

Bạch Vân Bằng và Ngô Quế Hương đã chấp nhận Lý Tuyết, mà chuyện của Lưu Hiểu Anh đối với bọn họ thì sẽ gây tổn thương đến cô. Bọn họ

không hy vọng chuyện này sẽ trở nên nghiêm trọng.

Hơn nữa hiện tại Lý Tuyết đã có thai, đứa bé trong bụng cô là người kế thừa của nhà họ Bạch, là đối tượng trọng điểm cần được bảo vệ của nhà họ Bạch.

Vì thế Bạch Khiếu phái người đến ngăn cản anh đi cứu Lưu Hiểu Anh, Bạch Vân Bằng đương nhiên sẽ không nói gì, thậm chí còn đồng ý. Bạn đang đọc truyện tại * TRU Mtruyen. COM *

Bạch Diệc Phi hiểu ra xong thì bình tĩnh nhìn Kinh La, nói: “Cậu không ngăn cản nổi tôi”.

“Tôi đã điều tra rõ ràng rồi, lần này cậu cả không đem theo bất kỳ ai”, Kinh La chậm rãi nói.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Vì thế?”

“Trong số cấp dưới của anh thì chỉ có Trần Ngạo Kiều và Sa Phi Dương là có thể đánh với tôi nhưng hiện tại bọn họ không ở đây vì thế rất xin lỗi, anh nhất định phải ở lại đây một buổi tối”.

Kinh La nói với vẻ tự tin.

Xem ra theo những thông tin mà Bạch Khiếu và Kinh La có được thì Bạch Diệc Phi chỉ là cao thủ cấp ba hạng trung, cho dù anh có tiến vào trạng thái khác thì cùng lắm cũng chỉ là cấp 2 hạng bét.

Lần trước trong khu biệt thự, mặc dù Bạch Diệc Phi đã chiến thắng cao thủ cấp 2 nhưng cũng thắng một cách chật vật, chỉ có thể chứng minh thực lực giữa hai bọn họ tương đương nhau.

Mà thực lực của Kinh La cũng là cấp 2 hạng trung, vì thế hẳn rất tự tin có thể cầm chân được Bạch Diệc Phi.

Nếu là Bạch Diệc Phi lúc trước thì sẽ cảm thấy thực lực của La Kinh cao vời vợi, nhưng hiện tại cảm giác này đã đảo ngược lại rồi.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng hỏi: “Cậu tự tin có thể giữ tôi lại đến vậy à?”

“Đúng!”, La Kinh gật đầu: “Thực lực của anh không bằng tôi”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì thở dài nói: “Xem ra tin tức thực sự bị chậm rồi!”

Nói xong anh bước lên trước.

Kinh La đứng đó nhìn anh bước đến, vẻ mặt tự tin không có bất kỳ thay đổi nào.

Nói thẳng ra thì hẳn hoàn toàn không coi Bạch Diệc Phi ra gì.

Đến khi anh định bước qua hẳn, Kinh La cuối cùng cũng ra tay.

Hắn vươn tay định tóm lấy cổ tay Bạch Diệc Phi để khiến anh dừng bước.

Nhưng ngay lúc đó, Kinh La ý thức được rằng hẳn đã nghĩ quá đơn giản rồi.

Đúng là hẳn đã tóm được cổ tay Bạch Diệc Phi nhưng nơi hẳn chạm vào lại toát ra một luồng ám kinh mạnh mẽ như thế núi lửa phun trào.

“A!”

“Rầm!”

Kinh La bị văng bật ra, kêu lên thảm thiết trong không trung, cuối cùng rơi xuống đất.

Bạch Diệc Phi đứng yên tại chỗ, vẻ mặt bình thản như thể luồng lực mạnh mẽ vừa rồi không phải tuôn ra từ cơ thể anh.

Kinh La mau chóng bò dậy, ánh mắt kinh ngạc: “Chuyện... Chuyện này là thế nào... sao anh lại mạnh như vậy? Không thể nào, còn chưa qua bao lâu...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 859: Lại một người nữa!

Thực lực của Bạch Diệc Phi hiện tại nói như thế nào cũng là cao thủ cấp 2 cao cấp, đối mặt với Kinh La cao thủ cấp 2 trung cấp căn bản không cần tiến vào trạng thái cuồng hóa cũng có thể dễ dàng đánh bại hắn ta.

Động tác vươn tay vừa rồi của Kinh La trong mắt Bạch Diệc Phi chỉ là 1 động tác cực kỳ chậm chạp, bây giờ anh có thể dễ dàng sử dụng ám kinh, mà kỹ năng này hoàn toàn học từ Đạo Trường.

Đạo Trường có thể sử dụng bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể để phát ra ám kinh, sau lần quyết đấu lần trước, anh đã nắm chắc kỹ năng này, bởi vậy anh cũng có thể sử dụng ám kinh như ông ta.

Trong loại trạng thái này thì thiên phú lĩnh ngộ của Bạch Diệc Phi đã đạt đến cực điểm.

Bạch Diệc Phi thậm chí còn không nhìn thẳng Kinh La lấy một giây, tiến thẳng về phía trước, nói: “Trở về nói với cậu ta, tôi bây giờ đã không còn là tôi của trước kia nữa, nể mặt cậu ta là em trai tôi, nên tạm thời tôi sẽ không động đến cậu ta”.

“Nhưng nếu còn cố tình gây rắc rối cho tôi, tôi sẽ không ngần ngại mà đích thân giết chết em trai ruột của mình đâu!”

Kinh La đứng chôn chân tại chỗ nhìn bóng lưng cứng rắn thẳng tắp của Bạch Diệc Phi, sự hoảng sợ trong lòng vẫn chưa phai nhạt, cũng không dám ngăn cản anh nữa.

Sự tương phản rõ ràng giữa sự tự tin vừa rồi của chính mình và sự kinh hãi hiện tại, khiến hắn cảm thấy bản thân như một gã hề nhảy nhót không biết trời cao đất dày.

Bóng dáng Bạch Diệc Phi dần dần biến mất, Kinh La vẫn đứng tại đó, thậm chí còn bắt đầu run rẩy: “Chuyện này...là thật sao? Không thể nào, làm sao có thể nâng cao thể lực trong khoảng thời gian ngắn như vậy chứ!”

Trong khoảnh khắc giao chiến với Bạch Diệc Phi vừa rồi, hấn gần như tưởng rằng mình đang phải đối mặt với sát thần, khiến hấn không còn chút sức phản kháng.

Lúc này, người lái xe kia chạy lại, hơi cúi người: “Lão đại, muốn thực hiện kế hoạch thứ hai sao?”

“Không cần nữa”, Kinh La miễn cưỡng bứt ra khỏi cảm giác kinh hoàng kia, đáp lại một câu.

Lái xe có chút khó hiểu: “Đây...”

Kinh La lắc đầu trầm giọng nói: “Chúng ta căn bản không cùng đẳng cấp với hấn ta, cho dù có bao nhiêu kế hoạch thì trước mặt hấn ta cũng không có tác dụng, mà ngược lại còn khiến mình phải bỏ mạng”.

...

Khi trời đã tối, Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng đuổi tới chân ngọn núi vô danh.

Khi nhìn thấy ngọn núi này, anh nhất thời cảm khái.

Lần đầu tiên tới đây, anh vẫn là một người không biết bất kỳ công phu gì, sau khi huấn luyện đặc biệt ở đây một tháng thì anh đã trở thành một cao thủ cấp 3.

Lúc đó Lương Ngọc vẫn luôn ở bên cạnh anh, thời điểm ấy bố của Lương Ngọc chưa bị giết, cô ta cũng không biết rằng người giết bố mình chính là cô mình, lúc ấy cô ta vẫn còn hoạt bát và yêu đời.

Mà hiện tại...

“Haiz!”, Bạch Diệc Phi thở dài một hơi: “Nếu như tất cả đều chưa xảy ra...”

“Nếu như tất cả đều chưa xảy ra, thế giới còn có thể tiến lên không?”, Bạch Diệc Phi chưa kịp nói xong, liền có người tiếp lời của anh: “Huống

hồ, tất cả những thứ này cũng đều là mộng đẹp của mọi người mà thôi".

Bạch Diệc Phi nghe tiếng nói lập tức quay đầu lại nhìn, phát hiện ra người này vậy mà lại là Mạnh Kinh.

Một người đàn ông có vẻ ngoài tuấn tú, khí chất như vàng thái dương.

Đồng thời cũng là một người không nên xuất hiện ở đây.

Bạch Diệc Phi chỉ khẽ liếc anh ta một cái rồi phớt lờ.

Một chiếc Volkswagen bình thường đang đậu trên con đường núi không bằng phẳng, Mạnh Kinh dựa người bên xe với điều thuốc chưa châm lửa trong tay, nhìn Bạch Diệc Phi khó hiểu hỏi: "Vì sao anh lại tới đây?"

Bạch Diệc Phi nhìn đường núi phía trước, vừa tiến lên vừa nói: "Tôi nên đến".

Sắc trời càng ngày càng tối, một khi trời tối hẳn, thời khắc cuối cùng liền trôi qua.

Mạnh Kinh nhìn anh đi về phía trước ba hai bước cũng đi tới, còn ngăn anh lại: "Anh không nên tới".

"Anh không phải rất yêu Lý Tuyết sao? Không lẽ anh đã rung động với người phụ nữ đó? Anh có xứng với Lý Tuyết không?"

Bạch Diệc Phi dừng lại bước chân, nhìn Mạnh Kinh, không trả lời câu hỏi của anh ta mà hỏi ngược lại: "Tại sao không châm lửa?"

Nghe vậy, Mạnh Kinh không khỏi sững sờ trong giây lát, sau đó ánh mắt mang theo tia dịu dàng đáp: "Kỳ Kỳ không thích mùi thuốc, nên tôi cai rồi".

"Vậy tại sao lại cầm trong tay?", Bạch Diệc Phi lại hỏi.

Mạnh Kinh nghe được lời này khẽ cau mày.

Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói tiếp: "Nếu nói là cai thuốc, nhưng lại mang theo điều thuốc trên người không châm, chính là cố ý nói cho người khác biết là anh vì cô ấy mà cai thuốc".

"Nhưng vì sao anh cho người khác biết? Lại muốn để cô ấy biết?"

"Là bởi vì anh muốn trong lòng cô ấy cảm kích anh".

"Thực ra anh đang trốn tránh khuyết điểm, che giấu sự không cam lòng của mình".

Mạnh Kinh nghe xong thì mày càng cau chặt, sau đó rút điều thuốc trên tay xuống đất: "Thế này đã được chưa?"

"Đều không phải là trẻ con nữa, không cần thiết phải làm cho người khác xem", Bạch Diệc Phi lắc đầu nói.

"Tôi...", Mạnh Kinh muốn giải thích điều gì đó nhưng lại không nói ra lời, sau đó cúi kính hỏi: "Anh rốt cuộc muốn nói gì? Hay là nói anh biến mất trong khoảng thời gian dài như vậy là để xuất gia?"

Đúng lúc này Bạch Diệc Phi mới thờ ơ nói: "Tôi lên đó không phải là vì tôi không yêu Lý Tuyết, cũng không phải vì tôi rung động với Lưu Hiểu Anh, mà vì tôi muốn đổi mặt thẳng thắn với vấn đề của mình".

"Tôi sẽ không quan tâm tới cách nhìn của người khác, tôi chỉ muốn không thẹn với lòng, càng không muốn trốn tránh vấn đề".

"Hai ngày trước tôi tình cờ gặp lại một người bạn học cũ, anh ta và vợ sống rất khổ cực, vợ anh ta trước kia là một tiểu thư nhà giàu, lúc ấy tôi nói, chị dâu vất vả rồi".

"Nhưng cô ấy lại đáp, con đường này cho cô ấy tự chọn, dù khó khăn thế nào cũng muốn đi tiếp!"

"Ngay cả cô ấy, một người con gái chưa từng trải qua khó khăn cũng có thể kiên định và đối mặt với sự khó khăn của mình, tôi là một người đàn

ông, có gì mà không thể kiên trì chứ?”

“Hai người yêu nhau và ở bên nhau, đó là một chuyện rất đơn giản, nhưng nó lại trở nên khó khăn đối với bạn cùng lớp của tôi!”

“Thế nên, tôi hiểu ra rồi”.

Bạch Diệc Phi ngừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói: “Ngay từ khi bắt đầu, tôi hi vọng gia đình mình có thể sống cuộc sống bình dị, yên bình cùng nhau, nhưng ngay cả việc nhỏ như vậy cũng rất khó với tôi, cũng bởi vậy nên tôi thường cảm thấy không công bằng!”

“Tại sao lại là tôi? Tại sao tôi lại phải trải qua chuyện này?”

“Nhưng bây giờ tôi nghĩ thông rồi, một việc dù có đơn giản hay không, cần phải nhìn nó ở những góc độ khác nhau, lý do việc đó trở nên đơn giản là bởi vì tôi đã cố gắng hết sức, dũng cảm đối mặt”.

“Thật ra, trên đời này, chẳng có việc gì đơn giản cả”, Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, sau đó lại nói: “Ngay từ đầu tôi cứ tưởng rằng chuyện này rất dễ, nhưng chưa bao giờ thực hiện được, thế nên thường than trách ông trời!”

“Tuy nhiên... tôi sai rồi!”

“Hơn nữa, tôi của hiện tại, sẽ không oán thán, càng không nhìn mọi việc theo cách phiến diện nữa”.

“Tôi phải đi lên đối mặt với Lưu Hiểu Anh, tuy rằng biết không dễ dàng gì, thậm chí không biết phải đối diện như thế nào, nhưng việc đầu tiên tôi phải làm là đi tìm cô ta!”

“Vì vậy, khi một người đủ can đảm để đối đầu với những vấn đề khó khăn của bản thân, mọi thứ sẽ trở nên bình thường hơn”.

Mạnh Kinh nghe xong thì lập tức tức giận nói: “Con mẹ nó anh có ý gì? Có ý sao?”

“Đúng vậy”, Bạch Diệc Phi nhìn anh ta và gật đầu.

Mạnh Kinh: “...”

“Mẹ kiếp!”, Mạnh Kinh càng thêm cáu kỉnh: “Được rồi, đến đi, hôm nay tôi sẽ cho anh thấy, những việc anh cảm thấy chỉ cần có dũng khí đối mặt sẽ trở thành đơn giản có thật sự đơn giản không!”

“Hôm nay tôi không cho anh lên đó, tôi xem anh làm thế nào!”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì thờ ơ nhìn Mạnh Kinh nói: “Có lẽ sẽ lên được!”

“Tôi không nghe nhầm chứ?”, Mạnh Kinh không khỏi sửng sốt, sau đó nở nụ cười: “Lẽ nào anh tưởng rằng có thể đánh thắng tôi?”

Lần đầu tiên nhìn thấy Mạnh Kinh, Bạch Diệc Phi tưởng rằng anh ta không biết võ công, nhưng bây giờ anh có thể cảm nhận được Mạnh Kinh là một cao thủ.

Còn về việc có đánh thắng hay không, Bạch Diệc Phi cũng không dám chắc, bởi vì ngay cả với cấp độ hiện tại của mình, anh cũng không nhìn ra thực lực thật sự của anh ta.

Vì vậy, Bạch Diệc Phi lại nói: “Cũng có thể không được!”

“Rốt cục là được hay không được!”, Mạnh Kinh có chút khó hiểu nhìn Bạch Diệc Phi: “Tôi nói cho anh biết, không giống như anh tưởng tượng đâu, tôi rất mạnh đấy!”

Câu trả lời không chắc chắn của Bạch Diệc Phi làm anh ta có chút mờ mịt.

Nhưng như anh vừa nói, cho dù là việc gì cũng đều không đơn giản, chỉ cần anh dám đối diện với nó, vậy sẽ không cảm thấy khó nữa.

Nhưng bây giờ, khi anh hạ quyết tâm đi lên thì xuất hiện một cao thủ như Mạnh Kinh chặn lại, hình như có chút khó khăn.

Trong lòng Bạch Diệc Phi bây giờ chỉ có một ý niệm, bất kể có thể đi lên hay không, anh vẫn phải cố gắng, sau khi cố gắng hết sức mới biết được kết quả.

Mạnh Kinh cảm thấy Bạch Diệc Phi có chút khác biệt so với lúc trước, nhưng cũng không biết rõ khác biệt ở đâu, vì vậy anh ta hỏi: “Lẽ nào anh không tò mò tại sao tôi lại tới đây? Tại sao lại biết anh ở đây, và tại sao lại ngăn cản anh lại ư?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 860: Sư muội, anh đến rồi

Bạch Diệc Phi khẽ liếc anh ta một cái, nói: "Chuyện của tôi còn chưa nghĩ được, thời gian đâu mà để ý tới anh?"

Bạch Diệc Phi vừa mới nói xong, hơi thở biến đổi, mái tóc dần dần bạc trắng, cặp mắt cũng bắt đầu chuyển sang màu đỏ tươi.

Mạnh Kinh nhìn thấy sự biến đổi của Bạch Diệc Phi thì kinh ngạc đến nỗi trợn tròn mắt: "Anh..."

Bạch Diệc Phi đột nhiên bật cười, nói với Mạnh Kinh: "Chuẩn bị xong chưa? Bắt đầu đi".

Mạnh Kinh lập tức bày ra tư thế đối nghịch, chuẩn bị đón nhận đòn tấn công của Bạch Diệc Phi.

Ngay khi Mạnh Kinh nghĩ rằng Bạch Diệc Phi sẽ tấn công mình, nhưng Bạch Diệc Phi chỉ giẫm chân bay lên như một viên đạn, nhanh chóng vượt qua Mạnh Kinh, hướng lên đỉnh núi.

Mạnh Kinh há hốc mồm tại chỗ.

"Mẹ nó..."

Đứng ở chỗ này nghe anh làm nhảm mãi, cuối cùng còn chuẩn bị đánh đám các thứ, cứ tưởng rằng Bạch Diệc Phi sẽ đánh trực tiếp nhưng không ngờ anh lại bỏ chạy mất tiêu rồi!

Mạnh Kinh ngơ ngác hồi lâu.

Còn Bạch Diệc Phi, bây giờ anh chỉ có một mục tiêu, đó chính là lên núi, chỉ cần có thể lên núi, muốn làm cách nào cũng được, cứ lên đến nơi rồi tính tiếp.

Mạnh Kinh cảm thấy mình bị Bạch Diệc Phi chơi một vỏ nên cực kỳ cay cú.

"Mẹ kiếp!", Mạnh Kinh chửi một tiếng rồi xoay người đuổi theo.

Bởi vì Bạch Diệc Phi đã chạy trước, còn Mạnh Kinh lại ngơ ngác tại chỗ một hồi lâu cho nên tạm thời không đuổi kịp Bạch Diệc Phi, vì vậy có thể nhìn thấy cảnh tượng hai con người một trước một sau rượt đuổi băng băng trên con đường lên núi.

Đuổi bắt một hồi, trong lòng Mạnh Kinh càng ngày càng cảm thấy khiếp sợ, tốc độ của Bạch Diệc Phi quá nhanh, hoàn toàn không giống với trình độ của cao thủ hạng ba.

Tốc độ hiện tại của anh tương đương với một cao thủ hạng nhất, lẽ nào anh đã trở thành cao thủ hạng nhất rồi sao?

Không, không thể nào!

Có thể thằng ranh này chỉ được mỗi cái chạy nhanh?

Trong chốc lát, hai người cũng lên tới sườn núi, Mạnh Kinh muốn ngăn cản Bạch Diệc Phi lên núi, mắt thấy Bạch Diệc Phi chỉ còn nửa đoạn nữa là tới nơi, ánh mắt Mạnh Kinh lạnh lẽo, hung hăng cắn vào đầu lưỡi của mình.

Con đau ở đầu lưỡi truyền đến càng kích thích tiềm năng trong người của anh ta, đồng thời đầu óc cũng trở nên tỉnh táo hơn nhiều, tốc độ cả người tăng lên hẳn một bậc.

Cuối cùng, khi sắp lên tới đỉnh núi anh ta cũng đuổi kịp Bạch Diệc Phi, sau đó anh ta chạy nhanh về phía trước rồi bẻ gãy một nhánh cây, ném về phía của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi có thể cảm nhận được sự nguy hiểm ở phía sau, nhưng anh vẫn mãi miết chạy về phía trước, thậm trí anh còn không thèm né tránh nên cứ như vậy bị ném trúng.

Sau lưng Bạch Diệc Phi bị một nhánh cây đâm trúng, nhánh cây phóng ra như tên bắn cắm thẳng vào cơ thể của anh, cơn đau dữ dội từ sau lưng truyền tới khiến anh vô thức cau mày.

Nhưng anh vẫn không giảm tốc độ mà càng lao lên đỉnh núi nhanh hơn.

Bạch Diệc Phi biết rõ bản thân đánh không lại Mạnh Kinh, cho nên không cần lãng phí thời gian với anh ta.

Hơn nữa anh suy đoán, sở dĩ Mạnh Kinh chỉ ngăn cản anh ở dưới chân núi mà không phải là sườn núi, có thể là do anh ta có chút lo ngại trên đỉnh núi.

Vì vậy, anh chỉ cần cố gắng lao lên đỉnh núi thì có thể dễ dàng vượt qua cửa ải Mạnh Kinh này.

...

Trên đỉnh núi.

Hoàng hôn dần buông, mặt trời rực rỡ như lòng đỏ trứng gà chẳng mấy chốc mà lặn theo đường chân trời để rồi nhường chỗ cho màn đêm lên ngôi.

Lưu Hiểu Anh ngồi dựa lưng dưới gốc cây đại thụ, hai tay tựa ôm lấy đầu gối của mình, ngẩn ngơ nhìn ngắm chiều tà.

Lương Ngọc vẫn xuất hiện bên cạnh Lưu Hiểu Anh giống như mấy ngày trước, cô ta cũng trông về ánh chiều tà phía xa, tựa giễu cợt nói: "Sắp hết thời gian rồi mà anh ấy vẫn chưa tới, cô từ bỏ đi".

Lưu Hiểu Anh nghe thấy những lời này, trong lòng đau đớn tựa như bị hàng ngàn cây kim châm chích, nhưng trên mặt cô ta lại không có biểu cảm gì, chỉ hờ hững nói: "Tôi chưa bao giờ nghĩ anh ấy sẽ đến".

"Bây giờ mạnh miệng thì có ích gì?", Lương Ngọc cười nhạo: "Tuy ngoài mặt cô không có biểu cảm gì nhưng ánh mắt của cô đã bán đứng cô".

"Chỗ này có thể nhìn thấy đường lên, cô luôn luôn ngồi ở đây trông về con đường ấy, cô đã nhìn nó liên tục hơn một tiếng rồi".

"Thời hạn không còn bao lâu, số lần cô nhìn nó càng nhiều, còn chưa tới hai phút mà cô đã nhìn bảy tám lượt rồi!"

"Cho nên cô đừng tự lừa gạt chính mình, trong lòng cô thật sự mong anh ấy tới".

"Cô nên từ bỏ hy vọng đi", Lương Ngọc nói xong liền ngồi xuống an ủi Lưu Hiểu Anh.

Trong lòng Lưu Hiểu Anh chợt nhói một cái, mặc dù bên ngoài vẫn không lộ ra cảm xúc gì nhưng bên trong ánh mắt đã tràn ngập bi thương tột độ.

"Từ lúc cô nói với Lý Tuyết về chuyện này, tôi đã biết anh ấy sẽ không bao giờ đến", Lương Ngọc thản nhiên nói: "Chắc chắn người đàn ông nào cũng sẽ chọn đứng về phía vợ của mình".

"Huống chi bây giờ Lý Tuyết còn đang mang thai".

Mặc dù vẻ mặt Lưu Hiểu Anh tỏ ra thờ ơ nhưng trong lòng lại cảm thấy chua xót lạ thường.

Hơn nữa trong lòng cô ta biết rõ, Lý Tuyết mang thai không phải là lý do khiến Bạch Diệc Phi không đến, bởi vì cô ta biết rõ Lý Tuyết vốn không thể mang thai nhưng Bạch Diệc Phi vẫn chọn ở bên Lý Tuyết.

Lương Ngọc cười nhạt nói: "Cô không cam lòng cũng nhưng cũng đừng tự lừa mình dối người nữa".

"Vậy còn cô thì sao?", Lưu Hiểu Anh hỏi.

Lương Ngọc ngập ngừng không lên tiếng.

Đột nhiên bầu không khí trở nên yên tĩnh và căng thẳng đến lạ thường.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lương Ngọc đỏ bừng lên vì tức giận.

"Thích một người thì có gì là sai", Lưu Hiểu Anh nhẹ giọng nói.

Lương Ngọc đang nổi giận nhưng vì nghe lời này mà nói không lên lời.

Lưu Hiểu Anh còn nói: "Cô và tôi giống nhau, chúng ta đều không cam lòng, biết rõ anh ấy sẽ không tới, cứ sao vẫn chờ đợi ở đây đến phút giây cuối cùng?"

Lương Ngọc nghe vậy, cũng không nhịn được nữa, giận dữ hét lên: "Không! Tôi không thích Bạch Diệc Phi, tôi không thích anh ấy!"

Lưu Hiểu Anh nhìn cô ta như vậy, bất đắc dĩ thở dài một cái.

"Cô... cần gì phải lừa mình dối người như thế?", Lưu Hiểu Anh nhìn cô, lạnh lùng nói: "Cô vốn không lừa được trái tim mình, cô thật lòng thích anh ấy!"

Dứt lời, Lương Ngọc hung hãn trừng mắt nhìn Lưu Hiểu Anh, thậm chí trong mắt còn lóe lên một tia sát ý.

Lưu Hiểu Anh có thể cảm nhận được sát khí của Lương Ngọc, điều này cũng cho thấy những lời cô ta nói đều đúng, cô ta vạch trần Lương Ngọc nên Lương Ngọc mới thẹn quá hóa giận.

Nhưng điều này đã nằm trong dự đoán của cô ta bởi vì đây chính là điều cô ta mong muốn.

Lương Ngọc nổi dã tâm giết chết cô ta, chỉ cần cô ta chết thì mọi chuyện đều được giải quyết.

Cô ta cũng không cần trở thành gánh nặng cho Bạch Diệc Phi, cũng không cần phải đấu tranh tư tưởng làm sao đối mặt với Lý Tuyết, thà chết trăm lần còn hơn phải suy nghĩ về mối quan hệ phức tạp của bọn họ.

Lưu Hiểu Anh từ từ nhắm hai mắt.

Lương Ngọc siết chặt nắm đấm, dường như đã đạt đến cực hạn, chuẩn bị xuống tay.

Đúng lúc đó, một tiếng gió nhanh như xé đột nhiên vụt qua.

Ngay tức khắc, một bóng người nhanh chóng từ dưới núi lao lên, tốc độ quá nhanh nên kéo theo mấy cành cây bên đường cũng đung đưa theo.

Bạch Diệc Phi trực tiếp xuất hiện trước mặt Lưu Hiểu Anh và Lương Ngọc.

Lúc đó, tấm lưng anh đã bị máu nhuộm đỏ, vết máu vẫn còn vương trên khóe miệng, tóc tai rối bời, thở hổn hển, trông cực kỳ nhếch nhác.

Nhưng vẻ mặt anh không hề tỏ ra đau đớn, mà thay vào đó là nụ cười, anh cười thật rạng rỡ.

Lưu Hiểu Anh và Lương Ngọc đều sững sờ.

Họ cho đều cho rằng Bạch Diệc Phi sẽ không tới.

Nhưng, giây phút cuối cùng anh lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt bọn họ.

Hình bóng Bạch Diệc Phi in dấu ở dưới ánh chiều tà khiến cho người khác cảm thấy thật sự rung động.

Hai người bọn họ ngơ ngác nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhìn Lương Ngọc, khẽ cười, sau đó tiến lên phía trước một bước.

Lương Ngọc hoàn hồn, giống như bị hù dọa, vội lùi lại phía sau.

Nhưng Bạch Diệc Phi vẫn tiếp tục tiến lên phía trước, thậm chí còn đưa cả tay ra.

Lương Ngọc cho rằng Bạch Diệc Phi muốn tấn công, trong tiềm thức muốn phản kháng nhưng lại phát hiện Bạch Diệc Phi không hề có ý tấn công mình nên cảm thấy cực kỳ sửng sốt.

Bạch Diệc Phi giờ tay xoa nhẹ mái tóc của Lương Ngọc, giống như một người anh trai cưng chiều cô em gái bé bỏng của mình: "Su muội, anh đến rồi".

Lương Ngọc nghe những lời này, không biết tại sao mà nước mắt cứ thế tuôn rơi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 861: Anh rất nhớ em!

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì dùng tay khẽ lau nước mắt trên mặt cô ta nói: “Tiểu sư muội, xin lỗi!”

Lương Ngọc ngây người nhìn Bạch Diệc Phi.

Cô ta không hiểu, tại sao lại như vậy?

“Tại sao anh lại xin lỗi?”, Lương Ngọc hỏi: “Đáng lẽ anh phải mắng tôi chứ!”

“Là tôi bắt Lưu Hiểu Anh, là tôi muốn giết cô ấy uy hiếp anh, tôi đã nói với Lý Tuyết về chuyện của hai người, anh nên giết tôi mới phải!”, Lương Ngọc hét lớn.

“Anh...nên giết tôi...”, Lương Ngọc gầm lên, không kiềm được mà rơi nước mắt, nhìn có chút cuồng loạn.

Sau đó, ánh mắt của Bạch Diệc Phi không có chút oán trách nào, chỉ mỉm cười với cô ta mà nói: “Nhưng em là tiểu sư muội của anh mà!”

Lương Ngọc sững sờ: “Cái gì?”

“Em là sư muội của anh”, Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói: “Là sư huynh sai rồi, không quan tâm đến em!”

Lương Ngọc ngơ ngác nhìn Bạch Diệc Phi, tựa hồ như không hiểu.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Anh xin lỗi!”

“Anh...lẽ nào không giận tôi sao?”, Lương Ngọc không hiểu mà hỏi.

Bạch Diệc Phi lắc đầu nói: “Người nên nổi giận là em, em tức giận không có gì sai cả”.

Lương Ngọc sững sờ.

Bạch Diệc Phi nói: “Thật ra anh biết em luôn âm thầm giúp anh, em bí mật gửi tin cho anh, cũng biết em giúp anh ngăn cản một gia tộc hào môn, còn vì vậy mà bị thương”.

“Những điều này, anh thật sự rất cảm ơn!”

Nước mắt Lương Ngọc không kiềm được mà tuôn rơi.

“Thật ra, không phải em muốn giết anh, cũng không muốn giết Hiểu Anh, em chỉ là, vừa hay gặp được người muốn em làm, em liền làm”.

“Em chỉ muốn được người khác chú ý đến mình mà thôi”.

Bạch Diệc Phi sờ sờ đầu của Lương Ngọc, cười ôn nhu nói: “Tiểu sư muội, anh biết em đã ở bên cạnh anh, thật lòng cảm ơn em!”

“Còn nữa, trong lòng em hiểu rõ, tình cảm của em đối với anh là tình thân, không phải tình cảm nam nữ, em chỉ muốn được người thân quan tâm, không muốn bị mọi người bỏ quên”.

Nói đến đây, Lương Ngọc không còn nhịn được nữa mà khóc lớn.

“Hu hu hu...”

Bạch Diệc Phi khẽ thở dài, để Lương Ngọc tựa vào lòng mình, sau đó dùng tay vỗ nhẹ vào lưng cô.

Suy cho cùng, Lương Ngọc cũng chỉ là một cô gái nhỏ ngoài hai mươi tuổi, sau khi bố đẻ bị người ta sát hại, người cô yêu quý nhất của cô trở thành kẻ thù giết bố, cô không còn người thân nào nữa.

Lúc này, tất cả các giác quan của cô ta đều được khuếch đại, tất cả mọi cảm xúc cũng vô cùng mãnh cảm, thế nên khi bị mọi người phớt lờ, cô ta rất muốn chứng minh sự tồn tại của mình và muốn được quan tâm.

Mà người này chính là Bạch Diệc Phi.

Bởi vì cô đã âm thầm làm rất nhiều việc cho anh nhưng anh hoàn toàn quên mất.

Dần dần, nỗi ám ảnh muốn được quan tâm này khiến cô ta không phân biệt được mình thiếu thốn tình cảm hay là thật sự thích Bạch Diệc Phi.

Một khi tình cảm bị rối bời, cộng thêm nỗi ám ảnh quá sâu sẽ khiến cô ta mất đi lý trí và làm những việc không tốt.

“Hức hức...”

Sau một thời gian dài, đây là lần đầu tiên Lương Ngọc khóc lớn như vậy.

Không biết đã khóc bao lâu, Lương Ngọc mới dần bình tĩnh lại, sau đó cô ta mới chú ý, Bạch Diệc Phi hình như đang run lên, đồng thời ngửi thấy mùi máu tanh.

“Su huynh!”, Lương Ngọc đột nhiên ngừng đầu, nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu nói: “Anh không sao”.

Thấy Lương Ngọc không sao rồi, anh mới buông cô ta ra, quay đầu lại đi về phía Lưu Hiểu Anh.

Lúc này Lương Ngọc mới phát hiện tay mình bê bết máu vì túm lấy quần áo của Bạch Diệc Phi.

Lương Ngọc quay đầu nhìn Bạch Diệc Phi, thấy một cành cây rất mảnh đang còn cắm vào sau lưng anh.

Cô ta sững sờ nhìn bóng lưng Bạch Diệc Phi, bất giác run lên.

Mà Lưu Hiểu Anh, người đang đối diện với Bạch Diệc Phi cũng lo lắng đứng lên.

Cô ta nghĩ rằng Bạch Diệc Phi sẽ không đến.

Nhưng mà, anh đã đến rồi.

Tâm trạng của Lưu Hiểu Anh lập tức trở nên phức tạp, nhìn thấy Bạch Diệc Phi đang dần tiến lại phía mình, cô ta bất giác cảm thấy tủi thân, hai mắt đỏ lên hỏi: “Tại sao anh lại đến đây? Anh không nên đến mới phải”.

Tuy nhiên, Bạch Diệc Phi vẫn đứng vững trước mặt cô ta mà nói: “Không, tôi nên đến!”

Lưu Hiểu Anh nhìn vẻ mặt kiên định của Bạch Diệc Phi, trong lòng rất bối rối, lập tức nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra thì đã bình tĩnh hơn đôi chút: “Không phải vậy, anh không nên đến, anh đến chỉ làm mọi chuyện thêm phức tạp mà thôi”.

“Nếu Tuyết Nhi biết được thì cô ấy sẽ càng đau lòng hơn, và anh cũng không dễ chịu gì”.

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu nói: “Không phải như vậy, sự việc tưởng chừng như rất khó, nhưng mà chỉ cần tôi đối mặt với nó, thật ra cũng không khó như vậy”.

“Cô xem”, Bạch Diệc Phi chỉ vào Lương Ngọc: “Việc của tiểu sư muội chẳng phải giải quyết xong rồi sao?”

“Và bây giờ tôi sẽ đối mặt với vấn đề của chúng ta, tôi sẽ đền bù cho cô, vậy thì việc này sẽ được giải quyết”.

“Còn về Tuyết Nhi, đó quả thật rất khó khăn, nhưng đợi khi mọi việc xong xuôi, tôi sẽ giải thích rõ với cô ấy, tôi sẽ không trốn tránh!”

“Thế nên, chỉ cần chúng ta giải quyết từng chuyện một, rất đơn giản”.

Lưu Hiểu Anh nghe đến đây thì khẽ cau mày, trong mắt hiện lên một tia xót xa, còn có một chút giằng xé, sau cùng lắc đầu nói: “Tôi không cần anh phải bồi thường, tôi không cần!”

Bạch Diệc Phi vừa muốn nói gì đó nhưng đột nhiên ngã trên đất, ngất đi.

“Bạch Diệc Phi!” , Lưu Hiểu Anh kinh ngạc hét lên.

Lương Ngọc ở một bên cũng vội vàng chạy tới.

Cho tới bây giờ, Bạch Diệc Phi ngất đi thì Lương Ngọc và Lưu Hiểu Anh mới để ý thấy dọc theo con đường Bạch Diệc Phi đi có một đường máu dài.

Là máu của anh.

Anh đã chảy máu suốt cả quãng đường tới đây.

Mà cành cây thì vẫn đang cắm trên lưng anh, máu vẫn đang theo đó chảy ra.

“Sư huynh!”

Lương Ngọc vội vàng chạy tới ôm Bạch Diệc Phi dậy, Lưu Hiểu Anh cũng ngồi xổm bên cạnh, lo lắng nhìn anh.

Bạch Diệc Phi lúc này đã hoàn toàn mất đi ý thức.

...

Khi Bạch Diệc Phi tỉnh lại, anh cảm thấy toàn thân yếu ớt, vô lực.

Anh nghĩ rằng mình sẽ hôn mê một thời gian rất dài.

Sau đó, anh mở mắt ra thì nhìn thấy người mà anh vẫn ngày đêm thương nhớ.

Lý Tuyết đang ngồi bên giường, ánh mắt đau lòng, dùng đôi tay bé nhỏ vuốt ve má của Bạch Diệc Phi, hốc mắt cô đỏ bừng, có phần sưng lên, đó là dấu hiệu của việc khóc quá nhiều.

Bạch Diệc Phi dùng sức mở to mắt, hơi nghiêng đầu, nhìn thấy cái bụng to tròn của Lý Tuyết, sự mệt mỏi đau đớn trong cơ thể dường như đã vơi bớt đi rất nhiều.

Bạch Diệc Phi muốn đưa tay sờ lên bụng Lý Tuyết, nhưng lại không có sức lực, căn bản không thể cử động được.

Lý Tuyết không hề thấy hoảng sợ khi anh tỉnh lại mà nhẹ nhàng cầm tay anh đặt lên bụng cô: “Ông xã, anh tỉnh rồi!”

Bạch Diệc Phi muốn nói gì đó, nhưng vừa định mở miệng thì phát hiện cổ họng khô khốc, không thể phát ra tiếng.

Lý Tuyết thấy vậy liền cầm cốc nước lọc bên cạnh lên, dùng thìa nhỏ đút cho anh uống.

Bạch Diệc Phi sau khi uống nước cảm thấy tốt hơn rất nhiều, nhìn Lý Tuyết khẽ cười nói: “Bã xã, anh rất nhớ em!”

Đôi mắt vốn dĩ đã đỏ bừng của Lý Tuyết lại một lần nữa đỏ lên, sau đó cô khẽ dựa đầu vào ngực Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng có được một chút sức lực, đưa tay ôm eo cô.

Hai người cứ lặng lẽ ôm nhau.

Không biết đã qua bao lâu Lý Tuyết mới ngồi dậy, mà từ đầu đến cuối anh không hề nhắc đến chuyện của Lưu Hiểu Anh và Lương Ngọc.

Bạch Diệc Phi cảm thấy đã hồi phục lại đôi chút sức lực, muốn ngồi dậy, Lý Tuyết đưa tay ra muốn đỡ anh lên.

Bạch Diệc Phi lập tức nói: “Để anh tự dậy, đừng làm bị thương đứa nhỏ”.

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi tự mình ngồi dậy, cũng không động dậy nữa, chỉ dùng tay lau nước mắt mà nói: “Em mới không yếu đuối như vậy!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 862: Trải nghiệm cuộc sống

Sau khi ngồi dậy, Bạch Diệc Phi mới biết hiện tại mình đang ở bệnh viện.

Nơi này là phòng bệnh VIP.

Tiếp đó, Bạch Diệc Phi nói với Lý Tuyết: “Vợ à, chúng ta đổi phòng đi”.

Lý Tuyết có hơi bất ngờ: “Đổi đi đâu?”

“Anh muốn đổi sang phòng thường”, Bạch Diệc Phi nói.

Lý Tuyết tỏ vẻ nghi hoặc: “Vì sao chứ?”

Bạch Diệc Phi thở hắt ra một hơi: “Vợ à, anh vốn dĩ là người bình thường, chính xác là một người bình thường đến từ nông thôn”.

“Tuy lúc trước cuộc sống có nhiều khó khăn, đôi khi còn bị người ta cười nhạo, thế nhưng anh cảm thấy rất bình yên”.

“Còn bây giờ, anh có tiền, có năng lực, rất nhiều người biết đến anh, cũng có rất nhiều người sợ anh, anh có cảm giác mình trở nên nóng nảy hơn, bản thân cả ngày căng thẳng bởi đủ thứ chuyện, việc này nối tiếp việc kia khiến cảm xúc của anh mỗi ngày một tệ hơn”.

“Lần này trở về, anh có gặp một người bạn cũ ở trên thuyền. Anh ta là công nhân làm việc trên đó, cuộc sống trôi qua rất bình thường, sống cùng anh ấy, anh có cảm giác quay về thời quá khứ, khiến lòng anh bình tâm lại”.

Nghe những lời này, dường như Lý Tuyết hiểu, nhưng lại như không hiểu.

Bạch Diệc Phi cười nói: “Cho nên anh muốn đổi sang phòng thường, muốn nhớ lại cảm giác của trước đây”.

Hơn nữa, Bạch Diệc Phi cũng cảm nhận được, anh cần phải nhớ lại cảm giác đó để thực lực của mình có thể tiến thêm một bước nữa.

Sau đó, Bạch Diệc Phi đổi sang phòng thường.

Hiện tại Bạch Diệc Phi đang ở bệnh viện Ngọa Long tại thành phố Thiên Bắc, đây là bệnh viện thuộc sở hữu của anh.

Phòng bệnh thường ở đây có ba giường.

Trên chiếc giường nằm cạnh cửa là một nam bệnh nhân trung niên, ông ta bị gãy xương bắp chân, người chăm sóc ông ta là một phụ nữ trung niên, có lẽ là hai vợ chồng.

Giường giữa là một cô gái thoát nhìn còn rất trẻ, cơ thể không có vết thương, hẳn là chẩn đoán ra bệnh gì đó, chăm sóc cô ấy là một người đàn ông trẻ tuổi.

Lúc Lý Tuyết đỡ Bạch Diệc Phi đi vào thì tầm mắt của mọi người đều nhìn sang đây, người phụ nữ trung niên còn bước lại giúp bọn họ cầm bình truyền dịch, anh thanh niên trẻ kia thì lập tức nhường đường.

Bạch Diệc Phi mỉm cười với người phụ nữ trung niên: “Cảm ơn!”

Bạch Diệc Phi mặc quần áo của bệnh viện, vẻ ngoài của anh cũng không quá xuất sắc, có cảm giác không khác gì những bệnh nhân trong phòng.

Thế nhưng Lý Tuyết lại quá đẹp, phong thái hơn người, cách ăn mặc cũng rất khác so với bọn họ, khiến cô có vẻ lạc lõng.

Người phụ nữ trung niên vẫn rất nhiệt tình, vừa giúp bọn họ cầm bình dịch, vừa cười hỏi: “Ôi, cô gái này trông thật xinh đẹp, đúng rồi, hai người là vợ chồng à?”

Lý Tuyết cười đáp: “Đúng vậy”.

Người phụ nữ trung niên cười tủm tỉm: “Cậu trai này thật có phúc!”

Nghe nói thế, Bạch Diệc Phi cũng mỉm cười, trong mắt anh ánh lên vẻ tự hào: “Cảm ơn chị!”

“Đừng khách sáo, đừng khách sáo!”, người phụ nữ trung niên treo bình dịch lên kệ, sau đó bà ta liếc nhìn Lý Tuyết, mở miệng hỏi: “Cậu thanh niên này, chắc là vợ cậu sắp sinh rồi đúng không? Sao lại để phụ nữ có thai đến chăm sóc như vậy? Trong nhà không còn ai à?”

Bụng Lý Tuyết đã lớn như vậy, quả thực đã sắp đến ngày sinh, đúng là không nên để cô đến đây chăm sóc anh.

Thế nhưng đây là yêu cầu của Lý Tuyết, Bạch Vân Bằng cùng Ngô Quế Hương cũng đã khuyên nhủ, nhưng nói cách nào cô ấy cũng không nghe, nên đành để cô ấy đến đây chăm sóc anh.

Lúc đó, sau khi Bạch Diệc Phi té xỉu, Lưu Hiểu Anh lập tức cầm máu giúp anh, phát hiện vết thương của anh vô cùng nghiêm trọng, cho nên đã bảo Lương Ngọc lập tức liên hệ với bệnh viện.

Tiếp đó, Lưu Hiểu Anh gọi điện cho Lý Tuyết, nói với cô bọn họ hiện đang ở bệnh viện.

...

Người phụ nữ trung niên tỏ vẻ quan tâm nhìn Lý Tuyết, chân thành nói: “Cô gái, cô phải cẩn thận đấy, mấy chuyện này không qua loa được đâu”.

“Tôi sẽ chú ý, cảm ơn chị!”, Lý Tuyết cười đáp.

Người phụ nữ trung niên gật đầu, sau đó quay sang hỏi Bạch Diệc Phi: “Cậu thanh niên này, cậu bị bệnh gì vậy?”

“Vết thương ngoài da mà thôi!”, Bạch Diệc Phi khẽ đáp.

Người phụ nữ trung niên rất nhiệt tình, lại hay nói, không bao lâu sau, bà ta đã thân thiết với bọn họ.

Người đàn ông trung niên đang nằm trên giường kia đúng thật là chồng của bà ta, hai người họ đều là người từ nơi khác đến đây làm công, chồng bà không cẩn thận bị té từ trên lầu xuống trong lúc làm việc, khiến ông bị gãy chân.

Lúc mọi người đang trò chuyện vui vẻ, đột nhiên, cửa phòng bệnh mở ra.

Ngay sau đó, một người đàn ông mặc áo sơ mi đen, để đầu đinh bước vào. Thoạt nhìn, hắn ta trông rất cường tráng, trên tay còn đeo một cái đồng hồ vàng.

Theo sau hắn ta là hai tên đàn em.

Vừa nhìn thấy người này, người phụ nữ trung niên lập tức đứng dậy, bước qua đó: “Ông chủ Triệu, sao anh lại đến đây?”

Trên giường bệnh, người đàn ông trung niên dường như cũng muốn ngồi dậy.

Gã đầu đinh kia liền bước đến cạnh giường bệnh, mở miệng hỏi: “Ông Từ, nghỉ ngơi thế nào rồi? Đã đỡ hơn chưa?”

Ông Từ chính là người đàn ông trung niên đang nằm trên giường bệnh, ông ta cười nói: “Bác sĩ nói nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa là được, không có gì trở ngại nữa rồi”.

Nhưng người phụ nữ trung niên lại cau mày nói với gã đầu đinh: “Ông chủ triệu, phải ba tháng sau ông Từ mới có thể nhận được lương, giờ tiền trong tay chúng tôi đều đã đóng viện phí hết rồi, nhưng vẫn không đủ, còn thiếu một ít tiền thuốc”.

“Vừa nãy bác sĩ còn giục chúng tôi thanh toán tiền, bằng không thì bọn họ sẽ cắt thuốc”.

“Anh xem...”, người phụ nữ trung niên không nói hết câu, nhưng ý của bà đã rất rõ ràng.

Ông chủ Triệu cau mày, sau đó tỏ vẻ bất đắc dĩ, nói: “Ông Từ, trước hết ông cứ yên tâm dưỡng thương đi, chuyện tiền bạc ông đừng lo lắng, đợi hai ngày nữa, tôi xong việc sẽ bảo tài vụ ứng trước tiền lương cho ông”.

Nghe nói thế, người phụ nữ trung niên không khỏi hỏi: “Không đúng, ông chủ Triệu, ông Từ bị tai nạn lao động mà, chẳng lẽ công ty không bồi thường gì sao? Sao phải dùng đến tiền lương của ông ấy?”

Ông chủ Triệu tỏ vẻ kinh ngạc: “Ai nói đây là tai nạn lao động?”

Người phụ nữ trung niên ngơ ngác.

“Ý anh là gì? Ông Từ bị thương ở công trường, sao không thể tính là tai nạn lao động được?”

Ông chủ Triệu nhìn hai người, nói: “Thế nhưng quản lý của các người nói với tôi rằng lúc làm việc trên cao, là do ông Từ tự ý không nịt dây an toàn, cho nên mới bị té xuống”.

“Đây là hành động vi phạm quy định an toàn lao động nghiêm trọng, trong hợp đồng cũng có thể hiện rõ ràng, làm trái quy định sẽ không được tính là tai nạn lao động, còn bị phạt tiền nữa đấy”.

Nghe nói thế, hai vợ chồng trung niên đều choáng váng.

Sau đó, ông Từ vội giải thích: “Ông chủ Triệu, không phải vậy, là do ông Vương nói dây bảo hộ không dài đến như vậy, cho nên không cài cũng được”.

Nghe nói thế, ông chủ Triệu tỏ vẻ bất đắc dĩ, thở dài nói: “Ông Từ này, ông cũng có tuổi rồi, chẳng lẽ ông Vương kêu ông đừng nịt dây là ông làm theo hay sao?”

“Ông thấy đó, lúc xảy ra chuyện, ông ta có giải quyết được không? Hơn nữa, đây là quy định của công ty, trên hợp đồng cũng có ghi rõ ràng, tôi chỉ làm theo quy định mà thôi”.

“Hiện tại công ty còn chưa xử phạt ông, cũng là vì nể tình ông bị thương, như vậy đã xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi”.

Nghe hẳn ta nói vậy, trong lúc nhất thời, ông Từ không biết phải nói gì.

Ông chủ Triệu liếc nhìn cái đồng hồ vàng của mình, sau đó nói: “Tôi chỉ có thể ứng một phần lương cho ông, chỉ có thể làm được như vậy, ông Từ à, trước hết ông cứ nghỉ ngơi cho thật tốt đi, tôi còn có việc, không thể ở lâu được”.

Nói xong, hẳn ta dẫn theo hai tên đàn em của mình đi khỏi phòng bệnh.

Thấy một màn như vậy, Bạch Diệc Phi cùng Lý Tuyết đều không nói gì.

Tuy nhiên, Lý Tuyết có hơi tò mò, cô liền nhỏ giọng hỏi Bạch Diệc Phi: “Trước kia không phải anh sẽ quản mấy chuyện như thế này à?”

Bạch Diệc Phi mỉm cười, không đáp.

Còn hai vợ chồng trung niên thì ngồi than thở, cúi đầu lau nước mắt.

Bạch Diệc Phi cũng chỉ liếc nhìn một cái rồi quay đi.

Tuy nhiên anh có thể nghe thấy người phụ nữ trung niên vừa lau nước mắt vừa cắn nhả ông Từ, cắn nhả một hồi lại bắt đầu quở trách, cuối cùng là than thở.

Từ lúc đó, người phụ nữ trung niên không còn cười nữa, cũng không nói gì với mấy người Lý Tuyết, mà ngồi ủ rũ cả ngày.

...

Bạch Diệc Phi bị ngoại thương, vết thương rất nghiêm trọng, nhưng cơ thể của anh có khả năng hồi phục rất mạnh, ngoại trừ mất máu quá nhiều cần phải kịp thời truyền máu thì không còn vấn đề gì khác.

Ngày hôm sau, vợ chồng Bạch Vân Bằng cùng vợ chồng Lý Cường Đông đều đến thăm anh.

Bạch Diệc Phi ngồi tựa trên giường bệnh, Bạch Vân Bằng cùng Lý Cường Đông thì đứng cạnh giường hỏi thăm bệnh tình của anh, sau đó bọn họ cũng không nói gì thêm.

Sau khi hỏi thăm thương thế của anh thế nào, Ngô Quế Hương và Lưu Tử Vân bắt đầu trò chuyện với nhau.

Bạch Diệc Phi có hơi ngạc nhiên, trước đây, Lưu Tử Vân rất khó chịu với anh, vậy mà lại có thể trò chuyện rất vui vẻ với Ngô Quế Hương, cứ như bạn tốt nhiều năm không gặp vậy.

Tuy nhiên, bọn họ đều không hỏi vì sao Bạch Diệc Phi lại chuyển đến phòng thường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 863: Mềm nắn rắn buông!

Lý Tuyết chỉ yên lặng ngồi bên cạnh Bạch Diệc Phi, bầu bạn với anh, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Nhìn thấy bố mẹ, bố vợ mẹ vợ, còn có vợ ngồi bên cạnh mình, trong lòng Bạch Diệc Phi cảm thấy ấm áp và bình yên vô cùng.

Dường như tất cả những việc hỗn loạn trên đảo Lam kia, chuyện của đám người Lưu Hiểu Anh bỗng chốc trở nên rất xa vời.

Tuy nhiên, đúng lúc này, cửa phòng bệnh bất ngờ bị đập tung.

“Rầm!”

Hơn mười người bỗng nhiên xông vào, tất cả đều mặc áo phong đen, có người để đầu undercut, có người lại nhuộm tóc vàng, vừa nhìn đã biết là thanh niên xã hội đen.

Mọi người trong phòng đều bị dọa sửng sốt trước cảnh này.

Một nhóm người bỗng nhiên tiến vào khiến cả căn phòng có chút chật chội, người đàn ông cầm đầu mặc áo phong đen, trên cánh tay còn có hình xăm, sau khi quét mắt nhìn một vòng, cuối cùng dời ánh mắt tới cặp vợ chồng trung niên.

Sau đó mang theo chút hung ác mà hỏi: “Ông chính là Từ Cường?”

Vợ của ông Từ đang đút cơm cho chồng, nghe xong lập tức đặt đồ xuống, đứng dậy hỏi: "Xin hỏi anh là ai?"

Người đàn ông xăm trở cười lạnh một tiếng, sau đó lấy ra một tờ giấy ném qua: “Tiền này là bà vay phải không? Nhanh như vậy đã quên rồi à?”

Vợ ông Từ đứng ngây ra bất động tại chỗ.

Ông Từ thì chết lặng, rồi quay sang hỏi vợ: “Bà mượn tiền người ta à?”

Thấy vậy, bà vợ bất lực thở dài “Không vay thì tiền đâu mà nằm viện”.

“Đừng nói nhảm nữa, mau trả tiền đi!”, người đàn ông xăm trở khịt mũi: “Tổng cộng là một trăm ngàn tệ!”

“Cái gì?”, vợ của ông Từ kinh ngạc kêu lên một tiếng: “Làm sao có thể thành một trăm ngàn tệ? Chúng tôi chỉ vay mười ngàn! Hơn nữa mới qua một ngày, tại sao có thể biến thành một trăm ngàn cơ chứ?”

Người đàn ông xăm trở cười lạnh: “Thế nào? Nghe ý của bà thì không muốn trả tiền phải không?”

“Không phải”, vợ ông Từ vội vàng lắc đầu: “Ý của tôi là, số tiền không đúng”.

“Không đúng ở đâu? Bà con mẹ nó nhìn cho rõ, tiền bà vay là vay nặng lãi!”, người đàn ông xăm trở lại cười giễu cợt.

Ánh mắt vợ ông Từ liền đại ra: “Cái gì?”

Ông Từ vừa nghe nói là cho vay nặng lãi, liền lo lắng: “Sao lại thành vay nặng lãi rồi?”

Sau đó lại oán trách nói: “Bà có phải là mất trí rồi hay không? Vay cái gì không vay lại đi vay nặng lãi?”

“Tôi...”, vợ ông Từ dường như muốn nói điều gì đó, nhưng lại không nói nên lời.

Ông Từ quay đầu lại nói với thanh niên xăm trở: “Người anh em, là như thế này, tôi cũng biết, chúng tôi đã phải đi vay thì trên người thực sự không có tiền nữa, nhưng qua hai ngày nữa ông chủ sẽ ứng trước cho tôi tiền công, hay là cậu thư thả hai ngày, tôi đem tiền gốc trả lại cho cậu?”

“Ô, ông cmn chỉ muốn trả tiền gốc?”, người đàn ông kia liền thay đổi sắc mặt: “Có biết cho vay nặng lãi là cái gì không? Còn nghĩ chỉ trả tiền

gốc?”

Nói xong, hắn thoáng dừng lại, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, sau đó nói: "Tuy nhiên, tôi có thể cho ông một cơ hội. Chúng tôi có thể gia hạn cho ông thêm vài ngày, còn có thể trừ đi một nửa, chỉ cần trả năm mươi ngàn, nhưng..."

“Việc ông bị thương trên công trường chớ nói loạn ra ngoài, hiểu không?”

“Nếu như ông đồng ý...”, người đàn ông vừa nói, một tên đàn em ở phía sau vừa đưa lên một phen văn kiện, người đàn ông xăm trổ liền ném về phía ông Từ: “Ký vào đây đi”.

Ông Từ và vợ của ông ta nhìn chằm chằm tờ văn kiện kia không biết phải làm sao.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, rốt cuộc vẫn là chuẩn bị ký tên, suy cho cùng bọn họ không có bao nhiêu tiền để trả nợ.

Nhưng đúng lúc này, Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng nói chen vào: “Ông chủ Triệu chẳng qua là không muốn làm ầm ĩ việc lần này nên cố ý giờ trò mà thôi”.

Bởi vì trong phòng tạm thời không có ai lên tiếng, nên mọi người đang có mặt đều nghe được câu nói này của anh.

Người đàn ông xăm trổ lập tức quay đầu nhìn Bạch Diệc Phi, hung dữ chửi bới: "Câm cái miệng chết tiệt của mày lại! Đừng có tọc mạch! Nếu không..."

Thấy vậy, vợ ông Từ lập tức đứng chắn trước mặt Bạch Diệc Phi, tuy rằng không biết phải làm thế nào nhưng bà có thể hiểu được Bạch Diệc Phi đang giúp bọn họ nói chuyện, bởi vậy sợ gã đàn ông kia gây phiền phức giận chó đánh mèo.

Vợ ông Từ vội vàng nói: "Chúng tôi ký! Chúng tôi bây giờ liền ký!"

Bạch Diệc Phi lại ngăn cản lại: “Chị à, không thể ký!”

“Thằng nhóc chết tiệt! Mày cmn muốn chết à?”, người đàn ông xăm trổ trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi hung dữ gầm lên.

Bạch Diệc Phi cũng không thèm nhìn hắn ta mà chỉ nói với vợ ông Từ một cách rất nghiêm túc: “Cho dù hai ngày qua anh không nói gì về chuyện của mình, nhưng tôi cũng hiểu được đại khái”.

“Hôm qua vợ tôi còn hỏi sao tôi không quan tâm tới?”

“Lúc đó tôi không trả lời cô ấy, bởi tôi biết rằng con người đều có xu hướng yếu đuối trong tiềm thức, mà lời ông chủ Triệu đã nói ngày hôm qua không có gì sai, là anh đã vi phạm quy tắc thao tác trước”.

“Nhưng tôi hôm qua tôi đã kiểm tra, cho dù như vậy, việc của lão Từ cũng không được tính là tai nạn lao động, nhưng công ty vẫn phải có trách nhiệm bồi thường cho ông ấy”.

“Hôm nay họ đến vì họ muốn anh từ bỏ khoản bồi thường này.”

“Huống hồ cho vay nặng lãi là bất hợp pháp, đặc biệt là loại cho vay nặng lãi kèm theo hăm dọa này”.

“Vì vậy các người không thể ký”.

Nghe xong những lời này, vợ chồng ông Từ đều ngẩn người.

Gã đàn ông xăm trổ bị nói trúng tim đen, trực tiếp giơ cây gậy trên tay lên phần nộ lao về phía anh.

“Thứ chó má! Đúng là thứ thích lo chuyện bao đồng ! Xem ông đây hôm nay đánh chết mày như thế nào!”

Gã đàn ông thân hình cường tráng, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, chỉ cần đứng đó thôi cũng khiến người bình thường phải cảm thấy e dè, hắn mãnh liệt xông tới như vậy, nếu là người bình thường, sợ rằng sớm đã bị dọa nhũn chân.

Nhưng nhóm người Bạch Diệc Phi lại không phải là người thường.

Ngay khi gã đàn ông xăm trở xông đến bên cạnh Bạch Vân Bằng, ông chỉ nhẹ nhàng đưa tay ra nắm chặt lấy cổ tay của gã, tay còn lại thì thuận thể cướp lấy cây gậy gỗ trong tay hắn ta.

“A!”

Gã đàn ông xăm trở phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cả cơ thể cũng bắt đầu trở nên vặn vẹo.

Mà Bạch Vân Bằng vẫn điềm đạm nhã nhặn đứng tại chỗ, giống như chỉ đang bắt lấy một con bọ nhỏ.

Gã đàn ông xăm hình muốn vùng vẫy nhưng làm cách nào cũng không thể thoát ra được, ngược lại càng vùng vẫy thì càng đau thấu xương.

Chúng kiến một màn này, những người còn lại có mặt trong phòng bệnh đều ngẩn người.

Ngay sau đó, những tên đàn em mà gã đàn ông đó dẫn theo phản ứng lại, đồng loạt rút vũ khí chuẩn bị ra tay.

Mà gã đàn ông xăm trở lại tức khắc hét lên: “Đều dừng tay lại cho tao! A...”

Bạch Vân Bằng vẫn đang túm chặt hắn ta, hắn không thể không khuất phục.

Bạch Diệc Phi không có biểu cảm gì đối với việc này, chỉ lạnh nhạt nói: “Trở về nói với ông chủ của mấy người, nếu muốn làm gì thì nhanh lên, có lẽ hai người ngày nữa tôi sẽ xuất viện”.

Tên đàn ông xăm trở vẫn bị Bạch Vân Bằng siết chặt cổ tay, sắc mặt tái nhợt vì đau đớn: “Không... không dám...”

Bạch Vân Bằng thấy vậy lại hỏi: “Cứ cho qua như vậy sao?”

Phải biết rằng ở thủ đô không có ai dám khiêu khích tứ đại gia tộc, chưa kể đây chỉ là thành phố Thiên Bắc của tỉnh Bắc Hải.

Hơn nữa, gã xăm trỏ kia còn mắng chửi con trai của ông là thứ chó chết, nêu với tính khí trước đây của ông, thì sớm đã phế hủ từ lâu rồi.

Do đó Bạch Diệc Phi chỉ xử lý như vậy khiến ông có chút ngạc nhiên, gã xăm trỏ kia không rõ, nhưng ông lại biết, Bạch Diệc Phi làm vậy thật ra là đang cầu xin cho hắn.

Bạch Diệc Phi nghe vậy chỉ nhàn nhạt đáp: “Ai cũng sống không dễ dàng gì, chỉ là đi nhầm đường mà thôi, để bọn họ cút đi”.

Dễ dàng tha thứ cho những người này như vậy, thể hiện lòng dạ Bạch Diệc Phi không đủ độc ác, khiến Bạch Vân Bằng và Lý Cường Đông nhất thời không biết phải nói gì mới tốt.

Nhưng, Bạch Diệc Phi vẫn luôn như vậy, mềm lòng, trọng tình cảm, thiếu quyết đoán.

Nhưng ngay cả như vậy, tại sao hiện giờ còn càng trở nên nương tay hơn so với trước kia?

Bạch Vân Bằng không thể lý giải, nhưng ông vẫn tôn trọng con trai mình, liền buông tha cho tên kia.

Gã đàn ông xăm trỏ được thả ra thì ba chân bốn cẳng bỏ chạy, nhưng hắn ta vừa chạy vừa hét lên với Bạch Diệc Phi: “Thứ chó chết! Mày đợi đó cho ông! Đợi ông trở về báo với ông chủ giết chết mày!”

Tuy nhiên những lời này không hề ảnh hưởng tới Bạch Diệc Phi.

Ngược lại vợ chồng ông Từ bị dọa tới mặt tái nhợt.

Một lúc sau, Bạch Vân Bằng và những người khác lần lượt rời đi.

Trên xe, đóng xong cửa Lưu Tử Vân mới thở phào nhẹ nhõm một hơi: "Trời ạ, vừa rồi tôi sợ chết khiếp, nếu như nhà thông gia không ở đó, không

biết phải kết thúc như thế nào đây?"

Lý Cường Đông nghe vậy chỉ mỉm cười.

Lưu Tử Vân có chút sùng bái nói: Nói đến tông gia bên kia thực sự là lợi hại, tướng mạo không tồi, gia thế lại tốt, một màn vừa rồi vừa nhìn đã biết là một người luyện võ, xem thế nào cũng thấy mạnh hơn ông gấp trăm lần".

Nghe được lời này, Lý Cường Đông không nhin được mà bật cười, nhưng cũng không mở miệng đáp lại.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 864: Anh có thích cô ta không?

“Rầm”, lúc này trên đường đột nhiên có một chiếc xe chạy ra đâm trực tiếp vào bọn họ.

Mặt Lý Cường Đông biến sắc, lập tức bẻ tay lái để tránh cú va chạm với xe kia.

“A...”, Lưu Tử Vân theo bản năng hét lớn một tiếng.

Sau khi tránh được chiếc xe kia, Lý Cường Đông giậm chân ga, lực phanh mạnh khiến hai người bổ nhào về trước. Cũng may là họ thắt dây an toàn nên lại được kéo trở lại.

Chiếc xe kia cũng dừng lại ở phía sau xe họ.

Đúng lúc này, trước mặt họ xuất hiện một chiếc xe, mục đích rất rõ ràng là chặn xe của Lý Cường Đông lại.

Lưu Tử Vân bị cảnh này làm cho sợ chết khiếp, hỏi: “Chuyện... Chuyện này là sao?”

Lý Cường Đông biết đám người này không có ý tốt đẹp gì, nhưng vẫn an ủi Lưu Tử Vân: “Không có gì đâu, bà đừng lo”, nói xong ông mở cửa xe rồi xuống xe.

Lưu Tử Vân nhìn thấy Lý Cường Đông xuống xe nên cũng định xuống. Dù sao đó cũng là chồng mình, bà ta có sợ đến mức nào thì cũng không muốn ông ấy phải đối mặt một mình. Nhưng cửa xe đã bị khóa, cửa sổ xe cũng đóng kín mít, căn bản không mở ra được.

Lý Cường Đông cố ý khóa lại. Ông biết ngày thường Lưu Tử Vân toàn oán trách ông nhưng đối với những chuyện ở bên ngoài thì bà ta luôn đứng về phía ông, thậm chí có thể liều mạng vì ông.

Nhưng lúc này thì không cần, bởi vì ông có thể bảo vệ bà ta. Hơn nữa, đến bước này rồi thì cũng không cần thiết phải giấu diếm nữa.

Hai xe phía sau có tổng cộng sáu người bước xuống, trong đó có bốn tên là cao thủ trung cấp cấp ba, hai tên còn lại là cao thủ cao cấp cấp ba.

Sáu người áp sát bao vây Lý Cường Đông, trong đó có một tên cao thủ cấp ba đi về trước một bước nhìn Lý Cường Đông một lượt, hỏi: “Ông là Lý Cường Đông?”

Lý Cường Đông gật đầu hỏi lại họ: “Vậy còn các người? Các người là ai? Ai sai các người đến đây?”

Tên đó đáp một cách kiêu ngạo: “Chúng tôi là ai thì ông không cần biết, còn sếp của chúng tôi muốn mời ông uống chén trà”.

Lý Cường Đông liếc nhìn Lưu Tử Vân với vẻ mặt lo lắng trong xe, sau đó cười an ủi bà ta một cái, mới thản nhiên nói: “Vợ tôi không được khỏe nên tôi không đi được”.

Nghe thấy vậy, tên kia cười lạnh một tiếng, nói: “Ông tưởng chúng tôi thật sự đến mời ông sao?”

“Hôm nay không muốn đi thì ông vẫn phải đi”, một tên cao thủ cấp ba khác sầm mặt lại, nói.

Sau khi nói xong, một tên cao thủ trung cấp cấp ba đi về phía Lý Cường Đông, giơ tay ra ấn chặt bả vai của ông xuống. Nhưng chưa đợi hắn đạt được mục đích thì hắn đã bị bay ra ngoài rồi.

Mấy tên còn lại còn chưa kịp nhìn rõ thì đã thấy tên kia sau khi bay ra ngoài thì đập lên trên một chiếc xe rồi rơi xuống đất. Lúc này, năm tên còn lại đều sửng người ra.

Còn Lưu Tử Vân đang lo lắng ngồi trong xe cũng sửng sờ. Ban nãy bà ta còn nói Bạch Vân Bằng vừa đẹp trai vừa có tiền, còn giỏi nữa, còn nói Bạch Vân Bằng hơn Lý Cường Đông gấp trăm lần. Nhưng giờ đây, Lý Cường

Đông đứng ở đó với thần thái ung dung, hoàn toàn với dáng vẻ của một cao thủ.

Một tên cao thủ cao cấp cấp ba chấn động nhìn ông, hỏi: “Ông... Ông đã làm gì? Làm sao mà ông làm được?”

Một cao thủ cấp ba khác đoán mò: “Ông là cao thủ cấp hai?”

Đối với họ mà nói, cao thủ cấp hai chính là nhân vật trong truyền thuyết. Dù sao thì đây chỉ là thành phố Thiên Bắc nhỏ bé chứ không phải là thủ đô nên khó lòng mà gặp được cao thủ cấp hai. Nhưng rất tiếc, Lý Cường Đông lại là cao thủ cấp một, cao thủ cấp hai không là gì trong mắt ông cả.

“Xe của tôi bị các người làm hỏng rồi, tôi cũng không phải là loại người không biết đạo lý nên các người bồi thường thì tôi sẽ để các người rời đi”, Lý Cường Đông thản nhiên nói.

Một cao thủ cấp ba trong đó nghe thấy vậy thì lập tức phẫn nộ, nói: “Mẹ kiếp! Kể cả là cao thủ cấp hai thì đã làm sao? Tôi không tin sáu người chúng tôi cùng lên mà không đánh lại được ông”.

Sau khi nói xong, năm người cùng xông về phía Lý Cường Đông. Còn một tên vì bị Lý Cường Đông đánh bay ra ngoài, bây giờ vẫn chưa bò dậy được.

Còn khi họ cùng xông lên, kết quả không nói cũng rõ.

...

Chỉ trong vòng một phút mà năm người đều bị Lý Cường Đông đánh cho ngã sấp xuống đất, kẻ nào kẻ nấy đều kêu trời gọi đất.

Lý Cường Đông vẫn sắc mặt thản nhiên đứng đó, hỏi: “Bây giờ có đèn tiền không?”

Một cao thủ cấp ba lập tức gật đầu nói: “Đèn... Chúng tôi đèn”, những người khác cũng phụ họa vào.

Sau khi nói xong, mấy người cùng bò dậy đến trước mặt Lý Cường Đông rồi lấy tiền trên người ra đưa cho ông, nói: “Xin lỗi ông Lý! Chúng tôi đền tiền cho ông đây. Ông thấy thế này đã đủ chưa?”

Lý Cường Đông cũng không thiếu chỗ tiền này nên ông không đếm lại mà giờ tay cầm lấy rồi hỏi: “Ông chủ của các người là ai? Tại sao muốn mời tôi uống trà?”

Sáu người đều liếc mắt nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói như thế nào?

Lý Cường Đông cũng không thấy ngạc nhiên, chỉ cười hỏi: “Là Mạnh Kinh hay Ngưu Đại?”

Nghe thấy vậy, sắc mặt của sáu người tái nhợt đi.

...

Trong phòng bệnh ở bệnh viện, vợ chồng ông Từ cảm ơn Bạch Diệc Phi rối rít vì anh giúp họ đuổi mấy người kia đi.

“Cậu Trần! Lần này thật sự cảm ơn cậu, nếu không thì đúng là chúng tôi phải chịu thiệt rồi”.

Bạch Diệc Phi không muốn để lộ thân phận nên lúc nói tên của mình với họ, anh đã dùng tên của Trần Hạo.

Bạch Diệc Phi lắc đầu, cười nói: “Không có gì đâu ạ! Tại trước đó tôi cũng đọc được tin tức này nên thấy khá giống”.

Vợ ông Từ cảm thấy đám người Bạch Diệc Phi đúng là hiểu chuyện. Nhưng vì Bạch Diệc Phi vẫn còn bị thương nên không nói quá nhiều với anh nữa mà nói chuyện với Lý Tuyết. Bà ta nói với Lý Tuyết về những kinh nghiệm trước khi sinh nở, còn cả những kinh nghiệm trong quá trình sinh nữa. Và Lý Tuyết cũng lắng nghe rất kỹ.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy vậy thì mỉm cười, vợ chồng ông Từ đúng là người quê chất phác, còn vợ ông Từ thì vô cùng nhiệt tình.

Điều này đối với Bạch Diệc Phi là điều vô cùng hiếm có.

...

Lý Tuyết sắp sinh rồi, hiện giờ Bạch Diệc Phi không muốn nghĩ gì nhiều, cũng không muốn quan tâm quá nhiều việc nên anh cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài, chỉ chuyên tâm ở bên vợ mình thôi.

Đồng thời lúc này, anh có thể cảm nhận được cuộc sống của những người bình thường khiến anh tìm lại được cảm giác bình yên.

Anh có thể đoán được, đợi khi anh hoàn toàn lĩnh ngộ được nó thì thực lực sẽ được lên một tầng mới.

Chỉ tiếc là, anh muốn sống yên ổn nhưng luôn có việc tìm đến anh.

Buổi chiều hôm đó, vợ ông Từ đi kiểm tra sức khỏe với ông Từ, trong phòng chỉ còn lại cặp đôi không hay nói chuyện với vợ chồng anh.

Hiện giờ tinh thần Bạch Diệc Phi cũng tốt hơn nhiều, anh quay đầu hỏi người đàn ông trẻ kia: “Các người bị thương thế nào vậy? Sao không nhìn ra là bị ở đâu?”

Người kia cúi đầu nghịch điện thoại, khi nghe thấy vậy vẫn không ngẩng đầu lên, tùy ý nói một câu: “Không cần thận bị ngã”.

Bạch Diệc Phi nhìn cô gái trẻ trên giường bệnh, mặt hơi sưng, nhìn không giống bị ngã. Hơn nữa cô ta ngồi ở đầu giường, sắc mặt tái nhợt ngây ngô, trên mặt không có chút biểu cảm nào. Đến cả đám đòi nợ lãi cao đến đây làm loạn mà cô ta vẫn không có biểu cảm gì.

Nhưng Bạch Diệc Phi cũng không hỏi nhiều mà nói với Lý Tuyết: “Vợ à! Chúng ta đi ra ngoài đi?”

Lý Tuyết gật đầu, sau đó đỡ Bạch Diệc Phi đi ra ngoài phòng bệnh. Họ đi dạo một vòng trong vườn hoa của bệnh viện rồi ngồi lên một ghế gỗ.

Sau khi hai người ngồi xuống, Bạch Diệc Phi giơ tay ra nắm lấy tay Lý Tuyết. Lý Tuyết dựa vào vai anh, hai người cứ dựa vào nhau như thế. Dưới ánh mặt trời ấm áp, hai người cũng thấy lòng mình ấm áp hơn.

Nhưng Lý Tuyết đột nhiên hỏi: “Anh thích cô ấy không?”

“Hả?”, Bạch Diệc Phi ngây người ra, sau đó mới phản ứng lại, anh nhìn khuôn mặt thuần khiết của Lý Tuyết. Trong lòng anh áy náy rồi thêm phần nặng nề: “Lúc đó... Lúc đó anh rơi vào trạng thái cuồng hóa, đầu óc không tỉnh táo nên anh...”.

Bạch Diệc Phi muốn giải thích nhưng vẫn chưa nói xong thì Lý Tuyết khẽ thở dài, hỏi tiếp: “Thích hay không?”

Giải thích những điều đó cũng vô dụng, kể cả ban đầu anh không chủ động tự nguyện thì cũng không liên quan gì đến hiện giờ thích hay không. Lý Tuyết chỉ muốn biết anh có thích người ta không thôi?

Bạch Diệc Phi nhất thời trầm ngâm...

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 865: Có người nhảy lầu rồi

Bạch Diệc Phi suy nghĩ thật nghiêm túc... Anh có thích Lưu Hiểu Anh không?

Từ khi đi theo anh, Lưu Hiểu Anh đã vì anh mà làm biết bao việc, thậm chí còn hết lần này đến lần khác cứu mạng anh. Bạch Diệc Phi cũng biết được tình cảm của cô ta dành cho mình. Còn tình cảm của anh dành cho cô ta phần nhiều là sự cảm kích, còn về thích thì...

Bạch Diệc Phi thở dài một hơi. Anh không muốn nói dối Lý Tuyết và cũng không có lý do gì nói dối cô. Giống như tình yêu mà anh dành cho cô, là từ tận đáy lòng chứ không phải giấu diếm dối trá.

“Tuyết Nhi!”, Bạch Diệc Phi gọi một tiếng rồi nói tiếp: “Thật ra anh cũng không biết là mình có thích không, chỉ có điều hôm đó anh tưởng cô ấy đã chết nên anh rất buồn”.

Nếu là Lý Tuyết của trước đây thì có lẽ cô sẽ hỏi thêm vài câu nữa nhưng bây giờ lại khác.

Lúc đó Bạch Diệc Phi ngắt đi, Lương Ngọc gọi điện thoại cho Lý Tuyết, cô lập tức đến bệnh viện thì Bạch Diệc Phi đã nằm trong phòng bệnh rồi.

Còn Lưu Hiểu Anh ngồi bên giường bệnh trông Bạch Diệc Phi nhưng cũng đang đợi Lý Tuyết đến.

Lý Tuyết thấy Lưu Hiểu Anh có vẻ thất thần, chỉ mấy tháng không gặp mà cô ta dường như biến thành người khác, hoàn toàn không còn dáng vẻ năng động của ngày nào.

Sau đó Lưu Hiểu Anh kể cho Lý Tuyết nghe việc Bạch Diệc Phi trúng độc suýt chết.

“Đến lúc chết mà trong lòng anh ấy cũng chỉ có cô thôi, cũng chỉ nghĩ đến cô”, sau khi nói xong, Lưu Hiểu Anh không đợi Lý Tuyết phản ứng lại,

cô ta đã rời đi luôn.

Lưu Hữu Anh cố tình đợi ở đây để nói cho Lý Tuyết. Thật ra lần đó chỉ là chút ‘sơ suất’ chứ trong lòng Bạch Diệc Phi mãi mãi chỉ có một mình Lý Tuyết mà thôi.

Cô ta muốn trong lòng Lý Tuyết cảm thấy dễ chịu hơn và có thể cảm thông cho Bạch Diệc Phi một chút. Nhưng cô ta làm như vậy lại khiến Lý Tuyết càng khó chịu hơn.

Lý Tuyết khẽ nói: “Em không làm được gì cho anh cả, cũng không làm tốt như cô ấy nên em sẽ phải càng đối tốt với anh hơn”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy câu này thì trong lòng run rẩy. Câu này có ý gì đây?

“Cô ấy đã giải thích với em rồi. Em biết, cô ấy không muốn em khó xử và cũng muốn em hiểu cho anh”, Lý Tuyết thản nhiên nói.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì ôm chặt Lý Tuyết, trong lòng như hiểu ra. Anh khẽ thở dài một tiếng, nói: “Vợ à! Trong lòng anh, em lúc nào cũng là tốt nhất, em không cần phải đi so với người khác đâu”.

“Mặc dù anh không thể chắc chắn là mình có thích người ta không nhưng có một điều anh chắc chắn được, anh rất yêu em”.

“Chuyện này nói thế nào thì cũng là lỗi của anh. Em có thể trừng phạt anh, trách mắng anh, anh đều nhận hết”.

Nghe thấy lời này, Lý Tuyết nhìn anh cười, nói: “Đây là anh nói đấy nhé! Vậy thì anh để việc cho em xử lý, bất luận cuối cùng quyết định thế nào thì anh đều phải nghe em”.

“Được!”, Bạch Diệc Phi lập tức gật đầu, nói: “Bất luận em bảo anh làm gì thì anh đều bằng lòng”.

Lý Tuyết thấy dáng vẻ nghiêm túc của anh mà không khỏi bật cười nhưng rất nhanh cô thu lại nụ cười, hờn dỗi nói: “Đồ dẻo miệng”.

Bạch Diệc Phi cười hì hì nói: “Anh nói toàn là thật mà”.

Lý Tuyết chỉ trừng mắt nhìn anh một cái mà không nói gì thêm. Bạch Diệc Phi thấy thế thì ôm chặt cô, trong lòng đột nhiên thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Đúng vậy! Chỉ cần chúng ta chuyên tâm làm một việc thì việc có khó đến mức nào cũng trở nên đơn giản hơn.

Mấy ngày nay tâm trạng vẫn luôn buồn bực, giờ đây cuối cùng cũng được thả lỏng người rồi.

Nhưng đúng lúc này...

“Mau nhìn kia! Có người nhảy lầu rồi”.

“Cái gì? Ở đâu?”

“Ở kia kia? Trời ơi! Cao như vậy...”, những tiếng kêu từ trong phòng lớn truyền ra.

Sau khi nghe thấy vậy, Bạch Diệc Phi theo bản năng chau mày lại. Đây là bệnh viện của anh mà. Vì vậy hai người liếc nhìn nhau rồi đứng lên đi vội về phía đó.

Họ đi ra phòng lớn rồi đi về vị trí cửa chính thì phát hiện đã có rất nhiều người vây ở đó và nhìn lên trên. Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết cũng nhìn theo.

Bệnh viện có tổng cộng sáu tầng, trên sân thượng có một người phụ nữ mặc đồ bệnh viện. Mặt cô ta không chút biểu cảm, hai mắt đờ đẫn dường như chỉ một lát sau là sẽ nhảy xuống luôn được.

Bạch Diệc Phi vừa nhìn đã nhận ra đây là cô gái ở trong phòng bệnh của họ.

Bạch Diệc Phi nhìn Lý Tuyết, Lý Tuyết cũng nhìn anh, nói: “Anh đi đi, đừng lo cho em”.

Bạch Diệc Phi nói thêm một câu: “Em cẩn thận đấy nhé”, sau đó anh chạy về phía tòa cao tầng đó.

Nhưng đi chưa được bao lâu thì nhìn thấy vợ ông Từ ngồi ở một bên khóc thút thít, dường như không quan tâm đến chuyện bên ngoài.

Bởi vì chuyện cô gái kia muốn nhảy lầu quan trọng hơn nên Bạch Diệc Phi cũng không nghĩ nhiều mà vào thang máy để lên sân thượng.

Sau khi anh chạy lên đến đó thì nhìn thấy người đàn ông trẻ cùng phòng ban này đang quỳ bên cạnh người con gái, vẻ mặt đau khổ khuyên ngăn cô ta: “Anh xin em đấy, em đừng làm chuyện dại dột”.

“Tu Tu! Em đừng kích động”, người con trai khổ sở van nài: “Hắn không cần em nhưng anh cần em! Anh không để ý đâu, chỉ cần em đừng làm chuyện ngốc nghếch”. Nhưng cô gái kia vẫn không thay đổi gì, dường như không nghe thấy.

Đúng lúc này, tiếng còi cảnh sát vang lên ở dưới tầng.

Cô gái đột nhiên nói: “Không phải như vậy đâu”.

“Anh không hiểu đâu”.

“Để em chết đi! Kiếp sau chúng ta sẽ gặp lại”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy cuộc đối thoại của họ mà lắc đầu. Nếu như trước đây mà anh thấy những chuyện như này thì anh sẽ khinh thường họ. Theo anh thấy, làm như này là vô trách nhiệm với bố mẹ, cũng là không tôn trọng tính mạng mình.

Nhưng bây giờ suy nghĩ của anh đã thay đổi. Bởi vì mỗi người đều có nỗi khó xử của riêng mình, bản thân mình không ở trong hoàn cảnh đó thì không thể nói gì được.

Có những người còn quá trẻ, chưa trải sự đời nhiều nên tâm lý chưa vững vàng. Vì vậy, khi gặp phải chuyện gì đó, họ đều nghĩ giải quyết theo hướng tiêu cực.

Bạch Diệc Phi bước lại, nói với người con trai: “Anh đứng lên trước đi”.

Người đó nhìn Bạch Diệc Phi một cái, trước tiên ngậy người ra, sau đó quát lớn: “Anh cút ra”.

Có lẽ là anh ta hiểu nhầm Bạch Diệc Phi, tưởng Bạch Diệc Phi muốn anh ta tro mắt nhìn cô gái tên Tư Tư kia nhảy lầu.

Còn cô gái trẻ sau khi nghe thấy vậy thì chỉ quay đầu nhìn một cái rồi lại quay đi.

Bạch Diệc Phi chỉ khẽ nói: “Người muốn chết thì muốn ngấn cũng không được”.

Lời nói vừa dứt, người con trai ngậy người tại chỗ, còn cô gái thì cúi đầu khóc thút thít.

Sau khi định thần lại, người con trai dường như định nói gì nhưng lại không nói ra. Bạch Diệc Phi cũng không để ý gì mà đi về phía sân thượng.

Cô gái kia sau khi nghe thấy âm thanh thì quay đầu nhìn Bạch Diệc Phi, kích động hét: “Đừng có lại đây! Nếu không bây giờ tôi sẽ nhảy xuống”.

Bạch Diệc Phi không đến gần cô ta mà giữ một khoảng cách nhất định. Anh ngồi ở mép sân thượng, hai chân vắt vẻo.

Mọi người ở dưới nhìn thấy vậy thì lập tức hét lớn: “Ôi! Lại có người định nhảy lầu kìa”.

“Hôm nay làm sao vậy?”

“Sao nhiều người nhảy lầu thế?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy giọng nói dưới tầng, mặc dù có chút cạn lời nhưng hiện giờ anh không quan tâm. Anh chỉ quay đầu cười nói với cô gái kia: “Trước khi chết hãy nghe tôi kể câu chuyện đi”.

Cô gái ngậy người ra nhìn Bạch Diệc Phi.

Anh quay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía xa, nói: “Trước đây có một người, anh ta đến từ nông thôn. Để chăm sóc cho em gái mình mà anh ta đi làm chàng ở rể cho một gia tộc hào môn”.

“Điều khiến anh ta cảm thấy may mắn là vợ anh ta rất xinh đẹp, người khác có nằm mơ cũng không có được”.

“Nhưng bất hạnh là vợ anh ta không bao giờ cho anh ta động vào người”.

Nghe thấy lời mở đầu này, cô gái kia bắt đầu thấy tò mò, hỏi: “Vậy người kia chẳng phải là cóc ghẻ định ăn thịt thiên nga sao?”

Bạch Diệc Phi không đáp lại câu hỏi đó mà chỉ nói tiếp: “Hôn lễ của họ rất hoành tráng nhưng hai bên kết hôn mà không vui vẻ chút nào”.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 866: Cây muôn lạng mà gió chẳng ngừng

“Sau khi kết hôn, họ đều bắt đầu cuộc sống của riêng mình”.

“Đối với họ mà nói, cuộc sống như này đúng là khổ sở dẫn vật”.

“Anh ta sống ở rẻ cũng rất tủi nhục, còn vợ anh ta thì cảm thấy mình gả cho người như này đúng là khổ tâm”.

“...”, Bạch Diệc Phi chậm rãi kể cho cô gái nghe về câu chuyện của anh và Lý Tuyết.

Câu chuyện rất dài, dài đến mức đủ để những người bên dưới bày trí xong đệm hơi, thậm chí cả thang mây nữa. Nhưng họ lại nhìn thấy, dường như Bạch Diệc Phi đang nói chuyện với cô gái, còn cô gái thì không còn kích động nên họ cũng không vội vàng lên cứu người.

Ban đầu cô gái kia chỉ vì chút tò mò nhưng sau đó càng nghe càng vào tai. Đến khi Bạch Diệc Phi kể xong, cô ta vẫn tò mò hỏi: “Thế sau đó thì sao?”

Bạch Diệc Phi chỉ xuống dưới tầng: “Đệm hơi đã chuẩn bị xong, tầng ở đây cũng không quá cao, nhảy xuống không chết được đâu”.

“Anh cố tình?”, cô gái lập tức nhận ra mình đã bị lừa.

Bạch Diệc Phi chỉ nhìn về xa xăm, hít một hơi thật sâu, nói: “Câu chuyện này có thật, và chuyện tôi kéo dài thời gian cũng là thật”.

“Nhưng, tôi đã kể cho cô nghe chuyện của tôi rồi... Vậy tôi có thể nghe câu chuyện của cô không?”

Cô gái ngây người ra, lúc này mới lộ ra nụ cười đau khổ: “Mặc dù chuyện của tôi không thảm như chuyện anh ‘bịa’ ra nhưng nó thật sự đã diễn ra và tôi không có dũng khí sống tiếp nữa?”

Bạch Diệc Phi hỏi: “Nhưng cô lại có dũng khí chết, chẳng phải thế sao?”

“Hơn nữa, câu chuyện của tôi đâu có bịa”.

Cô gái nghe thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng, nói: “Đoạn trước đó thì có chút đáng tin nhưng phía sau anh kể cứ như trong phim ý, trong cuộc sống này làm gì có ai có thể một quyền mà đánh bay người khác?”

“Anh như vậy là cố tình bịa chuyện để thu hút sự chú ý của tôi mà thôi”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì cười, nói: “Nếu như câu chuyện của tôi không phải bịa thì sao?”

Cô gái cười khỏ một tiếng, nói: “Nếu thật sự có người như trong câu chuyện của anh, vậy thì đúng là nghịch cảnh tạo nên dũng khí rồi. Vậy thì tôi nhất định sẽ coi người đó làm tấm gương và có dũng khí sống tiếp”.

“Nhưng... Người trong câu chuyện đó không thể tồn tại trong hiện thực được. Vì vậy câu chuyện này chỉ có thể là bịa, tôi không tin đâu”, cô ta vừa nói dứt lời thì bên dưới tầng đột nhiên có một nhóm xã hội đen xông vào.

Đây là đám người trước đó tìm đến vợ chồng ông Từ để đòi nợ lãi suất cao. Ngoài ra lần này còn thêm một người đàn ông trung niên tầm hơn ba mươi tuổi, trên mặt còn đeo kính râm màu đen.

Bạch Diệc Phi vừa nhìn đã biết đám này đến làm loạn. Còn tên đeo kính kia chỉ có trình độ trung cấp cấp bốn thôi.

Bạch Diệc Phi trong lòng khẽ động, anh quay đầu nói với cô gái: “Có muốn nhìn xem câu chuyện của tôi là thật hay giả không?”

Cô gái nghe thấy vậy thì vô cùng hào hứng.

...

Đám người này đi rồi quay lại, đã thế còn dẫn thêm người đến, rõ ràng là đến tìm Bạch Diệc Phi và vợ chồng ông Từ.

Mặc dù hiện giờ có người định nhảy lầu nhưng chúng vẫn không quan tâm mà đầy đám đông rồi đi vào bên trong.

Nhưng đúng lúc này một tên đàn em phát hiện ra Lý Tuyết: “Đại ca! Đây không phải là cô gái ở trong phòng bệnh lúc đó sao? Cùng đám người kia đây?”

Tên xăm người nhìn Lý Tuyết một cái, lập tức nhớ ra: “Phải rồi! Là cô ta... Nhưng chưa thấy ai đẹp như cô ta”, nói xong đám người này bao vây Lý Tuyết lại.

Lý Tuyết một tay xoa bụng bầu, một tay chấp sau lưng, trầm giọng hỏi: “Các người là ai?”

Tên đeo kính râm nhìn Lý Tuyết, có chút đáng tiếc nói: “Ôi chữa mắt rồi...”.

Đám đàn em nghe thấy vậy thì hiểu rồi bật cười, tên đeo kính nói vậy là có ý gì bọn chúng đều hiểu.

“Dẫn cô ta lên bên trên”, tên đeo kính râm vẫy tay, nói. Sau đó hai tên đàn em lập tức đứng ra định bắt Lý Tuyết đi lên.

Bạch Diệc Phi tận mắt nhìn thấy cảnh này nên lập tức phẫn nộ, lửa giận bốc lên ngàn ngút.

Anh không có thời gian đi thang bộ, anh đứng lên rồi dùng lực từ mép sân thượng giậm ra một vết nứt, sau đó nhảy mạnh xuống.

“A...”.

“Nhảy lầu rồi, nhảy lầu rồi”, cú nhảy của Bạch Diệc Phi khiến mọi người đều sợ hãi hét toáng cả lên.

Còn cô gái định nhảy lầu ban nãy, giờ đây cũng hết hồn.

Lính cứu hỏa chạy đến cứu viện thì cũng ngây người ra, chẳng phải anh ta khuyên cô gái đừng nhảy lầu sao, sao anh ta lại nhảy trước rồi?

Bạch Diệc Phi nhảy xuống với tốc độ cực nhanh, kể cả nhảy xuống đệm hơi thì cũng sẽ bị thương. Mọi người theo bản năng nhắm mắt lại không dám nhìn.

Nhưng mà Bạch Diệc Phi không có trực tiếp nhảy xuống tận cùng, ngược lại anh đạp lên điều hòa tầng ba rồi lại nhảy xuống để làm giảm lực.

Có một số người không kịp được mà mở mắt ra, lúc này bị cảnh tượng đó làm cho đờ đẫn ngây dại.

Chưa đến mười mấy giây, Bạch Diệc Phi đã chạm đất ‘bịch’ một tiếng, còn xi măng dưới chân anh cũng bị nứt thành khe. Anh lập tức đứng dậy rồi xông ra ngoài.

Còn hai tên đàn em của tên đeo kính râm dường như sắp chạm tay vào vai của Lý Tuyết.

Nhưng lúc này ‘rầm’ một tiếng, Bạch Diệc Phi đã đến và đánh mỗi tên một cái khiến hai người lập tức bay ra ngoài.

Những người đứng xem cũng chấn động, đồng thời lúc này còn kinh hãi hơn là bên cạnh họ còn có một nhóm xã hội đen trong tay đang cầm gậy gộc.

Động tác ban nãy của Bạch Diệc Phi đúng là khiến người khác kinh hãi. Còn cô gái định nhảy lầu ban nãy, nhìn thấy cảnh này cũng trợn trừng hai mắt tự hỏi: “Đây... Lẽ nào là thật sao?”

Ở bên dưới tầng, tên đeo kính râm và tên xăm mình đều ngây người ra. Chúng gượng gạo nhìn lên tầng sáu rồi lại nhìn Bạch Diệc Phi.

Cao như vậy mà nhảy xuống nhưng lại không bị thương chút nào, kể cả hẳn ta là cao thủ cấp bốn thì cũng không dám làm thế.

Đám đàn em của hẳn ta cũng đều bị dọa chết khiếp, đờ đẫn đứng tại chỗ. Còn hai tên sau khi bị đánh bay ra ngoài, lúc này còn nôn ra ngụm máu tươi.

Lúc Bạch Diệc Phi ra tay không dùng hết sức lực, nếu không thì dựa vào sức khỏe của người bình thường, căn bản không đỡ nổi, sẽ bị một quyền của Bạch Diệc Phi đánh chết luôn.

Lý Tuyết thấy Bạch Diệc Phi như vậy thì trong mắt cô đều là sự kinh ngạc. Trước đây cô cũng biết Bạch Diệc Phi rất lợi hại nhưng chỉ là ngày trước. Không ngờ hiện giờ anh vẫn có thể đạt đến trình độ như này.

Trong lòng Lý Tuyết có chút hồi hộp nhưng cũng có phần tự hào.

“Vợ à, em không sao chứ?”, Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn Lý Tuyết, lo lắng hỏi han.

Lý Tuyết lắc đầu, khẽ cười nói: “Em không sao”.

...

Những người có mặt ở đây đều không dám lên tiếng. Còn tên xăm mình thì đột nhiên định thần lại, chỉ vào Bạch Diệc Phi, lớn tiếng quát: “Đại ca! Là nó đấy”.

Tên đeo kính râm có chút chột dạ với Bạch Diệc Phi nhưng nghĩ đi nghĩ lại, phía hắn ta dẫn theo bao nhiêu người như vậy, Bạch Diệc Phi chỉ có một mình thôi. Vì vậy hắn ta to gan hừ lạnh một tiếng, nói: “Có chút bản lĩnh đấy, chẳng trách thích đi lo chuyện bao đồng”.

“Tao nói này thằng nhóc! Mà làm hỏng chuyện của ông Triệu nhà chúng tao, nghĩ xem giải quyết như thế nào chưa?”

Bạch Diệc Phi nhìn chúng rồi lạnh lùng nói: “Cút đi ngay”.

“Mày nói lại lần nữa xem”, tên đeo kính râm thấy kinh hãi bởi thái độ của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng quét nhìn chúng rồi nói: “Tôi nói là cút đi”.

“Mẹ kiếp”, tên đeo kính lập tức phẫn nộ. Chúng lẩn lộn trong xã hội này, ghét nhất là bị người khác coi thường.

“Mẹ kiếp! Mày thật sự tưởng bọn tao không dám làm gì mày à?”, tên đeo kính râm phần nộ chỉ vào Bạch Diệc Phi, nói: “Kể cả mày là cao thủ cấp ba nhưng bọn tao nhiều người như này, chẳng lẽ còn không đánh nổi mày?”, lời nói vừa dứt, ở cổng bệnh viện đột nhiên xuất hiện rất nhiều xe màu đen.

Tiếp đó, từ trên xe có một đám người cầm gậy bước xuống. Sau đó chúng nhanh chóng xông vào bệnh viện bao vây tất cả mọi người lại.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này nhưng vẻ mặt anh không có gì thay đổi cả.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 867: Hai người phụ nữ

Mà người đàn ông đeo kính râm kia lại trở nên phẫn khích: “Nhìn thấy chưa? Bọn tao nhiều người như vậy, cao thủ cấp 3 như mày thì đã sao? Biết sợ chưa? Ha ha...”

Lý Tuyết có chút sợ hãi khi nhìn thấy nhiều người như vậy, cô vô thức túm chặt lấy tay áo của Bạch Diệc Phi: "Ông xã, nhiều người quá, anh chạy trước đi, em là phụ nữ mang thai, bọn họ sẽ không dám làm gì em đâu".

Bạch Diệc Phi nghe vậy trong lòng rất cảm động, anh cười mà nói với lý: "Vợ à, đừng sợ".

Bọn họ không cần phải chạy.

"Lần này anh vốn muốn trải nghiệm cuộc sống của người bình thường một chút, muốn xem họ sẽ đối mặt với những vấn đề rắc rối của mình như thế nào".

Trong khi nói chuyện, anh vẫn bước tới chỗ nhóm người kia.

Lý Tuyết có chút ngờ vực nhìn theo Bạch Diệc Phi, bất giác thả lỏng tay áo anh.

Những người khác sợ hãi đến mức không dám bước lên, lực lượng cứu hỏa thì vừa chuẩn bị ứng cứu người phụ nữ muốn nhảy lầu kia vừa theo dõi tình huống bên này.

Một số người thậm chí đã gọi cảnh sát khi thấy có điều gì đó không ổn. truyện đam mỹ

Nhưng những điều này đều không cần thiết.

Bạch Diệc Phi bước tới trước mặt người đàn ông đeo kính râm kia hỏi: “Quen biết Lưu đầu trọc không?”

“Ai?”, người đàn ông kia trầm mặt: “Chưa từng nghe qua!”

Bạch Diệc Phi ngược lại có chút ngạc nhiên: “Ngay cả Lưu đầu trọc cũng không biết, là ai cho anh tự tin?”

“Mày có ý gì?”, người đàn ông đeo kính râm cau mày nhìn Bạch Diệc Phi chằm chằm.

Đúng lúc này, đám người cầm gậy tràn vào vừa rồi đều cung kính hô lên với Bạch Diệc Phi: “Đại ca!”

Người đàn ông đeo kính râm thấy cảnh này thì choáng váng.

Cùng lúc đó, Lưu đầu trọc bước ra khỏi đám người với dáng vẻ cà lơ phất phơ: “Làm kinh doanh lâu rồi, không còn ai nhận ra tôi nữa thì phải”.

Nói xong, gã đi tới trước mặt Bạch Diệc Phi, cười hì hì: “Ông chủ Bạch, thực sự là đã lâu không gặp!”

Người đàn ông đeo kính râm và nhóm đàn em của hắn ta đều chết lặng.

Bọn họ còn tưởng rằng những người vừa xông vào đều là người của mình.

Nhưng bây giờ đã rõ ràng, những người này đều là người của Bạch Diệc Phi.

Và họ dường như đã chọc phải một một nhân vật máu mặt.

“Không lẫn lộn trong giới một thời gian đã có người không coi tôi ra gì rồi, ở đâu ra một đám có mắt như mù thế này!”, Lưu đầu trọc liếc nhìn bọn họ với vẻ khinh bỉ.

Kể từ khi tiếp quản dự án khu nghỉ dưỡng, Lưu đầu trọc liền trở thành một doanh nhân, hiếm khi quan tâm đến những việc của thế giới ngầm, cũng coi như tẩy trắng thành một người tử tế.

Có điều trong giới xã hội đen, hôm nay không có lão đại thì ngày mai sẽ lập tức xuất hiện người mới.

Bạch Diệc Phi liếc gã một cái, đáp: “Bây giờ đều đã là người đang hoảng rồi, đừng quản chuyện trong giới nữa”.

Nghe được lời này, Lưu đầu trọc liền cười hắc hắc: “Cũng đúng, cũng đúng, chủ yếu là thấy anh đã trở lại nên vui mừng quá thôi”.

Nói xong, gã lập tức đưa cho Bạch Diệc Phi một tờ giấy: “Nhắc mới nhớ, bọn họ còn có chút liên quan tới anh đó”.

Bạch Diệc Phi vô cùng ngạc nhiên nhận lấy tờ giấy, đọc xong thì sắc mặt khế tối sầm, nâng mắt nhìn hướng người đàn ông đeo kính râm.

Người đàn ông đeo kính râm vừa bị nhìn tới thì sợ tới mức chân mềm nhũn, run cầm cập trực tiếp quỳ xuống trước Bạch Diệc Phi: “Đại... đại ca, tôi...tôi sai rồi, xin đại ca tha mạng”

Bạch Diệc Phi lại không để ý đến hắn ta, thay vào đó anh xé vụn tờ giấy trên tay, nói với Lưu đầu trọc: “Tôi sẽ xử lý việc này, anh đừng nhúng tay vào”.

Lưu đầu trọc lập tức gật đầu: “Được thôi”.

Bạch Diệc Phi nhàn nhạt đáp: “Được rồi, giải tán đi”.

Sau đó Lưu đầu trọc vừa vẫy tay, đám người vừa đến lại nối đuôi nhau rút khỏi bệnh viện.

Bệnh viện bỗng chốc vắng tanh trở lại.

Bạch Diệc Phi không thèm đếm xỉa đến người đàn ông đeo kính râm cùng nhóm đàn em đã bị dọa sợ ngây người kia, mà xoay người đỡ Lý Tuyết đi vào bệnh viện.

Mấy người Bạch Diệc Phi rời đi rất lâu sau đó, người đàn ông đeo kính râm vẫn không dám đứng lên, bởi hắn thực sự sợ hãi.

Bọn họ có thể vùng lên là do Lưu đầu trọc đã chuyển hướng sang kinh doanh, nếu không đâu đến lượt họ ?

Lúc này hắn mới rõ ràng nhận ra, cho dù hắn hiện tại đã là ông chủ, nhưng so với Lưu đầu trọc trước kia, căn bản không đáng nhắc tới.

...

Lúc nhóm người Bạch Diệc Phi quay lại, người phụ nữ định nhảy lầu kia đã được cứu xuống và đưa về phòng bệnh.

Vợ lão Từ đang ngồi ở bên an ủi cô ta.

Khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết đi vào, họ bỗng nhiên đều không nói chuyện nữa, trong mắt họ vui đi sự nhiệt tình, nhiều thêm phần kính sợ.

Họ đã biết thân phận của Bạch Diệc Phi không đơn giản, không cùng một tầng lớp với mình.

Bạch Diệc Phi kêu người sắp xếp một căn phòng nghỉ ngơi riêng cho Lý Tuyết, còn đặc biệt tìm tới hai y tá tới chăm sóc cho cô, dù sao thì ngày lâm bồn cũng sắp tới, anh không thể để xảy ra sai sót.

Còn anh vẫn ở trong phòng bệnh phổ thông, trải qua cuộc sống bình thường.

Buổi tối, mọi người đều đã ngủ từ sớm, Bạch Diệc Phi có chút mệt mỏi nên ngủ thiếp đi.

Nhưng đến nửa đêm thì anh bị đánh thức bởi tiếng khóc của phụ nữ.

Bạch Diệc Phi lập tức ngồi dậy, phát hiện chính là người phụ nữ ban ngày định nhảy lầu kia đang giấu mình vào chăn bông mà khóc, còn người thanh niên vẫn luôn bên cạnh không biết đã đi đâu rồi.

Nhìn ra phía gần cửa, vợ chồng lão Từ đã ngủ từ lâu, không bị đánh thức.

Sau đó Bạch Diệc Phi lại một lần nữa nằm trở lại giường, nhưng lần này đối mặt với người phụ nữ kia, nhỏ giọng hỏi: “Vì chuyện tình cảm sao?”

Âm thanh đột ngột vang lên khiến người phụ nữ bị dọa tới im bất tiếng khóc, sao đó mới chậm chạp vén một góc chăn bông lên, phát hiện là Bạch Diệc Phi đang nhìn mình, có chút xấu hổ đồng thời gật đầu.

Bạch Diệc Phi lạnh nhạt nói: “Hiện tại có thể kể cho tôi nghe chuyện của cô được chưa?”

Người phụ nữ trầm mặc một lúc, dường như đang đấu tranh tư tưởng, hồi lâu sau mới đáp: “Có lẽ anh sẽ không muốn nghe”.

“Tại sao?”, Bạch Diệc Phi tiếp tục hỏi: “Cô còn chưa nói, làm sao biết tôi không muốn nghe?”

Người phụ nữ nở một nụ cười gượng gạo: “So với anh, những trải nghiệm này của tôi chẳng là gì cả”.

Bạch Diệc Phi nghe được lời này thì thở dài một hơi, thờ ơ nói: “Loại vấn đề trải nghiệm này không phân biệt lớn nhỏ, đều giống nhau cả thôi”.

"Những người khác nhau thì có những trải nghiệm khác nhau, chỉ có chính bản thân họ mới có thể phán xét mức lớn nhỏ của trải nghiệm đó, cũng giống như tôi vậy, tôi bị ép buộc làm những điều mình không muốn, từ nhỏ đã không có bao nhiêu ngày tháng tốt đẹp, bởi vậy mới càng thất bại lại càng can đảm hơn, sức chịu đựng cũng mạnh hơn những người bình thường”.

“Nhưng cô không giống vậy, tôi nghĩ cô có lẽ được bảo vệ kỹ càng nên mới dễ dàng bị đánh bại như vậy”.

“Nếu đổi lại là tôi lớn lên trong môi trường giống như cô thì khả năng chịu đựng của tôi cũng sẽ tương đương với cô thôi”.

Người phụ nữ nghe xong những lời này thì nhàn nhạt đáp: “Anh thật biết nói chuyện”.

Bạch Diệc Phi không kìm được mà bật cười, nếu anh thực sự là người biết nói chuyện cũng không làm mọi chuyện rối tung rối mù lên như bây giờ.

Anh vẫn có chút sợ hãi khi phải đối mặt với Lưu Hiểu Anh, cho dù anh luôn muốn khắc phục, nhưng mấy ngày nay anh chưa bao giờ dám chủ động nhắc tới, có thể thấy anh căn bản không có dũng khí đối diện với cô ta.

Sau đó, người phụ nữ dường như đã nghĩ thông suốt, liền kể cho Bạch Diệc Phi nghe câu chuyện của mình.

Bạch Diệc Phi bên này đang nghe chuyện cũ của người phụ nữ, ở bên kia lại có một bóng dáng gầy gò đi tới phòng bệnh của Lý Tuyết.

Chính là Lưu Hiểu Anh, người đã rời đi.

Lưu Hiểu Anh im lặng ngồi trên sofa.

Lý Tuyết nhìn cô ta, cũng chìm trong trầm mặc.

Không biết đã qua bao lâu, Lý Tuyết đột nhiên lên tiếng: “Ban ngày Bạch Diệc Phi đã đồng ý với tôi, chuyện này sẽ do tôi xử lý”.

Nghe vậy, Lưu Hiểu Anh liền đỏ hồng con mắt.

Vành mắt Lý Tuyết cũng ngân lệ.

Hai người phụ nữ rơm rớm nước mắt, nhưng đều cố nín nhịn, ngăn không cho nước mắt tràn mi.

“Hiểu Anh, hãy nói thực cho tôi biết, trong lòng cô, Bạch Diệc Phi rốt cuộc chiếm vị trí như thế nào?”, Lý Tuyết kìm nén ghen ngào mà hỏi Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh cũng ghen lại khi nghe câu này: “Một chút thôi”.

Nhưng vừa dứt lời, nước mắt của Lưu Hiểu Anh không kìm nổi nữa mà lăn dài trên má, từng giọt từng giọt rơi xuống đùi của cô ta, thấm ướt một mảng.

Lý Tuyết thấy vậy liền biết cô ta không nói lời thực lòng, cô hít một hơi rồi nói: “Nếu đàn ông ngày nay có thể ba vợ bốn nàng hầu, tôi nghĩ tôi nên khuyên cô gả cho chồng của tôi, nhưng... bây giờ là chế độ một vợ một chồng”.

“Xin lỗi, Hiểu Anh, là tôi có lỗi với cô, Bạch Diệc Phi không có quan hệ với chuyện này, là do tôi lúc đầu không có chừng mực, nếu không cũng sẽ không...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 868: Sức mạnh của nhà họ Bạch

“Xin lỗi!”, Lý Tuyết có chút kích động đứng lên, cô muốn cúi đầu xin lỗi Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy lập tức đứng dậy ngăn Lý Tuyết lại, thuận thế túm lấy cô, nói với đôi mắt ngấn lệ: “Đừng, đây không phải là lỗi của cô, đừng như vậy, cẩn thận tổn thương tới đứa bé”.

Lý Tuyết bị kéo lên, ôm chặt lấy Lưu Hiểu Anh gào khóc thảm thiết, Lưu Hiểu Anh cũng ôm Lý Tuyết khóc nức nở.

Hai người phụ nữ không chút dè dặt mà òa khóc.

Không biết hai người đã khóc bao lâu, âm thanh cũng nhỏ dần lại, tâm trạng cũng ổn định.

Lý Tuyết lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, đề nghị: “Hiểu Anh, chúng ta ra ngoài đi dạo nhé”.

Lưu Hiểu Anh gật đầu đồng ý, ở trong phòng bệnh khiến họ có chút ngột ngạt, đi dạo một vòng sẽ tốt hơn.

Sau đó Lưu Hiểu Anh dìu Lý Tuyết đang mang thai rời khỏi phòng bệnh, lại đi về phía cổng bệnh viện.

Trên đoạn đường này, Lý Tuyết đã nghĩ xong nên làm thế nào.

Hai người đi tới cổng bệnh viện, Lý Tuyết dường như cuối cùng nghĩ ra cách nên mở lời thế nào: “Hiểu Anh, cô... để ý tới danh phận không?”

Lưu Hiểu Anh nghe vậy thì cơ thể run lên, sững sốt nhìn chằm chằm Lý Tuyết.

Lý Tuyết chờ đợi câu trả lời của Lưu Hiểu Anh, kết quả sau khi sững sờ Lưu Hiểu Anh lại đột nhiên quỳ xuống đất, ôm lấy đầu, có vẻ rất đau khổ.

Nhưng đúng lúc này, trước cửa bỗng nhiên có một chiếc xe ô tô thương vụ màu đen lao tới và dừng ngay trước mặt họ.

Sau khi cửa xe mở ra, một người đàn ông vạm vỡ bước xuống, nhìn chăm chăm vào Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh nghe thấy tiếng động lập tức đứng dậy, bảo vệ phía trước Lý Tuyết.

Đánh giá Lý Tuyết cùng Lưu Hiểu Anh xong, người đàn ông kia khịt mũi: “Thằng ranh Bạch Diệc Phi kia, cuộc sống cũng khá thoải mái đấy!”

“Anh là ai? Muốn làm gì?”, Lưu Hiểu Anh cảnh giác nhìn người đàn ông.

Người đàn ông nghe vậy thì cười lạnh một tiếng: “Không phải là Bạch Diệc Phi cố ý muốn dụ chúng tôi ra sao?”

Lưu Hiểu Anh cùng Lý Tuyết hoàn toàn không có cách nào phản kháng lại, bị người đàn ông kia uy hiếp dẫn lên xe.

Xe thương vụ rời đi.

Buổi sáng, Bạch Diệc Phi thức dậy, dùng điện thoại di động kiểm tra thời gian, nhưng lại thấy tin nhắn từ một số lạ.

“Bạch Diệc Phi, vợ và tình nhân của anh đều đang ở trong tay tôi, muốn bọn họ bình an vô sự thì hãy làm theo những gì tôi nói!”

Bạch Diệc Phi đọc xong tin nhắn thì bật người lao ra khỏi phòng bệnh chạy về phía phòng nghỉ của Lý Tuyết, phòng nghỉ quả nhiên không có ai!

Trái tim Bạch Diệc Phi lập tức như rơi xuống đáy, sau đó anh cấp tốc gọi điện cho Lý Cường Đông và Bạch Vân Bằng, một mặt để thông báo, mặt khác anh muốn điều động thêm người đến tìm Lý Tuyết.

Lý Cường Đông ngược lại không phản ứng gì nhiều khi biết tin Lý Tuyết mất tích, còn Bạch Vân Bằng thì quát mắng Bạch Diệc Phi tròn hai

phút qua điện thoại.

Bạch Diệc Phi không phản bác một lời, để mặc ông mắng chửi.

Bạch Vân Bằng mắng xong thì hít một hơi thật sâu, còn an ủi lại anh một câu: “Được rồi, việc quan trọng nhất bây giờ là đưa Tuyết Nhi trở về, bố sẽ triệu tập toàn bộ nhân lực của nhà họ Bạch để tìm kiếm”.

Ngay sau đó, người của thủ đô, thành phố Bắc Hải, thành phố Thiên Bắc toàn bộ đều cảm nhận được một bầu không khí đè nén.

Không bao lâu, ba nơi này đều hỗn loạn, khắp nơi đều là người nhà họ Bạch.

Bọn họ mặc đồng phục, trên tay cầm theo bức ảnh của Lý Tuyết, tìm kiếm mọi góc ngách.

Cứ như vậy, sức mạnh thực sự của nhà họ Bạch được hé lộ.

Cục diện hỗn loạn này khiến lòng người lo sợ, thậm chí một số công ty còn trực tiếp thông báo nghỉ phép tạm thời để chấn chỉnh lại.

Cùng lúc đó, các bề trên trong biệt thự cũ nhà họ Bạch cũng xuất hiện.

Mà tất cả những việc này đều chỉ xảy ra trong vòng một giờ.

Bạch Diệc Phi ngồi trong phòng nghỉ, đợi chờ một tiếng đồng hồ liền nhận được cuộc gọi tới của đối phương.

“Bạch Diệc Phi, thế nào? Có phải là rất sốt ruột hay không?”

Giọng của người bên kia đã sử dụng thiết bị thay đổi giọng nói, không thể nhận ra đó là ai.

Mà Bạch Diệc Phi quả thực rất nóng lòng, anh chỉ hận không thể lập tức bay tới bên cạnh Lý Tuyết.

Nhưng, anh biết mình lo lắng cũng vô dụng, càng vào những thời điểm như lúc này thì lại càng phải bình tĩnh.

Bạch Diệc Phi hít một hơi thật sâu, kìm nén sự nôn nóng nơi đáy lòng, trầm giọng nói với người bên kia đầu dây: “Các người tưởng rằng tôi không dám giết đám các người?”

Nghe vậy đối phương im lặng vài giây, sau đó chẳng hề quan tâm mà đáp lại với nụ cười lạnh: “Muốn moi thông tin khiến tôi bại lộ thân phận? Nói cho anh biết, ông đây sẽ không trúng kế đâu”.

Bạch Diệc Phi nhàn nhạt đáp: “Không phải là lời nói suông, mà tôi thực sự biết anh là ai”.

“Biết cái con mẹ mày!” , người ở đầu dây bên kia rống lên một tiếng: “Đừng nói nhảm nữa, nếu không muốn vợ và người tình của mình có chuyện, trong vòng hai tiếng đồng hồ nữa phải tới miếu Phúc Âm, nếu không...”

“Tút tut...”

Đối phương còn chưa kịp nói xong, Bạch Diệc Phi đã trực tiếp cúp máy.

Mà Ngưu Đại ở bên kia nghe thấy tiếng cúp máy thì tức giận tới ném điện thoại xuống đất: "Mẹ kiếp! Dám dập máy của ông đây! Còn nói biết được thân phận của ông, biết cái rắm!"

Ngưu Đại, con trai duy nhất của Ngưu Vọng.

Ngưu Vọng từng phản bội Bạch Diệc Phi để cứu anh ta.

Mà Ngưu Đại, vì là con của Ngưu Vọng nên Bạch Diệc Phi mới đặc biệt chiếu cố và chu cấp cho anh ta một số tiền có thể hưởng thụ cả một đời.

Còn cho phép anh ta mặc sức sinh sống ở thành phố Thiên Bắc.

Mà Ngưu Đại lúc này đang ở một biệt thự ở ngoại ô thành phố Thiên Bắc, cơn giận của anh ta khiến mấy người phụ nữ ăn mặc nóng bỏng trong

phòng khách co rúm lại.

Nhưng ngay sau đó, từng người một bắt đầu sáp đến vòng quanh Nguu Đại từ nhiều hướng khác nhau.

Một người phụ nữ mặc quần đùi ngắn cũn cỡn trong đó đặt cặp đùi trắng nõn mềm mại của mình lên đùi Nguu Đại ỏn à ỏn ẻn nói: "Anh Nguu, ai làm anh tức giận vậy?"

"Ngọn lửa giận của anh Nguu không phải là thứ những người đó có thể hứng chịu được", một người phụ nữ khác vòng cánh tay trắng ngần ôm lấy cổ Nguu Đại.

Nguu Đại lúc này đang tức giận, những người phụ nữ này từng người còn quần lầy không buông khiến anh ta càng thêm phần khó chịu, lập tức duỗi tay đẩy ra.

Nhưng bởi vì ngón tay được nối lại, sức lực cũng không còn lớn như trước, do đó lại liên tưởng đến sự tra tấn mà mình đã phải chịu đựng, trong lòng càng thêm tức giận, đưa hai chân đá văng mấy người phụ nữ xung quanh: "Cút!"

"A!"

Mấy người phụ nữ bị đập ngã xuống đất, tuy rằng đau đớn nhưng họ không dám nói lời nào, chỉ có thể bò dậy rời khỏi biệt thự.

Ngoài phòng khách vẫn còn vài cao thủ cấp hai trung cấp, nhìn thấy phụ nữ bị đuổi ra ngoài, liền có người vội vàng an ủi: "Anh Nguu, anh bớt giận, cho dù hấn biết thân phận của anh, cũng không thể làm gì anh, anh nói có phải hay không?"

"Đúng vậy, đúng vậy, bây giờ những thuộc hạ kia của hấn vẫn đang ở đảo Lam, chỉ còn lại một tên Lưu đầu trọc, vài người chúng ta hoàn toàn đủ sức đối phó với hấn", một cao thủ cấp ba khác đáp.

Cao thủ cấp ba cuối cùng cười chế nhạo: "Bạch Diệc Phi cũng là một cao thủ cấp ba, cho dù hấn là cấp ba cao cấp, ba người chúng ta liên thủ lại cũng có thể đánh hấn nằm bò".

Nhưng cho dù những người này nói thế nào, Nguu Đại vẫn rất tức giận, có lẽ bởi vì giọng điệu của Bạch Diệc Phi trong điện thoại vẫn như trước, nghe xong khiến người ta rất không thoải mái.

Ba tên thuộc hạ thấy vậy cũng không dám nói thêm gì nữa.

Thật lâu sau, Nguu Đại rốt cục hết giận, hừ lạnh một tiếng nói: "Người phụ nữ của Bạch Diệc Phi đang nằm trong tay tôi, hấn chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo lời của tôi mà thôi".

"Hấn hiện giờ có lẽ đang trên đường tới miếu Phúc Âm, đợi hấn đến nơi, mai phục sớm đã được thiết kế xong, nhất định phải khiến hấn có đi mà không có về!"

Vừa dứt lời, một cao thủ cấp ba trong số đó do dự hỏi: "Ông chủ lớn bên kia..."

Nguu Đại quét tới ánh mắt lạnh lùng, ba cao thủ cấp ba kia lập tức im bật, sau đó cười mỉa: "Anh Nguu, là do em lảm miêng, do em lảm miêng..."

Một tên cao thủ cấp ba khác gặng hỏi: "Anh Nguu, vậy hai người đàn bà kia xử lý thế nào?"

Nghe xong câu này hai mắt Nguu Đại loé lên tia dữ tợn: "Tôi chỉ muốn giết Bạch Diệc Phi".

Người mà anh ta hận từ đầu tới cuối chỉ có Bạch Diệc Phi, cho nên anh ta chỉ nhắm vào Bạch Diệc Phi.

"Vâng thưa anh Nguu", ba tên cao thủ kia lập tức gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Nguru Đại không biết bất chợt nghĩ tới điều gì mà nở một nụ cười lạnh: "Bạch Diệc Phi, anh so với ông chủ lớn thì vẫn còn quá non tay! Ông chủ lớn đã đợi nhiều năm như vậy, làm sao có thể để ý tới việc phải đợi thêm vài tháng nữa đây?"

"Chắc anh cũng hoàn toàn không ngờ tới đâu, ha ha ha..."

Nguru Đại vừa nói vừa đắc ý cười to.

Tuy nhiên, sau mười phút, Nguru Đại liền không thể duy trì nụ cười này nữa.

"Rầm!"

Sau một tiếng ồn ào, cửa biệt thự trực tiếp bị đập tung.

Bạch Diệc Phi bước vào với khuôn mặt không cảm xúc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 869: Lý Tuyệt sắp sinh

Lúc này Nguru Đại đang nằm nhắm mắt nghỉ ngơi trên sofa trong phòng khách, anh ta nghe thấy tiếng hét liền đứng thẳng dậy: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Ba tên thuộc hạ nhìn về phía cửa, sau đó ai nấy đều thay đổi sắc mặt.

Nguru Đại cũng chạy theo ra ngoài cửa, vào trong sân, trong phút anh ta chốc trợn tròn mắt.

Bạch Diệc Phi đang từng bước đi về phía anh ta.

Nguru Đại sợ ngây người.

"Anh...sao anh lại ở đây?", sau khi Nguru Đại kịp phản ứng thì vội chỉ vào Bạch Diệc Phi rồi hét lớn một tiếng: "Con mẹ anh, anh không đến miếu Phúc Âm mà đến chỗ tôi làm gì?"

"Chờ một chút, sao anh biết là tôi? Còn nữa sao anh tìm được tôi?"

Lúc này anh ta dường như mới nhận ra được có gì đó không đúng.

Nhưng Bạch Diệc Phi cũng không quan tâm anh ta lắm, chỉ đi thẳng vào trong biệt thự.

"Này, con mẹ nó, kêu gao thế sao!"

Bạch Diệc Phi nhìn thẳng thừng khiến một tên cao thủ cấp ba rất khó chịu, cao thủ có lẽ đều như vậy, không thích bị người ta nhìn chăm chăm.

Vì vậy tên cao thủ cấp ba ngăn Bạch Diệc Phi lại, mặt lạnh nói: "Dừng lại ngay!"

Tên đó nói xong thì đánh một quyền về phía Bạch Diệc Phi.

Hai tên cao thủ cấp ba còn lại đứng im tại chỗ, còn khoanh tay, vẻ mặt giống như đang xem trò vui.

Ba tên này đi theo Nguu Đại, chưa từng gặp tên vệ sĩ nào lợi hại hơn bọn họ ở thành phố Thiên Bắc, hơn nữa đây chỉ là một thành phố Thiên Bắc nhỏ bé, nên bọn họ cho rằng ở đây không còn ai có thể lợi hại hơn bọn họ.

Thật ra thì bọn họ nghĩ như vậy cũng không sai, ở cái thành phố Thiên Bắc nhỏ bé này, cao thủ cấp ba quả thực rất mạnh, giống như lúc đầu Bạch Diệc Phi đi cạnh đám Bạch Hồ vậy.

Nhưng mọi chuyện đều không có tuyệt đối.

Bạch Diệc Phi chỉ nhẹ nhàng giơ tay lên, sau đó đưa một ngón trỏ ra, chặn năm đám của đối phương.

Vẻ mặt tên cao thủ cấp ba kia đầy sự khinh thường, ngay sau đó liền cứng lại rồi trở lên kinh hoàng.

Bởi tên đó cảm nhận được lực trên ngón tay kia rất kinh khủng, giống như một ngọn núi đang lao tới.

"Rắc rắc!"

"A!"

Tên cao thủ cấp ba kia kêu thảm một tiếng, sau đó bay thẳng ra ngoài, lúc này cửa sau lưng đang mở, nên sau khi bay vào còn đụng vào ghế sofa.

Tên cao thủ cấp ba nằm trên đất, không nhúc nhích, bàn tay cũng bị gãy hết xương.

Hai tên cao thủ cấp ba và Nguu Đại thấy cảnh này liền tròn tròn mắt.

Bạch Diệc Phi thờ ơ liếc ba người kia một cái, rồi lạnh giọng nói: "Đừng chọc tôi!"

Anh nói xong thì không để ý tới bọn họ nữa, tiếp tục đi vào trong biệt thự.

Hai tên cao thủ cấp ba được tận mắt chứng kiến Bạch Diệc Phi chỉ dùng một ngón tay đánh bay tên kia ra ngoài, vì thế thầ̃m hoảng sợ, bốn mắt nhìn nhau để mặc Bạch Diệc Phi tiến vào trong.

Bọn họ không tiếp tục ngăn cản Bạch Diệc Phi nữa, mà ngược lại đi đến trước mặt tên cao thủ cấp ba vừa bị đánh bay ra ngoài: "Cường Tử, cậu... cậu sao rồi?"

Sắc mặt tên cao thủ cấp ba tái nhợt, cả người rất khó chịu và đau nhức: "Chạy đi! Anh ta... anh ta... phải là cao thủ cấp hai trở lên..."

"Cái gì?"

Hai tên kia đều kinh hãi.

Bọn họ không ngờ Bạch Diệc Phi lại là cao thủ cấp hai!

Như vậy nếu ban đầu bọn họ làm khó anh, vậy có phải Bạch Diệc Phi sẽ không bỏ qua cho bọn họ không?

Trong tình hình hiện tại, Bạch Diệc Phi đương nhiên sẽ không quan tâm những tên này, mà đi thẳng lên thẳng hai.

Trên hành lang, Bạch Diệc Phi thấy người đàn ông đeo kính râm gây rối trong bệnh viện lần trước, bên cạnh tên đó là người đàn ông xăm trổ.

Hai người kia thấy Bạch Diệc Phi đều hơi sửng sốt, sau đó do sợ hãi Bạch Diệc Phi từ lần trước nên cả hai đều vô thức tránh sang.

Không những vậy, hai người kia còn mềm nhũn cả chân, suýt chút nữa ngã quy xuống đất.

Nhưng Bạch Diệc Phi cũng không nhìn bọn họ, mà đi thẳng qua rồi mở cửa.

Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh đang bình yên vô sự ngồi trên ghế sofa trong phòng, chỉ là nhìn qua có chút mệt mỏi mà thôi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm.

Hai người trong phòng nghe được tiếng liền nhìn sang, phát hiện thấy Bạch Diệc Phi thì cả hai đều kinh ngạc vui mừng đứng dậy, đi về phía anh.

Nhưng Lý Tuyết vừa đứng dậy, còn chưa kịp bước đi thì đột nhiên ôm bụng ngồi lại lên ghế sofa.

Lưu Hiểu Anh phát hiện có gì đó không đúng, xoay người đỡ lấy Lý Tuyết, vẻ mặt đầy lo âu: "Tuyết Nhi, cô sao rồi?"

Bạch Diệc Phi thấy vậy liền bước đến, nắm lấy tay Lý Tuyết, thấy dáng vẻ đau đớn của Lý Tuyết thì không ngừng lo lắng: "Vợ, em sao vậy? Khó chịu ở đâu sao?"

Lý Tuyết cắn chặt môi, dường như đã đau đến mức không còn sức để miệng nói chuyện.

Lưu Hiểu Anh ở bên cạnh lập tức hiểu, vội nói với Bạch Diệc Phi: "Anh mau gọi xe cứu thương, Tuyết Nhi sắp sinh rồi".

Bạch Diệc Phi nghe vậy hết hoảng một trận, sau đó nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho bệnh viện: "Phùng Trác, mau bố trí xe cứu thương đi, chị dâu cậu sắp sinh rồi, tôi gửi địa chỉ cho cậu, tôi đón xe đến bệnh viện, chúng ta gặp nhau ở đó".

Đầu bên kia lên tiếng đáp lại, sau đó lập tức cúp điện thoại, rồi nhanh chóng chạy đi bố trí xe cứu thương.

Trước kia Bạch Diệc Phi muốn để Lưu Hiểu Anh làm viện trưởng bệnh viện Ngọa Long, nhưng sau đó xảy ra quá nhiều chuyện, Lưu Hiểu Anh và Bạch Diệc Phi phải đến đảo Lam, nên chỉ có thể giao bệnh viện cho Phùng Trác.

Bạch Diệc Phi nói chuyện điện thoại xong liền bế Lý Tuyết đi xuống tầng.

Anh lao xuống, nhưng không một ai dám ngăn lại.

Sau khi thấy anh chạy đến sân, Ngưu Đại mới kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, cũng không biết sao lại đuổi theo, hô to một tiếng: "Mau lái xe của tôi!"

Mặc dù Bạch Diệc Phi không nói gì, nhưng anh đã lấy chìa khóa xe từ tay anh ta.

Bạch Diệc Phi mở xe, đặt Lý Tuyết ngồi ở phía sau, Lưu Hiểu Anh cũng đi theo lên để chăm sóc Lý Tuyết, Bạch Diệc Phi nhảy lên chỗ tài xế, lập tức nổ máy xe, chạy như bay về phía bệnh viện.

...

Vừa đến bệnh viện, Lý Tuyết được đưa vào phòng sinh, Lưu Hiểu Anh cũng đi vào cùng để giúp đỡ.

Bạch Diệc Phi nhìn cửa phòng sinh đóng chặt, thở dài một hơi.

Lúc này anh mới có chút thời gian rảnh gọi điện cho Lý Cường Đông.

Sau khi cúp điện thoại, anh dựa người vào tường lo lắng chờ đợi.

Không bao lâu, đột nhiên có một đám người xông vào hành lang, người đi trước là Ngưu Đại.

Ngưu Đại đi đến bên cạnh Bạch Diệc Phi, vẻ mặt lo lắng hỏi: "Sao rồi? Không sao chứ?"

Bạch Diệc Phi nhìn anh ta một cái, sau đó khẽ lắc đầu: "Không sao."

Ngưu Đại nghe vậy nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Bạch Diệc Phi mới thờ ơ nói: "Cậu có thể hỏi tôi những câu này, khiến tôi rất vui".

Ngưu Đại liền nhìn qua một bên, không nói nữa.

Bạch Diệc Phi lấy một điều thuốc từ trong túi quần ra, sau đó thờ ơ nói với Ngưu Đại: "Nếu cậu không đến, không nghe cậu hỏi như vậy, rất có thể tôi sẽ giết cậu".

Ngưu Đại nghe vậy không kịp được run một cái.

"Nói cho cùng bố cậu cũng vì tôi mà chết, cậu hận tôi cũng đúng, muốn tìm tôi báo thù cũng không sai, những cái này tôi đều không trách cậu, nhưng..."

"Cậu vì chuyện này mà bị kẻ thù thực sự lợi dụng, cậu chấp nhận để bọn họ lợi dụng, vậy thì tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu!"

"Bố cậu cũng không phải lá bài miễn chết của cậu, tôi sẽ không vì vậy mà không giết cậu, chỉ cần cậu không vi phạm nguyên tắc, tôi sẽ nhắm mắt cho qua".

"Nhưng cậu chấp nhận để người khác lợi dụng, bắt vợ tôi..."

Bạch Diệc Phi nói tới đây liền dừng lại một chút, sau đó mới nói tiếp: "Cũng may cậu không làm tổn hại gì mấy cô ấy, chúng tớ cậu cũng không xấu đến mức không có thuốc cứu chữa, chỉ là cậu quá ích kỷ mà thôi".

Sau đó Bạch Diệc Phi lại dừng lại một chút, quay đầu nhìn Ngưu Đại nói: "Còn nữa, cậu quá cặn bã!"

"Hả?", vẻ mặt Ngưu Đại đầy sự ngạc nhiên, không hiểu sao mình lại là cặn bã.

Bạch Diệc Phi hừ một tiếng: "Tối qua, có người nói cho tôi một chuyện".

Ngưu Đai vẫn không hiểu, chuyện này thì liên quan gì đến việc anh ta cặn bã?

Bạch Diệc Phi không nói tiếp, mà lại hỏi ngược lại: "Có phải cậu rất tò mò tại sao tôi có thể tìm được cậu phải không?"

Ngưu Đai vô thức gật đầu một cái.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 870: Tôi xin lỗi

Bạch Diệc Phi đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Không biết cậu có quen một người phụ nữ tên là Tố Tư Tư không?”

Ngưu Đại lập tức tròn hai mắt.

Bạch Diệc Phi hít một hơi sâu, lạnh lùng nói: “Chính vào ngày hôm qua, trên sân thượng tòa nhà này, cô ấy muốn nhảy xuống dưới, kết thúc cuộc đời mình”.

Ngưu Đại sau khi nghe xong thì vô cùng kinh ngạc, sau đó càng căng thẳng và hoảng hốt: “Cô...cô ấy nhảy chưa? Bây giờ cô ấy vẫn ổn chứ?”

Bạch Diệc Phi lặng lẽ nhìn anh ta không nói gì.

Ngưu Đại nhất thời cảm thấy không thoải mái, nhưng rất nhanh anh ta phản ứng lại, Bạch Diệc Phi nói tới qua có người kể cho anh một câu chuyện, vậy rất có thể là người phụ nữ kia, nếu cô ta nhảy rồi, vậy làm sao kể lại được?

Lúc này Bạch Diệc Phi lại cười lạnh: “Cậu lợi dụng tôi đòi tiền bồi thường, trắng trợn triệu tập thuộc hạ, ở thành phố Thiên Bắc tạo lên sóng gió lớn, có phải cậu cho rằng như thế có thể đối phó với tôi không?”

Ngưu Đại cúi đầu không nói.

Anh ta vẫn giống trước kia, lúc bình thường hung hăng càn quấy, cáu kỉnh như thế, nhưng đứng trước Bạch Diệc Phi thì vẫn tức giận nhưng không dám nói.

“Sao? Dám làm nhưng không dám nhận?”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn anh ta: “Có phải vì tay tàn tật nên dẫn tới tâm lý của cậu cũng tàn tật luôn rồi không?”

“Ở thành phố Thiên Bắc tạo lên sóng gió lớn như vậy, có tiền có thế, còn biết lấy lòng phụ nữ và trẻ nhỏ, cậu có nhiều mặt tốt ha!”

“Rồi dùng những tin nhắn đường mật lừa bịp họ, sau đó lại bỏ rơi họ, như vậy có thể thỏa mãn được khoái cảm biến thái của cậu sao?”

Ngưu Đại vẫn cúi đầu như cũ, không dám nói gì.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Tur Tur nói với tôi tình cảm của cô ấy với cậu là chân thật, nhưng trong lòng cô ấy cũng vô cùng hồ thẹn, bởi vì cô ấy vốn dĩ đã có bạn trai rồi, thế nhưng vẫn không khống chế được sức hấp dẫn của cậu, thậm chí cô ấy còn mang thai”.

“Cô ấy vừa mang thai thì cậu đã hung hăng bỏ rơi cô ấy, mà bạn trai ban đầu của cô ấy lại không làm như cậu”.

“Cô ấy nói, là cô ấy tạo nghiệt không thể sống”.

“Cô ấy không còn mặt mũi để tiếp tục sống trên thế giới này nữa, cũng không có tư cách được sống tiếp”.

“Ngưu Đại”

“Tùy tiện hủy hoại một cô gái, hủy hoại tình cảm của cô ấy, lại gián tiếp giết chết cô ấy, tâm lý cậu vụn vẹo không hả?”

“A?”

Ngưu Đại nghe ngữ khí của Bạch Diệc Phi càng ngày càng lạnh, cơ thể cũng không ngừng run lên, anh ta vô cùng sợ hãi.

Thời gian Tur Tur bên cạnh Ngưu Đại khá dài, vì vậy mới có thể biết nhà của Ngưu Đại ở đâu, cũng vì vậy mà Bạch Diệc Phi lập tức biết được nguyên nhân nằm ở chỗ Ngưu Đại.

Bạch Diệc Phi có thể đoán ra là Ngưu Đại cũng rất đơn giản.

Bởi vì bây giờ ở thành phố Thiên Bắc, hận anh sâu sắc như vậy, nhưng không biết ẩn giấu cũng chỉ có hai người.

Một người là Liễu Chiêu Phong, người còn lại là Nguru Đại.

Không lâu trước đây Liễu Chiêu Phong mới giao thủ với anh, Liễu Chiêu Phong nhất định sẽ không dùng thủ đoạn trình độ thấp như vậy.

Vì vậy chỉ có thể là Nguru Đại.

Nguru Đại cúi đầu, không có ai nhìn thấy viền mắt của anh ta đã đỏ lên.

“Xin lỗi!”

Bạch Diệc Phi nghe thấy tiếng xin lỗi này thì có chút ngạc nhiên: “Anh mà cũng biết bản thân làm sai hả?”

Nguru Đại đột nhiên ngẩng đầu lên, duỗi đôi tay tàn tật của anh ta ra, hét lớn: “Phải! Tôi làm sai rồi!”

“Đều là lỗi của tôi!”

“Nhưng con mẹ nó tôi bây giờ là một người tàn phế, đến cả mấy cân hoa quả cũng không nâng được, mẹ kiếp tôi sống trên đời này còn có tác dụng gì chứ?”

“Tất cả đều là lỗi của tôi! Là tâm lý tôi méo mó, là tôi có lỗi với anh!”

Từng tiếng xin lỗi, căn bản không phải là thật tâm, mà giống như trút ra hết mọi oán hận

Bạch Diệc Phi nhìn anh ta rồi lạnh lùng nói: “Người cậu nên xin lỗi không phải là tôi, mà là Tư Tư, còn cả bạn trai vẫn luôn không rời bỏ cô ấy nữa, và đáng xin lỗi nhất chính là bố của cậu”.

Nguru Đại chết lặng, nước mắt từ khóe mắt lăn dài trên mặt.

Bạch Diệc Phi nhìn Ngưu Đại, lại hít một hơi thuốc, từ từ nhả khói ra, rồi mới nói: “Ai mới là kẻ thù giết bố chân chính của cậu, cái này cậu càng hiểu rõ hơn tôi!”

“Chỉ có thời gian ngắn ngủi mấy tháng, tôi chỉ đưa tiền cho cậu mà cậu đã mở rộng được thế lực như hiện tại, cậu cảm thấy có thể không?”

“Rất rõ ràng, có người ở trong bóng tối nâng đỡ cậu”.

“Nếu như cậu không ngốc, thì chắc chắn phải biết người trong bóng tối giúp đỡ cậu khả năng cao chính là chủ mưu giết hại bố cậu, nếu không thì cũng là đồng bọn với bọn chúng”.

“Chính là bởi vì cậu đoán ra, vì vậy sau khi cậu bắt Tuyết Nhi và Hiểu Anh đi mới không làm hại họ, mà cậu lại không biết bản thân nên chọn lựa như thế nào, có phải không?”.

|||| Truyện đề cử: Nàng Dâu Cự Phẩm ||||

Ngưu Đại kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi, đồng thời có một tia sợ hãi lóe lên trong mắt.

Những lời này của Bạch Diệc Phi khiến anh ta quá kinh ngạc, giống hệt như tận mắt nhìn thấy tất cả vậy.

“Sao anh lại biết?”, Ngưu Đại sững sờ hỏi.

Bạch Diệc Phi bình tĩnh nói: “Tôi vốn dĩ cũng không biết, nhưng mấy ngày này không có việc gì, sau khi tâm tình bình tĩnh lại thì tôi đã nghĩ rất nhiều, có một vài việc cũng dần dần sáng tỏ”.

Ngưu Đại không biết nói cái gì.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Là Lương Minh Nguyệt?”

Ngưu Đại sững sờ tròn tròn hai mắt.

Lại một lần nữa bị nói trúng, Ngưu Đại đã không biết dùng từ gì để diễn tả sự kinh ngạc của bản thân nữa rồi.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Xem ra không sai rồi”.

“Tôi muốn lên núi cứu Lưu Hiểu Anh, nhưng lại bị Mạnh Kinh chặn lại, cũng không dám lên núi, vì vẫn nhớ trên đỉnh núi còn còn một người”.

“Người này chính là Lương Ngọc, con gái của Lương Minh Nguyệt”.

Lúc đó, sau khi Bạch Diệc Phi lên núi, Mạnh Kinh cũng dừng lại cuộc truy đuổi, mà lúc đó trên núi chỉ có Lương Ngọc và Lưu Hiểu Anh, Mạnh Kinh khẳng định sẽ không kiêng dè gì Lưu Hiểu Anh, nếu thế chỉ có thể là vì Lương Ngọc”.

Nhưng thực lực của Lương Ngọc bây giờ còn không bằng Bạch Diệc Phi, Mạnh Kinh càng không cần sợ hãi gì mới đúng, điều này có thể chứng minh tên đó kiêng dè người đứng sau lưng Lương Ngọc.

Mà một thời gian trước Lương Ngọc mất tích, không ai biết cô ta đã đi đâu, sau đó cô ta đột nhiên xuất hiện trên đảo Lam, hành vi rất kỳ quái.

Hơn nữa những việc cô ta làm dường như không phải là việc cô ta muốn, mà là có người ép cô ta làm.

Nhưng lúc đó anh hỏi Tử Y, Tử Y cũng không biết Lương Ngọc đã đi đâu.

“Vì vậy Lương Minh Nguyệt căn bản chưa chết, mà chính là người coi giữ kho vàng thứ 3”.

“Mà từ trước đến nay, bất kể là Lương Vĩ Siêu, hay là Đạo Trưởng, ai trong số họ cũng muốn tôi nói ra vị trí kho vàng và cách tiến vào, nhưng trên thực tế, họ đã sớm biết rồi”.

“Mục đích của họ làm như vậy là muốn lừa bịp tôi, muốn tôi cho rằng họ không biết, sau đó lôi kéo sự chú ý của mọi người lên người tôi, đồng

thời để mọi người chú ý vào kho vàng số 3”.

“Từ đó che đậy được mục đích thực sự của Lương Minh Nguyệt”.

“Mà mục đích chính là...”

Ngưu Đại nghe xong thì khuôn mặt trắng bệch, dường như anh ta không thể chịu đựng được, liều mạng lắc đầu hét lên: “Không! Tôi không biết! Tôi không biết...”

“Uỳnh”

Ngưu Đại trực tiếp quỳ xuống trước mặt Bạch Diệc Phi, van nài nói: “Cầu xin anh, đừng giết tôi, tôi không biết gì cả, cái gì cũng không hiểu, không nghe thấy gì cả...”

Bạch Diệc Phi nhìn anh ta như vậy thì không khỏi thở ra một ngụm khí, bởi vì anh biết những điều anh vừa nói đều là sự thật.

Ngưu Đại bây giờ quỳ xuống cầu xin tha thứ, bởi vì anh ta sợ hãi.

Lương Minh Nguyệt chắc chắn không muốn Bạch Diệc Phi đoán được, mà anh đã nói ra thì Ngưu Đại cũng coi như là biết, Ngưu Đại lại tính như gián tiếp là người của bên Lương Minh Nguyệt.

Mà muốn một người ngậm miệng lại, vậy chỉ có cách giết chết người đó!

Bạch Diệc Phi lặng lẽ nhìn anh ta một hồi, rồi mới lắc đầu nói: “Tôi sẽ không giết cậu”.

“Nhưng...thời gian này cậu vẫn nên ở lại đây thì hơn”.

Vừa nói xong những lời này thì cũng nghe tiếng ồn ào ở bên ngoài bệnh viện, sau đó đột nhiên yên tĩnh lại.

Bạch Diệc Phi không rõ vì sao, anh lập tức đi tới trước cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Anh nhìn thấy trên đường ngoài cổng bệnh viện không một bóng người, nhưng cổng bệnh viện đã bị người ta chặn lại.

Sau đó một loạt xe hơi sang trọng từ xa đi tới, chiếm hết một đoạn đường.

Không lâu sau, một chiếc xe Toyota phổ thông đi vào.

Chiếc xe hơi bình thường bỗng trở nên nổi bật giữa dàn xe sang xịn.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 871: Ông hai

Nhưng không có bất cứ người nào dám khinh thường chủ nhân chiếc xe này, ông chính là người đứng đầu nhà họ Bạch, Bạch Vân Bằng.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này không nhịn được cười: “Phô trương lớn như vậy, sợ người khác không biết hả!”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng anh có thể hiểu được tâm trạng người lớn trong nhà Bạch. Dù sao thì đến đời anh cũng tạo một cảm giác sẽ không có người kế tục, thậm chí có người còn cảm thấy nhà họ Bạch sẽ tụt dốc.

Mà hai người có năng lực nhất trong nhà họ Bạch, một người là Bạch Khiếu, người còn lại là Bạch Diệc Phi.

Nhưng Bạch Khiếu vì trận tai nạn xe kia đã bị vô sinh.

Thế nên Bạch Diệc Phi biến thành hy vọng cuối cùng.

Lúc trước Lý Tuyết bị bỏ thuốc, khiến cho cô bị vô sinh, nhưng Bạch Diệc Phi lại kiên quyết không ly hôn. Người bên ngoài giới có thể không biết, nhưng là người trong bốn gia tộc lớn nhất thì đều biết đọi, ba gia tộc kia đều coi nhà họ Bạch không thể có người thừa kế dẫn dắt gia tộc tiếp tục phát triển.

Vậy thì khả năng nhà họ Bạch sẽ tụt dốc.

Nhưng mà trò hay bọn họ muốn xem lại không xem được, bởi vì Lý Tuyết đã mang thai, còn là thai đôi.

Bây giờ Lý Tuyết đang vào phòng sinh, vậy nên Bạch Vân Bằng làm việc phô trương thế này chính là để cho ba gia tộc lớn kia nhìn. Nói cho bọn họ biết, nhà họ Bạch sẽ không tụt dốc.

Nhìn thấy cảnh này Ngưu Đại cũng hoảng hồn, cảnh tượng này quá lớn, dọa anh ta run rẩy chân tay.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn anh ta một cái, lập tức hiểu, anh từ tốn nói: “Yên tâm, chỉ có mình tôi biết cậu là người bắt Tuyết Nhi đi”.

Ngưu Đại nghe vậy thì quay đầu nhìn Bạch Diệc Phi, trong mắt chứa đựng vẻ kinh ngạc không thể tin nổi.

Không chỉ bởi vì anh, mà còn vì cảnh tượng phô trương trước mặt.

Lúc trước anh ta nghĩ Bạch Diệc Phi chẳng qua chỉ là một tên đại ca có chút thế lực thôi, giống như Lưu Đầu Trọc vậy.

Nhưng cảnh tượng vừa rồi khiến cho anh ta không thể không rung động.

Phô trương dạng này, thực lực thế này, khả năng cả đời này anh ta dốc hết sức cũng không đạt được.

Như vậy anh ta lấy tư cách gì mà đấu với Bạch Diệc Phi?

Trong lòng Ngưu Đại buồn bã, trong lúc nhất thời thấy hơi luống cuống: “Tôi...”

“Tự mình tìm một lý do chính đáng để ở lại, không được dùng điện thoại liên lạc với người bên ngoài, cho tôi thời gian một tháng”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Ở lại bệnh viện tốt nhất cậu nên thành thật một chút. Bệnh viện có người giám sát, có cả thiết bị chặn tín hiệu. Cho dù cậu gặp người nào, dùng thủ đoạn gì để liên lạc với người bên ngoài tôi cũng biết hết”.

Sau khi nói xong thì Bạch Diệc Phi quay lại nhìn Ngưu Đại, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Muốn giữ lại mạng tốt nhất nên làm theo những gì tôi nói”.

Ngưu Đại sững sờ nhìn anh: “Không còn gì nữa?”

Bạch Diệc Phi không hỏi anh ta những chuyện liên quan đến Lương Minh Nguyệt, cũng không cầu mong anh ta làm bất cứ chuyện gì. Đây cũng là một dạng bảo vệ, thậm chí đến cuối cùng còn làm việc tốt cho anh ta.

Vì anh ta ở lại bệnh viện, cắt đứt liên lạc với người bên ngoài, không nhúng tay vào bất cứ bên nào cả, đợi đến khi có kết quả tranh đấu giữa

Bạch Diệc Phi và Lương Minh Nguyệt, dù là bên nào thì cũng sẽ coi anh ta là người một nhà.

Bạch Diệc Phi nhìn con đường bên ngoài qua tấm cửa sổ, lạnh lùng nói: “Cậu muốn đi con đường nào là chuyện của cậu, tôi sẽ không ngăn cản. Chẳng qua tôi nể mặt anh Ngưu, sẽ giúp cậu hết khả năng của tôi, về phần cậu có thể đi được đến đâu thì phải dựa vào chính mình”.

Đã nói đến tận đây thì Ngưu Đại cũng không ngốc, tất nhiên là hiểu rõ ý tứ trong đó.

Cuối cùng Ngưu Đại mạnh mẽ nắm chặt nắm đấm, quay người đi về vị trí làm thủ tục nhập viện.

Nhưng khi anh ta đi vào thang máy, nhìn cửa thang máy đóng chặt, lúc này anh ta hung tợn đấm một cú lên vách tường: “Mẹ nó! Sao lại vô dụng vậy chứ? Chẳng lẽ mày không biết phản kháng sao?”

“Vi sao mỗi lần nhìn thấy anh ta thì ngay cả chút dũng khí phản kháng cũng không có vậy?”

“Sao lại nghe lời như vậy?”

“Mẹ nó chứ!”

Mặt mũi anh ta đầy dữ dằn, ánh mắt hung ác, cho dù ai nhìn thấy đều sẽ có cảm giác không bình thường.

Nhưng lúc thang máy mở ra một lần nữa, anh ta lập tức khôi phục vẻ mặt bình thường. Không chỉ là vì không muốn bị người khác nhìn thấy mà còn là vì đây là một đám người anh ta không trêu chọc nổi.

Bạch Vân Bằng dẫn mười người lên lầu, trong đó có một ông cụ tóc hoa râm.

Sau khi nhìn thấy đám người này, tất cả bác sĩ và y tá đều nhường lại đường theo bản năng.

Bọn họ đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi, Ngô Quế Hương rất kích động nắm lấy cánh tay anh, vẻ mặt khẩn trương nói: “Bây giờ Tuyết Nhi thế nào rồi?”

Bạch Diệc Phi nhìn thấy nhiều người đi lên như vậy thì không khỏi nhú mào.

Nhưng vì Ngô Quế Hương lo lắng hỏi thăm khiến cho anh giãn mào ra lần nữa. Đồng thời, vẻ mặt lo lắng như thế này của Ngô Quế Hương khiến anh cảm thấy một tia ám áp và quan tâm đã lâu chưa được cảm nhận.

“Bên trong phòng phẫu thuật, đừng lo lắng”, Bạch Diệc Phi trả lời.

Bạch Vân Bằng vừa nghe thấy anh nói vậy thì lập tức trầm giọng: “Xảy ra chuyện gì? Tuyết Nhi xảy ra chuyện gì rồi? Sao lại phải vào phòng phẫu thuật?”

Ngô Quế Hương thấy vậy, trừng mắt liếc nhìn Bạch Vân Bằng: “Không biết chuyện thì đừng hỏi linh tinh!”

“À...”, trong lúc nhất thời Bạch Vân Bằng không biết nên nói gì.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này đột nhiên có cảm giác như đang ở nhà, trong lòng lại thấy ám áp.

Ngay sau đó anh giải thích với Bạch Vân Bằng: “Tuyết Nhi mang thai đôi, không sinh theo tự nhiên được”.

Bạch Vân Bằng nghe xong mới kịp thời phản ứng lại: “Đúng đúng đúng, nhìn đầu óc của bố xem, đều...”

“Á! Đau...”

Bạch Diệc Phi: “...”

Vừa rồi Bạch Vân Bằng quá kích động, không nhịn được vỗ trán mình, nhưng mà do nhất thời hưng phấn nên trực tiếp dùng tay đập cho trán đỏ ửng lên.

Đây là lần đầu tiên Bạch Diệc Phi nhìn thấy dáng vẻ không đáng tin cậy thế này của Bạch Vân Bằng, anh cũng không biết nên im lặng hay là nên cười đây.

Lúc này Bạch Vân Bằng dường như nhớ ra gì đó, quay người đỡ một ông cụ tóc bạc trắng lên, nói với Bạch Diệc Phi: “Lại đây, giới thiệu một chút, đây là ông Hai của con”.

Mặc dù tóc ông cụ đã bạc trắng, nhưng dáng đứng vẫn thẳng tắp, nhìn gương mặt của ông lập tức biết lúc còn trẻ nhất định rất đẹp trai. Nhưng mà bây giờ đã già rồi, không thể lôi mấy chuyện đẹp trai hay không đẹp trai như này ra nói được.

Sau khi nhìn thấy ông cụ, Bạch Diệc Phi lễ phép gọi một tiếng: “Chào ông Hai ạ!”

Người ông Hai này có khuôn mặt nghiêm túc, sau khi nghe được tiếng chào cũng chỉ lạnh lùng đáp “ừ” một tiếng.

Vốn dĩ Bạch Diệc Phi giữ tâm trạng rất tốt để chào hỏi ông ta, nhưng đối phương lại lạnh nhạt như vậy, thậm chí có chút kiêu ngạo, khiến cho tâm trạng của Bạch Diệc Phi lập tức không còn tốt.

Nhưng mà dù sao thì đối phương cũng là người bề trên, anh cũng không tiện nói gì.

Vẻ mặt của ông Hai kia vẫn nghiêm túc như cũ, kiêu ngạo nói: “Có đúng là cháu trai không?”

Lúc ông ta hỏi thăm thì một mực nhìn về phía phòng sinh. Có thể nhìn ra ông ta có sự quan tâm lớn thế nào với vấn đề này.

Bạch Diệc Phi nhìn ông ta một cái, nhẹ nhàng nói: “Mấy lần kiểm tra trước nói ít nhất có một đứa là con trai”.

Nhưng mà sau khi anh trả lời xong, người ông Hai này lại nghiêng đầu nhìn Bạch Vân Bằng. Rất rõ ràng vừa rồi người ông ta hỏi cũng không phải

Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thấy hơi xấu hổ, ngay cả Bạch Vân Bằng cũng có chút mất tự nhiên: “Đúng vậy, đã làm kiểm tra ở thủ đô rồi, quả thật là bác sĩ đã nói như vậy”.

Sau khi xấu hổ xong, Bạch Diệc Phi liền nhin một bụng tức giận, mẹ nó chứ không tin lời anh nói.

Vẻ mặt của ông Hai kia hờ hững: “Tên thế nào?”

“Tạm thời vẫn chưa có”, Bạch Vân Bằng trả lời.

Ông Hai khẽ gật đầu: “Nếu như là con trai hết thì đặt tên là Bạch Quang Tông, Bạch Quang Diệu. Nếu như có một con gái thì tùy tiện lấy một cái tên là được”.

Nghe ông ta nói vậy, Bạch Diệc Phi lập tức mặc kệ tất cả.

Bạch Diệc Phi ngược mắt lên nhìn người gọi là ông Hai này, trên mặt anh mất hẳn ý cười, chỉ lạnh lùng nói: “Tên của con tôi thì sẽ do tự tôi đặt, không cần làm phiền ông Hai”.

Bạch Vân Bằng nghe xong những lời này liền biết tình hình không ổn rồi.

Quả nhiên, ông Hai kia lập tức biến sắc, gào lên một câu: “Đồ nghịch tử! Tên của con cháu đời sau nhà họ Bạch có liên quan đến tương lai phát triển của nhà họ Bạch, sao có thể để cậu tự quyết định chứ?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy những lời này thì trong lòng càng thấy khó chịu.

Thật ra ngay từ lúc ban đầu anh đã rất khó chịu với những người lớn trong nhà họ Bạch.

Lúc trước vì anh giết Tùng Vưu Duy, nhà họ Tùng muốn trả thù. Lúc đó Lý Tuyết đi đến nhà họ Bạch Xin giúp đỡ, chính là những người này đã

ngăn cản cô.

Nếu không phải vì thế, Lý Tuyết cũng sẽ không quỳ trước nhà cũ của nhà họ Bạch đến mức ngất xỉu.

Những lão già này từng người từng người đều sống vì lợi ích, lúc trước bản thân họ cũng không mang đến lợi ích gì cho gia tộc, tất cả đều lựa chọn bo bo giữ mình.

Lúc đó khi Bạch Diệc Phi biết chuyện này thì rất phẫn nộ. Coi như các người không có ý định trợ giúp thì thôi, nhưng ít nhất cũng phải nói cho Lý Tuyết biết, Lý Tuyết cũng sẽ không quỳ đến mức ngất xỉu.

Nhưng bọn họ thì sao?

Không nói bất cứ thứ gì, không từ chối, để cho Lý Tuyết sinh ra hy vọng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 872: Một trai một gái

Nói thế nào thì anh cũng là người của nhà họ Bạch, vậy mà có thể tuyệt tình đến như vậy đúng thật khiến người ta lạnh lòng.

Mà bây giờ Bạch Diệc Phi đã có năng lực, Lý Tuyết cũng đã mang thai, thế mà bọn họ vẫn đứng ý vào là trưởng bối mà tỏ vẻ kiêu ngạo giống như là đang bố thí.

Sợ rằng người có tính tình tốt đến đâu đi nữa thì trong tình huống này cũng sẽ cảm thấy tức giận.

Bạch Vân Bằng thấy vậy vội vàng nói: "Chú hai, chú đừng tức giận, thật ra ý của nó là ..."

Bạch Vân Bằng chưa kịp nói xong thì Bạch Diệc Phi đã ngắt lời: "Không có ý gì khác, chính là ý vừa nãy đấy".

Ngô Quế Hương ở một bên cũng không nhịn được lên tiếng: "Diệc Phi, đừng nói nữa, khó khăn lắm chú hai mới ra ngoài một chuyến, chú ấy ra ngoài chuyến này là đã nể mặt con rồi".

"Hừ!", ông hai hừ lạnh một tiếng: "Hai đứa đừng cầu xin cho nó, người hấp tấp nóng nảy, không tôn trọng trưởng bối, không coi ai ra gì như vậy khó mà đảm nhận thân phận người thừa kế nhà họ Bạch. Ta thấy sau này lên kế hoạch khác thì hơn".

Sau khi dứt lời thì sắc mặt của Bạch Vân Bằng và Ngô Quế Hương đã thay đổi.

Bạch Diệc Phi không thèm để ý, anh liếc mắt nhìn ông hai này và không khỏi cười lạnh nói: "Ông hai gì chứ? Rõ ràng là già không nên nết!"

"Ông già không nên nết thì đừng trách tôi bất kính với ông", Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: "Đứa nhỏ là con của tôi và Tuyết Nhi là Tuyết Nhi mang

thai mười tháng mới sinh ra được, mấy người hoàn toàn không biết sự vất vả trong đó".

"Cho dù là trưởng bối cũng phải hỏi ý của Tuyết Nhi, trước đây mấy người không quan tâm hỏi han gì, vậy mà bây giờ lại muốn đặt tên cho con của tôi?"

"Còn nữa, ông cho rằng tôi quan tâm kế thừa gia nghiệp nhà họ Bạch sao? Nói cho ông biết, tôi không thèm!"

"Tôi chẳng thèm để ý những người già không nên nét như mấy ông. Cả ngày bày ra bộ dạng như thể người khác nợ tiền ông, nhìn cũng bực mình!"

"Mày!", ông hai tức đến nỗi hai mắt trợn tròn, run rẩy giơ đôi tay đầy nếp nhăn chỉ vào Bạch Diệc Phi, như thể muốn chửi Bạch Diệc Phi.

Nhưng Bạch Diệc Phi còn chưa nói xong.

Anh cũng giơ tay ra chỉ vào ông hai đó và nói lớn: "Ông nghe kỹ cho tôi, đừng lấy thân phận người thừa kế của nhà họ Bạch ra uy hiếp tôi, vì tôi là con trai của Bạch Vân Bằng. Ngược lại ông nên ăn mừng tôi là con trai của Bạch Vân Bằng, nếu không thì ông căn bản không sống được đến bây giờ đâu!"

Lời này nói ra thì tất cả mọi người đều bị sốc.

Ai nói những lời này ra đều là đại nghịch bất đạo và kiêu căng tột cùng.

Dù sao thì họ đều biết cho dù gia chủ nhà họ Bạch có thể toàn quyền quyết định, nhưng các trưởng bối nhà họ Bạch có quyền lợi phủ định quyết định của gia chủ.

Ý vừa rồi của Bạch Diệc Phi là đang nói cho họ biết, vì có quan hệ huyết thống nên anh mới khoan nhượng họ có thái độ cao ngạo, nếu không thì đã bị anh giết từ lâu rồi.

Ông hai bực tức quát lớn: "Thứ không biết sống chết!"

Ông đang đứng đó thì đột nhiên mắt biến thành màu đỏ tươi, không có gió nhưng mái tóc hoa râm và ống tay áo rộng rãi lại động.

Trên người ông ta hiện ra sát ý cuộn cuộn ngút trời trong phút chốc.

Bạch Vân Bằng và Ngô Quế Hương thấy vậy thì vẻ mặt thay đổi.

Nhưng vào lúc này có một tay đặt lên trên đầu của ông hai.

Trước kia Bạch Diệc Phi vì không thể khống chế được trạng thái cuồng hóa, nên tóc của anh đã biến thành màu tro.

Nhưng lúc này tóc của Bạch Diệc Phi hoàn toàn là màu đen.

Và đôi mắt của anh cũng không đỏ tươi giống như ông hai, vẫn là màu ban đầu, chỉ là đã sáng hơn trước.

Thế nên chính sự thay đổi có thể không để ý này đã làm cho khí thế trên người anh tăng cao mấy cấp bậc liền trong tức khắc.

Bạch Diệc Phi đã chiến thắng Hứa Đạo Trường.

Sức mạnh của Bạch Diệc Phi đã đạt đến cấp một.

Cho dù người già 70 tuổi trước mặt này cũng đã từng là một cao thủ, cũng có thể tiến vào trạng thái cuồng hóa.

Nhưng mà làm sao có thể so được với Bạch Diệc Phi của hiện tại

Bạch Diệc Phi chỉ cần giơ một tay ấn nhẹ đỉnh đầu của ông ta, giống như là bấm công tắc khiến khí tức toàn thân ông ta lập tức lộ ra ngoài, màu đỏ tươi trong mắt cũng biến mất theo.

Bạch Vân Bằng bị sốc.

Ngô Quế Hương chết lặng.

Ông hai vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Lúc này vẻ kiêu ngạo trên mặt ông ta không còn nữa, thay vào đó là vẻ hoảng sợ.

Ông ta có thể cảm nhận được bây giờ thực lực của Bạch Diệc Phi rất lớn mạnh, còn tay mà Bạch Diệc Phi ấn lên ông ta, chỉ cần dùng lực nhẹ thôi cũng có thể bóp nát xương của ông ta.

Nhưng Bạch Diệc Phi không hề làm như vậy mà là buông tay ra.

Anh nhìn ông hai mà nói: "Cút về nhà cũ mà ở đi".

Sau khi ông hai được thả thì suýt nữa không đứng vững, ông ta càng sợ Bạch Diệc Phi hơn.

Nhưng ông ta có chút khó tin, "Chuyện này... làm sao có thể? Làm sao mà có thể mạnh như vậy? Tao... tao là cao thủ cấp hai bậc thấp, sau khi cuồng hóa cũng có thực lực của cấp hai bậc cao... vậy Hứa Đạo Trường ..."

Bạch Diệc Phi nghe thấy lời này lập tức khinh thường hừ lạnh và nói: "Đừng nói đến ông ta, ông ta còn không đỡ nổi ba chiêu của tôi!"

Trước đây Bạch Diệc Phi tuyệt đối không thể làm được, nhưng bây giờ anh có thực lực đó.

Và nếu đổi lại là trước đây thì những người này chắc chắn sẽ không tin lời Bạch Diệc Phi nói, nhưng bây giờ họ đã tin.

Khí thế mà Bạch Diệc Phi vừa thể hiện ra cùng với phản ứng của ông hai đủ để giải thích tất cả.

Bạch Diệc Phi liếc mắt nhìn về phía cửa phòng sinh, sau đó quay sang nói với Bạch Vân Bằng: "Bố, cho người tiễn ông hai trở về đi".

Bạch Vân Bằng sau đó đã hồi phục sau cú sốc và phấn khích.

Cho dù như nào ông cũng không ngờ được bây giờ Bạch Diệc Phi đã mạnh như vậy.

Khi thực lực của một người mạnh đến một mức nào đó, sự đố kỵ của người khác đối với người đó sẽ biến thành sự kính sợ và thậm chí không có chút tâm tư phản kháng nào cả.

Mà những người có thực lực cũng không để ý đến những thứ mà người khác thèm đỏ mắt.

Lấy ví dụ như gia nghiệp của nhà họ Bạch.

Bây giờ Bạch Diệc Phi không hề quan tâm mình có thể thừa kế nhà họ Bạch hay không, bởi vì anh đã có đủ thực lực, hoàn toàn không cần lo lắng những chuyện này.

Bạch Vân Bằng sắp xếp vài thủ hạ của nhà họ Bạch đỡ ông hai rời đi.

Lúc này Bạch Diệc Phi đột nhiên gọi ông ta: "Ông hai".

Cơ thể ông hai cứng ngắc, hơi quay đầu lại nhìn anh.

Bạch Diệc Phi hờ hững nói: "Người già rồi, sức khỏe cũng không ổn nữa rồi, dưỡng lão trong nhà cũ thì hơn".

"Ông nói xem nếu đi ra ngoài, lỡ như bất cẩn bị xe đụng thì không hay".

Ông hai bực bội một hồi, muốn nổi cơn nhưng không thể không kìm lại, vì ông không mạnh bằng người ta.

Khi tiễn ông hai của mình đi rồi, Bạch Vân Bằng đột nhiên thở dài: "Haizz, cần gì phải vậy chứ?"

Bạch Diệc Phi ngậy người nói: "Nồi khô Tuyết Nhi không thể chịu sông được".

Vừa nói xong thì đèn trong phòng phẫu thuật phụt tắt.

Cùng lúc đó, cửa phòng phẫu thuật được mở ra, người bên trong vội vàng báo tin mừng: "Chúc mừng, sản phụ đã hạ sinh thành công một bé trai

và một bé gái. Bé gái chào đời muộn hơn 10 phút so với bé trai. Bé trai nặng ba cân một lạng, bé gái nặng ba cân".

Ai cũng rạng rỡ niềm vui khi nghe tin.

Lúc này vợ chồng Lý Cường Đông mới chạy tới và vội vàng quan tâm hỏi: "Tuyết Nhi đâu?"

Lưu Hiểu Anh bước ra và cười nói: "Tuyết Nhi không sao. Ca phẫu thuật rất thành công, để Tuyết Nhi nghỉ ngơi một lúc, đợi đứa nhỏ được xử lý xong thì có thể đưa ra rồi".

"Chúc mừng nhé, sui gia!"

"Cùng vui, cùng vui!"

"Haha ..."

Người ở hiện trường ồn ào, ai nấy đều cười vui đến mức không ngậm được miệng.

Bạch Diệc Phi cũng cười ngây ngô ở một bên: "Ha ha..."

Nhưng vào lúc này, điện thoại của Bạch Diệc Phi đột nhiên vang lên, anh lấy ra thấy là một số lạ nên đã thuận tay cúp máy.

Nhưng ngay sau đó, một tin nhắn đã được gửi tới.

"Bạch Diệc Phi, anh vẫn phải đi miếu Phúc Âm!"

Bạch Diệc Phi lập tức gọi lại, "Nghĩa là sao? Anh là ai?"

Đôi phương vẫn dùng máy đổi giọng, "Tôi là ai không quan trọng. Điều quan trọng là nếu anh không đi thì Tần Hoa sẽ gặp nguy hiểm".

Vừa nghe thấy lời này thì vẻ mặt của Bạch Diệc Phi thay đổi đáng kể.

Những người khác vẫn còn đang phấn khởi, không ai để ý tới tình huống của Bạch Diệc Phi, chỉ có Lý Cường Đông chú ý tới: "Có chuyện rồi?"

Bạch Diệc Phi gật đầu, vẻ mặt có chút không tốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 873: Sụp đổ

Lý Cường Đông vỗ vai anh: “Đi đi”.

“Nhưng...”, Bạch Diệc Phi rất lo lắng cho Lý Tuyết, hơn nữa anh còn chưa gặp con mình.

Lý Cường Đông biết anh đang lo lắng nên nói: “Yên tâm đi, có bố ở đây rồi”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cắn răng nói: “Vâng, cảm ơn bố”.

Nói xong thì anh rời đi, nhưng Lý Cường Đông đột nhiên nhớ đến điều gì đó: “Ừm, có chuyện này...”

“Dạ?”, Bạch Diệc Phi quay lại.

Lý Cường Đông làm như vô ý hỏi: “Vừa rồi là Lưu Hiểu Anh?”

Lúc trước ông từng gặp Lưu Hiểu anh nhưng vì lần này cô ta đeo khẩu trang làm phẫu thuật nên ông không nhận ra.

Bạch Diệc Phi giật thót, sau đó lập tức đoán ra được hẳn Lý Cường Đông đã biết chuyện giữa anh và cô ta nên hơi chột dạ mà gật đầu.

Lý Cường Đông không nói gì nữa, ông vỗ vai anh: “Con mau đi đi, nhớ cẩn thận. Vợ con của con đang chờ con trở về”.

Bạch Diệc Phi nghiêm túc gật đầu, sau đó rời khỏi bệnh viện.

Anh tự trách mình bởi vợ anh vừa sinh xong mà anh còn chưa đến thăm cô, con cũng không gặp đã rời đi.

Anh không phải là một người chồng mẫu mực.

Nhưng anh cũng bắt đầu dĩ, không còn cách nào khác.

Sau khi Bạch Diệc Phi chạy ra khỏi bệnh viện thì vẫn lái xe của Ngưu Đại, vội vã đến chùa Phúc Âm.

Ngôi đền nằm ở ngoại ô thành phố Bắc Hải, dân cư thưa thớt, xung quanh chỉ có một trại tạm giam cùng một công xưởng.

Bạch Diệc Phi lái xe đến trại tạm giam rồi xuống xe, đi vào chùa Phúc Âm.

Bởi vì chiếc xe này là của Ngưu Đại nên nếu cứ lái thẳng vào thì chuyện anh bắt được anh ta sẽ bị lộ.

Chùa Phúc Âm nằm ở lưng chừng núi, muốn vào thì phải trèo lên bậc thang rất dài. Sau một dãy bậc thang dằng dặc mới đến cổng chính của ngôi chùa. Cánh cửa chùa được tu sửa trông rất hùng vĩ, cũng rất cao, tạo cảm giác trang nghiêm.

Sau khi bước qua cánh cổng thì phải đi qua một rừng cây rồi mới đến phần trung tâm của ngôi đền.

Bạch Diệc Phi bước qua bậc thềm tiến vào khu rừng rồi lập tức phát hiện một người đang khoanh chân ngồi dưới gốc cây.

Sau khi Bạch Diệc Phi nhìn thấy người này thì cau mày, đồng thời cũng nhận ra chuyện nói qua điện thoại vừa nãy là thật.

Bởi vì người trước mặt anh này là Hứa Đạo Trường.

Lúc ở trên đảo Lam, Bạch Diệc Phi đã đánh bại nhưng không giết ông ta mà đưa ông ta cho Tần Hoa để Tần Hoa ngăn ông ta về thủ đô.

Nếu Đạo Trường đã bình yên xuất hiện ở đây thì tức là Tần Hoa đã xảy ra chuyện rồi.

Bạch Diệc Phi hí mắt bước tới.

Đạo Trường lúc này cũng mở mắt, hai mắt tràn ngập thù hận nhìn anh: “Bạch Diệc Phi!”

Ánh mắt ngoài sự căm hận còn chứa đựng cả vẻ không cam lòng.

Lúc trước, với Đạo Trường thì Bạch Diệc Phi chỉ là một con kiến có thể giết chết bất cứ lúc nào, nếu không phải vì kho vàng thì ông ta đã dễ dàng mà giết anh.

Nhưng ông ta không ngờ rằng, lúc quyết đấu người thua lại là mình.

Vì thế ông ta không phục, không cam lòng.

Nhưng ông ta không cam lòng thì có tác dụng gì?

Hiện tại, với Bạch Diệc Phi mà nói thì Đạo Trường không đáng để nhắc đến.

“Tần Hoa ở đâu?”, anh chỉ quan tâm vấn đề này.

Đạo Trường không trả lời câu hỏi của anh mà từ từ đứng lên, cắn răng ngiên lợi nói: “Tao không phục!”

Bạch Diệc Phi nhìn ông ta, lạnh lùng nói: “Nếu Tần Hoa không sao thì tôi có thể đánh một trận với ông, đánh đến khi ông phục thì thôi”.

“Còn nếu Tần Hoa đã xảy ra chuyện thì lúc đó cho dù ông có phục hay không, tôi cũng đánh chết ông!”

Đạo Trường nghe vậy thì cười độc địa: “Su phụ nói thiên phú của tao quá mạnh, sợ tao sẽ vì vậy mà phạm lỗi lầm lớn cho nên đã phong tỏa một đường kinh mạch của tao”.

“Vì thế mà tao mới hay phải ngồi thiền, có như vậy mới không khó chịu”.

“Không những vậy, ông ấy còn ngăn cản võ công của tao tiến bộ, vì thế ám kinh tích trữ trong cơ thể tao không bằng sư đệ, mà hiện tại...”

“7 ngày trước, đại boss đã cứu tao, giúp tao đã thông đường kinh mạch đó. Bây giờ tao đã là cao thủ cấp 1 rồi”.

“Vì thế, Bạch Diệc Phi, lần này tao sẽ đánh bại mày để mày bò dưới chân tao”.

Đạo Trường vừa nói vừa cười gằn.

Bạch Diệc Phi nghe ông ta nói vậy, mặt vẫn vô cảm, thậm chí còn thản nhiên lắc đầu với Đạo Trường.

Tiếp đó, tóc của Bạch Diệc Phi trong chóp mắt đã biến thành màu đen, vung nắm đấm về phía Đạo Trường.

“Rầm!”

Đạo Trường cũng không bất ngờ khi Bạch Diệc Phi ra tay. Ông ta không nhiều lời mà khép 5 ngón tay lại, vươn bàn tay về phía nắm đấm của Bạch Diệc Phi.

Đạo Trường đã bước vào hàng ngũ cao thủ cấp 1, sức mạnh quả nhiên vượt xa so với trước đây, Bạch Diệc Phi có thể cảm nhận được rõ ràng ám kinh của ông ta đã mạnh hơn nhiều.

Nhưng anh không hề rút lui mà sử dụng bộ quyền pháp Tần Hoa dạy anh.

Lúc trước anh không thể phát lực nhưng hiện tại đã làm được rồi.

“Rầm!”

Sau tiếng động vang dội, Đạo Trường bị đánh bật ra như viên đạn bắn ra khỏi nòng súng, đâm gãy mấy gốc cây phía sau.

“Hộc!”

Lúc dừng lại, Đạo Trường phun ra một ngụm máu.

Đạo Trường ngã lăn ra đất, nhìn Bạch Diệc Phi với ánh mắt kinh ngạc: “Mày... Sao có thể?”

“Rõ ràng tao đã là cao thủ cấp 1 rồi!”

Bạch Diệc Phi chậm rãi bước đến trước mặt ông ta, ánh mắt lạnh lùng:
“Ông mà cũng là cao thủ cấp 1 ư?”

Đạo Trưởng nghe vậy thì kinh ngạc trợn trừng hai mắt.

Niềm tin mà ông ta dựng xây lâu nay hoàn toàn sụp đổ vào giờ phút này.

Lúc trước Bạch Diệc Phi muốn đánh nhau với ông ta thì phải tiến vào trạng thái cuồng hóa, nhưng hiện giờ mắt Bạch Diệc Phi không biến thành màu đỏ, tóc cũng không chuyển bạc, hoàn toàn không cần vào trạng thái cuồng hóa cũng có thể nhẹ nhàng đánh bại ông ta.

Thật sự quá dễ dàng, chỉ cần một cú đấm đã hạ gục được ông ta.

Lúc này, Đạo Trưởng cuối cùng cũng ý thức được sự cách biệt giữa hai người, đồng thời mắt ông ta cũng dần dần tràn ngập sự sợ hãi.

Ông ta muốn đứng lên bỏ chạy nhưng chỉ ăn một đấm đã khiến ông ta mất hết sức lực, ông ta chỉ có thể không ngừng bò về sau.

Nhưng...

Thực ra vừa rồi Bạch Diệc Phi đã tiến vào trạng thái cuồng hóa, chỉ là không giống lúc trước mà thôi.

Bởi vì những gì đã trải qua trước đây khiến anh hiểu ra được rất nhiều điều, đặc biệt là lần nhìn thấy trắng máu trên biển đã khiến anh tự do không chế việc tiến vào trạng thái cuồng hóa mà vẫn duy trì được sự tỉnh táo.

Sau khi trở về, gặp được người bạn cũ trên thuyền, vợ chồng ông Từ trong viện, kể cả những chuyện bi thương mà anh gặp phải cũng khiến suy nghĩ trong anh thay đổi.

Từ đó khiến anh hiểu ra rất nhiều điều, cũng khiến anh sau khi tiến vào trạng thái cuồng hóa thì cách nhìn nhận sự việc cũng khác, vì thế tóc anh sẽ không chuyển bạc, mắt cũng không biến thành màu đỏ.

Nhận thức tăng lên khiến anh hiểu hơn về cổ võ. Chẳng hạn như Tần Hoa mất 20 năm để thành thạo quyền pháp nhưng hiện tại Bạch Diệc Phi lại dễ dàng hiểu được những tinh túy trong đó hơn nữa còn vận dụng nó một cách thành thạo.

Vì thế cho dù Đạo Trường cũng tiến bộ nhưng vẫn chẳng là gì với Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi từ cao nhìn xuống ông ta, trông thấy dáng vẻ chật vật của ông ta thì bật cười: “Biết ông bây giờ trông thế nào không?”

“Giống chó chạy đường cùng”.

Nghe vậy, Đạo Trường trợn mắt, sau đó không chịu được mà ngã ra đất.

Không phải chỉ vì cơ thể ông ta không chịu được nữa mà còn vì tinh thần ông ta đã sụp đổ.

Bạch Diệc Phi nhìn Đạo Trường hai mắt vô hồn thì biết ông ta sau này chỉ còn là đồ vô dụng.

Anh không quan tâm nữa mà đi thẳng về phía ngôi chùa.

Cuối cùng cũng đến được đền chính. Mà đứng ngay cửa là một người mà Bạch Diệc Phi vô cùng quen thuộc – Liễu Chiêu Phong.

Nơi này cách chỗ Đạo Trường cả một khu rừng nên Liễu Chiêu Phong hoàn toàn không nhìn thấy cảnh Bạch Diệc Phi và Đạo Trường đánh nhau hồi nãy, cũng vì vậy mà Liễu Chiêu Phong lúc này tràn ngập sự tự tin.

“Lại đánh bại Đạo Trường, mày cũng có tý tài năng đấy”, Liễu Chiêu Phong cười gằn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 874: Không xứng

Bạch Diệc Phi đứng lại, lạnh lùng nói: "Lại gặp rồi".

Liễu Chiêu Phong cười khẩy: "Phải đấy, lại gặp".

"Lần trước tao xem nhẹ mày, nhưng hôm nay, tao..."

Gã còn chưa nói dứt câu, Bạch Diệc Phi đã ngắt lời: "Lần trước tằm còn chưa đủ sao?"

Liễu Chiêu Phong nghe xong, tức điên người: "Con mẹ mày câm miệng!"

"Sao? Nhiều người nhìn thấy mày rơi xuống biển như vậy còn không để cho tao nói à?", Bạch Diệc Phi khinh bỉ nói.

Liễu Chiêu Phong mặt mũi hầm hầm, chỉ thẳng vào Bạch Diệc Phi hét lớn: "Bạch Diệc Phi! Đừng tưởng lần trước thắng tao thì lần này cũng thế, để tao nói cho mày biết, hôm nay chúng ta mới thật sự kết thúc!"

Dứt lời, Liễu Chiêu Phong tung một cú đấm về phía của Bạch Diệc Phi.

Nhưng nắm đấm của gã chẳng những không trúng mục tiêu mà chỉ có thể đánh vào không khí.

Liễu Chiêu Phong sững sờ tại chỗ.

Bạch Diệc Phi vốn đang ở trước mặt chẳng hiểu sao bây giờ lại xuất hiện phía sau lưng gã.

"Kết thúc?", Bạch Diệc Phi chậm rãi nói: "Quả thật đã đến lúc kết thúc rồi".

Liễu Chiêu Phong kinh ngạc quay đầu, trợn mắt nhìn Bạch Diệc Phi: "Mày..."

Bạch Diệc Phi nhìn khuôn mặt kinh ngạc của gã, không khỏi bật cười thành tiếng: "Mày trước kia còn luôn miệng nói chúng ta là kẻ thù, nhưng hiện tại theo tao thấy, mày không xứng làm kẻ thù của tao chút nào!"

Vẻ mặt khinh bỉ cùng lời nói giễu cợt của Bạch Diệc Phi làm cho Liễu Chiêu Phong cảm thấy mình bị sỉ nhục, vì vậy gã tức vô cùng phần nộ.

"Mẹ! Ông giết chết mày!"

Liễu Chiêu Phong trực tiếp bỏ nhào về phía Bạch Diệc Phi, nhưng vừa mới tấn công đã bị một sức mạnh cực lớn đánh trúng, sau đó cả người bay ra bên ngoài.

"Bịch!"

Bạch Diệc Phi ra tay một cách thần sầu, thần không biết quỷ không hay, gã căn bản chẳng kịp nhìn rõ, sức mạnh kinh người ập đến khiến cho người ta khó lòng chịu đựng nổi.

Liễu Chiêu Phong sau khi bay ra ngoài, đập vào mấy cành cây rồi mới rơi xuống đất.

"Phụt!"

Liễu Chiêu Phong phun ra một búng máu lớn, cả người cứ như bị nghiền cho ra bã, đau đến mức chết đi sống lại.

Trong mắt của gã tràn đầy sự sợ hãi.

Trước đây, Liễu Chiêu Phong vẫn còn chắc như đinh đóng cột rằng mình có thể đánh bại Bạch Diệc Phi.

Nhưng, chẳng được bao lâu?

Chỉ trong một thời gian ngắn mà Bạch Diệc Phi đã tiến bộ không ngừng, hơn nữa còn vượt qua cả gã.

Lần trước ở trên biển, có thể nói là gã đã quá xem thường Bạch Diệc Phi.

Mà lần này không thể đổ lỗi cho cái gì, bởi vì thực sự cách biệt quá lớn, sự thật rõ mười mươi chẳng còn đường chối cãi.

Quả thật đúng như lời Bạch Diệc Phi nói, gã không xứng làm kẻ thù của anh.

Liễu Chiêu Phong không thể tin nổi, gã giãy dụa muốn đứng lên nhưng toàn thân ê ẩm khiến gã không đứng dậy được, chỉ có thể ôm lấy ngực, ngẩng đầu nhìn Bạch Diệc Phi, hỏi: "Sao có thể?"

"Sao mà có thể trở nên lợi hại như vậy?"

"Sự phụ tùng nói, mà không có thiên phú bằng tao! Tao mới là người có tài năng thiên bẩm!"

"Tại sao?"

Liễu Chiêu Phong hét lên.

Bạch Diệc Phi vẻ mặt lạnh lùng, tiến lên phía trước hai bước, hờ hững nhìn gã nói: "Con người đều có điểm xấu".

"Cái gì?", câu nói không đầu không đuôi khiến cho Liễu Chiêu Phong cực kỳ sửng sốt: "Mày có ý gì?"

Giọng điệu của Bạch Diệc Phi vẫn lạnh lùng như cũ: "Con người chúng ta đều có những điểm xấu, cho dù là người tốt cũng sẽ có một số mặt xấu, nhưng điểm xấu của người đó rất ít nên có thể bỏ qua".

"Nhưng nếu điểm xấu của người đó được khuếch đại hết mức, như vậy người đó sẽ trở thành một người xấu, mà không chuyện ác nào không làm".

"Kẻ không có bất kỳ sự đồng cảm nào với mọi người xung quanh thì đương nhiên kẻ đó cũng sẽ không cảm nhận được mọi thứ xung quanh".

"Bản thân mày đúng là có thiên phú nhưng thiên phú của con người có giới hạn, khi thiên phú của mày đạt tới cực hạn, mày muốn tiến bộ nữa cũng không được".

"Mà mày hiện tại cũng như vậy, thiên phú của mày đã đạt đến cực hạn".

"Cho nên mày tuổi gì mà đòi so sánh với tao?"

Liễu Chiêu Phong ngây người ra.

Đối với những lời của Bạch Diệc Phi, dường như gã chỗ hiểu chỗ không cho nên nhất thời không biết nói cái gì.

Bạch Diệc Phi cho rằng đây hoàn toàn dựa vào cảm nhận của chính mình, có thể hiểu được hay không lại là chuyện của gã.

"Bạch Diệc Phi!", Liễu Chiêu Phong suy nghĩ không thông nên có chút tức giận: "Rốt cuộc mày có ý gì?"

Bạch Diệc Phi thản nhiên nhìn gã nói: "Đáng lẽ nên kết thúc với mày, nhưng hai đứa con của tao vừa mới chào đời, tao còn phải chạy về nhìn bảo bối của tao, hôm nay tao tạm tha cho mày".

Nói xong, anh liền bước vào ngôi chùa.

Đi qua một cái sân là tới phòng khách của ngôi chùa.

Có ba người ở trong phòng khách.

Mạnh Kinh ngồi trên đệm nghịch điện thoại, Kỳ Kỳ đang ngẩn ngơ, còn Lương Vĩ Siêu lại dựa lưng vào cột lớn không biết đang suy nghĩ gì hay đang nhìn tượng phật.

Không ngoài dự đoán của Bạch Diệc Phi.

Lúc này Mạnh Kinh mới cất điện thoại, ngẩng đầu nói với Bạch Diệc Phi: "Huyết thống nhà họ Bạch quả thật đặc biệt, chẳng trách bọn họ đều thích anh".

Bọn họ mà trong lời anh ta đề cập đến chính là Tử Y và Tân Thu.

"Anh xem, anh lúc trước rõ ràng sắp chết, nhưng chẳng mấy chốc có thể hồi phục được?"

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Mạnh Kinh, anh không dám cam đoan có thể một mình đánh bại được Mạnh Kinh, huống hồ nơi này còn có Lương Vĩ Siêu.

Trong lòng Bạch Diệc Phi có chút không chắc chắn, nhưng anh vẫn hỏi: "Tần Hoa đâu?"

"Ồ kìa!", Mạnh Kinh đứng dậy, cười nhạo: "Đi đâu mà vội mà vàng?"

"Không, tôi rất sốt ruột", Bạch Diệc Phi nghiêm túc nói.

Mạnh Kinh dừng lại một lát, sau đó lại mỉm cười, tiến hai bước tới gần anh, vỗ vai anh nói: "Vậy cũng không còn cách nào, nơi này chỉ có thể vào chứ không có đường ra".

Nói xong, anh ta lùi về phía sau mấy bước, trên mặt vẫn mang theo ý cười: "Nếu phải chết thì cũng nên biết tại sao mình chết có phải không? Chúng ta từ từ nói".

Bạch Diệc Phi chẳng thèm để tâm lời nói của Mạnh Kinh, vẻ mặt anh cũng không hề biến sắc, thậm chí anh còn lấy ra một điếu thuốc, sau đó nói: "Vậy thì bắt đầu đi".

Bạch Diệc Phi trước giờ suy nghĩ không thông, cuối cùng lúc này cũng hiểu rõ.

"Kho vàng vẫn luôn tồn tại, không ai biết nó có từ thời nào, thậm chí còn chẳng biết ai là người canh giữ".

"Mà thiên hạ này có tất cả năm kho vàng, chỉ cần có một trong số đó, nắm giữ thiên hạ dễ như trở bàn tay".

"Nhưng, cho tới sau này chúng ta mới biết rõ, không phải nắm giữ một trong số đó mà chính là nắm giữ kho vàng đầu tiên".

"Giá trị của kho vàng đầu tiên lớn hơn gấp mười lần so với giá trị của bốn kho vàng còn lại".

Mạnh Kinh nhẹ nhàng kể lại đầu đuôi câu chuyện, còn Lương Vĩ Siêu vẫn dựa vào cột, chăm chú lắng nghe.

Còn Kỳ Kỳ từ đầu đến cuối chẳng có phản ứng gì, vẫn đang ngẩn người.

Bạch Diệc Phi nghe xong liền nói tiếp: "Vì vậy, ngay từ đầu các anh đã nhắm tới kho vàng số một".

"Nhưng kho vàng số một có hai người canh giữ, hơn nữa thực lực của họ đều mạnh hơn tất cả các anh, các anh không thể bứt dây động rừng cho nên mới bày ra một kế rất phức tạp để họ nghĩ rằng các anh chỉ muốn chiếm kho vàng số 3".

Mạnh Kinh gật đầu cười: "Đúng vậy, Tử Y và Tân Thu mà liên thủ với nhau, không ai có thể là đối thủ của họ".

"Kể cả có tách hai người đó, muốn đánh một người trong số họ cũng khó như lên trời".

Bạch Diệc Phi nghe vậy có chút hiếu kỳ: "Các anh làm như vậy thì có tác dụng gì đâu? Coi như tách hai người họ ra chẳng phải cũng vô dụng sao?"

"Không hẳn?", Mạnh Kinh bắt đầu lắc đầu một cái, sau đó thay đổi giọng điệu: "Nhưng, không cần biết có thành công hay không, vẫn nên thử một lần, nhờ thành công thì sao?"

Bạch Diệc Phi nghe xong không khỏi cau mày, sau đó rít một hơi, cúi đầu bấm các ngón tay.

Mạnh Kinh nhìn thấy anh như thế, nghĩ tới chuyện anh ta sắp kể phải có người lắng nghe cho nên anh ta ho khan hai tiếng nói: "Chăm chú nghe đi, chớ có phân tâm".

Bạch Diệc Phi vẫn cúi đầu bậm các ngón tay: "Đừng có làm phiền tôi đang đếm số".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 875: Vẫn không hiểu

“Hử?”, Mạnh Kinh ngây ra: “Gì cơ?”

Bạch Diệc Phi mặc kệ anh ta, giơ ngón tay ra đếm: “Hứa Đạo Trường, Liễu Chiêu Phong, Mạnh Kinh lại thêm Lương Vĩ Siêu hẳn có thể đánh được một trận với sư phụ nhưng muốn đối phó với Tân Thu thì chưa đủ”.

“Nếu thêm Lương Minh Nguyệt thì có lẽ còn được”.

“Nhưng nếu sư phụ xảy ra chuyện thì Tân Thu nhất định sẽ biết. Nhưng ông ta mạnh như vậy, lại còn sống lâu, không thể không có át chủ bài. Trước khi biết được con át chủ bài đấy là gì các anh không dám tùy tiện ra tay”.

“Vì thế các anh vẫn đang đợi”.

Bạch Diệc Phi đột nhiên ngẩng đầu nhìn Mạnh Kinh, bình tĩnh nói: “Các người đang đợi Tần Hoa!”

Cho dù là Lương Vĩ Siêu hay Mạnh Kinh nghe anh nói xong cũng đều kinh ngạc.

Bọn họ nhìn anh với ánh mắt khó tin.

Hơn nữa từ lúc Bạch Diệc Phi nhận được Lương Minh Nguyệt bọn họ đã rất bất ngờ rồi.

Mạnh Kinh hoàn hồn, lập tức phản bác: “Với bọn tôi mà nói, Tần Hoa quá yếu, sao phải cần anh ta ra tay? Hơn nữa anh ta còn đang nằm trong tay chúng tôi”.

Bạch Diệc Phi chỉ hờ hững lắc đầu: “Anh ấy ở trong tay các người nhưng tôi thì không”.

Biểu cảm của Mạnh Kinh và Lương Vĩ Siêu nhất thời đều lộ vẻ khó chịu.

Bạch Diệc Phi hít điều thuốc một hơi rồi vút nó vào thùng rác, sau đó mới từ tốn nói: “Không có tôi các người không thể không chế được Tần Hoa”.

“Điều các người coi trọng không phải là thực lực của anh ấy mà là thế lực phía sau anh ấy”.

“Tôi đoán rằng Liễu Chiêu Phong và Hứa Đạo Trường đều là người mà Lương Minh Nguyệt đã sắp xếp bên cạnh Tân Thu từ trước để làm nội gián”.

“Nhưng với thực lực của Tân Thu thì ông ta hẳn đã sớm biết rồi vì thế ngay từ đầu ông ta sẽ không để Hứa Đạo Trường và Liễu Chiêu Phong làm người đề cử”.

“Sau này tôi nghĩ các người cũng biết hai quân cờ đấy đã trở nên vô dụng vì thế mới muốn lợi dụng thế lực sau lưng Tần Hoa”.

“Cũng chính là thế lực của chính phủ”.

Mỗi câu nói của Bạch Diệc Phi như một mũi tên đâm thẳng vào tim Mạnh Kinh và Lương Vĩ Siêu.

Lương Vĩ Siêu nhìn anh thở dài: “Có thể đoán được nhiều như vậy anh đúng là khiến người ta kinh ngạc”.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại nói: “Còn có một chuyện tôi không hiểu”.

Mạnh Kinh hỏi anh: “Chuyện gì?”

Bạch Diệc Phi nhìn Kỳ Kỳ đang ngây ra một bên, hỏi: “Các người thuyết phục cô ấy kiểu gì?”

“Hơn nữa cô ấy hẳn là một người đề cử khác, nếu đã vậy thì không bằng đợi cô ấy kế thừa kho vàng số 1 như vậy các người chẳng phải sẽ dễ dàng

mà có được nó hơn à?”

Mạnh Kinh nghe thấy thế thì cười tủm tỉm: “Sức mạnh của tình yêu rất vĩ đại”.

Bạch Diệc Phi: “...”

Lương Vĩ Siêu liếc anh ta một cái, lạnh lùng nói: “Tân Thu đã sống 90 năm rồi, với tình trạng hiện tại của ông ta thì sống thêm 90 năm cũng không vấn đề gì, chúng tôi không đợi được”.

90 năm!

Bạch Diệc Phi kinh ngạc, rõ ràng ông ta trông chỉ có 30 tuổi vậy mà đã 90 tuổi rồi!

Nếu như vậy thì Tử Y – sư muội của Tân Thu bao nhiêu tuổi đây?

Tử Y trông thì rất trẻ, hoàn toàn không giống người đã sống đến 80, 90 tuổi.

Bạch Diệc Phi cảm thấy kỳ quái, sau đó hỏi: “Tôi vẫn không hiểu”.

Bọn họ đã nói một phần chân tướng cho anh nhưng vẫn có những việc không nói.

Mạnh Kinh cười nhạt: “Đừng hỏi nhiều như vậy, ý của thủ lĩnh chúng tôi là chỉ được nói với anh chừng này thôi”.

Bạch Diệc Phi lại càng tò mò, vì sao bọn họ lại cố ý đến tận đây kể cho anh những chuyện này?

Dù sao một phần chân tướng này, Bạch Diệc Phi cũng đoán được gần hết rồi, cũng không hẳn là thật muốn biết.

Anh chỉ tò mò vì sao bọn họ lại nói với anh? Hẳn không phải vì cho rằng lần này mình chết chắc rồi cho nên nói ra cũng không sợ đâu nhỉ?

Mạnh Kinh lại không cho Bạch Diệc Phi thời gian suy nghĩ mà tự tin cười nói: “Nếu anh ngoan ngoãn chịu trời thì có thể miễn được đau đớn về thể xác nhưng nếu anh không chịu thì chúng tôi chỉ đành cho anh một trận rồi bắt lại”.

“Lẽ nào các người không để tôi thấy Tần Hoa trước, xác định sự an toàn của anh ấy rồi nói chuyện à?”, Bạch Diệc Phi bình thản trả lời.

Mạnh Kinh cười nhạt: “Không cần thiết”.

Bạch Diệc Phi khựng lại một chút rồi lập tức hiểu ra, thực tế mục đích của họ là muốn lợi dụng anh để uy hiếp Tần Hoa rồi từ đó khiến Tần Hoa phải giúp đỡ họ, vì thế Tần Hoa đương nhiên là an toàn.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì nhìn hai người trước mắt, gật gật đầu: “Vậy được, tôi còn phải về thăm vợ và con gáp, các người cùng lên đi”.

Mạnh Kinh và Lương Vĩ Siêu nhìn nhau, xác định bọn họ không nghe lầm.

Mà Kỳ Kỳ lúc này cũng kinh ngạc quay sang nhìn Bạch Diệc Phi.

Sau một khoảng yên lặng, Mạnh Kinh cười vang: “Haha...”

“Ai cho anh tự tin vậy? Chẳng lẽ anh cho rằng đánh bại được Hứa Đạo Trường và Liễu Chiêu Phong rồi thì có thể đánh bại được chúng tôi?”

“Anh đừng quên không lâu lúc trước anh còn suýt chút nữa bị tôi dùng một cành cây đâm chết!”

Lương Vĩ Siêu cũng cười khinh thường, cười nhạo Bạch Diệc Phi kiêu căng không biết tự lượng sức!

Kỳ Kỳ cau mày nhìn anh.

Mạnh Kinh cười xong rồi thì khởi động một chút: “Không cần đại boss phải ra tay, một mình tôi đã có thể đập anh gàn chết rồi!”

Bạch Diệc Phi thấy bọn họ không tin thì thở dài: “Đến lúc đó đừng trách tôi”.

Vừa dứt lời thì xông lên.

Mạnh Kinh thấy vậy thì không tránh mà cũng xông thẳng về phía Bạch Diệc Phi.

Hai người đồng thời vung nắm đấm.

Tốc độ của Bạch Diệc Phi cực nhanh, lực cũng mạnh nhưng không hề có một tý ám kình nào.

Mà cú đấm của Mạnh Kinh lại mang theo tiếng gió, không cần nhìn cũng biết là mang theo ám kình vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng khi hai cú đấm sắp va vào nhau thì Bạch Diệc Phi lại rút nắm đấm lại, quay sang dùng khuỷu tay để tấn công.

Mạnh Kinh thấy vậy thì vẻ mặt thay đổi, mặc dù đòn tấn công của Bạch Diệc Phi không hề có ám kình nhưng vẫn khiến anh ta cảm thấy nguy hiểm.

“Rầm!”

Một âm thanh cực lớn vang lên, Mạnh Kinh bị Bạch Diệc Phi đánh bay.

Nhưng Mạnh Kinh suy cho cùng cũng mạnh hơn Đạo Trưởng và Liễu Chiêu Phong nhiều. Anh ta đang bay trong không trung thì xoay người, vững vàng tiếp đất.

Nhưng anh ta vừa chạm chân thì Bạch Diệc Phi đã lập tức xông tới, lần này lại vung đấm liên tiếp. Rõ ràng anh không dùng ám kình nhưng lại khiến Mạnh Kinh không dám đỡ đòn, ngược lại chỉ tránh với né.

Bạch Diệc Phi sớm đã đoán được anh ta sẽ né tránh nên khi không đấm trúng, cơ thể anh lại nghiêng về trước, bả vai nhấm thẳng vào ngực Mạnh Kinh.

“Bộp!”

Mạnh Kinh lại bị đánh bay lần nữa mà lần này anh ta đâm thẳng vào tường, còn tạo thành một vết nứt vỡ hình người trên đây.

“Rầm!”

Sau đó lăn ra đất.

“Hộc!”

Sau khi Mạnh Kinh phun ra một ngụm máu thì ôm ngực nhìn Bạch Diệc Phi, ánh mắt tràn ngập vẻ kinh hoàng.

Lúc này Lương Vĩ Siêu cũng vô cùng ngạc nhiên.

Ngay cả Kỳ Kỳ cũng đứng bật dậy.

Bọn họ đều cho rằng trong thời gian ngắn Bạch Diệc Phi sẽ không mạnh lên bao nhiêu nhưng sự thật lại trái ngược hoàn toàn.

Không lâu trước Mạnh Kinh tùy tiện vứt một cành cây cũng khiến Bạch Diệc Phi xém chết nhưng anh bây giờ lại có thể dễ dàng đánh bại Mạnh Kinh.

Thậm chí anh còn không cần dùng ám kinh.

Chẳng qua là Bạch Diệc Phi dùng loại quyền pháp mà Tần Hoa dạy anh, loại quyền pháp này lại tương khắc với ám kinh nên nếu dùng ám kinh thì sẽ tự hại chính mình, vì thế mới không thể đồng thời sử dụng cả hai.

Đó cũng là lý do vì sao mà Tần Hoa không dùng ám kinh.

Hiện tại Mạnh Kinh đã tiếp cận đến cao thủ cấp 1 hạng trung nhưng lại bị Bạch Diệc Phi đánh bay hai lần liên tiếp.

Mà tất cả còn chưa kết thúc.

Bạch Diệc Phi bước đến, Mạnh Kinh đang định bò dậy thì Bạch Diệc Phi đã ấn đầu gối xuống.

Mạnh Kinh kinh hãi, chống cơ thể, chật vật né tránh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 876: Nhìn thấy Tần Hoa

Bạch Diệc Phi đánh hụt liền nhanh chóng xoay người lại nhấc chân đạp thêm một cú nữa về phía Mạnh Kinh.

Mạnh Kinh chật vật né tránh, vừa lăn vừa bò, trông chẳng còn tí dáng vẻ đẹp trai ngời ngời nữa. Nhìn thấy Bạch Diệc Phi nhấc chân lên, Mạnh Kinh hoảng hốt lăn về phía sau mấy vòng mới tránh được cú đạp này.

“Rầm!”

Mà nền đất chỗ bị bàn chân của Bạch Diệc Phi đạp trúng đã lõm thành một cái hố.

Thấy vậy, Mạnh Kinh bất giác nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Bạch Diệc Phi vẫn còn muốn tấn công tiếp, bị dọa cho sợ hãi kêu toáng lên: “Đại boss, mau cứu tôi!”

Lương Vĩ Siêu vẫn đang chìm đắm trong trạng thái sững sờ, nghe thấy tiếng kêu cứu của Mạnh Kinh mới hoàn hồn lại, chẳng nề hà gì nữa mà nhanh chóng lao đến trước mặt Bạch Diệc Phi, tung ra một chưởng.

Chưởng này khí thế dào dạt, cũng bao hàm cả một sức mạnh kinh khủng, có vẻ như đây là loại chuyên dùng để khắc chế võ công của Bạch Diệc Phi.

Gương mặt Lương Vĩ Siêu nghiêm nghị: “Hoá giải thử xem!”

Thấy vậy, hai mắt Bạch Diệc Phi loé sáng, tiếp đó anh nhấc cánh tay mình lên, nhẹ nhàng vung ra liền đẩy một chưởng này của Lương Vĩ Siêu sang hướng khác.

Sau đó, anh dùng một chiêu Nhất Dương Chưởng đánh thẳng về phía Lương Vĩ Siêu.

Mặc dù đây là cách đánh quen thuộc của Đạo Trưởng, nhưng bây giờ khi Bạch Diệc Phi dùng nó, uy lực đương nhiên mạnh hơn của Đạo Trưởng rất nhiều.

Lương Vĩ Siêu nhìn thấy thì vô cùng kinh ngạc, hai tay nhanh chóng vung ra hoá giải hơn phân nửa sức mạnh của chiêu này, sau đó lập tức tung ra một cú đấm đánh mạnh vào lòng bàn tay của anh.

“Rầm!”

Hai người đồng thời bật lùi lại phía sau, từ khoảng cách của cả hai có thể thấy được, bọn họ là ngang tài ngang sức.

Mạnh Kinh và Kỳ Kỳ thấy cảnh này thì kinh hãi không thôi.

Đến ngay cả bản thân Lương Vĩ Siêu cũng có chút ngạc nhiên.

Thực lực của Bạch Diệc Phi hiện tại đã vượt quá dự đoán của bọn họ, không những có thể đánh bại Mạnh Kinh một cách dễ dàng, mà đến cả Lương Vĩ Siêu cũng chỉ có thể ngang tài ngang sức.

Sau khi Mạnh Kinh nôn ra một ngụm máu, sừng sốt nói: “Sao có thể như vậy?”

Tâm trạng của anh ta lúc này giống hệt với Hứa Đạo Trưởng và Liễu Chiêu Phong lúc trước, đều là cảm xúc hoảng sợ và không thể tin nổi.

Sau khi Bạch Diệc Phi đứng vững lại, anh đứng dung liếc nhìn bọn họ, anh không hề cảm thấy ngạc nhiên đối với biểu cảm của bọn họ lúc này, có thể nói là nằm trong dự đoán của anh.

Anh hờ hững nói: “Bây giờ có thể để tôi gặp mặt Tàn Hoa chưa?”

Mạnh Kinh vật vờ bò dậy từ trên mặt đất, quệt vết máu bên miệng, liếc sang Lương Vĩ Siêu một cái.

Lúc này Lương Vĩ Siêu còn đang nhú mày, nhưng bây giờ lại đột nhiên thấy thoải mái hơn, cô ta cảm khái nói: “Lần trước khi ở đảo Lam, thực lực

của anh chẳng qua cũng chỉ ở hạng ba trung cấp, trong một thời gian ngắn như vậy mà đã bước chân vào trong hàng ngũ những cao thủ hạng nhất”.

“Tốc độ tiến bộ như vậy quả thực có hơi quá”.

“Chẳng lẽ thực ra anh vẫn luôn che giấu thực lực của mình?”

Bạch Diệc Phi thấy Lương Vĩ Siêu đột nhiên lại bình tĩnh như vậy, có chút ngạc nhiên: “Coi bộ dạng của cô, hẳn là vẫn còn con át chủ bài, nếu không bây giờ sao lại bình tĩnh như thế?”

Lương Vĩ Siêu khẽ cười, biểu cảm trên gương mặt thả lỏng: “Còn nhớ lần đầu khi chúng ta mới gặp nhau, anh vẫn còn là một tên ngốc yếu đuối”.

“Nhưng đến nay đã trở thành một kẻ mạnh thực sự, quả đúng là vật đổi sao dời”.

Lương Vĩ Siêu vừa nói vừa đi đến gần Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi cảm thấy khoảng cách hơi gần, bất giác lùi lại phía sau hai bước: “Con người ai rồi cũng sẽ thay đổi”.

Nhưng Lương Vĩ Siêu lại lắc đầu nói: “Con người quả thực sẽ thay đổi, nhưng tốc độ thay đổi của anh quá nhanh, nhanh đến mức anh đã có chút đặc ý quên hình rồi!”

“Ý cô là gì?”, Bạch Diệc Phi nhíu mày.

Lương Vĩ Siêu lại khẽ mỉm cười: “Thực lực của anh quả thực vượt xa khỏi dự đoán của chúng tôi, nhưng trước mắt xem ra, trình độ của anh vẫn còn kém tôi nhiều, như vậy, nếu tôi và Mạnh Kinh hợp sức với nhau, anh có chắc sẽ đánh lại được chúng tôi không?”

Bạch Diệc Phi nghe vậy liền bật cười: “Không thử thì làm sao biết?”

Kỳ thực, trong lòng anh hiểu, mặc dù cảnh giới hiện tại của anh đã cao hơn, nhưng anh cũng chỉ miễn cưỡng đánh hoà nhau với Lương Vĩ Siêu mà

thôi, nếu như cô ta và Mạnh Kinh hợp sức thì chắc chắn anh sẽ không có phần thắng.

Nhưng bây giờ Tần Hoa còn đang nằm trong tay bọn họ, anh không thể không cứu, cho dù đánh không lại cũng chỉ đành cố mà đánh.

Lương Vĩ Siêu mỉm cười, đưa ánh mắt đặt lên người Kỳ Kỳ đang đứng bên cạnh: “Xem ra anh đã quên mất sự tồn tại của cô ta rồi, hầu như không cần phải thử, anh thua chắc rồi”.

Lời này vừa nói xong, ánh mắt của bọn họ đều rơi lên người Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ khẽ sững sốt, tự nhiên bị bọn họ nhìn như vậy, có chút bực mình: “Nhìn tôi làm cái gì? Tôi chẳng đánh nổi bất kỳ ai trong mấy người!”

Nói ra câu này, cô ta kỳ thực có chút không cam tâm, bởi vì trước đó Kỳ Kỳ vốn có thể tùy ý bắt nạt Bạch Diệc Phi, nhưng bây giờ, Bạch Diệc Phi tiến bộ quá nhanh, nhanh đến mức cô ta không theo kịp, chỉ có thể ngóng theo mà ngưỡng mộ.

Sự chênh lệch này đến quá nhanh, đoán chừng cho dù là ai đều sẽ cảm thấy có chút khó mà chấp nhận được.

Mà lúc này, Bạch Diệc Phi chỉ hờ hững nói: “Kỳ Kỳ, chúng ta không nên đối địch”.

Kỳ Kỳ nghe thấy câu này chỉ thờ ơ đáp: “Sai rồi, chúng ta vốn là đối địch”.

Bạch Diệc Phi nhú mày.

Mạnh Kinh đi đến bên cạnh Kỳ Kỳ, sau đó nắm chặt tay cô ta, cười nói: “Anh là người được Tử Y lựa chọn làm ứng cử viên của người bảo vệ kho vàng, mà Kỳ Kỳ là người được Tân Thu lựa chọn, trong hai người chỉ có một người được giữ lại, cho nên ấy à, hai người đã định trước là mối quan hệ đối địch rồi”.

“Tôi không hiểu”, Bạch Diệc Phi nói.

Kỳ Kỳ không khỏi hỏi: “Còn có cái gì không hiểu?”

“Tôi cho rằng, cô quan tâm đến anh trai của cô hơn chứ không phải là cái thân phận Người bảo vệ kho vàng gì đó”, Bạch Diệc Phi nói.

Nghe thấy câu này, Kỳ Kỳ bật cười lạnh lùng, trong ánh mắt còn mang theo một tia bất đắc dĩ cùng một tia oán hận: “Nhưng điều này không phải đều do anh ép tôi sao?”

Bạch Diệc Phi khó hiểu hỏi: “Ai ép cô?”

“Anh có biết mấy tháng gần đây tôi từng bị người ta ám sát bao nhiêu lần rồi không? Nếu như không phải lần nào cũng có Mạnh Kinh bảo vệ cho tôi, anh cho là hôm nay anh còn có thể nhìn thấy tôi không?”, Kỳ Kỳ nói xong liền dừng lại vài giây rồi lại hỏi: “Anh có muốn biết người giết tôi là ai không?”

Bạch Diệc Phi hỏi theo phản xạ: “Ai?”

Ánh mắt Kỳ Kỳ đột nhiên trở nên lạnh lẽo, còn lôi ra mấy tấm ảnh từ trong túi áo của mình, ném mạnh về phía Bạch Diệc Phi, sau đó gào lên: “Nhà họ Bạch các người, tứ đại gia tộc, còn có Tử Y!”

“Là bọn họ hết lần này đến lần khác phái người đến ám sát tôi!”

Những tấm ảnh không hề nện lên người Bạch Diệc Phi, nhưng lại rơi lả tả đầy xuống dưới chân anh.

Bạch Diệc Phi cúi đầu, nhìn thấy trong các tấm ảnh này toàn là hình chụp thi thể, mà khuôn mặt của mỗi một thi thể đều rất rõ ràng.

Trong mắt Kỳ Kỳ ngập sự phẫn nộ nói: “Đám người này anh có thể tự mình đi điều tra, xem xem bọn họ là người của ai!”

“Tôi vốn chỉ muốn được sống yên ổn, cũng chẳng ham hố gì cái thân phận Người bảo vệ kho vàng, nhưng mà, đám người bảo vệ cho anh, ủng hộ

anh kia, bọn họ lại không nghĩ như vậy!”

“Bọn họ muốn giúp anh loại bỏ chướng ngại vật là tôi, cho nên mới hết lần này đến lần khác muốn giết tôi!”

“Là anh, và đám người đứng phía sau anh kia, đã đẩy tôi phải đứng về phía đối địch với anh!”

Nghe xong những lời này, Bạch Diệc Phi chỉ yên lặng không nói.

Giờ phút này, anh rất hiểu được suy nghĩ và cảm xúc của Kỳ Kỳ, bởi vì anh cũng đã từng như vậy, không phải sao?

Anh trước đây cũng đã từng như vậy, có rất nhiều việc anh hầu như không muốn làm, nhưng đều là do người khác ép buộc anh phải làm.

Anh cũng đã từng trải qua việc bị người ta ám sát hết lần này đến lần khác, thậm chí đến cả em ruột của mình cũng cho người đi ám sát anh, bất kể là chuyện gì, chỉ cần số lần xảy ra nhiều thì ắt hẳn trong lòng sẽ rất khó chịu.

Lương Vĩ Siêu thấy vậy thì cười nói: “Cho nên, ba người chúng tôi liên thủ thì anh sẽ chẳng có phần thắng nào!”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì lắc đầu cười khổ: “Quả thực là không có”.

“Kỳ thực, cho dù anh có thể đánh bại được cả ba người chúng tôi, chúng tôi cũng có thể lấy Tần Hoa để uy hiếp anh, cũng giống như việc lấy anh ra để uy hiếp Tần Hoa vậy, bất kể ra sao, cục diện này anh đều sẽ thua”.

Bạch Diệc Phi cũng ý thức được, đây quả thực là một thế cờ chết.

Bạch Diệc Phi yên lặng suy tư, trong đầu anh xoay vòng thật nhanh các cách giải quyết vấn đề.

Rất nhanh, sau vài giây, Bạch Diệc Phi nói: “Tôi muốn nhìn thấy Tần Hoa”.

Mạnh Kinh nghe vậy lạnh lùng hừ một cái: “Nói thật với anh, Tần Hoa đang ở đây, cũng có thể cho anh gặp mặt”.

Nói xong, anh ta liếc mắt nhìn Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ bèn xoay người đi vào phòng khách, sau đó đi đến phía sau một bức tượng phật, dường như chạm phải một thứ gì đó, có tiếng máy móc âm ỉ âm ỉ chuyển.

Ngay sau đó, tượng Phật từ từ xê dịch sang hai bên.

Mà ở chỗ chính giữa tượng phật, lộ ra Tần Hoa đang bị một đồng dây xích sắt khoá chặt người anh ta lại.

Nhìn thấy Tần Hoa như vậy, Bạch Diệc Phi theo phản xạ muốn chạy lên phía trước nhưng lại bị Mạnh Kinh và Lương Vĩ Siêu đồng thời vươn tay ra ngăn lại.

“Cho anh nhìn đã là tốt lắm rồi, chẳng lẽ còn muốn đi lên cứu anh ta nữa à?”, Mạnh Kinh cười vắn vẹo.

Lương Vĩ Siêu cũng nở nụ cười: “Sợi xích trói chặt anh ta không phải là loại xích bình thường, muốn chặt đứt nó là điều không tưởng, cho dù là Tân Thu cũng không làm được”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 877: Rơi xuống dốc

“Chỉ có thể mở nó bằng chìa khoá, cho nên anh cũng đừng có nghĩ đến việc cứu anh ta nữa đi!”

Bạch Diệc Phi nghe thấy câu này thì đột nhiên bật cười.

Mạnh Kinh và Lương Vĩ Siêu thấy thế đều ngẩn ra: “Anh cười cái gì?”

“Tôi đang cười, mấy người bị lừa rồi”, Bạch Diệc Phi hờ hững nói.

Lời vừa dứt, giọng nói của Kỳ Kỳ từ phía sau Lương Vĩ Siêu và Mạnh Kinh truyền tới: “Su phụ từng nói cho tôi biết, ứng cử viên của Người bảo vệ kho vàng, từ đầu đến cuối chỉ có một người duy nhất”.

Hai người nghe thấy câu này thì giật mình kinh hãi, lập tức quay đầu lại nhìn.

Kỳ Kỳ đã lấy chìa khoá ra đồng thời cắm nó lên mắt khoá, vừa mở khoá vừa nói: “Tôi chỉ là một tấm bình phong mà thôi”.

Mặt hai người biến sắc.

Mạnh Kinh chạy như bay về phía Kỳ Kỳ: “Mau dừng tay!”

Mà đúng lúc này, tiếng ổ khoá được mở ra vang lên “lạch cạch”.

Tần Hoa vốn đang nhắm mắt đột nhiên mở bừng mắt ra, cũng đồng thời, Mạnh Kinh đã đến bên cạnh Kỳ Kỳ, vươn tay muốn kéo cô ta.

Mà sợi xích sắt hơn năm mươi kg trên người Tần Hoa liền bay về phía Mạnh Kinh.

Mạnh Kinh thấy vậy buộc phải thu tay lại, lập tức né người tránh.

Tần Hoa nhảy xuống, vung mạnh một quyền về phía Mạnh Kinh.

Mạnh Kinh vội vàng nhấc cánh tay lên chặn đòn.

“Rầm!”

Sau một tiếng động lớn, Mạnh Kinh bị đánh lui về phía sau mấy bước.

Mà lúc này, Lương Vĩ Siêu đã biết tình hình không ổn, muốn đi cứu Mạnh Kinh nhưng lại bị Bạch Diệc Phi vươn tay chặn lại.

Bạch Diệc Phi nở nụ cười: “Đại boss, chúng ta đến thử sức với nhau một chút”.

Mặt Lương Vĩ Siêu sa sầm, ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào Bạch Diệc Phi rồi không ngừng ra chưởng.

“Ầm ầm ầm!”

Tốc độ ra chưởng cực nhanh, nhanh đến mức khiến người ta nhìn không rõ cách đánh của cô ta.

Mà Bạch Diệc Phi lại vẽ vòng tròn trong không khí lần nữa, sau đó đẩy hết chưởng đòn của cô ta ra.

Nhưng cả hai đều ngang tài ngang sức, nên cũng chẳng có ai chiếm được lợi thế cả.

Trong lúc này, Mạnh Kinh đã đi đến bên cạnh Lương Vĩ Siêu, Tàn Hoa và Kỳ Kỳ thì đến bên cạnh Bạch Diệc Phi.

Mạnh Kinh nhìn thấy Kỳ Kỳ đứng bên cạnh Bạch Diệc Phi thì sắc mặt trở nên rất tệ, phẫn nộ quát: “Kỳ Kỳ, tôi thực lòng với cô, mà cô bây giờ thì tính là gì?”

Kỳ Kỳ lạnh lùng nhìn anh ta: “Tôi suýt chút nữa là tin rồi”.

Lương Vĩ Siêu nhìn sắc mặt của Bạch Diệc Phi, nhíu mày hỏi: “Anh đã biết từ lâu rồi?”

“Không tính là lâu”, Bạch Diệc Phi nói.

“Trước đó khi các người gọi điện thoại cho tôi hẳn là để cho Kỳ Kỳ gọi, còn bảo cô ấy gửi cho tôi một tin nhắn”.

“Trước khi đọc được tin nhắn, tôi không hề biết là ai, nhưng sau khi nhìn thấy tin nhắn thì tôi đã đoán được rồi, bởi vì người của tôi khi nhắn tin đều có một đặc điểm, tất cả các ký hiệu dấu trong tin nhắn đều dùng dấu chấm để thay thế”.

Lương Vĩ Siêu và Mạnh Kinh sững sốt, sau đó sắc mặt càng trở nên khó coi hơn.

Bọn họ đúng là không thể nghĩ ra được, còn có thể dùng ký hiệu dấu trong tin nhắn để truyền đạt thông tin.

Bạch Diệc Phi tiếp tục nói: “Hơn nữa, vào lúc mà tôi sắp đến nơi, tôi lại nhận được một tin nhắn khác, nội dung chỉ có bốn chữ”.

“Chữ gì?”, Mạnh Kinh hỏi.

Bạch Diệc Phi khẽ cười nói: “Tần Hoa không sao”.

Lý do mà Kỳ Kỳ dùng phương thức nhắn tin này là để nói cho anh biết, cô ta đứng về phía anh, nếu không thì cũng không cần thiết phải phiền phức như vậy.

Lúc này, Kỳ Kỳ cười lạnh lùng nói: “Đám người đến ám sát tôi kia, các người nói là người của nhà họ Bạch, tứ đại gia tộc và sư thúc của tôi phải tới, thực sự cho là tôi sẽ tin sao?”

“Sư thúc của tôi hầu như không cần dùng đến loại thủ đoạn này, mà gia chủ nhà họ Bạch lại càng hiểu rõ tôi chính là người đi theo bên cạnh của Bạch Diệc Phi, bọn họ không có lý do gì để phái người đến ám sát tôi!”

Mạnh Kinh nghẹn họng, nhưng vẫn cố chấp cãi lại: “Nhưng cô cũng là một trong các ứng cử viên, cho dù cô có đứng về phía Bạch Diệc Phi, cũng

khó tránh được nhà họ Bạch sẽ không nghĩ nhiều, mà nhà họ Bạch trước giờ đều không nghe lời của Bạch Diệc Phi”.

Kỳ Kỳ lại cười lạnh lùng giễu cợt: “Tôi tin tưởng vào mắt nhìn người của tôi”.

Mạnh Kinh nhíu mày: “Ý gì?”

“Tôi đã từng gặp Bạch Vân Bằng”, Kỳ Kỳ nói.

Mạnh Kinh ngẩn người, cuối cùng cũng yên lặng không phản bác lại nữa, chỉ đành nhìn về phía Lương Vĩ Siêu.

Bạch Diệc Phi cũng nhìn theo, sau đó nhíu mày lại hỏi: “Cho nên, mấy người rốt cuộc vì sao lại nói với tôi những thứ này?”

Bạch Diệc Phi đoán rằng Lương Minh Nguyệt chưa chết, nhưng mục đích của bọn họ lại là do Mạnh Kinh tự nói ra, nhưng điều này thực sự không cần thiết!

Lúc này, Lương Vĩ Siêu đột nhiên bật cười: “Cho nên anh tin rồi?”

Bạch Diệc Phi gật đầu nói: “Theo tình hình trước mắt thì không hề có điều gì bị lộ ra, cũng không có điểm nghi vấn nào, cho nên tôi đã tin”.

Nghe vậy, nụ cười của Lương Vĩ Siêu càng sâu hơn.

Mà cả ba người bên phía Bạch Diệc Phi đều không hiểu, tại sao cô ta lại cười như thế.

Cục diện hiện tại, ba người Bạch Diệc Phi, Tần Hoa và Kỳ Kỳ liên thủ với nhau chắc chắn sẽ đánh thắng được Mạnh Kinh và Lương Vĩ Siêu, nhưng cô ta cười như vậy là có ý gì?

Cho nên cả ba người đều rất nghi ngờ và khó hiểu.

Mà đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng động lớn vang lên.

“Rắc!”

Ngay sau đó, Bạch Diệc Phi liền cảm thấy chân mình bị hẫng một cái, chưa kịp phản ứng thì cơ thể đã rơi thẳng xuống dưới.

Hoá ra nền của phòng khách đột nhiên tách ra hai bên, vừa đứng ở chỗ mà nhóm người Bạch Diệc Phi đang đứng.

Cả ba người cùng lúc rơi thẳng xuống dưới.

Lúc đầu không gian còn tương đối rộng, nhưng càng về sau thì lại càng hẹp lại, mà ba người đều chen vào nhau sau đó trượt xuống một cái lỗ dốc của hang động.

Ba người đồng thời bị mắc kẹt lại, sau đó không tiếp tục rơi xuống nữa.

Bạch Diệc Phi lập tức ngẩng đầu nhìn lên, phía trên là trần của ngôi chùa còn phía bên dưới lại đen thui.

Lúc này, có bốn người đang đứng trong phòng khách, lần lượt là Lương Vĩ Siêu, Mạnh Kinh, Hứa Đạo trưởng và Liễu Chiêu Phong.

Tất cả đều đang thò đầu nhìn xuống bên dưới này, nhưng bọn họ lại chẳng nhìn thấy được cái gì, chỉ thấy mọi thứ tối thui bên dưới.

“Cao năm mươi mét, kiểu gì cũng sẽ bị ngã chết!”

“Nếu không ngã chết thì ít nhất cũng bị ngã cho gãy xương tàn phế, dù sao thì bọn họ cũng sẽ không thoát ra được”.

“Muốn để Bạch Diệc Phi mắc bẫy, quả thực là không hề dễ dàng!”

Lời bọn họ nói với nhau đã bị Bạch Diệc Phi nghe thấy gần hết.

Cùng lúc đó, lại vang lên một tiếng “cách”.

Bạch Diệc Phi phát hiện sàn nhà đang từ từ khép lại phía trên, chẳng bao lâu sau chỗ bọn họ đã hoàn toàn chìm hẳn vào trong bóng tối.

Cả ba người họ giờ đang nhồi hết lại với nhau, tư thế cực kỳ quái dị, do lúc nãy rơi xuống nên cả người đều bị thương nhưng không giống nhau.

Kỳ Kỳ lập tức hỏi: “Chúng ta phải làm thế nào bây giờ?”

Tần Hoa nói: “Độ dày của tấm nền trên kia khoảng năm mươi centimet, nếu muốn mở ra từ phía dưới là điều không thể”.

Bạch Diệc Phi liền hỏi: “Vậy bên dưới thì sao? Bên dưới là cái gì?”

Kỳ Kỳ và Tần Hoa đều đáp: “Không biết”.

Bạch Diệc Phi cân nhắc lên tiếng: “Bên trên không đi được, vậy thì chúng ta đi xuống dưới, dù sao thì cũng không đến mức không đi được đến hết đường!”

Kỳ Kỳ lại hỏi: “Giờ chúng ta đi xuống bằng cách nào?”

Cả ba người vẫn còn đang bị nhồi chung vào một chỗ, cũng chẳng có chỗ nào để bám vào làm điểm tựa, con dốc thì dựng đứng, cửa hang thì cũng chỉ to như vậy, muốn từng người đi ra được cũng khó.

Lúc này, Tần Hoa lại nói: “Hai người ép chặt vào với nhau một chút, tôi kéo hai người lên trên, sau đó tôi lách người xuống trước”.

“Hả?”, Kỳ Kỳ sững sốt, vẫn có chút mất tự nhiên.

Bạch Diệc Phi thì lại không nghĩ phức tạp như vậy, vòng tay ôm luôn eo của Kỳ Kỳ, một tay khác thì chống lên vách tường nhích người lên phía trên một chút.

Sau khi có một khoảng trống, Tần Hoa liền lách người trượt thẳng xuống dốc.

Nhưng Kỳ Kỳ lại có chút bực mình: “Tôi nói, anh còn không buông tay ra à!”

Tần Hoa đã trượt xuống dưới rồi, không cần thiết phải ôm lấy cô ta nữa, hơn nữa, cô ta cũng tự dùng tay mình chống lên tường nên hầu như không cần đến Bạch Diệc Phi đỡ hộ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 878: Mục đích thật sự

Bạch Diệc Phi nghe xong không khỏi xấu hổ, cười nói: “Thật ngại quá”

Nói những lời này, anh theo bản năng thả lỏng tay, cơ thể cũng vì thế mà trượt xuống, Kỳ Kỳ cũng trượt xuống theo anh, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần hơn.

“Bạch Diệc Phi”, Kỳ Kỳ tức giận hét lớn

Bạch Diệc Phi thấy vậy lại cười ngượng, nhưng anh chưa kịp mở lời, phía dưới có tiếng của Tần Hoa.

“Xuống đi!”

Giọng của anh ta rất nhẹ, từ đó có thể thấy, Tần Hoa đã đi được một đoạn khá dài.

Nghe thấy tiếng Tần Hoa, hai người lần lượt buông tay rồi trượt xuống dưới.

Rất lâu sau mới đến đáy.

Xuống đến dưới, bọn họ không ngờ rằng nơi họ đang đứng là một nơi vô cùng rộng rãi, mà toàn bộ đều được ánh đèn thấp sáng rõ như ban ngày.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh tượng này liền giật mình, chạy đến quan sát bốn phía.

Anh ngần ngừ hồi lâu, ngỡ như được quay về kho vàng ở đảo Lam ngày trước.

Kỳ Kỳ cũng ngậy người theo anh.

Tần Hoa nhìn cảnh tượng trước mặt, cũng im lặng hồi lâu.

Dưới đèn Phúc Âm ở thành phố Thiên Bắc, vậy mà lại cất giữ một kho vàng.

Qua một lúc lâu sau Kỳ Kỳ mới định thần lại, nhỏ giọng nói: “Hóa ra, kho vàng số 2 ở đây!”

Nơi này không khác kho vàng ở đảo Lam là bao, bốn phía đều được bao bằng các tấm sắt, trên tường còn lắp đèn chiếu sáng, mà ở giữa động còn còn xếp rương cao như núi.

Chiếc rương được làm từ gỗ, có lẽ vì đã để ở đây khá lâu nên bắt đầu mục rữa.

Tùy ý mở một chiếc rương cũng có thể nhìn thấy bên trong toàn là tiền vàng.

Kỳ Kỳ kiểm tra mấy chiếc rương khác, kinh ngạc quay đầu nói với Bạch Diệc Phi: “Đây đúng là kho vàng số 2 rồi, chúng ta thật là may mắn”.

Thế nhưng, Bạch Diệc Phi lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

Kỳ Kỳ không hiểu nổi anh, hỏi: “Anh như vậy là sao?”

Bạch Diệc Phi nghiêm túc nói: “Sự việc càng phức tạp hơn rồi”.

“Làm sao vậy?”, Tần Hoa không nhịn được quay lại hỏi.

Bạch Diệc Phi nhăn mày, trầm giọng nói: “Có gì đó không bình thường”.

“Có gì không bình thường?”, Kỳ Kỳ hỏi anh.

“Cái gì cũng không bình thường”, Bạch Diệc Phi đáp.

Tần Hoa và Kỳ Kỳ nghe vậy nhất thời cũng không biết nói sao.

Bạch Diệc Phi dạo quanh một vòng kho vàng, nơi này không khác gì nhiều so với kho vàng số 3, điểm khác biệt duy nhất chính là nơi này không

có những căn phòng như kho vàng số 3.

Nơi này chỉ là một căn phòng lớn bày cơ man là những rương vàng.

Bạch Diệc Phi dường như nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt chợt trở nên nghiêm trọng: “Tôi biết vì sao Mạnh Kinh lại nói với tôi những chuyện đó rồi”.

“Tại sao”, Kỳ Kỳ và Tần Hoa đồng thanh hỏi.

Có lẽ vì thực lực của Bạch Diệc Phi đã tiến bộ, cảm ngộ mau lẹ, đầu óc nhanh nhạy, tư duy cũng sắc bén hơn, anh nói: "Sở dĩ tôi đoán ra Lương Minh Nguyệt chưa chết, là bởi vì Lương Ngọc".

Anh vừa nói, vừa ngồi xôm xuống, tùy ý cầm một mảnh vụn gỗ vừa viết vừa vẽ trên sàn nhà đầy tro bụi: “Nhưng mà tôi vẫn quên đi một chuyện”.

“Chúng ta đều biết rằng Lương Minh Nguyệt là người ở thủ đô, ông ta không có họ hàng nào ở thành phố Thiên Bắc, cũng không có bạn bè thân thiết, nhưng ông ta lại sắp xếp Lương Ngọc làm việc ở đây”.

“Tại sao lại như vậy?”

Tần Hoa và Kỳ Kỳ nhìn nhau, vẫn chưa hiểu ra điều gì.

Bạch Diệc Phi nói tiếp: “Là vì kho vàng này”.

Vừa nghe đến lời này, hai người liền lập tức hiểu ra.

Bạch Diệc Phi còn nói: "Ông ta sắp xếp Lương Ngọc đến thành Thiên Bắc làm việc, vậy sẽ có lý do chính đáng để thường xuyên từ thủ đô đến đây, từ đó che giấu chuyện ông ta biết vị trí của kho vàng số 2".

“Tôi nghĩ có lẽ ông ta đã sớm biết được vị trí của kho vàng số 2, chỉ là luôn luôn giấu mọi người, sở dĩ ông ta giả chết chắc hẳn cũng là muốn giấu tin tức về kho vàng số 2 này”.

Bạch Diệc Phi nói xong lại vẽ một vòng tròn trên mặt đất: "Đám Lương Vĩ Siêu hẳn là chỉ biết nơi này toàn cạm bẫy, mà không biết rằng phía dưới là kho vàng số 2".

"Sở dĩ bọn chúng lựa chọn dụ dỗ chúng ta đến chỗ này, chắc cũng là chủ ý của Lương Minh Nguyệt, nhưng bọn chúng không nghĩ đến, năng lực của ta nhạy bén, ngay lúc không còn cách nào lại có thể mở ra được nơi này".

Tiếp theo, Bạch Diệc Phi lại vẽ một vòng tròn, ý nói Lương Minh Nguyệt: "Nhưng là, người đứng sau bày ra tất cả, chắc chắn đã sớm liệu đến điều này."

"Cũng bởi vậy, hẳn mới để Mạnh Kinh nói cho tôi biết, mục đích của bọn chúng là kho vàng số 1, do đó chúng làm cho chúng ta đi nhầm hướng".

Cuối cùng, anh nối ba vòng tròn lại với nhau, ở giữa lại vẽ một vòng tròn, nhìn Tần Hoa và Kỳ Kỳ nói: "Hai người đã hiểu chưa?"

Tần Hoa ngu ngơ lắc đầu.

Kỳ Kỳ cũng chẳng khác gì.

Bạch Diệc Phi thấy vậy liền trực tiếp nói thẳng: "Vòng tròn giữa này chính là thể hiện tổng hợp của bốn kho vàng, lượng vàng ở bốn kho vàng này có lẽ không khác kho vàng số 1 là bao.

"Cho nên, mục đích thật sự của Lương Minh Nguyệt không phải kho vàng số 1 mà là bốn kho vàng khác".

Kỳ Kỳ và Tần Hoa nghe xong, ngơ ngác nhìn nhau.

Không chỉ như vậy, Kỳ Kỳ nhìn thấy ánh mắt của Bạch Diệc Phi, không giấu được sự kinh ngạc, cô ta không nhịn được hỏi: "Trong đầu anh chứa những gì vậy?"

Năng lực phân tích sự việc của Bạch Diệc Phi khiến cô ta chấn động.

Qua sự phân tích của Bạch Diệc Phi, rõ ràng Lương Vĩ Siêu không phải người coi giữ kho vàng số 2.

Vậy đặt ra câu hỏi: Ai mới là người coi giữ kho vàng số 2?

Tuy nhiên vấn đề này hiện không quan trọng, bởi vì trước mắt Lương Minh Nguyệt là người coi giữ kho vàng số 3, đồng thời ông ta lại nắm giữ kho vàng số 2.

Về phần kho vàng số 4, Bạch Diệc Phi đoán rằng có lẽ kho vàng nhỏ trên kho vàng số 3.

Như vậy, rõ ràng tất cả mọi người đều nghĩ mục đích chính của Lương Minh Nguyệt là kho vàng số 1, đến lúc đó Tử Y cùng Tân Thu đều sẽ trở lại để bảo vệ kho vàng số 1.

Hơn nữa trong đó còn có Tần Hoa cùng thế lực sau lưng anh ta, đều sẽ hỗ trợ nhóm Tử Y cùng bảo vệ.

Như vậy sự chú ý của mọi người cũng sẽ đặt ở kho vàng số 1, ông ta liền có đủ thời gian đi tìm kho vàng số 5 cuối cùng.

Chỉ cần tìm được kho vàng số 5, cùng với ba kho vàng kia, đến lúc đó ông ta liền có thể có thực lực để đánh nhau với bất kì tiểu quốc nào trên thế giới.

Tần Hoa cũng đã suy nghĩ rất nhiều, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc: "Chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Kỳ Kỳ gật đầu, nói: "Vấn đề bây giờ là chúng ta làm thế nào để đi ra ngoài?"

Bạch Diệc Phi liếc nhìn hai người nói: "Vẫn là xử lý vết thương trước đi."

Bọn họ rơi từ trên xuống, trên người đều xây xước hết cả, đơn giản xử lý vết thương một chút sẽ tốt hơn

Bọn họ đều không có ý kiến, vì thế liền ngồi xuống xử lý miệng vết thương.

Bởi vì Kỳ Kỳ là phụ nữ, cho nên cô ta tránh ở phía sau rương, cởi bỏ quần áo, lau khô máu trên người, sau đó tùy tiện kéo một mảnh vải băng bó lại.

Tần Hoa và Bạch Diệc Phi cũng làm như vậy, dù sao bọn họ cũng không mang thuốc theo người.

Thế nhưng khi hai người họ đã xử lý vết thương xong xuôi, Kỳ Kỳ vẫn chưa xong, cô ta thậm chí còn hét lớn: “Bạch Diệc Phi, anh có thể qua đây giúp tôi được không?”

Bạch Diệc Phi ngậy người ra một lúc, Kỳ Kỳ lại hô một tiếng: "Tôi không nhìn thấy vết thương ở sau lưng mình".

Bạch Diệc Phi nghe vậy đành phải đi qua xem sao, sau đó liền ngậy người.

Kỳ Kỳ đã cởi bỏ quần áo, trên người chỉ mặc một chiếc áo lót, đưa lưng về phía Bạch Diệc Phi.

“Cô...”, Bạch Diệc Phi nói không nên lời.

Kỳ Kỳ không nhìn thấy Bạch Diệc Phi, chỉ nói: “Mau giúp tôi băng bó vết thương lại đi”.

Bạch Diệc Phi lúc này mới nhìn thấy trên tấm lưng bóng loáng của Kỳ Kỳ lại có một vết xước dài bảy tám mi li, rất rõ ràng.

Đối với việc này Bạch Diệc Phi cảm thấy có một chút không thích hợp, tuy nhiên anh cũng không nghĩ nhiều, tiện tay xé một mảnh vải trên bộ quần áo của mình xử lý miệng vết thương.

Lúc này, Kỳ Kỳ đột nhiên hỏi: “Vợ anh sinh con rồi đúng không?”

“Ừ!”, Bạch Diệc Phi dừng lại một chút, lên tiếng trả lời.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 879: Lôi ra

Kỳ Kỳ lại hỏi: “Trai hay gái vậy?”

“Ừm...”, Bạch Diệc Phi suýt nữa không phản ứng kịp: “Sinh... sinh đôi, một trai một gái”.

“Oa!”, Kỳ Kỳ kinh ngạc hô lên một tiếng, trong giọng nói còn mang theo tia hâm mộ: “Vậy anh không phải là trai gái song toàn sao?”

Bạch Diệc Phi nghe được lời này thì mỉm cười, lúc này mới nhớ tới việc băng bó vết thương, nhưng bởi vì vết thương nằm trên lưng, muốn băng bó thì phải quấn về phía trước.

Bạch Diệc Phi tạm dừng: “Hay là cô...”

Điều mà anh muốn nói chính là anh phải vòng miếng vải về phía trước, Kỳ Kỳ tự mình cầm miếng vải cuộn lại, sau đó đưa lại cho anh, như vậy có thể băng bó rồi.

Thế nhưng Kỳ Kỳ lại đột nhiên quay người lại, Bạch Diệc Phi giật nảy mình, trực tiếp ngây người.

Kỳ Kỳ lại cười mà nói: “Thế nào? Anh còn ngại ngần à? Trước kia cũng không phải là chưa từng băng bó qua cho tôi!”

Bạch Diệc Phi ngừng một lát, bất giác nhớ tới: Kỳ Kỳ không phải là ghét nhất chuyện này sao?

Sau đó Bạch Diệc Phi nhanh chóng lui về sau một bước.

Kỳ Kỳ thấy vậy thì tiến lên phía trước một bước.

Bạch Diệc Phi bất thành linh duỗi tay đánh ngất Kỳ Kỳ, sau đó lập tức đỡ lấy cô ta, đồng thời hét lớn với Tần Hoa đang ở bên kia chiếc hộp: “Anh, cẩn thận, ở đây có độc!”

Tuy nhiên, đã quá muộn.

Bạch Diệc Phi tùy tiện dùng quần áo bọc Kỳ Kỳ lại rồi ôm cô ta đi ra ngoài, phát hiện Tần Hoa đang đứng tại một nơi cách bọn họ không xa, nhưng khuôn mặt của anh ta âm trầm, đôi mắt tỏa ra tia sắc bén, đáng vẻ như sắp đại khai sát giới.

Trong lòng Bạch Diệc Phi khẽ thót lại, xoay người chạy về hướng ngược lại.

Hướng phía sau là khu vực để rất nhiều rương vàng, vì quá nhiều rương nên vật cản cũng theo đó gia tăng, vô hình tạo thành một mê cung.

Nhưng ngay sau đó truyền tới một tiếng động cực lớn.

“Ầm!”

Chiếc rương theo tiếng động đó cũng nổ tung, những thỏi vàng lấp lánh bay khắp bầu trời.

Một thỏi vàng bay vọt tới, đánh trúng vào người Bạch Diệc Phi, cơ thể anh không giữ được thăng bằng liền ngã bổ nhào về phía một chiếc hộp khác.

Vừa đập người xuống, còn chưa kịp đứng dậy, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tần Hoa không biết từ lúc nào đã tới bên cạnh anh, đầu gối sắp dồn sức nện xuống.

Bạch Diệc Phi theo bản năng ôm Kỳ Kỳ lăn qua một bên.

“Bụp!”

Đầu gối Tần Hoa đập xuống sàn, lực mạnh tới nỗi tạo nên một lỗ thủng trên đất.

Bạch Diệc Phi tránh thoát đòn này trong gang tấc, nếu không thì e rằng một khi đầu gối kia đập xuống, vật bị đập thành cái hố chính là anh.

Chất độc trong phòng phát tán trong không khí có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, dẫn tới suy nghĩ bị trì trệ.

Loại độc này rất giống với các thành phần trong nhiều loại thuốc gây mê.

Trước đó Bạch Diệc Phi nhận thấy sự khác thường của Kỳ Kỳ, đã có chút cảnh giác.

Mà khi bọn họ đang trò chuyện, Bạch Diệc Phi đáng ra phải rất nhanh nhạy, nhưng có vài lần phản ứng đều chậm mất một nhịp.

Anh lập tức phát giác ra tình hình không ổn, liền tiến vào trạng thái cuồng hóa, sau đó tỉnh táo lại, đoán được trong phòng có lẽ có sương độc ảnh hưởng tới con người

...

Một đòn kia không trúng, Tàn Hoa lại một lần nữa tấn công tới, anh ta trực tiếp tung một quyền về phía Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ.

Bạch Diệc Phi lần này căn bản không thể né tránh, bởi nếu anh tránh thì đòn này sẽ đánh lên người Kỳ Kỳ, mà cô ta thì hoàn toàn không chịu nổi.

Thế là, trong lòng hạ quyết tâm, anh tựa lưng vào Tàn Hoa mà nhao tới.

Sức mạnh của Bạch Diệc Phi khi đã tiến vào trạng thái cuồng hóa nhanh hơn Tàn Hoa một chút, bởi vậy sau khi anh đụng phải liền phát ra một phát ra tiếng động lớn, sau đó hai người đều rút lui cực nhanh.

Nhưng Bạch Diệc Phi không xuất chiêu, mà dùng lưng đón lấy cú đấm ấy, bởi vậy sau khi ổn định lại cơ thể, anh nôn ra một ngụm máu.

Sau đó anh không chút do dự cũng Kỳ Kỳ trên lưng, xoay người bỏ chạy.

Tàn Hoa hình như cũng bị thương, khoe miệng tràn ra một vệt máu, nhưng anh ta dường như không để ý đến thương tích của bản thân, sau khi

ổn định lại liền một lần nữa lao về phía Bạch Diệc Phi.

Trong cuộc rượt đuổi, Bạch Diệc Phi phát hiện mình hoàn toàn không thể cắt đuôi được Tần Hoa, chỉ đành đặt Kỳ Kỳ sang một bên, sau đó quay lại lao thẳng về phía Tần Hoa.

“Rầm!”

“Bụp!”

Hai người anh đến tôi đi bắt đầu đánh nhau.

Tuy rằng Bạch Diệc Phi hiện giờ mạnh hơn so một chút so với Tần Hoa, nhưng hai người họ đều sử dụng quyền pháp của Tần Hoa, kết quả tất nhiên cũng không giống nhau.

Quyền pháp của Tần Hoa đã luyện 20 năm, khả năng không biết cao hơn Bạch Diệc Phi gấp bao nhiêu lần, bởi vậy trận đánh này hai người cũng ngang tài ngang sức.

Song sau khi đánh hơn mười phút, hai người vẫn bất phân thắng bại, Bạch Diệc Phi cảm thấy cứ kéo dài như vậy hoàn toàn không ổn, hai người họ sớm muộn cũng sẽ cùng bị thua thiệt.

Vì vậy Bạch Diệc Phi đã sử dụng chiêu số mà anh đã đối phó với Lương Vĩ Siêu, nâng tay vẽ nửa vòng tròn giữa không trung, nắm đấm của Tần Hoa chệch hướng, đập thẳng vào vách hang.

“Bùm!”

Vách hang trực tiếp bị xuyên thủng, mảnh vụn đất bên trong và lớp lá sắt trên bề mặt đều rơi ra.

Tiếp đó, một lối đi đen thui hiện ra trước mặt họ.

Một mùi bụi bặm bốc lên phả ra từ trong con đường đó, Bạch Diệc Phi cảm thấy bản thân trong giây lát nhẹ nhõm hơn rất nhiều, não bộ cũng theo đó mà thư thái hơn.

Tần Hoa lúc này đồng thời nhíu chặt mày.

Thấy vậy Bạch Diệc Phi nắm lấy cơ hội, vung tới một quyền bức Tần Hoa thối lui, sau đó nhanh nhẹn nhấc lên Kỳ Kỳ đang bất tỉnh lên lao về phía con đường tối đen kia.

Không biết lối đi tối tăm này dẫn đến đâu, nhưng anh không còn cách nào khác ngoài việc tiếp tục đi về phía trước, so sánh với việc cùng Tần Hoa đánh nhau trong đại sảnh trống trải khiến hai người đều tổn thương vẫn tốt hơn.

Đoạn đường rất tối, Bạch Diệc Phi cũng không dùng điện thoại chiếu sáng, anh không dám dùng cạn kiệt pin điện thoại, do đó cứ như vậy chạy về phía trước.

Anh không biết đoạn đường này dài bao nhiêu, nhưng dường như nó là một đường thẳng, phía trước cũng không có bất kỳ tia sáng nào.

Sau khi đi được khoảng một giờ, Bạch Diệc Phi không nghe thấy tiếng bước chân phía sau nữa, có lẽ Tần Hoa vẫn còn ở đó, hoặc cũng có thể đang đuổi theo nhưng chậm hơn.

Mà Kỳ Kỳ ở trên lưng không biết khi nào sẽ tỉnh lại, cô ta nằm sấp trên lưng anh, hít thật sâu mùi hương trên người anh.

Bạch Diệc Phi liền biết, Kỳ Kỳ vẫn đang trong tình trạng trúng độc

Vì vậy, anh chọn cách im lặng, để tránh khi vừa mở lời lại khiến bản thân đau đầu thêm.

Nhưng anh còn chưa nói chuyện, thì Kỳ Kỳ đã lên tiếng: "Đây là đâu?"

"Mật đạo", Bạch Diệc Phi đáp.

Kỳ Kỳ lại hỏi: "Là con đường thoát ra ngoài sao?"

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một chút rồi nói: "Chắc vậy".

Kỳ Kỳ tiếp tục: “Nếu có đường đi ra, vậy tại sao bọn họ lại cho chúng ta vào?”

Bạch Diệc Phi suy tính, nói: “Có lẽ là cố ý, nói không chừng phía trước có người đang đợi chúng ta”.

Cả con đường bỗng nhiên an tĩnh trong chốc lát, Kỳ Kỳ hỏi: “Tôi có phải là trúng độc rồi hay không?”

“Đúng vậy”, Bạch Diệc Phi gật đầu, sau đó lại nói: “Nhưng hiện tại trông cô có vẻ vẫn bình thường”.

Kỳ Kỳ lại rơi vào trầm mặc, sau đó đột nhiên cao giọng: “Vậy anh còn công tôi làm gì?”

“Ừm...”, Bạch Diệc Phi ngẩn người, sau đó mới phản ứng lại, quả nhiên Kỳ Kỳ không bị thương nặng, căn bản không cần công cô ấy như vậy.

Bạch Diệc Phi đặt cô xuống: “Đi được không?”

“Ừ”, Kỳ Kỳ gật đầu, sau đó hai người cùng nhau tiếp tục đi về phía trước.

Kỳ Kỳ lại hỏi: “Vừa rồi tôi bị sao vậy? Tại sao tôi lại muốn thân cận với anh?”

“Trúng độc”, Bạch Diệc Phi đáp.

Kỳ Kỳ nghe vậy liền trở nên nóng nảy: “Là độc gì? Không lẽ chỉ cần là đàn ông ở trước mặt tôi thì tôi đều sẽ như vậy sao? Cái này cùng thuốc kích dục có...”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì kinh ngạc, trong lòng anh bỗng nhiên có một dự cảm không lành.

Lúc này, trước mặt họ có một tia sáng.

Kỳ Kỳ vui mừng kêu lên: “Là lối ra!”

Bạch Diệc Phi đột nhiên tỉnh táo lại, anh cũng nhìn thấy tia sáng đó.

Sau đó hai người nhanh chóng chạy về phía lối ra, còn về phần Tần Hoa, có lẽ đợi ở nơi đó mới an toàn, bởi anh không biết rốt cuộc có điều gì đang đợi họ ở lối ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 880: Một giấc mộng

Bạch Diệc Phi thấy ánh sáng càng ngày càng gần thì vô cùng hưng phấn, không bao lâu nữa anh sẽ có thể ra ngoài và nhìn thấy vợ cùng hai đứa con vừa chào đời của mình.

Vì vậy anh càng tăng nhanh bước chân, ánh sáng cũng càng ngày càng mạnh.

Cuối cùng họ cũng đi đến cuối ánh sáng, nhưng lại chỉ thấy xuất hiện trước mặt một cánh cổng sắt.

Tia sáng mà họ nhìn thấy chính là hắt ra qua các khe hở trên cánh cổng sắt này.

Hai người nhìn nhau, sau đó Kỳ Kỳ nói: "Lối ra có lẽ ở bên ngoài".

Bạch Diệc Phi gật đầu đồng ý, sau đó nói: "Cô lùi lại đi".

"Anh muốn làm gì? Không phải là định trực tiếp dùng tay đâm xuyên cổng sắt đấy chứ?", Kỳ Kỳ kinh ngạc nhìn anh mà hỏi.

Bạch Diệc Phi không để ý tới Kỳ Kỳ, mà trực tiếp vung một đấm tới cửa sắt.

"Rầm!"

Sau một tiếng động lớn, cánh cổng sắt thực sự bị một quyền này đục thủng.

Kỳ Kỳ chết lặng khi nhìn thấy màn này.

Kỳ Kỳ còn đang sửng sốt, băn khoăn Bạch Diệc Phi làm sao có thể tiến bộ nhiều vượt bậc trong một khoảng thời gian ngắn như vậy? Và anh ta đã trải qua những gì trong quãng thời gian đó?

Bạch Diệc Phi quan sát lỗ hồng, sự kích động càng ngày càng lộ rõ trên khuôn mặt anh, sau đó anh lại liên tiếp tung ra vài cú đấm để mở rộng cái lỗ, cuối cùng cũng có thể đủ cho một người chui qua.

Bạch Diệc Phi vui mừng cực độ, sải chân bước thẳng ra ngoài từ cửa động.

Khi bước ra, cả người anh đều mờ mịt.

Bởi anh xuất hiện trong phòng bệnh, bên trong còn có rất nhiều gương mặt quen thuộc.

Ngô Quế Hương và Lưu Tử Vân đang ôm đứa con của anh, họ vừa nhìn đứa bé vừa cười nói gì đó.

Còn có một người đàn ông ngồi bên cạnh giường bệnh, Bạch Diệc Phi không hề nhìn thấy anh ta là ai, mà người nằm trên giường bệnh tất nhiên là Lý Tuyết vừa sinh xong.

Cô suy yếu nằm trên giường bệnh nhưng lại đang mỉm cười vô cùng hạnh phúc.

Bạch Diệc Phi thấy cảnh tượng này thì sững sờ hồi lâu.

Bởi vì tất cả những người ở đây đều đang có mặt, chỉ thiếu một người làm bố là anh.

Tuy nhiên, người đàn ông ngồi bên cạnh giường lúc này đang nắm tay Lý Tuyết nói điều gì đó, khuôn mặt cô vẫn mang theo nụ cười hạnh phúc.

Ngô Quế Hoa và Lưu Tử Vân thấy một màn này lại giống như rất bình thường, không hề nói gì.

Mà Bạch Diệc Phi lại phần nộ không thôi.

Anh trực tiếp lao tới và lôi người đàn ông kia lên, khi anh ta quay người, anh mới thấy rõ khuôn mặt của người đó.

Khuôn mặt người đó tràn đầy ngạc nhiên nhìn anh: “Bạch Diệc Phi?”

Khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc này, não anh vang âm một tiếng, sau đó lửa giận ngút trời quát: “Liễu Chiêu Phong!”

Lúc này, Lý Tuyết- người đang nằm trên giường bệnh sau khi thấy Bạch Diệc Phi lại giống như đang nhìn một người xa lạ, tò mò hỏi Liễu Chiêu Phong: "Chồng à, anh ta là ai vậy?"

Bạch Diệc Phi lú người.

Đây là xảy ra chuyện gì?

Tại sao Lý Tuyết lại gọi Liễu Chiêu Phong là chồng?

Liễu Chiêu Phong quay đầu cười với Lý Tuyết: “Đừng lo lắng, chỉ là một người bạn mà thôi”.

Bạch Diệc Phi nghe được lời này đột nhiên đứng hình.

Bạn?

Anh và Liễu Chiêu Phong làm sao có thể là bạn bè?

Tiếp đó đầu của Bạch Diệc Phi bỗng nhiên bắt đầu đau nhói, giống như sắp vỡ tung.

“A!”

Hai tay anh che lấy đầu, thống khổ gào to.

Ngay sau đó một đoạn hồi ức bất ngờ hiện lên trong đầu anh.

Sau khi tốt nghiệp đại học, anh tới công ty nhà họ Lý tìm công việc, tiếp đó vừa gặp Lý Tuyết đã đem lòng yêu mến, nhưng do thân phận của bản thân thấp kém, anh chưa từng chủ động theo đuổi cô, cuối cùng Lý Tuyết gả cho Liễu Chiêu Phong.

Chìm đắm trong sự hối hận ấy, anh không thể chấp nhận một cái kết như vậy nên đã tự tạo nên một giấc mộng đẹp cho mình.

Trong giấc mơ ấy, anh trở thành chủ tịch của tập đoàn Hậu Tước, rồi cùng Lý Tuyết kết hôn và có con.

Giờ đây anh trở lại hiện thực, giấc mơ tan thành mây khói.

Bởi vì tất cả những chuyện này đều là do Liễu Chiêu Phong trải qua, anh chỉ là thay thế của gã ta.

Bạch Diệc Phi đột nhiên cúi đầu, nhận ra bộ quần áo mình đang mặc hóa ra lại là đồng phục bảo vệ của sản nghiệp Lý Thị.

Bạch Diệc Phi sững lại.

Liễu Chiêu Phong nhìn Bạch Diệc Phi cười nói: “Cảm ơn anh đã tới thăm vợ của tôi”.

Dứt lời gã đón lấy giỏ hoa quả trong tay Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi có phần bưng bình tĩnh, trong tay anh từ lúc nào lại cầm một giỏ hoa quả rồi?

Bởi vậy anh hiện giờ chỉ đến đang đây để thăm Lý Tuyết và Liễu Chiêu Phong sao?

Anh giống như bỗng nhiên bị rút cạn sức lực, cảm thấy chỉ cần một cái đẩy nhẹ là có thể ngã quy.

Anh nhìn chăm chăm khuôn mặt mang theo nét cười của Liễu Chiêu Phong, lại quay sang biểu cảm như đang nhìn người xa lạ của Lý Tuyết, anh chợt run lên.

“Không đúng!”

Liễu Chiêu Phong có phần khó hiểu hỏi: “Bạch Diệc Phi, anh sao thế? Cái gì không đúng?”

Bạch Diệc Phi nhìn Liễu Chiêu Phong chăm chăm, ánh mắt rét lạnh: “Trong đoạn hồi ức này, tôi với anh căn bản không xuất hiện cùng nhau, Lý Tuyết cũng không biết tôi tên là gì, vậy làm sao anh biết tên tôi là Bạch Diệc Phi? Tại sao hai chúng ta lại trở thành bạn bè?”

Liễu Chiêu Phong dừng lại, hai mắt trừng lớn.

Bạch Diệc Phi lập tức ra tay, trực tiếp bóp chặt cổ Liễu Chiêu Phong: “Một thân võ công này của tôi làm sao có được?”

Hai tay Liễu Chiêu Phong giữ chặt lấy cổ tay Bạch Diệc Phi, trên mặt lộ ra vẻ đau khổ, gã ta không ngừng giãy dụa muốn Bạch Diệc Phi buông tay.

Nhưng hắn hoàn toàn không vùng ra được.

Lý Tuyết nhìn thấy cảnh này thì liền lĩnh vùng vẫy, đập vào tay Bạch Diệc Phi, còn giận dữ gầm lên: “Anh làm gì đó? Thả chồng tôi ra! Nhanh buông tay!”

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì tim như bị dao đâm.

Nhưng anh biết rõ đây không phải là sự thật, và ký ức trong đầu anh cũng không phải là sự thật.

Lúc này, Lưu Tử Vân cùng Ngô Quế Hương cũng hét lớn: “Mau buông nó ra!”

Bạch Diệc Phi lập tức quay đầu nhìn lại, lớn tiếng hỏi Ngô Quế Hương: “Mẹ! Mẹ không nhận ra con sao?”

Ngô Quế Hương sửng sò.

Bạch Diệc Phi cũng bật cười.

Phải biết rằng Ngô Quế Hương là mẹ ruột của anh, mà đứa con Liễu Chiêu Phong và Lý Tuyết sinh ra, một người không liên quan như bà ta tại sao lại xuất hiện ở đây?

Thậm chí bà còn giúp Lý Tuyết và Liễu Chiêu Phong găm thét lên với anh.

Bạch Diệc Phi lập tức tỉnh táo lại, anh nắm tay thành quyền ngấm ngay vào đầu Liễu Chiêu Phong, nói: “Độc của các người quả thực rất lợi hại, nhưng vẫn chưa đủ đối với tôi đâu!”

Bạch Diệc Phi dựa vào nhận thức của mình về những sự vật xung quanh để nâng cao cảnh giới, bởi vậy cho dù ý thức anh bị đầu độc, cũng có thể duy trì một tia thanh tỉnh, do đó có thể nhanh chóng phát hiện ra chỗ sơ hở.

“Bùm!”

Bạch Diệc Phi tung ra một cú đấm giáng thẳng vào đầu của Liễu Chiêu Phong.

Trên mặt Liễu Chiêu Phong đầy vẻ kinh hãi.

Lý Tuyết thì thét chói tai: “A!”

Cặp song sinh trai gái trong phòng cũng òa khóc.

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng vang giòn giã truyền tới.

“Pằng!”

Nắm đấm của Bạch Diệc Phi không đánh trúng Chiêu Phong, mà bị người khác nắm cản lại.

Anh ngăn người trong giây lát.

Ngay sau đó, một người bước ra từ cơ thể Liễu Chiêu Phong, là người đã ngăn lại tay của Bạch Diệc Phi.

Người này chính là Tân Thu.

Ông ta nhìn anh ta với vẻ mặt bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Cậu thực sự có thể xuống tay sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 881: Tỉnh táo

Nhưng Bạch Diệc Phi lại nhìn chằm chằm Tân Thu nói: “Chúng ta mới là người cùng đứng chung trên một chiến tuyến!”

“Tôi biết”, Tân Thu khẽ gật đầu.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì nheo hai mắt lại, sau đó lắc đầu nói: “Không đúng! Ông cũng là giả!”

Vẻ mặt của Tân Thu vẫn bình tĩnh nói: “Tôi quả thực là giả, vậy thì đã sao?”

“Đã sao?”, Bạch Diệc Phi rống lên: “Đương nhiên là phải phá vỡ hết những thứ giả tạo này!”

Tân Thu nghe xong liền cười nói: “Không, cậu vẫn cần phải trưởng thành hơn”.

“Ý ông là gì?”, Bạch Diệc Phi nghi ngờ nhìn ông ta.

Tân Thu này hẳn là giả nhưng lại luôn cho anh cảm giác người này mới là thật.

Tân Thu buông tay anh ra, hờ hững nói: “Thật thật giả giả, có đôi khi không phải giống như cậu nghĩ”.

“Cũng tương tự, có một số việc khi cậu dùng nắm đấm thì có thể giải quyết, nhưng cũng có một số việc, nắm đấm này của cậu sẽ chỉ mang đến đau khổ cho cả một đời”.

Bạch Diệc Phi sững sờ nhìn Tân Thu, mà bóng dáng của Tân Thu lại càng lúc càng mờ đi.

Đợi đến khi tất cả âm thanh đều biến mất, phòng bệnh cùng những người bên trong phòng bệnh cũng biến mất theo.

Ngay sau đó, anh liền nhìn thấy mình vẫn còn đang đứng trong căn phòng rộng lớn chất đầy vàng, mà Liễu Chiêu Phong trong tay anh đã biến thành Kỳ Kỳ, nắm đấm kia của anh đang định đánh về phía đầu của Kỳ Kỳ.

Bạch Diệc Phi sững sốt, lập tức buông Kỳ Kỳ ra.

Kỳ Kỳ vì bị thả ra như vậy nên ngã nhoài xuống mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Bạch Diệc Phi lập tức hiểu ra mọi chuyện, tất cả những chuyện vừa rồi đều chỉ là ảo giác của anh, Liễu Chiêu Phong mà anh trông thấy thực ra là Kỳ Kỳ.

Nếu cú đấm của anh không dừng lại, Kỳ Kỳ chắc chắn sẽ chết.

Bạch Diệc Phi lập tức quay đầu lại nhìn, phát hiện sau lưng anh không hề có cánh cửa sắt để bọn họ đi ra ngoài.

Trong lòng Bạch Diệc Phi giật thót, mặc kệ đi, anh liền lột chiếc áo khoác ngoài của Kỳ Kỳ ra, sau đó phát hiện trên người Kỳ Kỳ không hề có vết băng bó nào.

Như vậy...

Từ lúc bắt đầu, người bị trúng độc sớm nhất chính là Bạch Diệc Phi.

Khi họ rơi xuống hang động, khi Bạch Diệc Phi còn đang phân tích ý đồ của Lương Minh Nguyệt thì anh đã bị trúng độc rồi.

Tất cả mọi thứ xảy ra sau đó đều là ảo giác.

Anh không hề băng bó cho Kỳ Kỳ, còn về việc đánh nhau với Tần Hoa, tạm thời không rõ là thật hay giả.

Có một điều mà anh tương đối chắc chắn chính là con đường mà anh và Kỳ Kỳ đi vào là giả, cũng là ảo giác.

Bạch Diệc Phi bỗng giật mình, Tần Hoa đâu?

Anh lập tức đứng dậy đi xung quanh căn phòng để tìm Tần Hoa.

Sau khi tìm hết một vòng, Bạch Diệc Phi mới phát hiện ra Tần Hoa đang ngồi trên chiếc thùng cao nhất.

Tần Hoa ngồi khoanh hai chân trên đó ngẩn người nhìn vào một điểm nào đó trong không trung.

Bạch Diệc Phi lo lắng chạy tới, vội vàng cất giọng hỏi: “Anh, anh làm sao thế?”

Nhưng Tần Hoa không hề có phản ứng gì.

Bạch Diệc Phi gọi liên hai tiếng nhưng vẫn không thấy có phản ứng.

Sau đó anh nhìn xung quanh, phát hiện không hề có dấu vết đánh nhau, như vậy có thể thấy được, lúc này anh và Tần Hoa không hề đánh nhau.

Từ ảo giác vừa rồi của anh có thể thấy được, thứ xuất hiện trong ảo giác đều là những người và những vật mà anh quan tâm nhất.

Vừa rồi do anh quá quan tâm đến Lý Tuyết cho nên mới sinh ra ảo giác như vậy.

Vậy thì, bây giờ thứ mà Tần Hoa đang nhìn thấy chắc chắn chính là thứ mà anh ta để tâm đến nhất.

Nhưng lúc này, Bạch Diệc Phi lại nhìn thấy hai mắt Tần Hoa ầng ầng nước, ngay sau đó nước mắt chảy dài trên má anh ta.

Bạch Diệc Phi khẽ giật mình, than nhẹ một câu: “Anh, rốt cuộc là anh nhìn thấy cái gì?”

"Nhưng...", ánh mắt Bạch Diệc Phi bỗng trở nên kiên định: “Bất kể là anh nhìn thấy cái gì, em đều sẽ ở bên cạnh bảo vệ cho anh”.

“Hơn nữa, bây giờ em cuối cùng đã hiểu được bọn họ vì sao lại thả chúng ta xuống dưới này rồi”.

Sau đó Bạch Diệc Phi lại đi đến bên cạnh Kỳ Kỳ, bế cô ta đặt ra phía sau chiếc thùng to.

Bạch Diệc Phi cũng dựa người vào chiếc thùng đó, ánh mắt anh nhìn Kỳ Kỳ có chút xuất thần.

Mới vừa rồi, anh suýt chút nữa đã đánh chết Kỳ Kỳ.

Nếu không có Tân Thu xuất hiện, cú đâm kia...

Tân Thu.

Bạch Diệc Phi có chút tò mò: “Ông ta rốt cuộc là làm thế nào?”

Giờ phút này, Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng đã ý thức được sức mạnh của Tân Thu, hơn nữa thực lực của ông ta rất có khả năng đã vượt qua hạng nhất rồi.

Nếu vượt qua hạng nhất thì sẽ là cảnh giới thế nào đây?

Bạch Diệc Phi hầu như không thể tưởng tượng ra được.

Mà Lương Minh Nguyệt lại có thể đối đầu với Tân Thu, cho dù bản lĩnh không bằng Tân Thu, nhưng cũng sẽ không kém quá nhiều.

Lúc này, Kỳ Kỳ đột nhiên cử động, sau đó giật mình tỉnh dậy.

Kỳ Kỳ mở mắt ra liền nhìn thấy Bạch Diệc Phi đang xuất thần, Bạch Diệc Phi sau khi cảm nhận được cũng quay đầu nhìn cô ta.

Không ai nói với ai câu gì.

Thật lâu sau, Kỳ Kỳ đột nhiên nói: “Xin lỗi”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy câu này rất lầy làm khó hiểu, đúng vào lúc anh đang định hỏi gì đó, Kỳ Kỳ lại đứng bật dậy, khuôn mặt cực kỳ nghiêm túc nói với anh: “Mạnh Kỳ, thực xin lỗi, tôi không thể nhận lời anh”.

“Cái gì?”, Bạch Diệc Phi ngây ra.

Kỳ Kỳ lại nói: “Tôi đã có người mà tôi thích rồi”.

Bạch Diệc Phi lập tức phản ứng lại, Kỳ Kỳ vẫn còn chưa tỉnh, trong ảo giác cô ta nhận nhầm mình là Mạnh Kinh, anh vẫn chưa thể đánh thức được Kỳ Kỳ, nhưng lòng hiếu kỳ đột nhiên trỗi dậy, cho nên anh hỏi: “Người cô thích là ai?”

Sở dĩ anh hiếu kỳ là vì Từ Lăng, Kỳ Kỳ dù gì cũng là em gái ruột của Từ Lăng, Từ Lăng lại là anh em của anh, quan tâm nhiều hơn chút cũng chẳng có gì.

Hơn nữa, tính tình của Kỳ Kỳ như vậy, sợ là sẽ không chủ động bày tỏ tình cảm với người mình thích.

Mà người được Kỳ Kỳ thích cũng rất có khả năng sẽ không dám bộc bạch tình cảm với cô ta.

Nếu Bạch Diệc Phi biết trước, anh sẽ tìm cơ hội âm thầm giúp bọn họ một tay.

Lúc này, Kỳ Kỳ lại cười khỏ một tiếng với Bạch Diệc Phi, nói: “Tôi biết anh rất đẹp trai, cũng rất hài hước, thời gian này tiếp xúc với anh khiến tôi cảm thấy rất vui”.

“Nhưng anh không thể thay thế được anh ấy”.

“Đừng hỏi nữa, được không?”

Nói đến đây Kỳ Kỳ bỗng nhiên bật khóc.

Bạch Diệc Phi ngây ngẩn cả người nhưng cũng có chút đau lòng, cuối cùng cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng cửa sắt mở ra.

“Loảng xoảng!”

Khuôn mặt Bạch Diệc Phi nghiêm lại, sau đó kéo mạnh Kỳ Kỳ về phía mình, đồng thời ôm cô ta thật chặt.

Kỳ Kỳ sửng sốt, sau đó liều mạng giãy dụa: “Mạnh Kinh, anh buông tôi ra, mau buông ra!”

Nhưng Bạch Diệc Phi lại vẫn ghi chặt lấy Kỳ Kỳ, sau đó vừa âm thầm ấn mạnh vào một huyệt vị nào đó trên cổ cô ta vừa dùng giọng đong đầy tình cảm nói: “Tuyệt Nhi, đừng rời xa anh...”.

Sau khi cánh cửa sắt được mở ra, có hai người bước vào.

Hứa Đạo Trưởng và Mạnh Kinh.

Mạnh Kinh nhìn thấy tình hình hiện tại của nhóm ba người Bạch Diệc Phi, không khỏi lắc đầu cảm thán: “Thuộc của đại boss mạnh thật!”

Hứa Đạo Trưởng gật đầu, tiếp sau đó lạnh lùng hừ một tiếng: “Không ngờ Bạch Diệc Phi lại tiến bộ nhanh như vậy!”

“Tiến bộ nhanh thì đã sao? Bây giờ không phải cũng bị đại boss cho vào tròng rồi sao?”, Mạnh Kinh cười lạnh lùng khinh bỉ.

Tiếp sau đó, anh ta đi đến phía trước người Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ, nhìn thấy hai người đang ôm nhau liền sa sầm mặt mũi, sau đó mới lôi Kỳ Kỳ vào trong lòng mình: “Mẹ nó! Không được động vào người phụ nữ của tôi!”

Đạo Trưởng thấy vậy, lập tức nhắc nhở một câu: “Đại boss nói rồi, Kỳ Kỳ và Tần Hoa buộc phải chết”.

Lời vừa dứt, Mạnh Kinh nhú mày lại, quay lưng về phía Đạo Trưởng nói: “Không cần ông phải nhắc tôi, đến lúc đó tôi sẽ cầu xin đại boss, tôi tin là đại boss sẽ cho tôi mỗi ơn huệ này”.

Hứa Đạo Trưởng nghe vậy thì cũng nhú mày, dường như muốn nói gì đó nhưng lại không thể mở miệng.

Mà Bạch Diệc Phi vì thấy Kỳ Kỳ bị cướp đi nên giả bộ khó hiểu nhìn về phía Mạnh Kinh.

Mạnh Kinh nhìn Bạch Diệc Phi cười lạnh lùng, tay ôm lấy Kỳ Kỳ nói: “Bản lĩnh và đầu óc của anh quả thực là vượt xa khỏi dự đoán của tôi, nhưng vậy thì đã sao? Anh không phải vẫn bị đại boss lừa sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 882: Đã nghĩ ra muốn chết thế nào chưa?

“Ý của đại boss là vì đại cục nên muốn thả anh đi, trả anh về bên chỗ Tân Thu để mà phô trương sự thông minh của anh”.

“Nhưng mà, anh lại tiến bộ quá nhanh, điều này đối với tôi mà nói là một sự uy hiếp, cho nên, trước khi thả anh đi, tôi buộc phải phế bỏ một chân hoặc một tay của anh”.

Nói xong, anh ta lại quay đầu nhìn Kỳ Kỳ, vuốt nhẹ lên má Kỳ Kỳ, sau đó dịu dàng hỏi: “Bảo bối, em cảm thấy thế nào?”

Kỳ Kỳ quay đầu lại nhìn Mạnh Kinh, sau đó cô ta lắc đầu nói: “Không thế nào cả”.

Hứa Đạo Trường và Mạnh Kinh nghe thấy câu này không khỏi ngẩn ra một chút.

Ngay sau đó, hai mắt Mạnh Kinh trợn to.

“Phập!”

Một con dao găm từ phía sau đâm thẳng lên người Mạnh Kinh.

Ngay sau đó Kỳ Kỳ nhấc chân lên đập mạnh vào bụng Mạnh Kinh.

“Rầm!”

Mạnh Kinh bị đập văng ra ngoài đập mạnh lên bức tường đồng bọc sắt, sau cùng mới rơi xuống mặt đất.

Mạnh Kinh vội vàng đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Kỳ Kỳ bật cười, nói: “Đúng là khiến người ta ngạc nhiên, cô vậy mà đã tỉnh rồi!”

Mặc dù Kỳ Kỳ đã đá văng Mạnh Kinh, nhưng dù sao anh ta cũng là một cao thủ hạng nhất, cho nên không thể làm anh ta bị thương.

Nhưng nhát dao kia của Kỳ Kỳ cũng khiến anh ta bị thương nhẹ.

Tay Kỳ Kỳ nắm chặt con dao găm, biểu cảm thờ ơ nhìn chăm chăm Mạnh Minh, lạnh lùng nói: “Các người lại sử dụng độc! Bỉ ổi vô sỉ!”

Đạo Trưởng thấy vậy không khỏi khinh bỉ hừ một tiếng, tiếp đó ông ta đang định ra tay đánh nhau với Kỳ Kỳ.

Lúc này, Mạnh Kinh lập tức ngăn ở phía trước Đạo Trưởng: “Không được động đến cô ấy!”

Đạo Trưởng dùng ánh mắt lạnh lạnh liếc nhìn Mạnh Kinh: “Cậu nên hiểu, nên lấy đại cục làm trọng”.

Mạnh Kinh nhìn chăm chăm Đạo Trưởng nói: “Bây giờ ở đây chỉ có Bạch Diệc Phi có thể đánh lại tôi, nhưng anh ta còn chưa tỉnh, không đáng sợ, cho nên ông tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ, hãy làm theo lời của tôi!”

Đạo Trưởng bực bội, cuối cùng chỉ đành lạnh lùng hừ một tiếng nhưng không nói gì nữa.

Mạnh Kinh thấy sự uy hiếp của mình có hiệu quả nên xoay người đi về phía Kỳ Kỳ, sau đó cười nói: “Bây giờ ở đây không có ai là đối thủ của tôi, tôi muốn giết ai thì giết”.

Kỳ Kỳ nghe vậy lập tức bảo vệ Bạch Diệc Phi ra phía sau lưng mình.

Mạnh Kinh nhìn thấy vậy thì không khỏi sắt mặt lại, không cam tâm chất vấn: “Kỳ Kỳ, trái tim của cô cứng rắn như vậy sao? Tôi đã làm bao nhiêu thứ vì cô như vậy, cô không hề rung động một chút nào sao?”

Kỳ Kỳ lạnh lùng đáp: “Chúng ta không phải người chung đường!”

Mạnh Kinh không tin câu này của cô ta mà quay sang chỉ vào Bạch Diệc Phi nói: “Bởi vì anh ta có phải không?”

Kỳ Kỳ im lặng.

Nhưng Mạnh Kinh thấy vậy thì càng chắc chắn suy đoán của mình là đúng, anh ta phần nộ nói: “Nếu đã như vậy, hôm nay tôi sẽ đánh cho anh ta tàn phế ở ngay trước mặt cô, tôi muốn để cô nhìn thấy, chỉ có tôi mới xứng với cô”.

Nói xong anh ta liền đi về phía Bạch Diệc Phi.

Kỳ Kỳ lập tức thủ thế, chuẩn bị đánh nhau với Mạnh Kinh.

Nhưng đúng lúc này, giọng nói của Bạch Diệc Phi từ phía sau lưng cô ta truyền đến: “Đề tôi”.

Kỳ Kỳ đột nhiên khựng lại, còn chưa đợi cô ta kịp phản ứng, Bạch Diệc Phi đã vòng qua người Kỳ Kỳ xông về phía Mạnh Kinh.

Mạnh Kinh cho rằng Bạch Diệc Phi vẫn đang bị ảo giác, cho nên thấy anh ta xông đến thì ngược lại còn cảm thấy vui vẻ.

Trong trạng thái ảo giác, sức mạnh của Bạch Diệc Phi chắc chắn sẽ không bằng được với lúc tỉnh táo.

Cho nên anh ta mới hét về phía Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi, tôi là Lý Tuyết đây!”

Người đang ở trong trạng thái bị ảo giác, một nghi ngờ thấy từ liên quan sẽ sinh ra một loạt các phản ứng, đương nhiên sẽ cho rằng Mạnh Kinh là Lý Tuyết, từ đó Bạch Diệc Phi sẽ không thể ra tay với anh ta.

Mà lúc này, Mạnh Kinh sẽ có thể nhân cơ hội này ra tay hạ gục Bạch Diệc Phi.

Khoé miệng Mạnh Kinh khẽ cong lên cười lạnh, anh ta hầu như có thể tưởng tượng được cảnh này, thậm chí còn có thể khiến cho Kỳ Kỳ trông thấy anh ta giỏi giang cỡ nào.

Nhưng...

Bạch Diệc Phi lại chẳng thèm dừng lại mảy may, mà cứ thế xông thẳng về phía anh ta, miệng thì gào to: “Là cái con mẹ mày!”

“Rầm!”

Một cú đấm giáng thẳng vào ngực Mạnh Kinh.

Mạnh Kinh mở trừng hai mắt, cơ thể bắn mạnh ra ngoài như một viên đạn pháo.

“Rầm!”

Anh ta lại đập mạnh lên mặt bức tường bọc sắt rồi rơi xuống mặt đất.

Nhưng lần này đã không giống như cú đá lúc nãy của Kỳ Kỳ, đây là cú đấm của Bạch Diệc Phi, cho nên anh ta cứ thế nôn một ngụm máu ra đất.

“Phụt!”

Sau khi nôn một ngụm máu, anh ta ôm lấy ngực mình chật vật đứng dậy, hai mắt trợn trừng nhìn Bạch Diệc Phi: “Mẹ kiếp, anh... cũng tỉnh rồi...”.

Sắc mặt Đạo Trưởng nghiêm túc hẳn lên, sau đó quay người chạy thẳng về phía cánh cửa sắt bên kia.

Đạo Trưởng hiểu rất rõ khoảng cách thực lực giữa mình và Bạch Diệc Phi, cho nên một khi Bạch Diệc Phi đã tỉnh rồi thì phản ứng đầu tiên của ông ta chính là chạy trốn.

Sau khi Mạnh Kinh ý thức được điều này cũng muốn bỏ chạy, nhưng mà anh ta đã bị thương sau cú đấm của Bạch Diệc Phi, chỉ có thể miễn cưỡng đứng yên một chỗ mà hầu như không thể nhúc nhích được.

Kỳ Kỳ kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đi về phía Mạnh Kinh, ánh mắt hờ hững nhìn anh ta.

Mạnh Kinh lắc đầu, biểu cảm không thể tin được, nói: “Tại sao anh lại không có vấn đề gì? Sao có thể như vậy, đại boss từng nói bất kể là cảnh giới nào cũng sẽ bị trúng chiêu”.

“Quả thực độc rất mạnh”, Bạch Diệc Phi thờ ơ nói: “Đáng tiếc là, còn chưa đủ”.

Ánh mắt Mạnh Kinh nhìn anh có chút ngây dại.

Ý của Bạch Diệc Phi là, cảnh giới của anh ấy đã đến mức không còn sợ độc nữa sao?

Kỳ thực không hẳn là như vậy, Bạch Diệc Phi vẫn bị trúng độc, chẳng qua là anh luôn dựa vào sự cảm nhận và giác ngộ để nâng cao cảnh giới của mình mà thôi, cho nên so với người bình thường mà nói anh sẽ dễ dàng nhìn thấu những thứ này.

Cho nên khi ảo giác xuất hiện anh sẽ nhận thấy có chút không thực, do đó tự nhiên sẽ nhận biết được đâu là thật đâu là giả.

Bạch Diệc Phi cũng không định giải thích với anh ta, chỉ nhìn Kỳ Kỳ một cái rồi nói: “Sự phụ của cô thực sự rất giỏi!”

“Đó là đường nhiên”, Kỳ Kỳ buột miệng nói một câu, tiếp sau đó liền nhíu mày: “Sao tự nhiên anh lại nhắc đến sự phụ tôi?”

Bạch Diệc Phi nói bằng giọng nhàn nhạt: “May nhờ có ông ấy tôi mới có thể tỉnh táo”.

“Ý anh là gì?”, Kỳ Kỳ thực sự không hiểu.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Nếu như trở thành kẻ địch của ông ấy, tôi nghĩ tôi chắc chắn sẽ chẳng có phần thắng”.

Bởi vì Tân Thu thực sự quá là đáng sợ.

Anh gần như không biết ông ta đã làm gì với Kỳ Kỳ, lại làm sao có thể làm được như vậy.

Không nói thêm gì nữa, Bạch Diệc Phi lại quay đầu qua nhìn Mạnh Kinh, nở một nụ cười với anh ta.

Nhìn thấy nụ cười của Bạch Diệc Phi, Mạnh Kinh bị dọa cho giật lùi về phía sau một bước, sau đó dựa vào vách tường: “Anh... anh muốn làm cái gì?”

Bạch Diệc Phi cười nói: “Hỏi anh một câu”.

Mạnh Kinh nhìn anh chăm chăm không nói gì.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Có rất nhiều cách chết, anh đã nghĩ ra mình muốn chết thế nào chưa?”

Mạnh Kinh bỗng trợn hai mắt lên, sau đó kinh hãi xin xỏ: “Bạch Diệc Phi, đừng giết tôi, xin anh, tôi sai rồi, tôi sẽ không dám nữa, thả tôi đi”.

Bạch Diệc Phi nhìn anh ta rồi hờ hững nói: “Người phụ nữ anh yêu thương nhất vẫn đang ở đây, nhưng anh lại nhũn ra như thế rồi, chẳng trách cô ta không yêu anh”.

Kỳ Kỳ nghe vậy liền đỏ mặt mắng một câu: “Anh nói nhiều như thế làm cái gì?”

Bạch Diệc Phi ho nhẹ một tiếng, sau đó vung tay lên.

“Không!”, Mạnh Kinh bị hành động này làm cho sợ hãi, lắc đầu lia lịa.

Nhưng mà, sự đau đớn trong tưởng tượng không hề xuất hiện, Bạch Diệc Phi chỉ đưa tay ra sờ mó lên khắp người anh ta, sau đó mò ra được hai viên thuốc.

Nếu như Mạnh Kinh và Đạo Trưởng cùng nhau đến đây nhưng lại không hề bị trúng độc, vậy thì chắc chắn là bọn họ đã uống thuốc giải từ trước, mà trên người bọn họ hẳn cũng sẽ mang theo thuốc giải để đề phòng bất trắc.

Vì vậy sau khi Bạch Diệc Phi lấy được hai viên thuốc, đưa một viên cho Kỳ Kỳ nói: “Đưa cho Tần Hoa uống”.

Sau khi Kỳ Kỳ nhận lấy viên thuốc liền xoay người đi tìm Tàn Hoa.

Mạnh Kinh thấy thuốc giải của mình bị lấy đi thì giống như nhìn thấy hy vọng, nói: “Thuốc giải đã đưa cho mấy người rồi, chúng ta cũng chẳng có thù hận gì sâu sắc với nhau cả, anh tha cho tôi đi?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 883: Ba kẻ lạ mặt

Lúc này Bạch Diệc Phi lại hỏi một câu hỏi không liên quan lắm: “Gặp Lý Cường Đông rồi sao?”

“Á?”, Mạnh Kinh ngây người ra hỏi lại: “Ai cơ?”

“Lý Cường Đông”, Bạch Diệc Phi bổ sung: “Là bố vợ của tôi! Tôi nghĩ là anh gặp rồi”.

Mạnh Kinh nghe thấy vậy thì sắc mặt biến đổi, sau đó lắc đầu nói: “Tôi không quen, không biết và cũng chưa từng gặp”.

Bạch Diệc Phi đã muốn hỏi câu này từ lâu rồi. Ban đầu khi ở đảo Lam, anh đã từng gọi điện thoại cho Kỳ Kỳ bảo Kỳ Kỳ rời xa Mạnh Kinh.

Nhưng sau khi Kỳ Kỳ cúp điện thoại thì không gọi được nữa, vì vậy anh đã gọi điện thoại cho Lý Cường Đông bảo Lý Cường Đông đưa Kỳ Kỳ rời đi. Nhưng sau đó Lý Cường Đông chỉ nhắn tin lại là Kỳ Kỳ rất an toàn.

Nhưng Bạch Diệc Phi vẫn cảm thấy có gì đó không ổn và nghĩ mãi không hiểu.

Dáng vẻ chau mày của Bạch Diệc Phi khiến Mạnh Kinh bất an.

Lúc này, Tần Hoa và Kỳ Kỳ cùng đi tới, và Tần Hoa đã hồi phục rồi. Anh ta trực tiếp hỏi: “Muốn giết anh ta sao?”

Bạch Diệc Phi không đáp mà nhìn về phía Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ thấy thế thì lập tức nhăn mặt lại, hừ một tiếng nói: “Nhìn tôi làm gì? Các người muốn giết thì giết đi”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì trầm ngâm một lát, sau đó quyết định: “Cứ lên trên rồi tính tiếp”.

Lời nói vừa dứt, Tần Hoa đã nhanh chóng xách Mạnh Kinh lên, còn siết chặt cổ Mạnh Kinh khiến anh ta không dám manh động, sau đó họ cùng nhau đi về phía cửa sắt.

Đội đến khi đi ra cửa sắt rồi quay về mặt đất, họ xuất hiện trong một phòng ngủ của chùa.

Bạch Diệc Phi nhìn qua cửa sổ, sau đó đẩy cửa đi ra.

Phía trước mặt họ là một hành lang dài. Sau khi đi qua hành lang đó, họ lại quay về phòng khách của chùa. Vốn tưởng rằng ở đây không có người ở, vì vậy chỉ cần đi ra thì họ có thể rời đi. Nhưng ai biết được, trong phòng khách còn có người, thậm chí còn có rất nhiều.

Ngoài Lương Vĩ Siêu và Liễu Chiêu Phong thì còn có ba người mà Bạch Diệc Phi không quen.

Ba người này đều đội mũ giống kiểu nhau, đều mặc đồ giống nhau là áo dài và còn đeo khẩu trang.

Bạch Diệc Phi sau khi nhìn thấy ba người này thì anh có cảm giác run sợ trong lòng, cảm giác nguy hiểm như búa vẩy lầy anh.

Nhìn tình hình trước mắt, bất luận là Lương Vĩ Siêu, Liễu Chiêu Phong hay là Mạnh Kinh và Đạo Trưởng thì đều là dưới quyền của Lương Minh Nguyệt. Trước đó Bạch Diệc Phi cảm thấy bọn họ rất mạnh, mạnh đến nỗi không thể địch lại nổi.

Nhưng sau khi trải qua việc ảo giác ở dưới đất được đánh thức bởi thứ mà Tân Thu để lại trên người Kỳ Kỳ, vì vậy Bạch Diệc Phi cảm thấy ‘núi cao còn có núi cao hơn’.

Còn Lương Minh Nguyệt và Tân Thu cũng ngang tầm nhau, vì vậy thực lực của Lương Minh Nguyệt còn mạnh hơn tưởng tượng của anh.

Vậy thì đám người Lương Vĩ Siêu chỉ là một phần thuộc hạ của Lương Minh Nguyệt mà thôi, bởi vì...

Ba kẻ lạ mặt trước mặt mình hiện giờ đều là cao thủ cấp một.

Bạch Diệc Phi đến gần Tần Hoa, khẽ nói: “Sao từ khi nào mà cao thủ cấp một lại đầy đường như vậy?”

Tần Hoa cũng chau mày, thần sắc ngưng trọng nói: “Chắc chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi”.

“Thế sao liền lúc lại xuất hiện ba kẻ thế này?”, Bạch Diệc Phi kinh ngạc hỏi.

Tần Hoa kìm giọng, hét lớn: “Sao anh biết được?”

Mấy người này nhìn thấy đám người Bạch Diệc Phi đều với sắc mặt khác lạ. Trong đó có một tên Bạch Diệc Phi không quen, nói với giọng coi thường: “Sao đại boss lại lãng phí nhiều thời gian với đám rác rưởi này vậy? Đúng là khó hiểu thật”.

Lương Vĩ Siêu vừa nghe thấy câu này thì không vui, cười lạnh một tiếng, nói: “Đó là vì tôi chưa dùng hết sức lực thôi. Hôm nay không cần các người nhúng tay vào, cứ đứng nhìn là được”.

Lại một người nữa lên tiếng, nhưng còn mang theo nụ cười, chỉ có điều lời nói không được dễ nghe cho lắm: “Hôm nay chúng tôi đến vì anh Lương. Hơn nữa, chúng tôi không giống với đại boss, làm việc không tận tâm”.

“Anh...”, Lương Vĩ Siêu phẫn nộ trừng mắt nhìn, định phản bác.

Chưa đợi cô ta lên tiếng thì người cuối cùng đã cười nói: “Đại ca nói đúng, chúng tôi đến giúp anh Lương thôi chứ không liên quan gì đến cô cả. Chúng ta không mâu thuẫn về lợi ích, nếu cô đã không tận tâm thì nên thay người khác làm thì tốt hơn”.

Lương Vĩ Siêu tức đến mức suýt không thở nổi.

Tiếp đó, người đàn ông nói đầu tiên lại nói tiếp: “Người ở Bắc Môn các cô làm không được việc thì để chúng tôi làm cho”.

Lương Vĩ Siêu thật sự bị chọc tức đến thâm thối, tiếc là cô ta không phản bác nổi một câu.

Còn ba người đàn ông kia không thèm để ý đến đám Bạch Diệc Phi, bắt đầu thảo luận ai lên trước.

“Đại ca! Để một mình em lên là được”.

“Anh Hai! Không cần anh ra tay đâu, em lên là được”.

“Em Hai, em Ba! Các em đừng tranh nữa, để anh cho”.

“Đại ca...”.

Ba người cứ mỗi người một câu, cứ tranh luận mãi không có kết quả, cuối cùng đại ca nói: “Được rồi được rồi, oản tù tì đi, ai thắng thì người đó lên”.

Hai người còn lại cảm thấy cũng có lý, vì vậy bắt đầu oản tù tì. Cuối cùng là người được gọi là em Ba đã thắng. Hắn ta lập tức cười lớn nói: “Ha ha! Hai anh nhìn cho kỹ nha”.

Hắn ta vừa cười vừa đi về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi vừa thấy hắn ta bước tới thì lập tức căng thẳng. Anh có thể cảm nhận được áp lực từ những kẻ này. Nếu như đấu đơn thì sẽ không có cảm giác này, nhưng nhiều người cộng lại như vậy nên chắc chắn sẽ có áp lực.

Hơn nữa lại phải đối mặt với ít nhất là năm người cao thủ cấp một, còn bên Bạch Diệc Phi chỉ có mỗi Tần Hoa là cao thủ cấp một. Bạch Diệc Phi cũng miễn cưỡng được coi là cao thủ cấp một, còn Kỳ Kỳ là trung cấp cấp hai, căn bản không đủ để đấu với họ.

Kết quả không cần nghĩ cũng đã rõ rồi.

Nhưng đối phương chỉ cử một người lên trước nên Bạch Diệc Phi cũng thở phào nhẹ nhõm hơn.

Bạch Diệc Phi có thể nhìn ra, ba người trước mặt mình đều có thực lực của cấp thấp cấp một, ngang tầm với Mạnh Kinh. Còn mặc dù Bạch Diệc Phi là cấp cao cấp hai nhưng sau khi anh vào trạng thái cuồng hóa thì có thể ngang tầm với Lương Vĩ Siêu rồi.

Người em Ba kia đắc ý đi lại, nói: “Thằng nhóc! Không muốn bị ăn đánh thì ngoan ngoãn xin tha mạng đi, nếu không thì...”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì ánh mắt lạnh lùng. Chưa đợi hắn ta nói dứt lời thì anh đã xông lại dùng một quyền đập lên ngực của hắn ta.

“A...”, tên kia mắng lớn một tiếng rồi kêu một tiếng thảm thiết, sau đó bị đánh bay ra ngoài, cuối cùng đập lên vách tường và rơi xuống đất.

Giết trong tích tắc... Tất cả mọi người có mặt ở đây đều nín thở.

Ban đầu họ tưởng đám Bạch Diệc Phi là rác rưởi nhưng trong tích tắc đã giết chết một người, vì vậy ánh mắt của hai tên còn lại nhìn Bạch Diệc Phi cũng thay đổi hẳn.

Tên đại ca kia trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Mẹ kiếp... Mà đã làm gì vậy?”

Bạch Diệc Phi xoay ngược tay lại, thản nhiên nói: “Mất mà mù à?”

“Mẹ kiếp! Mà nói ai đây?”, em Hai lập tức phẫn nộ, quát: “Mẹ kiếp! Có tin ông đây đánh chết mà không?”

Bạch Diệc Phi nhìn Lương Vĩ Siêu một cái, nói: “Hai vị đây vội giúp đại boss Lương chịu đòn sao? Vậy thì tôi cũng không để ý đâu”.

“Ý gì vậy?”, hai người ngây người ra, sau đó lập tức đổ dồn ánh mắt về phía Lương Vĩ Siêu: “Đại boss! Hắn rốt cuộc có trình độ gì?”

Lương Vĩ Siêu bị câu nói ban nãy của ba tên kia làm cho tức chết nên ban nãy Bạch Diệc Phi đánh họ, cô ta còn thấy nhẹ người.

Nhưng trên mặt cô ta vẫn thể hiện sự lạnh lùng rồi liếc nhìn hai tên còn lại, nói: “Thực lực của anh ta ngang tầm tôi, chắc là trung cấp cấp một”.

“Cái gì?”, hai người kinh hãi há hốc mồm, nhìn Bạch Diệc Phi với vẻ không dám tin.

Thực lực các cấp càng cao thì khoảng cách càng lớn, kể cả Bạch Diệc Phi chỉ cao hơn họ một bậc nhưng vẫn có thể đánh bại họ nhanh.

Giống như Mạnh Kinh, Mạnh Kinh sắp đạt đến trung cấp cấp một rồi nhưng vẫn dễ dàng bị Bạch Diệc Phi đánh bại, chứ càng không nói đến hai người kia là cấp thấp của cấp một.

Vì vậy, tên đại ca kia nói với Lương Vĩ Siêu: “Đại boss! Chúng ta cùng lên đi, nếu không thì chuyện này không xong được đâu”.

Lương Vĩ Siêu chỉ cười lạnh một tiếng chứ không đáp lời.

Thấy vậy, em Hai cười hì hì nói: “Đại Boss! Hiện giờ không phải là lúc tức giận với chúng tôi. Là Nam Môn chúng tôi đến giúp các cô, những người còn lại của chúng tôi đều đang trên đường đến rồi. Ngộ nhớ chúng tôi xảy ra chuyện ở đây thì đại boss cũng khó giải thích mà”.

Lương Vĩ Siêu nghe thấy vậy thì ánh mắt lạnh lùng, hỏi: “Anh đang uy hiếp tôi?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 884: Bỏ vợ đến rồi

“Cũng không hẳn vậy”, em Hai lại cười hì hì, nói tiếp: “Tôi có ý tốt nhắc nhở thôi”.

Lương Vĩ Siêu nghe thấy vậy thì chỉ hừ lạnh một tiếng, cuối cùng cũng không nói thêm gì. Dù sao thì họ cũng cùng một phe.

Đối phương đông người, thực lực lại cao, còn bên Bạch Diệc Phi chỉ có ba người, Kỳ Kỳ thì chỉ là cao thủ cấp hai nên đối mặt với họ không có khả năng thắng. Vì vậy ban nãy Bạch Diệc Phi mới giết một cao thủ cấp một để giảm đi chút áp lực.

Tần Hoa đã chuẩn bị sẵn tâm lý chiến đấu bất cứ lúc nào.

Thần sắc Bạch Diệc Phi cũng nghiêm túc, anh còn thấp giọng nói với Mạnh Kinh: “Thay tôi bảo vệ Kỳ Kỳ, đừng tham gia vào trận này nữa”.

Mạnh Kinh thấy cạ lời, bất lực nói: “Mẹ kiếp! Tôi là kẻ địch của các anh mà giờ lại bảo tôi bảo vệ cô ấy?”

Kỳ Kỳ thấy vậy thì có chút bức tức, nói: “Tôi không cần bảo vệ”.

Bạch Diệc Phi cũng không nói nhiều với họ. Anh có thể nhìn ra Mạnh Kinh hoàn toàn nghiêm túc trong mối quan hệ với Kỳ Kỳ, mặc dù hiện giờ anh ta bị thương chút nhưng vẫn có thực lực.

Anh sợ ngộ nhờ Mạnh Kinh giở trò gì sau lưng thôi. Câu này cũng cố ý nói để cho Lương Vĩ Siêu nghe thấy, như vậy mới có thể khiến cô ta phòng bị Mạnh Kinh, như vậy mới chắc chắn hai người này không có trao đổi ngầm gì trong suốt quá trình.

Chỉ có Bạch Diệc Phi và Tần Hoa mới có thể ‘miễn cưỡng’ đỡ lại đòn tấn công của đám người này nhưng dù sao thì họ nhân lực không đủ, vì thế Tần Hoa nói: “Anh đối phó với Lương Vĩ Siêu còn cậu xử lý những người khác đi”.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại nói: “Không được! Em đối phó với cô ta và hai tên còn lại, anh đối phó với Đạo Trường và Liễu Chiêu Phong đi”.

Tần Hoa không tán đồng cách làm này nhưng anh ta chưa kịp lên tiếng thì đã không còn cơ hội nữa rồi.

Lương Vĩ Siêu chỉ hừ lạnh một tiếng, sau đó nói: “Lên hết”.

Lời nói vừa dứt thì mấy người cùng xông lên. Bạch Diệc Phi thấy vậy thì lập tức đi lên trước hai bước đón trước mặt Lương Vĩ Siêu.

Lương Vĩ Siêu lại một lần nữa sử dụng ‘liên hoàn quyền’ của mình, sau đó đập về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi né người, dùng vai làm điểm tựa.

Hai người không chênh lệch quá lớn về thực lực nên cũng coi như không ai chèn ép ai được.

Mặc dù như vậy nhưng Bạch Diệc Phi cũng không dám lơ là. Lúc này anh nhân cơ hội đến trước mặt Liễu Chiêu Phong và một quyền đập về phía gã.

Liễu Chiêu Phong lập tức kinh ngạc lùi về sau, đồng thời lúc này cũng vung quyền ra đỡ ám kinh của Bạch Diệc Phi.

Trong lúc giao đấu thật sự thì không còn cách làm theo kế hoạch ban đầu họ đã bàn bạc nữa. Vì vậy, khi Bạch Diệc Phi nhìn thấy Liễu Chiêu Phong cách mình ở cự ly gần nên anh mới ra tay với gã.

Còn Tần Hoa ở phía bên này thì đối phó với Đạo Trường và hai tên lạ mặt.

Tần Hoa vừa ra tay thì hai tên lạ mặt kia lại một lần nữa kinh hãi. Em Hai sợ hãi hô lên: “Mẹ kiếp! Lại là một thằng cao thủ cấp một nữa”.

Quyền phong của Tần Hoa đánh ba người cũng không đỡ lại được.

Tên đại ca kia không khỏi mắng lớn: “Mẹ kiếp! Trên người hấn không còn ám kinh mà lại có thể đánh như vậy được”.

Mặc dù thực lực của Tần Hoa khiến họ kinh hãi nhưng đây mới chỉ là bắt đầu thôi. Họ có tận ba người còn Tần Hoa chỉ có một mình. Chỉ cần lúc họ phản ứng lại, liên thủ đối phó với Tần Hoa thì Tần Hoa rất dễ bị đánh bại.

Bạch Diệc Phi cũng không khá hơn là bao. Nếu đấu đơn với Liễu Chiêu Phong thì anh có thể không chế được. Nhưng có thêm Lương Vĩ Siêu nữa, một đấu hai chắc chắn sẽ gặp khó khăn.

Giao đấu không bao lâu, Bạch Diệc Phi đã bị hai người không chế, anh còn bất cẩn bị Lương Vĩ Siêu đánh trúng một quyền.

“Phụp”, quyền này khiến anh phun ra ngụm máu tươi.

Tần Hoa khi bị ba người vây đánh thì cũng bị thương, phần cánh tay và phần lưng bị đối phương dùng dao đâm trúng.

Tên đại ca kia nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Tần Hoa bị thương thì đắc ý cười lớn, nói: “Chúng sắp không trụ được nữa rồi, chúng ta đánh nhanh thắng nhanh thôi”.

Em Hai cũng gật đầu nói: “Thêm chút sức là có thể không chế được chúng”.

Kỳ Kỳ không tham gia nhưng nhìn thấy cảnh này trong lòng cô ta thấy vô cùng lo lắng. Cô ta đã theo bản năng mà nắm chặt nắm đấm, dường như chuẩn bị sẵn tinh thần xông vào trong.

Đúng lúc này, Mạnh Kinh nói với Kỳ Kỳ: “Cô đừng manh động! Thực lực của họ, cô không tùy tiện ra tay được đâu”.

Kỳ Kỳ nghe thấy vậy chỉ nhìn anh ta một cái.

Mạnh Kinh cũng nhìn cô ta, cười khỏ nói: “Cô từng nói với tôi, trong lòng cô đã có người thích rồi, là Bạch Diệc Phi đúng không?”

“Không phải!”, Kỳ Kỳ sầm mặt nói.

Mạnh Kinh ngậy người ra, phản ứng này của Kỳ Kỳ khác hoàn toàn với tưởng tượng của anh ta. Nếu như thật sự không phải là Bạch Diệc Phi thì Kỳ Kỳ phủ nhận là điều bình thường nhưng cũng không cần phủ nhận nhanh thế chứ?

Lẽ nào là...

Hai mắt Mạnh Kinh sáng lên, hỏi: “Không phải là anh ta, vậy là ai?”

Ở phía bên kia, Bạch Diệc Phi và Tần Hoa bị đánh lùi về sau liên tục. Nhưng vì Bạch Diệc Phi đã vào được trạng thái cuồng hóa nên sức chịu đựng của anh rất lớn. Kể cả bị đánh trúng mấy cái thì vẫn có thể đánh lại đám người kia. Nhưng Tần Hoa lại không được như thế.

Một người đấu với ba người, áp lực lớn quá rồi...

Trong tay tên đại ca cầm một con dao rồi nhắm chuẩn vào lưng của Tần Hoa. Tần Hoa nhanh chóng phản ứng lại, một quyền đập gãy con dao.

Cũng đúng lúc này, em Hai cũng cầm dao đâm lại. Tần Hoa chỉ có thể đánh hạ một tên, vì vậy trên vai anh ta giờ đây bị trúng một nhát dao, cho nên động tác cũng giảm hẳn tốc độ.

Tên đại ca kia lập tức hét lớn: “Mau giết hắn đi”.

Đạo Trưởng và em Hai thấy vậy thì liếc mắt nhìn nhau. Hiện giờ Tần Hoa đã yếu thế, vì vậy hai người kia hung hăng xông lại.

Sau khi nhìn thấy vậy, Bạch Diệc Phi rất lo lắng. Anh vung quyền đẩy Liễu Chiêu Phong ra rồi định xông lại nhưng anh càng sốt sắng thì càng dễ để xảy ra sai sót.

Lúc Bạch Diệc Phi xông lại thì lộ ra sơ hở nên bị một quyền của Lương Vĩ Siêu đánh vào ngực.

“Phụp”, Bạch Diệc Phi lại nôn ra máu, đồng thời bay ra đập lên vách tường.

Kỳ Kỳ thấy thế thì không thể kìm chế được mà rút dao ra đâm lại.

“Kỳ Kỳ”, Mạnh Kinh hét lớn một tiếng. Anh ta cũng sốt sắng, hét với Đạo Trưởng: “Đừng làm cô ấy bị thương”.

Chỉ tiếc là thực lực của Kỳ Kỳ thấp hơn quá nhiều so với ba người kia. Cô ta vẫn chưa kịp lao tới bên cạnh Tần Hoa thì một quyền của Đạo Trưởng và dao của em Hai đã đồng thời nhắm vào tim và lưng của Tần Hoa.

Đúng lúc này truyền lại tiếng nổ lớn, vách tường trong chùa đột nhiên bị phá thành một lỗ lớn.

Đồng thời lúc này, một người từ trong lỗ lớn đó xông ra, thoát cái đã đến trước mặt Tần Hoa rồi vung quyền đánh lên em Hai.

Em Hai mắng lớn một tiếng: “Mẹ kiếp! Lại ở đâu ra một tên thế này?”

Chỉ tiếc là hắn ta vừa mắng xong thì quyền đó đã đập lên đầu hắn ta, tiếp đó truyền lại tiếng rắc rắc giòn tan.

“Bùm bùm”, đầu của em Hai giống như pháo hoa nổ tứ tung, toàn thân hắn ta bay ra ngoài, lúc này còn văng ra nhiều máu và não, nhìn mà thấy khủng khiếp vô cùng.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều kinh hãi.

Đạo Trưởng cách hắn ta gần nhất. Sau khi nhìn thấy thì hai mắt tròn trũng, sau đó không do dự gì mà xoay người bỏ chạy.

Kỳ Kỳ ngây người tại chỗ, còn Tần Hoa toàn thân bị thương lúc này cũng với vẻ mặt kinh ngạc.

Một người đàn ông còn lại chính là tên đại ca kia cũng đờ đẫn. Người đột nhiên xuất hiện này, một quyền đã đánh nát đầu của một cao thủ cấp thấp cấp một.

Vậy thì không cần nghĩ cũng biết thực lực của người đó đạt đến cảnh giới nào rồi. Một cảnh giới mà họ không dám nghĩ đến.

Lương Vĩ Siêu cũng nhìn thấy cảnh này, sau khi kinh hãi thì cô ta nhanh chóng phản ứng lại rồi hét lớn với Liễu Chiêu Phong: “Đi thôi”.

Sau khi nói xong còn thuận tay bắt lấy Mạnh Kinh rồi xoay người bỏ chạy.

Bạch Diệc Phi cũng vô cùng chấn động với cảnh này. Bởi vì hiện giờ anh đã nhìn rõ người đó là ai.

“Bố...”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 885: Sao lại là cô ấy

Đúng vậy! Người đó chính là Lý Cường Đông!

Lý Cường Đông sắc mặt nghiêm nghị, nói: “Hiện giờ không có thời gian giải thích nhiều đâu, mau đi theo bố”.

Bạch Diệc Phi có chút nghi hoặc nhưng nhìn sắc mặt của Lý Cường Đông thì biết chắc đã xảy ra chuyện lớn. Vì vậy anh cũng không hỏi nhiều mà đỡ Tần Hoa đi theo Lý Cường Đông. Kỳ Kỳ thấy vậy cũng đi theo.

Sau khi họ rời khỏi đền Phúc Âm thì lập tức ngồi xe đi đến cảng, sau đó lại ngồi lên một chiếc tàu.

Sau khi lên tàu, Bạch Diệc Phi mới hỏi: “Bố ơi! Xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

Họ ngồi trên một chiếc tàu rất lớn, trên tàu có rất nhiều người. Mặc dù Bạch Diệc Phi không quen nhưng đám người này đều mặc quần áo của bốn gia tộc lớn, ai nấy đều biết võ.

Lý Cường Đông đứng bên cạnh lan can của boong tàu, nhìn về biển lớn trầm giọng nói: “Thế lực Nam Môn đang đi xâm lược quy mô lớn”.

Bạch Diệc Phi vừa nghe thấy vậy thì vô cùng kinh ngạc.

Thế lực Nam Môn mà Lý Cường Đông nói không phải đại diện cho phía nam của nước này mà chính là một số nước láng giềng gần phía nam. Vì vậy được gọi là Nam Môn.

Những nước nhỏ này, bất luận là kinh tế hay quân sự đều không bằng nước mà Bạch Diệc Phi đang ở. Vì vậy họ thường phải gửi tài nguyên đến đây, cũng từ đó mà ngầm giữ một số trò.

Lý Cường Đông nói: “Hai mươi năm trước, chúng đã tổ chức một lần xâm lược quy mô lớn. Lúc đó là sư phụ của con đã dẫn một đám người

đánh chúng quay về”.

“Lần này chúng lại đến, quy mô còn lớn hơn lần trước mười lần. Hơn nữa nghe nói, lần này đến cùng với chúng còn có một người phá được cao cấp cấp một nữa”.

Bạch Diệc Phi sau khi nghe thấy vậy thì trong lòng chấn động và nghi hoặc.

Chỉ hai ba năm trở lại đây anh mới tiếp xúc với những thứ này, trên thực tế anh hiểu về những thứ này không được toàn diện, cũng không biết về những chuyện xảy ra trước kia.

Sau khi trầm ngâm một lúc, Bạch Diệc Phi hỏi: “Vậy tại sao quốc gia lại không ra tay ạ?”

Lý Cường Đông khẽ lắc đầu, nói: “Đây chỉ là màn tranh đấu trong dân gian nên chính quyền sẽ không quan tâm đâu”.

Nghe thấy câu này, Bạch Diệc Phi hiểu được luôn.

Phía chính phủ sẽ không nhúng tay vào những màn tranh đấu dân gian như này.

Còn lúc này anh đột nhiên nhớ ra, trước đây khi ở trong kho vàng, vì trúng độc nên xuất hiện ảo giác, anh đã nhìn thấy chuyện của Tân Thu. Hiện giờ nhớ lại, dường như lúc đó đang ám thị điều gì đó.

Vì vậy, Bạch Diệc Phi nói hết cho Lý Cường Đông những chuyện xảy ra trước đó ở kho vàng và cả những suy đoán của anh.

Lý Cường Đông sau khi nghe xong thì thần sắc vẫn không có gì biến đổi. Bạch Diệc Phi thấy vậy liền hỏi: “Bố ơi! Bố biết từ lâu rồi phải không ạ?”

Lý Cường Đông gật đầu nói: “Thật ra, Lương Minh Nguyệt là sư huynh của bố”.

“Gì cơ?”, Bạch Diệc Phi chấn động, giật mình hỏi.

Lý Cường Đông từ từ giải thích: “Hứa Đạo Trường không phải là học trò thứ nhất của Tân Thu”.

Bạch Diệc Phi sau khi nghe thấy vậy thì vẫn chấn động, hỏi: “Vậy thì là ai ạ? Là Lương Minh Nguyệt sao ạ?”

Lý Cường Đông lắc đầu, nói: “Tuổi của Tân Thu sắp tròn 100 tuổi rồi, cả quãng thời gian dài đã thu nhận vô số học trò”.

“Những người được mọi người biết đến, chẳng qua là ông ta thu nhận gần đây thôi”.

“Vì vậy họ đều tưởng Đạo Trường mới là học trò thứ nhất của Tân Thu nhưng thật ra trước khi thu nhận Đạo Trường, học trò của ông ta không chỉ mười người đâu”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì thầm suy đoán: “Vậy bố cũng là học trò của ông ta?”

Lý Cường Đông lắc đầu, nói: “Ông ta quả thật có dạy dỗ cho bố nhưng nói một cách nghiêm khắc thì bố theo bên Tử Y”.

Bạch Diệc Phi lại chấn động lần nữa. Phải biết rằng, Tử Y và Tân Thu có mối quan hệ sư huynh và sư muội. Tân Thu sắp trăm tuổi, vậy Tử Y chắc cũng tầm đó.

Trong thời gian mấy chục năm, họ đã làm được quá nhiều việc, tất nhiên còn bao gồm cả việc dạy ra được hết học trò này đến học trò xuất sắc khác.

Sau đó Bạch Diệc Phi đột nhiên nghĩ tới một câu hỏi, lúc này ánh mắt anh nhìn Lý Cường Đông cũng kỳ quái hơn.

Lý Cường Đông vừa thấy vậy thì biết anh đang nghĩ gì, không khỏi cười, nói: “Không phải con đang nghĩ, ngày nào đó không gọi bố là bố mà gọi là sư huynh đấy chứ?”

Bạch Diệc Phi: "...".

Nói thật thì hiện giờ tâm trạng của Bạch Diệc Phi rất phức tạp. Lý Cường Đông vốn là bố vợ của anh, hiện giờ lại trở thành sư huynh. Mọi quan hệ này dường như rối như tơ vò.

Lúc này, Lý Cường Đông thân nhiên nói: "Trước đây khi chúng ta từ bệnh viện đi ra đã bị tập kích nên bố đã bắt cần để lộ thực lực trước mặt mẹ con. Nhưng đây không phải là trọng điểm, quan trọng là sau đó điều tra được đám người này định bắt bố để uy hiếp con".

"Hơn nữa bố còn điều tra được đám này đều là người của Ngưu Đại, nhưng anh ta không thể trong thời gian ngắn mà có được nhiều cao thủ như vậy. Vì vậy bố lại điều tra tiếp thì phát hiện có người âm thầm giúp đỡ anh ta".

"Cuối cùng điều tra được, đó chính là Lương Vĩ Siêu. Sau đó chúng ta điều tra được, Lương Vĩ Siêu và thế lực Nam Môn có liên quan đến nhau".

"Vì vậy, những gì con nhìn thấy và suy đoán hiện giờ chưa chắc đã là thật. Tâm tư của Lương Minh Nguyệt quá thâm sâu, con căn bản không đoán được mục đích thật sự của ông ta đâu".

"Chuyện mà ông ta muốn chiếm những kho vàng khác, chắc chỉ vì ông ta muốn để con biết thôi".

Sau khi nghe xong, Bạch Diệc Phi có chút hoang mang. Đột nhiên anh nhớ lại lời mà Tân Thu nói dường như đang thức tỉnh anh rằng, những gì anh nhìn thấy chưa chắc đã là thật.

Lý Cường Đông lại nói: "Một người như ông ta liệu có chê tiền không?"

Bạch Diệc Phi lập tức hiểu ra, nói: "Vì vậy, thật ra ông ta muốn chiếm tất cả các kho vàng".

"Không chỉ có vậy, ông ta còn muốn thế giới rơi vào hỗn loạn. Có như vậy ông ta mới có thể thoát thân được", Lý Cường Đông trầm giọng nói.

Sau khi nghe thấy vậy, Bạch Diệc Phi với thần sắc ngưng trọng: “Vậy làm thế nào mới ngăn được ông ta ạ?”

Lý Cường Đông thân nhiên nói: “Điều phải làm hiện giờ là phải trấn áp thế lực Nam Môn, đây cũng là quyết định của liên minh doanh nghiệp thủ đô”.

Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc, nói: “Quyết định của liên minh doanh nghiệp thủ đô ạ?”

Lý Cường Đông khẽ gật đầu, nói ra một tin nóng hổi: “Chủ tịch hiện giờ của liên minh doanh nghiệp thủ đô là bố”.

“Gì cơ ạ?”, Bạch Diệc Phi đờ người ra, hỏi lại.

Hứa Đạo Trường bị mất đi chức chủ tịch của liên minh doanh nghiệp thủ đô, chức này vẫn còn trống, không ngờ bây giờ lại do Lý Cường Đông nắm giữ.

Bạch Diệc Phi thấy chấn động với tin này. Rõ ràng là Lý Cường Đông không liên quan đến tổ chức này, sao lại làm chủ tịch của liên minh doanh nghiệp này được?

Nhưng sau khi chấn động, anh lập tức hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta ra biện để làm gì ạ?”

Không phải nói là phải hợp lực đi chống lại thế lực Nam Môn sao?

Lý Cường Đông thân nhiên nói: “Đến đảo Lam”.

Bạch Diệc Phi lập tức hiểu ra. Đảo Lam là huyết mạch của liên minh doanh nghiệp thủ đô, đồng thời cũng là nơi chứa tài nguyên quan trọng. Vì vậy đây chắc chắn là nơi thế lực Nam Môn muốn chiếm đoạt.

Nhưng trong lòng Bạch Diệc Phi vẫn có chút không hài lòng, thấp giọng nói: “Nhưng bố ơi, con còn chưa nhìn thấy con của con. Hơn nữa, Tuyết Nhi cũng vừa mới sinh xong. Cô ấy...”.

“Yên tâm đi, Tuyết Nhi và cháu đều khỏe”, Lý Cường Đông nói.

Bạch Diệc Phi khi nghe thấy câu này thì mới yên tâm được chút nhưng vẫn cảm thấy bứt rứt. Bởi vì anh muốn nhìn thấy con mình.

Nhưng ngẫm nghĩ một lúc, anh lại nghĩ tới một vấn đề khác.

Hiện giờ chủ tịch của liên minh doanh nghiệp thủ đô là Lý Cường Đông, vậy những người lên nắm quyền chẳng phải là thuộc hạ của Lý Cường Đông sao?

Vậy ông ấy lật đổ đảo Lam chẳng phải là mình đánh người mình sao?

Bạch Diệc Phi ngẫm nghĩ chút rồi lập tức nói cho Lý Cường Đông, Lý Cường Đông sau khi nghe xong thì nói: “Hiện giờ thuộc hạ của con xây dựng nên thành phố Triều Dương và thành phố Quang Minh. Họ đang khai chiến với ba khu khác. Và ba khu đó đã nằm ngoài tầm khống chế của liên minh doanh nghiệp thủ đô”.

“Bọn họ dám hống hách như vậy là vì phía sau họ chính là thế lực Nam Môn”.

Vừa nghe thấy vậy thì Bạch Diệc Phi liền trầm xuống: “Vậy bọn họ...”.

Lý Cường Đông gật đầu nói: “Vì vậy chúng ta phải đến đó, hy vọng có thể đến kịp, nếu không thì thuộc hạ của con có khả năng sẽ...”, câu nói phía sau chưa nói xong thì Bạch Diệc Phi đã hiểu.

Trước đây khi Bạch Diệc Phi rời đi, anh đã để Trương Hoa Bân chủ trì đại cục. Nhưng đến bây giờ thì Trương Hoa Bân không có liên lạc gì, chắc mình đến vẫn có thể khống chế được. Còn có một khả năng nữa là họ vẫn chưa phát hiện ra nguy hiểm thật sự.

Trong lòng Bạch Diệc Phi không khỏi cầu khẩn, hy vọng hiện giờ vẫn chưa chính thức khai chiến.

Đúng lúc này, Lý Cường Đông đột nhiên nói: “À phải rồi, lần này bố còn dẫn theo một người”.

“Ai ạ?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Lý Cường Đông không giải thích, chỉ đưa Bạch Diệc Phi đến phòng ăn lúc ăn tối.

Sau đó Bạch Diệc Phi nhìn thấy Lưu Hiểu Anh đang ngồi ở bên cạnh bàn ăn.

Anh lập tức thấy hoảng loạn, còn kinh ngạc nhìn về phía Lý Cường Đông. Là bố vợ mà sao Lý Cường Đông lại dẫn Lưu Hiểu Anh đến?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 886: Câu trả lời

Ông ấy biết rõ chuyện xảy ra giữa mình và Lưu Hiểu Anh, chẳng lẽ không sợ bọn họ sẽ khó xử sao?

Lý Cường Đông lạnh lùng nói: "Tình huống lần này rất nghiêm trọng, cho nên phải có đủ nhân viên y tế".

Lưu Hiểu Anh nghe xong liền gật đầu: "Đúng, ngoài cháu ra còn có mấy chục nhân viên y tế khác".

Bạch Diệc Phi nghe vậy, trong lòng vừa buông lỏng nay lại trở lên nặng nề, bởi vì có thể tưởng tượng sự việc nghiêm trọng đến mức nào.

...

Buổi tối, khi Bạch Diệc Phi đang ở trong khoang tàu chuẩn bị đi ngủ thì bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa.

"Cốc cốc cốc..."

Bạch Diệc Phi có chút tò mò, ai mà đến vào lúc muộn như thế này?

Anh đi ra mở cửa liền nhìn thấy Lưu Hiểu Anh đang đứng ở cửa, Bạch Diệc Phi ngẩn ra có chút không biết phải làm sao: "Cô... Muốn đi vào sao?"

Lưu Hiểu Anh vốn định nói chuyện với anh ở ngoài cửa, nhưng Bạch Diệc Phi hỏi như vậy, cô ta liền lập tức cười gật đầu nói: "Phải".

Bạch Diệc Phi có chút sững sốt, sau đó anh xoay người để cho Lưu Hiểu Anh đi vào rồi mới đóng cửa, anh còn chu đáo rót cho Lưu Hiểu Anh một ly nước.

Bạch Diệc Phi đưa nước xong liền hỏi: "Đã trễ thế này, tìm tôi có việc gì không?"

Lưu Hiểu Anh nhìn thấy dáng vẻ chỉ muốn giải quyết công việc của anh, cô ta không khỏi cảm thấy mát mát, sau đó cô ta nhẹ giọng nói: "Thật ra thì cũng không có chuyện gì, chỉ là cảm thấy mới trở về không lâu lại phải đi tới Lam Đảo".

Bạch Diệc Phi gật đầu một cái.

Lưu Hiểu Anh còn nói: "Lần này đi không biết bao giờ mới có thể trở lại?"

"Sẽ không quá lâu đâu", Bạch Diệc Phi đáp.

Lưu Hiểu Anh không tiếp tục nói về chủ đề này nữa, mà đột nhiên hỏi: "Bạch Diệc Phi, trong lòng anh thật sự chỉ có một người thôi sao?"

Bạch Diệc Phi nghe những lời này, đôi mắt khẽ rung động, đầu óc trống rỗng, ngay sau đó anh vô thức lùi về phía sau một bước, xoay người đưa lưng về phía Lưu Hiểu Anh.

Anh vẫn trầm mặc từ đầu đến cuối.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy, không khỏi cười khò một tiếng: "Tôi hiểu rồi".

Cho tới bây giờ vẫn không có một câu trả lời nào như cô mong muốn.

Lưu Hiểu Anh đứng lên, lạnh nhạt nói: "Anh nghỉ ngơi sớm đi, tôi về đây".

Nhưng khi cô ta vừa bước tới cửa, Bạch Diệc Phi đột nhiên cất tiếng gọi: "Hiểu Anh".

Mặc dù Bạch Diệc Phi quay lưng về phía Lưu Hiểu Anh, nhưng cô ta có thể cảm nhận được nỗi bi thương chất chứa trong lòng anh qua tiếng gọi đó.

Lưu Hiểu Anh nghe xong cơ thể khẽ run lên, cô ta quay lưng về phía anh, cố gắng giữ bình tĩnh hỏi: "Còn có việc gì sao?"

Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn theo bóng lưng của Lưu Hiểu Anh, anh cũng phát hiện bờ vai cô khẽ run, nhưng cuối cùng anh vẫn không làm gì, chỉ nói: "Thật xin lỗi".

Bờ vai của Lưu Hiểu Anh càng thêm run rẩy: "Không phải lỗi của anh, không cần phải xin lỗi".

Bạch Diệc Phi vội vàng nói: "Không thể như vậy".

"Tôi từng nghĩ rằng mọi chuyện đều có lý lẽ riêng của nó, nhưng bây giờ tôi phát hiện mình đã sai rồi".

"Ít nhất là chuyện tình cảm tôi đã không rõ ràng".

"Lúc tôi ở bệnh viện dưỡng thương, Tuyết Nhi đã nói cho tôi biết cô ấy không trách tôi, nhưng trong lòng tôi biết rõ, cô ấy chắc chắn cảm thấy rất khó chịu".

"Dẫu sao thì một người phụ nữ cũng khó lòng bao dung chuyện này được".

"Tôi đã thề cả đời sẽ đối xử tốt với cô ấy, bảo vệ cô ấy, để cho cô ấy vui vẻ hạnh phúc, nhưng lúc cô ấy sinh cho tôi đứa con, tôi lại không thể bên cạnh chăm sóc cô ấy, điều này làm trong lòng tôi cảm thấy rất áy náy".

Lưu Hiểu Anh từ từ quay người lại, đôi mắt cô ta đỏ hoe nhìn Bạch Diệc Phi, khẽ mỉm cười nói: "Nếu không phải như vậy, anh cho là tôi sẽ thích anh sao?"

Bạch Diệc Phi lắc đầu nói: "Không đáng".

Lưu Hiểu Anh nghe vậy khẽ mỉm cười, nhưng không đáp lại anh.

Bạch Diệc Phi lại nói: "Tôi thật sự không đáng cũng chẳng xứng với tình cảm của cô".

Lưu Hiểu Anh nghiêm túc nhìn Bạch Diệc Phi, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một cái, quay người mở cửa, nhẹ nhàng nói: "Nghỉ ngơi sớm đi, ngủ

ngon".

Bạch Diệc Phi không đáp lại lời chúc ngủ ngon của Lưu Hiểu Anh bởi vì lúc này những gì anh muốn nói đều không thể thốt lên lời.

Cho đến khi Lưu Hiểu Anh đã rời đi được một lúc, tâm trạng của Bạch Diệc Phi vẫn còn rất rối bời.

Anh là một người đàn ông có sự kiêu chể cao, anh biết bản thân nên làm gì, vì vậy từ trước đến nay anh không bao giờ làm tổn thương Lý Tuyết.

Nhưng đêm đó cùng Lưu Hiểu Anh lại là một sai lầm anh không hề mong muốn bởi vì nó không chỉ làm tổn thương Lý Tuyết mà nó còn làm tổn thương cả Lưu Hiểu Anh.

Anh phải làm thế nào mới có thể bù đắp tổn thương mà hai người phải gánh chịu đây?

...

Những lời Lý Tuyết nói với cô ta trước đây khiến cho cô ta cực kỳ mong đợi.

Cô ta hy vọng sẽ nhận được câu trả lời khẳng định của Bạch Diệc Phi.

Nhưng...

Bạch Diệc Phi như thường lệ không hề trực tiếp trả lời cô, mà dùng chính sự im lặng để tỏ rõ thái độ của anh.

Lưu Hiểu Anh không biết mình đã bị từ chối bao nhiêu lần, trong lòng cô ta thật sự rất đau đớn và cũng không cam lòng.

Rõ ràng chỉ cần hỏi tương lại một chút kỉ niệm đẹp là cô ta đã mãn nguyện lắm rồi.

Chỉ là một chút thôi cũng được.

Nhưng càng nghĩ như vậy, Lưu Hiểu Anh lại càng không cam lòng.

Vì vậy cô ta cố chấp lấy điện thoại ra gọi cho Bạch Diệc Phi.

"Hiểu Anh?"

Lưu Hiểu Anh sau khi nghe được giọng nói của anh, cô ta hít một hơi thật sâu, lau những giọt nước mắt trên mặt, nhìn mặt biển tĩnh lặng, lấy hết dũng khí để hỏi một lần nữa: "Bạch Diệc Phi, tôi muốn biết, rốt cuộc anh có bao giờ thích tôi dù chỉ là một chút hay không?"

"Tôi chỉ muốn biết một câu trả lời rõ ràng".

Sau khi dứt lời, Bạch Diệc Phi lại trầm mặc một hồi.

Dũng khí của Lưu Hiểu Anh cũng dần dần biến mất, trong lòng cũng dần dần nguội lạnh.

"Ngay cả một câu trả lời rõ ràng anh cũng không muốn nói cho tôi sao?", Lưu Hiểu Anh nghẹn ngào nói: "Cho dù anh từ chối tôi, tôi cũng có thể chấp nhận".

Nhưng Bạch Diệc Phi vẫn không lên tiếng, Lưu Hiểu Anh không khỏi gượng cười nói: "Được rồi... Tôi..."

Nhưng lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên lên tiếng: "Lúc trước ở Lam Đảo, tôi còn tưởng là cô đã chết".

Lưu Hiểu Anh đột nhiên dừng lại.

Bạch Diệc Phi nói tiếp: "Lúc ấy tôi thật sự rất khó chịu, như thể mình đã đánh mất đi thứ vô cùng quý giá vậy, trong lòng vô cùng trống rỗng".

"Lúc đó tôi không biết mình đang nghĩ cái gì, càng không dám nghĩ nhiều bởi vì tôi sợ mình sẽ tìm được lý do".

Nói tới đây, nước mắt Lưu Hiểu Anh lại chảy xuống, cô ta cố gắng che miệng để ngăn mình phát ra âm thanh.

"Thật ra tôi biết, tôi biết rất rõ, trong lòng... tôi vô cùng quan tâm đến cô".

Những giọt nước mắt của Lưu Hiểu Anh càng tuôn trào dữ dội hơn, khóe miệng cô ta cong lên.

Bạch Diệc Phi ngừng một chút lại nói tiếp: "Nhưng như vậy là không đúng, tôi không muốn Tuyết Nhi đau khổ, cũng không muốn tổn thương cô ấy, tôi..."

"Đủ rồi!", Lưu Hiểu Anh đột nhiên hét lên: "Tôi hiểu, như thế đã đủ rồi".

Sau khi nói xong Lưu Hiểu Anh dứt khóa cúp máy.

Hai tay cô ta nắm chặt lan can, nhìn mặt biển yên tĩnh, vừa rơi lệ vừa cười to.

Mà lúc này Lý Cường Đông chậm rãi đi tới boong tàu, đứng ở phía sau Lưu Hiểu Anh, lặng lẽ nhìn cô ta.

Sau khi tâm trạng của Lưu Hiểu Anh bình tĩnh lại, ông mới hỏi: "Tại sao không nói cho cậu ấy biết chuyện Tuyết Nhi nói với cháu?"

Lưu Hiểu Anh ngừng một lát, lập tức quay người nhìn Lý Cường Đông, cô ta có chút mất tự nhiên: "Chú Lý, chú cũng tới boong tàu hóng gió à? Cháu..."

Chỉ khi nhìn vào ánh mắt của Lý Cường Đông, Lưu Hiểu Anh không thể nói được nữa, cô ta cúi đầu, trong lòng đầy áy náy nói: "Thật xin lỗi! Cháu chỉ muốn biết đáp án mà thôi..."

Lý Cường Đông nhẹ nhàng nói: "Cháu giữ chấp niệm của mình lâu tới vậy sao?"

Lưu Hiểu Anh lau nước mắt, khẽ ngẩng đầu, nở nụ cười đáp: "Dạ, nhưng bây giờ cháu đã biết, cháu cảm thấy mãn nguyện rồi".

Lý Cường Đông thấy vậy, lắc đầu nói: "Thật ra thì..."

Còn không đợi ông nói xong, Lưu Hữu Anh liền cười đáp: "Chú Lý, hai chúng ta nói chuyện này hơi kỳ?"

Lý Cường Đông dừng lại một chút, sau đó cũng ngượng ngùng cười nói: "Cũng phải".

Lưu Hữu Anh thấy vậy cũng cười theo, nhưng cô ta càng không hiểu Lý Cường Đông.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 887: Tôn thất nặng nề

Sau đó, Lý Cường Đông nói: “Sắc trời không còn sớm nữa, sớm nghỉ ngơi đi thôi”.

Lưu Hiểu Anh gật đầu: “Chú Lý, chú cũng nghỉ ngơi sớm đi”.

Lý Cường Đông ừ một tiếng, cũng không nán lại lâu thêm mà xoay người rời đi.

Lưu Hiểu Anh nhìn theo bóng lưng của Lý Cường Đông, sự kìm nén trước đó trong thoáng chốc biến mất, nhưng...

Cô ta nhớ đến những lời mà Lý Tuyết đã nói với mình, trong lòng lại có chút do dự, chuyện này rốt cuộc cũng sẽ làm tổn thương một ai đó.

Nếu đã như vậy, Lưu Hiểu Anh nở một nụ cười chói mắt: “Vậy thì để tôi tới đi”.

...

Cùng lúc đó, một trận chiến lớn trên Đảo Lam cũng chính thức bắt đầu.

Trương Hoa Bân vốn tưởng rằng đây là một cuộc chiến dễ dàng, nhưng kết quả lại khiến anh ta bất ngờ không thôi.

Người của Bạch Diệt Phi đang mai phục ở thành phố Quang Minh, cũng hoàn toàn không ngờ tới, người tham gia trận đấu đầu tiên của nhà họ Lâm toàn bộ đều bị tiêu diệt, mà quân đội chính thức đi chi viện trước đó cùng người của tổ chức Cuồng Sa cũng chết và bị thương vô số.

Lúc này, Lại Kha với toàn thân máu tươi tháo chạy trở lại, quần áo của hắn ta dường như được nhuộm qua máu, không có mấy chỗ được coi là sạch sẽ, trên vai còn có một lỗ máu.

Hắn chạy vào tòa nhà chính thức, ánh mắt mang theo cơn thịnh nộ, gầm lên giận dữ với Trương Hoa Bân và những người khác: “Mẹ kiếp! Đây con mẹ nó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao lại có nhiều cao thủ cấp một như vậy?”

“Mẹ kiếp, tại sao các người không nói cho tôi biết đối phương có nhiều cao thủ cấp một như vậy?”

“Cái gì?”, Trương Hoa Bân kinh ngạc trợn to hai mắt, đứng bật dậy: “Làm sao có thể?”

“Ngay cả cao thủ cấp hai cũng rất khan hiếm, cao thủ cấp một phải càng hiếm hơn mới phải!”

“Đúng vậy, đây...”

Mọi người nghe được tin tức này đều hết sức kinh hãi.

Nhưng bất kể như thế nào, Lại Kha đã bị thương thành bộ dáng này, vậy lời nói của hắn không thể sai được.

“Mau! Bác sĩ!”, Trương Hoa Bân lập tức kêu lên, gọi người tới xử lý miệng vết thương cho Lại Kha trước.

Lại Kha được nhân viên y tế xử lý, tâm trạng hắn ta lúc này mới dịu đi một chút, sau đó nói với mọi người: “Cũng may bọn họ chỉ có hai cao thủ cấp một, những người khác đều không đáng nhắc tới”.

“Thành viên trong tổ chức Cuồng Sa của chúng ta cũng không tồi, dùng tám người cứ thế liều mạng giết chết một cao thủ cấp một!”

Nói đến đây, trong lòng hắn hả dạ, giống như chính hắn mới là người đã giết chết cao thủ cấp một đó.

Nhưng khi Trương Hoa Bân và những người khác nghe được lời này thì cả trái tim chùng xuống.

Trần Ngạo Kiều lập tức trừng mắt, tức giận nói: “Đã chết tám người của tổ chức Cuồng Sa?”

Vẻ mặt của Lại Kha lại thản nhiên: “Có một người bị bắt rồi, còn một người nữa cũng vậy, nhưng anh ta cũng khá lợi hại, cứng rắn lao vào cùng chết với cao thủ cấp một kia, nói ra thì chúng ta cũng không thua thiệt”.

“Đúng rồi, tôi cảm giác bên kia có lẽ còn có một cao thủ cấp một nữa, hơn nữa còn không ít, việc này phải lập tức báo cho Bạch Diệc Phi biết, nếu không chúng ta căn bản không có cách đánh trả lại”.

Trần Ngạo Kiều nghe được lời này thì hai mắt đỏ hoe, siết chặt nắm đấm.

Trong lòng những người khác cũng không dễ chịu.

Người của tổ chức Cuồng Sa là những người anh em mà Bạch Diệc Phi quan tâm tới nhất, trước kia có một người hy sinh đã khiến anh buồn bã rất lâu, gần như phát điên, mà lần này, vậy mà chết 10 người.

Nếu như Bạch Diệc Phi biết được, chắc chắn sẽ phát điên mất!

Từ Lãng liền lên tiếng: “Việc này tạm thời cứ giấu anh ấy đi”.

Lại Kha nghe vậy lại cả giận nói: “Khốn kiếp, anh có phải muốn chúng ta đều chết hay không? Một việc nghiêm trọng như vậy, anh lại còn muốn giấu giếm Bạch Diệc Phi?”

“Một tên rác rưởi cấp ba như anh, có thể giải quyết được một chuyện lớn như này sao? Hả?”

Nghe vậy ánh mắt Từ Lãng rét lạnh, vừa định nói gì đó, Bạch Hổ kịp thời ngăn anh ta lại: “Bây giờ không phải là lúc nội chiến, chúng ta phải tìm cách giải quyết tình huống trước mắt này”.

“Ý của anh Lãng là tạm thời không cần phải báo cho Bạch Diệc Phi biết đã có nhiều người trong nhóm Cuồng Sa chết như vậy, nếu không, Bạch

Diệc Phi nhất định sẽ rất lo lắng, một khi nóng vội sẽ dễ mắc sai lầm."

"Cho nên, chúng ta chỉ cần báo cho Bạch Diệc Phi những việc xảy ra ở đây, khiến anh ấy nhanh chóng trở về là được, đừng nhắc tới chuyện của nhóm Cuồng Sa".

Từ Lãng gật đầu.

Trương Hoa Bân lập tức hiểu ý: "Được, tôi lập tức thông báo cho anh ấy".

Lại Kha lại bất mãn chửi rủa: "Được cái gì mà được? Các người nói như vậy thì Bạch Diệc Phi làm sao có thể biết tình cảnh ngộ chúng ta hiện tại nguy hiểm như thế nào?"

"Xoạt!"

Một đoàn đao với ánh sáng lạnh lẽo đột ngột xuất hiện.

Lại Kha trong nháy mắt giật mình kinh ngạc, lập tức phản ứng lại.

Nhưng vẫn chậm một bước, thanh đao của Từ Lãng đã kề trên cổ hắn ta.

Phòng hội nghị thoáng chốc rơi vào một mảnh tĩnh lặng.

Lại Kha nhìn chằm chằm Từ Lãng trước mặt, không thể tin được mà hỏi: "Làm sao có thể?"

Từ Lãng mới chỉ là cấp 3, khoảnh khắc kia, quá nhanh, hắn ta vậy mà không thể né tránh, điều này quá khó tin?

Từ Lãng sắc mặt âm trầm nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Hừ! Mỗi người đều từng bước đi lên từ thấp đến cao!"

Trần Ngạo Kiêu bước tới vài bước đè chặt lấy tay Từ Lãng, anh ta lúc này mới thu lại đoàn đao của mình.

Sau đó Trần Ngạo Kiều nhìn Lại Kha chăm chăm nói: “Bạch Hồ và Từ Lãng là những người đầu tiên đi theo Bạch Diệc Phi, địa vị của hai người họ trong lòng Bạch Diệc Phi không phải ai cũng có thể dễ dàng thay thế được”.

“Anh đừng tưởng rằng thực lực của mình dũng mãnh liền có thể dùng lời nói xúc phạm người khác! Hơn nữa, bọn họ hiện tại đã thành công tiến vào hàng ngũ cao thủ cấp hai, mặc dù chỉ là hạ cấp, nhưng kỹ năng ám sát của Từ Lãng cùng kỹ thuật thực chiến của Bạch Hồ chưa chắc đã không đánh bại được một cấp hai trung cấp như anh”.

Lại Kha nghe xong những lời này, trong tiềm thức nuốt xuống một ngụm nước bọt, nhất thời không biết phải nói gì.

Có lẽ thực lực của bản thân Lại Kha mạnh mẽ, trong số những người ở đây, chỉ có Trần Ngạo Kiều và Sa Phi Dương là có thể so sánh với hắn, bởi vậy khi sống chung với nhau, hắn sẽ tôn trọng hai người này một chút, còn về phần những người khác, hắn hoàn toàn không coi ra gì.

Nhưng hắn không ngờ tới là người mà hắn tưởng chỉ một tên rác rưởi cấp ba, nhanh như vậy đã tiến vào hàng ngũ cao thủ cấp hai!

Hơn nữa, hắn còn biết thân phận trước kia của Từ Lãng, là sát thủ đứng đầu của thủ đô!

Sở trường của sát thủ là ám sát, ẩn nấp, bởi vậy cho dù cấp bậc của hắn ta cao hơn Từ Lãng, nhưng khi đối mặt với anh, cũng không nhất định sẽ giành được chiến thắng, suy cho cùng không ai biết được khi nào sát thủ sẽ ra tay!

Trương Hoa Bân thấy vậy, nghiêm túc nói: “Tôi sẽ nói cho Bạch Diệc Phi biết về những thay đổi ở đây, để anh ấy nhanh chóng trở lại”.

“Sau đó, chúng ta dốc hết toàn lực giải cứu người anh em bị bắt giữ kia!”

Vừa dứt lời, Lại Kha lập tức nói: “Đối phương có cao thủ cấp một, mấy người chúng ta đều không phải là đối thủ của họ, đi tới đó sẽ chỉ càng chết thêm nhiều người thôi!”

Trương Hoa Bân nghe vậy thì lắc đầu: “Anh không hiểu rõ Bạch Diệc Phi, anh ấy xem trọng mỗi người anh em như nhau, anh ấy sẽ không từ bỏ bất kỳ người nào, cho dù phải trả giá đắt như đến đâu!”

“Người của nhóm Cuồng Sa đều do một tay Bạch Diệc Phi bồi dưỡng, cũng là những người anh em nguyện ý vì anh ấy mà bán mạng, bởi vậy, cho dù là bị bắt, bất luận phải chịu giày vò như ra sao, đều sẽ không bán đứng Bạch Diệc Phi”.

“Việc mà chúng tôi muốn làm, là làm cho anh ấy bớt đau khổ”.

Nói tới đây, Trương Hoa Bân bỗng nhiên vỗ vỗ vai Lại Kha, thờ dài nói: “Nếu đổi lại thành anh, anh ấy cũng sẽ làm như vậy!”

Lại Kha nghe được câu này thì có chút sững sờ, dường như có chút không thể lý giải nổi, lại có chút hâm mộ cùng nhiệt huyết.

Trương Hoa Bân không nhìn Lại Kha nữa, mà nói với mọi người: “Chuẩn bị xong, lập tức xuất phát!”

Sau đó mọi người đi chuẩn bị.

...

Khi mọi người đã đi hết, chỉ còn lại Lại Kha và Trương Hoa Bân.

Lại Kha thấy Trương Hoa Bân cũng đang thu dọn đồ đạc, không nhìn được mà mở miệng gọi: “Anh Trương”.

“Sao thế?”, Trương Hoa Bân quay đầu nhìn lại, thấy Lại Kha còn chưa rời đi thì hỏi: “Còn có chuyện gì à?”

Lại Kha ngậm ngừng, lúc này mới nói: “Tôi cảm thấy, các người là những người kỳ quái nhất mà tôi từng gặp trong đời này, đặc biệt là Bạch

lão đại, anh ta rõ ràng là một thương nhân, lại không giống như một thương nhân”.

Lời này vừa nói ra, Trương Hoa Bân ngẩn người.

Điều mà Lại Kha muốn nói, Bạch Diệc Phi là một thương nhân, thương nhân thì luôn hướng về lợi ích, sẽ không tính toán thiệt hơn như vậy.

Bởi vậy vì cứu một người thuộc hạ nhỏ bé mà phải tổn thất càng nhiều người hơn, đây là một tính toán không có lợi nhất, cũng không phải là việc mà một người thương nhân sẽ làm.

Trương Hoa Bân ngẩn người xong thì cười đáp: “Đây chính là lý do tại sao chúng tôi sẵn sàng bán mạng cho anh ấy”.

Lại Kha vẫn còn nghi hoặc: “Chính vì lý do này? Bởi anh ta coi trọng từng người như anh em?”

“Ừm”, Trương Hoa Bân gật đầu rồi lại cười: “Tưởng chừng như đơn giản, nhưng có thể làm được thì rất khó”.

Lại Kha nghe xong liền cúi đầu trầm tư.

Trương Hoa Bân nói đúng, một điều tưởng chừng đơn giản nhưng lại rất khó thực hiện.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 888: Rác rưởi

Lại Kha đột nhiên nói: “Tôi có chút hâm mộ các người”.

“Hâm mộ cái gì?”, Trương Hoa Bân không hiểu nên hỏi.

Lại Kha nói: “Trước đây tôi đi theo Đạo Trường, vẫn luôn ngăn cách với các người bằng một tờ giấy, Bạch Diệc Phi sẽ không đối xử bình đẳng với tôi như đối xử với mọi người”.

Trương Hoa Bân nghe vậy thì nghiêm túc nhìn về phía Lại Kha, sau đó nói: “Bạch Diệc Phi trước đây đã từng nói với tôi về anh”.

“Cái gì?”, Lại Kha không khỏi tò mò.

Trương Hoa Bân nói tiếp: “Anh ấy nói anh không phải là một người tốt”.

Nghe đến đây, Lại Kha bất giác cười khỏ, nụ cười có chút chua xót.

Câu nói này thật sự không sai.

Trước đây khi đi theo Đạo Trường, hẳn ta dựa vào thực lực cao cường của mình, cộng thêm sự ủng hộ của Đạo Trường, muốn làm gì thì làm, không làm việc gì tốt cả.

Mà sau khi đi theo Bạch Diệc Phi, hẳn cũng coi thường những người bên cạnh anh vì cho rằng họ không có năng lực, thậm chí còn muốn tìm cơ hội giết họ.

Lúc này, Trương Hoa Bân lại nói: “Bạch Diệc Phi còn nói, anh chắc chắn sẽ là người không bao giờ phản bội anh ấy”.

“Cái gì?”, Lại Kha giật mình, có chút sững sờ.

Trương Hoa Bân cười cười: “Bạch Diệc Phi bảo, anh phản bội Đạo Trường đi theo anh ấy, nếu còn phản bội anh ấy thì anh sẽ không còn đường sống nào nữa”.

Lại Kha nghe vậy thì trợn to hai mắt.

Trương Hoa Bân thu dọn đồ đạc rồi bước ra ngoài, vừa đi vừa nói với Lại Kha: “Có đối xử công bằng hay không còn dựa vào anh”.

Sau khi nói xong bèn rời đi.

Lại Kha vẫn đứng bất động tại chỗ, sững sờ một lúc.

Thật lâu sau, cảm xúc của hắn ta từ phức tạp dần trở nên đơn giản, ánh mắt cũng dần sáng lên.

Lại Kha vốn dĩ bị thương nặng, không thể tham gia và hành động lần này.

Nhưng Lại Kha nắm chặt con dao của mình, quán chặt băng gạc, xoay người bước ra ngoài với ánh mắt cương nghị.

Hắn ta đến quảng trường và hét lên với tất cả mọi người: “Tôi cũng đi!”

...

Nhà họ Trương, khu số 1.

Trương Chấn, gia chủ nhà họ Trương, người vốn dĩ cao cao tại thượng, lúc này đang vô cùng phẫn nộ.

Trong phòng khách tráng lệ vang lên tiếng than khóc gào thét.

Những người đàn bà của Trương Chấn đang bị một đám đàn ông giày vò làm nhục, tiếng hét thảm thiết, tiếng kêu cứu vang vọng khắp phòng khách.

Trương Chấn nhìn thấy cảnh này thì rất vô cùng tức giận, nhưng không dám nói gì, lại còn phải cúi đầu đi theo sau một người đàn ông da ngăm

đen.

Người đàn ông trung niên ôm một người phụ nữ nhìn có vẻ thuần khiết trong tay, cô gái này chính là con gái của Trương Chấn.

Cô gái sợ hãi nhìn người đàn ông trước mặt, khuôn mặt đẫm nước mắt, cả người run lên.

Thấy vậy, Trương Chấn không nhịn được mà nói với người đàn ông kia: “Đại ca, chúng tôi vừa bắt được một tên phe địch, anh có muốn đi xem không?”

“Xem cái gì mà xem”, người đàn ông trung niên cười lạnh, đưa tay luôn vào trong áo cô gái trong lòng mà sờ mó: “Bắt được địch thì cứ thế mà giết thôi!”

Người phụ nữ trong vòng tay hắn ta run lên vì sợ hãi nhưng không dám khóc.

Trương Chấn nhìn con gái phải chịu nhục nhã mà lòng đau như cắt.

Không còn cách nào khác, Trương Chấn lại nói một lần nữa: “Đại ca, anh đi xem một chút coi, đó là hộ vệ của Bạch Diệc Phi, biết đâu sẽ có ích”.

Bây giờ rời khỏi, bất kể như thế nào thì con gái ông ta cũng trốn được một lúc.

Người đàn ông trung niên trừng lớn hai mắt, Trương Chấn bị dọa cho sợ hãi co rúm người lại, không dám nói thêm gì nữa.

Mười ngày trước, vốn dĩ ba khu của bọn họ hợp sức với nhau khai chiến với Bạch Diệc Phi, nhưng nào ngờ thực lực của đối phương quá mạnh, làm bọn họ tổn thất nặng nề.

Trong lúc tuyệt vọng, bọn họ chỉ có thể tạm ngừng trận đấu và lui về phòng thủ khu vực của mình.

Mà ba ngày trước, nơi này của ông ta đột nhiên đến rất nhiều người từ cửa Nam.

Họ đi thẳng đến 3 khu còn lại, căn bản không đến thành phố Triều Dương và Quang Minh, dường như sớm đã biết tình hình ở đây rồi.

Bọn chúng đưa hơn 100 cao thủ đến nhà họ Trương.

Đối mặt với trận địa như vậy, thực lực nhà họ Trương căn bản không đủ, thế nên Trương Chấn chỉ có thể dâng khu của mình cho đám người này.

Và người đàn ông trung niên trước mặt này tên là Đạt Tư, là một cao thủ cấp 1 và là thủ lĩnh của đám người.

Trương Chấn hỏi họ đến đây làm gì, Đạt Tư nói: “Đương nhiên là đến giúp các người đối phó với thành phố Triều Dương và Quang Minh rồi!”

Trương Chấn ban đầu rất vui vẻ, không cần biết những người này vì sao lại giúp mình, nhưng ít nhất thì đám người này sẽ giúp ông ta đối phó với Bạch Diệc Phi, giúp ông ta trút giận.

Nhưng mà, ông ta vui mừng sớm quá rồi.

Sau khi những người này đến, họ đã trực tiếp không chế nhà họ Trương, thậm chí không chế luôn cả mỏ vàng của bọn họ.

Phụ nữ trong gia đình họ Trương cũng bị đám súc sinh này làm nhục một cách dã man.

Trương Chấn vô cùng hối hận, nhưng ông ta không ngờ rằng, ngay cả khi ông ta không đồng ý những người này vào khu số 1, ông ta có cách nào ngăn cản không? Nói không chừng vì phản kháng mà có kết cục thê thảm hơn.

Trương Chấn nhìn đứa con gái đang bị làm nhục của mình, trong lòng đau đớn.

Đạt Tư liếc nhìn Trương Chấn, trong mắt lóe qua một tia sát ý, sau đó lại biến mất, hắn ta cười nhạt mà nói: “Nếu đã như vậy thì chúng ta đi xem xem!”

Nói xong, hắn ta đẩy con gái của Trương Chấn xuống đất, sau đó đứng dậy chỉ vào cô ta nói: “Con đàn bà này, ở đây ngoan ngoãn chờ ông, cấm được chạy đi đâu”.

Sau đó hắn ta rời đi cùng một vài cao thủ cấp 2 khác.

Khi mọi người rời đi rồi, người phụ nữ sợ hãi đến mức nhào vào vòng tay của Trương Chấn, khóc lớn: “Bố ơi, cứu con! Bố ơi. Con không... con không muốn... huhu!”

Trương Chấn ôm con gái của mình với vẻ mặt vắn vẹo và xót xa.

Nhưng ông ta không dám để con gái mình ở đây rồi rời đi.

“Bố, bố cứu con!”, cô gái vẫn khóc và hét lên.

...

Đạt Tư dẫn người xuống tầng hầm của nhà họ Trương.

Dưới tầng hầm, một người đàn ông mặc đồ đen đang bị xích vào tường, thân thể đầy vết thương, vết máu trên người khiến bộ quần áo đen càng thêm đậm màu.

Người đàn ông mặc đồ đen này tên là Ngô Cường, anh ta thuộc những người đầu tiên đi theo Bạch Diệc Phi, từng giết người rồi vào tù, hiện tại anh ta đã có thực lực của cao thủ cấp 3 trung cấp.

Bởi vì ngay từ đầu anh ta đã đi theo Bạch Diệc Phi, hoàn thành tốt rất nhiều nhiệm vụ được giao, vậy nên anh ta đã trở thành nhóm trưởng của một nhóm.

Trong chận chiến lần trước, vì đối thủ có một cao thủ cấp 1, nhóm bọn họ đã hi sinh mất mười người mới giết được cao thủ cấp 1 này.

Và anh ta cũng bị bắt lại.

Đạt Tu đánh giá Ngô Cường một lượt, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Không chỉ có hấn ta, mà mấy người cao thủ cấp 2 đi theo phía sau cũng vậy, một người trong số đó nói: “Loại cao thủ cấp 3 rác rưởi này, căn bản không đáng để đại ca phải để ý”.

Đạt Tu hừ lạnh một tiếng: “Ông chủ nói rồi, tạm thời không thể trở mặt với nhà họ Trương”.

Sau đó lại giễu cợt nói: “Trương Chấn vẫn là có chút thông minh, biết tìm cơ hội để tao xuống nước, nếu không thì các người tưởng rằng loại rác rưởi này cần tao đến xem sao?”

Người kia lập tức đáp: “Hóa ra là ý của ông chủ”.

Đạt Tu đi tới trước mặt Ngô Cường, nắm tóc anh ta, cười lạnh hỏi: “Nói đi, Bạch Diệc Phi ở đâu?”

“Tao nhỏ vào!”

Ngô Cường trực tiếp nhổ một ngụm nước bọt kèm theo máu vào người hấn ta.

Đạt Tu tránh được một cách dễ dàng.

“Còn muốn gặp ông chủ của bọn tao?”, Ngô Cường hừ lạnh: “Nếu mày gặp anh ấy, chết thế nào cũng không biết đâu”.

“Chát!”

Đạt Tu tát thẳng vào mặt Ngô Cường một cái, sau đó một người đàn em của hấn ta tiến lên, chỉ vào Ngô Cường mà nói: “Con mẹ nó một thằng cấp 3 rác rưởi như mày lại dám nói chuyện với đại ca của tao thế à!”

Đạt Tu xoay xoay cổ tay mình, lạnh lùng nói: “Loại người này vĩnh viễn không bao giờ biết, đáng sợ hơn cái chết chính là sống không bằng chết!”

“Các người, chặt hết chân tay hấn cho tao, sau đó cầm máu cho hấn”.

Đám thuộc hạ nghe vậy thì lập tức phản ứng lại: “Vẫn là đại ca lợi hại!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 889: Báo thù

“A!”

Đạt Tư bước ra khỏi phòng giam dưới tầng hầm, ngay sau đó liền nhớ đến tiếng kêu thảm thiết của người nọ, Đạt Tư chỉ lạnh lùng cười một cái rồi tiếp tục đi thẳng.

Trương Chấn đứng canh bên ngoài cửa, sau khi nghe thấy tiếng hét thảm thiết kia thì sợ đến mức toát hết cả mồ hôi lạnh, đến lúc nhìn thấy Đạt Tư bước ra thì không kiềm chế được mà run lẩy bẩy.

Đạt Tư liếc mắt nhìn một cái, lạnh giọng nói: “Sau này mà tóm được những loại tép riu chẳng có tác dụng gì như này thì cứ chặt hết chân tay, không cần phải báo cáo lại cho tôi nữa”.

Trương Chấn nuốt một ngụm nước bọt, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh: “Đã... đã hiểu rồi, đại ca”.

“Cái kia... tức là... con gái của tôi... hôm nay vừa đến kỳ sinh lý, anh...”.

Đạt Tư nghe vậy thì bật cười lạnh lùng, bước lên trước vỗ vỗ vai Trương Chấn nói: “Vốn dĩ, tôi dự định tha cho con gái của ông, nhưng mà ông đã nói như thế rồi, vậy thì tôi sẽ tự mình đi kiểm tra xem sao”.

“Bởi vì, tôi ghét nhất chính là loại chó thích nói dối như ông”.

Trương Chấn vừa nghe vậy thì biểu cảm trên mặt cứng đờ.

“Nếu như ông nói thật thì chẳng có gì đáng nói cả, nhưng nếu như ông nói dối, hừ...”, Đạt Tư nói rồi lạnh lùng cười một tiếng.

Thấy vậy, biểu cảm trên mặt Trương Chấn trở nên hoang mang, lập tức quỳ xuống: “Đại ca tha mạng, đại ca! Đại ca tha mạng!”

Đạt Tu không thèm để ý đến ông ta, mà bước vào trong phòng khách một lần nữa, đi đến trước mặt con gái của Trương Chấn.

Theo từng bước chân của Đạt Tu đến gần, con gái của Trương Chấn bị doạ cho lùi lại từng bước.

Đúng vào lúc Đạt Tu vươn tay ra định tóm lấy con gái của Trương Chấn, đột nhiên truyền đến một tiếng động cực lớn.

“Ầm!”

“Ầm!”

Đi kèm với tiếng động khủng khiếp này là dư chấn nhẹ.

Trong lòng Đạt Tu kinh hãi, gương mặt biến sắc.

Tiếp đến, bên ngoài toà nhà bỗng vang lên tiếng hét giết chóc.

Ngay sau đó, có một tên thủ hạ xông vào: “Đại ca, có một nhóm cao thủ tấn công chúng ta!”

Đạt Tu nghe thấy câu này liền khôi phục lại biểu cảm lúc nãy, hơn nữa trong mắt còn lộ ra một chút khinh miệt: “Ồ Bắc Môn lấy đâu ra cao thủ?”

Nói xong liền liếc mắt nhìn về phía con gái của Trương Chấn, trong ánh mắt đầy sự ghét bỏ: “Bắc Môn của các người, cao thủ hạng nhất có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà Nam Môn của chúng tôi thì lại nhiều không đếm xuể”.

“Chỉ với đám yếu ớt như các người, lấy cái gì để đấu lại được với chúng tôi?”

Từ sâu trong lòng Đạt Tu luôn khinh thường người của phía Bắc.

Mà trên thực tế, cao thủ hạng nhất của phía Bắc quả thực rất ít, mà ở phía Nam, cao thủ hạng nhất nhiều như lông bò vậy, đương nhiên sẽ thấy khinh thường.

Hai mươi năm trước có thể đánh bại được bọn họ, chẳng qua là vì có Tử Y.

“Đám người các người chỉ như đám sâu bọ, làm sao mà so sánh được với những thiên tài của Nam Môn chúng tôi?”, Đạt Tư lạnh lùng bật cười, sau đó mới vẫy tay nói: “Đề chúng tôi đi xem đám sâu bọ kia thế nào!”

Bên ngoài toà nhà của nhà họ Trương.

Nhóm người áo đen thoăn thoắt trong bóng đêm, ánh đao loé sáng, máu văng tung toé.

Đối với mười mấy thành viên của tổ chức Cuồng Sa mà nói, người của nhà họ Trương chẳng tính là gì.

Bọn họ mang theo tinh thần quyết tâm báo thù xông vào nhà họ Trương, thế ắt phải tóm được đám người đã bắt anh em của họ, giết chết anh em của họ, bắt bọn họ phải đền mạng.

Sau khi Đạt Tư mang theo đám thủ hạ của mình đi ra liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Thủ hạ lập tức giải thích: “Trang phục của bọn họ giống hệt với người đang ở bên trong nhà giam, ắt hẳn là muốn đến cứu người”.

Đạt Tư nghe vậy thì cười lạnh lùng: “Võ nghệ cũng tạm, chỉ là quá ngu!”

“Vì một người mà lại ngu đến mức để cả đám người đến chịu chết!”

Thủ hạ của hắn ta lập tức gật đầu phụ họa: “Người của Bắc Môn trước giờ đều ngu dốt!”

Đạt Tư thấy vậy, phẩy tay nói: “Cao thủ hạng hai và hạng ba cấp thấp đi qua chơi chút đi, nếu như người của nhà họ Trương mà chết hết, chúng ta cũng không dễ ăn nói với thủ lĩnh”.

“Vâng!”

Cho nên hai ba mươi người đồng thanh đáp rồi xông lên.

Người của tổ chức Cuồng Sa hầu hết đều là cao thủ hạng bốn cấp cao, đối phó với những người bình thường thì không có vấn đề gì, nhưng nếu gặp phải cao thủ hạng hai hoặc ba thì có chút không chống đỡ nổi.

Trong đó có một người là cao thủ hạng hai tham chiến trước nhất.

Đến đảo Lam này hoàn toàn có thể không cần đề tâm đến pháp luật, muốn giết người thì giết, muốn giết bao nhiêu thì giết bấy nhiêu.

Hắn ta hưng phấn xông lên, trong mắt ánh lên vẻ khát máu, rút ra một thanh đao to bèn chém về phía người áo đen đứng gần nhất.

Vốn hắn ta cho rằng, chém chết cái người áo đen này dễ như ăn kẹo, mà hắn ta cũng rất thích nghe tiếng đao chém vào cơ thể người.

Nhưng mà, sự thật lại hoàn toàn khác biệt so với tưởng tượng của hắn.

Người áo đen trước mặt dường như phát hiện ra hắn là một cao thủ hạng hai, nhưng anh ta lại không hề lùi bước, mà ngược lại còn nhanh chóng rút con dao của mình ra, rồi xẹt ngang qua người hắn.

Mà tên cao thủ hạng hai này không hề chém trúng người nọ, hắn ta giật mình một thoáng, đang định phản ứng lại thì đã phát hiện bản thân mình không thể động đậy được nữa.

Bởi vì cổ của hắn ta lúc này đang phun đầy máu tươi.

Hai mắt hắn ta trợn trừng, không thể tin nổi nhìn vào cao thủ hạng hai kia.

Tại sao thực lực của người áo đen này lại mạnh đến như thế?

Rõ ràng người phải chết là người áo đen cơ mà!

Nhưng cuối cùng người chết lại là hắn.

Xong, hẳn ta đến chết cũng không biết được, người mặc đồ đen trước mắt này không phải là một thành viên bình thường, mà đó chính là thống lĩnh của tổ chức Cuồng Sa, Trần Ngạo Kiêu.

...

Cùng lúc đó, ở một bên khác, khi một tên cao thủ hạng hai và một tên cao thủ hạng ba đồng thời tấn công về phía một người mặc đồ đen, phía sau lưng của người nọ bỗng xuất hiện một luồng ánh sáng bạc.

Tên cao thủ hạng hai phản ứng nhanh hơn một chút, hẳn ta vội vàng lùi nhanh về phía sau, nhưng tên cao thủ hạng ba thì còn chưa kịp phản ứng nên đã bị con dao chém đứt cuống họng.

Màn đêm, là sự yểm trợ tốt nhất cho sát thủ.

Bóng của Từ Lăng mờ ảo từ phía bên cạnh của nhóm người áo đen nhào ra, sau đó giết chết tên cao thủ hạng ba kia, tiếp đó không hề do dự mà xông thẳng về phía tên cao thủ hạng hai.

Tên cao thủ hạng hai nọ thậm chí còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị Từ Lăng kết liễu.

Mà Bạch Hồ với thân hình như một toà tháp không lồ, húc bên trái đẩy bên phải, cứ thế hất văng mấy tên cao thủ hạng ba.

Chung Liên một tay cầm thanh đao lớn của mình vung lên, chém đứt luôn cánh tay của tên cao thủ hạng ba trước mặt mình.

Mà Lại Kha, vốn có thực lực tương đương với cao thủ hạng hai cấp trung mà nói càng như cá gặp nước, đám người này không phải đối thủ của hẳn ta.

Đám vệ sĩ mà Lâm Cuồng đưa đến, mặc dù chỉ có thực lực của cao thủ hạng ba, nhưng mà bọn họ phối hợp rất ăn ý với thành viên của tổ chức Cuồng Sa nên có thể đối đầu được với cao thủ cấp ba của đối phương.

Bên cạnh Diệp Hoan có một cao thủ hạng hai cấp thấp, một mình đấu tay đôi với cao thủ hạng hai cấp cao của đối phương.

Trong tình huống bất ngờ không có sự đề phòng nào đã khiến cho người bên phía Nam Môn bị tổn thất hai ba mươi người.

Nhưng mà.

Phía sau lưng Đạt Tư còn có hơn mười cao thủ hạng hai cấp trung trở lên, thậm chí còn có hai cao thủ hạng nhất.

Trong đó có một cao thủ hạng hai cấp cao sau khi nhìn thấy cảnh này liền chủ động tiến lên nói: “Đại ca, để chúng tôi lên đi”.

“Vội cái gì?”, Đạt Tư lạnh lùng cười một tiếng: “Mặc dù đã đánh giá thấp bọn họ, nhưng giờ mới chỉ là bắt đầu”.

Cao thủ nọ thấy vậy, lập tức đáp lời xong cũng không dám nói thêm gì nữa.

Trước mắt xem ra, người bên phía đối diện dường như đang chiếm thế thượng phong, nhưng kết cục cuối cùng vẫn sẽ không thay đổi, bởi vì bên phía bọn họ còn có hai cao thủ hạng nhất, hai người này còn chưa tham gia vào trận chiến.

Đạt Tư sờ cằm mình rồi cười lạnh lùng: “Tên Bạch Diệp Phi này quả thực có chút thú vị”.

Đúng vào lúc này, một tên thủ hạ chạy tới: “Đại ca, có người âm thầm đi vào trong phòng giam!”

Đạt Tư nghe thấy câu này thì gương mặt sắ lại, nói với một tên thủ hạ là cao thủ hạng hai cấp cao nói: “Anh đi xem xem, nhớ là đừng đánh chết người”.

“Vâng!”

Tên cao thủ hạng hai cấp cao nọ đáp lời rồi hưng phấn rời đi.

Cần phải biết là, trên đảo Lam này số cao thủ hạng hai rất ít, mà hấn ta cũng được coi là một người mạnh nhất trong số cao thủ hạng hai, cho nên hấn có thể giết chết bất cứ ai.

Nhưng đáng tiếc là, tên cao thủ hạng hai này vừa mới đi được đến cửa phòng giam thì đã bị Sa Phi Dương chặn lại.

Cao thủ hạng hai sau khi nhìn thấy ông ta thì khinh khỉnh nói: “Đồ rác rưởi, một mình mà cũng dám đến cứu người, đúng là không biết muốn chết hay là tìm chết đây?”

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 890: Tôi là Hoa Thiên Sơn

Tìm chết!

Sa Phi Dương nghe thấy câu nói này thì thần sắc trên mặt có chút kỳ lạ nhìn chăm chăm hẳn ta.

Thực lực của Sa Phi Dương mặc dù không bằng được Đạo Trường, nhưng ít nhiều gì cũng là một cao thủ hạng hai cấp cao, hơn nữa ông ta còn có tuyệt kỹ đặc biệt về suy diễn và dự đoán.

Cho nên, Sa Phi Dương dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chăm chăm hẳn ta hỏi: “Cậu thực sự cảm thấy tôi đến đây để tìm cái chết sao?”

“Không thì sao?”, tên cao thủ hạng hai cười lạnh: “Chỉ với đám rác rưởi các người, ông đây tiện tay cũng có thể giết chết một người, nhưng nhìn ông bình tĩnh như vậy khiến tôi có chút bất ngờ”.

“Nếu đã như vậy, thế thì tôi sẽ chơi với ông một chút vậy!”

Sa Phi Dương nghe thấy câu này, không khỏi nhú mày.

Cũng không phải là do thái độ của hẳn ta, mà là do lời nói của hẳn ta giống như một chiếc chìa khoá, đã mở ra cánh cửa ký ức của ông ta, từng cảnh tượng quen thuộc ủa ra khỏi cánh cửa đó.

Sau đó, ông ta đã nhớ lại.

“Cuộc đại chiến của hai mươi năm trước, tôi cũng tham gia”, Sa Phi Dương từ tốn nói.

Tên cao thủ hạng hai kia đang định xông lên, nghe thấy câu nói này không khỏi ngẩn ra: “Cái gì cơ?”

Sa Phi Dương nghĩ đến những chuyện lúc trước, bất giác cảm thấy cảm khái vô cùng.

Lúc đó cuộc chiến không phải là ở đảo Lam, mà là ở một vùng đất tên Nam Cương nằm ngoài sự kiểm soát của pháp luật.

Cuộc chiến năm đó, đã chết rất nhiều người.

Sa Phi Dương từ tốn nói: “Chính vào lúc đó, nhà của tôi đã bị đám người Nam Môn các người huỷ hoại!”

Tên cao thủ hạng hai nghe vậy thì cười lạnh: “Đó là do các người không có bản lĩnh, quy tắc kẻ thắng làm vua, ai bảo các người yếu đuối thì đáng bị ngược đãi đến chết!”

Sa Phi Dương từ từ ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào tên cao thủ hạng hai đứng trước mặt, ánh mắt vốn lạnh nhạt giờ đây đã bị lấp đầy bởi ý muốn giết chóc.

Tên cao thủ hạng hai kia sau khi nhìn thấy ánh mắt của Sa Phi Dương liền bị dọa cho giật lùi lại một bước.

Đúng lúc này điện thoại của hắn ta rung lên, khiến cho hắn giật mình hoàn hồn.

Hắn ý thức được bản thân mình lại bị một tên sâu bọ dọa cho sợ hết hồn như vậy, trong lòng không khỏi trở nên bực bội, tiếp đó hắn ta nghe điện thoại, trong điện thoại truyền đến tiếng của một tên cao thủ cấp hai khác: “Anh làm sao thế? Sao mà lâu vậy vẫn chưa giải quyết xong, chúng tôi bên này sắp bắt đầu rồi!”

Tên cao thủ hạng hai nghe thấy câu này, lạnh mặt nhìn Sa Phi Dương nói: “Đợi một phút nữa tôi sẽ qua”.

Ngắt điện thoại xong, ánh mắt của hắn lại càng tỏ rõ sự khinh bỉ: “Chuẩn bị xong chưa? Sau một phút nữa, ông sẽ không còn được hít thở bầu không khí tươi mới này nữa đâu!”

Sa Phi Dương nhìn hắn ta thờ ơ nói: “Câu này trả lại cho cậu”.

Nói xong, Sa Phi Dương xông đến.

Tên cao thủ hạng hai vừa mới dứt điện thoại vào trong túi áo của mình, mắt thấy Sa Phi Dương xuất hiện trước mặt mình thì khẽ giật mình.

Tiếp đó hắn còn chưa kịp hoàn hồn, bàn tay của Sa Phi Dương đã xuyên thẳng qua ngực của gã.

“Ông...”

Hắn ta mới nói được một chữ, một tay khác của Sa Phi Dương đã tung thêm một đấm đánh thẳng vào đầu của hắn, phát ra một tiếng vang thanh thúy, đầu hắn lệch sang một bên, tắt tiếng.

Sa Phi Dương vút hắn ra, giọng nói lạnh lùng: “Một đám sâu bệnh, còn nói chúng tôi là sâu bọ!”

Sa Phi Dương vì tên cao thủ hạng hai này mà lại khôi phục lại được một chút trí nhớ.

Hai mươi năm trước, ông ta mới hơn ba mươi tuổi, lúc đó ông ta vẫn còn đang sống trong thôn làng của mình.

Vừa hay gặp phải người của Nam Môn, cả thôn bị bọn chúng đồ sát, chỉ có ông ta và anh trai là trốn thoát được.

Sau đó, ông ta được sự phụ cứu.

Cùng lúc đó ông ta cũng nhớ lại sự phụ của mình, một người tên là Hanh Dục.

Ông ta cũng giống Tân Thu và Tử Y, đều là những nhân vật cực kỳ thần bí.

Sa Phi Dương và Thiên Hoa Sơn có thiên phú cực cao, ba mươi tuổi mới bước vào hàng ngũ võ giả, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã được ghi tên vào danh sách những cao thủ hạng hai.

Nếu như Bạch Diệc Phi không có trạng thái cuồng hoá thì tài năng thiên bẩm của Sa Phi Dương và Thiên Hoa Sơn cao hơn của anh rất nhiều.

Chẳng qua là, Hanh Dực dạy bọn họ thuật phong thủy.

Sau khi ông ta nhớ lại những chuyện này, lại liên tưởng đến những sự việc xảy ra gần đây, cho nên nảy ra một câu hỏi: nhóm người Tân Thu còn sống, vậy sư phụ của mình hẳn là cũng vẫn còn sống, nhưng bây giờ ông ta đang ở đâu?

Trong giới võ giả cấp cao, có người biết đến Tân Thu và Tử Y, nhưng hầu như không có ai biết đến Hanh Dực, điều này rõ ràng rất kỳ lạ.

Nhưng bây giờ cũng không phải là lúc để ông ta nghĩ về những thứ này.

Sa Phi Dương xoay người, nhắc chân đạp bay cánh cửa sắt của phòng giam.

“Rầm!”

Sau một tiếng rầm vang lên, mấy người phụ trách trông coi phòng giam đồng thời quay đầu lại nhìn về phía Sa Phi Dương.

Mà Sa Phi Dương vừa mới bước chân vào đã nhìn thấy Ngô Cường bị treo trên dây xích sắt, nhìn thấy anh ta đã không còn chân tay gì nữa, trông giống như một cây gậy người.

Tức khắc nổi giận trong lòng Sa Phi Dương bốc lên ngàn ngút.

Cảnh tượng này so với cảnh tượng của hai mươi năm trước đây càng khiến ông ta phẫn nộ hơn!

Bởi vì, quả thực quá là tàn nhẫn.

Một người trong đó quát âm lên: “Mẹ kiếp, mày là ai? Đến làm gì?”

Vừa nói vừa cầm thanh đao bên cạnh xông về phía Sa Phi Dương.

Mà thanh đao đó vẫn còn đang nhuộm máu của Ngô Cường.

“A!”

Sa Phi Dương tức phát điên, hét ầm lên rồi cũng xông về phía tên nọ, tên nọ hầu như chưa kịp nhìn rõ thì bóng của Sa Phi Dương đã xuất hiện trước mặt hắn ta, mà thanh đao của hắn cũng đã rơi vào trong tay của Sa Phi Dương.

Lại sau đó, Sa Phi Dương vung thanh đao trong tay lên, chém một nhát, đầu của tên nọ liìa khỏi thân, bay ra ngoài.

Người còn lại nhìn thấy cảnh này thì lập tức có phản ứng, Sa Phi Dương là kẻ địch.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp có động tác gì, Sa Phi Dương đã cầm lấy thanh đao trong tay, thoăn thoắt xuyên qua đám người, sau đó dừng lại phía trước mặt Ngô Cường.

Mà mấy người phía sau lưng ông ta thì đến cả cơ hội hét lên cũng đã không còn.

Chỉ nghe thấy bộp bộp vài tiếng.

Là tiếng đầu của bọn họ rơi trên nền đất.

...

Sa Phi Dương nhìn Ngô Cường, Ngô Cường cũng cúi đầu, yếu ớt nhìn ông ta, miễn cưỡng lộ ra nụ cười nói: “Ông Sa... hãy để tôi... chết một cách sáng khoái đi...”.

Sa Phi Dương siết chặt thanh đao trong tay, không thể kiềm chế được sự run rẩy.

Ngô Cường bị chặt đứt hai chân hai tay nhưng đám người này lại không cảm máu.

Anh ta còn chưa chết nhưng lại phải chịu đựng sự dày vò vô biên vô tận.

Sa Phi Dương khó mà tưởng tượng được loại đau đớn này nó như thế nào.

Ngô Cường đã tái nhợt đến mức không còn nhìn thấy sắc máu, anh ta đã đau đến mức thậm chí có chút tê dại: “Ông Sa... xin ông... giúp tôi... tôi không thể chịu thêm được nữa... đau quá rồi...”.

“Tôi...”.

“Phập!”

Thanh đao trong tay Sa Phi Dương đã đâm vào trong ngực của Ngô Cường.

Cuối cùng, trên mặt Ngô Cường lộ ra một nụ cười được giải thoát, sau đó an yên khép mắt lại.

Sa Phi Dương rút thanh đao trong tay đi.

Tay của ông ta đang run dữ dội.

Từ lúc ông ta được thả ra ngoài, do mất đi ký ức cho nên ông ta chưa từng để tâm đến điều gì.

Ông ta chỉ phụ trách bảo vệ cho Bạch Diệc Phi.

Ông ta với nhóm người áo đen này hầu như không có giao tình gì.

Nhưng trong một khắc này, ông ta đã đưa ra một quyết định.

Sa Phi Dương từ từ nhắm mắt lại, vài giây sau, một lần nữa mở mắt ra, ý muốn giết chóc trên người tràn ra ào ạt, ông ta từ tốn nói: “Từ giờ trở đi, tôi là Thiên Hoa Sơn”.

...

Bên trong chiếc xe tải đỗ ở ngoài toà nhà họ Trương.

Bộ đàm trong tay Trương Hoa Bân truyền đến âm thanh, anh ta lập tức hỏi: “Cứu được người ra chưa?”

Mục đích lần này của bọn họ chỉ có một, đó chính là cứu Ngô Cường ra, mà không phải là lấy mạng đổi mạng.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 891: Lửa giận

Tất cả những điều này đã được họ lên kế hoạch kỹ lưỡng.

Trần Ngạo Kiều, Từ Lăng đem theo người giữ chân đám cao thủ của đối phương, sau đó để Sa Phi Dương âm thầm đi cứu người.

Sau khi cứu được người rồi, Sa Phi Dương sẽ thông báo với Trương Hoa Bân qua bộ đàm, mọi người lúc ấy cùng nhau rút lui.

Giọng của Sa Phi Dương phát ra từ máy bộ đàm: “Đã cứu được người rồi”.

Sắc mặt Trương Hoa Bân vui mừng, nhưng rất nhanh lại cau mày, giọng nói của Sa Phi Dương hình như có chút kì lạ?

“Ông Sa, ông sao vậy? Không có chuyện gì chứ?”

Sa Phi Dương bình tĩnh nói: “Không sao, có thể rút rồi”.

Trương Hoa Bân do dự một chút, cuối cùng cũng không hỏi nhiều, việc quan trọng nhất bây giờ là để người của bọn họ rút lui, nếu không một khi cao thủ cấp 2 và cấp 1 của đối phương tham chiến thì bọn họ sẽ không thoát được nữa.

Vì vậy, anh ta quay đầu nói với Trần Hạo: “Đi thôi!”

Trần Hạo gật đầu, khởi động xe lao về phía biệt thự nhà họ Trương.

...

Trong biệt thự, cuộc chiến đang diễn ra ác liệt.

Đám cao thủ cấp 2 đứng sau Đạt Tư nhao nhao đòi tham gia chiến đấu.

Đạt Tư khẽ cau mày khi theo dõi trận chiến, sức mạnh của những người này quả thực vượt quá dự đoán của hắn ta, đám người của hắn ta đã bị giết và bị thương hơn một nửa.

“Cùng lên đi!”, Đạt Tư không còn để bọn họ xem nữa: “Bắt sống mấy tên cao thủ cấp 2 lại!”

Đám cao thủ kia nghe vậy thì ai ai cũng hưng phấn không thôi, gào thét chuẩn bị lao về phía trước.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng động lớn truyền đến.

“Rầm!”

Tiếp đó, 3 chiếc tải xông vào dinh thự, chặn đường đám cao thủ kia.

“Rào!”

Sau khi ba chiếc xe tải dừng lại và mở khoang sau ra, một lượng lớn dầu diesel được đổ ra ngoài.

Vừa ngửi thấy mùi dầu diesel, có người lập tức phản ứng lại: “Là dầu diesel, nhanh rút thôi!”

Khi người này la lên, những người khác cũng nhận ra, nhanh chóng bỏ chạy.

Những người trong xe đứng dậy, ném một ngọn đuốc về phía bãi đất có dầu.

“Bùm!”

Ngọn lửa ngập trời, dinh thự nhà họ Trương phút chốc bị bao trùm trong biển lửa.

Trần Ngạo Kiều và những người khác bị tách ra, Trần Hạo vẫy tay với họ và nói: “Nhanh, rút thôi!”

Trần Ngạo Kiều và những người khác nghe thấy giọng của Trần Hạo thì nhanh chóng rút lui.

Bọn họ vội vã rời khỏi dinh thự nhà họ Trương, chạy lên chiếc xe tải đã được chuẩn bị trước, sau đó chiếc xe tải nhanh nhanh chóng nổ máy lao ra ngoài.

....

Xe lái được một đoạn đường dài, khi chắc chắn những người kia không đuổi theo, họ dừng lại trong một khu rừng.

Mọi người xuống xe, Trương Hoa Bân bắt đầu điểm danh.

Sau khi đếm xong, anh ta cau mày hỏi: “Tại sao ông Sa không có ở đây?”

Lúc này, vệ sĩ của Lâm Cuồng đứng lên, trầm giọng nói: “Ông ấy, sau khi đưa người cho tôi thì bảo chúng tôi đi trước”.

Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều sững sờ: “Cái gì?”

Mọi người im lặng một lúc, Trần Hạo mới mở miệng nói: “Ông Sa có lẽ có cách thoát ra được, mọi người đừng lo lắng”.

Tuy nói vậy, nhưng Trương Hoa Bân vẫn không yên tâm.

Trần Ngạo Kiều đột nhiên hỏi: “Vậy Ngô Cường đâu? Anh ta ở đâu?”

Sắc mặt vệ sĩ của Lâm Cuồng khó coi, chỉ tay về chiếc xe tải cuối cùng nói: “Ở kia, nhưng mà...”

Trần Ngạo Kiều nghe vậy bèn đứng lên đi xem, nhưng bị người vệ sĩ kia ngăn lại: “Anh Trần, anh bình tĩnh trước đã, anh Trần... tôi cảm thấy, anh đừng nhìn thì hơn...”

“Có ý gì?”, sắc mặt Trần Ngạo Kiều trầm xuống: “Anh ta bị làm sao?”

Người kia im lặng không nói gì.

Trần Ngạo Kiêu lại nói: “Ngô Cường là người tôi tự mình huấn luyện, cậu tránh ra”.

“Anh Trần...”, người kia vẫn muốn khuyên Trần Ngạo Kiêu.

Trần Ngạo Kiêu hít một hơi thật sâu, nói: “Cậu tránh ra, bất kể tôi nhìn thấy gì thì cũng sẽ bình tĩnh”.

Vệ sĩ của Lâm Cuồng thấy vậy, không còn cách nào đành phải buông tay.

Trần Ngạo Kiêu đi đến sau xe tải và mở cửa thùng xe ra.

Cửa vừa mở, Trần Ngạo Kiêu nhìn thấy Ngô Cường, Ngô Cường dường như trở thành một cây gậy, cả người bị bó chặt.

Không khí như đóng băng trong phút chốc.

Trần Ngạo Kiêu nắm chặt tay, đập mạnh vào cửa xe đánh “rầm” một cái.

Mấy người Trần Hạo đi theo phía sau Trần Ngạo Kiêu, đương nhiên cũng đã nhìn thấy.

Mắt Trần Hạo đỏ lên: “Con mẹ nó, đám chó chết này có còn là con người nữa hay không!”

Trần Ngạo Kiêu đánh xuyên qua cánh cửa xe thành một cái lỗ, cúi đầu và từ từ nhắm mắt lại.

Trong đầu hiện lên những gì Ngô Cường đã từng nói với anh ta.

“Đại ca, thật ra thì, trong lòng tôi chỉ nhận anh là sếp của mình thôi, sếp của tôi chỉ có anh”.

Hai người bọn họ đã ở cùng nhau ngay từ những ngày đầu, trải qua vô số cuộc chiến.

Sau cùng, Ngô Cường lại nói: “Bây giờ, tôi cảm thấy Bạch Diệc Phi rất khác biệt, có chút ngưỡng mộ anh ta”.

Trần Ngạo Kiều nhìn anh ta nói: “Đợi qua thời gian này, mọi người có thời gian, tôi bảo Bạch Diệc Phi giới thiệu cho cậu một cô vợ”.

“Đừng, tôi không có ý định kết hôn”, Ngô Cường ngại ngùng đáp.

Trần Ngạo Kiều nhìn vẻ mặt của anh ta, không khỏi đoán: “Chẳng lẽ cậu có người mà mình thích rồi? Làm gì có thằng đàn ông nào không muốn kết hôn chứ, trừ khi là đã thích cô em nào đó rồi”.

Ngô Cường càng xấu hổ hơn, đỏ mặt nói: “Không... không có...”

Trần Ngạo Kiều nhìn chăm chăm anh ta với một nụ cười mờ ám.

Ngô Cường bị nhìn thì rất xấu hổ, chỉ đành nói: “Chỉ là... tôi cảm thấy Long Linh Linh... rất tốt”.

“Á?”, Trần Ngạo Kiều có chút kinh ngạc: “Hóa ra là cô ấy à”.

Ngô Cường thấy vậy thì ngập ngừng nói: “Anh Trần, anh đừng nói linh tinh nhé, để cô ấy nghe thấy thì xấu hổ biết bao!”

...

Những cảnh tượng này như những thước phim quay chậm vụt qua trong tâm trí anh ta.

Nhưng Ngô Cường trước mặt anh ta bây giờ lại như người vô hồn, bị người ta chặt cụt tay chân!

Bạch Hồ ở một bên cảm thấy tâm trạng của Trần Ngạo Kiều, đè bả vai của anh ta lại nói: “Lão Trần”.

“Bỏ ra!”, Trần Ngạo Kiều gầm lên.

Nhưng Bạch Hồ không buông tay, chỉ nói: “Chúng tôi cũng rất buồn, nhưng người chết không thể sống lại!”

Trần Ngạo Kiêu hất tay Bạch Hồ ra, hét lớn: “Đó con mẹ nó là anh em của tôi, chết thảm như vậy! Dựa vào cái gì mà cho qua chứ?”

Nói xong câu này, anh ta quét mắt qua tất cả mọi người một lượt nói: “Các người, tất cả đều là nòng cốt của Bạch Diệc Phi, không thể có sai sót gì được, chuyện này, không ai được phép nhúng tay vào”.

Trần Ngạo Kiêu xoay người đi về hướng một chiếc xe, khởi động, Bạch Hồ cũng đi theo ngồi lên xe.

Trần Ngạo Kiêu nghiêm mặt nói: “Khuyên tôi cũng vô ích!”

“Tôi không khuyên anh”, Bạch Hồ nói.

Trần Ngạo Kiêu khẽ giật mình, sau đó cảm thấy sự rung chuyển của chiếc xe tải, sau khi nhìn vào gương chiếu hậu, mới phát hiện những người mặc đồ đen đều lần lượt lên xe.

Tất cả mọi người đều lên xe.

Đến cả Lại Kha cũng cùng lên theo.

Trương Hoa Bân vẫy tay, tất cả mọi người sau khi lên xe thì nhìn về phía sau.

Trần Ngạo Kiêu nhìn thấy cảnh này thì siết chặt vô lăng, liếc nhìn Lại Kha một cái rồi nói: “Lại Kha, anh cút xuống xe cho tôi!”

Lại Kha nghe thấy thì sững người, nhưng cũng không xuống xe.

Trần Ngạo Kiêu lại hét lên: “Con mẹ nó anh bị điếc à?”

Lại Kha nhìn anh ta, thành thật nói: “Tôi không xuống!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 892: Phù thủy

Đôi mắt Trần Ngạo Kiều vẫn lên tia máu: “Mẹ nó... anh và Ngô Cường cũng chả phải bạn bè thân thiết gì, không cần anh phải đi!”

“Anh đi xuống cho tôi! Kéo những người khác xuống! Nếu không, người của Bạch Diệc Phi... sẽ bị tôi hại chết...”

Lần này trở lại, bọn họ phải đối mặt với cao thủ cấp hai và cấp một của đối phương, chỉ có đi mà không thể trở lại.

Hơn nữa, khi họ tới giải cứu Ngô Cường trước đây, mọi người đều có mục đích rõ ràng cũng như lên kế hoạch trước, khác với lần quay về trả thù này.

Báo thù, cần phải liều mạng.

Cho dù như vậy, đối với Trần Ngạo Kiều mà nói, anh ta không đi không được.

Vì nếu anh ta không làm điều đó, anh ta sẽ sống trong hổ thẹn cả đời.

Cái chết bi thảm của Ngô Cường đã làm cơn giận của Trần Ngạo Kiều bùng nổ, thời thời khắc khắc thúc giục anh ta trả thù.

Tuy rằng rất kích động, nhưng anh ta vẫn duy trì được tia lý trí cuối cùng, không muốn kéo tất cả người của Bạch Diệc Phi vào chỗ chết.

Vì vậy, anh ta muốn Lại Kha đi ngăn cản những người khác.

Bởi vì Lại Kha là cao thủ cấp 2 trung cấp, có thể ngăn cản mọi người.

Song sự việc lại nằm ngoài dự liệu của anh, Lại Kha cười khỏ một tiếng: “Trước đây quả thực tôi đã làm rất nhiều chuyện xấu, cho dù có đi theo Bạch Diệc Phi cũng là bị ép tới bất đắc dĩ”.

“Lúc đó tôi còn tưởng rằng các người đều yếu ớt như gà con, thậm chí Bạch Diệc Phi còn kêu tôi cùng những người không có chút thực lực nào như mấy người đi hoàn thành nhiệm vụ, trong lòng tôi còn không phục”.

“Nói câu khó nghe thì tôi trước kia thực sự rất muốn tránh xa đám người các anh, thậm chí khi các người ra lệnh cho tôi, tôi còn nhen nhóm ý muốn giết người”.

Những lời này khiến Trần Ngạo Kiều và Bạch Hổ biến sắc.

Lại Kha lại nói tiếp: “Các người nhiều người như vậy mạo hiểm tính mạng của mình để cứu một người em không đáng để ý, tôi cảm thấy các người rất ngu xuẩn”.

“Nhưng sau khi tôi nói chuyện với Trương Hoa Bân, tôi nhận ra các anh không phải là ngu ngốc, chỉ là tôi quá lý trí”.

Trần Ngạo Kiều nghe vậy thì đáp: “Lý trí là đúng”.

Lại Kha lại lắc đầu nói: “Có những lúc lý trí quả thực là đúng, nhưng nếu như một người vẫn luôn luôn quá lý trí, thì người đó quá máu lạnh”.

Bạch Hổ nhàn nhạt lên tiếng: “Nhưng nếu một người quá nhiệt huyết, sẽ thiêu đốt chính tính mạng của mình”.

Lại Kha nhìn Trần Ngạo Kiều cùng Bạch Hổ, cười nói: “Nửa đời trước làm một người máu lạnh đã đủ, tôi muốn nửa đời sau này của mình là một người nhiệt huyết”.

“Tôi còn muốn... làm anh em với các anh!”

Lời này vang lên, chiếc xe rơi vào sự im lặng.

Ý của Lại Kha chính là, anh ta muốn cùng họ sống chết có nhau.

Cuối cùng, Trần Ngạo Kiều và Bạch Hổ nhìn nhau, rồi lại liếc Lại Kha một cái, Trần Ngạo Kiều nói: “Đi!”

Sau đó, anh ta khởi động xe, cùng vài chiếc xe tải lao về hướng đến dinh thự của nhà họ Trương

Trong lòng họ sôi sục sự căm hận cùng một bầu nhiệt huyết, vì anh em mà liều mạng.

Có thể đêm nay không ai trong số họ sống sót, hoặc cũng có thể sẽ có một hai người may mắn trốn thoát được, mấy năm sau sẽ có người hồi tưởng lại sự hăng hái sôi nổi một thời của họ.

Họ không hề hối hận.

...

Dinh thự nhà họ Trương vẫn bị bao phủ trong biển lửa.

Trong biển lửa, những bóng người tán loạn xen lẫn tiếng hô hoán, la hét, vô cùng ồn ào.

Rất nhiều người dân qua lại dùng bình chữa cháy chạy lại dập lửa, một số khác trực tiếp dùng ống nước để dập lửa.

Nhưng xét cho cùng, đám cháy được sử dụng dầu làm chất dẫn, không dễ dập tắt như vậy.

“Mấy người mau lên, còn không bằng đi lấy thêm nước tới dập lửa!”, một cao thủ cấp hai của Nam Môn gào thét sai sử người làm của nhà họ Trương.

Người làm nhà họ Trương tất nhiên không dám phản bác, lập tức chạy đi lấy nước.

Mà tên cao thủ cấp hai thì nhìn họ với ánh mắt khinh bỉ, vẫn chửi mắng: “Một đám phế vật!”

Đúng lúc này, phía sau hắn xuất hiện một người đàn ông trung niên, hắn vừa quay đầu thì vừa vặn nhìn thấy ông ta, liền tiếp tục chửi bới: “Đồ khốn kiếp còn không mau...”

Lời này còn chưa nói xong thì hắn đã sững người.

Người đàn ông đứng trước mặt hắn không biết đang xảy ra chuyện gì, dường như trong mắt ông ta có ánh lửa.

Ánh lửa đó khiến hắn phải rùng mình.

Hắn dường như muốn nói điều gì đó, mấp máy môi nhưng lại không phát ra âm thanh, đồng thời cảm thấy bản thân như mất hết tất cả sức lực, không thể cử động được.

Người đàn ông trung niên lạnh lùng nhìn hắn, từng chữ từng câu nói: “Chết đi!”

“Cái...”

“Phập!”

Một con dao dính máu đâm xuyên qua cơ thể hắn ta.

Tên cao thủ cấp hai kia trực tiếp trợn to hai mắt, vẻ mặt không thể tin được cúi đầu nhìn con dao trên người.

Ngay sau đó, người đàn ông trung niên rút con dao ra và nhanh chóng đâm tiếp vào người hắn ta vài nhát.

“A!”

Cao thủ cấp hai lập tức hét lên.

Tay và chân của hắn ta đều bị chặt đứt.

Hắn ta kêu thảm rồi ngã đổ xuống đất, nghiêng đầu, nhìn thấy người đàn ông trung niên lao ra và làm điều tương tự với người bạn đồng hành khác của hắn.

Và người đàn ông trung niên này chính là người vẫn ở lại- Sa Phi Dương.

Sau khi Sa Phi Dương giết được vài tên, cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của chúng.

“Có người tập kích!”

“Người đâu mau tới!”

Theo tiếng hét của người đó, rất nhiều cao thủ cấp hai đều chạy tới và bao vây lấy Sa Phi Dương.

Đạt Tu đang nhìn họ dập lửa, cũng chú ý tới bên này, sau đó chậm rì rì đi tới, khinh bỉ cười lạnh: “Vây mà còn một tên nữa!”

"Rõ ràng là mày có thể nhân lúc hỗn loạn để chạy trốn, vậy mà còn chạy ra phô trương lớn như vậy muốn chết!"

“Đúng là thứ ngu xuẩn!”

Dứt lời Đạt Tu lập tức kêu lên một tiếng: “Trương Chấn”.

Trương Chấn sau khi nghe xong, lập tức khom lưng cúi đầu chạy tới, nơm nớp lo sợ nói: “Đại ca, có.... có gì phân phó ạ?”

Đạt Tu hỏi đầy châm biếm: “Có phải người ở phương bắc mấy người đều ngu xuẩn như vậy không?”

Trần Trương Chấn đỏ đầy mồ, cười khan hai tiếng đáp: "Là anh quá anh minh uy vũ, đám người kia tất nhiên có vẻ rất ngu xuẩn".

Đạt Tu nghe xong câu này thì không thể không bật cười: "Lời tâng bốc này thực sự không tồi".

Nhưng vào lúc này, một trong số đó hỏi Sa Phi Dương: "Là kẻ nào? mau khai tên ra!"

Sa Phi Dương trong tay cầm một con dao phay, mũi dao vẫn còn có máu đang nhỏ giọt, ông ta thờ ơ nhìn những người này rồi nói: "Núi Thiên Hoa".

"Ai?"

"Chưa từng nghe nói qua".

"Có lẽ là nhân vật nhỏ bé nào đó của phương Bắc chẳng, dù sao chúng ta cũng không biết".

Từng người thuộc Nam Môn đều cười nhạo Sa Phi Dương.

Bọn họ đều rất tự tin, biểu cảm trên mặt mỗi người đều rất thoải mái, bởi vì chỉ có một mình Sa Phi Dương ở đây, chúng căn bản không phải sợ.

Cho dù Sa Phi Dương có là cao thủ cấp 1 đi chẳng nữa, bọn họ bên đây không chỉ có một cao thủ cấp 1 mà còn có hơn chục cao thủ cấp 2, đối phó với một mình ông ta là quá đủ rồi.

Nhưng Sa Phi Dương lại lạnh lùng nói: "Bây giờ không biết, sau này sẽ ghi nhớ cả đời!"

Nói xong, Sa Phi Dương đột nhiên giơ hai tay lên.

Sau đó, ngọn lửa xung quanh họ đột nhiên bùng cháy lên giữ dội.

"Bùm!"

Ngọn lửa bùng lên theo cái vung tay của Sa Phi Dương, sau đó lại nhỏ dần sau khi Sa Phi Dương hạ tay xuống.

Đám người chết lặng khi nhìn thấy cảnh này

"Đây là cái gì?"

"Con mẹ nó rốt cuộc là cái quái gì vậy?"

Đúng lúc này, có người kinh hãi hét lên: "Đây là phù thủy!"

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 893: Đều là lỗi của tôi

Mọi người nghe vậy thì sắc mặt đều thay đổi.

Ngay cả sắc mặt của Đạt Tư cũng trở nên khó coi.

Ngọn lửa bốc lên cao cùng với những cái vung tay của Sa Phi Dương, giống như một mảnh vải đỏ, cuộn về phía những người đó.

Đám đông bị dọa cho sợ hãi nhanh chóng lùi về sau.

Mà một số cao thủ cấp 3 phản ứng chậm trực tiếp bị ngọn lửa vây lấy.

“A!”

Tiếng kêu gào thảm thiết trong đám lửa khiến những người nghe thấy bất giác rùng mình.

Mặc dù Sa Phi Dương đứng bên trong ngọn lửa, nhưng ngọn lửa đó như có ý thức mà tránh ông ta ra, không có dấu vết của lửa ở xung quanh nơi Sa Phi Dương đứng.

Ông ta không khỏi nhớ lại 1 ngày cách đây 15 năm.

Lúc đó Thiên Hoa Sơn đang chuẩn bị chôn hạt cây Tùng xuống một hung mạch, ông ta ngăn Thiên Hoa Sơn lại, Thiên Hoa Sơn trừng mắt với ông ta và nói: “Cậu quên mất bố mẹ chúng ta chết như thế nào rồi sao?”

Lúc ấy Sa Phi Dương vẫn rất bình tĩnh mà nói: “Đương nhiên là em không quên, nhưng anh không thể làm như vậy!”

Thiên Hoa Sơn trong lòng uất ức nói: “Tại sao lại không thể?”

“Đây là một mạch hung, chỉ cần hạt giống này được gieo trồng, sẽ có thể gây ra một trận thảm họa, đến lúc ấy các quốc gia nhỏ cũng sẽ bị ảnh

hường, động đất, lũ lụt và bệnh dịch sớm muộn gì cũng sẽ ập đến”, Sa Phi Dương nói với vẻ mặt trầm ngâm.

Thiên Hoa Sơn chế nhạo nói: “Cậu có biết tại sao khi sư phụ bảo chúng ta chọn lựa, tôi lại chọn học phong thủy không?”

“Đây chính là mục đích của tôi, tôi muốn trả lại tất cả mọi thứ mà dân làng chúng ta đã phải gánh chịu lại cho bọn họ, để đám người đó biết chúng ta đã phải gánh chịu những đau khổ như thế nào vào lúc ấy”.

Sa Phi Dương phản bác: “Làm việc ấy chỉ là một số ít người, những người khác đều là những người dân vô tội, điều này có liên quan gì đến họ chứ!”

Thiên Hoa Sơn lập tức hét lên: “Vô tội? Vậy người dân trong làng chúng ta không vô tội sao?”

Không ai trong số họ thuyết phục được ai, cuối cùng lao vào đánh nhau.

Xung quanh Sa Phi Dương bị bao vây bởi một ngọn lửa cuồng nộ, ông ta lạnh lùng nói: “Sở dĩ Thiên Hoa Sơn thất bại là bởi vì bản thân ông ấy không biết mình làm vậy là đúng hay sai, cuối cùng ông ấy đã do dự và mềm lòng!”.

“Ông ấy còn nói là tôi đúng rồi, tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng đến bây giờ, tôi mới biết là mình đã sai”.

“Các người vẫn giống như năm đó, cho dù đã bao nhiêu năm trôi qua, các người vẫn sẽ làm ra những điều tương tự, phạm những tội lỗi như cũ”.

“Thiên Hoa Sơn nói đúng”.

Giọng nói của Sa Phi Dương lọt vào tai những người đó, nhưng vẻ mặt của họ như chết lặng.

Bọn họ không hiểu Sa Phi Dương đang nói gì, thậm chí còn không biết Thiên Hoa Sơn mà ông ấy nói là ai.

Nhưng cũng không sao, Sa Phi Dương căn bản không muốn cho họ biết.

Ông ta muốn đi làm những gì mà Thiên Hoa Sơn muốn làm năm đó.

Sa Phi Dương bước lên phía trước một bước, vẫy đôi tay lần nữa, ngọn lửa cuồng nộ lao nhanh về phía đám người.

Vì vậy một đám người đã chết chìm trong đám cháy.

Mà lúc này, cuối cùng cũng có một người phản ứng lại: “Chết tiệt! Đây không phải phù thủy, con mẹ nó là thầy phong thủy!”

Đó là một cao thủ cấp 1 hạ cấp, hắn ta hét lên với đám người: “Hắn ta đang dùng chính mình làm vật dẫn đường cho đám cháy!”

“Các người lùi lại, để tôi!”

Tất cả mọi người nhao nhao lùi lại, mà Đạt Tư, người đứng ở phía trong cùng nghe thấy lời này thì thần sắc cũng dịu đi, vẻ mặt hắn ta trở nên kiêu ngạo vào khinh bỉ: “Ông đây còn tưởng rằng trên đời này thật sự có phù thủy cơ, hóa ra là một thằng phong thủy!”

Người cao thủ cấp 1 kia nhảy sang trái lại nhảy sang phải, nhiều lần tránh được sự tấn công của đám lửa và lao về phía Sa Phi Dương.

Nhưng lúc này, đột nhiên có một tiếng động lớn truyền tới.

Bốn chiếc xe tải lớn lại lao vào dinh thự nhà họ Trương.

Vừa hay có một chiếc xe suýt nữa đụng trúng cao thủ cấp 1 kia, tên đó vội vàng đạp vào thùng xe, lui về phía sau vài bước rồi mới đứng vững.

Ngay sau khi chiếc xe dừng lại, Trần Ngạo Kiêu trực tiếp mở cửa xe và nhảy xuống, con dao trong tay anh ta bay về phía đám cao thủ Nam Môn.

“Giết!”

“Lên!”

Bạch Hổ cùng những người áo đen còn lại cũng xông lên, đi thẳng về phía đám cao thủ của Nam Môn.

Hai bên ngay lập tức khai chiến.

Mặc dù lúc đầu họ có lợi thế, nhưng chỉ là khi đối phương chưa kịp phòng bị mà thôi.

Sau đó thì những người áo đen hoàn toàn không phải là đối thủ của đám cao thủ cấp hai cấp ba kia, một lúc sau đã chết mất vài người.

Chỉ có Bạch Hổ bọn họ là có thể miễn cưỡng đấu với đám người này.

Nhưng cho dù là như vậy, bọn họ vẫn không nao núng mà lao về phía trước.

Đạt Tư nhìn thấy cảnh này thì nhíu chặt mày, nói với Trương Chấn: “Không ngờ người phương Bắc các ông lại ngu ngốc như vậy!”

Trương Chấn đương nhiên cũng phụ họa theo: “Anh nói đúng ạ, vả lại đám người này là tất cả thuộc hạ của Bạch Diệc Phi, nếu giết hết được thì...”

Trương Chấn vẫn chưa nói xong thì đột nhiên có một tiếng hét lớn truyền đến.

“Giết!”

Tiếng hét này lớn hơn nhiều so với trước đây.

Sắc mặt của Đạt Tư và Trương Chấn thay đổi, đồng thời quay lại nhìn.

Một nhóm người lạ mặt khác xông vào dinh thự nhà họ Trương, trong tay bọn họ có nhiều loại vũ khí khác nhau, tất cả đều là cao thủ cấp 2 cấp 3.

Quan trọng nhất là, bọn họ có rất nhiều người, nhiều đến nỗi dinh thự nhà họ Trương chứa không nổi nữa.

Lợi thế về số người đã lật ngược lại tình thế.

Trần Ngạo Kiêu và những người khác nhìn thấy cảnh này thì càng giết càng hưng phấn, càng dũng mãnh hơn.

Người miền Nam và miền Bắc dung mạo vẫn có chút khác biệt, vừa nhìn liền nhận ra những người đột nhiên lao ra này đều là người phương Bắc.

Thậm chí còn có một vài gương mặt quen thuộc.

Ví dụ như Kinh La.

Kinh La là vệ sĩ của Bạch Khiêu nên thực lực của hắn ta đương nhiên không cần phải bàn cãi nữa.

Và còn rất nhiều cùng đẳng cấp với hắn ta.

Nhìn thấy người bên mình bị trấn áp, Đạt Tư lập tức nổi điên, túm lấy cổ của Trương Chấn nói: “Con mẹ nó, không phải ông nói người của Bạch Diệc Phi tất cả đều ở đây sao?”

Trương Chấn đương nhiên cũng không biết tại sao lại có nhiều người xuất hiện đến vậy, ông ta sớm đã bị dọa đến tái mét mặt đi rồi.

Đảo Lam tại sao lại xuất hiện nhiều cao thủ đến vậy?

Đương nhiên trên đảo không có nhiều cao thủ, bởi vì đám người này vừa mới đến đây thôi.

Trương Chấn run lên vì sợ hãi: “Tôi...tôi không biết... không biết.... chuyện gì đang xảy ra”.

...

Mặc dù bọn họ bị trấn áp, nhưng vẫn có 3 cao thủ cấp 1.

Lúc đầu, đám người Đạt Tư thật sự bị sock vì những người mới đến, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại.

Bây giờ bọn họ đã quen với tình thế, một trong những cao thủ cấp 1 bắt đầu tàn sát bốn phương, không bao lâu đã giết mấy người cao thủ cấp 2 vừa mới đến.

Đạt Tư thấy vậy thì ném Trương Chấn đi và tham gia vào trận chiến.

Hắn ta lập tức đến phía sau Sa Phi Dương.

Bởi vì đột nhiên lao ra rất nhiều người, vả lại còn là người bên mình và sợ làm họ bị thương nên Sa Phi Dương đã làm nhỏ ngọn lửa lại.

Đúng vào lúc này, Đạt Tư đánh một trường về phía Sa Phi Dương.

Sa Phi Dương cảm thấy nguy hiểm, nhanh chóng lùi về phía sau, nhưng Đạt Tư là một cao thủ cấp 1, Sa Phi Dương lại chỉ ở cấp 3, tốc độ của ông ta trong mắt Đạt Tư trở nên rất chậm.

“Bụp!”

“Phụt!”

Sa Phi Dương bị một trường này đánh bay ngược về phía sau và tông vào một chiếc xe tải, chiếc xe tải bị đập đến móp đi, sau đó ông ta rơi xuống đất rồi phun một ngụm máu lớn.

“Rầm!”

“Rầm!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 894: Liên hoàn cước

Ngọn lửa lớn không còn sự kiểm soát của Sa Phi Dương thì nhanh chóng lan rộng, cuối cùng bắt lửa lên một chiếc xe tải, làm nổ bình xăng, chiếc xe lập tức bị nổ tung.

Tất cả mọi người thấy vậy thì nhao nhao lùi về phía sau.

Hai bên đang đánh nhau không dứt ra được cũng tạm thời dừng lại.

Mà đúng lúc này, một chiếc bánh của chiếc xe tải bị nổ tung ngẫu nhiên bay về phía Đạt Tư.

Đạt Tư bình tĩnh đứng đó, tùy ý phát tay một cái, chiếc bánh xe trực tiếp bay ra ngoài.

Ánh mắt của mọi người tất cả đều đổ dồn lên người Đạt Tư.

Theo như tình hình hiện tại, người của phương Bắc mặc dù số lượng đông, nhưng thực lực chỉ từ cấp 2 đến cấp 4.

Người phương Nam chỉ có hai ba mươi người, nhưng hầu hết đều là cao thủ cấp 2 trung cấp trở lên, còn có 3 cao thủ cấp 1 nữa.

Tính theo cách này thì thực lực của hai bên tương đương nhau.

Đạt Tư đứng ở đó lạnh lùng nhìn lướt qua bọn họ: “Đám sâu bọ phương Bắc kia, các người chọc vào tao rồi!”

“Tất cả mọi người lùi xuống, Ba Đức, Tư Danh, các người lên cùng tôi”.

“Để cho đám người này nhìn cho rõ, thực lực cao thủ cấp một Nam Môn của bọn tao!”

Vì thiếu thốn tài nguyên nên kinh tế của các nước nhỏ ở Nam Môn này không bằng được các nước lớn ở Bắc Môn, nên họ đương nhiên tập trung

vào vũ lực hơn, vì vậy ở đó có rất nhiều cao thủ cấp 1.

Mà Bắc Môn bên đây, mọi người hầu hết đều nghĩ cách kiếm tiền, ai đi học võ làm gì chứ?

Ba người cao thủ cấp 1 đứng thành một hàng, khí thế bức người.

Mọi người nhìn thấy vậy thì không nhúc nhích, đôi phương dù gì cũng có thực lực mạnh mẽ, không ai muốn lên trước đâm đầu vào chỗ chết cả.

Nhưng vào lúc này, một người chậm rãi bước ra khỏi đám đông.

Sau khi nhìn thấy anh, ai ai cũng bất giác nín thở, đồng thời trong ánh mắt lộ ra tia phấn khích và vui mừng.

Đặc biệt là đám người Trần Ngạo Kiều.

Bởi vì người đang đến chính là Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không đi về phía Đạt Tư mà đi tới trước mặt Sa Phi Dương, cẩn thận diu ông ấy dậy và hỏi: “Ông Sa, ông không sao chứ?”

Sa Phi Dương sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì sát khí trong ánh mắt dần biến mất, chỉ lộ ra một nụ cười khổ: “Xin lỗi, là tôi quá kích động rồi”.

Bạch Diệc Phi chỉ mỉm cười và khẽ lắc đầu nói: “Không sao, ông không sao là tốt rồi”.

Bạch Diệc Phi đỡ ông ấy dậy, đi tới trước mặt Trương Hoa Bân, trực tiếp hỏi: “Nói đi, xảy ra chuyện gì?”

Trương Hoa Bân thấy vậy thì ánh mắt né tránh nói: “Không có gì...”

Bạch Diệc Phi ngắt lời anh ta, nghiêm túc hỏi: “Anh trước giờ vẫn luôn bình tĩnh, nhưng hôm nay lại rất bốc đồng, tôi nghĩ đã có chuyện gì đó khiến anh mất đi lí trí”.

Trương Hoa Bân nghe vậy thì không khỏi thở dài một hơi, cũng không nói gì, trực tiếp kéo anh tới một chiếc xe tải, mở cửa xe ra cho Bạch Diệc Phi tự mình nhìn.

Bạch Diệc Phi đi thẳng tới và liếc nhìn vào, trong nháy mắt đôi mắt anh mở to, nắm chặt nắm đấm.

Chỉ nhìn qua thôi mà lửa giận trong lòng anh liền bùng cháy.

Anh từ từ ôm Ngô Cường xuống xe.

Khi mọi người thấy Ngô Cường không có tay chân, từng người một đều lộ ra vẻ căm phẫn.

Bạch Diệc Phi ôm Ngô Cường, từng bước từng bước đi ra giữa sân.

Đạt Tư nhìn thấy anh cũng không nhúc nhích, chỉ khinh thường và chế nhạo nói: “Một cao thủ cấp 2 cũng dám ở trước mặt ông đây giả bộ”.

Bạch Diệc Phi căn bản không để ý tới hắn ta, chỉ ôm thi thể của Ngô Cường đặt vào vị trí đối diện với Đạt Tư, sau đó để anh ta ngồi dựa vào tường, giống như anh ta đang ngồi ở đó, có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của bọn họ vậy.

Đạt Tư nhìn thấy hành động của Bạch Diệc Phi thì càng thêm khinh thường: “Đám rác rưởi các người, hoàn toàn không hiểu nổi khoảng cách giữa cao thủ cấp 1 và cao thủ cấp 2 xa như thế nào”.

“Cứ ngu dốt vô tri như vậy chỉ khiến các người chết nhanh hơn thôi”.

“Tộc trưởng còn nói không thể khinh thường đám các người, còn bảo không được quên bài học của 20 năm trước, chẳng qua là trận chiến đó không có sự tham gia của tao, nếu có tao thì chiến thắng chắc chắn thuộc về Nam Môn”.

“Bây giờ nhìn thấy đám rác rưởi phương Bắc chúng mày tao mới biết, tộc trưởng quá phóng đại rồi, đám người chúng mày hoàn toàn không cần

bọn tao cần trọng và đề phòng chút nào”.

Những lời của Đạt Tư không chỉ nói với Bạch Diệc Phi mà còn nói với toàn bộ người phương Bắc đang có mặt.

Đối với Bạch Diệc Phi mà nói, bất kể thế nào thì anh cũng sẽ báo thù cho Ngô Cường.

“Người anh em, cậu nhìn cho kĩ nhé”, Bạch Diệc Phi nhẹ giọng nói với Ngô Cường.

Sau đó anh từ từ đứng dậy và xoay người đối diện với Đạt Tư.

Bạch Diệc Phi biết Ngô Cường, cũng rất quen thuộc với anh ta, bởi vì anh ta đã ở bên Trần Ngạo Kiêu từ những ngày đầu tiên, là một người anh em rất trung thành với bọn họ.

Có thể hình dung ra Ngô Cường đã bị tra tấn như thế nào trước khi chết.

Vì vậy, sự tức giận của Bạch Diệc Phi dường như đã nhân chìm anh, cũng chính vì vậy mà anh càng trở nên ôn hòa hơn.

Anh từng bước từng bước tiến về phía Đạt Tư.

Lúc này, một tên đàn em của Đạt Tư là cao thủ cấp 1 tiến lên nói: “Một thằng ranh cấp 2 mà thôi, không cần đại ca phải ra tay, để em lên đi!”

Sau khi nói xong, hắn giơ nắm đấm đánh về phía Bạch Diệc Phi.

Cú đấm này bên trong mang sức mạnh của ám kinh, khi lướt qua không trung còn tạo ra âm thanh vun vút.

Nếu là người khác thì có lẽ không thể chịu đựng cú đấm này.

...

Đám người Bạch Diệc Phi đến đảo lam khi Trương Hoa Bân xuất phát đi cứu Ngô Cường.

Lúc đó, anh nhận được tin nhắn của Trương Hoa Bân, anh lập tức cảm thấy có điều gì đó không ổn bèn lập tức liên lạc với Trương Hoa Bân, sau đó biết được sự việc đã xảy ra.

May mà đảo Lam bên này sớm đã chuẩn bị, bọn họ lên bờ xong thì có xe chờ sẵn để đón.

Hơn nữa, nhóm người đầu tiên đến đảo Lam này đều là người của tứ đại gia tộc và liên minh doanh nghiệp.

Đây cũng là lần đầu tiên Bạch Diệc Phi được nhìn thấy thực lực của tứ đại gia tộc thủ đô.

Vừa nói, tên cao thủ vừa đắm xuống, gã ta tưởng rằng Bạch Diệc Phi không chết cũng sẽ bị thương với đòn này.

“Rác rưởi!”

Khuôn mặt gã tràn ngập khinh thường cùng chế giễu.

Nhưng mà, Bạch Diệc Phi chỉ duỗi một ngón tay ra nhẹ nhàng chạm vào năm đấm của gã.

Năng lượng ám kinh trong năm đấm lập tức tiêu tan.

Cao thủ cấp 1 kia sửng sốt.

Mà Đạt Tư, người đang đứng quan sát lúc này bất giác cau mày.

Bạch Diệc Phi lúc này với đôi mắt sáng ngời cùng mái tóc đen nhánh, khí chất cả người đột nhiên thay đổi, điều này làm cho bọn họ không khỏi sợ hãi.

Tên cao thủ cấp một kia sợ hãi ngáy ra: “Đây rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì vậy?”

Nhưng Bạch Diệc Phi không cho gã thêm thời gian để kinh ngạc, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Rác rưởi?”

Trong mắt Bạch Diệc Phi hiện lên một tia lạnh lẽo: “Nếu mây đã cao cao tại thượng, vậy thì cứ như vậy mà chết đi!”

Nói xong câu đó, không ai có thể nhìn rõ động tác của Bạch Diệc Phi, chỉ nghe thấy một tiếng động lớn, chính là tiếng hai người chạm vào nhau, tiếp đó gã cao thủ cấp 1 trực tiếp bay ra ngoài.

“A! Đại ca, hấn...”

Gã cao thủ cấp 1 hét lên kinh hãi, nhưng hấn ta vẫn chưa kịp hét xong thì Bạch Diệc Phi đã dậm chân xuống mặt đất, lấy đà bay lên đuổi kịp gã.

“Bùm!”

Bạch Diệc Phi đâm vào vai gã: “Quyền này là để trả thù cho người anh em đã chết của tao!”

“Bịch!”

Gã cao thủ cấp 1 từ trên không trung bị đánh rơi xuống đất, làm sàn nhà nứt toác.

Và cánh tay trái của gã ta trực tiếp bị đòn vừa rồi phé bỏ.

Sau khi Bạch Diệc Phi tiếp đất, lại giẫm lên cánh tay phải của gã.

“Răng rắc!”

“A!”

“Cái này là dành cho sự kiêu ngạo của mây!”

Tiếp đó Bạch Diệc Phi lại giơ chân đạp mạnh vào chân trái của gã.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 895: Giết hết cho tôi

“Cú đá này, đòi nợ cho những người vô tội bị chúng mày làm nhục”.

Sau đó, anh lại đá gã cao thủ cấp 1 đó lên không trung, rồi dùng 1 tay nắm lấy chân còn lại của gã và kéo nó lại, cuối cùng đập xuống đất.

“Bịch!”

“Cái chân này! Chính là để mày trải nghiệm cảm giác của Ngô Cường lúc đó!”

Chính vào lúc này, một cao thủ cấp 1 khác không chịu được, muốn xông ra cứu gã kia: “Dừng tay!”

Nhưng gã ta vẫn chậm một bước.

Cái chân đó đã bị Bạch Diệc Phi xé ra.

Cuối cùng, Bạch Diệc Phi đâm vào ngực gã một đâm: “Cú đâm này, tao đưa mày về tây phương!”

“Bịch!”

Tên cao thủ cấp 1 một lần nữa bay ra ngoài.

Cú đâm của Bạch Diệc Phi bao hàm sức mạnh ám kinh mạnh mẽ, hiện tại anh đã tiến vào trình độ cao thủ cấp 1 trung cấp, cho dù đối thủ là cấp 1 hạ cấp cũng không chịu nổi cú đâm của anh.

Tên đó bay ra ngoài, đâm vào tường, đánh sập bức tường của biệt thự.

Có một đám cháy đang lan rộng đến gần đó.

Trong không khí vẫn còn vương vất khói bụi.

Mà tên cao thủ cấp 1 đó đã chết rồi.

Tất cả mọi người có mặt đều lặng lẽ nhìn anh.

Bạch Diệc Phi chậm rãi đứng dậy, quay đầu lại.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, mọi người đồng loạt vỗ tay tán thưởng.

“Làm tốt lắm!”

“Tuyệt vời!”

Sắc mặt Đạt Tư âm đạm, sự khinh thường và nhàm chán trong ánh mắt đã biến mất, thay vào đó là vẻ ngưng trọng.

Hắn ta nhìn Bạch Diệc Phi hỏi: “Mày là ai?”

Bạch Diệc Phi cũng nhìn Đạt Tư, thờ ơ nói: “Bạch Diệc Phi!”

“Mày chính là Bạch Diệc Phi à!”, Đạt Tư chế nhạo: “Tao đã từng xem thông tin về mày, bên trên nói mày chỉ là một cao thủ cấp 2 cấp thấp, không ngờ thông tin lại sai lệch!”

“Có điều cũng không sao, mày nhiều nhất cũng chỉ là một cao thủ cấp 1 cấp thấp, trong mắt tao cũng giống nhau mà thôi”.

Bạch Diệc Phi trực tiếp hỏi thẳng: “Tao muốn biết ai đã chặt tay chân của Ngô Cường? Là người nào nghĩ ra ý tưởng này?”

“Con mẹ nó mày nói chuyện với đại ca tao kiêu gì thế?”, một tên cao thủ cấp 1 khác chỉ vào Bạch Diệc Phi mà hét lớn: “Đm, đừng tưởng mình có tý thực lực thì có thể kiêu mặt trước mặt đại ca tao”.

Bạch Diệc Phi hoàn toàn không để ý tới hắn ta mà nhìn chăm chăm vào Đạt Tư và hỏi: “Là ai?”

Đạt Tư thấy Bạch Diệc Phi kiên trì hỏi như vậy thì lại càng tỏ ra kiêu ngạo nên cười khẩy và nói: “Được, vậy thì tao nói cho mày biết”.

“Là tao!”

“Rất tốt!”, Bạch Diệc Phi gật đầu.

Sau đó anh đi thẳng đến trước mặt Đạt Tư.

Tên cao thủ cấp 1 bên cạnh Đạt Tư lập tức hét lên: “Thằng khốn, mày muốn làm gì?”

Vừa rồi Bạch Diệc Phi giết một tên cao thủ cấp 1 khác cũng không làm cho tên này khiếp sợ, ngược lại càng khơi dậy lửa giận của hắn hơn.

Nhìn thấy Bạch Diệc Phi không kiêng kị gì mà bước tới, hắn ta lập tức rút một con dao găm từ thắt lưng ra hung hãn đâm về phía Bạch Diệc Phi.

Con dao găm của hắn ta rất đặc biệt, bởi nó có một cái gai móc, một khi đâm vào cơ thể và rút ra sẽ trực tiếp móc ra một mảng lớn máu và thịt.

Vũ khí như vậy có thể nói là rất hung ác.

Cho nên có thể biết được rằng, tên cao thủ cấp 1 này hắn đã giết rất nhiều người.

Nhưng lúc này Bạch Diệc Phi vẫn chưa phản ứng lại, đột nhiên có một người lao ra khỏi đám đông.

Anh ta nhanh chóng chạy tới bên cạnh tên cao thủ cấp 1, nói với Bạch Diệc Phi: “Giao hắn ta cho anh!”

Bạch Diệc Phi nhìn Tần Hoa, không sai, người lao ra chính là Tần Hoa, anh không nói gì, coi như ngầm đồng ý.

Sau khi Tần Hoa vượt qua Bạch Diệc Phi, anh ta tránh được con dao găm, tung một cú đấm mạnh mẽ vào đầu tên cao thủ cấp 1.

Tên kia không ngờ còn có một cao thủ cấp 1 khác, nhất thời sững sốt, đồng thời tay còn lại muốn ngăn lại cú đấm của Tần Hoa.

Tuy nhiên...

“Rầm!”

Mặc dù cú đấm của Tần Hoa không có chút ám kinh nào, nhưng lại tràn đầy sức mạnh, trực tiếp đánh bay tên cao thủ cấp 1 kia ra ngoài.

Đạt Tư nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt đại biến, liền hỏi: “Con mẹ nó mày lại là thằng nào?”

“Tần Hoa”.

Đạt Tư lạnh lùng nhìn anh ta nói: “Trong dữ liệu cũng có mày, nhưng cũng nhầm lẫn về thực lực”.

“Thì ra vẫn còn hai thằng cao thủ cấp 1 rác rưởi”.

Ngay sau khi hắn ta nói xong, Lý Cường Đông cũng bước ra khỏi đám đông và nói: “Những người khác hãy giao cho tôi”.

Khi Đạt Tư nhìn thấy Lý Cường Đông, hắn ta kinh ngạc trừng lớn mắt nói: “Lý Cường Đông?”

Lý Cường Đông nhìn hắn và mỉm cười nhưng không nói gì.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Lý Cường Đông, ông ấy cũng gật đầu với anh, sau đó nhanh chóng xông lên trước mặt Đạt Tư.

Tốc độ của ông ấy càng ngày càng nhanh, giống như một viên đạn thần công được bắn ra vậy.

Bạch Diệc Phi cũng dùng hết sức lực toàn thân lao về phía trước, nhắm chuẩn Đạt Tư mà tung ra một cú đấm.

“Muốn giết thì giết!”

“Con bà nó, vậy mà mày lại độc ác như vậy!”

Nhìn thấy Bạch Diệc Phi lao tới, Đạt Tư híp mắt rồi giơ hai tay lên, sau đó hơi trừng người lại.

Nắm đấm của Bạch Diệc Phi trực tiếp đánh vào ngực hắn ta.

“Bùm!”

Lại là một tiếng động lớn khác nữa, một chiếc xe tải khác bốc cháy và nổ tung.

Làn sóng nhiệt của vụ nổ nhấn chìm Bạch Diệc Phi và Đạt Tư trong đó.

Những người khác cũng lần lượt rút lui.

Ngọn lửa vốn dĩ đang chuẩn bị tắt dần thì lại bùng cháy lên do ảnh hưởng của vụ nổ kia.

Dinh thự của nhà họ Trương trở nên hoang tàn và hỗn loạn.

...

Làn khói dày đặc dần dần tan đi, tất cả bụi đã lắng xuống.

Bóng dáng Bạch Diệc Phi hiện lên trong làn khói.

Và cơ thể của anh cũng bị lửa thiêu rụi nhiều nơi, tóc cũng ngắn hơn một chút, còn toát ra mùi khét.

Còn về Đạt Tư, cũng không thấy bóng dáng của hắn ta ở đâu nữa.

Lý Cường Đông và Tàn Hoa vội vàng chạy tới, những người khác hoàn hồn cũng đi theo sau.

“Bạch Diệc Phi, thế nào rồi?”

“Anh không sao chứ?”

Mọi người quan tâm hỏi han.

Toàn thân Bạch Diệc Phi không ngừng run lên, làm mọi người lo lắng không thôi.

Trầm mặc một hồi, Bạch Diệc Phi ngẩng đầu hét lên: “Giết!”

“Người của Nam Môn! Giết hết cho tôi!”

Nghe thấy tiếng gầm của anh, tất cả mọi người đều kinh ngạc, sau đó không nói một lời mà đồng loạt lao về phía đám cao thủ cấp 2 của Nam Môn.

“Giết!!!”

Trong tích tắc, cả hai bên lại lao vào cuộc chiến.

Một cao thủ cấp 1 khác thì bị Tần Hoa đánh lui, nhìn thấy cảnh này không khỏi tức giận nói: “Lũ rác rưởi chúng mày, ông đây là cao thủ cấp một, muốn chết thì ông đây tiễn!”

Nói xong, hắn ta bước về phía Tần Hoa mà hét lớn: “Con mẹ mày!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 896: Sư huynh

Tần Hoa tung một cú đấm về phía gã.

Thực lực của tên cao thủ đó không bằng Tần Hoa, kết quả không cần bàn cãi, Tần Hoa đánh thắng gã một cách dễ dàng.

Những tên còn lại có vài tên cao thủ cấp hai và hơn chục tên cao thủ cấp ba tới đối phó nhưng vẫn không đánh lại bọn họ.

Lý Cường Đông không nhập cuộc, mà đỡ Bạch Diệc Phi, hỏi: "Đạt Từ đâu?"

Bạch Diệc Phi cau mày đáp: "Chạy rồi ạ".

Lý Cường Đông cũng nhíu mày: "Sao có thể?"

Bạch Diệc Phi cắn răng nói: "Con dùng hết sức đánh hấn ta một chưởng, nhưng hấn ta không hề phản ứng!"

Vừa nói, tay của Bạch Diệc Phi vừa khẽ run lên.

Lý Cường Đông nghe xong trầm ngâm một lúc rồi nói: "Có lẽ hấn ta đã trải qua một khóa huấn luyện đặc biệt"

Bạch Diệc Phi không đáp lại nhưng trong mắt tràn đầy căm hận, nhìn chằm chằm đám người Nam Môn ở giữa sân, sau đó bước từng bước tới bên cạnh Ngô Cường, rồi cõng anh ta trên lưng.

"Người anh em, chúng ta cùng đi báo thù".

Bạch Diệc Phi cõng Ngô Cường ra khỏi nhà họ Trương.

Lý Cường Đông thấy vậy lập tức đuổi theo, cau mày hỏi: "Con định làm gì?"

"Giết chết Đạt Tư", Bạch Diệc Phi kiên quyết nói: "Con phải báo thù cho Ngô Cường".

Dứt lời, Lý Cường Đông cũng không ngăn cản nữa mà cùng Bạch Diệc Phi đi ra ngoài.

Bạch Diệc Phi thấy vậy nên dừng lại, nói: "Bố, nơi này, con làm phiền bố".

Lý Cường Đông cũng dừng lại, dường như ông muốn khuyên nhủ anh điều gì đó nhưng không nói lên lời, dẫu sao ông cũng không phải là Bạch Diệc Phi, ông không thể hoàn toàn hiểu được cảm nhận của anh.

Cuối cùng, Lý Cường Đông chỉ đành gật đầu nói: "Được, con nhớ phải cẩn thận".

Bạch Diệc Phi đáp lại một tiếng sau đó xoay người rời khỏi nhà họ Trương.

...

Trận chiến ở nhà họ Trương cuối cùng cũng lắng xuống.

Ngoại trừ Đạt Tư, tất cả cao thủ Nam Môn đều chết sạch.

Trong phòng khách của nhà họ Trương lúc này, Trương Chấn quỳ xuống trước mặt tất cả mọi người, cúi đầu khóc: "Các vị, tôi... tất cả là do tôi bị ép buộc, tôi không còn cách nào khác... Bọn chúng mạnh như vậy, tôi căn bản không phản kháng được! Con gái tôi còn bị bọn khốn nạn ấy ức hiếp, tôi..."

Con gái của Trương Chấn đứng phía sau ông ta, cô ta dường như vẫn chưa thể lấy lại tinh thần từ sau cú sốc đó, cơ thể vẫn còn run rẩy.

Đúng lúc ấy, Lý Cường Đông đi tới.

Những người khác tự động nhường đường cho Lý Cường Đông, Trương Chấn vô thức ngẩng đầu lên nhìn một cái, sau đó sững sờ.

Lý Cường Đông đi tới bên cạnh Trương Chấn rồi đỡ ông ta đứng lên.

Những người khác nhìn thấy cảnh này vô cùng kinh ngạc.

Lúc này, Lý Cường Đông mới mở miệng nói: "Su huynh".

Trương Chấn còn đang sững sờ nhìn Lý Cường Đông dường như không thể tin được.

...

Hơn ba mươi năm trước, Lý Cường Đông khi đó mới 10 tuổi, ở trong căn phòng rách nát đốt lửa sưởi ấm cho mẹ đang bị ốm.

Lúc này, một người phụ nữ xinh đẹp cùng một đứa trẻ cỡ chạc tuổi ông đi tới nhà bọn họ.

Giọng người phụ nữ trong trẻo vang lên: "Bạn nhỏ, ở nhà một mình à?"

Lý Cường Đông trông thấy người phụ nữ trong lòng có chút sợ sệt, dè dặt hỏi: "Cô... Cô có chuyện gì không?"

Người phụ nữ khẽ mỉm cười, nói: "Là thế này, trời lạnh quá, cô đi ngang qua chỗ này thì thấy đóm lửa nhỏ, muốn tới đây sưởi ấm, có được không?"

Lý Cường Đông nhìn mẹ đang nằm trên giường đất, cơ thể vẫn còn phát run lên bởi lạnh, vì vậy Lý Cường Đông đánh bạo nói: "Xin lỗi... Không được".

Người phụ nữ cũng chú ý tới người đàn bà run rẩy yếu ớt nằm trên giường.

"Cô ấy...", giọng nói của người phụ nữ vừa vang lên, Lý Cường Đông lập tức hét hoảng đứng lên, chặn ở mép giường: "Cô đi mau! Chỗ này không phiến cô quan tâm".

Người phụ nữ hỏi một câu: "Là mẹ cháu sao?"

Lý Cường Đông mặt đầy cảnh giác nhìn cô ta: "Cô muốn làm gì?"

Người phụ nữ lại hỏi: "Mẹ cháu bị ốm sao?"

"Không cần cô quan tâm", Lý Cường Đông lạnh mặt nói.

Đúng lúc ấy, đứa trẻ bên cạnh người phụ nữ đột nhiên nói: "Cháu thật ngốc, sư phụ tớ biết chữa bệnh, lợi hại lắm đó".

Lý Cường Đông nghe vậy liền mừng rỡ đứng lên: "Thật không?"

"Đương nhiên là thật rồi!", đứa trẻ hùng hồn đáp.

Mà người phụ nữ này chính là Tử Y, còn đứa bé kia là Trương Chấn.

Chính là Trương Chấn - người nắm giữ khu số 1 hơn mười năm nay.

...

Dòng hồi tưởng của Trương Chấn dần kết thúc, khi nhớ lại chuyện năm đó không khỏi bồi ngùi xúc động: "Sư đệ... Đã lâu không gặp... Em bây giờ đã có sức mạnh của cao thủ cấp hai rồi chứ?"

Sau khi nói xong ông ta đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, liền kéo người con gái ở bên cạnh, nói: "Mau gọi chú đi con!"

"Chú", cô gái nhút nhát kêu một tiếng.

Lý Cường Đông nhìn cô con gái của ông ta, lại lắc đầu thở dài: "Sư huynh, con đường này, anh đã đi nhầm rồi".

Hơn mười năm trước, Trương Chấn phát hiện mình không thể cao thêm nữa, thấp hơn nhiều so với những người đàn ông bình thường, khiến cho tính tình của ông ta trở lên quái dị, vì vậy ông liền bỏ đi không một lời từ biệt.

Đúng lúc xây dựng Lam Đảo, cần một người có năng lực tới quản lý, vì vậy Trương Chấn liền xung phong đi.

Bản lĩnh của Trương Chấn rất tốt, chẳng mấy chốc đã leo lên được vị trí quản lý khu số 1.

Nghe lời Lý Cường Đông vừa nói, Trương Chấn đột nhiên cười: "Là anh sai rồi sao? Hahaha... Nhưng anh cảm thấy mình không sai".

"Em xem anh bây giờ, muốn tiền có tiền, muốn đàn bà có đàn bà, muốn địa vị có địa vị, sai chỗ nào?"

Lý Cường Đông lạnh nhạt đáp: "Những thứ này phải dùng mạng đánh đổi".

"Em có ý gì?", Trương Chấn sững sờ, sau đó mới phản ứng, cả người liền đứng đờ: "Em..."

"Sự đệ, chúng ta đừng đùa nữa", vừa nói ông ta vừa nhìn những người xung quanh: "Đám người này đều là người của em hả?"

Lý Cường Đông nhẹ nhàng trả lời: "Không hẳn, một số là người của con rể em".

"Con rể em...", Trương Chấn nghe vậy không khỏi kinh ngạc.

Lý Cường Đông cao giọng, lộ ra vẻ hãnh diện tự hào: "Chính là Bạch Diệc Phi".

"Cái gì?"

Trương Chấn ngẩn cả người.

Bạch Diệc Phi!

Đó không phải là người từ bên ngoài tới thu phục khu ba và khu bốn sao?

Hơn nữa vừa rồi ông ta còn thấy Bạch Diệc Phi giết chết đám cao thủ Nam Môn trong nháy mắt.

Trương Chấn hoàn hồn, đôi mắt rũ xuống nói: "Con rể của em quả thật không tệ!"

"Nhưng, sư đệ thật sự muốn giết anh sao? Sư phụ có đồng ý không?"

Lý Cường Đông nghe vậy lắc đầu thờ dài nói: "Đối với em, bất kể sư huynh làm cái gì, em đều không giết anh".

"Vậy được, em dọa chết anh rồi!", vẻ mặt Trương Chấn buông lỏng một chút rồi cười.

Lý Cường Đông lập tức đổi giọng nói: "Nhưng, anh lại thông đồng cấu kết với giặc, phản bội tổ quốc".

"Cái gì?"

Lý Cường Đông còn nói: "Về tư mà nói, em đương nhiên không giết anh, nhưng anh cấu kết với giặc phản bội tổ quốc, với tội danh này, coi như em không giết anh thì người khác cũng sẽ giết anh thôi".

Sau khi nói xong, ông nhìn về phía Trần Ngạo Kiều.

Trần Ngạo Kiều lập tức tiến về phía trước một bước, con dao trong tay anh ta còn đang nhỏ máu, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Trương Chấn nhìn thấy Trần Ngạo Kiều lập tức lắc đầu, hoảng sợ nói: "Không không không, anh không hề thông đồng với giặc phản bội đất nước, sư đệ, em nghe anh giải thích, anh thật sự không có..."

Chứng kiến cảnh này, con gái Trương Chấn liền biết sắp xảy ra chuyện gì cho nên cô ta vội ôm lấy chân của Lý Cường Đông, van xin: "Chú, cháu xin chú hãy tha cho bố cháu, bố cháu chỉ vì bị bắt ép, cháu van xin chú..."

Lý Cường Đông không khỏi nhắm mắt khi nhìn thấy cảnh tượng này, ông hít một hơi thật sâu, sau đó nhẹ nhàng nói: "Sư huynh, Trần Ngạo Kiều cũng là sư đệ của anh, chỉ cần thả được nó, anh có thể sống sót".

Trương Chấn nghe vậy, ánh mắt dữ tợn chợt lóe lên, ông ta lập tức đứng thẳng người, lạnh lùng nói: "Được!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 897: Khu số 2

Trương Chấn đối diện với Trần Ngạo Kiều, giờ khắc này biểu cảm của ông ta đã không còn sự cẩn thận và hèn mọn như trước nữa, ngược lại đã có chút kiêu ngạo: “Sư phụ của cậu mới nhận đồ đệ? Đúng là không ngờ được!”

“Tôi bây giờ đang là thực lực của một cao thủ cấp hai cấp trung, không biết cậu thế nào?”

Nói xong câu này, ông ta lại nhìn về phía Lý Cường Đông rồi nói: “Nhưng mà, bất kể là thực lực ra sao, ắt hẳn đều không phải là đối thủ của anh”.

Tuổi tác của Trần Ngạo Kiều trẻ hơn so với ông ta rất nhiều, ông ta đã học võ nhiều hơn Trần Ngạo Kiều ít nhất cả chục năm, sự chênh lệch trong mười năm không phải dễ dàng để đuổi kịp, cho nên trong mắt ông ta, thực lực của Trần Ngạo Kiều tuyệt đối thấp hơn ông ta.

“Ha!”

Trương Chấn hét lên một tiếng, cởi bỏ áo khoác ngoài, bày ra bộ dạng muốn tấn công.

“Tiêu sư đệ, đắc tội rồi”.

Nói xong bèn xông về phía Trần Ngạo Kiều.

“Phập!”

Trần Ngạo Kiều nhẹ nhàng tránh thoát, thanh đao trong tay bèn đâm thẳng vào ngực của Trương Chấn.

Trương Chấn khựng người lại, giống như đột nhiên bị người ta đâm huyệt vậy.

Ông ta cúi đầu xuống nhìn thanh đao trên ngực mình, khuôn mặt cực kỳ kinh ngạc.

“Cái này... sao có thể như vậy?”

Trần Ngạo Kiêu lạnh lùng nhìn ông ta nói: “Thứ nhất, thực lực của tôi vừa đúng lúc đột phá được cấp hai cấp cao; Thứ hai, tôi không phải là tiểu sư đệ của ông, tiểu sư đệ là Bạch Diệc Phi”.

“Mà cậu ấy, là một cao thủ có thực lực cấp 1 cấp trung”.

Trương Chấn nghe thấy câu nói này thì giật mình kinh hãi, thậm chí còn chẳng để tâm đến cơn đau trên người nữa.

Lúc này, Lý Cường Đông mới hờ hững mở miệng nói: “Sư huynh, em đã nói từ trước rồi, anh đã đi nhầm đường rồi”.

Trần Ngạo Kiêu tiếp lời: “Bất kể là ông có phải bị ép buộc hay không, tu thông với địch để bán nước là điều không thể chấp nhận được, cũng chính vì sự sai lầm của ông, mới khiến cho người anh em Ngô Cường của chúng tôi chết thảm”.

“Cho dù là sư phụ ở đây, cho dù tôi có chết cũng sẽ phải giết chết ông”.

“Không, không...”, Trương Chấn kinh hoàng lắc đầu.

“Bồ!”

Trương Chấn “Rầm” một tiếng ngã vật trên đất, tắt thở.

Lý Cường Đông bước qua, ngồi xổm xuống, vỗ lên thi thể của Trương Chấn, nhẹ giọng nói: “Sư huynh đi nhé! Em sẽ chăm sóc tốt cho con gái của anh, để nó được sống cả đời bình an vô lo”.

Trần Ngạo Kiêu nhìn Lý Cường Đông với biểu cảm kỳ lạ.

Lý Cường Đông đứng dậy nhìn thấy, bèn giải thích: “Hai mươi năm trước, sư huynh biết bản thân mình không thể tăng thêm chiều cao, hơn nữa

cảnh giới của ông ấy cũng vì vậy mà không thể tăng nhanh, cuối cùng bèn rời khỏi sự môn”.

“Bây giờ, chỉ có thể trách bản thân đi nhầm đường, mới phải rơi vào hoàn cảnh ngày hôm nay”.

Trần Ngạo Kiêu không nói gì.

Lý Cường Đông xoay người, nói với con gái của Trương Chân: “Cháu có thể oán hận chú, chú cũng sẽ không khuyên cháu gì cả, chú đã hứa với bố cháu sẽ chăm sóc cho cháu, chú sẽ không nuốt lời”.

“Đi theo chú đi, chú có thể bảo đảm cho cháu có một cuộc đời bình an, sau này sẽ cho cháu cơ hội để báo thù”.

Con gái của Trương Chân không hề có phản ứng gì, chỉ nằm bò lên người Trương Chân gào khóc.

...

Một mình Bạch Diệc Phi cũng Ngô Cường đi ra ngoài không lâu, phát hiện phía sau có người đi theo anh.

Anh lập tức dừng bước, hét lớn: “Ai? Ra đây!”

Lưu Hiểu Anh từ từ bước ra, sau khi Bạch Diệc Phi nhìn thấy thì không khỏi nhú mày: “Cô đến làm cái gì?”

“Vậy anh thì sao? Anh muốn làm gì?”, Lưu Hiểu Anh bước vài bước đến trước mặt Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi chỉ hờ hững nói: “Báo thù!”

Lưu Hiểu Anh ồ một tiếng, nói: “Tôi biết anh đi báo thù, nhưng mà anh muốn đi đâu báo thù?”

Bạch Diệc Phi nhàn nhạt trả lời: “Hắn ta trốn rồi, không phải ở khu số 2 thì là khu số 5, hắn ta không có chỗ nào khác để đi”.

“VẬY TÔI ĐI CÙNG VỚI ANH”, Lưu Hiểu Anh cười nói, giọng nói lại càng thoải mái giống như bảo hai người cùng nhau đi chơi.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc nhìn chăm chăm cô ta, lại thêm việc của Ngô Cường, ánh mắt của anh vẫn rất lạnh lùng.

Lúc tiếp xúc với ánh mắt của anh, Lưu Hiểu Anh dường như mới phản ứng lại, lùi về sau một bước, cẩn thận từng chút một nhìn anh: “Xin lỗi, tôi không nên cười”.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại không để ý đến cô ta mà đi thẳng.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy lập tức đi theo.

Bạch Diệc Phi cũng không ngăn cản, ngược lại anh mở miệng nói: “Ngô Cường thích Linh Linh”.

“HẢ?”, Lưu Hiểu Anh sững sốt, sau đó ngạc nhiên nói: “Nhưng mà Linh Linh thích...”.

Bạch Diệc Phi tiếp tục nói: “Nhưng đến tận khi chết rồi, anh ta cũng chưa từng nói chuyện với Linh Linh”.

Lưu Hiểu Anh lại sững sốt lần nữa, lần này còn ngẩn ra rất lâu mới mở miệng nói: “Anh ta chắc chắn sẽ cảm thấy rất nuối tiếc?”

Bạch Diệc Phi gật đầu, sau đó lại lắc đầu nói: “Con người chỉ cần sống trên thế giới này, khó mà tránh khỏi có điều nuối tiếc”.

“TÔI NGHĨ, LÝ DO TRƯỚC GIỜ ANH TA CHƯA TỪNG NÓI CHUYỆN VỚI LONG LINH LINH LÀ VÌ KHÔNG MUỐN ĐÁNH MẮT HY VỌNG”.

Khoảng cách giữa Ngô Cường và Long Linh Linh quá xa vời, anh ta biết bản thân mình không xứng với Long Linh Linh, cho nên mới luôn không dám nói chuyện với cô ta, lại càng không dám thổ lộ tình cảm.

Bởi vì anh ta biết, Long Linh Linh chắc chắn sẽ từ chối.

Lúc đó, anh ta chắc chắn sẽ rất tuyệt vọng.

Lưu Hiểu Anh nghe thấy câu này thì càng trở nên yên lặng.

Qua một hồi lâu, Lưu Hiểu Anh mới nói: “Xin lỗi, tôi lại nói sai rồi”.

Bạch Diệc Phi không nói nhiều nữa, chỉ nói: “Giúp tôi hoá trang”.

“Được”.

...

Bên trong toà nhà của nhà họ Trương, mọi việc đại khái đã được xử lý xong xuôi, Trần Ngạo Kiều nói: “Tiếp sau đây chúng ta cần làm gì?”

Lý Cường Đông nói bằng giọng hờ hững: “Người của Nam Môn phân thành ba bộ phận, lần lượt ở ba khu vực khác nhau, bây giờ ở khu số một là bộ phận yếu nhất, mặc dù đã bị chúng ta tiêu diệt rồi nhưng ta chúng ta cũng tổn thất rất nặng nề”.

“Chúng ta không thể kéo dài chiến tuyến, tạm thời lui về thành phố Quang Minh và thành phố Triều Dương trước, đợi khi tìm hiểu rõ được tình hình rồi sẽ tính kế lâu dài”.

Trần Ngạo Kiều gật đầu: “Được”.

Tần Hoa đột nhiên hỏi: “Bạch Diệc Phi đâu?”

“Có việc khác”, Lý Cường Đông hờ hững đáp lại.

...

Trong mấy khu vực này, khu số hai có diện tích lớn nhất, đồng thời cũng là khu mạnh nhất, bởi vì chỉ tính cao thủ cấp hai đã có đến sáu người.

Nhưng mà đây chỉ là tình hình trước khi thế lực của đám người Nam Môn xâm phạm.

Nhưng xét về mức độ phồn hoa thì chắc chắn đây là khu vực phồn hoa nhất trong mấy khu, ngay đến cả thành phố Triều Dương và thành phố Quang Minh cũng không thể sánh được.

Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh đi đến một khu thu gom phế liệu, đưa cho ông chủ một khúc vàng ống, bảo ông ta không được nói linh tinh.

Tiếp sau đó hai người đi vào trong một căn phòng bản thủ của khu phế liệu.

Bạch Diệc Phi đặt Ngô Cường lên trên giường, mình thì ngồi xuống một chiếc ghế đầu bản thủ, mà Lưu Hiểu Anh đứng ở trước mặt anh mở cái túi của mình, lấy ra một ít thuốc.

Lưu Hiểu Anh vừa thao tác một hồi trên mặt anh vừa nói: “Tóc của anh lại biến thành màu đen rồi? Bắt đầu từ lúc nào vậy?”

“Không nhớ nữa”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Lưu Hiểu Anh cười nói: “Tóc đen trông càng trẻ, cũng càng đẹp trai hơn”.

Bạch Diệc Phi chỉ hờ hững nói: “Cắt đi”.

Lưu Hiểu Anh khẽ do dự, cuối cùng vẫn cầm kéo lên cắt tóc cho Bạch Diệc Phi, cắt thành kiểu đầu đinh.

Chẳng bao lâu sau, Lưu Hiểu Anh đã hoàn thành việc hoá trang, Bạch Diệc Phi lúc này đã thay đổi hẳn cả khuôn mặt, trên mặt anh còn có một ít nếp nhăn, nhìn có vẻ già hơn so với tuổi thật rất nhiều.

Bạch Diệc Phi nhìn vào gương thấy khuôn mặt trông có chút xa lạ, cũng có chút quen thuộc, hơi ngẩn ra.

“Đây chính là hoá trang à?”

Lưu Hiểu Anh cười nói: “Đây chỉ là chút hoá trang vặt vãnh, hoá trang thực sự thì sẽ tuyệt hơn nhiều”.

Nói xong, Lưu Hiểu Anh vươn tay ra sờ lên tóc của Bạch Diệc Phi: “Có chút cứng, nhưng cảm giác cũng không đến nỗi tệ”.

Trên đỉnh đầu truyền đến xúc cảm ấm áp khiến cho Bạch Diệc Phi khẽ ngẩn người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 898: Theo dõi

Ngoài Lý Tuyết ra, dường như chưa từng có người nào sờ lên đầu anh như vậy.

Bạch Diệc Phi lúc này cảm thấy vô cùng vi diệu, nhất thời không biết phải phản ứng lại thế nào.

Tiếp sau đó Lưu Hiểu Anh khẽ cúi xuống đặt một nụ hôn nhẹ lên đầu anh.

Bạch Diệc Phi ngẩn ra.

Trong đầu anh đột nhiên ảm một tiếng liên hiều được vấn đề.

Anh còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng cảm giác vừa rồi, Lưu Hiểu Anh đã nhẹ nhàng hôn anh, khiến cảm xúc của anh nhất thời nổi sóng cuộn cuộn.

Nhưng mà, điều này là không đúng.

Cho nên Bạch Diệc Phi mới vươn tay muốn đẩy Lưu Hiểu Anh ra.

Nhưng động tác của Lưu Hiểu Anh còn nhanh hơn anh, đã lùi lại một bước đứng thẳng người dậy, cười nói: “Tôi đi tìm xem có đồ gì dùng được không”.

Sau khi nói xong bèn xoay người rời đi.

Một loạt những động tác này thực hiện một cách rất tự nhiên, như thể sự việc vốn nên là như vậy.

Bạch Diệc Phi ngồi tại chỗ ngẩn người rất lâu.

Một lúc sau, Lưu Hiểu Anh quay lại, cô ta tìm được một chiếc xe lăn: “Mau nhìn này!”

Bạch Diệc Phi tức khắc hoàn hồn lại, nhìn về phía Lưu Hiểu Anh nói một cách nghiêm túc: “Hiểu Anh, chúng ta cần phải nói chuyện nghiêm túc với nhau”.

Nhưng Lưu Hiểu Anh lại chẳng thèm để ý đến lời nói của anh, chỉ lấy ra một cặp kính râm đeo lên mặt cho Ngô Cường: “Thế này là được rồi, đi thôi, chúng ta đi báo thù”.

...

Mức độ phồn hoa trên con đường thành phố của khu số hai không hề kém so với trên đất liền, trên đường người đến người đi, khắp cả con phố đều là hàng quán tấp nập.

Mà cách ăn mặc của người đi trên đường tại khu số hai này có cảm giác thời thượng hơn hẳn những khu khác, có rất nhiều người trông có vẻ như đi trước thời đại cỡ mười hai mươi năm.

Mà trên đường phố như vậy, bỗng xuất hiện một tổ hợp kỳ quái.

Một người đàn ông trông có vẻ cỡ ngoài bốn mươi tuổi, đẩy một chiếc xe lăn, ngồi trên xe lăn là một người đàn ông đeo kính râm, trên đùi đặt một chiếc chăn lông màu đen, bên cạnh bọn họ còn có một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp.

Bọn họ giống như những người bình thường đang đi dạo trên phố, nhưng do nhóm của bọn họ trông rất kỳ quặc cho nên những người đi ngược lại với bọn họ cũng bất giác quay ra nhìn thêm vài lần.

Đương nhiên cũng chỉ nhìn vài lần mà thôi, chứ không hề có ai đặc biệt chú ý đến bọn họ.

Kỳ thực ba người này chính là nhóm Bạch Diệc Phi sau khi đã hoá trang, Lưu Hiểu Anh và Ngô Cường.

Bạch Diệc Phi đè thấp giọng nói với Lưu Hiểu Anh: “Tôi đến đây chỉ là muốn tốc chiến tốc thắng, sau khi tìm được tên khốn nạn kia, báo thù xong

rồi sẽ lập tức quay về, cô không cần đi theo tôi, đi theo tôi ngược lại sẽ còn bất tiện hơn”.

Nhưng Lưu Hiểu Anh lại cười nói: “Không, tôi đi theo mới tiện, anh thấy không phải là tôi đã hoá trang cho anh rồi sao? Hơn nữa có tôi ở đây, vừa hay có thể làm đảo lộn thị giác”.

Bạch Diệc Phi còn định nói gì đó, nhưng Lưu Hiểu Anh đột nhiên vươn tay khoác lên tay anh, khiến cho Bạch Diệc Phi ngẩn ra một lúc.

Mà đúng vào lúc này, vừa hay có hai gã đàn ông mặc đồng phục màu đen đỏ đi về phía bọn họ.

Bạch Diệc Phi lập tức giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, đẩy xe lăn của Ngô Cường đi về phía trước.

Hai người mặc đồ đồng phục kia chỉ nhìn anh một cái sau đó bọn họ cũng không để tâm đến nữa.

Đợi sau khi đi xa rồi, Lưu Hiểu Anh mới dựa vào người Bạch Diệc Phi, khẽ nói: “Anh yên tâm, tôi biết cách bảo vệ mình”.

Bạch Diệc Phi không nói gì nữa, chỉ chuyển xe lăn cho Lưu Hiểu Anh, cuối cùng dặn dò một câu: “Tự tìm một nơi trốn cho kỹ”.

Nói xong bèn xoay người đi thẳng về phía hai gã đàn ông mặc đồng phục họ.

Bạch Diệc Phi từ sau khi bước chân vào khu số 2 liền phát hiện ra một vấn đề.

Khu số 2 mặc dù phồn hoa, thành phố cũng rất rộng, nhìn những toà cao ốc trông có vẻ giống với các thành phố cấp một ở bên đất liền, nhưng vì anh chưa từng đến khu số 2 bao giờ nên hầu như không biết được sào huyệt của nhà họ Trịnh nằm ở chỗ nào?

Đám người của Nam Môn sau khi đến đây, chắc chắn sẽ trốn ở nhà họ Trịnh, nhưng nếu như anh mà đi hỏi người ta thì chắc chắn sẽ bị lộ tẩy thân phận, mà mỗi khu đều rất bài xích người ngoài, hơn nữa khu số 2 lại là khu vực phồn hoa nhất, đến người dân ở khu này cũng khó tránh khỏi khinh thường các khu khác.

Cho nên trong tình huống như vậy, lúc Bạch Diệc Phi nhìn thấy hai người mặc đồng phục nọ bèn nghĩ ngay đến việc, có lẽ bọn họ chính là thủ hạ của nhà họ Trịnh.

Nếu như đã không thể hỏi, lại không muốn tìm một cách không có mục đích, như vậy cứ đi theo hai người kia, hẳn sẽ biết được vị trí của nhà họ Trịnh.

Nhưng đáng tiếc là, Bạch Diệc Phi theo dõi bọn họ lâu như vậy, lại phát hiện hai gã này đi thẳng vào quán bar.

Bạch Diệc Phi đứng bên ngoài nhìn một hồi, suy nghĩ thấy mình cũng không vội ngay lúc này, nên đi theo vào bên trong.

Ánh đèn trong quán rượu lập loè, tiếng nhạc tiếng người lẫn vào nhau ồn ào.

Mà Bạch Diệc Phi vừa mới vào đã nhìn thấy hai gã đàn ông mặc đồng phục nọ, hai người bọn họ đang đứng bên cạnh khán đài dành riêng cho múa cột, nhìn người phụ nữ đang uốn éo, vừa cười vừa nói chuyện gì đó.

Bạch Diệc Phi thấy vậy, tìm được một chiếc bàn có thể quan sát rõ ràng rồi ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống bèn có một nhân viên phục vụ đi tới hỏi: “Chào anh, xin hỏi anh muốn uống gì ạ?”

Bạch Diệc Phi tùy ý lấy một miếng vàng đặt lên bàn, sau đó thoải mái nói: “Cho một ly whisky”.

“Được ạ, anh đợi một chút”.

Miếng vàng này không nhỏ, nhân viên phục vụ sau khi nhìn thấy thì cười đến là sáng chói.

Chẳng bao lâu sau, nhân viên phục vụ mang rượu lên còn đích thân rót cho anh”.

Bạch Diệc Phi tùy ý phẩy tay nói: “Không có việc gì, anh có thể đi được rồi”.

Nhân viên phục vụ hiểu ý, vội vàng rời đi.

Bạch Diệc Phi nâng ly rượu đặt lên miệng nhưng không hề uống từng ngụm lớn, mà chỉ khẽ chạm vào, giống như đang nhấp một ngụm.

Mà tầm mắt của anh vẫn luôn đặt lên người hai gã đàn ông mặc đồng phục.

Đúng vào lúc này, một tiếng quát truyền đến, át hẳn cả tiếng ồn ào trong quán bar.

“Đứng lại cho tao!”

Một cô gái xinh đẹp ăn mặc cực kỳ gợi cảm từ phía hành lang xông ra, thần sắc hoang mang.

Phía sau cô ta có một đám đàn ông đang đuổi theo, chính là đám đàn ông này đang quát tháo bảo cô gái kia dừng lại.

Bạch Diệc Phi không hề quan tâm đến chuyện này, việc duy nhất mà bây giờ anh muốn làm chính là giúp Ngô Cường báo thù.

Đáng tiếc, anh không quan tâm đến việc nhưng việc lại cứ muốn tìm đến anh.

Người phụ nữ nọ hoảng hốt bỏ chạy, khi chạy đến chỗ của Bạch Diệc Phi thì vừa đúng lúc bị vấp chân, sau đó ngã nhào lên chiếc ghế bên cạnh Bạch Diệc Phi.

Mà đám đàn ông kia cũng đã đuổi kịp, thừa cơ bao vây lấy cô ta.

Người phụ nữ nọ sau khi thấy mình bị bao vây liền hoảng hốt túm lấy Bạch Diệc Phi cầu khẩn: “Anh hai, xin anh cứu tôi, mau cứu tôi!”

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì bất lực thở dài một hơi, anh vốn dĩ không muốn lo chuyện bao đồng, nhưng vậy giờ...

“Ê! Thằng nhãi kia, biết điều thì rút đi, nếu không ông đây đập mày luôn!”, trong đám đàn ông, có một người trông rất trắng trẻo, tiện tay vớ lấy một chai bia dí về phía Bạch Diệc Phi nói bằng giọng hung hăng.

Bạch Diệc Phi lúc này không hề muốn gây sự chú ý cho nên anh mới giơ tay gọi nhân viên phục vụ đến, nhân viên phục vụ vội vàng chạy đến hỏi: “Anh có việc gì cần dặn dò ạ?”

Thấy bộ dáng của nhân viên phục vụ, dường như không sợ mấy gã đàn ông này.

Bạch Diệc Phi mới quay ra cười nói với mọi người: “Cũng không có gì, hay là tôi mời mọi người cùng uống một ly, việc này cho qua nhé?”

“Rượu mời mọi người cứ tính vào hoá đơn của tôi”.

“Được ạ, anh”, nhân viên phục vụ vội vàng gật đầu.

Nhưng mà mấy người đàn ông này lại không định cứ thế mà cho qua.

Gã đàn ông trắng trẻo kia bật cười một tiếng, sau đó đột nhiên tóm lấy cánh tay của Bạch Diệc Phi kéo dậy: “Con mẹ nó, hoá ra còn là kẻ có tiền à?”

“Râm!”

Chai bia trong tay gã đàn ông trắng trẻo đập mạnh lên mặt bàn, rồi đứng bên cạnh Bạch Diệc Phi chĩa thẳng chai bia vỡ vào anh rồi nói: “Con mẹ mày định anh hùng cứu mỹ nhân à?”

“Được á, ông đây cho mày cơ hội!”

“Nào, nuốt hết đồng thủy tinh vụn này vào bụng cho ông, hôm nay ông sẽ tha cho cô ta”.

Người phụ nữ nghe thấy câu này, không khỏi khốn khổ cầu khẩn: “Anh Trương, xin anh, anh cho tôi thêm vài ngày, tôi chắc chắn sẽ trả lại cho anh, xin anh”.

Anh Trương nghe thấy câu này, cười lạnh lùng nói: “Lời của mày có tin được không?”

“Hôm nay con mẹ nó đừng có nói nhảm với tao, hoặc là mày nuốt đồng này xuống, hoặc là bây giờ mày bảo nó nuốt xuống cho ông!”

“Nếu không, việc này không xong đâu!”

Bạch Diệc Phi cho dù bị xúc dậy cũng không để ý, bởi vì sự chú ý của anh vẫn đang nằm trên người hai gã đàn ông mặc đồng phục kia.

Mà lúc này, anh vừa hay nhìn thấy một gã đàn ông trong đó nhận một cuộc điện thoại, sau đó hai gã nọ vội vàng rời đi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy, cũng muốn đi theo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 899: Đây là nhà của tôi

"Sao? Vừa nãy muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân mà bây giờ lại vội vàng đi đâu vậy?"

Anh Trương nhìn thấy Bạch Diệc Phi muốn đi liền giơ tay vỗ vào bả vai của anh, vẻ mặt tràn đầy sự giễu cợt và chế nhạo: "Còn chưa bắt đầu đã rụt cổ rồi à?"

Hai người đàn ông mặc đồng phục đã rời khỏi quán bar, lúc này Bạch Diệc Phi không cần phải e ngại việc gây sự chú ý, anh nói: "Cho mày ba giây để bỏ cái bàn tay bẩn thỉu ra!"

"Con mẹ mày!"

Lời nói của Bạch Diệc Phi khiến Anh Trương tức tối cầm lấy chai rượu đập lên đầu của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi giơ tay ra đỡ theo bản năng, chai rượu kia đập trúng cánh tay của anh liền vỡ vụn, những mảnh thủy tinh cùng rượu rơi tung tóe trên mặt đất.

Anh Trương vênh váo nói: "Ở khu số 2 đường Bắc Đại này không có thằng ranh nào dám nói chuyện với tao như vậy? Con mẹ mày muốn chết có phải không?"

Cô gái bên cạnh Bạch Diệc Phi trông thấy liền sợ xanh mắt mèo.

Tiếng động bên này lớn đến mức thu hút sự chú ý của những người xung quanh, bọn họ nhao nhao kéo nhau tới xem.

Ngay cả tiếng nhạc trong quán bar cũng dừng lại.

Bạch Diệc Phi mặt không biến sắc, lau vết rượu trên cánh tay rồi gạt những mảnh vụn thủy tinh, lạnh lùng nói: "Thật lãnh phí".

Dáng vẻ anh lạnh lùng vô cảm làm cho đám người có chút kinh ngạc.

Anh Trương thấy vậy hừ lạnh một cái: "Con mẹ nó dám ở đây giả ngây giả ngô à? Tao nói cho mày biết, không có đứa nào có lá gan giả bộ ở trước mặt tao đâu!"

"Tao vốn không muốn gây sự với mày", Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu: "Nhưng xem ra giỡn chó, chó liếm mặt".

"Mẹ kiếp...", Anh Trương cúi kính, vừa nói vừa giơ nắm đấm về phía Bạch Diệc Phi.

"Bịch!"

Một tiếng động lớn vang lên, có một người ngã sòng soài trên mặt đất.

Nhưng người ngã không phải Bạch Diệc Phi mà là Anh Trương.

Tất cả mọi người đều không trông thấy Bạch Diệc Phi đã ra tay như thế nào.

Đám đàn em của Anh Trương cực kỳ sửng sốt, mãi mới phản ứng lại được, có hai tên vội vã đỡ Anh Trương lên, những tên còn lại đều đi về phía của Bạch Diệc Phi.

Tất cả bọn chúng, tên thì cầm gậy, tên thì cầm chai rượu, tên thì dùng tay không, chuẩn bị đánh nhau với Bạch Diệc Phi.

"A!"

Cô gái kia sợ tới mức hét lên, hai tay ôm lấy đầu không dám nhìn.

Sau một hồi ẩu đả đánh lộn bỗng trở lên yên tĩnh.

Cô gái ngập ngừng bỏ tay ra, sau đó trợn tròn mắt.

Hơn chục tên đàn em đều nằm rạp trên mặt đất, bàn ghế ngổn ngang, tạo nên một khung cảnh hỗn loạn.

Những người khác cũng há hốc mồm kinh ngạc.

Anh Trương và lũ đàn em đều ngã xuống, chỉ có Bạch Diệc Phi vẫn còn đứng đó, y hệt lúc trước khi anh ra tay.

Bạch Diệc Phi hiện tại đã là cao thủ cao cấp, giải quyết lũ này đúng là dễ như ăn cháo.

Bạch Diệc Phi quay người rời đi một cách dứt khoát.

Mà cô gái kia sau khi hoàn hồn cũng lập tức đi theo.

"Chú ơi, đợi tôi với!"

Cô gái kia đã đuổi kịp Bạch Diệc Phi, trên tay vẫn còn cầm theo một đôi giày cao gót.

Bạch Diệc Phi không thèm để ý đến cô ta, chỉ lạnh lùng nói: "Cút!"

Cô gái kia lảo đảo chạy theo Bạch Diệc Phi nói: "Hôm nay tôi thật sự cảm ơn chú đã cứu tôi!"

Lúc này, hai người đàn ông mặc đồng phục đột nhiên đứng lại, mỗi người cầm một chiếc thuốc đứng ở đó hút, Bạch Diệc Phi cũng dừng lại, nghiêng người nép vào bức tường.

Cô gái thấy vậy liền chạy theo nói: "Chú đẹp trai ơi, chú thật lợi hại, tôi mời chú bữa cơm để cảm ơn nhé".

Bạch Diệc Phi vẫn không thèm để ý đến cô ta.

Cô gái lại léo nhéo mãi không thôi: "Tôi nói thật mà, tôi muốn mời chú ăn cơm để cảm ơn chú".

"Không cần", Bạch Diệc Phi vừa đưa mắt lên liền nhìn thấy hai người đàn ông kia đã đi xa, mặt không cảm xúc đáp một câu cụt lủn rồi vội vàng đuổi theo.

Cô gái thấy vậy lại bám theo không chịu buông tha: "Tôi, đừng như thế mà, chú là ân nhân cứu mạng của tôi, nếu chú không muốn ăn cơm thì để tôi dùng thân báo đáp nhé?"

Bạch Diệc Phi cảm thấy cực kỳ phiền phức, anh xoay người trừng mắt lạnh lùng nói: "Cô dám đi theo tôi liền giết cô!"

Nói xong anh liền vội vã đuổi theo hai người đàn ông mặc đồng phục ở phía trước.

Còn cô gái bị lời nói và ánh mắt lạnh lùng của anh dọa cho ngây người tại chỗ, không dám đuổi theo nữa.

Bạch Diệc Phi đi theo hai người đàn ông đến một con đường, rẽ một cái liền tới một tòa cao ốc sang trọng.

Bên trên tòa cao ốc đó ghi rõ ràng hai chữ, Trịnh gia.

Trong lòng Bạch Diệc Phi vô cùng cao hứng, chuyến này không uổng công rồi.

Anh vừa muốn lấy điện thoại gọi cho Lưu Hiểu Anh, cô gái kia lại đuổi tới: "Chú ơi!"

"Chú chắc chắn không giết tôi đâu, nếu không thì chú đã không cứu tôi rồi, cho nên chú đừng hòng dọa tôi, hì hì", cô gái thản nhiên cười hì hì nói.

Bạch Diệc Phi bất lực nhìn cô ta nói: "Cô rốt cuộc muốn làm cái gì?"

"Chỉ là muốn cảm ơn chú thôi mà", cô gái cười nói: "Hoặc là mời chú ăn một bữa, hay là lấy thân báo đáp cũng được".

Bạch Diệc Phi nghe xong lạnh mặt nói: "Tôi không chọn cái nào hết".

Cô gái vẫn cười hì hì nói: "Vậy tôi sẽ bám theo chú không buông".

Bạch Diệc Phi thấy cô dai như đĩa có chút đau đầu, cuối cùng anh chỉ tay vào tòa cao ốc nhà họ Trịnh nói: "Biết đây là đâu không?"

"Biết chứ", cô gái gật gù đáp.

Bạch Diệc Phi cười gian trá nói: "Không bao lâu nữa, tôi sẽ đốt tòa cao ốc này, thế nào? Cô cũng muốn đốt cùng tôi sao?"

Cô gái nghe thấy vậy không khỏi trợn tròn mắt kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi nhìn cô nhếch mép cười một cái, liền xoay người đi về phía nhà họ Trịnh.

Đúng lúc này, cô gái giật mình hỏi lại anh: "Chú... Chú đốt nhà của tôi làm gì?"

"Tôi... Cô nói cái gì?", Bạch Diệc Phi sững sốt: "Đây là nhà cô?"

"Phải", cô gái gật đầu đáp: "Tôi tên là Trịnh Ngữ Yên".

Bạch Diệc Phi nghe xong lại hỏi: "Trịnh Tùng có quan hệ gì với cô?"

"Đó là bố tôi mà", Trịnh Ngữ Yên cười đáp.

Bạch Diệc Phi trầm mặc trong giây lát, lạnh giọng nói: "Nếu như cô thật sự là cô chủ nhà họ Trịnh, cũng sẽ không bị người ta đuổi theo đòi nợ rồi".

Nhà họ Trịnh nắm quyền khu số 2, chắc chắn giàu có, lại còn là cô chủ nhà họ Trịnh, làm sao có thể bị đuổi bắt vì đòi tiền?

Trịnh Ngữ Yên nghe vậy thờ dài một hơi, vẻ mặt buồn bã nói: "Chuyện này nói ra rất dài dòng".

Cuối cùng, kể lể một hồi Bạch Diệc Phi cũng biết cô ta là con gái thứ hai của Trịnh Tùng, cô ta cũng là cô chủ lá ngọc cành vàng sống trong nhung lụa được bố mẹ rất mực yêu thương.

Nhưng nửa tháng trước, Trịnh Tùng ép cô ta kết hôn mà đối tượng kết hôn Trịnh Ngữ Yên chưa từng gặp qua.

Trịnh Ngũ Yên đương nhiên không chịu, muốn tìm Trịnh Tùng hủy bỏ hôn ước, nhưng mặc kệ Trịnh Ngũ Yên có nói cái gì thì Trịnh Tùng vẫn nhất quyết bắt cô phải lấy người đó.

Lúc đó còn nói: "Một là con nghe lời bố gả cho nó, hai là còn tự tìm người kết hôn".

Trịnh Ngũ Yên nói với Bạch Diệc Phi: "Tôi rất ít khi ra ngoài nên không gặp gỡ nhiều người, phải đi đâu để tìm người kết hôn đây?"

Bạch Diệc Phi không thèm tiếp lời, chỉ chỉ tay về phía quán bar.

Trịnh Ngũ Yên lập tức hiểu ý của anh, bắt đắ dĩ nói: "Tôi đào hôn trốn ra ngoài được, nhưng chưa từng lẫn lộn bên ngoài, không biết lấy tiền ở đâu mới bắt đắ dĩ đi tìm Anh Trương mượn tiền".

"Ai ngờ ban đầu gã ta nói trong vòng ba tháng trả hết nợ là được, thế mà còn chưa tới ba ngày đã đuổi theo tôi siết nợ, còn nói nếu tôi không trả sẽ đem tôi..."

Còn chưa nói hết câu, Bạch Diệc Phi đã hiểu ý của cô ta.

Nhưng Bạch Diệc Phi vẫn có điểm nghi ngờ: "Cô chạy trốn không được bao xa, không sợ bị phát hiện sao?"

Trịnh Ngũ Yên nghe vậy cười hì hì nói: "Không phải nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất hay sao?"

"Bọn họ phát hiện tôi chạy trốn, nhất địn cho rằng tôi cao chạy xa bay rồi, sẽ không tìm kiếm gần đây đâu".

Bạch Diệc Phi nghe xong không thềm đáp lại, anh cảm thấy cũng hợp lý.

Phạm vi của khu số 2 quả thực rất lớn, nếu muốn tìm chắc chắn sẽ mở rộng phạm vi tìm kiếm mà bỏ qua khu vực lân cận.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 900: Chú ấy là bạn trai của con

Đột nhiên, Bạch Diệc Phi có một suy nghĩ.

“Việc lấy thân báo đáp, tôi cảm thấy có thể suy nghĩ thêm”, Bạch Diệc Phi cười nói với Trịnh Ngũ Yên.

Trịnh Ngũ Yên nhìn vẻ mặt của Bạch Diệc Phi không giống như đang nói đùa, lập tức hoảng hốt, vội vàng xoa tay nói: “Đừng đừng đừng, chú ơi, ý của tôi là để chú đóng giả làm bạn trai của tôi để lừa bố tôi, nếu như bố tôi thực sự muốn tôi gả cho chú, thì chúng ta cứ kết hôn giả, chú hiểu ý của tôi không?”

“Đến lúc đó tôi chắc chắn sẽ cảm ơn chú thật hậu hĩnh”.

Bạch Diệc Phi lúc này mới hiểu ra vấn đề, Trịnh Ngũ Yên chỉ muốn tìm một người để bao che cho cô ta, hoặc nói cách khác là muốn tìm một tấm bia đỡ đạn, chỉ là trùng hợp lại nhìn trúng anh mà thôi.

Điều này không khỏi khiến anh phải đánh giá lại người phụ nữ trước mặt này.

Tuổi tác của Trịnh Ngũ Yên không lớn, nhưng khuôn mặt lại trang điểm rất đậm, hầu như không thể nhìn rõ được diện mạo thật của cô ta.

Bạch Diệc Phi đột nhiên cười nói: “Vậy cô muốn cảm ơn tôi thế nào?”

“Cho chú tiền!”, Trịnh Ngũ Yên coi như lẽ đương nhiên.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Vậy cô cảm thấy tôi là người thiếu tiền hay sao?”

“Không phải”, Trịnh Ngũ Yên lắc đầu: “Lúc chú ở trong quán bar đã nói rồi, muốn mời bọn người của anh Trương uống rượu, chú chắc chắn là không thiếu tiền”.

Bạch Diệc Phi nhún vai: “Cho nên cô cảm thấy tôi sẽ để tâm đến chút tiền này sao?”

Nhưng Trịnh Ngũ Yên lại cười, rồi chỉ về phía toà nhà của nhà họ Trịnh nói: “Chú có tiền thì có tiền, nhưng có thể có nhiều tiền hơn nhà chúng tôi được không?”

“Hơn nữa càng là người có tiền, thì sẽ càng không ngại có nhiều tiền hơn nữa, chú nói có đúng không?”

Nhìn biểu cảm của Trịnh Ngũ Yên, dường như đã nắm chắc được suy nghĩ của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy liền mỉm cười, thuận theo cô ta nói: “Cô nói đúng, chẳng có ai lại chê tiền nhiều cả”.

Trịnh Ngũ Yên nghe thấy câu này cũng nở nụ cười, dáng vẻ quả nhiên là thế, sau đó nói: “Vậy chú đồng ý rồi?”

Bạch Diệc Phi gật đầu lại nói: “Vậy chúng ta bây giờ sẽ đi gặp bố cô nhé?”

“Bây giờ?”, Trịnh Ngũ Yên cực kỳ ngạc nhiên: “Sao mà chú còn vội hơn cả tôi nữa vậy?”

Bạch Diệc Phi mỉm cười nói: “Đương nhiên là vì không thể chờ đợi thêm nữa để lấy vàng rồi”.

Trịnh Ngũ Yên nghe vậy thì cũng không nghĩ nhiều nữa, chẳng qua nói thêm: “Vậy chú đợi tôi một chút, tôi phải đi thay quần áo”.

“Trang điểm thế này còn không được sao?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Trịnh Ngũ Yên liếc mắt nhìn Bạch Diệc Phi: “Nếu như để bố tôi nhìn thấy, chắc chắn phải đập cho tôi một trận!”. Truyện Teen Hay

Nói xong, Trịnh Ngũ Yên bèn xoay người chạy vào trong một trung tâm thương mại gần nhất.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cô ta hùng hùng hổ hổ chạy vào bên trong, không khỏi lắc đầu: “Kỳ thực cũng không đến nỗi”.

Đại khái khoảng nửa giờ sau, một cô gái xinh đẹp mặc váy hoa nhí bước ra, cô ta đi thẳng đến phía trước mặt Bạch Diệc Phi, vươn tay ra khoác lên khuỷu tay của Bạch Diệc Phi nói: “Chú, chúng ta đi thôi”.

Bạch Diệc Phi khẽ ngẩn người.

Người phụ nữ nhìn có vẻ trong trắng thanh thuần này mà lại là Trịnh Ngữ Yên trang điểm lòe loẹt lúc này!

Đương nhiên điều khiến Bạch Diệc Phi kinh ngạc không phải là sự thay đổi này, mà là vì anh phát hiện ra người phụ nữ này có nét rất giống với Lương Ngọc.

Không phải là kiểu chỉ có vài phần giống mà là kiểu giống như hai chị em sinh đôi vậy.

Hai người này thực sự quá mức giống nhau, anh dường như có cảm giác nhìn thấy Lương Ngọc vậy.

Bất giác, Bạch Diệc Phi nghĩ đến mấy người này.

Giống nhau đến mức như vậy, chắc chắn là có quan hệ gì đó, xem ra mối quan hệ giữa bọn họ với nhau không đơn giản.

Hai người cùng nhau đi về phía toà nhà của nhà họ Trịnh.

Khi vừa bước chân vào đến cổng, người phụ trách canh cửa vội vàng cúi đầu chào hỏi: “Cô hai”.

Nhưng ánh mắt của bọn họ lại đặt hết lên người Bạch Diệc Phi, sau đó vẻ mặt cực kỳ ngạc nhiên.

Trịnh Ngữ Yên cũng chẳng thèm quan tâm, cô ta khoác tay Bạch Diệc Phi ung dung đi thẳng vào bên trong.

Đám người kia thấy bọn họ đã đi rồi liền ðe thấp giọng ghé tai nói chuyện với nhau.

“Người nọ là ai vậy?”

“Nhìn bộ dáng bọn họ có vẻ rất là thân thiết”.

“Nhưng người đàn ông đó cũng phải ðến bốn mươi tuổi rồi chứ hả?”

Mà theo bước chân bọn họ đi vào, mỗi nơi bọn họ đi qua ðều sẽ nghe thấy những lời bàn tán như vậy.

Bạch Diệc Phi ðều coi như không nghe thấy gì, mà âm thầm quan sát cách bố trí trong toà nhà của nhà họ Trịnh.

Đầu tiên bọn họ đi xuyên qua hành lang, sau đó mới tiến vào một cánh cửa lớn, hai bên cánh cửa ðều có người canh gác.

Tiếp ðến là bước vào trong sảnh chính, đi ðến vị trí thang máy, bấm thang.

Sau khi vào trong thang máy, bọn họ đi thẳng lên tầng cao nhất của toà nhà, ðây chính là văn phòng làm việc của gia chủ nhà họ Trịnh.

Như vậy có thể thấy ðược, khu số 2 khác hẳn với những khu khác.

Toà nhà cao ốc này giống như toà nhà của một tập ðoàn, khác hẳn so với toà nhà của nhà họ Trương và biệt phủ của nhà họ Hồng.

Bạch Diệc Phi ðoán, Trịnh Tùng trước khi ðến đảo Lâm này có lẽ là một thương nhân.

Cuối cùng thang máy ðừng ở tầng hai mươi tám, tầng trên cùng của toà nhà.

Bọn họ vừa mới bước chân ra khỏi thang máy, bèn có một người phụ nữ ăn mặc ðiêm ðúa đi ðến, mà phía sau cô ta có hai người đàn ông mặc ðồ vệ sĩ đi theo.

Người phụ nữ nọ nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Trịnh Ngũ Yên xong, đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó mới cười một cách khoa trương nói: “Ồi dà, đây không phải là cô hai của nhà họ Trịnh sao?”

Nói xong lại quay ra nói với một vệ sĩ: “Còn không mau đi thông báo cho gia chủ, nói cô hai đã về rồi?”

Tên vệ sĩ lập tức gật đầu rồi xoay người rời đi.

Người phụ nữ nọ lại mỉm cười, chuyển tầm mắt lên người Bạch Diệc Phi: “Ngũ Yên à, anh ta là... ồ, đúng rồi, không lẽ anh ta chính là người đàn ông mà cô tìm được ở bên ngoài sao?”

“Nhìn hình như cũng bốn mươi tuổi rồi, nhưng trông có vẻ rất hợp với cô”.

Bạch Diệc Phi lập tức phát giác ra, hai người này có vẻ như không hợp nhau, đang định nói gì đó thì Trịnh Ngũ Yên đã mở miệng trước, khuôn mặt đầy vẻ nghi hoặc nói: “Chị dâu, chị không ngửi thấy mùi gì lạ sao?”

Người phụ nữ nghe vậy thì không khỏi nhú mày: “Không có, cô ngửi thấy cái gì?”

“Có phải là mùi nước hoa của chị dâu không, hôm nay dùng nước hoa gì vậy?”, khuôn mặt của Trịnh Ngũ Yên đơn thuần hỏi.

Người phụ nữ lập tức đáp lời: “Nước hoa của Dior, làm sao?”

Nhưng Trịnh Ngũ Yên lại không trả lời câu hỏi của người phụ nữ mà quay ra nói với Bạch Diệc Phi: “Giới thiệu với chú một chút, đây là chị dâu tôi, bình thường toàn ăn nói kỳ quái, nghe là muốn đánh”.

“Cô!”, người phụ nữ nghe thấy câu này thì tức khắc trợn mắt lườm Trịnh Ngũ Yên.

Mà Trịnh Ngũ Yên thì lại kéo tay Bạch Diệc Phi đi về phía trước, cô ý dùng lời nói châm chọc cô ta: “Nước hoa Dior xịt lên người chị, sao lại có

cái mùi lảng lơ như vậy chứ?”

Người phụ nữ nghe thấy câu này thì nổi điên lên: “Trịnh Ngũ Yên! Cô đứng lại cho tôi!”

Bạch Diệc Phi chứng kiến cảnh này, trong lòng vô cùng cảm khái.

Trịnh Ngũ Yên quả thực không giống với bộ dáng của một cô gái hai mươi tuổi.

Trịnh Ngũ Yên mặc kệ chị dâu đang nổi điên, đưa Bạch Diệc Phi đi đến trước một cánh cửa, dùng sức đẩy nó ra.

Sau khi cửa được mở ra, Bạch Diệc Phi nhìn thấy cách bố trí bên trong.

Không gian rất rộng rãi, có một chiếc bàn làm việc lớn, ngoài ra còn có hai cánh cửa, mỗi cánh cửa có bốn vệ sĩ mặc đồng phục đứng canh gác.

Phía sau bàn làm việc có một người đàn ông trung niên đang cúi đầu nghiên cứu thứ gì đó trên mặt bàn.

Đây chính là Trịnh Tùng, bố của Trịnh Ngũ Yên.

Trịnh Tùng nhìn thấy Trịnh Ngũ Yên quay về cũng không lộ ra biểu cảm vui vẻ gì, thậm chí trông ông ta còn rất bình tĩnh.

Trịnh Ngũ Yên đưa Bạch Diệc Phi đến trước mặt Trịnh Tùng, nói với ông ta: “Bố, chú ấy là bạn trai của con, con muốn gả cho chú ấy”.

Trịnh Tùng chỉ ngẩng đầu lên liếc nhìn Bạch Diệc Phi một cái, sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì khẽ nhíu mày, sau đó cũng không có thêm bất kỳ phản ứng nào nữa, hờ hững nói: “Ừm, bố biết rồi”.

Trịnh Ngũ Yên ngẩn ra: “Chỉ thế thôi?”

“Dám hỏi có phải là bố chỉ muốn gả con đi cho xong, chứ con gả cho ai cũng không quan trọng, cho dù người đó có là một ông chú thì cũng chẳng sao đúng không?”

Trịnh Tùng hờ hững đáp: “Con đã lớn rồi, hẳn là biết rõ mình đang làm gì, bố không cần thiết phải can thiệp vào cuộc sống của con”.

Trịnh Ngữ Yên sa sầm mặt: “Vậy tại sao bố lại ép con phải gả đi?”

“Làm bố làm mẹ có ai mà không muốn con gái mình kết hôn không?”, Trịnh Tùng nói bằng giọng nhàn nhạt.

Trịnh Ngữ Yên vô cùng tức giận: “Con không nói chuyện với bố nữa, hừ!”

Nói xong cô ta bèn kéo tay Bạch Diệc Phi rời đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 901: Diễn kịch

Lúc này, Trịnh Tùng đột nhiên hỏi: “Anh ta tên là gì?”

Lời nói vừa dứt, Trịnh Ngũ Yên đột nhiên giật mình, ngay cả Bạch Diệc Phi cũng giật mình.

Trịnh Ngũ Yên từ đầu đến cuối không hề hỏi tên của Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi cũng không chủ động nói.

Trịnh Ngũ Yên chần chừ một lát rồi mới lên tiếng: “Chú ấy tên là...”.

Bạch Diệc Phi lại nhanh miệng nói trước: “Tôi tên là Từ Lăng”, nói xong, anh liền chau mày.

Thật ra, lúc bắt đầu vào cửa anh đã cảm giác Trịnh Tùng không phải là một người biết võ, hơn nữa ở trong phòng cũng không có hơi thở của những người biết võ khác. Điều đó chứng tỏ không có người của Nam Môn ở đây, điều này khiến anh có chút thất vọng.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của Trịnh Tùng giống ông trùm của một doanh nghiệp hơn, chứ không hợp với đảo Lam cho lắm. Và đây cũng chính là điểm mà Bạch Diệc Phi nghi hoặc.

Còn Trịnh Tùng sau khi nghe thấy tên này thì gật đầu, nói: “Con đi ra ngoài trước đi, bố muốn nói chuyện với anh ta”.

Trịnh Ngũ Yên có chút lo lắng, nói: “Bố ơi...”.

“Đi ra ngoài!”, Trịnh Tùng nói với giọng nặng nề hơn.

Trịnh Ngũ Yên không dám chống lệnh của bố, chỉ có thể nói một câu trước khi đi: “Bố đừng bắt nạt chú ấy nhé”.

Sau khi nói xong, cô ta lại nói với Bạch Diệc Phi: “Chú cũng đừng chọc tức bố tôi nhé”.

...

Trong phòng hiện giờ chỉ còn lại Bạch Diệc Phi và Trịnh Tùng.

Ông ta đứng lên bảo Bạch Diệc Phi ngồi lên ghế sofa bên cạnh nhưng anh không ngồi mà cứ đứng ở đó.

Trịnh Tùng nhìn thấy vậy thì vẫn đứng nói: “Lại đây ngồi đi”.

Bạch Diệc Phi lập tức đáp: “Ông chưa ngồi thì tất nhiên tôi không dám ngồi”.

Trịnh Tùng nhìn Bạch Diệc Phi một cái, lập tức lắc đầu nói: “Anh cứ ngồi đi, không cần giữ quy tắc vậy đâu. Hơn nữa chúng ta cách biệt tuổi cũng không quá lớn”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì có chút ngượng ngùng.

Sau khi được Lưu Hiểu Anh hóa trang cho, giờ đây Bạch Diệc Phi đã biến thành một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi.

Sau khi nhìn thấy Trịnh Tùng ngồi xuống thì Bạch Diệc Phi cũng ngồi.

Ông ta bung chén trà lên nhấp một ngụm, sau đó mới nói: “Nói thật đi, Ngũ Yên đã cho anh bao nhiêu vàng?”

“Á?”, Bạch Diệc Phi ngây người ra.

Trịnh Tùng cười lạnh một tiếng, nói: “Con gái của tôi nên tôi hiểu! Mặc dù bề ngoài hướng ngoại nhưng trên thực tế nó là mẫu người truyền thống. Nó tuyệt đối không phải kiểu người sau khi đi ra ngoài mấy ngày là tùy tiện yêu một người con trai lạ đâu”.

“Nó chỉ vì muốn thoát được tôi ép kết hôn nên mới tìm một người để diễn kịch thôi, tôi nói đúng không?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì trầm ngâm một lúc, sau đó nghĩ đến việc vẫn chưa nghe ngóng được tin tức của người Nam Môn, nên nói: “Tôi

nghĩ có lẽ ông hiểu nhầm rồi, chúng tôi là...”.

“Đến tên của anh mà nó còn không biết thì đừng nói đến chuyện khác nữa”, Trịnh Tùng trực tiếp ngắt lời Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lập tức cứng họng. Vợ kịch này anh và Trịnh Ngũ Yên chuẩn bị không đầy đủ, có quá nhiều sơ hở. Chỉ cần người có chút đầu óc thì đều có thể nhìn ra, huống hồ Trịnh Tùng lại là thương nhân minh mẫn.

Bạch Diệc Phi cũng không biết nên nói gì nhưng lời tiếp theo của Trịnh Tùng mới khiến anh nghi hoặc.

Ông ta nghiêm túc nói: “Chỗ vàng mà con bé đồng ý cho anh, tôi sẽ cho gấp đôi. Nhưng anh nhất định phải làm được một việc, đó là diễn thật vở kịch này cho tôi”.

“Ý ông là gì?”, Bạch Diệc Phi có chút không hiểu, hỏi.

Về lý mà nói, khi người bố biết Bạch Diệc Phi diễn kịch với con gái mình thì phải phần nộ quát mắng nhưng sao ông ta còn cho thêm tiền để anh diễn thật vở kịch?

Bạch Diệc Phi chân chừ, hỏi: “Ông nhìn ra rồi?”

Trịnh Tùng cười lạnh một tiếng, nói: “Nếu là thật, anh nghĩ tôi còn nói thế với anh không?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì trầm ngâm rồi mới hỏi: “Tại sao?”

Trịnh Tùng không đáp lại mà chỉ nói: “Ném thử trà đi”.

Bạch Diệc Phi cứ ngồi không nhúc nhích. Trịnh Tùng cũng không bảo anh uống trà nữa, chỉ thản nhiên nói: “Tôi sẽ nhanh chóng sắp xếp cho hai người kết hôn, chắc là ba ngày sau”.

“Trước khi cuộc hôn nhân này giải tán, trong thời gian đó anh không được động vào người con gái tôi, cũng không được lộ ra sơ hở nào, nếu không thì...”.

“Chỉ có chết”.

Bạch Diệc Phi không tiếp tục hỏi tại sao, anh chỉ hỏi: “Vậy thời hạn này là bao lâu?”

Trịnh Tùng nghe thấy câu này thì lộ ra vẻ u sầu, một lúc sau mới thờ dãi nói: “Tôi cũng hy vọng nhanh chóng kết thúc”.

“Anh cứ bảo Ngũ Yên dẫn anh đi làm quen với môi trường đã”, Trịnh Tùng nói tiếp.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì càng nghi ngờ nhiều hơn nhưng anh biết, kể cả hỏi Trịnh Tùng thì ông ta cũng không nói, chỉ bằng hỏi Trịnh Ngũ Yên thì hơn. Vì vậy anh gật đầu sau đó rời đi.

Anh đẩy cửa ra thì nhìn thấy Trịnh Ngũ Yên đang lo lắng đợi ở cửa.

Sau khi nhìn thấy anh thì cô ta có chút lo lắng, hỏi: “Hai người nói chuyện gì đó?”

Bạch Diệc Phi cười đáp: “Chuyện kết hôn ý mà”.

“Á?”, Trịnh Ngũ Yên ngây người ra, nói: “Không thể nào, bố tôi...”.

Đúng lúc này, một giọng nói từ cửa bên truyền lại: “Ngũ Yên!”

Hai người cùng quay đầu lại nhìn thì phát hiện một người phụ nữ trung niên đầy khí chất đi lại cùng một người con trai trẻ.

Người phụ nữ sau khi nhìn thấy Trịnh Ngũ Yên thì sắc mặt có chút kích động.

“Mẹ!”, Trịnh Ngũ Yên có chút kích động, lập tức đi lên ôm chầm lấy bà ta.

Người phụ nữ trung niên nắm chặt lấy tay Trịnh Ngũ Yên, vừa mừng vừa trách: “Con thật là, ra ngoài mấy ngày cũng không biết đường về, làm mẹ lo chết đi được”.

Trịnh Ngũ Yên cúi đầu đáp: “Mẹ à! Mẹ nhầm rồi, mấy ngày này con ốm lắm”.

Tiếp đó, người con trai trẻ bên cạnh người phụ nữ trung niên nhìn Bạch Diệc Phi, hỏi: “Ngũ Yên! Đây là ai?”

Trịnh Ngũ Yên nghe thấy vậy thì không khỏi cứng đờ người.

Mẹ của Trịnh Ngũ Yên sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì cũng ngây người ra. Trịnh Ngũ Yên nhất thời không biết nên nói thế nào. Cái chính là cô ta đi ra ngoài mấy ngày mà dẫn về một người con trai, hơn nữa còn lớn hơn cô ta hai mươi tuổi.

Trịnh Ngũ Yên do dự một lát, định nói cho mẹ mình nghe kế hoạch nên ghé tai nói: “Mẹ à! Mẹ đừng nói với bố nhé, chú ấy là...”.

Đúng lúc này, Bạch Diệc Phi ngắt lời Trịnh Ngũ Yên, nói: “Cháu chào cô! Cháu là chồng sắp cưới của Ngũ Yên. Ban nãy cháu đã gặp chú rồi, chú định ba ngày sau cho chúng cháu kết hôn ạ”.

Trịnh Tùng ban nãy đã nói rồi, không được để bất cứ ai nhìn ra sơ hở, phải diễn thật.

Mặc dù Bạch Diệc Phi không để ý đến những điều này nhưng hiện giờ anh vẫn chưa điều tra được người của Nam Môn nên phải diễn thôi. Anh cố chấp như vậy là vì Ngô Cường.

Nếu hai bên giao chiến thì người chết là bình thường. Nhưng Ngô Cường chết quá thảm, thủ đoạn của đối phương quá tàn nhẫn khiến anh không thể chấp nhận được.

Nỗi phần nộ và thù hận này anh không thể đợi được, đợi thêm một lúc là nó sẽ bùng cháy. Huống hồ Bạch Diệc Phi còn đem theo thi thể của Ngô Cường, như kiểu lúc nào cũng nhắc nhở anh phải báo thù.

Vì vậy nếu đã diễn kịch thì phải diễn thật.

Mẹ của Trịnh Ngũ Yên sau khi nghe thấy vậy thì sắc mặt biến đổi, kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi, lại hỏi Trịnh Ngũ Yên: “Cái gì? Anh ta nói gì thế?”

Trịnh Ngũ Yên muốn giải thích: “Mẹ ơi! Không phải như vậy đâu...”.

Bạch Diệc Phi lại ngắt lời cô ta: “Ngũ Yên! Tôi biết cô ngại, không sao đâu, chúng ta sớm muộn cũng phải kết hôn. Phải rồi, tôi nên chào mẹ một tiếng, có phải không?”

“Xin lỗi, tôi vẫn chưa quen lắm”.

Trịnh Ngũ Yên thấy thế thì sắc mặt tái nhợt.

Còn mẹ cô ta lại tức đến mức không kìm chế: “Anh câm miệng lại cho tôi! Anh tưởng mình là ai? Cũng không nhìn lại mình? Còn lớn hơn tuổi tôi nữa, thế mà còn không biết ngại gọi tôi là mẹ, anh không có liêm sỉ à?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 902: Cô có sao không đấy

Người con trai trẻ kia nghe thấy vậy thì nắm chặt cổ áo của Bạch Diệc Phi, quát lớn: “Lão già này! Có giỏi thì nói lại lần nữa xem”.

“Anh!”, Trịnh Ngũ Yên lập tức xông lại, ôm lấy cánh tay của người đó.

Người con trai tức giận không chịu được, nói: “Ngũ Yên! Em còn bảo vệ cái lão già này à?”

Sau khi nói xong, hắn chỉ vào Bạch Diệc Phi, mắng: “Lão già kia! Có phải ‘ức hiếp’ Ngũ Yên nhà tôi rồi phải không? Hôm nay tôi phải cho lão già này biết tay, Ngũ Yên nhà tôi dễ dàng thế sao?”

Trịnh Ngũ Yên ôm chặt cánh tay hắn, lo lắng nói: “Anh bình tĩnh lại đi, không phải như thế đâu”.

Bạch Diệc Phi gật đầu nói: “Giữa chúng tôi không có khái niệm đó, bởi vì chúng tôi yêu nhau thật lòng”.

“Thật lòng cái con khỉ”, người con trai tức giận đẩy Trịnh Ngũ Yên ra, đoạt lấy dao của một vệ sĩ bên cạnh, sau đó đâm về phía Bạch Diệc Phi.

Đúng lúc này, Trịnh Tùng đẩy cửa đi ra: “Dừng tay lại! Các người làm gì ở đây vậy?”.

|||| Truyện đề cử: Hẹn Kiếp Sau Gặp Lại Chàng ||||

“Bố nuôi!”, người con trai nhìn thấy Trịnh Tùng thì lập tức ném dao sang chỗ vệ sĩ, cúi đầu hô một tiếng, xem ra khá sợ Trịnh Tùng.

Mẹ của Trịnh Ngũ Yên vội hỏi: “Chuyện này là thế nào đây?”

Trịnh Tùng chỉ quét nhìn họ một cái rồi nói: “Sau này Từ Lăng chính là con rể của nhà họ Trịnh, người một nhà đừng có coi như kẻ thù vậy”.

“Gì cơ?”, mẹ của Trịnh Ngũ Yên và người con trai kia đều giật mình hỏi lại.

Trịnh Tùng khoát tay, nói: “Được rồi! Không có chuyện gì thì mau đi đi, tránh để người khác chê cười”.

Mẹ Trịnh Ngũ Yên sau khi định thần lại thì trừng mắt nhìn Trịnh Ngũ Yên một cái rồi xoay người rời đi.

Người con trai lúc đi qua Bạch Diệc Phi, thấp giọng uy hiếp: “Nếu như dám động vào Ngũ Yên thì tôi sẽ cho biết tay”, sau khi nói xong thì hần tức giận bỏ đi.

Bạch Diệc Phi nhìn một cái, sau đó ở trước mặt Trịnh Tùng hỏi: “Anh ta là ai vậy? Xem ra rất thích cô đấy?”

“Chú...”, mỗi lần Trịnh Ngũ Yên định giải thích thì đều bị Bạch Diệc Phi ngắt lời. Hiện giờ vừa tức vừa lo lắng, Trịnh Tùng lại ở trước mặt nên cô ta không dám nói rõ, cuối cùng tức giận mà xoay người rời đi.

Chỉ còn lại Trịnh Tùng đứng ở cửa. Ông ta nói với Bạch Diệc Phi: “Đó là con nuôi của tôi, tên là Trịnh Minh”.

“Nó quả thật rất thích Ngũ Yên nhưng anh cũng không cần bận tâm. Dù sao thì sau chuyện này, anh và Ngũ Yên cũng không còn mối quan hệ gì, hơn nữa tôi cũng sẽ không gả Ngũ Yên cho nó”.

Bạch Diệc Phi nhún vai, nói với kiểu bất cần: “Thật ra tôi chỉ muốn biết hần là ai thôi, những chuyện khác không cần giải thích với tôi”, nói xong anh cũng rời đi.

Bạch Diệc Phi sau khi đến tầng một thì nhìn thấy Trịnh Ngũ Yên đang đợi mình ở cửa.

Sau khi nhìn thấy anh thì cô ta bước lại, nói có vẻ áy náy: “Xin lỗi! Chú đến giúp tôi mà tôi còn trách chú”.

“Không sao đâu”, Bạch Diệc Phi nói với kiêu không bận tâm, sau đó đi ra ngoài.

Trịnh Ngũ Yên đi theo, hỏi: “Vậy tại sao chú cứ ngắt lời, không cho tôi giải thích với mẹ tôi?”

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Tiếp xúc với bố cô một thời gian tôi mới phát hiện ra ông ấy không đơn giản, vì vậy chuyện này đừng để nhiều người biết, nếu không thì dễ bị bố cô nhìn ra lắm”.

“Nếu để bố cô biết được thì chắc tôi cách cái chết không xa lắm”.

Trịnh Ngũ Yên sau khi nghe thấy vậy thì lập tức hiểu được vấn đề. Dù sao Trịnh Tùng cũng là bố mình, kể cả biết mình nói dối thì cùng lắm cũng trách mắng. Nhưng nếu như biết Bạch Diệc Phi cùng diễn kịch lừa ông thì chắc chắn sẽ giết Bạch Diệc Phi.

Trịnh Ngũ Yên càng áy náy, nói: “Chú à! Thật sự xin lỗi, tôi suy nghĩ không chu đáo”.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài. Nhưng vừa đi ra chưa xa thì gặp Trịnh Minh ở cửa.

Trịnh Minh đứng ở đó dường như cố tình đợi họ. Sau khi nhìn thấy họ thì hần khoát tay, sau đó mấy vệ sĩ chạy đến, trong tay mỗi người đều cầm một cái túi. Cuối cùng, họ ném túi về trước mặt Bạch Diệc Phi.

Trịnh Minh khinh bỉ nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Cầm số tiền này rời xa Ngũ Yên, rời khỏi nhà họ Trịnh đi”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì nhìn hần một cái. Còn Trịnh Ngũ Yên thì sầm mặt lại, hỏi: “Anh! Anh làm cái gì vậy?”

“Ngũ Yên! Lẽ nào em không nhìn ra sao? Tên này vì tiền mà đến đây”, Trịnh Minh vội giải thích với Trịnh Ngũ Yên: “Loại người này chỉ muốn lừa em thôi, để sau khi vào nhà mình thì sẽ lừa được nhiều tiền hơn”.

“Ngũ Yên! Sao em lại để ý đến lão già này được?”

Bạch Diệc Phi lại một lần nữa nghe thấy người khác gọi mình là lão già nên anh thấy điều điều.

Anh vốn chưa đến ba mươi tuổi, sau khi hóa trang thì cũng tầm bốn mươi thôi, đâu đến mức già cỡ gọi là lão già?

Bạch Diệc Phi đột nhiên cười, nói: “Vì vậy, anh nghĩ rằng tôi vì tiền nên mới ở bên cạnh Ngũ Yên hả?”

“Đúng là như vậy còn gì”, Trịnh Minh hừ lạnh một tiếng nói.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì nhìn Trịnh Ngũ Yên, hỏi: “Ý của anh là Ngũ Yên không xinh đẹp sao?”

“Tất nhiên là không phải rồi”, Trịnh Minh lập tức đáp: “Chuyện này có liên quan gì đến cô ấy có xinh không?”

Bạch Diệc Phi nói: “Tất nhiên có liên quan rồi! Nếu như cô ấy không xinh thì tôi có theo đuổi cô ấy không? Ai bảo là ở bên một cô gái nhất định là vì tiền, không thể vì cô ấy xinh đẹp sao?”

“Anh...”, Trịnh Minh bị nói mà không nói lại được, trong ánh mắt toát lên vẻ cay cú.

Bạch Diệc Phi tất nhiên nhìn thấy thế nhưng cũng không để ý lắm. Chỉ là cao thủ cấp 3 thôi, cách xa anh lắm.

Hơn nữa, Bạch Diệc Phi cũng không phải loại không biết nhìn người. Nhìn sắc mặt của Trịnh Minh, anh biết ngay đây là loại ham mê tử sắc.

Bạch Diệc Phi nhìn dáng vẻ bất lực của hắn nên bổ sung một câu: “Hơn nữa, không phải tôi theo đuổi cô ấy mà là cô ấy theo đuổi tôi”.

Trịnh Minh tức đến mức mặt nhăn nhó, trừng mắt quát: “Bố lão!”

Trịnh Ngũ Yên nghe thấy vậy cũng thấy khó tin. Cả đời cô ta không thể nào đi theo đuổi một người đàn ông trung niên được nhưng hiện giờ, bề ngoài đúng là như vậy.

Hơn nữa, cô ta còn phải nhờ Bạch Diệc Phi giúp đỡ nên thừa nhận: “Đúng thế! Là em theo đuổi chú ấy”.

Trịnh Minh tức đến nổi ngực phập phồng, thở hổn hển nhưng hấn không trút giận lên người Trịnh Ngũ Yên mà trừng mắt nói với Bạch Diệc Phi: “Bất luận chuyện là như thế nào, vô dụng thôi. Tôi cho anh một ngày, lập tức rút ra khỏi nhà họ Trịnh, rời xa Ngũ Yên ngay”.

“Nếu không, tôi sẽ không ngại mà cho anh biến mất khỏi thế giới này đâu”.

“Anh!”, Trịnh Ngũ Yên sắc mặt trở nên khó coi.

Trịnh Minh không để ý đến Trịnh Ngũ Yên mà chỉ trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, trong ánh mắt tràn đầy sát khí, sau đó hấn quay người rời đi.

Thấy Trịnh Minh rời đi, Trịnh Ngũ Yên có chút lo lắng nói: “Vậy làm sao đây? Anh tôi là cao thủ cấp 3 đấy. Nếu anh ấy muốn làm gì thì chú không được yên đâu”.

“Hay là thế này! Hôm nay chú ở lại nhà tôi, chắc chắn anh ấy không dám ra tay đâu”.

Bạch Diệc Phi lắc đầu nói: “Không sao đâu! Không đánh lại thì không chạy được sao?”, sau khi nói xong anh khoát tay rời đi.

Trịnh Ngũ Yên nhìn bóng hình của anh mà có chút lo lắng, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Bạch Diệc Phi muốn bắt đầu ra tay từ nhà họ Trịnh để nghe ngóng thông tin về những người của Nam Môn nhưng chuyện này không vội được, vì vậy đợi ngày mai hỏi tiếp.

Vì vậy, sau khi anh rời khỏi nhà họ Trịnh, anh liền gọi điện thoại cho Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh vẫn ở trạm thu mua phế liệu trước đó, Bạch Diệc Phi cũng đến rồi. Đồng thời anh còn cho ông chủ kia chút vàng để họ tạm thời ở lại đây.

Lưu Hiểu Anh cho Ngô Cường uống một viên thuốc để thi thể của anh ta không bị nhanh thối rữa.

Lưu Hiểu Anh nói: “Chỉ có bảy ngày”.

Bạch Diệc Phi hiểu, họ chỉ có thời gian bảy ngày. Anh gật đầu nói với Lưu Hiểu Anh: “Cô ăn gì chưa?”

Lưu Hiểu Anh cười hì hì nói: “Tôi vẫn chưa đói”.

Bạch Diệc Phi không tin lời cô ta nói: “Một ngày không ăn gì, sao không đói được? Tôi đi mua chút đồ ăn về”.

Sau khi nói xong thì Bạch Diệc Phi xoay người rời đi. Lưu Hiểu Anh liền dặn dò một câu: “Anh đi cẩn thận! Đi sớm về sớm”.

Bạch Diệc Phi ngậy người ra, cảm giác này giống như chồng đi xa, vợ dặn là hãy cẩn thận.

Lưu Hiểu Anh làm như vậy là hoàn toàn tự nhiên nhưng Bạch Diệc Phi cảm thấy bất ngờ.

Anh hoàn toàn không biết trong lòng Lưu Hiểu Anh đang nghĩ gì, sao đột nhiên lại trở nên như vậy?

Bạch Diệc Phi không khỏi tò mò quay lại hỏi: “Cô... Thế nào rồi? Không sao chứ?”

Lưu Hiểu Anh liền nói với giọng nũng nịu: “Có sao đấy! Tôi sắp đói chết rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 903: Anh phải chết

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì càng cảm thấy lạ, trong lòng có chút không yên, nói: “Hiểu Anh! Hay là chúng ta nói chuyện hẵn hoi đi”.

“Nhưng, tôi đói rồi”, Lưu Hiểu Anh nói.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì đành nói: “Vậy tôi đi mua đồ ăn trước”, nói xong, Bạch Diệc Phi đi ra khỏi trạm mua đồ phở.

Con phố này nằm ở bên ngoài thành phố, hai bên đường không có cửa hàng máy. Anh nhớ là con phố kế bên hình như có một cửa hàng chuyên bán bánh.

Chỉ có điều, khi anh vừa mới đi xuyên qua con phố này thì đột nhiên dừng lại, nói: “Dừng đi theo nữa, đi ra đi”.

Từ lúc anh rời khỏi nhà họ Trịnh thì cảm giác có người đi theo mình. Nhưng vì không muốn để lộ ra nên anh cố tỏ ra mình không biết.

Nhưng hiện giờ đến nơi vắng vẻ, xung quanh không có ai nên không có gì phải kiêng kị nữa.

Bạch Diệc Phi có thể cảm nhận được đối phương là cao thủ hạ cấp cấp 2. Ở đảo Lam không có quá nhiều cao thủ cấp 2 nhưng ở khu số 2 dường như có mấy người.

Tiếp đó, một cô gái với body bốc lửa từ chỗ ngoặt đi ra.

Cô gái nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi, lạnh lùng nói: “Quả nhiên không phải là người bình thường”.

Body cô ta vô cùng bốc lửa nhưng trông khá bình thường, cô ta mặc áo da để càng lộ ra ưu thế ngoại hình của mình.

Nhưng cô ta không nhìn ra trình độ thật sự của Bạch Diệc Phi, hơn nữa cô ta biết cao thủ cấp 2 ở khu số 2 ở nhà họ Trịnh. Vậy thì Bạch Diệc Phi không phải là cao thủ trên cấp 2.

Vì vậy theo như cô ta thấy, Bạch Diệc Phi có thể chỉ là cao thủ cấp 3 hoặc 4 thôi.

Bạch Diệc Phi quay người nhìn cô ta, thản nhiên hỏi: “Cô là người của ai?”

Cô gái nghe thấy vậy, sắc mặt lạnh lùng nói: “Anh là cái thá gì mà dám hỏi tôi?”

Bạch Diệc Phi thấy thế, không khỏi cười nói: “Vậy tôi đổi cách hỏi, xin hỏi cô là do ai phái đến?”

Cô ta không ngờ Bạch Diệc Phi còn có thể nói như vậy, trên mặt thấy không được tự nhiên cho lắm. Tiếp đó hừ lạnh một tiếng, nói: “Tôi nghĩ anh nên quan tâm đến việc tôi có đến giết anh không?”

Bạch Diệc Phi lại thản nhiên nói: “Được rồi! Tôi biết rồi! Cô nhất định là do Trịnh Minh phái đến”.

Cô gái ngậy người tại chỗ, sau đó kinh ngạc nói: “Có phải anh kiêu ngạo quá không? Anh tưởng mình là ai? Còn nữa, lẽ nào anh không quan tâm đến hoàn cảnh của mình lúc này?”

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Hoàn cảnh hiện giờ của tôi là tôi muốn đi mua bánh. Xem dáng vẻ của cô chắc là cũng đói rồi, chi bằng tôi mời cô ăn bánh nhé?”

“Anh...”, cô gái phẫn nộ, nói: “Đừng giả ngốc nữa”.

Sau khi nói xong, cô ta định giơ tay lên tát về phía Bạch Diệc Phi. Nhưng tay cô ta chỉ dừng ở trên không trung.

Bạch Diệc Phi không nắm lấy tay cô ta mà trực tiếp xiết chặt cổ cô ta.

Cô ta không nhìn rõ động tác của Bạch Diệc Phi mà đã bị anh xiết cổ rồi. Cô ta vô cùng kinh hãi.

Bạch Diệc Phi nhìn cô ta, hỏi: “Rốt cuộc ai ngốc?”

Cô gái nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng không cam tâm, tay còn lại liền cử động, tiếp đó là phát ra mấy âm thanh nhỏ.

“Vèo, vèo, vèo...”, mấy cây kim bạc bắn ra.

Khoảng cách của hai người rất gần, kể cả là cao thủ cấp 2 cũng khó tránh. Nhưng Bạch Diệc Phi lại khẽ khoát tay, những chiếc kim bay sang hướng khác rồi bắn xuống đất.

Cô gái nhìn thấy động tác này của Bạch Diệc Phi thì trợn trừng hai mắt.

“Anh... Là cao thủ cấp 2 cao cấp?”, lúc này cuối cùng cô ta cũng lộ ra ánh mắt kinh hãi chứ không còn kiêu ngạo như trước đó.

Bạch Diệc Phi nhìn cô ta rồi cười lạnh một tiếng, sau đó buông tay ra, nói: “Nếu đã biết rồi thì đừng mơ chạy được, nếu không thì cô sẽ chết”.

Cô gái vừa nghe thấy vậy thì toàn thân run rẩy.

Bạch Diệc Phi là cao thủ cấp 2 cao cấp, làm sao cô ta dám chạy?

Cô gái hoảng loạn nói: “Xin... Xin lỗi... Tôi... Tôi...”.

Bạch Diệc Phi không để ý đến cô ta mà đi về phía cửa hàng bán bánh. Cô gái thấy vậy thì do dự một lát, cuối cùng vẫn không đi theo.

Nhưng đợi khi Bạch Diệc Phi mua bánh về, cô gái vẫn đi theo.

Dù sao thì đối phương là cao thủ cấp hai nên cô ta cũng không chạy được.

Hai người đi về theo kiểu người đi trước người đi sau, khi đến nơi không có ai, Bạch Diệc Phi xoay người hỏi: “Tên của cô?”

“Mạnh Giai”.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Ở nhà họ Trịnh làm gì?”

“Tôi là vệ sĩ sát sườn của cô chủ”, Mạnh Giai đáp.

“Trịnh Minh phái cô đến?”

“Không phải”, cô ta lắc đầu, nói: “Là bà Trịnh phái tôi đến”.

Cô ta do dự một lát, lại nói: “Cậu Minh không dám làm trái ý cô chủ”.

Nghe thấy vậy, Bạch Diệc Phi liền chau mày.

Là mẹ của Trịnh Ngữ Yên dặn dò cô ta, điếm này không có gì lạ nhưng lạ là Trịnh Minh không dám ra tay với mình.

Anh đột nhiên thấy tò mò, không biết địa vị của Trịnh Minh ở nhà họ Trịnh là thế nào?

Bạch Diệc Phi bắt đầu cảm thấy có hứng thú hơn với những người của Nam Môn rồi.

Anh trầm giọng hỏi: “Gần đây có người của Nam Môn đến không? Hoặc có tiếp xúc gì không?”

Lời nói vừa dứt, Mạnh Giai lập tức kinh hãi trợn trừng mắt.

“Anh... Sao anh biết?”

Nghe thấy vậy, Bạch Diệc Phi chau mày, nói: “Nói như vậy là cô gặp rồi?”

Cô ta gật đầu, nói: “Trước khi cô chủ trốn kết hôn, tôi có gặp một lần”.

Bạch Diệc Phi trầm giọng nói: “Nói kỹ hơn chút!”

“Lúc đó, có mấy người Nam Môn đến gặp mặt gia chủ, muốn hợp tác với gia chủ nhưng bị gia chủ từ chối”.

“Người của Nam Môn cho gia chủ một điều kiện, nói là tạm thời không ép gia chủ hợp tác mà để gia chủ ở bên cạnh quan sát. Đợi khi chiến tranh bên này kết thúc rồi đưa ra quyết định cũng được”.

Vừa hay lúc mấy người đó đi thì Mạnh Giai ở bên cạnh bà Trịnh nên biết.

Khi nghe thấy vậy, Bạch Diệc Phi chau mày. Nam Môn đòi dài với khu số 1 và khu số 2 khác biệt quá lớn.

Khu số 1 thì trực tiếp vào nhà của nhà họ Trương rồi làm càn, tùy ý chỉ huy, còn thái độ với khu số 2 tốt hơn hẳn, mong được hợp tác, thậm chí còn đưa ra điều kiện.

Nhưng khu số 2 và khu số 1 vốn khác biệt khá lớn. Trịnh Tùng có uy danh rất lớn ở khu số 2, muốn kéo ông ta xuống thì dân chúng ở khu số 2 sẽ không phục.

Lần này người Nam Môn đến khu số 2 đã thay đổi chiến lược, dường như họ muốn có được sự ủng hộ của Trịnh Tùng.

“Vậy cô biết hiện giờ đám người đó ở đâu không?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Mạnh Giai lắc đầu, nói: “Chuyện này thì tôi không có tư cách biết”.

Bạch Diệc Phi sau khi nghe thấy vậy thì có chút thất vọng nhưng điều này cũng nằm trong dự liệu.

Nhưng Mạnh Giai lại nói: “Hôm nay bà Trịnh căn dặn tôi, ngày mai trong nhà có mấy vị khách quan trọng đến, trước khi khách này đến thì phải...”.

Cô ta ngáp ngừng một lát, cẩn thận nhìn Bạch Diệc Phi rồi mới nói: “Phải cho anh chết”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì kinh ngạc, nói: “Vì vậy, không phải vì thấy tôi và Trịnh Ngữ Yên ở bên nhau nên muốn giết tôi?”

Mạnh Giai khoát tay rồi lại lắc đầu, nói: “Cái này thì tôi thật sự không biết”.

Bạch Diệc Phi thấy vậy, không khỏi cười nói: “Cô thành thật đó! Hỏi gì đáp đó”.

Cô ta lập tức đáp: “Trước mặt anh, tôi không dám nói dối”.

Ban đầu khi gặp Bạch Diệc Phi, Mạnh Giai rất kiêu ngạo nhưng bây giờ lại cung kính và sợ hãi.

Bạch Diệc Phi cũng không nghĩ rằng cô ta đang nói dối nhưng chính vì cô ta nói thật nên anh đột nhiên lại dấy lên sát ý.

Tất nhiên cũng chỉ là nhất thời thôi, sát ý này đã bị anh đè nén xuống.

Bạch Diệc Phi chỉ cảnh cáo: “Ai cũng có lúc phạm sai lầm nhưng có những lỗi lầm, kể cả chết cũng không được phạm phải, hiểu không?”

Mạnh Giai bị Bạch Diệc Phi nói làm cho sợ hãi, vội gật đầu nói: “Vâng vâng, tôi hiểu rồi, hiểu rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 904: Nói chuyện riêng

Bạch Diệc Phi liếc mắt nhìn Mạnh Giai đang run rẩy, hờ hững nói: “Hy vọng cô thực sự hiểu”.

Dứt lời, anh lại nói tiếp: “Mau đi đi, việc hôm nay đừng nói cho bất kỳ ai biết, nếu không thì đến cả bà chủ của cô cũng không bảo vệ được cho cô đâu”.

...

Sau khi trở về, Bạch Diệc Phi liền đưa bánh kem cho Lưu Hiểu Anh, còn mình thì ngồi xuống bên cạnh giường trầm tư suy nghĩ.

Đám người của Nam Môn này có thái độ cực kỳ tốt với Trịnh Tùng, không biết là coi trọng khu số 2 hay là coi trọng con người Trịnh Tùng.

Nhưng mà theo tình hình trước mắt mà nói, đám người kia còn chưa thể vào ở trong khu số 2 được, như vậy tức là Trịnh Tùng chưa đồng ý với điều kiện của bọn họ, cũng tức là Trịnh Tùng không hề thông đồng với địch, điểm này quả là xứng đáng để khen ngợi.

Chỉ là theo như những gì mà Mạnh Giai miêu tả thì hình như cô ta có ý kiến với điều này.

Bất kể là Bạch Diệc Phi hỏi cái gì, cô ta đều trả lời cái đó, như vậy xem ra Mạnh Giai dù là vệ sĩ của nhà họ Trịnh nhưng không hề có một chút trung thành nào với gia đình bọn họ.

Bởi vì trước mắt Trịnh Tùng chưa đồng ý với điều kiện của bên Nam Môn, mà Mạnh Giai lại nảy sinh ý kiến bất đồng với việc này.

Cho nên Bạch Diệc Phi mới nảy ra ý muốn giết người.

Nhưng câu nói cuối cùng cũng là một câu để cảnh cáo cô ta.

Mà Trịnh Tùng lại vội vàng muốn gả Trịnh Ngũ Yên đi như vậy, thậm chí còn ngầm đồng ý để mình đóng giả làm vị hôn phu, có thể thấy được những chuyện này có liên quan gì đó với nhau, nhưng cụ thể là chuyện như thế nào thì cần phải tiếp tục thăm dò thêm.

Mà Mạnh Giai nói ngày mai sẽ có một vị khách quan trọng tới thăm viếng, còn bảo mình phải lánh mặt, đoán chừng là có liên quan đến Trịnh Ngũ Yên.

“Chẳng lẽ là người của Nam Môn?”, Bạch Diệc Phi suy đoán.

Lưu Hiểu Anh đang ăn bánh kem, nghe thấy câu này của Bạch Diệc Phi thì hơi ngẩn ra: “Hả?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu nói: “Ừm, không có gì, đúng rồi, giờ chúng ta đi ngủ thôi, nói không chừng ngày mai là có thể gặp được người mà tôi muốn tìm rồi”.

“Anh...”, Lưu Hiểu Anh đột nhiên đứng phắt dậy, ngại ngùng quay lưng về phía Bạch Diệc Phi: “Anh nói cái gì?”

Bạch Diệc Phi thấy phản ứng của cô ta như vậy thì ngây ra mắt một lúc, đồng thời giật mình hiểu ra, cũng có chút xấu hổ.

...

Trong phòng chỉ có hai chiếc giường.

Ngô Cường chiếm một chiếc giường, chiếc còn lại thì Bạch Diệc Phi nhường cho Lưu Hiểu Anh.

Còn mình thì bê hai chiếc ghế dài ghép vào nhau rồi nằm trên đó ngủ.

Nhưng đến khoảng nửa đêm, anh mơ một giấc mơ.

Anh mơ thấy mình đã nằm trên giường, mà Lưu Hiểu Anh thì đang nằm bên cạnh mình.

Bạch Diệc Phi sửng sốt ngừng cả hô hấp, anh không biết tại sao anh lại nằm bên cạnh Lưu Hiểu Anh, mà Lưu Hiểu Anh đang dùng cả chân lẫn tay ôm chặt lấy anh.

Anh muốn khiến cho mình tỉnh táo hơn, nhưng cơ thể mềm mại của Lưu Hiểu Anh lại cứ ma sát vào người anh, mùi hương đặc biệt chỉ thuộc về cô ta truyền vào trong mũi anh.

Anh dần dần trở nên do dự.

Cứ do dự mãi rồi cuối cùng bàn tay của anh cũng từ từ ôm lấy Lưu Hiểu Anh.

Cũng đúng vào lúc đó anh liền vội vã buông tay ra.

Không được, không thể như vậy, mình không thể làm việc có lỗi với Tuyệt Nhi, cũng không thể khiến cho Lưu Hiểu Anh hiểu lầm nữa.

Đúng vào lúc này, trên môi bỗng truyền đến xúc cảm mềm mại.

Bạch Diệc Phi lập tức trợn to đôi mắt, sau khi hít thở thật sâu mấy lần, anh đã không thể kiềm chế thêm được nữa mà ôm chặt lấy Lưu Hiểu Anh rồi bắt đầu hôn điên cuồng.

Bàn tay của anh từ từ vươn vào trong áo của cô ta...

“Râm!”

Bạch Diệc Phi lật người một cái, ngã nhào xuống đất rồi tỉnh hẳn.

Anh ngồi trên mặt đất một lúc mới đột ngột ý thức được hoá ra chỉ là một giấc mơ.

Anh lập tức quay đầu nhìn Lưu Hiểu Anh, phát hiện Lưu Hiểu Anh vẫn đang nằm trên giường ngủ ngon lành.

Anh thở phào một hơi nhưng đồng thời trong lòng mãi cũng không thể bình tĩnh lại.

Hiểu Anh, xin lỗi.

Bạch Diệc Phi âm thầm nói lời xin lỗi trong lòng. ngôn tình hài

Mặc dù chỉ là một giấc mơ, nhưng anh vẫn cảm thấy đã nhúng chàm Lưu Hiểu Anh, trong lòng anh rất áy náy.

Bạch Diệc Phi rón rén đứng dậy, đi ra khỏi căn phòng, sau khi rửa ráy qua loa liền rời khỏi khu thu gom phế liệu.

Lúc này, Lưu Hiểu Anh mở mắt ra, nhìn về phía cửa nở nụ cười.

Kỳ thực vừa rồi cô ta đã tỉnh rồi, chỉ là đang giả bộ ngủ mà thôi.

Cô ta nhớ lại buổi tối hôm đó Lý Cường Đông nói: “Có thêm một đứa con gái cũng không có gì là xấu”.

Mà khi Lý Tuyết chuẩn bị sinh con, cô ấy nói: “Hiểu Anh, chúng ta đã định là sẽ có một người phải bị tổn thương, nhưng chúng ta là chị em tốt với nhau, ai cũng không hy vọng nhìn thấy người còn lại phải chịu tổn thương”.

“Cho nên, tôi muốn hỏi cô một lần nữa, cô có để tâm đến danh phận không?”

Sau lại vì bắt đầu phẫu thuật rồi nên vấn đề này có đầu mà không có kết.

Nhưng bọn họ đều hiểu được ý của đối phương.

Lưu Hiểu Anh rất cảm động vì điều này, Lý Tuyết có thể làm đến bước này là điều mà cô ta không bao giờ ngờ tới, đồng thời trong lòng cô ta cũng không dám chắc chắn.

Bởi vì cô ta không hề biết trong lòng Bạch Diệc Phi có từng thích cô ta không.

Cho nên cô ta mới cố chấp đi hỏi Bạch Diệc Phi đáp án, nhưng sau khi biết được câu trả lời, cô ta đã mừng đến phát khóc.

...

Lưu Hiểu Anh cũng thức dậy, vừa mới rửa mặt mũi xong thì cánh cửa của khu thu gom phế liệu bật mở ra.

Lưu Hiểu Anh quay đầu qua nhìn, cô ta không hề quen người phụ nữ này, nhưng cô ta nhận ra được sự uy hiếp, cho nên lập tức túm lấy cái túi của mình.

Mà người xuất hiện ở cửa chính là Mạnh Giai.

Mạnh Giai ra tay rất nhanh, ba cây kim bạc lập tức bắn về phía chiếc túi của Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh chỉ đành thu tay lại, vừa lùi về phía sau vừa cảnh giác hỏi: “Cô là ai?”

Mạnh Giai không trả lời, chỉ nghiêng người một cái, từ phía sau cô ta có một người đàn ông khác bước vào, nhìn chằm chằm Lưu Hiểu Anh nói: “Cái tên Từ Lăng tham lam này ăn trong bát còn nhìn trong nồi, lại dám giấu một người nữa ở đây!”

...

Bạch Diệc Phi một mình đi đến nhà họ Trịnh, anh nói với vệ sĩ giữ cửa là mình muốn tìm Trịnh Ngữ Yên.

Bởi vì hôm qua bọn họ đã từng gặp Bạch Diệc Phi rồi nên cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ dùng máy bộ đàm báo cáo lại.

Chẳng bao lâu sau Trịnh Ngữ Yên đi xuống, sau khi chạy đến còn khoác tay Bạch Diệc Phi, bộ dáng rất vui vẻ nói: “Chú, chú đến rồi”.

Bạch Diệc Phi nhìn bộ dáng cô ta vui vẻ như vậy, thờ ơ đáp: “Cô thế này, còn tưởng chúng ta là thật nữa đây”.

Trịnh Ngữ Yên mỉm cười nói: “Ai dà, diễn kịch mà, đương nhiên phải diễn thật sâu, hơn nữa tôi còn muốn nói với chú một việc này nữa, thật là

quá thần kỳ luôn”.

Vừa nói vừa kéo Bạch Diệc Phi đi vào bên trong: “Đi, đưa chú đi tham quan nhà chúng tôi một vòng đã”.

Nhưng lúc vừa mới bước đến cửa thang máy, khi cửa thang mở ra liền đụng ngay phải mẹ của Trịnh Ngũ Yên.

Bà Trịnh vừa nhìn thấy hai người thì lập tức sa sầm mặt: “Bỏ tay ra ngay!”

Trịnh Ngũ Yên phản ứng cực nhanh, vội vàng bỏ tay Bạch Diệc Phi ra, còn giấu tay mình ra phía sau lưng, có chút xấu hổ gọi một câu: “Mẹ”.

Bà Trịnh lạnh giọng mắng: “Còn chưa kết hôn đâu, trước mặt biết bao nhiêu người mà không biết phải giữ khoảng cách, không thấy xấu hổ sao?”

Trịnh Ngũ Yên chỉ nhìn mẹ cô ta, không dám nói gì.

Giương mặt Bà Trịnh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, còn dùng ngón tay chỉ vào đầu Trịnh Ngũ Yên nói: “Con đúng thật là... ngày nào cũng phải làm mẹ tức chết!”

“Mẹ ~”, Trịnh Ngũ Yên kéo tay bà Trịnh lắc lắc.

Bà Trịnh hừ một tiếng, sau đó quay đầu sang nhìn Bạch Diệc Phi: “Từ Lãng, anh đi theo tôi qua đây!”

Dứt lời lại quay ra nói với Trịnh Ngũ Yên: “Con ở đây đợi, không được chạy lung tung”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy câu này bất giác nhú mày, anh cảm thấy hình như có chút không đúng.

Bởi vì bà Trịnh thấy mình vẫn còn sống nhưng lại không có bất kỳ phản ứng gì.

Bạch Diệc Phi không đoán được, chỉ đành phải đi theo bà Trịnh đến một căn phòng trống rộng rãi, vừa mới bước vào bà Trịnh đã lạnh giọng nói: “Nói đi, muốn bao nhiêu tiền?”

Bạch Diệc Phi ngạc nhiên nhìn chăm chăm bà ta: “Dì à, dì có ý gì?”

“Dì?”, bà Trịnh bật cười lạnh lùng: “Anh còn có mặt mũi gọi như thế à?”

Chỉ xét về tuổi tác, Bạch Diệc Phi bây giờ có lẽ còn lớn hơn bà ta mấy tuổi, hơn nữa bà Trịnh còn được chăm sóc rất kỹ cho nên nhìn lại càng trẻ hơn tuổi thật.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 905: Từ chối hợp tác

Sau khi bà Trịnh bật cười lạnh lùng, cũng không muốn so đo quá nhiều, bèn nói: “Cho một cái giá, muốn bao nhiêu tiền mới rời khỏi con gái tôi?”

Bạch Diệc Phi không khỏi có chút kỳ lạ, tối hôm qua phái người đến giết mình, hôm nay lại đi bàn điều kiện với anh, chẳng lẽ không phải là nên bàn điều kiện trước rồi mới tìm người giết mình sao?

Bạch Diệc Phi không khỏi bật cười, sau đó hỏi lại bà ta: “Cái này phải xem đi, đi cảm thấy con gái của mình đáng giá bao nhiêu tiền thì đưa bấy nhiêu đi?”

“Anh!”, bà Trịnh đột nhiên phát cáu.

Bạch Diệc Phi lại cười: “Vậy tôi hỏi thế này, đi cảm thấy một nửa nhà họ Trịnh có đáng giá không?”

Bà Trịnh nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi lạnh lùng cười, nói: “Đây chính là mục đích của anh đúng không? Anh quả nhiên là vì tiền của nhà họ Trịnh!”

Bạch Diệc Phi chỉ lắc đầu nói: “Thực sự là không phải như vậy, tôi chẳng có chút hứng thú gì với nhà họ Trịnh của mấy người”.

Bà Trịnh cười lạnh: “Đừng giả bộ nữa, chút ý đồ đó của anh tôi đã nhìn thấu từ lâu rồi!”

Bạch Diệc Phi tỏ vẻ chẳng sao nói: “Tuỳ đi nghĩ thế nào cũng được”.

Bà Trịnh thấy vậy thì trợn mắt lườm Bạch Diệc Phi nói: “Vậy anh nói đi, anh muốn điều kiện gì? Nói đi”.

Bạch Diệc Phi hờ hững đáp: “Đi không đáp ứng được điều kiện của tôi”.

“Đừng có giữ sĩ diện cho anh mà anh lại không cần!”, bà Trịnh quát một câu.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại tỏ vẻ rất vô lại nói: “Thế thì đã sao?”

Kỳ thực Bạch Diệc Phi lúc này có chút bực mình, bà Trịnh này tối qua vừa mới phái người đi giết mình, bây giờ lại giả bộ muốn nói chuyện tử tế để đàm phán điều kiện với mình.

Mà bà Trịnh lại vì câu nói này của anh mà nổi điên.

Ánh mắt bà Trịnh lạnh lùng, nhắc tay liền tát về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi giật mình, cái tát này của bà Trịnh nhìn thì có vẻ rất tùy ý nhưng thực tế lại có lực rất mạnh, nếu như là một người bình thường mà chịu cái tát này thì chắc chắn không chết cũng bị thương.

Xong, đúng vào lúc anh định phản ứng lại thì bà Trịnh đột nhiên thu lực trên tay lại mà chuyển thành móng vuốt, bóp chặt vào cổ Bạch Diệc Phi.

Khuôn mặt Bạch Diệc Phi lộ vẻ kinh hãi.

Bà Trịnh lại lạnh lùng cười một tiếng rồi nói: “Tôi mà muốn giết anh, quả thực là dễ như trở bàn tay!”

Tiếp đó bà ta thu tay lại, từ từ nói: Nếu như không phải vì ông nhà tôi, thì anh đã chết từ lâu rồi!”

Lúc này Bạch Diệc Phi mới nhìn ra, bà Trịnh này hoá ra lại là một cao thủ hạng hai cấp cao.

Anh đúng là nhìn lầm người rồi.

Bà Trịnh lạnh lùng nhìn Bạch Diệc Phi: “Hừ, sau này tốt nhất đừng có ý đồ không tốt, người có trình độ như tôi ở nhà họ Trịnh không thiếu đâu”.

“Nếu anh mà dám bắt nạt Ngũ Yên, đến lúc đó, tôi chắc chắn sẽ khiến anh chết rất thê thảm!”

Nghe thấy câu này, trong lòng Bạch Diệc Phi không khỏi ngạc nhiên: “Ý của dì là...”.

Bà Trịnh nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi một lúc, cuối cùng không khỏi thở dài nói: “Ngũ Yên thích anh, ông nhà tôi cũng đã quyết định rồi, tôi không còn gì để nói, để anh đến đây, chỉ là muốn xem nhân cách của con người anh thế nào mà thôi”.

“Hy vọng lời anh nói lúc nãy là thật, không phải là ham hố tiền tài của nhà họ Trịnh chúng tôi, mà là thật lòng muốn ở bên cạnh Ngũ Yên”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy câu này thì trái tim bỗng đập bình bịch: “Vậy tôi...”.

“Hừ!” , bà Trịnh lạnh lùng hừ một tiếng, lúc nói chuyện ánh mắt lộ ra sự ghét bỏ: “Anh yên tâm, tôi sẽ không trách anh lúc nãy tỏ ra bất kính, ngược lại điều này chứng tỏ anh là một người thành thật, không giống một số người...”.

Bạch Diệc Phi lúc này đang siết chặt nắm tay, tâm trí của anh không hề đặt ở chỗ này.

Nếu như bà Trịnh nói chỉ cần Trịnh Tùng quyết định, thì bà ta sẽ không làm trái, như vậy Mạnh Giai tối hôm qua đến giết mình là do ai phái đến?

Mạnh Giai ngay từ đầu đã nói dối.

Nguy rồi!

Trong lòng Bạch Diệc Phi nghe lộp bộp một tiếng, Hiểu Anh gập nguy hiểm!

Đúng vào lúc này, bên ngoài cửa truyền đến một giọng nói: “Bà chủ, khách bên Nam Môn đến rồi”.

“Biết rồi”.

Bạch Diệc Phi đang định xoay người đi, sau khi nghe thấy câu này thì đột nhiên dừng phất lại.

Bà Trịnh nhìn Bạch Diệc Phi rồi nói: “Tuổi có hơi lớn một chút, nhưng dù gì thì cũng là một người đàn ông, đi theo tôi đi, đưa anh đi gặp khách”.

Câu nói này nói trúng tim đen của Bạch Diệc Phi, cho nên anh gật đầu, đi theo bà Trịnh ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, Trịnh Ngũ Yên lập tức chạy đến hỏi nhỏ Bạch Diệc Phi: “Mẹ tôi nói cái gì vậy? Có làm khó chú không?”

Bạch Diệc Phi âm thầm lắc đầu.

Bọn họ cùng nhau vào thang máy đi lên văn phòng trên tầng trên cùng.

Cửa vừa mở ra, Bạch Diệc Phi liền cảm thấy có sự khác biệt so với ngày hôm qua.

Vệ sĩ của ngày hôm nay có đến gấp ba lần hôm qua, mà những người bên cạnh của ngày hôm qua đều đã không thấy đâu, lúc này phía sau Trịnh Tùng cũng có khoảng hơn chục vệ sĩ đang đứng.

Bạch Diệc Phi đại khái nhìn qua một lượt, đám người này cơ bản đều là cao thủ hạng hai hạng ba.

Ngoài bọn họ ra, còn có một nam một nữ đứng ngay bên cạnh Trịnh Tùng.

Người nữ đó chính là chị dâu mà hôm qua Trịnh Ngũ Yên gặp, người đàn ông bên cạnh cô ta, hẳn là anh trai ruột của Trịnh Ngũ Yên.

Trịnh Tùng lúc này đang ngồi trên ghế sofa, mà phía đối diện ông ta là ba người đàn ông vừa nhìn đã biết là người của công Nam.

Mà ba người này đều là cao thủ hạng nhất.

Tên đứng đầu là cái người đeo cặp kính râm, phần tóc trên đỉnh đầu để dài buộc hết ra phía sau.

Gã tóc buộc mỉm cười nói với Trịnh Tùng: “Ông Trịnh, ông phải nghĩ cho kỹ hậu quả đấy, đến lúc đó thái độ của chúng tôi với ông Trịnh đây sẽ không như bây giờ đâu”.

Bạch Diệc Phi lúc này đang cải trang, lại cố ý che giấu bản thân nên bọn họ cũng không nhìn ra được thân phận võ giả của Bạch Diệc Phi, cho nên anh rất khiêm tốn đi theo bà Trịnh đứng phía sau Trịnh Tùng.

Trịnh Tùng chỉ khẽ liếc mắt nhìn Bạch Diệc Phi một cái sau đó không có thêm phản ứng gì nữa.

“Trước đó tôi đã nói rất rõ ràng rồi, khu số 2 là một nơi rất nhỏ, bất kể là Nam Môn hay là Hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô, thì chúng tôi cũng đều không thể đắc tội được”, Trịnh Tùng thờ ơ nói.

Gã tóc buộc vẫn giữ nụ cười mỉm: “Vậy vì sao ông Trịnh không đánh cược một lần? Nếu như cược đúng thì thứ mà ông có được còn nhiều hơn bây giờ nhiều”.

“Thực xin lỗi, tôi không có khả năng cược”, Trịnh Tùng hờ hững đáp.

Gã tóc buộc cũng không nổi giận, thậm chí còn cười tươi hơn nói: “Cuộc đời con người vốn là những ván cược, mỗi một lần lựa chọn không phải là một lần đánh cược hay sao? Ông Trịnh vì sao không thoải mái cược một lần?”

Nhưng mà Trịnh Tùng lại từ chối: “Phía sau ván cược này là tính mạng của mấy triệu người dân, Trịnh tôi không dám lấy ra đặt cược”.

Thấy Trịnh Tùng vẫn giữ thái độ từ chối, gã tóc buộc bèn thở dài một cái rồi nói: “Nếu đã như vậy, thế thì chúng ta không cần nói nhiều nữa”.

“Nhưng mà đề nghị trước đó của thủ lĩnh chúng tôi, ông Trịnh tại sao lại chưa trả lời? Có phải là ông không vừa mắt cậu chủ nhà chúng tôi không?”

Trịnh Tùng nghe vậy lập tức đáp lời: “Đương nhiên không phải, kỳ thực con gái của tôi đã có hôn ước, hai ngày sau sẽ tổ chức hôn lễ rồi, việc này chỉ có thể tính là nhà họ Trịnh chúng tôi không có cái phúc đó thôi”.

“Râm!”

Trịnh Tùng vừa mới nói hết câu, gã tóc buộc còn chưa kịp có phản ứng gì, gã tóc vàng ngồi bên cạnh đã đập mạnh xuống bàn chửi: “Trịnh Tùng, ông đừng có không biết điều, cậu chủ nhà chúng tôi cần ngoại hình có ngoại hình, cần tiền có tiền, cảnh giới cũng đạt đến hạng nhất, chịu liên hôn với nhà họ Trịnh mấy người là coi trọng mấy người rồi!”

Trịnh Tùng nghe vậy lập tức sa sầm mặt lại, nói: “Vậy thì phải cảm ơn cậu chủ nhà anh đã coi trọng rồi, nhà họ Trịnh chúng tôi không dám trèo cao”.

“Láo xược!”

Gã đàn ông tóc vàng lập tức đứng bật dậy, gương mặt cực kỳ giận dữ.

Mà đám vệ sĩ sau lưng Trịnh Tùng cũng tiến lên một bước, bày ra tư thế đề phòng, đồng thời cũng bảo vệ Trịnh Tùng ở phía sau lưng.

Người của hai bên lập tức giương cung bạt kiếm với nhau.

Đúng vào lúc này, gã tóc buộc mới mỉm cười nói: “Mọi người đừng nóng nảy như vậy”.

Dứt lời lại quay ra nói với gã đàn ông tóc vàng: “Lam Càn, ông Trịnh dù gì cũng là một thương nhân nho nhã, đừng hành động thô lỗ với ông Trịnh”.

Sau đó lại quay ra nói với Trịnh Tùng: “Ông Trịnh chê cười rồi, Lam Càn là một người thô lỗ, quen thói thô lỗ ở phương Nam rồi, mong là ông Trịnh không để ý”.

Nhưng Trịnh Tùng lại nhìn chăm chăm bọn họ không nói gì.

Gã tóc buộc thấy vậy không khỏi thở dài nói: “Như vậy đi, tôi sẽ báo cáo lại đúng sự thật cho thủ lĩnh, còn về việc liên hôn, ở Nam Môn chúng tôi có một tục lệ, nếu như đồng thời thích một người phụ nữ thì cách giải quyết tốt nhất chính là quyết đấu”.

“Nhưng mà, nếu như cậu chủ của chúng tôi không có hứng thú thì lại là một lẽ khác”.

“Việc hôm nay đến đây thôi, cáo từ”.

Nói xong bọn họ bèn đứng dậy đi ra ngoài.

Trịnh Tùng cũng không nói tiễn khách, bà Trịnh bèn nhắc nhở một câu: “Có cần tiễn không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 906: Mạnh Giai là ai

Trịnh Tùng hừ một tiếng: “Không phải là thô lỗ quen rồi à? Chắc hẳn cũng sẽ không để tâm đến những chi tiết này đâu”.

Sau khi nói xong bèn quay người bảo nhóm vệ sĩ: “Đều xuống cả đi”.

Nhóm vệ sĩ liền xoay người rời khỏi văn phòng, Bạch Diệc Phi cũng muốn đi ra theo nhưng Trịnh Tùng gọi anh lại: “Từ Lãng, anh đợi một chút”.

Bạch Diệc Phi khẽ nhíu mày, nhưng vẫn ở lại.

Trịnh Ngữ Yên thấy vậy cũng ở lại.

Cả căn phòng chỉ còn lại gia đình bọn họ.

Trịnh Tùng vẻ mặt nghiêm túc nói: “Từ Lãng, anh cũng thấy rồi, việc này rất nguy hiểm, cực kỳ có khả năng sẽ lấy đi tính mạng của anh, bây giờ anh vẫn còn một cơ hội cuối cùng”.

“Nếu anh muốn rút lui, có thể rời đi ngay lập tức”.

Lúc này đám người kia cũng nói rồi, ở Nam Môn, nếu như hai người đàn ông cùng thích một người phụ nữ, phải dùng cách thức quyết đấu để giải quyết.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại thờ ơ nói: “Ở đây không phải là Nam Môn”.

Đây là địa bàn của bọn họ, dựa vào cái gì mà phải làm theo quy tắc của Nam Môn?

Trịnh Tùng nghe thấy câu này thì tức khắc vui hẳn, nhưng mà rất nhanh lại khôi phục vẻ nghiêm túc hàng ngày, ông ta đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi, vỗ vỗ lên vai anh nói: “Nhưng có những việc, cần phải có sức mạnh mới được”.

Kỳ thực Bạch Diệc Phi vẫn rất hy vọng quyết đấu với bọn họ, như vậy có lẽ còn có thể bắt được cậu chủ của Nam Môn, dùng gã để đổi lại tên hung thủ kia.

“Kỳ thực muốn quyết đấu cũng không có gì, từ nhỏ tôi cũng được học một chút võ nghệ”, Bạch Diệc Phi cười nói.

Bà Trịnh nghe thấy câu này liền cười lạnh lùng nói: “Chỉ với mấy ngón võ mèo cào của anh à, đến tôi còn không đánh lại được bọn họ, anh còn mặt dày nói ra?”

Chị dâu của Trịnh Ngũ Yên cũng châm chọc thêm một câu: “Còn không à, có người còn thực sự cho rằng mình có thể thay đổi cục diện à? Bố mẹ, hay là bố mẹ cứ giải thích với anh ta đi, sự khác biệt giữa cao thủ với cao thủ là thế nào?”

“Đừng để đến lúc đó bị người ta đâm cho một cú chết ngắc, lại còn mất hết cả mặt mũi của nhà họ Trịnh chúng ta”.

Trịnh Ngũ Yên nghe thấy lời này, trừng mắt lườm chị dâu, nhưng lại không phản bác, chỉ là có chút lo lắng nói với Bạch Diệc Phi: “Chú à, đây không phải trò chơi đâu”.

Bọn họ không biết thực lực thật sự của Bạch Diệc Phi, mà Bạch Diệc Phi cũng không hẳn buộc phải quyết đấu với người ta, chỉ là vì điều này có liên quan đến người ngược đãi giết chết Ngô Cường, cho nên anh mới kiên trì nhúng tay vào.

“Tôi cũng không phải là loại bị nghe dọa dẫm từ bé cho đến lớn được thế này”, Bạch Diệc Phi nói.

Nói xong anh lại như có ý khác liếc mắt nhìn Trịnh Tùng: “Kiên trì nguyên tắc và giới hạn của mình là đúng, nhưng có đôi lúc, luôn nhân nhượng sẽ chỉ khiến cho đối phương được nước lấn tới!”

Nói xong, anh cũng mặc kệ phản ứng của bọn họ, xoay người bèn rời khỏi văn phòng.

Chị dâu của Trịnh Ngũ Yên lạnh lùng hừ một tiếng, giọng nói quái gở: “Nhìn xem đây là cái trò gì, thực sự cho mình là một nhân vật lớn hay sao?”

“Đợi đến lúc thực sự bị đánh chết, thì mới biết bản thân mình ngồng cuồng đến mức nào!”

“Hừ! Tên nhóc con miệng còn hôi sữa, không biết trời cao đất dày!”, bà Trịnh cũng nói thêm một câu.

Nhưng anh trai của Trịnh Ngũ Yên lại có cách nhìn khác hẳn: “Tuổi tác hơi lớn một chút, nhưng tính cách cũng không tệ, chỉ là có chút tự đại”.

Trịnh Tùng chỉ khẽ nhíu mày như đang suy nghĩ gì đó.

Trịnh Ngũ Yên thì lại lo lắng đuổi theo Bạch Diệc Phi ra ngoài.

Bạch Diệc Phi vừa mới bước vào trong thang máy, Trịnh Ngũ Yên bèn vội vàng chen vào: “Chú, đợi đã!”

Bạch Diệc Phi liếc mắt nhìn một cái, anh hờ hững nói: “Hôm nay tôi còn có việc phải đi trước, ngày mai lại đến tìm cô”.

Trịnh Ngũ Yên tỏ vẻ rất xin lỗi: “Chú, xin lỗi nhé, trước đó tôi không biết chuyện là như vậy, hơn nữa nếu chuyện này mà như thế thật thì hay là thôi đi?”

Bạch Diệc Phi đã hiểu vì sao mà Trịnh Tùng muốn mình diễn kịch thành thật rồi, mà Trịnh Ngũ Yên cũng không ngốc, đương nhiên là có thể nhìn ra được.

Bạch Diệc Phi hờ hững nói: “Yên tâm, không sao”.

“Nhưng mà...”, Trịnh Ngũ Yên muốn nói gì đó, nhưng lại dường như có chút xấu hổ.

Bạch Diệc Phi có chút nghi hoặc nhìn cô ta rồi hỏi: “Nhưng mà cái gì?”

Trịnh Ngũ Yên cắn răng, cuối cùng mở miệng nói: “Chú, kỳ thực tôi vẫn luôn muốn gả cho một người giỏi giang, một người đàn ông giống như anh hùng vậy”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy lời này, bất giác nhíu mày lại: “Cho nên, kỳ thực cô không hề ngại gả cho cậu chủ của Nam Môn?”

Trịnh Ngũ Yên khẽ gật đầu, sau đó lại xấu hổ cúi đầu.

Bạch Diệc Phi nhíu mày càng sâu hơn.

Anh không chắc chắn Trịnh Ngũ Yên là thực sự muốn gả cho cậu chủ của Nam Môn hay không, hay là vì không muốn để mình quyết đấu với hắn ta, thậm chí liên lụy đến cả nhà họ Trịnh nên mới cố ý nói như vậy.

Nhưng bất kể ra sao, thái độ của Bạch Diệc Phi đều rất kiên quyết: “Không được!”

“Hả?”, Trịnh Ngũ Yên ngẩng đầu lên, khuôn mặt vô cùng ngạc nhiên.

Bạch Diệc Phi rất nghiêm túc nói: “Bố của cô chắc chắn sẽ không gả cô cho người của Nam Môn”.

Trịnh Ngũ Yên có chút do dự: “Nhưng...”.

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu, rất nghiêm túc nói: “Nếu như trước khi hai bên đối đầu với nhau thì cũng không có gì, nhưng bây giờ hai bên đã đứng ở thế đối lập, mà bố của cô cũng không hề có ý định đầu quân cho giặc, điều này là đúng đắn”.

“Nhưng mà cô lại muốn gả qua đó, cho dù bố của cô không đầu quân cho giặc, sợ là cũng khó có thể giải thích rõ ràng được”.

Trịnh Ngũ Yên rất không phục, lớn giọng phản bác: “Điều này thì liên quan gì đến tôi?”

Bạch Diệc Phi sa sầm mặt: “Sao lại không liên quan, việc này có quan hệ đến mỗi một cá nhân, quan hệ đến cả quốc gia của chúng ta!”

Bạch Diệc Phi đột nhiên trở nên nghiêm túc giáo huấn, khiến cho Trịnh Ngữ Yên có chút sững sốt.

Bạch Diệc Phi cũng tự ý thức được mình có chút hung dữ, thở dài một hơi nói: “Chúng ta mặc dù ở tại đảo Lam, nhưng mà dù sao thì chúng ta cũng thuộc về lục địa phương Bắc, bất kể là cô có thể hiểu được hay không, từ trước đến giờ, việc thông đồng với địch là việc không được phép làm”.

Trịnh Ngữ Yên nghe thấy câu này xong thì ngẩn ra, sau đó có chút tò mò hỏi: “Chú, cảm giác chú hình như biết rất nhiều thứ?”

Bạch Diệc Phi vừa nghe thấy câu này liền hiểu được, Trịnh Ngữ Yên hầu như không biết được cuộc chiến giữa Nam Môn và Bắc Môn.

Mà Trịnh Ngữ Yên lại như đã hiểu được điều gì đó, nên cứ quẩn láy anh để hỏi: “Chú, thân phận của chú không đơn giản đúng không?”

Bạch Diệc Phi không trả lời, anh không biết phải trả lời cô ta thế nào.

Vừa đúng lúc cửa thang máy mở ra, Bạch Diệc Phi nhấc chân bước đi, đi ra một bên rồi nói: “Cô về trước đi, yên tâm, có tôi ở đây, sẽ không có ai ép buộc được cô”.

Trịnh Ngữ Yên nhìn anh rồi gật đầu, sau đó cứ nhìn theo bóng dáng của anh mãi đến khi biến mất khỏi tầm nhìn của cô ta.

...

Sau khi Bạch Diệc Phi rời khỏi, lập tức đi đến một con ngõ tương đối hẻo lánh, sau đó nhanh chóng nhảy qua nóc nhà của các căn nhà san sát nhau.

Tốc độ của cao thủ hạng nhất rất nhanh, nhanh đến mức người bình thường hầu như không thể nhìn rõ được.

Động tác của Bạch Diệc Phi thoăn thoắt, anh muốn tranh thủ thời gian trở về thật nhanh.

Lúc đứng chung với bà Trịnh thì anh đã phát hiện ra Lưu Hiểu Anh gặp nguy hiểm rồi, sau lại lỡ mất thời gian, không biết bây giờ Lưu Hiểu Anh thế nào.

Khi anh quay về đến khu thu gom phế liệu, phát hiện ra Lưu Hiểu Anh đã không thấy đâu nữa, đến cả thi thể của Ngô Cường cũng vậy.

Mà ông chủ của khu thu gom phế liệu cũng đã chết trong một căn phòng khác.

Bạch Diệc Phi siết chặt nắm tay, sau khi hít sâu một hơi liền xoay người trở về căn phòng của mình để xem có thể tìm ra được chút manh mối nào không.

Bạch Diệc Phi đi đến bên giường, lật chăn ra nhưng không phát hiện có gì ở đó, sau lại đi đến bên cạnh bàn, nhìn kỹ một lượt mới phát hiện ra có ba cây châm bạc rất nhỏ và một cái lỗ nhỏ để khiến người ta bỏ qua.

Sau khi Bạch Diệc Phi nhìn thấy cái lỗ liền lập tức nhớ đến cảnh tối hôm qua bị Mạnh Giai phi châm.

Bạch Diệc Phi đấm mạnh tay lên mặt bàn, chiếc bàn ầm một tiếng bèn vỡ nát.

“Mẹ nó!”

Bạch Diệc Phi lập tức đi ra khỏi khu thu gom phế liệu.

...

Bạch Diệc Phi không đi tìm bọn họ một cách không có mục đích mà lại đi đến nhà họ Trịnh lần nữa.

“Chú! Sao chú lại quay lại rồi?”, Trịnh Ngũ Yên vẫn còn đứng ở trước cửa toà nhà của nhà họ Trịnh, sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi, có chút nghi hoặc cũng lại có chút vui vẻ.

Nhưng sắc mặt của Bạch Diệc Phi lúc này quá mức âm trầm, ánh mắt lạnh lẽo, khí thế toàn thân khác hẳn với lúc trước, Trịnh Ngữ Yên nhìn thấy xong liền lui lại một bước theo phản xạ tự nhiên: “Chú, chú làm sao vậy?”

Nhưng Bạch Diệc Phi lại lạnh lùng hỏi: “Mạnh Giai đang ở đâu? Cô ta đã về chưa?”

“Hả?”, Trịnh Ngữ Yên ngây ra, sau đó giọng nói vẫn rất khó hiểu hỏi: “Mạnh Giai là ai?”

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, nhắm mắt lại: “Vệ sĩ bên cạnh cô không có người nào tên là Mạnh Giai à?”

“Không có”, Trịnh Ngữ Yên lắc lắc đầu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 907: Nghĩ ra rồi

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì bắt đầu sốt ruột, túm chặt lấy cánh tay của cô ta rồi lớn tiếng hỏi: “Trong nhóm cao thủ hạng hai có một người tên là Mạnh Giai!”

Vệ sĩ canh cửa thấy vậy lập tức chạy đến.

“Hỗn xược! Buông cô hai ra!”

“Mau buông cô hai ra!”

Trịnh Ngữ Yên càng nhú mày sâu hơn rồi nhẹ giọng nói: “Chú, chú buông tay, chú làm đau tôi rồi”.

Bạch Diệc Phi nghe xong mới giật mình ý thức được bản thân đã quá sốt ruột, lập tức buông tay ra nói: “Xin lỗi”.

Nhưng việc này quả thực là khiến cho người ta sốt ruột, anh phải nhanh chóng tìm thấy Lưu Hiểu Anh, cứu cô ta về.

Bạch Diệc Phi nói xong liền đi thẳng vào bên trong toà nhà: “Tôi muốn đi gặp bố cô”.

Nhưng vì hành vi lúc nãy của anh nên đám vệ sĩ lập tức chặn Bạch Diệc Phi lại, không cho anh đi vào.

Trịnh Ngữ Yên lập tức nói: “Mấy người đều tránh hết ra!”

...

Bạch Diệc Phi đi thẳng thang máy lên tầng trên cùng, đợi vệ sĩ thông báo xong liền được đưa vào trong gặp Trịnh Tùng.

Bạch Diệc Phi không khách sáo với ông ta mà nói thẳng vào vấn đề: “Nhà họ Trịnh có người phụ nữ nào tên là Mạnh Giai hay không?”

Nhưng vừa mới nói hết câu, Trịnh Minh đứng bên cạnh đột nhiên chỉ vào Bạch Diệc Phi chửi ầm lên: “Ông già, anh ăn nói với bố nuôi tôi kiểu gì đấy hả?”

Trịnh Tùng trông thấy sắc mặt Bạch Diệc Phi không tốt lắm bèn nói với Trịnh Minh: “Được rồi, con đừng có xen vào”.

“Mạnh Giai là ai?”, Trịnh Tùng hỏi Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nghe thấy câu này xong thì trong lòng liền cực kỳ thất vọng.

Lần này anh đúng là đã hoàn toàn rơi vào bẫy của người ta rồi.

Đối phương là nhằm vào mình, xem ra Trịnh Tùng cũng không biết, cho nên liền lắc đầu xoay người đi thẳng ra bên ngoài.

Lúc này, âm thanh của Trịnh Minh truyền tới: “Bố nuôi, bố nhìn cái ông già kia chẳng có chút phép tắc nào cả, sao bố còn gả Ngũ Yên cho anh ta?”

Bạch Diệc Phi không hề để tâm đến việc này, anh đi ra khỏi toà nhà của nhà họ Trịnh, nhìn sắc trời u ám, dường như một khắc sau đó trời sẽ đổ mưa ngay lập tức.

Bạch Diệc Phi trước giờ chưa từng sợ nguy hiểm, cũng không sợ bất cứ điều gì, nhưng bây giờ anh bắt đầu thấy sợ.

Bởi vì anh không biết Lưu Hiểu Anh đang ở đâu, cũng không biết kẻ địch đang ở đâu.

Anh hoàn toàn mơ hồ, không có mục tiêu.

Bạch Diệc Phi ngơ ngác đi trên đường lớn, không có mục đích cũng không có phương hướng.

“Chú...”

“Chú, chú đợi tôi một chút, chú làm sao vậy?”

“Chú...”.

Trịnh Ngũ Yên vẫn đi theo phía sau Bạch Diệc Phi.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại chẳng để ý đến cô ta, anh bất giác đi đến một nơi nhìn có vẻ như là một công viên.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy công viên liền không khỏi sững sốt một lúc, lúc này anh cứ ngỡ như mình đã ở trong thành phố của đất liền.

Anh tùy ý tìm một chiếc ghế gỗ dài ngồi xuống, Trịnh Ngũ Yên cũng ngồi xuống theo. Ngón tình sủng

Bạch Diệc Phi không nói chuyện, Trịnh Ngũ Yên nhìn anh cũng không biết nên nói cái gì.

Không biết đã qua bao lâu, Bạch Diệc Phi đột nhiên mở miệng nói: “Tôi lại làm lạc mắt cô ấy rồi”.

Trời đã dần tối, thỉnh thoảng có một cơn gió nhẹ phất qua.

Trịnh Ngũ Yên do dự một chút mới hỏi: “Là... bạn của chú à?”

Bạch Diệc Phi gật đầu.

Nhưng Trịnh Ngũ Yên lại không cảm thấy chỉ có như vậy, cho nên hỏi tiếp một câu: “Là vợ của chú à?”

Bạch Diệc Phi ngẩn ra một lúc, tiếp đó lắc đầu nói: “Không hẳn”.

Không phải là không, mà không hẳn...

“Có phải là... bởi vì tôi?”, Trịnh Ngũ Yên có chút ngập ngừng hỏi.

Bạch Diệc Phi vẫn lắc đầu.

Trịnh Ngũ Yên không hiểu, cho nên hỏi dứt khoát: “Vậy tôi bây giờ có thể giúp chú làm việc gì không?”

Bạch Diệc quay đầu nhìn Trịnh Ngũ Yên, nhìn thấy gương mặt và ánh mắt của cô ta, luôn khiến cho anh có một loại cảm giác đã từng gặp ở đâu đó.

Bạch Diệc Phi đột nhiên nhớ đến, qua mấy ngày nữa chiến tranh sẽ nổ ra, trong lòng lại càng lo lắng và đau thương.

Bỗng nhiên, Bạch Diệc Phi gọi một tiếng: “Ngũ Yên”.

“Hử?”

Bạch Diệc Phi nhẹ giọng hỏi: “Cô có từng nghe đến thành phố Triều Dương và thành phố Quang Minh không?”

Trịnh Ngũ Yên gật đầu nói: “Đương nhiên từng nghe rồi, nghe anh tôi nói đó từng là khu số 3 và khu số 4, nhưng bây giờ thì chẳng khác gì địa ngục trần gian”.

Bạch Diệc Phi đã sớm đoán được thành phố Triều Dương và Quang Minh sẽ bị bọn họ nói xấu chẳng ra gì rồi, cho nên anh mới bình tĩnh lắc đầu nói: “Không phải như vậy”.

“Cần phải tận mắt chứng kiến mới là thật”.

“Ý là gì vậy?”, Trịnh Ngũ Yên nghi ngờ hỏi.

Bạch Diệc Phi hờ hững nói: “Ồ đó không phải là địa ngục trần gian, mà so với ở đây còn tốt hơn nhiều”.

“Bởi vì ngoài những thứ ở đây ra, ở đó còn có bệnh viện miễn phí, trường học miễn phí còn có những quy định quy chế rất có nhân tính, mỗi một người đều có thể sống yên ổn ở đó, không cần lo lắng đến vấn đề tính mạng”.

Trịnh Ngũ Yên nghe xong thì ngập vẻ khó tin: “Sao có thể!”

“Anh tôi nói rồi, nơi đó đã bị người ngoại lai thống trị, những người ngoại lai đó đều giết người không ghê tay, còn có gã đầu lĩnh, tên là cái gì?”

“Ồ, đúng rồi, tên là Bạch Diệc Phi, nghe nói là một ác ma giết người như ngoé, có vẻ ngoài cực kỳ xấu xí, không vui một cái là sẽ cầm dao chém người!”

Bạch Diệc Phi: “...”.

Bất lực mỉm cười, trong nụ cười còn lẫn chút chua xót: “Ngữ Yên, cô hãy ghi nhớ kỹ câu này của tôi”.

“Nếu như ở đây xảy ra chiến tranh, không thể ở được nữa thì cô có thể đi thành phố Triều Dương và Quang Minh xem sao”.

“Hả?”, Trịnh Ngữ Yên cảm thấy rất kỳ lạ: “Chỗ chúng tôi sẽ xảy ra chiến tranh? Sao có thể vậy được?”

Bạch Diệc Phi gật đầu, biểu cảm nghiêm túc nói: “Kỳ thực tôi đến đây là để tìm người, nếu như tôi tìm được người đó, lại hoặc là người mà tôi muốn tìm xảy ra việc ngoài ý muốn, như vậy, nơi này sẽ biến thành địa ngục trần gian”.

“Cái gì?”, Trịnh Ngữ Yên rất là ngạc nhiên, không biết nghĩ đến cái gì, liền hỏi anh: “Chẳng lẽ chú còn muốn đốt cả toà nhà của nhà chúng tôi sao?”

Bạch Diệc Phi nhìn Trịnh Ngữ Yên chẳng biết gì cả này, đột nhiên thờ dãi: “Đơn thuần một chút cũng tốt”.

Mặt của Trịnh Ngữ Yên vẫn đầy nghi vấn.

Bạch Diệc Phi đột nhiên vươn tay ra với Trịnh Ngữ Yên.

Trịnh Ngữ Yên nhìn thấy bàn tay to lớn đang dần chạm đến mình, trái tim bỗng đập thình thịch thật nhanh.

Chú ấy muốn làm gì?

Chú ấy...

Suy nghĩ tiếp theo còn chưa kịp nghĩ ra, Trịnh Ngũ Yên đã nhũn người ngã vào lòng Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi liền bế Trịnh Ngũ Yên lên, đưa cô ta trở về nhà họ Trịnh.

Với bản lĩnh hiện tại của anh, việc đi lại trong nhà họ Trịnh đối với anh rất dễ dàng, sau khi đưa người quay trở về, Bạch Diệc Phi từ trong toà nhà đi ra.

Chỉ là khi anh vừa mới quay đầu lại, liếc mắt nhìn về phía toà nhà thì bỗng một tia sáng loé lên trong đầu anh, giống như nghĩ thông một cái gì đó.

Dường như có một chỗ sơ hở.

Nhưng đó là cái gì đây?

Tia sáng kia xuất hiện rất nhanh nhưng biến mất cũng rất nhanh, lúc anh còn chưa kịp nghĩ sâu hơn thì đã không thể nhớ lại được nữa.

Cho nên Bạch Diệc Phi lại quay về chỗ chiếc ghé gỗ bên cạnh công viên, cúi đầu trầm tư suy nghĩ.

Dần dần, tia sáng ban mai bắt đầu ló dạng, Bạch Diệc Phi đột nhiên ngẩng đầu.

Anh nghĩ ra rồi, nếu như tên của Mạnh Giai là giả thì có vẻ sẽ hợp lý hơn, nhưng còn một điểm nữa không hợp lý.

Mạnh Giai từng nói, nhà họ Trịnh có một vị khách rất quan trọng cần phải đón tiếp, mà bà Trịnh lại bảo cô ta đến giết Bạch Diệc Phi trước khi vị khách đó đến.

Như vậy, nếu như người của nhà họ Trịnh Không quen biết Mạnh Giai, vậy Mạnh Giai làm sao mà biết được việc này?

Cho nên cái tên Mạnh Giai này không phải là cái tên giả, chỉ là có người của nhà họ Trịnh biết đến nó, nhưng có người thì không.

Mà người muốn giết anh, rõ ràng là không hy vọng việc liên hôn giữa nhà họ Trịnh và Nam Môn thất bại, cũng tức là hẳn muốn để nhà họ Trịnh đồng ý hợp tác với Nam Môn.

Nhưng Trịnh Tùng không đồng ý.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 908: Tam thiếu gia Nam Môn

Đám người bà Trịnh đều nghe lời Trịnh Tùng, thế nên người này là ai thì không nói cũng rõ rồi.

Bạch Diệc Phi trực tiếp đứng lên, sắc mặt âm đạm đi về phía nhà họ Trịnh.

...

Hôm nay là ngày cưới của con gái nhà họ Trịnh.

Những tờ giấy viết chữ Phúc màu đỏ được dán khắp nơi trong hòa nhà, mọi người ra ra vào vào tấp nập.

Trong lúc bận rộn họ cũng không quên tán gẫu vài câu cùng nhau.

“Không ngờ cô hai đã kết hôn rồi!”

“Không thế thì sao nữa, lại còn gả cho một ông già, người đó bằng tuổi với gia chủ của chúng ta nhỉ!”

“Suyt! Đừng nói chuyện này nữa!”

Ở tầng trên cùng của tòa nhà họ Trịnh, Trịnh Tùng nhìn quảng trường bên ngoài thành phố qua cửa sổ, thấy nhiều người như vậy bận rộn sắp xếp mọi thứ, trong mắt hiện lên một tia không lẽ và xúc động.

Sự không lẽ này không phải vì hôm nay con gái mình sẽ kết hôn, vì dù gì hôn lễ này cũng là giả, ông buồn vì con gái ông cuối cùng cũng sẽ phải kết hôn vào một ngày nào đó.

Bà Trịnh bước đến, đứng cạnh ông ta, trong lòng cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, còn có chút không cam tâm mà nói: “Tôi nói này, ông không nghĩ lại được sao?”

“Nó là đứa con gái duy nhất của chúng ta đấy, ông nhẫn tâm gả nó cho một người...già như vậy à?”

Trịnh Tùng quay đầu lại liếc nhìn bà Trịnh, sau đó nhàn nhạt nói: “Bà xã, đây đều là giả thôi!”

“A!?”, bà Trịnh lập tức sững sờ.

Trịnh Tùng lại nói: “Tất cả đều là giả, đang diễn kịch mà thôi!”

Bà Trịnh ngây ra mắt một lúc: “Ý của ông là...”

Trịnh Tùng thở dài nói: “Sau khi đám người của Nam Môn đến đảo Lam, tôi là người đầu tiên mà họ liên hệ, họ nhìn trúng sự phồn hoa của khu số 2 chúng ta, muốn tôi làm con rôi của họ!”

“Nếu chúng ta gả con gái cho bọn chúng, vậy thì tôi sẽ thật sự thành tội nhân!”

Bà Trịnh mở to mắt vì kinh ngạc, nhất thời không biết phải nói gì.

Thì ra kết hôn chỉ là giả!

Chỉ là cái cớ để từ chối cuộc liên hôn với đám người Nam Môn mà thôi.

Bà Trịnh đột nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên Trịnh Tùng lại nói: “Nhưng tôi nghĩ Từ Lăng người này không đơn giản, hôm qua tôi cho người đi điều tra về anh ta nhưng không phát hiện được gì!”

Bà Trịnh nghe thấy điều này thì cũng không quan tâm lắm: “Cái này ông yên tâm, tôi đã thử rồi, thực lực của anh ta cao nhất là cấp 4!”

Trịnh Tùng vẫn lắc đầu, ông ta nhớ lại câu cuối cùng mà Bạch Diệc Phi đã nói ngày hôm qua, chắc chắn có ý gì đó, nhưng lại không chắc chắn lắm.

Vì vậy Trịnh Tùng trình trọng nói: “Mọi chuyện vẫn nên cẩn thận một chút, người này nhìn có vẻ quá bình tĩnh!”

Khi nói về điều này, bà Trịnh cũng gật đầu: “Đúng như vậy thật!”

Đúng lúc này, chị dâu của Trịnh Ngũ Yên đột nhiên đẩy cửa vào, lo lắng nói: “Bố, mẹ, không thấy anh Thiệu đâu!”

Người tên anh Thiệu trong miệng cô ta chính là anh trai ruột của Trịnh Ngũ Yên, Trịnh Thiệu.

Bà Trịnh nhìn dáng vẻ cô ta vội vã, không khỏi trách móc nói: “Hốt hoảng cái gì, nó có thể biến mất trong chính nhà mình sao?”

Chị dâu của Trịnh Ngũ Yên vội vã nói: “Mẹ, mẹ cũng biết, anh Thiệu là người để ý đến ngoại hình, nhưng hôm nay anh ấy không thay quần áo mà đã biến mất rồi!”

Trịnh Tùng nghe thấy điều này thì không khỏi cau mày.

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng động lớn truyền đến.

“Bùm bùm!”

“Rầm!”

Trịnh Tùng và những người khác lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một nhóm người của Nam Môn đột nhiên xuất hiện ở dưới tòa nhà họ Trịnh, họ tháo dỡ hết đồ trang trí xuống và đá những người phụ trách sắp xếp xuống đất.

Còn có một người rất nổi bật đứng ở dưới hội trường hét lớn mắng người.

Biểu cảm của Trịnh Tùng ngưng trọng: “Rốt cuộc cũng đến rồi!”

Vẻ mặt của bà Trịnh cũng trùng xuống nói: “Ông xã, để tôi đem người xuống đuổi bọn chúng đi”.

Trịnh Tùng khẽ lắc đầu và nói: “Cùng nhau xuống đi, bọn họ nhằm vào tôi”.

...

Mấy người Trịnh Tùng bước xuống cầu thang đi về phía quảng trường.

Sau khi đi xuống thì nhìn rõ người đàn ông đang đi lại ở đó, gã ta chắc khoảng hơn hai mươi tuổi, nhưng bề ngoài rất xấu xí.

“Trịnh Tùng! Con mẹ nó ông xem thường thân phận tam thiếu gia Nam Môn của tôi à?”

“Tôi muốn liên hôn với các người là coi trọng loài bò sát như các người lắm rồi, ông lại dám lừa dối tôi, cho rằng chúng tôi đều là kẻ ngốc hết ư?”

“Muôn kết hôn đúng không?”

“Vậy thì gọi chồng chưa cưới của con gái ông đến đây, làm theo quy tắc của Nam Môn chúng tôi, đánh với tôi một trận, xem tôi đánh hấn gãy hết răng như thế nào!”

Vừa nghe thấy lời này, sắc mặt bà Trịnh lập tức xấu đi, ngoài sự sỉ nhục với bọn họ, còn có chút lo lắng cho Bạch Diệc Phi: “Ông xã, đám người này bết nhất cũng là cao thủ cấp 3!”

“Người đang la hét kia còn là cao thủ cấp 1, sao mà đấu lại được!”

Lúc này, Trịnh Ngũ Yên nghe thấy tiếng động thì cũng chạy ra ngoài: “Bố, có chuyện gì vậy?”

Theo sau Trịnh Ngũ Yên là một đám vệ sĩ, ngay lập tức thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Người đàn ông dáng vẻ xấu xí kia liếc mắt nhìn Trịnh Tùng thì cười khinh thường mà nói: “Ông chính là Trịnh Tùng?”

“Hỗn xược, mày là cái thứ gì? Dám...”, một cao thủ cấp 3 bên cạnh Trịnh Tùng không khỏi bước ra chặn trước ông ta, chỉ là vẫn chưa nói hết thì đã nghe thấy tiếng gió vút đến.

“Hự!”

Một bóng người vô hình nhanh chóng vọt ra khỏi đám người Nam Môn kia, trong nháy mắt lao tới đá vào ngực anh ta.

“Bịch!”

“Phụt!”

Cao thủ cấp 3 kia vẫn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị trực tiếp đá ra ngoài, nôn ra một ngụm máu lớn.

Hành động đột ngột này làm thay đổi sắc mặt của tất cả mọi người.

Vệ sĩ của Trịnh Tùng nhanh chóng tiến lên trước bảo vệ lấy ông ta.

Người đàn ông đến từ Nam Môn kia hừ lạnh: “Dựa vào đám bò sát nhỏ bé các người, cũng dám quát mắng trước mặt tam thiếu gia của bọn tao ư?”

Trịnh Tùng đẩy người vệ sĩ trước mặt ra, nhìn người đàn ông xấu xí kia và hỏi: “Cậu là tam thiếu gia Cát Nhĩ?”

Người tên Cát Nhĩ này là tam thiếu gia của Nam Môn, chính là đối tượng trước đây muốn liên hôn với Trịnh Ngũ Yên.

Cát Nhĩ bây giờ căn bản không để ý đến Trịnh Tùng mà nhìn chăm chăm vào Trịnh Ngũ Yên.

Ở Nam Môn, vì lí do địa lý và khí hậu, hầu hết mọi người đều có nước da ngăm đen, đến phụ nữ cũng vậy, thế nên khi nhìn thấy người có nước da vừa trắng vừa nõn nà như Trịnh Ngũ Yên, gã ta suýt thì chảy nước miếng.

Trịnh Tùng thấy ánh mắt bỉ ổi của Cát Nhĩ thì cau mày, đẩy Trịnh Ngũ Yên về phía sau lưng mình, sau đó nói lớn: “Xin lỗi cậu Cát Nhĩ, con gái tôi là người có hôn ước rồi, nhà họ Trịnh chúng tôi không dám trèo cao!”

Cát Nhĩ không nhìn thấy Trịnh Ngũ Yên nữa mới thu lại ánh mắt, lạnh lùng cười nói: “Cũng được đấy, để chồng chưa cưới của cô ta ra đây, chúng tôi đấu một trận!”

Sắc mặt Trịnh Tùng trầm xuống, chưa đợi ông ta mở miệng Cát Nhĩ đã cười toe toét nói: “Người Nam Môn chúng tôi trước giờ vẫn giải quyết như vậy, dù gì thì kẻ yếu cũng không có tư cách có phụ nữ!”

Người nhà họ Trịnh nghe thấy lời nói ngạo mạn của gã ta thì phần nộ vô cùng.

Nhưng bọn có thể làm gì đây, ai mạnh ai yếu trong lòng họ đều hiểu rõ.

Trịnh Tùng hít sâu một hơi nói: “Đây là đại lục phương Bắc, không phải phương Nam, nếu đã đến đây, mong rằng các cậu hãy theo quy tắc của phương Bắc chúng tôi!”

Cát Nhĩ lại chế nhạo, hống hách nói: “Cái này thì có liên quan gì, rất nhanh thôi, nơi này sẽ là lãnh thổ của phương Nam chúng tôi!”

“Ít nhất bây giờ vẫn chưa phải!”, Trịnh Tùng hừ lạnh: “Thế nên, xin mời về cho!”

Một người vệ sĩ ngay lập tức đưa tay ra và nói: “Xin mời!”

Cát Nhĩ nhìn người vệ sĩ với vẻ khinh thường, đi tới trước mặt anh ta, vỗ vai và nói: “Dựa vào cái gì mà tao phải nghe lời mày?”

Người vệ sĩ cảm thấy có gì đó không ổn, sắc mặt đại biến đồng thời lùi nhanh về phía sau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 909: Phán bội

Nhưng anh ta vẫn chậm một bước.

Cát Nhĩ túm chặt cổ của anh ta, lớn tiếng nói: “Ông đây muốn đi thì đi, muốn tới thì tới, loại vô dụng các người dựa vào đâu mà ra lệnh cho tôi?”

“Dừng tay!”, Trịnh Tùng thấy Cát Nhĩ ra tay, trong lòng lo lắng mà hét lên.

Nhưng Cát Nhĩ hoàn toàn phớt lờ ông ta.

“Răng rắc!”

Ngay khi Cát Nhĩ buông tay, người bảo vệ kia đã mềm nhũn ngã thẳng xuống đất, tử vong.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt của mọi người liền thay đổi, càng có nhiều người lộ ra vẻ hoảng loạn hơn.

Phần lớn những người ở phía đối diện đều là cao thủ cấp hai và ba, còn có ba cao thủ cấp một. Thực lực của đối phương quá mạnh, Trịnh Tùng hoàn toàn không có sức phản kháng.

Cát Nhĩ vô cùng ngạo nghễ liếc Trịnh Tùng, khí thế trên người cũng không phải là giả.

Đúng lúc này, Trịnh Minh bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh Trịnh Tùng, bộ dạng tận tâm khuyển bảo: "Bố nuôi, người xem cục diện hôm nay thật sự không dễ thu xếp, không bằng... chúng ta hãy đồng ý với điều kiện của anh ta?"

Điều kiện mà hắn ta nhắc tới chính là để Trịnh Ngũ Yên gả cho Cát Nhĩ xấu xí không gì sánh được kia.

Khuôn mặt Trịnh Tùng lập tức sa sầm lại, ông ta hét lên: "Đồ khốn kiếp! Cút ra ngoài cho tao!"

Trịnh Tùng mắng chửi Trịnh Minh trước mặt nhiều người như vậy khiến sắc mặt hắn trở nên khó coi, nhưng hắn vẫn tiếp tục: "Bố nuôi, nếu như không đồng ý nghe theo lời họ, vậy chúng ta..."

"Cút!", Trịnh Tùng lại tức giận thét lên trước khi hắn ta nói xong.

Trịnh Minh sợ hãi cúi thấp đầu lùi lại một bước, nhưng không một ai thấy được một tia sát ý lóe qua mắt hắn.

Trịnh Tùng không quan tâm tới Trịnh Minh, mà nhìn chằm chằm Cát Nhĩ hỏi: "Các người cuối cùng cũng không nhẫn nhịn nữa muốn ra tay với nhà họ Trịnh rồi phải không?"

Tiếp đó cười lạnh một tiếng: "Còn không phải là do các người không biết đối nhân xử thế sao?"

"Nếu như ông thông minh hơn một chút, thì đã đem con gái gả cho tôi, ông sau này chính là bố vợ của tôi, còn có thể quản lý toàn bộ đảo Lam, kết cục như vậy, không phải cả hai bên đều vui vẻ sao?"

Trịnh Tùng đáp lại bằng nụ cười giễu cợt: "Nếu như tôi không đồng ý thì sao?"

"Thì chúng tôi cũng không đến nỗi ra tay với nhà các người", Cát Nhĩ cười cười nói: "Dẫu sao uy tín của nhà họ Trịnh mấy người trong thành phố cũng khá cao, và chúng tôi không muốn khơi dậy sự tức giận của dân chúng trong lúc này".

"Nhưng... người thừa kế tiếp theo của nhà họ Trịnh, chúng ta có thể xem xét lại."

Vừa nghe được lời này, vẻ mặt của của mọi người đều thay đổi.

Tất cả mọi người đều không phải kẻ ngốc, Cát Nhĩ muốn nhúng tay vào việc của nhà họ Trịnh.

Trịnh Tùng thấy vậy, lại lạnh giọng đáp: “Cậu tưởng rằng mình có thể thao túng người thừa kế của nhà họ Trịnh chúng tôi sao?”

“Tại sao lại không?”, Cát Nhĩ đột nhiên mỉm cười đầy thâm ý.

Trịnh Tùng cau mày, trong lòng nổi lên dự cảm không lành.

Giây tiếp theo, điềm báo đó liền linh nghiệm.

“Phập!”

Một con dao tinh xảo cắm vào lưng Trịnh Tùng.

Trịnh Tùng kinh ngạc trợn trừng hai mắt.

Bà Trịnh cũng sững sốt, vội vã vung tay đập về phía Trịnh Tùng.

Đúng vậy, người vừa ra tay chính là Trịnh Minh, con trai nuôi của Trịnh Minh.

Trịnh Minh lập tức nấp ra phía sau, Trịnh Tùng chỉ vào hắn ta mà rống lên: “Đồ khốn nạn!”

“Người đâu, giết hắn cho tôi!”

Bà ta vừa dứt lời, không có ai động đậy.

Ngoài ra, có một vài vệ sĩ trực tiếp rút dao chĩa về phía Trịnh Tùng và bà Trịnh.

Trịnh Ngữ Yên hét lên một tiếng, vội chạy tới đỡ lấy Trịnh Tùng: “Bố, bố thế nào rồi?”

Trong nháy mắt, cả gia đình Trịnh Tùng trở nên tứ cố vô thân.

Trịnh Tùng lúc này mới ý thức được, đây là một âm mưu mà chúng đã lên kế hoạch từ lâu.

Trong số hàng trăm thuộc hạ của nhà họ Trịnh, hơn một nửa đã tạo phản, những người còn lại sau khi thấy thế cục trước mắt, vì mạng sống tất nhiên không dám lộ diện.

Bởi vậy, bên cạnh Trịnh Tùng chỉ có Trịnh Ngũ Yên, Bà Trịnh cùng con dâu.

May mắn thay, bà Trịnh là một cao thủ cấp hai, bà ta che chở trước phía trước chồng mình, chỉ vào Trịnh Minh lớn tiếng trách móc: "Trịnh Minh! Thứ vong ân phụ nghĩa, uổng công chúng tao còn coi mày như con trai ruột mà nuôi dưỡng!"

"Con trai ruột?", Trịnh Minh cười chế giễu: "Con trai ruột cái rắm!"

"Tôi trước kia từng đề cập qua với bà, tôi thích Ngũ Yên, muốn cô ấy gả cho tôi, bà có nhớ lúc đó bà nói gì với tôi không?"

"Bà nói tôi không xứng với cô ấy, còn muốn tôi phải nhận rõ thân phận của mình".

"Đây chính là thứ mà bà nói coi tôi như con trai ruột sao?"

"Toàn bộ đều là giả dối!"

"Các người chẳng qua vì bố tôi vì nhà họ Trịnh mấy người mà hy sinh mới thu nhận tôi làm con nuôi, còn nói coi tôi như con trai ruột, vậy bà nói cho tôi biết, vị trí người đứng đầu của nhà họ Trịnh sẽ trao lại cho tôi sao?"

"Mày! Tên khốn kiếp!", bà Trịnh chỉ vào Trịnh Minh mà chửi rủa.

Chị dâu của Trịnh Ngũ Yên cũng chỉ vào Trịnh Minh mắng: "Mày là cái thá gì? Chỉ có anh cả của mày mới đủ tư cách kế thừa vị trí người đứng đầu của nhà họ Diệp, mày đừng mơ!"

"Chị nói Trịnh Thiệu?", Trịnh Minh cười lạnh.

Trịnh Ngũ Yên phẫn nộ quát lên: “Đương nhiên!”

Trịnh Minh bật cười: “VẬY chị nói cho tôi biết, Trịnh Thiệu bây giờ ở đâu, nhà họ Trịnh hiện giờ nguy cơ trùng trùng, anh ta đang ở xá nào? Là người thừa kế tiếp theo của nhà họ Trịnh, anh ta đi đâu rồi?”

Chị dâu Trịnh Ngũ Yên lập tức hiểu ra, trợn to hai mắt: “Là mày bắt anh ấy!”

Trịnh Ngũ Yên cũng nghe được lời này, cũng tức giận trừng mắt nhìn Trịnh Minh: “Anh bắt anh tôi tới đâu rồi? Mau thả anh ấy ra!”. ngôn tình ngược

“Ha ha...”

Trịnh Minh bật cười, đợi hần cười đủ, chỉ vào một nhà Trịnh Tùng nói: “Bố nuôi, tất cả những việc này, muốn trách chỉ có thể trách ông không biết thời thế, hãy nhìn vào thực lực của người ta, rồi xem lại bản thân mình, ông làm thế nào đấu với người ta?”

“Tôi thấy ông chính là không muốn đắc tội cả hai bên, muốn đợi nhóm người phương Bắc kia cùng Nam Môn đánh xong, sau đó mới quyết định ủng hộ bên nào, có phải không?”

“Bố nuôi, ngày thường ông khá thông minh, sao bây giờ lại hồ đồ như vậy? Lúc đó đánh cũng đã đánh xong, ai còn quan tâm tới việc ông ủng hộ bên nào nữa?”

Vừa nói, hần ta lại vừa chỉ vào mình: “Khu số hai thế nhưng là tâm huyết của nhà họ Trịnh chúng ta, tôi không muốn ông hủy hoại nó, bởi vậy tôi đã bí mật liên lạc với các vị đại nhân của Nam Môn”.

“Đợi đến lúc ông chết, Trịnh Thiệu cũng tiếp bước đi theo, Ngũ Yên lại gả cho thiếu gia của Nam Môn, nhà họ Trịnh chỉ còn lại tôi, chỉ có tôi mới có thể kế thừa vị trí đứng đầu của nhà họ Trịnh”.

Những lời này khiến người nhà họ Trịnh phần nộ tới hai mắt ngật tràn lửa giận nhìn Trịnh Minh chòng chọc.

Nhưng bọn họ không dám hành động hấp tấp.

Lúc này, Bà Trịnh đã bị chọc giận tới tột độ, mạnh mẽ gào lên: “Tên khốn nạn, hôm nay tao phải đích thân thanh lý môn hộ!”

Dứt lời bà ta liền bắt chập mà xông về hướng Trịnh Minh.

Bà Trịnh dù sao cũng là cao thủ cấp hai, đối với Trịnh Minh chỉ là một cao thủ cấp ba mà nói thì hoàn toàn có thể dễ dàng nghiền ép.

Nhưng Trịnh Minh lại không may mắn rồi loạn.

Một vài cây kim châm mang theo tiếng gió rít nhằm hướng Bà Trịnh mà bắn tới.

Bà ta giật mình kinh ngạc, lập tức xoay người né tránh.

Tuy nhiên, ngay trong khoảng trống mà bà tránh được, lại bất ngờ xuất hiện một người phụ nữ, vươn tay vào đập vào lồng ngực bà Trịnh.

"Phốc!"

Bà Trịnh ngã nhào xuống đất miệng còn nôn ra một ngụm máu lớn.

Khi bà ta muốn đứng dậy, cần cổ đã bị một con dao gác thẳng khiến bà không thể cựa quậy.

Trịnh Minh liếc nhìn Bà Trịnh với nụ cười dữ tợn nở trên môi: "Đừng động dậy nếu không sẽ mất mạng đó!"

Có vẻ như cuối cùng thì bức màn cũng được hạ xuống, Cát Nhĩ vốn đang đứng bên xem kịch bước tới, còn cười nói: "Đúng là đặc sắc!"

Sau đó hắn đi tới trước mặt Trịnh Ngũ Yên khuôn mặt treo nét cười tà ác

Trịnh Ngũ Yên sợ hãi trốn ra phía Trịnh Tùng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 910: Nói là làm

Cát Nhĩ vừa liếc Trịnh Tùng với khuôn mặt tươi cười, vừa vươn tay nắm chặt lấy vai ông ta, dùng sức bóp mạnh.

“Răng rắc!”

“A!”

Vai Trịnh Tùng trực tiếp bị vặn nát.

Trịnh Tùng chỉ là một người bình thường không có võ công, bị Cát Nhĩ dùng lực vặn như vậy căn bản không thể chịu đựng được.

Cát Nhĩ cười lạnh một tiếng: “Ông xem, tôi cũng đã cho ông cơ hội rồi, là tự ông không nắm bắt lấy”.

“Nhưng, nể tình ông là bố vợ của tôi, tôi có thể cho ông một cơ hội cuối cùng, nếu bây giờ ông gật đầu đồng ý, tôi có thể bảo đảm rằng trong tương lai ông vẫn sẽ có quyền uy tại khu số hai như hiện tại”.

Trịnh Tùng tuy vẻ mặt đau khổ méo xệch, nhưng lại cắn răng nghiêng lợi, không nói cũng không gật đầu.

Trịnh Ngữ Yên vô cùng nôn nóng, chạy tới đập vào tay Cát Nhĩ, gào khóc: “Anh mau buông tay ra! Buông ra!”

Cát Nhĩ quay lại nhìn Trịnh Ngữ Yên, nở một nụ cười xấu xa, rồi đưa tay còn lại véo chặt cằm, buộc cô ta phải ngược lên nhìn mình.

Trịnh Ngữ Yên rất xinh đẹp, làn da trắng nõn mịn màng, vừa nhìn đã khiến người ta không nhìn được muốn cắn một miếng.

“Thật là xinh đẹp!”

“Nhìn thật mềm da mịn này, thực sự khiến người ta phải ngứa ngáy, ha ha... Tối nay, cô chính là người phụ nữ của ông đây, ha ha ha...”

“Thả con bé ra!”, Trịnh Tùng hét lớn.

Trịnh Tùng đưa tay lên, định đẩy Cát Nhĩ ra, nhưng gã nhanh tay lẹ mắt tóm chặt lấy tay ông ta, thậm chí buông Trịnh Ngữ Yên, vung một bạt tai lên mặt ông ta.

“Bố vợ à, tôi đang nói chuyện với vợ của mình, ông nhúng tay vào làm gì?”

Dứt lời, Trịnh Minh vốn đang ở một bên đột nhiên xông lên, còn kêu gào: "Lão già chết tiệt, đúng là thứ không biết điều!"

"Thiếu gia Cát Nhĩ coi trọng Ngữ Yên là may mắn của nhà họ Trịnh mấy người, các người con mẹ nó còn dám có ý kiến à?"

Sau khi lao đến, Trịnh Minh lấy ra một con dao và nói với Cát Nhĩ: “Thiếu gia Cát Nhĩ, để tôi giết ông ta, đừng lãng phí thời gian nữa”.

Hắn ta lúc này hận không thể giết Trịnh Tùng ngay, bởi hắn sợ Trịnh Tùng đột nhiên gạt đầu đồng ý, như vậy hắn sẽ không đạt được gì nữa.

Trịnh Tùng nhìn chằm chằm Trịnh Minh và nguyên rửa: “Đồ vong ân phụ nghĩa! Đại nghịch bất đạo, mày... muốn giết thì giết đi, nhưng tao làm quỷ cũng sẽ không tha cho mày!”

Cát Nhĩ thấy Trịnh Tùng ngoan cố như vậy thì lắc đầu thở dài: “Nếu đã như thế, vậy tôi cũng không miễn cưỡng ông nữa, muốn làm quỷ vậy thì cứ làm đi”.

Nói đoạn, gã liếc Trịnh Minh một cái.

Trịnh Minh trong lòng vui mừng khôn xiết, tay cầm con dao lăm lăm đâm về phía Trịnh Tùng.

“Đừng!”

“Dừng tay, đồ súc sinh!”

“Bồ!”

Ba người Trịnh Ngũ Yên lo lắng hét lên.

Đúng lúc này, tấm kính thủy tinh của tòa nhà bỗng nhiên vỡ tan.

“Xoảng!”

Nghe được tiếng động, mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên.

Sau đó, họ nhìn thấy rất nhiều bóng người giống như như đại bàng tung cánh nhảy xuống từ ô cửa sổ vỡ kính.

Quan sát kỹ hơn thì phát hiện ra họ hoàn toàn không phải là nhảy xuống mà là bị người ta ném văng từ bên trong ra.

“Bịch bịch bịch!”

Sáu bảy người liên tiếp bị ném xuống từ trên cao, rơi xuống đất đập âm ầm, máu bắn tung tóe khắp nơi.

Mọi người mắt tròn tròn ngạc nhiên.

Những người này dù sao cũng là cao thủ cấp ba, vậy mà cứ như vậy bị ném thẳng xuống.

Trịnh Minh ngạc nhiên nhất, bởi vì tất cả những người này đều là thân tín của hắn.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đúng lúc này, lại vang lên tiếng kính vỡ.

“Rầm!”

Lại một người khác bị đánh bay lên không trung, một lần nữa rơi xuống đất.

“Bụp!”

Lần đầu tiên là rơi xuống từ tầng bảy, lần này là tầng sáu, tiếp đó là tầng năm...

“Răng rắc!”

“Bịch bịch bịch!”

...

Tầm mắt của mọi người cũng chuyển động theo đó, cuối cùng dừng lại ở lối vào chính của tòa nhà.

Ngay sau đó, mọi người liền nghe thấy một loạt tiếng bước chân giống như giẫm lên từng người một, từng nhịp từng nhịp vang lên.

Mà lúc này mỗi người đều kéo căng dây thần kinh, người của hai bên đều tưởng rằng bên kia có chiêu nào khác, bởi vậy mới bất ngờ công kích người của Trịnh Minh.

Tất cả đều tập trung tinh thần nhìn về phía cửa chính, sau đó chăm chú nhìn theo Bạch Diệc Phi đang chậm rãi đi tới.

Mọi người đều tròn mắt nhìn theo từng bước chân của anh.

Bạch Diệc Phi chỉ có một mình.

Cho nên, tất cả những người vừa rồi đều do một mình anh đánh sao?

Bạch Diệc Phi đi tới trước cửa lớn, lạnh nhạt quét mắt liếc đám người một cái.

Trịnh Ngữ Yên sau khi thấy Bạch Diệc Phi thì vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: “Chú?”

“Chú, chú mau chạy đi, mau!”

Trịnh Minh thấy Bạch Diệc Phi thì tim như nhảy lên cổ họng.

Còn Trịnh phu nhân vốn tưởng rằng có người đến cứu họ, kết quả khi nhìn thấy đó là Bạch Diệc Phi, bà ta lập tức thất vọng cực độ, đồng thời xen lẫn sự tuyệt vọng.

Theo bà ta, Bạch Diệc Phi chẳng qua chỉ là một hạng tôm tép cấp bốn hoàn toàn không thể đọ lại những cao thủ cấp hai cấp ba ở đây.

Bạch Diệc Phi không để ý đến lời nói của Trịnh Ngữ Yên, mà đi thẳng về phía Trịnh Minh, mặt không biểu cảm hỏi: “Anh đem bạn tôi giấu ở đâu rồi?”

Trịnh Minh nghe được lời này mới giật mình tỉnh táo lại, phía sau hẳn thế nhưng có người của Nam Môn, còn cần sợ hãi Bạch Diệc Phi ư?

Căn bản không cần thiết.

Trịnh Minh cười giễu cợt nói: “Cậu cmn tưởng mình là ai? Lại dám tới chát vắn tôi?”

Trịnh Ngữ Yên ở một bên vô cùng lo lắng, vẫn lớn tiếng hô: “Chú, chú đi nhanh lên, chú không đánh lại được những người này đâu, mau...”

Đúng lúc này.

Bạch Diệc Phi vốn còn cách Trịnh Minh năm mét bỗng nhiên có hành động, trong giây lát liền xuất hiện trước mặt hắn ta.

Không ai thấy rõ anh đã làm điều đó như thế nào, cũng không có ai phản ứng lại kịp.

Bạch Diệc Phi vừa giơ tay đã bóp chặt lấy cổ Trịnh Minh, cất lên giọng nói lạnh lùng hỏi: “Tôi hỏi lại anh lần cuối, bạn của tôi ở đâu?”

Trong mắt anh lúc này chỉ có Trịnh Minh, những người khác hoàn toàn bị anh coi nhẹ.

Mấy người Cát Nhĩ lập tức sa sầm mặt mày, từng người đều cau chặt mày.

Đặc biệt là Cát Nhĩ, thân phận cùng thực lực của gã đều ở đó, làm sao có thể dễ dàng cho phép người khác coi như không thấy đây?

Cho dù Trịnh Minh bị Bạch Diệc Phi túm chặt cổ, hẳn cũng không hề sợ hãi, mà còn hồng hách quát: "Tên nhãi con cậu gan lớn lắm, lại dám ra tay với tôi?"

"Tình hình hiện giờ như thế nào cậu cũng thấy rồi, cậu còn dám..."

"Răng rắc..."

Hắn chưa kịp nói hết lời, tay Bạch Diệc Phi dùng lực, trực tiếp vặn gãy cổ của Trịnh Minh.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: "Tôi đã cho anh cơ hội rồi!"

Sau đó Bạch Diệc Phi thả tay, Trịnh Minh tay che cổ với khuôn mặt tràn ngập vẻ không thể tin được, mềm nhũn ngã xuống đất, không nói được lời nào, cuối cùng chết.

Mọi người chứng kiến một màn này thì đều vô cùng sửng sốt.

Đặc biệt Bạch Diệc Phi không nói một lời dư thừa, các người chỉ cần trả lời câu hỏi, không trả lời, chỉ có cái chết ở phía sau.

Trịnh Ngữ Yên vốn còn vì anh mà nôn nóng, kết quả khi nhìn thấy cảnh này thì cả người đều ngây dại: "Chú... chú..."

Trịnh phu nhân trợn to hai mắt vô cùng kinh hãi: "Điều này làm sao có thể? Trịnh Minh là cao thủ cấp ba, cậu làm sao..."

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 911: Không thể nhẫn nhịn

Mà thủ hạ của Trịnh Minh cùng với đám vệ sĩ phản bội, sau khi nhìn thấy Trịnh Minh bị giết chết thì cả đám đều ngây ra.

Đám người của Nam Môn kia lúc đầu còn có chút giật mình sững sốt, nhưng bây giờ càng cảm thấy tò mò và thú vị.

Dù thế nào thì bên bọn họ cũng có rất nhiều cao thủ cấp hai và ba cao thủ cấp một, cho dù Bạch Diệc Phi có thể giết chết Trịnh Minh trong một nốt nhạc thì bọn họ cũng không cần phải sợ gì cả.

Trong đó có một cao thủ cấp hai, thậm chí còn cảm thấy khó chịu, bởi vì hắn ta cảm thấy Bạch Diệc Phi đã lấn át cả khí thế của cậu chủ nhà hắn rồi.

Cho nên tên cao thủ cấp hai nọ hừ một tiếng, bước lên trước một bước, chỉ là hắn ta còn chưa kịp nói câu gì đã bị Bạch Diệc Phi chặn họng.

“Đám chó của Nam Môn, tránh sang một bên cho tao, tao bây giờ không rảnh để quan tâm đến chúng mày”.

Câu này vừa nói ra, đám người bên phía Nam Môn đều ngây ra như phỗng.

Còn người bên phía Trịnh Tùng thì ngạc nhiên đến mức không hô lên một tiếng.

Bởi vì lời nói của Bạch Diệc Phi quả thực là quá mức ngông cuồng và kiêu ngạo.

Lúc Trịnh Ngũ Yên nghe thấy câu này đã rất ngạc nhiên nhưng đồng thời trong lòng cũng cảm thấy tuyệt vọng, không nhịn được mà bật khóc.

Bà Trịnh cũng bị Bạch Diệc Phi dọa cho giật cả mình, nghiến răng nghiến lợi quát: “Tù Lãng! Anh nói cái gì đấy? Đám người đó chúng ta không đánh lại được đâu!”

Xong Bạch Diệc Phi lại không hề để ý đến lời nói của bà Trịnh, cũng mặc kệ người của Nam Môn, mà đưa ánh mắt tập trung nhìn về phía người phụ nữ tên Mạnh Giai.

Mạnh Giai thấy Bạch Diệc Phi đang nhìn mình thì giật thót một cái, theo phản xạ bắn ra ba cây châm bạc.

Vì hành động này, tên cao thủ cấp hai lúc này mới hoàn hồn, cực kỳ phẫn nộ: “Loại sâu bọ thấp hèn, dám ngông cuồng như thế với chúng tao, mẹ kiếp, hôm nay tao sẽ đập chết mày!”

Nói xong bèn xông về phía Bạch Diệc Phi.

“Cẩn thận!”, bà Trịnh bật thốt ra một câu nhắc nhở.

Trịnh Ngữ Yên thì bị dọa cho mặt tái nhợt, cơ thể không kiềm chế được mà run lẩy bẩy.

Bởi vì đối với bọn họ và tất cả mọi người mà nói, Bạch Diệc Phi ngay sau đây sẽ không thể ngông cuồng được nữa, một khúc nhạc đệm này sẽ phải kết thúc rất nhanh.

Chỉ là...

“Phập!”

Tiếng ba cây châm bạc găm vào cơ thể, chẳng qua không phải là găm vào người của Bạch Diệc Phi.

Tên cao thủ cấp hai của Nam Môn kia xông đến, tung một đòn sấm sét về phía Bạch Diệc Phi nhưng không hiểu thế nào mà tay còn chưa kịp chạm đến người Bạch Diệc Phi đã tùm được cổ của gã.

Tiếp đó Bạch Diệc Phi dùng sức kéo gã về phía người mình, ba cây châm bạc kia liền ghim thẳng vào giữa trán của tên cao thủ cấp hai, tức khắc lấy mạng của gã.

“Rầm!”

Bạch Diệc Phi tiện tay vút tên cao thủ cấp hai kia sang một bên rồi lạnh giọng nói: “Tôi nói rồi, tôi không muốn phải nhắc lại lần thứ hai”.

Câu nói này không chỉ dành cho đám người Nam Môn, đồng thời cũng là nói cho Mạnh Giai nghe.

Mà chỉ sau mười mấy giây ngắn ngủi, tất cả mọi người đã bị Bạch Diệc Phi khiến cho sững sờ không thôi.

Khuôn mặt Trịnh Tùng cực kỳ ngạc nhiên nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi.

Trịnh Ngữ Yên thì ngây ngẩn đứng yên một chỗ.

Bà Trịnh kinh hãi thốt lên: “Sao có thể như vậy? Chẳng lẽ anh ta cũng là một cao thủ cấp hai? Không, điều này là không thể...”.

Trước đó bà ta rõ ràng đã từng thử rồi, Bạch Diệc Phi gần như không có phản ứng gì thì làm sao mà có thể là cao thủ cấp hai được?

Bà Trịnh không dám tin sự thật này.

Mà chị dâu của Trịnh Ngữ Yên từ lúc mới đầu nhìn thấy Bạch Diệc Phi, khởi nói trong lòng cô ta đã vui đến mức nào, dù gì Trịnh Ngữ Yên cũng là anh em ruột với Trịnh Thiệu, sau này gia sản sẽ phải chia cho cả hai anh em.

Cô ta đương nhiên không hy vọng Trịnh Ngữ Yên nhận được những thứ này, cho nên nếu như Trịnh Ngữ Yên gả cho gã đàn ông già không có quyền thế gì như Bạch Diệc Phi, có lẽ sẽ chẳng cần gì phải chia tấc gì nữa, thậm chí bọn họ chỉ sợ nói ra cũng đã đủ để làm mất hết mặt mũi của nhà họ Trịnh.

Nhưng mà giờ khắc này, chị dâu của Trịnh Ngữ Yên đã sững sờ đến ngu luôn rồi.

Hắn nên nói là tất cả mọi người trong nhà họ Trịnh đều đã sùng sốt đến đại cả ra, Bạch Diệc Phi trong ấn tượng của bọn họ và Bạch Diệc Phi bây giờ hoàn toàn khác hẳn nhau.

Bản lĩnh mà Bạch Diệc Phi lộ ra lúc này cuối cùng đã khiến cho đám người của Nam Môn trở nên nghiêm túc nhìn nhận về anh hơn.

Mạnh Giai thấy vậy lại càng sợ hãi hơn, bởi vì cô ta biết mình không phải là đối thủ của anh, cho nên vội vàng hét lên với những người khác: “Mau lên! Mọi người cùng lên, giết chết anh ta!”

Cho nên đám vệ sĩ kia liền xông lên như ong vỡ tổ.

Bọn họ không hề biết thực lực thật sự của Bạch Diệc Phi, nhưng mấy chiêu vừa rồi của Bạch Diệc Phi đã đủ để làm bọn họ thấy sợ, chỉ là bọn họ không được phép phản kháng cho nên buộc phải gắng sức mà chống đỡ.

Hơn nữa, nếu như Bạch Diệc Phi quả thực có thể không chế được đám người của Nam Môn, như vậy Trịnh Tùng sẽ không chết, mà đám phản bội lại nhà họ Trịnh sẽ phải chết.

Bạch Diệc Phi thấy đám vệ sĩ xông lên, vừa vung tay đâm văng một tên, vừa hờ hững nói: “Tôi không phải là một người thích giết người”.

“Cũng không muốn tùy tiện lấy đi tính mạng của người khác”.

“Khoảng thời gian trước, tôi cho là mình đã trở thành một người bình thường, đã có thể kiềm hãm được cái ác bên trong mình rồi”.

“Nhưng mà, mọi chuyện hầu như không có tuyệt đối”.

“Bởi vì tôi không giết người thì người sẽ giết tôi”.

“Còn bởi vì, các người tự tìm đến cái chết!”

Mỗi một đám của Bạch Diệc Phi là có một tên ngã vật ra đất, mỗi một đạp của anh là có một tên bay thẳng ra ngoài, động tác lưu loát lại nhìn như rất thoải mái.

“Cho nên...”.

Ba người cùng nhau xông về phía Bạch Diệc Phi, mà trong tay bọn họ đều cầm sẵn một con dao.

Bạch Diệc Phi khẽ nghiêng người liền cướp được con dao của một người trong số đó, sau lại tùy ý vung mấy dao trên người bọn họ, ba tên này lập tức trợn trừng hai mắt, sau đó máu me toàn thân văng tung toé, đồng loạt ngã vật ra đất.

“Tôi đã hiểu được rồi”.

“Con người ai cũng có thể phạm lỗi, nhưng có những lỗi làm không thể tha thứ!”

“Ví như, thông đồng với địch bán nước!”

Khi nói đến câu này, đôi mắt màu đen của Bạch Diệc Phi sáng rực lên, tất cả mọi người đều cảm thấy khí thế của anh lại tăng lên rất nhiều.

“Kẻ thông đồng với địch bán nước! Chết!”

Lần này Bạch Diệc Phi đã thực sự nổi giận, không chỉ là bởi vì bọn họ đã bắt cóc Lưu Hiểu Anh, cũng không chỉ bởi vì đám người này đã thông đồng với địch bán nước, mà nguyên nhân vì đám người này ngu như heo!

Không phải đồng loại với ta, ắt sẽ có lòng khác!

Mà đám người này biết rõ đối phương là kẻ địch nhưng vẫn còn muốn làm phản, vứt bỏ người đồng tộc của mình, đi theo quân địch.

Việc làm không có não thế này mà bọn họ cũng làm ra được, sẽ chỉ càng khiến cho người ta phẫn nộ hơn.

Bạch Diệc Phi cầm dao, hành động thoăn thoắt, nghênh ngang chui vào giữa đám vệ sĩ, mà mỗi chỗ anh đến máu me văng tung toé, tiếng kêu gào thảm thiết vang lên không ngừng.

Người nhà họ Trịnh nhìn thấy cảnh này, không khỏi há miệng kinh hãi đến mức không nói được lời nào.

Cũng đồng thời, Trịnh Ngũ Yên đột nhiên nhớ đến lời nói của Bạch Diệc Phi với cô ta ngày hôm qua.

“Kỳ thực tôi đến đây để tìm người, nếu như tôi không tìm thấy người đó, lại hoặc là người mà tôi muốn tìm xảy ra việc gì ngoài ý muốn, như vậy, chỗ này sẽ biến thành địa ngục trần gian”.

Không cần nói sau này, cho dù là bây giờ thì Trịnh Ngũ Yên đã cảm thấy đây chính là địa ngục rồi.

Mà đám vệ sĩ không đồng ý phản bội lại nhà họ Trịnh thì vẫn đứng yên tại chỗ nên cũng coi như thoát được một kiếp, nhưng mà bọn họ vẫn bị dọa cho tái mét mặt mũi, chân tay run rẩy.

Đám người Công Nam cuối cùng cũng thu lại vẻ kiêu căng và khinh thường của mình, sắc mặt bọn chúng trở nên nghiêm trọng hơn.

Có một thủ hạ nhắc nhở Cát Nhĩ: “Cậu chủ, người này ít nhất cũng có thực lực của cao thủ cấp hai”.

Cát Nhĩ chỉ liếc mắt hờ hững nhìn người nọ một cái, sau đó lại chuyển tầm mắt của mình lên người Bạch Diệc Phi.

Một cao thủ cấp hai, không đáng phải lo.

...

Mạnh Giai đứng một bên trông thấy tình hình như vậy, sắc mặt cũng tái nhợt vì sợ hãi, cơ thể cô ta không khống chế được mà bắt đầu run rẩy, cô ta biết nếu như mình còn ở lại đây thì chắc chắn sẽ phải chết.

Cho nên cô ta không hề do dự mà xoay người bỏ chạy.

Nhưng đáng tiếc, cô ta chẳng qua chỉ là một cao thủ cấp hai, làm sao mà qua được với tốc độ của Bạch Diệc Phi chứ?

Bạch Diệc Phi chớp mắt đã đuổi kịp cô ta, Mạnh Giai lại bắn ra ba cây châm bạc.

Bạch Diệc Phi hầu như không định tránh đi, mà dùng lực ám kinh chặn lại.

Sau đó bước hai bước dài bắt kịp Mạnh Giai, một tay túm lấy cổ tay của cô ta thực hiện một cú quật người qua vai.

“A!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 912: Anh hùng

Mạnh Giai bị quật ngã sóng soài trên mặt đất, còn nôn ra một ngụm máu.

Mạnh Giai cũng không kịp để ý đến mà tiện tay lau vệt đi, chống người định bò dậy tiếp tục bỏ chạy.

Dù gì không chạy cũng chỉ có nước chết, chạy rồi may ra còn có một cơ hội để sống.

Nhưng đó cũng chỉ là tâm lý may rủi mà thôi, bởi vì cô ta vừa mới ngời dậy còn chưa kịp đứng lên thì Bạch Diệc Phi đã giữ chặt vai của cô ta, tiếp đó nhắc chân dẫm lên.

“Rầm!”

Mạnh Giai lại ngã lăn ra đất, bị dẫm đến mức không thể động dậy.

“Một cơ hội cuối cùng, có nói hay không?”, Bạch Diệc Phi lạnh giọng nói: “Mẹ kiếp đừng có nói nhảm với tôi, nếu không tôi cho cô chết ngay lập tức!”

Tất cả mọi người nghe thấy câu này đều không khỏi kinh hãi, cũng không còn ai nghi ngờ câu nói này của anh nữa, bởi vì Trịnh Minh chính là một minh chứng sống tốt nhất.

Cho nên Mạnh Giai nói không chút do dự: “Nói nói nói, bọn họ đều ở trong phòng giam của nhà họ Trịnh, cậu chủ Trịnh Thiệu của nhà họ Trịnh cũng ở đó!”

Nói xong còn cầu xin Bạch Diệc Phi: “Tôi đã nói hết rồi, xin anh đừng giết tôi!”

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng, đưa chân đạp gãy cẳng chân của cô ta.

“Rắc!”

“A!”

Mạnh Giai kêu lên thảm thiết, cả khuôn mặt đau đến mức mắt mũi xoắn cả lại với nhau, mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng.

“Tôi nói lời giữ lời”, Bạch Diệc Phi từ từ thở ra một hơi.

Bạch Diệc Phi quả thực không giết cô ta, nhưng anh lại phé bỏ một chân của cô ta.

Mạnh Giai đau đến mức cả người co giật, nhưng cô ta cũng không dám nói thêm một câu nào nữa, bởi vì so với mất mạng thì bây giờ đã coi như tốt lắm rồi.

Bạch Diệc Phi thả Mạnh Giai ra, sau đó đi đến trước mặt Trịnh Tùng, nói với bà Trịnh: “Phiền bà Trịnh đi đến phòng giam thả bạn của tôi ra”.

Bà Trịnh từ lúc đầu là thất vọng, sau đó là sùng sốt và kinh hãi, đến bây giờ là ngây dại, bà ta đã không biết phải hình dung tâm trạng của mình lúc này của mình là gì nữa rồi.

Mà lúc Bạch Diệc Phi nói chuyện với bà ta, bà ta mới dần dần hoàn hồn.

Trong lòng bà Trịnh đã có thêm một phần cảm kích với Bạch Diệc Phi, bà ta đương nhiên sẽ không từ chối yêu cầu của anh, chỉ là, đám người của Nam Môn kia phải làm sao?

Bạch Diệc Phi trông thấy bà Trịnh nhìn về phía đám người Nam Môn, bèn lập tức gật đầu nói: “Bà cứ đi đi, đám chó đó để tôi giải quyết”.

Bà Trịnh nghe thấy câu này thì có chút do dự, dù gì thì Bạch Diệc Phi cũng chỉ có một mình, bèn nhắc nhở anh một câu: “Bọn họ có cao thủ cấp một”.

Bạch Diệc Phi nhìn bà ta có chút mất kiên nhẫn, ánh mắt lạnh dần.

Bà Trịnh thấy vậy, bị dọa cho giật lùi về sau một bước, xong nghĩ đến phong cách nói một là một hai là hai của Bạch Diệc Phi lúc này bèn không nói thêm gì nữa, sau khi liếc mắt nhìn Trịnh Tùng một cái liền xoay người rời đi.

Mà Trịnh Ngũ Yên lúc này mới hết kinh hãi, hoàn hồn trở lại, ánh mắt nhìn về phía Bạch Diệc Phi đầy ấp sự sùng bái: “Chú...”

Trịnh Ngũ Yên từng nói, cô ta hy vọng có thể gả cho một anh hùng.

Mà bây giờ vị anh hùng đó đã xuất hiện rồi, mặc dù tuổi tác hơi lớn một chút.

Trịnh Tùng liếc nhìn Bạch Diệc Phi, ánh mắt phức tạp nói: “Ở khu số hai không tra ra được tài liệu của anh, anh là...”

“Tôi là người mình”, Bạch Diệc Phi thờ ơ đáp.

Trịnh Tùng nghe xong thì rất là ngạc nhiên, ông ta cho rằng Bạch Diệc Phi là người của bên kia.

Mà Bạch Diệc Phi nói xong liền xoay người đi thẳng về phía đám người Nam Môn.

Cát Nhĩ khẽ nheo mắt nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi cười lạnh lùng: “Đúng là không ngờ được, bên cạnh của Trịnh Tùng còn có một nhân vật giỏi như thế này!”

Chỉ là đám vệ sĩ bên cạnh gã lại cho rằng gã không cần thiết phải quá đề tâm đến: “Cậu chủ, cùng lắm chỉ là một con sâu bọ cấp hai mà thôi, không cần lo lắng”.

Bạch Diệc Phi vừa đi vừa quét mắt tìm kiếm trong đám người kia nhưng không hề thấy bóng dáng của Đạt Tư, trong lòng anh không khỏi thất vọng.

“Hôm kia Mạnh Giai nói với tôi, cô ta là vệ sĩ của nhà họ Trịnh, còn nói cho tôi biết các người sẽ đến đây thăm hỏi”.

“Lúc đó tôi còn tin là thật, bởi vì ngày thứ hai các người quả thực đã đến rồi”.

“Nhưng mà, lời nói của cô ta chỉ có một câu là thật, còn lại đều là giả”.

Bạch Diệc Phi nhìn bọn chúng, nói bằng giọng hờ hững: “Cho nên sau đó tôi lại nghĩ, nếu như cô ta không phải là người của nhà họ Trịnh, lại vì sao mà biết được người của Nam Môn sẽ đến thăm?”

“Như vậy tôi nghĩ, ở nhà họ Trịnh chắc chắn sẽ có người tiếp ứng cho cô ta”.

“Mà người tiếp ứng cho cô ta rất coi trọng việc giữa nhà họ Trịnh và Nam Môn, chúng tỏ người này có ý đồ riêng về phương diện này, cho nên hẳn ta mới ra lệnh cho Mạnh Giai giết chết tôi trước khi người của Nam Môn đến, như vậy Trịnh Tùng sẽ không thể từ chối được chuyện liên hôn”.

“Người có động cơ này, một là Trịnh Thiệu và một người nữa là Trịnh Minh, ắt hẳn là một trong hai người này, lúc người của Nam Môn lần đầu tiên đến tiếp xúc với nhà họ Trịnh thì đã âm thầm thoả thuận xong với bọn chúng”.

“Mà bây giờ đã rất rõ ràng, người đó chính là Trịnh Minh”.

Một tên vệ sĩ đứng sau lưng Cát Nhĩ không khỏi bật cười lạnh lùng, bước lên trước một bước nói: “Con mẹ nó, nói lắm thế làm gì? Nói nhiều thế để khoe với bọn tao là mày giỏi suy luận à?”

Bạch Diệc Phi hờ hững lắc đầu: “Không, tao chỉ muốn nói cho chúng mày, Trịnh Minh đã chết rồi, đối tác của chúng mày cũng chẳng còn nữa, cho nên thủ lĩnh của chúng mày chắc chắn sẽ suy nghĩ lại việc lôi kéo Trịnh Tùng”.

“Đương nhiên, trước đó thì hẳn ta hẳn sẽ đổ hết trách nhiệm của việc lần này lên đầu chúng mày, nhất là mày, cậu ba của Nam Môn”.

Bạch Diệc Phi nói đến đây thì đột nhiên bật cười: “Cho nên ấy à, bây giờ chúng mày chẳng qua chỉ là những kẻ bị bỏ rơi thôi!”

“Hoặc là chúng mày ngoan ngoãn đầu hàng nhận thua, hoặc là tất cả sẽ bị tao giết sạch!”

Nhưng lời nói của Bạch Diệc Phi, đám người Nam Môn đều vô cùng sửng sốt.

Đến cả Trịnh Tùng cũng ngây ra.

Mà tên vệ sĩ của Cát Nhĩ lại lạnh lùng nói: “Con mẹ mày nói như đánh rắm! Chỉ dựa vào loại sâu bọ cấp hai như mày còn muốn giết sạch chúng tao?”

Bạch Diệc Phi bây giờ vẫn chưa tiến vào trạng thái hoá cuồng, cho nên bọn chúng chỉ cho rằng Bạch Diệc Phi chỉ là cao thủ cấp hai.

Tên vệ sĩ nọ cười lạnh lùng: “Mẹ kiếp, đúng là giỏi kể chuyện cười, đây chính là cậu ba của Nam Môn chúng tao, cho dù thủ lĩnh có đến đây cũng phải tỏ ra cung kính với cậu ba, thế thì làm gì có chuyện sẽ vứt bỏ cậu ba của chúng tao?”

“Đm, mày đúng là đồ ngu!”

Bạch Diệc Phi nhìn hấn ta thờ ơ nói: “Thử là biết ngay, đúng không?”

“Tao nhờ vào, loại chó nhà mày! Ai cho mày ngông cuồng như thế!”

Nói xong tên vệ sĩ nọ lập tức rút con dao của mình ra xông về phía Bạch Diệc Phi.

Phải biết rằng hấn là cao thủ cấp một hạ cấp, giết Bạch Diệc Phi là một việc vô cùng dễ dàng, đương nhiên sẽ không thích nhìn thấy bộ dạng ngông cuồng như vậy của Bạch Diệc Phi.

Ám kình trong tay của tên vệ sĩ nọ truyền lên con dao, bóng người xẹt một cái đã xuất hiện trước mặt Bạch Diệc Phi, tay nhấc cao con dao rồi

rống lên: “Đi chết đi!”

Đạt đến cảnh giới cấp một thì tốc độ của cơ thể đã trở nên cực nhanh, mắt người thường sẽ không còn nhìn rõ ràng được nữa.

Mà ám kinh của cơ thể không chỉ có thể dùng trên chân tay mà còn có thể dùng cả cơ thể để khống chế.

Con dao kèm theo tiếng xé gió quét về phía cổ họng của Bạch Diệc Phi.

Hai người đồng thời ra tay sau đó hoán đổi vị trí cho nhau, tên vệ sĩ nọ đứng ở phía sau lưng Bạch Diệc Phi, trong tay nắm chặt con dao của hắn.

Bạch Diệc Phi thì đứng quay lưng về phía tên vệ sĩ kia và vẫn giữ nguyên tư thế lúc nãy, dường như anh còn chưa cả động đậy cơ thể.

Tất cả mọi người trông thấy cảnh này đều bất giác ngưng thở.

Đối với những người bình thường như Trịnh Tùng và Trịnh Ngũ Yên mà nói, thì lúc này bọn họ mới phát hiện ra, hoá ra hai người này đã đánh nhau xong rồi.

Chỉ là hai người đang quay lưng về phía nhau và không một ai động đậy gì cả, bọn họ nhìn không ra ai mới là người chiến thắng.

Trịnh Ngũ Yên cực kỳ lo lắng, bởi vì bà Trịnh từng nói, đối phương là một cao thủ cấp một, Bạch Diệc Phi sợ là sẽ dữ nhiều lành ít.

Mà đúng vào lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên nói với Cát Nhĩ: “Mày không phải nói là muốn quyết đấu với tao sao? Còn nói là muốn đánh chết tao?”

Tất cả mọi người đều cho rằng Bạch Diệc Phi sẽ chết, nhưng bây giờ trông thấy anh thờ ơ nói câu này thì đều kinh hãi trợn tròn hai mắt.

Mà một giây sau, tên vệ sĩ nọ rầm một tiếng ngã vật ra đất chết ngắc.

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều sững sờ.

Cao thủ cấp một!

Đám người Nam Môn này đều biết cao thủ cấp một của đại lục phương Bắc đã ít lại ngày càng càng hiếm hoi, giống như thể là một truyền thuyết vậy.

Cho nên bọn chúng đều cho rằng, chỉ cần đến đại lục phương Bắc, có sức mạnh của cao thủ cấp một thì bọn họ sẽ vô địch khắp cả thiên hạ.

Nhưng bây giờ, cái người tên là Từ Lăng này, một cao thủ cấp bốn trong miệng của bà Trịnh lại có thể giết chết cao thủ cấp một ngay lập tức.

Sắc mặt Cát Nhĩ trở nên cực kỳ khó coi, gã sa sầm mặt nói: “Mày lại là một cao thủ cấp một!”

Đám người Nam Môn kia cuối cùng cũng ý thức được thực lực của Bạch Diệc Phi, cho nên vội vàng bảo vệ xung quanh Cát Nhĩ.

Trịnh Tùng không thể tin nổi nhìn Bạch Diệc Phi, nhưng lại quay ra nói với Trịnh Ngữ Yên: “Ngữ Yên, con tìm được người này ở chỗ nào vậy? Thế mà lại tìm ra được một cao thủ cấp một!”

Trịnh Ngữ Yên lắc đầu, cô ta đã sùng bái đến mức không thể nói chuyện được nữa rồi.

Đây chính là anh hùng trong mộng của cô ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 913: Dịch dung

Trịnh Tùng nhìn thoáng qua Trịnh Ngũ Yên, thấy ánh mắt sùng bái mến mộ của cô ta đối với Bạch Diệc Phi, nét mặt ông ta có vài phần phức tạp.

Trái lại, Bạch Diệc Phi ở bên kia không chút lo lắng.

Anh lạnh lùng nhìn Cát Nhĩ nói: "Nếu mày đã kiên quyết như vậy thì chúng ta hãy đấu một trận theo quy tắc của Nam Môn đi".

"Phụt!", trong đó một tên cao thủ cấp 1 khinh thường nhổ nước bọt: "Con mẹ nó, mày là cái thá gì? Có tư cách gì mà đòi đấu cùng cậu chủ của bọn tao?"

"Nghĩ rằng mình giết được cao thủ cấp 1 1 thì có thể khiêu chiến cùng cậu chủ của bọn tao sao? Nói cho mày biết, cậu chủ bọn tao còn mạnh hơn tên đó bội phần!"

Người mà gã nói chính là một tên cao thủ cấp 1 vừa bị Bạch Diệc Phi giết chết.

Bạch Diệc Phi mặt không biến sắc: "Xem ra chúng mày chỉ được cái to mồm".

"Thế cũng được, để tránh làm mất thời gian của tao, chúng mày cùng lên đi".

"Mày nói cái gì?"

Đám người Nam Môn đều sửng sốt.

Bọn họ gồm hai cao thủ cấp 1, hơn chục tên cao thủ cấp 2 cùng hơn ba mươi tên cao thủ cấp 3.

Cho dù cao thủ cấp 1 hay cấp 2, khi phải đối mặt với nhiều cao thủ cũng không dám ngông cuồng như vậy.

Tên cao thủ cấp 1 bị lời nói ngông cuồng của anh chọc giận: "Mẹ kiếp! Mày dám khinh thường bố mày à?"

"Khá lắm, tao đấu với mày!"

Giọng nói của Cát Nhĩ vang lên.

Tên cao thủ cấp 1 có chút kinh ngạc nhìn Cát Nhĩ: "Cậu chủ!"

Cát Nhĩ khẽ vung tay, tên cao thủ cấp 1 kia liền ngậm miệng lại, sau đó nhìn Bạch Diệc Phi cười lạnh nói: "Đừng có mà ra vẻ, nhằm lúc người ta không chú ý mà giở trò tiểu xảo hèn hạ".

"Tao không thèm làm trò bỉ ổi đấy".

Tên cao thủ cấp 1 trầm mặc một lúc, vẫn không nhin được nói: "Cậu chủ, hay là chúng ta đồng thời xông lên, tránh mất thời gian dây dưa với nó".

Vừa mới dứt lời, Cát Nhĩ liếc gã một cái lạnh như băng khiến cho gã vội vàng ngậm miệng, không dám xen vào nữa.

Cát Nhĩ lại lạnh lùng nói với Bạch Diệc Phi: "Người phương Nam chúng tao đều là những võ sĩ tôn kính còn đám ruồi nhặng phương bắc chúng mày không có cửa so với bọn tao đâu!"

"Sức mạnh của bọn tao không cần phải bàn cãi, đám ruồi bọ phương bắc chúng mày làm sao có thể tưởng tượng được!"

"Hôm nay tao thề, nếu tao thua thì từ nay về sau tao không bao giờ gặp Trịnh Ngữ Yên và sẽ rời khỏi phương Bắc, không đặt chân đến dù chỉ một bước".

Đối với lời Cát Nhĩ vừa nói, Bạch Diệc Phi chỉ nhún vai, hờ hững nói: "Không cần thiết phải nhiều lời bởi vì mày không sống sót mà rời khỏi đây đâu!"

"Mày!", Cát Nhĩ mặt mũi biến sắc.

Đám người Nam Môn cũng biến sắc theo.

"Mày thật ngông cuồng!", gã không nhịn được chỉ tay về phía Bạch Diệc Phi rống lên một tiếng, nhưng sau khi hét xong gã mới bình tĩnh lại, gã nghĩ Bạch Diệc Phi chắc chắn đang cố ý chọc tức mình.

Vì thế gã đi tới trước mặt Trịnh Ngũ Yên, khễ cúi đầu nói với cô ta: "Trịnh Ngũ Yên cô hãy xem cho rõ, tôi đánh bại tên rác rưởi ngông cuồng này như thế nào!"

Sau khi nói xong gã liền xoay người đi về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không hề phản ứng, chỉ thờ ơ nhìn gã.

Cát Nhĩ hừ lạnh một tiếng, sau đó đạp chân xuống đất, mặt đất trực tiếp hiện lên một vết lõm.

"Ầm!"

Tiếng động lớn vang lên, Cát Nhĩ nhanh như một viên đạn bắn xông về phía Bạch Diệc Phi.

Đầu gối Cát Nhĩ như một thanh kiếm sắc bén hướng thẳng mặt Bạch Diệc Phi.

Tiếng gió vụt qua nhanh như vũ bão, đủ để thấy sức mạnh ẩn chứa trong đó.

Bạch Diệc Phi vẫn đứng đó không hề nhúc nhích, nhìn thấy Cát Nhĩ sắp bay tới, đột nhiên anh cảm thấy đòn tấn công của gã có chút giống với Tần Hoa.

Tuy nhiên điểm khác biệt lớn nhất chính là, đầu gối của Cát Nhĩ chứa ám kinh, còn Tần Hoa thì không có.

Với đòn tấn công mạnh mẽ, cộng thêm ám kinh, Bạch Diệc Phi cảm thấy một bàn tay của mình không đủ sức chống lại, cho nên anh trực tiếp giơ cả hai cánh tay lên đỡ lấy đầu gối của đối phương".

"Bịch!"

Cú va chạm mạnh như thể đụng phải một chiếc xe tải, đâm thẳng vào người của Bạch Diệc Phi, anh tuyệt nhiên không thể đứng vững, trực tiếp bay ra ngoài.

"Phịch!"

Cuối cùng Bạch Diệc Phi ngã xuống đất, trông có chút chật vật.

Đám người Nam Môn nhìn thấy một màn như vậy thì rối rít vỗ tay tán thưởng.

"Cậu chủ thật mạnh mẽ!"

"Cậu chủ ngầu đét!"

"Hay lắm cậu chủ ơi!"

Còn Trịnh Tùng và Trịnh Ngữ Yên nhìn thấy cảnh này liền rợn cả sống lưng.

"Chú ơi...", Trịnh Ngữ Yên lo lắng nhìn Bạch Diệc Phi.

Sau khi Cát Nhĩ tiếp đất, trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý cùng khinh thường, gã không tiếp tục tấn công mà chỉ đứng tại chỗ khinh thường liếc xéo Bạch Diệc Phi một cái, chậm chạp phui phui đầu gối.

"Không biết tự lượng sức mình!"

Cát Nhĩ cười lạnh một tiếng: "Cho là mình có thể giết chết một tên cao thủ cấp 1 liền vô địch thiên hạ sao? Hừ, rác rưởi!"

"Haha..."

Đám người Nam Môn phá lên cười.

Chỉ là trong tiếng cười có một giọng nói đều đều bất ngờ vang lên.

"Là do tao khinh thường mày quá thôi".

Bạch Diệc Phi chậm rãi đứng dậy, đứng thẳng lên nhìn mọi người nhẹ giọng nói: "Nhưng mà... mày vẫn còn non và xanh lắm".

Mọi người kinh ngạc, há hốc mồm nhìn Bạch Diệc Phi.

Đột nhiên, có người hét lên: "Cậu chủ, hấn ta dịch dung rồi!"

Nghe vậy, tất cả mọi người đều chú ý tới mặt của Bạch Diệc Phi, trên cằm và hai má của anh đều có một tầng da mỏng bị lật lên như thể da thịt lẫn lộn, nhìn có chút đáng sợ.

Nhưng nhìn kĩ thì sẽ phát hiện đây chỉ là một lớp da giả mà thôi, không phải da thịt thật sự.

Trịnh Ngữ Yên và Trịnh Tùng nhìn thấy liền cảm thấy kinh hãi.

Bạch Diệc Phi lại nhú mày một cái, có chút tiếc nuối nói: "Không còn nữa rồi".

"Nhưng, tao cũng lừa phải giả vờ giả vệt rồi".

Ban đầu anh chỉ muốn dịch dung tạm thời vì không biết nhà họ Trịnh rốt cuộc đứng về phía nào, nhưng bây giờ không cần thiết phải tiếp tục giả vờ nữa.

Vì vậy Bạch Diệc Phi giờ tay lột tấm da trên mặt ra.

Khi tháo chiếc mặt nạ ra, mọi người đều sửng sốt khi trông thấy khuôn mặt thật sự của anh.

"Chú...", Trịnh Ngữ Yên nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi, dụi mắt như thể không tin vào mắt mình.

Trút đi tấm mặt nạ Bạch Diệc Phi quả thật chỉ là một anh chàng thanh niên khoảng độ hơn hai mươi tuổi, mặt mũi không quá xuất sắc nhưng ít nhất cũng khá ưa nhìn.

Trong mắt của Trịnh Ngũ Yên, khuôn mặt này so với khuôn mặt của một ông chú hơn bốn mươi tuổi đã là đẹp trai lắm rồi.

Huống hồ lần trước anh đứng ra giết tên cao thủ chỉ trong nháy mắt, khí chất ngầu lòi không khỏi khiến cho tâm hồn thiếu nữ của cô ta rung động.

Trịnh Ngũ Yên nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch.

Trịnh Tùng còn chân động hơn, không phải vì Bạch Diệc Phi dịch dung mà là vì ông ta đã xem qua bức ảnh của anh rồi.

Bởi vì trước khi người Nam Môn tới, Bạch Diệc Phi là người đứng đầu ở đây, bọn họ còn là đối thủ với thành phố Quang Minh và Triều Dương, cho nên bọn họ đương nhiên phải tìm hiểu xem mặt mũi anh như thế nào.

Người ở trước mặt này, quả thật chính là Bạch Diệc Phi.

Tại sao Bạch Diệc Phi lại tới khu 2?

Trịnh Tùng cũng có thể coi là kẻ thù của anh, nhưng tại sao anh lại cứu ông ta.

Đám người của Cát Nhĩ cũng rất kinh hãi, bọn họ kinh hãi bởi vì Bạch Diệc Phi mới chỉ hơn hai mươi tuổi đã có sức mạnh khủng bố như vậy, không khỏi khiến cho người ta khiếp sợ.

Cho dù có là cao thủ ở phía Nam, cũng rất ít cao thủ có thể đạt tới trình độ như vậy khi mới hơn hai mươi tuổi.

Cát Nhĩ cũng vậy, từ nhỏ gã đã luyện tập chăm chỉ dưới sự kèm cặp của hơn chục sư phụ mới có thể đạt được thực lực như ngày hôm nay.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 914: Cát Nhĩ chết

Càng hướng hồ, Bạch Diệc Phi bị Cát Nhĩ đánh một cái vào đầu gối nhưng anh không bị thương.

Bạch Diệc Phi phui bụi bặm trên người rồi nói với Cát Nhĩ: “Đến lượt tao rồi”.

Cát Nhĩ nghe thấy vậy thì lập tức chau mày. Một lát sau, Bạch Diệc Phi giống như Cát Nhĩ ban nãy, chân giậm mạnh trên đất, sau khi giậm ra một cái hồ thì xông về phía Cát Nhĩ.

Cát Nhĩ thì hừ lạnh một tiếng rồi cũng xông lại. Lần này gã cũng dùng đầu gối bay lại rồi đập vào ngực của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đến nửa đường thì dừng lại, thay đổi tư thế, hai mắt sáng ngời đồng thời nghiêng người, dùng vai đập lên đầu gối của Cát Nhĩ.

“Bụp”, cú đập này của Bạch Diệc Phi căn bản không dùng đến ám kinh mà đã có thể đánh Cát Nhĩ bay ra ngoài.

Sắc mặt Cát Nhĩ biến đổi, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi.

Lúc này gã vẫn đang ở trên không trung nhưng trong chớp mắt Bạch Diệc Phi đã mất tăm.

Tiếp đó gã cảm nhận có cái gì đó đột nhiên áp sát mình dường như xuất hiện bên cạnh gã. Gã quay đầu nhìn lại thì phát hiện Bạch Diệc Phi đã đuổi kịp gã.

Lúc nhìn thấy Bạch Diệc Phi, Cát Nhĩ hoảng sợ trừng hai mắt.

Bạch Diệc Phi nhìn gã rồi cười lạnh một tiếng, sau đó nhanh chóng giao tay ra.

“Bùm!”, Bạch Diệc Phi đập một quyền lên ngực Cát Nhĩ.

“A...!”

“Bùm!”

“Phụt!”, sau khi kêu thảm một tiếng thì Cát Nhĩ bị Bạch Diệc Phi đánh cho rơi xuống đất, sau đó phun ra ngụm máu.

Người của Nam Môn nhìn thấy cảnh này thì đều sốt sắng. Chúng cũng không quan tâm là một đầu một, tất cả đều xông lên dưới sự ra lệnh của cao thủ cấp 1 kia.

“Dừng tay!”, Bạch Diệc Phi vốn định kết liễu Cát Nhĩ nhưng khi nhìn thấy mấy chục tên còn lại cùng xông lại thì thu tay lại, lộ ra vẻ cười lạnh.

Cấp độ thực lực càng cao thì cách biệt càng lớn. Và khoảng cách như này không phải là số lượng đông có thể giải quyết được.

Bạch Diệc Phi và đám người này không chỉ cách biệt nhau một cảnh giới.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng quét nhìn họ, vừa hay có người xông đến phía trước mặt anh. Bạch Diệc Phi đập một quyền lên đầu tên đó khiến đầu hắn vỡ tan.

“Trước nay tao không thích giết người”.

“Nhưng không có nghĩa là tao sẽ ra tay nhẹ nhàng với đám người nên giết như chúng mày”.

Lời nói vừa dứt, Bạch Diệc Phi xông pha vào đám cao thủ. Hết đám rồi đá, những người khác căn bản không nhìn rõ bóng dáng của anh, chỉ nghe thấy âm thanh bùm bụp.

“Những kẻ xâm lược đều đáng chết”, Bạch Diệc Phi có lúc thì dùng quyền đập nát đầu của một tên, có lúc thì dùng chân đá trúng bụng rồi đá kẻ đó bay ra ngoài, có lúc thì dùng quyền đập lên ngực đối phương.

“Sự tàn nhẫn của các người đã quyết định cho cái giá mà các người phải trả rồi”.

“Bụp, bụp...”, chỉ trong một phút ngắn ngủi, hơn ba chục người của Nam Môn đã chết hơn chục người.

Những kẻ còn lại bị Bạch Diệc Phi làm cho chấn động, kẻ nào cũng sợ hãi lùi về sau mà không dám bước về trước. Ngay cả tên cao thủ cấp 1 cũng sợ hãi.

Chúng không dám tin thực lực của Bạch Diệc Phi lại cao đến mức này.

Nhưng kẻ cả là như vậy thì gã vẫn uy hiếp Bạch Diệc Phi: “Mày không thể giết cậu chủ của bọn tao, nếu không thì tất cả người Nam Môn sẽ đều truy sát mày”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì không khỏi cười lạnh một tiếng, nói: “Lẽ nào tao tha cho cậu chủ của chúng mày thì chúng mày sẽ tha cho tao sao?”

Tên cao thủ cấp 1 kia trầm ngâm không nói gì.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Chúng mày liệu có từ bỏ việc xâm phạm lãnh thổ phía bắc không?”

“Hoặc là, tao không giết cậu chủ của chúng mày thì những người đã chết kia có thể vì thế mà sống lại được không?”, vừa nói Bạch Diệc Phi vừa dùng tay xách Cát Nhĩ lên, nói: “Không cần chúng mày phải trả lời nữa”.

“Bởi tao biết là không thể”.

“Vì vậy, dựa vào cái gì mà tao phải tha cho hắn”.

Bạch Diệc Phi chậm rãi đặt tay còn lại lên trên cổ Cát Nhĩ.

“Anh em của tao bị người của chúng mày bắt và giết một cách thê thảm, vậy mà vẫn chưa khiến hắn thấy vui. Chúng mày tưởng tao sẽ tha cho hắn sao?”

“Hôm nay nếu không cho chúng mày bài học thì chúng mày mãi mãi không biết được, tao là người mà chúng mày không bao giờ dây vào được”.

Nghe thấy câu này, sắc mặt của người Nam Môn đều tái nhợt.

Chúng rất muốn cứu cậu chủ Cát Nhĩ nhưng Bạch Diệc Phi thật sự quá lợi hại nên chúng căn bản không dám lên trước, còn không dám nhúc nhích nữa.

“Dừng tay!”, đúng lúc này, phía sau Bạch Diệc Phi đột nhiên truyền lại giọng nói vô cùng quen thuộc.

Bạch Diệc Phi toàn thân run rẩy, quay đầu lại nhìn thì sát ý trong mắt anh cũng dần dần tan biến.

Ở phía không xa, Lý Cường Đông mặc bộ đồ thể thao đầy bụi bặm vội vã chạy đến.

Nếu nhìn kỹ thì còn có thể phát hiện trên đầu ông ta toát rất nhiều mồ hôi.

“Bố! Sao bố lại đến đây?”, Bạch Diệc Phi kinh ngạc, hỏi.

Lý Cường Đông vừa bước lại vừa nghiêm túc nói: “Đừng kích động! Người này không giết được”.

“Tại sao ạ?”

Lý Cường Đông vội giải thích: “Lần này sự xâm chiếm của Nam Môn vượt ngoài dự liệu của chúng ta. Gã là cậu chủ của Nam Môn, để gã sống làm con tin thì chúng ta càng có quyền chủ động. Nếu gã chết thì chỉ e sẽ càng nghiêm trọng hơn”.

“Quyền chủ động?”, Bạch Diệc Phi không hiểu, nhìn Lý Cường Đông hỏi lại.

Lý Cường Đông nói: “Chúng ta vẫn có thể đàm phán được”.

“Đàm phán gì ạ?”, Bạch Diệc Phi cười khỏ nói: “Lẽ nào còn để chúng chủ động rút về đại lục phía Nam sao ạ?”

Lý Cường Đông lúc này đứng cách Bạch Diệc Phi mười lăm mét.

“Bạch Diệc Phi! Con bình tĩnh chút!”, Lý Cường Đông lập tức cảm giác lúc này Bạch Diệc Phi có chút không ổn.

Còn Bạch Diệc Phi thì khẽ lắc đầu. Lý Cường Đông thấy thế liền ngưng bước chân, sắc mặt cũng biến đổi.

Vẫn chưa đợi Lý Cường Đông nói gì thì Bạch Diệc Phi đột nhiên hét lên: “Dựa vào cái gì chứ?”

“Dựa vào cái gì mà chúng đến lãnh thổ của chúng ta tùy ý chém giết, giết xong rồi đi. Dựa vào cái gì chứ?”

Thấy Bạch Diệc Phi như vậy, trong lòng Lý Cường Đông có dự cảm không lành. Ông sốt sắng hét một tiếng: “Bạch Diệc Phi...”.

“Bố! Bố đừng đến đây”, Bạch Diệc Phi nhìn thấy Lý Cường Đông sắp xông lại nên lập tức hét lớn một tiếng.

“Bố! Chắc bố biết con là người như thế nào? Chúng giết bao nhiêu anh em của con thì con tuyệt đối không thể cho qua được”.

“Còn nữa, dám người này xâm lược lãnh thổ của chúng ta chứ không phải đến du lịch. Nếu đã như vậy thì dựa vào cái gì mà chúng muốn đến thì đến, muốn đi thì đi?”

“Chúng dám xông vào đây thì phải cho chúng biết, ở đây không phải là nơi chúng có thể xông bừa vào”.

“Đừng nói là đàm phán với chúng để chúng rút khỏi lãnh thổ phía bắc. Mà chỉ nói đến việc chúng muốn rút, chúng hỏi ý kiến con chưa?”

“Con sẽ không cho chúng đi đâu”.

“Rắc rắc”, lời nói vừa dứt, Bạch Diệc Phi dùng sức vặn cổ của Cát Nhĩ khiến gã tắt thở luôn.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người dường như bị chết lặng, không khí nơi này yên lặng đến đáng sợ.

Khi gió thổi đến, mùi máu tanh xốc lên mũi. Không biết tại sao mà mọi người cảm thấy ớn lạnh.

Lý Cường Đông không ngăn cản được, đành phải thở dài nói: “Bạch Diệc Phi! Con quá xốc nổi, luôn làm việc theo cảm tính”.

Đây là khuyết điểm từ trước đến nay của Bạch Diệc Phi.

Anh vừa nghĩ tới cái chết thảm của Ngô Cường và những dày vò anh từng phải chịu thì anh không thể chịu được, nổi phần nộ như muốn bùng phát.

“Bố ơi! Con người sống trên đời mà không có tình cảm thì còn ý nghĩa gì nữa?”, Bạch Diệc Phi cười một tiếng đầy thâm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 915: Anh ta là Bạch Diệc Phi

Lý Cường Đông nghe thấy vậy thì lập tức cứng họng không nói lại.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Mấy đại cục gì gì đó thì con không hiểu. Con chỉ biết một điều, tất cả những người ức hiếp con và anh em của con thì đều phải trả giá”.

“Con biết con không hợp làm chuyện lớn, cả đời này con cũng không muốn làm những chuyện đó”.

“Nhà họ Bạch coi con là người thừa kế, bố lại nói con là người được lựa chọn, mọi người đều đang vạch kế hoạch cho cuộc sống của con nhưng chưa từng hỏi xem con có đồng ý hay không?”

Lý Cường Đông càng trầm ngâm hơn.

Bạch Diệc Phi không để ý đến Lý Cường Đông, anh cũng không hỏi sao Lý Cường Đông đột nhiên xuất hiện ở đây. Anh nói xong thì xoay người đi vào đám người Nam Môn kia.

Đám người còn lại sớm đã bị Bạch Diệc Phi hù dọa đến mức chân mềm nhũn. Sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi bước lại thì chúng quỳ sụp xuống đất.

“Xin anh tha mạng!”, hơn chục người quỳ sụp trên đất, cầu xin Bạch Diệc Phi tha mạng.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng quét nhìn họ, nói: “Hãy thành thật trả lời tôi, nếu không thì sẽ chết ngay lập tức”.

“Vâng, vâng, vâng”, tất cả mọi người đều không ngừng gật đầu.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Kẻ nào phái các người đến khu số 1?”. Truyện mới cập nhật

“Đạt Tư ạ”, cao thủ cấp 1 lập tức đáp.

Bạch Diệc Phi nheo mắt, lập tức nói với họ: “Tốt lắm! Các người có thể không chết nhưng phải chuyển lời của tôi”.

“Xin anh cứ nói ạ”, cao thủ cấp 1 cẩn thận đáp.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Quay về nói cho thủ lĩnh của các người, cậu chủ của các người bị người tên là Bạch Diệc Phi giết. Còn về lý do tại sao lại giết cậu chủ?”

“Đó là vì Đạt Tư”.

“Gì cơ?”, cao thủ cấp 1 ngây người ra, hỏi lại.

Bạch Diệc Phi tiếp tục nói: “Còn nữa, nói cho thủ lĩnh của các người, ba ngày sau tôi sẽ đợi Đạt Tư ở kho vàng số 1 ở khu số 2. Nếu muốn báo thù thì để một mình Đạt Tư đến”.

Lần này cao thủ cấp 1 mới phản ứng lại, lập tức gật đầu trả lời: “Vâng, vâng, vâng”.

“Có thể rút được rồi”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói.

Đám người này vừa nghe thấy vậy thì vội gật đầu, sau đó liền chạy đi. Họ đã bị Bạch Diệc Phi hù dọa nên có thả ra cũng không sao. Bởi vì họ đã quá sợ hãi Bạch Diệc Phi, vì vậy kể cả sau này có gặp lại thì vẫn theo bản năng mà sợ thôi.

Hơn nữa, khi hai bên đối đầu thì điều quan trọng nhất vẫn là lòng quân. Nếu như bọn họ thật sự có một ngày giao đấu quy mô lớn thì đám người này sẽ là những người bị dao động lòng quân sớm nhất.

Sau khi Lý Cường Đông nhìn thấy đám người này tháo chạy thì nghiêm khắc nói: “Lẽ nào con không sợ chúng lật mặt sao?”

“Con đã có cách”, Bạch Diệc Phi thản nhiên đáp.

Và cách họ không xa lúc này là Trịnh Ngữ Yên và chị dâu của cô ta đang dìu Trịnh Tùng đến.

Ánh mắt Trịnh Tùng có chút phức tạp nhìn Bạch Diệc Phi.

Trịnh Ngữ Yên thì vô cùng kích động, thậm chí còn gọi một tiếng: “Chú ơi...”.

Đồng thời lúc này, cửa nhà họ Trịnh lại xuất hiện mấy người nữa. Trong đó có một cô gái vô cùng xinh đẹp, sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì cô ta chạy thẳng về phía anh.

Trịnh Ngữ Yên vốn có lời muốn nói nhưng khi nhìn thấy cô gái đẹp đó thì toàn thân như đờ đẫn. Không chỉ vì cô ta xinh đẹp mà còn là vì cô ta bỏ nhào vào lòng Bạch Diệc Phi.

Người này chính là Lưu Hiểu Anh bị bắt đi trước đó. Sau khi cô ta bỏ nhào về phía Bạch Diệc Phi thì liền ôm chặt lấy anh và anh cũng theo bản năng ôm lấy cô ta.

Nhìn thấy cảnh này, toàn thân Trịnh Ngữ Yên như đờ đẫn. Đồng thời lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên phản ứng lại bởi Lý Cường Đông đang đứng ngay phía sau anh.

Vì thế, Bạch Diệc Phi vỗ nhẹ lên sau lưng của Lưu Hiểu Anh rồi buông cô ta ra.

Lưu Hiểu Anh cũng định thần lại, lập tức buông Bạch Diệc Phi ra, ngại ngùng quay đầu sang chỗ khác.

Lý Cường Đông nhìn thấy cảnh này thì chỉ ho khan hai tiếng, sau đó quay đầu lại.

Tiếp đó, ông nói cho Bạch Diệc Phi nghe lý do mình xuất hiện ở đây.

Bởi vì trước đó Bạch Diệc Phi đã sắp xếp gài người của mình vào ba khu, vì vậy người bên Lý Cường Đông cũng biết tình hình hiện giờ tại khu

số 2.

Khi họ biết nhà họ Trịnh không thông đồng với địch thì họ thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng người được gài vào khu số 2 thì phát hiện ra người của Nam Môn còn có một người là cậu chủ của họ. Nếu tin này truyền ra ngoài thì sẽ là tin hot.

Vì vậy, Lý Cường Đông muốn đến xem tình hình, xem có cơ hội bắt được cậu chủ đó không để tiện cho trận chiến sau này.

Nhưng ai biết rằng cậu chủ đó lại đi khiêu chiến với Bạch Diệc Phi.

Còn về việc Trịnh Minh liên kết với người của Nam Môn với ý đồ chiếm lĩnh khu số 2 thì ông thật sự không biết. Kể cả ông có biết thì cũng không bận tâm lắm.

...

Trong lúc Lý Cường Đông và Bạch Diệc Phi nói chuyện với nhau thì bà Trịnh cũng dẫn con trai mình là Trịnh Thiệu đi tới.

Bà Trịnh đi đến trước mặt Trịnh Tùng, thấy trước mặt không có ai nên có chút tò mò, hỏi: “Ông à! Người đâu cả rồi? Còn cả Từ Lãng đâu?”

Nghe thấy lời này, Trịnh Tùng cười khở một tiếng rồi chỉ vào Bạch Diệc Phi, nói: “Bà nhìn anh ta đi”.

Bà Trịnh quay đầu lại, nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì kinh ngạc trợn tròn hai mắt.

Bạch Diệc Phi với khí chất hơn người khiến người ta không thể rời mắt. Nhìn tiếp lên khuôn mặt anh tuấn của chàng trai đó, bà ta mới thầm khen đúng là một nhân tài.

Nhưng bộ quần áo mà Bạch Diệc Phi mặc rõ ràng là quần áo mà Từ Lãng mặc ban nãy.

Chuyện này... Đột nhiên bà ta phản ứng lại và hỏi: “Anh ta là Từ Lãng?”

Trịnh Tùng gật đầu rồi lại lắc đầu. Bà Trịnh với vẻ mặt không hiểu.

Trịnh Tùng liền hỏi một câu: “Bà không cảm thấy người đó quen mặt sao?”

Trịnh Thiệu ở bên cạnh nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì chau mày nói: “Hình như khá quen ạ”.

Trịnh Ngữ Yên ở bên cạnh hừ một tiếng, cố ý nói: “Anh ơi! Chẳng phải anh nói Từ Lãng xấu xí, là ác ma chuyên giết người sao?”, lời này khiến Trịnh Thiệu đột nhiên phản ứng lại, trợn trừng hai mắt.

Có thể được miêu tả mỹ miều như vậy không phải ai khác mà chỉ có thể là Bạch Diệc Phi thôi.

Trịnh Thiệu và bà Trịnh đều gặp Bạch Diệc Phi rồi nên lúc này bà ta cũng trợn trừng mắt lên hỏi: “Anh ta là...?”

“Đúng vậy”, Trịnh Tùng cười khỏ một tiếng, gật đầu nói: “Anh ta không phải là Từ Lãng mà là Bạch Diệc Phi”.

“Hơn nữa, đám cao thủ của Nam Môn đều do một tay anh ta giết đó”.

Bà Trịnh và Trịnh Thiệu nghe thấy vậy thì kinh ngạc há hốc mồm.

Đồng thời lúc này, bà Trịnh nhìn thấy Cát Nhĩ tất thờ nằm trên đất thì quay đầu hỏi Trịnh Tùng: “Hắn là...”.

Trịnh Tùng gật đầu, đáp: “Cậu chủ thứ 3 của Nam Môn cũng do Bạch Diệc Phi giết, hơn nữa giết rất nhẹ nhàng”.

Bà Trịnh lại một lần nữa thấy kinh hãi, cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa.

Nếu Bạch Diệc Phi có thể nhẹ nhàng giết chết Cát Nhĩ, vậy trước đó bà ta thăm dò Bạch Diệc Phi, chẳng phải làm trò hề sao? Lúc đó Bạch Diệc Phi không có bất cứ phản ứng gì, không phải là anh yếu đuối mà vì anh căn bản không muốn.

Nếu như ban đầu mình đánh thật sự, chỉ e xảy ra chuyện thật sự không phải là Bạch Diệc Phi mà sẽ là mình. Hiện giờ nhìn Bạch Diệc Phi có thể nhẹ nhàng giết chết hai cao thủ cấp 1, còn cả cao thủ cấp 2 và cấp 3, thực lực như vậy khủng khiếp đến cỡ nào.

Bà Trịnh đã sốc đến mức không nói nên lời. Còn Trịnh Ngũ Yên sau khi nhìn thấy Lưu Hiểu Anh thì trong lòng có một cảm giác chua xót, đồng thời còn có chút tự ti.

Bạch Diệc Phi bước tới, Trịnh Ngũ Yên theo bản năng gọi một tiếng: “Chú... À không đúng, anh”.

Bạch Diệc Phi chỉ cười với cô ta một cái, sau đó nghiêm mặt nói với Trịnh Tùng: “Bây giờ có thể gọi một tiếng chú rồi chứ?”

“Tất nhiên là được rồi”, Trịnh Tùng cũng mỉm cười nhưng vẫn có chút lo lắng, nói: “Nhưng anh Bạch đề cao tôi rồi”.

Bạch Diệc Phi không để ý đến điều này lắm mà chỉ cười nói: “Chú có thể kiên định lập trường của mình là đúng, đây cũng là lý do tôi ra tay giúp đỡ đấy”.

“Haiz...!”, Trịnh Tùng thở dài, nói: “Thật ra, tôi cũng rất xấu hổ, chủ yếu vì không nỡ bỏ những tích lũy mấy năm nay nên mới...”.

Ý của ông ta là sợ dĩ hợ đối đầu với Bạch Diệc Phi là sợ đám Bạch Diệc Phi sẽ cướp mất tài nguyên của khu số 2.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 916: Tội lớn nhất là không tôn trọng phụ nữ

Nhưng trên thực tế, ông ta hiểu rất rõ về thành phố Quang Minh và thành phố Triều Dương.

Bạch Diệc Phi thản nhiên đáp: “Chú yên tâm! Đợi khi chiến tranh kết thúc thì nơi đây vẫn do chú quản lý. Hơn nữa tôi cũng sẽ ủng hộ chú kiến thiết khu số 2 hoàn thiện hơn”.

Trịnh Tùng nghe thấy lời này thì trong lòng như thổi phào nhẹ nhõm. Ông ta cảm kích nói: “VẬY thì tôi cảm ơn anh Bạch trước!”

Bạch Diệc Phi giơ tay lên nói: “Chú Trịnh! Trên người chú vẫn còn vết thương, xử lý trước đi đã. Hiểu Anh”.

Lưu Hiểu Anh lập tức đi lên trước một bước, nói: “Phiền chú bố trí một phòng sạch sẽ một chút”.

...

Trịnh Tùng đến phòng xử lý vết thương, còn dặn dò thuộc hạ dọn dẹp nơi này.

Bạch Diệc Phi và Lý Cường Đông vẫn đứng ở trên quảng trường. Hai người lặng lẽ nhìn nhau, hồi lâu không nói lời nào.

Không biết bao lâu, Bạch Diệc Phi đột nhiên lên tiếng: “Bố à! Con xin lỗi, con...”.

“Tuyệt Nhi không phải loại người nhỏ nhen đâu”, Lý Cường Đông ngắt lời Bạch Diệc Phi, nói: “Con bé rất yêu con, yêu đến mức có thể bao dung tất cả cho con”.

“Lời con nói, ngay từ đầu bố đã biết con không phải là người bình thường, tất nhiên sẽ không yêu cầu con theo cách yêu cầu với người bình thường”.

“Càng huống hồ, Hiểu Anh cũng là cô gái tốt...”.

Trước tiên Bạch Diệc Phi ngây người ra, sau đó anh phản ứng lại. Hóa ra Lý Cường Đông đã hiểu lầm ý của anh nên anh vội khoát tay nói: “Bố ơi! Không phải, không phải con định nói chuyện đó”.

“Con muốn nói là, có lẽ con phụ lòng mong mỏi của mọi người rồi, con không làm được như kỳ vọng của mọi người”, nói xong, anh cười khỏ nói tiếp: “Có lẽ mọi người thấy người làm việc lớn sẽ không bị lung lay bởi ‘nữ nhi tình’ nhưng đối với con mà nói, đây lại là điều quan trọng nhất”.

“Điều này còn quan trọng hơn nhiều cái mà bố gọi là ‘người được lựa chọn hay người kế thừa gia tộc’”.

Lý Cường Đông nhìn Bạch Diệc Phi rồi khẽ lắc đầu, nói: “Thật ra chuyện này đâu có mâu thuẫn”.

...

Lưu Hiểu Anh xử lý xong vết thương của Trịnh Tùng rồi đến phòng tắm rửa tay. Trịnh Ngữ Yên cũng đi theo, có chút ngưng ngưng hỏi: “Chị Hiểu Anh! Tôi có thể hỏi một câu không?”

“Ừm! Cô hỏi đi”, Lưu Hiểu Anh vừa rửa tay vừa đáp.

Trịnh Ngữ Yên ngập ngừng một lát mới hỏi: “Đó là... Mối quan hệ giữa chị và chú là gì?”

Lưu Hiểu Anh ngây người ra, hỏi lại: “Chú ư?”

Sau đó Lưu Hiểu Anh mới phản ứng lại. Cô hóa trang cho Bạch Diệc Phi thành ông chú hơn bốn mươi tuổi. Vì vậy lúc này cô ta không kìm nổi mà bật cười.

Trịnh Ngữ Yên nhìn thấy Lưu Hiểu Anh cười thì cũng phản ứng lại. Sau đó cô ta ngại ngừng cười gượng rồi áy náy nói: “Xin lỗi, là anh Bạch mới đúng”.

Vừa hay Lưu Hiểu Anh rửa tay xong, cô lấy một tờ giấy vừa lau tay vừa bình thản hỏi: “Vậy cô thì sao? Có mối quan hệ gì với anh ấy?”

Trịnh Ngũ Yên thấy dáng vẻ tùy ý của Lưu Hiểu Anh thì cảm thấy có chút lúng túng, sau đó theo bản năng đáp một câu: “Tôi là vợ chưa cưới của anh ấy”.

Sau khi nghe thấy vậy thì Lưu Hiểu Anh cũng không kinh ngạc mà chỉ thấy hứng thú rồi nhếch lông mày, hỏi: “Thật à?”

Thấy dáng vẻ đó của Lưu Hiểu Anh, Trịnh Ngũ Yên đột nhiên chột dạ, sau đó lùi về sau, cúi đầu nói: “Nhưng... Là giả thôi”.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy thì mỉm cười chứ không bất ngờ, sau đó cô ta lại hỏi: “Cô thích anh ấy đúng không?”

“Tôi đâu có!”, Trịnh Ngũ Yên theo bản năng phủ nhận luôn. Nhưng sau khi phủ nhận cô ta lại ngập ngừng, dường như có chút hối hận, ấp úng nói: “Tôi... Tôi...”.

Cô ta ấp úng hồi lâu vẫn không nói nên lời, ngược lại còn xấu hổ rồi cúi đầu xuống.

Lưu Hiểu Anh chỉ khẽ cười, nói: “Cô vẫn còn nhỏ, có những thứ nên nhân lúc còn sớm mà từ bỏ thì tốt hơn”.

“Tôi không còn nhỏ nữa”, Trịnh Ngũ Yên phản bác.

Lưu Hiểu Anh thản nhiên nói: “Anh ấy kết hôn rồi”.

Trịnh Ngũ Yên lập tức ngây người ra.

“Anh ấy không những kết hôn rồi mà còn có cả con nữa. Vợ anh ấy là người phụ nữ còn xinh hơn cả tôi nữa. Không lâu trước đó cô ấy đã sinh được một cặp song sinh. Họ rất yêu nhau”, Lưu Hiểu Anh ngậm ngùi, nói tiếp: “Họ yêu nhau đến mức có thể hi sinh tính mạng vì nhau”.

Trịnh Ngữ Yên ngậy người nhìn Lưu Hiểu Anh, càng nghe thì biểu cảm càng không được tự nhiên, nói: “Anh Bạch tốt như vậy thì đó là... Điều đương nhiên mà”.

“Cô nói đúng!”, Lưu Hiểu Anh cười, sau đó xoay người rời đi.

...

Trong nhà giam của nhà họ Trịnh, Mạnh Giai bị xích sắt trói chặt trên tường. Bởi vì hai chân của cô ta bị Bạch Diệc Phi đánh phế nên cô ta ngồi trên đất và hai chân cũng đã được bó bột.

Cô ta bất lực cúi đầu xuống, tóc tai rũ rượi, trông rất thê thảm.

Ở cửa nhà giam có mấy vệ sĩ của nhà họ Trịnh, họ đang đứng nói chuyện với nhau.

“Cô em này trông xinh đấy chứ”.

“Body cũng ok nữa”.

“Hình như là cao thủ cấp 2”.

“Ông đây cả đời chưa được nếm thử mùi vị của cao thủ cấp 2 bao giờ”.

“Ha ha...”.

“Được rồi, được rồi, nói thôi chứ không là phạm tội lớn đây”.

“Sợ gì chứ? Nếu không phải tại ả ta thì suýt nữa ông Trịnh nhà chúng ta mất mạng rồi. Chúng ta làm thế với ả cũng là báo thù cho ông Trịnh, chắc chắn ông ấy sẽ không trách chúng ta đâu”.

“Ha ha... Nói cũng phải”, họ không kiêng kị gì cứ trêu ghẹo Mạnh Giai, trong mắt đều là vẻ dâm đãng. Đam Mỹ Hải

Nhưng đúng lúc này, một vệ sĩ trong đó đột nhiên bị ăn một cái tát.

“Bốp” một tiếng, trong nhà giam nghe thấy rất rõ.

Tên vệ sĩ ngậy người ra, sau đó lấy dao ra xoay người lại, phần nộ quát: “Mẹ kiếp! Kẻ nào dám đánh tao?”

Nhưng sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì hấn sợ chết khiếp. Máy người còn lại cũng xoay người lại, nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì tất cả đều im re.

Ban ngày họ tận mắt chứng kiến Bạch Diệc Phi lợi hại như vậy, vì vậy trong mắt họ Bạch Diệc Phi như một vị thần, họ cung kính còn chưa hết nữa ý chứ.

“Anh Bạch!”

“Anh Bạch!”

Mấy người vội đặt dao xuống, khẽ khom người xuống cung kính với Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi chỉ quét nhìn họ một cái rồi nói: “Mở cửa ra”.

Một hộ vệ vội lên trước mở cửa, cung kính nói: “Mời anh Bạch vào”.

Bạch Diệc Phi đi vào bên trong, lúc đi đến cửa thì đột nhiên dừng lại nói với vệ sĩ bị ăn tát kia, hỏi: “Có biết tại sao tôi tát anh không?”

Tên vệ sĩ đó ngậy người một lát, sau đó vội đáp: “Xin lỗi anh Bạch, do tôi xấu tính, tôi không nên có ý đồ xấu với cô ta”.

“Không phải chuyện đó”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

“Á?”, vệ sĩ đơ người tại chỗ.

Bạch Diệc Phi trầm giọng nói: “Là vì anh không tôn trọng phụ nữ”.

Sau khi nói xong, anh không để ý đến tên vệ sĩ đó mà đi vào trong.

Vệ sĩ sau khi nghe thấy thì lại cúi đầu nói: “Anh Bạch! Xin lỗi, tôi sai rồi”.

Còn Bạch Diệc Phi lúc này đã đi đến trước mặt Mạnh Giai. Cô ta vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Bạch Diệc Phi ngồi xổm, sau khi nhìn một lượt thì anh giơ tay nắm chặt xích sắt trói trên người cô ta.

“Rắc rắc!”, xích sắt bị cắt đứt.

Mạnh Giai ngơ ngác nhìn anh. Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Chân gãy rồi thì cũng không chạy được, sau này không cần khóa nữa”.

“Vâng!”

Tiếp đó anh khom người bế Mạnh Giai lên. Cô ta thấy thế thì sợ đến nỗi toàn thân run rẩy, co rúm lại, trong lòng vô cùng sợ hãi. Không biết Bạch Diệc Phi định làm gì với cô ta.

Một lúc sau, Bạch Diệc Phi đặt cô ta vào trong phòng, chỉ có một chiếc giường.

Sau khi đặt Mạnh Giai xuống, anh đứng dậy nhìn cô ta nói: “Tôi nói lời là giữ lời! Đã đồng ý không giết cô thì sẽ không giết nhưng chỉ có thể bảo đảm là tôi không giết cô thôi”, nói xong anh xoay người rời đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 917: Cô ấy chấp nhận rồi

Mà Mạnh Giai lại đột nhiên hiểu ý của Bạch Diệc Phi. Cô ta đang ở khu 2, mà người làm chủ khu hai là nhà họ Trịnh. Bạch Diệc Phi không giết cô ta nhưng nhà họ Trịnh thì chưa chắc.

Vì thế sau khi thấy Bạch Diệc Phi định đi ra thì Mạnh Giai gọi anh lại: “Đợi đã!”

Mạnh Giai ngã xuống giường, bởi vì quá hốt hoảng mà cô ta ụp mặt xuống đất, vừa lồm cồm bò dậy vừa nói: “Anh Bạch, xin anh cứu tôi”.

“Cả đời này tôi nguyện coi anh là chủ nhân của mình, vì anh có chết cũng không từ”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì dừng bước nhưng không hề quay lại, chỉ cười lạnh: “Vớ vẩn mà nói, cô hoàn toàn không có gì đáng để tin tưởng”.

Mạnh Giai đột nhiên quỵ xuống, bởi vì hai chân đã gãy nên khi cô ta khom chân lại thì vô cùng đau đớn. Cô ta đau đến mặt nhăn nhó nhưng không hề kêu lên một tiếng, nói với Bạch Diệc Phi: “Anh Bạch, tôi xin thề, dùng tính mạng của mình để thề!”

Mặc dù Mạnh Giai cố gắng chịu đựng nhưng Bạch Diệc Phi vẫn nhận ra giọng nói cô ta đang run run.

Anh thở dài, quay người ôm cô ta lên giường, sau đó lạnh lùng nói: “Tôi có thể cho cô một cơ hội nữa”.

Hai mắt Mạnh Giai sáng lên: “Cảm ơn anh”.

Nhưng Bạch Diệc Phi chỉ hờ hững: “Tôi chỉ nói cho cô một cơ hội chứ không đồng ý với cô”.

“Anh Bạch...”, Mạnh Giai ngây ra, nhất thời thấp thỏm không yên.

Bạch Diệc Phi không vội rời đi mà ngồi lên chiếc ghế bên giường, hỏi cô ta: “Cô đến từ đâu?”

Trên đảo Lam, cao thủ cấp 2 vô cùng hiếm hoi, từ lâu đã bị người cầm quyền các khu thu nạp hết rồi.

Mà Mạnh Giai không phải người của Nam Môn nhưng lại đột nhiên làm việc cho Trịnh Minh, hơn nữa Trịnh Minh còn không phải một tên có gì ghê gớm.

Vì thế Bạch Diệc Phi đoán có lẽ cô ta là người của một trong những kẻ cầm quyền.

Quả đúng là vậy.

Mạnh Giai nói: “Tôi là người nhà họ Vương ở khu 5”.

“Nửa tháng trước, nhà họ Vương đã khuất phục trước thế lực của Nam Môn. Người của Nam Môn sai tôi liên hệ với Trịnh Minh, giúp hắn ta tranh giành vị trí gia chủ nhà họ Trịnh”.

Đồng thời Mạnh Giai cũng nói với Bạch Diệc Phi, người của Nam Môn không trực tiếp giết Trịnh Tùng là vì ông ta có rất nhiều sản nghiệp ở Nam Môn.

Mà những sản nghiệp này còn liên quan đến cả khu 2, quan hệ giữa hai bên lại khăng khít nên nếu giết ông ta thì nhất định sẽ ảnh hưởng đến chuỗi sản nghiệp.

Cũng vì vậy mà người Nam Môn mới nghĩ đến việc đá Trịnh Tùng đi, đưa Trịnh Minh lên làm gia chủ nhà họ Trịnh, biến hắn ta thành một con rối.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì trầm tư, cũng không hỏi nhiều nữa mà rời khỏi nhà giam.

Khi anh đến căn phòng được thu xếp thì dừng lại.

Bên phải phòng anh là phòng của Lưu Hiểu Anh, còn bên trái là phòng của Lý Cường Đông.

Mà cửa phòng anh lúc này lại đang mở.

Chuyện liên quan đến Nam Môn lập tức bị chuyện của Lưu Hiểu Anh thay thế, lòng anh rất áy náy, không biết nên đối mặt với cô ta thế nào.

Do dự một lúc lâu, Bạch Diệc Phi thở dài, mở cửa phòng mình ra.

Anh vừa đi vào thì nghe thấy tiếng nước trong nhà vệ sinh.

Tiếp đó, giọng của Lưu Hiểu Anh vang lên: “Anh về rồi!”

Bạch Diệc Phi giật mình, nhất thời đơ ra tại chỗ, hoàn toàn quên mất những lời anh vừa nghĩ, đầu óc trống rỗng.

Đứng một lúc lâu Bạch Diệc Phi mới chậm rãi tiến lên, nhưng mắt không dám nhìn về phía nhà vệ sinh. Anh đi đến bên bàn rót cốc nước.

Nhưng hiện tại anh rất hoảng loạn, hoàn toàn không chú ý đến mình đang rót nước sôi.

“A!”

Bạch Diệc Phi vừa uống vào đã phun ra, nhưng bởi vì tiếng kêu này của anh mà Lưu Hiểu Anh lo lắng mở cửa bước ra: “Làm sao vậy?”

Bạch Diệc Phi sợ đến đơ người, không dám động đậy: “Không... Không sao, không cẩn thận bị bỏng thôi”.

Lưu Hiểu Anh nghe vậy thì thở phào: “Tôi còn tưởng anh bị thương nôn ra máu chứ, may mà không phải”.

Bạch Diệc Phi đơ người, hốt hoảng nói; “Ồ, Tiểu... Hiểu Anh, cô... Cô mau mặc đồ vào đi”.

Anh vừa phun nước thì Lưu Hiểu Anh đã lập tức mở cửa đi ra, có lẽ quá vội nên không kịp nghĩ nhiều, bởi vậy cô ta hẳn không mặc quần áo.

Nhưng Lưu Hiểu Anh lại ngây người, sau đó nhin cười nói: “Tôi không mặc thì sao? Tôi không tin anh cứ giữ mãi tư thế đó”.

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi cảm thấy một luồng nhiệt xông thẳng lên đầu, khuôn mặt đỏ rực.

Mà trong lúc hoảng hốt, anh lại nghĩ đến Lý Tuyết, vừa nghĩ đến cô, anh lại thấy áy náy, tự trách cùng day dứt.

Suy cho cùng, anh vẫn không vượt qua được chuyện này.

Anh làm tổn thương Lưu Hiểu Anh, cảm thấy đây là một sai lầm vì thế không nên tiếp tục sai nữa, huống chi Lý Tuyết còn sinh cho anh một cặp nam nữ, đến tận hôm nay anh còn chưa gặp họ.

Là một người chồng, vợ mình vừa sinh con, lại còn đang ở cữ, bản thân lại ở ngoài với một người phụ nữ khác, dù thế nào anh cũng cảm thấy áy náy.

Luồng nhiệt vừa xông lên liền từ từ hạ xuống. Bạch Diệc Phi trầm giọng nói: “Hiểu Anh, cô mặc đồ vào, chúng ta nói chuyện”. Truyện mới cập nhật

“Tôi không mặc”, Lưu Hiểu Anh hăm hứ.

“Cô...”, Bạch Diệc Phi tức giận: “Cô không thể xấu hổ một tý à?”

Lưu Hiểu Anh ra vẻ chảnh: “Có gì phải xấu hổ?”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì bất đắc dĩ: “Hiểu Anh, cô là con gái, tôi là đàn ông, chúng ta không giống nhau”.

“Xùy!”, Lưu Hiểu Anh bĩu môi, sau đó cố ý nói: “Lúc anh đánh nhau với kẻ địch, nếu đối phương là con gái, cởi hết quần áo ra thì anh chịu thua luôn chắc?”

“Đánh nhau là đánh nhau, không liên quan đến chuyện này!”, Bạch Diệc Phi biện bạch, sau đó cười khở: “Hiểu Anh, mau mặc quần áo vào đi, đừng bướng”.

“Anh nhìn còn không dám thì chúng ta còn nói chuyện gì nữa?”, giọng điệu của Lưu Hiểu Anh trầm xuống.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì dường như bị kích thích, quay phắt người lại: “Tôi có gì mà không dám nhìn?”

Kết quả anh nhìn thấy Lưu Hiểu Anh mặc một cái váy liền thân màu vàng.

Bạch Diệc Phi ngây ra, sau đó bực mình: “Cô vui lắm phải không?”

Lưu Hiểu Anh cười nói: “Đúng thế!”

Bạch Diệc Phi nhìn cô ta, sau đó ngồi lên chiếc ghế bên cạnh, lại chỉ vào giường, nói với cô ta: “Ngồi đi rồi nói”.

Lưu Hiểu Anh nghe lời ngồi xuống bên giường.

Bạch Diệc Phi hít sâu, sau đó lại thở ra rồi nghiêm túc: “Hiểu Anh, chúng ta nói về vấn đề giữa chúng ta đi”.

Lưu Hiểu Anh gật đầu, sau đó lên tiếng trước: “Cô ấy đã chấp nhận tôi rồi”.

“Tôi biết, tôi...”, Bạch Diệc Phi lúc đầu còn chưa kịp phản ứng, sau đó khựng lại, hai mắt tròn tròn nhìn Lưu Hiểu Anh: “Cô nói gì?”

Lưu Hiểu Anh chớp chớp mắt: “Anh nghe rõ rồi”.

Bạch Diệc Phi đơ ra, người sụp xuống, từ từ cúi đầu.

Lưu Hiểu Anh thấy anh như vậy thì không làm phiền.

Tuyết Nhi chấp nhận rồi?

Chấp nhận cái gì?

Cô làm sao chấp nhận được?

Suy nghĩ của Bạch Diệc Phi hỗn loạn, đồng thời, trái tim đau đớn tột cùng.

Với bất kỳ người phụ nữ nào, chấp nhận chồng mình có người phụ nữ khác là một chuyện vô cùng khó khăn và đau khổ, nhưng cô đã chấp nhận rồi.

Rõ ràng anh từng nói muốn làm Lý Tuyết hạnh phúc nhưng vì anh, cô lại phải chịu đựng biết bao đau khổ.

Nhất thời sự áy náy của Bạch Diệc Phi với Lý Tuyết càng thêm sâu sắc.

Anh cảm thấy bản thân không xứng làm một người chồng, cũng không xứng làm một người bố.

...

Một lúc lâu sau, Bạch Diệc Phi mới từ từ ổn định lại cảm xúc, mà trong lúc đó anh cũng suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Anh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Lưu Hiểu Anh nói: “Hiểu Anh, tôi không biết Tuyết Nhi đã nói gì với cô, cũng không biết hai người đã thỏa thuận gì, nhưng bây giờ vẫn cứ nói chuyện giữa chúng ta đi”.

Hiện tại không có Lý Tuyết ở bên cạnh, anh có muốn bày tỏ sự áy náy với cô cũng không được, chỉ đành giải quyết vấn đề với Lưu Hiểu Anh trước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 918: Nhảy lầu

Lưu Hiểu Anh gật đầu nhìn Bạch Diệc Phi.

Anh im lặng một lúc, sắp xếp từ ngữ rồi nói: “Cho dù hai người đã quyết định thế nào thì tôi cũng cảm thấy mình không xứng, tôi chẳng ra gì, tôi...”

“Anh đừng nói vậy”, Lưu Hiểu Anh nhìn anh, thật lòng nói: “Anh rất tốt”.

Bạch Diệc Phi trừng cô ta: “Cô nghe tôi nói!”

Lưu Hiểu Anh cúi đầu như thể bị anh dọa sợ.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì khựng lại, mềm lòng, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn: “Xin lỗi, tôi... Tôi muốn nói là tôi có lỗi với cô, làm tổn thương cô nhưng nếu chúng ta cứ tiếp tục như vậy thì tôi càng thêm áy náy”.

“Tôi có lỗi với Tuyết Nhi, tôi...”

Món nợ tình cảm là món nợ khó trả nhất.

Bạch Diệc Phi hiện tại rất rối. Anh rất muốn cho Lưu Hiểu Anh hiểu rõ suy nghĩ của mình nhưng rất khó nói nó ra một cách rõ ràng.

Lưu Hiểu Anh lúc này lại rất hiểu anh.

Cho dù Bạch Diệc Phi nói mãi không thành lời thì cô ta cũng hiểu được.

Lưu Hiểu Anh đột nhiên đứng lên, đi đến bên cạnh Bạch Diệc Phi, sau đó quỳ xuống, nhẹ nhàng nắm bàn tay anh.

Theo động tác của cô ta, Bạch Diệc Phi chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn. Lưu Hiểu Anh cười nói: “Tôi hiểu, anh cần thời gian, tôi có thể đợi anh, tôi không vội”.

Bạch Diệc Phi quả thực cần thời gian.

Anh cần thời gian “tiêu hóa”. Việc Lý Tuyết đã chấp nhận chuyện của Lưu Hiểu Anh cùng sự áy náy của anh với hai người đều cần thời gian để xoa dịu.

Bạch Diệc Phi thở ra một cách nhẹ nhõm: “Cảm ơn cô”.

Đúng lúc này thì có tiếng gõ cửa.

Bạch Diệc Phi quay đầu ra cửa, hỏi: “Ai?”

Giọng nói của Trịnh Ngũ Yên vang lên: “Chú, là tôi, chú ngủ chưa?”

Bạch Diệc Phi khựng lại, sau đó nói với Lưu Hiểu Anh: “Trịnh Ngũ Yên, con gái của Trịnh Tùng, tôi đi xem xem”.

Lưu Hiểu Anh gật đầu rồi đứng dậy, không nói gì.

Bạch Diệc Phi cũng đi ra mở cửa nhưng không để Trịnh Ngũ Yên tiến vào mà tự mình bước ra ngoài.

Trịnh Ngũ Yên nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì rất vui, vừa định gọi “Chú” thì đột nhiên khựng lại, nói: “Anh Bạch, em làm một ít đồ ăn”.

Nói xong đưa hộp đồ ăn cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi còn chưa nói gì thì cánh cửa phòng bên cạnh đã mở, Lưu Hiểu Anh thò đầu ra, cười hỏi: “Có đồ ăn à? Chia cho tôi với được không?”

Không biết Trịnh Ngũ Yên phản ứng thế nào nhưng Bạch Diệc Phi đã đơ người tại chỗ.

Chuyện gì thế này? Chẳng phải Lưu Hiểu Anh ở trong phòng của cô ta ư? Sao bây giờ lại xuất hiện ở phòng bên cạnh?

Chẳng lẽ giữa hai phòng có cửa thông nhau?

Nhưng lúc anh mở cửa phòng mình ra nhìn thì thấy Lưu Hiểu Anh vẫn đang ngoan ngoãn ngồi trên giường, tùm tùm cười nhìn anh.

Thấy vậy, người Bạch Diệc Phi lạnh toát.

Bởi vì anh nghĩ đến một chuyện đáng sợ.

Sau đó anh lạnh lùng nói với Trịnh Ngũ Yên: “Tôi không ăn”.

Nói xong thì anh mặc kệ Trịnh Ngũ Yên và Lưu Hiểu Anh ở phòng bên cạnh mà vào phòng mình, đóng cửa.

Cửa phòng bị đóng, cả Trịnh Ngũ Yên và Lưu Hiểu Anh đều sững sờ.

Bởi vì bọn họ không biết trong phòng của Bạch Diệc Phi còn một Lưu Hiểu Anh khác nên anh mới lạnh lùng với họ như vậy.

Sau khi quay về phòng thì Bạch Diệc Phi làm như không có chuyện gì mà ngồi lại lên ghế, nói: “Đến đưa đồ ăn”.

Lưu Hiểu Anh cười hỏi: “Muộn vậy rồi còn đến đưa đồ ăn, cô ấy thích anh à?”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì khẽ lắc đầu, lại thở dài, ngẩng đầu định nói gì đó thì đột nhiên khựng lại. Anh nhìn đỉnh đầu Lưu Hiểu Anh, nói: “Trên đầu cô có gì vậy?”

Lưu Hiểu Anh định vươn tay thì Bạch Diệc Phi đã đứng dậy, nói: “Cô ngồi im, để tôi xem cho”.

Sau đó Bạch Diệc Phi rất tự nhiên mà vươn tay, nhìn thứ trên đầu Lưu Hiểu Anh.

Cô ta sững lại nhưng không nói gì, ngoan ngoãn cúi đầu cho Bạch Diệc Phi nhìn.

Nhưng khi tay Bạch Diệc Phi sắp chạm lên đầu Lưu Hiểu Anh thì đột nhiên anh duỗi một ngón tay chỉ vào huyết thái dương của cô ta.

Với năng lực của Bạch Diệc Phi cùng với khoảng cách gần thế này thì cho dù có mạnh như anh thì cũng khó mà tránh được.

Nhưng ngay lúc anh tấn công thì đột nhiên có dự cảm không lành, cảm giác toàn thân nổi da gà.

Bởi vì khi anh nhìn Lưu Hiểu Anh thì nhận thấy trong mắt cô ta tràn ngập vẻ đùa cợt cùng ngẫm nghĩ.

Ngay sau đó, ngón tay anh rơi vào khoảng không.

Tiếp đấy, Lưu Hiểu Anh nhào vào lòng anh, tránh thoát khỏi ngón tay anh, rồi ôm anh mà nhào mạnh về phía cửa sổ.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc.

Sức của Lưu Hiểu Anh vậy mà lại khiến anh không thể chống cự được.

“Loảng xoảng!”

Thủy tinh vỡ vụn.

Hai người nhảy ra khỏi cửa sổ, rơi thẳng xuống.

Tòa nhà hơn 20 tầng, hai người cứ thế rơi xuống, bên dưới lại không có bất cứ thứ gì để cho bọn họ mượn lực, cứ thế này thì cả hai chỉ có chết.

Lưu Hiểu Anh vẫn ôm chặt Bạch Diệc Phi, khuôn mặt anh tràn ngập sự kinh hoảng, còn cô ta thì vẫn bình thản.

“Sợ không?”

Bạch Diệc Phi kinh hoảng không phải vì bị rơi xuống mà là vì sự bình tĩnh của Lưu Hiểu Anh.

Anh không trải qua cảm giác sợ hãi và bất lực này lâu lắm rồi, cho dù là đối mặt với Đạo Trường cũng không như thế.

Đây là sự sợ hãi trong vô thức của kẻ yếu với kẻ mạnh.

Bạch Diệc Phi sầm mặt chất vấn: “Cô là ai?”

Tốc độ rơi xuống rất nhanh, bọn họ đã sắp chạm đất rồi. Lưu Hiểu Anh lại đột nhiên buông Bạch Diệc Phi ra, một tay khác khẽ vỗ vào mặt tường, sau đó cơ thể dừng lại một chút, cuối cùng đập lên phần ban công nhô ra ngoài ở tầng hai, mượn lực xoay một vòng trong không trung rồi nhẹ nhàng tiếp đất.

Mà Bạch Diệc Phi nhân cơ hội này dùng một tay đập vào ban công, thay đổi hướng của cơ thể, sau đó cũng xoay một vòng trong không trung, cuối cùng lăn hai vòng trên đất mới ổn định lại được cơ thể.

Sau khi hai người rơi xuống, ban công tầng hai không chịu được nữa mà “rầm” một tiếng, sụp xuống.

Lưu Hiểu Anh độc địa mà nhìn Bạch Diệc Phi, cười nói: “Không muốn hủy nơi này thì ngoan ngoãn đi theo tôi”.

Nói xong, Lưu Hiểu Anh nhao lên một cái đã đi được một đoạn xa.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc vô cùng.

Thực lực của anh hiện tại đã tương đương với cao thủ cấp 1 cấp trung rồi vậy mà thực lực của đối phương vẫn vượt xa anh, e là phải ngang với Tân Thu và Tử Y.

Ngoài ra, người duy nhất mà anh có thể nghĩ đến là Lương Minh Nguyệt.

Bởi vì ban công tầng hai bị sập nên đã khiến người nhà họ Trịnh cùng nhóm Lý Cường Đông chú ý.

Bạch Diệc Phi nhìn nhóm người nối đuôi chạy ra thì cau mày, với thực lực của đối phương thì tất cả những người ở đây đều không có khả năng phản kháng.

Vì thế anh do dự một lát rồi đi theo cô ta.

Tốc độ của Lưu Hiểu Anh vô cùng nhanh, Bạch Diệc Phi chỉ có thể chạy theo sau, làm thế nào cũng không đuổi kịp được.

Hai người một trước một sau, không bao lâu đã đến khu rừng ngoài khu 2.

Sau khi Lưu Hiểu Anh dừng lại thì Bạch Diệc Phi cũng dừng. Anh nhìn cô ta, hỏi: “Rốt cuộc cô là ai?”

Lưu Hiểu Anh quay người, cười rồi hỏi: “Thật ra tôi rất tò mò, sao anh biết tôi là giả, lẽ nào không lo lắng Lưu Hiểu Anh thật bị giết rồi à?”

Mặc dù Lưu Hiểu Anh ở một căn phòng khác có nói một câu nhưng Bạch Diệc Phi không cùng cô ta nói gì nên Lưu Hiểu Anh ở trong phòng không hề hay biết, nếu không Lưu Hiểu Anh ở trong phòng anh nhất định sẽ nghi ngờ.

Bạch Diệc Phi cũng hiểu rõ điều này nên mới không nói gì, hơn nữa còn lập tức đóng cửa, tấn công bất ngờ.

Nhưng thực lực của Lưu Hiểu Anh trước mặt anh quá mạnh nên anh hoàn toàn không làm được gì cô ta.

Bạch Diệc Phi nhìn người trước mặt, nói: “Cô đóng giả rất giống nhưng đôi mắt thì hoàn toàn khác”.

“Lưu Hiểu Anh” xoa mặt mình, khó hiểu mà hỏi: “Ánh mắt tôi có vấn đề à?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 919: Thủ lĩnh Nam Môn

“Đương nhiên”, Bạch Diệc Phi trả lời: “Ánh mắt cô nhìn tôi rất dừng dừng”.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, ánh mắt của Lưu Hiểu Anh với anh không thể nào là dừng dừng.

Từ lúc bắt đầu quen nhau, ánh mắt Lưu Hiểu Anh có cảm xúc rất mạnh mẽ, rất linh hoạt, điều này có liên quan đến tính cách của bản thân cô ta, còn sau đó, bởi vì chuyện tình cảm giữa bọn họ cho nên ánh mắt của Lưu Hiểu Anh phần nhiều là bi thương và buồn khổ.

Mà đến nay, Bạch Diệc Phi đọc không rõ trong ánh mắt đó còn có sự vui vẻ vì khúc mắc trong lòng đã được giải quyết, cũng có thêm cả sự linh hoạt của trước đây.

Nhưng chắc chắn không phải là dừng dừng.

‘Lưu Hiểu Anh’ nghe xong liền nhún vai nói: “Vậy thì đúng là do tôi chưa suy nghĩ chu đáo”.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Cho nên cô rốt cuộc là ai?”

‘Lưu Hiểu Anh’ bất ngờ sa sầm mặt, nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi nói: “Ha, lá gan của anh to thật đấy, dám giết cả cậu chủ của Nam Môn chúng tôi!”

Bạch Diệc Phi tức khắc sững sờ: “Cô là người của Nam Môn? Đến báo thù?”

“Ha ha...”, ‘Lưu Hiểu Anh’ cười lớn: “Anh cho rằng mình là ai?”

“Anh cho rằng giết một mình anh là có thể báo thù được cho cậu chủ đã chết của Nam Môn chúng tôi à?”

“Người chết kia là cậu ba của Nam Môn đó!”

“Giết anh không đủ để xả hận, chỉ có giết hết đám sâu bọ các người thì mới có thể ăn nói được với chủ nhân của chúng tôi, cũng mới có thể xả hận được cho tất cả người Nam Môn chúng tôi!”

Nói xong, ‘Lưu Hiểu Anh’ vươn tay bóc tấm mặt nạ da người trên mặt cô ta đi.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy một khuôn mặt chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, làn da quả thực là đen hơn lúc này một chút, nhưng cũng không đến nỗi quá đen, vẫn có thể nhìn rõ cô ta là một người rất xinh đẹp.

Bạch Diệc Phi có chút bất ngờ, bất ngờ là vì đối phương nhìn chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, mà thực lực của cô ta đã vượt xa Bạch Diệc Phi rồi.

Người phụ nữ cười nói: “Từng nghe nói đến Vân Anh của Nam Môn chưa?”

Sau khi Bạch Diệc Phi nghe thấy cái tên này thì khẽ giật mình, trong lòng cũng đồng thời trở nên lạnh lẽo.

Bởi vì anh từng nghe đến cái tên này.

Lý Cường Đông nói với anh, thủ lĩnh xâm nhập vào phương Bắc lần này tên là Vân Anh.

Anh cho rằng Vân Anh là một người đàn ông, không ngờ được...

“Cô là Vân Anh?”, Bạch Diệc Phi ngạc nhiên hỏi.

Người Phụ nữ mỉm cười, còn vén tóc của mình nói: “Có phải cảm thấy rất là không giống?”

Nếu như cô ta chỉ là một người phụ nữ bình thường mà làm động tác như vậy thì sẽ rất quyến rũ, nhưng Bạch Diệc Phi hiểu rất rõ, nếu người phụ

nữ này thực sự là Vân Anh, như vậy mức độ nguy hiểm của cô ta đã đạt đến đỉnh điểm.

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, khuôn mặt tỏ ra bình tĩnh lấy bao thuốc từ trong túi áo ra, đốt một điếu rồi lại cất bao thuốc đi.

Mà cùng lúc khi anh trả bao thuốc về trong túi áo, anh cũng âm thầm ấn vào nút gọi khẩn cấp của điện thoại.

Ban đầu khi anh cài đặt nút gọi nhanh là đặt số của Tử Y.

Nếu đối phương là Vân Anh, sợ là anh còn chẳng tiếp nổi một chiêu, cho nên anh chỉ có thể gọi cho Tử Y để cầu cứu.

Xong anh cho rằng động tác của mình đã rất kín đáo, vậy mà người phụ nữ tên Vân Anh kia lại nở nụ cười hàm ý sâu xa, nói: “Loại ý đồ vặt vãnh này cũng dám thực hiện trước mặt tôi?”

Cơ thể Bạch Diệc Phi khẽ cứng lại, nói: “Ý đồ gì?”

Lời của anh còn chưa nói hết, Vân Anh đã nhanh như chớp đi thẳng đến trước mặt anh.

Bạch Diệc Phi trợn tròn hai mắt, hầu như không kịp phản ứng.

Vốn anh và Vân Anh có khoảng cách đến mười mét, vậy mà chỉ trong tích tắc cô ta đã đến trước mặt Bạch Diệc Phi rồi.

Bạch Diệc Phi giật thót, nhanh chóng lùi lại phía sau, đồng thời vận lực ám kinh tập trung ở bàn tay, sau đó vồ về phía Vân Anh.

Vì động tác của Vân Anh quá nhanh, Bạch Diệc Phi ứng phó cũng rất miễn cưỡng.

Nhưng Vân Anh lại không hề né tránh, nhận một chương này của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi vừa mới cảm thấy có chút vui mừng thì lúc bàn tay của anh vỗ lên ngực Vân Anh mới phát hiện có điều không đúng.

Một chưởng đờ của anh giống như vỗ vào một mặt tường dày, hầu như chẳng thể gây ra chút ảnh hưởng nào, đồng thời còn bị lực phản lại khiến cho bàn tay tê dại.

Trong lòng Bạch Diệc Phi sợ hãi, đồng thời Vân Anh nhấc tay lên tóm được cổ tay Bạch Diệc Phi, sau đó quăng anh sang một bên.

“Rầm!”

Bạch Diệc Phi bị ném thẳng xuống đất, nhưng anh lại bò dậy rất nhanh.

Bởi vì Lực ném của Vân Anh dường như không mạnh, Bạch Diệc Phi vẫn có thể chịu đựng được, chỉ là sau khi anh đứng dậy nhìn về phía Vân Anh thì ngẩn ra.

Trong tay của Vân Anh đang cầm chiếc điện thoại của Bạch Diệc Phi.

“A lô?”

Tiếng rất nhỏ nhưng Bạch Diệc Phi vẫn có thể nghe thấy, vừa nghe liền biết đó là giọng của Tử Y.

Vân Anh nhìn Bạch Diệc Phi mỉm cười nói: “Muốn giờ mấy trò trẻ con này trước mặt tôi, là điều không thể”.

“Rắc rắc!”

Nói xong bèn dùng sức siết chặt, chiếc điện thoại bị bóp nát thành mấy mảnh, thả lỏng bàn tay, mấy mảnh vụn liền rơi trên mặt đất.

Nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt Bạch Diệc Phi càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Thực lực của Vân Anh như vậy quả thực là sâu không thể dò, anh hầu như không có một chút phần thắng nào, hơn nữa anh còn nhớ đến Đạt Tư ở

toà nhà của nhà họ Trương.

Lúc đó anh cũng dùng hết sức đánh lên người Đạt Tư, nhưng Đạt Tư lại như không hề có chút vết tích bị thương nào.

Nếu như có thêm vài người như vậy đến đây, mẹ kiếp, thế thì đánh kiểu gì?”

Vân Anh nhìn Bạch Diệc Phi đang nằm trên đất, mỉm cười nói: “Không thể ngồi xuống đàm phán tử tế được sao? Chân thành một chút”.

Bạch Diệc Phi: “...”.

Vân Anh lại nói: “Nếu như tôi thực sự muốn giết anh, hà tất phải dẫn anh đến đây, đã giết anh từ lúc ở trong căn phòng kia rồi”.

Bạch Diệc Phi thấy vậy cũng không tỏ rõ ý kiến gì.

“Muốn đàm phán cái gì?”, Bạch Diệc Phi hừ một cái: “Có gì để mà đàm phán?”

Vân Anh thở dài nói: “Tôi biết anh không muốn đàm phán với người của Nam Môn, nhưng mà tôi có thể nói cho anh biết, lần này là tôi đại diện cho chính mình”.

Bạch Diệc Phi khẽ bật cười lạnh lùng: “Có gì khác biệt? Cô không phải cũng là người của Nam Môn sao, hơn nữa còn là thủ lĩnh của bọn họ”.

Vân Anh khẽ cười nói: “Hay là tôi lại đeo mặt nạ lên nhé?”

Bạch Diệc Phi yên lặng nhìn cô ta chăm chăm, không biết cô ta rốt cuộc là muốn làm cái gì.

Nhưng mà Bạch Diệc Phi lúc này cũng không có đường để mà phản kháng nữa, cho nên nhún vai nói: “Muốn đàm phán cái gì? Nói đi”.

Vân Anh gật đầu nhưng lại không có ý định nói luôn vào vấn đề, mà nhìn quanh bốn phía, phát hiện ra có một tảng đá to, sau đó gọi Bạch Diệc

Phi nói: “Đến bên này”.

Vân Anh nói xong bèn đi về phía tảng đá kia, mà bên cạnh tảng đá là một khoảng cây bụi rậm rạp.

Bạch Diệc Phi đi theo, cũng nhìn thấy khoảng cây bụi kia, đột nhiên có một suy nghĩ.

Vân Anh đứng quay lưng về phía anh, Bạch Diệc Phi lại đứng cách cô ta rất gần, đây quả là một cơ hội tốt để đánh lén.

Cho nên Bạch Diệc Phi đột nhiên chỉ vào đám cây bụi nói: “Hình như bên đó có cái gì?”

“Ở đâu?”, Vân Anh theo phản xạ nhìn về phía lùm cây.

“Àm!”

Bạch Diệc Phi lại dùng hết lực ám kinh toàn thân dồn vào năm đấm, tung một quyền hết sức về phía sau lưng Vân Anh.

Xong kết quả vẫn như vậy, cú đấm này của anh vẫn giống như là đâm lên một bức tường đồng vách sắt.

Mà cánh tay của anh lại bị phản lực lại lần nữa mà tê dại đi.

Bạch Diệc Phi sững sốt ngây người ra.

Con mẹ nó, không đánh được!. truyện xuyên nhanh

Vân Anh cũng không quay đầu, còn thờ dài nói: “Người ấy mà, đều không thích nghe lời!”

Cánh tay của Bạch Diệc Phi bị chấn động đến mức run run, ngoài ra còn có nguyên nhân nữa là do sự sợ hãi trong lòng anh.

Ban này anh còn ôm một ít hy vọng vào may mắn, mà bây giờ anh đã biết chút may mắn kia đã mất sạch rồi.

Thực lực của đối phương ở trên anh rất nhiều, có thể lại giống như tường đồng vách sắt, gần như không thể đánh lại được, đến cả việc âm thầm bấm máy điện thoại để gọi điện cầu cứu cũng bị phát hiện ra, sợ là hôm nay anh sẽ gặp nguy ở đây rồi.

Cuối cùng, Bạch Diệc Phi chỉ đành ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Vân Anh nghe cô ta nói chuyện.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Rốt cuộc là đàm phán cái gì?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 920: Đánh lén lần nữa

“Anh giết cậu ba của Nam Môn, vậy với tư cách là thủ lĩnh lần này, chắc chắn tôi sẽ phải giết hết các người”, Vân Anh cười nói.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Cho nên?”

Vân Anh sẽ không giết anh, lại hoặc là sẽ không giết anh một cách dễ dàng, nếu không thì cũng không cần thiết phải đàm phán.

Xong sự việc không hề đơn giản như Bạch Diệc Phi nghĩ.

Vân Anh đột nhiên vươn tay ra, đặt lên trước ngực Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi sửng sờ, còn chưa kịp phản ứng lại bèn cảm thấy một luồng lực mạnh mẽ tấn công vào trước ngực mình.

“Ầm!”

Sau đó cả người anh liền bay thẳng ra ngoài.

“Rầm!”

Cuối cùng ngã vật ra đất.

Đến khi anh bò dậy, tay ôm chặt ngực, cảm giác nơi cổ họng có chút vị tanh ngọt nhưng vẫn nhìn không ói ra.

“Không phải cô muốn đàm phán với tôi à? Đàm phán cái gì? Chỉ là vì muốn đánh lén tôi à?”, anh trợn mắt lườm Vân Anh.

Vân Anh khẽ nhún vai, mở hai tay nói: “Không phải là anh đánh lén tôi trước à? Có qua có lại thôi”.

Bạch Diệc Phi: “...”.

Nói thực, nhìn thấy dáng vẻ của Vân Anh như vậy, Bạch Diệc Phi đột nhiên nhớ lại Tử Y, Tử Y nhìn cũng chỉ khoảng gần ba mươi tuổi nhưng trên thực tế đã hơn tám mươi tuổi rồi.

Cho nên, Vân Anh này trông có vẻ như mới hai mấy tuổi mà lại có thực lực cao như vậy, tuổi tác thật...

Bạch Diệc Phi ôm ngực, anh biết đối phương đã nương tay với anh, nếu không thì chỉ sợ là anh đã bỏ mạng từ lâu rồi.

Bạch Diệc Phi từ từ thở ra một hơi dài rồi mới nói: “Bây giờ đã nói được chưa?”

Vân Anh gật đầu: “Đến đây, ngồi xuống nói”.

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Không, cứ như vậy rồi nói cũng được”.

Vân Anh nhìn ra sự đề phòng của Bạch Diệc Phi, mỉm cười nói: “Muốn sống không?”

Bạch Diệc Phi nhìn cô ta nói: “Ai mà không muốn sống?”

Vân Anh lại cười nói: “Muốn hợp tác với tôi không?”

“Hợp tác?”, Bạch Diệc Phi ngần ra một lúc.

Vân Anh gật đầu nói: “Nếu không, anh cho là tôi đến nói chuyện cuộc đời và lý tưởng với con sâu nhãi nhép như anh à?”

Sâu nhãi nhép?

Bạch Diệc Phi lại nghe thấy câu này một lần nữa, trong lòng cực kỳ bực bội.

Nhưng dù anh có bực hơn nữa cũng có cách gì chứ?

Dù sao thì thực lực của đối phương với mình chênh lệch nhau quá xa, Bạch Diệc Phi hầu như không thể đánh lại được cô ta, có bực hơn nữa cũng

có thể nói được gì.

Nhưng bất kể đôi phương ra sao, Bạch Diệc Phi cũng sẽ không hợp tác với người của Nam Môn, anh tuyệt đối sẽ không bán nước!

“Tôi từ chối hợp tác”, Bạch Diệc Phi lạnh giọng nói.

Vân Anh thờ ơ lắc đầu: “Anh nghe tôi nói hết đã rồi hãy trả lời”.

Vân Anh lúc này trông có vẻ đặc biệt giống một cô thiếu nữ hoạt bát, động tác cũng rất nhanh nhẹn, nhưng trong mắt Bạch Diệc Phi vẫn cảm thấy buồn nôn, dù gì cũng không biết tuổi tác thật của cô ta là bao nhiêu.

Vân Anh tiếp tục nói: “Lần này đến đảo Lam xâm lược địa phận của các người cũng không phải là ý của tôi, tôi chỉ nghe lệnh làm việc, hơn nữa người đề cập đến chuyện này lại là người Hoa Hạ đại lục mấy người”.

Bạch Diệc Phi vốn là không muốn nghe, nhưng lần này lời cô ta nói không hề có chút ý khinh người nào cả, đồng thời cô ta nói là người Hoa Hạ đại lục.

Bởi vì người Nam Môn nói người Phương Bắc đại lục vốn có tên gọi là Hoa Hạ đại lục, mà sự chia tách trên bản đồ thuộc Nam Môn của phương Nam cũng là nơi thuộc về Hoa Hạ đại lục, bọn họ không muốn thừa nhận điều này cho nên mới gọi là phương Bắc đại lục.

Bạch Diệc Phi nghĩ một lúc rồi nói: “Là Lương Minh Nguyệt à?”

Vân Anh nghe xong thì kinh ngạc nhìn anh: “Anh biết?”

Lúc Bạch Diệc Phi ở miếu Phúc Âm thì đã đoán được là do Lương Minh Nguyệt giở trò, nếu không thì cũng sẽ không gặp ba người của Nam Môn ở miếu Phúc Âm.

Vân Anh cảm thấy rất ngạc nhiên vì việc việc này: “Tôi đã đánh giá thấp anh”.

Nhưng ngay sau đó cô ta lại nói tiếp: “Đúng là Lương Minh Nguyệt. Đúng rồi, anh biết thực lực thật sự của Lương Minh Nguyệt là ở mức nào không?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu.

Bạch Diệc Phi chỉ mới gặp Lương Minh Nguyệt một lần, chính là lần gặp nhau trên đường cao tốc ông ta đột nhiên bị lên cơn đau tim.

Ông ta lúc đó tuyệt đối không nghĩ đến Lương Minh Nguyệt lại là một nhân vật khủng khiếp như vậy.

Vân Anh rất nghiêm túc nói: “Thực lực của Lương Minh Nguyệt rất khủng bố, ông ta đã bước vào cảnh giới thần võ rồi”.

“Cảnh giới thần võ?”, Bạch Diệc Phi khẽ ngẩn ra.

Đây là lần đầu tiên anh được nghe thấy cách gọi của cảnh giới này.

Vân Anh gật đầu giải thích: “Trên cấp một còn có cấp cao hơn nữa gọi là cảnh giới thần võ, mà tôi cũng chỉ được tính là một nửa cảnh giới thần võ thôi”.

“Ở đại lục Hoa Hạ của mấy người, ngoài Lương Minh Nguyệt ra, còn có sư phụ Tử Y của anh cùng với Tân Thu đều là cảnh giới thần võ”.

“Không đúng, Tân Thu có thể còn cao hơn một chút, cụ thể là cảnh giới gì thì tôi cũng không rõ lắm”.

Bạch Diệc Phi nghe đến đây liền cảm thấy sợ hãi không thôi.

Anh cho rằng cao thủ cấp một cao cấp đã là giới hạn rồi, không ngờ đến còn có cảnh giới cao hơn thế nữa.

Bạch Diệc Phi ngoài mặt không thể hiện gì, chỉ hờ hững nói: “Sư phụ của tôi chưa từng nói những điều này với tôi”.

“Tùng nói với anh thì mới không bình thường”, Vân Anh cười đáp: “Đại lục Hoa Hạ của mấy người vốn không có tinh thần thượng võ, cho dù nguồn tài nguyên của các người rất phong phú, kinh tế phồn vinh, nhưng giá trị của võ học lại không bằng đại lục phương Nam của chúng tôi”.

“Đương nhiên, cái tôi muốn nói ở đây là giá trị bình quân, dù gì, Tân Thu của đại lục Hoa Hạ các người giỏi hơn rất nhiều so với tất cả các võ giả của đại lục phương Nam chúng tôi”.

“Nhưng có thể đạt đến cảnh giới như vậy cũng chỉ có mấy người bọn họ, thậm chí những người khác có lẽ cả đời cũng không thể đạt đến, cho nên hầu như không cần thiết phải nói với anh những điều này”.

Những lời này của Vân Anh khiến Bạch Diệc Phi mở mang tầm mắt, biết được càng nhiều thứ mà mọi người không biết.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Cho nên, cô muốn bàn hợp tác gì với tôi?”

“Đừng vội, chúng ta cứ từ từ nói chuyện”, Vân Anh cười nói: “Kỳ thực lần xâm lược này đều là trách Lương Minh Nguyệt của đại lục Hoa Hạ mấy người, ông ta đã đưa ra cho chúng tôi một sự hấp dẫn đến mê hoặc, cho nên lần xâm lược này có chút vội vàng”.

“Mê hoặc?”

Vân Anh cười nói: “Một núi vàng, anh nói sự mê hoặc này có đủ hấp dẫn không?”

Bạch Diệc Phi bỗng yên lặng.

Cũng đồng thời, Bạch Diệc Phi phát hiện ánh mắt Vân Anh nhìn mình có chút quái lạ, trong lòng anh bỗng có một dự cảm không lành.

Tiếp đó Vân Anh nghiêm mặt lại, chỉ thờ ơ nói: “Anh yên tâm, con người tôi không quá yêu thích tiền tài”

“Tôi tìm anh chỉ vì muốn hợp tác với anh, còn về kho vàng, người Nam Môn chúng tôi có thể không cần”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy câu này thì không khỏi bật cười khinh thường: “Sự mê hoặc hấp dẫn như vậy, tôi không tin là các người sẽ không cần”.

Vân Anh nhún vai nói: “Đối với vua của chúng tôi mà nói thì quả thật là rất hấp dẫn, nhưng với tôi mà nói, còn có những thứ khiến tôi mê đắm hơn nhiều”.

“Thứ gì?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Vân Anh không trả lời câu hỏi của anh mà xoay người nhìn về phía bụi cây bên ngoài, trong ánh mắt xẹt qua một tia sáng: “Vị trí minh chủ của Liên minh võ giả Nam Môn”.

Nghe thấy lời này, Bạch Diệc Phi giật mình kinh hãi.

Nam Môn là nói về những tiểu quốc nằm ở phương Nam, mà trong những tiểu quốc này có một tổ chức gọi là Liên minh võ giả, tính chất của nó cũng tương đồng với Hiệp hội liên minh doanh nghiệp ở bên này.

Duy chỉ có một điều khác biệt đó là, vị trí minh chủ của Liên minh võ giả là chế độ cha truyền con nối, giống như các bậc đế vương ngày xưa truyền ngôi vậy.

Vân Anh nói cô ta muốn vị trí minh chủ của Liên minh võ giả, như vậy tức là muốn thay đổi triều đại.

Một việc quan trọng như vậy mà Vân Anh lại nói thẳng ra với anh, chẳng lẽ không sợ anh sẽ tiết lộ ra ngoài hay sao?

Bạch Diệc Phi nhìn bóng lưng của Vân Anh, đây là một bóng lưng yếu mềm, bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng đều sẽ nảy sinh mong muốn được ôm vào lòng.

Nhưng cũng chính bóng lưng này lại ẩn chứa một âm mưu chiếm quyền đoạt vị.

Tiếp đó ánh mắt Bạch Diệc Phi sang lên lập lánh, Vân Anh đứng quay lưng về phía anh, đây rõ ràng là một cơ hội tốt để đánh lén.

Cho nên, Bạch Diệc Phi lại xúc động.

Anh từ đầu đến cuối đều không cam tâm, anh không tin thực sự có người có thể luyện tập được cơ thể đao thương bất nhập.

Cho nên Bạch Diệc Phi âm thầm chuyển lực ám kinh toàn thân về trên tay, đồng thời mở miệng hỏi: “Nói cho tôi biết những điều này để làm gì?”

Lời nói ra khỏi miệng đồng thời, tay của Bạch Diệc Phi cũng đập mạnh về phía sau lưng của Vân Anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 921: Là đàn ông

“Bùm!”

Tuy nhiên, kết quả lần này cũng giống lần trước.

Cánh tay Bạch Diệc Phi vẫn cảm thấy tê buốt.

Anh không thể nghĩ ra, rõ ràng bóng lưng mềm mại như vậy, tại sao khi đánh vào lại cứng như thép chứ.

Vân Anh sững sốt một hồi rồi mới quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó đột nhiên chửi âm lên: “Đồ khốn, con mẹ nó hết lần này đến lần khác, anh có thôi đi không?”

Bạch Diệc Phi mang vẻ mặt bất lực, khoát tay nói: “Bây giờ thì xong rồi, thật ra tôi rất tò mò!”

“Tò mò cái rắm ấy”, Vân Anh hừ lạnh.

Bạch Diệc Phi không nói gì nữa.

Anh nghĩ, bất kì ai cũng sẽ tò mò về vấn đề này.

Vân Anh trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, sau khi thả lỏng một chút, cô ta nói: “Được rồi, nhanh nói vào chuyện chính đi, anh giúp tôi trở thành thủ lĩnh được không?”

Bạch Diệc Phi giật mình.

Không chỉ bởi người phụ nữ này quá thèm muốn chức vị thủ lĩnh kia, mà còn vì người này lật mặt nhanh hơn lật bánh tráng vậy, điều này thật sự quá sock.

Vân Anh khẽ mỉm cười nói: “Chỉ cần anh giúp tôi trở thành thủ lĩnh, tất cả những người tôi đem theo lần này anh có thể tùy ý sử dụng, kho vàng tôi

cũng không cần, thế nào?”

“Vả lại không phải anh muốn tìm Đạt Tư báo thù sao? Tôi cũng có thể nói cho anh biết hẳn ta đang ở đâu, thậm chí tận tay đưa hẳn ta đến trước mặt anh!”

Nghe đến đây, Bạch Diệc Phi trợn to mắt kinh ngạc.

Phải biết rằng những người ở Nam Môn đều là cao thủ, mà lần này cũng có không ít người tới đây, Vân Anh nói giao hết cho anh sử dụng sao?

Còn nói sẽ đem Đạt Tư tới trước mặt anh.

Nếu đúng như vậy thì cuộc khủng hoảng ở đảo Lam lần này sẽ không đến mức đổ máu, và nó sẽ mang lại cho thế giới bên ngoài cảm giác, bọn họ bị người đại lục Hoa Hạ đuổi giết, chứ không phải thông qua cuộc đàm phán hòa bình mà rút lui.

Đây là một sự cảm dỗ với Bạch Diệc Phi.

Nhưng mà...

Bạch Diệc Phi trầm giọng hỏi: “Dựa vào cái gì mà tôi phải tin cô?”

“Nếu anh đồng ý với tôi, tôi đương nhiên sẽ lấy ra thành ý của mình mà giúp đỡ anh trước”, Vân Anh cười đáp.

Bạch Diệc Phi nghe lời này thì có chút kinh ngạc: “Cô không sợ tôi nuốt lời sao?”

Vân Anh mỉm cười lắc đầu: “Đương nhiên không sợ, tôi tin anh là một người biết giữ lời hứa!”

“Huống hồ, nếu anh nuốt lời, tôi có thể giết anh, cho dù không giết được anh thì vẫn còn vợ con anh, còn đám anh em xung quanh anh nữa, lúc nào tôi cũng có thể giết ai đó, đúng không?”

Lời nói vừa dứt, Bạch Diệc Phi ngây ra.

Quả thật với thực lực của Vân Anh, muốn giết anh quả là một việc quá dễ dàng.

Bạch Diệc Phi trầm mặc.

Vân Anh cũng im lặng nhìn anh mà không thúc giục.

Thật lâu sau, Bạch Diệc Phi đột nhiên hỏi: “Mạo muội hỏi một câu, năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hả?”, Vân Anh có chút ngạc nhiên, Bạch Diệc Phi lại hỏi một câu như vậy vào lúc này.

Sau khi ngạc nhiên thì Vân Anh trả lời: “22tuổi, sao thế?”

Bạch Diệc Phi nghe xong khẽ lườm cô ta một cái, hoàn toàn không tin.

Tuy nhiên, anh lại trịnh trọng gật đầu mà nói với Vân Anh: “Được, tôi đồng ý với cô!”

“Vậy thì quá tốt rồi!”

Vân Anh phấn khích đứng lên, sau đó chạy đến trước mặt Bạch Diệc Phi, không nói gì liền đâm vào bụng Bạch Diệc Phi.

“Bịch!”

Bạch Diệc Phi bị Vân Anh đâm bay ra ngoài.

Vân Anh vỗ vỗ tay nói: “Trả lại cho anh đó!”

Nói xong liền xoay người rời đi.

Bạch Diệc Phi lập tức đứng dậy hét lớn: “Đợi đã, tôi con mẹ nó liên lạc với cô bằng cách nào đây?”

Vân Anh không có dừng lại, vừa đi vừa nói: “Đợi tôi chủ động tìm anh, hoặc, nếu anh muốn tìm tôi thì chỉ cần ngẩng đầu lên trời kêu 3 tiếng, ‘tôi là

chó”.

Bạch Diệc Phi: “...”

Trong thời gian tiếp xúc với Vân Anh này, nếu nói về tính cách thì cô ta thật sự giống một cô gái mới 22 tuổi, nhưng thực lực của Vân Anh quá mạnh, lại là thủ lĩnh của Nam Môn, Bạch Diệc Phi không bao giờ tin rằng cô ta mới 22 tuổi đâu.

Có điều, dù thế nào đi nữa, Bạch Diệc Phi cũng đã hiểu biết thêm về phương diện võ thuật rồi.

Cũng vì chuyện này mà tâm trạng của anh càng u ám hơn.

Đợi anh trở lại nhà họ Trịnh thì đã là sáng hôm sau.

Trước đó động tác nhảy khỏi tòa nhà không hề nhỏ, khiến mọi người sửng sốt, thế nên lúc anh trở về, đại sảnh nhà họ Trịnh đã ngồi kín người.

Gia đình nhà họ Trịnh, Lý Cường Đông và Lưu Hiểu Anh đều đang đợi Bạch Diệc Phi, thấy anh về thì nhìn chăm chăm vào anh.

Bạch Diệc Phi đi tới, ngồi xuống, thần sắc nghiêm nghị nói: “Tôi đã gặp Vân Anh”.

Lý Cường Đông nghe thấy lời của anh bất giác nhíu chặt mày.

Trịnh Tùng thì càng thêm kinh ngạc: “Vân Anh? Cậu hai của Nam Môn?”

“Cái gì?”, Bạch Diệc Phi sửng sốt: “Cậu hai?”

Bạch Diệc Phi vốn nghi ngờ thái độ của Vân Anh khi cô ta nói muốn anh giúp cô ta đạt được vị trí thủ lĩnh, nhưng bây giờ nghe câu nói của Trịnh Tùng, trái tim anh chấn động.

Trịnh Tùng vội vã gật đầu nói: “Nam Môn có rất nhiều sản nghiệp trong khu số 2 chúng tôi, tôi cũng đã từng gặp thủ lĩnh của bọn họ, cũng bởi vì

vậy, bọn họ mới không dám lật mặt với tôi!”

“Gia tộc mạnh nhất ở liên minh võ giả Nam Môn là Cát Tắc, ông ta có 3 người con, con trai cả tên là Cát Xa, con trai thứ hai tên là Cát Anh, con thứ ba là Cát Nhĩ!”

“Trong đó thì con trai thứ 2 của ông ta có thực lực nhất, mọi người gọi hắn ta là Vân Anh”.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì ngỡ ngàng: “Con trai? Nam?”

Trịnh Tùng cũng ngây ra: “Có lẽ là như vậy, tôi chưa gặp qua, nhưng mọi người gọi hắn ta là cậu chủ”.

Bạch Diệc Phi có chút rối loạn.

Nếu như Vân Anh thật sự là một người đàn ông, vậy tối qua một loạt hành động như phụ nữ kia, chẳng phải rất kinh tởm sao?

Có điều nếu như vậy thì có lẽ tuổi của hắn ta là thật.

Bạch Diệc Phi càng thêm nghi ngờ đối với người này.

Lúc này, Lý Cường Đông thần sắc ngưng trọng nói: “Lần này thủ lĩnh của Nam Môn là Vân Anh”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, nghiêm túc nói: “Thực lực của cô ta rất thâm hậu, con đánh không lại”.

“Cô ta đến đây làm gì?”, Lý Cường Đông nghi ngờ hỏi.

Ai cũng biết Vân Anh đến đây để trả thù Bạch Diệc Phi, nhưng Bạch Diệc Phi lại bình an quay lại, vậy chỉ có thể nói hắn ta tìm Bạch Diệc Phi vì một mục đích khác.

Bạch Diệc Phi cũng có chút không hiểu nên nói: “Khi nào chắc chắn thì con sẽ nói cho bố biết!”

Lý Cường Đông gật đầu, không hỏi thêm.

Ông nghĩ có lẽ Bạch Diệc Phi không muốn nói chuyện này trước mặt nhiều người, dù sao nhà họ Trịnh cũng không thể hoàn toàn tin tưởng được.

Trịnh Tùng dường như cũng nhận ra nên cười gượng nói: “Nếu không sao thì mọi người về nghỉ ngơi sớm đi”.

Những người khác cũng không còn việc gì bèn quay trở lại phòng của mình.

Lý Cường Đông đi theo Bạch Diệc Phi về phòng, sau đó nói với anh: “Ngày mốt bố sẽ đi cùng con”.

Sau khi hai người ngồi xuống, Bạch Diệc Phi rót cho Lý Cường Đông một cốc nước rồi nói: “Bố, Vân Anh muốn hợp tác cùng con”.

Bạch Diệc Phi kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Lý Cường Đông nghe một lượt.

Lý Cường Đông nghe xong, lông mày nhíu chặt lại: “Lương Minh Nguyệt trước đây muốn người Nam Môn đến đảo Lam cũng là vì muốn đám người đó làm loạn vùng nước đục này, sau đó lợi dụng bọn chúng để đối phó với Tử Y hoặc Tân Thu”.

“Nhưng một trong những người con trai của liên minh võ giả Nam Môn đã chết ở đây, vậy thì thủ lĩnh của liên minh đó sẽ phái người mạnh hơn để đối phó với hai người họ”.

“Nhưng mà bây giờ, Cát Nhĩ đã bị con giết, Vân Anh lại thờ ơ với chuyện này, ngược lại còn muốn tìm con hợp tác, vậy chúng ta không thể dùng tư duy của mình để suy nghĩ về quan hệ giữa các thủ lĩnh trẻ tuổi này được”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 922: Nghĩ thoáng ra

“Mà từ lời nói của đó, có vẻ như như cô ta đã đoán được Lương Minh Nguyệt muốn lợi dụng bọn họ để đối phó với chúng ta, thế nên cô ta không đồng ý cho Lương Minh Nguyệt lợi dụng mình”.

“Còn mục đích chính của cô ta lại là đạt được chức vị thủ lĩnh, nhưng thực lực của con so với Nam Môn không phải là rất lợi hại, tại sao lại tìm con chứ?”

“Con thấy, cô ta và tất cả những người ở Nam Môn đều không đáng tin”.

“Ngày một con quyết đấu với Đạt Tư, rất có khả năng có ý làm con buông lỏng cảnh giác”.

Dù sao thì Lý Cường Đông cũng không tin tưởng Vân Anh: “Nếu lúc ấy Đạt Tư không xuất hiện, toàn bộ người của Nam Môn bao vây con thì con tính sao? Con có biết sẽ có hậu quả gì không?”

Bạch Diệc Phi chỉ cười nói: “Bố, nếu thật sự là như thế thì Vân Anh sao phải làm vậy? Tôi qua cô ta có thể trực tiếp giết con rồi, việc gì phải lãng phí thời gian”.

Lý Cường Đông khẽ cau mày, tựa hồ muốn nói gì đó, Bạch Diệc Phi đã lên tiếng trước: “Bố, bố nên về thành phố Quang Minh quản lý tình hình chung trước, ở bên đây con có thể xử lý được”.

“Bọn họ muốn làm theo quy tắc, vậy con cũng chỉ giết một mình Đạt Tư, nhưng nếu bọn họ thực sự bao vây con, con cũng có thể khiến bọn họ một đi không trở lại”.

Lý Cường Đông không khỏi hỏi: “Con có cách ứng phó rồi?”

Lý Cường Đông biết tính cách của Bạch Diệc Phi trước giờ luôn là nói sao làm vậy, đã quyết định rồi thì nhất định sẽ làm, vì vậy cũng không khuyên anh gì nữa.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì gật đầu rồi rời đi.

Không lâu sau, Lưu Hiểu Anh đến phòng của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cô ta thì hỏi: “Có việc gì sao?”

Tuy nhiên, Lưu Hiểu Anh chỉ nhìn anh mà không nói gì.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì chau mày, sau đó vô thức đưa tay lên sờ mặt Lưu Hiểu Anh.

Anh muốn xác nhận xem Lưu Hiểu Anh là thật hay giả.

Hành động này làm mặt Lưu Hiểu Anh đỏ bừng lên.

Bạch Diệc Phi cũng xác nhận được Lưu Hiểu Anh này là thật.

Nhưng khi anh vừa mới thu tay lại thì cô ta đột nhiên nhào vào lòng anh, ôm chặt anh.

Bạch Diệc Phi đông cứng lại: “Hiểu Anh...”

“Đừng nói gì cả”, Lưu Hiểu Anh ngắt lời Bạch Diệc Phi, cứ như vậy mà tựa vào lòng anh, yên lặng lắng nghe nhịp tim của Bạch Diệc Phi.

Thời gian trôi qua, đôi tay của Bạch Diệc Phi dần dần ôm lấy vòng eo thon thả của cô ta.

Lúc này, ở bức tường bên ngoài căn phòng, Lý Cường Đông lấy ra một điều thuốc, châm thuốc xong thì hít sâu một hơi.

Vẻ mặt của ông vô cùng phức tạp, sau khi phun ra một ngụm khói thì nở một nụ cười khổ.

Dù là Bạch Diệc Phi, Lý Tuyết hay Lưu Hiểu Anh, bọn họ đều nghĩ quá đơn giản rồi.

Họ cho rằng ba người thì cuối cùng cũng sẽ có một người bị tổn thương, hoặc cả ba người đều bị thương, nhưng hôn nhân không phải là chuyện của 3 người mà là chuyện của hai gia đình.

Là bố của Lý Tuyết, làm sao Lý Cường Đông không nghĩ đến điều này chứ?

Nhưng ông cũng rất bất lực, đặc biệt là đối với con gái mình, Lý Tuyết quá rộng lượng, phóng khoáng đến nỗi chấp nhận Lưu Hiểu Anh, điều này làm người làm bố như ông rất đau lòng.

Những cảm xúc hỗn độn này, đến cuối cùng Lý Cường Đông cũng không hình dung ra được, cũng không thể hiểu được, chỉ có thể thở dài: “Mong bọn họ có thể hạnh phúc!”

Lý Cường Đông hút xong thuốc thì trở về phòng của mình, nhưng cả đêm không ngủ.

Còn Bạch Diệc Phi thì ngồi trên nóc nhà ngơ ngẩn cả đêm.

Lưu Hiểu Anh nằm trên giường cũng không thể chìm vào giấc ngủ.

Bởi vì cuối cùng, Bạch Diệc Phi đã đẩy Lưu Hiểu Anh ra và nói: “Cho tôi ít thời gian”.

Lưu Hiểu Anh nhìn anh và nói: “Được!”

Bạch Diệc Phi đẩy Lưu Hiểu Anh ra, anh liền đi lên nóc nhà, ngồi trên sân thượng nhìn toàn bộ khu vực số 2.

Một cơn mưa nhẹ dần rơi xuống.

Bạch Diệc Phi không trú mưa mà cứ thế để mưa tạt vào mặt và quần áo trên người.

Anh đã nghĩ về rất nhiều thứ, về cảm nhận của chính mình, về cảnh giới võ thần mà Vân Anh nói còn cả việc liệu Vân Anh là nam hay nữ.

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc xuất hiện.

“Có cần tôi tư vấn tâm lý không?”

Bạch Diệc Phi nghe xong thì liền quay đầu lại, mới nhận ra phía sau anh có người xuất hiện.

Là một người phụ nữ mặc áo khoác ngoài màu tím, chính là sư phụ Tử Y của anh.

Và cô ta đang cầm một chiếc ô nhựa trong suốt trong tay.

“Sư phụ!”, Bạch Diệc Phi rất ngạc nhiên.

Tử Y bước tới chỗ anh, chiếc ô cũng che cho Bạch Diệc Phi, sau đó cô ta đưa tay sờ lên cái đầu trọc của anh mà nói: “Nhận được điện thoại của cậu tôi liền tới đây, có điều xem ra, sự việc đã được giải quyết rồi!”

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu: “Sự việc không đơn giản như vậy, có khả năng vượt quá dự tính của người!”

Tuy nhiên, Tử Y chỉ khẽ mỉm cười và nói: “Việc mà tôi nói không phải là việc này!”

“Gì cơ?”, Bạch Diệc Phi ngẩn người nhìn Tử Y.

Tử Y lại nói: “Cậu đang đau đầu về chuyện tình cảm”.

Bạch Diệc Phi giật mình, sau đó gật đầu: “Đúng vậy!”

Tiếp đó Tử Y nhàn nhạt nói: “Tuyết Nhi là vợ hợp pháp của cậu, đã sinh cho cậu một trai một gái, cậu sẽ vì người phụ nữ khác mà bỏ rơi cô ấy sao?”

“Đương nhiên là không rồi”, Bạch Diệc Phi không chút do dự đáp lại.

Tử Y khẽ gật đầu hỏi: “Hiểu Anh mặc dù không có quan hệ pháp lý với cậu, nhưng cô ấy là một cô gái tốt, yêu cậu, nhưng cậu lại làm tổn thương

người ta, khiến cô ấy sảy thai, sau này không thể sinh con được nữa, lẽ nào cậu không phải chịu trách nhiệm với cô ấy sao?”

Bạch Diệc Phi sững sờ.

Tử Y nói tiếp: “Cậu là một người đàn ông, phải có trách nhiệm đàn ông, không thể trốn tránh”.

Bạch Diệc Phi im lặng hồi lâu, sau đó khẽ gật đầu nói: “Con biết rồi, không phải là con trốn tránh trách nhiệm, con chỉ là...khó chịu, con có lỗi với Tuyết Nhi, cũng có lỗi với Hiểu Anh!”

Bởi vì những sai lầm của chính mình, Lý Tuyết đã phải chịu quá nhiều áp lực, anh vừa đau lòng vừa cảm thấy có lỗi với cô.

Đồng thời, Lưu Hiểu Anh rất quan tâm đến anh, vì anh mà chịu đựng rất nhiều đau đớn, nhưng anh lại làm tổn thương cô ta, thế nên anh cũng cảm thấy có lỗi với cô ta.

Mọi chuyện đều do bản thân anh gây ra, anh càng khó chịu hơn.

Nghe vậy, Tử Y khẽ thở dài một hơi, vỗ vai anh: “Su phụ có thể hiểu tâm trạng của cậu, nhưng hiện tại sự việc đã xảy ra rồi, việc cậu có thể làm bây giờ là dùng quãng thời gian còn lại để đối tốt với Tuyết Nhi hơn”.

“Còn về Hiểu Anh, nếu cô ấy kết hôn với một người khác, và nếu người đó bỏ rơi cô ấy vì không thể sinh con được, tôi nghĩ cậu cũng không muốn như vậy, có đúng không?”

“Thế nên, cậu cũng cần có trách nhiệm và đối xử tốt với Hiểu Anh”.

“Đến cuối cùng, cho dù cậu có khó chịu đến đâu thì cũng không còn sự lựa chọn nào khác, không phải sao?”

“Thế nên, đừng có dằn vặt nữa”.

“Tôi biết vấn đề tình cảm cần phải công bằng, nhưng chỉ cần cậu đối xử với hai người như nhau thì sẽ không cảm thấy phải xấu hổ nữa”.

“Hơn nữa, với năng lực hiện tại của mình, cậu hoàn toàn có thể làm được điều đó”.

Ánh mắt Bạch Diệc Phi dần sáng lên khi nghe những lời này của Tử Y, dường như sự tỉnh sau cơn mơ, nhìn mọi chuyện một cách thấu đáo.

Tử Y nói cũng đúng, cho dù anh có buồn đến đâu, có cảm thấy áy náy thế nào, cuối cùng anh cũng không có sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể đối tốt với cả Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh thôi.

Tử Y thấy anh đã nghĩ thông rồi thì cười nói: “Thằng nhóc nhà cậu, đây là chuyện mà người khác muốn còn không được, sao cậu lại xoắn xuýt như vậy”.

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu và nở một nụ cười khổ.

Anh ngẩng đầu lên liếc nhìn Tử Y, trong lòng đột nhiên có chút cảm khái.

Trước mặt Tử Y, anh luôn có cảm giác mình là một đứa trẻ, cảm giác này khiến anh thấy ấm áp vô cùng.

Tử Y lại sờ lên cái đầu trọc của anh cười nói: “Nói thật với cậu, cậu là đệ tử giỏi nhất mà tôi từng thu nhận, đã vượt quá sự mong đợi của người thầy này rồi”.

“Khi nhận cậu thì lúc đó cậu đã hơn 20 tuổi rồi, tôi còn nghĩ, cậu luyện tập thế nào cũng không thể đạt được cấp bậc cao, chỉ muốn cho cậu rèn luyện một chút để có năng lực tự bảo vệ bản thân”.

“Nhưng bây giờ, cậu không chỉ vượt quá mong đợi của tôi, thậm chí còn vượt quá sự mong đợi của tất cả mọi người, thiên phú và dòng máu đặc biệt của cậu làm mọi người rất bất ngờ”.

“Sự phụ thật sự rất vừa lòng, cậu xem, đến Đạo Trưởng cũng bị cậu đánh bại”.

“Haha...nói vậy thì, ít nhất trong phương diện thu nhận đồ đệ, Tân Thu không dễ so với tôi được rồi!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 923: Ngày quyết đấu

Bạch Diệc Phi nghe thấy Tử Y nói đến vấn đề huyết mạch, liền nghi hoặc hỏi: “Su phụ, huyết mạch của con có vấn đề gì sao?”

“Tôi cũng không biết tình trạng cụ thể”, Tử Y khẽ lắc đầu: “Nhưng tôi đoán, có lẽ tổ tiên nhà họ Bạch có người đã kết hợp với cao thủ với siêu thần võ cảnh trở lên, từ đó di truyền gien cho thế hệ sau”.

Siêu thần võ cảnh

Hai mắt Bạch Diệc Phi sáng hơn vài phần: “Cảnh giới của võ thần và siêu thần là cái gì? Có thể điều khiển kiếm phi hành không? Hay là có thể lên trời?”

Tử Y nghe vậy thì bật cười: “Nào cậu đang nghĩ gì vậy? Lên trời? Cậu tưởng rằng là đang tu tiên sao? Chúng ta đang ở thế giới hiện thực đó”.

“Cảnh giới võ thần và siêu thần chẳng qua là thực lực một cái cao hơn so với cái còn lại một cấp mà thôi, về phần bay cậu nói vừa rồi thì không thể làm được”.

“Vậy su phụ đã từng nghe nói qua một người tên là Vân Anh chưa?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Tử Y lắc đầu: “Đều là tiểu bối, chưa từng nghe qua”.

...

Sau khi cùng nhau tán gẫu hồi lâu thì Tử Y rời đi, Bạch Diệc Phi cũng hoàn toàn thông suốt.

Lúc rạng sáng, anh chạy vào phòng của Lưu Hiểu Anh.

Cô ta lúc này vừa thức dậy, đang tắm rửa trong phòng tắm, lúc cầm lấy khăn rửa mặt thì thấy Bạch Diệc Phi xông vào, cô ta nghi ngờ nhìn anh mà

hỏi: “Sao thế?”

Cô ta vừa hỏi xong thì Bạch Diệc Phi liền ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô mà hôn lên.

Lưu Hiểu Anh ngẩn người.

Chiếc khăn trên tay cô trực tiếp rơi xuống đất.

Bạch Diệc Phi hoàn toàn không có động tác dư thừa, chỉ hôn cô ta coi như bày tỏ thái độ của mình.

Lưu Hiểu Anh cũng hiểu ra bởi vậy hộc mắt cô ta dần dần đỏ lên.

...

Sau khi sự việc ở đây được giải quyết xong, Bạch Diệc Phi lại lập tức tới tìm Trịnh Tùng, bàn bạc một số chuyện, sau đó đi tới mỏ vàng số một của khu số hai.

Một ngày nữa trôi qua, trời bắt đầu đổ mưa.

Bạch Diệc Phi đi phía trước, phía sau là người của nhà họ Trịnh và Lưu Hiểu Anh.

Lý Đông Cường đã rời đi vào đêm qua.

Bạch Diệc Phi không che ô vì trên lưng anh đang cõng Ngô Cường.

Anh muốn dùng cách này để nói lên tất cả quyết tâm trả thù cho Ngô Cường của mình.

Sau khi đến mỏ vàng số 1, anh dừng lại và nói với những người phía sau: “Mọi người ở lại đây thôi, không cần đi về phía trước nữa”. Xin hãy đọc truyện tại [_ trùmt ruyện. COM _](#)

Trịnh Ngữ Yên rất lo lắng: “Chú, ngộ nhỡ bọn họ không tuân theo quy tắc thì phải làm sao?”

Lưu Hiểu Anh cũng không yên lòng bèn tiến lên trước một bước, túm chặt lấy góc áo anh nói: “Em đi cùng anh nhé”.

Bạch Diệc Phi đáp lại Lưu Hiểu Anh với nụ cười: “Đừng lo, anh có thể làm được”.

Trịnh Tùng thấy vậy liền an ủi: “Mọi người yên tâm, anh Bạch đã sắp xếp xong rồi”.

Nghe được lời này, Lưu Hiểu Anh cùng Trịnh Ngũ Yên mới hoàn toàn thả lỏng.

Lưu Hiểu Anh thậm chí còn hỏi một câu: “Anh thật sự có thể đánh lại hắn ta sao?”

“Đương nhiên rồi”, Bạch Diệc Phi đáp: “Hắn ta đã bị anh đánh bại một lần rồi, không phải sao?”

Tuy nhiên, Lưu Hiểu Anh vẫn rất lo lắng, Bạch Diệc Phi thấy vậy bèn buông một tay ra, nắm lấy tay cô ta.

Mà Trịnh Ngũ Yên thì rất ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh này, Lưu Hiểu Anh không phải nói chú đã có vợ rồi sao? Chuyện này là thế nào chứ?

Bạch Diệc Phi không nói thêm lời nào, một mình bước về mỏ vàng số 1.

Trước mỏ vàng số 1 có một bãi đất rộng bằng phẳng, đến đến được bãi đất này cần đi qua một cái dốc cao.

Bạch Diệc Phi bước lên con đường dốc cao với Ngô Cường trên vai, đứng thẳng lưng.

Mưa dần nặng hạt, nước mưa làm ướt quần áo anh, tạt vào mặt rồi từ từ trượt xuống má.

Mà lúc này, người của Nam Môn vẫn chưa đến.

Đứng bên dưới Lưu Hiểu Anh và những người khác có thể nhìn rõ Bạch Diệc Phi.

Nhìn dáng vẻ kiên cường của anh, Lưu Hiểu Anh dần rơi vào trạng thái xuất thần.

Cô ta có chút không hiểu, một người đàn ông xuất sắc như vậy, lại có thể thuộc về mình sao?

Khoảnh khắc buổi sáng nay dường như là một giấc mơ.

Đúng lúc này, điện thoại của Lưu Hiểu Anh đột nhiên rung lên, làm cô ta hoàn hồn.

Lưu Hiểu Anh lập tức lấy điện thoại ra xem thì phát hiện có một tin nhắn gửi đến.

Nhưng mà, khi nhìn thấy tin nhắn đó, hai mắt cô ta đột nhiên mở to, đồng thời nhìn về phía Bạch Diệc Phi ở trên dốc cao.

Đúng lúc này, Trịnh Tùng nói: “Bọn chúng đến rồi”.

Cách đó không xa, vài chiếc xe tải đang đi về phía bên này.

Bạch Diệc Phi đang đứng trên dốc cao cũng nhìn thấy, nhưng anh vẫn bất động.

Chỉ mấy chốc, bốn năm chiếc xe tải chạy tới vị trí đối diện với Trịnh Tùng, mấy chục người Nam Môn nhanh chóng từ trên xe nhảy xuống, nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Người phụ nữ nhỏ nhắn cuối cùng bước xuống với một chiếc ô, nhìn Bạch Diệc Phi trên cao với vẻ mặt chế nhạo: “Người trên kia có phải người đã giết Cát Nhĩ không?”

Mà người phụ nữ này chính là Vân Anh.

Bạch Diệc Phi nhìn từ trên đỉnh cao xuống, phát hiện những người này đều là cao thủ cấp 2 trở lên, còn có bảy cao thủ cấp 1.

Điều này cho thấy, cao thủ Nam Môn còn nhiều hơn cả lông bò.

Nếu tất cả những người này cùng lên, Bạch Diệc Phi e rằng không thể thắng nổi.

Nhưng Bạch Diệc Phi không hề sợ hãi, anh hét lên với đám người phía dưới: “Con mẹ nó đừng phí lời làm gì nữa, Đạt Tư đến chưa? Nhanh lên đây chịu chết đi”.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên bước ra, đứng trước mặt Vân Anh hừ lạnh: “Thủ lĩnh, để tôi lên, để tôi giết chết con bọ kiêu ngạo đó!”

Vân Anh khẽ liếc nhìn người đàn ông trung niên một cái, sau đó chế nhạo nói: “Ồ, nhiệt tình như vậy sao?”

Người đàn ông đó là một cao thủ cấp 1 trung cấp, nhưng cũng không đáp lại Vân Anh.

Lúc này, Đạt Tư đi ra, hấn ta về mặt ủ rũ nói: “Thủ lĩnh, để tôi lên đi, dù sao người hấn tìm cũng là tôi, để tôi đi giết hấn”.

Vân Anh nhìn Đạt Tư quý dị nói: “Ông có thù hấn gì với hấn? Tại sao lại phải tìm ông?”

“Thuộc hạ không rõ!”, Đạt Tư lắc đầu đáp.

Vân Anh nghe xong càng cảm thấy kì lạ hơn: “Ông cũng không biết?”

“Đúng vậy?”, Đạt Tư thật sự không biết, đánh nhau chết người thật sự rất bình thường, chưa kể nhiều người ở phía Bắc đại lục chết ở khu số một như thế, người Nam Môn cũng thiệt hại không ít, thế nên hấn ta căn bản không hiểu tại sao.

Đạt Tư nói: “Có khả năng hấn chính là một con chó điên”.

“Chó điên?”, Vân Anh cười lạnh chế nhạo.

Đạt Tư gật đầu nói: “Đúng vậy, xin thủ lĩnh cho tôi được đi giết hần”.

“Hần chính là người giết Cát Nhĩ, chuyện này sao có thể qua loa được?”, Vân Anh nói.

Đạt Tư sững người, còn chưa đợi hần ta kịp mở miệng thì Vân Anh đột nhiên chỉ vào Bạch Diệc Phi trên dốc cao mà hét lên: “Con bọ kia, không cần biết mày và Đạt Tư có ân oán gì, hôm nay tao đến tìm mày báo thù!”

“Mày giết Đạt Tư, chúng tao giết mày, có vấn đề gì không?”

“Không vấn đề gì”, Bạch Diệc Phi lớn tiếng đáp lại.

Vân Anh nghe vậy thì cười lạnh nói: “Được, vậy thì đợi bọn tao lên giết mày”.

“Không sợ chết thì lên đây!”, Bạch Diệc Phi đáp.

Vân Anh nghe vậy không khỏi hỏi: “Cái gì? Mày tưởng mày có thể giết hết bọn tao sao?”

Bạch Diệc Phi cũng chế nhạo nói: “Tao sớm biết chúng mày sẽ không tuân theo quy tắc, thế nên tao đã chôn thuốc nổ quanh mỏ vàng này rồi, trong bán kính 5 dặm không ai có thể chạy thoát được”.

“Muốn giết tao, thì để Đạt Tư lên đây, không thì con mẹ nó chúng ta sẽ đồng quy vu tận, chết chung!”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người sững sốt !

Vân Anh cũng do dự, sau cùng, cô ta thở dài nói với Đạt Tư: “Thù của Cát Nhĩ vẫn phải báo, không thì không thể giải thích với Vương được”.

“Nhưng nếu Vương biết, chúng ta sợ chết mà không dám báo thù thì...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 924: Kim cang bất hoại

Vua trong lời nói của Vân Anh chính là minh chủ của Liên minh võ giả.

“Thủ lĩnh yên tâm đi, một mình tôi dư sức đối phó với anh ta”, Đạt Tư nói.

Vân Anh thấy vậy khẽ gật đầu: “Như vậy, vất vả cho chú Đạt rồi”.

Đạt Tư trịnh trọng gật đầu.

Vân Anh bèn cất giọng hét về phía Bạch Diệc Phi đang đứng trên con dốc: “Đồ sâu bọ nhãi nhép, lấy nước mưa rửa sạch cái cổ của mình đi, người mà mày tìm sẽ lên đó tìm mày ngay bây giờ đây!”

Bạch Diệc Phi nghe thấy câu này thì khẽ ngẩn ra, sau đó nhướng mày lên.

Lúc ở nhà của nhà họ Trương, Bạch Diệc Phi dốc hết sức đánh lên người Đạt Tư, cú đâm đó đánh lên người Đạt Tư cảm giác như đánh lên một vách tường bằng sắt vậy, giống hệt như khi đánh lên người Vân Anh.

Nhưng mà anh vẫn có thể cảm nhận được, Vân Anh còn mạnh hơn Đạt Tư rất nhiều.

Buổi tối hôm trước, Vân Anh nói đề bài tỏ sự thành tâm hợp tác, cô ta sẽ nói cho anh biết mệnh môn của Đạt Tư ở đâu.

Mà vừa rồi lời của Vân Anh nghe có vẻ như là một câu đe dọa thông thường, nhưng Bạch Diệc Phi đã lập tức hiểu được ý nghĩa bên trong câu nói này.

Mệnh môn của Đạt Tư nằm trên cổ.

Người bên dưới vì câu nói này của Vân Anh mà bắt đầu mở miệng châm chọc Bạch Diệc Phi.

“Ha ha... sâu bọ đợi chết đi!”

“Đại ca Đạt Tư của chúng tao có cơ thể kim cương bất hoại, mình đồng da sắt!”

“Trên đại lục phương Bắc của chúng mày, không có người nào là đối thủ của đại ca Đạt Tư đâu!”

Đạt Tư cũng cười châm biếm theo, cười nhạo Bạch Diệc Phi không biết tự lượng sức mình.

Sau đó hắn ta ném cái ô trong tay đi, bước những bước dài lên trên con dốc, hắn ta không giống như đang đi quyết đấu mà ngược lại trông rất ung dung như thể đi ngang qua chỗ này.

Mà người bên đối diện nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đều trở nên cực kỳ khó coi.

Lưu Hiểu Anh căng thẳng siết chặt hai tay, đôi mắt dán chặt lên người Bạch Diệc Phi.

Mà Bạch Diệc Phi đứng ở trên con dốc, thần sắc bình tĩnh.

Nhìn thấy Đạt Tư đi qua, Bạch Diệc Phi đặt Ngô Cường lên trên một phiến đá, để anh ta ngồi dựa vào đó, như vậy anh ta có thể nhìn thấy trận quyết đấu giữa anh và Đạt Tư, có thể tận mắt nhìn thấy anh trả thù cho anh ta.

Bởi vì có viên thuốc của Lưu Hiểu Anh nên mới duy trì được cho cơ thể của Ngô Cường không bị phân huỷ.

Bạch Diệc Phi nhìn Ngô Cường trầm giọng nói: “Trước đây muốn nói là đợi sau khi có thời gian, tôi sẽ cùng mọi người uống vài ly với nhau, nhưng mà... rượu này, có lẽ phải đợi kiếp sau rồi”.

“Tôi nghe sư huynh Trần từng nói, anh thích Linh Linh, anh ấy còn hỏi ý của tôi thế nào”.

“Tôi còn chưa kịp nói, bây giờ có nói ra có lẽ cũng đã muộn rồi. Nhưng tôi vẫn muốn nói với anh, việc như vậy vẫn nên tự mình đi nói thì mới được, dù gì đây là việc giữa anh và cô ấy”.

“Nhưng sư huynh Trần nói, anh không dám thổ lộ, tôi có thể hiểu được anh là lo lắng mình sẽ bị từ chối, sau này gặp nhau sẽ rất xấu hổ, đồng thời cũng sợ sẽ mất đi một chút hy vọng duy nhất trong lòng”.

“Haiz... đợi kiếp sau, khi anh gặp được người mà anh yêu thích, nhất định phải dũng cảm lên, đi nói cho cô ấy biết, anh thích cô ấy, không biết có thành công hay không nhưng anh cũng đã có năm mươi phần trăm cơ hội, dù sao cũng tốt hơn là không nói gì”.

“Người anh em, anh nhìn cho rõ nhé, xem tôi báo thù cho anh thế nào”.

Nói đến đây, Đạt Tư cũng đã đi đến nơi.

Bạch Diệc Phi từ từ đứng dậy, nhìn về phía Đạt Tư.

Đạt Tư nhìn thấy Ngô Cường ở bên cạnh Bạch Diệc Phi, không khỏi bật cười một tiếng: “Thế nào? Cái cây gậy người này là họ hàng thân thích của mày à?”

Bạch Diệc Phi hờ hững đáp: “Không phải, anh ta là thủ hạ của tao”.

Đạt Tư nghe xong thì có chút ngạc nhiên: “Một thủ hạ? Con mẹ mày chỉ vì một thủ hạ mà đến quyết đấu với tao?”

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Đúng”.

Đạt Tư bị chọc tức đến bật cười: “Ha ha... con mẹ nó... đúng là một thằng điên! Chỉ vì một thủ hạ mà mẹ kiếp còn đặc biệt đến đây chịu chết? Quả nhiên, người của đại lục phương Bắc đều là một lũ ngu!”

Bạch Diệc Phi nhìn hấn ta, biểu cảm băng lạnh: “Giết người đền mạng là một việc hiển nhiên”.

“Mà mạng người thì không phân cao hèn!”

“Cho nên, chịu chết đi!”

Đám người bên phía Lưu Hiểu Anh nhìn thấy cảnh này thì căng thẳng đến mức quên cả hít thở.

Mà người của Nam Môn thì lại hoan hô ầm ĩ.

“Đánh! Đánh! Đánh!”

“Loại sâu bọ nhãi nhép này cũng dám đánh với đại ca Đạt Tư à? Sao mà thắng được chứ?”

“Hừ! Đại ca Đạt Tư là cao thủ cấp một trung cấp, anh ta chẳng qua là tự tìm đường chết!”

“Hơn nữa đại ca Đạt Tư còn là một võ giả chuyên về luyện cơ thể mình đồng da sắt, anh ta lấy cái gì để so sánh được với đại ca Đạt Tư?”

“Tên sâu bọ nhãi nhép sẽ phải chết rất thảm!”

...

Bạch Diệc Phi đột nhiên lao nhanh về phía Đạt Tư, anh sử dụng bộ quyền pháp mà Tần Hoa dạy cho anh.

Đạt Tư thấy Bạch Diệc Phi xông đến thì tỏ vẻ rất khinh thường.

Nhưng khi cả người Bạch Diệc Phi húc mạnh vào Đạt Tư thì mặt hắn ta bỗng nhiên biến sắc, bởi vì hắn ta cảm thấy Bạch Diệc Phi không hề sử dụng ám kình.

Khi hai cao thủ cấp một giao đấu, thế nào mà lại không sử dụng ám kình?

Nhưng hắn ta lại hiểu rất rõ, cho dù Bạch Diệc Phi không sử dụng ám kình thì hắn cũng có thể cảm giác được sức mạnh ẩn giấu trong cú đâm của Bạch Diệc Phi, đồng thời bản năng cũng khiến cho hắn ta cảm thấy có sự uy hiếp.

“Ầm!”

Sau một tiếng vang thật lớn, cả người Đạt Tư đã bị đám bay ra.

Đám người Nam Môn bên dưới đứng nhìn đều giật mình ngây ngẩn.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Đại ca Đạt Tư không phải có cơ thể kim cương bất hoại hay sao?”

“Tình huống này là sao?”

Vân Anh nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Cú đám của Bạch Diệc Phi đã đánh bay Đạt Tư, ngay sau đó cũng không để cho hắn ta có cơ hội để phản kháng, anh đạp mạnh một chân xuống nền đất để lấy đà lao như tên bắn về phía Đạt Tư.

Anh đuổi kịp Đạt Tư vẫn đang bay trong không trung chưa kịp tiếp đất và tung thêm một cú đám nữa vào cổ của hắn ta.

“Rầm!”

Đạt Tư bị va đập mạnh xuống nền đất, cơ thể hắn lún sâu vào trong bùn.

Ngay sau đó Bạch Diệc Phi tiếp đất, nhắm vào Đạt Tư mà đám điên cuồng.

“Rầm rầm rầm...”

Tốc độ ra đòn của Bạch Diệc Phi cực nhanh, trái phải liên tiếp, giống y như cách Tần Hoa đánh Đạo Trường lúc trước.

Chỉ là anh mới chưa đánh được bao lâu liền cảm thấy có gì đó không đúng.

Cho nên Bạch Diệc Phi vội vàng đứng dậy tránh xa ra.

Cơ thể của Đạt Tư quả thật là mình đồng da sắt, vừa rồi anh không biết là mình đã tung ra bao nhiêu cú đấm mà trên người Đạt Tư lại không hề có một vết thương nào, ngược lại cánh tay của anh thì bắt đầu tê rần.

Đúng vào lúc anh lùi lại, Đạt Tư bật mạnh người dậy tung một cú đấm vào ngay vị trí mới rồi anh vừa đứng.

Nếu như anh chậm chân một bước thì có lẽ cú đấm kia đã đánh trúng vào người anh rồi.

Sau cú đấm hụt, vẻ mặt Đạt Tư vô cảm đứng dậy, trên mặt hẳn ta lộ ra một nụ cười vắn vẹo: “Đúng là đáng chết!”

Bạch Diệc Phi cảm thấy lòng mình trĩu xuống: Vân Anh lừa anh!

Mệnh môn của Đạt Tư rõ là không phải ở trên cổ.

Đám người bên dưới hoan hô ầm ĩ.

“Đã nói đại ca Đạt Tư thân thể mình đồng da sắt, làm sao có thể bị đánh bại được?”

“Không hổ là đại ca Đạt Tư!”

“Đại ca Đạt Tư chắc chắn là đang trêu anh ta chút thôi!”

“Ha ha...”

Mà đúng vào lúc này, trong đầu Bạch Diệc Phi đột nhiên loé lên một tia sáng, anh ý thức được hình như mình đã bỏ sót điều gì đó.

Nhưng đúng lúc này lại có một tiếng xé gió vang lên.

Bạch Diệc Phi không kịp nghĩ nhiều, lập tức vẽ ra nửa vòng tròn, ý muốn đẩy cú đấm này của Đạt Tư đi.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 925: Mệnh môn

Lúc anh đẩy đờc cú đấm của Đạt Tư ra, một khuỷu tay khác liền đánh lên phía ngực của Đạt Tư.

Nhưng anh vẫn cảm thấy giống như đánh phải một vách tường bằng sắt, khuỷu tay bị chấn động đến tê rần.

Đúng vào một giây khẽ dừng lại này, một cú đấm khác của Đạt Tư đã đánh lên vai của Bạch Diệc Phi.

“Ầm!”

Bạch Diệc Phi bị đánh bật ra ngoài.

...

Vừa nhìn thấy Bạch Diệc Phi bị đánh bay, Lưu Hiểu Anh không kiềm được sốt ruột, vút luôn cây dù trong tay định xông về phía anh, nhưng lại bị Trịnh Tùng kéo trở lại.

Lưu Hiểu Anh chỉ đành nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi ở trên con dốc, ánh mắt ngập sự lo lắng.

Mà đám người Nam Môn ở phía trước mặt thì lại hoan hô rào rào.

“Đánh đờc lắm!”

“Đại ca Đạt Tư uy vũ!”

“Giết chết anh ta!”

Đạt Tư cười vắn vẹo nhìn Bạch Diệc Phi, trong mắt toàn là kiêu ngạo và khinh thường: “Thực lực của mày cũng không đến nỗi tệ, đã gần chạm đến cấp một trung cấp rồi, nhưng đáng tiếc, mày lại gặp phải tao”.

Nói xong câu này, Đạt Tư bật cười, một chân dẫm lên đầu của Bạch Diệc Phi: “Cú dẫm của mày đánh lên người tao, chỉ giống như đang gãi ngứa cho tao thôi”.

“Rầm!”

Lúc Đạt Tư nói câu này, hắn ta nhấc chân lên định dẫm mạnh xuống.

Bạch Diệc Phi vội vàng lăn một vòng trên đất tránh được, mà chỗ anh vừa mới nằm bây giờ đã bị Đạt Tư dẫm thành cái hố nhỏ sâu mười cm.

Đạt Tư thấy Bạch Diệc Phi tránh được thì cũng không quá bất ngờ, hắn mỉm cười nhìn Bạch Diệc Phi nói: “Đúng là không biết ai đã cho mày can đảm, lại dám đến thách đấu với tao?”

Nói xong câu này, Đạt Tư lại nhấc chân lên đạp về phía Bạch Diệc Phi.

Lần này Bạch Diệc Phi không tránh đi mà đưa hai tay lên chặn lại đòn tấn công của Đạt Tư.

Nhưng dường như không hề có tác dụng gì, Bạch Diệc Phi còn bị cú đá này của Đạt Tư đá văng ra ngoài.

Đạt Tư nhìn Bạch Diệc Phi bị đá bay, cười lạnh lùng một tiếng: “Con mẹ nó, còn dám nói với tao, muốn đến tìm tao báo thù cho một tên thủ hạ thấp hèn?”

“Con mẹ mày, giờ mày đang báo thù cái kiểu gì? Đến chịu chết thì có!”

“Loại sâu bọ phương Bắc ngu si!”

Xong vừa nói hết câu này, biểu cảm của hắn bỗng cứng ngắc, bởi vì hắn nhìn thấy ánh mắt của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi từ dưới mặt đất bò dậy, dùng đôi mắt sáng rực của anh dán chặt vào Đạt Tư.

Trong đôi mắt sáng rực không hề lộ ra bất kỳ hoang mang và sợ hãi nào, ngược lại nó rất bình tĩnh.

Sự bình tĩnh này khiến cho Đạt Tư cảm nhận được nguy hiểm.

Cho nên hẳn ta bắt giạt lùi lại một bước, theo bản năng muốn tránh xa Bạch Diệc Phi ra.

Chỉ là hẳn ta vừa mới lùi về sau một bước, Bạch Diệc Phi đã đột ngột xông đến, trong tình huống bất đắc dĩ, Đạt Tư lập tức phản ứng lại, tung một quyền sấm sét về phía Bạch Diệc Phi.

Xong cú đấm của hẳn ta đã bị hai cánh tay của Bạch Diệc Phi ôm chặt trong lòng.

Đạt Tư giật mình sửng sốt, chẳng kịp nghĩ nhiều bèn dùng bàn tay còn lại tung một đấm về phía đầu Bạch Diệc Phi.

Khả năng chịu đòn của Bạch Diệc Phi rõ ràng là không bằng Đạt Tư, nhưng tốc độ của anh lại nhanh hơn hẳn ta, cho nên đúng vào lúc cú đấm của Đạt Tư sắp đánh lên người mình, Bạch Diệc Phi liền xoay người, cơ thể anh vòng ra phía sau lưng Đạt Tư.

Sau đó hai chân Bạch Diệc Phi kẹp chặt lấy eo của Đạt Tư, lại dùng cánh tay khóa chặt cổ hẳn ta từ phía sau.

Phải biết rằng, chiêu thức Bạch Diệc Phi tiếp xúc đầu tiên khi bước vào con đường học võ chính là kỹ thuật khoá người.

Sau này vì học nhiều chiêu thức khác cho nên kỹ xảo học lúc ban đầu này cũng ít được sử dụng đến, nhưng tình cờ là kỹ xảo này lại có thể lấy nhu thắng cương.

Đạt Tư cảm thấy có chút bất ngờ đối với chiêu thức này của Bạch Diệc Phi, nhưng hẳn ta cũng thờ phào một hơi, bởi vì Bạch Diệc Phi cũng chỉ có vậy mà thôi, tính ra cũng chẳng phải là chiêu thức sát thủ đặc biệt gì.

Cho nên một tay Đạt Tư túm chặt lấy cánh tay Bạch Diệc Phi, muốn ném anh ra khỏi người mình, đồng thời dùng cùi chỏ của một cánh tay khác húc về phía sau muốn đánh lên ngực Bạch Diệc Phi.

Đám người bên dưới thấy vậy thì cười âm ỉ.

“Con mẹ nó, đâu ra cái thằng ngu như thế, lại định dùng kiểu chiêu thức này đánh nhau với đại ca Đạt Tư?”

“Ha ha ha...”

“Đại ca Đạt Tư là mình đồng da sắt, chẳng lẽ còn phải sợ bị hấn khoá người sao?”

“Ngu đúng là ngu, thủ đoạn này quá thấp kém!”

Bản thân Đạt Tư cũng rất khinh thường kiểu kỹ xảo này, hấn ta cười lạnh lùng nói: “Loại mảnh khoé vật vĩnh này mà mày cũng dám lôi ra để đánh với tao à?”

Cùi chỏ của Đạt Tư đập vào ngực Bạch Diệc Phi, anh đau đến mức suýt chút nữa ói máu.

Nhưng anh vẫn cố gắng chịu đựng, hơn nữa nhất quyết không chịu buông Đạt Tư ra đồng thời chịu đựng sự tấn công của Đạt Tư.

Những lời nói châm chọc của Đạt Tư không hề khiến anh buông lòng sự kìm kẹp của mình, mà ngược lại còn nói khẽ vào tai hấn: “Người anh em, đập đầu không?”

Đạt Tư nghe thấy câu này thì sửng sốt, không hiểu được ý của Bạch Diệc Phi là gì nhưng hấn ta lại cảm thấy có chút không ổn.

Quả nhiên như vậy, “Rầm” một tiếng vang lên.

Đạt Tư cảm thấy đầu mình đau như búa bổ, tai hấn nghe ong ong.

Bạch Diệc Phi giống như lúc trước, dùng đầu của mình đập thật mạnh lên đầu Đạt Tư.

Do lực phản lại nên đầu của Bạch Diệc Phi cũng ong ong lên theo.

Hơn nữa quả thực Đạt Tư có thân hình mình đồng da sắt, cú đập này của anh cũng chẳng khác gì lấy đầu đập lên vách sắt.

Đương nhiên Đạt Tư cũng coi như đã chịu ảnh hưởng, chỉ là không nặng như Bạch Diệc Phi mà thôi.

Đợi Đạt Tư có chút mất cảnh giác, Bạch Diệc Phi liền siết mạnh cánh tay của mình khoá chặt cổ của Đạt Tư.

Vân Anh nói với anh, điểm yếu của Đạt Tư nằm ở trên cổ, lúc trước khi anh đánh một quyền lên cổ hắn thì không có gì khác lạ, anh còn tưởng là Vân Anh lừa mình.

Kỳ thực Vân Anh không hề lừa anh.

Quả thực nhược điểm là ở cổ, chỉ là cách của anh không đúng.

Cơ thể kim cương bất hoại là sử dụng toàn bộ lực ám kinh của cơ thể phân tán đều ra khắp nơi nhưng có một điểm chí mạng đó là ám kinh vì để chống lại sự công kích của ngoại lực mà hình thành nên một loại cảm giác kim cương bất hoại cho cơ thể.

Nhưng có một câu tục ngữ rất hay, đó chính là lấy nhu khắc cương.

Nếu như việc công kích không đưa lại được kết quả, vậy thì anh dùng tay của mình để kẹp chặt cổ hắn ta khiến hắn không thể hô hấp, nghẹt thở mà chết.

Bạch Diệc Phi dần siết chặt cánh tay thì Đạt Tư cũng dần cảm thấy hít thở khó khăn, hắn ta bất giác túm chặt lấy cánh tay của Bạch Diệc Phi, muốn anh thả tay ra.

Nhưng hai chân Bạch Diệc Phi đã quấn chặt lấy eo của Đạt Tư, còn hai tay thì siết chặt lấy cổ của hắn, bất kể Đạt Tư dùng cùi chỏ tấn công anh ra sao thì anh cũng nhất quyết không buông tay.

Cảm thấy không khí loãng dần, Đạt Tư bắt đầu há miệng thật to để thở.

“Con mẹ mày... buông tay!”

Bạch Diệc Phi làm sao mà chịu buông tay?

Anh càng siết chặt cánh tay mình hơn, đồng thời còn hét lên với Đạt Tư: “Nếu như mày chỉ giết Ngô Cường, con mẹ nó, tao cũng sẽ không đến mức phải quyết đấu với mày!”

“Mẹ kiếp, đáng đời mày!”

Hai bên giao đấu, việc có người chết là việc rất bình thường, nhưng Đạt Tư sau khi bắt được Ngô Cường lại đối xử với anh ta quá mức tàn nhẫn, mới khiến cho Bạch Diệc Phi phẫn nộ như vậy.

Bạch Diệc Phi càng hét, gân xanh trên cổ anh lại càng lộ rõ hơn.

“A!”

Bạch Diệc Phi hét lên một tiếng, rồi dồn hết sức lực toàn thân siết chặt cổ Đạt Tư.

“Ừa...”

Đạt Tư sắp không thể thở được nữa, hai mắt trợn trừng, cảm giác như muốn lòi ra ngoài.

Mà đám người bên dưới nghe thấy tiếng hét này của Bạch Diệc Phi lại còn vỗ tay rào rào.

“Anh ta sắp không chịu được nữa rồi!”

“Đến mức này rồi mà vẫn không chịu buông đại ca Đạt Tư ra, đại ca Đạt Tư sắp đánh chết anh ta rồi!”

“Ô, đợi chút, hình như có chút không đúng?”

Đột nhiên có người kêu lên kinh hãi, chỉ lên sườn dốc hét: “Đại ca Đạt Tư nhìn có vẻ rất đau đớn?”

“Con mẹ nó, chuyện gì vậy?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 926: Diễn xuất của cô xứng đáng đạt giải Oscar

Bạch Diệc Phi cảm thấy Đạt Tư sắp không chịu được nữa, cuối cùng gia tăng sức lực: "Đi chết đi!".

"Hự..."

Đạt Tư hoảng sợ vùng vẫy, hai tay khua loạn, ra sức hít lấy hít để vài ngụm không khí nhưng không được.

Cuối cùng hẳn ta cũng không trụ được nữa, quỳ phịch một cái xuống đất.

Bạch Diệc Phi thuận thế, đè cả người Đạt Tư xuống đất.

Hai chân Đạt Tư đạp loạn, nhưng động tác của hẳn ta ngày một yếu dần, rồi dừng lại...

"Mẹ kiếp! Đạt Tư bị không chế rồi!"

"Mau! Đạt Tư không xong rồi!"

"Xông lên!"

Ngay khi bọn chúng chuẩn bị xông lên, Vân Anh hừ lạnh một tiếng nói: "Một lũ ngu xuẩn, chúng mày đã quên nơi này chôn thuốc nổ rồi hay sao?"

Tất cả bọn chúng nghe xong đều sùng sốt, rồi rít dừng bước.

...

Ở trên sườn núi, Đạt Tư đến cuối cùng vẫn không có động tĩnh gì, Bạch Diệc Phi dần dần thả lỏng tay nhưng anh không buông ra, bởi vì anh phát hiện Đạt Tư vẫn chưa hề tắt thở.

Đúng lúc này, Bạch Diệc Phi rút một con dao găm từ thắt lưng ra, hung hăng đâm vào cổ của Đạt Tư.

"Hự!"

Đôi mắt của Đạt Tư đột nhiên trợn trừng trừng.

Lúc này, Đạt Tư dần dần tỉnh táo, cổ của hắn ta bị đâm một nhát dao nhưng vẫn giữ được tính mạng, chỉ có điều ám kinh trong cơ thể hắn ta đã biến mất, không còn năng lực kinh người như xưa.

Đây chính cũng chính là nguyên nhân Bạch Diệc Phi muốn để cho hắn ta thoi thóp đến hơi thở cuối cùng.

Anh muốn Đạt Tư trải qua cảm giác giày vò sống không bằng chết mà Ngô Cường đã phải chịu đựng.

Bạch Diệc Phi ngòì dậy, rút con dao găm ra.

Đạt Tư muốn kêu đau nhưng không thể phát ra thành tiếng, chỉ có thể hoảng sợ trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lạnh lẽo nhìn hắn ta nói: "Mày nên biết khi mày giết người khác, có ngày người khác cũng sẽ giết mày!"

"Phập!"

Bạch Diệc Phi cầm một nhát dao, đâm xuyên qua bụng của Đạt Tư.

"Hự..."

"Nhát dao này cho những người anh em đã chết của tao!"

"Còn đây là vì Ngô Cường".

Bạch Diệc Phi nói xong, cầm lấy một cánh tay của Đạt Tư, dùng dao chém một nhát, cánh tay đứt lìa bay ra ngoài, máu tươi phun như mưa bay trong không trung, dọc theo sườn núi.

Cánh tay đứt lìa đẫm máu rơi trúng trước mặt đám người Nam Môn.

Máu hòa lẫn vào nước mưa rồi từ từ ngấm vào trong bùn đất.

Đám người Nam Môn hung hăng càn quấy nhìn thấy cảnh này đều nhao nhao trợn trừng mắt.

"Mẹ thằng khốn kiếp, tao phải giết chết mày!"

"Thằng súc vật, có bản lĩnh thì xuống đây!"

"Tao phải lấy mạng chó của mày!"

Sau cơn chấn động, tất cả bọn chúng đều phẫn nộ mắng chửi Bạch Diệc Phi.

Chỉ có Vân Anh chứng kiến hết thấy một cách thờ ơ, trên mặt không để lộ bất kỳ cảm xúc nào.

...

Ở trên sườn núi, Bạch Diệc Phi lại bắt đầu chặt đứt một cái cánh tay khác.

"Ác giả ác báo!"

Một nhát dao khác lại chém đứt một chân của Đạt Tu.

"Ông trời có mắt!"

Một nhát dao lại rơi xuống, lấy đi cái chân cuối cùng của Đạt Tu.

Lúc này, toàn bộ chân tay của Đạt Tu đều bị chặt đứt, hắn ta trở nên giống hệt Ngô Cường.

Đạt Tu nằm trên mặt đất, hai mắt mở to, nước mưa trên trời rơi xuống hòa cùng máu tươi trên người hắn ta rồi từ từ thấm vào bùn đất.

Đạt Tư lúc này ngồi đúng chỗ Ngô Cường trước đây.

Hắn ta nhìn thấy Ngô Cường ngồi ở đó, trong phút chốc hắn ta cảm nhận được Ngô Cường còn sống và nhìn về phía hắn ta với một nụ cười quỷ quái.

Cảm giác đó khiến hắn ta rợn cả tóc gáy.

Bạch Diệc Phi đứng đó, trên tay còn cầm con dao đang rỉ máu.

"Người anh em, lên đường thanh toán!"

Anh cuối cùng cũng báo thù được cho Ngô Cường.

Lưu Hiểu Anh ở dưới sườn núi nhìn thấy cảnh tượng này liền ngây người, đây là Bạch Diệc Phi mà cô ta chưa từng thấy qua.

Tay chân của Đạt Tư ngổn ngang khắp nơi, mà xung quanh anh lại là thân thể không toàn vẹn của Đạt Tư và Ngô Cường, Bạch Diệc Phi lẳng lặng đứng ở đó, tay cầm con dao đâm máu, mưa như trút nước rơi xuống người anh thấm ướt toàn bộ quần áo, để lộ ra vóc dáng cường tráng cứng cỏi.

Anh đứng ở trên sườn núi, khí thế toàn thân tỏa ra khiến cho người ta cảm thấy anh chính là người mạnh mẽ nhất trên thế gian này.

Ngoại trừ Lưu Hiểu Anh, đám người Trịnh Ngữ Yên cũng có cảm nghĩ như vậy.

Chỉ có điều Trịnh Ngữ Yên không quen nhìn cảnh máu me này, cô ta vốn không dám nhìn nhưng cuối cùng vẫn tò mò xem.

Nhưng khi nhìn Bạch Diệc Phi đứng trên sườn núi, cô ta không hề sợ hãi mà ngược lại còn cảm thấy Bạch Diệc Phi bề ngoài mạnh mẽ ngoan cường nhưng ẩn giấu trong đó chính là sự cô đơn.

Đám người Nam Môn đứng ở dưới nhao nhao chửi rủa Bạch Diệc Phi.

"Súc vật, có giỏi thì xuống đây!"

"Chết tiệt, mày mà xuống bọn tao nhất định sẽ giết chết mày!"

"Đem mày ngũ mã phanh thây!"

"Băm vằm mảnh thành trăm ngàn mảnh!"

Bạch Diệc Phi nghe đám người chửi rửa ầm ĩ, chỉ khinh thường cười nhạo một tiếng: "Một bầy chó chỉ biết sủa bậy, có ngon thì lên đây đi!"

Đám người phía dưới chửi rửa hăng say nhưng không một kẻ nào thật sự có lá gan đó.

Phải biết rằng Đạt Tư đã là cao thủ cao cấp, được coi là người mạnh nhất trong đám bọn chúng ngoại trừ Vân Anh, nhưng hắn ta vẫn bị Bạch Diệc Phi giết chết.

Vì vậy có thể tưởng tượng được, bọn chúng mà lên cũng chỉ có một con đường chết.

Do đó bọn chúng đều ngậm miệng lại, không một ai dám tiến lên phía trước một bước.

Vân Anh tức giận chỉ tay về phía Bạch Diệc Phi nói: "Cái loại ruồi bọ mà cũng dám làm ầm ĩ như vậy, mày cho rằng người Nam Môn bọn tao sợ mày chắc?"

Vân Anh cực kỳ phẫn nộ, nói xong còn quay người sang hỏi đám thuộc hạ của mình: "Đứa nào dám xông lên lấy lại danh dự cho người Nam Môn?"

Đám người bọn chúng tiếp tục hùng hồn chửi rửa Bạch Diệc Phi, nhưng lại không có ai dám chủ động đứng ra khiêu chiến với anh.

Vân Anh thấy vậy khinh thường hừ lạnh một cái: "Lũ vô dụng!"

Nghe xong, tiếng mắng nhiếc liền im bật, bọn chúng chỉ biết cúi đầu.

Vân Anh trông thấy cười nhạo: "Chúng mày hãy mở to mắt xem tao báo thù cho Cát Nhĩ và Đạt Tư đây!"

Đám người Nam Môn nghe xong trong lòng mừng rỡ.

"Thủ lĩnh ngầu quá!"

"Thủ lĩnh tuyệt vời quá!"

"Thủ lĩnh nhất định phải giết chết thằng nhãi ranh kia!"

Bọn chúng đồng loạt hoan hô, hy vọng thủ lĩnh đứng lên giải quyết Bạch Diệc Phi mà bọn chúng cũng không cần đi vào chỗ chết.

Vân Anh chán ghét nhìn bọn chúng, sau đó hừ lạnh một cái, rút chiếc ô trong tay, đi lên phía sườn núi.

...

Sau khi Vân Anh đi lên sườn núi, đứng ở trước mặt của Bạch Diệc Phi, quay lưng về phía đám người Nam Môn bên dưới, cô ta cười khẩy nói: "Thế nào? Thành ý của tôi đã đủ chưa?"

Bạch Diệc Phi nhìn cô ta nói: "Diễn xuất của cô xứng đáng đạt giải Oscar".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 927: Tôi cần sự ủng hộ của anh

Biểu hiện ban nãy của Vân Anh thoát nhìn giống như thủ lĩnh đang phần nộ, dáng vẻ đó thật sự muốn lên tìm Bạch Diệc Phi báo thù.

Vân Anh cười, nói: “Thật ra ban nãy anh có cơ hội giết tôi, tại sao anh không làm thế?”

Bạch Diệc Phi ngây người ra.

Vân Anh cố ý nói đùa: “Không nỡ giết tôi hả?”

Bạch Diệc Phi thấy cô ta như vậy thì không khỏi thấy ghê tởm: “Không có tại sao cả, chỉ là muốn hỏi cô chút chuyện”.

“Ồ?”, Vân Anh nghi hoặc chớp chớp mắt, sau đó lộ ra ý cười: “Muốn hỏi gì?”

Bạch Diệc Phi dường như sợ cô ta lật mặt nên vội nói luôn: “Bây giờ cứ nói chuyện chính trước nhé”.

“Được”, Vân Anh nhún vai, nói.

Sau đó Bạch Diệc Phi đi đến trước mặt Ngô Cường, từ quần áo của Ngô Cường lấy ra một quân cờ nhỏ màu đỏ.

Còn người Nam Môn ở bên dưới, vốn tưởng Vân Anh đang thị uy cho mình nhưng sau đó mới phát hiện ra thủ lĩnh của họ lại đang nói chuyện với Bạch Diệc Phi.

Đây là chuyện gì vậy?

Sao cảm giác họ quen nhau vậy?

Tiếp đó, họ nhìn thấy Bạch Diệc Phi lấy quân cờ rồi lắc lắc trên không trung.

Người Nam Môn nhìn thấy cảnh này thì ai nấy cũng đều đờ đẫn người. Tiếp đó truyền đến tiếng nổ vang trời.

“Bùm”.

“Bùm”, những tiếng nổ lớn vang lên dưới sườn núi.

Đất cát bị nổ bay lên không trung, bao phủ đất trời.

“A...”, một lát sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Đám người đó đều bị nổ tung, thậm chí còn bị nổ thối nát xương tan. Còn ai phản ứng nhanh thì đều xoay người bỏ chạy. Đáng tiếc là đều không kịp vì tiếp đó là những trận nổ liên hoàn.

“Bùm!”

“Bùm!”

Còn đám Trịnh Tùng sau khi nhìn thấy cảnh này thì đều ngây người ra. Họ hoàn toàn không tin nhìn Bạch Diệc Phi ở trên sườn núi.

Bùn đất bay lên do vụ nổ, lúc này hòa lẫn với nước mưa nên vô tình chắn đi tầm nhìn của mọi người.

Nhưng họ vẫn có thể nhìn thấy Bạch Diệc Phi đứng ở đó lạnh lùng nhìn cảnh này.

Lúc này họ mới biết, những lời mà ban nãy Bạch Diệc Phi nói đều là thật. Anh thật sự có chôn thuốc nổ. Nhưng vị trí chôn thuốc nổ không phải là trên sườn núi mà là dưới.

Chắc là Vân Anh cảm nhận được nên mới chạy lên trên. Chứ Bạch Diệc Phi không hề thông báo trước cho cô ta.

Đây chính là lý do tại sao Vân Anh ban nãy nói có cơ hội giết cả cô ta.

Nếu như nói tại sao không giết Vân Anh, thật ra Bạch Diệc Phi cũng không biết. Anh chỉ cảm thấy cô ta không giống với những người Nam Môn này, vì vậy chưa ra tay tàn độc với cô ta.

Hoặc có lẽ vì anh đồng ý giúp cô ta đoạt được vị trí thủ lĩnh của liên minh võ giả chăng?

Vân Anh nhìn Bạch Diệc Phi một cái, lại hỏi: “Tại sao anh không giết tôi?”

Bạch Diệc Phi không đáp lại mà chỉ hỏi một câu không liên quan: “Tôi muốn biết rốt cuộc cô là nam hay nữ?”

Vân Anh ngây người ra, tiếp đó cười kiêu diễm với Bạch Diệc Phi, rồi chỉ vào ngực mình, nói: “Anh có muốn sờ thử không?”

Bạch Diệc Phi: “...”.

Bạch Diệc Phi không hiểu, Vân Anh là cao thủ lợi hại như vậy mà sao cứ thích... Đóng giả nữ?

Haiz! Ok! Nhìn tuổi tác thì đúng là tuổi thiếu nữ rồi!

Bạch Diệc Phi không muốn hỏi tiếp và cũng không nhìn ‘cô ta’ mà quay đầu nhìn những người Nam Môn bên dưới.

Những người bị nổ ban nãy đều chết cả rồi. Không còn một ai!

Vân Anh không để ý gì mà cười hỏi: “Nhìn thấy thành ý của tôi chưa?”

“Đây không phải là tất cả”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói. Đây không phải là toàn bộ người của Nam Môn đến xâm lược lần này.

Vân Anh nghe thấy vậy thì sầm mặt lại, nói: “Tôi nói này, khẩu vị của anh lớn quá đấy”.

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng, nói: “Nhưng cô đã hứa với tôi là toàn bộ mà”.

Vân Anh ho khan hai tiếng, lập tức nói với vẻ mặt tủi thân: “Đã nói là tiền trao cháo múc rồi, giao dịch như chúng ta không được rồi. Như này chẳng phải là chỉ đặt cọc trước hay sao?”

“Chỉ cần anh giúp tôi đoạt được chức thủ lĩnh liên minh võ giả thì tôi sẽ giao phần còn lại cho anh. Công bằng rồi, đúng không?”

Bạch Diệc Phi trầm ngâm một lát, sau đó hỏi: “Phần còn lại là bao nhiêu?”

“Tầm... Hai phần ba”, Vân Anh nhún vai, nói.

Nói như vậy, những người chết hôm nay chỉ có một phần ba thôi, hai phần ba còn lại không biết là bao nhiêu.

Vì vậy, Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng, nói: “Nếu như đây gọi là thành ý vậy thì tôi không biết thế nào là thành ý nữa”.

Vân Anh không khỏi phẫn nộ, nói: “Lẽ nào đây còn không được gọi là thành ý. Tôi đã để cho anh một lần giết bao nhiêu người Nam Môn rồi”.

Bạch Diệc Phi lại lắc đầu nói: “Những người này không phải là người của cô. Vì vậy, cô chỉ đang lợi dụng tôi giúp cô tiêu diệt kẻ địch của cô thôi”.

Lời nói vừa dứt, Vân Anh đơ người luôn. Tiếp đó cô ta cười nói: “Bạch Diệc Phi! Anh quả nhiên rất thông minh”.

“Đúng vậy! Đám người này không phải là của tôi”.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn cô ta, nói: “Vì vậy, người của cô hay còn gọi là thân tín thì cô sẽ không để tôi giết đâu. Đúng không?”

“Đúng”, Vân Anh gật đầu đáp.

Bạch Diệc Phi phẫn nộ quát: “Mẹ kiếp! Đây mà gọi là thành ý à?”

Cô ta nhìn Bạch Diệc Phi, cười nói: “Bởi vì tôi không có thân tín”.

“Ha ha?”, Bạch Diệc Phi ngậy người ra, có chút đờ đẫn.

“Không phải chứ?”, Bạch Diệc Phi khó tin, một người muốn làm việc lớn mà không có thân tín được sao?

Còn Vân Anh khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi không tin mình thì lập tức phẫn nộ, nói: “Tôi nói này, bệnh đa nghi của anh nặng lắm à? Phải nói thế nào anh mới tin?”

“Tôi nói tôi hai mươi hai tuổi anh không tin, tôi nói thật lòng muốn hợp tác với anh, anh vẫn không tin. Anh muốn biết tôi là nam hay nữ, bảo anh đến sờ thử thì anh không đến. Tôi nói tôi không có thân tín, mẹ kiếp, anh vẫn không tin”.

“Tôi phải nói thế nào, anh mới tin hả?”

Đôi mắt với sự phẫn nộ của cô ta, Bạch Diệc Phi rất bình tĩnh nói: “Tôi vẫn muốn hỏi câu nữa”.

“Anh hỏi đi!”, Vân Anh hừ lạnh một tiếng.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Tại sao cô lại muốn hợp tác với tôi?”

Từ lúc nhìn thấy Vân Anh nói muốn hợp tác với mình thì Bạch Diệc Phi rất hoài nghi. Anh nghĩ không thông, tại sao cô ta lại muốn hợp tác với mình? Ở phía họ, anh không phải là người mạnh nhất.

Khi anh hỏi Tử Y thì cô ta nói, những người trẻ làm loạn, cô ta không tham gia.

Vân Anh trầm ngâm một lúc mới nói: “Tôi cần sự ủng hộ của anh”.

“Ủng hộ?”, Bạch Diệc Phi ngậy người hỏi: “Ủng hộ thế nào?”

Vân Anh thở dài rồi mới chậm rãi giải thích: “Mấy năm nay sở dĩ liên minh võ giả Nam Môn có thể chống đỡ được Nam Môn đều dựa vào tài lực mà Lương Minh Nguyệt ủng hộ”.

“Nếu như tôi trở thành thủ lĩnh mới, Lương Minh Nguyệt coi thường tôi, lúc đó tôi cần sự ủng hộ của anh”.

“Đề báo đáp, tôi sẽ giúp anh mở rộng thị trường ở Nam Môn cho anh thuận tiện hơn”.

Bạch Diệc Phi đã hiểu, ủng hộ về tài lực thì anh thật sự có thể làm được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 928: Tạm biệt

Bất luận là người kế thừa nhà họ Bạch hay là người lựa chọn canh giữ kho vàng thì anh đều có năng lực đó.

“Nhưng trước đó anh vẫn phải giúp tôi một việc”, Vân Anh đòi chủ đề.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Chuyện gì?”

“Đến lúc đó anh sẽ biết”, Vân Anh không nói rõ.

Sau khi nói xong, cô ta không cho Bạch Diệc Phi cơ hội hỏi thêm mà xoay người đi xuống. Bạch Diệc Phi nhìn bóng hình cô ta đi xuống mà trong lòng khẽ chấn động.

Vân Anh lúc này đang đứng quay lưng lại với anh và anh cũng biết điểm chí mạng của Vân Anh.

Lúc này là cơ hội tốt nhất, cơ hội đánh lén tốt nhất.

Bạch Diệc Phi càng nghĩ thì càng không tìm chế được nhưng cuối cùng anh vẫn phải nhẫn nhịn.

Bởi vì anh cảm thấy, điểm chí mạng của Đạt Tư là ở cổ nhưng của Vân Anh chưa chắc đã ở đó. Vân Anh mạnh hơn Đạt Tư quá nhiều, thậm chí cô ta còn che chắn bảo vệ điểm chí mạng của mình khá kỹ.

Khi chưa thể chắc chắn thì Bạch Diệc Phi không muốn thử cảm giác tự đập đầu vào tường như thế.

...

Sau khi Vân Anh đi, Bạch Diệc Phi cũng Ngô Cường xuống sườn núi.

Sau khi đi xuống, đám Lưu Hiểu Anh cũng xúm lại, còn Trịnh Tùng thì đầy kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi.

Dù sao thì trên đảo Lam cũng chỉ có vài cao thủ cấp 2 chứ càng không nói đến cao thủ cấp 1. Nhưng ở Nam Môn thì hoàn toàn ngược lại, khắp nơi đều là cao thủ cấp 2. Chương mới nhất tại (Tru mTruyện. CO M)

Và lần này Bạch Diệc Phi chỉ dựa vào một mình anh mà có thể giải quyết được mấy chục người Nam Môn. Đúng là quá khủng bố.

Trịnh Tùng nhìn thấy anh mà theo bản năng chân mềm nhũn, vội nói với Bạch Diệc Phi: “Anh Bạch vất vả rồi”.

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu nói: “Chú Trịnh! Cho người xử lý sạch sẽ chỗ này đi”.

Trịnh Tùng vừa định gật đầu thì Bạch Diệc Phi ở trước mặt ông ta đang cõng Ngô Cường trên vai, lúc này rầm một tiếng, cả hai đều ngã xuống đất.

“Bạch Diệc Phi!”

“Chú ơi!”

“Anh Bạch!”

Mấy người cùng kinh hãi hô lên.

Trận quyết đấu với Đạt Tư làm tiêu hao quá nhiều thể lực của Bạch Diệc Phi và còn khiến anh bị thương. Cộng với việc thân kinh đang căng thẳng về vụ báo thù cho Ngô Cường, giờ đây được thả lỏng người nên khiến anh đột nhiên như suy sụp hẳn đi.

...

Bạch Diệc Phi nằm mơ. Anh mơ thấy Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh và cả con của anh sống trong một làng quê nhỏ.

Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh mỗi người đều dắt theo một đứa trẻ, còn Bạch Diệc Phi ra ruộng làm việc. Mặc dù có vất vả một chút nhưng cả nhà đều vô cùng yên ổn, vui vẻ. Bạch Diệc Phi vẫn thích cảm giác đó hơn. Nhưng chưa đợi anh cảm nhận thêm chút nữa thì anh đã tỉnh.

Lúc anh tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng. Anh nghiêng đầu nhìn thì thấy bên ngoài cửa sổ đã là trời tối.

Rồi anh lại nhìn đầu giường thì thấy Lưu Hiểu Anh đang nằm ngủ.

Bạch Diệc Phi biết Lưu Hiểu Anh vì không yên tâm nên luôn canh chừng ở bên cạnh mình, sau đó mệt nên ngủ thiếp từ lúc nào không hay.

Bạch Diệc Phi lặng lẽ nhìn cô ta rồi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, lại nhớ tới giấc mơ mà cảm thấy có chút không giống lắm.

Sau đó anh nhìn đôi môi nhỏ nhắn của Lưu Hiểu Anh. Bạch Diệc Phi nuốt nước bọt, đột nhiên cảm thấy có chút khát nước.

Cuối cùng cũng báo thù được cho Ngô Cường, tâm trạng cũng nhẹ nhõm hơn, và tất nhiên anh lại suy nghĩ nhiều hơn.

Vì vậy, anh nhìn Lưu Hiểu Anh mà không kìm được áp sát lại gần mặt cô ta, sau đó khẽ đặt nụ hôn lên môi cô ta.

Nhưng Lưu Hiểu Anh khá nhạy cảm, cô ta đột nhiên tỉnh dậy. Bạch Diệc Phi giật mình, vội nằm trở lại giường.

Lưu Hiểu Anh ngẩng đầu lên, nhìn Bạch Diệc Phi ở trên giường, sau đó tự trách mình, nói: “Sao mình lại ngủ quên được? Đúng là không nên”.

Cô ta vừa nói vừa lấy điện thoại ra, nhìn điện thoại rồi cô ta lẩm bẩm nói: “Phải làm thế nào đây? Có nên nói cho anh ấy không? Nhưng không nói thì...”.

Bạch Diệc Phi giả vờ ngủ, sau khi nghe thấy lời đó của Lưu Hiểu Anh thì thấy tò mò, vì vậy anh tiếp tục giả vờ ngủ để nghe xem.

“Đều trách mình!”, Lưu Hiểu Anh thở dài rồi giơ tay ra nắm chặt tay Bạch Diệc Phi, lo lắng nói: “Chồng ơi! Em nên làm thế nào bây giờ?”

“Em đã nói cho họ chuyện của chúng ta, liệu họ có giận em không, liệu có cần em nữa không?”

Nghe thấy câu này, trong lòng Bạch Diệc Phi thấy run rẩy. Anh không thể kìm được nữa, vì vậy ngồi bật dậy, nắm chặt lấy tay của Lưu Hiểu Anh, hỏi: “Ai? Ai không cần em nữa? Em có ý gì vậy?”

Bạch Diệc Phi đột nhiên tỉnh lại khiến Lưu Hiểu Anh giật mình. Cô ta ngây người nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi vội hỏi: “Rốt cuộc là ai? Em nói đi!”

Lưu Hiểu Anh định thần lại, sau đó chau mày, thấp giọng nói: “Anh bỏ tay ra! Đau quá đi...”.

Bạch Diệc Phi vội buông tay ra, có chút áy náy, cũng tại vì anh quá sốt ruột.

Sau đó Lưu Hiểu Anh đưa cho Bạch Diệc Phi nhìn điện thoại của mình.

Trên điện thoại có một tin nhắn, là tin bố mẹ cô ta gửi đến. Bởi vì gọi điện thoại cho Lưu Hiểu Anh thì cô ta không nghe, video cũng không nhận khiến họ rất lo lắng, nên họ quyết định đến thăm cô ta.

Lưu Hiểu Anh thấp giọng nói: “Trước đó họ cứ bắt em tìm bạn trai nhưng để đối phó, em đã nói là em có bạn trai rồi”.

Sau khi nghe xong, Bạch Diệc Phi có chút ngạc nhiên hỏi: “Em bảo họ đến đây tìm em?”

Lưu Hiểu Anh gật đầu, nói: “Họ ở trong đất liền mà không tìm thấy em thì càng lo nhưng...”.

Bạch Diệc Phi biết Lưu Hiểu Anh lo lắng điều gì, khẽ nắm lấy tay cô ta, cười nói: “Không sao đâu! Bảo họ đến đi, để họ thấy được một thế giới khác nữa”.

Lưu Hiểu Anh nghe thấy lời này thì trong lòng vô cùng cảm động, có chút muốn dựa dẫm vào Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhìn ánh mắt như muốn dựa dẫm của Lưu Hiểu Anh, lúc này trong lòng bỗng thấy rạo rức. Có người đàn ông nào không thích người phụ nữ của mình dựa dẫm vào mình chứ?

Bạch Diệc Phi dần tiến lại gần Lưu Hiểu Anh, nhìn thẳng vào cô ta. Không khí giữa hai người lúc này ấm áp vô cùng. Lưu Hiểu Anh đột nhiên cảm thấy xấu hổ, hai mắt ‘bất an’ nhìn Bạch Diệc Phi.

Trong lúc Bạch Diệc Phi chạm vào bờ môi của Lưu Hiểu Anh, cô ta dần nhắm mắt lại. Hai người ôm hôn nhau, Lưu Hiểu Anh được Bạch Diệc Phi bế lên giường rồi từng chiếc áo được cởi ra, lúc này trong phòng ấm áp vô cùng.

Lúc này Trịnh Ngữ Yên đứng ở cửa ôm chặt chiếc chăn bông. Tay của cô ta nắm chặt cánh cửa, tai còn truyền lại những hơi thở ấm áp trong phòng.

Cô ta đứng đờ đẫn tại chỗ, không biết từ lúc nào những giọt nước mắt từ gó má rơi xuống.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Diệc Phi tạm biệt Trịnh Tùng và rời khỏi nhà họ Trịnh.

Lần này anh đến khu số 2 chủ yếu là báo thù cho Ngô Cường, đồng thời cũng để những người Nam Môn kia biết, người của phương Bắc không dễ bắt nạt như vậy.

Lần đến khu số 2 này cũng coi như có được thu hoạch không nhỏ. Dù sao anh cũng báo thù được và còn giết một cậu chủ của Nam Môn, lại tiêu diệt được mấy chục cao thủ.

Còn nhà họ Trịnh có Vân Anh ở đó thì chắc sẽ không có chuyện lớn xảy ra.

Sau khi người Nam Môn biết Bạch Diệc Phi đã giết chết mấy chục cao thủ của họ thì lúc này đã chuyển mục tiêu sang anh. Vì vậy, anh rời khỏi nhà họ Trịnh chính là đang bảo vệ nhà họ.

Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh ngồi trong xe, bên trong cốc còn đặt quan tài của Ngô Cường.

Lúc họ đi, ngoài Trịnh Ngũ Yên thì tất cả mọi người đều đến tiễn.

Bạch Diệc Phi nói lời tạm biệt với họ và khởi động xe rời đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 929: Con có bạn trai rồi mà

Lưu Hiểu Anh ngồi trong xe đột nhiên quay đầu lại nhìn rồi lại nhìn tòa nhà của nhà họ Trịnh. Trên tầng, Trịnh Ngũ Yên trong tay vẫn ôm chiếc chăn bông, đờ đẫn đứng ở bên cửa sổ rồi vẫy tay với xe của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đột nhiên hỏi: “Em nhìn gì vậy?”

Lưu Hiểu Anh khẽ lắc đầu, nói: “Không có gì ạ”.

...

Sau khi Trần Hạo nhìn thấy Bạch Diệc Phi quay về thì kích động lao lên trước.

“Anh Bạch về rồi”.

“Đại ca!”

“...”.

Bạch Diệc Phi dắt tay Lưu Hiểu Anh và ngang nhiên đi vào.

Sau khi Bạch Hổ nhìn thấy cảnh này thì lập tức sầm mặt lại, sau đó không chào hỏi gì mà đi thẳng luôn.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì không khỏi ngạc nhiên. Sau khi đợi mọi người xuống hết, anh mới đi vào sân sau tìm Bạch Hổ.

“Sao vậy?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Nhưng chưa hỏi hết câu thì Bạch Hổ đã giơ tay lên tát vào mặt Bạch Diệc Phi một cái.

Bạch Diệc Phi không né tránh nhưng bị tát mà không rõ nguyên nhân nên lập tức hỏi lại: “Anh làm cái gì vậy?”

Bạch Hổ lạnh lùng nói: “Cái tát này là tát thay cho Lý Tuyết”.

Bạch Hổ là người đầu tiên đi theo Bạch Diệc Phi, sau đó có người hạ độc với Lý Tuyết nên Bạch Hổ đã bảo vệ cô một thời gian dài. Anh ta tận mắt chứng kiến tình yêu giữa Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết.

Nhưng hiện giờ Bạch Diệc Phi lại ngang nhiên nắm tay Lưu Hiểu Anh như vậy.

Bạch Diệc Phi nghe thấy câu này thì sắc mặt áy náy, nói: “Xin lỗi!”

“Anh nên nói lời xin lỗi Lý Tuyết chứ không phải tôi”, Bạch Hổ hừ lạnh một tiếng, ngấp ngừng một lát mới nói tiếp: “Còn phải xin lỗi cả Trần Ngạo Kiêu nữa”.

Bạch Diệc Phi có chút ngạc nhiên, hỏi: “Tại sao phải xin lỗi anh ta?”

Bạch Hổ chỉ nhìn Bạch Diệc Phi mà không nói gì.

Bạch Diệc Phi lập tức hiểu được rồi kinh ngạc nói: “Anh ta...”.

Một hồi lâu, Bạch Hổ mới hỏi: “Lý Tuyết có biết không?”

“Có!”, Bạch Diệc Phi đáp.

Nghe thấy vậy, Bạch Hổ chỉ thở dài một hơi.

...

Ngày hôm sau, họ mai táng cho Ngô Cường.

Hôm sau nữa, Bạch Diệc Phi đưa Lưu Hiểu Anh ra bến tàu. Bởi vì hôm nay bố mẹ của Lưu Hiểu Anh đến đảo Lam.

Sau khi đến bến tàu, Bạch Diệc Phi bắt đầu thấy căng thẳng. Lưu Hiểu Anh tâm lý phát hiện ra nên nắm chặt tay anh, cố ý đùa giỡn, hỏi: “Căng thẳng thế sao?”

Nói thật thì Lưu Hiểu Anh cũng vô cùng căng thẳng.

Bạch Diệc Phi không gạt đầu mà nhìn điêm đen ở phía xa đang tiến lại gần, nói: “Sắp đến rồi!”

Lần này chỉ có mẹ của Lưu Hiểu Anh đến còn bố của cô ta vì có dự án hợp tác với tập đoàn Phi Tuyết nên ở lại thành phố Thiên Bắc đàm phán với người ta.

Sau khi xuống thuyền, Lưu Hiểu Anh chạy đến ôm chặt lấy mẹ mình.

Hai người nói chuyện rất nhiều, sau đó bà ta hỏi Lưu Hiểu Anh: “Sao con lại đến vùng quê này vậy? Con nhìn kìa, điều kiện ở đây tệ quá, đến xe còn không có”.

“Đợi phía bố con ổn định lại thì con không cần làm việc vất vả như này nữa”.

“Bố con hiện giờ đang đàm phán với tập đoàn Phi Tuyết, giỏi lắm!”

Đã lâu không gặp nên hai mẹ con cứ nói chuyện không ngớt. Còn Bạch Diệc Phi đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát mẹ của Lưu Hiểu Anh.

Mẹ của cô ta tên là Ngô Vân, hơn năm mươi tuổi. Không hổ danh để được người con xinh như Lưu Hiểu Anh, bà ta cũng có nhan sắc đỉnh cao.

Đồng thời lúc này, Bạch Diệc Phi còn nhìn thấy phía sau bà ta có một người đàn ông mặc vest, đeo kính. Thoạt nhìn người đàn ông này tầm hơn ba mươi tuổi, tính cách ôn hòa, cảm giác đây là người đàn ông hiền lành.

Lưu Hiểu Anh bị mẹ cô ta kéo lên phía trước. Cô ta không khỏi quay đầu lại nhìn, Bạch Diệc Phi chỉ mỉm cười với cô ta.

Trên đường đi, Lưu Hiểu Anh luôn muốn tìm cơ hội giới thiệu Bạch Diệc Phi với mẹ nhưng không chen lời được.

Sau khi lên xe, Bạch Diệc Phi lái xe còn người đàn ông đeo kính kia ngồi ở ghế phụ. Lưu Hiểu Anh và mẹ cô ta ngồi ở hàng ghế sau.

Bạch Diệc Phi vừa lái xe vừa nghe mẹ con Lưu Hiểu Anh nói chuyện nhưng nghe mà anh thấy có chút không ổn.

Ngô Vân chỉ vào người đàn ông ở ghế phụ, cười giới thiệu với Lưu Hiểu Anh: “Hiểu Anh à! Đây chính là Bộ Đình mà mẹ nói với con đây”.

Người đàn ông đeo kính, cũng là người đàn ông tên là Bộ Đình. Hắn ta khẽ cười, nói: “Chào Hiểu Anh!”

Lưu Hiểu Anh nhìn hắn ta, ngượng ngùng cười nói: “Chào anh!”

Ngô Vân kéo tay Lưu Hiểu Anh bắt đầu giới thiệu với cô ta: “Bộ Đình tốt nghiệp đại học hàng đầu ở Mỹ, còn có học vị Tiến sĩ, giỏi lắm đó con!”

“Tính cách ôn, là đứa trẻ rất ngoan. Hơn nữa, hiện giờ còn làm trợ thủ đắc lực trong tập đoàn cho bố con đây. Tiền đồ rộng mở lắm”.

Bộ Đình khẽ cười, lễ phép nói: “Cô quá khen rồi ạ”.

Nói xong, Bộ Đình còn cười hiền hòa với Lưu Hiểu Anh. Lưu Hiểu Anh thấy thế thì ngượng ngùng, chỉ cười đáp lại.

Ngô Vân lại nói tiếp: “Hiểu Anh à! Sau này con tiếp xúc nhiều với Bộ Đình một chút, tiếp xúc nhiều con sẽ biết cậu ấy tốt thế nào”.

“Cô ơi! Cô quá khen rồi ạ! Cháu không tốt đến thế đâu. Nhưng cháu thấy Hiểu Anh có chút không giống với những gì cô nói”, Bộ Đình cười đáp lại.

Ngô Vân nghe thấy vậy thì ngây người ra: “Á? Có gì không giống?”

Bộ Đình cười nói: “Cô nói là Hiểu Anh trông cũng được nhưng hôm nay gặp cháu mới thấy, đâu chỉ được thôi, phải nói đẹp như tiên nữ mới đúng”.

Ngô Vân nghe thấy vậy thì bật cười: “Ha ha! Bộ Đình! Cháu biết ăn nói thật đấy”.

Lưu Hiểu Anh càng lúng túng, theo bản năng nhìn Bạch Diệc Phi một cái.

Sau đó Lưu Hiểu Anh nhỏ giọng nói với Ngô Vân: “Không phải con nói với mẹ là con có bạn trai rồi sao?”

Lời nói vừa dứt, Ngô Vân sầm mặt lại, kéo cô ta sang một bên nói: “Con nói linh tinh gì vậy? Trước đây con ở nước ngoài thì không ai quản, muốn chơi bời gì thì cũng không ai quản, lẽ nào con định coi là thật?”

“Bộ Đình là người như thế nào, bố mẹ đều biết hết. Nếu như sau này con theo nó thì chỉ đợi hưởng phúc thôi”.

Lưu Hiểu Anh có chút sốt sắng, nói: “Mẹ à, con thật sự...”.

“Con đừng nói nữa, mẹ không tin”, Ngô Vân sầm mặt lại nói: “Con phải nghe mẹ! Bộ Đình tốt tính, còn có học vị cao, có việc làm và tiền đồ. Ngoại hình cũng ưa nhìn nữa. Người có điều kiện tốt như này, con đi đâu tìm cơ chứ?”

“Con nói con có bạn trai? Thế anh ta trông như nào, học vị cao không? Có công việc không? Công việc như thế nào? Gia đình ra làm sao?”, liên tiếp các câu hỏi khiến Lưu Hiểu Anh đơ người ra.

Còn Bạch Diệc Phi ngồi ở ghế chính nghe thấy vậy thì cũng có chút lúng túng.

Bộ Đình khẽ cười, nói: “Cô ơi! Cô đừng nói thế. Hiểu Anh bao nhiêu năm nay sống ở nước ngoài nên nhìn người không chuẩn cũng là dễ hiểu thôi”.

“Hay là thế này đi! Đợi khi quay về thành phố Thiên Bắc, cô có thể hẹn bạn của cô ra để chúng tôi gặp mặt. Cô thấy sao?”

Bộ Đình nói thì hòa nhã, không cố ý thể hiện mình, cũng không cố ý hạ thấp bạn trai của Lưu Hiểu Anh. Nhưng bất luận là Lưu Hiểu Anh hay Bạch

Diệp Phi, với hai năm kinh nghiệm của họ, họ sớm đã nhìn ra tâm tư của người này.

Hắn ta chẳng qua chỉ muốn hẹn bạn trai của Lưu Hiểu Anh ra để thể hiện sự xuất sắc của mình để đả kích bạn trai của cô ta thôi.

Hắn ta tự tin về mình, vì vậy lúc nói chuyện cũng có sự kiêu ngạo.

Ngô Vân nghe thấy vậy cũng tán thành, nói: “Mẹ thấy đúng đấy! Để mẹ xem, rốt cuộc là người như nào mà khiến con cứ đắm đầu vào vậy”.

Vừa nói đến đây, Lưu Hiểu Anh lại nhìn Bạch Diệp Phi.

Ngô Vân thấy vậy thì không kìm được, nói: “Mẹ nói con đấy, con cứ nhìn lái xe làm gì?”

Lưu Hiểu Anh đột nhiên đỏ mặt lên, có chút ngại ngùng. Còn Bạch Diệp Phi cũng không được tự nhiên cho lắm.

...

Xe lái đến bệnh viện ở thành phố Quang Minh.

Bệnh viện này xây dựng chưa lâu, bởi vì không có viện trưởng mà Lưu Hiểu Anh đến đúng lúc nên cô ta đã trở thành viện trưởng ở đây.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 930: Không ai tốt hơn anh ấy

Không chỉ Lưu Hiểu Anh đến mà cô ta còn đem theo mấy bác sĩ của bệnh viện Ngọa Long cùng đến. Những điều này, cô ta vẫn chưa nói với Ngô Vân.

Sau khi xuống xe, Ngô Vân nghi ngờ hỏi: “Chúng ta đến bệnh viện làm gì?”

Bà ta vừa nói xong thì mấy nhân viên trong bệnh viện đều chạy ra rồi đi đến trước mặt Lưu Hiểu Anh và Bạch Diệc Phi.

“Chào viện trưởng, viện trưởng có gì căn dặn không ạ?”

“Viện trưởng?”, Ngô Vân và Bộ Đình đều với vẻ mặt kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi nhìn Ngô Vân và người đàn ông kia. Bạch Diệc Phi mới biết người đàn ông này họ Phan từ cuộc đối thoại ban nãy của họ.

Lưu Hiểu Anh cười với mấy bác sĩ, sau đó nói: “Đây là mẹ tôi! Phiền mọi người giúp tôi chuyển hành lý của mẹ tôi vào phòng. Cảm ơn”.

Mấy bác sĩ vội chạy lại nhận hành lý.

Sau đó Lưu Hiểu Anh đỡ Ngô Vân, cười nói: “Mẹ à, đi thôi, con dẫn mẹ đi xem nơi làm việc của con”.

Lưu Hiểu Anh dẫn Ngô Vân và Bộ Đình cùng đi vào bệnh viện xa hoa này, Bạch Diệc Phi cũng đi theo sau.

Sau khi vào trong, tất cả bác sĩ và y tá gặp Lưu Hiểu Anh thì đều dừng lại: “Chào viện trưởng!”

Đi đến tận văn phòng của Lưu Hiểu Anh, trợ lý rót trà mời họ rồi rời đi, lúc này Ngô Vân mới định thân lại nói: “Trời ơi!”

Bà ta với vẻ mặt vui mừng và kích động, nắm chặt tay Lưu Hiểu Anh, nói: “Con gái ngoan của mẹ! Con giỏi quá, không ngờ lại làm viện trưởng ở bệnh viện này”.

Lưu Hiểu Anh cười gật đầu. Ngô Vân rất kích động, hễ kích động là lại nói nhiều: “Ôi chao! Đúng là tốt quá đi. Con gái tôi sao lại giỏi thế chứ?”

“Hiểu Anh à! Mau nói cho mẹ biết, sao con lại trở thành viện trưởng vậy? Con gái tôi có tiền đồ quá, tôi vui quá đi”.

“Nhà mình đúng là may mắn! Con xem, bố con thì đàm phán hợp tác với tập đoàn Phi Tuyết, con hiện giờ lại là viện trưởng bệnh viện, đúng là tốt quá”.

Lưu Hiểu Anh thấy Ngô Vân kích động nói nhiều như vậy thì có chút ngại ngần nhìn Bạch Diệc Phi.

Nhưng chính cái nhìn này lại khiến Bạch Diệc Phi gặp chuyện.

Từ lúc gặp được Lưu Hiểu Anh, Phan Bộ Đình luôn với vẻ mặt kiêu ngạo. Nhưng sau khi hắn ta biết Lưu Hiểu Anh là viện trưởng bệnh viện thì sự kiêu ngạo lập tức thu lại mà mang theo nụ cười tủm ỉm.

Mặc dù bệnh viện này không kiếm được nhiều tiền như công ty nhưng dù sao cũng là cơ cấu được nhà nước ủng hộ. Lưu Hiểu Anh trở thành viện trưởng bệnh viện, có mối quan hệ như này, vậy thì sau này tiền đồ của hắn ta sẽ lên một tầng cao mới rồi.

Vì vậy, trong lúc Ngô Vân hỏi sao Lưu Hiểu Anh lại lên làm viện trưởng được thì Phan Bộ Đình cũng muốn biết, thậm chí còn đoán bên trong có ẩn tình gì?

Vì vậy, lúc hắn ta nhìn thấy Lưu Hiểu Anh nhìn Bạch Diệc Phi thì phản ứng đầu tiên là Lưu Hiểu Anh không muốn người ngoài biết. Đồng thời lúc này, hắn ta còn cảm thấy nghi ngờ, một lái xe sao lại không biết ngại mà cũng đi vào văn phòng cùng?

“Anh ở đây làm gì?”, Phan Bộ Đình sầm mặt nói với Bạch Diệc Phi: “Cả nhà tôi ở đây, anh là lái xe thì mau ra ngoài đi”.

Nghe thấy Phan Bộ Đình nói thế thì Ngô Vân mới định thần lại, có chút bất mãn nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Hiểu Anh à! Con tìm lái xe ở đâu vậy? Sao không hiểu chuyện thế?”

“Cút ngay ra ngoài cho tôi”.

Lưu Hiểu Anh thấy thế thì sắc mặt hơi biến đổi, định nói giúp cho Bạch Diệc Phi nhưng Bạch Diệc Phi lắc đầu cười với cô ta rồi nói với họ: “Mọi người nói chuyện đi, tôi ra ngoài trước”, sau khi nói xong thì anh rời khỏi văn phòng.

Ngô Vân nhìn bóng lưng của Bạch Diệc Phi, châm biếm vài câu: “Đúng là làm lái xe thật, không biết điều chút nào”.

Phan Bộ Đình cười nói: “Cô đừng giận! Hấn chỉ là kẻ dưới, không đáng đâu ạ”.

Nghe thấy họ nói như vậy, Lưu Hiểu Anh lập tức không vui, nói: “Anh ấy không phải là lái xe”, ngữ khí của cô ta quyết liệt và còn có chút bất mãn.

Chỉ có điều Ngô Vân không để ý, lại tiếp tục nắm tay Lưu Hiểu Anh nói: “Hiểu Anh à! Cô Hai của con giỏi nhất trong gia tộc Đông Y nhà ta nhưng cuối cùng cũng chẳng có thành tựu gì”.

“Mặc dù bố con không giỏi bằng cô Hai nhưng dù sao cũng làm kinh doanh thiết bị y tế, thành tựu cao hơn cô Hai của con”.

“Nhưng khiến mẹ không thể ngờ, hiện giờ thành tựu cao nhất lại là con gái mẹ. Hiện giờ làm viện trưởng bệnh viện, còn giỏi hơn cả họ nữa”.

“Thật sự khiến mẹ vui quá đi! Con mau nói cho mẹ biết, làm sao con làm viện trưởng được”.

Lưu Hiểu Anh cảm thấy không vui khi họ nói Bạch Diệc Phi như vậy nhưng thấy mẹ vui thế, cô ta cũng không tiện nói gì thêm, liền cười nói: “Mẹ cứ ngồi xuống, dần dần con sẽ kể cho mẹ”.

“Được, được, được!”

Ngô Vân và Phan Bộ Đình ngồi trên ghế sofa, Lưu Hiểu Anh ngồi đối diện họ.

“Mẹ à! Thật ra tình hình ở đây mới thay đổi mấy tháng gần đây thôi. Mấy tháng trước ở đây không tốt như vậy đâu”.

“Cụ thể thì con không nói nhiều với mẹ nữa, dù sao thì trước kia ở đây không có pháp luật, môi trường khắc nghiệt, mọi người muốn làm gì thì làm đó”.

“Nhưng tất cả đều vì một người mới trở nên tốt như này”.

Nghe thấy những điều này, Ngô Vân không vui chau mày lại. Bởi vì bà ta căn bản không quan tâm đến những chuyện này. Bà ta chỉ muốn biết: “Chuyện này thì có liên quan gì đến việc con lên làm viện trưởng?”

“Tất nhiên là có liên quan rồi ạ”, Lưu Hiểu Anh thấy bất lực. Cô ta vốn muốn thông qua những chuyện này để họ hiểu về Bạch Diệc Phi: “Và chuyện này cũng liên quan đến anh ấy”.

“Anh ấy là ai?”, Ngô Vân và Phan Bộ Đình đều ngây người ra.

Một lát sau, Ngô Vân đột nhiên nghĩ tới gì đó, lạnh lùng hỏi: “Chính là người bạn trai mà con nói”.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy thì xấu hổ gật đầu, coi như là thừa nhận.

Ngô Vân thấy vậy thì lập tức tức giận, quát lớn: “Đúng là vợ vẩn”.

Tiếng quát này là Lưu Hiểu Anh không ngờ tới và khiến cô ta giật mình, đến Phan Bộ Đình cũng giật mình.

Ngô Vân sầm mặt nói: “Nói với con bao nhiêu lần rồi con không nghe, cứ đi tìm những người không đáng tin. Con nói với mẹ xem, hấn có tiền không? Có địa vị không? Có công việc không?”

“Cứ coi là hấn có, vậy hấn có địa vị cao như con không? Lẽ nào sau này phải dựa vào con mà sống à?”

“Con nhìn Bộ Đình xem! Nó có điểm nào thua kém tên kia không? Bộ Đình nhé, muốn có học lực có luôn, muốn công việc có công việc, tiền đồ sáng lạn. Con đi đâu tìm bạn trai tốt như này nào?”

Nói đến đây, Phan Bộ Đình lộ ra nụ cười tự tin với Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh nhìn Phan Bộ Đình một cái rồi bất mãn nói: “Con tìm được rồi”.

“Hiểu Anh!”, Ngô Vân lạnh lùng quát.

Lưu Hiểu Anh nói như vậy trước mặt Phan Bộ Đình là hoàn toàn không nể mặt hấn ta, vì vậy Ngô Vân mới tức giận nói: “Con có thể hiểu chuyện một chút được không?”

Phan Bộ Đình quả thực thấy không dễ chịu cho lắm. Nhưng nghĩ đến việc Lưu Hiểu Anh xinh đẹp lại có công việc tốt nên hấn ta nhẫn nhịn rồi cười nói: “Cô đừng tức giận, chúng cháu tiếp xúc ít nên Hiểu Anh chưa hiểu hết về cháu. Đợi sau này cô ấy hiểu nhiều hơn thì...”.

“Không đâu!”, Lưu Hiểu Anh ngắt lời hấn ta, kiên quyết nói: “Anh ấy là tốt nhất rồi, không ai tốt hơn anh ấy cả”.

Ngô Vân nghe thấy vậy thì càng tức, đứng lên định đánh Lưu Hiểu Anh: “Cái con ranh này, đúng là tức chết đi mất, ...”.

Đúng lúc này, cửa văn phòng đột nhiên bị mở ra.

Bạch Diệc Phi đứng ở bên cửa cười nói với họ: “Viện trưởng! Khách sạn đã đặt xong rồi, giờ có muốn đi dùng bữa không?”

Lưu Hiểu Anh nhìn thấy Bạch Diệc Phi gọi mình là viện trưởng thì không khỏi nhìn anh một cái.

Ngô Vân dừng lại, hít sâu hai cái, trong lúc này nên giữ bình tĩnh rồi nói: “Bây giờ đi luôn đi”.

Và rồi cả nhóm người đi ra khỏi bệnh viện.

Mặc dù đã qua mấy tháng nhưng ở đây có nhiều điểm chưa được phát triển hết. Đường cũng không phải quá dễ đi, vì vậy toàn phải đi xe tải.

Thành phố Quang Minh và thành phố Triều Dương đang sửa đường, sau này Bạch Diệc Phi cũng đầu tư xây dựng công xưởng ở đây. Đợi sau khi sửa đường xong thì sẽ phổ cập đến từng nhà về xe ô tô, xe điện và xe đạp...

Bạch Diệc Phi ngồi ở vị trí lái, Lưu Hiểu Anh cố tình chọc tức Phan Bộ Đình, cô ta ngồi lên ghế ngồi phụ luôn.

Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc, nhìn Lưu Hiểu Anh một cái. Còn Lưu Hiểu Anh thì nhỏ giọng nói: “Sao anh lại thế? Không nói giúp em”.

Bạch Diệc Phi cũng nhỏ giọng nói: “Nhưng anh cũng phải chen vào mới được chứ”.

Ngô Vân cứ nói hết câu này đến câu khác, căn bản là nói không ngừng.

Lưu Hiểu Anh nghe thấy lời này thì chỉ hừm hai tiếng rồi không nói thêm gì.

Còn Ngô Vân sau khi lên xe, phát hiện ra Lưu Hiểu Anh ngồi ở ghế phụ thì ngây người ra, sau đó quát: “Con ngồi phía trước làm gì?”

Phan Bộ Đình mở cửa ghế ngồi phụ, thấy Lưu Hiểu Anh ngồi đó thì cũng ngây người ra. Sau đó Phan Bộ Đình đóng cửa xe rồi đi đến vị trí lái xe, mở cửa xe nói với Bạch Diệc Phi: “Anh tránh ra, để tôi lái”.

Bạch Diệc Phi chau mày hỏi: “Anh lái xe? Anh lái được không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 931: Giám đốc khách sạn

Lời nói của Bạch Diệc Phi quả thực không hề có ý châm chọc gì, chỉ là thực lòng muốn hỏi hấn ta có biết lái hay không, nhưng nghe vào tai Phan Bộ Đình lại trở thành khinh thường hấn ta.

“Đừng nói nhảm nữa, mau cút xuống đi!”, Phan Bộ Đình lập tức lạnh mặt.

Bạch Diệc Phi cũng không vì vậy mà thấy bực mình, anh gạt đầu rồi nhảy xuống xe, ngồi vào hàng ghế cuối cùng.

Chỉ là anh vừa mới đặt mông ngồi xuống thì Phan Bộ Đình liền xoay người lại quát âm lên: “Mày làm cái gì đấy? Ai cho mày ngồi ở đây hả, mày không biết thân phận của mày à? Cút ra khỏi thùng xe cho tao!”

Bạch Diệc Phi vẫn không hề tỏ ra bực mình, anh không muốn so đo với hấn ta, nhún vai một cái rồi bước xuống xe, đi đến thùng xe phía sau.

Anh cũng muốn xem xem Phan Bộ Đình định lái xe kiểu gì.

Người như Phan Bộ Đình nếu lái xe bình thường thì chắc chắn không có vấn đề gì cả, nhưng bọn họ hầu như chỉ quen lái loại xe tự động, còn loại xe côn thì hầu như không biết nên càng đừng nói đến loại xe tải thể này.

Phan Bộ Đình ngồi vào ghế lái, khởi động, vào số.

Xong sau khi vào số xe rồi thì hấn ta ngây ra: “Đây là loại số gì?”

Thấy hấn ta còn chẳng rõ là số gì, Lưu Hiểu Anh không khởi nói một câu: “Có biết lái không hả?”

Phan Bộ Đình nghe xong liền cảm thấy mình sắp mất hết cả mặt mũi nên cắn răng vào số lung tung, chân đạp vào côn từ từ nhả ra nhưng kết quả là chiếc xe chẳng hề động đậy.

Tiếp đó, hẳn ta lại không cam tâm thử thêm vài lần nữa, lần này hẳn thả mạnh côn ra, kết quả chiếc xe tải chỉ giật lên một cái sau đó lập tức chết máy.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy liền lộ ra biểu cảm khinh bỉ.

Ngô Vân cũng trông thấy, cảm thấy có chút xấu hổ bèn nói với Phan Bộ Đình: “Nếu đã đưa theo tài xế rồi thì cứ để tài xế lái xe đi, làm gì có khiếu tài xế ngồi xe mà không lái xe chứ?”

Câu nói này coi như cho Phan Bộ Đình lý do để đỡ bị mất mặt, Phan Bộ Đình quả thực không biết lái, cuối cùng chỉ đành không cam tâm bước xuống xe.

Lúc này Bạch Diệc Phi mới quay lại ngồi trên ghế lái, lái xe về phía khách sạn.

Do âm thanh của xe tải tương đối ồn, Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh liền nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Hôm nay đặc biệt mời một vị đầu bếp đến để anh ta chiêu đãi mọi người thật tốt”.

“Mời ai vậy?”

“Chính là vị đầu bếp của nhà họ Diệp, bị anh kéo về rồi, sau khi Diệp Hoan biết được chuyện này còn chửi cho anh một trận nữa”.

“Ha ha... vậy thì anh nấu ăn ngon hay là anh ta nấu ăn ngon hơn?”

“Đương nhiên là anh rồi”.

“Chẳng khiêm tốn chút nào!”

Ngô Vân và Phan Bộ Đình ngồi ngay hàng ghế phía sau thấy Lưu Hiểu Anh và tài xế nói chuyện rõ là rôm rả, mặt bọn họ đều tỏ vẻ khó chịu.

Sau khi xe đến khách sạn, cả hàng người lần lượt bước xuống xe.

Trước đây ở đảo Lam cũng có khách sạn, nhưng khách sạn trước đây chỉ có những gia tộc hào môn mới có đủ tiền để vào đây.

Mà sau một quá trình thay đổi thì đến nay, cả những người dân bình thường cũng có thể vào đây ăn uống trung bình một lần một ngày.

Cho nên người trong khách sạn cực kỳ đông.

Lúc bọn họ đi vào trong sảnh chính, Phan Bộ Đình đưa tay chặn Bạch Diệc Phi lại, lạnh giọng trách mắng: “Một gã tài xế như mày đi theo vào đây làm cái gì?”

Ngô Vân thấy vậy cũng nói theo: “Đúng đó, anh là một tài xế có biết mình phải làm gì không?”

Sau đó lại quay đầu nói với Lưu Hiểu Anh: “Hiểu Anh à, em tìm tài xế ở đâu vậy? Sao lại chẳng hiểu chuyện gì cả?”

Lưu Hiểu Anh không quen nhìn bọn họ cứ gọi Bạch Diệc Phi là tài xế, bèn đi thẳng qua rồi nắm chặt lấy tay Bạch Diệc Phi nói: “Mẹ, con chính thức giới thiệu một chút”.

Bạch Diệc Phi lập tức buông tay cô ta ra, cười nói với Ngô Vân: “Đúng là nên giới thiệu cho mọi người một chút về khách sạn tốt nhất ở thành phố Quang Minh, các món ăn ở đây quả thực rất ngon, mọi người cứ thoải mái thưởng thức”.

Lưu Hiểu Anh rất ngạc nhiên nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi.

Mà động tác nhỏ kia của anh cũng đã bị Ngô Vân nhìn thấy, Ngô Vân bất giác nhíu chặt lông mày, đồng thời cũng nảy lên một suy đoán không mấy tốt đẹp.

Đợi đến khi Ngô Vân và Phan Bộ Đình đi lên tầng trên, Lưu Hiểu Anh mới ghé đến bên cạnh Bạch Diệc Phi hỏi nhỏ: “Anh làm gì mà không nói cho mẹ em biết?”

Bạch Diệc Phi cũng nhỏ giọng đáp: “Ăn cơm trước đi, nếu không chút nữa đến ăn cũng không được ngon”.

Lưu Hiểu Anh trợn mắt lườm Bạch Diệc Phi một cái, đồng thời cũng biết đây không phải là thời cơ tốt nhất để nói ra, nên lại nói với Bạch Diệc Phi: “Thế anh đành phải tui thân chút vậy”.

“Không tui thân, anh sợ em tui thân”, Bạch Diệc Phi khẽ cười, lắc đầu.

Nhưng đúng vào lúc này, sau khi bước vài bước, Ngô Vân thấy Lưu Hiểu Anh vẫn chưa đi theo nên quay đầu lại quát lên một câu: “Làm cái gì đấy? Còn không đi theo à?”

...

Nhìn ba người bọn họ đi lên tầng trên, Bạch Diệc Phi không khỏi thở dài một cái.

Vừa rồi nói là vì để ý đến cảm xúc của Ngô Vân, mới không nói cho bà ta biết mối quan hệ giữa anh và Lưu Hiểu Anh, nhưng trên thực tế thì sao?

Đó chỉ là một phần của nguyên nhân, mà nguyên nhân chính là do Bạch Diệc Phi không có đủ tự tin.

Anh đã có vợ và con rồi, lại nói với mẹ của Lưu Hiểu Anh là anh muốn ở bên cạnh Lưu Hiểu Anh, sợ là sẽ không có ai chấp nhận được điều này.

Mà Bạch Diệc Phi lúc này mới vừa hiểu được lời của Lý Cường Đông nói, hôn nhân quả thực là chuyện của hai gia đình, bây giờ thì đã biến thành ba gia đình.

...

Sau khi bước vào trong căn phòng VIP của khách sạn, Ngô Vân liền nói cho Lưu Hiểu Anh một trận: “Đây là trong nước chứ không phải ở nước ngoài, đừng có tùy tiện nắm tay nắm chân người khác”.

“Còn có, bây giờ con đã là viện trưởng của một bệnh viện, cần phải giữ hình tượng của mình mọi lúc mọi nơi”.

“Ở trước mặt đám nhân viên của mình, con phải có dáng của một lãnh đạo, đừng có vô tâm vô phể như thế, chẳng có cái uy của lãnh đạo gì cả”.

Lưu Hiểu Anh cúi thấp đầu không đáp lại.

Phan Bộ Đình vừa cười vừa nói: “Cô à, như vậy có thể thấy được tính cách của Hiểu Anh rất tốt, cũng không phải người thích ra oai với nhân viên, điều này mới chiếm được tình cảm của mọi người đúng không?”

Ngô Vân hừ một tiếng nói: “Cháu ấy à, nhìn không ra khuyết điểm của Hiểu Anh, dùng một câu nói để hình dung, là câu gì ấy nhỉ, trong mắt người tình ai cũng là Tây Thi”.

Phan Bộ Đình khẽ mỉm cười, coi như ngầm thừa nhận.

Lưu Hiểu Anh thì lại tỏ vẻ cực kỳ mất kiên nhẫn.

Qua một lúc, nhân viên phục vụ bung nguyên một bàn thức ăn ngon mắt lên, Ngô Vân và Phan Bộ Đình thấy vậy thì gương mặt đều tỏ vẻ vui mừng.

Lưu Hiểu Anh sợ Ngô Vân tiếp tục cảm rằm liền vội vàng nói: “Mẹ, mau ăn thôi”.

Ngô Vân quả thực bị mấy món ăn này hấp dẫn, bèn cầm đũa lên vừa ăn vừa khen không ngớt: “Món này ngon quá, Bộ Đình cháu cũng mau nếm thử đi”.

Lưu Hiểu Anh nhìn thấy mẹ mình ăn đến là vui vẻ thì trong lòng vừa vui mừng nhưng đồng thời cũng suy nghĩ, nếu như bọn họ được ăn những món ăn do Bạch Diệc Phi nấu thì không biết sẽ có biểu cảm thế nào?

Đúng vào lúc này, một người đàn ông trung niên mặc vest bước vào, ông ta đi đến trước mặt Lưu Hiểu Anh, khẽ khom người nói: “Viện trưởng Lưu, tôi là giám đốc của khách sạn, tôi họ Vương”.

“Cô có hài lòng với những món ăn hôm nay không ạ?”

Lưu Hiểu Anh cười gật đầu nói: “Hài lòng”.

Giám đốc Vương cũng mỉm cười: “Viện trưởng Lưu hài lòng thì tốt quá, hài lòng thì tốt quá”.

“Giám đốc Vương vất vả rồi”, Lưu Hiểu Anh lại nói.

Giám đốc Vương vội xua tay nói: “Đâu có đâu có? Nên làm mà thôi, nếu không có ông chủ Bạch thì việc kinh doanh của chúng tôi làm sao mà tốt thế này được”.

Giám đốc Vương không biết mối quan hệ giữa Lưu Hiểu Anh và Bạch Diệc Phi, nhưng ông ta cũng biết Lưu Hiểu Anh là người của Bạch Diệc Phi, cho nên ông ta mới không dám sơ suất.

Ngô Vân nghe thấy câu này liền đặt đũa xuống, có chút tò mò hỏi: “Cái gì mà nên làm? Giám đốc Vương, món ăn của khách sạn các ông nấu ngon như thế, việc kinh doanh tốt là chuyện bình thường không phải à? Có liên quan gì đến ông chủ gì kia không?”

Giám đốc Vương nghe thấy câu này bèn vội vàng nói: “Thưa chị, câu nói này của chị có chưa đúng, ngoài khách sạn của chúng tôi ra, còn có cả việc kinh doanh của cả thành phố Quang Minh này, còn có cuộc sống của người dân nơi đây, đều nhờ vào ông chủ Bạch cả, nếu không phải vì anh ấy thì chúng tôi làm gì có cuộc sống tốt thế này”.

Ngô Vân nghe xong câu này thì có chút không tin: “Thực sự giỏi như vậy sao, nghe mấy người nói cứ như là đáng cứu thế ấy?”

“Còn không phải sao!”, giám đốc Vương lập tức gật đầu: “Ông chủ Bạch đúng thật là đáng cứu thế của chúng tôi”.

Phan Bộ Đình thấy Ngô Vân có vẻ hứng thú nên vẫy tay với giám đốc Vương nói: “Giám đốc Vương, hay là ông ngồi xuống đây từ từ kể cho chúng tôi nghe?”

Giám đốc Vương đầu tiên là nhìn Lưu Hiểu Anh một cái, sau đó tỏ vẻ khó xử nói: “Cái này thì tôi không dám”.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy, khẽ mỉm cười nói: “Ngồi đi, không sao”.

Giám đốc Vương nghe thấy câu này thì bất ngờ kích động hẳn lên, cứ như là Bạch Diệc Phi đã chấp nhận ông ta vậy.

Cho nên giám đốc Vương liền ngồi xuống, sau đó nghiêm túc kể: “Chị à, nhìn chị có lẽ là lần đầu tiên đến đảo Lam đúng không?”

Ngô Vân gật đầu: “Đúng là lần đầu tiên, sao thế?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 932: Rời xa với con gái tôi

“Nói thực với chị vậy”, giám đốc Vương cười he he: “May là bây giờ chị mới đến, nếu như đổi thành mấy tháng trước đây, chị mà đến đây thì sẽ không đi được nữa đâu”.

“Hả?”, Ngô Vân cực kỳ ngạc nhiên.

Giám đốc Vương liền kể lại đại khái câu chuyện từ lúc đảo Lam bắt đầu được thành lập cùng với những sự kiện lớn xảy ra trong thời gian gần đây.

Ngô Vân nghe xong liền sửng sốt ngẩn ra một hồi lâu, nhất là khi giám đốc Vương dùng cách kể chuyện phóng đại để kể về những việc mà Bạch Diệc Phi đã làm, miêu tả Bạch Diệc Phi giống như là một vị thần.

Ngô Vân cảm thấy mình giống như đang được nghe một câu chuyện thần thoại vậy, nhưng Lưu Hiểu Anh thì lại rất thích câu chuyện phóng đại này, mặc dù biết đều là giả nhưng có người khen Bạch Diệc Phi như vậy thì cô ta cũng cảm thấy rất vui vẻ.

“Giám đốc Vương, những điều này có thật không?”, Ngô Vân ngây ngẩn hỏi.

Giám đốc Vương gật đầu: “Đó là đương nhiên”.

“Quả thực là muốn gặp mặt một nhân vật vĩ đại như vậy một lần”.

“Chị à, ông chủ Bạch đâu phải là người mà đám người như chúng ta muốn gặp là gặp được đâu, cô nói có phải không viện trưởng?”, giám đốc Vương cười nhìn về phía Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh có chút kiêu ngạo gật đầu nói: “Đó là đương nhiên”.

Phan Bộ Đình quả thực không tin: “Cô à, cô đừng cho là thật, đám người bình thường này toàn thích phóng đại mọi chuyện, kỳ thực trên thực tế sẽ không được như vậy đâu”.

“Anh này, lần đầu tiên anh đến đảo Lam thì đương nhiên không biết, tôi nói đều là sự thật cả”, giám đốc Vương nói.

Phan Bộ Đình vẫn không tin cho lắm: “Lúc mà tôi còn học đại học, chuyên ngành là tâm lý học nên hiểu rất rõ tâm lý của những người bình thường, nhất là ở những nơi lạc hậu như thế này mọi người thường thần thoại hoá các câu chuyện, kỳ thực nguyên nhân đều là do sự lạc hậu trong cơ chế giáo dục, sự lạc hậu về kinh tế khiến cho nhận thức không được toàn diện mới xảy ra tình trạng như vậy”.

Lời nói của hắn ta rất không khách sáo, giám đốc Vương đột nhiên cảm thấy mất hứng.

Nhưng ông ta lại nghĩ đến Lưu Hiểu Anh đang ở đây, đồng thời bọn họ cũng là khách của Lưu Hiểu Anh, ông ta cũng không muốn nói thêm gì, cuối cùng tìm đại một lý do rồi rời đi.

Lưu Hiểu Anh cũng không đồng thuận với những lời nói của Phan Bộ Đình, cô ta cũng cảm thấy mất hứng, thấy giám đốc Vương đi rồi, cô ta bèn lạnh lùng cười nói: “Tai nghe mắt thấy mới là thật, tự mình còn chưa từng chứng kiến thì đừng có nói lung tung”.

“Hiểu Anh, tuổi em còn nhỏ, có rất nhiều thứ vẫn chưa hiểu được”, Phan Bộ Đình mỉm cười: “Trong xã hội lòng người hiểm ác, cũng giống như vị giám đốc lúc này, rõ ràng là miêu tả một cách siêu thực, trên thế giới này làm gì có người nào như vậy chứ?”

“Cái gì mà một mình đánh một đám người? Lại có thể đánh bay người ta? Điều này thật là khó tin? Có phải là đang đóng phim chưởng đầu”.

Phan Bộ Đình nói những lời này, giống hệt như lời của một vị trưởng bối đang truyền dạy kinh nghiệm sống cho bậc hậu bối.

Mà Ngô Vân nghe thấy vậy thì cũng hoàn hồn lại, rất tán đồng lời nói của Phan Bộ Đình: “Hiểu Anh, Bộ Đình nói đúng đó, lời nói của đám dân thường con đừng có tin tưởng quá”.

Lưu Hiểu Anh bị bọn họ làm cho tức đến bật cười, những việc này đều do cô ta đích thân trải nghiệm, làm sao mà lại không tin được?

Đáng tiếc là bất kể cô ta nói cái gì, Ngô Vân và Phan Bộ Đình đều không thể hiểu được, cô ta có chút bực bội, bèn nói thẳng: “Mọi người ăn đi, con ăn no rồi”.

...

Sau khi bọn họ từ trong khách sạn đi ra, Ngô Vân còn đang cần nhắc Lưu Hiểu Anh: “Hiểu Anh, chúng ta chỉ ở đây có hai ngày, bây giờ con đã là viện trưởng rồi, mẹ cũng không ép buộc con quay về với mẹ nữa”.

“Con với Bộ Đình, hai đứa giữ số liên lạc của nhau, thường ngày năng liên lạc để bồi dưỡng tình cảm, cũng có thể hiểu về nó nhiều hơn, đến lúc đó à, con sẽ...”.

“Mẹ!”

Lúc này bọn họ đã đi đến bên cạnh chiếc xe tải, mà Lưu Hiểu Anh đã không thể nhìn nhận được nữa mà quát lên: “Con đã nói với mẹ rồi, con đã có bạn trai rồi!”

Nghe thấy câu này, Ngô Vân và Phan Bộ Đình đều sửng sốt.

Đúng lúc này Bạch Diệc Phi lại vừa bước xuống từ trên xe, nhìn thấy bọn họ liền hỏi: “Ăn thế nào?”

Còn chưa đợi anh kịp phản ứng, Lưu Hiểu Anh đã nắm ngay lấy tay Bạch Diệc Phi nói: “Anh ấy chính là bạn trai con, Bạch Diệc Phi”.

Ngô Vân sửng sờ nhìn hai người bọn họ.

Phan Bộ Đình thì giật mình ngây ra như phỗng.

Bầu không khí giữa bốn người như thể có ai đó đã nhấn nút dừng lại, có cảm giác như đến không khí cũng đã ngừng lưu thông.

Cuối cùng vẫn là Bạch Diệc Phi hoàn hồn trước nhất, cười khỏ một tiếng, rồi cất tiếng chào hỏi: “Chào dì”.

Lời của Bạch Diệc Phi vừa dứt, Ngô Vân cũng đột nhiên nổi khùng lên.

“Tài xế? Chỉ là một gã tài xế?”

“Luu Hiểu Anh, có phải đầu con bị úng nước rồi không? Con nhìn lại mình đi, vừa xinh đẹp lại có địa vị, thế nào mà lại nhìn trúng một gã tài xế?”

“Con lại nhìn anh ta đi, một gã tài xế làm sao mà so sánh được với Bộ Đình, có chỗ nào hơn được Bộ Đình?”

Lời nói của Ngô Vân rất khó nghe, không hề giữ chút sĩ diện nào cho Bạch Diệc Phi.

Phan Bộ Đình thì lại vội vàng khuyên: “Cô à, cô đừng nóng, bớt nóng đã, Hiểu Anh là hồ đồ trong chốc lát thôi, đợi sau này khi cô ấy trải nghiệm nhiều rồi sẽ hiểu thôi”.

Nói xong, Phan Bộ Đình còn trợn mắt lườm Bạch Diệc Phi, lớn tiếng trách móc: “Mày còn ngần ra đó làm cái gì? Mau lái xe đi!”

Nghe thấy lời này, Bạch Diệc Phi bất giác buông lỏng tay Luu Hiểu Anh.

Nhưng thái độ của Luu Hiểu Anh rất kiên quyết, lại nắm chặt lấy tay của Bạch Diệc Phi, còn dùng bàn tay khác ôm chặt lấy cánh tay của anh, sau đó nói với Ngô Vân: “Mẹ, bất kể mẹ nói gì thì con cũng đã chấp nhận anh ấy rồi, cuộc đời này sẽ chỉ đi theo anh ấy”.

“Con...”, Ngô Vân nhấc tay lên định đánh Luu Hiểu Anh: “Hôm nay con muốn làm mẹ tức chết đúng không?”

Luu Hiểu Anh thấy vậy lập tức trốn ra sau lưng Bạch Diệc Phi, nhưng miệng vẫn không thôi: “Mẹ, anh ấy không hề như những gì mẹ nói, anh ấy

còn mạnh mẽ hơn bất kỳ người đàn ông nào!”

“Lại nói, con thích con người của anh ấy, thân phận và địa vị của anh ấy chẳng liên quan gì cả”.

“Anh ấy chỗ nào cũng tốt, chỗ nào cũng hơn bất kỳ người nào khác”.

Ngô Vân thấy Lưu Hiểu Anh bảo vệ Bạch Diệc Phi như thế thì tức đến ngực phập phồng: “Được, nếu đã thích nó như thế, vậy hôm nay để cho con thấy người mà con thích sẽ thích con hơn hay là thích tiền hơn?”

Nói xong, Ngô Vân xoay người lườm Bạch Diệc Phi nói: “Anh nghe cho rõ đây, tôi cho anh hai triệu tệ, lập tức rời xa con gái của tôi!”

Bạch Diệc Phi: “...”.

Hai triệu tệ đối với Bạch Diệc Phi mà nói giống như hai tệ đối với người bình thường.

Mà lúc này, Phan Bộ Đình cũng nói theo: “Tao cho thêm ba triệu tệ nữa, tổng cộng là năm triệu tệ, mày lập tức rời xa Hiểu Anh!”

Bạch Diệc Phi rất là cạn lời.

Lưu Hiểu Anh còn nghiêng đầu hỏi Bạch Diệc Phi, trêu anh hỏi: “Năm triệu tệ để anh rời xa em, anh có muốn hay không?”

Bạch Diệc Phi thấy vậy đành thở dài, rồi mới nói với Ngô Vân: “Dì à, chúng cháu thực sự không phải vì tiền mới đến với nhau”.

Ngô Vân cười lạnh lùng nói: “Nói thì dễ nghe, anh chẳng qua chỉ là một tài xế, nhìn trúng chức viện trưởng của con gái tôi, nếu không thì anh sẽ ở bên cạnh nó hay sao?”

“Tôi thấy anh cũng không phải kẻ ngốc, biết mười triệu tệ mà nói thì chẳng là gì với thân phận viện trưởng của một bệnh viện, cho nên muốn bám lấy nó cả đời đúng không?”

Phan Bộ Đình nghe thấy câu này thì cười lạnh lùng nói: “Lại tăng thêm năm triệu tệ nữa, tổng cộng là mười triệu tệ, rời xa Hiểu Anh!”

Nếu như là ngày trước thì Phan Bộ Đình sẽ không lấy nhiều tiền như thế ra đâu, nhưng nếu như hắn ta thực sự cưới được Lưu Hiểu Anh, thì số tiền này vẫn có hy vọng để kiếm lại được, cho nên hắn ta cũng không hề do dự nói ra con số này.

Xong, số tiền này với Bạch Diệc Phi mà nói chẳng đáng là gì.

Bạch Diệc Phi cười bất lực, vừa mới định nói gì đó thì mặt anh biến sắc, quay ra nói với bọn họ: “Mau lên xe!”

Xong Ngô Vân lại chỉ vào Bạch Diệc Phi mắng: “Anh là cái thá gì? Dám ra lệnh cho tôi?”

Ngô Vân quả thực không coi Bạch Diệc Phi ra gì, tài xế thì cũng thôi đi, ăn mặc thì toàn đồ đều, đầu thì trọc, nhìn ngay nhìn dọc cũng không bằng được Phan Bộ Đình.

“Với cái bộ dạng này của anh, cũng xứng với Hiểu Anh nhà chúng tôi à?”

Nhưng biểu cảm của Bạch Diệc Phi lại rất nghiêm túc, không có một lời thừa thãi nào: “Có chuyện gì nói sau, bây giờ mau lên xe!”

Lưu Hiểu Anh hiểu Bạch Diệc Phi, thấy anh như vậy bèn biết là có chuyện xảy ra, mặt cũng biến sắc theo, không kịp giải thích gì cả đã túm lấy tay Ngô Vân rồi kéo thẳng lên xe: “Mẹ, đừng nói nữa, mau lên xe!”

“Lên xe cái gì?”, Ngô Vân hất tay Lưu Hiểu Anh ra: “Hôm nay phải nói cho rõ mọi chuyện, nếu không thì không ai được đi hết!”

Lưu Hiểu Anh thấy vậy lại vừa kéo chặt Ngô Vân lôi lên xe, vừa vội vã nói: “Mẹ, đừng nói nữa, mau lên xe đi, có nguy hiểm!”

Kết quả vừa mới đi đến cửa xe đã bị Phan Bộ Đình chặn cửa lại, hắn ta lại còn mỉm cười với Lưu Hiểu Anh: “Hiểu Anh, đừng vội, cô nói đúng đấy, tốt nhất vẫn nên nói rõ mọi chuyện trước đi”.

Thấy vậy Lưu Hiểu Anh cũng nổi khùng lên, Bạch Diệc Phi không thể lôi chuyện này ra đùa, hơn nữa cả biểu cảm của anh cũng nghiêm túc hẳn lên thế kia, sợ là việc này không hề đơn giản, mà cái tên Phan Bộ Đình này lại cứ chặn ở trước mặt.

Đây không phải là đẩy mẹ cô ta vào chỗ chết sao? Lưu Hiểu Anh tức đến mức quát um lên: “Anh cút ngay cho tôi!”

Sau khi quát lên còn giơ chân đạp thẳng lên cẳng chân của Phan Bộ Đình.

“A!”, Phan Bộ Đình hét thảm thiết, bởi vì không ngờ đến Lưu Hiểu Anh sẽ đá mình, đứng không vững nên ngã bò ra đất.

Ngô Vân thấy cảnh này thì bị dọa cho giật cả mình, không khỏi càng bực mình hơn: “Hiểu Anh, con làm cái gì đấy?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 933: Đã trở lại và lợi hại hơn xưa

Lưu Hiểu Anh vội mở cửa xe rồi đẩy Ngô Vân lên xe.

Ngô Vân vừa lên xe thì lại định xuống xe. Nhưng đúng lúc này, bà ta đột nhiên nhìn thấy rất nhiều người từ phía trước chạy đến, trong tay mỗi người đều cầm hung khí.

Ngô Vân lập tức ngậy người ra, còn Lưu Hiểu Anh cũng vội lên xe, lập tức đóng chặt cửa xe lại.

Còn Phan Bộ Đình vẫn ngồi trên đất, khi nhìn thấy cảnh này thì sợ chết khiếp, cũng không kêu gào nữa mà bò dậy, còn đập cửa xe: “Hiểu Anh! Mau mở cửa để tôi lên xe”.

Lưu Hiểu Anh nhìn thấy vậy thì cười lạnh lùng. Ban nãy bảo lên xe thì không lên, còn ngăn cản thế mà giờ cũng biết đòi lên rồi à?

Ngô Vân thấy thế liền kéo Lưu Hiểu Anh sang một bên, nói: “Hiểu Anh! Còn ngậy người ra đó làm gì? Mau mở cửa xe”.

Lưu Hiểu Anh lạnh lùng cười nói: “Chẳng phải anh ta muốn nói rõ ràng rồi mới lên xe sao ạ?”

“Bây giờ là lúc nào rồi mà còn nói mấy câu đó? Con mau mở cửa đi!”, Ngô Vân sốt ruột, nói.

Lưu Hiểu Anh thấy bộ dạng sốt sắng của Ngô Vân thì cũng không đành lòng, đành phải lạnh lùng mở cửa xe để Phan Bộ Đình lên.

Sau khi Phan Bộ Đình lên xe rồi ngồi vào ghế. Nhìn đám người đang xông lại, sắc mặt tái nhợt đi, toàn thân vẫn còn run rẩy, hỏi: “Đây... Đây là chuyện gì vậy?”

Biểu hiện bây giờ của hắn ta là vô cùng sợ hãi. Sau khi ngồi vào hàng ghế sau mà vẫn run rẩy khom người xuống vì sợ có người nhìn thấy mình.

Thậm chí hẳn ta còn nói với Lưu Hiểu Anh và Ngô Vân: “Hai người cũng nằm xuống đi, đừng để người khác phát hiện ra”.

Lưu Hiểu Anh nhìn hẳn ta như vậy thì khinh bỉ, nói: “Mẹ à! Mẹ nhìn dáng vẻ của anh ta còn cảm thấy tốt nữa không?”

Ngô Vân không quan tâm quá nhiều như vậy, chỉ căng thẳng hỏi: “Hiểu Anh! Rốt cuộc là chuyện gì thế này?”

Lúc này, Bạch Diệc Phi thấy họ lên xe thì dùng chìa khóa khóa chặt cửa xe, sau đó gõ cửa sổ, nói với Lưu Hiểu Anh: “Bất luận xảy ra chuyện gì cũng đừng đi ra”.

Ngô Vân nghe thấy vậy thì kinh ngạc nhìn anh, nói: “Anh không lên xe sao?”

Bạch Diệc Phi khẽ cười lắc đầu, sau đó xoay người đi về phía đám người đang xông lại.

Khi thực lực của một người đạt đến một trình độ nhất định thì họ có thể cảm nhận được hiểm nguy.

Bạch Diệc Phi là người đầu tiên cảm nhận được những người này sẽ gây rắc rối nhưng điều khiến anh kinh ngạc là họ không phải là người của Nam Môn.

Đồng thời, không thể không thừa nhận, họ chọn dịp đến rất đúng lúc, chọn một nơi an toàn để vây giết Bạch Diệc Phi.

Ngô Vân từ cửa sổ xe nhìn lại thì phát hiện Bạch Diệc Phi đi về phía đám người đó, sợ hãi hỏi Lưu Hiểu Anh: “Sao anh ta không lên xe? Anh ta đang làm gì thế? Lên xe rồi lái đi chẳng phải là chạy được rồi sao?”

“Chạy á mẹ?”, Lưu Hiểu Anh ngậy người ra, sau đó cười nói: “Trong mắt của anh ấy, không có từ chạy trốn đâu mẹ”.

Nói một cách nghiêm khắc thì Bạch Diệc Phi cũng từng chạy trốn nhưng đó là vì anh không có nỗi lo nào. Còn khi phía sau anh có người cần phải bảo vệ thì anh sẽ không bây giờ lùi về sau một bước.

Lưu Hiểu Anh nói với Ngô Vân: “Đây mới là người đàn ông thật sự”.

Ngô Vân nhìn Phan Bộ Đình một cái, dường như cảm thấy Lưu Hiểu Anh nói có lý.

Nhưng Phan Bộ Đình tỏ ra không yếu thế, thậm chí còn phản bác: “Đây mà là đàn ông thật sự sao? Đây là ngu xuẩn, là đi nộp mạng, mọi người hiểu không?”

Lưu Hiểu Anh nghe thấy vậy thì cười lạnh một tiếng, nói: “Không phải ban nãy anh nói những người đó đóng giả thôi sao? Bảo là họ chỉ đến quay phim mà?”

“Vậy tiếp theo anh nhìn xem có phải là thật không?”

Nghe thấy vậy, Phan Bộ Đình và Ngô Vân đều nhìn ra ngoài cửa xe.

Bên ngoài xe tải, có không ít người cầm gậy gộc xông về phía Bạch Diệc Phi, còn Bạch Diệc Phi chỉ có một mình.

Cảnh tượng như này thật sự khiến người ta kinh hãi. Giống như đánh trận thời xưa, một người đối mặt với hàng ngàn quân.

Lúc bao nhiêu người xông lại thì Bạch Diệc Phi nhanh chóng đi xuyên qua những người đó.

“Bốp!”

“A!”

“Rầm!”

“A!”

“Phup!”

Các âm thanh va chạm và tiếng kêu thảm thiết hòa quyện vào nhau.

Bạch Diệc Phi vung quyền lên đánh bay đám người ra ngoài, sau đó một người đập vào mấy người phía sau rồi bị đánh bay hết ra.

Những người đến gần Bạch Diệc Phi thì đều bị đánh bay ra ngoài hoặc là rơi xuống đất.

Cảnh tượng này khiến Ngô Vân và Phan Bộ Đình ở trong xe đều lác hết mắt. Họ không tin trong cuộc sống này cũng có một người đánh được cả đám người.

Nhưng tất cả đều đang hiển hiện trước mắt.

Còn Lưu Hiểu Anh thì hiểu rõ thực lực của Bạch Diệc Phi, sờ dĩ bảo họ lên xe là không muốn bọn họ bị đám người này để ý đến.

Còn lúc này, Phan Bộ Đình cũng nhận ra mình đã mất phong độ, còn cảm thấy mình bị so sánh với tên lái xe kia nên nói với Ngô Vân: “Cô ơi! Cô cũng nhìn thấy rồi đây. Tên kia đánh đám giỏi thế, nếu sau này mà Hiểu Anh đi theo hắn thì khó tránh khỏi bị bạo lực gia đình lắm”.

“Vì vậy, không được để Hiểu Anh ở bên hắn”.

Ngô Vân nghe thấy vậy thì vội gật đầu nói: “Cháu nói đúng lắm”, sau đó bà ta nói với Lưu Hiểu Anh: “Hiểu Anh! Người giỏi đánh nhau thế này, sau này nhất định sẽ vũ phu. Một cái tát của anh ta khéo con cũng mất nửa cái mạng rồi”.

“Hơn nữa! Trong thời đại hòa bình này thì tiền tài mới là quan trọng nhất”.

Lưu Hiểu Anh nghe thấy vậy thì phản bác: “Ai bảo anh ấy vũ phu? Anh ấy thương yêu con còn không hết ý chứ?”

“Hơn nữa! Ai bảo là anh ấy không có tiền?”

Phan Bộ Đình lập tức nói: “Một lái xe như hấn thì liệu có được bao nhiêu tiền?”

Lưu Hữu Anh đang định nói gì thì nhìn thấy một người trong đám người đó đột nhiên bay lên rồi cầm dao trong tay chém về phía Bạch Diệc Phi, lúc này cô ta thấy căng thẳng. Ngô Vân và Phan Bộ Đình cũng nhìn thấy cảnh này nên cũng căng thẳng theo.

Người đó bay lên hơn 2m, bay qua đỉnh đầu của mấy người rồi vung dao trong tay lên.

Bạch Diệc Phi nghe thấy âm gió thì trong lòng lập tức kinh ngạc: “Cao thủ cấp 1”.

Bạch Diệc Phi không kịp quay người lại, mượn thế một người đang lao tới rồi nhảy ra ngoài 5m, nhân tiện giải quyết luôn người đang xông tới, sau khi tiếp đất rồi mới xoay người.

Bởi vì Bạch Diệc Phi trong mấy phút đã hạ gục được một đám người nên những người còn lại không dám lên trước, chỉ có thể bao vây anh lại.

Còn người đàn ông tay cầm dao sau khi chém lên không trúng thì tiếp đất rồi lại dùng dao chỉ về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi sau khi nhìn thấy người đó là ai thì vô cùng kinh ngạc.

“Hồng Quân!”

Bạch Diệc Phi bất ngờ với thân phận này nhưng còn kinh ngạc bởi thực lực hiện giờ của hấn ta.

Dao ban nãy của Hồng Quân rõ ràng là thực lực của cao thủ cấp 1 cấp thấp nhưng anh nhớ hồi đó Hồng Quân đang ở thực lực của cấp 2 trung cấp mà.

Hồng Quân mặc bộ đồ màu đen, nước da đen hơn trước chút, ngay cả cánh tay cũng thô ráp hơn. Hấn ta lạnh lùng nói: “Lúc này mà người của

mày không ở bên cạnh mày”.

“Kể cả hiện giờ họ biết nhưng đến được đây cũng phải mất hai mươi phút. Mà hai mươi phút là đủ để tao giết mày rồi”.

Bạch Diệc Phi nhìn hắn ta mà mặt không biểu cảm: “Ban đầu tôi còn tưởng là người của Nam Môn nên tôi còn đang bực vì tại sao phía tôi không nhận được tin gì?”

“Nhưng bây giờ mới thấy tôi nghĩ nhiều rồi. Nhà họ Hồng ở khu số 4 nhiều năm, nếu muốn nhổ cỏ tận gốc thì chắc không phải là chuyện một sớm một chiều. Và cũng chỉ có anh mới có thể làm được việc để những người này vào được đây”.

Hồng Quân nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Kéo dài thời gian cũng vô dụng thôi”.

Bạch Diệc Phi bình tĩnh nói: “Tôi không kéo dài thời gian, anh có thể ra tay bất cứ lúc nào”.

“Tôi chỉ tò mò là sao trong thời gian mấy tháng mà từ cấp 2 trung cấp anh lên được cấp 1?”

Hồng Quân lạnh lùng nhìn Bạch Diệc Phi, dường như hắn ta không muốn nói nhiều mà gươm dao lên lại lần nữa chém về phía Bạch Diệc Phi.

“Bởi vì tao muốn báo thù”, tiếng quát lớn rồi Hồng Quân chém mạnh xuống.

Sắc mặt Bạch Diệc Phi vẫn thản nhiên, thậm chí còn không tránh, chỉ khoát nhẹ tay, dao của Hồng Quân liền chệch hướng.

Trong lòng Hồng Quân kinh ngạc, sắc mặt cũng biến đổi rồi lập tức nắm lại dao.

Nhưng đúng lúc này, Bạch Diệc Phi gơ một ngón tay ra rồi đặt trên thân dao.

Có một âm thanh truyền lại từ thân đao, đồng thời lúc này toàn thân Hồng Quân lùi về sau mấy bước.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 934: Thay đổi thái độ

Đợi sau khi đứng vững, Hồng Quân kinh hãi nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thản nhiên đứng ở đó, dường như ban nãy chưa từng giao đấu với nhau.

Hồng Quân trợn trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, mắt đỏ ửng, hét lớn: “Mẹ kiếp! Sao có thể...?”

Theo như Hồng Quân thấy, thực lực của Bạch Diệc Phi vẫn ở mức ban đầu khi anh quyết đấu với Đạo Trưởng thôi. Thực lực lúc đó của Bạch Diệc Phi còn chưa đến cấp 1. Nhưng Bạch Diệc Phi hiện giờ, kể cả là cao thủ cấp 1 cấp thấp thì Bạch Diệc Phi cũng có thể dễ dàng giết chết được.

Ngô Vân và Phan Bộ Đình ngồi trong xe mà chờ người ra.

Trước đó những người giao đấu với Bạch Diệc Phi thì không thể nhìn ra thực lực của anh mạnh đến mức nào. Dù sao đối phương cũng chỉ là đám người liều mạng chứ không có thực lực thật sự.

Nhưng hiện giờ Bạch Diệc Phi và Hồng Quân giao đấu thì có thể biết được, thực lực của Bạch Diệc Phi mạnh đến mức nào.

“Hiểu Anh à, rốt cuộc anh ta làm nghề gì vậy?”, Ngô Vân ngơ ngác, hỏi.

Lưu Hiểu Anh nghe thấy vậy thì kiêu ngạo nói: “Anh ấy làm việc lớn mẹ ạ, là một anh hùng!”

...

Trước kia Bạch Diệc Phi từng hứa với Lục Tây là sẽ không giết Hồng Quân. Nhưng đó là trước kia, huống hồ cái chết của Lục Tây có nội tình, vì vậy bây giờ Bạch Diệc Phi không giữ lời nữa.

“Hiện giờ quan trọng nhất là đối mặt với kẻ địch bên ngoài. Tôi không có nhiều thời gian giải quyết chuyện của các người”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói tiếp: “Nếu anh đã đến thì giải quyết xong chuyện hôm nay đi”.

Nhưng lời nói vừa dứt thì Hồng Quân đột nhiên ngẩng đầu lên trời hét lớn: “A...”.

Bạch Diệc Phi vốn không để ý nhưng một lúc sau, sắc mặt anh biến đổi.

Hồng Quân ở trước mặt anh hét lớn, sau đó tóc đột nhiên chuyển sang màu trắng, mắt cũng đỏ ửng. Trạng thái này giống như trạng thái trước đó của anh.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc trợn trừng hai mắt.

Hồng Quân dùng đôi mắt đỏ ửng nhìn về phía trước, miệng còn hét lớn: “Thù giết bố!”

“Thù giết vợ!”

“Thù diệt gia tộc!”

“Giết!”, hấn ta vừa hét vừa vung dao trong tay khắp nơi.

Hấn ta đã mất lý trí, đến người mà hấn ta dẫn đến lúc này hấn ta cũng không nương tay mà chém loạn.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này thì không khỏi chau mày.

Lúc này, những nhân viên trị an của thành phố Quang Minh cuối cùng cũng đến. Họ mặc đồng phục nhanh chóng bao vây cửa khách sạn.

Đám côn đồ kia không có chỗ nào để chạy, chỉ có thể vút vũ khí rồi ngồi sụp xuống đất.

Hồng Quân đã mất lý trí, đã không phân biệt được đâu là người của mình, đâu là kẻ địch. Chỉ cần nhìn thấy người thì hấn ta đều bổ nhào tới.

Hồng Quân có thực lực cấp 1 cấp thấp, còn đám người bình thường kia như những con tép riu, không thể chịu được một đòn của hắn ta.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này thì lập tức ra tay, giậm chân một cái rồi xông ra.

Hồng Quân cảm thấy Bạch Diệc Phi tiến lại gần nên vung dao chém lại.

Bạch Diệc Phi ở trên không trung, ánh mắt đột nhiên sáng quắc lên.

Anh vung quyền đập lên thân dao của Hồng Quân, sau đó cả Hồng Quân và dao đều bay ra ngoài.

“Phụp”, Hồng Quân ngã trên đất mà người đầy bụi bặm.

Bạch Diệc Phi biết Hồng Quân hiện giờ vô cùng nguy hiểm nên không do dự gì, nhanh chóng muốn lên trước giết Hồng Quân.

Nhưng Hồng Quân nằm trên đất lúc này đột nhiên lật người đứng dậy, nắm lấy một tên ở bên cạnh ném về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhanh chóng né tránh, đợi lúc anh nhìn thấy Hồng Quân thì phát hiện hắn ta nhảy qua đám bao vây chạy trốn, thậm chí còn chém bị thương hai nhân viên trị an.

Lúc này, đám Bạch Hồ và Từ Lãng cũng chạy đến. Trần Ngạo Kiêu nhìn thấy cảnh hỗn loạn này, không khỏi chau mày, hỏi: “Chuyện gì thế này?”

Bạch Diệc Phi không đáp mà chau mày suy nghĩ.

Tử Y từng nói, sở dĩ người của nhà họ Bạch xuất hiện trạng thái này là vì tổ tông có người kết hợp với người ở cảnh giới cao nên mới xảy ra biến đổi gen như này. Nhưng sao Hồng Quân lại có?

Một lúc sau, Bạch Diệc Phi mới chỉ vào đám côn đồ kia, nói: “Giám hết chúng lại”.

Mọi người gật đầu rồi lập tức hành động, cảnh chém giết này kết thúc nhanh chóng như vậy.

...

Lúc Bạch Diệc Phi quay lại xe tải thì Ngô Vân và Phan Bộ Đình đều nhìn anh với ánh mắt khác.

Bạch Diệc Phi quay đầu lại áy náy nói với đám người Ngô Vân: “Xin lỗi cô, khiến cô sợ hãi rồi”.

“Đâu có, đâu có”, Ngô Vân lập tức lắc đầu, thậm chí còn khoát tay nói.

Lúc này, Lưu Hiểu Anh ngồi ở ghế phụ đưa cho Bạch Diệc Phi một khăn mặt trắng, Bạch Diệc Phi nhận lấy lau mặt.

Còn Phan Bộ Đình sau khi thấy Bạch Diệc Phi lên xe thì cũng không dám nói xấu gì anh nữa.

Lúc này, đội trưởng của nhân viên trị an đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi, hỏi: “Bạch đại ca! Có cần điều tra lý lịch của đám người này không?”

“Không cần đâu! Giam lại là được”, Bạch Diệc Phi nói.

“Rõ!”, người đó đáp lại rồi lập tức xoay người rời đi.

Ngô Vân kinh hãi trợn mắt, hỏi lại: “Bạch đại ca ư?”

Tiếng gọi này khiến bà ta nhớ lại những chuyện mà giám đốc Vương nói khi ở khách sạn. Hóa ra người sáng lập ra thành phố Quang Minh và thành phố Triều Dương chính là chàng trai trước mặt đây.

Cuối cùng bà ta cũng biết tại sao chục triệu tệ cũng không thể khiến Bạch Diệc Phi có bất cứ thay đổi nào. Còn Phan Bộ Đình học vị Tiến sĩ, tuổi trẻ làm vị trí phó tổng thì cũng không thể so với Bạch Diệc Phi được.

Ngô Vân lập tức thấy lúng túng.

Sau khi Bạch Diệc Phi lau xong mồ hôi thì lái xe về phía bệnh viện.

Bạch Diệc Phi nghĩ tới một chuyện Lưu Hiểu Anh từng nói với anh.

Lưu Hiểu Anh thuộc nhóm máu Rh đặc biệt, lúc cô ta vừa được sinh ra thì mắc bệnh tán huyết nên phải thay máu. Nhưng ai cũng biết máu Rh quá đặc biệt nên không thể cứu được.

Nhưng bố mẹ của Lưu Hiểu Anh không vứt bỏ cô ta mà quỳ xuống trước mặt bác sĩ, cầu xin họ hãy cứu lấy cô ta.

Lưu Hiểu Anh kể lại câu chuyện mà mắt cô ta đỏ hoe.

Mặc dù lúc đó cô ta chỉ là đứa trẻ nhưng rất cảm kích vì bố mẹ yêu thương mình đến vậy.

Vì vậy Bạch Diệc Phi cũng hiểu được, và cũng vì thế mà khi Ngô Vân có thái độ không tốt với anh, anh cũng không tức giận.

Ở trên xe, Lưu Hiểu Anh đột nhiên nói khẽ với Bạch Diệc Phi: “Cảm ơn anh!”

Bạch Diệc Phi ngây người ra, sau đó lắc đầu rồi cười với Lưu Hiểu Anh.

Ngô Vân và Phan Bộ Đình ngồi ở phía sau nhìn thấy cảnh này thì càng lúng túng hơn.

Sau khi đến bệnh viện, Bạch Diệc Phi nói với Ngô Vân và Lưu Hiểu Anh: “Cô à! Cháu còn có chút việc nên đi trước. Cô cứ ở đây, rất an toàn, không cần lo lắng gì cả”.

Ngô Vân cười nói vài câu khách khí với Bạch Diệc Phi, sau đó Bạch Diệc Phi rời đi.

Đợi sau khi Bạch Diệc Phi rời đi, Phan Bộ Đình đi đến bên cạnh Ngô Vân nhỏ giọng hỏi: “Cô ơi! Hay là nhân thời gian này, cháu và Hiểu Anh...”.

Nhưng Ngô Vân chỉ nhìn hấn ta một cái. Bà ta nhớ lại lúc ở khách sạn, Phan Bộ Đình như người lớn dạy dỗ Lưu Hiểu Anh, còn nói Lưu Hiểu Anh không biết gì. Nhưng lúc ở bên ngoài khách sạn gặp nguy hiểm thì không có tí nhận thức nào, thậm chí còn ngăn cản không cho họ lên xe.

Khi đứng trước nguy hiểm thì sợ hãi, không có dáng vẻ anh dũng như Bạch Diệc Phi. Phép so sánh này đã quá rõ rồi còn gì?

Mặc dù Phan Bộ Đình không biết võ nên không thể so sánh với Bạch Diệc Phi. Nhưng biểu hiện trước đó cả về khí chất và tính cách đều có sự khác biệt lớn.

Ngô Vân thân nhiên nói: “Bộ Đình à! Cháu nhìn mối quan hệ của Hiểu Anh và Bạch Diệc Phi tốt thế kia cơ mà, cô cũng rất hài lòng với Bạch Diệc Phi, vì vậy chuyện này về sau chúng ta đừng nhắc đến nữa”.

Phan Bộ Đình ngậy người tại chỗ...

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 935: Làm người không thể vong ân bội nghĩa

Ngô Vân không để ý đến phản ứng của Phan Bộ Đình mà xoay người kéo tay Lưu Hiểu Anh, nói: “Hiểu Anh à! Mau kể cho mẹ nghe về chuyện của con rể đi, mẹ phải tìm hiểu kỹ”.

Sắc mặt Lưu Hiểu Anh đỏ ửng lên, nói: “Chúng ta lên tầng nói đi mẹ”.

...

Bạch Diệc Phi quay về tòa nhà của thành phố Quang Minh.

Thành phố này tạm thời không chỉ định ai quản mà do Trương Hoa Bân tạm thời phụ trách.

Bạch Diệc Phi đi tìm Trương Hoa Bân, muốn hỏi tình hình gần đây, kết quả lúc đến lại phát hiện trong văn phòng có rất nhiều người.

Có bố vợ của anh là Lý Cường Đông, có Diệp Hoan và cả Lâm Cuồng.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy họ ở đó thì có chút kinh ngạc.

Vừa hay Trương Hoa Bân nhìn thấy, anh ta vội rời khỏi vị trí, nói: “Anh đến thật đúng lúc, có chuyện lớn rồi đây”.

“Chuyện lớn gì vậy?”

Lý Cường Đông lập tức đưa điện thoại cho Bạch Diệc Phi nhìn, vừa nhìn thấy thì sắc mặt anh biến đổi.

“Trận quyết chiến sắp bắt đầu rồi!”, trên điện thoại chỉ có vền vện mấy chữ.

Vừa nhìn thấy trận quyết chiến, thần sắc Bạch Diệc Phi như ngưng trọng. Tình hình hiện giờ có chút loạn.

Vừa giải quyết được không ít người Nam Môn, chưa kịp lên kế hoạch tiếp theo thì lại phải tiếp tục trận nữa.

Đồng thời lúc này, Hồng Quân ban nãy dẫn người đến giết anh, giờ hẳn ta phát điên không biết chạy đi đâu rồi. Càng khiến anh khó hiểu là, sao lại chọn lúc này để quyết đấu?

Vân Anh là thủ lĩnh, tại sao không ngăn cản? Lẽ nào nói, cô ta muốn có được vị trí minh chủ nên lấy chuyện này để gạt anh?

Nhưng nếu là giả thì trước đó sẽ không kết hợp với anh một lần giết bao nhiêu người Nam Môn vậy.

Lúc này, Lý Cường Đông nghiêm túc nói: “Nhanh hơn dự liệu của chúng ta nhiều”.

“Vậy là ý gì ạ?”, Bạch Diệc Phi không hiểu nhìn Lý Cường Đông, hỏi.

“Người Nam Môn xâm lược là do Lương Minh Nguyệt dẫn đầu, chính là muốn khống chế Tử Y hoặc Tân Thu”.

“Và thám tử của chúng ta ở Nam Môn truyền lại tin, Cát Tắc đã rời khỏi liên minh võ giả Nam Môn”.

“Vì vậy bố đoán, chắc Lương Minh Nguyệt sẽ ở cùng Cát Tắc để chuẩn bị ra tay”.

Trước kia Bạch Diệc Phi đã từng nghe đến Cát Tắc, ông ta là minh chủ của liên minh võ giả Nam Môn. Nam Môn luôn sùng bái kẻ mạnh, mặc dù theo vị trí con truyền con nối nhưng vẫn có thể đoán được Cát Tắc là một kẻ rất mạnh.

Một lát sau, Lý Cường Đông nói: “Chắc Cát Tắc là kẻ mạnh trong cảnh giới võ thần, hơn nữa Lương Minh Nguyệt đã đạt đến cảnh giới này rồi”.

“Hai kẻ này mà liên thủ, bất luận là Tử Y hay Tân Thu thì chỉ e đều không phải là đối thủ của chúng”.

Bạch Diệc Phi khẽ chau mày, bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

“Nói như vậy thì quyết chiến của chúng ta ở đây không quan trọng. Chúng chỉ muốn lợi dụng nó để gây hỗn loạn và rồi không chế Tử Y hoặc Tân Thu, đúng không ạ?”

“Đúng thế!”, Lý Cường Đông gật đầu nói.

Vì vậy nói cho cùng, bất luận là Lương Minh Nguyệt hay Đạo Trường hoặc Mạnh Kinh và Liễu Chiêu Phong thì đều là giả bộ thôi. Ngay từ đầu, Lương Minh Nguyệt đã không muốn dựa vào họ để đối phó với Tử Y hoặc Tân Thu.

Bạch Diệc Phi thần sắc ngưng trọng hỏi Lý Cường Đông: “Vậy hiện giờ chúng ta nên làm thế nào ạ?”

Người Nam Môn sắp quyết chiến với họ để không chế đám Bạch Diệc Phi, còn kho vàng số 3 đã không chế được Tử Y. Đây cũng là lý do tại sao Lương Minh Nguyệt từ bỏ kho vàng số 3 để đám Bạch Diệc Phi có được.

Hiện giờ Bạch Diệc Phi mới hiểu những điểm đáng ngờ này thì đã muộn rồi.

Tử Y ở kho vàng số 3 không thể tập hợp với đám Bạch Diệc Phi. Nếu Cát Tắc và Lương Minh Nguyệt đi giết Tử Y thì làm sao một mình Tử Y đối phó được.

Còn đám Bạch Diệc Phi ở bên này bị người Nam Môn không chế, căn bản không thể ra tay cứu Tử Y được.

Lúc này, Trần Ngạo Kiều đột nhiên nói: “Nếu như địa điểm quyết chiến ở gần kho vàng số 3 thì có lẽ có thể...”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì lắc đầu, anh cũng nghĩ tới điểm này. Nhưng đối phương cũng không phải kẻ ngốc, căn bản không thể đặt địa điểm quyết chiến ở gần kho vàng số 3 được.

Bạch Diệc Phi hỏi Lý Cường Đông: “Cao thủ cấp 1 mà bốn gia tộc lớn phải đến tổng cộng có bao nhiêu người ạ?”

“Ba người”, Lý Cường Đông thần sắc ngưng trọng nói: “Còn lại đều là cao thủ cấp 2 và cấp 3”.

Chiến lực bên này của họ thật sự quá yếu.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì không khỏi thở dài. Cao thủ của người Nam Môn vô số, còn bên họ chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Chỉ e, ưu thế lớn nhất chính là họ thôi.

“Phía bên sư phụ không thể bỏ mặc được. Như này đi! Con sẽ đến chi viện”, Bạch Diệc Phi trầm ngâm rồi nói: “Còn bên này, bố nghĩ cách kéo dài thời gian quyết chiến”.

Lý Cường Đông nói: “Nếu như Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc cùng đi thì con đi cũng không có tác dụng, ngược lại còn mất mạng”.

Bạch Diệc Phi biết vậy, trong ánh mắt lóe lên vẻ âm trầm nhưng không ai nhìn thấy. Anh ngẩng đầu cười nói: “Bố yên tâm, con nhất định sẽ cẩn thận”.

Lý Cường Đông vẫn muốn khuyên nhưng Bạch Diệc Phi lại nói: “Bố, bản lĩnh của con đều do sư phụ dạy. Con không thể vong ân bội nghĩa được, không thể biết sư phụ gặp nạn mà không quan tâm”.

Lý Cường Đông lập tức cạn lời, những người khác cũng im lặng.

Cuộc họp kết thúc, Bạch Diệc Phi đi ra khỏi tòa nhà rồi nhìn thấy Từ Lăng và Kỳ Kỳ ở cửa.

Từ Lăng đứng trên mép bồn hoa còn Kỳ Kỳ ngồi trên bậc thang, rõ ràng họ đang đợi Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi bước lại cười nói: “Không hổ là anh em, hợp ý nhau gồm”.

Từ Lãng thân nhiên nhìn anh rồi nói: “Nói vào chuyện chính đi”.

“Nói đi, chuyện gì thế?”, Bạch Diệc Phi đi đến trước mặt Từ Lãng, sau đó nhìn Kỳ Kỳ, cuối cùng chọn ngồi bên cạnh cô ta.

Kỳ Kỳ nói: “Tôi và anh tôi đều là cao thủ cấp 2, quyết chiến không biết có giúp được không, chúng tôi muốn...”.

“Xem có giúp được việc gì khác không?”, Từ Lãng nói tiếp.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì cười lắc đầu nói: “Cảm ơn lòng tốt của mọi người nhưng nếu giúp cái khác thì tạm thời thì không cần đâu”.

Sau khi nói xong, anh đứng lên vỗ vai Từ Lãng, nói: “Anh phải sống thật tốt, đừng để Dương Xảo một mình”, sau đó anh khoát tay với hai người rồi đi luôn.

Bạch Diệc Phi đi giúp Tử Y còn cao thủ mà Tử Y phải đối mặt là người mà họ không dám tưởng tượng.

Kỳ Kỳ ngẩng đầu hỏi Từ Lãng: “Anh ơi! Chúng ta phải làm sao?”

Từ Lãng nhìn bóng lưng đã đi xa của Bạch Diệc Phi, lúc này chỉ biết lắc đầu.

...

Bạch Diệc Phi lái xe tải đi về khu số 5.

Ban đầu Vân Anh không để lại cách liên lạc nào, hiện giờ anh muốn đi gặp Vân Anh thì chỉ có thể mạo hiểm đến tìm thôi.

Anh lái xe về khu rừng bên ngoài khu số 5, sau khi xuống xe sờ đầu trục của mình rồi nhìn xung quanh.

Ánh sáng trong khu rừng không nhiều, thoát nhìn như trời sắp tối.

Ở đây cách thành phố còn một đoạn đường 1km.

Bạch Diệc Phi trầm ngâm, định đi về trước rồi xông vào trong.

Nhưng lúc anh cất bước thì nghe thấy phía sau truyền lại giọng nói quen thuộc.

“Không phải nói là đợi tôi chủ động đến tìm anh sao?”

Bạch Diệc Phi ngậm ngừng, sau đó quay đầu lại, nhìn thấy Vân Anh đứng ở phía sau anh không xa.

Vân Anh nhìn Bạch Diệc Phi thì vẻ mặt tươi cười.

Bạch Diệc Phi ngậy người ra: “Sao cô lại ở đây?”

Vân Anh cười đáp: “Tôi đoán anh sẽ đến nên cố đợi anh ở đây”.

“Cô đoán được?”, Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc.

Vân Anh khẽ cười, nói với Bạch Diệc Phi: “Anh đến hỏi tôi chuyện quyết chiến phải không? Có phải nghĩ là tôi đang gạt anh?”

“Đúng vậy!”, Bạch Diệc Phi đáp.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 936: Ông lão nướng cá

Vân Anh thấy vậy khẽ thở dài một hơi nói: "Kỳ thực, chuyện này là tôi nghĩ quá đơn giản, ban đầu tôi cho rằng Vương phái chúng tôi tới chỉ để giữ chân các anh, nhưng xem ra không phải vậy".

Bạch Diệc Phi đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, liền hỏi: "Cát Tắc ở Lam Đảo?"

Vân Anh dừng lại một chút rồi cười giễu: "Sao? Muốn dụ tôi à?"

Bạch Diệc Phi khẽ nhún vai, tỏ vẻ tiếc nuối vì không thể lừa được Vân Anh.

Anh chỉ muốn biết liệu Cát Tắc muốn đối phó với Tân Thu hay là Tử Y, nếu như Cát Tắc ở Lam Đảo, có thể ông ta muốn đối phó với Tử Y.

Nhưng thật đáng tiếc, Vân Anh ranh ma hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

Vân Anh nhìn Bạch Diệc Phi nói: "Mặc kệ ông ta có đến hay không, chỉ cần ông ta ra lệnh, tôi chắc chắn sẽ tuân theo".

Bạch Diệc Phi không nhịn được hỏi: "Không phải cô muốn soán ngôi sao? Tại sao còn nghe lời của ông ta?"

Vân Anh chỉ cười mà không đáp lại.

Bạch Diệc Phi đột nhiên sáng tỏ: "Tôi hiểu rồi, cô không muốn lật đổ Cát Tắc, thứ cô muốn chính là kế vị".

Vân Anh nghe xong, khuôn mặt cô ta liền biến sắc, ánh mắt nhìn Bạch Diệc Phi lóe lên một tia sát ý.

"Sao anh biết?"

Bạch Diệc Phi nói dối một cách không chớp mắt: "Dĩ nhiên là Cát Nhĩ nói với tôi rồi".

"Dù sao thân phận của cô cũng không thể che giấu được, mọi người đều biết Cát Tắc có ba người con là Cát Xa, Cát Anh và Cát Nhĩ".

Sắc mặt của Vân Anh trầm xuống, giọng nói lạnh như băng: "Anh còn biết cái gì nữa?"

Bạch Diệc Phi cười nói: "Biết cô chính là Cát Anh, đứa con thứ hai của Cát Tắc, chỉ có điều, tôi vẫn rất tò mò, cô rốt cuộc là nam hay là nữ?"

Vân Anh nghe xong không khỏi hừ lạnh một tiếng, sau đó quay lưng về phía Bạch Diệc Phi, không thèm để ý đến anh.

Bạch Diệc Phi cảm thấy có chút khó hiểu, câu hỏi này khó trả lời như vậy sao? Hơn nữa trông dáng vẻ của cô ta dường như cực kỳ để ý đến điều này.

Nhưng những điều này không quan trọng, quan trọng là Vân Anh quay lưng về phía anh, đây chính là một cơ hội tốt.

Lần trước anh đã bỏ lỡ, lần này anh không muốn bỏ lỡ cơ hội nữa.

Vì thế Bạch Diệc Phi liền hành động.

Anh tiến lên phía trước một bước, muốn tấn công vào cổ của Vân Anh.

Nhưng đáng tiếc, anh vừa mới chạm vào liền bị một cổ lực tấn công lại.

"Mẹ!"

Cánh tay của anh đau đến nổi tê dại.

Hơn nữa đó không phải là huyết tử của cô ta!

Vân Anh chậm rãi quay người, liếc nhìn Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi ngượng ngùng cười hai tiếng: "Tôi vừa thấy trên cổ cô có con sâu, nên lấy

giúp cô đó mà".

"Anh cảm thấy tôi sẽ tin sao?", Vân Anh nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Nụ cười còn chưa tắt, cô ta đã tung một cú đấm vào ngực của Bạch Diệc Phi.

"Phịch!"

Bạch Diệc Phi trực tiếp bay thẳng ra ngoài.

...

Vân Anh không thèm đi xem Bạch Diệc Phi như thế nào, mà ngồi dựa vào một góc cây.

Bạch Diệc Phi chậm chạp đứng dậy, vừa muốn mở miệng nói đã bị Vân Anh cướp lời.

"Ở phía Nam chúng tôi, chỉ có kẻ mạnh mới được tôn trọng, và lại những kẻ mạnh đều là đàn ông, cho nên những người phụ nữ không hề có địa vị".

"Thế nhưng trong ba người con, tôi là người có thiên phú tốt nhất".

"Tôi không muốn bị người khác coi thường, cho nên từ nhỏ tôi đã giả trang thành con trai".

"Gần như không có ai trong số đám người Nam Môn biết tôi là con gái".

"Chỉ đến khi gặp anh, tôi mới thoải mái sống thật với con người mình".

Bạch Diệc Phi nghe xong liền trầm mặc.

Lúc này anh chợt cảm thấy Vân Anh giống như một cô gái nhỏ bé yếu đuối, không hề có bất cứ chỗ dựa nào, nhìn có vẻ vô cùng bất lực.

Nhưng cảm giác này chỉ xuất hiện trong thoáng chốc, bởi vì trong ấn tượng của Bạch Diệc Phi, Vân Anh luôn là một người cực kỳ mạnh mẽ.

Vân Anh đột nhiên nở một nụ cười tự giễu: "Con gái không có quyền kế vị".

Ngay sau đó ánh mắt của cô ta liền biến đổi: "Nhưng tôi không phục".

"Thiên phú của tôi tốt nhất, mạnh hơn cả hai người bọn họ, chỉ bởi vì tôi là con gái cho nên không thể tiếp quản vị trí minh chủ, dựa vào cái gì chứ?"

Nhưng Bạch Diệc Phi vẫn có một điểm không hiểu: "Tôi giết em trai của cô, cô không hận tôi sao?"

Vân Anh lắc đầu nói: "Đó không phải em trai ruột của tôi".

"Nó không phải do mẹ tôi sinh ra, dù Cát Nhĩ hay Cát Xa, tôi sẽ không đau lòng nếu một trong hai người bọn họ chết". .

||||| Truyện đề cử: Trầm Mang Thai Con Của Nhiếp Chính Vương |||||

Bạch Diệc Phi liền nói: "Cho nên cô muốn tôi giúp cô, nhưng thực chất là cô muốn mượn tay tôi giết Cát Xa?"

"Không hẳn", Vân Anh cười đáp: "Anh biết rằng để thành công, chỉ dựa vào nhân lực là không đủ, mà còn cần cả nguồn lực tài chính".

"Vì vậy, tôi cần anh thiết lập mạng lưới kinh tế ở Nam Môn trước".

Bạch Diệc Phi trầm tư một lúc rồi nói: "Vậy trận quyết chiến lần này, dù sao cô cũng nên tỏ rõ thái độ đi chứ?"

Vân Anh gật đầu nói: "Trong thời gian ba ngày, tôi sẽ cố hết sức để không cho các cao thủ cao cấp xuất chiến".

Nghe vậy Bạch Diệc Phi khẽ nhú mày.

Mặc dù anh biết Vân Anh đã nhượng bộ không ít nhưng đối với bọn họ mà nói, như thế vẫn chưa đủ.

"Không đủ", Bạch Diệc Phi nói.

Vân Anh cũng nhú mào: "Đây là cực hạn của tôi rồi".

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì trầm mặc một hồi, phản ứng của Vân Anh thật sự không tiếp tục nhượng bộ nữa, đành chấp nhận, vì dù sao có cũng còn hơn không.

Vì vậy Bạch Diệc Phi tạm biệt Vân Anh rồi lái xe rời đi.

Anh đi một mạch tới gần kho vàng số ba thì đúng lúc xe hết xăng.

Bạch Diệc Phi xuống xe đi bộ tới kho vàng số ba.

Lúc gần tới nơi, anh nhìn thấy một dòng suối nhỏ.

Anh liền ngồi xuống rửa mặt, nhân tiện uống hai ngụm nước suối, cả người lập tức tỉnh táo lên rất nhiều.

Từ lúc rời khỏi nhà anh vẫn chưa được một hạt cơm vào bụng nên bây giờ anh cảm thấy hơi đói, nhưng không tìm thấy quả dại để ăn mà đợi đến kho vàng tìm Tử Y kiểm chút gì đó.

Anh rửa mặt xong liền đứng lên, anh chợt nghe thấy một giọng nói ở sau lưng.

"Này, chàng trai, có lửa không?"

Nghe thấy giọng nói này, Bạch Diệc Phi lập tức rợn hết cả tóc gáy.

Anh quay lại nhìn thì phát hiện có một ông lão tầm hơn 60 tuổi cách đó không xa, ông ta đang ngồi ở dưới gốc cây, ở giữa có một đồng củi, tay cầm vài con cá nhỏ được xâu lại trên một cành cây.

Với thực lực hiện giờ của Bạch Diệc Phi vậy mà không thể phát hiện ra ông lão này ở phía sau.

Điều này khiến cho Bạch Diệc Phi lập tức cảnh giác, nhưng anh vẫn tìm bật lửa, anh là một người hút thuốc, chắc chắn sẽ mang theo bật lửa.

Vì vậy, anh cầm bật lửa đi về phía ông lão: "Ông là ai? Sao ông lại ở đây?"

Trang phục của ông lão có chút giống với 20 năm trước, trên người mặc một bộ đồ rằn ri, nước da có chút đen sạm, trông giống như một người thường xuyên làm việc trong hầm mỏ.

Ông lão cầm chiếc bật lửa lên nói: "Chỉ là lão già đầu này thích đi đây đi đó một chút, nhưng không biết tại sao lại đi tới nơi này".

Ông ta vừa nói vừa châm lửa nhóm đám củi ở trước mặt, để nướng cá.

Bạch Diệc Phi cũng chú ý tới chiếc ba lô màu đen ở phía sau lưng ông ta, thoạt nhìn có vẻ đã rất cũ.

Bạch Diệc Phi liền suy đoán ông lão này có phải là người sống ở Lam Đảo hay không, bởi vì ông ta không con cái, mà không quay về được chỉ có thể là lang thang khắp nơi rồi?

Ông lão nhóm lửa xong liền đem cái bật lửa trả lại cho Bạch Diệc Phi, vừa nướng cá vừa hỏi: "Nơi như thế này, thanh niên trẻ tuổi như cậu làm sao lại chạy đến đây?"

Bạch Diệc Phi nhận lấy chiếc bật lửa, dừng lại một chút sau đó lại đưa cho ông lão: "Ông cứ giữ đi".

"Hả? Cảm ơn cậu nhé", ông lão hơi sững sốt một chút, sau đó nhoẻn miệng cười

Bạch Diệc Phi lắc đầu nói: "Không cần khách sáo đâu".

Nói xong anh liền rời đi, chỉ là ông lão kia lại gọi Bạch Diệc Phi lại: "Chàng trai, chỗ này của tôi có rất nhiều cá, cậu muốn thưởng thức một chút không?"

Bạch Diệc Phi vốn dĩ muốn từ chối nhưng anh thật sự quá đói, cái bụng liền réo lên hai cái, anh ngượng ngùng gật đầu nói: "Được, vậy cháu cảm ơn ông".

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 937: Đồ Đệ của Tân Thu

Bạch Diệc Phi ngồi bên cạnh ông lão, cầm lấy một xiên cá nướng trên đống lửa.

Anh quả là người có tài nấu nướng, cho dù nướng cá, anh cũng có thể nướng chín đều các mặt, một lúc sau miếng cá đã chín vàng giòn rụm.

Ông lão nhìn thấy cũng không nhịn được tâm tặc khen ngợi: "Tay nghề nấu nướng của cậu cũng không tệ".

Bạch Diệc Phi mỉm cười, sau đó hỏi: "Ông đi lang thang khắp nơi như thế này cũng không hay lắm, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì tất cả mọi người đều không biết".

Ông lão cười nói: "Tôi không con không cái, sống cô độc một thân một mình cũng không cần bận tâm điều gì, bản thân tôi lại thích đi đây đi đó ngao du thiên hạ, chờ đến lúc già yếu chân bước không nổi nữa, dừng lại ở đâu thì nhắm mắt ở đó cũng được".

Bạch Diệc Phi đã nướng xong một xiên cá, đưa cho ông lão nói: "Trên đảo này có bao nhiêu động vật lẫn côn trùng, ông chết rồi không sợ bị mấy con đó ăn mục sao?"

"Chết là hết, sao mà biết được những chuyện này?", ông lão không thèm để ý, nói: "Dù sao đến lúc ấy cũng không cảm giác được nữa rồi".

Bạch Diệc Phi cảm thấy lời ông lão nói cũng có lý, nhưng có lẽ do bị ảnh hưởng bởi một số phong tục tập quán xung quanh nên anh vẫn cảm thấy con người khi chết đi nên trở về với cát bụi chứ không phải là bị sâu bọ côn trùng cắn xé.

"Để tôi chỉ đường cho ông, ông cứ đi dọc theo nơi này về phía đông, vượt qua hai ngọn núi ông sẽ nhìn thấy một thành phố", Bạch Diệc Phi cười nói: "Trước kia nơi đây được gọi là khu 3, nhưng bây giờ đã đổi tên thành thành phố Quang Minh".

"Nơi đó đang được xây dựng lại, có bệnh viện, còn có cả viện dưỡng lão, ông có thể đến xem".

Ông lão nghe xong liền lắc đầu nói: "Không được đâu, tôi lấy đâu ra vàng".

"Không cần đến vàng", Bạch Diệc Phi nghiêm túc trả lời.

Hai người vừa trò chuyện vừa ăn cá, chẳng mấy chốc toàn bộ cá nướng đều ăn hết sạch.

Ông lão hỏi Bạch Diệc Phi: "Cậu đã no chưa?"

"No rồi ạ", Bạch Diệc Phi gật đầu.

Ông lão lập tức mỉm cười: "No là tốt rồi, như vậy mới có sức mà làm".

"Làm cái gì ạ?", Bạch Diệc Phi vô cùng kinh ngạc.

Ông lão đứng dậy, cầm theo cái ba lô màu đen của mình, từng bước tiến vào sâu bên trong.

Bạch Diệc Phi nhìn theo bóng lưng khom khom của ông ta, cặp chân mày khẽ nhíu lại.

Nhìn thế nào ông lão này cũng chỉ là một ông già bình thường, anh không cảm thấy ám kinh, cũng không cảm giác được sát ý của ông ta, nhưng anh cảm nhận được có cái gì đó không thích hợp.

Bởi vì lúc trước khi anh ở bên dòng suối, không hề cảm nhận được sự xuất hiện của ông ta.

...

Lúc này, trên đỉnh của một dãy núi nào đó.

Tân Thu đang ngồi bên ngoài căn nhà gỗ, ông ta cúi đầu, loay hoay với cuộn len trong tay một cách vô cùng nghiêm túc.

Bên cạnh ông ta là một chiếc bàn gỗ, trên đó còn bày một cái ấm trà cùng ba chén nước.

Đột nhiên, ông ta dừng động tác, sau đó ngẩng đầu lên nói: "Mau tới đây đi kéo trà nguội hết cả rồi".

Nói xong, ông ta nhét chiếc áo len còn đan dở ra phía sau lưng.

Ngay sau đó trên đỉnh núi có hai người xuất hiện, bọn họ đang bước về phía của Tân Thu.

Mà Tân Thu lại cực kỳ bình tĩnh trước sự xuất hiện của bọn họ, thậm chí ông ta còn lấy ấm trà lên rót đầy hai cái chén.

Hai người mới tới đứng song song với nhau, đồng loạt cúi nói: "Đồ đệ bái kiến sư phụ".

Mà hai người này chính là Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc.

Tân Thu mỉm cười nói: "Ngồi xuống uống hớp trà đi!"

Có lẽ không có mấy người biết Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc chính là đồ đệ của Tân Thu.

Tân Thu nhìn Cát Tắc hỏi: "Con là đồ đệ đời thứ hai của ta nhỉ?"

Cát Tắc trông khá trẻ, khoảng độ hơn ba mươi tuổi, làn da bánh mật không quá đen, ông ta gật đầu một cái rồi nói: "Vâng".

Sau đó Tân Thu lại nhìn về phía Lương Minh Nguyệt: "Minh Nguyệt là đời thứ ba phải không?"

Lương Minh Nguyệt cũng gật đầu: "Phải ạ".

Tân Thu liền hỏi: "Từ lúc con giả vờ chết, con đã đoán được Bạch Vân Bằng sẽ chứng minh sự trong sạch của bản thân, hơn nữa mục đích thật sự của con chính là để Đạo Trường làm chủ tịch hiệp hội liên minh doanh nghiệp".

"Lúc đó Đạo Trưởng đã nhờ ta giúp diệt trừ những kẻ không tuân thủ pháp luật của Lam Đảo, con cũng đoán được rằng, ta sẽ phải Kỳ Kỳ tới".

"Đồng thời, con lại để cho Đạo Trưởng gây khó dễ với Bạch Diệc Phi, suýt chút nữa đã giết chết cậu ta, lại đem chuyện này nói với Tử Y, Tử Y đến tìm ta, ta không còn cách nào khác, chỉ có thể để Kỳ Kỳ bảo vệ Bạch Diệc Phi".

"Cho nên kết quả cuối cùng chính là Bạch Diệc Phi và Kỳ Kỳ ở trên Lam Đảo, những chuyện xảy ra trên Lam Đảo đều do con từng bước dụ dỗ, ngay cả khi phát hiện vị trí của kho vàng số ba, con cũng âm thầm sắp xếp".

"Bạch Diệc Phi biết được bí mật của kho vàng số ba, con đã sắp xếp một người cho anh ta, chính là muốn cậu ta giúp con tạm thời bảo vệ kho vàng, bởi vì con biết bản chất của Bạch Diệc Phi, và biết rằng cậu ta sẽ không làm loạn".

"Đồng thời con lợi dụng điểm này, bày ra một ván cờ lớn, làm cho những người có dã tâm đối với kho vàng đều dần dần lộ diện, thế nhưng tất cả những thứ này đều có điều kiện tiên quyết".

"Đó là Bạch Diệc Phi nhất định phải có thực lực mới có thể làm được, cho nên hơn mười năm trước con đã đặt vào đó quân cờ, đó là Liễu Chiêu Phong và Mạnh Kinh, bây giờ xem ra Đạo Trưởng cũng thế".

"Nhưng ta vẫn có chuyện không hiểu được".

Mười năm trước khi mà con sắp xếp những việc này, chúng ta còn chưa xác định Bạch Diệc Phi là người được chọn cho kho vàng số 1, tại sao con lại lựa chọn cậu ta?"

"Hơn nữa rõ ràng con có thể đợi đến lúc Bạch Diệc Phi tiếp quản kho vàng số 1, như vậy có thể nói con vừa an toàn lại còn nắm được kho vàng số 1".

Đối với lời nói của Tân Thu không nằm ngoài dự đoán của Lương Minh Nguyệt, ông ta lạnh nhạt nhấp một ngụm trà rồi mở miệng nói: " Vòng này

vẫn có chút ngoài ý muốn".

"Ban đầu con còn cho rằng Bạch Diệc Phi có chuyện ngoài ý muốn, nhưng không ngờ kẻ giết người không chớp mắt tự nhiên lại bị mất trí nhớ".

"Cho nên mới chọn cậu ta...", Lương Minh Nguyệt ngừng lại một lát rồi nói: "Có lẽ lý do của cậu ta và sự phụ giống nhau".

Nghe Lương Minh Nguyệt trả lời xong, Tần Thu gật đầu không nói gì mà quay lại hỏi Cát Tắc: "Gia đình sao rồi?"

"Con trai con mới qua đời", Cát Tắc thở dài một hơi.

"Hãy nén bi thương", Tần Thu thản nhiên nói.

Cát Tắc còn nói: "Là Bạch Diệc Phi giết chết".

Tần Thu đối với chuyện này có chút ngoài ý muốn, sau đó lại thở dài nói: "Bạch Diệc Phi trưởng thành quá nhanh".

Mọi chuyện đã vượt qua khỏi tầm kiểm soát của bọn họ.

Tần Thu lại hỏi: "Vậy bọn chúng là con ruột của con sao?"

Cát Tắc lắc lắc đầu nói: "Bọn chúng chỉ là cùng cha khác mẹ".

Tần Thu còn nói: "Vậy bọn chúng sẽ vì vị trí của con mà tranh giành đấu đá lẫn nhau?"

"Mạnh thì sống, đây chính là quy tắc của Nam Môn", Cát Nhĩ lạnh lùng đáp.

Ba người đồng thời trầm mặc.

Không biết qua bao lâu, Lương Minh Nguyệt cười hỏi: "Sự phụ, trời không còn sớm nữa".

Tân Thu nghe vậy ngẩng lên nhìn trời, vừa nãy mới là giữa trưa, bây giờ mặt trời lặn, ông ta cười khỏ một tiếng nói: "Cũng không còn sớm nữa".

Cát Tắc cũng nhìn Tân Thu, vành mắt hơi đỏ: "Su phụ còn điều gì muốn nói sao?"

Tân Thu trầm mặc một lúc: "Nhiều năm như vậy ta dạy dỗ hai ba chục người, nhưng chỉ có Kỳ Kỳ thường xuyên đến thăm ta"

Giọng nói của Lương Minh Nguyệt trầm xuống rất nhiều: "Chắc tại mọi người đều quá bận rộn ạ!"

Cát Tắc lại nói: "Su phụ, từ nay về sau cứ hàng năm chúng con lại đến thăm su phụ".

"Phịch!"

Cát Tắc vừa mới dứt lời, Lương Minh Nguyệt đột nhiên tung một chưởng về phía bàn trà, bàn trà ngay lập tức vỡ tan tành.

Âm kinh giống như luồng khí lưu thông, đồng thời phân tán khắp nơi.

Đúng lúc đó, Cát Tắc cũng đánh về phía Tân Thu.

...

Kho vàng số 3 Lam Đảo.

Bạch Diệc Phi gặp được Tử Y, nói cho bà ta biết mục đích anh tới đây.

Tử Y mỉm cười, nhìn Bạch Diệc Phi bằng ánh mắt rất cung chiêu.

Bạch Diệc Phi thấy vậy, rợn tóc gáy: "Su phụ đừng nhìn con như thế, con sợ".

Tử Y lại cười nói: "Biết cậu có lòng là tôi cảm thấy thỏa mãn rồi".

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 938: Cuộc chiến của cao thủ

Bạch Diệc Phi vẫn chưa kịp nói gì thì Tử Y lại nói tiếp: “Nhưng mà, nếu bọn họ thật sự liên thủ giết tôi, vậy thì người chết đầu tiên sẽ là cậu!”

Bạch Diệc Phi nghe vậy liền nói: “Sự phụ, ít nhiều gì con cũng có thể giúp người, bây giờ con có thực lực của cao thủ cấp 1 trung cấp rồi!”

Tử Y mỉm cười, khi cô ta đang định nói gì đó thì đột nhiên dừng lại.

Bạch Diệc Phi lập tức hỏi: “Sao vậy ạ?”

Sau đó anh nhìn thấy Tử Y nhíu mày, thần sắc dường như có chút nghiêm trọng, trong lòng anh đột nhiên có dự cảm không tốt.

Ngay sau đó Tử Y nói: “Đến rồi!”

Khoảnh khắc tiếp theo, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Tử Y và Bạch Diệc Phi.

“Thời gian thật nhanh, đã 20 năm rồi!”

Bạch Diệc Phi nhìn xung quanh, không thấy ai thì hết sức kinh ngạc.

Lúc này, chân mày của Tử Y dần dần giãn ra nói: “Thì ra là ông, xem ra hai nghịch đồ kia đi đến chỗ sư huynh rồi”.

“Nghịch đồ?”, Bạch Diệc Phi kinh ngạc: “Sự phụ, là Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc sao?”

Tử Y gật đầu.

Bạch Diệc Phi càng thêm sững sốt hơn.

Tân Thu rốt cuộc đã thu nhận bao nhiêu đồ đệ vậy?

Kỳ Kỳ, Đạo Trưởng, Mạnh Kỳ, Lương Minh Nguyệt, Cát Tắc cũng đều là đồ đệ của ông ta.

Mà lúc này, âm thanh ấy lại một lần nữa truyền tới: “Một cánh tay, một cái chân, hai mươi năm nay, không có giây phút nào tôi không nhớ tới cô!”

“Su phụ, ông ta là ai vậy?”, Bạch Diệc Phi quý dị hỏi.

Tử Y nhàn nhạt nói: “Hai mươi năm trước, thủ lĩnh của Nam Môn dẫn người xâm nhập vào đại lục, Mạnh Lâm”.

Bạch Diệc Phi vô cùng kinh ngạc.

Anh biết về cuộc xâm lược của Nam Môn qua Lý Cường Đông, cũng là vào lúc ấy anh mới biết rằng Tử Y đánh bại thủ lĩnh của bọn họ, cuối cùng giành chiến thắng.

Tử Y thấy vậy thì cười nói: “Hai mươi năm trước tôi có thể phế một tay một chân của ông, bây giờ cũng vậy”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy lời này lại càng bàng hoàng hơn.

Bởi vì anh nhớ đến ông lão nướng cá mà anh gặp trước đây.

Lúc đó anh mới nhận ra, bàn tay của ông lão đó không bình thường, bước đi thì khập khiễng.

Anh lập tức hiểu ra, chẳng trách giọng nói này nghe rất quen.

Sau đó giọng nói của người đó lại vang lên: “Tử Y, ra đây đi”.

“Đừng hủy hoại một kho vàng tốt như vậy chứ”.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc nói: Cảnh giới võ thân mạnh như thế sao? Có thể hủy hoại cả một kho vàng?

Tử Y không đáp lại mà đi thẳng ra ngoài, Bạch Diệc Phi cũng đi theo ra ngoài.

Lúc này Bạch Diệc Phi mới hiểu, Lương Minh Nguyệt không có ý định giết 1 trong hai người bọn họ, mà là đồng thời giết cả Tân Thu và Tử Y.

Chỉ là Bạch Diệc Phi không hiểu tại sao, nếu như Lương Minh Nguyệt dùng thực lực của ba người, từng người một đi đối phó với Tử Y và Tân Thu, tuyệt đối không có sai sót gì.

Nhưng tại sao bọn họ lại tách ra? Nếu như thất bại thì sao?

Lúc này Tử Y mới nói: “Lương Minh Nguyệt không đợi được nữa!”

“Có ý gì?”, Bạch Diệc Phi sững sờ.

Tử Y giải thích: “Hắn ta bị bệnh tim, vả lại thời gian cũng không còn nhiều nữa, thế nên hắn không đợi được, muốn dùng chút thời gian cuối cùng để đánh cược”.

“Những người ở cảnh giới cao như vậy cũng bị bệnh sao?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Tử Y lườm anh một cái: “Con người ai cũng đều phải trải qua sinh- lão- bệnh- tử hết!”

Bạch Diệc Phi muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Xét cho cùng, Tử Y và Tân Thu cũng đã đều ngoài 80 tuổi, nhưng nhìn họ chỉ giống như ở độ tuổi ngoài 30, điều này khiến mọi người cảm thấy rất thần kì.

Hai người đi ra khỏi kho vàng, đến bên bờ biển.

Lúc này Bạch Diệc Phi cảm thấy rất bất ngờ, bởi bãi biển còn cách kho vàng một đoạn rất xa, vậy mà người kia có thể truyền âm thanh vào trong hầm.

Khi đến bãi biển, những gì họ nhìn thấy là một ông già mặc đồ rằn ri đang đứng dưới biển, cúi người bắt cá.

Ông ta dùng một cái cành cây dài để xiên những con cá đã bắt lại với nhau, sau đó lại đi bắt con tiếp theo.

Cho dù Tử Y đến thì ông ta cũng không dừng lại động tác của mình.

Tử Y cũng không nói gì, chỉ đứng trên bờ biển cùng Bạch Diệc Phi nhìn về phía ông ta.

Tử Y nhìn động tác bắt cá của ông ta, khẽ thở dài rồi nói: “Ông già rồi!”

Ông lão đột nhiên ra tăng tốc độ, đưa một tay xuống biển, lúc lấy tay ra thì trong tay có thêm một con cá.

Ông ta cầm lấy con cá, nhìn vào nó và nói: “Trừ mấy người các cô ra, có ai mà không già chứ?”

Nói xong thì xuyên con cá qua cành cây, vừa đủ 5 con.

Sau đó ông ta không bắt cá nữa, xoay người đi lên bãi biển, sau khi bước lên thì cẩn thận đặt lên đất, lau tay rồi đứng thẳng dậy nhìn Tử Y.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi, ông ta có chút sững sờ.

Tử Y bèn giới thiệu với ông ta: “Đồ đệ của tôi, Bạch Diệc Phi”.

Ông lão lập tức nở nụ cười: “Cậu ta chính là hậu duệ của người đó sao?”

Tử Y gật đầu.

Ông lão cũng gật đầu cười nói: “Thế nào mà tôi thấy cậu ta khá vừa mắt!”

“Thằng nhóc cậu, nướng cá khá ngon đấy, nếu có cơ hội thì sau này lại nướng cho tôi, tôi truyền cho cậu chút kinh nghiệm, coi như báo đáp đi!”

Bạch Diệc Phi có chút mờ mịt.

Hậu duệ của người đó lại là ai chứ?

Và vào lúc này, khi đối mặt với ông ta, anh vẫn không nảy sinh một chút ý nghĩ thù địch nào.

Sau đó Bạch Diệc Phi bồi rồi nhìn Tử Y.

Tử Y cười nói: “Sau này cậu sẽ biết!”

Tiếp đó, ông lão nhặt ba lô của mình lên, mở nó ra thì bên trong toàn là lưỡi dao.

Mà những lưỡi dao này đều bị một sợi xích sắt xuyên qua, và có vẻ nhưng đó là một loại vũ khí.

Ban đầu, Bạch Diệc Phi nghĩ trong túi chứa một số vật dụng cần thiết hàng ngày của ông ta, nhưng bây giờ mới biết đó là vũ khí.

Ông lão lấy vũ khí của mình ra, nói với Tử Y: “Bây giờ bắt đầu nào!”

Tử Y cười nói: “Vội gì chứ? Hai mươi năm không gặp, không ôn lại chút chuyện cũ sao?”

Ông lão lại nói: “Hai mươi năm không gặp, tôi gấp đến nỗi một giây cũng không muốn đợi nữa rồi!”

Tử Y thấy vậy bèn nói với Bạch Diệc Phi: “Cậu tránh ra xa một chút!”

Ông lão cũng nói với anh: “Đúng vậy, đứng ra xa hút điều thuốc đi!”

Nói xong, ông ta ném bật lửa cho Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi vươn tay bắt lấy, đây là chiếc bật lửa mà anh tặng ông ta.

Bạch Diệc Phi có chút lo lắng, liếc mắt nhìn Tử Y, thấy cô ta có vẻ rất bình tĩnh nên anh mới ngoan ngoãn đi tới tảng đá ở phía xa.

Chỗ này cách bọn họ hơn 200m, Bạch Diệc Phi cảm thấy có lẽ an toàn rồi, liền ngồi ở trên tảng đá lớn đó, lấy ra điều thuốc và châm lửa.

Anh vẫn nhớ lúc trước khi anh bị Lương Vĩ Siêu bắt, Tử Y chỉ dùng một chiêu đã đánh bại cô ta, lúc ấy anh cảm thấy Tử Y rất lợi hại.

Nhưng Lương Minh Nguyệt không mạnh bằng Tử Y, hiện tại ông lão này cũng thuộc cảnh giới võ thân, anh chưa từng thấy những người ở cấp bậc này giao đấu.

Anh đã chuẩn bị tâm lý, chỉ là khi Tử Y mà Mạnh Lâm giao đấu thì anh vẫn bị sốc.

Khoảnh khắc hai người ra tay, không khí dường như nổi lên một trận gió, cát trên mặt đất bị thổi tung, vụn vũ trên không trung, nước biển gần đó cũng nổ tung thành từng đợt sóng.

Mạnh Lâm ném xích sắt về phía Tử Y, không khí vang lên một âm thanh chói tai.

Bụi cát bị năng lượng hắc ám của Mạnh Lâm không chế cùng nhau đập vào Tử Y, Tử Y chỉ cần khẽ vẫy tay, cát bụi bay qua liền đổi hướng bay múa trên không trung.

Bạch Diệc Phi sững sờ nhìn cảnh trước mắt, hai người di chuyển cực nhanh, ngay cả thực lực hiện tại của Bạch Diệc Phi cũng không nhìn rõ.

Hai người đánh với nhau vài chiêu, sau đó nhanh chóng tách ra, dường như vẫn còn có dư ảnh, cảnh tượng thực sự giống như một bộ phim, còn là loại phim giả tưởng nữa.

Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng hiểu được, tại sao họ lại bắt anh đứng ra xa một chút.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 939: Hậu duệ của người đó

Bởi vì anh của hiện tại không cùng đẳng cấp với Tử Y và Mạnh Lâm.

Cuộc chiến giữa hai người họ kéo dài hơn 20 phút, Bạch Diệc Phi vẫn luôn trong tình trạng sock mạnh không nói nên lời.

Lúc này, cuối cùng cả hai cũng dừng lại.

Tử Y đứng trên bãi cát, mái tóc suôn đẹp trở nên rối bù, áo gió trên người cũng trở nên rách nát, khóe miệng có vết máu nhàn nhạt, trông khá nhếch nhác.

Mạnh Lâm đang đứng ở vị trí cách đó mười mét, ông ta dường như không chịu bất cứ tổn hại nào.

Bạch Diệc Phi lập tức lo lắng, hoảng loạn chạy tới bên cạnh Tử Y, sau đó chắn trước bảo vệ lấy cô ta, khuôn mặt mang theo sự kiên quyết nhìn hướng Mạnh Lâm.

Từ tình hình trước mắt, có thể biết Tử Y thua rồi.

Bạch Diệc Phi không có cách nào khác, cho dù không chịu nổi một đòn của Mạnh Lâm, anh cũng phải bảo vệ Tử Y.

Lúc này, Tử Y mở lời đánh tan bầu không khí căng thẳng: “Sau nhiều năm như vậy, thực lực của ông đã tiến bộ rất nhiều”.

“Tôi một thân một mình, không có gì vương bận”, Mạnh Lâm cười đáp lời: “Không có việc gì có thể làm, chỉ đành dành nhiều tâm tư hơn trên phương diện này”.

Ngay sau đó, tay của Tử Y phủ lên vai Bạch Diệc Phi, anh bất giác căng thẳng mà run lên.

Tử Y vỗ vỗ bờ vai anh, cười nói: "Đừng căng thẳng, cậu cho rằng tôi sẽ bị ông ta giết chết sao?"

Bạch Diệc Phi nghe thấy lời này thì quay đầu lại nhìn Tử Y, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc và khó hiểu, không lẽ không phải sao? Không phải bây giờ đã phân thắng bại rồi ư? Dáng vẻ kia của đối phương dường như sẽ không lưu lại đường sống cho họ.

Nhìn thấy anh như vậy, Tử Y lại bật cười: "Có một người đồ đệ như cậu, sư phụ như tôi cũng vui lòng, đúng là không yêu thương cậu vô ích".

"Nếu đã biết ông ấy trước đây rồi thì hãy nói vài lời cuối cùng với ông ấy đi."

Bạch Diệc Phi lập tức sững sờ.

Những câu cuối cùng là có ý gì?

Không lẽ...

Khi anh còn đang chìm trong suy đoán thì Tử Y đã quay người đi về phía sau, nhưng ông lão đột nhiên lại "phịch" một tiếng ngồi xuống mặt đất, sau đó nôn ra một ngụm máu lớn, nhuộm đỏ cả một khoảnh cát trước mặt.

Bạch Diệc Phi mắt tròn ngạc nhiên

Mạnh Lâm cười khò nói: "Tôi thua rồi... khụ khụ..."

Vừa nói một tiếng liền bắt đầu ho dữ dội, ho rất lâu.

Lúc này Bạch Diệc Phi vẫn rơi vào trạng thái choáng váng, còn chưa kịp tỉnh táo lại.

Mạnh Lâm rút cuộc cũng không còn ho nữa, nói với Bạch Diệc Phi: "Nhóc con, có thể nướng cá cho tôi thêm một lần nữa không? Lão già này có chút đói bụng rồi".

Bạch Diệc Phi nhìn Mạnh Lâm, trong lòng vẫn có chút ngờ vực, bởi vì từ đầu đến cuối anh chưa từng có thái độ thù địch với ông ta.

Vì vậy, sau khi đối phương nói câu này, anh chỉ do dự trong giây lát, liền quay người đi về phía khu rừng, sau đó tìm một vài cành cây khô rồi quay trở lại bãi biển.

Anh đốt lửa nhóm những cành cây và bắt đầu nướng cá một cách điêu luyện.

Nhìn một loạt hành động của, Mạnh Lâm bỗng nhiên thở dài một tiếng: “Không uổng là hậu duệ của ông ta”.

“Có ý gì?”, Bạch Diệc Phi vừa nướng cá vừa hỏi.

Mạnh Lâm thoáng giật mình: "Tử Y không có nói cho cậu biết sao?"

Bạch Diệc Phi lắc đầu.

Mạnh Lâm trầm mặc một hồi mới nói: "Cũng đúng, một số chuyện không biết vẫn tốt hơn".

Bạch Diệc Phi lúc này mới lắc lắc con cá trong tay nói: “Sắp xong rồi”.

Lực chú ý của Mạnh Lâm lập tức đổ dồn về phía con cá trong tay anh, có lẽ vì nó đã gần chín, mùi thơm của cá tỏa ra khiến Mạnh Lâm không khỏi nuốt nước bọt.

Bạch Diệc Phi thấy vậy liền lên tiếng: “Nếu muốn ăn cá thì nói cho tôi biết”.

"Cậu...", Mạnh Lâm khẽ giật mình: "Cậu cố ý?"

Bạch Diệc Phi cười hì hì: “Không hẳn”.

Thấy vậy Mạnh Lâm cũng bật cười: “Cậu khá giống ông ta”.

“Bởi vậy, ông ta rút cuộc là ai?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Nghe được lời này, một tia hồi ức lóe lên trong mắt Mạnh Lâm.

Ông ta nói tiếp: “Không ai biết tên thật của ông ta là gì, ông ta chỉ có một mật danh là Nguyệt, ông ta cùng nhóm người Tử Y, Tân Thu là người cùng một thế hệ, nghe nói giữa họ là quan hệ sư huynh đệ, nhưng cũng có người nói rằng họ không có mối liên hệ nào”.

“Cậu đoán thử xem, Tân Thu, Tử Y, Hanh Dục, Thiên Khải, Nguyệt, ai trong số họ có thiên phú tốt nhất?”

Bạch Diệc Phi lúc này vô cùng kinh hãi, bởi vì lần đầu tiên anh biết có năm nhân vật khác có cấp bậc như Tân Thu.

Tử Y đã từng đề cập qua, thực lực của Tân Thu còn mạnh hơn cô ta, do đó Bạch Diệc Phi nói với vẻ không chắc chắn: "Là Tân Thu?"

Mạnh Lâm khẽ lắc đầu: “Ông ta chỉ có thể coi là người chịu khó nhất, nói đến thiên phú, ông ta còn không bằng Thiên Khải”.

Bạch Diệc Phi nghe xong lập tức nói: “Vậy là Thiên Khải!”

Mạnh Lâm vẫn là lắc đầu đáp: “Thiên Khải còn không bằng 1/1000 của Nguyệt”.

Bạch Diệc Phi lập tức ngẩn ra.

Mạnh Lâm lại nói: “Hơn ba mươi tuổi Nguyệt đã trở thành siêu thần, và ông ấy là người duy nhất làm được điều này”.

Bạch Diệc Phi càng thêm kinh ngạc!

“Nhưng, người tên Nguyệt này, cái gì cũng tốt, chỉ là quá trắng hoa”, Mạnh Lâm tiếp tục: “Ông ta đã để lại quá nhiều thế hệ sau, nhưng gen của chính ông ấy quá mạnh mẽ, đến nỗi hầu như tất cả con cái của ông ta không thể sống quá ba mươi tuổi”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì vô cùng ngạc nhiên: “Tại sao? Gen mạnh không phải là càng tốt hơn sao?”

Mạnh Lâm đáp: “Làm một so sánh, một chiếc cốc to như vậy, chỉ có thể chứa được 100 ml nước, nhưng cứ muốn nhét vào đó 10 lít nước, chiếc cốc không thể chịu đựng được tất nhiên sẽ nổ tung”.

Bạch Diệc Phi trong giây lát liền hiểu ra, đồng thời nhớ lại bộ dạng lúc mình tiến vào trạng thái cuồng hóa.

Lúc mới bắt đầu thì hoàn toàn đánh mất lý trí, loại trạng thái đó hẳn là không thể chịu đựng nổi.

Lúc này cuối cùng anh cũng hiểu tại sao lại có những người trong nhà họ Bạch rơi vào hoàn cảnh tương tự, tại sao lại nghĩ cách để trấn áp loại trạng thái này.

Bạch Diệc Phi sau đó tò mò hỏi: "Vậy người tên Nguyệt đó thì sao? Ông ta hiện giờ ở đâu?"

Người này hoặc nhiều hoặc ít cùng anh có chút quan hệ, khiến anh sinh ra sự hiếu kỳ.

Nghe vậy, Mạnh Lâm lắc đầu bất lực nói: “Không ai biết tình trạng hiện tại của ông ta, có thể ông ta đã chết, hoặc cũng có thể ông ta đã siêu thoát phàm trần và trở thành một thần tiên”.

“Thành tiên?”, Bạch Diệc Phi ngạc nhiên không thôi: “Thực sự có thể sao?”

Nghe xong, Mạnh Lâm cười liên tục vài tiếng mới nói: “Tất nhiên là không thể, chỉ cần là người thì đều không thể trẻ mãi không già, nhưng chỉ là do đã đem tiềm lực phát huy tới cực điểm, khiến gen thay đổi một chút mà thôi”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì có chút thất vọng.

Lúc này, Mạnh Lâm đột nhiên thở dài một hơi nói: “Thực ra, tôi cũng được coi là một mạch của Thiên Khải, lẽ ra tôi không nên tham gia trận chiến giữa các mạch của các người”.

"Nhưng lúc đó tôi còn quá trẻ, nóng lòng muốn tạo lập sự nghiệp nên quên mất bổn phận của mình mà đi theo Cát Tắc..."

Bạch Diệc Phi nướng xong một con cá rồi đưa cho Mạnh Lâm.

Mạnh Lâm nhận lấy liền cắn một ngụm, nhai hai cái, nuốt xong lại nói: "Tôi nghĩ tôi có thể biết tại sao họ lại tìm kiếm cậu".

Trong tay Bạch Diệc Phi cũng đang cầm một con cá đã nướng chín, đang chuẩn bị cắn xuống thì lập tức ngừng lại.

Bởi anh vẫn luôn muốn biết tại sao Tân Thu và Tử Y chỉ định mình là người giữ kho bạc? Ngay cả Lương Minh Nguyệt cũng đem anh bố trí vào trong".

Bạch Diệc Phi liền hỏi: "Tại sao?"

Mạnh Lâm thấy vậy, lại cắn một miếng cá nữa mới nói: "Trạng thái của cậu mãi đến năm hai mươi lăm tuổi mới xuất hiện, đúng không?"

Bạch Diệc Phi gật đầu.

Mạnh Lâm gật đầu nói: "Ừm, những con cháu trước kia của Nguyệt xuất hiện loại trạng thái này có lẽ đều khoảng mười lăm tuổi, bởi vì hầu hết đều chưa trải qua huấn luyện ở phương diện võ lực, bởi vậy, phần lớn trong số họ chỉ có thể sống tới ba mươi tuổi".

"Hầu như tất cả đều phát nổ rồi chết, hoặc là hoàn toàn mất đi lý trí".

"Một phần nhỏ trong số họ được huấn luyện qua, bọn họ biết phải làm thế nào khống chế loại trạng thái này, vì vậy họ sẽ sống lâu hơn".

"Nhưng họ không thể đề tâm trạng chịu dao động quá lớn, sẽ đánh mất rất nhiều thứ tình cảm".

"Nhưng thừa hưởng huyết mạch không nói chắc được, về chi tiết tôi cũng không hiểu lắm, tôi chỉ nghe nói rằng con cháu của ông ta sẽ thay đổi theo từng thế hệ, theo đó sự thay đổi của huyết mạch cũng bị chậm lại".

“Tôi nghĩ có lẽ cậu là người đầu tiên sau hai mươi tuổi xuất hiện loại trạng thái này, đây là sự thay đổi”.

Bạch Diệc Phi nghe xong những lời này, bất giác nhú mày.

Bây giờ anh cuối cùng đã biết những yêu cầu đặc biệt của nhà họ Bạch đối với người thừa kế là gì.

Đồng thời anh lại đang nghĩ, Bạch Khiếu cũng sẽ trở nên như vậy sao?

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 940: Chạy trốn

Nhà họ Hồng ở đảo Lam có phải cũng là hậu duệ của Nguyệt?

Còn nữa, nếu đúng là như vậy thì phải chăng chị họ nhà bác cũng là...

Lúc này, Mạnh Lâm lại tiếp tục nói: “Còn một điểm nữa, nghe nói huyết mạch này chỉ truyền cho con trai...”.

“Hự...”, Mạnh Lâm nhìn Bạch Diệc Phi đang ngậy người ra, đột nhiên chau mày nói: “Chắc họ coi trọng thân phận và tài năng của cậu, nhưng... Thực lực và huyết mạch hiện giờ của cậu dường như có chút không phù hợp...”.

Bạch Diệc Phi với vẻ mặt đờ đẫn, đáp lại một tiếng: “Vâng!”

Mạnh Lâm khoát tay, nói: “Ý của tôi là hiện giờ cậu quá yếu”.

“Gì cơ?”, Bạch Diệc Phi đờ người ra, sau đó cảm thấy mình bị coi thường nhưng không thể phản bác được, cuối cùng đành chuyển chủ đề nói: “Cá tôi nướng ngon lắm đấy”.

Mạnh Lâm hỏi luôn: “Cậu bắt đầu luyện từ khi nào?”

“Chắc là hồi hai mươi lăm tuổi, đến giờ cũng được hai ba năm”, Bạch Diệc Phi đáp.

Lời nói vừa dứt, Mạnh Lâm kinh ngạc trợn trừng hai mắt, dáng vẻ chấn động nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi có chút khó hiểu, hỏi: “Ông... Ông làm sao thế?”

Mạnh Lâm định thần lại, lắc đầu cười khở một tiếng, nói: “Sức mạnh của cậu quả thật quá mạnh, như vậy thì tài năng thiên bẩm của cậu đủ để so với ông ta rồi”.

Bạch Diệc Phi chau mày hỏi: “Ông ta bao nhiêu tuổi rồi?”

Anh chỉ muốn biết nữ tổ tiên của nhà họ Bạch lợi hại như vậy lại đi chọc giận vào nhân vật như Nguyệt?

Mạnh Lâm lắc đầu nói: “Ừm! Nếu như ông ta vẫn còn sống thì cũng phải hơn trăm tuổi rồi”.

“Hơn trăm tuổi ư?”, Bạch Diệc Phi lập tức kinh ngạc hỏi.

Mạnh Lâm ăn nốt con cá rồi nói với Bạch Diệc Phi: “Haiz! Thời gian còn lại của tôi không nhiều nữa rồi”.

Bạch Diệc Phi lập tức ngừng lại, Mạnh Lâm khẽ thở dài nói: “Cả đời này tôi không thắng được Tử Y, xem ra chỉ đợi kiếp sau lại đấu tiếp vậy”.

Bạch Diệc Phi vẫn kinh ngạc. Lúc đó anh và Tử Y dừng lại, nhìn dáng vẻ thảm hại của cô ta cứ nghĩ là Tử Y đã thua, ai ngờ Mạnh Lâm thua.

Mạnh Lâm nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Bạch Diệc Phi mà thở dài nói: “Tôi vẫn muốn ăn thêm cá cậu nướng, coi như trút hơi thở cuối cùng vậy...”.

“Haiz! Cả đời này, tôi học võ công tám mươi năm và đều đặt tâm tư vào đó. Tôi đã sai lầm nhiều lần, không chịu trách nhiệm với cô gái đó, cũng không giữ được con, còn có lỗi với người thân của mình...”.

“Kể cả như vậy thì tôi cũng không nhận học trò”.

“Vừa may hôm nay gặp cậu, nếu không thì không tìm được người kế nghiệp thật”.

“Nể tình cậu nướng cá cho tôi ăn, để báo đáp thì tôi sẽ tặng cậu một thứ”.

Bạch Diệc Phi ngây người ra, hỏi: “Ông... Ông muốn tặng tôi gì?”

Mạnh Lâm thấy Bạch Diệc Phi như vậy nên chớp mắt, nói: “Sao? Nhìn đáng vẻ của cậu thì không muốn ư?”

Bạch Diệc Phi thấy thế thì lập tức lắc đầu, nói: “Không phải! Tôi chỉ cảm thấy... Có chút kỳ quái”.

Đây giống như cảnh trong phim, một cao nhân ở thế giới kia trước khi rời khỏi nhân thế thì truyền công lực cho người có duyên với mình.

Mạnh Lâm nghe thấy vậy thì không khỏi bật cười, sau đó cầm túi đeo của mình, từ bên trong lấy ra một chiếc USB màu đen rồi đưa cho Bạch Diệc Phi.

“Tâm tư bao nhiêu năm của tôi đều ở bên trong này, hôm nay tặng cho cậu. Có thể lĩnh hội được bao nhiêu thì phải xem năng lực lĩnh ngộ của cậu rồi”.

Bạch Diệc Phi: “...”.

Chỉ ở trong này?

Anh còn tưởng ông ta thật sự truyền thụ công lực cho mình? Không ngờ là cái USB.

“Thế này là xong sao?”, Bạch Diệc Phi ngây người ra hỏi.

Mạnh Lâm nhìn anh một cái, nói: “Sao? Chê không đủ à? Những thứ bên trong này đã nhiều lắm rồi, cậu nhóc, đừng tham lam quá”.

“Không phải không phải”, Bạch Diệc Phi vội lắc đầu nói: “Tôi cứ tưởng ông sẽ tiếp xúc cơ thể sau đó truyền công lực cho tôi”.

“Ha ha...”, Mạnh Lâm không kìm được mà cười, nói: “Cậu nói đến cái cảnh giống như trong phim chẳng? Nhưng đây là hiện thực chứ đâu có thần kỳ như vậy?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì cuối cùng cũng định thần lại, lập tức cảm thấy có chút ngượng ngùng rồi cũng mỉm cười.

Chỉ có điều, anh vừa cười xong thì Mạnh Lâm ở trước mặt đã ngã xuống bãi cát.

Bạch Diệc Phi ngây người ra, lập tức giơ tay ra đặt trên mũi ông ta, không còn hơi thở nữa.

Á? Chết luôn rồi sao?

Bạch Diệc Phi ngây người ra, cứ ngồi như vậy nhìn Mạnh Lâm.

Có lẽ đã qua một lúc lâu, giọng nói của Tử Y vang lên: “Chôn đi! Hoặc ném xuống biển cũng được”.

Bạch Diệc Phi quay đầu lại thì phát hiện Tử Y đã đứng sau lưng anh. Cũng không biết là cô ta đến từ lúc nào, hơn nữa quần áo của cô ta cũng thay sang bộ khác.

“Sư phụ, ông ta...”, Bạch Diệc Phi có chút đáng tiếc: “Ông ta chết thế sao?”

Tử Y đáp: “Ông ta chết không tốt sao? Ông ta là người của Nam Môn, hiện giờ chẳng phải các cậu đang đối đầu với Nam Môn sao? Lập tức khai chiến rồi”.

Bạch Diệc Phi do dự một lát mới nói: “Dù sao, con cũng cảm thấy rất kỳ lạ, bởi vì con dường như không có ý nghĩ muốn giết ông ta”.

Tử Y vuốt cằm, hỏi: “Vì ông ta không giống người Nam Môn hay vì thứ cuối cùng mà ông ta cho cậu?”

Điều này khiến Bạch Diệc Phi lập tức cảnh giác, anh đứng dậy đưa USB trong tay đưa cho Tử Y, nói: “Sư phụ, có sư phụ là đủ rồi, không cần đến thứ này nữa”.

Tử Y cười, lắc đầu, không nhận mà nói: “Cậu cứ cầm lấy đi, thứ này của cậu nên không cần đưa tôi”.

Thấy vậy, Bạch Diệc Phi cũng không nói nhiều liền thu lại.

Mặc dù Mạnh Lâm là người Nam Môn, hơn nữa là thủ lĩnh xâm lược hai mươi năm trước nhưng Bạch Diệc Phi không hề có ý thù địch với ông ta.

Hơn nữa, người đã chết rồi cũng không cần phải ném xác ông ta trên biển như này. Vì vậy Bạch Diệc Phi nhìn Tử Y rồi nói: “Vậy con chôn ông ta nha?”

Tử Y không gật đầu cũng không lắc đầu mà xoay người rời đi. Bạch Diệc Phi thấy thế thì chớp chớp mắt, sau đó xoay người rồi lặng lẽ chuẩn bị đào hố chôn Mạnh Lâm.

...

Nhìn từ tình hình trước mắt, Tử Y đã giải quyết Mạnh Lâm, nguy cơ phía cô ta cũng được hóa giải rồi.

Nhưng vì lúc Bạch Diệc Phi đến mà xe tải hết xăng nên giờ muốn quay về thì phải đi bộ về, phải mất thời gian một ngày. Cộng thêm một ngày hôm nay nữa, vậy cách một ngày nữa số ngày Vân Anh cho mình.

Sau khi Bạch Diệc Phi chôn xong Mạnh Lâm thì nói lời từ biệt Tử Y, sau đó đi về thành phố Quang Minh. Nhưng ngày này, bên ngoài thành phố Quang Minh đã xảy ra trận chiến lớn.

Trong trận chiến có vô số người chết.

Và trong đêm đó, trên con đường từ thành phố Trường Minh đi về bến tàu có một chiếc xe tải đang chạy gấp. Trên xe là hai người đàn ông trung niên.

“Mẹ kiếp, chuyện gì không biết? TỰ DUNG LẠI CÓ CHIẾN TRẬN, KHÔNG BIẾT LÀM SAO NỮA?”, người đàn ông trung niên vừa lái xe vừa oán trách.

Một người đàn ông khác cũng oán trách, nói: “Đúng thế! Đúng là khó hiểu, có ai muốn chết ở đây cơ chứ?”

Người đàn ông lái xe nhìn người đàn ông hơi béo bên cạnh, sau đó hỏi: “Phải rồi, anh bắt cô ta làm gì?”

“Anh không biết à? Nghe nói cô ta có chút quan hệ với Bạch Diệc Phi, nếu như chúng ta bị phát hiện thì có thể lấy cô ta làm con tin”, người đàn ông hơi béo cười hì hì nói.

Người đàn ông lái xe có chút lo lắng nói: “Nếu như không bị phát hiện thì cô gái này phải xử lý thế nào?”

“Chẳng phải đơn giản lắm sao?”, người đàn ông hơi béo nói xong rồi cười lạnh một tiếng, làm tư thế cửa cổ.

Người đàn ông lái xe nghe thấy vậy thì khẽ chau mày, nói: “Anh Tôn! Anh nói cô ta có chút quan hệ với Bạch Diệc Phi, nếu như giết cô ta mà bị Bạch Diệc Phi phát hiện thì đến lúc đó chúng ta không có kết cục tốt đâu”.

Tên kia thấy thế thì đột nhiên quát lớn: “Vậy anh bảo phải làm như thế nào? Đã bắt được rồi, lẽ nào còn trả về?”

Nói xong, sau khi trầm ngâm một lúc, người đàn ông lái xe thở dài nói: “Không còn cách nào khác, lúc này không mạo hiểm được. Nếu như bị phát hiện sớm thì kết cục cũng như nhau”.

Rất nhanh, xe đã lái đến bờ biển, hai người xuống xe rồi đứng bên bờ biển. Sau khi nhìn thấy biển lớn cười: “Cuối cùng cũng an toàn rồi”.

Tên kia cũng cười, sau đó kéo cô gái trên xe ra. Người này chính là Lục Miêu Miêu.

Toàn thân Lục Miêu Miêu bị dây trói chặt, miệng còn bị nhét một chiếc giẻ rách.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 941: Lại Kha đã khác xưa

Lục Miêu Miêu bị ném trên đất. Cô ta sợ hãi nhìn hai người đàn ông trung niên vẻ mặt hung ác này.

Lục Miêu Miêu luôn ở trong tòa nhà ở thành phố Quang Minh. Thấy thành phố Quang Minh ngày càng phát triển, cô ta cảm thấy mình không thể cứ ngồi ăn không ngồi rồi như này, nghĩ rằng mình nên làm gì đó.

Vì vậy, cô ta đi tìm Bạch Diệt Phi và hỏi ý kiến của anh, Bạch Diệt Phi cũng đồng ý nên cô ta liền đi theo Lưu Hiểu Anh làm y tá.

Bởi vì ban ngày thành phố Quang Minh và người của Nam Môn đánh nhau, bị thương và chết vô số nên phòng bệnh của bệnh viện cũng nhiều hơn, Lục Miêu Miêu cũng bận không ngớt.

Lúc đó chính là hai người đàn ông trước mặt này, họ đưa đến một người mất cánh tay, do cô ta phụ trách làm thủ tục rồi đẩy vào phòng phẫu thuật.

Cuối cùng, sau khi cô ta có thời gian ngồi uống cốc nước thì người đàn ông hơi béo đến nói chuyện với cô ta: “Cô y tá ơi, tình hình người anh em của tôi thế nào rồi?”

Lục Miêu Miêu nghe thấy vậy thì lắc đầu nói: “Tôi chỉ là y tá, không biết...”.

Nhưng cô ta vẫn chưa nói dứt lời thì đã bị người đàn ông trước mặt đập một cái vào cổ rồi ngắt đi.

Cô ta mới tỉnh lại mấy phút trước thì phát hiện ra mình bị bắt cóc rồi.

Người đàn ông họ Tôn kia vuốt cằm, ánh mắt dâm đãng nhìn Lục Miêu Miêu, nói: “Hi! Cô y tá này xinh đấy chứ”.

Người đàn ông lái xe sau khi xuống xe nhìn thấy cô ta vừa cao vừa gầy thì nói với tên họ Tôn kia, nói: “Đừng để ý đến mấy cái đó, mau giết đi”.

“Chẳng phải tôi nói là cô em y tá này xinh đẹp thế này, nếu giết đi chẳng phải tiếc lắm sao?”, tên họ Tôn ngồi xuống dùng tay chạm lên hai bên gò má của Lục Miêu Miêu.

Lục Miêu Miêu nghe thấy vậy thì lập tức hiểu được bọn chúng muốn làm gì với mình, vì vậy sợ hãi run rẩy. Hơn nữa ở đây là bờ biển nên không có ai phát hiện ra, nếu bị làm sao thì không ai đến cứu mình được.

Đồng thời lúc này, cô ta nghĩ tới một người, một người khiến cô ta vừa yêu vừa hận. Những giọt nước mắt tuyệt vọng và hối hận lăn dài trên gò má cô ta.

Cô ta trợn trừng mắt nhìn gã họ Tôn đang nhìn mình cười âm thầm, sau đó lấy giẻ rách trong miệng cô ta rồi nhét vào miệng cô ta một viên thuốc, nói: “Cô y tá! Nuốt viên thuốc này thì bảo đảm cô sẽ cảm thấy phê lắm”.

Lục Miêu Miêu vừa run rẩy vừa thấp giọng khóc thút thít.

Nỗi tuyệt vọng trong mắt cô ta như bị chìm dần, lúc này cô ta cảm thấy cái chết cũng không còn đáng sợ nữa.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng từ xa truyền lại.

“Có biết làm như vậy thì sẽ có hậu quả gì không?”

Hai người đàn ông và Lục Miêu Miêu đều ngậy người ra rồi đồng thời nhìn lại.

Người đàn ông đứng cách họ không xa là người đàn ông có thân hình cao to, sự xuất hiện của hắn ta khiến Lục Miêu Miêu sáng mắt lên. Bởi vì cô ta biết đây là Lại Kha, người ở bên cạnh Bạch Diệc Phi.

“Anh Lại!” , giọng nói kèm theo sự vui mừng. Nhưng đó không phải là Lục Miêu Miêu gọi mà là gã họ Tôn và người đàn ông cao gầy gọi.

Lục Miêu Miêu vốn nhìn thấy hy vọng, lúc này lại như rơi xuống thung lũng sâu.

Nghe ngữ khí thì dường như họ quen nhau. Điều đó có phải là Lại Kha cùng một phe với họ?

Lại Kha sau khi nhìn thấy họ thì bước lại, nói: “Hóa ra là anh Tôn và anh Trương à, đã lâu không gặp”.

Gã họ Tôn tạm thời buông Lục Miêu Miêu ra rồi vui mừng đi đến trước mặt Lại Kha, nói: “Làm tôi sợ quá đi, hóa ra là anh Lại. Anh vẫn còn sống à, đúng là tốt quá!”

Gã họ Trương cũng cười nói: “Đúng thế! Trước đó nghe nói anh và Đạo Trường đảm nhận nhiệm vụ, các anh em chết hết rồi mà không ngờ anh vẫn còn sống”.

Lại Kha cười, sau đó thở dài nói: “Đúng thế! Đúng là khiến người khác bất ngờ. Hiện giờ ngược lại, Đạo Trường là phản tặc cấu kết với Nam Môn, còn Bạch Diệc Phi lần này là chủ lực chống lại Nam Môn”.

Gã họ Trương thấy vậy liền hỏi: “Anh Lại! Sao anh lại ở đây?”

Gã họ Tôn tát nhẹ gã kia một cái, nói: “Đúng là lời thừa! Tất nhiên là chạy trốn như chúng ta rồi. Chẳng lẽ còn đi bán mạng cho đám ngu xuẩn kia sao?”

“Anh Lại! Nếu chúng ta đã gặp nhau thì ba chúng ta sẽ cùng là một đội. Tôi và gã Trương này sẽ đi theo anh và nghe lời anh”.

Lại Kha nghe thấy vậy thì chau mày hỏi: “Nghe tôi sao?”

“Đúng thế!”, gã họ Trương gật đầu, nói.

Lại Kha thấy thế liền nói: “Được! Nếu đã như vậy thì quay về với tôi, nhận sai với Bạch đại ca, có lẽ anh ấy sẽ tha cho các người”.

“Cái gì?”, gã Tôn và gã Trương đều ngây người ra, nụ cười trên mặt như cứng đờ.

Sau đó gã họ Tôn kinh ngạc trừng mắt nhìn Lại Kha, nói: “Anh Lại, anh có ý gì vậy?”

Lại Kha nhìn họ, nghiêm mặt nói: “Mỗi người đều có một phần trách nhiệm với sự hưng vong của thiên hạ, mặc dù chúng ta không đủ sức lực nhưng vẫn phải góp chút sức”, nghe thấy vậy hai người đều kinh ngạc.

Gã họ Tôn kinh ngạc nói: “Anh Lại! Anh sao vậy? Không giống với anh lắm?”

“Tôi còn nhớ lúc anh ở hiệp hội liên minh doanh nghiệp, rõ ràng là người tham sống sợ chết mà. Sao giờ anh lại...?”

Gã họ Trương nhìn gã họ Tôn, cười hai tiếng nói: “Anh Lại! Anh đừng nghe hắn nói, hắn nói năng vẫn luôn khó nghe”.

“Thật ra chúng tôi cũng không muốn, chủ yếu là thực lực của chúng ta cách biệt quá lớn. Kể cả đi rồi cũng là bỏ mạng thôi. Hơn nữa, chúng ta đều là những người có mẹ già con nhỏ, nếu như chết rồi thì người nhà phải làm sao? Anh nói có phải không?”

Lại Kha trầm ngâm một lát, sau đó lắc đầu. Ánh mắt hắn ta kiên định, nói: “Thật ra anh Tôn nói không sai, trước đây tôi là người tham sống sợ chết, thậm chí có thể nói, sống không có ý nghĩa gì”.

“Nhưng hiện giờ khác rồi, tôi tìm được ý nghĩa của sự sống, cũng tìm được niềm đam mê của mình”.

“Đam mê?”, gã họ Tôn nghe thấy vậy liền nghĩ tới gì đó rồi chỉ tay về phía Lục Miêu Miêu, nói: “Anh nhìn cô em này xinh thế này, anh muốn làm gì cũng được, tôi tặng cô ta cho anh đấy”.

Lại Kha vẫn lắc đầu, nói: “Đây không phải là đam mê mà là phạm tội đấy”.

“Phạm tội?”, gã họ Tôn cười nói: “Lại Kha! Anh cũng biết nói hai chữ này sao? Trước đây anh phạm tội ít lắm sao?”

Lại Kha nghiêm khắc nói: “Trước đây là trước đây, bây giờ thì không”.

“Xùy!”, gã họ Tôn ở bên cạnh nhỏ nước bọt, phần nộ nói: “Nếu đã như vậy thì không có gì để nói nữa. Anh đi đi, coi như tối nay chúng ta chưa gặp nhau”.

Lại Kha vẫn lắc đầu, nói: “Anh Bạch nói rồi, những kẻ chạy trốn khi lâm trận thì giết! Kẻ nào không tôn trọng phụ nữ thì phạt!”

Gã họ Tôn bị Lại Kha chọc tức nên nói: “Lại Kha! Mẹ kiếp, mày có biết mày là ai không? Mày đi theo Bạch Diệc Phi được bao lâu mà lại bán mạng vì hấn thế?”

“Hơn nữa, thực lực của ba chúng ta ngang nhau, lẽ nào mày còn định ra tay với bọn tao?”

Sắc mặt gã họ Trương lạnh lùng, thản nhiên nói: “Lại Kha! Nếu mày muốn đi theo hấn thì mày không có liên quan gì đến bọn tao nữa, cũng đừng chặn đường mưu sinh của bọn tao. Nếu không thì đừng trách bọn tao không nể tình”.

Lại Kha thản nhiên nói: “Các người quay về với tôi thì tôi có thể nói giúp các người”.

Nghe thấy vậy, hai gã kia nhìn nhau, chỉ nhìn đã hiểu được ý nhau.

Một lát sau, hai người đồng thời ra tay, một kẻ cầm dao, một kẻ tung quyền, đồng thời tấn công Lại Kha.

Lại Kha thấy vậy thì sắc mặt ngưng trọng, sau đó hấn ta ung dung lấy dao ra chém về phía gã họ Tôn.

Trong lòng gã họ Tôn kinh ngạc, dao này của Lại Kha rõ ràng là giết được một ngàn, làm thương tám trăm người.

Lúc ở hiệp hội liên minh doanh nghiệp, Lại Kha nhất gan nhất nhưng lần này lại khiến họ bất ngờ. Vì vậy hấn ta vội thu dao lại, lùi về sau để

tránh dao của Lại Kha.

Nhưng Lại Kha lại trúng quyền của gã họ Tôn nhưng dao của hắn ta cũng đâm xuyên cánh tay của đối phương.

“Phụp!”, Lại Kha ngồi phụp trên đất.

Vì cánh tay của gã họ Tôn bị đâm nên máu tươi chảy ra.

Gã họ Trương nhìn thấy vậy thì nhân cơ hội lại đánh Lại Kha một quyền. Nhưng Lại Kha đột nhiên đứng lên, không né tránh thậm chí còn lao về phía hắn ta.

“Bụp!”, hai người đồng thời tung quyền đánh đối phương.

Gã họ Trương lùi về sau mấy bước, còn Lại Kha cũng bị đánh ngã trên đất, thậm chí còn phụp ta ngum máu.

Gã họ Tôn thấy cánh tay mình chảy máu thì sắc mặt dữ tợn. Hắn ta cầm dao nói với Lại Kha: “Đây là mày ép chúng tao nhé”, nói xong hắn ta chém dao về phía Lại Kha.

Lại Kha cũng cầm dao chém về phía hắn ta.

Giống như lúc trước, anh ta đánh kiêu liêu mạng, còn gã họ Tôn phải thu dao lại để chặn dao của Lại Kha, quát: “Mẹ kiếp! Mày điên à?”

Gã họ Trương thấy thế thì cũng lên trước giúp gã họ Tôn, còn hét lớn: “Lại Kha! Chúng ta không thù không hận, sao phải liều mạng thế?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 942: Khi dục vọng trời dậy

Lại Kha không đáp lời mà vẫn tiếp tục liều mạng với họ. Nhưng kết quả không nói cũng rõ.

Ba người họ đều là cao thủ cấp 2 trung cấp, một mình Lại Kha đấu với hai người thì tất nhiên sẽ thất bại.

Lại Kha lại bị trúng một đòn, trên chân cũng trúng một dao. Hắn ta lại một lần nữa ngã xuống đất.

Lần này hắn ta không thể đứng dậy vì gã họ Tôn đã giẫm lên ngực hắn ta, cười lạnh một tiếng nói: “Lại Kha! Tao không hiểu, loại người như mày lại đi bán mạng vì Bạch Diệc Phi? Rốt cuộc thằng Bạch Diệc Phi có gì đáng?”

Lại Kha ngẩng đầu định đứng lên nhưng gã họ Tôn lại giẫm chân lên mặt hắn ta khiến mặt hắn ta áp sát mặt đất.

Gã họ Trương cũng tức giận nói: “Mẹ kiếp! Rốt cuộc mày làm vì cái gì? Bạch Diệc Phi có gì đáng để mày bán mạng chứ?”

Nghe thấy lời này, Lại Kha bật cười.

Ba mươi lăm năm đầu hắn ta khắc khổ luyện tập để trở thành cao thủ cấp hai. Sau 35 tuổi hắn ta làm chuyện xấu rồi ăn chơi sa đọa.

Nhưng những người mà hắn ta quen biết trong năm năm đó, bất luận ai chết hắn ta cũng không thương cảm. Nói chung là căn bản không có người anh em nào thật lòng.

Đến lúc hắn ta 40 tuổi thì gặp được Bạch Diệc Phi.

Hắn ta nhìn thấy những người ở bên cạnh Bạch Diệc Phi can tâm tình nguyện liều mạng vì Bạch Diệc Phi, nhìn thấy sự tin tưởng và sự đoàn kết gắn bó giữa họ.

Tình bạn giữa họ không kể đến thân phận địa vị hay tiền bạc. Bất luận là ai xảy ra chuyện thì họ đều nguyện ra mặt cho người đó, báo thù thậm chí hi sinh cho người ta.

Lúc đó, Lại Kha đã nghĩ, còn mình thì sao? Có ai hi sinh vì mình không? Đáp án là không có!

Ở bên cạnh hắn ta không có những người như vậy.

Sau đó nghĩ đến việc Bạch Diệc Phi vì muốn cứu chị em Lục Miêu Miêu mà không màng sống chết lên thuyền của Đạo Trưởng, sau đó hắn ta dần dần hiểu được.

Tất cả mọi chuyện đều có hai chiều, nếu bạn không liều mạng vì người khác thì làm sao người khác nguyện vì bạn được?

“Các người giết tôi không sao”, Lại Kha cười nói: “Sẽ có rất nhiều người báo thù cho tôi, còn các người kể cả có chết cũng không ai thèm nhìn lấy một cái”.

Gã họ Tôn nghe thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng, nói: “Mày yên tâm, mày không giết được bọn tao đâu! Chỉ cần chúng tao chạy ra ngoài được thì không ai giết được chúng tao hết”, lúc hắn ta nói xong câu này thì sau lưng vang lên một giọng nói.

“Vậy còn tôi thì sao?”

Gã họ Tôn và gã họ Trương cùng kinh ngạc, sau đó vội quay đầu lại nhìn. Chỉ có điều, vừa quay lại thì một con dao đâm thẳng vào lưng gã họ Trương rồi lại một mũi vào ngực hắn ta.

Gã họ Trương trợn trừng hai mắt, kinh hãi nhìn người ở phía sau.

Lúc này gã họ Tôn vẫn giẫm trên đầu Lại Kha, hắn ta quay đầu lại nhìn người đàn ông đó thì kinh hãi hô lên: “Kinh La!”

Kinh La lạnh lùng nhìn họ, mặt không biểu cảm rút dao từ người gã họ Trương về.

Gã họ Trương ngã gục xuống đất và chết như thế.

Gã họ Tôn vội phản ứng lại, dùng dao xiết chặt Lại Kha rồi nói với Kinh La: “Đừng cử động, nếu không tao giết hẩn”.

Nghe thấy vậy, Lại Kha cười nói: “Tôi căn bản không quen hẩn, anh uy hiếp không nổi hẩn đâu, ha ha...”.

Gã họ Tôn lập tức kinh hãi, trong đôi mắt đều là sự hoảng loạn.

Một giây sau, Kinh La lại nói: “Nói ra thì đúng là không quen! Nhưng tôi biết hẩn ta là người của cậu chủ, lần này tôi đến đảo Lam, gia tộc có dặn dò, tất cả phải lấy cậu chủ là quan trọng nhất”.

“Vì vậy, anh vẫn có thể uy hiếp được tôi”.

Nghe thấy vậy, mắt gã họ Tôn sáng lên, dường như nhìn thấy hy vọng.

Lại Kha thì ngây người ra một lát, sau đó cười khỏ nói: “Anh không cần nói thật như vậy, làm thế lại bất lợi với anh đấy”.

Kinh La lại lắc đầu nói: “Vậy không được! Tôi không nói ra thì hẩn ta sẽ cảm thấy anh vô dụng và giết anh luôn”.

Lại Kha: “...”.

Gã họ Tôn rất kích động, liền nói với Kinh La: “Để cho tao đi thì tao sẽ thả hẩn ta”.

Kinh La là cao thủ cấp 2 cao cấp, cao hơn gã họ Tôn một cấp. Nếu muốn giết hẩn ta thì đúng là dễ như trở bàn tay nhưng đối phương đang có con tin nên hẩn không còn cách nào khác, đành thỏa hiệp nói: “Được!”

Gã họ Tôn thấy thế thì đảo mắt một cái, sau đó từ trong túi lấy ra viên thuốc nhét vào miệng Lại Kha, sau đó đẩy về trước, nhấc chân lên chạy.

Nhưng lúc này Kinh La đột nhiên bay ra đuổi theo gã họ Tôn.

Gã họ Tôn nghe thấy âm thanh thì lập tức kinh hãi, lấy dao chém lại còn hét: “Mẹ kiếp, dám lừa ông mày”.

Dao trong tay Kinh La chặn được dao của gã họ Tôn, đồng thời dao còn kề lên cổ hắn ta rồi chém bay đầu hắn ta ra ngoài, lúc này đầu lăn lông lốc mấy vòng mới dừng lại.

Còn thân người gã họ Tôn vẫn đứng sờ sờ ở đó, cổ thì không ngừng chảy máu.

Kinh La thản nhiên nói: “Tôi chỉ là kẻ dưới, lời nói tất nhiên không thể coi là thật”, nói xong thân người gã họ Tôn đổ rầm xuống.

Nhìn thấy gã họ Tôn chết, Lại Kha mới bò dậy, thở mạnh hai cái, sau đó khập khiễng đến trước mặt Lục Miêu Miêu.

Hắn ta cười trối cho cô ta rồi đỡ cô ta đứng lên.

Lúc này, Kinh La cũng đi lại rồi hỏi Lại Kha: “Thật ra tôi cũng muốn biết tại sao?”

“Hả?”, Lại Kha ngây người ra.

Kinh La thấy thế vội lắc đầu, nói: “À! Không có gì!”

Câu này khiến Lại Kha càng ngây ra. Kinh La nói xong thì xoay người rời đi còn Lại Kha không có cách nào đuổi theo hỏi sao hắn lại đến đây, vì bên cạnh hắn ta vẫn còn Lục Miêu Miêu.

Hắn ta cúi đầu lo lắng hỏi: “Cô Lục! Cô thế nào rồi? Không sao chứ?”

Nhưng Lục Miêu Miêu đột nhiên bổ nhào vào ngực của Lại Kha, toàn thân nóng bừng, gò má đỏ ửng, khó chịu cứ dụi vào người hắn ta.

Ban đầu Lại Kha không có cảm giác gì, đến khi Lục Miêu Miêu giơ tay ra định cởi quần áo của Lại Kha thì hắn ta mới kinh ngạc: “Cô trúng độc rồi

sao?”

Lại Kha lập tức nắm chặt hai tay Lục Miêu Miêu để cô ta không cử động lung tung. Nhưng lúc hấn ta nắm chặt thì cảm thấy tay Lục Miêu Miêu rất nóng.

Lúc này, Lại Kha đã nhận ra Lục Miêu Miêu trúng loại độc gì, lập tức mắng: “Mẹ kiếp!”

Trước đây hấn ta cũng được coi là nổi tiếng háo sắc nên vô cùng hiểu loại độc này. Đồng thời lúc này, hấn ta nhớ lại lúc gã họ Tôn bỏ chạy có nhét vào miệng mình một viên nên lúc này sắc mặt càng khó coi hơn.

Hấn ta vội dùng dây thừng trói chặt Lục Miêu Miêu lại, còn mình thì chạy đến bờ biển, dùng ngón tay móc từ trong cổ họng ra.

“Oe!”, cuối cùng sau khi nôn được một lúc thì cũng nôn ra thứ gì đó.

Nhưng đã nuốt vào một lúc rồi, kể cả là nôn ra kha khá thì vẫn còn phần nhỏ bị hấp thụ.

Vì vậy, không bao lâu Lại Kha cũng cảm thấy không ổn, hấn ta bắt đầu cảm thấy đục vọng trong người mình trở dậy.

“Không được, không được rồi!”, Lại Kha quỳ bên bờ biển, cố chịu trên đất, trong đầu không ngừng cảnh cáo bản thân.

Nhưng đục vọng dần chiếm lấy thần kinh hấn ta khiến hấn ta sắp không chống đỡ được. Cuối cùng hấn ta đứng lên, không để ý đến vết thương ở chân mà hai mắt đỏ ửng nhìn Lục Miêu Miêu ở bên cạnh xe tải.

Còn thuốc lúc này phát huy công hiệu ở Lục Miêu Miêu càng mãnh liệt hơn. Kể cả bị trói chặt, cô ta cũng không kim được mà giãy dụa.

Cảnh tượng này vô cùng kích thích Lại Kha. Cuối cùng, hấn ta không chịu được nữa.

Hắn ta mặc kệ tất cả mà đi về phía Lục Miêu Miêu. Vì vết thương ở chân nên đi được mấy bước lại ngã rồi lại bò dậy rồi lại ngã.

Cuối cùng hắn ta đến trước mặt Lục Miêu Miêu rồi đè người cô ta xuống.

Nhưng lúc hắn ta nhìn thấy khuôn mặt của Lục Miêu Miêu thì đột nhiên hắn ta dừng lại. Gân xanh nổi lên cuồn cuộn, hắn ta đâm một cái lên đất, nói: “Lại Kha! Mày phải nhịn!”

“Không được!”

“Mày không còn là Lại Kha của trước đây nữa rồi!”

Nội tâm hắn ta đang dày vò, đồng thời dục vọng lại bị kích thích.

“A...!”, cuối cùng hắn ta không kìm được mà hét rống lên, lấy dao của mình rồi đâm lên vết thương ở chân.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 943: Tân Thu thua rồi

Hai lần đau khiến hắn ta như bưng tỉnh. Sau đó Lại Kha cắn răng ném Lục Miêu Miêu vào trong xe tải còn mình thì ngồi ở vị trí lái.

Không bao lâu, nỗi đau qua đi, dự vọng lại bủa vây lấy hắn ta. Có được kinh nghiệm lần trước nên lần này, hắn ta trực tiếp lấy dao ra rồi lại đâm một dao lên chân mình.

“A...”

Bạch Diệc Phi quay về thành phố Quang Minh, ở trong tòa nhà chính phủ thì gặp Trương Hoa Bân, Bạch Diệc Phi hỏi: “Hiện giờ tình hình thế nào rồi?”

Trương Hoa Bân sắc mặt ngưng trọng, nói: “Thương vong thê thảm, hơn nữa đối phương vẫn chưa có cao thủ cấp 1 ra chiến đấu”.

Bạch Diệc Phi biết điều này, vì vậy hiện giờ anh quan tâm nhất là vấn đề của họ: “Mọi người vẫn ổn chứ?”

“Lại Kha... Bị thương nặng lắm”, Trương Hoa Bân thở dài nói.

“Có chuyện gì thế?”, Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc vì anh hiểu Lại Kha. Lại Kha không phải loại người không sợ chết, huống hồ lúc hắn ta đầu quân cho mình cũng là bị ép.

Trương Hoa Bân trầm giọng nói: “Nhưng vết thương của hắn ta không phải là người Nam Môn làm mà tự hắn ta làm”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy thì càng nghi ngờ hơn.

||||| Truyện đề cử: Trăm Mang Thai Con Của Nhiếp Chính Vương |||||

...

Bạch Diệc Phi nhìn thấy Lại Kha ở trong phòng bệnh, hiện giờ Lại Kha vẫn chưa tỉnh lại.

Bạch Diệc Phi nhìn thì thấy trên người hắn ta hầu như chỗ nào cũng băng bó chằng chịt, trên mặt không còn sắc máu hồng hào.

Lưu Hiểu Anh đứng bên cạnh Bạch Diệc Phi, nói: “Trần Hạo nói với em, lúc phát hiện ra hắn ta thì trên người toàn là máu, toàn do hắn ta tự đâm để giữ sự tỉnh táo, nếu muộn chút nữa thì...”.

Bạch Diệc Phi sau khi nghe xong thì gật đầu, hỏi một câu không liên quan: “Cô đi rồi à?”

“Mẹ em đi rồi”, Lưu Hiểu Anh nói.

“Ừm!”, Bạch Diệc Phi lại gật đầu rồi xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Lưu Hiểu Anh cũng đi theo, Bạch Diệc Phi đột nhiên nói: “Bất luận thế nào, em hãy cố gắng cứu sống hắn ta”.

“Anh yên tâm, hắn ta chỉ mất quá nhiều máu, không nguy hiểm đến tính mạng đâu”, Lưu Hiểu Anh nói.

Ở ngoài hành lang bệnh viện, ngoài Trương Hoa Bân thì còn có Trần Hạo và Trần Ngạo Kiều.

“Phiên sư huynh bảo anh em Cuồng Sa giữ vững nơi này”, Bạch Diệc Phi nói với Trần Ngạo Kiều.

Trần Ngạo Kiều lại nói: “Nhưng trận đấu ngày mai phải làm sao? Anh em Cuồng Sa là quân chủ lực đấy”.

Bạch Diệc Phi lắc đầu, nói: “Ngày mai tôi sẽ nghênh chiến”.

Sau khi nói xong, anh lại trịnh trọng nói: “Từ nay về sau, Lại Kha sẽ là anh em của chúng ta”.

Nghe thấy lời này, Trần Ngạo Kiều gật đầu, nói: “Tôi biết rồi”.

“Trần Hạo!”

“Em đây!”

“Lập tức thông báo cho các anh em, tối nay nghỉ ngơi thật tốt. Ngày mai chúng ta sẽ quyết chiến một trận”.

“Vâng!”

...

Sau khi dặn dò xong, Bạch Diệc Phi liền đi ra bên ngoài bệnh viện. Lưu Hiểu Anh cũng đi theo nhưng bị Bạch Diệc Phi ngăn lại.

Dường như Lưu Hiểu Anh có điều muốn nói với Bạch Diệc Phi nhưng bị ngăn như vậy nên trong lòng có chút hụt hẫng.

Nhưng cô ta biết hiện giờ Bạch Diệc Phi rất bận, vì vậy cô ta không nói gì mà cứ nhìn Bạch Diệc Phi rời đi.

Bạch Diệc Phi quay về phòng của mình rồi lấy USB ra.

Anh mở xem dữ liệu trong đó thì phát hiện đó là một vài đoạn video. Vì vậy anh liền mở video ra xem.

Trong đó là một vùng hoang vu ngoại ô, Mạnh Lâm xuất hiện trong video đó.

“Một thời gian nữa tôi sẽ đi thực hiện tâm nguyện bao nhiêu năm nay của mình”.

“Mặc dù tôi đã vào cảnh giới võ thần nhưng đi khiêu chiến với một người lợi hại hơn mình thì vẫn rất khó khăn”.

“Nhưng đây là tâm nguyện của tôi, nếu không đi thì có chết tôi cũng không nhắm được mắt”.

“Tôi cũng biết lần này chỉ e không thể sống mà quay về, tiếc nuối duy nhất là không có người kế truyền”.

“Vì vậy ở đây tôi ghi lại tất cả những gì tôi học được để cho người có duyên đó có thể kế thừa những tinh hoa của đời tôi”.

“Nếu như có một ngày cậu cũng bước đến cảnh giới võ thần thì lão già này hy vọng, nếu tiện thì cậu hãy giúp lão đi khiêu chiến với Tử Y”.

“Tiếp theo, chính là kinh nghiệm học võ nhiều năm của tôi”.

“...”, Bạch Diệc Phi xem cả tới những kinh nghiệm của Mạnh Lâm khiến võ công của anh cũng có tầm nhận thức mới.

Ông ta nói, tất cả những thứ trước cảnh giới võ thần đều không phải là nền tảng, chỉ khi đến được cảnh giới võ thần thì mới được coi là võ giả thật sự.

Hơn nữa, sau khi đạt đến cảnh giới võ thần thì ám kinh trong cơ thể mới có thể phát ra ngoài.

Cả video gần bốn tiếng, mỗi bước ông ta đều nói rất chi tiết khiến Bạch Diệc Phi thu hoạch được rất nhiều.

Hơn nữa, Bạch Diệc Phi có khả năng lĩnh hội tốt nên chỉ có một đêm, mặc dù không thể tiêu hóa toàn bộ nhưng anh vẫn lĩnh ngộ được rất nhiều.

...

Nhưng khiến anh bất ngờ là đợi khi anh đến phòng họp thì Lý Cường Đông nói với anh: “Người Nam Môn rút lui rồi!”

Bạch Diệc Phi ngây người một lúc lâu mới phản ứng lại: “Chuyện gì thế ạ?”

Anh còn muốn mượn cơ hội này để vận dụng những thứ anh đã lĩnh ngộ được tới qua.

Biểu cảm của mọi người như thoải mái hơn nhiều, duy chỉ có Lý Cường Đông vẫn nghiêm nghị.

Ông nói với mọi người: “Mọi người nhân cơ hội này nghỉ ngơi một chút đi!”, nói xong ông đi ra khỏi văn phòng. Bạch Diệc Phi thấy kỳ lạ nên cũng đi theo.

Hai người đứng hóng gió trên ban công.

Lý Cường Đông trầm giọng nói: “Tân Thu... Thua rồi”.

“Gì cơ?”, Bạch Diệc Phi lập tức kinh ngạc hỏi lại.

Anh kinh ngạc, một là vì người lợi hại như Tân Thu mà cũng thua? Hai là nghĩ đến việc sau khi Tân Thu thua thì...

Lý Cường Đông cũng nhìn ra suy nghĩ của Bạch Diệc Phi nên nói: “Tạm thời có thể yên tâm! Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc cũng trọng thương, họ cần thời gian dưỡng thương”.

Sau một hồi trầm ngâm, Bạch Diệc Phi hỏi: “Bố ơi! Sao bố biết chuyện này?”

“Bố cho người phục ở dưới chân núi. Theo như họ nói thì lúc đó có tiếng nổ không ngừng, sau đó họ nhìn thấy Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc cùng xuống núi. Họ xuống núi, có nghĩa là Tân Thu thua rồi”.

Bạch Diệc Phi thấy kinh hãi, không biết trận chiến lúc đó thế nào?

...

Chính vì chuyện quan trọng nhất ở bên đó kết thúc rồi, chuyện bị khống chế bên này cũng không cần thiết nên người Nam Môn mới rút lui.

Nhưng chúng chỉ tạm thời rút lui, chỉ cần đợi Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc dưỡng thương xong thì chúng lại tiếp tục tấn công.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Vậy tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào ạ?”

Lý Cường Đông lắc đầu nói: “Bố cũng không biết nữa...”.

Hiện giờ ông cũng không biết nên làm thế nào. Vì sau khi ông biết chân tướng sự việc... Đặt toàn bộ hy vọng vào Tân Thu, ông nghĩ Tân Thu mạnh như vậy thì không thua được, nhưng Tân Thu vẫn thua.

Đến ông ta còn thua thì còn ai đánh được Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc đây?

Trầm ngâm một lúc, Lý Cường Đông lại nói: “Đợi ở đây cũng không có ý nghĩa gì, bảo người của chúng ta cũng rút về thôi”.

“Vâng!”, Bạch Diệc Phi gật đầu.

Lý Cường Đông lại nói: “Con cũng về đi, nhân tiện thăm Lý Tuyết và con nữa”.

“Vâng!”, Bạch Diệc Phi mất hai ngày để sắp xếp cho người của mình quay về thủ đô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 944: Kế hoạch của Phan Bộ Đình

Sau khi tiễn đám người đi, Bạch Diệc Phi đứng bên bên tàu hóng gió biển.

Anh không đi mà đứng đợi người.

Vân Anh mặc áo gió, quần bò đứng sau Bạch Diệc Phi, nói: “Anh đang đợi tôi à?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy giọng cô ta thì không hề bất ngờ. Anh quay đầu lại, nói: “Phải”.

“Vậy anh cũng sắp đi?”, Vân Anh hỏi.

Bạch Diệc Phi đáp: “Đúng, phải đi rồi”.

“Anh đã hứa là sẽ giúp tôi, giờ cứ đi thế à?”, Vân Anh nói.

Bạch Diệc Phi cười khẩy: “Nếu cô có đủ thành ý thì tôi cũng không cần phải thế này, cô nói đúng không?”

Nghe vậy, Vân Anh đưa cho Bạch Diệc Phi một món đồ.

Sau khi anh nhận lấy thì nhận ra đó là một chiếc điện thoại, vì thế nghi hoặc nhìn cô ta: “Gì đây?”

“Thành ý!”, Vân Anh cười đáp.

“Có ý gì?”, Bạch Diệc Phi vừa hỏi vừa mở điện thoại ra xem. Tiếp đó, Vân Anh nói: “Có người bên các anh tìm tôi hợp tác, tôi từ chối rồi”.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy tin nhắn nặc danh trong điện thoại, tin nhắn đó viết muốn giúp Vân Anh củng cố địa vị của Nam Môn, mà điều kiện trao đổi là muốn hắn ta giết anh.

Bạch Diệc Phi sầm mặt: “Ai?”

Vân Anh nhún vai: “Tôi không biết”.

Đây là điều kiện mà Bạch Diệc Phi và Vân Anh bàn với nhau, bây giờ lại có người muốn xen vào, có thực lực làm chuyện này thì chỉ có những gia tộc lớn bên bọn họ.

Vân Anh không biết nhưng Bạch Diệc Phi thì có thể đại khái đoán được là ai rồi.

“Bây giờ anh đã hài lòng với thành ý của tôi chưa?”, Vân Anh hỏi.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Đã hài lòng”.

Vân Anh lại hỏi: “Vậy khi nào anh đi?”

Bạch Diệc Phi im lặng một lát rồi nói: “Khoảng một tháng”.

“Được”, Vân Anh gật đầu, lại nói: “Điện thoại anh cứ cầm, một tháng sau tôi sẽ liên lạc với anh”.

Bạch Diệc Phi “ừ” một tiếng, sau đó quay đầu nhìn cô ta.

Vân Anh lúc này đã bước lên trước, đứng song song với Bạch Diệc Phi, từ góc độ của anh thì có thể nhìn thấy cổ của cô ta.

Khoảng cách gần như vậy...

“Mệnh môn của cô ta...”

Bạch Diệc Phi không biết vì sao lại cố chấp với chuyện này như vậy, trong lòng anh lại rục rịch.

Chỉ là Vân Anh cũng quay đầu lại cười với anh.

Bạch Diệc Phi bị cô ta nhìn như vậy thì bị chột dạ, lập tức quay đi.

Mà Vân Anh vừa hay lại nhìn ra ý định trong mắt Bạch Diệc Phi, vì thế tức giận, vung quyền lên với anh: “Mẹ nó, anh có thôi không hả?”

Tốc độ của cô ta vô cùng nhanh, khoảng cách lại gần, Bạch Diệc Phi hoàn toàn không tránh được, kết quả ngực bị đâm cho một phát, sau đó cả người văng ra.

“Rầm!”

Bạch Diệc Phi lăn quay ra đất. Anh bò dậy rồi nói: “Tôi còn chưa làm gì!”

“Lẽ nào mỗi lần tôi đều phải đọi anh ra tay trước rồi mới đánh trả à?”, Vân Anh mắng.

Mắng xong thì quay người đi thẳng.

Bạch Diệc Phi xoa ngực, chửi thề: “Mẹ nó, đau chết được!”

...

Bạch Diệc Phi về bệnh viện tìm Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh đang bận bù đầu. Viện trưởng như cô ta cũng đích thân ra tay rồi.

Những người này đều là bị thương từ trận chiến trước, bởi vì vết thương quá nghiêm trọng nên tạm thời chỉ đành ở lại bệnh viện.

Lưu Hiểu Anh sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi, bận rộn thêm một lát thì giao việc của mình cho người khác, sau đó mới có thời gian đến bên cạnh anh.

Bạch Diệc Phi nhìn cô ta, cười nói: “Viện trưởng cũng đích thân bắt tay vào làm rồi?”

Lưu Hiểu Anh bất đắc dĩ trả lời: “Hết cách rồi, thiết bị cùng nhân lực trên đảo đều không đủ, chỉ đành tự mình ra tay”.

“Vây lần này về thì tuyển một đám sinh viên tốt nghiệp đến”, Bạch Diệc Phi nói.

Lưu Hiểu Anh nghe vậy thì hỏi: “Sắp về rồi?”

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Em giao việc cho người khác một thời gian, ngày mai chúng ta đi”.

Nhưng Lưu Hiểu Anh lại im lặng, sau đó nói với Bạch Diệc Phi: “Nơi này nhiều chuyện quá, tạm thời em không đi được”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì nhìn Lưu Hiểu Anh bằng ánh mắt kỳ lạ. Lý do này khiến anh cảm thấy hơi miễn cưỡng, với lại trông có vẻ như cô ta giấu anh chuyện gì đó, vì thế anh hỏi: “Có phải em gặp chuyện gì rồi không?”

“Không, sao thế được?”, Lưu Hiểu Anh cười lắc đầu: “Ở đây thật sự rất bận, anh cũng thấy rồi, em không đi được. Nếu mai anh đi thì không tiễn anh nữa”.

Nói xong thì cô ta đẩy anh đi, sau đó lại bắt đầu tắt bật.

Bạch Diệc Phi cảm thấy Lưu Hiểu Anh có hơi kỳ lạ nhưng lại không nói rõ được kỳ lạ ở chỗ nào.

Mà lúc này anh cũng không hỏi nhiều nữa, dù sao Lưu Hiểu Anh cũng không phải Lý Tuyết, với lại anh cũng đang nghĩ đến một chuyện khác.

Tân Thu đã thua rồi, vậy thì sớm muộn đám người Lương Minh Nguyệt cũng chiếm được kho vàng.

Điều đó cũng có nghĩa là trên bàn cờ này, bọn anh đã không còn ý nghĩa gì nữa, vận mệnh sau này của bọn anh ra sao cũng chưa rõ.

Lý Cường Đông không nói tiếp theo phải làm thế nào, Bạch Diệc Phi cũng không nói với mọi người, nhưng mỗi người đều biết rõ những ngày tháng sau này sẽ phải đối mặt với điều gì.

Mỗi người bọn họ đều không bình tĩnh, cũng không dám nghĩ.

Sáng hôm sau, Bạch Diệc Phi ngồi thuyền rời khỏi đảo Lam. Anh cứ đứng trên boong tàu, nhìn về bên cảng, từ đầu đến cuối đều không thấy bóng dáng của Lưu Hiểu Anh.

...

Trong một quán bar ở thành phố Thiên Bắc.

Âm nhạc kích thích, ánh đèn lóa mắt cùng đám người nhảy múa khiến quán bar trở nên náo nhiệt cùng hỗn loạn.

Phan Bộ Đình ngồi vào quầy bar, sau đó hỏi bartender: “Anh là anh Thạch à?”

Bartender làm như không nghe thấy, vẫn xóc bình pha chế trong tay như thường, động tác vô cùng lưu loát.

Phan Bộ Đình nâng giọng, gào lên: “Anh Thạch, là anh Húc giới thiệu tôi đến đây”.

Anh Húc mà Phan Bộ Đình nói chính là vệ sĩ bên người Vương Lâu.

Công ty của bọn hắn hiện đang đàm phán hợp tác với tập đoàn Phi Tuyết, bọn họ cũng tạm ở lại khách sạn. Bởi vì thường xuyên gặp nhóm Vương Lâu nên hắn ta cũng quen biết vệ sĩ bên người cậu ta.

Bartender pha xong ly rượu cho vị khách khác mới đi đến trước mặt hắn ta, cười hỏi: “Có chuyện gì?”

Thấy gã như vậy, Phan Bộ Đình mừng thầm, anh Húc quả nhiên có máu mặt, vì thế hắn ta nói to: “Giúp tôi đánh một người”.

“Xin lỗi, tôi đã không làm chuyện này nữa rồi”, anh Thạch lắc đầu nói.

Phan Bộ Đình thấy gã định rời đi thì vội kéo tay gã nói: “Anh Thạch đừng vội, tôi trả 2 triệu”.

Anh Thạch nghe vậy thì khựng lại, sau đó quay người cười nói: “Nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ”.

Phan Bộ Đình nghe vậy lại vui mừng nói: “Anh Thạch, vậy chúng ta cứ quyết vậy đi”.

“Nói đi, đánh ai?”, anh Thạch gật đầu hỏi.

Phan Bộ Đình nghe vậy thì vẻ mặt trở nên trầm trọng: “Người này khá phiền phức”.

“Ồ? Anh nói nghe thử xem nào”, anh Thạch dường như rất có hứng thú, vì thế đặt đồ trong tay xuống, bước đến trước mặt Phan Bộ Đình.

Phan Bộ Đình nói: “Hắn biết võ, một người có thể đánh được cả đám người”.

“Ghê vậy cơ à, lẽ nào là ông lớn nào đấy?”, anh Thạch nhất thời cau mày.

Phan Bộ Đình sợ gã hỏi hận, lập tức nói: “Anh Thạch, anh Húc đã nói voi tôi anh là cao thủ hiếm có ở thành phố Thiên Bắc, chuyện này hẳn không làm khó được anh?”

Hôm qua, hẳn ta đến công xưởng hợp tác của tập đoàn Phi Tuyết bàn chuyện thì nghe nói vài ngày nữa Bạch Diệc Phi sắp trở lại thành phố Thiên Bắc rồi.

Mà người hẳn ta muốn cho một bài học chính là Bạch Diệc Phi.

Phan Bộ Đình vẫn chưa hết hy vọng với Lưu Hiểu Anh.

Bản thân Lưu Hiểu Anh rất xinh đẹp, hơn nữa lại là viện trưởng bệnh viện, điều này khiến hẳn ta càng thích hơn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 945: Phan Bộ Đình sợ hãi

Vì thế Lưu Hiểu Anh và Bạch Diệc Phi ở bên nhau khiến hắn ta không cam lòng, muốn tìm người cho Bạch Diệc Phi một bài học rồi chụp ảnh lại gửi cho Lưu Hiểu Anh, từ đó khiến cô ta thất vọng về anh.

Lúc này, anh Thạch gõ gõ tay lên mặt bàn, nói: “Rõ ràng là cao thủ, 2 triệu không đủ”.

“Được, tôi có thể thêm tiền, thêm 1 triệu nữa”, chỉ cần có thể cho Bạch Diệc Phi một trận thì bỏ ra số tiền này cũng xứng đáng.

Nhưng anh Thạch lại nói: “Không được, 5 triệu, được thì làm, không thì thôi”.

Phan Bộ Đình do dự một lát rồi vỗ bàn nói: “Được, quyết vậy đi!”

...

Trưa ngày hôm đó, du thuyền của Bạch Diệc Phi cập bến thành phố Thiên Bắc.

Bạch Diệc Phi đứng trên boong tàu, nhìn bến cảng càng ngày càng gần thì không khỏi bồi hồi.

Anh sắp được gặp Lý Tuyết cùng con mình rồi, anh vừa kích động vừa căng thẳng.

Anh còn chưa chuẩn bị sẵn sàng thì đã trở thành bố, điều này khiến anh vừa căng thẳng vừa thấp thỏm, đồng thời cũng vô cùng vui mừng.

Anh đang nghĩ khi gặp lại Lý Tuyết cùng con thì nên nói gì, nên làm gì, thậm chí còn nghĩ phải chăm sóc con thế nào...

...

Những người quay về lần này, ngoại trừ Bạch Diệc Phi ra thì còn có những người chủ chốt của Cuồng Sa cùng Hứa Y Y và chị em Lục Miêu Miêu.

Bạch Diệc Phi đã hứa với Lục Viễn là đưa bọn họ trở về đất liền, vì thế lần này anh cũng đưa họ theo.

Còn mục đích của Lục Viễn là gì? Bạch Diệc Phi đã không quan tâm nữa.

Hơn nữa, khi Lục Viễn chết, Trương Hoa Bân cũng tra được một chuyện, đó là trong điện thoại của Lục Viễn có một số cố định, sau khi tra ra thì đó là của nhà họ Tùng ở thủ đô.

Hơn nữa, vừa hay số điện thoại đó chỉ khác một số với số điện thoại mà Vân Anh cho anh xem lúc trước, cũng có nghĩa là người liên lạc với Vân Anh là người nhà họ Tùng.

Sau khi thuyền cập bến thì có người muốn bê đồ cho Bạch Diệc Phi nhưng anh từ chối. Bởi vì đây là những món quà đặc biệt mà anh đem về cho Lý Tuyết, anh không muốn đưa cho người khác.

...

Sau khi xuống thuyền, Lục Miêu Miêu đứng bên bên tàu, nhìn thủ đô xe cộ tấp nập, cô ta ngây ra một lúc lâu.

Lục Dương cũng vậy, thậm chí còn không tin được những gì mình nhìn thấy.

Hứa Y Y cũng đứng nguyên tại chỗ, kinh ngạc đến há miệng.

Bạch Diệc Phi nói với bọn họ: “Cảm nhận đi, đây mới là thế giới thực sự”.

Một lúc sau, xe của tập đoàn Phi Tuyết đã đến bến tàu, Trương Vinh xuống xe rồi chạy đến trước mặt Bạch Diệc Phi, cười giả lả định cầm đồ hộ

anh: “Chủ tịch, anh về rồi, mọi người đều rất nhớ anh”.

Bạch Diệc Phi tránh ra, không cho Trương Vinh đụng vào đồ, cười nói: “Tôi tự cầm được”.

Trương Vinh thấy thế thì khựng lại, sau đó lại cười nói: “Xe đã chuẩn bị xong rồi, mời chủ tịch lên”.

Cách đó không xa có một chiếc xe Bentley đang đỗ, bên cạnh nó là hai hàng vệ sĩ mặc đồng phục chỉnh tề.

Bạch Diệc Phi bình thản gật đầu: “VẬY ĐI THÔI”.

Chị em Lục Miêu Miêu theo sau anh, đi về phía chiếc Bentley.

Nhưng lúc sắp đi đến thì Bạch Diệc Phi đột nhiên dừng lại, cau mày, đồng thời anh nghiêng người né, tóm lấy cổ tay một người đang cầm dao.

Những người xung quanh thấy vậy thì lập tức tách ra.

Những người Cuồng Sa định ra tay thì Bạch Diệc Phi lại liếc họ một cái, ý bảo họ tạm thời không cần động.

Trương Vinh kinh ngạc đến mức suýt nữa thì hét lên nhưng bị Bạch Diệc Phi ngăn lại.

Chị em Lục Miêu Miêu cùng Hứa Y Y đều kinh ngạc đến vẻ mặt thay đổi.

Bên sườn Bạch Diệc Phi là một gã đàn ông đội mũ đen, ăn mặc hơi quái dị, khuôn mặt dài nhỏ. Người này chính là bartender mà Phan Bộ Đình tìm đến.

Mục tiêu của gã là cái người đi gần nhóm người tập đoàn Phi Tuyết, vì thế gã lập tức xác định được Bạch Diệc Phi.

Bản thân Bạch Diệc Phi tự mình xách vali nên gã nghĩ anh đi một mình.

Con dao không đâm trúng khiến anh Thạch khựng lại nhưng gã không quá chú ý đến điều này. Gã cười với Bạch Diệc Phi, nói: “Tên nhãi mày cũng phản ứng nhanh đấy, nhưng... A...”

Gã còn chưa nói xong Bạch Diệc Phi đã vút con dao trong tay xuống đất khiến gã cũng theo đó mà kêu lên.

Anh Thạch đánh đấm cũng tạm được, nhưng đó chỉ là với một người bình thường mà thôi, với thực lực của gã hiện giờ thì chỉ cần cao thủ cấp 4 là đã có thể giết được gã chứ đừng nói là Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không thèm để ý đến gã, ném gã ra đằng sau rồi đi thẳng.

Anh Thạch lui về sau vài bước, còn chưa đứng vững đã bị đám người Cuồng Sa tóm.

Anh Thạch nhất thời sững sờ, sau đó chửi âm lên: “Mẹ nó, buông tao ra”.

Gã vừa nói vừa vung tay nhưng người của Cuồng Sa lại đập lên đầu gối gã.

“A!”

Anh Thạch quỳ xuống đất, kêu gào thảm thiết.

Bạch Diệc Phi đưa đám người Lục Miêu Miêu lên xe.

Trương Vinh lại đi đến trước mặt anh Thạch, không nói gì mà cho gã một bạt tai.

“Bốp!”

“Tên nhãi nhép ở đâu chui ra, đến sếp Bạch của bọn tao mà mày cũng dám động?”

Anh Thạch đau đến nhe răng, mà sau khi nghe Trương Vinh nói thì gã trợn tròn hai mắt: “Sếp... Sếp Bạch?”

“Anh ta là Bạch...”

Ai ai cũng biết, người có được một đội hình như thế này lại họ Bạch thì ngoại trừ Bạch Diệc Phi ra thì còn có thể là ai được nữa?

Trương Vinh không thèm để ý đến gã mà vung tay: “Đưa người đi!”

Sau đó người của Cuồng Sa đưa gã lên một chiếc xe khác.

Anh Thạch lúc này vô cùng hối hận, chửi ầm lên: “Phan Bộ Đình, mẹ nó mày dám gài ông, nếu lần này ông đây ra được thì sẽ đập chết mày!”

Nếu Bạch Diệc Phi không trợ đầu thì gã đương nhiên có thể nhận ra được, dù sao gã cũng từng là thuộc hạ của Lưu đầu trợ.

Bạch Diệc Phi ở ngay trước chiếc xe đó, nghe anh Thạch chửi vậy thì dừng lại, sau đó xuống xe, đến trước mặt Trương Vinh: “Các ông đưa họ về trước, sắp xếp cho họ ở biệt thự cảng Lam Ba, sau đó liên lạc trường học cho họ”.

“Vâng”.

Nói xong, anh đi lên chiếc xe ở phía sau.

Anh ngồi bên cạnh anh Thạch. Gã bị anh nhìn đến mức co rúm người lại, cực kỳ sợ hãi.

“Phan Bộ Đình bảo anh đến?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Anh Thạch nghe vậy thì khóc nói: “Sếp Bạch, tôi sai rồi, tôi nhất thời nổi lòng tham mới nhận 5 triệu của Phan Bộ Đình đi đánh một người, nhưng tôi không ngờ người đó lại là anh”.

“Nếu biết là anh, đừng nói là đồng ý với hắn, tôi còn cho hắn một trận ấy!”

Bạch Diệc Phi vung tay để người của Cuồng Sa thả anh Thạch ra.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Biết Phan Bộ Đình bây giờ đang ở đâu không?”

Anh Thạch lập tức gật đầu nói: “Tôi biết, tôi biết, hắn còn đang đợi tin tức của tôi, tôi đưa anh đi”.

Một quán bar ở thành phố Thiên Bắc.

Bởi vì đang là buổi sáng nên quán bar không làm việc, trong quán chẳng có mấy người.

Nhưng trong một phòng bao, Phan Bộ Đình trái ôm phải ấp, còn vuốt ve cơ thể hai người đẹp.

Hai cô gái này đều là tiếp rượu của quán bar, thân hình rất đẹp, trang điểm quyến rũ. Bởi vì Phan Bộ Đình trả tiền nên bọn họ không nói gì được, thậm chí còn phối hợp với hắn ta.

Lúc này, cửa phòng bao đột nhiên mở ra.

Phan Bộ Đình quay lưng về phía cửa, nghe thấy tiếng cửa mở thì tưởng là anh Thạch đã về. Hắn ta không quay đầu lại, cười nói: “Anh Thạch về rồi, anh đúng là mạnh thật đấy, nào, cùng uống rượu với tôi”.

Phan Bộ Đình suy cho cùng cũng chỉ là một người bình thường, không quá hiểu rõ về những người biết võ, hắn ta nghĩ anh Thạch là cao thủ ở thành phố Thiên Bắc thì có thể thắng được Bạch Diệc Phi.

Sau khi Phan Bộ Đình nói vậy thì không ai trả lời.

Lúc này hắn ta mới ngậy ra rồi quay đầu lại nhìn.

Vừa nhìn thì hắn ta đã lập tức hóa đá, sợ đến mức dựng tóc gáy.

Anh Thạch đứng sau lưng một người đàn ông mặc đồ đen. Gã cúi đầu, trông có vẻ rất ngoan ngoãn.

Mà người đàn ông mặc đồ đen chính là Bạch Diệc Phi.

Phan Bộ Đình đứng lên, sợ đến lui về sau vài bước, chỉ vào Bạch Diệc Phi mà gào lên: “Là mày! Sao lại là mày?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 946: Đến lánh nạn

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn Phan Bộ Đình, sau đó bước đến ngồi đối diện với hắn ta: “Sao lại không phải là tao?”

Phan Bộ Đình nghe vậy thì lúng túng, vội xua tay nói: “Không, không, không phải tôi, nhất định là hiểu lầm”.

Bạch Diệc Phi chỉ lạnh lùng nhìn hắn ta: “Tao đưa mấy đũa nhóc ở đảo Lam về”.

“Tao từng nói với bọn họ, trên đất liền, ai ai cũng tuân thủ luật pháp, sẽ không động tý là giết người như ở trên đảo”.

“Trong lòng bọn họ tràn ngập những mong chờ tốt đẹp đối với đất liền”.

“Nhưng chúng tao vừa xuống thuyền bọn mày đã đánh vỡ điều đó, nơi này lại trở thành bóng tối khiến họ sợ hãi”.

Phan Bộ Đình không hiểu anh đang nói gì, vội lắc đầu nói: “Bạch Diệc Phi, đều là hiểu lầm, tôi hoàn toàn không sai hẳn đi đánh anh, tôi...”

Bạch Diệc Phi không quan tâm đến lời của hắn ta, chỉ lạnh lùng nói: “Nề mặt mày là người bố mẹ Hiểu Anh đưa đến, lần này tao sẽ bỏ qua cho mày”.

“Trong ba ngày mày phải rút về chỗ của mình”.

“Còn nữa, đừng có dòm ngó Lưu Hiểu Anh, nếu không tao sẽ giết mày”.

Phan Bộ Đình sợ hãi mà vô thức nuốt nước bọt.

Nhưng khi hắn ta nghe đến bố mẹ Lưu Hiểu Anh thì dường như nghĩ đến gì đó, bước lên một bước nói: “Bạch Diệc Phi, mày đừng có quá đáng, mày tưởng tao sợ mày thật đấy à?”

“Tao mới thật lòng với Hiếu Anh, mà hoàn toàn không sánh được với tao, cũng không xứng ở bên cạnh Hiếu Anh”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì khựng lại một chút, sau đó lại đánh giá Phan Bộ Đình mà nói: “Nơi này là địa bàn của tao, mà lại nói tao không xứng?”

“Mày đương nhiên không xứng!”, Phan Bộ Đình gào lên: “Mẹ nó, mày đã có vợ có con rồi còn tranh giành Hiếu Anh với tao, mày là thằng rác rưởi!”

Nghe vậy, vẻ mặt Bạch Diệc Phi thay đổi, anh đứng phắt dậy, lạnh lùng nói: “Ai nói cho mày biết?”

Phan Bộ Đình thấy Bạch Diệc Phi trở mặt thì vô thức co người, nhưng nghĩ đến Bạch Diệc Phi còn kiêng dè bố mẹ Lưu Hiếu Anh thì nói: “Tao đã cho người điều tra mày rồi, vợ mày tên là Lý Tuyết, còn sinh cho mày một cặp song sinh nam nữ, hiện tại cô ta đang ở thủ đô!”

“Thủ đô?”, Bạch Diệc Phi ngây ra.

Thời gian này quá bận, hơn nữa điện thoại của anh bị Vân Anh đập vỡ nên không liên lạc với Lý Tuyết, mà anh cũng chỉ thông báo thời gian quay lại.

Phan Bộ Đình thấy anh như vậy thì to gan hơn, chỉ vào Bạch Diệc Phi nói: “Bạch Diệc Phi, mày có tiền thì đúng là rất giỏi nhưng pháp luật chỉ quy định được một vợ một chồng, mày đang phạm pháp!”

“Hơn nữa Hiếu Anh là một cô gái ưu tú, mày dựa vào đâu mà khiến cô ấy phải chịu thiệt thòi như vậy, không cho cô ấy danh phận?”

“Đừng nói là mày muốn ly hôn với Lý Tuyết, tao đã điều tra rồi, mày rất thích cô ta, chắc chắn sẽ không ly hôn!”

“Hiếu Anh lấy tao mới là sự lựa chọn tốt nhất, tao có thể cho cô ấy danh phận, cho cô ấy một gia đình chân chính!”

“Vì thế, chỉ riêng điểm này mà đã không xứng để so với tao!”

Mỗi câu của Phan Bộ Đình đều như lưỡi dao găm vào tim Bạch Diệc Phi.

Lúc trước, anh cũng đau đầu về vấn đề này.

Cho dù Tử Y đã khuyên anh nhưng thực tế đây vẫn là vấn đề nan giải với anh, là khúc mắc vĩnh viễn không thể gỡ bỏ.

Ánh mắt Bạch Diệc Phi dần trở nên âm đạm.

Sau đó, anh lặng lẽ rời khỏi phòng bao.

Chỉ là lúc ra đến cửa thì anh dừng lại, quay lưng với Phan Bộ Đình mà nói: “Tạm thời không được nói những chuyện này với bố mẹ Lưu Hiểu Anh, nếu không tao sẽ giết mày thật đấy!”

Phan Bộ Đình thấy vậy thì cho rằng mình đã ăn chắc được Bạch Diệc Phi nên nói: “Chuyện mình làm còn sợ người khác biết à?”

“Mày cứ thử xem!”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng đáp.

Nói xong thì anh không để ý đến Phan Bộ Đình nữa mà đi thẳng khỏi quán bar.

Phan Bộ Đình nghe anh nói vậy thì rùng mình.

Anh Thạch mau chóng đuổi theo, hỏi Bạch Diệc Phi: “Sếp Bạch, cứ thế là xong à?”

“Tôi lừa động hấn, anh thì tùy”, Bạch Diệc Phi hờ hững đáp.

Nghe vậy, anh Thạch lập tức hiểu ý của anh, xoay người trở về quán bar.

Không lâu sau, tiếng kêu gào thảm thiết vang lên trong phòng bao.

Bạch Diệc Phi đứng ở cửa quán bar, hít sâu một hơi, lúc này anh cuối cùng cũng hiểu được vì sao Lưu Hiểu Anh không muốn trở về.

Có những chuyện tưởng như đơn giản nhưng lại khó khăn đến mức khiến người ta không biết phải làm sao.

Bạch Diệc Phi lên xe, nói với tài xế: “Đến cảng Lam Ba”.

Người của Cuồng Sa theo sau chiếc xe.

Bạch Diệc Phi nhắm mắt, lúc thì nghĩ đến Lý Tuyết, lúc lại nghĩ đến vấn đề của Lưu Hiểu Anh.

Nhưng một lúc sau anh lại cảm thấy bất thường.

Bởi vì tốc độ của chiếc xe cứ luôn tăng lên, đi quá nhanh.

Anh mở mắt nhìn tài xế, nhất thời kinh ngạc đến tròn tròn mắt.

“Là ông!”

Người này chính là Tân Thu bị Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc bắt tay giết chết.

Bạch Diệc Phi lập tức tỉnh táo lại, cả người căng thẳng.

Anh không dám nói chuyện bởi anh biết Tân Thu nhất định có chuyện muốn nói nên mới đến tìm anh.

Mà Tân Thu rất bình tĩnh, có vẻ không định nói chuyện.

Vì thế sau khi xe phi như bay trên đường thì đã cắt đuôi được xe của tổ chức Cuồng Sa, bọn họ vẫn lao nhanh trên đường cao tốc.

Lúc này, Bạch Diệc Phi cuối cùng không nhịn được: “Chúng ta hẳn là người cùng thuyền đi?”

Nhưng Tân Thu không lên tiếng.

Bạch Diệc Phi cảm thấy lúng túng, lại nói: “Tôi tưởng ông đã...”

“Chết rồi chứ gì?”, Tân Thu cuối cùng cũng nói.

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi yên tâm hơn một chút, ít nhất theo tình hình trước mắt, Tân Thu không có ý định giết anh.

Bạch Diệc Phi thả lỏng, hỏi: “Tôi rất tò mò, vì sao lại có người có thể đánh bại được ông?”

“Sao lại không thể?”, Tân Thu hỏi ngược lại.

Bạch Diệc Phi không quá chắc chắn mà hỏi: “Vì thế ông thật sự thua rồi?”

“Không”, Tân Thu hờ hững trả lời.

Bạch Diệc Phi ngu người: “Nhưng tôi nghe nói...”

Tân Thu ngắt lời Bạch Diệc Phi, trực tiếp đáp: “Tôi bỏ chạy”.

“Hả?”

Bạch Diệc Phi chớp chớp mắt, tưởng mình nghe nhầm.

Tân Thu cười nói: “Bọn họ bắt tay muốn giết tôi, nhưng trước đó tôi mời bọn họ uống trà”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì lập tức hiểu ý mà nói: “Ông hạ độc họ?”

Anh không chắc lắm. Một cao thủ như Tân Thu cũng dùng thủ đoạn hạ độc này ư?

Tân Thu gật đầu: “Đúng là hạ độc nhưng tác dụng không lớn”.

Bạch Diệc Phi: “...”

“Chúng tôi ở cấp độ này, hạ độ chỉ có thể khiến tốc độ của chúng tôi chậm hơn một chút”, giọng nói của Tân Thu đột nhiên mang theo vẻ đắc ý: “Sau đó tôi chạy luôn, tôi dám nói riêng về bỏ chạy thì không mấy ai sánh được với tôi”.

Bạch Diệc Phi lại cạ lời.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, không đánh mà bỏ chạy thì đúng là không tính đã thua, nhưng cũng không tính là thắng.

Bạch Diệc Phi hoàn hồn, lại nhìn Tân Thu, hỏi: “Vậy bây giờ ông...”

“Đến tránh nạn”, Tân Thu trả lời.

Bạch Diệc Phi bật thốt: “Vãi chưởng!”

Mẹ nó, ông ta đến trốn tránh sự đuổi giết của Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc?

Khuôn mặt Bạch Diệc Phi nhất thời trở nên đau khổ: “Không phải chứ, ông lánh nạn ở chỗ tôi hình như không thích hợp lắm thì phải?”

“Ông xem, tùy tiện một người trong số họ cũng dư sức bóp chết tôi, ông còn chạy đến chỗ tôi, tôi thật...”

“Đừng lo”, Tân Thu cười đáp: “Tục ngữ nói, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, bọn họ chắc chắn không ngờ rằng tôi lại trốn ở chỗ cậu”.

Bạch Diệc Phi lại cạ lời: “Ông mạnh như vậy mà cũng sợ hai người bọn họ?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 947: Được bảo vệ

“Sợ thì không sợ”, Tân Thu thở dài: “Chỉ là hơi hãi”.

“Hai cái đấy khác gì nhau?”

Tân Thu cười đáp: “Đương nhiên là khác nhau rồi, hãi chỉ là tạm thời còn sợ là cả đời”.

“Tôi không sợ bọn họ, ngược lại là bọn họ sợ tôi, bởi vì họ đều là đồ đệ của tôi nên mới chọn lúc tôi yếu nhất mà ra tay”.

“Yếu nhất?”, Bạch Diệc Phi ngây ra.

Tân Thu gật đầu đáp: “Chuyện gì cũng có hai mặt, sau khi đạt đến cảnh giới Thần Võ thì cứ cách một đoạn thời gian sẽ trở nên suy yếu”.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc.

Anh nhớ đến những điều tâm đắc mà Mạnh Lâm nói đến trong chiếc USB. Ông ta nói, đến cảnh giới Thần Võ thì việc luyện tập không chỉ là luyện thông thường mà còn phải dựa vào cả sự cảm ngộ.

Mà mỗi người khác nhau, những gì cảm nhận được sẽ khác nhau, vì thế ông ta còn nói, cho dù ông ta có truyền những điều này cho người khác thì cũng không biết những người kết thừa sẽ cảm ngộ được những gì.

Mà trên cảnh giới Thần Võ là cảnh giới Siêu Thần, chẳng hạn như Tân Thu và Nguyệt.

Bạch Diệc Phi quay sang hỏi Tân Thu: “Liên quan đến cảm ngộ ư?”

Tân Thu sửng lại một chút, cuối cùng cũng quay sang nhìn Bạch Diệc Phi. Mặc dù ông ta không đáp nhưng ý trong mắt đã rất rõ ràng. Bạch Diệc Phi nói đúng rồi.

“Vì thế hiện giờ ông trốn đến chỗ tôi là muốn vượt qua khoảng thời gian yếu nhất, sau đó ông...”, Bạch Diệc Phi bình tĩnh nói.

Tân Thu rất tự tin mà tiếp lời anh: “Đủ để chống lại Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc”.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Vậy thực lực của ông lúc này ở mức nào?”

“Hắn là cảnh giới Thần Võ”, Tân Thu nghĩ nghĩ rồi nói: “Nhưng hiện tại mỗi ngày đều sẽ thấp xuống, có lẽ ngày mai sẽ thành cấp 1 rồi”.

“Ài...”, Bạch Diệc Phi nhất thời không biết nên nói gì, bởi vì anh không thể hiểu được những chuyện này.

Đồng thời anh còn cảm thấy hoang mang. Một cao thủ mà anh luôn ngưỡng mộ lúc này lại đang ngồi nói chuyện với anh, thậm chí sức mạnh còn ngang với mình.

Một lúc sau, Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Hiện tại chúng ta đi đâu?”

“Thủ đô”, Tân Thu cười đáp.

Bạch Diệc Phi nghi hoặc: “Tại sao?”

Tân Thu cười trả lời: “Lánh nạn ở chỗ cậu thì đương nhiên không thể chỉ ngồi im được, coi như là để báo đáp cậu, tôi sẽ giúp cậu làm một số việc, đưa cậu đến thủ đô”.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Tôi không muốn đến thủ đô, vợ con tôi đều ở thành phố Thiên Bắc, tôi muốn gặp họ”.

Nhưng Tân Thu nói: “Bọn họ không ở Thiên Bắc mà ở thủ đô”.

Bạch Diệc Phi ngây người.

Anh nhớ ra vừa rồi Phan Bộ Đình cũng nói Lý Tuyết đang ở thủ đô.

Nhưng sao bọn họ lại đến đó?

Sao Tân Thu lại biết chuyện này?

Bạch Diệc Phi cảnh giác: “Bọn họ gặp phải chuyện gì rồi?”

Tân Thu khẽ lắc đầu: “Tình huống cụ thể đợi cậu đến thì sẽ rõ”.

...

Biệt thự nhà họ Bạch ở thủ đô.

Bạch Diệc Phi đứng trong vườn đối diện với Bạch Khiếu.

Còn Tân Thu thì ngồi trong xe, không định đi xuống, có vẻ như không muốn nhúng tay vào chuyện nhà bọn họ.

Bạch Diệc Phi cũng hết cách, dù sao Tân Thu đưa anh đến đây, anh cũng muốn biết Lý Tuyết rốt cuộc làm sao.

Vì thế anh tiến vào, đến bên hồ thì nhìn thấy Bạch Khiếu đang ngồi đó.

Bạch Khiếu vẫn ngồi trên xe lăn, nghe thấy có tiếng động thì quay sang nhìn.

Hai người quả thật là anh em ruột vì bọn họ phải giống nhau đến 70%.

Lúc ánh mắt hai người chạm nhau, Bạch Diệc Phi lại nhớ đến đủ những loại chuyện trước đây.

Ngay sau đó, Bạch Khiếu đột nhiên cười với Bạch Diệc Phi, nói: “Anh!”

Một tiếng “anh” này khiến Bạch Diệc Phi hoàn hồn. Anh nhìn Bạch Khiếu, tâm trạng phức tạp.

Mặc dù bọn họ là anh em ruột nhưng những chuyện xảy ra thì đã xảy ra rồi, đời này anh không thể quên được.

Anh vẫn nhớ Lý Tuyết bị hạ độc mà mất khả năng sinh con, quyết tâm ly hôn với mình. Lúc đó cô nhất định rất đau lòng, rất khổ sở.

Vì thế Bạch Diệc Phi không đáp mà chỉ lạnh lùng bước đến gần hắn.

Bạch Khiếu ngậy ra một chút, sau đó lại cười gọi: “Anh”.

“Bốp!”

Bạch Diệc Phi lại cho hắn một bạt tai.

Đầu Bạch Khiếu lệch sang một bên, sầm mặt.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn hắn nói: “Nếu cậu không phải em trai tôi thì tôi đã sớm giết cậu rồi”.

Bạch Khiếu nhìn Bạch Diệc Phi, không thốt nổi một lời.

Bạch Diệc Phi nhìn hắn, hỏi: “Vợ tôi đâu?”

Bạch Khiếu hít sâu một hơi, cười khỏ: “Anh, xin lỗi, em biết sai rồi, chuyện lúc trước là lỗi của em, nhưng chúng ta dù sao cũng là anh em ruột, anh, anh có thể tha thứ cho em không?”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì hơi sững lại, sau đó dời mắt đến tâm chần đáp lên hai chân Bạch Khiếu, cuối cùng thở dài nói: “Chị dâu cậu đâu?”

Bạch Khiếu lại cười vô cùng chân thành: “Anh, chị dâu không sao, anh yên tâm”.

“Sau khi Đạo Trường xảy ra chuyện thì đã bị gạch tên rồi, liên minh doanh nghiệp thủ đô tạm thời do Hứa Xương quản lý”.

“Sau này tra được Lương Minh Nguyệt thông đồng với địch phản quốc, Đạo Trường cũng tham gia vào chuyện đó, mà Hứa Xương là anh em với Đạo Trường, anh ta vì tránh hiềm nghi nên đã nhường vị trí chủ tịch liên minh cho ông Lý”.

“Sau đó ông Lý tập hợp lực lượng của liên minh, đến đảo Lam chống địch”.

“Nhưng lúc này lại phát hiện ra có vài người mất tích”.

Nói rồi Bạch Khiếu lại đột nhiên nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lập tức nói: “Đạo Trưởng, Lương Vĩ Siêu, Mạnh Kinh và Liễu Chiêu Phong phải không?”

“Đúng”, Bạch Khiếu gật đầu nói: “Ông Lý sợ bọn họ sẽ ra tay với chị dâu nên đã đưa chị ấy đến thủ đô”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy vẫn hỏi: “Cô ấy đâu?”

Bạch Khiếu đáp: “Đương nhiên là ở nơi an toàn nhất nhà họ Bạch”.

Bạch Diệc Phi cau mày: “Nhà cũ của nhà họ Bạch?”

Tất cả mọi chuyện nhà họ Bạch đều do Bạch Vân Bằng lo liệu, không cần hỏi ý kiến những người khác trong dòng họ nhưng những chuyện lớn thì vẫn cần phải bàn bạc với mấy lão già ở nhà cũ.

Mà chuyện Mạnh Lâm nói khiến Bạch Diệc Phi biết những người đó ở lại nhà cũ là vì liên quan đến vấn đề huyết thống, bọn họ phải không chế cảm xúc của mình, nếu không sẽ rất dễ nổ tan xác mà chết.

Hơn nữa nếu có người không không chế được mà tiến vào trạng thái cuồng hóa thì trong thời gian ngắn sẽ vô cùng đáng sợ, huống hồ không chỉ là một người mà là cả một đám người.

Lúc trước khi Lý Tuyết sinh con, ông hai đã đích thân đến, cũng tiến vào trạng thái cuồng hóa, thực lực đã đến gần với cao thủ cấp 2 bậc cao, có nhiều người bảo vệ cho Lý Tuyết như vậy thì đúng là an toàn.

Sau đó Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Bố mẹ đâu?”

Bạch Khiếu cười khổ: “Bọn họ... bị nhốt lại rồi”.

“Cái gì?”, Bạch Diệc Phi kinh ngạc: “Xảy ra chuyện gì?”

Bạch Vân Bằng là gia chủ nhà họ Bạch, ai dám nhốt ông lại?

Bạch Khiếu lạnh lùng nói: “Bởi vì có người tố giác bố mẹ thông địch phản quốc”.

Vẻ mặt Bạch Khiếu không có vẻ gì là lo lắng: “Nhưng bố mẹ nhất định không làm vậy, cũng nhất định không xảy ra chuyện gì, hẳn là không lâu sau sẽ được thả ra”.

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi lại trở nên nghiêm trọng.

Chuyện của Bạch Vân Bằng anh hoàn toàn không rõ, anh phải tìm người điều tra mới được.

Mà hiện tại điều anh quan tâm nhất là Lý Tuyết và con. Anh rất muốn gặp bọn họ. Vì thế anh chỉ lạnh nhạt nhìn Bạch Khiếu một cái rồi quay người đi đến nhà cũ.

Bạch Khiếu nhìn bóng lưng Bạch Diệc Phi, nụ cười dần tắt.

Chỉ là Bạch Diệc Phi đi được một đoạn lại đột nhiên quay đầu nhìn hắn.

Bạch Khiếu vẫn mỉm cười nhìn anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 948: Lý Tuyệt bị bắt nạt

Bạch Diệc Phi thờ ơ hỏi: "Tôi muốn hỏi cậu một chuyện".

"Anh cứ hỏi đi", Bạch Khiếu gật đầu.

Bạch Diệc Phi hỏi: "Cậu đã từng tiến vào trạng thái cuồng hóa chưa?"

Bạch Khiếu nghe xong cảm thấy có chút mông lung, chớp chớp mắt mấy cái rồi hỏi: "Trạng thái cuồng hóa là cái gì?"

Nhìn thấy phản ứng của hắn như vậy, Bạch Diệc Phi chỉ lắc đầu nói: "Không có gì".

Bạch Diệc Phi xoay người rời đi, nhưng trong lòng anh lại dâng lên cảm giác cuộn trào mãnh liệt.

Bởi vì dựa theo lời của Mạnh Lâm, Bạch Khiếu đến nay vẫn chưa tiến vào trạng thái cuồng hóa, chứng tỏ khả năng thiên phú của hắn lớn hơn anh rất nhiều.

Bạch Diệc Phi tiến vào trạng thái này khi 26 tuổi, mà Bạch Khiếu nhỏ hơn anh hai tuổi, hiện tại hắn đã 27 tuổi rồi nhưng vẫn chưa hề phát tác.

Nhưng Bạch Diệc Phi cũng không hề hay biết, sau khi anh rời đi, nụ cười trên khuôn mặt Bạch Khiếu liền biến mất, đôi mắt hắn lóe lên một tia quỷ dị.

...

Sau khi Bạch Diệc Phi lên xe, Tân Thu không nói gì mà trực tiếp lái xe đến biệt thự cũ của nhà họ Bạch.

Về phần Bạch Diệc Phi, anh thật sự có rất nhiều điều muốn hỏi về mối quan hệ giữa Bạch Vân Bằng và Bạch Khiếu, anh nghĩ Tân Thu chắc hẳn

còn biết rõ hơn cả Mạnh Lâm, nhưng lúc này trong lòng anh đang rất hỗn loạn nên không thể nói gì.

Đến căn biệt thự cũ của nhà họ Bạch, Bạch Diệc Phi giơ tay ấn chuông cửa.

Một lát sau, phía sau cánh cửa truyền tới một giọng nói: "Ai đó?"

Bạch Diệc Phi đang định lên tiếng, đột nhiên anh nghĩ ngợi cái gì đó, liền không nói nữa mà trực tiếp trèo tường vào nhà.

Anh nóng lòng muốn gặp Lý Tuyết, anh còn muốn tạo cho Lý Tuyết một điều bất ngờ cho nên anh mới không đi vào bằng cổng chính.

Còn đối với những lão già kia, anh chẳng thèm quan tâm.

Khu biệt thự cũ của nhà họ Bạch gồm có 3 dãy biệt thự, mỗi dãy có 5 căn, mỗi căn có ít nhất 4-5 tầng, giữa biệt thự có một khoảng sân rộng, trông vô cùng xa hoa.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh tượng này, không nhịn được mà thốt lên: Đủ lớn! Đủ xa hoa!

Nhưng anh chẳng còn lòng dạ mà ngắm nghía, anh cứ thế lao thẳng tới căn biệt thự đầu tiên.

Anh vừa mới đến nơi đã nhìn thấy Lý Tuyết đang ở phòng khách qua khung cửa trong suốt.

Sau khi nhìn thấy Lý Tuyết, Bạch Diệc Phi cảm thấy tim mình đập rộn lên, máu nóng sôi trào.

Anh nóng lòng muốn xuất hiện trước mặt Lý Tuyết, muốn nói chuyện với cô, muốn xin lỗi cô.

Anh không đứng trước cửa sổ để gọi Lý Tuyết mà nhẹ nhàng đi tới bên khung cửa, rồi lặng lẽ ngắm nhìn cô.

Kết quả sau khi trông thấy Lý Tuyết, cả người anh "cứng" hết cả lên.

Lý Tuyết mặc một chiếc váy bông rộng thùng thình, nhưng điều đó vẫn không thể làm mất đi vẻ đẹp của cô, chỉ có điều bây giờ trông cô đã gầy hơn trước rất nhiều.

Lúc này, Lý Tuyết đang ngồi xổm trên mặt đất, tay cầm một cái giẻ để lau sàn nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn lấm tấm vài giọt mồ hôi, nhưng ánh mắt lại cô phảng phất một nỗi niềm nào đó.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này, "thằng nhỏ" không nhìn được mà bắt đầu rục rịch góc đầu dậy.

Lý Tuyết mới sinh con được 27 ngày, còn chưa đầy một tháng, vẫn trong thời gian ở cữ, thế mà cô lại phải làm việc nhà như này sao?

Bạch Diệc Phi lập tức phản ứng lại, lo lắng muốn xông vào.

Đúng lúc này, tiếng khóc của trẻ sơ sinh đột nhiên vang lên.

"Oe oe..."

Bạch Diệc Phi nghe thấy âm thanh này nhất thời ngẩn ra, đây là...

Ngay sau đó một người phụ nữ trung niên dáng người mập mập từ trong phòng đi tới trước mặt Lý Tuyết, bà ta còn dùng một chân giẫm lên cái giẻ lau trên tay của Lý Tuyết.

Lý Tuyết ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn bà ta.

Người phụ nữ trung niên mặt lạnh tanh nói: "Còn không làm nhanh lên? Làm cái gì cũng không xong, trông kia, lau mỗi chỗ ấy bao lâu rồi mà vẫn chưa sạch, sao mà vô dụng thế?"

"Không phải...", Lý Tuyết muốn nói cái gì đó nhưng lại bị người phụ nữ kia chen ngang: "Đừng làm nhảm nữa, lau nhanh lên, lau xong còn phải cho con bú, hai đứa oắt con đang khóc vì đói kia kìa!"

Cô không đáp lại lời mắng nhiếc của người phụ nữ trung niên đó, nhưng bà ta nói con gái của cô là oắt con khiến vẻ mặt cô lập tức trầm xuống: "Bà ba, nó là con cháu của nhà họ Bạch".

"Con cháu nhà họ Bạch?", người phụ nữ trung niên hừ lạnh một cái: "Đúng, bọn nó là con cháu nhà họ Bạch, nhưng vậy đã sao? Còn nữa, tôi nói cho cô biết, nếu không phải vì cô sinh con cho nhà họ Bạch, cô còn tưởng rằng mình có thể bước chân vào nhà họ Bạch hay sao?"

"Nếu cô không ở nhà họ Bạch thì có lẽ bây giờ cô đã sớm bị người bên ngoài giết chết rồi", người phụ nữ trung niên giễu cợt: "Có khi chết cũng tốt, cô xem lại cái bản mặt của cô đi, nếu người ta không giết mà chơi đùa cô, đến lúc đó làm mất thể diện nhà họ Bạch, nhà họ Bạch nhất định sẽ tận tay giết chết cô!"

Lý Tuyết tức giận nắm chặt cái giẻ lau ở trong tay: "Bà!"

Người phụ nữ trung niên vẫn đang châm chọc cô: "Sao? Còn muốn cãi lại sao? Nói cho cô biết, cô tốt nhất nên an phận đi, nếu không... chồng cô có thể kế thừa cơ nghiệp nhà họ Bạch hay không, còn chưa biết được".

Dứt lời, Lý Tuyết chỉ đành cúi đầu, không dám nói thêm điều gì nữa.

Trong phòng lại truyền đến tiếng khóc của trẻ con, Lý Tuyết liếc nhìn có chút lo lắng, sau đó cô mím môi tiếp tục lau sàn nhà.

Thấy Lý Tuyết ngoan ngoãn như vậy, người phụ nữ trung niên tưởng rằng mình đã bắt thóp được Lý Tuyết, nên vẻ mặt bà ta càng thêm kiêu căng, bà ta khinh thường nhổ một bãi nước bọt xuống đất".

"Nhanh cái tay lên cho tôi, lau sạch rồi vẫn còn hàng tá công việc đợi cô đấy!"

Bạch Diệc Phi đứng bên ngoài nhìn từ nãy tới giờ cuối cùng cũng không nhin nổi nữa.

"Choang!"

"Rào rào!"

Bạch Diệc Phi đập vỡ cửa kính, trực tiếp nhảy từ cửa sổ vào.

Tiếng động lớn như vậy khiến cho Lý Tuyết và người phụ nữ trung niên giật nảy mình, đồng loạt quay sang nhìn.

Người phụ nữ trung niên nhìn thấy Bạch Diệc Phi lại gần, khuôn mặt lập tức tái mét, chỉ thẳng vào mặt Bạch Diệc Phi hét lớn: "Cậu là ai? Sao lại dám tự tiện xông vào nhà họ Bạch, cậu..."

"Bốp!"

Bạch Diệc Phi mặt lạnh như băng, vả một bạt tai vào mặt của người phụ nữ trung niên khiến cho bà ta trực tiếp ngã xuống đất.

"Mẹ kiếp ai cho bà lá gan này? Dám cả gan đối xử với vợ của tôi như vậy?"

Bạch Diệc Phi đang cơn giận dữ, mắng chửi mấy câu, lại túm lấy tóc của người phụ nữ, kéo bà ta lên rồi vả cho bà ta một cái "bốp".

Sức mạnh của Bạch Diệc Phi không phải người bình thường nào cũng có thể chịu được, hai cái bạt tai của anh khiến cho người phụ nữ trung niên trực tiếp ngất xỉu.

Lý Tuyết lúc này mới hoàn hồn, cô đứng dậy hét lớn: "Bạch Diệc Phi!"

Bạch Diệc Phi nghe thấy tiếng gọi của cô, cả người anh run lên, quay người nhìn về phía Lý Tuyết.

Lý Tuyết nước mắt lưng tròng nhìn anh, con tim như bị dao cắt.

Bạch Diệc Phi tiến lên hai bước, đem cô ôm vào lòng: "Vợ ơi, anh xin lỗi vì đã để cho em phải chịu khổ".

Lý Tuyết khó khăn lắm mới đẩy được Bạch Diệc Phi ra, vô cùng lo lắng nói: "Chồng, bà ta là vợ của ông ba, sao anh có thể ra tay? Bà ta..."

"Vợ của ông ba?", Bạch Diệc Phi nghe xong liền kinh ngạc.

Lý Tuyết gật đầu, vẻ mặt tràn đầy sốt ruột cùng lo lắng.

Nhưng, Bạch Diệc Phi lại quay về trước mặt người phụ nữ trung niên, giẫm một cái lên mắt cá chân của bà ta.

"Răng rắc!"

Mắt cá chân của người phụ nữ trung niên lập tức bị gãy.

"A!"

Người phụ nữ bị cơn đau làm bưng tỉnh, vừa kêu la thảm thiết vừa nắm chặt lấy mắt cá chân của mình.

"Chồng...", Lý Tuyết nhìn thấy màn này, mặt cắt không còn giọt máu.

Bạch Diệc Phi nhìn chằm chằm vào cô nói: "Vợ, bất kể là ai, chỉ cần dám bắt nạt em, anh nhất định sẽ khiến cho kẻ đó trả giá gấp đôi!"

Lý Tuyết sửng sốt một hồi, sau đó lo lắng nói: "Nhưng các trưởng lão nhà họ Bạch quá kinh khủng, nếu như đắc tội với bọn họ, gia nghiệp nhà họ Bạch..."

Bạch Diệc Phi bước tới lại ôm Lý Tuyết vào lòng, sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán của cô, chặn lại những lời nói của Lý Tuyết.

Cô ngây người, không biết mình nên nói gì và phải phản ứng như thế nào.

Bạch Diệc Phi nhẹ nhàng vỗ lưng cô nói: "Vợ yêu à, trong lòng anh em mới là người quan trọng nhất".

"Gia sản của nhà họ Bạch còn không bằng cái rắm thôi".

Vút mới dứt lời, cách đó không xa truyền tới một giọng nói: "Thằng nhóc nông cuồng kia, khẩu khí lớn quá nhỉ!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 949: Làm bề trên mà không nghiêm

Chắc là nghe thấy âm thanh nên thu hút những người khác đến.

Tổng cộng có bảy người đến, người đi đầu tóc đã bạc phơ, mặc bộ đồ rộng, khoe miệng có nốt ruồi đen như hạt đậu đỏ.

Sau khi họ vào phòng khách thì toàn bộ đều sầm mặt nhìn Bạch Diệc Phi.

Ông lão dẫn đầu hừ lạnh một tiếng, nói: “Bạch Diệc Phi! Cậu tưởng hiện giờ mình giỏi lắm sao? Đã có thể coi thường nhà họ Bạch như vậy rồi sao?”

“Hay là tưởng rằng mình đánh bại Đạo Trường thì có thể khiêu khích nhà họ Bạch?”

“Tôi nói cho cậu biết, tập đoàn Phi Tuyết và những thế lực hiện tại của cậu, chỉ cần một câu nói của tôi thì sẽ lập tức biến mất ngay”.

Vì những lời này mà sắc mặt Lý Tuyết tái nhợt đi. Cô vội nói với ông lão đó: “Thưa ông! Chuyện này không liên quan gì đến Bạch Diệc Phi cả, đều tại cháu, là cháu...”.

Thấy Lý Tuyết như vậy nên Bạch Diệc Phi kéo cô ra phía sau mình, nói: “Vợ à! Có anh ở đây, em không phải khúm núm với bất cứ ai cả”.

Lý Tuyết nghe thấy lời này thì vẻ mặt vẫn vô cùng lo lắng.

Bạch Diệc Phi an ủi vỗ nhẹ lên tay cô, sau đó quay người lại nhìn ông lão đó rồi hỏi: “Ông là ông cả?”

Ông lão đó hừ lạnh một tiếng, thần thái kiêu ngạo, không nhìn thẳng vào Bạch Diệc Phi, rõ ràng là không coi Bạch Diệc Phi ra gì.

Nghĩ cũng phải! Với thân phận và địa vị hiện giờ của nhà họ Bạch thì những ông lão này đến hiệp hội liên minh doanh nghiệp thủ đô cũng đều

phải kiêng kị, vì vậy tất nhiên không coi một bề dưới như Bạch Diệc Phi ra gì rồi.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì lạnh lùng nhìn họ, chắt vắn: “Hiện giờ vợ tôi đang trong thời gian ở cũ, lẽ ra phải được chăm sóc kỹ lưỡng nhưng các người đã bắt cô ấy phải làm những gì?”

Nói xong, anh chỉ vào người phụ nữ trung niên trên đất, nói: “Bà ta dám bắt vợ tôi lau sàn nhà, còn nhỏ nước bọt trên sàn nhà sỉ nhục vợ tôi”.

“Đồ khôn kiếp!”, một ông lão tóc bạc một nửa đứng ra, chỉ vào Bạch Diệc Phi nói: “Sao dám nói năng với bà ba của cậu như vậy hả? Dám bắt kính với bà ba thế sao?”

Tiếp đó lại có một người nữa quát lớn: “Mau quỳ xuống, xin lỗi bà ba ngay”.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì ngây người ra, hoàn toàn không thể hiểu nổi thái độ của họ. Rõ ràng anh đang nói đến chuyện của Lý Tuyết, vậy mà đám người này lại bảo anh bắt kính rồi quát nạt anh.

“Những lời tôi nói ban nãy, các người nghe không hiểu sao?”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng hỏi.

Một ông lão khác lại quát mắng: “Hỗn láo! Thật to gan!”

“To gan cái con khỉ!”, Bạch Diệc Phi đột nhiên quát lớn.

Vì tiếng quát này mà tất cả mọi người đều kinh ngạc trợn trừng hai mắt.

Tiếp đó, ông cả lập tức phản nộ quát: “Đúng là đồ khôn, lại dám coi thường bề trên như vậy”.

“Bề trên cái quái gì”, Bạch Diệc Phi lại mắng một tiếng rồi cười lạnh nói: “Kẻ nào kẻ nấy đều dựa vào thân phận của mình, già mà chả nghiêm, đã thế còn khiến cháu dâu chịu tủ nhục. Mẹ kiếp! Các người có xứng làm bề trên không?”

“Bè trên cái con khi!”

Lý Tuyết thấy Bạch Diệc Phi như vậy thì trong lòng càng sốt sắng. Cô kéo tay Bạch Diệc Phi rồi khẽ giọng nói: “Chồng à, anh đừng nóng giận, đừng xúc nổi! Vì em mà hỗn với họ, không đáng đâu”.

Bạch Diệc Phi lại lớn tiếng nói: “Vì em mà anh làm kẻ địch với cả thiên hạ này, anh thấy cũng đáng!”

“Vợ à! Sau này em không cần phải khom lưng luôn cúi trước bất cứ người nào cả. Em là vợ anh thì phải đường hoàng, nếu không chỉ khiến anh càng có lỗi với em hơn”.

Nghe thấy lời này, Lý Tuyết ngây người tại chỗ. Trong lòng cô có chút bối rối nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi vẫn là anh của năm ấy.

Bạch Diệc Phi nắm chặt tay Lý Tuyết rồi đi về phòng có con của anh đang ở đó.

Ông lão thấy vậy thì lập tức hiểu được ý của anh, vì thế lên trước ngăn cản: “Đứng lại! Đừng mơ mang dòng máu của nhà họ Bạch đi!”

Bạch Diệc Phi thấy tức cười với lời nói này. Anh không muốn phí lời với mấy loại người này nên nói thẳng: “Cút! Đừng cản đường của tôi!”

“Mày!” ông lão đó tức đến nổi sầm mặt lại, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi: “Mày muốn chết đây mà”, nói xong ông ta giơ tay tát về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này thì thần sắc không có chút biến đổi. Vì ông lão này có thực lực cấp 2 trung cấp nên không là gì với Bạch Diệc Phi cả.

Chỉ thấy Bạch Diệc Phi giơ tay lên còn nhanh hơn ông ta.

“Bốp”, cái tát này khiến ông ta lùi về sau mấy bước.

Những người khác nhìn thấy cảnh này thì đơ tại chỗ một lúc lâu vẫn chưa phản ứng lại được.

Bạch Diệc Phi không để ý đến họ mà dắt Lý Tuyết vào phòng ngủ.

Đi vào trong thì nhìn thấy trong phòng ngủ đặt hai cái giường trẻ con, trên giường còn có rất nhiều đồ chơi, còn cả sữa tốt nhất. Phải nói là họ đối xử với lũ trẻ rất tốt.

Cuối cùng Bạch Diệc Phi cũng nhìn thấy con mình, trong mắt anh lóe lên vẻ âm áp.

Đúng lúc này phía sau truyền lại tiếng quát lớn: “Đúng là đồ khôn! Dám ra tay đánh bề trên, đúng là muốn chết mà”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì đẩy Lý Tuyết vào chỗ giường trẻ con rồi khẽ giọng nói: “Vợ à! Em cho con bú sữa đi, xong rồi chúng ta sẽ đi”.

Nói xong câu này, chưa đợi Lý Tuyết phản ứng lại thì anh đã xoay người đi ra ngoài, nhân tiện đóng cửa phòng lại.

Bạch Diệc Phi đứng ở phòng khách, lúc đó mắt anh sáng ngời. Hai ông lão trong đó mắt thì đỏ ửng rồi xông về phía Bạch Diệc Phi.

Trong đó có một người thực lực đã đạt đến cấp 1 cấp thấp, còn một người khác đã gần đến cấp 1 cấp thấp.

Sau khi nhìn thấy vậy, Bạch Diệc Phi không khỏi cười lạnh một tiếng, nói: “Chẳng trách lại hông hách như vậy”.

Sau đó Bạch Diệc Phi ung dung ra tay, mỗi người một quyền. Hai lão già kia chưa kịp chạm vào người Bạch Diệc Phi thì đã bị đánh bay ra ngoài.

“Bịch!”, họ đập lên vách tường đối diện rồi rơi xuống đất.

Năm người còn lại nhìn thấy cảnh này thì lập tức kinh hãi.

Phải biết rằng, cao thủ cấp 1 ở phương bắc chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Những lão già nhà họ Bạch sau khi đi vào trạng thái cuồng hóa thì về cơ bản đều ở cao thủ cấp 1 hoặc gần cấp 1, vì vậy họ mới coi thường người khác như vậy, luôn nghĩ mình mạnh nên không ai động tới được.

Nhưng khi Bạch Diệc Phi khẽ vung tay một cái mà đánh bay cao thủ cấp 1 và gần cấp 1 ra ngoài thì họ còn chưa kịp nhìn kỹ Bạch Diệc Phi đã ra tay như nào nữa.

Mắt Bạch Diệc Phi như phát sáng, anh lạnh lùng nói: “Đó là con tôi, tôi muốn đưa đi thì tôi đưa. Các người có tư cách gì mà ngăn cản?”

“Hai mươi năm trước, chính đám lão già các người ép bố mẹ tôi phải từ bỏ tôi, bây giờ lại còn mặt mũi bắt tôi để lại con của mình. Dựa vào cái gì hả?”

Nói đến đây Bạch Diệc Phi ngập ngừng một chút, sau đó quét nhìn từng người một, cười lạnh một tiếng, nói: “Vừa hay hôm nay chúng ta sẽ tính sổ hết thầy”.

“Trong các người, ai đã ép bố mẹ tôi từ bỏ tôi?”, cảnh giới hiện giờ của Bạch Diệc Phi khiến anh nhìn rõ rất nhiều việc. Cộng với việc, anh vốn rất thông minh nên tất nhiên là càng nghĩ càng hiểu rõ.

Với tính cách của Ngô Quế Hương thì bà tuyệt đối sẽ không vứt bỏ Bạch Diệc Phi, còn người có tính cách như Bạch Vân Bằng tất nhiên sẽ không bao giờ tin mấy kiểu số mệnh.

Vậy thì, quyết định cuối cùng vứt bỏ Bạch Diệc Phi, ngoài mấy lão già trong nhà họ Bạch này thì còn ai vào đây nữa?

Trong đầu Bạch Diệc Phi xuất hiện bóng dáng của mẹ nuôi và em gái anh, nhưng hai người này đã rời xa anh.

Đúng lúc này, ông cả định thân lại rồi sầm mặt chỉ vào Bạch Diệc Phi, quát mắng: “Bạch Diệc Phi! Đồ mất dạy của nhà họ Bạch, không coi bê trên ra gì, dám ra tay đánh bê trên. Nhà họ Bạch không có loại con cháu như mày”.

“Hôm nay quyết định đuổi Bạch Diệc Phi ra khỏi nhà họ Bạch, phé hết võ công”.

“Các anh em, cùng lên đi!”

“Vâng!”, bốn người còn lại và hai người bị Bạch Diệc Phi đánh bay ra ngoài đều đáp lại đồng thanh.

Tiếp đó, bảy ông già lập tức đi vào trạng thái cuồng hóa, trong mắt họ lóe lên ánh sáng màu đỏ.

Bởi vì tất cả mọi người đều vào trạng thái này nên trong phòng khách đều ngập sát khí.

Ông cả là người có thực lực mạnh nhất trong số họ, đã gần đến cấp 1 trung cấp, còn người yếu nhất là cấp 2 cao cấp.

Bọn họ cùng lúc xông về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đứng ở trước cửa, còn sau cửa là Lý Tuyết và con của anh nên anh không thể lui một bước nào.

Bạch Diệc Phi nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra thì ánh sáng trong mắt anh càng sáng hơn.

“Các người nói tôi không coi bê trên ra gì, vậy hôm nay tôi sẽ đánh đám người làm bê trên mà không nghiêm này”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 950: Lý Tuyệt bị bắt nạt

Một ông lão xông về phía Bạch Diệc Phi, rồi đập một quyền lại.

Bạch Diệc Phi không né tránh mà nghiêng người rồi nhanh chóng tung cú đấm đập lên ngực đối phương.

“Bịch!”, ông lão đó bị đánh bay ra ngoài rồi đập lên tường, lần này còn khiến tường thủng một lỗ lớn.

“Là bè trên mà bắt nạt rồi lại sỉ nhục vợ tôi”.

“Đánh cho mấy lão già các người!”

“Bùm!”

“Rắc rắc!”

“Bùm!”

Bạch Diệc Phi nhanh chóng lên trước, một quyền tát bay một lão già đang đến gần.

Sau đó, anh lùi về sau, nhấc chân lên đá gãy xương của một lão già khác khiến ông ta bay ra ngoài.

“Tôi nói cho các ông biết!”, trong lúc hai người đồng thời ra tay, một người dùng quyền, một người dùng kiếm ngăn cùng tấn công Bạch Diệc Phi.

“Tôi thật sự không hề coi các ông ra gì”.

“Rầm!”

Bạch Diệc Phi bị va vào người dùng kiếm ngăn kia. Một giây sau, ông cả tung quyền đập vào lưng Bạch Diệc Phi.

Anh hơi nghiêng người về trước rồi phụt ra ngụm máu.

Nhưng anh không để ý mà xoay người một cái, dùng đầu đập vào trán của ông cả.

Ông cả bị đập nên loạng choạng mấy bước, suýt nữa thì ngã xuống.

Tiếp đó, Bạch Diệc Phi lại xoay người rồi lại tung một quyền đánh bay một ông lão.

“Những bề trên luôn tự coi mình là đúng như các người thì căn bản không đáng để tôi tôn trọng”.

Cuối cùng ông cả cũng lấy lại tinh thần, trong mắt toát ra tia màu đỏ rồi tung quyền với Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi dùng chiêu thức của Tử Y chặn được phần lớn lực của ông ta nhưng vẫn bị trúng một quyền.

Quyền đó có ám kinh cực lớn, lập tức xông vào cơ thể anh khiến anh đau đến tê người. truyện tiên hiệp hay

Còn ông cả khi nhìn thấy mình đánh trúng Bạch Diệc Phi, trong lòng vui mừng, định tăng thêm lực nhưng trong lúc ông ta định giơ tay lên thì phát hiện tay của ông ta không rút ra được.

Sau đó ông ta kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Bạch Diệc Phi thì lập tức ngậy người ra.

Bởi vì lúc này khoe miệng Bạch Diệc Phi có tia máu, đang cười với ông ta, nói: “Thời gian trước tôi mới lĩnh ngộ được kinh nghiệm của một vị đã lên được cảnh giới võ thần, đang định tìm người để thử nghiệm”.

Quyền này đánh lên vai của Bạch Diệc Phi. Thật ra anh không cố ý tránh nó mà lên trước, đồng thời lúc này, Bạch Diệc Phi vận động ám kinh toàn thân, phát lực từ bả vai.

Đạo Trưởng trước đây có thể làm đến mức bất cứ vị trí nào trên cơ thể cũng có thể sử dụng ám kinh.

Bạch Diệc Phi ban đầu không học được kinh nghiệm thật sự, nhưng sau khi nhìn thấy những kinh nghiệm võ thuật của Mạnh Lâm thì anh mới biết, phương thức này cũng tương tự với phương thức vận dụng ám kinh trong cảnh giới võ thân.

Như vậy có thể thấy, Đạo Trưởng chỉ ở giai đoạn của cấp 2 cao cấp gần đến cấp 1 mà có thể lĩnh ngộ đến đây, tài năng thiên bẩm của ông ta thật sự khiến người khác khâm phục.

Ám kinh trên vai Bạch Diệc Phi đánh toàn bộ trên vai ông cả. Ông cả kinh hãi, định rút lui nhưng đã muộn.

Bạch Diệc Phi tung trực tiếp hai quyền mà không cần dùng đến ám kinh, đập lên ngực của ông cả.

“Phụt!”, ông cả lập tức phun ra ngụm máu tươi.

Do Bạch Diệc Phi nắm chặt lấy ông ta nên ông ta không bay ra ngoài mà vẫn đứng tại chỗ.

Bạch Diệc Phi dùng tay bóp chặt cổ ông cả, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào ông cả.

Tất cả những người có mặt ở đây, ngoài ông cả đang bị Bạch Diệc Phi xiết chặt cổ thì tất cả đã ngã xuống đất.

Trong phòng khách lập tức yên lặng như tờ, đến người phụ nữ trung niên kia cũng không dám kêu hét gì.

Ông cả toàn thân run rẩy, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi.

Cuối cùng ông ta cũng nhìn rõ thực lực thật sự của Bạch Diệc Phi.

“Sao có thể... Sao anh có thể đạt được...”, ông ta không dám tin Bạch Diệc Phi lại dùng được cách này để điều khiển ám kinh. Cách này chỉ có

người đạt đến cảnh giới võ thần mới có thể làm được.

Nhưng trên thực tế, Bạch Diệc Phi chưa đạt đến cảnh giới võ thần, anh chỉ nhìn thấy Đạo Trưởng dùng kỹ thuật sử dụng ám kinh trên khắp cơ thể, đồng thời lĩnh ngộ được một số kinh nghiệm của Mạnh Lâm rồi làm được.

Vì vậy, hiệu quả hiện giờ khiến người khác nghĩ rằng anh đã đạt đến cảnh giới võ thần, là kẻ mà họ không dám với tới.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Đứng vững cho tôi!”

Bởi vì ông cả tưởng rằng Bạch Diệc Phi đã đạt đến cảnh giới võ thần trong truyền thuyết nên bị dọa chết khiếp. Bây giờ lời của Bạch Diệc Phi nói, ông ta đâu dám không nghe?

Vì thế, ông cả run rẩy gật đầu.

Bạch Diệc Phi nhìn ông ta, lạnh lùng hỏi: “Có biết rằng phụ nữ trong thời gian ở cũ không được làm việc nặng, cũng không được động vào nước lạnh không?”

Ông cả vừa nghe thấy vậy thì toàn thân run rẩy hơn nhiều.

“Trả lời tôi”, Bạch Diệc Phi đột nhiên cất cao giọng.

Ông cả sợ đến mức run rẩy rồi gật đầu, đáp: “Tôi biết!”

Bạch Diệc Phi lại quát: “Có biết mà tại sao lại bắt vợ tôi phải làm những việc này rồi còn sỉ nhục vợ tôi?”

Ông cả không biết nên trả lời thế nào, vẻ mặt vô cùng khó xử.

Bạch Diệc Phi dùng sức nắm chặt cổ ông cả, quát: “Nói!”

Ông cả lập tức hoảng loạn, nói: “Tôi nói tôi nói! Chú hai cũng vì suy nghĩ cho sự phát triển tương lai của gia tộc, vì vậy mới...”

“Chú hai? Tương lai phát triển?”, Bạch Diệc Phi có chút nghi hoặc, quát lớn: “Mẹ kiếp! Ông đang nói cái méo gì vậy?”

Ông cả vội giải thích: “Là chú hai của tôi! Chú hai của tôi là gia chủ của nhà họ Bạch kỳ trước”.

“Ngoài ra, vì cậu giết con trai của nhà họ Tùng, đã kết thù với nhà họ. Nếu cậu kế thừa vị trí gia chủ của nhà họ Bạch thì sẽ bất lợi với nhà họ Bạch”.

“Vì vậy, chú hai muốn thông qua mấy bề trên của nhà họ Tùng thúc đẩy hôn sự của cậu và con gái nhà họ Tùng. Lý Tuyệt không thể nào so sánh được với cô chủ nhà họ Tùng nên chúng tôi mới... Mới làm như vậy”.

“Khốn kiếp!”, Bạch Diệc Phi càng phẫn nộ hơn: “Các người tưởng các người là ai, dựa vào đâu mà sắp xếp thay tôi? Nhà họ Tùng thì đã làm sao? Trong mắt tôi chả là cái cc gì sất”.

“Vợ tôi là ai, chỉ tôi mới biết”.

Sắc mặt ông cả tái nhợt, toàn thân run rẩy.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn ông ta, hít một hơi thật sâu rồi mới ổn định lại cảm xúc kích động của mình. Anh hỏi tiếp: “Ông bây giờ hãy nói cho tôi biết, ban đầu ai là người đã khiến bố mẹ tôi quyết định vứt bỏ tôi?”

Ông cả sắc mặt tái nhợt, ấp úng nói: “Lâu... Lâu quá rồi... Tôi... Tôi không nhớ nữa”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì không khỏi cười lạnh một tiếng, hỏi: “Không nhớ ư?”

Lúc nói trong mắt anh toát ra vẻ thù hận. Chỉ có tự mình trải qua nỗi đau bị bố mẹ vứt bỏ thì mới có nỗi hận ngút trời như thế.

Nhưng nỗi hận này bị bó buộc bởi đạo đức nên anh không thể trút hận lên bố mẹ nhưng trong lòng anh vẫn không thấy thoải mái.

Đặc biệt là khi anh biết sự tồn tại của Bạch Khiếu và lúc Bạch Khiếu định giết anh mà Bạch Vân Bằng vẫn cầu xin cho Bạch Khiếu.

Trên thực tế, tất cả đều do đám lão già tự cho mình là đúng và tự quyết định vận mệnh của người khác nên mới ra nông nỗi này.

Bạch Diệc Phi quét nhìn phòng khách thênh thang, cười mĩa nói: “Đúng là xa hoa thật”.

Đúng lúc này, Lý Tuyết ôm hai con từ phòng ngủ đi ra. Vừa mới nhìn thấy những người nằm trên đất và ông cả bị Bạch Diệc Phi xiết cổ thì cô ngậy người tại chỗ.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy Lý Tuyết đi ra thì anh buông ông cả ra. Ông cả ngồi phụng mông trên đất, toàn thân run rẩy mà không dám nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đi đến trước mặt Lý Tuyết, bế một đứa con trong tay cô, khẽ nói: “Vợ à! Chúng ta đi thôi!”

Lý Tuyết gật đầu rồi cùng Bạch Diệc Phi đi ra khỏi nhà họ Bạch.

Chỉ có điều, lúc họ đi ra cửa lớn của biệt thự thì Bạch Diệc Phi đột nhiên dừng lại.

“Sao vậy chồng?”, Lý Tuyết cũng dừng lại, hỏi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 951: Vợ chồng mặn nồng

Bạch Diệc Phi khẽ cười với Lý Tuyết, sau đó anh nhìn vào tòa biệt thự này, trong ánh mắt lóe lên ý thù hận.

Bạch Diệc Phi nói: “Vợ à! Từ lâu anh đã muốn làm một việc”.

“Việc gì cơ?”, Lý Tuyết không hiểu, hỏi.

Bạch Diệc Phi dùng một tay khác lấy bật lửa từ trong túi của mình ra, sau đó bật lên rồi tiện tay ném như ném rác, ném về phía biệt thự.

Bật lửa rơi bên trên rèm cửa sổ của biệt thự.

“Bùng!”, lửa cháy dần lên trên, rõ ràng là không tẩm dầu mà lại cháy ngùn ngụt.

“Chồng à...”, Lý Tuyết nhìn thấy cảnh này thì không khỏi nôn nóng, ấp úng nói: “Chuyện này...”.

Bạch Diệc Phi khẽ ôm lấy cô rồi đưa cô ra khỏi nhà họ Bạch.

Trên đường về, anh nói: “Vợ à! Lúc biết em vì cứu anh mà quỳ ngất ở đây, anh thật sự đã muốn làm như vậy rồi”.

Lý Tuyết khi nghe thấy lời này thì trong lòng xúc động, cô lại dựa vào ngực Bạch Diệc Phi.

...

Biệt thự đầu tiên của nhà họ Bạch bốc cháy. Người bên ngoài đều hô lớn, còn có người đã nhanh chóng bung nước đến để dập lửa.

Còn những người trong phòng khách thì lúc này mới định thần lại.

Ông cả diu những ông lão bị thương nặng rời khỏi biệt thự thứ nhất đó.

Bạch Diệc Phi không ra tay giết họ mà chỉ khiến họ bị trọng thương. Dù sao cũng có máu mủ với nhau, kể cả hận thì cũng không thể giết họ được.

Ở tòa biệt thự thứ hai, một người đàn ông trung niên thoạt nhìn có vẻ trẻ hơn ông cả mấy tuổi, lúc này đang đứng ở đó, thần sắc bình tĩnh nhìn biệt thự thứ nhất bốc cháy. Còn sau lưng ông ta cũng có một ông lão.

Ông lão này chính là ông hai đã đến lúc Lý Tuyết sinh nở.

Ông hai cũng nhìn thấy ngọn lửa ở tòa biệt thự trước, không khỏi cười khò, nói: “Chú hai! Chắc hẳn hận đám lão già nhà chúng cháu lắm nhỉ?”

Điều khiến người ta không ngờ đến là, người đàn ông thoạt nhìn trẻ hơn lại được ông hai gọi là chú hai.

Chú hai sắc mặt bình tĩnh nói: “Là ai thì cũng thấy bất bình mà, huống hồ còn là người trẻ tuổi”.

Ông hai liền hỏi: “Lẽ nào chú hai không ra tay dạy cho hắn bài học sao?”

“Vẫn chưa đến lúc”, chú hai lắc đầu nói.

Ông hai khẽ thở dài nói: “Thật không ngờ Bạch Diệc Phi đã đến được cảnh giới võ thần, có thể sánh tầm với chú hai rồi”.

Chú hai lại nói: “Hắn vẫn chưa đến được cảnh giới võ thần đâu”.

“Chuyện này...”, ông hai có chút kinh ngạc, nói tiếp: “Chẳng phải ban nãy hắn...”.

Chú hai giải thích: “Chỉ là một thủ pháp mà thôi”.

Tiếp đó, ông ta lại nói: “Bạch Diệc Phi vẫn chưa khiến tôi kiêng kị, tôi lo ngại là người ở cổng kia kia”.

“Ở cổng vẫn còn có người ạ?”, ông hai lập tức kinh ngạc, nói: “Ý của cháu là bên cạnh Bạch Diệc Phi vẫn còn người ở cảnh giới võ thần giúp hắn

sao ạ?”

...

Bạch Diệc Phi ôm Lý Tuyết và con đi ra, vừa đi ra đã nhìn thấy Tân Thu đang ở trước xe đợi anh.

Tân Thu cười, còn mở cửa xe cho Lý Tuyết rồi nói: “Lên đi thôi!”

Lý Tuyết vẫn chưa gặp Tân Thu bao giờ, còn tưởng đó là lái xe nên không để ý gì, chỉ cười với ông ta, nói: “Cảm ơn!”

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này thì không kìm được. Một người lợi hại như Tân Thu lại đi mở cửa xe cho vợ mình thì đúng là hơi ‘khoa trương’.

Hơn nữa, hôm nay Tân Thu còn mặc bộ vest màu đen, tóc chải bóng loáng, thoát nhìn giống như một lái xe.

Còn Tân Thu khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi ngây người tại chỗ thì lại vòng sang bên kia của xe, định mở cửa xe cho anh.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì vội chạy sang bên đó, nói: “Để tôi tự làm, tôi làm được, xin đừng làm thế!”

Thân phận của Tân Thu và cả tuổi tác của ông ta, làm sao Bạch Diệc Phi dám nhận.

Sau khi lên xe, Tân Thu lái xe, không cần Bạch Diệc Phi nói đi đâu, ông ta cũng biết Bạch Diệc Phi muốn đi đâu?

Còn lúc này Bạch Diệc Phi vô cùng căng thẳng. Cũng không biết tại sao, hiện giờ cùng với Lý Tuyết ngồi chung xe với Tân Thu, anh bắt đầu thấy sợ, thấy căng thẳng, thậm chí là không dám nói chuyện với Tân Thu.

Còn Lý Tuyết vì không biết thân phận của Tân Thu nên nhẹ nhõm hơn Bạch Diệc Phi rất nhiều. Lúc này cô đang lo lắng một chuyện khác: “Chồng à! Anh làm như vậy có nghĩ đến hậu quả không?”

Bạch Diệc Phi lại nhỏ giọng hỏi: “Em mong anh trở thành người thừa kế của nhà họ Bạch lắm sao?”

Lý Tuyết lắc đầu, nói: “Bất luận anh có phải người thừa kế của nhà họ Bạch hay không thì anh vẫn họ Bạch, làm như vậy với nhà họ Bạch cũng không hay”.

Bạch Diệc Phi lại phản bác một câu: “Em không họ Lý sao?”

Lý Tuyết ngậm ngừng, sau đó bất lực nói: “Anh thì... Đúng là hết cách với anh”.

Hai người có số phận như nhau, đều bị gia tộc chối bỏ.

Còn Tân Thu đang lái xe thì đột nhiên cười nói: “Đây là duyên phận đấy”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy lời này thì không dám tiếp lời nhưng Lý Tuyết lại cười nói với Tân Thu: “Khiến chú chê cười rồi”.

Chú u...? Trong lòng Bạch Diệc Phi thấy run rẩy, cẩn thận nhìn Tân Thu một cái. Thấy ông ta không có biểu cảm gì khác thường nên mới thấy yên tâm.

Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng chú ý đến con của mình. Anh cúi đầu nhìn cục cưng trong lòng mình, trong mắt toát lên sự dịu dàng, anh vừa kích động vừa cẩn thận giơ tay ra vuốt nhẹ luôn khuôn mặt nhỏ nhắn đó.

“Con trai của bố!”

Đứa nhỏ trong lòng anh được anh vuốt má nên toét miệng cười.

Lý Tuyết đột nhiên đánh nhẹ vào tay Bạch Diệc Phi một cái, nói: “Đây mới là con trai, đó là con gái”.

Bạch Diệc Phi ngây người ra, sau đó cười ngốc nghếch, lại hỏi: “Em đặt tên cho con chưa?”

“Chẳng phải là đợi anh về đặt sao?”, Lý Tuyết lườm anh một cái, nói.

Bạch Diệc Phi lập tức kích động, bỗng quên Tân Thu đang ở đây, trực tiếp thơm Lý Tuyết một cái: “Vợ anh thật là tuyệt!”

Lý Tuyết lập tức thấy gương ngùng đỏ bừng mặt lên.

Còn Bạch Diệc Phi thấy khó xử, bởi vì ngay lúc này anh không nghĩ ra nên đặt tên con là gì.

Anh ngẫm nghĩ hồi lâu nhưng không nghĩ ra tên nào mà vừa có ngụ ý vừa hay.

Đột nhiên, anh nhìn thấy Tân Thu đang lái xe rời mắt anh sáng lên. Nếu như để nhân vật tài giỏi này đặt tên thì sau này...

Bạch Diệc Phi khẽ thò đầu ra hỏi Tân Thu: “Vậy thì...”.

Chỉ có điều, anh vẫn chưa nói xong thì Tân Thu dường như đoán được anh muốn nói gì nên không thèm quay đầu lại mà nói luôn: “Tôi không có tài đặt tên đâu, đừng hỏi tôi. Thật ra, cậu có thể hỏi Sa Phi Dương”.

Bạch Diệc Phi lập tức nhớ ra, nói: “Phải rồi, nên hỏi Sa Phi Dương, sao tôi không nghĩ ra nhỉ?”

...

Tân Thu lái xe đến một khách sạn ở thủ đô. Sau khi xuống xe, Bạch Diệc Phi có chút không hiểu, hỏi: “Tại sao lại tới đây? Có gì quan trọng sao?”

Bởi vì Tân Thu đưa anh đến thủ đô rồi lại đến nhà họ Bạch, tất cả đường như đều đã sắp xếp từ trước. Bạch Diệc Phi cũng không dám hỏi nhiều nhưng hiện giờ lại đến khách sạn.

Tân Thu cười nói: “Phòng đã đặt cho hai người rồi. Đây là khách sạn tương đối khuất. Vợ chồng hai người lâu không gặp, nên hàn huyên tâm sự chút”.

Lời của Tân Thu nói đầy hàm ý nhưng Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết hiểu được ý trong đó. Lý Tuyết thì đỏ bừng mặt lên còn Bạch Diệc Phi thì kinh ngạc vì Tân Thu lại nói lời như này.

Nhưng sau đó nghĩ lại thì mới thấy sự sắp xếp này là hợp lý. Bởi vì Bạch Vân Bằng và Ngô Quế Hương đều bị giam. Bạch Diệc Phi muốn cứu họ ra thì nhất định phải ở lại thủ đô.

Họ cùng nhau lên tầng rồi vào hai phòng riêng.

Sau khi vào phòng, hai em bé đã ngủ say, Bạch Diệc Phi cẩn thận đặt hai bé lên giường, sau đó quay người nhìn Lý Tuyết.

Lý Tuyết nhìn thấy ánh mắt lộ liễu của Bạch Diệc Phi thì đột nhiên thấy hoảng loạn, sắc mặt cũng đỏ lên.

Lý Tuyết cuối cùng cũng không kìm nổi mà chạy vào nhà tắm, nói: “Em đi tắm trước”.

Từ sau khi Lý Tuyết mang thai đến hôm nay, cô và Bạch Diệc Phi đã lâu không làm ‘chuyện ấy’ rồi.

Lý Tuyết cẩn thận tắm rửa trong đó, còn Bạch Diệc Phi ngồi trên đầu giường mà toàn thân nóng bừng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 952: Mẹ con nói chuyện

Lúc ở đảo Lam, ngày nào Bạch Diệc Phi cũng nhớ đến Lý Tuyết, có lúc anh muốn gặp cô và nhớ cô đến phát điên.

Nhưng ở đảo Lam nhiều việc quá nên anh phải giải quyết từng việc một, đến mức mà anh còn không đủ thời gian nhớ vợ mình nữa.

Hiện giờ, người mình nhớ thương bao lâu đang ở trước mặt. Anh càng nghĩ mà càng không tìm chế được.

Vì thế, Bạch Diệc Phi bắt chấp tất cả, cởi quần áo rồi lao vào nhà tắm.

Lý Tuyết kinh ngạc hô lên: “Á? Sao anh lại vào đây?”

Không bao lâu, trong nhà tắm truyền ra tiếng nước chảy róc rách và tiếng ‘ân ái mặn nồng’.

...

Đến tối đêm, Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết mặc áo choàng tắm rồi nằm trên giường. Và nằm giữa họ là hai em bé.

Vì thả lỏng tinh thần nên lúc này Lý Tuyết nói ra hai cái tên mà cô đã nghĩ từ lâu: “Anh thấy hai tên Bạch Vũ và Bạch Vân thế nào?”

“Hay lắm! Vậy lấy tên này đi”.

Vì thế, con của họ đã đặt tên như thế.

Trong lòng Bạch Diệc Phi không quá để ý đến mấy tên phong thủy, bởi vì Tân Thu cũng từng nói, cái tên cũng chỉ để gọi thôi. Vì vậy anh cũng không gọi điện thoại cho Sa Phi Dương để hỏi.

Sau khi nói xong tên của con, Lý Tuyết đột nhiên nhắc một câu: “Hiểu Anh...”.

Lý Tuyết chỉ gọi tên, Bạch Diệc Phi liền hiểu ý của cô. Vì vậy, anh nói trước: “Vợ à! Tại sao chứ?”

“Em có biết không?”, Bạch Diệc Phi vừa thương xót vừa tự trách, nói: “Em càng độ lượng thì anh càng cảm thấy đau lòng và áy náy”.

Lý Tuyết co người vùi đầu vào lòng Bạch Diệc Phi, khẽ nói: “Nhưng không như thế thì còn có thể như nào nữa?”

“Em biết anh không cố ý nhưng trên thực tế anh thật sự đã làm tổn thương đến cô ấy rồi khiến sau này cô ấy không thể sinh nở được nữa. Một người phụ nữ không đẻ được thì coi như cả đời bị hủy hoại rồi”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì câm nín không nói được gì. Điều này đối với Lưu Hiểu Anh quả thật là tổn thương suốt đời, đây cũng là điều bất công với cô ta.

Lý Tuyết thở dài, nói: “Thật ra anh không cần lo lắng em và Hiểu Anh. Hai chúng em đều biết anh là người như thế nào mà”.

“Anh thật sự phải lo lắng là làm sao để đối diện với bố mẹ Hiểu Anh và những lời chỉ trích. Dù sao thì chuyện như này xã hội không cho phép đâu”.

Đây đúng là chuyện khiến người ta đau đầu. Bạch Diệc Phi cũng luôn nghĩ đến việc này, hơn nữa Lưu Hiểu Anh không chịu quay về, chẳng phải cũng vì chuyện này sao?

Lúc này, Bạch Diệc Phi không biết làm thế nào nên ôm chặt Lý Tuyết.

...

Sang ngày hôm sau, Bạch Diệc Phi vốn định hỏi Tân Thu một vài việc nhưng sau khi gặp được thì anh có chút chột dạ nên định hỏi muộn một chút.

Sau đó anh lại đến biệt thự của nhà họ Bạch. Mặc dù anh không muốn gặp Bạch Khiếu nhưng anh muốn biết chuyện của Bạch Vân Bằng nên

không thể không gặp.

Chỉ có điều, sau khi anh đến biệt thự nhà họ Bạch thì thấy vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì Bạch Vân Bằng và Ngô Quế Hương đều về rồi còn Bạch Khiếu thì không có đó.

Bạch Vân Bằng sầm mặt đứng ở một bên không nói gì, còn Ngô Quế Hương thì hỏi han Bạch Diệc Phi các kiểu.

Bạch Diệc Phi thấy cảm động, anh nắm chặt tay Ngô Quế Hương, nói: “Mẹ à! Con không sao đâu, chỉ có điều, chuyện này là thế nào ạ?”

Thật ra, hôm qua Bạch Khiếu nói với Bạch Diệc Phi về chuyện này, trong lòng anh cũng thấy nghi hoặc. Dù sao thì chuyện ở đảo Lam và tranh giành lợi ích giữa hiệp hội liên minh doanh nghiệp và các gia tộc, nói một cách nghiêm khắc thì là chuyện của dân gian.

Nghe thấy vậy, Ngô Quế Hương cười nói: “Đừng lo lắng! Thật ra, bên trên biết có người muốn lợi dụng bố mẹ để uy hiếp con nên tạm thời bảo vệ bố mẹ đó”.

“Bây giờ con quay về rồi thì chẳng phải bố mẹ cũng được về sao?”

Bạch Diệc Phi sau khi nghe thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Bạch Vân Bằng đột nhiên phần nộ, hừ lạnh một tiếng nói: “Đồ mất dạy!”

Bạch Vân Bằng đột nhiên quát như vậy khiến Bạch Diệc Phi ngây người ra.

Ngô Quế Hương lập tức thay đổi sắc mặt, quay đầu lại trách: “Ông mắng cái gì? Chuyện đã xảy ra rồi, nói thẳng bé thì có tác dụng không?”

Vừa nghe thấy lời này, Bạch Diệc Phi liền hiểu, đây là vì chuyện ngày hôm qua anh đột biệt thự nhà họ Bạch.

Lần này Bạch Vân Bằng không mềm lòng nữa mà sầm mặt nói với Ngô Quế Hương: “Bà có biết nó đã gây ra họa lớn như thế nào không? Lúc này mà bà còn bênh nó, bà có bảo vệ được nó mãi không?”

Bạch Diệc Phi thấy vậy, nhìn thấy sắc mặt sầm lại của Bạch Vân Bằng, anh liền nói: “Bố! Kể cả thời gian có quay ngược lại thì con vẫn làm thế”.

Bạch Vân Bằng phẫn nộ chỉ vào Bạch Diệc Phi, quát: “Mày! Mày! Thằng mất dạy này! Đó đều là các ông của mày đấy”.

Bạch Diệc Phi nói với vẻ bất cần: “Vậy thì đã làm sao ạ?”

Bạch Vân Bằng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đã làm sao à? Mày có biết mày đã làm gì không? Gây họa lớn thế nào không?”

Nói xong, sắc mặt Bạch Diệc Phi cũng lạnh lùng, nói: “Vậy sao bố không hỏi xem họ đã làm gì?”

Bạch Vân Bằng lập tức quát: “Kể cả vậy thì mày cũng không được làm thế, họ đều là bề trên của mày”.

Bạch Diệc Phi mặt không biến sắc, thản nhiên đáp: “Con nói rồi, kể cả thời gian quay ngược lại thì con vẫn làm thế”.

“Mày...”, Bạch Vân Bằng tức rồi giơ tay lên định đánh Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không né tránh mà cứ nhìn Bạch Vân Bằng như vậy.

Tay Bạch Vân Bằng giơ lên không trung rồi lại dừng lại, cuối cùng thu tay lại. Ông xoay người lại, chỉ về phía cửa, quát: “Cút đi cho tao”.

Ngô Quế Hương thấy vậy thì kéo tay Bạch Diệc Phi, nói: “Bố con đang giận, con đừng nghe ông ấy nói”.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại buông tay Ngô Quế Hương ra rồi rời khỏi nhà họ Bạch.

Bạch Diệc Phi thật sự rất giận. Anh vốn định đến cứu bọn họ nhưng kết quả là bị phê bình một trận, đã thế bố anh lại ra sức bảo vệ mấy lão già kia. Vậy những tội nhục của vợ anh thì sao? Có ai để ý không?

Dựa vào cái gì mà mấy lão già đó bắt nạt vợ anh mà vợ anh phải chịu?

Sau khi ra khỏi nhà họ Bạch, Bạch Diệc Phi định đi xe về nhà nhưng lúc này Ngô Quế Hương chạy ra kéo chặt tay anh, thở hổn hển nói: “Diệc Phi... Nói... Nói chuyện với mẹ được không?”

Ngô Quế Hương không có võ công nên bà chạy một đoạn mà đã như hết hơi. Bạch Diệc Phi thấy vậy đành phải dừng lại rồi đi sang bên đường với bà.

Ngô Quế Hương nói với Bạch Diệc Phi những lời toàn là Bạch Vân Bằng quan tâm đến anh thế nào, đối xử tốt với anh ra sao?

Bạch Diệc Phi cũng biết điều đó nhưng có lẽ đây cũng là lý do khiến bố con có chút khoảng cách.

Hai người cứ đi cứ đi, đột nhiên Bạch Diệc Phi phát hiện Ngô Quế Hương cứ nắm lấy eo của bà.

Anh ngậy người ra, giờ đây mới phát hiện ra mẹ mình cũng lớn tuổi rồi.

Trong lòng Bạch Diệc Phi thấy chua xót nên chủ động giơ tay ra đỡ bà.

Ngô Quế Hương ngậy người ra khi thấy Bạch Diệc Phi chủ động đỡ mình, sau đó khước mắt đỏ ửng rồi lắc đầu nói: “Không sao đâu! Mẹ không mệt”.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì càng chua xót và bất an hơn.

Ngô Quế Hương chừng này tuổi rồi, sinh được hai người con trai. Một người từ nhỏ bị bỏ rơi, một người khác còn trẻ nhưng bị liệt. Là một người mẹ nhưng bà chưa từng được tận hưởng cảm giác được báo hiếu là như thế nào?

Hơn nữa, Ngô Quế Hương đến bây giờ chỉ muốn bù đắp cho Bạch Diệc Phi chứ không phải muốn nhận lại được gì từ anh nên khiến Bạch Diệc Phi rất xúc động.

Anh nhìn sang bên cạnh có một chiếc ghế dài nên nói với Ngô Quế Hương: “Mẹ à! Chúng ta sang bên đó ngồi đi!”

Ngô Quế Hương gật đầu nói: “Ừ!”

Vì vậy Bạch Diệc Phi đỡ Ngô Quế Hương ngồi ở trên ghế dài bên cạnh.

Sau khi ngồi xuống, Bạch Diệc Phi giải thích với Ngô Quế Hương: “Mẹ à! Mẹ cũng biết, ban đầu Lý Tuyết vì muốn cầu xin mấy lão già kia cứu con nên mới quỳ đến mức ngất đi”.

“Lúc con biết được chuyện đó, con đã nghĩ, con nhất định phải thiêu cháy mấy lão già nhà họ Bạch”.

“Hơn nữa, lần này con quay về tìm Lý Tuyết thì đúng lúc tận mắt nhìn thấy bọn họ bắt nạt và sỉ nhục cô ấy”.

“Mẹ! Mẹ cũng biết Tuyết Nhi đang trong thời gian ở cũ, lúc như này mà họ vẫn bắt cô ấy phải làm việc nặng rồi động vào nước lạnh, thậm chí còn nhỏ nước bọt trên đất nữa”.

“Đáng lẽ ra Tuyết Nhi trong thời gian ở cũ phải được bồi bổ lại sức nhưng con thấy cô ấy gầy rộc đi, sắc mặt thì tiêu tụy”.

“Điều này làm sao con chịu được? Con không thể chịu nổi”.

Sau khi Bạch Diệc Phi nói xong, Ngô Quế Hương có chút kinh ngạc, hỏi: “Bọn họ thật sự đã làm như vậy sao?”

Bạch Diệc Phi gật đầu, trong ánh mắt toát ra vẻ lạnh lùng và hận thù: “Họ nói với con là định để con và Tuyết Nhi ly hôn, sau đó kết hôn với con gái nhà họ Tùng với ý đồ làm hòa mối quan hệ với nhà họ Tùng vì con đã giết Tùng Vu Duyệt”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 953: Về nhà cũ

“Mẹ, con không thể làm như vậy, càng không muốn làm!”

Ngô Quế Hương lập tức im lặng, Bạch Diệc Phi cũng không nói gì.

Làn gió nhẹ thổi qua, Ngô Quế Hương bất lực cười khỏ nói: “Nếu bố con biết được chuyện này, nhất định ông ấy sẽ hiểu cho con”.

Bạch Diệc Phi cười khỏ: “Nếu như con nói tình hình vừa rồi cho ông ấy nghe, liệu ông ấy có nghe không?”

Ngô Quế Hương lắc đầu: “Cha con, chính là như vậy, thích giữ thể diện không nói rõ ràng ra, cuối cùng lại gây ra hiểu nhầm không đáng có, haiz!”

Bạch Diệc Phi trầm mặc không nói gì.

Ngô Quế Hương cười nói: “Diệc Phi, thật ra, bất kể con mắc lỗi gì, bố mẹ đều sẽ đứng về phía con, bởi vì con là con trai của chúng ta!”

Bạch Diệc Phi sững sốt một hồi, anh dần cảm nhận được hơi ấm khi được bố mẹ che chở, hơi ấm muộn màng sau hơn 20 năm.

Trong cảm xúc âm áp đó, lửa giận của Bạch Diệc Phi gần như hoàn toàn biến mất, anh gật đầu nói: “Con biết rồi”.

Tuy nhiên, Ngô Quế Hương lại lắc đầu mà nói: “Con không biết!”

“Hả?”, Bạch Diệc Phi nghi hoặc nhìn Ngô Quế Hương.

Ngô Quế Hương cười nói: “Câu nói vừa rồi có thể áp dụng cho bất kì cặp cha con nào, giống như con và bố con, cũng giống bố và ông nội con”.

“Bố con là con trai của ông nội, khi họ còn trẻ, có thể ông nội cũng đã nói điều tương tự với bố con!”

“Nói thật ra, khi người ta về già sẽ không tránh khỏi có chút mơ hồ, nghĩ rằng sự an bài của họ mới là tốt nhất”.

“Nói không chừng, đợi khi mẹ và bố con già đi, cũng sẽ trở nên như vậy”.

“Nhưng mẹ không có ý trách con, không thể nói rằng con làm sai, chỉ có thể nói con quá bốc đồng khi làm những việc này, lúc đó có lẽ con đã không suy nghĩ đến cảm nhận của các ông, bố và các chú bác của con”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì lập tức yên lặng, trong lòng cũng bắt đầu nghi hoặc.

Anh đang nghĩ, lẽ nào mình thật sự làm sai rồi. Thật sự phạm sai lầm do bốc đồng sao?

Bạch Vân Bằng tức giận như vậy cũng là điều dễ hiểu, bởi vì ông ấy cũng từng là một thanh niên bốc đồng giống như anh, cũng được các vị tiên bối trong nhà an ủi, thậm chí khi ông ấy bị thương cũng được họ chăm sóc bảo vệ.

Ngô Quế Hương dừng lại và nói: “Diệc Phi, mẹ nói với con những điều này, không phải để nói ai đúng ai sai, chỉ hi vọng con có thể hiểu bố con...”

“Còn nữa, cánh tay của ông ấy bị trật khớp, vẫn đau trong tay áo không nói cho ai biết”.

Bạch Diệc Phi nghiêm túc gật đầu, anh hiểu ý của Ngô Quế Hương: “Mẹ, con hiểu rồi, giờ con sẽ đi nhận lỗi với bố và xin lỗi ông ấy”.

Ngô Quế Hương lập tức cười, duỗi tay nói: “Còn không nhanh đỡ mẹ dậy”.

Bạch Diệc Phi mỉm cười đỡ Ngô Quế Hương dậy.

Suy cho cùng cũng là người một nhà, đâu có gì là đúng sai chứ!

...

Họ trở lại nhà họ Bạch, Bạch Vân Bằng đang ngồi trên sofa phòng khách đọc báo.

Ngô Quế Hương dường như muốn làm dịu bầu không khí đi, nhưng Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu với bà.

Ngô Quế Hương lập tức hiểu ý của anh, nên gật đầu nói nhỏ: “Vậy mẹ bảo quản gia đi nấu vài món, đợi lát nữa chúng ta cùng nhau uống một ly, mọi chuyện sẽ qua thôi”.

Bạch Diệc Phi cười cười gật đầu, nhìn Ngô Quế Hương rời khỏi phòng khách trước khi anh đến trước mặt Bạch Vân Bằng.

Bạch Vân Bằng phớt lờ Bạch Diệc Phi, cúi đầu đọc báo của ông ấy.

Bạch Diệc Phi đứng ngây người, nhất thời không biết nên mở lời như thế nào.

Cuối cùng, Bạch Diệc Phi ngây ngốc nhìn tờ báo trong tay Bạch Vân Bằng: “Chuyện đó... tờ báo này có phải cầm ngược rồi không?”

Ngay khi anh nói điều này, cả Bạch Vân Bằng và Bạch Diệc Phi đều trở nên ngượng ngùng.

Bạch Diệc Phi lúng túng sau khi nhận ra mình đã nói sai, Bạch Vân Bằng thì xấu hổ khi nhận ra mình cầm ngược tờ báo.

Mặt Bạch Vân Bằng đỏ bừng, xấu hổ muốn giải thích: “Ta chỉ muốn xem hình...”

Nhưng mà, ngay sau khi chỉ vào bức tranh thì ông không nói được gì nữa mà càng ngượng ngập hơn.

Bởi vì bức ảnh mà Bạch Vân Bằng chỉ vào là ảnh của một ngôi sao, người đó ăn mặc gợi cảm, làm người khác có cảm giác ông hơi háo sắc.

Bạch Diệc Phi thấy Bạch Vân Bằng như vậy thì cảm thấy bản thân cũng không xấu hổ lắm, mà chỉ muốn cười.

Chỉ là khi anh chuẩn bị cười thì đột nhiên dừng lại, bởi vì anh phát hiện ngôi sao trên tờ báo đó là người anh quen.

Đó chính là Phương Nhiên, người mà anh đã gặp 2 lần trước đó.

Mà tờ báo này đăng tiêu đề: “Ngôi sao hạng 1 sắp được gả vào hào môn”.

Bạch Diệc Phi trực tiếp giật lấy tờ báo, kinh ngạc nói: “Gả vào hào môn?”

Thấy anh quan tâm đến vấn đề này như vậy, Bạch Vân Bằng hỏi: “Tùng Vu Minh là em họ của Tùng Vu Duy, là cậu chủ thứ hai nhà họ Tùng”.

Phương Nhiên thực sự kết hôn với Tùng Vu Minh?

Mặc dù anh không biết nhiều về đối phương nhưng có thể thấy cô ta không phải là một người ham mê giàu sang, sao lại gả cho Tùng Vu Minh chứ?

Hơn nữa, trước mắt thì phần lớn những người đối phó với Bạch Diệc Phi đều đến từ nhà họ Tùng, Bạch Diệc Phi nhất định phải xử lý nhà đó, nhưng nếu như vậy thì Phương Nhiên cũng sẽ bị liên lụy.

Lúc này Bạch Vân Bằng và Bạch Diệc Phi dường như đã quên đi chuyện vừa nãy, dù gì cũng là bố con, không ai đi quan tâm đến chuyện ai đúng ai sai.

Vẻ mặt Bạch Vân Bằng bình tĩnh nói: “Đợi lát nữa ở nhà ăn cơm. Ăn xong con đi theo bố trở lại nhà cũ”.

“Không đi”, Bạch Diệc Phi từ chối.

Bạch Vân Bằng khẽ cau mày: “Đừng có trẻ con như vậy!”

“Con không đi”.

...

Tuy nhiên sau khi ăn trưa, Bạch Diệc Phi vẫn đi theo Bạch Vân Bằng về căn nhà cũ của nhà họ Bạch, chỉ là vẻ mặt Bạch Diệc Phi cực kỳ bất mãn.

Trước khi bước vào, Bạch Vân Bằng đặc biệt dặn dò Bạch Diệc Phi: “Sau khi vào, con cố gắng kiềm chế bản thân, đừng kích động, ít nói thôi, cứ để bố lo là được”.

Bạch Diệc Phi mặc dù không hài lòng nhưng trong lòng anh vẫn hiểu, Bạch Vân Bằng là muốn tranh giành quyền thừa kế gia tộc cho anh.

Bản thân anh không quan tâm đến vị trí gia chủ của nhà họ Bạch lắm, nhưng anh nghĩ có lẽ Bạch Vân Bằng muốn dùng cách này để bù đắp cho anh, chỉ có như vậy ông mới cảm thấy thanh thản hơn.

Bạch Diệc Phi cũng không thể vì tức giận mà làm mất thể diện của Bạch Vân Bằng, làm cho ông ấy tiến thoái lưỡng nan.

Ngay sau khi chuông cửa vang lên, có người đến mở cửa.

Người mở cửa là một ông lão, nhưng Bạch Diệc Phi chưa bao giờ nhìn thấy ông ta.

Bạch Vân Bằng kính cẩn nói với người đó: “Dượng cả!”

Ông lão trước mặt này rất tốt bụng, nhìn thân thể thì có thể biết ông ấy không phải là một võ giả.

Ông lão mỉm cười với Bạch Vân Bằng và nói: “Vân Bằng đến rồi à!”

Bạch Vân Bằng khẽ gật đầu, sau đó kéo Bạch Diệc Phi: “Mau chào hỏi đi!”

Bạch Diệc Phi bất ngờ, hơi cúi người và nói: “Chào buổi trưa thưa ông”.

Ông dượng cười nói: “Tốt, vào cả đi”.

Bọn họ bước vào và nhìn thấy dãy biệt thự đầu tiên đang được công nhân sửa chữa.

Bạch Diệc Phi âm thầm nghĩ, cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy, còn không có ai nhắc đến nữa.

Lúc này, ông cụ chỉ sang một con đường đá khác và nói: “Đi bên này”.

Bọn họ đi theo con đường này để đến biệt thự số 2.

Dãy biệt thự thứ 2 cũng giống như dãy đầu tiên, nhưng sau khi Bạch Diệc Phi bước vào mới phát hiện, trang trí của dãy này thô sơ đơn giản hơn nhiều.

Anh cũng phát hiện ở đây có một thứ mùi nhàn nhạt, ngửi vào có thể khiến người ta bình tĩnh lại.

Ông cụ đưa hai người đến bên ngoài một gian phòng, gõ cửa trước, bên trong truyền đến một giọng nói trầm thấp: “Vào đi!”

Ông cụ quay đầu lại nói với Bạch Diệc Phi và Bạch Vân Bằng: “Đi vào đi, tôi không vào theo nữa”.

Bạch Vân Bằng gật đầu, nghiêng người về phía ông cụ và nói: “Làm phiền dưỡng rồi!”

...

Cửa vừa được đẩy ra thì Bạch Diệc Phi khẽ cau mày, đây là một căn phòng rất lớn, giống như phòng họp, ở giữa có một chiếc bàn to, có hai chậu cây lớn ở hai bên, trông đơn giản mà sang trọng.

Xung quanh chiếc bàn đó là một đám người già.

Những người này chính là mấy ông già bị Bạch Diệc Phi đánh, còn có một người đàn ông trung niên có vẻ cùng tuổi với Bạch Vân Bằng mà anh không quen biết.

Bạch Vân Bằng gọi từng người một: “Bác hai, chú 3, bố, cậu ba, chú năm...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 954: Ông cố nội nhà họ Bạch

Bạch Diệc Phi đứng đó biểu cảm không hề suy chuyển, chỉ khi nghe thấy Bạch Vân Bằng kêu bố, vẻ mặt mới có chút biến đổi.

Người Bạch Vân Bằng gọi là bố, vậy chính là ông nội ruột của Bạch Diệc Phi!

Bạch Diệc Phi thấy trong đó có một ông lão vẫn luôn nhìn anh mỉm cười, Bạch Diệc Phi có thể cảm nhận được sự thân thiết của ông ấy do đó cũng hơi khom người đáp lại.

Anh có thể cảm giác được người ông nội ruột này của anh chỉ là một cao thủ cấp hai cấp thấp.

Mà người đàn ông trung niên đứng đầu kia, Bạch Diệc Phi lại không nhìn ra được thực lực của ông ta.

Ngay sau đó, Bạch Vân Bằng hơi cúi đầu đối với người đứng đầu đó: “Ông hai, hôm nay tôi đặc biệt dẫn theo Bạch Diệc Phi tới đây xin lỗi các vị trưởng bối”.

Bạch Diệc Phi vô cùng ngạc nhiên khi nghe Bạch Vân Bằng xưng hô như vậy, đây không phải là ông cố nội của anh sao?

Ông cả đang đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng, liền quay đầu nhìn sang, nhìn cũng không thèm nhìn họ.

Ngược lại ông cố nội kia xem ra rất ôn hòa, ông ta cười nói: “Đều là người một nhà, cãi nhau là chuyện thường tình, các cháu đừng để bụng”.

Bạch Diệc Phi thấy thái độ của ông cố nội hòa như vậy, thì vô cùng ngạc nhiên.

Sau đó ông ta lại nói: “Nhưng Vân Bằng à, cháu cũng biết, các chú các bác của cháu đều là vì sự phát triển lợi ích của gia tộc, chuyện này, chỉ đành

để Bạch Diệc Phi chịu chút âm ức, chứ cũng không có đúng sai”.

Bạch Vân Bằng gật đầu, đáp lại: “Vâng”.

Đúng lúc này, ông cả bỗng nhiên mở miệng nói: “Chú hai, chúng ta đều là người nhà họ Bạch, vì sự phát triển của nhà họ Bạch, một người trong số đó phải chịu ủy khuất, căn bản không tính là gì”.

“Lại nói, đàn ông của nhà họ Bạch chúng ta làm sao một chút âm ức cũng không chịu được? Vậy tương lai làm sao có thể dẫn dắt nhà họ Bạch tiến lên chứ?”

Lời này của ông ta vừa dứt, lại có một người già khác nói: “Chú hai, Bạch Diệc Phi nếu đã không nguyện ý chịu một chút âm ức này, thì hoàn toàn không phải là mẫu đàn ông có thể gánh vác của nhà họ Bạch chúng ta, theo như tôi thấy, không bằng trực tiếp hủy bỏ quyền lợi kế thừa vị trí người đứng đầu nhà họ Bạch của cậu ta”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì sắc mặt trở nên nặng nề, Bạch Vân Bằng lập tức kéo anh lại.

Sau đó người ông cả lại nói: “Nhưng nếu như cậu ta ly hôn với Lý Tuyết để kết thân với nhà họ Tùng, thì còn có thể cân nhắc để cậu ta tiếp tục kế thừa cơ nghiệp của nhà họ Bạch”.

"Tôi nhớ rằng Tùng Vu Minh của nhà họ Tùng không lâu nữa cũng sẽ kết hôn, nếu như có thể, còn có thể cùng nhau tổ chức hôn lễ”.

Ông cố nội nghe vậy liền nhìn Bạch Vân Bằng, khuôn mặt treo nụ cười hỏi: “Vân Bằng, cháu thấy thế nào?”

Bạch Vân Bằng hơi cúi đầu xuống, cung kính đáp: “Ông à, sợ rằng Bạch Diệc Phi không có may mắn ấy”.

Vẻ mặt của ông cố nội hơi khựng lại, nhưng sau đó nhanh chóng hỏi phục lại bộ dạng thờ ơ.

Ông cả khi nghe lời này thì khịt mũi: “Bạch Vân Bằng, cậu phải suy nghĩ cho rõ ràng, nếu như không đồng ý, Bạch Diệc Phi sẽ không thể kế thừa sản nghiệp nhà Bạch nữa!”

Khi ông ta nói lời này, ngoại trừ ông nội ruột của Bạch Diệc Phi, những người khác dường như đều gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Ông cố nội thấy vậy thì cười nói: “Người trẻ tuổi luôn rất coi trọng tình cảm, không bằng thế này đi, để tôi nói chuyện với ông già của nhà họ Tùng”.

“Với tư cách người thừa kế của nhà họ Bạch, để cậu ta cưới thêm một người vợ nữa, nhà họ Tùng bên kia chắc cũng sẽ không nói gì nhiều”.

Lời này vừa buông xuống, Bạch Diệc Phi liền ngẩn người.

Đây là có ý gì?

Ông cả mỉa mai một tiếng: “Vậy thì có lợi cho cậu ta quá rồi, còn có thể một lúc hai vợ nữa!”

“Nhưng nếu cậu ta đồng ý, cũng không phải là không thể, nhưng xuất thân của Lý Tuyết chỉ có thể làm vợ bé, để con gái nhà họ Tùng làm bà cả!”

Bạch Diệc Phi lập tức trừng to hai mắt nói: “Tôi không đồng ý!”

“Cậu nói cái gì?”, ông cả trợn trừng mắt lườm Bạch Diệc Phi.

Những người khác cũng vậy, nhìn chằm chằm vào anh, đến Bạch Vân Bằng cũng ngây ra.

Sắc mặt ông cố nội cũng có chút mất tự nhiên.

Ông cả sau khi định thần lại thì vỗ bàn đứng dậy, chỉ vào Bạch Diệc Phi mà chửi: “Bạch Diệc Phi, cậu không biết tốt xấu, lại có dám từ chối đề nghị của chú hai ở nơi đây!”

“Chú hai cũng là có ý tốt, cậu đã chịu thiệt thòi rồi lại còn dám phản kháng?”

“Đừng tưởng bản thân có chút võ công thì không coi ai ra gì nữa?”

Ngoại trừ ông nội ruột của Bạch Diệc Phi, tất cả mọi người đều đang chỉ trích anh.

Bạch Diệc Phi bị nhiều người trách mắng như vậy thì không hề phản bác, chỉ nắm chặt nắm đấm và nhẫn nhịn, bởi vì Bạch Vân Bằng vẫn đang ở đây.

Đối với anh mà nói, không ai có thể thay thế Lý Tuyết trong trái tim anh.

Hai năm trước, từ khi cưới Lý Tuyết thì anh đã không thể cho cô thứ gì, khi em gái anh bị tai nạn, Lý Tuyết đã cãi nhau với Lưu Tú Cầm, muốn bán nhà để cho anh tiền chữa bệnh.

Lúc ấy, Bạch Diệc Phi đã âm thầm quyết định, cuộc đời này anh sẽ đối xử tốt với cô ấy, không ai có thể thay thế vị trí của Lý Tuyết trong lòng anh được.

Đúng lúc này, Bạch Vân Bằng đột nhiên kéo Bạch Diệc Phi lùi lại, tự mình tiến lên một bước, nói với ông cố nội và ông cả: “Bác cả, có thể hỏi bác một vấn đề không?”

Ông cả hừ lạnh nói: “Vấn đề gì?”

Bạch Vân Bằng cung kính nói: “Nếu có người muốn sắp xếp một bà già cho bác làm vợ, bác sẽ cảm thấy thế nào?”

“Cậu!”

Bác cả trừng lớn mắt, đôi tay chỉ vào Bạch Vân Bằng, đầu ngón tay run lên.

Những người khác cũng bị sock bởi dáng vẻ này của ông ta.

Bạch Diệc Phi càng thêm kinh ngạc hơn.

Bạch Vân Bằng đây là công khai đôi đầu với bọn họ sao?

Mọi người đều biết, ông cả rất sợ vợ, không ai ngờ tới Bạch Vân Bằng sẽ nói như vậy.

“Bạch Vân Bằng!”, ông cả chỉ vào Bạch Vân Bằng mắng: “Cậu thật láo toét? Sao lại dám nói chuyện với bề trên như vậy? Làm gia chủ bao nhiêu năm có phải vô dụng rồi không?”

Bạch Vân Bằng không hề tức giận, ngược lại cười nói: “Bác cả, bác xem bác không phải cũng tức giận rồi sao?”

“Cậu!”, ông cả tức đến mức không nói được lời nào.

Bạch Vân Bằng không quan tâm đến ông cả tức giận như thế nào, ngược lại xoay người lại nói với ông cố nội: “Ông cố nội, chuyện này thật sự không thích hợp, ít nhất một người bố chồng như cháu không thể làm vậy”.

“Vả lại, hôm nay Bạch Vân Bằng đến chủ yếu là để xin lỗi các vị trưởng bối, không phải đến bàn chuyện hôn nhân”.

Ông cả lạnh lùng nói: “Tự bản thân mình còn không biết tôn trọng bề trên, còn có mặt mũi nào đưa con trai đến xin lỗi?”

Bạch Vân Bằng khẽ đứng thẳng người dậy, nhàn nhạt nói: “Bạch Diệc Phi là con trai của tôi, tôi sẽ dạy nó, nhưng cá nhân tôi, tôi sớm đã không thoải mái với những thói lề xưa cũ này rồi”.

Lời của Bạch Vân Bằng khiến tất cả mọi người có mặt bị sock.

Bạch Diệc Phi cũng rất kích động.

Lúc này, ông cả tức giận đến mức giơ tay định tát Bạch Vân Bằng: “Cái loại không có tôn ti trật tự gì, còn không quỳ xuống cho tôi!”

Bạch Diệc Phi thấy vậy lập tức bước lên trước một bước, đứng trước mặt Bạch Vân Bằng, lạnh lùng đợi ông cả.

Động tác ông cả khẽ dừng, cả người cứng đờ tại chỗ.

Ông ta còn nhớ rõ dáng vẻ của mình khi bị Bạch Diệc Phi đánh, lúc này đối mặt với anh, ông ta đã có chút ám ảnh.

Thế nên sau khi dừng lại, ông ta nhanh chóng thu tay về.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng: “Ông dám!”

Tiếng găm này của anh, làm ông cả không thể không lùi lại một bước.

Một bước lùi này, trong khoảnh khắc đã làm mất hết tôn nghiêm trưởng lão của ông ta.

Tuy nhiên, Bạch Vân Bằng đột nhiên hét lớn với Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi, lùi xuống ngay!”

Bạch Diệc Phi không ngờ Bạch Vân Bằng lại nói vậy để bênh vực mình, thế nên khi ông mắng anh như vậy thì anh cũng rất nể mặt mà lùi xuống.

Mà những trưởng lão khác thì trừng mắt nhìn anh, thậm chí còn hung hãn đứng dậy, bọn họ dường như muốn chỉ trích và trách mắng Bạch Diệc Phi cùng Bạch Vân Bằng.

Đúng lúc này, ông cố nội lên tiếng: “Làm cái gì vậy? Không coi tôi ra gì nữa à?”

Tất cả mọi người khẽ dừng, đám người kia mặc dù tức giận, nhưng không dám bộc phát ra ngoài, chỉ có thể nuốt giận ngồi xuống.

Ông cố nội nhàn nhạt nói: “Vừa rồi chỉ là một đề nghị mà thôi, mọi người không đồng ý là chuyện bình thường, người một nhà cả cần gì phải ác liệt như vậy? Ai không biết còn tưởng chúng ta là kẻ thù nữa!”

Bạch Diệc Phi trong lòng thâm cảnh giác với người ông cố nội này, chưa kể không thể nhìn ra thực lực của ông ta, chỉ dựa vào một câu nói đơn giản để chọc giận mọi người, bây giờ lại dùng một câu nói liền trấn áp được đại cục.

Thực ra, ông ta nói vậy nhưng lửa giận của những người này vẫn cứ nhằm vào Bạch Vân Bằng và Bạch Diệc Phi, bản thân ông ta lại không hề hấn gì, còn dạy dỗ bọn họ với tư cách bề trên.

Đủ thấy, người này không hề đơn giản.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 955: Chỉ đạo

Thấy mọi người yên lặng, ông cố nội lại nhìn hướng Bạch Diệc Phi, nhàn nhạt nói: “Cậu không muốn, vậy chúng ta không nhắc tới chuyện này nữa”.

“Tuy nhiên đám cưới giữa nhà họ Tùng và Phương Nhiên sẽ được tổ chức trong vài ngày nữa, chúng ta cũng đã nhận được thiệp mời, đến lúc đó Vân Bằng đưa Bạch Diệc Phi đi theo đi”.

“Vâng”, Bạch Vân Bằng gật đầu đồng ý.

Bạch Vân Bằng dẫn Bạch Diệc Phi chào hỏi mọi người một lần nữa rồi hai người liền rời đi.

Sau khi rời khỏi biệt thự, Bạch Diệc Phi vừa bối rối vừa giễu cợt: “Con còn tưởng rằng bố vẫn luôn dạy con phải thực sự kính trọng bề trên, tình cảm so với con cũng không thua kém lắm”.

Nếu là trước kia Bạch Diệc Phi sẽ cảm thấy Bạch Vân Bằng là một người thâm sâu khó dò, nhưng bây giờ anh cảm thấy Bạch Vân Bằng khác với những gì mình nghĩ trước đây.

Ông có nguyên tắc riêng, có phương pháp làm việc riêng, đồng thời ông cũng là người lòng dạ ngay thẳng, đây cũng như là sau khi hiểu rõ mới có thể lĩnh hội được một loại cảm giác của người làm bố.

Anh đang nhớ tới trước kia, Bạch Vân Bằng còn giáo huấn mình một trận, nhưng hiện giờ, rõ ràng là ông dẫn theo anh tới xin lỗi lão Địch nhưng kết quả lại nổi giận với bề trên.

Vậy Bạch Vân Bằng có phải đang hối hận vì lúc đó đã dạy bảo bản thân một trận hay không?

Chỉ là sau khi họ lên xe, Bạch Vân Bằng mới nói: “Chúng ta không giống nhau”.

“Cái gì không giống nhau?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Bạch Vân Bằng châm lên điều thuốc, hít một hơi rồi nói: "Bố có thể chống lại bọn họ, nhưng con không thể, cũng giống như con có thể chống lại bố nhưng con trai của con không thể làm vậy".

Bạch Diệc Phi lập tức hiểu ra ý nghĩa trong đó, nhất thời không có gì để nói.

...

Vẻ mặt của ông cả lúc này vẫn rất tẻ, ông ta hỏi ông cố nội: “Chú hai, bọn họ cũng quá hống hách rồi, hoàn toàn không coi bậc cha chú như chúng ta ra gì”.

Ông cố nội không đáp lại lời của ông cả, ngược lại quay đầu nhìn về phía ông già vẫn chưa từng lên tiếng kia, cũng chính là ông nội ruột của Bạch Diệc Phi: “Lão tứ, hai bố con này một người là con ruột, một kẻ là cháu trai ruột của anh, anh thấy thế nào?”

Ông ta đứng dậy cười nói: “Tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của chú hai”.

Nghe được lời này, ông cả không nhin được mà cười lạnh một tiếng.

Ông cố nội thì mỉm cười đáp: “Bọn họ đều còn trẻ, tính tình nóng nảy là chuyện bình thường, các người cũng nên bình tĩnh lại, đừng để đến lúc đó huyết mạch bị thao túng, thì còn ra thể thống gì nữa”.

"Tôi sẽ thu xếp chuyện này”.

Ông cả nghe được lời này của ông cố nội thì sắc mắt khế đổi, trong mắt ông ta chợt lóe lên một tia sáng.

...

Khách sạn Khoái Tiệp.

Lý Tuyết sau khi cho đứa bé uống sữa thì đang thu dọn lại trong khách sạn.

Đến trưa cô gọi hai phần ăn trưa.

Cô bung theo bữa trưa tới tìm Tân Thu, cô không hề biết thân phận của ông ta, thực sự cho rằng ông chỉ là tài xế của Bạch Diệc Phi.

“Tôi đã gọi hai phần, cho ông một phần”, Lý Tuyết chỉ đứng ở cửa không tiến vào.

Tân Thu nhận lấy rồi cười nói: “Cảm ơn”.

Lý Tuyết mỉm cười lắc đầu, lập tức định quay trở về.

Nhưng đúng lúc này bỗng nhiên có một người mặc áo gió màu đen đi ngang qua bọn họ.

Chỉ là khi anh ta đi tới bên cạnh Lý Tuyết, thì vấp phải chân của chính mình vừa vặn ngã về phía cô.

Thấy vậy, Tân Thu cực kỳ nhanh nhạy đưa tay ra dìu lấy hắn ta.

Khi người qua đường đứng dậy, hắn ta ngạc nhiên liếc nhìn Tân Thu.

Lý Tuyết dường như cảm thấy có điều gì đó không ổn, cô quay lại nhìn họ.

Tân Thu nở nụ cười nhàn nhạt với người qua đường: “Đi đường phải cẩn thận chút”.

“Cảm ơn!”, người đó gấp gấp gấp eo xin lỗi, sau đó vội vội vàng vàng rời đi.

Nhìn thấy người đó rời đi, Lý Tuyết cũng không để tâm nhiều, liền trở phòng.

Tần Thu cũng cầm lấy hộp com mà Lý Tuyết vừa đưa, trở lại phòng của mình.

Mà người qua đường vừa rồi nhanh chóng tiến vào thang máy, đợi cửa thang máy vừa khép lại, chân hắn ta liền mềm nhũn, trực tiếp ngã quỵ trên mặt đất.

Tay hắn phát run, trên mặt đầm đìa mồ hôi lạnh, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi.

Hắn run rẩy lâm bẫm một mình: "Vậy mà lại là cảnh giới võ thần... cao thủ cảnh giới võ thần..."

Sau khi thang máy đi xuống vài tầng, cánh cửa mở ra, lại một người nữa tiến vào.

Anh ta mặc cùng một loại áo gió như người này, vừa đi vào thì nhìn thấy người đàn ông đang ngã ngổ trên mặt đất, lập tức kinh ngạc hỏi: "Anh bị sao vậy?"

Người đàn ông ngổ trên mặt đất run rẩy đáp: "Cao thủ cảnh giới võ thần! Bên cạnh cô ta có một cao thủ cảnh giới võ thần!"

Người đàn ông đang đứng nghe vậy liền cau chặt mày lại: "Bởi vậy, nhiệm vụ thất bại rồi sao?"

"Đó thế nhưng là cao thủ cảnh giới võ thần, nếu như thành công, tôi còn có thể sống sót đi ra ngoài sao?", người kia cười một tiếng tự giễu.

Người đàn ông đang đứng chỉ thở dài một hơi, sau đó quỳ xuống vỗ vỗ vai người kia nói: "Anh nói cũng đúng, thật may là anh đã chạy về".

Vừa dứt lời, liền nghe được một tiếng

"Phập!"

Người đàn ông ngổ dưới đất bị một lưỡi dao cắt qua cổ.

Hắn ta lập tức trợn to đôi mắt, kinh hoàng nhìn đối phương chòng chọc.

Đối phương nói: “Người anh em, tôi cũng không còn cách nào, ông cụ nhà họ Bạch đã nói rồi, cho dù thất bại hay thành công, cũng không thể lưu lại bất kỳ dấu vết nào”.

...

Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết không hề hay biết về vụ ám sát này.

Chỉ có Tân Thu để trong lòng, nhưng ông ta biết, đây mới chỉ là bắt đầu.

Sau khi Bạch Diệc Phi trở về khách sạn, trước tiên ôm lấy Lý Tuyết, tiếp đó mới đi tới ôm con của mình.

Lý Tuyết hỏi anh: “Bố mẹ thế nào rồi? Trở về hay chưa?”

Bạch Diệc Phi gật đầu nói: “Trở lại rồi, không sao cả”.

Lý Tuyết gật đầu, yên lòng lại, sau đó lại hỏi: “Vậy lúc nào chúng ta trở về thành phố Thiên Bắc?”

Bạch Diệc Phi thoáng ngẩn người, trầm giọng đáp: “Ba ngày nữa là tiệc cưới của nhà họ Tùng, anh muốn cùng bố đi một chuyến”.

Lý Tuyết kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi: “Nhà họ Tùng? Nhưng anh không phải là...”

Bạch Diệc Phi không phải là người đã giết Tùng Vu Dục sao? Cứ như vậy tới nhà họ Tùng, người nhà họ sẽ không tìm anh báo thù chứ?

Bạch Diệc Phi biết điều mà Lý Tuyết đang lo lắng, cười nói: “Không sao, hiện tại bọn họ không thể làm gì được anh”.

Thực ra Bạch Diệc Phi có thể không cần tới, nhưng anh còn có mục đích khác, bởi vậy không thể không đi.

Lúc này bỗng vang lên tiếng gõ cửa, Bạch Diệc Phi vội vàng tới mở cửa.

Đang đứng trước cửa là Tân Thu, Bạch Diệc Phi thấy ông ta thì sững sờ một lúc: “Ừm, ông... có chuyện gì sao?”

Tân Thu đầu sao cũng là bậc trên, Bạch Diệc Phi vẫn có chút kính nể.

Tân Thu ngược lại không nghĩ nhiều đến vậy, chỉ nói với Bạch Diệc Phi: “Đi với tôi, có lời muốn nói với cậu”.

Nói xong Tân Thu liền quay người rời đi, Bạch Diệc Phi thấy vậy thì liếc Lý Tuyệt một cái, tiếp đó đóng cửa lại và đi theo Tân Thu về phòng của ông ta.

Sau khi đến phòng của Tân Thu, Bạch Diệc Phi có chút thấp thỏm không yên.

Cũng không biết vì sao, Bạch Diệc Phi đối với đạo trưởng, Lương Vỹ Siêu đều không sợ hãi nhưng đối với Tân Thu lại sinh ra sợ hãi.

Nhưng Tân Thu sau khi dẫn Bạch Diệc Phi đến bên cửa sổ, chỉ ra ngoài cửa sổ, mây trắng lơ lửng trôi trên bầu trời, hờ hững nói: “Thấy không? Mây đang chuyển động”.

Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn sang, phải một lúc sau mới nhận ra, những đám mây kia quả thực đang chuyển động, chỉ là chậm chậm, chậm chậm.

“Thấy rồi”, Bạch Diệc Phi đáp lại.

Tân Thu lại nói: “Vậy cậu biết tại sao nó lại chuyển động không?”

“Có gió”, Bạch Diệc Phi đáp tiếp.

Tân Thu nói: “Mây bay tới, thật là mát mẻ”.

“Hả?”, Bạch Diệc Phi nhìn Tân Thu với gương mặt khó hiểu.

Tân Thu không nhìn Bạch Diệc Phi, mà cứ nhìn vào đám mây kia, lạnh nhạt nói: “Ám kinh trong cơ thể giống như cơn gió này, điều khác biệt duy nhất là chúng ta có thể không chế phương hướng của nó”.

“Võ giả dưới cảnh giới võ thần, chỉ có thể khống chế ám kinh di động trong cơ thể, không thể đột phá khống chế thân thể, giống như gió chỉ có thể thổi trên mặt đất, không giống như vũ trụ”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 956: Mục đích thật sự

Bạch Diệc Phi đứng đó biểu cảm không hề suy chuyển, chỉ khi nghe thấy Bạch Vân Bằng kêu bố, vẻ mặt mới có chút biến đổi.

Người Bạch Vân Bằng gọi là bố, vậy chính là ông nội ruột của Bạch Diệc Phi!

Bạch Diệc Phi thấy trong đó có một ông lão vẫn luôn nhìn anh mỉm cười, Bạch Diệc Phi có thể cảm nhận được sự thân thiết của ông ấy do đó cũng hơi khom người đáp lại.

Anh có thể cảm giác được người ông nội ruột này của anh chỉ là một cao thủ cấp hai cấp thấp.

Mà người đàn ông trung niên đứng đầu kia, Bạch Diệc Phi lại không nhìn ra được thực lực của ông ta.

Ngay sau đó, Bạch Vân Bằng hơi cúi đầu đối với người đứng đầu đó: “Ông hai, hôm nay tôi đặc biệt dẫn theo Bạch Diệc Phi tới đây xin lỗi các vị trưởng bối”.

Bạch Diệc Phi vô cùng ngạc nhiên khi nghe Bạch Vân Bằng xưng hô như vậy, đây không phải là ông cố nội của anh sao?

Ông cả đang đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng, liền quay đầu nhìn sang, nhìn cũng không thèm nhìn họ.

Ngược lại ông cố nội kia xem ra rất ôn hòa, ông ta cười nói: “Đều là người một nhà, cãi nhau là chuyện thường tình, các cháu đừng để bụng”.

Bạch Diệc Phi thấy thái độ của ông cố nội hòa như như vậy, thì vô cùng ngạc nhiên.

Sau đó ông ta lại nói: “Nhưng Vân Bằng à, cháu cũng biết, các chú các bác của cháu đều là vì sự phát triển lợi ích của gia tộc, chuyện này, chỉ đành

để Bạch Diệc Phi chịu chút âm ức, chứ cũng không có đúng sai”.

Bạch Vân Bằng gật đầu, đáp lại: “Vâng”.

Đúng lúc này, ông cả bỗng nhiên mở miệng nói: “Chú hai, chúng ta đều là người nhà họ Bạch, vì sự phát triển của nhà họ Bạch, một người trong số đó phải chịu ủy khuất, căn bản không tính là gì”.

“Lại nói, đàn ông của nhà họ Bạch chúng ta làm sao một chút âm ức cũng không chịu được? Vậy tương lai làm sao có thể dẫn dắt nhà họ Bạch tiến lên chứ?”

Lời này của ông ta vừa dứt, lại có một người già khác nói: “Chú hai, Bạch Diệc Phi nếu đã không nguyện ý chịu một chút âm ức này, thì hoàn toàn không phải là mẫu đàn ông có thể gánh vác của nhà họ Bạch chúng ta, theo như tôi thấy, không bằng trực tiếp hủy bỏ quyền lợi kế thừa vị trí người đứng đầu nhà họ Bạch của cậu ta”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì sắc mặt trở nên nặng nề, Bạch Vân Bằng lập tức kéo anh lại.

Sau đó người ông cả lại nói: “Nhưng nếu như cậu ta ly hôn với Lý Tuyết để kết thân với nhà họ Tùng, thì còn có thể cân nhắc để cậu ta tiếp tục kế thừa cơ nghiệp của nhà họ Bạch”.

"Tôi nhớ rằng Tùng Vưu Minh của nhà họ Tùng không lâu nữa cũng sẽ kết hôn, nếu như có thể, còn có thể cùng nhau tổ chức hôn lễ”.

Ông cố nội nghe vậy liền nhìn Bạch Vân Bằng, khuôn mặt treo nụ cười hỏi: “Vân Bằng, cháu thấy thế nào?”

Bạch Vân Bằng hơi cúi đầu xuống, cung kính đáp: “Ông à, sợ rằng Bạch Diệc Phi không có may mắn ấy”.

Vẻ mặt của ông cố nội hơi khựng lại, nhưng sau đó nhanh chóng hỏi phục lại bộ dạng thờ ơ.

Ông cả khi nghe lời này thì khịt mũi: “Bạch Vân Bằng, cậu phải suy nghĩ cho rõ ràng, nếu như không đồng ý, Bạch Diệc Phi sẽ không thể kế thừa sản nghiệp nhà Bạch nữa!”

Khi ông ta nói lời này, ngoại trừ ông nội ruột của Bạch Diệc Phi, những người khác dường như đều gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Ông cố nội thấy vậy thì cười nói: “Người trẻ tuổi luôn rất coi trọng tình cảm, không bằng thế này đi, để tôi nói chuyện với ông già của nhà họ Tùng”.

“Với tư cách người thừa kế của nhà họ Bạch, để cậu ta cưới thêm một người vợ nữa, nhà họ Tùng bên kia chắc cũng sẽ không nói gì nhiều”.

Lời này vừa buông xuống, Bạch Diệc Phi liền ngẩn người.

Đây là có ý gì?

Ông cả mĩa mai một tiếng: “Vậy thì có lợi cho cậu ta quá rồi, còn có thể một lúc hai vợ nữa!”

“Nhưng nếu cậu ta đồng ý, cũng không phải là không thể, nhưng xuất thân của Lý Tuyết chỉ có thể làm vợ bé, để con gái nhà họ Tùng làm bà cả!”

Bạch Diệc Phi lập tức trừng to hai mắt nói: “Tôi không đồng ý!”

“Cậu nói cái gì?”, ông cả trợn trừng mắt lườm Bạch Diệc Phi.

Những người khác cũng vậy, nhìn chằm chằm vào anh, đến Bạch Vân Bằng cũng ngây ra.

Sắc mặt ông cố nội cũng có chút mất tự nhiên.

Ông cả sau khi định thần lại thì vỗ bàn đứng dậy, chỉ vào Bạch Diệc Phi mà chửi: “Bạch Diệc Phi, cậu không biết tốt xấu, lại có dám từ chối đề nghị của chú hai ở nơi đây!”

“Chú hai cũng là có ý tốt, cậu đã chịu thiệt thòi rồi lại còn dám phản kháng?”

“Đừng tưởng bản thân có chút võ công thì không coi ai ra gì nữa?”

Ngoại trừ ông nội ruột của Bạch Diệc Phi, tất cả mọi người đều đang chỉ trích anh.

Bạch Diệc Phi bị nhiều người trách mắng như vậy thì không hề phản bác, chỉ nắm chặt nắm đấm và nhẫn nhịn, bởi vì Bạch Vân Bằng vẫn đang ở đây.

Đối với anh mà nói, không ai có thể thay thế Lý Tuyết trong trái tim anh.

Hai năm trước, từ khi cưới Lý Tuyết thì anh đã không thể cho cô thứ gì, khi em gái anh bị tai nạn, Lý Tuyết đã cãi nhau với Lưu Tú Cẩm, muốn bán nhà để cho anh tiền chữa bệnh.

Lúc ấy, Bạch Diệc Phi đã âm thầm quyết định, cuộc đời này anh sẽ đối xử tốt với cô ấy, không ai có thể thay thế vị trí của Lý Tuyết trong lòng anh được.

Đúng lúc này, Bạch Vân Bằng đột nhiên kéo Bạch Diệc Phi lùi lại, tự mình tiến lên một bước, nói với ông cố nội và ông cả: “Bác cả, có thể hỏi bác một vấn đề không?”

Ông cả hừ lạnh nói: “Vấn đề gì?”

Bạch Vân Bằng cung kính nói: “Nếu có người muốn sắp xếp một bà già cho bác làm vợ, bác sẽ cảm thấy thế nào?”

“Cậu!”

Bác cả trừng lớn mắt, đôi tay chỉ vào Bạch Vân Bằng, đầu ngón tay run lên.

Những người khác cũng bị sock bởi dáng vẻ này của ông ta.

Bạch Diệc Phi càng thêm kinh ngạc hơn.

Bạch Vân Bằng đây là công khai đôi đầu với bọn họ sao?

Mọi người đều biết, ông cả rất sợ vợ, không ai ngờ tới Bạch Vân Bằng sẽ nói như vậy.

“Bạch Vân Bằng!”, ông cả chỉ vào Bạch Vân Bằng mắng: “Cậu thật láo toét? Sao lại dám nói chuyện với bề trên như vậy? Làm gia chủ bao nhiêu năm có phải vô dụng rồi không?”

Bạch Vân Bằng không hề tức giận, ngược lại cười nói: “Bác cả, bác xem bác không phải cũng tức giận rồi sao?”

“Cậu!”, ông cả tức đến mức không nói được lời nào.

Bạch Vân Bằng không quan tâm đến ông cả tức giận như thế nào, ngược lại xoay người lại nói với ông cố nội: “Ông cố nội, chuyện này thật sự không thích hợp, ít nhất một người bố chồng như cháu không thể làm vậy”.

“Vả lại, hôm nay Bạch Vân Bằng đến chủ yếu là để xin lỗi các vị trưởng bối, không phải đến bàn chuyện hôn nhân”.

Ông cả lạnh lùng nói: “Tự bản thân mình còn không biết tôn trọng bề trên, còn có mặt mũi nào đưa con trai đến xin lỗi?”

Bạch Vân Bằng khẽ đứng thẳng người dậy, nhàn nhạt nói: “Bạch Diệc Phi là con trai của tôi, tôi sẽ dạy nó, nhưng cá nhân tôi, tôi sớm đã không thoải mái với những thói lề xưa cũ này rồi”.

Lời của Bạch Vân Bằng khiến tất cả mọi người có mặt bị sock.

Bạch Diệc Phi cũng rất kích động.

Lúc này, ông cả tức giận đến mức giơ tay định tát Bạch Vân Bằng: “Cái loại không có tôn ti trật tự gì, còn không quỳ xuống cho tôi!”

Bạch Diệc Phi thấy vậy lập tức bước lên trước một bước, đứng trước mặt Bạch Vân Bằng, lạnh lùng đờ ờ ông cả.

Động tác ông cả khẽ dừng, cả người cứng đờ tại chỗ.

Ông ta còn nhớ rõ dáng vẻ của mình khi bị Bạch Diệc Phi đánh, lúc này đối mặt với anh, ông ta đã có chút ám ảnh.

Thế nên sau khi dừng lại, ông ta nhanh chóng thu tay về.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng: “Ông dám!”

Tiếng găm này của anh, làm ông cả không thể không lùi lại một bước.

Một bước lùi này, trong khoảnh khắc đã làm mất hết tôn nghiêm trưởng lão của ông ta.

Tuy nhiên, Bạch Vân Bằng đột nhiên hét lớn với Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi, lùi xuống ngay!”

Bạch Diệc Phi không ngờ Bạch Vân Bằng lại nói vậy để bênh vực mình, thế nên khi ông mắng anh như vậy thì anh cũng rất nể mặt mà lùi xuống.

Mà những trưởng lão khác thì trừng mắt nhìn anh, thậm chí còn hung hãn đứng dậy, bọn họ dường như muốn chỉ trích và trách mắng Bạch Diệc Phi cùng Bạch Vân Bằng.

Đúng lúc này, ông cố nội lên tiếng: “Làm cái gì vậy? Không coi tôi ra gì nữa à?”

Tất cả mọi người khẽ dừng, đám người kia mặc dù tức giận, nhưng không dám bộc phát ra ngoài, chỉ có thể nuốt giận ngòì xuống.

Ông cố nội nhàn nhạt nói: “Vừa rồi chỉ là một đề nghị mà thôi, mọi người không đồng ý là chuyện bình thường, người một nhà cả cần gì phải ác liệt như vậy? Ai không biết còn tưởng chúng ta là kẻ thù nữa!”

Bạch Diệc Phi trong lòng thâm cảnh giác với người ông cố nội này, chưa kể không thể nhìn ra thực lực của ông ta, chỉ dựa vào một câu nói đơn giản để chọc giận mọi người, bây giờ lại dùng một câu nói liền trấn áp được đại cục.

Thực ra, ông ta nói vậy nhưng lửa giận của những người này vẫn cứ nhằm vào Bạch Vân Bằng và Bạch Diệc Phi, bản thân ông ta lại không hề hấn gì, còn dạy dỗ bọn họ với tư cách bề trên.

Đủ thấy, người này không hề đơn giản.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 957: Âm sát lần nữa

Người đàn ông đầu quần khăn thở dài, lắc đầu nói: “Ông Phi, xin lỗi, chúng tôi không nhận tiền của ông được rồi...”

Nói xong, gã lấy một chiếc vali bằng da ra, đặt trước mặt ông Phi.

“Chê ít?”, ông Phi ngược mắt hỏi.

Người đàn ông đầu quần khăn lắc đầu: “Không phải, ông Phi, chuyện của nhà họ Bạch, cho dù không đưa tiền chúng tôi cũng cố hết sức mà làm, nhưng mà...”

“Chúng tôi đã phá ra 3 sát thủ top đầu nhưng toàn bộ đều mất tích, hơn nữa còn không truyền bất kỳ tin tức gì về. Tôi đoán rằng mục tiêu có cao thủ bên người, cho dù chúng tôi có phá nhiều sát thủ hơn nữa cũng...”

Ông Phi gật đầu nói: “Đúng là có cao thủ bảo vệ cô ta”.

“Cấp bậc thế nào?”, người đàn ông đầu quần khăn kinh hãi, lập tức hỏi.

Ông Phi lạnh lùng đáp: “Cấp 1”.

“Cái gì?”, gã đàn ông đứng phắt từ sô pha dậy, vẻ mặt thay đổi: “Ông Phi, ông biết mục tiêu có cao thủ bậc đó bên cạnh mà còn để chúng tôi đi, như vậy khác nào đang trêu đùa chúng tôi?”

Vẻ mặt những người khác cũng đều thay đổi.

Ông Phi thấy vậy thì cười lạnh: “Hốt hoảng cái gì?”

“Tên cao thủ đấy còn phải gọi tôi là cậu đấy”.

Nghe vậy, gã đàn ông đầu quần khăn thở phào, ngồi lại xuống: “Làm tôi sợ chết đi được, may mà là thân thích của ông, nếu không đắc tội với cao thủ cấp một thì đám người chúng tôi coi như xong rồi”.

Ông Phi lại cười lạnh: “Nhưng hấn chưa chắc đã nể mặt ông cậu này”.

“Cái gì?”, người đàn ông đầu quần khăn lại hỏi.

Ông Phi cười một cách kỳ dị: “Bởi vì mục tiêu là vợ của hấn”.

“Đâu!”, người đàn ông đầu quần khăn bị ông Phi dọa cho sợ phát khóc: “Ông Phi, ông đùa gì vậy? Giết vợ của một cao thủ cấp một thì khác nào tìm chết”.

Ông Phi đứng dậy, cười nhạt: “Cậu nói đúng, quả thực là tìm chết nhưng... không phải chỉ có thế”.

“Ông có ý gì?”, người đàn ông đầu quần khăn hỏi ông Phi, vừa nghi hoặc vừa cảnh giác. Gã cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Quả đúng như vậy, ông Phi cười lạnh nói: “Hấn không ngu, rất nhanh sẽ tra ra các cậu, đến lúc đó bọn họ nhất định sẽ đến tìm các cậu”.

Người đàn ông đầu quần khăn tức giận: “Ông Phi, chúng ta không thù không oán, tại sao ông lại hại chúng tôi?”

Ông Phi cười gằn: “Cũng chẳng phải hại, cùng lắm chỉ là lợi dụng các cậu, dù sao hấn đến tìm các cậu thì chẳng phải vợ hấn không còn ai bảo vệ nữa à?”

“Ông!” , người đàn ông đầu quần khăn đập bàn đứng dậy.

Những người khác cũng đứng lên theo, hằm hằm nhìn ông Phi.

“Ông đúng là quá đáng!”, người đàn ông đầu quần khăn tức giận gào lên: “Chúng tôi trêu chọc gì đến ông mà ông lại muốn hại chúng tôi như vậy?”

Ông Phi nhìn đám sát thủ dường như muốn động thủ thì cười khẩy: “Sao nào? Muốn ra tay với tôi?”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều ngây ra.

Ông Phi là người nhà họ Bạch, bọn họ... thực sự không dám dây vào.

Người đàn ông đầu quần khăn tức giận nhìn ông ta, nắm chặt tay đến nỗi đầy gân xanh nhưng lại không thể ra tay.

Ông Phi cười nói: “Tôi dám đến đây tức là không sợ các người, bây giờ tôi đã nói thẳng ra rồi thì tôi sẽ nói rõ hơn một chút”.

“Vợ Bạch Diệc Phi chính là vảy ngược của hấn, mặc dù không ra tay thành công nhưng hấn nhất định sẽ tra đến cùng, càng sẽ không bỏ qua cho các người, vì thế hấn nhất định sẽ đến”.

“Còn về các người, thật ra không cần liều mạng với hấn mà chỉ cần kéo dài thời gian là được, chỉ cần kéo được nửa tiếng thì 10 triệu này vẫn sẽ là của các người”.

Ông Phi vừa nói vừa chỉ chiếc va li.

“Có gì chúng tôi phải mặc hấn chém giết?”, người đàn ông đầu quần khăn tức giận nói.

Ông Phi cười nhạt: “Với tính cách của Bạch Diệc Phi thì hấn sẽ không giết người bừa bãi, hơn nữa hấn rất thiếu quyết đoán, chỉ cần các người tỏ ra yếu thế trước mặt hấn thì hấn sẽ thấy các người đáng thương mà bỏ qua cho các người”.

“Chuyện này...”, người đàn ông đầu quần khăn nửa tin nửa ngờ.

Ông Phi lại nói tiếp: “Các cậu yên tâm đi, chúng tôi sẽ luôn giám sát tình hình, chỉ cần các người kéo dài thời gian theo lời chúng tôi, nếu xảy ra vấn đề thì chúng tôi sẽ hỗ trợ”.

Nhưng ông ta vừa nói xong thì ngoài cửa đã vang lên tiếng kêu thảm thiết.

“A!”

Nghe tiếng kêu gào, tất cả mọi người đều ngậy ra, ngay cả ông Phi biểu cảm cũng thay đổi.

“Hắn đến rồi!”

...

Trong bãi đỗ xe của khách sạn Khoái Tiệp.

Hai người đang ngồi trong một chiếc xe ô tô Trường An không quá bắt mắt.

Một ông lão tóc bạc cùng một người đàn ông trung niên.

Ông lão tóc bạc nói với người đàn ông trung niên: “Ông cố, nếu người đó thực sự ở bên cạnh Bạch Diệc Phi...”

Người được ông lão tóc bạc gọi là ông cố chính là người đàn ông được gọi là chú hai trong miệng đám lão già nhà họ Bạch.

“Cho dù thật sự là hắn thì cũng không cần lo lắng”, ông cố hồ hững nói: “Hắn sẽ không giết tôi, mà tôi sẽ cố gắng ngăn trở hắn, nhiều nhất là 5 phút, 5 phút đã đủ để ông giết Lý Tuyết, đồng thời cướp con cháu nhà họ Bạch về”.

Ông lão tóc bạc vẫn không yên tâm: “Vậy Bạch Diệc Phi thì sao? Nếu cậu ta ở trong khách sạn...”

“Không thể nào”, ông cố khẽ lắc đầu, nói: “Nhược điểm của mình bị người khác biết được thì chỉ có nước bị người ta khống chế”.

“Mà điểm yếu của Bạch Diệc Phi chính là vợ của cậu ta”.

“Tôi biết chuyện này đều do đưa nhóc Bạch Khiếu kia sắp xếp, nó quả thực rất khá, nếu nó vẫn còn khỏe mạnh thì nó mới là người kế thừa thích hợp nhất của nhà họ Bạch”.

“Nhưng đáng giếc, Bạch Khiếu muốn chúng ta hoàn toàn lật mặt với Bạch Diệc Phi thì thế này vẫn chưa đủ”.

“Bởi vì chúng ta nắm được con của Bạch Diệc Phi trong tay”, ông cố tự tin cười: “Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng chỉ có thể nghe theo chúng ta”.

“Đến khi đứa trẻ lớn lên thì chúng ta cũng đã về với đất rồi. Đến lúc đó chỉ cần cậu ta tiếp tục dẫn dắt nhà họ Bạch phát triển thì có hận chúng ta cũng chẳng sao”.

Ông lão tóc trắng nghe vậy thì hiểu ra: “Ông cố nói phải, ông đã phải lo nghĩ nhiều rồi”.

“Reng, reng, reng...”

Chuông điện thoại của ông lão tóc trắng vang lên, ông ta vội nghe điện thoại.

“Đến rồi!”

Sau khi cúp điện thoại, ông lão tóc trắng nói: “A Phi gọi điện đến”.

Ông cố gật đầu nói: “Tôi vào thu hút đám người trước, ông nắm chắc thời gian”.

“Vâng”.

...

3 phút sau.

“Rầm!”

“Lách cách!”

Hai âm thanh lớn vang lên từ tòa nhà cao tầng. Ông lão tóc trắng ngồi trong xe nhìn thấy hai bóng người nhảy ra từ cửa sổ trên tầng.

Hai bóng người sau khi nhảy vài cái thì dần dần đi xa rồi mất hút.

Ông lão tóc trắng biết đã đến lúc ra tay rồi, vì thế ông ta mau chóng cầm một con dao nhỏ, xuống xe rồi từng bước đi vào khách sạn.

...

Ông cố đã dẫn Tân Thu đi rồi.

Bọn họ dừng lại trên đỉnh một toà nhà cao ốc.

Khi ông ta đứng vững, quay đầu lại nhìn thì đã thấy Tân Thu đứng ngay sau mình.

Ông cố nhìn ông ta, đột nhiên ra vẻ rất kinh ngạc: “Chú Thu?”

Tân Thu cũng làm ra vẻ bây giờ mới biết là ông ta, cười nói: “Tiểu Bạch đây à”.

Ông cố còn chưa nói gì thì Tân Thu đã lên tiếng: “Tiểu Bạch, bỏ cuộc đi”.

“Chú Thu nói vậy là có ý gì?”, ông cố tỏ vẻ không hiểu.

Tân Thu không nói gì nữa mà chỉ yên lặng nhìn ông ta.

Ông cố thấy vậy thì không bình tĩnh nổi nữa, sau khi im lặng một lúc lâu thì ông ta bật cười: “Thật làm người ta bất ngờ, không ngờ chú lại làm vệ sĩ cho Bạch Diệc Phi”.

Người đàn ông đầu quần khăn thờ dài, lắc đầu nói: “Ông Phi, xin lỗi, chúng tôi không nhận tiền của ông được rồi...”

Nói xong, gã lấy một chiếc vali bằng da ra, đặt trước mặt ông Phi.

“Chê ít?”, ông Phi ngược mắt hỏi.

Người đàn ông đầu quần khăn lắc đầu: “Không phải, ông Phi, chuyện của nhà họ Bạch, cho dù không đưa tiền chúng tôi cũng cố hết sức mà làm, nhưng mà...”

“Chúng tôi đã phái ra 3 sát thủ top đầu nhưng toàn bộ đều mất tích, hơn nữa còn không truyền bất kỳ tin tức gì về. Tôi đoán rằng mục tiêu có cao thủ bên người, cho dù chúng tôi có phái nhiều sát thủ hơn nữa cũng...”

Ông Phi gật đầu nói: “Đúng là có cao thủ bảo vệ cô ta”.

“Cấp bậc thế nào?”, người đàn ông đầu quần khăn kinh hãi, lập tức hỏi.

Ông Phi lạnh lùng đáp: “Cấp 1”.

“Cái gì?”, gã đàn ông đứng phắt từ sô pha dậy, vẻ mặt thay đổi: “Ông Phi, ông biết mục tiêu có cao thủ bậc đó bên cạnh mà còn để chúng tôi đi, như vậy khác nào đang trêu đùa chúng tôi?”

Vẻ mặt những người khác cũng đều thay đổi.

Ông Phi thấy vậy thì cười lạnh: “Hốt hoảng cái gì?”

“Tên cao thủ đấy còn phải gọi tôi là cậu đấy”.

Nghe vậy, gã đàn ông đầu quần khăn thở phào, ngồi lại xuống: “Làm tôi sợ chết đi được, may mà là thân thích của ông, nếu không đắc tội với cao thủ cấp một thì đám người chúng tôi coi như xong rồi”.

Ông Phi lại cười lạnh: “Nhưng hấn chưa chắc đã nể mặt ông cậu này”.

“Cái gì?”, người đàn ông đầu quần khăn lại hãi.

Ông Phi cười một cách kỳ dị: “Bởi vì mục tiêu là vợ của hấn”.

“Đậu!”, người đàn ông đầu quần khăn bị ông Phi dọa cho sợ phát khóc: “Ông Phi, ông đùa gì vậy? Giết vợ của một cao thủ cấp một thì khác nào tìm chết”.

Ông Phi đứng dậy, cười nhạt: “Cậu nói đúng, quả thực là tìm chết nhưng... không phải chỉ có thế”.

“Ông có ý gì?”, người đàn ông đầu quần khăn hỏi ông Phi, vừa nghi hoặc vừa cảnh giác. Gã cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Quả đúng như vậy, ông Phi cười lạnh nói: “Hắn không ngu, rất nhanh sẽ tra ra các cậu, đến lúc đó bọn họ nhất định sẽ đến tìm các cậu”.

Người đàn ông đầu quần khăn tức giận: “Ông Phi, chúng ta không thù không oán, tại sao ông lại hại chúng tôi?”

Ông Phi cười gằn: “Cũng chẳng phải hại, cùng lắm chỉ là lợi dụng các cậu, dù sao hắn đến tìm các cậu thì chẳng phải vợ hắn không còn ai bảo vệ nữa à?”

“Ông!” , người đàn ông đầu quần khăn đập bàn đứng dậy.

Những người khác cũng đứng lên theo, hằm hằm nhìn ông Phi.

“Ông đúng là quá đáng!” , người đàn ông đầu quần khăn tức giận gào lên: “Chúng tôi trêu chọc gì đến ông mà ông lại muốn hại chúng tôi như vậy?”

Ông Phi nhìn đám sát thủ dường như muốn động thủ thì cười khẩy: “Sao nào? Muốn ra tay với tôi?”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều ngây ra.

Ông Phi là người nhà họ Bạch, bọn họ... thực sự không dám dây vào.

Người đàn ông đầu quần khăn tức giận nhìn ông ta, nắm chặt tay đến nổi đày gân xanh nhưng lại không thể ra tay.

Ông Phi cười nói: “Tôi dám đến đây tức là không sợ các người, bây giờ tôi đã nói thẳng ra rồi thì tôi sẽ nói rõ hơn một chút”.

“Vợ Bạch Diệc Phi chính là vảy ngược của hấn, mặc dù không ra tay thành công nhưng hấn nhất định sẽ tra đến cùng, càng sẽ không bỏ qua cho các người, vì thế hấn nhất định sẽ đến”.

“Còn về các người, thật ra không cần liều mạng với hấn mà chỉ cần kéo dài thời gian là được, chỉ cần kéo được nửa tiếng thì 10 triệu này vẫn sẽ là của các người”.

Ông Phi vừa nói vừa chỉ chiếc va li.

“Cớ gì chúng tôi phải mặc hấn chém giết?”, người đàn ông đầu quần khăn tức giận nói.

Ông Phi cười nhạt: “Với tính cách của Bạch Diệc Phi thì hấn sẽ không giết người bừa bãi, hơn nữa hấn rất thiếu quyết đoán, chỉ cần các người tỏ ra yếu thế trước mặt hấn thì hấn sẽ thấy các người đáng thương mà bỏ qua cho các người”.

“Chuyện này...”, người đàn ông đầu quần khăn nửa tin nửa ngờ.

Ông Phi lại nói tiếp: “Các cậu yên tâm đi, chúng tôi sẽ luôn giám sát tình hình, chỉ cần các người kéo dài thời gian theo lời chúng tôi, nếu xảy ra vấn đề thì chúng tôi sẽ hỗ trợ”.

Nhưng ông ta vừa nói xong thì ngoài cửa đã vang lên tiếng kêu thảm thiết.

“A!”

Nghe tiếng kêu gào, tất cả mọi người đều ngậy ra, ngay cả ông Phi biểu cảm cũng thay đổi.

“Hấn đến rồi!”

...

Trong bãi đỗ xe của khách sạn Khoái Tiệp.

Hai người đang ngồi trong một chiếc xe ô tô Trường An không quá bắt mắt.

Một ông lão tóc bạc cùng một người đàn ông trung niên.

Ông lão tóc bạc nói với người đàn ông trung niên: “Ông cố, nếu người đó thực sự ở bên cạnh Bạch Diệc Phi...”

Người được ông lão tóc bạc gọi là ông cố chính là người đàn ông được gọi là chú hai trong miệng đám lão già nhà họ Bạch.

“Cho dù thật sự là hấn thì cũng không cần lo lắng”, ông cố hồ hững nói: “Hấn sẽ không giết tôi, mà tôi sẽ cố gắng ngăn trở hấn, nhiều nhất là 5 phút, 5 phút đã đủ để ông giết Lý Tuyết, đồng thời cướp con cháu nhà họ Bạch về”.

Ông lão tóc bạc vẫn không yên tâm: “Vậy Bạch Diệc Phi thì sao? Nếu cậu ta ở trong khách sạn...”

“Không thể nào”, ông cố khẽ lắc đầu, nói: “Nhược điểm của mình bị người khác biết được thì chỉ có nước bị người ta khống chế”.

“Mà điểm yếu của Bạch Diệc Phi chính là vợ của cậu ta”.

“Tôi biết chuyện này đều do đưa nhóc Bạch Khiếu kia sắp xếp, nó quả thực rất khá, nếu nó vẫn còn khỏe mạnh thì nó mới là người kế thừa thích hợp nhất của nhà họ Bạch”.

“Nhưng đáng giếc, Bạch Khiếu muốn chúng ta hoàn toàn lật mặt với Bạch Diệc Phi thì thế này vẫn chưa đủ”.

“Bởi vì chúng ta nắm được con của Bạch Diệc Phi trong tay”, ông cố tự tin cười: “Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng chỉ có thể nghe theo chúng ta”.

“Đến khi đưa trẻ lớn lên thì chúng ta cũng đã về với đất rồi. Đến lúc đó chỉ cần cậu ta tiếp tục dẫn dắt nhà họ Bạch phát triển thì có hận chúng ta cũng chẳng sao”.

Ông lão tóc trắng nghe vậy thì hiểu ra: “Ông cố nói phải, ông đã phải lo nghĩ nhiều rồi”.

“Reng, reng, reng...”

Chuông điện thoại của ông lão tóc trắng vang lên, ông ta vội nghe điện thoại.

“Đến rồi!”

Sau khi cúp điện thoại, ông lão tóc trắng nói: “A Phi gọi điện đến”.

Ông cố gật đầu nói: “Tôi vào thu hút đám người trước, ông nắm chắc thời gian”.

“Vâng”.

...

3 phút sau.

“Rầm!”

“Lách cách!”

Hai âm thanh lớn vang lên từ tòa nhà cao tầng. Ông lão tóc trắng ngồi trong xe nhìn thấy hai bóng người nhảy ra từ cửa sổ trên tầng.

Hai bóng người sau khi nhảy vài cái thì dần dần đi xa rồi mất hút.

Ông lão tóc trắng biết đã đến lúc ra tay rồi, vì thế ông ta mau chóng cầm một con dao nhỏ, xuống xe rồi từng bước đi vào khách sạn.

...

Ông cố đã dẫn Tân Thu đi rồi.

Bọn họ dừng lại trên đỉnh một tòa nhà cao ốc.

Khi ông ta đứng vững, quay đầu lại nhìn thì đã thấy Tân Thu đứng ngay sau mình.

Ông cố nhìn ông ta, đột nhiên ra vẻ rất kinh ngạc: “Chú Thu?”

Tân Thu cũng làm ra vẻ bây giờ mới biết là ông ta, cười nói: “Tiểu Bạch đây à”.

Ông cố còn chưa nói gì thì Tân Thu đã lên tiếng: “Tiểu Bạch, bỏ cuộc đi”.

“Chú Thu nói vậy là có ý gì?”, ông cố tỏ vẻ không hiểu.

Tân Thu không nói gì nữa mà chỉ yên lặng nhìn ông ta.

Ông cố thấy vậy thì không bình tĩnh nổi nữa, sau khi im lặng một lúc lâu thì ông ta bật cười: “Thật làm người ta bất ngờ, không ngờ chú lại làm vệ sĩ cho Bạch Diệc Phi”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 958: Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời

"Thật là đáng tiếc, lúc này nói cái gì cũng không kịp nữa rồi".

Ông cố cười nói: "Chú Thu, chú biết không? Tôi rất thích nghiên cứu bản tính con người".

Tân Thu cười nhạt nói: "Phải, nhưng anh vẫn không nhìn thấu con người như xưa".

"Ý của chú là gì?", ông cố khẽ cau mày.

Tân Thu thờ ơ đáp: "Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời".

...

Ông lão tóc bạc cầm con dao bước vào phòng Lý Tuyết, ông ta tự tin bật đèn, chuẩn bị ám sát.

Nhưng người trong phòng không phải là Lý Tuyết mà là Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi trầm mặc ngồi trên ghế sofa, đôi mắt lạnh như băng chiếu thẳng vào ông lão tóc bạc.

Ông lão tóc bạc bối rối đứng ngậy ra tại chỗ.

Sau đó ông ta kinh hãi kêu lên: "Là cậu? Sao có thể là cậu? Không phải cậu đang..."

Bạch Diệc Phi ngắt lời của ông ta, lạnh lùng hỏi: "Nhị quản gia?"

Biệt thự nhà họ Bạch có 3 người quản gia, đây chính là nhị quản gia phụ trách quản lý dãy biệt thự số 2, và cũng là thuộc hạ bên cạnh ông cố.

"Nghe nói năng lực của nhị quản gia đã gần đạt tới cấp 1", Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói.

Nhị quản gia cuối cùng cũng hoàn hồn, ông ta lập tức giấu con dao trên tay ra phía sau lưng, vẻ mặt có chút mất tự nhiên nói: "Cậu chủ, tôi... thay mặt ông cố đến hỏi thăm cậu chủ, xem cậu chủ ở chỗ này còn cần cái gì không?"

Khuôn mặt Bạch Diệc Phi vô cảm, ánh mắt thể hiện sự chế nhạo găm thẳng vào ông ta.

Nhị quản gia thấy vậy vô thức lùi về phía sau một bước.

Trước kia Bạch Diệc Phi náo loạn nhà họ Bạch, Nhị quản gia đứng ở phía sau dãy biệt thự cũng nhìn thấy, ông nội cả nói anh là một cao thủ võ công cao cường, nhưng ông cố lại nói anh chỉ là một cao thủ trung cấp cấp 1 mà thôi.

Nhưng dù vậy, dựa vào trình độ chưa đạt nổi cấp 1, ông ta liền không dám đắc tội với anh.

Cho nên ông ta cảm thấy vô cùng chột dạ.

Tình huống vừa nãy có giải thích thế nào cũng vô dụng, dù sao cũng là ông ta cầm con dao mò mẫm tiến vào, đến kẻ ngu cũng biết ông ta vào đây có mục đích gì.

Huống chi Bạch Diệc Phi lẽ ra phải đi tìm đám sát thủ kia, nhưng bây giờ anh lại ngồi ở đây, rõ ràng anh đã đoán được kế hoạch của bọn họ từ lâu.

Mặc dù trong lòng có chút sợ hãi, nhưng ông ta vẫn tò mò hỏi: "Sao cậu có thể ở chỗ này? Cậu nên ở..."

"Có phải là tiệm sửa chữa ô tô ở ngoại thành không", Bạch Diệc Phi lạnh lùng đáp lời ông ta.

Nhị quản gia lập tức nghẹn họng không trả lời được, sau đó ông ta hoảng sợ lắc đầu nói: "Ông cố chưa bao giờ nhìn lầm người, tại sao có thể như vậy? Không thể nào!"

Bạch Diệc Phi nghe xong chậm rãi giơ tay lên.

Nhị quản thấy vậy cả người cứng đờ.

Bạch Diệc Phi đặt tay lên lông mày của nhị quản gia, cười lạnh nói: "Với tính cách của tôi, tôi quả thật nên ở đó, nhưng ông cố đã bỏ sót một điểm".

"Đó chính là, tôi cũng có chút khôn ngoan".

Sau khi nói xong, Bạch Diệc Phi hơi nhướn mày lên một chút, chuẩn bị ra tay.

"Bịch!"

Nhị quản gia trực tiếp ngã xuống đất, hoảng sợ quá mà chết.

Bạch Diệc Phi kéo cửa đi ra ngoài.

...

Tiệm sửa chữa ô tô ở ngoại thành.

Hơn chục xác chết la liệt ở trong sân, không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Mười mấy tên sát thủ còn lại đều kinh ngạc nhìn chăm chăm người đàn ông đứng trước mặt bọn họ.

"Từ Lãng!"

"Là anh? Sao lại có thể là anh?"

Ngoài Từ Lãng, còn có Bạch Hổ, Trần Ngạo Kiêu và Chung Liên, tất cả bọn họ đều có mặt ở đây.

Từ Lãng lạnh lùng nhìn người đàn ông quần khăn: "Đã lâu không gặp, anh Lưu".

Người đàn ông quần khăn không khỏi cười khở một tiếng: "Thì ra cậu đi theo Bạch Diệc Phi, chẳng trách tới đây nhanh như vậy".

Từ Lăng chỉ liếc nhìn gã, sau đó nhìn về phía bên trong phòng làm việc, nói: "Người ở trong đó, có thể ra ngoài sao?"

Vừa mới dứt lời, liền có một người đàn ông trung niên bước ra, khuôn mặt ông ta u ám nhìn chằm chằm Từ Lăng hỏi: "Bạch Diệc Phi ở đâu?"

Từ Lăng liếc ông ta một cái, giễu cợt nói: "Anh ấy đương nhiên là ở nơi anh ấy nên ở".

Ông Phi nghe vậy vẻ mặt càng thêm u ám, bởi vì ông ta biết kế hoạch của ông cố đã thất bại.

Trần Ngạo Kiều tiến lên phía trước một bước, cười lạnh nói: "Không phải vừa nãy ông vẫn còn vênh váo lắm sao? Còn tưởng rằng mình có thể bức bách anh ấy, thậm chí còn cho là có thể chuẩn bị ăn mừng sao?"

"Có phải ông nói với bọn họ rằng, chỉ cần ông cố gắng ngăn chặn Bạch Diệc Phi là được rồi có phải không?"

"Nhưng đáng tiếc, người tới không phải Bạch Diệc Phi mà là chúng tôi".

Những lời này như từng cái bàn tay hung hăng tát thẳng vào mặt ông Phi.

Ông Phi trầm giọng nói: "Chúng mày còn không mau ra tay? Giết bọn chúng đi!"

Đám người còn sót lại không một ai dám tấn công, tuy rằng bọn họ không biết những người khác, nhưng bọn họ biết rất rõ Từ Lăng.

Lại nói ngày trước Từ Lăng chỉ có thực lực cấp 3, không tính là lợi hại lắm, nhưng anh ta giỏi nhất chính là ám sát.

Huống hồ những kỹ năng ám sát của bọn họ đều do Từ Lăng dạy.

Nói cách khác, cho dù một số người trong số họ có cảnh giới cao hơn Từ Lãng, chỉ cần Từ Lãng không chết, Từ Lãng liền tìm được cơ hội giết bọn họ.

Hơn nữa, Từ Lãng hiện tại đã tiến vào năng lực cấp 2, chứ không phải cảnh giới trước kia.

Ông Phi thấy đám người bọn họ không nhúc nhích, không khởi rống to: "Nếu chúng mày không nghe lời tao chống lại nhà họ Bạch. Đến lúc đó, số phận của chúng mày chỉ còn thảm hại hơn mà thôi!"

Nói xong khuôn mặt của đám người đều biến sắc.

Nhưng bọn chúng thật khó xử, bọn chúng không dám đắc tội với nhà họ Bạch là thật, không dám đắc tội với đám người trước mặt cũng là thật.

Đúng lúc này, Từ Lãng đột nhiên hỏi: "Anh Lưu, dù sao nghề sát thủ cũng không ổn định, anh đã từng nghĩ đến việc bỏ ngành này như tôi chưa?"

Dứt lời, tất cả mọi người đều giật mình sửng sốt.

"Các anh đồng ý đổi nghề, tôi có thể cho các anh đi theo, đãi ngộ cũng không tệ chút nào", Từ Lãng nhẹ nhàng nói.

Nghe xong, người đàn ông quần khăn có chút do dự: "Cái này..."

Gã do dự bởi không dám đắc tội với nhà họ Bạch, đến lúc đó cho dù có rút lui thì kết quả vẫn giống nhau.

Từ Lãng cũng nhìn ra điểm đó, liền cười nói: "Các anh cứ yên tâm đi, ông chủ của tôi chưa bao giờ thêm đặt ông già kia vào mắt".

"Mày láo toét!", ông Phi nghe xong liền nổi giận đùng đùng, chỉ vào Từ Lãng mắng to: "Nhà họ Bạch như thế nào người ngoài như mày sao có thể hiểu được? Tao biết mày chỉ muốn lừa dối bọn họ, anh Lưu, anh đừng để bọn chúng dắt mũi!"

"Tôi có thể đảm bảo, chỉ cần các anh giết chết bọn chúng, các anh liền bình an vô sự!"

Nhưng kết quả là, người đàn ông quần khăn cùng những người còn lại đều chĩa vũ khí vào ông Phi.

...

Trên nóc một tòa nhà cao tầng.

Ông cố nhà họ Bạch nhìn chằm chằm Tân Thu ở trước mặt, cười lạnh một tiếng nói: "Chú định lừa tôi?"

Tân Thu lạnh lùng không lên tiếng.

Ông cố thấy vậy bật cười một tiếng: "Chú Thu, xem vẻ ngoài chú bình tĩnh nhưng trong lòng đã luống cuống từ lâu có phải không?"

"Tuy tôi không biết vì sao chú lại bảo vệ thằng ranh Bạch Diệc Phi kia, nhưng chuyện này không liên quan, tôi có thể nói cho chú, bản tính có thể thay đổi, nhưng bản chất thật sự thì khó mà thay đổi".

"Cho nên chú cũng đừng có mà giả bộ".

Tân Thu vẫn điềm nhiên không nói một lời. . ngôn tình sủng

Ông cố lắc đầu thở dài: "Đã mấy phút trôi qua, chắc hẳn đám người đó ra tay khá thuận lợi, nếu chú không động thủ với tôi, vậy tôi đi trước đây".

Nói xong ông ta liền xoay người muốn rời đi.

Vào lúc này, có một bóng người từ một tòa nhà bay vụt đến.

Ông cố chứng kiến cảnh này trong lòng liền kinh hãi, lập tức tung chưởng về phía người nọ.

"Phịch!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 959: Thất sách

Tốc độ của người nọ rất nhanh, ông cố căn bản không nhìn rõ đó là ai, chỉ kịp tiếp chiêu, hai người đối đầu với nhau tạo ra một tiếng động cực lớn.

Ông ta cảm nhận được năng lượng ám kinh khủng khiếp xông đến, ông ta chân động lùi về sau mấy bước.

Hơn nữa người nọ vẫn chưa dừng tay, lại tiếp tục hướng về phía ông ta, trong tay anh ta cầm một thứ vũ khí mà ông ta trước đây chưa từng nhìn thấy.

Đó chính là một dây xích được tạo thành từ vô số mảnh sắt.

Người nọ dùng dây xích đập mạnh vào người ông ta, trong lòng ông cố vô cùng kinh ngạc, không kịp né tránh nên chỉ có thể tay không đỡ đòn.

Tám sắt không đập vào tay ông ta, nhưng ông ta đánh giá quá thấp đối phương, bởi vì trên mảnh sắt có tầng tầng lớp lớp ám kinh tạt thẳng vào mặt ông ta.

"Bịch!"

Ông ta lại một lần nữa bị ám kinh đẩy lùi về phía sau.

Sau khi đứng vững, cuối cùng ông ta cũng nhìn thấy rõ người trước mặt là ai: "Bạch Diệc Phi!"

Sau khi ông cố biết người đó là Bạch Diệc Phi, sắc mặt ông ta cực kỳ xấu xí, bởi vì Bạch Diệc Phi ở đây đồng nghĩa với việc kế hoạch của ông ta đã thất bại.

"Tại sao cậu lại ở đây?", ông ta kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi, bởi vì vừa nãy tay không đỡ vũ khí của Bạch Diệc Phi bằng, nên bàn tay của ông ta vẫn còn đang run rẩy.

Bạch Diệc Phi đứng bên cạnh Tân Thu, sau khi nhìn thấy ông ta thì tỏ ra kinh ngạc: "Ông cố? Sao ông lại ở chỗ này?"

Sắc mặt ông cố thay đổi liên tục, sau đó ông ta khẽ cười nói: "Tôi gặp chú Thu nên mới chuyện trò dăm ba câu".

Bạch Diệc Phi và ông cố đều nhìn về phía Tân Thu, vẻ mặt của Tân Thu vẫn rất bình tĩnh.

"Ra vậy, cháu thật sự xin lỗi vì đã thất lễ", Bạch Diệc Phi hơi cúi đầu chào ông cố.

Ông cố thấy vậy bèn xua tay, lập tức cười hỏi: "Một mình cậu ở nơi này, không sợ Lý Tuyết gặp nguy hiểm sao?"

Sắc mặt Bạch Diệc Phi lập tức thay đổi.

Trong lòng ông cố khẽ mừng thầm khi nhìn thấy vẻ mặt của Bạch Diệc Phi: "Cháu trai của ta, ngày hôm nay ông cố sẽ dạy cho cháu một câu nói đó là người tính không bằng trời tính".

"Ông!", Bạch Diệc Phi trợn trừng mắt, lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Ông cố và những người khác muốn dẫn dụ Bạch Diệc Phi đến căn cứ của sát thủ, đồng thời, ông cố sẽ dẫn Tân Thu ra ngoài, vì vậy không ai có thể bảo vệ Lý Tuyết.

Chỉ có điều Bạch Diệc Phi đã nhìn thấu kế hoạch của bọn họ, Bạch Diệc Phi bảo vệ Lý Tuyết, nhưng lại lo lắng cho Tân Thu nên vội vã đuổi tới đây ngay sau khi giải quyết xong nhị quản gia.

Mà đúng lúc này, không có bất cứ ai ở bên bảo vệ Lý Tuyết.

Ông cố nhìn Bạch Diệc Phi tràn đầy tự tin nói: "Cậu nghĩ sẽ có người nhân cơ hội này đi ám sát Lý Tuyết, nhưng cậu không nghĩ tới sẽ có lần thứ hai, dẫu sao thì không có ai quy định ám sát chỉ có một lần".

Bạch Diệc Phi trầm mặt hỏi: "Cho nên, ông cố nói là bây giờ vẫn còn một người muốn đối phó Lý Tuyết".

"Đúng!", ông cố cười nhạt nói: "Hơn nữa không phải một người, mà là cả đám".

Bạch Diệc Phi không khỏi cười khở một tiếng: "Ông cố, cháu thật sự không tài nào hiểu nổi tại sao mọi người hao tổn bao nhiêu tâm cơ để khiến cho cháu phải lấy con gái nhà họ Tùng?"

"Dĩ nhiên là vì nhà họ Bạch", ông cố nhẹ nhàng đáp.

Bạch Diệc Phi cũng căm hận nhìn chằm chằm ông cố, "Tôi đã nói, nhà họ Bạch chẳng là cái thá gì trong mắt tôi, cả đời này tôi sẽ không bao giờ ly hôn với Lý Tuyết!"

"Không thành vấn đề", ông cố cười nhạt nói: "Nếu cậu có một người vợ đã khuất, cậu cũng có thể tái giá".

"Ông!", Bạch Diệc Phi căm phẫn trừng mắt nhìn ông cố.

Ông cố lại cười nói: "Bây giờ chúng ta có thể bàn về chuyện hôn sự của cậu không?"

Lúc này, Bạch Diệc Phi liếc sang Tân Thu, Tân Thu chỉ khẽ lắc đầu với anh.

Bạch Diệc Phi quay đầu lại nhìn chằm chằm ông cố: "Chuyện hôn sự thì miễn bàn đi, bây giờ tôi cần phải được trút giận rồi".

"Cậu có ý gì?", ông cố có chút sừng sốt: "Cậu đã không kịp tới cứu Lý Tuyết, không tuân theo sắp đặt của nhà họ Bạch thì còn có thể làm gì nữa?"

Bạch Diệc Phi nhìn ông ta cười lạnh nói: "Su bá nói, ông là ông của tôi, nên tôi không thể giết ông".

"Nhưng những người đó, một người tôi cũng không tha!"

"Mày!", ông cố đột nhiên kinh hãi, còn chưa kịp hỏi cái gì, đã nghe thấy một tiếng vang thật lớn cách đó không xa.

"Ầm!"

Sau đó, một ngọn lửa chói lọi đột nhiên xuất hiện trong đêm đen, chiếu sáng cả một khoảng trời.

"A!"

"Cứu mạng!"

"Á!"

Những tiếng kêu la thảm thiết nhanh chóng vọng tới từ quán rượu.

Trong ngọn lửa, có không biết bao nhiêu bóng đen chạy tới chạy lui.

Mà giữa biển lửa, còn có một người đang đứng ở đó.

Anh ta khua tay trong không khí, vẫy tay về hướng nào ngọn lửa liền đi sang bên đó.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn ông cố đang cứng đờ, lạnh lùng nói: "Lần này, ông đã sử dụng sức mạnh của bốn đại gia tộc đứng đầu thủ đô".

"Chỉ cần ông động vào Lý Tuyết, tôi liền muốn giết chết ông! Nhưng vì thể diện của ông cố nội và bố tôi, tôi sẽ không giết ông".

"Nhưng tôi muốn nói cho ông và đám người thủ đô luôn tự cho mình là nhất kia rằng chọc vào tôi thì chỉ có một kết cục mà thôi!"

"Hôm nay hãy để ngọn lửa này thiêu trụi một nửa đám người giàu có ở thủ đô!"

Ông cố nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi, trong mắt hiện lên một tia sát ý.

Là ông già lão luyện của nhà họ Bạch lại còn giỏi phân tích bản tính con người, ông ta đương nhiên muốn Bạch Diệc Phi nhìn thấu kế hoạch một của mình cho nên ông ta cũng đã chuẩn bị kế hoạch hai.

Chỉ có điều ông ta không ngờ tới, thậm chí ngay cả kế hoạch hai Bạch Diệc Phi cũng đã nhìn ra.

Đột nhiên ông cố thở dài một hơi nói: "Cậu trưởng thành như ngày hôm nay, đối với nhà họ Bạch không biết là phúc hay là họa".

Bạch Diệc Phi cười lạnh nói: "Đừng nói với tôi chuyện nhà họ Bạch. Tôi đã nói vô số lần rồi. Nhà họ Bạch không là gì trong mắt tôi. Tôi không quan tâm đến chuyện của nhà họ Bạch!"

"Còn nữa, vì thể diện của bố và ông nội, tôi sẽ không trở mặt hoàn toàn với gia tộc nhà họ Bạch".

"Nhưng chỉ có lần này thôi, nếu như ông lại khiêu khích ta, hoặc là đụng đến Lý Tuyết, tôi cũng không ngại tiêu diệt toàn bộ gia tộc nhà họ Bạch đâu!"

"Mày!"

Những lời này làm cho con người của ông cố co rút lại, trong nháy mắt trợn trừng trừng, nghiến răng nghiến lợi nói: "Thằng nhãi ranh, mày dám!"

Bạch Diệc Phi không hề tỏ ra yếu thế, đáp lại: "Cứ thử đi rồi sẽ biết".

Ông cố thấy vậy không khỏi hừ lạnh một tiếng, vung tay áo rời đi.

Trên sân thượng chỉ còn lại Tân Thu và Bạch Diệc Phi.

Tân Thu cười nhạt nói: "Tất cả mọi người, bao gồm cả tôi, tưởng rằng cậu khi đến thủ đô không mang theo thuốc hạ, nhưng không ngờ người của cậu còn đến thủ đô trước một bước".

Bạch Diệc Phi đối với câu nói này chỉ mỉm cười đáp: "Chỉ là trùng hợp mà thôi".

Tân Thu không đáp, chỉ liếc anh một cái đầy ắp ý, sau đó ánh mắt rơi vào vũ khí trong tay Bạch Diệc Phi: "Dây xích này rất tốt".

Bạch Diệc Phi cũng cúi đầu liếc nhìn sợi dây xích trên tay, trên miếng sắt có vết nứt, anh khẽ động một cái, mảnh sắt trên dây xích tách ra lập tức rơi xuống đất.

Anh kìm nén năng lượng ám kinh của mình vào mảnh sắt, mảnh sắt đương nhiên không chịu nổi nên đã bị phá vỡ.

"Sư bá nói đùa", Bạch Diệc Phi cau mày nói.

Tân Thu không đáp lại mà quay người đi xuống sân thượng.

Bạch Diệc Phi đứng ở nơi đó, sững sờ nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất.

Bạch Diệc Phi đã học được vũ khí này từ Mạnh Lâm, nhưng thay vì tự mình lắp ráp anh đã để Trần Ngạo Kiều tìm người giúp anh sửa lại nó.

Cái còn lại đã được anh chôn cất ngay bên cạnh Mạnh Lâm.

Nhưng hiện tại có vẻ như anh đã có chút hối hận, bởi vì lần này anh mới nhận ra mảnh sắt trên vũ khí của Mạnh Lâm không phải là một mảnh sắt bình thường, và chắc chắn nó sẽ không bị phá vỡ bởi năng lượng ám kinh của anh.

...

Đêm nay, thủ đô lại là một đêm thức trắng.

Bốn gia tộc hào môn ở thủ đô lần lượt bị giết, doanh nghiệp của tộc cũng tuyên bố phá sản.

Những gia tộc hào môn khác sau khi biết được cũng sợ hãi không ngớt.

Mà cuối đến cuối cùng vẫn không một người nào biết, bốn gia tộc này rốt cuộc đã đắc tội với ai?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 960: Giải đáp bí ẩn của chiếc xe

Một ngày sau, chuyện này được giữ kín một cách thần bí và cũng không ai nhắc đến một chữ.

...

Trong một biệt thự ở thủ đô...

Phương Nhiên mặc bộ bikini bơi lội trong bể bơi. Sau khi bơi một vòng thì cô ta mới lên.

Đúng lúc này, ở bên bể bơi có một cô gái trẻ mặc đồ thể thao. Cô gái cũng vô cùng xinh đẹp, da trắng nõn, các nét trên khuôn mặt vô cùng hài hòa, rõ ràng là còn xinh hơn cả Phương Nhiên.

Cô ta nhìn Phương Nhiên, hỏi: “Sớm vậy mà đã đến bơi à? Không sợ cảm sao?”

Phương Nhiên cười rồi lên bờ, cô gái trẻ kia đưa cho cô ta chiếc khăn. Cô ta nhận lấy rồi hỏi: “Sao hôm nay cũng lại đến đây thế này?”

“Chẳng phải là đến đưa đồ ăn sáng cho cô sao?”, cô gái trẻ chỉ vào hộp cơm trên bàn nhỏ.

Phương Nhiên nhìn thấy vậy thì sắc mặt vui mừng, lập tức nở nụ cười, nói: “Ôi chào! Cô đúng là chị em tốt của tôi, có cô ở bên tôi hạnh phúc quá đi”.

“Cô không biết đâu! Gần đây người quản lý quản tôi chặt quá, bắt ăn thanh đạm chẳng có mùi vị gì mấy. Tôi cảm thấy mình sắp đi tu đến nơi rồi”.

Cô gái xinh đẹp, nói nửa đùa nửa thật: “Sau này tôi phải gọi cô là chị dâu rồi”.

Nghe thấy vậy, mặt Phương Nhiên đột nhiên cứng đờ, sắc mặt cũng biến đổi theo.

Cô gái trẻ thấy thế liền hỏi: “Sao thế?”

Phương Nhiên lập tức khôi phục lại trạng thái, cười lắc đầu nói: “À không có gì! Tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện. Nghe nói nhà cô sắp kết thân với nhà họ Bạch để cô lấy Bạch Diệc Phi hả?”

“Haiz!”, cô gái trẻ nghe thấy vậy thì vẻ mặt âm đạm. Cô ta đi đến ghé nghỉ bên cạnh, nói: “Nhiên Nhiên! Tôi không muốn gả cho hắn, tôi không muốn làm vật hi sinh đâu...”.

Phương Nhiên nghe thấy vậy thì cũng ngồi xuống, trong ánh mắt cô ta toát lên vẻ khó hiểu, sau đó quay đầu lại hỏi: “Cô từng gặp Bạch Diệc Phi chưa? Anh ta là người như thế nào?”

Cô gái trẻ lắc đầu, nói: “Tôi chưa gặp bao giờ nhưng tôi nghe Lê Nhã nói, Bạch Diệc Phi là người vừa lùn vừa mập vừa xấu trai, lại còn giết người không chớp mắt nữa”.

Cô gái này là chị họ của Tùng Lê Nhã, tên là Tùng Lê Tư.

Lúc Tùng Lê Tư nói câu này mà mắt đỏ hoe.

Phương Nhiên thấy cô ta như vậy thì không khỏi đau lòng. Cái chính là Tùng Lê Tư xinh đẹp nên khi khóc khiến người khác không kìm được mà thấy thương xót.

“Nhiên Nhiên! Tôi không muốn lấy người đàn ông như thế, quá đáng sợ...”, Tùng Lê Tư thút thít, nói: “Nhưng người nhà tôi không có ai nghe tôi nói cả”.

“Cô nói xem tôi nên làm thế nào? Gả cho người đàn ông như thế, đêm ngủ cũng lo sợ, chỉ sợ anh ta đột nhiên giết tôi thì...”.

Nghe thấy lời này mà Phương Nhiên không khỏi lắc đầu.

Cô ta nghĩ, nếu như người được gả cho Bạch Diệc Phi là cô ta thì tốt biết mấy?

Tùng Lệ Tu thấy biểu cảm của Phương Nhiên nên không khỏi giận dỗi, nói: “Cô có biểu cảm gì vậy? Thế mà còn nói là chị em tốt, cô không muốn nói gì sao?”

Phương Nhiên thấy vậy thì vỗ nhẹ chân Tùng Lệ Tu, sau đó chậm rãi nói: “Tôi biết một chút ít thông tin về Bạch Diệc Phi, cô có muốn biết không?”

Tùng Lệ Tu chớp chớp mắt rồi hỏi: “Thông tin gì?”

Phương Nhiên thản nhiên nói: “Anh ta từ nhỏ đã bị bố mẹ vứt bỏ, lớn lên ở nông thôn và luôn cần cù chịu khó học tập. Sau đó anh ta đỗ vào một trường đại học danh tiếng”.

“Chỉ có điều, sau khi anh ta tốt nghiệp thì em gái mắc bệnh nên anh ta phải làm ở rể cho nhà họ Lý ở thành phố Thiên Bắc”.

“Sau đó, bố ruột của anh ta tìm được anh ta và cho anh ta tập đoàn Hàu Tước, cho anh ta quản lý cty. Anh ta không những không làm lụi bại mà còn phát triển công ty một cách mạnh mẽ, cuối cùng đánh bại được mấy tập đoàn lớn, thậm chí Diệp Hoan nhà họ Diệp- một trong bốn gia tộc lớn cũng không đấu lại anh ta”.

“Người bên cạnh anh ta ngày một nhiều, nhiều người còn nguyện bán mạng vì anh ta, nguyện đi theo anh ta và danh tiếng của anh ta cũng ngày một lớn”.

“Ngoài ra, anh ta còn đặc biệt yêu vợ, rất nhiều chuyện đều làm vì vợ. Thậm chí vì vợ mà anh ta còn không tiếc tính mạng nữa”.

“Còn nữa...”.

Phương Nhiên nói cho Tùng Lệ Tu nghe tất cả về Bạch Diệc Phi, sau đó hỏi: “Một Bạch Diệc Phi như vậy, cô nghĩ anh ta có phải loại người giết

người không chớp mắt không?”

Tùng Lệ Tu ngây người ra. Bạch Diệc Phi thật sự như vậy sao?

Sau đó cô ta lại nghĩ đến gì đó, nói: “Nhưng Lệ Nhã nói anh ta vừa lùn vừa xấu, giống như tên thổ phỉ vậy”.

Phương Nhiên: “...”.

Phương Nhiên cũng không biết lúc này nên khóc hay nên cười nữa... Nhưng trong ánh mắt của cô ta lộ ra vẻ ngưỡng mộ mà Tùng Lệ Tu không nhìn ra được.

...

Hai ngày sau, trong phòng khách sạn, Lý Tuyết tự mình thắt cà vạt cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi ôm Lý Tuyết rồi thơm một cái, nói: “Sau khi tham dự hôn lễ xong, chúng ta sẽ về thành phố Thiên Bắc”.

“Vâng!”, Lý Tuyết cười gật đầu.

Sau đó Bạch Diệc Phi đi lại thơm con trai và con gái của mình rồi mới rời khỏi khách sạn.

Anh đến biệt thự nhà họ Bạch trước, sau đó mới cùng Bạch Vân Bằng đi đến nhà họ Tùng.

Bạch Diệc Phi ngồi lên chiếc xe bình thường mà Bạch Vân Bằng lái quanh năm.

“Bố ơi! Cái xe này có gì đặc biệt không?”, Bạch Diệc Phi thật sự thấy tò mò. Là gia chủ của nhà họ Bạch, chưa nói đến lái xe xịn mà chí ít cũng phải xe trung bình chứ. Nhưng chiếc xe này của Bạch Vân Bằng chắc tầm một trăm ngàn tệ chẳng? Nhìn nó vừa cũ vừa tồi tàn, chắc lái cũng rất lâu nữa.

Bạch Vân Bằng nghe thấy vậy thì ngật ngừng, sau đó từ trong túi lấy ra một điều thuốc lá.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì nói: “Một điều thôi ạ?”

“Ừm!”, Bạch Vân Bằng hít một hơi, nói: “Tránh phí phạm con lại ném hết đi”.

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng và không nói gì.

Bạch Vân Bằng lại hít một hơi nữa, sau đó mới chậm rãi nói: “Năm năm trước, nhà họ Bạch phát triển kinh doanh đến Nam Môn nhưng cũng vì thế mà động đến miếng cơm của ai đó nên họ đã sai một cao thủ đến định giết chúng ta”.

“Chính trên cầu đá ở Kim Thành, dao của cao thủ đó chỉ còn mấy phân nữa là cắt ngang cổ họng bố rồi”.

“Đúng lúc đó, chiếc xe này đột nhiên lao tới. Cao thủ kia không tránh kịp nên bị xe tông xuống sông”.

Nghe thấy vậy, Bạch Diệc Phi trầm ngâm một lúc, sau đó hỏi: “Ai lái xe này ạ?”

Bạch Vân Bằng chớp mắt, nhả ra làn khói màu trắng rồi nói: “Em trai con!”

Bạch Diệc Phi lập tức đơ người ra. Sau đó anh lập tức hiểu được: “Vì vậy chính lần tai nạn xe đó nên em con mới...”.

Bạch Vân Bằng gật đầu, sau đó nói: “Đầu nó bị thương nặng dẫn đến hệ thống thần kinh bị tắc nghẽn, thân dưới bị liệt”.

“Nó vì cứu chúng ta nên...”.

Bạch Diệc Phi im lặng, anh nhìn đầu xe, không biết đang nghĩ gì, đột nhiên thở dài một câu: “Chiếc này nhất định phải giữ lại”.

Bạch Vân Bằng không nói gì.

Không biết qua bao lâu, Bạch Diệc Phi đột nhiên hỏi: “Nếu như ban đầu mọi người tìm được con, phát hiện ra con bị tàn phế hoặc chết rồi. Liệu lúc đó mọi người có đón con về không? Hoặc có buồn không?”

“Kít...”, Bạch Vân Bằng giậm chân ga, chiếc xe tạo một vết đen dài trên đường.

...

Trong khách sạn tráng lệ nhất của thủ đô, khách sạn Kim Hào.

Bãi đậu xe của khách sạn đã không còn chỗ chứa cho các siêu xe nữa, bên đường cũng đậu kín xe xịn.

Khách sạn này đã được nhà họ Tùng bao trọn, trên dưới khách sạn đều trang trí không gian đám cưới.

Trước cửa khách sạn còn có một ban nhạc sang trọng đang biểu diễn.

Đúng lúc này, một chiếc xe vừa cũ vừa tồi tàn lái đến, trông vô cùng ‘nổi bật’ trong dàn xe.

Bạch Vân Bằng dừng xe ở bên cạnh một xe Cayenne khác, sau đó hai người cùng xuống xe.

Từ trên xe Cayenne cũng có một đôi nam nữ trẻ bước xuống.

Người trẻ tuổi vừa xuống xe liền quát lớn với Bạch Vân Bằng: “Các người là ai vậy? Chỗ đậu xe này mà các người cũng dám cướp, có phải bị mù rồi không?”

Nhưng Bạch Vân Bằng và Bạch Diệc Phi không thèm để ý gì mà quay đầu đi vào trong.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 961: Lại gặp được người đẹp

Chỉ có điều, người con trai đó không muốn tha cho đám Bạch Diệc Phi mà lên trước hai bước để chặn lại.

“Có phải các người điếc không?”, người con trai nhìn Bạch Vân Bằng và Bạch Diệc Phi một lượt, sau đó nói với giọng khinh bỉ: “Mau lái xe ra chỗ khác cho tôi, nếu không thì tôi sẽ đập nát xe của các người”.

Nghe thấy vậy, Bạch Vân Bằng và Bạch Diệc Phi đều chau mày lại.

Tiếp đó, một cô gái trang điểm đậm, mặc bộ lễ phục màu be bước đến. Cô ta níu chặt tay người con trai kia rồi cười mỉa, nói: “Các người có nhầm không đấy? Lái xe như này mà cũng đến tham dự lễ cưới hả?”

Bạch Diệc Phi dường như định nói gì nhưng Bạch Vân Bằng lên tiếng trước: “Ngày vui, đừng gây phiền phức với người khác”.

Thấy thế nên Bạch Diệc Phi cũng không nói thêm gì nữa.

Hai người định phớt lờ hai người này rồi đi vào bên trong khách sạn. Nhưng người con trai lại một lần nữa giơ tay ra ngăn lại: “Mẹ kiếp! Các người dám phớt lờ tôi hả? Có biết ông đây là ai không?”

Lúc này Bạch Vân Bằng không thể nhịn được nữa. Ông lạnh lùng nhìn hắn, quát: “Cút ra!”

Bạch Vân Bằng là gia chủ của nhà họ Bạch mười mấy năm, cộng với thực lực gần đến cao thủ cấp 1 nên khí thế này khiến người bình thường không chịu được.

Người con trai kia lập tức sợ hãi run rẩy rồi lùi về sau một bước.

Bạch Vân Bằng và Bạch Diệc Phi đi vòng qua hắn rồi đi vào bên trong.

Người con gái kia kéo người con trai, hỏi: “Anh làm sao thế?”

Người con trai lập tức định thần lại rồi phẫn nộ mắng: “Mẹ nhà nó chứ!”

“Hai kẻ rác rưởi kia lại dám trừng mắt với anh”.

“Xem ông đây gọi người đến đập nát xe của hắn đây”.

Cô gái kia thấy vậy thì cũng gật đầu nói: “Đúng rồi đấy! Loại xe như này nên đập”.

Vì thế, hai mươi phút sau, hơn chục tên xã hội đen cầm gậy chạy đến.

Người con trai chỉ vào xe của Bạch Vân Bằng, nói: “Đập chiếc xe này cho tao! Đập cật lực vào!”

Đám xã hội đen lập tức cầm gậy trong tay rồi đập bốp bốp lên xe. Xe của Bạch Vân Bằng bị đập tan tành hết cả.

Động tĩnh này quá lớn, hơn nữa hôm nay là hôn lễ của Tùng Vưu Minh, ai đến tham dự cũng đều là nhân vật lớn. Vì vậy, không bao lâu đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Những nhân vật lớn đều không có động thái gì nhưng người bên cạnh họ thì đều lên trước nghe ngóng tình hình. Không khí xung quanh đều vô cùng náo nhiệt.

“Chuyện gì vậy?”

“Chiếc xe cũ nát này chiếm mất chỗ của cậu Vương”.

“Cậu chủ Vương là ai?”

“Cậu chủ Vương mà anh cũng không biết à? Là em trai của thư ký của cậu hai nhà họ Tùng đấy”.

“Lai lịch không nhỏ đâu”.

“Chẳng phải chủ xe này không ở đây sao? Lần này có kịch hay xem rồi”.

“Là sao?”

“Chiếc xe cũ này thì có gì đáng xem chứ?”

“Người anh em! Nói cho anh biết, chiếc xe này không tầm thường đâu”.

Có một số người đã nhận ra chủ nhân chiếc xe này là ai?

Lúc này, bảo vệ của khách sạn Kim Hào cũng chạy ra. Đội trưởng bảo vệ trông cao to, chạy đến cười nói: “Cậu chủ Vương! Cậu sao thế ạ? Có chuyện gì sao?”

Cậu chủ Vương không đáp lời mà cô gái bên cạnh hấn lên tiếng: “Bảo vệ các người làm việc kiểu gì vậy? Lúc này mà bãi đỗ xe lại cho chiếc xe này vào? Cướp cả vị trí của tôi, anh nói xem có nên đập chiếc xe này không?”

Đội trưởng bảo vệ liền cười gật đầu nói: “Vâng! Đúng là nên đập ạ!”

Nhưng lúc hấn nhìn thấy biển số xe của chiếc xe bị đập thì sắc mặt biến đổi.

“Ôi... Xe này không đập được, không thể đập được”.

Nhưng lúc này hấn nói cũng vô dụng bởi vì xe cũng bị đập nát rồi.

Cậu chủ Vương thấy thế thì khinh bỉ, hừ lạnh một tiếng nói: “Một chiếc xe ghê thì có gì mà không đập được? Không những tôi phải đập nó mà tôi còn phải ném nó vào bãi rác nữa”.

Đội trưởng bảo vệ với vẻ mặt khở sở, nói: “Cậu chủ Vương! Cậu... Cậu... Gây họa lớn rồi”.

Cậu chủ Vương liền khinh bỉ, nói: “Chẳng qua cũng chỉ đập cái xe ghê thôi mà? Có thể gây họa gì chứ?”

Đội trưởng bảo vệ như muốn tự tử, nói: “Cậu chủ Vương ơi! Chủ nhân của chiếc xe này không đắc tội được đâu”.

“Có gì mà không đắc tội được?”, cậu chủ Vương nói với vẻ mặt kiêu ngạo.

Cô gái bên cạnh cũng phụ họa vào: “Đúng thế! Đập thì đã đập rồi. Hơn nữa, có gì mà chúng tôi không đắc tội được?”

Đội trưởng kia chỉ nhìn với vẻ mặt lo lắng và sốt ruột.

Cậu chủ Vương không thèm để ý đến họ mà dẫn cô gái kia đi vào trong khách sạn. Trước khi đi hẳn còn nói: “Đám không biết gì”.

...

Còn Bạch Vân Bằng và Bạch Diệc Phi khi vào trong khách sạn thì không hề biết chuyện xảy ra ở bên ngoài.

Vừa vào đến cửa thì đã có người gọi: “Anh Bạch!”

Hai người nhìn về phía có giọng nói đó thì thấy một người đàn ông trung niên mặc đồ vest từ thang máy bước ra, trên ngực còn cài hoa nhỏ nữa.

Ông ta vẻ mặt vui mừng đi tới, gọi: “Anh Bạch!”

Bạch Vân Bằng thấy thế thì bắt tay ông ta, cười đáp: “Anh Tùng!”

Tiếp đó, Bạch Vân Bằng giới thiệu với Bạch Diệc Phi: “Đây là ông hai nhà họ Tùng, Tùng Thảo Tân”.

“Cháu chào bác”, Bạch Diệc Phi chào một tiếng.

Tùng Thảo Tân cười rạng rỡ, nói: “Ha ha! Tốt quá đi! Từ lâu tôi đã nghe danh của Bạch Diệc Phi rồi, hôm nay cuối cùng cũng được gặp”.

Câu nói này khiến Bạch Diệc Phi kinh ngạc.

Anh đã giết Tùng Vụ Duy, nhà họ Tùng nên có ý thù hận anh mới đúng. Nhưng sao Tùng Thảo Tân không những không hận anh mà còn khen

anh và nhiệt tình như vậy?

Điều này khiến Bạch Diệc Phi thấy xấu hổ.

Sau khi nói mấy lời khách khí, Tùng Thảo Tân liền nói: “Anh Bạch! Cháu Phi! Tôi còn đang bận chút, tạm thời không thể tiếp đón hai người được. Hai người vào trong ngồi đi...”.

Tùng Thảo Tân là bố của Tùng Vưu Minh, trong ngày hôn lễ thì tất nhiên những người làm cha mẹ phải bận tiếp khách rồi.

Bạch Vân Bằng thể hiện sự thông cảm, cười gật đầu nói: “Vậy chúng tôi vào trong trước nha”.

Đợi sau khi vào thang máy, Bạch Vân Bằng mới nói với Bạch Diệc Phi: “Tùng Vưu Minh là con trai của Tùng Thảo Tân, Tùng Lệ Tư là con gái của ông ấy, em trai ruột của ông ấy là Tùng Thảo Giác”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì liền hiểu được.

Hóa ra nhà họ Bạch đã thương lượng hết cả rồi. Chính là để mình cưới Tùng Lệ Tư, con gái của Tùng Thảo Tân. Chẳng trách mà ông ta lại nhiệt tình với mình thế.

Họ vào thang máy đi đến tầng cao nhất của khách sạn.

Trên tầng đã có đông khách, đều là những nhân vật có máu mặt. Họ nhìn thấy bố con Bạch Vân Bằng đến thì lập tức xúm lại.

Rất nhiều người xúm lại bên cạnh Bạch Vân Bằng rồi chào hỏi ông. Còn Bạch Diệc Phi rất ít khi lộ diện trước mặt những người này nên bị họ đẩy sang một bên.

Bạch Diệc Phi thấy cũng không sao cả, một mình đi lại rồi tùy ý lấy một ly sâm panh trên bàn, sau đó đi về nơi ít người.

Anh đi đến ban công ngoài trời, đứng trên tòa nhà cao sáu mươi tầng mà nhìn được cả nửa thủ đô.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền lại tiếng nói của một cô gái.

“Anh làm sao vậy?”

Bạch Diệc Phi nhìn lại thì phát hiện bên cạnh anh có một cô gái vô cùng xinh đẹp. Chỉ có điều cô ta sầm mặt nói với anh: “Anh không nhìn thấy ở đây buộc bóng bay sao?”

Nghe thấy vậy, Bạch Diệc Phi mới để ý trên ban công buộc một chùm bóng bay nhưng bóng đã xì hơi và rơi xuống đất.

Cô gái hình như đang định cầm dây buộc lại nhưng bị Bạch Diệc Phi giẫm lên.

Bạch Diệc Phi có chút bất ngờ về ngoại hình của cô ta. Anh từng nhìn thấy rất nhiều người đẹp nhưng hiếm khi thấy ai đẹp như này, có lẽ có thể đẹp ngang với Lý Tuyệt rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 962: Có mắt như mù

Tất nhiên Bạch Diệc Phi cũng không phải loại người đứng núi này trông núi nọ. Dù sao thì bất luận là ai khi nhìn thấy người đẹp như này thì đều nhìn lâu một chút.

“Xin lỗi!”, Bạch Diệc Phi tưởng cô ta là nhân viên phục vụ của khách sạn nên áy náy cười rồi nói xin lỗi.

Cô gái đẹp chỉ hừ lạnh một tiếng rồi định phớt lờ Bạch Diệc Phi. Nhưng nơi để treo bóng bay cao quá, cô ta không với tới, thử mấy lần mà không thể treo lên được.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy vậy thấy có chút buồn cười. Anh giơ tay ra lấy dây trong tay cô ta rồi ném lên trên, nhân tiện thắt giúp.

Kết quả là vừa thắt xong thì cô gái không nói cảm ơn đã đành, đã vậy còn trừng mắt nhìn anh, hỏi: “Anh làm cái trò gì vậy?”

Bạch Diệc Phi ngây người ra, hỏi lại: “Chẳng phải cô muốn thắt dây sao?”

Cô gái đẹp liền nói: “Ai cần anh lo chuyện bao đồng?”

Bạch Diệc Phi thấy cạn lời, có lòng tốt giúp mà cô ta nói mình lo chuyện bao đồng.

Vì vậy anh tháo dây ra rồi kéo xuống dưới.

Cô gái đẹp lại hét lên: “Anh bị bệnh hả?”

Bạch Diệc Phi thấy buồn bực. Giúp cô ta cũng không đúng, lấy xuống cũng không được, làm gì cũng đều là lỗi của anh.

“Tôi nói này, cô đừng cậy mình xinh đẹp rồi vô lý như thế nhé!”, Bạch Diệc Phi không kìm được liền nói.

Cô gái đẹp nghe thấy vậy liền sầm mặt nói: “Rõ ràng là anh lo chuyện bao đồng”.

Bạch Diệc Phi thấy bực tức: “Cô có biết đạo lý không vậy?”

Bạch Diệc Phi nghĩ rằng mình nên dạy bảo cho cô gái này một phen. Chỉ có điều, lúc anh định nói gì đó thì nhìn thấy không xa trước đó có một người đàn ông trung niên. Người đó đang nhìn chăm chăm vào anh.

Bạch Diệc Phi lập tức đờ người ra. Bởi vì người đó chính là Tùng Thảo Giác, bố của Tùng Vưu Duy.

Anh nghĩ hôm nay dù sao cũng là ngày vui nên không gây sự thì tốt hơn. Vì vậy anh đi về trước mấy bước, định né Tùng Thảo Giác ra.

Nhưng lúc anh đi qua ông ta thì Tùng Thảo Giác đột nhiên hung dữ nói với anh: “Tôi nay mà nợ máu sẽ phải trả bằng máu”.

Bạch Diệc Phi khi nghe thấy lời này thì chấn động. Còn sau khi nói xong câu này, Tùng Thảo Giác rời đi luôn.

Câu nói này như gửi đến Bạch Diệc Phi một tín hiệu, tôi nay sẽ không hề đơn giản!

Đúng lúc này, đội trưởng bảo vệ vội vã chạy vào, vừa chạy vừa hét lớn: “Không xong, không xong rồi”.

Đội trưởng bảo vệ chạy về phía Tùng Thảo Tân ở trong phòng.

Sau khi nhìn thấy vậy thì Tùng Thảo Tân lập tức quát: “Hét cái gì mà hét? Không biết hôm nay là ngày gì sao?”

Đội trưởng bảo vệ sắc mặt tái nhợt nhưng thần sắc hoảng loạn, đứng trước mặt Tùng Thảo Tân nhỏ giọng nói: “Vâng, vâng, tôi nói nhờ lời...”.

Tùng Thảo Tân nhìn biểu cảm của hắn là biết có chuyện xảy ra. Nhưng dù sao họ cũng là một trong bốn gia tộc lớn ở thủ đô nên đổi giọng nói:

“Gặp chuyện gì cũng đừng hấp tấp thế, phải bình tĩnh. Nói với anh bao nhiêu lần rồi, anh không nhớ sao?”

“Được rồi, nói đi, có chuyện gì?”

Đội trưởng bảo vệ khẽ nhìn Bạch Vân Bằng một cái, sau đó mới cẩn thận nhìn Tùng Thảo Tân.

Lúc này, mọi người trong phòng lớn thoạt nhìn đang nói chuyện với nhau nhưng thực tế lại chú ý động tĩnh bên này của ông ta. Họ đều muốn xúm lại nghe xem có chuyện gì?

Đến Bạch Vân Bằng và Bạch Diệc Phi ở bên cạnh cũng nhìn lại.

Sau đó họ nghe thấy đội trưởng bảo vệ nói: “Cậu chủ Vương... Cậu ta đập nát một chiếc xe rồi ạ”.

Tùng Thảo Tân nghe thấy lời này thì coi thường, nói: “Đập một cái xe thôi mà, có gì mà hét lớn thế? Chủ xe là ai? Xe gì? Đền cho chủ xe là được”.

Đội trưởng bảo vệ lại nhìn Bạch Vân Bằng một cái rồi run rẩy nói: “Là xe của Trường An, màu xám ạ”.

Hả?

Tất cả mọi người khi nghe thấy thì đều như búng nổ. Còn Tùng Thảo Tân cũng biến sắc, hai mắt tròn to.

Lần này đến tham dự lễ cưới đều là những nhân vật lớn trong thủ đô, và họ cũng biết trong đó có một xe Trường An màu xám không thể đắc tội được.

Bởi vì đó là xe của gia chủ nhà họ Bạch.

Tùng Thảo Tân không thể bình tĩnh được, ông ta nắm chặt cổ đội trưởng bảo vệ, nói: “Mẹ kiếp, đồ thói tha đó! Ăn gan hùm rồi hay sao mà xe của anh Bạch cũng dám đập”.

“Anh Bạch đừng kích động, tôi sẽ bảo tên khốn đó lên đền tội với anh”.

Nếu là chiếc xe bình thường thì tất nhiên Bạch Vân Bằng không để ý nhưng chiếc xe này không hề tầm thường, nó có ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

Vì vậy lúc này sắc mặt Bạch Vân Bằng vô cùng khó coi. Ông chỉ gật đầu với Tùng Thảo Tân, ý là đợi người kia lên đây.

Tùng Thảo Tân thấy vậy thì cười khô hai tiếng, nói: “Anh Bạch! Thật sự xin lỗi anh, anh yên tâm, nhất định sẽ khiến anh vừa lòng”.

Là nhà họ Tùng, một trong bốn gia tộc lớn trong thủ đô, kết hôn tất nhiên là phải mở linh đình. Tất cả những nhân vật máu mặt đều được mời đến nhưng họ cũng được phân tầng.

Vì vậy trong tòa khách sạn này, mỗi tầng đều có khách quý nhưng tầng cao nhất đều là những người thuộc bốn gia tộc lớn và mười gia tộc hào môn mới được lên.

Còn cậu chủ Vương không có tư cách lên tầng cao nhất nên lúc này đang ở tầng tám, ở cùng những ông chủ bình thường trong thủ đô thôi.

Lúc này, hắn đang cầm ly sâm panh rồi chém gió với một đám người. Chị gái hắn là thư ký của ông hai nhà họ Tùng, hơn nữa mối quan hệ của hai người cũng rất tốt.

Đám ông chủ này chỉ mong được bám lấy ông hai nên khi nghe thấy vậy, tất nhiên phải nịnh nọt cậu chủ Vương rồi.

Lúc này, họ còn quan tâm đến chuyện đập xe nữa: “Cậu chủ Vương! Nghe nói ban nãy cậu cho người đập xe của người ta à? Không sao chứ?”

“Tất nhiên không sao rồi!”, cậu chủ Vương kiêu ngạo nói: “Một chiếc xe ghẻ thôi mà, đập thì đã đập rồi. Hơn nữa, mối quan hệ của chị tôi và ông hai tốt thế. Kể cả người kia thân phận hiển hách thì hắn cũng không dám làm gì tôi”.

“Nếu như ông hai biết chuyện này, nói không chừng tên lái xe chiếc xe ghê này phải đến xin lỗi tôi ý chứ”.

Vừa nghe thấy lời này, mọi người đều hòa vào nói: “Tất nhiên rồi! Cậu chủ Vương là ai chứ? Đâu phải ai cũng có thể đắc tội được”.

“Đúng vậy, đúng vậy! Đợi lát nữa xem tên nghèo rớt kia xin lỗi cậu chủ Vương”.

“...”.

Cô gái bên cạnh cậu chủ Vương nhìn thấy mọi người nịnh nọt hẳn nên trong lòng vô cùng vui. Thầm nghĩ mình gả đúng người rồi, gả cho một người vô cùng có thể diện.

Lúc này, đội trưởng bảo vệ đi xuống. Hắn xông vào nhóm người, nhìn thấy cậu chủ Vương liền nói: “Cậu chủ Vương...”.

Cậu chủ Vương khinh bỉ nhìn đội trưởng bảo vệ một cái, nói: “Chuyện gì vậy?”

Đội trưởng bảo vệ cũng không đắc tội được với vị cậu chủ Vương này nên chỉ cẩn thận nói: “Cậu chủ Vương! Ông hai muốn cậu lên phòng tiệc trên tầng trên cùng”.

Lời này không nói rõ mục đích thật sự nên khiến mọi người được phen ngưỡng mộ. Đó là phòng tiệc của tầng trên cùng, những người bình thường không thể lên đó được.

Trong lòng cậu chủ Vương vô cùng vui mừng, nhưng vẻ ngoài như không thể hiện ra, chỉ nói: “Tôi biết rồi, tôi lên ngay đây”.

Cô gái bên cạnh cậu chủ Vương cũng vui mừng, nói: “Chồng ơi! Anh thật cừ!”

Trên mặt cậu chủ Vương mang theo ý cười khó giấu, cố ra vẻ bất đắc dĩ: “Thật ra ban nãy ông hai cũng bảo tôi lên đó rồi nhưng tôi bảo tôi ở đây

cũng được. Hiện giờ ông hai lại cho người xuống mời tôi lên. Haiz...!”

“Ông hai đúng là nhiệt tình quá đi, tôi đành phải lên vậy”.

Mọi người nghe thấy vậy thì lại càng thêm ngưỡng mộ.

Sau đó cậu chủ Vương dẫn bạn gái nghênh ngang đi vào thang máy để lên tầng trên cùng.

Lúc hắn đi vào trong mà toàn thân còn toát ra vẻ cao ngạo, giống như hắn mới là chủ nhân ở đây.

Chị gái là thư ký của ông hai, trông cũng xinh đẹp, lại có mối quan hệ tốt với ông hai, nếu nói giữa họ không có gì thì ai tin?

Nhưng cậu chủ Vương không cảm thấy ngại mà còn cảm thấy vinh hạnh.

Nhà họ Tùng là một trong bốn gia tộc lớn của thủ đô, có ai không muốn với tới chứ? Chỉ cần có chỗ dựa này thì chỉ cần họ cho một chút canh để húp thôi cũng đủ để mình phát lên.

Lúc cậu chủ Vương bước vào thì Tùng Thảo Tân đang nói chuyện với Bạch Vân Bằng. Đúng lúc Tùng Thảo Tân đang đứng đối lưng lại với cậu chủ Vương, điều đấy có nghĩa là Bạch Vân Bằng sẽ đứng đối diện với cậu chủ Vương.

Lúc hắn nhìn thấy Bạch Vân Bằng thì hai mắt phần nộ, bước về trước mấy bước chỉ vào Bạch Vân Bằng quát lớn: “Đồ khốn này! Ai cho ông lá gan để ông lên tận đây hả?”

Theo như hắn thấy, Bạch Vân Bằng chỉ là kẻ nghèo lái xe tồi tàn thì làm gì có tư cách quen được Tùng Thảo Tân?

Và kẻ nghèo cướp vị trí đậu xe của hắn, còn dám trừng mắt với hắn. Hắn đang bực vì không tìm thấy Bạch Vân Bằng để tính sổ, lần này thì gặp đúng lúc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 963: Tự đào hố chôn mình

Ở đây vẫn còn có nhiều ông lớn như thế, hẳn ta có thể để cho tất cả mọi người ở đây biết được mối quan hệ giữa hẳn ta và nhà họ Tùng.

“Biết đây là chỗ nào không?”, cậu chủ Vương tiếp tục chỉ vào Bạch Vân Bằng mắng: “Một tên nghèo kiết xác như ông mà cũng leo lên sảnh tiệc ở tầng thượng này à? Có biết sĩ diện là gì không?”

Hẳn ta vừa nói xong thì tất cả mọi người có mặt ở đây đều giật mình kinh hãi.

“Đây là ai thế?”

“Ôi mẹ ơi, hẳn ta lại dám nói như thế!”

“Mẹ kiếp, lá gan to thế cơ à?”

Tùng Thảo Tân lúc này mới chú ý đến sự có mặt của cậu chủ Vương, ông ta xoay người qua, hai mắt bắn ra lửa nhìn cậu chủ Vương, lúc ông ta đang định mắng cho cậu chủ Vương một trận thì bị Bạch Vân Bằng ngăn lại.

Bạch Vân Bằng nói: “Để tôi”.

Tùng Thảo Tân khẽ khượng lại, sau lại không nói thêm gì nữa.

Gương mặt Bạch Vân Bằng đành lại hỏi: “Tại sao anh lại đập xe ô tô của tôi?”

Nghe thấy câu này, cậu chủ Vương bèn khinh khỉnh cười một cái: “Cái thứ xe cà tàng này của ông mà cũng dám gọi là ô tô?”

Nói xong hẳn ta lại quay ra nói với Tùng Thảo Tân: “Ông hai, lúc tên khốn này đến thì chỉ lái một chiếc Trường An cũ rích, vừa nhìn là biết là

ông ta trà trộn vào đây, ông hai mau đuổi ông ta ra ngoài đi, đừng làm hỏng buổi lễ thành hôn ngày hôm nay chứ!”

Chỉ có thể nói là, có lẽ cậu chủ Vương này xem phim quá nhiều nên mới cho rằng mấy buổi lễ thành hôn kiểu này thì ai cũng có thể trà trộn vào được, nhưng dù gì thì đây cũng là buổi tiệc do nhà họ Tùng tổ chức, yêu cầu cực kỳ cao, chỉ có những người nào có thiệp mời mới có thể đi vào.

Cậu chủ Vương hầu như đã bỏ qua điểm mấu chốt này, bởi vì hắn ta cũng là nhờ vào mối quan hệ của chị gái mình mới vào được đây, hắn ta không có thiệp mời, cho nên đương nhiên sẽ quên luôn việc này.

Mà Tùng Thảo Tân nghe thấy câu này xong thì rất muốn cho hắn ta một bạt tai chết luôn cho xong.

Chỉ là ông ta còn chưa kịp mở miệng, Bạch Vân Bằng đã hỏi trước: “Xe Trường An thì không phải là xe à?”

Bạn gái của cậu chủ Vương nghe thấy câu này cũng không khỏi bật cười châm chọc: “Cái xe cà tàng đó của ông cũng gọi là xe ô tô à? Ông không nhìn xem bên dưới kia đỗ toàn những ô tô hiệu gì? Ông cũng không biết ngượng mà lái cái xe đó của mình đến đây?”

“Cái xe cà tàng đó của ông lại còn chiếm mất chỗ đỗ xe của tôi, không đập xe ông thì còn đập xe ai?”

Cậu chủ Vương cười lạnh lùng: “Ông hai, vừa nhìn là biết ông ta vào đây là để quấy rối, mau đuổi ông ta ra ngoài đi!”

Nói xong hắn ta còn tự ý hét lên trước: “Bảo vệ! Bảo vệ đâu! Mau vào đây, kéo tên khốn kiếp này ra ngoài cho tôi!”

Đội trưởng đội an ninh chạy vào, anh ta sợ hãi đứng một chỗ liếc mắt nhìn cậu chủ Vương rồi lại nhìn sang Bạch Vân Bằng và Tùng Thảo Tân, không dám nói gì.

Cậu chủ Vương không phát hiện ra ánh mắt của đội trưởng đội an ninh, chỉ thấy anh ta không động đậy gì còn chỉ vào anh ta nói: “Anh làm sao thế? Sao lại không đuổi tên nghèo kiết xác này ra cho tôi?”

“Mau lên, tổng cổ ông ta ra ngoài!”

Sắc mặt đội trưởng đội an ninh trắng bệch, lập bập nói: “Cậu chủ Vương, cái này... hôm nay là ngày vui, hay là đừng...”.

Lời của đội trưởng đội an ninh còn chưa nói xong, cậu chủ Vương đã ngắt lời anh ta: “Anh đừng có ngại nói, chính bởi vì hôm nay là ngày vui nên mới không thể để cho tên nghèo kiết xác này làm hỏng buổi hôn lễ này”.

“Mẹ kiếp đừng có đứng ngây ra đó nữa, còn không mau tổng cổ ông ta ngoài đi!”

Bạn gái của cậu chủ Vương cũng hòa theo nói: “Cái anh này làm bảo vệ an ninh mà chẳng có tí hiểu biết gì vậy?”

Đội trưởng đội an ninh bị bọn họ nói đến mức không biết phải đáp lại thế nào.

Mà đúng vào lúc này, Tùng Thảo Tân đã bị cậu chủ Vương chọc cho tức đến mức không nhịn được nữa, bước lên trước một bước cho cậu chủ Vương một cái tát trời giáng.

“Bốp!”

“Ai da!”

Cậu chủ Vương kêu lên một tiếng, ôm lấy mặt mình có chút không tin nổi việc xảy ra: “Ông hai...”.

Chỉ là hấn ta còn chưa kịp nói hết, Tùng Thảo Tân lại đập cho hấn ta một phát nữa khiến hấn ngã bò ra trên mặt đất.

Bạn gái của cậu chủ Vương bị cảnh này dọa cho sững sờ tại chỗ.

Cậu chủ Vương ngồi trên mặt đất ôm bụng vừa bị đập trúng, ngạc nhiên không thôi hỏi: “Ông hai, ông đánh tôi làm gì?”

“Cái tên khôn kiếp này!”, Tùng Thảo Tân thở hồng học chỉ thẳng mặt cậu chủ Vương mắng: “Mắt chó của mày mù rồi à, không biết là ai mà đã dám chọc vào?”

Cậu chủ Vương nghe thấy câu này thì cực kỳ ngạc nhiên, hấn ta liếc mắt nhìn Bạch Vân Bằng nói: “Đó chẳng qua chỉ lái chiếc xe Trường An mà thôi, thế nào lại...”

“Trường An?”, Tùng Thảo Tân hít sâu một hơi, bực bội hỏi: “Mẹ kiếp mày không biết người chủ xe là ai?”

Cậu chủ Vương dường như ý thức được có điều không đúng, lại hỏi một câu theo phản xạ: “Là... là ai?”

Câu trả lời này không cần phải đợi Tùng Thảo Tân nói ra, bởi vì những người xung quanh đã trả lời hộ rồi.

“Đó chính là xe của gia chủ nhà họ Bạch!”

“Người này cũng to gan gớm, lại dám đi khiêu khích gia chủ của nhà họ Bạch, lại còn đập xe của người ta nữa!”

Tùng Thảo Tân không nói gì, bởi vì ông ta đã tức đến nghẹn cả thở rồi, sau lại cho cậu chủ Vương đang vừa mới bò dậy thêm một cái tát nữa.

“Bốp!”

Mà khi cậu chủ Vương nghe thấy chữ gia chủ nhà họ Bạch thì sắc mặt cũng lập tức tái mét.

Tùng Thảo Tân vẫn chưa hả giận, lại cho hấn ta thêm vài cái tát nữa.

Cậu chủ Vương bị tát đến sưng vù cả mặt, khoé miệng còn rịn ra một vệt máu tươi, nhưng hấn ta không dám hó hé một câu nào nữa.

Lúc này, bên ngoài có người đi vào thông báo: “Ông hai, đội ngũ rước dâu đã đến rồi!”

Thấy vậy Bạch Vân Bằng bèn bước ra, cầm lấy cổ tay của Tùng Thảo Tân nói: “Anh Tùng, buổi hôn lễ vẫn quan trọng hơn”.

Tùng Thảo Tân nghe vậy mới dừng tay lại, thở gấp mấy lần rồi mới hét lên: “Lệ Tư ở đâu? Đội ngũ rước dâu đã về rồi, nó là người phụ trách tiếp đón lại chạy đi đâu rồi?”

Mọi người nghe thấy lời này liền vội vàng tìm Tùng Lệ Tư.

“Cô cả!”

“Cô cả ở đâu rồi?”

“Mau gọi điện thoại hỏi xem!”

Lúc tiếng chuông điện thoại vang lên, tất cả mọi người đều quay ra nhìn mới phát hiện tiếng chuông phát ra ở phía sân thượng.

Tùng Lệ Tư cầm điện thoại từ bên trong đi ra.

Bạch Diệc Phi đứng bên cạnh thấy vậy thì cực kỳ ngạc nhiên.

Mẹ nó! Người phụ nữ này lại chính là Tùng Lệ Tư, cô cả của nhà họ Tùng, nổi danh đẹp nhất thủ đô.

Chẳng trách tính khí lại khó chịu như thế!

Bạch Diệc Phi nghĩ đến thái độ lúc nãy của mình với cô ta không được tử tế cho lắm, nếu bị nhận ra thì sẽ khó mà tránh được rắc rối.

Cho nên Bạch Diệc Phi vội vàng đi ngược chiều với đám đông, đón thang máy đi thẳng xuống dưới.

Mà Bạch Vân Bằng lúc này đang đi tìm Bạch Diệc Phi khắp nơi: “Tên nhóc này lại đi đâu rồi?”

Bạch Diệc Phi vào trong thang máy đi xuống tầng dưới, kết quả lại gặp đội ngũ rước dâu đang đi vào nên chặn cứng ở trước cửa chính, Bạch Diệc Phi không thể đi ra được chỉ đành phải quay trở lại.

Vừa hay nhìn thấy có một khu vệ sinh bèn chui vào trong đó.

Nhưng Bạch Diệc Phi cảm thấy nếu anh cứ trốn trong nhà vệ sinh thế này thì cũng không phải cách hay, phải nghĩ cách nguy trang một chút.

Đúng vào lúc này, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai bước vào.

Bạch Diệc Phi nhìn trúng cái mũ và chiếc kính râm của anh ta.

“Người anh em, có bán mũ với kính không?”, Bạch Diệc Phi nhìn người nọ một hồi rồi hỏi một câu.

Người đàn ông nọ liếc mắt nhìn Bạch Diệc Phi rồi nói: “Không bán!”

Bạch Diệc Phi không muốn bỏ lỡ cơ hội: “Tôi trả tiền cho anh, giá gấp đôi hoặc gấp ba”.

“Có tiền là ngon à?”, người đàn ông nọ lạnh lùng hừ một tiếng: “Cho là có tiền thì muốn mua gì cũng được à? Tôi nói cho anh biết, tôi không thích, anh có tiền cũng vô dụng!”

“Năm trăm nghìn tệ!” Bạch Diệc Phi xòe năm ngón tay ra.

Người đàn ông nọ ngây ra một lúc, sau đó rất nhanh nhẹn tháo kính và mũ của mình ra: “Anh cầm kỹ nhé”.

Bạch Diệc Phi vươn tay nhận lấy, viết một tờ chi phiếu năm trăm nghìn tệ cho người nọ, người nọ sau khi nhận lấy thì vui vẻ rời đi.

Mặc dù dung năm trăm nghìn tệ để mua một chiếc mũ lưỡi chai và một cái kính mát thì quá đắt, nhưng hết cách, năm trăm nghìn tệ có thể miễn được một số rắc rối, tính ra thì cũng là đáng giá.

Bạch Diệc Phi đội mũ và đeo kính lên, nhưng kính này lại là kính cận nên Bạch Diệc Phi cảm thấy hơi chóng mặt, bèn cạy mắt kính bỏ đi, chỉ đeo mỗi gọng kính.

Anh đánh giá mình trong gương, miễn cưỡng cũng có chút khác với lúc này, nhưng lại nghĩ đến lúc này mình mặc đồ vest cũng đã bị Tùng Lệ Tu trông thấy rồi, cho nên bèn cởi bỏ áo ngoài chỉ mặc mỗi áo sơ mi trắng bên trong.

Giờ thì hoàn hảo rồi.

Bạch Diệc Phi đang định rời đi thì đúng vào lúc này, một người phụ nữ mặc váy cưới trắng xông vào, anh giật mình sững sốt.

Đây không phải là Phương Nhiên à?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 964: Đạo Trưởng đến rồi

Bạch Diệc Phi có chút ngạc nhiên, anh đã nghĩ sẽ gặp Phương Nhiên ở đây, chỉ là không ngờ lại gặp được ở trong phòng vệ sinh này.

Phương Nhiên không hề chú ý đến Bạch Diệc Phi, cô ta đi đến chỗ lavabo rửa tay, mở vòi rồi vốc nước lên mặt mình, nhìn bộ dáng trông cực kỳ không vui vẻ.

Nước lạnh xối trôi bớt lớp trang điểm trên mặt, Phương Nhiên chống tay lên mặt bàn lavabo một hồi, sau đó lấy đồ trang điểm trong chiếc túi luôn mang theo người ra để dặm lại phấn.

Vừa mới dặm phấn xong, điện thoại của Phương Nhiên đột nhiên vang lên, cô ta nhận điện thoại.

“Phương Nhiên, cô ở đâu vậy? Hôn lễ sắp bắt đầu rồi!”

Tiếng nói trong điện thoại vọng ra, trong nhà vệ sinh cực kỳ yên tĩnh nên có thể nghe được rất rõ ràng.

“Tôi đang trong nhà vệ sinh, lập tức ra ngay đây”, giọng của Phương Nhiên nghe có chút miễn cưỡng, còn có chút mất kiên nhẫn.

Sau khi ngắt điện thoại, Phương Nhiên hít sâu một hơi rồi xoay người định đi, đúng lúc này mới nhìn thấy Bạch Diệc Phi đang đứng trước cửa, Bạch Diệc Phi nhìn cô ta, hỏi: “Nhìn bộ dáng của cô hình như không vui vẻ lắm?”

“Hôm nay cô phải kết hôn đúng không? Kết hôn lại có thể không vui sao?”

Phương Nhiên khẽ ngấn người, có chút ngập ngừng nói: “Anh... hình như nhìn có chút quen mắt?”

Bạch Diệc Phi chỉ nguy trang đơn giản còn về tổng thể thì không có gì thay đổi nên Phương Nhiên mới cảm thấy có chút quen mắt, nhưng cũng lại có chút không chắc chắn.

Bạch Diệc Phi cũng không giải thích, chỉ nói: “Tôi có khuôn mặt đại chúng nên có rất nhiều người gặp tôi đều nói trông quen mắt”.

Phương Nhiên: “...”.

Sau một hồi cạn lời, cô ta lại thờ dài nói: “Kết hôn vốn nên vui vẻ”.

“Nhưng mà...”.

“Nhưng mà cái gì?”, Bạch Diệc Phi hỏi, xong lại nói tiếp: “Đúng rồi, cô là người nổi tiếng đúng không?”

“Đúng vậy!”, Phương Nhiên gật đầu, đi ra phía bên ngoài: “Người nổi tiếng thì đã sao? Cũng vẫn thân bất do kỷ mà thôi”.

Nói xong câu này, cô ta liền rời khỏi phòng vệ sinh.

Bạch Diệc Phi nhìn bóng lưng cô ta rời đi mà trong lòng có chút nghĩ ngợi.

Đúng vậy, thân bất do kỷ.

Bất kể là người nổi tiếng hay là người có quyền, lại hoặc là người bình thường, âu cũng đều có việc thân bất do kỷ.

Bạch Diệc Phi lắc đầu rồi cũng đi ra khỏi nhà vệ sinh, đón thang máy quay trở lại tầng trên cùng của toà nhà.

Sảnh tiệc trên tầng trên cùng của toà nhà đã đầy người là người, xem thời gian, có lẽ nghi lễ của buổi tiệc cũng đã sắp bắt đầu rồi.

Bạch Diệc Phi vừa mới đi đến cửa, không cẩn thận đụng trúng một người, sau khi đứng vững, nhìn lại hoá ra là Tùng Lệ Tu.

“Xin lỗi”, Bạch Diệc Phi cũng khá tự tin với vẻ nguy trang của mình, dù gì thì Tùng Lệ Tư cũng mới chỉ gặp mặt anh một lần, không dễ dàng nhận ra anh như vậy.

Tùng Lệ Tư trợn mắt lườm Bạch Diệc Phi, rất tức giận: “Làm sao thế? Không nhìn thấy có người à?”

Bạch Diệc Phi không muốn gây thêm chuyện nên xin lỗi thêm một câu nữa.

Tùng Lệ Tư hừ hừ hai tiếng rồi kiêu ngạo bỏ đi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì không khỏi lắc đầu chặc lưỡi hai tiếng: “Đúng là tính khí công chúa đỏng đảnh!”

Bạch Diệc Phi không hề đi tìm Bạch Vân Bằng, mà anh tìm một vị trí tương đối gần phía cuối để ngồi, anh muốn ngồi đó để âm thầm quan sát Tùng Thảo Giác, chú ý quan sát từng cử động của ông ta.

Biểu cảm của Tùng Thảo Giác xem ra rất không vui vẻ, nhưng mà cũng đúng, bây giờ Tùng Vưu Minh kết hôn, đương nhiên sẽ khiến cho ông ta nhớ đến con trai Tùng Vưu Duy của mình, không vui vẻ gì cũng là bình thường.

Ngồi một lúc sau, Tùng Thảo Giác gọi một cuộc điện thoại, nói vài câu gì đó, chẳng bao lâu sau liền có một người đi đến trước mặt ông ta.

Tùng Thảo Giác nhỏ giọng dặn dò một lúc, người nọ bèn tách ra khỏi đám đông rời đi.

Tiếp sau đó, Bạch Diệc Phi nhìn thấy người nọ âm thầm rời khỏi sảnh tiệc.

Bạch Diệc Phi cảm thấy có chút vấn đề, nên không hề do dự mà đi theo phía sau.

Bởi vì đây là tầng áp mái cho nên khi Bạch Diệc Phi đi theo người nọ đến chỗ khu cầu thang, trong đó không hề phát ra âm thanh gì, vậy chứng tỏ người nọ đang đi theo cầu thang lên trên sân thượng.

Cho nên Bạch Diệc Phi cũng đi theo lên sân thượng.

Kết quả vừa mới lên đến sân thượng thì anh liền ngăn cả người, bởi vì trên sân thượng có rất nhiều người, hơn nữa còn toàn là người quen.

Lương Vĩ Siêu, Hứa Đạo Trường, Liễu Chiêu Phong, Mạnh Kinh.

Ngoài mấy người này ra thì chính là người vừa mới đi lên lúc nãy.

Đám người Lương Vĩ Siêu nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì cũng ngăn hết ra, dường như có chút bất ngờ vì có người đi lên sân thượng.

Ngay sau đó Liễu Chiêu Phong hét một tiếng: “Ai đó? Mau đi xuống!”

Rất rõ ràng, gã không hề nhận ra Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy cười nói: “Bên dưới nhiều người quá, lên đây hóng gió thôi, mọi người cũng lên đây hóng gió à?”

“Liên quan quái gì đến mày! Mau đi xuống cho tao!”, Liễu Chiêu Phong rất là mất kiên nhẫn, trong mắt còn loé lên vẻ nguy hiểm.

Bạch Diệc Phi lại cười ha ha mấy tiếng, biểu hiện rất là vô hại và hồn hậu: “Vậy được, tôi đi xuống, haiz, đúng rồi, hôn lễ sắp bắt đầu rồi, đừng bỏ lỡ nhé”.

Nói xong câu này, Bạch Diệc Phi bèn xoay người một cách rất tự nhiên, sau đó men theo cầu thang đi xuống.

Đợi đến khi Bạch Diệc Phi bước xuống đến bậc cầu thang cuối cùng, anh mới tăng tốc xông về phía sảnh tiệc.

Kết quả lại đụng trúng Tùng Lệ Tư, thấy phương hướng của Tùng Lệ Tư là từ trong phòng vệ sinh đi ra.

“Ai da!”, Tùng Lệ Tư bị đụng trúng nên lùi lại hai bước, suýt chút nữa là ngã nhào xuống đất, Bạch Diệc Phi đưa tay ra tóm được cổ tay cô ta kéo lên, lúc này mới đứng vững.

Tùng Lệ Tư sau khi nhìn rõ là Bạch Diệc Phi thì cơn tức lại đột nhiên xông lên đầu: “Sao lại là anh? Rốt cuộc là anh có mọc mắt hay không hả?”

Lúc này Bạch Diệc Phi chẳng có tâm trạng đâu mà đi đôi co với cô ta về việc này, đúng lúc đang nắm cổ tay của cô ta, anh đột nhiên như nghĩ đến cái gì đó bèn vội vàng xáp lại gần Tùng Lệ Tư thấp giọng nói: “Đừng làm ồn!”

“Anh làm cái gì?”, Tùng Lệ Tư cho rằng Bạch Diệc Phi muốn sàm sỡ mình nên có chút sợ hãi, muốn giãy giụa.

Bạch Diệc Phi cùng nhanh tay giữ lấy cô ta lại, lúc này khách khứa đều đang tập trung trong buổi tiệc, trong hành lang hầu như không có người, Bạch Diệc Phi trầm giọng nói: “Đừng nói chuyện, nghe tôi nói!”

“Lập tức đi tìm bố cô, cứ nói là Đạo Trưởng đến rồi!”

“Còn có, việc này không được để cho người khác biết!”

“Mau đi!”

Tùng Lệ Tư nghe vậy thì ngây ra, hầu như không hiểu được ý của anh là gì.

Bạch Diệc Phi không có thời gian giải thích với cô ta, có chút nóng nảy quát lên một câu: “Mau đi đi!”

Tùng Lệ Tư lúc này mới giật mình hoàn hồn, nhưng lại đẩy Bạch Diệc Phi một cái rồi quát: “Anh là ai chứ? Dựa vào cái gì mà tôi phải nghe anh?”

Bạch Diệc Phi bất ngờ sa sầm mặt, âm lượng trong giọng nói cũng tăng cao: “Bây giờ tôi không có nhiều thời gian nói nhảm với cô, mau đi nói cho

bố cô biết, nếu không, mẹ kiếp, ngày hôm nay các người khỏi cần phải sống nữa!”

Đám người Đạo Trưởng đều đang tụ tập trên sân thượng, có lẽ bọn họ hẹn gặp nhau chắc chắn là để làm việc gì đó, mà đám người đang ở đây lúc này, ngoài vệ sĩ cùng với một số người đặc biệt ra thì đều là người bình thường, đều không đủ để đánh lại được đám người của Lương Vĩ Siêu.

Đương nhiên, Bạch Diệc Phi càng hy vọng bọn họ nhắm vào anh mà đến, nhưng trong quá trình này ai dám chắc chắn sẽ không làm liên lụy đến người vô tội chứ?

Hơn nữa, nhìn bộ dạng của Tùng Thảo Giác, anh nghĩ ắt là ông ta cũng phải tham gia vào, chắc chắn là để trả thù cho con trai của mình.

Mà nói cho cùng, mục đích của đám người Lương Vĩ Siêu vẫn chỉ là kho vàng, mà một khi bọn họ động vào kho vàng thì những hệ lụy xảy ra sau đó sẽ gây ra ảnh hưởng lớn, thậm chí còn ảnh hưởng đến của quốc gia.

Như vậy quốc gia chắc chắn sẽ không mặc kệ, lại thêm mối quan hệ giữa bọn họ và Nam Môn nữa, chỉ thế cũng đủ để coi như phản quốc, nói như vậy tức là nó sẽ ảnh hưởng đến tất cả dân tộc.

Cho nên Bạch Diệc Phi nghĩ đến Tần Hoa.

Bạch Diệc Phi đẩy Tùng Lệ Tư một cái, đè thấp giọng nói: “Mau đi!”

Nói xong lại dặn dò tiếp:

“Chỉ được nói cho bố cô biết, không được để bất cứ người nào biết, nhất là chú ba của cô!”

Tùng Lệ Tư bị Bạch Diệc Phi dọa cho sững sờ, không dám nói nhiều nữa, gạt đầu liền hoảng hốt rời khỏi sảnh chính.

Nhìn thấy Tùng Lệ Tư bước vào trong sảnh tiệc, Bạch Diệc Phi bèn lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Tần Hoa.

Một mình anh mà phải đối phó với bốn người bên phía Lương Vĩ Siêu thì có chút chật vật, dù gì với thực lực hiện tại của anh, nhiều nhất cũng chỉ đối phó được với một mình Lương Vĩ Siêu, ba người còn lại mà đồng thời lên nữa thì anh không thể đánh lại được hết.

Cho nên bây giờ anh chỉ có thể hy vọng Tần Hoa mau chóng đến đây.

...

Tùng Lệ Tu vẫn còn chưa hết sợ sau câu nói của Bạch Diệc Phi, đôi tay cô ta khẽ run rẩy, hai chân như muốn nhũn ra, may là lúc vừa mới bước vào trong sảnh liền gặp được một nhân viên phục vụ đã đỡ lấy cô ta.

“Cô cả, cô làm sao vậy?”

Tùng Lệ Tu nuốt một ngụm nước miếng rồi mới nói bằng giọng có chút hoảng loạn: “Bố tôi ở đâu? Gọi bố tôi qua đây”.

Nói xong câu này lại bổ xung thêm một câu: “Phải âm thầm đi gọi, không được để cho ai biết”.

Nhân viên phục vụ không biết là có chuyện gì nhưng vẫn rất có trách nhiệm gật đầu rồi rời đi.

Năm phút sau, Tùng Thảo Tân đi đến.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 965: Là anh ta!

"Con bé này, lại làm gì đó?", Tùng Thảo Tân thấy biểu cảm của Tùng Lệ Tư không phù hợp, tưởng rằng cô ta lại gặp rắc rối, mà hôm nay là hôn lễ của con trai ông ta, ông ta đương nhiên không hy vọng con gái mình sẽ gây chuyện.

Nhưng Tùng Lệ Tư vẻ mặt luống cuống nói: "Bố, con vừa gặp được một người rất kỳ quái".

"Người kỳ quái?", Tùng Thảo Tân khẽ giật mình.

Tùng Lệ Tư lại vội vàng nói: "Đây không phải là trọng điểm, quan trọng là hấn kêu con nói cho bố biết Đạo Trưởng tới rồi!"

"Cái gì?", Tùng Thảo Tân lập tức tròn mắt.

Đúng lúc này, sảnh tiệc bỗng nhiên trở nên huyền ảo.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Có chuyện gì thế? Nghi thức không phải là vẫn chưa chính thức bắt đầu sao? Tại sao màn hình lại sáng lên trước?"

"Hơn nữa địa điểm cũng không đúng mà? Đây nhìn có vẻ giống sân thượng?"

Người chủ trì cùng cô dâu chú rể nhao nhao quay đầu nhìn lại, thấy màn hình thì đều ngẩn người.

Tùng Lệ Tư và Tùng Thảo Tân cũng nhìn về phía đó.

Trên màn hình lớn là bối cảnh sân thượng, mà người xuất hiện trên đó họ đều quen biết.

"Là Đạo Trưởng!"

"Ông ta sao lại ở đó?"

"Không phải ông ta thông đồng với địch rồi hay sao?"

Trong tiếng kinh hô của mọi người, Đạo Trưởng trên màn hình nét mặt tái nhợt nhìn chăm chú về phía trước, lạnh nhạt nói: "Các vị, đã lâu không gặp".

Khi giọng nói của ông ta rơi xuống, tất cả mọi người trong sảnh tiệc bất giác đều nín thính.

Đạo Trưởng tiếp tục nói: "Hôm nay là tiệc cưới của con trai thứ hai nhà họ Tùng, tại đây tôi xin chúc cậu có một hôn lễ thuận lợi".

"Chúc phúc xong rồi, tiếp theo có một chuyện muốn nói với mọi người".

"Trong tương lai gần, thế giới này sẽ do chúng tôi thống trị!"

"Hiện tại có một cơ hội tốt trước mắt mọi người, ở đây tôi có một phần huyết thư, chỉ cần ký vào, tôi có thể đảm bảo của cải của tôi và mọi người trong tương lai sẽ gấp mười lần so với bây giờ".

"Mọi người cũng không cần lo lắng vấn đề thất hứa, nếu đã ký rồi, tất nhiên sẽ thực thi, về phần chúng tôi, tôi cũng có cách khiến mọi người thi hành".

"Còn nếu không ký, thì hôm nay đừng nghĩ tới việc sống sót rời khỏi toà nhà này!"

Đúng lúc này, trên màn hình xuất hiện một người khác, giọng nói của hắn ta cũng vang lên.

"Đa cấp à?"

Mọi người có thể thấy người này đi lên từ lối cầu thang, đầu đội mũ lưỡi trai đen và đeo kính gọng đen.

Người này chính là Bạch Diệc Phi.

Tùng Lệ Tu thấy anh thì than ôi một tiếng: "Anh tâ!"

Mấy người trên sân thượng sững sốt một hồi, Đạo Trường khẽ cau mày hỏi: "Cậu là ai?"

Cùng lúc đó, mọi người trong sảnh tiệc bắt đầu nhạo nhao bàn tán.

"Người này là ai?"

"Không biết, trông rất lạ mặt".

"Nhìn dáng vẻ này thì giống như không cùng một phe với chúng ta".

Phương Nhiên đang đứng trên khán đài chữ T được dựng tạm thời cũng sững sốt, cô vừa rồi còn gặp người này trong phòng vệ sinh cách đây không lâu, hơn nữa giọng nói của anh ta cũng rất quen tai.

Đúng lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên vang lên tiếng sấm rền.

"Rầm!"

Sắc trời dần dần tối sầm lại, có vẻ sắp tới sẽ có mưa to.

Bạch Diệc Phi nhìn Đạo Trường nói: "Tôi nghĩ ông có lẽ không biết tôi là ai".

Vẻ mặt Đạo Trường lạnh hơn vài phần, híp mắt nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi.

Mấy người Lương Vĩ Siêu không có hành động gì, bọn họ cũng không có ai nhận ra Bạch Diệc Phi.

Đạo Trường hỏi với giọng lạnh lùng: "Cậu tới đây làm gì?"

Bạch Diệc Phi hờ hững đáp: "Bạn tôi hôm nay kết hôn, không muốn bị người khác phá hoại mà thôi".

"Bạn cậu?", Đạo Trường thoáng ngây ngẩn.

Cùng lúc đó, Phương Nhiên và Tùng Long Minh trong sảnh tiệc đồng thời quay đầu lại và hỏi nhau: "Anh ta là bạn của anh/em à?"

Thấy biểu cảm của đối phương, cả hai người đều mờ mịt.

...

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu, sắc mặt chợt lạnh, nói: "Bởi vậy nhân lúc tâm trạng tôi còn tốt thì nhanh chóng rút đi!"

Lời này vừa dứt, những người trong sảnh tiệc đều bàng hoàng.

Đó thế nhưng là cựu chủ tịch của Hiệp hội doanh nghiệp thủ đô!

Còn là một người có năng lực gần tới cấp một, là sự tồn tại khiến người ta phải ngưỡng vọng!

Đứa trẻ trên màn hình cũng quá cuồng vọng rồi?

Không lẽ cậu ta không nhận ra Đạo Trường?

Trên sân thượng Đạo Trường bị người khác khiêu khích như vậy đương nhiên bộc phát lửa giận: "Muốn chết!"

Rõng xong câu này, thân hình vừa động, liền tung ra một bạt tai tới trước mặt Bạch Diệc Phi.

Thấy Đạo Trường ra tay, mọi người đều trợn tròn mắt, trong lòng cũng khẽ động.

Tuy nhiên, điều khiến họ kinh ngạc hơn cả là Bạch Diệc Phi cũng di chuyển, hơn nữa chiêu thức của anh cũng giống hệt Đạo Trường.

Đạo Trường nhìn thấy thì vô cùng sửng sốt, nhưng đã quá muộn rồi.

Hai lòng bàn tay va vào nhau, phát ra tiếng động cực lớn!

“Bùm!”

Khi hai chưởng chạm vào nhau, Đạo Trưởng cảm nhận được một luồng năng lượng ám kinh mạnh mẽ phát ra, từng lớp từng lớp, giống như đôi phương đã tung ra vô số chiêu.

Đạo Trưởng lùi về sau vài bước rồi mới đứng vững, mà Bạch Diệc Phi vẫn đứng im bất động.

Đạo Trưởng kinh ngạc nhìn anh hỏi: “Tại sao cậu lại biết Nhất Dương chưởng?”

Đến cả Lương Vĩ Siêu cũng phải ngạc nhiên.

“Thằng khốn này là ai?”

“Không phải là nó không biết võ công à?”

Những người trong sảnh tiệc cũng nháo nhào lên.

“Mẹ kiếp, giỏi vãi chưởng!”

“Đây là ai thế? Trâu bò quá đi!”

“Đúng vậy, đến Đạo Trưởng cũng không phải là đối thủ của anh ta!”

Tùng Lệ Tư ngậy ra, mặc dù vừa rồi cô ta bị Bạch Diệc Phi uy hiếp, nhưng cũng không nghĩ anh lại mạnh mẽ như vậy.

Tùng Thảo Tân cả kinh: “Là anh ta bảo con nói với bố sao?”

Tùng Lệ Tư khẽ gật đầu: “Vâng...”. Truyện Phương Tây

Tùng Thảo Tân lập tức hỏi ngay: “Anh ta là ai? Có thân phận như thế nào? Tên là gì?”

Đây là người có thầy đẩy lùi Đạo Trưởng, thực lực chắc chắn ở cấp 1, một cao thủ thủ cấp 1, nếu như ông ta có được vậy thì nhà họ Tùng của ông ta chẳng phải sẽ vượt qua ba nhà kia sao?

Không chỉ ông ta nghĩ như vậy, mà những gia tộc khác cũng cùng chung suy nghĩ.

“Anh ta là ai? Đã phục vụ cho gia tộc nào chưa?”

“Không biết nữa!”

Trên sân thượng!

“Ầm ầm ầm...”

Tiếng sấm lại vang lên, những hạt mưa bắt đầu rơi xuống!

Dần dần, mưa càng ngày càng nặng hạt.

Mưa to khiến tầm mắt anh mờ mịt, Bạch Diệc Phi cảm thấy không ổn.

Vì vậy, anh đã bỏ mũ lưỡi trai và kính ra.

Lúc này, cả Đạo Trưởng và đám người trên mái nhà, tất cả những người quen biết Bạch Diệc Phi đều kinh ngạc.

Phương Nhiên thốt lên: “Là anh ta!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 966: Dao găm!

Tùng Lệ Tư cũng trợn tròn hai mắt: “Hóa ra là anh ta!”

Sau đó, Tùng Thảo Tân đứng cạnh Tùng Lệ Tư cũng nói: “Đây không phải là... Bạch Diệc Phi hay sao?”

“Bạch Diệc Phi?”, Tùng Lệ Tư run rẩy nhìn bố mình một cách hoài nghi.

Anh ta là Bạch Diệc Phi?

Anh ta vậy mà lại là Bạch Diệc Phi!

“Nhưng mà... Bạch Diệc Phi không phải vừa lùn vừa béo vừa xấu sao?”

Còn Bạch Diệc Phi đang đứng trong mưa kia, không chỉ cao mà dáng người còn rất đẹp, không hề béo chút nào, thậm chí về ngoại hình, không được tính là đẹp trai nhất nhưng nhìn rất ngay thẳng, cộng thêm khí chất kia nữa, vậy thì chính là đẹp trai rồi.

Lúc này, Bạch Diệc Phi đi tới cau mày nói: “Tôi chính là Bạch Diệc Phi!”

Sau khi nghe vậy, Tùng Thảo Tân ngạc nhiên hỏi: “Anh Bạch, thực lực của Bạch Diệc Phi cao như vậy, tiền bộ này có phải là nhanh quá không?”

Bạch Vân Bằng vẫn cứ nhìn chăm chăm vào màn hình, trên mặt không có nét tự hào mà ngược lại là vẻ nghiêm nghị.

Tùng Lệ Tư sau khi xác nhận người trong lời nói của Bạch Vân Bằng là Bạch Diệc Phi.

Người đàn ông đã giúp cô ta trên ban công lúc nãy lại còn bị cô ta mắng, cũng chính là người đã đụng vào cô ta hai lần làm cô ta khiếp sợ.

Ngoài ra, anh còn là người đàn ông mà gia tộc đã sắp xếp sẵn cho cô ta kết hôn.

...

Sau khi đám người Đạo Trưởng phát hiện ra là Bạch Diệc Phi, chỉ cần liếc nhìn nhau một cái là đã hiểu ý nhau.

Vì vậy, Đạo Trưởng, Liễu Chiêu Phong và Mạnh Kinh, 3 người họ đồng thời tấn công về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi bây giờ cũng không cần thiết phải giả bộ nữa, bắt đầu thể hiện thực lực thật sự của mình.

Ngay khi ba người kia lao tới, bóng dáng Bạch Diệc Phi lóe lên rồi đột nhiên biến mất trước mặt bọn họ.

Ba người lập tức bị sock.

Ngay lúc ấy Bạch Diệc Phi đã xuất hiện sau lưng bọn họ, giơ tay đâm vào lưng Đạo Trưởng.

Đạo Trưởng vốn đã cảm giác được nguy hiểm nhưng không kịp quay đầu, chỉ có thể tăng tốc lao về phía trước.

Tuy nhiên tốc độ của ông ta không nhanh bằng Bạch Diệc Phi, cho dù Bạch Diệc Phi không đánh phía sau lưng ông ta, nhưng sức mạnh ám kinh tiềm ẩn trong nắm đấm cũng truyền đến, làm ông ta lao về phía trước hai bước, nôn ra một ngụm máu.

Còn Liễu Chiêu Phong và Mạnh Kinh bên cạnh ông ta nhanh chóng xoay người, đồng thời ra tay đánh về phía anh

Hai người vừa hay một trái một phải, Bạch Diệc Phi chỉ có thể giơ tay lên đỡ.

Nhưng đồng thời chịu một đòn từ đối phương, phải lùi lại mấy bước.

Đây là lí do tại sao anh lại gọi điện cho Tần Hoa.

Ở cấp độ của mình, anh có thể dễ dàng giết chết bất cứ ai cấp thấp hơn mình, nhưng 1 đánh 3, sẽ có chút khó khăn, hơn nữa, vẫn còn Lương Vĩ Siêu chưa động đậy gì.

Vào chính lúc này, Bạch Diệc Phi mới cảm nhận được phía sau có một luồng gió nhẹ, anh vô thức quay người, né sang một bên để tránh đi sức lực phía sau lưng.

Mà người đang tấn công anh, chính là Lương Vĩ Siêu.

Lương Vĩ Siêu tung ra liên tiếp mấy chiêu, Bạch Diệc Phi mặc dù đã vung tay gạt sang một bên, nhưng vẫn né hụt một chưởng, chưởng đó đánh thẳng vào ngực anh.

“Phụt!”

Bạch Diệc Phi lùi lại mấy bước, lại nôn ra một ngụm máu.

Những người ở trong sảnh tiệc nhìn thấy Bạch Diệc Phi bị đánh cho liên tiếp lùi lại thì cũng trở nên căng thẳng.

Phương Nhiên cũng lo lắng nắm chặt vạt áo cưới của mình.

Tùng Lệ Tư bất giác trở nên lo âu.

Tùng Thảo Tân thấy vậy thì quay lại và hỏi Bạch Vân Bằng: “Anh Bạch, chuyện này...”

Bạch Vân Bằng vẻ mặt lo lắng nói: “Tôi đã thông báo tới trưởng bồi của nhà họ Bạch rồi, chỉ cần nó có thể kiên trì 10 phút, cứu viện sẽ tới”.

Lúc này Bạch Diệc Phi đã bị Lương Vĩ Siêu và những người khác vây quanh, mọi người trong sảnh tiệc đều cảm thấy Bạch Diệc Phi toi đời.

“Bốn người, người kia coi bộ xong đời rồi!”

“Ba người kia có vẻ thực lực cũng tương đương với Đạo Trưởng, Bạch Diệc Phi nhất định đánh không lại!”

“Thật là đáng tiếc...”

Lương Vĩ Siêu lạnh lùng nhìn Bạch Diệc Phi, mỉa mai nói: “Cậu quá kiêu ngạo rồi, muốn một mình đánh với 4 người chúng tôi? Nếu như Lý Cường Đông hoặc Tần Hoa ở đây, cậu cũng không đến nỗi bị chúng tôi vây đánh đúng không?”

“Mà bây giờ, cậu tự mình tìm đến tận cửa, lại không còn giá trị lợi dụng nữa, hôm nay sẽ là ngày chết của cậu!”

Lương Vĩ Siêu sau khi nói xong, Liễu Chiêu Phong cũng cười nhạt nói: “Bạch Diệc Phi, tất cả những chuyện trước đây, hôm nay cũng nên kết thúc rồi!”

Mạnh Kinh và Đạo Trưởng cũng khinh thường liếc anh, bọn họ dường như đã nhìn thấy trước số phận của Bạch Diệc Phi.

Nhưng Bạch Diệc Phi không hề lộ ra vẻ hoảng sợ nào, vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh.

Sau đó, anh lấy ra ba miếng sắt trên người ném về phía đám người.

Đạo Trưởng và những người khác nhìn anh khó hiểu.

Bạch Diệc Phi tiếp tục sờ soạng trên người mình, lấy hết những miếng sắt trên người ra.

Lương Vĩ Siêu thấy vậy thì ánh mắt sắc lạnh nhìn đồng bọn nói: “Đừng quan tâm nữa, giết hắn đi!”

Lời của cô ta vừa dứt thì Bạch Diệc Phi đã hành động trước, anh dùng lưng đâm sâu vào Lương Vĩ Siêu.

“Rầm!”

Lúc này, Đạo Trường và ba người kia đồng thời tấn công về phía Bạch Diệc Phi.

Mọi người trong sảnh tiệc đều nín thở.

Bạch Vân Bằng không khỏi nắm chặt tay, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình.

Ông biết, trình độ của mình quá chênh lệch so với đám người này, ông không những không giúp được Bạch Diệc Phi và còn làm liên lụy đến anh, thế nên ngay từ đầu đã không đi lên.

Lúc này, Nhất Dương chưởng của Đạo Trường đã đến bên cạnh Bạch Diệc Phi, mà Bạch Diệc Phi không ngoài dự liệu trực tiếp bị đánh trúng.

Thấy vậy, trong lòng Đạo Trường lập tức vui mừng.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, ông ta lập tức cảm thấy có gì đó không ổn.

Đạo Trường cảm nhận được một cỗ năng lượng ám kinh phát ra từ trên đỉnh đầu Bạch Diệc Phi, khi anh vừa chạm vào liền làm tan biến ám kinh của ông ta.

Vì thế nên chưởng của ông ta dường như chỉ chạm nhẹ vào anh mà thôi.

Bạch Diệc Phi bởi vì chủ động tiến lên tiếp chiêu của Đạo Trường, Liễu Chiêu Phong và Mạnh Kinh cũng không thể đánh trúng anh.

Ngay sau đó, Bạch Diệc Phi giơ cùi chỏ đánh thẳng vào ngực Đạo Trường.

“Bịch!”

Đạo Trường trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Mà lúc này, Liễu Chiêu Phong và Mạnh Kinh lại một lần nữa tấn công, một nắm đấm rơi xuống sau lưng Bạch Diệc Phi, một nắm đấm rơi đánh vào vai

trái anh.

Bạch Diệc Phi không còn cách nào khác cũng lùi về sau vài bước, thậm chí còn tiếp tục nôn ra máu.

Anh dù phải bị thương cũng phải khiến cho Đạo Trưởng bị thương nặng hơn, khiến ông ta không thể tiếp tục chiến đấu, nhưng mà Lương Vĩ Siêu lại không hề hấn gì cả.

Tình hình không mấy khả quan đối với Bạch Diệc Phi.

Vẻ mặt của đám người Lương Vĩ Siêu còn mang theo nét cười.

Ánh mắt của những người trong sảnh tràn ngập tuyệt vọng.

Tuy nhiên, Bạch Diệc Phi trông vẫn rất bình tĩnh, thậm chí còn cười nữa.

Anh ngòi xỏm trên mặt đất, chấp những mảnh sắt trên đất lại, biến nó thành một con dao găm.

Đây chính là vũ khí anh cho người làm hai ngày trước, độ cứng của tấm sắt này còn cứng hơn những tấm trước đó.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này thì đều cảm thấy rất khó hiểu.

Liễu Chiêu Phong lạnh lùng nói: “Lại giờ này giờ ngô gì vậy? Chỉ là chết chậm vài giây mà thôi!”

Mạnh Kinh trực tiếp nói: “Giết hấn ngay đi!”

Ba người đồng thời tấn công về phía Bạch Diệc Phi.

Mà lúc này, Bạch Diệc Phi đã lắp ghép xong con dao găm, anh đứng dậy nhìn về phía bọn họ, khóe miệng nhếch lên một tia cười giễu cợt.

Liễu Chiêu Phong đứng đối diện với Bạch Diệc Phi, Lương Vĩ Siêu và Mạnh Kinh công kích từ phía bên cạnh.

Không ai trong số họ coi con dao găm kia ra gì.

Liều Chiêu Phong tiến đến với một cú đâm mạnh.

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, hai mắt gã ta đột nhiên mở to.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 967: Nguy hiểm

Dao găm đã gần ngay trước mắt, gã cảm nhận được nguồn ám kính dồi dào phát ra từ đó.

Theo bản năng gã muốn dùng bàn tay đẩy dao, nhưng gã sai rồi.

“Oành!”

“Oành!”

...

Âm thanh nối tiếp nhau phát ra từ từng miếng sắt trên con dao găm, bởi mỗi miếng trong số chúng đều có thể coi là một đòn tấn công riêng biệt, do đó sức mạnh từng tầng được xếp chồng lên từng tầng.

Liễu Chiêu Phong hoàn toàn không thể né tránh, ngay khi tay gã chạm vào dao găm, tầng tầng lớp lớp sức mạnh liền truyền lên tay gã, chậm rãi từ cổ tay, khuỷu tay rồi tới vai.

“A!”

Cánh tay Liễu Chiêu Phong trực tiếp vỡ vụn, gã hét lên một tiếng thảm thiết.

Lúc này, Mạnh Kinh và Lương Vĩ Siêu đã tới bên cạnh Bạch Diệc Phi, công kích của hai người họ đã dồn về phía anh.

Tuy nhiên Bạch Diệc Phi căn bản không quan tâm đến bọn họ, mà sau khi làm vỡ rời cánh tay của Liễu Chiêu Phong, tiếp tục tiến lên phía trước, đâm thẳng vào ngực gã ta.

“Phập!”

“Bụp!”

Con dao găm cắm vào cơ thể Liễu Chiêu Phong, Bạch Diệc Phi lúc này cũng phải hứng chịu đòn tấn công của Mạnh Kinh và Lương Vĩ Siêu mà bay ra ngoài.

Anh ngã xuống đất, làm nước mưa trên đất văng tung tóe.

Lúc này, mọi người đều bị Bạch Diệc Phi làm rung động.

Anh bất chấp sống chết của mình, thẳng tiến không lùi, loại cách thức điên cuồng này khiến họ cảm động và kính nể anh.

Bạch Diệc Phi chống đỡ nửa người đứng lên, khoe miệng không ngừng rỉ ra máu tươi.

Lương Vĩ Siêu và Mạnh Kinh thấy dáng vẻ này của anh, không khỏi bàng hoàng.

Liễu Chiêu Phong sau khi bị Bạch Diệc Phi đâm xuyên tim, “phịch” một tiếng ngã đổ xuống đất, máu không ngừng chảy ra từ miệng vết thương lại bị nước mưa rửa trôi.

Lần này gã thực sự hết đường cứu chữa.

Đạo Trưởng cũng đứng dậy, trong mắt tràn ngập sự kinh hãi nhìn Bạch Diệc Phi.

Sửng sốt trong chốc lát, Lương Vĩ Siêu giật mình chỉ vào con dao găm trong tay Bạch Diệc Phi, ngạc nhiên hỏi: “Đây là loại vũ khí gì?”

Bạch Diệc Phi thở hổn hển, sau khi dụ đi một chút, ánh mắt rơi vào con dao găm, miếng sắt trên đó lại một lần nữa xuất hiện vết nứt.

Xem ra phải lấy thứ đó của Mạnh Lâm ra dùng mới được!

Anh lau vết máu nơi khoe miệng, nhìn Lương Vĩ Siêu cười lạnh: “Đương nhiên là vũ khí giết người!”

Mạnh Kinh lúc này đã có chút sợ hãi, Đạo Trưởng bị đánh trọng thương, Liễu Chiêu Phong thì bị đâm một dao xuyên tim, không biết hắn có phải là người tiếp theo hay không?

“Anh... anh hiện giờ... đã bị thương rất nặng rồi, chúng tôi muốn giết anh dễ như trở bàn tay, anh đừng phô trương thanh thế nữa!”, Mạnh Kinh không thể để lộ sự kinh hoàng trong lòng, bởi vậy cứng rắn nói lời này.

“Anh nếu như vẫn muốn sống, tốt hơn hết nên vứt bỏ thứ đồ đang cầm trong tay đi!”

Bạch Diệc Phi nghe được lời này thì cười giễu cợt: “Anh cho rằng tôi ngu ngốc giống anh sao? Tôi vứt đi liền cho tôi một con đường sống?”

“Anh!”, Mạnh Kinh nghẹn họng, chỉ vào Bạch Diệc Phi không phản bác được một lời.

Lương Vĩ Siêu nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng: “Anh đừng giả vờ nữa, anh bây giờ đã là nỗ mạnh hết đà rồi”.

“Chúng ta liên thủ, lần này hắn nhất định chỉ có một đường chết!”

Mạnh Kinh thấy vậy thì cắn răng đáp: “Được!”

Nhưng đúng lúc này, có tiếng động truyền tới từ cầu thang, có một người đang từ cửa đi về phía sân thượng, dần bước vào màn mưa.

Lương Vĩ Siêu cùng Mạnh Kỳ thấy có người đến thì sắc mặt trở nên nghiêm túc, sau đó lập tức xách theo Đạo Trưởng không hề do dự quay người rời đi.

“Đi!”

Mạnh Kinh thấy cảnh này ngay lập tức bám theo Lương Vĩ Siêu xoay người bỏ chạy.

Họ nhảy khỏi tòa nhà sang một tòa nhà khác, sau vài cú tung người đã biến mất trong màn mưa.

Đây chính là cuộc đấu tay đôi giữa các cao thủ, một khi ý thức được nguy hiểm, phản ứng nhanh nhạy có thể giúp họ sống sót được lâu hơn.

Bởi vậy Lương Vĩ Siêu sau khi thấy người tới là Tần Hoa, thì trong thoáng chốc đã lựa chọn cách rút lui.

...

Chứng kiến cảnh này, mọi người trong sảnh tiệc đều thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự quá tốt, bọn họ đều đi rồi!

Tùng Lệ Tư cũng buông xuống lo âu trong lòng, thậm chí gần như suýt khóc vì sung sướng.

Trong màn mưa, Bạch Diệc Phi đặt mông ngồi xuống đất, Tần Hoa vội vàng chạy tới đỡ anh dậy.

“Em thế nào rồi? Còn chống đỡ được không?”

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu, liếc Liễu Chiêu Phong nằm đằng kia, liền nói: “Dìu em qua đó”.

Tần Hoa đỡ Bạch Diệc Phi đến bên cạnh Liễu Chiêu Phong.

Bạch Diệc Phi buông Tần Hoa ra, lại ngồi xuống đất, cứ như vậy chăm chú nhìn Liễu Chiêu Phong.

Liễu Chiêu Phong lúc này chỉ còn lưu lại một chút hơi thở cuối cùng, gã không cam tâm mà trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi chòng chọc, hô hấp đầy khó nhọc.

Bạch Diệc Phi nhìn gã thở dài một hơi nói: “Lần này sẽ không còn ai cứu được mày nữa nhỉ?”

Mấy lần trước anh gần như đã giết chết Liễu Chiêu Phong, nhưng mỗi lần gã đều tìm được đường sống trong chỗ chết.

Liễu Chiêu Phong trợn mắt nhìn anh, dùng hết sức lực toàn thân phun một ngụm máu về phía anh.

Bạch Diệc Phi không hề tức giận chỉ nhìn gã nói một cách lãnh đạm: “Bây giờ, tao chỉ có một câu muốn nói với mày”.

Liễu Chiêu Phong đã không nói nên lời, chỉ có thể dùng ánh mắt bày tỏ sự căm hận và không cam lòng đối với Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi trầm mặc một hồi, mới nói: "Mày khiến tao cảm thấy, mày rất đáng thương”.

“Mày!” , Liễu Chiêu Phong bị chọc tức tới trợn to hai mắt, cứ vậy bực bội thốt ra được một từ này, nhưng một từ này cũng đã tiêu hao hết sức lực của gã, nói xong thì cơ thể buông lỏng, hoàn toàn tắt thở.

Chỉ là gã vẫn luôn mở to hai mắt, trong mắt mang theo không cam lòng cùng phần nộ.

Khi Liễu Chiêu Phong chết, gã ta còn tưởng rằng Bạch Diệc Phi đang có ý si nhục mình, nhưng thực sự không phải vậy, Bạch Diệc Phi nói đều là lời thật lòng.

Anh và Liễu Chiêu Phong cũng được coi như đối thủ cũ, nhưng mỗi lần đấu với nhau, Liễu Chiêu Phong đều thua cuộc, chưa từng chiến thắng qua.

Cho đến bây giờ, gã cũng đã đánh mất cả tính mạng của bản thân.

Gã là bàn đạp cho Bạch Diệc Phi ngay từ khi bắt đầu, trong lòng gã không cam tâm, nhưng rốt cuộc gã cũng không giành lại được gì.

Do đó, Bạch Diệc Phi cảm thấy gã thực sự rất đáng thương.

Dường như cả đời này gã chưa từng sống vì chính mình, vẫn luôn chìm đắm trong sự không cam lòng cùng phần hận.

Bạch Diệc Phi lắc đầu thở dài, được Tàn Hoa đỡ đứng lên.

Đúng lúc này, do trên sân thượng không còn có người có thể đe dọa nên nhiều người đã chạy lên, vây chặt kín sân thượng.

Bạch Diệc Phi nhìn mọi người như muốn nói gì, nhưng cuối cùng “phụt” một tiếng lại nôn ra một ngụm máu lớn.

“Bạch Diệc Phi!”, Tần Hoa lo lắng đỡ chặt lấy anh: “Kiên trì thêm chút nữa, chúng ta lập tức tới bệnh viện”.

Áo sơ mi của Bạch Diệc Phi đã bị nhiễm đỏ, cả người anh cũng vô cùng yếu ớt, nhưng anh khễ lắc đầu, ánh mắt như tìm kiếm gì đó trong cả đám người.

Tuy nhiên, anh không tìm thấy người mình muốn tìm mà bất giác cau mày.

Lúc này nhóm người Bạch Vân Bằng cũng đi lên, nhanh chóng đến bên cạnh lo lắng nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi yếu ớt hỏi Tùng Thảo Tân: “Ông ba Tùng ở đâu?”

Câu hỏi này làm Tùng Thảo Tân ngưng lại, biểu cảm cũng thay đổi, trong giây lát ông ta liền hiểu được ý tứ của anh nên có chút kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi thấy vậy, lại hỏi: "Ông ta ở đâu?"

Tùng Lệ Tư nghe vậy vô thức đáp lại: “Chú ba...”

Nhưng Tùng Thảo Tân đột nhiên hét lên: “Im miệng!”

Tùng Lệ Tư ngậm chặt miệng, cô ta bị Tùng Thảo Tân dọa sợ.

Bạch Vân Bằng nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó quay lại nhìn Tùng Thảo Tân nói: “Ông hai, lấy đại cục làm trọng!”

Tùng Thảo Tân bác lại: “Điều này là không thể!”

Ông ta tức giận bùng bùng trừng đăm người trước mắt, siết chặt nắm đấm dường như không muốn thả hiệp.

Nhưng cuối cùng, ông ta cũng buông nắm đấm, lạnh lùng quát: "Đi mời ông ba tới đây!"

Thuộc hạ đi theo vội vàng gọi người, không bao lâu liền quay lại: "Ông hai, ông ba... không thấy đâu nữa".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 968: Giận cá chém thớt

Ông Hai nghe xong, sắc mặt ngay lập tức trở lên khó coi.

Ông ta vốn không muốn thừa nhận, bây giờ Tùng Thảo Giác đã mất tích, liền phui mông chuyện có liên quan đến Tùng Thảo Giác, ông ta không thừa nhận thì cũng hết cách rồi.

Bạch Vân Bằng trầm giọng nói: "Nên đưa ra quyết định rồi".

Tùng Thảo Tân vô cùng chấn động, ông ta lập tức hoàn hồn, Bạch Vân Bằng là đang nhắc nhở ông ta, Tùng Thảo Giác là người nhà họ Tùng, nếu như ông ta không quyết định, như vậy khẳng định ông ta cũng thông đồng cấu kết với Tùng Thảo Giác, ông ta không thoát khỏi liên đới.

Đến cuối cùng, toàn bộ nhà họ Tùng đều phải chịu ảnh hưởng, thậm chí còn có thể khiến cho cả gia tộc suy vong.

Tùng Thảo Giác đã nghĩ thông suốt, chỉ có thể cắn răng nói: "Tất cả người nhà họ Tùng nghe rõ, ông Ba Tùng đã thông đồng với kẻ địch, từ nay về sau, ông Ba Tùng Thảo Giác không còn bất cứ quan hệ nào với nhà họ Tùng nữa!"

"Bây giờ, lập tức thông báo cho tất cả mọi người trong nhà họ Tùng, phát lệnh truy nã toàn diện Tùng Thảo Giác!"

Câu nói này khiến cho tất cả mọi người đều ngây người khiếp sợ.

Tùng Thảo Tân quay đầu, lạnh lùng nhìn Bạch Vân Bằng: "Hừ, anh đã vừa lòng chưa?"

Bạch Diệc Phi thấy vậy liền mất hứng, chóng đờ thân thể suy yếu nói: "Tùng Thảo Tân, bác có ý gì?"

"Người của bác phá hỏng xe của bố cháu, bố cháu còn chưa tính sổ với bác, còn bác thì sao, bố cháu giúp bác thoát được một trận đại họa vậy mà

bác vẫn còn giận cá chém thớt với bố cháu?"

Tùng Thảo Tân nghe xong nổi giận đùng đùng nói: "Ở đây không đến lượt cháu lên tiếng!"

Tần Hoa thấy vậy liền tiến lên một bước đứng chắn trước mặt Bạch Diệc Phi: "Xin ông hãy chú ý đến thái độ của mình!"

Con mưa rào rào đổ xuống khiến tất cả mọi người chỉ còn nghe được âm thanh của những giọt mưa.

Không biết qua bao lâu, Tùng Thảo Tân hít một hơi thật sâu, nói: "Anh Bạch, vừa nãy tôi quá kích động, mong anh Bạch hãy bỏ quá cho".

"Tôi sẽ cố hết sức bồi thường cho anh chiếc xe đó, còn kẻ đã phá chiếc xe của anh tôi cũng sẽ giao cho anh xử lý, anh thấy sao?"

Bạch Vân Bằng gật đầu, vừa muốn nói điều gì đó, nhưng Tùng Thảo Tân lại lạnh lùng nói: "Anh đi thông thả, không tiễn!"

Bạch Vân Bằng có chút sững sốt còn Bạch Diệc Phi khẽ nheo mắt nhìn Tùng Thảo Tân.

"Bác...", Bạch Diệc Phi vừa mới nói được một chữ liền bị Bạch Vân Bằng giữ lại, lắc đầu với Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi đành nén cơn tức giận.

Thực ra trong lòng anh biết rõ, ban đầu anh đã giết Tùng Vụ Duy, sau này con gái của ông ta là Tùng Lệ Nhã cũng bị anh đem đi, hiện tại Tùng Thảo Giác cũng đã không còn nữa.

Điều này cũng có nghĩa nhà họ Tùng đã hoàn toàn kết thúc, hơn nữa toàn bộ những điều này đều liên quan đến Bạch Diệc Phi và nhà họ Bạch.

Cho nên Tùng Thảo Tân mới giận cá chém thớt lên đầu cả Bạch Diệc Phi và người nhà họ Bạch.

Bạch Vân Bằng không nói gì chỉ quay người rời đi.

Bạch Diệc Phi cũng được Tần Hoa dìu theo.

Tùng Lệ Tư siết chặt nắm tay, cô ta dường như muốn nói điều gì đó, nhưng khi Bạch Diệc Phi đi ngang qua cô ta, cô ta cũng không thèm nhìn sang bên này.

Trái tim của Tùng Lệ Tư như chìm xuống đáy vực.

Khi Bạch Diệc Phi đi tới cửa sân thượng liền nhìn thấy Tùng Vưu Minh và Phương Nhiên.

Nhìn thấy Bạch Diệc Phi đi tới, Tùng Vưu Minh nói một câu: "Cảm ơn".

Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc liếc hắt ta một cái, ánh mắt đó khiến lửa giận trong lòng anh giảm xuống một chút, anh liền hiểu được ý tứ của Tùng Vưu Minh.

Bạch Diệc Phi khẽ gật đầu, chuẩn bị đi xuống tầng.

Chỉ là anh lại nhớ ra cái gì đó liền nói với Phương Nhiên: "Chúc mừng đám cưới".

Phương Nhiên nhìn anh, khóe miệng nở nụ cười nhưng trong mắt lại ẩn lệ: "Cảm ơn anh".

Bạch Diệc Phi gật đầu, không nhìn bọn họ nữa mà đi thẳng xuống lầu.

Sau khi xuống dưới tầng anh bị một người do Tùng Thảo Tân phái đến chặn lại, nói rằng bọn họ đã bồi thường cho Bạch Vân Bằng một chiếc xe hơi.

Bạch Diệc Phi nhìn theo ánh mắt của bọn họ, đó là một chiếc Porsche màu đen vô cùng sang trọng.

Nhưng mà Bạch Diệc Phi nhận ra có điều gì đó không đúng, cũng không biết có chuyện gì, nhưng anh vẫn cảm nhận được có gì đó không ổn.

Bạch Vân Bằng nhìn thấy Bạch Diệc Phi khẽ cau mày, liền hỏi: "Sao rồi? Có thể cố gắng nữa không?"

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Con không sao, vẫn chịu được ạ".

Bạch Vân Bằng lái chiếc Porsche rời đi, còn Bạch Diệc Phi được Tần Hoa đưa đến bệnh viện.

...

Sau khi ở bệnh viện kiểm tra, Bạch Diệc Phi không cần phải nằm viện vì thể hai người cùng nhau trở về khách sạn.

Nhìn thấy Bạch Diệc Phi bị thương, Lý Tuyết đau lòng lẫn lo lắng không thôi.

Tần Hoa và Lý Tuyết cùng nhau đỡ Bạch Diệc Phi lên giường, Tần Hoa dặn dò mấy câu rồi rời đi.

Bạch Diệc Phi nằm ở trên giường, yếu ớt nói với Lý Tuyết: "Anh không sao, em đừng lo lắng".

Lý Tuyết gạt đầu, khẽ vuốt ve khuôn mặt anh, dịu dàng nói: "Anh nghỉ ngơi đi".

"Ừm...", Bạch Diệc Phi đáp lại một tiếng rồi chìm vào giấc ngủ.

Lý Tuyết nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Bạch Diệc Phi, cô nhẹ thở dài, đau lòng nói: "Chồng à, anh đã mệt mỏi quá rồi, nghỉ ngơi thật tốt nhé".

Từ khi Bạch Diệc Phi trở thành chủ tịch tập đoàn Hậu Tước, anh làm việc quên ăn quên ngủ, bận rộn đủ thứ chuyện của công ty.

Bây giờ, Lý Tuyết không biết phải làm thế nào để san sẻ giúp anh.

Trong lúc Lý Tuyết nhớ lại từng chút từng chút kỉ niệm của bọn họ, Bạch Diệc Phi đột nhiên mở miệng nói.

"Còn thiếu... Một người".

"Hả?", Lý Tuyết nhìn qua, phát hiện Bạch Diệc Phi còn chưa tỉnh, hóa ra anh đang nói mơ.

Bạch Diệc Phi khẽ nhíu mày, miệng vẫn còn mấp máy: "Còn thiếu... Một người nữa?"

Lý Tuyết vô thức hỏi: "Ai?"

Đúng lúc này bé con đột nhiên cất tiếng khóc, Lý Tuyết đành phải vội vàng đi dỗ dành đứa nhỏ.

...

Biệt thự nhà họ Tùng.

Kết thúc hôn lễ chú rể và cô dâu cùng nhau trở về động phòng.

Phương Nhiên đứng trong phòng, cúi đầu nói nhỏ: "Em xin lỗi".

Tùng Vu Minh vốn dĩ đang quay lưng về phía Phương Nhiên để cởi áo khoác, nghe thấy những lời này, hắn ta kích động ném áo khoác lên giường, quay đầu lại nói: "Em xin lỗi làm gì?"

Tùng Vu Minh tính cách dịu dàng, tạo cho người đối diện cảm giác rất ấm áp.

Phương Nhiên thấy thế hơi ngẩn ra, trong lòng ngay lập tức cảm thấy có lỗi hơn: "Lúc ban ngày... Em không nên kích động như vậy..."

Tùng Vu Minh nghe vậy thì sững sờ, sau đó hắn ta khẽ mỉm cười, tiến lên một bước, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Phương Nhiên, nói: "Nhiên Nhiên, em có thể cho anh biết, em với anh ấy có quan hệ gì không?"

"Là... Bạn bè bình thường", Phương Nhiên dừng lại một chút rồi nói: "Cũng không đúng, kỳ thực bọn em mới chỉ là gặp mặt vài lần thôi".

“Vì vậy, em không cần phải xin lỗi”, Tùng Vu Minh cười vô cùng dịu dàng.

"Hôm nay Đạo Trưởng tới đây quấy rối, là anh ấy vì hôn lễ của chúng ta mà một mình chống đỡ mới bị thương, vì thế đám cưới của chúng ta mới được diễn ra suôn sẻ".

"Kích động cũng là bình thường".

“Hơn nữa, Bạch Diệc Phi mà anh được nghe”, Tùng Vu Duy dừng lại một lúc rồi tiếp tục nói: "Anh ấy quả thực là một người đàn ông bản lĩnh, anh cũng rất ngưỡng mộ anh ấy".

"Một người đàn ông như anh ấy, không có người phụ nữ nào không động lòng?"

"Nhưng mà, Nhiên Nhiên, em đã bao giờ nghĩ rằng, em chỉ đang ngưỡng mộ thần tượng chứ không phải là thật sự động lòng chưa".

"Bây giờ, em đã gả cho anh, anh nhất định sẽ đối xử tốt với em, không để cho em phải hối hận, anh sẽ cho em thấy anh mới chính là người đàn ông mà em thật sự rung động".

Phương Nhiên nghe xong, trong lòng vô cùng cảm động, gật đầu nói: "Cảm ơn anh".

Tùng Vu Minh nhẹ nhàng ôm lấy Phương Nhiên, hấn ta khẽ đặt một nụ hôn lên trán, chóp mũi và cuối cùng là môi...

Hai người nhanh chóng chìm đắm vào sự ngọt ngào, Tùng Vu Minh ném chiếc áo khoác lên tủ đặt cạnh đầu giường, một chiếc chìa khóa xe rơi ra từ trong đồng quần áo, là chìa khóa xe Porsche.

Phương Nhiên ngừng lại một chút muốn xem.

Tùng Vu Minh giữ phía sau gáy của cô ta lại, nói: "Vợ yêu à, em chuyên tâm vào việc chính đi".

Vì vậy, Phương Nhiên cũng không nhìn xem trên mặt đất là cái gì nữa.

...

Vườn hoa của một căn biệt thự khác.

Tùng Lệ Tư ngồi trên chiếc ghế đan bằng mây, ngây người nhìn vào bông mẫu đơn cách đó không xa.

Lúc này, phía sau truyền đến tiếng bước chân: "Bé con, đang nghĩ gì thế?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 969: Không ổn

Nghe thấy tiếng động, Tùng Lệ Tư lập tức hoàn hồn, hốt hoảng ngồi ngay ngắn: "A, không có gì ạ".

Tùng Thảo Tân đi tới, ngồi bên cạnh Tùng Lệ Tư, ông ta bình tĩnh nói: "Con đang nhớ Bạch Diệc Phi phải không".

Tùng Lệ Tư muốn phản bác lại: "Không có, con..."

Nhưng sau khi phủ nhận, cô ta cảm thấy có chút áy náy bởi cô ta thực sự nghĩ đến Bạch Diệc Phi.

Tùng Thảo Tân nhìn thấy con gái mình như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Con có cảm thấy hôm nay bố không nên đuổi bọn họ ra khỏi khách sạn không?"

Tùng Lệ Tư khẽ lắc đầu.

Tùng Thảo Tân thở dài một hơi nói: "Bạch Diệc Phi quả thực là một nhân vật không tầm thường".

Tùng Lệ Tư ngạc nhiên nhìn ông ta.

Tùng Thảo Tân tiếp tục nói: "Vưu Duy từ nhỏ đã được gia đình nuông chiều, nó cậy mình có nhà họ Tùng chống lưng nên coi trời bằng vung, kết quả chọc đến Bạch Diệc Phi và phải trả giá bằng cả tính mạng".

"Mặc dù đây là nghiệp chướng do nó gây nên, nhưng dù sao nó cũng là cốt nhục của chú ba con. Chú ba của con hận không thể băm vằm Bạch Diệc Phi đến chết".

"Bởi vì chuyện này, mới khiến nó đi vào con đường sai lầm. Tuy rằng chuyện này cũng không trách được Bạch Diệc Phi nhưng nói đi nói lại vẫn có chút liên quan đến cậu ta".

"Cho nên, bố không thể để bọn họ tiếp tục ở lại trong đám cưới của anh trai con".

Tùng Lệ Tư nghe xong lặng lẽ gật đầu.

"Cục cụng!", Tùng Thảo Tân lại thờ dài nói: "Không phải bố cố tình cảm can chuyện tình cảm của con, mà con thật sự không thể có quá nhiều điều ảo tưởng đối với cậu ta".

Tùng Lệ Tư sững sốt, hỏi: "Tại sao ạ?"

Tùng Thảo Tân khẽ lắc đầu nói: "Ông cố nhà họ Bạch đã nói với Bạch Diệc Phi về việc này, nhưng cậu ta từ chối vì không muốn vợ mình phải chịu tội thân".

Tùng Lệ Tư nghe xong, trong lòng khẽ nhói.

Tùng Thảo Tân đột nhiên nói: "Lại nói, bố cũng không muốn gả con cho cậu ta, thế này không phải rất tốt sao?"

Tùng Lệ Tư cúi thấp đầu không nói gì.

Trước kia chưa gặp Bạch Diệc Phi, Tùng Lệ Tư quả thật không muốn gả cho anh, nhưng sau khi nhìn thấy anh, anh như một chàng bạch mã hoàng tử mà mọi cô gái đều ao ước, có người con gái nào lại không động lòng với anh cơ chứ?

Tùng Lệ Tư không biết nên nói gì liền chuyển sang một chủ đề khác: "Bố, bố có thể nói cho con biết về chuyện của Bạch Diệc Phi và nhà họ Tùng được không?"

Tùng Thảo Tân gật đầu, vừa muốn mở miệng thì có một người từ phía sau đi tới, gã nói: "Tôi biết, còn rõ hơn cả bố của cô đấy".

Tùng Thảo Tân và Tùng Lệ Tư sau khi nhìn thấy người đàn ông này liền biến sắc.

"Tại sao cậu lại ở chỗ này?"

Người đàn ông cười khẩy một tiếng nói: "Ông nói xem?"

...

Sáng hôm sau, sau khi Bạch Diệc Phi tỉnh dậy, vươn vai vặn mình một chút, cảm thấy mình khỏe hơn hôm qua nên đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Khách sạn họ ở có cả một phòng khách và một căn bếp.

Lúc này Lý Tuyết đang ở trong bếp nấu cơm.

Trong phòng khách, Tân Thu ngồi cạnh hai chiếc cũi đùa giỡn với hai đứa con của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi bước tới cạnh chiếc cũi, nhìn con gái của mình, đột nhiên hỏi: "Su bá, bây giờ là cảnh giới gì?"

"Cậu cũng không kém bao nhiêu đâu", Tân Thu cười nhạt đáp.

Bạch Diệc Phi bất giác nhoen miệng cười khi nhìn thấy khuôn mặt ửng hồng của con gái, chỉ là anh lại nghĩ đến chuyện khác, liền hỏi: "Su bá, Kỳ Kỳ được ông nuôi dưỡng đúng không?"

Tân Thu gật đầu.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: "Vậy tại sao... ông lại lưu lại dấu vết đó lên người cô ấy?"

Anh còn nhớ lúc ở hang động, bọn họ bị trúng độc và xuất hiện ảo giác, chính nhờ dấu vết trên người Kỳ Kỳ khiến cho Bạch Diệc Phi nhớ đến bóng dáng của Tân Thu và giúp cho Bạch Diệc Phi tỉnh lại.

Lúc đó anh cảm thấy chiêu thức của Tân Thu quá lợi hại, và luôn muốn tìm cơ hội để hỏi cho rõ. . Ủng hộ chính chủ vào ngay [tr ùmtruyện. c o m]

Tân Thu mỉm cười đáp: "Cái này gọi là lưu lại ấn tượng sâu sắc. Bây giờ tôi có nói cậu cũng không hiểu, đợi đến khi cậu đạt đến cảnh giới của tôi rồi cậu sẽ hiểu".

Bạch Diệc Phi gật đầu, sau đó nói: "Vậy ông có thể giúp con trai và con gái của tôi..."

Anh còn chưa kịp nói xong, Tân Thu đã từ chối: "Không thể".

"Tại sao?", Bạch Diệc Phi hỏi.

Tân Thu cười đáp: "Con cái của cậu, vậy cậu nên tự mình làm đi".

Mặc dù trong lòng Bạch Diệc Phi có chút thất vọng, nhưng cũng không cố chấp yêu cầu.

Bạch Diệc Phi trầm mặc nhìn hai đứa con của mình, xoa nắn hai cái má nhỏ của bọn chúng, đùa giỡn một hồi liền nhớ tới chuyện khác.

"Sư bá, ông chạy thoát rồi, ngộ nhỡ Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc giết sư phụ của tôi thì sao?"

Tân Thu lắc đầu nói: "Yên tâm, bọn chúng không dám đâu".

"Tại sao?", Bạch Diệc Phi khó hiểu nói: "Ông chạy thoát rồi, sư phụ tôi chỉ còn một thân một mình, đây là cơ hội tốt giết chết bà ấy, lại nói, ngay cả ông bọn họ còn dám giết, huống chi là sư phụ của tôi".

Tân Thu cười nhẹ nói: "Bởi vì, cho dù là Lương Minh Nguyệt hay là Cát Tắc, điều họ muốn làm nhất bây giờ là tìm ra người đã rơi vào cảnh giới để giết tôi".

"Còn trong khoảng thời gian này, bọn chúng không dám tách ra, lại càng không dám gặp sư phụ của cậu, bởi vì một khi thời gian trôi qua, bọn chúng không thể chịu nổi cơn tức giận của tôi".

Tân Thu chỉ suy yếu trong giai đoạn này, một khi vượt qua giai đoạn này, cho dù Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc hợp lực, có lẽ bọn chúng đều không phải là đối thủ của Tân Thu.

Nếu bọn chúng giết Tử Y trước, một khi Tân Thu kích động sẽ càng mạnh hơn, bọn chúng chỉ còn con đường chết.

Lúc này, Tân Thu đột nhiên hỏi: "Tại sao hôm qua cậu lại bị thương?"

Tân Thu không muốn cho mọi người biết hiện tại ông ta đang ở đâu, nên hôm qua khi Tần Hoa đưa Bạch Diệc Phi trở về, ông ta đã trốn đi.

Bạch Diệc Phi ngay lập tức kể cho Tân Thu những gì đã xảy ra hôm qua.

Tân Thu nghe xong trầm mặc một lúc rồi nói: "Có gì đó không ổn".

Bạch Diệc Phi gật đầu nói: "Tôi cũng cảm thấy có cái gì không ổn, nhưng không biết có chuyện gì".

Tân Thu khẽ cau mày nói: "Cậu có chắc lần đầu tiên lên sân thượng nhìn thấy năm người không?"

Khi anh đi lên lần thứ hai chỉ có bốn người chiến đấu với anh.

Nghe vậy Bạch Diệc Phi bỗng nhiên ngẩn người.

Lúc này, Lý Tuyết từ trong phòng bếp đi ra, cô nói: "Anh đêm qua ngủ say nói mơ, nói cái gì mà thiếu một người".

Bạch Diệc Phi lại ngẩn ra.

Thiếu một người!

Đúng vậy, quả thật thiếu một người.

Tên kia là thuộc hạ mà ông Ba Tùng gọi lên sân thượng.

Tên thuộc hạ đó trông rất bình thường, bình thường đến nỗi người ta khó mà chú ý đến, nhưng tại sao ông Ba Tùng lại muốn một người như vậy liên lạc với Đạo trưởng và bọn họ?

Đối với những việc quan trọng như thế này, ông ta nên để người mà ông ta tin tưởng đi cùng chứ không phải thuộc hạ bình thường.

Hơn nữa Bạch Diệc Phi đột nhiên nhớ tới điều gì đó, lúc chuẩn bị rời đi dường như mơ hồ nhìn thấy phía sau chú rể có một người đầy tớ, người đầy tớ đó còn đeo chìa khóa xe Porsche ở thắt lưng.

Bạch Diệc Phi lúc đó cũng không nghĩ ngợi nhiều, bây giờ nghĩ lại cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Tân Thu hỏi anh: "Cậu định làm gì?"

Bạch Diệc Phi thở dài một hơi nói: "Dưỡng thương trước sau đó tôi định trở về Thiên Bắc, nhưng..."

"Tôi đã hứa với người khác một chuyện, nên bây giờ tôi phải hoàn thành lời hứa đó".

Nghe vậy, Tân Thu chỉ nói: "Nhớ cẩn thận, đừng để cho kẻ thù nắm đằng chuôi".

Bạch Diệc Phi nghe xong liền giật mình, kinh ngạc hỏi: "Ông biết sao?"

Tân Thu chỉ cười và không nói gì.

Bạch Diệc Phi thấy vậy có chút tức giận: "Ông từ đâu biết được? Lúc tôi gặp anh ta chắc chắn không có người thứ ba ở đó!"

Tuy nhiên, Tân Thu vẫn chỉ cười và không đáp lại.

Bạch Diệc Phi càng thêm nóng nảy, nhưng anh biết Tân Thu là như vậy, một khi không muốn nói thì có cật miệng ông ta cũng không trả lời.

Đồng thời, Bạch Diệc Phi cũng nể sợ Tân Thu hơn.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 970: Cô ta quay về rồi

Sau khi dưỡng thương thêm vài ngày, sức khoẻ của Bạch Diệc Phi cũng đã tốt hơn trước rất nhiều, cho nên anh chuẩn bị đi về thành phố Thiên Bắc.

Chỉ là, vào buổi sáng trong ngày anh xuất phát thì nhận được một cuộc điện thoại.

Người gọi là Bạch Vân Bằng, ông nói, bên phía nhà tổ không bắt Bạch Diệc Phi phải lấy con gái của nhà họ Tùng nữa.

Bạch Diệc Phi nói anh đã biết rồi xong cũng chẳng để ý đến nữa.

Ngược lại, câu chuyện tiếp sau đó mà Bạch Vân Bằng nói mới khiến anh có chút ngạc nhiên, bởi vì Bạch Vân Bằng nói: “Nhưng mà, Tùng Lệ Tu lại muốn gả cho cậu cả của Liên minh võ thuật Nam Môn, Cát Xa”.

Bạch Diệc Phi quả thực là rất ngạc nhiên, Tùng Lệ Tu không gả cho anh mà lại muốn gả cho cậu cả của Nam Môn?”

Nếu như nói Tùng Lệ Tu muốn gả cho bất kỳ một người nào khác thì anh sẽ không cảm thấy ngạc nhiên, nhưng mà lại gả cho cậu cả của Nam Môn... phải biết là, gả cho người của Nam Môn, cực kỳ có khả năng sẽ bị coi như đầu hàng địch.

Nhưng nói đi nói lại, cuộc chiến giữa Nam Môn và đảo Lam đã tạm thời dừng lại, trước mắt xem ra dường như cũng không có gì, bất kể mâu thuẫn giữa hai bên ra sao cũng không đến mức phải cạch mặt nhau không liên hệ.

Cuối cùng, Bạch Diệc Phi nhún vai một cái, dù gì thì những việc này cũng chả liên quan gì đến anh.

Sau khi ngắt điện thoại, bọn họ liền chuẩn bị xuất phát.

Lần này bọn họ dự định sẽ tự lái xe đi về, bởi vì người rất đông, cho nên Tần Hoa thuê một chiếc xe con tự lái, Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết ôm con

ngồi ở hàng ghế sau, Tân Thu sau khi cài trang qua loa thì ngồi vào ghế lái phụ.

Xong khi xe của bọn họ vừa mới lái ra đến cửa liền gặp được một người phụ nữ.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy xong thì rất là ngạc nhiên, tròn tròn hai mắt, đến miệng cũng bất giác há ra.

Người phụ nữ đó chặn xe của bọn họ, Tần Hoa sợ đâm trúng người nên buộc phải dừng xe.

Xe vừa dừng lại, người phụ nữ nọ liền mở cửa ra, rất tự nhiên đặt mông ngồi vào trong xe.

Mà người phụ nữ này lại chính là Vân Anh.

Sau khi Vân Anh leo lên xe, ngồi xuống hàng ghế phía sau, cô ta nhìn thấy đứa trẻ đang nằm trong lòng Lý Tuyết, không khỏi nở nụ cười tươi rói: “Ai da, đứa bé này nhìn đáng yêu quá đi mất!”

Lý Tuyết không quen Vân Anh, nhưng nhìn thấy bộ dáng cô ta thân thiện như vậy thì cũng mỉm cười đáp lại.

“Tôi có thể bế đứa bé đáng yêu này một chút không?”, Vân Anh chớp mắt, vẻ mặt cực kỳ chờ mong nhìn Lý Tuyết.

Nhưng Lý Tuyết có chút do dự, cho nên cô nhìn sang phía Bạch Diệc Phi.

Lúc này Bạch Diệc Phi cuối cùng cũng hoàn hồn lại, nhìn Vân Anh nói: “Cô đến đây làm cái gì? Cô có biết ở đây là đâu không?”

“Đương nhiên biết”, Vân Anh đáp rất thoải mái, sau khi trả lời lại nhìn về phía đứa bé trong lòng Lý Tuyết: “Bây giờ, có thể ôm thẳng bé được chưa?”

Bạch Diệc Phi lập tức từ chối nói: “Không được!”

“Bây giờ cô lập tức xuống xe!”

“Không!”, Vân Anh lắc đầu đáp một cách vô cùng kiên quyết.

Bạch Diệc Phi sững sờ: “Cô...”.

Đáng tiếc, lúc anh vừa nói đến đây, Bạch Diệc Phi đột nhiên mới phản ứng lại, bây giờ anh rõ ràng không phải là đối thủ của Vân Anh, nếu giờ anh mà lật mặt thì người chịu thiệt thòi sẽ chỉ là anh mà thôi.

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, hỏi: “Rốt cuộc là cô muốn làm gì?”

“Trên đường rồi nói”, Vân Anh cười ha ha, còn quay ra nói với Tần Hoa: “Mau lái xe đi”.

Bạch Diệc Phi khẽ nhíu mày, anh không biết Vân Anh từ đảo Lam đến thủ đô bằng cách nào, lại cũng không biết cô ta dùng cách gì để tìm được anh, nhưng bất kể ra sao, Vân Anh đang dùng cách của cô ta để nói cho anh biết, anh phải tuân thủ lời hứa giữa bọn họ.

Nếu không, cô ta có thể tìm được người nhà của anh bất cứ lúc nào, đồng thời lấy nó để uy hiếp anh.

Bạch Diệc Phi hết cách, chỉ đành nghiến răng nói với Tần Hoa: “Anh lái xe đi”.

Tần Hoa cũng không biết Vân Anh, nhưng mà có vẻ như Bạch Diệc Phi biết, anh ta cũng đành nghe theo Bạch Diệc Phi.

Tân Thu đã cải trang qua nên lúc này ông ta đang là một ông già khoảng sáu mươi tuổi, ông ta không quan tâm đến Vân Anh, chỉ ngồi yên trên vị trí ghế lái phụ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sau khi xe lái đi được một đoạn, khoảng ba mươi phút sau liền đi vào đường cao tốc.

Mà Vân Anh trên xe, vẫn dán chặt mắt vào đứa bé trong lòng Lý Tuyết, trong đôi mắt đó ngập tràn chờ mong cùng khát vọng: “Tôi thực sự rất

muốn ôm nó, có được không?”

Xong Lý Tuyết còn chưa kịp nói gì, Bạch Diệc Phi đã lại từ chối thêm một lần nữa: “Không được”

“Dựa vào cái gì?”, Vân Anh hàm hồ nói.

Mặt Bạch Diệc Phi vô cảm nói: “Dựa vào việc nó là con của tôi”.

“Anh!”, Vân Anh tức đến mức không thể phản bác, chỉ đành lạnh lùng hừ một tiếng rồi quay đầu nhìn đứa bé.

Bạch Diệc Phi có chút bất đắc dĩ, nếu nói đánh thì anh đánh không lại người ta, nếu nói dạy dỗ cho cô ta một trận thì người ta cũng chỉ là một cô gái hơn hai mươi tuổi, cũng không biết phải dạy dỗ thế nào, cho nên, anh thực sự là bó tay với Vân Anh.

Cuối cùng Bạch Diệc Phi chỉ đành hỏi lần nữa: “Cho nên, rốt cuộc là cô đến đây để làm gì?”

Vân Anh nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe, nói bằng giọng hờ hững: “Đến thủ đô giải quyết một việc, vừa hay gặp được anh mà thôi”.

Bạch Diệc Phi khẽ nhíu mày, không nói gì.

Vân Anh lại nói tiếp: “Còn nữa là, tôi đến nhắc nhở anh một chút, thời gian để anh thực hiện lời hứa chỉ còn lại mấy ngày thôi”.

“Mấy ngày? Nếu như tôi nhớ không nhầm thì còn mười tám ngày nữa”, Bạch Diệc Phi nhíu mày nói.

Nhưng Vân Anh lại chỉ cười nhạt rồi nói: “Có một câu gọi là, kế hoạch không bắt kịp thay đổi”.

“Cát Xa muốn cưới người phụ nữ của nhà họ Tùng, anh ta chắc chắn sẽ tự mình đến để đón dâu, anh nhân cơ hội này trà trộn vào trong đội ngũ, việc này với anh mà nói không hề khó khăn đúng chứ?”

Nghe thấy câu này, Bạch Diệc Phi bỗng sửng sốt.

Sắc mặt của Tần Hoa và Lý Tuyết cũng thay đổi, giờ phút này, thân phận của Vân Anh đã không cần phải nói ra nữa rồi.

Sau khi Bạch Diệc Phi hoàn hồn liền hỏi: “Tại sao tôi phải trà trộn vào đó?”

Vân Anh cười nói: “Trong hòm thư cá nhân của Cát Xa có thông tin về tất cả sản nghiệp ở đại lục Hoa Hạ, anh giúp tôi đi lấy nó về”.

“Tôi sẽ thay đổi một chút trên đó rồi đưa lại cho Cát Tắc, Cát Tắc tự nhiên sẽ đoán được Cát Xa muốn mưu đồ soán vị, như vậy hẳn ta chắc chắn sẽ không truyền lại vị trí cho Cát Xa, đến cuối cùng, vị trí đó đương nhiên sẽ là của tôi”.

“Anh chỉ cần nghĩ cách giúp tôi lấy được điện thoại của hắn ta, tôi nghĩ anh hẳn sẽ có cách để mở khoá điện thoại, đồng thời, anh cũng có thể copy lại một bản, tiện thể tiêu diệt tai mắt của Nam Môn đặt tại đại lục Hoa Hạ”.

“Một mũi tên trúng hai đích!”

Xong, Bạch Diệc Phi lại không hề cho là như vậy, anh lạnh giọng hỏi: “Việc này không phải là chỉ có tôi mới làm được!”

“Tôi đang nói đến lời hứa giữa chúng ta”, Vân Anh đáp một cách đương nhiên.

Nói xong, cô ta lại dán mắt vào đứa bé trong lòng Lý Tuyết, khoé miệng khẽ cười nói: “Tôi cũng hết cách rồi, giờ chỉ có thể tin anh mà thôi”.

Bạch Diệc Phi thấy cô ta như vậy, lại thêm câu cô ta vừa nói, Bạch Diệc Phi luôn cảm thấy như cô ta đang uy hiếp anh, anh cảm thấy rất bất đắc dĩ: “Vậy tức là bắt buộc phải là tôi”.

“Đúng đúng đúng”, Vân Anh rất vui vẻ gật đầu: “Vậy chúng ta quyết định rồi nhé, anh cũng có thể yên tâm, thời gian này anh đi, tôi sẽ giúp anh

chăm sóc vợ con anh”.

Nghe thấy câu này, mặt Bạch Diệc Phi sa sầm lại, anh bực bội trợn mắt nhìn Vân Anh, nghiến răng nói: “Nếu cô dám động vào bọn họ, tôi sẽ lập tức nói hết kế hoạch của cô cho Cát Tắc!”

Vân Anh cười ha ha: “Có phải anh hiểu lầm rồi không? Tôi là thực sự muốn giúp anh chăm sóc chị dâu mà”.

Bạch Diệc Phi nhíu mày, muốn từ chối lần nữa, kết quả Tân Thu đột nhiên mở miệng nói: “Kỳ thực, cũng được”.

Nghe thấy câu nói này của ông ta, Bạch Diệc Phi khẽ ngẩn ra, tiếp đó mới hiểu ra ý của Tân Thu, lúc này ông ta đang trốn Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc, mà con gái của Cát Tắc lại đang ở đây, tức là ông ta đang ở bên cạnh con gái của ông ta.

Có chỗ nào an toàn hơn việc ông ta ở bên cạnh con gái của Cát Tắc chứ?

Lại nói, cũng không bắt anh phải đi ngay bây giờ, còn phải đợi thêm vài ngày nữa, nói không chừng qua mấy ngày nữa, Tân Thu đã khôi phục lại rồi.

Đến lúc đó, Vân Anh còn muốn làm những việc này, có Tân Thu ở đây, cô ta cũng không làm được.

...

Cả quãng đường đi về thành phố Thiên Bắc đều vô cùng thuận lợi.

Không hề bất ngờ, Vân Anh đi theo bọn họ quay về, đồng thời cũng đến ở lại biệt thự ở cảng Lam Ba.

Bạch Diệc Phi bó tay, ai bảo bây giờ anh không đánh lại được người ta chứ?

Bạch Diệc Phi gọi điện thoại cho Vương Lô trước: “Giúp tôi tìm hai bảo mẫu tốt tính, kiên nhẫn một chút, tốt nhất là đã từng chăm sóc trẻ con

rồi”.

“Được, không thành vấn đề... tôi đi làm ngay”, Vương Lôu nói xong khẽ dừng lại, dường như còn muốn nói gì đó.

Bạch Diệc Phi cảm nhận được nên lập tức hỏi: “Chuyện gì vậy? Có việc gì cứ nói”.

Vương Lôu yên lặng một hồi rồi mới nói: “Cô ta quay về rồi”.

“Ai?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

“Luu Hiểu Anh”, Vương Lôu đáp.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 971: Tự cho rằng đó là tốt

Trong một nghĩa trang tại thành phố Thiên Bắc.

Bạch Diệc Phi quỳ trước bia mộ của mẹ nuôi và em gái, nhỏ giọng kể lại mọi chuyện xảy ra, mọi người anh quen quanh mình trong hai năm gần đây.

Sau khi nói xong, anh lại áy náy nói: “Con trai bất hiếu, trước khi mẹ đi con còn chưa kịp cho mẹ bế cháu nội, bây giờ con muốn nói là, mẹ đã có cháu nội rồi, còn có một cháu gái nữa, giờ chúng hãy còn rất nhỏ, đợi đến khi chúng lớn hơn một chút con sẽ đưa chúng đến đây thăm mẹ”.

“Em gái, em có cháu trai và cháu gái rồi, tụi nhỏ rất ngoan, đợi chúng lớn hơn một chút sẽ đến thăm em nhé”.

Bạch Diệc Phi nhớ lại khoảng thời gian trước đây khi bọn họ ở tại nông thôn, lòng anh không khỏi nhói đau.

Lúc này, Vương Lâu đứng sau lưng anh nói khẽ một câu: “Nếu như vẫn còn sống, bây giờ chắc chắn sẽ được sống vui vẻ”.

Bạch Diệc phi từ từ đứng dậy.

Trước đó anh và Vương Lâu đã nói chuyện qua điện thoại, Vương Lâu nói Lưu Hiểu Anh quay lại rồi, bọn họ bèn hẹn gặp nhau ở đây.

Bởi vì anh không muốn người khác biết đến vấn đề tình cảm của mình, nhất là ở trước mặt Vân Anh và Tân Thu.

Vương Lâu nhìn anh hỏi: “Cậu thực không đi thăm cô ta à?”

Bạch Diệc Phi yên lặng một hồi mới nói: “Không, mọi chuyện đều đã qua rồi”.

Nói xong câu này, anh bèn xoay người đi từng bước ra ngoài.

Người mà Vương Lâu nói chính là Lưu Hiểu Anh, Lưu Hiểu Anh không những quay về rồi, còn bảo bọn họ giấu Bạch Diệc Phi, hơn nữa, cô ta sắp gả cho người khác rồi, gả cho Phan Bộ Đình.

Nhưng biệc này Vương Lâu không thể giấu Bạch Diệc Phi được, cho nên anh ta mới nói cho Bạch Diệc Phi.

Xong Bạch Diệc Phi lại có phản ứng như vậy.

Vương Lâu nhìn bóng lưng Bạch Diệc Phi dần xa, anh ta đột nhiên hét lên một tiếng: “Thực sự đã qua rồi sao? Cậu có thể buông bỏ được không?”

Không biết tự lúc nào, mây đen đã kéo đến đầy trên bầu trời khiến cho cả khu vực nghĩa trang trở nên âm u.

Bạch Diệc Phi nghe thấy câu nói của Vương Lâu, anh khẽ dưng chân rồi xoay người cười với Vương Lâu nói: “Thế nào mà không buông bỏ được?”

“Tôi có một người vợ xinh đẹp, còn có một cặp sinh đôi, tôi yêu vợ mình, cũng yêu con của chúng tôi”.

Nói xong câu này, Bạch Diệc Phi khẽ dưng lại, rồi nói với Vương Lâu: “Cậu tốt nhất giải quyết việc của mình trước đi, đến bây giờ vẫn độc thân, đừng quản việc của tôi nữa!”

Vương Lâu bị câu này của anh nói khiến cho sững sờ, nhất là câu nói cuối cùng kia khiến cho anh ta cực kỳ tức giận: “Mẹ kiếp, cậu đúng là một tên ngốc!”

Bạch Diệc Phi coi như không nghe thấy, xoay người đi thẳng về phía trước.

Đi chưa được mấy bước, sau lưng lại truyền đến đến tiếng hét của Vương Lâu.

“Cậu là một kẻ hèn nhát có lá gan chuột nhắt!”

...

Trước đó, trong lòng Bạch Diệc Phi luôn không thể vượt qua được tâm lý này, anh không dám chấp nhận Lưu Hiểu Anh, cảm thấy rất có lỗi với Lý Tuyết, trong lòng mình thì lại cảm thấy áy náy.

Sau đó, Lý Tuyết, Tử Y đều khuyên anh, cuối cùng anh cũng nghĩ thông.

Bất kể thế nào, anh đều đã làm tổn thương Lý Tuyết, cho nên anh buộc phải có trách nhiệm với cô ta.

Nhưng bây giờ, Lưu Hiểu Anh muốn gả cho Phan Bộ Đình, anh lại có cảm giác là mình đã phạm sai lầm.

Lưu Hiểu Anh cũng có cha mẹ, mà có cha mẹ nào lại hy vọng con gái mình đi làm người thứ ba chứ?

Hơn nữa, tình huống của Bạch Diệc Phi cũng đặc biệt, nó đồng nghĩa với việc hai người phụ nữ cùng chung một chồng, làm bố mẹ đương nhiên sẽ không đồng ý!

Bạch Diệc Phi mơ mơ màng màng trở về biệt thự.

Anh vừa mới bước vào biệt thự, Vân Anh đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách liền nhìn thấy anh: “Ô, về rồi đây à?”

“Đây là làm sao? Vẻ mặt khó coi thế này?”

Xong Bạch Diệc Phi hầu như không quan tâm đến cô ta, mà đi thẳng lên tầng trên, anh không muốn mang tâm trạng thế này đến chỗ Lý Tuyết, cho nên định đi thẳng lên tầng thượng để ở một mình.

Chỉ là mới vừa đi đến tầng hai đã bị Lý Tuyết trông thấy, Lý Tuyết thấy biểu cảm của anh như vậy liền lo lắng hỏi: “Anh sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu nói: “Không sao”.

Lý Tuyết thấy biểu cảm của anh thì biết chắc chắn không phải là không sao, nhưng cô không hỏi nhiều, chỉ đứng dậy lấy cho anh một cốc nước ấm.

Vừa đặt cốc nước ấm xuống thì con lại khóc, cô bèn vội vàng đi dỗ đứa bé.

...

Bạch Diệc Phi đi thẳng lên sân thượng, vốn cho rằng có thể ở một mình thì lại nhìn thấy Tân Thu.

Tân Thu đang ngồi trên một chiếc ghế mây, ông ta khẽ còng lưng cúi đầu xuống, dường như đang bận bịu chuyện gì đó, ông ta quay lưng về phía Bạch Diệc Phi cho nên Bạch Diệc Phi không nhìn rõ.

Nhưng mà rất nhanh sau đó Tân Thu liền nghe thấy có tiếng động, ông ta dường như đã bị dọa cho giật cả mình, ngay sau đó liền lập tức nhét thứ trong tay vào bên dưới chiếc ghế mây.

Động tác hoảng hốt đó của ông ta khiến cho Bạch Diệc Phi vốn không cảm thấy có vấn đề gì liền trở nên cảnh giác.

Nhưng mà đối phương lại là Tân Thu, Bạch Diệc Phi vẫn có chút e dè với ông ta, nên anh cũng không dám ngang nhiên đi tò mò thứ mà ông ta đang giấu.

Bạch Diệc Phi đứng ở bên cạnh, Tân Thu liếc nhìn anh một cái, trước khi Bạch Diệc Phi kịp mở miệng nói chuyện thì ông ta đã nói: “Đừng hỏi chuyện tình cảm, tôi không hiểu”.

Bạch Diệc Phi nhìn ông ta rồi mỉm cười nói: “Tình cảm của tôi rất thuận lợi, không có điều gì để hỏi cả”.

Tân Thu chỉ cười mà không nói.

Hai người trầm lặng nhìn về phương xa.

Qua một lúc sau, Bạch Diệc Phi đột nhiên mở miệng nói: “Sư bá, tôi có thể hỏi ông một chuyện không?”

Tân Thu không trả lời, như thể đã ngẫm đồng ý.

Bạch Diệc Phi bèn hỏi: “Ông và sư phụ tôi có phải có chuyện cũ không?”

Nghe thấy câu này, Tân Thu liền lộ ra vẻ xấu hổ hiếm thấy, cười khan mấy tiếng rồi nói: “Tuổi này của chúng tôi đã không nói đến chuyện yêu đương rồi”.

“Sư bá, hai người không phải có đến tám mươi tuổi rồi chứ?”, Bạch Diệc Phi tò mò hỏi.

Sau đó Tân Thu mỉm cười rồi lắc đầu nói:

“Tám mươi năm trước, cảnh giới của tôi cũng giống như cậu bây giờ”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy câu này thì khẽ khựng lại sững sốt.

Tiếp sau đó Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Vậy... sư bá lúc nào mới có thể hồi phục?”

“Sắp rồi”, Tân Thu đáp.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Sắp là lúc nào?”

Tân Thu khẽ mỉm cười: “Trước khi Vân Anh động thủ”.

Bạch Diệc Phi ngẩn ra, xoay người qua: “Vân Anh sẽ động thủ với tôi?”

Tân Thu đáp một cách không chắc chắn, chỉ đứng dậy nói: “Hy vọng là tôi nghĩ nhiều”.

Nói xong ông ta bèn xoay người rời đi, chỉ là khi vừa mới xoay người thì ông ta lại như nhớ đến cái gì, sau đó cúi người tóm lấy thứ lúc nãy giấu bên dưới ghế mây, ôm vào trong lòng, bước thật nhanh rời khỏi sân thượng.

Bạch Diệc Phi: “...”.

Vốn dĩ Bạch Diệc Phi còn định nhân cơ hội nhìn xem thứ bên dưới ghế mây rớt cuộc là cái gì, kết quả ông ta lại quá cẩn thận, anh vẫn chẳng nhìn thấy gì cả.

...

Bạch Diệc Phi đứng trên sân thượng đến rất khuya mới trở về phòng ngủ.

Mà lúc anh quay về phòng, Lý Tuyết vừa đúng lúc ngắt điện thoại đi.

Bạch Diệc Phi không hề nghĩ nhiều, anh đi tắm trước sau đó lên giường.

Bạch Diệc Phi không nói gì cả mà chỉ ôm Lý Tuyết rồi hôn lên môi cô, Lý Tuyết cũng rất phối hợp với anh.

Bọn họ rất thân mật với nhau một cách rất tự nhiên, nhưng mà lần này động tác của Bạch Diệc Phi lại rất thô lỗ khiến Lý Tuyết cảm thấy đau đớn không thôi.

Mãi cho đến khi Lý Tuyết không chịu được nữa, cô mới tát một bạt tai lên mặt Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn thấy biểu cảm của Lý Tuyết thì bỗng thấy cực kỳ hối hận.

“Bà xã, xin lỗi”, Bạch Diệc Phi ôm chặt lấy Lý Tuyết.

Lý Tuyết nhìn Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, sau đó bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay Bạch Diệc Phi, cô nói: “Ông xã”.

“Anh cho rằng mình đang đối xử tốt với người khác, nhưng thực tế lại đang gây tổn thương cho người đó”.

Bạch Diệc Phi khẽ ngân ra.

Lý Tuyết tiếp tục nói: “Anh hầu như không hiểu được trong lòng cô ta đang thực sự nghĩ cái gì, tự cho rằng sự lựa chọn của mình là tốt nhất, nhưng đối với cô ta mà nói thì đó lại là điều khiến mình tổn thương nhất”.

“Bạch Diệc Phi, anh sợ rồi, anh không dám đi đối diện, không dám tự mình đi hỏi Hiểu Anh, hỏi cô ta rốt cuộc là muốn điều gì?”

“Anh cho rằng lựa chọn của anh là sự sắp xếp tốt nhất, anh còn cảm thấy làm như vậy thì có thể đối diện được với bố mẹ cô ta, nhưng mà, Hiểu Anh thì sao?”

“Anh có đối diện được với cô ta không?”

Bạch Diệc Phi nghe được câu này, mọi suy nghĩ trong đầu anh đã trở nên cực kỳ lộn xộn.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 972: Coi như chưa từng quen

Lý Tuyết nói đúng nhưng trong lòng anh lại cảm thấy khó nghĩ. Không chỉ thấy có lỗi với Lưu Hiểu Anh mà còn có lỗi với Lý Tuyết.

...

Sáng sớm hôm sau khi trời vừa sáng, Bạch Diệc Phi đã mặc quần áo rồi đi ra ngoài.

Lúc này Vân Anh mới dậy, đúng lúc nhìn thấy Bạch Diệc Phi ra ngoài. Cô ta không rửa mặt mũi mà cùng anh đi luôn.

Bạch Diệc Phi đi thẳng đến khách sạn thành phố Thiên Bắc.

Bạch Diệc Phi lái xe, nhìn Vân Anh ở ghế sau, nói: “Tôi nói này! Sao cô không ngủ nữa đi, đi theo tôi ra ngoài làm gì?”

“Tất nhiên là đi chơi với anh rồi”, Vân Anh dựa vào ghế sau, nói: “Một mình tôi ở biệt thự đó chán chết”.

Bạch Diệc Phi có chút chán ghét, nói: “Nếu như cô muốn ra ngoài thì tôi không có ý kiến gì nhưng cô có thể để ý đến bản thân chút không? Một người phụ nữ mà mặt không rửa, răng không đánh, còn đi đôi dép lê. Cô thấy ngại không?”

Vân Anh lập tức đỏ mặt lên, trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Tôi có thể nào thì liên quan quái gì đến anh, anh cứ lái xe hẵn hoi vào”.

“Tôi đâu phải là lái xe của cô!”, Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng, nói: “Đừng có ra lệnh cho tôi!”

...

Bạch Diệc Phi đến khách sạn ở thành phố Thiên Bắc để tìm bố mẹ Lưu Hiểu Anh.

Bố mẹ của Lưu Hiểu Anh đại diện cho công ty đến hợp tác với tập đoàn Phi Tuyết. Vương Lô nói đã sắp xếp cho họ ở khách sạn tốt nhất ở thành phố Thiên Bắc.

Sau khi xuống xe, Bạch Diệc Phi không để ý đến Vân Anh mà vào thang máy đi lên tầng trên cùng.

Vân Anh cũng vội bám theo.

Trong thang máy, Bạch Diệc Phi dựa vào bên trái còn Vân Anh dựa bên phải. Hơn nữa, vì cô ta vào sau nên đứng phía trước.

Vì vậy, Bạch Diệc Phi cứ nhìn vào sau gáy Vân Anh, thầm nghĩ ‘điểm chí mạng của cô ta ở đâu?’

Không phải ở cổ, cũng không phải huyết thái dương, vậy thì ở đâu?

Bạch Diệc Phi nhìn lên người Vân Anh, nhìn eo thon của cô ta thì lập tức nghĩ ‘Liệu có ở eo không?’

Vì vậy Bạch Diệc Phi cứ nhìn chăm chăm vào eo cô ta, đồng thời lúc này còn giơ tay định ngấm ra tay.

Nhưng đúng lúc này, thang máy kêu ‘ting’ một cái.

Một lát sau, Bạch Diệc Phi bị Vân Anh đá ra khỏi thang máy.

Vân Anh đi ra, chỉ vào Bạch Diệc Phi mắng: “Bạch Diệc Phi! Mẹ kiếp! Đừng tưởng chúng ta có mối quan hệ hợp tác thì tôi không dám giết anh nhé. Lần sau mà anh định ra tay nữa thì bà đây sẽ giết chết anh”.

Bạch Diệc Phi không nói thêm gì, chỉ có điều trong lòng vẫn thấy tiếc, không biết điểm chí mạng của cô ta ở đâu?

...

Bạch Diệc Phi đến phòng của bố mẹ Lưu Hiểu Anh rồi gõ cửa.

Không bao lâu, có người ra mở cửa.

Sau khi nhìn thấy người mở cửa thì toàn thân anh như cứng đờ, Vì đứng trước mặt anh là Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh trông gầy và tiều tụy hơn lúc anh rời khỏi đảo Lam, sắc mặt cũng tái nhợt đi, thoạt nhìn chắc thời gian vừa rồi không được ổn lắm.

Sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì Lưu Hiểu Anh cũng ngỡ người ra. Đúng lúc này, trong phòng truyền lại giọng của Ngô Vân: “Hiểu Anh! Ai thế con?”

Lưu Hiểu Anh định thần lại, thản nhiên nói một câu: “Người ta gõ nhầm cửa ạ”.

Sau khi nói xong cô ta định đóng cửa lại.

Trong lòng Bạch Diệc Phi căng thẳng, nhanh chóng giơ tay đè chặt cửa sắp đóng, gọi: “Hiểu Anh!”

Lưu Hiểu Anh hoảng loạn, cúi đầu không dám nhìn Bạch Diệc Phi: “Xin lỗi, anh nhận nhầm người rồi ạ”.

Nghe thấy vậy, Bạch Diệc Phi thấy nóng người, dùng lực đẩy cửa ra, hai mắt nhìn chăm chăm Lưu Hiểu Anh, nói: “Rốt cuộc em làm sao vậy? Nói cho anh nghe được không?”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Có nhất định phải thế không?”

Vừa nói xong câu này, mẹ Lưu Hiểu Anh liền đến. Sau khi bà ta nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì lập tức sầm mặt lại chỉ vào mặt Bạch Diệc Phi, mắng: “Sao lại là anh? Anh còn dám đến tìm Hiểu Anh à? Anh còn biết liêm sỉ không? Mình đã có vợ con rồi mà còn mặt dày đến trêu ghẹo Hiểu Anh nhà tôi?”

“Mau cút đi cho tôi!”, Ngô Vân vừa nói vừa định đóng cửa lại.

Nhưng Bạch Diệc Phi cứ ấn chặt cửa phòng, nói nghiêm túc: “Thưa cô! Những chuyện này tạm thời chúng ta không nói đến, hiện giờ cháu chỉ muốn biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Rốt cuộc trong lòng Hiểu Anh nghĩ như nào?”

Nhưng Ngô Vân lại không để ý đến lời của Bạch Diệc Phi, chỉ cố hết sức đuổi Bạch Diệc Phi ra: “Anh cút đi! Mau tránh ra!”

Nhưng sức của Bạch Diệc Phi khỏe nên Ngô Vân không đẩy được. Bà ta giơ tay lên định tát Bạch Diệc Phi nhưng tay lên nửa chừng lại dừng lại. Bà ta nghĩ lại cảnh tượng nhìn thấy ở đảo Lam nên hạ tay xuống.

Bà ta trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Rốt cuộc là anh có đi không? Nếu không đi thì tôi lập tức báo cảnh sát đấy”.

Bạch Diệc Phi mở miệng định nói gì đó nhưng đúng lúc này, Lưu Hiểu Anh hét lớn. truyện đam mỹ

“Đủ rồi!”, Bạch Diệc Phi và Ngô Vân lập tức dừng lại.

Lưu Hiểu Anh ngẩng đầu lên nhìn Bạch Diệc Phi, thần sắc lạnh lùng, trong ánh mắt không có chút cảm tình, nói: “Bạch Diệc Phi! Anh đi đi!”

“Từ nay về sau chúng ta không còn bất cứ quan hệ gì nữa, coi như chưa từng quen biết đi”.

Bạch Diệc Phi thấy đầu óc như muốn nổ tung, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Lực trong tay cũng như bị ai hút hết.

Tiếp đó, cửa đóng rầm lại và để anh ở lại bên ngoài.

Bạch Diệc Phi nhìn cửa trước mặt, ngây người một lúc mà tâm trạng phức tạp vô cùng.

Ở góc tường không xa, Vân Anh dựa vào đó nhìn lại, cô ta trêu đùa hỏi một câu: “Muốn tôi giúp gì không?”

“Không cần!”, Bạch Diệc Phi xoay người, vừa đi vừa thản nhiên nói.

Bạch Diệc Phi hoàn toàn bất ngờ với phản ứng của Lưu Hiểu Anh.

Anh nhớ lại những tháng ngày giữa hai người họ, nhớ lại Lưu Hiểu Anh vì mình mà chần cú đá của Hồng Quân mà khiến sau này cô ta không thể chữa để được nữa.

Còn nhớ đến việc cô ta đau khổ vì tình rồi một mình chịu đựng.

Trong lòng Bạch Diệc Phi cũng thấy đau khổ theo.

Anh đi đến cửa thang máy, đúng lúc cửa thang máy mở ra.

Lúc này trong thang máy có hai người đi ra.

Một người đàn ông trung niên mặc vest đeo kính vuông, một người khác là Phan Bộ Đình.

Phan Bộ Đình giơ tay chặn cửa thang máy, ra vẻ nịnh hót người đàn ông trung niên để người đó ra thang máy trước.

Chỉ có điều, hắn ta vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Bạch Diệc Phi nên ngây người ra, vẻ nịnh nọt cũng biến mất. Hắn ta đứng thẳng người quát lớn, hỏi Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi! Mà đến đây làm gì?”

Bạch Diệc Phi không thèm để ý đến Phan Bộ Đình mà nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên kia.

Người đàn ông trung niên sau khi nghe thấy lời nói của Phan Bộ Đình thì sắc mặt nghiêm nghị rồi cũng nhìn Bạch Diệc Phi, trầm giọng hỏi: “Anh chính là Bạch Diệc Phi?”

Lúc này, Bạch Diệc Phi cũng đoán được đối phương là ai nên gật đầu thừa nhận rồi chào một tiếng: “Chào chú!”

Người đàn ông trung niên sắc mặt sầm lại, hừ lạnh một tiếng nói: “Nếu là người khác thì cậu đã sớm mất mạng rồi”.

Người đàn ông trung niên này là người phụ trách mà công ty họ phải đến thành phố Thiên Bắc để hợp tác với tập đoàn Phi Tuyết, còn Bạch Diệc Phi là ông chủ thật sự của tập đoàn Phi Tuyết. Vì phải tiếp tục hợp tác nên tất nhiên ông ta không thể xung đột với Bạch Diệc Phi.

Và người này không phải ai khác mà chính là bố của Lưu Hiểu Anh...
Lưu Quốc Trung.

Nhưng Lưu Quốc Trung vừa nói ra câu này thì Vân Anh ở phía sau Bạch Diệc Phi đột nhiên cười nói: “Chỉ sợ ông không làm được thôi”.

Lưu Quốc Trung cũng không để ý đến Vân Anh mà nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi, lạnh lùng nói: “Đừng có quấy rầy con gái tôi, nếu không thì đừng trách tôi không khách khí”, nói xong ông ta đi thẳng về trước.

Phan Bộ Đình ở bên cạnh vội đi theo nhưng lúc đi đến bên cạnh Bạch Diệc Phi thì cười lạnh một tiếng nói: “Cũng may tao điều tra mới biết mày có vợ con rồi”.

“Nếu không thì hiện giờ Hiểu Anh vẫn bị mày lừa”.

Hắn ta nói câu này không chỉ là nói với Bạch Diệc Phi mà còn nói cho Lưu Quốc Trung nghe. Sau đó hắn ta lại nói tiếp: “Mày tìm người đe dọa tao thì đã làm sao? Chuyện lớn thế này, tất nhiên tao sẽ phải nói cho cô chú nghe rồi, mày tưởng tao sẽ sợ mày sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 973: Chỉ là quá khứ

Nói xong, Phan Bộ Đình cao ngạo ngẩng đầu rồi đi qua Bạch Diệc Phi.

Quả nhiên Lưu Quốc Trung nghe thấy câu này. Ông ta xoay người lại hung hăng nhìn Bạch Diệc Phi một cái rồi mới đi tiếp.

Còn Bạch Diệc Phi cả quá trình không nói một câu. Anh trầm mặc ẩn thang máy rồi đi vào trong.

Vân Anh cũng đi theo, cô ta nghiêng đầu, nói: “Cái tên ngu đần đó nhìn thật đáng ghét! Hay là tôi thay anh giết hắn ta nhé! Lần này là tình nghĩa bạn bè nên không thu phí”.

“Không cần!”, Bạch Diệc Phi lại thản nhiên đáp.

Sau khi ngồi lên xe, Bạch Diệc Phi không lái xe rời đi mà chỉ ngồi ở chỗ lái rồi hút điếu thuốc.

Vân Anh ngồi ở ghế sau, nửa nằm nửa ngồi, cũng không vội giục Bạch Diệc Phi mà còn trêu chọc anh: “Hóa ra đây là lý do phương bắc các anh tu vi thấp à?”

“Suốt ngày dành thời gian vào yêu đương, hoàn toàn lãng phí thời gian tu luyện”.

Bạch Diệc Phi dường như không nghe thấy cô ta nói, hoàn toàn không để ý đến cô ta.

Hiện giờ anh chỉ nghĩ, tại sao Lưu Hiểu Anh đột nhiên nói ra những lời đó với mình?

Nếu như bố mẹ của cô ta không chấp nhận thì Bạch Diệc Phi nghĩ cũng bình thường. Nhưng đến Lưu Hiểu Anh cũng không chấp nhận mình thì trong lòng Bạch Diệc Phi thấy rất buồn.

Nửa tiếng sau, Phan Bộ Đình cũng ra khỏi khách sạn. Hắn ta đi đến trước xe của Bạch Diệc Phi, dáng vẻ cao ngạo rồi nhét thiệp mời màu đỏ qua cửa sổ xe. Sau đó gõ cửa sổ xe của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lúc này mới định thần lại, sau khi nhìn một cái thì anh mới mở cửa sổ xe.

Phan Bộ Đình nói với vẻ mặt đắc ý, nói: “Thiệp mời tao đã gửi mày rồi nhé, hôm đó nhất định phải đến uống rượu mừng của tao và Hiểu Anh nhé”.

Bạch Diệc Phi mặt không biểu cảm, nói: “Tao không có hứng thú với hôn lễ của mày”, nhưng trên thực tế trong lòng anh cảm thấy rất khó chịu.

Phan Bộ Đình cười nham hiểm, nói: “Mày mà không đến thì chán chết! Tao khó khăn lắm mới cướp được Hiểu Anh về. Thời khắc thiêng liêng đó, tao cần mày đến chứng kiến, hiểu không?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì nheo mắt, trong mắt lộ ra sát khí.

Nhưng Phan Bộ Đình không hề nhìn thấy mà thần sắc vẫn đắc ý, nói: “Nghĩ mà xem! Bạch Diệc Phi ông chủ của tập đoàn Phi Tuyết, là nhân vật lớn đầy uy danh ở đảo Lam nhưng lại bị tao cướp mất Hiểu Anh, ha ha...”.

“Bạch Diệc Phi! Ngày kia là hôn lễ của tao và Hiểu Anh, ở khách sạn thành phố Thiên Bắc. Bây giờ tao phải đi đặt phòng tân hôn trước nhưng tao phải bảo người bố trí thật đặc biệt”.

“Ga giường trải màu đỏ, bên trên trải đầy hoa hồng, trong phòng tắm cũng sai người bố trí, bồn tắm cũng màu đỏ và chuẩn bị hoa hồng”.

“Đợi sau khi hôn lễ kết thúc tao có thể cùng Hiểu Anh tắm trong bồn tắm uyên ương. Tắm xong cùng nằm trên giường rồi từ từ tận hưởng cơ thể hấp dẫn của Hiểu Anh để cô ấy...”.

“Rầm!”, mấy lời này khiến Bạch Diệc Phi không thể kìm được.

Anh đá cửa xe một cái, Phan Bộ Đình đang đứng trước cửa xe, xe mở ra khiến hắn ta bay ra ngoài ngã một vòng.

Bạch Diệc Phi thật sự bị ức chế bởi những lời này, cảnh tượng đó đến anh còn không dám nghĩ đến nên hiện giờ anh thật sự muốn giết hắn ta.

“Mày đúng là muốn chết”.

Bạch Diệc Phi mặt đầy phẫn nộ xuống xe, bước mấy bước lên trước rồi xách cổ áo Phan Bộ Đình, nắm quyền định đánh hắn ta.

Nhưng Phan Bộ Đình không sợ chút nào, thậm chí còn lộ ra ý cười quỷ dị.

Bạch Diệc Phi ngây người tại chỗ.

Một lát sau, Phan Bộ Đình đột nhiên hét lớn: “Người đâu! Cứu mạng! Có kẻ muốn giết người”.

Tiếp đó phía sau Bạch Diệc Phi truyền lại giọng quát lớn: “Dừng tay!”

Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn lại thì thấy cả nhà Lưu Quốc Trung đứng ở cửa khách sạn.

Lúc này, Phan Bộ Đình vẫn còn gân giọng hét: “Hiểu Anh! Anh chỉ muốn đến gửi thiệp mời thôi thế mà hắn định giết anh. Mau cứu anh với!”

Ngô Vân thấy vậy thì lập tức quát Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi! Mau thả cậu ấy ra!”

Nhưng lúc Bạch Diệc Phi nhìn thấy Lưu Hiểu Anh thì anh như bị đóng đinh, không nhúc nhích được.

Lưu Quốc Trung thì sắc mặt tức giận, nói với Lưu Hiểu Anh: “Con nhìn đi, người đàn ông con thích đấy? Là loại hẹp hòi, thô lỗ thế đó”.

Bởi vì Bạch Diệc Phi không buông tay nên Ngô Vân vội kéo tay Lưu Hiểu Anh, nói: “Hiểu Anh! Con mau bảo nó buông tay đi!”

Bạch Diệc Phi cứ nhìn Lưu Hiểu Anh, anh nhìn thấy trong mắt cô ta ẩn chứa nỗi buồn và bất lực.

Nhưng Lưu Hiểu Anh chỉ nói: “Anh Bạch! Xin anh hãy buông tay đi!”

Lúc này, trong lòng Bạch Diệc Phi như dao đâm. Lưu Hiểu Anh bảo anh buông Phan Bộ Đình ra hay bảo anh hãy buông bỏ mối tình của họ?

Nhưng Bạch Diệc Phi không cam tâm, hỏi: “Tại sao? Anh muốn nghe lý do”.

“Không có lý do gì cả”, Lưu Hiểu Anh sắc mặt thản nhiên, ngữ khí lạnh lùng.

Bạch Diệc Phi sốt sắng nói: “Vậy những gì trước đây của chúng ta...”.

Lưu Hiểu Anh ngắt lời anh, nói: “Những chuyện trước đây thì cho qua đi”.

“Cho qua?”, Bạch Diệc Phi cười một tiếng, sau đó dần dần buông tay ra.

Phan Bộ Đình ngã trên đất, lúc này ngã chổng vó lên trời.

Nhưng hẳn ta cũng không để ý mà cười lớn với Bạch Diệc Phi. Ủng hộ chính chủ vào ngay -- [trò truyện.CO M](#) --

Bạch Diệc Phi chỉ nhìn Lưu Hiểu Anh thật lâu rồi mới xoay người dùng nắm đấm đập lên trên xe bên cạnh mình.

“Bụp!”, xe bị đập lồm một cái.

Nhưng anh không dùng ám kinh, lúc này tay chảy khá nhiều máu.

Đúng lúc này, Vân Anh mở cửa sổ xe. Một tay sờ lên đầu mình, một tay chỉ vào Bạch Diệc Phi hét lớn: “Anh làm cái gì vậy?”

Chỉ có điều, Bạch Diệc Phi không để ý đến cô ta mà từng bước rời đi.

Lưu Hiểu Anh nhìn bóng hình Bạch Diệc Phi rời đi và tay đang chảy máu mà lòng cô ta run rẩy, suýt nữa ngã xuống.

Cũng may Ngô Vân đỡ lấy, nói: “Hiểu Anh! Con sao vậy!”

Còn Lưu Quốc Trung giật mình bởi cú đâm đó của Bạch Diệc Phi.

Vân Anh trong xe khinh bỉ Phan Bộ Đình và cả nhà Lưu Hiểu Anh. Cô ta xuống xe rồi vội chạy đuổi theo Bạch Diệc Phi.

...

Sau khi Vân Anh đuổi kịp Bạch Diệc Phi, vẫn còn oang oang phía sau: “Sao anh lại nghe lời vậy nhỉ?”

“Bảo anh buông tay là anh buông luôn hả?”

“Nếu đổi lại là tôi, họ hét càng lớn thì tôi ra tay càng nhanh”.

“Quyền của tôi...”.

Bạch Diệc Phi không thể chịu nổi Vân Anh cứ thao thao bất tuyệt nên xoay người rộng lên: “Mẹ kiếp! Đừng đi theo tôi được không?”

Vân Anh không ngờ Bạch Diệc Phi đột nhiên quát mình nên giật mình, sau đó phẫn nộ nói: “Anh bị thần kinh à? Tôi đang nói giúp anh đấy, anh còn dám quát tôi?”

Bạch Diệc Phi phẫn nộ quát: “Tôi không cần! Tôi nói lại lần cuối, đừng đi theo tôi”.

“Anh tưởng tôi muốn đi theo tên gốc nhà anh lắm sao?”

“Vậy thì cô đừng đi theo tôi nữa, mau rút đi”.

“... Được! Hôm nay bà đây đúng là lo chuyện bao đồng rồi! Tôi sẽ không đi theo loại gốc như anh nữa, đi thì đi”.

Hai người cãi nhau to nên thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Còn Vân Anh sau đó đẩy đám người ra rồi đi luôn.

Đám người đó chỉ vào Bạch Diệc Phi trách mắng: “Đàn ông kiêu gì thế không biết? Cô gái dễ thương thế này mà nói với cô ấy thế?”

“Đúng thế! Nếu như tôi có bạn gái xinh như này thì tôi không nỡ cãi nhau đâu”.

Bạch Diệc Phi không thèm để ý đến họ mà quay người định rời đi.

Lúc anh xoay người lại, đột nhiên ngửi thấy mùi gì đó rất kỳ quái.

Trong lòng Bạch Diệc Phi kinh ngạc, vội nín thở, đồng thời nhìn về phía có mùi đó.

Nhưng đúng lúc này, một bàn tay đột nhiên chạm vào vai anh. Bạch Diệc Phi đột nhiên cảm thấy cả cánh tay mình tê buốt. Và anh nhìn thấy một bóng hình nhanh chóng nhảy ra phía xa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 974: Cậu định đến cướp hôn sao

Bạch Diệc Phi lập tức cảm nhận được có gì đó không ổn nên lập tức đuổi theo.

Bạch Diệc Phi biết mình trúng độc rồi. Thông thường, độc dược không có tác dụng quá lớn với cao thủ nhưng ban nãy rõ ràng anh cảm nhận được cánh tay mình tê buốt.

Đây là thành phố Thiên Bắc, là địa bàn của anh nhưng lại có kẻ dám ra tay với anh.

Người này không đơn giản, vì vậy anh nhất định phải bắt được.

Bạch Diệc Phi nhanh chóng chạy về trước, dẫn đến mọi người phía sau đều hô lên kinh ngạc.

“Wao! Tốc độ của anh ta nhanh thật!”

“Nhanh quá đi?”

“Trời ơi! Nhìn kia, anh ta lên tầng rồi”.

...

Người đó phát hiện ra Bạch Diệc Phi đang đuổi theo mình nên vung tay ra sau rắc bột màu trắng.

Bạch Diệc Phi nhanh chóng né được rồi đuổi theo hướng khác.

Hai người rất nhanh đã đến một tòa nhà chưa hoàn thành. Sau khi vào trong thì người đó không thấy đâu nữa. Bạch Diệc Phi lập tức chau mày lại.

Đồng thời lúc này, anh cảm thấy tim đập nhanh, có chút khó thở. Đây rõ ràng là dấu hiệu của trúng độc.

Anh lập tức dùng ám kinh đẩy độc ra, sau đó anh phát hiện ám kinh toàn thân biến mất, không còn chút nào.

Trong lòng anh thâm thấy kinh ngạc rồi lại cảm thấy đau đầu, sau đó vội lấy điện thoại gọi cho Tần Hoa.

Chỉ là lúc này phía sau anh truyền lại tiếng gió xào xạc.

Bạch Diệc Phi lập tức cúi đầu né tránh, đồng thời lúc này xoay người tung quyền về người phía sau đó.

“Bụp”, người đó lập tức bay ra ngoài.

Bạch Diệc Phi thấy toàn thân khó chịu. Bởi vì ban nãy anh đẩy nhanh độc tố ra ngoài nên đầu đau ghê gớm hơn.

Điện thoại cũng không gọi đi được, một giây sau anh dần mất đi nhận thức.

...

Đợi khi anh lấy lại nhận thức thì anh phát hiện mình bị trói trên một chiếc giường đơn, trên giường có ga nhưng không có chăn, còn buộc anh không phải là dây thừng mà là xích sắt.

Căn phòng mà anh ở là một phòng nhỏ rách nát, trên cửa sổ không có kính, gió cứ thổi đến từng đợt.

Bạch Diệc Phi chớp chớp mắt, trong lòng thấy ngạc nhiên, không ngờ anh lại bị trói chiêu ở chính địa bàn của mình.

Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên vọng lại giọng nói: “Cuối cùng cũng tỉnh rồi!”

Trong lòng Bạch Diệc Phi kinh ngạc, vội quay đầu lại nhìn.

Ở cách anh không xa có một bóng hình. Người này mặc áo dài, còn đeo mặt nạ quỷ khiến người khác không nhìn ra đó là nam hay nữ.

Còn về giọng của người đó rõ ràng đã được xử lý bởi máy biến âm nên đó không phải là giọng thật của người đó.

Người đó nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi, nói với giọng khinh bỉ: “Hay là cậu đoán xem, ai muốn lấy mạng cậu”.

Bạch Diệc Phi khẽ nhúc nhích nhưng phát hiện toàn thân không còn chút sức lực, còn ám kinh cũng không dùng được. Anh còn bị xích sắt buộc chặt nên không cử ra được.

Hiện giờ anh như cá nằm trên thớt cứ mặc người khác chém giết.

Bạch Diệc Phi không phải sợ mà là có chút kinh ngạc. Dù sao thì độc tố đối với anh cũng không có tác dụng gì.

Anh nhìn người đó rồi hỏi: “Cô là ai?”

Mặt nạ quỷ cười nói: “Chắc chắn cậu không biết được ai muốn lấy mạng mình?”

Bạch Diệc Phi chau mày hỏi: “Rốt cuộc là ai? Nam hay nữ?”

Mặt nạ quỷ có vẻ tức giận, hừ lạnh một tiếng nói: “Đến lúc này mà vẫn còn hống hách nhỉ?”

Cuộc nói chuyện của hai người không hợp nên Bạch Diệc Phi không đáp lại bất cứ câu hỏi nào của mặt nạ quỷ nên cô ta tức giận.

Bạch Diệc Phi đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: “Nếu cô muốn giết thì giết, sao phải đợi lúc tôi tỉnh rồi bắt tôi đoán làm gì?”

“Lẽ nào cô còn hy vọng tôi cho cô nhiều tiền để cô quay lại giết người đã thuê cô?”

Những lời này khiến mặt nạ quỷ ngây người ra.

Bạch Diệc Phi tiếp tục nói: “Vì vậy, mục đích thật sự của cô là muốn nói điều kiện với tôi chứ không phải là giết tôi”.

Mặt nạ quỷ lại giật mình, hơn nữa còn vội kéo tóc của mình.

Hành động này khiến Bạch Diệc Phi rất bất ngờ, sao lại giống dáng vẻ của kẻ điên vậy.

Một lát sau, mặt nạ quỷ đột nhiên hét lớn một tiếng: “Cậu đừng tự coi mình là đúng, tôi chính là người đến lấy mạng cậu đấy”.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại nói với vẻ mặt bình tĩnh: “Không! Không phải”.

Mặt nạ quỷ lại giật giật tóc, dường như sau một phen dày vò, cuối cùng cũng thỏa hiệp nói: “Được rồi, được rồi. Quả thực không phải là tôi đến lấy mạng cậu, thật ra chỉ là có người nhờ tôi đến hãm cậu lại thôi”.

Bạch Diệc Phi ngây người ra hỏi: “Vậy là ý gì?”

Mặt nạ quỷ nghe thấy vậy thì gật đầu, nói với giọng chắc chắn: “Đúng là tôi được người ta nhờ giữ cậu ở đây hai ngày”.

“Hai ngày?”, Bạch Diệc Phi sắc mặt biến đổi.

Mặt nạ quỷ, cười nói: “Đúng vậy! Hai ngày”.

“Hai ngày sau, sau khi Lưu Hiểu Anh gả cho người đàn ông khác và cùng người ta ‘điên đảo’ trên giường tân hôn thì lúc đó tôi sẽ thả cậu”.

Câu nói này cứ như ngọn lửa thiêu đốt Bạch Diệc Phi.

Hai mắt anh tràn đầy phẫn nộ, nghiến răng nghiến lợi, nói: “Bây giờ tốt nhất hãy thả tôi ra, nếu không thì...”.

“Cậu có thể làm gì?”, mặt nạ quỷ không sợ chút nào, nói: “Lẽ nào cậu còn định đi cướp hôn sao?”

“Nhưng Lưu Hiểu Anh đâu có để ý đến cậu, bố mẹ cô ta cũng không chấp nhận cậu. Vậy thì cậu còn mặt mũi gì đến tìm người ta và cướp hôn?”

Sắc mặt Bạch Diệc Phi biến đổi, mắt cũng sụp xuống.

Đúng thế! Anh đâu còn mặt mũi nào?

Anh làm gì có tư cách?

Mặt nạ quý nhìn thấy vậy thì không khỏi cười lạnh một tiếng, nói: “Vì vậy, cậu hãy ngoan ngoãn ở đây hai ngày đi”.

“Dù sao thì cô ta cũng không liên quan gì đến cậu. Kể cả có thả cậu ra thì cậu có thể làm gì? Chi bằng một mình ở lại đây đi”.

“Hơn nữa Lưu Hiểu Anh cũng đi theo cậu một thời gian rồi nhưng vậy thì đã sao? Đó đã là chuyện quá khứ rồi”.

“Còn về việc cô ta không thể sinh đẻ được cũng là chuyện của cô ta, không liên quan gì đến cậu cả”.

“Nói gì thì cô ta cũng là người đẹp, kể cả không thể sinh con cho Phan Bộ Đình nhưng cũng đủ để chơi bời được. Cùng lắm là chơi xong rồi bị vứt bỏ thôi”.

“Phan Bộ Đình khác cậu! Mặc dù hắn ta cũng có mối quan hệ với rất nhiều người con gái khác nhưng hắn ta chưa kết hôn, chưa có vợ con đàng hoàng”.

“Vì vậy, cậu có tư cách gì mà tranh giành với hắn ta?”

Những lời này của mặt nạ quý như những chiếc kim đâm vào trong tim của Bạch Diệc Phi.

Anh không ngừng giãy dụa, cả xích sắt cũng bị anh làm lung lay nhưng không thoát ra được.

“Mẹ kiếp mau thả tôi ra!”

“Còn nói những lời này với tôi, tôi sẽ giết đây”, Bạch Diệc Phi phần nộ hét với mặt nạ quý.

Mặt nạ quỷ nghe thấy lời này thì ho khụ khụ hai tiếng, châm biếm nói: “Tôi nghĩ mãi không ra, cô ta kết hôn thì liên quan gì đến cậu? Cậu sốt sắng làm gì?”

Bạch Diệc Phi phần nộ không ngừng: “Mẹ kiếp!”

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi! Nếu cô ấy thiếu mất sợi tóc thì tôi nhất định sẽ bóp chết cô”.

Mặt nạ quỷ nói: “Còn người phụ nữ của cậu cơ à? Cô ta có thừa nhận không?”

“Mẹ kiếp!”, Bạch Diệc Phi phần nộ quát.

Mặt nạ quỷ không tức giận, chỉ cười lạnh một tiếng nói: “Nếu cậu đã muốn ngăn cản thì tôi sẽ cho cậu một cơ hội”.

Sau khi nói xong, mặt nạ quỷ lấy ra một con dao nhỏ.

“Dao này muốn cắt đứt xích sắt là không thể nhưng cậu có thể ngậm ở miệng rồi mài dần dần, nói không chừng có thể mài đứt xích sắt và đến kịp hôn lễ đấy”.

“Mẹ nó chứ!”, Bạch Diệc Phi nhìn dao găm quát: “Đùa nhau à?”

Mặt nạ quỷ lập tức cười, nói: “Ôi chao! Cậu lại đoán trúng rồi”.

Bạch Diệc Phi trợn trừng mắt nhìn mặt nạ quỷ, sau đó hít sâu một hơi rồi nhắm chặt mắt lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 975: Cô hai

Bất kể là lời của Mặt nạ quý hay là lời của Phan Bộ Đình đều khiến trái tim của Bạch Diệc Phi đau đớn từng hồi.

Anh không cam tâm!

Anh không muốn để Lưu Hiểu Anh gả cho Phan Bộ Đình!

Không muốn một chút nào!

Anh càng không muốn đợi để nhận được hậu quả như vậy!

Bạch Diệc Phi cắn răng, mở bừng mắt ra, anh lạnh lùng nhìn Mặt nạ quý: “Cô không thể biết được Lưu Hiểu Anh đã hy sinh và trả giá cho tôi nhiều thế nào!”

“Cho nên, cô cũng không thể biết được cô ấy quan trọng thế nào trong lòng tôi!”

“Bất luận phải trả giá nhiều đến đâu, tôi đều sẽ không để cho cô ấy gả cho Phan Bộ Đình!”

Nói xong lời này, Bạch Diệc Phi liền cúi đầu xuống, dùng răng nhặt con dao lên.

Nhìn thấy tình hình như vậy, Mặt nạ quý bỗng nhiên ý thức được có điều không đúng.

Một khắc sau đó, cô ta liền nhìn thấy Bạch Diệc Phi cắn chặt con dao rồi cứa nó lên cánh tay của mình.

Trói chặt tay Bạch Diệc Phi là một sợi xích sắt, chỉ cần một cánh tay của anh được giải phóng thì anh sẽ có thể thoát khỏi sợi xích này.

Rất rõ ràng, việc dùng một con dao để cắt đứt sợi xích sắt là điều hoàn toàn không thể.

Cho nên, anh phải cắt dần cánh tay của mình, như vậy, anh sẽ có thể thoát được khỏi sợi xích này.

Hành động này của Bạch Diệc Phi đã dọa cho Mặt nạ quỷ giật thót.

Cô ta hoàn toàn không ngờ được Bạch Diệc Phi sẽ đưa ra một quyết định như vậy, đồng thời cũng giữ một thái độ rất kiên quyết.

“Haiz, cậu lại làm thật à!”

Mắt thấy trong miệng Bạch Diệc Phi đã ngậm con dao đang định cắt lên cánh tay của mình, Mặt nạ quỷ lập tức bước lên trước, vươn tay ra nắm chặt lấy con dao nhỏ rồi giật nó ra khỏi miệng Bạch Diệc Phi, cuối cùng ném nó lên mặt đất.

“Choeng!”

Con dao rơi xuống mặt đất.

Mặt nạ quỷ lúc này mới nhìn đến anh, lớn tiếng chất vấn: “Cậu có phải bị ngu không? Chỉ vì một người phụ nữ mà lại đi cắt cánh tay của mình?”

Ánh mắt của Bạch Diệc Phi băng lạnh nhìn chằm chằm Mặt nạ quỷ nói: “Loại người như cô sẽ không thể hiểu được”.

“Loại người như tôi?”, Mặt nạ quỷ ngậy ra một lúc, ngay sau đó lại bật cười: “Cậu có biết tôi là ai không? Loại người như tôi?”

Bạch Diệc Phi trợn mắt giận dữ nhìn cô ta nhưng không nói gì.

Mà Mặt nạ quỷ thì lại vừa cười vừa gỡ chiếc mặt nạ đang đeo trên mặt xuống.

Khi Bạch Diệc Phi nhìn rõ khuôn mặt phía sau chiếc mặt nạ thì bỗng khựng lại sững sờ.

Trước mặt anh là một người phụ nữ, khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, Bạch Diệc Phi từng gặp cô ta vài lần trước đây, mà anh thì đã được cô ta cứu sống mấy lần.

Người phụ nữ này không phải ai khác, chính là cô hai Lưu Trúc của Lưu Hiểu Anh.

Lưu Trúc mỉm cười nhìn Bạch Diệc Phi nói: “Không tồi, cậu đã thông qua được bài kiểm tra của tôi”.

Bạch Diệc Phi mặt thộn ra.

Ngay sau đó liền nhìn thấy Lưu Trúc mở dây xích ra, Bạch Diệc Phi liền ngồi ngẩn người trên giường nhìn Lưu Trúc.

Lưu Trúc thấy anh như vậy, không khỏi vỗ vai anh nói: “Cậu yên tâm, tôi có thể giúp Hiểu Anh từ từ điều chỉnh lại cơ thể, để nó lại có được quyền làm mẹ một lần nữa”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy câu này thì trong lòng rất xúc động, đúng vậy, y thuật của Lưu Trúc cực giỏi, lúc đầu Lý Tuyết cũng không thể sinh con, là Lưu Trúc đã chữa khỏi cho cô ấy.

Lúc này, Lưu Trúc lại than thở nói: “Anh trai và chị dâu tôi thường sống tại nước ngoài, nhưng suy nghĩ của bọn họ vẫn còn rất truyền thống, nhất thời sẽ chưa thể chấp nhận được tư tưởng này”.

Bạch Diệc Phi muốn nói: việc này dường như không liên quan đến sự bảo thủ truyền thống, sợ là cho dù tư tưởng có tân tiến hơn nữa thì cũng sẽ không thể chấp nhận được việc này.

Nhưng mà, trong lòng Bạch Diệc Phi quả thực là không muốn để Lưu Hiểu Anh gả cho Phan Bộ Đình.

Bạch Diệc Phi nghĩ ngợi một hồi rồi mới hỏi: “Vậy cô hai, cô...”.

Lưu Trúc cười nói: “Tôi cũng rất truyền thống”.

Nghe thấy câu này, mặt Bạch Diệc Phi liền biến sắc.

Nhưng một giây tiếp theo, Lưu Trúc lại cười nói: “Truyền thống nhưng không có nghĩa là già rồi hồ đồ”.

“Hiểu Anh dù gì cũng là bậc tiểu bối ở trong nhà, thân là người làm trưởng bối, tôi càng hy vọng nó có thể sống vui vẻ hạnh phúc, mà không phải là sống chết đi bảo vệ cái tư tưởng truyền thống đó”.

Cậu ấy mà, vừa rồi cũng đã vượt qua được bài kiểm tra của tôi, cũng không đến nỗi tệ”.

Vừa rồi Bạch Diệc Phi không hề do dự lựa chọn cắt đứt cánh tay của mình để ngăn Lưu Hiểu Anh gả cho Phan Bộ Đình, chỉ nói đến sự dũng cảm cùng quyết đoán này thôi, một người bình thường sẽ không thể làm được rồi.

Lưu Trúc cảm thấy rất an ủi vì việc này, cô ta lại an ủi Bạch Diệc Phi một chút, nói: “Mặc dù tình hình có chút ngoài dự đoán của tất cả mọi người, nhưng lòng của Hiểu Anh luôn chỉ dành cho cậu”.

Xong khi Bạch Diệc Phi nghe thấy câu này, biểu cảm của anh lại càng âm đạm hơn: “Tôi đã từng đi tìm cô ấy, cô ấy nói... mọi chuyện đều đã qua rồi”.

Lưu Trúc thấy vậy liền lắc đầu, sau đó giải thích cho Bạch Diệc Phi nói: “Cậu nên hiểu cho bố mẹ của Hiểu Anh”.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu nhìn Lưu Trúc.

Lưu Trúc lại tiếp tục nói: “Lúc đó Phan Bộ Đình đã điều tra được thông tin cậu có vợ con rồi, liền lập tức nói cho anh trai và chị dâu tôi”.

“Anh trai và chị dâu sau khi biết việc này thì rất tức giận, nhưng bọn họ vẫn muốn hợp tác với tập đoàn Phi Tuyết nên không thể lật mặt ngay, vì vậy bọn họ gọi điện cho Hiểu Anh, nói bố nó đột nhiên mắc bệnh nặng, lừa Hiểu Anh quay về nhà”.

“Hiểu Anh sau khi về đến nhà, chị dâu lại dùng tính mạng của mình để bắt ép Hiểu Anh, bắt nó phải gả cho Phan Bộ Đình, cậu biết đấy, Hiểu Anh rất hiếu thảo, cho nên nó không thể từ chối”.

Sau khi nghe xong những lời này, Bạch Diệc Phi cảm thấy mình như được sống lại.

Chỉ cần Lưu Hiểu Anh không phải thực sự muốn kết thúc với anh, vậy thì chuyện này vẫn còn có thể cứu vãn.

Nhưng mà...

“Bây giờ tôi nên làm thế nào?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Lưu Trúc cười he he nói: “Điều này không phải quá đơn giản à? Đương nhiên là dùng tấm lòng chân thành của cậu để khiến nó cảm động”.

Bạch Diệc Phi: “?”

...

Trong căn phòng tổng thống nào đó ở một khách sạn năm sao thành phố Thiên Bắc.

Lưu Hiểu Anh cúi đầu ngồi trên ghế sofa, không nói câu nào để mặc cho Lưu Quốc Trung trách mắng.

“Nhà họ Lưu chúng ta sao lại sinh ra một đứa con gái như con? Toàn đi làm những việc mất hết cả thể diện!”

Ngô Vân ngồi bên cạnh Lưu Hiểu Anh, nhìn Lưu Hiểu Anh như vậy bèn nói đỡ cho cô ta: “Đã đến lúc này rồi, ông đừng nói nữa, Hiểu Anh nó cũng đã biết sai rồi, qua mấy ngày nữa không phải là sẽ thành hôn với Phan Bộ Đình rồi à?”

Lưu Quốc Trung nghe xong lạnh lùng hừ một tiếng rồi quay đầu đi, mắt không trông thấy thì sẽ không phiền lòng.

Một tay Ngô Vân nắm lấy một bàn tay của Lưu Hiểu Anh, tay còn lại thì đặt lên vai cô ta, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Hiểu Anh à, tình huống ngày hôm nay con cũng đã nhìn thấy rồi, Bộ Đình chẳng qua chỉ là có lòng tốt đi gửi thiệp mời nhưng lại bị Bạch Diệc Phi đánh”.

“Con nói xem, hành vi như thế của anh ta có phải là thực sự quan tâm đến con không? Rõ ràng là anh ta chỉ ích kỷ mà không hề nghĩ đến cảm nhận của con, con muốn đi theo anh ta thì sau này biết phải làm thế nào?”

“Con lại nhìn Bộ Đình xem, mặc dù địa vị, thân phận, võ công, thậm chí là bối cảnh gia đình cũng không thể bì được với Bạch Diệc Phi, nhưng ít nhất người ta không có vợ con, đúng không?”

Lời này quả thực không sai, nhưng lại khiến Phan Bộ Đình đen hết cả mặt.

Ngô Vân nói xong cũng ý thức được lời nói của mình không đúng, liền vội vàng bổ sung thêm một câu: “Phàm là việc gì cũng phải để ý môn đăng hộ đối, nhà chúng ta và nhà Bộ Đình vừa hay lại rất tương xứng với nhau”.

“Con nói có đúng không?”

“Lại nói, bố mẹ cũng không phải là loại người không hiểu lý lẽ, nếu như Bạch Diệc Phi đồng ý ly hôn với vợ anh ta thì cũng không có gì, nhưng anh ta lại không chịu, hơn nữa anh ta vẫn còn yêu vợ mình, về điểm này con hẳn là rõ ràng hơn chúng ta mới đúng”.

Giờ phút này trong lòng Lưu Hiểu Anh vô cùng đau khổ, cô ta đang không ngừng nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra lúc sáng hôm nay.

Lúc mới đầu cô ta còn tưởng mình đã không có bất kỳ hy vọng gì, nhưng vì một lần ngoài ý muốn đã khiến cô ta và Bạch Diệc Phi thực sự gắn kết với nhau.

Trong lúc đó, giữa bọn họ vẫn đang đấu tranh tư tưởng rất nhiều, khiến cô ta tuyệt vọng triệt để.

Nhưng rồi Lý Tuyết lại đưa tay ra đón nhận cô ta, cho cô ta hy vọng, khiến cô ta được nhìn thấy ánh sáng.

Đúng vào lúc này, cô ta cứ tưởng rằng cuối cùng mình cũng đợi được mùa xuân đến, nhưng không ngờ được bây giờ cô ta lại thua bởi định kiến của người đời.

Mà lúc này, Phan Bộ Đình vì muốn chứng minh tấm lòng của mình bền lập tức quỳ một gối xuống đất, nghiêm túc hứa hẹn với Lưu Hiểu Anh: “Hiểu Anh, em yên tâm, sau này anh chắc chắn sẽ đối xử thật tốt với em!”

Lưu Hiểu Anh chớp mắt, cô ta cảm thấy rất mệt mỏi, không muốn có bất kỳ phản kháng nào nữa.

“Con về phòng nghỉ trước đây”, Lưu Hiểu Anh nói xong câu này liền đứng dậy định đi về phòng.

Nhưng Phan Bộ Đình vẫn còn quỳ trên đất, điều này khiến cho hấn ta cực kỳ xấu hổ.

Cho nên Lưu Quốc Trung quát lên: “Con đứng lại cho bố!”

Lưu Hiểu Anh dừng lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 976: Lén lút sờ mó

Lưu Quốc Trung nhìn cô ta lạnh lùng nói: “Con làm sao vậy? Bộ Đình đang biểu hiện thành ý của nó với con, sao con có thể phớt lờ như vậy chứ?”

Lưu Hiểu Anh xoay người lại, ánh mắt vô thần, cô ta nhàn nhạt nói: “Ngày kia là tổ chức hôn lễ rồi, còn cần thiết phải bày tỏ không?”

Nói xong cô ta cũng không để ý đến 3 người trong phòng khách nữa, trực tiếp trở về phòng của mình.

Ba người kia đều thấy xấu hổ khi nghe những lời này.

Lưu Quốc Trung lạnh lùng nói: “Đúng là chiều quá hóa hư rồi...”

Ngô Vân cười khan nói: “Ông bớt nói vài câu đi, Hiểu Anh không phải đã đồng ý gả cho Bộ Đình rồi sao?”

Phan Bộ Đình mỉm cười gật đầu, mặc dù rất xấu hổ nhưng Lưu Hiểu Anh cuối cùng cũng sẽ kết hôn với hắn ta, hắn vẫn rất hào hứng.

...

Sau khi Lưu Hiểu Anh quay trở về phòng thì trực tiếp ném mình lên giường.

Cô ta úp mặt vào chăn khóc nức nở.

Trong đầu cứ nghĩ đến những hồi ức giữa mình và Bạch Diệc Phi.

Không biết đã qua bao lâu, Lưu Hiểu Anh dường như cảm thấy không khí trong phòng có gì đó không ổn, dường như có một luồng hơi thở quen thuộc đang tiến gần về phía cô ta.

Cô ta sững sốt, vô thức chống người đứng dậy, quay đầu nhìn.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả người cô ta bị Bạch Diệc Phi ôm từ phía sau.

Lưu Hiểu Anh trong tiềm thức muốn kêu lên, nhưng nhanh chóng bị Bạch Diệc Phi bịt miệng: “Ừm...”

Cô ta giãy dụa một chút rồi cũng từ bỏ, sau khi Bạch Diệc Phi buông cô ta ra, Lưu Hiểu Anh đẩy anh ra rồi từ giường trượt xuống.

“Anh đến đây làm gì?”, Lưu Hiểu Anh lạnh lùng hỏi.

Với thực lực hiện tại của Bạch Diệc Phi, ra vào khách sạn không ai biết là điều rất dễ dàng với anh.

Trước sự thờ ơ của Lưu Hiểu Anh, Bạch Diệc Phi cũng không buồn như trước kia, bởi vì anh biết, đây không phải là ý muốn của cô ta, cũng không phải suy nghĩ thật sự của Lưu Hiểu Anh.

Bạch Diệc Phi lại bước tới ôm lấy Lưu Hiểu Anh: “Anh đến thăm em!”

Lưu Hiểu Anh muốn vùng ra, nhưng không cách nào thoát được, bèn cúi đầu, thờ ơ nói: “Em đã nói rồi, chuyện của chúng ta đã kết thúc, không còn liên quan gì đến nhau nữa!”

“Không!”, Bạch Diệc Phi ôm chặt Lưu Hiểu Anh: “Chúng ta có quan hệ, em là người phụ nữ của anh!”

“Anh...”, Lưu Hiểu Anh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Bạch Diệc Phi, còn chưa kịp nói ra lời nào thì đã bị Bạch Diệc Phi hôn.

Lưu Hiểu Anh sửng sờ, cảm nhận được hơi thở quen thuộc của Bạch Diệc Phi, trong lòng có cảm giác buồn bực không giải thích được, cô ta nhắm mắt, cuối cùng đẩy mạnh Bạch Diệc Phi ra.

Cô ta sắp kết hôn với Phan Bộ Đình rồi, sau này sẽ không có liên quan gì đến Bạch Diệc Phi nữa...

Tuy nhiên, sức lực của cô ta không đẩy được Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhắc bông cô ta lên, khiến Lưu Hiểu Anh kinh ngạc.

“A!”

Ba người trong phòng khách nghe thấy âm thanh này, Ngô Vân lập tức gõ cửa hỏi: “Hiểu Anh, con sao thế?”

Bạch Diệc Phi vừa lúc đặt Lưu Hiểu Anh xuống giường, sau khi nghe thấy tiếng nói, anh và Lưu Hiểu Anh giật mình, sau đó Lưu Hiểu Anh bình tĩnh đáp: “Không sao, con không cần thận đụng vào bàn mà thôi!”

“Đụng vào bàn sao? Có nghiêm trọng không?”, Ngô Vân lo lắng hỏi.

Lưu Hiểu Anh tiếp tục trả lời: “Không sao, không nghiêm trọng, con ngủ đây!”

“Thật sự không sao à? Có cần mẹ lấy thuốc cho con bôi không?”, Ngô Vân vẫn không yên tâm.

Lưu Hiểu Anh đáp: “Thật sự không cần, con đi ngủ rồi!”

“Vậy được, về sau cẩn thận một chút, đừng có hấp tấp vậy nữa!”, Ngô Vân vừa nói vừa đi ra phòng khách.

Phan Bộ Đình thấy vậy hỏi: “Hiểu Anh không sao chứ?”

“Không sao, bị va chạm một chút thôi!”, Ngô Vân cười nói.

Lưu Quốc Trung khẽ hừ lạnh: “Lớn như vậy rồi còn không biết cẩn thận, thật khiến người ta lo lắng!”

“Được rồi, nói cứ như ông cẩn thận lắm ấy”, Ngô Vân không hài lòng nói.

Phan Bộ Đình mỉm cười cắt ngang: “Chú Lưu, chúng ta cùng uống một ly nhé”.

“Được”, Lưu Quốc Trung đồng ý ngay.

Trong phòng, sau khi xác nhận Ngô Vân đã rời đi, Bạch Diệc Phi lại tiếp tục vừa sờ soạng vừa hôn Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh cũng không kìm được, một lúc sau cô ta đã bị lật trần.

Trong lòng cô ta bỗng nhiên tức giận, néo néo cánh tay Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi, anh coi em là gì?”

“Ha ha...”, Bạch Diệc Phi cười một tiếng nói: “Đương nhiên là người phụ nữ của anh rồi!”

Hai cơ thể cứ như vậy quấn lấy nhau, như củi khô gặp lửa.

...

Nửa tiếng sau, Bạch Diệc Phi vòng tay ôm Lưu Hiểu Anh nằm yên tĩnh trên giường.

Lưu Hiểu Anh nằm xoay lưng về phía Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi không nhìn thấy, đáy mắt cô ta nhàn nhạt vẻ buồn bã, khóe mắt còn có lệ.

Trong phòng chỉ có tiếng thở của hai người họ.

Một lúc lâu sau, Lưu Hiểu Anh khẽ nói: “Bạch Diệc Phi, cứ như vậy đi, từ nay về sau, đừng đến tìm em nữa”.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu lên nhìn về phía Lưu Hiểu Anh và nói: “Hiểu Anh, anh biết, đây không phải ý của em!”

Cơ thể của Lưu Hiểu Anh khẽ run lên, sau đó cô ta cảm thấy Bạch Diệc Phi ôm mình chặt hơn, Lưu Hiểu Anh nghẹn ngào nói: “Đúng vậy, nhưng em không thể cứ như vậy nhìn mẹ em chết...”

“Thật ra... em biết bà ấy đang diễn kịch, nhưng em không dám để bà mạo hiểm”.

“Anh biết không? Hôm đó bà đã thực sự uống thuốc an thần... Bây giờ em vẫn cảm thấy thật may mắn vì mình học y, mới có thể cấp cứu cho mẹ,

không thì...”

“Còn có, lúc em nhỏ...”

Lưu Hiểu Anh nói rất nhiều, Bạch Diệc Phi ôm cô ta, yên lặng lắng nghe.

Mà bản thân anh cũng vô thức nghĩ đến Lưu Tú Cẩm, bọn họ đều là người làm cha làm mẹ, bất kể đưa ra yêu cầu vô lý như thế nào cũng là muốn bảo vệ con cái mình.

Tình mẫu tử luôn cao cả.

Lưu Hiểu Anh nghe xong dừng lại nói: “Sau này, đừng như vậy nữa, nếu không, người chết sẽ là em!”

Bạch Diệc Phi nghiêng người, ôm chặt lấy Lưu Hiểu Anh, nói nhỏ bên tai cô ta: “Như vậy không được, sau này chúng ta thường xuyên làm thế này, vậy mới củng cố được tình cảm!”

Lưu Hiểu Anh kinh ngạc quay đầu, nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi: “Sao anh lại...”

Bạch Diệc Phi mỉm cười hôn Lưu Hiểu Anh rồi nói: “Yên tâm, anh gặp cô hai rồi, bà ấy đã cho chúng ta một chủ ý”.

“Cái gì?”, Lưu Hiểu Anh vô thức hỏi.

Bạch Diệc Phi thì thầm vào tai cô ta vài câu, Lưu Hiểu Anh nghe xong hoài nghi nói: “Thật sao... có thể được sao?”

“Đương nhiên”, Bạch Diệc Phi mỉm cười và lại hôn cô ta.

Lưu Hiểu Anh cúi kính tròng mắt với anh, nhưng bây giờ tâm trạng của cô ta đã tốt hơn rất nhiều rồi, cũng thoải mái hơn, cô ta bất giác bật cười.

Bạch Diệc Phi thấy cô ta cuối cùng cũng cười, trong lòng cũng yên tâm hơn, anh hôn lên trán cô ta một cái và nói: “Được rồi, em ngủ đi”.

...

Bạch Diệc Phi rời khách sạn ngay trước khi bình binh và trở về biệt thự cảng Lam Ba.

Anh muốn yên lặng trở về phòng, nào ngờ vừa mở cửa ra thì cảm thấy một trận gió thổi qua.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc, lập tức né tránh.

“Bùm!”

Một hạt đậu phộng chưa bóc vỏ bị mắc kẹt trên bức tường phía sau anh.

Vân Anh thấy vậy thì vỗ tay tiếc nuối nói: “Ai da, tránh được rồi!”

“Có điều không tồi, tôi còn tưởng anh thất tình nên thả lỏng cảnh giác!”

Bạch Diệc Phi quay đầu lờm Vân Anh, trong lòng không khỏi khó chịu: “Cô bị điên à? Không đi ngủ đi còn ở đây đánh lén tôi? Có vui không?”

Vân Anh từ trên sofa đứng dậy, trên tay bốc một nắm hạt đậu phộng: “Đương nhiên không rồi, tôi muốn thử xem anh còn có thể tiếp tục thỏa thuận của chúng ta hay không thôi”.

Bạch Diệc Phi không để ý đến cô ta, sai bước về phòng mình.

Nhưng đúng lúc này, Vân Anh lại nói: “Thời gian chọn sẵn rồi, ngày kia bọn họ sẽ từ thủ đô đi Nam Môn, tối mai anh phải xuất phát, thế nên, việc cá nhân nhanh chóng giải quyết hết đi, đừng làm lỡ thời gian!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 977: Biện pháp

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi không khỏi nhú mày: “Sao nhanh vậy?”

“Nhanh một chút không tốt sao?”, Vân Anh cười hỏi.

Mày Bạch Diệc Phi càng cau chặt hơn, trầm mặc một hồi rồi nói: “Tôi biết rồi”.

Nói xong anh không để ý đến cô ta nữa, đi thẳng về phòng.

...

Sáng ngày hôm sau, sau khi ăn sáng xong, Bạch Diệc Phi trực tiếp đi đến tập đoàn Phi Tuyết.

Hầu hết những việc làm với các công ty ta quốc gia đều do Vương Lâu xử lý, nhưng khi ra quyết định cuối cùng vẫn phải để ông chủ thật sự Bạch Diệc Phi ra mặt mới thể hiện được thành ý.

Phòng họp rộng lớn hào hoa đã chặt kín các vị lãnh đạo của hai bên.

Mà Lưu Quốc Trung là người phụ trách hợp tác giữa công ty và tập đoàn Phi Tuyết lần này.

Bạch Diệc Phi vừa vào, tất cả mọi người trong phòng họp đều đứng dậy.

Lưu Quốc Trung hơi nhú mày khi nhìn Bạch Diệc Phi, nhưng vẻ mặt đó rất nhanh đã biến mất, ông ta bước tới tự nhiên vươn tay ra: “Chủ tịch Bạch!”

Bạch Diệc Phi thấy vậy cũng đưa tay ra, cười với Lưu Quốc Trung nói: “Giám đốc Lưu”.

Dù sao thì đây cũng là nơi làm việc, Bạch Diệc Phi cũng không cố ý làm thân với người ta vì mối quan hệ với Lưu Hiểu Anh.

Sau khi Lưu Quốc Trung buông tay, Bạch Diệc Phi ra hiệu cho mọi người ngồi xuống.

Tiếp sau đó, Lưu Quốc Trung đẩy một văn kiện đến trước mặt Bạch Diệc Phi: “Chủ tịch Bạch, đây là thỏa thuận hợp tác lần này, mời anh xem”.

Bạch Diệc Phi nhận lấy, sau đó nhìn về phía Vương Lâu: “Cậu xem qua chưa?”

“Xem qua rồi”, Vương Lâu gật đầu nói: “Không có vấn đề gì cả, chỉ là bên kia muốn tự cậu quyết định”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Sau đó Bạch Diệc Phi giả vờ nhìn một chút, thật ra không chú ý chút nào.

Xem đến cuối cùng, Bạch Diệc Phi kí tên, sau đó đưa lại cho Vương Lâu nói: “Cứ làm theo thỏa thuận là được”.

Vương Lâu gật đầu đồng ý.

Trong thời gian 1 tiếng tiếp theo, bọn họ thảo luận về một số vấn đề chi tiết trước khi kết thúc cuộc họp.

Sau khi tan họp, Bạch Diệc Phi cũng rời đi.

Tuy nhiên, khi đi đến đầu cầu thang, anh bất ngờ bị ai đó gọi lại, và người này hóa ra là Phan Bộ Đình.

Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc nhìn hấn ta.

Phan Bộ Đình nở nụ cười, tự đắc nói: “Bạch Diệc Phi, tôi có một việc rất vui muốn nói với anh”.

“Liên quan mẹ gì đến tôi”, Bạch Diệc Phi cảm thấy rất buồn cười, hấn ta vui thì liên quan quái gì đến anh cơ chứ.

Có điều nghĩ lại thì, nếu có liên quan đến Lưu Hiểu Anh thì đúng là có liên quan đến anh thật.

Bạch Diệc Phi đột nhiên nhíu mày, anh rất ghét Phan Bộ Đình.

Nếu không phải trước đây hắn ta tự mình điều tra, sau đó thêm mắm dặm muối rồi nói với bố mẹ Lưu Hiểu Anh, anh và Lưu Hiểu Anh cũng không đến nỗi phải như ngày hôm nay.

Ít nhất anh có thể tự mình giải thích rõ ràng với bố mẹ cô ta.

Nhưng tất cả đều bị Phan Bộ Đình phá rối, thế nên Bạch Diệc Phi không thích hắn ta, vì vậy anh cũng cho người đi điều tra về Phan Bộ Đình.

Cuộc điều tra này đã cho Bạch Diệc Phi biết được Phan Bộ Đình là kẻ cặn bã như thế nào.

Về mặt nhân phẩm, Phan Bộ Đình không hề có một chút đạo đức nào.

Hồi còn là du học sinh, hắn ta dám tuồn một số căn vật của quốc gia ra nước ngoài, thế nên có quan hệ với một vài ông lớn, và lại còn nhận mấy người đó là bố nuôi, mà con trai người đó chỉ lớn hơn hắn ta có 3 tuổi.

Được ông lớn kia làm hậu thuẫn, hắn ta lăn lộn khá thuận lợi ở nước ngoài, bắt đầu càn rỡ.

Trong thời gian đó, hắn ta đã chơi bời với vô số phụ nữ, thậm chí để không phải chịu với những người phụ nữ có thai với mình, hắn còn để cho bố nuôi của mình trực tiếp giết chết những người đó.

Đây chính là một tên cặn bã chính hăng, một người như vậy sao có thể xứng với Lưu Hiểu Anh chứ?

Phan Bộ Đình cũng không để ý tới vẻ mặt của Bạch Diệc Phi, mà đắc thắng nói: “Tôi nói cho anh biết, tôi qua tôi đã cầu hôn với Lưu Hiểu Anh, cô ấy đồng ý rồi”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cười nhạt nói: “Không phải đã quyết định luôn ngày tổ chức hôn lễ rồi sao? Còn cần thiết phải cầu hôn nữa à?”

Phan Bộ Đình sững sốt, sau đó vội vã nói: “Trước đây là do cô chú quyết định, nhưng hôm qua Lưu Hiểu Anh đã tự mình đồng ý, hai việc này mang tính chất khác nhau”.

Bạch Diệc Phi khinh thường hừ lạnh, sau đó quay người rời đi.

Nhưng Phan Bộ Đình vẫn chưa thấy đủ, thấy Bạch Diệc Phi muốn đi thì lại lập tức nói: “Ày, anh có phải lên chúc phúc cho chúng tôi rồi không?”

“Ôi, có phải tôi đã nói gì đó không nên nói?”

“Hiện tại anh có phải rất khó chịu không? Nhưng làm thế nào đây, tôi thì lại rất vui”.

“Đợi đến khi tôi và Lưu Hiểu Anh động phòng, tôi sẽ càng vui hơn ấy!”

Bạch Diệc Phi vốn dĩ đã quay người đi rồi, nhưng khi nghe thấy những lời này thì lại dừng lại, nhìn chăm chăm vào Phan Bộ Đình, ánh mắt anh lạnh lùng đầy sát ý.

“Còn nói thêm một câu, có tin tôi giết anh không!”

Sát khí trong mắt Bạch Diệc Phi như thật, làm Phan Bộ Đình lập tức sợ hãi, nhưng hắn vẫn cố tình nói: “Có bản lĩnh thì... anh giết tôi tại đây đi!”

Bạch Diệc Phi híp mắt, tựa hồ thật sự muốn giết chết hắn ta.

Nhưng đúng lúc này, Lưu Quốc Trung vừa lúc đi tới, đầu tiên là liếc mắt nhìn Phan Bộ Đình, sau đó nhàn nhạt nói với Bạch Diệc Phi: “Bạch Diệc Phi, công tư phân minh, tôi hi vọng cậu có thể phân biệt rõ ràng!”

Bạch Diệc Phi quay đầu nhìn Lưu Quốc Trung, sát khí trong mắt đã thu lại, anh bình tĩnh gạt đầu không nói gì thêm.

Lưu Quốc Trung thấy vậy cũng không nói nữa, quay người đi về phía thang máy.

Bạch Diệc Phi cũng phải đi xuống nhưng không cần đi thang máy, đám người Lưu Quốc Trung muốn rời khỏi tập đoàn Phi Tuyết thế nên phải đi thang máy.

Đúng lúc này, điện thoại của Lưu Quốc Trung đột nhiên vang lên.

“Bà nói gì?”

“Hiểu Anh tự sát?”

Câu nói của Lưu Quốc Trung lập tức thu hút sự chú ý của Phan Bộ Đình và Bạch Diệc Phi.

Hai người cũng bị sock.

...

Một đám người vội vã chạy đến bệnh viện.

Khi bọn họ tới nơi, Lưu Hiểu Anh đang được cấp cứu trong phòng.

Ngô Vân đứng trong phòng cấp cứu lo lắng chờ đợi, nhìn thấy Lưu Quốc Trung đi tới, không khỏi trầm giọng khóc lên.

“Cuối cùng ông cũng đến rồi, phải làm sao đây? Hiểu Anh sao lại đại đột như vậy chứ? Nếu nó xảy ra chuyện thì làm sao mà tôi sống tiếp được?”, Ngô Vân cúi đầu, dựa vào Lưu Quốc Trung vừa nói vừa khóc.

Lưu Quốc Trung nắm lấy bả vai Ngô Vân, nhẹ nhàng nói: “Đừng khóc, bình tĩnh đã, bây giờ tình hình thế nào?”

Ngô Vân vẫn khóc và nói: “Đều tại chúng ta không tốt, nếu không phải chúng ta ép nó thì nó cũng không phải tự tử, đều trách chúng ta...”

“Sáng sớm nay, Hiểu Anh nói với tôi rằng nó không muốn kết hôn... nhưng tôi chưa đợi nó nói xong thì đã mắng nó, sau đó nó lặng lẽ trở về phòng”.

“Tôi còn tưởng nó bị tôi mắng nên không vui, cũng không để ý lắm, ai ngờ nửa ngày cũng không thấy động tĩnh gì...”

“Kết quả... kết quả là khi tôi vào phòng, Hiểu Anh nó... nó đã uống thuốc độc rồi...”

Nói đến đây, Ngô Vân càng khóc to hơn: “Đều tại tôi, đều là lỗi của tôi...”

Phan Bộ Đình nghe vậy cũng sững sờ.

Bạch Diệc Phi muốn đẩy mọi người ra, xông vào phòng cấp cứu.

Nhưng đã bị Lưu Quốc Trung nắm tay kéo lại, ông ta trừng mắt nhìn anh: “Cậu muốn làm gì? Cậu còn có mặt mũi vào đó à? Tất cả đều tại cậu hết!”

Lúc này, Bạch Diệc Phi như chết lặng tại chỗ.

Cửa phòng cấp cứu không đóng, bọn họ vẫn còn có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Đúng lúc này, Lưu Hiểu Anh đang cấp cứu trên giường bệnh đột nhiên duỗi tay ra: “Bố... không phải lỗi của anh ấy...”

Nghe thấy tiếng nói, tất cả mọi người đều nhìn vào trong phòng, cũng không tranh chấp thêm nữa.

Lưu Quốc Trung bước đến bên giường, nắm chặt tay Lưu Hiểu Anh, nói: “Hiểu Anh, con phối hợp điều trị trước, yên tâm, sẽ không sao đâu”.

Sắc mặt Lưu Hiểu Anh tái nhợt, thậm chí đôi môi trắng bệch, thân thể lại xanh mét, nhìn có chút đáng sợ.

Tuy nhiên, cô ta vẫn yếu ớt nói: “Bố, mẹ... con thật sự... chỉ muốn gả cho... Bạch Diệc Phi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 978: Cam tâm tình nguyện

Ngô Vân suy sụp khóc lớn, cũng không quan tâm nhiều, bà ta vội vàng gật đầu đồng ý: “Được được được, con muốn gả cho ai thì gả cho người ấy, đều nghe con, mẹ đều đồng ý”.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy cuối cùng cũng nở nụ cười.

Nhưng vào lúc này, Lưu Quốc Trung đột nhiên trầm mặt, ông ta tóm chặt tay của Ngô Vân, tách tay của bà ta và Lưu Hiểu Anh ra, sau đó lạnh lùng nói: “Đừng hòng, con nhất định phải gả cho Phan Bộ Đình”.

Nghe được điều này cả Lưu Hiểu Anh và Ngô Vân đều choáng váng.

Bạch Diệc Phi cũng vô cùng kinh ngạc nhìn Lưu Quốc Trung, con gái của mình đều sắp chết rồi, người làm bố lại vẫn có thể ngoan cố như vậy?

Phan Bộ Đình có chút kích động, nhưng cũng có phần không cam lòng.

Bạch Diệc Phi lo lắng nói: “Chú Lưu, Hiểu Anh cô ấy...”

Lưu Quốc Trung hừ lạnh một tiếng, cắt ngang lời anh: “Tôi nói không là không, các người giải tán đi”.

Mọi người nghe vậy đều ngạc nhiên.

Ngô Vân liền đẩy ông ta một phát: “Ông làm gì vậy? Con gái đã như vậy rồi, ông còn thấy chết mà không cứu? Ông...”

Lưu Quốc Trung lùi lại một bước nhìn Lưu Hiểu Anh đang nằm trên giường với khuôn mặt u ám: “Nó căn bản không hề trúng độc!”

“Cái gì”, mọi người lại kinh ngạc.

Lưu Hiểu Anh chợt dạ đưa mắt lảng tránh.

Lưu Quốc Trung lại nói: “Hiểu Anh, con đừng quên, lúc nhỏ là ai dạy con những kiến thức nền tảng trong trung y?”

Nhà họ Lưu họ thế nhưng là thế gia trung y, mặc dù y thuật Lưu Quốc Trung có phần không sánh bằng cô hai của Lưu Hiểu Anh, nhưng rốt cuộc cũng là người từng học qua, hơn nữa y thuật của ông ta cũng không tệ.

Lưu Hiểu Anh lúc này thậm chí không dám mở mắt, lập tức nhắm chặt mắt lại.

Bạch Diệc Phi nghe vậy trái tim nhảy dựng.

Ngô Vân cũng sững sốt hồi lâu, nhưng khi nhìn thấy Lưu Hiểu Anh nhắm mắt lại thì trong lòng lại trở nên gấp gáp, bà ta vội vàng nhào tới hét lớn: “Hiểu Anh, Hiểu Anh, con sao thế?”

Lưu Quốc Trung không nhìn nổi nữa, kéo Ngô Vân dậy, xoay người phân phó cho một y tá: “Phiền cô đem một ly nước nóng tới đây”.

Y tá không hiểu ra sao nhưng yêu cầu của người nhà bệnh nhân cũng không quá đáng nên liền quay người rời đi.

Không lâu sau y tá bung nước nóng tới, Lưu Quốc Trung nhận lấy rồi ngồi xuống bên giường nói với Lưu Hiểu Anh: ”Ngồi dậy uống nước đi”.

Lưu Hiểu Anh lại giả bộ một hồi, dầu sao cũng là quá xấu hổ.

Lưu Quốc Trung thấy vậy lại nói: “Đừng giả vờ nữa, nhanh ngồi dậy đi”.

Lưu Hiểu Anh lúc này không thể không mở mắt ngồi dậy, sau đó dưới ánh mắt hoài nghi của mọi người mà uống ly nước này.

Sau khi uống nước nóng vài phút, làn da của Lưu Hiểu Anh trở nên hồng hào một chút, toàn bộ màu lục lam trên người cũng chậm rãi phai mờ.

Chứng kiến một màn này, ai cũng cảm thấy thần kỳ không thôi.

Lưu Quốc Trung khịt mũi hừ lạnh giải thích: “Đây là một loại thảo dược lạ lùng, sau khi ăn vào sẽ có phản ứng trúng độc, nhưng không hề nguy hiểm tới tính mạng, cũng không gây ra bất kỳ cảm giác đau đớn nào, uống một ly nước nóng sẽ hóa giải được dược tính”.

Nghe giải thích, mọi người mới chột nhận ra, sau đó nhìn nhau lúng túng.

Bởi đây thực sự là một màn kịch do Lưu Hiểu Anh tự biên tự diễn.

Bạch Diệc Phi thấy vậy trong lòng lập tức cảm thấy quẫn bách.

Lưu Quốc Trung nhìn mọi người nói: “Bây giờ con gái tôi đã không sao nữa, mọi người đều giải tán đi thôi”.

Lúc này, mọi người không còn lý do để ở lại liền nhao nhao rời đi.

Ngô Vân lại trầm mặc nhìn Lưu Hiểu Anh chăm chú.

Bạch Diệc Phi không rời khỏi bởi vì chuyện này vốn là do Lưu Trúc giúp anh đưa ra ý tưởng.

Nhưng bây giờ xem ra có vẻ không quá đáng tin cậy, nhanh như vậy đã bị nhìn thấu.

Khi mọi người còn đang chìm trong im lặng, Ngô Vân đột nhiên chỉ vào Lưu Hiểu Anh mà mắng: “Lưu Hiểu Anh! Con định hù mẹ chết ư? Loại chuyện này có thể đem ra đùa được sao?”

Lưu Hiểu Anh không dám lên tiếng.

Bạch Diệc Phi thì bảo vệ cô: “Dì à, đây...”

“Cậu cút cho tôi!”, Ngô Vân lập tức quay đầu chỉ vào Bạch Diệc Phi, tức giận quở trách: “Cậu còn có mặt mũi đứng ở đây? Nhanh cút đi cho tôi?”

Phan Bộ Đình lúc này thấy sự việc đã được làm sáng tỏ, mới hoàn toàn yên tâm, sau đó nói với Bạch Diệc Phi một cách khinh thường: “Bạch Diệc Phi, cách này là do anh dạy cho Hiểu Anh phải không?”

Bạch Diệc Phi không nói, cũng không có gì để giải thích.

Phan Bộ Đình cười đắc thắng: “Bạch Diệc Phi tôi nói cho anh biết, cho dù anh giở thủ đoạn gì cũng đều vô dụng cả thôi, người mà cô ấy lấy cuối cùng nhất định là tôi!”

“Trừ khi chú và dì không đồng ý, còn không thì anh chỉ có thể mở to mắt nhìn cô ấy gả cho tôi!”

Bạch Diệc Phi cúi đầu, siết chặt nắm đấm.

Anh đã có giao ước với Vân Anh, việc mà Vân Anh đó yêu cầu anh phải làm, không thể không thực hiện, nếu không sẽ đe dọa đến tính mạng của Lý Tuyết cùng con các con của anh.

Nhưng anh lập tức phải xuất phát rồi, ngày mai Lưu Hiểu Anh sẽ phải gả cho Phan Bộ Đình, anh muốn ngăn cản, nhưng hiện tại phương pháp kia cũng đã bị nhìn thấu rồi, còn có thể làm gì nữa?

Bạch Diệc Phi bỗng nhiên rơi vào mộng lung, anh nên làm thế nào đây?

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc với Bạch Diệc Phi và Lưu Hiểu Anh vang lên ở cửa.

“Chú, dì, hai người không muốn biết suy nghĩ thật sự của Hiểu Anh sao?”

Bạch Diệc Phi kinh ngạc quay đầu nhìn lại, Lưu Hiểu Anh cũng trừng lớn hai mắt nhìn qua.

Người tới là Lý Tuyết, người mà hai người họ đều không ngờ tới.

Lưu Quốc Trung và Ngô Vân chỉ cau mày nhìn Lý Tuyết, sau đó Lưu Quốc Trung hỏi: “Cô là ai?”

“Cháu là Lý Tuyết, là vợ của Bạch Diệc Phi”.

“Chú, dì, cô ta chính là vợ của Bạch Diệc Phi!”

Giọng nói của Lý Tuyết và Phan Bộ Đình vang lên cùng lúc.

Mày Lưu Quốc Trung nhú càng chặt, Ngô Vân lại kêu lên: “Cái gì? Cô là vợ của Bạch Diệc Phi? Cô tới đây làm gì?”

Lý Tuyết mỉm cười với hai người rồi đáp: "Cháu chỉ muốn giải quyết vấn đề này".

Nghe vậy, Lưu Quốc Trung liền trầm mặt: “"Không có việc gì phải giải quyết cả, Hiểu Anh sẽ gả cho Bộ Đình, mà các người, tôi hy vọng sẽ không bao giờ tới làm phiền nó nữa!"

Lý Tuyết cũng không tức giận, chỉ cười nhạt nói: "Chú, chú có thể nghe cháu nói trước không?"

“Lần này Hiểu Anh làm không đúng, nhưng cô ấy cũng là không còn cách nào khác, hơn nữa không lẽ hai người chưa từng nghĩ qua, lần này là giả, có lẽ lần sau sẽ trở thành thật sao?"

“Không thể nào! Sẽ không có lần sau!” , Lưu Quốc Trung hừ lạnh.

Lý Tuyết nhàn nhạt nói tiếp: “Các người không thể đảm bảo lúc nào cũng ở bên cạnh cô ấy, với lại, nói lời khó nghe thì người làm cha mẹ, không phải là hy vọng con cái của mình có thể hạnh phúc vui vẻ sao?"

"Nhưng bây giờ Hiểu Anh không vui chút nào, thậm chí là buồn bực, buồn đến mức muốn tự tử".

Tuy nhiên, Ngô Vân lại phản pháo lại: "Chúng tôi là vì muốn tốt cho nó, còn tốt hơn mấy người, vậy mà có thể không biết xấu hổ đến như vậy, còn muốn Hiểu Anh gả cho Bạch Diệc Phi, không có cửa đâu!"

“Còn có cô, cô là vợ của Bạch Diệc Phi, cô có thể nhẫn nhịn sao?"

Lý Tuyết hờ hững đáp: “Cháu và Hiểu Anh là bạn thân”.

“Bạn thân thì đã thế nào? Tôi không tin trong lòng cô có thể bỏ qua, có thể hoàn toàn cam tâm tình nguyện”, Ngô Vân lớn tiếng nói.

Lý Tuyết vẫn duy trì bình tĩnh: “Cháu cam tâm tình nguyện”.

Lúc này, bởi vì thái độ của Ngô Vân đối với Lý Tuyết mà Bạch Diệc Phi muốn nổi giận, Lý Tuyết đã hành động trước một bước tiến đến bên cạnh anh: “Thực ra cháu cũng không cam tâm, mọi người đều là phụ nữ, tất nhiên đều không muốn chia sẻ chồng mình với người phụ nữ khác”.

“Nhưng, tình cảm không phải là chuyện mà một hai câu lời có thể nói rõ được”.

“Thích một người là điều không thể kiểm soát được. Đó không phải lỗi của Hiểu Anh, càng không phải là lỗi của chồng cháu, cho dù cháu có đau lòng cũng không có cách nào ngăn được kiêu thích này”.

“Hơn nữa những năm này ba người chúng cháu vẫn luôn cùng nhau trải qua, các người căn bản không biết, đặc biệt là Hiểu Anh, cô ấy vì chồng cháu mà trả giá nhiều như thế nào, thậm chí bao gồm của tính mạng của mình”.

“Chồng cháu so với chúng cháu càng khó chịu hơn, anh ấy không những phải quan tâm tới cảm nhận của cháu mà còn cả của Hiểu Anh, ba người chúng cháu đều đang chịu tổn thương vì loại chuyện này”.

“Và điều bất ngờ đó không ai trong chúng cháu ngờ tới được, cũng không phải là điều mà chồng cháu ý thức chủ quan làm trong trạng thái tỉnh táo, và cháu cũng tin rằng, Hiểu Anh cô ấy không phải là chủ động muốn phá hoại mối quan hệ giữa chúng cháu”.

“Nhưng điều bất trắc đã xảy ra là chuyện không còn cách nào khác, bây giờ là lúc để giải quyết vấn đề”.

“Đúng, theo cách nhìn của xã hội ngày nay, trong chúng cháu nhất định có một người phải chịu tổn thương gấp đôi”.

“Nhưng cháu hiểu chồng của mình, cũng hiểu Hiểu Anh, ba người chúng cháu ở bên nhau quả thực đi ngược với thể tục, nhưng làm như vậy, lại là cách tốt nhất cho hiện tại, và đó cũng là cách để giảm thiểu tối đa sự tổn thương”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 979: Một người lạ

“Cho nên, tôi cam tâm tình nguyện”.

Những lời này của Lý Tuyết khiến cho Ngô Vân và Lưu Quốc Trung vô cùng sửng sốt.

Bất luận là sự khoan dung của Lý Tuyết hay là ý kiến mà cô ấy đưa ra đều khiến cho bọn họ ngạc nhiên không thôi.

“Cô... các người thật không biết xấu hổ!”, Ngô Vân không thể chấp nhận được tư tưởng này, bà ta chỉ vào Lý Tuyết thẳng thừng mắng.

Bạch Diệc Phi sau nghi nghe xong những lời này của Lý Tuyết, trong lòng càng cảm thấy áy náy hơn, mà lúc này, anh lại càng không thể để cho bọn họ đi chỉ trích Lý Tuyết, dù gì thì cô ấy cũng đã phải chịu đựng quá nhiều uất ức rồi.

Cho nên Bạch Diệc Phi đứng dậy, chặn ở phía trước mặt Lý Tuyết nói: “Tất cả những việc này đều là lỗi của cháu, cô chú muốn nói thì hãy nói cháu, không liên quan đến cô ấy”.

Phan Bộ Đình thấy vậy, lạnh lùng bật cười, chỉ vào Bạch Diệc Phi nói: “Bạch Diệc Phi, thể diện của mày lớn quá nhỉ? Mày có bản lĩnh gì, dựa vào cái gì mà có thể cùng lúc lấy được hai người phụ nữ xinh đẹp như vậy?”

“Tao nói cho mày biết, ngày mai tao và Hiểu Anh sẽ tổ chức lễ thành hôn rồi, cô ta chắc chắn phải gả cho tao rồi, tao sẽ không để loại người như mày làm vậy bản Hiểu Anh đâu!”

Bạch Diệc Phi còn chưa nói gì, Lý Tuyết bèn nhẹ nhàng đẩy anh ra, cô tự đi qua đứng trước mặt Lưu Bộ Đình, thậm chí còn tiến lên trước hai bước để kéo gần khoảng cách giữa bọn họ: “Anh nghĩ mình là cái loại gì, chồng tôi giỏi hơn anh cả vạn lần!”

“Anh ta giỏi hơn tôi?”, Phan Bộ Đình đột ngột bật cười: “Học lực của anh ta có bằng tôi không? Có đẹp trai bằng tôi không?”

“Đúng, tôi thừa nhận bây giờ anh ta có địa vị cao hơn tôi, nhưng thế thì đã sao, anh ta là người đã có vợ, chỉ riêng điểm này thôi, anh ta đã không thể bằng được tôi rồi!”

“Hơn nữa, cô và chú cũng đã đồng ý gả Hiểu Anh cho tôi, ngày mai chúng tôi đã tổ chức lễ thành hôn”.

“Đợi sau buổi lễ thành hôn ngày mai, tất cả đều sẽ vào quỹ đạo của nó!”

“Anh ta giỏi hơn tôi thì lại... ơ...”.

“Phập”

Câu cuối cùng còn chưa nói xong đã đột ngột nghẹn lại, cùng lúc đó, tiếng dao đâm vào da thịt vang lên.

Là con dao mà Lý Tuyết giấu bên trong ống tay áo đã cắm thẳng vào tim của Phan Bộ Đình.

Lý Tuyết lạnh lùng nhìn hắn ta nói: “Việc này, còn chưa có đi vào quỹ đạo đâu”.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều ngây ra như phỗng, đến cả Bạch Diệc Phi cũng rất sửng sốt.

Bọn họ hầu như không thể ngờ được Lý Tuyết sẽ mang dao theo người, hơn nữa sẽ quyết đoán mà giết chết Phan Bộ Đình như vậy.

“Bộ Đình!”

Ngô Vân kinh hãi gọi, vội vàng chạy đến đỡ lấy Phan Bộ Đình.

Lưu Quốc Trung sau khi phản ứng lại liền chỉ thẳng vào Lý Tuyết quát: “Các người quả thực là ức hiếp người khác quá đáng! Lại dám giết người một cách tùy tiện như vậy, tôi...”.

Chỉ là ông ta còn chưa kịp nói hết câu, Lý Tuyết đã lấy ra một tập tài liệu ném đến trước mặt ông ta nói: “Ông tự xem cho kỹ đi, xem các người ép Hiểu Anh gả cho một người đàn ông như thế nào!”

Nói xong cô chẳng thêm đề ý đến ai nữa mà đi thẳng.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy đóng tài liệu đó liền hiểu được vấn đề.

Những tài liệu này chính là do anh bảo Vương Lâu đi điều tra, sau khi Vương Lâu điều tra xong không những đưa cho anh một bản mà còn đưa thêm cho Lý Tuyết một bản,

Mà Lưu Quốc Trung và Ngô Vân xem xong đóng tài liệu kia thì sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Bọn họ cũng không nghi ngờ nội dung trong tài liệu này, bởi vì thời gian mà bọn họ tiếp xúc với Phan Bộ Đình nhiều hơn, có một số việc cho dù bọn họ không biết nhưng khi kết hợp với khoảng thời gian tiếp xúc trước đó thì khỏi cần nghĩ đã biết đây đều là thật.

Mà do hai người đang mãi cúi đầu đọc tài liệu nên không có ai để ý đến Phan Bộ Đình, hắn ta chỉ đành phải bám vào tường hét gọi bọn họ: “Chú, cô, mau cứu cháu, giúp cháu... giúp cháu gọi bác sĩ... gọi bác sĩ...”.

Xem xong tài liệu, bọn họ đều quay đầu qua nhìn Phan Bộ Đình.

Đối diện với sự cầu cứu của Phan Bộ Đình, Ngô Vân bất giác nhìn sang Lưu Quốc Trung.

Ánh mắt Lưu Quốc Trung lạnh lạnh nhìn Phan Bộ Đình nói: “Không kịp nữa rồi”.

Đột nhiên Phan Bộ Đình trợn trừng hai mắt, hắn ta không còn sức để bám vào tường nữa mà từ từ trượt ngã xuống đất trong tư thế ngòai.

Cuối cùng hắn muốn há to miệng để hít một hơi nhưng lại đau đến mức co giật cả người, sau cùng, còn chưa kịp hít lấy hơi thì đã tắt thở, rằm một

tiếng ngã đập người xuống đất.

Bạch Diệc Phi thấy vậy bèn đi qua, nói với Lưu Quốc Trung: “Việc này là do cháu làm, không liên quan đến bất kỳ ai”.

Lưu Quốc Trung chỉ hờ hững liếc mắt nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Phan Bộ Đình do theo đuổi con gái tôi nhưng bị từ chối, do quá đau lòng nên đã tự sát”.

“Chủ tịch Bạch, tôi hy vọng việc này không ảnh hưởng gì đến mối quan hệ hợp tác giữa hai công ty chúng ta”.

Bạch Diệc Phi nghe xong câu này thì ngẩn ra một lúc, có chút bất ngờ về thái độ của Lưu Quốc Trung.

Mà Ngô Vân thì lại đi đến trước mặt Phan Bộ Đình, bực bội mắng: “Không ngờ được, hắn lại là loại không bằng cả súc sinh như thế! Tôi đúng là mắt mù rồi!”

Vợ chồng bọn họ đều là người có tư tưởng khá truyền thống, đương nhiên sẽ càng coi trọng tinh thần yêu nước hơn những người còn trẻ, ngoài việc Phan Bộ Đình có mối quan hệ phức tạp với phụ nữ ra, thứ khiến họ càng không thể chấp nhận được chính là bằng chứng Phan Bộ Đình buôn lậu.

Bạch Diệc Phi thấy vậy, ngẩng đầu nhìn Lưu Hiểu Anh một cái, sau đó tỏ vẻ hối lỗi nói: “Xin lỗi, anh đi xem Tuyết Nhi thế nào”.

Nói xong anh liền xoay người đi thẳng ra cửa đuổi theo Lý Tuyết.

Lần này, trong phòng cấp cứu chỉ còn lại ba người nhà bọn họ.

Lưu Hiểu Anh không biết phải nói thế nào, chỉ yếu ớt gọi một tiếng: “Bố...”.

Lưu Quốc Trung thấy vậy chỉ lắc đầu thờ dài, sau đó lại nghiêm mặt nói: “Hiểu Anh, việc bắt con gả cho Phan Bộ Đình là do bố mẹ không đúng,

chúng ta không điều tra rõ ràng, suýt chút nữa đã hại con rồi”.

“Nhưng mà, con vẫn không thể gả cho Bạch Diệc Phi! Cho dù bố có chết thì cũng không được!”

“Bố...”, Lưu Hiểu Anh cười khỏ gọi một tiếng.

...

Lý Tuyết rời khỏi bệnh viện, đi trên con đường phồn hoa nhộn nhịp.

Kỳ thực, cũng giống như những gì cô nói, dù cô cam tâm tình nguyện nhưng trong lòng cô vẫn không hề thoải mái.

Mà việc này Vương Lâu đã nói cho cô biết từ rất lâu trước đó rồi, Lý Tuyết cũng biết Bạch Diệc Phi suy nghĩ quá phức tạp, cho nên cô mới đến đây giúp Bạch Diệc Phi giải quyết chuyện này.

Cô muốn đi dạo một chút, để giải toả bớt sự buồn bã trong lòng mình.

Chỉ là mới đi được một lúc cô đã bị một người đàn ông lạ mặt ngăn lại.

“Xin chào, xin hỏi cô là Lý Tuyết phải không?”

Lý Tuyết ngẩng đầu nhìn người đàn ông này, nhìn tuổi tác khoảng chừng ngoài ba mươi, làn da hơi ngăm đen, nghe giọng nói của anh ta có vẻ như là người ngoại quốc.

Mặc dù thái độ của anh ta tương đối hoà nhã, nhưng Lý Tuyết vẫn khẽ nhíu mày, người đàn ông này chặn đường cô ngang nhiên như vậy, lại hỏi tên cô một cách rõ ràng, như vậy anh ta kỳ thực đã chắc chắn biết cô là ai.

“Anh là ai?”, Lý Tuyết nhìn hấn ta lạnh giọng hỏi.

Người đàn ông cười lớn đáp: “Xem ra cô quả thực là Lý Tuyết rồi, là như vậy, tôi muốn gặp Bạch Diệc Phi chồng của cô”.

Vừa nghe thấy câu này, Lý Tuyết bỗng trở nên cảnh giác hơn, còn lùi lại phía sau hai bước, sau đó hỏi tiếp: “Anh rốt cuộc là ai? Muốn làm gì?”

Người đàn ông nghe thấy nhưng khẽ khựng lại một chút, sau đó lấy mấy tấm danh thiếp bằng sắt từ trong túi sách của mình rồi đưa cho Lý Tuyết.

Lý Tuyết nhìn đến tấm danh thiếp, trong lòng bỗng giật thót.

Cô biết khoảng thời gian trước Bạch Diệc Phi có bảo người ta làm mấy loại danh thiếp bằng sắt kiểu này, hơn nữa Bạch Diệc Phi cũng nói cho cô biết, những tấm danh thiếp bằng sắt này có thể kết hợp thành một loại vũ khí, anh học được từ những người ở Nam Môn.

Cho nên Lý Tuyết rất sửng sốt, mặt cũng biến sắc, người trước mặt này là người của Nam Môn sao?

Lý Tuyết cảm thấy lúc này rất nguy hiểm, cô nhìn trái nhìn phải một lúc, phát hiện bên cạnh mình là một cửa hàng bán đồ chơi, cô tiện tay túm lấy mấy thứ đồ chơi bày bên ngoài cửa hàng ném về phía người đàn ông nọ.

Ném xong liền xoay người bỏ chạy thật nhanh.

Người đàn ông nọ có chút ngạc nhiên, bởi vì anh ta không hề nghĩ đến Lý Tuyết sẽ ném đồ vào mình, còn bỏ chạy.

Sau khi anh ta tránh được mấy thứ đồ chơi kia liền vội vàng đuổi theo Lý Tuyết: “Cô Lý đừng bỏ chạy chứ, cô đợi một chút!”

Bạch Diệc Phi chưa từng nói với cô rằng anh còn có bạn bè ở Nam Môn, cho nên chỉ cần là người của Nam Môn thì chính là kẻ địch, làm sao mà lại không bỏ chạy chứ?

Nhưng Lý Tuyết chỉ là một người phụ nữ bình thường, đối phương lại là một võ giả, cho dù cô có bỏ chạy trước một bước thì cuối cùng cũng vẫn bị bắt kịp.

Lý Tuyết chạy vào trong một con hẻm nhỏ vắng vẻ, cô nhìn người đàn ông trước mặt rồi hỏn hỏn hỏi: “Anh rỏt cuộc là ai? Muốn làm gì?”

Người đàn ông nọ thấy vậy bỗng cảm thấy có chút oan ức: “Tôi không phải là kẻ địch, cô đừng sợ như thế, tôi chỉ là muốn...”.

Kết quả anh ta còn chưa kịp nói hết câu, phía sau lưng đã cảm thấy một luồng sát khí vô cùng mãnh liệt.

Mặt người đàn ông nọ đột nhiên biến sắc, sau đó lập tức xoay người tung một đòn tấn công.

“Rầm!”

Sau một tiếng động đình tai, anh ta bật lùi về phía sau mấy bước, mà người tấn công anh ta từ phía sau thì lại bị bắn ra rất xa mới có thể đứng vững lại.

Mà người này chính là Bạch Diệc Phi đuổi theo tìm Lý Tuyết.

Mặc dù Bạch Diệc Phi đánh lên từ phía sau nhưng có thể thấy được, Bạch Diệc Phi vẫn thua.

Thực lực của người đàn ông trước mặt này hẳn là còn trên cả Bạch Diệc Phi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 980: Dụ rắn ra khỏi hang

Mà người đàn ông nọ sau khi trông thấy Bạch Diệc Phi liền tỏ vẻ nghi hoặc: “Hử?”

Mà Bạch Diệc Phi lại chẳng thèm để ý đến đối phương, lúc này khi vừa mới giao đấu, anh đã biết thực lực của mình không bằng được đối phương, nên cũng không tiện để đeo bám.

Cho nên Bạch Diệc Phi tiện tay phi mấy tấm danh thiếp bằng sắt qua, sau đó quay người ôm chặt eo của Lý Tuyết, bật nhảy vài cái đã rời khỏi con hẻm nhỏ này.

Người đàn ông nọ không ngờ được Bạch Diệc Phi vừa đến đã bỏ chạy, đợi anh ta kịp phản ứng lại thì bọn họ đã chạy mất tích rồi.

...

Bạch Diệc Phi mang theo Lý Tuyết đi đến một con đường sau đó lập tức bắt một chiếc xe đi thẳng về khu biệt thự cảng Lam Ba.

Sau khi lên xe, Bạch Diệc Phi siết chặt bàn tay của Lý Tuyết, lo lắng hỏi: “Em thế nào rồi? Có bị thương hay không?”

“Không có”, Lý Tuyết lắc đầu, nhưng mà lúc này cô đã bị dọa cho sợ hết hồn nên giờ sắc mặt vẫn còn tái mét.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Không sao là tốt rồi”.

Lý Tuyết sau khi hoàn hồn lại được một chút bèn hỏi: “Anh ta là ai?”

“Nhìn bề ngoài thì hẳn là người của Nam Môn”, Bạch Diệc Phi trầm giọng nói.

Lý Tuyết có chút lo lắng nói: “Người của Nam Môn sao lại đến thành phố thiên Bắc này rồi?”

Vẻ mặt của Bạch Diệc Phi trông khá nghiêm trọng lúc đầu.

Bạch Vân Bằng từng nói, trước đó là do việc làm ăn kinh doanh nên có người thuê cao thủ của Nam Môn đến giết Bạch Vân Bằng, vì vậy anh không cảm thấy bất ngờ khi biết người của Nam Môn xuất hiện tại thành phố Thiên Bắc này.

Chỉ là anh không biết đám người này đến thành phố Thiên Bắc là muốn làm gì?

Hơn nữa rất kỳ lạ là, người vừa rồi người kia ắt hẳn là đi theo Lý Tuyết, hơn nữa nếu anh ta muốn theo dõi thì chắc chắn phải bắt đầu từ cảng Lam Ba.

Cho nên tại sao anh ta không đi thẳng đến cảng Lam Ba tìm Lý Tuyết mà lại chặn cô lại ở trên đường?

Nên Bạch Diệc Phi suy đoán người nọ hẳn là không dám đi vào cảng Lam Ba, cũng chính vì vậy nên anh mới bắt taxi đi về cảng Lam Ba.

Bạch Diệc Phi lại có chút lo lắng hỏi: “Ai đang trông mấy đứa nhỏ?”

“Bảo mẫu mà Vương Lâu tìm đang trông”, Lý Tuyết đáp.

Bạch Diệc Phi gật đầu, cảm thấy yên tâm hơn.

Đợi sau khi bọn họ về đến biệt thự, Bạch Diệc Phi bèn nói: “Em đi xem mấy đứa nhỏ trước, anh đi giải quyết chút chuyện”.

“Được”, Lý Tuyết gật đầu.

Lý Tuyết đi nhìn mấy đứa nhỏ, còn Bạch Diệc Phi thì đi đến phòng của Vân Anh.

Sau khi anh đi đến trước cửa, nhấc tay liền đập thật mạnh lên cánh cửa: “Cô đi ra đây cho tôi!”

Bạch Diệc Phi đập cửa rất lâu cũng không thấy bên trong có động tĩnh gì, đang định nhấc chân đạp tung cửa ra thì bên trong lại truyền đến tiếng của Vân Anh gào ầm lên: “Làm cái gì đấy? Gọi hồn à?”

“Cô ra đây cho tôi!”, Bạch Diệc Phi lại hét lên.

Chẳng bao lâu sau, Vân Anh mở cửa ra, đầu tóc rối bù mặc một bộ đồ ngủ, bộ dáng vừa bị người ta đánh thức, hỏi: “Không biết là tôi đang ngủ à?”

“Mẹ kiếp ai mà biết được là cô đang ngủ?”, Bạch Diệc Phi bị chọc cho tức điên: “Cô nhìn lại xem bây giờ là mấy giờ rồi mà vẫn còn ngủ?”

Vân Anh chẳng thèm quan tâm đứng dựa vào khung cửa: “Vừa mới sáng ra anh đã nổi giận như thế làm cái gì? Ăn nhầm thuốc nổ à?”

Bạch Diệc Phi hừ nhẹ một cái, nói: “Cô còn có mặt mũi hỏi à, cô nói trong thời gian này sẽ bảo vệ vợ con tôi, kết quả thì sao?”

“Kết quả thế nào?”, Vân Anh nghiêng đầu nghi hoặc: “Không phải là vẫn tốt à?”

Vân Anh dường như hiểu ra được cái gì, ngạc nhiên nói: “Vợ anh không phải đã xảy ra việc gì rồi chứ?”

Nói đến đây Bạch Diệc Phi lại càng tức hơn nữa: “Vừa rồi nếu không phải tôi đến kịp thì cô ấy suýt chút nữa đã bị người ta giết rồi, cô có biết không hả? Hơn nữa đối phương còn là cao thủ của Nam Môn!”

Vân Anh nghe đến đây thì mặt biến sắc: “Làm sao có thể!”

“Tôi tận mắt nhìn thấy, có gì mà không thể?”, Bạch Diệc Phi cười lạnh.

Vân Anh bỗng nhiên nhú mày, cô ta vươn tay tóm tóc mình nói: “Nhưng mà bây giờ, người trong nhà hẳn là sẽ không phải người đến đối phó với anh mới đúng chứ!”

Bạch Diệc Phi thấy cô ta như vậy thì không nhịn được hỏi: “Cô không biết?”

Vân Anh không trả lời anh mà hỏi lại: “Anh là muốn đi vào đợi hay là ra ngoài đợi?”

“Cái gì?”, Bạch Diệc Phi vẫn chưa hiểu được ý của cô ta.

Vân Anh cười he he nói: “Tôi phải đi tắm, hay là tắm chung nhé?”

“Tắm cái rắm!”, Bạch Diệc Phi bị sự vô sỉ của Vân Anh làm cho sừng sốt, tiện tay đóng luôn cánh cửa lại.

Bạch Diệc Phi dựa người vào tường đợi khoảng nửa tiếng thì cánh cửa lại mở ra lần nữa.

Bạch Diệc Phi quay đầu qua nhìn bỗng giật mình, người bên trong đi ra lại là Lý Tuyết.

Sau đó anh mới phản ứng lại, là Vân Anh đóng giả Lý Tuyết, cũng giống như lần đầu tiên gặp Bạch Diệc Phi vậy, cô ta cải trang thành Lưu Hiểu Anh.

Bạch Diệc Phi đánh giá từ trên xuống dưới cô ta một hồi rồi hỏi: “Cô định làm cái gì?”

“Đương nhiên là dụ rắn ra khỏi hang!”, Vân Anh rất đắc ý nói, còn cố ý làm bộ chông nạnh lắc mông.

Lý Tuyết chân chính sẽ không thể làm ra điệu bộ như vậy được.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này, trong lòng giật thót lại đồng thời lập tức sa sầm mặt: “Đừng có khiến người ta buồn nôn nữa! Đổi bộ dáng khác đi!”

Vân Anh thấy vậy còn cố tình trêu ghẹo, nhìn Bạch Diệc Phi chớp chớp mắt nói: “Người đó không phải là muốn giết vợ anh sao? Tôi không đóng giả thành cô ấy thì đóng giả thành ai?”

Bạch Diệc Phi lập tức á khẩu.

Vân Anh ngẩng đầu đắc ý đi ra khỏi phòng, mà trước khi đi còn nói với Bạch Diệc Phi: “Tôi nay nhớ là phải bắt đầu xuất phát đi thủ đô đây”.

“Tôi biết rồi”.

...

Sau khi Vân Anh đi, Bạch Diệc Phi lập tức liên lạc với Trương Hoa Bân: “Anh Trương, trích xuất hết camera xung quanh cảng Lam Ba trong ngày hôm nay ra cho em xem”.

“Được”.

Tốc độ của Trương Hoa Bân rất nhanh, không bao lâu sau liền nói với Bạch Diệc Phi là đã trích xuất xong.

Tiếp sau đó Bạch Diệc Phi vội vàng đi xuống phòng dưới tầng hầm, mở cửa một gian phòng bên dưới ra đi vào.

Trong phòng có mấy màn hình lớn, trên màn hình hiển thị hình ảnh camera của khu vực xung quanh cảng Lam Ba, mà bên dưới màn hình là một cái bàn và mấy chiếc ghế dựa.

Bạch Diệc Phi ngồi xuống một chiếc ghế nhìn chăm chú người xuất hiện trong màn hình, chính là Lý Tuyết do Vân Anh đóng giả.

Kỳ thực lúc này anh cũng có cố ý nói như vậy, anh là muốn nhìn xem Vân Anh có phải thực sự đang âm thầm bày trò gì không? Mà cái người Nam Môn kia rốt cuộc có phải là cùng hội với cô ta không?

Vân Anh với bộ dạng của Lý Tuyết đi qua đi lại trên con đường xung quanh.

Bạch Diệc Phi quan sát một hồi, phát hiện mỗi lần Lý Tuyết đi ngang qua một cửa hàng café đều sẽ nhìn vào bên trong một lúc.

Cho nên Bạch Diệc Phi lập tức gọi điện cho Trương Hoa Bân: “Anh Trương, tra một chút lai lịch của quán café Mưa bụi, và xem nó có cơ sở khác nữa không?”

“Được”.

Bạch Diệc Phi ngắt điện thoại, lại tiếp tục nhìn chăm chú vào màn hình nhưng vẻ mặt anh thì rất nghiêm túc.

Bởi vì anh lại nhìn thấy người đàn ông lạ mặt lúc nãy.

Anh ta vươn tay ra chặn Vân Anh lại, dường như đang nói cái gì đó, Vân Anh thì mặt đầy cảnh giác, hẳn là đang giả bộ hỏi thân phận của anh ta.

Bạch Diệc Phi thấy vậy, không khỏi cảm thấy nghi ngờ, nói như vậy thì cô ta quả thực không biết người này?

Xong hình ảnh tiếp theo xảy ra lại khiến cho Bạch Diệc Phi có chút bất ngờ.

Không biết nói cái gì, người đàn ông nọ lắc đầu với Vân Anh sau đó quay người định đi.

Mà Vân Anh lại không cho anh ta đi nên bước lên trước hai bước muốn chặn đường anh ta, kết quả người đàn ông nọ nhấc chân liền chạy thực mạng.

Vân Anh bèn bắt đầu đuổi theo.

Hai người, một người chạy một người đuổi, rất nhanh đã chạy ra khỏi phạm vi quan sát của camera giám sát, Bạch Diệc Phi nhấn điều khiển đổi sang một camera khác, tiếp tục quan sát hai người.

Cuối cùng bọn họ chạy đến khu vực công trình giai đoạn ba của cảng Lam Ba, ở đó đang trong giai đoạn thi công, mà thậm chí còn có phần thậm chí chưa khởi công.

Bọn họ dừng lại ở một khu vực hẻo lánh rồi bắt đầu đánh nhau.

Bạch Diệc Phi quan sát hai người giao đấu qua màn hình, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Hai người giao đấu rõ ràng là không thua gì nhau.

Vân Anh là một cao thủ đã sắp sửa bước vào cảnh giới thần võ, như vậy xem ra, người đàn ông nọ cũng ở cảnh giới tương đương.

Bởi thực lực của hai người tương đương nhau, cho nên sau một lúc giao đấu bèn tách nhau ra.

Ngay sau đó, người đàn ông nọ không biết nói cái gì, bèn lấy điện thoại ra đưa cho Vân Anh xem.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 981: Môn phái Phi Hành

Vân Anh cúi đầu nhìn điện thoại, sau đó sắc mặt dần trở nên khó coi.

Sau đó Vân Anh lại nói cái gì đó rồi hai người tự động rời đi.

Bạch Diệc Phi còn đang ngờ vực thì điện thoại di động của anh vang lên, vừa cầm lên xem liền nhìn thấy Trương Hoa Bân gọi tới.

"Đã điều tra được, chủ tiệm cà phê Mưa bụi tên là Triệu Hồ, có tám chi nhánh ở thành phố Thiên Bắc".

Bạch Diệc Phi nghe xong khẽ nhíu mày, anh chưa từng nghe qua về người tên là Triệu Hồ này.

Trương Hoa Bân tiếp tục nói: "Vừa rồi tôi đã điều tra người này, không có thông tin gì, nhưng có một điều là trước đây anh ta từng là tài xế của nhà họ Tùng".

"Lái xe của nhà họ Tùng?", Bạch Diệc Phi nhắc lại một lần nữa.

Trương Hoa Bân đáp: "Đúng, đó là tài xế của Tùng Vu Minh, con trai của Tùng Thảo Tân, chỉ làm việc được hai năm".

Bạch Diệc Phi đột nhiên sững sốt.

Tùng Vu Minh!

Lúc này, anh chợt nhớ ra một điều kỳ lạ trong ngày cưới của Tùng Vu Minh.

Anh luôn cảm thấy chắc chắn trong chuyện này uẩn khúc, nhưng lúc này anh không thể nghĩ ra được.

Rất nhanh, màn hình giám sát cho thấy Vân Anh đã trở lại Cảng Lam Ba.

Bạch Diệc Phi không còn thời gian suy nghĩ nữa, nhanh chóng tắt máy theo dõi, bước ra khỏi cửa, khóa lại rồi quay trở lại lầu.

Một lúc sau, Vân Anh đã trở về.

Cô ta đi tới ban công lầu hai, đi tới trước mặt Bạch Diệc Phi, xé bộ mặt nạ của Lý Tuyết ra, ném một cái mảnh sắt lên chiếc bàn bên cạnh Bạch Diệc Phi, trầm giọng hỏi: "Đây là đồ của anh?"

Ngay khi Bạch Diệc Phi nhìn thấy mảnh sắt này, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Mạnh Lâm là một cao thủ trong cảnh giới võ thần ở Nam Môn, chắc hẳn nhiều người đều biết đến ông ta với một loại vũ khí quen thuộc.

Cho đến nay, không ai biết Mạnh Lâm đã chết, huống chi là ông ta đã truyền lại một số bí kíp của mình cho Bạch Diệc Phi.

Cho nên, làm sao Vân Anh lại biết được?

Đúng lúc này, Vân Anh lấy điện thoại ra, đưa cho Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhìn qua, phát hiện đó là một đoạn video.

Đoạn video quay trên sân thượng của khách sạn Kim Hào, Bạch Diệc Phi và Lương Vĩ Siêu đều đang đứng ở đó.

Khi đó, Bạch Diệc Phi đang cầm một con dao làm bằng các mảnh sắt, đối đầu với Lương Vĩ Siêu và những người khác.

Vân Anh trầm mặc, nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi nói: "Anh đừng có chối, đây là đồ của anh phải không".

Bạch Diệc Phi không thể phủ nhận, chỉ có thể gật đầu nói: "Đúng, là của tôi".

Vân Anh lại hỏi: "Cái đó của anh gọi là gì?"

Bạch Diệc Phi lắc đầu nói: "Thật ra cũng không phải của tôi. Tôi chỉ là nhìn thấy người khác dùng, nên có chút hứng thú, mới làm giả một cái".

Dứt lời, Vân Anh cầm mảnh sắt lên xem kỹ mấy lần, phát hiện trên đó có vết nứt nên gật đầu nói: "Đúng là không phải hàng thật".

Sau đó cô ta lại đặt mảnh sắt xuống, nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi hỏi: "Anh đã thấy nó ở đâu rồi? Ai đã sử dụng nó?"

Bạch Diệc Phi thờ ơ trả lời: "Ở trên bãi biển Lam Đảo. Lúc đó tôi nhìn thấy hai ông lão đánh nhau rất hay, giống như đang đóng phim vậy".

Vân Anh nghe vậy thì nheo mắt hỏi: "Họ không phát hiện ra anh à?"

"Đương nhiên là phát hiện ra", Bạch Diệc Phi liếc nhìn Vân Anh.

Vân Anh nhìn chằm chằm vào anh hỏi một lần nữa: "Vậy anh làm thế nào để thoát thân?"

Bạch Diệc Phi lập tức trả lời: "Thật ra, lần đầu tiên tôi gặp một ông lão có vũ khí này là lúc ông ta đang nướng cá. Ông ta mượn bật lửa của tôi vì không mang theo lửa, sau đó nhờ tôi giúp ông ta nướng cá".

Vân Anh ngay lập tức gật đầu: "Chính là ông ấy!"

Cô ta dừng lại một chút rồi hỏi: "Sau đó ông ta có cho anh cái gì không?"

"Không", Bạch Diệc Phi lắc đầu nói: "Không những không đưa, còn chưa trả lại bật lửa cho tôi nữa kìa".

Vân Anh nghe Bạch Diệc Phi nói vậy không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Diệc Phi tò mò hỏi: "Cô biết ông lão này sao?"

Vân Anh cười vỗ vai Bạch Diệc Phi nói: "Anh thật may mắn!"

Bạch Diệc Phi làm ra vẻ khó hiểu.

Vân Anh nói: "Người đó là Mạnh Lâm. Ông ta là thủ lĩnh của môn phái Nam Môn Phi Hành, có điều người của môn phái này có kiêu ngạo khó thuần, vì vậy môn phái này được coi là môn phái đặc biệt trong số rất nhiều giáo phái".

"Đương nhiên, điều quan trọng nhất là Mạnh Lâm là một cao thủ mạnh nhất trong cảnh giới võ thần".

"Ông ấy đến từ cảnh giới võ thần?", Bạch Diệc Phi sững sốt, sau đó dường như anh nghĩ tới cái gì đó: "Tôi nghe nói hai mươi năm trước Nam Môn phái người xâm lược Lam Đảo..."

Vân Anh gật đầu và nói: "Đúng, chính là ông ấy, ông ấy đã dẫn dắt đội quân hai mươi năm trước".

Vân Anh bây giờ không còn nghi ngờ Bạch Diệc Phi nói nữa, bởi vì lời nói của Bạch Diệc Phi thật giả lẫn lộn, khiến cho người ta dễ dàng tin tưởng.

Sau đó Vân Anh giải thích: "Nam Môn Phi Hành là một môn phái rất ngay thẳng, bọn họ rất đoàn kết và ghét nhất những kẻ phản bội và trộm cắp".

"Nếu ai đó đánh cắp vũ khí của họ, thì họ sẽ đi khắp môn phái và diệt trừ tên trộm bằng mọi giá, đương nhiên, nếu trưởng môn phái và trưởng lão tự truyền lại thì không vấn đề gì".

"Nếu Mạnh Lâm đích thân truyền cho anh, bọn họ sẽ không truy cứu, coi như anh là đệ tử của môn phái".

"Người mà tôi nói với anh đã xem video này và muốn làm cho mọi chuyện rõ ràng".

"Đồ của anh chỉ là giả nên không thành vấn đề, anh có thể yên tâm hẳn sẽ không làm gì anh".

Bạch Diệc Phi nghe xong gật đầu hỏi: "Vậy cô nói với hắn cái gì?"

"Tôi không nói gì cả", Vân Anh xua tay và ngồi vào bên cạnh: "Tôi đã nói với hấn là tôi sẽ giúp hấn tìm hiểu, bây giờ hiểu làm đã được giải quyết, hấn sẽ không làm phiền anh nữa".

Bạch Diệc Phi lại gật đầu, không hỏi gì nữa.

Sau đó anh quay trở lại phòng liền nhìn thấy Lý Tuyết và bé con.

Bạch Diệc Phi vừa đi vào liền nhìn thấy Lý Tuyết đang cho con bú, sau đó ánh mắt anh liền dán vào ngực của Lý Tuyết.

Lý Tuyết nhìn thấy thì không khỏi đỏ mặt, mắt tập trung vì bị Bạch Diệc Phi nhìn chằm chằm.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy con trai mình đang bú sữa, khiến trong lòng đột nhiên có chút khô khốc, ánh mắt Lý Tuyết càng ngày càng quỳn rũ.

Ánh mắt Lý Tuyết cảnh cáo trừng Bạch Diệc Phi một cái, nói: "Vẫn còn ban ngày mà!"

Bạch Diệc Phi bị giọng nói của cô thức tỉnh, anh mỉm cười đi tới.

Vừa đi tới, Lý Tuyết đột nhiên hỏi anh: "Bao lâu nữa thì anh đi?"

Bạch Diệc Phi sững người, ngọn lửa khô nóng liền biến mất, nhẹ nhàng ôm lấy Lý Tuyết nói: "Còn 5 tiếng nữa".

"Có nguy hiểm không?", Lý Tuyết lo lắng hỏi.

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu nói: "Đối phương chỉ là cao thủ cấp thấp, kém xa so với anh, cho nên không nguy hiểm mấy".

"Ừ", Lý Tuyết yên tâm một chút, nhưng vẫn nhắc nhở anh: "Cẩn thận vẫn hơn".

"Anh biết rồi", Bạch Diệc Phi gật đầu, nhẹ nhàng ôm lấy Lý Tuyết, Lý Tuyết cũng dựa vào vai của Bạch Diệc Phi.

Sau khi trải qua giây phút ảm áp, Lý Tuyết lại hỏi: "Em vẫn qua chỗ Hiểu Anh à?"

"Tạm thời anh sẽ không qua", Bạch Diệc Phi thờ dài nói, "Bây giờ Lưu Quốc Trung vẫn còn đang tức giận, nếu anh qua đó mọi chuyện càng trở nên khó giải quyết".

"Vâng".

Trước khi đi, Vân Anh dịch dung cho Bạch Diệc Phi, làm một chiếc mặt nạ cho anh biến thành người khác.

Bạch Diệc Phi cực kỳ bá phúc, nhưng sau khi anh lên máy bay, anh chợt bừng tỉnh, Vân Anh lại nhắc nhở anh.

Lúc mới lên máy bay, anh không để ý đến xung quanh quá nhiều, chỉ chớp mắt một chút.

Sau khi máy bay cất cánh, Bạch Diệc Phi mở mắt ra nhìn xung quanh, quả nhiên bị ánh mắt này làm cho giật mình.

Người ngồi bên cạnh anh lúc này lại là người môn phái Phi Hành.

Bạch Diệc Phi đã hóa trang thành một người khác, không hiểu sao người này còn có thể nhận ra anh!

Điều này có nghĩa là gì?

Thằng nhóc này nhất định là do Vân Anh sắp xếp, nếu không làm sao hắn có thể ngồi bên cạnh anh một cách trùng hợp như vậy?

Người đàn ông thấy Bạch Diệc Phi mở mắt ra, cười với anh nói: "Anh tỉnh rồi à?"

- - - - -

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 982: Không thể ngờ tới

Bạch Diệc Phi trầm ngâm một lát, sau đó mới hỏi: “Anh đi theo tôi làm gì?”

Người đàn ông cười hì hì, nói: “Chẳng phải là thuận đường sao?”

“Anh nghĩ tôi có tin không?”, Bạch Diệc Phi cạ lời.

Người đàn ông nhìn biểu cảm của Bạch Diệc Phi, cười ngượng ngùng nói: “Nhìn dáng vẻ là không tin rồi”.

Bạch Diệc Phi lại cạ lời, sau đó hỏi: “Anh tên là gì?”

“Liên Âm”, người đàn ông đáp.

Bạch Diệc Phi có chút hiếu kỳ, nói: “Liên hôn á?”

“Không phải”, người đàn ông cười khoát tay, nói: “Liên trong liên tiếp, Âm trong âm nhạc”.

“À!”, Bạch Diệc Phi gật đầu, cái tên này đúng là đặc biệt. Sau đó anh hỏi: “Anh Liên Âm! Có thể nói cho tôi biết, anh đi theo tôi làm gì không?”

Liên Âm cười đáp: “Tôi đã đồng ý với một cô gái là phải bảo vệ anh”.

“Ai vậy?”, Bạch Diệc Phi lập tức cảnh giác, hỏi: “Anh có biết cô ấy là ai không?”

Liên Âm lắc đầu nói: “Tôi không biết”.

Bạch Diệc Phi lập tức thấy cạ lời, nói: “Anh không biết cô ấy là ai mà còn đồng ý với cô ấy là bảo vệ tôi?”

Liên Âm nói tiếp: “Phái chủ của môn phái chúng tôi mất tích rồi. Tôi giúp cô ta bảo vệ anh thì cô ta sẽ giúp tôi tìm tung tích của phái chủ”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy lời này thì kinh ngạc không ngừng.

Người đàn ông trước mặt thoạt nhìn rất thật thà, không ngờ đúng là thật thà thật, mà còn đơn thuần nữa.

Chắc phái chủ của họ là Mạnh Lâm nhưng Mạnh Lâm chết rồi, rõ ràng là Vân Anh đang gạt hấn mà hấn vẫn tin.

Bạch Diệc Phi nhìn hấn, hỏi: “Anh tin cô ta? Nếu như cô ta gạt anh thì sao?”

Liên Âm lắc đầu, nói: “Không đâu, người con gái này rất chân thành”.

Bạch Diệc Phi: “...”.

Anh bị chấn động bởi người này. Anh tin rằng, nhìn người thì phải nhìn xem người đó có chân thành không, hơn nữa còn phải nhìn mặt nữa.

Đúng lúc này, Liên Âm kêu ngạo nói: “Ở Nam Môn chúng tôi, không có ai dám gạt người của phái Phi Tinh”.

Bạch Diệc Phi thấy hấn như thế thì mặt không biểu cảm, gạt đầu nói: “Đúng rồi! Anh nói vô cùng có lý”.

Trong lòng anh thầm nghĩ ‘Cũng may hấn không biết Vân Anh là ai, nếu biết thì chắc sẽ không nói tự hào như vậy?’

Tất nhiên, nếu có một người thực lực mạnh như này bảo vệ mình thì Bạch Diệc Phi cũng yên tâm. Vì vậy anh cũng không tiện vạch trần Vân Anh.

Nửa tiếng sau, họ đến sân bay thủ đô, sau đó cùng đi xe đến nhà họ Tùng.

Nhưng lúc họ đến biệt thự nhà họ Tùng và định đi vào thì vệ sĩ ở cổng lại chặn họ lại.

Vì vậy Bạch Diệc Phi lấy ra một chiếc nhẫn thoát nhìn khá kỳ quái, rồi nói: “Phiền đi thông báo giúp chúng tôi một tiếng! Nếu ông hai nhìn thấy thứ này thì sẽ biết tôi là ai?”

Vệ sĩ nhìn Bạch Diệc Phi rồi nhìn Liên Âm ở bên cạnh anh, mặc dù có chút nghi ngờ nhưng vẫn cầm nhẫn vào thông báo.

Một lát sau cửa mở ra, Tùng Vu Minh cầm nhẫn đi ra ngoài.

Tiếp đó, Tùng Vu Minh nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Liên Âm vội giơ tay bắt tay với Bạch Diệc Phi, cười nói: “Vất vả cho anh rồi! Xin mời vào trong”.

Bạch Diệc Phi theo bản năng chau mày lại nhưng cũng không nói gì nhiều mà đi theo hắn ta vào trong.

Sau khi đi đến phòng khách, Tùng Vu Minh dặn dò người mang trà đến, sau đó mời họ ngồi xuống.

Tùng Vu Minh sau khi ngồi xuống thì cười hỏi: “Không biết nên xưng hô với hai người như nào?”

Bạch Diệc Phi không hiểu lắm về họ tên của người bên Nam Môn, dù sao thì cũng ít gặp nên tiện miệng nói: “Thương Long!”

Liên Âm không cần phải bịa nên cười đáp: “Liên Âm”.

Tùng Vu Minh không nghi ngờ gì mà cười, nói: “Cậu hai và cậu cả đúng là tình nghĩa sâu sắc. Cậu chủ cả kết hôn mà cậu hai còn đặc biệt sai người đến đón rước”.

Cậu chủ cả chính là Cát Xa, cậu chủ hai tất nhiên là Cát Anh, cũng chính là Vân Anh. Chỉ có điều, gần như không ai biết đây là con gái.

Tùng Vu Minh lại cười, nói: “Đợi khi em gái tôi gả qua đó, sau này chúng ta sẽ là người một nhà rồi”.

Bạch Diệc Phi nhìn nụ cười của Tùng Vu Minh, không biết tại sao anh lại thấy có gì đó không ổn. Chỉ có điều, bề ngoài anh không thể hiện ra mà cười nói: “Tất nhiên rồi!”

Cũng đúng lúc này, Tùng Vu Minh bỗng thu lại nụ cười, hỏi: “Tôi có thể hỏi hai câu hỏi không?”

“Xin cậu chủ Tùng cứ hỏi”, Bạch Diệc Phi đáp.

Tùng Vu Minh ngậy người ra, sau đó hiểu kỳ hỏi: “Anh Thương dường như còn chưa hỏi tôi là ai, sao lại xác định tôi là cậu chủ Tùng?”

Lời nói vừa dứt, trong lòng Bạch Diệc Phi kinh ngạc.

Cũng may anh đã luyện được bản lĩnh mặt không biến sắc nhưng trong đầu đang nhanh chóng nghĩ ra cách ứng biến. Sau đó, anh điềm tĩnh nói: “Trước khi đến thì tất nhiên phải tìm hiểu qua về nhà họ Tùng chứ”.

Nghe thấy lời này, Tùng Vu Minh lại cười nói: “Hóa ra là như vậy! Tôi dường đột quá, vẫn mong hai vị thông cảm”.

“Còn nữa là, hôn lễ ngày mai ngồi máy bay sẽ an toàn hơn. Nhưng hình như cậu chủ cả muốn đi đường thủy hơn. Tôi có thể mạo muội hỏi là tại sao không?”

Bạch Diệc Phi chỉ thản nhiên đáp: “Cậu chủ cả có dụng ý của cậu ấy, đây không phải là điều chúng ta nên hỏi nhiều”.

“Đúng đúng! Tôi chỉ hơi tò mò thôi”, Tùng Vu Minh cười gượng hai tiếng, đáp.

Đúng lúc này, một người giúp việc chạy vào, nói nhỏ bên tai Tùng Vu Minh gì đó nên sắc mặt Tùng Vu Minh lập tức thay đổi.

Sau đó hắn ta nói với người giúp việc: “Giám lại rồi tùy anh xử lý”.

“Cảm ơn cậu chủ!”, người giúp việc lộ ra nụ cười, nhìn kiểu gì cũng thấy nham hiểm, sau đó hắn vội chạy ra ngoài.

Mặc dù Bạch Diệc Phi và Tùng Vưu Minh cách nhau một đoạn nhưng thính giác của anh rất tốt. Anh vẫn nghe thấy một cái tên.

“Cô chủ!”

Và cô chủ mà người giúp việc kia nói, ngoài Tùng Lệ Tu thì chính là Tùng Lệ Nhã.

Tùng Lệ Tu sắp lấy chồng rồi thì không thể nào là cô ta, vậy chỉ còn một khả năng.

Đó là Tùng Lệ Nhã.

Họ lại nói chuyện trong phòng khách một lúc, Tùng Vưu Minh sắp xếp một phòng cho họ.

Cả quá trình này Bạch Diệc Phi không hề nhìn thấy Tùng Thảo Tân, cũng không nhìn thấy Phương Nhiên và Tùng Lệ Tu.

Tất cả những điều này đều có chút không ổn. Bạch Diệc Phi ở trong phòng tầm hơn nửa tiếng rồi thay bộ quần áo, sau đó trốn ra khỏi phòng.

Anh biết ở đây có camera, vì vậy trước khi ra ngoài anh đã gọi điện thoại cho Trương Hoa Bân, sau đó gửi tin hiệu cho anh ta để anh ta làm mờ camera đi.

Một khi không còn camera nữa thì thân thể của Bạch Diệc Phi muốn không bị phát hiện ở nhà họ Tùng thì quá dễ dàng.

Biệt thự nhà họ Tùng cũng là khu nhà phố, ba biệt thự nằm cạnh nhau. Mỗi biệt thự đều rất lớn, đều có ba tầng trên và hai tầng dưới mặt đất.

Nhưng hiện giờ thì thấy, biệt thự mà mình ở chuyên dùng để tiếp khách.

Bạch Diệc Phi cảm thấy chắc không có vấn đề gì nên trực tiếp đi vào biệt thự của gia chủ.

Khắp nơi trong biệt thự này đều trang trí bóng bay nhiều màu sắc, còn dán chữ hi màu đỏ. Ngoài vệ sĩ thì còn có khách đến nữa.

Bạch Diệc Phi đến ban công tầng ba, chỉ nghe thấy tiếng cười nói của nhóm phụ nữ nên tiếp tục đi xuống.

Lúc đến tầng hai, đi đến căn phòng mới xây lại nhưng cửa đóng then cài. Anh đi lên nghe thì không nghe thấy âm thanh gì.

Đúng lúc này, cầu thang truyền lại tiếng bước chân. Bạch Diệc Phi không dám ở lại lâu mà đi xuống dưới.

Lúc đi đến tầng một, Bạch Diệc Phi cảm thấy có gì không ổn. Bởi vì bảo vệ ở đây nhiều gấp đôi bên ngoài.

Tầng một không phải tầng hầm mà là bể bơi. Xung quanh bể bơi có mấy phòng, phía trước mỗi phòng đều có người canh giữ.

Bạch Diệc Phi nhìn qua khe cửa thì phát hiện ở cửa thông gió, vì vậy anh làm ra chút động tĩnh.

Hai vệ sĩ sau khi nghe thấy âm thanh, lập tức nhìn về phía có động tĩnh, sau đó đi về đó xem sao.

Bạch Diệc Phi nhân cơ hội thì đi vào chỗ cửa đó.

Lúc anh nhìn vào trong thì lập tức chờ người ra.

Trong phòng có một người đàn ông và một người phụ nữ bị trói chặt rồi ngồi co rúm ở góc.

Cách đó không xa có một cái bàn, ba vệ sĩ đang ngồi uống rượu ăn cơm.

Khiến Bạch Diệc Phi kinh ngạc là một người đàn ông và một người phụ nữ đó là Tùng Thảo Giác và Tùng Lệ Nhã.

Ban đầu, sau khi đảo Lam và người Nam Môn dừng chiến thì Tùng Lệ Nhã đã tạm biệt Trường Tiểu quay về thủ đô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 983: Cứu người như cứu hỏa

Giờ anh nhìn thấy cảnh này thì lập tức hiểu được.

Lúc ở khách sạn Kim Hào, họ đều tưởng Tùng Thảo Giác và Đạo Trường cùng một hội. Đặc biệt là sau khi đám người Đạo Trường tháo chạy thì Tùng Thảo Giác cũng biến mất.

Mọi người đều tưởng Tùng Thảo Giác đã bỏ trốn, đến Bạch Diệc Phi cũng nghĩ như vậy.

Nhưng lúc đám người Bạch Diệc Phi rời đi thì nhìn thấy nhà họ Tùng bồi thường một con xe Porsche cho Bạch Vân Bằng, lúc đó đứng cạnh xe Porsche còn một xe Bentley nữa.

Trước đây khi điều tra về các mối quan hệ của Tùng Vu Duy nên Bạch Diệc Phi cũng biết con xe Bentley đó là của Tùng Thảo Giác.

Lúc đó, anh cảm thấy có chút không ổn. Bởi vì nếu ông ta muốn chạy trốn thì tại sao không lái xe đi? Lái xe chạy trốn rõ ràng nhanh hơn nhiều so với người chạy bằng chân mà.

Hơn nữa, hiện giờ Bạch Diệc Phi nhìn thấy trong ba người đang ăn uống kia có một người là người nói vài câu với Tùng Thảo Giác hôm đó.

Hôm đó Bạch Diệc Phi đi theo hắn đến sân thượng nhưng sau đó người này mất tích. Anh còn tưởng đây là thuộc hạ của Tùng Thảo Giác nhưng hiện giờ nhìn thì không phải rồi.

Người này là của Tùng Thảo Tân.

Vì vậy lúc đó anh bị dụ lên sân thượng sao?

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt lên trận chiến ở sân thượng, và Tùng Thảo Giác đã bị người ta bí mật bắt cóc lúc này?

Nếu đúng thật là như vậy thì người thật sự có vấn đề không phải là Tùng Thảo Giác mà là Tùng Thảo Tân.

Vì vậy, lúc này Bạch Diệc Phi quyết định sẽ cứu người. Không phải vì Tùng Thảo Giác mà vì Tùng Lệ Nhã.

Mặc dù giữa họ vẫn còn mối thù chưa gỡ bỏ được nhưng dù sao Tùng Lệ Nhã cũng là người mà Trường Tiểu thích. Trường Tiểu lại là người anh em của anh nên anh không thể bỏ mặc được.

Ba người kia vừa uống rượu vừa nói chuyện.

“Anh Cường! Cậu chủ nói là xử lý họ thế nào?”, một người trong đó, hỏi.

Còn người được gọi là anh Cường chính là tên ban nãy vào trong phòng khách bầm báo với Tùng Vụ Minh.

Hắn uống ngum rượu, cười nói: “Cậu chủ nói, Tùng Thảo Giác là em ruột của ông hai nên chắc chắn không giết ông ta được, vì vậy cứ giam lại đã”.

“Cậu chủ hiểu thuận thật đấy!”

“Chẳng vậy thì sao? Mặc dù trở mặt rồi nhưng vẫn nghĩ đến cảm nhận của ông hai. Vì vậy cậu chủ của chúng ta hiểu thuận đấy. Tao thấy, nếu đổi lại là Tùng Vụ Duy thì sẽ để ý nhiều vậy đâu”.

“Đúng thế! Nhưng cậu chủ có nói là xử lý cô chủ thế nào không?”

Anh Cường cắn một miếng to, sau khi nuốt ực một cái thì lộ ra điệu cười thâm đặng: “Cô chủ này tinh ranh lắm đấy. Mặc dù không đẹp bằng cô chủ nhà chúng ta nhưng nói gì cũng là người đẹp tuyệt sắc”.

“Đúng thế!”

“Tao còn nhớ trước đây ba người chúng ta bị cô ta phạt”.

“Đúng thế! Em nhớ lúc đó cô ta còn chửi em, còn tát em một cái”.

Anh Cường cười với ý vị thâm thúy, nói: “Ban nãy tao có hỏi cậu chủ thì cậu chủ nói, tùy chúng ta xử lý”.

Vừa nghe thấy lời này này hai kẻ còn lại đều lộ ra nụ cười dâm dăng.

“Vậy thì hời cho chúng ta quá rồi!”

“Đúng thế! Nghĩ mà xem, cô ta đường đường là cô chủ của một trong bốn gia tộc lớn, thế mà có ngày lại phải nằm dưới người ba chúng ta... Hì hì”.

Nói xong, một người đàn ông trong đó đứng lên đi về phía Tùng Lê Nhã.

Hắn đi đến trước mặt Tùng Lê Nhã, ngồi xổm rồi giơ tay lên tát cô ta một cái.

“Bốp!”, tiếng tát vang giòn trong phòng. Tiếp đó là tiếng mắng chửi của hắn: “Hôm nay ông đây phải trả lại cho cô gấp đôi cái tát hôm đó”, nói xong lại là một cái tát nữa.

Anh Cường nhìn thấy vậy thì cười nói: “Chỉ thế thôi à?”

Sau đó ba tên cùng bật cười: “Ha ha ha...”.

Tùng Thảo Giác và Tùng Lê Nhã đều bị trói, hơn nữa miệng còn bị bịt băng dính.

Tùng Thảo Giác nhìn thấy con gái mình bị đánh thì vô cùng phẫn nộ. Ông ta trợn trừng hai mắt không ngừng giãy dụa. Nhưng tiếc là miệng bị bịt băng dính nên chỉ phát ra âm thanh u u.

Hiện giờ Tùng Lê Nhã rất sợ hãi, trong mắt cô ta đều là sự hoảng sợ, miệng chỉ có thể phát ra tiếng u u.

Nhưng bất luận thế nào thì họ đều bị trói nên không thể làm cách nào được.

Ba tên kia đứng trước mặt Tùng Lệ Nhã rồi đắc ý cười.

“Đúng là không ngờ đường đường là cô chủ của gia tộc lớn lại rơi vào tay chúng ta”.

“Ha ha... Chuyện này nói ra ngoài thì đủ để chúng ta chém gió cả đời”.

“Chứ còn sao nữa”.

Vừa nói, chúng vừa quan sát Tùng Lệ Nhã.

Tùng Lệ Nhã có thể nhìn ra dự vọng trong mắt bọn chúng, lúc này cô ta cảm thấy vô cùng đau khổ.

Tùng Thảo Giác tất nhiên có thể đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì nên trừng mắt nhìn ba kẻ đó. Nhưng vậy thì đã sao? Họ không thể làm gì được, chỉ có thể mặc cho chúng làm càn.

Tên anh Cường kia ngồi xổm rồi giơ tay nắm chặt cằm của Tùng Lệ Nhã.

Tùng Lệ Nhã rơi những giọt nước mắt tuyệt vọng, đồng thời miệng còn phát ra tiếng u u.

Đúng lúc này, đột nhiên xuất hiện một bóng hình. Tiếp đó là đoạt mạng hai tên ở phía sau anh Cường.

Anh Cường sau khi nghe thấy động tĩnh thì lập tức đứng lên. Hắn không nhìn rõ là ai, chỉ nhìn thấy đồng bọn của mình đã ngã đất thì sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, quỳ trên đất, nói: “Cầu xin đại ca tha mạng! Xin tha mạng!”

Bạch Diệc Phi nhìn hắn một cái rồi nhìn Tùng Thảo Giác. Anh nghĩ dù sao có ông ta ở đây thì muốn hỏi gì cứ hỏi ông ta là được nên anh dứt khoát giết luôn tên anh Cường kia.

Lúc này Tùng Thảo Giác và Tùng Lệ Nhã đều ngậy người ra.

Chỉ đến khi ba tên kia đều bị đánh gục thì hai người này mới phản ứng lại, họ lập tức thấy kích động khi họ được cứu.

Bởi vì Bạch Diệc Phi đã hóa trang nên hiện giờ họ không biết người trước mặt mình chính là Bạch Diệc Phi.

Họ chỉ biết mình được cứu rồi.

Bạch Diệc Phi tiện tay cầm dao trên bàn đi lại.

Lúc này, Tùng Thảo Giác và Tùng Lệ Nhã đột nhiên thấy bất an, không dám chắc chắn người này đến cứu mình hay giết mình.

Nhưng họ thật sự đã nghĩ nhiều rồi, Bạch Diệc Phi đi đến nhỏ giọng cảnh cáo: “Muốn sống sót ra khỏi đây thì yên tĩnh cho tôi”.

Tùng Thảo Giác và Tùng Lệ Nhã đều vui mừng gật đầu.

Bạch Diệc Phi cắt đứt dây thừng rồi xé băng dính bịt trên miệng họ.

Sau khi Tùng Thảo Giác đứng lên thì cảm kích nói: “Cảm ơn người anh em đã cứu giúp”.

Hiện giờ diện mạo của Bạch Diệc Phi giống như người hàng năm chuyển gạch đá ở công trường, bởi da anh đen hơn trước kia nhiều.

Nhưng anh nói tiếng phổ thông rất lưu loát, vì vậy Tùng Thảo Giác không coi anh là người Nam Môn.

“Không biết tên họ của anh là gì, chúng tôi nhất định sẽ cảm ơn hậu hĩnh”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì cười lạnh một tiếng, nói: “Cảm ơn thì không cần đâu! Nếu ông có thể tha cho tôi một mạng là tốt lắm rồi”.

“Chuyện này...”, Tùng Thảo Giác ngậy người ra, không hiểu, nói: “Ân nhân, ân nhân đùa gì vậy. Anh đã cứu mạng chúng tôi mà. Tùng Thảo Giác tôi không phải là người lấy oán báo ân đâu”.

Bạch Diệc Phi nhìn ông ta, thản nhiên nói: “Có phải là lấy oán báo ân hay không thì tôi không biết nhưng tôi hiểu câu có thù tất báo”.

“Á?”, Tùng Thảo Giác càng thấy khó hiểu hơn.

Bạch Diệc Phi lúc này cũng có thời gian rảnh nói nhiều với ông ta: “Đợi sau khi ông ra khỏi đây thì tìm một nơi ẩn trốn đi. Hiện giờ ông không còn là ông ba của nhà họ Tùng nữa, hơn nữa ba phòng của các người đều bị niêm phong rồi”.

Nghe thấy lời này thì sắc mặt Tùng Thảo Giác nghiêm nghị hẳn, lộ ra biểu cảm phẫn nộ.

Đúng lúc này, Tùng Lệ Nhã đột nhiên hỏi: “Nếu ba phòng đã không còn thì anh tại sao lại cứu chúng tôi?”

Bạch Diệc Phi đáp: “Bởi vì tôi là bạn của Trường Tiểu”.

“Anh Trường Tiểu về rồi sao?”, Tùng Lệ Nhã nghe thấy lời này thì vô cùng kích động.

Tùng Thảo Giác nhìn Tùng Lệ Nhã đang kích động thì lắc đầu thở dài.

Mặc dù Bạch Diệc Phi có rất nhiều lời muốn hỏi Tùng Thảo Giác nhưng ở đây không tiện.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 984: Nghi ngờ

“Tôi cứu các người ra trước, có gì thì nói sau”, Bạch Diệc Phi thản nhiên nói.

Tùng Thảo Giác và Tùng Lệ Nhã cũng hiểu là vậy nên gật đầu.

Sau đó Bạch Diệc Phi mở cửa ra, nhìn thấy người canh gác ở đó, anh không nói nhiều mà dùng bàn tay đánh vào gáy khiến họ ngất đi.

Bạch Diệc Phi đi ở trước mặt còn Tùng Lệ Nhã đỡ Tùng Thảo Giác đi ở phía sau để tránh những đợt tuần tra.

Bạch Diệc Phi đang định giúp họ chạy trốn ở lối tường vây thì đột nhiên ở phía xa truyền lại tiếng quát lớn.

“Ai ở đằng đó? Không được cử động”.

Ba người đều kinh hãi. Bạch Diệc Phi quay đầu lại nhìn thì phát hiện trong bóng tối có một người xông ra. Kẻ đó giơ tay ra đập về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không kịp nghĩ nhiều mà nhanh chóng tung quyền ra đánh lại.

“Bụp!”, hai người đồng thời lùi về sau hai bước.

Người đối diện thấy kinh ngạc trước thực lực của Bạch Diệc Phi, lúc này cười lạnh một tiếng rồi nói: “Hóa ra cũng có chút bản lĩnh đấy”.

Cuối cùng Bạch Diệc Phi cũng phản ứng lại. Giọng nói này rất quen, chính là Hứa Đạo Trường.

Hứa Đạo Trường hắng giọng, quát lớn: “Người đâu! Có kẻ địch tập kích”.

Đèn ở phía không xa cửa biệt thự đều sáng hết lên, có thể nghe thấy âm thanh vệ sĩ chạy thành hàng.

Đám người Bạch Diệc Phi đã bị Đạo Trường phát hiện ra. Nếu như cứ tiếp tục thế này thì chắc chắn sẽ bị Đạo Trường phát hiện ra thân phận, vậy thì anh không thể hoàn thành nhiệm vụ của Vân Anh rồi.

Vì vậy Bạch Diệc Phi mới nói với đám Tùng Thảo Giác: “Nếu muốn sống thì đừng quan tâm đến thể diện nữa. Hãy lập tức đến đảo Lam tìm Trường Tiểu”.

Sau khi nói xong câu này, anh không cho họ thời gian phản ứng lại. Anh nhấc bồng tay lên rồi giúp họ vượt qua tường.

Bạch Diệc Phi thì không thể đi được, bởi vì Đạo Trường đã nhìn thấy rồi. Nếu như anh không giết Đạo Trường thì anh sẽ bị bại lộ.

Người ở biệt thự phía xa đang đến đây, chắc chỉ mất nửa phút là cùng. Vì vậy anh nhất định phải giết chết Đạo Trường trong nửa phút này.

Đạo Trường thì hừ lạnh một tiếng, nói: “Muốn chạy à? Đừng mơ! Các người không kẻ nào có thể chạy thoát được”.

Bạch Diệc Phi cười lạnh nhìn Đạo Trường. Cao thủ cấp 1 ở phương bắc rất hiếm thấy. Vì vậy, hiện giờ Đạo Trường đã bước vào thực lực của cao thủ cấp 1 nên cho rằng người trước mặt mình không phải là cao thủ cấp 1, vì vậy ông ta mới nghĩ là đối phương không thể chạy thoát.

Đạo Trường lạnh lùng nhìn Bạch Diệc Phi rồi lên trước một bước, sau đó tung quyền với anh.

Bạch Diệc Phi cũng cười lạnh rồi cũng tung quyền tương tự.

Hiện giờ Bạch Diệc Phi đã là cao thủ cấp 1 trung cấp, cao hơn Đạo Trường một cấp. Hơn nữa anh còn lĩnh ngộ được võ công của Mạnh Lâm nên nắm bắt và phát huy về ám kinh thì anh mạnh hơn Đạo Trường nhiều.

Hai quyền chạm nhau rồi phát ra âm thanh lớn.

Đạo Trường trợn trừng mắt. Ông ta vẫn chưa kịp phản ứng lại thì đã nghe thấy rắc rắc một tiếng. Xương của ông ta gãy rồi.

“A...”, Đạo Trường kêu lên tiếng thảm thiết.

Hiện giờ Bạch Diệc Phi cần tốc chiến tốc thắng, vì vậy anh lại ra tay đập về phía trán của Đạo Trường.

Lúc này trong mắt Đạo Trường không còn sự cao ngạo ban nãy mà chỉ có nỗi sợ hãi với Bạch Diệc Phi. Nhưng lúc quyền đập đến trán Đạo Trường thì bên cạnh anh đột nhiên truyền lại tiếng gió thổi. Đồng thời lúc này, còn vang lên tiếng nói của một người: “To gan!”

Bạch Diệc Phi cảm thấy lực mạnh vô cùng nên trong lòng kinh ngạc. Ủng hộ chính chủ vào ngay ~ T R U M t r u y e n . C O M ~

Sức mạnh của đối phương rõ ràng là còn trên cả mình. Nếu như anh cố đánh quyền này xuống thì Đạo Trường sẽ chết nhưng anh cũng chết.

Vì vậy, Bạch Diệc Phi không do dự gì mà rút lui. Đồng thời lúc này anh nhấc chân lên đá vào ngực của Đạo Trường, sau đó lùi về sau.

Kể cả như vậy nhưng anh vẫn bị sức mạnh của người kia làm cho bị thương, nôn ra ngụm máu tươi và bị đánh bay ra ngoài.

Đạo Trường bị Bạch Diệc Phi đá nên ngất đi.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy Đạo Trường vẫn chưa chết thì trong lòng thấy không cam tâm, và anh cũng không nhìn rõ được cao thủ ban nãy là ai. Nhưng không còn cách nào khác, anh không thể tiếp tục ở lại đây được. Vì vậy anh bò dậy rồi xoay người chạy.

Đúng lúc này, phía sau anh truyền lại giọng nói của người đó.

“Muốn chạy ư? Đừng có mơ!”, một lát sau Bạch Diệc Phi cảm nhận được người đó sắp đuổi kịp mình.

“Đứng lại cho tôi!”

Bạch Diệc Phi đột nhiên dừng lại, đây rõ ràng là giọng của Liên Âm mà.

Anh định xoay người lại nhìn thì kết quả phía sau lại truyền lại tiếng quát: “Phái Phi Tinh?”

Người đó dường như có chút kinh ngạc, động tác cũng chậm lại rõ rệt.

Tiếp đó Bạch Diệc Phi nghe thấy giọng nói của Liên Âm: “Chạy!”

Bạch Diệc Phi không kịp nghĩ nhiều, cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng chạy về phía đằng xa.

Không biết chạy bao lâu, Bạch Diệc Phi dừng lại ở một con ngõ nhỏ, cuối cùng khi chắc chắn là không có ai đuổi theo mình thì mới dừng lại.

Vừa dừng được một lát thì anh nôn ra ngụm máu tươi.

Lúc này, anh không còn tâm trí đâu mà lo Tùng Thảo Giác và Tùng Lệ Nhã đã chạy thoát chưa. Anh chỉ cảm thấy hình như mình bị người ta gài bẫy.

Nhưng hiện giờ anh không thể ở lâu bên ngoài. Nếu không, một khi bị phát hiện thì kế hoạch của Vân Anh sẽ thất bại.

Nhưng hiện giờ Lý Tuyết vẫn ở trong tay Vân Anh. Nếu như kế hoạch thất bại thì anh thật sự không dám nghĩ đến hậu quả.

Vì vậy, sau khi thở hỗn hển vài cái, anh vội quay về biệt thự nhà họ Tùng từ một hướng khác.

Lúc này, anh nhìn thấy Tùng Vưu Minh đang dẫn một nhóm người đi về phía biệt thự. Trong lòng anh thấy kinh ngạc, Tùng Vưu Minh đang muốn lục soát anh sao?

Bạch Diệc Phi lập tức toát hết mồ hôi. Nếu như giờ anh quay về thì sẽ chạm mặt Tùng Vưu Minh. Nhưng nếu như mình không có trong phòng thì

càng khó nói.

Bạch Diệc Phi lòng nóng như lửa đốt, lúc này suy nghĩ xem nên làm như thế nào?

Đúng lúc này, anh đột nhiên nhìn thấy trong phòng khách của biệt thự nhà gia chủ có đặt mấy chai rượu vang. Bạch Diệc Phi ngay lập tức đã có ý tưởng nên liền lên vào phòng khách đó.

...

Đồng thời lúc này, Tùng Vu Minh dẫn một nhóm người đến phòng mà đám Bạch Diệc Phi ở.

Trong đám người đó có một người đàn ông thân hình cao to, da ngăm đen.

“Anh Tả! Hai kẻ này là người mà cậu chủ Cát Anh sai tới, chắc không có vấn đề gì chứ?”, Tùng Vu Minh vừa đi vừa hỏi với vẻ khó hiểu.

Người đàn ông đó chỉ hừ lạnh một tiếng, nói: “Chưa ai nhìn thấy cậu chủ Cát Anh, cũng không có số điện thoại của cậu ta nên không thể chứng minh được thân phận thật sự của họ”.

Vì vậy, Tùng Vu Minh lấy ra một chiếc nhẫn, nói: “Đây là tín vật mà họ mang đến”.

Người đàn ông cầm lấy nhẫn, sau đó nói: “Tín vật là thật nhưng người đến là ai thì không biết”.

“Vì vậy, chúng ta nhất định phải xác nhận lại”.

“Hơn nữa, bên ngoài có động tĩnh lớn như thế, họ thì không có động tĩnh gì, lẽ nào không kỳ lạ sao?”

“Nói cũng phải!”, Tùng Vu Minh gật đầu, nói.

Lúc này, họ đã đến phòng của Bạch Diệc Phi và Liên Âm nên vội lên trước gõ cửa.

Không bao lâu, Liên Âm mở cửa ra. Hắn còn đang mặc áo ngủ, mặt với vẻ ngái ngủ, nói: “Các người làm gì vậy?”

Tùng Vu Minh vẫn chưa lên tiếng hỏi thì người đàn ông kia nhìn qua khe cửa rồi nhìn vào bên trong, nói: “Một người nữa đâu?”

“Á?”, Liên Âm lắc đầu rồi ngậy người ra đáp: “Tôi không biết nữa”.

Người đàn ông thấy vậy liền hét lớn: “Quả nhiên có vấn đề, mau bắt lại”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 985: Đến thăm trong đêm

Lúc này, một người đột nhiên chạy đến, la lớn: “Cậu chủ, không xong rồi, không xong rồi!”

Khi Tùng Vưu Minh đưa một đám người đến phòng của Tùng Lệ Tư thì phát hiện người bọn họ đang tìm – Bạch Diệc Phi đang nằm trên giường Tùng Lệ Tư.

Vì thế ai nấy cũng sầm mặt, đặc biệt là người đàn ông da ngăm đen của Nam Môn.

Người hầu vội nói: “Chúng tôi nghe thấy tiếng kêu của cô chủ mới chạy đến, sau đó thì người đàn ông này xông thẳng vào phòng cô chủ rồi trèo lên giường ngủ luôn”.

“Cô chủ và bạn của cô ấy đều bị hoảng sợ”.

Ngày mai Tùng Lệ Tư phải gả đến Nam Môn cho nên hôm nay rất nhiều bạn bè đến thăm cô ta.

Vốn bọn họ đang nói chuyện vui vẻ trong phòng thì Bạch Diệc Phi đang say khướt lại đột nhiên xông vào, nằm thẳng lên giường khiến những người này hết hồn.

Tùng Vưu Minh sầm mặt nói với người hầu: “Đưa hắn về phòng cho tôi!”

Mấy người hầu lập tức bước đến khiêng Bạch Diệc Phi lên.

Sau khi bọn họ đưa anh đi, Tùng Vưu Minh mới trầm giọng nói với những người trong phòng: “Chuyện hôm nay không ai được nói ra ngoài, nếu không tôi sẽ cho kẻ đó biết tay!”

Tùng Lệ Tư sắp phải lấy Cát Xa, vậy mà trước đó một tối lại có người đàn ông khác ngủ trên giường cô ta. Nếu chuyện này lộ ra thì không chỉ

khiến người nhà họ Tùng mà còn khiến Cát Xa mất mặt.

Vì thế đám phụ nữ đều vội gật đầu, tỏ ý sẽ không nói ra.

Tùng Vu Minh hàm hừ một tiếng mới rời đi.

Sau khi ra ngoài, hắn ta lại hỏi thuộc hạ: “Đã bắt được Tùng Thảo Giác chưa?”

Tên thuộc hạ nơm nớp trả lời: “Chưa ạ... Nhưng đã phá hết người trong nhà đi rồi, hắn sẽ bắt được sớm thôi”.

Tùng Vu Minh lại gằn giọng: “Bây giờ ông ta rời khỏi nhà họ Tùng, đã không còn nơi nương tựa, ai dám giữ ông ta lại?”

“Cậu chủ nói phải”, tên thuộc hạ vội nói.

Sau đó Tùng Vu Minh lại hỏi gã đàn ông cao to: “Anh Tả, anh thấy thế nào?”

Người đàn ông họ Tả dường như đã hòa hoãn hơn nhiều, giọng điệu cũng dịu hơn: “Cậu Tùng khách sáo, sau ngày mai chúng ta là người một nhà rồi, cứ gọi tên tôi là được”.

Người đàn ông họ Tả này tên là Đạt Ni.

Đạt Ni tiếp tục nói: “Kẻ tự tiện xông vào biệt thự đã bỏ chạy rồi, hắn không dám quay lại. Hành trình ngày mai sẽ không bị ảnh hưởng nên tạm thời bỏ qua”.

“Anh Đạt nói phải”, Tùng Vu Minh gật đầu đồng ý.

...

Bạch Diệc Phi được đưa về phòng, sau khi người đi hết anh mới vội bò dậy, xông thẳng vào nhà vệ sinh.

“Hộc!”

Bạch Diệc Phi phun ra một ngụm máu.

Vừa rồi lúc bị khiêng về, anh đã hé mắt nhìn thấy người đàn ông có vóc dáng cao lớn.

Đó hẳn là người đã đánh anh bị thương. Đối phương chỉ ra một chiêu đã đánh anh thành thế này, hẳn là cao thủ cảnh giới Võ Thần.

Nhưng chẳng phải Vân Anh đã nói thuộc hạ của Cát Xa cao nhất cũng chỉ là cao thủ cấp 1 thôi ư?

“Mẹ nó!”, Bạch Diệc Phi quệt vết máu trên khóe miệng, ngồi lên bồn cầu gọi điện cho Vân Anh.

Không lâu sau Vân Anh nhấc máy, giọng nói lộ vẻ biếng nhác như thể đang ngủ thì bị đánh thức: “Anh bị điên à, nửa đêm không ngủ còn gọi điện thoại cho tôi làm gì?”

Bạch Diệc Phi nghe cô ta nói vậy thì càng tức giận: “Mẹ nó, cô còn ngủ được, cô có biết ông đây tí nữa thì bị đánh chết rồi không?”

“Nếu anh bị đánh chết rồi thì còn gọi điện cho tôi được chắc?”, giọng nói của Vân Anh vẫn biếng nhác, hoàn toàn không để tâm.

Bạch Diệc Phi hít sâu một hơi, cố nhịn: “Tôi không có thời gian để xàm quần với cô. Chẳng phải cô nói thuộc hạ của Cát Xa cao nhất chỉ là cao thủ cấp 1 thôi à? Mẹ, sao lại chui ra một cao thủ cảnh giới Võ Thần”.

“Cảnh giới Võ Thần?”, Vân Anh rõ ràng kinh ngạc, giọng điệu cũng trở nên nghiêm túc.

Bạch Diệc Phi bực tức nói: “Đúng, chỉ một chiêu mà tôi tỳ đi bụi rồi!”

Vân Anh im lặng một lát rồi nói: “Vậy hẳn là Tả hộ pháp”.

“Tả hộ pháp là ai?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Vân Anh nói với vẻ nghiêm trọng: “Tên là Đạt Ni, tốt nhất là anh cẩn thận chút”.

Bạch Diệc Phi điên tiết: “Mẹ nó, hấn là cao thủ cảnh giới Võ Thần, cô bảo tôi cẩn thận kiểu gì?”

Kết quả Vân Anh lại ra vẻ cợt nhả: “Dù sao bây giờ anh cũng đã đến rồi, muốn đi cũng chẳng được, chỉ đành cố mà tiếp tục thôi”.

“Hơn nữa anh muốn chạy cũng không được. À, đúng rồi, còn có một việc, Đạt Ni là anh Đạt Tư, anh đừng có để hấn biết anh là ai”.

“Hấn mà biết được anh là người giết em trai hấn thì nhất định sẽ không tha cho anh”.

Bạch Diệc Phi sầm mặt: “Cô lại uy hiếp tôi?”

Vân Anh lại hờ hững: “Tùy anh nghĩ, dù sao đâm lao thì phải theo lao, anh tự cẩn thận đi”.

Nói xong thì cô ta cúp điện thoại luôn.

Bạch Diệc Phi bóp chặt điện thoại, tức đến mức suýt thì đập luôn.

Nhưng anh vẫn nhin. Vấn đề hiện giờ là Đạo Trường đã từng gặp anh, ngày mai lúc xuất phát, ông ta chỉ cần nhìn thấy sẽ nhận ra anh, rất khó giải quyết.

Hơn nữa hiện tại đi giết Đạo Trường thì gần như là không thể.

Đồng thời Bạch Diệc Phi còn cảm thấy có gì đó bất thường, đó là anh chưa từng thấy Tùng Thảo Tân.

Người sắp kết hôn là con gái ông ta nhưng ông ta lại chưa từng xuất hiện, hơn nữa vừa rồi ồn ào như vậy, ông ta không thể nào không biết được.

Vì thế Tùng Thảo Tân nhất định có vấn đề.

Bạch Diệc Phi dùng nước lạnh xúc miệng rồi mới quay về phòng nằm, sau đó dùng ám kinh trị thương.

Kết quả mới được vài phút đã có người gõ cửa.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc, mở mắt nhìn về phía cửa phòng.

Tình trạng của anh hiện tại là say bất tỉnh nhân sự vì thế không thể trả lời.

Bạch Diệc Phi giả vờ như không nghe thấy nhưng không bao lâu sau tiếng gõ cửa lại vang lên.

“Cốc, cốc, cốc...”

Bạch Diệc Phi cau mày, tiếng gõ cửa rất khẽ, không phải của người biết ám kinh.

Vì thế anh tò mò mà lặng lẽ xuống giường, yên lặng lắng nghe tiếng hít thở của đối phương.

Sau đó anh kinh ngạc, bởi vì từ hô hấp của đối phương có thể thấy đây là một người phụ nữ.

Lúc này, tiếng nói rất khẽ vang lên ngoài cửa: “Anh ngủ rồi à?”

Bạch Diệc Phi kinh ngạc vì người này là Tùng Lệ Tư.

Sao cô ta lại đến đây?

Bạch Diệc Phi vẫn im lặng, đợi cô ta thấy anh không đáp mà rời đi.

Nhưng giọng Tùng Lệ Tư lại vang lên: “Anh ngủ rồi à? Nếu không ngủ thì có thể mở cửa cho tôi một lát không?”

“Tôi chuẩn bị trà tỉnh rượu cho anh”.

Cô ta dừng một lát mới nói tiếp: “Anh đừng lo, tôi không có ác ý, hơn nữa tôi ngủ thấy rồi”.

Bạch Diệc Phi căng thẳng, cô ta ngủ thấy gì?

“Mặc dù mùi rượu rất nồng nhưng tôi vẫn ngủ thấy mùi trên người anh”.

“Cho nên anh có thể mở cửa cho tôi một lát không?”

Bạch Diệc Phi không bình tĩnh được nữa, anh mở cửa kéo cô ta vào.

Tùng Lệ Tư giật thót, vào phòng rồi mới thả lỏng.

Sau đó cô ta đặt cốc giữ nhiệt lên bàn, khẽ nói: “Đây là trà tỉnh rượu tôi tự pha, anh có thể uống”.

Bạch Diệc Phi nhìn, cũng ngủ được mùi trà tỉnh rượu, nhưng anh không uống mà chỉ đặt cốc xuống, nhìn Tùng Lệ Tư.

Hiện tại anh không hiểu, nửa đêm nửa hôm cô ta đến tìm anh làm gì, đồng thời anh cũng lo lắng không biết cô ta có phải cùng một giuộc với Tùng Vưu Minh hay không, hoặc là sau khi cô ta lấy Cát Xa thì liệu có đứng về bên Cát Xa hay không.

Tùng Lệ Tư bị Bạch Diệc Phi nhìn thì căng thẳng mà niết ngón tay, cuối cùng cắn răng, đột nhiên quỳ xuống trước mặt Bạch Diệc Phi, bật khóc: “Cầu xin anh cứu tôi”.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc, không hiểu rốt cuộc chuyện là thế nào nhưng anh cuối cùng cũng bình tĩnh lại, mau chóng đỡ Tùng Lệ Tư.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 986: Thái độ của Tùng Vưu Minh

“Cô Tùng, cô làm gì vậy?”

Tùng Lệ Tu lắc đầu không chịu đứng dậy, cô ta còn vội vã nói: “Thật ra vừa rồi tôi nói tôi ngủ được mùi là nói dối nhưng lúc trước tôi đã nhìn thấy bóng anh lướt qua cửa sổ”.

“Là anh cứu chú ba phải không?”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cau mày, cũng không đỡ Tùng Lệ Tu nữa: “Cho nên cô cố ý đến thăm dò tôi?”

“Không! Không phải!”, Tùng Lệ Tu lắc đầu, vội nói: “Tôi muốn cầu xin anh cứu tôi, nếu anh đã cứu chú ba thì tức là anh không cùng hội cùng thuyền với đám người kia, vì thế xin anh cứu tôi, tôi không muốn lấy cậu chủ của Nam Môn”.

Giọng điệu của Tùng Lệ Tu dòn dập, cũng rất buồn rầu, có thể thấy cô ta thực sự không muốn lấy Cát Xa.

Nhưng Bạch Diệc Phi không dễ tin người như vậy, dù sao anh cũng không phải Liên Âm, chỉ cần chân thành là đủ.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn cô ta, nói: “Nếu ngày mai cô đã lấy cậu chủ của chúng tôi thì cô tốt nhất là nên an phận, đừng nói và đừng làm mấy chuyện thế này nữa, cũng đừng nghĩ đến!”

“Hơn nữa, lúc trước tôi chỉ uống rượu, chưa từng rời đi, người cô nhìn thấy không phải là tôi”.

Nghe vậy, vẻ mặt Tùng Lệ Tu cứng đờ, sắc mặt trắng bệch, mà trong mắt cũng ánh lên vẻ tuyệt vọng.

Sau đó cô ta chậm rãi đứng dậy, lau nước mắt, cười nói với Bạch Diệc Phi: “Thế thì thôi vậy, xin lỗi, vừa rồi tôi chỉ đùa thôi, anh đừng coi là thật”.

Cô ta miễn cưỡng nở nụ cười đắng ngắt, mang theo vài phần tuyệt vọng.

Nhưng Bạch Diệc Phi chỉ lạnh lùng nói: ‘Trò đùa này không vui chút nào!’

Tùng Lệ Tu thấy vậy thì lúng túng, sau đó ra vẻ tinh nghịch: ‘Xin lỗi nha!’

Bạch Diệc Phi lại nói: ‘Cô Tùng trở về đi, ngày mai cậu chủ sẽ đến, xin cô nghỉ ngơi cho tốt’.

‘Tôi biết rồi’, Tùng Lệ Tu đáp rồi rời đi.

Không phải Bạch Diệc Phi tàn nhẫn mà là không dám tin tưởng bất kỳ ai, dù sao nhà họ Tùng quá phức tạp, anh không dám mạo hiểm.

...

Tùng Lệ Tu trở về phòng mình, những người bạn của cô ta vẫn đang nói nói cười cười.

Vừa rồi cô ta lấy cớ đi vệ sinh mà lén chạy đi tìm Bạch Diệc Phi.

Nhưng bây giờ đã không còn ý nghĩa gì nữa, trong lòng cô ta tràn ngập sự tuyệt vọng cùng đau khổ, còn có cả không cam tâm.

Bởi vì cô ta nhớ đến người đàn ông chiến đấu với Đạo Trưởng trên đài.

Nhưng cô ta đã từ chối liên hôn giữa hai nhà, lý do là vì không muốn vợ anh phải chịu thiệt thòi.

Bây giờ nghĩ lại, cô ta cảm thấy uất ức cùng không cam lòng. Cô ta có chỗ nào không bằng vợ của Bạch Diệc Phi? Cô ta có ngoại hình, có địa vị, tại sao không thể kết hôn với anh?

Mà hiện tại cô ta lại sắp phải lấy một người mà mình chưa từng gặp, trong lòng cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Đêm này, cô ta chẳng thể nào chợp mắt.

...

Tờ mờ sáng, biệt thự nhà họ Tùng trở nên náo nhiệt.

Bởi vì hôm nay cô chủ nhà họ Tùng kết hôn nên rất nhiều người có địa vị ở thủ đô đều lục tục đến.

Tùng Lệ Nhã đang ngồi trước gương trang điểm mặc cho các thợ trang điểm, tạo hình muốn làm gì thì làm.

Lúc này, Phương Nhiên lật đật chạy vào, nói xin lỗi: “Xin lỗi, tôi đến muộn”.

Nhưng Tùng Lệ Tư ngồi đó hoàn toàn không phản ứng, điều này khiến Phương Nhiên phát hiện ra bất thường.

“Các người ra ngoài đi đã, vẫn còn thời gian. Tôi có chuyện muốn nói riêng với cô ấy”, Phương Nhiên nói với các thợ trang điểm.

Mấy người đó rất thức thời mà rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Phương Nhiên và Tùng Lệ Tư. Phương Nhiên áy náy nói: “Thật xin lỗi, tối qua tôi mới quay xong phim, cũng hết cách rồi...”

“Tôi biết, không cần xin lỗi”, Tùng Lệ Tư thần thờ lắc đầu.

Phương Nhiên thấy cô ta như vậy thì cười nói: “Hôm nay cô là cô dâu, cả đời này chỉ có một lần, xem cô kia, còn chưa bắt đầu đã như sắp khóc rồi”.

Nhưng Tùng Lệ Tư mặt vẫn vô cảm nói: “Tôi sẽ không khóc, từ nay về sau sẽ không”.

Nghe vậy, Phương Nhiên trầm mặc.

Trong phòng chìm vào im lặng một lúc, Phương Nhiên mới nhẹ nhàng ôm lấy Tùng Lệ Tư, nói: “Lệ Tư, chúng ta là phụ nữ, đây là số mệnh của chúng ta”.

Tùng Lệ Tư nhắm mắt không lên tiếng.

Phương Nhiên lại khẽ nói: “Lệ Tư, hôm nay tôi nói thật với cô”.

“Thật ra tôi hoàn toàn không thích anh cô, cũng không muốn gả vào nhà họ Tùng, nhưng tôi không còn cách nào khác, tôi không thể từ chối”.

“Vì thế tôi có thể hiểu được cảm xúc của cô nhưng chúng ta đều giống nhau, không còn cách nào khác”.

“Chúng ta chỉ có thể chấp nhận”.

“Bởi vì đời còn dài, thay vì lấy nước mắt rửa mặt không bằng sống vui vẻ, cô nói đúng không?”

Lúc này, nước mắt chậm rãi tràn ra trên mi Tùng Lệ Tư.

Những lời cô ta vừa nói như một cơn gió, thổi qua rồi bay mất.

Phương Nhiên khẽ vỗ về cô ta, nói: “Sau khi cô kết hôn, bố mẹ mới có thể tự do”.

“Ừ”, Tùng Lệ Tư cúi đầu đáp.

Hai người im lặng.

Nhưng không lâu sau, sự im lặng này bị tiếng kêu cùng tiếng pháo nổ phá vỡ.

“Đội đón dâu đến rồi, mau lên!”

“Mau đi thông báo cho cô dâu nhanh nhanh chuẩn bị!”

“Đùng, đoàng...”

...

Trong một tòa khác của biệt thự, Bạch Diệc Phi đang đứng bên cửa sổ nhìn những chiếc xe sang trọng dừng lại trên con đường lát đá của biệt thự phía xa xa.

Sau một loạt tiếng pháo nổ, một đám siêu xe tiến vào.

Đây là nhóm rước dâu, đa phần là người của Nam Môn.

Đi đầu tiên là một người đàn ông khoảng hơn 40 tuổi, cao khoảng 1m85, mặc dù mặc vest nhưng vẫn cảm nhận được sự thô kệch, cường tráng từ cơ bắp của hắn ta.

Vẻ mặt hắn ta bình thản nhưng vẫn khiến người ta cảm nhận được vẻ uy nghiêm, vừa nhìn đã biết là một người đức cao vọng trọng.

Hắn ta đi đầu tiên, đám người phía sau tách thành hai hàng, chỉnh tề theo sau.

Mà người đàn ông này chính là chú rể Cát Xa.

Liên Âm đứng bên cạnh anh giới thiệu: “Hắn ta là cậu chủ của liên minh võ giả, Cát Xa”.

Bạch Diệc Phi mặt vô cảm, cười khẩy: “Ngày kết hôn mà còn ra vẻ như vậy, không biết còn tưởng là tang lễ đấy”.

Liên Âm lại bình thản nói: “Nghe nói hắn đã lấy tổng cộng hơn 30 người vợ, có lẽ đã quen rồi”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì tròn mắt ngạc nhiên.

“Thật ư?”

Liên Âm gật đầu nói: “Hắn là thật, dù sao hắn cũng là người kế thừa liên minh võ giả”.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc một lúc mới nói: “Cát Tắc thì sao?”

“Khoảng hơn 60 người”.

Bạch Diệc Phi: “...”

Người Nam Môn chuyên tâm luyện võ mà Vân Anh nói đây à?

Mẹ nó, ai nấy đều cười mấy chục người phụ nữ thì chuyên tâm luyện võ kiêu gì?

Hơn nữa nếu cưới nhiều vợ như vậy thì sao Cát Tắc lại chỉ có 3 người con trai?

Nhưng lúc này Bạch Diệc Phi cũng hiểu ra rồi, Cát Tắc đã công nhận quyền thừa kế của Cát Xa, hẳn đường đường là minh chủ của liên minh võ giả, kiêu ngạo là hiển nhiên.

“Đi thôi, chúng ta đi gặp vị cậu chủ này xem nào”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói.

...

Cá Xa đã đến đón dâu rồi, mà lúc này, vợ chồng Tùng Thảo Tân lại không xuất hiện.

Người ra tiếp đón lại là Tùng Vưu Minh, nhưng dù sao Tùng Vưu Minh cũng là anh trai Tùng Lệ Tư, Cát Xa phải rất kính trọng hẳn ta mới đúng, nhưng ngược lại, Tùng Vưu Minh lại rất kính nể Cát Xa.

Quả thực khiến người ta phải suy nghĩ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 987: Thăm dò

“Cậu cả đi đường vất vả rồi”, Tùng Vu Minh khom người vô cùng cung kính nói với Cát Xa.

Cát Xa chỉ liếc nhìn một cái rất hồ hững rồi ừm một tiếng sau đó không nói gì nữa.

Thái độ không mặn không nhạt khiến cho Tùng Vu Minh có chút xấu hổ, nhưng mà rất nhanh sau đó hắn ta đã điều chỉnh lại cảm xúc của mình, vừa cười vừa vươn tay ra dẫn đường: “Cậu cả, mời vào trong”.

Tất cả mọi người thấy vậy đều vỗ tay rần rần chào đón.

Nhưng đúng vào lúc ồn ào náo nhiệt này, Cát Xa lại chỉ nói bằng giọng hồ hững: “Không vào nữa, thời gian gấp gáp, bảo em gái của anh mau xuống đây đi”.

Lời vừa nói xong, tất cả những tiếng cười nói bỗng trở nên sượng sùng.

Gương mặt của Tùng Vu Minh cũng cứng cả lại.

Mọi người quay mặt nhìn nhau, ngại ngần không biết nên nói cái gì cho phải.

Ở chỗ bọn họ, khi chú rể đến đón cô dâu thì sẽ phải bị người bên phía nhà cô dâu làm khó các kiêu, sau đó phải đưa bao lì xì thì mới được đón cô dâu về nhà.

Kết quả người vừa mới đến, thái độ không những kiêu ngạo lại còn tỏ vẻ mất hết kiên nhẫn bắt cô dâu phải tự đi xuống?

Cho nên trong đám người này, có người không rõ thân phận của chú rể liền không chịu được mà nói một câu.

“Đây là quy tắc ở chỗ chúng tôi, anh phải tự đi lên mời cô dâu xuống”.

Có một người nói ra liền sẽ có hai, ba người khác nói theo.

“Đúng đó, anh phải làm theo quy tắc của chúng tôi chứ!”

“Đúng đúng đúng, mau đi lên mời cô dâu xuống đi!”

Mà Cát Xa nghe thấy những lời này, sắc mặt lạnh đi vài phần, quét mắt nhìn tất cả mọi người một lượt rồi nói: “Bảo cậu chủ đây phải làm theo quy tắc?”

Nói xong hắn ta lạnh lùng hừ một cái: “Vậy thì hôm nay cậu chủ đây sẽ cho các người biết thế nào là quy tắc của cậu đây!”

Tiếp sau đó, bèn có một người đột nhiên vọt ra, lao đến trước mặt của người đầu tiên lên tiếng lúc này.

“Bốp” một tiếng, người nọ liền hứng ngay một bạt tai ngã nhào xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Mọi người nhìn thấy cảnh này đều sửng sốt đến á khẩu.

Bọn họ ngây ra như phỗng nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt, trong một lúc mọi thứ yên tĩnh đến mức nghe rõ cả tiếng kim rơi.

Sắc mặt Tùng Vưu Minh đen xì.

Cát Xa vẫn giữ điệu bộ kiêu ngạo lúc này: “Xét đến hôm nay là ngày vui của cậu chủ đây, tạm thời tha cho hắn ta một mạng!”

“Nhưng điều này cũng không có nghĩa là, sự kiên nhẫn của cậu chủ đây không có giới hạn”.

Nghe thấy lời này, Tùng Vưu Minh siết chặt nắm tay nhưng lại không dám nói một câu nào.

Mà chính vào lúc này, Tùng Lệ Tư được Phương Nhiên diu đỡ xuất hiện trước mặt mọi người.

“Cô dâu đến rồi”.

Không biết là ai mắt tinh đã nhìn thấy, bèn nhỏ giọng nói một câu, cho nên tất cả mọi người đều quay qua nhìn.

Tùng Lệ Tu lúc này không mặc váy cô dâu mà đang mặc lễ phục, cô ta vốn đã rất xinh đẹp, nay bộ lễ phục mặc trên người lại càng tôn lên vẻ đẹp khuynh thành của cô ta.

Xong lúc này, tất cả mọi người chẳng ai có tâm trạng đâu mà đi thưởng thức vẻ đẹp của cô ta nữa, thứ lộ ra ánh mắt của bọn họ giờ đây chỉ có thương tiếc.

Tùng Lệ Tu là người đẹp nhất của thủ đô, lại phải gả cho một người đàn ông trung niên không biết lễ giáo phép tắc là gì này, khác gì là bị chà đạp không thương tiếc.

Cho nên nhìn thấy cô dâu đến, bọn họ cũng không hoan hô chúc mừng mà im như thóc.

Ngược lại sau khi Cát Xa nhìn thấy Tùng Lệ Tu thì đã bị vẻ đẹp của cô ta thu hút, hai mắt sáng lên lấp lánh.

Nhưng cũng chỉ vài giây mà thôi, sau đó hắn ta lập tức khôi phục lại vẻ kiêu ngạo của mình.

Tùng Lệ Tu đi đến trước mặt Cát Xa, cô ta không ngẩng đầu lên nhìn hắn ta, chỉ cúi đầu nén lại giọt nước mắt sắp tràn ra của mình.

Mà khi cô ta đi ngang qua người Tùng Vu Minh, cũng không nhìn đến hắn, đối với cô ta mà nói, người anh trai này đã không còn là anh trai của cô ta nữa rồi.

Tùng Vu Minh thấy vậy, không khỏi siết chặt nắm tay của mình, hắn ta đang hết sức kiềm chế bản thân mình.

Xong điều bất ngờ là, khi hắn ta ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn giữ được nụ cười, sau đó quay ra hét lên với tất cả quan khách nói: “Hôm nay là ngày vui, mọi người hãy náo nhiệt lên nào!”

Xong sau lời nói này của hắn ta, tất cả mọi người chỉ yên lặng nhìn nhau.

Tình huống thế này ai mà còn náo nhiệt lên được nữa?

Mọi người không khỏi quay sang nhìn Tùng Vu Minh, hàm ý trong ánh mắt cũng dần thay đổi.

Mà đúng vào lúc này, hiện trường đang yên ắng bỗng vang lên một giọng nói.

“Từ từ đã!”

Bạch Diệc Phi và Liên Âm từ trong đám đông bước ra.

Chỉ là Bạch Diệc Phi còn chưa kịp đi đến phía trước mặt Cát Xa thì đã bị một người đàn ông cao lớn với làn da ngăm đen chặn lại.

“Đứng lại!”

Bạch Diệc Phi đứng lại, ngẩng đầu nhìn hắn ta hỏi: “Có việc?”

Người đàn ông nọ chính là người đã đánh Bạch Diệc Phi bị thương hồi tối hôm qua, gã nhìn Bạch Diệc Phi nói: “Tối hôm qua là mày?”

“Hả?”, mặt Bạch Diệc Phi đầy vẻ nghi hoặc.

Lúc này Cát Xa đột nhiên chen lời, nói: “Tả hộ pháp, anh ta là ai?”

“Nói là thủ hạ của cậu hai, được phân công đến đây để hộ tống cậu chủ”, Đạt Ni lạnh lùng đáp.

Bạch Diệc Phi thấy vậy, bèn bước sang bên cạnh một bước, chấp hai tay khễ chào nói: “Ra mắt cậu cả”.

Cát Xa chỉ hờ hững liếc Bạch Diệc Phi một cái, sau đó chẳng thèm quan tâm đến anh rồi nói: “Đi thôi”.

Bạch Diệc Phi đang định đi theo, kết quả lại bị Đạt Ni ấn vai lại.

Đạt Ni cúi đầu, mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi, đôi mắt đó của gã sắc như dao khiến người ta lạnh hết cả người.

Gã lạnh lùng cảnh cáo: “Bất kể mày là ai, tao khuyên mày tốt nhất hãy ngoan ngoãn một chút!”

“Còn nữa, không được uống rượu!”

Bạch Diệc Phi lập tức gật đầu.

Tiếp sau đó người của Nam Môn lần lượt lên xe.

Bạch Diệc Phi đi theo sát bọn họ, mà trước khi lên xe, Liên Âm đều nhìn chăm chú vào Đạt Ni.

Bạch Diệc Phi để ý thấy, cho nên mới nhỏ giọng nói: “Đừng nhìn nữa, mau lên xe thôi”.

Sau đó Liên Âm cười với Bạch Diệc Phi, ánh mắt lại liếc về phía Đạt Ni, nói: “Chuẩn võ giả cảnh giới thần võ”.

“Chuẩn cảnh giới thần võ?”, Bạch Diệc Phi khẽ ngẩn ra.

Nói như vậy Đạt Ni còn chưa thực sự đạt đến cảnh giới thần võ, mà chỉ là một cao thủ cấp một cao cấp.

...

Một đoàn xe đi thẳng đến cảng khẩu của thủ đô, mà ở bên cạnh cảng đã có một chiếc du thuyền sang trọng cực lớn đang chờ sẵn.

Sau khi xe dừng lại, tất cả mọi người lục tục đi lên du thuyền.

Sau khi lên thuyền, người trên thuyền cũng là người của Nam Môn, bọn họ sắp xếp phòng ở cho tất cả quan khách, Bạch Diệc Phi và Liên Âm bị xếp vào cùng một phòng.

Nhưng mà điều làm Bạch Diệc Phi ngạc nhiên đó là, Tùng lệ Tư không hề ở chung phòng với Cát Xa, mà người nhà họ Tùng đều được sắp xếp ở tại tầng hai.

Đợi khi tất cả mọi thứ hoàn thành xong, du thuyền bắt đầu rời bến, từ từ rời khỏi bến cảng đi về phía Nam Môn.

Khoảng cách từ thủ đô đến Nam môn rất xa, ngòi du thuyền đại khái mất khoảng ba ngày mới đến nơi.

Bạch Diệc Phi vì cẩn thận nên trong ngày đầu tiên rất ngoan ngoãn ngồi yên trong phòng, không làm gì cả.

Chỉ khi tối đến, anh mới đi lại trên boong tàu để hóng gió hít khí trời.

Mà anh chỉ đi có một mình, bởi vì Liên Âm là người tương đối thích yên tĩnh.

Tay Bạch Diệc Phi bám vào lan can, đứng trên boong tàu để gió biển lướt qua mặt, anh không khỏi nhớ đến Lý Tuyết và các con.

Rất nhiều cảm xúc lẫn lộn đan xen khiến Bạch Diệc Phi bất giác đốt một điếu thuốc lên hút.

Xong khi anh vừa mới hít một hơi thuốc, đột nhiên có một giọng nói vang lên ngay phía sau lưng anh: “Thuốc của mày không phải là thuốc của Nam Môn”.

Nghe thấy câu này, trong lòng Bạch Diệc Phi giật thót.

Ngay sau đó liền bình tĩnh lại, anh lấy bao thuốc Trung Hoa từ trong túi, rút một điếu thuốc ra đưa cho Đạt Ni.

Hai mắt Đạt Ni nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi, sau đó lại lắc đầu nói: “Tao không hút thuốc”.

Bạch Diệc Phi cũng không nói gì, chỉ hờ hững rút tay về, lại hít thêm một hơi thuốc nữa sau khi thở ra mới dùng giọng điệu cực kỳ phiền muộn nói: “Đã rất lâu không được hút thuốc của quê hương rồi...”.

Nghe thấy câu này, Đạt Ni khẽ ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lại chỉ nói đều đều: “Từ khi còn rất nhỏ tôi đã đến bên này rồi, việc liên hệ với cậu hai cũng chỉ là đơn phương”.

Nếu như Bạch Diệc Phi lúc này mà lộ ra một chút hoảng loạn nào thì sẽ chỉ khiến bản thân mình bị lộ tẩy, cho nên anh mới thừa nhận một cách rất thản nhiên, thậm chí còn tự bịa ra một thân phận gián điệp cho chính mình.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 988: Vạch trần thân phận

Đạt Ni nghe thấy lời này dường như cũng tin nhưng gã vẫn chau mày nói: “Xem ra, cậu hai có dã tâm không nhỏ nhỉ?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì cảm thấy có chút không ổn nên chuyển chủ đề, nói: “Tả hộ pháp! Thật ra tôi luôn có câu hỏi. Ngồi máy bay rõ ràng vừa nhanh vừa an toàn, tại sao cậu cả lại chọn ngồi tàu?”

“Bởi vì sợ độ cao”, Đạt Ni thản nhiên nói.

“Há?”, Bạch Diệc Phi không biết nên nói gì lúc này.

Một lúc sau, Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Vậy tại sao cậu cả không ngủ chung với cô dâu?”

Đạt Ni nghe thấy lời này thì cười lạnh một tiếng, nói: “Anh đúng là xa nhà lâu quá nên không nhớ quy tắc của quê hương rồi”.

Bạch Diệc Phi ngậm ngừng một lát, sau đó cười ngốc nghếch hai tiếng, nói: “Đúng là lâu quá thật...”.

Tiếp đó, Đạt Ni nói: “Ở quê nhà, nếu như còn bố thì phải nhận được lời chúc của bố rồi mới được động phòng”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì mới hiểu ra. Sau khi hút xong điếu thuốc cuối cùng thì không dám ở lại lâu. Bởi vì anh cảm thấy người như Đạt Ni quá nguy hiểm, đặc biệt là đôi mắt dường như nhìn thấu hết tất cả.

“Tả hộ pháp! Trời không còn sớm nữa, tôi không làm phiền anh nghỉ ngơi nữa”, nói xong lời này Bạch Diệc Phi xoay người rời đi.

Chỉ có điều, lúc anh vừa xoay người thì đột nhiên Đạt Ni hừ lạnh một tiếng, nói: “Khoan đã!”

Bạch Diệc Phi lập tức đứng nguyên tại chỗ mà không dám đi tiếp.

Nếu như Đạt Ni thật sự vạch trần thân phận của anh, vậy thì chắc chắn anh sẽ khó thoát khi đang ở trên biển thế này.

Đạt Ni quay đầu nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Đến lúc này rồi mà vẫn có thể điềm tĩnh như vậy, tôi phục anh thật!”

“Tả hộ pháp nói vậy là có ý gì?”, Bạch Diệc Phi xoay người, giả bộ không biết rồi hỏi lại.

Đạt Ni chỉ cười lạnh một tiếng, nói: “Đừng giả bộ nữa! Nói thật đi, anh là ai?”

Bạch Diệc Phi thấy hoang mang trong lòng. Anh không biết Đạt Ni đang thăm dò mình hay thật sự đã phát hiện ra rồi. Vì vậy anh chỉ có thể tiếp tục giả bộ không biết: “Tả hộ pháp! Tôi không hiểu ý anh”.

Đạt Ni lại cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn Bạch Diệc Phi với đôi mắt có thể nhìn thấu mọi thứ, nói: “Cậu cả và cậu hai có mối quan hệ khá tốt nhưng mọi người đều biết, thực lực của cậu hai mạnh hơn cậu cả rất nhiều”.

“Để cậu cả yên tâm nên cậu hai chưa từng tham dự vào bất cứ chuyện gì của gia tộc và cũng không kết giao với bất cứ thân tín nào”.

“Nếu anh là người của cậu hai thì sẽ biết những điều này. Nhưng anh lại nói với tôi, anh là quân cờ mà cậu hai ngầm sắp xếp vào phương bắc”.

“Vì vậy, cậu hai bề ngoài thì không quan tâm đến quyền thừa kế nhưng thật ra lại có dã tâm hơn bất cứ ai”.

“Nhưng nếu thật sự là vậy thì anh là người của cậu hai sao lại đi tiết lộ những chuyện này với người khác?”

“Vì vậy, anh căn bản không phải là người của cậu hai”.

“Nói đi, rốt cuộc anh là ai?”

Bạch Diệc Phi đứng tại chỗ không dám nhúc nhích, sau lưng toát hết mồ hôi lạnh.

Anh đã cảm nhận được sát khí trên người Đạt Ni. Có lẽ, chỉ cần anh nhúc nhích là Đạt Ni sẽ ra tay.

Đạt Ni nói những điều này rất đúng, chỉ có điều anh đã bỏ qua điểm này.

Hai tay Đạt Ni vốn để trước ngực nhưng giờ lại từ từ hạ xuống, tay cũng nắm thành nắm đấm.

Mắt thấy gã sắp ra tay rồi, Bạch Diệc Phi lại với dáng vẻ không sợ nhìn Đạt Ni, sau đó lấy điện thoại ra gọi cho Vân Anh.

Bạch Diệc Phi mở lớn âm thanh ở đầu dây bên kia. Nhưng Đạt Ni dường như không quan tâm, trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng.

“Bất luận anh là ai nhưng vì cậu cả, tôi thà giết nhầm còn hơn bỏ sót”, nói xong câu này Đạt Ni giơ tay lên định tấn công về phía Bạch Diệc Phi.

Nhưng đúng lúc này, đầu dây bên kia cuối cùng cũng bắt máy.

“Mẹ kiếp! Sao nửa đêm lại gọi điện thoại đến vậy, rốt cuộc sao vậy?”

Nghe thấy giọng nói trong điện thoại, sắc mặt Đạt Ni biến đổi, tay vừa định giơ lên thì lúc này hạ xuống.

Bạch Diệc Phi nhìn Đạt Ni một cái, sau đó khước miệng lộ ra nụ cười rồi nói với Vân Anh: “Không có gì! Chỉ muốn biết bên đó đã ngủ chưa thôi?”

“Anh! Anh bị bệnh à! Mẹ kiếp!”, Vân Anh tức giận rồi rống lên.

Bạch Diệc Phi không để tâm, lúc này tâm trạng rất ổn, sau đó cúp điện thoại luôn.

Đạt Ni hạ tay xuống rồi nhìn Bạch Diệc Phi một lát, sau đó mới nói: “Đêm khuya rồi! Nghỉ ngơi sớm đi”, nói xong gã rời khỏi khoang tàu trước.

Đến khi Đạt Ni rời đi rất lâu, Bạch Diệc Phi vẫn giữ tư thế đang cầm điện thoại.

Bởi vì khoảnh khắc ban nãy quá nguy hiểm, đến bây giờ sau lưng Bạch Diệc Phi vẫn toát mồ hôi.

Cũng may Bạch Diệc Phi có số điện thoại của Vân Anh, nếu không thì lần này thật sự khó thoát kiếp nạn.

Anh hít một hơi thật sâu rồi mới thu điện thoại về, sau đó lại lấy ra một điều thuốc.

Đợi khi hút xong, cảm xúc khôi phục lại, anh mới quay về phòng.

Liên Âm trong phòng vẫn chưa ngủ mà ngồi trên giường nhắm mắt thiền.

Bạch Diệc Phi chỉ nhìn một cái rồi trèo lên giường của mình.

Liên Âm sau khi nghe thấy tiếng động thì quay đầu nhìn Bạch Diệc Phi một cái, cảm thấy có gì đó không ổn nên vội hỏi: “Anh sao thế?”

Liên Âm là người mà Vân Anh phái đến bảo vệ Bạch Diệc Phi nên tất nhiên anh cũng không cần giấu diếm: “Đạt Ni suýt nữa vạch trần thân phận của tôi. Cũng may tôi kịp thời gọi điện thoại cho cậu hai, nếu không thì tôi nay tôi không về được rồi”.

Liên Âm nghe thấy lời này thì khẽ ngậy người ra, sau đó kinh ngạc hỏi: “Bây giờ Đạt Ni tin rồi sao?”

“Chắc thế!”, Bạch Diệc Phi nói tiếp: “Nếu không thì tôi thật sự không về được”.

Liên Âm thấy thế thì cười nói: “VẬY thì tốt”.

Hứ? Bạch Diệc Phi đột nhiên chau mày, sao Liên Âm lại nói thế?

Lúc này, Bạch Diệc Phi cảm thấy Liên Âm có chút kỳ quái. Nhưng anh nghĩ, có phải là Đạt Ni cho anh quá nhiều cảm giác nguy hiểm nên khiến anh nhạy cảm quá, vì vậy nhìn ai cũng thấy kỳ quái không?

“Khi nào anh định ra tay?”, Liên Âm đột nhiên hỏi.

Bạch Diệc Phi thân nhiên đáp: “Phải ra tay đúng lúc, đến lúc đó họ sẽ buông lỏng cảnh giác”.

Liên Âm gật đầu nói: “Đúng thế!”

“Nhưng Đạt Ni là nỗi phiền phức đây, đến lúc đó phải nghĩ cách dụ gã đi!”

Liên Âm cười nói: “Đến lúc đó để tôi giúp anh dụ gã”.

Bạch Diệc Phi cảm thấy cũng được nên gật đầu luôn.

...

Khi trăng sáng soi sáng mặt biển, trên tàu cũng không có tiếng người, tất cả mọi người đều về phòng nghỉ ngơi.

Trong lúc yên tĩnh này, đột nhiên truyền lại tiếng kêu cứu của một người phụ nữ.

“Cứu mạng!”

“Thả tôi ra! Cứu mạng”, vừa nghe thấy thì cả Bạch Diệc Phi và Liên Âm đều bật dậy. Hai người cùng liếc mắt nhìn nhau.

Âm thanh truyền từ tầng hai, Bạch Diệc Phi lập tức nhớ ra Tùng Lệ Tư ở tầng hai.

Đồng thời lúc này, anh nhớ lại tối qua Tùng Lệ Tư đến cứu anh cùng với biểu hiện của người Nam Môn vào sáng nay nên trong lòng đột nhiên thấy không ổn. Vì vậy, anh vút chần xuống giường rồi định đi ra ngoài.

Lúc này, Liên Âm đột nhiên nói: “Bình tĩnh chút, đừng làm hỏng chuyện lớn!”

Bạch Diệc Phi nghe thấy lời này thì dừng lại một chút nhưng vẫn không do dự gì mà đi giày chạy ra ngoài.

“Cứu mạng!”, tiếng kêu cứu vẫn tiếp tục, Bạch Diệc Phi dựa theo âm thanh đó mà chạy đến phòng ăn ở tầng hai.

Đồng thời lúc này, trên tầng ba cũng có mấy người chạy xuống, trong đó có một người là Đạt Ni.

Đạt Ni sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì gật đầu rồi nhanh chóng chạy vào trong phòng ăn.

Kết quả là vừa xông vào thì nhìn thấy một cô gái quần áo rách tươm đột nhiên lao ra cửa sổ rồi nhảy tùm xuống biển.

Bạch Diệc Phi xông vào, vừa lúc nhìn thấy cảnh này.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 989: Nỗi tuyệt vọng của Tùng Lệ Tư

Đứng ở đó là một người đàn ông Nam Môn. Khi nhìn thấy đám người xông vào mà gã cũng không có chút ngưng ngừng, thậm chí còn chậm rãi kéo quần lên, miệng còn nói: “Đỡ như khúc gỗ! Chẳng thú vị chút méo nào”.

Bạch Diệc Phi nhìn người đàn ông đó thì lập tức giật mình...

Người con gái nhảy xuống biển là Tùng Lệ Tư sao?

Cô ta nhảy xuống biển rồi?

Bạch Diệc Phi lập tức phẫn nộ. Mặc dù Tùng Lệ Tư và anh không quen nhưng dù sao cũng là đồng bào, lại là con gái, sao anh không tức giận được? Vì vậy, anh không để ý đến Đạt Ni mà lên trước tát tên vệ sĩ một cái.

Người này là vệ sĩ của Cát Xa, có thực lực cấp 1 hạ cấp, vì vậy gã rất nhẹ nhàng tiếp được cánh tay của Bạch Diệc Phi, phẫn nộ quát: “Mày là ai? Dám đánh tao à?”

“Ha ha!”, Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng, nói: “Hôm nay tao không chỉ đánh mày mà còn giết mày nữa”.

Tên vệ sĩ kia nghe thấy lời này thì như nghe thấy câu chuyện cười nào đó, cười mỉa nói: “Dựa vào mày mà muốn giết tao sao?”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn gã, dùng sức lực toàn thân đập một quyền lên người gã.

“Bịch!”, sau khi một âm thanh lớn, tên vệ sĩ bay ra ngoài rồi đập lên tường.

Tiếp đó, gã vẫn chưa rơi xuống đất liền bị Bạch Diệc Phi nắm chặt rồi đập một cái lên đầu.

Người đó không có thời gian phản ứng mà bị một cú đấm đập nát đầu.

“Dừng tay!”, Đạt Ni định lên tiếng ngăn cản nhưng đã muộn rồi.

Bạch Diệc Phi đã giết tên đó rồi.

Lúc này Bạch Diệc Phi cũng bình tĩnh lại. Anh biết mình đã giết người, lần này đúng là gây họa lớn rồi.

Nhưng hiện giờ anh cũng coi như bình tĩnh, quay đầu phần nộ nói: “Tên khốn này dám làm nhục vợ của cậu cả...”.

Kết quả là anh vẫn chưa nói hết lời thì toàn thân như đờ ra. Bởi vì lúc này anh nhìn thấy Tùng Lệ Tư cùng với mấy cô gái xuất hiện ở cửa phòng ăn.

Vì vậy, người nhảy xuống biển ban nãy không phải là Tùng Lệ Tư.

Đạt Ni cũng sầm mặt nhìn Bạch Diệc Phi.

Vì động tĩnh ở nơi này quá rõ nên càng ngày càng nhiều người đến phòng ăn, ngay Cát Xa cũng đến.

Cát Xa nhìn thấy cảnh này liền lạnh lùng hỏi: “Kẻ nào dám giết hộ vệ của tôi?”

Mọi người ở đây đều im lặng như tờ.

Bạch Diệc Phi trong lòng thấy căng thẳng, lần này thì toi rồi.

Đúng lúc này, Tùng Lệ Tư đột nhiên đứng ra, chỉ vào người đàn ông bị Bạch Diệc Phi giết, nói: “Gã đã ức hiếp bạn của tôi”.

Tùng Lệ Tư lấy chồng thì dù sao cũng phải có mấy người thân tín đi cùng. Ban nãy, cô gái nhảy xuống biển là một người trong số đó.

Nghe thấy lời này, Cát Xa quay đầu nhìn Tùng Lệ Tư, ánh mắt không có chút tình cảm nào.

Tiếp đó, hắn ta giơ tay lên tát một cái.

“Bốp!”

“A...”, Tùng Lệ Tư bị tát ngã sấp xuống đất, mặt đều là sự phẫn nộ và khó tin nhìn Cát Xa.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này mà lập tức nắm chặt nắm đấm.

Cát Xa lạnh lùng nhìn Tùng Lệ Tư, nói: “Ồ Nam Môn, lúc đàn ông nói chuyện thì phụ nữ không có tư cách chen miệng vào!”

“Niệm tình lần đầu cô phạm lỗi nên đây là bài học. Sau này phải nhớ kỹ, nếu không hậu quả tự chịu”.

Tùng Lệ Tư cúi đầu, toàn thân run rẩy, không nói một lời.

Bạch Diệc Phi sớm thấy bất mãn với những quy tắc như này nhưng anh cũng không thể nói gì.

Đúng lúc này, Đạt Ni đột nhiên đứng ra giải thích: “Cậu cả! Thương Long tưởng rằng người bị ức hiếp là vợ anh nên mới làm thế, chỉ là hiểu nhầm thôi”.

Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc, Đạt Ni lại đứng ra nói giúp mình ư?

Địa vị của Đạt Ni tất nhiên cao hơn đám người này nên lời nói của Đạt Ni cũng khiến Cát Xa nể mấy phần.

Vì vậy, hắn ta chỉ nhìn Bạch Diệc Phi một cái, sau đó nói với Đạt Ni: “Anh xử lý đi!”

“Vâng!”, Đạt Ni gật đầu đáp lại.

Tiếp đó, Cát Xa nhìn mọi người một cái rồi nói với họ: “Những người đến lần này đều là người của cô chủ, người Nam Môn sau này không được quấy rầy họ. Nếu kẻ nào không nghe lệnh thì đừng trách người anh em Thương Long kia không nể tình”.

“Rõ!”

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì khẽ chau mày. Lời này dường như cố ý nói cho anh nghe, dường như đang ám chỉ gì đó.

Nhưng Bạch Diệc Phi không để ý đến những điều này. Bởi vì bất luận thế nào thì Cát Xa cũng không tin Bạch Diệc Phi, còn Bạch Diệc Phi cũng không có ý định có được sự tín nhiệm của họ.

Cát Xa khoát tay nói: “Lui hết đi!”

Mọi người tản hết đi rồi quay về phòng của mình.

Đợi sau khi mọi người rời đi thì Bạch Diệc Phi chấp tay nói với Đạt Ni: “Cảm ơn!”

Đạt Ni thấy thế thì chỉ cười một cái rồi xoay người rời đi.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì cũng định rời đi nhưng Tùng Lệ Tur đột nhiên đi đến cửa sổ.

Bạch Diệc Phi không thể không quay người nhìn cô ta.

Lúc này, Tùng Lệ Tur đột nhiên nói: “Anh tưởng cô ấy là tôi nên mới ra tay sao?”

Lúc Tùng Lệ Tur nói câu này thì chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ chứ không quay đầu lại. Bạch Diệc Phi chỉ nhìn cô ta mà không đáp.

Tùng Lệ Tur đợi một lát, không nghe được câu trả lời thì mới quay đầu nhìn Bạch Diệc Phi, hỏi: “Nếu thật sự người đó là tôi thì anh sẽ làm thế nào? Anh có đau lòng không?”

Bạch Diệc Phi chỉ nhìn cô ta một cái, sau đó xoay người định rời đi.

Đúng lúc này, Tùng Lệ Tur nói: “Anh không phải là người của họ”.

Bước chân của Bạch Diệc Phi dừng lại, anh nhìn xung quanh, cũng may xung quanh không có người.

Tùng Lệ Tư lại nói: “Hãy cứu tôi với! Đưa tôi đi đi, tôi thật sự không muốn gả cho hắn ta”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy lời này thì không thể không xoay người lại, nhìn Tùng Lệ Tư hỏi: “Cô chắc chắn vậy sao?”

Tùng Lệ Tư gật đầu nói: “Tôi hôm đó tôi không hề nhìn nhầm, chính anh đã cứu chú ba và Lệ Nhã”.

Bạch Diệc Phi sắc mặt âm trầm, nói: “Cô muốn uy hiếp tôi”.

Tùng Lệ Tư thấy thế thì trong lòng có chút sợ hãi nhưng vẫn lấy dũng khí nói: “Bất luận như thế nào thì anh có thể ra mặt vì một người con gái không liên quan, chứng tỏ bản chất anh không xấu. Kể cả sau này đi theo anh mà phải chịu khổ tôi cũng nhận”.

Nhưng Bạch Diệc Phi chỉ thản nhiên nói: “Nhưng người hôm đó không phải là tôi”.

Tùng Lệ Tư sốt sáng đi lên trước, nói: “Nhưng tôi nay thì đúng là anh”.

Nhưng Bạch Diệc Phi chỉ nhìn cô ta, khẽ lắc đầu rồi xoay người rời đi.

Tùng Lệ Tư nhìn bóng lưng của Bạch Diệc Phi, không kim được mà như sụp đổ.

Cô ta ngồi sụp xuống, suy sụp khóc thút thít. Nỗi tuyệt vọng khiến cô ta rất muốn nhảy xuống biển như bạn của mình.

Cô ta từng là cô chủ trong một bốn gia tộc lớn ở thủ đô, từng là mỹ nhân số một thủ đô có vô số người theo đuổi.

Nhưng hiện giờ cô ta chỉ là vợ của cậu chủ Nam Môn. Ở Nam Môn, địa vị của phụ nữ không bằng đàn ông. Chỉ e sau khi cô ta đến đây thì địa vị cũng còn không bằng mấy người phụ nữ bình thường.

Sự cách biệt quá lớn này khiến cô ta không dám nghĩ đến cuộc sống sau này.

...

Sau khi về phòng, Bạch Diệc Phi và Liên Âm ai ngủ giường người này.

Trước khi ngủ, Liên Âm còn cười nói: “Hiện giờ anh đã hoàn toàn có được sự tin tưởng của Đạt Ni rồi, chắc tiếp theo sẽ thuận lợi lắm”.

Bạch Diệc Phi nhìn Liên Âm, trong ánh mắt như suy nghĩ gì đó, sau đó đáp: “Ừm! Ngủ đi!”

Sau khi nhắm mắt lại, trong lòng Bạch Diệc Phi thấy rối bời.

Hiện giờ anh còn cảm thấy Liên Âm cũng có gì đó không ổn, hơn thế là tất cả mọi chuyện đều không ổn. Cảm giác này khiến anh bất an, anh muốn sắp xếp lại hết mọi chuyện.

Thời gian sắp đến rồi, họ phải ra tay là buổi tối.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 990: Chết hết rồi

Bạch Diệc Phi và Liên Âm cùng đứng trên boong tàu nghe gió thổi.

Liên Âm nhìn biển lớn, mắt thấy cách Nam Môn ngày càng gần nên không khỏi kích động.

“Sắp đến nhà rồi, vui lắm nhỉ?”, Bạch Diệc Phi cười hỏi.

Liên Âm gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

Bạch Diệc Phi không nói gì nữa mà lấy một điều thuốc ra châm lửa rồi hít một hơi.

Liên Âm nhìn Bạch Diệc Phi, một hồi lâu mới nói: “Trời sáng là đến rồi!”

Bạch Diệc Phi chỉ gật đầu chứ không nói gì thêm.

Tiếp đó Liên Âm hỏi: “Bây giờ ra tay sao?”

Bạch Diệc Phi cúi đầu nhìn đồng hồ của mình, nói: “Đợi tôi hút xong điều thuốc đã”.

“Được!”, Liên Âm gật đầu, dường như có chút kích động, nói: “Vậy bây giờ tôi có thể đi dụ Đạt Ni rồi”.

Bạch Diệc Phi cũng gật đầu nói: “Cẩn thận đấy!”

Liên Âm xoay người đi vào bên trong.

Sau khi Bạch Diệc Phi hút xong điều thuốc thì tiện tay ném tàn thuốc xuống biển, sau đó anh cũng đi vào trong. Nhưng anh không đi lên mà là đi xuống kho hàng.

Nhưng sau khi anh đi một vòng dưới tầng hầm thì lại quay lại vòng nữa, sau đó chậm rãi đi lên tầng ba.

Bây giờ đã là hai giờ sáng, tất cả mọi người đều ngủ say. Trên du thuyền này gần như đều là người Nam Môn, vì vậy Cát Xa không sắp xếp người đứng bên ngoài.

Bạch Diệc Phi thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Anh đến bên ngoài phòng Cát Xa.

Lúc này anh đeo một mặt nạ trên mặt, coi như lại nguy trang tiếp. Bởi vì lúc ăn cơm tối anh có đi qua phòng bếp rồi cho vào thức ăn ít thuốc ngủ. Vì vậy Bạch Diệc Phi lúc này mới không do dự mà mở cửa phòng của Cát Xa ra.

Nhưng điều anh không ngờ đến là cửa không khóa, đẩy cái là được.

Bạch Diệc Phi chau mày nhưng hiện giờ cũng không quan tâm nhiều quá làm gì, vì vậy anh đẩy cửa đi vào trong.

Sau khi anh vào trong thì lập tức sững người trước cảnh tượng trước mặt.

Đèn trong phòng không hề tắt, dưới ánh sáng của đèn, mọi thứ trong phòng đều thấy rõ.

Trên sàn nhà đều là vết máu, trong không trung toàn là mùi máu tanh nồng nặc. Còn chủ nhân căn phòng là Cát Xa, hắn ta đang trợn trừng hai mắt nhìn Bạch Diệc Phi, trong ánh mắt đều là sự phẫn nộ và khó tin.

Nhưng trên thực tế, hắn ta chỉ có thể trợn mắt như thế, vì đây chỉ là đầu của hắn ta thôi. Còn thân người đang nằm ngửa trên giường, máu chảy trên cổ đang nhuộm đỏ một nửa ga giường.

Đầu hắn ta được đặt ngay ngắn trên kệ đầu giường.

Ngoài Cát Xa thì còn có một cô gái nữa. Cô ta là một người bạn của Tùng Lệ Tư.

Nhưng hiện giờ cô ta đang khóa thân nằm trên đất, đầu và thân người cũng rời nhau.

Nhìn thấy cảnh này, đầu Bạch Diệc Phi thấy choáng váng như sắp nổ tung. Lúc này, Bạch Diệc Phi lập tức nghĩ đến việc có người muốn hại anh.

Vì vậy, anh không dám ở lại lâu mà lập tức chạy đến đầu giường tìm điện thoại của Cát Xa, sau đó cầm lên rồi xông ra ngoài.

Chỉ đến khi anh chạy lên trên boong tàu rồi ngửi thấy mùi của biển thì mùi máu tanh xộc lên trên mũi ban nãy mới dần dịu đi.

Nhưng tiếp đó, anh dường như nghe thấy âm thanh kỳ quái. Đúng lúc này, Bạch Diệc Phi không kịp nghĩ nhiều mà lập tức lao tới.

Ở phía bên kia của boong tàu, Đạt Ni ngồi dựa vào lan can, đầu đón ôm ngực, phần nộ nhìn người đang đứng trước mặt gã.

Người đó chính là Liên Âm, trong tay hắn vẫn đang cầm vũ khí do vô số mảnh sắt tạo thành. Nhưng hình dạng cuối cùng lại giống như chiếc bút lông. Hắn cầm vũ khí đâm trúng tim Đạt Ni.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này thì lập tức hét lớn: “Mau dừng tay!”

Liên Âm và Đạt Ni đều giật mình. Một giây sau, Liên Âm cầm vũ khí trong tay đâm sâu vào tim Đạt Ni. Và Đạt Ni trợn trừng hai mắt, chết trong tư thế không nhắm được mắt.

Bạch Diệc Phi chạy lại, vừa lúc nhìn thấy cảnh này thì như chết lặng.

Lúc này Liên Âm thu tay lại rồi quay đầu với vẻ giờ mới phát hiện là Bạch Diệc Phi đến: “Sao anh lại đến đây?”

Bạch Diệc Phi nhìn Đạt Ni đã chết, sau đó lại nhìn Liên Âm, cuối cùng cười khô một tiếng, nói: “Xảy ra chuyện rồi!”

“Chuyện gì vậy?”, Liên Âm lập tức hỏi.

Bạch Diệc Phi vừa nghĩ đến cảnh tượng ban nãy thì toàn thân như sồn gai ốc: “Cát Xa chết rồi!”

“Chuyện gì vậy?”, Liên Âm chau mày hỏi.

Bạch Diệc Phi lắc đầu nói: “Tôi cũng không biết, lúc tôi đến hẳn ta đã chết rồi”.

“Nhưng tôi phát hiện trong phòng hẳn ta có camera, đang định đi xem thì nghe thấy động tĩnh trên boong tàu nên xuống luôn”.

Liên Âm thấy vậy thì chau mày nói: “Đề tôi đi xem sao!”

Sau khi nói xong, Liên Âm xoay người đi về phía cabin.

Bạch Diệc Phi cũng đi theo, chỉ có điều lúc đi đến tầng hai, anh đột nhiên nói: “Anh đi trước đi! Tôi xử lý thi thể của Đạt Ni đã”.

“Ừm”, Liên Âm không quay đầu lại mà tiếp tục đi lên trên.

Bạch Diệc Phi đợi Liên Âm đi lên tầng ba thì nhanh chóng vào phòng ngủ của Tùng Lệ Tư chứ không phải đi đến boong tàu.

Lúc này, anh không kịp gõ cửa mà dùng tay bẻ gãy khóa cửa, sau đó đẩy cửa vào.

Lúc này, Tùng Lệ Tư đang ngủ say. Có lẽ vì Bạch Diệc Phi cho thuốc ngủ vào thức ăn nên sau khi anh vào, Tùng Lệ Tư cũng chưa tỉnh lại được.

Hiện giờ Bạch Diệc Phi không quan tâm đến quá nhiều. Anh tiện tay lấy tấm thảm quấn lên người Tùng Lệ Tư rồi vác cô ta lên vai.

Kết quả là làm Tùng Lệ Tư bừng tỉnh.

Tùng Lệ Tư theo bản năng hét lên một tiếng: “A...”.

Bạch Diệc Phi giật mình, vội thấp giọng nói: “Câm miệng cho tôi”.

“Muốn sống thì ngoan ngoãn đi theo tôi”.

Tùng Lệ Tu trước tiên là ngậy người ra, sau đó biết là anh thì ôm chặt miệng mình.

Bạch Diệc Phi vác Tùng Lệ Tu nhanh chóng rời khỏi tầng hai rồi đến boong tàu.

Chỉ có điều khi anh đến đó thì phía sau vang lên giọng nói quen thuộc.

“Anh Bạch! Anh vội thế, định đi đâu?”

Trong lòng Bạch Diệc Phi kinh ngạc, quay đầu nhìn thì thấy Liên Âm đang cười.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì cười hì hì nói: “Dù sao thì Cát Xa cũng chết rồi, cô dâu chẳng phải cũng có thể...”, trong lời nói này sao khiến người ta có cảm giác hai người có gì đó mờ ám?

Nhưng Liên Âm chỉ gật đầu nói: “Tôi hiểu! Nhưng đêm khuya rồi chi bằng về cabin ngủ đi, bên ngoài lạnh lắm”.

“Sợ gì chứ, dù sao cũng là sở thích mà”, Bạch Diệc Phi cười đáp.

Đúng lúc này, Liên Âm lắc đầu, nói: “Nhưng trong phòng không lắp camera”.

Bạch Diệc Phi lập tức không cười nổi nữa. Liên Âm nhìn anh, nói: “Chúng ta dù sao cũng là một nhóm mà?”

Bạch Diệc Phi nhìn Liên Âm không nói gì, một lúc sau anh lại cười.

“Ban đầu sau khi anh nói với tôi về điều kiện với Vân Anh, còn nói vì thấy cô ta chân thành nên mới tin. Lúc đó tôi nghĩ anh quá ngây thơ nhưng bây giờ mới thấy tôi mới là người ngây thơ”.

“Ý gì vậy?”, Liên Âm dường như có chút kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi nhìn hắn cười lạnh một tiếng, nói: “Tôi hôm đó tôi suýt bị Đạt Ni vạch trần, tôi gọi điện thoại cho cậu hai mới thoát được”.

“Nhưng dường như anh không tò mò cậu hai là ai, chứng tỏ anh sớm đã biết cậu hai chính là Vân Anh. Nếu đã biết là ai thì không thể vì cô ta chân thành mà tin được”.

“Hơn nữa, lúc ở nhà họ Tùng, tôi bị Đạt Ni đánh lén, chính anh xuất hiện cứu tôi. Lúc đó tôi đã nghĩ, anh thoát thân kiểu gì?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 991: Nhảy xuống biển

"Bây giờ tôi đã hiểu anh có thể dễ dàng giết chết Đạt Tư, điều đó cho thấy sức mạnh của anh còn lớn hơn cả hẳn ta".

"Còn nữa, khi tôi gọi cho Vân Anh và nói với cô ta rằng Đạt Tư đang ở cạnh Cát Xa, lúc đó cô ta rất ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó cô ta đã nói cho tôi biết người đó là ai".

"Thực ra, cô ta từ lâu đã biết sự tồn tại của Đạt Tư, đó cũng là lý do tại sao cô ta lại yêu cầu anh đến bảo vệ tôi".

Liên Âm nhìn anh thờ ơ nói: "Có vấn đề gì sao? Coi như tôi đã biết trước toàn bộ kế hoạch lần này, nhưng vậy thì đã sao chứ?"

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng khi nhìn thấy dáng vẻ của hẳn: "Đừng giả ngu với tôi, tôi đã nhìn thấy toàn bộ quá trình gặp gỡ của anh và Vân Anh".

"Bên ngoài có vẻ như không có vấn đề gì trong toàn bộ quá trình, nhưng khi hai bên giao chiến với nhau, có một khoảng thời gian anh né khỏi camera giám sát".

"Tôi nghĩ rằng anh đã nói cái gì đó và hai người đã thông đồng với nhau".

"Kết quả cuối cùng khiến cho tôi làm người thế tội thay?", Bạch Diệc Phi nói, ánh mắt càng trở nên lạnh lùng.

Sau khi nghe Bạch Diệc Phi nói xong, Liên Âm cuối cùng cũng không thể duy trì vẻ mặt thản nhiên lãnh đạm nữa.

Hắn nhìn Bạch Diệc Phi bằng ánh mắt kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi thấy vậy lại càng chắc chắn suy đoán của mình.

Chẳng mấy chốc, Liên Âm lại trở lại dáng vẻ bình thường, thậm chí còn cười với Bạch Diệc Phi, nói: "Anh Bạch suy nghĩ nhiều rồi, sao lại liên quan đến việc thế tội thay?"

"Hai giờ nữa là tới Nam Môn rồi, đến lúc đó, cậu cả của Liên minh võ giả Nam Môn đã bị giết, chuyện này chắc chắn không cách nào che giấu được", Bạch Diệc Phi cười khẩy nói: "Dù sao cũng phải có một tên là hung thủ đúng chứ?"

"Tôi đã giết Cát Nhĩ và không ít người Nam Môn ở Lam Đảo, giết thêm một người nữa cũng là hợp lý".

"Cho nên, tôi chính là người thế tội kia".

"Nhưng nếu chỉ có điểm này, Cát Tắc có lẽ sẽ không tin, cho nên anh đã bắt đầu ngầm giở trò đen tối với nhà họ Bạch, cố ý để bọn họ ép tôi đồng ý hôn sự với nhà họ Tùng".

"Bởi vì lý do này có thể đủ khiến tôi giết chết Cát Xa".

"Đó là mối thù cướp vợ!"

"E rằng mọi người đều sẽ tin vào lý do này, hơn nữa lúc đó Cát Tắc đang hết sức bi thương, căn bản không kịp nghĩ nhiều, dĩ nhiên cũng sẽ tin".

"Hừ! Tôi thật sự đã xem thường Vân Anh, thậm chí ngay cả tứ đại gia tộc mà cô ta còn dám ngầm giở trò sau lưng, quả thật rất lợi hại!"

Từ khi Vân Anh bắt đầu đến tìm anh, cô ta luôn thể hiện với anh khát vọng kế vị, cô ta cũng khiến Bạch Diệc Phi nghĩ rằng bên cạnh cô ta không thể tin cậy bất cứ ai để tránh cho Cát Tắc và Cát Xa hoài nghi, hơn nữa anh còn cho rằng cô ta là một người con gái biết nhẫn nhịn.

Lâu dần, sự đề phòng của Bạch Diệc Phi đối với cô ta đương nhiên cũng giảm bớt.

Thế nhưng bây giờ nghĩ lại, anh mới biết Vân Anh thực sự khủng bố đến mức nào.

Xem ra, môn phái Phi Hành chắc hẳn là thuộc hạ của Vân Anh.

Hơn nữa trong tứ đại gia tộc ở thủ đô cũng có những quân bài bí ẩn mà cô ta ngấm ngấm cài cắm.

Nhĩ đến những điều này khiến cho người khác không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Ví dụ như ông cố nhà họ Bạch, ông ta kiên quyết muốn Bạch Diệc Phi phải kết hôn với Tùng Lệ Tư, thậm chí còn vì chuyện này mà ra tay giết Lý Tuyết.

Nhưng nếu nghĩ kỹ lại, bọn họ chỉ là đang diễn kịch mà thôi, bọn họ căn bản không có khả năng giết Lý Tuyết, bởi vì Bạch Diệc Phi sẽ cứu cô ấy, cho dù không có Bạch Diệc Phi thì bọn họ cũng sẽ không ra tay.

Rốt cuộc, mục đích thực sự của bọn họ không phải vì điều này, mà là đọit Cát Xa đến lấy Tùng Lệ Tư.

Để đạt được mục đích này, ông cố nhà họ Bạch dĩ nhiên không để ý đến tính mạng của một vài trưởng bối nhà họ Bạch, diễn vở kịch này một cách chuyên nghiệp, không chút sơ hở.

Thế cho nên hiện tại bọn họ cuối cùng cũng có một lý do hoàn hảo để giết chết Cát Xa.

Mà cuối cùng tất cả mọi người đều cho rằng hung thủ chính là Bạch Diệc Phi.

Toàn bộ sự việc, căn bản không ai có thể nghĩ rằng đó lại chính là Vân Anh.

Cuối cùng, lấy danh nghĩa con trai duy nhất của Cát Tắc, Vân Anh nghiễm nhiên kế vị chức Minh chủ của Liên minh võ giả Nam Môn.

...

Tùng Lệ Tư đã tỉnh lại từ lâu, nhưng với tình huống hiện tại, cô ta không dám lên tiếng.

Sau khi nghe xong toàn bộ lời giải thích của Bạch Diệc Phi, cô ta cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Cô ta bị sốc không phải vì sự việc này mà vì người bế cô ta vào lúc ấy.

Người đó có phải là Bạch Diệc Phi hay không?

Người đó thật sự là Bạch Diệc Phi sao?

Mà Liên Âm lúc này không có biểu tình gì, chỉ nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi một hồi rồi khẽ thở dài một hơi nói: "Cậu hai nói quả không sai, anh quả nhiên là người khó đoán".

"Nhưng nếu anh đoán được thì đã sao? Bây giờ đang ở trên biển lớn, anh tưởng muốn mà bỏ trốn mà dễ à?"

"Hơn nữa anh còn dám chạy trốn sao? Đừng quên, vợ con của anh hiện tại đều nằm trong tay của cậu hai".

Liên Âm lại cười một tiếng nói: "Cho nên anh hãy ngoan ngoãn ở trên tàu, đợi đến khi tôi dẫn anh đến trụ sở liên minh, sau đó tùy ý anh muốn trốn đi đâu cũng được".

Nghe những lời này, Bạch Diệc Phi cảm thấy vô cùng phẫn nộ, bực bội nhưng lại không thể làm gì.

Vợ con của anh vẫn nằm trong tay Vân Anh, anh yêu thương vợ con như vậy, sao có thể bỏ mặc họ được?

Nhìn thấy biểu hiện của anh, Liên Âm càng thêm chắc chắn.

Chỉ là Bạch Diệc Phi đột nhiên bật cười, làm cho Liên Âm có chút mù mịt.

Ngay sau đó hắn nhìn thấy Bạch Diệc Phi đột nhiên lấy bật lửa ra, nói với Liên Âm: "Đã không thể trốn thoát, vậy xuống mò cùng nhau đi!"

Liên Âm cau mày, chưa kịp nói gì thì đã thấy Bạch Diệc Phi ném chiếc bật lửa trên tay vào cửa sổ thông với nhà kho ở tầng một.

Chỉ bốn năm giây sau truyền đến một tiếng nổ động trời.

"Bùm!"

Liên Âm nhanh chóng cảm thấy nhiệt độ cao hơn bình thường, hắn phản ứng ngay lập tức, sau đó giận dữ hét lên: "Bạch Diệc Phi! Anh làm cái quái gì vậy?"

Bạch Diệc Phàm không trả lời hắn, mà khẽ lay Tùng Lệ Tư đang dựa trên vai anh, hỏi: "Nhóc con, sợ sao?"

Tùng Lệ Tư lập tức ngây ngốc.

Lúc này cô ta nhìn thấy khói đen và ánh lửa từ trong khoang tàu bốc lên, cô ta vốn vô cùng sợ hãi, nhưng bây giờ cô ta lại không cảm thấy sợ hãi nữa.

"Tôi không sợ".

Vừa nói tay cô ta vừa nắm chặt lấy quần áo của Bạch Diệc Phi.

Cùng lúc đó, những người trên thuyền rớt cuộc cũng phát hiện ra cháy, vì vậy từng người từng người một hô hoán ầm ĩ.

"Cháy rồi, mau dập lửa, mau dập lửa!"

"Người đâu mau tới đây, có cháy!"

"Người đâu..."

Liên Âm vẻ mặt bình thản bỗng trở nên phẫn nộ: "Mẹ kiếp, tôi lập tức giết chết anh đấy!"

Nhưng Bạch Diệc Phi lại xua tay nói: "Anh không cần nhúng tay đâu, tôi tự mình làm".

Bạch Diệc Phi nói xong, bẻ Tùng Lệ Tư, quay người một cái liền trực tiếp nhảy xuống biển.

"Bùm!"

Cơ thể của Bạch Diệc Phi và Tùng Lệ Tư lập tức bị nước biển nhấn chìm.

Lúc này trời vẫn còn mờ tối, không có bất cứ ngọn đèn nào, biển rộng mênh mông, cho dù Liên Âm có mạnh đến đâu, hẳn cũng không dám nhảy xuống.

Hắn nhìn biển lớn mênh mông, tức giận đập một cái lên lan can trên boong tàu, khiến cho nó bị lồm: "Mẹ kiếp!"

Ngay sau đó, Liên Âm nhanh chóng nhận được cuộc gọi của Vân Anh.

Giọng của Vân Anh trong điện thoại rất hung phấn: "Kế hoạch thế nào rồi?"

"Đã xảy ra chuyện lớn!", Liên Âm thành thật kể lại toàn bộ sự tình cho Vân Anh, nói xong còn rất tức giận mắng một câu: "Con mẹ nó tôi vừa lơ là một chút mà anh ta đã đốt kho!"

Vân Anh nghe xong, vốn dĩ đang nằm trên giường, nhưng bây giờ liền ngồi bật dậy, vẻ hung phấn trên mặt cũng không còn nữa: "Được rồi, tôi đã hiểu".

"Miễn cưỡng cũng tạm chấp nhận được, chí ít Đạo Trưởng vẫn còn sống".

Cúp điện thoại sau đó cô ta vén chăn lên, vừa đeo giày vừa nói: "Anh đã tự nhảy xuống biển rồi, vậy thì tôi sẽ cho vợ con anh tiễn anh lên đường".

Vân Anh sống tại tầng hai, còn bọn họ lại đang ngồi ở tầng ba.

Sau khi Vân Anh bước ra ngoài, cô ta thông thả đi lên tầng ba.

Trên tầng ba có một ban công nhỏ, Vân Anh muốn tới được phòng của Lý Tuyết nhất định phải đi qua ban công nhỏ này.

Vốn dĩ cô ta không thèm để ý, nhưng khi cô ta đi ngang qua, trong lòng cô ta có chút căng thẳng giống như bị ai đó nhìn chăm chăm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 992: Thoát nạn

Vân Anh theo bản năng dừng bước chân, bởi vì ở cảnh giới của cô ta thì chỉ một chút ít động tĩnh, cô ta đã có thể cảnh giác được rồi.

Cô ta cẩn thận quay đầu lại rồi nhìn về phía ban công. Sau đó, cô ta thông qua cửa kính nhìn thấy trên ban công có đặt một chiếc ghế mây. Có một người ngồi trên ghế và đang đan áo len.

Vân Anh có chút bất ngờ nhưng cũng nhẹ nhõm hơn. Bởi vì cô ta nghe Bạch Diệc Phi nói, đây là lái xe riêng của anh.

Lúc Vân Anh biết được người này thì đặc biệt chú ý đến người đó thì phát hiện đó là một người bình thường.

Vì vậy cô ta cũng cảm thấy nhẹ nhõm, chỉ là hơi nghi ngờ chút. Ba giờ sáng rồi, sao lại có người ngồi ở ban công đan áo len? Lại còn là một người đàn ông nữa?

Vân Anh nghĩ mãi không ra, cũng không nghĩ nhiều, thậm chí ‘Dù sao thì bây giờ cũng phải giết người trong biệt thự, vậy thì bắt đầu từ người này đi’.

Vì vậy, Vân Anh khẽ mở cửa kính rồi đi vào trong.

Còn người đàn ông ngồi đan áo len này tất nhiên là Tân Thu.

Tân Thu ngồi đối lưng với Vân Anh, cúi đầu thấp nhìn mũi kim trong tay mình. Ông ta đan từng mũi rất tỉ mỉ chi tiết.

Vân Anh thấy ông ta chú ý như vậy nên không khỏi cười lạnh một tiếng, sau đó từ từ giơ tay lên.

Nhưng đúng lúc này Tân Thu đột nhiên lên tiếng: “Đến rồi thì ngồi đi”.

Vân Anh toàn thân chấn động, con người theo bản năng mà giật giật.

Vốn tưởng ông ta đang chăm chú đan áo len, còn tưởng ông ta không phát hiện ra mình, kết quả là đột nhiên có tiếng nói khiến cô ta giật mình.

Nhưng cũng chính lúc này, Vân Anh lập tức thả lỏng hơn, sau đó nhìn ghé mây bên cạnh Tân Thu, vì vậy cười ngồi xuống.

Cô ta vịn vào tay nắm cửa ghế, nhìn người đàn ông bình thường này sau đó lại nhìn ông ta đang đan áo len, không khỏi tò mò hỏi: “Nửa đêm rồi ông không ngủ, sao lại ngồi đây đan áo len làm gì?”

“Hơn nữa, ông không cảm thấy một người đàn ông đan áo len kỳ quái lắm không?”

Tân Thu dừng lại, sau đó quay đầu nhìn Vân Anh nói: “Tôi lại thấy không, chỉ nghĩ là không có gì làm thì đan một chút thôi”.

Vân Anh vẫn không thể hiểu được việc làm này, nói: “Ông làm lái xe cho Bạch Diệc Phi, chắc lương anh ta cho ông không ít chứ?”

“Cầm tiền mua khác với tự mình làm”, Tân Thu cười đáp.

Vân Anh vẫn không hiểu, nói: “Có gì khác chứ?”

Tân Thu nghe thấy vậy thì cuối cùng cũng dừng động tác, quay đầu nhìn Vân Anh, cười nói: “Mua một cái cũng không phải tiện lắm nhưng tôi thật sự không muốn mua mà muốn cảm nhận được niềm vui khi làm xong cái này”.

“Thật ra bất luận làm việc gì đều phải làm thật nghiêm túc, coi nó là việc tu hành rồi lĩnh ngộ trong quá trình làm, sẽ có niềm vui và thu hoạch khó ngờ”.

Nghe thấy vậy, Vân Anh ngây người ra, người đàn ông trước mặt rõ ràng là lái xe bình thường, vừa nhìn đã thấy bình thường. Nhưng vừa lên tiếng thì liền cảm thấy không bình thường.

Nghĩ mãi không ra, Vân Anh kiên quyết nói: “Muộn thế này rồi, ông không thấy sốt sáng sao?”

Tân Thu lắc đầu, sau đó tiếp tục làm.

Vân Anh thấy thế thì trầm ngâm một lúc, sau đó nói: “Nếu như vậy thì ông nghĩ xem có việc gì muốn làm, tôi có thể giúp ông hoàn thành, bởi vì...”

“Sau tối nay, ông không còn cơ hội nữa rồi”.

Nói xong câu này, Vân Anh nhìn Tân Thu. Cô ta tưởng rằng Tân Thu sẽ kinh ngạc và tò mò nhưng thực tế lại không thế.

Tân Thu vẫn rất bình tĩnh, không có biểu cảm gì.

Vân Anh theo bản năng chau mày, lại thêm một câu: “Tối nay tôi sẽ giết ông”.

Nhưng Tân Thu vẫn bình tĩnh khiến Vân Anh thấy không vui. Làm gì có người bình thường nào khi nghe thấy có người muốn giết mình mà lại bình tĩnh thế?

Thái độ của Tân Thu khiến cô ta cảm thấy mình bị coi thường. Vì vậy cô ta tức giận, sầm mặt lại, giơ tay lên định tát sau đầu Tân Thu.

Nhưng đúng lúc này, Tân Thu thản nhiên nói: “Tôi tên là Tân Thu”.

Lời nói vừa dứt, Vân Anh dừng lại, toàn thân như cứng đờ.

Mặc dù nói, Nam Môn có nhiều cao thủ hơn phương bắc, thực lực cũng mạnh nhưng đến tận bây giờ họ vẫn không dám toàn lực tấn công chính là vì phương bắc có ba cao thủ ẩn thế. Đó là Tân Thu, Tử Y và một cao thủ thần bí nữa.

Và danh tiếng của Tân Thu, bất luận ở Nam Môn hay ở phương bắc không ai không biết. Bởi vì Tân Thu quá mạnh, mạnh đến nỗi họ không thể động đến.

Vì vậy, sau khi cứng đờ người, toàn thân cô ta theo bản năng run lên cầm cập. Cô ta không dám tin mà nhìn người đàn ông trung niên bình thường trước mặt mình.

Không ngờ ông ta lại là Tân Thu!

Trong mắt Vân Anh tràn đầy kinh hãi và chấn động!

Cô ta không nghi ngờ lời mà Tân Thu nói. Bởi vì, tất cả biểu hiện của Tân Thu hiện giờ đều là ung dung điềm tĩnh, đây không phải là việc người bình thường có thể làm được.

Tân Thu vẫn đang đan áo len, sau khi ông ta đâm qua được mũi đan thì trên mặt xuất hiện biểu cảm vui mừng, dường như vừa hoàn thành được việc lớn.

Vân Anh thu tay lại, đứng lên, hai tay nắm chặt rồi đặt trước người, cẩn thận hỏi: “Ông... Ông muốn giết tôi sao?”

Tân Thu nghe thấy vậy thì nhìn cô ta, khẽ cười, trong ánh mắt không nhìn thấy ý muốn tấn công, thậm chí còn nói với vẻ ám áp: “Nếu tính ra, cô chắc còn là cháu gái của tôi đấy”.

Ấn ý là ông nội sẽ không bao giờ giết cháu gái mình.

Nhưng Tân Thu nói cũng đúng. Về bề bực thì Cát Tắc là đồ đệ của Tân Thu, Vân Anh lại là con gái của Cát Tắc, đúng là nên gọi một tiếng ông nội.

Nói như vậy nhưng Vân Anh vẫn không thấy được an ủi. Bởi vì vẫn còn một câu hỏi cô ta chưa nghĩ ra.

“Sao... Sao ông lại là lái xe của Bạch Diệc Phi? Muốn bảo vệ anh ta sao?”, Vân Anh nghi ngờ, hỏi.

Tân Thu thấy thế thì lắc đầu, nói: “Không phải! Không phải tôi bảo vệ anh ta mà là anh ta bảo vệ tôi”.

“Tại sao?”, Vân Anh hỏi tiếp. Dù sao thì Tân Thu là người lợi hại như vậy, còn cần Bạch Diệc Phi bảo vệ sao?

Tân Thu thản nhiên nói: “Bởi vì hiện giờ công lực của tôi giảm nhiều rồi. Bỏ cô muốn giết tôi, vì vậy tôi chỉ có thể bảo Bạch Diệc Phi bảo vệ thôi”.

Điều này khiến Vân Anh ngật ngừng, sau đó là kích động và vui mừng. Không bao lâu sau, cô ta lại thận trọng hơn.

Kể cả là hiện giờ thực lực của Tân Thu không như trước đây nhưng cô ta vẫn không dám lấy tính mạng đi cược.

Càng hướng hồ, chỉ còn một bước cuối cùng để cô ta có được vị trí minh chủ của Liên minh võ giả Nam Môn. Trước đây cô ta đã tốn bao công sức, cô ta không thể cược tính mạng trong lúc quan trọng như này được. Nhưng đối với cô ta mà nói, giết được Tân Thu là điều quá hấp dẫn.

Bởi vì địa vị của Tân Thu vốn rất cao, thực lực mạnh. Nếu như cô ta giết được Tân Thu thì cô ta sẽ thành người uy vọng nhất trong đám đàn ông, vậy thì quyền kế thừa minh chủ liên minh võ giả sẽ rơi vào tay cô ta, chỉ e tất cả mọi người đều sùng bái cô ta như một vị thần.

Vì vậy, rút cuộc có nên cược không?

...

Trên du thuyền, trên boong tàu, cabin vang lên tiếng hét chói tai.

Trên cửa sổ của du thuyền bốc lên làn khói dày. Tất cả mọi người đều đang hoảng loạn, có người thì thu dọn đồ đạc chạy tán loạn chứ không cầm bình cứu hỏa dập lửa. Nói chung là trên thuyền rất hỗn loạn.

Liên Âm nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt âm trầm.

Nhưng trong lúc hỗn loạn này, không ai để ý đến phía sau du thuyền đáng lẽ ra phải có thuyền cứu sinh thì lúc này đã trên mặt biển.

Bên cạnh thuyền, Bạch Diệc Phi đã đẩy Tùng Lệ Tư lên trên, sau đó mình cũng trèo lên. Cuối cùng, anh cắt đứt dây thừng, lặng lẽ chèo thuyền rời rời đi xa.

Thật ra thuyền cứu sinh có thể mở động cơ nhưng để không gây chú ý, Bạch Diệc Phi mới lặng lẽ chèo rời khỏi đây.

Và quả thật, họ rời đi mà không gây sự chú ý nào.

Trước đó anh đã cảm thấy có gì đó không ổn nên đã đến kho hàng, để tìm đường lui cho mình. Quả thật bây giờ đã có tác dụng.

Lúc này, Tùng Lệ Tư mặc áo ngủ mỏng, dựa vào thuyền cứu sinh run rẩy.

Cô ta vốn mặc rất mỏng nên ngồi trên biển một lúc liền bị gió thổi đến ớn lạnh.

Vì vậy Bạch Diệc Phi phát hiện ra, liền cởi áo khoác ngoài vứt cho cô ta.

Tùng Lệ Tư do dự một lát, sau đó vẫn khoác áo lên người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 993: Mau tránh đi

Đợi sau khi họ rời đi được một đoạn thì Bạch Diệc Phi mới ném điện thoại lấy trộm được của Cát Xa xuống biển. Bởi vì những thông tin trong điện thoại đó đều là giả.

Nếu như cứ đem trên người, ngộ nhỡ trên điện thoại có định vị thì vị trí hiện giờ của họ sẽ bại lộ.

Bây giờ họ chỉ có thể đứng từ xa nhìn du thuyền đang bốc cháy.

Tùng Lệ Tư nhìn Bạch Diệc Phi, hỏi với vẻ bất an: “VẬY BÂY GIỜ... CHÚNG TA SẼ ĐI Đâu?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy câu này thì nhìn bầu trời và biển tối om, nhất thời cảm thấy mù mịt.

Một lát sau, anh cười khỏ, nói: “Cứ sống được rồi tính tiếp”.

Tùng Lệ Tư nghe thấy vậy thì càng bất an, sắc mặt cũng tái nhợt đi.

Cô ta cẩn thận nhìn Bạch Diệc Phi một lát, cuối cùng hỏi với vẻ không chắc chắn: “Anh là Bạch Diệc Phi?”

Bạch Diệc Phi thấy vậy cũng không cần kiêng kị gì mà xé rách mặt nạ của mình.

Nhìn thấy khuôn mặt của Bạch Diệc Phi, Tùng Lệ Tư như đờ người ra. Bạch Diệc Phi không phải quá đẹp trai nhưng rất ưa nhìn, hơn nữa càng nhìn càng thấy có sức hút. Ít nhất thời điểm hiện tại, Tùng Lệ Tư nhìn mà cảm thấy thoải mái.

Bạch Diệc Phi hiện giờ đẹp trai hơn nhiều so với Bạch Diệc Phi mà Tùng Lệ Nhã từng nói với cô ta.

Tùng Lệ Tư cảm thấy tim mình đập loạn nhịp, tiếp đó là cảm giác xấu hổ.

Cô ta có chút không dám nhìn Bạch Diệc Phi và chỉ cúi đầu nói: “Vậy thì hiện giờ chúng ta...”.

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Cứ nghỉ ngơi một lát, đợi khi trời sáng thì sẽ nghĩ tiếp nên làm như thế nào?”

Tùng Lệ Tư đáp lại một tiếng, sau đó lại nghĩ đến gì đó nên hỏi: “Trước đó, anh tưởng người đó là tôi nên...”.

Cô ta chưa nói hết câu thì Bạch Diệc Phi đã hiểu ý của cô ta, giọng điệu bình thản ngắt lời cô ta: “Lúc ở trên du thuyền, dù sao chúng ta cũng là đồng bào. Kể cả người đó không phải là cô thì tôi vẫn sẽ làm như vậy”.

“Hơn nữa... Bắt đầu từ lúc liên hôn cho hai chúng ta kết hôn, tất cả đều là họ lên kế hoạch, họ đã sớm dựng lên vở kịch đó”.

“Anh nói thế là ý gì?”, Tùng Lệ Tư không hiểu, hỏi.

Từ tận đáy lòng Tùng Lệ Tư thấy hoang mang, đồng thời còn có chút hụt hẫng.

Tại sao tất cả lại là vở kịch?

Tại sao đều là giả?

Tại sao không thể thích cô ta?. Truyện Hot

Bạch Diệc Phi không biết những suy nghĩ trong lòng Tùng Lệ Tư và anh cũng không để ý đến những điều này. Anh chỉ nói cho Tùng Lệ Tư nghe những suy đoán của mình.

Không chỉ thế, để cho cô ta có thể hiểu hơn về mọi việc, anh nói về chuyện Lương Minh Nguyệt và bốn gia tộc lớn và chuyện ở đảo Lam và Nam Môn.

Cũng có thể dùng cách này để giết thời gian trên biển mênh mông như này.

Sau khi Tùng Lệ Tư nghe anh kể xong thì cảm giác như mình đang nghe câu chuyện của một anh hùng. Cô ta hiểu được quá khứ của anh, trong lòng có chút rung động.

“Anh thật là giỏi!”, đây là lời khen xuất phát từ tận đáy lòng của Tùng Lệ Tư.

Bạch Diệc Phi chỉ cười khỏ một tiếng, nói: “Hy vọng ông ấy có thể dọa được cô ta”.

Trước khi anh hành động, anh đã gửi tin cho Tân Thu nói là bên anh xảy ra chuyện rồi. Vân Anh có thể sẽ ra tay với vợ con anh nên nhờ Tân Thu nghĩ cách hù dọa Vân Anh một phen, tốt nhất để cô ta từ bỏ ý niệm ra tay.

Ngập ngừng một lát, Bạch Diệc Phi lại nói: “Ở đây cách thủ đô quá xa, ngồi thuyền cứu sinh về thì không thể được”.

“Nhưng ở đây cách Nam Môn rất gần nên chúng ta đến Nam Môn trước rồi nghĩ cách quay về”.

Tùng Lệ Tư gật đầu, cô ta nghĩ, chỉ cần không phải gả cho Cát Xa thì thế nào cũng được.

Bạch Diệc Phi nhìn dáng vẻ của Tùng Lệ Tư nên lại nói thêm một câu: “Trời sắp sáng rồi, cô cố chịu một chút”.

“Ừm!”, Tùng Lệ Tư lại gật đầu, cô ta không muốn thể hiện ra vẻ yếu đuối của mình.

Ở đây đã cách du thuyền một đoạn nên không cần lo âm thanh của động cơ sẽ thu hút mọi người. Vì thế Bạch Diệc Phi mở động cơ, đi về phía mà anh đã nhìn thấy.

Bởi vì tốc độ của thuyền này chậm hơn du thuyền nên kể cả trời sáng thì đám Bạch Diệc Phi cũng không nhìn thấy bờ.

Bạch Diệc Phi cứ tưởng mình đã đi nhầm hướng. Còn Tùng Lệ Tư lúc này đã lạnh đến mức toàn thân run rẩy, sắc mặt xanh như tàu lá chuối, khoe môi tái nhợt.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy cũng cảm thấy bất lực. Cuối cùng anh ngẫm nghĩ chút rồi để Tùng Lệ Tư ngồi trước mình, còn anh ngồi phía sau ôm chặt lấy cô ta.

Mặc dù không có tác dụng lắm nhưng chí ít có thể chắn gió được.

Khi Tùng Lệ Tư vùi đầu vào ngực Bạch Diệc Phi thì lập tức cảm thấy ấm áp hơn nhiều. Đồng thời lúc này, tim cũng đập nhanh hơn.

Bạch Diệc Phi ôm Tùng Lệ Tư khiến anh bất giác nhớ đến Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh, nhất thời có chút hoảng loạn.

Không biết qua bao lâu, nhiên liệu trọng động cơ sắp dùng hết.

Bạch Diệc Phi và Tùng Lệ Tư cảm thấy tuyệt vọng. Không có động cơ, cũng không nhìn thấy bờ, nếu định chèo thuyền từng chút một thì đối với họ là điều không thể.

Nhưng đúng lúc này, họ nhìn thấy rồi! Nhìn thấy một mảnh đất!

Bạch Diệc Phi và Tùng Lệ Tư đều thấy kích động. Cũng chính vì vậy mà dây thần kinh căng thẳng của Tùng Lệ Tư cũng nhẹ nhõm hơn, sau đó cô ta ngất lịm trong lòng Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thấy sợ hãi, lúc chạm vào da của Tùng Lệ Tư thì phát hiện da cô ta đã lạnh thấu xương rồi.

Vì vậy anh vội ôm chặt, hai tay xoa xoa hai tay cô ta để cô ta cảm thấy ấm hơn.

Lúc đi đến một bờ biển, Tùng Lệ Tư cảm thấy ẩm dần rồi từ từ mở mắt ra. Lúc cô ta nhìn thấy mình được Bạch Diệc Phi ôm trong lòng và xoa tay cho thì không khỏi đỏ mặt lên.

Bạch Diệc Phi thấy cô ta tỉnh rồi thì buông cô ta ra, nói: “Chúng ta đến rồi!”

Tùng Lệ Tư thấy vậy thì trong lòng lại thấy hụt hẫng, sau đó lấy lại tinh thần. Bởi vì cuối cùng họ cũng đến bờ.

Giờ này là sáng sớm, Bạch Diệc Phi đưa người đi rất vội vã. Tùng Lệ Tư vẫn đang mặc áo ngủ, còn không đi giày nữa. Vì vậy, lúc đến bờ biển Bạch Diệc Phi đã cõng Tùng Lệ Tư.

Tùng Lệ Tư có chút xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Hay là thả tôi xuống đi!”

Dù sao cô ta mặc cũng mỏng, cùng với hành động của Bạch Diệc Phi nên khiến cô ta cũng thấy ngại.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại nói: “Trên đất có nhiều sỏi đá, cô lại không đi giày thì đi kiểu gì?”

Tùng Lệ Tư lập tức không nói gì nữa.

Nơi mà hiện giờ họ ở giống như vùng nhiệt đới không có người, chắc cách cảng rất xa.

Bạch Diệc Phi đoán nơi này chắc có một ngôi làng ven biển nên anh trực tiếp đi vào trong.

Nhưng sau khi đi hai tiếng thì vẫn không nhìn thấy dấu hiệu sinh sống của con người.

Đúng lúc này, bụng Tùng Lệ Tư truyền lại tiếng kêu ùng ục. Cô ta ngại ngần cúi gầm mặt xuống.

Bạch Diệc Phi dừng lại một chút, sau đó nhìn xung quanh rồi tìm nơi bằng phẳng và đặt Tùng Lệ Tư xuống, nói: “Cô ở đây đợi tôi, tôi đi tìm đồ

ăn”.

Nhìn thấy Bạch Diệc Phi định đi nên Tùng Lệ Tư theo bản năng nắm chặt lấy áo Bạch Diệc Phi, nói: “Anh đừng đi! Tôi sợ lắm”.

Bạch Diệc Phi bắt lực nhìn cô ta. Anh nhìn xung quanh, sau đó phát hiện ở bên cạnh mấy mét có một cây to, trên cây có rất nhiều quả.

Bạch Diệc Phi chỉ vào đó, nói: “Tôi đi hái quả”.

Tùng Lệ Tư nhìn một cái, đó là nơi cô ta cũng nhìn thấy nên mới buông tay Bạch Diệc Phi ra.

Bạch Diệc Phi đi lại, thoát cái đã treo lên được.

Anh tiện tay hái quả gần nhất, cầm xem thử. Sau đó anh dùng sức tách ra, phát hiện quả này không những sần sùi khó coi mà còn phảng ra mùi hôi thối.

Xem ra quả này không thể ăn rồi, Bạch Diệc Phi tiện tay ném đi. Đúng lúc này anh đột nhiên nghe thấy tiếng sột soạt.

Bạch Diệc Phi theo bản năng nhìn lại thì lúc này đơ người ra. Bởi vì từ góc độ của anh nhìn lại thì thấy Tùng Lệ Tư ngồi đối diện đang co chân lên. Cô ta lại mặc váy ngủ mỏng, vì vậy anh nhìn thấy cặp đùi trắng nõn, còn lộ cả quần lót màu hồng.

Nhưng Bạch Diệc Phi chỉ ngậy người ra một lúc, tiếp đến nhìn về phía lưng của Tùng Lệ Tư.

Phía sau Tùng Lệ Tư là một bụi cây, nhưng đúng lúc này trong bụi cây đang rung chuyển rất mạnh.

Sắc mặt Bạch Diệc Phi biến đổi, lập tức hét: “Mau tránh đi!”

Tùng Lệ Tư nghe thấy âm thanh này thì giật mình rồi nhìn Bạch Diệc Phi mà không tránh đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 994: Bạch Diệc Phi có số đào hoa

Đúng lúc này, trong bụi cây có một thứ gì đó lao về phía Tùng Lệ Tư.

“A...”, Tùng Lệ Tư kinh hãi hô lên, theo bản năng tránh sang một bên.

Kết quả là, do tránh vội quá nên váy ngủ của Tùng Lệ Tư mắc trên bụi cây. Chỉ nghe thấy tiếng ‘xoẹt xoẹt’, váy ngủ bị rách tươm và cũng vì thế mà cô ta ngã nhào xuống.

Bạch Diệc Phi không kịp nghĩ nhiều, anh nhảy phóc xuống đất.

Cũng may động tác Bạch Diệc Phi nhanh nên một tay nắm chặt được thứ phi ra từ bụi cây kia.

Đợi khi anh nhìn kỹ thì phát hiện ra đó là một con trăn đốm vàng to bằng miệng bát.

Con trăn như này chỉ có thể nhìn thấy ở vườn bách thú, ở vùng nhiệt đới như này chắc cũng thường gặp.

Bạch Diệc Phi nắm chặt con trăn, dùng sức bóp chết nó rồi ném sang một bên.

Sau đó, anh đang định quay người nhìn xem Tùng Lệ Tư thế nào thì cô ta đột nhiên hét lớn: “Đừng quay lại đây!”

Đáng tiếc, Bạch Diệc Phi đã quay lại rồi. Vừa lúc nhìn thấy Tùng Lệ Tư ngã nhào trên đất, váy ngủ bị rách tươm nên sau lưng lộ ra, làn da trắng nõn lộ ra trước mặt Bạch Diệc Phi.

Anh chỉ nhìn một cái thì bị đơ một lúc, sau đó lập tức xoay người lại: “Xin lỗi! Xin lỗi! Tôi không cố ý, tôi không nhìn thấy gì cả”.

“Òa...!” Bạch Diệc Phi vẫn đang ngậy người ra thì phía sau đã truyền đến tiếng khóc thút thít của Tùng Lệ Tư.

Lúc Tùng Lệ Tư bị ép gả cho Cát Xa thì cô ta không khóc, trên thuyền bị Cát Xa tát trước mặt mọi người, cô ta cũng không khóc, thậm chí rơi xuống biển lạnh buốt xương mà cô ta vẫn không khóc.

Nhưng lúc này, cô ta lại khóc đến thương tâm, khóc đến đứt từng khúc ruột.

Bạch Diệc Phi ngỡ ngác không biết mình nên làm thế nào.

“À... Ừ... Cô đừng khóc nữa! Tôi không nhìn thấy gì cả, đừng khóc nữa. Để tôi nghĩ cách”.

“Nghĩ cách gì chứ? Hu hu... Ở đây không có móng người nào thì có cách gì nữa? Hu hu...”.

Tùng Lệ Tư vừa khóc vừa nói lại.

...

Tùng Lệ Tư khóc rất lâu, khóc đến mức mắt tiếng rồi dần dần mới dừng lại.

Còn Bạch Diệc Phi đối lưng với cô ta, cởi áo khoác ngoài ra rồi ném về phía Tùng Lệ Tư, nói: “Cô mặc lên đi!”

Tùng Lệ Tư dường như đã tê liệt nên khi nhìn thấy áo trên đất thì chậm rãi giơ tay ra mặc lên người.

“Tôi... Tôi mặc xong rồi...”, Tùng Lệ Tư yếu ớt nói.

Bạch Diệc Phi thở phào nhẹ nhõm nhưng không quay lại ngay lập tức, chỉ nói: “Cô cứ mặc tạm một lúc, đợi lúc chúng ta đến nơi có người thì sẽ thay bộ khác”.

“Ừm... Cảm ơn anh”, Tùng Lệ Tư cúi đầu, nói.

Bạch Diệc Phi ngẫm nghĩ chút, lại nói: “Hay là, tôi lại công cô. Như vậy mới không nhìn thấy những gì không nên nhìn”.

Lần này Tùng Lệ Tư không từ chối mà trèo lên, Bạch Diệc Phi cũng cô ta từ bụi cây lên.

Nhưng sau khi đi được một đoạn, Tùng Lệ Tư không nhịn được, nói: “Tôi đói quá!”

Tùng Lệ Tư dù sao cũng là cô chủ của gia tộc lớn, từ nhỏ được nuông chiều, đâu có trải qua những việc như này?

Nhưng cũng may là sau khi họ đi được một đoạn thì phát hiện một cây lê. Cây này là do người trồng nên thoạt nhìn hơi nhỏ.

Nhưng bất luận thế nào thì cũng không có độc, có thể ăn để chống đói. Vì vậy, Bạch Diệc Phi đặt Tùng Lệ Tư xuống còn anh đi hái lê.

Hái lê xong, hai người mỗi người một quả, ăn một cách thích thú.

Trong lúc ăn xong lê, Bạch Diệc Phi vội gọi điện thoại cho người nhà. Vừa hay người nghe điện thoại là Lý Tuyết.

“Alo, chồng à!”

“Vợ yêu!”

“Anh bên đó thế nào rồi? Khi nào có thể quay về?”

“Anh mọi việc đều thuận lợi, mấy ngày nữa là anh về rồi!”

“Vâng! Em đợi anh ở nhà nhé!”

“Ừ!”

Tùng Lệ Tư vẫn còn ở đây nên Bạch Diệc Phi cũng không thể nói quá nhiều với Lý Tuyết, anh chỉ dặn dò mấy câu rồi cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Diệc Phi thấy hiện giờ tạm thời không có nguy hiểm, bụng cũng đỡ đói nên hỏi Tùng Lệ Tư: “Bố mẹ cô đi đâu rồi? Tại sao hôm cô lấy chồng lại không thấy họ?”

Tùng Lệ Tư đang ăn lê, lúc này đột nhiên ngừng lại rồi buông lỏng tay, trái lê rơi xuống đất, còn cô ta không kịp nổi mà bật khóc.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì đoán: “Họ bị người ta bắt đi rồi sao?”

“Đúng rồi...”, Tùng Lệ Tư đáp lại một tiếng, ngừng khóc rồi nói tiếp: “Thật ra, sau khi anh đánh đuổi đám Đạo Trưởng đi thì họ đã đến nhà tôi”.

“Họ bắt bố tôi, còn không chế anh trai tôi rồi ép tôi lấy Cát Xa, nếu không họ sẽ giết người nhà tôi”.

Bạch Diệc Phi thì không thấy bất ngờ với những điều này vì anh sớm đã đoán ra là như vậy.

Tất cả chỉ để tạo ra hiện trường giả Bạch Diệc Phi giết Cát Xa mà thôi. Bọn họ diễn vở kịch này giống như thật vậy.

Nhưng Bạch Diệc Phi có một suy nghĩ mà khác với những gì Tùng Lệ Tư nói.

Tùng Lệ Tư nói, Tùng Vuư Minh bị khống chế. Nhưng theo Bạch Diệc Phi thấy, Tùng Vuư Minh không bị ép thỏa hiệp.

Bạch Diệc Phi cũng không nói thêm gì với Tùng Lệ Tư, bởi vì bây giờ không cần thiết.

Sau đó, do nghỉ ngơi đủ rồi nên Bạch Diệc Phi lại tiếp tục cõng Tùng Lệ Tư đi về trước. Trên đường đi, hai người đều trầm ngâm không nói gì, Bạch Diệc Phi cứ tưởng họ sẽ cứ im lặng như vậy mãi.

Nhưng một lúc sau, Tùng Lệ Tư đột nhiên hỏi: “Anh có lấy tôi được không?”

“Không!”, Bạch Diệc Phi kiên quyết đáp lại.

Trong lòng Tùng Lệ Tư không phục, lắc lắc chân, nói: “Sao lại không được? Anh nhìn hết của tôi rồi, lẽ nào không muốn chịu trách nhiệm sao?”

Bạch Diệc Phi thản nhiên đáp: “Tôi chỉ nhìn thấy lưng và chân của cô thôi, những chỗ khác tôi không thấy gì. Hiện giờ trên phố có cô gái nào là không hở lưng hở eo đâu?”

“Nếu như vậy thì ai tôi cũng phải lấy hết hả?”

Tùng Lệ Tư nghe thấy vậy thì lập tức đờ người ra. Một lúc lâu, cô ta mới hừ một tiếng rồi vỗ nhẹ lên vai Bạch Diệc Phi.

Sau khi vỗ xong, cô ta đột nhiên nhỏ giọng nói: “Thật ra tôi không bận tâm anh đã có vợ con đâu...”.

“Tôi nghĩ là cô sẽ để tâm đấy”, Bạch Diệc Phi nói.

Tùng Lệ Tư: “...”.

Một lát sau, Tùng Lệ Tư lo lắng hỏi: “Lẽ nào tôi không đủ đẹp sao?”

“Không phải!”, Bạch Diệc Phi đáp: “Cô rất đẹp là đằng khác”.

Tùng Lệ Tư lại hỏi: “Tôi và vợ anh, ai đẹp hơn”.

Bạch Diệc Phi ngẫm nghĩ một lát, nói: “Cưới một người không phải nhìn xem họ có đẹp không, như vậy là không công bằng. Cô nên hỏi là cô và vợ tôi thì tôi thích ai?”

“Vậy tôi và vợ anh thì anh thích ai?”

“Vợ tôi!”

“Anh...”, Tùng Lệ Tư bị Bạch Diệc Phi làm cho tức chết mà không nói nên lời rồi lại vỗ Bạch Diệc Phi một cái.

Sau đó cô ta lại hỏi rồi Bạch Diệc Phi lại đáp.

Nhưng trong lúc hỏi đáp như này, cuối cùng họ cũng đi ra khỏi khu rừng.

Bên ngoài khu rừng nhiệt đới có một hàng nhà gỗ khá rách nát, thoạt nhìn như một ngôi làng.

Mặc dù ngôi làng này thoạt nhìn cũ nát, không có đường quốc lộ cũng không có xe ô tô nhưng cuối cùng họ cũng nhìn thấy con người rồi.

Vì vậy, trên mặt hai người đều lộ ra thần sắc kích động.

Bạch Diệc Phi cũng Tùng Lệ Tư rời nhanh bước chân, đến trước mặt ngôi nhà gỗ, sau đó họ phát hiện trên dây phơi có phơi mấy bộ quần áo đã phơi khô.

“Mau nhìn kìa, đó là quần áo của phụ nữ”, Bạch Diệc Phi kích động nói.

Tùng Lệ Tư hiểu nhầm ý anh, kinh ngạc hỏi: “Đến lúc này rồi mà anh vẫn còn nghĩ tới quần áo của phụ nữ à?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 995: Thế thì tốt quá

Bạch Diệc Phi trợn tròn mắt: "Tôi nói, cô không mặc quần áo mà không biết ngượng sao? Chẳng lẽ cô thật sự muốn trần truồng cả người à?"

"Tôi! Tôi không có!", Mặt Tùng Lệ Tư đỏ bừng bừng.

Bạch Diệc Phi chẳng thèm quan tâm cô ta mà đi vào trong sân rồi gõ cửa: "Xin hỏi, có ai không?"

Bây giờ trời cũng đã tối, những ngôi nhà trong thôn đều không sáng đèn, chắc hẳn tất cả mọi người đã ngủ rồi.

Bạch Diệc Phàm gõ cửa nhưng không có ai đáp, anh lại lên giọng hô: "Có người hay không?"

Cuối cùng, giọng nói của anh đã đánh thức chủ nhà đang ngủ, đèn trong phòng cũng bật sáng.

Một lúc sau, một ông lão chậm rãi mở cửa, giọng nói của ông ta có chút khản đặc hỏi: "Ai thế?"

Đợi ông lão đi ra ngoài, Bạch Diệc Phi mới có thể nhìn rõ mặt mày của ông ta, khuôn mặt với nhiều nếp nhăn, mái tóc đã bạc trắng, chắc cũng đã ngoài bảy mươi tuổi.

Bạch Diệc Phàm mặt không biến sắc nói: "Ông ơi, con tàu chúng cháu từ phía bắc đến đây thì không may gặp nạn trên biển, vất vả lắm mới vào được bờ, nhìn thấy ở đây có nhà nên chúng cháu muốn ngủ nhờ một đêm".

Tùng Lệ Tư liếc nhìn Bạch Diệc Phàm một cái, sau đó ghé vào sau lưng anh nói nhỏ: "Nếu không phải tôi đó, tôi cứ nghĩ là anh nói thật cơ đấy".

Bạch Diệc Phi không để ý đến cô ta mà mỉm cười nhìn ông lão trước mặt.

Ông lão nhìn Bạch Diệc Phi và Tùng Lệ Tư ở trên lưng, sau đó khẽ lắc đầu nói: "Thực xin lỗi, nhà chúng tôi không có phòng trống".

Bạch Diệc Phi thấy vậy, bất đắc dĩ nói: "Ông ơi, cho chúng cháu ở nhờ một đêm, ông yên tâm, chúng cháu không phải kẻ xấu, nếu không cháu trả tiền cho ông cung được".

"Chàng trai, nhà tôi thật sự không còn phòng, ở một nơi nghèo khó như thế này, có tiền cũng vô dụng", ông lão lại lắc đầu.

Mặc dù tiền ở phía nam và phía bắc có thể đổi, nhưng những nơi xa xôi hẻo lánh như thế này lấy đâu ra ngân hàng để đổi tiền, vì vậy tiền cũng vô dụng.

Bạch Diệc Phi cũng nghĩ đến điều này, vì vậy anh móc từ trong túi ra một tấm vàng lá: "Cái này đủ không, chắc là đủ rồi chứ?"

Thứ mà Bạch Diệc Phi không bao giờ thiếu chính là tiền và vàng, hơn nữa lúc anh ra ngoài thường mang theo một ít vàng để đề phòng bất trắc.

Sau khi ông lão cầm lấy tấm vàng lá rồi xem xét kỹ lưỡng lại còn cần mấy cái kiểm tra, ngay sau đó ông lão liền đứng sang một bên cười nói: "Vậy thì vào đi, chật chội một chút cũng không sao".

Vốn người Nam Môn và người phía Bắc có lui tới làm ăn với nhau, người nước Hoa xuất hiện ở Nam Môn cũng không ít, cho nên những dân ở đây cũng không bài xích đối với người nước Hoa.

Bạch Diệc Phi và Tùng Lệ Tư đi vào sân.

Sau đó ông lão sắp xếp cho họ một căn phòng, trong phòng chỉ có một chiếc giường.

Hơn nữa căn phòng này rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có thể kê được một chiếc giường cùng với một lối đi nhỏ.

Bạch Diệc Phi lại bỏ ra một tấm vàng lá mua một bộ quần áo của phụ nữ, nhưng gian phòng nhỏ như vậy, làm sao có thể ngủ được?

Bạch Diệc Phi và Tùng Lệ Tư lặng lẽ nhìn nhau rồi trầm mặc không nói.

Sau một hồi trầm mặc, Tùng Lệ Tư nói với Bạch Diệc Phi: "Tôi muốn thay quần áo, anh ra ngoài trước đi".

Bạch Diệc Phi tự giác rời khỏi phòng.

Đến khi Tùng Lệ Tư hay xong quần áo, anh mới quay trở lại.

Chỉ có điều hai người đều đứng ở trong phòng ngơ ngác nhìn nhau.

Căn phòng nhỏ xíu lại chỉ có một cái giường, cũng không nằm xuống đất được, ngủ kiểu gì đây?

Trong đầu Tùng Lệ Tư chợt lóe lên một ý tưởng, cười nói với Bạch Diệc Phi: "Dù sao cũng chỉ có một cái giường, chúng ta ngủ cùng đi, sau này anh nhất định phải chịu trách nhiệm với tôi".

Bạch Diệc Phi nghe xong thì trợn mắt kinh ngạc, sau đó anh trực tiếp nằm xuống giường, nhắm mắt ngủ, còn nói: "Không cần sâu, cô ra sân ngủ mà ngủ".

"Anh!", Tùng Lệ Tư trợn trừng mắt, chỉ tay vào Bạch Diệc Phi, nhưng Bạch Diệc Phi đã nhắm mắt lại rồi.

Tùng Lệ Tư trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi hồi lâu, thấy anh không đáp lại, cô ta cũng không muốn ngủ trong sân, nên đành phải thỏa hiệp.

Cô ta chỉ có thể chậm rãi rón rén nằm xuống giường, chiếc giường rất nhỏ, sau khi nằm xuống, cô ta chỉ cần hơi nhúc nhích liền chạm vào Bạch Diệc Phi.

Tùng Lệ Tư vô cùng khản trương, cô ta dường như muốn nói gì đó, nhưng đã nghe thấy tiếng Bạch Diệc Phi ngáy khò khò rồi.

Vì vậy, Tùng Lệ Tư không lên tiếng mà chỉ nhìn người đàn ông đang quay lưng về phía mình, trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả.

Bởi vì đây là lần đầu tiên cô ta ngủ chung với một người đàn ông.

...

Buổi sáng, khi Tùng Lệ Tư tỉnh dậy đã thấy trong phòng chỉ còn lại một mình cô ta.

Tùng Lệ Tư ngồi trên giường nghĩ về việc đêm qua cô ta ngủ chung giường với một người đàn ông, không phát hiện điều gì bất thường mới bước xuống giường ra khỏi phòng.

Trong sân có một cái bàn nhỏ có ba người ngồi, ngoài Bạch Diệc Phi cùng ông lão tối hôm qua còn có một cô gái trẻ xa lạ.

Sau khi trông thấy Tùng Lệ Tư, ông lão liền gọi Tùng Lệ Tư qua ăn sáng.

Bạch Diệc Phi không quá chú ý đến Tùng Lệ Tư, mà vừa ăn vừa hỏi rất nhiều chuyện, anh cũng đã nắm được khá khá chuyện ở đây.

Đây là một cái thôn nhỏ ven bờ biển phía tây nam của Nam Môn, cách trung tâm thành phố rất xa.

Bọn họ ở nơi xa xôi hẻo lánh, sống bằng nghề trồng trọt, nhưng không có kỹ thuật tiên tiến, sản lượng tạo ra không tốt cho nên thanh niên trai tráng trong làng đều lên thành phố làm thuê làm mướn.

Ông lão tự xưng là Thập Lão, ông ta có một trai một gái, con trai thì đi làm, còn con gái chính là cô gái ngồi ở bên cạnh kia, tên là Thập Vân.

Thập Vân cũng đã 21 tuổi nhưng trông vẫn trẻ trung và dễ nhìn, Thập Lão cho biết gần đây thanh niên trong thôn thường đến cầu hôn nhưng cô ta không vừa mắt bất kỳ ai trong số họ.

Bởi vì những người này đến cầu hôn thậm chí còn không đạt được sức mạnh cấp 3, Thập Vân vô cùng coi thường bọn họ.

Ở Nam Môn tất cả mọi người đều phải tập võ, giống như những người ở nước Hoa đều phải đi học.

Chẳng trách toàn bộ người Nam Môn đều mạnh hơn người nước Hoa.

Ăn sáng xong, Bạch Diệc Phi hỏi: "Ông có thể dẫn bọn cháu lên thành phố không?"

Thập Lỗ nghe xong bối rối nói: "Đường lên thành phố rất xa đi bộ không tiện lắm, tôi thấy sắc mặt của vợ anh không được tốt lắm, cô ấy có thể không thể chịu đựng nổi đâu".

Bạch Diệc Phi nghe vậy vội vàng lắc đầu nói: "Cháu tự mình lên thành phố, cô ấy cũng không phải vợ của cháu mà chỉ là bạn bè bình thường thôi".

"Tôi sẽ đưa tiền cho ông để cô ấy ở lại đây, số tiền đó bao gồm tiền ăn ở và sinh hoạt của cô ấy, ngoài ra, cháu cũng sẽ trả thêm tiền cho ông để ông đưa cháu lên thành phố".

Nhưng Thập Lỗ không quan tâm đến chuyện này lắm, vẻ mặt ông ta tràn đầy ngạc nhiên nói: "Cô ấy không phải là vợ anh sao?"

"Không phải", Bạch Diệc Phi lắc đầu.

Tùng Lê Tư hờn dỗi trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi một cái.

Bạch Diệc Phi nói tiếp: "Cô ấy không phải, còn cháu..."

Bạch Diệc Phi đang định nói rằng anh đã có vợ, Thập Lỗ đã ngắt lời anh, vui vẻ nói: "Vậy thì tốt quá!"

"Hả?", Bạch Diệc Phi ngẩn ra.

Thập Vân - con gái của Thập Lỗ đang rửa bát, ông ta chỉ vào Thập Vân nói: "Anh thấy con gái tôi thế nào, vừa hay con gái tôi cũng chưa có bạn

traí".

Bạch Diệc Phi lập tức tròn mắt.

Thập Lỗ nghĩ rằng mặc dù người phía bắc không coi trọng võ công, nhưng điều kiện sống ở đó rất tốt, chỉ cần có tiền là có thể sống yên ổn cả đời.

Từ hôm qua đến sáng nay Bạch Diệc Phi hào phóng không thèm đếm xỉa đến số vàng ít ỏi kia, hẳn là loại người rất giàu có, nên sau khi biết Bạch Diệc Phi không phải là vợ chồng, ông ta liền muốn gả con gái cho anh.

Nhưng vừa mới dứt lời, ông ta đã bị Tùng Lệ Tư và Thập Vân kịch liệt phản đối.

"Không được!"

"Tôi không đồng ý!"

Bạch Diệc Phi vốn muốn nói mình đã có vợ con, nhưng bây giờ không cần nói, đôi phương cũng không đồng ý, còn có cái gì để nói?

Thập Lỗ quay đầu lại liếc nhìn Tùng Lệ Tư, dù sao thì Tùng Lệ Tư cũng không phải là vợ của Bạch Diệc Phi, vậy tại sao lại phản đối?

Tùng Lệ Tư bị nhìn chăm chăm có chút ngại ngùng đang muốn giải thích, nhưng Thập Vân đang ở một bên trầm mặc nói: "Con không thích người yếu ớt!"

Bạch Diệc Phi: "..."

Tùng Lệ Tư: "..."

Bạch Diệc Phi và Tùng Lệ Tư không biết dùng vẻ mặt gì để diễn tả cảm xúc của mình.

Thập Vân không thèm để ý chỉ liếc nhìn Bạch Diệc Phi bằng ánh mắt chán ghét: "Bố, hôn sự của con bố không cần bận tâm, dù sao con cũng sẽ

không gả cho một người đàn ông yếu hơn mình!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 996: Lệnh truy nã Bạch Diệc Phi

Bạch Diệc Phi vừa nhìn đã có thể nhìn ra Thập Vân ở trình cấp 3 trung cấp, cách biệt khá lớn so với anh. Nhưng Thập Vân lại không thể nhìn ra cảnh giới của anh.

Bạch Diệc Phi không chấp nhận mấy cái này, càng huống hồ ở phương bắc, tài sản và địa vị mới là thứ quyết định tất cả.

Dù sao thì tiền ai cũng có thể kiếm được nhưng võ thì phải nhìn vào năng khiếu. Nếu không có thì có nỗ lực đến mấy, cũng không đạt được đến cảnh giới như người khác.

Càng huống hồ, có tiền cũng không mời được những người có võ công sao?

Thập Vân không hiểu những điều này nhưng Thập Lão sống lâu vậy rồi thì nhìn là hiểu. Vì vậy ông ta khuyên: “Con còn nhỏ! Chưa hiểu chuyện, bố nói cho con...”.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì vội lên tiếng ngăn cản: “Cháu thấy cô ấy nói đúng đấy. Vì vậy, hiện giờ chúng ta mau vào thành phố đi”.

Bạch Diệc Phi vừa nói, vừa từ túi quần lấy ra một chiếc lá vàng.

Thập Lão nhìn thấy chiếc lá vàng thì lập tức thay đổi sự chú ý, cũng không khuyên con gái mình nữa, vội gật đầu nói: “Được, được! Chúng ta vào thành phố thôi”.

Nhà Thập Lão có một chiếc xe ba bánh, là xe điện.

Bạch Diệc Phi lên xe, Thập Lão đang định nổ máy thì Tùng Lệ Tư cũng lên theo.

“Cô lên làm gì?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Tùng Lệ Tư nói: “Tất nhiên là đi cùng anh rồi”.

Bạch Diệc Phi khuyên ngăn: “Đường này khó đi lắm, cô cứ ở đây nghỉ ngơi thì hơn”.

“Không đâu! Tôi nhất định phải đi!”, Tùng Lệ Tư kiên quyết, nói.

Bạch Diệc Phi không còn cách nào khác, đành phải đồng ý.

Không bao lâu, Thập Lỗ chở Bạch Diệc Phi và Tùng Lệ Tư xuất phát đi vào thành phố.

Nhưng đường này là đường đất, trên đường gập ghềnh, Tùng Lệ Tư suýt nôn ra.

Đến Bạch Diệc Phi cũng thấy khó chịu, suýt nữa không chịu được mà phụt máu. Điều này có liên quan đến vết thương của anh.

Bạch Diệc Phi nhìn Tùng Lệ Tư ở bên cạnh, bất đắc dĩ kéo cô ta ngồi lên đùi mình.

“A...”, Tùng Lệ Tư giật mình, sắc mặt đỏ ửng lên, nói: “Anh... Anh làm gì vậy?”

Bạch Diệc Phi bất đắc dĩ, nói: “Cô à! Cô chắc chắn vẫn chịu được chứ?”

Tùng Lệ Tư cúi đầu, không nói gì nhưng trong lòng thầm nghĩ ‘Bạch Diệc Phi đang quan tâm đến mình sao?’

Còn Thập Lỗ ngồi ở vị trí lái, sau khi nhìn một cái thì trên mặt lập tức cảm thấy có gì đó không ổn.

...

Cuối cùng, hai tiếng sau, họ đến một đoạn đường quốc lộ, hơn nữa còn có thể nhìn thấy thành phố ở xa.

Lái xe tầm nửa tiếng, cuối cùng họ cũng đến thành phố.

Thập Lỗ giới thiệu với Bạch Diệc Phi và Tùng Lệ Tư: “Thành phố ở đây của chúng tôi tên là thành phố Minh, cũng được coi là thành phố lớn, có mấy chục ngàn nhân khẩu”.

Nói xong lại ngáp ngừng một lát rồi nhìn Bạch Diệc Phi, có chút tự hào, hỏi: “Thế nào? So với thành phố ở phương bắc thì chắc không kém chứ?”

Bạch Diệc Phi chỉ cười mà không nói gì.

Ở chỗ Bạch Diệc Phi, những thành phố quy mô như này chỉ được coi là thành phố cấp huyện, chứ đừng nói là những thành phố tuyến một và tuyến hai.

Nhưng ở Nam Môn thì đây quả thật là thành phố lớn.

Và thành phố này, thoát nhìn cho người ta cảm giác của mười năm trước.

Trên tường ở đường phố và trên cột điện đều dán đầy giấy.

Chữ ở đây có khác biệt rất lớn với chữ Hoa Hạ, Bạch Diệc Phi nhìn miễn cưỡng hiểu được.

Vì thế, anh nhìn thấy một tờ giấy thông báo treo thưởng. Trong lòng anh kinh ngạc, lập tức kéo Thập Lỗ, nói: “Mau dừng xe!”

Thập Lỗ lập tức dừng xe, sau đó ông ta và Tùng Lệ Tư đều nhìn Bạch Diệc Phi với vẻ mặt khó hiểu.

Bạch Diệc Phi nhảy xuống xe, tìm về tường đi qua ban nãy rồi nhìn tờ thông báo treo thưởng đó.

“Bạch Diệc Phi! Ác ma giết người phương bắc, đã trốn vào lãnh thổ nước ta. Mọi người dân hãy chú ý, bất cứ ai nhìn thấy kẻ này thì lập tức gọi điện thoại đến số 189xxxx, người cung cấp thông tin có liên quan được thưởng...”, bên dưới dòng chữ này còn có tấm ảnh đen trắng, người đó là Bạch Diệc Phi.

Bức ảnh và ngoại hình thật sự của Bạch Diệc Phi có chút khác biệt nhưng không lớn lắm.

Bạch Diệc Phi nhìn xung quanh, phát hiện người trên đường phố rất ít, xe cũng ít nên đến giờ vẫn chưa ai chú ý đến đám người Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đi lại bên cạnh xe ba bánh rồi nói với Thập Lỗ: “Các người về trước đi, tôi đi giải quyết chút việc”.

“Không được!”, Tùng Lệ Tư lên tiếng: “Tôi cũng phải đi”.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì chau mày, sắc mặt nghiêm nghị nói với Tùng Lệ Tư: “Đừng làm ồn nữa! Hiện giờ không có thời gian nói nhiều với cô, tôi bảo đảm chỉ cần tôi có thể quay về thì nhất định sẽ đưa cô về cùng”.

Tùng Lệ Tư mím môi, dường như vẫn định nói gì nhưng kết quả là Thập Lỗ chen miệng vào nói: “Như này đi! Bên ngoài thành phố có một nhà thờ, anh cũng nhìn thấy rồi chứ? Chúng tôi đợi anh ở đó”.

“Được!”, Bạch Diệc Phi ngẫm nghĩ, cảm thấy cũng ổn nên liền gật đầu.

Tùng Lệ Tư không còn cách nào khác, đành phải cùng với Thập Lỗ quay về.

Nhìn thấy họ rời đi, Bạch Diệc Phi lại đi về sau mấy bước rồi xé tờ thông báo treo thưởng kia xuống.

Nhìn tờ thông báo có thể thấy, chắc Cát Tắc tin rằng Cát Xa là do mình giết, đồng thời ông ta còn biết mình vẫn chưa chết.

Như vậy thì tất cả những nơi như cảng khẩu, sân bay, bến xe thì chắc chắn đều là nơi trọng điểm, chắc chắn ở đó đã bố trí người rồi.

Bạch Diệc Phi ngẫm nghĩ chút rồi đến trung tâm thương mại mua khẩu trang và mũ. Sau khi đội lên thì mới bắt xe đến sân bay.

Đến sân bay, thoạt nhìn rất cũ kỹ, dường như là bến xe rất nhiều năm trước. Ở đây cũng đông người, ai cũng vội vã ngồi lên máy bay.

Bạch Diệc Phi ẩn mình trong đám người rồi nhìn xung quanh, sau đó đến một nhà vệ sinh.

Ở đây anh lập tức phát hiện có gì đó không ổn.

Thông báo treo thưởng có thể thấy ở khắp nơi, ở trong phòng lớn còn nhìn thấy rất nhiều cao thủ cấp 1 đang đi lại. Rõ ràng đây là nhằm mục đích bắt anh.

Bạch Diệc Phi chỉ có thể gọi điện thoại cho Tân Thu cầu cứu: “Su bá! Chỗ tôi tạm thời không quay về được, phiền su bá giúp tôi chăm sóc tốt vợ con, đưa họ đi ẩn trốn một thời gian”. Vừa nói xong thì cửa nhà vệ sinh đột nhiên bị mở ra.

Sau khi Bạch Diệc Phi nhìn thấy người bước vào thì lập tức giật mình. Bởi vì người ở trước mặt anh có chút quen mặt.

Còn người đó cũng nhìn Bạch Diệc Phi, vốn không để ý nhưng khi nhìn kỹ thì cũng cảm thấy có chút quen.

Tiếp đó, người đó đột nhiên trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi rồi sắc mặt kinh hãi. Bạch Diệc Phi thấy vậy lập tức phản ứng lại, lập tức ra tay bóp chặt cổ đối phương rồi kéo vào trong, ấn trên tường.

“Đừng có kêu! Nếu không tôi sẽ giết anh”, Bạch Diệc Phi thấp giọng uy hiếp.

Bây giờ Bạch Diệc Phi mới nhớ ra, người này đúng là quen mặt. Bởi vì đây là thuộc hạ bên cạnh Cát Xa, lúc đó anh đã từng nhìn thấy trên thuyền.

Người đó là cao thủ cấp 2, ở trước mặt Bạch Diệc Phi thì hẳn ta không có bất cứ cơ hội phản kháng nào nên chỉ có thể gật đầu.

Bạch Diệc Phi lập tức hỏi: “Thành phố Minh có máy bay tư nhân không?”

Người đó lập tức gật đầu, nói: “Có, có”.

“Ở đâu?”, Bạch Diệc Phi lại hỏi.

Người đó run rẩy đáp: “Ở... Ở đại công tước...”.

Hiện giờ, tất cả các cảng khẩu hay sân bay có thể quay về phương bắc đều đã bị khống chế, vì vậy Bạch Diệc Phi không thể quay về từ những nơi này được, cũng không thể bảo người lái máy bay tư nhân từ thành phố Thiên Bắc hoặc tàu đến đây đón mình.

Nhưng ở đây có máy bay tư nhân thì lại khác. Còn người này nói là đại công tước, thật ra không phải là thật mà chỉ là biệt danh của một người thôi. Ông ta là ông trùm thế lực ngầm của thành phố Minh

Còn người này là một trong những tâm phúc của Cát Xa, ở trước mặt đại công tước cũng được nể vài phần.

Sở dĩ hắn ta đến thành phố Minh là vì hắn ta vốn là người ở đây nên quen biết mọi thứ, hơn nữa còn có thể giúp đại công tước bắt Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lại hỏi một số câu hỏi, biết hiện giờ bất cứ thành phố nào của Nam Môn đều có thông báo treo thưởng liên quan đến Bạch Diệc Phi.

Bất luận anh đi đến đâu thì đều bị truy nã.

Bạch Diệc Phi đã trở thành kẻ địch của cả Nam Môn rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 997: Di Trà

Nói như vậy cũng không có gì sai cả, ở một nơi sùng bái võ thuật như Nam Môn, đại vị của mình chủ liên minh võ giả rất cao, mà Bạch Diệc Phi đã giết con trai cả và con trai thứ ba của thủ lĩnh liên minh này, người của Nam Môn đương nhiên sẽ coi anh như kẻ thù.

Người này rất giỏi ăn nói, hỏi gì nói đó, muốn thẳng tay giết chết anh ta cũng không dễ dàng gì.

Nhưng nếu như không giết anh ta, một khi anh ta đi ra ngoài và tung ra tin tức anh đang ở đây, vậy thì đối tượng bị giết chính là anh.

Và người này dường như biết được điều đó, trực tiếp quỳ xuống xin Bạch Diệc Phi tha mạng: “Xin anh, đừng giết tôi, đừng giết tôi mà, ở nhà tôi còn có vợ con và mẹ già, cả nhà đều dựa vào tôi sinh sống, làm ơn, đừng giết tôi”.

Mặc dù những lời này rất xưa cũ rồi, nhưng vẫn quả thực là thứ dễ làm người ta mềm lòng.

Nhưng Bạch Diệc Phi không dám đánh cược với mạng sống của mình, thế nên anh vẫn định giết anh ta.

Chỉ là khi anh đang định ra tay thì bên ngoài truyền đến tiếng một người phụ nữ: “Chồng ơi, sao anh vẫn chưa ra?”

Sau khi người đàn ông nghe thấy giọng nói này, toàn thân càng run rẩy dữ dội hơn, kinh hãi cầu xin: “Đừng mà, tôi xin anh, không liên quan đến cô ấy, muốn giết thì anh giết tôi, đừng làm hại cô ấy”.

“Cô ta là vợ anh à?”, Bạch Diệc Phi cau mày hỏi.

Người đàn ông quỳ xuống cầu xin: “Cô ấy không biết gì cả, chuyện này không liên quan đến cô ấy, tôi xin anh...”

Bạch Diệc Phi thấy vậy khẽ gật đầu: “Im miệng, không thì tôi giết hết!”

Người đàn ông kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi khẽ mở cửa, anh nhìn thấy một người phụ nữ đứng gần đó, khoảng hơn 20 tuổi, khá xinh đẹp.

Người phụ nữ sau khi nhìn thấy anh thì sững sờ, muốn hét lên nhưng rất nhanh đã bị Bạch Diệc Phi đưa tay kéo vào bên trong.

Cô ta sợ hãi muốn kêu lên, lại bị Bạch Diệc Phi lấy tay che miệng lại.

Người phụ nữ hoảng loạn, tay chân vùng vẫy.

Mà người đàn ông kia đột nhiên đứng dậy, giáng cho Bạch Diệc Phi một cú đấm.

Nhưng thực lực của anh ta và Bạch Diệc Phi có một khoảng cách rất lớn, Bạch Diệc Phi chỉ nhẹ nhàng tát một cái, cả người anh ta liền bị đẩy ra.

“A!”

Anh ta đập mạnh vào tường, vẫn chưa kịp phản ứng lại thì Bạch Diệc Phi đã túm lấy cổ anh ta, lạnh lùng cảnh cáo: “Muốn sống sót thì ngoan ngoãn nghe lời cho tôi!”

Người đó tựa vào tường, không dám di chuyển.

Chỉ là anh ta tức giận nhìn Bạch Diệc Phi nói: “Đừng động vào vợ tôi, nếu như anh dám động vào cô ấy, cho dù có chết tôi cũng phải lôi anh chết cùng!”

Bạch Diệc Phi chỉ nhàn nhạt nhìn cô gái kia một cái, sau đó: “Tôi không định giết cô ta!”

Người đàn ông có phần ngạc nhiên.

Bạch Diệc Phi tiếp tục nói: “Bây giờ anh đi theo tôi, nghe theo lời của tôi làm việc, tôi bảo đảm sẽ không giết anh, thế nào?”

Người đàn ông dường như không dám tin, nhưng cũng không do dự quá lâu, bèn gật đầu nói: “Được, tôi nghe anh”.

Ngay sau đó, Bạch Diệc Phi buông hai người ra, đồng thời dùng điện thoại di động chụp lại hai bức ảnh của người phụ nữ.

Người đàn ông không hiểu Bạch Diệc Phi vì sao lại làm vậy, nhưng anh ta đứng trước mặt vợ mình và bảo vệ cô ta.

Bạch Diệc Phi cười nói: “Đừng căng thẳng, tôi chỉ gửi ảnh vợ anh cho thủ hạ của tôi mà thôi”.

“Anh muốn làm gì?”, anh ta cảnh giác nhìn chăm chăm vào anh.

Bạch Diệc Phi nhìn anh ta, lạnh lùng nói: “Nếu như anh dám tiết lộ tung tích của tôi, hoặc tôi chết ở Nam Môn này, vậy thì vợ của anh cũng sẽ chết!”

“Còn cô”, Bạch Diệc Phi quay đầu nói với người phụ nữ: “Nếu cô cũng để lộ ra ngoài, vậy chồng cô cũng chỉ có một con đường chết!”

Người đàn ông không dám nói gì, vợ anh ta lập tức gật đầu: “Tôi sẽ không bao giờ nói ra!”

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng, lại nhìn người đàn ông nói: “Chỉ cần các người không nói với bất kì ai một lời về tôi, không tiết lộ hành tung của tôi, đợi khi tôi rời khỏi đây rồi, chúng ta sẽ không còn quan hệ gì nữa”.

“Các người cũng nên biết, tôi có thể bị đất nước các người truy nã, đương nhiên có năng lực của riêng mình, nếu thủ hạ của tôi muốn giết hai người thì cũng là chuyện quá dễ dàng”.

Những lời này khiến người đàn ông cúi đầu, cam chịu nói: “Di Trà... xin nghe theo lệnh của anh”.

Bạch Diệc Phi cảm thấy chuyện này so với việc giết Di Trà tốt hơn nhiều, ít nhất Di Trà rất quen thuộc với Nam Môn, anh ta cũng không đến mức quá xấu xa.

Di Trà nói năm nay anh ta 26 tuổi, thực lực cấp 2 trung cấp.

Mặc dù thực lực của anh ta không bằng Bạch Diệc Phi, mà Nam Môn là nơi sùng bái võ thuật, nhưng dù gì thì không phải ai cũng có thể đạt tới cấp một thậm chí cấp 2.

Di Trà còn trẻ như vậy mà đã có thực lực của cao thủ cấp 2 trung cấp, chỉ có thể nói tài năng xuất chúng, cũng chính vì nguyên nhân này mà anh ta mới được Cát Xa tuyển chọn, trở thành thân tín của hắn ta.

Giải quyết xong chuyện này, Bạch Diệc Phi đội mũ và đeo khẩu trang rồi cùng Di Trà rời khỏi nhà vệ sinh.

Thập Lỗ nói rằng sẽ đợi anh ở một nhà thờ bên ngoài thành phố.

Tuy nhiên, khi họ đến nhà thờ thì chỉ nhìn thấy chiếc xe ba bánh của Thập Lỗ ở bên ngoài, còn Thập Lỗ và Tùng Lệ Tư đã biết mất.

Bạch Diệc Phi đột nhiên nhíu mày, anh đi tới bên cạnh chiếc xe ba bánh liền phát hiện chung quanh có rất nhiều dấu chân đàn ông khác nhau, và lại còn có một chiếc giày vải màu đen.

Bạch Diệc Phi nhớ tới đôi giày này là mình mua cho Tùng Lệ Tư từ con gái Thập Lỗ.

Rất rõ ràng, chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra với Tùng Lệ Tư và Thập Lỗ rồi.

“Di Trà”, Bạch Diệc Phi gọi một tiếng.

Di Trà lập tức đáp: “Dạ!”

Bây giờ mạng sống của vợ anh ta nằm trong tay Bạch Diệc Phi, anh ta không dám có chút ý muốn phản kháng nào.

“Vị trí của anh ở Minh Thành như thế nào?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Di Trà lập tức trả lời: “Thân phận của tôi là thân tín của cậu chủ liên minh, có tiếng nói ở Minh Thành”.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Bạn tôi biến mất rồi, có thể giúp tôi điều tra một chút được không?”

“Tôi sẽ cố gắng”, Di Trà nói xong bèn lấy điện thoại ra gọi điện.

...

Ở Nam Môn, các sòng bạc ở đây là sự tồn tại hợp pháp.

Đúng lúc này, trong một sân sau của sòng bạc nào đó ở Minh Thành, Tùng Lệ Tư toàn thân bị trói bằng dây thừng, còn Thập Lỗ thì bị đánh đến hộc máu, nằm bất động trên mặt đất.

Cả hai người đều bị nhốt trong phòng, bên ngoài có hơn hai mươi người canh giữ, dường như bọn họ đang chờ ai đó.

Một lúc sau, một người đàn ông vừa cao to vừa đen lững thững bước vào với điều xì gà trong tay, mà theo sau hắn ta là năm sáu người.

Khi những người trong sân nhìn thấy người đàn ông này đến, bọn họ vội vã cung kính cúi người về phía trước.

Một trong số những người đàn ông có vẻ ngoài hèn hạ cười nói: “Bắc lão đại, chúng tôi bắt được một người phụ nữ phương Bắc, rất xinh đẹp”.

“Xinh đẹp? Có thể đẹp đến mức nào?”, người được gọi là Bắc lão đại kia nhìn tên đàn ông hèn hạ hỏi.

Tên đó vội vã nói: “Đẹp như tiên nữ vậy!”

Bắc lão đại thấy vậy không khỏi chế giễu: “Người lần trước xấu như vậy, anh cũng nói là đẹp, cái này....”

“Bắc lão đại”, tên đàn ông hèn hạ có chút xấu hổ: “Người lần trước là tôi nhìn nhầm, lần này thật sự rất xinh đẹp, phụ nữ phương Bắc này da trắng nõn nà, giống như ngọc bích vậy”.

Bắc lão đại không khỏi có chút hứng thú, hỏi: “Tìm hiểu lai lịch của cô ta chưa?”

Tên kia cười hi hi nói: “Người từ phương Bắc tới, đều là con gái của người bán hàng rong, có thể có lai lịch gì chứ?”

“Nói cũng đúng”, Bắc lão đại gật đầu, sau đó lại cười nói: “Lần này tôi tin anh một lần, để tôi đi xem, nếu vừa ý, tôi sẽ nói với đại công tước, cho anh theo chúng tôi làm ăn”.

“Được ạ, vậy phải cảm ơn Bắc lão đại trước rồi”, tên đàn ông hèn hạ vui mừng không thôi.

“Dẫn đường”.

“Mời anh đi bên này”.

...

Bắc lão đại nhìn thấy Tùng Lê Tư ở trong phòng liền sững sốt, điều xì gà trên tay trực tiếp rơi xuống đất.

“Bắc lão đại, tôi nói không sai đúng không, người này thật sự rất đẹp”, tên kia cười rất đắc ý.

Bắc lão đại kia nghe thấy tiếng của người kia thì lập tức hoàn hồn, sau đó đi ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Tên kia sững sờ, không hiểu gì nói: “Bắc lão đại, anh không hài lòng sao?”

Bắc lão đại trầm giọng nói: “Hài lòng, việc của anh cứ giao cho tôi. Nhưng việc hôm nay không được nói cho bất cứ ai biết”.

“Người phụ nữ này quá đẹp, thế nên tôi định dâng cho đại công tước”.

Tên kia nghe vậy thì vui mừng khôn xiết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 998: Sông bạc

Tùng Lệ Tư xinh đẹp như vậy đã hoàn toàn vượt khỏi sự mong đợi của Bắc lão đại, hẳn ta không muốn người khác biết chuyện này, phỏng chừng là muốn tự mình dâng Tùng Lệ Tư lên cho đại công tước, một mình hưởng công lao.

Có điều tên hện hạ cũng không quan tâm đến những chuyện này, dù sao cũng đã nói đến nước này rồi, Bắc lão đại nhất định sẽ bồi thường cho hẳn ta bằng cách khác.

Chỉ cần Bắc lão đại cho hẳn lợi ích, sau này hẳn còn sợ không phát triển được sao?

Đúng lúc Bắc lão đại đã lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi điện cho đại công tước.

Thì có một tên đàn em đột nhiên từ sông bạc chạy vào sân và hét lên: “Đại ca, đại ca, không ổn rồi! Xảy ra chuyện rồi”.

Động tác của Bắc lão đại khẽ ngừng, sắc mặt âm trầm nói: “Xảy ra chuyện gì?”

...

Khi Bắc lão đại vào sân sau, Bạch Diệc Phi và Di Trà vừa hay bước vào sông bạc.

Di Trà đã sử dụng mối quan hệ của mình, điều tra ra Tùng Lệ Tư và Thập Lỗ bị một vài tên côn đồ gần nhà thờ bắt đi, và cuối cùng đã tìm thấy sông bạc.

Nhưng anh ta không chắc chắn Tùng Lệ Tư có bị đưa đến đây không, thế nên sau khi nói với Bạch Diệc Phi, bọn họ quyết định cùng nhau đến sông bạc.

Mặc dù toàn bộ sòng bạc đều ở ngoại ô thành phố, trang trí rất cao cấp, nhưng trông giống như một hội quán, không giống sòng bạc chút nào.

Sòng bạc khá lớn, trong sảnh có rất nhiều bàn, mỗi bàn đều chật cứng người, không chỉ như vậy, những người này không hề hỗn tạp như Bạch Diệc Phi tưởng tượng, mà tất cả đều mặc âu phục chỉnh tề.

Và ở nơi đông đúc này, trên mặt đất lộ rõ vết máu.

Chỉ là những người này dường như chưa nhìn thấy, hoặc nhìn thấy nhưng đã quá quen với cảnh này rồi.

Bạch Diệc Phi khẽ cau mày, cảnh tượng này khiến anh vô thức khó chịu, đồng thời anh cũng cảm thấy được, sòng bạc này không đơn giản.

Di Trà thân nhiên ngăn một người nhân viên lại và nói: “Xin chào, chúng tôi đến tìm Bắc lão đại”.

Người phục vụ liếc nhìn Di Trà rồi chế nhạo nói: “Hai người tìm Bắc lão đại à? Các người tưởng rằng mình là ai? Muốn tìm thì tìm à? Bắc lão đại là người ai cũng có thể tìm sao?”

Di Trà lập tức tức giận nhưng ngay một giây sau, anh ta đã nhin xuống.

Hiện tại anh ta không dám tiết lộ thân phận của mình, mặc dù là thân tín của Cát Xa, nhưng thân phận của anh ta chỉ dễ nói chuyện với nhân vật cấp cao, chứ đám côn đồ ở những nơi nhỏ bé này căn bản không biết đến anh ta.

Hơn nữa bây giờ lại còn ở cùng Bạch Diệc Phi, anh ta không dám mạo hiểm để lộ ra chuyện này.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì hỏi người phục vụ: “Vậy phải làm sao mới gặp được Bắc lão đại?”

Người nhân viên phục vụ nhìn Bạch Diệc Phi và Di Trà nhìn từ trên xuống dưới, khinh thường nói: “Các người tưởng mình là ai chứ? Mỗi ngày có bao nhiêu người muốn tìm Bắc lão đại, chẳng lẽ ai cũng phải gặp à?”

“Có điều, nếu các người có thể thắng được 10 triệu ở đây, nói không chừng Bắc lão đại sẽ gặp đấy”.

Nghe vậy, Di Trà tức giận đến mức muốn động thủ nhưng lại bị Bạch Diệc Phi giữ lại: “Được, không vấn đề gì”.

Người phục vụ nghe vậy thì cười lạnh một tiếng, vẻ mặt đầy khinh bỉ.

Hắn ta làm nhân viên phục vụ trong sòng bạc nhiều năm như vậy, người như Bạch Diệc Phi hẳn đã gặp qua rất nhiều, ai cũng cho rằng mình có thể thắng lớn, nhưng mà, cuối cùng lại thua không còn một xu nào!

Bạch Diệc Phi không có tiền mặt, nhưng sòng bạc rất thân thiện với người dùng, có thể dùng vật phẩm để thế chấp, thậm chí còn có chuyên gia thẩm định giá cả, vì vậy anh đã lấy một ít vàng lá ra đặt cọc.

Nhân viên có chút kinh ngạc khi nhìn thấy miếng vàng, sau đó liền kêu người đi thẩm định, ánh mắt khẽ thay đổi khi nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không quan tâm đến chuyện này, chỉ thấp giọng hỏi Di Trà: “Sòng bạc này, có lừa đảo không?”

Di Trà vội vã trả lời: “Không đến nỗi, việc đánh bạc ở đây đều công bằng và chính đáng, cũng cấm việc gian lận”.

“Được”, Bạch Diệc Phi gật đầu, sau đó cầm lấy chip mà nhân viên phục vụ đưa, tùy ý chọn một bàn.

Bàn này là bàn chơi xúc xắc, và nó cũng đầy người.

Sau khi Bạch Diệc Phi và Di Trà chen vào, họ nhìn thấy một người đẹp mặc vest đứng ở giữa bàn, trên tay cô ta đang lắc một cái cốc.

Hai người nhìn một lúc rồi tính ra luật chơi, trong cốc có tổng cộng 6 viên xúc xắc, sau khi người kia lắc xong, những người tham gia chỉ cần đoán số lớn hay số nhỏ.

Nhưng họ lại không đặt cược ngay mà đứng im lặng quan sát.

Bởi hầu hết những người ở Nam Môn này đều luyện võ thuật, ngũ quan của họ nhạy cảm hơn người thường, để tránh cho những người này có thể nghe thấy âm thanh của xúc xắc, thế nên người ta đã tiến hành xử lý đặc biệt với xúc xắc.

Sau khi xử lý xúc xắc, bất kể có bị lắc như nào, âm thanh va chạm vào các cạnh của nó đều như nhau.

Đương nhiên, chỉ là tương đồng mà thôi, vẫn có những sự khác biệt rất nhỏ, chỉ là những khác biệt này chỉ có thể được nghe bởi những cao thủ cấp 1.

Nói chung, các cao thủ cấp 1 rất coi thường thủ đoạn như vậy.

Bạch Diệc Phi bây giờ đã là cao thủ cấp 1 trung cấp, thế nên anh dễ dàng có thể nghe thấy những thay đổi rất nhỏ của xúc xắc khi va chạm bên trong cốc.

Sau khi quan sát được một lúc, anh đã có thể phân biệt được âm thanh hình thành của mỗi lần va chạm.

Thế nên, Bạch Diệc Phi cũng chuẩn bị hành động.

Sau một lần lắc xúc xắc, cô gái xinh đẹp đập mạnh chiếc cốc lên bàn với một tiếng “Bốp!”

“Mua lớn hay mua nhỏ, mua xong lập tức bỏ tay ra!”

Các con bạc xung quanh thấy vậy thì bắt đầu đặt cược, vì kết quả 3 hiệp đầu đều là lớn, mọi người đều cảm thấy không thể là lớn được nữa nên đều mua nhỏ.

Bạch Diệc Phi thì trực tiếp bỏ mấy con chip vào ô lớn: “Mua lớn!”

Cũng không phải không có người mua lớn, nhưng đồng chip của anh quá nhiều, điều này đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Thậm chí đến Di Trà cũng kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi.

Ngay sau đó Di Trà nhỏ giọng nhắc nhở Bạch Diệc Phi: “Đây là trận đầu tiên nên cẩn thận một chút, dùng một ít thử xem, không cần dùng hết một lần đâu, chẳng may...”

“Ha ha...”

“Người anh em, xem ra đây là lần đầu tiên đến sòng bạc rồi”.

“Đúng vậy, anh chơi lớn như vậy thì ván sau còn chơi thế nào?”

Đám người bật cười, trong đó có một người khá béo, nhếch mép khinh bỉ: “Chắc cũng chỉ là một thằng ngu giàu xổi! Có điều tôi thích loại ngu này!”

Bạch Diệc Phi không quan tâm đến điều này, nhàn nhạt nói: “Kết quả vẫn chưa có, ai thua còn chưa biết đâu”.

“Hừ”, gã béo kia cười lạnh một tiếng: “Có ai con mẹ nó vừa vào đã cược hết chứ? Tôi thấy anh thấy chúng tôi đều mua nhỏ, muốn kiếm nhiều một chút, loại như người như anh tôi gặp nhiều rồi!”

“Đúng là đồ ngu! Tôi thêm 20 ngàn bên nhỏ”, gã béo lại lấy thêm chip, đặt lên bên nhỏ.

“Tôi nói cho anh biết, mua to hay mua nhỏ phụ thuộc vào biểu đồ xu hướng, theo như quy luật bây giờ thì, hai ván lớn một ván nhỏ, ba ván lớn hai ván nhỏ, còn đối với 4 ván lớn liên tiếp, chỉ có xác suất phần trăm rất nhỏ thôi”.

“Ha ha... thằng nhóc nhà anh cứ đợi thua đi”, gã mập khinh khinh nói.

“Ha ha...”

Mọi người xung quanh cũng cười và bắt đầu chế giễu Bạch Diệc Phi ngu ngốc.

Thấy vậy người đẹp cũng thuyết phục: “Vị khách này, nếu anh vẫn còn tiền, để giảm bớt thiệt hại thì anh có thể thêm số nhỏ”.

Di Trà cảm thấy người đẹp kia nói có lý nên vội vã nói: “Vậy thì tôi sẽ đổi thêm một ít chips”.

“Không cần”, Bạch Diệc Phi ngăn lại, thúc giục người đẹp kia: “Nhanh mở ra đi”.

Người đẹp kia thấy vậy thì bất lực lắc đầu.

Những người xung quanh đều cười, trên mặt hiện ra nụ cười như kiêu sắp kiếm được một số tiền lớn.

Vẻ mặt Di Trà cũng dài ra, tỏ vẻ bất lực.

Tiếp đó, người đẹp kia chậm chậm mở cốc ra: “545655, 30 điểm, lớn!”

Sau khi báo cáo số điểm xong, cô ta cũng rất ngạc nhiên.

Các con bạc cùng bàn đều trở nên ngây ngốc.

Di Trà cũng bị sốc.

“Có chuyện gì vậy?”

“Sao có thể như vậy chứ?”

“Liên tiếp 4 trận lớn ư?”

Gã mập cũng rất kinh ngạc, nghe thấy mọi người cảm thán thì lập tức hét lớn với Bạch Diệc Phi: “Mày ăn gian!”

Bạch Diệc Phi không nói gì, chỉ nhàn nhàn nhìn gã ta.

Đúng lúc này, cô gái kia mở miệng nói: “Anh này, ở đây có camera 360 độ không có điểm mù, anh ta có ăn gian hay không chúng tôi sẽ biết đầu tiên, thế nên mong anh đừng vu oan cho vị khách này”.

Gã mập rất khó chịu, nhưng không thể phản bác.

Bởi vì vừa rồi hẳn ta để thể hiện sự hiểu biết của mình, đặc biệt cược 50 ngàn, bây giờ đã mất sạch hết tiền rồi

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 999: Tiếp tục cược lớn

Gã béo không cam tâm, nói với Bạch Diệc Phi: “Hừ, tao nghĩ mày chỉ may mắn thôi, tao không tin vận may của mày luôn tốt như thế, nào, tiếp tục đi”.

Trước mặt Bạch Diệc Phi là 1 triệu chip tiền thắng, số tiền này vẫn chưa đủ để gặp Bắc lão đại, vừa hay người đàn ông này giúp anh một tay, anh đương nhiên rất vui vẻ rồi.

Thế nên Bạch Diệc Phi đồng ý tiếp tục chơi.

Thấy vậy, người đẹp kia lại bắt đầu đặt viên xúc xắc vào cốc và bắt đầu lắc.

Khi đã lắc đủ rồi, cô ta một lần nữa đặt chiếc cốc trên bàn cười nói: “Nào, mọi người mua lớn hay mua nhỏ, nhanh chóng lên nào!”

Mà lần này, mọi người đến nghe cũng không cần nghĩ, đều đặt nhỏ.

Đã 4 lần mở ra số lớn rồi, bọn họ cảm thấy lần này chắc chắn không thể là lớn được.

Gã béo cũng nghĩ như vậy, thế nên gã ta cũng mua nhỏ, đồng thời, vì muốn đoạt lại những gì đã mất, gã ta đặt rất nhiều tiền vào lần cược này, đặt 1 triệu.

Sau khi đặt chip gã ta còn cố ý nói với Bạch Diệc Phi: “Có giỏi thì mày tiếp tục mua lớn đi”.

Bạch Diệc Phi liếc nhìn gã béo, lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Bởi vì anh có chút kinh ngạc, dù gì cũng 4 ván lớn rồi, nhưng anh cũng đã nghe rõ âm thanh bên trong, là lớn.

Mà tất cả mọi người trong bàn này đều đặc ý nhìn Bạch Diệc Phi, dù gì cũng không ai ngờ ván này vẫn là lớn.

Gã mập thấy Bạch Diệc Phi còn chưa quyết định thì hừ lạnh một tiếng: “Sao mày vẫn chưa đặt? Hừ, nếu mày có bản lĩnh thì tiếp tục đặt lớn, nếu ván này mày thắng thì sẽ kiếm được rất nhiều đấy”.

Di Trà thấy vậy cau mày, sau đó nhỏ giọng khuyên Bạch Diệc Phi: “Đừng kích động, gã ta đang cố tình kích bác anh”.

“Anh này, mong anh cẩn thận lựa chọn”, cô gái xinh đẹp kia thật lòng nhắc nhở.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì mỉm cười, sau đó đẩy hết số chip của mình đến ô lớn.

Nhìn thấy cảnh này, Di Trà và cô gái kia đều ngẩn ra.

Gã béo và những con bạc khác thì bật cười lớn.

“Ha ha... thằng này đúng là lợi hại!”

“Ha ha... con mẹ nó đúng là quá ngu rồi!”

“Thật sự tưởng rằng vận may của mình vẫn chưa dùng hết hay sao?”

“Đồ ngu! Chúng ta có thể thắng tiền rồi!”

“Ha ha...”

Bạch Diệc Phi không quan tâm đến những lời chế giễu này, chỉ nói với cô gái kia: “Mở đi”.

Cô gái thấy vậy thì không khỏi hỏi: “Anh này, anh chắc chắn chứ?”

Vừa nói xong, gã mập lập tức nói: “Này, nói rõ là đặt xong rút tay, cái này không thay đổi được đâu nhé”.

Bạch Diệc Phi nhìn gã mập nhàn nhạt nói: “Mở đi. Tôi không thay đổi”.

Di Trà ở bên cạnh cũng lo lắng không thôi, nhưng Bạch Diệc Phi căn bản không để ý đến anh ta.

Tiếp đó, cô gái đẹp kia mở cốc: “654336, 27 điểm, lớn!”

Ngay sau khi kết quả được đưa ra, cô gái đó và Di Trà giật mình, há hốc miệng.

Gã béo và những con bạc khác cũng mở to mắt vì kinh ngạc.

Người phục vụ đứng ở bên cũng vậy. Nhưng hẳn ta vẫn ngoan ngoãn đẩy hết số chip về phía Bạch Diệc Phi.

Đúng lúc này, gã mập hoàn hồn, chỉ vào Bạch Diệc Phi mà nói: “Đợi đã! Không thể nào, hẳn ta nhất định đã ăn gian!”

Sắc mặt cô gái xinh đẹp kia khó coi nói: “Xúc xắc là do tôi lắc, anh lại nói là anh ta ăn gian?”

Gã mập sừng sốt, ngây người trong giây lát.

Sau đó cô ta lạnh giọng: “Ý của anh là, chính tôi là người ăn gian?”

“Không không không!”, gã mập bị dọa sợ, vội vã lắc đầu nói: “Không dám không dám!”

Đùa gì chứ, đây là địa bàn của Bắc lão đại, ai dám chât vấn hẳn ta chứ?

Người đẹp kia không quan tâm đến gã mập, mà quay đầu nhìn vào Bạch Diệc Phi, đáng tiếc, Bạch Diệc Phi đội mũ đeo khẩu trang, cô ta cũng không thể nhìn ra dáng vẻ của anh.

“Vị khách này, vận may của anh đúng là tốt nhất trong những người tôi từng gặp”, cô ta cười nói.

Bạch Diệc Phi cũng cười nói: “Cũng bình thường thôi”.

Cô gái: “...”

Còn những người khác thì tức giận đến mức hận không thể bóp cổ Bạch Diệc Phi ngay lập tức.

Đây con mẹ nó là vận may gì thế? Rõ ràng là rất tốt mà.

Gã béo càng không phục, vỗ bàn mắng: “Tới đây, có bản lĩnh thì đánh tiếp, tao không tin may mắn đến vậy!”

Nói xong, gã ta đẩy hết số chip trên bàn về ô nhỏ, nói với Bạch Diệc Phi: “Nếu may có giỏi thì tiếp tục đặt lớn, không mua thì may là đồ hèn”.

Bạch Diệc Phi nhìn gã ta, anh không hiểu lắm về sòng bạc, thật ra anh muốn đổi một hình thức chơi khác, nhưng gã béo này cứ muốn gây rắc rối cho anh.

Vả lại, anh đương nhiên là ‘được’ rồi, sao lại bị người ta nói thành ‘không được’, như vậy chẳng phải rất có lỗi với hai đứa con của anh sao.

Vì vậy, anh tiếp tục đẩy đồng chip lên ô lớn, và lần này, cô gái vẫn chưa bắt đầu lắc chiếc cốc xúc xắc.

Cô gái xinh đẹp kia thấy vậy lại nhắc nhở: “Vị khách này, đã mở ra 5 ván lớn liên tiếp, anh chắc chắn vẫn đặt lớn chứ?”

Trên bàn cờ bạc, liên tiếp 5 ván lớn xác suất đã rất nhỏ rồi, đừng nói đến 6 ván.

Tuy nhiên, Bạch Diệc Phi không hề động lòng, gật đầu nói: “Chắc chắn”.

Di Trà đang đứng cạnh Bạch Diệc Phi cũng đành chịu, không nói gì nữa.

Cô gái kia cũng bất lực, không nói gì thêm mà lấy cốc bắt đầu lắc, sau đó lại đặt ở trên bàn.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt của mọi người, cô ta mở cốc ra.

“Lớn!”

“Vẫn là lớn? Sao có thể chứ?”

“Cái này...”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, lại là lớn, liên tiếp 6 ván!

Đến cô gái cũng bị sốc, cô ta sững sờ nhìn kết quả trước mắt, không có phản ứng gì.

Di Trà ngơ ngác nhìn Bạch Diệc Phi, ngây ra tại chỗ.

Những người khác sau khi kinh ngạc thì nhìn Bạch Diệc Phi như yêu quái, thật sự là không thể tin được.

Bạch Diệc Phi lần này đã trực tiếp thắng được 5 triệu!

Mà người phục vụ khi này, sắc mặt lúc này có chút tái nhợt, vừa này hẳn ta còn nói thắng được 10 triệu mới được gặp Bắc lão đại, nhưng bây giờ xem ra, Bạch Diệc Phi muốn thắng được số tiền đó xem ra là rất dễ dàng.

Người phục vụ nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói với người thẩm định: “Hay là chúng ta đi tìm Bắc lão đại?”

Người thẩm định nghĩ ngợi rồi nói: “Tạm thời không tìm, cứ xem thế nào đã”.

...

Thật ra ván này, Bạch Diệc Phi đã dùng chút thủ đoạn.

Trước mắt anh là người có cảnh giới cao nhất ở trong đây, sau khi tìm hiểu rõ về Minh Thành, anh cũng có những kiến thức khác nhau về ám kình, đó là anh có thể đưa ám kình ra khỏi cơ thể, chỉ là khoảng cách có hạn.

Nhưng khoảng cách này đã đủ để Bạch Diệc Phi hoạt động, vì vậy chỉ cần anh động một chút, là có thể điều khiển được xúc xích.

“Còn tiếp tục không? Tôi có thể tiếp tục mua lớn”, Bạch Diệc Phi nói với gã béo.

Gã béo mặt mũi tối sầm, tất cả tiền của gã ta đã cược hết, làm gì còn mà tiếp tục chơi chứ.

Gã ta tức giận trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Đợi sau khi ra ngoài, gã đá vào cột đèn đường với vẻ tức tối.

Đúng lúc này, có một đàn em chạy tới, rất cung kính hỏi gã: “Thất gia, hay là, chúng ta cứ giết thẳng nhóc kia đi?”

“Ở địa bàn của Bắc lão đại, mày dám tùy tiện giết người à?”, gã béo hừ lạnh một tiếng.

Tên đàn em thấy vậy thì không dám nói nữa, kết quả gã béo lại nói: “Nhưng mà, đợi khi hắn ta ra ngoài, tìm vài người bên ngoài theo dõi hắn rồi ra tay!”

“Được!”, tên kia lập tức gật đầu đồng ý.

...

Bạch Diệc Phi không biết những chuyện ngoài này, mà anh thay đổi phương thức chơi trong sòng bạc, lại thắng thêm hai ván nữa, cộng thêm số tiền thắng lúc trước, tổng cộng đã có hơn 8 triệu.

Người thẩm định và phục vụ kia đều sửng sốt, không bình tĩnh được nữa, lập tức nói: “Tôi đi tìm Bắc lão đại”.

Bạch Diệc Phi tiếp tục đặt cược, chỉ cần ván này thắng nữa thôi là anh đã có 10 triệu rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1000: Sân sau

Lúc này, trong đám người đột nhiên xuất hiện một người, sau khi nhìn thấy hắn ta thì tất cả những người khác liền tự động giải tán.

Một người trung niên mặc vest màu xám bước tới, hắn ta đứng đối diện với Bạch Diệc Phi, đưa tay ngăn người đang lắc xúc xác lại, sau đó nói với Bạch Diệc Phi: “Người anh em này, vận may khá tốt đấy!”

Bạch Diệc Phi hơi sửng sốt, nhìn người đàn ông trung niên một cái, trong nháy mắt có thể nhìn ra hắn ta là cao thủ cấp 2 trung cấp.

Cùng lúc đó, Di Trà xoay người rời đi, tránh sang bàn bên cạnh.

Sau khi Bạch Diệc Phi để ý kỹ thì mới hiểu, người trước mặt anh này có lẽ là Bắc lão đại, Di Trà phải tránh đi, là sợ đối phương nhận ra anh ta.

Bạch Diệc Phi cười nói: “Vận may ấy mà, nhìn không thấy, nếu muốn tôi thua hết trong một lần, cũng không phải là không được”.

Bắc lão đại khẽ giật mình.

Tất cả những người xung quanh thấy Bạch Diệc Phi thắng tiền, anh nói gì thì là cái đó, bọn họ nhao nhao mua theo anh.

Bạch Diệc Phi vừa nói vậy, đám người liền do dự, rút lại toàn bộ số tiền mình đã đặt.

Bắc lão đại hừ lạnh hỏi Bạch Diệc Phi: “Ý của anh là gì?”

Bạch Diệc Phi khẽ mỉm cười nói: “Vốn dĩ muốn gặp Bắc lão đại, bây giờ gặp được rồi, thì tôi cũng không cần số tiền này nữa, tặng hết cho anh”.

Tuy nhiên khi Bắc lão đại nghe thấy điều này thì chế giễu một tiếng, thậm chí còn nhìn Bạch Diệc Phi với ánh mắt khinh thường: “Thì ra là muốn dựa vào vận may để tìm đường sống à”.

“Đuổi hẳn ra ngoài!”, Bắc lão đại hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi.

Hắn ra vừa nói xong thì những con bạc xung quanh anh chạy tán loạn, họ không muốn mình bị ảnh hưởng.

Mà nhân viên của Bắc lão đại đã đến ngay bên cạnh Bạch Diệc Phi, hung dữ nói: “Người anh em, muốn tự mình đi ra ngoài hay phải để chúng tôi đuổi?”

Bạch Diệc Phi khẽ ngậy người, chưa kịp phản ứng lại.

Tuy nhiên khi nhìn thấy thái độ của Bắc lão đại, anh đã lập tức hiểu ra.

Tại Nam Môn này, thế lực ngầm và chính phủ cùng nhau tồn tại, nếu như chính phủ không giải quyết được thì có thể để thế lực ngầm ra mặt.

Bởi vậy, một số người không thể tham gia vào thế lực chính phủ, vì muốn tìm một công việc, họ sẽ chọn thế lực ngầm.

Bắc lão đại coi anh là loại người đó.

Sau khi hiểu ra thì Bạch Diệc Phi nhanh chóng nói: “Bắc lão đại xin dừng bước, có muốn trong một ngày kiếm được 1 tỷ không?”

Bắc lão đại nghe thấy câu này thì dừng lại.

Những tên thủ hạ kia thì không để ý tới điều này, vẫn muốn đẩy anh ra ngoài.

Lúc này, Bắc lão đại đột nhiên hét lên: “Đợi đã!”

Hắn ta xoay người, nhìn Bạch Diệc Phi nói: “Anh qua đây!”

Mấy tên đàn em thấy vậy cũng ngừng tay.

Bạch Diệc Phi bước sang một bên, cùng Bắc lão đại đi ra ngoài.

Sau khi ra sân sau của sông bạc, Bạch Diệc Phi nhìn thấy rất nhiều gian phòng.

Anh thấy hơn 20 người trẻ tuổi, cùng hơn chục đàn em của Bắc lão đại, hầu hết đều là cao thủ cấp 3 cao cấp.

Bắc lão đại không đem theo Bạch Diệc Phi vào phòng mà đứng ở sân hỏi anh: “Có biết tại sao sông bạc lại có sân phía sau không?”

Bạch Diệc Phi thật thà lắc đầu.

Bắc lão đại nhàn nhạt nói: “Đây là Minh Thành, tổng cộng có 12 sông bạc, nhưng không có cái nào lớn bằng sông bạc của tôi, những người đó thích đến đây chơi, có biết tại sao không?”

Bạch Diệc Phi lại lắc đầu.

Bắc lão đại hừ lạnh nói: “Bởi vì, tôi giết người nhiều nhất”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì cũng không bị dọa sợ.

Sau đó Bắc lão đại lại nói: “Tại Minh Thành, mọi người đều biết tôi là người có uy tín nhất, không ai dám ăn gian trong sông bạc của tôi”.

“Thật đáng tiếc, vẫn có những người không tin, tới chỗ của tôi mà giờ trò gian lận”.

“Còn có một số kẻ giờ thủ đoạn trên tôi!”

“Những người này đã chạm vào giới hạn của tôi, vậy thì chỉ có một kết cục”.

“Đó chính là cái chết!”

“Thi thể của bọn họ, tất cả đều được chôn trong sân này!”

Bắc lão đại khịt mũi: “Bây giờ, anh biết rồi chứ?”

Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc, dù gì cũng là lần đầu tiên nghe nói, một cái sân rộng như vậy lại chuyên dùng để chôn thi thể.

Bắc lão đại tiến lên một bước, đến gần Bạch Diệc Phi hơn, trầm giọng nói: “Thế nên, anh tốt hơn hết là nói rõ cho tôi biết, anh dùng phương pháp gì để kiếm 1 tỷ trong một ngày”.

“Nếu là thật, nói không chừng tôi sẽ giúp anh nói với đại công tước, gia nhập vào hàng ngũ của chúng tôi”.

“Nhưng nếu như anh dám nói dối, vậy thì...”

“Tôi nghĩ, anh cũng không muốn thử cái kết cục đó đâu nhỉ”.

Bắc lão đại khịt mũi, hắn ta căn bản không tin một ngày có thể kiếm được một tỷ.

Và đám đàn em của hắn cũng lập tức hiểu ra, đã sẵn sàng động thủ.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì gật đầu: “Được, tôi đã hiểu”.

“Được, hiểu rồi thì nói đi”, Bắc lão đại nhàn nhạt nói.

Lời vừa dứt, những tên đàn em kia lập tức tản ra, trực tiếp vây quanh Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì hít sâu một hơi và nói: “Tôi muốn hỏi, các người hôm nay có phải đã bắt một cô gái xinh đẹp phía Bắc không?”

Nghe thấy lời này, sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

“Anh hỏi cái này làm gì?”, sắc mặt Bắc lão đại càng khó coi hơn.

Bạch Diệc Phi nhàn nhạt nói: “Tôi đang nói với anh về việc kiếm được 1 tỷ trong một ngày”.

Bắc lão đại thấy vậy thì trầm giọng nói: “Không phải”.

Bạch Diệc Phi khẽ cau mày hỏi: “Thật sự là không có?”

Thành thật mà nói, vẻ mặt vừa nãy của đám người này đã phản ánh lên tất cả.

Có điều, không đợi Bắc lão đại lên tiếng, một tên đàn em đã nói: “Thằng nhóc này, mày ăn nói với Bắc lão đại thế à? Muốn chết phải không?”

Vừa nói, đám người vừa rút vũ khí trên người ra.

Nhưng Bắc lão đại đột nhiên giơ tay ngăn cản, nhìn chằm chằm vào Bạch Diệc Phi: “Tôi vừa mới nói, con người tôi trước giờ vẫn luôn rất có uy tín”.

“Mà anh, chỉ cần nói với tôi, làm thế nào để 1 ngày kiếm được 1 tỷ”.

Thấy vậy, Bạch Diệc Phi bất lực thở dài nói: “Thật ra, chỉ cần anh nói các anh đã bắt một người đẹp phương Bắc, đồng thời trả cô ấy lại cho tôi, vậy thì các người có thể kiếm được một tỷ”.

“Đây không phải rất đơn giản sao?”

Sắc mặt Bắc lão đại âm trầm, nhìn Bạch Diệc Phi, lạnh giọng nói: “Anh muốn dùng 1 tỷ để mua người phụ nữ kia?”

Tuy nhiên, Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu nói: “Anh hiểu nhầm rồi”.

“Tôi nói, mạng cũng anh cũng chỉ đáng giá 1 tỷ, dù gì, nếu tôi không giết anh thì chẳng phải anh đã kiếm được 1 tỷ rồi sao?”

Lời nói vừa dứt, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đây con mẹ nó, đang nói phét lác gì vậy? Lại còn muốn giết Bắc lão đại?

Ngay sao đó, đàn em của Bắc lão đại lập tức hoàn hồn, hét lên: “Con mẹ mày, chết đi”.

Vừa mắng, hắn ta vừa cầm mã tấu lao tới.

Bắc lão đại cười lạnh nói: “Trên địa bàn của tao, chưa ai dám nói với tao...”

“Bụp!”

Chỉ là Bắc lão đại còn chưa nói xong, đám đàn em lao thẳng về phía Bạch Diệc Phi kia còn chưa chạm được vào người anh, đã bị đá bay ra ngoài.

Say khi hắn bay ra ngoài, còn va phải vài người, kết quả tất cả cùng bay ra với hắn ta.

Sau cùng, bốn năm người cũng ngã xuống đất, chết không kịp ngáp.

Lời nói của Bắc lão đại mắc kẹt trong miệng, vẻ mặt đột nhiên trở nên ngưng trọng, nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi.

Đám đàn em vừa rời của hắn ta đều là cao thủ cấp 3, thế nhưng bên kia vừa cho người ra tay nhẹ một cái liền giết hết.

Nhưng mà, trước đó hắn ta không hề nhìn ra thực lực của Bạch Diệc Phi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1001: Không có khí phách

Như vậy có thể thấy, thực lực của Bạch Diệc Phi trên cả bọn họ.

Bắc lão đại vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, chỉ vào Bạch Diệc Phi, nói: “Mày là ai? Mày muốn làm gì?”

Bạch Diệc Phi nhún vai, nói: “Tao là người giúp mày kiếm được một trăm triệu đấy nhưng mày lại không muốn, vậy thì tao cũng hết cách, đành phải giết chúng mày thôi”, nói xong Bạch Diệc Phi đi về phía Bắc lão đại.

Đàn em của Bắc lão đại thấy thế thì liền xông về phía Bạch Diệc Phi.

Nhưng đám này cùng lắm cũng là cao thủ cấp 3 cao cấp, chênh lệch quá nhiều so với thực lực của Bạch Diệc Phi. Bạch Diệc Phi tùy ý vung tay một cái thì đám này đã bay ra ngoài rồi tắt thở rồi.

Bắc lão đại thấy vậy thì sắc mặt biến đổi, nhanh bước lùi về sau.

Những người còn lại cuối cùng cũng nhận ra, người này bọn chúng không dây vào được, khí thế suy giảm rồi ai nấy đều sợ hãi lùi về sau, trong mắt đều là sự sợ hãi.

Bắc lão đại cũng sợ, hấn ta cảnh giác nhìn Bạch Diệc Phi, giả bộ trấn tĩnh nói: “Mày nên biết, tao là người của đại công tước. Mày mà dám động vào tao, lẽ nào không sợ đại công tước tìm mày tính sổ sao?”

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Đại công tước là ai? Tao không quen”.

“Nhưng, tất cả những kẻ dây vào tao thì tao đều không bỏ qua đâu”, Bạch Diệc Phi trầm giọng, ánh mắt cũng lạnh lùng khiến Bắc lão đại nhìn mà toàn thân run rẩy.

Bắc lão đại cũng không ngốc, từ thực lực của Bạch Diệc Phi thì hẳn ta biết được, thực lực của Bạch Diệc Phi cao hơn mình. Vì vậy, ở đây họ có nhiều người hơn nữa thì cũng vô dụng.

Thấy vậy, trong lòng Bắc lão đại thấy nặng nề, nói: “Người anh em! Là tôi không phải! Chúng tôi đến bắt người nhưng chỉ bắt cô ta thôi, chứ không làm gì cô ta cả. Nếu như anh muốn có cô ta thì tôi lập tức cho anh”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì cười lạnh một tiếng, nói: “Tôi đã cho các người cơ hội rồi, hơn nữa tôi còn hỏi hai lần”.

Bắc lão đại sắc mặt khó coi, ngẫm nghĩ rồi nói: “Người anh em! Ban này chúng tôi chỉ đùa với anh thôi? Như này đi! Đại công tước là đại ca thật sự của chúng tôi, tôi lại là người bên cạnh đại công tước nên có thể tiến cử anh với ông ấy”.

“Có đại công tước mở đường cho anh thì nửa đời còn lại của anh hưởng không hết phú quý đâu. Anh thấy thế nào?”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn Bắc lão đại, nói: “Đừng nhắc đại công tước với tôi, tôi căn bản không biết đó là ai, cùng đừng lấy ông ta ra dọa tôi. Trước mặt tôi thì ai cũng như ai thôi”.

“Cho các người cơ hội cuối cùng, người ở đâu?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Bắc lão đại dường như vẫn đang do dự, Bạch Diệc Phi thấy thế thì hừ lạnh một tiếng. Sau đó anh lại gần rồi cho tên đàn em bên cạnh một cái tát. Tên đó còn không kịp kêu hét mà đã ngã xuống tắt thở luôn.

Nhìn thấy cảnh này, Bắc lão đại thấy run rẩy, cũng không do dự nữa mà sợ đến mức quỳ trên đất, nói: “Đại ca tha mạng! Xin tha mạng! Là tôi có mắt như mù, mong đại ca giơ cao đánh khẽ”.

Những người còn lại thấy thế thì cũng quỳ theo.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn một cái rồi hỏi lại lần nữa: “Người ở đâu?”

“Ồ... Ở đằng kia...”, Bắc lão đại chỉ vào một phòng trong đó, sau đó nhìn về phía tên đàn ông hèn hạ đã bắt Tùng Lệ Tư.

Hắn ta lập tức hiểu ý, vừa sợ hãi vừa cẩn thận bò dậy rồi đi đến trước cửa phòng và mở ra.

Bạch Diệc Phi đi vào trong mấy bước, trong phòng không có đèn nhưng đứng bên ngoài có thể nhìn rõ tất cả.

Thập Lỗ bị đánh sưng vù mặt mũi nằm trên đất bất động. Còn Tùng Lê Tư toàn thân bị trói, trong miệng còn bị nhét vải rách. Sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì cô ta không ngừng giãy dụa.

Bạch Diệc Phi khi nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt âm trầm, vẻ mặt lạnh lùng hỏi: “Kẻ nào đã đánh ông ta?”

Lời nói vừa dứt thì tên đàn ông hèn hạ toàn thân run rẩy. Hắn ta chợt dạ sợ hãi. Trong lúc hoảng loạn, hắn ta chỉ về phía người đã bị Bạch Diệc Phi đánh chết, nói: “Là hắn đánh!”

Bạch Diệc Phi nhìn hắn ta, không nói hai lời mà tát một cái vào hắn ta.

“Bốp!”, tên đàn ông hèn hạ quay đầu sang bên rồi chết luôn.

Những người còn lại sợ đến mức cố nín thở.

Bạch Diệc Phi nhìn họ, lạnh lùng nói: “Một người ở cấp 3 cao cấp đánh một ông già, tôi tát một cái mà đã tắt thở, vậy thì còn có thể đánh được cái gì?”

“Các người nghĩ tôi là kẻ ngốc sao?”

Tên đàn ông hèn hạ sợ bị giận lây sang mình nên mới đổ trách nhiệm lên người chết. Nhưng Bạch Diệc Phi cũng không phải kẻ ngốc, có nói dối hay không, anh nhìn cái là ra.

Bạch Diệc Phi sau khi nói xong thì đi vào phòng cắt đứt dây trói trên người Tùng Lê Tư, sau đó hỏi: “Cô sao rồi? Không sao chứ?”

Tùng Lê Tư không bị trói nữa, giờ lại nhìn thấy Bạch Diệc Phi ở trước mặt nên cô ta bổ nhào vùi đầu vào ngực anh.

Bạch Diệc Phi lập tức ngậy người ra, toàn thân đơ cứng lại.

“Hu hu... Sao bây giờ anh mới đến? Tôi tưởng tôi không bao giờ được gặp anh nữa...”, Tùng Lệ Tư lớn tiếng khóc khiến Bạch Diệc Phi định thân lại rồi bất đắc dĩ thở dài một cái.

Nói thế nào thì Tùng Lệ Tư cũng là cô chủ của gia tộc hào môn. Thời gian này có thể nói là đã phải chịu rất nhiều cực khổ, hôm nay sợ hãi thế này chắc là đã dồn nén từ rất lâu rồi, hôm nay mới bùng phát.

Đợi sau khi an ủi Tùng Lệ Tư xong, Bạch Diệc Phi mới gọi Thập Lỗ dậy.

Nhưng đợi lúc họ đi ra ngoài thì trong sân chỉ còn lại mấy thi thể, còn Bắc lão đại và mấy người kia đều chạy cả rồi.

Cũng may Bắc lão đại chỉ bị thương ngoài da, ông ta vẫn có thể lái xe ba bánh đưa họ quay về.

Sau khi họ vào sới bạc thì Di Trà cũng đi cùng.

Lúc anh ta nhìn thấy Tùng Lệ Tư thì đã bị hút hồn bởi vẻ đẹp của cô ta, không hổ danh là người đẹp số một thủ đô.

Tùng Lệ Tư nhìn Di Trà với ánh mắt nghi ngờ.

Mấy người họ ở trong sới bạc rộng lớn và có vô số khách chơi, rõ ràng là không bị bại lộ nên không ai chú ý đến họ.

Chỉ có điều, lúc họ chuẩn bị rời đi thì dealer xinh đẹp đột nhiên bước lại, vừa nháy mắt với Bạch Diệc Phi vừa nói: “Anh này! Có muốn chơi hai ván không?”

Bạch Diệc Phi ngậy người ra, nhìn dáng vẻ của cô ta dường như muốn nói với anh điều gì?

Là muốn bảo anh tạm thời đừng rời đi sao?

Chỉ có điều, anh chưa kịp nói gì thì Tùng Lệ Tư ở bên cạnh đột nhiên chỉ vào Bạch Diệc Phi, vừa giận vừa khóc, nói: “Sao... Sao anh có thể như vậy? Tôi bị người ta trói bên trong mà anh lại ở đây chơi rồi trêu ghẹo người khác...”.

Bạch Diệc Phi ngây người ra, chuyện gì vậy trời?

Vì Tùng Lệ Tư vô lý gây sự nên Bạch Diệc Phi cũng bực tức: “Vậy thì có liên quan gì đến cô? Cô phải hiểu rõ tôi và cô không có bất cứ mối quan hệ nào? Tôi làm gì thì không cần cô quan tâm?”

Lời nói khiến Tùng Lệ Tư không nói được gì.

Bạch Diệc Phi lại lạnh lùng nói: “Cô phải hiểu, không phải là tôi nhất định phải cứu cô đâu”.

Bạch Diệc Phi không có cảm tình gì với nhà họ Tùng, anh cũng không có quan hệ gì với Tùng Lệ Tư. Tùng Lệ Tư lấy thân phận gì mà oán trách anh?

Càng hướng hồ, ban đầu anh cứu Tùng Lệ Tư chỉ vì cô ta đoán được chuyện này nhằm vào mình, Tùng Lệ Tư chỉ là người bị hại nên anh mới cứu cô ta.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng cảnh cáo: “Ở đây không phải là thủ đô, làm ơn thu lại tính cách cô chủ của cô đi. Nếu không thì tôi không dám bảo đảm, lần sau có cứu cô được nữa không?”

Tùng Lệ Tư đờ đẫn nhìn Bạch Diệc Phi. Mặc dù không nói gì nhưng những giọt nước mắt đã rơi xuống.

Những lời này của Bạch Diệc Phi cũng khiến Di Trà và cô gái kia kinh ngạc. Nhưng anh cũng không quan tâm mà chỉ cười nói với cô ta: “Cảm ơn ý tốt của cô nhưng tôi nghĩ là không cần đâu”.

Sau khi nói xong, Bạch Diệc Phi đi ra ngoài. Di Trà thấy thế cũng đi theo.

Chỉ có điều, lúc họ đi ra sỏi bạc thì bị một đám người bao vây.

Tên đứng ở giữa chính là gã béo thua Bạch Diệc Phi nhiều tiền nhất.

“Thằng nhóc! Thắng bao nhiêu tiền thế mà còn định chạy hả?”

Bạch Diệc Phi nhìn gã béo đó rồi thản nhiên đáp: “Trận địa lớn thế này là định tiền tôi sao?”

“Mẹ mày chứ!”, gã béo lập tức phản nộ quát: “Lên cho tao!”

Gã béo khoát tay, mấy tên bên cạnh liền cầm gậy rồi xông về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Nhưng Di Trà lên trước một bước rồi đánh một quyền lên người của tên xông lên trước tiên, tên đó bị đánh bay ra ngoài.

Mấy tên sau cũng bị đánh bay ra. Di Trà dù gì cũng là cao thủ cấp 2, còn là hộ vệ bên cạnh Cát Xa, người bình thường không phải là đối thủ của anh ta.

Gã béo thấy thế thì kinh hãi, quỳ sụp xuống đất, nói: “Đại ca tha mạng, xin tha mạng”.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì không bực tức mà chỉ hỏi: “Mỗi vậy đã xin tha mạng? Chẳng có tí khí phách nào”.

“Khí phách không thể lấy ra làm mạng sống được ạ”, gã béo vội nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1002: Mắt thấy chưa hẳn là đúng

Bạch Diệc Phi thấy thế thì ngưng lại, cảm giác có chút quen thuộc, có chút giống Trương Vinh.

Bạch Diệc Phi cảm thấy vô vị nên không muốn để ý đến loại người này. Sau đó anh chỉ thản nhiên nói với đám Di Trà: “Đi thôi!”

Đám Di Trà gật đầu rồi cùng Bạch Diệc Phi rời khỏi sòng bạc.

Nhưng họ không biết rằng, tất cả cảnh tượng ban nãy dealer xinh đẹp đều nhìn thấy hết rồi.

Cô ta nhìn về hướng mà đám Bạch Diệc Phi rời đi, đột nhiên nói: “Đi ra đi!”

Nói xong, Bắc lão đại từ phía sau người cô ta đi ra, phần nộ nói: “Đám côn trùng đáng chết, đợi tôi tìm được cơ hội sẽ giết chết hẳn”.

Dealer xinh đẹp nghe thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng, nói với vẻ khinh bỉ: “Dựa vào anh sao?”

Bắc lão đại ngậy người ra, có chút lúng túng, sau đó nói với cô ta: “Xin lỗi, đã làm đại công tước mất mặt rồi”.

Về lý mà nói, Bắc lão đại là ông chủ của sòng bạc, đáng lẽ dealer xinh đẹp này phải cung kính với hẳn ta mới đúng. Nhưng bây giờ lại ngược lại hoàn toàn. Nếu như Bạch Diệc Phi nhìn thấy cảnh này thì chắc chắn sẽ rất kinh ngạc.

Dealer xinh đẹp lườm Bắc lão đại một cái, nói: “Hắn là cao thủ cấp 1 đấy, vì vậy thua hẳn cũng không có gì là mất mặt”.

“Gì cơ?”, Bắc lão đại kinh ngạc trừng mắt nói: “Hắn... Hẳn là...”.

Dealer xinh đẹp thần sắc nghiêm nghị, nói: “Không thể chắc chắn được nhưng thà giết nhầm một ngàn người cũng không bỏ sót một người. Có thể truyền tin với bên trên, nếu như là thật thì anh đã lập đại công với đại công tước rồi đấy”.

Bắc lão đại sắc mặt vui mừng, lại nói: “Vậy bây giờ tôi sẽ phái người đi theo hẳn”.

“Không cần đâu!”, dealer xinh đẹp lắc đầu nói: “Người của tôi đã đi theo hẳn rồi”.

...

Đám người Thập Lỗ lại ngồi lên xe ba bánh đi vào trong thôn.

Thập Lỗ lúc này đã thay đổi cách nhìn về Bạch Diệc Phi.

Ban đầu ông ta tưởng họ là người phương bắc đến làm ăn, chắc võ công cũng chẳng biết gì. Nhưng ai biết được, chỉ dựa vào một mình Bạch Diệc Phi mà có thể cứu ông ta và Tùng Lệ Tư khỏi sòng bạc của Bắc lão đại.

Kể cả không tận mắt nhìn thấy Bạch Diệc Phi ra tay nhưng sau đó lúc ở cửa nhìn thấy Di Trà ra tay thì thực lực đó không phải là của người bình thường, vậy mà Di Trà lại có thái độ cung kính với Bạch Diệc Phi.

Điều đó đã nói rõ vấn đề rồi, vì vậy ông ta đã thay đổi cách nhìn về Bạch Diệc Phi.

Trên đường đi, Thập Lỗ hỏi Bạch Diệc Phi: “Phải rồi! Tôi còn chưa hỏi tên anh?”

“Cháu tên là Từ Lăng ông ạ”, Bạch Diệc Phi cười, một lần nữa anh lại mượn tên của Từ Lăng.

Di Trà ở bên cạnh cũng ‘thức thời’ rồi lấy một tên giả: “Tôi tên là Tân Đồ”.

Họ không biết rằng, bên dưới xe ba bánh của họ có gắn một thiết bị theo dõi chỉ bé bằng móng tay.

Bạch Diệc Phi lại lấy ra mấy cái lá vàng đưa cho Thập Lỗ: “Ông à! Chuyện hôm nay đừng kể với người khác nha, nếu không thì nguy hiểm lắm đó”.

Thập Lỗ cũng không phải tên ngốc nên biết hôm nay họ đã đắc tội với đám người không dễ dây vào. Kể cả Bạch Diệc Phi không nhắc nhở thì ông ta cũng không dám nói với người khác.

Mấy tiếng sau, cuối cùng họ cũng đến nhà của Thập Lỗ.

Thập Vân đã chuẩn bị xong cơm nhưng lại có thêm một người đến nên cô ta không vui lắm: “Sao lắm con gà yếu đến ăn chực vậy?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy giọng nói có chút oán trách nên trong lòng thấy buồn cười. Cô ta sùng bái siêu cường giả thì không có gì sai nhưng không đến mức có thành kiến vậy chứ? Như kiểu những người yếu đuối thì không đáng được ăn cơm và không đáng sống trên đời sao?

Nhưng Bạch Diệc Phi cũng nghĩ trong lòng vậy thôi, không cần phải phản bác làm gì?

Bạch Diệc Phi không phản bác thì tất nhiên Di Trà cũng không nói lại gì.

Thấy hai người không để tâm nên Thập Vân càng không vui, nói: “Mặt dày thật! Không làm gì mà chỉ biết đến ăn chực”.

Thập Lỗ thấy thế thì cẩn thận nhìn Bạch Diệc Phi và Di Trà, sau đó quát Thập Vân: “Đủ rồi đây, ăn cơm đi! Hơn nữa, anh Từ ăn cơm nhưng có phải là không gửi tiền đâu, con còn gì để nói không?”

Thập Vân nghe thấy vậy thì cười lạnh một tiếng, nói: “Con ghét nhất là loại người có chút tiền nhưng không có thực lực”.

“Con bé này! Mau ngậm miệng lại đi”, Thập Lỗ trách mắng: “Nhìn người đừng chỉ nhìn bề ngoài như vậy”.

Có những chuyện ông ta không tiện nói, vì vậy chỉ có thể nhắc nhở vậy thôi.

Nhưng Thập Vân lại không biết điều đó, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi đứng lên rời đi.

Thập Lỗ thấy thế thì hỏi: “Con đi đâu vậy?”

“Con không ăn nữa. Hừm!”, Thập Vân xoay người đi vào phòng mình.

Thập Lỗ thấy thế thì tức giận đặt bát đũa xuống, nói: “Mau lại ăn cơm, nhanh”.

“Không đâu!”, Thập Vân không quay đầu lại mà đi vào phòng.

Thập Lỗ sắc mặt có chút khó coi, sau đó cẩn thận nói với Bạch Diệc Phi: “Anh Từ đừng để bụng nha! Con bé này vẫn tính trẻ con nên anh đừng để tâm”.

Bạch Diệc Phi chỉ lắc đầu rồi cúi đầu ăn cơm. Thập Lỗ thấy vậy mới thờ phào nhẹ nhõm.

Sau khi ăn cơm xong, Thập Lỗ không yên tâm nên đến phòng Thập Vân tìm: “Tiểu Vân! Mau ra ăn cơm đi, đừng cố chấp nữa, tối không ăn là đói không ngủ được đâu”.

“Con không ăn”, Thập Vân nói vọng ra: “Dựa vào đâu mà hai kẻ yếu đuối kia chỉ không làm mà đến ăn cơm?”

Tùng Lệ Tư từ lúc về là vào phòng luôn chứ không ra ngoài.

Thập Lỗ tức giận, nói: “Người ta trả tiền rồi thì làm sao không được ăn? Hơn nữa, chuyện này thì có liên quan gì đến việc con ăn cơm chứ?”

“Con nhìn thấy đám người yếu đuối đó là không ăn nổi”, Thập Vân hừ nói.

Thập Lỗ vừa bắt lặc vừa lo lắng, nói: “Người ta đâu có yếu đuối thế...”.

Nói được một nửa, ông ta lại dừng lại. Giọng nói của ông ta cũng không nhỏ, hơn nữa có lẽ đám Bạch Diệc Phi không muốn bại lộ thân phận nên ông ta cũng không nói nữa.

Còn Bạch Diệc Phi và Di Trà lúc này ngồi ở sân, vừa nói chuyện vừa ngắm trăng sáng.

Di Trà nói: “Những gì tôi nghe được khác hoàn toàn với anh”.

“Anh nghe được gì?”, Bạch Diệc Phi tò mò hỏi.

Di Trà có chút do dự: “Chuyện này...”.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì biết chắc không phải là chuyện dễ nói nhưng anh không sao, liền nói: “Anh nói đi, không có gì cả, tôi không bận tâm đâu”.

Di Trà thấy thế liền nói: “Họ nói anh là ác ma giết người không ghê tay”.

“Bởi vì anh giết hai cậu chủ của liên minh võ giả chúng tôi, họ không chỉ phát lệnh truy giết mà còn gọi anh là ác ma nữa...”.

Những lời này Bạch Diệc Phi không thấy lạ, chỉ có chút hiếu kỳ, nói: “Sao liên minh võ giả biết tôi vẫn còn sống?”

“Tôi nhớ là, Liên Âm tận mắt chứng kiến tôi nhảy xuống biển mà”.

Di Trà lắc đầu, nói: “Đây là minh chủ hạ lệnh, ông ta nói anh vẫn còn sống, vì vậy muốn chúng tôi phải bắt sống, dùng đầu của anh để tế hai cậu chủ”.

Lời nói vừa dứt thì Tùng Lệ Tư từ phòng đi ra.

Cô ta vốn còn giận Bạch Diệc Phi nhưng là cô chủ chưa từng chịu khổ như này, kể cả thời gian dài vừa rồi trải qua bao nhiêu chuyện, cô ta cũng không chịu được.

Lúc này cô ta đói meo nên không chịu được, vì vậy không giận nữa mà hạ mình.

Sau khi đi ra thì Tùng Lệ Tư nhìn thấy Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi cũng nhìn cô ta một cái rồi quay đầu đi không nhìn nữa.

Thấy vậy, Tùng Lệ Tư có chút xấu hổ nhưng đang muốn có đồ ăn, vì vậy đành nói: “Tôi đói rồi”.

Nghe thấy lời này, Bạch Diệc Phi trầm ngâm một lúc, sau đó nói: “Trong phòng bếp có để một suất cho cô đấy, tự đi ăn đi”.

Tùng Lệ Tư nghe thấy vậy thì trong lòng vui mừng, cảm thấy Bạch Diệc Phi vẫn quan tâm đến mình nên vui vẻ đi vào trong ăn cơm.

Tùng Lệ Tư sau khi ăn cơm xong rồi đi ra ngoài nhìn Bạch Diệc Phi, dường như định nói gì đó.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại lên tiếng trước: “Cô quay vào ngủ trước đi”.

Nghe thấy vậy, Tùng Lệ Tư đỏ bừng mặt.

Bạch Diệc Phi không để ý đến cô ta mà nhìn Di Trà một cái, sau đó đi vào rừng.

“Anh đi đâu?”, Tùng Lệ Tư nhìn thấy thì sốt sắng hỏi.

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Tôi đi dạo chút, tạm thời không bỏ rơi cô đâu”.

Tùng Lệ Tư thấy yên tâm nhưng trong lòng vẫn muốn đi theo. Nhưng nghĩ đến những lời Bạch Diệc Phi nói với cô ta ở sông bạc nên cô ta từ bỏ. Cuối cùng, cô ta đành phải quay về phòng mình với dáng vẻ không cam tâm.

Còn Di Trà lúc này lặng lẽ đi theo Bạch Diệc Phi đi về phía khu rừng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1003: Đại công tước

Sau khi đi được một đoạn, hai người đến một chỗ đất trống, Bạch Diệc Phi tiện tay đốt một điếu thuốc rồi đưa cho Di Trà một điếu, sau đó hỏi: “Nói đi, đại công tước là người như thế nào?”

Động tác của Di Trà khẽ dừng, dưới ánh trăng nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cũng nhìn anh ta, nói: “Nếu ngày mai tôi có thể rời đi an toàn, thì anh sẽ được tự do, vợ của anh và anh cũng được an toàn, giữa chúng ta cũng không còn bất cứ liên quan gì nữa”.

Di Trà nghe thấy câu này thì khẽ dừng lại do dự: “Tôi nói!”

“Ở Nam Môn có rất nhiều quốc gia, các thế lực cũng rất đông, có những thế lực chính quy và những thế lực ngầm, còn có Liên minh võ giả cũng được tính trong đó, thậm chí còn có những thế lực quân phản động”.

“Mà do có sự tồn tại của thế lực quân phản động nên Liên minh võ giả và thế lực ngầm mới càng được coi trọng hơn rất nhiều, bởi vì bọn họ đều muốn có được sự hỗ trợ từ hai thế lực khác”.

“Sự phát triển của Liên minh võ giả là hùng mạnh nhất, hơn nữa thế lực tập trung, các thành viên võ giả rất nhiều, mà thế lực ngầm thì không có một người lãnh đạo chân chính, về cơ bản là chia năm sẻ bảy, mỗi người tự xưng bá trên địa bàn của mình”.

“Ở đây, thế lực ngầm lớn nhất chính là Liên minh chính nghĩa của đại công tước”.

Nói đến đây, Bạch Diệc Phi đột nhiên chen vào hỏi: “Vây phái Phi Tinh thì sao?”

Di Trà ngừng lại, nói: “Phái Phi Tinh là một thế lực ngầm của nước láng giềng, nước láng giềng tổng cộng có ba thế lực ngầm, phái Phi Tinh là một

trong số đó. Nhưng bởi vì nước láng giềng to hơn ở đây, cho nên bất kỳ một thế lực nào của bọn họ cũng đều mạnh hơn Liên minh chính nghĩa”.

Bạch Diệc Phi gật đầu tỏ ý đã hiểu: “Tiếp tục”.

“Trụ sở của Liên minh chính nghĩa đặt lại Minh Thành, hơn nữa có rất nhiều cao thủ, theo như tôi được biết, có ít nhất năm cao thủ cấp một, thậm chí còn có một cao thủ cấp một trung cấp, còn lại đều là cao thủ cấp hai và ba, số lượng nhiều vô cùng”.

“Có nhiều cao thủ như vậy trấn giữ, anh nếu muốn đi trộm máy bay tư nhân của hắn không phải là dễ”.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại tỏ vẻ không quan tâm nói: “Không sao, khó một chút mới tốt”.

Di Trà nghe thấy thì có chút ngạc nhiên, tiếp sau đó lại nhớ đến những việc trước đó đã được nghe về Bạch Diệc Phi, Bạch Diệc Phi đã giết cậu ba, cũng giết luôn cả Cát Xa, phải biết rằng, Cát Xa là một cao thủ cấp một.

Cho nên, “Thực lực của anh là...”.

Di Trà rất hiếu kỳ với vấn đề này.

Bạch Diệc Phi chỉ hờ hững đáp: “Có lẽ, trên cấp một trung cấp, dưới cấp một cao cấp”.

Kỳ thực ngay đến bản thân anh cũng không rõ lắm.

Di Trà nghe xong thì như bưng tỉnh: “Chẳng trách anh có thể giết chết cậu cả!”

“Không!”, Bạch Diệc Phi rất nghiêm túc lắc đầu nói: “Tôi không giết hắn ta, từ đầu đến cuối sự việc này đều chỉ là một âm mưu”.

“Hả?”, Di Trà chẳng hiểu ra sao.

Bạch Diệc Phi vốn định giải thích với anh ta, nhưng giải thích rồi cũng có ý nghĩa gì chứ?

Cho nên anh không nói gì nữa, hít nhanh mấy hơi thuốc cho hết rồi ném đầu thuốc đi, lấy chân di lên để dập lửa: “Thôi bỏ đi, không cần thiết”.

Di Trà lại càng chẳng hiểu gì.

Bạch Diệc Phi đổi đề tài hỏi Di Trà: “Có kinh nghiệm ngủ bên ngoài trời không?”

“Không có”.

“Vậy thì đêm nay sẽ có”, Bạch Diệc Phi chỉ hờ hững nói: “Nhà Thập Lỗ đã không còn giường thừa rồi, hôm nay chúng ta ngủ ở đây một đêm đi”.

Di Trà nghe xong, không biết vì sao mà luôn có cảm giác kỳ quặc.

Nhưng Bạch Diệc Phi cũng không nghĩ quá phức tạp, anh chỉ tùy ý tìm một thân cây tương đối to và vững chãi, sau đó leo lên rồi ngồi dựa vào thân cây để nghỉ ngơi.

Di Trà thấy vậy cũng học theo.

Chẳng bao lâu sau, Bạch Diệc Phi đã chìm vào giấc ngủ.

Nhưng dường như chưa ngủ được bao lâu, anh đột nhiên cảm thấy có điều không đúng, không khí lưu chuyển xung quanh có chút vẩn vơ, mà trong không khí còn có mùi thuốc lá cùng với một chút mùi cháy khét.

Cho nên anh lập tức tỉnh táo lại.

Mở mắt ra nhìn, thứ đầu tiên đập vào mắt anh chính là ngọn lửa hùng hực ở phía không xa.

Trong lòng Bạch Diệc Phi giật thót, lập tức nhảy từ trên cây xuống.

Di Trà cũng bị giật mình tỉnh dậy, nhảy xuống theo Bạch Diệc Phi.

Mà thôn nhỏ phía trước mắt bọn họ đã bị biển lửa nuốt chửng.

...

Trung tâm thành phố Minh Thành.

Ở đây có một toà thành nhỏ cỡ kính chiêm diện tích tương đối lớn, ngay trước cửa chính viết mấy chữ “Liên minh chính nghĩa” rất lớn.

Lầu các trong toà thành này không hề cao, nhưng khí thế bao xung quanh toà thành cỡ này lại không hề kém hơn toà nhà của các cơ quan chính quy.

Trong một gian phòng nào đó của toà thành này, cô gái xinh đẹp đã từng là một dealer làm việc trong sòng bài bây giờ đang cúi đầu, cực kỳ cung kính với người đàn ông vừa béo vừa lùn trước mặt.

“Đại công tước, việc này có phải hơi qua loa không?”, cô ta hỏi.

Đại công tước vừa lùn vừa béo, hơn nữa đã chạm đến ngưỡng khiến người ta khó mà tưởng tượng ra được, cả khuôn mặt như lún hết vào trong lớp mỡ.

Mà lúc này hắn ta đang dựa người trên một chiếc sofa da, trong tay còn cầm một điều xì gà, nghe xong câu nói của dealer xinh đẹp, hắn ta liền nói bằng giọng chẳng quan tâm: “Sợ cái gì?”

Dealer xinh đẹp hơi khựng lại, đầu càng cúi thấp hơn: “Nếu như anh ta thực sự là người đó, chúng ta...”.

Giọng nói của đại công tước vẫn mang vẻ chẳng quan tâm như trước: “Là anh ta thì đã sao?”

“Chỉ là một con sâu nhãi nhép của đại lục phương Bắc mà thôi, có thể đối kháng lại được với Nam Môn chúng ta sao?”

“Hơn nữa, trong tài liệu cũng nói rồi đấy? Anh ta chẳng qua mới bước vào hàng ngũ cấp một mà thôi”.

“Cao thủ cấp một ở đại lục phương Bắc quả thực là hiếm gặp, nhưng ở Nam Môn của chúng ta thì chẳng hiếm lạ gì!”

Dealer xinh đẹp còn có chút lo lắng: “Nhưng anh ta đã giết chết hai cậu chủ của Liên minh võ giả rồi”.

Đại công tước sau khi nghe xong lại bật cười lạnh lùng: “Đó là do bọn chúng ngu ngốc, nếu như tôi không nhớ nhầm thì trong tài liệu có nói, anh ta cho cậu cả uống thuốc trước sau đó mới giết chết hẳn ta”.

“Nếu như anh ta và cậu cả giao đấu trực diện thì có lẽ người phải chết chính là anh ta!”

“Y Vân, biết vì sao mà ở cả Kỳ Quốc này lại chỉ có mỗi Liên minh chính nghĩa không?”

“Bởi vì mọi người đều biết, tôi là người không chấp nhận được những khuyết điểm nhỏ nhặt nhất, tôi không cho phép bất kỳ kẻ nào đến tranh dành thịt ở trong bát của tôi, cho dù có là những thế lực chính quy thì cũng không được phép!”

Dealer xinh đẹp nghe xong câu này, cơ thể khẽ cúi xuống, giọng nói lại càng cung kính hơn: “Đại công tước uy vũ, không ai có thể so sánh được với anh!”

Đại công tước nghe xong câu này liền đắc ý bật cười, sau đó đôi mắt như sắp biến mất trên khuôn mặt kia lại dán chặt lên người của dealer xinh đẹp: “Lâu lắm chưa được hạ hoả rồi”.

Cơ thể của Dealer xinh đẹp hơi cứng lại, nhưng cũng chỉ trong một giây ngắn ngủi mà thôi, sau đó cô ta bèn cắn răng nói: “Vâng, Y Vân sẽ giúp đại công tước hạ hoả”.

Nói xong câu này, Y Vân bèn đi đến phía trước mặt của đại công tước, quỳ xuống, sau đó vươn bàn tay trắng muốt mềm mại tháo đai lưng của đại công tước ra.

Đại công tước dựa người vào sô pha vừa nhắm mắt hưởng thụ vừa nói:
“Vẫn chỉ có Y Vân là hiểu tôi nhất!”

“Y Vân à, cô phải biết là, bên dưới tôi có đến tám cao thủ cấp một, chẳng lẽ tôi còn phải sợ một người hay sao?”

“Hơn nữa nếu quả thực là anh ta, thì càng tốt, đợi tôi bắt được anh ta rồi đưa đến cho Minh chủ của Liên minh võ giả, đến lúc đó chắc chắn sẽ nhận được không ít lợi ích đâu!”

“Bây giờ... cái thôn kia chắc là không còn nữa rồi chứ?”

...

Đại công tước nói không sai, thôn của Thập Lỗ quả thực đã không còn nữa rồi.

Cả thôn đều đã chìm trong ngọn lửa.

Lúc Bạch Diệc Phi và Di Trà xông đến thì đã muộn, khắp nơi đều là những căn phòng đổ nát, còn có rất nhiều thi thể muốn tháo chạy mà không kịp.

Mùi máu tươi gay mũi lẫn vào trong khói bụi của đám cháy khiến người ta không thể hô hấp, ngọn lửa hùng hực gần trong gang tấc chiếu sáng cả thôn làng.

Bạch Diệc Phi đi đến gần quan sát, phát hiện ra đám người này hoá ra là bị đao chém chết chứ không phải là vì phát hiện có cháy nên mới tháo chạy ra đây.

Lập tức hai mắt Bạch Diệc Phi đỏ ngầu, anh vội vàng xông đến nhà của Thập Lỗ.

Thập Lỗ cũng bị chém chết, chết rất thê thảm.

Mà Thập Vân đang bị mấy người mặc đồ đen đè trên mặt đất, không ngừng xé áo của cô ta, cô ta vừa gào khóc vừa giãy dụa.

Đáng tiếc, đám người mặc đồ đen kia đều là những cao thủ cấp ba cao cấp, nên sự giãy dụa của cô ta chẳng có ích gì.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì tức đến không thể kiềm nén được, anh bước nhanh vài bước, vung nắm đấm lên.

“Rầm!”

Sau một tiếng vang đinh tai, người nọ bay thẳng ra ngoài, mà sọ não của hắn ta cũng nứt luôn.

Ba người còn lại nghe thấy âm thanh liền lập tức phản ứng lại, lấy ra con dao của mình chém về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cho mỗi tên một đấm, rất nhanh đã giải quyết hết ba tên cao thủ đối với anh mà nói cực kỳ yếu ớt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1004: Sự phản nộ đáng sợ

Ba người đều không biết mình vì sao mà chết, thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ Bạch Diệc Phi ra tay thế nào.

Mà đôi mắt Bạch Diệc Phi lúc này dường như đã đỏ ngầu lên, anh quay lưng lại với Thập Vân và Di Trà, khí thế trên người vô cùng凛冽, quần áo không có gió thổi mà vẫn tự bay phấp phật.

Lúc này, đột nhiên bên cạnh có hai người mặc đồ đen lao đến, đồng thời cầm dao chém về phía Bạch Diệc Phi.

Di Trà sau khi nhìn thấy, đang định nhắc nhở Bạch Diệc Phi, kết quả vừa mới định mở miệng thì đã thấy Bạch Diệc Phi di chuyển.

Anh xoay người, tung một cú đấm lên người gã mặc đồ đen ở phía sau bên phải, đánh trúng vào vai của người nọ.

“A!”

Sau tiếng kêu thảm thiết, người nọ bay thẳng về phía sau đập mạnh lên tường, “Phụt” một cái nôn ra một ngụm máu tươi, cuối cùng còn chưa kịp nói gì đã lã ra tắt thở.

Mà động tác của tên mặc đồ đen còn lại thì chậm hơn một chút, đợi đến khi sắp chém được vào người Bạch Diệc Phi thì đã nhìn thấy đồng bọn của mình chết rồi.

Hắn ta lập tức có ý định rút lui, muốn thu tay lại bỏ chạy.

Nhưng hắn ta mới ngừng lại một chút, Bạch Diệc Phi đã xoay người, một tay túm chặt lấy cổ của hắn ta.

Chỉ nghe thấy “Rắc rắc”, đầu của người nọ lệch sang một bên, tắt thở.

Thập Vân nhìn thấy cảnh này thì ngây ra như phỗng.

Còn về Di Trà, anh ta biết Bạch Diệc Phi rất giỏi, nhưng bây giờ nhìn thấy dáng vẻ Bạch Diệc Phi giết người thì đột nhiên bị dọa cho sợ run.

Đúng lúc này truyền đến một tiếng hét.

“Chỗ này còn có người!”

Ngay sau đó, lại có mấy người mặc đồ đen chạy tới, bọn họ nhìn thấy Bạch Diệc Phi.

“Giết chết anh ta, không được để người nào sống sót!”

Lại hét thêm một tiếng, sau đó tất cả bọn họ đều xông về phía Bạch Diệc Phi.

Mà trong ánh sáng mờ ảo, bọn họ đều không hề chú ý đến, chỗ bước chân mà bọn họ đi qua chính là thi thể của đồng bọn mình.

Bạch Diệc Phi giờ phút này đã hoàn toàn chìm vào trạng thái hoá cuồng, hai mắt anh sáng rực, sáng đến nỗi trong một không gian mờ ảo thế này mà vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt anh lấp lánh.

Bạch Diệc Phi mặc dù không có cảm tình gì với Thập lỗ, mối quan hệ sâu sắc, nhưng dù gì Thập Lỗ cũng đã giúp đỡ anh khi anh gặp phải khó khăn.

Thậm chí chiều ngày hôm qua, Thập Lỗ còn bị người của sông bạc đánh cho một trận.

Rõ ràng tối nay bọn họ vẫn còn ngồi ăn chung với nhau, nói chuyện với nhau, vậy mà bây giờ lại bị người ta giết chết rồi.

Ngoài ông ta ra, người của cả thôn này cũng đều bị giết hết.

Mỗi một người ở đây đều vô tội.

Nhưng bọn họ lại bị giết chết hết rồi!

Mà tối hôm qua sau khi Di Trà nói với anh những chuyện kia xong, anh đã biết được tính cách của đại công tước không phải là một kẻ chịu thiệt thòi mà phải nín nhịn, như vậy, thủ hạ mà hắn ta đưa theo cũng cùng một giuộc với nhau.

Anh đã dự đoán đám người kia sẽ đến tìm mình gây rối, nhưng anh lại không ngờ được, bọn họ lại dám giết hết người dân của cả một thôn, còn đốt trụi tất cả mọi thứ.

Cho nên, Bạch Diệc Phi phẫn nộ.

Cảm xúc của anh đã đạt đến đỉnh điểm.

“Giết!”

Đám người mặc đồ đen vừa hét vừa xông về phía Bạch Diệc Phi.

Xong...

Người vốn dĩ đang đứng ở đó lại đột nhiên biến mất.

Cả đám đều ngẩn ra.

Mà một giây sau đó, người nọ liền xuất hiện ở phía sau lưng của đám người mặc đồ đen, ngay sau đó là những tiếng kêu thét thảm thiết vang lên.

“A!”

“A!”

Sau tiếng kêu thảm thiết vang lên, xung quanh bọn họ là tứ chi và máu me văng lên tung toé.

Trong tay Bạch Diệc Phi không hề có vũ khí, anh dùng tay không xé đứt cánh tay của đám người kia.

“Mau chạy!”

Mấy người còn lại bị bộ dáng khủng bố của Bạch Diệc Phi dọa cho sợ xanh mặt, lục tục muốn bỏ chạy.

Đáng tiếc, bọn họ chỉ có thực lực của cao thủ cấp ba, đối với Bạch Diệc Phi mà nói cũng chỉ như đám kiến hôi mà thôi.

Rất nhanh, động tác của Bạch Diệc Phi thoăn thoắt giữa đám người, hoặc là xé đứt cánh tay hoặc là xé đứt đầu của bọn chúng.

Chẳng bao lâu sau, đám người mặc đồ đen đã bị Bạch Diệc Phi giải quyết hết, hơn nữa thủ đoạn của anh còn cực kỳ tàn nhẫn.

Bạch Diệc Phi đứng giữa đám thi thể, trên tay còn dính đầy máu tươi, từng giọt từng giọt nhỏ tong tong xuống mặt đất.

Thập Vân chứng kiến cảnh này, miệng há thật to, ngập trong mắt là sự kinh hãi.

Dường như hôm qua cô ta còn cười nhạo người của đại lục phương Bắc là một đám yếu như gà, mà vốn dĩ thực lực của người đến từ đại lục phương Bắc cũng rất yếu, cô ta cũng không nhìn ra được cảnh giới của đối phương.

Cho nên, cô ta đã cho rằng Bạch Diệc Phi cũng như vậy.

Nhưng trên thực tế, cô ta sai rồi.

Đến tận lúc này cô ta mới hiểu được, vì sao mà cô ta không nhìn ra được thực lực của đối phương, đó là bởi vì cảnh giới của Bạch Diệc Phi đã cao hơn cô ta rất nhiều, mà cô ta từ trước đến giờ chưa từng được gặp người nào giỏi như vậy, lại còn là người của đại lục phương Bắc.

Còn về Di Trà, anh ta lúc này đã cực kỳ sợ Bạch Diệc Phi.

Cách giết người của Bạch Diệc Phi quá đáng sợ, anh ta đã bị dọa cho đổ đầy mồ hôi lạnh trên người.

Anh ta không phải là chưa từng gặp cao thủ cấp một, nhưng trước giờ chưa từng gặp một cao thủ cấp một như Bạch Diệc Phi, thực lực mà anh để

lộ ra, chỉ sợ là còn mạnh hơn cả cao thủ cấp một trung cấp!

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến một tiếng kêu cực kỳ bi thương.

“Bố!”

Từ Vân sau khi hoàn hồn, cuối cùng cũng nhìn thấy bố mình, bố của cô ta đã bị người ta giết chết.

Cô ta bỏ nhào đến, nằm bò nửa người lên người của Thập Lỗ, gào khóc bi thương.

Lúc này, cuối cùng Bạch Diệc Phi cũng đã thoát khỏi trạng thái hoá cuồng, nhưng mà, trong lòng anh vẫn còn rất phần nộ, ý muốn giết người của anh với đám người kia vẫn còn chưa tan hết.

...

Ngon lửa này phải đến khi trời hừng sáng mới tắt.

Mà cả thôn làng đã bị ngọn lửa thiêu rụi không còn lại gì, không chỉ là những căn nhà mà còn cả người sống tại đây nữa.

Bạch Diệc Phi chuyển thi thể của Thập Lỗ ra trước nên thi thể của ông ta mới không bị thiêu thành tro.

Sau đó bọn họ tìm được một chỗ khá tốt, chôn cất cho Thập Lỗ rồi lập một bia mộ cho ông ta.

Thập Vân mặc bộ quần áo tang quỳ trước ngôi mộ, cô ta đã khóc đến cạn cả nước mắt, cho nên giờ phút này cô ta chỉ ngơ ngẩn ngồi nhìn vào nấm mồ, nhìn vào tấm bia mộ.

Bạch Diệc phi thấy vậy cũng không biết nên an ủi cô ta thế nào, chỉ đành đứng ở bên cạnh cùng với cô ta.

Di Trà cũng không biết phải nói gì để an ủi nên cũng đứng chung ở đó, yên lặng ở chung với bọn họ.

Không biết đã qua bao lâu, Thập Vân đột nhiên nói bằng giọng khản đặc: “Đêm hôm qua, trong thôn đột nhiên bốc cháy...”.

“Bố tôi khoác vội áo rồi chạy ra ngoài xem xét tình hình, sau đó tôi liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của ông ấy”.

“Tôi rất sợ, từ sau cửa sổ nhìn ra ngoài tôi thấy có rất nhiều người mặc đồ đen, bọn họ thấy ai liền chém người đó, trong tay còn cầm bó đuốc, đi đến đâu châm lửa đốt nhà đến đấy”.

“Tôi nhìn thấy có một người mặc đồ đen châm lửa đốt nhà của mình, tôi liền xông ra ngoài, tôi muốn đi xem bố tôi thế nào, nhưng mà tôi lại bị bọn họ bắt lại”.

“Bọn họ còn bắt bạn của anh rồi”.

Nghe thấy câu này, Bạch Diệc Phi lập tức hỏi: “Bắt đi đâu rồi?”

“Tôi không biết”, Thập Vân lắc đầu, trên mặt không có chút biểu cảm nào.

Bạch Diệc Phi khẽ nhíu mày.

Lúc này, Thập Vân dường như nhớ đến cái gì, lại nói: “Ồ, bọn họ hình như nói, đây là người phụ nữ của Bắc lão đại, muốn mang đi tặng cho đại công tước”.

Lời vừa dứt, ánh mắt Bạch Diệc Phi liền thay đổi, sự phẫn nộ và cảm giác giết chóc trong lòng lại nổi lên lần nữa.

Đại công tước!

Di Trà thấy vậy lập tức đoán được Bạch Diệc Phi muốn làm gì, cho nên mới khuyên nhủ: “Anh Bạch, đại công tước không dễ đối phó, chúng ta vẫn nên...”.

Xong, anh ta còn chưa kịp nói xong, Bạch Diệc Phi đã không thềm để ý đến anh ta, mà khom người cúi đầu lễ Thập Lão một cái: “Cảm ơn, xin lỗi!”

Cảm ơn sự giúp đỡ của ông ta hai ngày qua, xin lỗi bởi vì anh mà mang đến họa sát thân cho ông ta.

Thập Vân đột nhiên ngẩng đầu nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi, ánh mắt còn mang theo chút oán hận: “Rốt cuộc anh là ai?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1005: Đứng lại, tên trộm!

“Tôi không phải là hung thủ giết bố cô, nhưng ông ấy lại vì tôi mà chết, cô có thể oán hận tôi, bao gồm người của cả thôn này cũng vậy, đều có thể hận tôi”.

“Nhưng mà, trước đó, tôi buộc phải có một lời giải thích với toàn bộ thôn dân”.

“Tôi muốn báo thù cho ông ấy, muốn báo thù cho cả thôn này!”

“Đợi tôi trả thù xong, cô Thập Vân lại đến tìm tôi đòi nợ đi!”

“Còn về việc tôi là ai?”

“Tôi tên là Bạch Diệc Phi”.

Nói xong, Bạch Diệc Phi bước chân đi về phía xa.

“Bạch Diệc Phi...”, Thập Vân lẩm bẩm nhắc lại cái tên này, nhưng không hề biết người này là ai.

Di Trà thấy vậy liền có lòng giải thích cho cô ta một câu: “Anh ấy là người của đại lục phương Bắc, là một nhân vật lớn cực kỳ nổi tiếng”.

Thập Vân vẫn chẳng hiểu gì.

Bởi vì cô ta từ nhỏ đến lớn đều sinh sống ở trong thôn, nơi xa nhất cô ta từng đi chính là Minh Thành, cho nên cô ta gần như không biết được cái gì nhân vật lớn cực kỳ nổi tiếng ở đại lục phương Bắc.

Di Trà thấy vậy cũng không nói tiếp nữa, mà vội vàng đuổi theo Bạch Diệc Phi.

Sau khi đuổi theo Bạch Diệc Phi, Di Trà rất lo lắng hỏi: “Anh thực sự muốn đi?”

Bạch Diệc Phi lúc này là muốn đi tìm đại công tước báo thù, hơn nữa còn là kiêu ngông ngang đi báo thù, đến lúc đó chắc chắn mọi việc sẽ bị làm âm ỉ lên, như vậy tin tức về anh chắc chắn cũng sẽ truyền ra.

Sau khi người của Liên minh võ giả biết được, chắc chắn sẽ đến đây nhúng tay vào việc này.

Hơn nữa Di Trà còn lo lắng hơn là lúc đó khi người của Liên minh võ giả đến đây, thân phận của anh chắc chắn sẽ bại lộ.

Bạch Diệc Phi ngừng lại, hai mắt nhìn chăm chăm Di Trà, hồ hững nói: “Vậy nói cho tôi biết, tôi có lý do gì để không đi?”

Di Trà khẽ sững người, á khẩu.

Di Trà muốn nói là vì tính mạng người nhà của anh ta, nhưng anh ta lại nghĩ, Bạch Diệc Phi rất có khả năng sẽ không vì vậy mà từ bỏ, dù gì, tối hôm qua là cả một thôn làng bị thiêu rụi, người bị giết chết cũng là người của cả thôn.

Mà những điều này xảy ra đều là vì Bạch Diệc Phi, anh làm sao lại có thể vì thế mà từ bỏ việc báo thù?

Nhưng mặt của Di Trà mang theo vẻ do dự, dường như còn muốn thử một chút: “Nhưng...”.

Bạch Diệc Phi lập tức ngăn lại câu nói của Di Trà: “Anh lo lắng vì tôi đi tìm đại công tước, sẽ khiến cho Liên minh võ giả chú ý, bọn họ sẽ lập tức tới đây chi viện, đến lúc đó ai trong số chúng ta cũng không còn đường trốn đúng không?”

“Ừm”, Di Trà gật đầu.

Bạch Diệc Phi lại đột nhiên bật cười.

Nụ cười này khiến cho dây thần kinh trên người Di Trà căng hết cả lên.

Tiếp đó, Bạch Diệc Phi hồ hững nói: “Di Trà, tôi cần sự giúp đỡ của anh”.

Di Trà nghe xong câu này thì biến sắc mặt, ngữ điệu khẩn thiết van nài: “Anh Bạch, tôi xin anh, tôi còn chưa muốn chết”.

“Anh yên tâm, anh sẽ không chết”, Bạch Diệc Phi nói.

...

Bạch Diệc Phi và Di Trà đi bộ vào bên trong thành phố, bọn họ đi gần hai giờ đồng hồ mới đến được chỗ con đường quốc lộ rộng rãi thoáng đãng, sau đó vừa đi vừa đợi xe.

Lại qua khoảng hơn nửa tiếng, mới gặp được một chiếc xe khách chuyên ngắn.

Xe khách đi từ Minh Thành đến một thành phố khác.

Di Trà vốn là muốn nhắc nhở Bạch Diệc Phi, nhưng lại nghĩ đến, Bạch Diệc Phi đi ngược đường rồi, vậy thì thời gian để trả thù đại công tước cũng kéo dài hơn rất nhiều.

Mà khoảng thời gian này, có lẽ anh ta có thể tìm ra cách để ngăn Bạch Diệc Phi lại.

Cho nên, Di Trà không nói gì cả, bọn họ trèo lên chiếc xe khách đi ngược hướng này.

Ngồi khoảng hơn nửa tiếng sau, bọn họ đến Mang Thành.

Mang Thành nhỏ hơn một chút so với Minh Thành, so với bọn họ mà nói thì thành phố này chỉ được coi như một cái huyện nhỏ.

Mà sau khi xuống xe, Di Trà bắt đầu cảm thấy chột dạ, dù gì thì anh ta cũng không hề nhắc nhở Bạch Diệc Phi, sợ Bạch Diệc Phi sẽ trách móc anh ta.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại không nói gì cả, hơn nữa còn giống như chưa hề phát hiện ra điều gì.

Sau khi đi ra khỏi bên xe, Bạch Diệc Phi liền lấy điện thoại ra xem bản đồ.

Nhìn thấy cảnh này, trái tim của Di Trà vọt lên đến tận cổ họng, lần này thì không tránh được nữa rồi.

Xong, sau khi Bạch Diệc Phi xem bản đồ xong liền hỏi Di Trà: “Biết thế lực ngầm của Mang Thành tên là gì không?”

Di Trà ngẩn ra, ngay sau đó kinh hãi nhìn Bạch Diệc Phi: “Anh biết đây là Mang Thành?”

Bạch Diệc Phi ngược mắt nhìn Di Trà, ánh mắt mang hàm ý sâu xa.

Di Trà bị nhìn đến co rúm người lại, lập tức hỏi: “Thế lực ngầm của Mang Thành tên là Liễu Môn Tông”.

“Ừm”, Bạch Diệc Phi gật đầu, sau đó dặn dò luôn Di Trà: “Chuẩn bị giúp tôi một ít thuốc nổ”.

“Cái gì?”, Di Trà sững sốt.

Bạch Diệc Phi không giải thích nhiều, mà đưa Di Trà đi tìm một khách sạn để nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi không bao lâu, Di Trà liền đi tìm thuốc nổ.

Mặc dù đây chỉ là một thành phố nhỏ, nhưng trên khắp các con phố và ngõ nhỏ đều dán đầy ảnh truy nã của Bạch Diệc Phi.

May là Bạch Diệc Phi đội mũ đeo khẩu trang nên không bị nhận ra.

Sau khi Di Trà rời đi, Bạch Diệc Phi cũng rời khỏi khách sạn.

Bạch Diệc Phi tùy ý gọi một chiếc xe taxi.

Sau khi lên xe, vừa nhìn anh đã phát hiện ra tài xế là một cao thủ cấp ba cấp thấp.

Lập tức, trong lòng Bạch Diệc Phi rất cảm khái, phải biết là ở chỗ của anh, một cao thủ cấp ba sẽ có thể tìm được một công việc rất tốt, đồng thời mức lương cũng rất hậu hĩnh.

Cũng giống như Bạch Hổ ngày đó, chỉ là một cao thủ cấp ba cấp thấp, mà lúc đó, anh ta hãy như là vô địch ở thành phố Thiên Bắc

“Đi đâu?”, tài xế hỏi Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thì tiện tay đưa một điều thuốc mời tài xế.

Sau khi nhận lấy điều thuốc, tài xế liếc mắt một cái: “Ha, thuốc lá nước ngoài à! Chàng trai, là người đại lục phương Bắc?”

“Ừm”, Bạch Diệc Phi gật đầu thừa nhận, lại hỏi: “Biết Liễu Môn Tông không?”

“Làm gì có chuyện không biết?”, tài xế cười: “Ở Mang Thành của chúng tôi, có ai mà không biết Liễu Môn Tông chứ!”

“Tông chủ của Liễu Môn Tông là cao thủ cấp một!”

Bạch Diệc Phi gật đầu, hỏi: “Vậy bình thường bọn họ thích đi đến chỗ nào chơi?”

“Cái này tôi biết”, tài xế cười he he nói: “Bọn họ thường câu lạc bộ Minh Kim, tôi thường đi đến đó kéo khách, có lúc may mắn còn kéo được không ít nhân vật lớn của Tông Môn.

Bạch Diệc Phi mỉm cười gật đầu nói: “Vậy được, đi đến đó đi”.

“Không vấn đề!”, tài xế lập tức đáp lời sau đó vào số lái xe đi.

Đi được một đoạn đường, tài xế bắt đầu nói chuyện phiếm với Bạch Diệc Phi: “Haiz, người anh em, anh đi câu lạc bộ làm gì? Muốn đi tìm vận

may, kết giao với đám nhân vật lớn đó à?”

“Không phải”, Bạch Diệc Phi hờ hững đáp.

Tài xế có chút hiếu kỳ: “Vậy anh đến đó làm gì?”

Trong ánh mắt của Bạch Diệc Phi xẹt qua một ý niệm giết chóc, anh cười lạnh lùng nói: “Nhìn ngứa mắt, nên đi đập phá”.

“Ha ha... người anh em, biểu cảm này của anh đúng là tuyệt!”, tài xế chẳng để tâm, cho rằng Bạch Diệc Phi đang đùa: “Nếu như đi đóng phim thì chắc chắn cũng phải cỡ ảnh đế rồi!”

Bạch Diệc Phi nhìn bộ dáng của tài xế liền biết anh ta không tin, nhưng mà anh cũng không muốn nói nhiều.

Sau khi đến nơi, Bạch Diệc Phi xuống xe, tài xế vẫn còn tốt bụng nhắc nhở anh một câu: “Người anh em, câu lạc bộ thường ban đêm mới mở cửa, nếu anh muốn chơi thì buổi tối hãy đến”.

“Ồ, đúng rồi, nếu bọn họ không cho anh vào thì anh có thể nói tên anh Cường của tôi”.

Bạch Diệc Phi bâng quơ gạt đầu, sau đó đi thẳng về phía cửa vào.

Tài xế cười ha ha, nhìn Bạch Diệc Phi đi vào bên trong, không khỏi cảm thấy khó hiểu: “Người này làm sao thế? Không phải đã nói là tôi mới kinh doanh à?”

...

Bạch Diệc Phi đi đến cửa, đột nhiên cảm thấy bị làm khó.

Anh muốn đi vào bằng cách bá đạo nhất để đập phá chỗ này, nhưng cứ luôn cảm thấy nó không đủ đô, hình như vẫn thiếu một cái gì đó.

Anh nhìn trái ngó phải một hồi, vừa đúng lúc nhìn thấy một chiếc xe tải đỗ cách đó không xa, mà trên thùng xe tải đang đựng rất nhiều thanh sắt

hình tam giác.

Cho nên Bạch Diệc Phi bước nhanh đến đó, tiện tay rút một thanh sắt ra, sau đó xoay người đi thẳng đến cửa của câu lạc bộ.

Mà tài xế của xe tải nhìn qua kính chiếu hậu thấy cảnh này thì lập tức nhảy xuống: “Ê, tên trộm cắp kia, đứng lại cho tao!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1006: Làm thật

“Mẹ nó, ban ngày ban mặt mà dám ăn trộm!”

Tài xế vừa chửi vừa đuổi theo Bạch Diệc Phi.

Lúc này, Bạch Diệc Phi đã chạy đến cửa sòng bạc, sau đó đập mạnh chiếc keng tam giác trong tay vào tấm cửa thủy tinh mạ vàng.

“Răng rắc!”

Cánh cửa bị đập vỡ tan tành, mảnh vụn thủy tinh rơi đầy ra đất.

Tài xế đuổi đến nhìn thấy cảnh này thì ngừng chửi, sau đó quay người, về mặt hoảng hốt trở về xe của mình.

“Đậu má!”

Tài xế xe taxi còn chưa rời đi, nhìn thấy cảnh này thì cũng kinh ngạc: “Mẹ nó, làm thật luôn!”

...

Bạch Diệc Phi không chỉ đập một lần mà còn đập thêm vài lần nữa, thuận tiện còn đập luôn mấy cái đèn led ở bên cạnh.

Âm thanh đập cửa quá lớn nên trong phút chốc đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người, những người qua đường bên ngoài đều dừng lại hóng chuyện.

Vệ sĩ trong sòng bài nghe thấy tiếng động thì lũ lượt chạy ra.

Cầm đầu là một người đàn ông trung niên mặc vest đen, nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì chửi: “Tên chó má ở đâu chui ra, mau dừng ngay cho tao!”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cũng rất phối hợp mà dừng lại.

Người đàn ông trung niên tức giận gào lên: “Mẹ nó, mày là thằng nào? Có biết đây là đâu không? Dám đập cửa sòng bài?”

“Nơi này chẳng phải là sòng bài Minh Kim à?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Người đàn ông trung niên gật đầu, lại hỏi: “Vậy mày có biết nơi này do ai bảo kê không?”

“Liều Tông Môn chứ gì?”, Bạch Diệc Phi lại hỏi.

Người đàn ông trung niên thấy vậy thì gằn giọng: “Thằng nhãi con mày biết thì tốt, không nói nhiều nữa, nếu mày đã đập thì phải bồi thường, tổng cộng 10 triệu, bồi thường xong thì đi đập đầu xin lỗi sếp bọn tao”.

Nhưng ông ta vừa dứt lời thì Bạch Diệc Phi lại lấy keng tam giác ra đập tiếp khiến khung cửa cong luôn.

Người đàn ông trung niên và đám vệ sĩ đều ngu người.

Những người hóng chuyện cũng ngây ra.

Anh đã biết nơi này là đâu, do ai bảo kê mà còn dám đập? Mẹ nó, bị ngu à? Hay là thật sự không sợ?

Bạch Diệc Phi lúc này đã xông vào sòng bài, thấy cái gì là đập cái đấy.

Người đàn ông trung niên cuối cùng cũng hoàn hồn, điên tiết mà chỉ vào Bạch Diệc Phi, phân phó đám vệ sĩ: “Mau! Ngăn hấn lại! Đánh chết nó cho tao!”

Vì thế đám bảo tiêu lũ lượt xông lên.

Người đàn ông trung niên không nhúc nhích mà chỉ đứng đó nhìn, miệng còn chửi: “Thằng chó chết, ngay cả sòng bài Minh Kim mà còn dám đập, hôm nay tao sẽ cho mày biết, sòng bài của bọn tao không phải ai cũng...”

Nhưng gã còn chưa dứt lời thì đã bị cảnh tượng bên trong làm cho ghen hống.

“Râm!”

“A!”

“Bộp!”

Những tên vệ sĩ xông vào đều bị Bạch Diệc Phi đánh văng ra.

Một số tên bay đúng ra cửa, ngã lăn bên chân người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên sững sờ.

Mà tiếng đập đồ trong sòng bài vẫn chưa dừng lại.

Âm thanh đó khiến người đàn ông trung niên hoàn hồn, gã mau chóng lôi điện thoại ra gọi.

Kết quả, gã vừa rút điện thoại ra thì Bạch Diệc Phi đã xông tới, nhìn chằm chằm điện thoại trong tay gã.

Người đàn ông trung niên khựng lại, sau đó vô thức vứt điện thoại đi, miễn cưỡng cười với Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi chỉ cười khẩy một cái, vứt keng tam giác rồi rời đi.

Anh vừa đi đến chỗ chiếc taxi thì nhìn thấy tài xế lúc trước, mà tài xế lúc này đã kinh ngạc đến mức không thốt lên lời. Bạch Diệc Phi lại cười nói: “Anh còn chưa đi à? Vừa hay tôi còn cần anh chở, đi thôi”.

Tài xế nghe vậy thì dựng tóc gáy, mau chóng nói: “Anh à, tôi... tôi không quen anh, anh... đừng hại tôi!”

Bạch Diệc Phi cau mày: “Thế có đi hay không?”

Tài xế sợ đến mức không dám từ chối, chỉ đành nói: “Đi! Đi!”

Sau khi lên xe, tài xế chỉ đành bắt đắ dĩ lái xe, đưa Bạch Diệc Phi rời đi trước mặt bao nhiêu người.

Đi được một đoạn, tài xế bình tĩnh lại một chút, không nhin được mà hỏi Bạch Diệc Phi: “Anh có biết mình vừa gây họa không?”

Khuôn mặt Bạch Diệc Phi vô cảm đến mức lạnh lẽo, trong mắt anh tràn ngập sự giết chóc.

Anh hờ hững tháo mũ và kính ra, lạnh lùng nói: “Tôi biết nhưng tôi không quan tâm!”

Vẻ mặt tài xế đau khổ: “Nhưng tôi quan tâm! Bọn họ đều thấy anh ngồi xe tôi rồi, họ không tìm được anh thì sẽ đến tìm tôi, vậy tôi...”

Bạch Diệc Phi bình thản: “Anh cứ nói thật là được, tôi sẽ không trách anh”.

“Nhưng...”, tài xế hơi do dự, sau đó lại nhìn gương chiếu hậu rồi trợn to hai mắt.

Đây là khuôn mặt mà anh ta thường nhìn thấy trên cột điện!

...

Lúc Bạch Diệc Phi quay lại khách sạn thì Di Trà đã trở về, cũng làm xong thuốc nổ mà anh nói.

Di Trà thấy Bạch Diệc Phi ra ngoài về thì rất lo lắng: “Anh Bạch, anh đi đâu vậy?”

Bạch Diệc Phi liếc anh ta một cái, Di Trà lập tức ngậm miệng.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy thuốc nổ thì gật đầu nói: “Đủ rồi”.

Di Trà thấy vậy thì càng bất an.

Bạch Diệc Phi nhìn anh ta, rất bình tĩnh nói: “Tôi vừa đi đập sòng bài Minh Kim”.

“Cái gì?”, Di Trà tròn mắt.

Bạch Diệc Phi điên rồi à?

Cứ đập tiệm của người ta trắng trợn như vậy?

Lẽ nào anh đã bị thù hận che mờ mắt, ngu đi rồi?

Bạch Diệc Phi không quan tâm đến Di Trà nữa mà gọi điện cho Trương Hoa Bân: “Anh Trương, là tôi”.

Giọng nói lo lắng của Trương Hoa Bân vang lên trong điện thoại: “Anh sao rồi? Có cần tôi phái người đến đón anh không?”

“Không cần, người bên Nam Môn đang ôm cây đợi thỏ, trở về sẽ khiến vị trí của tôi bị lộ”.

“Vậy anh...”

“Anh Trương, anh nghe tôi nói trước đã, anh hãy nghĩ cách xâm nhập vào mạng của nước Kỳ sau đó phát tán một số thông tin, nội dung thì lát tôi sẽ gửi tin nhắn cho anh”.

“Được!”

Nói xong, Bạch Diệc Phi cúp điện thoại, sau đó gửi tin nhắn cho Trương Hoa Bân.

Khi anh gọi điện thoại thì không hề né tránh Di Trà vì thế khuôn mặt anh ta lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Rốt cuộc Bạch Diệc Phi muốn làm gì?

...

Tổng bộ liên minh chính nghĩa.

Tùng Lệ Tư được sắp xếp vào ở một căn phòng xa hoa. Lúc này cô ta đang ngồi trên một chiếc sofa rộng.

Cô ta không bị trói, nhìn thì có vẻ tự do nhưng không tự do chút nào.

Bởi vì ngoài cửa có người đứng canh, hơn nữa...

Cô ta tận mắt nhìn thấy, gã béo sau khi thấy cô ta bị một tên trói ném vào thì nói một câu không được bất lịch sự với người đẹp, thế là người phụ nữ xinh đẹp sau lưng gã dùng dao chặt đầu tên đó.

Vì thế sau khi cô ta ngồi lên sofa thì không dám động đậy.

Gã béo cười híp mắt nhìn Tùng Lệ Tư: “Không hổ là vợ của cậu cả, thật là xinh đẹp!”

Tùng Lệ Tư không dám đáp lời.

Gã béo không quan tâm mà hỏi: “Thế Bạch Diệc Phi vốn đi cùng cô đâu?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1007: Đến thành phố Minh

Tùng Lệ Tư nghe vậy thì hiểu ý của người gã béo này, vì thế cô ta lắc đầu.

Đại công tước lại cười híp mắt: “Nói thật với cô, thuộc hạ của tôi vốn thấy cô xinh đẹp nên muốn dâng cô cho tôi, nhưng sau khi biết cô họ Tùng thì tôi lại nhớ đến vợ của cậu cả hình như cũng họ Tùng thì phải?”

“Nếu cô đã là vợ của cậu cả thì cô không cần lo lắng, cho dù cậu cả không ở đây thì người của liên minh võ giả cũng không dám làm gì cô”.

“Tôi sẽ trả lại cô nguyên vẹn cho liên minh võ giả”.

“Nhưng tôi còn cần đợi một người, chính là kẻ đi cùng cô – Bạch Diệc Phi”.

“Giao cô và hãn cho liên minh võ giả thì hãn với bất kỳ ai cũng là chuyện có lợi”.

Nghe vậy, Tùng Lệ Tư hoảng hốt, cô ta lo lắng, vội nói: “Không được, xin ông thả tôi đi! Tôi xin ông đấy!”

Đại Công Tước lại cười híp mắt, các thớ thịt trên mặt dính hết vào với nhau: “Cô chủ, cô đang đùa đấy à? Tôi mời cô ở lại đây làm khách, sao lại nói là muốn tôi thả cô ra chứ?”

Tùng Lệ Tư khựng lại, hoang mang hỏi: “Vậy... Bây giờ tôi có thể đi rồi chứ?”

Đại Công Tước cười nói: “Đương nhiên có thể”.

Tùng Lệ Tư mừng rỡ, đứng dậy định rời đi.

Nhưng Đại Công Tước lại đột nhiên sầm mặt nói: “Cô chủ, sau khi cô rời khỏi liên minh chính nghĩa thì tôi không đảm bảo sẽ bảo vệ được cô

đâu”.

Đồng thời, vài tên thuộc hạ ngoài cửa sờ lên thanh đao sáng loáng của mình.

Tùng Lệ Tư dừng bước, mặt trắng bệch.

Lúc này cô ta mới nhận ra mình ngây thơ đến nhường nào.

Đột nhiên một tên thuộc hạ hốt hải chạy tới, vẻ mặt hoảng loạn: “Đại Công Tước, tình hình không ổn rồi”.

Vừa nói, gã vừa đưa điện thoại cho Đại Công Tước.

Đại Công Tước không biết nhìn thấy gì mà nhất thời trợn trừng hai mắt: “Thế này là thế nào?”

Y Vân thấy vậy thì cũng bước đến nhìn điện thoại. Cô ta cũng kinh ngạc: “Còn có người tranh giành tội với chúng ta?”

Đại Công Tước đột nhiên sầm mặt, lạnh lùng nói: “Đám người Liễu Tông Môn muốn nhân cơ hội cướp công lao của ông đây!”

Bọn họ nhìn thấy một bản tin, tối qua Thập Lỗ bị đánh úp, cả thôn bị giết, đốt sạch mà bản tin này phỏng đoán người làm là Liễu Tông Môn.

“Đám chó má Liễu Tông Môn muốn dụ Bạch Diệc Phi đến để bắt, sau đó giao cho liên minh võ giả, mẹ nó, khi đó công lao sẽ thuộc về bọn hắn!”

Y Vân nhìn Đại Công Tước tức giận thì hỏi: “Chúng ta nên làm thế nào?”

Đại Công Tước cắn răng nghiêng lợi nói: “Đi tìm người, đăng tin chuyện này là do liên minh chính nghĩa chúng ta làm, không liên quan gì đến Liễu Tông Môn!”

“Tôi không tin chúng nó còn cướp công được!”

Y Vân nghe vậy lập tức đáp: “Vâng!”

Nhưng cô ta còn chưa dặn dò thì tên thuộc hạ vừa chạy vào đã rụt rè nói: “Đại Công Tước, bây giờ... đã muộn rồi”.

“Là sao?”, Đại Công Tước và Y Vân đều ngây ra.

Tên thuộc hạ cười khan: “Hôm nay sông bài Minh Kim bị đập phá, vệ sĩ đều không ngăn cản được, đã thế còn bị đánh bay”.

“Sau đó bọn họ bắt được tài xế taxi đưa đám người đập sông bạc đến, tên tài xế đó nói hẳn là người trên tấm hình truy nã đó!”

“Đệt!”

Đại Công Tước tức giận chửi bậy: “Đám Liễu Tông Môn chó má!”

...

Cùng lúc đó, trung tâm Nam Môn có rất nhiều trực thăng bay thẳng về phía thành phố Mang. Truyện Quan Trường

Mà nơi đó chính là tổng bộ của liên minh võ giả.

Trên trực thăng, một gã cao thủ cấp 1 nói với tả hộ pháp của liên minh: “Anh Tả, tôi cảm thấy có điều bất thường”.

“Chỗ nào không bình thường?”, Tả hộ pháp cau mày hỏi.

Gã cao thủ cấp một đó trầm giọng nói: “Nếu thật là Bạch Diệc Phi thì chuyện này có rất nhiều điểm không thích hợp”.

“Nói”.

“Lúc trước tôi từng tìm hiểu về Bạch Diệc Phi, trong tư liệu có nhắc đến hẳn đã giết Tùng Vu Dục – con trai Tùng Thảo Giác”.

Tả hộ pháp cau mày: “Ý của cậu là Tùng Lệ Tư và Bạch Diệc Phi không thể trở thành người yêu? Vậy hẳn cũng không có lý do để giết cậu cả, phải không?”

“Thiện Du!”, ánh mắt tả hộ pháp mang ý cảnh cáo: “Có một số chuyện cậu chỉ cần hoàn thành theo lệnh của mình chủ là được, không cần phải suy nghĩ quá nhiều”.

Thiện Du nghe vậy lập tức lắc đầu nói: “Không phải, anh Tả, tôi không có ý đó, tôi muốn nói đến thủ đoạn giết Tùng Vu Duyệt của Bạch Diệc Phi”.

Tả hộ pháp hơi khựng lại: “Nói cụ thể ra xem nào”.

Thiện Du tiếp tục nói: “Người giết toàn thân là Đại Công Tước nhưng không lâu trước, trên mạng nước Kỳ đều nói là Liễu Tông Môn làm, sau đó lại có người nói là Đại Công Tước làm”.

“Theo tôi thấy Đại Công Tước làm những chuyện này là muốn dụ Bạch Diệc Phi rơi vào lưới nhưng tại sao lại có nhiều người nói là Liễu Tông Môn làm như vậy?”

“Thậm chí bản thân Liễu Tông Môn cũng không phủ nhận điều này, vì thế trên mạng đều chỉ trích dữ dội, đông hơn cả đám người hai bên thuê để đăng bài!”

“Nhìn thì có vẻ như đang nói với chúng ta rằng người giết toàn thân là Liễu Tông Môn, hơn nữa Bạch Diệc Phi đã tìm Liễu Tông Môn báo thù rồi”.

Tả hộ pháp nghe xong thì trầm mặc.

Gã cũng từng đọc tư liệu về Bạch Diệc Phi, cũng biết được Bạch Diệc Phi đã giết Tùng Vu Duyệt nhưng vẫn có thể thoát thân được.

Vì thế những việc mà Bạch Diệc Phi đang làm vô cùng giống với quá trình anh giết Tùng Vu Duyệt.

Tả hộ pháp lạnh lùng nói: “Tên Bạch Diệc Phi này quá gian xảo, cũng có thể là hấn cố ý làm vậy để gây hoang mang”.

“Lúc trước tôi nhận được tin tức nói rằng Bạch Diệc Phi đã đập sòng bài Minh Kim rồi! Bây giờ hấn đang ở thành phố Mang!”

Nhưng Thiện Du lại nói: “Nhưng hấn chỉ đập sòng bài chứ không đi Liễu Tông Môn, đây cũng là điểm bất thường”.

Tả hộ pháp suy nghĩ một lát rồi nói: “Có phải hấn muốn gây áp lực với Liễu Tông Môn không?”

“Anh Tả, tôi vẫn cảm thấy không ổn”, Thiện Du sầm mặt nói: “Nhỡ đâu hiện tại hấn đến thành phố Minh thì chúng ta chẳng phải bắt hứt rồi sao?”

“Hoặc là hiện tại hấn đã đến liên minh chính nghĩa rồi, chúng ta phải làm thế nào?”

“Dù sao với tính cách của Đại Công Tước thì nhất định sẽ khinh địch!”

Gã vừa nói xong thì chuông điện thoại của tả hộ pháp vang lên.

“Anh Tả, Liễu Tông Môn bị nổ rồi!”

Nghe vậy, tả hộ pháp mừng rỡ, sau đó quay sang nói với Thiện Du: “Bạch Diệc Phi vẫn ở thành phố Mang!”

“Mau! Chúng ta lập tức đến thành phố Mang! Nhất định phải bắt sống Bạch Diệc Phi!”

Liễu Tông Môn bị đánh úp, tả hộ pháp khẳng định Bạch Diệc Phi đang ở thành phố Mang.

Nhưng Thiện Du lại cảm thấy bất thường: “Anh Tả, tôi cảm thấy vẫn nên phái người đi thành phố Minh cho chắc”.

...

Đúng như tin tức mà bọn họ nhận được, tổng bộ Liễu Tông Môn đã phát nổ.

Nhưng Bạch Diệc Phi không ở thành phố Mang. Anh đang ngồi xe khách đến thành phố Minh và để Di Trà lại thành phố Mang.

Anh nói với Di Trà: “Anh không muốn chết hoặc bị coi như kẻ phản bội mà bắt lại thì ngoan ngoãn ở đây, một tiếng sau khi tôi đi thì châm thuốc nổ”.

Mạng của Di Trà cùng vợ con anh ta đều nằm trong tay Bạch Diệc Phi, anh ta không dám không nghe theo.

Vì thế, sau khi cho Liễu Tông Môn phát nổ, Bạch Diệc Phi đã đến liên minh chính nghĩa rồi.

Mục đích lần này của anh rất rõ ràng, anh muốn báo thù cho tất cả người trong thôn.

Đồng thời anh còn muốn cướp máy bay!

Tuy anh không biết lái nhưng chỉ cần cướp một chiếc máy bay rồi đe dọa phi công của Đại Công Tước đưa anh trở về là được.

Lúc này, thứ anh cần nhất là thời gian.

Sau khi Liễu Tông Môn phát nổ, đám người liên minh võ giả sẽ chạy đến thành phố Mang.

Đại Công Tước sẽ vì chuyện Liễu Tông Môn cướp công của ông ta mà vội vàng nghĩ cách.

Vậy nên lúc này, biết Bạch Diệc Phi ở liên minh chính nghĩa, Đại Công Tước nhất định sẽ mừng như điên, hơn nữa ông ta chắc chắn sẽ không công bố tin tức này ra ngoài, bởi vì ông ta muốn độc chiếm công lao.

Nhưng thời gian có hạn, anh nhất định phải mau chóng đánh bại cao thủ cấp 1 duy nhất ở đây, đồng thời bắt được Đại Công Tước trước khi ông ta

gọi điện báo chuyện này đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1008: Xông vào liên minh chính nghĩa

Đây là cơ hội duy nhất của anh.

Bạch Diệc Phi lấy một đồng mảnh sắt từ trong balo ra.

Anh vẫn luôn mang nó theo bên mình, chỉ là anh biến nó thành một chiếc áo giáp mà mặc lên người nên không ai nhận ra.

Bạch Diệc Phi ghép những mảnh sắt lại thành một thanh đao, sau đó cầm nó đi về phía liên minh chính nghĩa.

Anh đi đến trước cửa liên minh thì bị bảo vệ ngăn lại: “Ai đấy? Đứng lại!”

Bạch Diệc Phi ánh mắt tràn ngập sự giết chóc mà nhìn chăm chăm bảo vệ, lạnh lùng nói: “Tao đến giết người!”

Vừa dứt lời, Bạch Diệc Phi nhoáng một cái đã biến mất trước mắt bảo vệ.

Bảo vệ là cao thủ cấp 4, với Bạch Diệc Phi mà nói thì chẳng là cái thá gì.

Vì thế bọn họ hoàn toàn không kịp phản ứng, thậm chí còn định quay đầu nhìn Bạch Diệc Phi.

Nhưng bọn họ chỉ vừa hơi quay lại thì đầu đã rơi xuống, lăn lông lốc trên đất.

Trong chớp mắt, mấy tên bảo vệ đã chết.

Bạch Diệc Phi không thèm quay đầu lại mà đi thẳng về phía liên minh chính nghĩa.

“Có kẻ địch tấn công!”

Việc bảo vệ chết đã đánh động đến người trong liên minh. Bọn chúng lập tức thông báo cho tất cả mọi người, ai nấy đều lũ lượt cầm vũ khí xông ra.

Đại sảnh ở sâu bên trong, Đại Công Tước nghe Bạch Diệc Phi đến rồi thì vui mừng: “Tốt lắm! Mau gọi bọn họ đến đây cho tôi!”

Người mà Đại Công Tước nói là 8 cao thủ cấp 1.

Ông ta cười đến híp cả mắt: “Haha... Liễu Tông Môn cho dù tính toán thế nào thì Bạch Diệc Phi cũng đến đây, muốn cướp công lao của ông đây, không có cửa đâu!”

Đại Công Tước đứng dậy đi ra bên ngoài.

Lúc này, Y Vân đột nhiên nói: “Đại Công Tước, thuộc hạ cảm thấy có điểm bất thường”.

“Bất thường chỗ nào?”, Đại Công Tước lúc này vô cùng hưng phấn, hoàn toàn không nghe lọt tai: “Hơn nữa, cho dù bất thường thì đã làm sao? Bạch Diệc Phi đến chỗ chúng ta, Liễu Tông Môn muốn cướp công cũng không được!”

Y Vân lại khẽ lắc đầu nói: “Đại Công Tước, chúng ta đã thuê người nói là chúng ta làm, nhưng tác dụng không lớn, hơn nữa càng nhiều người nói là Liễu Tông Môn làm, nếu đã vậy thì sao Bạch Diệc Phi lại tin người làm là chúng ta?”

Đại Công Tước nghe vậy thì khựng lại, sau đó không thèm quan tâm mà nói: “Y Vân, cô nghĩ nhiều rồi, Bạch Diệc Phi đang phải chạy trốn, làm gì có thời gian xem tin tức trên mạng?”

Y Vân cũng cảm thấy có lý nhưng trong lòng vẫn lo lắng.

Mà Tùng Lệ Tư khi nghe nhắc đến Bạch Diệc Phi thì vô cùng mừng rỡ nhưng ngay sau đó cô ta lại lo lắng.

Đại Công Tước cố ý đợi Bạch Diệc Phi đến, mà anh lại đến một mình, như vậy thực sự có thể cứu được cô ta ư? Liệu có biến thành anh đến tự sát hay không?

Sự lo lắng của Tùng Lệ Tư hiện rõ lên mặt.

Đại Công Tước thấy vậy thì tủm tỉm cười, nói với Tùng Lệ Tư: “Cô chủ, trông cô có vẻ rất hứng thú, hay là chúng ta cùng nhìn xem Bạch Diệc Phi bị bắt như thế nào đi?”

Nói xong, ông ta được Y Vân đỡ ra đại sảnh.

Tùng Lệ Tư thấy vậy thì cũng đi theo.

Nhưng khi bọn họ đi ra, nhìn thấy hơn 20 người của liên minh chính nghĩa đang nằm vật ra vườn thì cô ta kinh hãi không thôi.

Bạch Diệc Phi đứng trong vườn, tay cầm một thanh đao kỳ quái, rất nhiều người đang vây quanh anh.

Nhưng Bạch Diệc Phi như thể không nhìn thấy bọn họ, ánh mắt anh lạnh lùng, chân bước từng bước về phía trước, ai muốn cản đường anh đều bị anh chém chết.

Mùi máu tanh nồng chậm chậm tỏa ra trong không khí.

Dáng vẻ của Bạch Diệc Phi khiến Tùng Lệ Tư giật thót.

Anh... như thể một ác ma đến từ địa ngục.

Lúc này, Đại Công Tước hỏi Tùng Lệ Tư: “Hắn là Bạch Diệc Phi?”

Tùng Lệ Tư hoàn hồn rồi gật đầu.

Đại Công Tước cười nhạt: “Cũng được đấy!”

Y Vân đáp lại một tiếng.

Sau đó, Đại Công Tước sầm mặt nói: “Bắt sống hẳn cho tôi!”

Đám thuộc hạ của Đại Công Tước đều nghe theo mệnh lệnh của ông ta vô điều kiện nên cho dù thấy thực lực khủng khiếp của Bạch Diệc Phi, bản thân mình có thể sẽ bị chém chết ngay sau đó thì bọn chúng vẫn cứ xông lên!

Bọn chúng phần lớn là cao thủ cấp 3, cũng có một số là cao thủ cấp 2.

Đám người này mạnh hơn nhiều đám người của Liễu Tông Môn ở thành phố Mang.

“Xông lên!”

Một đám người cầm vũ khí xông về phía Bạch Diệc Phi.

Mà lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên ngẩng đầu nhìn Đại Công Tước.

Ông ta thấy ánh mắt của anh thì vô thức lùi về sau một bước.

Sau đó, Bạch Diệc Phi nhoáng lên một cái, xông thẳng vào đám người.

“Á!”

“Á!”

“A!”

“A!”

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt.

Bạch Diệc Phi di chuyển không ngừng trong đám người, anh đến chỗ nào là máu văng ra ở chỗ đó, thi thể chất đống.

Thậm chí có vài cao thủ cấp 2 không tránh kịp, tên thì bị thương, tên thì bị chém chết luôn.

Thấy vậy, Đại Công Tước nhất thời hoảng hốt.

Ông ta không ngờ rằng Bạch Diệc Phi lại mạnh như vậy: “Rốt cuộc hấn đã đến cảnh giới nào? Hoàn toàn không giống như vừa tiến vào cấp 1!”

Y Vân nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi, ánh mắt phức tạp mà nói: “Hấn... hình như là cấp 1 bậc trung?”

Đại Công Tước cau mày: “Sao có thể được? Ở đại lục phương bắc, cao thủ cấp 1 chỉ đếm trên đầu ngón tay, hấn sao có thể đạt đến cảnh giới đó?”

Mà lúc này Tùng Lệ Nhã đã kinh ngạc đến há miệng.

Cô ta biết Bạch Diệc Phi rất mạnh nhưng chưa từng thấy anh đánh nhau với người khác bao giờ.

Dáng vẻ cầm đao như sát thần tùy ý giết chóc của anh lúc này là lần đầu tiên cô ta thấy.

Hóa ra Bạch Diệc Phi lại mạnh như vậy!

Lúc này, một tên thuộc hạ nói với Đại Công Tước: “Đám anh Hỏa đến rồi”.

Anh Hỏa mà bọn họ nói chính là 8 cao thủ cấp 1.

Lúc này, Bạch Diệc Phi đang chém một người thì cảm nhận được một cơn gió tạt thẳng vào mặt.

Một người đàn ông cao mét 9 cầm thanh đao xông thẳng về phía anh.

Con đao gã cầm trông rất nặng, nếu là người bình thường thì e là không nhấc lên nổi.

Nhưng Bạch Diệc Phi thậm chí còn không buồn quay đầu mà vung thanh đao trong tay sang bên cạnh, hai thanh đao chạm vào nhau.

Cách đó không xa, Đại Công Tước cười khẩy: “Dám cùng Đại Dao Vương so đao, đúng là không biết tự lượng sức!”

Y Vân thấy vậy thì đồng ý, đáp: “Đại Dao Vương mặc dù chỉ là cao thủ cấp 1 bậc thấp nhưng hẳn rất giỏi dùng đao, thực lực phải tương đương với cao thủ cấp 1 bậc trung”.

Người đàn ông được gọi là Đại Dao Vương cười khẩy, khinh thường nhìn Bạch Diệc Phi.

Nhưng ngay sau đó, hẳn cảm giác được sự bất thường.

Hắn cảm nhận được một luồng ám kinh dồn dập truyền từ thân đao lên như thể đao của hắn bị chém gãy thành từng mảnh vậy.

Nhưng trên thực tế Bạch Diệc Phi chỉ chém một đao.

“Hộc!”

Đại Dao Vương phun ra một ngụm máu, thanh đao trong tay hắn vỡ ra thành từng mảnh.

Ngay sau đó, cả người hắn văng ra ngoài.

Bạch Diệc Phi không đợi hắn rơi xuống đã dùng một tay khác tóm lấy chân hắn, kéo giật lại, vung thanh đao trong tay xuống.

Đầu của Đại Dao Vương cứ thế bị chặt.

Nhìn thấy cảnh này, đám người đều ngây ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1009: Quá mạnh

Đại công tước nhìn thấy cảnh này thì nghệt mặt ra.

Những người khác thì giật mình sững sốt.

Y Vân và Tùng Lệ Tư đều ngậy ra nhìn chăm chăm Bạch Diệc Phi.

Trong lòng tất cả mọi người đều nhảy ra một câu: Quá mạnh!

...

Khi thi thể của tên cao thủ cấp một nọ rơi trên mặt đất thì có khoảng bảy tám người nữa xuất hiện.

Bọn họ đều là cao thủ cấp một, hơn nữa còn có một cao thủ cấp một trung cấp.

Sau khi bọn chúng nhìn thấy Bạch Diệc Phi giết Đại đao vương một cách dễ dàng thì sắc mặt ai nấy đều tỏ ra cực kỳ nghiêm trọng.

Bạch Diệc Phi nhìn bảy người trước mắt, mắt khẽ nheo lại, anh nghe Di Trà từng nói qua, thủ hạ của đại công tước có tám cao thủ cấp một, ồ, không đúng, bây giờ chỉ còn lại bảy thôi.

Nhưng anh không hề do dự, mà cầm lấy thanh đao lớn xông thẳng về phía bọn chúng.

“Không muốn chết thì rút hết ra cho tôi!”, Bạch Diệc Phi hét lên một tiếng.

Giọng điệu của Bạch Diệc Phi lạnh lùng cùng với biểu cảm coi thường mọi thứ của anh khiến cho bảy người kia đều không khỏi khiếp sợ, thậm chí còn không kiềm được mà lùi về sau một bước.

Lúc này, một trong số bọn họ đột nhiên đứng ra, đây là một người đàn ông trung niên khoảng bốn năm mươi tuổi, ông ta lạnh giọng hừ một cái sau đó vung tay lên chỉ: “Chúng ta cùng lên, anh ta chỉ có một mình thôi!”

Bạch Diệc Phi chỉ có một mình, mà bọn họ thì lại có đến bảy người, mặc dù sáu người là cấp một hạ cấp, nhưng bọn họ còn có một người là cấp một cao cấp, bắt tay lại với nhau thì cũng không phải là không thể giết chết Bạch Diệc Phi được.

Cho nên, lời nói vừa dứt, bảy người nọ rất ăn ý phối hợp với nhau, cùng nhau xông lên muốn giết Bạch Diệc Phi.

Mà Bạch Diệc Phi lúc này, ánh mắt của anh đột nhiên trở nên sáng rực, tóc cũng trở thành một màu đen tuyền.

“A!”

Anh hét âm lên một tiếng rồi cũng xông thẳng về phía bọn họ.

Người giao đấu với Bạch Diệc Phi đầu tiên là một người đàn ông cầm kiếm dài.

Kiếm dài của hắn ta và thanh đao của Bạch Diệc Phi va chạm vào nhau phát ra một tiếng “âm” cực lớn.

Ngay sau đó, người nọ liền “phụt” một tiếng, ói ra một búng máu tiếp đó giật lùi về phía sau mấy bước, mà cánh tay của hắn ta lại mềm nhũn ra như sợi mì, buông thõng xuống bên cạnh người.

Bạch Diệc Phi tiếp tục tiến về phía trước, nhưng lại bị hai người khác đồng thời ép lùi về phía sau.

Đồng thời, người đàn ông trung niên nọ nhắc nhở mọi người: “Đừng chạm vào vũ khí của anh ta!”

Liên tục có hai người vì chạm vào thanh đao kỳ lạ trong tay của Bạch Diệc Phi nên mới lập tức mất đi sức chiến đấu, cho nên bọn họ đều đã hiểu

ra vấn đề.

Hai người nọ không hề khinh địch, nguyên nhân là do vũ khí trong tay của Bạch Diệc Phi.

Thanh đao trong tay của Bạch Diệc Phi kia không biết vì sao mà vừa mới chạm vào thôi là sẽ phát ra tầng tầng lớp lớp sức mạnh, một cao thủ cấp một hạ cấp bình thường gần như không thể chống lại được.

Cho nên bây giờ sáu người còn lại đều chỉ bao vây xung quanh để tấn công Bạch Diệc Phi, nhưng lại không dám tiếp xúc với thanh đại đao của anh.

Bạch Diệc Phi bị bọn họ phát hiện về bí mật của thanh đại đao xong thì cũng không cảm thấy hoảng hốt, anh vẫn cầm đao chém giết bốn phía, ép đám người kia không thể không lùi bước.

Nhưng như vậy cũng không thể gây ra tổn thương gì cho đối thủ, bọn chúng liền bao vây Bạch Diệc Phi vào trung tâm, dường như có ý đồ tiêu hao hết sức lực của anh trước.

Đại công tước ở một chỗ cách đó không xa nhìn thấy cảnh này, cuối cùng thì cũng thở phào một hơi, sau đó cười lạnh lùng: “Mặc dù thực lực của Bạch Diệc Phi đã vượt hơn so với dự kiến, nhưng anh ta vẫn sắp bị tôi bắt được rồi”.

Y Vân nghe vậy lập tức cười nói: “Đại công tước nói đúng, đại công tước anh mình thần võ”.

Đại công tước nghe thấy lời xu nịnh này thì rất đắc ý cười.

Xong, trong lòng Y Vân lại không hề nghĩ như thế.

Cô ta phát hiện Bạch Diệc Phi không giống như những gì mà đại công hầu nói, không thấy những thông tin như trên mạng đăng tải, mà ngược lại hoàn toàn, càng thậm chí giống như thể những thông tin đó là do chính anh đăng lên vậy.

Nhưng mà cô ta không hiểu, Bạch Diệc Phi lấy đâu ra tự tin để làm như vậy?

Ngay sau đó, Y Vân nhíu chặt đầu mày, trong lòng đột nhiên nổi lên một dự cảm không lành.

Tùng Lệ Tư nhìn thấy hiện trạng của Bạch Diệc Phi, sắc mặt tái mét, đôi mắt dán chặt vào anh, chỉ sợ lỡ chớp mắt một cái thì Bạch Diệc Phi sẽ biến mất.

Bạch Diệc Phi bị sáu người bao vây ở giữa, bất kể anh cố gắng đột phá vòng vây ra sao cũng đều không thể thành công, đồng thời cũng không thể gây thương tích cho đối phương.

Điều này khiến cho anh rơi vào thế bí, nếu như cứ tiếp tục lãng phí sức lực như vậy, sợ là thể lực của anh sẽ không chịu được.

Nhưng đúng vào lúc này, anh lại làm một hành động khiến tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu.

Đó chính là anh nhắm mắt lại.

Nhìn thấy tình huống như vậy, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Vào thời khắc nguy hiểm thế này, lại nhắm mắt? Thế khác gì tự tìm chết đâu?

Sáu người vây xung quanh Bạch Diệc Phi mặc dù rất khó hiểu nhưng cũng rất cẩn thận, có điều bọn họ có đến tận sáu người, nhưng suy nghĩ của mỗi người đều không giống nhau, sức chống cự lại cảm dỗ cũng không giống nhau.

Cho nên một người trong số đó không nhận được sự cảm dỗ từ việc Bạch Diệc Phi đang tự tìm đường chết, hắn ta cầm lấy cây gậy dài trong tay lên, nhắm vào chỗ giữa hai đầu lông mày của anh đâm mạnh.

Mà Bạch Diệc Phi lúc này đang cảm nhận những lời mà Mạnh Lâm từng nói.

Khi thực lực của một người đạt đến một cảnh giới nhất định, nếu muốn tiếp tục tiến sâu hơn nữa, mà chỉ dựa vào tố chất của cơ thể thì sẽ không đủ, dù gì chỉ cần một người quyết tâm khám phá bằng hết khả năng tiềm ẩn của cơ thể mình thì cũng có thể làm được.

Mạnh Lâm từng nói, khi đến một cảnh giới này đó, muốn nhanh chóng nâng cao thực lực của mình thì cần phải dựa vào sự cảm ngộ.

Mà làm thế nào để đi cảm ngộ, cảm ngộ cái gì, đều khác nhau tùy theo tình hình của mỗi người.

Mặc dù không giống nhau, nhưng mọi sự cảm ngộ đều được xây dựng trên nhận biết của bản thân người đó với thế giới và vạn vật xung quanh.

Ban đầu, Bạch Diệc Phi không hiểu được câu nói này, nhưng vào giờ khắc này, anh đột nhiên lại thông suốt.

Cho nên anh nhắm mắt lại, nhận diện sự tồn tại của chính mình, nhận biết nơi mà anh đang đứng, nhận biết con người ở xung quanh.

Trong thế giới mà anh cảm nhận được, mọi thứ đều tĩnh lặng.

Giống như là chỉ có một mình anh vậy.

Mà đúng vào lúc này, anh cảm nhận được có một cái bóng mờ màu xám đang xông về phía mình.

Người nọ trong tay cầm một cây gậy dài, cây gậy đó từ từ đâm thẳng về phía anh.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy tốc độ của cây gậy đó tiến về phía mình rất chậm chạp.

Giống như anh đang xem một thước phim quay chậm hơn gấp ba lần bình thường vậy.

Cho nên, khoé môi Bạch Diệc Phi khẽ cong lên một nụ cười.

Anh ý thức được bản thân mình đã thực sự cảm ngộ được thứ gì, đó chính là cho dù sau này đôi mắt anh không may bị mù thì anh vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại ở xung quanh, vẫn có thể chiến đấu như bình thường.

Cho nên, khi chiếc gậy kia đâm đến, Bạch Diệc Phi chỉ nhẹ nhàng né đầu, chiếc gậy kia sượt qua bên tai anh.

“Phập!”

Ngay sau đó, thanh đao của Bạch Diệc Phi đã cắm thẳng vào trong người của tên nọ.

Hai mắt của hắn trợn lên đầy kinh hãi nhìn Bạch Diệc Phi.

Rõ ràng Bạch Diệc Phi đã nhắm mắt, sao anh ta lại có thể nhìn thấy mình được?

Nhưng hắn đã rút cuộc đã không còn cơ hội để biết được lý do nữa rồi, bởi vì Bạch Diệc Phi không cho hắn cơ hội để mở miệng nữa.

Một tay của Bạch Diệc Phi đánh thẳng vào ngực của hắn, “ầm” một tiếng, người nọ bay ra ngoài.

Rồi “rầm” một tiếng nữa, ngã đập xuống đất tắt thở.

Năm người còn lại nhìn thấy cảnh này thì sửng sốt đến ngây dại.

Cũng đồng thời, bọn họ đã mất đi một đồng bọn, ngay tức khắc bọn họ liền nhận ra được tình hình không đúng.

Quả nhiên, Bạch Diệc Phi sau khi đánh bay người nọ, bóng dáng của anh xẹt nhanh qua, hướng thẳng về phía toà nhà của Liên minh chính nghĩa.

Bạch Diệc Phi cũng biết, nếu như anh quay lại đi giết năm tên cao thủ kia, thì rất có khả năng sẽ lại bị rơi vào thế bí như lúc nãy, nếu là như vậy,

còn không bằng mở đường máu thoát thân sau đó đi thẳng đến chỗ đại công tước.

Mà suy nghĩ của Bạch Diệc Phi là đúng.

Khi năm người kia nhìn thấy Bạch Diệc Phi xông thẳng đến chỗ đại công tước, bọn chúng cũng không thèm để tâm đến trận hình gì nữa mà đuổi theo.

Một người đuổi theo Bạch Diệc Phi sát nhất có vũ khí là một cây búa to, hắn ta nhấc búa lên đập mạnh về phía sau lưng của Bạch Diệc Phi.

Đúng vào lúc chiếc búa sắp đập vào lưng anh, Bạch Diệc Phi quay đầu lại dùng thanh đao của mình chặn lại sự tấn công.

“Rầm!”

“Dừng!”

Người đàn ông trung niên nọ không khỏi hét âm lên, nhưng đã quá muộn.

Đại đao chặn lại cây búa, sau đó truyền ra từng tầng từng lớp ám kính dày đặc, rõ ràng chỉ là một thanh đao nhưng lại giống như có vô số sức mạnh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1010: Khinh địch

Ám kinh truyền qua thân đao, xuyên qua cây búa truyền vào bên trong cơ thể của người nọ, nếu như chỉ là một tầng ám kinh trong đó thì có lẽ còn có thể chịu được.

Nhưng ở đây lại không biết là bao nhiêu tầng lớp ám kinh, cho nên cơ thể hắn ta gần như không thể chịu đựng được.

“Phụt!”

Người nọ đột ngột phun ra một búng máu sau đó bay ngược về phía xa.

Kết cục tương tự với những tên khác.

Đại công tước sau khi trông thấy cảnh này đã bắt đầu thấy sốt ruột.
Truyện Đô Thị

Tám cao thủ mà hắn ta vẫn luôn cảm thấy tự hào đã bị Bạch Diệt Phi chém chết mất một nửa thì làm sao mà hắn ta không sốt ruột cho được?

“Cái... cái này sao thể được?”, giọng nói của đại công tước đã bắt đầu run rẩy: “Anh ta không phải là người của đại lục phương Bắc à? Trẻ như vậy, sao có thể mạnh như thế?”

Y Vân thấy vậy cũng khẽ nhíu mày: “Đại công tước, hay là mọi người xin chi viện từ Liên minh võ giả?”

Đại công tước ngậm ngừng, rồi yên lặng.

Hắn ta vốn dĩ định tự mình bắt được Bạch Diệt Phi sau đó mang anh tặng cho Liên minh võ giả, như vậy thì công lao của hắn sẽ cao hơn nhiều so với việc chỉ báo tin cho Liên minh võ giả.

Nhưng mà, thực lực của Bạch Diệt Phi đã vượt quá dự đoán của hắn, nếu chỉ dựa vào thể lực của hắn thì sẽ không thể bắt được Bạch Diệt Phi,

thậm chí hẳn ta còn có khả năng sẽ mất mạng.

Cho nên sau khi yên lặng, đại công tước nói: “Mau đi xin cứu viện! Ngay bây giờ! Ngay lập tức!”

“Vâng!”

...

Mà trong lúc hẳn ta nói chuyện, Bạch Diệc Phi lại giết chết thêm một tên cao thủ nữa.

Lúc này, tám người chỉ còn lại có ba.

Ba người còn lại, ngoài người đàn ông trung niên ra, hai người còn lại đều đã bắt đầu sinh lòng sợ hãi, cơ thể bắt đầu nhũn ra đồng thời cũng không dám tấn công nữa.

Chỉ có người đàn ông trung niên kia còn được coi là bình tĩnh, mà ánh mắt của ông ta vẫn luôn dán chặt vào thanh đao trên tay của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi có thể cảm nhận được người đàn ông trung niên nọ là một cao thủ cấp một trung cấp, giống với Đạt Tư lúc trước.

Người đàn ông trung niên đột nhiên trầm giọng nói: “Mấy người đi bảo vệ đại công tước, để tôi giải quyết chỗ này!”

Trong giọng nói của ông ta có thể nghe ra được sự thất vọng rất rõ ràng, đồng thời cho rằng cho dù bọn họ có đồng loạt xông lên thì hai người kia cũng chỉ có nước tự đâm đầu vào chỗ chết.

Hơn nữa, ông ta cũng là một cao thủ cấp một trung cấp, khi giao đấu cũng không thể lo được hết xung quanh, nếu chẳng may lỡ làm bị thương đồng đội thì mất còn hơn là được.

Hai cao thủ cấp một nghe vậy thì lập tức gật đầu, sau khi vòng qua Bạch Diệc Phi thì chạy về phía đại công tước.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy trước mặt chỉ còn lại một mình cao thủ cấp một nọ, anh lạnh lùng nói: “Không muốn chết thì rút!”

Người đàn ông trung niên bật cười lạnh lùng: “Chúng ta đều là cao thủ cấp một trung cấp, thực lực tương đương, anh muốn giết tôi? Không dễ như vậy đâu!”

“Lại nói, tôi thấy anh chẳng qua chỉ là ý vào vũ khí trên tay mình mà thôi, nếu anh không có nó thì ai giết ai còn chưa biết đâu!”

“Nhưng mà, cũng chẳng sao cả, đại công tước có lẽ đã xin cứu viện từ Liên minh võ giả rồi, tin là không bao lâu nữa, quân chi viện của Liên minh võ giả sẽ đến đây”.

“Cho nên, cái tôi muốn làm không phải là giết anh, mà là kéo dài thời gian của anh!”

“Chỉ cần quân chi viện của Liên minh võ giả đến đây, anh chắc chắn sẽ phải chết!”

Bạch Diệc Phi nghe vậy ngẩng đầu nhìn, phát hiện hành lang phía không xa thiếu mất một người, cho nên anh khẽ nhíu mày lại.

Nhưng một giây sau đó, Bạch Diệc Phi lại cười lạnh lùng hỏi: “Ông cho là mình có thể kéo dài thời gian của tôi được à?”

“Tại sao không thể?”, người đàn ông trung niên rất tự tin hỏi ngược lại: “Chúng ta đều là cao thủ cấp một, cũng không thể kém nhau quá xa, hơn nữa, đây lại là địa bàn của đại công tước!”

Bạch Diệc Phi nhìn ông ta không nhịn được hỏi: “Từ đâu mà ông lại có sự tự tin mãnh liệt như thế?”

“Ha!”, người đàn ông trung niên khinh khỉnh cười một tiếng: “Chỉ dựa vào việc tôi là người của Nam Môn, mà anh là một con sâu tép riu của đại lục phương Bắc!”

“Ở đại lục phương Bắc của mấy người, sức mạnh của anh được coi là vô địch hả? Xì, nhưng anh đừng quên, với thực lực như vậy của anh, ở chỗ của chúng tôi không thiếu!”

“Anh cho là mình vô địch ở đại lục phương Bắc thì đến Nam Môn cũng sẽ là vô địch sao? Hơn nữa, không có ai có thể đánh lại được anh, kinh nghiệm thực chiến của anh chỉ sợ là ít ỏi đến đáng thương đúng không?”

Bạch Diệc Phi nhìn thấy bộ dạng tự tin hùng hực của ông ta thì bỗng nhiên bật cười, thậm chí còn lắc đầu.

Tiếp đó anh cầm thanh đao của mình lên, đi từng bước về phía người đàn ông trung niên nọ.

Người đàn ông trung niên thấy vậy khẽ nheo mắt lại, cầm thanh đao cong hình lưỡi liềm của mình lên đứng vào tư thế chuẩn bị.

Đúng vào lúc này, Bạch Diệc Phi đột nhiên dừng lại, sau đó anh cầm thẳng thanh đao của mình lên mặt đất, tiếp đến lại đi thẳng về phía người đàn ông nọ.

Nhìn thấy Bạch Diệc Phi như vậy, người đàn ông trung niên không khỏi ngây ra, sau đó bật cười: “Muốn chết?”

Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu, hờ hững nói: “Tôi chỉ là muốn nói cho ông biết một việc”.

“Vù!”

Lời nói vừa dứt, bóng dáng Bạch Diệc Phi xẹt qua, tốc độ nhanh như thiểm điện lao về phía người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên vẻ mặt nghiêm túc, hươ thanh đao lưỡi liềm chém về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lại chỉ nhẹ nhàng nhấc tay đã gạt được thanh đao của người đàn ông trung niên nọ.

“Cho dù tôi chỉ là cấp một trung cấp, cho dù tôi không dùng thanh đại đao kia...”.

Bạch Diệc Phi vừa nói vừa nhắc cánh tay phải lên cho đối phương một cùi chỏ.

Người đàn ông trung niên không thể không dùng một cánh tay chặn lại đòn công kích của Bạch Diệc Phi.

Xong, khi cánh tay của ông ta va chạm vào cùi chỏ của Bạch Diệc Phi, mặt của ông ta biến sắc.

Bạch Diệc Phi không sử dụng ám kinh, nhưng từ đòn tấn công này lại có thể cảm nhận được sức mạnh vô cùng kinh khủng, sức mạnh này đã đánh tan lực ám kinh của người đàn ông nọ.

Người đàn ông trung niên bị lực tấn công đẩy lùi về phía sau mấy bước mới dừng lại được.

Còn chưa đợi ông ta đứng vững, Bạch Diệc Phi đã bắt kịp ông ta.

“Tôi vẫn có thể giết chết được ông!”

“Bởi vì, mẹ kiếp, tôi là người đã trưởng thành từ những cuộc tử chiến!”

“Tôi không hề thiếu kinh nghiệm thực chiến!”

“Đừng có ở trước mặt tôi làm bộ làm tịch, vĩnh viễn ông cũng sẽ không thể đạt được đến trình độ huyết mạch của ông đây đâu!”

“Cho nên, đi chết đi!”

Người đàn ông trung niên bị Bạch Diệc Phi đánh bay.

Cùng lúc đó, Bạch Diệc Phi tung ra một đấm, trúng vào đầu của người đàn ông nọ.

“Rầm!”

“Phụt!”

Người đàn ông trung niên còn chưa kịp bay ra đã bị Bạch Diệc Phi tung thêm một đòn rơi mạnh xuống sàn, còn nôn ra một ngụm máu.

Sau khi ông ta rơi xuống đất, vẫn còn muốn giãy dụa nhưng Bạch Diệc Phi lại đạp thêm một đạp lên ngực ông ta khiến ông ta không thể động đậy được.

Bạch Diệc Phi từ trên cao nhìn xuống người đàn ông trung niên, cười lạnh lùng nói: “Tôi, tự mình thực chiến để đi được đến ngày hôm nay!”

Người đàn ông trung niên cảm giác được sự đè ép của sức mạnh, điều này khiến ông ta cuối cùng cũng sinh ra cảm giác sợ hãi.

“Sao có thể như vậy?”

Ông ta không tin, rõ ràng đều là cao thủ cấp một trung cấp, mà Bạch Diệc Phi cũng không hề dùng thanh đao cổ quái kia, tại sao Bạch Diệc Phi lại có thể dễ dàng đánh bại ông ta?

Bạch Diệc Phi nhìn thấy vẻ khó tin của ông ta, lạnh lùng nói: “Cái này không phải là do các người ép hay sao?”

“Tôi thừa nhận, tôi không phải là người tốt, nhưng tôi cũng không thực sự muốn giết người, tất cả những thứ này đều là do các người ép bức tôi!”

“Một người già vô tội, các người nói giết liền giết”.

“Cả một thôn làng, các người nói đốt liền đốt, già trẻ lớn bé của cả một thôn làng, các người không tha cho một ai!”

“Các người có biết không, lúc bọn họ chết, bọn họ cảm thấy sợ hãi và bất lực nhiều thế nào không?”

Bạch Diệc Phi nhớ lại trận hoả hoạn đêm đó, lời nói lập tức nghẹn lại.

Anh biết, người của cả thôn đó đều đã chết cả rồi.

Mà nguyên nhân tạo thành kết quả như vậy, chính là do đám người ở trước mặt này.

Người đàn ông trung niên cảm nhận được sự giận dữ của Bạch Diệc Phi, ông ta sợ hãi, không thể không cầu xin: “Đừng giết tôi, đừng giết tôi!”

Sự tự tin và kiêu ngạo của ông ta lúc này đã biến mất sạch, thay vào đó là sự khủng hoảng và sợ hãi.

Ông ta sợ chết.

“Đừng giết tôi, tôi còn có mẹ già cần phải nuôi dưỡng...”.

“Phụt!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1011: Người đeo mặt nạ

Bạch Diệc Phi không cho người đàn ông trung niên kia cơ hội nói xong mà dùng lực ở chân đá vào ngực ông ta. Ông ta phun ra ngụm máu tươi, sau đó trợn trừng hai mắt, chết luôn.

Lúc này, Bạch Diệc Phi mới cười lạnh một tiếng, nói: “Có mẹ già phải nuôi sao?”

“Lúc các người giết người thì có nghĩ đến người khác cũng có mẹ già và con thơ phải nuôi không?”

“Đây không phải là lý do để cho các người mặc sức giết người đâu”.

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng, xoay người đi về phía tòa cao ốc Nghĩa Minh.

Đám người bên cạnh đại công tước nhìn thấy Bạch Diệc Phi đến thì đều giơ vũ khí lên nhưng không ai dám xông về trước.

Ngay cả cao thủ cấp 1 trung cấp cũng bị Bạch Diệc Phi dễ dàng giết chết, vậy thì đám người này có là gì.

Bạch Diệc Phi cũng nhìn ra điểm này. Đám người này không có đủ tự tin, nếu so với tiền đồ và tài sản thì họ coi trọng tính mạng của mình hơn.

Đại công tước thấy thế thì sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Đại công tước! Chúng ta mau đi thôi!”, một thuộc hạ bên cạnh vội hét.

Đại công tước dường như định thần lại, sắc mặt có chút hoảng loạn, nói: “Đúng rồi, đi thôi, mau đi thôi!”

Vì thế, đại công tước nhanh chóng đi về phía tòa cao ốc. Lúc họ đi, thậm chí còn quên mất Tùng Lệ Tư.

Còn lúc này Tùng Lệ Tur đã hoàn toàn rơi vào trạng thái chấn động, ngây người tại chỗ.

Nhưng lúc Bạch Diệc Phi từng bước tiến về phía Tùng Lệ Tur thì sự chấn động trong mắt cô ta đã biến thành sùng bái cuồng nhiệt.

Chỉ có điều, lúc Bạch Diệc Phi đi đến trước mặt cô ta thì mặt không biểu cảm, hỏi: “Đại công tước ở đâu?”

Sự khác biệt này quá lớn khiến Tùng Lệ Tur có chút khó tin. Bạch Diệc Phi lại dùng biểu cảm và giọng điệu lạnh lùng như này để nói chuyện với cô ta ư?

Tùng Lệ Tur cảm thấy tủi thân, bởi cô ta không làm gì sai, tại sao Bạch Diệc Phi lại đối xử với cô ta bằng thái độ này?

Vì vậy, giọng điệu Tùng Lệ Tur có chút oán trách: “Họ vào trong rồi”.

Ban đầu khi Tùng Lệ Tur bị bắt đi, cô ta đâu có nhìn thấy cảnh tượng cả thôn bị lửa thiêu hủy. Vì vậy, cô ta không thể nào hiểu được tâm trạng của Bạch Diệc Phi lúc này.

Bạch Diệc Phi cũng không muốn giải thích nhiều với cô ta, anh cũng không nói gì thêm mà đi vào bên trong luôn.

Tùng Lệ Tur thấy vậy thì trong lòng sốt sắng, lại tủi thân, hỏi: “Anh mặc kệ tôi sao?”

Bạch Diệc Phi không để ý mà đi thẳng về phía tòa cao ốc.

Sau khi vào, anh mới phát hiện ra đầu cầu thang có một hành lang rất dài, ở cuối hành lang là một cánh cửa. Chuyên trang đọc truyện { trumtruyen. com }

Đây chắc là cửa dẫn ra phía sau, chắc là đại công tước trốn theo cửa này.

Vì vậy, Bạch Diệc Phi không do dự mà đuổi theo lối hành lang đó.

Bởi vì đến cửa ra, ánh sáng mạnh hơn trong tòa nhà nên Bạch Diệc Phi theo bản năng mà nheo mắt lại.

Trong khoảng trống này, Bạch Diệc Phi đột nhiên cảm thấy có một lực mạnh nào đó đang hướng về phía mình.

Bạch Diệc Phi nhanh chóng phản ứng lại, đòn tấn công đột ngột này thì chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

“Bùm, bụp”, sau tiếng động mạnh, Bạch Diệc Phi liên tiếp lùi về sau năm sáu bước mới đứng vững.

Đồng thời lúc này, anh vốn định cố chịu nhưng cuối cùng không kìm được mà phun ra ngụm máu tươi.

Bạch Diệc Phi ôm ngực nhìn lại thì phát hiện đứng ở phía cửa là đại công tước. Anh cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Còn đại công tước đang nhìn anh với vẻ đắc ý, nói: “Tao chỉ giả vờ thể thôi. Mà thật sự tưởng tao dựa vào đám thuộc hạ kia nên mới giành được địa vị đại công tước này hả?”

Trong lòng Bạch Diệc Phi thấy kinh ngạc, Di Trà không nói với anh là đại công tước cũng là một cao thủ.

Ban nãy họ có tiếp xúc qua, Bạch Diệc Phi đã nhận ra, đại công tước không chỉ là một cao thủ mà thực lực còn hơn cả anh.

Lúc đại công tước cười mà trên mặt còn đang run rẩy: “Chưa đã lắm! Đã lâu không ra tay với người khác nên có chút không thích ứng được”.

Lúc này Bạch Diệc Phi đột nhiên nhận ra, bên cạnh đại công tước còn hai người nữa.

Hai người này đều là cao thủ cấp 1 cấp thấp nhưng tác dụng của họ không phải là cùng ra tay mà là đỡ đại công tước.

Đại công tước quá béo, béo đến mức không đứng vững nên phải có người đỡ.

“Đến thì đã đến rồi, đừng đi nhé!”, đại công tước nheo mắt, nói.

Bạch Diệc Phi sắc mặt lạnh lùng, hạ tay xuống rồi nắm chặt nắm đấm, lạnh lùng nói: “Yên tâm! Hôm nay không giết được ông thì tôi sẽ không đi đâu”.

Đại công tước nghe thấy lời này thì bật cười, nói: “Tao có thực lực cấp 1 cấp cao, cao hơn mày một cấp. Mày vẫn định giết tao sao?”

Nhưng, đại công tước vừa dứt lời thì đột nhiên truyền đến tiếng ‘phụt’. Trên ngực của thuộc hạ đứng bên phải ông ta bị đâm một dao.

Tiếp đó, lại một âm thanh lạnh lùng vang lên.

“Nếu thêm cả tôi thì sao?”

Mấy người lập tức nhìn về phía sau đại công tước, phát hiện phía sau thuộc hạ đó xuất hiện một người đàn ông đeo mặt nạ.

Người này mặc áo dài màu đen, giọng nói có chút kỳ quái, thoạt nhìn có vẻ dễ gần.

Nhưng không ai dám coi thường, dù sao hắn cũng xuất hiện không tiếng động ở phía sau cao thủ cấp 1 rồi giết cao thủ đó.

Đại công tước nhìn người bên cạnh mình ngã xuống, không khỏi chau mày hỏi: “Anh là ai?”

Nhưng người đeo mặt nạ không trả lời mà nói với Bạch Diệc Phi: “Chúng ta liên thủ, cùng giết ông ta”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy lời này thì chưa hành động ngay lập tức mà chau mày.

Anh cũng không biết người này là ai, hơn nữa muốn đánh lên thì ban này đánh lên đại công tước, giết chết ông ta đi, như vậy có phải rảnh việc hơn không?

Nhưng Bạch Diệc Phi không thể hiện quá rõ nỗi nghi ngờ trong lòng mình.

Càng hướng hồ, bất luận người đeo mặt nạ này có mục đích gì, ít nhất hẳn giết thuộc hạ của đại công tước, vậy thì nếu hẳn muốn ra tay với đại công tước thì cũng quá rõ ràng rồi.

Nói như vậy thì chắc người này đến giúp mình.

Vì vậy, Bạch Diệc Phi gật đầu nói: “Được!”

Tiếp đó, Bạch Diệc Phi không do dự mà xông về phía đại công tước.

“Đến đúng lúc lắm!”, đại công tước hét lớn về phía Bạch Diệc Phi.

Nhưng khi ông ta vừa hét xong thì lại xoay người ra tay về phía người đeo mặt nạ ở phía sau.

Người đeo mặt nạ nhìn thấy vậy thì kinh ngạc, sau đó nhanh chóng lùi về sau, không đánh trực diện với đại công tước.

Nói ra thì đám người này đúng là giao hoạt. Đại công tước cố ý giao đầu với Bạch Diệc Phi nhưng trên thực tế lại tấn công người đeo mặt nạ. Còn người đeo mặt nạ dường như cũng sớm đoán được ý đồ của đại công tước nên cũng lùi về sau để tránh đòn tấn công này.

Đồng thời lúc này, người đeo mặt nạ đi đến bên cạnh của cao thủ cấp 1 khác rồi đâm một dao.

Lúc này, Bạch Diệc Phi đã đến phía sau của đại công tước rồi đánh một quyền lai lưng ông ta.

Đại công tước xoay người mạnh, một tay nắm chặt cánh tay của Bạch Diệc Phi khiến đòn tấn công của anh chuyển hướng, còn một tay khác thì

đánh thẳng mặt anh.

Mặc dù đại công tước béo nhưng động tác cũng rất nhanh.

Tay của Bạch Diệc Phi bị chuyển hướng nên lập tức thu lại ám kinh rồi dùng lưng đập về phía đại công tước.

Quyền này của đại công tước đập xuống vai của Bạch Diệc Phi.

“Bùm!”, cú đập này khiến Bạch Diệc Phi lại một lần nữa cảm thấy vai đau nhức, sau đó toàn thân bay ra ngoài.

Còn đại công tước cũng không kìm được mà lùi về sau hai bước, sau đó do vấn đề về ngoại hình nên ông ta ngồi sụp xuống đất.

Ông ta kinh hãi nhìn Bạch Diệc Phi: “Đây là chiêu thức gì vậy?”

Mặc dù Bạch Diệc Phi bị thương nặng nhưng đại công tước cũng không kém.

Rõ ràng Bạch Diệc Phi cảm thấy, cao thủ mà anh đang phải đối mặt cũng không phải hoàn toàn quá mạnh.

Còn ở bên kia, người đeo mặt nạ dễ dàng giải quyết một cao thủ cấp 1 khác. Từ đó có thể thấy, hãn chí ít cũng là cao thủ cấp 1 trung cấp.

Vì vậy, Bạch Diệc Phi cảm thấy hai người liên thủ thì nhất định có thể giết được đại công tước. Vì thế, anh hét về phía người đeo mặt nạ: “Người anh em! Chúng ta cùng lên, giết ông ta!”

Người đeo mặt nạ không nói nhiều, chỉ cầm dao rồi chỉ về phía Bạch Diệc Phi.

Lúc này, Bạch Diệc Phi nhìn hãn mà có chút kinh ngạc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1012: Ai cũng từng có quá khứ

Bởi vì mũi dao của hắn đang không ngừng run rẩy, hai chân cũng đứng không vững, dường như đang run rẩy.

Bạch Diệc Phi có chút nghi ngờ. Nhưng lúc này anh không có quá nhiều thời gian nghĩ nhiều, rồi nhanh chóng đi đến trước mặt đại công tước, muốn cùng người đeo mặt nạ bao vây đại công tước lại.

Nhưng đại công tước không hoang mang chút nào, thậm chí còn cười chế giễu Bạch Diệc Phi, nói: “Cuối cùng, mày vẫn phải đối mặt với tao”.

Bạch Diệc Phi nói: “Chúng tôi có hai người”.

“Không!”, đại công tước vẫn lắc đầu, nói: “Chỉ có một mình mày thôi!”

Nghe thấy lời này, trong lòng Bạch Diệc Phi kinh ngạc rồi theo bản năng nhìn về phía người đeo mặt nạ ở phía sau đại công tước.

Bước chân người đeo mặt nạ vốn không kiên định, giờ đây đứng vững hơn. Hắn nhảy lên trước một bước, ngữ khí kiên định hơn chút, nói: “Chúng tôi có hai người!”

Nhưng đại công tước lập tức phản bác: “Chỉ có một người!”

“Cô đang sợ tôi”, đại công tước đứng đối lưng với người đeo mặt nạ, căn bản không sợ người đó, thậm chí còn chế giễu: “Cảm giác sợ hãi đó xuất phát từ bên trong”.

“Ngay từ ban đầu, cô đã né tránh tôi, tránh đối diện trực tiếp với tôi. Cô đeo mặt nạ, chứng tỏ sợ tôi nhận ra cô. Cô biết là giết tôi là không dễ”.

“Nói cách khác, cô không có quyết tâm đến giết tôi. Vì vậy, đối với tôi mà nói, cô coi như không tồn tại”.

Lời của đại công tước khiến người đeo mặt nạ lại co chân lại, dao trên tay càng run rẩy hơn, thậm chí còn lùi về sau một bước.

Bạch Diệc Phi cũng nhìn thấy, chau mày khi thấy đại công tước gọi là cô, lúc này anh mới nói: “Chắc cô cũng là thực lực cấp 1 trung cấp, chúng ta liên thủ với nhau thì nhất định có thể giết được ông ta, cô không cần sợ”.

Đại công tước cười lạnh một tiếng, nói: “Bất luận mày nói thế nào thì đều vô dụng. Nỗi sợ hãi của cô ta xuất phát từ nội tâm, không thay đổi được đâu”.

“Giống như nhiều người nỗi sợ hãi mặc dù không thể hiện trên mặt nhưng trong tâm vẫn sợ. Lúc đối mặt lần nữa thì người đó sẽ thể hiện ra nỗi sợ bản năng chứ không phải là phản kháng”.

“Cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để giết tôi, vậy thì làm sao không sợ được? Cô nói có phải không, Y Vân?”

Hai chữ cuối cùng của đại công tước khiến người đeo mặt nạ run rẩy, dao trong tay cũng rơi xuống đất luôn.

Đại công tước phì cười rồi xoay người nhìn Y Vân đang toàn thân run rẩy. Còn Bạch Diệc Phi lúc này cũng với vẻ mặt nghi hoặc.

Trong ánh mắt nghi ngờ của Bạch Diệc Phi thì người đeo mặt nạ kia lấy mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt đẹp.

Bạch Diệc Phi trợn trừng hai mắt, đây chẳng phải là dealer xinh đẹp ở sòng bạc sao?

Sắc mặt Y Vân tái nhợt nhìn đại công tước, giọng nói trở lại giọng nói ban đầu, hỏi: “Sao... Sao ông biết là tôi?”

Đại công tước cười lạnh một tiếng, nói: “Cô đi theo tôi bao nhiêu lâu vậy, cô hiểu tôi bao nhiêu thì tôi hiểu cô bấy nhiêu”.

“Ông... Ông câm mồm ngay!”, Y Vân sắc mặt tái nhợt rồi ửng hồng.

Đại công tước thấy thế thì cười lạnh một tiếng, nói: “Cô phản bội tôi”.

“Nhưng cô có biết là tôi vẫn yêu cô”.

“Tôi thật sự không hiểu, bao nhiêu năm tôi đối xử với cô thế nào cô đều biết. Ở liên minh chính nghĩa, ngoài tôi ra thì quyền lực của cô là lớn nhất”.

“Cô còn gì không thỏa mãn nữa? Tại sao lại phản bội tôi?”, biểu cảm của đại công tước từ lạnh lùng chuyển sang phẫn nộ.

Còn lúc này Y Vân cầm dao lên rồi hét lớn: “Đừng nói nữa! Ông cầm mồm ngay! Đừng nói nữa”, vừa hét, cô ta vừa cầm dao đâm về phía đại công tước.

Trong lúc Bạch Diệc Phi nhìn thấy Y Vân cầm dao xông về phía đại công tước thì anh nhắm chặt mắt lại.

Còn đại công tước cứ đứng không nhúc nhích, cứ thế nhìn chằm chằm vào Y Vân.

Y Vân lao đến bên cạnh đại công tước, rõ ràng là chỉ còn một chút nữa có thể đâm lên người ông ta nhưng cô ta theo bản năng ngừng lại.

Cứ như vậy, Y Vân đã mất đi cơ hội, và cô ta cũng phải trả giá cho hành động này.

Lúc Y Vân ngừng lại thì mới trợn trừng mắt nhìn thấy đại công tước đang cười mỉa với mình.

Tiếp đó, đại công tước đập một quyền lên vai cô ta.

“Phụt!”, Y Vân bay về phía sau, còn phun ra ngụm máu tươi.

Y Vân ngã trên đất định đứng lên nhưng cô ta chỉ giãy dựa một cái mà không thể bò dậy được, thậm chí còn phụt ra ngụm máu.

Đòn tấn công của cao thủ cấp 1 cao cấp thì kể cả là cao thủ cấp 1 trung cấp cũng không đỡ được.

Dù sao thì không phải ai cũng giống Bạch Diệc Phi có thể phản kháng lại.

Trong mắt Y Vân chứa đầy sự không cam tâm và bất lực. Cô ta trợn trừng mắt nhìn đại công tước, không cam tâm, nói: “Tôi... Giết chết ông. Tôi giết ông”.

Nhưng đối với ông ta mà nói, chút uy hiếp này không là gì cả.

Đại công tước cũng không để ý đến Y Vân mà xoay người nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Vì vậy lúc này mà chỉ có một mình thôi”.

“Mày cũng nhìn thấy rồi đấy. Y Vân cũng có cùng thực lực như mày. Cô ta căn bản không phải là đối thủ của tao, mày cũng thế”.

“Tao vốn muốn bắt sống mày để tặng cho liên minh võ giả nhưng nhìn Y Vân cũng biết được, cô ta không phải đến cứu viện”.

“Bây giờ cũng không sao rồi. Hơn nữa, mày còn giết rất nhiều thuộc hạ của tao, hủy hoại tâm huyết bao nhiêu năm của tao. Cục hạn này, tôi nuốt không trôi, vì vậy...”. truyện tiên hiệp hay

“Tao sẽ không giao lại mày cho liên minh võ giả nữa mà sẽ giết mày luôn”.

Nói đến đây, đại công tước ngập ngừng, nghĩ tới gì đó, nói: “Còn về cô chủ nhà họ Tùng, dù sao thì tao cũng không giao mày ra cho liên minh võ giả, vậy thì cô ta cũng không cần giao ra nữa”.

“Hơn nữa! Cát Xa cũng bị mày giết rồi, cô ta cũng không còn tác dụng nữa. Nể tình cô ta xinh đẹp nên sẽ để cô ta ở bên cạnh tao”.

“Vừa hay dùng để thay thế vị trí của Y Vân”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy mấy lời này của đại công tước, vốn dĩ lúc đầu còn chau mày, bây giờ anh thấy bình thường.

Chuyện ban nãy khiến Bạch Diệc Phi nhìn rõ thế cục hiện giờ nên anh không còn căng thẳng nữa.

Bạch Diệc Phi chậm rãi đi về phía đại công tước.

Đại công tước nhìn Bạch Diệc Phi, sắc mặt bình tĩnh nhưng trong ánh mắt có chút khó đoán.

Khoảng cách giữa Bạch Diệc Phi và đại công tước tầm bảy tám mét, Bạch Diệc Phi không đi về trước mà chỉ lộ ra nụ cười châm biếm, sau đó vòng qua trái, giữ khoảng cách đó rồi đi về phía sau ông ta.

Nhìn thấy cảnh này, đại công tước chau mày, nụ cười trên mặt cứng đờ.

Ông ta nhìn Bạch Diệc Phi với vẻ kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi vòng qua ông ta rồi đi đến bên cạnh Y Vân, sau đó đỡ cô ta dậy, cười nói: “Ai cũng có quá khứ khó nói, điều cô phải đối diện không phải là người khác mà là bản thân cô”.

“Qua được cửa ải này thì người khác sẽ không đáng sợ nữa”.

Y Vân nhìn Bạch Diệc Phi, khóe mắt đỏ ửng.

Đại công tước thấy vậy thì cười lạnh một tiếng, nói: “Y Vân! Cô chỉ là thú cưng tôi nuôi mà thôi! Quá khứ của cô đối với tôi mà nói, chỉ là thứ để tôi mua vui thôi”.

“Nghĩ đến cô của trước kia, tôi bảo làm gì là làm đấy, chưa từng phản kháng tôi”.

“Vậy thì bây giờ, cô nghĩ cô có dũng khí phản kháng tôi không?”

Y Vân nghe thấy lời này thì phần nộ. Cô ta cầm dao lên định xông về phía đại công tước.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại giữ chặt cô ta, nói: “Bình tĩnh! Ông ta đang cố ý khích cô đấy”.

Y Vân giật mình rồi nhìn Bạch Diệc Phi.

Đại công tước lập tức sầm mặt lại, trong ánh mắt chứa đầy vẻ kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi nhìn ông ta, cười lạnh một tiếng, nói: “Đại công tước! Ông quá béo!”

Đại công tước lại sa sầm mặt mày.

Còn Y Vân thì nhìn đại công tước, vẻ mặt đầy oán hận, nói: “Ông ta là một con lợn, đúng là khiến người khác thấy ghê tởm”.

Bạch Diệc Phi thản nhiên nói: “Ông ta béo đến mức không thể tự thân vận động được, ngay cả xoay người hay đi lại cũng không làm được”.

“Vì vậy, ông ta còn gì đáng sợ nữa?”

Đại công tước thấy phẫn nộ, quát: “Vậy thì đã làm sao? Tao muốn giết chúng mày thì dễ như trở bàn tay”.

Bạch Diệc Phi cười, nói: “Vậy ban nãy lúc tôi đi đến bên cạnh ông, sao ông không ra tay giết?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1013: Cứu mạng

Đại công tước sầm mặt không nói gì.

Bạch Diệc Phi nói thẳng: “Bởi vì ông không thể tự mình đi được, còn người đỡ ông thì đã chết rồi. Vì vậy, ông chỉ có thể đứng tại chỗ thôi”.

“Lúc ông nhìn thấy tôi đi lại phía ông, mặc dù ngoài mặt thì bình tĩnh nhưng thực tế là ông đợi tôi đi vào khu vực mà ông có thể tấn công. Nhưng tôi không đến gần ông mà chỉ đi vòng qua thôi”.

“Ông muốn giết tôi vì ông không thể cử động được, hơn nữa không nằm trong khu vực ông có thể tấn công thì ông căn bản không thể ra tay với tôi được”.

“Còn những lời nói trước đó của ông chỉ là khích tướng khiến tôi và Y Vân phẫn nộ để chúng tôi chủ động lại tấn công ông”.

“Như vậy ông mới có thể đứng tại chỗ mà vẫn giết được chúng tôi”.

Những lời này của Bạch Diệc Phi khiến trên mặt đại công tước lộ ra vẻ hoảng loạn. Ông ta chỉ vào Bạch Diệc Phi, quát: “Nói bậy!”

“Nhìn thấy chưa? Ông ta căng thẳng rồi kìa”, Bạch Diệc Phi quay đầu nói với Y Vân: “Nhưng kể cả như vậy, ông ta cũng không xông ra luôn, điều đó chứng tỏ những gì tôi nói là đúng”.

Y Vân ngây người ra một lúc mới định thần lại. Trong ánh mắt của cô ta dường như có chút hy vọng. Cô ta dùng tay vịn vào tường, trong giọng nói có vẻ kiên định: “Chúng ta phải làm như thế nào mới giết được ông ta?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì cười, nói: “Nếu cô chịu lộ mình để phản kháng lại đại công tước thì tôi nghĩ chắc cô đã nghĩ đường lui cho mình rồi chứ?”

Câu hỏi đột ngột này khiến Y Vân ngây người tại chỗ.

Y Vân nhìn Bạch Diệc Phi, sau đó gật đầu nói: “Ông ta chết thì tôi có thể thay thế”.

Chứ cô ta lại không nói, đại công tước không chết thì cô ta chết.

Đại công tước nghe thấy vậy thì cười, nói: “Ha ha... Y Vân à Y Vân! Có phải cô ngây thơ quá không? Kể cả tôi không đi lại được nhưng dựa vào thực lực của hai người mà muốn giết tôi ư?”

Bạch Diệc Phi kiên định gật đầu, nói: “Có thể chứ!”

Tiếp đó, Bạch Diệc Phi nói với Y Vân: “Tôi cần một chiếc máy bay!”

“Được!”, trước tiên là Y Vân ngây người ra, sau đó gật đầu.

Nếu Bạch Diệc Phi đã dám nói như vậy thì chứng tỏ anh nắm chắc có thể giết đại công tước. Một khi ông ta chết thì cô ta có thể thay thế, vì vậy tất nhiên cô ta sẽ đáp ứng các điều kiện của Bạch Diệc Phi rồi.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Tôi muốn người lái chuyên nghiệp có thể thuận lợi về nước”.

“Được!”, Y Vân gật đầu.

Cả quá trình giao dịch này, dường như họ không để tâm đến đại công tước ở đây, dường như chắc chắn là ông ta sẽ bị giết.

Tất nhiên đại công tước vô cùng tức giận, quát: “Tuởng thực lực của hai người thật sự có thể giết tôi sao?”

“Kể cả tôi đứng bất động ở đây thì hai người vẫn không phải là đối thủ của tôi”.

Cảnh giới càng cao thì cách mỗi một cấp bậc, thực lực cũng cách biệt càng xa. Ra chương nhanh nhất tại [_ TRUMTRUYE N. co m _](#)

Đại công tước là cao thủ cấp 1 cao cấp, họ là cấp 1 trung cấp.

Nhưng họ lại nghĩ rằng có thể giết ông ta, thậm chí còn tiến hành giao dịch trước mặt ông ta nên khiến ông ta cảm thấy thật nực cười.

Nhưng cười thế thôi chứ biểu cảm trên mặt ông ta đã cứng đờ rồi.

Bởi vì Bạch Diệc Phi đã từ trong ngực lấy ra một gói thuốc nổ.

Y Vân sau khi nhìn thấy thì vô cùng kinh ngạc, biểu cảm trấn tĩnh của đại công tước cuối cùng cũng không giữ được mà hoảng sợ nói: “Mày... Mày muốn làm gì?”

Bạch Diệc Phi không để ý đến ông ta mà nói với Y Vân: “Có thể chuẩn bị rồi!”

Thuốc nổ này là trước đây Di Trà đưa cho anh, lúc đó vì muốn nổ Liễu Tông Môn và để người khác nghĩ rằng họ ở thành phố Mang.

Nhưng lượng thuốc nổ mà Di Trà đưa cho Bạch Diệc Phi không ít, vì vậy anh nghĩ có lúc cần dùng tới, thế là tiện tay mang theo một gói. Hôm nay mới thấy đúng là có ích thật.

Đại công tước hoang mang cảnh cáo Bạch Diệc Phi: “Mau dừng tay! Tao và minh chủ của liên minh võ giả có mối quan hệ sâu nặng. Nếu mày giết tao thì minh chủ sẽ không tha cho mày đâu. Mày sẽ bị các võ giả ở liên minh truy sát đấy”.

Bạch Diệc Phi lại cười mỉa, nói: “Hai đứa con của ông ta đều do tôi giết, kể cả vì ông mà tôi bị truy sát thì tôi cũng không để ý đâu”.

“Mày!”, đại công tước kinh hãi trừng mắt nhìn.

Bạch Diệc Phi không thèm để ý mà bắt đầu bố trí thuốc nổ, còn anh vẫn giữ khoảng cách với đại công tước.

Sau khi bố trí xong, Bạch Diệc Phi ngẩng đầu nhìn ông ta, cười nói: “Lúc vào tôi đã nói, tôi đến lấy mạng ông mà”, sau khi nói xong, anh không quay đầu mà rời đi luôn.

Y Vân chỉ nhìn đại công tước với vẻ mặt lo sợ một cái rồi cũng xoay người rời đi.

Bạch Diệc Phi châm lửa, sau đó đi ra tòa nhà với Y Vân.

Đại công tước nhìn sợi dây đang bén lửa mà trong lòng hoảng sợ. Ông ta nhìn hai bên, định tìm thứ gì đó nhưng kết quả là không thấy gì.

Ở bên ngoài có rất nhiều cao thủ của liên minh chính nghĩa, họ đều cầm vũ khí rồi bao vây đám Bạch Diệc Phi.

Nhưng khi họ nhìn thấy Bạch Diệc Phi đi ra cùng Y Vân thì tất cả mọi người đều đơ người ra.

Y Vân nhìn mọi người, trầm giọng nói: “Đại công tước đã chết. Bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ thay thế. Nếu có kẻ nào không phục thì có thể đứng ra đây khiêu chiến với tôi”.

Mọi người cẩn thận nhìn nhau, mặc dù trong ánh mắt có chút không chắc chắn nhưng không ai dám phản đối.

Thấy vậy, Y Vân quay đầu nói với Bạch Diệc Phi: “Tôi sẽ sắp xếp máy bay cho anh ngay”.

Bạch Diệc Phi gật đầu. Nghĩ đến việc mình sắp được về thành phố Thiên Bắc, có thể về bên vợ con thì anh lập tức thấy vui mừng, khóe môi thỉnh thoảng lại mỉm cười.

Một lát sau, anh đột nhiên kêu lên một tiếng: “Ôi mẹ ơi!”

“Sao mình lại quên cô ta nhỉ?”, sau khi kêu lên, anh vội chạy vào trong tòa nhà.

Y Vân sợ chết khiếp, sau đó nhìn thấy Bạch Diệc Phi xông vào trong thì cô ta nhắc nhở: “Bên trong có...”.

Nhưng chưa nói dứt lời thì đã truyền lại tiếng nổ lớn.

“Bùm!”, nhất thời tòa nhà của liên minh chính nghĩa tản ra toàn khói trắng. Mọi người đứng bên ngoài đều cảm thấy chấn động.

Tất cả mọi người đều hoảng loạn, vì tòa nhà không chống đỡ được, đang không ngừng rung lắc.

Y Vân định đi ngăn cản Bạch Diệc Phi nhưng cô ta bị thương nặng, vì quá sốt sáng lao về trước nên bị ngã sấp mặt.

...

Bạch Diệc Phi đã xông vào trong tòa nhà, còn bên trong tản ra mùi thuốc súng, những viên đá to trên cột chống đỡ lúc này đang không ngừng rơi xuống.

Bạch Diệc Phi không kịp nghĩ nhiều, anh xông về phía trước với tốc độ nhanh nhất. Thông qua hành lang dài đi đến phía trước rồi hét lớn: “Tùng Lệ Tư!”

Không phải anh quá quan tâm đến Tùng Lệ Tư mà anh chỉ không muốn vì sơ suất của mình mà cô ta phải chết. Như vậy anh sẽ tự trách mình suốt đời.

Hơn nữa, ân oán giữa anh và nhà họ Tùng không có liên quan gì đến Tùng Lệ Tư.

Lần này Tùng Lệ Tư gặp bao nhiêu vất vả, trước đó đều vì tại anh. Vì vậy, nếu vì chút sơ suất của mình mà quên mất cô ta rồi cô ta bị nổ chết thì làm sao anh chịu được?

“Cứu mạng!”

Lúc này, truyền lại tiếng kêu cứu.

Bạch Diệc Phi lập tức xông lại thì phát hiện ở vị trí lan can đã sập một nửa, Tùng Lệ Tư bị đá rơi xuống đè lên người.

Sau khi nhìn thấy cô ta, Bạch Diệc Phi vội chạy lại dùng sức lôi viên đá ra, sau đó kéo cô ta đứng dậy.

Nhưng vì không khống chế được lực của mình nên lúc Tùng Lệ Tư đứng lên đã bổ nhào về phía anh. Sau khi loạng choạng thì Bạch Diệc Phi ngã về sau. Tùng Lệ Tư cũng ngã theo và đè lên người anh.

Bạch Diệc Phi theo bản năng ôm chặt lấy cô ta.

Anh ôm chặt eo cô ta, trong lòng đột nhiên có cảm giác khác thường. Nhưng Tùng Lệ Tư không chú ý đến những điều này mà không ngừng kêu khóc.

Bạch Diệc Phi cũng ngậy người ra, sau đó mới định thần lại.

Tiếp đó anh phát hiện tường bên cạnh sập sập xuống nên không kịp nghĩ nhiều mà lật qua người Tùng Lệ Tư rồi lăn ra ngoài.

Cuối cùng, anh đè lên người Tùng Lệ Tư. Tùng Lệ Tư bị giật mình sau đó kêu một tiếng: “A...”.

Chỉ có điều, chưa lên tiếng hỏi thì tường bên cạnh đã đổ sập xuống.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1014: Nổ tung

Bạch Diệc Phi bị cả bức tường đổ ập lên người, bụi bay mù mịt.

Y Vân chạy đến nhìn thấy cảnh này thì ngây ra một lát sau đó bật cười.

Hay lắm.

Kết quả như vậy là tốt nhất.

Nhưng cô ta chưa cười được bao lâu thì bức tường vừa đổ ập xuống đột nhiên động đậy.

Tất cả mọi người thấy vậy thì đều căng thẳng.

Cũng không biết bọn họ muốn người bên dưới đó chết hay sống nữa.

Cuối cùng, sau khi động đậy vài cái thì có âm thanh lạch cạch vang lên.

Y Vân cau mày nhìn chăm chăm vào nơi đó.

“Rầm!”

Sau một tiếng vang lớn thì một người đứng lên từ trong đồng gạch.

Chính là Bạch Diệc Phi.

Cơ thể của Bạch Diệc Phi cứng cáp hơn người thường rất nhiều vì thế bị một bức tường đổ ập vào người cũng không khiến anh bị thương tổn gì.

Bạch Diệc Phi sau khi đứng dậy thì nhìn Tùng Lệ Tư, rồi thở phào, cứu cô ta ra.

Tùng Lệ Tư lúc này ngây ra.

Không phải chỉ vì Bạch Diệc Phi không bị thương mà còn vì hành động che chở cô ta của anh.

Có lẽ với người khác thì điều đó chẳng là gì nhưng với cô ta mà nói đây lại là chuyện khiến cô ta vô cùng rung động.

“Vừa rồi... Anh đã cứu tôi...”, còn vì vậy mà không tiếc hy sinh thân mình.

Bạch Diệc Phi lại tỏ vẻ không có gì: “Cho dù là ai tôi cũng sẽ cứu”.

Nhưng Tùng Lệ Tư lại không buồn như trước, ngược lại còn cười với anh.

Bạch Diệc Phi chẳng hiểu ra làm sao, cũng không nghĩ nhiều nữa. Anh kéo Tùng Lệ Tư lên, cõng cô ta chạy ra ngoài.

Nhưng Bạch Diệc Phi vừa đi vừa cảm thấy bất thường.

Lượng thuốc nổ quả thực đủ để giết chết Đại Công Tước nhưng không hiểu sao anh lại thấy mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, Đại Công Tước chết quá dễ dàng.

Anh đến trước mặt Y Vân, cô ta cười nói với anh: “Cảm ơn”.

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi lại trầm trọng, anh lắc đầu nói: “Đừng vội, tôi đi xác nhận Đại Công Tước đã chết hay chưa đã”.

“Hắn còn sống được?”, Y Vân kinh ngạc hỏi.

Bạch Diệc Phi không quá chắc chắn: “Tôi chỉ cảm thấy hắn chết quá dễ dàng”.

Y Vân nghe vậy thì dường như nhẹ nhõm hơn.

Bạch Diệc Phi nghĩ rồi nói: “Các cô ra ngoài đợi đi đã, tôi vào xem xem”.

“Được, anh cẩn thận”, Y Vân quan tâm mà nói.

Bạch Diệc Phi gật đầu, sau đó lại đi vào.

Chỉ là lúc anh lướt qua trước mặt Tùng Lệ Tư thì cô ta đột nhiên tóm lấy anh.

“Gì vậy?”, Bạch Diệc Phi khựng lại, thấy khó hiểu nên hỏi.

Tùng Lệ Tư mặt đỏ bừng nhìn anh, sau đó lại lén liếc Y Vân một cái, bước lên một bước khẽ nói: “Vừa rồi... Anh không tiếc mạng mà cứu tôi”.

Bạch Diệc Phi hơi cau mày: “Tôi nói rồi, cho dù là ai thì tôi cũng cứu”.

“Tôi mặc kệ, rõ ràng anh quan tâm tôi!”, Tùng Lệ Tư nói với vẻ chắc chắn.

Bạch Diệc Phi phản bác: “Không phải!”

Tùng Lệ Tư nhân cơ hội mà kiễng chân hôn chụt một cái lên mặt anh.

Bạch Diệc Phi ngây ra, sau đó gào lên: “Cô làm gì vậy?”

Tùng Lệ Tư ngó lơ thái độ của Bạch Diệc Phi, vô cùng vui vẻ nói: “Tôi biết trong lòng anh có tôi, tôi cũng không quan tâm anh đã có vợ và con, dù sao tôi cũng sẽ mãi đi theo anh”.

“Cô đừng có mà mơ!”, Bạch Diệc Phi lập tức nói nhưng tim vẫn không khống chế được mà đập nhanh một chút. Sau khi anh bình tĩnh lại thì hất tay Tùng Lệ Tư ra, bước nhanh vào tòa nhà.

Tùng Lệ Tư không hề tức giận, còn hét lên với Bạch Diệc Phi: “Chồng cẩn thận!”

Bạch Diệc Phi tức giận gào lên: “Cô bị điên à!”

Tùng Lệ Tư cười khúc khích.

Y Vân nhìn Tùng Lệ Tư với ánh mắt phức tạp.

...

Sau khi Bạch Diệc Phi tiến vào tòa nhà thì lật tìm vết máu và mảnh vụn quần áo trên đất.

Nhưng càng tìm thì anh càng kinh ngạc.

Những mảnh vụn quần áo trên đất đều không phải của Đại Công Tước mà là của thuộc hạ của ông ta.

Hơn nữa cũng không tìm thấy thi thể ông ta.

Cuối cùng, nơi phát nổ không phải là nơi anh đặt thuốc ban đầu.

Tất cả những điều này hợp lại cho ra một khả năng duy nhất.

Đại Công Tước chưa chết!

Bạch Diệc Phi căng thẳng.

Nếu Đại Công Tước không chết thì bây giờ ông ta đang ở đâu?

Với thể hình của ông ta, nếu không có người đỡ thì ông ta hoàn toàn không thể đi được.

Bạch Diệc Phi nhìn khắp nơi, nghi ngờ Đại Công Tước trốn ở nơi nào đó, chuẩn bị xông ra đánh úp anh.

Đúng lúc này lại có tiếng trực thăng vang lên.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc, không nghĩ nhiều mà mau chóng chạy ra, hét lên với đám người: “Mau nắp đi!”

Nhưng đã muộn.

“Bùm!”

“Bùm!”

“Bùm!”

Tiếng nổ vang lên không dứt.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì cho rằng trực thăng thả bom bởi tiếng động vang hơn thuốc nổ rất nhiều.

Nhưng anh không kịp chạy ra khỏi tòa nhà nên chỉ có thể mau chóng nấp dưới cầu thang.

Sau vài tiếng vang, tòa nhà của liên minh chính nghĩa âm âm sụp xuống.

Bạch Diệc Phi cũng bị chôn vùi bên trong.

May mà anh kịp nấp vào chỗ trống bên dưới cầu thang nên vẫn an toàn.

Cho đến khi mọi âm thanh biến mất, những người nấp xung quanh mới lục tục bò ra.

Bạch Diệc Phi cũng đẩy đồng gạch vụn quanh mình mà chui ra.

Cộng thêm lần bị tường đổ vào trước, người anh lúc này phủ kín bụi bặm như thể vừa lăn ra từ trong đám tro.

Anh vừa mò ra được thì nhìn thấy Y Vân đứng cách đó không xa.

Đồng thời còn thấy một chiếc trực thăng đang dần hạ xuống.

Y Vân bước tới hỏi anh: “Anh không sao chứ?”

Bạch Diệc Phi còn chưa hoàn hồn, nghe thấy giọng cô ta mới từ từ bình tĩnh, sau đó lại hốt hoảng.

Tùng Lệ Tư đâu?

Anh chạy một vòng trong đám người nhưng không hề thấy bóng dáng cô ta.

“Cô ta đâu?”, Bạch Diệc Phi vội hỏi.

Y Vân ngậy người một lát mới nhớ ra, sau đó nhìn về chỗ Tùng Lệ Tu vừa đứng.

Chỗ đó đã bị một đồng gạch chôn vùi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì căng thẳng, nhất thời có dự cảm không lành.

Anh mau chóng chạy về đồng đồ nát, khom người đào những viên gạch ra.

Đúng lúc này, Bạch Diệc Phi nghe thấy tiếng nước nở.

“Huhu...”

Anh khựng lại, kích động nhìn về phía một tảng gạch lớn, âm thanh phát ra từ chỗ đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1015: Sát ý ngàn ngút

Bạch Diệc Phi mau chóng vút đồng gạch sang một bên.

Thân thể nhỏ nhắn của Tùng Lệ Tư dần hiện ra trước mắt anh.

Bạch Diệc Phi thấy Tùng Lệ Tư đang mặt trắng bệch, cả người cô ta run rẩy thì thở phào nhẹ nhõm.

Anh bước đến định ôm cô ta ra nhưng nửa người dưới Tùng Lệ Tư bị gạch đè lên, anh vừa di chuyển thì cô ta đã cau mày, yếu ớt nói: “Đau...”

Bạch Diệc Phi lập tức dừng lại, sau đó nhẹ nhàng an ủi: “Cô cố chịu, tôi sẽ đưa cô ra, không sao đâu”.

Nhưng Tùng Lệ Tư lại nhìn anh, run rẩy nói: “Tôi muốn làm vợ anh...”

Bạch Diệc Phi bực mình: “Đây không phải lúc để cô gây sự!”

Vừa nói anh vừa dỡ mảng gạch trên chân cô ta ra.

Mặt Tùng Lệ Tư trắng bệch: “Đau quá...”

“Nhịn một chút sẽ qua ngay thôi...”

Nhưng khi anh dỡ cả tảng gạch ra thì ngậy người.

Y Vân vội chạy đến, nhìn thấy cảnh này cũng sững sờ.

“Đau quá...”, khuôn mặt Tùng Lệ Tư nhăn nhó. Cô ta đau đến mức túm lấy tay Bạch Diệc Phi, móng tay như muốn đâm rách da thịt anh.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại như không nhận ra, chỉ ngây ngốc nhìn cảnh trước mắt.

Phía dưới gạch vụn chỉ còn nửa người trên của Tùng Lệ Tư, nửa người dưới của cô ta đã nát bét, dạ dày lòi ra khỏi bụng.

Đầu óc Bạch Diệc Phi trống rỗng.

Tùng Lệ Tu vẫn cố chấp nhìn anh: “Thật muốn... Làm vợ anh...”

Giọng nói của cô ta càng ngày càng nhỏ, cuối cùng gần như không thể nghe được nữa.

Bạch Diệc Phi khom người ôm cô ta vào lòng.

Đồng thời, Tùng Lệ Tu cũng kiệt sức mà buông thõng người.

Bạch Diệc Phi khựng lại, sau đó một nỗi đau không tên lan ra khắp người anh.

“A!”

Anh há miệng hét nhưng lại không phát ra nổi âm thanh.

Y Vân nhìn cảnh này thì che miệng, nước mắt thấm đẫm.

Đúng lúc này, vài người bước ra khỏi chiếc trục thẳng vừa đáp xuống.

Người dẫn đầu là một người đàn ông trung niên đầu trọc, sau lưng gã còn có 3 cao thủ cấp 1.

Gã đầu trọc đi đến trước đồng đồ nát, cảm thấy may mắn mà nói: “Tao còn tưởng Thiện Du nghĩ nhiều rồi, không ngờ tên nhãi gian xảo nhà mày thật sự không ở thành phố Mang”.

Sau đó, gã nhìn Bạch Diệc Phi, châm biếm: “Không muốn chết thì ngoan ngoãn đi theo bọn tao, hay là mày muốn chết?”

Y Vân nhìn thấy đám người này thì vô thức lùi lại vài bước.

Gã đầu trọc trước mặt này là cao thủ cấp một bậc cao, hơn nữa cơ thể gã giống như người bình thường, không giống Đại Công Tước không thể di chuyển được.

Bạch Diệc Phi ôm chặt Tùng Lệ Tư trong đống đổ nát như thể không nhìn thấy bọn chúng.

Trong đầu anh lúc này hiện lên cảnh anh và Tùng Lệ Tư gặp nhau.

Kể cả sau này cô ta bị ép lấy Cát Xa, hai người bọn họ cùng chạy trốn trên biển.

Anh cũng Tùng Lệ Tư quần áo rách rưới chạy vào rừng.

Cùng cô ta chen chúc trên một chiếc giường chật chội.

Cô ta gây sự vô lý với anh, còn anh thì luôn miệng răn dạy cô ta.

Con người không phải động vật máu lạnh, tiếp xúc nhiều rồi cũng sẽ có tình cảm.

Hơn nữa, từ đầu đến cuối đây đều là âm mưu để đối phó với anh, Tùng Lệ Tư vô tội bị kéo vào, hơn nữa, cô gái từng là cành vàng lá ngọc như cô ta lại vì đi theo anh mà chịu biết bao khổ sở.

Bạch Diệc Phi vẫn luôn day dứt vấn đề này.

Anh còn nghĩ nhất định phải đưa Tùng Lệ Tư an toàn trở về đất liền, như vậy ít nhất anh cũng yên tâm hơn chút.

Mà bây giờ...

“Này, mẹ nó mày có nghe thấy trưởng lão của bọn tao nói chuyện với mày không đấy?”

Thuộc hạ của gã đầu trọc bước tới, tức giận mà nói với Bạch Diệc Phi.

Mà theo dòng hồi ức của bản thân, mắt Bạch Diệc Phi cũng dần biến thành màu đỏ.

Mắt anh lại biến thành màu đỏ.

Cả người anh đột nhiên run rẩy. Anh dường như đã tới Nam Cực, bị người vớt vào trong hố băng lạnh lẽo.

Gã đầu trọc thấy anh phát run thì tưởng là anh đang sợ hãi, vì thế cười khinh bỉ: “Biết sợ rồi à?”

Tiếp đó, gã quay sang hỏi Y Vân: “Đại Công Tước đâu?”

Mặt Y Vân lúc này trắng bệch, cô ta vô thức lắc đầu.

“Tôi ở đây!”

Giọng nói của Đại Công Tước vang lên.

Y Vân kinh hoảng, lập tức quay sang nhìn. Cách đó không xa, Đại Công Tước đang được hai tên thuộc hạ đỡ lấy, chậm rãi đi về phía bọn họ.

Sau khi đến trước mặt đám người, ông ta lạnh lùng nhìn Y Vân: “Đồ phản bội, mẹ nó tao suýt nữa thì bị mày hại chết!”

Y Vân kinh ngạc không thôi: “Sao ông...”, chưa chết?

Y Vân còn chưa nói xong thì đã sợ hãi mà bắt đầu run rẩy.

Gã đầu trọc nhìn dáng vẻ của Đại Công Tước thì cười nói: “Trông ông chật vật thật đấy!”

Đại Công Tước nghe vậy thì thêm mất mặt, mắng chửi Y Vân: “Mẹ nó, muốn nổ chết ông đây? May mà ông đây kịp hoàn hồn xé quần ra dùng mới vớt được đồng thuốc nổ ra xa hơn 10m, mẹ nó, nếu không hôm nay để mày như ý rồi!”

Y Vân nghe vậy thì tràn ngập sợ hãi, lập tức định bỏ chạy.

Nhưng cô ta vừa xoay người thì gã đầu trọc đã mau chóng ra tay, đánh lên lưng cô ta.

“Ầm!”

Y Vân bị đánh bay thẳng vào trong đống hoang tàn.

Sau đó gã đầu trọc lại quay sang nói với Đại Công Tước: “Đề tôi giải quyết kẻ phản bội này cho ông?”

Gã vừa dứt lời thì giọng nói khàn khàn đã vang lên từ trong đống đổ nát.

“Chết hết đi!”

“Chết hết đi!”

“Chết!”

Theo từng tiếng rít, Bạch Diệc Phi từ từ ngẩng đầu lên.

Hai mắt anh đỏ lừ nhìn chằm chằm đám người trước mặt.

Sau đó, anh từ từ đặt Tùng Lệ Tư xuống, trong lúc đó, đôi mắt đỏ ngầu của anh hiện lên nét dịu dàng khó phát hiện ra được.

Mà vẻ dịu dàng đó cũng chỉ lướt qua như thể chưa từng xuất hiện.

Anh lại chậm rãi đứng dậy, bước từng bước về phía đám người.

Đám người nhìn thấy dáng vẻ này của anh thì vô thức im miệng.

Không hiểu sao bọn chúng cảm thấy nhiệt độ xung quanh như hạ xuống, thậm chí còn hơi lạnh.

Đồng thời mỗi người đều cảm nhận được sát ý ngàn ngạt của Bạch Diệc Phi.

Bọn chúng sợ hãi lùi lại vài bước.

Nhưng đó chỉ là phản ứng của đám thuộc hạ, cao thủ cấp 1 bậc cao như gã đầu trọc cùng 3 tên thuộc hạ của gã thì hoàn toàn không sợ hãi.

Một là vì thực lực bản thân, hai là vì bọn chúng là người của liên minh võ giả, bọn chúng cho rằng trên thế giới này chỉ có đám lão già cảnh giới võ thần mới có thể khiến người ta sợ hãi.

Vì thế bọn chúng hoàn toàn không sợ Bạch Diệp Phi.

Đại Công Tước cũng không sợ, ông ta là cao thủ cấp 1 bậc cao, Bạch Diệp Phi chỉ là cấp 1 bậc trung, ông ta hoàn toàn không cần phải sợ.

Có người thốt lên: “Sát ý thật mạnh!”

Đại Công Tước cười lạnh: “Sát ý mạnh thì sao? Thực lực không đủ thì cũng vẫn phải chết!”

Vẻ mặt của gã đầu trọc không hề thay đổi, thậm chí còn tùy ý mà hỏi Đại Công Tước: “Bên ông tổn thất nặng nề, tôi cho ông một cơ hội, thế nào? Phần công lao này nhường cho ông”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1016: Giết trong nháy mắt

Đại Công Tước mừng thầm trong lòng, cười trả lời: “Cảm ơn đại trưởng lão”.

Nói xong, hai thuộc hạ của ông ta rất thức thời mà đỡ ông ta qua.

Nhưng Bạch Diệc Phi không thèm liếc nhìn Đại Công Tước mà chỉ nhìn chăm chăm gã đầu trọc.

Với anh, những kẻ trước mặt này đều là ác ma khiến người ta căm ghét, hơn nữa cảnh tượng trước mắt anh đã biến thành màu đỏ rực.

Bạch Diệc Phi nói với giọng lạnh như băng: “Trực thăng của bọn mày?”

“Đúng, thì thế nào?”, gã đầu trọc khinh thường nhìn Bạch Diệc Phi.

Đại Công Tước bị Bạch Diệc Phi ngó lơ thì tức giận: “Tên nhãi nhép, đối thủ của mày là tao!”

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi hơi nghiêng sang nhìn ông ta, lạnh lùng nói: “Trước sau gì tất cả đều phải chết!”

“Haha...”

Lời anh nói khiến Đại Công Tước bật cười, ông ta chỉ vào Bạch Diệc Phi, nói: “Chỉ dựa vào mình mày? Mẹ nó, tấu hài đấy à?”

“Đúng, mày là cao thủ cấp 1 bậc trung, thực lực cũng khá đấy nhưng mày phải biết, tao là cấp một bậc cao, mày...”

“Bốp!”

Một bàn tay vả thẳng lên mặt Đại Công Tước khiến ông ta phải cầm miệng.

Đại Công Tước ngậy ra.

Những người khác cũng ngu người.

Đại Công Tước hoàn hồn thì điên tiết: “Mẹ mày, mày dám đánh tao?”

Ông ta không ngờ Bạch Diệc Phi lại thật sự dám ra tay, hơn nữa ông ta còn không tránh được.

Nào ngờ Bạch Diệc Phi lại cho ông ta thêm phát nữa.

“Bốp!”

Đại Công Tước trợn trừng hai mắt: “Mẹ mày!”

Ông ta phần nộ mà vung quyền về phía Bạch Diệc Phi.

“Bốp!”

Nắm đấm của ông ta còn chưa chạm được vào người anh thì anh đã vung tay lên cho ông ta một phát tát khiến ông ta nằm lăn ra đất.

Đại Công Tước không chịu nổi, “rầm” một tiếng đổ ập xuống, tên thuộc hạ đỡ ông ta bên trái cứ thế bị ông ta đè chết.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn Đại Công Tước: “Tao nói rồi, ai phải chết trước thì chết trước!”

Dứt lời, anh đi thẳng về phía gã đầu trọc.

Gã thấy vậy thì vẻ mặt hơi lúng túng, tiếp đó vẻ khinh thường rút đi, thay vào đó là sắc mặt nghiêm trọng.

Đại Công Tước là cấp một bậc cao vậy mà lại bị một cấp 1 bậc trung như Bạch Diệc Phi vả cho 3 phát lăn quay ra đất, điều này không bình thường!

Gã đầu trọc tức giận nói với thuộc hạ: “Còn không xông lên!”

Ba tên thuộc hạ nghe vậy thì biết đại trưởng lão tức giận, vì thế đồng loạt ra tay, xông về phía Bạch Diệc Phi.

Trong ba bọn chúng, 2 người là cấp một bậc cao, một người cấp một bậc trung.

Kẻ xông lên đầu tiên vung thanh đao về phía Bạch Diệc Phi.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại trực tiếp đỡ tay, chặn ngay thân đao.

Vẻ mặt gã đó lập tức thay đổi.

Thanh đao dài muốn tiến thêm nhưng không thể di chuyển nổi.

Cùng lúc đó, đầu ngón tay tóm lấy lưỡi đao của Bạch Diệc Phi cũng chảy máu.

Anh nhìn tên thuộc hạ đó bằng đôi mắt đỏ ngầu lạnh đến thấu xương.

Tên thuộc hạ thấy ánh mắt của Bạch Diệc Phi thì vô thức rùng mình.

“Chết!”

Bạch Diệc Phi rút lên, dùng một tay khác đâm vào đầu gã đó.

“Rầm!”

Đầu tên thuộc hạ nổ tung như pháo hoa.

Đồng thời, đầu một tên khác đánh trúng lưng Bạch Diệc Phi.

Gã đó thấy mình đánh trúng thì mừng thầm nhưng Bạch Diệc Phi không thèm động đậy khiến gã cảm thấy bất thường.

Khi gã ngẩng đầu lên thì thấy Bạch Diệc Phi đang lạnh lùng nhìn gã, trong mắt tràn ngập sự giết chóc.

“Rắc!”

Bạch Diệc Phi vung quyền qua, cổ tên đó đứt gãy.

Chỉ còn lại tên cao thủ cấp 1 cuối cùng. Ngón tay gã ta đâm thủng hai bên vai Bạch Diệc Phi.

Gã ta cười nham hiểm: “Chết đi!”

Nhưng ngay sau đó, gã ta sững sờ.

Bởi vì Bạch Diệc Phi tóm lấy vai gã ta khiến gã ta muốn rút tay lại cũng không được.

Bạch Diệc Phi gào lên: “Chết đi!”

Ngay sau đó, anh ngẩng đầu, đập mạnh đầu mình vào đầu tên cao thủ cấp 1.

“Bốp!”

“Bốp!”

“Bốp!”

Sau ba phát, đầu gã ta đã máu me đầm đìa, hoàn toàn không nhận ra đây là đầu người nữa.

Mà tên thuộc hạ đó cũng chết ngắc.

Những chuyện này trông có vẻ lâu nhưng chỉ xảy ra trong vài giây mà thôi.

Chỉ vài giây Bạch Diệc Phi đã giết chết ba cao thủ cấp 1.

Cảnh tượng này khiến ai nấy đều cảm thấy kinh hoàng.

Bạch Diệc Phi mặc dù bị thương nhưng vẫn đứng đó, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt tràn ngập sự giết chóc.

Gã đầu trọc thực kinh ngạc trước thực lực của Bạch Diệc Phi nhưng cho dù vậy gã cũng không cảm thấy Bạch Diệc Phi có thể đánh thắng mình.

Dù anh có lợi hại thì thế nào? Gã là cao thủ cấp 1 bậc cao, bọn họ cách nhau những một bậc, sự cách biệt này không dễ gì mà vượt qua được.

Gã đầu trọc vẫn kiêu ngạo: “Thực lực của mày khiến tao rất bất ngờ nhưng đối thủ của mày là tao, mày vẫn không thắng được!”

“Minh chủ nói phải bắt sống mày nhưng mày giết nhiều người của bọn tao như vậy, bắt mày trả giá cũng không quá đáng nhỉ?”

Vừa dứt lời, gã đã vung nắm đấm về phía Bạch Diệc Phi.

“Bộp!”

Bạch Diệc Phi không né tránh mà để nắm đấm của gã rơi lên ngực mình, anh lập tức hộc ra một ngụm máu.

Bạch Diệc Phi đã bị thương nhưng gã đầu trọc lại ngây ra.

Gã biết cú đấm của mình mạnh đến mức nào, vì thế khi thấy Bạch Diệc Phi vẫn đứng nguyên tại chỗ, không bị đánh bay thì gã sửng người.

Không những vậy, khi gã muốn rút tay lại thì phát hiện tay của mình không thể động đậy được.

Gã ngẩng đầu nhìn Bạch Diệc Phi, cho dù biết anh đã bị thương nặng nhưng khi nhìn hai mắt đỏ ngầu của anh, gã vẫn sợ hãi trong vô thức.

Vì thế gã gào lên: “Thằng chó! Mày biết dùng yêu thuật!”

Tiếng hét này khiến gã tỉnh táo lại, vung đấm về phía Bạch Diệc Phi.

Cú đấm mang theo ám kinh của một cao thủ cấp 1 bậc cao là điều mà một cấp 1 bậc trung không thể sánh với được.

Bởi vì phía trên cấp 1 bậc cao là cảnh giới võ thần rồi.

Cho nên bọn họ vô cùng thành thực việc sử dụng ám kinh.

Chỉ là muốn bước lên cảnh giới võ thần thì vẫn rất khó khăn, có người cả đời cũng không thể vươn tới được.

Nắm đấm mang theo âm thanh ma sát với không khí mà nhắm thẳng vào đầu Bạch Diệp Phi.

Mà màu đỏ trong mắt Bạch Diệp Phi càng đậm.

Đột nhiên anh nghiêng người, nhảy về trước, cả người ập lên người gã đầu trọc.

Cú đấm của gã không đánh trúng Bạch Diệp Phi.

Mà anh đã luồn ra sau gã, hai chân thắt chặt lưng gã, sau đó hai cánh tay siết chặt yết hầu gã.

Gã đầu trọc sững sờ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1017: Cô ấy không đáng chết

Y Vân- người đang bò ra khỏi đồng đồ nát, vô cùng sửng sốt khi nhìn thấy cảnh này.

Đại công tước ở một bên vốn đang tức giận trào dâng, thấy một màn này cũng khựng lại.

Những người còn lại đều ngỡ ngác.

Không ai ngờ tới trong một cuộc chiến đỉnh cao như vậy lại sẽ có người sử dụng chiêu số vật lộn này.

Trong mắt người Nam Môn, sử dụng loại chiêu thức này trong giao tranh cấp độ này là vô cùng vô sỉ.

Tuy nhiên, không thể phủ nhận rằng nó rất hữu ích.

Tên đầu trọc dùng hai tay nắm chặt lấy cánh tay của 11, muốn xé xác anh nhưng sức lực của anh lại rất lớn, khiến ngay cả hắn cũng phải kinh ngạc.

Ý đồ xé tan kia không thể thực hiện tên đầu trọc lập tức thay đổi cách khác, hắn mạnh mẽ nhảy lên, rồi hung hăng đập xuống.

“Ầm!”

11 bị đầu trọc đè xuống đất, không nhịn được mà nôn ra một ngụm máu.

Nhưng anh lại không hề buông tay, cũng không quản vết máu nơi khoe miệng, vẫn như cũ khóa chặt cần cổ của tên trọc.

“Mày cmn không đau à?”

Tên đầu trọc đã bị kẹp nghẹt tới đỏ bừng khuôn mặt, không kìm được mà bắt đầu gào lên chửi rủa.

Nhưng 11 mặt lạnh không để ý đến hắn, anh vẫn dùng lực kim kẹp, sức lực vô cùng lớn.

Gã thợ không muốn cứ như vậy bị bóp cổ chết, nên hắn lại một lần nữa đứng lên, lại một nữa đập người xuống.

“Àm!”

“Àm!”

Cùng một kết quả, nhưng 11 vẫn không thả tay.

Gã đầu thợ bắt đầu giãy dụa: “Thứ không biết xấu hổ! Vô sỉ!”

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, cường độ vùng vẫy của gã càng ngày càng nhỏ.

Cuối cùng, hắn ngừng ngo nguậy, tay chân vô lực buông thõng xuống.

11 không lập tức buông ra, mà đợi một hồi mới chậm rãi mới thả tay.

Tất cả mọi người có mặt đều ngẩn người.

Một cao thủ cấp một trung cấp giết chết một cao thủ cấp một cao cấp, còn sử dụng cách thức như vậy.

Nói ra e rằng sẽ không có ai tin.

11 thở hổn hển, chạy một hồi mới chống đỡ bò dậy từ trên mặt đất.

Cho dù hiện tại anh đang bị thương nặng, nhưng sát khí trong mắt vẫn không hề giảm bớt.

"Tôi muốn mạng sống của tất cả các người, để đền mạng cho cô ấy!"

11 mở đôi mắt đỏ rực như máu, nhìn chòng chọc những người có mặt, nói từng chữ một.

Mà đúng lúc này, trên mặt đất, gã đầu trọc- kẻ đáng lẽ đã chết bỗng nhiên mở mắt ra, chống tay xuống đất, tung tới một cước đập lên bụng 11.

“Àm!”

11 trực tiếp bay ra ngoài.

Mọi người thấy vậy thì đều tròn mắt ngạc nhiên.

Y Vân lại một lần nữa rơi vào tuyệt vọng.

11 sau khi ngã xuống đất thì không hề cử động, dường như không còn tiếng động.

Tên đầu trọc đứng lên vừa xoay lắc cổ vừa lạnh lùng nhìn chằm chằm 11: “Mày là người đầu tiên có thể có thể chọc tức tao đến bậc này!”

Đại công tước thấy cảnh này thì thở phào nhẹ nhõm, nói với một nụ cười: "Mẹ kiếp làm tôi sợ gần chết, tôi còn thực sự tưởng rằng anh đã chết trong tay hắn ta rồi!"

“Hừ! Chỉ là dùng một chút thủ đoạn vặt vãnh mà thôi”, tên đầu trọc khinh thường nói: “Một con côn trùng nhỏ nhoi cấp một trung cấp còn chưa giết được tôi đâu!”

Vừa nói xong những lời này, 11 ở phía xa loạng choạng đứng lên.

Ánh mắt mọi người lập tức bị hấp dẫn qua đó. ngôn tình sủng

11 dường như chỉ đang gắng gượng đứng đó, cũng kịch liệt thở phò phù.

Khi anh nhìn lên, có thể thấy ánh sáng đỏ trong mắt anh còn nồng đậm hơn trước.

Lúc này, anh đang nắm một con dao trên tay, là con dao sắt mà anh đã cắm trên mặt đất trước đó.

Anh cầm dao, nói với giọng lạnh băng: “Cô ấy không đáng chết!”

"Cô ấy vô tội!"

“Cô ấy còn trẻ như vậy!”

“Cô ấy không nên chết!”

Gã trọc nghe những lời này thì cau mày: “Mày cmn bị tao đánh đến ngu đần rồi à? Nói bậy bạ gì đó?”

11 không quan tâm tới hấn, mà vươn tay cởi áo khoác xuống.

“Răng rắc!”

Các mảnh sắt còn lại đều rơi xuống đất.

11 nhặt những mảnh sắt này lên và bắt đầu lắp ráp chúng, anh muốn làm cho con dao càng dài lớn hơn.

Sau khi đại đao được ráp lại, anh đứng dậy, vừa đi về phía tên đầu trọc vừa nói.

“Cô ấy không nên chết!”

“Tao từng hứa với cô ấy, phải dẫn cô ấy trở về”.

“Là chúng mày!”

“Tất cả người của Liên minh võ giả chúng mày đã giết chết cô ấy!”

“Bởi vậy, tao muốn tất cả đám Liên minh võ giả chúng mày phải đền mạng cho cô ấy!”

Gã trọc không lưu tâm đến những lời này chỉ khịt mũi nói: “Mày tưởng một con dao lớn liền có thể giết chết tao?”

“Chết!”

11 gầm lên một tiếng này, sau đó cầm dao lớn chạy nhanh về phía gã trọc.

Gã đầu trọc lại hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không để con dao to vào mắt, nhắc tay muốn đập bay thân dao.

Lúc này, Đại công tước đột nhiên nhắc nhở: "Đừng đụng vào thân đao của hắn!"

Tên đầu trọc sững lại, sau đó cực kỳ nhanh chóng thu lại tay, nghiêng người né tránh một đao này.

Trước đó Đại công tước đã chứng kiến tám tên thủ hạ của mình giao đấu với 11, chính là vì bả đao này, chỉ cần đụng phải, tuyệt đối sẽ chết.

Mà tên đầu trọc kia sau khi tránh khỏi thì đột nhiên nhớ tới điều gì, vô cùng kinh ngạc nói: "Mạnh Lâm phái Phi Tinh?"

Rõ ràng hắn đã từng gặp qua Mạnh Lâm nên nhận ra được thanh đao này.

Nhưng rất nhanh đã hiểu ra: "Da lông mà thôi!"

Nói xong, hắn ta cấp tốc ra quyền về phía đầu của 11.

Tuy nhiên, hắn vừa tránh được con dao lớn thì con dao lớn đột nhiên phát ra tiếng kêu ong ong chói tai.

Giống như trước đây, miếng sắt của anh không thể làm được như của Mạnh Lâm, vì vậy bất cứ khi nào anh chuyển nhập ám kinh, miếng sắt sẽ nứt ra.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Mảnh sắt vỡ lìa không chịu sự khổng chế mà bắn ra tứ phía.

Năm đấm của gã trọc đi được nửa đường như cảm nhận được nguy hiểm, trong lòng chấn động, đồng thời vung hai cánh tay đánh rơi mấy

mảnh vỡ.

Nhưng có rất nhiều mảnh sắt, cho dù đều bị hấn đánh văng, quần áo vẫn bị cắt nát vài chỗ.

Tên đầu trọc rất coi thường chuyện này, theo hấn thấy loại thủ đoạn nhỏ này hoàn toàn không xứng tầm, đang định châm chọc vài câu, kết quả phản bưng đột nhiên truyền tới cảm giác lạnh lẽo.

Hấn cúi đầu bàng hoàng, nhìn thấy nửa con dao còn lại của 11, vừa vịn đâm vào bụng hấn.

Đầu trọc thoáng sững sờ, sau đó tức giận quát: "Tao phải giết mày".

Hấn đang định giơ tay tấn công 11, nhưng đột nhiên lại có một tiếng nổ lớn vang lên.

“Ầm ầm...”

m thanh ấy phát ra từ trong cơ thể hấn.

Hấn cảm giác bản thân như bị đâm hơn mười lần, loại sức mạnh đó trực tiếp thổi bay hấn ra ngoài.

“Ầm!”

Gã đầu trọc ngã quy xuống đất, lại “phù” một tiếng, nôn ra một ngụm máu lớn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1018: Quá khứ của Y Vân

Gã ta cúi đầu nhìn xuống bụng mình, ánh mắt đầy hoảng sợ và không cam lòng.

Rõ ràng chỉ bị đâm một nhát, nhưng trên bụng lại xuất hiện một cái lỗ to, máu không ngừng chảy ra từ đó, ruột gan lẫn lộn.

Mọi người đều sửng sốt.

Họ bất giác nín thở.

Mà con dao của Bạch Diệc Phi đã hoàn toàn vỡ vụn

Trong tay anh chỉ nắm một mảnh sắt vỡ trong số đó.

Sau đó anh từng bước đi về phía gã đầu trọc.

“Mày đáng chết!”

"Không a..."

Gã đầu trọc bây giờ thậm chí không thể nói một lời, bởi khi gã ta mở miệng, máu liền tuôn ra như một vòi phun nước.

Ánh mắt gã ta nhìn Bạch Diệc Phi cũng càng trở nên khiếp đảm.

Bạch Diệc Phi bước tới gần gã ta, nhặt lấy mảnh sắt trong tay gã ta rồi khua tay trên người gã ta tùy tiện vừa chặt vừa đâm, trong nháy mắt máu bay khắp nơi, bắn tung tóe khắp người Bạch Diệc Phi.

Toàn thân Bạch Diệc Phi đã bị máu nhuộm đỏ, cộng thêm đôi mắt đỏ hoe, cùng với trạng thái cuồng hóa hiện giờ, những người có mặt đều có cảm giác như đang nhìn một tên ác quỷ.

Tất cả đều ngây dại.

Trong lòng mỗi người đều sợ hãi tột độ.

Y Vân thấy Bạch Diệc Phi đã đánh bại gã đầu trọc, ban đầu còn rất kích động, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ điên cuồng đó của anh, cũng bị dọa sợ, thậm chí còn không kiềm chế được mà run rẩy.

Đại công tước cũng sợ hãi nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi, ông ta vội vàng nói lại với thủ hạ của mình: “Nhanh, nhanh điu tôi... rời khỏi đây”.

Đúng lúc này, truyền tới tiếng âm âm của máy bay trực thăng.

Nghe thấy tiếng này, mọi người nhao nhao đổ dồn ánh mắt về phía đó.

Năm chiếc trực thăng từ xa đến gần từ từ hạ xuống.

Đại công tước- người đang chuẩn bị tháo chạy, thấy cảnh này thì vui mừng trong lòng, lập tức ngăn cản lại thủ hạ của mình: “Đợi đã! Là chi viện của Liên minh võ giả tới rồi!”

Nghe vậy, trong lòng Y Vân lộ bộp một tiếng, liếc Bạch Diệc Phi một cái sau đó nghiêng răng, bò ra khỏi đồng cỏ nát, chạy tới chỗ anh.

Cô nắm chặt lấy cánh tay Bạch Diệc Phi, vô cùng lo lắng nói: “Bạch Diệc Phi mau đi thôi! Người của Liên minh võ giả tới rồi!”

“Bạch Diệc Phi!”

Tiếng hét lớn của Y Vân khiến Bạch Diệc Phi hồi phục lại một ít thần chí, khuôn mặt mang theo sự mù mờ không hiểu, sau đó theo tầm mắt của cô nhìn sang mấy chiếc trực thăng vừa hạ cánh.

Y Vân lôi kéo anh nói: “Chúng ta mau đi thôi!”

Nhưng Bạch Diệc Phi vẫn không có động tác gì, thậm chí nhìn phương hướng trực thăng, ánh mắt lạnh lùng nói: "Đến vừa đúng lúc!"

Y Vân liền sững sốt không thôi.

Đôi mắt màu đỏ tươi của Bạch Diệc Phi càng toát ra tia sáng đỏ yêu dị:
“Tất cả đều phải chết!”

“Người của Liên minh võ giả, toàn bộ đều phải chết!”

Y Vân thấy vậy muốn khuyên nhủ anh đừng hấp tấp hành động, nhưng Bạch Diệc Phi đã trực tiếp ngắt đi trước khi cô mở lời.

Cô trong nháy mắt choáng váng.

Bạch Diệc Phi mất ý thức nằm trên mặt đất, khoe miệng còn chảy không ít máu, trên vai còn có vài lỗ ngón tay, ngoài ra trên cả người còn bắn tung tóe máu của gã đầu trọc.

Y Vân thấy vậy thì ngồi xuống đất, lộ ra nụ cười thảm.

“Rốt cuộc vẫn là không có đường thoát”.

Đại công tước thấy tình huống bên này, liền phá lên cười: “Chỉ dựa vào các người cũng muốn giết tôi?”

“Y Vân, thứ ti tiện như cô, tôi sẽ cho cô biết kết cục của việc phản bội tôi là như thế nào!”

“Cô tưởng rằng trước kia đi theo tôi là vô cùng nhục nhã sao?”

“Đợi một hồi tôi sẽ cho cô biết, sỉ nhục thực sự!”

Y Vân tuyệt vọng liếc nhìn Bạch Diệc Phi, cuối cùng chỉ có thể cắn răng nhặt lên miếng sắt bên cạnh Bạch Diệc Phi.

Cô ra đã chán ngấy ngần ấy năm tủi nhục, không muốn bị Đại công tước bắt và tiếp tục phải chịu lăng nhục nữa, so với điều này thì cô thà trực tiếp kết thúc mạng sống mình.

Cô đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc tự tử.

Lúc này, hơn chục cao thủ của Liên minh võ giả bước xuống từ trực thăng đi về phía họ.

Người đàn ông trung niên dẫn đầu sau khi nhìn thấy tình cảnh vô cùng thê thảm tại hiện trường thì bất giác nhú máy.

Vừa định hỏi thăm tình hình hiện trường, Đại công tước chỉ vào Bạch Diệc Phi và Y Vân ở một bên nói: "Hữu đại nhân, Bạch Diệc Phi ở đó!"

“Toàn bộ đều là do gã ta làm!”

“Đại trưởng lão cũng là bị gã ta giết!”

Hữu hộ pháp nghe đến đây, trái tim chùng xuống, liền nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi toàn thân dính máu: “Người đâu, bắt họ lại cho tôi!”

Vài cao thủ của Liên minh võ giả phía sau ông ta vội vàng tiến lên bắt giữ họ.

Y Vân thấy vậy thì nhắc miêng sắt lên.

Đúng lúc này, trên bầu trời lại vang lên tiếng máy bay trực thăng, đồng thời một tiếng quát lớn truyền đến.

“Không được động vào cậu chủ nhà tôi!”. Ngôn Tình Ngược

Bạch Diệc Phi giờ khắc này lúc này dường như lấy lại được vài phần tỉnh táo, anh vẫn nằm trên mặt đất không nhúc nhích được.

Trong cơn bưng tỉnh anh giống như nghe thấy một nhóm người khác đang đi tới.

Sau đó người của cả hai bên đã đánh nhau.

Sau đó anh không thể kiên trì nổi nữa, và hoàn toàn bất tỉnh.

Cũng không biết qua bao lâu, anh dần dần hồi phục lại ý thức, nhưng anh không phân biệt được là thực hay là mơ.

Anh muốn mở mắt ra và nhìn, nhưng làm cách nào cũng không thể mở được.

Tiếp đó, anh dường như nghe thấy một người phụ nữ đang thì thầm điều gì đó.

"Khi tôi mười tuổi, cha mẹ đều mất, là ông ta đã giúp tôi xử lý việc hậu sự".

"Vào thời điểm đó, tôi không biết mình nên làm gì trong tương lai, cũng không biết sau này mình sẽ phải đối mặt với những gì".

“Tôi sợ hãi và bơ vơ”.

“Sau đó ông ta nói với tôi, hãy đi cùng ông ta, ông ta sẽ coi tôi như con gái ruột của mình”.

“Lúc đó tôi rất biết ơn ông ta vì đã đưa tay giúp tôi khi tôi lạc lối nhất”.

“Tôi theo ông ta trở về, ông ta trả tiền cho tôi đến trường, dạy tôi tập võ, còn chăm sóc tôi tỉ mỉ chu đáo”.

“Tôi thực sự coi ông ta như bố ruột của mình”.

“Lúc đó tôi còn nghĩ mình là người may mắn nhất”.

“Nhưng, khi tôi mười sáu tuổi, cơn ác mộng của tôi bắt đầu”.

“Ông ta nói rằng tôi trưởng thành rồi, còn cười bảo, tôi là một cô gái đẹp”.

"Tôi không lưu tâm đến nụ cười của ông ta khi đó, cũng không để ý tới ý nghĩa sâu xa trong lời nói của ông ta”.

"Sau đó, ông ta dạy tôi giết người, giết rất nhiều”.

“Tôi rất sợ”.

"Và đêm đó, ông ta giúp tôi tắm, sau đó..."

"Tôi rất sợ, nhưng tôi không dám phản kháng".

"Tôi đã từng chứng kiến ông ta giết một người vô tội chỉ vì một chút không vui".

"Tôi sợ chọc ông ta mất hứng cũng giết mình luôn".

"Bởi vậy tôi đã luôn luôn cẩn thận hầu hạ ông ta từng ly".

"Cuối cùng, tôi trở thành công cụ để ông ta phát tiết dục vọng, là công cụ giết người".

"Thậm chí sau này khi biết được bố mẹ mình cũng là do ông ta giết chết, tôi cũng không thể nảy sinh bất kỳ ý nghĩ phản kháng nào."

"Ông ta đã từng ép tôi phải nhìn ông ta móc mắt một người, thậm chí là lột da người đó".

"Tôi sợ..."

"Tôi thực sự rất sợ".

"Ông ta ở trong mắt tôi, chính là ác ma tới từ địa ngục, tôi sợ mình một ngày nào đó cũng sẽ biến thành một người như vậy".

"Mà tôi trong mắt ông ta chỉ là một công cụ, để chiêu mộ thêm nhiều nhân tài, ông ta đem tôi tặng cho thủ hạ của mình để chơi đùa".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1019: Bác

“Mỗi lần để củng cố địa vị ở thành phố Minh, ông ta lại sai tôi đi lấy lòng trưởng lão của liên minh võ giả”.

“Mỗi lần bị sỉ nhục tôi lại hận không thể băm vằm ông ta”.

“Nhưng tôi thật sự không dám”.

“Cho đến khi anh đến”.

...

Những lời này khiến Bạch Diệc Phi dễ dàng đoán ra được cô ta là Y Vân.

Thực tế anh và Y Vân không quá thân quen, chỉ là lúc ở sông bạc, cô ta đã nhắc nhở anh.

Lúc đánh nhau với Đại Công Tước, anh cũng cảm nhận được sự sợ hãi của Y Vân với ông ta nhưng anh không ngờ nguyên nhân lại là như vậy.

Hóa ra những sỉ nhục không muốn nhớ lại mà Y Vân nói là như thế.

Nhưng Bạch Diệc Phi không phản ứng.

Bởi vì lúc này, anh hoàn toàn không còn sức để nói chuyện nữa.

Và cái chết của Tùng Lệ Tư cũng khiến trái tim anh thêm nặng nề.

Hơn nữa, cho dù anh an ủi Y Vân thì thế nào? Những chuyện đã qua cũng không thể vãn hồi, ngược lại sẽ khiến cô ta càng thêm tủi hổ.

Còn một vấn đề nữa là, anh biết lúc đó người của liên minh võ giả đã đến rồi.

Lúc này anh sống sót thế nào đây?

...

Không biết đã qua bao lâu, có người kéo rèm cửa ra, ánh sáng bên ngoài chiếu lên người Bạch Diệc Phi.

Anh cảm nhận được ánh sáng mãnh liệt nên vô thức cau mày.

Đúng lúc này, một giọng nói rất xa lạ vang lên: “Ây, anh tỉnh rồi!”

Bạch Diệc Phi như được cổ vũ mà chậm rãi mở mắt.

Anh nhìn thấy một người đàn ông xa lạ đứng trước giường. Anh ta khoảng 20 tuổi, da rất đen.

Không cần nghĩ cũng biết đây là người của Nam Môn.

Bạch Diệc Phi lập tức hỏi: “Cậu là ai?”

“Đây là đâu?”

Bởi vì nằm một chỗ quá lâu nên giọng của Bạch Diệc Phi có hơi khàn khàn.

Cậu thanh niên mừng rỡ: “Oa, sư phụ nói khả năng hồi phục của anh rất mạnh, quả nhiên là thật. Anh bị thương nặng như vậy mà vẫn sống được, đúng là thần kỳ”.

“À, phải rồi, anh đợi chút, tôi đi gọi người tới”.

Nói xong, cậu thanh niên phấn khích chạy ra ngoài.

Bạch Diệc Phi ngó ra một lúc, sau đó mới chú ý đến lúc này anh dường như đang ở trong một phòng bệnh rất xa hoa.

Anh nhìn khắp nơi thì phát hiện trong phòng chỉ có mình anh.

“Cạch!”

Cửa phòng đột nhiên mở ra.

Tiếp đó, một đám người ăn mặc quái dị bước vào, vây quanh giường bệnh.

“Su đệ, cậu tỉnh rồi! Cảm thấy thế nào?”

“Su đệ, cậu có đói không? Muốn ăn gì? Anh lập tức cho người làm!”

“Su thúc có khát không? Muốn uống nước không?”

“Su thúc...”

Bạch Diệc Phi sững sờ nhìn đám người.

Su đệ, su thúc cái gì?

Anh không quen ai trong đám người này cả!

Nhìn dáng vẻ ngơ ngác của Bạch Diệc Phi, một người đàn ông trung niên đột nhiên bật thốt: “Đậu, chẳng lẽ đầu su đệ bị thương rồi?”

Một người đẹp thân hình nóng bỏng nghe vậy thì lộ vẻ tiếc nuối, thờ dài nói: “Ài, thật đáng tiếc, đẹp trai như vậy, lại còn trẻ thế mà bị ngu rồi!”.
truyện đam mỹ

Đám người nghe vậy, vẻ vui mừng trên mặt cũng nhạt dần đi.

Bạch Diệc Phi hoàn hồn, nhìn đám người, hỏi: “Các người là ai?”

Nghe vậy, ai nấy cũng ngây ra.

Người đàn ông trung niên hỏi: “Su đệ, đầu cậu không bị thương chứ?”

“Tôi không quen các người”, Bạch Diệc Phi lộ vẻ đề phòng.

Thấy vậy, người đẹp cười xua tay: “Không sao, sau này sẽ quen”.

Bạch Diệc Phi vẫn ngỡ ngàng. Những người này đều thuộc Nam Môn, anh cũng chưa từng gặp, vậy mà họ lại gọi anh là sư đệ, sư thúc?

Lúc này, đột nhiên có một ông lão bước vào.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy ông ta thì kinh ngạc, dựng tóc gáy.

Ông lão này...

Là Mạnh Lâm?

Bạch Diệc Phi kinh ngạc nói: “Không phải ông đã chết rồi à?”

Những người khác thấy ông lão này thì lần lượt nhường đường, còn làm lễ.

“Sư phụ!”

“Sư tổ!”

Ông lão gật đầu với đám người, sau đó mới chậm rãi nói: “Mấy đứa đi ra đi”.

“Vâng!”

Đám người lục tục rời khỏi phòng.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy ông lão thì nổi da gà.

Nhưng ngay sau đó anh đã nhận ra.

Anh tận tay chôn Mạnh Lâm nên ông ta không thể còn sống được, mà Mạnh Lâm còn bị què chân nhưng người trước mặt này lại không như vậy.

Ông ta chỉ trông y hệt Mạnh Lâm mà thôi.

Ông lão chậm rãi nói: “Nếu cậu là đệ tử của Mạnh Lâm thì nên gọi tôi là bác”.

Bạch Diệc Phi lập tức hiểu ra, bọn họ là anh em sinh đôi.

Nhưng...

“Sao bác biết tôi là đệ tử của Mạnh Lâm?”

Ông lão chấp tay sau lưng, mặc dù ông ta đứng khá chắc nhưng dáng người vẫn hơi khom xuống. Ông ta bình thản nói: “Nó chết rồi, phải không?”

Bạch Diệc Phi gật đầu.

Ông lão đột nhiên thở dài, cười buồn: “Vậy thì đúng rồi”.

Bạch Diệc Phi lại không hiểu.

Ông lão nói tiếp: “Tôi là Mạnh Sâm, anh của Mạnh Lâm”.

“Nó ấy à, chỉ chăm chăm học võ, vì thế mà cả đời không lấy vợ sinh con”.

“Tôi nói với nó, sau này chết không có ai kế thừa thì khổ luyện còn có ý nghĩa gì?”

“Nó nói, trước khi nó chết sẽ nhận một đệ tử chân truyền, dạy hết võ học cả đời cho người đó”.

“Nó còn nói, sau khi nó chết tôi sẽ biết được đệ tử của nó là ai”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì hiểu ra, trong lòng còn hơi rung động.

Anh không biết Mạnh Lâm đã sớm muốn truyền võ học cả đời cho mình, hay là việc gặp gỡ bên dòng sông chỉ là tình cờ?

Lúc này, Mạnh Sâm lại nói: “20 năm trước, nó vừa vào cảnh giới võ thần, sau đó gia nhận liên minh võ giả, đưa người đến đại lục phương Bắc, đánh nhau một trận với người bên các cậu”.

“Trong trận chiến đó, nó bị Tử Y đánh gãy chân, điều này là sỉ nhục với nó”.

“Nó cứ ôm điều đó trong lòng, ghi hận 20 năm”.

“Lúc trước, sau khi nó biết Tử Y ở đâu thì cho rằng mình có thể đánh một trận với cô ta, vì thế mặc kệ tôi ngăn cản, cứ cố chấp đi tìm Tử Y”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1020: Tôi phải báo thù

Ông lão lại thở dài: “Xem ra, nó vẫn thua Tử Y, cái giá phải trả lần này là tính mạng của chính mình”.

Dừng lại một chút, ông lão hỏi: “Cậu quen Tử Y chứ?”

Bạch Diệc Phi căng thẳng.

Từ thái độ của Mạnh Sâm có thể thấy, tình anh em giữa ông ta và Mạnh Lâm rất tốt.

Nếu để ông ta biết được anh là đệ tử của Tử Y thì ông ta sẽ nghĩ thế nào? Liệu có giết anh không?

Bạch Diệc Phi tạm thời không nói chuyện, Mạnh Sâm cũng không thúc giục mà chỉ mỉm cười nhìn anh.

Bạch Diệc Phi cuối cùng bắt đầu cười, trả lời: “Cô ấy là sư phụ của tôi”.

Anh vẫn chọn nói thật, hơn nữa còn kể cho Mạnh Sâm về cuộc gặp gỡ giữa anh và Mạnh Lâm, trận đấu giữa Mạnh Lâm và Tử Y, cùng cái chết của ông ta.

Vốn anh cho rằng Mạnh Sâm nghe xong sẽ rất tức giận, sau đó đuổi anh đi hoặc trực tiếp giết anh.

Nhưng phản ứng của ông ta lại khiến anh bất ngờ.

Mạnh Sâm vui vẻ mà gật đầu: “Nó không nhìn nhầm người”.

Bạch Diệc Phi: “?”

Mạnh Sâm bùi ngùi nói: “Tôi nghĩ nó trước khi chết nhận đồ đệ, nhờ người đó lòng dạ khó lường vậy chẳng phải sẽ gây họa hay sao? Nhưng

xem ra mắt nhìn người của nó rất tốt, ít nhất là tốt hơn tôi”.

Bạch Diệc Phi không hiểu.

Mạnh Sâm cười nói: “Cậu yên tâm, phái Phi Tinh chúng tôi không nhiều quy tắc như vậy, nhận đệ tử không quan tâm quốc tịch, cũng không quan trọng có sư phụ khác hay không”.

“Chỉ cần cậu trở thành đệ tử của phái Phi Tinh thì trước đây có bao nhiêu sư phụ cũng không sao, phái chúng tôi vĩnh viễn là nơi lánh nạn cho các đệ tử”.

Mạnh Sâm nhìn Bạch Diệc Phi, lại nói tiếp: “Không lâu trước tôi có xem một video cậu đánh nhau với người khác, lúc đó cậu cầm thanh đao Thiên Tầng – vũ khí của Mạnh Lâm”.

“Thanh đao này cần phối hợp với môn võ đặc biệt của nó mới có thể sử dụng được, nếu không với người khác mà nói thì nó chỉ là một thanh đao bình thường có thiết kế đặc biệt mà thôi”.

“Vì thế lúc đó tôi biết cậu chính là đệ tử của nó”.

Nghe xong, Bạch Diệc Phi lập tức hiểu ra.

Lúc đó anh lấy thanh đao này ra chỉ là muốn xem thử tấm lòng mà Mạnh Lâm để lại cho anh, sau khi sử dụng mới phát hiện quả thực là rất mạnh.

Có điều anh không ngờ, bởi vì xem đoạn video truyền thụ kia mà anh mới phát huy được uy lực của thanh đao đó.

Chỉ là anh chưa phát huy được hết sức mạnh của nó, những gì anh học được mới chỉ là lông gà vỗ tỏi mà thôi.

Mạnh Sâm lại nói: “Sau đó tôi dùng thế lực của phái Phi Tinh để tra mọi việc về cậu”.

Từ khi cậu sinh ra đến nay, tất cả mọi chuyện tôi đều biết rõ ràng”.

“Thiên phú của cậu khiến tôi kinh ngạc, tính cách cũng được, chỉ là đôi khi hơi thiếu quyết đoán”.

“Nhưng cậu rất thẳng thắn, không cố ý che giấu chuyện cậu là đệ tử của Tử Y, vì thế tôi rất hài lòng”.

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi nhất thời hơi xấu hổ.

Suy nghĩ vừa rồi của anh đúng là lấy bụng ta suy bụng người.

Nhưng anh đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Có phải bác sớm đã biết được tôi đến Nam Môn, sau đó luôn theo dõi tôi?”

“Còn nữa, bác cũng biết tôi đi giết Đại Công Tước, là bác phái người đến cứu tôi?”

Mạnh Sâm gật đầu.

Bạch Diệc Phi đột nhiên có dự cảm không lành.

Nếu Mạnh Sâm đã biết rõ mọi hành động của anh, vậy Cát Tắc sao có thể không biết được?

Mạnh Sâm dường như biết Bạch Diệc Phi đang nghĩ gì nên cười nói: “Tôi tin tưởng cậu”.

“Hả?”, Bạch Diệc Phi bất ngờ.

Mạnh Sâm lại nói: “Tôi tin tưởng cậu không giết Cát Xa”.

“Cậu cũng không giết Cát Nhĩ”.

Bạch Diệc Phi từ ngạc nhiên biến thành nghi hoặc.

Ông ta có thể chắc chắn Cát Xa không phải anh giết, nhưng anh quả thực đã giết Cát Nhĩ, tại sao Mạnh Sâm lại nói anh không giết gã?

Thậm chí còn tin anh như vậy.

Mạnh Sâm mỉm cười nói: “Thật ra, tất cả chuyện này đều do Vân Anh sắp xếp”.

“Ngay từ đầu cô ta đã tính toán kỹ mọi bước, cho dù là quan hệ giữa cậu và nhà họ Tùng, hay là cái chết của Cát Nhĩ, Cát Xa đều nằm trong kế hoạch của cô ta”.

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Phái Phi Tinh vậy mà lại biết tất cả mọi chuyện.

Anh không khỏi cảm thấy sợ hãi trước năng lực tình báo của môn phái này.

Lúc này, Mạnh Sâm lại nói: “Có phải cậu đang nghĩ, nếu tôi đã biết mọi chuyện thì tại sao Cát Tắc lại không biết?”

Bạch Diệc Phi đột nhiên nhìn thẳng vào Mạnh Sâm: “Đúng vậy, nếu đã thế, tại sao ông ta không đi tìm hung thủ thực sự mà lại muốn bắt tôi?”

Mạnh Sâm bất đắc dĩ lắc đầu: “Vậy tôi hỏi cậu, hung thủ thực sự là ai?”

Bạch Diệc Phi khựng lại.

Đương nhiên là con gái Cát Tắc – Vân Anh.

Sau đó, anh đột nhiên hiểu ra.

Cát Tắc biết đây là cuộc chiến giành quyền thừa kế, vì thế ông ta sẽ vờ như không biết.

Mà những điều Vân Anh từng nói với anh đều là giả.

Cô ta không phải tay trắng mà ngược lại những thứ cô ta có được còn nhiều hơn Cát Nhĩ và Cát Xa, thậm chí Cát Tắc cũng ủng hộ cô ta.

Nhưng bởi vì là phụ nữ nên người của Nam Môn không tôn sùng cô ta vì thế cô ta phải tiêu diệt những người uy hiếp đến mình.

Mà Cát Tắc ngầm cho phép hành vi này.

Vậy, Vân Anh lợi dụng Bạch Diệc Phi, đổ hết mọi tội lỗi lên đầu anh, không phải để cho Cát Tắc thấy mà là cho người của Nam Môn thấy.

Bạch Diệc Phi hiểu ra mọi chuyện thì chua chát: “Cho nên tôi chỉ là quân cờ bị các người lợi dụng, hơn nữa còn là quân cờ bị vứt bỏ”.

Mạnh Sâm gật đầu, lại nói: “Không hoàn toàn như vậy”.

“Cát Tắc ngầm cho phép đấu đá giữa bọn họ nhưng ông ta không cho phép Vân Anh giết hai người con trai của ông ta, nhưng hai người họ đều chết rồi, nếu ông ta thật sự muốn tìm ra hung thủ, vì báo thù cho con trai mình mà giết chết con gái mình thì sao?”

“Cho dù là con gái, Vân Anh cũng là con nối dõi duy nhất rồi”.

“Vì thế Cát Tắc sẽ không làm vậy, mà cũng phải có người chịu trách nhiệm cho cái chết của hai cậu chủ liên minh võ giả”.

“Cậu yên tâm, liên minh võ giả còn chưa dám bước chân vào phái Phi Tinh của tôi, chỉ cần cậu ở lại đây thì sẽ an toàn”.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì cảm thấy buồn bã cùng bất lực.

Tiếp đó, anh khẽ hỏi: “Lẽ nào tôi phải trốn cả đời ở phái Phi Tinh?”

“Đương nhiên không phải, đây chỉ là tạm thời”, Mạnh Sâm nói.

Bạch Diệc Phi lại ngẩng phắt đầu lên, kiên quyết nói: “Không! Tôi không chấp nhận!”

Anh còn có vợ, có con, có Lưu Hiểu Anh.

Hơn nữa anh còn nhớ đến Tùng Lệ Tư.

Anh không có tình cảm nam nữ với cô ta nhưng ở chúng mấy ngày, chung quy vẫn có cảm tình.

Hơn nữa, người con gái xinh đẹp như Tùng Lệ Tu hết lần này đến lần khác tỏ tình với mình, điều này khiến anh hơi rung động.

Mà nghĩ đến bởi vì Cát Tắc và Vân Anh bày kế khiến cô ta bị liên minh võ giả hại cho chết không toàn thân, anh lại không cam tâm!

Anh muốn báo thù!

Anh không muốn làm con rùa rụt cổ!

Bạch Diệt Phi ngược lên nhìn, trầm giọng nói: “Tôi không phải là cỗ máy không có tình cảm, bạn tôi bị bom nổ chết không toàn thân, tôi rất buồn, cũng rất tức giận”.

“Tôi phải báo thù cho cô ấy!”

Mạnh Sâm thấy vậy thì khuyên nhủ: “Cậu đừng có bộp chộp, bây giờ cậu không có năng lực để báo thù, nếu cậu đi thì chỉ là tự sát!”

“Không!”

“Tôi phải giết Đại Công Tước! Hủy diệt liên minh chính nghĩa! Hủy diệt liên minh võ giả! Giết Cát Tắc! Giết Vân Anh! Tất cả đều phải chết!”, Bạch Diệt Phi đỏ mắt, nghiến răng nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1021: Người đàn ông hồng hách

Nhìn thấy Bạch Diệc Phi như vậy, Mạnh Sâm lập tức kinh ngạc. Bạch Diệc Phi như này có khác gì với kẻ điên đâu.

Ngập ngừng một lát, ông ta mới nói: “Nhưng với thực lực hiện giờ của cậu thì căn bản không thể làm được”.

“Cậu cứ như vậy đi báo thù thì có khác gì nộp mạng”.

Bạch Diệc Phi nói rất kiên định: “Tôi có thể làm được”.

Mạnh Sâm lắc đầu thờ dài, nói: “Cát Tắc đã đạt đến cảnh giới võ thần rồi, cách biệt với cậu không chỉ một cảnh giới đâu. Cậu định giết kiểu gì?”

“Vân Anh cũng sắp vào cảnh giới võ thần rồi, ngoài ra liên minh võ giả còn có một cường giả ở cảnh giới võ thần nữa”.

“Hiện giờ cậu chỉ đang ở cảnh giới cấp 1, cách biệt ở đây là bao nhiêu chắc cậu biết chứ”.

“Vì vậy, cậu định báo thù kiểu gì?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy những lời này thì nắm chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi, gân xanh trên trán nổi lên cuồn cuộn.

Sau khi trầm ngâm một hồi, Bạch Diệc Phi nói: “Cho tôi thời gian một tháng”.

Mạnh Sâm lại lắc đầu, nói: “Kể cả cậu có tài năng bẩm sinh thì một tháng cũng không thể đạt đến cảnh giới võ thần đâu”.

“Hơn nữa, kể cả cậu đến cảnh giới võ thần rồi thì cũng không đánh lại được Cát Tắc. Cát Tắc đã đến cảnh giới đó rồi”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì thản nhiên nói: “Muốn tiêu diệt một thế lực nào đó, không chỉ dựa vào mỗi võ công”.

Mạnh Sâm ngậm ngừng, dường như không hiểu lời của Bạch Diệc Phi nói.

Lúc này, anh đột nhiên hỏi: “Bác à! Phái của các người có đệ tử tên là Liên Âm không?”

Mạnh Sâm gật đầu nói: “Ừm! Hẳn là đệ tử của phái Phi Tinh”.

Sau đó, Mạnh Sâm kể cho Bạch Diệc Phi nghe tình hình của phái Phi Tinh hiện giờ.

Môn chủ của phái Phi Tinh là Vân Kỳ, cùng cảnh giới với Mạnh Lâm nhưng lại mạnh hơn Mạnh Sâm.

Ban đầu, Mạnh Long một lòng trầm mê trong khổ tu nên không có hứng thú với vị trí môn chủ, vì vậy vị trí môn chủ đã nhượng lại cho Vân Kỳ.

Mặc dù phái Phi Tinh chỉ là một môn phái nhưng trong đó cũng chia làm thế lực ba phương. Một phương trong đó lấy thế lực của mình chủ làm chủ. Một phương khác lấy thế lực của Mạnh Sâm làm chủ, còn phương cuối cùng là của Thiện Thái.

Thế lực ba phương này thường xuyên tranh đấu ngầm nhưng cũng chỉ là đối nội đối ngoại thôi. Nếu như có kẻ địch xâm chiếm thì thế lực ba phương sẽ đoàn kết lại.

Đây là lý do mà liên minh võ giả không dám động đến phái Phi Tinh.

Bạch Diệc Phi nói với Mạnh Sâm: “Tôi muốn giết hẳn!”

Mạnh Sâm ngậm ngừng, sau đó chau mày nói: “Chuyện này hẳn thật sự có liên quan nhưng hẳn là đệ tử của môn chủ. Nếu muốn giết hẳn thì...”.

“Thật ra cũng được”.

“Chỉ cần không ở Nam Môn là được”.

“Nhưng, Liên Âm cũng giống Vân Anh, đều là người đã bước nửa chân vào cảnh giới võ thân. Hiện giờ chỉ e cậu không có năng lực giết hấn thôi”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy vậy thì không khỏi trầm tư suy nghĩ.

....

Sau khi Mạnh Sâm rời đi, đám người ban nãy đến thăm mình rồi dặn dò dưỡng thương cho tốt, cuối cùng cũng chào anh rời rời đi.

Mặc dù đám người này anh không quen nhưng cho anh cảm giác âm áp.

Sau khi đám người này đi thì Y Vân cũng vào.

Cô bung một bát cháo trắng đến bên giường, sau đó đặt trên tủ, nói: “Anh ăn bát cháo đi đã”.

Bạch Diệc Phi ngửi thấy mùi gì đó khác biệt trên người Y Vân nên khẽ chau mày, hỏi: “Ồ đó đã xảy ra việc gì vậy?”

Y Vân nói: “Chi viện của liên minh võ giả đến rồi, muốn bắt anh đi. Người của phái Phi Tinh đến kịp thời, nói anh là đệ tử của Mạnh Lâm, là người của phái Phi Tinh”.

“Sau đó, người của liên minh võ giả muốn nói chuyện này cho Cát Tắc, minh chủ của liên minh võ giả”.

Bạch Diệc Phi cũng không thấy bất ngờ với những điều này, lại hỏi: “Sau đó nữa thì sao? Bạn của tôi...?”

Y Vân: “Thì thể được mang về rồi”.

Bạch Diệc Phi gật đầu, sau đó lại hỏi Y Vân: “Vậy còn cô... Tiếp theo sẽ có dự định gì?”

Y Vân với đôi mắt âm đạm đi nhiều, nói: “Tôi vốn giết đại công tước để thay thế ông ta nhưng tôi nghĩ quá đơn giản, tôi căn bản không thể giết ông ta”.

“Tôi có thể giúp cô”, Bạch Diệc Phi nói.

Y Vân cười khỏ một tiếng, nói: “Vô dụng thôi! Cứ coi như hiện giờ tôi giết được đại công tước thì cũng vô dụng. Liên minh võ giả cũng không tha cho tôi”.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Vậy thì cô đi theo tôi?”

“Đi đâu?”

...

Năm ngày sau, vết thương của Bạch Diệc Phi cũng đỡ đi nhiều. Vì vậy, họ ngồi máy bay về thành phố Thiên Bắc.

Máy bay là phái Phi Tinh chuẩn bị cho họ.

Trước khi rời đi, mọi người đều đến từ biệt họ.

Điều này khiến Bạch Diệc Phi cảm động, trong lòng thầm nhớ những người này, nghĩ sau này sẽ báo đáp họ.

...

Máy bay hạ cánh ở thành phố Thiên Bắc.

Bạch Diệc Phi sau khi xuống máy bay thì lập tức về nhà, chứ không đến trụ sở chính tập đoàn Phi Tuyết.

Anh thật sự rất nhớ Lý Tuyết, nhớ những đứa con của anh nhưng có một số chuyện anh nhất định phải làm bây giờ.

Bạch Diệc Phi vừa đi đến cửa văn phòng chủ tịch thì nghe thấy bên trong truyền đến giọng quát lớn.

“Long Linh Linh!”

“Có phải là nể mặt mà không biết điều không?”

“Cô chỉ là người làm thuê thôi, có gì mà khoa trương? Đừng tưởng rằng đi theo Bạch Diệc Phi thì có thể biến thành phượng hoàng rồi nhé?”

“Tôi nói cho cô biết, cậu chủ của chúng tôi để ý đến cô là phúc của cô đấy. Người khác muốn mà còn không được đấy, cô ở đây giả bộ làm gì?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy câu này thì lập tức chau mày lại rồi dừng bước chân.

Y Vân ở phía sau anh cũng dừng theo.

Y Vân vẫn đi theo Bạch Diệc Phi, bởi vì ở Nam Môn đã không còn nơi nào cô ta có thể ở lại nữa rồi, vì vậy chỉ bằng đi cùng Bạch Diệc Phi đến phương bắc.

Tiếp đó, Long Linh Linh phần nộ quát lên: “Luu Dao! Tôi từng nói, tôi với chủ tịch Bạch không phải mối quan hệ đó, hơn nữa tôi không thích cậu chủ nhà các anh”.

Giọng nói của người đàn ông lại truyền lại: “Chuyện này không do cô quyết định. Cậu chủ nhà tôi để ý đến cô, thì hãy ngoan ngoãn đi theo đi”.

“Bữa tiệc tối nay, nhất định phải đi, nếu không thì...”.

“Anh muốn làm gì?”, Long Linh Linh phần nộ hỏi.

Người đàn ông cười lạnh một tiếng, nói: “Tôi không tin cô cứ ở mãi văn phòng như này. Hơn nữa, bố mẹ cô vẫn còn chứ?”

Long Linh Linh lập tức sốt sắng, hỏi: “Anh uy hiếp tôi?”

Người đàn ông hống hách nói: “Tôi uy hiếp cô đấy! Cô nhớ kỹ cho tôi, tám giờ tối nay phải tham gia bữa tiệc. Tốt nhất là cô hãy suy nghĩ thật kỹ xem rốt cuộc có đi hay không?”

“Cậu chủ chỉ đợi cô nửa tiếng thôi, qua giờ đó không tiếp”.

Nói xong câu này, người đàn ông đẩy cửa đi ra ngoài.

Vừa đi ra ngoài thì gặp phải Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi héch mắt lên, người đàn ông trước mặt tầm hơn hai mươi tuổi, da trắng. Hắn lạnh lùng nhìn Bạch Diệc Phi, thậm chí còn đẩy Bạch Diệc Phi một cái, nói: “Tránh ra, đừng cản đường”.

Sau khi đẩy Bạch Diệc Phi ra hắn vẫn hống hách rời đi.

Bạch Diệc Phi hiện giờ căn bản không muốn tính toán gì với đám người bình thường này. Vì vậy anh cũng không quan tâm, trực tiếp đi vào văn phòng.

Vừa vào văn phòng thì nhìn thấy Long Linh Linh mặc đồng phục đứng ở trước cửa sổ, hai tay chắp trước ngực, hai vai run rẩy, dường như đang khóc. truyện teen hay

Cô không chú ý là có người vào văn phòng. Vì vậy, Bạch Diệc Phi đã gõ cửa.

Sau khi nghe thấy âm thanh, Long Linh Linh lập tức lau nước mắt, giọng nói cũng khôi phục lại như thường: “Mời vào!”

Nhưng cô ta vừa nói xong, nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì ngây người ra, sau đó vui mừng nói: “Chủ tịch Bạch!”

Trên mặt Long Linh Linh lúc này nở nụ cười, dường như nỗi huyệt hăng ban nãy không là gì.

Bạch Diệc Phi khẽ gật đầu, sau đó hỏi: “Người ban nãy là ai vậy?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1022: Về nhà

Long Linh Linh hơi giật mình, ánh mắt có chút mất tự nhiên: “Không... không có ai cả”.

Bạch Diệc Phi nhìn cô ta không lên tiếng.

Long Linh Linh bị nhìn tới chỉ biết cúi đầu, chỉ có thể thấp giọng đáp: “Là người của tập đoàn Phong Hỏa”.

Bạch Diệc Phi thoáng sửng người, bởi anh chưa từng nghe qua tên tập đoàn này.

Long Linh Linh thấy vậy thì lập tức giải thích: "Tập đoàn Phong Hỏa là tập đoàn chỉ mới nổi lên gần đây, người chịu trách nhiệm chính là gia tộc Vương Thị của tỉnh Bắc Hải".

“Gia tộc Vương Thị?”, Bạch Diệc Phi khẽ nhíu mày. Long Linh Linh gật đầu, tiếp tục: “Gia tộc Vương Thị này trước kia chưa từng nghe nói qua, chỉ là mấy tháng trước đột nhiên nổi lên, họ đã tập hợp lại rất nhiều sản nghiệp nhỏ của tỉnh Bắc Hải sau đó thành lập lên tập đoàn Phong Hỏa của hiện tại”.

"Hơn nữa, cách đây không lâu, họ đã có chiến tranh thương mại với Tập đoàn Diệp Thị, kết quả tập đoàn Diệp Thị là người thua cuộc”.

"Ngoài ra, toàn bộ sản nghiệp thuộc ngành y tế và thực phẩm mà chúng ta hợp tác trước kia đều đã bị tập đoàn Phong Hỏa thu mua lại, họ liền trở thành đối tác của tập đoàn chúng ta”.

Bạch Diệc Phi nhíu chặt mày, phải biết rằng tập đoàn Diệp Thị thế nhưng là một trong bốn gia tộc lớn, hơn nữa Diệp Hoan còn có quyền khai thác một số mỏ vàng ở Đảo Lam, vốn đầu tư chắc chắn không phải là vấn đề, nhưng họ vẫn bại dưới tay gia tộc Vương Thị đột nhiên xuất hiện này?

Điều này cho thấy gia tộc Vương Thị này không hề đơn giản.

Bạch Diệc Phi suy nghĩ sâu xa một hồi lại hỏi: “Chuyện xảy ra tại nhà hàng Danh Yến là thế nào?”

Long Linh Linh đỏ bừng khuôn mặt, lưỡng lự một lát mới đáp: “Là.... một vị thiếu gia của nhà họ Vương, phụ trách dự án y tế ở thành phố Thiên Bắc, anh ta...”

“Anh ta đang theo đuổi cô?”, Bạch Diệc Phi hỏi thẳng.

Long Linh Linh hơi khựng lại, sau đó gật đầu.

Sau đó cô ta liền nói: “Tổng giám đốc Bạch đừng lo, tôi sẽ không đi đâu!”

Bạch Diệc Phi khó hiểu: “Tại sao?”

“Hả?”, Long Linh Linh kinh ngạc.

Bạch Diệc Phi liền nói: “Tất nhiên phải đi”.

Long Linh Linh do dự rất nhiều: “Nhưng...”

Bạch Diệc Phi cười đáp: “Cô yên tâm, tôi sẽ đi cùng cô, mở mang kiến thức về vị thiếu gia nhà họ Vương này”.

“Vâng”.

Bàn xong chuyện này, ánh mắt Bạch Diệc Phi thay đổi, nghiêm túc nói: "Trước mắt còn có một việc phải làm".

“Chuyện gì ạ?”, Long Linh Linh bị khí thế Bạch Diệc Phi tỏa ra lúc này làm cho giật mình.

Điều này khiến cô ta nhớ đến Bạch Diệc Phi trước đây.

Lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Diệc Phi, cô ta chỉ nghĩ anh là công tử nhà giàu, nhưng theo thời gian, mọi thứ mà họ trải qua đã thay đổi ấn tượng của cô ta về anh.

Cho tới bây giờ, Bạch Diệc Phi trước mặt khiến cô ta có cảm giác rất xa lạ, đồng thời còn sinh ra sự kính sợ.

...

Nửa tiếng sau, Vương Lô tới.

Bạch Diệc Phi không đề phòng Y Vân, họ cùng nhau nói chuyện trong phòng làm việc.

Bạch Diệc Phi: “Tôi muốn cậu trong vòng một tuần phải điều tra tất cả các sản nghiệp của Liên minh võ giả Nam Môn”.

“Sau đó hãy đổ lỗi cho họ về các giao dịch kinh doanh của họ với chúng ta”.

"Bất kể công ty hay tập đoàn nào trong nước, nếu bọn họ không muốn phối hợp thì hãy cắt đứt hoạt động kinh doanh với nhau”.

"Nếu đó là một giao dịch kinh doanh quan trọng, hãy cố gắng mua lại”.

“Nói tóm lại phải chặn đứng mọi giao dịch làm ăn với Liên minh võ giả Nam Môn”.

"Sau đó, tôi sẽ liên hệ với bốn gia tộc lớn, nhất trí đối ngoại”.

Đợi Bạch Diệc Phi nói xong, Vương Lô cùng Long Linh Linh đều gật đầu người.

Họ không thể hiểu nổi tại sao ngay khi vừa trở về Bạch Diệc Phi lại làm chuyện lớn như vậy.

Vương Lô sau khi định thần lại, lập tức nhắc nhở: “Nam Môn không phải là một quốc gia, và lại thực lực của Liên Minh võ giả cũng tương đương với bốn gia tộc lớn, liên hệ kinh doanh của bọn họ bao gồm tất cả các nước Nam Môn”.

Long Linh Linh cũng nói theo: “Đúng vậy, còn có tập đoàn Phong Hỏa mới nổi lên gần đây, thực lực trước mắt mà họ thể hiện đã sinh ra uy hiếp với bốn gia tộc lớn”.

“Nếu lúc này chúng ta nhất trí đối ngoại, rất có khả năng sẽ bị họ lợi dụng cơ hội chen vào”.

Tuy nhiên Bạch Diệc Phi lại nói vô cùng kiên quyết: “Không có chỗ cho việc thương lượng. Tôi sẽ chặn đứng việc kinh doanh của Liên minh võ giả bằng mọi giá”.

Vương Lô cùng Long Linh Linh nhìn nhau, họ dường như còn muốn thuyết phục Bạch Diệc Phi.

Xét cho cùng, hành động này thực sự không lý trí.

Bạch Diệc Phi lại xua tay nói: "Trực tiếp đi làm đi. Về phần tập đoàn Phong Hỏa này, tôi sẽ gặp bọn họ trước để tìm hiểu cho rõ”.

“Mọi người không phải lo lắng về tiền bạc, nên làm thế nào thì cứ làm”.

Sự phát triển của một tổ chức ngoài phụ thuộc năng lực của nhân viên còn phải dựa vào khả năng kinh tế.

Anh cắt đứt nguồn tài chính của Liên minh võ giả, nhiều cao thủ, còn có vật liệu cùng trang bị như vậy, họ sẽ dùng cái gì để tiếp tục chống đỡ cho Liên minh võ giả của mình đây?

Vốn dĩ Bạch Diệc Phi không muốn làm chuyện này, nhưng ai khiến bọn họ chủ động khiêu khích anh?

Nếu họ muốn chiến đấu, thì tự mình chiến đấu, nhưng lại khăng khăng muốn lôi anh vào, còn muốn biến anh trở thành một kẻ bị bỏ rơi!

Nếu đã như vậy cũng đừng trách anh.

Cho dù là Vân Anh hay Cát Tắc, anh đều sẽ cho họ biết rằng cái giá khi coi anh như một kẻ bị bỏ rơi đắt nhường nào!

Những người Nam Môn kia đều là trọng võ khinh thương, mà người trên thế giới này, không có thương nhân, thì đâu có dễ dàng sinh sống.

Rốt cuộc vẫn là cần tiền.

Có một câu nói rất thô, nhưng lại rất có đạo lý.

Tiền không phải là vạn năng, nhưng không có tiền thì một bước khó đi.

Bạch Diệc Phi bây giờ cuối cùng đã biết tại sao Lương Minh Nguyệt muốn giết chết Tân Thu, sau đó chiếm đoạt lấy kho vàng.

Chỉ cần có kho vàng, ông ta chính là người giàu có nhất thế giới này, có khoản tiền này, ông ta còn điều gì muốn mà làm không được? Muốn tiêu diệt ai thì tiêu diệt người đó!

Vương Lâu thấy không khuyển nhủ được nữa chỉ đành cười khổ gật đầu: "Được, tôi biết rồi, nhưng cậu phải chuẩn bị tốt tâm lý chúng tôi sẽ thất bại đó".

Bạch Diệc Phi không nhiều lời: "Đi chuẩn bị đi".

Sau khi Vương Lâu rời khỏi, Bạch Diệc Phi nói với Long Linh Linh: "Cô cũng chuẩn bị đi, tối nay tôi sẽ đi cùng cô".

"Vâng", Long Linh Linh gật đầu với gương mặt ửng hồng.

Giao việc xong, Bạch Diệc Phi dẫn theo Y Vân rời đi.

Lúc này Y Vân mới kinh ngạc hỏi: "Cả tòa nhà lớn này đều là của anh?"

Bạch Diệc Phi lắc đầu.

Y Vân thở phào nhẹ nhõm một hơi: "Hóa ra không phải. Tòa nhà này còn lớn hơn cả trụ sở của Liên minh võ giả".

Nhưng Bạch Diệc Phi lại nói tiếp: "Đây chỉ là một trong những tòa nhà dưới trướng của tôi".

“Cái gì?”, Y Vân sững sốt

Bạch Diệc Phi nói: "Đây chỉ là một trong số đó, tôi còn có rất nhiều tòa nhà khác nữa".

Y Vân lần này ngạc nhiên tới há hốc mồm.

Cô ta được Đại công tước nuôi dưỡng từ khi còn nhỏ, trong mắt cô thành phố lớn nhất chính là thành phố Minh và cũng là thành phố hạng nhất ở chỗ bọn họ.

Ở đây nó chỉ có thể được coi là một thành phố cấp quận.

Cho nên cô ta mới vô cùng kinh ngạc, hơn nữa Bạch Diệc Phi còn nói đây chỉ là một trong số đó, trong lòng cô đã ngạc nhiên tới không thể dùng từ ngữ để hình dung nữa.

Đồng thời, cô ta vốn không đủ tự tin để giết Đại công tước, nhưng bây giờ cô ta phát hiện ra rằng có lẽ họ thực sự có thể giết Đại công tước.

Y Vân không còn nơi nào để đi, do đó Bạch Diệc Phi liền đưa cô ta cùng trở về khu biệt thự cảng Lam Ba.

Tuy nhiên, điều anh không ngờ tới là hiện tại nhà của mình vô cùng náo nhiệt.

Sau khi anh và Y Vân bước vào biệt thự, vừa hay gặp được dì Tương vừa thu dọn xong nhà bếp.

Dì Tương là người họ đặc biệt thuê tới để chăm sóc lũ trẻ.

Sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi, dì Tương sững sờ một lúc mới vui mừng kêu lên với những người trong phòng: "Phu nhân, anh Bạch trở về rồi!"

Bạch Diệc Phi đã nghe được âm thanh sôi động truyền tới từ căn phòng, hỏi: "Có khách tới à?"

Dì Tương lập tức trả lời: “Là bố mẹ của cậu, còn có cả ông bà thông gia nữa”.

Ngay khi nghe được họ tới, Bạch Diệc Phi nháy mắt liền đau đầu.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1023: Sự tò mò của Y Vân

Nhưng có đau đầu cũng không còn cách nào khác, anh vẫn cứ bước vào.

Vừa bước vào đã nhìn thấy đại gia đình đang ngồi trên sô pha, vừa cười vừa nói, khung cảnh rất ấm áp.

Lúc này, dì Tương hét lên với những người trong nhà: “Anh Bạch về rồi!”

Tiếng hét vừa vang lên thì mọi người đồng loạt quay ra nhìn.

Bạch Diệc Phi đành phải chào từng người một: “Bố mẹ, bố mẹ!”

Mà mọi người sau khi nhìn thấy anh thì nụ cười trên mặt họ đột ngột dừng lại.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì trong lòng giật thót, lập tức có dự cảm không tốt.

Cùng lúc đó, Lý Tuyết đột nhiên hét lớn với Bạch Diệc Phi: “Chồng ơi, mau chạy!”

Bạch Diệc Phi sửng sờ, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, kết quả vừa mới ngược mắt lên liền nhìn thấy một chiếc đĩa trong suốt đựng hoa quả bay về phía mình.

Sau đó là tiếng quát mắng và chửi bới của Lưu Tử Vân: “Bạch Diệc Phi cái đồ vô ơn, Tuyết Nhi nhà chúng tôi hết lòng hết dạ vì cậu, để cho cậu một cặp long phượng, còn cậu thì sao? Cậu lại dám... hôm nay tôi phải đánh chết cậu”.

“Choang!”

Bạch Diệc Phi nghiêng đầu, chiếc đĩa trong suốt va vào bức tường phía sau, rơi xuống đất vỡ tan tành.

Lưu Tử Vân cầm chiếc ô trên bàn trà lao tới.

“Cái đồ bạc tình bạc nghĩa, tôi phải giết chết cậu!”

“Đồ khôn, còn dám ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt!”

“Đồ tâm địa lang sói!”

Lưu Tử Vân định lấy ô đánh vào đầu Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi không hề tránh đi, dù sao thì với sức lực của Lưu Tử Vân và một chiếc ô cũng không thể gây tổn thương gì cho anh được.

Mà nghe Lưu Tử Vân mắng như vậy, anh biết bà ta đã biết chuyện của Lưu Hiểu Anh rồi, chuyện đó vốn dĩ là anh sai, thế nên cũng không dám phản bác.

Nhưng mà...

“Bịch!”

Y Vân ở bên cạnh Bạch Diệc Phi đột nhiên tiến lên một bước, giật lấy chiếc ô trong tay Lưu Tử Vân rồi ném đi, sau đó bóp cổ Lưu Tử Vân.

“Bà muốn chết!”, Y Vân lạnh lùng nói.

Y Vân căn bản không biết quan hệ giữa Bạch Diệc Phi và Lưu Tử Vân, cô ta chỉ thấy Bạch Diệc Phi đang gặp nguy hiểm, vết thương của anh vừa mới cải thiện còn chưa lành hẳn, thế nên mới đứng ra.

Bầu khí căng thẳng ban đầu càng trở nên ngột ngạt hơn.

May mà Bạch Diệc Phi phản ứng kịp thời, kéo Y Vân lại lớn tiếng nói: “Cô làm cái gì vậy? Bà ấy là mẹ tôi!”

Y Vân sững sờ tại chỗ.

Lưu Tử Vân được thả ra, liền ngồi bệt xuống đất, khóc lóc om sòm:
“Không sống nổi nữa!”

“Bạch Diệc Phi loại khôn nạn nhà cậu!”

“Con gái tôi yêu cậu sâu đậm, còn để con cho cậu, nhưng cậu lại đi tìm phụ nữ bên ngoài. Hết người này đến người khác, thật là ức hiếp người quá đáng!”

“Lại còn dám đánh tôi, tôi bóp chết cậu!”

“Hu hu...”

“Còn sống tiếp thế nào được nữa? Hu hu...”

Vì tiếng khóc của Lưu Tử Vân, hai đứa trẻ đang im lặng cũng dường như bị dẫn dắt và khóc theo.

Trong phòng khác lập tức vang lên tiếng khóc lóc âm ỉ.

Lý Tuyết vội vàng tiến lên đỡ Lưu Tử Vân, nhưng bà ta không chịu đứng lên.

“Mẹ, mẹ đứng lên trước được không?”, Lý Tuyết lại dùng sức, nhưng Lưu Tử Vân vẫn giống như một đồng đá, căn bản không hề nhúc nhích.

Bạch Vân Bằng thấy vậy thì cùng Ngô Quế Hương cũng đi tới: “Bà thông gia đứng dậy trước đi, có chuyện gì từ từ nói”.

Lý Cường Đông cũng đến trước mặt Bạch Diệc Phi, đẩy anh ra ngoài.

“Bố, con...”, Bạch Diệc Phi bối rối kêu lên.

Lý Cường Đông cười khò lắc đầu: “Mẹ con là một người phụ nữ truyền thống, không chấp nhận được chuyện này, con để bà ấy bình tĩnh lại trước đã”.

Bạch Diệc Phi áy náy nói: “Đều trách con, là lỗi của con”.

“Chuyện tình cảm, không thể nói ai đúng ai sai”, Lý Cường Đông nhàn nhạt đáp.

Bạch Diệc Phi càng cảm thấy tội lỗi hơn.

Lý Cường Đông vỗ vai anh và nói: “Con ra ngoài đi dạo trước, đợi chúng ta đi rồi, Lý Tuyết sẽ gọi điện cho con”.

“Vâng ạ”, không còn cách nào khác, Bạch Diệc Phi đành phải ra ngoài.

Sau khi rời đi, Y Vân vẫn chưa hoàn hồn, sau đó hỏi: “Anh còn có những người phụ nữ khác”.

“Đúng vậy”, Bạch Diệc Phi nói xong liền châm một điếu thuốc.

Y Vân không hiểu nói: “Ở chỗ chúng tôi đây là chuyện bình thường, tại sao bọn họ lại có phản ứng lớn như vậy?”

Bạch Diệc Phi phun ra một vòng khói, cười khỏ nói: “Chỗ cô khác ở đây”.

“Đối với chúng tôi điều này là không thể chấp nhận được, là trái với đạo đức”.

“Chúng tôi có quy định về chế độ một vợ một chồng, bởi vì mối quan hệ giữa hai người không phải chỉ của riêng hai người, mà còn liên quan đến hai gia đình”.

“Hơn nữa, ở đây không quan trọng là cô có bao nhiêu tiền, không thể vì có tiền có quyền mà muốn lấy bao nhiêu người cũng được”.

Bạch Diệc Phi đã đoán trước được tình huống hôm nay, anh cũng biết, những người phụ nữ như Lưu Tử Vân càng không thể chấp nhận loại chuyện này.

Vì vậy, những vấn đề anh gặp phải trong tương lai sẽ khó khăn và phức tạp hơn.

Bởi vì một lỗi lầm vô thức, làm anh sai càng sai, dù anh làm gì cũng sai, cuối cùng trở thành một đồng hồ độn.

Bạch Diệc Phi lại hít sâu một hơi rồi nhả ra nói: “Trong tiểu thuyết, tam thể thứ thiếp dường như được coi là điều hiển nhiên, nhưng trên thực tế, những bậc trưởng bối lớn tuổi sẽ không chấp nhận chuyện đó”.

“Ngoài ra, nó sẽ bị cả thế giới lên án”.

“Haiz!”

Lúc này, Y Vân đột nhiên hỏi: “Nhưng người phụ nữ kia của anh không phải chết rồi sao?”

Bạch Diệc Phi sững sốt, biết rằng cô ta hiểu lầm, vì vậy anh lắc đầu nói: “Không phải cô ấy”.

Y Vân ngây ra: “Nói như vậy thì còn có một người khác? Chẳng trách đi kia lại tức giận như vậy!”

...

Bạch Diệc Phi và Y Vân lên xe lái đi.

Anh dự định hai ngày nữa sẽ đưa tro cốt của Tùng Lệ Tư về thủ đô, nhưng anh không biết bố cô ta sẽ phản ứng như thế nào khi biết rằng cô ta đã chết.

Ngoài ra, may mắn thay Vân Anh đã rời đi, Lý Tuyết bọn họ tạm thời được an toàn.

Vừa rồi Tân Thu cũng đang ngồi ở phòng khách, ông ta luôn hạ thấp cảm giác tồn tại của mình, Bạch Vân Bằng và Lý Cường Đông hoàn toàn không nhận ra ông ta là ai.

...

Buổi tối, Bạch Diệc Phi và Long Linh Linh chuẩn bị xong thì lái xe đến nhà hàng Danh Yên.

Hôm nay hình như Long Linh Linh trước khi xuất phát đã trang điểm, cô ta không mặc đồ công sở, mà mặc một bộ váy liền thân màu xanh lam.

Chiếc váy màu lam giúp làn da của Long Linh Linh trắng hơn, đồng thời cũng tôn lên vóc dáng yêu kiều của cô ta.

Sau khi Long Linh Linh lên xe thì phát hiện Y Vân vẫn đang ngồi ở hàng ghế sau, tâm trạng đang rất tốt bỗng nhiên có chút phiền muộn.

Bạch Diệc Phi nhìn thấy xong thì nhàn nhạt nói: “Một người bạn”.

Long Linh Linh gật đầu, sau đó gật đầu với Y Vân.

Y Vân lúc này mới nhìn về phía Long Linh Linh, sau đó nhỏ giọng hỏi Bạch Diệc Phi: “Là người này sao?”

Bạch Diệc Phi không nói lên lời, tại sao cứ phải hỏi về vấn đề này, anh sợ Y Vân tiếp tục hiểu lầm nên vội vã nói: “Không phải, đừng nghĩ linh tinh nữa”.

Long Linh Linh không hiểu bọn họ đang nói gì.

Y Vân một bộ dạng như hiểu rõ mọi chuyện nói: “Mẹ vợ anh tức giận là có lý do, thì ra anh có nhiều người như vậy!”

Bạch Diệc Phi: “...”

Long Linh Linh lập tức nghe được ý tứ của câu nói này, sắc mặt lập tức đỏ lên.

Lúc này Y Vân đột nhiên hỏi Bạch Diệc Phi: “Vậy anh có ngại thêm một người nữa không?”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1024: Cậu chủ Vương

Bạch Diệc Phi nghe thấy lời này thì có chút phần nộ, nói: “Cô im mồm ngay cho tôi, nếu không tôi sẽ ném cô xuống đấy”.

Y Vân lập tức ngậm miệng lại và không dám nói thêm gì nữa.

Mặc dù cô ta và Bạch Diệc Phi cũng có thực lực là cấp một trung cấp nhưng cô ta biết, kinh nghiệm thực chiến của Bạch Diệc Phi hơn cô ta rất nhiều. Nếu như đấu thật sự với Bạch Diệc Phi thì chắc là cô ta không thể đánh nổi.

Nửa tiếng sau, họ đến nhà hàng Danh Yên.

Lúc họ xuống xe rồi đi đến bên ngoài nhà hàng, Bạch Diệc Phi thấy kinh ngạc.

Bởi vì khách sạn Thiên Bắc là khách sạn lớn nhất của thành phố Thiên Bắc, còn nhà hàng Danh Yên là nhà hàng lớn nhất thành phố Thiên Bắc.

Lúc này đáng lẽ ra phải đông nghẹt người mới phải, nhưng giờ lại trống trơn.

Ngoài ra, cửa nhà hàng còn trải thảm màu đỏ dài, hai bên còn có nhân viên tiếp tân mặc áo dài màu đỏ.

Ở chính giữa cửa ra vào còn thiết kế cửa hình trái tim, trên cửa có treo bóng bay và hoa tươi.

Cảnh tượng này ai không biết còn tưởng có người tổ chức lễ cưới ở đây.

Long Linh Linh nhìn thấy như này thì sắc mặt có chút không được tự nhiên, cẩn thận hỏi Bạch Diệc Phi: “Phải làm sao bây giờ?”

Bạch Diệc Phi cười nói: “Nếu đã đến rồi thì cứ vào xem sao!”

Vì vậy, Long Linh Linh đi ở phía trước, trong lòng bất an đi đến cửa nhà hàng.

Lúc đến cửa, có nhân viên tiếp tân chặn cô ta lại, sau đó nở nụ cười chuyên nghiệp, hỏi: “Xin hỏi! Cô là Long Linh Linh phải không ạ?”

“Đúng vậy!”, Long Linh Linh gật đầu nói.

Sau đó nhân viên tiếp tân khom người làm tư thế mời, và Long Linh Linh đi vào trong.

Nhưng lúc Bạch Diệc Phi và Y Vân đi theo Long Linh Linh thì bị chặn lại.

“Xin lỗi anh! Nơi này đã được cậu chủ Vương bao trọn rồi”.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì chỉ vào Long Linh Linh, nói: “Chúng tôi đi vào cùng cô ấy”.

“Xin lỗi! Cậu chủ Vương đã nói, chỉ để một mình cô Long Linh Linh vào thôi”, nhân viên tiếp tân lịch sự nói.

Long Linh Linh đã quay người lại trong lúc đám Bạch Diệc Phi bị chặn lại. Khi nghe thấy lời này thì cô ta lập tức nói: “Vậy thì tôi cũng không vào nữa”.

Nhân viên tiếp tân thấy vậy thì vô cùng khó xử.

Đúng lúc này, một giọng nói âm trầm vang lên: “Cô Long đến rồi à?”

Một người trẻ tuổi đi đến cửa, hấn ta nhìn Long Linh Linh rồi cười với vẻ khinh khỉnh: “Đã đến rồi mà còn định đi sao?”

Long Linh Linh hừ lạnh một tiếng, nói: “Không cho vào thì tôi vào kiểu gì?”

Nghe thấy vậy, người trẻ tuổi kinh ngạc hỏi: “Là ai? Ai lại dám ngăn cô Long vậy?”

Không đợi người đáp lại, gã ta liền chỉ vào nhân viên tiếp tân, hỏi: “Là cô sao?”

Nhân viên tiếp tân sợ đến nỗi run rẩy, lập tức cúi đầu giải thích: “Không phải như vậy ạ! Ban nãy tôi nói là cậu chủ Vương chỉ cho phép một mình cô Long vào...”.

“Bốp!”, cô ta chưa nói xong thì người trẻ tuổi đã tát bốp một cái. Nhân viên đó lập tức ngồi sụp trên đất. truyện xuyên nhanh

Cô ta ôm mặt, toàn thân run rẩy và không dám nói gì nữa. Những nhân viên khác cũng cúi đầu, không dám nói gì.

Long Linh Linh thấy vậy thì ngậy người ra, còn Bạch Diệc Phi thì nhìn người trẻ tuổi này đầy thâm ý. Và Y Vân thì nắm chặt nắm đấm.

Người trẻ tuổi cảm thấy vẫn chưa đủ nên nhấc chân lên đá vào chân của nhân viên tiếp tân nói: “Đồ không có mắt, cô Long là người mà cô có thể chặn lại sao?”

“A...”.

“Luu Dao!”, Long Linh Linh không kìm nổi mà quát lên: “Không phải là lỗi của cô ta”.

Sau khi đá một cái thì Luu Dao mới cười nói với Long Linh Linh: “Đề cô Long chê cười rồi.

Thấy vậy Long Linh Linh không nói gì nữa.

Luu Dao giải thích: “Cô Long! Tối nay là tiệc mà cậu chủ nhà chúng tôi đặc biệt tổ chức vì cô, có người ngoài ở đó thì e là không tiện”.

Có thể thấy, gã ta biết tại sao nhân viên tiếp tân chặn đám người Bạch Diệc Phi nhưng gã ta vẫn đánh nhân viên đó. Làm như vậy chẳng qua là thị uy với đám Bạch Diệc Phi thôi.

Long Linh Linh lạnh lùng nói: “Anh ấy không phải là người ngoài mà là anh tôi”.

“Anh ư?”, Lưu Dao quét nhìn Bạch Diệc Phi và Y Vân, cười lạnh một tiếng nói: “Sao tôi lại không biết cô Long còn có anh trai nhỉ? Lẽ nào không phải em trai sao?”

Bạch Diệc Phi điềm tĩnh nói: “Họ hàng xa!”

Long Linh Linh nghe thấy vậy liền gật đầu.

Lưu Dao nhìn họ một cái rồi mới nói: “Vậy thì cùng vào đi!”

...

Sau khi vào bên trong, nhà hàng truyền lại âm nhạc du dương, ánh đèn thì mờ ảo. Đèn tường màu xanh đỏ khiến cả nhà hàng trở nên thần bí và say mê.

Họ đi theo Lưu Dao đến phía chính giữa của nhà hàng.

Ở đó đặt một bàn ăn dài, bên trên bàn có mấy ngọn nến trắng, xung quanh còn trải đầy hoa hồng.

Ở bên cạnh là một người trẻ tuổi mặc vest cao cấp. Hắn đang cầm ly rượu vang, mắt nhắm lại thưởng thức điệu nhạc du dương. Cách phía sau hắn không xa là hai vệ sĩ.

Lúc Bạch Diệc Phi nhìn thấy hai vệ sĩ này thì trong lòng kinh ngạc. Bởi vì hai tên này đều có thực lực cấp một cấp thấp.

Ở phương bắc rất hiếm có cao thủ cấp một, ít nhất thì cao thủ bề nổi cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng người như này làm sao lại tình nguyện làm vệ sĩ cho người khác được?

Hiện giờ, phía sau cậu chủ Vương này lại xuất hiện tận hai tên, Bạch Diệc Phi liền cảm thấy có gì đó không ổn nên bắt đầu cảnh giác hơn.

Sau khi đến chính giữa nhà hàng, Lưu Dao đi đến bên cạnh cậu chủ Vương rồi nói nhỏ gì đó.

Cậu chủ Vương ngưng lại chút, sau đó từ từ mở mắt ra nhìn đám người Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi nhìn Y Vân một cái. Y Vân lập tức hiểu được ý nên thu lại hơi thở của mình. Như vậy thì hai vệ sĩ kia mới không chú ý đến bọn họ.

Còn trong mắt cậu chủ Vương dường như chỉ có Long Linh Linh nên hấn đứng dậy, làm tư thế mời với cô ta: “Linh Linh! Mời ngồi!”

Long Linh Linh do dự một lát, sau đó vẫn ngồi xuống.

Bạch Diệc Phi và Y Vân ngồi ở hai bên trái phải của Long Linh Linh.

Long Linh Linh lạnh lùng hỏi cậu chủ Vương: “Chẳng phải nói là mời tôi ăn cơm sao? Sao lại để tôi ngồi với cái bàn trống thế này?”

Cậu chủ Vương không hề để ý đến thái độ của Long Linh Linh mà khẽ cười nói: “Đến ngay bây giờ đây”.

Cậu chủ Vương nhìn nhân viên phục vụ ở bên cạnh. Nhân viên phục vụ lập tức vỗ tay, sau đó mười mấy nhân viên phục vụ khác đẩy xe thức ăn vào.

Nhân viên phục vụ đặt từng món lên bàn.

Y Vân nhìn thấy những món này mà lập tức nuốt nước bọt.

Lúc này, cậu chủ Vương hỏi Long Linh Linh: “Cô thích hôn lễ kiểu gì? Phương đông hay phương tây?”

Tay Long Linh Linh đột nhiên dừng lại, còn Bạch Diệc Phi và Y Vân cũng kinh ngạc.

Vừa đến đã hỏi như này, đúng là hiếm thấy.

Long Linh Linh có chút ngượng ngùng, nói: “Tôi chỉ đồng ý ăn cơm với anh chứ không đồng ý cái gì khác”.

Cậu chủ Vương coi như không nghe thấy mà cười nói: “Hay là kiểu phương tây đi! Da cô trắng như vậy, mặc váy cưới chắc chắn rất đẹp”.

“Anh...!”, Long Linh Linh sắc mặt lạnh hẳn đi, hỏi: “Anh không nghe thấy lời tôi nói sao?”

Cậu chủ Vương nhìn Lưu Dao một cái, gã ta lập tức cầm rượu vang đến rót cho họ. Nhưng gã ta lại bỏ qua Bạch Diệc Phi và Y Vân.

Cậu chủ Vương cầm ly rượu lên lắc lắc, cười nói: “Thứ mà tôi đề ý đến thì không ai dám cướp của tôi, kể cả phụ nữ cũng thế”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1025: Hồng hách

Trong lòng Long Linh Linh thấy không thoải mái vì Vương Gia Tuấn coi cô ta như món đồ. Lúc này, cô ta không khỏi cười lạnh nói: “Anh tưởng mình là ai? Tự mãn quá rồi đấy”.

Vương Gia Tuấn khẽ cười nói: “Nhưng tất cả những kẻ tranh giành đồ với tôi thì đều không còn trên thế gian này nữa rồi”.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Long Linh Linh trở nên khó coi. Lời này của hắn rõ ràng là đang uy hiếp người khác.

Cô ta không kìm chế được, liền nói: “Cậu chủ Vương! Tôi thật sự không hiểu, có rất nhiều người phụ nữ đẹp hơn tôi, thậm chí đẹp hơn và có bồi cảnh hơn tôi. Sao anh cứ phải chọn tôi?”

Vương Gia Tuấn khẽ lắc đầu, cười nói: “Có rất nhiều cô gái đẹp và có bồi cảnh. Nhưng cô gái vừa xinh đẹp vừa có năng lực và có giá trị thì không nhiều”.

Long Linh Linh lập tức chau mày.

Vương Gia Tuấn cười giải thích: “Cô phải biết rằng, nhà họ Diệp là một trong bốn gia tộc lớn của thủ đô mà đã bị nhà họ Vương chúng tôi đánh bại ở kinh doanh của tỉnh Bắc Hải”.

“Và mục tiêu tiếp theo của tôi sẽ là tập đoàn Phi Tuyết”.

“Tôi nghĩ, chắc tôi không cần phải nói nhiều nữa thì cô cũng hiểu. Kết cục của tập đoàn Phi Tuyết cũng giống như tập đoàn Diệp Thị thôi”.

“Vì vậy, Linh Linh à! Nếu cô lấy tôi thì cô sẽ là người của tôi rồi. Sau này tập đoàn Phi Tuyết sụp đổ thì cô cũng không cần lo lắng vấn đề thất nghiệp nữa. Phải không nào?”

“Không chỉ thế, sau khi lấy tôi, chúng ta còn có thể phối hợp nhịp nhàng để cho ông chủ của cô, cái kẻ tên là Bạch Diệc Phi sẽ thất bại ê chề”.

“Như vậy chẳng phải rất tốt sao?”

Long Linh Linh vẽ mặt kinh hãi nhìn Vương Gia Tuấn. Cô ta không thể ngờ dã tâm của nhà họ Vương lại lớn đến thế. Đã đánh bại tập đoàn Diệp Thị rồi, giờ còn muốn nuốt trọn cả tập đoàn Phi Tuyết nữa. Đã thế, hầy còn thản nhiên nói ra ý đồ này trước mặt cô ta.

Sau khi định thần lại, Long Linh Linh tức giận nói: “Chúng tôi khác với tập đoàn Diệp Thị, phải chăng anh tự tin thái quá?”

Vương Gia Tuấn vẫn với vẻ mặt tươi cười, nói: “Không sao! Cô vẫn chưa hiểu hết về tôi, cũng chưa hiểu về gia tộc nhà tôi đâu”.

“Trong mắt các người chắc chỉ biết bốn gia tộc lớn ở thủ đô chứ chưa từng nghe đến nhà họ Vương”.

“Trên thực tế, có những thứ chỉ là bề nổi thôi. Các người chỉ sợ những cái bề nổi đó nhưng trên thực tế, cái tiềm ẩn trong bóng tối mới là thứ khiến người ta khiếp sợ”.

“Hơn nữa gia tộc là khái niệm mà không phải nhìn xem nó mạnh đến mức nào mà phải nhìn vào thực lực ngầm của nó cơ”.

Vương Gia Tuấn nói những lời này căn bản không quan tâm đến đám Bạch Diệc Phi và Y Vân có nghe thấy không.

Nhưng trên thực tế, sau khi nghe xong Bạch Diệc Phi vô cùng kinh ngạc.

Giống như đại dương vậy, những thứ trên mặt biển đã đủ khiến người ta khiếp sợ rồi. Trên thực tế những thứ ngầm ở dưới đáy đại dương mới khiến người ta sợ nhất.

Nói như vậy thì nhà họ Vương có khả năng chính là gia tộc ngấm trong bóng tối đó.

Nhưng anh lại có chút nghi hoặc, nếu đã nấp trong bóng tối thì sao lại còn chọn cách nổi lên trên bề mặt làm gì?

Lẽ nào đã xảy ra chuyện lớn gì khiến họ cảm thấy đã đến lúc xuất hiện rồi?

Long Linh Linh thì không nghĩ nhiều như vậy. Cô ta chỉ cảm thấy tên Vương Gia Tuấn này tự mãn, nên lạnh lùng nói: “Tôi sẽ không phản bội sếp của mình”, sau khi nói xong cô ta đứng lên, định rời đi.

Lúc này, vệ sĩ của cậu chủ Vương lên trước một bước, giơ tay chặn Long Linh Linh lại.

Cô ta mặt biến sắc, phẫn nộ quát: “Các người định làm gì?”

Vương Gia Tuấn khẽ cười, nói: “Tôi nói rồi mà! Tất cả những thứ mà tôi nhắm trúng rồi thì không kẻ nào dám tranh với tôi cả”.

“Còn nữa! Cũng không có ai dám từ chối tôi nữa”.

Long Linh Linh nghe thấy lời này thì lo lắng hỏi: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Cuối cùng Vương Gia Tuấn cũng đặt ly rượu vang xuống, còn dùng giấy ăn lau miệng mình rồi mới chậm rãi đứng dậy đi về phía Long Linh Linh. Hắn nói với giọng điệu thản nhiên: “Nếu cô đã không bằng lòng, vậy thì chỉ còn cách...”.

“Chiếm đoạt thân xác trước thôi”.

“Anh...!”, Long Linh Linh lập tức trợn trừng mắt, đồng thời mặt cũng đỏ bừng vì xấu hổ.

Vương Gia Tuấn đứng ở trước mặt Long Linh Linh, giơ tay ra nắm lấy cằm cô ta. Long Linh Linh theo bản năng định né tránh nhưng lúc Vương

Gia Tuấn chạm vào cằm, cô ta phát hiện mình không thể cử động được.

Trong mắt cô ta tràn đầy vẻ sợ hãi, nói: “Anh muốn làm gì? Anh họ của tôi vẫn còn ở đây đây”.

Vương Gia Tuấn khi nghe thấy Long Linh Linh nhắc đến anh họ, cuối cùng cũng đưa ánh mắt nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cũng đứng lên rồi đi đến trước mặt Long Linh Linh. Anh lạnh lùng nhìn Vương Gia Tuấn, nói: “Bỏ cái móng vuốt của anh ra!”

Vương Gia Tuấn chỉ liếc nhìn Bạch Diệc Phi một cái, sau đó quát: “Luu Dao! Anh là bù nhìn à?”

Luu Dao lập tức sợ đến nỗi toàn thân run rẩy, sau đó vội chạy lại định đẩy Bạch Diệc Phi ra: “Thằng nhóc này! Tốt nhất nên rời khỏi đây đi, đừng quấy rầy chuyện tốt của cậu chủ nhà tôi nữa, nếu không thì hậu quả anh tự chịu đây”.

“Cậu chủ nhà tôi để ý đến em họ của anh là phúc của cô ta, anh nên vui mừng mới phải. Biết điều chút, mau rời khỏi đây”.

Bạch Diệc Phi không muốn phí lời với Luu Dao nên anh không để ý đến gã ta mà kéo Long Linh Linh về phía sau mình.

Long Linh Linh nhìn bóng hình của Bạch Diệc Phi mà trong lòng thấy rộn ràng. Lúc này, cô ta đột nhiên thấy có chút không cam tâm.

Tính ra thì cô ta mới là người phụ nữ đầu tiên động lòng với Bạch Diệc Phi.

Lúc đó Lý Tuyết chỉ với thái độ chấp nhận chứ không thật sự động lòng với Bạch Diệc Phi. Nhưng cuối cùng, cô ta thấy Bạch Diệc Phi và Lý Tuyết yêu thương nhau say đắm, rồi lại thấy Luu Hiểu Anh quán lấy anh không rời, chỉ riêng cô ta là luôn ở bên cạnh Bạch Diệc Phi với thân phận của kẻ dưới.

Vì vậy, cô ta thật sự không cam lòng.

Nhưng chuyện tình cảm trên đời này là chuyện phức tạp nhất, cũng khó nói nhất, căn bản không thể lấy gì ra để đong đếm được.

Sau khi Lưu Dao nhìn thấy Bạch Diệc Phi kéo Long Linh Linh về phía sau thì trừng mắt định tát Bạch Diệc Phi: “Mẹ kiếp! Mày nghe không hiểu tiếng người à?”

Lúc này, một bóng hình khác đột nhiên xuất hiện bên cạnh gã ta.

“Bốp!”, tay của Lưu Dao không tát lên người Bạch Diệc Phi mà ngược lại, gã ta bị Y Vân tát cho ngã sấp xuống đất.

“A...”, gã ta ôm mặt, đau đến mức nghiến răng nghiến lợi. Đầu óc có chút quay cuồng, đợi sau khi gã ta khó khăn lắm mới giãy dụa đứng dậy được thì liền giơ tay chỉ vào Y Vân: “Cô dám đánh tôi?”

“Cậu chủ!”

Vương Gia Tuấn quay đầu lại, lạnh lùng hỏi Y Vân: “Người của nhà họ Vương mà cô cũng dám đánh?”

“Có gì mà không dám?”, Y Vân hừ lạnh một tiếng hỏi.

Vương Gia Tuấn cứng họng luôn. Từ xưa đến nay hắn luôn ở trên cao, chưa có ai dám trái lời hắn. Vì vậy, đây là lần đầu tiên có người như này nên nhất thời hắn ngây người ra.

Lúc này, hai cao thủ ở phía sau hắn bước tới chặn Bạch Diệc Phi và Y Vân lại.

Sau khi định thần lại, Vương Gia Tuấn cười lạnh một tiếng, nói: “Các người thật hống hách”.

“Anh cũng rất hống hách!”, Y Vân khinh bỉ, đáp lại.

Thực lực của Y Vân đủ để cô ta hống hách như thế. Hơn nữa, từ trước đến giờ cô ta chỉ sợ mỗi đại công tước mà thôi, còn những người khác thì cô ta không sợ.

Vương Gia Tuấn thấy thế thì khẽ hếch cằm lên, cao ngạo nói: “Hống hách cũng phải có phong thái của nó đấy”.

“Nếu không có thì người ta gọi là ngu xuẩn”.

Thật ra câu nói này cũng đúng, nhưng đối với đám người Bạch Diệc Phi thì nó chẳng có tác dụng gì cả.

Hai vệ sĩ bên cạnh Vương Gia Tuấn chỉ là cao thủ cấp một cấp thấp thôi, còn Bạch Diệc Phi và Y Vân đã là thực lực trung cấp rồi.

Bạch Diệc Phi hiện giờ chỉ muốn nhìn xem nhà họ Vương kia có lai lịch như nào chứ không muốn xung đột với họ. Dù sao thì quay về bảo Trương Hoa Bân điều tra là biết ngay.

“Không cần lãng phí thời gian ở đây với đám người này. Chúng ta đi thôi”, Bạch Diệc Phi nắm chặt tay Long Linh Linh, còn quay sang nói với Y Vân.

Y Vân lạnh lùng quét nhìn tên cậu chủ Vương kia rồi mới xoay người đi theo Bạch Diệc Phi.

Nhưng sau đó họ bị hai vệ sĩ kia ngăn lại.

Vương Gia Tuấn cao ngạo nói: “Ai cho các người đi?”

“Tôi đã nói rồi, trên đời này không có ai dám từ chối tôi”.

“Tuởng mình có chút võ công là bá đạo lắm sao? Tôi nói cho các người biết, chút võ quèn đó của các người, cậu chủ đây không để ý đâu”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1026: Nỗi phiền muộn của hai người

“Một vệ sĩ của tôi lên thôi là các người có thể...”.

“Bốp!”

“Bốp!”

Vương Gia Tuấn chưa nói hết câu thì hai vệ sĩ của hắn đã bị tát, không chỉ vậy mà còn lùi liên tiếp về sau mấy bước.

Người đánh không phải ai khác mà chính là Y Vân.

Vương Gia Tuấn như bị dính chặt trên đất, không cử động mà nhìn hai vệ sĩ kia. Lưu Dao cũng kinh hãi đến mức không nói nên lời.

Sau khi hai vệ sĩ bị đánh đưa mắt nhìn nhau rồi cùng xông về phía Y Vân.

Cô ta thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng, trong mắt đều là sát ý.

Còn lúc này, Bạch Diệc Phi nói: “Đừng gây ra án mạng!”

Bạch Diệc Phi nói câu này mà khiến Vương Gia Tuấn và Lưu Dao ngây người ra. Họ tưởng câu này là giả tạo. Nhưng cảnh tượng sau đó mới khiến họ bất ngờ.

Hai vệ sĩ tung quyền về phía Y Vân nhưng quyền đó vẫn chưa đánh đến người cô ta thì cô ta đã tránh được rồi đi về phía sau hai người này với tốc độ kinh người. Tiếp đó cô đá cho mỗi tên một cái.

“Rầm!”

“Rầm!”

Hai người lập tức bay ra ngoài rồi đập lên trên bàn.

“Rắc, rắc”, bát đũa trên bàn rơi vỡ trên đất.

Y Vân khinh bỉ nhìn Vương Gia Tuấn một cái, cười lạnh một tiếng: “Chỉ để làm cảnh thôi”.

Nói xong, cô ta cùng với đám Bạch Diệc Phi rời khỏi nhà hàng.

Sau khi họ rời đi thì trong nhà hàng yên lặng bất ngờ.

Hai vệ sĩ cố gắng hồi lâu mới giãy dụa đứng lên được.

Lưu Dao một hồi lâu cũng định thần lại được, nói với vẻ lo lắng: “Cậu chủ! Sao thành phố Thiên Bắc lại có nhân vật như này được?”

Vương Gia Tuấn đã bình tĩnh lại, nói: “Người con gái ban nãy là người Nam Môn”.

“Thì ra là vậy”, Lưu Dao như bừng tỉnh, nói: “Thảo nào tôi bảo là sao da cô ta lại hơi đen. Đúng là cậu chủ lợi hại, hiểu biết rộng”.

“Người Nam Môn quả thật là có nhiều cao thủ hơn bên chúng ta”.

Sau đó Vương Gia Tuấn chau mày nói: “Cao thủ nhiều nhưng cao thủ cấp một cấp thấp lại không nhiều”.

Hai vệ sĩ đỡ nhau dậy rồi đi về phía Vương Gia Tuấn. Một tên trong đó nói: “Cậu chủ! Người đó chỉ ít cũng ở cảnh giới cấp một trung cấp”.

Vương Gia Tuấn sầm mặt lại, nói: “Điều tra cho tôi! Rất dễ điều tra những người có thực lực như này ở Nam Môn, sau đó thông báo cho chú Dương đến bảo vệ tôi”.

“Rõ!”, Lưu Dao đáp lại một tiếng.

Vương Gia Tuấn lại nói với hai vệ sĩ: “Tôi nay tôi cần Long Linh Linh”.

“Rõ!”, hai vệ sĩ tất nhiên hiểu được ý của cậu chủ.

Tiếp đó Vương Gia Tuấn lại nói: “Một người đi dẫn Long Linh Linh đến đây, còn một người đi giết gã đó”.

“Rõ!”

...

Sau khi Bạch Diệc Phi đưa Long Linh Linh về nhà thì anh bảo Trương Vinh sắp xếp chỗ ở ổn thỏa cho Y Vân, còn mình lái xe ra bên ngoài biệt thự ở cảng Lam Ba.

Bởi vì hiện giờ Lý Tuyết vẫn chưa gọi điện thoại đến nên anh không dám về nhà.

Sau khi ngồi trên xe một hồi lâu cảm thấy vô vị nên anh xuống xe đi đến bên đường, châm điếu thuốc...

...

Long Linh Linh sau khi về nhà thì phát hiện đèn trong phòng khách đã bật, nhưng bên trong mọi thứ lộn xộn như có người lục tung lên.

Thần sắc cô ta căng thẳng, vội cởi giày cao gót ra, cầm dao gọt hoa quả trên bàn rồi cẩn thận đi vào phòng ngủ.

Phòng ngủ cũng không đóng cửa, cô ta từ khe cửa nhìn vào thì thấy đèn trong phòng cũng bật.

Long Linh Linh tim đập nhanh, vội dựa vào vách tường, cẩn thận nhìn qua khe cửa.

Cô ta tưởng rằng mình sẽ nhìn thấy tên trộm đang lục đồ nhưng kết quả là nhìn thấy một cái mông đang lắc lư trên giường.

Long Linh Linh: “...”.

Cô ta thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn đẩy cửa đi vào, sau đó đặt dao gọt hoa quả trên bàn trang điểm rồi vỗ đét một cái lên cái mông đó.

“Bóp!”

“Ai ya!”, âm thanh trong trẻo từ trong chăn truyền ra.

Long Linh Linh nhìn thấy Lưu Hiểu Anh dùng chăn che đầu còn mông đê bên ngoài, còn lắc lư nên giận dỗi hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

Lưu Hiểu Anh cuối cùng cũng thò đầu ra, ngồi trên giường tủ thân nói: “Mình đang luyện Yoga mà!”

Long Linh Linh lạ lùng hỏi: “Có ai luyện Yoga mà phải trùm chăn đầu?”

Lưu Hiểu Anh dứt khoát nói: “Mình đang khóc đấy, cậu không nhìn ra sao?”

“Vậy nước mắt của cậu đâu?”

“Lau khô từ lâu rồi”.

“Cậu khóc bao lâu rồi?”

“Hai tiếng trước khóc xong rồi”.

“Vậy cậu đang làm gì đây?”

“Luyện Yoga mà!”

“Luyện mà cậu vẫn khóc?”

“...”, hai người cứ mỗi người một câu, đột nhiên hòa hợp được và dừng lại. Sau đó Long Linh Linh đi ra ngoài dọn phòng khách.

Lưu Hiểu Anh thấy thế thì cũng đi ra cùng, vừa đi vừa nói: “Linh Linh này! Máy ngày này mình phải dựa vào cậu rồi, cậu phải thu nhận mình nhé”.

Long Linh Linh vừa dọn đồ vừa hỏi: “Bố cậu chẳng phải vẫn ở thành phố Thiên Bắc sao? Chạy đến chỗ mình làm gì?”

...

Thu dọn và tắm rửa xong, Long Linh Linh và Lưu Hiểu Anh cùng nằm trên giường.

Lưu Hiểu Anh nhìn lên trần nhà, vẻ mặt mơ hồ hỏi: “Mình nên làm thế nào bây giờ?”

Bố mẹ cô ta đang sắp xếp cho cô ta đi xem mặt nhưng cô ta không muốn.

Hơn nữa, Lý Tuyệt thể hiện sự khoan dung như vậy rồi nhưng bố mẹ Lưu Hiểu Anh vẫn không hiểu cho, còn cảm thấy càng như vậy thì càng không thể để cô ta và Bạch Diệc Phi bên nhau.

Lưu Hiểu Anh không còn cách nào khác nên lại bỏ ra ngoài.

Long Linh Linh trầm ngâm một lúc, nói: “Bất luận như thế nào thì cuối cùng vẫn phải nói chuyện với cô chú mới được”.

Lưu Hiểu Anh chau mày, thở dài nói: “Nhưng nói chuyện kiểu gì cũng không được”.

Long Linh Linh lại trầm ngâm.

Đúng vậy! Chuyện này nói kiểu nào được đây? Đoán chừng nếu người bình thường chắc họ cũng không cho con gái mình đi làm vợ lẽ của người khác.

Vì vậy, căn bản không thể nói được.

Lưu Hiểu Anh không ngủ được!

Long Linh Linh cũng không ngủ được!

Cô ta sắp ba mươi tuổi rồi nhưng chưa có một người bạn trai đúng nghĩa. Không phải là không ai theo đuổi mà ngược lại, cô ta quá xinh đẹp, đáng đẹp, lại có năng lực và địa vị nên có rất nhiều người theo đuổi cô ta.

Không phải cô ta là loại người kén chọn nhưng cô ta không có chút cảm tình nào với những người đó.

Phụ nữ trong chuyện tình cảm luôn dựa vào cảm giác của mình. Nếu như không có cảm giác thì không ở bên nhau được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1027: Âm sát

Mà bây giờ đột nhiên xuất hiện một nhà họ Vương, cậu chủ của nhà họ Vương này lại bỏ ra rất nhiều tiền để theo đuổi cô ta, theo lý mà nói, một gia đình gia thế với tướng mạo cũng như sự cố chấp trong tình cảm với Long Linh Linh như cậu chủ Vương này thì Long Linh Linh hẳn là nên cảm động mới đúng.

Nhưng mà Long Linh Linh lại không, ngược lại còn cảm thấy Vương Gia Tuấn này có chút tự cao, nói thẳng ra là, coi thường người khác.

Hơn nữa Long Linh Linh cảm thấy Vương Gia Tuấn theo đuổi cô ta không chỉ vì ngoại hình của cô ta, mà phần nhiều nguyên nhân trong đó là do tập đoàn Phi Tuyết.

Cho nên Long Linh Linh lại càng không có cảm giác gì với hắn ta, cô ta cũng âm thầm lập lời thề, cô ta tuyệt đối sẽ không phản bội Bạch Diệc Phi.

Long Linh Linh đang suy nghĩ thì Lưu Hiểu Anh bên cạnh đột nhiên hỏi: “Linh Linh, mùi gì ở đâu vậy? Hay là cậu xịt nước hoa à?”

Long Linh Linh hít hít rồi đáp lời: “Không biết, sắp ngủ rồi còn xịt nước hoa làm gì?”

“Cũng phải...”.

Hai người Lưu Hiểu Anh và Long Linh Linh cùng thư giãn sau đó từ từ chìm vào giấc ngủ.

Qua một lúc, một bóng đen từ ngoài cửa sổ nhảy vào trong phòng, đi đến bên giường.

Bóng đen đột nhiên khẽ do dự.

Bởi vì trên giường có hai người phụ nữ xinh đẹp đang nằm, không chỉ như vậy, một người phụ nữ khác còn xinh đẹp hơn cả mục tiêu của hắn ta.

Bóng đen suy nghĩ: người mà cậu chủ muốn là người này, nhưng người kia lại xinh đẹp hơn, nếu đưa cả về thì... thôi bỏ đi, bỏ đi, tốt nhất là đừng làm việc thừa thãi.

Cho nên bóng đen dùng tấm chăn cuộn Long Linh Linh vác lên người rồi nhảy qua cửa sổ chạy ra ngoài.

Đợi đến khi bóng đen đi khuất, Lưu Hiểu Anh mới từ từ mở mắt ra.

Cô ta vội vàng chống người dậy đi đến trước bàn trang điểm, lật tìm bên trong chiếc túi của mình lấy ra một viên thuốc sau đó uống vào, tiếp đó lại cầm điện thoại lên.

Sau đó khi cô ta bấm điện thoại gọi đi thì phát hiện ra điện thoại của đối phương đang bận.

Lưu Hiểu Anh cực kỳ sốt ruột, mặc kệ mọi thứ, trên người vẫn mặc bộ đồ ngủ chân đi dép tông chạy thẳng ra ngoài, vừa chạy vừa gọi điện cho Bạch Diệc Phi.

“Xin lỗi! Số điện thoại quý khách đang gọi hiện đang bận...”.

...

Lúc này Bạch Diệc Phi đang nói chuyện điện thoại với Trương Hoa Bân, Trương Hoa Bân nói: “Không tra được chút thông tin nào cả”.

Bạch Diệc Phi nghe xong khẽ nhíu mày.

Tên Vương Gia Tuấn này như thể tự nhiên mọc ra từ không khí vậy, không những như vậy, còn có con át chủ bài và vốn lớn như thế, vừa nhìn đã biết là không đơn giản, nhưng lại không thể tra được thông tin gì.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Đến người đứng sau chống lưng cho bọn họ cũng không tra được à?”

Trương Hoa Bân nói bằng giọng nghiêm túc: “Không tra được, tôi đã tra tất cả những công ty có liên quan đến tập đoàn Phong Hoả, cả thông tin và

số điện thoại cá nhân nhưng không có gì bất thường”.

“Nhưng mà... có một số điện thoại khá là quen mắt, để tôi gửi cho anh”.

“Được”.

Bạch Diệc Phi rất nhanh đã nhận được tin nhắn mà Trương Hoa Bân gửi đến.

Mà khi anh nhìn thấy số điện thoại này thì đột nhiên giật mình, số điện thoại này quả thực rất quen mắt, bởi vì anh đã từng bảo Trương Hoa Bân đi điều tra một lần.

Là lúc anh chuẩn bị rời khỏi đảo Lam, Vân Anh nói với anh có người muốn tìm cô ta hợp tác, số điện thoại mà Vân Anh cho Bạch Diệc Phi chính là số này.

Mà kết quả điều tra của Trương Hoa Bân là số điện thoại này đến từ nhà họ Tùng ở thủ đô.

Lúc đó anh còn nghi ngờ là Tùng Thảo Giác, sau lại xảy ra một việc khiến anh nghi ngờ đó là Tùng Vu Minh, mà bây giờ thì tất cả mọi thứ đã được sắp xếp rõ ràng rồi, tất cả những điều này đều là do Vân Anh sắp đặt, như vậy số điện thoại này hẳn cũng là giả, mục đích chỉ vì muốn anh và nhà họ Tùng nảy sinh mâu thuẫn.

Nhưng mà, bây giờ số điện thoại này lại xuất hiện.

Như vậy có lẽ là nhà họ Vương và nhà họ Tùng có quan hệ với nhau, hoặc là có quan hệ với Liên minh võ giả?

Bạch Diệc Phi hít một hơi thuốc rồi lại từ từ nhả ra, hờ hững nói: “Anh Trương, việc này anh tạm thời không cần để ý nữa, để tôi tự đi điều tra”.

“Được, vậy anh cần thận một chút”, Trương Hoa Bân đáp.

Vừa ngắt điện thoại thì máy anh lại reo lên lần nữa.

Bạch Diệc Phi nhún nút nghe rất nhanh, bởi vì đây là cuộc điện thoại của Lý Tuyết gọi đến.

Lý Tuyết nói: “Ông xã, có thể về nhà rồi chứ”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy câu này thì rất kích động, anh vui vẻ hoan hô một tiếng: “Bà xã đang đợi anh à!”

Nói xong Bạch Diệc Phi ngắt điện thoại, dập tắt điều thuốc sau đó đi về phía cạnh xe ô tô.

Đi ra ngoài một chuyến cũng mất một khoảng thời gian, sự nhớ nhung của anh dành cho Lý Tuyết, dành cho hai đứa nhỏ cuối cùng cũng có thể kể lể được hết ra rồi.

Cho nên, đêm hôm nay, bất luận xảy ra việc gì, cũng đều không thể ngăn được anh thể hiện tình cảm nhớ thương của mình với Lý Tuyết.

Nhưng khi anh vừa mới đi đến bên cạnh xe thì lại nhìn thấy một chiếc bóng xuất hiện cách đó không xa.

Người nọ cách anh không xa, hơn nữa còn đứng mãi ở một chỗ, rõ ràng là đang đợi anh.

Dưới ánh đèn đường, Bạch Diệc Phi nhận ra được tướng mạo của người nọ, đó chính là vệ sĩ của Vương Gia Tuấn.

Người nọ sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi thì dùng ánh mắt như của người chết nhìn anh nói: “Tôi hôm nay mà phải chết!”

Bạch Diệc Phi dừng lại nhìn hấn ta, rất tò mò hỏi: “Làm sao mà anh biết tôi ở đây?”

Tên vệ sĩ nọ nói: “Người chết không cần thiết phải biết nhiều như vậy”.

Bạch Diệc Phi vẫn hiếu kỳ như cũ, chỉ là anh đã đổi một chủ đề hiếu kỳ khác: “Anh ít nhất cũng là cao thủ cấp một, tại sao lại bằng lòng đi làm vệ sĩ cho người ta?”

“Hay là anh thiếu tiền tiêu? Nếu thiếu thì đi theo tôi, đồng ý không? Tôi có rất nhiều tiền”.

“Hừ!”, người nọ lạnh lùng hừ một tiếng: “Tao không phải là vì tiền, là vì tín ngưỡng!”

“Tao cũng không cần thiết phải nói với mày nhiều như thế, bất kể mày hỏi chuyện gì thì mày cũng không cần thiết phải biết, nói chung mày sắp phải chết rồi”.

Bạch Diệc Phi thấy vậy lại nói: “Thế cũng được, tôi lại hỏi anh một vấn đề cuối cùng, anh đến nhà họ Vương làm vệ sĩ từ lúc nào? Nhà họ Vương rốt cuộc là thế nào? Tín ngưỡng mà anh nói đến là cái gì?”

Tên vệ sĩ nọ đột nhiên nổi điên: “Mày bị điếc à? Không nghe hiểu tiếng người à? Tao đã nói rồi, bất kể mày hỏi chuyện gì thì tao cũng sẽ không đi giải thích cho một người chết!”

Bạch Diệc Phi bất lực nhún vai: “Xem ra không hỏi được gì rồi”.

Tên vệ sĩ nọ thấy bộ dạng Bạch Diệc Phi bình tĩnh như không thì càng nổi điên: “Mày có hiểu được vấn đề không? Tao đến đây để giết mày, bên cạnh mày không có vệ sĩ đi theo, chẳng lẽ mày không sợ à? Mày nên quỳ xuống đất xin tha mạng chứ hả?”

Nhưng Bạch Diệc Phi lại càng khó hiểu: “Tại sao tôi cần phải sợ?”

Tên vệ sĩ kia cứng họng, ngay sau đó cơn tức xông lên não: “Con mẹ nó tao thèm vào nói nhảm với mày nữa, chịu chết đi!”

Tên vệ sĩ nọ lập tức lấy ra thanh đao cong hình lưỡi liềm xông về phía Bạch Diệc Phi.

“Rầm!”

Sau một tiếng động lớn, tên vệ sĩ kia bay ra ngoài.

Bạch Diệc Phi từ tốn bước đến trước mặt hắn, từ trên cao nhìn xuống hắn ta, nói: “Tại sao mày lại cho rằng tao không có vệ sĩ thì ắt sẽ phải chết?”

Khuôn mặt tên vệ sĩ nọ cực kỳ khó tin ngẩng đầu lên nhìn, khoé miệng hắn còn vương lại một vệt máu: “Điều này không thể...”.

Thiên Bắc chỉ là một thành phố nhỏ ở nước Hoa, ở cái thành phố bé tẹo này đến cả cao thủ cấp hai còn ít đến đáng thương, càng đừng nói là cao thủ cấp một.

Nhưng hôm nay, đầu tiên là gặp được người phụ nữ kia, cô ta chỉ nhẹ nhàng đã đá bay hai gã cao thủ cấp một.

Sau mới biết người phụ nữ kia là người của Nam Môn thì bọn họ còn hiểu được.

Nhưng bây giờ người đàn ông này là sao? Anh ta rõ ràng là người của đại lục phương Bắc, thực lực của anh ta lại có thể vượt qua được cả cao thủ cấp một!

Cho nên, tên vệ sĩ cực kỳ kinh hãi, sau khi kinh hãi thì lại càng cảm thấy khủng hoảng.

Bạch Diệc Phi ngồi xổm xuống nói bằng giọng hờ hững: “Nhìn bộ dạng của mày hình như không biết tao là ai, nhưng mày lại có thể biết được tao ở đây, hoặc mày là người có thể dễ dàng tra được camera trên đường tao đi, hoặc chính là do nhà hàng này có vấn đề”.

Biểu cảm của tên vệ sĩ lại càng kinh hãi, cùng lúc đó, hắn ta rớt cuộc cũng ý thức được một vấn đề, vội vàng hỏi: “Mày là ai?”

Bạch Diệc Phi không trả lời hắn mà quan sát phản ứng của tên vệ sĩ rồi nói: “Xem ra là nhà hàng có vấn đề rồi”.

Lúc mà bọn họ đi vào, anh đã cảm thấy có chút không đúng, trong không khí có một thứ mùi nhàn nhạt thoang thoang lúc có lúc không, nhưng

lúc đó anh cũng không để ý quá nhiều.

Bạch Diệc Phi đứng dậy nói: “Đi theo tao đi”.

Mặt tên vệ sĩ đầy khủng hoảng: “Đi? Đi đâu?”

Bạch Diệc Phi hờ hững đáp: “Mày đúng là kỳ lạ, không phải mày đến để giết tao à? Bây giờ đã không còn sức để đánh trả nữa rồi, chẳng lẽ mày còn mong là tao sẽ thả mày ra nữa à?”

Tên vệ sĩ nghe vậy thì mặt khẽ biến sắc sau đó âm thầm lấy sức rồi đứng bật dậy cầm lấy thanh đao xông về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi khẽ dùng đầu gối đẩy nhẹ vào cổ tay của tên vệ sĩ.

“Loeng choeng!”

Thanh đao rơi xuống nền đất, đồng thời còn truyền đến một tiếng “khục”, xương cổ tay của hắn ta đã bị gãy nát.

“A!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1028: Nhà họ Vương

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn hắn: “Muốn chết?”

“Mày rốt cuộc là ai?”, sự sợ hãi trong mắt tên vệ sĩ như muốn tràn ra ngoài.

Bạch Diệc Phi cười lạnh lùng nói: “Biết điều một chút, nếu không, tao không ngại giết chết mày ngay lúc này đâu!”

...

Bạch Diệc Phi xách tên nọ đi đến bệnh viện Ngoại Long, sau khi nhét cho hắn uống một viên thuốc thì giao lại cho Tô Đại Lưu: “Nhốt hắn lại, trông coi cho kỹ, đợi tôi có thời gian sẽ đến thăm vấn hắn”.

Tô Đại Lưu rất cung kính đem người nhốt vào trong căn phòng dưới tầng hầm, đây chính là căn phòng đã từng nhốt Diệp Ngải lúc trước.

Sau khi giải quyết xong, Bạch Diệc Phi mới lái xe đi về đoàn tụ với vợ.

...

Lưu Hiểu Anh cầm điện thoại ra ngoài, vừa gọi điện vừa chạy về hướng biệt thự của Bạch Diệc Phi, nhưng đáng tiếc cả đường đi cũng không gọi được cho Bạch Diệc Phi, cuối cùng điện thoại của anh còn tắt luôn máy!

“Khốn kiếp!”

Còn may là chỗ ở của Long Linh Linh cách không xa chỗ Bạch Diệc Phi, Lưu Hiểu Anh chỉ mất mấy phút đã chạy đến nơi.

Vừa đến trước cửa, lúc cô ta đang định gọi cửa thì có một bóng đen đột ngột xuất hiện từ chỗ góc khuất.

“Cái con nhóc mặt dày không biết xấu hổ chết tiệt này, nửa đêm nửa hôm còn ăn mặc như thế chạy đến nhà người khác, có phải con muốn bố tức chết không!”, người nọ phẫn nộ quát Lưu Hiểu Anh.

Lưu Hiểu Anh bị dọa cho giật cả mình, sau khi nhìn rõ bóng dáng của người nọ thì mới phát hiện ra đó là bố mình!

“Bố! Sao bố lại ở đây?”

Lưu Quốc Trung đi qua lạnh lùng nói: “Bố sao lại ở đây? Nếu bố không có ở đây thì con định mặc như thế này để đi vào nhà người ta dụ dỗ chồng người ta à!”

“Đúng là gia môn bất hạnh! Gia môn bất hạnh quá!”, Lưu Quốc Trung nói đến đây thì tròng mắt đã đỏ lên.

Lưu Hiểu Anh lúc này đã rất sốt ruột: “Bố, không phải như vậy, là Long Linh Linh, cô ấy...”.

Kết quả còn chưa kịp nói hết, Lưu Quốc Trung đã vung tay lên, tung một đám bột trắng mịn về phía mặt Lưu Hiểu Anh, cô ta lập tức mất đi ý thức.

Lưu Quốc Trung vội vươn tay ra đỡ lấy người Lưu Hiểu Anh, sau đó lạnh lùng nhìn vào cửa nhà của Bạch Diệc Phi, nói: “Bạch Diệc Phi! Tôi sẽ khiến anh phải hối hận!”

Nói xong, ông ta bèn ôm Lưu Hiểu Anh rời đi.

Sau khi ông ta rời đi thì Bạch Diệc Phi quay về.

Bạch Diệc Phi đã tắm rửa sạch sẽ ở bệnh viện rồi mới trở về nhà, lúc này trở về nhìn thấy ánh đèn lọt qua khe cửa, biết được Lý Tuyết vẫn đang đợi mình thì trong lòng khẽ xúc động.

Cho nên anh bước nhanh về phía căn phòng.

Chỉ là khi anh đi ngang qua ban công, nhìn thấy người đang đứng đó thì khẽ giật mình.

Ngay sau đó anh đảo bước chân đi về phía ban công.

Tân Thu đang ngồi trên chiếc ghế mây, nhờ ánh trăng sáng cúi đầu đan áo len, hơn nữa còn đan rất nghiêm túc, hầu như không hề phát hiện ra Bạch Diệc Phi đã đến.

Bạch Diệc Phi bỗng thấy rất ngạc nhiên.

“Su bá...”

Sau khi Tân Thu nghe thấy tiếng gọi thì giật bản mình rồi vội vàng giấu nhẹm chiếc áo len đang đan dở và cuộn len đi, nhưng khi mới giấu được một nửa thì dường như cảm thấy không cần thiết nên cười khỏ một tiếng rồi dừng động tác của mình lại: “Haiz, vẫn bị cậu phát hiện ra rồi”.

Bạch Diệc Phi khẽ nhú mày.

Tân Thu bất lực thở dài: “Cậu nhận ra rồi đúng không, thực lực của tôi đã không bằng cậu rồi”.

Đúng vậy, đây chính là điều khiến Bạch Diệc Phi nhú mày.

Khi anh bước đến, Tân Thu lại không hề phát hiện ra anh, thậm chí cả đến khi anh đứng phía sau lưng Tân Thu thì ông ta cũng không có phát giác gì.

Bạch Diệc Phi khẽ ngẩn ra một giây rồi hỏi: “Vậ thực lực của ông bây giờ là ở cảnh giới nào?”

“Có lẽ là cấp một cấp thấp”, Tân Thu thở dài đáp.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Vậ ông sẽ tiếp tục bị trượt cấp không?”

Mặt Tân Thu đầy khỏ sở: “Có lẽ là có”.

Bạch Diệc Phi tiếp tục hỏi: “Vậy cuối cùng ông sẽ bị trượt cấp đến mức độ nào? Sẽ trở thành một người bình thường sao?”

Tân Thu lắc đầu, không nói gì nữa.

Bạch Diệc Phi đột nhiên mỉm cười: “Vậy nếu bây giờ tôi muốn giết sư bá, thì không phải quá dễ dàng sao?”

Tân Thu ngẩng đầu nhìn Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cười he he: “Cái đó, sư bá, tôi chỉ đùa với ông thôi”.

Nói xong, biểu cảm của Bạch Diệc Phi bỗng trở nên nghiêm túc: “Sư bá, ông có từng nghe nói đến nhà họ Vương không?”

“Nhà họ Vương?”, Tân Thu khẽ nhíu mày.

Bạch Diệc Phi đề Trương Hoa Bân đi điều tra nhưng lại không tra được bất cứ thứ gì có ích, cho nên anh mới muốn hỏi Tân Thu xem sao, dù gì ông ta cũng đã sống lâu như thế rồi, thứ mà ông ta biết được sẽ nhiều hơn bọn họ nhiều.

Mà Bạch Diệc Phi cảm thấy, nhà họ Vương có thể nổi lên nhanh như vậy thì phía sau bọn họ chắc chắn phải có một thế lực rất lớn chống lưng.

Tân Thu suy nghĩ một hồi, ngay sau đó vẻ mặt liền trở nên nghiêm trọng: “Nếu như nhà họ Vương mà cậu nói đến là nhà họ Vương của mười lăm năm trước, vậy thì tôi khuyên cậu tốt nhất đừng đi chọc vào bọn họ”.

“Tại sao?”, Bạch Diệc Phi rất là khó hiểu: “Chẳng lẽ bọn họ còn ghê gớm hơn cả tứ đại gia tộc ở thủ đô?”

Tân Thu khẽ lắc đầu nói: “Tôi cũng không chắc”.

Sau đó ông ta kể cho Bạch Diệc Phi nghe về đoạn lịch sử của một trăm năm trước.

Một trăm năm trước, sau cuộc đại chiến tranh thế giới, các nước đều tập trung nghỉ ngơi chấn chỉnh lại quốc gia, mà có một số gia tộc lại nhân cơ hội này thu nhận về rất nhiều cao thủ ẩn dật.

Nhà họ Vương là một trong số những gia tộc đó, mà việc kinh doanh của nhà họ đa phần là những việc mờ ám, nhân lúc thời thế hỗn loạn, bọn họ dần dần phát triển mạnh mẽ.

Nhưng tình hình quốc gia ngày càng ổn định thì đám gia tộc này tự biết mình không thể đối kháng lại được với quốc gia cho nên có một số gia tộc di dân hết sang nước ngoài, mà cũng có một số lại như biến mất khỏi thế giới này, sống ẩn dật và khép kín.

Đúng vào mười lăm năm trước, có mấy gia tộc lại đột nhiên nổi lên, mà bọn họ lại vì tranh giành lợi ích với nhau mà phát sinh tranh chấp đấu đá, tình hình lúc đó vô cùng thâm hiểm, vô số cao thủ cấp một đã hy sinh, thậm chí còn xuất hiện cả cao thủ cảnh giới thần võ.

Cũng chính vì chuyện này mà lúc đó Nguyệt đã mất tích.

Bọn họ nói ông ta đã chết rồi, nhưng lại không ai tìm được chứng cứ chứng minh, sau đó vì ông ta vẫn luôn không xuất hiện cho nên mọi người cũng tin rằng ông ta đã chết rồi.

Mà cũng chính vì như vậy, võ giả của đại lục phương Bắc mới điêu tàn như vậy.

Nhưng ai cũng không biết nguyên nhân là gì, sau một cuộc đại chiến của mấy gia tộc này thì bọn họ lại đột nhiên biến mất.

Bạch Diệc Phi cực kỳ ngạc nhiên hỏi: “Đến ông cũng không biết sao?”

Tân Thu lắc đầu nói: “Tôi lúc đó vẫn còn chưa đạt đến cảnh giới thần võ”.

“Cũng chính bởi vì tôi chưa có tham gia vào cho nên tôi mới sống được đến bây giờ, đám người mạnh hơn tôi đã chết cả rồi cho nên tôi mới trở

thành người mạnh nhất”.

Bạch Diệc Phi: “...”.

Tân Thu nhắc nhở Bạch Diệc Phi: “Nếu như thực sự là nhà họ Vương đó, cậu tốt nhất đừng có đi trêu chọc vào họ”.

“Tại sao?”, Bạch Diệc Phi vẫn chưa hiểu.

Tân Thu hờ hững đáp: “Con lạc đà có gầy đến sắp chết thì cũng vẫn to hơn con ngựa”.

Bạch Diệc Phi đoán rằng nhà họ Vương này thực sự có liên quan đến những gia tộc thế gia đã ẩn dật lúc trước, nếu không thì, bọn họ làm sao có thể dễ dàng đánh bại được nhà họ Diệc như vậy.

Mà tính ra, tứ đại gia tộc ở thủ đô so sánh đám gia tộc lâu đời kia mà nói thì quả là vẫn còn rất trẻ, bọn họ chỉ là từ sau khi Tân Thu lui về ở ẩn thì mới nổi lên mà thôi.

...

Bạch Diệc Phi nói chuyện với Tân Thu xong thì trở về phòng ngủ.

Nhìn thấy Lý Tuyết đang nằm trên giường, Bạch Diệc Phi tạm thời quên hết đi những chuyện phiền phức kia, anh vội vàng cởi bỏ áo ngoài rồi bỏ nhào lên giường.

Lý Tuyết có vẻ đã ngủ quên, vẻ mặt yên lặng nằm trên giường của cô càng khiến cho Bạch Diệc Phi cảm thấy kích động.

Bạch Diệc Phi nhào qua rồi không kiềm chế được hôn lên môi Lý Tuyết, càng hôn càng sâu, càng hôn càng kích động.

Đột nhiên, Lý Tuyết vòng tay ôm chặt lấy cổ của Bạch Diệc Phi.

...

Sau một trận mây mưa, Bạch Diệc Phi một tay ôm chặt Lý Tuyết một tay đốt điều thuốc, hít sâu một hơi.

Bàn tay nhỏ xinh của Lý Tuyết vuốt ve nhẹ nhàng trên vết thương của Bạch Diệc Phi, cô hỏi: “Lần này có phải rất nguy hiểm không?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu nói: “Không nguy hiểm, chỉ là có chút ngoài ý muốn, nhưng mà chồng em là ai chứ? Chút việc nhỏ ngoài ý muốn này hầu như không thể gây nên ảnh hưởng gì, dựa vào sự thông minh tài trí của mình, anh đã giải quyết nó một cách dễ dàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1029: Ngày hay là đêm

Lý Tuyết dựa vào lòng Bạch Diệc Phi, bàn tay nhỏ nhắn vuốt ve bờ ngực anh.

Bạch Diệc Phi hưởng thụ cảm giác tê dại từ bàn tay ấy mang đến, do vậy cơ thể anh lại có phản ứng.

Nhưng đúng vào lúc này, điện thoại của Lý Tuyết đột nhiên reo lên.

Bạch Diệc Phi như bị tạt cho một chậu nước lạnh khiến cho anh bình tĩnh hẳn lại.

Lý Tuyết vươn cánh tay trắng nõn ra cầm điện thoại lên, sau khi nhìn thấy số gọi đến thì rất ngạc nhiên: “Hiểu Anh?”

Bạch Diệc Phi cũng thầm cảm thấy hoài nghi.

Lý Tuyết đã nhận cuộc gọi đồng thời mở loa ngoài: “Hiểu Anh?”

“Tuyết Nhi, Bạch Diệc Phi có nhà không?”

Giọng của Lưu Hiểu Anh rất nhỏ, như thể đang thì thầm nói chuyện.

“Có”, Lý Tuyết nhìn sang Bạch Diệc Phi.

Giọng Lưu Hiểu Anh rất lo lắng nói: “Mau nói cho anh ấy, Linh Linh bị người ta bắt cóc đi rồi! Tôi thì đang bị bố mẹ mình theo dõi, không thể ra khỏi nhà, cô mau bảo anh ấy nghĩ cách cứu Linh Linh đi”.

Bạch Diệc Phi lập tức hỏi: “Bị bắt bao lâu rồi?”

“Sắp bốn tiếng rồi...”.

Mặt Bạch Diệc Phi biến sắc.

...

Bạch Diệc Phi còn chưa cả kịp nhìn mặt con của mình đã phải mặc vội quần áo vào rồi chạy đến bệnh viện Ngọa Long.

Lúc đến phòng dưới tầng hầm của bệnh viện, Tô Đại Lưu lập tức chạy từ phòng của ông ta ra: “Chủ tịch Bạch...”.

Biểu cảm của Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Mở cửa ra!”

Tô Đại Lưu không dám lè mề, vội vàng mở cửa ra.

Lúc này tên vệ sĩ đang nằm rũ trên ghế sofa, sau khi nhìn thấy Bạch Diệc Phi đi vào thì đứng bật dậy theo phản xạ.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại lạnh mặt, nhấc chân đạp một cú vào bụng hắn ta.

“Rầm!”

Tên vệ sĩ bị cú đạp này khiến cho ngã ngối xuống ghế sofa.

Ngay sau đó Bạch Diệc Phi lại dẫm một chân lên ngực tên vệ sĩ, anh lạnh giọng nói: “Vương Gia Tuấn bây giờ ở đâu? Nói mau, không nói thì tao sẽ giết mày ngay bây giờ!”

Tên vệ sĩ kia trợn mắt nhìn Bạch Diệc Phi, ngạc nhiên đến mức không nói nên lời.

Bạch Diệc Phi thấy hắn ta không nói gì bèn túm lấy một ngón tay của hắn rồi bẻ ngược ra sau.

“A!”

Cùng với tiếng hét thảm thiết của tên vệ sĩ, ngón tay của hắn cũng bị bẻ gãy.

Giọng nói của Bạch Diệc Phi băng lạnh: “Mày tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời, tao lại hỏi mày, nếu như mày còn không nói thì tao sẽ bẻ gãy hết

các ngón tay của mày, nếu còn tiếp tục không nói thì tao sẽ đập vỡ hết xương cốt của mày.

“Trên cơ thể con người có nhiều xương cốt như vậy, tao sẽ bẻ gãy từng cái một!”

Tên vệ sĩ nghe thấy câu này thì sắc mặt tái nhợt.

Bạch Diệc Phi bây giờ đang rất lo lắng, lúc đó anh hẳn là nên nghĩ đến, một tên vệ sĩ đến giết mình, còn một tên nữa thì có thể đi đâu chứ?

Chắc chắn là bị Vương Gia Tấn sai đi bắt Long Linh Linh rồi.

Vương Gia Tuấn trước giờ vẫn luôn có ý đồ xấu với Long Linh Linh, mà đã qua gần bốn giờ đồng hồ rồi, bốn giờ đồng hồ, đã đủ để xảy ra rất nhiều chuyện.

Long Linh Linh thuộc vào nhóm người đi theo anh sớm nhất, cô ta vẫn luôn trung thành tuyệt đối với mình, hơn nữa mức lương mà anh trả so với những công việc mà cô ta phải làm gần như không tương xứng.

Hơn nữa, con người đều có tình cảm, Long Linh Linh không chỉ đơn giản là nhân viên của anh, bây giờ cô ta đã xảy ra chuyện, Bạch Diệc Phi đương nhiên rất là lo lắng.

...

Một buổi sáng, Bạch Diệc Phi vội vàng đi đến khu biệt thự Phú Giang của thành phố Thiên Bắc.

Đây là địa chỉ mà sau khi tên vệ sĩ kia chịu khuất phục rồi nói cho anh biết.

Bạch Diệc Phi một mình đi đến đây, dù gì thì thực lực của anh so với nhóm người của mình còn cao hơn rất nhiều, hơn nữa, Tân Thu đã từng nói đến nhà họ Vương họ, nếu thực sự chính là bọn họ thì nhóm người của anh đến đây cũng không có tác dụng gì.

Bạch Diệc Phi xuống xe, âm thầm áp sát bên ngoài khu biệt thự, tiếp đó bật tường vào bên trong rồi lại đi đến bên ngoài một căn biệt thự khác, sau khi quan sát kỹ tình hình bốn phía xung quanh liền nhảy vào trong khu vườn của căn biệt thự.

Căn biệt thự này rất rộng, phía trước trông giống như một khu vườn nhỏ, thậm chí còn có giả sơn và chòi nghỉ mát, có thể thấy được sự tỉ mỉ trong thiết kế và bố trí ở đây.

Ở chỗ không xa có mấy khu nhà nhỏ với bề ngoài thiết kế rất tinh tế nằm rải rác khắp khu đất.

Bạch Diệc Phi cảm thấy khác ngạc nhiên với chỗ này, bởi vì anh đã ở đây lâu như vậy rồi mà còn chưa từng nghe đến thành phố Thiên Bắc còn có một nơi như thế này.

Anh nương theo ánh trăng cẩn thận đi về phía mấy khu nhà kia.

Bên phía mấy khu nhà nhỏ này không hề được bật điện, Bạch Diệc Phi chỉ đành phải đến kiểm tra từng toà nhà một.

Toà nhà đầu tiên mà anh đến chính là khu nhà ba tầng nhỏ, sau khi anh đi đến trước cửa thì mới phát hiện nó không khoá, cho nên anh liền đẩy cửa bước vào.

Nhưng khi anh vừa mới bước vào bên trong thì có một luồng ánh sáng cực kỳ chói mắt chiếu đến.

Là do đèn trong phòng đã được bật sáng.

Bạch Diệc Phi bỗng giật mình, vội vàng quay đầu nhìn mới phát hiện ra, từ bên trong nhìn qua tấm cửa kính về phía khu vườn lại rõ ràng hệt như ban ngày vậy, thậm chí còn có thể nhìn thấy mặt trời đang treo giữa không trung.

Hòn giả sơn và chòi nghỉ mát hiện lên rõ ràng bên trong khu vườn, thậm chí đến cả khu nhà nhỏ ở phía xa xa cũng có thể nhìn thấy.

Bạch Diệc Phi đột nhiên ngậy ra.

Chẳng lẽ đây là ảo giác?

Nghĩ đến lúc đầu khi bọn họ đi vào kho vàng thứ hai, do hít phải một loại thuốc mê nên mới xuất hiện ảo giác giống như tình huống lúc này vậy, hơn nữa cảm giác đó còn cực kỳ giống thật, chẳng qua lúc đó anh vẫn cảm nhận được não bộ của mình có chút mơ hồ.

Nhưng mà cảm giác lúc này của anh lại vô cùng thoải mái.

Như vậy cũng tức là đây không phải ảo giác mà căn nhà này có vấn đề.

Bạch Diệc Phi khẽ do dự, anh nên tiếp tục đi về phía trước hay là quay trở ra?

Cuối cùng, Bạch Diệc Phi cắn răng quyết định vẫn đi tiếp vào bên trong.

Toà nhà có tổng cộng ba tầng, anh mở hết cửa mỗi phòng ở các tầng, nhưng chẳng có gian phòng nào có người.

Cho nên anh đi ra khỏi toà nhà này.

Nhưng đến khi anh đi ra ngoài rồi thì mới phát hiện ra bầu trời bên ngoài vẫn sáng.

Sao lại có thể như vậy?

Bây giờ mới là nửa đêm về sáng, tại sao bầu trời lại có thể như ban ngày thế này?

Sau lưng Bạch Diệc Phi bỗng toát mồ hôi lạnh.

Sau khi anh hít sâu một hơi rồi mới cẩn thận đi kiểm tra đến toà nhà tiếp theo, bên trong toà nhà này không có bất cứ ai cũng chẳng có đồ vật, cho nên anh lại đi sang một toà nhà khác.

Anh đã kiểm tra hết tất cả các toà nhà nhưng không hề tìm thấy người nào.

Trong lòng Bạch Diệc Phi bỗng thấy hoang mang, sau đó anh lấy điện thoại ra nhìn thời gian, màn hình điện thoại hiển thị lúc này mới là hai giờ năm phút sáng.

Anh biết tình huống bây giờ rất nguy hiểm, cho nên vội vàng đi ra khỏi khu vườn này, nhưng khi anh đi ra khỏi khu vườn thì bầu trời vẫn là ban ngày.

Bạch Diệc Phi kiềm nén tiếng thở dài sau đó lập tức gọi điện ra bên ngoài.

“Alo?”, trong điện thoại truyền đến giọng nói của Lý Tuyết.

Bạch Diệc Phi lập tức hỏi: “Bà xã, em xem bây giờ là ban ngày hay là ban đêm?”

Lý Tuyết nhìn một lúc rồi đáp: “Là buổi tối, sao vậy?”

Bạch Diệc Phi không dám nói thêm nhiều, lập tức ngắt điện thoại đi sau đó vội vàng lái xe đi về.

Nhưng mà cả quãng đường này trong mắt anh đều là ban ngày, thậm chí đến cả những tấm biển báo trên đường cũng vô cùng rõ ràng.

Chỉ có duy nhất một điều kỳ lạ đó là thành phố này quá mức yên tĩnh, giống như là một khu thành phố ma vậy.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu nhìn đèn đường, anh cẩn thận quan sát hồi lâu mới phát hiện ra đèn đường đang bật, ánh sáng mặt trời quá mức chói mắt khiến anh xem chút nữa là không nhìn ra được đèn đường đang bật.

Bạch Diệc Phi cảm giác như cả thế giới này chỉ có mỗi mình anh vậy.

Anh lái xe đến bệnh viện Ngoại Long, sau đó vội vàng đi gõ cửa phòng Tô Đại Lưu.

Tô Đại Lưu giật mình mở mắt, vội vàng vừa lăn vừa bò ra khỏi giường sau đó xỏ giày bật điện mở cửa.

Chỗ ông ta ở là căn phòng bên dưới tầng hầm, để tránh cho căn phòng bị ẩm ướt nên bên trong phòng đặt một lỗ quạt thông gió to, lúc này ánh nắng đang chiếu qua lỗ thông gió vào trong căn phòng khiến căn phòng của ông ta trở nên cực kỳ sáng sủa.

Nhưng ông ta dường như không trông thấy, sau khi mở đèn lên liền vội vàng cầm đèn pin đi ra mở cửa, lúc nhìn thấy là Bạch Diệc Phi có có chút ngạc nhiên: “Chủ tịch Bạch, sao anh lại đến đây?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1030: Một ông lão

Bạch Diệc Phi trầm giọng hỏi Tô Đại Lưu: “Bây giờ trời sáng hay tối?”

Tô Đại Lưu với vẻ mặt không hiểu, nói: “Hiện giờ vẫn là sáng sớm, sắc trời vẫn còn tối”.

Bạch Diệc Phi hít một hơi sâu, mẹ kiếp, làm một hồi lâu, không ngờ mình lại xảy ra vấn đề.

Vì vậy, Bạch Diệc Phi nói: “Mở cửa ra đi!”

Tô Đại Lưu vội cầm chìa khóa mở cửa đang nhốt tên vệ sĩ.

Sau khi vào trong, Bạch Diệc Phi nhìn thấy vệ sĩ nằm trên ghế sofa ngủ. Anh đi về trước thì nhìn thấy Tô Đại Lưu định bật đèn lên, vì vậy anh lập tức ngăn lại: “Đừng bật!”

Tô Đại Lưu giật mình rồi lại thu tay về.

Bạch Diệc Phi đi đến trước mặt vệ sĩ, nắm chặt lấy cổ hần rồi tát lên mặt hắn một cái.

“Bốp!”, vệ sĩ bị tát đau nên bưng tỉnh. Nhìn thấy Bạch Diệc Phi đứng ở trước mặt mình thì lập tức sợ hãi, ấp úng nói: “Anh... Anh muốn làm gì?”

Bạch Diệc Phi lớn tiếng hỏi: “Anh giống tôi à?”

“Không! Tôi... Tôi không có!”, vệ sĩ theo bản năng mà lắc đầu liên tục, sau đó vội giải thích: “Tôi thật sự không biết bối cảnh của nhà họ Vương. Tôi bị uy hiếp đến tính mạng nên mới vào nhà họ Vương thôi”.

“Cậu chủ nhà họ Vương là Vương Gia Tuấn thật sự ở biệt thự Phú Giang. Tôi đã nói hết với anh rồi, tôi không giống anh”.

Bạch Diệc Phi phần nộ quát: “Thành phố Thiên Bắc không có biệt thự Phú Giang”.

“Không thể nào!”, vệ sĩ lập tức phản bác, nói: “Biệt thự Phú Giang ở...”.

“Còn không nói thật?”

“Bốp!”, Bạch Diệc Phi lại tát cho hắn một cái nữa.

Hơn nữa, lần này không phải anh đánh một cái rồi dừng lại mà thu lực của mình về tát vệ sĩ mấy phút liền rồi mới dừng lại.

Vệ sĩ đó bị đánh lăn trên đất, miệng còn hét: “Tôi không có gạt anh, tôi đều nói thật rồi. Đừng đánh nữa... Tôi thề, tôi thật sự không gạt anh, tôi chỉ biết từng đó thôi...”.

Tô Đại Lưu nhìn Bạch Diệc Phi đánh vệ sĩ mà sợ đến mức hai chân run rẩy.

Mấy phút sau, Bạch Diệc Phi đột nhiên ngồi xuống. Lúc này anh mới tin vệ sĩ không nói dối.

Bởi vì lúc này trong mắt anh không là trời sáng mà là ban đêm.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Có liên quan đến biệt thự Phú Giang sao? Nếu như có liên quan thì tại sao trong biệt thự lại không có người?

Mấy câu hỏi này khiến Bạch Diệc Phi đau đầu, đột nhiên anh nghĩ tới một người, đó là ‘Sa Phi Dương’. Chắc chắn Sa Phi Dương biết rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Vì vậy Bạch Diệc Phi không để ý đến vệ sĩ nữa mà vội chạy về nơi mà Sa Phi Dương đang ở.

Bạch Diệc Phi đứng bên ngoài cửa gỗ hồi lâu, Sa Phi Dương mới tỉnh dậy mở cửa cho họ.

Vừa mở cửa ra thì Bạch Diệc Phi ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Nhưng hiện giờ anh không có nhiều thời gian đi hỏi mấy chuyện này mà đi thẳng vào trong phòng.

Nhưng sau khi anh vào thì nhìn thấy Sa Phi Dương bật đèn, trong lòng thấy run rẩy.

Bạch Diệc Phi sốt sắng nói: “Chú Sa! Mắt tôi có vấn đề”.

“Cậu bị sao vậy?”

Vì vậy, Bạch Diệc Phi mới cho Sa Phi Dương nghe về chuyện xảy ra tối nay.

Sa Phi Dương sau khi nghe xong thì sắc mặt kinh ngạc. Còn khi Bạch Diệc Phi nhìn thấy biểu cảm kinh ngạc của ông ta thì lòng bỗng thấy nặng trĩu. Đến ông ta cũng như thế thì chứng tỏ ông ta cũng không biết chuyện gì xảy ra rồi.

Bạch Diệc Phi chau mày hỏi: “Đến chú cũng không nghe nói đến chuyện này sao?”

“Không!”, Sa Phi Dương lắc đầu nói.

Bạch Diệc Phi không còn cách nào khác, đành phải rời khỏi đây. Anh ngồi lên xe ngẫm nghĩ hồi lâu, bất luận bây giờ anh thế nào thì điều quan trọng nhất vẫn là cứu Long Linh Linh ra.

Vì vậy, anh lại một lần nữa lái xe đến biệt thự Phú Giang.

Lần này anh không vội xuống xe mà ở trên xe quan sát xung quanh.

Hiện giờ trong mắt anh những gì anh nhìn thấy giống như ban ngày. Dưới ánh sáng mạnh, anh có thể nhìn rõ mọi góc ngách.

Tiếp đó anh nhìn thấy một nơi có chút kỳ quái.

Trên tường của biệt thự lại vẽ một ký hiệu rất kỳ lạ, chỉ có điều màu sắc của ký hiệu đó với màu của tường khá giống nhau nên không dễ bị phát hiện.

Ngoài ký hiệu đó thì trên tường còn vẽ một cánh cửa.

Nếu như buổi tối đến đây thì chắc chắn sẽ không chú ý được đến những thứ này.

Nhưng bây giờ thì khác, trong mắt Bạch Diệc Phi đều là ban ngày.

Vì vậy anh xuống xe rồi đi đến bên tường, quan sát kỹ ký hiệu đó.

Nhưng anh lại không hiểu những cái này, có nhìn thế nào cũng không nhìn ra, vì vậy lấy điện thoại ra chụp lại.

Nhưng mắt anh có vấn đề, còn mọi thứ thì bình thường. Vì vậy, bây giờ đang là đêm tối, anh có bật đèn flash thì cũng không chụp rõ nét được.

Bạch Diệc Phi cảm thấy thật thần kỳ. Nhìn từ ảnh trong điện thoại thì anh có thể nhìn thấy mọi thứ xung quanh đều là màu đen.

Nhưng nhìn từ mắt anh thì trên trời vẫn có ánh mặt trời chiếu rọi, thậm chí còn có hiện tượng mây di chuyển nữa.

Bạch Diệc Phi không khỏi chau mày, nếu như vậy thì chứng tỏ không thể cứ coi bóng đêm như ban ngày được. Chỉ là đêm tối trong mắt người khác biến thành ánh sáng ban ngày trong mắt anh mà thôi.

Có phải điều đó chứng tỏ là ban ngày trong mắt người khác sẽ biến thành đêm tối trong mắt anh?

Tiếp đó, Bạch Diệc Phi nhìn cánh cửa chỗ vách tường.

Anh vốn chỉ định sờ thử, kết quả là vừa chạm vào thì nghe thấy tiếng mở cửa.

Cánh cửa đó thật sự đã được mở ra.

Bạch Diệc Phi lập tức thu tay về, bị cảnh tượng trước mặt dọa chết khiếp.

Đồng thời lúc này, đột nhiên truyền lại một âm thanh.

Biệt thự ở trước mặt rung chuyển, vách tường biến thành cửa, nơi mà lúc anh bước vào thì giờ lại thành vách tường.

Còn những ký hiệu trên vách tường thì biến thành một đôi câu đối, dán ngay ngắn hai bên cửa.

Cửa lúc này khẽ mở ra.

“Gâu, gâu, gâu...”, đúng lúc này, từ bên trong cửa truyền lại tiếng chó sủa.

Trong lòng Bạch Diệc Phi thấy kinh ngạc. Lần trước anh vào thì ở đây rất yên tĩnh, không có một bóng người, bây giờ lại có tiếng chó sủa. Điều này khiến anh liên tưởng đến ảo giác ở kho vàng số 3.

Lối ra vào của kho vàng được che chắn bởi ảo giác, chỉ là trò bịt mắt mà thôi.

Nói cách khác, trước đó những gì anh nhìn thấy cũng là do trò bịt mắt đó, vì vậy lần trước anh chưa từng vào được biệt thự này?

Nhưng tại sao anh lại xuất hiện hiện tượng ban đêm biến thành ban ngày như này?

Trong lòng Bạch Diệc Phi ngày càng nhiều nghi hoặc, muốn giải đáp nó thì chỉ có cách vào trong để tìm đáp án thôi.

Vì vậy, anh không do dự mà đẩy cửa đi vào trong.

Lúc này, một giọng nói già nua vang lên: “Tiểu Nhất! Im lặng!”

Bạch Diệc Phi nhìn lại, ở phía cửa không xa có hai con chó ngao đang sủa về phía anh, và một ông lão tóc bạc trắng đang cầm đèn pin soi về phía đó.

Sau đó, ông ta lại soi đèn pin về phía cửa. Bạch Diệc Phi lập tức bị bại lộ dưới ánh sáng đó. Sau khi nhìn thấy thì ông lão giật mình.

Ông ta cảnh cáo: “Tên trộm ở đâu ra thế này? Muốn trộm đồ thì đổi nhà khác đi, nếu không sẽ mất mạng đấy”.

Bạch Diệc Phi nhìn biệt thự này, trang viên khác hoàn toàn với cái anh vào hôm trước. Hôm đó là một biệt thự rất nhỏ, sân cũng không có, có núi giả trông rất bình thường, bên ngoài còn đậu hai con siêu xe.

Phía trước cũng chỉ có biệt thự năm tầng chứ không có kiểu mấy tòa nhà nhỏ như này.

Nói cách khác, đây mới thật sự là biệt thự. Thảo nào anh lại nói anh chưa từng gặp trang viên biệt thự nào như này ở thành phố Thiên Bắc.

Bạch Diệc Phi lập tức hỏi: “Trận pháp ảo giác ở bên ngoài là thế nào?”

Ông lão sau khi nghe thấy vậy thì ngậy người ra, sau đó dùng đèn pin soi về phía Bạch Diệc Phi. Một lúc sau, ông ta hiểu được rồi nói: “Võ giả cấp một trung cấp, chẳng trách nửa đêm dám đến đây”.

Bạch Diệc Phi không hiểu, hỏi: “Ông nói vậy là có ý gì?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1031: Hợp tác liên hôn

Ông lão dùng tay đập lên hai con chó ngao, quát: “Quay về chuồng ngay, nếu không là vào nôi đấy”.

Chó ngao dường như nghe hiểu lời ông lão nói nên ngoan ngoãn quay về chuồng.

Tiếp đó ông lão nói: “Chỉ có cao thủ trên cấp một trung cấp mới khiến trận pháp ảo giác bên ngoài có hiệu lực thôi”.

Bạch Diệc Phi lập tức hiểu ý, đồng thời lúc này anh cũng cảnh giác và đề phòng hơn. Dù sao thì không phải ai cũng bình tĩnh thản nhiên khi đối mặt với một cao thủ cấp một trung cấp như vậy.

Điều này chứng tỏ thực lực của đối phương đủ để không sợ thực lực của mình. Hơn nữa Bạch Diệc Phi còn không nhìn ra nổi đối phương có cảnh giới gì.

Bạch Diệc Phi chỉ hỏi: “Vương Gia Tuấn đâu?”

Ông lão cười đáp: “Anh Bạch! Đúng là cậu chủ sống ở đây nhưng tôi nay cậu chủ lại không ở đây”.

Bạch Diệc Phi thấy kinh ngạc, hỏi: “Ông biết tôi?”

Ông lão chỉ cười nói: “Anh Bạch đừng hiểu nhầm! Tôi chỉ đoán thôi”.

“Đoán?”

Ông lão cười đáp: “Thực lực cấp một trung cấp cũng không là gì nhưng cũng vô cùng hiếm gặp ở thành phố Thiên Bắc. Theo như tôi biết thì hình như chỉ có anh Bạch mới có thực lực như vậy”.

Nghe ông lão nói như vậy, Bạch Diệc Phi có cảm giác như bị người khác nhìn thấu.

Nhưng hiện giờ anh không có quá nhiều hiểu biết về nhà họ Vương mà đối phương lại hiểu tường tận mình đến vậy.

Hiện giờ đành phải tạm thời gác chuyện này sang một bên, bởi cứu Long Linh Linh quan trọng hơn.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Hiện giờ hấn ở đâu?”

Ông lão lại lắc đầu nói: “Anh Bạch! Trở thành bạn vẫn tốt hơn thành kẻ thù chứ. Huống hồ đây là chuyện kết hôn, qua bao nhiêu lâu rồi... Chuyện gì đã xảy ra thì cũng xảy ra rồi”.

Bạch Diệc Phi vừa nghe thấy lời này thì phần nộ quát: “Kết hôn cái con khi”.

Anh nắm chặt cổ áo của ông lão, nói: “Rốt cuộc ông có nói không?”

Trước đó Long Linh Linh đã sống khổ sở và đáng thương quá rồi.

Bố mẹ cô ta có tư tưởng trọng nam khinh nữ ở mức nghiêm trọng. Trong mắt bố mẹ chỉ có em trai cô ta, làm bất cứ chuyện gì cũng đều vì em trai đó. Ban đầu, vì tiền đồ của em trai mà định gả cô ta cho một nhà giàu.

Sau khi Bạch Diệc Phi nhúng tay vào thì anh như muốn thay đổi cuộc đời của Long Linh Linh.

Sau đó, Long Linh Linh luôn tin tưởng và dựa dẫm vào anh, nếu so với Liễu Chiêu Phong thì cô ta thậm chí còn nguyện hi sinh tính mạng vì anh, chỉ muốn anh có thể đổi đời.

Vì vậy, hiện giờ anh thật sự không thể chấp nhận được việc cô ta bị người khác ức hiếp.

Thật ra trong lòng anh cũng hiểu, đã qua mấy tiếng đồng hồ rồi, đúng như lời ông lão nói, chuyện gì xảy ra thì đã xảy ra rồi. Nhưng trong lòng mình nghĩ thường khác với những gì người khác nói ra.

Vì vậy anh không kìm chế được cảm xúc của mình.

“Anh Bạch! Hãy bình tĩnh”, ông lão vừa nói vừa dùng tay đặt dưới cổ tay của anh.

Bạch Diệc Phi lập tức thấy kinh ngạc, anh cảm thấy mình như bị một vật gì đó trên tay ông lão kéo lên, sau đó khẽ đẩy ra. Lúc này, toàn thân anh không giữ thẳng bằng được mà lùi về sau mấy bước.

Đợi sau khi anh đứng vững thì mới kinh hãi nhìn ông lão.

Ông lão thần sắc thản nhiên, nói: “Anh Bạch! Nhà họ Vương chúng tôi không muốn xung đột với anh, chẳng qua chỉ muốn hợp tác với anh thôi”.

“Dù sao thì mối quan hệ hợp tác cũng khiến người ta yên tâm hơn. Và cách hợp tác tốt nhất chính là liên hôn”.

“Hơn nữa, cậu chủ nhà chúng tôi để ý đến cô Long, đó là phúc mấy đời của cô ta. Cô ta vui mừng cảm kích còn không hết, sao anh cứ phải gây rối làm gì?”

Mặc dù Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc với thực lực của đối phương nhưng những lời ông lão nói, Bạch Diệc Phi cảm thấy như ông ta đang sỉ nhục Long Linh Linh. Chính điều này khiến anh không thể chấp nhận được.

Anh cũng không quan tâm cách biệt về thực lực với đối phương mà xông lại quát lớn: “Liên hôn cái con khỉ gì! Long Linh Linh căn bản không thích tên chó chết như Vương Gia Tuấn. Chỉ cần Long Linh Linh không đồng ý thì tôi có chết cũng không đồng ý”.

Khi Bạch Diệc Phi xông lại, ông lão chỉ khẽ giơ khuỷu tay lên chặn lại, sau đó Bạch Diệc Phi bị lùi về sau bảy tám mét.

Bạch Diệc Phi cảm giác như mình đang đánh lên một cục bông, bất lực vô cùng.

Ông lão thản nhiên nói với Bạch Diệc Phi: “Anh Bạch có tư cách gì không đồng ý? Anh và Long Linh Linh có mối quan hệ gì? Chẳng qua cũng

chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới, có thể can thiệp vào hôn nhân của nhau không?”

“Huông hồ, kể cả cậu chủ nhà chúng tôi không có thực lực bằng anh nhưng có một điểm mà anh Bạch không bằng được cậu ấy”.

“Cậu chủ nhà tôi thật lòng với cô Long, hơn nữa cậu chủ còn chưa kết hôn lần nào. Còn anh, không chỉ kết hôn có vợ con rồi mà còn có một người phụ nữ khác”.

“Nói một câu khó nghe thì... Anh là đồ tra nam của đời thực”.

Lời nói vừa dứt, toàn thân Bạch Diệc Phi không ngừng run rẩy.

Ông lão nói rất đúng, Bạch Diệc Phi có vợ con rồi mà còn có mối quan hệ mập mờ với một người con gái khác, đây đúng là đồ cặn bã rồi.

Nhưng...

Bạch Diệc Phi đột nhiên cởi áo ngoài ra, lộ ra áo bên trong làm từ những mảnh sắt, sau đó anh tháo những mảnh sắt này ra ghép lại với nhau.

Anh vừa ghép vừa nói: “Đúng, tôi là loại trai đều”.

“Nhưng tôi chưa từng cưỡng ép người khác, càng không làm gì trái ý nguyện của người khác trong lúc họ vẫn đang tỉnh táo về nhận thức”.

Ban đầu khi anh có mối quan hệ mập mờ với Lưu Hiểu Anh là trong lòng anh không muốn. Nhưng tình cảm là thứ mà đâu phải bạn nói không muốn là không muốn?

Giống như Lưu Hiểu Anh yêu Bạch Diệc Phi cũng do bản thân Lưu Hiểu Anh không thể kìm chế được. Kể cả cô ta đã cố gắng giữ khoảng cách với anh nhưng cuối cùng, vì sự xuất hiện bất ngờ của anh mà cô ta mất đi lý trí và mới dẫn đến việc hai người cứ xoắn lấy nhau.

Đúng là ‘một bước sai vạn dặm đau’, sự việc càng lúc càng khó thoát ra.

Vì không muốn anh khó xử nên Lưu Hiểu Anh có bầu cũng không nói ra. Chính vì đỡ cho anh một quyền nên sau khi sảy thai Lưu Hiểu Anh không thể sinh con được nữa.

Cô ta vốn định giả chết để rời xa anh nhưng Lý Tuyết lại rộng lượng, rộng lượng đến nỗi khiến Lưu Hiểu Anh lại dao động.

Bạch Diệc Phi cũng biết anh làm như vậy là không công bằng với hai người phụ nữ nhưng anh có thể làm gì?

Anh không thể nhìn Lưu Hiểu Anh gả cho người đàn ông khác, đặc biệt là người đó sẽ vứt bỏ cô ta khi biết cô ta không thể sinh con được nữa.

Anh càng không thể ly hôn với Lý Tuyết để lấy Lưu Hiểu Anh.

Hai việc này anh đều không làm được, vì vậy anh chỉ có thể làm một ‘tra nam’ chính hiệu mà thôi.

Bạch Diệc Phi trầm giọng nói: “Tôi cũng thấy mình tội thật nhưng trước nay tôi chưa từng cưỡng ép bất cứ người con gái nào cả. Còn Vương Gia Tuấn thì sao, hành vi của hắn còn tội hơn cả những loại trai đều”.

“Còn nói cái gì mà liên hôn để hợp tác với tôi?”

“Cách hợp tác của các người là cưỡng ép người của tôi hả?”

“Hợp tác khi gió!”

“Nếu Long Linh Linh thật sự bị Vương Gia Tuấn ức hiếp thì kể cả Bạch Diệc Phi này có chết cũng bắt nhà họ Vương phải trả giá đắt”.

Lời nói vừa dứt thì đao lớn trong tay Bạch Diệc Phi đã ghép xong. Anh chém đao về phía ông lão.

Ông lão vẫn thản nhiên, ung dung dùng tay khẽ lùi người về sau. Nhưng khi ông ta định lùi thì đột nhiên ngưng lại, hai mắt trợn trừng.

“Bùm, bùm...”, tiếng nổ lớn vang lên, thân người ông lão không không chế được mà lùi về sau.

Lùi tận hơn chục mét, cuối cùng đập lên tường, đến tường của biệt thự cũng bị lõm thành một lỗ.

Đợi sau khi ông ta đứng vững thì vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Trong tay anh là cái gì vậy?”

Đừng nói là ông lão kinh ngạc, ngay cả Bạch Diệc Phi cũng có chút kinh ngạc.

Trong đao của anh chứa chín loại lực đao giống như đao này chém ra chín nhát vậy. Lực đao chém ra chỉ e cao thủ cấp một cấp cao cũng bị thương.

Nhưng ông lão trước mặt chỉ lùi về sau chứ không bị thương. Vì vậy Bạch Diệc Phi mới kinh ngạc.

Lẽ nào ông ta đã là cao thủ cảnh giới võ thần rồi?

Sau khi chém đao này ra, mảnh sắt trên thân đao lại xuất hiện vết đứt gãy. Thêm một lần chém nữa là mảnh sắt sẽ không trụ nổi.

Bạch Diệc Phi phần nộ nói: “Ông không nói thì tôi sẽ tự đi tìm”, nói xong anh xoay người định đi.

Hiện giờ anh không đánh lại được ông lão này nên không thể cứ lãng phí thời gian ở đây mãi được. Nếu không thì, kể cả có cơ hội cứu Long Linh Linh thì cũng muộn mất.

Nhưng hiện giờ anh quá sốt sắng mà quên đi, mình vẫn còn Trương Hoa Bân nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1032: Thầy trận pháp

Trương Hoa Bân có thể kiểm tra camera suốt dọc đường, kể cả là Vương Gia Tuấn tránh các thiết bị giám sát nhưng chúng bắt Long Linh Linh đi thì sẽ để lại chút vết tích, từ đó Trương Hoa Bân có thể đưa ra một số phán đoán.

Nhưng, Bạch Diệc Phi vừa xoay người thì liền nhìn thấy không phải là cái cửa mà là một vách tường cao lên tận tầng mây, trên tường không hề có cửa.

Bạch Diệc Phi lập tức ngậy người ra.

Còn ông lão kia nói ở phía sau Bạch Diệc Phi: “Anh Bạch! Mặc dù con dao của anh rất đặc biệt nhưng muốn dùng nó để đối phó với tôi thì vẫn còn kém lắm”.

“Có những chuyện, một khi đã xảy ra thì không thể thay đổi được. Và gia chủ nhà chúng tôi cũng hi vọng có thể hợp tác thành công với anh. Kể cả không phải là mối quan hệ hợp tác thì ít nhất cũng không phải là xung đột với anh”.

“Còn một chuyện quên nói với anh, tôi là thầy trận pháp đấy”.

Bạch Diệc Phi xoay người. Anh nhớ Sa Phi Dương từng nói, trên đời này ngoài võ giả thì còn có thầy trận pháp, thầy phong thủy và pháp sư nữa.

Nhưng những cao thủ chuyên nghiệp thì rất ít. Mặc dù cảnh giới võ giả không cao nhưng thực lực trong chiến thuật không hề yếu. Vì họ có thể mượn kỹ năng của bản thân để chiến đấu.

Giống như ban nãy, một dao của Bạch Diệc Phi, có lẽ ông lão kia đã bày ra trận pháp này.

Hiện giờ Bạch Diệc Phi cũng không tò mò mấy chuyện này. Anh chỉ sốt sắng nói: “Thả tôi ra”.

Trước mặt anh là tường thành vừa cao vừa dày, anh dùng quyền định đánh đổ nó nhưng tường thành vẫn không có động tĩnh gì.

“Anh Bạch cứ ở lại đây đi! Sau khi trời sáng thì sẽ thả cho anh ra”, ông lão cười nói: “Anh đừng tốn sức nữa, anh không hiểu mấy trận pháp này nên anh không ra được đâu”.

“Kể cả anh có hiểu thì tôi tin rằng, với thực lực hiện giờ thì kể cả tôi bắt anh cả đời ở đây anh cũng phải ở”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy câu này thì phẫn nộ, trừng mắt nhìn ông lão.

Ông lão cười, nói: “Anh yên tâm! Tôi bảo đảm sau khi trời sáng sẽ thả anh ra ngoài”.

Bạch Diệc Phi thấy thế liền hít một hơi thật sâu, nói: “Được lắm! Sở dĩ Vương Gia Tuấn để ý đến Long Linh Linh, chẳng phải vì hiện giờ cô ta là trợ thủ đắc lực của tôi sao?”

“Vậy bây giờ tôi nói cho ông biết, tôi đã sa thải cô ta rồi. Kể cả Vương Gia Tuấn và Long Linh Linh xảy ra chuyện gì thì cũng vô dụng. Ngược lại, các người sẽ có thêm một kẻ thù”.

“Muôn thành những kẻ thù không đội trời chung hay theo kiểu nước sông không phạm nước giếng, ông tự chọn đi”.

Bạch Diệc Phi đã bắt được mục đích của nhà họ Vương. Nhà họ Vương đã đánh bại nhà họ Diệc thì tất nhiên sẽ không tha cho anh.

Chẳng qua là họ muốn cưỡng ép Long Linh Linh, để ép Bạch Diệc Phi phải ràng buộc quan hệ với họ, buộc Bạch Diệc Phi phải chấp nhận một số việc.

Cuối cùng, họ có thể lợi dụng mối quan hệ của Long Linh Linh rồi từ từ giải thể tập đoàn Phi Tuyết.

Nhưng, họ muốn làm được điều này thì Long Linh Linh nhất định phải được Bạch Diệc Phi trọng dụng, nếu không thì tất cả đều không thành.

Vì vậy, Bạch Diệc Phi mới nói là anh đã sa thải Long Linh Linh rồi.

Nhưng ông lão chỉ cười, nói: “Anh Bạch! Anh không phải là loại người đó”.

Bạch Diệc Phi hỏi lại: “Tại sao không phải?”

Ông lão cười lắc đầu, trong nụ cười đó có vẻ thần bí, nói: “Anh Bạch! Có những chuyện không đơn giản như anh nghĩ đâu. Thật ra không phải cậu chủ nhà tôi cứ nhất định phải có được Long Linh Linh mà là gia chủ nhà tôi đã chỉ định phải là cô ta”.

“Nhưng, cậu chủ thật sự từng nghĩ như anh nói ban nãy. Chỉ có điều, cậu chủ vẫn không hoàn toàn hiểu được ý của gia chủ”.

“Cậu chủ nhất định phải phát sinh quan hệ với Long Linh Linh, ngoài đạt được hợp tác với các anh thì còn vì phá bỏ lệnh cấm cho nhà họ Vương nữa”.

“Chuyện này chỉ có Long Linh Linh là phù hợp thôi”.

Bạch Diệc Phi lập tức chau mày.

Phá bỏ lệnh cấm gì?

Lời của ông lão khiến Bạch Diệc Phi mơ hồ, đồng thời cũng khiến anh cảm thấy sự thần bí của nhà họ Vương.

Chỉ có Long Linh Linh mới có thể phá bỏ lệnh cấm, Long Linh Linh có điểm đặc biệt gì sao?

Nhưng, bất luận thế nào thì Bạch Diệc Phi đều không muốn nhìn thấy chuyện này xảy ra.

Bạch Diệc Phi trầm giọng nói: “Mặc dù tôi không hiểu những gì ông nói nhưng tôi nhất định phải ngăn chuyện này lại”.

Ông lão vẫn ung dung nói: “Nhưng anh còn không ra nổi chỗ này thì ngăn kiểu gì?”

“Không phải tự khen, những võ giả như các người căn bản không hiểu được trận pháp mà tôi bố trí. Kể cả là sư phụ Tử Y của anh đến đây thì cũng không ra được”.

“Mặc dù những kỹ năng này thoát nhìn bình thường, các võ giả các người cũng không coi ra gì nhưng bất luận là thầy trận pháp, thầy phong thủy hay pháp sư thì đều có thể dễ dàng giết các người”.

“Vì vậy, đừng tốn sức nữa, anh không ra ngoài được đâu”.

Những lời này khiến Bạch Diệc Phi như dấy lên lửa giận. Anh vừa định lên tiếng thì điện thoại của ông lão vang lên.

“Cậu chủ! Đúng như cậu đoán, vệ sĩ của cậu đã làm lộ địa chỉ của cậu, tôi sẽ thay cậu tiêu diệt kẻ phản bội này”.

“Cậu chủ! Cậu cứ yên tâm hưởng thụ đi. Có tôi ở đây, sẽ không có ai quấy rầy cậu đâu”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy câu cuối cùng thì sắc mặt biến đổi.

Cứ hưởng thụ đi!

Hưởng thụ cái gì, không cần nói Bạch Diệc Phi cũng hiểu được.

Sự phản nộ của Bạch Diệc Phi đã đến đỉnh điểm, mắt của anh đã biến thành màu đỏ, sát khí dâng lên gấp bội.

Ông lão đang nghe điện thoại, lúc này sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Còn hiện giờ, Bạch Diệc Phi đột nhiên nhắm mắt lại.

Còn nhớ lúc ở Nam Môn, anh vô thức vào trạng thái khác, chính là dùng cảm nhận của mình đi nhìn nhận sự vật chứ không phải là dùng mắt của mình.

Lúc anh nhắm mắt lại, anh nhìn thấy một màu đỏ của máu. Những bức tường cao xung quanh liền biến mất, xuất hiện trước mặt anh chỉ là tường bình thường.

Thậm chí, anh còn nhìn thấy trong tay của ông lão không xa còn cầm mấy sợi tơ mỏng, trên sợi tơ dường như còn có máu chảy ra.

Bạch Diệc Phi đột nhiên hiểu được gì đó.

Sở dĩ ông lão có thể dùng tay kéo anh ra ngoài, hoàn toàn là mượn lực của những sợi tơ này để chống lại lực mình phát ra.

Hay nói cách khác, thực lực của ông lão chưa đến cảnh giới võ thân. Ông ta chỉ mượn lực của những sợi tơ để hóa giải sức mạnh của Bạch Diệc Phi.

Trong lòng Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng, nói: “Thầy trận pháp cũng chỉ thế mà thôi”.

Sau đó, Bạch Diệc Phi lớn bước đi về phía ông lão.

Ông lão nhìn thấy sát khí toàn thân Bạch Diệc Phi liền chau mày lại.

Tiếp đó, ông lão lại thả lỏng hơn, thản nhiên nói: “Anh Bạch! Anh không cần phải tức giận thế. Nếu anh không thoát ra khỏi đây được thì anh cũng không hại được tôi đâu. Hà tất phải thế?”

“Huống hồ, cậu chủ nhà tôi sắp hưởng thụ xong với Long Linh Linh rồi, hiện giờ kể cả anh có thoát ra khỏi đây thì cũng không còn kịp nữa”.

Ông lão tưởng rằng mọi thứ vẫn nằm trong tầm kiểm soát của mình. Bởi vì bất luận như thế nào thì Bạch Diệc Phi cũng không kịp nữa.

Nhưng, Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng nói: “Chạy trốn ư? Tôi đâu có nói thế”, nói xong anh chém một dao về phía ông lão.

Ông lão khẽ ngậy người ra, thật không ngờ Bạch Diệc Phi vẫn định tấn công ông ta lần nữa.

Nhưng ông ta nghĩ, kể cả có tấn công thì ông ta cũng không bị thương nên tấn công lần nữa thì có ý nghĩa gì?

Vì vậy, ông lão tự tin cười nói: “Anh Bạch! Trên tài liệu nói anh rất thông minh, nhưng tôi thấy anh rất ngốc. Hà tất phải làm những chuyện vô ích như vậy?”

Tiếp đó Bạch Diệc Phi hạ dao xuống, ông lão giơ tay đẩy ra.

Nhưng trùng hợp là dao đột nhiên phát ra âm thanh rồi gãy vụn.

Lúc này như ám khí bắn về các hướng.

Trong lòng ông ta kinh ngạc, vội vung hai tay của mình lên, định đẩy những mảnh vụn đó ra.

Còn lúc này, thần sắc Bạch Diệc Phi ngưng trọng. Anh đột nhiên giơ tay ra đập lên ngực ông lão.

“Phụt!”, ông lão đột nhiên phun ra ngụm máu, thân người không không chế được mà lùi về sau.

Bạch Diệc Phi trong lúc ông ta lùi về sau thì anh cũng tiến lên trước một bước, xiết chặt lấy cổ ông ta rồi không chế ám kinh lưu thông trong người ông ta.

Ông lão bị bóp chặt cổ, toàn thân không còn ám kinh nên lập tức mất đi khả năng phản kháng.

Sa Phi Dương từng nói, đặc thù nghề nghiệp của họ là thiên bẩm, võ công không quá mạnh, căn bản không đạt đến thực lực cấp một được.

Hiện giờ nhìn thì đúng là như vậy.

Thực lực của ông lão này cao nhất là cao thủ cấp hai.

Ông ta chỉ mượn trận pháp để làm giảm tốc độ tấn công của Bạch Diệc Phi, sau đó dùng trận pháp nhỏ trong tay để hóa giải đòn tấn công của Bạch Diệc Phi mà thôi, rồi từ đó sẽ khiến Bạch Diệc Phi khó đoán được thực lực của ông ta.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1033: Ngăn cản

Sau khi nhắm mắt lại, Bạch Diệc Phi như nhìn thấy tất cả.

Trong lúc xiết chặt cổ ông lão kia, Bạch Diệc Phi mới từ từ mở hai mắt đỏ ngàu của mình ra.

Ông lão với ánh mắt kinh hãi, nói: “Sao có thể thế được? Sao lại có thể...?”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Tất cả những âm mưu quỷ kế khi đứng trước thực lực tuyệt đối thì sẽ chẳng có ý nghĩa gì cả”.

Nói xong câu này, Bạch Diệc Phi giơ tay ra giật lấy điện thoại trong tay ông lão, điện thoại vẫn đang bắt máy.

“Vương Gia Tuấn! Anh nghe cho rõ!”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Nếu anh dám động đến một sợi tóc của Long Linh Linh thì giờ tôi sẽ giết ông lão này ngay lập tức”.

“Hơn nữa, tôi sẽ cho anh chết không có chỗ chôn”.

Lời nói vừa dứt, đầu dây bên kia im lặng một lát, sau đó truyền lại âm thanh vang giòn.

“Bốp”, là tiếng tát vào mặt. Sau đó là tiếng thất thanh của người phụ nữ: “U... U....”.

Bạch Diệc Phi nghe thấy âm thanh này mà toàn thân run rẩy, mắt đỏ ửng lên.

Trong điện thoại giờ đây truyền lại giọng nói của Vương Gia Tuấn: “Tôi méo cần biết anh là ai, hiện giờ tốt nhất hãy thả chú Dương ra, nếu không tôi sẽ cho anh nhìn thấy cảnh tôi vui đùa với cô ta thế nào đây?”

“Tôi nói cho anh biết, trên đời này chưa có ai dám uy hiếp tôi đâu”.

Tiếp đó, trong điện thoại truyền lại tiếng quần áo bị xé rách rồi giọng nói của Long Linh Linh vang lên: “Dừng! Dừng tay! Bỏ tôi ra”.

Âm thanh này khiến Bạch Diệc Phi tức giận đến cực độ, mắt càng đỏ hơn.

Chú Dương nhìn Bạch Diệc Phi, không kìm được cười, sau đó thản nhiên nói: “Anh Bạch! Kể cả anh giết tôi thì cũng vô ích. Nói cho cùng thì tôi cũng chỉ là con chó của nhà họ Vương thôi”.

“Còn việc cậu chủ phát sinh mối quan hệ với Long Linh Linh có liên quan đến thịnh suy của gia tộc, vì vậy anh không uy hiếp được cậu chủ đâu”.

“Rắc, rắc”.

“A....”, chú Dương vừa nói dứt lời thì Bạch Diệc Phi giơ chân đá phé luôn đầu gối của ông ta.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Kể cả là con chó thì cũng phân bậc quan trọng và không quan trọng”.

“Vương Gia Tuấn! Nếu anh đã không màng đến sự sống chết của ‘con chó’ này thì tôi sẽ đánh nát xương toàn thân ông ta, sau đó mang đi làm thức ăn cho hai con chó ngao kia”.

“Mẹ kiếp! Anh dám?”, Vương Gia Tuấn phẫn nộ, quát rống lên.

Có thể thấy, Bạch Diệc Phi đoán đúng rồi. Cứ coi như ông lão này là một con chó của nhà họ Vương nhưng cũng là con chó vô cùng quan trọng, ít nhất nếu không có ông ta thì nhà họ Vương sẽ chịu tổn thất lớn.

“Sao tôi lại không dám?”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói.

Lời nói vừa dứt, Bạch Diệc Phi lại đá một chân. Đầu gối còn lại của chú Dương lại bị đánh phé.

“A....”, chú Dương không kìm được mà hét thảm thiết.

“Mau dừng tay!”, Vương Gia Tuấn sốt sắng quát.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói: “Tôi cũng nói cho anh biết, trên đời này cũng không ai uy hiếp được tôi”.

Lúc này, Vương Gia Tuấn rơi vào trầm ngâm.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Nếu không muốn ông ta bị hành hạ thì chúng ta trao đổi con tin đi! Từ này về sau, chúng ta nước sông không phạm nước giếng”.

Đầu dây bên kia vẫn im lặng.

Đúng lúc này, chú Dương đau đớn đến mức mặt mày nhăn nhó, đột nhiên hét lớn: “Cậu chủ đừng đồng ý với hắn, tôi chết không có gì tiếc, cậu chủ phải nhớ trọng trách của gia tộc”.

“Nhà họ Vương không thể vì tôi mà một lần nữa bị vùi dập mấy chục năm nữa. Nếu thật sự như vậy thì tôi sống cũng sống trong áy náy”.

“Chú Dương...”, Vương Gia Tuấn đang do dự.

Trong lòng Bạch Diệc Phi thấy run rẩy. Nếu để chú Dương nói tiếp thì chỉ e Vương Gia Tuấn sẽ thật sự không quan tâm gì đến ông ta mất.

Vì vậy, Bạch Diệc Phi tăng thêm lực khiến sắc mặt chú Dương đỏ ửng.

Nhưng ông ta vẫn nói tiếp, giã dựa nói: “Cậu chủ... Cậu... Cứ tiếp tục đi! Tôi... Tôi đi trước... Một bước...”, nói xong câu cuối cùng, lượng máu lớn từ khóe miệng chú Dương chảy xuống.

“What!”, sắc mặt Bạch Diệc Phi biến đổi, anh đánh một cái vào gáy của chú Dương khiến ông ta ngất đi.

Không ngờ ông lão này định cắn lưỡi tự tử để Vương Gia Tuấn không phải lo lắng cho mình.

Vương Gia Tuấn sau khi nghe thấy câu nói cuối cùng của chú Dương thì lập tức sốt sắng, quát lớn về phía điện thoại: “Hãy nhớ cho tôi! Tôi nhất định sẽ báo thù cho chú Dương, còn bắt cả nhà anh phải đền mạng”.

“Chẳng phải anh rất để tâm đến người phụ nữ thối tha này sao? Giờ tôi sẽ ‘làm’ với cô ta luôn”.

“Không!”, Bạch Diệc Phi vội nói với Vương Gia Tuấn: “Ông ta vẫn chưa chết, ông ta...”.

“Tút, tut...”, Bạch Diệc Phi vẫn chưa nói xong thì đầu dây bên kia đã ngắt cuộc gọi.

“Mẹ kiếp!”, Bạch Diệc Phi đỏ ửng mắt rồi ném chú Dương sang một bên, sau đó gọi lại nhưng đầu dây bên kia nhấc máy rồi lại tắt luôn.

Bạch Diệc Phi không nản lòng mà vẫn gọi tiếp, đầu dây kia sau khi bắt máy thì lại tắt.

Anh sốt ruột đi lại hai vòng, hiện giờ anh không biết nên làm thế nào. Nhớ quay lại web truyện T am l inh nhé.

Nhưng chỉ cần nghĩ tới việc Long Linh Linh bị Vương Gia Tuấn làm nhục thì toàn thân anh không ngừng run rẩy.

Còn cách nào có thể ngăn cản hắn đây?

Bạch Diệc Phi đi đi lại lại, trong đầu nhanh chóng nghĩ cách.

Một lát sau, anh đứng tại chỗ, anh không gọi điện thoại cho Vương Gia Tuấn nữa mà cầm điện thoại của chú Dương kiểm tra lịch sử cuộc gọi của ông ta.

Rất nhanh, anh đã tìm được danh bạ ‘gia chủ’.

Nói cách khác, số điện thoại này là của gia chủ nhà họ Vương.

Vì vậy, Bạch Diệc Phi không chần chừ mà gọi đi.

Sau hai hồi tít, đầu dây bên kia bắt máy: “Alo?”

Trong điện thoại truyền lại giọng khàn khàn: “Chú Dương! Sao muộn thế này còn gọi điện thoại đến có việc gì không? Có phải thằng ranh kia lại gây chuyện không?” Đọc nhanh tại Tamlinh247.com

Bạch Diệc Phi vội nói: “Ông nghe rõ đây! Tôi không phải là chú Dương, ông ta hiện giờ trong tay tôi. Ông lập tức gọi điện thoại cho con trai ông bảo hắn dừng tay lại cho tôi, nếu không bây giờ tôi sẽ giết chú Dương”.

“...Anh là ai?”, rõ ràng đầu dây bên kia ngập ngừng một lát rồi mới nói.

Bạch Diệc Phi nói: “Tôi là Bạch Diệc Phi”.

Đầu dây bên kia bình tĩnh nói: “Tôi biết rồi! Nhưng tôi phải xác nhận được chú Dương vẫn còn sống”.

Rõ ràng gia chủ nhà họ Vương cũng biết Bạch Diệc Phi.

Nói cũng phải, một gia tộc ‘ẩn náu’ mấy chục năm, giờ đây muốn khôi phục lại thì tất nhiên phải điều tra những người hoặc gia tộc có danh vọng hiện giờ.

Bạch Diệc Phi sau khi nghe thấy câu này thì lập tức ngồi xuống ấn vào nhân trung của chú Dương.

“Khụ, khụ...”, trước đó chú Dương cắn lưỡi tự tử, sau khi tỉnh lại thì cảm thấy máu nghẹn ở cổ họng nên ho hai tiếng.

Tiếp đó, Bạch Diệc Phi lại đánh một quyền cho ông ta ngất đi.

Bạch Diệc Phi nói với gia chủ nhà họ Vương: “Ông đã nghe thấy chưa?”

Ông ta liền nói: “Tôi biết rồi nhưng anh phải bảo đảm cho an toàn cho chú Dương. Nếu ông ta có chút gì bất trắc thì tôi sẽ không tha cho anh đâu”.

Bạch Diệc Phi cũng nói: “Nếu bạn của tôi có gì bất trắc thì tôi sẽ không tha cho nhà họ Vương các người đâu”.

“Vì vậy! Tốt nhất ông hãy nhanh tay một chút”, nói xong, Bạch Diệc Phi cúp điện thoại luôn.

Bạch Diệc Phi xách chú Dương đi ra ngoài. Anh lại nhắm mắt lại, sau đó nhẹ nhõm đi ra khỏi nơi này.

Anh ném ông ta lên xe, còn mình ngồi ở vị trí lái. Sau đó lái xe rời đi, còn gọi điện thoại cho Trương Hoa Bân bảo anh ta kiểm tra những camera xung quanh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1034: Trúng kế

Chẳng mấy chốc Trương Hoa Bân đã điều tra ra được.

"Là một chiếc Maybach màu đen, sau khi đi vào Hoa Uyển liền không thấy tăm hơi, hơn nữa tất cả camera giám sát ở đó đều đã bị tắt".

Bạch Diệc Phi lập tức lái xe về phía Hoa Uyển.

Hoa Uyển là một tòa chung cư nằm trên một con phố thương mại, hai bên đường có rất nhiều cửa hàng và khách sạn, đối diện là công viên.

Bạch Diệc Phi nhanh chóng tới Hoa Uyển, nhưng anh không biết bọn họ đang ở chung cư, khách sạn hay là ở trong công viên?

Đúng lúc này, chú Dương ngồi ở phía sau xe đã tỉnh dậy.

"Khụ khụ..."

Sau khi ho khan một tiếng, ông ta mới chậm rãi ngồi thẳng dậy, sau đó mở cửa xe khạc ra hai ngụm máu.

Bạch Diệc Phi trực tiếp hỏi: "Bọn họ ở đâu?"

Chú Dương cười nói: "Tôi nói bọn họ ở phía nam, anh dám tin không?"

Bạch Diệc Phi lập tức cau mày.

Chú Dương đột nhiên thở dài một hơi nói: "Anh quả thật rất lợi hại, vậy mà anh lại có thể nhìn thấu trận pháp của tôi, còn có thể từ biệt thự kia tới đây đã quá giỏi rồi".

"Nhưng tôi rất tò mò, làm sao anh có thể nhìn ra được? Ngay cả sư phụ của anh - Tử Y cũng chưa chắc nhìn thấu được trận pháp của tôi".

Bạch Diệc Phi biết mình có lo lắng cũng vô dụng nên bình tĩnh châm một điếu thuốc rồi chậm rãi hút.

Sau khi nhả ra một ngậm khói trắng, anh lạnh lùng hỏi: "Ở trong khách sạn sao?"

Bạch Diệc Phi muốn dựa vào nét mặt của chú Dương để phán đoán mình nên đi về hướng nào.

Thế nhưng vẻ mặt của chú Dương không hề có bất kỳ biến hóa nào, thậm chí còn có vài phần khinh thường: "Đừng có phí công vô ích, tôi thật sự chỉ là một "con chó" của nhà họ Vương mà thôi, những "con chó" giống tôi nhà họ Vương có rất nhiều, mất một "con chó" đối với bọn họ mà nói chẳng có gì to tát".

"Cho nên kết thông gia rồi hợp tác với nhà họ Vương không phải là đôi bên cùng có lợi sao? Huống hồ, nếu anh thật sự muốn khiêu chiến với nhà họ Vương, tôi e là điều đó không có lợi cho anh đâu".

Bạch Diệc Phi không nghe lời ông ta lắm nhảm, mà tự mình nói: "Phía nam là công viên, nếu làm loại chuyện như vậy chắc hẳn không phải là nhân viên của chính phủ, nhưng lúc này càng không hợp lý lại càng có khả năng".

Chú Dương nhìn bóng lưng Bạch Diệc Phi, khuôn mặt lộ ra vẻ giễu cợt, ông ta dứt khoát nói: "Anh không đấu lại nhà họ Lý đâu!"

Vừa dứt lời, Bạch Diệc Phi đột nhiên ném mẫu thuốc lá đi, đạp mạnh chân ga nhanh chóng lái xe về phía trước.

Chiếc xe không đi về hướng Bắc hay Nam mà lái thẳng về phía trước và đi tới một tòa nhà mới vô cùng vắng vẻ.

Trường mẫu giáo đang được xây dựng trong tòa nhà này, có vẻ như mới hoàn thành và chưa được sử dụng.

Khuôn mặt của chú Dương lúc này bỗng chốc biến sắc.

"Anh Bạch, tôi khuyên anh không nên đối đầu với nhà họ Vương".

Chú Dương trông thấy Bạch Diệc Phi dừng xe ở cổng trường mẫu giáo, vẻ mặt lập tức kinh ngạc không thôi: "Làm sao... làm sao anh biết?"

Bạch Diệc Phi liếc nhìn chú Dương qua kính chiếu hậu, tháo tai nghe Bluetooth ra khỏi tai, sau đó mở loa ngoài.

"Các camera giám sát bị che khuất ở một số ngã tư, một cái ở phía nam, một cái ở phía bắc, ba cái ở phía tây và hai cái ở phía đông, dựa theo phạm vi này, vị trí trung tâm của khu vực camera bị che khuất chính là trường mẫu giáo Hoa Uyển".

Giọng nói của Trương Hoa Bân từ điện thoại vọng ra.

Điều này đã khiến cho chú Dương có chút choáng váng.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng liếc ông ta một cái nói: "Nghe rõ chưa? Cho dù nhà họ Vương có giờ bao nhiêu thủ đoạn, nhưng Thiên Bắc này vẫn là địa bàn của tôi, hành động của các người đều không lọt qua khỏi tầm mắt của tôi đâu".

"Tôi chưa bao giờ nghĩ tới việc đối đầu với nhà họ Vương, là các người hết lần này đến lần khác phá vỡ giới hạn cuối cùng của tôi, còn nếu thật sự muốn đối đầu thì các người còn chưa đủ trình!"

Bạch Diệc Phi nói xong liền cúp điện thoại, không chút do dự bước xuống xe.

Sau đó anh đi đến ghé phụ phía sau rồi mở cửa: "Ông tốt nhất nên chọn mắt một chút đi".

"Bịch!"

Bạch Diệc Phi tung một cú đấm, chú Dương lại ngất đi.

Sau khi đóng cửa xe, Bạch Diệc Phi trèo tường bước vào, nhà trẻ này có tổng cộng ba tầng, việc phải nhanh chóng tìm ra đó là căn phòng nào có

chút khó khăn.

Mặc dù bây giờ là nửa đêm, nhưng trong mắt anh ban ngày chính là ban đêm, cho nên anh căn bản không nhìn thấy được căn phòng nào sáng đèn.

Vì vậy Bạch Diệc Phi chỉ có thể quan sát từng căn phòng một.

Nhưng sau khi anh bước vào, Bạch Diệc Phi lại cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì nơi này rất yên tĩnh, không có một chút âm thanh nào.

Anh quan sát từ tầng 1 đến tầng 3, nhưng lại không thấy một bóng người.

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến âm thanh của tiếng khởi động xe ô tô.

Trong lòng Bạch Diệc Phi sừng sốt, lập tức chạy tới bên cửa sổ nhìn, phát hiện chiếc xe của mình đang phóng nhanh ra ngoài.

"Mẹ kiếp!"

Bạch Diệc Phi chửi thề một tiếng, không chút do dự liền từ tầng ba nhảy xuống.

Anh vừa chạy như điên, vừa gọi điện cho Trương Hoa Bân.

"Chúng ta mắc bẫy rồi, mau điều tra các lối thoát xung quanh!"

Bạch Diệc Phi nghe thấy tiếng gõ bàn phím, phải một lúc lâu sau mới có thể nghe thấy giọng nói của Trương Hoa Bân.

"Phía sau nhà trẻ có một nhà hàng. Cửa sổ của nhà hàng không có lưới chống trộm, anh có thể trực tiếp đi vào bếp sau, ở đó có một lối đi dẫn đến trung tâm thương mại, có ba lối ra trong hầm để xe ô tô của trung tâm thương mại".

"Nếu không kịp, anh có thể đến dưới tầng hầm để xe của nhà trẻ, nhưng chỉ có một lối ra, anh có thể trốn tạm ở đó".

Bạch Diệc Phi không nghĩ ngợi liền trực tiếp chạy ra phía sau nhà trẻ.

Nhưng chạy được nửa đường anh đột nhiên dừng lại.

Tại sao nhà trẻ lại có tầng hầm để xe?

Thông thường, các trường mẫu giáo đều không có hầm để đậu xe.

Bạch Diệc Phi cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Nhưng anh còn chưa kịp nghĩ ngợi gì đã nhìn thấy có rất nhiều người đột nhiên xuất hiện xung quanh mình, bọn họ trèo vào từ bức tường của nhà trẻ.

Quả nhiên, đúng như anh dự đoán, vì một vài sơ sẩy của bản thân đã rút dây động rừng.

Bạch Diệc Phi vừa mới gọi điện thoại cho ông Vương, quả thật để ngăn Vương Gia Tuấn ức hiếp Long Linh Linh, nhưng Long Linh Linh vẫn còn ở trong tay Vương Gia Tuấn, nói cách khác cô vẫn còn gặp nguy hiểm.

E rằng sau khi ông Vương cúp máy liền lập tức thông báo cho Vương Gia Tuấn, tuy là ngăn được hắn, nhưng cùng lúc để cho hắn nhanh chóng dời đi, đồng thời bố trí một trận mai phục xung quanh đây.

Khi anh xuống xe bước vào nhà trẻ, có người bí mật chạy ra và chở chú Dương đi.

Bạch Diệc Phi trong lòng có chút buồn bực, vừa rồi anh quả thực quá lo lắng, không nghĩ mọi chuyện phức tạp như vậy.

Đồng thời, điều này cũng cho thấy nhà họ Vương quả thực rất nham hiểm.

Hầu hết những người từ tường trèo vào đều là cao thủ cấp 2, Bạch Diệc Phi mặc dù không hề sợ hãi, nhưng hiện tại tình huống có chút đặc biệt, anh ở Nam Môn bị thương nặng còn chưa hoàn toàn bình phục, cho nên thực lực không thể so với bình thường.

Những người này trực tiếp bao vây xung quanh Bạch Diệc Phi, sau đó một người trong số đó đi tới trước mặt Bạch Diệc Phi, gã ta mặc áo choàng đen nhìn không rõ tướng mạo, cất giọng không phân biệt được là nam hay nữ nói: "Bạch Diệc Phi, mạng của anh lớn thật!".

"Ngay cả trận pháp của sư phụ cũng không lừa được anh!"

Bạch Diệc Phi nhìn gã, lạnh lùng hỏi: "Vương Gia Tuấn ở đâu?"

"Anh nên quan tâm đến tính mạng của mình đi, hay là anh cho rằng mình giết chết một tên cao thủ cấp 1 liền nghĩ mình là vô địch thiên hạ sao?"

"Nói cho anh biết, đêm nay, anh tới số rồi".

Bạch Diệc Phi khẽ cau mày nhìn gã, bởi vì anh cảm thấy người này cho mình cảm giác đã từng quen biết.

Vì vậy Bạch Diệc Phi lại nhắm mắt lại, dùng cảm giác nhìn người đối diện.

Người kia bật cười một tiếng: "Anh đây là muốn đầu hàng sao?"

Bạch Diệc Phi sau khi nhắm mắt bước tới gần gã, nhìn thấy khuôn mặt của gã, chắc nịch nói: "Thì ra là cô!"

Người đó lập tức sững sốt, nhanh chóng lùi lại.

Cùng lúc đó, Bạch Diệc Phi đột ngột đấm một cú vào ngực gã.

Quả nhiên, có một loại cảm giác vừa cứng rắn vừa mềm mại.

"Bùm!"

Sau một tiếng động lớn vang lên, Bạch Diệc Phi cảm thấy một năng lượng chuyển ngược trở về, khiến anh không thể không lùi lại.

Mãi cho đến khi lùi lại năm sáu mét, anh mới đứng vững, anh chỉ vào người đang chạy ra ngoài, nói: "Tôi biết cô là ai, hà có gì phải che che đậy đậy như thế?"

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1035: Tội đen

Quả nhiên, người mặc áo khoác kia bỏ mũ xuống lộ ra một gương mặt nhỏ nhắn tinh tế.

Cô ta chính là Vân Anh.

Vân Anh khẽ lắc đầu: “Anh khiến tôi ngạc nhiên quá, là do tôi đã đánh giá thấp anh, tôi rất tò mò, từ lúc nào mà anh phát hiện ra kế hoạch của tôi?”

Kế hoạch đó chính là cô ta giết Cát Xa sau đó giả hoạ cho anh.

Bạch Diệc Phi lạnh lùng hùng một tiếng: “Tôi không thể không thừa nhận là kế hoạch của cô rất hoàn mỹ, lúc mới bắt đầu tôi không hề nghi ngờ nhưng sau khi tôi nhìn thấy Cát Xa đột nhiên bị chết thì mới suy nghĩ kỹ lại”.

“Cái chết của hắn ta quá mức dễ dàng, hơn nữa từ sau khi tôi với cô quen nhau thì mỗi một việc xảy ra bên cạnh mình đều có liên quan đến việc này, cũng tức là nói, những việc này đều để cho tôi trở thành người có liên quan, thiếu một việc cũng không được”.

“Những việc này đủ để khiến người khác càng tin tưởng vào việc tôi có lý do để giết Cát Xa”.

Nghe thấy những câu này, Vân Anh mỉm cười nói: “Đúng, quả thực là như vậy, nhưng cũng đã muộn rồi, cho dù anh không chết thì tôi cũng đã đạt được mục đích của mình rồi”.

“Mà anh bây giờ, có thể đi chết được rồi”.

Bạch Diệc Phi khẽ nhíu mày.

Bên cạnh anh đã không còn vũ khí nào nữa, đao của anh đã bị vỡ nát lúc quyết đấu với chú Dương rồi, mà Vân Anh đã gần đạt đến cảnh giới Thần

võ rồi, cô ta mạnh hơn anh rất nhiều.

Hơn nữa, anh nghĩ kỹ lại một lượt, hiện nay nhóm cao thủ ở thành phố Thiên Bắc đều không có ai là đối thủ của Vân Anh, cho nên bọn họ gần như không thể cứu được mình.

Minh lần này thực sự không thoát được rồi.

Mà chính vào lúc này, đột nhiên Vân Anh lại nói: “Nhưng tôi đã từng hứa với một người, không tiết lộ sự tồn tại của người đó với bất cứ ai, cũng sẽ không tự tay giết anh ở thành phố Thiên Bắc”.

Đột nhiên Bạch Diệc Phi như bừng tỉnh, người đó sợ rằng chính là Tân Thu.

Nhưng bất kể Tân Thu và Vân Anh nói gì với nhau, Vân Anh cũng đã đồng ý không tự tay giết anh, mà với thủ đoạn của Vân Anh nếu muốn giết mình thì cũng không phải là không thể.

Quả nhiên như vậy, Vân Anh lại mỉm cười nói: “Chỉ đồng ý là tôi không ra tay với anh, nhưng tôi chưa đồng ý là người của tôi không ra tay với anh”.

Tiếp sau đó, một người khiến Bạch Diệc Phi thấy rất quen mắt liền bước từ trong đám đông ra.

“Bạch Diệc Phi, lâu quá không gặp”, Liên Âm mỉm cười với Bạch Diệc Phi.

Nhìn thấy Liên Âm, đột nhiên Bạch Diệc Phi nổi lên ý muốn giết người!

Anh nhớ lại mọi chuyện xảy ra lúc ở Nam Môn, nhớ lại Tùng Lệ Tư, nhớ đến cái chết thảm của cô ta.

Tất cả mọi thứ đều là do Vân Anh gây ra, mà Liên Âm cũng đã tham dự trong đó.

Tình huống bây giờ với Bạch Diệc Phi mà nói là chết chắc.

Nhưng Bạch Diệc Phi gần như không hề thấy sợ hãi mà ngược lại tròng mắt của anh còn dần biến thành màu đỏ và mang đầy sát khí nhìn chằm chằm Liên Âm: “Đúng là lâu lắm không gặp, tôi còn tưởng anh chết rồi!”

“Trùng hợp, tôi cũng nhớ anh”, Liên Âm cười tiến lên một bước.

Bạch Diệc Phi đột nhiên quát lên: “Tốt lắm, hôm nay chúng ta hãy giải quyết hết nợ nần đi, tôi sẽ giết anh!”

“Anh có khả năng này không?”, Liên Âm khinh bỉ nói.

Liên Âm là một cao thủ cấp một cao cấp, cao hơn Bạch Diệc Phi hẳn một cấp, hơn nữa hẳn còn là người của phái Phi Tinh, mang trong mình tuyệt kỹ võ công đặc thù của phái Phi Tinh khiến thực lực của hắn cao hơn rất nhiều.

“Tôi có!”

Bạch Diệc Phi gầm lên một tiếng giận dữ nhưng lại xoay người bỏ chạy thật nhanh.

Tất cả mọi người đều nghệt mặt ra.

Cái quái gì vậy?

Vừa mới đây còn gào thét nổi điên đòi giết mình, kết quả lại là xoay người bỏ chạy?. ngôn tình ngược

Mọi người đều ngây ra một lúc, cuối cùng Liên Âm phản ứng lại trước nhất hét lên: “Đuổi theo cho tôi!”

Sau đó cả đám người liền đuổi về hướng Bạch Diệc Phi bỏ chạy, đến Liên Âm cũng đuổi theo cùng.

Vân Anh khẽ nhíu mày: “Tên Bạch Diệc Phi này quá mức giao hoạt, mọi việc phải cẩn thận!”

Bạch Diệc Phi dứt khoát xông về phía nhà xe dưới hầm, nhưng mà đứng như những gì anh đoán, nhà đỗ xe này không có xe.

Hơn nữa liếc mắt qua nhìn thì nhà xe này không rộng, đại khái cũng chỉ đỗ được hơn mười chiếc xe mà thôi.

Mà một bên tường của nhà xe có một cánh cửa.

Bạch Diệc Phi nhanh chóng chạy đến trước cửa nhưng anh không hề mở cửa chạy ra bên ngoài mà xoay người lại đối diện với mấy chục tên cao thủ kia.

Liên Âm cũng đã đuổi kịp: “Bạch Diệc Phi, ở đây không có chỗ cho anh trốn nữa đâu”.

Mà trên mặt Bạch Diệc Phi lúc này hầu như không có chút phần nộ nào, thậm chí đến một chút hoảng hốt cũng không có, trông anh bây giờ rất bình tĩnh: “Tôi rất tò mò, các người đã bắt tay với Vương Giai từ lúc nào vậy?”

Liên Âm cười nói: “Đến nước này rồi, chẳng lẽ anh còn cho rằng mình có thể sống sót mà thoát được ra ngoài à?”

“Tôi khuyên anh tốt nhất nên khoanh tay chịu trói đi, như vậy thì sẽ đỡ phải chịu khổ, dù sao thì cũng phải chết, biết nhiều thế thì cũng để làm gì đâu?”

Bạch Diệc Phi lạnh lùng bật cười, nói: “Bây giờ tôi rất muốn biết, sự phụ của anh có biết anh đã đầu quân cho Liên minh võ giả chưa?”

Lời vừa dứt, mặt của Liên Âm biến sắc ngay sau đó liền gầm lên: “Lên cho tôi, giết chết anh ta!”

Đám cao thủ phía sau lưng hắn đều xông về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lại đột nhiên xoay người, một tay đâm mạnh lên tường.

Mặt tường đó là một máy biến áp, sau cú đâm của anh thì mặt tường đã vỡ nát sau đó lộ ra công tắc nguồn điện của cả toà nhà trường mầm non và

nhà xe dưới hầm.

“Phụt!”

Ngay lập tức tất cả đèn điện đều tắt ngóm.

Ngoại trừ Bạch Diệc Phi ra, tất cả mọi người đều chỉ thấy một màu tối đen.

Mà trong mắt Bạch Diệc Phi vẫn không khác gì ban ngày, anh có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời chiếu vào trong hầm để xe từ phía cửa ra vào, mà ánh sáng này đã đủ để anh có thể nhìn thấy rõ mọi thứ xung quanh.

“Con mẹ nó! Anh ta tắt công tắc nguồn rồi!”

“Mau lên! Mau chặn cửa ra lại, đừng để anh ta chạy thoát!”

“Mau mở đèn pin lên!”

Cả đám người miệng năm miệng mười nói.

Bạch Diệc Phi có thể nhìn thấy rất rõ ràng bọn họ đang mò mẫm xung quanh, khi anh nhìn thấy có người mò được điện thoại định bật đèn lên thì anh liền nhanh chóng xông qua đám mạnh một cú lên đầu hấn ta.

Người nọ bị đánh bay ra ngoài sau đó va mạnh vào đám cao thủ phái sau.

Mà đám người này hầu như không thể phát giác ra Bạch Diệc Phi đang ở bên cạnh bọn chúng, bọn chúng vẫn còn đang mãi mò mẫm trong bóng tối, thậm chí còn có người tưởng người bên cạnh là Bạch Diệc Phi mà đánh lẫn nhau.

Liên Âm lập tức đẩy một tên cao thủ bên cạnh mình ra, hấn đi về phía trước mấy bước nhưng không may lại đứng ngay phía trước mặt Bạch Diệc Phi.

Không những như thế, lưng của hắn còn quay về phía Bạch Diệc Phi, trong tình huống anh nín thở thì hắn ta không thể nhận ra Bạch Diệc Phi đang đứng ở phía sau lưng mình.

Hắn nói: “Bạch Diệc Phi, chúng tôi đều không nhìn thấy, nếu ra tay thật thì một mình anh phải đấu với tất cả chúng tôi cũng không tiện, phải không?”

Ngay sau đó, hắn tóm một người bên cạnh mình nhỏ giọng nói: “Mau đi tìm công tắc nguồn điện!”

Người nọ liền gật đầu mò mẫm đi về phía công tắc nguồn điện.

Bạch Diệc Phi ở ngay bên cạnh hắn ta, yên lặng nghe bọn họ thì thầm.

Đợi sau khi Liên Âm dặn dò xong rồi lại đứng quay lưng về phía Bạch Diệc Phi, anh liền không hề do dự ra tay.

Anh dùng hết sức và ám kinh trong người nhắm chuẩn vị trí tim ở phía sau lưng rồi đánh qua.

Liên Âm lúc này gần như không thể nhìn thấy Bạch Diệc Phi hơn nữa khoảng cách giữa bọn họ rất gần, gần đến mức cho dù Liên Âm có nghe thấy tiếng gió thì cũng không kịp tránh nữa, hắn chỉ có thể tiến về phía trước một bước.

Nhưng chỉ một bước này cũng đã đủ để cứu được mạng của hắn.

Mặc dù Bạch Diệc Phi có thực lực của một cao thủ cấp một trung cấp, Liên Âm là cao thủ cấp một cao cấp nhưng một cao thủ cấp một cao cấp cũng không thể chịu được sức mạnh của một cao thủ trung cấp.

Ngoại trừ Vân Anh, cô ta chuyên tập cơ thể mình đồng da sắt.

“Phụt!”

Liên Âm bị đập trúng lưng nên ngã nhào về phía trước sau đó nôn ra một ngụm máu.

Cho nên tất cả mọi người đều hỗn loạn cả lên.

Bọn họ hoảng hốt bảo vệ chính mình nhưng lại bắt đầu đánh giết lẫn nhau.

Mà cái người đi tìm công tắc nguồn điện đã bị Bạch Diệc Phi thẳng tay đánh chết.

Liên Âm nằm bò trên mặt đất gằm lên giận dữ: “Con mẹ nó, làm sao mà mày lại nhìn được vậy?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1036: Biến mất tại chỗ

Bạch Diệc Phi không đáp lại, bởi vì bản thân anh không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong mắt anh, buổi tối đã biến thành ban ngày.

Anh vẫn không hiểu về mấy chuyện quái dị này, nhưng hiện giờ cũng không phải là lúc nghĩ những điều này.

Bạch Diệc Phi lập tức xông vào phía trước cửa trong cùng của nhà để xe dưới lòng đất. Anh nắm chặt tay nắm rồi đẩy vào.

“Két!”, khóa cửa bị anh làm hỏng. Còn sau khi Bạch Diệc Phi nhìn thấy rõ cảnh tượng bên trong thì toàn thân anh như đờ đẫn.

Phía sau cánh cửa này là một căn phòng mấy trăm mét vuông, phòng được thiết kế lộng lẫy, trong phòng có đặt chiếc giường lớn. Ngoài ra còn có bàn trang điểm, còn có bàn tròn và mấy cái ghế.

Ở trên giường lúc này có một cô gái đang trần như nhộng.

Và trong phòng này cũng chỉ có một cô gái này thôi.

Sau khi định thần lại, Bạch Diệc Phi lập tức hiểu được. Trong này chắc chắn có lối thoát khác, và Vương Gia Tuấn đã chạy rồi.

Còn cô gái trên giường, không nói cũng rõ. Bạch Diệc Phi nhìn thấy bộ dạng trần trụi của Long Linh Linh mà lập tức phẫn nộ.

“Linh Linh!”, anh xông lại, ôm chặt cô ta rồi lật người cô ta dậy, sau đó quần ga giường vào cho Long Linh Linh.

“Xin lỗi...”, Bạch Diệc Phi run rẩy nói: “Xin lỗi, là do tôi đến...”.

Nhưng anh chưa nói xong thì lập tức đơ người. Bởi vì cô gái bị lật lại mặt dù xinh đẹp nhưng khuôn mặt rất lạ lẫm.

Cô ta căn bản không phải là Long Linh Linh.

Sau khi định thần lại, trong lòng Bạch Diệc Phi mừng thầm. Cô gái này không phải là Long Linh Linh, điều đó chứng tỏ hiện giờ Long Linh Linh vẫn chưa bị Vương Gia Tuấn ‘làm nhục’.

Đúng lúc này, cô gái kia đột nhiên mở mắt ra, từ trong chần thò tay ra. Trong tay cô ta còn cầm một con dao găm, đâm mạnh về phía Bạch Diệc Phi.

Bình thường trong phòng này không bật đèn, đáng lẽ ra phải là một màu tối đen.

Nhưng trong mắt Bạch Diệc Phi lúc này lại là sáng, vì vậy anh có thể nhìn rõ động tác của cô gái kia. Đồng thời lúc này, anh cũng hiểu mình trúng kế rồi.

Bạch Diệc Phi giơ tay ra nắm chặt cánh tay cô ta rồi vặn một cái.

“Rắc rắc”.

“A...”, cánh tay cô gái đó bị vặn gãy nát, cô ta kêu lên thảm thiết.

“Bụp!”, lúc này đèn trong phòng cũng được bật lên.

Trong lòng Bạch Diệc Phi thấy kinh ngạc, sau đó nhìn về phía cửa.

Bên ngoài có một nhóm người bị đánh gục, chỉ còn một số người đứng vững. Còn Liên Âm đang đứng bên cạnh công tắc điện.

Trong lúc đèn bật, tất cả mọi người đều dừng động tác rồi nhìn về phía trong phòng.

Cô gái bị Bạch Diệc Phi bẻ gãy tay, cô chịu đau rồi cười lạnh một tiếng, nói: “Anh không chạy được đâu”.

Sau đó, tất cả mọi người đều vây lại. Liên Âm cũng đi vào trong, ánh mắt lạnh lùng nhìn Bạch Diệc Phi nói: “Sao mày có thể nhìn rõ trong bóng tối như vậy?”

Hiện giờ Bạch Diệc Phi đang bị đám người này vây chặt trong phòng nên muốn chạy thoát đúng là khó hơn lên trời.

Còn Liên Âm bị Bạch Diệc Phi đánh bị thương nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Hắn vẫn không mất đi sức chiến đấu.

Bạch Diệc Phi chau mày, một tay giật con dao trong tay cô gái đó lại, sau đó kê dưới cổ cô ta.

Cô gái không chút sợ hãi, nói: “Kể cả anh giết tôi thì anh cũng không thoát được”.

Liên Âm cũng nói theo: “Cô ta nói đúng đây! Tôi nay mày không thoát được đâu”.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại rồi chậm rãi nói: “Liên Âm! Mày có biết chúng ta là đồng môn không?”

Liên Âm nghe thấy lời này thì lập tức chau mày lại.

Liên Âm và Vân Anh đều biết rõ chuyện Bạch Diệc Phi gây rối ở Liên minh chính nghĩa, thậm chí còn giết một cao thủ cấp một cấp cao của liên minh võ giả. Vậy thì tất nhiên họ cũng biết, phái Phi Tinh đã cứu Bạch Diệc Phi.

Vậy thì Liên Âm cũng biết, Bạch Diệc Phi là đệ tử của Mạnh Lâm.

Vì vậy, họ được coi là đồng môn.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Ồ phái Phi Tinh, tàn sát đồng môn thì tội gì?”

Sắc mặt Liên Âm sầm lại nhưng hắn vẫn thản nhiên nói: “Vậy thì đã sao? Ở đây không phải là Nam Môn, không ai biết tao giết mày cả. Họ sẽ nghĩ là nhà họ Vương giết mày thôi”.

Bạch Diệc Phi đột nhiên trợn trừng mắt, nhìn thấy sắc mặt Liên Âm không được tốt, chắc là anh đã nói trúng rồi.

Nhưng Bạch Diệc Phi vẫn lắc đầu cười, sau đó nắm chặt cô gái kia lùi về sau.

Anh lùi một bước thì đám người kia tiến một bước.

Một lát sau, Bạch Diệc Phi đột nhiên xé rách ga giường đang quấn trên người cô gái kia, lộ ra thân hình nóng bỏng.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều trợn trừng mắt lên.

Còn cô gái kia căn bản không thể ngờ Bạch Diệc Phi lại làm như vậy nên phần nộ, quát: “Tôi phải giết anh”.

Nhưng Bạch Diệc Phi không cho cô ta cơ hội mà đánh một cái về phía sau lưng cô ta.

Cô gái lập tức bay về phía Liên Âm.

Liên Âm thấy thế thì không kịp nghĩ nhiều mà giơ tay ra ôm chặt lấy cô ta, sau đó dùng áo khoác ngoài của mình quấn cho cô ta.

Hành động này của hắn đối với cô gái mà nói, là hành động chính nghĩa và kịp thời.

Nhưng...

“Bạch Diệc Phi đâu rồi?”

Âm thanh này khiến Liên Âm kinh ngạc lập tức quay đầu lại nhìn vị trí mà Bạch Diệc Phi vừa đứng, kết quả là không nhìn thấy gì.

Bạch Diệc Phi thật sự đã biến mất tại chỗ?

Tất cả mọi người đều ngây người ra.

Thậm chí có người còn hỏi: “Đây... Thật sự có năng lực di chuyển nhất thời sao?”

Tất nhiên là không rồi!

Nó chỉ là một trận pháp che mắt người mà thôi!

Ban nãy Bạch Diệc Phi nói nhiều với Liên Âm như vậy chẳng qua là kéo dài thời gian.

Anh phát hiện ra huyết mạch của anh lại một lần nữa có sự thay đổi. Anh có thể một lần nữa vào trạng thái mất đỏ, hơn nữa có thể cảm nhận được thực lực của mình tăng lên rất nhiều.

Lúc anh nhắm mắt lại, anh có thể biết được tính chân thực của thế giới bên ngoài, thậm chí nhìn thấu được trận pháp của chú Dương.

Điều đó có nghĩa là, sau khi nhắm chặt mắt lại, anh có thể cảm nhận được người và vật ở xung quanh, từ đó sẽ không bị lừa bởi những gì mắt mình nhìn thấy nữa.

Trong phòng này là một mật thất được thiết kế tinh xảo. Nếu đã như vậy thì không thể chỉ có một mình cô gái trần trụi kia.

Ban nãy Vương Gia Tuấn nhất định ở đây. Nhưng sau khi Bạch Diệc Phi đến thì lập tức di chuyển mà thôi.

Nhưng rõ ràng hầm xe dưới lòng đất chỉ có một lối ra. Bạch Diệc Phi lại không nhìn thấy. Điều đó chứng tỏ ở đây nhất định còn lối ra nữa.

Vì vậy, sau khi anh nhắm mắt lại liền nhìn thấy một cánh cửa. Vừa hay nơi này cách sau lưng anh không xa. Nhưng một khi anh mở mắt ra thì cánh cửa này không thấy nữa.

Hơn nữa, nhưng kẻ bao vây tấn công anh cũng không nhìn thấy.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1037: Đâm xe rồi

Rõ ràng, trận pháp của chú Dương là trận pháp che mắt, cũng tương tự với cái ở kho vàng số 3.

Vì vậy, Bạch Diệc Phi mới xé rách ga giường quấn trên người cô gái kia để thu hút sự chú ý của chúng, sau đó đẩy cô gái về phía Liên Âm. Nhân lúc họ di chuyển sự chú ý, Bạch Diệc Phi lập tức đi vào lối cửa không nhìn thấy đó.

Vì vậy, lúc họ ngẩng đầu lên thì họ có cảm giác là Bạch Diệc Phi đã biến mất tại chỗ.

...

Bạch Diệc Phi sau khi vào được từ cánh cửa đó thì nhìn thấy một con đường dài, vừa hay đủ để một người đi qua.

Anh không do dự gì mà đi về phía trước.

Con đường này không có ánh sáng, kể cả trong mắt anh, bóng tối đã thành ban ngày nhưng khi không có ánh sáng thì trong mắt anh vẫn là màu tối đen.

Sau khi đi được 1km thì Bạch Diệc Phi nhìn thấy một lối ra. Anh đoán không sai, Vương Gia Tuấn đã rời đi từ con đường này.

Và lối ra chính là con đường trong công viên nhỏ.

Ở đó, anh nhìn thấy một chiếc xe bên đường vừa mới chuyển bánh.

Sau khi anh nhìn thấy chiếc xe đó thì ánh mắt sáng lên. Bởi vì anh nhìn thấy người cuối cùng lên xe đó chính là vệ sĩ bên cạnh Vương Gia Tuấn.

Vì vậy, Bạch Diệc Phi liền đuổi theo.

Nhưng xe đó đi với tốc độ nhanh khủng khiếp, bất luận anh đuổi theo có nhanh cỡ nào thì xe đã đi xa.

Chiếc xe bị người ta lái đi, hiện giờ trên đường không còn chiếc xe nào khác nên anh không thể đuổi theo được.

Nhưng anh không do dự gì mà chạy nhanh về phía chiếc xe rời đi, sau đó gọi điện thoại cho Trương Hoa Bân, nói: “Kiểm tra camera cho tôi, xe Audi màu bạc, biển số xe là B6688, đi về phía Hoa Uyển. Nhanh lên!”

“Vâng!”

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Diệc Phi đột nhiên chú ý đến một quán net đối diện bên đường. Bên ngoài quán net có rất nhiều xe điện và một chiếc xe máy trông khá xịn.

Những chiếc xe này chắc là của những thiếu niên đến chơi net chẳng.

Vì vậy, anh lập tức chạy đến đối diện đường, nhìn lướt qua xe máy đó rồi phát hiện ra, chủ nhân chiếc xe lại chưa rút chìa khóa ra.

Vì vậy, anh rất thuận lợi ngồi lên chiếc xe đó rồi phóng đi.

...

Trong quán net...

“Tôi đi cứu người, các người bắt giúp tôi”.

“Mẹ kiếp! Lại tung hỏa mù à”.

“Nhanh lên, không đỡ tôi là chết bây giờ”.

Bốn máy liên tiếp nhau là ba chàng trai và một cô gái ngồi máy, họ đang chơi trò ăn gà.

Lúc này đã là bốn năm giờ sáng, những người khác chơi net xuyên đêm đều không trụ được, nằm bò ra bàn ngủ thiếp đi. Riêng chỉ có mấy người

này vẫn rất tinh táo.

Lúc này, một cô gái duy nhất trong bốn người mặc đồ bụi bặm. Cô ta chính là Lưu Hà, em gái của Lưu Đầu Trọc. Cô ta nhớ ra là trong mấy người bạn này có người có xe máy nên nói: “Em Ba! Đi xem xe máy còn ở đó không?”

Thiếu niên có tên là em Ba có mái tóc nhuộm vàng, bất cần, nói: “Lúc này thì thì chắc bọn trộm cũng nghỉ ngơi rồi chứ?”

“Huống hồ bên ngoài quán net có camera, lẽ nào giờ bọn trộm còn to gan dám ăn cắp xe dưới camera nữa?”

Lưu Hà nghĩ cũng có lý nên nói: “Nói cũng đúng”.

“Em cứ yên tâm đi, tung hoành giang hồ bao nhiêu năm rồi nhưng không có ai dám bắt nạt anh cả”, ngồi bên cạnh Lưu Hà là một người đàn ông có mái tóc kiểu dân chơi, kiêu ngạo nói: “Những người trong xã hội thì càng không dám động đến xe của anh”.

“Đúng thế! Anh Lân là ai chứ?”, em Ba tự tin phụ họa, nói.

Lời nói vừa dứt thì bên ngoài truyền lại âm thanh.

Bốn người ngáy người ra, sau đó Lưu Hà tháo tai nghe xuống, hỏi: “Anh Lân! Ban này có âm thanh của xe máy?”

“Hình như là vậy?”, tên tóc vàng chớp mắt, nhìn anh Lân với vẻ không chắc chắn lắm.

Anh Lân với vẻ không tin, đứng lên rồi vừa nhìn ra ngoài vừa nói: “Lẽ nào thật sự có kẻ dám ăn trộm đồ...”.

“Xoẹt!”, sau âm thanh mạnh đó, xe của anh Lân bị người ta lái đi xa.

“Mẹ kiếp! Xe của tao”, anh Lân ném tai nghe xuống đất rồi lập tức đuổi theo. Nhưng sau khi hắn ta đi ra ngoài thì bóng dáng chiếc xe cũng không còn nữa.

“Mẹ kiếp!”, anh Lân quay người đi vào quan nét, phẫn nộ đập lên bàn: “Chủ quán đâu! Tỉnh lại cho tôi, kiểm tra camera, hôm nay ông đây nhất định phải báo cảnh sát”.

Ba người còn lại cũng xúm lại.

Sau khi chủ quán bị gọi dậy thì vẫn mơ màng nhưng sau khi biết xe máy của họ bị lấy cắp thì lập tức tỉnh hẳn luôn. Sau đó vội ra ngoài kiểm tra camera.

Anh Lân đã nhắc máy gọi cho cảnh sát: “Alo! Xe của tôi bị ăn trộm, các người...”.

Nhưng đúng lúc này, Lưu Hà sau khi nhìn camera thì đột nhiên giật mình rồi giật điện thoại của anh Lân rồi nói: “Xin lỗi chú cảnh sát! Bạn trai cháu uống nhiều nên gọi nhầm ạ...”.

Đám anh Lân đều nhìn Lưu Hà với vẻ kinh ngạc.

“Chị Hai, làm gì vậy?”

“Xe bị mất, sao không báo cảnh sát?”

Anh Lân có chút tức giận, nói: “Em Hai! Xe của anh bị lấy cắp, tại sao em không cho anh báo cảnh sát? Anh lăn lộn trong xã hội bao nhiêu năm, vậy mà...”.

“Vậy mà cái gì nữa?”, Lưu Hà lập tức nói: “Anh là anh Lân, bị người ta ăn trộm xe mà còn cần báo cảnh sát sao?”

Lưu Hà lại cười lạnh một tiếng, sau đó nói với giọng khinh bỉ: “Anh nói đến giang hồ hay xã hội đen gì đó chẳng qua chỉ là đám lưu manh còn đang đi học không có việc gì làm thôi. Chứ ra ngoài đời thực thì anh không là cái thá gì đâu”.

“Tôi cảnh cáo anh, tốt nhất anh đừng dây vào người trộm xe kia. Anh ta trộm xe của anh là may mắn của anh đấy. Biết đâu ngày nào đó sẽ trả anh

chiếc xe tốt hơn”.

“Cuối cùng, đừng gọi tôi là em hai. Lúc tôi làm chị đại thì anh vẫn còn đang nghịch bòn đây”.

“Cuối cùng, tôi chỉ có hai người anh. Một là anh ruột của tôi, một người nữa là đại ca của anh ruột tôi”.

“Tránh ra”, sau khi nói xong cô ta dùng tay đẩy anh Lân rồi chạy nhanh ra ngoài.

Ba người còn lại đều ngây người tại chỗ.

Tên tóc vàng nghi ngờ hỏi: “Anh Lân! Chuyện gì vậy? Đang yên đang lành sao đột nhiên lại nổi nóng vậy?”

“Đúng thế! Chẳng phải là chị hai không muốn ở bên cạnh nữa đấy chứ?”

Anh Lân ngẩng đầu nhìn bóng hình Lưu Hà đã chạy xa, nói: “Người phụ nữ mà tao để ý đến thì không bao giờ thoát được”.

“Phải rồi! Cô ấy nói có hai người anh, các người dò la xem, hai anh của cô ấy làm nghề gì?”

“Vâng!”.

...

Sau khi Bạch Diệc Phi đi lên chiếc xe máy đó thì đổ đầy bình xăng.

Bây giờ trong mắt anh đã là trời sáng, trên đường không có xe, đường như anh muốn chạy thì rất dễ dàng tránh được xe khác.

Trên đường đi, Bạch Diệc Phi nhận được điện thoại của Trương Hoa Bân.

“Kiểm tra được rồi ạ! Hiện giờ chúng đang trên cầu Thiên Bắc, anh rẽ trái chỗ ngã tư phía trước là được”.

Sau khi nghe thấy vậy thì Bạch Diệc Phi rẽ trái. Anh vội đuổi người nên lúc rẽ trái anh không hề giảm tốc độ.

Trong lúc anh rẽ thì một xe khác lao như điên tới.

Đường uốn khúc này nằm bên rìa tòa cao ốc, tầm nhìn hạn chế nên sau khi Bạch Diệc Phi rẽ mới nhìn thấy chiếc xe đó. Đối phương cũng vừa mới nhìn thấy Bạch Diệc Phi nên hai bên liền phanh gấp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1038: Chết cũng không gả

“Két!”

“Rầm!”

Vẫn muộn.

Hai chiếc xe đi với tốc độ cực nhanh trên đoạn cua gấp, sợ là có đập phanh gấp thì cũng không kịp nữa.

Bạch Diệc Phi chỉ đành gắng sức dùng lực ám kinh bảo vệ những bộ phận quan trọng nhất trên cơ thể của mình, sau khi hai chiếc xe đâm mạnh vào nhau đã hất tung anh ra bên ngoài.

Mà chiếc xe máy thì đã bị trượt đi rất xa.

“Rầm!”

Bạch Diệc Phi rơi xuống nền đất, bị ngã đến mức đầu kêu ong ong, hai mắt mờ đi nhìn không rõ mọi thứ xung quanh.

Qua một lúc lâu sau, tài xế của chiếc xe địa hình kia cuối cùng cũng hồi lại, anh ta đẩy túi khí bảo vệ ra rồi bước xuống xe.

Lúc đó Bạch Diệc Phi đang ép nghiêng chiếc xe sát mặt đất để vượt khúc cua, cho nên anh mới là người bị chiếc xe ô tô kia đâm trúng chứ không phải là xe máy.

Tài xế nhìn thấy nắp ca pô xe của mình đã bị đâm nát bét, đến cả khung xương của đầu xe cũng biến dạng.

Cho nên tài xế ngây dại cả người.

Xe còn bị đâm đến mức thế này thì người ra sao chắc không cần phải nói nữa.

Nhưng đúng vào lúc này, Bạch Diệc Phi đang nằm bò trên mặt đất bỗng nhiên ngồi bật dậy.

Sau khi nhìn thấy cảnh này thì tài xế bị dọa cho sợ hết hồn ngã phịch xuống đất.

Bạch Diệc Phi ngồi mãi một lúc mới từ từ bò dậy, do bị đâm khá mạnh nên đầu anh vẫn còn hơi choáng, anh lảo đảo đứng dậy từ từ di chuyển đến phía trước chiếc xe máy, bộ dáng như thể là người say rượu.

Anh dựng chiếc xe máy lên sau đó trèo lên xe.

“Brùm...”

Tiếng bô xe vang lên, chiếc xe máy lại phóng như bay trên đường.

Tài xế nhìn thấy cảnh này mà mặt mũi tái mét không còn hột máu, anh ta rõ ràng nhìn thấy có vết máu đang chảy ra từ phía kính mắt của mũ bảo hiểm mà người nọ lại có thể trèo lên xe rồi đi tiếp như vậy.

Tài xế từ từ xoay đầu lại nhìn chiếc xe địa hình của mình, bất giác rùng mình một cái.

...

“Bạch Diệc Phi, Thế nào? Không sao chứ?”, Trương Hoa Bân nhìn thấy vụ tai nạn qua camera an ninh, trong lòng cực kỳ lo lắng hỏi một câu.

Bạch Diệc Phi lúc này vẫn còn cảm thấy mơ hồ, nhưng đầu óc anh lại rất tỉnh táo, lắc đầu nói: “Tôi không sao, anh chỉ cần theo dõi chặt chẽ chiếc xe của Vương Gia Tuấn là được”.

“Tôi biết rồi, vậy anh cẩn thận một chút”, Trương Hoa Bân nói: “Nếu không thể chịu được thì đừng cố, tôi đã thông báo cho lão Trần và ông Sa qua đó rồi”.

Bạch Diệc Phi không nói gì nữa.

Bạch Diệc Phi lúc này rút cuộc cũng hiểu được vì sao Vân Anh lại có lòng tin để đi giết chết Cát Xa rồi.

Vương Gia hơn mười năm trước là một đại gia tộc, cho dù là bọn họ vẫn ần núp suốt bao nhiêu năm nay nhưng nội bộ lại vô cùng vững chắc, thực lực cũng không hề kém hơn tứ đại gia tộc, rất có thể còn mạnh hơn tứ đại gia tộc rất nhiều.

Vân Anh đã bày ra ván cờ này từ lâu, Vương Gia Trại hoàn toàn có đủ năng lực để chống đỡ mạch kinh tế của Liên minh võ giả sau này, cho dù là Cát Tắc, cũng sẽ không dám tùy ý đi chọc vào đứa con gái này.

Đột nhiên, trong điện thoại truyền đến tiếng nói của Trương Hoa Bân.

“Không hay rồi! Khu vực bờ Nam của cầu Thiên Bắc chỗ ra khỏi thành phố không có camera giám sát, bây giờ chúng tôi đang chạy về bên đó, nếu ra khỏi phạm vi của camera giám sát thì chúng ta sẽ không theo dõi được nữa”.

Bạch Diệc Phi nghe xong thì lại càng sốt ruột, tay ga vặn lên hết cỡ.

“Brùm...”.

Anh lái chiếc xe máy trong màn ánh sáng trắng mờ như thể một tia chớp xẹt nhanh về phía trước.

Trong mắt Bạch Diệc Phi dường như cũng chỉ có luồng sáng trắng.

Chỉ có ánh sáng màu trắng.

...

“Bạch Diệc Phi...”.

“Bạch Diệc Phi...”.

Trong tai truyền đến tiếng nói của Trương Hoa Bân, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

Bạch Diệc Phi lại cảm thấy cơ thể mình như đang bay lên, rồi trượt đi một khoảng thật dài, sau đó từ từ rơi xuống, rơi vào trong một hồ nước lạnh băng.

Giây sau đó, anh hoàn toàn mất đi ý thức.

...

Cùng lúc đó, xe của Vương Gia Tuấn bắt đầu lái ra khỏi thành phố Thiên Bắc, hẳn đi men theo một con đường nhỏ đến một khu nhà xưởng cỡ bé.

Hắn dừng xe của mình trước cửa toà nhà xưởng.

Long Linh Linh bị dây thừng quấn chặt quanh người, hai mắt cũng bị che lại.

Cô ta cảm thấy xe ô tô đã dừng lại sau đó lại bị người ta vác lên, sau khi đi được một đoạn đường thì bắt đầu lên gác, cuối cùng cô ta bị ném xuống một chiếc giường.

Đúng vào lúc này, Long Linh Linh nghe thấy một giọng nói xa lạ.

“Cậu chủ, sau khi Bạch Diệc Phi bị xe tông trúng vẫn còn ngoan cố lái xe đi tiếp sau đó đã lao thẳng xuống sông rồi, lần này chắc chắn là đã chết đuối”.

Long Linh Linh nghe thấy câu này thì trong lòng hẫng một nhịp.

Ngay sau đó là tiếng của Vương Gia Tuấn nói: “Nổi tiếng như thế cũng có ích gì? Không phải vẫn bị tôi trừ khử à?”

Bỗng nhiên Long Linh Linh giật mình, giống như không thể tin nổi.

Bạch Diệc Phi... chết rồi?

“Anh đi ra ngoài đi, bảo anh em cẩn thận một chút”.

“Vâng!”

Ngay sau đó là tiếng của người nọ rời khỏi căn phòng, tiếp đó là tiếng đóng cửa.

Sau đó truyền đến tiếng cởi quần áo.

Long Linh Linh không thể nhịn thêm được nữa, nước mắt chảy dài dọc theo hai bên má rơi xuống cằm.

Giây sau đó, cô ta liền cảm thấy có một bàn tay đỡ lấy khuôn mặt của mình, một tay còn lại giúp cô ta lau dòng nước mắt nơi khoé mắt, Vương Gia Tuấn cười lạnh lùng nói: “Cô đang khóc vì anh ta?”

Lời vừa dứt, Vương Gia Tuấn bèn vươn tay kéo khăn che mắt của Long Linh Linh xuống.

Long Linh Linh hai mắt mờ đi vì nước mắt, mãi một lúc lâu sau mới nhìn rõ gương mặt gần trong gang tấc của Vương Gia Tuấn.

Cô ta lập tức nghiêng đầu về một bên, tuyệt vọng nói: “Giết tôi đi”.

Vương Gia Tuấn khẽ nhíu mày, hắn ta đã cởi hết quần áo trên người, lúc này đang ngồi bên cạnh Long Linh Linh, một tay giữ lấy mặt của Long Linh Linh: “Người phụ nữ đẹp như cô, nếu giết thì đáng tiếc quá”.

“Linh Linh, cô chấp nhận sự thật đi, cuộc đời này của cô thuộc về tôi”.

Long Linh Linh không hề bị những câu nói này của hắn khiến cho rung động, mà còn lạnh lùng đáp lại: “Đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, cho dù tôi có chết, tôi cũng không gả cho anh!”

“Bây giờ tôi không thể phản kháng, vậy nếu như anh thực sự động vào tôi thì cứ việc cưỡng hiếp thì thể đi!”

Những lời này của Long Linh Linh khiến cho Vương Gia Tuấn cực kỳ tức giận, hắn ta đột nhiên vươn tay bóp chặt cổ Long Linh Linh: “Con mẹ

nó, tôi vừa gặp đã thương cô, tôi đường đường là cậu chủ của nhà họ Vương mà cô lại không hề cảm động chút nào sao?”

“Muôn chết chứ gì? Tôi tác thành cho cô!”

“Dù gì thì mệnh lệnh của nhà họ Vương chỉ yêu cầu tôi ngủ với cô một lần, đợi ông đây hoàn thành nhiệm vụ sẽ lập tức đưa cô đi chết!”

“Cô đừng có trợn mắt lên nhìn tôi, nếu trách thì trách mình ấy, ai bảo cô chính là người phụ nữ Cực âm chứ?”

“Xoẹt!”

Nói xong câu này, hắn ta hèn xé rách chiếc váy ngủ của Long Linh Linh.

Bây giờ Vương Gia Tuấn rất phẫn nộ, bởi vì hắn vốn đường đường là cậu chủ của nhà họ Vương, mà Long Linh Linh lại thà chết cũng không muốn gả cho hắn.

Từ bé đến lớn làm gì có người phụ nữ nào lại dám từ chối hắn đâu.

Hơn nữa, người phụ nữ này trong mắt trong lòng đều chỉ có tên nhóc Bạch Diệc Phi đã chết kia, vì anh ta mà cô ta từ chối hắn!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1039: Lưu Hiểu Anh sụp đổ

Vương Gia Tuấn cảm thấy như mình bị sỉ nhục.

Bây giờ Long Linh Linh đã bị Vương Gia Tuấn cởi bỏ chiếc váy ngủ ra, cả người cô ta trống trơn bị Vương Gia Tuấn đè lên.

Nhưng đúng vào lúc hắn ta định hôn xuống thì bên ngoài bỗng truyền đến giọng nói hét hoảng của đám thủ hạ.

“Cậu chủ, mau chạy đi! Cháy rồi!”

Vương Gia Tuấn bỗng giật mình ngẩng đầu lên nhìn ra phía ngoài cửa: “Con mẹ nó, chúng mày có phải bị ngu không? Có cháy thì mau đi chữa cháy đi, kêu gào cái gì?”

“Mau rút đi chữa cháy cho ông, còn dám làm phiền đến ông thì ông đập chết mày!”

...

Trên dòng sông ở khu vực gần cầu lớn Thiên Bắc có vô số chiếc thuyền cứu hộ đang trực vớt liên tục.

Quy mô quá lớn khiến cho rất nhiều người đi đường vây đầy đến xem.

Mà ngoài nhóm người tò mò vây xem ra còn có thủ hạ của Bạch Diệc Phi.

Không biết trực vớt mất bao lâu, Bạch Hồ trèo lên bờ, hai mắt đỏ ngầu nói với Trương Hoa Bân: “Chỉ vớt được chiếc xe máy kia thôi”.

Nhưng Trương Hoa Bân lại không ngừng nháy mắt với Bạch Hồ.

Bạch Hồ khẽ ngậy ra, lúc này mới để ý đến Lý Tuyết đang đứng ở phía sau anh ta.

Trần Hạo thấy vậy liền vội vàng an ủi Lý Tuyết: “Chị dâu, không tìm được người tức là anh ấy chắc chắn vẫn còn sống, mọi người cứ theo dòng nước tiếp tục tìm...”.

Giọng anh ta càng nói càng nhỏ, có thể thấy được anh ta cũng không dám chắc chắn.

Trương Hoa Bân cũng nói theo: “Tôi nhớ là ông Sa từng xem bói cho Bạch Diệc Phi, nói anh ấy không phải là người đoán mệnh, nếu ông Sa đã nói vậy thì chắc chắn là đúng”.

Nhưng vẻ mặt Lý Tuyết vẫn cực kỳ bình tĩnh, giọng nói đều đều: “Tôi không sao, mọi người không cần lo lắng cho tôi, mà mọi người cũng đều phải vất vả rồi”.

Nghe thấy câu này, tất cả mọi người đều yên lặng cúi đầu.

Bọn họ đều biết, Lý Tuyết nhìn có vẻ như bình tĩnh nhưng thực tế trong lòng cô đang phải chịu đựng sự đau khổ cùng bất an lớn hơn rất nhiều so với người khác.

Chẳng bao lâu sau, Lưu Tử Vân và Lý Cường Đông vội vàng chạy đến.

Lưu Tử Vân nhìn Lý Tuyết bình tĩnh như vậy, đột nhiên không biết nên an ủi con gái mình thế nào: “Tuyết Nhi... chắc chắn sẽ không sao đâu...”.

...

Nhà họ Bạch điều động hết lực lượng của mình ở thủ đô đến thành phố Thiên Bắc.

Bọn họ đã mở rộng tìm kiếm đến tất cả các thành phố dọc theo con sông.

Nhưng đã qua một ngày mà vẫn không có bất kỳ manh mối nào.

Bên trên không ra lệnh dừng lại thì không có ai dám dừng, bọn họ vẫn tiếp tục công việc trực vớt.

Nhóm người Bạch Vân Bằng, Lý Cường Đông đều tập trung tại phòng họp của trụ sở tập đoàn Phi Tuyết.

Ngoài bọn họ ra, gia chủ nhà họ Diệp là Diệp Giả và gia chủ nhà họ Lâm là Lâm Cuồng cũng đã kịp thời đến thành phố Thiên Bắc.

Bạch Vân bằng bây giờ đang rất phẫn nộ, ông đập mạnh xuống mặt bàn, hai mắt đỏ ngầu nói: “Bất kể lai lịch của nhà họ Vương thế nào, dám động đến con trai tôi, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho bọn họ!”

Diệp Giả vội vàng nói: “Anh Bạch, nhà họ Diệp chúng tôi và nhà họ Bạch cũng sẽ cùng nhau đối phó với nhà họ Vương kia!”

Lâm Cuồng cũng nói: “Còn có nhà họ Lâm, Bạch Diệp Phi là anh em của cháu, cháu cũng tuyệt đối không tha cho người dám ức hiếp anh em của cháu!”

“Được!”, Bạch Vân Bằng gật đầu nói: “Việc này tôi đã ghi nhớ trong lòng, bây giờ tạm thời không khách sáo với mọi người nữa”.

Ngay sau đó, ông cầm điện thoại lên gọi điện cho chủ quản của nhà họ Bạch: “Từ hôm nay, tất cả tập đoàn và công ty con của nhà họ Bạch đều thu hồi vốn về, tập trung để đối phó với nhà họ Vương”.

Diệp Giả thấy vậy cũng gọi điện về cho nhà họ Diệp: “Tất cả tập đoàn và công ty con của nhà họ Diệp đều thu hồi vốn về, tập trung để đối phó với nhà họ Vương”.

Lâm Cuồng cũng học theo, nhắc điện thoại lên gọi.

Vương lâu cũng tham gia cuộc họp lần này, bây giờ nhìn thấy ba đại gia tộc của thủ đô đều đã hợp tác với nhau để đối phó với nhà họ Vương, anh ta vừa hồi hộp lại vừa cảm động.

Hồi hộp là vì anh ta vẫn còn lo lắng cho Bạch Diệp Phi, cảm động là vì đây là lần đầu tiên anh ta được chứng kiến thực lực cùng nội lực bên trong của các đại gia tộc.

Mấy năm gần đây tập đoàn Phi Tuyết phát triển rất tốt, nhưng nếu để so sánh với ba đại gia tộc thì chẳng khác nào con kiến với con voi.

Bên dưới mỗi một gia tộc đều đó cả mấy chục đến một trăm tập đoàn và các công ty con, mà bên dưới tập đoàn Phi Tuyết lại chỉ có ba tập đoàn và hơn mười công ty con.

Cho nên có thể tưởng tượng được, nguồn vốn tập trung của ba đại gia tộc là một con số đáng sợ thế nào.

Cho dù nội lực của nhà họ Vương có hùng hậu đến đâu thì việc một gia tộc cũ đã ở ẩn mấy chục năm sợ là cũng không thể đối kháng lại được với sự liên hợp của ba đại gia tộc.

Nhưng cùng lúc anh ta cũng nghĩ đến một vấn đề khác liền vội vàng nói với Bạch Vân Bằng: “Trước đó Bạch Diệc Phi có nói cháu sử dụng hết sức mạnh của tập đoàn Phi Tuyết đi chặn việc kinh doanh của Liên minh võ giả ở Nam Môn, còn nói là bất chấp tất cả phải cắt được mạch máu kinh tế của đối phương”.

“Chú Bạch, bây giờ... chúng ta vẫn tiếp tục hay là...”.

Vương Lôu chẳng qua là muốn góp một phần sức lực của mình trong việc báo thù cho Bạch Diệc Phi mà thôi.

Nhưng Bạch Vân Bằng lại lắc đầu nói: “Không cần nữa, cứ làm theo lời Bạch Diệc Phi đi”.

“Vâng”.

Sau khi việc này được bàn bạc và thống nhất, bọn họ lần lượt rời đi, đến đợi ở bên bờ sông.

Mà sau khi bọn họ rời đi, Trương Vinh dường như muốn báo cáo cái gì đó nhưng lại nhìn thấy Vương Lôu đứng ở cửa, gương mặt ngây dại.

Trương Vinh khó hiểu tiến đến hỏi: “Chủ tịch Vương, anh làm sao vậy?”

Vương Lô chỉ lắc đầu cười khổ: “Thương nhân ấy à...”.

Trương Vinh lại càng khó hiểu.

Vương Lô chỉ nhẹ giọng nói: “Bạch Diệc Phi xảy ra chuyện nhưng lại khiến cho ba đại gia tộc liên thủ với nhau, bọn họ quả là biết cách tìm đường đi!”

“Cái này...”, Trương Vinh đầu tiên là ngần ra sau đó mới phản ứng lại được, rùng mình một cái: “Ý của anh là...”.

Nhưng Vương Lô lúc này lại vỗ vai ông ta nói: “Ông chỉ tới đây để báo cáo tình hình công việc”.

Trương Vinh lập tức hoàn hồn: “Đúng, tôi chỉ đến để báo cáo tình hình công việc”.

Ngay sau đó ông ta liền báo cáo lại cho Vương Lô nghe, lúc nói xong thì cũng đã chảy hết cả mồ hôi lạnh.

...

Khách sạn năm sao của thành phố Thiên Bắc, Lưu Hiểu Anh bị nhốt trong căn phòng của một căn hộ.

Lưu Hiểu Anh lúc này đang không ngừng đập cửa: “Bố mẹ, con xin hai người, mau thả con ra! Thả con ra!”

Mặc dù cô ta bị nhốt bên trong phòng nhưng không bị tịch thu điện thoại cho nên cô ta biết được chuyện xảy ra tối qua một cách rất dễ dàng.

Nhưng những gì cô ta biết được đều không rõ ràng, bởi vì cô ta chỉ nhìn thấy tin tức trong điện thoại của mình.

Trong tin tức nói là ông chủ đứng sau của tập đoàn Phi Tuyết vì thất tình, cuối cùng lái xe máy lao thẳng xuống sông tự tử.

Vừa đọc được tin này, Lưu Hiểu Anh thiếu chút nữa sụp đổ.

Sau đó cô ta lập tức gọi điện thoại đến bệnh viện Ngoại Long, sau khi biết được tất cả người của Bạch Diệc Phi đều đã đi ra ngoài, cô ta liền đoán được tin tức kia là thật.

Hơn nữa việc này cô ta chỉ cần nghĩ một chút là hiểu ra tại sao, cho nên cô ta vô cùng sốt ruột, vô cùng tự trách.

Bố của Lưu Hiểu Anh, Lưu Quốc Trung sảng giọng quát: “Cái đồ nghịch nữ! Con còn thấy chưa đủ xấu hổ à? Con ngoan ngoãn ở lại trong phòng cho bố, không được đi đâu cả!”

“Hiểu Anh à, nó cũng đã chết rồi, con đừng có đại dột nữa, đúng là báo ứng... loại đàn ông cặn bã như Bạch Diệc Phi không đáng giá đâu, Hiểu Anh!”, Mẹ của Lưu Hiểu Anh nhẹ giọng khuyên nhủ.

Nhưng những lời này lại càng khiến cho Lưu Hiểu Anh tuyệt vọng và sụp đổ hơn.

“A!”

Lưu Hiểu Anh gào khóc đến tan nát cả tim gan.

Ngô Vân nghe thấy thì trong lòng cực kỳ khó chịu, không kiềm được lau những giọt nước mắt lăn dài trên mặt.

...

Một căn nhà dân nhỏ bên ngoài thành của thành phố Thiên Bắc.

Bạch Diệc Phi từ từ lấy lại được ý thức sau đó mở mắt ra, quét mắt đánh giá xung quanh, anh phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng mờ tối.

Căn phòng này không hề có cửa sổ, cho nên anh không biết được mình đang ở đâu.

Đúng lúc này, cửa phòng bị ai đó mở ra.

“Anh Bạch, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi”, một người phụ nữ bê bát cháo bước vào.

Trên khuôn mặt cô ta là một lớp phấn thật dày, miệng bôi son thật đậm, tóc nhuộm thành màu vàng kim, sau đó búi lại thành một búi tròn.

Lại nhìn đến quần áo mặc trên người cô ta, rõ ràng là trông còn rất trẻ nhưng lại mặc đồ len đan kiểu già dặn.

Sau khi cô ta bước vào thì tươi cười ngọt ngào bê bát cháo nói: “Anh Bạch, anh đã hôn mê bất tỉnh cả ngày rồi, mau dậy ăn bát cháo đi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1040: Loạn rồi

Bạch Diệc Phi nhìn về phía cô gái đó, sau khi nhìn rõ cô ta là ai thì lập tức kinh ngạc.

Bởi vì cô gái này chính là Lưu Hà, em gái của Lưu Đầu Trọc.

Nhưng điều kỳ lạ là, hiện giờ cô ta trang điểm khá già dặn, giống như người phụ nữ ba mươi tuổi. Hơn nữa, giọng điệu cô ta nói ban nãy rồi cố gằn giọng nên có gì đó không được thuận mắt cho lắm.

Nhưng, Bạch Diệc Phi không kịp nghĩ nhiều mà hỏi luôn: “Cô nói là tôi hôn mê bao lâu rồi?”

“Một ngày một đêm rồi”, Lưu Hà chớp chớp mắt, nói.

Bạch Diệc Phi thấy đầu óc như trống rỗng.

Một ngày một đêm, quãng thời gian quá lâu, có thể xảy ra rất nhiều chuyện rồi.

“Anh Bạch! Anh không biết đâu, mất bao nhiêu công sức mới công được anh về đây đây”, Lưu Hà nói.

Bạch Diệc Phi nhớ là sau khi mình rơi xuống sông có tỉnh lại một lúc. Anh cố bơi, lúc đến bờ mới ngất đi. Hóa ra Lưu Hà đã cứu mình.

“Cảm ơn!”, Bạch Diệc Phi cảm ơn xong rồi lại hỏi: “Đây là đâu vậy?”

Lưu Hà cầm bát cháo đến, còn dùng muỗng múc một ít, thổi thổi vài cái rồi mới đưa đến miệng Bạch Diệc Phi, nói với dáng vẻ kiêu diễm: “Anh Bạch! Chắc chắn là anh bị người ta truy sát nên mới phải trốn xe bỏ chạy đúng không?”

Sau khi nói xong cô ta lại chớp mắt, dáng vẻ rất đắc ý, nói: “Tôi dám chắc, người đuổi giết anh ở thành phố Thiên Bắc rất lợi hại. Vì vậy tôi

không đưa anh đến bệnh viện mà cõng đến đây luôn”.

“Ở đây là khu vực ngoại ô phía nam của thành phố Thiên Bắc. Tôi thuê căn phòng này đây”.

Thần sắc của cô ta rất đặc ý, trong ánh mắt đều là sự chờ đợi. Dường như cô ta đang đợi Bạch Diệc Phi khen mình.

Bạch Diệc Phi sau khi nghe xong hoàn toàn không có thời gian để tâm đến cô ta mà sờ điện thoại của mình. Nhưng lúc anh sờ lên người thì sờ thấy làn da trần trụi của mình.

“Quần áo của tôi đâu rồi?”

Lưu Hà ngậy người ra, nói: “Anh rơi xuống sông, quần áo ướt hết rồi, chắc chắn không để anh mặc quần áo ướt được”.

Bạch Diệc Phi chau mày lại, ấp úng hỏi: “Vậy là cô...”.

Thôi bỏ đi! Lúc này cũng không phải lúc chấp nhận những chuyện này. Anh liền nói với Lưu Hà: “Mau gọi điện thoại cho anh cô”.

Nhưng dường như cô ta không vui lắm, chau mày, không nhúc nhích gì.

Bạch Diệc Phi thấy thế vội giục: “Nhanh lên đi”.

Lưu Hà giận dỗi hừ lạnh một tiếng, nói: “Anh có chuyện gì cứ bảo tôi đi làm là được, sao cứ nhất định phải là anh tôi”.

Bạch Diệc Phi đỏ ửng mắt nhìn cô ta.

Lưu Hà vẫn cảm thấy tủi thân, bặm chặt môi. Nhưng cuối cùng vẫn đi gọi điện thoại cho Lưu Đầu Trọc.

...

Không bao lâu, một chiếc xe Audi bình thường dừng trước nhà dân này.

Sau khi Lưu Đầu Trọc xuống xe thì vội vã đi vào. Khi vào đến phòng không thèm để ý đến em mình mà đi đến trước mặt Bạch Diệc Phi, gọi: “Ông chủ”.

Nhưng gã nhìn lại thì phát hiện Bạch Diệc Phi lộ ra bờ vai trần mà không có quần áo thì lập tức chau mày.

Bạch Diệc Phi không chú ý quá nhiều như vậy mà hỏi luôn: “Có ai biết anh đến đây không?”

“Không đâu! Tôi không nói với ai cả”, Lưu Đầu Trọc lắc đầu, nói.

Bạch Diệc Phi lại hỏi: “Hiện giờ tình hình bên ngoài thế nào?”

Lưu Đầu Trọc lắc đầu, cười khỏ nói: “Loạn lắm rồi”.

“Loạn?”, Bạch Diệc Phi chau mày, hỏi lại.

Lưu Đầu Trọc giải thích: “Tất cả mọi người đều đang tìm anh. Nhưng chúng tìm ở sông một ngày một đêm vẫn không tìm thấy nên chúng tưởng rằng anh chết rồi”.

“Hiện giờ ba gia tộc lớn ở thủ đô là nhà họ Bạch, nhà họ Lâm và nhà họ Diệp đã liên kết với nhau chèn ép nhà họ Vương”.

“Họ cũng huy động cả Cuồng Sa nữa. Thế lực của ba gia tộc lớn đều đang tiến hành quét sạch thế lực của nhà họ Vương”.

“Vì vậy, hiện giờ đang vô cùng hỗn loạn”.

“Hơn nữa, tôi vốn tưởng rằng ba gia tộc lớn liên kết lại đối phó với nhà họ Vương, chắc dễ đánh đổ nhà họ Vương nhưng thực tế lại không như vậy”.

“Nhà họ Vương vô cùng chắc chắn, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người”.

“Chỉ có thể nói, hiện giờ ba gia tộc liên thủ lại chỉ miễn cưỡng đánh ngang hàng với nhà họ Vương thôi”.

Sau khi nghe xong, Bạch Diệc Phi lập tức hít một hơi sâu.

Rốt cuộc nhà họ Vương chắc chắn đến mức độ nào rồi?

Lưu Đầu Trọc thấy thế liền cẩn thận hỏi: “Ông chủ! Anh có quay về chủ trì đại cục không?”

Bạch Diệc Phi ngẫm nghĩ chút rồi lắc đầu nói: “Tạm thời đừng nói cho bất cứ ai là anh đến đây gặp tôi”.

“Á? Tại sao thế?”, Lưu Đầu Trọc không hiểu, hỏi.

Bạch Diệc Phi nói: “Tôi sợ sĩ khí của họ sẽ giảm xuống”.

Sở dĩ bọn họ dốc hết sức lực liên thủ đối phó với nhà họ Vương, chắc vì tưởng Bạch Diệc Phi chết rồi chẳng?

Bởi vì Bạch Diệc Phi chết thì họ có cảm giác mình sẽ gặp nguy hiểm. Vì vậy họ mới ra tay như vậy.

Nhưng nếu như họ biết Bạch Diệc Phi vẫn sống thì cảm giác bất an kia cũng không còn quá lớn, tất nhiên sẽ không dốc sức đánh nhà họ Vương.

Họ sẽ rút đi một phần sức lực, sau đó đưa Bạch Diệc Phi lên trên cùng, từ đó bảo vệ được thực lực của mình.

Các cậu đang làm gì vậy? đi theo tôi. tránh xa bọn này ra.

Nói cũng phải, Lưu Đầu Trọc căn bản không biết chuyện của Long Linh Linh và Vương Gia Tuấn.

Bạch Diệc Phi gật đầu, có chút thất vọng, nói: “Sau khi quay về anh cố gắng tìm thử Long Linh Linh, xem cô ta quay về chưa?”

“Được!”, Lưu Đầu Trọc lại nói: “Nếu không còn chuyện gì thì tôi đi trước nha?”

Bạch Diệc Phi gật đầu, trong ánh mắt toát lên vẻ lo lắng.

Anh rất lo lắng cho Long Linh Linh, ngoài sự lo lắng anh còn không ngừng trách mình.

...

Lúc Lưu Đầu Trọc đi thì liếc nhìn Lưu Hà, sắc mặt sầm lại, dường như định nói gì thì bị Lưu Hà cướp lời: “Anh Bạch cần người chăm sóc nên em ở lại chăm sóc anh ấy”.

Lưu Đầu Trọc bị cô gái này làm cho tức chết. Gã chỉ vào Lưu Hà nói: “Nhìn xem mày đang mặc cái gì vậy?”

Lưu Hà phản bác: “Anh nói là sau này chúng ta phải mặc kín chu một chút còn gì?”

Lưu Đầu Trọc thấy thế thì càng tức, giơ tay định tát.

Nhưng cô ta vội chạy đến bên cạnh Bạch Diệc Phi, hô: “Anh Bạch cứu mạng!”

Bạch Diệc Phi thấy vậy liền khuyên: “Không sao đâu! Tạm thời tôi sẽ thay anh chăm sóc em gái anh”.

Lưu Đầu Trọc chỉ nói với Lưu Hà một cái: “Đợi chuyện này qua đi, anh sẽ tính sổ với mày”.

“Hừm!”, Lưu Hà còn hừ lạnh một tiếng.

Khi Lưu Đầu Trọc đi rồi, Lưu Hà mới hỏi Bạch Diệc Phi: “Anh Bạch! Nhìn tôi mặc thế nào?”

Bạch Diệc Phi trầm ngâm một lúc mới nói lời trái với lương tâm: “Cũng được”.

Sau khi nói xong anh lập tức đổi chủ đề, hỏi: “Giờ là ban ngày hay tối?”

Lưu Hà hơi kinh ngạc, nhưng vẫn trả lời ngay: “Tất nhiên là ban ngày rồi. Ban này anh không nhìn thấy ánh mặt trời sao?”

Bạch Diệc Phi thấy trong lòng nặng nề. Mắt anh có vấn đề nên căn bản không phân biệt được ban ngày hay ban đêm.

Anh rất muốn biết chuyện này là thế nào nhưng ngay cả Sa Phi Dương cũng không biết là tại sao thì càng không dám nói đến việc mắt anh được khôi phục như thường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1041: Là giả đấy

Một chiếc xe bình thường dừng ở trước cửa nhà dân, sau đó có người mang quần áo và điện thoại vào.

Sau khi Bạch Diệc Phi mặc xong quần áo rồi nhìn điện thoại. Bây giờ đã là năm rưỡi chiều, Lưu Hà nói là cô ta ra ngoài mua cơm nên anh gật đầu.

Đợi lúc cô ta đi rồi, Bạch Diệc Phi nhìn căn phòng, đứng dậy đi lại một lát thì phát hiện mình dường như không còn chút sức lực, trên người cũng không còn cảm giác bị thương nặng.

Sau đó anh nhắm chặt mắt, cảm nhận môi trường xung quanh căn phòng, phát hiện không có gì đặc biệt nên định ra ngoài hít thở bầu không khí trong lành.

Nhưng lúc anh mở cửa ra thì ngậy người.

Bên ngoài phòng là một cái sân nhỏ, trong sân có một người đàn ông hơn năm mươi tuổi. Trong tay ông ta cầm một đồ vật và đang chăm chú điêu khắc.

Sau khi ngậy người một lúc thì anh thậm thấy kinh ngạc.

Ban nãy anh nhắm mắt lại nhưng không hề cảm nhận được sự tồn tại của người này.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Lẽ nào cảm nhận của mình có vấn đề rồi?

Để làm rõ chuyện này, Bạch Diệc Phi đóng cửa lại rồi đi đến phía sau người đàn ông đó.

Anh đứng sau ông ta, nhìn rõ ông ta đang cầm dao khắc một chiếc kiếm gỗ to bằng bàn tay.

Anh nhìn sang bên cạnh thì có một cái ghế gỗ nhỏ. Vì vậy, anh ngồi xuống, hỏi: “Ông là...”.

Nhưng ông ta không ngẩng đầu lên, cứ chăm chú khắc tiếp, rồi thản nhiên nói: “Tôi là chủ nhà trọ”.

Trên mặt Bạch Diệc Phi đều là vẻ nghi hoặc.

Anh cảm thấy, khí chất của người đàn ông này mà là chủ nhà trọ thì không hợp lắm.

Không những thế, ông ta còn mặc bộ đồ nhà Đường theo phong cách cổ xưa, chân đi giày vải, cho người khác cảm giác như người ở thế giới khác.

Lúc này, người đàn ông đột nhiên nói: “Chàng trai! Cơ thể cậu được đó, bị thương nặng thế mà ngủ một giấc đã hồi phục được bảy tám phần rồi”.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc, hỏi: “Ông hiểu y thuật? Ông nhìn qua vết thương của tôi rồi sao?”

Người đàn ông trung niên giơ kiếm gỗ trong tay lên, chiếu về phía mặt trời, dường như đang nhìn đường nét trên thân kiếm rồi thản nhiên nói: “Có những thứ dùng mắt nhìn chưa chắc đã rõ, mà phải dựa vào trực giác mà cảm nhận. Tôi tin rằng anh cũng có khả năng này”.

Bạch Diệc Phi lại thấy kinh ngạc.

Quả thật gần đây anh mới cảm nhận được mọi thứ xung quanh. Nói ra thì không nhiều nhưng dường như người đàn ông trung niên này rất hiểu tình hình của anh hiện giờ.

Đồng thời lúc này, ông ta càng khiến anh có cảm giác đây là người phi thường.

Bạch Diệc Phi do dự, nói: “Hình như... Tôi có vấn đề rồi”.

Sau khi thu kiếm lại, người đàn ông dùng dao khắc lên đó, sau đó lại giơ lên nhìn: “Có những việc, xảy ra vấn đề cũng không nhất định là chuyện

xấu”.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc vô cùng. Anh chỉ nói một câu mà người đàn ông trung niên đã biết anh định nói gì.

Hơn nữa, ông ta lấy kiếm giờ về phía ánh mặt trời lâu như vậy. Nếu là mắt người bình thường thì chắc chắn không chịu nổi.

Bạch Diệc Phi đang nghĩ, lẽ nào ánh nắng mạnh này không có tác dụng gì với ông ta?

Lúc này, người đàn ông lại nói: “Nhưng xảy ra vấn đề mà không giải quyết thì không phải chuyện tốt”.

Nghe thấy lời này, Bạch Diệc Phi liền nghiêm túc hẳn lên, thái độ cũng cung kính, nói: “Xin hỏi chú, tôi có thể xưng hô thế nào?”

Người đàn ông trung niên cười nói: “Gọi là chú, chẳng phải tốt hơn sao?”

“Á? Ý tôi là...”.

“Chú à, tôi mua thêm một suất, chú ăn cùng đi!”, Lưu Hà cầm đồ ăn đẩy cửa đi vào trong sân rồi ngắt lời Bạch Diệc Phi.

Người đàn ông trung niên lập tức đặt kiếm gỗ trong tay xuống, sau đó nhìn Lưu Hà, cười nói: “Hay quá!”

Sau đó Lưu Hà ngập ngừng một lát, nhỏ giọng nói: “Tôi nói khách khí với chú thôi mà, chú ăn cùng thật à?”

Người đàn ông đó nghe thấy vậy thì lập tức nói: “Lớn tuổi rồi nên tôi không từ chối đâu”.

Lưu Hà: “....”.

Sau khi nói xong, người đàn ông trung niên chuyển một bàn gỗ tròn vào sân, sau đó bảo Lưu Hà đặt đồ ăn lên trên.

Cô ta thấy vậy cũng không nói gì nữa. Sau đó ba người ngồi quây bên bàn.

Đột nhiên cô ta như nhớ ra gì đó, vẻ mặt nũng nịu nói: “Tiền nhà rẻ đi chút nha chú?”

“Không được!”, ông ta lập tức lắc đầu, nói: “Hai người đâu có thiếu tiền, chỗ tiền đó có là gì”.

Bạch Diệc Phi chau mày, hỏi: “Chú biết chúng tôi có tiền?”

Nhưng người đàn ông đó dường như có thành kiến với anh. Từ đầu tới giờ, ông ta không nhìn anh một cái mà chỉ nói chuyện với Lưu Hà.

Còn lúc này, Lưu Hà mở hộp cơm ra, ông ta phát hiện bên trong có con cua to nên cười nói: “Phải có chút rượu mới được”.

Vì vậy, ông ta đứng lên đi về phòng lấy rượu. Không bao lâu, ông ta cầm ra một bình nhỏ.

Các cậu đang làm gì vậy? đi theo tôi. tránh xa bọn này ra.

Bạch Diệc Phi sau khi nghe thấy lời này thì trong lòng khẽ động. Anh cúi đầu nhìn bát rượu trước mặt mình.

Sau đó anh không do dự mà cầm lên uống cạn.

Mùi rượu thơm, sau khi vào miệng thì mới thấy nó cay.

Bạch Diệc Phi vốn không giỏi uống rượu. Khi anh uống xong ngụm rượu cay lẽ thì suýt nữa không thở được.

Đồng thời lúc này, sau khi rượu xuống bụng, dường như anh cảm nhận được màu xanh của rượu ban nãy nhanh chóng đi vào mạch máu rồi chảy khắp cơ thể anh.

Đầu óc anh thấy choáng váng, trước mặt tối sầm lại. Sau đó anh ngã sấp xuống đất.

Lưu Hà nhìn thấy vậy thì hét lên, sau đó chỉ vào người đàn ông nói: “Chú nhìn đi! Rượu này quá hạn rồi, anh Bạch uống trúng độc rồi kìa”.

...

Lúc Bạch Diệc Phi mở mắt ra thì phát hiện mình đang ở trong căn phòng tối.

Anh chậm chậm ngồi dậy, sau đó đi đến bên cửa rồi đẩy cửa ra, sau đó anh kinh ngạc.

Trước mặt anh là hồ nước đen ngòm, anh đang ở trong căn phòng nổi lên bình trên mặt hồ.

Bạch Diệc Phi thấy kinh ngạc, tự hỏi đây là đâu?

Sau đó anh ngẩng đầu nhìn bầu trời. Trên trời là sông Ngân Hà, còn một vầng trăng khuyết sáng vàng vạc.

“Trăng sáng...”.

Bạch Diệc Phi vui mừng nói: “Mình trở lại bình thường rồi”.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có giọng nói truyền tới: “Là giả đấy”.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc, sau đó quay người lại thì phát hiện đứng ở phía sau anh chính là người đàn ông trung niên tự xưng là chủ nhà trọ lúc trước.

Ông ta vẫn ngồi trên chiếc ghế nhỏ, trong tay vẫn đang khắc kiếm gỗ nhỏ của mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1042: Hiện thực

Bạch Diệc Phi kinh ngạc hỏi: “Chú, sao chú lại ở đây?”

“Cậu mơ thấy tôi thì tôi đương nhiên ở đây”, người đàn ông trung niên chậm rãi nói.

“Mơ?”, Bạch Diệc Phi kinh ngạc trừng hai mắt: “Chúng ta đang ở trong mộng?”

Người đàn ông trung niên đáp: “Vì thế tất cả những gì ở đây đều là giả, toàn bộ đều là do cậu mơ thấy, giống như đêm tối mà cậu vĩnh viễn không nhìn thấy được”.

Bạch Diệc Phi càng kinh ngạc: “Sao chú biết mắt tôi không nhìn thấy được đêm tối?”

Người đàn ông trung niên cuối cùng cũng nhìn anh nhưng ánh mắt như đang nhìn một tên ngốc vậy: “Những gì xuất hiện trong mộng của cậu đều là cậu tưởng tượng ra, tôi đương nhiên biết”.

Bạch Diệc Phi cũng nhìn ông ta, đây là lần đầu tiên hai người nhìn thẳng vào mắt nhau.

Nhưng lần này Bạch Diệc Phi ngạc nhiên.

Ánh mắt người đàn ông trung niên sâu thẳm như chứa đựng cả vạn vật.

Mà điều khiến Bạch Diệc Phi kinh ngạc nhất là hai mắt ông ta khiến anh cảm thấy có loại cảm giác thân thiết khó nói thành lời.

Trong lúc anh ngây người, người đàn ông trung niên chậm rãi nói: “Nơi này là giấc mơ của cậu, vì thế tất cả đều là giả”.

“Mà trong hiện thực, cậu chỉ nhìn thấy ban ngày, không nhìn thấy đêm tối, đó cũng là giả”.

“Cậu hẳn cũng biết mình có vấn đề nhưng không phải giác quan của cậu có vấn đề mà là hệ thống thần kinh của cậu”.

“Cậu nghĩ thử xem, có phải có chuyện gì cậu nên đi làm nhưng vẫn chưa làm xong không?”

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì kinh ngạc.

Đúng là anh có chuyện chưa kịp làm.

Anh từng hứa sẽ báo thù cho Thập Vân, Thập Lỗ, cho cả thôn, anh còn muốn đưa Tùng Lệ Tư về nhà, còn muốn cứu Long Linh Linh bị bắt ra.

Người đàn ông trung niên đứng dậy: “Đơn giản mà nói, giấc mơ này xuất hiện là vì tinh thần cậu bị phân liệt, hay còn gọi là bệnh thần kinh”.

“Một số người sau khi biết được nhược điểm này của cậu thì bỏ bùa cậu”.

Cái gì? Bỏ bùa?

Bạch Diệc Phi lại kinh ngạc.

Anh lại nhớ đến vua Nam Cương, cũng nhớ đến Sa Phi Dương từng nói ngoại trừ võ giả, còn có thầy phong thủy, phù thủy, thầy trận pháp.

Bỏ bùa là lĩnh vực của phù thủy.

Theo những gì anh biết, những phù thủy mạnh thật sự thì không cần tiếp xúc với người bị bỏ bùa, bọn họ chỉ cần máu tươi hoặc mùi của người đó là có thể bỏ bùa được.

Bạch Diệc Phi hơi hoảng mà hỏi: “Vậy rốt cuộc tôi mắc bệnh gì? Hay là bị...”

“Cậu vừa mắc bệnh vừa bị bỏ bùa”, người đàn ông trung niên bình thản nói: “Bùa này khiến bệnh của cậu lan rộng, hơn nữa có khi nó còn có tác dụng khác”.

“Tác dụng gì?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Người đàn ông trung niên đáp: “Có lẽ người bên cạnh cậu sẽ chết vì cậu hoặc cậu bị hành hạ cho sống không bằng chết”.

“Vậy tôi giải bùa này thế nào?”, Bạch Diệc Phi vội hỏi.

Nhưng anh vừa dứt lời, người đàn ông trung niên đã đột nhiên biến mất.

Bạch Diệc Phi ngu người.

Anh chỉ thấy thanh kiếm gỗ mà người đàn ông trung niên vừa khắc rơi trên đất.

Vì thế anh mau chóng bước đến nhặt thanh kiếm lên.

Sau khi anh nhìn rõ thanh kiếm thì trợn mắt.

Bởi vì anh thấy trên thanh kiếm khắc một chữ.

Nguyệt.

Đây là người anh nghe nói rất đáng gờm, cũng là người mà ai cũng cho rằng đã chết.

Bạch Diệc Phi rất kinh ngạc.

Ông ta là Nguyệt?

Tất cả chỉ là trùng hợp ư?

Bạch Diệc Phi rối như tơ vò.

Trong lúc anh đang rối rắm thì một trận gió đột nhiên thổi qua khiến anh không mở nổi mắt, anh lại cố gắng mở mắt ra.

Anh dồn sức, cuối cùng cũng mở được mắt.

Nhưng sau đó anh mới phát hiện bản thân đã nằm trong căn phòng không có ánh sáng.

Vì thế anh mau chóng đứng dậy định đi tìm người đàn ông trung niên.

Nhưng anh vừa nâng người dậy thì phát hiện Lưu Hà đang gục bên cạnh giường mà ngủ. Nhưng động tác của anh khiến cô ta tỉnh lại: “Anh Bạch, anh tỉnh rồi?”

Lưu Hà vui mừng nói: “Tốt quá rồi, cuối cùng anh cũng tỉnh, anh làm tôi sợ chết đi được”.

“Anh Bạch, anh vẫn đang bị thương, cứ nghỉ ngơi đi, nếu anh tôi biết không ai chăm sóc cho anh thì sẽ đánh tôi mất”.

Bạch Diệc Phi lại hỏi cô ta: “Bây giờ là buổi sáng hay buổi tối?”

“Coi như chạng vạng đi”, Lưu Hà nói.

Bạch Diệc Phi thầm giật mình, nếu bây giờ là chạng vạng vậy anh nằm mơ chưa được bao lâu, vì thế anh mau chóng đứng dậy đi ra ngoài.

Lưu Hà gào lên: “Anh Bạch, anh đi làm gì đấy?”

“Đi tìm chú chủ nhà”.

Nhớ ghi nguồn Tamlinh247.com nếu bạn đang copy - hãy sống đừng hổ thẹn

“Có”, Lưu Hà đáp: “Anh Bạch, anh không nhớ à? Còn chưa được bao lâu mà”.

Bạch Diệc Phi nói: “Còn nhớ”.

Anh nhớ lại lúc Lưu đầu trục đến, anh đúng là còn tỉnh táo, sau đó Lưu Hà đi mua bữa tối, anh định ra ngoài xem sao thì phát hiện ông chú chủ nhà.

Nếu ông chú chủ nhà là giả vậy thì ngay khi anh mở cửa ra thì đã ngắt đi rồi.

Vì thế ông chú mà anh nhìn thấy lúc trước, rượu xanh, cùng thanh kiếm gỗ khắc chữ nguyệt.

Đều là giả.

Bạch Diệc Phi im lặng.

Lưu Hà lo lắng mà nhìn anh: “Anh Bạch, anh làm sao vậy?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu nói: “Không sao”.

Anh ngòì một lát rồi nói: “Tôi muốn đi làm một số chuyện”.

Lưu Hà định ngăn cản nhưng Bạch Diệc Phi lại nói: “Cô đi cùng tôi”.

Lưu Hà vui vẻ: “Được, được”.

Bạch Diệc Phi và Lưu Hà cùng ra ngoài, lái một chiếc xe Trường An bình thường.

Những chuyện lúc trước chỉ là suy nghĩ chủ quan của anh nhưng ông chú chủ nhà nói không sai.

Anh vẫn còn chuyện chưa làm xong.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1043: Quay về

Mặc dù hiện giờ anh không thể diệt Liên minh chính nghĩa, không thể giết đại công tước nhưng ít nhất anh có thể đưa được Tùng Lệ Tư về nhà.

Và anh còn phải cứu Long Linh Linh.

Bạch Diệc Phi vừa lái xe vừa nhìn giờ, đồng hồ hiển thị đã là bảy rưỡi tối.

Nhưng Bạch Diệc Phi nhìn thấy lại là mặt trời đang mọc ở đằng đông, dường như trời sáng chưa lâu.

Sau đó anh đột nhiên hỏi Lưu Hà: “Cô biết lái xe không?”

“Tôi biết chứ!”

“Vậy cô lái đi!”, hiện giờ Bạch Diệc Phi có chút sợ hãi. Nếu như hệ thần kinh của anh thật sự có vấn đề thì anh lái xe sẽ không an toàn.

Đợi sau khi đổi vị trí, Bạch Diệc Phi mới nói: “Đến khu biệt thự ở cảng Lam Ba”.

“Ok!”, Lưu Hà rất kích động, vui mừng chạm vào tay lái và cần số của xe.

Bạch Diệc Phi thấy thế thì có chút lo lắng, hỏi: “Cô có biết lái xe thật không đấy?”

“Tất nhiên rồi!”, Lưu Hà đắc ý nói: “Tôi mới lấy bằng hai hôm trước”.

“Vút!”, nói xong Lưu Hà đạp mạnh ga rồi phóng vút đi.

...

Nhưng Bạch Diệc Phi không biết rằng, sau khi anh rời đi thì một người đàn ông trung niên tầm năm mươi tuổi từ ngôi nhà phía bắc đi ra, trong tay cầm một cái ghế. Sau đó ông ta ngồi xuống, cúi đầu khắc cây kiếm gỗ nhỏ của mình.

Hiện giờ trời đã tối nhưng dường như ông ta vẫn có thể nhìn rõ tất cả. Ông ta khắc rất tỉ mỉ, thỉnh thoảng còn cầm kiếm giơ lên trời rồi tìm đường trục của kiếm.

Lúc này, bà chủ nhà đang chuẩn bị ra ngoài. Bà ta dựa vào khung cửa ngôi nhà phía bắc. Bà ta châm điếu thuốc, sau khi hít một hơi thì nhả ra làn khói.

Bà ta cười mỉa, nói: “Không phải ông nói tài năng của người kia cao hơn sao? Sao lại lãng phí bảo vật vào cậu ta?”

Người đàn ông trung niên chỉ thản nhiên đáp: “Mọi việc phải công bằng”.

Bà ta lại cười khinh, nói: “Loại người như ông mà cũng để ý đến công bằng cơ à?”

Người đàn ông trung niên không để ý đến những lời châm biếm của bà ta, nói: “Nếu bà không ưa tôi thì chúng ta có thể ly hôn”.

“Xời!”, bà ta lờm một cái, hít một hơi thuốc cuối cùng, ném mẩu thuốc tàn về phía người đàn ông đó rồi mới xoay người quay về phòng.

Người đàn ông trung niên không hề nhúc nhích. Mẩu thuốc mà tưởng chừng sẽ rơi trên người ông ta nhưng hình như bị thứ gì đó ngăn lại, sau đó rơi trên đất.

Ông ta vẫn cúi đầu khắc kiếm, một lát sau lại giơ kiếm lên trời rồi cúi đầu nói: “Có lẽ vì cậu ta khác chúng ta chăng?”

“Trong mắt của tôi chỉ có đêm tối”.

...

Bạch Diệc Phi không biết trong ngôi nhà trọ xảy ra chuyện gì. Anh chỉ biết, hiện giờ mình rất hối hận.

Anh không kìm nổi mà nhắc nhở Lưu Hà: “Mới đi được 5km mà cô đã vi phạm 18 mục rồi. Có nhiều điểm hơn nữa thì cũng không đủ trừ cho cô đâu”.

Lúc này Lưu Hà không còn kích động nữa, trên trán đã toát đầy mồ hôi.

Bạch Diệc Phi biết hiện giờ cô ta rất căng thẳng nên vội nói: “Để tôi lái cho”.

“Đoạn đường tới tôi sẽ để anh lái”, Lưu Hà nói.

Nhưng qua mấy đoạn đường mà cô ta vẫn không có ý định thay người.

Cuối cùng thì đâm sầm vào lan can.

Bạch Diệc Phi: “...”.

Lúc này Lưu Hà mới ngại ngừng xuống xe.

Bạch Diệc Phi xuống xe nhìn thì phát hiện cản xe đã bị lõm vào nhưng không ảnh hưởng gì quá lớn.

Trong lúc anh chuẩn bị lên lái thì có chiếc xe cảnh sát giao thông đến.

Sau khi cảnh sát xuống xe thì đưa cho Bạch Diệc Phi một cái bình và nói: “Phiền anh thổi vào đây”.

Đây chính là thiết bị chuyên đo nồng độ cồn.

Bạch Diệc Phi cũng phối hợp tích cực, thổi một hơi vào đó.

“Tít, tít...”, chuông báo lập tức vang lên.

Ba người có mặt tại hiện trường đều vô cùng kinh ngạc.

Cảnh sát lập tức nói: “Được lắm! Đây không phải là uống rượu lái xe mà là say lái xe”.

Sau khi nói xong, cảnh sát nghiêm nghị nói: “Anh đã vi phạm điều lệ giao thông, mời anh xuống xe để nhận xử lý”.

Bạch Diệc Phi sốt sắng nói: “Đồng chí cảnh sát! Tôi không uống rượu”.

Lưu Hà xuống xe nói: “Chú cảnh sát! Chúng tôi thật sự không uống rượu”.

Cảnh sát nhìn hai người rồi lại nhìn Bạch Diệc Phi.

“Anh Bạch! Chúng ta đến rồi”.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu lên nhìn, đã đến cảng Lam Ba.

Sau đó anh nói: “Cô ở đây đợi tôi”.

Sau khi xuống xe, Bạch Diệc Phi liền đi về phía tòa biệt thự của Long Linh Linh.

Lúc đến cửa, anh ấn chuông nhưng không có ai ra mở.

Toàn thân Bạch Diệc Phi run rẩy, lẽ nào Long Linh Linh thật sự xảy ra chuyện rồi?

Anh xoay người định rời đi thì đúng lúc này cửa được mở ra.

Bạch Diệc Phi lập tức xoay người nhìn. Anh nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, trên mặt người đó còn có những giọt nước mắt.

“Hiểu Anh?”

Người ra mở cửa là Lưu Hiểu Anh. Cô ta mặc chiếc váy màu trắng, sau khi mở cửa nhìn thấy người trước mặt thì lập tức ngậy người ra.

Hai người đều nhìn nhau mà không lên tiếng. Một lát sau, Lưu Hiểu Anh đột nhiên giơ tay ra, kéo Bạch Diệc Phi vào trong phòng rồi tiện tay đóng cửa lại.

Đồng thời lúc này, cô ta còn ấn Bạch Diệc Phi vào vách cửa rồi hôn tới tấp.

Bạch Diệc Phi không phản ứng lại, cứ để mặc Lưu Hiểu Anh hôn mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1044: Từ chức

Bạch Diệc Phi hoàn hồn, vội đẩy Lưu Hiểu Anh ra: “Hiểu Anh, em bình tĩnh đã”.

Kết quả, Lưu Hiểu Anh bị đẩy ra thì bật khóc nức nở.

Bạch Diệc Phi càng không biết làm sao.

“Em còn tưởng anh chết rồi, bọn em không tìm được anh, nghe nói anh chết rồi...”

“Anh không chết tại sao không gọi điện thoại cho em? Vì sao không nói với bọn em? Anh có biết em đau lòng thế nào không? Anh có biết Tuyết Nhi đau lòng thế nào không?”

Lưu Hiểu Anh khóc trong lòng Bạch Diệc Phi một lúc mới dừng lại, nhưng vẫn ghen ngào: “Em biết anh nhất định có kế hoạch riêng nên mới không nói với bọn em, nhưng sao anh không nói với Tuyết Nhi!”

Nghe vậy, Bạch Diệc Phi căng thẳng: “Tuyết Nhi làm sao rồi?”

Lưu Hiểu Anh ghen ngào nói: “Sao khi bọn em biết anh chết, cô ấy rất bình tĩnh, chưa từng khóc, nhưng bọn em biết cô ấy rất buồn”.

Bạch Diệc Phi nghe vậy thì lòng đau xót, nhưng bây giờ anh còn chưa thể về nhà, nếu anh xuất hiện thì kế hoạch của anh sẽ đổ bể.

Vì thế Bạch Diệc Phi nói: “Đề tôi đi”.

Nói đến đây, ánh mắt Lưu Hiểu Anh bắt đầu né tránh khiến Bạch Diệc Phi có dự cảm không lành.

“Rốt cuộc làm sao rồi?”, Bạch Diệc Phi vội hỏi.

Bạch Diệc Phi không nghe cô ta nói hết mà đi thẳng về phía phòng ngủ của Long Linh Linh, anh định mở cửa ra thì phát hiện cửa đã bị khóa rồi.

“Linh Linh, là tôi, cô mau mở cửa ra”, Bạch Diệc Phi vội gõ cửa.

Không lâu sau, giọng nói của Long Linh Linh mới vang lên: “Chủ tịch Bạch, tôi đã từ chức rồi, đơn từ chức đã giao cho Vương Lâm”.

“Xin lỗi”.

Lưu Hiểu Anh đi tới nói: “Tôi qua cô ấy đã trở lại rồi nhưng vừa về đã khóa mình trong phòng, em khuyên thế nào cô ấy cũng không mở cửa”.

Bạch Diệc Phi càng thêm lo lắng, gõ cửa nói: “Linh Linh, để tôi vào trước đã, tôi có việc cần nói với cô”.

Tay Bạch Diệc Phi khựng lại, hít sâu một hơi. Anh đã nghĩ đến kết quả xấu nhất nhưng anh không dám xác nhận với Long Linh Linh, anh sợ nhắc lại chuyện này sẽ khiến cô ta tổn thương.

Vì thế anh nói: “Chúng ta không lấy thân phận cấp trên cấp dưới mà là bạn bè để nói chuyện, lẽ nào mấy năm nay giữa chúng ta ngay cả tình bạn cũng không có ư?”

Long Linh Linh mặc một chiếc váy liền thân màu đen trông càng thêm vẻ thần bí, nhưng hai mắt cô ta vô hồn như thể một con rối gỗ.

Cô ta nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Chủ tịch Bạch, anh không có việc gì khiến tôi rất vui, tôi cũng không sao, anh đừng lo lắng”.

Bạch Diệc Phi không tin cô ta không xảy ra chuyện gì, anh nói: “Tôi từ chối cho cô từ chức”.

Long Linh Linh lại hồ hững nói: “Cho dù anh từ chối hay đồng ý tôi cũng sẽ không quay lại, hơn nữa tôi sắp kết hôn rồi”.

Bạch Diệc Phi hỏi: “Cô kết hôn với ai? Vương Gia Tuấn?”

Long Linh Linh không phủ nhận mà chỉ nói: “Vì thế chủ tịch Bạch còn muốn tôi ở lại tập đoàn Phi Tuyết, tiếp tục làm chủ tịch Hậu Tước ư?”

Ngay sau đó, anh đột nhiên tức giận nói: “Hắn làm gì cô rồi?”

Long Linh Linh bật cười, nụ g làm gì tôi cả, là tôi đồng ý lấy anh ấy”.

“Không, tôi tình nguyện”, Long Linh Linh nói.

Bạch Diệc Phi lại ngây ra.

Long Linh Linh lại nói: “Dựa vào đâu?”

Bạch Diệc Phi sững lại.

Long Linh Linh cười khỏ: “Chúng ta không hơn kém nhau bao tuổi, anh đã kết hôn sinh con rồi, Hiểu Anh cũng đi theo anh, có được sự chấp thuận của Tuyết Nhi”.

“Bạn học, bạn bè tôi cũng đều kết hôn sinh con rồi, chỉ có tôi vẫn một mình”.

“Tôi và anh chỉ là cấp trên và cấp dưới mà thôi, hơn nữa bây giờ cũng không phải nữa rồi, vì thế anh dựa vào đâu mà không đồng ý?”

Bạch Diệc Phi hốt hoảng.

Bạch Diệc Phi không hiểu vì sao Long Linh Linh đột nhiên thay đổi, chỉ đành vội nói: “Không phải tôi không cho cô kết hôn, chỉ là không đồng ý cô lấy Vương Gia Tuấn, cô tìm ai cũng được, nhưng không thể là hắn!”

Long Linh Linh gượng cười: “Ai cũng được? Tôi là một người tùy tiện như vậy ư?”

Lưu Hiểu Anh lại vội nói: “Linh Linh, Bạch Diệc Phi không có ý đó”.

“Vậy anh ta có ý gì?”, Long Linh Linh cười gằn: “Vương Gia Tuấn vừa đẹp trai lại vừa giàu, anh ấy cũng yêu tôi, cần tôi. Anh ấy tốt như vậy, vì sao

tôi không thể lấy anh ấy?”

Nhưng anh hiểu rõ, trong một ngày một đêm Long Linh Linh mất tích nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Mà hiện tại, cho dù anh nói gì với cô ta cũng vô dụng, vì thế anh không ở đây nữa mà trấn an Lưu Hiểu Anh rồi rời đi.

Lúc anh lên xe, Lưu Hà đã ngủ mất.

Mặc dù anh có rất nhiều ân oán với nhà họ Tùng nhưng đây là chuyện anh nên làm, bởi vì anh đã hứa với Tùng Lệ Tư là sẽ đưa cô ta về nhà.

Nhưng trước khi đến thủ đô, anh muốn thăm Lý Tuyết.

Anh lén lút về nhà nhưng không gặp được Lý Tuyết mà chỉ thấy hai con của mình.

Anh đứng bên chiếc giường cho trẻ em, nhìn hai đứa nhóc ngủ ngon lành, từ khuôn mặt bụ bẫm có thể thấy chúng được bảo mẫu chăm sóc rất tốt.

Trong tủ, anh nghe thấy bảo mẫu gọi điện cho Lý Tuyết, thì ra cô dứt sữa cho đám nhóc rồi mới đi ra ngoài.

Bạch Diệc Phi nghi hoặc, muộn vậy rồi cô còn đi đâu?

Gần đó còn rất nhiều thuyền, rất nhiều người đang cứu vớt chính mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1045: Gặp Lý Tuyết

Bạch Diệc Phi giảm tốc độ xe, men theo con đường quốc lộ đi thẳng về phía trước muốn nhìn xem Lý Tuyết đang ở đâu.

Cho đến tận khi sắp ra khỏi thành phố Thiên Bắc, Bạch Diệc Phi mới nhìn thấy Lý Tuyết.

Lý Tuyết đứng bên bờ sông, ánh mắt vọng về phía đội trực vớt ở phía xa xa ngoài lòng sông, gió đêm thổi bay tà áo của cô nhưng lại không thể khiến cô rời đi sự chú ý.

Bạch Diệc Phi dừng xe lại, từ cửa sổ xe nhìn về phía người vợ của mình từ phía xa xa.

Nhìn thấy cô cứ đứng mãi ở đó, trong lòng không khỏi nhói đau, đã muộn thế này rồi, gió đêm lại thổi mạnh, cô ấy chắc hẳn đang rất lạnh đúng không?

Bạch Diệc Phi còn nhìn thấy Trần Hạo cứ thỉnh thoảng lại đi đến nói một câu gì đó, có lẽ là khuyên Lý Tuyết trở về nhà nghỉ ngơi, mà lần nào Lý Tuyết cũng lắc đầu sau đó tiếp tục đứng ở đó.

Ngoài Trần Hạo còn có những người khác cũng đều thỉnh thoảng đi qua khuyên cô, nhưng vẫn không thể thuyết phục được cô, sau vài lần biết rằng không thể khuyên được thì không còn ai đến nữa.

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì trong lòng lại càng thương Lý Tuyết hơn, cơ thể của cô vốn yếu đuối, hầu như không thể chịu đựng được nỗi sự giày vò thế này.

Cho nên, sau vài lần do dự, anh vẫn không kiềm chế được mà nhấn cho Lý Tuyết một tin.

“Con đói rồi, mau về đi”.

Sau khi Lý Tuyết nhìn thấy tin nhắn này thì cơ thể run mạnh.

Sau đó cô không chút do dự mà quay người đi thẳng về phía chiếc xe của mình rồi lái về nhà.

Bạch Diệc Phi thấy vậy cũng lái xe đi theo.

Lúc đi đến giữa đường, Bạch Diệc Phi mới chặn xe của Lý Tuyết lại.

Lý Tuyết đột nhiên bị một chiếc xe Trường An chặn lại thì phản ứng đầu tiên là nghĩ đến có người muốn gây bất lợi cho cô, cho nên cô vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Lý Cường Đông.

“Bố, con bây giờ...”.

Nhưng khi cô vừa mới cất lời thì đã nhìn thấy một bóng người bước từ trong xe xuống.

Cho dù người đó có đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm và khẩu trang thì cô vẫn có thể nhận ra ngay lập tức.

Anh ấy là Bạch Diệc Phi.

Cho nên, Lý Tuyết bỗng im bật.

Lý Cường Đông bên kia đầu dây nên không biết bên này đã xảy ra chuyện gì, ông rất lo lắng hỏi: “Tuyết Nhi, làm sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi à?”

Lý Tuyết hầu như không còn để tâm đến việc trả lời điện thoại nữa, cô hoảng hốt mở cửa xe ô tô ra, bước chân lảo đảo chạy đến trước mặt Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi dang hai tay ra, Lý Tuyết chạy thật nhanh, nhào vào lòng Bạch Diệc Phi.

Hai người ôm chặt lấy nhau.

Bạch Diệc Phi khẽ nói: “Anh còn sống”.

Lý Tuyết ôm chặt Bạch Diệc Phi, cuối cùng cô cũng không thể kiềm chế được tiếng khóc của mình nữa mà khóc nức lên.

Bạch Diệc Phi không khuyên cô ngừng khóc, chỉ để cô dựa vào lòng mình mà mặc sức khóc.

Lý Tuyết khóc đến ướt hết cả vạt áo trước ngực anh, Bạch Diệc Phi cũng không để ý, anh chỉ ôm Lý Tuyết chặt hơn, trong lòng thương sót vô cùng.

Đợi đến khi Lý Tuyết khóc hết, Bạch Diệc Phi mới nói: “Bây giờ anh còn có việc phải làm, tạm thời không thể lộ diện, em đừng nói cho bất cứ ai về việc này”.

“Ừm”.

...

Cùng lúc đó, ở trong một căn biệt thự nào đó ở thành phố Bắc Hải.

Bên trong căn biệt thự có rất nhiều người đang bận bịu chạy tới chạy lui, bọn họ đang mài trang trí lại căn biệt thự, dán hết tất cả các chữ song hỷ lên tường, lên cửa kính, còn treo cả bóng bay ở ngoài cửa ra vào.

Rất rõ ràng, bọn họ đang bận rộn trang trí phòng tân hôn.

Vương Gia Tuấn vừa đi vào trong biệt thự vừa nhìn đám người làm đang trang trí nhà cửa, tâm trạng của hắn rất là vui vẻ.

Ngay sau đó hắn liền đi vào trong một căn phòng nhỏ nằm trên tầng ba, nhìn ông lão đang nằm trên giường, mỉm cười hỏi han: “Chú Dương, khoẻ hơn chút nào chưa?”

Bên trong phòng ngoài chú Dương ra còn có một người đàn ông trung niên với vẻ mặt uy nghiêm đang ngồi, phía sau lưng ông ta còn có một người đeo mặt nạ đang đứng.

Đôi chân của chú Dương đã bị tàn phế, nhưng khi nhìn thấy Vương Gia Tuấn đã đến, theo phản xạ muốn đứng dậy: “Cậu chủ đừng lo, cái mạng già của tôi đã giữ lại được rồi”.

Người đàn ông trung niên đưa tay ra ngăn cho chú Dương đứng dậy: “Chú Dương đừng động dậy”.

“Bố”.

Vương Gia Tuấn nhìn người đàn ông trung niên rồi gọi một tiếng.

Người đàn ông trung niên lại coi như không trông thấy Vương Gia Tuấn, chỉ hờ hững hỏi một câu: “Chuẩn bị thế nào rồi?”

Vương Gia Tuấn mỉm cười đáp: “Đã chuẩn bị gần xong rồi, hôn lễ vào ba ngày sau sẽ không xảy ra bất cứ sai sót gì”.

Người đàn ông trung niên gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Nhưng chú Dương lại rất ngạc nhiên hỏi: “Cậu chủ, tối hôm đó đã thành công chưa?”

Vừa nói tới đây, mặt Vương Gia Tuấn liền đỏ ửng: “Chú Dương, việc này nói đến có chút kỳ lạ”.

“Kỳ lạ cái gì?”

Vương Gia Tuấn nhú mày nói: “Cụ thể tôi cũng không biết phải nói thế nào, nói chung là cảm giác giống như nằm mơ vậy, tôi cũng không biết rốt cuộc là mình có thành công hay không”.

“Nếu như nói là đã thành công, thì tôi lại chẳng cảm thấy gì, nhưng nếu như nói là chưa thành công thì tôi lại nhớ cả quá trình trải qua thế nào”.

“Tối hôm đó xảy ra một trận hoả hoạn, nhưng sau đó cũng không có ai đến gây rối”.

“Haiz, tôi cũng không biết chuyện là thế nào, nói chung là có chút mơ hồ”.

Người đàn ông trung niên sau khi nghe xong thì lạnh lùng hừ một tiếng: “Vô dụng!”

Sắc mặt Vương Gia Tuấn lập tức không tốt, cũng mặc kệ người đàn ông trung niên mà nói với chú Dương: “Không sao, dù gì thì ba ngày sau cô ta cũng phải gả cho cháu, đến lúc đó có rất nhiều cơ hội”.

Chú Dương gật đầu nói: “Vậy cậu chủ nhất định phải nhớ rõ, đừng bao giờ thật lòng với cô ta, dù gì thì số mệnh của cô ta là phải hiến cho cậu chủ”.

Vương Gia Tuấn mỉm cười gật đầu: “Hiểu rồi, chú Dương yên tâm”.

Ngay sau đó như nghĩ đến cái gì, lại hỏi: “Bố mẹ và em trai của cô ta, có cần tôi sai người đi giết bọn họ bây giờ không?”

Chú Dương không dám quyết định mà nhìn về phía người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên gằn giọng nói: “Vội cái gì? Sau khi đắc thủ rồi hãy giết!”

Vương Gia Tuấn bất mãn nói: “Con cũng chẳng vội, là do thằng em trai và mẹ cô ta, hai ngày nay cứ bắt con phải sắp xếp công việc cho em trai cô ta, lại còn muốn để hẳn vào công ty của con để làm giám đốc, cái loại đầu đất đó mà cũng đòi làm giám đốc?”

Nhưng mà, Bạch Diệc Phi chỉ cảm thấy cô ta đẹp mà thôi, không thể so được với Lý Tuyết trong lòng anh.

Chỉ là bọn họ đã từng đồng cam cộng khổ khi còn ở Nam Môn, mà Tùng Lệ Tư cũng còn rất trẻ nhưng lại chết quá thê thảm, điều này khiến Bạch Diệc Phi cảm thấy khá tiếc thương cho cô ta.

Đến nay anh vẫn còn nhớ đến cái chết thảm khốc của Tùng Lệ Tư, mà cô ta như thể không hề phát hiện ra, chỉ nói với anh: đau quá.

Ba giờ sau, Bạch Diệc Phi đi đến bên ngoài căn biệt thự của nhà họ Tùng.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1046: Đưa Tùng Lệ Tư về nhà

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong biệt thự, Tùng Thảo Tân và Tùng Vưu Minh đang cãi nhau đến mức đỏ mặt tía tai.

"Vậy mà nói cho tao, một người đang yên đang lành sao có thể lặn mất tăm mất tích? Hả? À, không phải mà đi nhờ vả ông chủ sao? Bây giờ mà đi hỏi luôn đi!"

"Bố, con không hề tự nguyện, bây giờ có thể bảo vệ mọi người đã là tốt lắm rồi!", Tùng Vưu Minh càng nói càng uất ức: "Hơn nữa, em gái chỉ mất tích, cứ thêm người đi tìm thể nào cũng tìm được".

Mẹ của Tùng Vưu Minh là một người phụ nữ trung niên có dung nhan mỹ lệ, nhìn bà ta liền biết vì sao Tùng Lệ Tư khi sinh ra lại xinh đẹp như vậy.

"Chồng à, anh cũng đừng trách Tiểu Minh, nó cũng là vì nhà họ Tùng chúng ta, nếu không... Chúng ta bây giờ nói không chừng đều đã...", mẹ Tùng Vưu Minh khuyên nhủ.

Phương Nhiên là vợ của Tùng Vưu Minh, cô ta đứng ở bên cạnh nhưng không dám chen vào.

Tùng Vưu Minh đột nhiên tỏ ra cực kỳ bất mãn nói: "Hơn nữa, em gái đã gả ra ngoài, nó đã là người của nhà người ta, chúng ta còn quan tâm làm cái gì?"

"Đồ khôn nạn!"

Tùng Thảo Tân chỉ vào Tùng Vưu Minh rồi gào lên: "Nếu không phải em gái mà gả cho cậu chủ Nam Môn, mà cho là cái gia đình này còn có thể giữ được sao?"

"Bây giờ Cát Xa đã chết, em gái mày một thân một mình ở đó biết làm sao đây?"

Tùng Vu Minh cũng hạ giọng, nói: "Bố, bố nghe con phân tích".

"Em gái gả cho Cát Xa, nhưng Cát Xa đã chết rồi, em gái cũng xem như người nhà họ Cát, là vợ của Minh chủ Liên minh võ giả Nam Môn, vậy bố nghĩ xem bây giờ nó có địa vị như thế nào?"

"Tuy rằng không so sánh được với Cát Tắc, nhưng tốt xấu gì chúng ta không phải liền có thêm nội ứng trong Liên minh võ giả Nam Môn sao? Đến lúc đó việc làm ăn chẳng phải sẽ thuận lợi hơn sao?"

Tùng Thảo Tân lập tức ngắt ra, sắc mặt tràn đầy cơn thịnh nộ ban đầu, dần dần bình tĩnh lại.

Nhưng ông ta vẫn nói một câu: "Bất kể như thế nào cũng phải tìm bằng được em gái của con, ngộ nhờ Cát Tắc đòi em gái con làm góa phụ thì sau này khó nói".

Tùng Vu Minh cười nói: "Bố, bố cứ yên tâm đi, em gái con đã gả cho Cát Xa rồi, Cát Tắc sẽ không vì chút chuyện con con này mà để người ta nắm được thóp đầu".

"Em gái là vợ của Cát Xa, đám Cát Tắc chắc chắn sẽ đối xử tốt với em gái".

Tùng Thảo Tân khẽ thở dài một hơi: "Mong là như vậy".

Mẹ của Tùng Vu Minh rót một chén trà cho Tùng Thảo Tân, cười nói: "Có con trai ở đây anh không cần phải bận tâm lo nghĩ như vậy, em biết là anh lo cho con gái mình, nhưng bây giờ nó đã kết hôn với Cát Xa rồi, quả thực không còn liên quan nhiều đến chúng ta nữa".

Tùng Thảo Tân nhấp một ngụm trà sau đó lại thở dài.

Sau đó, mọi người trong gia đình dần bình tĩnh lại, trở về khung cảnh gia đình êm ấm như trước đây.

Trong không khí gia đình dần dần ấm áp, đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh như băng.

"Cô đã nhìn thấy chưa? Đây chính là ngôi nhà cô mà cô muốn trở về".

Nghe thấy giọng nói đó, những người trong phòng khách đồng loạt hoảng sợ, sau đó hướng về nơi phát ra âm thanh.

Bạch Diệc Phi đẩy cửa ra, trong tay còn ôm một cái bình gốm nhỏ màu trắng đựng tro cốt.

"Bạch Diệc Phi!"

Tùng Thảo Tân và Tùng Vưu Minh đều đứng dậy, sợ hãi hét lên một tiếng.

Bạch Diệc Phi tiến lên phía trước mấy bước, vẻ mặt lạnh lùng đứng ở đó nhìn bọn họ: "Tôi chưa chết, có bất ngờ lắm không?"

Tùng Vưu Minh quả thực rất kinh ngạc, mặt biến sắc: "Anh... Anh còn chưa chết sao?"

Sau đó hẳn ta mới phản ứng kịp: "Người đâu! Mau tới đây!"

Vừa hét lên, một đám vệ sĩ mặc vest đen xông vào phòng khách rồi bao vây xung quanh Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi làm như không thấy đám vệ sĩ xung quanh, chỉ nhìn Tùng Vưu Minh nói: "Tôi không chết, cũng không thể chết".

"Bởi vì tôi đã hứa với cô ấy, sẽ đưa cô ấy về nhà".

"Cô ấy là ai?", trong lòng Tùng Thảo Tân kinh hãi, lập tức hỏi.

Bạch Diệc Phi nhìn Tùng Thảo Tân bằng ánh mắt lạnh lùng: "Tùng Lệ Tư".

Tùng Thảo Tân lập tức ngăn ra, sau đó vội vàng hỏi: "Nó trở về cùng cậu? Nó đâu?"

Bạch Diệc Phi tiến lên phía trước vài bước, đám vệ sĩ không nhận được mệnh lệnh liền lùi về phía sau, Bạch Diệc Phi đi thẳng tới bàn, sau đó anh mới đặt đồ trong tay xuống, mở tấm vải gấm bên ngoài ra.

Bạch Diệc Phi nói: "Cô ấy ở đây, lẽ nào các người không nhìn thấy sao?"

Tùng Thảo Tân choáng váng.

Mẹ của Tùng Vưu Minh ngăn người.

Ngay cả Phương Nhiên trông thấy Bạch Diệc Phi liền mừng rỡ, cũng sững sốt.

Ngay lúc này, Tùng Vưu Minh chỉ tay vào Bạch Diệc Phi hô to: "Là anh giết em gái của tôi!"

Những người còn lại đều sững sốt, lộ rõ vẻ ngạc nhiên và khó hiểu.

Ánh mắt Tùng Thảo Tân sững sờ, hỏi: "Cậu có ý gì?"

Bạch Diệc Phi ném Tùng Vưu Minh xuống đất như đồng rác rưởi, sau đó quay người đi về phía Tùng Thảo Tân.

Đám vệ sĩ bị khí thế Bạch Diệc Phi dọa khiếp vía, đừng nói là ngăn cản, không bỏ chạy đã là có dũng khí lắm rồi.

Nhìn thấy Bạch Diệc Phi đi tới, vợ chồng Tùng Thảo Tân vô thức lùi lại.

Nhưng Bạch Diệc Phi bước đến trước bàn bàn liền dừng lại, nhìn xuống hũ tro cốt của Tùng Lệ Tư, nói: "Tôi đã thực hiện lời hứa đưa cô về nhà".

"Nhưng tôi vẫn còn một lời hứa với chính mình".

"Tôi muốn báo thù cho cô!"

"Bất kể ai tham gia vào chuyện này đều sẽ phải lên đường cùng cô!"

Nói xong lời cuối cùng, khuôn mặt Bạch Diệc Phi lạnh như băng, dường như nhiệt độ trong phòng cũng đều đóng băng bởi khí thế của anh.

 mot-buoc-len-tien-1046-0

Nhưng, lòng người khó dò.

Có vài người sợ chết, còn có những người chỉ vì tiền bạc và danh tiếng mà không tiếc bất cứ giá nào, kể cả mạng sống của chính mình.

Cho nên, trong đám vệ sĩ này, có một tên rục rịch hành động.

Gã đứng ở sau lưng Bạch Diệc Phi, trong tay cầm một con dao, không chút chần chừ chém một nhát xuống lưng của Bạch Diệc Phi.

"Phịch!"

Mà Bạch Diệc Phi chỉ cần phát tay nhẹ một cái, gã đó liền bay ra như viên đạn, trực tiếp va vào cửa sổ phòng khách vỡ choang rồi ngã xuống sân.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1047: Tùng Thảo Tân

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Choang!”

Vụn kính rơi vỡ đầy đất khiến mọi người càng thêm kinh hãi, bọn họ nhao nhao lùi về sau, không dám bước tới.

Biểu cảm của Bạch Diệc Phi rất bình tĩnh, như tiện tay đập chết một con ruồi, thờ dài nói: “Có lẽ lúc đó tôi quá tức giận, hấp tấp rồi!”

“Tôi nghĩ rằng tôi không thể giết tất cả mọi người, dù gì tôi cũng không có sát khí lớn như vậy!”

“Tùng Vu Minh mặc dù cũng có liên quan đến vụ việc này, nhưng tốt xấu gì cũng là anh trai của cô, vả lại hắn cũng chỉ là người bị người khác lợi dụng mà thôi”.

Nói xong lời này, Tùng Thảo Tân lập tức giận giữ gầm lên: “Bạch Diệc Phi, cậu đang nói nhảm gì thế?”

Bạch Diệc Phi chỉ lạnh lùng nhìn Tùng Thảo Tân, sau đó chỉ tay về phía ông ta mà nói lớn: “Là ông, tất cả đều tại ông!”

“Rốt cuộc cậu đang nói cái gì?”, Tùng Thảo Tân rống lên rất kích động, nhưng có thể thấy sắc mặt ông ta có chút tái nhợt: “Là cậu giết chết Lê Tư! Đều tại cậu, con gái tôi mới phải chết!”

Bạch Diệc Phi đột nhiên đi về phía Tùng Thảo Tân, trong mắt mang theo lửa giận, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng.

Tùng Thảo Tân thấy vậy thì không khỏi lùi lại: “Bạch Diệc Phi! Cậu muốn làm gì? Tôi nói cho cậu biết, tôi và bố cậu có quan hệ rất tốt, lẽ nào cậu còn muốn đánh tôi?”

“Bốp!”

Lời của ông ta vừa nói xong thì Bạch Diệc Phi không chút do dự giáng xuống một cái bạt tai.

Cái bạt tai này khiến mọi người trong phòng khách nín thở.

Trong suy nghĩ của bọn họ, Bạch Diệc Phi sẽ không dám đánh Tùng Thảo Tân.

Vì dù gì, sự cạnh tranh của tứ đại gia tộc cũng đều diễn ra trong âm thầm, ngoài mặt quan hệ nhìn có vẻ rất tốt, mọi người đều quen biết thân thiết với nhau.

Ai mà ngờ được Bạch Diệc Phi lại to gan như vậy, thẳng tay cho Tùng Thảo Tân một cái tát?

Tùng phu nhân thấy vậy thì lên trước một bước, tức giận hét lên: “Bạch Diệc Phi, cậu dám hỗn láo như vậy? Cậu đang ức hiếp nhà họ Tùng chúng tôi đúng không?”

Bạch Diệc Phi nghe thấy thì cười lạnh: “Hỗn láo?”

“Tùng Lệ Tư vừa mới về nhà, xương cốt còn chưa lạnh, các người dám ở đây nói tôi hỗn láo?”

Bạch Diệc Phi dừng lại một chút, sau đó nhìn về phía Tùng Thảo Tân: “Tùng Vụ Minh cấu kết với Lương Vĩ Siêu, tưởng rằng mình có chỗ dựa vững chắc, nhưng tất cả những điều này chỉ là một cái bẫy của liên minh võ giả”.

“Mà người đặt ra cái bẫy này, chính là Tùng Thảo Tân!”

Lời vừa dứt, mọi người đều kinh ngạc nhìn Tùng Thảo Tân.

Cái tát của Bạch Diệc Phi đã làm cho Tùng Thảo Tân choáng váng đầu óc, bây giờ vẫn chưa hoàn hồn lại.

Bạch Diệc Phi tiếp tục nói: “Ông sớm đã ngấm ngầm thông đồng với liên minh võ giả Nam Môn rồi đúng không?”

“Tôi đã cho người đi kiểm tra, chiếc Porsche nhập khẩu kia không hề giống với những chiếc xe được bán trên thị trường!”

“Nhà họ Tùng trước giờ luôn nhập dòng xe cao cấp này từ Nam Môn”.

“Tùng Thảo Tân, ông sớm đã thông đồng với Nam Môn rồi!”

“Đúng không?”

Tùng Vu Minh ngỡ ngác nhìn về phía Tùng Thảo Tân.

Sắc mặt Tùng Thảo Tân lúc trắng lúc đỏ.

Ông ta không phản bác, bởi vì căn bản không có ai quan tâm đến những chuyện này, thế nên ông ta cũng không hề che đậy, muốn kiểm tra ra tự nhiên rất dễ dàng.

Nhưng ông ta vẫn không cam tâm nói: “Vậy thì đã sao? Nhà họ Tùng nhiều người như vậy? Dựa vào đâu nói tôi hợp tác với Nam Môn?”

“Hơn nữa, con gái tôi chết ở bên ngoài, cái chết còn chưa rõ ràng, cậu không an ủi người cha đã mất con gái như tôi thì thôi, lại còn trách tôi, thậm chí ra tay đánh tôi, cậu có còn lương tâm không?”

“Tôi thấy, người giết con gái tôi chính là cậu, vì muốn che giấu sự thật nên muốn đánh đòn phủ đầu!”

Lời nói của Tùng Thảo Tân khiến tất cả mọi người như bưng tỉnh.

Tùng Vu Minh chỉ trích Bạch Diệc Phi nói: “Là anh giết chết em gái tôi, anh là kẻ giết người, lại còn dám ở đây kết án chúng tôi?”

Bạch Diệc Phi nhận nhặt liếc Tùng Vu Minh một cái, ánh mắt hiện lên sự đồng tình và khinh thường.

“Tùng Vu Minh, tôi thật sự rất khâm phục anh, bố anh giảng bẫy lừa anh, anh bị bán đi còn ngồi đó giúp ông ta đếm tiền nữa?”

Tùng Vu Minh lập tức gầm lên: “Anh nói láo!”

Bạch Diệc Phi cười lạnh nói: “Tôi nói nhầm? Cuộc xâm lược đảo Lam của liên minh võ giả vừa mới lắng xuống, tôi liền được sắp xếp đến thủ đô”.

“Rồi tự nhiên được sắp đặt cho một cuộc hôn nhân khó hiểu”.

“Sau cùng còn tham gia đám cưới của một người quen”.

“Ha ha, lúc đó, tứ đại gia tộc đều lo lắng mình có liên quan đến Nam Môn, chỉ có nhà các người là ngược lại”.

“Trong hôn lễ, lại dám cho mọi người xem chiếc xe cao cấp nhập khẩu từ Nam Môn kia”.

“Tôi thì lái một chiếc xe bình thường, còn các người, ai ai không phải đều lái xe sang chứ? Còn có anh, Tùng Vu Minh, trong ngày cưới anh vẫn đeo chìa khóa xe Porsche bên hông”.

“Thuộc hạ của anh, lái xe, vệ sĩ, hầu như mỗi người đều có xe riêng”.

“Anh biết tại sao không?”

Tùng Vu Minh bị lời nói này của Bạch Diệc Phi làm cho choáng váng.

Hắn ta đương nhiên biết chuyện đảo Lam bị xâm lược, nhưng lại không biết những chiếc xe cao cấp này từ đâu mà có, càng không biết nó có liên quan đến Nam Môn.

Hắn ta không biết nói gì nữa!

Phương Nhiên im lặng đứng cách đó không xa.

Bạch Diệc Phi hừ lạnh một tiếng: “Các người tưởng rằng mình đã trở thành nguồn thu nhập và chỗ dựa cho liên minh võ giả, nhưng căn bản

không nghĩ đến việc, Vân Anh cô ta không hề để ý đến các người”.

 mot-buoc-len-tien-1047-0

Điều anh nói rất dễ hiểu, Tùng Thảo Tân lợi dụng sức mạnh của liên minh võ giả để thoát khỏi sự đe dọa của Tùng Thảo Giác, ổn định vị trí gia chủ của mình trong nhà họ Tùng.

Ông ta lại không muốn bị mắng là đồ vô ơn, nên giả vờ như bị Đạo Trưởng bọn họ uy hiếp, đẩy con trai mình lên trước, đợi mọi chuyện đã rồi, con trai ông ta sẽ là người đầu tiên hứng chịu mọi chuyện, lúc đó ông ta sẽ nắm quyền trở lại.

Cuối cùng, thần không hay quỷ không biết, ông ta một lần nữa trở thành chủ nhân của gia đình mình, và có thể kiểm soát huyết mạch kinh tế của Nam Môn một cách lạng lẽ hơn.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1048: Rác rưởi

Tùng Vu Minh tưởng rằng mình lên được con thuyền lớn của Đạo Trường và liên minh võ giả, tước quyền của Tùng Thảo Tân, còn dùng tính mạng của bố mẹ mình làm cái cớ nên vẫn ra về đường hoàng.

Nhưng trên thực tế, chẳng qua là Tùng Thảo Tân sớm đã sắp xếp hết rồi.

“Thật đáng tiếc, liên minh võ giả Nam Môn không coi các người ra gì. Các người còn tưởng rằng mình đang nắm giữ trong tay kinh tế của Nam Môn hay sao?”

“Nhưng các người không biết rằng, mấy chục năm trước họ đã không cần đến bốn gia tộc lớn hỗ trợ kinh tế rồi. Bởi vì, mấy chục năm trước họ đã liên kết với một số gia tộc ngầm trong nước”.

“Ví dụ như nhà họ Vương thể hiện khá rõ nét”.

Mấy lời này khiến Tùng Thảo Tân đờ người ra. Sau đó ông ta lắc đầu, nói với giọng không tin và không cam tâm: “Không thể nào! Không thể nào!”

Tùng Vu Minh càng với bộ dạng khó tin, ấp úng hỏi: “Bố... Bố thật sự... Đang lợi dụng con sao?”

Bà Tùng vẫn với vẻ mặt khó hiểu, hỏi: “Rốt cuộc các người đang nói gì vậy?”

Bạch Diệc Phi không thèm để ý đến họ mà nhìn lọ tro cốt của Tùng Lệ Tư, khẽ hỏi: “Cô nghe thấy chưa?”

“Cô cam tâm tình nguyện hi sinh hạnh phúc của mình để đổi lại tính mạng cho họ. Nhưng kết quả thì sao? Họ không hề để tâm đến hạnh phúc của cô, càng không quan tâm đến sự sống chết của cô”.

“Vân Anh chỉ coi nhà họ Tùng là đồ bỏ đi, nhưng nhà họ Tùng và bố mẹ anh em mà cô dùng hạnh phúc và tính mạng của mình đổi lại, giờ đây lại bỏ rơi cô”.

“Bây giờ cô hãy nhìn cho kỹ, họ là loại người như nào?”

“Họ là người thân của cô, là những người mà cô đã dùng hạnh phúc và tính mạng đổi lại. Tôi có thể không giết họ nhưng họ đã không xứng làm người thân của cô nữa rồi”.

“Coi như trả ân nghĩa dưỡng dục của họ trong bao nhiêu năm qua. Từ nay về sau, họ không còn là người thân của cô nữa”.

Vừa nói, Bạch Diệc Phi vừa cầm hộp tro cốt của Tùng Lệ Tư, ngẩng đầu lên lạnh lùng nói: “Ở đây không còn là nhà của cô nữa rồi. Đi theo tôi đi!”, nói xong anh xoay người định đi ra bên ngoài.

Lúc này, Tùng Thảo Tân đột nhiên lớn tiếng quát: “Bạch Diệc Phi! Bớt nói những lời ma mị đi, đừng có nói linh tinh nữa”.

Bạch Diệc Phi không thèm để ý đến ông ta, nhấc chân đi ra bên ngoài, còn không thèm quay đầu lại.

Tùng Thảo Tân tức giận không ngớt, đi lên trước vài bước giơ tay chặn Bạch Diệc Phi lại: “Cậu nghĩ nhà họ Tùng là đâu? Là nơi mà cậu muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?”

Bạch Diệc Phi dừng lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn ông ta nói: “Hôm nay tôi không giết ông chứ không phải tôi không dám giết ông”.

“Hơn nữa, tôi muốn đi thì ông có thể cản được không?”

Tùng Thảo Tân nghe thấy lời này thì đột nhiên bật cười, cười với vẻ mặt nham hiểm: “Tôi không cản được nhưng có người cản được”.

Lời nói vừa dứt, bên ngoài cửa đột nhiên có ba người xuất hiện.

Đó chính là Lương Vĩ Siêu, Đạo Trưởng và Mạnh Kinh.

Mạnh Kinh vừa đi về trước vừa cười lạnh một tiếng, nói: “Mạng của anh không nhỏ đâu nhỉ, đến bây giờ mà vẫn chưa chết”.

Cùng với sự xuất hiện của ba người này, Tùng Vu Minh mềm nhũn chân, ngồi bệt xuống đất, vẻ mặt kinh hãi nhìn Tùng Thảo Tân.

Nếu như Tùng Thảo Tân có thể dễ dàng gọi những người này đến, vậy thì những gì Bạch Diệc Phi nói ban nãy đều là thật rồi.

“Bố... Bố... Thật sự...”.

Tùng Thảo Tân đột nhiên quát lớn: “Kể cả là con đẻ của tao, chỉ cần ngáng đường tao thì tao vẫn tiêu diệt như thường”.

Nghe thấy lời này, sắc mặt Tùng Vu Minh lập tức tái nhợt đi.

Bạch Diệc Phi nhìn ba người này thì không hoang mang lắm, ngược lại còn hỏi rất bình tĩnh: “Các người tưởng rằng có thể cản được tôi sao?”

Thực lực của Mạnh Kinh và Đạo Trường không so được với Bạch Diệc Phi nhưng thực lực của Lương Vĩ Siêu ngang ngửa với Bạch Diệc Phi. Vậy thì chỉ cần ba kẻ này liên thủ, muốn giết chết Bạch Diệc Phi cũng không phải chuyện khó.

Vì vậy, Lương Vĩ Siêu cười lạnh một tiếng nói: “Thực lực của hai chúng ta ngang nhau, cộng thêm hai người này, vậy thì giết anh có gì khó?”

Bạch Diệc Phi thấy vậy thì bình tĩnh đặt lọ tro cốt của Tùng Lệ Tư trên giá hoa bên cạnh.

Sau đó anh xoay người một cái, giơ quyền đập về phía Lương Vĩ Siêu.

Lương Vĩ Siêu kinh ngạc, vội xuất chiêu.

“Bụp!”, một âm thanh lớn vang lên. Lương Vĩ Siêu lùi về sau chừng bảy mét, còn Bạch Diệc Phi vẫn đứng tại chỗ không cử động.

Lương Vĩ Siêu lập tức kinh ngạc, thốt lên: “Sao có thể thế được?”

Rõ ràng họ đều là thực lực cấp một trung cấp. Về lý mà nói, thực lực của hai người phải ngang nhau mới phải.

Bạch Diệc Phi chỉ thản nhiên nói: “Đúng là cảnh giới của chúng ta ngang nhau nhưng cô đừng quên, cô vất vả luyện mấy chục năm mới được, còn tôi mất có ba năm thôi”.

“Hơn nữa, hiện giờ tôi cũng không mất nhiều thời gian nữa là bước vào cấp cao rồi”.

“Anh!”, sắc mặt Lương Vĩ Siêu trở nên khó coi: “Đừng có giả bộ nữa! Chúng ta cùng lên!”

Lời nói vừa dứt, Đạo Trường và Mạnh Kinh cùng ra tay.

“Thực lực của anh mạnh hơn một chút thì đã sao?”

“Ba người chúng tôi liên thủ, không tin không giết được anh”.

Bạch Diệc Phi nhìn ba người, ánh mắt dần biến thành màu đỏ.

Anh không giả bộ mà có thể cảm nhận được cơ thể mình tràn đầy sức lực, chắc có liên quan đến rượu màu xanh kia.

Điều này khiến anh có chút hoài nghi, hiện giờ rốt cuộc anh đang nằm mơ hay tỉnh rồi?

Anh đã không phân biệt được mơ và hiện thực nữa.

Nhưng anh chắc chắn một điều là, sau khi rượu màu xanh đi vào cơ thể khiến sức mạnh toàn thân anh càng lớn hơn, khiến tâm trạng anh cũng bình ổn hơn.

Nếu không thì với tính khí nóng nảy của anh, người nhà họ Tùng sẽ không ai có thể sống qua ngày hôm nay.

Lương Vĩ Siêu ra tay rất nhanh, tung cú đấm về phía Bạch Diệc Phi.

Hai mắt Bạch Diệc Phi đỏ ửng, quyền của Lương Vĩ Siêu trong mắt anh dần trở nên chậm đi.

Anh ra quyền rất nhẹ nhàng, khí chất trên người cũng bình ổn nhưng không khí xung quanh lại như bùng nổ.

Sau đó cú đấm của Bạch Diệc Phi nhẹ nhàng xuyên qua cú đấm của Lương Vĩ Siêu rồi đánh lên vai cô ta.

“Bụp!”, Lương Vĩ Siêu lập tức bay ra ngoài, còn nôn ra ngụm máu tươi.

Còn lúc này, đòn tấn công của Đạo Trường và Mạnh Kinh đã đánh lên người Bạch Diệc Phi, hai người đều mừng thầm trong lòng.

Nhưng sau đó họ lại phát hiện ra, Bạch Diệc Phi biến mất rồi.

Thật ra không phải vậy, chỉ là tốc độ của anh quá nhanh. Nhanh đến nỗi mà họ không nhìn rõ.

“A...”.

“Bụp...”.

Bạch Diệc Phi nhìn anh ta, giọng nói cũng chứa đầy sự khinh bỉ: “Mạnh Kinh! Anh là loại rác rưởi!”

Nói xong, Bạch Diệc Phi không thèm nhìn mà nhìn về phía Lương Vĩ Siêu.

Mạnh Kinh kinh hãi bởi câu nói này, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1049: Tôi là người đàn ông tôi

Bạch Diệc Phi rất coi thường tên này.

Nhớ lại ban đầu, Mạnh Kinh suýt nữa đã giết được Bạch Diệc Phi. Nhưng hiện giờ, ngay cả một chiêu của Bạch Diệc Phi, anh ta cũng không đỡ nổi.

Bạch Diệc Phi xoay người đi về phía Lương Vĩ Siêu. Anh ngồi xổm, giơ một ngón tay ra búng lên trán cô ta.

Lương Vĩ Siêu không kịp đỡ mà lắc đầu với vẻ không cam tâm. Cô ta phẫn nộ quát lớn: “Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Sao anh có thể trở nên mạnh như vậy được?”

Bạch Diệc Phi nói với vẻ mặt không biểu cảm: “Chỉ cần tôi khẽ dùng lực thì cô sẽ chết ở đây ngay”.

Lương Vĩ Siêu trừng mắt nhìn Bạch Diệc Phi, ánh mắt khó tin, đồng thời còn chứa đầy ác ý.

Nhưng bất luận thế nào thì cô ta cũng không thể phản kháng mà để mặc Bạch Diệc Phi xử lý.

Chỉ có điều, Bạch Diệc Phi đột nhiên bật cười rồi chậm rãi thu tay lại, nói: “Ha ha! Đều là những quân cờ đáng thương mà thôi”.

Nói xong câu này, anh đứng lên rồi xoay người định rời đi.

Đúng lúc này, trong mắt Lương Vĩ Siêu toát lên sự thù hận. Một giây sau, cô ta vung ra con dao đâm trực tiếp về phía lưng Bạch Diệc Phi.

Nhưng cũng chính lúc này, thân người Bạch Diệc Phi đột nhiên biến mất trong tầm mắt của cô ta.

Đợi lúc Bạch Diệc Phi xuất hiện thì anh đã đi đến trước mặt Lương Vĩ Siêu, một tay đâm vào tim cô ta. . Tiên Hiệp Hay

“Hự!”, Lương Vĩ Siêu trợn trừng mắt, toàn thân cứng đờ, không kịp nói câu cuối cùng thì đã ngã sấp xuống đất.

Chết rồi!

Con dao ban nãy, vì không đâm trúng mục tiêu nên sau khi bay lên không trung thì trực tiếp rơi xuống đất.

Nhìn thấy cảnh này, Đạo Trưởng và Mạnh Kinh đều không kìm nổi mà run lẩy bẩy. Họ lết thân hình đang bị thương rồi lùi về sau. Sau khi lùi đến vị trí nhất định thì vội bò dậy, xoay người bỏ chạy.

Bạch Diệc Phi không thèm để ý, anh quay lại cầm lọ tro cốt của Tùng Lê Tư lên.

Còn Tùng Thảo Tân bị hù dọa đến mức ngồi sụp xuống đất.

Bạch Diệc Phi cũng không thèm để ý đến ông ta mà cất bước rời đi luôn.

Đột nhiên, Tùng Vu Minh cầm con dao đâm về phía Bạch Diệc Phi, hét lớn: “Tao phải giết mày!”

Bạch Diệc Phi khẽ nhấc chân, Tùng Vu Minh đã bị đá bay ra ngoài. Sau đó, Bạch Diệc Phi nhanh chóng đi về phía hắn ta, nắm chặt tay hắn ta rồi chém dao xuống.

Nhưng đúng lúc này, Phương Nhiên đột nhiên xông lại chắn trước mặt Tùng Vu Minh, lại quỳ xuống cầu xin: “Anh Bạch! Đừng! Đừng giết anh ta!”

Dao trong tay Bạch Diệc Phi dừng ở trên đầu Phương Nhiên. Nhìn thấy sự kinh hãi và cầu xin trong ánh mắt cô ta mà anh không đành lòng.

“Loại người không màng đến sự sống chết của em gái mình, để đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn, cô còn bảo vệ hắn ta làm gì? Hắn ta có thể

hi sinh người thân của mình thì hẳn ta chỉ là loại động vật máu lạnh không có tình cảm đâu”.

Toàn thân Phương Nhiên run rẩy, khóe mắt rom rớm nước mắt, nói: “Nhưng dù sao anh ta cũng là chồng tôi”.

Bạch Diệc Phi ngây người ra, sau đó mới tỉnh ngộ.

Đối với Phương Nhiên mà nói, Bạch Diệc Phi chỉ là một người bạn. Còn Tùng Vưu Minh là chồng và là người nhà của cô ta.

Nghe thấy vậy, Bạch Diệc Phi liền cầm con dao trên đất, sau đó lạnh lùng nói với người nhà họ Tùng: “Từ nay về sau, Tùng Lệ Tư không có liên quan gì đến các người nữa”.

Nói xong anh đi ra phía cửa.

Nhưng đi được một đoạn thì Phương Nhiên lại chặn đường. Cô ta vẫn quỳ trước mặt Bạch Diệc Phi, nói: “Anh Bạch! Anh định đưa cô ấy đi đâu?”

“Cô ấy đã chết rồi, đưa đi thì có tác dụng gì? Cùng lắm là sỉ nhục nhà họ Tùng và nhà họ Tùng sẽ bị mọi người chê cười. Nhưng nếu anh để cô ấy lại đây thì nhà họ Tùng nhất định sẽ hậu táng cho cô ấy”.

Bạch Diệc Phi cười lạnh một tiếng hỏi lại: “Hậu táng?”

“Họ không có tư cách đó”.

Nói xong, anh định rời đi thì Tùng Lệ Tư lại đứng lên, lớn tiếng nói: “Vậy anh thì sao? Anh lấy thân phận gì đưa cô ấy đi? Lấy thân phận gì để mai táng cho cô ấy?”

“Lẽ nào anh để cô ấy thành con ma cô độc không có nhà để về sao?”

Lời nói vừa dứt, Bạch Diệc Phi dừng bước chân, sau đó lại hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn cười rồi rời đi.

...

Ở nghĩa trang thủ đô...

Ở đây có một ngôi mộ mới, là mộ của cô gái rất trẻ và đẹp.

Bạch Diệc Phi đứng trước mộ, nhớ lại những tháng ngày Tùng Lệ Tu ở bên mình, trong lòng vừa buồn vừa tiếc nuối.

Lưu Hà cũng ở đây. Cô ta nhìn ngôi mộ trước mặt, ánh mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc, hỏi lại: “Hóa ra cô ấy chính là người đẹp số một thủ đô à?”

“Đúng vậy!”

“Đẹp như vậy mà chết thì thật đáng tiếc”.

“Ừm!”

“Sao cô ấy lại chết?”

“Vì quá xui xẻo!”

“Sao cơ?”

“Bởi vì cô ấy sinh ra trong nhà họ Tùng”.

Lưu Hà nghe không hiểu lời Bạch Diệc Phi nói, vì vậy hỏi lại: “Chúng ta đến thủ đô là vì mai táng cho cô ấy sao?”

“Ừm!”, Bạch Diệc Phi gật đầu, sau đó lại lắc đầu nói: “Tôi vốn định đưa cô ấy về nhà nhưng giờ thì không”.

“Tôi và anh cô cũng được coi là anh em tốt. Tôi nói thật với cô vậy! Tôi là người đàn ông tồi, vì vậy cô đừng dây vào tôi. Nếu không, cô cũng sẽ rất đau khổ đấy”.

“Còn nữa, cô như nào thì cứ để yên thế đi. Đừng biến mình thành người phụ nữ già dặn ba mươi tuổi thế, không xứng với cô”.

Lưu Hà ngậy người ra, trợn trừng mắt, chớp chớp một cái rồi hỏi lại:
“Thật không?”

Bạch Diệc Phi gật đầu.

Lưu Hà đột nhiên bật khóc, nói: “Tôi cứ tưởng như này sẽ xinh hơn
chứ...”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1050: Anh em

Bạch Diệc Phi không nói thêm gì. Anh biết, không phải Lưu Hà khóc vì cô ta không đẹp mà là vì...

Sau đó, anh nhìn cô ta, nói: “Mau ăn mì đi! Không nó nhũn hết ra bây giờ”.

“Ồ!”, Lưu Hà lau nước mắt rồi vùi đầu vào ăn.

Sau khi ăn xong, Bạch Diệc Phi đưa Lưu Hà đi tìm khách sạn rồi đặt hai phòng.

Đợi khi màn đêm buông xuống, sau khi Lưu Hà chìm vào giấc ngủ say, Bạch Diệc Phi mới rời đi.

Lúc đi, anh còn để lại một thẻ ngân hàng và một tờ giấy.

“Lưu Hà! Ăn sáng xong thì mua vé máy bay về đi! Tôi còn rất nhiều việc phải làm nên không đưa cô đi theo được. Tôi với anh cô là anh em, em gái của hắn cũng như em gái tôi. Tôi để lại cho cô một thẻ ngân hàng, trong thẻ có tầm hai trăm ngàn tệ. Thẻ này coi như tiền tiêu vặt anh trai cho em gái nên cô không cần trả lại tôi. Nếu như hết thì lại tìm tôi”.

Bạch Diệc Phi rời đi lúc sáng sớm nhưng với anh cũng không có gì khác biệt cả. Bởi vì trong mắt anh chỉ có ban ngày,

Hiện giờ anh rất hoài nghi về giấc mơ của mình.

Trong giấc mơ, anh nói là mình có vấn đề, đều là ảo giác. Nhưng nếu là ảo giác thì tại sao những thứ anh nhìn thấy đều là thật?

Bạch Diệc Phi đến một cây cầu rồi dựa vào lan can hút điều thuốc.

Sau khi hít một hơi sâu, có người ngồi xe lăn từ đằng xa đi tới.

Người này chính là Bạch Khiếu, em ruột của Bạch Diệc Phi.

Hắn đi về trước, nói: “Anh đã đến nhà họ Tùng rồi sao?”

“Ừm!”, Bạch Diệc Phi đáp.

Bạch Khiếu nghi ngờ, hỏi: “Lẽ nào anh không sợ họ sẽ truyền ra ngoài tin anh vẫn còn sống sao?”

“Ai tin chứ?”, Bạch Diệc Phi nhún vai nói.

Bạch Khiếu lập tức ngây người ra.

Bạch Diệc Phi hút điếu thuốc rồi lại nhả ra, dập tắt đầu thuốc rồi ném trên lan can.

Anh đi ra phía sau Bạch Khiếu, đẩy hắn đi về trước, vừa đi vừa nói: “Ngày mai tôi muốn nhìn thấy tin tức”.

“Tin gì cơ?”, Bạch Khiếu hỏi.

Bạch Diệc Phi nói: “Nhà họ Tùng cầu kết với liên minh võ giả Nam Môn tranh đấu với các doanh nghiệp trong nước”.

“Tùng Thảo Tân vì mục đích kết giao với cậu chủ của liên minh võ giả nên không tiếc hi sinh hạnh phúc của con gái, hãm hại em trai ruột và con trai ruột của mình”.

“Tôi muốn thấy nhà họ Tùng thân bại danh liệt. Chuyện này chắc dễ làm chứ?”

Bạch Khiếu cười lạnh một tiếng, nói: “Như vậy thì ba gia tộc lớn sẽ không tin Tùng Thảo Tân nữa. Nhưng Nam Môn và nhà họ Vương thì sao?”

“Có liên quan gì đến họ chứ?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Bạch Diệc Phi ngậm ngừng, sau đó thân nhiên nói: “Nói cũng đúng! Chẳng qua anh cũng chỉ muốn ba gia tộc lớn hợp tác khăng khít hơn, từ đó giúp anh đối phó với nhà họ Vương thôi. Chỉ cần ba gia tộc lớn tin thì nhà họ Vương và Nam Môn có tin hay không đâu còn quan trọng nữa”.

Bạch Diệc Phi khẽ ngậy người ra, sau đó hỏi với vẻ không chắc chắn lắm: “Lần này coi nhà họ Vương và Nam Môn là kẻ địch rồi sao?”

“Đúng thế! Chúng chính là kẻ địch!”, Bạch Khiếu nói với giọng chắc chắn.

Bạch Diệc Phi cười, nói tiếp: “Xem ra lần này cậu đã biết ai là kẻ địch của mình rồi”.

Bạch Khiếu cũng cười theo.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Bây giờ chúng ta không còn là kẻ địch nữa. Kinh La cũng không cần thiết đi theo tôi nữa chứ?”

“Nhưng hẳn đi theo cũng không sao, dù sao thì hẳn cũng không đánh lại được tôi”.

Sắc mặt Bạch Khiếu không biến đổi, chỉ tùy ý khoát tay một cái.

Lúc này Bạch Diệc Phi liền nhìn thấy một người vốn nấp trong bóng tối rời đi.

Bạch Khiếu tò mò hỏi: “Anh à! Hiện giờ anh ở cảnh giới nào rồi? Ở xa vậy mà có thể cảm nhận được sao?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu cười khỏ, nói: “Không liên quan gì đến thực lực của tôi. Bất luận hẳn nấp ở đâu thì tôi đều có thể nhìn rõ”.

“Bởi vì trong mắt tôi hiện giờ không có bóng tối”.

Bạch Khiếu với bộ dạng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Bạch Diệc Phi, nói: “Anh! Hiện giờ trình độ giả vờ của anh đạt đến mức này rồi sao?”

Bạch Diệc Phi: "...".

Bạch Khiếu không tin lời Bạch Diệc Phi nói lắm. Và hẳn cũng không cảm nhận được cảm giác đó của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cũng không nói thêm gì, chỉ nói: "Bảo cậu đến đây là muốn nói với cậu rằng, hiện giờ chúng ta cùng chung chiến thuyền. Những ân oán trước đây tôi không tính toán nữa, bây giờ cậu nhất định phải đứng về phía tôi".

Bạch Khiếu gật đầu, sau đó lại lắc đầu nói: "Em không hiểu!"

Bạch Khiếu ngẩng đầu nhìn Bạch Diệc Phi, còn Bạch Diệc Phi cúi đầu nhìn Bạch Khiếu. Anh có thể nhìn ra sự chế giễu trong mắt Bạch Khiếu.

Đúng là Bạch Khiếu không thể hiểu nổi.

Bạch Diệc Phi liền giải thích: "Sau khi tôi đến thủ đô, à không, phải là sau khi tôi tiếp quản tập đoàn Hào Tước thì sau đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, nó giống như sợi dây liên kết hết lại".

"Những chuyện này cậu cũng nhìn thấy hết rồi. Dường như có kẻ nào đó thao túng sau lưng họ, từng bước khiến tôi đi đến bước đường ngày hôm nay".

"Kẻ đứng sau lợi dụng tính cách vốn có của tôi, còn lợi dụng tất cả mọi người bên cạnh tôi và tính toán không sai chút nào".

"Nói ngay việc xảy ra gần đây đi! Từ khi tôi rời khỏi đảo Lam thì chuỗi những sự việc đó đều bị người ta khống chế".

"Lúc quay về đáng lẽ tôi phải đến thành phố Thiên Bắc nhưng tại sao tôi lại đến thủ đô?"

"Rồi tại sao lại cho tôi lý do nhất định phải đến thủ đô?"

Nghe thấy vậy, sắc mặt Bạch Khiếu biến đổi, vẻ mặt kinh ngạc, ấp úng nói: "Ý anh là..."

Bạch Diệc Phi gật đầu nói: “Tôi nên nói cho cậu nghe những chuyện này. Hơn nữa cậu cũng cần phải biết. Nếu như người đứng phía sau thật sự giống như tôi suy đoán thì chúng ta buộc chung một sợi dây rồi”.

“Và sợi dây này chỉ có hai chúng ta thôi”.

Bạch Khiếu cúi đầu suy nghĩ.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Nếu tôi chết thì người tiếp theo nhất định sẽ là cậu”.

“Vì vậy, chỉ có cậu mới có thể giúp tôi”.

“Đã sai người đi điều tra rồi ạ”.

Bạch Khiếu lại nói: “Không cần đâu! Mua cả tập đoàn Tân Thụy luôn”.

Kinh La liền đáp: “Vâng!”

Bạch Khiếu khẽ cười, thầm nói: “Những chuyện không nên làm cũng vẫn phải đi làm...”.

Thú vị thật!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1051: Anh hùng cứu mỹ nhân

Đã 2 giờ rưỡi sáng, khi mà vạn vật đều chìm sâu vào giấc ngủ.

Nhưng đối với Bạch Diệc Phi đó chỉ như hai giờ chiều trong ngày, cũng là lúc ánh mặt trời chiếu sáng mạnh mẽ nhất.

Nếu là ban ngày, trong thành phố người người xe cộ nối đuôi nhau qua lại tấp nập, cửa hàng hai bên đường cũng mở cửa.

Nhưng bây giờ, tất cả các cửa hàng đều đóng cửa, trên đường vắng không có nổi một bóng người, nhìn qua giống như một tòa thành chết.

Bạch Diệc Phi đi một mình trên phố, cũng không biết đã đi được bao lâu, anh nhìn thấy một cửa hàng vẫn còn mở cửa, liền không chút do dự bước vào.

Anh bước vào đến cửa mới nhận ra đây là một quán cà phê Internet.

Nói thật, Bạch Diệc Phi từng này tuổi rồi nhưng vẫn chưa bao giờ đặt chân tới những nơi như thế này.

Bạch Diệc Phi bước vào, đứng ở trước quầy, một nữ nhân viên quản lý mạng vội vã nở một nụ cười thật chuyên nghiệp: "Chào anh, xin hỏi anh muốn qua đêm hay tính giờ ạ?"

Bạch Diệc Phi nhìn thấy một quầy rượu ở bên cạnh, liền nói: "Tôi muốn uống cà phê".

"Vâng ạ, mời anh ngồi bên này".

Khi đến khu vực cà phê, Bạch Diệc Phi ngồi trên ghế sofa, phía trước ghế sofa có một cái bàn nhỏ, trên đó còn có menu, anh nhìn lướt qua rồi thản nhiên gọi một tách cà phê.

Sau khi gọi cà phê xong, anh không còn việc gì khác nên ngồi thần thờ ở đó.

Nữ nhân viên quản lý mạng cùng mấy người phục vụ ngồi thì thầm to nhỏ với nhau.

"Nửa đêm nửa hôm, hai rưỡi sáng tới chỉ để uống cà phê, cũng không lên mạng".

"Này, chắc đến cũng chỉ để chạm vào cái sofa".

Vào buổi tối, có rất nhiều người không có khả năng ở khách sạn, sẽ qua đêm trong quán cà phê Internet, dù sao thì chỉ cần gọi một cốc đồ uống hơn mười tệ là đã có thể qua đêm, tính ra cũng tiết kiệm hơn so với khách sạn.

Dĩ nhiên Bạch Diệc Phi không phải là loại người tính toán như vậy, anh chỉ cảm thấy nơi này có người mà thôi.

Bất chợt anh nhìn thấy một hình bóng quen thuộc.

Một cái ghế dài cách anh ta không xa, một cô gái buộc tóc hai bên, mặc chiếc quần jean rách vô cùng phá cách đang hét vào loa điện thoại: "Con mẹ nó anh có biết chơi không vậy? Chơi như cái quần què thì "ăn gà" cái đéch gì!"

Bạch Diệc Phi sửng sốt, sao cô ấy lại ở đây.

Cô gái này không phải ai khác, chính là cô gái muốn bay về thành phố Thiên Bắc.

Đúng lúc này, người đối diện cô gái vỗ vào vách ngăn: "Này, cô em xinh đẹp, nhỏ tiếng một chút đi, cậu chủ của bọn anh đang xem bản tin thời sự!"

Cô gái phớt lờ hẳn ta, tiếp tục hét to: "Có địch kìa, con mẹ nó anh đang làm cái mẹ gì vậy? Còn không mau chạy đi!"

"Anh bị điên à? Chọc thủng lốp xe làm cái chó gì?"

"Mẹ kiếp! Một đám đồng đội óc chó! Tôi..."

Người đàn ông ở phía đối diện dường như không thể chịu đựng được nữa, đột nhiên đứng dậy, đi tới trước mặt cô gái, trực tiếp tháo chiếc tai nghe của cô gái ra: "Con đàn bà thối tha, mày bị điếc à? Mày... Hả?"

Cô gái lạnh lùng nhìn hắn ta: "Trả lại tai nghe cho tôi!"

Người đàn ông không thèm đáp lời cô, mà hét lên với người bên cạnh: "Cậu chủ mau lại đây, con bé này đáng đập cũng không tồi".

Một lát sau, bốn gã thanh niên khoảng hai mươi tuổi đi tới bên cạnh, xúm lại xung quanh cô gái.

"Đáng cũng nuốt nà đây!"

"Ngon, ngon!"

Cô gái nhìn mấy người này, cảm thấy mấy người này có ý đồ xấu với mình nên nhanh chóng đứng dậy: "Các anh muốn làm gì?"

"Ồ kìa, nhìn cô em xinh đẹp như vậy, chơi một mình cũng chán, nếu không để các anh chơi cùng với em có được không?"

"Đúng rồi, các anh cũng thích chơi pubg sao? Con gái chúng tôi cũng thích, anh có muốn tôi dẫn đi ăn gà không?"

Những gã thanh niên này ăn mặc rất tùy tiện, tóc nhuộm màu xanh đầu đỏ, trông cực kỳ lưu manh, chỉ cần nhìn liếc một cái là biết đây là một đám côn đồ.

Chỉ có cậu chủ trong lời của bọn chúng là khác biệt, cả người mặc một bộ âu phục xa xỉ.

Cậu chủ đút hai tay vào túi quần, tự cho rằng mình rất đẹp trai nói: "Cô em xinh đẹp, anh đây thích nhất là loại con gái cá tính như em, chơi cùng anh đi, anh bảo đảm em sẽ sướng chết mất, còn có thể cho em lợi ích!"

"Đúng vậy đúng vậy!"

"Tiền cậu chủ của bọn anh không thiếu!"

Bạch Diệc Phi đột nhiên bật cười một tiếng: "Có một số người tốt bụng, lương thiện thì lại phải chết".

"Còn những loại căn bã xấu xa thì vẫn nhởn nhơ sống tốt ở đây".

Những lời nói này làm cho bọn chúng sững sờ, một là vì hiểu được ý, hai là vì thái độ của anh.

Hầu hết mọi người nhìn thấy cảnh này đều sẽ hoảng sợ, nhưng Bạch Diệc Phi lại rất bình tĩnh.

Vẻ bình tĩnh của anh đã chọc giận tên cậu ấm này: "Mẹ kiếp! Lên! Xử nó!"

Mấy tên lưu manh lập tức xông lên.

Thế nhưng...

"Bịch!"

Khi bọn chúng còn chưa kịp nhìn rõ, một tên bay ra ngoài trong nháy mắt, hơn nữa khoảng cách bay cực kỳ xa, từ đầu hành lang này cho tới đầu bên kia.

Toàn bộ đám người đứng ở phía trước đều tròn tròn con mắt.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1052: Không cần thương hại tôi

Bọn họ chẳng qua chỉ là một đám người bình thường, căn bản chưa từng gặp ai có thực lực như thế.

Vì vậy, sau khi từng người bay ra ngoài thì không dám tiến lên trước nữa.

Bạch Diệc Phi nhàn nhạt nói: “Loại người như chúng mày không nên sống trên đời!”

Đám côn đồ run lên vì sợ hãi.

Cậu chủ kia vẫn cứng miệng nói: “Đừng có ở đó mà giả vờ giả vịt. Bố tao là Kim Kỳ, nếu mày dám động đến tao, tao bảo đám mày không có kết quả tốt đẹp!”

Bạch Diệc Phi sững sốt: “Kim Kỳ? Kim Kỳ là ai? Rất nổi tiếng sao?”

Anh hỏi cô gái đứng bên cạnh.

Cô gái sắc mặt phức tạp. Sau cùng cắn răng nói: “Đó là chủ tịch của một trong những công ty con nhà họ Hồ”.

“Nhà họ Hồ của mười gia tộc lớn?”, Bạch Diệc Phi khẽ cau mày.

Cô gái kia gật đầu.

Cậu chủ Hồ thấy vậy thì không khỏi ngẩng đầu ưỡn ngực, hếch cằm lên, vẻ mặt càng thêm kiêu ngạo nói: “Không sai, bố tao là Kim Kỳ, biết sợ rồi chứ?”

“Biết rồi thì nhanh chóng quỳ xuống xin lỗi tao. Nếu không thì...”

Bạch Diệc Phi không để ý tới hắn, cầm điện thoại gọi: “Giúp tôi một việc”.

“Nói đi”, đầu dây bên kia là giọng nói của Bạch Khiếu.

Bạch Diệc Phi nói: “Làm công ty của Kim Kỳ biến mất”.

“Được”.

Nhìn Bạch Diệc Phi gọi điện thoại. Cậu chủ Hồ bật cười: “Ha ha.... Con mẹ nó mày không giả bộ thì sẽ chết hả? Mày tưởng mình là ai? Biết tý võ thì thiên hạ vô địch à?”

“Nói muốn công ty nhà tao biến mất? Đùa gì chứ?”

Những tên côn đồ bên cạnh hắn ta cũng cười âm lên.

“Thằng khốn, tưởng cậu chủ nhà tao nói đùa với mày chắc?”

“Đúng vậy. Mày là cái thá gì?”

Bạch Diệc Phi không hề quan tâm đến sự chế giễu của bọn chúng.

Mà thay vào đó, cô gái đứng bên cạnh cười lạnh: “Anh ấy là cái gì à, các người căn bản không biết, chỉ cần một câu nói của anh ấy có thể dễ dàng phá nát nhà của các người”.

“Bởi vì, cho dù là nhà họ Đỗ của mười gia tộc lớn, trong mắt anh ấy cũng không đáng một xu”.

Lời vừa dứt, đám người đều mang vẻ mặt không tin.

Những người trong quán Internet cũng đang nhìn về phía này.

Ngay cả người quản lý quán cách đó không xa cũng nhìn sang.

Lúc này, không biết là ai gây ra tiếng động.

Mọi người dường như đã thay đổi từ nút tạm dừng sang nút phát.

“Ha ha...”

“Thật sự là một nhân vật có máu mặt sao?”

“Thằng ranh nhà mày có biết nhà họ Hồ đang đứng đầu mười gia tộc lớn không, chỉ dựa vào mày? Cười chết mất thôi!”

“Tao khuyên mày bây giờ tốt nhất nên quỳ xuống xin lỗi tao, nếu tao vui thì sẽ không chấp với mày, còn nếu mày cứ tiếp tục vờ vịt, tao chỉ có thể gọi điện cho bố tao, nhờ ông ấy cử cao thủ đến xử lý mày”.

“Tao nói cho mày biết, vệ sĩ của bố tao là cao thủ cấp 3, dựa vào loại võ mèo cào của mày, căn bản không đủ dùng”.

Bọn họ cười nhạo Bạch Diệc Phi và cô gái một cách không thương tiếc.

Cô gái quản lý quán Internet chỉ có thể lắc đầu thờ dài.

“Thời buổi này làm người tốt khó lắm!”

“Đúng vậy. Thật tiếc cho người thanh niên này”.

Những người xung quanh xem náo nhiệt cũng thềm lắc đầu, trong lòng nghĩ Bạch Diệc Phi gặp vận xui lớn rồi, thậm chí họ còn lộ ra một tia thương hại.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại của cậu chủ Hồ vang lên.

Cậu chủ Hồ lấy điện thoại di động ra xem: “Bố tao muộn như vậy rồi còn gọi điện cho tao làm gì nhỉ?”

“Đúng lúc, có thể nói với ông ấy một tiếng, có người làm loạn ở quán nét, để ông ấy cử vệ sĩ đến”.

Vừa nói hần ta vừa nghe điện thoại: “Bố, muộn như vậy bố vẫn chưa ngủ à? Đúng rồi. Bố, cho con mượn vệ sĩ của bố...”

“Thằng khôn kiếp!”, lời của cậu chủ Hồ còn chưa nói xong, đầu dây bên kia đã truyền tới tiếng gầm tức giận: “Con mẹ nó mày ở bên ngoài đã đắc tội với ai rồi?”

Cậu chủ Hồ ngây người: “Con có đắc tội với ai đâu? Sao vậy bố?”

“Sao trắng cái con mẹ gì?”, người bên kia điện thoại rất tức giận: “Mày còn mặt mũi hỏi tao à?”

“Tao vừa mới nhận được điện thoại từ liên minh doanh nghiệp, bảo nhà họ Kim chúng ta ngày mai lập tức tuyên bố phá sản, giao toàn bộ tài sản lại cho liên minh doanh nghiệp”.

Cậu chủ Hồ ngơ ngác: “Dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà bắt chúng ta phá sản? Bố, cái liên minh đó có phải nhầm lẫn gì rồi không?”

Quán cafe internet lúc này rất yên tĩnh, thế nên mọi người có thể nghe thấy tiếng nói trong điện thoại, ai nấy cũng ngây ngốc.

Tiếng gâm trong điện thoại vẫn tiếp tục: “Mày còn dám hỏi tao? Nghĩ kĩ lại xem mày đã đắc tội tới ai? Người của liên minh doanh nghiệp nói rồi. Người mà mày xúc phạm là một nhân vật lớn”.

“Còn nói vị đó không giết mày đã là nhân từ lắm rồi!”

“Bây giờ mày lăn ngay về đây cho tao. Thu dọn đồ đạc cút khỏi thủ đô!”

Cậu chủ Hồ sửng sốt.

Sản nghiệp của gia đình cứ thế phá sản chỉ trong vài phút?

Hắn ta còn bị đuổi khỏi thủ đô??

Hắn xúc phạm đến một nhân vật lớn?

Tùng Thảo Giác nhìn thấy Bạch Diệc Phi xong thì dường như còn có gì đó chưa hiểu, thế nên sắc mặt có chút khó coi.

Cho dù Bạch Diệc Phi đã cứu ông ta thì đã sao, dù gì Bạch Diệc Phi cũng đã giết con trai mình, điều này không thể thay đổi được.

Bạch Diệc Phi cũng biết ông ta sẽ không tha thứ cho anh, chưa nói tới việc lúc ấy Tùng Vu Duy muốn giết anh, còn giết cả Tần Hoa, tình cảnh lúc đó, không cần biết lựa chọn bao nhiêu lần, anh vẫn sẽ làm vậy.

Nhưng tình hình bây giờ đã khác hơn một chút, Bạch Diệc Phi không khách sáo mà ngồi xuống, anh nói với Tùng Thảo Giác: “Tôi biết ông hận tôi. Nhưng bây giờ, chỉ có tôi mới có thể để ông quay lại và cướp lại nhà họ Tùng”.

Tùng Thảo Giác hừ lạnh một tiếng: “Tôi không cần cậu thương hại!”

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1053: Không thể động tâm

"Ông nhầm rồi, tôi không thương hại ông", Bạch Diệc Phi khẽ lắc đầu: "Tôi muốn cùng ông làm một cuộc giao dịch".

"Giao dịch? Giao dịch gì?", Tùng Thảo Giác sững sốt.

Bạch Diệc Phi nhìn Tùng Thảo Giác với ánh mắt đầy ẩn ý nói: "Sắp tới, tứ đại gia tộc sẽ không còn là thế lực nắm quyền duy nhất nữa".

...

Khi Bạch Diệc Phi rời đi, Tùng Lệ Nhã tiễn anh ra ngoài.

Trước khi Bạch Diệc Phi rời đi, Tùng Lệ Nhã không nhịn được hỏi: "Bây giờ anh ấy thế nào?"

Bạch Diệc Phi hỏi lại cô ta: "Vì sao cô không tự gọi điện hỏi anh ấy?"

Tùng Lệ Nhã cúi đầu không đáp.

Bạch Diệc Phi thấy vậy bất đắc dĩ cười, nói: "Anh ấy vẫn ổn".

Tùng Lệ Nhã lập tức ngẩng đầu lên nói: "Cảm ơn anh".

Bạch Diệc Phi lắc đầu: "Cô trở về đi, bảo bố cô hãy tin tôi, ngày mai chỉ cần làm theo những gì tôi nói, tôi sẽ bảo vệ ông ấy chu toàn".

Tùng Lệ Nhã nở một nụ cười gượng: "Tôi nghĩ bố tôi sẽ không tin tưởng anh".

Bạch Diệc Phi cũng mỉm cười đáp: "Ông ấy chắc chắn sẽ tin".

...

Bạch Diệc Phi biết mình đã giết chết Tùng Vụ Duy con trai của ông ta, đối với lời nói của anh, Tùng Thảo Giác chắc chắn sẽ không chấp nhận,

nhưng nếu như đây chỉ là giao dịch thì ý nghĩa sẽ khác.

Đều là người làm ăn, đương nhiên sẽ tách biệt rõ ràng thù oán cá nhân và lợi ích giao dịch.

Hơn nữa, dựa theo những điều kiện Bạch Diệp Phi nhắc tới, Tùng Thảo Giác muốn một lần nữa quay về và làm chủ nhân của nhà họ Tùng, ông ta chỉ có thể làm như vậy, không còn sự lựa chọn nào khác.

Bạch Diệp Phi lang thang dạo bước trên phố mà không có chủ đích, rồi chầm một điều thuốc.

Nhìn đường phố vắng lặng như tờ, anh lại một lần nữa cảm nhận được sự cô đơn cùng bất lực.

Bạch Diệp Phi rít một hơi thật sâu sau đó nhả ra: "Rốt cuộc mày muốn làm gì?"

...

Phòng họp của tập đoàn Hâu Tước thành phố Thiên Bắc.

Trong phòng họp chật ních người, ngoài đám người Vương Lâu, hầu hết là người của ba gia tộc lớn, bọn họ đem nơi này trở thành phòng hội nghị tạm thời.

Bạch Vân Bằng ngồi ở vị trí chủ trì, nghiêm nghị nói: "Nhà họ Vương chiếm 41% của tập đoàn Phong Hỏa, và là thành viên hội đồng quản trị nắm giữ cổ phần cao nhất của tập đoàn".

"Trải qua những tháng ngày nỗ lực, chúng ta đã mua được tổng cộng 45% cổ phần, nhà họ Bạch sở hữu 20%, nhà họ Diệp sở hữu 15% và nhà họ Lâm là 10%".

"Tính thời điểm hiện tại, số cổ phần ba gia tộc chúng ta hợp lại đã vượt qua nhà họ Vương, chúng ta có thể tham gia vào tập đoàn Phong Hỏa và

gây dựng lại ban hội đồng quản trị, cũng như đuổi nhà họ Vương ra khỏi tập đoàn Phong Hỏa!"

"Bộp bộp..."

Lời nói của Bạch Vân Bằng kéo theo một tràng pháo tay.

Nhưng Diệp Giả lại đưa ra một vài thắc mắc: "Anh Bạch, ngoài cổ phần của chúng ta và nhà họ Vương, vẫn còn 14% cổ phần, nếu như những người sở hữu 14% cổ phần này lựa chọn ủng hộ nhà họ Vương, thì chúng ta có thể không lật đổ được nhà họ Vương, mọi cố gắng trước đó đều trở thành vô nghĩa".

Lời nói vừa thốt ra khiến cho tất cả mọi người đều phải suy ngẫm.

Lúc này, Vương Lâu nói: "Chuyện này mọi người không cần lo lắng, tập đoàn Phi Tuyết đã điều tra rồi, trong 14% cổ phần còn lại, 3% thuộc sở hữu của một người tên là Chu Toàn, nhưng anh ta vừa mới qua đời trước đó, lại liên quan đến tranh chấp thừa kế nên số cổ phần này sẽ được xử lý niêm phong".

"6% cổ phần còn lại đã được tập đoàn Phi Tuyết thu mua, vì vậy số cổ phần chưa được xác định lúc này chỉ có 5%".

Nghe đến đây tất cả mọi người đều kích động không thôi.

Cổ phần của ba gia tộc lớn và cổ phần của tập đoàn Phi Tuyết chiếm tổng cộng 51% cổ phần, như vậy việc bọn họ muốn đuổi nhà họ Vương ra khỏi tập đoàn Phong Hỏa như ván đã đóng thuyền.

Lâm Cuồng lại hỏi: "Nhà họ Vương bây giờ thế nào".

Vương Lâu đột nhiên cau mày: "Rất kỳ quái".

"Kỳ quái chỗ nào?", Bạch Vân Bằng hỏi.

Vương Lâu liền nói: "Bọn họ đang chuẩn bị hôn lễ, mà cô dâu lại chính là... Long Linh Linh".

"Hơn nữa bọn họ biết rằng chúng ta đang thu mua cổ phần của tập đoàn Phong Hỏa với quy mô lớn, nhưng dường như bọn họ không thêm quan tâm chút nào mà chỉ tập trung đến đám cưới này".

Bạch Vân Bằng nhất thời ngẩn ra, phải biết rằng trước đây Long Linh Linh là do Ngô Quế Hương phái tới bên cạnh Bạch Diệc Phi.

"Long Linh Linh, cô ta đồng ý rồi sao?", Bạch Vân Bằng cau mày hỏi.

Vương Lô gật đầu: "Vâng".

Bạch Vân Bằng trầm ngâm một tiếng nói: "Chuyện này quả nhiên rất kỳ quái, nhất định có vấn đề!"

Vương Lô gật đầu, lại thở dài nói: "Ngoài quan hệ hợp tác, dựa theo những gì tôi biết về cô ta, cô ta đã có người mình thích, không thể đồng ý kết hôn với Vương Gia Tuấn".

"Hơn nữa, tôi cũng điều tra được, tất cả người nhà của Long Linh Linh đều đã mất tích".

Diệp Hoan nghe vậy lập tức vỗ bàn nói: "Nhất định là bị nhà họ Vương bắt lại để uy hiếp Long Linh Linh!"

Vương Lô bắt lực nói: "Nhưng chúng ta không còn cách nào khác, chúng ta không thể tìm ra nơi nhà họ Vương giấu người, càng không có bằng chứng cụ thể".

Khuôn mặt Lâm Cuồng cực kỳ nghiêm túc nói: "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Bạch Vân Bằng trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nếu ngày mai bọn họ cử hành hôn lễ, vậy ngày mai chúng ta sẽ tới địa điểm tổ chức hôn lễ, đuổi bọn họ ra khỏi tập đoàn Phong Hỏa, phá hủy hôn lễ của bọn họ, cuối cùng bắt bọn họ rời khỏi thành phố Thiên Bắc!"

Nghe vậy, trong mắt của mọi người bùng bùng ý chí chiến đấu.

Thế nhưng, Lâm Cuồng luôn cảm thấy có chút bất an, có vẻ như sự tình không đơn giản như bọn họ nghĩ.

...

Vài ngày sau, thuyền cứu hộ các loại vẫn đậu gần sông Đại Kiều ở thành phố Thiên Bắc, các đội tìm kiếm cứu nạn cũng ngày đêm túc trực trên bờ.

Lý Tuyết cũng thường xuyên tới đội cứu hộ để kiểm tra.

Một chiếc xe Bao Jun thông thường chậm rãi lái đến bên bờ, mà người lái xe lại chính là Kỳ Kỳ.

Tân Thu thấy thế thở dài: "Xem ra con đã động tâm rồi".

Ông ta nói: "Huyết mạch của Bạch Diệc Phi rất đặc biệt, cho dù là trước đây, bất cứ người phụ nữ nào bên cạnh anh ta lâu ngày cũng đều động lòng với anh ta, giống như vạn người đều bị anh ta mê hoặc, không ai có thể cưỡng lại sức hấp dẫn đó".

"Kỳ Kỳ, con là đồ đệ ta yêu quý nhất, là đứa trẻ ta chăm sóc từ nhỏ đến lớn, ta không muốn để con đi vào vết xe đổ của người người phụ nữ khác, mà chuốc lấy đau khổ".

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1054: Xảy ra chuyện

"Cho dù Bạch Diệc Phi rất quan trọng đối với ta, nhưng ta không thể bởi vì nó mà hi sinh con".

Kỳ Kỳ lại một lần nữa trầm mặc, cô ta không tiếp tục hỏi nữa.

...

Biệt thự của Long Linh Linh.

Lưu Hiểu Anh và Long Linh Linh nằm trên giường cùng nhau, cả hai đều nhìn lên trần nhà, nhưng một người trông có vẻ dờ dẫm còn người kia lại tràn đầy lo lắng.

Lưu Hiểu Anh nói: "Thực sự không còn cách nào khác sao?"

Long Linh Linh gượng cười một tiếng: "Đây có lẽ là số phận của tôi!"

Lưu Hiểu Anh dường như muốn nói điều gì đó để an ủi cô ta, nhưng nhất thời không thể tìm được từ ngữ thích hợp.

Đúng lúc này, "rầm" một tiếng, cửa sổ biệt thự được mở ra, từ hành lang của tầng hai truyền đến tiếng bước chân.

...

Bạch Diệc Phi rời khỏi thủ đô, đi đến thành phố Thiên Bắc.

Nhưng cả đêm anh không chợp mắt, lái xe hơn hai tiếng đồng hồ, cặp mắt khô khốc, cơ thể cũng cảm thấy mệt mỏi, cho nên sau đó anh lái xe vào một khu phục vụ.

Bạch Diệc Phi vào siêu thị mua một bao thuốc lá, sau đó trở về xe chợp mắt một lát.

Nhưng vừa mới nhắm mắt lại, anh liền cảm thấy một trận ớn lạnh.

Bạc kiếm gỗ mà anh từng thấy trong mộng.

Bạch Diệc Phi không nhịn được hỏi: "Tôi lại đang nằm mơ sao?"

Người đàn ông trung niên không nhìn anh, mà nhìn ra bên ngoài qua cửa sổ, nhàn nhạt đáp: "Cứ cho là vậy đi".

Bạch Diệc Phi không khỏi nhìn sang bên cạnh, đằng kia chỉ có một siêu thị nhỏ, qua cửa sổ còn có thể nhìn thấy được cô chủ đang ở trong siêu thị.

Vì vậy Bạch Diệc Phi hỏi: "Nếu như là mơ, tại sao tôi lại thấy rõ ràng như vậy? Ngay cả tướng mạo của ông cũng cực kỳ rõ ràng".

Nói xong, anh chậm chạp giơ tay lên.

Lúc này, người đàn ông trung niên đột nhiên nói: "Véo chính mình đi, véo tôi, giấc mộng của cậu sẽ không còn đâu".

Bạch Diệc Phi lập tức dừng tay, vẻ mặt có chút xấu hổ.

"Cậu nghĩ tôi là ai?", người đàn ông trung niên đột nhiên hỏi Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi suy nghĩ một chút, không có trả lời ông ta, mà hỏi tiếp: "Cô chủ nhà đó là con gái của ông sao?"

"Là vợ của tôi", người đàn ông trung niên nói.

"Ồ...", Bạch Diệc Phi nhất thời không biết nên nói cái gì.

Người?

Bạch Diệc Phi có chút kinh ngạc, đột nhiên nghĩ đến người vợ cũ mà người đàn ông trung niên nhắc tới lúc trước, liền hỏi: "Vậy cô ấy là ai?"

Người đàn ông trung niên cười nói: "Cụ thể thế nào thì tôi quên rồi, tôi cũng có hơn mười cô vợ! Bởi vì tôi rất sợ cô đơn".

Bạch Diệc Phi kinh ngạc tròn tròn mắt.

Người đàn ông trung niên lại mỉm cười: "Tất cả bọn họ đều sẽ già đi, nhưng tôi thì không".

"Vài người trong số đó lựa chọn tự mình rời đi, còn lại là tôi tự rời đi".

"Bởi vì khi họ trở thành những bà lão nhăn nheo, trong khi đó chồng của mình vẫn là một người đàn ông trung niên, tôi nghĩ họ đều cảm thấy tự ti".

Bạch Diệc Phi thấy vậy gật đầu nói: "Tôi nghĩ tôi có thể đoán được ông là ai rồi".

Người đàn ông trung niên mỉm cười nhưng không nói gì.

Bạch Diệc Phi lại nói: "Bọn họ nói, ông đã chết rồi".

Người đàn ông trung niên đáp: "Là bọn họ đều mong tôi chết".

Bạch Diệc Phi trầm mặc trong giây lát, thận trọng hỏi: "Vậy ông tới tìm tôi, là có chuyện gì muốn giao phó sao?"

Người đũng đoán được".

"Đã như vậy, cậu cũng không nên suy nghĩ nhiều, cứ giữ gìn nhiệt huyết trong lòng, làm bất cứ việc gì mình muốn, bất kể hậu quả ra sao, tôi đều có thể lo liệu cho cậu".

Bạch Diệc Phi kinh ngạc không thôi.

Người đàn ông trung niên lúc này mới quay đầu nhìn Bạch Diệc Phi.

Ánh mắt của hai người một lần nữa chạm vào nhau.

Bạch Diệc Phi sau khi chứng kiến ánh mắt đó, đột nhiên có cảm giác mình như rơi xuống vực sâu, cả người vô lực rơi xuống phía dưới, không có chút khả năng phản kháng.

Ngay sau đó cơ thể anh chợt run lên, sau đó choàng tỉnh dậy.

Bạch Diệc Phi lập tức quay đầu nhìn về phía băng ghế sau, phát hiện ghế trống không, không khỏi lắc đầu cười khổ: "Thật sự là mơ!"

Bạch Diệc Phi cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Người phụ nữ thấy vậy không khỏi thấp giọng nói một câu: "Đồ thần kinh!"

Bạch Diệc Phi ra khỏi sân, lại nghi hoặc: "Mình thật sự có vấn đề sao?"

"Hình như bản thân mình thật sự có vấn đề".

Bạch Diệc Phi bây giờ vẫn như vậy, trong mắt anh chỉ có ban ngày chứ không hề có ban đêm.

Ngày mai là đám cưới của Long Linh Linh, có một số chuyện chắc chắn sẽ lộ ra chân tướng.

Nhưng, đêm nay anh phải vượt qua như thế nào đây?

Anh đã hai ngày hai đêm liên tiếp không chợp mắt rồi.

Nhưng anh không dám ngủ trong sân nhỏ, bởi vì anh cảm thấy không an toàn, cuối cùng anh chỉ có thể đến biệt thự cảng Lam Ba.

Bạch Diệc Phi một lần nữa đi tới dưới nhà của Long Linh Linh.

Bấm chuông cửa xong, Lưu Hiểu Anh ra mở cửa, có chút kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi: "Sao anh lại ở đây? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Bạch Diệc Phi hỏi: "Cô ấy thế nào? Cô ấy có sao không?"

Lưu Hiểu Anh nghe vậy sắc mặt có chút ảm đạm: "Cô ấy không ổn lắm..."

Bạch Diệc Phi cau mày, sau đó cùng Lưu Hiểu Anh bước vào cửa.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1055: Hôn lễ

Lúc đi tới phòng khách, Bạch Diệc Phi nhìn thấy một người phụ nữ khác đang ngồi trên ghế sofa.

Bạch Diệc Phi vô cùng kinh ngạc: "Sur muội?"

Người phụ nữ mới đến này chính là sư muội Lương Ngọc của anh.

"Sao em lại ở chỗ này?", Bạch Diệc Phi ngạc nhiên hỏi.

Lương Ngọc ngồi dựa vào ghế sofa, sau khi nhìn thấy phản ứng của Bạch Diệc Phi cũng không bất ngờ lắm, chỉ thờ ơ nói: "Chẳng lẽ em không có bạn được à?"

Thật lòng mà nói, Bạch Diệc Phi có chút kiêng kỵ Lương Ngọc, bởi vì cô ta là con gái của Lương Minh Nguyệt, hơn nữa còn là đồ đệ của Tử Y.

Hơn nữa nhìn thấy Lương Ngọc không có chút nào kinh ngạc, anh không khỏi cau mày hỏi: "Em không cảm thấy bất ngờ về việc anh còn chưa chết sao?"

Lương Ngọc lạnh lùng nói, giọng nói còn mang theo chút châm chọc: "Mục đích em tới đây là muốn nói cho anh biết, anh đừng tự cho là mình thông minh, có vài người đã sớm biết anh chưa chết".

Bạch Diệc Phi đột nhiên sửng sốt, hóa ra cô ta tới đây là để nhắc nhở mình.

Người Lương Ngọc ám chỉ chắc chắn là Lương Minh Nguyệt rồi.

Mà Lương Ngọc tới nhắc nhở mình, chẳng lẽ ngày mai Lương Minh Nguyệt có thể sẽ đến sao?

Lương Ngọc nói xong liền đứng dậy: "Em biết rồi, em về trước đây".

Nói xong liền rời đi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy hơi do dự một chút liền đuổi theo ngay lập tức: "Su muội".

Ngoài cửa, Lương Ngọc dừng lại, nhưng cũng không quay đầu, chỉ lạnh nhạt nói: "Cẩn thận những người xung quanh".

"Em có ý gì?", Bạch Diệc Phi nhất thời cau mày.

Lương Ngọc lãnh đạm nói: "Chỉ là nhắc nhở anh một câu mà thôi, con người có thể bởi vì một số chuyện nào đó mà dao động, kể cả những người thân tín nhất xung quanh anh".

"Hãy cẩn thận một chút, nếu không anh thực sự sẽ trở thành một con người cô độc".

Nói xong, Lương Ngọc lại một lần nữa rời đi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy liền trầm mặc một lúc, rồi đột nhiên nói: "Những người đó bao gồm cả em sao?"

Lương Ngọc vờ như không nghe thấy tiếp tục đi về phía trước, cho đến khi thân ảnh dần biến mất.

Đối với những gì Lương Ngọc nói, linh cảm xấu của Bạch Diệc Phi càng trào dâng mạnh mẽ.

Trở lại phòng lần nữa, Lưu Hiểu Anh không nhịn được hỏi Bạch Diệc Phi: "Chúng ta làm sao có thể cứu Linh Linh đây?"

Bạch Diệc Phi liếc nhìn Long Linh Linh đang ngồi bó gối trên ghế sofa, trên người cô ta mặc một bộ đồ ngủ bằng lụa, bộ đồ ngủ rộng thùng thình nhưng vẫn không che lấp hết được đường cong của cô ta, chỉ có đôi mắt của Long Linh Linh như vô hồn chết lặng.

Bây giờ anh đã biết rằng bố mẹ của Long Linh Linh đã bị nhà họ Vương bắt cóc để ép buộc cô ta.

Nhưng biết cũng chẳng làm nên chuyện gì, bởi vì ngay cả Trương Hoa Bân cũng không thể tìm ra mục đích thực sự của nhà họ Vương, chứ đừng nói đến việc bố mẹ của Long Linh Linh được giấu ở đâu.

Bạch Diệc Phi muốn an ủi Long Linh Lăng, nhưng anh lại chẳng biết phải mở lời thế nào?

Cuối cùng thở dài một hơi nói: "Tôi đi ngủ đây".

Sau đó anh tự tìm một căn phòng, đồ nhào lên giường rồi ngủ thiếp đi.

Sau khi Bạch Diệc Phi rời đi, Long Linh Linh không thể kìm nén được nữa nên òa khóc.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy vội vàng an ủi: "Linh Linh, anh ấy nhất định sẽ có cách, cậu đừng lo lắng".

Nói xong, cô ta lại nhanh chóng xông vào phòng của Bạch Diệc Phi, muốn lôi Bạch Diệc Phi tỉnh dậy để cùng nhau nghĩ cách, không thể như thế này được.

Nhưng vừa vào phòng liền nghe thấy tiếng ngáy của Bạch Diệc Phi, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Mới chớp mắt được 2 phút mà đã ngủ say rồi.

Hắn là đạo gần đây anh cảm thấy mệt mỏi lắm?

Trong lòng Lưu Hiểu Anh không khỏi đau nhói, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi tới bên giường khẽ khàng đắp chăn cho anh: "Đã bao lâu rồi anh không ngủ?"

...

Khi Bạch Diệc Phi tỉnh dậy đã nhìn thấy Lưu Hiểu Anh đang nép vào trong ngực mình.

Lưu Hiểu Anh tựa đầu vào ngực anh, ngủ rất say.

Bạch Diệc Phi cầm điện thoại nhìn đồng hồ, bây giờ đã là năm giờ sáng.

Vì vậy anh chậm rãi đứng dậy, sợ mình sẽ đánh thức Lưu Hiểu Anh.

Sau khi đứng dậy, anh nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài.

Chỉ có điều vừa vào đến phòng khách liền thấy Long Linh Linh vẫn ngồi ở trên sofa, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bạch Diệc Phi nhìn cô ta, nghiêm túc nói: "Linh Linh, tôi nhất định sẽ không để cho cô có chuyện".

Long Linh Linh vẫn ngồi ở chỗ đó dường như không có nghe thấy lời anh nói.

Bạch Diệc Phi không nói thêm nữa mà trực tiếp rời khỏi đây.

...

Mặt trời thức dậy, một ngày mới lại bắt đầu.

Đội ngũ đón dâu đã đông đủ kéo tới cảng Lam Ba.

Long Linh Linh đang mặc váy cưới, vừa ngồi trước gương trang điểm, mặc cho người ta trang điểm cho mình.

Còn Lưu Hiểu Anh đứng sau Long Linh Linh với khuôn mặt lo lắng.

Trong căn phòng không một tiếng cười đùa, không hề giống hôn lễ chút nào.

Đột nhiên một nhóm người xông vào, cười nói rôm rả, vô cùng náo nhiệt.

"Đúng vậy!"

Trong lúc bọn họ tám chuyện, cô dâu và chú rể xuất hiện từ đầu kia của thảm đỏ và chậm rãi đi tới.

Người chủ trì buổi lễ mặc vest chỉnh tề, cầm micro và bắt đầu làm sôi động bầu không khí: "Kính thưa toàn thể các vị khách quý, bạn bè thân mến..."

Long Linh Linh thất thần bước trên thảm đỏ, khi nhìn thấy bố mẹ mình cũng ngồi trên khán đài, cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm một chút.

Trên sân khấu chính, ngoài bố mẹ Long Linh Linh còn có một cặp vợ chồng trung niên khác, không cần đoán cũng biết họ phải là bố mẹ của Vương Gia Tuấn.

Long Linh Linh quả thực nhẹ nhõm hơn được một chút, nhưng cô ta cũng hoàn toàn tê dại.

Cô ta giống như một người máy, làm theo quy trình từng bước một, hoàn toàn không chút để tâm.

Cho đến khi người chủ trì hôn lễ hỏi cô ta: "Cô Long Linh Linh, cô có sẵn sàng cùng anh Vương Gia Tuấn thề trọn đời bên nhau bất kể sinh, lão, bệnh, tử, giàu sang, nghèo khó không?"

Lúc này cô ta mới hoàn hồn, quay đầu nhìn Vương Gia Tuấn bên cạnh mình.

Vương Gia Tuấn đang nhìn cô ta, khuôn mặt nở một nụ cười hạnh phúc.

Lúc đó Long Linh Linh cũng cảm giác được ánh mắt của mọi người có mặt đều tập trung vào trên người cô ta, điều này khiến cô ta không tự chủ ngoái lại nhìn.

"Tôi..."

Long Linh Linh lên tiếng, nhưng cô ta không thể nói được hai từ cuối cùng.

- -----

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1056: Ủng hộ nhà họ Vương

Bởi vì cô ta không thích người đàn ông trước mặt này một chút nào, trái lại còn vô cùng chán ghét anh ta.

Cô ta là chủ tịch của tập đoàn Hầu Tước, là một cô gái vừa xinh đẹp vừa tài năng, còn là một người phụ nữ mạnh mẽ.

Nhưng người phụ nữ mạnh mẽ nào cũng sẽ có lúc cảm thấy yếu lòng.

Ở trong đáy lòng cô ta cũng khao khát một người có thể yêu thương mình, khát khao tìm một bờ vai để tựa vào, hay đơn giản chỉ cần có người ở bên an ủi mỗi lúc bản thân cảm thấy mệt mỏi.

Hơn nữa người đàn ông mà trong lòng cô ta luôn khao khát lại không phải người đang đứng cạnh cô ta.

Cho nên, hai chữ "đồng ý" cứ ngập ngừng mãi không nói thành lời.

Vương Gia Tuấn nhìn thấy Long Linh Linh đang do dự bèn nở một nụ cười uy hiếp: "Bố mẹ cô còn đang nhìn đấy?"

Long Linh Linh vô cùng kinh ngạc, nhìn về phía bố mẹ của mình.

Nội tâm của cô ta lại một lần nữa đấu tranh với sự dằn vặt của chính mình, cuối cùng, cô ta chỉ có thể nhắm mắt buông xuôi mặc cho số phận!

"Tôi...", Long Linh Linh không còn cảm thấy dằn vặt đau khổ nên từ từ mở mắt ra.

Nhưng ngay khi cô ta chuẩn bị mở miệng, đột nhiên có người cắt ngang.

"Chờ đã!"

Âm thanh này rất lớn, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Vương Gia Tuấn bắt mắt nhìn sang.

Còn Long Linh Linh lại tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Khi đám đông dần dần tản ra, có mười mấy người mặc âu phục tiến vào trong sân, mà người dẫn đầu lại chính là Bạch Vân Bằng.

Vương Gia Tuấn thấy vậy hét lên: "Các người là ai? Muốn tới đây gây sự à?"

Bạch Vân Bằng lạnh lùng nhìn Vương Gia Tuấn: "Cậu là Vương Gia Tuấn?"

Vương Gia Tuấn giận dữ đáp: "Đúng! Ông rốt cục muốn làm gì?"

Bạch Vân Bằng khễ gật đầu, cặp mắt lạnh lùng lóe lên một tia sát khí, ông lạnh giọng nói: "Chuyện giữa cậu và con trai tôi sau này tôi sẽ tính sổ với cậu còn bây giờ cậu chưa đủ tư cách để nói chuyện với tôi!"

Vừa mới dứt lời, tất cả mọi người có mặt ở đó đều hiện lên vẻ kinh sợ.

Phải biết rằng Bạch Vân Bằng là chủ họ nhà họ Bạch một trong bốn gia tộc lớn ở thủ đô, mà những người phía sau ông còn có Diệp Cổ, Diệp Hoan của nhà họ Diệp, cùng với Lâm Cuồng - chủ của nhà họ Lâm.

Ngoài ra, còn có Vương Lôu, chủ tịch tập đoàn Phi Tuyết.

Cho dù những người này có xuất hiện một mình thì họ vẫn có thể gây chấn động toàn bộ giới kinh doanh ở tỉnh Giang Bắc.

Thế mà lúc này những nhân vật lớn này lại đồng loạt xuất hiện ở đây.

"Trời ơi, đó là ba gia tộc lớn trong tứ đại gia tộc đó!"

"Hôm nay mấy ông lớn này muốn làm cái gì nhỉ?"

"Sợ là có kịch hay để xem rồi!"

Vương Gia Tuấn không cam lòng, muốn mở miệng nói cái gì đó nhưng lại bị một bàn tay khác ngăn lại, chính là bố của Vương Gia Tuấn: "Câm miệng!"

Vương Gia Tuấn khó hiểu nhìn bố của mình.

Sau đó, bố của Vương Gia Tuấn đến bên cạnh ông, nói với vẻ mặt rất mực khiêm tốn: "Ông chủ Bạch, hôm nay là lễ cưới của thằng ranh con, mấy ông lớn đích thân đến đây thực sự là niềm vinh hạnh to lớn đối với nhà họ Vương chúng tôi!"

"Anh Thạch Khánh khách sáo quá, nhưng hôm nay chúng tôi tới đây không phải để uống rượu mừng", Bạch Vân Bằng cười nói.

Mặc dù nhà họ Vương vô cùng nổi tiếng, nhưng nhiều người có mặt ở đây đều không biết tên thật của người đứng đầu nhà họ Vương.

May mà Bạch Vân Bằng vừa gọi tên của ông ta ra, những người có mặt cuối cùng cũng biết người đứng đầu nhà họ Vương chính là Vương Thạch Khánh.

Vương Thạch Khánh nghi ngờ hỏi: "Vậy anh tới nơi này làm cái gì?"

Bạch Vân Bằng không trả lời ngay mà quay lại gạt đầu với hai người phía sau.

Sau đó, hai người mặc đồng phục đi đến, Bạch Vân Bằng nói: "Tôi muốn giới thiệu với anh, bọn họ là công chứng viên của văn phòng công chứng".

Ông vừa nói vừa lấy ra một tập sấp tài liệu đưa cho Vương Thạch Khánh trên sân khấu: "Anh có thể xem kỹ một chút, đây là bản sao của tờ công chứng".

Vương Thạch Khánh nhất thời nhíu mày: "Đây là cái gì?"

Vương Gia Tuấn thấy vậy bèn nhận lấy rồi đưa cho Vương Thạch Khánh.

Vương Thạch Khánh đang mở tài liệu, còn chưa kịp liếc nhìn, Bạch Vân Bằng đã mở miệng trước: "Đây là hợp đồng chuyển nhượng của tập đoàn Phong Hỏa".

"Ông nói cái gì?", khuôn mặt của Vương Gia Tuấn lập tức biến sắc.

Bạch Vân Bằng chỉ cười nhạt một cái rồi nói: "Cổ phần nhà họ Vương của cậu trong tập đoàn Phong Hỏa là 41%, còn những hợp đồng chuyển nhượng này cộng lại chiếm tới 51% cổ phần".

Dứt lời, cả hội trường đều náo động.

Sắc mặt của Vương Gia Tuấn cũng trở nên khó coi, chỉ vào Bạch Vân Bằng rồi hét lên: "Con mẹ nó ông nói bậy! Hôm nay là đám cưới của tôi, nên các người mới cố tình đến gây rối, bảo vệ, mau đuổi bọn họ ra ngoài!"

Mấy tên bảo vệ nhìn nhau với ánh mắt bối rối, không ai dám tiến lên đuổi người.

Đây chính là chủ của ba gia tộc lớn của tứ đại gia tộc!

Ngay cả sắc mặt của Long Linh Linh cũng thay đổi.

Lúc này, Vương Thạch Khánh đột nhiên đi tới cạnh bố của Long Linh Linh, cười nói: "Anh thông gia, Linh Linh thật là tài giỏi, chỉ một mình con bé có thể kiểm soát vận mệnh của tập đoàn Phong Hỏa của chúng tôi, sau này về nhà họ Vương, chúng tôi nhất định sẽ đối xử tốt với con bé".

Ông ta vừa nói vừa vỗ lên bả vai của bố Long Linh Linh.

Nhìn cảnh này, trong lòng Long Linh Linh biết Vương Thạch Khánh đang uy hiếp mình, cô ta không thể phản bác lại bằng không Vương Thạch Khánh có thể giết bố của cô ta bất cứ lúc nào.

Lúc này Bạch Vân Bằng lạnh giọng nói: "Linh Linh là người của nhà họ Bạch chúng tôi, thì đương nhiên phải ủng hộ cho nhà họ Bạch!"

Vẻ mặt của Vương Thạch Khánh vẫn không hề thay đổi, ông ta cười hỏi Long Linh Linh: "Phải không con?"

"Linh Linh, vậy con nói cho mọi người biết, con ủng hộ nhà họ Vương? Hay là ủng hộ nhà họ Bạch?"

Khuôn mặt của Long Linh Linh lộ rõ vẻ chật vật.

Bạch Diệc Phi đối với cô ta vô cùng tín nhiệm, giao toàn bộ tập đoàn Hầu Tước cho cô ta toàn quyền xử lý, mà không hề hỏi qua, như vậy hiện tại cổ phần trong tay cô ta có thể tự mình quyết định.

Nhưng, bố mẹ cô ta...

Linh Linh chán nản nhắm mắt lại, cổ họng khô khốc nói: "Nhà họ Vương".

Ba chữ đơn giản này quyết định số phận của đôi bên. . truyện ngôn tình

Mọi người ở đây đều vô cùng khiếp sợ.

Bạch Vân Bằng trợn trừng mắt.

Diệp Hoan tức giận hét lên: "Long Linh Linh! Sao cô có thể vong ân bội nghĩa như thế?"

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1057: Trở mặt

Long Linh Linh quay đầu đi, không dám nhìn bọn họ.

Cô ta không còn cách nào khác, cũng không thể trở mặt nhìn bố của mình chết được.

Sau đó, Bạch Vân Bằng thở dài nói: "Cô ấy có nỗi khổ riêng của mình".

Vương Thạch Khánh ngang nhiên lộ hành như vậy, làm sao ông có thể không nhìn ra Long Linh Linh đang bị uy hiếp cơ chứ?

"Haha..."

Vương Gia Tuấn đột nhiên phá lên cười: "Hôm nay các người tới đây để làm trò cười sao? Vợ của tôi đương nhiên phải ủng hộ cho tôi rồi, các người lấy đâu ra tự tin như vậy?"

"Cái gì mà tứ đại gia tộc? Tập đoàn Phi Tuyết? Đây là nhóm tấu hài sao?"

"Haha..."

Nghe thấy lời chế giễu không chút kiêng nể của Vương Gia Tuấn, sắc mặt của Bạch Vân Bằng và những người khác cực kỳ khó coi.

Đám người tới xem kịch không khỏi sợ hãi.

"Nhà họ Vương thật là kinh người, vậy mà lại có thể áp đảo những người cầm đầu của tứ đại gia tộc!"

"Bây giờ nhà họ Vương có 47% cổ phần, nhà họ Bạch chỉ có 45%, đến cuối cùng thì nhà họ Vương vẫn có quyền định đoạt!"

"Lẽ vật tôi vừa tặng cũng không hề nhỏ, đủ để tăng thể diện của nhà họ Vương chưa?"

Khuôn mặt Vương Gia Tuấn cực kỳ đặc ý, còn Vương Thạch Khánh thì tỏ vẻ ung dung.

Bố mẹ Long Linh Linh hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết nhà họ Vương chiếm thế thượng phong cho nên cười theo.

Người duy nhất ở bên cạnh bọn họ không thể cười nổi, chỉ có Long Linh Linh.

Nếu bố mẹ cô ta không bị đe dọa, Long Linh Linh chắc chắn sẽ lựa chọn ủng hộ nhà họ Bạch mà không cần do dự, nhưng cô ta không còn cách nào khác.

Vương Thạch Khánh thả bố của Long Linh Linh ra, cười nói: "Bây giờ anh thông gia cũng là cổ đông của tập đoàn Phong Hỏa rồi, tôi luôn sẵn sàng chào đón sự góp mặt của anh".

"Hôm nay lễ thành hôn của thằng con quý tử, tất cả mọi người đều tới đây đông đủ vậy cứ uống một chén rượu mừng đã rồi hãy đi".

Đám người Bạch Vân Bằng cực kỳ mất tự nhiên.

Vương Gia Tuấn dường như cười chưa đủ, lại càng đặc chí cười nói: "Lại đây lại đây, nếu vậy tôi xin mời mọi người một chén, để chúc phúc cho hôn lễ của vợ chồng chúng tôi!"

Sắc mặt của những người đến từ ba gia tộc lớn cực kỳ khó coi.

Bạch Vân Bằng trầm mặt nói: "Ta sớm muộn gì cũng báo thù rửa hận cho con trai mình! Tạm thời hôm nay cho các người đặc ý một chút, hừ! Chúng ta đi!"

Nói xong liền dẫn tất cả mọi người rời đi.

Đúng lúc này, có một hô lên một tiếng.

"Chờ đã!"

Mọi người quay lại nhìn về nơi vừa phát ra âm thanh, đồng thời cũng nhanh chóng phân tán, chừa ra một lối đi.

Một người phụ nữ xinh đẹp khoảng hơn ba mươi tuổi bước ra.

Cô ta đi tới trước mặt Bạch Vân Bằng khẽ cười nói: "Ông thông gia đừng có vội đi, kịch hay mới chỉ vừa bắt đầu thôi!"

Bạch Vân Bằng sửng sốt, thông gia?

Vương Gia Tuấn thấy có người lại xuất hiện quá rối, không kiềm được tức giận hỏi: "Cô là ai?"

"Tôi á, Vương Tư Tư, tôi cũng được coi như người trong gia tộc đây", người phụ nữ cười đáp.

Vương Gia Tuấn sửng sốt, người trong gia tộc? Vậy có nghĩa là người phụ nữ này cũng thuộc phe mình?

Vương Thạch Khánh cũng có chút sửng sốt, liền hỏi: "Người trong gia tộc? Tại sao tôi chưa bao giờ gặp cô?"

Vương Tư Tư cười nói: "Đương nhiên là chưa từng gặp, ông nội của tôi rời nhà Vương lúc ông còn chưa chui ra khỏi bụng mẹ kìa!"

"Cô! Cô...", Vương Thạch Khánh ngay lập tức tròn mắt.

Vương Tư Tư cắt ngang lời ông ta: "Thôi đừng nhắc tới những chuyện xa lắc xa lơ nữa, chẳng qua là bây giờ tôi được người khác ủy thác tới đây xử lý chút công chuyện".

"Chuyện gì?", Vương Thạch Khánh vô thức nói.

Vương Tư Tư cười khẩy một cái: "Vương Thạch Khánh, ông cho rằng tập đoàn Phong Hỏa đã nằm gọn trong tay rồi sao? Cứ tưởng bỏ mình thắng chắc rồi à?"

Nghe vậy, tất cả phe cánh bên phía Vương Thạch Khánh đều cau mày.

Vương Tư Tư cực kỳ bình tĩnh lấy ra một tập văn kiện, đưa cho Bạch Vân Bằng: "Ông thông gia, ông có thể xem qua cái này, rồi cất kỹ đi nhé".

"Thông gia? Cô là...", thông gia của ông chỉ có vợ chồng Lý Cường Đông và Lưu Tử Vân, người phụ nữ trước mặt này ông còn chưa từng gặp qua, sao có thể trở thành thông gia được?

Lúc này, Vương Tư Tư đột nhiên nói nhỏ với Bạch Vân Bằng: "Tôi là cô hai của Lưu Hiểu Anh".

Bạch Vân Bằng bây giờ mới phản ứng kịp, sau đó lập tức mở tập tài liệu ra xem.

Vương Gia Tuấn thấy vậy không nhịn được hỏi: "Đó là tài liệu gì?"

Vương Tư Tư đáp: "5% cổ phần của tập đoàn Phong Hỏa".

"Cô nói cái gì?", Vương Gia Tuấn nhất thời trợn tròn mắt.

Mọi người có mặt ở đây cũng há hốc mồm kinh ngạc.

Nhóm người Bạch Vân Bằng ban đầu có trong tay 45% cổ phần, bây giờ lại có thêm 5% cổ phần, tổng cộng bọn họ đã có 50% cổ phần.

Còn nhà họ Vương chỉ có 47% cổ phần.

Nói cách khác, nhà họ Bạch đã nhỉnh hơn một chút.

Vương Gia Tuấn sau một hồi kinh sợ, bèn lập tức phản bác: "Không thể nào! Làm sao có thể có 5% cổ phần của tập đoàn Phong Hỏa?"

Vương Thạch Khách trầm mặt, nói với Vương Tư Tư: "Nhà họ Vương có 47% cổ phần, nhà họ Bạch có 45%, Chu Toàn có 3%, nhưng Chu Toàn đã chết, 3% này tạm thời sẽ bị niêm phong".

"Mà 5% cổ phần còn lại các người căn bản không thể biết được nó đang nằm trong tay ai, kể cả các người có biết, bọn họ cũng không thể bán cho các người!"

"Văn kiện các người đưa ra không thể nào là thật!"

Dứt lời, Bạch Vân Bằng liền đưa thẳng tài liệu cho công chứng viên.

Sau khi công chứng viên xem xong, cặp chân mày dần dần giãn ra, dường như nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

"5% cổ phần này các người không cần phải hoài nghi, lúc đầu Tùng Thảo Tân có mua thật, nhưng bây giờ nhà họ Tùng do tôi làm chủ, mọi thứ ông ta dùng tiền của gia tộc thu mua nên để tôi điều khiển".

"Có một điều các người nói rất đúng, đó là, tôi sẽ không bán cổ phần này! Nhưng..."

"Tôi tặng!"

"Tặng không cho nhà họ Bạch, chỉ cần có tôi ở đây, tứ đại gia tộc nhất trí đồng lòng, tự nhiên sẽ hợp thành một tập thể gắn kết!"

Vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt ở đây đều đã hiểu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1058: Phá trận

Người của tứ đại gia tộc thở phào.

Ngay cả Long Linh Linh cũng thầm thấy nhẹ nhõm, may sao không tại cô ta mà hỏng việc.

Tùng Thảo Giác xuất hiện ở đây hoàn toàn là vì cuộc giao dịch mà Bạch Diệc Phi nói.

Tối hôm đó, Bạch Diệc Phi đưa hộp tro cốt của Tùng Lệ Tư về nhà họ Tùng nhưng không ai biết trong chiếc hộp đó có một chiếc bút ghi âm.

Toàn bộ cuộc đối thoại hôm đó đều được ghi âm lại.

Bạch Diệc Phi đưa bản ghi âm cho Bạch Khiếu, để Bạch Khiếu giao cho liên minh doanh nghiệp, sau đó anh lại để Bạch Khiếu đưa bản sao ghi âm cho các bên truyền thông.

Chỉ trong ngày hôm qua, bản ghi âm đã truyền khắp trên các trang truyền thông ở thủ đô.

Dưới áp lực của dư luận, chính phủ và liên minh doanh nghiệp chấp hành vô cùng quyết đoán.

Vì thế, dưới sự hộ tống của liên minh doanh nghiệp cùng Bạch Khiếu, Tùng Thảo Giác nhanh chóng trở lại nhà họ Tùng, cũng rửa sạch tội danh lúc trước.

Tùng Thảo Giác đã kể lại đại khái mọi chuyện với đám người Bạch Vân Bằng, chỉ là ông ta không nhắc đến Bạch Diệc Phi, chỉ nói có một người thần bí giúp đỡ.

Đám người Bạch Vân Bằng nghe xong thì hiểu ra.

Diệp Hoan suy nghĩ một lúc xong mới nói thầm với Bạch Vân Bằng: “Chú Bạch, sao cháu lại thấy cách làm này có vẻ giống với Bạch Diệc Phi?”

Bạch Vân Bằng nghe xong cũng lộ vẻ đồng ý.

Vương Thạch Khánh thở dài, lắc đầu cười gượng: “Thủ đoạn cao minh! Tôi muốn biết là ai làm?”

“Biết thì có ích gì?”, Vương Tư Tư cười khẩy: “Bây giờ tập đoàn Phong Hỏa không thuộc về nhà họ Vương nữa rồi, mà khách sạn Bác Nhã là sản nghiệp của tập đoàn Phong Hỏa”.

“Các người bây giờ nên nghĩ xem rời đi thế nào”.

Đám người hóng chuyện đều nhìn Vương Thạch Khánh.

Vương Thạch Khánh lại không có phản ứng gì quá khích nhưng Vương Gia Tuấn lại rất kích động.

“Một đám chó má ăn nói vớ vẩn, các người đều nói dối, đến đây để làm loạn!”, Vương Gia Tuấn tức giận gào lên.

Nhưng những người đến tham dự hôn lễ lại không nghĩ vậy.

So với nhà họ Vương đột nhiên xuất hiện, bọn họ càng tin tưởng tứ đại gia tộc cùng tập đoàn Phi Tuyết.

Bố mẹ Long Linh Linh thấy vậy thì sốt ruột.

Bố Long Linh Linh hỏi Vương Thạch Khánh: “Thông gia, rốt cuộc là thế nào?”

Vương Thạch Khánh cười nhạt: “Không có chuyện gì lớn, ông thông gia không cần lo lắng”.

Không phải chuyện gì lớn?

Mọi người ngậy ra.

Sau đó, Vương Thạch Khánh đột nhiên cười gằn: “Tôi có một cách có thể bảo vệ được địa vị của tập đoàn Phong Hỏa”.

Lâm Cuồng thấy vậy thì cười khẩy: “Đến lúc này rồi ông còn có cách gì nữa?”

Vương Thạch Khánh đột nhiên bật cười khiến người ta cảm thấy phát lạnh: “Nếu những người giữ cổ phần đều chết bất ngờ thì những cổ phần đó chẳng phải sẽ bị niêm phong tạm thời hay sao?”

“Như vậy nhà họ Vương sẽ có thời gian cứu vãn tập đoàn Phong Hỏa”.

Ông ta vừa dứt lời, vẻ mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

“Ông định làm gì?”, Diệp Hoan tức giận nói.

Lâm Cuồng khựng lại một cái rồi cười khẩy: “Chẳng lẽ ông muốn giam toàn bộ chúng tôi ở đây? Ông có năng lực này chắc?”

Vương Thạch Khánh cười nói: “Thử rồi sẽ biết”.

Vừa nói ông ta vừa nhìn ra phía sau bọn họ.

Tất cả mọi người đều quay sang theo tầm nhìn của ông ta.

Sau đó bọn họ phát hiện nước biển đột nhiên dâng trào, khiến người ta càng kinh hãi là nước biển dâng cao đến tận hơn mười mét, bao lấy tất cả mọi người.

Điều kỳ lạ nhất là nước biển chỉ bao quanh bọn họ chứ không đổ ập xuống.

“Đậu má! Chuyện gì thế này?”

Cách bọn họ không xa, Diệp Giả bị đâm bay ra.

Đúng lúc này, làn nước biển vây quanh bọn họ đột nhiên biến mất.

Thấy vậy tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Nhất là chú Dương – người sắp đặt trận pháp. Ông ta kinh ngạc tròn trừng mắt.

Vương Gia Tuấn thấy vậy vội hỏi: “Chú Dương, chuyện gì vậy?”

Chú Dương sau khi hết kinh ngạc thì vẻ mặt trở nên trầm trọng: “Có cao thủ phá trận!”

Vừa dứt lời, một bóng người đàn ông từ từ hiện ra, người đó chạy vội từ xa đến.

Chú Dương càng kinh ngạc không thôi: “Bọn họ cũng có trận sư!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1059: Buổi tối hôm đó

Người phá hỏng trận pháp khiến chú Dương kinh ngạc, không ai khác chính là Sa Phi Dương.

Sau khi nhìn thấy Sa Phi Dương, một cao thủ cấp một lập tức xông về phía ông ta.

Nhưng còn chưa đến gần, gã đã vấp phải một cái gì đó, trực tiếp ngã nhào xuống đất.

Đúng lúc đó, từ xa có một người nhanh chóng chạy tới, sau khi nhảy lên, đầu gối húc thẳng vào ngực của gã cao thủ cấp một, gã cao thủ cấp một trong nháy mắt liền té bay ra ngoài.

Mà người này chính là Tần Hoa.

Vương Thạch Khánh thấy vậy, sắc mặt đông cứng lại: "Ồ Bắc Hải còn có cao thủ như vậy sao? Bọn họ là ai?"

Vừa nói xong, một người khác lại nhảy ra, trong nháy mắt người đó đã đi tới phía trước gã cao thủ cấp một, tung cú sút liên hoàn chưởng, 31 tên cao thủ khác bay ra ngoài như rơm như rạ.

Vương Gia Tuấn chứng kiến cảnh đó thì hết hồn hết vía, hai mắt trợn trừng: "Lại là ai đây?"

Đó là Trần Ngạo Kiêu.

"A!"

Một tiếng hét thảm thiết đã thu hút sự chú ý của Vương Gia Tuấn.

Đúng lúc này bọn họ lại nhìn thấy có người nắm lấy đầu tên cao thủ cấp một, tiếng kêu la thảm thiết phát ra, đầu của tên kia bị đánh tung như một cái đầu heo.

Người xuất thủ chính là Lý Cường Đông.

Vương Gia Tuấn sững cả người: "Làm sao bọn chúng lại có nhiều cao thủ như vậy?"

"A!"

Những tiếng kêu thảm thiết cứ vang lên không ngừng.

Những vệ sĩ cấp hai trở xuống của nhà họ Vương cũng bị đánh tơi bời.

Bọn chúng bị tấn công bởi một nhóm người mặc đồng phục màu đen, dưới sự dẫn dắt của Từ Lăng và Bạch Hồ, bọn họ nhanh chóng xông vào giết chết từng tên một.

Thế trận bây giờ đã được đảo lộn.

Lúc này, một người đàn ông trung niên bên cạnh Vương Thạch Khánh đột nhiên lên tiếng: "Cái này... Toàn bộ đám người này đều là người của Bạch Diệc Phi!"

"Người của Bạch Diệc Phi?", Vương Thạch Khánh nhất thời ngẩn ra.

Người đàn ông trung niên gật đầu nói: "Đúng vậy, người phá được trận pháp kia chắc hẳn ông đã từng nghe qua, ông ta chính là Sa Phi Dương".

"Sa Phi Dương nổi danh 20 năm về trước?"

"Chính ông ta".

"Còn có người đàn ông mặc áo trắng kia, ông ta tên là Lý Cường Đông, là bố vợ của Bạch Diệc Phi, là cao thủ trung cấp cấp một".

"Người mặc đồ đen tên là Trần Ngạo Kiều, chỉ mới vừa đạt đến cấp một, nhưng so với những người cùng cấp trở xuống thì không có kì phùng địch thủ!"

"Người vừa mới lên gỏi gọi là Tàn Hoa, cũng là một cao thủ cấp một, nhưng thực lực của anh ta rất khó lường, không cần dùng tới Âm kinh vẫn cực kỳ cường hãn". Nhớ quay lại web truyện Tam linh nha!

"Còn có hai người nữa, một người là Từ Lăng - đệ nhất sát thủ của Thủ đô, cao thủ trung cấp cấp hai, người thứ hai là Bạch Hồ, cũng là một cao thủ trung cấp cấp hai".

"Về phần đám người áo đen, đó là tổ chức của Bạch Diệc Phi, tên là Cuồng Sa, bọn họ hầu như đều là cao thủ cấp ba cấp bốn, tuy rằng thực lực không cao, nhưng phối hợp cực kỳ ăn ý, đủ để đối phó với những đối thủ đồng cấp ba".

Vương Gia Tuấn nghe vậy cũng vô cùng kinh ngạc: "Bạch Diệc Phi không phải... Đã chết rồi sao? Tại sao anh ta chết rồi mà những người này vẫn còn cạnh nhau? Chẳng lẽ bọn họ không tan rã sao?"

Vương Thạch Khánh chỉ nghiêm nghị gật gù: "Con người Bạch Diệc Phi quả nhiên không thể khinh thường!"

Mà Long Linh Linh vẫn đứng ở bên cạnh để quan sát, vành mắt lập tức đỏ hoe sau khi nhìn thấy những người quen thuộc.

Mỗi người xuất hiện đều quá đỗi quen thuộc, khiến cô ta không tìm được nhớ tới Bạch Diệc Phi.

Những người này mang tới cho cô ta cảm giác che chở, cho dù cô ta có bị người khác bắt nạt thì bọn họ vẫn sẽ ở bên cạnh bảo vệ cô ta như những người thân ruột thịt trong gia đình.

...

Người của hai bên lao vào đánh nhau tụi tụi.

Nếu bạn đang đọc truyện trên website không phải Tamlinh247.com thì có nghĩa đây là website chuyên đi ăn cắp truyện của chúng tôi. Hãy quay lại website Tamlinh247.com để ủng hộ team ra truyện sớm nhất nhé!

Tuy rằng trận pháp bị phá vỡ, nhưng đám người của Bạch Vân Bằng vẫn không rời đi, không chỉ bởi vì thực lực hiện tại của bọn họ đã đủ để đối đầu với nhà họ Vương, mà còn bởi vì cao thủ của bốn gia tộc lớn cũng lần lượt kéo tới.

Huống hồ, cỗ phân của tập đoàn Phong Hỏa trong tay bọn họ còn nhiều hơn cả nhà họ Vương, bất kể thế nào, hiện tại bọn họ cũng áp đảo một cách triệt để. Nhớ quay lại web truyện T amlinh nha!

Mà bây giờ, trong mười cao thủ của nhà họ Vương thì sáu tên đã chết, những tên còn lại chỉ có thể tự bảo vệ mình, còn các cao thủ cấp hai cấp ba đều đã bị thương nặng.

Bạch Vân Bằng cười lạnh nhìn Vương Thạch Khánh: "Đồ hèn hạ bỉ ổi!"

"Bất giữ bố mẹ của Long Linh Linh, ép Long Linh Linh phải chuyển nhượng cỗ phân cho mình, còn bố trí nhiều cao thủ như vậy, chuẩn bị xong xuôi đâu vào đấy, thảo nào vẫn bình chân như vại".

"Nhưng bây giờ, tất cả đều vô dụng, còn mưu hèn kế bẩn nào nữa thì ra tay đi!"

Hầu hết những người có mặt ở bữa tiệc đều là doanh nghiệp bình thường, căn bản chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng đến như vậy, bọn họ bị dọa sợ đến mức rúc vào một góc, không dám ho he một lời.

Còn bố mẹ của Long Linh Linh cũng vô cùng hoảng sợ, bố của Long Linh Linh còn tới gần Vương Thạch Khánh hỏi: "Ông thông gia, rốt cuộc chuyện này là sao?"

Vương Thạch Khánh còn chưa mở miệng, Vương Lâu đã tiến lên một bước chỉ tay vào bố của Long Linh Linh nói: "Thông gia cái rắm, đến bây giờ ông vẫn không rõ đây là tình huống gì sao?"

"Con gái ông căn bản không hề cam tâm tình nguyện gả cho Vương Gia Tuấn!"

"Cô ấy làm tất cả đều vì các người, nhà họ Vương dùng tính mạng các người để bức ép cô ấy, bằng không sao cô ấy có thể gả cho một người mà mình không yêu?"

Nhưng bố của Long Linh Linh lập tức sa sầm mặt, lớn tiếng quát: "Cậu mới là cái rắm ấy! Thông gia chưa từng không chế chúng tôi!"

Vương Tư Tư cười lạnh một tiếng, sau đó lấy từ trong bọc nhỏ ra một viên thuốc: "Đây là loại thuốc có thể làm cho người ta nảy sinh ảo giác".

"Đêm hôm đó hẳn là đã xảy ra rất nhiều chuyện?"

"Đầu tiên là phóng hỏa, sau đó là động đất, cuối cùng có người trộm đồ? Còn có, cậu tự mình mộng xuân, ngày hôm sau tỉnh dậy, cả người vẫn còn mơ hồ".

"Ngay cả bây giờ, cậu dường như cũng không thể nhớ nổi đêm hôm đó trải qua như thế nào?"

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1060: Lại là một trận hỗn chiến

Nghe thấy lời này, Vương Gia Tuấn ngây người ra. Bởi vì những lời mà Vương Tư Tư nói đều đúng.

Buổi tối hôm đó xảy ra hỏa hoạn, sau đó có người hô là có động đất, rồi lại có người kêu bắt trộm.

Nhưng dường như hẳn chỉ nhớ lúc đó mình quả thật có xảy ra chuyện gì đó với Long Linh Linh nhưng ấn tượng rất mơ hồ, căn bản không thể nhớ rõ được.

Nhưng lúc hẳn tỉnh lại thì phát hiện quần áo của mình không hề cởi ra, vì vậy hẳn không dám chắc chắn là rốt cuộc mình và Long Linh Linh có thật sự làm ‘chuyện ấy’ hay không?

Hiện giờ Vương Tư Tư nói những lời này thì tất cả như được sáng tỏ rồi.

Vương Gia Tuấn chỉ nói một câu với Vương Tư Tư: “Chính bà đã bỏ thuốc tôi”.

Vương Tư Tư cười, nói: “Đúng vậy! Nhưng một mình tôi thì không thể hoàn thành việc có mức độ khó cao như này. Tối hôm đó cũng may là có ông Sa giúp nên tôi mới dễ dàng làm được như vậy”.

Nói xong, Vương Tư Tư nhìn Sa Phi Dương một cái.

Còn Sa Phi Dương thì khẽ cười gật đầu.

Tất cả mọi người thấy vậy thì lập tức bừng tỉnh. Cuối cùng, chân tướng sự việc cũng đã rõ. Còn Long Linh Linh không kìm nổi mà bật khóc. Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!

Cô ta tủi thân, nước mắt rung rung, hỏi: “Bố! Mẹ! Lẽ nào trong lòng hai người, con thật sự không quan trọng sao? Không đáng giá chút nào sao?”

“Hai người thật sự không biết họ đang lợi dụng hai người để uy hiếp con sao?”

Bố mẹ của Long Linh Linh lập tức cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào cô ta.

Long Linh Linh vẫn nói tiếp: “Hai người muốn em trai con có một công việc tốt, còn muốn lễ vật triệu tệ của nhà họ Vương, cả biệt thự của nhà họ nữa. Vì những thứ này mà hai người thật sự không để tâm đến con gái mình sao?”

“Hai người phải biết rằng con sẽ đứng trước nguy hiểm gì chứ?”

Bố mẹ Long Linh Linh vẫn cúi đầu không nói gì.

Dù gì thì bố mẹ Long Linh Linh cũng sống mấy chục năm trời, lẽ nào không nhìn ra mình bị lợi dụng. Nhưng cuối cùng vẫn ép buộc Long Linh Linh đồng ý gả cho Vương Gia Tuấn.

Họ đều biết hết nhưng vì em trai của Long Linh Linh và mấy triệu tệ lễ vật và cả biệt thự lớn nên họ đều nhắm mắt làm ngơ.

Thậm chí họ còn yêu cầu Vương Gia Tuấn sắp xếp giúp em trai của Long Linh Linh có vị trí như giám đốc chẳng hạn.

Nếu bạn đang đọc truyện trên website không phải T*amlinh2*47.*com thì có nghĩa đây là website chuyên đi ăn cắp truyện của chúng tôi. Hãy quay lại website T*amlinh2*47.*com để ủng hộ team ra truyện sớm nhất nhé!

Đây thật sự là việc mà người làm cha làm mẹ nên làm sao?

Long Linh Linh rất thất vọng, trong lòng cảm thấy như tro tàn.

Cô ta ngẩng đầu lên nhìn Vương Gia Tuấn, ánh mắt căm phẫn rồi thốt ra hai từ: “Ghê tởm!”

Sau đó cô ta ngồi dậy định đi về phía Vương Lâu.

Vương Gia Tuấn thấy vậy thì nắm chặt tay cô ta, hỏi: “Cô định đi đâu?”

“Chả liên quan gì đến anh!”, Long Linh Linh hất tay hấn ra, lạnh lùng nói.

Vương Gia Tuấn mặc kệ, cứ vậy lên trước ngăn cản: “Mẹ kiếp! Cô là người của tôi, sao lại không liên quan?”

“Tránh ra!”, Tần Hoa đột nhiên xông lại, một quyền đập lên người Vương Gia Tuấn.

Vệ sĩ của nhà họ Vương thấy vậy thì định lại bảo vệ cậu chủ.

Nhưng hấn ta căn bản không phải là đối thủ của Tần Hoa, một quyền đã bị Tần Hoa đánh cho lùi về sau mấy bước.

Tần Hoa định đánh lên người Vương Gia Tuấn cái nữa nhưng lúc này, có người bị bay ra ngoài.

Không ngờ người này không phải là Vương Gia Tuấn mà lại là Tần Hoa.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Nhìn kỹ lại thì Vương Thạch Khánh đang đứng trước mặt Vương Gia Tuấn, vừa mới hạ nắm đấm xuống.

Tần Hoa mạnh như vậy mà lại bị Vương Thạch Khánh dùng một quyền mà đánh bay ra ngoài.

Không nói cũng biết, thực lực của Vương Thạch Khánh mạnh đến mức nào.

“Phụt!”, Tần Hoa ngồi sụp trên đất, còn nôn ra máu. Anh ta kinh hãi nhìn Vương Thạch Khánh, nói: “Cảnh giới võ thần!”

“Cái gì?”, tất cả mọi người đều kinh ngạc. Không ngờ Vương Thạch Khánh lại là cường giả của cảnh giới võ thần.

Vương Thạch Khánh nhìn mọi người rồi cười lạnh một tiếng, nói: “Nhà họ Vương ẩn mình suốt năm mươi năm, vậy mà đám gia tộc hạ đẳng các người muốn lật đổ là lật được sao?”

Cũng được coi là bốn gia tộc lớn của cả nước mà giờ đây bị Vương Thạch Khánh nói là đám gia tộc hạ đẳng. Đủ thấy Vương Thạch Khánh mạnh đến mức nào.

“Mẹ kiếp!”

Tần Hoa bị đánh thương nặng không kịp nổi mà đứng dậy, không quan tâm đến vết thương mà lại một lần nữa xông lại phía người nhà họ Vương.

Thấy vậy, Lý Cường Đông và Bạch Vân Bằng cũng ra tay. Và cuộc hỗn chiến lại một lần nữa xảy ra.

Lúc này, chú Dương ngồi trên xe lăn đột nhiên ném ra mấy hạt đậu đỏ, sau đó lại lấy ra cái la bàn.

Chỉ thấy ông ta đảo vài vòng, trên mặt đất lập tức xuất hiện mấy bức tường cao. Họ liền tách hẳn đám người này ra.

Vì vậy, đám người Bạch Vân Bằng ở phía bên này không còn ưu thế nữa.

Nhưng lát sau, Sa Phi Dương nắm chặt Từ Lăng ở bên cạnh rồi giẫm chân lên viên đá ở bên cạnh.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1062: Bố Ơi! Mau Cứu Con

Bạch Diệc Phi sầm mặt lại, phần nộ quát lớn: “Một người đàn ông, còn là cao thủ trong cảnh giới võ thần, vậy mà đi ra tay với một người phụ nữ không biết võ công”.

“Không những thế, người phụ nữ này còn là người phụ nữ của tôi.

Cô ấy bị ức hiếp, các người bảo làm sao tôi bình tĩnh được?”

Tất cả mọi người đều câm nín.

Bạch Diệc Phi xoay người lại, nói: “Không có gì có thể bình tĩnh được”, nói xong anh đi về phía xe của mình.

Mọi người đều định cản lại nhưng tốc độ của Bạch Diệc Phi quá nhanh, thoát cái đã chui vào xe rồi khởi động xe phóng vụt đi.

Bạch Diệc Phi vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho Trương Hoa Bân, nói: “Anh Trương! Điều tra giúp tôi xe của nhà họ Vương đi về hướng nào rồi?”

....

Đồng thời lúc này, trên đường quốc lộ khác, xe hoa của nhà họ Vương đột nhiên dừng lại.

Xe đi trên cùng có Vương Thạch Khánh, người đàn ông trung niên và chú Dương.

Người đàn ông trung niên luôn ôm chặt cổ của chú Dương, tay ông ta dính đầy máu của chú Dương.

Nhưng lúc này, ông ta chậm rãi hạ tay xuống.

Ông ta nói: “Chú Dương... Chết rồi”.

Nghe thấy lời này, sắc mặt Vương Thạch Khánh sầm lại.

Người đàn ông trung niên kia cũng bất lực hạ tay xuống, máu trên tay vẫn chảy xuống đệm xe.

Những người ở xe phía sau đều xuống hết.

Họ vây chặt lấy chiếc xe này, ai nấy đều cúi đầu, vẻ mặt bi thương.

“Chú Dương!”, Vương Gia Tuấn ngồi ở xe thứ hai.

Sau khi hấn xuống xe thì bổ nhào lên cửa xe, vừa khóc vừa gào thét.

Trong giây phút này, trên mặt ai nấy đều bao trùm bởi vẻ bi thương.

Vương Thạch Khánh nghiêm nghị, nói: “Chú Dương vất vả cả đời vì nhà họ Vương, rất nhiều thế hệ đã được chú Dương chăm sóc”.

Người đàn ông trung niên kia nghe thấy vậy thì không khỏi ghen ngào.

Tiếp đó, Vương Thạch Khánh lạnh lùng nói: “Tất cả những kẻ đến gây rối ngày hôm nay, điều tra hết cho tôi.

Tôi sẽ bắt chúng đền mạng”.

Ông ta vừa nói xong thì Vương Gia Tuấn đang bò ngoài ở trên cửa xe, lúc này đột nhiên đứng dậy rồi đi về phía chiếc xe có Long Linh Linh ở đó, sau đó lôi cô ta ra.

“Bốp!”

“Đều tại cô! Vì cô mà chú Dương phải chết”, vừa nói, hấn vừa đấm đá vào người Long Linh Linh.

Long Linh Linh ngồi sụp trên đất, bị Vương Gia Tuấn vừa đấm vừa đá, cô ta không thể phản kháng lại được.

Nhưng kể cả là đau đến nỗi như sắp suy sụp thì cô ta cũng không than vãn.

Rõ ràng, Vương Gia Tuấn cũng chẳng yêu thương gì Long Linh Linh.

Cô ta chỉ là công cụ của hắn mà thôi.

Chỉ cần đạt được mục đích kia thì cô ta cũng chỉ là ‘đồ chơi’ của hắn.

Chú Dương chết rồi, hắn đổ hết lỗi làm lên người Long Linh Linh.

Nếu như tối hôm đó hắn chiếm được Long Linh Linh thì hôm nay cũng không đến nỗi như này.

Vương Thạch Khánh lạnh lùng nhìn sang bên cạnh rồi dặn dò thuộc hạ: “Đừng để cậu chủ đánh chết người”.

Thuộc hạ vội chạy đến trước mặt Vương Gia Tuấn rồi nói lại lời của Vương Thạch Khánh.

Lúc này Vương Gia Tuấn mới dừng tay.

Sau đó, Vương Thạch Khánh lại nói: “Bây giờ lập tức quay đầu về”.

Lái xe nghe thấy vậy thì vội quay đầu xe.

Nhưng họ vừa mới quay đầu thì phía trước đã có một chiếc xe lái như bay về phía họ.

Ban đầu họ không để ý đến chiếc xe này nhưng đợi đến gần mới phát hiện ra, chiếc xe này đi ngược đường và đang lao về phía họ.

“Mẹ kiếp!”, lái xe vội bóp còi, đồng thời bẻ vô lăng định tránh chiếc xe đang lao tới, phần nộ nói: “Lái xe của xe kia ngủ gật rồi sao?”

Kể cả là như vậy nhưng phản ứng của lái xe vẫn chậm.

Khoảng cách giữa họ tầm hơn trăm mét.

Đối với chiếc xe ở trong tốc độ cho phép thì đây chỉ là chuyện trong chớp mắt mà thôi.

“Rầm!”, thoát cái hai xe đâm sầm vào nhau.

Xe của Vương Thạch Khánh bị đâm rồi trượt vài vòng trên đất mới dừng lại.

Còn chiếc xe biển Trường An nhanh chóng quay đầu lại thì cũng bị đâm sang bên đường, cũng coi như bỏ đi.

Túi khí trong xe cũng bị bắn ra ngoài.

Mọi người đều chờ đợi người ra.

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đúng lúc này, người trong xe Trường An đột nhiên đẩy cửa xe đi xuống.

Sau khi lái xe nhìn thấy người này thì cũng xuống xe, còn chỉ vào mặt người này mắng: “Mẹ kiếp! Muốn chết à?”

“Bụp!”, hấn vừa nói xong thì người đó đã đánh cho một cái, lái xe bay ra ngoài rồi đập lên xe khác khiến đầu xe đó biến dạng luôn.

“Bụp!”, sau đó lái xe lại rơi xuống đất, không nhúc nhích, không biết là còn sống không?

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều chờ người ra.

Mặc dù hấn là lái xe của nhà họ Vương nhưng hấn cũng có thực lực cấp một cấp thấp, vậy mà bị đánh bay ra ngoài dễ dàng như vậy.

Vương Thạch Khánh ngồi trong xe lập tức chau mày, hỏi người đàn ông trung niên: “Hấn là ai vậy?”

Người đàn ông trung niên cũng trợn trừng hai mắt, nói: “Bạch Diệc Phi!”

Đúng thế! Người lái xe đâm họ chính là Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi cũng bị đâm khá mạnh, cửa kính xe vỡ tan, mảnh vỡ còn xẹt ngang mặt anh một vết, máu chảy khiến người khác nhìn thấy mà kinh hãi.

Vương Gia Tuấn kinh hãi trợn trừng hai mắt, sợ đến nỗi vội ném Long Linh Linh sang một bên, xoay người chạy về phía Vương Thạch Khánh, nói: “Bố ơi! Mau cứu con”.

Lời nói vừa dứt, người đàn ông trung niên ngồi trong xe vội xuống xe, đi đến trước mặt Vương Gia Tuấn, ngăn cản Bạch Diệc Phi, nói: “Đừng hòng động đến cậu chủ nhà tôi”..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1064: Xuống Suối Vàng

Bình thường sau khi cao thủ cấp một bị trúng đòn chắc chắn sẽ phải chết.

Nhưng Bạch Diệc Phi vẫn chưa chết, còn có thể tự đứng dậy, có lẽ ông ta đã đánh giá quá thấp thân thể của Bạch Diệc Phi.

Sau khi Vương Gia Tuấn nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Bạch Diệc Phi, lập tức không sợ hãi và núp sau lưng Vương Thạch Khánh nữa mà cười ngông cuồng: "Thật đúng là thằng ngu, biết rõ không đánh lại còn đâm đầu vào chỗ chết!"

"Nếu anh không đột nhiên xuất hiện, tôi còn tưởng rằng anh đã chết, không ngờ anh vẫn sống tốt? Không cần phải vội vã tới tìm chết đâu?"

"Cơ mà như vậy cũng tốt, xem ra anh rất thích con đĩ này? Vậy tôi sẽ để anh tận mắt chứng kiến tôi làm nhục cô ta như thế nào?"

Hắn vừa nói vừa đi tới trước mặt Long Linh Linh, giơ tay túm tóc của cô ta.

"Á!"

Long Linh Linh đau đớn kêu lên một tiếng, liền bị Vương Gia Tuấn kéo đến trước mặt Bạch Diệc Phi.

"Bép!"

Vương Gia Tuấn không chút do dự tát Long Linh Linh một cái.

"Nhìn thấy chưa?", Vương Gia Tuấn đắc ý cười lớn: "Ha hả..."

Bạch Diệc Phi trông thấy cảnh này thì lửa giận cuộn trào: "Thằng khốn thả cô ấy ra!"

Con thịnh nộ khiến cho khí thế trên người anh lại tăng thêm, con mắt đỏ bừng bừng.

Sau đó anh xông tới chỗ của Vương Gia Tuấn.

Vương Gia Tuấn trực tiếp buông Long Linh Linh ra, ba chân bốn cẳng núp sau lưng Vương Thạch Khánh: "Bố!"

Vương Thạch Khánh lạnh lùng giơ một ngón tay điểm lên người của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi một lần nữa cảm nhận được sức mạnh to lớn, không cách nào phản kháng được.

Nhưng dù cho như thế, Bạch Diệc Phi vẫn liều mạng xông lên.

Cùng lúc đó, trong đầu anh đột nhiên hiện ra những thứ Tử Y đã dạy anh, quyền pháp của Tần Hoa, thậm chí ngay cả lời truyền đạt của Mạnh Lâm cũng trở lên rõ ràng như một thước phim quay chậm.

Bạch Diệc Phi nhắm mắt lại để hồi tưởng.

Anh bỗng chốc cảm nhận được ngón tay của Vương Thạch Khánh, dường như mang theo một luồng sức mạnh hướng về phía anh.

Nói cách khác, sức mạnh của ông ta không đến từ ngón tay, mà đến từ luồng khí xung quanh ngón tay.

Trong nháy mắt, Bạch Diệc Phi cảm giác mình đã lĩnh ngộ được điều gì đó, nhưng bây giờ trong lòng anh đang tràn ngập lửa giận khiến cho anh không kịp nghĩ ngợi nhiều, trực tiếp xuất chiêu.

Ngay sau đó anh giơ đòn tấn công bằng cùi chỏ.

Cái cú đấm bằng cùi chỏ này không giống với lúc trước không có bất kỳ sức mạnh ám kinh nào, lúc này đây anh đã sử dụng sức mạnh ám kinh của toàn thân.

Dem năng lượng ám kinh từ khuỷu tay, liền giống như tạo ra một cái mũi khoan bằng sức mạnh.

Khi ngón tay của Vương Thạch Khánh chạm vào khuỷu tay của anh, Bạch Diệc Phi đột nhiên hướng đầu ngón chân của mình sang một bên.

"Rầm..."

Vô số ám kinh dọc theo cùi chỏ đâm thẳng về phía ngón tay của Vương Thạch Khánh, giống hệt như cây đại đao bằng sắt.

Anh đã vận dụng một số kỹ thuật trước kia từng được học, phối hợp lại với nhau.

Nhưng...!

Bạch Diệc Phi một lần nữa bay ra ngoài.

Lần này, Bạch Diệc Phi vẫn không thể đã động tới Vương Thạch Khánh.

Bởi vì anh sử dụng vô số năng lượng ám kinh, nên ngón tay nứt toác.

Vương Thạch Khánh cũng bởi vậy mà lộ ra một tia kinh ngạc.

Sau khi Bạch Diệc Phi ngã xuống đất, anh cảm thấy toàn thân yếu ớt, ngay cả một đầu ngón tay cũng không thể nhúc nhích được.

Vương Thạch Khánh thu lại vẻ khinh thường, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Cậu thật sự rất đáng gờm".

"Cú đấm vừa rồi đã đủ để nướng chín một cao thủ cao cấp cấp 1".

"Nhưng rất đáng tiếc, tôi là cường giả của cảnh giới võ thần!"

Long Linh Linh chứng kiến Bạch Diệc Phi một lần nữa bị đánh bay, vội vã bò lồm cồm tới bên người Bạch Diệc Phi, mắt thấy Vương Thạch Khánh muốn động thủ, cô ta liền mình chắn trước người Bạch Diệc Phi để ngăn cản Vương Thạch Khánh.

"Đừng giết anh ấy! Xin ông đừng giết anh ấy!"

"Ông muốn tôi làm cái gì cũng đừng, chỉ cầu xin ông đừng làm hại anh ấy, tôi có thể làm bất cứ chuyện gì!"

Long Linh Linh đau khổ van xin.

Vương Thạch Khánh nhú mày, Vương Gia Tuấn cũng tức giận không thôi.

"Đê tiện!"

"Dám ở trước mặt chồng bảo vệ cho thằng đàn ông khác, đúng là cái loại đàn bà không biết xấu hổ!"

"Bép!"

Long Linh Linh lại bị Vương Gia Tuấn cho một cái bạt tai.

Ngay sau đó, Vương Gia Tuấn trực tiếp đá vào người của Long Linh Linh.

Long Linh Linh đau đớn đến nỗi toàn thân run rẩy, nhưng vẫn liều mạng nhào lên người Bạch Diệc Phi để che chắn cho anh.

Nhưng Long Linh Linh càng như vậy, Vương Gia Tuấn càng tức điên lên, lộ ra vẻ hung ác tàn bạo: "Được thôi, mày muốn bảo vệ nó chứ gì? Hôm nay ông sẽ giết chết mày cho đôi gian phu dâm phụ chúng mày xuống suối vàng cùng nhau!"

Bàn tay của Vương Gia Tuấn ngày càng không có chừng mực.

Long Linh Linh bị đánh tới mức máu me đầy mặt, nhưng vẫn không chịu lùi ra.

Vương Thạch Khánh thấy thế, cau mày nhắc nhở: "Gia Tuấn, đừng giết chết cô ta!"

Vương Gia Tuấn giận dữ hét lên: "Chết thì chết, con không tin trên đời chỉ có một người phụ nữ sinh vào 1 tháng 1 âm lịch!"

Nói xong lời này, hắn lại đạp cho Long Linh Linh một phát.

Long Linh Linh đau đớn hét lên, nhưng vẫn không hề nhúc nhích.

Long Linh Linh bị đánh, Bạch Diệc Phi liền cảm thấy đau đớn như đứt từng khúc ruột, anh siết chặt nắm tay, cánh tay nổi đầy gân xanh.

Nhưng dù có tức giận và đau lòng đến mấy, anh vẫn không thể động đậy được.

Đùng một cái!

"A!"

Đột nhiên, Bạch Diệc Phi ngửa mặt lên trời gào thét.

Đồng thời anh cảm nhận được rượu xanh trong cơ thể dần biến mất khi anh giận dữ gào thét.

Rượu xanh hòa quyện cùng máu tươi tạo thành một thể thống nhất.

Ánh mắt của anh ngày càng đỏ rực, xương cốt toàn thân phát ra tiếng kẽo kẹt.

Bạch Diệc Phi lúc này dường như cảm nhận được toàn thân tràn đầy khí lực.

"Gia Tuấn, mau tránh ra!"

Vương Thạch Khánh nhìn thấy màn này liền vô cùng sửng sốt, lập tức kêu Vương Gia Tuấn chạy trốn.

Nhưng vẫn chậm một bước.

"A!"

Sau khi hét lên một tiếng, cả người Vương Gia Tuấn bị ném bay lên không trung.

Vương Gia Tuấn chuẩn bị giơ tay định tát Long Linh Linh nhưng lại bị Bạch Diệc Phi đột nhiên tung một cú đấm giáng trời vào bụng.

Sau đó cả người bay lên không trung.

Bạch Diệc Phi cũng lao lên không trung.

Vương Thạch Khánh muốn ngăn cản nhưng mọi thứ xảy ra quá nhanh, muốn cản cũng không kịp.

Những người khác trực tiếp cảm thấy choáng váng.

"A!"

Vương Gia Tuấn ở trên không trung hét lên mấy tiếng, chân tay khua loạn xạ, bay lên một độ cao nhất định rồi nhanh chóng rơi xuống đất.

"Phịch!"

Một tiếng động vang lên thật lớn, cả người Vương Gia Tuấn ngã xuống đất.

Khóe miệng của hắn không ngừng trào ra máu tươi, hắn còn giơ một cánh tay lên hướng về phía Vương Thạch Khánh: "Bố...! Cứu...! Con"

Nhưng, Vương Thạch Khánh lại đứng bất động tại chỗ.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1065: Kinh Ngạc

Vương Gia Tuấn nằm trên đất, ngoại trừ khoe miệng chảy máu, bụng hắn còn bị xuyên một lỗ.

Từ cái lỗ đó có thể nhìn thấy nội tạng trong bụng hắn, mà dưới người hắn là vũng máu đỏ lôm.

Sau khi Bạch Diệc Phi rơi xuống thì quỳ nửa người, hai tay chống xuống đất.

Long Linh Linh thấy Bạch Diệc Phi đứng lên thì cuối cùng cũng nở nụ cười yên tâm, sau đó ngã ra đất, rơi vào hôn mê.

Thời khắc đó không khí xung quanh như ngưng đọng lại.

Hiện trường lặng ngắt như tờ.

Vương Thạch Khánh hai tay run rẩy đi đến bên cạnh thi thể của Vương Gia Tuấn.

Khoe miệng Vương Gia Tuấn không ngừng tuôn máu, cả người co giật hai cái rồi hoàn toàn tắc thở.

Vương Gia Tuấn đã chết.

Cả người Vương Thạch Khánh run lấy bầy.

“Mày... Mày dám... giết con trai tao... ngay trước mặt tao!”

Vương Thạch Khánh vô cùng phẫn nộ, mắt ông ta đã đỏ lên.

“Một tên cấp một hạng trung rác rưởi lại dám giết con trai tao ngay trước mặt tao!”

“Tao phải giết mày!”

“Tao phải khiến mày chết không có chỗ chôn!”

Vương Thạch Khánh tức giận hét lên, vẻ mặt trở nên hung ác.

Ông ta chỉ ngón tay vào Bạch Diệc Phi.

Lúc này, Bạch Diệc Phi ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ lừ nhìn chăm chăm vào Vương Thạch Khánh, đầu anh lúc này vẫn còn chảy máu, khuôn mặt còn đáng sợ hơn Vương Thạch Khánh.

“A!”

Bạch Diệc Phi cũng hét lên rồi vung nắm đấm về phía Vương Thạch Khánh.

Lúc này anh hoàn toàn không nghĩ đến kết quả, cũng không sợ bị Vương Thạch Khánh giết.

Anh chỉ nghĩ đến quá khứ.

Có người thân rời đi, cũng có những đứa trẻ đến.

Còn có những vương mắc với Lưu Hiểu Anh.

Cái chết thê thảm của Tùng Lệ Tư.

Lúc này, tất cả những điều đó đều hiện lên rõ ràng trong đầu anh.

“Rầm!”

Một âm thanh vang dội vang lên, Bạch Diệc Phi dường như đã từ trong ký ức trở lại thực tại.

Thời khắc này, anh nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của Vương Thạch Khánh.

Ông ta lại đang sợ hãi?

Đúng như anh nghĩ, Vương Thạch Khánh quả thực đang sợ hãi.

Nhưng không phải ông ta sợ Bạch Diệc Phi mà là sợ khuôn mặt mà anh đột nhiên hóa ra.

Đương nhiên Bạch Diệc Phi không có năng lực thần kỳ như vậy.

Có lẽ chỉ là một trận pháp che mắt, hoặc là ảo giác của Vương Thạch Khánh, nhưng dù sao ông ta cũng nhìn thấy một khuôn mặt khiến ông ta sợ hãi.

Đó chính là khuôn mặt của Nguyệt!

Trong lúc hai người đánh nhau, trên khuôn mặt Bạch Diệc Phi lại đột nhiên xuất hiện bóng dáng của Nguyệt.

Đối với một cao thủ bình thường, bọn họ đương nhiên chưa từng gặp Nguyệt, nhưng một cao thủ cảnh giới võ thần như Vương Thạch Khánh thì đã từng gặp Nguyệt.

Người đã từng gặp Nguyệt thì đều biết thực lực của ông ta khủng khiếp đến mức nào.

Vương Thạch Khánh kinh hãi gào lên: “Ông, chẳng phải ông đã chết rồi sao?”

Chính vì vậy, sức mạnh nơi ngón tay Vương Thạch Khánh giảm đi một nửa.

Nhưng sức mạnh từ cú đâm của Bạch Diệc Phi lại vượt quá tưởng tượng của ông ta.

Khi âm thanh to lớn truyền đến, Vương Thạch Khánh mới hoàn hồn.

Nhưng bởi vì ông ta do dự nên một tay khác cầm dao găm của Bạch Diệc Phi đã phá vỡ lĩnh vực tuyệt đối của ông ta, rồi đâm trúng tim ông ta.

“Phập!”

Vương Thạch Khánh trợn to hai mắt, khó tin cùng kinh hãi mà nhìn Bạch Diệc Phi.

Mà Bạch Diệc Phi đánh cùng ông ta, đương nhiên không thể không bị thương tổn gì.

Tay phải của anh buông thõng xuống, dường như xương tay đã gãy nát thành từng mảnh vụn.

Nhưng Bạch Diệc Phi không quan tâm, anh vẫn không hề do dự mà đâm con dao vào tim Vương Thạch Khánh.

“Tôi đã từng nói, cho dù là ai, dám đánh người phụ nữ của tôi thì đều phải trả giá!”

“Đó là chết!”

Bạch Diệc Phi trừng Vương Thạch Khánh, hung ác nói.

Vương Thạch Khánh vẫn giữ vẻ mặt vừa rồi: “Mày... lại... liên quan đến... Nguyệt...”

“Phụt!”

Ông ta còn chưa dứt lời, Bạch Diệc Phi đã rút dao ra.

...

Cách đó không xa, mấy chục chiếc xe đang đi như bay về phía này, mà những chiếc xe này đều là của tứ đại gia tộc cùng thuộc hạ của Bạch Diệc Phi.

Anh không nghe lời khuyên mà cứ đến tìm Vương Thạch Khánh báo thù, sau khi anh lái xe rời đi, bọn họ cũng vội đuổi theo.

Bọn họ nghĩ cho dù bây giờ không thể báo thù thì cũng không thể để Bạch Diệc Phi đi chịu chết một mình.

Vì thế đa phần bọn họ, đặc biệt là thuộc hạ của Bạch Diệc Phi đều đã sẵn sàng chết cùng anh rồi.

Thậm chí ngay cả Tùng Thảo Giác sau khi do dự cũng đem người đến.

Bọn họ chỉ chậm hơn mười mấy phút nhưng mười mấy phút này lại chính là thời gian Bạch Diệc Phi đánh nhau với người nhà họ Vương.

Vì thế khi Bạch Vân Bằng xuống xe thì nhìn thấy Vương Thạch Khánh và Bạch Diệc Phi đang đứng đối nhau, khắp người Bạch Diệc Phi đều có vết thương nên ông vô thức cho rằng Vương Thạch Khánh sắp giết anh rồi.

“Đừng giết con tôi!”

“Mau dừng tay!”

Đám người Tần Hoa sau khi xuống xe cũng vội xông đến.

Một đám người hốt hải xông về phía Bạch Diệc Phi.

Khi họ còn cách anh chừng bảy, tám mét thì đột nhiên nghe thấy tiếng “rầm”.

Vương Thạch Khánh ngã ra đất khiến một đám bụi bốc lên.

Đám người Bạch Vân Bằng, Tần Hoa đều dừng lại.

Bọn họ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, ai nấy cũng sững sờ.

Bạch Diệc Phi vẫn đứng, mà Vương Thạch Khánh đã ngã xuống, hiển nhiên là ông ta đã chết.

Một cao thủ cảnh giới võ thần như Vương Thạch Khánh đã bị giết.

Ai nấy cũng đơ ra.

Một cao thủ cấp một hạng trung như Bạch Diệc Phi lại giết chết một cao thủ cảnh giới võ thần!

Sau khi hoàn hồn, ấn tượng của họ với Bạch Diệc Phi hoàn toàn thay đổi, có sợ hãi, có kinh ngạc, còn có cả sự tôn sùng không diễn tả được bằng lời nói.

Mà lúc này, có vài người bước ra từ trong đám đông.

Là Lưu Hiểu Anh vừa tỉnh lại.

Cô ta được Lưu Quốc Trung và Ngô Vân đỡ lấy, từng bước từng bước đi về phía trước, mà đám người cũng tự động tách ra.

Họ cũng kinh ngạc nhìn Bạch Diệc Phi lúc này đã cả người đầy máu.

Ngô Vân không biết cảnh giới của võ giả nhưng Lưu Quốc Trung biết.

Vì thế lúc trước ông ta mới cố ý đi khích Bạch Diệc Phi để anh đi báo thù, thực tế chỉ là muốn anh biết khó mà lui, đồng thời cũng để cho anh biết rằng ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được thì không có tư cách ở bên cạnh con gái ông ta.

Nhưng không ngờ rằng Bạch Diệc Phi lại thật sự đi báo thù.

Vì thế khi nhìn thấy tất cả mọi người đuổi theo anh, ông ta mới biết lời của mình đã gây ra họa lớn, sau khi làm Lưu Hiểu Anh tỉnh lại, ông ta cũng vội đuổi theo.

Ở trên xe, khi Lưu Hiểu Anh biết được mọi chuyện thì nôn nóng đến bật khóc.

Mà bây giờ, cô ta nhìn Bạch Diệc Phi cả người đầy máu, chật vật vô cùng thì càng không nhìn được mà khóc nức nở.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1067: Con Không Tin

Trương Hoa Bân và Trần Hạo xách ông ta ra khỏi phòng bệnh, trước khi cửa phòng đóng lại Trương Hoa Bân không nhìn được quát Bạch Diệc Phi một câu: “Con mẹ nó anh đang nói vớ vẩn cái gì đấy?”

Bạch Diệc Phi vẫn nở nụ cười như cũ.

Nhưng đến khi cửa phòng bệnh đóng lại, anh đã khóc.

...

“Chú bình tĩnh lại trước đã”, Trần Hạo và Trương Hoa Bân ấn Lưu Quốc Trung xuống ghế.

Lưu Quốc Trung dường như vẫn còn muốn giãy giụa đứng dậy nhưng bị hai người này ấn lại thì nổi điên lên quát: “Bình tĩnh? Các người có nghe thấy tên súc sinh kia nói cái gì chưa? Tôi bình tĩnh thế nào được?”

“Bây giờ tôi hận không thể đánh chết cái tên súc sinh đó!”

Trần Hạo vội vàng ấn ông ta xuống nói: “Chú, việc này chắc chắn có hiểu lầm, sếp không phải là loại người như vậy”.

“Đúng, chúng tôi hiểu rõ Bạch Diệc Phi nhất, anh ấy vốn không phải là loại người như vậy, nếu không thì cũng sẽ không có nhiều người cam tâm tình nguyện bán mạng cho anh ấy”, Trương Hoa Bân cũng khuyên giải.

“Còn hiểu lầm được gì nữa?”, Lưu Quốc Trung vẫn vô cùng bức bối: “Các người cũng nghe thấy lời anh ta nói rồi, hiểu lầm cái gì?”

Nói xong Lưu Quốc Trung đột nhiên ôm mặt khóc: “Con gái của tôi, sao mà lại nhìn trúng một tên khốn nạn như vậy!”

Trương Hoa Bân và Trần Hạo bốn mắt nhìn nhau, hai người đều phát giác ra có điều gì đó không đúng.

Bởi vì bọn họ cực kỳ hiểu Bạch Diệc Phi, cho dù anh ấy có thực sự không thích Lưu Hiểu Anh nữa, cũng sẽ không nói ra, hơn nữa lại còn nói khó nghe như vậy.

Đây rõ ràng là đang muốn chọc tức ông ta.

Trương Hoa Bân bỗng nhiên giật mình: “Không hay rồi!”

Ngay sau đó anh ta vội vàng đẩy cửa phòng bệnh ra, Trần Hạo thấy vậy cũng chạy theo vào.

Lưu Quốc Trung không cam tâm, không bị Trương Hoa Bân và Trần Hạo ấn lại trên ghế nữa thì cũng chạy vào theo, muốn đi tính sổ với Bạch Diệc Phi.

Nhưng, ba người bọn họ lại đứng ngậy ra tại chỗ.

Bởi vì trên giường bệnh đã chẳng còn ai.

...

Hai giờ sáng, Bạch Diệc Phi trèo cửa sổ đi ra ngoài.

Màn đêm với anh mà nói vẫn sáng rõ như ban ngày.

Mà phòng bệnh của anh ở tầng ba, cũng không tính là cao, nếu như anh còn khoẻ mạnh thì có nhảy xuống sẽ chẳng hề hấn gì, mà cũng không có gì khó khăn với anh cả.

Nhưng bây giờ trên người anh có vết thương, sau khi nhảy xuống còn lăn thêm hai vòng, cuối cùng không kiềm được mà nôn ra một ngụm máu to.

Anh chống tay xuống đất đứng lên, dựa vào tường thở hồng hộc.

Nghỉ ngơi mất một lúc lâu anh mới loạng choạng đi về phía bên ngoài.

Bạch Diệc Phi một mình đi trên con đường rộng thênh thang không một bóng người.

Anh đang lê từng bước hướng về phía Cảng Lam Ba.

Bởi vì anh rất muốn được nhìn thấy Lý Tuyết và hai đứa nhỏ, hơn nữa anh đoán, bọn họ vì không muốn Lý Tuyết lo lắng cho nên hầu như không nói cho Lý Tuyết biết tình hình hiện tại của mình.

Mà Bạch Diệc Phi sợ cô ấy lo lắng nên cũng không muốn cho cô biết.

Cho nên sau khi anh đến cảng Lam Ba, liền âm thầm leo tường trở về nhà của mình.

Lúc này đã là ba giờ sáng, Bạch Diệc Phi nhẹ nhàng trở về phòng mình, nhìn thấy Lý Tuyết đang say ngủ trên giường.

Đầu tiên là anh ngắm nhìn Lý Tuyết thật kỹ, sau đó lại đi sang phòng em bé bên cạnh ngắm hai đứa con của mình.

Lý Tuyết và vú em chăm sóc hai đứa nhỏ rất khéo, hai đứa bé mập mạp tròn xoe trông rất đáng yêu.

Ánh mắt Bạch Diệc Phi nhìn hai đứa bé vô cùng dịu dàng, nhưng trong lòng anh lại cảm thấy bi thương vô cớ.

Anh không kiềm được vươn tay chạm lên hai khuôn mặt bé nhỏ.

Cuối cùng anh lại đi đến bên giường ngủ, yên lặng ngắm nhìn Lý Tuyết.

Cho dù chỉ nằm ngủ thôi mà Lý Tuyết vẫn xinh đẹp như vậy.

Bạch Diệc Phi nhìn khuôn mặt điềm tĩnh say ngủ của cô, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác áy náy: “Bà xã, xin lỗi”.

Mà khi anh nói xong câu này thì lông mày Lý Tuyết khẽ rung lên sau đó từ từ mở mắt ra.

Cô nhìn thấy Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi ngẩn ra.

Giọng nói của Lý Tuyết mang theo âm mũi, nghe vào tai lại có chút nũng nịu, vươn hai tay của mình ra: “Ông xã, trở về rồi sao?”

Trong lòng Bạch Diệc Phi bỗng kích động, vội vàng ngồi xuống bên giường, vươn tay ôm chặt Lý Tuyết.

Lý Tuyết rúc vào lòng anh rồi lại từ từ ngủ thiếp đi.

Bạch Diệc Phi cảm nhận được hơi thở ấm áp của Lý Tuyết, anh nhớ lại từng ký ức trước đây với cô, điều này khiến anh cảm thấy vô cùng không nỡ.

Nhưng mà, anh có không nỡ hơn nữa cũng chẳng thể làm được gì.

...

Trời đã sáng rõ, Lý Tuyết tỉnh lại.

Sau khi cô thức dậy thì vươn vai một cái rồi ngồi trên giường ngẩn người rất lâu.

Đột nhiên, Lý Tuyết xoay đầu nhìn xung quanh như đang tìm kiếm gì đó.

Đúng lúc đó Vú em mang sữa đi vào, nhìn thấy Lý Tuyết đang hốt hoảng thì vội vàng hỏi: “Sao thế?”

Lý Tuyết khẽ nhíu mày: “Tối hôm qua Bạch Diệc Phi trở về rồi à?”

Mà vú em nghe thấy câu này xong thì mặt tái đi: “Bà chủ, ông chủ không phải là...”.

Lý Tuyết lập tức phản ứng lại, sau đó lắc đầu nói: “Không sao nữa rồi”.

Bây giờ tất cả mọi người đều nghĩ là Bạch Diệc Phi đã chết đuối dưới sông, nhưng Lý Tuyết biết, anh vẫn còn sống, hơn nữa Bạch Diệc Phi nói rồi, anh còn có việc phải làm, không được cho người khác biết anh vẫn còn sống.

Nhưng cô luôn cảm thấy tối hôm qua Bạch Diệc Phi đã từng trở về.

...

Bệnh viện Ngoạ Long.

“Không thể nào! Tôi không tin!”

Lưu Hiểu Anh nằm trên giường bệnh lạnh lùng quát lên một câu.

Lưu Quốc Trung đứng bên cạnh giường, ông ta đem tất cả lời mà Bạch Diệc Phi đã nói truyền đạt lại cho Lưu Hiểu Anh.

Mà Lưu Hiểu Anh thì hầu như không tin.

Lưu Quốc Trung thấy vậy bèn chỉ vào Trần Hạo và Trương Hoa Bân nói: “Bố tuyệt đối không lừa con, con có thể hỏi bọn họ, lúc đó bọn họ cũng có mặt, Bạch Diệc Phi đã nói những lời gì, bọn họ cũng đều nghe rất rõ ràng!”

Lưu Hiểu Anh bèn quay đầu sang nhìn hai người.

Sau đó cả hai, một người cúi đầu, một người nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng không hề nhìn cô ta.

Lưu Hiểu Anh nhìn một hồi lâu, cuối cùng vẫn nói: “Bất kể mọi người nói gì con cũng sẽ không tin”.

“Hiểu Anh à, con tỉnh lại đi!”, Lưu Quốc Trung khuyên bảo hết nước hết cái: “Nó chỉ coi con như một món đồ chơi thôi, gần như không hề để tâm đến con”.

“Hôm qua lúc trong phòng bệnh chỉ có hai người chúng ta, nó mới nói thật lòng, nó hầu như không để tâm đến con, con hà tất lại đi tin tưởng nó như thế chứ?”

Nhưng Lưu Hiểu Anh lại nói rất kiên định: “Con nói là con không tin, trừ phi anh ấy trực tiếp nói với con”.

Lưu Quốc Trung thấy vậy thì tức không thôi, cuối cùng ông ta lấy ra một tờ giấy ném về phía cô ta: “Vậy con tự xem đi, xem xong con có tin hay không!”

Lưu Hiểu Anh cúi đầu, nhìn thấy tờ giấy đó, bên trên đúng là bút tích của Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi dùng tay trái để viết, bởi vì ở cảnh giới hiện tại của anh thì viết bằng tay trái hay phải cũng chẳng có khác biệt gì mấy.

Mà câu chữ viết trên tờ giấy là nói với Trương Hoa Bân.

“Anh Trương, kỳ thực tôi đã khó chịu với thái độ của Lưu Quốc Trung và Ngô Vân từ lâu rồi, vừa rồi tôi lỡ miệng nói với Lưu Quốc Trung, ông ta đã biết rồi, sau này sẽ rất lằng nhằng, anh nghĩ cách giải quyết hai người bọn họ đi”.

Lưu Quốc Trung hít sâu một hơi, nói: “Bố không muốn làm cho con đau lòng, cũng không định để con nhìn thấy, nhưng mà bố không thể trơ mắt đứng nhìn con bị một thằng khôn nạn như vậy lừa!”

Mắt Lưu Hiểu Anh đỏ ửng, nhưng cô ta vẫn lắc đầu như cũ, nói: “Không, con không tin...”.

Lưu Quốc Trung ấn chặt vai của Lưu Hiểu Anh: “Hiểu Anh, nó muốn giết chết bố mẹ của con, loại người như vậy sao có thể thật lòng thích con? Con tỉnh lại đi!”

Lưu Hiểu Anh vẫn đỏ ửng hai mắt nói: “Con muốn anh ấy nói thẳng trước mặt con!”

Lưu Quốc Trung sa sầm mặt nói: “Con cho là bây giờ nó vẫn còn ở lại bệnh viện à? Nó muốn giết chết bố và mẹ con, chắc chắn đã bỏ ra ngoài rồi, đến lúc chúng ta chết rồi, nó mới có chứng cứ ngoại phạm!”

Trần Hạo và Trương Hoa Bân yên lặng nhìn, không nói một lời.

-----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1069: Đừng Đi Theo Tôi Nữa

“Những người khác thì thật sự không có cách nhưng thật không may, tôi đã không tìm được mà đi gặp cậu”.

“Tôi có cách cứu cậu”.

Bạch Diệc Phi có chút khó hiểu.

Nếu như ông ta có cách cứu mình thì phải nói là may mắn chứ, sao lại nói là không may?

Bạch Diệc Phi đột nhiên nghĩ tới một khả năng rồi hỏi: “Cái giá phải trả có lớn không?”

Người đàn ông kia giật mình, có chút bất ngờ khi Bạch Diệc Phi nghĩ được tới điều này.

Vũ Mạt ngồi bên cạnh ông ta, cười nói: “Cháu mình thông minh thật”.

Bạch Diệc Phi: “...”.

Chẳng phải ban nãy nói là sẽ gọi chị em sao? Sao tự nhiên biến thành cháu rồi?

Cô ta gọi như vậy, cảm giác như đang mắng mình vậy.

Vũ Mạt dường như nhìn ra tâm tư của Bạch Diệc Phi nên cười nói: “Cậu có thể gọi tôi là chị”.

Còn tôi gọi cậu thế nào thì đó là quyền của tôi chứ”.

“Được...”, Bạch Diệc Phi cũng không quá bận tâm đến chuyện này.

Vũ Mạt nói tiếp: “Tất nhiên là có thể cứu cậu nhưng như vậy thì phải phé đi một nửa công lực của tổ tông nhà cậu”.

Bạch Diệc Phi lập tức hiểu được, nói: “Vì vậy ông ấy mới nói là bất hạnh sao?”

Người đàn ông kia phải tiêu hao một nửa công lực để cứu anh nên người bất hạnh chính là ông ta.

Nhưng ông ta lắc đầu, nói: “Cậu cũng bất hạnh”.

“Tôi ư? Tại sao?”, Bạch Diệc Phi lại ngây người ra, hỏi.

Nếu như ông ta cứu mình thì mình sẽ được sống, có thể đi gặp vợ con, có thể chịu trách nhiệm với người phụ nữ của mình, còn có thể tiếp tục dẫn dắt các anh em của mình.

Vậy thì sao gọi là bất hạnh được?

Người đàn ông kia lại lắc đầu thờ dài, nói: “Bởi vì cậu là một trong những người mà họ chọn”.

Bạch Diệc Phi kinh ngạc, hỏi: “Họ? Họ là ai? Người lựa chọn gì?”

“Trước đây tôi có nghe họ nói tôi là người được chọn để giữ kho vàng, là ý này sao?”

Người đàn ông kia cười, nói với Bạch Diệc Phi: “Chẳng phải cậu đã bắt đầu nghi ngờ rồi sao?”

Bạch Diệc Phi khẽ ngây người ra.

Đúng là như vậy! Anh đã bắt đầu nghi ngờ không hề có cái kiểu chọn người canh giữ kho vàng.

Từ lúc anh bắt đầu tiếp quản tập đoàn Hào Tước và đến tất cả những chuyện xảy ra hiện giờ thì đều là kết quả của việc lựa chọn bị động.

Điều này có nghĩa là, sở dĩ anh đi đến bước đường ngày hôm nay đều là do phía sau có người đẩy anh đi.

Bất luận ở giữa thiếu mắt mắt xích nào thì anh không thể đi tới cực diện như ngày hôm nay được.

Nhà họ Vương xuất hiện quá đột ngột, điều này là ám chỉ cho Bạch Diệc Phi.

Vì vậy anh bắt đầu nghi ngờ, và cũng từ đây anh mới đến thủ đô tìm Bạch Khiếu.

Hiện giờ anh lại càng khẳng định hơn những nghi ngờ và suy đoán của mình.

Sau khi biết tin anh chết, Tân Thu đã rời đi.

Nếu như anh đoán không nhầm thì hiện giờ Tân Thu đã đến thủ đô rồi.

Người đàn ông thấy Bạch Diệc Phi trầm ngâm suy nghĩ nên nói: “Tất cả những chuyện này đều là do phía sau có người bày sẵn rồi”.

“Bởi vì cậu và tôi có chung huyết thống”.

“Sở dĩ họ bày ra những cái này chẳng qua chỉ là muốn cậu nhanh chóng tiêu hao hết năng lượng của bản thân rồi ảnh hưởng đến tính mạng, đồng thời họ còn biết tôi có thể cứu cậu mà tôi cứu cậu thì nhất định sẽ tiêu hao đi một nửa công lực”.

“Đây chính là mục đích của họ, còn cậu chẳng qua cũng chỉ là quân cờ bị họ lợi dụng mà thôi”.

“Nói cách khác thì cậu cũng không may trở thành hậu duệ của tôi, có huyết thống với tôi nên bị đám người đó lợi dụng để đối phó với tôi”.

Sau khi nghe xong những lời này, Bạch Diệc Phi như đờ người ra.

Những lời này như là đòn đả kích quá lớn đối với anh khiến anh khó có thể tin nổi.

Thậm chí anh còn không thể nào chấp nhận được cái khái niệm ‘họ’ như lời người đàn ông trung niên kia nói.

Lúc này, người đàn ông trung niên lại nói: “Càng không may hơn là, tôi sẽ không để họ đạt được mục đích.

Vì vậy, tôi sẽ cứu cậu”.

Bạch Diệc Phi lại đàn mặt ra, sau đó cúi đầu xuống.

Một lát sau, anh đột nhiên nói: “Chú nói những lời này với tôi là để tôi có chết thành ma cũng hiểu được mọi chuyện sao?”

Người đàn ông gạt đầu, nói: “Có thể nói là như vậy nhưng tôi hi vọng cậu có thể hiểu cho tôi”.

“Tôi có rất nhiều con cháu, những người có khả năng thiên bẩm như cậu cũng rất nhiều.

Đối với tôi mà nói, đây chỉ là tổn thất đi một trong số đó thôi.

Vì vậy, tôi sẽ không mạo hiểm vì cậu và càng không thể khiến họ đạt được mục đích”.

“Tôi biết rồi”, Bạch Diệc Phi gạt đầu rồi định đứng dậy rời đi.

Anh có thể hiểu được những lời mà người đàn ông tên Nguyệt này nói.

Kể cả là anh thì anh cũng không muốn đám người đó đạt được mục đích.

Nhưng lý trí là một chuyện, tình cảm lại là chuyện khác.

Về mặt tình cảm thì anh không thể chấp nhận được một người như ông Nguyệt lại đối xử lạnh lùng với hậu duệ như mình, điều này khiến anh không thể cảm nhận được tình thân.

Bạch Diệc Phi đã đi đến cửa thì Vũ Mạt đuổi theo, gọi: “Bạch Diệc Phi!”

“Ông ấy cũng có nỗi khổ của mình.

Hơn nữa nỗi khổ của ông ấy còn lớn hơn cậu tưởng tượng nhiều.

Nếu như không phải có ông ấy thì những người canh giữ kho vàng sớm đã trở thành những ác ma độc chiếm kho vàng rồi”.

“Vì vậy, ông ấy không thể chết được”.

Nghe thấy lời này, Bạch Diệc Phi đột nhiên dừng lại.

Anh không quá bất ngờ với những lời này, bởi vì anh sớm đã đoán được vài phần rồi.

Anh cũng có thể hiểu được nhưng anh tuyệt đối không tha thứ.

“Tôi có thể hiểu được nỗi khổ của ông ấy.

Nếu xét về đại nghĩa thì ông ấy đáng được mọi người kính phục”.

“Nhưng tôi chỉ là một người bình thường, tôi cũng có người thân của mình, có bạn bè nữa.

Tôi cũng muốn được sống và muốn cùng họ đi hết cuộc đời này”.

“Vì vậy, xin lỗi nhé, tôi không vĩ đại như thế.

Tôi không thể can tâm tình nguyện trả giá bằng cả tính mạng như thế và tôi cũng không thể tha thứ”.

Lời nói vừa dứt, Vũ Mạt đường như định nói gì nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Trước khi đi ra ngoài, Bạch Diệc Phi đột nhiên hỏi: “Họ... Chính là chỉ tất cả mọi người sao?”

“Đúng vậy”, người đàn ông đáp.

Bạch Diệc Phi vẫn chưa đi mà nói nốt một câu: “Tôi biết rồi”.

Lúc này, Bạch Diệc Phi cảm thấy thân thể mình vô cùng mệt mỏi, cảm giác bi thương cực độ khiến anh không tìm được mà muốn bật khóc.

Họ... Họ là bao gồm tất cả mọi người.

Tất cả mọi người?

Tử Y- người mà anh luôn coi là bề trên, người dạy anh rất nhiều điều, còn cho anh cảm giác ấm áp của người thân, không ngờ Tử Y cũng nằm trong đó.

Bạch Diệc Phi cảm thấy vô cùng bi thương.

Những người anh tưởng là thân thích thì đều là kẻ địch nhắm tâm với anh.

Tất cả bọn họ đều đang lợi dụng anh.

Họ chỉ muốn đạt được mục đích chứ chưa bao giờ coi trọng anh.

Anh chỉ là một quân cờ, một quân cờ có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào.

“Anh Bạch!”

Lưu Hà lái chiếc xe cũ nát dừng ở bên đường.

Sau khi cô ta gọi một tiếng thì vội xuống xe, còn vui mừng hỏi: “Anh Bạch! Sao anh lại ở đây?”

Nhưng hiện giờ Bạch Diệc Phi đang phải hứng chịu nỗi đau qáu lớn, vì vậy anh không hề để ý đến Lưu Hà với vẻ mặt đang vui mừng.

Anh đi vòng qua cô ta rồi tiếp tục đi về phía trước.

Lưu Hà cảm thấy có gì đó không ổn nên vội đuổi theo, nói: “Anh Bạch! Có phải anh có gì không vui không? Cánh tay anh bị sao vậy?”

Cánh tay Bạch Diệc Phi bị gãy xương trong lúc đánh nhau với Vương Thạch Khánh.

Nhưng Bạch Diệc Phi vẫn không để ý đến cô ta mà vẫn dờ dẫm đi về trước.

Lưu Hà thấy vậy vội nói: “Anh Bạch! Hiện giờ kỹ thuật lái xe của tôi ok rồi, anh muốn đi đâu tôi sẽ đưa anh đi”.

Cuối cùng Bạch Diệc Phi cũng dừng lại, nói: “Đi đi! Đừng đi theo tôi nữa”.

Nghe thấy vậy, Lưu Hà bày ra vẻ mặt tủi thân.

Còn Bạch Diệc Phi thì vẫn tiếp tục đi về trước.

...

Bạch Diệc Phi khó có thể tin được, vì vậy anh không can tâm, anh rất muốn đến trước mặt họ để xác nhận.

Vì vậy, anh đi đến bến tàu rồi thuê một chiếc tàu lái đến đảo Lam.

Anh đứng dựa vào lan can trên boong tàu, nghe gió biển thổi và nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra trong mấy năm gần đây.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1071: Tôi Sẽ Nhảy Xuống

“Tôi cũng muốn đi theo anh”.

Lời nói vừa dứt thì Bạch Diệc Phi ngậy người ra, sau đó bắt đắ dĩ thờ dài.

Cuối cùng anh cũng biết được tại sao Lưu Hà luôn thích chống đối anh trai mình.

Bạch Diệc Phi cười rồi xoa đầu Lưu Hà, nói: “Từ nay về sau cô chính là em gái của tôi, sau này cứ đi theo tôi”.

“Thật sao?”, Lưu Hà kinh ngạc ngẩng đầu lên, vẻ mặt đều với vẻ khó tin.

Bạch Diệc Phi cười gật đầu, nói: “Thật mà! Tôi sẽ đối xử với cô như em ruột của mình”.

Lưu Hà lập tức nở nụ cười nhưng sau đó cô ta lại cúi đầu xuống, dường như có chút không vui.

Bạch Diệc Phi thấy khó hiểu, hỏi: “Cô không muốn à?”

“Anh trai!”, Lưu Hà đột nhiên sà vào lòng Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi ngập ngừng một lát, anh cảm nhận được rõ bờ vai Lưu Hà đang không ngừng run rẩy.

Bạch Diệc Phi nhìn phía sau đầu Lưu Hà thì cô ta lại càng ôm anh chặt hơn.

Đột nhiên Bạch Diệc Phi thấy trong lòng rung động, giờ đây anh có thể hiểu được tâm trạng của Lưu Hà.

Thật ra cô ta không phải không có anh trai nhưng cô ta thiếu một người anh có thể cho cô ta cảm giác ấm áp của người thân.

Điềm này Lưu Đầu Trọc làm không được tốt nhưng cũng khó trách gã.

Gã cũng chỉ vì nghĩ cho an nguy của em gái mình mà thôi.

Còn Bạch Diệc Phi vì cảm thấy Lưu Hà thiếu đi cảm giác ấm áp của người thân nên nhất thời xúc động đã nhận cô ta làm em gái.

Sắc trời dần tối sầm lại, Bạch Diệc Phi vỗ lưng Lưu Hà, nói: “Đi nào! Anh dẫn em gái đi ăn cơm”.

Sau khi nói xong, anh xoay người ra, đối lưng với Lưu Hà, nói: “Lên đi!”

Lưu Hà ngậy người ra, sau đó cười híp mắt lại, giơ tay lên rồi nhảy lên lưng Bạch Diệc Phi và ôm chặt cổ anh.

Bạch Diệc Phi cũng Lưu Hà nhưng không quay về tàu luôn mà cũng cô ta đi một vòng trên boong tàu.

Lưu Hà ghen ngào, gọi: “Anh...”.

Lúc đi đến nhà ăn, Bạch Diệc Phi mới hạ Lưu Hà xuống.

Chiếc tàu mà Bạch Diệc Phi thuê không quá to, tổng cộng chỉ có hơn hai mươi thuyền viên.

Bạch Diệc Phi là người thuê nên tất nhiên những người này phải phục vụ chu đáo.

Anh nói muốn ăn cơm là lập tức có người mang đồ ăn ngon đến.

Sau khi nhìn thấy bàn thức ăn ngon thì Lưu Hà nuốt nước bọt ừng ực.

Bạch Diệc Phi chỉ nhìn cô ta chứ không ăn.

Hiện giờ anh thật sự muốn cưng chiều cô em gái này.

Bởi vì anh nhớ đến em gái mình.

Nếu em gái anh lớn chừng này thì chắc cũng nghịch ngợm và cũng thích nũng nịu anh như thế?

Ăn được một lúc, dường như Lưu Hà phát hiện ra Bạch Diệc Phi cứ nhìn mình, còn mình thì tay toàn dầu mỡ thì lập tức thấy ngượng ngùng.

Bạch Diệc Phi liền cười, nói: “Em đã nhận anh là anh trai rồi thì không phải ngại đâu, muốn ăn thì cứ ăn đi”.

Lưu Hà cười hì hì rồi lại vùi đầu vào ăn.

Sau khi ăn xong, Bạch Diệc Phi gửi cho Lưu Hà một đoạn video ngắn rồi nói: “Giúp anh gửi cho chị dâu”.

“Đây là gì ạ?”, Lưu Hà tò mò mở ra xem.

Nhưng cô ta vừa cầm lấy điện thoại thì cảm thấy đầu óc choáng váng, ngay cả hình ảnh Bạch Diệc Phi ở trước mặt cũng mơ hồ.

Sau đó ‘rầm’ một tiếng, Lưu Hà ngã sấp xuống ghế sofa.

Đúng lúc này, hai tên thuyền viên mà lúc trước định giở trò với Lưu Hà lập tức xông vào, trong tay chúng đều cầm dao.

Một tên cầm dao gọt hoa quả, một tên cầm dao thái rau trong phòng bếp.

Hai kẻ đó bao vây Bạch Diệc Phi lại nhưng vẫn chưa lên tiếng thì Bạch Diệc Phi đã nói: “Đừng quấy rầy em gái tôi, các người tự nhảy xuống biển đi”.

Hai tên đó nhìn nhau, sau đó ánh mắt toát lên vẻ dữ tợn.

“Mẹ mày chứ! Thằng ranh này còn không nhìn rõ tình hình sao?”

“Có nhìn thấy dao trong tay bọn tao không? Muốn giữ lại toàn thây thì tốt nhất đưa tiền và điện thoại của mày ra đây rồi để bọn tao ‘vui đùa’ với cô em này một lúc”.

Bạch Diệc Phi sớm đã biết thức ăn này có vấn đề nhưng thuốc mê này hoàn toàn không gây ảnh hưởng gì với anh.

Bởi vì anh biết đây không phải là thuốc độc, vì vậy không ngăn Lưu Hà ăn.

Huống hồ, anh cũng không muốn để Lưu Hà nhìn thấy cảnh máu me sắp tới.

Như vậy thì chí ít trong lòng cô ta cũng lưu lại chút ký ức ám áp của tình thân.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên: “Lão Châu! Các người đang làm gì ở đây vậy?”

Lúc này có năm sáu người mặc đồng phục làm việc đi vào trong phòng ăn.

Còn người đàn ông cầm dao thái rau kia chính là ‘lão Châu’ mà đám người kia gọi.

Sắc mặt hắn co quắp lại, chỉ vào đám người đó, nói: “Nếu còn muốn sống thì các người coi như giả câm giả điếc rồi rút ngay đi”.

Sau khi nói xong, hắn lại chỉ vào cái tên gọi mình: “Thuyền trưởng! Nếu anh còn muốn sống qua ngày ở trên thuyền này thì mau dẫn đám người kia đi đi, coi như không nhìn thấy gì”.

Thuyền trưởng tầm hơn ba mươi tuổi, da trắng trẻo, thoạt nhìn không giống người thường ra biển.

Anh ta sầm mặt, nói: “Anh điên rồi à? Đây là chủ thuê tàu của chúng ta đấy”.

Lão Châu nghe thấy lời này thì cười lạnh một tiếng, nói: “Im miệng lại cho tôi”.

“Mẹ kiếp! Anh có tư cách gì mà lên mặt với tôi? Ông đây nê mặt bố anh nên mới ở lại giúp anh, lão thuyền trưởng đã chết rồi nên những người trên thuyền này đều nghe theo lời tôi.

Mẹ kiếp, nếu anh không nghe lời thì tôi sẽ dẫn hết đám người này đi”.

Thuyền trưởng sầm mặt lại, không nói ra được lời phản bác nào.

“Thằng ranh này vừa nhìn đã biết là con nhà giàu, nói không chừng ngủ với rất nhiều cô em rồi”, lão Châu nói tiếp: “Vì vậy hôm nay ông đây thay trời hành đạo, lấy của hắn chút tiền và ngủ với em gái hắn một bữa”.

Nói xong câu này, hắn gật đầu ra hiệu với đồng bọn của mình.

Vì vậy, hai kẻ này liền cầm dao đâm về phía Bạch Diệc Phi.

Còn đám thuyền trưởng chỉ đứng tại chỗ.

Bởi vì họ tay không nên không dám xông lên ngăn lại.

“Rầm!”

Họ theo bản năng nhắm chặt mắt, không dám nhìn cảnh tượng trước mặt.

Sau âm thanh đó, thuyền trưởng và mọi người dần mở mắt ra, sau đó mọi người đều ngậy người ra.

Còn lão Châu kinh hãi đứng trước mặt Bạch Diệc Phi, sắc mặt tái nhợt đi, hai chân không ngừng run rẩy, còn ngửi thấy mùi nước tiểu.

Còn tên còn lại bị đánh bay ra ngoài, thậm chí còn đập vỡ vách cabin, thân người bị mảnh sắt cắt ngang và bị chia làm hai phần.

Chết rồi...

Cảnh tượng này nằm ngoài nhận thức của người bình thường, ai nấy đều ngây người ra.

Lão Châu đứng trước mặt Bạch Diệc Phi vẫn với phản ứng ban nãy.

Còn Bạch Diệc Phi mặt không biểu cảm, dường như không có cảm giác gì với chuyện xảy ra ban nãy.

Anh thân nhiên hỏi: “Tự mình nhảy xuống hay tôi giúp anh?”

“Phụp!”, lão Châu quỳ sụp xuống, ra sức dập đầu, nói: “Xin đại ca tha mạng, là tôi nhất thời hồ đồ, xin anh tha mạng”.

Bạch Diệc Phi vẫn với vẻ mặt không biểu cảm.

Sau đó anh nhìn thuyền trưởng một cái thì phát hiện ra anh ta sau một hồi kinh hãi lúc này lại với vẻ mặt vui mừng mà không sợ chút nào.

Nhưng ngẫm nghĩ cũng đúng.

Bạch Diệc Phi hiểu được những lời lão Châu nói ban nãy.

Thuyền trưởng trẻ tuổi này từ lâu đã bị lão Châu không chế nên tất nhiên thuyền trưởng hi vọng hấn chết.

Còn Bạch Diệc Phi cũng không phải loại người thích chém giết, nhưng với điều kiện đừng động vào giới hạn của anh.

Lưu Hà là em gái anh mới nhận, cũng chính là người nhà của anh.

Kẻ nào dám động đến người nhà của anh thì chỉ có một kết cục.

“Muốn tôi ra tay sao?”, Bạch Diệc Phi lạnh lùng nói.

“Không! Không không ạ...”, lão Châu thấy Bạch Diệc Phi không động đậy nên đành lắc đầu, nói: “Tôi tự nhảy, tôi sẽ nhảy...”.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1072: Hai Đoạn Video

Mặc dù nhảy từ trên này xuống biển sâu cũng chẳng khác gì tự tìm cái chết nhưng chắc vẫn tốt hơn bị Bạch Diệc Phi ra tay.

Hắn tự nhảy thì kết cục đỡ hơn, ít nhất không thể thảm như đồng bọn của hắn.

“Bùm!”, lão Châu lập tức nhảy xuống biển.

Bạch Diệc Phi không lo lắng gì với mấy chuyện này, chỉ ôm Lưu Hà lên rồi nói với thuyền trưởng: “Chuyện còn lại anh xử lý đi, những tổn thất này tôi sẽ bồi thường cho anh”.

“Không cần bồi thường đâu ạ”, thuyền trưởng nói: “Đây vốn là lỗi của họ mà”.

Sau khi nói xong, thuyền trưởng nhìn mấy người kia.

Họ hiểu ý liền ném cái tên bị cắt thành hai mảnh ban nãy xuống tàu.

Bạch Diệc Phi ôm Lưu Hà định quay vào khoang tàu nghỉ ngơi.

Nhưng lúc anh đi đến bên cửa sổ thì lập tức trợn trừng hai mắt.

Cách đó không xa có hai thứ gì đó to như ngọn núi lao lên khỏi mặt nước sau đó lại chìm vào biển sâu.

Đó chính là quái vật biển.

Trước đây Bạch Diệc Phi từng nhìn thấy rồi.

“Nhanh lên! Là quái vật biển đấy”.

“Mau lái tàu sang trái đi!”, lúc này vang lên mệnh lệnh của thuyền trưởng.

Mặc dù quái vật biển có thân hình khổng lồ nhưng tốc độ của chúng không nhanh, hơn nữa khoảng cách khá xa.

Chỉ cần tàu lái nhanh thì chắc chúng không đuổi kịp.

Bạch Diệc Phi cũng thấy yên tâm phần nào, còn lão Châu có kết cục như thế nào thì anh không quan tâm lắm.

Anh ôm Lưu Hà quay về khoang tàu cho cô ta ngủ trên giường.

Thấy Lưu Hà ngủ say, Bạch Diệc Phi nhìn với ánh mắt dịu dàng, khẽ nói: “Em gái! Anh phải đi rồi”.

...

Sắc trời đã tối, biển rộng lớn với màu đen ngòm khiến người ta thấy sợ hãi.

Nhưng lúc này trong mắt Bạch Diệc Phi vẫn là ban ngày.

Anh đứng trên boong tàu nghe gió thổi, sau đó lấy điếu thuốc ra hút.

Thuyền trưởng từ khoang tàu đi ra, tay cầm bình rượu, nói: “Anh uống rượu không?”

Bạch Diệc Phi giơ tay nhận lấy rồi uống một ngụm.

Sau khi nhấp một hơi mà thấy toàn thân nóng ran, cảm giác cay nồng.

Thuyền trưởng cười hỏi: “Thân thủ của anh lợi hại như vậy, chắc không phải người bình thường?”

Bạch Diệc Phi nhìn ra biển lớn, thản nhiên nói: “Dù gì cũng là con người, không ai thoát khỏi sinh lão bệnh tử”.

Thuyền trưởng lại cười, nói: “Anh nói đúng! Nhưng anh đã giúp tôi giải quyết mối phiền phức kia, tôi xin tạ ơn anh”.

Nghe thấy vậy, Bạch Diệc Phi không nói gì.

Thuyền trưởng do dự một lát rồi nói tiếp: “Anh thấy tôi...”.

Chưa đợi anh ta nói xong, Bạch Diệc Phi đã ngắt lời, lắc đầu nói: “Anh không có tài năng thiên bẩm đó... Nên không thích hợp”.

Người đàn ông nào cũng sùng bái những người mạnh, ai cũng khao khát được trở thành cường giả.

Vì vậy, sau khi nhìn thấy thực lực của Bạch Diệc Phi, thuyền trưởng thấy kích động và tràn đầy nhiệt huyết.

Anh ta cũng muốn trở thành người lợi hại như Bạch Diệc Phi.

Nhưng Bạch Diệc Phi lại nói anh ta không thích hợp và không có thiên bẩm nên anh ta không cam tâm, nói: “Nhưng tôi...”.

Bạch Diệc Phi lại ngắt lời, nói: “Tôi không còn sống được mấy ngày nữa, đừng đến quấy rầy tôi”.

Thuyền trưởng ngây người ra, sau đó cười khỏ, nói: “Vậy thì được rồi, khiến anh khó xử rồi”.

Sau khi nói xong, anh ta xoay người rời đi.

Nhưng thuyền trưởng không biết rằng, lúc anh ta rời đi thì Bạch Diệc Phi cứ nhìn theo mà thấp giọng nói: “Người như anh mới là người khiến tôi cả đời ngưỡng mộ đấy”.

Ban nãy anh ra tay với tên thuyền viên kia nên đã vận dụng ám kình của mình khiến cơ thể lại tổn sức.

Anh có thể cảm nhận rõ, cơ thể anh càng lúc càng yếu đi.

....

Một trận rung lắc khiến Lưu Hà tỉnh lại.

Cô ta ngồi dậy thì phát hiện trên đỉnh đầu mình có mảnh sắt, còn cô ta nằm trên chiếc giường đơn nhỏ.

Cô ta đưa mắt nhìn xung quanh thì nhìn thấy lái xe ở phía trước, thông qua cửa xe ô tô thì nhìn thấy đường phía trước gập ghềnh.

Lúc này cô ta mới phát hiện ra mình đang ở phía sau một chiếc xe tải.

Còn trong xe, ngoài cô ta và lái xe thì còn một người lạ.

Lưu Hà sợ hãi hỏi: “Các người là ai? Anh Bạch đâu?”

Lúc này, cô ta đột nhiên nhớ lại những tin tức đọc được trước đây.

Ví dụ như nữ sinh xinh đẹp bị bán đến vùng núi, sau đó bị ép ở lại đó sống với ông già và sinh con cho họ.

Và cảnh tượng lúc này vô cùng giống với tin tức đó, vì vậy Lưu Hà càng nghĩ càng sợ, toàn thân co rúm lại.

Còn người đàn ông ngồi ở ghế phụ thấy cô ta tỉnh lại nên quay đầu lại cười, nói: “Em gái tỉnh rồi à?”

Sau khi nhìn rõ tướng mạo của người đàn ông này, Lưu Hà lập tức ngây người ra.

Đẹp trai quá đi!

Lưu Hà thàn than một tiếng.

Người đàn ông cười, nói: “Tôi tên là Trường Tiểu, là bạn của Bạch Diệc Phi.

Anh ấy bảo tôi ra biển đón các người.

Lúc đến đón thì cô ngủ rất ngon nên tôi không đánh thức”.

Hiện giờ Lưu Hà bị mê hoặc bởi ngoại hình của Trường Tiểu, cộng với những lời anh ta nói nên khiến cô ta càng loạn hơn.

Một lát sau cô ta mới hỏi: “VẬY... Anh tôi đâu?”

“Anh ấy còn việc phải làm nên bảo tôi đến đón cô về trước”, Trường Tiểu cười đáp.

Sau khi nghe xong, Lưu Hà bất mãn, bĩu môi nói: “Sao lại như vậy?”

Hiện giờ hành động của Bạch Diệc Phi rất giống với anh trai Lưu Đầu Trọc của cô ta, gặp chuyện gì là lại bỏ cô ta lại mà không đưa cô ta đi cùng.

Lúc này Lưu Hà đột nhiên nhớ lại Bạch Diệc Phi trước đó có bảo cô ta gửi một đoạn video cho chị dâu.

Lúc đó cô ta vẫn chưa xem thì đã ngủ thiếp đi.

Vì vậy, cô ta vội lấy điện thoại ra, mở ra nhìn thì ở trong đó còn có thêm một video nữa.

Cô ta tiện tay mở ra xem thì lập tức thấy xuất hiện khuôn mặt của Bạch Diệc Phi.

“Trước khi chết mà có thể nhận một cô em gái như em đi cùng anh một đoạn đường, anh cảm thấy rất vui.

Anh không có gì báo đáp, chỉ có thể cho em thứ này thực tế một chút”.

“Trong túi của em có một chiếc thẻ, trong đó có hai trăm triệu tệ, đủ để em tiêu cả đời”.

“Anh không có gì khác để tặng em, chỉ có chút tiền này thôi nên em đừng từ chối nhé”.

“Còn nữa! Đoạn video đầu tiên nhờ em gửi cho vợ của anh, là Lý Tuyệt.

Cảm ơn em nhiều”.

Sau khi xem xong video này, Lưu Hà chờ dẫn người ra.

Còn Trường Tiểu quay đầu lại, hỏi: “Đây là gì vậy? Bạch Diệc Phi có ý gì thế?”

Lúc Lưu Hà mở video ra không hề đeo tai nghe nên âm thanh khá lớn.

Lưu Hà thất thần, sau đó lại mở video đầu tiên ra xem.

Trong video vẫn là khuôn mặt của Bạch Diệc Phi.

Bối cảnh lúc này là biển lớn, chắc là sau khi lên tàu anh đã ghi lại.

“Vợ à! Anh xin lỗi”.

“Lúc em nhìn thấy video này thì anh đã đi rồi.

Không phải là anh không cần mấy mẹ con mà vì anh... Không còn nữa”.

“Vợ à! Anh thật sự không nở xa em và các con nhưng... Xin lỗi, anh không thể chăm sóc mấy mẹ con được nữa”.

“Mặc dù có nhiều hối tiếc nhưng anh ra đi cũng được.

Đây vốn là một âm mưu, anh chết rồi, họ sẽ không nhắm vào các em đâu.

Như vậy thì em và các con mới sống yên ổn được”.

“Sau khi anh chết thì tất cả tài sản mang danh anh đều chuyển cho em, em muốn làm gì thì làm.

Nếu như không muốn quản lý công ty thì cho Vương Lâu và Long Linh Linh quản lý.

Số tiền anh để lại cũng đủ cho mọi người tiêu cả đời”.

“Các anh em của anh thì để cho họ tự lựa chọn.

Ai muốn ở lại thì ở, không muốn ở thì anh cũng chuẩn bị một số tiền cho họ.

Đến lúc đó nhờ em sắp xếp giúp”.

“Vợ à...”.

Lúc nói đến đây, Bạch Diệc Phi đột nhiên cúi đầu xuống, trầm ngâm một lát rồi mới ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười gượng gạo: “Vợ à! Em vẫn còn trẻ đẹp, sau khi anh chết, sẽ có người muốn được chăm sóc em.

Vì vậy, em hãy tìm cho mình hạnh phúc mới nha”.

“Còn về Hiểu Anh, đừng nói với cô ấy là anh đã chết, hãy giao lại bệnh viện Ngọa Long cho cô ấy”.

“Anh xin lỗi, xin lỗi tất cả mọi người”.

“Nếu như có kiếp sau... Anh....”.

“Thôi, không nói thêm nữa, cứ như vậy nha....”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1073: Có Chút Hối Hận

“Vợ ơi! Anh yêu em!”, sau khi nói xong câu này thì video cũng kết thúc.

Trên mặt Lưu Hà đã rung rung nước mắt.

“Mau dừng xe!”, Trường Tiểu hét lớn một tiếng.

“Kít!”, lái xe phanh gấp xe lại.

Trường Tiểu lập tức hỏi Lưu Hà: “Rốt cuộc anh ấy bị sao vậy?”

“Hu hu...”, Lưu Hà đột nhiên khóc thành tiếng.

Trường Tiểu càng sốt ruột hơn, nói: “Cô đừng khóc! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Trước đó chẳng phải vẫn ổn sao?”

Lưu Hà vừa khóc vừa nói: “Tôi cũng không biết nữa... Trước đó... Anh ấy nói anh ấy sắp chết rồi... Tôi cứ tưởng anh ấy đang nói đùa...”.

Sắc mặt Trường Tiểu trở nên khó coi, nói: “Quay xe về, mau lên!”

Lái xe lập tức quay đầu xe.

Lưu Hà bật khóc lớn hơn, hỏi: “Anh tôi bị làm sao vậy? Hu hu... Anh ấy định tự sát sao?”

Nhưng Trường Tiểu chỉ sầm mặt mà không nói gì.

Lưu Hà cảm thấy mình đoán đúng rồi nên nói tiếp: “Không thể để anh ấy tự sát được, sao anh tôi có thể tự sát được? Không được! Tôi nhất định phải ngăn cản anh ấy nhưng... Ngăn kiểu gì?”

“Anh, để anh tôi... À, anh tôi cũng không được...”.

“Chị dâu, phải rồi, chị dâu”.

Lưu Hà lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Lưu Đầu Trọc, nói: “Anh ơi, anh có biết số điện thoại của Lý Tuyết không?”

“Biết! Sao thế?”, Lưu Đầu Trọc hỏi tiếp: “Sao thế? Sao em lại khóc? Ai bắt nạt à?”

Lưu Hà sốt ruột nói: “Anh đừng hỏi nữa, mau gửi số điện thoại của Lý Tuyết cho em!”

Lưu Đầu Trọc cũng sốt ruột, nói: “Không được! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hiện giờ em đang ở đâu?”

“Đã nói là đừng hỏi nữa, cứ gửi số điện thoại cho em đi, chậm chút nữa là mất mạng đấy”, Lưu Hà quát lớn với Lưu Đầu Trọc.

Lưu Đầu Trọc cũng nghe thấy sự việc nghiêm trọng nên vội cúp điện thoại rồi gửi số điện thoại cho Lưu Hà.

Sau đó Lưu Hà lập tức gửi cho Lý Tuyết đoạn video mà Bạch Diệc Phi nhờ mình gửi trước đó, sau đó cô ta gọi điện thoại cho Lý Tuyết.

Nhưng Lý Tuyết không bắt máy.

Lưu Hà càng sốt ruột, vội gửi tin nhắn thoại cho Lý Tuyết: “Chị dâu nghe điện thoại đi, anh Bạch Diệc Phi sắp chết rồi.

Chị mau gọi điện thoại khuyên anh ấy đi”.

...

Bạch Diệc Phi tưởng Lưu Hà sẽ nghe lời, sau khi anh chết sẽ gửi video cho Lý Tuyết chứ không ngờ rằng Lưu Hà lại gọi điện thoại cho Lý Tuyết.

Hiện giờ Bạch Diệc Phi đang đứng ở bờ biển gần kho vàng số 3, trước mặt anh có một bia mộ.

Đây là tấm bia đích thân anh lập cho Mạnh Lâm.

Bạch Diệc Phi quỳ xuống nhìn bia mộ rồi nhớ lại những ngày tháng ở Nam Môn.

Sau đó anh lấy bia mộ ra, dùng tay viết lên trên đó hàng chữ: “Mộ của tôn sư Mạnh Lâm”.

Sau khi khắc xong hàng chữ, anh lại cắm bia mộ trở về chỗ cũ, sau đó đập đầu ba cái, khẽ giọng nói: “Chỉ có sư phụ như Người mới xứng đáng là sư phụ”.

Sau khi nói xong anh đứng lên rồi đi đến kho vàng số 3.

Lúc ở cửa động, anh vẫn còn do dự nhưng cuối cùng vẫn bước vào trong.

Anh đi đến bên ngoài một căn phòng, đứng ở bên ngoài mà không vào trong.

Anh biết, cô ta biết anh đã đến.

Tử Y ngồi trong phòng, nhắm chặt mắt, trên mặt không chút biểu cảm.

Sau một hồi trầm ngâm, Bạch Diệc Phi đột nhiên nói: “Con sắp chết rồi”.

Tử Y chớp chớp mắt.

Bạch Diệc Phi lại nói: “Con hi vọng tất cả đều là giả”.

Đáng tiếc...

Tử Y vẫn không ra gặp anh.

Anh biết, người đàn ông tên Nguyệt kia nói đều là thật.

“Bọn họ” là bao gồm tất cả mọi người.

Bạch Diệc Phi thoát ra khỏi nỗi bi thương của chính mình, nói: “Su phụ! Sau khi con chết, su phụ có buồn không?”

“Có nghĩ đến mình vẫn còn một đồ đệ như này không?”

“Su phụ! Có phải Người sống lâu quá rồi, quá quen với sinh ly tử biệt nên đã trở nên vô cảm rồi?”

“Con đến đây là muốn biết, tất cả những chuyện này có phải thật không? Và cả thái độ của Người nữa, hiện giờ con đã biết rồi”.

“Su phụ!”

“Đây là lần cuối cùng con gọi Người như vậy”.

“Mặc dù con chỉ là một quân cờ nhưng mấy năm nay được Người dạy dỗ và bảo vệ khiến con học được rất nhiều điều, con vẫn rất biết ơn Người”.

“Tạm biệt!”

Sau khi nói xong, Bạch Diệc Phi khom người về phía cửa, sau đó xoay người đi ra bên ngoài.

Tử Y ở trong phòng đột nhiên mở mắt ra.

Cô ta đứng dậy đi đến bên cửa, lớn tiếng nói: “Cậu đi cầu xin ông ta, ông ta có thể cứu được cậu”.

Bạch Diệc Phi chỉ dừng lại một chút.

Người mà Tử Y nói chính là người đàn ông tên Nguyệt nhưng Bạch Diệc Phi đã đến tìm ông ta và ông ta đã từ chối.

Bạch Diệc Phi cười một cách thâm trầm, nói: “Không cần đâu!”

Sau khi nói xong, anh không do dự mà rời đi.

Tử Y ở trong phòng sắc mặt tái nhợt giống như bị hút hết sức lực, không kìm nổi mà lùi về sau một bước.

Nói thật lòng, con người chung sống với nhau lâu dài, kẻ cả là một quân cờ để lợi dụng nhưng dù sao vẫn có chút tình cảm.

Mấy năm nay Tử Y nhìn thấy sự kiên trì của Bạch Diệc Phi, cô ta cũng nhìn ra sự tôn kính xuất phát từ đáy lòng của anh.

Cũng chính vì như vậy nên cô ta đã nhiều lần không nhẫn tâm ra tay.

Nhưng hiện giờ Tử Y có chút hối hận.

Nếu ban đầu cô ta chọn Bạch Khiếu thì kết cục chẳng phải sẽ khác?

Hoặc trước đó dùng Bạch Khiếu làm quân cờ thì chẳng phải sẽ khác đi?

Nhưng tất cả chỉ là giả thiết mà thôi.

Bạch Diệc Phi nói đúng.

Tử Y sống quá lâu nên đã nhìn quen sinh ly tử biệt.

Kẻ cả trong lòng cô ta không nở nhưng vẫn đủ lý trí để phân định rạch ròi chuyện nào quan trọng hơn.

Đợi chuyện này qua đi, thời gian dần trôi thì chuyện này cũng dần bị lãng quên.

Tử Y cười khỏ một tiếng, thấp giọng nói: “Thật ra... Vẫn còn một cách khác”.

...

Trong biệt thự ở cảng Lam Ba.

Lý Tuyết cho hai con bú sữa xong thì hai bé cũng lăn ra ngủ.

Bảo mẫu thấy vậy liền khuyên: “Hay cô chủ nhân lúc con ngủ say thì cũng đi ngủ chút đi! Nếu không, buổi tối chăm con, cô ngủ không ngon, dần dần sẽ hại người lắm”.

Lý Tuyết cũng không nói gì mà chỉ gật đầu rồi lên tầng định đi nghỉ.

Sau khi quay về phòng, cô nhìn trên điện thoại xuất hiện lời mời kết bạn và cả một đoạn video.

Do đặc thù công việc nên Lý Tuyết không cài đặt chế độ bảo mật mới kết bạn được mà ai add cô cũng được.

Sau khi nhìn thấy lời mời này, cô có chút hiếu kỳ rồi mở video ra.

Nhưng khi xem xong video đó, toàn thân cô òa dãn.

Giờ cô không muốn ngủ, sau khi xem xong video cô liền gọi điện thoại cho Bạch Diệc Phi nhưng anh đã tắt máy.

Sau đó cô lại vội gọi điện thoại cho Lưu Hà, hỏi: “Cô là ai? Chuyện gì vậy? Hiện giờ Bạch Diệc Phi đang ở đâu? Anh ấy bị sao vậy?”

Trong điện thoại truyền lại giọng nói nghẹn ngào của Lưu Hà: “Chị dâu! Chị đừng vội, hiện giờ em đang đi tìm anh ấy, hiện giờ bọn em đang ở đảo Lam”.

Lý Tuyết vừa giận vừa sốt sắng nói: “Giúp tôi tìm anh ấy rồi bảo anh ấy gọi điện thoại lại ngay cho tôi”.

“Vâng!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1075: Thổ Lộ Nỗi Lòng

Bạch Diệc Phi cố ý làm ra vẻ tuyệt tình như vậy, là hy vọng cô ta có thể hận anh và quên anh đi.

Lưu Hiểu Anh sau khi hiểu rõ những chuyện này, không nhìn được mà bung mặt khóc thút thít.

Lý Tuyết cũng lo lắng không thôi.

Cô có thể hiểu Bạch Diệc Phi chỉ là không muốn làm cô buồn nên không nói cho cô biết, dù sao thì chờ chết còn dày vò và đau khổ hơn cái chết.

Bạch Vân Bằng trầm giọng hỏi: "Các con có bằng lòng không?"

"Con bằng lòng!"

Hai người đồng thanh nói.

Bạch Vân Bằng lập tức đứng dậy, khom người cảm tạ bọn họ: "Cảm ơn các con".

...!

Trên một bãi cát ở thành phố Bắc Hải.

Nơi này là bãi cát của một căn biệt thự hướng biển nào đó, thông ra biển lớn, còn có lối câu cá đã được xây dựng đặc biệt, lối đi này sâu xuống biển, có thể câu cá ở cuối lối đi.

Lúc này, ở phía cuối, một người đàn ông mặc quần áo thể thao sáng màu đang nằm trên ghế tựa, bên cạnh đặt một chiếc cần câu, trông dáng vẻ như vừa câu cá vừa tắm nắng.

Một người phụ nữ vóc người có lồi có lõm, mặc bikini hai mảnh, bên ngoài khoác một tấm voan mỏng, đi tới phía sau người đàn ông: "Lúc này

cậu còn rảnh rỗi ở đây câu cá sao?"

Người phụ nữ hơn 40 tuổi, nhưng vẻ ngoài được chăm sóc cực kỳ kỹ lưỡng, nếu không nói đến tuổi tác, nhìn qua chỉ như gái đôi mươi.

"Tang lễ của anh trai và cháu của cậu đang diễn ra, cậu lại thảnh thơi ở chỗ này câu cá, nếu chuyện này để người ngoài biết được, còn không sợ bọn họ sẽ chê cười sao?"

Người đàn ông vẫn nằm trên chiếc ghế tựa, ngắm nhìn biển cả vô tận nói: "Người nên đi nhất là chị? Chị là chị dâu của tôi, đám tang của chồng và con trai chị không đi, truyền ra ngoài không phải càng khiến cho người ta chê cười sao?"

"Hừ!", người phụ nữ hừ lạnh một tiếng: "Cũng không phải con ruột của tôi, chết càng tốt".

Người đàn ông cuối cùng cũng quay đầu lại, nhìn người phụ nữ đứng cạnh mình, không nhìn được mà thò tay ra vỗ nhẹ vào hông của bà ta: "Muốn sinh con ruột à?"

Người phụ nữ thấy vậy, vội vã tát một cái: "Cậu cẩn thận một chút, kẻo người ta nhìn thấy!"

"Không thành vấn đề, cho dù bên gia tộc biết được cũng chẳng sao", người đàn ông mỉm cười, sau đó kéo người phụ nữ vào lòng: "Chị có ngày sinh tháng đẻ phù hợp với nhà họ Vương, bọn họ dám nói cái gì?"

Người phụ nữ hờn dỗi trừng mắt liếc gã một cái.

Người đàn ông cười nói: "Tôi nghe nói đám người Lương Minh Nguyệt muốn động thủ, nếu chuyện này thành công, trong tương lai, nhà họ Vương của chúng ta sẽ trở thành gia tộc đứng đầu, tới lúc đó tôi với thân phận gia chủ nhà họ Vương có thể đường đường chính chính cưới chị!"

Người phụ nữ nghe vậy thì nở một nụ cười ngọt ngào.

Nhưng chỉ vài giây sau, bà ta có chút hờn dỗi nói: "Nhưng người ta sắp thành bà lão rồi, sao có thể so sánh với thiếu nữ đôi mươi, nếu cậu mà nhìn thấy Long Linh Linh thì có lẽ cậu nhất định sẽ vứt bỏ tôi".

"Cục cưng", người đàn ông hôn bà ta một cái, còn thò tay mân mê ngực của bà ta: "Một con ranh con làm ấm giường là đủ rồi, nhưng không thể xứng có được danh phận".

"Đợi bố con Bạch Vân Bằng chết hết, liền bắt cô ta tới đây, nếu chị không vui về liền cho chị giáo huấn cô ta".

Khuôn mặt người phụ nữ tỏ vẻ thẹn thùng nhưng cũng vô cùng đặc ý: "VẬY CẬU NHẤT ĐỊNH PHẢI GIỮ LỜI NHÉ".

"Hy vọng cậu giữ đúng lời hứa!"

"Yên tâm đi, tôi đã phái người tới rồi", người đàn ông nói: "Thằng nhãi họ Bạch kia không đáng sợ, người chúng ta nên đề phòng là Lương Minh Nguyệt".

...!

Ba chiếc tàu lớn dừng lại ở bên ven bờ biển Nam Môn.

Nhưng những người tài giỏi nhận được lệnh bất kể thời gian khác nhau nhưng phải cùng đi tới một hướng, mà hướng đó chính là Lam Đảo.

Lương Minh Nguyệt cùng Cát Tắc đang đứng ở trên boong tàu thứ nhất.

Cát Tắc đen mặt nhìn biển lớn xúc động nói: "Tôi vốn cho rằng sự phụ không biết tôi làm gì cái gì, không ngờ cuối cùng chúng ta vẫn phải chạy trốn khỏi ván cờ ông ta tạo ra".

Sắc mặt của Lương Minh Nguyệt trắng bệch, cười nhạt nói: "Ông ta chỉ suy luận được bước đi, nhưng không thể suy đoán được kết quả, vậy chúng ta cứ dựa theo suy nghĩ của ông ta mà thực hiện".

"Ngược lại đến cuối cùng, coi như sự phụ thành công, cũng phải chịu tổn thất, đến lúc đó chúng ta liên thủ, nhất định sẽ thắng lớn".

...!

Cùng lúc đó, cũng có một chiếc tàu từ cảng Kim Thành hướng đến Lam Đảo.

Ngoài ra còn có cảng của thành phố Thiên Bắc, cũng có hai con tàu đang hướng đến Lam Đảo.

Lưu Hiểu Anh đang đứng ở trên một con tàu.

Khi Lưu Hiểu Anh muốn đi theo, Lưu Quốc Trung và vợ của ông ta đương nhiên ngăn cản kịch liệt.

Nhưng không ngờ Lưu Hiểu Anh lại chống đối bọn họ.

"Có phải bố đã sớm biết rồi không?", Lưu Hiểu Anh chất vấn Lưu Quốc Trung về chuyện mảnh giấy.

Lưu Quốc Trung quả nhiên đã biết chuyện từ lâu, trong lòng chột dạ, ấp úng nửa ngày chỉ nói một câu: "Bố làm tất cả cũng vì con!"

Lưu Hiểu Anh trông thấy thái độ này, liền trực tiếp quỳ xuống van xin vợ chồng Lưu Quốc Trung: "Bố mẹ, mọi người thả con đi đi, con cầu xin bố mẹ".

Nhìn thấy Lưu Hiểu Anh như vậy, hai người cũng không đành lòng, hơn nữa nghĩ đến việc Bạch Diệc Phi đang chờ chết, đợi con gái quay về xong, cũng sẽ không bị tên khốn Bạch Diệc Phi ảnh hưởng nữa, cho nên thả Lưu Hiểu Anh đi.

Lý Tuyết cũng đi tới trên boong tàu, đứng ở bên cạnh Lưu Hiểu Anh, nhẹ giọng nói: "Vết thương của cô còn chưa lành, về nghỉ ngơi đi".

Lưu Hiểu Anh nhìn Lý Tuyết, trong lòng dâng lên cảm giác hổ thẹn, nhìn không được rơi lệ, ghen ngào nói: "Tuyết Nhi...! Cô hận tôi sao?"

Lý Tuyết nhú mày, không đáp.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy liền hiểu ý tứ của cô, trong lòng càng thêm hổ thẹn, nên cúi rạp người nói với Lý Tuyết: "Xin lỗi...!Xin lỗi".

Lý Tuyết khẽ lắc đầu một cái, đỡ Lưu Hiểu Anh: "Bây giờ nói những thứ này thì có ích lợi gì đâu?"

"Hơn nữa, cô không sai, tôi không sai, anh ấy cũng không sai, chỉ có thể là do ông trời trêu ngươi mà thôi!", Lý Tuyết cười khổ nói.

Nhưng vừa nói xong, Lý Tuyết đột nhiên ngừng một hồi, hỏi: "Hiểu Anh, tôi...!Sao có thể không hận cô?"

Lưu Hiểu Anh hơi ngẩn ra.

Lý Tuyết đột nhiên ghen ngào nói: "Tôi là người vợ kết tóc se duyên cùng anh ấy, sao có thể đem chồng của mình nhường cho người đàn bà khác?"

"Trong lòng tôi kỳ thực rất khó chịu".

"Tôi cũng là một người phụ nữ, có người đàn bà nào lại cam tâm tình nguyện san sẻ chồng mình với người khác?"

"Cho nên, nói thật lòng! Tôi vô cùng hận cô".

Lưu Hiểu Anh cúi đầu, trong lòng tràn đầy hổ thẹn.

Lý Tuyết lấy tay gạt nước mắt.

Nếu Bạch Diệc Phi còn ở đây, Lý Tuyết không cần phải nói những lời này, nhưng bây giờ Bạch Diệc Phi muốn chết, cô chỉ muốn cho Lưu Hiểu Anh biết được cảm giác trong lòng mình.

Dù sao, không có người phụ nữ nào thực lòng nguyện ý cùng người đàn bà khác chung chồng.

Lý Tuyết lại chỉ là một người phụ nữ bình thường, cô làm không được.

Lý Tuyết thở dài: "Nhưng bây giờ nói ra những thứ này có nghĩa lý gì cơ chứ?"

Lưu Hiểu Anh mím môi.

Lý Tuyết đột nhiên hỏi cô ta: "Hiểu Anh, chúng ta vẫn là bạn thân chứ?"

Lưu Hiểu Anh gật đầu, nhưng trong thâm tâm lặng lẽ bỏ sung một câu: Nhưng tôi không xứng.

Lý Tuyết mỉm cười, khuôn mặt mang theo một chút ký ức: "Cô còn nhớ lúc tôi mất trí nhớ, chúng ta bị Diệp Ngải bắt không?"

"Khi đó lá gan của tôi rất nhỏ, cái gì cũng sợ hãi, lúc đó may còn có cô, nếu không...!Tôi nghĩ tôi chắc chắn không chịu nổi".

"Tôi vẫn luôn coi cô như người bạn thân thiết, tôi vô cùng cảm ơn cô".

"Mà Bạch Diệc Phi gây ra tổn thương cho cô...!Không phải mong muốn của anh ấy, lúc đó là do anh ấy mất đi lý trí...!Cho nên tôi căn bản không có trách anh ấy".

"Đồng thời, khi đó cô một mực né tránh, tôi biết cô sợ phá hoại tình cảm của chúng ta, tôi khi đó rất cảm kích cô".

"Thế nhưng...!Khi đó cô hẳn cũng rất tủi thân?"

"Nhưng tôi là vợ của anh ấy, chuyện anh ấy sai lầm, tôi nên nghĩ biện pháp giúp anh ấy bù đắp".

"Tôi để anh ấy chịu trách nhiệm với cô, và cũng rộng lượng chấp nhận cô".

"Bởi vậy, tôi cũng hận cô".

"Nhưng, tôi càng hận bản thân mình và cái số phận trên người này!"

Lý Tuyết đột nhiên hít một hơi, lại chậm rãi nói: "Hiểu Anh, nếu như anh ấy còn có thể tiếp tục sống, ba người chúng ta ở bên nhau có được không? Chúng ta vẫn là bạn bè tốt".

"Cô không thể sinh con cũng không sao, tôi đã sớm bàn với anh ấy rồi, cho con trai của chúng tôi theo cô".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1077: Bất Ngờ

Tức thì, Vân Anh cảm thấy mình bị trêu chọc, cặp mắt cô ta bùng lửa giận trừng Bạch Diệc Phi.

Vẻ mặt Bạch Diệc Phi dần nghiêm túc hẳn lên: "Tôi muốn giết Đại công tước".

Sự xuất hiện của Vân Anh làm Bạch Diệc Phi nhớ đến Tùng Lệ Tư, nhớ lại chuyện thôn làng bị cháy và cả cam kết với Thập Vân nữa, anh vẫn nên báo thù cho bọn họ.

Trước khi Bạch Diệc Phi chết vẫn còn rất nhiều nuối tiếc, mà trong những nuối tiếc ấy, cái duy nhất anh có thể hoàn thành hiện tại chỉ có thể là chuyện này thôi.

"Đại công tước là một trong những đối tác quan trọng của Liên minh võ giả, không thể giết được!", Vân Anh nói với giọng kiên quyết.

Bạch Diệc Phi bày ra dáng vẻ sao cũng được: "Được thôi, vậy chúng ta làm một trận sống chết đi".

Vân Anh nổi lên sát ý với Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi đang uy hiếp cô ta, nhưng cô ta dường như chỉ có thể chấp nhận.

Cô ta biết rõ, giữa một Đại công tước và kinh tế của cả Nam Môn, bên nào mới quan trọng hơn.

"Còn chưa bàn bạc xong mà?", Vân Anh không cam lòng hỏi lại.

"Xong rồi", thái độ của Bạch Diệc Phi cũng rất cứng rắn.

Vân Anh im lặng một lúc, nghiến răng nói: "Được, vậy tôi phải làm gì?"

Lúc này, lại có thêm một con tàu xuất hiện.

Sau khi con tàu kia cập bờ, lại không có ai bước từ trên tàu xuống, thậm chí trên boong tàu cũng không có bóng người.

Bạch Diệc Phi và Vân Anh đều nhìn sang.

Vân Anh khẽ cau mày nói: "Là tàu của Liên minh võ giả".

Địa vị của Vân Anh trong Liên minh võ giả không hề thấp, nhưng tàu của Liên minh võ giả đến đây mà cô ta không hề hay biết, hơn hết những người này đến mà lại không xuống tàu chào hỏi cô ta, cứ chỉ neo tàu ở đó, có vẻ địa vị của người trên tàu không thấp hơn Vân Anh rồi.

Bạch Diệc Phi và Vân Anh lập tức nghĩ tới thân phận của người trên tàu, Bạch Diệc Phi thì chẳng để ý lắm nhưng sắc mặt của Vân Anh tức thì thay đổi.

"Cô yên tâm đi, người nọ sẽ không xuống tàu đâu", Bạch Diệc Phi nhìn vẻ mặt khó coi của Vân Anh từ tốn nói.

Vân Anh kinh ngạc nói: "Sao anh biết?"

Bạch Diệc Phi chỉ cười nhạt đáp: "Đợi xem đi".

Quả nhiên đúng như lời Bạch Diệc Phi nói, tàu neo bên bờ một lúc lâu vẫn chưa có ai bước xuống.

Một lát sau, lại mọc ra một con tàu từ khơi xa bơi vào bờ, tức thì neo đậu giống con tàu đầu tiên và cũng không có người bước xuống.

Vân Anh cảm thấy khó hiểu không thôi.

Bạch Diệc Phi vẫn đứng đung ngồi ở trên đá, lúc thì ngẩng đầu nhìn trời, lúc thì cúi mặt ngắm biển.

Anh đang đợi được chết và cũng đang chờ người khác chết.

Không lâu sau, con tàu thứ ba xuất hiện, rồi tới con tàu thứ tư, thẳng đến khi càng ngày càng có nhiều tàu neo đậu sát bờ hơn.

Mà toàn bộ những con tàu neo lại đều giống nhau, chẳng một ai bước ra boong tàu cả, dường như bọn họ biết Bạch Diệc Phi sắp chết nên đến đây để tiễn anh đoạn đường cuối cùng.

Vân Anh thở dài nói với anh: "Anh cũng có thể diện ghê gớm thật".

Thế mà lúc này Bạch Diệc Phi chỉ cảm thấy hiu quạnh không thôi.

Anh có thể cảm nhận được hơi thở của mình càng thêm ngắn ngủi, số lần ho ra máu lại tăng nhiều hơn.

Nhưng sau khi ước lượng sơ bộ, Bạch Diệc Phi cười tự giễu: "Tôi có thể cố thêm ba ngày, bọn họ đến sớm quá".

Vân Anh nói: "Nam Môn đến đây chỉ mất một ngày một đêm".

Bạch Diệc Phi gật đầu rồi nói: "Vậy thì cũng không tính là quá sớm".

Anh vẫn còn ba ngày, Đại công tước kia chỉ cần một ngày một đêm là có thể chạy tới đây.

Một khi Đại công tước đến, giữa bọn họ chắc chắn sẽ nảy sinh một trận chiến khốc liệt, nói thế nào đi nữa Đại công tước cũng là một cao thủ nhất đẳng.

Nếu như Bạch Diệc Phi có thể giết Đại công tước một cách suôn sẻ, khi đó ắt hẳn anh cũng không còn cách cái chết quá xa nữa.

Nhưng đây là một kết quả tốt, nhưng điều tồi tệ là anh hoàn toàn không thể giết được Đại công tước.

Anh chiều tà dần buông, lại có thêm một con tàu tiếp cận bờ biển.

Có điều con tàu này lại không giống những con tàu kia.

Bởi vì có người trên boong của con tàu này, hơn nữa còn khá đông.

Khi Bạch Diệc Phi thấy rõ trên tàu có những ai bèn giật thót trong lòng, nháy mắt anh trợn to cặp mắt như không thể tin nổi.

Vân Anh nhìn thấy cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc không thôi.

Sau khi tàu cập bờ, trên tàu liền đưa xuống một tấm ván dài, người trên tàu sột ruột không thôi vội đạp lên ván xuống tàu.

Mặc dù người trên tàu rất đông, nhưng trong thực tế chỉ có hai người lao xuống.

rào rào

Đó chính là Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh.

Bọn họ vừa xuống tàu bèn chạy thật nhanh đến bên cạnh Bạch Diệc Phi, ba người sáu con mắt chạm nhau tựa như bị ấn phải nút tạm dừng.

Vốn dĩ, Bạch Diệc Phi muốn trốn Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh, nhưng hiện tại bọn họ lại đang đứng trước mặt anh.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết tại sao hai người họ lại biết.

Đã thế thì cứ ra đi một cách dứt khoát và tự do thoải mái đi, đừng xát muối thêm vào nỗi đau làm gì.

Thế là Bạch Diệc Phi mở rộng hai cánh tay ra mỉm cười nhìn hai người họ.

Khóe mắt của Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh đã đỏ ửng, cố gắng kiềm chế để nước mắt không phải rơi, bởi vì bọn họ đã bàn bạc trước với nhau, gặp được Bạch Diệc Phi thì không được khóc.

Nếu bọn họ khóc thì Bạch Diệc Phi sẽ càng đau lòng hơn.

Vì thế, hai người họ cố nén nhin, lặng lẽ lao vào vòng tay của Bạch Diệc Phi.

Ba người ôm nhau đứng đây.

Cảnh tượng này đã được camera quan sát trong cabin phát lại cho mọi người trên tàu.

Trên con tàu thứ nhất, Lương Minh Nguyệt hài hước nói: "Huyết thống của Nguyệt đúng là không tôi, giống y như Nguyệt hồi xưa vậy".

Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh là kiểu người cực kỳ xinh đẹp hiếm có, mà Bạch Diệc Phi lại một lần gặp được cả hai, không chỉ thế, anh còn cùng lúc có được cả hai người, trông họ hòa thuận như vậy được cũng ấn tượng thật đấy. Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om nha

Nhưng, sắc mặt Cát Tắc lại không tốt lắm.

Bởi vì con gái của ông ta là Vân Anh vẫn còn đứng ở bên cạnh bọn họ, lúc này sự xuất hiện của cô ta lại không hay lắm, cho nên Cát Tắc rất không vui.

Huống chi, bất kể là thật hay giả thì Bạch Diệc Phi chính là hung thủ giết chết hai đứa con trai của mình, mà lời nói vừa rồi của Lương Minh Nguyệt hình như cũng bao gồm Vân Anh trong đó.

Cát Tắc không khỏi hừ lạnh: "Không biết xấu hổ!"

Trong một con tàu khác, Vương Cao - cháu trai của Vương Thạch Khánh cũng chứng kiến cảnh tượng này, hắn cảm thấy rất ganh tị: "Số hưởng của thằng nhãi chết tiệt kia đúng là không tôi! Đầu óc có cái đách gì mà được 'ăn ngon' như vậy chứ?"

Thời điểm Vương Thạch Khánh làm gia chủ, nhánh nhà hắn lúc nào cũng bị chèn ép, Vương Cao không dám gây ra chuyện gì vượt quá giới hạn.

Mà bây giờ Vương Thạch Khánh đã chết, bố của hắn liền trở thành gia chủ, hắn tưởng rằng rốt cuộc cũng muốn gì được đó, nhưng ai ngờ lại bị quy củ của nhà họ Vương gắt gao áp đặt.

Quy củ của nhà họ Vương chính là đàn ông nhà họ Vương chỉ có thể tìm một người phụ nữ sinh vào ngày âm tháng âm năm âm, nếu không sẽ làm vấy bản huyết thống nhà họ Vương.

Vương Cao cho rằng bố mình làm gia chủ nên cũng không cần kiêng kỵ những quy củ này, nhưng bố hắn lại nghiêm túc cảnh cáo hắn, nhất định phải tuân thủ quy củ.

Vương Cao hừ lạnh: "Mẹ kiếp, ông đây đã hơn hai mươi rồi còn chưa được chạm vào người phụ nữ nào, tên vô tích sự kia lại ôm một lần hai cô xinh đẹp như thế, dựa vào đâu chứ?"

Bỗng một người đàn ông với vóc dáng cao to bước lên, khom người nói: "Đây là quy củ hạn chế của nhà họ Vương ta thừa cậu chủ, nếu không có quy củ này thì những mỹ nhân kia còn không phải là của cậu chủ sao?"

Vương Cao lại hừ lạnh khó chịu.

Người đàn ông cao to kia lại như nghĩ ra điều gì đó, nhỏ giọng nói với Vương Cao: "Cậu chủ, dù sao tên nhãi kia cũng sắp đi đời nhà ma rồi, đợi sau khi hắn chết, có muốn tôi bắt hai cô gái kia..."

Vương Cao sững sốt rồi bình tĩnh nói: "Chú Khuru, quy củ nhà họ Vương chú nên rõ, tôi..."

"Cậu chủ cứ yên tâm đi", chú Khuru thấp giọng nói: "Chỉ cần đến lúc đó mang hết thiết bị camera giám sát thay đổi một chút thì cậu chủ đã có thể..."

Dứt lời, cặp mắt Vương Cao bèn sáng chng.

Chú Khuru thấy vậy thì mừng thầm, nếu như ông ta giúp Vương Cao làm được chuyện này chắc chắn sẽ được hắn cực kỳ tin tưởng, như vậy địa vị của ông ta ở nhà họ Vương sau này cũng giống như chú Dương ngày trước.

Nhưng, ông ta nào ngờ, trong lòng Vương

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1079: Khoảng Cách Năng Lực

Bạch Diệc Phi đến bên bờ biển, phóng mắt nhìn ra xa biển rộng.

Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh đứng đằng sau anh.

Vân Anh lại đứng bên cạnh Bạch Diệc Phi, hắh ta nói: "Vừa nãy trong điện thoại đã nói khoảng mười phút nữa sẽ tới".

"Ừ", Bạch Diệc Phi gật đầu, không có biểu cảm gì.

Một lát sau thì có một chiếc tàu chạy về hướng bên này.

Dưới tình hình không có ngọn đèn nào, chỉ có ánh trăng mờ ảo chiếu lên hòn đảo này.

Biển lớn trước mặt, tối đen thâm trầm như mực.

Nhưng đối với Bạch Diệc Phi mà nói, vẫn sáng như ban ngày.

Chiếc tàu nhanh chóng cập bờ, đại công tước béo đến mức khiến người ta buồn nôn được người dùng chiếc xe lăn khổng lồ đẩy xuống thuyền.

Sau khi đại công tước xuống thuyền thì mới nhìn thấy Bạch Diệc Phi và Vân Anh đứng cùng nhau, sau đó lại chú ý đến hơn mười chiếc chiến hạm đang đỗ một bên.

Thần sắc đại công tước nghiêm túc, mỉm cười nói: "Hóa ra cậu chủ Cát Anh lại là một cô gái xinh đẹp".

Tất cả mọi người đều cho rằng Cát Tắc có ba người con trai, gần như rất ít người biết cậu chủ thứ hai thực ra là cô chủ thứ hai.

Mặc dù Liên minh Chính nghĩa dưới quyền quản lý của Liên minh Võ giả, nhưng bọn họ cũng không biết điểm này.

Vân Anh không bắt ngờ với sự ngạc nhiên của đại công tước, chỉ nói với Bạch Diệc Phi: "Giao cho anh đó".

Sau khi nói xong, Vân Anh liền lùi về sau.

Đại công tước thấy vậy thì tức giận gào lên: "Cậu chủ hai, tôi tự hỏi tôi chưa từng đắc tội với cậu, tại sao cậu lại làm vậy với tôi?"

Vân Anh không để ý đến ông ta.

Trước đó hắn và Bạch Diệc Phi đã đạt được thỏa thuận, cho nên mới gọi điện thoại cho đại công tước, bảo ông ta tới đây để thương lượng chuyện quy tắc địa bàn của Nam Môn, trên thực tế là lừa đại công tước tới để Bạch Diệc Phi giết.

Còn hai người con trai của Cát Tắc đều đã chết rồi, Cát Anh thân làm người thừa kế duy nhất, có thể nào thì sau này hắn cũng sẽ là minh chủ đời tiếp theo của Liên minh Võ giả.

Cho nên khi Cát Anh nói muốn thương lượng chuyện quy tắc địa bàn với ông ta, thì ông ta lại tưởng mình được trọng dụng, liền vui vẻ hào hứng đến.

Nhưng ai biết được, Vân Anh đã hợp tác với Bạch Diệc Phi.

Ông ta lập tức hiểu ra bản thân đã bị lừa tới nộ mạng, cho nên rất tức giận.

Bạch Diệc Phi không nhin được mà ho lên vài tiếng, lại thổ huyết một ngụm lớn, sắc mặt trắng bệch đến mức trong bóng tối cũng gần như cảm thấy đang phát sáng, anh nói: "Tôi sắp chết rồi".

"Mày chết thì có liên quan gì đến tao?", đại công tước tức giận gào lên.

Bạch Diệc Phi đột nhiên mỉm cười: "Liên quan nhiều chứ, bởi vì tôi muốn đưa ông cùng đi chết".

"Nói nhảm nhí cái mẹ gì vậy! Mày đừng có mơ!"

Bạch Diệc Phi đang lên kế hoạch để tập đoàn Phi Tuyết chấn áp Nam Môn, từ đó khiến Liên minh Võ giả không thể không bỏ rơi đại công tước để đổi lấy lợi thế, mà không ngờ được bản thân.

Bây giờ mục đích của anh đã đạt được rồi, nhưng anh cũng đã là ngọn đèn cạn dầu.

Anh bây giờ cho dù chỉ đứng thôi cũng có chút lao碌.

Còn đại công tước đương nhiên cũng phát hiện ra, cho nên biểu cảm tức giận của ông ta từ từ dịu lại, thậm chí còn cười nói: "Tao còn tưởng mày có hậu chiêu gì đó, kết quả bản thân mày lại sắp chết, còn nói muốn đưa tao đi cùng, mày đang nằm mơ sao?"

"Hơn nữa, cho dù năng lực của mày có đạt tới đỉnh phong, chẳng qua cũng chỉ là trung giai nhất đẳng, tao là cao thủ cao giai nhất đẳng, chỉ dựa vào mày mà cũng đòi giết được tao sao?"

Trước đó, Bạch Diệc Phi lúc ở Liên minh Chính nghĩa đã giết một cao thủ cao giai nhất đẳng, lúc đó đại công tước sau khi nhìn thấy quả thực đã rất sợ hãi, nhưng sau này nghĩ kỹ lại thì mới thấy chẳng qua chỉ là do anh may mắn mà thôi.

Nếu không phải do đối phương khinh địch thì anh có liều chết e là cũng không thể giết được đối phương.

Hiện tại, Bạch Diệc Phi sắp chết, còn ông ta lại đã có bài học trước đó, chỉ cần không khinh địch thì Bạch Diệc Phi tuyệt đối không thể giết được ông ta.

Thế nhưng, Bạch Diệc Phi lúc này lại nói: "Tôi không giết được ông, vẫn còn có bọn họ".

Nói rồi, Bạch Diệc Phi chỉ vào những chiếc thuyền sau lưng đại công tước.

Đại công tước nhất thời sững sốt, nhìn về phía dãy thuyền đằng sau lưng ông ta.

Bạch Diệc Phi nói: "Tôi giết ông, bọn họ chắc chắn không quan tâm, nhưng nếu ông giết tôi, bọn họ tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn".

Ngoài mấy người Bạch Vân Bằng ra, đám người Cát Tắc cũng sẽ không đồng ý, bởi vì bọn họ phải đợi người đó đến.

Tác dụng của Bạch Diệc Phi là để dụ người đó ra, vậy trước khi cơ thể anh bị hao mòn mà chết chắc chắn sẽ tới cứu anh, như vậy thì mục đích của họ mới đạt được.

Thực ra bọn họ không hề quan tâm đến sống chết của Bạch Diệc Phi, bởi vì anh chẳng qua chỉ là một quân cờ, chết rồi thì thôi, bố trí lại bố cục khác là được.

Nhưng trước khi anh chết, đương nhiên phải phát huy tối đa tác dụng của quân cờ này, cho nên bọn họ tuyệt đối không cho phép có người giết chết Bạch Diệc Phi.

Dù sao nếu như Bạch Diệc Phi bị người khác giết chết, thì người đó cho dù có tới cũng không cứu được Bạch Diệc Phi, đương nhiên sẽ không thể tiêu hao phân nửa công phu, vậy hi vọng của bọn họ sẽ thất bại.

Nhưng đại công tước lại không hề biết những chuyện này, cho nên sau khi lấy lại tinh thần thì cười, cười một cách vô cùng điên cuồng: "Ha ha ha..."

"Đầu óc của mày hỏng rồi sao? Đây đều là thuyền của Nam Môn, bọn họ sẽ giúp một người ngoài như mày để đánh đồng minh là tao đây sao?"

Bạch Diệc Phi không quan tâm nói: "Vậy thì cứ thử đi".

Sau đó anh cởi áo khoác ngoài của mình ra, để lộ ra chiếc áo làm bằng mảnh thép.

Anh gỡ mảnh thép đó xuống, nhanh chóng tạo thành một thanh đao.

Miếng thép hợp thành đao lần này không giống với lần trước, bởi vì chỗ thép này là do anh lấy ra từ trong mộ của Mạnh Lâm, là do Mạnh Lâm tạo ra.

Những người ở trên thuyền kia thấy tình hình như vậy thì dường như đều đang chậm rãi đi ra ngoài mạn thuyền.

Thậm chí còn có người đã xuống thuyền, đến bên cạnh đám người đại công tước.

Còn có một người đeo mặt nạ bước xuống từ một chiến hạm, hấn trực tiếp đến bên cạnh đại công tước, nói với đại công tước: "Cấp trên có lệnh, ông không thể tấn công, chỉ có thể phòng ngự".

Dứt lời, sắc mặt của đại công tước trở nên khó coi, ông ta khó có thể tin nổi, hỏi: "Tại sao?"

Người đeo mặt nạ nói: "Đây là mệnh lệnh của cấp trên, cãi lại mệnh lệnh, không chỉ ông phải chết mà ngay cả Liên minh Chính nghĩa của ông cũng phải biến mất".

Đại công tước lập tức bị dọa cho hết hồn.

Đúng lúc này lại có một người nữa đi tới, lạnh lùng nói với đại công tước: "Gia tộc chúng tôi có lệnh, nếu như ông dám ra tay với anh ta, không chỉ ông mà cả người nhà của ông cũng đều sẽ biến mất khỏi thế giới này".

Tiếp theo lại có một người nữa tới nói: "Bây giờ ông chỉ có thể từ từ dây dưa với anh ta, đợi anh ta tự mình suy kiệt mà chết, bằng không, kết cục của ông thế nào cũng chỉ có cái chết".

"Dựa vào cái gì?", đại công tước tức giận gào lên: "Thế là không công bằng với tôi!"

Bạch Diệc Phi không quan tâm những việc này, mà đột nhiên hành động, ngay sau đó, ánh mắt của anh trở nên đờ đẫn, sức mạnh trong cơ thể giống như được điều động lại từ đầu, thậm chí còn dồi dào hơn cả lúc trước.

Đây có lẽ là một kích bạo phát cuối cùng của người sắp chết.

Bạch Diệc Phi hiện tại đột nhiên trở nên rất có tinh thần, hoàn toàn không nhìn ra được trạng thái sắp chết, anh buồn bực nói: "Mẹ kiếp, lúc ông cho thuộc hạ tàn sát cả một thôn làng, ông có nghĩ tới công bằng không?"

"Oanh!"

Nói xong, cơ thể anh như một viên đạn bắn về phía đại công tước.

Ánh mắt đại công tước bộc phát, gân xanh trên trán cũng hằn lên, nhưng ông ta lại không dám phản đòn, chỉ có thể dùng lực để ngăn cản một kích mãnh liệt này của Bạch Diệc Phi.

"Oanh!"

Bạch Diệc Phi chém ra một đao.

Cùng lúc đó, hai tay đại công tước chấp lại thành hình chữ thập, ngăn chặn đao này, ông ta gào lên: "Cho dù là phòng ngự, tao cũng phải phòng đến cho mày chết!"

Hai tay ông ta gắt gao kẹp chặt thanh đao của Bạch Diệc Phi trong tay.

Sau khi chứng kiến cảnh này, mọi người đều lần lượt lắc đầu.

Khoảng cách thực lực quả nhiên không thể vượt qua, cho dù đại công tước chỉ phòng ngự thì Bạch Diệc Phi cũng không thể làm gì được ông ta.

Hơn nữa, do thể hình của đại công tước quá béo, căn bản chỉ có thể đứng tại chỗ, vậy đối với ông ta mà nói, phòng ngự cận thân sẽ mạnh mẽ hơn người bình thường.

Đáng tiếc, Bạch Diệc Phi không thể giết được đại công tước, chỉ có thể nuôi tiếc mà chết.

Thế nhưng, giây tiếp

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1081: Bà Nội Của Ông Nội

Lý Tuyệt và Lưu Hiểu Anh đồng loạt khựng lại, tiếng thút thít cũng tạm ngưng đôi chút.

Chúng kiến cảnh tượng này tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Chỉ có Nguyệt khẽ thở dài nói: "Tìm cho nó một nơi yên tĩnh đi".

Mọi người vẫn đang trong cơn khiếp sợ thì Bạch Vân Bằng là người hoàn hồn đầu tiên, sau đó kích động hô lên: "Nhanh! Nhanh đưa nó lên tàu đi!"

Không một ai biết Nguyệt đã đến đây từ lúc nào? Và làm sao tới được?

Có lẽ ông ta đã trốn trong một con tàu nào đó từ đầu.

Nhưng, mấy chuyện này không đáng nói, quan trọng hơn hết ông ta đã ra tay cứu mạng Bạch Diệc Phi.

Lúc Bạch Diệc Phi tỉnh lại thì đang bị người khác nâng lên tàu.

Bạch Diệc Phi không muốn, anh khó khăn mở miệng: "Đừng đi!"

Mọi người tức thì ngừng lại.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu lên nhìn Nguyệt, giọng nói rất yếu ớt: "Ông đã nói ông sẽ không cứu tôi mà".

"Đây là một âm mưu".

"Vả lại, dù ông có thể cứu tôi thì cũng nên đợi đến khi...!Bọn họ rời đi hết thì cứu cũng được mà".

Nguyệt mỉm cười lắc đầu: "Không cứu cậu không phải vì sợ, mà là bởi vì không muốn".

Ý của ông ta chính là bây giờ đã muốn cứu Bạch Diệc Phi rồi, nên ông ta cũng chẳng e dè bất cứ điều gì nữa.

Một câu nói bình thản nhưng thể hiện rõ người này rất tự tin vào thực lực của bản thân.

Ông ta biết rõ ràng đây là âm mưu nhằm vào ông ta, dù ông ta thật sự muốn cứu Bạch Diệc Phi thì hoàn toàn có thể đợi đến khi hết thấy những kẻ thù kia đi mất rồi hãy cứu anh.

Nhưng, Nguyệt nói, một khi ông ta đã muốn cứu anh thì chẳng màng đến có âm mưu hay không, càng chẳng phải e sợ gì mấy người kia, đơn giản vì ông ta muốn thì cứu, không thì thôi.

Bạch Diệc Phi không quá hiểu mạch suy nghĩ của ông ta, anh chỉ hơi tò mò mà thôi, vốn dĩ Nguyệt không muốn cứu anh nhưng sao lại đột nhiên đổi ý như vậy?

Mà lúc này, những con tàu đang định rời đi đều đồng loạt ngừng lại, song, cũng không có một ai đi ra ngoài.

Họ lẳng lẳng dán mắt nhìn Bạch Diệc Phi được đưa vào một khoang tàu, rồi Nguyệt nổi bước theo sau.

Bạch Diệc Phi được đưa vào một căn phòng nghỉ, Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh theo sát bên anh.

Nhưng khi đến trước cửa thì bị Nguyệt chặn lại: "Phụ nữ không được vào".

Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh liền sốt ruột.

Bạch Vân Bằng an ủi hai người họ nói: "Bạch Diệc Phi vẫn còn cứu được, nghe theo lời ông ấy đi".

Lúc này, Nguyệt lại nói: "Xin lỗi, tôi nói nhầm, tất cả mọi người đều không được vào".

Bạch Vân Bằng: "..."

...!

Đám người Bạch Vân Bằng không biết Nguyệt là ai, trong số những người ở đây e rằng chỉ có Tân Thu và Tử Y là đã gặp Nguyệt, ngay cả Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc cũng chưa từng biết mặt ông ta.

Nhưng, bất kể có gặp ông ta hay chưa, đều không còn quan trọng nữa.

Chính mắt bọn họ nhìn thấy người đàn ông trung niên này đã đặt tay trên ngực của Bạch Diệc Phi và sau đó anh liền tỉnh lại.

Cho nên, bất kể là ai, một khi Nguyệt nói có thể cứu được Bạch Diệc Phi, thì nhất định sẽ cứu được.

Lúc này, Vũ Mạt hơi dí dỏm bước ra khỏi đám đông, bà ta đưa cho Nguyệt một chiếc vali nhỏ màu đỏ.

Sau khi Nguyệt nhận lấy, ông ta đưa mắt nhìn một loạt những con tàu đã neo lại cách đó không xa.

Ông ta nhàn nhạt mở miệng nói với họ: "Chỉ khi cứu sống nó thì công lực của tôi mới suy giảm, nhưng nếu bị cắt ngang, Bạch Diệc Phi sẽ chết, mà công lực của tôi cũng không tổn hại chút nào".

"Thế nên đừng sốt ruột nhé".

Sau khi dứt lời, ông ta cầm chiếc vali nhỏ kia bước vào trong khoang tàu.

Bạch Vân Bằng vội vàng gọi người đến vây quanh toàn bộ con tàu, tất cả đều mang vẻ mặt cảnh giác.

Lời vừa rồi của Nguyệt cũng là để nhắc nhở Bạch Vân Bằng, trong quá trình cứu người rất nguy hiểm, cho nên ông phải bảo vệ bọn họ thật tốt trong khoảng thời gian này, không được để bọn họ bị gián đoạn.

Mọi người có mặt cũng biết đây là thời khắc then chốt nên đều đề phòng, thề sống chết không để người ngoài quấy rầy.

Làm người khác bất ngờ là Tử Y lại đi từ trong con tàu này ra, đứng trước mặt đám Bạch Vân Bằng.

Có nghĩa là nếu muốn ngăn Nguyệt cứu Bạch Diệc Phi thì phải đánh bại cô ta.

...!

Bên trong phòng nghỉ của khoang tàu.

Cả người Bạch Diệc Phi nằm vật vờ trên giường, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, hơi thở dồn dập, không cần lắng tai cũng có thể nghe thấy tiếng thở của anh.

Sau khi Nguyệt đi tới cạnh anh, mở vali lấy ra một lọ sứ nhỏ.

Trong lọ sứ có chứa một loại chất lỏng màu xanh mà Bạch Diệc Phi đã gói lại trước đó.

Nguyệt thẳng tay bóp chặt mở miệng anh ra rồi đổ hết toàn bộ chất lỏng trong lọ sứ vào.

Mùi vị cay nồng của chất lỏng kia xộc thẳng lên làm Bạch Diệc Phi ho khan sặc sụa.

Nguyệt nói: "Cố chịu đi".

Lúc Bạch Diệc Phi uống vào hớp đầu tiên thì đã bị sặc, anh ho hù hụ ới hết ra ngoài, Nguyệt chỉ đành phải dứt lại cho anh.

"Lát nữa tôi sẽ đả thông kinh mạch toàn thân cho cậu, quá trình sẽ rất đau, cậu cố gắng chịu đựng, nếu chịu được thì có thể sống, còn không thì tôi cũng hết cách".

"Hết cách là sao?", Bạch Diệc Phi yếu ớt hỏi.

Nguyệt nói: "Có nghĩa là cậu phải chết đấy".

Bạch Diệc Phi đờ người.

Ngay sau đó, Nguyệt duỗi ngón trở ra, sau đó nhẹ nhàng điểm lên bụng của Bạch Diệc Phi, chất lỏng vừa vào người anh đã lập tức bị trào ngược ra.

Bạch Diệc Phi có thể cảm nhận rõ ràng chất lỏng trong người anh dâng lên ồ ạt, cực kỳ khó chịu.

Không biết qua bao lâu, dòng chất lỏng kia đã di chuyển đến vị trí ngón tay Nguyệt điểm vào.

Tức thì Bạch Diệc Phi cảm thấy đau đớn thấu trời.

"A!"

Cái cảm giác đau đớn này Bạch Diệc Phi chưa bao giờ trải qua, anh cảm thấy nó còn đáng sợ hơn là phải chết, nhưng như cơn đau này muốn xé toạt linh hồn anh ra, vì thế anh đã không khống chế nổi.

Nguyệt lạnh giọng: "Nếu có thể chống lại được đau đớn này, sau khi sống sót sẽ có ích lợi rất lớn cho cậu.

Nếu may mắn, cậu có thể tiến thẳng vào cảnh giới võ thần".

Nhưng lúc này, Bạch Diệc Phi đau đến muốn ngất lịm, nào còn để ý tới những chuyện này, cảm giác bây giờ thà chết còn hơn.

Tuy vậy anh vẫn đang cố chịu, anh quơ quào tìm kiếm một thứ gì đó rồi nhét vào miệng, dộc sức mà cắn thật chặt.

Kế tiếp, Nguyệt lại dùng ngón tay chỉ lên trên ngực Bạch Diệc Phi.

"A!"

Bạch Diệc Phi lại gào hét thảm thiết, cơn đau này thấu tận tim gan.

Tiếng hét thảm thiết này vang vọng khắp khoang tàu, những người đứng bên ngoài nghe được thì ai nấy cũng khẽ rùng mình.

Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh càng đau lòng không thôi, hai người diu đỡ nhau không ngừng lau nước mắt.

Từ trước đến giờ, Bạch Diệc Phi chưa từng gào hét thảm thiết đến thế, cho dù không ít lần bị thương thì cũng không đến mức này.

Có thể nhận thấy nỗi đau hiện tại anh đang chịu so với trước còn khủng khiếp hơn gấp trăm ngàn lần.

Lưu Hiểu Anh tự an ủi bản thân rồi quay sang an ủi Lý Tuyết: "Anh ấy sẽ ổn thôi, không sao đâu..."

Thật ra không chỉ những người trên tàu nghe được mới khó chịu, mà ngay cả những người trên tàu khác nghe xong da đầu cũng ngứa ngáy không yên.

Lúc này, Vũ Mạt bước đến cạnh Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh, bà ta rãnh rỗi quan sát hai cô gái xinh đẹp đáng thương không ngưng rơi lệ, bèn cười rồi khen: "Quả nhiên xinh đẹp quá chừng!"

Bà ta lại nói: "Hai cô yên tâm đi, Bạch Diệc Phi được hai cô xinh đẹp tuyệt trần trông nom nên không cam tâm chết đâu".

"Bà...! Bà là ai?", Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh ngừng khóc một lúc rồi nhìn Vũ Mạt với vẻ ngạc nhiên.

Vũ Mạt nghiêng đầu suy nghĩ rồi nói: "Nếu mà nói nghiêm túc thì hai cô chính là cháu dâu của cháu của cháu tôi, có điều cũng không phải ruột thịt, tính lại thì chắc là phải 22 lần nữa, tôi là bà nội của ông nội hai cô".

Hai người im lặng nhìn nhau.

Bọn họ cảm thấy bà cô đứng trước mặt này đang nói khùng nói điên gì ấy, chắc chắn đầu óc có vấn đề, nhưng mà bà ta cũng chính là người vừa

đưa thuốc cho người đàn ông kia.

Vậy có nghĩa là ông ta cũng có vấn đề sao?

Để một người "có vấn đề" đi cứu Bạch Diệc Phi, điều này đã khiến hai người họ bắt đầu lo lắng.

Nhưng, phản ứng của Bạch Vân Bằng lại hoàn toàn trái ngược, trong lòng ông khẽ giật mình, biểu cảm cũng nghiêm túc hẳn lên..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1082: Một Bước Cuối Cùng

Nếu như lời của người đàn bà này không sai, vậy người đàn ông đang cứu Bạch Diệc Phi chính là Nguyệt sao?

Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh càng nghĩ càng lo lắng, ngay lúc hai người họ suýt tức giận phản bác người đàn bà này thì Bạch Vân Bằng vội tiến lên vỗ vai Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh, nhỏ giọng nói: "Yên tâm đi, Bạch Diệc Phi thật sự được cứu rồi".

...!

Bạch Diệc Phi quả thực được cứu rồi.

Sự điều trị của Nguyệt hiển nhiên khiến Bạch Diệc Phi cảm thấy cơ thể tràn đầy sức sống trở lại.

Chỉ có điều vẫn còn rất đau đớn, cơn đau kia cứ như cần xé linh hồn anh, dai dẳng không nguôi.

May thay anh đã kịp thời cắn chặt thứ gì đó, không thì ắt hẳn đã tự cắn nát lưỡi của mình rồi.

Bạch Diệc Phi thấy cảm giác đau đớn này kéo dài không dứt, nó lâu như thể đã qua hàng thế kỷ rồi, sau cùng thì mới dần dần giảm bớt.

Lúc này, rốt cuộc anh cũng có hơi sức mà mở mắt.

Bây giờ, anh chợt nhận ra, thứ mà anh chụp được để cắn lại chính là tay trái của Nguyệt, cũng vì anh dốc sức cắn nên khắp tay trái ông ta đã hằn lên rất nhiều dấu răng của anh.

Bạch Diệc Phi lập tức buông tay trái Nguyệt ra, trong lòng cảm thấy có lỗi và kinh hoàng: "Xin lỗi...!Thật sự xin lỗi..."

Nguyệt bình tĩnh rút tay về, giơ lên trước mặt anh rồi nói với vẻ lạnh tanh: "Này gọi là làm ơn mắc oán à?"

Bạch Diệc Phi thấy vậy vội vàng giải thích: "Chú à, không phải thế..."

Sau thì anh lại thấy gọi thế không đúng lắm, bèn sửa lại: "Tổ tông, vừa rồi cháu không biết mình quơ trúng cái gì, tại cháu đau quá nên mới nắm đại thôi, thật sự xin lỗi ông! Cháu thành thật xin lỗi ông".

Nguyệt khẽ cau mày: "Tổ tông? Cậu có chắc cậu không phải đang mắng tôi chứ?"

Trong lòng Bạch Diệc Phi càng áy náy hơn.

Cùng lúc đó, anh mới để ý tới mái tóc của Nguyệt, ban đầu nó vốn đen tuyền mà bây giờ đã bạc hết một nửa.

Vì cứu mình mà Nguyệt đã hao tổn hết một nửa phần công lực rồi.

Mà nói thế thì nếu như công lực đạt đến cảnh giới đủ thâm hậu, quả thật cũng sẽ ảnh hưởng đến tuổi thọ của con người, chỉ ít với thể hệ như Nguyệt, một người bình thường thì nắm mồ của họ cũng đã tan hoang từ lâu.

Nhưng bây giờ vì để cứu Bạch Diệc Phi mà ông ta đã tiêu hao đến cả tuổi thọ của mình, thế nên Nguyệt mới không thể nào duy trì vẻ ngoài trẻ trung của mình nữa.

Bạch Diệc Phi vừa áy náy vừa cảm động: "Tổ tông...! Trước đó không phải ông bảo không muốn cứu cháu sao? Tại sao lại đổi ý vậy?"

Nguyệt nhàn nhạt đáp: "Tôi thích thì tôi làm".

Bạch Diệc Phi cảm giác có hơi á khẩu: "Nhưng mà...! Đây là âm mưu nhằm vào ông đấy! Ông cứu cháu rồi thì công lực của ông sẽ giảm một nửa, đến lúc đó bọn họ sẽ..."

Nguyệt cười lạnh cắt lời Bạch Diệc Phi: "Họ tác giết tôi sao?"

Bạch Diệc Phi gật đầu.

Nguyệt lấy từ trong vali nhỏ ra một chiếc túi vải, sau khi mở ra thì bên trong có một hàng kim màu bạc, ông ta lấy ngẫu nhiên một chiếc ghim thẳng lên bụng của Bạch Diệc Phi, vừa xoay kim vừa nói: "Hồi còn trẻ tôi đã gặp một cao nhân".

"Ông ấy thu nhận hết thầy năm người đồ đệ, mà tôi là người sau cùng".

"Nói thật thì ông ấy là một kẻ điên, trong người ngoại trừ tiền và mấy cuốn sách cổ thì không có gì cả".

"Những thứ ông ấy dạy chúng tôi tu luyện đều từ trong sách, còn chúng tôi vẫn bằng lòng nghe lời ông ấy, tất cả cũng bởi vì ông ấy có tiền thôi.

Vào những năm tháng đó, có thể ăn no mặc ấm cũng đã rất tốt rồi".

"Nhưng nghĩ lại thì rất kỳ lạ, những thứ trong cuốn sách đó ông ấy không học được mà chỉ giảng dạy cho chúng tôi, mà ngược lại thì đều vào đầu chúng tôi được hết".

"Rồi sau đó, chúng tôi chăm chỉ tu luyện nên càng ngày càng lợi hại hơn, ông ấy giận quá thì không thèm dạy những thứ trong sách cho nữa, nên tôi và Tân Thu đã lén trộm sách ra ngoài".

"Mà càng kỳ lạ hơn là chúng tôi tự dựa theo sách học thì lại không học được, chỉ đành phải nhờ cao nhân kia dạy cho, lúc đó chúng tôi mới vỡ lẽ ra thật sự kỳ lạ này".

"Ông ấy còn chưa giảng xong hết mọi thứ trong sách thì cũng đã từ trần".

"Tổng cộng ông ấy đã giảng dạy cho chúng tôi hết 30 năm, mà trong 30 năm này, ngoại hình của chúng tôi gần như không có thay đổi gì, nhưng ông ấy thì lại chết già".

"Sau khi ông ấy chết, chúng tôi mới nhận ra đã mất đi một cuốn sách".

"Bởi vì tôi là người tu luyện và tiếp thu nhanh nhất, nên bốn người còn lại cho rằng tôi là người trộm sách, dù tôi không có nhưng lại lười giải thích với bọn họ, cuối cùng thì chúng tôi cũng tan rã".

"Thật thì tôi cũng là loại người rất khó hiểu, bởi vì say mê sắc đẹp của phụ nữ mà thời gian nghiêm túc vùi đầu vào luyện công cũng không nhiều lắm, còn bốn người họ thì đều rất chăm chỉ chịu khó, đặc biệt là Tân Thu, ông ta đã dành cả đời để tìm hiểu những cuốn sách cao nhân kia để lại".

"Nhưng bàn về thiên phú thì cũng đành chịu, dù tôi có lười biếng, có không tập trung thế nào đi nữa thì tôi vẫn lĩnh hội được nhiều hơn bọn họ, đương nhiên cảnh giới của tôi cũng cao hơn bọn họ".

"Đã gần 100 năm rồi nhỉ? Chẳng lẽ bọn họ nghĩ rằng 100 năm qua cảnh giới của tôi cũng thăng tiến chậm chạp như bọn họ sao?"

Đột nhiên, Nguyệt cười gian: "Dù giảm một nửa công lực thì sao? Cảnh giới của bọn họ hôm nay tôi còn chẳng thèm coi ra gì nữa là".

Bạch Diệc Phi nghe xong những lời này thì ngây người ra tại chỗ.

Cho dù Nguyệt mất một nửa phần công lực, đám người Tân Thu vẫn không thể gây ra bất kỳ mối đe dọa nào cho ông ta, điều đó chứng tỏ thực lực của ông ta khủng khiếp đến cỡ nào cơ chứ.

Mà anh cũng từng cho rằng, trong số những người anh biết thì Tân Thu là người mạnh nhất, có thể nói là vô địch thiên hạ cũng không ngoa.

Vả lại, còn có đám người Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc.

Mỗi một người bọn họ cũng có thể áp chế tứ phương trong giới võ giả.

Bạch Diệc Phi cảm thấy bọn họ rất mạnh.

Nhưng, những nhân vật tầm cỡ này trong mắt Nguyệt cũng chẳng đáng là gì, mà lại trong lúc ông ta chỉ còn một nửa phần công lực.

Điều này khiến Bạch Diệc Phi có hơi nghi ngờ, lời ông ta nói có phải là đang chém gió không?

Hơn nữa, ông ta cũng kể vị cao nhân kia bản thân chẳng biết gì cả nhưng lại có năm người đồ đệ thành tài không thôi, toàn là cao thủ hiếm có trên thế gian, kỳ diệu hơn trong khoảng thời gian đó ngoại hình bọn họ không thay đổi, nhưng sự phụ thì lại chết già.

Loại chuyện này kể ra thật sự làm người khác không tài nào tin nổi.

Bạch Diệc Phi yên lặng một lúc lâu mới nói: "Cháu...!Cháu ổn rồi ạ?"

Nguyệt nghe thấy thì giống như hoàn hồn, nói: "Còn thiếu một bước cuối cùng".

Nguyệt mang số kim bạc còn lại châm lên người Bạch Diệc Phi.

Khi tắt cả kim bạc châm lên hết, anh lại cảm thấy cơn đau đốn cùng cực như trước lại ập đến.

"A!"

Thời gian trôi qua từng giây phút một, tiếng hét thất thanh của anh vẫn vang vọng không ngưng.

Mặt trời lên.

Rồi lặng đi.

Cả người Bạch Diệc Phi không ngừng tuôn ra những giọt mồ hôi màu đen, mà những giọt mồ hôi này lại hôi thối vô cùng, cảm giác cứ như mùi của hổ phân vậy.

Cuối cùng thì cảm giác đau đốn mới thuyên giảm, Bạch Diệc Phi hít thở hỗn hển từng hơi: "Bước cuối cùng này có phải hơi nhiều quá rồi không?"

Nguyệt cười nhạt nói: "Bây giờ mới thật sự thiếu một bước cuối cùng".

Sau khi nói xong, Nguyệt dùng ngón tay điểm vào ngay giữa ấn đường của Bạch Diệc Phi.

"Àm!"

Bạch Diệc Phi cảm giác đầu mình giống như sắp nổ tung vậy, ngay sau đó anh liền mất dần ý thức.

...!

"Bạch Diệc Phi..."

"Chồng ơi..."

"Đại ca".

Không biết đã bao lâu, Bạch Diệc Phi loáng thoáng nghe thấy tiếng gọi âm ỉ, vì thế anh muốn mở mắt ra xem, nhưng mí mắt anh lại nặng trĩu như có thứ gì đó đè lại, dù cố mở thế nào cũng không được.

Lúc này, bên trong khoang tàu, cạnh Bạch Diệc Phi đã có đầy người bu quanh.

Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh đang vội dùng khăn lau mồ hôi cho anh.

Bạch Vân Bằng cũng đứng gần đó, ông nhìn thấy tóc của Nguyệt đột nhiên bạc đi, thì thấy sốc vô cùng.

Ông cảm kích không thôi, cẩn thận hỏi: "Bạch Diệc Phi...! Nó không sao chứ ạ?"

Nguyệt nhàn nhạt đáp: "Hết đêm nay thì không sao rồi".

Sau khi nói xong, Nguyệt cất bước đi ra ngoài, Vũ Mạt thấy vậy bèn bước lên dìu ông ta.

Nguyệt cười nói: "Tôi không sao mà".

Vũ Mạt lại trừng mắt nhìn ông ta: "Đừng có cãi bướng!"

Bạch Vân Bằng bỗng nghĩ đến gì đó bèn vội vã đuổi theo hai người họ xuống tàu.

Nguyệt và Vũ Mạt lên đến bờ thì thấy Bạch Vân Bằng chạy theo, vội tay nói với ông: "Đưa nó đi đi".

Bạch Vân Bằng xoắn xuýt, ông cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra, cho nên càng cảm động không thôi.

Sau đó, ông ta liền quỳ xuống trình trọng lạy Nguyệt ba cái như bày tỏ lòng tôn kính cùng biết ơn của mình..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1084: Cảnh Giới Siêu Thần

Cùng lúc đó, Tử Y cũng phi thân tới, bà ta vung tay làm vỡ nát những hòn đá ngầm, tiếp đó tung ra một chưởng võ về phía Nguyệt.

"Bùm!"

"Bùm!"

"Bùm!"

Liên tiếp vài tiếng nổ tung, một luồng năng lượng khổng lồ bắn về phía Nguyệt cùng Vũ Mạt.

Nguyệt ôm chầm lấy Vũ Mạt giống như còn định lùi lại, nhưng Vũ Mạt lại hét lên: "Đề tôi lên!"

Vũ Mạt trừng mắt nhìn Nguyệt, đề khí nhảy lên phía trước, trực tiếp giẫm lên sức mạnh vô hình do Tử Y đánh tới.

"Bùm!"

Sau một tiếng động lớn, cả hai cùng nhau bay ra ngoài.

Nguyệt thấy vậy đang muốn tiếp lấy Vũ Mạt thì bỗng nhiên cảm nhận được nguy hiểm phía sau lưng, quay người liền thấy Tân Thu vậy mà đã đứng phía sau ông ta.

"Sự đệ".

"Tôi đã thành công đạt tới cảnh giới cấp siêu thần".

...!

Trên một con thuyền khác Lương Minh Nguyệt cùng Cát Tắc vẫn đang chờ thời cơ hành động, không chỉ bởi vì cuộc chiến cấp bậc cao này bọn họ

không thể chen tay vào, mà còn vì bọn họ bị trận chiến này chấn động tâm can.

Cả hai người họ đều là đồ đệ của Tân Thu, tất nhiên biết được kế hoạch của ông ta, chính vì vậy bọn họ mới có ý muốn giết chết Tân Thu.

Hiện tại chứng kiến cuộc chiến giữa bọn họ mới phát hiện ra rằng với thực lực cảnh giới võ thần trung cấp của mình, trước mặt những vị tiền bối này căn bản không hứng được một cái phát tay.

Cát Tắc do dự rồi: “Tiếp tục hay là...”

“Tiếp tục!”, Lương Minh Nguyệt cũng phân vân, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng quyết định đánh một canh bạc.

Cát Tắc nhìn cảnh quay trong video, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Lương Minh Nguyệt nói tiếp: “Chúng ta đã không có đường lui nữa rồi”.

...!

Đã ra khơi xa bờ, trên chiếc thuyền giữa biển lớn nơi xa, đứng rất nhiều người.

Họ nhìn những hòn đảo đá ngầm nơi xa đã bốc lên khói bụi, tất cả đều vô cùng kinh hãi.

Mà thời gian Bạch Diệc Phi tỉnh dậy ở trong cabin sớm hơn ước tính của Nguyệt.

Vừa tỉnh dậy liền thấy Lý Tuyết cùng Lưu Hiểu Anh đang lau thân thể cho mình.

Lý Tuyết vừa hay ngẩng đầu, cùng Bạch Diệc Phi bốn mắt nhìn nhau, liền sững sờ tại chỗ.

“Sao thế?”, Lưu Hiểu Anh thấy Lý Tuyết không nhúc nhích, không nhìn được mà hỏi một câu, đồng thời theo đó nhìn sang.

Kết quả là cô cũng đụng phải ánh mắt của Bạch Diệc Phi.

Hai người cùng một lúc bổ nhào vào trong ngực Bạch Diệc Phi, thấp giọng thút thít.

Lần này là vui mừng tới bật khóc.

“Anh tỉnh rồi, quá tốt rồi...”

"Thực sự không sao nữa rồi..."

Nguyệt nói rằng chỉ cần Bạch Diệc Phi vượt qua đêm nay thì sẽ không có chuyện gì nữa, vì vậy bọn họ kích động không thôi khi thấy Bạch Diệc Phi tỉnh lại.

Điều hạnh phúc nhất trên thế giới này có lẽ là tìm lại được người mà bạn quan tâm nhất tưởng như đã đánh mất.

Trần Hạo đang canh giữ bên ngoài nghe thấy tiếng động bên trong cũng không dẫn được mà tông cửa xông vào, thấy Bạch Diệc Phi tỉnh lại cũng rất hưng phấn: “Đại ca, anh tỉnh rồi!”

Bạch Diệc Phi cười với anh ta, sau đó liền ngồi dậy.

Lúc này anh mới phát giác có điều không ổn: “Những người khác đâu? Ông tổ đâu?”

Lý Tuyết cùng Lưu Hiểu Anh vẫn luôn canh giữ bên người Bạch Diệc Phi nên không biết chuyện xảy ra bên ngoài.

Nhưng Trần Hạo biết, do đó khi Bạch Diệc Phi hỏi, ánh mắt liền đảo loạn xung quanh, chột dạ trả lời: “Đại ca, anh vừa tỉnh vẫn cần phải tĩnh dưỡng thêm, cứ nghỉ ngơi thật tốt, những chuyện còn lại cứ giao cho chúng tôi là được”.

Bạch Diệc Phi liếc mắt nhìn dáng vẻ này của Trần Hạo liền hiểu ra, hơn nữa anh cũng cảm giác được thuyền đang chuyển động, chứng tỏ lúc này bọn họ đã rời khỏi bờ biển.

Vì để chứng thực suy nghĩ của mình, Bạch Diệc Phi liền xuống giường trực tiếp mở rèm cửa, ánh trăng mờ ảo tràn vào phòng.

Anh nhìn bầu trời đầy sao, ở phía bên phải còn treo một vầng trăng khuyết.

Bạch Diệc Phi lập tức vui mừng, trời đã về đêm!

Cuối cùng thì anh cũng có thể nhìn thấy màn đêm rồi.

Đúng lúc này, đột nhiên truyền tới một trận tiếng ngâm rất nhỏ rất nhỏ.

Sắc mặt Bạch Diệc Phi lập tức chìm xuống.

Trần Hạo thấy vậy thì vội vàng khuyên nhủ: “Đại ca...”

Tuy nhiên Bạch Diệc Phi trực tiếp đẩy anh ta ra rồi bước ra ngoài.

Sau khi bước ra khỏi cabin, mấy người Bạch Vân Bằng rất vui mừng khi thấy Bạch Diệc Phi đã tỉnh, nhưng nhìn trạng thái này của anh, bọn họ biết là không ổn, nhanh chóng ngăn anh lại.

“Bạch Diệc Phi, đừng hấp tấp!”

"Chiến đấu ở loại cảnh giới như bọn họ anh có tới đó cũng vô dụng, ngược lại còn khiến anh mất mạng lần nữa, cũng sẽ khiến cho những người anh em cùng anh vào sinh ra tử mất mạng theo”.

“Không lẽ anh không hề quan tâm tới tính mạng của họ sao? Anh muốn ông ấy cứu anh vô ích sao?”

Bạch Diệc Phi đứng ở nơi đó, siết chặt nắm đấm, trên trán nổi đầy gân xanh.

Thật ra thân thể của Bạch Diệc Phi không hề yếu ớt như lời Trần Hạo nói, ngược lại còn rất có tinh thần, anh cảm thấy thân thể hiện tại tràn đầy sức lực.

Nguyệt đã sử dụng một nửa công lực của mình để cứu Bạch Diệc Phi, cho nên vẫn còn một phần sức mạnh trong cơ thể anh chưa bị tiêu hao.

Công lực của Nguyệt đã đả thông kinh mạch khắp cơ thể anh, anh mới không hề hấn gì, mà khai thông là một quá trình tiêu hao công lực, hiện tại tất cả đều đã được đả thông, phần sức mạnh chưa bị tiêu hao hoàn toàn kia vẫn còn sót lại trong cơ thể Bạch Diệc Phi.

Vì vậy anh cảm thấy trở lại chưa chắc đã giống như lời Bạch Vân Bằng nói.

Nhưng anh vẫn phải cân nhắc tới những người ở trên thuyền, tất cả đều là anh em của anh, còn có hai người phụ nữ anh yêu.

Vì vậy, anh nói: “Đưa tôi xuống cứu hộ”.

...!

Trên đảo đá ngầm.

Khi Tân Thu nói rằng mình đã đạt đến cảnh giới siêu thần thì khí tức toàn thân trong giây lát trở nên lạnh lẽo.

Ông ta biết, cảnh giới siêu thần đã vượt qua nhận thức của rất nhiều người, khi thực sự bước vào cảnh giới này mới biết cảnh giới siêu thần đáng sợ như thế nào.

Vào lúc này, những mảnh đá ngầm bắn tung tóe dường như bị thứ gì đó giữ lại, tiếp đó trên bề mặt đá đột nhiên bọc một tầng sương trắng.

Cuối cùng chúng lũ lượt rơi xuống mặt đất.

Đồng thời, vùng đất dưới chân họ đều kết thành một lớp tinh thể màu trắng.

Một cánh tay của Tân Thu ấn chặt lấy bả vai của Nguyệt, một nửa cơ thể Nguyệt trong nháy mắt được bao bọc trong những tinh thể màu trắng.

Các tinh thể màu trắng là sương giá, hoặc cũng có thể nói là băng.

Lương Minh Nguyệt cùng Cát Tắc đang trốn trong cabin chấn kính.

Con người vậy mà có thể kiểm soát nhiệt độ và đóng băng những thứ xung quanh?

Thật quá đáng sợ.

Ngay cả Tử Y Thiên Kỳ cùng Vũ Mạt đang đứng xung quanh họ chứng kiến tình huống này cũng kinh hoàng biến sắc.

Bọn họ bất giác dừng lại động tác, tất cả đều chăm chú nhìn về phía Tân Thu.

Trong khoảnh khắc, Nguyệt bị đông thành một tác phẩm điêu khắc băng hình người.

Tân Thu từ từ buông Nguyệt ra, trong mắt lóe lên tia hưng phấn và kích động khó có thể che giấu.

"Cùng một cảnh giới, tôi không nắm chắc có thể đánh bại được ông nên đã đặc biệt sắp đặt bố cục ngày hôm nay".

"Tôi cũng biết ông sớm đã nhìn thấu, nên nói không ít người cũng đã nhìn thấu rồi".

"Ông cho rằng sở trường lớn nhất của tôi là chăm chỉ khắc khổ, cho nên dù có nhìn thấu cũng không để trong lòng".

"Nhưng ông sai rồi".

"Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ khiến ông coi trọng bố cục này, bởi bản thân tôi cũng thừa nhận rằng mình thực sự đặc biệt cố gắng nỗ lực".

"Với sự cố gắng và chăm chỉ của tôi ngày này qua ngày khác, dù cho các người đã nhìn thấu ván cờ này, tôi cũng đã tiến vào võ cảnh siêu thân trước các người một bước".

"Vì vậy, cái bẫy này là cố ý làm cho mấy người xem, điều mà tôi thực sự âm thầm làm là cố gắng hết sức tiến nhập vào cảnh giới siêu thân".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1085: Lửa

Tân Thu vừa nói vừa xoay người lại, đến trước mặt Nguyệt, nhìn vào người trước mặt bị đông thành tượng băng nở nụ cười đắc ý.

Lúc này, ông ta chỉ dùng một chiêu liền chế ngự được Nguyệt, không cần phải kiêng dè nữa nên ông ta nói ra mục đích thực sự của mình.

Cũng vào lúc này, ông ta mới trải nghiệm được cái gì gọi là vô địch chân chính.

Sau đó ông ta nhấc tay, duỗi một ngón tay chỉ thẳng vào giữa hai lông mày của Nguyệt.

Chỉ cần Tân Thu hạ xuống ngón tay này, Nguyệt sẽ vỡ tan thành vụn băng.

“Dừng tay!”.

Vũ Mạt hoàn hồn, sắc mặt lập tức tái mét, bà ta quát to một tiếng rồi vội vã xông lên.

Nhưng Tử Y lại ngăn bà ta lại, cười lạnh nói: “Đối thủ của bà ở đây”.

"Tránh sang một bên!"

Vũ Mạt nhấc tay lên vung qua, muốn đẩy Tử Y ra.

Tử Y cùng lúc cũng ra tay.

“Bùm!”

Lại một tràng tiếng động lớn, hai người đồng thời rút lui.

Rõ ràng thực lực của hai người họ không phân cao thấp.

Từ Y kinh ngạc nhìn Vũ Mạt, bà ta không ngờ người phụ nữ này lại có thực lực ngang ngửa mình, hơn nữa Vũ Mạt trông như mới đôi mươi, vậy tuổi thực của bà ta tuyệt đối không vượt quá bốn mươi.

Tuổi còn trẻ như vậy đã có sức mạnh ngang ngửa với bà ta, có thể tưởng tượng được thiên phú của Vũ Mạt mạnh như thế nào.

Vũ Mạt lúc này đang rất lo lắng, căn bản không chú ý được nhiều, bà ta chỉ muốn nhanh chóng lao tới để ngăn Tân Thu lại.

Ngay sau đó Vũ Mạt lại một lần nữa xông lên.

Tuy nhiên, đã quá muộn.

Ngón tay của Tân Thu vừa vắn rơi xuống ấn đường của Tân Thu.

Ông ta lạnh lùng nói: “Sur đệ, ông quá tự tin rồi”.

"Kể từ bây giờ, người mạnh nhất trên thế giới này chính là tôi”.

“Ông chắc chắn chưa?”

Nói đoạn, một giọng nói bất ngờ vang lên.

Tân Thu giật mình thảng thốt.

"Bụp!”

Sau một tiếng nổ lớn, ngón tay vốn đang đặt giữa hai đầu lông mày của Nguyệt giống như bị thứ gì đó mãnh liệt đánh bật trở lại.

Cùng lúc đó, lớp băng bám ngoài mặt Nguyệt từ từ nứt ra.

“Bùm!”

Một ngọn lửa chói mắt từ những kẽ hở trên bề mặt băng nứt phả ra ngoài.

Nhiệt độ cao của ngọn lửa khiến nhiệt độ lạnh giá xung quanh tăng trở lại.

Không chỉ vậy, từng tầng hơi nóng dồn ép những người xung quanh phải không ngừng lùi lại do không chịu nổi nhiệt độ quá cao này.

Không chỉ họ mà ngay cả những chiếc thuyền đang dừng đỗ bên bờ cũng chịu không nổi, lần lượt dong thuyền rời khỏi bờ biển.

Chỉ có Tân Thu vẫn trụ vững.

Ông ta hạ hai tay xuống, dùng sức mạnh của bản thân chống cự lại, xung quanh cơ thể dần dần hình thành nên một tầng băng sương mỏng.

“Bùm!”

Lớp băng bao phủ Nguyệt ở bên trong không phải là bị ngọn lửa làm tan chảy mà là trực tiếp nổ vỡ.

Cùng với sự nổ tung của các tinh thể băng, một ngọn lửa khổng lồ bao quanh Nguyệt lao thẳng lên không trung.

Một màn này khiến Tân Thu kinh hãi không thôi.

.

Đọc truyện hay tại == trumtru yện.

ORG ==

“Chuyện này sao có thể?”

“Ông rõ ràng đã mất đi một nửa công phu, làm sao còn có thể đạt tới cảnh giới siêu thần?”

Không chỉ mình ông ta, mà Tử Y cùng Thiên Kỳ cũng vô cùng kinh sợ.

Vũ Mạt thấy vậy thì vô cùng hân hoan, sau đó khẽ hừ một tiếng: “Chồng của tôi mạnh như vậy, cho dù chỉ có 1/10 công lực cũng mạnh hơn mấy người!”

Ánh lửa ngút trời, lưu lại ở giữa không trung trong chốc lát, liền cấp tốc rủ thẳng xuống.

Thấy vậy, Tân Thu vội vã đến phía trước Tử Y cùng Thiên Kỳ, sau đó hai tay đảo động, nhanh chóng tạo ra lĩnh vực băng hàn tuyệt đối xung quanh người họ.

Lửa lao thẳng xuống, băng sương vô cùng nhanh chóng bị tan chảy.

Tân Thu vô cùng sợ hãi, ngay lập tức giăng lại lĩnh vực băng hàn tuyệt đối.

Mãi cho đến khi ông ta liên tiếp đặt xuống ba đạo lĩnh vực mới chặn được xung kích của ánh lửa.

Mà Nguyệt đã đáp xuống đất, đi đến chỗ Vũ Mạt, khuôn mặt ông ta đầm mồ hôi, cơ thể cũng hơi run lên.

Vũ Mạt vội vàng đỡ lấy Nguyệt, lo âu hỏi: “Ông không sao chứ?”

Nguyệt cười khỏ một tiếng đáp: “Khoác lác hơi quá”.

Vũ Mạt vừa rồi nói cho dù chỉ có 1/10 công lực còn mạnh hơn so với họ, xem ra hiện tại không phải vậy.

Sau khi lĩnh vực băng hàn tuyệt đối tan biến, ba người Tân Thu hiện thân, tất cả đều mang dáng vẻ nhếch nhác không chịu nổi.

Thiên Kỳ càng kinh ngạc nói: “Ông vậy mà đã mạnh tới trình độ này!”

Tử Y và Tân Thu cũng đầy kinh hoàng, đồng thời cũng không cam tâm.

Đặc biệt là Tân Thu, ông ta rõ ràng tưởng rằng mình khắc khổ như vậy sẽ là người đầu tiên đạt tới cảnh giới siêu thân, nhưng không nghĩ tới

Nguyệt đã sớm bước vào cảnh giới này, không chỉ như vậy, trong tình huống chỉ còn lại một nửa công lực vẫn là cảnh giới siêu thần.

Tuy nhiên, những lời tiếp theo của Vũ Mạt khiến trong lòng ông ta một lần nữa kinh hãi không thôi.

Vũ Mạt bất mãn nói: "Tôi sớm đã nói với ông rồi, một người là được rồi, ông lại khăng khăng không chịu, đã cứu Bạch Khiếu rồi còn tới cứu Bạch Diệc Phi, hai anh em họ đáng giá để ông dùng mạng tới cứu như vậy hay sao?"

Nguyệt lắc đầu cười khò: "Không còn cách nào khác, chúng đều mang dòng máu của tôi mà!"

Sắc mặt ba người Tân Thu vô cùng khó coi, cũng chính là nói Nguyệt không chỉ cứu Bạch Diệc Phi, còn cứu cả Bạch Khiếu, vậy bây giờ Nguyệt nhiều nhất chỉ còn lại 2/10 công lực.

Chỉ còn lại 2/10 công lực lại vẫn là cảnh giới siêu thần!

Vậy nếu ông ta còn toàn bộ công lực, thực lực sẽ khủng bố cỡ nào đây?

Tử Y khàn giọng nói: "Thực lực của tiêu sư đệ vậy mà đã mạnh đến trình độ này, chẳng trách biết rõ đây là âm mưu đối phó với mình và vẫn tới cứu Bạch Diệc Phi".

Mặt Tân Thu hiện vẻ đấng chất: "Xem ra thiên phú của một người đã quyết định tất cả rồi, dù tôi có cố gắng thế nào cũng không theo kịp".

Thiên Kỳ lại nói: "Đừng nói như vậy, ông ta hiện giờ không phải ở thời kỳ đỉnh phong, thể suy sức yếu, chỉ cần chúng ta hợp lực lại, nhất định có thể diệt trừ được ông ta".

"Vả lại đây cũng là một cơ hội hiếm có, nếu bỏ lỡ thì sau này sẽ không có nữa".

Mặc dù ba người có mạch suy nghĩ khác nhau, nhưng hiện tại đều rất đồng ý với lời này của Thiên Kỳ, giờ đây là thời điểm duy nhất Nguyệt suy yếu nhất, nếu bỏ qua cơ hội này, e rằng sau này sẽ không còn cơ hội nào tốt như vậy nữa.

"Chúng ta cùng nhau lên!"

Sau khi Tân Thu kêu gọi hô lên thì nhanh chóng loé động cơ thể đến chỗ Nguyệt.

Thiên Kỳ theo sát, tung tới một cửa đấm.

Tử Y cũng liên tục nhảy lên, bay nhanh tới ra đòn.

Trong chốc lát, cát xung quanh bay mù trời, tinh thể băng nhảy múa điên cuồng.

Nguyệt hét một tiếng, ngăn lại cho Vũ Mạt, một ngọn lửa bùng cháy khắp cơ thể ông.

Những cường giả thuộc cảnh giới cảnh giới siêu thần đều sẽ làm chủ một lĩnh vực tuyệt đối, mà trong lĩnh vực đó, họ có thể tự mình kiểm soát, vì vậy cho dù bây giờ xung quanh họ lửa bốc ngùn ngụt.

Vũ Mạt ở bên cạnh ông ta cũng không cảm thấy bất kỳ sự bỏng rát nào.

Ba luồng gió bão cùng ngọn lửa va vào nhau, các tinh thể băng nháy mắt tan chảy, những viên đá bị vỡ lia đập thẳng vào người Nguyệt.

“Phụt!”

Sau khi Nguyệt nôn ra một ngum máu lớn, không nhận được phải lùi lại một bước.

Tiếp đó ngọn lửa cuộn tròn, đập tan tất cả các tinh thể băng và đá vụn, gió bão trong chốc lát tan biến.

“Bùm!”

Chương này của Tân Thu rơi xuống trước ngực Tân Thu.

Nắm đấm của Nguyệt cũng nện vào ngực Tân Thu.

Sau tiếng động lớn, ba người Tân Thu bị chấn động bay ngược ra ngoài, mà Nguyệt vẫn đứng yên tại chỗ, thậm chí không xê dịch lùi lấy một bước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1086: Hồi Ức

Máu trào ra từ khoe miệng ông ta, trên người có rất nhiều vết thương khiến người ta phải giạt mình kinh ngạc, toàn bộ thân trên đều bị hạt băng bao lại.

Trên thực tế, Nguyệt có thể thôi lui, nhưng một khi ông ta tránh, Tân Thu sẽ đánh trúng vào Vũ Mạt đang đứng phía sau ông.

Vì vậy, ông buộc mình phải đối đầu với ba người kia, gánh lấy tất cả công kích của bọn họ.

Vũ Mạt kinh ngạc, sau khi định thần lại liền nhanh chóng đỡ lấy Nguyệt: “Ông thế nào rồi?”

Ba người bị chấn động bay ra ngoài kia sau khi lồm cồm đứng dậy cũng nôn ra một búng máu lớn.

Người bị thương nặng nhất là Tân Thu, người chính diện đối đầu với Nguyệt, chịu lấy một đòn của ông ta.

Sau đó là Tử Y và Thiên Kỳ, dù vậy, cơ thể họ lúc này cũng đang lung lay sắp đổ, ngay cả đứng cũng không vững.

Sức mạnh của cảnh giới siêu thần không phải là thứ người thường có thể chống đỡ được, cho dù là cùng cấp bậc, cũng không dám cứng rắn nhận một đòn của đối thủ.

Vì vậy, kết quả cuối cùng chính là cả hai cùng thua thiệt.

Đây chính xác là những gì Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc nhìn thấy.

Do đó khi họ nhìn thấy một màn này, đều hơi run lên vì phần khích.

Cùng lúc đó, phía sau một tảng đá lớn phía xa xa, vẫn có một người đang ẩn nấp, là Vân Anh.

Thực lực của bản thân cô ta cũng đã nửa chân bước vào cảnh giới siêu thần, không phải là yếu, nhưng khi chứng kiến cuộc chiến giữa những người thuộc cảnh giới siêu thần, mới sâu sắc nhận ra thực lực của mình chẳng là gì cả.

Cô ta thực sự khó mà tưởng tượng được sức mạnh của một người lại có thể mạnh mẽ tới mức điều khiển được vật chất trong không khí, sau đó chuyển hóa thành lửa và băng.

Điều này khiến cô ta vô cùng chấn động.

Vào lúc này, lại có người tham gia vào trận chiến.

Ba người bước xuống từ một con thuyền.

Ngoài Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc, còn có một ông già lưng gù.

Vũ Mạt cảnh giác nhìn họ.

Khóe miệng Nguyệt giờ vẫn còn đang rỉ máu, nếu không có Vũ Mạt dìu, e rằng ông đứng còn không vững, ông lúc này cũng không còn sức lực để đối phó với họ nữa.

Ba người Tân Thu cũng đứng ở một bên đảo, xem bộ dáng này dường như cũng không thừa bao nhiêu sức để ra tay nữa.

Trong số năm người họ chỉ có Vũ Mạt là không bị ảnh hưởng.

Lúc này, Lương Minh Nguyệt cùng Cát Tắc bước tới, hành lễ với Tân Thu: “Su phụ”.

Tân Thu nhàn nhạt nhìn họ, không đáp lại.

Lương Minh Nguyệt đứng thẳng người nói: "Su phụ, bây giờ có phải là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ trực sẵn hay không?"

Cát Tắc cười khúc khích: “Thực ra chúng tôi mới đoán được kế hoạch của su phụ cách đây không lâu, nhưng có lẽ su phụ đã biết kế hoạch của

chúng tôi từ sớm rồi đi?”

“Trong tình huống biết rõ mà vẫn tiếp tục thực hiện, có vẻ sự phụ không coi chúng tôi ra gì phải không?”

“Nhưng hiện giờ cục diện đã sáng tỏ rồi, chúng tôi mới là chim sẻ chân chính”.

Ông lão lưng gù không nói gì, chỉ cười nhìn những người này.

Sắc mặt Thiên Kỳ vô cùng u ám: “Các người muốn làm gì?”

“Phụt!”

Vừa dứt lời, liền không không chế được mà nôn ra một ngụm máu.

Lương Minh Nguyệt nhìn ông ta nói: “Đương nhiên là tiến các vị tiên bối lên đường rồi, sau đó ba người chúng tôi sẽ tiến hành chia đều kim khố”.

“Đừng mơ!”, Thiên Kỳ phản nộ quát.

Tiền bạc và quyền lực sẽ luôn là dục vọng không thể xóa nhòa của con người, mấy người Lương Minh Nguyệt cũng muốn độc chiếm kim khố, giết chết những người bảo hộ kim khố là họ.

Tân Thu và những người khác cũng muốn sở hữu kim khố, vì vậy họ muốn diệt trừ kẻ uy hiếp là Nguyệt.

Một người muốn giết một người, đến cuối cùng mục đích vẫn là chiếm giữ một mình kim khố mà thôi.

Nhóm người Thiên Kỳ đương nhiên là căm tức, nhưng giờ phút này họ đã không còn lực chiến đấu nữa.

Nguyệt và bọn họ đều bị tổn hại, mấy người Lương Minh Nguyệt liền trở thành chim sẻ thu hoạch cuối cùng.

“Bùm!”

Vừa rồi Thiên Kỳ phần nộ gầm lên chọc tới sự tấn công của ông lão gù.

Chưa tới một cái nháy mắt lão ta đã xuất hiện trước mặt ông ta, tung tới một quyền, sắc mặt của Thiên Kỳ trở nên ngưng trọng, đồng thời cũng giương nắm đấm tới đón.

Nhưng đáng tiếc ông ta không ở trạng thái đỉnh cao, mà đang bị thương nặng, một quyền này của ông ta còn chưa đụng tới trên người ông lão gù thì bản thân đã không kìm được lại nôn ra một ngụm máu lớn.

Sau đó, nắm đấm của ông lão gù rơi xuống cơ thể ông ta, trực tiếp đánh bay Thiên Kỳ ra ngoài.

“Bụp!”

Sau khi Thiên Kỳ ngã xuống đất cũng không gượng dậy được nữa.

Lúc này, Tân Thu bỗng nhiên mở lời: "Ta quả thực đã biết kế hoạch của mấy đứa từ sớm, nhưng không phải quá tự tin mà xem thường mấy đứa".

“Bởi ta muốn giết các người thì quá dễ dàng, cũng có rất nhiều cơ hội, nhưng...”

Tân Thu đột nhiên lắc đầu cười khỏ một tiếng: “Các con là con của ta a!”

Dứt lời, Lương Minh Nguyệt cùng Cát Tắc không khỏi sùng sốt.

Họ đồng thời nhớ lại lúc hợp lực để giết Tân Thu trên núi lần trước, Tân Thu quả thực giống như đang tiếp đãi những đứa trẻ trở về nhà, mời họ uống trà.

Hồi tưởng lại cảnh tượng đó, bây giờ cả hai dường như đều có chút không đành lòng.

Ngay cả những kẻ phạm tội ác tày trời cũng khó tránh khỏi việc bị ràng buộc bởi thân tình, dù sao đó cũng là điều đã in sâu vào xương tủy.

Ông lão lưng gù thấy hai người họ lộ ra ánh mắt do dự, không nhìn được mà nhắc nhở một tiếng: “Hai người, lúc này sẽ không nuốt lời đó chứ?”

"Đây là cơ hội ngàn năm có một, bỏ lỡ thì chẳng thể có lại được nữa, đến lúc các người bị họ đè ép cả đời, nói không chừng còn bị họ giết chết!"

Vừa nghe được lời này, vẻ mặt hai người liền trở nên nghiêm nghị, sau đó trong mắt xẹt qua tia sáng kiên quyết.

Cát Tắc nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Su phụ, phàm là những người làm việc lớn đều không câu nệ tiểu tiết, ngay cả mạng của con trai tôi tôi cũng đã ném cả vào rồi, huống hồ là su phụ!”

Nói xong liền muốn tấn công về phía Tân Thu.

Đúng lúc này, một bóng người nhỏ gầy từ xa chạy tới, ngăn lại trước người Tân Thu: “Dừng tay! Ông không lẽ muốn giết su phụ sao?”

Khi thấy Kỳ Kỳ đột nhiên lao tới, mọi người đều ngẩn ra.

Không phải do nhiều thêm một người có lực chiến đấu, mà là do ngoài ý muốn, Kỳ Kỳ hiện giờ chỉ có thực lực cấp hai, đối với những người lão luyện như họ mà nói thực sự là quá yếu ớt.

Nhưng cô ta lại lao tới bảo vệ trước người Tân Thu.

Dường như Kỳ Kỳ chẳng mấy may sợ hãi bọn họ, còn chỉ vào Lương Minh Nguyệt cùng Cát Tắc mà mắng to: “Các người là lũ súc sinh! Một ngày làm thầy, cả đời làm cha, các người vậy mà muốn giết chết su phụ!”

"Su phụ trước kia còn hay nhắc tới các người, còn bảo tôi phải học tập các người, kết quả thì sao?"

“Các người chính là thứ súc sinh vong ân phụ nghĩa, sói mặt trắng!”

“Ông là Lương Minh Nguyệt phải không? Ông là sư huynh của tôi, nhưng tôi chưa từng gặp qua ông, tôi biết ông là vì mỗi lần nghe sư phụ nhắc tới, ngày 3 tháng 7 hàng năm người sẽ bày ra một bộ ấm trà trên bàn, sau đó pha một ấm nhân sâm”.

Trong lòng Lương Minh Nguyệt khẽ động.

Người khác không biết nhưng ông ta thì hiểu rõ.

Vào ngày 3 tháng 7 bốn mươi năm trước, chính là ngày ông ta bái Tân Thu làm thầy, mà trước đó ông ta đã gần như lìa đời vì bệnh tim.

Thậm chí đến nay, căn bệnh tim của ông ta vẫn chưa được trừ tận gốc.

Khi đó, Tân Thu mỗi ngày sẽ yêu cầu ông ta uống nhân sâm bởi loại trà này tốt cho tim mạch.

Khi ông ta đã học tập có thành tựu muốn rời đi, Tân Thu đã rất không nỡ, bởi ông ta là đồ đệ đầu tiên của Tân Thu, nhưng cũng không ngăn cản đồ đệ của mình rời đi.

Lúc đó ông chỉ nói: “Nếu nhớ sư phụ thì mỗi năm vào ngày 3 tháng 7 hãy trở lại đây”.

Ông ta tưởng rằng Tân Thu chỉ nói miệng, không ngờ Tân Thu thực sự mỗi năm đều đợi ông ta.

Ông ta chưa từng quay trở lại.

Lần duy nhất trở về là khi cùng Cát Tắc lên núi muốn giết Tân Thu vào lần đó.

Kỳ Kỳ nói xong Lương Minh Nguyệt lại quay đầu nói Cát Tắc: “Ông! Ông cũng vậy! 18 tháng 2, ông còn nhớ không? Mỗi năm vào ngày đó, sư phụ đều sẽ nấu một đĩa thịt rang cháy cạnh!”

Cát Tắc cũng sững sốt.

“Sư phụ nói ông thích ăn nhất là thịt rang cháy cạnh, người nói, lúc đầu ông xem chút đã chết đói, ngày đó nhật ông về, đã làm cho ông một đĩa thịt rang cháy cạnh”.

Cát Tắc cúi gằm mặt, trong đầu hồi tưởng lại đoạn ký ức đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1087: Không Biết Xấu hổ

Ông cụ lưng gù thấy Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc bắt đầu dao động, không nhịn được chửi đồng lên: "Con bé này thật sự con mẹ nó căm dỗ mà, ông đây phải làm thịt cô trước mới được!"

Vừa nói ông ta vừa lách mình xông đến trước mặt Kỳ Kỳ, giáng cho Kỳ Kỳ một cú đấm.

Nắm đấm kia nhắm ngay đầu Kỳ Kỳ, một người với sức mạnh của cảnh giới võ thần mà đánh thẳng vào đầu của một cao thủ chỉ ở nhị đẳng thì kết cục chỉ có một là vỡ nát đầu mà thôi.

Nhưng, lúc này lại nảy sinh biến cố.

Lúc nắm đấm của ông cụ lưng gù sắp chạm vào đầu Kỳ Kỳ, cô ta vẫn không nhúc nhích mà chỉ đứng tại chỗ.

Ông cụ lưng gù kia lại gào hét thảm thiết.

"A!"

Ngay sau đó, ông cụ lưng gù lùi về sau mấy bước, trán ông ta đột nhiên lõm xuống một lỗ rồi hộc máu lẫn đùng ra đất.

Tất cả những người chứng kiến cảnh tượng này đều đồng loạt giật mình.

Ngay cả Kỳ Kỳ đang hoảng sợ cũng bất ngờ không kém.

Sau cơn sửng sốt, Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc mới cùng lúc hoàn hồn, vốn dĩ còn đang dao động thì giờ đã tỉnh táo hẳn.

Lương Minh Nguyệt nhìn Tân Thu với vẻ mặt bất thiện, cười nhạt nói: "Sư phụ à, đúng là cái gì sư phụ cũng làm được nhỉ! Suýt nữa đã bị sư phụ gạt rồi!"

Cát Tắc cũng sầm mặt, lạnh giọng nói: "Thật sự phải cảm ơn bài học trước khi chết của sư phụ!"

Tân Thu thấy vậy không khỏi cảm thấy thất vọng.

Lúc Kỳ Kỳ còn nhỏ, Tân Thu đã từng đặt lên người cô ta một cái bùa hộ mệnh.

Bùa hộ mệnh này thật ra chính là một loại trận pháp, ngay lúc nguy cấp sẽ bảo vệ được tính mạng của Kỳ Kỳ, không chỉ thế, nó còn có thể giết chết đối phương.

Ban đầu, Bạch Diệc Phi cũng từng gặp phải, chỉ là bởi vì Bạch Diệc Phi còn chưa đạt tới cảnh giới võ thần thể nên mới không kích hoạt được tác dụng phản đòn kia, nếu không anh đã mất mạng từ lâu rồi.

Mà hôm nay, nguyên do Tân Thu dẫn theo Kỳ Kỳ đến đây là có ý định lợi dụng Kỳ Kỳ để đối phó với Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc.

Nói trắng ra là Kỳ Kỳ cũng chỉ là một quân cờ trong tay Tân Thu mà thôi.

Tân Thu khẽ thở dài: "Con bé nói không sai, các người chính là hai đồ đệ mà ta tự hào nhất, ta cũng thường xuyên nói với nó như vậy, năm nào ta cũng trông đợi các người về thăm ta".

"Nhưng mà, tham vọng của con người càng chưa thực hiện được thì lại càng tăng lên, cũng sẽ không quên dần đi theo năm tháng".

"Cho nên ta không thể không đề phòng".

Sau khi Nguyệt xem xong vở kịch này liền cười nói: "Sư huynh à, anh không thấy mệt à?"

Tân Thu hơi sững sờ, sau đó liền cười nhạt đáp: "Con người sống trên cõi đời này vốn đã rất mệt mỏi rồi".

Nguyệt không thèm để ý đến ông ta nữa mà nói với Kỳ Kỳ: "Cô bé, bây giờ cô đã nhìn thấu ông ta chưa? Sư phụ cô cũng chỉ đang lợi dụng cô mà thôi".

Kỳ Kỳ khó tin quay đầu nhìn Tân Thu.

Thấy biểu cảm Tân Thu không mấy may thay đổi.

Trong lòng Kỳ Kỳ đau đớn không thôi.

Lúc này, Lương Minh Nguyệt nói: "Tiểu sư muội, cô vẫn nên nhanh chóng tránh xa ông ta thì hơn, ông ta không đáng để cô bảo vệ đâu!"

Cát Tắc hừ lạnh, nói: "Có tránh hay không cũng không có vấn đề gì, giết thêm một người cũng chẳng sao!"

Sau khi Kỳ Kỳ do dự một lúc, cuối cùng vẫn chọn bảo vệ Tân Thu, cô ta xoay người đối mặt với đám Lương Minh Nguyệt, nhắm mắt quyết tâm nói: "Bị lợi dụng thì sao? Tôi được sư phụ nuôi lớn, nếu không có ông ấy thì tôi cũng đã chết từ lâu rồi".

"Bây giờ, tôi cũng chỉ trả lại cho mạng cho sư phụ thôi, mấy người muốn giết cứ giết!"

Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc hai mắt nhìn nhau, chuẩn bị đồng loạt tấn công.

Nhưng vào lúc này, Tử Y đột nhiên lên tiếng: "Mục đích của mấy người không phải là kho vàng sao?"

Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc bỗng khựng lại.

Tử Y nói tiếp: "Dù mấy người có giết bọn tôi thì cũng vô ích, chúng tôi cũng chỉ là người bảo vệ kho vàng mà thôi, còn Nguyệt mới là người giám sát, cho dù mấy người giết hết chúng tôi thì ông ấy vẫn còn ở đây, mấy người cũng không thể đạt được mục đích đâu!"

Cát Tắc hừ lạnh: "Hôm nay những ai có mặt ở đây cũng đừng hòng sống sót mà rời khỏi!"

Vẻ mặt Tử Y lạnh tanh: "Vây trước tiên mấy người bước qua xác Nguyệt đi đã".

Cát Tắc và Lương Minh Nguyệt lại nhìn nhau, rõ ràng nhìn thấy được tia do dự trong mắt đối phương.

Lúc này, Tử Y nói tiếp: "Thực lực của người đàn bà đứng kế Nguyệt tương đương với tôi đây, mấy người có chắc đánh thắng được bà ta không?"

Lời này vừa dứt, đã thành công khiêu khích được ý chí chiến đấu của hai người kia, bọn họ đồng loạt quay về phía Vũ Mạt.

Vũ Mạt thấy vậy nhất thời hoảng sợ, vội yêu điệu nói: "Mấy người đừng có nghe mưu yêu quái kia nói bậy, người ta vẫn còn là một cô gái trong sáng đó, mưu yêu quái kia đánh tôi giống như đánh một con dế vậy, tôi vốn không phải đối thủ của mấy người đâu".

"Nếu muốn giết thì giết bọn họ trước đi, chúng tôi sẽ đứng đây chờ, bảo đảm không chạy đâu cả".

Cát Tắc và Lương Minh Nguyệt nhất thời sầm mặt.

Lời bà ta nói có khác gì xem bọn họ là kẻ ngu đâu?

Bọn họ vừa chứng kiến rất rõ ràng cảnh tượng thông qua camera giám sát trong khoang tàu, khi bà ta và Tử Y đối chường, rành rành là hai người họ cùng lui về sau, điều đó chứng tỏ thực lực hai người họ tương đương nhau.

Lương Minh Nguyệt hừ lạnh, nói: "Người đàn bà này thật dối trá, giết bà ta trước đi!"

"Được!"

Vũ Mạt thấy vậy bèn luống cuống, oang oang giọng nói: "Này, không phải mấy người không hiểu tiếng người chứ? Tôi không nói xạo mà, tôi thật sự không phải đối thủ của mấy người đâu!"

"Mấy người đừng tới đây mà! Thật chẳng lẽ mấy người nữ lòng ra tay với một cô gái mong manh như tôi sao?"

"Có biết điều không hả? Đàn ông đàn ang mà muốn đánh phụ nữ sao, à đánh một cô gái chân yếu tay mềm chứ, đúng là không có lý lẽ mà!"

Cát Tắc nghe bà ta nói thế thì tức muốn bẻ phôi, gào lên: "Mẹ kiếp, người đàn bà này thật khó ưa, giết bà ta trước đi!"

Dứt lời bèn lách người vọt đến chỗ Vũ Mạt, định giáng cho bà ta một chưởng.

Vũ Mạt bị dọa liên tục xua tay với Cát Tắc, cùng lúc đó, bà ta cũng đánh ra một chưởng.

Hai lòng bàn tay vừa chạm nhau.

"Ầm!"

Hai người họ đồng thời lùi về sau 7-8 mét.

"Phụt!"

Vũ Mạt ôm ngực ói ra một ngụm máu tươi, cố gắng đè không cho khí huyết dâng trào.

Khí huyết của Cát Tắc cũng đã cuộn cuộn, có điều ông ta vẫn kiềm chế được nên không có hộc máu, vẻ mặt ông ta nghiêm túc hẳn lên, nhắc nhở Lương Minh Nguyệt: "Sur huynh cẩn thận, bà ta thuộc cảnh giới võ thần trung cấp!"

Lương Minh Nguyệt gật đầu nhanh chóng vọt về phía Vũ Mạt.

Vũ Mạt thấy vậy vừa né tránh, vừa kêu lớn: "Bớ làng nước ơi, mau ra đây mà xem hai gã đàn ông ức hiếp một cô gái yếu đuối đây này, không biết xấu hổ gì cả..."

Sắc mặt Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc càng khó coi khỏi phải bàn.

Đám người Tử Y cũng nhìn bọn họ với ánh mắt kỳ lạ.

Vũ Mạt này có chỗ nào giống kẻ mạnh ở cảnh giới võ thần chứ? Trông chẳng khác gì một cô gái ăn nói ngang ngược cả!

"Đi chết đi!"

Lương Minh Nguyệt thẳng tay tung ra một chưởng.

Vũ Mạt bèn nhắc hai tay lên cản lại chưởng pháp của Lương Minh Nguyệt.

"Ầm!"

Một tiếng động thật lớn lại vang lên, cả người Vũ Mạt té bay ra ngoài đập thẳng xuống đất.

"Phụt!", Vũ Mạt lại hộc máu, nhưng miệng vẫn không ngừng lải nhải: "Cái đồ xấu xa...!Ức hiếp một cô gái yếu đuối...!Không biết xấu hổ!"

Bà ta vừa mắng vừa lồm cồm bò dậy, lại đi đến trước mặt Nguyệt đứng, ngăn cản Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc.

Nguyệt thấy vậy bèn cười khỏ nói: "Bà đi đi, đừng để ý đến tôi nữa".

Vũ Mạt không đáp ngay, vừa lau máu trên khóe môi vừa mắng Nguyệt: "Đầu đất, ông im miệng cho tôi!"

Thực lực Vũ Mạt và hai người Lương Minh Nguyệt, Cát Tắc tương đương nhau, nhưng nếu như hai người họ cùng xông lên thì chắc chắn Vũ Mạt không phải là đối thủ của bọn họ.

Bây giờ, Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc chỉ cần giết được Nguyệt và Vũ Mạt, sau đó là đến đám người Tân Thu, vậy thì bọn họ có thể thành công ẵm trọn cả kho vàng kia rồi.

Nhưng ngay tại lúc này, ông cụ lưng gù vốn dĩ đã bị bùa hộ mệnh phản kích đang nằm lặn dưới đất thì nay lại đứng lên.

Trên trán của ông ta vẫn lõm một lỗ trông rất kinh dị.

Đầu ông ta lắc lư, gắng gượng đứng dậy, vừa thấy được Kỳ Kỳ thì lửa giận ngút trời: "Mẹ kiếp con bé kia, hôm nay ông đây phải làm thịt cô cho bằng được!".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1088: Đuổi Tới

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ông cụ lưng gù nhanh chóng xông về phía Kỳ Kỳ.

"Àm!"

Dưới mặt biển bỗng vang lên tiếng nổ lớn.

Từng con sóng lớn đang cuộn cuộn vỗ vào bờ, ngay cả những con tàu đang neo cạnh bờ cũng bị sóng nâng lên một độ cao nhất định.

Đồng thời, chúng lắc lư sang hai bên như thể mở ra một con đường.

Ngay thời điểm bọn họ còn chưa kịp phản ứng thì có một cái bóng đen vụt qua trước mắt bọn họ.

Mà ông cụ lưng gù kia chỉ thấy trước mắt mình chợt lóe lên rồi cả người ông ta lập tức bị ném lên không trung, ông ta ngơ ngẩn nhìn bản thân đang dần bay lên cao, thậm chí có thể nhìn thấy hơn phân nửa đảo san hô.

Đến tận lúc này ông ta mới ý thức được mình đang bị người ta ném lên trời.

Có điều, ông ta vừa định bày ra biểu cảm hoảng sợ thì trên mặt đất lại vang lên thêm một tiếng nổ lớn, giữa lúc đá ngầm bay tứ tung thì có một cái bóng đen vụt bay lên cao.

Ông cụ lưng gù liền hết hồn vội vàng phản công.

Tuy nhiên, bàn tay ông ta rõ là sắp đánh trúng đầu người nọ, thì người nọ như biến thành một làn khói mà tản ra tứ phía.

Ông cụ lưng gù kinh hoàng trợn to hai mắt.

Trong khoảnh khắc kế tiếp, ông ta chợt nhận ra sau lưng mình có người.

Đây là độ cao hơn 10 mét đấy, cho dù là người hùng mạnh ở cảnh giới võ thần như Nguyệt và Tân Thu cũng không thể bay cao đến vậy đâu?

Chưa đợi đến khi ông ta nghĩ được nhiều thì cổ của ông ta đã bị người nọ bóp chặt từ sau lưng.

"Đừng!"

Từ trên trời, ông cụ lưng gù lao thẳng xuống cắm đầu vào đá ngầm.

Va chạm vừa rồi làm đá ngầm bay tứ tung, mà người vừa bóp cổ ông ta khi nãy lại một lần nữa tan thành làn khói.

...!

Toàn bộ quá trình xảy ra chỉ trong chớp mắt và cũng rất đột ngột.

Tất cả những người có mặt tại đây bao gồm cả Nguyệt và Tân Thu cũng không kịp phản ứng.

Vẻ mặt đám người Tử Y lại tràn đầy hoảng sợ.

Đây chính là thực lực của cảnh giới siêu thần!

Bọn họ khó mà tin nổi, ngoại trừ Nguyệt và Tân Thu ra thì vẫn còn người thuộc cảnh giới siêu thần sao!

Khi làn khói mù dần tan, có một bóng người cao lớn thẳng tắp xuất hiện.

Người nọ để lộ ra một khuôn mặt trẻ trung mà bọn họ rất quen thuộc.

Sau khi tất cả mọi người nhìn thấy rõ mặt mũi của người nọ bèn khiếp đảm không thôi, theo bản năng mà đánh một cái rùng mình.

Hai mắt Nguyệt trợn to vì bất ngờ rồi lại chợt thở dài nói: "Cậu muốn phung phí một nửa phần công lực của tôi sao?"

Không sai, người vừa đến chính là Bạch Diệc Phi.

Đương nhiên Bạch Diệc Phi cũng hiểu ý của Nguyệt.

Nguyệt đã dùng một nửa phần công lực của mình để giúp anh sống sót, đồng thời cũng đã giúp anh đả thông kinh mạch toàn thân, giúp anh giảm bớt phải đi đường vòng khá nhiều.

Vì thế, vừa tỉnh lại Bạch Diệc Phi đã tiến vào cảnh giới võ thần.

Bạch Diệc Phi cũng chỉ vừa hoàn thành được một nửa đoạn đường, nhưng nửa phần công lực kia vừa vào cơ thể đã giúp anh tiến vào trước thời hạn.

Nói cách khác, anh thật sự đã sống sót và lãng phí nửa phần công lực kia, anh cũng không tiến vào cảnh giới võ thần, mà nếu muốn tiến vào được chỉ còn có cách là phải dựa vào chính mình tự tìm tòi ra con đường đột phá mà thôi.

Dù sao muốn đột phá cửa ải để tiến vào cảnh giới võ thần đều rất khó khăn, mà hầu hết người khác có cố cả đời cũng không thể nào làm được.

Đây cũng là nguyên do người đạt được cảnh giới võ thần rất thưa thớt.

Nói như vậy, hiện tại trong người Bạch Diệc Phi có một nửa công lực của Nguyệt, nên sức mạnh của anh tạm thời ở cảnh giới siêu thần, chứ vẫn chưa phải cảnh giới siêu thần đích thực.

Bạch Diệc Phi rất biết ơn vì Nguyệt đã cứu anh, cho nên anh nói: "Cháu không thể trơ mắt nhìn ông chết vì cháu".

Nguyệt bắt lực lắc đầu: "Tại sao cậu lại hấp tấp thế hả? Chẳng giống tôi chút nào cả!"

Bạch Diệc Phi cười nói: "Còn lại cứ giao cho cháu đi".

Anh vừa dứt câu, bỗng một con dao với lưỡi cong sắc bén đâm thẳng vào cơ thể Bạch Diệc Phi từ phía sau, mũi dao thì đang trôi ra từ giữa bụng

anh.

Bạch Diệc Phi chậm chậm cúi đầu xuống nhìn.

"Hahaha..."

"Cũng chỉ là con tốt thí mà vọng tưởng thay đổi cả ván cờ sao, đúng là nằm mơ giữa ban ngày!"

Con dao đâm vào bụng của Bạch Diệc Phi chính là của Cát Tắc.

Nét mặt Cát Tắc vô cùng hung ác và tàn bạo, ông ta gằn giọng nói: "Hôm này tôi sẽ trả thù cho hai đứa con trai của tôi!"

Tử Y thấy vậy liền biến sắc: "Bạch Diệc Phi!"

"Đừng mà!"

Kỳ Kỳ cũng hoảng hốt hét lên, cả khuôn mặt đã trắng bệch.

Vũ Mạt giật mình, nắm tay cũng đã siết chặt.

Cát Tắc vẫn còn đang hả hê đắc ý cười to: "Tôi còn tưởng rằng cậu mạnh đến cỡ nào? Nhưng cũng chỉ đến đó thôi! Hừ! Dù cho Nguyệt cứu cậu thì đã sao chứ, sau cùng vẫn bỏ mạng trong tay tôi!"

Vào giờ phút này, Cát Tắc trông cực kỳ điên loạn, có lẽ bởi vì ông ta cho rằng mình đã báo thù được cho con trai, hoặc có khi nghĩ nhờ vào một mình ông ta mà kết cục lại một lần nữa thay đổi.

Ông ta hung hãn rút con dao ra khỏi bụng Bạch Diệc Phi, sau lại ác độc đâm vào thêm lần nữa.

Rồi lại rút ra, đâm vào.

Rút ra, đâm vào.

...!

Ông ta điên cuồng lặp lại loạt động tác này.

Tất cả mọi người đều nhìn đến ngây ngẩn.

"Nổi điên xong chưa?"

Vào lúc này, một giọng nói rét lạnh thấu xương vang lên từ sau lưng ông ta.

Giọng nói này cũng khiến tất cả mọi người khựng lại.

Ngoại trừ Cát Tắc, tất cả mọi người vô thức ngừng thở ngẩng đầu lên nhìn, họ nhìn thấy Bạch Diệc Phi thể mà đang đứng sau lưng Cát Tắc.

Mà người Cát Tắc đang điên cuồng đâm dao trước mặt ông ta cũng chính là Bạch Diệc Phi.

Mọi người chứng kiến cảnh tượng này cũng vô cùng khó tin.

Thậm chí còn vô thức dụi mắt cứ ngỡ là mình đã nhìn lầm.

Ngay cả Nguyệt cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Cát Tắc vẫn không ngừng tay mà chậm chậm quay đầu lại, vừa thấy Bạch Diệc Phi đứng ở sau lưng liền bị dọa sợ đến mức liên tục lùi về sau, cả kinh kêu lên: "Tại sao cậu có thể ở đây? Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Ông ta vừa dứt câu, Bạch Diệc Phi mà ông ta đang điên cuồng đâm vào người bỗng tan biến như sương mù.

Mà Bạch Diệc Phi đang đứng sau lưng ông ta thì không một chút tổn hại nào.

Bạch Diệc Phi cười lạnh: "Ông nói đúng lắm, đối với mấy người tôi chỉ là một quân tốt thí".

"Trước ngày hôm nay, mỗi một sự kiện xảy ra với tôi đều do mấy người sắp đặt sẵn, tôi luôn luôn đi theo con đường mà mấy người đã vạch ra".

"Nhưng, kể từ giờ về sau, sẽ không bao giờ có chuyện như thế xảy ra nữa".

"Ngay hôm nay, tôi sẽ cho mấy người ném trái sự tức giận của một quân cò mà mấy người đã vứt đi!"

"Àm!"

Một tiếng động cực lớn vang lên, Cát Tắc bất chợt bị bay ngược về sau, mà những người có mặt không một ai nhìn thấy Bạch Diệc Phi cử động.

"Phụt!"

Cát Tắc ngã xuống đất ói ra một bãi máu lớn.

Cùng lúc đó, Bạch

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1090: Thua Rồi

Vẻ mặt của những người có mặt đầy kinh ngạc, không thể tin vào một màn trước mắt mình.

Ngay cả Nguyệt cũng mở to mắt ngạc nhiên.

Bạch Diệc Phi vừa rồi rõ ràng đã bị đông cứng thành một tượng băng, sau đó bị đập nát.

Nhưng bây giờ...!

Cát Tắc nhìn Bạch Diệc Phi rõ ràng đã bị ông ta đánh vỡ nát lại đang nguyên vẹn đứng ở trước mặt mình, biểu cảm trên mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Ông ta khó tin nhìn chăm chăm vào Bạch Diệc Phi, lắc đầu lúi về phía sau: “Không thể nào! Cậu rõ ràng đã chết rồi! Chuyện này là không thể nào?”

Bạch Diệc Phi lúc này hai mắt lóe lên tia sáng màu đỏ tươi, anh từng bước đi về phía Cát Tắc.

Thực ra bản thân Bạch Diệc Phi cũng không hiểu.

Ví dụ, anh không không hiểu được thần lực mà mình nhận được ngắn ngủi, cảm giác như trời sinh vậy.

Ví dụ, khi anh nhận thức được nguy hiểm, chỉ cần anh nghĩ về nơi anh muốn xuất hiện, thì anh sẽ thực sự xuất hiện ở đó.

Đây dường như là một tài năng bẩm sinh.

Bây giờ, chân của Bạch Diệc Phi lại bắt đầu đông cứng.

Trước khi Bạch Diệc Phi kịp thực hiện bất kỳ động tác nào khác, anh lại bị đóng băng thêm một lần nữa.

Ngay sau đó, Tân Thu lại phát lực tấn công Bạch Diệc Phi.

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, vẻ mặt của Tân Thu thay đổi, đồng thời hai tay nhanh chóng kết ấn, một tảng lá chắn bằng băng tuyết lập tức xuất hiện.

Mà Bạch Diệc Phi, người một lần nữa đã biến thành một tác phẩm điêu khắc bằng băng bỗng nhiên xuất hiện trước mặt ông ta và tung một nắm đấm về phía rào chắn của Tân Thu.

“Răng rắc!”

Tâm chắn vỡ vụn.

Bạch Diệc Phi lại bị đóng băng.

Chỉ là Bạch Diệc Phi vừa mới bị đông cứng thành một tảng băng, thì một Bạch Diệc Phi lại bất ngờ xuất hiện phía sau Tân Thu, anh lại đấm một quyền.

Ngay cả đó là Tân Thu người vẫn luôn điềm tĩnh lúc này cũng bình tĩnh không nói.

Đây rốt cuộc là thứ gì?

“Bùm!”

Tân Thu mặc dù kịp thời tạo thành lá chắn, nhưng ông ta một quyền của Bạch Diệc Phi thổi bay hơn mười mét, lúc dừng lại nơi khoe miệng không nhìn được mà nôn ra máu.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Tân Thu dựa vào thực lực của bản thân để trở thành cảnh giới siêu thần, nhưng lại không thể đánh bại một Bạch Diệc Phi, kẻ đạt tới cảnh giới giả

tương đương trong một thời gian ngắn.

Điều này thật quá kinh khủng.

Nguyệt bỗng nhiên trở nên kích động: “Đây... đây là thiên phú phi tự nhiên?”

“Thiên phú phi tự nhiên?”, Vũ Mạt không hiểu nhìn Nguyệt.

Nguyệt vừa kinh ngạc vừa kinh ngạc đáp: “Thiên phú của Bạch Diệc Phi còn cao hơn của tôi”.

“Sức mạnh mà nó đang sử dụng hiện giờ là của tôi, có lẽ là thiên phú không lĩnh ngộ được đến mức tiến vào cảnh giới siêu thần, nhưng nó giác ngộ được rồi!”

“Hơn nữa thứ mà nó lĩnh ngộ được vậy mà là thiên phú phi tự nhiên!”

Vũ Mạt tò mò hỏi: "Thiên phú phi tự nhiên là gì?"

Nguyệt chậm rãi giải thích: "Sau khi tiến vào cảnh giới siêu thần sẽ lĩnh ngộ được một loại thiên phú, mà phần thiên phú này lại chia thành thiên phú tự nhiên cùng thiên phú phi tự nhiên”.

“Thiên phú tự nhiên bao gồm kim mộc thủy hỏa thổ phong vũ, những thứ này đều là thiên phú phổ biến nhất, mà thiên phú phi tự nhiên thì vô cùng hiếm gặp”.

“Vậy thì cái nào trong hai cái này mạnh hơn?”, Vũ Mạt hỏi tiếp.

Nguyệt mỉm cười lắc đầu: “Ai mạnh ai yếu phụ thuộc hoàn toàn vào bản thân người sở hữu thiên phú đó, nhưng nếu là trong phạm vi đồng cấp, có lẽ thiên phú phi tự nhiên sẽ mạnh hơn một chút”.

Vũ Mạt nghe xong thì gật đầu, sau đó lại nhìn hướng Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi lúc này lại xuất hiện trước mặt Tân Thu.

Lần này Tân Thu dường như không có ý định phản kháng lại, ông ta đứng bất động chờ Bạch Diệc Phi ra tay.

Ông ta cũng cảm thán một tiếng nói: "Cậu mới là biên số lớn nhất trong trò chơi này".

Ai có thể ngờ rằng một quân cờ bị bỏ rơi lại tạo ra sự thay đổi lớn bậc này, không chỉ như vậy, còn lật ngược muốn giết người chơi cờ.

Mà ánh mắt Bạch Diệc Phi nhìn Tân Thu nhất thời mang theo chút phức tạp.

Lúc đầu khi anh trở về từ Lam đảo, là Tân Thu đích thân tới đón anh và đưa thẳng anh tới thủ đô, từ đó trực tiếp đi vào lộ trình đã được đặt ra.

Lúc đó anh đã bắt đầu không còn nghi ngờ Tân Thu nữa.

Chính vì điều này mà anh và Tân Thu hòa thuận chung sống với nhau trong một thời gian.

Nhưng con người đều có tình cảm, trong khoảng thời gian sống chung này, anh tưởng rằng họ đã trở thành bạn bè, ít ra anh cũng nghĩ như vậy.

Nhưng cuối cùng anh lại bị người bạn này tính toán, mà hiện tại muốn anh giết chết người bạn này, tính tình vốn có của Bạch Diệc Phi khiến anh khó có thể xuống tay.

Vì vậy, anh do dự.

Tân Thu nói: "Ra tay đi".

Ông ta thua rồi, thua dưới tay Bạch Diệc Phi, thua toàn bộ ván cờ này, ông ta có thể chấp nhận, suy cho cùng trực tiếp bại bởi Nguyệt cũng tốt, ít nhất cũng bảo toàn được thể diện của ông ta.

Bạch Diệc Phi lúc này bị chọc giận rồi, cảm giác được mình bị thao túng, anh bực tức rống lên: "Tôi đương nhiên phải giết ông, không cần ông tới dạy tôi!"

“Đừng!”, Kỳ Kỳ lại một lần nữa bảo vệ Tân Thu.

Lần này còn có Tử Y.

Tử Nghiên chống đỡ cơ thể đang lao đảo mà tới, bà ta ngăn lại trước người Bạch Diệc Phi, nói: “Xin lỗi, lôi kéo cậu vào cái bẫy này là ý tôi, là tôi chọn cậu”.

"Vì vậy, muốn giết thì giết tôi đi”.

Bạch Diệc Phi sững sờ.

Bảo anh giết Tân Thu, anh có lẽ chỉ có một tia không nỡ, nhưng muốn anh giết chết Tử Y, anh hoàn toàn không thể làm được.

Tân Thu chọn Bạch Khiếu, Tử Y chọn Bạch Diệc Phi.

Nhưng dù vậy, Bạch Diệc Phi có thể đạt được thực lực như ngày hôm nay, cũng phải nhờ đến sự tận tình chỉ dạy của Tử Y.

Trên phương diện tình cảm bà đã từng vì anh mà bày mưu tính kế, khiến anh cảm nhận được sự ấm áp của từ trường bối, anh làm sao có thể nhẫn tâm ra tay giết chết bà đây?

Bạch Diệc Phi vô cùng khó chịu.

Anh liếc Tử Y với ánh mắt phức tạp, sau đó lộ ra một nụ cười rất khó coi, lại nhắm mắt lại.

Khoảnh khắc này, anh thực sự đau lòng, cũng triệt để thất vọng.

“Người biết điểm giới hạn của con, con đã từng coi người là trưởng bối, người quả quả thực coi con như một quân cờ.

Con còn là người, con còn có tình cảm, người có thể vô tình với con, nhưng con không thể bất nghĩa với người”.

Nói xong câu này, anh một lần nữa mở mắt, mà lần này, đấm mắt xẹt qua kiên định, còn mang tia một tia quyết liệt.

Thấy được ánh mắt này của anh thì Tử Y cảm thấy trong lòng nhói đau, cô ta tưởng rằng Bạch Diệc Phi đã hoàn toàn chặt đứt tình thầy trò giữa họ và muốn ra tay với mình.

Nhưng ngay sau đó, Bạch Diệc Phi đột nhiên tiêu tan trước mặt họ như làn sương khói.

Tử Y trợn to mắt.

“Phụt!”

Tử Y bỗng nhiên quay người lại liền thấy bàn tay của Bạch Diệc Phi xuyên lưng Tân Thu, lộ ra từ trước ngực Tân Thu.

“Su huynh!”

“Su phụ!”

Kỳ Kỳ cũng kinh ngạc quay lại, hai mắt trợn trừng, cả người đều ngẩn ra.

Tân Thu cúi đầu nhìn xuống tay của Bạch Diệc Phi, khóe miệng chảy máu không ngừng, trên mặt ngược lại không có nhiều biểu cảm.

Ông ta chỉ cảm thấy với sự bảo vệ của Kỳ Kỳ cùng Tử Y, có lẽ ông ta sẽ không chết, nhưng không nghĩ tới, Bạch Diệc Phi sẽ trực tiếp sử dụng kỹ năng vừa rồi, đầu tiên là biến mất trước mặt Tử Y, sau đó xuất hiện ở phía sau ông ta, một quyền đấm xuyên ngực.

Những người khác cũng sửng sốt.

Mặc dù sức mạnh mà Bạch Diệc Phi thể hiện vừa rồi đã khiến họ chấn kinh, thậm chí không có sức mạnh để chống lại, nhưng không ai nghĩ rằng anh sẽ giết Tân Thu theo cách này.

Phải biết rằng, Tân Thu là cường giả cảnh giới siêu thần duy nhất tại đây ngoại trừ Nguyệt.

Mà bản thân Bạch Diệc Phi, chỉ là tạm bợ sức mạnh của Nguyệt còn sót lại để đạt tới cảnh giới thần giới mà thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1092: Lại Thêm Một Người Chết

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bạch Diệc Phi suýt nữa thì tức đến tắt thở, lúc này mà còn nói ra mấy câu kéo thù hận như thế chứ, đừng nói là đang cố ý chơi khăm anh nhá?

Tuy rằng anh biết Nguyệt đang nhắc nhở phải giải quyết hết những người này trước khi ông ta cạn kiệt sức lực, nhưng cũng đừng có chơi ác vậy chứ?

Trong tích tắc, bàn tay của Tử Y sắp chạm đến Bạch Diệc Phi, anh còn chưa kịp nghĩ đến mình lại đánh với Tử Y thì đã vô thức tiếp chưởng kia của cô ta.

"Ầm!"

Tử Y bị đánh lùi về sau một đoạn.

Cùng lúc đó, Thiên Kỳ, Lương Minh Nguyệt và Cát Tắc đồng loạt xông đến tấn công.

Bạch Diệc Phi biết mình đã không có thời gian để phản kích, vì thế lại sử dụng kỹ năng thiên phú, cả người anh lập tức biến mất trước mắt bọn họ.

Nhanh như cắt, Bạch Diệc Phi xuất hiện ở sau lưng Cát Tắc.

"Cẩn thận!"

Lương Minh Nguyệt vừa thấy liền lên tiếng nhắc nhở, nhưng vẫn chậm một bước.

Chưởng của Bạch Diệc Phi vỗ mạnh vào đầu Cát Tắc.

"Oành!"

"A!!!"

Cát Tắc hét thảm, đầu vỡ nát tươm, ngay cả óc cũng văng tung tóe.

Máu tươi và óc văng be bét lên người Lương Minh Nguyệt đang đứng gần nhất, Lương Minh Nguyệt giật bắn cả người, suýt nữa không nhận được mà nôn thốc nôn tháo tại chỗ.

Đám người Tử Y chứng kiến cảnh tượng này lại càng thêm sợ hãi Bạch Diệc Phi hơn.

Mà Bạch Diệc Phi chọn làm thịt Cát Tắc trước cũng bởi vì anh muốn trả thù ông ta.

"Bó!"

Vân Anh bị Bạch Diệc Phi tát nằm một đống không dậy nổi, cô ta vừa thấy được cảnh này bèn đỏ ngầu hai mắt, rớt cuộc cô ta cũng gắng ngượng đứng lên chạy về phía Cát Tắc.

Cát Tắc té bịch xuống đất, ngoại trừ đầu ra, cả người từ trên xuống dưới vẫn còn nguyên vẹn, nhưng mà cái đầu bể nát thì trông cũng đủ đáng sợ rồi.

"Bó!", trái lại Vân Anh lại không cảm thấy ghê tởm, vẫn nhào đến cạnh Cát Tắc nhìn ông ta ngay cả một lời trần trối cũng không thể nói, thấy ông ta chết tức tưởi khó tránh đau lòng không thôi.

Đồng thời, ngay lúc càng thêm hận Bạch Diệc Phi thấu xương.

"Bạch Diệc Phi!", Vân Anh quay đầu hận thù trừng mắt nhìn chằm chằm Bạch Diệc Phi.

Biểu cảm Bạch Diệc Phi không thay đổi, thậm chí còn nói: "Muốn xông lên thì nhanh đi, đừng có kỳ kèo làm trễ bữa ăn của ông tổ nhà tôi!"

"Mẹ kiếp!", Thiên Kỳ bị chọc giận, mắng to rồi xông lên.

Lúc này, khi Bạch Diệc Phi thấy Thiên Kỳ ra tay thì liền vung nắm đấm về phía ông ta.

Hai nắm tay chạm nhau gây ra một vụ nổ lớn.

Bạch Diệc Phi đã vận dụng ám kình ở mức độ cao nhất, vì vậy lần này Thiên Kỳ không chỉ là bị văng ra mà cánh tay kia của ông ta cũng bị ám kình của Bạch Diệc Phi đánh cho nát vụn.

"A!"

Thiên Kỳ té văng ra đất thì ói ra một bãi máu lớn.

Cánh tay phải của ông ta đã mất hết sức lực mà rũ xuống.

Chứng kiến cảnh này, Lương Minh Nguyệt hơi lùi lại, ông ta đang không chắc nếu mà còn đánh thì người nằm xuống kế tiếp có phải là ông ta hay không.

Nét mặt Tử Y cứng lại, trước đó bọn họ cũng đã bị thương, sức lực đã giảm đáng kể, đối đầu với thực lực cảnh giới siêu thần của Bạch Diệc Phi thì bị anh khử là chuyện không sớm thì muộn thôi, nhưng cô ta vẫn muốn trả thù cho sư huynh mình.

"Hây!"

Tử Y quát to xông về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi thấy vậy bèn tránh đi, nói thật thì anh vẫn không có cách nào ra tay giết Tử Y được, anh không phải loại người máu lạnh, cho nên lúc này anh chọn né đi.

Bàn tay của Tử Y đánh vào không khí, nét mặt cô ta càng giận điên hơn và kèm theo đó là không cam lòng: "Tại sao cậu lại tránh hả? Đánh với tôi đi chứ!"

"Con đã nói rồi, sư phụ có thể tàn nhẫn với con, nhưng con sẽ không bao giờ vô nghĩa với người", Bạch Diệc Phi nhìn cô ta rồi lạnh giọng nói.

Vừa dứt lời, bỗng nhiên Bạch Diệc Phi cảm giác sau lưng mình râm ran, có mùi nguy hiểm!

“Cẩn thận!”

Giọng nói nhắc nhở của Vũ Mạt cùng lúc vang lên.

Bạch Diệc Phi quay lại tung ra một chưởng.

"Ầm!"

Một tiếng nổ lớn vang lên, Vân Anh nhân lúc Bạch Diệc Phi không chú ý định đánh lén anh, nhưng giờ đã bị đánh bay ngược ra ngoài.

"Phụt!"

Mặc dù, Vân Anh chỉ thiếu nửa bước là đã có thể tiến vào cảnh giới võ thần, nhưng suy cho cùng thì vẫn chưa vào được, vì thế cô ta vốn không thể chịu nổi một chưởng của Bạch Diệc Phi.

Sau khi cô ta té xuống đất, cảm giác như nội tạng lộn tùng phèo lên, thậm chí cô ta đã không còn sức để mà bò dậy được nữa.

Bạch Diệc Phi cũng hận cay hận đắng Vân Anh, nếu như không phải bận đối phó với mấy ông già chết tiệt ở đây, người đầu tiên anh muốn làm thịt chính là Vân Anh!

Bây giờ, Vân Anh có đang tự tìm đường chết thì cũng đừng trách anh.

Sau khi có thêm một người ngã xuống, mấy người có mặt tại đây dường như đã do dự, không dám dấy động xông lên nữa.

Vì thế hiện trường liền như bị đóng băng.

Không có người nào ra tay, cũng không một ai rời đi, tất cả đều đứng tại chỗ, cảnh giác nhìn đối phương.

Bạch Diệc Phi nhúu mày, nếu cứ như vậy anh sẽ gặp bất lợi, hiện tại đã hết 2 phút, anh chỉ còn 3 phút nữa thôi, phải đánh nhanh thắng nhanh mới được.

Tử Y và Thiên Kỳ đã bị thương nặng, không thể nào đánh tiếp được nữa, nếu như buông tha bọn họ sẽ có thời gian để dưỡng sức.

Hơn nữa, Tân Thu đã chết, uy hiếp lớn nhất đã tan, dù sau đó bọn họ hồi phục muốn đến đánh tiếp thì cũng phải cân nhắc thật kỹ lưỡng.

Còn về Lương Minh Nguyệt, tuy rằng ông ta đã bị thương, nhưng cũng chỉ bị thương nhẹ, e rằng thời gian nghỉ ngơi không cần dài, dù ông ta không thể giết được Tử Y và Thiên Kỳ, nhưng đợi khi ông ta hoàn toàn hồi phục thì ắt hẳn sẽ trở về gây rắc rối cho Bạch Diệc Phi.

Khi đó Bạch Diệc Phi đã không còn sức mạnh của cảnh giới siêu thần nữa, mà Nguyệt thì hẳn cũng cần thời gian dưỡng sức, vì thực lực ông ta quá mạnh nên thời gian để hồi phục sẽ càng lâu, lúc đó ông ta cũng không thể nào hỗ trợ anh được nữa, mà anh thì tuyệt đối không phải là đối thủ của Lương Minh Nguyệt.

Vì thế không thể để Lương Minh Nguyệt sống được.

Thời gian trôi qua trong chớp mắt, Bạch Diệc Phi suy luận ra đủ mọi khả năng rồi bèn quyết định.

Bạch Diệc Phi ngẩng đầu nhìn về phía Lương Minh Nguyệt.

Lương Minh Nguyệt bị ánh mắt của Bạch Diệc Phi nhìn chòng chọc thì vô thức lùi về sau mấy bước, ông ta chợt nhận ra mục tiêu kế tiếp mà Bạch Diệc Phi muốn làm thịt chính là ông ta.

"Lần đầu tiên gặp ông, bệnh tim ông tái phát, tôi là người gọi xe cấp cứu cứu ông một mạng".

"Kết quả thì sao? Đầu tiên ông lợi dụng bố tôi, hại ông ấy bị ba gia tộc lớn và liên minh thủ đô đuổi giết, sau đó ông còn lợi dụng tôi để tìm kho

vàng thứ ba".

"Nhưng, tôi biết rằng hết thảy những điều này đều là âm mưu do mấy người gian dộng, suy cho cùng cũng vì muốn giúp Tân Thu thúc đẩy kế hoạch của ông ta, từ đó mấy người cũng sẽ đạt được mục đích của mình".

Bạch Diệc Phi lạnh lùng nhìn chăm chăm ông ta: "Tôi không còn gì để nói với ông nữa, hôm nay ông cũng để lại mạng ở đây đi!"

Dứt lời, Bạch Diệc Phi liền xông về phía Lương Minh Nguyệt.

Con người Lương Minh Nguyệt co rút lại, nhưng bản năng sinh tồn đã khiến ông ta vô thức phản công.

Song, không ngoài dự tính của ông ta, bàn tay ông ta lại đánh vào khoảng không.

Khi bàn tay ông ta gần chạm đến Bạch Diệc Phi, anh lại tan biến như làn khói.

Lương Minh

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 1093: Về nhà (kết thúc)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thiên Kỳ và Tử Y có ý định đến cứu Lương Minh Nguyệt, nhưng vừa rồi Thiên Kỳ đã bị thương đến không thể đứng dậy nổi, còn Tử Y cũng đã dốc cạn sức lực, hiện tại không thể chạy qua được.

Vì thế bọn họ chỉ đành bất lực nhìn Lương Minh Nguyệt bị Bạch Diệc Phi giết chết.

Sau khi làm thịt Lương Minh Nguyệt xong, Bạch Diệc Phi nhìn về phía Thiên Kỳ và Tử Y.

Thiên Kỳ vô thức co quắp cả người, Tử Y thì siết chặt nắm tay.

Bạch Diệc Phi nhìn Tử Y nói với giọng lạnh tanh: “Con sẽ không giết sư phụ”.

Sau khi nói xong, anh liền xoay người đi về phía Nguyệt, dẫu ông ta rồi nói: “Ông tổ, chúng ta về nhà thôi”.

“Ừ”, Nguyệt gật đầu, kéo Vũ Mạt đi theo Bạch Diệc Phi.

Tiếp đó, Bạch Diệc Phi hiên ngang đưa Nguyệt và Vũ Mạt lên tàu, trên đường đi không một ai dám bước ra ngăn cản, mà có muốn cản cũng không cản được.

Khi lên được tàu, Bạch Diệc Phi bảo thủy thủ trên tàu lập tức lái tàu rời đi.

Vũ Mạt ngồi xuống tàu vẫn chưa cam tâm: “Sao đi nhanh thế? Còn chưa làm thịt được mục yêu quái kia với Thiên Kỳ mà!”

Nguyệt và Bạch Diệc Phi hai mắt nhìn nhau, sau đó Nguyệt khẽ nói: “Đừng nói nữa”.

“Sao thế?”, Vũ Mạt cũng nhỏ giọng hỏi lại.

Nguyệt lắc đầu, tạm thời không muốn nói nhiều.

Thẳng đến khi tàu chạy ra biển một khoảng thật xa, ông ta mới lên tiếng: “Cậu ấy đã dùng cạn công lực mà tôi truyền cho rồi”.

“Hả?”, Vũ Mạt nhìn về phía Bạch Diệc Phi.

Bạch Diệc Phi gật đầu: “Vâng, hiện tại cháu cao nhất cũng chỉ ở trung cấp nhất đẳng thôi”.

Vũ Mạt: “...”

“May quá! Chạy đúng lắm!”, Vũ Mạt vỗ đùi nói: “May mà chúng ta chạy kịp lúc”.

Vốn dĩ Bạch Diệc Phi còn có thể giữ được 2 phút nữa, nhưng bởi vì phải thường xuyên sử dụng kỹ năng thiên phú, tốc độ hao hụt quá nhanh, cho nên không thể cố gắng thêm được.

Nhưng cũng đã không tòi, Tân Thu, Cát Tắc và Lương Minh Nguyệt đều đã chết.

Chỉ còn lại Tử Y và Thiên Kỳ, mà bọn họ cũng đã bị thương nặng, phải cần thời gian mới hồi phục được. Ngay cả khi họ hồi phục rồi, thì họ có thể phải bỏ ra nhiều công sức hơn nếu như muốn vạch ra một âm mưu mới.

Đến khi đó, chắc rằng Nguyệt cũng đã hồi phục nên không cần phải dè chừng bọn họ nữa.

Còn về Vân Anh và Kỳ Kỳ thì càng không đáng lo ngại.

Nghĩ tới đây, Bạch Diệc Phi thở phào nhẹ nhõm rồi ngã lăn đùng ra đất.

...

Lúc Bạch Diệc Phi tỉnh lại lần nữa thì anh đang nằm trong phòng bệnh ở bệnh viện.

Mà Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh chia ra ngồi hai bên trái phải của anh.

“Chồng ơi, anh tỉnh rồi?”, sau khi Lý Tuyết thấy Bạch Diệc Phi mở mắt thì mừng rỡ hỏi.

Lưu Hiểu Anh cùng cười rạng rỡ nói: “May quá, cuối cùng đã tỉnh rồi”.

“Anh... Đây là ở...”, Bạch Diệc Phi ngơ ngạo định ngồi dậy.

Lý Tuyết vội nói: “Chúng ta đang ở bệnh viện Ngọa Long”.

“Là... là ông tổ đưa anh lên tàu bọn em”, lúc Lưu Hiểu Anh nói đến hai chữ ông tổ thì có hơi giọng gào, dù sao trông bề ngoài cũng đâu lớn tuổi bao nhiêu mà lại gọi là ông tổ cơ chứ.

Lý Tuyết gật đầu: “Bây giờ anh cảm thấy sao? Có khó chịu ở đâu không?”

Bạch Diệc Phi lắc đầu: “Anh không sao, anh cảm thấy vẫn ổn”.

Lời này của anh đúng là sự thật, Nguyệt đã giúp anh đã thông kinh mạch toàn thân, anh chẳng những không cảm thấy yếu mà ngược lại tinh thần còn rất tốt.

Anh té xỉu là bởi vì anh đã dùng cạn công lực Nguyệt để lại trong cơ thể mình, mà khi ấy là dùng một lần quá nhiều nên nó khiến anh bị ngất. Lúc này, khi anh đã tỉnh lại thì thể lực cũng đã hồi phục, đương nhiên cũng không cảm thấy có gì khó chịu.

Bạch Diệc Phi chợt nhớ tới Nguyệt, vội nói: “Vậy ông sao rồi? Giờ đang ở đâu?”

“Đi rồi”, Lưu Hiểu Anh nói: “Sau khi hai người họ giao anh lại cho bọn em thì cũng rời đi ngay, bọn họ cho tàu của mình rẽ sang hướng khác”.

Bạch Diệc Phi sững sốt: “Bọn họ đi luôn à?”

“Vâng”, Lý Tuyết gật đầu đáp: “Ông ấy nói ông ấy phải đi điều dưỡng lại cơ thể, còn nói hiện tại thì không ai có thể đụng đến kho vàng được nữa, vì vậy anh không cần lo lắng quá”.

Bạch Diệc Phi ừ một tiếng nhưng trong lòng ít nhiều cũng cảm thấy hơi hụt hẫng, dù sao thì ông ta cũng đã cứu mình, mà huyết thống thực sự rất tuyệt vời, anh vẫn cảm thấy có chút thân thiết với Nguyệt.

Nguyệt cứ thế mà đi, nhưng anh vẫn còn vài chuyện chưa kịp nói với ông ta.

Lý Tuyết dường như đoán được suy nghĩ của Bạch Diệc Phi, lại nói: “Chẳng phải... ông tổ rất lợi hại sao? Sau này chắc chắn sẽ còn cơ hội gặp lại mà”.

“Đúng đó”, Lưu Hiểu Anh cũng gật đầu: “Anh đừng nghĩ nhiều quá”.

Bạch Diệc Phi mỉm cười nhìn hai người phụ nữ của mình: “Được, không suy nghĩ nữa”.

“Đúng rồi, bố của anh đâu? Bọn họ sao rồi?”, Bạch Diệc Phi lại hỏi.

Lý Tuyết nói: “Đám người bố đã về thủ đô rồi”.

“Ông ấy nói hiện tại nhà họ Vương đã không còn đủ sức uy hiếp nữa, chuyện còn lại giao hết cho anh, bọn họ cần phải trở về thủ đô trấn giữ”.

Bạch Diệc Phi gật đầu bày tỏ đã biết.

Sau đó Lưu Hiểu Anh đứng lên nói: “Em ra gọi đám anh Trương vào nhé”.

Lưu Hiểu Anh liền đứng lên ra ngoài báo cho đám Trương Hoa Bân biết Bạch Diệc Phi đã tỉnh, cả đám người liền ủa vào phòng bệnh.

Cả đám Trương Hoa Bân, Trần Hạo, Bạch Hổ, Từ Lăng... đều vào ngoài trừ Trần Ngạo Kiều.

“Đã tỉnh rồi sao”.

“Đúng vậy, may quá, rốt cuộc đại ca cũng tỉnh rồi”.

“Tốt quá!”

Cả đám thật lòng vui vẻ khi nghe được tin Bạch Diệc Phi không bị làm sao.

Bạch Diệc Phi cũng rất vui, anh bùi ngùi khi được gặp lại những người anh em vào sinh ra tử với mình, nhưng...

“Trần Ngạo Kiều đâu?”

Dứt lời, cảm đám người đang cười ha hả chợt im bật, người nào cũng lặng im không đáp.

Bạch Diệc Phi thấy vậy cũng đoán được kha khá, anh nhìn về Trương Hoa Bân: “Nói đi, tôi cũng đoán được đôi chút rồi”.

Trương Hoa Bân thấy vậy bất đắc dĩ thở dài, nói: “Lúc chúng tôi vừa cập bến thì anh ta đã đi tìm Tử Y rồi”.

“Anh ta nói sao?”, Bạch Diệc Phi hỏi.

Trương Hoa Bân nói: “Anh ta nói cô ta là sư phụ có ơn nuôi dưỡng của mình, mặc dù cô ta đã làm rất nhiều chuyện lợi dụng nhưng anh ta không thể vong ân phụ nghĩa, vì thế phải trở về”.

“Tôi hiểu rồi”, vẻ mặt Bạch Diệc Phi vẫn bình tĩnh, kết quả này không hề nằm ngoài suy đoán của anh, thế nên anh cũng không quá buồn bã.

Nhưng Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh nhìn vẻ mặt yên lặng của Bạch Diệc Phi thì còn tưởng rằng anh đang không muốn bộc lộ ra nên đã lặng lẽ nắm tay anh.

Bạch Diệc Phi ngược nhìn hai cô rồi mỉm cười nói: “Anh không sao, đây là lựa chọn của anh ta mà”.

“Được rồi, mọi người cũng đã vất vả rồi, về nhà nghỉ ngơi đi”, Bạch Diệc Phi nhìn mọi người nói.

Mọi người thấy vậy liền nói thêm vài câu rồi lần lượt ra về.

Bạch Diệc Phi lại nhìn Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh nói: “Chúng ta cũng về nhà đi!”

“Vâng!”

...

Hai năm sau.

Tập đoàn Phi Tuyết đã trở thành ông trùm của tỉnh Bắc Hải từ lâu, thậm chí đã có xu hướng sẽ vượt qua bốn gia tộc lớn ở thủ đô.

Mà tập đoàn Phi Tuyết hiện đã được giao cho Vương Lâu và Long Linh Linh quản lý.

Còn về Bạch Diệc Phi.

Anh đang thực hiện ước mơ của mình.

Ở bãi biển phía sau Lam Đảo vừa xây xong một căn biệt thự hướng ra biển.

Trên bãi biển, có hai chiếc ô che nắng khổng lồ, bên dưới có hai người đẹp mặc bikini và một người đàn ông mặc quần bơi nằm trên ba cái ghế xếp.

Chính là ba người đang nghỉ phép Bạch Diệc Phi, Lý Tuyết và Lưu Hiểu Anh.

“Chồng ơi, em muốn mát xa”, Lý Tuyết vừa uống nước dừa vừa nói.

Lưu Hiểu Anh thấy vậy cũng không yếu thế mà nói: “Chồng ơi, em cũng muốn”.

Bạch Diệc Phi: “...”

“Nhưng anh chỉ có một”, vì Bạch Diệc Phi không muốn bất kỳ ai đến quấy rầy bọn họ nghỉ ngơi, cho nên nếu muốn mát xa thì chỉ có mỗi anh làm thôi.

“Em không biết, em với Hiểu Anh đều muốn”, Lý Tuyết hừ nhẹ nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]